Tam quốc có quân tử

Tác giả: Tao Mi Đạp Mục

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Trở lại hán mạt, thành Từ Châu thứ sử đào khiêm trưởng tử, đào thương.

Cha ta là quân tử, hắn là Quan Đông chư hầu một trong số đó, Đổng Trác tưởng giết chết ta cùng cha ta.

Cha ta là quân tử, thủ hạ của hắn một không cẩn thận giết Tào Tháo cha, Tào Tháo tưởng giết chết ta cùng cha ta.

Cha ta là quân tử, hắn không biết nên không nên đem Từ Châu giao phó cấp Lưu Bị chưởng quản, Lưu Bị tưởng giết chết ta cùng cha ta.

Cha ta là quân tử, Từ Châu cự Giang Đông cùng Nam Dương rất gần, tôn người nhà cùng Viên Thuật tưởng giết chết ta cùng cha ta.

Cha ta là quân tử, chúng ta bị Lữ Bố theo dõi, hắn cũng tưởng giết chết ta cùng cha ta.

Tóm lại, cha ta là quân tử, rất nhiều người đều tưởng giết chết ta cùng cha ta……

Cha ta là quân tử, ta đây coi như cái “Tiểu quân tử”, cái gọi là: Thiên hành kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên……

Xem các ngươi rốt cuộc có thể hay không giết chết ta đi. https://

— — — —

Mục lục:

Chương 1: già trẻ quân tử
Chương 2: du thuyết phú thương
Chương 3: vô duyên ái hận
Chương 4: long huynh hổ đệ
Chương 5: đệ 1 thứ đình nghị
Chương 6: toàn phi thiện bối
Chương 7: đệ 1 thứ viễn chinh
Chương 8: tạo quân uy
Chương 9: khiển trách cùng thu mua
Chương 10: tướng quân ăn trộm gà
Chương 11: trộm heo chi chiến
Chương 12: tới cửa trả thù
Chương 13: quân đội cùng tông dân
Chương 14: trước binh sau lễ
Chương 15: mây bay quân khăn vàng chúng
Chương 16: hứa trang chi chiến
Chương 17: hoàng tước ở phía sau
Chương 18: hóa thù thành bạn?
Chương 19: tây hành Dĩnh Xuyên
Chương 20: Dự Châu thứ sử Khổng Trụ
Chương 21: thân gần
Chương 22: Giang Đông mãnh hổ
Chương 23: hổ có thương tích người ý
Chương 24: phân long hóa hổ
Chương 25: Viên Thuật, tâm tồn nghi ky
Chương 26: ly tâm
Chương 27: hiếu liêm
Chương 28: cây táo chua hội minh
Chương 29: quân tử cùng gian hùng
Chương 30: chư hầu tề tụ
Chương 31: Tào Tháo báo thù
Chương 32: Tào Tháo mời
Chương 33: tào đào chi giao
Chương 34: đương triều quyền tương
Chương 35: đào viên huynh đệ

Chương 36: chiến Hoa Hùng
Chương 37: dương người chi chiến cùng không thành phương pháp
Chương 38: công thành chiến
Chương 39: lui Hoa Hùng
Chương 40: phá Hoa Hùng
Chương 41: trảm Hoa Hùng
Chương 42: 2 phương động tĩnh
Chương 43: hổ lao quan
Chương 44: nhân trung Lữ Bố
Chương 45: bánh xe
Chương 46: nhặt của hời
Chương 47: Hổ Si nổi danh
Chương 48: hỏa đốt
Chương 49: nhãi ranh không đủ cùng mưu
Chương 50: cộng đồng truy kích
Chương 51: bào tin
Chương 52: lại phóng mãnh hổ
Chương 53: thấy văn đài
Chương 54: tuổi trẻ Tôn Sách
Chương 55: kích tướng cùng lợi hại
Đệ 56 truy kích Đổng Trác
Chương 57: vong 0 họ khổ
Chương 58: đuổi đem mà thượng
Chương 59: biện thủy chi chiến
Chương 60: lương đem
Chương 61: thứ mục
Chương 62: 2 xe
Chương 63: uy hiếp
Chương 64: họa thủy
Chương 65: sơ sẽ
Chương 66: trung thừa
Chương 67: giằng co
Chương 68: chỉ cứu 1 nửa
Chương 69: quân tử cùng tướng quốc
Chương 70: chia của triều thần
Chương 71: hồi quân
Chương 72: thương thế

Chương 73: đêm hành
Chương 74: Lạc dương
Chương 75: xấu hổ triều thần
Chương 76: vô pháp
Chương 77: quốc bảo
Chương 78: đường ai nấy đi
Chương 79: biết sẽ
Chương 80: trạm đội
Chương 81: phụ dung
Chương 82: thừa nặc
Chương 83: ngươi ngâm ta đối
Chương 84: Lạc Dương hành
Chương 85: địch nói nữ
Chương 86: hướng tích
Chương 87: dân chạy nạn
Chương 88: nhược chất ấu nữ?
Chương 89: tương lai
Chương 90: đặt bút đốt độc
Chương 91: đệ 1 danh tướng
Chương 92: danh tướng chi sư
Chương 93: tụ tán
Chương 94: duy này 4 người
Chương 95: nghị kế khăn vàng
Chương 96: không thực của ăn xin
Chương 97: gặp mặt Viên công
Chương 98: tiến quân Hà Nội
Chương 99: tự sóng thành
Chương 100: Thái Sơn cự bình binh
Chương 101: 5 tặc
Chương 102: Hà Nội người tài ba
Chương 103: Hà Nội 4 vọng
Chương 104: mâu thuẫn
Chương 105: bạch sóng quân cướp bóc
Chương 106: nghe nhìn lẫn lộn
Chương 107: tránh minh hữu
Chương 108: mặt nạ quỷ tướng quân
Chương 109: Từ Vinh đệ 1 công

Chương 110: chậm đợi tới cửa
Chương 111: lẫn nhau leo lên sĩ tộc
Chương 112: Vương Duẫn chi tâm
Chương 113: nói điều kiện (2 hợp 1 chương)
Chương 114: vận kiển khi ngoan (2 hợp 1 chương)
Chương 115: phụ nữ (2 hợp 1 chương)
Chương 116: nguyện lấy quân trọng
Chương 117: ngày 30 tết trong khi
Chương 118: bạch sóng quân động thái
Chương 119: xuất binh bạch bụng sóng
Chương 120: loạn tâm
chương đệ 2: điều mưu lược
Chương 122: trộm doanh
Chương 123: quân thần kinh sợ
Chương 124: đệ 1 tràng thắng lợi (2 hợp 1 chương)
Chương 125: dương phụng
Chương 126: chuyên trị khoe khoang
Chương 127: ước thấy
Chương 128: tuyết đêm sẽ Dương Phụng
Chương 129: ta đáp ứng ngươi (2 hợp 1 chương)
Chương 130: chui xuống đất nói
Chương 131: đại thương
Chương 132: hồ mới
Chương 133: về thuận
Chương 134: hồ người
Chương 135: lại bồi
Chương 136: Quách Đại lòng nghi ngờ
Chương 137: đoạn chỉ thề
Chương 138: hung nô (2 hợp 1 chương)
Chương 139: các có điều mưu (2 hợp 1 chương)
Chương 140: cường đạo sống mái với nhau (2 hợp 1 chương)
Chương 141: hàng tặc (2 hợp 1 chương)
Chương 142: chung định bạch bụng sóng (2 hợp 1 chương)
Chương 143: nguồn mộ lính tăng vọt (2 hợp 1 chương)
Chương 144: sắt móng ngựa
Chương 145: truy Đào Thương
Chương 146: len lỏi vương tử

Chương 147: thoáng như kiếp trước
Chương 148: nguyệt đán bình cùng 10 câu kim ngữ
Chương 149: tướng quốc ra tay
Chương 150: ngoại lai sĩ tộc
Chương 151: Khúc Nghĩa cùng Từ Hoảng
Chương 152: Hà Đông binh tào
Chương 153: chặn giết tiểu vương tử
Chương 154: quân tử cùng vương tử
Chương 155: Vu Nhĩ Tị
Chương 156: quỷ tài
Chương 157: cáo mượn oai hùm
Chương 158: Viên gia làm nhi
Chương 159: quân tử cùng quỷ tài
Chương 160: vận mệnh chi diên
Chương 161: cũ trật tự Viên, tân trật tự tào
Chương 162: tùy ngữ cứu Bạch Nhiễu
Chương 163: thành tâm đối đãi ngươi
Chương 164: chung hồi Từ Châu
Chương 165: Từ Châu chân chính đại lão
Chương 166: Trần Đăng thân cận
Chương 167: tất cả đều muốn
Chương 168: huynh đệ gặp lại
Chương 169: cũ thức
Chương 170: phụ tử kế tương lai
Chương 171: cha bán nhi tử
Chương 172: Bành Thành chi du
Chương 173: làm khách mi phủ
Chương 174: tiếp sung mà đến mỹ nhân kế
Chương 175: quan lễ
Chương 176: biểu tự
Chương 177: Lang Gia Gia Cát
Chương 178: Gia Cát thúc cháu
Chương 179: trù mưu
Chương 180: tra tội Gia Cát gia
Chương 181: vi phạm pháp lệnh Chư Cát Cẩn
Chương 182: Gia Cát Lượng
Chương 183: chim non ly sào

Chương 184: Đan Dương binh
Chương 185: đi nhậm chức Đan Dương quận
Chương 186: tân nhiệm thái thú
Chương 187: quận thủ mộ binh
Chương 188: Viên Thuật sách lược
Chương 189: thiên hạ đệ 1 thành
Chương 190: phát triển từ cơ sở bắt đầu
Chương 191: Trần Đăng tiến mới
Chương 192: sư đồ
Chương 193: chuyên thuộc
Chương 194: ông trời chi nữ
Chương 195: Vu Nhĩ Tị sử dụng phương pháp
Chương 196: tân đối thủ
Chương 197: lão thủy tặc cùng tân thủy tặc
Chương 198: nay dịch cổ dùng
Chương 199: thủy tặc mở họp
Chương 200: nhất kiêu ngạo thủy khấu
Chương 201: tranh cử minh chủ
Chương 202: 3 tặc thế chân vạc
Chương 203: xuân cốc huyện chiến
Chương 204: cẩm phàm đối Hổ Si
Chương 205: 2 cường giao phong
Chương 206: quân tử cùng cẩm phàm tặc
Chương 207: hảo hảo tán gẫu
Chương 208: Kim Lăng thành biến hóa
Chương 209: đại khảo kết quả
Chương 210: minh chủ ra đời
Chương 211: Trần Đăng chi gián
Chương 212: sĩ tộc ích lợi
Chương 213: Đào thị động tác
Chương 214: Gia Cát Lượng tài hoa
Chương 215: Đào Ứng cùng Giang Đông lê
Chương 216: Hoàng Phủ Tung tâm nguyện
Chương 217: tiến sư
Chương 218: bái sư cùng trao đổi điều kiện
Chương 219: 4 phương tình báo (2 hợp 1 chương)
Chương 220: Viên Thuật xuất binh

Chương 221: tào đào cùng sĩ tộc
Chương 222: nhu cần ổ (chương 3)
Chương 223: ngươi truyền tin tới ta hồi âm
Chương 224: khai chiến
Chương 225: trang bị chênh lệch
Chương 226: nhu cần ác chiến
Chương 227: sét đánh xe cùng thiết Phù Đồ
Chương 228: á phu chi tài
Chương 229: thấp mê
Chương 230: thủy lộ
Chương 231: thủy tặc chung đến
Chương 232: vô lễ ý tưởng
Chương 233: thuỷ quân thành hình
Chương 234: Kinh Châu người
Chương 235: nam thiên song trụ
Chương 236: như thế minh hữu
Chương 237: thuỷ chiến Viên Thuật
Chương 238: bại cho Viên Thuật
Chương 239: Cam Ninh, Chu Thái xuất kích
Chương 240: thắng lợi vinh quang
Chương 241: Dương Châu quyền lợi chân không
Chương 242: ủng thứ sử lấy lệnh Dương Châu
Chương 243: Đào thị 13 hành (6000 tự 2 hợp 1 chương)
Chương 244: Trương Trọng Cảnh
Chương 245: Đổng Trác thân thể
Chương 246: Lữ Bố xấu hổ
Chương 247: Đổng Trác cắn dược
Chương 248: y học đến nói
Chương 249: 3 lộ binh mã
Chương 250: Hoàng Phủ Tung nguyện vọng
Chương 251: lại thấy Tào Tháo Viên Thiệu
Chương 252: xa hoa đội hình
Chương 253: người chủ chi đạo
Chương 254: Viên tào thế thịnh
Chương 255: quả hồng không mềm
Chương 256: giữ gìn mệnh người
Chương 257: đánh với Lữ Bố

Chương 258: tuổi dậy thì Trương Hợp
Chương 259: Điển Vi di ngôn
Chương 260: quần ẩu Lữ Bố
Chương 261: mãnh đem
Chương 262: cơ trí ôn hầu
Chương 263: thế các ngươi báo thù
Chương 264: Hoàng Phủ Tung ý tưởng
Chương 265: tận thế đêm trước
Chương 266: Đổng Trác bất đắc dĩ
Chương 267: 4 sự kiện
Chương 268: khủng bố Giả Hủ
Chương 269: Lý Giác quật khởi
Chương 270: Lữ Bố, sát không?
Chương 271: âm nhạc đệ 1 người
Chương 272: quân tử cùng ôn hầu
Chương 273: giao ra Xích Thố
Chương 274: Ferrari cùng mộng tưởng
Chương 275: quân thần đi rồi
Chương 276: Đổng Trác di chúc
Chương 277: quần hùng tranh giành bắt đầu
Chương 278: gian tế là người xưa
Chương 279: ân công tới đầu
Chương 280: trong kinh biến đổi lớn
Chương 281: Vương Duẫn tu tiên
Chương 282: định ra hôn kỳ
Chương 283: Tôn Sách giữ đạo hiếu
Chương 284: mục tiêu là giả hòa thượng
Chương 285: ngu xuẩn thủ pháp
Chương 286: Ngô Quận ân oán
Chương 287: giao phó binh quyền
Chương 288: cưỡng bức quận thủ
Chương 289: trong núi tặc Nghiêm Bạch Hổ
Chương 290: Hứa Tĩnh tiến nhân tài (phát sốt, này chương thiếu điểm)
Chương 291: Bạch Hổ trại
Chương 292: Đào Ứng hiến 3 sách
Chương 293: văn đấu

Chương 294: Đông Ngô đức vương
Chương 295: Tắm Phật hội
Chương 296: quân tử cùng Phật gia
Chương 297: thu về Hạ Bi quốc
Chương 298: tổng đốc 4 quận
Chương 299: tiếp tào tung
Chương 300: duy mới là cử
Chương 301: Hoài Thủy thuyền hoa
Chương 302: lãng tử tiểu tra nam
303 chương Tào Tháo quật khởi
Chương 304: tào tung qua đời
Chương 305: Viên tào quỷ dị hành động
Chương 306: mi cô nương ý tưởng
Chương 307: nói tiếng thực xin lỗi
Chương 308: đuổi hổ nuốt lang
Chương 309: Đào Thương cầu viện
Chương 310: hảo sắc đẹp khổng Bắc Hải
Chương 311: Mi Trúc ném kim
Chương 312: đông lai Thái Sử Từ
Chương 313: Lưu Bị mỉm cười
Chương 314: Quách Gia hành thích
Chương 315: nhiều lần đắc thủ
Chương 316: Lưu Bị thất lợi
Chương 317: đình trệ từ mẫu
Chương 318: hóa thù thành bạn
Chương 319: lấy lương bắt tặc
Chương 320: báo thù
Chương 321: long tới
Chương 322: say rượu
Chương 323: Đào Ứng trang khờ
Chương 324: thiên nhân chi tư
Chương 325: lọt gió anh hùng
Chương 326: chân dê huynh đệ
Chương 327: đi con đường nào
Chương 328: mưu tính Hà Bắc
Chương 329: Phái Quốc kháng tào
Chương 330: lão nhân tinh

Chương 331: cũ thức kình địch
Chương 332: Tuân Du cùng Quách Gia
Chương 333: chiến Hạ Hầu
Chương 334: tuyệt sắc song kiêu
Chương 335: ngân thương bạch câu
Chương 336: Quách Gia tuyên ngôn
Chương 337: Trần Đăng trở về
Chương 338: không thể thành công đàm phán
Chương 339: sư hổ quân, ưng xà phủ
Chương 340: có một không hai đại tác phẩm
Chương 341: cần cù hảo đọc
Chương 342: cướp bóc thiên tử
Chương 343: Bộc Dương ruộng lúa mạch
Chương 344: xíu mại lưu cẩu
Chương 345: ỷ thiên cùng thanh công
Chương 346: Triệu Vân chiến hổ báo
Chương 347: âm thầm độc
Chương 348: cướp đi thiên tử
Chương 349: khắp nơi biểu hiện
Chương 350: Viên Thiệu nam tới
Chương 351: cùng hoạn quan giao bằng hữu
Chương 352: nhất hiền lương thần tử
Chương 353: chúng trù đại hội
Chương 354: Đào Thương bán quan
Chương 355: U Châu mục thuộc sở hữu
Chương 356: Triệu Vân thuộc sở hữu
Chương 357: thiên tử hoảng hốt
Chương 358: đào thái phó
Chương 359: cúc hoa huynh đệ
Chương 360: Tào Tháo báo thù
Chương 361: cổ chiến trường 9 sơn
Chương 362: Tư Không phủ tân tế tửu
Chương 363: rất nhiều hào kiệt
Chương 364: rách nát hữu nghị
Chương 365: Đào Khiêm bị bệnh
Chương 366: Lưu Bị tâm
Chương 367: khi cục

Chương 368: Thái Sơn 5 tặc
Chương 369: hôn kỳ trừ ác
Chương 370: bắt Tang Bá
Chương 371: Đào Thương động phòng
Chương 372: xương hi
Chương 373: nhân sinh đắc ý cần tẫn hoan
Chương 374: nội hồng
Chương 375: hổ vệ quân đội trận
Chương 376: hoa đà
Chương 377: Nhữ Nam khăn vàng
Chương 378: binh phỉ hợp tác
Chương 379: chật vật kết hợp
Chương 380: Chu Du tiểu tâm tư
Chương 381: mọi người đều nhớ thương Lữ Bố
Chương 382: tranh bá Dương Châu
Chương 383: Gia Cát liên nỏ
Chương 384: đối thủ có 3 gia
Chương 385: Tôn Sách, Gia Cát cùng Lã Mông
Chương 386: Gia Cát Lượng ánh mắt
Chương 387: trộm Xích Thố tặc
Chương 388: chiến Tôn Sách
Chương 389: đấu Lữ Bố
Chương 390: Lữ Bố cùng Triệu Vân
Chương 391: cái thế song hùng
Chương 392: lấy giả đánh tráo
Chương 393: thứ đào hành động
Chương 394: khai thương phóng lương
Chương 395: thái phó gặp nạn
Chương 396: cố chấp thiếu nữ
Chương 397: 3 điểm lời bàn cao kiến
Chương 398: ly gián Viên Lữ (2 hợp 1 chương)
Chương 399: trao đổi tù binh
Chương 400: Viên Thuật cầu thân
Chương 401: Chu Du cùng Gia Cát Lượng
Chương 402: Gia Cát luận 5 phân
Chương 403: kết làm huynh đệ
Chương 404: 3 gia mưu Viên

Chương 405: 8 mặt tới phong
Chương 406: 4 thế 3 công chi thương
Chương 407: thuật thệ
Chương 408: tranh đoạt hàng tốt
Chương 409: giáo trường chia quân
Chương 410: Gia Cát gia quy phụ
Chương 411: vỗ di trung lang tướng
Chương 412: cha vợ con rể tái kiến
Chương 413: với cát
Chương 414: thỉnh nói cứu phụ
Chương 415: Viên Thiệu cứu chất
Chương 416: Đào gia trưởng tử
Chương 417: Đào Khiêm cầu mệnh
Chương 418: con kế nghiệp cha
Chương 419: Viên gia chi tử
Chương 420: Nhữ Nam giặc Khăn Vàng
Chương 421: Chu Thương luận võ
Chương 422: khiêng thương đem
Chương 423: an bài bố trí
Chương 424: Mi Trinh canh
Chương 425: bào bếp
Chương 426: Đan Dương binh bản bộ
Chương 427: hứa thị khờ nương
Chương 428: phu thê cùng trận
Chương 429: 2 Lưu đầu tào
Chương 430: Tào Tháo tiểu tâm tư
Chương 431: Trương Tế bài ca phúng điếu
Chương 432: mệnh trung chú định cộng sự
Chương 433: thần tướng Lưu Tích
Chương 434: Trương Tú cùng hồ xe nhi
Chương 435: Đào Thương chi đánh cuộc
Chương 436: tào đào tái chiến
Chương 437: ý của Tuý Ông không phải ở rượu
Chương 438: Từ Thịnh xin ra trận
Chương 439: Hà Bắc long Kim Thành hổ
Chương 440: Kim Lăng liền nỏ
Chương 441: Gia Cát nổi tiếng

Chương 442: Tào Ngang lên sân khấu
Chương 443: cổ xưa phép khích tướng
Chương 444: phản kích tướng
Chương 445: giảo quyệt Diêm Hành
Chương 446: Lưu Diệp thiết kế
Chương 447: truyền quốc ngọc tỷ
Chương 448: Viên Thuật chi thiếp cùng Viên Thuật chi nữ
Chương 449: Kỷ Linh tới viện
Chương 450: thiếu 2 cá nhân
Chương 451: thắng bại chẳng phân biệt
Chương 452: tông tộc 5 đem
Chương 453: chỉ thiếu đông phong
Chương 454: phủi tay huyện tôn Tư Mã Ý
Chương 455: đã gặp qua là không quên được
Chương 456: độc vật biết độc vật
Chương 457: đối xử tử tế gia quyến
Chương 458: Hứa Tĩnh tin tức tốt
Chương 459: xúi giục Trương Tú
Chương 460: có đi mà không có lại quá thất lễ
Chương 461: đại thiết kế sư Lỗ Túc
Chương 462: Tử Kính luận 4 sách
Chương 463: Hà Bắc người hành động
Chương 464: mỹ nhân kế
Chương 465: thái phó xét nhà
Chương 466: nửa đêm nhập khuê phòng
Chương 467: Đào thị mi phu nhân
Chương 468: đắp nặn phi tử
Chương 469: có thể lật lại bản án giả, thiên tử cũng
Chương 470: trận chiến mở màn Hà Bắc quân
Chương 471: phóng hỏa thiêu sơn
Chương 472: huynh đệ nội bộ
Chương 473: bắt sống Viên gia tử
Chương 474: khủng bố Viên thị huynh đệ
Chương 475: 1 lộ nhặt bảo
Chương 476: chuẩn bị chiến tranh xuân sau
Chương 477: Đào Thương tiến cống
Chương 478: kinh hồng 1 vũ hiến ngọc tỷ

Chương 479: Đào gia trưởng tử
Chương 480: cuồng nhân Di Hành
Chương 481: phụ tử song hùng
Chương 482: đào di giao phong
Chương 483: bút mực thư khách
Chương 484: Trương Tú sỉ nhục
Chương 485: thấp thỏm dục trốn đi
Chương 486: chật vật phản bội đem
Chương 487: Viên nữ chi tâm
Chương 488: thương tâm tù binh Viên Đàm
Chương 489: Hà Bắc sứ giả Hứa Du
Chương 490: hoạ ngoại xâm nguyên nhân bên trong
Chương 491: Viên Thiệu đau lòng
Chương 492: du thuyết 2 người tổ
Chương 493: 2 sử nhắc Tào Tháo
Chương 494: ta muốn 2 kiều
Chương 495: Giang Đông hoa tỷ muội
Chương 496: bên người tỳ nữ
Chương 497: Viên Thiệu Nam chinh
Chương 498: văn sĩ đối mắng
Chương 499: Viên tào đào chi chiến
Chương 500: tuyệt thế cộng sự
Chương 501: ngân hà xạ thủ
Chương 502: dũng mãnh thiếu niên
Chương 503: khẩn thủ 5 mà!
Chương 504: cứu lại lịch thành
Chương 505: thiếu niên đinh phụng
Chương 506: Hà Bắc Nhan Lương
Chương 507: Viên Thiệu nghi hoặc
Chương 508: lẫn nhau tim đập nhanh
Chương 509: lại dùng Viên Đàm
Chương 510: Đào Thương đấu Nhan Lương
Chương 511: thiêu mình doanh
Chương 512: du kích tập kích quấy rối
Chương 513: mệt mỏi bôn tẩu
Chương 514: mượn mã cùng mượn thủy
Chương 515: quá sử đấu Nhan Lương

Chương 516: danh tướng sát thủ
Chương 517: thất thủ bị bắt
Chương 518: lại tiến đào doanh
Chương 519: cán bộ cao cấp khó xử
Chương 520: 2 đem rụt rè
Chương 521: dẫn xà xuất động
Chương 522: rùa đen duỗi đầu
Chương 523: uy danh ngày long
Chương 524: huynh đệ đoàn tụ
Chương 525: bạch nhãn lang
Chương 526: 1 diệp chướng mục
Chương 527: thiên tử đến nhi
Chương 528: dũng sĩ thống lĩnh
Chương 529: kiếp thiên tử
Chương 530: Viên Thiệu dã vọng
Chương 531: thiên hạ sụp đổ
Chương 532: phượng gửi gắm
Chương 533: long băng
Chương 534: loạn vũ
Chương 535: tìm kiếm cháu ngoại trai
Chương 536: vi diệu cách cục
Chương 537: thiên có 2 ngày
Chương 538: 2 hùng hợp binh
Chương 539: Hí Chí Tài
Chương 540: 3 hùng ác chiến
Chương 541: trận chiến Quan Độ
Chương 542: ác chiến không thôi
Chương 543: lạc bạc trở chiến
Chương 544: Đào Thương ra lương
Chương 545: cáo già cùng tiểu hồ ly
Chương 546: quỷ kế kiềm chế
Chương 547: hắc sơn chi nghị
Chương 548: phía sau màn độc thủ
Chương 549: ngươi tới ta đi
Chương 550: ô sào, công gia, không công gia?
Chương 551: tào đào phân công
Chương 552: Tuân Úc chi tuân

Chương 553: còn có hậu tay
Chương 554: Viên Thiệu chân thật mắt
Chương 555: Đào Thương cứu Hứa Xương
Chương 556: Hứa Xương phục kích chiến
Chương 557: chuyện xấu Tào Ngang
Chương 558: tám ngày chi công
Chương 559: thần quỷ 8 trận đồ
Chương 560: vô cùng thần kỳ
Chương 561: thầy trò hoặc tâm
Chương 562: thiên dục thu Hàn Mãnh
Chương 563: trảm đem
Chương 564: Tử Độ Tử Tu
Chương 565: ác chiến kết thúc
Chương 566: trao đổi điều kiện
Chương 567: mê mắt che mục
Chương 568: như thế minh hữu
Chương 569: quân thần ngăn cách
Chương 570: Khúc Nghĩa bối Viên
Chương 571: Khúc Nghĩa biện pháp
Chương 572: phá Viên chi chiến
Chương 573: đốt doanh chi chiến
Chương 574: lương bạc người
Chương 575: tào đào lại ly
Chương 576: mượn đường mà đi
Chương 577: Lý quách cùng Giả Hủ
Chương 578: địch bất động ta bất động
Chương 579: Dĩnh Xuyên tư học
Chương 580: Quách Gia bí mật
Chương 581: đào quân kiếp mã
Chương 582: Tư Mã Ý tổn hại chiêu
Chương 583: la chấn mã doanh
Chương 584: âm hỏa chi loạn
Chương 585: xú thủy hùng binh
Chương 586: thắng lợi trở về
Chương 587: chiến mã 4005
Chương 588: Hà Bắc biến động
Chương 589: ngã xuống đế cốc Viên Đàm

Chương 590: cán bộ cao cấp cùng Viên Đàm
Chương 591: trở về nhà thủ thê nhi
Chương 592: Kinh Châu lập thiên tử
Chương 593: lấy chậm đánh mau
Chương 594: gió nổi mây phun thời cuộc
Chương 595: Lưu gia người
Chương 596: 2 triều định đô
Chương 597: huynh đệ gặp nhau
Chương 598: Lữ Bố tiểu tâm tư
Chương 599: ta muốn cái hiền tế
Chương 600: nghiệm hóa linh khỉ
Chương 601: phóng 0 càng
Chương 602: mỹ chu lang tiến đến
Chương 603: mời chào Chu Du
Chương 604: tâm cơ kỹ nữ
Chương 605: đêm khuya sẽ muội
Chương 606: khúc phổ
Chương 607: xoa cửa sổ côn đưa tình
Chương 608: tiểu lâu truyền tin tiên
Chương 609: 2 nam bạn qua thư từ
Chương 610: Đào thừa tướng
Chương 611: 2 triều trận chiến mở màn
Chương 612: Giang Hạ chi chiến
Chương 613: thần bắn Hoàng Trung
Chương 614: đương thời cường đem
Chương 615: đầu chiến thất lợi
Chương 616: 1 bổng 1 táo
Chương 617: tĩnh xem thành trì
Chương 618: không đầu
Chương 619: đối thủ cạnh tranh
Chương 620: ai vì đệ 1
Chương 621: lấy 1 địch chúng
Chương 622: Hoàng Trung Triệu Vân
Chương 623: khúc a tiểu tướng
Chương 624: không họ A Phi
Chương 625: nội ứng
Chương 626: núi sâu lực sĩ

Chương 627: hào kiệt Thái Sơn
Chương 628: diễn cho ngươi xem
Chương 629: ta vì nội ứng
Chương 630: thành trì đình trệ
Chương 631: bắt lão tướng
Chương 632: quân tử cùng lão tướng
Chương 633: nhi tử có tật
Chương 634: như thế thu đem
Chương 635: giải phẫu lấy bếp
Chương 636: 2 hán giao phong
Chương 637: cướp trại
Chương 638: Tây Xuyên Trương Nhậm
Chương 639: cùng ra 1 mạch
Chương 640: A Phi quá khứ
Chương 641: thuỷ quân khoa học kỹ thuật
Chương 642: trao đổi điều kiện
Chương 643: Lưu đào thuỷ chiến
Chương 644: chụp côn chi uy
Chương 645: đệ 1 thuỷ quân
Chương 646: 3 danh mãnh tướng
Chương 647: tạm thời bãi binh
Chương 648: bi quan chủ nghĩa giả hoàng tự
Chương 649: phương bắc tin tức
Chương 650: thiên tử người giám hộ
Chương 651: coi như mình ra
Chương 652: hắc sơn cầu viện
Chương 653: xuất binh Hà Bắc
Chương 654: 1 trương ám bài
Chương 655: hải vận đường vòng
Chương 656: phương nam động tĩnh
Chương 657: đoạn chỉ người
Chương 658: lão chiêu tân nói
Chương 659: nhĩ mũi chí hướng
Chương 660: hùng phụ suy nhi
Chương 661: vượt biển đoạt thành
Chương 662: đánh hạ 1 phiến căn cứ địa
Chương 663: không phụ trách nhiệm Quách Gia

Chương 664: 1 ngữ trung Gia Cát Lượng
Chương 665: Viên Thiệu hoảng loạn
Chương 666: mỹ nhân kế cùng trá hàng kế
Chương 667: Hà Bắc Chân Mật tiếu
Chương 668: điền phong trá hàng
Chương 669: diễn trò làm thật
Chương 670: điền phong “Báo ân”
Chương 671: thừa tướng cảm giác
Chương 672: 0 hô vạn gọi thủy ra tới
Chương 673: kết bạn đồng hành
Chương 674: kiểu mới trướng mục
Chương 675: hợp lại càng tăng thêm sức mạnh
Chương 676: tương kế tựu kế
Chương 677: giả Hung nô
Chương 678: giả ý ứng ô Hoàn
Chương 679: thẳng thắn thành khẩn bẩm báo
Chương 680: đến mã lại bắt người
Chương 681: ngộ phán
Chương 682: đêm khuya thẩm vấn
Chương 683: lẫn nhau đánh cờ
Chương 684: tình thâm nghĩa trọng 2 công tử
Chương 685: 2 nữ không bình thường
Chương 686: tình thâm nghĩa trọng tiểu Viên hi
Chương 687: nữ tính trận đánh ác liệt
Chương 688: thề báo thù
Chương 689: hắc sơn quân lại cầu viện
Chương 690: Đào Thương điểm mấu chốt
Chương 691: Trương Ninh quyết tâm
Chương 692: 3 cường hội minh
Chương 693: hoà đàm
Chương 694: nấu rượu luận anh hùng
Chương 695: định ngày hẹn giặc Khăn Vàng
Chương 696: hoàng thiên vu lực chấn nhiếp
Chương 697: tấn công trương bạch ky
Chương 698: cứu ra Trương Yến
Chương 699: với trung thủ lợi
Chương 700: tiện chiêu

Chương 701: ăn tết chi từ
Chương 702: Tào Tháo chi thương
Chương 703: U Châu cũ bộ
Chương 704: Điền Dự
Chương 705: khống chế nam Hung nô
Chương 706: nhi tử bán cha
Chương 707: 1 phu canh giữ cửa ngõ
Chương 708: khủng bố Triệu Vân
Chương 709: Hung nô tân vương
Chương 710: đối phó Viên Thiệu quỷ kế
Chương 711: chỉ cho phép bại không được thắng
Chương 712: cầu bại mà không được
Chương 713: danh tướng lại nổi danh
Chương 714: dụ địch chi chiến
Chương 715: Hoàng Trung hiện có thể
Chương 716: độc thịt độc tâm
Chương 717: bối đức ly tâm
Chương 718: đã định sách lược
Chương 719: ly gián chư vương
Chương 720: vương trướng có biến
Chương 721: trai cò đánh nhau
Chương 722: tình thế quay nhanh
Chương 723: thừa tướng tại đây sẽ làm sao?
Chương 724: Đào Thương xuất động
Chương 725: cao thủ so chiêu
Chương 726: Hạ Hầu chi mắt
Chương 727: đuổi đi tào quân
Chương 728: phỏng đoán Tào Tháo
Chương 729: 5 lộ bình Ký Châu
Chương 730: kiêu hùng chi ai
Chương 731: triệu trưởng tử
Chương 732: ngươi tìm người ta cũng tìm người
Chương 733: Ký Châu chi tranh
Chương 734: dũng mãnh Hà Bắc quân tốt
Chương 735: ma ốm nhập ngũ
Chương 736: huynh đệ tề ra trận
Chương 737: hoàng tự thành quả

Chương 738: thiết kế phục Trương Hợp
Chương 739: ai mai phục ai?
Chương 740: hổ phụ Hổ Tử
Chương 741: nhân tài mới xuất hiện
Chương 742: đại tướng chi tài
Chương 743: cố nhân gặp nhau
Chương 744: mê hoặc nghe nhìn
Chương 745: quân thần ly tâm
Chương 746: thằng nhãi này thực sự đáng giận
Chương 747: 7 lộ công kiên
Chương 748: Viên đào ác chiến
Chương 749: sống mái với nhau các doanh
Chương 750: phu thê ra trận
Chương 751: tâm tình hạ xuống Trương Hợp
Chương 752: ân ân oán oán
Chương 753: mạch nước ngầm
Chương 754: kiêu hùng chi nguy
Chương 755: cốt nhục huynh đệ
Chương 756: Viên Đàm phẫn nộ
Chương 757: tính toán 2 Viên
Chương 558: sống chết mặc bây
Chương 559: Viên Thượng sai lầm
Chương 560: dũng mãnh phi thường A Phi
Chương 561: cho mời tiền bối
Chương 562: Viên Đàm quy hàng
Chương 563: bệnh thể càng trầm
Chương 764: trá chết
Chương 765: Viên Thiệu gấp cái gì?
Chương 766: mạt lộ anh hùng ý tưởng
Chương 767: huynh đệ hồi Nghiệp Thành
Chương 768: kiêu hùng chi chiến
Chương 769: đánh lén trung biến cố
Chương 770: mưu hoa Nghiệp Thành
Chương 771: cô chú 1 ném Viên Đàm
Chương 772: mãnh liệt mạch nước ngầm
Chương 773: huyết sắc ngày sinh
Chương 774: nhà xí sát đệ

Chương 775: đại cục định rồi
Chương 776: chưa từng có bành trướng
Chương 777: trừ Viên bố cục
Chương 778: Viên Thiệu chi thương
Chương 779: kiêu hùng ngã xuống
Chương 780: tân đệ 1 chư hầu
Chương 781: đến 2 gian thần
Chương 782: Hà Bắc dư nghiệt
Chương 783: Văn Sửu quyết tâm
Chương 784: 1 chỉ nhĩ
Chương 785: thức thời Cao Lãm
Chương 786: kết làm huynh đệ
Chương 787: cựu thần đều xuất hiện động
Chương 788: thế trời tru tử
Chương 789: mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng
Chương 790: mộng phân tích
Chương 791: hồi Từ Châu
Chương 792: tào Lưu chi minh
Chương 793: Phượng Sồ rời núi
Chương 794: 3 đại tổ tôn
Chương 795: Lưu tào hưng binh
Chương 796: Trung Nguyên chiến trường
Chương 797: chung cực bản Lữ Bố
Chương 798: uyển lăng gặp gỡ
Chương 799: anh hùng phi năm xưa
Chương 800: thu Lữ Bố
Chương 801: tôn gia 1 phương tâm tư
Chương 802: huynh muội người nhà
Chương 803: tào Lưu phát binh
Chương 804: đối chọi gay gắt
Chương 805: Mã gia phụ tử
Chương 806: Lữ Bố Xích Thố
Chương 807: đau kịch liệt tâm
Chương 808: ôn hầu đại kế
Chương 809: tào Lưu kế đào
Chương 810: đêm tập

Chương 811: truân lương chỗ
Chương 812: Trương Liêu cùng Cao Thuận
Chương 813: lương cốc chi chiến
Chương 814: trương cao người nào cũng?
Chương 815: tính toán ở ngoài cường binh
Chương 816: lang kỵ chi uy, xông vào trận địa chi chí
Chương 817: bại Quan Vũ
Chương 818: Lưu Bị VS Đào Thương
Chương 819: tổn hại thất
Chương 820: khó đề
Chương 821: đồn đãi vớ vẩn
Chương 822: có thể cứu ta người
Chương 823: toàn diện chiến tranh
Chương 824: hổ lang chi chiến
Chương 825: 0 cân áp
Chương 826: tình hình chiến đấu càng liệt
Chương 827: dây dưa
Chương 828: ngọa long Phượng Sồ
Chương 829: 10 chiến tướng
Chương 830: danh nhân sao chép
Chương 831: đấu đem chi tranh
Chương 832: lại hiển lộ cao chót vót
Chương 833: 1 lãng tục 1 lãng
Chương 834: phá địch mưu
Chương 835: Đào Thương lâm trận
Chương 836: bên dòng suối nhỏ phục kích
Chương 837: kẻ thù gặp mặt
Chương 838: tuyết hận
Chương 839: tào quân nội tình
Chương 840: tình thâm nghĩa trọng
Chương 841: gian kế thất bại
Chương 842: lại ra ám chiêu
Chương 843: Đổng Trác cháu gái
Chương 844: cường công
Chương 845: Kim Lăng quân cường thế
Chương 846: giận cực công tâm
Chương 847: nhân trung Lữ Bố

Chương 848: các có thắng bại
Chương 849: 2 bào
Chương 850: nhớ tình cũ
Chương 851: chiêu hàng 2 bào
Chương 852: quanh co
Chương 853: kinh người tin tức
Chương 854: Lưu biểu
Chương 855: gửi gắm
Chương 856: Tào Tháo đầu phong
Chương 857: Nam Xương cùng Kim Lăng
Chương 858: Kim Lăng chi chiến
Chương 859: Lỗ Túc trá hàng
Chương 860: tả hữu lừa dối
Chương 861: tiểu nghỉ với Bành Thành
Chương 862: phóng Tôn Quyền
Chương 863: Hàn Hạo
Chương 864: dẫn quân nhập ung
Chương 865: diệt tôn gia
Chương 866: Kim Lăng thành người thủ hộ
Chương 867: quân chi tư
Chương 868: 2 lão rời núi
Chương 869: Chu Du mưu kế
Chương 870: Sĩ Tiếp
Chương 871: nội quỷ
Chương 872: gan lớn đinh phụng
Chương 873: đột tập
Chương 874: giao châu quân sắp đến
Chương 875: kinh biến
Chương 876: du cùng lượng
Chương 877: báo thù ngọn lửa
Chương 778: binh ra Trung Nguyên
Chương 779: phá được Sơn Dương quận
Chương 780: triệu ai tới
Chương 781: tiến công Tào Nhân
Chương 782: 3 cái cái đinh
Chương 783: mưu Tuân Úc
Chương 784: dương mưu ly gián

Chương 785: Tào Tháo lòng nghi ngờ
Chương 786: tá rớt quyền lực
Chương 787: Tào thị thúc cháu
Chương 788: Tào Phi xuất sĩ
Chương 789: điều tra Tuân phủ
Chương 790: tập Hứa Xương, cứu Tuân Úc
Chương 791: cường công
Chương 792: đánh đêm tâm chiến
Chương 793: họa căn
Chương 794: phản loạn sĩ tộc
Chương 795: phá Hứa Xương
Chương 796: Tào phủ tử sĩ
Chương 797: Đào Thương cùng Tuân Úc
Chương 798: đào Tuân chi chiến
Chương 799: đồng quy vu tận
Chương 800: định Hứa Xương
Chương 801: hổ độc bỏ mẫu
Chương 802: độc huynh
Chương 803: sự kiện trọng đại
Chương 804: Tào Tháo chi ai
Chương 805: 2 bào diễn trò
Chương 806: trọng dụng hàng thần
Chương 807: Trung Nguyên tranh hùng
Chương 808: tào đào đánh nhau kịch liệt
Chương 809: lại thành toàn ngươi 1 thứ
Chương 810: để sót chỗ
Chương 811: vu oan?
Chương 812: đinh phu nhân trở về
Chương 813: máng xối
Chương 814: cơ hội tốt
Chương 815: thừa ngươi bệnh muốn mạng ngươi
Chương 816: Quách Gia hô ứng
Chương 817: Trần Lưu chi biến
Chương 818: chiến Tào Nhân
Chương 819: danh tướng bỏ mình
Chương 820: định Trung Nguyên
Chương 821: quân tử cùng văn đế

Chương 822: Kinh Châu tân hùng
Chương 823: kinh thiên 1 chiến
Chương 824: Kinh Châu hành động
Chương 825: Tương Phàn chi chiến
Chương 826: Quan Vũ khi dễ người
Chương 827: dụ dỗ ra khỏi thành
Chương 828: Từ Hoảng trọng thương
Chương 829: tân nhân sinh
Chương 830: các có tuyệt kỹ
Chương 831: Quan Vũ chiến sách
Chương 832: đê đập chi tranh
Chương 833: tào quân tân mục tiêu
Chương 834: Bàng Thống hiến kế
Chương 835: Lữ Bố chủ trận
Chương 836: Bàng Thống cùng Quan Vũ
Chương 837: tướng soái bất hòa
Chương 838: Chư Cát Cẩn đã đến
Chương 839: phóng Thái Mạo
Chương 840: du nói
Chương 841: Thái Mạo hành động
Chương 842: Hứa Xương gởi thư
Chương 843: đoạt Tương Dương
Chương 844: xông vào trận địa chi uy
Chương 845: hạ độc kế Bàng Thống
Chương 846: suy đoán địch sách
Chương 847: cuối cùng năm
Chương 848: giấu giếm chân tướng
Chương 849: kinh nam
Chương 850: võ lăng man di
Chương 851: thủy kính tiên sinh
Chương 852: mã thị huynh đệ
Chương 853: chinh chiến kinh nam
Chương 854: tấn công Trường Sa
Chương 855: thiết kế Lưu Bàn
Chương 856: Man Vương sa ma kha
Chương 857: tái chiến Bàng Thống
Chương 858: độc chướng

Chương 859: Trương Phi tâm tình
Chương 860: say rượu song hùng
Chương 861: dược đến
Chương 562: lại dùng 8 trận đồ
Chương 563: long phượng lại đấu
Chương 564: danh tướng sát thủ
Chương 865: trủng hổ chi sách
Chương 866: nói hàng Triệu phạm
Chương 867: 0 lăng thất thủ
Chương 868: phản kích Bàng Thống
Chương 869: lập công cơ hội
Chương 870: Trương Phi kẻ thù
Chương 871: bắt hổ bắn phượng
Chương 872: bình định kinh nam
Chương 873: Giang Lăng loạn
Chương 874: Lưu Bị buồn rầu
Chương 875: Kinh Châu chi mạt
Chương 876: đế vương thần tử
Chương 877: độn trốn
Chương 878: diệt triều
Chương 879: truy đánh
Chương 880: Ích Châu tiếp ứng
Chương 881: trấn an Kinh Châu
Chương 882: hai lão giả
Chương 883: liên tục chiến đấu ở các chiến trường uyển thành
Chương 884: Bàng Đức phải giết
Chương 885: Lưu tào tái kiến
Chương 886: Lưu Bị khuyên can
Chương 887: quát cốt liệu độc
Chương 888: lấy bỉ chi đạo
Chương 889: phá võ quan
Chương 890: Tào thị huynh đệ
Xin nghỉ 1 thiên
Chương 891: kế độc thi độc
Chương 892: đồ ngốc
Chương 893: nghiền ngẫm địch ý
Chương 894: tấn công Lạc Dương

Chương 895: song đem đăng thành
Chương 896: nhập Lạc Dương
Kiểm tra kết quả ra tới
Chương 897: Lạc Dương khắc
Ăn dược, tác dụng phụ có điểm đại
Chương 898: lạc dương hành
Chương 899: ta ý đã quyết
Chương 900: 1 ý đi một mình
Chương 901: chấm dứt ân oán
Chương 902: Lữ Bố chi thù
Chương 903: trường an
Chương 904: Trương Liêu vẽ bùa
Chương 905: định ngày hẹn Hàn Toại
Chương 906: ước hẹn đoạt Trường An
Giải thích 1 hạ gần nhất mấy ngày tình huống
Chương 907: Hàn Toại về thành
Chương 908: 2 người toàn phản bội
Chương 909: chật vật tương nhận
Chương 910: định Trường An
Chương 911: huynh đệ tái kiến
Chương 912: cẩm mã siêu
Chương 913: Hán Trung chi hiểm
Chương 914: mai phục
Chương 915: đào quân tân tú
Chương 916: kết bái huynh đệ
Chương 917: hoàng tước ở phía sau
Chương 918: công dương bình quan
Chương 919: 2 đem tỉnh ngộ
Chương 920: xuất kỳ bất ý
Chương 921: tào Lưu phản công
Chương 922: thụ kế Tào Phi
Chương 923: bắt phóng tào
Chương 924: có được có mất
Chương 295: kế thành rồi
Chương 296: Tào Phi tiến quan
Chương 997: độc vật ý tưởng
Chương 998: Tào Tháo cơ hội

Chương 999: đĩa trung điệp
Chương 1000: phẫn nộ cảm xúc
Chương 1001: các có điều mưu
Chương 1002: kiêu hùng gặp lại
Chương 1003: các có mưu hoa
Chương 1004: doanh ngoại mai phục
Chương 1005: tự sát
Chương 1006: nhập cư trái phép âm bình
Chương 1007: 1 lộ nhấp nhô
Chương 1008: thành đô báo nguy
Chương 1009: chuyển công hậu viên
Chương 1010: Kim Lăng đệ 1 tướng quân
Chương 1011: xung đột
Chương 1012: đệ 1
Chương 1013: hồi công thành đô
Chương 1014: nhất thiện lừa dối
Chương 1015: cuối cùng 1 bác
Chương 1016: dương 1 ích 2
Chương 1017: quyết chiến phù thủy quan
Chương 1018: trước sau phá địch
Chương 1019: suy sụp
Chương 1020: trung thần
Chương 1021: tào Lưu chi chung
Chương 1022: ban sư
Chương 1023: kim hộp
Chương 1024: thái bình thịnh thế
Chương 1025: cữu cùng sanh
Chương 1026: công đức viên mãn (chung chương)
Xong bổn cảm nghĩ

------oOo------

Chương 1: già trẻ quân tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay Từ Châu thứ sử bên trong phủ, chú định là không tầm thường một ngày.

Chỉ vì đường đường một châu thứ sử Đào Khiêm Đào đại nhân, gác lại nửa ngày công vụ, chuyên trách oa ở nhà tấu nhi tử.

Đào thứ sử năm nay 58 tuổi.

Ngày thường tao nhã như ngọc, rất có trưởng giả chi phong lão nhân, hôm nay cũng không biết phạm vào cái gì tà phong, đem thay đi bộ quải trượng đổi thành Trượng Bát Xà Mâu thương, mãn viện tử truy đánh chính mình trưởng tử Đào Thương…… Rất có không đem người này một thương chọn với mã hạ thế không bỏ qua sức mạnh.

Đào Khiêm qua tuổi bốn mươi lúc sau, phương được hai cái hài nhi, ở Đông Hán trong năm nhưng xem như già còn có con, nếu nói lão đầu nhi đối hai hài tử là nuông chiều từ bé, kia có thể là có chút khoa trương, nhưng bao che cho con tuyệt đối là có, chỉ cần không phải quá mức với phá của, lão gia tử giống nhau sẽ không khí buông tha phong phạm, tự mình động thủ……

Nhưng Đào Khiêm trưởng tử Đào Thương hôm nay xác thật có điểm phá của.

……

“Bất hiếu tử, an dám như thế!!”

Đào Khiêm tuổi lớn, đối mặt tuổi dậy thì hoạt bát thiếu niên lang là thật sự có điểm đuổi đi không thượng, truy đánh một lát liền đem

quải trượng chi trên mặt đất dừng lại nghỉ tạm, thở hổn hển bắt đầu chửi đổng.

Đào Thương tránh ở trong viện cây hòe phía sau, bất đắc dĩ thở dài: “Cha, hảo thuyết hảo thương lượng biết không?”

“Phi!”

Đào Khiêm loát đã hoa râm râu, hướng về phía Đào Thương ẩn thân cây hòe cả giận nói: “Chính ngươi làm hạ chuyện tốt! Lão phu gõ ngươi hai trượng, đã là nhẹ! Bực này đồi phong bại tục cử chỉ, lão phu như thế nào cùng ngươi thương lượng tới?…… Nghịch tử! Ngươi như thế hành vi! Quả thực đồi phong bại tục…… Ngươi thả chờ lão phu nghỉ đủ rồi chân, thu thập bất tử ngươi!!”

Đào Thương khóe miệng trừu trừu, có vẻ rất là bất đắc dĩ.

Kỳ thật việc này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ…… Cần đến xem từ góc độ nào tới phân tích.

Đào Thương sáng sớm như xí quá mót, bất hạnh tìm không thấy giấy vệ sinh, nói đến cũng là, đời nhà Hán nơi nào có cái gì giấy vệ sinh, chỉ có quát mông côn nhi…… Kêu xí trù.

Nhưng Đào Thương thiên lại không bằng lòng dùng cổ đại người khai đít côn đi quát, liền thuận tay ở sảnh ngoài, cầm Đào Khiêm sáng tác công văn sách lụa đi phương tiện.

Kéo / phân không giấy, quả thật nhân sinh to lớn bất hạnh cũng.

Việc này ở Đào Thương xem ra không tính đại, liền dùng ngươi một khối cùng loại hàng dệt tơ đồ vật chùi đít mà thôi, quay đầu lại trả lại ngươi là được.

Nhưng sự ở Đào Khiêm bên kia xem lại rất lớn.

Không nói đến Đông Hán trong năm đại bộ phận người đều vẫn là ở dùng giản độc viết chữ, loạn thế bên trong lụa mỏng kiểu gì trân quý…… Đặc biệt là Đào Khiêm bàn thượng kia một khối còn viết có

cơ mật chuyện quan trọng…… Tiểu tử này cư nhiên dùng để?? Dữ dội lớn mật cũng!!!

Dùng Từ Châu thứ sử công văn khai đít, đây là cái tội danh gì?

“Nhãi ranh! Ngươi cấp lão phu lại đây nhận lấy cái chết!” Đào Khiêm nghỉ đủ rồi chân, xách theo quải trượng bôn Đào Thương ẩn thân cây hòe lại đi qua.

Lại thấy bóng người chợt lóe, Đào Thương đã là từ sau thân cây vội vàng chạy ra, bôn hậu viện đào tẩu mà đi.

*

Miễn cưỡng ném xuống Đào Khiêm truy đuổi, Đào Thương đi vào hậu viên núi giả khe hở trung, cuộn đầu gối ngồi ở bên trong, thở ngắn than dài, trên mặt có nói không nên lời cô đơn tiêu điều chi ý.

Đào Khiêm công văn có bao nhiêu quan trọng, hắn cũng không biết, hắn chỉ biết, một cái từ nhỏ đến lớn sinh hoạt ở thế kỷ 21 người, liên tục ba ngày kéo đại tiện dùng xí trù quát…… Một cây lặp lại bị người dùng quá đầu gỗ gậy gộc, đây là một kiện cỡ nào khủng bố sự tình.

Đào Thương tuy rằng chưa từng có phân thói ở sạch, nhưng hắn tự nhận là là cái sạch sẽ người.

Không có giấy vệ sinh triều đại, quả thực chính là táng tận thiên lương!

Vạn sự bất quá tam. Cho nên vô luận như thế nào, ngày thứ tư quyết định không thể lại nhịn, ai khuyên đều không hảo sử.

Không sai, Đào Thương đi vào thời đại này, tính thượng hôm nay đã là ngày thứ tư.

Kiếp trước hắn, là một người thâm niên sách báo biên tập, lại ở một cái đêm khuya giáo bản thảo ngủ say sau, không thể hiểu được đi tới thời đại này, đồng tiến vào khối này sắp 17 tuổi thể xác trung.

Thân thể ý thức cùng mảnh nhỏ ký ức nhiều ít còn có một ít còn sót lại ở trong đầu, trải qua ba ngày tiêu hóa, hắn đã biết thân thể này tên gọi Đào Thương, phụ thân kêu Đào Khiêm, còn có một cái đệ đệ kêu Đào Ứng, mẫu thân mấy năm trước đã qua đời.

Đào Thương người này hắn cơ bản không rõ lắm, nhưng là Đào Khiêm là ai, hắn trong lòng cùng gương sáng nhi dường như.

Đông Hán những năm cuối Từ Châu thứ sử, Quan Đông chư hầu chi nhất, cùng Viên Thiệu, Viên Thuật, Công Tôn Toản đám người miễn cưỡng song song…… Ai cũng khoái chuyện xưa ‘ ba lần nhường Từ Châu ’ người khởi xướng.

Đây là một cái hoa mỹ niên đại, cũng là một cái tàn khốc niên đại, tuy rằng khắp nơi binh hoang mã loạn, lộ có chết cốt, nhưng cũng là anh hùng xuất hiện lớp lớp, không hỏi xuất xứ.

Năm nay là sơ bình nguyên niên, đang là Quan Đông chúng chư hầu ý ủng lập Viên Thiệu vì minh chủ! Mũi nhọn thẳng chỉ Lạc Dương Đổng Trác, thiên hạ quận huyện sôi nổi hưởng ứng! Các nơi rầm rộ nghĩa binh……

Sống thoát thoát loạn thế khai mạc làm Đào Thương đuổi kịp, một chút không tao tịnh.

Càng khiếp người chính là, giá trị này phân loạn là lúc, thiên hạ anh hùng xuất hiện lớp lớp hết sức, thân là một châu chi chủ Đào Khiêm, không đi ưu quốc ưu dân, thảo phạt đổng tặc, cầu cái trung trinh báo quốc chi danh, ngược lại là ở chỗ này cùng thân nhi tử so đo chùi đít giấy vấn đề……

Đào Thương cảm thấy này tiện nghi cha nhiều ít dính điểm không chính sự.

Đương nhiên, cái này không chính sự cha kết cục Đào Thương trong lòng cũng rất rõ ràng, lão nhân sống thọ và chết tại nhà lúc sau, đem này Từ Châu nơi nhường cho Lưu Bị, khiến cho này phiến

thổ địa ở mấy năm bên trong, lâm vào Tào Tháo, Lưu Bị, Lữ Bố, Viên Thuật chờ hào kiệt vĩnh viễn tranh đoạt bên trong.

Càng quan trọng vấn đề, chính là chính mình hiện tại thân thể này chủ nhân, cuối cùng sẽ có cái cái dạng gì kết cục, căn bản là không rõ ràng lắm……

Sống hay chết, là tốt là xấu, sách sử căn bản là không đề, này thật sự là làm người cảm thấy bi ai.

Đương nhiên, lịch sử sông dài trung, anh hùng cuồn cuộn rồi biến mất, giống Đào Thương loại này tiểu nhân vật kết cục cùng nơi đi, thật sự là không đáng sử học gia lãng phí tâm huyết đi khảo cứu…… Khảo cũng chưa chắc có thể khảo ra tới.

Nhưng bất luận kết cục như thế nào, thời gian tổng vẫn là sẽ mất đi, sinh hoạt luôn là còn muốn tiếp tục, rốt cuộc, thân thể này nhân sinh chính là chính mình hiện tại nhân sinh, tuy rằng này hết thảy không chân thật phảng phất như cảnh trong mơ giống nhau.

Bước tiếp theo, nên làm cái gì bây giờ đâu? Như thế nào ở chỗ này tiếp tục sinh tồn đi xuống……

Đào Thương đắm chìm ở phức tạp suy nghĩ trung, hoảng hốt còn không có phục hồi tinh thần lại, chốc lát chi gian, núi giả khe hở chỗ, một con lược hiện tái nhợt tay già đời chậm rãi thâm nhập tiến vào, thình lình trảo một cái đã bắt được Đào Thương bả vai.

“Hảo ngươi cái nghịch tử, quả nhiên tránh ở này! Cấp lão phu lăn ra đây!”

Đào Khiêm tuổi tuy đại, lại cũng không ngốc, bất quá một chút một lát liền làm hắn tìm được rồi Đào Thương giấu kín địa phương…… Mười mấy tuổi tiểu thí hài cùng mau 60 lão nhân chơi trốn miêu miêu, còn quá non điểm.

Không có kịp thời điều tra địch tình, một không cẩn thận liền dừng ở lão nhân trong tay, đây là Đào Thương đi vào thời đại này sau được

đến cái thứ nhất giáo huấn…… Đừng đem lão nhân không lo cán bộ, số tuổi đại người làm hình trinh giống nhau là đem hảo thủ.

“Cùng lão phu đã tới tới!”

Lại truy lại tàng một đoạn này công phu, Đào Khiêm khí trải qua thời gian tiêu ma, cũng là tiêu không sai biệt lắm…… Cũng hoặc là bắt người trảo quá mệt mỏi, lão nhân không có sốt ruột động thủ đánh người, ngược lại là làm Đào Thương cùng hắn đi bên trong phủ sảnh ngoài.

Tới rồi sảnh ngoài, Đào Khiêm thở hổn hển ngồi xuống, uống miếng nước hòa hoãn một chút cảm xúc, mới vừa rồi từ từ mở miệng: “Ngươi cũng biết, vừa rồi bị ngươi trộm đi kia phân công văn……”

“Hài nhi về sau không dám.” Đào Thương mở miệng trực tiếp thừa nhận sai lầm.

Hai cái thời đại người, quan niệm hoàn toàn không giống nhau, Đào Khiêm đương bảo bối dường như đồ vật, Đào Thương đương khai đít giấy vệ sinh, đây là một loại vượt thời đại sự khác nhau, hoàn toàn không có điền bình khả năng tính, Đào Thương thật sự là không cần phải cùng Đào Khiêm bẻ xả, trực tiếp nhận sai ngược lại là nhất hữu hiệu biện pháp giải quyết.

“Ai, nỗ lực thực hiện gần như nhân, biết thẹn là đã gần có Dũng, còn tính vi phụ ngày thường không bạch giáo ngươi, chỉ là……”

Nói đến này, Đào Khiêm bất mãn trắng Đào Thương liếc mắt một cái: “Chỉ là ngươi nhưng biết được, đó là quang lộc đại phu Chu Tuấn khiển người cấp lão phu đưa tới mật thơ! Sự tình quan trọng đại, dữ dội trịnh trọng, lại bị ngươi cầm đi sát kia…… Sát kia…… Sát kia…… Sát kia ngoạn ý nói như thế nào tới?”

Đào Khiêm nghẹn mặt già đỏ bừng, nửa ngày cũng không biết nên như thế nào đem như vậy ghê tởm từ ngữ từ trong miệng nói ra.

“Sát phân.” Xem lão cha nghẹn khó chịu, Đào Thương đơn giản thế hắn nói.

“Chính là sát cái này ngoạn ý!” Đào Khiêm như trút được gánh nặng.

Đào Thương bất đắc dĩ, chịu Nho gia giáo dục khiêm khiêm quân tử chính là không giống nhau, nói cái “Phân” tự phảng phất cùng muốn hắn mệnh giống nhau…… Làm cho cùng muốn ăn phân giống nhau.

“Phụ thân, ngài nói quang lộc đại phu cho ngươi mật thơ, tin trung nói chính là cái gì?” Đào Thương nhanh chóng nói sang chuyện khác, hắn không nghĩ cùng Đào Khiêm ở cái này sự tình thượng tiếp tục tham thảo đi xuống, rốt cuộc cũng không phải cái gì ăn ngon đồ vật, mỗi ngày treo ở bên miệng không có gì ý tứ.

Nghe xong Đào Thương vấn đề, Đào Khiêm làm như phi thường kinh ngạc, sá nhiên nói: “Ngươi tiểu tử này, làm sao quan tâm khởi này đó chính vụ việc tới?”

Đào Khiêm biểu tình cùng ngữ khí làm Đào Thương rất là khó hiểu.

Ngươi là một châu thứ sử, ta là ngươi nhi tử, nhi tử hỏi một chút lão tử sự nghiệp, thực hiếm lạ sao…… Ngươi sự nghiệp không hảo ta như thế nào làm quan nhị đại?

Lại không biết, Đào Khiêm trong lòng vẫn luôn có một cái đại đau, chính là này hai cái nhi tử thuộc sở hữu cùng tiền đồ.

Đào Khiêm lão niên đến tử, vẫn luôn là đem hai tiểu tử đương tâm can bảo bối dường như quán, không nghĩ tới quán quán, liền quán mắc lỗi tới.

Đào Khiêm bản nhân tương đối địa phương khác thứ sử chư hầu tới nói, vốn là thuộc về cái loại này dã tâm không lớn, không mừng tranh đấu, rất có quân tử chi phong, tình nguyện tự thủ bình đạm người…… Nhưng tốt xấu vô dụng, lão nhân này còn có một viên hăng hái hướng về phía trước, khát vọng làm quan tâm, miễn cưỡng xem như cái có chính sự.

Không nghĩ tới rồng sinh rồng phượng sinh phượng, lão Đào gia hài tử đào thành động đều tìm không ra khẩu.

Đào Khiêm này hai nhi tử, phảng phất không dính khói lửa phàm tục thế ngoại cao nhân giống nhau, đối tình hình chính trị đương thời dân sinh quan trường chìm nổi một chút đều không quan tâm, ngược lại là đối ngâm từ lộng câu, phong hoa tuyết nguyệt, liệp ưng lộng khuyển, chọi gà chơi trùng chờ tạp học phương diện, rất có nghiên cứu, thật là tinh thông.

Đời sau người cực kỳ hâm mộ cách sống…… Ăn no chờ chết cách sống.

Tuy rằng chịu Nho gia tư tưởng giáo dục, thương thiên hại lí sự tình này hai hài tử đều không làm; nhưng quyết chí tự cường sự, cũng cùng hai hài tử cũng một chút không dính biên.

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, nhân gia là thật có điều kiện này, phú nhị đại nếu không phá của, chẳng phải mai một xong xuôi cha kiếm tiền tài hoa?

Đào Khiêm ngày thường đối hai hài tử thoáng giảng điểm cùng triều đình chính vụ dính dáng đồ vật, này hai hài tử liền trốn…… Nhưng hôm nay Đào Thương cư nhiên chủ động cố vấn, đào lão nhân trong lúc nhất thời có điểm không quá thích ứng.

“Quang lộc đại phu Chu Tuấn cấp lão phu mật tin, ngươi muốn biết trong đó nội dung?” Đào Khiêm lại dò hỏi một lần.

Đào Thương gật gật đầu.

“Ngươi xác định?” Đào Khiêm người này có điểm cưỡng bách chứng.

“Cha, ngươi nếu không tưởng nói, ta liền lao điểm khác.”

“Khụ, khụ…… Không cần! Nói chuyện này, liền nói việc này! Nói này liền hành!” Đào Khiêm sợ hài tử đổi ý, chạy nhanh sửa miệng.

Châm chước một chút tìm từ, Đào Khiêm thở dài khẩu khí nói: “Chu Tuấn cùng vi phụ, rất có giao tình, hắn tới mật tin cùng vi phụ nói, trước mắt Quan Đông chúng chư hầu đã là khắp nơi dũng truyền thảo tặc hịch văn, quân tiên phong rất là cường thịnh, tưởng thỉnh vi phụ khởi binh tương ứng, cộng phụ triều đình, bảo quân hộ quốc!”

Nói tới đây, Đào Khiêm tạm dừng một chút: “Vi phụ vừa rồi giảng, ngươi có thể nghe minh bạch vài câu?” Hiển nhiên hắn là đối Đào Thương lý giải năng lực không quá yên tâm……

Đào Thương thật sự không rõ chính mình trí lực rốt cuộc khiếm khuyết ở đâu, điểm này đánh rắm có cái gì nghe không rõ…… Còn hỏi ta có thể nghe minh bạch vài câu? Ngươi tổng cộng liền nói một câu!

“Ta không sai biệt lắm đều có thể nghe minh bạch, Đổng Trác loạn chính, chúng chư hầu liên hợp thảo chi, cử Viên Thiệu vì minh chủ……”

Đào Khiêm cằm thiếu chút nữa không kinh ngạc rơi trên mặt đất: “Nhữ cư nhiên còn có thể biết được Viên Bổn Sơ nãi mọi người minh chủ…… Thật là trời phù hộ ta Đào gia!”

Đào Thương cảm giác chính mình có điểm muốn nổi điên…… Này thân thể người chủ nhân trước rốt cuộc là có bao nhiêu không đáng tin cậy?

Vẫy vẫy đầu không thèm nghĩ hắn, Đào Thương tiếp tục dò hỏi: “Phụ thân, Chu Tuấn mật tin làm ngươi cử binh thảo phạt Đổng Trác, ngươi rốt cuộc là muốn đi vẫn là không nghĩ đi?”

Đào Khiêm biểu tình trở nên ngượng ngùng, hiện có chút thế khó xử: “Theo đạo lý nói, Đổng Trác loạn chính, làm hại triều cương, quả thật đại nghịch bất đạo, chúng ta bị quốc ân, giá trị này nguy nan thời tiết, lý nên hưởng ứng kêu gọi, xuất binh cần vương tiêu diệt tặc…… Nhưng Đổng Trác thế lực quá lớn, lại có ủng hộ thiên tử chi công, hiện giờ đã thân cư tướng quốc chi vị, ta chờ địa phương thứ sử toàn từng người tiền nhiệm không mấy năm, binh mã không

nhiều lắm, thả địa phương cường đạo cực chúng, nói nữa binh giả nãi hung khí cũng……”

“Cha, ngươi rốt cuộc là muốn đi, vẫn là không nghĩ đi?” Đào Thương không quá nguyện ý nghe vô nghĩa, lão nhân này dong dong dài dài nửa ngày nói không đến đúng giờ thượng.

“Không nghĩ đi……”

Đào Thương: “……”

Cẩn thận nhìn nhìn trước mắt vị này lão gia tử, Đào Thương không khỏi âm thầm thở dài.

Vị này cùng chính mình ở thời đại này có phụ tử thân tình lão nhân gia, nói lên vô nghĩa tới là một bộ một bộ, bất quá chung quy vẫn là lá gan không lớn…… Ở cái này rung chuyển xã hội, xác thật khó có biên giới một phương quyết đoán cùng quyết đoán, tính cách thượng vẫn là kém như vậy một tí xíu a.

Bất quá, nếu thật lại nói tiếp, đổi thành chính mình, Đào Thương cảm thấy hắn cũng nên tán đồng Đào Khiêm ý tưởng.

Đánh giặc sao, đao thật kiếm thật không phải đùa giỡn, ai nhàn không có việc gì có ngày lành bất quá, thế nào cũng phải đem đầu đeo ở trên lưng quần đi ra ngoài liều mạng?

Nhưng tán đồng về tán đồng, có thể hay không làm như vậy chính là một chuyện khác.

Hiện đại người trung, quen thuộc hán mạt lịch sử người rất nhiều, càng đừng nói Đào Thương kiếp trước là đắm chìm xuất bản nghiệp nhiều năm thâm niên người biên tập.

Người ăn người xã hội, bảo thủ không chịu thay đổi kết cục chính là chết, đặc biệt là giống Đào Khiêm như vậy một châu thứ sử là nhất nửa vời.

Đào Khiêm là Thái Học chư sinh ra thân, sau cử mậu mới, lại trước sau tùy Xa Kỵ tướng quân Hoàng Phủ Tung cùng tư lệ giáo úy từ quá quân chức, dựa theo hiện đại người cái nhìn, đó là thuần thuần học tập kiêm xã hội mầm, tiền đồ không thể hạn lượng.

Kỳ thật Đào Khiêm cũng xác thật làm được, hai năm tiền căn Từ Châu khăn vàng dư nghiệt ở Từ Châu khởi sự, Đào Khiêm chịu nhậm thành biên giới đại quan Từ Châu thứ sử, phóng nhãn đời sau kia chính là một tỉnh chi trường, lấy hắn cá tính, nếu là thanh bình thế giới, tuyệt đối sẽ rất có một phen làm.

Chính là lịch sử là tàn khốc, loạn thế biên giới đại quan cùng thanh bình thế giới tỉnh / cấp / làm / bộ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, trừ bỏ thành tựu về văn hoá giáo dục võ công ngoại, đứng thành hàng ánh mắt, cường ngạnh thủ đoạn, bất khuất tính cách…… Hay không có gan một bác can đảm, rất nhiều nhân tố đều có thể quyết định thành bại vinh nhục.

Càng đáng sợ chính là, thanh bình thế giới ngoại phiên, làm không tốt kết cục có thể là lên chức vô vọng, nhiều nhất vô dụng liền điều cương, lại thảm điểm chính là từ quan về quê, an hưởng thanh phúc.

Mà loạn thế, ngoại phiên kết cục chính là một con đường đi tới cuối, làm không tốt kết cục là cửa nát nhà tan.

Trong lịch sử Đào Khiêm, tựa hồ cũng không có tránh thoát cái này kết cục, lúc tuổi già khó địch cường lân Tào Tháo, bị tào lão bản đem Từ Châu đại bộ phận dân cư đồ cái lưu sạch sẽ, sau khi chết cơ nghiệp cũng bất đắc dĩ truyền thừa, vì Lưu Huyền Đức làm thật lớn áo cưới.

Mà thân là một châu thứ sử nhi tử, Đào Thương ở sách sử thượng càng là sơ lược, kết cục thành bí ẩn, rốt cuộc sống hay chết, ném cánh tay ném chân, hoàn toàn đều thành trì hoãn…… Nếu tư chất đủ nói, có lẽ còn có thể tiến vào thế giới trăm đại chưa giải chi mê, lập án điều nghiên.

Hiện tại Đào Thương không nghĩ muốn cái này kết cục, quá thê thảm.

Không cầu người quá lưu danh, nhưng liền cái rắm ở sách sử thượng cũng chưa lưu lại, trực tiếp bị người trở thành thí cấp thả, loại này kết cục thoáng có điểm lòng tự trọng người đều không tiếp thu được.

Cho nên, không thể nề hà cũng hảo, không trâu bắt chó đi cày cũng hảo, đến đua hắn liều mạng, bác hắn một bác.

“Phụ thân, cái này Quan Đông thảo tặc liên minh, ta cảm thấy ngài vẫn là đến đi, lại còn có không thể là có lệ đi.”

Đào Khiêm lắc đầu, thực không tán đồng: “Trẻ con ngày thường chậm trễ lười biếng, nào biết quốc gia đại sự? Binh giả cực hung, thả Đổng Trác cùng chúng chư hầu chi tranh, ai thắng ai bại, thượng khó có định luận…… Y lão phu chi ý, nhập minh thảo đổng khá vậy, lại không thể tận tâm, lão phu hưởng ứng Viên Thiệu thảo phạt Đổng Trác, lại không phái binh mã, ngồi xem thắng bại, hai không đắc tội, tất nhưng vô ưu!”

Đào Thương ôn nhu nói: “Phụ thân, ngươi thật là lão gà tặc.”

Đào Khiêm nhíu mày: “Hỗn trướng đồ vật, tiểu tử ngươi nói ai……”

------oOo------

Chương 2: du thuyết phú thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói thật, Đào Khiêm cách nói, Đào Thương ở trong lòng rất là nhận đồng, có thể có trai cò đánh nhau ngư ông được lợi ánh mắt cùng tư tưởng, là một cái thành công nhân sĩ quan trọng tố chất chi nhất, lão Đào Khiêm tránh nặng tìm nhẹ gia nhập thảo đổng liên minh, thuận lợi mọi bề ý tưởng, thực cùng Đào Thương ăn uống, cho nên khen hắn một câu ‘ gà tặc ’, cái này từ Đào Thương giống nhau không dễ dàng khen người khác…… Chỉ cho chính mình người sử dụng!

Nhưng ý tưởng thực đầy đặn, hiện thực thực cốt cảm, hôm nay Đào Thương không thể cấp Đào Khiêm điểm tán.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là Đào Thương là từ hậu thế tới, đối lần này liên hợp thảo đổng sở mang đến hiệu quả và lợi ích rất rõ ràng……

Vô luận cổ đại hoặc là hiện đại, hiệu quả và lợi ích đại khái chia làm hai loại, một loại là kinh tế hiệu quả và lợi ích, một loại khác gọi là xã hội hiệu quả và lợi ích.

Đào Khiêm sợ có không sợ tổn thất, hắn chỉ có thấy kinh tế hiệu quả và lợi ích, nhưng hắn cũng không có nhìn đến xã hội hiệu quả và lợi ích, trong lịch sử Tào Tháo, Lưu Bị, Viên Thiệu, Viên Thuật, Tôn Kiên, Công Tôn Toản chờ rất nhiều người, thông qua lần này thảo phạt Đổng Trác hành động, đều danh dương thiên hạ, đặc biệt là ở địa phương châu quận, lấy được đông đảo ủng hoàng môn phiệt thế gia duy trì, tại đây sau quân phiệt mở rộng hành động trung, các thực lực tiến bộ vượt bậc.

Có lẽ này đó kết quả là này đó chư hầu chính mình đều không có tưởng đến, hoàn toàn chính là vô tình cắm Liễu Liễu thành ấm.

Cho nên nói, có đôi khi một mặt bảo tồn thực lực cũng không phải hoàn toàn chính xác.

“Phụ thân, hài nhi đối với ngươi cái này ý kiến cũng không phải thực duy trì.”

Đào Khiêm không thành tưởng hôm nay nhi tử ý tưởng cùng ý kiến cư nhiên nhiều như vậy: “Ngô nhi lời này giải thích thế nào?”

Đào Thương tìm từ sau một lúc lâu: “Phụ thân, tự khởi nghĩa Khăn Vàng lúc sau, triều đình đối địa phương lực khống chế đã là đại đại không bằng ngày xưa, hiện giờ càng có Đổng Trác soán chính, thiên tử tuổi nhỏ, các nơi thái thú thứ sử thế lực đã bắt đầu quật khởi, y hài nhi chi thấy, vô luận lần này chinh phạt Đổng Trác hành động thành công hoặc là thất bại, không lâu lúc sau, Quan Đông địa phương thế lực tất nhiên bắt đầu mở rộng, mà địa phương thế gia môn phiệt vì loạn trung cầu toàn, cũng tất nhiên bắt đầu từng người nghiêng với bất đồng chư hầu, ở cái này mấu chốt, chúng ta Từ Châu muốn tự bảo vệ mình, nhất định phải nếu không đoạn mở rộng thực lực, thực lực này đã bao gồm tự thân thực lực, cũng bao gồm danh vọng……”

Đào Khiêm đôi mắt bắt đầu trở nên tròn trịa, kỳ thật này một phen lời tuy có đạo lý, nhưng nếu là nói hiếm lạ, cũng cũng không có cỡ nào hiếm lạ…… Chỉ là làm Đào Khiêm trăm triệu không nghĩ tới lời này cư nhiên là từ Đào Thương trong miệng nói ra.

Chẳng lẽ dùng công văn chùi đít, còn có thể sát ra trí tuệ tới?…… Lão phu hôm nào cũng đến vụng trộm thử sát một chút.

“Ngô nhi tiếp tục nói, có cái gì nói cái gì, không sao.”

Đào Thương tiếp tục nói: “Phụ thân, lần này thảo phạt Đổng Trác, chính là mở rộng chúng ta Đào gia thanh danh cơ hội, chỉ cần chúng ta có thể lần này thảo phạt liên minh trung, triển lộ tài giỏi, tất nhiên

liền có thể được đến ủng hán thế gia duy trì, này đối với phụ thân ngày sau ngồi ổn Từ Châu đại đại có lợi.”

Đào Thương moi hết cõi lòng, thật vất vả mới đem lời này nói nguyên lành hoàn toàn.

“Ngô nhi, lời này là ai dạy ngươi nói?”

Đào Thương: “……”

Nhiều không chính sự cha, đều mau lửa sém lông mày ngươi còn quản lời này là ai nói, mông / thượng / kia / cái / khẩu / lại đại điểm tâm đều có thể kéo ra ngoài.

“Cha, ta nếu là nói lời này là ta chính mình nói, ngươi tin hay không?”

“Đương nhiên không tin.” Đào Khiêm nói chém đinh chặt sắt.

Thân cha đều tin không, thật là hẳn là đem chính mình đời trước hồn phách kéo về thể xác đánh 300 đại bản làm này hảo hảo tỉnh lại một chút.

“Kia cha cảm thấy lời này như là ai nói?”

Đào Khiêm lão thần khắp nơi nói: “Phóng nhãn toàn bộ Từ Châu, y lão phu xem chi, độc hữu Mi Trúc, Triệu Dục, Vương Lãng chờ ít ỏi mấy người có này kiến thức cũng……”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đó chính là Mi Trúc nói.”

Đào Khiêm sắc mặt có điểm biến thành màu đen: “……”

Có lệ đích xác thật là có chút quá rõ ràng, đứa nhỏ này là đương thân cha ngốc sao?

“Nghịch tử, cút đi!”

*

Đào Thương đi vào thế giới này học được cái thứ hai đạo lý —— có thể ở sách sử thượng lưu lại tên người, nhất định là so người bình thường cường rất nhiều, cho dù là ở đời sau người trong miệng năng lực trung dung Đào Khiêm…… Kia cái gọi là năng lực trung dung là phân với ai so, cùng chư hầu so, tính trung dung, cùng dân chúng so, vẫn là dân chúng tương đối ngu ngốc.

Người như vậy, không thể tùy tiện có lệ, ít nhất không thể lấy hắn đương ngu ngốc lừa dối.

Thông qua vừa rồi đối thoại, Đào Thương biết lời hắn nói tuy rằng thoáng đả động Đào Khiêm, nhưng rốt cuộc chính mình đời trước cũng không hỏi đến chính sự, Đào Khiêm tin không hắn.

Xem trước mắt Đào Khiêm biểu hiện, lần này thảo phạt Đổng Trác, hắn là tưởng áp dụng xuất công không ra lực phương thức, cần phải nghĩ biện pháp thay đổi một chút hắn loại này tư tưởng.

Đồng dạng lời nói, từ bất đồng người trong miệng nói ra đi, hiệu quả là quyết định không giống nhau.

Thông qua vừa rồi đối thoại, Đào Khiêm nói ba người người danh, nói vậy này ba người ở Đào Khiêm trong lòng phân lượng cùng những người khác hẳn là bất đồng.

Mi Trúc, Triệu Dục, Vương Lãng…… Xem ra muốn khuyên động Đào Khiêm, còn cần thỉnh này ba người ra tay.

Đào Thương đi vào thứ sử phủ hậu viện, lập tức có một cái người mặc mộc mạc mặt đỏ mập mạp tiến lên khom người đón chào.

Đào Thương trong đầu mảnh nhỏ hóa ký ức khiến cho hắn nhận được, đây là bên trong phủ lão tổng quản đào hồng, đi theo Đào Khiêm nhiều năm.

“Đại công tử, xe ngựa đã bị hảo, hôm nay là đi dạo chơi ngoại thành, vẫn là đi săn ngài thích nhất đánh con thỏ?”

Đào Thương bĩu môi, nhìn xem đời trước điểm này tiền đồ: Lão hổ săn không được, săn cái hồ ly, săn cái lang, săn cái lộc không được sao…… Thế nào cũng phải đánh con thỏ, còn thích nhất.

“Hôm nay không đi làm nhàn sự, bị xe, đưa ta đi Mi Trúc trong phủ.”

Lão tổng quản nghe xong làm như có điểm không quá dám tin tưởng: “Đại công tử, tôn, thứ ba vị công tử chính là hợp với ước ngài đi dạo chơi ngoại thành ngâm từ vài ngày, việc này ngài ban đầu chưa từng trì hoãn quá a.”

“Người sao, dù sao cũng phải học nhiều giao bằng hữu, giao tân bằng hữu!” Đào Thương cười chụp lão tổng quản bả vai một chút: “Hôm nay liền phóng hai người bọn họ bồ câu. Đi, đi Mi Trúc phủ đệ.”

Lão tổng quản nhìn Đào Thương ánh mắt có chút mê mang, nhưng cũng không hảo không vâng theo.

“Đại công tử, mi tiên sinh tuy rằng nhận được ngài, nhưng cũng bất quá là điểm cổ chi giao, ngươi cùng hắn cũng chưa từng lui tới, không ngại như vậy, lão hủ dự bị mấy thứ quà tặng, trác người lấy ngài danh nghĩa trước tặng đi, sau đó bái phủ, đảo cũng có vẻ không lắm đột ngột.”

Đào Thương gật gật đầu, lễ thượng vãng lai, nhân chi thường tình, này đào hồng rất sẽ làm việc.

“Hảo, vậy phiền toái hồng thúc, mặt khác lại dự bị một phần bái thiếp, cùng lễ vật cùng nhau đưa qua đi, liền ngôn ta Đào Thương bái phủ, cũng làm cho nhân gia có cái chuẩn bị.”

Lão tổng quản nghe vậy nhíu nhíu mày, nói: “Đại công tử ngài tuy là bạch thân không sĩ, nhưng dù sao cũng là thứ sử trưởng công tử, cùng Mi Trúc đưa thiếp, có phải hay không có chút quá mức khiêm tốn.”

Đào Thương lắc lắc đầu: “Liền ấn ta nói làm đi, khiêm tốn điểm không tật xấu.”

Dù sao cũng là tìm người khác làm việc, vẫn là trước đem tư thái bãi thấp chút, tưởng trang / bức, còn không đến thời điểm.

Mi Trúc là Từ Châu phú thương, cũng là mi gia gia chủ, tổ tiên nhiều thế hệ kinh doanh khai khẩn, gia tài quá trăm triệu, nói trắng ra là chính là địa chủ cường hào, Đào Khiêm tuy rằng là Từ Châu thứ sử, nhưng tiền nhiệm bất quá hai năm thời gian, muốn ở Từ Châu đứng vững gót chân, mi gia tất nhiên là hắn mượn sức đối tượng, cho nên vừa lên nhậm, liền lập tức nhậm Mi Trúc vì biệt giá tòng sự.

Cái gọi là biệt giá tòng sự, nói trắng ra là, nếu Đào Khiêm là / quan lớn / nói, Mi Trúc liền dường như tỉnh ủy bí thư trường.

……

Từ Châu, mi phủ.

Thính đường chính giữa, bày Đào Thương đưa tới lễ vật, bên cạnh đứng một cái trung niên nam tử, xem bộ dạng bất quá 30 tới tuổi, dung mạo thanh tuyển, trên cằm đoản cần tu bổ chỉnh chỉnh tề tề, cẩm lụa phục sức cũng là sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, vừa thấy chính là cái phi thường tự hạn chế người.

Mi Trúc đôi mắt nhìn thẳng thính đường trung quà tặng, hắn đối này đó quà tặng đảo không phải thực để ý, rốt cuộc mi gia giàu nhất một vùng, Hán triều Trung Nguyên mảnh đất, có thể so với hắn giàu có người, có thể đếm được trên đầu ngón tay, liền mấy thứ này thật sự nhập không được hắn pháp nhãn.

Chủ yếu là tặng đồ người, làm hắn rất là kinh ngạc.

Thứ sử đại nhân trưởng công tử, Mi Trúc đương nhiên nhận thức, hai năm trước Đào Khiêm vừa mới nhập chủ Từ Châu, chinh tích tứ đại cường hào nhập sĩ, trợ chính mình ở Từ Châu đứng vững gót chân, chúng cường hào trung liền có hắn Mi Trúc một cái.

Lấy mi gia ở Từ Châu thâm hậu căn cơ làm tư bản tới duy trì Đào Khiêm, Mi Trúc điều kiện là hứa lấy lợi hại chức vụ.

Sinh ý làm càng lớn người, liền yêu cầu càng lớn chính / trị / bối cảnh.

Chính cái gọi là đôi bên cùng có lợi, Mi Trúc cảm thấy hắn cùng Đào Khiêm này bút mua bán làm rất là có lời.

Đương nhiên, mỗi một cái người làm ăn, đều hy vọng có thể đem sinh ý làm càng thêm lâu dài, Mi Trúc là người làm ăn trung nhân tinh, hắn càng hy vọng có thể đem mi gia cùng Đào gia mua bán tế thủy trường lưu làm đi xuống, không chỉ là Đào Khiêm này một thế hệ, còn có hắn đời sau, tốt nhất là đem này bút mua bán làm được đời đời con cháu vô cùng tận cũng……

Kết quả là, Mi Trúc đem ánh mắt chăm chú vào Đào Khiêm hai vị công tử trên người, hy vọng có thể cùng bọn họ kết giao, cũng coi như là vì tương lai làm trải chăn.

Vấn đề là, chỉ tiếp xúc ba lượng hồi, Mi Trúc liền thất vọng rồi.

Đào Khiêm nhi tử…… Nói như thế nào đâu, thật sự là con mẹ nó khuyết điểm trí tuệ!

Hắn này hai cái nhi tử chẳng những chất phác cứng nhắc, ngốc đầu ngốc não không nói, từng ngày còn không cầu tiến tới, thân là thứ sử công tử không suy nghĩ cùng Từ Châu đại quan quý nhân lui tới, lại cả ngày phong hoa tuyết nguyệt, ngâm thơ câu đối, liệp ưng trục cẩu……

Dù sao liền không phải làm chính sự người!

Thăm dò Đào gia hai cái công tử chi tiết sau, Mi Trúc liền từ bỏ tại đây hai cái tiểu tử trên người tiếp tục đầu tư tất yếu, hắn là người làm ăn, người làm ăn chỉ ở có thể sản xuất hồi báo hạng mục thượng tiến hành chú ý.

Đào Khiêm là cái hảo hạng mục, nhưng hắn kia hai nhi tử…… Là cặn bã.

“Huynh trưởng!”

Một cái lớn lên tròn tròn mập mạp, đầy mặt vui mừng nam tử một đường chạy chậm tới rồi trong phòng, đối với Mi Trúc vừa chắp tay, thở hồng hộc nói: “Thứ sử đại công tử đưa tới bái thiếp, tiến đến bái phủ, đại ca, ngươi xem việc này làm sao bây giờ?” Tiến vào người là Mi Trúc thân đệ Mi Phương.

Mi Trúc sờ sờ trên cằm đoản cần, lẩm bẩm: “Cặn bã tới……”

“A?” Mi Phương nghe xong có điểm ngốc.

“Ta là nói…… Đại công tử tới, huynh đệ không thể chậm trễ, tốc tùy vi huynh ra cửa đón chào.”

------oOo------

Chương 3: vô duyên ái hận

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mi Trúc gặp qua đại công tử, đại công tử đến hàn xá, tại hạ chưa từng xa nghênh, sợ hãi khôn xiết, mong rằng chớ trách móc.”

Tuy rằng đánh tâm nhãn không quá xem trọng Đào Thương, nhưng Mi Trúc vẫn là huề thân đệ Mi Phương, tự mình ra phủ môn đón chào, rốt cuộc nhân gia lại là tặng lễ, lại là đưa bái thiếp, có thể nói cấp đủ mi gia mặt mũi, chính mình cũng không thể quá đặng cái mũi lên mặt.

“Đừng giá thần thái sáng láng, thật đáng mừng, nghĩ đến là gần nhất lại tăng kim không ít đi?” Đào Thương cười khanh khách hướng về phía Mi Trúc đáp lễ.

Mi Trúc trả lời trung quy trung củ: “Đại công tử nói đùa, thương nhân nhà, làm được một chút tiểu sinh ý, gì nói tăng không tăng kim, đại công tử, mời vào.”

Đào Thương tạp tạp miệng, trong lòng vô hạn hâm mộ lên, kẻ có tiền chính là không giống nhau, còn “Gì nói tăng không tăng kim”…… Ngụ ý chính là: Tiền nhiều, đủ hoa, lại tránh nhiều ít cũng không cái gọi là.

Thổ hào chính là thổ hào, tán gẫu đều không hảo hảo lao.

Vào thính đường, Đào Thương cùng Mi Trúc, Mi Phương các ấn khách và chủ chi vị ngồi xuống, Mi Trúc cười khanh khách đánh giá Đào Thương nói: “Đại công tử hôm nay phái người đưa tới quà tặng, tại hạ không công mà hưởng lộc, đã là sợ hãi, lại mông công tử đích thân đến trong phủ chỉ bảo, thật sự là…… Sợ hãi chi đến, sợ hãi chi đến.”

Đào Thương cười thực hòa ái: “Mi đừng giá mỗi ngày nhọc lòng châu sự, phụ trợ phụ thân chưởng quản Từ Châu, càng vất vả công lao càng lớn, tiểu tử một chút lễ mọn, không có ý khác, thuần túy chính là cảm kích chi tình.”

“Đại công tử thật là có quân tử chi phong, không hổ là sứ quân con vợ cả cũng.”

Mi Trúc ngoài miệng khen, trong lòng lại bắt đầu tò mò, tiểu tử này biểu hiện, cùng ngày thường mộc mộc ngốc ngốc bộ dáng hoàn toàn không giống nhau, lời trong lời ngoài tích thủy bất lậu…… Lại là tặng lễ, lại là bái phủ…… Còn nói cái gì cảm kích chi tình? Ta cùng hắn giống như không thân đi.

“Đại công tử, hôm nay tới đây, khẳng định là có việc!” Mi Trúc cười ha hả mà thử.

“Ta không có việc gì a.” Đào Thương lắc đầu.

Mi Trúc hiển nhiên không tin: “Không, khẳng định có sự.”

“Thật sự không có việc gì.”

Mi Trúc hai tròng mắt sáng ngời mà nhìn chằm chằm Đào Thương: “Đại công tử cùng ta cần gì như thế khách khí? Nếu là có việc, chỉ lo nói đến, nếu là tại hạ có thể làm được, tất hiệu khuyển mã chi lao.”

Mi Phương ngồi ở một bên đi theo phụ họa: “Đúng vậy, đại công tử, có việc ngài liền nói, chúng ta huynh đệ hai người đều là đào sứ quân bộ hạ, kia nói cách khác cũng chính là đại công tử thuộc hạ, đại công tử có việc, nhưng giảng không sao! Cùng ta huynh đệ hai người, hoàn toàn không cần khách khí.”

Đào Thương lông mày hơi chọn: “Nhị vị như vậy hy vọng ta có việc?…… Hảo đi, ta đây mượn điểm tiền.”

Mi Trúc cùng Mi Phương huynh đệ hai người biểu tình nháy mắt cứng đờ.

“Đại công tử…… Mạc nháo.”

Đào Thương hiếu kỳ nói: “Tiểu tử tới đây, vốn là thật sự không có việc gì, nhưng đừng giá thịnh tình không thể chối từ, ta nếu không tìm điểm sự, liền sợ lạnh đừng giá tâm…… Nếu không đừng giá, trước cho ta mượn một vạn quán hoa hoa?”

Mi Trúc trên đầu có điểm đổ mồ hôi châu, như thế nào giống như bị tiểu tử này vòng đi vào.

“Đại công tử nói đùa, công tử nãi đường đường thứ sử trưởng công tử, gia thất hiển hách, như thế nào sẽ thiếu tiền hoa?”

Quả nhiên là càng có tiền người liền càng khấu, càng nhỏ khí…… Vừa rồi còn nói chuyện gì đều không cần khách khí, này sẽ liền kéo thoi.

“Mi đừng giá, hiện giờ Đổng Trác bá chiếm kinh sư, khi dễ Thánh Thượng, Quan Đông chúng chư hầu tuyên bố hịch văn, ước hẹn tây tiến thảo phạt Đổng Trác, không biết đừng giá đối việc này có gì cao kiến?”

Mi Trúc nghe vậy càng giật mình, hắn vừa mới cho rằng Đào Thương tới là thật sự muốn vay tiền, không nghĩ tới chuyện biến đổi, cư nhiên là cùng hắn thảo luận chuyện này.

Nhìn không ra tiểu tử này ngày thường ngốc ngốc ngốc ngốc, thời khắc mấu chốt, vẫn là có thể phân rõ trái phải rõ ràng, chẳng lẽ là mi mỗ ngày thường nhìn nhầm?

Kỳ thật Quan Đông chư hầu liên hợp thảo đổng, việc này khiếp sợ thiên hạ, Mi Trúc đối việc này cũng là ngày đêm cân nhắc, cân nhắc việc này đối Từ Châu nơi lợi hại được mất, chỉ là vẫn luôn chưa từng có người cùng hắn thương lượng suy đoán. Không nghĩ hôm nay cái thứ nhất dùng việc này tới hỏi hắn, không phải Đào Khiêm, mà là con hắn, Đào Thương.

“Đại công tử chi ý như thế nào?”

Đào Thương cũng không nóng nảy để lộ nội tình: “Đừng giá chi ý như thế nào?”

Mi Trúc mỉm cười nói: “Ứng triệu nhập minh, sống chết mặc bây.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Phụ thân cũng là ý tứ này.”

“Nga? Đại công tử cũng cùng đào sứ quân thảo luận quá việc này?”

“Thương lượng quá vài câu, bất quá không có nói hợp lại.” Đào Thương thành thật thừa nhận.

Mi Trúc cười nói: “Nói như thế tới, đại công tử đối đào sứ quân cùng tại hạ ý kiến, là có tương tá chi thấy?”

“Xác thật có một ít bất đồng giải thích, còn xin đừng giá hỗ trợ tham tường.” Đào Thương chắp tay trả lời.

“Kia đại công tử ý tứ là?”

Đào Thương gằn từng chữ một nói: “Ứng triệu nhập minh, lấy phong cánh chim.”

Mi Phương ở một bên nghe vậy không nghẹn lại, không khỏi ‘ phụt ’ cười. Mi Trúc nhíu mày, bất mãn mà gõ gõ bàn, ý bảo Mi Phương không thể vô lễ. Đào Thương còn lại là quét Mi Phương liếc mắt một cái, làm bộ không có nhìn đến.

Tên mập chết tiệt, chê cười ta! Một chút thâm trầm đều không có, còn không biết xấu hổ làm quan? Tìm cơ hội lộng chết ngươi.

Mi Trúc giếng cổ không dao động sắc mặt nổi lên vài phần quái dị: “Lấy phong cánh chim? Đại công tử, thứ tại hạ nói thẳng, binh giả, hung khí cũng, đả thương địch thủ mà tự tổn hại chi đạo, nếu là lấy cứng đối cứng, không thương nguyên khí đã thuộc thượng sách, như thế nào còn có thể lấy phong cánh chim?”

Đào Thương không nói thẳng, lại hỏi ngược lại: “Đừng giá, mi gia là Từ Châu cự phú, các loại mua bán đều có đọc qua, xin hỏi đừng giá,

cái gì sinh ý nhất kiếm tiền?”

Vừa nói đến làm buôn bán, Mi Trúc bộ ngực hơi chút đỉnh lên, đầy mặt đều là kiêu ngạo thần sắc.

“Mi gia thế đại kinh doanh khẩn thực, đời đời tích lũy, nhiên nhất kiếm tiền sinh ý, còn cần nam bắc thương mậu, bắc vận chuyển hàng hóa lấy nam, hàng thực phẩm miền nam vận lấy bắc, từ nam chí bắc, tuy có nguy hiểm, nhiên một bút chi lợi lại không tầm thường có thể so, càng kiêm nhưng đem mi thị chi danh nam bắc quảng truyền, thanh danh càng lớn, tắc các châu quận thương nhân nổi tiếng toàn nguyện cùng mi thị hợp tác lui tới, trong đó lợi nhuận, tựa suối nước miên lưu, chậm rãi không dứt……”

Mi Trúc mới đầu nói tứ bình bát ổn, thao thao bất tuyệt, nhưng càng về sau nói, thanh âm đó là càng nhỏ, trong mắt quang mang tắc làm như càng thịnh, phảng phất minh bạch cái gì.

Nhìn Mi Trúc biểu tình, Đào Thương liền biết này lão tiểu tử có điểm nghĩ thông suốt thuận.

“Đừng giá vừa mới chi ngôn, hay không là nói, nhất kiếm tiền mua bán đều không phải là khai khẩn tĩnh dưỡng? Mà là nam bắc thương mậu, này hạng tuy có nguy hiểm, nhưng thứ nhất lợi nhuận thật lớn, thứ hai là quan trọng nhất, có thể nổi danh! Mi thị cự giả thanh danh một khi lan truyền, thiên hạ thương nhân mộ danh hợp tác, ích lợi không dứt, đây mới là lâu dài sinh ý chi đạo.”

Đào Thương ý tứ nói đến nói đi, kỳ thật bất quá là muốn biểu đạt nhãn hiệu hiệu ứng công dụng mà thôi.

Người là một loại cảm quan động vật, vô luận là làm chuyện gì, mua cái gì đồ vật, đều quán tính với đi tìm nổi danh đại nhãn hiệu, ở đời sau, đổi thành một loại khác cách nói, chính là hiệu ứng Matthew, công ty lớn gồm thâu tiểu công ty, xí nghiệp lớn lũng đoạn càng quan trọng tài nguyên, cường giả càng cường…… Nhưng vạn biến không rời trong đó, vang dội nhãn hiệu danh hào nhất định phải có,

nhãn hiệu hiệu ứng càng cường càng lớn, xí nghiệp liền càng có thể được đến càng nhiều tài nguyên.

Đào Thương lời này ý tứ gián tiếp đánh thức Mi Trúc: Làm buôn bán, chú ý nhãn hiệu hiệu ứng, dùng để lũng đoạn càng nhiều tiền tài cùng mậu dịch tài nguyên…… Mà Từ Châu tham gia đào đổng liên minh, cũng có thể mượn cơ hội này nổi danh, chế tạo chính mình chính trị nhãn hiệu! Để lũng đoạn càng nhiều nhân tài tài nguyên cùng chính trị tài nguyên.

Sinh ý cùng chính trị, trăm khoanh vẫn quanh một đốm, không hơn.

Mi Trúc không nói, không được mà đánh giá Đào Thương, ánh mắt thẳng lăng lăng, nhìn Đào Thương trong lòng có điểm phát mao.

Này lão tiểu tử ánh mắt như thế đáng khinh, nên không phải coi trọng tiểu tử đi? Nghe nói kẻ có tiền tâm lý đều vặn vẹo, đam mê cũng đều rất biến thái…… Hắn nếu là dám đối với ta vô lễ, lão tử liền đánh bạo hắn đầu chó.

“Công tử chi ý, là không nghĩ sống chết mặc bây, mà là mượn thảo đổng chi dịch, dương ta Từ Châu chi danh, lấy cầu ngày sau phát triển?” Mi Trúc nheo lại đôi mắt, chậm rãi nói.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không tồi, tiểu tử ngu dốt, xa không kịp phụ thân cùng đừng giá làm việc suy xét chu tường, đặc xin đừng giá chỉ ra chỗ sai.”

Mi Trúc chậm rãi loát chòm râu, chậm rãi ngôn nói: “Công tử chi ý, tại hạ đã là sáng tỏ, chỉ là Đổng Trác thế đại, hiện Quan Đông chư hầu tuy rằng tề ý thảo đổng, nhiên cùng Đổng Trác xung khắc như nước với lửa giả, chỉ có Viên Thiệu, Tào Tháo, Bào Tín chờ ít ỏi mấy người mà thôi, lần này liên minh, nếu chúng ta Từ Châu cường tự xuất đầu, chỉ sợ sẽ gây hoạ thượng thân.”

Đào Thương lắc đầu nói: “Có lợi tự nhiên có tệ, chỉ xem lợi cùng tệ ai đại ai tiểu mà thôi, Viên Thiệu, Tào Tháo những người này mặt ngoài làm như cùng Đổng Trác đối chọi gay gắt, ở vào nơi đầu sóng

ngọn gió, nhưng lâu sau tất nhiên danh dương thiên hạ, thế lực đại trướng! Đổng Trác tuy rằng cường thịnh, nhưng xa ở Lạc Dương, ly ta Từ Châu thượng xa, ngược lại là chúng ta quanh thân, toàn là các lộ chư hầu thành trì quận huyện, hiện giờ cùng với đắc tội ly chúng ta gần chư hầu, chi bằng đắc tội Đổng Trác tới có lời."

"Ân……" Mi Trúc nhắm mắt trầm tư hảo sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: "Đại công tử chi ngôn…… Nhưng thật ra có chút đạo lý."

Lời này vừa nói ra, Đào Thương trong lòng cục đá rốt cuộc là rơi xuống đất, mặc kệ nói như thế nào, Mi Trúc kiến thức vẫn phải có, trong lịch sử gia hỏa này lấy Từ Châu phú giả thân phận, không tiếc táng gia bại sản, trằn trọc lưu ly, cũng muốn đem bảo đè ở Lưu Bị trên người, không thể không nói người này ánh mắt độc ác, thả có gan xa hoa đánh cuộc, không phải một cái bảo thủ không chịu thay đổi người,

Có gan xa hoa đánh cuộc người, tự nhiên liền sẽ không quá mức thành thật, không quá thành thật người, tự nhiên liền sẽ không cố chấp tìm một đạo mà đi.

"Kia đại công tử muốn cho tại hạ làm chút cái gì?" Mi Trúc tươi cười đột nhiên biến có chút nghiền ngẫm, hình như có sở tư.

"Đối với trận này chư hầu thảo đổng chiến tranh, phụ thân tưởng sống chết mặc bây, ta muốn cho đừng giá khuyên hắn thay đổi tâm ý." Đào Thương nói ra chính mình này tới mục đích.

Mi Trúc cẩn thận mà cân nhắc một hồi, làm như ở trong lòng tham khảo đối lập, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Chuyện này…… Ai, đại công tử, cũng không là tại hạ không nghĩ khuyên chủ công, chỉ là chủ công tâm ý đã định, chỉ sợ khó khuyên……"

Lão gà tặc!

Đào Thương trong lòng thầm than, người làm ăn chính là người làm ăn, cho dù tán đồng chính mình quan điểm, cũng muốn phó chư lấy điều kiện, không chỗ tốt sự, hắn tuyệt không sẽ làm.

Cần lao, dũng cảm, thiện lương này đó ưu tú phẩm chất…… Ở này đó đại người làm ăn trong mắt, đều là chó má.

Bất quá đối với Mi Trúc cách làm, Đào Thương ở tới khi đã hơi đoán được một vài, cũng là nhân chi thường tình.

Rốt cuộc trên thế giới này không có vô duyên vô cớ ái, cũng không có vô duyên vô cớ hận. Đào Thương cùng Mi Trúc nhiều nhất bất quá chính là sơ giao, lỗ mãng nhiên lại đây tìm nhân gia hỗ trợ, dù sao cũng phải có một cái có thể nói được quá khứ lý do, rốt cuộc Mi Trúc cũng không phải ngốc tử, tương phản, hắn so đại bộ phận người đều tinh hận, lỗ vốn sinh ý là sẽ không làm.

“Đừng giá có hứng thú cùng ta làm trường kỳ mua bán sao?”

Mi Trúc nghe vậy sửng sốt: “Cái gì mua bán?”

“Đặt cửa mua bán.” Đào Thương cười nói.

“Đặt cửa?” Mi Trúc làm như có chút hứng thú: “Áp cái nào bảo?”

Đào Thương duỗi tay chỉ chỉ cái mũi của mình, cười nói: “Áp ta này khối bảo.”

Mi Trúc làm như tới hứng thú: “Đại công tử cái này so sánh, nhưng thật ra có chút ý tứ, chỉ là không biết, ngài này khối bảo, đương như thế nào luận khởi?”

“Nói ra thật xấu hổ, ta Đào Thương văn không được võ không xong, ngày thường vâng vâng dạ dạ, không tư tiến thủ, chính sự một kiện sẽ không làm, vô dụng sự một làm một cái sọt, thật sự là một cái không đàng hoàng lại không nên thân trưởng công tử……”

Mi Trúc nghe vậy, không nói gì…… Hắn cư nhiên ngầm đồng ý!?

Đào Thương trong lòng có chút không quá thoải mái, này lão tiểu tử tiêm không tiêm ngốc không ngốc, vừa rồi nói chuyện còn có nề nếp, lúc này như thế nào thí đều không bỏ một cái? Ta như thế tự

mình làm thấp đi, ngươi còn thật sự sự nghe xong, liền không thể phản bác phản bác ta?

Bị tổn thương tự tôn.

“Tuy rằng như thế, nhưng tại hạ dù sao cũng là Từ Châu thứ sử trưởng công tử, hiện giờ thế đạo phân loạn, Từ Châu rất nhiều chuyện, tương lai nói không chừng liền yêu cầu ta tới làm chủ, ngươi đem bảo áp ở ta trên người, chẳng khác nào là vì mi thị nhất tộc ở Từ Châu tiền đồ áp mười năm, hai mươi năm, thậm chí là ba mươi năm……”

Nói đến này, Đào Thương ngừng lại một chút, chờ Mi Trúc tiêu hóa chính mình nói, lại nói: “Đương nhiên, này bảo cũng không nhất định liền áp ổn kiếm không bồi, vạn nhất ta Đào gia tương lai ở xuống dốc, hoặc là Từ Châu đổi chủ, đừng giá này bảo khả năng liền áp không.”

Mi Trúc trong mắt quang mang lập loè: “Đại công tử làm người xử thế, thật là quân tử chi phong, như thế thẳng thắn thành khẩn, thật lệnh Mi Trúc cảm khái kính nể…… Ha ha, nhưng kỳ thật công tử nói đúng, ít nhất trước mắt trừ bỏ công tử ở ngoài, Mi Trúc giống như cũng tìm không thấy một cái khác có thể áp người.”

Đào Thương trong lòng vừa tỉnh…… Trước mắt?

Nói cũng đúng, quá mấy năm nói không chừng hắn liền đổi chủ ý áp Lưu Bị.

“Kia mi tiên sinh ngụ ý, ngươi là đồng ý?”

Mi Trúc thu liễm tươi cười, đột nhiên nói: “Đại công tử, ta có thể tin tưởng ngươi hứa hẹn sao?”

Mi Trúc vấn đề lệnh Đào Thương khó xử.

Tin tưởng? Nói như thế nào đâu, nói thực ra ta chính mình đều không tin ta chính mình, ta như thế nào không biết xấu hổ há mồm

làm ngươi tin tưởng ta……

Đào Thương đứng dậy làm vái chào, khảng keng hữu lực nói: “Đừng giá đương nhiên có thể tin tưởng ta! Tiểu tử từ nhỏ vâng chịu gia phụ huấn giới, tôn trọng trung hiếu nhân lễ nghĩa, lấy cổ chi chính nhân quân tử vi sư biểu, cẩn trọng cũng không làm hành lừa cử chỉ! Đừng giá dù cho không tin được tiểu tử, hay là còn không tin được gia phụ?”

Mi Trúc cười ha ha, Đào Thương khiêm cung hành vi cử chỉ cùng không nhanh không chậm mà trả lời làm hắn thực vừa lòng…… Không tồi, Đào Khiêm chính nhân quân tử, dạy ra nhi tử cũng nhất định sẽ không sai, ít nhất phẩm chất thượng tuyệt không sẽ có vấn đề!

Lúc này đây, hắn cười không hề chưa chín kỹ, xem biểu tình, xác thật là phát ra từ nội tâm tươi cười.

“Đào sứ quân nhân người chi phong, quân tử chi môn, tại hạ an dám đối với đại công tử có điều hắn tưởng? Thảo đổng việc, ngày sau đình nghị mi mỗ tự nhiên tận lực chu toàn, đại công tử cứ việc yên tâm đó là!”

Đào Thương cuối cùng yên tâm, xem ra Đào Khiêm cái này tiện nghi cha phong bình vẫn là thực không tồi, “Chính nhân quân tử” bốn chữ phảng phất là một mặt vàng chiêu bài, Đào Thương giơ nó, phảng phất giơ lên cao một mặt cờ khởi nghĩa, đi đến nào đều là thông suốt, bất luận cái gì hiệp ước khế ước đều không cần thiêm, chỉ cần xoát mặt là đủ rồi, này so đời sau làm chuyện gì đều phải ký hợp đồng thật sự là phương tiện quá nhiều…… Hơn nữa vi ước sau giống như không cần phụ cái gì trách nhiệm.

Cổ hủ về cổ hủ, nhưng ở thời đại này, còn phải có ‘ chính nhân quân tử ’ tên tuổi mới ăn khai.

“Một khi đã như vậy, kia tiểu tử liền tạm thời cáo từ, chờ mi tiên sinh ngày mai tin tức tốt.” Nên nói đều nói, Đào Thương cũng không

nhiều lắm lưu, rốt cuộc Mi Trúc thân là đừng giá, lại là sinh ý gia chủ, muốn vội sự khẳng định một đống.

Mi Trúc khiêm tốn mà khách khí giữ lại hạ, thấy Đào Thương khăng khăng không từ, cũng liền không miễn cưỡng.

Theo sau Đào Thương đứng dậy cáo từ, Mi Trúc huynh đệ còn lại là theo sát đưa tiễn.

Bái biệt lúc sau, nhìn Đào Thương ngồi trên xe ngựa chậm rãi mà đi, Mi Phương mới vừa hỏi Mi Trúc nói: “Đại ca, Đào đại công tử cùng ngày thường làm như có chút không quá giống nhau, thực sự là lệnh người kỳ quái.”

Mi Trúc thở dài một tiếng: “Thật là hậu sinh khả uý, không thể tưởng được hai năm thời gian, vi huynh cư nhiên vẫn luôn nhìn nhầm, đem người này trở thành người tầm thường…… Bất quá cũng hảo, vi huynh vốn đang ở cân nhắc, đào sứ quân năm cao, nếu thật là trăm năm sau, Từ Châu cùng ta mi gia phải làm đi con đường nào, hiện giờ xem ra, người này hoặc nhưng dựa vào…… Bất quá vi huynh còn phải lại khảo sát khảo sát.”

Mi Phương rất là tán đồng nói: “Mi theo thầy học đại cơ nghiệp không dễ, đại ca ngươi còn phải nhiều quan sát tiểu tử này phẩm tính, để tránh gởi gắm sai người.”

Mi Trúc cười lắc lắc đầu nói: “Tử Phương nhiều lo lắng, đào sứ quân chính nhân quân tử, con hắn, phẩm tính thượng hẳn là sẽ không sai, điểm này vi huynh vẫn là có thể nhìn ra được tới……”

Hai người đang nói chuyện, lại thấy nơi xa bụi đất từ từ, Đào Thương xe ngựa quải cái cong về tới mi phủ trước cửa.

Nhưng thấy màn xe một hiên, Đào Thương đầu lộ ra tới: “Đừng giá, vừa rồi ở nhà ngươi nói vay tiền sự, không nói giỡn! Tiểu tử thật sự có cần dùng gấp! Sau đó tiểu tử liền người tới lấy kia một vạn quan tiền…… Ngài yên tâm đi, tiểu tử không lấy không, giấy vay nợ theo sau dâng lên, tiền ngày sau nhất định sẽ còn!”

Dứt lời, Đào Thương lộ ra bạch nha, hướng về phía Mi Trúc cùng Mi Phương vui sướng mà vẫy vẫy tay, lược xuống xe mành, liền thấy xe ngựa lại thay đổi đầu, tuyệt trần mà đi…… Lưu lại mi gia huynh đệ trợn mắt há hốc mồm nhìn xe ngựa bóng dáng không có nhận thức.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Đại ca…… Mượn, mượn sao?” Biến cố phát sinh quá mức đột nhiên, Mi Phương trong lúc nhất thời có điểm không phản ứng lại đây.

Nhìn chằm chằm tuyệt trần mà đi xe ngựa, Mi Trúc dùng sức nắm trên cằm râu, hung tợn nói: “Mượn! Vì cái gì không mượn! Đặt cửa sao! Còn kém nhiều áp này vạn 8000? Dù sao nhà ta có rất nhiều tiền…… Bất quá ta thu hồi lời nói mới rồi, người này da mặt thật hậu, đoạn phi người lương thiện, vay tiền bôn nhi đều không đánh một cái……”

------oOo------

Chương 4: long huynh hổ đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mi Trúc không hổ là Từ Châu cự phú, ra tay đó là tương đương rộng rãi, một vạn quán thực mau đến trướng, trực tiếp đưa đến Đào Thương phái đi gia phó trong tay.

Kỳ thật cũng bình thường, đối với mi gia như vậy cự giả tới nói, mượn thứ sử gia đại công tử ngàn 800 kim tiêu xài một chút cũng là lơ lỏng bình thường sự tình, muốn vì gia tộc tranh xuất đầu còn không trả giá một chút, trên đời này nào có như vậy tiện nghi sự?

Chỉ là Đào Thương vay tiền mượn như thế đột ngột, mi gia huynh đệ nhất thời không tiếp thu được cái này hiện thực.

Đào Thương cũng không phải như vậy không biết xấu hổ người, ít nhất không phải đặc biệt không biết xấu hổ…… Chỉ vì vừa mới đi vào thời đại này, lại là một cái hữu danh vô thật thứ sử công tử, mắt nhìn loạn thế chi thu sắp đã đến, trong tay không điểm tiền thật sự là không dễ làm sự.

Chẳng lẽ thật sự muốn tới chỗ đi chấn hổ khu, tán Vương Bá?

Hoặc là dựa dõng dạc hùng hồn diễn thuyết thu mua nhân tâm?

Lại hoặc là làm bộ thành hiên ngang lẫm liệt chương hiển nhân cách mị lực?

Hoặc là dùng một viên chân thành tâm cùng rộng lớn chí hướng đi cảm động những cái đó cùng chung chí hướng chi sĩ?

Làm ơn, cơm đều ăn không được, ai cùng ngươi xả kia con bê!

Sáng sớm hôm sau, phương vừa vỡ hiểu, Đào Thương còn trên giường làm có xả nước bồn cầu cùng khăn giấy lau mặt mộng đẹp,

lại bị một trận dồn dập tiếng đập cửa đánh thức.

“Đại ca! Đại ca! Mau đứng lên!”

Đào Thương miễn cưỡng mở to còn có tơ máu đôi mắt, cường tự giãy giụa lên, đầy mặt dữ tợn.

Thanh mộng bị quấy rầy, Đào Thương trong óc ong ong vang lên, muốn khóc, tưởng nháo…… Tưởng đánh người.

Người gác cổng “Ping” khai, một cái nhìn như mười bốn lăm tuổi choai choai tiểu tử vọt tiến vào.

“Đại ca! Mau đứng lên! Ra đại sự! Phụ thân vừa rồi nói làm ngươi ta đi sảnh ngoài tham gia đình nghị!”

Người tới không phải người khác, đúng là Đào Khiêm con thứ hai, Đào Thương tiện nghi đệ đệ, Đào Ứng.

Đào Thương hai con mắt đỏ bừng, đờ đẫn nhìn Đào Ứng sau một lúc lâu, vươn ngón trỏ hướng về phía Đào Ứng ngoéo một cái.

Đào Ứng không hiểu ra sao, không rõ đại ca là có ý tứ gì, đón Đào Thương thủ thế đi đến mép giường: “Đại ca, ngươi có ý tứ gì?”

Đào Thương mê mang đem thân thể về phía sau nằm đảo, giơ lên một cái đùi, toàn lực co rút lại, sau đó mãnh nhắm thẳng trước đá.

“Ping!!”

“Ai u! ——”

Đào Ứng sai không kịp phòng, bị nằm trên giường Đào Thương một chân đá bay đi ra ngoài, thật mạnh dán ở trên tường, giống như bùn lầy dường như đi xuống.

“Hô hô……” Đào Thương xoay người ngã xuống, tiếp tục mê đầu ngủ nhiều.

Đào Ứng nằm trên mặt đất, rầm rì nửa ngày không bò dậy.

Thân là Đào gia nhị công tử tử, Đào Ứng chẳng những cùng hắn đại ca ở bộ dáng thượng phi thường tiếp cận, liền tính cách cũng là giống nhau như đúc, ca hai ngày thường đều là vâng vâng dạ dạ, không cầu tiến tới, cả ngày liền thích phong hoa tuyết nguyệt, ngâm thơ làm phú, chính sự một kiện không làm, nhưng cũng không thương thiên hại lí.

Này huynh đệ thường tự cảm thán rằng: “Tổn hại một hào lợi thiên hạ, không cùng cũng; tất thiên hạ phụng một thân, không lấy cũng.” Ý tứ chính là ra một phân tiền đối quốc gia có lợi sự ta không làm, quốc gia đem tiền đều cho chúng ta huynh đệ, chúng ta cũng không cần.

Không chính sự đều có thể không tới như vậy cao tinh thần mặt, Đào Khiêm này hai nhi tử thật là không xuất thế kỳ ba…… Hơn nữa ca hai cắt câu lấy nghĩa, hoàn toàn xuyên tạc dương chu tư tưởng lý niệm, tiền bối nếu là ở thiên có linh, thế nào cũng phải từ mồ trong vòng nhảy ra trừu bọn họ không thể.

Đào nhị công tử sáng nay vừa rời giường, liền nhìn đến lão quản gia đào hồng, nói là thứ sử đại nhân vừa mới hạ lệnh, hôm nay buổi sáng đình nghị, trác Đào gia hai công tử cần phải dự thính bàng thính.

Từ khi tới Bành Thành lúc sau, Từ Châu chính vụ hai công tử trước nay liền không có tham dự quá, hôm nay đào lão gia tử đột nhiên hạ lệnh, thực sự đem Đào Ứng cấp hoảng sợ…… Tham gia đình nghị, lão gia tử đây là muốn cho hai nhi tử bắt đầu nhậm thực chức? Kể từ đó, này thanh nhàn nhật tử sau này chẳng phải là đã không có? Tốt đẹp sinh hoạt chẳng phải là giây lát lướt qua!

Sự tình quan trọng đại, Đào Ứng không dám chậm trễ, vội vội vàng vàng mà tới tìm Đào Thương thương lượng…… Nào biết Đào Thương hiện tại rời giường khí lớn như vậy, chính mình lời nói không đợi nói đi, đón đầu trước ăn một chân bị đá đến trên tường…… Đây là chiêu ai chọc ai?

Nghĩ vậy, Đào Ứng quỳ rạp trên mặt đất, ủy khuất nức nở.

Tí tách tí tách tiếng khóc đem Đào Thương từ trong lúc ngủ mơ kéo ra tới, này một cái thu hồi giác thật đúng là thoải mái…… Ân? Sao lại thế này, trong phòng như thế nào giống như có miêu bị kẹp cái đuôi thanh âm?

Đào Thương ngồi dậy tới, hướng về tiếng khóc nhìn lại, chỉ nhìn thấy Đào Ứng quỳ rạp trên mặt đất, một phen nước mũi một phen nước mắt nức nở, hoa lê dính hạt mưa, nhu nhược đáng thương.

“Nhị đệ?” Đào Thương không xác định mà kêu to một tiếng, trong đầu nhớ mang máng đây là chính mình đồng bào huynh đệ.

Đào Ứng càng ủy khuất, tiếng khóc lại lớn chút.

“Nhị đệ ngươi sáng tinh mơ không ngủ được, chạy đến ta trong phòng luyện giọng nói?”

Đào Ứng một bên xoa nước mắt, một bên cố hết sức mà đứng lên, nức nở nói: “Đại ca, ngươi đã quên ngươi vừa rồi làm cái gì?”

Đào Thương cau mày, nghiêm túc mà nghĩ nghĩ, sau đó kiên định mà lắc lắc đầu.

Đào Ứng sắc mặt rất khó xem: “Đại ca, ngươi hiện tại rời giường khí lớn như vậy sao? Hơn nữa trí nhớ còn không tốt!”

“Nhị đệ, vi huynh thật là nhớ không được…… Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Đào Ứng ủy ủy khuất khuất một dẩu miệng, giơ tay chỉ chỉ chính mình trên ngực mơ hồ có thể thấy được dấu chân tử.

Đào Thương nhìn chằm chằm Đào Ứng ngực sau một lúc lâu: “Ta đá?”

“Đại ca, ngươi đừng cố ý cùng ta giả bộ hồ đồ! Chẳng lẽ vẫn là ta chính mình đá chính mình!”

Đào Thương ngây người sau một lúc lâu, sau đó đột nhiên giơ tay mãnh chụp đùi: “Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, ngô trong mộng dễ giết người, phàm ngô ngủ, nhữ chờ chớ phụ cận!”

Đào Ứng: “……”

Đào Ứng tuy rằng ngày thường lười nhác một chút, cổ hủ một chút, chơi bời lêu lổng một chút, nhưng may mà hắn còn không ngốc…… Đào Thương nói thực rõ ràng chính là thuần thuần có lệ, đem chính mình đương nhị hóa chơi.

Chính mình đại ca, chính mình còn không hiểu biết? Đừng nói giết người, sát gà đều bắt không được đao.

Náo loạn một hồi, Đào Thương buồn ngủ cũng tiêu, đứng dậy rửa mặt chải đầu, nhưng thấy Đào Ứng đứng thẳng ở một bên, vẻ mặt khuôn mặt u sầu mặt mày không triển.

Đào Thương kỳ quái mà nhìn hắn một cái: “Sáng tinh mơ, mặt ủ mày ê, chết cha?”

“Gì?!!” Đào Ứng nghe vậy đại kinh thất sắc.

“Phi!” Đào Thương quay đầu phỉ nhổ, nhân vật thân phận chuyển biến có lầm, đã quên chính mình cùng hắn một cái cha sinh…… Xem ở là vi phạm lần đầu, liền không trừu chính mình tát tai, không có lần sau.

“Sáng tinh mơ, mặt ủ mày ê, ăn mệt?” Đào Thương thực mau sửa miệng.

Đào Ứng ngây cả người thần, giơ tay khấu khấu chính mình lỗ tai, thật là dọa người nhảy dựng, như thế nào lời nói còn nghe không rõ?

Chẳng lẽ là vừa rồi làm đại ca một chân đem lỗ tai đá điếc……

“Ăn mệt khẳng định là ăn, ăn ngươi một chân không tính, còn muốn tham gia đình nghị…… Ca, phụ thân hắn…… Phụ thân hắn làm

ngươi ta tham gia hôm nay đình nghị, ngươi nói này nhưng như thế nào cho phải?”

Đào Thương kỳ quái mà nhìn Đào Ứng, dường như đang xem một con quái thú giống nhau.

“Tham gia liền tham gia bái? Có cái gì đại kinh tiểu quái.”

Đào Ứng có vẻ thực sốt ruột: “Chính là, ngươi ta trước nay liền không có tham gia quá đình nghị.”

“Mọi việc đều có lần đầu tiên a, này có cái gì hiếm lạ?”

Đào Ứng vội vàng nói: “Chính là đại ca, phụ thân lần này làm ngươi ta tham gia đình nghị, chỉ sợ là cố ý trao tặng ngươi ta chức quan, ngày này sau chỉ sợ là không có thanh nhàn……”

Đào Thương đầu mặt sau không khỏi ứa ra hắc tuyến, Đào gia này ca hai, ngày thường là đến tột cùng là cái gì thói quen tác phong? Lời này nói, quả thực quá thiếu trừu!

“Phụ thân là Từ Châu thứ sử, ngươi ta là con hắn, vi phụ phân ưu vốn chính là thuộc bổn phận chi trách, ai điểm mệt cũng là hẳn là, chúng ta trong lòng có cái độ, đừng đem chính mình mệt mỏi chết không phải được rồi.” Đào Thương bất đắc dĩ thở dài.

“……”

Đào Ứng không lên tiếng, chỉ là u oán nhìn Đào Thương, thực hiển nhiên đối với Đào Thương này phiên có khác với ngày thường tác phong lý do thoái thác Đào Ứng rất không vừa lòng.

Đào Thương thần sắc phức tạp nhìn Đào Ứng. Tuy rằng chính mình trở lại thời đại này còn không có mấy ngày, nhưng mặc kệ nói như thế nào, cái này Đào Ứng chính là chính mình trên thế giới này duy nhất huynh đệ, là trừ bỏ Đào Khiêm ở ngoài, cũng là duy nhất một cái có thể đối chính mình thành thật với nhau người.

Mà cái này nhị đệ Đào Ứng cũng như là Đào Thương giống nhau, Đào Khiêm sau khi chết, ở lịch sử sông dài trung không có lưu lại bất luận cái gì tin tức, sống hay chết, là phúc hay họa, không thể nào biết được……

Nhằm vào này điểm, Đào Thương đối Đào Ứng cảm tình ở không tự giác gian, lại nhiều vài phần nồng hậu, có lẽ đây là cái gọi là tương tích, cũng hoặc là đặt mình vào hoàn cảnh người khác đồng tình……

Đào Khiêm tuổi càng lúc càng lớn, đãi lão nhân gia trăm năm sau, Đào Ứng duy nhất dựa vào, khả năng chính là chính mình. Mà chính mình tuy rằng có Đào Thương này một thân phân, nhưng ở cái này đã từng không thuộc về chính mình thời đại, Đào Ứng lại làm sao không phải chính mình dựa vào?

Vỗ vỗ Đào Ứng bả vai, Đào Thương lộ ra một cái an ủi tươi cười: “Nhị đệ, nhàn hạ nhật tử tuy rằng thực hảo, nhưng lại không phù hợp thực tế, này thiên hạ không có chân chính cần mẫn người, nếu là có thể phạm lười, ai lại tưởng thao như vậy đa tâm, chỉ là không có cách nào, có chút thời điểm, chúng ta cần thiết muốn trưởng thành lên, không thể tổng như là cái cự anh giống nhau.”

Đào Ứng trừu trừu cái mũi, nói: “Đại ca, cái gì là cự anh? “

“Tâm lý ngưng lại ở trẻ con trình độ người trưởng thành, tên gọi tắt vì cự anh.” Đào Thương cười giải thích nói.

“Đại ca, ngươi là ở châm chọc ta giống cái cự anh sao? “

Đào Thương lắc lắc đầu: “Đương nhiên không phải, ta chỉ là cấp đệ đệ ngươi đánh cái cách khác mà thôi.”

Đào Ứng trầm mặc sau một lúc lâu, buồn bã nói: “Đại ca, ta cảm giác ngươi giống như có điểm không quá giống nhau?”

“Nào không giống nhau?”

Đào Ứng nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Ta cũng nói không nên lời, tóm lại nếu là ban đầu huynh trưởng, khẳng định nói không nên lời nói như vậy, ít nhất hắn sẽ không biết cự anh là gì……”

Đào Thương cười cười, nói: “Người luôn là muốn lớn lên sao, ở cái này thế đạo, phải bảo vệ chính mình tưởng bảo hộ đồ vật, đầu tiên muốn ngoan hạ tâm làm ra thay đổi.”

“Ca, vậy ngươi tưởng bảo hộ đồ vật là cái gì?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Hiện tại ta muốn bảo hộ, chính là ta ở trên đời này duy nhất còn tồn tại gia cùng thân nhân, cũng chính là ta chính mình, phụ thân, còn có ngươi.”

Đào Ứng bừng tỉnh mà “Nga” một tiếng, hình như có sở ngộ, trong lòng trong bất tri bất giác, dường như có một tia xúc động.

“Thì ra là thế, đại ca, ngươi đối ta thật tốt……”

Đào Thương hòa ái mà cười cười, đấm Đào Ứng một quyền: “Tiểu tử ngốc, ngươi là ta đệ đệ, ta không đối với ngươi hảo, ai đối với ngươi hảo?”

Đào Ứng vành mắt có điểm đỏ lên: “Kia đại ca, nếu có một ngày, đệ đệ ta cùng ngươi phân gia phân tài sản, ngươi còn sẽ bảo hộ ta sao?”

Vỗ vỗ Đào Ứng bả vai, Đào Thương cười như tắm mình trong gió xuân: “Yên tâm đi nhị đệ, nếu thực sự có như vậy một ngày, vi huynh ta bảo đảm trước tiên lộng chết ngươi, tuyệt không cách đêm.”

“……”

------oOo------

Chương 5: đệ 1 thứ đình nghị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bành Thành đình nghị địa phương ở thứ sử phủ Đông Nam chính sảnh, cùng Đào Thương tưởng tượng không giống nhau, đình nghị thính cũng không giống hắn phỏng đoán như vậy kim bích huy hoàng, cũng hoặc là điêu lương họa trụ, khí thế bàng bạc…… Tương phản, đình nghị thính xây dựng tương đối đơn sơ, cũ xưa mộc hành lang, than chì ngói, rớt tra mấy bài phương án, nhìn như không hậu không tệ quỳ sụp, chỉ có Đào Khiêm chủ vị thượng phóng một cái thấp bé ngồi xổm ngồi, tượng trưng cho chủ trì hội nghị thân phận, đối với một vị thứ sử cấp bậc đại nhân tới nói, thật sự là có chút khó coi.

Đào Thương cùng Đào Ứng hai huynh đệ đến thời điểm, Từ Châu có tư cách tham gia đình nghị quan lại trên cơ bản đều đã trình diện, Đào Khiêm chống quải trượng, lẳng lặng mà nhìn hai cái tiểu tử tiến vào thính đường, trên mặt không tự giác lộ ra một chút mỉm cười, nhưng ngay sau đó biến mất, không có làm bất luận kẻ nào phát giác.

“Phụ thân, chư công, ta hai người có việc trì hoãn, tới hơi muộn, mong rằng thứ lỗi.” Đào Thương ôm quyền chắp tay thi lễ.

Đào Khiêm chậm rãi gật gật đầu, cũng không có bởi vì hai cái nhi tử tới chậm buồn bực, thực hiển nhiên hai hài tử không có bỏ bê công việc trình diện, cũng đã làm lão gia tử tương đương vừa lòng…… Đến nỗi đánh tạp đến trễ, căn bản là không tính sự.

Đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm, Đào Khiêm đối hai cái nhi tử yêu cầu, thực sự là thấp không thể lại thấp.

Đào Thương thực hoài nghi, trong lịch sử Đào Khiêm ba lần nhường Từ Châu trong lúc nhanh như vậy bệnh chết, cùng Tào Tháo cùng

Lưu Bị không có gì quan hệ, phỏng chừng là bởi vì cấp hậu đại nhọc lòng mà dẫn tới tâm thần và thể xác đều mệt mỏi, tiều tụy mà chết.

“Chư vị.” Đào Khiêm thấy mọi người đến đông đủ, khi trước mở miệng: “Mấy tháng trước, kinh đô Tào Tháo ám sát Đổng Trác sau khi thất bại, trốn đến Trần Lưu, tổ chức 5000 nghĩa quân, giơ lên cao đại kỳ, ước hẹn các châu quận thứ sử thái thú, thảo phạt Đổng Trác. Mà tháng trước, đông quận Kiều Mạo khiển người đưa tới hịch văn, ngôn chi phụng kinh sư tam công mật lệnh, trác các nơi quận thủ xuất binh cần vương…… Mà Ký Châu mục Hàn Phức cũng là liên hợp Viên Thiệu, ở Hà Bắc cử binh, Quan Đông chư hầu đối với việc này phản ứng kịch liệt, lão phu cũng nhiều lần chịu các trấn tương mời, dục từ khó cữu…… Nay triệu chư công đến tận đây, đó là thương thảo việc này, thảo phạt Đổng Trác, sự tình quan trọng đại, lão phu cân nhắc tả hữu, thật là khó có thể quyết đoán.”

Nói xong lời này, Đào Khiêm liền đem ánh mắt quét về phía bốn phía, dò hỏi thức đánh giá đang ngồi mọi người.

Đang ngồi mọi người, đều không dám tùy ý ngôn ngữ, đều chờ Từ Châu tứ đại phụ thần dẫn đầu phát biểu ngôn luận.

Cái gọi là Từ Châu tứ đại phụ thần, phân biệt vì Mi Trúc, Tào Báo, Triệu Dục, Vương Lãng.

Bốn người đều là cường hào hương thân, trong đó Mi Trúc nhất có tiền, Tào Báo nhất có thể đánh, Vương Lãng nhất có tài, mà Triệu Dục tắc tâm nhãn tử nhiều nhất.

Hai năm trước, Đào Khiêm có thể thành công nhập chủ Từ Châu, trừ bỏ bản thân có triều đình sắc phong bên ngoài, quan trọng nhất nguyên nhân chính là hắn gần nhất đến địa phương, liền cùng tứ đại cường hào làm lợi thế giao dịch, lấy chính sách tới đổi lấy bốn người duy trì, mới có thể đủ ngồi ổn Từ Châu.

Đào Khiêm tung ra tới vấn đề, đối với tứ đại phụ thần tới nói, cũng là cái việc khó.

Đời sau người xem ngay lúc đó thời cuộc có lẽ thực trong sáng, tùy tiện lấy ra học sinh trung học đều biết, thảo phạt Đổng Trác, quả thật thuận lòng trời ứng người cử chỉ! Nhưng kia dù sao cũng là bởi vì có tiền nhân thực tiễn.

Mà ngay lúc đó tình huống, Đổng Trác tọa ủng Quan Trung, cũng khống chế Tây Bắc bộ phận khu vực! Mọi người đều biết, Quan Trung ốc dã ngàn dặm, quốc phú dân cường, thời Chiến Quốc, Tần triều cư nơi đây đông hướng lấy tranh thiên hạ, lục quốc toàn phi này địch! Sau Cao Tổ ám độ trần thương, ở nơi này phạt sở, cũng là thành tựu đế nghiệp, hiệu lệnh thiên hạ!

Hơn nữa Hán triều trung ương quân cùng Tây Lương quân chủ lực toàn ở Đổng Trác trong khống chế, Lữ Bố lại suất Tịnh Châu đinh nguyên Tịnh Châu quân quy thuận! Có thể nói, Hán triều cường đại nhất quân đội trên cơ bản đều ở Đổng Trác trong tay.

Mà địa phương quân phiệt tuy bởi vì khăn vàng chi loạn, mở rộng võ trang, nhưng còn không có đạt tới quần hùng cát cứ đỉnh núi thời kỳ! Trước mắt chỉ là đều ở phát triển giai đoạn, ở binh lực thượng, như cũ chịu trung ương tiết chế không thể chiêu binh quá nặng, Đổng Trác cường mà địa phương nhược, điểm này không hề nghi ngờ.

Huống hồ nghe đồn Đổng Trác khi quân võng thượng, kia dù sao cũng là tin vỉa hè nghe tới, không có mắt thấy vì thật, ai dám bảo đảm không phải Đổng Trác đối thủ vì đối phó hắn tùy tiện nói hươu nói vượn?

Vạn nhất nhân gia đổng tướng quốc cùng hoàng đế tốt mặc chung một cái quần, địa phương quân phiệt hạt khởi nghĩa, không phải phiến chính mình tát tai sao?

“Sứ quân!” Cái thứ nhất nói chuyện, chính là Tào Báo, hiện nay phụ trách thống lĩnh Bành Thành trung quân, binh quyền nắm, quyền lên tiếng so cao, phụ trách Từ Châu võ sự.

“Tào tướng quân, có gì lời nói giảng?” Đào Khiêm vội vàng rũ tuân.

Tào Báo vuốt đoản cần, trầm ngâm một hồi, nói: “Sứ quân, đương kim thiên hạ chi thế, mê mang không chừng, thế cục không rõ, hiện giờ các lộ chư hầu sôi nổi cử nghĩa, dục phạt Đổng Trác, nhiên thắng bại quả thật không biết chi số, huống chưa đến triều đình minh chiếu, một khi dắt thân nhập cục, hậu quả không dám tưởng tượng, dựa vào hạ chi thấy, sứ quân vẫn là đừng vội hướng bực này kiếm ăn trung trộn lẫn!”

Đào Khiêm nghe vậy, im lặng không nói, chỉ là gật đầu: “Hảo, hảo……”

“Sứ quân, y theo tại hạ chi thấy, không thể!”

Lúc này nói chuyện, chính là tứ đại phụ thần chi nhất Vương Lãng, nguyên vì thái uý Dương Tứ đồ đệ, thanh danh cũng coi như quan dự thiên hạ, Đào Khiêm luôn luôn thích có tài danh người, cố bái Vương Lãng vì trị trung làm, chủ Từ Châu chúng tào công văn, phụ trách Từ Châu văn sự.

Đào Khiêm quay đầu nhìn phía Vương Lãng: “Cảnh Hưng có gì cao kiến?”

“Sứ quân, kết liên chúng chư hầu thảo phạt Đổng Trác giả, nãi lấy Viên Thiệu, Viên Thuật, Bào Tín, Tào Tháo đám người là chủ! Bào Tín cùng Tào Tháo tạm thời bất luận, kia Viên thị huynh đệ chính là danh môn chi hậu, thiên hạ sĩ tộc đều bị ngưỡng này bóng lưng! Nghe nói Viên Thuật đã liên hợp Tôn Kiên, giết Nam Dương thái thú Trương Tư, tự lãnh này mà, Nam Dương hộ tịch lấy mấy chục vạn kế sách! Lấy Viên thị chi danh thanh, Nam Dương người khẩu, hai năm trong vòng, Viên Thuật tất thành phương nam một bá! Hiện giờ hắn muốn thảo đổng, ta giống như là không từ, như thế cường lân ở bên, ngày sau lại đương như thế nào chỗ chi? Nếu Viên Thuật hưng binh vấn tội, kia xa ở Quan Trung Đổng Trác có thể giúp ta Từ Châu chăng?”

Đào Khiêm tiếp tục gật đầu: “Hảo…… Hảo.”

Tứ đại phụ thần trung, Triệu dục nhất biết gió chiều nào theo chiều ấy, thấy Tào Báo cùng Vương Lãng ngôn luận, đều không có được đến Đào Khiêm hoàn toàn khẳng định cùng phủ quyết, cũng không phát biểu ngôn luận, chỉ là hỏi: “Sứ quân vẫn luôn gật đầu nói tốt, không biết là từ Đổng Trác hảo, hay là nên từ Viên Thiệu, Viên Thuật hảo?”

Đào Khiêm trầm mặc một hồi, mới vừa rồi chậm rãi nói: “Kỳ thật đi, đều khá tốt……”

Đào Thương ở phía dưới nghe xong, nhịn không được quả muốn nhạc, Đào Khiêm người này đi, có tài là có tài, nhưng chính là này cổ cổn đao thịt kính, thật là không chiêu, chính mình lại không thể bên ngoài thượng chê cười hắn…… Rốt cuộc sao, cười nhạo thân cha, nói ra đi cũng không thế nào dễ nghe.

Chính mình thấp cổ bé họng, tại đây đình nghị thượng không có gì lên tiếng tư cách, nhưng rốt cuộc trước đó đã cùng Mi Trúc câu thông qua, có thể hay không thay đổi Đào Khiêm tâm ý, liền xem hắn!

Mi Trúc vẫn luôn ngồi nghiêm chỉnh, đem mọi người nói tất cả đều nghe xong, lúc này mới vừa rồi chậm rì rì mà đứng lên, nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng vừa chắp tay, nói: “Minh công, thuộc hạ có chuyện muốn giảng.”

Vương Lãng nói cùng Tào Báo nói, lệnh Đào Khiêm trong lòng trở nên do dự không quyết, lúc này thấy Mi Trúc đứng dậy, vội vàng nói: “Đừng giá có gì cao kiến, cứ nói đừng ngại!”

Mi Trúc thanh thanh giọng nói, nói: “Đương kim là lúc, thảo phạt Đổng Trác, sống chết mặc bây có lợi, nhiên hưởng ứng kêu gọi xuất binh, lại càng có lợi, thứ nhất có thể dương ta Từ Châu chi danh, sử tứ phương hiền năng tới đầu, ta chờ không cần tựa Viên Thiệu cùng Tào Tháo cùng Đổng Trác như nước với lửa, chỉ cần có thể ở thảo phạt chiến trung, đánh ra một hai tràng thắng trận tới, hoặc là có thể trận trảm hắn mấy viên đại tướng! Liền cũng đủ dùng! Thứ hai, Đổng Trác kiến thức đến ta Từ Châu chi cường sau, vì kiềm chế

Viên Thiệu đám người, chắc chắn mượn sức, chưa chừng còn sẽ nhiều hơn sắc phong. Tam tắc không đắc tội Từ Châu láng giềng, bảo Từ Châu bá tánh vô ưu! Đến lúc đó tiến khả công lui khả thủ, khắp nơi toàn lấy ta Từ Châu vì phụ, chẳng phải cường với sống chết mặc bây? Trong lúc loạn thế thời tiết, một mặt theo quy, tuyệt không lâu dài, mong rằng chủ công tư chi thận chi!"

Vương Lãng thấy Mi Trúc cùng chính mình ý kiến cơ bản tương xứng, cũng là vội vàng đứng dậy, nói: "Sứ quân, đừng giá chi ngôn cực thiện!"

Triệu Dục gió chiều nào theo chiều ấy, thấy Mi Trúc cùng Vương Lãng cùng ra một triệt, ngay sau đó đứng dậy phụ họa: "Thuộc hạ tán thành."

Tứ đại phụ thần trung, chỉ có Tào Báo ý kiến tương tá, giờ phút này hắc một khuôn mặt, qua lại nhìn Mi Trúc cùng Vương Lãng, nói: "Nhị vị, tựa hồ đã quên một kiện chuyện quan trọng!"

Mọi người đem mặt chuyển hướng Tào Báo, lại thấy Tào Báo có nề nếp nói: "Vương làm phụ trách Từ Châu văn sự, mi đừng giá phụ trách quan lương thuế vụ, nhưng này quân vụ nhưng vẫn từ bổn đem phụ trách! Hiện giờ Từ Châu Tang Bá thu binh truân với Khai Dương vùng, tự thành bá chủ, Tôn Quan, Ngô Đôn, Doãn Lễ chờ toàn dựa vào chi, thế lực khổng lồ, một khi binh mã tây chinh, Tang Bá thừa cơ họa loạn Từ Châu, lại nên như thế nào? Huống hồ, thảo phạt Đổng Trác, nãi chúng chư hầu to lớn sự, nếu như hội minh, đào sứ quân cần thiết đến tự mình đi trước, binh mã có thể hay không động tạm thời chớ luận, Tang Bá chi hoạn chưa định, chủ công nếu là dễ dàng rời đi Từ Châu, một khi có việc, ai tới ở giữa điều đình?"

Mi Trúc nghe vậy nhíu mày, hiện giờ Từ Châu binh mã điều hành chi quyền ở chỗ Tào Báo, hắn lấy sự cố thoái thác, xác thật tương đối khó làm, hơn nữa nhân gia nói được đích xác có lý, Tang Bá trước mắt tuy ở trên danh nghĩa thần phục với Đào Khiêm, nhưng hành sự lại hoàn toàn là tự chủ chuyên quyền, người này đóng quân Khai Dương, lại thu phục Thái Sơn chư tặc vì mình dùng, thực lực to lớn, đủ rồi cùng Từ Châu bản địa binh mã tương đình kháng lễ, Tào Báo

coi đây là lý do đem Đào Khiêm lưu tại Từ Châu, xác thật cũng nói quá khứ……

Nhìn chung quanh thính đường một vòng, Mi Trúc ánh mắt dừng ở Đào Thương trên người, tức thì ánh mắt sáng lên.

Người sống còn có thể làm nước tiểu nghẹn chết…… Có chiêu!

------oOo------

Chương 6: toàn phi thiện bối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mi Trúc liệt ra tam điểm sách luận, thỉnh Đào Khiêm tham gia hội minh, nhưng Tào Báo lại lấy Tang Bá vì lý do, thỉnh Đào Khiêm tọa trấn Từ Châu.

Mi Trúc nói xác thật có lý, nhưng Tào Báo nói cũng không phải vô căn cứ.

Tang Bá chính là Thái Sơn hoa quận người, chính là Từ Châu người địa phương, niên thiếu khi vì này phụ bị hạch tội bị trảo, Tang Bá lãnh mười mấy người, ngạnh sinh sinh đem lão cha cứu ra nguyên lành, rất có tác phẩm truyền lại đời sau ‘ Thủy Hử ’ trung Lương Sơn hảo hán cướp pháp trường nhiệt tình cùng quyết đoán.

Hắc đạo đại ca, giống nhau chính là như vậy luyện thành.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, Tang Bá bởi vì cướp ngục cứu cha sự tích thanh danh vang dội, nổi bật ở Từ Châu cảnh nội nhất thời vô nhị. Từng nhà lão cha, vừa đến buổi tối liền lấy Tang Bá nêu ví dụ giáo dục hài nhi…… Học học nhân gia như thế nào đương nhi tử!

Đào Khiêm nhập chủ Từ Châu sau, nhân mộ Tang Bá chi uy danh, chiêu hắn nhập sĩ, tức bái kỵ đô úy, lệnh này phá Từ Châu khăn vàng.

Nếu là đổi thành thường nhân, không duyên cớ được chức quan, còn không cao hứng nhạc ra thí tới…… Vấn đề Tang Bá càng không là người bình thường!

Ngẫm lại cũng là, cướp pháp trường giống nhau đều không muốn bị chiêu an.

Tang Bá hiệp trợ Đào Khiêm phá khăn vàng lúc sau, thừa Đào Khiêm ở Từ Châu dừng chân chưa ổn thu thập nội chính chi cục, thừa cơ đóng quân Khai Dương, cùng Thái Sơn chư tặc tụ chúng hợp quân, tự thành nhất phái. Khai cương thác thổ độc lập một phương, đến tận đây cùng Đào Khiêm ở Từ Châu cảnh nội thành thế chân vạc.

Từ một cái lưu vong phạm, dùng không đến hai năm thời gian thành cản tay Từ Châu thứ sử một cái cường hào, đi đến nào đều là chú ý độ cực cao, Tang Bá đủ có thể đứng hàng lúc ấy Từ Châu đệ nhất võng hồng.

Người như vậy ở Từ Châu, Đào Khiêm muốn tây chinh, xác thật cũng đi không ngừng nghỉ.

“Đúng vậy, Tang Bá không nghe lão phu điều hành, đóng quân khai nguyên, chiến cũng không phải, thu cũng không phục, chỉ có thể kiềm chế…… Lão phu xác khó tây chinh.” Đào Khiêm làm như im lặng tự nói, lại làm như đối mọi người kể ra.

Mi Trúc nói: “Sứ quân, nếu nhiên như thế, đều sợ ngày sau Viên Thiệu cùng Viên Thuật mượn cơ hội này đối ta Từ Châu làm khó dễ? Ở chủ công trong lòng, nhị Viên hay là so kẻ hèn một cái Tang Bá còn dễ đối phó?”

“Ai ~~” Đào Khiêm hoàn toàn đau đầu, Mi Trúc lời này cũng không giả, hiện giờ là tiến cũng không được, thối cũng không xong, hảo hảo đánh cũng không được, không hảo hảo đánh cũng không được…… Thiên dù chưa vong ta, nhưng thiên chẳng lẽ là dục chèn ép chết lão phu chăng?

“Đừng giá, nhưng có thượng sách phá này cục diện bế tắc?” Đào Khiêm lúc này người khác trông cậy vào không thượng, còn phải là trông cậy vào Mi Trúc.

Mi Trúc vội vàng nói: “Vừa mới Tào tướng quân chi ngôn thật là có lý, sứ quân cùng Tào tướng quân xác thật đều không nên rời đi Từ

Châu, một khi đã như vậy, kia không ngại liền ủy thác có thể đại biểu sứ quân người đi tham dự hội minh, như thế nào?”

Đào Khiêm nghe xong lời này, gật gật đầu, thông qua hôm nay phân tích, Đào Khiêm đã nhiều ít minh bạch lần này xuất chinh tình cảnh, tuy rằng có đủ loại tệ đoan, nhưng Mi Trúc cùng Vương Lãng nói lại thuộc lão thành mưu quốc chi luận, vô luận có cái gì khó khăn, Từ Châu cần thiết một trận chiến, sống chết mặc bây thực hiện ích lợi lớn nhất hóa, nhưng Từ Châu tương lai phát triển, lại là càng quan trọng, cho nên Từ Châu cần thiết muốn xuất lực, phải hướng người trong thiên hạ còn có chúng chư hầu biểu hiện ra thành ý.

“Đừng giá chi ý, ứng phái ai đại biểu lão phu?”

Mi Trúc chắp tay, nói: “Phi đại công tử không thể.”

Đào Khiêm sắc mặt không có biến hóa, ngược lại là một bên ngồi nghe Đào Thương lắp bắp kinh hãi.

Đợi lát nữa! Này như thế nào cái tình huống? Ta là hiến kế làm tiện nghi lão cha phái binh thảo đổng, nhưng chưa nói ta muốn chính mình đi a? Kia chính là đánh giặc a, nói giỡn!

Trách nhiệm của ta không nên là vận trù ngàn dặm ở ngoài sao? Đầu đeo ở trên lưng quần sự, không ứng về ta làm đi? Điển hình hố nhi tử!

Mi Trúc lời này vừa ra, mãn thính mọi người tất cả đều khe khẽ nói nhỏ. Tào Báo thậm chí lộ ra một cái không tỏ ý kiến, hơi mang châm chọc tươi cười.

Này cũng khó trách, Đào Thương biến hóa, trước mắt biết đến, chỉ có Đào Khiêm cùng Mi Trúc hai người, ở những người khác trong lòng, cái này đại công tử hiện nay vẫn là một cái hoa mắt ù tai vô vi, tầm thường bất kham công tử ca mà thôi.

Mi Trúc coi mọi người nghị luận như không có gì, nói: “Sứ quân cùng Tào tướng quân cần đến tọa trấn Từ Châu, không thể đông

chinh, nếu là phái người khác tiến đến, chỉ sợ nhị Viên nhìn không tới ta Từ Châu thành ý, vì này ngày sau mưu tính ta Từ Châu rơi xuống mượn cớ, nay biến xem mọi người, chỉ có đại công tử nãi chủ công thân tử, lại là đích trưởng, như thế tư cách thế chủ công đi trước hội minh, phương sẽ không cho người mượn cớ, thả đại công tử sắp năm cập mười bảy, đã thuộc quan lễ chi năm, chủ công tuổi tác tiệm cao, lại mỗi ngày lao khổ, phụ lao mà tử nhàn, phi hiếu chi đạo…… Vì ngày sau kế, vì Từ Châu kế, cũng nên làm đại công tử học hỏi kinh nghiệm, vì chủ công phân ưu.”

Đào Thương khóe mắt có điểm trừu trừu, Mi Trúc này lão tiểu tử…… Trước đó cũng không thương lượng một chút…… Chẳng lẽ là trả thù ta hỏi hắn vay tiền?

“Ân…… Cái kia…… Phụ thân, như vậy an bài, giống như không phù hợp lễ nghĩa chế độ đi? Ta một không mang quá binh, nhị lại chưa từng nhậm quá bất luận cái gì chức vụ, đột nhiên vừa lên tới liền tự lãnh một quân, chỉ sợ khó có thể phục chúng.”

Mi Trúc cười nói: “Dựa theo lệ thường xác thật vô có tiền lệ, nhưng hiện giờ tình huống đặc thù, thả đương kim chi thế, thế sự khó liệu, không thể lẽ thường độ chi, công tử không lãnh quá binh không quan trọng, nhưng phái mặt khác lương tướng cầm binh đi trước, công tử lấy giám quân chi chức đốc quân, nhưng bảo không ngại.”

Như vậy vừa nghe, Đào Thương trong lòng nhiều ít nhẹ nhàng một chút, chính mình kiếp trước liền gà cũng chưa giết qua, làm hắn đột nhiên mang binh đấu tranh anh dũng quả thực chính là nói giỡn……

Nếu là làm giám quân nói, nhiều ít còn tính hảo điểm, đến vô dụng cũng là núp ở phía sau phương, vạn nhất thật xảy ra chuyện, lên ngựa xoay người chạy lấy người cũng không phải không được.

Cổ đại người không ngốc, mỗi ngày mang binh tướng quân, ngươi hiện đại người một hồi tới lãnh binh là có thể đem bọn họ đánh tè ra quần? Nhân gia mang binh kinh nghiệm đều bị mang cẩu trong bụng? Mọi người đều ăn ngũ cốc hoa màu, ai cũng không thể so ai mạnh.

Đào Khiêm vuốt chòm râu, trầm tư sau một lúc lâu, chậm rãi nói: “Việc này, dung lão phu tạm thời tư chi…… Chư vị tạm thời trở về, các an này chức, đãi lão phu suy nghĩ rõ ràng, đi thêm định đoạt không muộn.”

Mọi người thấy Đào Khiêm nhất thời lưỡng lự, tắc theo thứ tự đứng dậy rút đi, Đào Thương cùng Đào Ứng thuộc mạt bối, tạm gác lại cuối cùng, vừa muốn lúc đi, lại nghe Đào Khiêm kêu lên.

“Hai người các ngươi lưu lại.”

Đào Thương vừa mới liền đánh giá Đào Khiêm sẽ lưu hai người bọn họ xuống dưới, Đào Ứng còn lại là vẻ mặt ngốc trạng, sờ không được đầu óc.

“Vừa mới đình nghị thượng nói, các ngươi đều nghe rõ?”

Đào Thương cùng Đào Ứng đứng thẳng ở Đào Khiêm trước mặt, tương đối mà vọng, thật lâu trầm mặc.

Lại thấy Đào Khiêm đột nhiên lộ ra một cái ấm áp mà mỉm cười, nói: “Kỳ thật nghe xong nhiều như vậy, lão phu cũng minh bạch, xuất binh tham gia hội minh, phương là thượng sách, chỉ là Tào Báo lấy Tang Bá vì Từ Châu tâm phúc tai họa vì từ, không muốn lão phu xuất binh, Mi Trúc lại gián ngôn làm thương nhi ngươi thay thế lão phu tiến đến hội minh, đối này…… Hai người các ngươi có ý nghĩ gì?”

Đào Ứng vẫn là vẻ mặt dại ra, lắc lắc đầu: “Hồi phụ thân, hài nhi không ý tưởng.”

Đào Khiêm thở dài khẩu khí, biểu tình rất là bất đắc dĩ: “Nói như vậy trực tiếp…… Ngươi đảo cũng là thật sự.”

Dứt lời, lão nhân đem đầu chuyển hướng Đào Thương, nói: “Ngươi đâu? Ngươi đối Mi Trúc tiến cử ngươi hội minh sự, thấy thế nào? Mi Trúc dụng ý đến tột cùng vì sao?”

Đào Thương gục đầu xuống, ở Đào Khiêm nhìn không thấy thị giác góc chết chỗ nhanh chóng phiết hạ miệng.

Tuy rằng vừa rồi thình lình nghe được Mi Trúc tiến cử chính mình có điểm giật mình, nhưng trải qua như vậy một lát thời gian, hắn đại khái đã nghĩ thông suốt trong đó mấu chốt.

“Gia tộc chi tranh.”

Đào Khiêm tinh thần rung lên, vội vàng chỉ chỉ nằm xuống quỳ giường: “Ngồi xuống nói.”

Đào Thương một buổi sáng ngồi quỳ đầu gối đều đã tê rần, thật sự là không muốn lại quỳ…… Cũng không biết Hán triều người là cái gì tâm lý thay đổi, có mông không cần thế nào cũng phải dùng chân quỳ……

“Nơi này là đình nghị chỗ, hài nhi không dám ở phụ thân trước mặt đi quá giới hạn, đứng thì tốt rồi.”

Đào Khiêm cũng không rõ như thế nào ngồi liền tính đi quá giới hạn, nhưng cũng không có nhiều quản: “Ngươi tưởng đứng liền trạm đi, lại nói nói suy nghĩ của ngươi?”

Đào Thương châm chước một chút từ ngữ, nói: “Hài nhi tuy rằng rất ít tham dự chính sự, nhưng là thông qua ngày thường hiểu biết cùng vừa mới quan sát, cũng đại khái nhiều ít minh bạch một ít, phụ thân muốn ổn chưởng Từ Châu, chính yếu dựa vào chính là Mi Trúc, Tào Báo, Triệu Dục, Vương Lãng, trong đó Mi Trúc chưởng lương, Tào Báo chưởng binh, Triệu Dục quản tịch, Vương Lãng quản lại, bốn người các an này chức, cho nhau cân bằng, nhưng kỳ thật trong lòng ai cũng không phục ai, đều nghĩ vì chính mình gia tộc nhiều tranh thủ chút ích lợi cùng quyền thế, hiện giờ thiên hạ có biến, chư hầu thảo phạt Đổng Trác, một khi động binh, tắc tất nhiên tác động tứ đại gia tộc ở Từ Châu ích lợi cân bằng, Tào Báo không muốn xuất binh, không phải bởi vì Tang Bá, mà là một khi xuất chinh sau, điều binh khiển tướng bên trong thời cuộc thay đổi trong nháy mắt, trong quân chức vị quan trọng thực dễ dàng bị mặt khác gia tộc

người thừa cơ chiếm, tắc Tào Báo ở Từ Châu dừng chân lợi thế, liền tương đối yếu bớt.”

Đào Khiêm trường hu khẩu khí, lần trước hắn cùng cái này đại nhi tử lén tham thảo hội minh thảo đổng vấn đề khi, liền cảm thấy đứa nhỏ này cùng ban đầu bất đồng, ý tưởng sâu xa không ít, nhưng lại đối đứa con trai này mới có thể vẫn có chút nghi ngờ, nhưng hôm nay vừa hỏi, Đào Khiêm mới phát hiện…… Đứa nhỏ này, có lẽ là thật sự trưởng thành!

Đào Khiêm loát loát râu dài, nghiêm túc mà nhìn Đào Thương một hồi, trong mắt tất cả đều là khen ngợi cùng vui mừng.

“Hảo, hảo! Vậy ngươi cùng lão phu nói nói, Mi Trúc tiến cử ngươi xuất chinh, lại có mục đích gì?”

Đào Thương nghĩ nghĩ, nói: “Mi Trúc ý tưởng cũng không khó đoán, Tào Báo không muốn động binh, hắn liền tương kế tựu kế, tiến cử ta thế phụ thân hội minh thảo đổng, còn tấu mời ta vì giám quân, nhưng giám quân không cầm binh, chung quy vẫn là đến có một cái có thể lãnh binh tướng lãnh, Tào Báo ở đình nghị thượng đã đem nói mãn, chính mình đổ miệng mình, này thống quân chi chức chỉ sợ là vô pháp trộn lẫn, Mi Trúc tất nhiên sẽ hướng phụ thân tiến cử một cái người một nhà cầm binh tây chinh, như thế vẫn luôn phụ trách quản lý thuế ruộng mi gia, liền tính là đem tay vói vào trong quân, chỉ bằng chiêu thức ấy tới xem, Mi Trúc so Tào Báo lợi hại một ít.”

Đào Khiêm gật gật đầu, nói: “Đây cũng là lão phu băn khoăn, lão phu nhưng thật ra không sợ Mi Trúc phái người trộn lẫn quân sự, chỉ là nếu là đáp ứng rồi Mi Trúc yêu cầu, chỉ sợ êm đẹp đắc tội Tào Báo, thành phi lão phu mong muốn…… Hài nhi, lão phu làm một châu chi chủ, đối với thủ hạ này đó gia tộc, không thể đắc tội, chỉ có cân bằng, mới là thượng sách.”

Đào Khiêm lời này, lệnh Đào Thương thực không cho là đúng, ấn lẽ thường tới nói Đào Khiêm nói rất đúng, tả hữu cân bằng là không sai, nhưng nếu là sợ đắc tội với người, này Từ Châu thứ sử không

khỏi cũng đương quá uất ức, bị người khác cản tay tư vị, chung quy không phải như vậy dễ chịu.

Luận chỉ số thông minh, Đào Khiêm không thành vấn đề, nhưng thiếu liền thiếu ở tính cách thượng…… Lão nhân này nhiều ít dính điểm hèn nhát.

“Phụ thân, cân bằng không có sai, nhưng không nhất định một hai phải trấn an này mấy cái gia tộc, có đôi khi phụ thân chính là thử châm ngòi bọn họ quan hệ, chính mình ở giữa điều đình, có lẽ càng có thể thành thạo.”

Đào Khiêm bạch mi hơi chọn: “Con ta lời này ý gì?”

“Mi Trúc tưởng đem tay vói vào trong quân, phụ thân không ngại đáp ứng hắn, quay đầu lại cũng có thể tìm Tào Báo, an bài Tào gia người quản lý chính sự, hiệp trợ phân phối lần này tây chinh thuế ruộng hậu cần. Như vậy chẳng khác nào mi gia người quản Tào gia binh, nhưng đồng thời Tào gia người cũng duỗi tay quản mi gia lương, như thế bọn họ cho nhau cản tay, thời gian dài, tất nhiên là xem không hợp nhãn, bọn họ hai nhà như nước với lửa, tắc tất nhiên tranh nhau hướng phụ thân ngươi nịnh nọt, hy vọng lấy được ngài duy trì, đến lúc đó ngài xem bọn họ hai nhà nháo, sau đó tả hữu điều hòa làm người điều giải, không thể so qua lại trấn an quá đến thoải mái nhiều?”

Đào Khiêm nghe vậy không nói gì, chỉ là giật mình mà há to miệng, ngơ ngác mà nhìn Đào Thương, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc.

Chính mình làm lụng vất vả cả đời, tuổi càng lớn, càng cảm giác lực bất tòng tâm, trời phù hộ ta Đào gia, hôm nay mới vừa rồi phát giác Đào gia cuối cùng là có người kế nghiệp!

------oOo------

Chương 7: đệ 1 thứ viễn chinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đại ca, ngươi cũng quá lợi hại! Vừa rồi nói mấy câu, liền đem phụ thân cấp nói ngây người! Ngươi xem ta cha vừa rồi nhìn ngươi ánh mắt kia, tràn ngập ái mộ chi tình a!”

Ra chính sảnh, Đào Ứng một phản vừa rồi ngốc / bức trạng thái, hé miệng lải nhải cái không ngừng.

Đào Thương thương hại mà nhìn Đào Ứng: “Nhị đệ, không phải vì huynh phê bình ngươi, thật nên đem ngươi đánh hồi từ trong bụng mẹ một lần nữa sinh một lần, ngươi này dùng từ cũng là thật là tuyệt……‘ ái mộ chi tình ’…… Này từ ngươi có thể hướng ta cùng ta cha trên người dùng sao?”

Đào Ứng biểu tình manh manh đát: “Thật là sao nói?”

Một câu đem Đào Thương cũng hỏi mông, hình như là có điểm không tốt lắm hình dung.

“Sùng bái? Không đến mức…… Kính ngưỡng? Cũng không chuẩn xác…… Chiêm ngưỡng? Nhiều ít dính điểm đáng tin cậy…… Liền ngũ thể đầu địa đi! Đối, ngũ thể đầu địa.”

Đào Ứng hôm nay cũng là lần đầu tiên nghe thấy cái này từ: “Ca, ngũ thể đầu địa cái này từ là có ý tứ gì?”

“Chính là tỏ vẻ đối một người thực thưởng thức ý tứ.”

“Nga!” Đào Ứng gật gật đầu, làm như minh bạch: “Kia hành…… Đại ca, ta cha vừa rồi đối với ngươi, thật là ngũ thể đầu địa a!”

Đào Thương giơ tay lau mồ hôi, cũng không biết như vậy hình dung chính mình hòa thân cha quan hệ có thể hay không tao thiên lôi

đánh xuống.

“Đại ca, ngươi thật sự tính toán thế cha lãnh binh đi thảo Đổng Trác a?” Đào Ứng biểu tình như cũ thực manh.

Đào Thương thở dài, bỗng nhiên phát giác nghiên cứu nửa ngày, chuyện này cuối cùng vẫn là vô pháp nhưng giải.

“Không có cách nào…… Không trâu bắt chó đi cày, không nghĩ thí cũng không được, này khả năng chính là ban đầu quá nhàn báo ứng…… Vấn đề quá nhàn người kia giống như không phải ta a, ta là xuyên qua tới gánh tội thay?”

Đào Ứng nghe không hiểu: “Đại ca, chính ngươi ở kia hạt lẩm bẩm gì đâu?”

Đào Thương: “……”

“Đại ca, nếu không ta cùng ngươi cùng đi đi?”

Đào Thương lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Chỉ sợ không được…… Phụ thân chỉ có hai cái nhi tử, một cái tùy quân xuất chinh, một cái khác cần thiết muốn tọa trấn gia trạch, vạn nhất xuất chinh cái kia thất thủ chết non, ít nhất cũng có thể có một cái nối nghiệp con nối dõi, gia tộc phương không đến mức gặp phải hậu tự kế thừa vấn đề.”

Nghe xong lời này, Đào Ứng biểu tình quả thực liền cùng cấp khóc không sai biệt lắm: “Đại ca, sẽ không, sẽ không! Ngươi sẽ không chết!”

Đào Thương xoay người, vỗ vỗ Đào Ứng bả vai, an ủi nói: “Nhị đệ, yên tâm đi, đại ca khẳng định sẽ không chết, ta đã chết, gia sản không phải đến toàn về ngươi? Đại ca sẽ không như vậy bạch bạch tiện nghi ngươi.”

Đào Ứng cắn môi, nước mắt ở hốc mắt trung đánh chuyển.

“Đại ca, ngươi đối ta thật tốt……”

“Ngươi biết là được.”

*

Một ngày lúc sau, Từ Châu thứ sử Đào Khiêm hạ đạt mệnh lệnh, nhâm mệnh Mi Trúc chi đệ Mi Phương vì Chinh Tây tướng quân, lãnh bốn viên giáo úy cũng mã quân, bước quân, người bắn nỏ tổng cộng 5000 người, hội minh chư hầu, tây chinh phạt phạt Đổng Trác. Đồng thời, an bài Tào Báo chi đệ Tào Xử vì thương tào, hiệp trợ Mi Trúc đốc thúc tây chinh lương thảo công việc.

Kể từ đó, Mi Trúc muốn nhúng tay Từ Châu quân vụ nguyện vọng thực hiện, nhưng đồng thời Tào gia người lại cũng nhúng tay mi gia vẫn luôn phụ trách thuế ruộng mọi việc.

Mi gia cùng Tào gia ở Đào Thương hiến kế hạ, thậm chí không có thời gian đi cố kỵ Đào Khiêm này tay châm ngòi, mà là bắt đầu sứt đầu mẻ trán bố trí ứng đối chi sách, bởi vậy bắt đầu chậm rãi sinh ra vết rách.

Đến nỗi Đào Thương, tắc nhận được bị phong làm giám quân mệnh lệnh, cùng với một khối thiết chế giám quân lệnh bài.

Trước mắt Quan Đông các lộ chư hầu nhận được Kiều Mạo trá xưng kinh sư tam công tin hàm, đã là sôi nổi ở các nơi khởi binh, liền trước mắt biết nói, Bột Hải thái thú Viên Thiệu cùng Hà Nội thái thú Vương Khuông toàn đóng quân với Hà Nội, lại có Thượng Đảng Trương Dương suất chúng 3000 tiến đến hội sư; Trương Mạc, Lưu Đại, Kiều Mạo, Viên Di, Bào Tín, Tào Tháo đám người tụ binh ở cây táo chua; Viên Thuật cùng Tôn Kiên đóng quân lỗ dương; Khổng Trụ đóng quân ở Dĩnh Xuyên.

Đào Khiêm đầu tiên trí thư, hướng các lộ chư hầu nói dối chính mình tuổi già nhiều bệnh, không nên viễn chinh, chỉ có thể phái nhi tử Đào Thương thế phụ tòng quân hội minh, ở được đến chư hầu hồi hàm sau, liền tức khắc lệnh Đào Thương cùng Mi Phương định ra phương châm, thương nghị xuất binh công việc.

Đào Thương không có gì gia sản, hắn gia sản trên cơ bản cũng đều là Đào Khiêm, trừ bỏ quần áo ở ngoài, cũng chỉ có từ Mi Trúc chỗ mượn tới một vạn quán là thuộc về chính mình, nghĩ tới nghĩ lui, Đào Thương vẫn là quyết định đem những cái đó tiền mang lên, nghèo gia phú lộ, vạn nhất chiến trường thật sự thất lợi bị bắt, chính mình lấy này đó tiền nói không chừng còn có thể mua hồi một cái tánh mạng.

Cầm thu thập đồ tốt, chuẩn bị đi ra cửa quân doanh báo danh, quản gia đào hồng cùng nhị đệ Đào Ứng đưa tiễn ra cửa khẩu, một già một trẻ khóc cùng đưa ma dường như, giống như Đào Thương này vừa đi liền không về được, làm cho Đào Thương trong lòng hảo sinh ủy khuất.

Cái gì kêu xuất sư bất lợi, đây là!

Lên xe ngựa, Đào Thương dùng khóe mắt dư quang thấy được Đào Khiêm trộm mà đứng ở môn lan chỗ, yên lặng vì chính mình tiễn đưa, tuy rằng chỉ là một bóng hình, nhưng Đào Thương thông qua trên mặt đất ảnh ngược cũng có thể nhìn ra, kia chống quải trượng thân hình, làm như một viên câu lũ lão thụ, không hiện bất luận cái gì cứng cáp đĩnh bạt, phảng phất đã bị đục rỗng.

“Đi thôi!” Đào Thương đôi mắt có điểm toan, nhưng không có dừng lại, chỉ nghe roi ngựa một vang, xe ngựa lôi kéo Đào Thương chậm rãi hướng về ngoài thành khai đi.

Thành tây mười dặm chỗ, đó là hiện nay Mi Phương sở suất lĩnh 5000 binh mã đóng quân chỗ.

Xe ngựa đi vào viên môn ngoại, Đào Thương đưa ra giám quân lệnh bài, sĩ tốt tất cung tất kính đem xe ngựa dẫn vào quân doanh, cũng dẫn đường Đào Thương đi vào soái trướng.

Mi Phương mấy ngày trước cũng đã an bài binh mã tại đây đóng quân, giờ phút này đặc biệt chờ Đào Thương.

“Đại công tử!” Đào Thương vào soái trướng, liền thấy mập mạp Mi Phương tung ta tung tăng chạy đến Đào Thương trước mặt, chắp tay chào hỏi: “Đại công tử! Đã lâu lạp!”

Đào Thương ngây người một chút: “Ngươi ai a?”

Mi Phương sách sách miệng: “Đại công tử, quý nhân hay quên sự! Mạt tướng Mi Phương, ngày ấy công tử đến mi phủ thấy ta huynh trưởng, mạt tướng từng vì công tử dẫn lộ, công tử đã quên?”

Mi Phương không nói khen ngược, như thế vừa nói Đào Thương trong lòng rất là không cho là đúng.

Tiểu tử này là ai? Phản đồ! Hán gian! Chó săn!…… Thượng một lần ở mi phủ, còn công nhiên giễu cợt ta tới!

Trong lịch sử, cái này Mi Phương đi theo Lưu Bị gần 25 năm, cuối cùng lại ở Tương Phàn một trận chiến, bối chủ phản nghịch, gián tiếp dẫn tới Quan Vũ bị giết, thất trung cùng tin, com dùng cái gì sự quân?

Ta phụ thân Đào Khiêm chính là chính nhân quân tử, ta Đào Thương chính là tiểu quân tử…… Nếu là tiểu quân tử, há có thể cùng này chờ ti tiện tiểu nhân làm bạn?

“Không cần cùng ta nói chuyện!” Đào Thương ánh mắt tràn ngập miệt thị cùng khinh thường.

“Ân? A?” Mi Phương có điểm ngốc, cái này đại công tử như thế nào một hồi một khuôn mặt, cùng lần trước ở nhà hắn cười dương quang xán lạn khi không quá giống nhau a.

“Đại công tử, ngài có phải hay không nhớ lầm người? Ta, là ta! Mi Phương! Hai ta gặp qua! Ngươi cùng ta đại ca, ta ba còn ở bên nhau……”

“Câm mồm! Không cần cùng ta lôi kéo làm quen…… Gian tặc!” Đào Thương lòng đầy căm phẫn.

Mi Phương thấy vị này đại công tử nói trở mặt liền trở mặt, không khỏi ngây ngẩn cả người…… Tiểu tử này có phải hay không có tật xấu, dựa vào cái gì nói ta là gian tặc!? Ta như thế nào liền thành gian tặc? Chiêu ngươi chọc ngươi?

“Đại công tử, ngài có phải hay không nhận sai người? Ngài lại cẩn thận ngẫm lại, ngài trước một đoạn thời gian đã tới nhà ta…… Ngài còn thiếu nhà ta tiền đâu? Không nhớ rõ…… Một vạn quán!” Mi Phương thật cẩn thận thấp nhắc nhở.

“……” Đào Thương khóe miệng bắt đầu trừu trừu.

Sau một lúc lâu lúc sau.

“Này không phải Mi Phương huynh đệ sao? Ta vừa rồi hoa mắt không thấy rõ…… Nhiều ngày không thấy, huynh đệ giống như gầy!” Đào Thương cầm Mi Phương tay, cười như tắm mình trong gió xuân.

Mi Phương bị Đào Thương này nhanh chóng chuyển biến làm cho có điểm ngốc, nhất thời không phản ứng lại đây: “Là, phải không? Tại hạ nơi nào gầy, ta cảm giác ta giống như còn béo mấy cân…… Đại công tử vì Từ Châu dốc hết sức lực, làm lụng vất vả tư ưu, mới vừa rồi là gầy! Lần này tới quân doanh, nói cái gì cũng đến hảo hảo bổ bổ!”

“Đa tạ mi huynh đệ quan tâm, đúng rồi, ta lần trước hỏi ngươi gia mượn tiền……?”

Mi Phương hào phóng khoát tay: “Ta thay ta ca làm chủ, không cần còn!”

“Mi huynh đệ, chân quân tử cũng, duyên phận nột!”

------oOo------

Chương 8: tạo quân uy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bành Thành Tây Môn ngoại mười dặm chỗ, Từ Châu tây chinh quân mã đóng quân nơi.

Mấy ngày này, Mi Phương vẫn luôn đều vội vàng từ Từ Châu trong quân chọn lựa lính tổ chức phối hợp, tây chinh quân dựa theo Đào Khiêm chỉ định, số người quy định vì kỵ binh một ngàn danh, bộ binh hai ngàn danh, người bắn nỏ một ngàn danh, đao thuẫn binh một ngàn người, có khác giáo úy bốn người, đô úy ba người, đều bá mười lăm người hợp tác xuất chinh.

Lại nói tiếp đơn giản, nhưng làm lên nhưng không dễ dàng, tây chinh hội minh can hệ trọng đại, lại sự tình quan một châu thể diện, cho nên tuyển chọn nhân viên phương diện Mi Phương tự nhiên không thể hàm hồ.

Đầu tiên này thiên tướng cùng giáo úy lựa chọn, liền không thể là Tào Báo ở trung quân đích thuộc, thành phần đến tương đối trong sạch một ít…… Vả lại tùy quân binh mã nhất định phải là khổng võ hữu lực giỏi về tác chiến, Mi Phương tuy rằng đọc quá chút binh thư, nhưng một mình diễn chính cũng là đầu một chuyến, chỉ vội chính là sứt đầu mẻ trán.

Đương nhiên những việc này cùng Đào Thương không có gì quan hệ, thứ nhất là Đào Thương sẽ không trị quân, cũng không có trị quân kinh nghiệm, thứ hai thân phận của hắn là giám quân, giám quân là đang làm gì?

Đào Thương dựa theo mặt chữ lý giải, cho rằng giám quân hẳn là giám sát người khác làm việc.

Giám sát người khác làm việc người, giống nhau không làm việc.

“Đại công tử, đây là chúng ta lần này xuất chinh nhân viên danh sách, từ bốn gã giáo úy ba gã đô úy, cho tới thập trưởng cấp nhân viên danh sách đều ở mặt trên, thỉnh đại công tử xem qua.”

Mi Phương vẫn là rất hiểu chuyện, Đào Thương không làm việc về không làm việc, nhưng nên hội báo Mi Phương vẫn là bình thường hội báo.

Đào Khiêm lấy lại đây tùy ý nhìn lướt qua liền từ bỏ, mặt trên người hắn một cái cũng không quen biết, nhiều xem cũng không có gì dùng, hắn hiện tại nhất quan tâm chỉ có tam sự kiện.

“Mi huynh, xuất chinh phía trước, ta có vài món sự tưởng cùng ngươi chứng thực một chút.”

Mi Phương nói: “Đại công tử có gì phân phó?”

“Phân phó không dám, ngươi là chủ tướng, ta là giám quân, quân đội điều hành ở ngươi mà không ở ta…… Chỉ là chúng ta xuất chinh trước, ta có tam sự kiện cần thiết muốn xác định, đệ nhất kiện là lương thảo hay không sung túc.”

Mi Phương hắc hắc cười nói: “Điểm này đại công tử yên tâm, tại hạ hôm qua còn cố ý hướng tào duyện phủ chạy đi đâu một chuyến, thương tào bên kia đã là cố ý vì thế thứ xuất chinh dự bị tám vạn hộc lương thực, từng nhóm thứ tháng cung cấp tây trưng binh mã, lần này xuất chinh thời gian dài ngắn trước mắt thượng không hiểu được, cho nên tại hạ lệnh thương tào bên kia nhất định phải sung túc, ít nhất muốn ở đường ngắn tuyến hành trình nội cung ứng thượng.”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, Từ Châu thuế ruộng chủ từ Mi Trúc chưởng quản, chư tào duyện sử đều trực tiếp nghe lệnh hắn, lần này tây chinh chủ tướng là hắn đệ đệ, phía sau tiếp viện sự, Mi Trúc tất nhiên sẽ đem hết toàn lực.

“Chuyện thứ hai, là về nhân sự……” Đào Thương chậm rì rì mà chụp phủi Mi Phương vừa mới đưa cho hắn nhân viên danh sách,

nói: “Những người này, ta một cái cũng không quen biết, nhưng mi huynh cũng biết, Từ Châu quân vụ vẫn luôn là từ Tào Báo tướng quân chấp chưởng, mà Tào tướng quân là phản đối lần này hội minh, cho nên này mặt trên người……?”

Mi Phương mặt ủ mày ê nói: “Đại công tử, bằng tâm mà nói, bốn gã giáo úy ba gã đô úy, ta đã là tận lực tránh đi Tào tướng quân ở trong quân trực thuộc dòng chính, nhưng Tào tướng quân rốt cuộc vẫn luôn chưởng quản quân vụ, tuyển này mấy cái, ta điều tra cùng hắn hẳn là không có quan hệ, nhưng cụ thể thực sự có không có quan hệ ta cũng không dám ngắt lời, rốt cuộc nhân tình quan hệ chuyện này, cũng không phải tất cả đều có thể tra ra tới……”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Cùng Tào tướng quân có quan hệ cũng không có quan hệ, cho dù là người của hắn, cũng có thể kéo qua tới vì ngươi sở dụng, ngươi là một quân chủ tướng, xuất chinh trong lúc những người này một khi có chút tâm tư, liền phiền toái.”

Mi Phương làm như có điểm buồn rầu: “Đại công tử, những người này cùng ta, ban đầu vẫn luôn cũng không quen biết, nào có dễ dàng như vậy liền từ Tào tướng quân nơi đó kéo qua tới……”

Đào Thương thật dài mà thở dài, hũ nút không thông suốt, thế nào cũng phải đem đầu nhân bổ ra, dùng sức chỉ điểm minh bạch mới được.

Đào Thương mở miệng kiên nhẫn dẫn đường: “Mi huynh, người bản tính, có hai loại dục vọng khó nhất khống chế, một cái gọi là sợ hãi, một cái gọi là tham lam, chỉ cần ngươi đem này hai điểm lợi dụng hảo, muốn thu phục những người này, chỉ ở trong một đêm.”

“Gì chơi lăng?” Mi Phương biểu tình manh manh, đem không văn hóa bản chất một lộ rốt cuộc.

Thật hắn / sao đàn gảy tai trâu.

“Mi huynh, ngươi có tiền sao?”

Vừa nói đến tiền, Mi Phương sống lưng tức thì ngạnh, cằm phảng phất đều phải dương đến đám mây: “Nói khác, ta mi gia xác thật không có…… Đòi tiền, có rất nhiều!”

Đào Thương trên đầu bắt đầu mạo hắc tuyến, nhìn ngươi kia thiếu trừu đức hạnh.

“Hảo, vậy ngươi hồi phủ nhiều dự bị chút kim bạch, đêm nay ngươi ta ở soái trướng mở tiệc chiêu đãi tùy quân chư tướng.”

Không đợi Mi Phương trả lời, Đào Thương lại nói: “Còn có chuyện thứ ba…… Chính là chúng ta hành quân lộ tuyến.”

Lời nói còn chưa nói xong, liền thấy Mi Phương tới tinh thần đầu.

“Đại công tử, điểm này ta đã sớm nghĩ kỹ rồi, ngươi thả đi theo ta!”

Hai người đi vào soái trướng ở giữa to rộng mộc trước đài, mặt trên phô một trương đại khái năm thước vuông da chế bản đồ, mặt trên tinh tinh điểm điểm đánh dấu châu quận thành trì tên cùng với sơn xuyên đường sông.

“Đại công tử, y theo mạt tướng chi thấy, hiện giờ chư hầu hội minh nơi có khắp nơi, phân biệt là Hà Nội, cây táo chua, Dĩnh Xuyên, lỗ dương, này khắp nơi làm chủ yếu chư hầu tụ tập đóng quân chỗ, nhưng chúng chư hầu cuối cùng nhất định sẽ lựa chọn một chỗ hội minh chỗ, dựa vào hạ ngu kiến, lỗ dương Viên Thuật, thực lực cường đại, lại cùng ta chờ lân cận, chúng ta không ngại đi trước lỗ dương trước cùng hắn sẽ cùng, thứ nhất có thể được đến cường quân che chở, thứ hai cũng có thể cùng Viên Thuật giao hảo, không biết đại công tử chi ý như thế nào?”

Đào Thương quyết đoán mà lắc đầu nói: “Không đi.”

“Ân?” Mi Phương không nghĩ tới chính mình đề nghị lập tức đã bị Đào Thương cấp không, suy yếu nói: “Vì cái gì a?”

Đào Thương dựng thẳng lên hai ngón tay: “Có hai điểm, đệ nhất, chư hầu giữa, thực lực mạnh nhất chính là Viên Thiệu cùng Viên Thuật, một nam một bắc dao tương hô ứng, nhưng cái gọi là một núi không dung hai hổ, này ca hai sớm muộn gì nháo phiên, chúng ta hiện tại quá nhiều thân cận Viên Thiệu hoặc là Viên Thuật đều không tốt, không có gì tất yếu; đệ nhị, Viên Thuật thực lực cường với chúng ta, chúng ta đi hắn kia, chính là cung hắn ra roi, Viên Thuật nếu là đem chúng ta đương tiên phong coi tiền như rác, chỉ huy chúng ta công kiên khắc khó, chúng ta có đi hay là không? Thực lực không cân đối dưới tình huống, đi chính là tự rước lấy nhục.”

Đương nhiên còn có quan trọng nhất đệ tam điểm, Đào Thương vô pháp cùng Mi Phương nói……

Đời sau mỗi người đều biết, thảo đổng chi chiến Viên Thuật từng đoạn quá Tôn Kiên lương, nhân phẩm quả thực thấp kém tới rồi cực hạn, cho nên cùng lang làm bạn sự, tận lực vẫn là thiếu làm.

Mi Phương đôi mắt trừng lưu viên, toàn bộ một buổi sáng, Đào Thương đem lần này xuất chinh từ lương thảo hậu cần, đến nhân sự ứng dụng, lại đến hành quân lộ tuyến, đều phân tích rõ ràng nhi, suy nghĩ nhanh nhẹn trình độ không biết so với chính mình cao hơn nhiều ít.

Khó trách lần trước đi mi phủ, đại ca Mi Trúc đối hắn xem với con mắt khác, hiện giờ vừa thấy, tiểu tử này là lợi hại a.

“Đại công tử quả nhiên là trí kế sâu xa, tại hạ cảm giác sâu sắc bội phục! Nếu là không đi lỗ dương, chúng ta đây đi đâu?” Mi Phương thái độ rõ ràng nịnh nọt không ít.

Đào Thương cúi đầu nhìn kỹ da đồ, nói thật, Hán triều bản đồ tin tức lượng thật sự là quá ít, hơn nữa đại bộ phận địa phương đánh dấu đều không tinh chuẩn, hơn nữa lộ tuyến thô ráp, mệt Đào Thương kiếp trước làm thâm niên biên tập thời điểm, đã từng thẩm duyệt quá các tỉnh bản đồ quải sách, trong lòng đối địa lý nhiều ít có một cái đại khái ấn tượng.

Đào Thương tay ở một bên trên bản đồ đi lên hồi phủi đi, một bên tự hỏi…… Hiện tại Từ Châu thuộc về đời sau Giang Tô tỉnh cảnh nội, mà Đổng Trác nơi Lạc Dương ở Hà Nam tỉnh tây bộ, trung gian cách toàn bộ Hà Nam khu vực, Tào Tháo đóng quân cây táo chua ở Lạc Dương phía đông bắc, Viên Thiệu đóng quân Hà Nội ở Lạc Dương phương bắc, Viên Thuật đóng quân lỗ dương ở Lạc Dương phương nam, Khổng Trụ đóng quân Dĩnh Xuyên, thì tại Hứa Xương phương nam…… Liền lộ trình tới xem, hẳn là ly Đổng Trác xa nhất, nhưng lại ly Từ Châu gần nhất……

“Đi Dĩnh Xuyên, trước sẽ cùng Khổng Trụ! Sau đó hành sự tùy theo hoàn cảnh!”

“Khổng Trụ?” Mi Phương kỳ quái nói: “Cứ nghe Khổng Trụ người này cao nói thổi khô, vô quân lữ chi tài, thả cũng là vừa rồi nhậm Dự Châu thứ sử, binh thiếu tướng quả, thực lực so chúng ta còn không bằng, chúng ta đi tìm hắn…… Thật không gì bổ ích.”

Đào Thương cười lắc lắc đầu: “Chính là bởi vì hắn so chúng ta nhược, chúng ta đi, mới có thể làm hắn cảm thấy chúng ta coi trọng hắn, như vậy Khổng Trụ cũng sẽ đối coi trọng chúng ta, coi trọng chúng ta, chúng ta liền có cơ hội từ trên người hắn tạp ra chỗ tốt tới.”

------oOo------

Chương 9: khiển trách cùng thu mua

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tới quân doanh ngày đầu tiên buổi tối, Đào Thương ở Mi Phương an bài hạ, cùng lần này xuất chinh thủ hạ nhóm biết mặt.

Soái trướng trong vòng, bãi rượu mở tiệc, bốn gã giáo úy, ba vị đô úy cùng với mười lăm vị đều bá tất cả đều đến ngồi, trong trướng trong lúc nhất thời có vẻ gắt gao ba ba, người ai mỗi người tễ người, lược có vẻ có điểm ngồi không dưới, khởi thân thậm chí đều có điểm đâm mông.

Mi Phương cùng Đào Thương một tả một hữu ngồi ở chủ vị thượng, nhìn phía dưới này đó tướng lãnh, trong lòng các có chút suy nghĩ.

Mi Phương là lần đầu tiên đương chủ tướng, lão thần khắp nơi, thỏa thuê đắc ý, nhìn như rất là đắc ý, xuân phong đắc ý vó ngựa tật hình dung chính là hiện tại hắn.

Đào Thương lại không có hắn như vậy tốt tâm tình, hắn chỉ là ở bình tĩnh mà quan sát đến phía dưới mấy người này.

Mặt ngoài thoạt nhìn, một đám đều có vẻ cực kỳ cung kính, nhân mô cẩu dạng một cái tái một cái; nhưng cụ thể trong lòng suy nghĩ cái gì, vậy ai cũng không biết……

Nhưng Đào Thương ở khẳng định, bọn họ trong lòng đều sẽ không tưởng chuyện tốt, ít nhất khẳng định là đều không phục.

Kiếp trước khi, đoàn thể trung quan trọng cương vị, mỗi lần bị tân nhiệm hàng không nhân viên đảm nhiệm thời điểm, mọi người đều là mặt phục tâm không phục, mặt ngoài thoạt nhìn hoà hợp êm thấm, kỳ thật sau lưng đều ở khịt mũi coi thường. Đây là một loại

nhân chi thường tình, hồng trần cuồn cuộn, nhân thế gian cái nào không phải tục nhân? Không phải tục nhân giống nhau cũng không ở nhân thế lăn lộn.

Mọi người đều là người, bất luận cổ kim, tâm lí trạng thái hẳn là đều là giống nhau.

Mi Phương là lần đầu tiên mang binh, chính mình càng là một cái tay trói gà không chặt mười mấy tuổi mao đầu tiểu tử, những người này đều là hàng năm đi theo Tào Báo làm, liền tính không phải thân kinh bách chiến, cũng nên đều là cùng Từ Châu khăn vàng đã giao thủ lão lính dày dạn, khiếp sợ nhâm mệnh, không thể không đối chính mình cùng Mi Phương cúi đầu, nhưng này đầu chỉ sợ thấp cũng không thiệt tình.

Dựa theo lẽ thường, biện pháp tốt nhất là Đào Thương cùng Mi Phương thi lấy ân điển, dựa vào thời gian một chút một chút thu phục bọn họ thiệt tình, dùng thời gian tới phong phú cảm tình…… Nhưng hiện tại xuất chinh sắp tới, Đào Thương không có như vậy nhiều thời giờ xả này con bê.

Loại này thời khắc, liền phải dùng đại cây gậy tới chỉ điểm chỉ điểm.

“Lập tức liền phải tây chinh hội minh, ta Đào Thương phụng mệnh giám quân, cùng các vị cùng phó tiền tuyến, thảo tặc tru nghịch, tối nay này bữa cơm, ấn ta nói giảng, xem như đi ra ngoài rượu, cũng coi như là gặp mặt rượu! Ta cùng chư vị cũng đều nhận thức một chút, hỗn cái mặt thục, sau này nhật tử, còn cần đến dựa vào chư vị hảo hảo phụ trợ mi tướng quân, đánh mấy tràng xinh đẹp thắng trận, đừng bôi nhọ chúng ta Từ Châu quân thanh danh…… Tới, làm một cái!”

Đào Thương giơ lên chén rượu, trướng nội giáo úy đô úy nhóm cũng cùng nhau giơ lên chén rượu.

“Thảo tặc tru nghịch! Thề sát quốc tặc!” Dứt lời mọi người một ngụm tề buồn.

Đào Thương khóe miệng giương lên, những người này, khẩu hiệu nhưng thật ra kêu thật sự vang.

“Chư vị, lần này thảo tặc, không biết các vị nhưng có cái gì giải thích, không ngại nói nói?”

Mọi người bên trong, liền thấy một cái họ Ngô giáo úy đứng dậy hành quân lễ: “Đại công tử, y mạt tướng chi thấy, lần này hội minh, hành trình khá xa, đại quân viễn chinh thương tài lao dân không nói, thả Đổng Trác dưới trướng toàn là bưu hãn Tây Lương quân, Tịnh Châu quân cùng với thân kinh bách chiến Lạc Dương trung quân, hơn xa Từ Châu quân có khả năng so, không bằng giả ý cùng chi giao thủ, ngồi xem đồng minh thành bại, chuyển biến tốt tức thu, khá vậy.”

Ngô giáo úy nói xong lời nói sau, liền thấy phía dưới mọi người nghị luận sôi nổi, đại điểm này đầu, tất cả đều tỏ vẻ tán đồng.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Ngô giáo úy lời này nói có lý, chính là, đào thứ sử hạ quân lệnh thời điểm, đối lần này xuất chinh, nhưng cũng không phải yêu cầu này.”

Ngô giáo úy úy ngửa đầu ưỡn ngực, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Thứ sử đại nhân tuy quân lệnh như thế, nhiên tướng ở xa, quân lệnh có thể không nghe, thuộc hạ đi theo Tào tướng quân chinh chiến nhiều năm, mỗi phùng lâm trận, Tào tướng quân đều toàn dốc lòng chỉ đạo, không tiếc chỉ điểm! Y mạt tướng xem ra, lần này tây chinh, thật vô phần thắng.”

Đào Thương nhẹ nhàng mà thưởng thức chén rượu, mỉm cười nói: “Hảo một cái mỗi phùng lâm trận, không tiếc chỉ điểm…… Chiếu Ngô đô úy chi thấy, Tào tướng quân năng lực, hẳn là ở đào thứ sử phía trên?”

Ngô giáo úy cũng không có bị dọa đến, ngược lại là đem cổ giương lên.

Trong mắt hắn, Đào Thương bất quá là một cái miệng còn hôi sữa hài tử, chính mình cũng coi như là lâm trận giết qua người người, hà tất sợ hắn?

“Mạt tướng cũng không có nói như vậy, đào thứ sử nãi Từ Châu chi trường, đều có đào thứ sử năng lực, nhưng luận cập quân vụ chinh chiến, Tào tướng quân ở Từ Châu lại thuộc đệ nhất.”

Đào Thương nghe vậy, chậm rãi nói: “Ngô giáo úy vừa mới nói đem bên ngoài quân lệnh có điều không chịu, nhưng rồi lại có biết hay không quân lệnh như núi? Thứ sử đại nhân quân lệnh đã hạ, ta chờ há có thể không từ?”

Ngô giáo úy nghiêm mặt nói: “Đại công tử nhất ý cô hành, nếu khăng khăng như thế nói, chỉ sợ này 5000 binh mã tất nhiên đều phải táng thân với đất khách sự tiểu, vạn nhất mạnh mẽ chinh chiến, quân tâm không xong, khiến cho bất ngờ làm phản chỉ sợ liền khó khống chế!”

Khó khống chế? Mi Phương ở bên cạnh nghe trong lòng bất an, lời này như thế nào càng nghe càng có uy hiếp thành phần?

Nghĩ đến đây, Mi Phương ngốc ngốc mà nhìn về phía Đào Thương, lại thấy Đào Thương khuôn mặt sớm đã trở nên lạnh nhạt.

“Ngươi không ra đi nói hươu nói vượn, làm sao tới sẽ quân tâm không xong?” Đào Thương chậm rãi đứng dậy, trong mắt đã là có hàn ý: “Ngươi là một cái quân nhân, phục tùng quân lệnh là ngươi chức trách nơi! Là thiên chức của ngươi! Ngươi nếu là sợ chết, ở nhà ôm hài tử ôm lão bà, chạy đến nơi đây đảm đương binh làm gì? Thân là một người sĩ tốt, đừng nói là táng thân đất khách, da ngựa bọc thây, chính là trước mặt là đao sơn chảo dầu, quân lệnh hạ làm ngươi hướng trong nhảy, ngươi liền phải hướng trong nhảy! Nói sinh tránh chết, sợ hãi cường địch, còn không biết xấu hổ cùng ta nói quân tâm? Có ngươi người như vậy ở, đâu ra quân tâm!”

Nói xong, Đào Thương nâng lên một chân trực tiếp đá ngã lăn bàn.

Ở đây mọi người thấy thế không khỏi đều là cả kinh, không thể tưởng được cái này nhìn như hào hoa phong nhã, tuổi nhỏ yếu đại công tử, tính tình cư nhiên như vậy hướng.

Đào Thương đá ngã lăn bàn, nhanh chóng hướng về phía Mi Phương sử cái ánh mắt, Mi Phương ngầm hiểu, hô lớn nói: “Người tới!”

Trướng ngoại thân binh cơ hồ là trong nháy mắt liền đi vào doanh trại trung, hình như là đã sớm an bài hảo giống nhau.

Đào Thương một lóng tay Ngô giáo úy: “Cho ta kéo xuống, trọng trách 40 quân côn!”

Ngô giáo úy vừa nghe, tức khắc nóng nảy: “Đại công tử! Ta một mảnh phế phủ trung tâm, ngươi không thể đánh ta!”

Đào Thương đem cổ giương lên: “Ta là giám quân, ai ở ta này đánh không được? Cho ta đánh hắn lão nương đều không quen biết hắn!”

Thân binh đi lên một tả một hữu đem Ngô giáo úy giá trụ, dùng sức ra bên ngoài kéo.

Ngô giáo úy nóng nảy, một bên dùng sức mà đá chân giãy giụa, một bên nổi giận đùng đùng mà hô to: “Ta nãi Tào tướng quân tả quân trực thuộc giáo úy, ngươi không thể như thế, ngươi, ngươi, các ngươi không có quyền lợi đánh……”

Đào Thương cười lạnh một tiếng: “Cùng ta đề người làm ta sợ? Ngượng ngùng, ta không để mình bị đẩy vòng vòng! Cho ta đánh thành tra, tra đến Tào tướng quân đều không quen biết tra!”

Một tả một hữu đem Ngô giáo úy kéo đi ra ngoài, không bao lâu, liền nghe thấy trướng ngoại truyền đến ‘ bạch bạch bạch ’ thanh thúy vang bản tiếng động, cùng với này có tiết tấu bản tử thanh, còn có thống khổ hô to tiếng động.

Đón mọi người kinh nghi bất định ánh mắt, Đào Thương chậm rãi ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía những người khác, nói: “Ta phụng thứ sử đại nhân chi lệnh, phụng mệnh giám quân, chỉ nhận quân lệnh, không nhận người tình, lần này tây chinh, cầm binh chính là mi tướng quân, không phải Tào tướng quân! Đại chiến sắp tới, tôn quân lệnh làm việc, ta hy vọng các ngươi trong lòng có một cây cân, các ngươi phải biết rằng lãnh binh chính là ai, phải biết rằng ai nói nói các ngươi nên nghe!”

Ngừng lại một chút, Đào Thương buồn bã nói: “Ta ý tứ, các ngươi minh bạch chưa?”

Lúc này ở không rõ, đến nhiều không có nhãn lực thấy? Còn nói cái gì xuất chinh rượu, gặp mặt rượu…… Nói rõ chính là có dự mưu Hồng Môn Yến!

Dư lại ba vị giáo úy, ba vị đô úy, mười lăm tên đều bá sôi nổi đứng dậy, trăm miệng một lời tỏ lòng trung thành: “Nặc! Mạt tướng chờ duy giám quân cùng mi tướng quân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

“Hảo!” Đào Thương tiếp tục nói: “Ta thân là giám quân, tuy nói mọi việc toàn lấy quân pháp vì thượng, nhưng ta cũng biết chư vị khó xử, chúng tướng xuất chinh bên ngoài, màn trời chiếu đất, vì nước vì dân tắm máu chiến trường, một cái không tốt, chính là da ngựa bọc thây còn, làm người làm việc phải công bằng, các vị trả giá nên được vất vả, vậy phải có nên được thù lao.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương một lóng tay Mi Phương, nói: “Các ngươi tướng quân, vì các ngươi mỗi người chuẩn bị một phần lễ vật, giáo úy cùng đô úy mỗi người 30 kim, đều bá mỗi người mười kim, làm các ngươi lần này xuất chinh giải quyết tốt hậu quả phí, mi tướng quân còn đáp ứng, nếu các ngươi giữa có người hy sinh, cha mẹ thê nhi trừ bỏ Từ Châu cung cấp bồi thường ngoại, hắn thêm vào lại giúp đỡ 30 kim, bổn giám quân cũng tại đây làm đảm bảo, đãi ngộ như thế, nhưng bảo các ngươi không có nỗi lo về sau.”

Dừng một chút, Đào Thương lại nói: “Đương nhiên, ngươi giống như là không muốn, cặn bã Ngô giáo úy đó là các ngươi tấm

gương…… Tuyển đi!”

Mi Phương đứng dậy vỗ vỗ tay, liền thấy một loạt thân binh đem mấy chỉ đại rương gỗ lấy nhập sổ nội, sau đó mở ra, cái rương trung bày biện chỉnh tề lá vàng tức thì chiếu sáng ở đây mỗi người đôi mắt.

Mỗi người đều có khí tiết, mỗi người đều có khí khái, nhưng đối với đại bộ phận người tới nói, khí tiết khí khái xa đều so ra kém ăn cơm quan trọng. Lại hung hãn tướng quân cũng là người, lại không muốn sống binh lính cũng muốn dưỡng gia sống tạm, đối lập cùng hư vô mờ mịt khẩu hiệu tới nói, tiền mới là nhất thật sự đồ vật, đương nhiên tiền không thể mua tới mọi người trung thành, nhưng mua Đào Thương trước mắt những người này tạm thời trung thành, là không có vấn đề.

Có khí khái người, là có, nhưng khi đó lông phượng sừng lân, đại bộ phận người vẫn là tục nhân.

Tiền là nhất tục đồ vật, sở dĩ nói nó tục, là bởi vì nó đối tục nhân tới giảng nhất thực dụng.

Này đó giáo úy, đô úy, đều bá ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, bọn họ đều từ lẫn nhau trong mắt đều nhìn ra thật sâu khát vọng.

“Muốn, liền lấy đi! Không nghĩ muốn, liền đi lãnh gậy gộc, sau đó cùng cặn bã Ngô giáo úy làm bạn đi.” Đào Thương cười nói

Giọng nói lạc khi, liền thấy trong trướng mọi người đồng thời quỳ xuống, cao giọng hô quát: “Mạt tướng chờ nguyện vì đại công tử quên mình phục vụ lực!”

Lúc này đây tiếng la, Đào Thương có thể nghe ra tới, xác thật là phát ra từ phế phủ, hoàn toàn xuất phát từ chân tâm.

“Sai rồi.” Đào Thương lắc lắc đầu: “Ta là giám quân, không phụ trách đánh giặc, các ngươi muốn quên mình phục vụ lực người là mi

tướng quân.”

Mọi người lại cùng kêu lên nói: “Mạt tướng chờ nguyện lấy mi tướng quân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

------oOo------

Chương 10: tướng quân ăn trộm gà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉnh đốn tùy quân xuất chinh binh mã sau, ngày kế, 5000 Từ Châu binh mã liền bắt đầu hướng về Dĩnh Xuyên nơi từ từ xuất phát.

Tuy rằng ngay từ đầu liền có chuẩn bị, nhưng Đào Thương vẫn là không nghĩ tới, quân lữ trung sinh hoạt cư nhiên sẽ như vậy gian khổ.

Ngồi ở ngựa thượng xóc nảy hai ngày, Đào Thương liền cảm thấy eo đau bối đau cả người không thoải mái.

Cưỡi ngựa cùng ngồi xe là không giống nhau, muốn thời thời khắc khắc bảo trì vững vàng, đứng thẳng thân hình, sống lưng càng là muốn ngạnh, yên ngựa cũng giống như có thể đem chính mình đùi áo trong ma trọc da, có đôi khi một ngày cưỡi ngựa xuống dưới, hai cái đùi nội sườn đều mài ra huyết phao, hai cái đùi hạ bàn đi ở trên mặt đất, đều khép không được.

(có nói Hán triều còn không có yên ngựa cùng bàn đạp, đây là một loại không khách quan cách nói, theo đạo lý tới nói Trung Quốc Tần triều không có yên ngựa cùng bàn đạp, nhưng Tây Hán khi đã có, đó là bởi vì thời Chiến Quốc nhiều lấy chiến xa là chủ, nhưng là Hán triều ở trải qua cùng Hung nô đối chiến, kỵ binh quy mô đã tương đương khổng lồ, thay thế được bộ binh trở thành chủ lực, hơn nữa rất nhiều mã cung, cùng với thâm nhập thảo nguyên bôn tập chiến tranh, ở không có yên ngựa cùng bàn đạp tiền đề hạ là không hiện thực, vệ thanh cùng Hoắc Khứ Bệnh chiến quả nếu đổi ở vô bàn đạp yên ngựa dưới tình huống, vượt qua thảo nguyên cơ bản là khó có thể làm được, tới rồi Đông Hán mạt, bàn đạp cùng yên ngựa

cũng tất nhiên là đầy đủ hết phổ biến, nhưng bàn đạp hay không thuộc về đơn đăng hoặc là song đăng tạm vô chứng minh)

Đào Thương thể trạng tử chẳng ra gì, mấy ngày xuống dưới xương cốt cùng tô giống nhau, có thể nói là chịu nhiều đau khổ, hơn nữa dọc theo đường đi ăn đồ vật rất kém cỏi, Từ Châu tuy rằng cũng coi như giàu có và đông đúc, nhưng trước hai năm cũng từng phục khởi khăn vàng chi loạn, bởi vậy hiện tại còn ở nghỉ ngơi lấy lại sức, Đào Khiêm hạ lệnh quân lương chỉ cung ứng mễ, không được cấp chủ tướng xứng thịt, bởi vậy một ngày tam cơm cơ bản chính là cháo loãng, xứng đồ ăn cũng bất quá là một ít nói không nên lời danh tới rau dại.

Lăn lộn một đại đoạn lộ trình sau xuống dưới, Đào Thương cảm giác chính mình gầy mười bảy tám cân.

Trái lại Mi Phương tiểu tử này, cũng hảo không đến chạy đi đâu, dù sao cũng là con nhà giàu xuất thân, liền tính đọc qua quá chút quân sự, cũng bất quá là lướt qua tắc chi, nào ăn qua loại này khổ, mấy ngày xuống dưới cũng là rầm rì, chỉ cha chửi má nó.

Đào Thương có đôi khi cũng suy nghĩ, Đào Khiêm làm chính mình cùng Mi Phương cái này 250 (đồ ngốc) thấu một khối lãnh binh, thật sự là có điểm tìm đường chết cảm chân, Đào Thương chính mình sẽ không lãnh binh, Mi Phương càng không cần phải nói, cảm giác hắn giống như liền không có sẽ đồ vật…… Tướng soái như thế, Từ Châu quân thực sự có điểm tiền cảnh kham ưu.

5 ngày sau, binh mã đến tiếu huyện, căn cứ Đào Thương phán đoán, nơi này hẳn là thuộc về đời sau khi An Huy tỉnh cảnh nội…… Dĩnh Xuyên hẳn là ở Hà Nam tỉnh nam bộ khu vực, như thế xem ra, dựa theo đời sau phép tính chính là lại vượt qua một tỉnh nơi, liền có thể đạt tới bên ta cái thứ nhất mục đích địa.

Buổi tối dựng trại đóng quân, thân binh vì Đào Thương cùng Mi Phương đưa tới lương khô cùng đồ ăn canh, lương khô đen tuyền một đoàn, thấy không rõ là cái gì lương, đồ ăn canh lơ lỏng phiêu tán, kẹp không ra vài món thức ăn diệp, giọt dầu càng là một chút

không có, muối ăn cũng là thiếu đáng thương, uống vào bụng cùng uống bạch thủy không kém bao nhiêu —— nói thật, Đào Thương cảm thấy này đồ ăn canh khả năng còn không có bạch thủy hảo uống.

“Bổn đem…… Chịu không nổi lạp!!!”

Mi Phương uống lên mấy khẩu đồ ăn canh, mấy ngày liền tới áp lực rốt cuộc ở trong nháy mắt bùng nổ, hắn đem chén đũa nặng nề mà ném ở trên bàn, nghiến răng nghiến lợi mà hí vang nói: “Một chút giọt dầu đều không có còn chưa tính! Liền con mẹ nó muối ăn đều thiếu đáng thương, không mùi vị…… Thẳng so nước đái ngựa đều còn không bằng! Bổn đem tốt xấu cũng là thứ sử thân nhậm Chinh Tây tướng quân, há có thể mỗi ngày thực này súc vật chi lương kéo?”

Đào Thương bình tĩnh mà nhìn Mi Phương liếc mắt một cái, nói: “Quân lữ sinh hoạt, vốn là như thế, lương thảo sung túc, liền tính không tồi, đến nỗi ăn ngon không tốt, ta xem mi huynh ngươi cũng đừng chọn như vậy nhiều.”

Mi Phương nhìn nhìn Đào Thương trước mặt liền động cũng chưa động một ngụm lương khô cùng đồ ăn canh, ngầm bĩu môi, nói nhưng thật ra dễ nghe, không chê khó ăn chính ngươi nhưng thật ra ăn a?

Hai người đối diện không nói gì, lẫn nhau chi gian lâm vào một trận xấu hổ hoàn cảnh, thẳng đến một hồi lâu lúc sau……

“Đại công tử……” Mi Phương do dự mà mở miệng.

“Ân?”

“Nếu không, chúng ta cũng lãnh binh đi ra ngoài đánh bữa ăn ngon, như thế nào?” Mi Phương thử thăm dò ngôn nói.

Đào Thương nghi hoặc mà nhìn Mi Phương liếc mắt một cái: “Có ý tứ gì?”

“Ân……” Mi Phương làm như có chút do dự, không biết như thế nào vì hắn giải thích, nói: “Chính là lãnh binh đi ra ngoài, cải thiện một chút các huynh đệ thức ăn.”

Đào Thương giơ giơ lên mi: “Cải thiện thức ăn ta hiểu, chỉ là vì sao phải lãnh binh đi ra ngoài?”

Mi Phương hắc hắc cười gượng hai tiếng: “Không lãnh binh, ai động thủ đoạt a……”

Nhìn Mi Phương mất tự nhiên biểu tình, Đào Thương bừng tỉnh đại ngộ.

Mi Phương đây là yếu lĩnh binh đi cướp bóc dân tài!

Kỳ thật nói đến cũng bình thường, từ xưa đến nay, loạn thế bên trong, binh mã xuất chinh bên ngoài, bất luận là chư hầu, quận thủ, chẳng sợ chính là trong tay có binh địa phương cường hào, có mấy cái không túng binh cướp bóc dân tài? Có mấy cái không phóng túng phía dưới binh lính vào nhà cướp của?

Nghiêm trọng giả, thậm chí như bạch khởi, Hạng Võ, Tào Tháo, Thiết Mộc Chân những người này còn đều bốn phía đồ quá thành, cái gọi là quân kỷ nghiêm minh cũng bất quá là vì người thắng ở sách sử thượng điểm xuyết kim phấn mà thôi. Trên thực tế, đại bộ phận tướng lãnh vì ở quân truy thiếu dưới tình huống, ở không thể thỏa mãn các tướng sĩ bình thường nhu cầu hạ, vì không làm cho bất ngờ làm phản, chỉ có thể dùng phương thức này tới khao thưởng có công tướng sĩ, đồng thời cũng là vì ủng hộ sĩ khí.

Ở công phá thành trì lúc sau, đại bộ phận lãnh binh giả đều sẽ túng binh cướp bóc mấy ngày. Trong lúc này, binh lính gian / dâm / bắt / lược hành vi cầm đầu tướng lãnh tất cả đều mở một con mắt nhắm một con mắt. Tam quốc thời kỳ, bởi vì chiến tranh tổn thất dân cư chỉ là một bộ phận, sáu bảy thành dân cư xói mòn, đều là bởi vì loại này hành vi.

Vô luận điểm xuất phát là cái gì, quân đội làm như vậy hậu quả, đều là muốn từ bình thường lê dân bá tánh tới gánh vác quả đắng.

Cái gọi là hưng, bá tánh khổ. Vong, bá tánh khổ…… Tầng chót nhất bá tánh, vĩnh viễn đều ở gánh vác thượng tầng nhân sĩ mỗi một lời mỗi một hàng sở mang đến cực khổ.

Đào Thương chính sắc ngôn nói: “Mi tướng quân, ta phụ Đào Khiêm tố có chính nhân quân tử chi xưng, ta Từ Châu quân mã cũng là nhân nghĩa chi sư, này túng binh đốt giết đánh cướp sự, cũng không phải là chúng ta Từ Châu quân hẳn là làm……”

Mi Phương nghe vậy, tức khắc náo loạn cái đỏ thẫm mặt: “Ta này không phải cũng là suy nghĩ khao một chút chúng ta tướng sĩ sao?”

“Chúng ta lại không thiếu quân lương, lại nói trượng còn không có đánh đâu? Êm đẹp khao thưởng cái gì tướng sĩ? Như vậy sẽ đem bọn họ chiều hư…… Mi tướng sĩ, ta thân là giám quân, đối đãi loại chuyện này, cần thiết muốn xen vào, ngươi ngày mai muốn tức khắc ban bố quân lệnh, lần này tây chinh, dọc theo đường đi cướp bóc dân tài giả! Lập trảm!”

“Nặc……” Mi Phương náo loạn cái mất mặt, hậm hực mà lại bắt đầu cúi đầu uống đồ ăn canh, nhưng kia đồ ăn canh hương vị thật sự là không vào khẩu, Mi Phương thuộc về nhà giàu nhà xuất thân, không nói cẩm y ngọc thực, nhưng đốn đốn khẳng định là không thiếu thịt, loại này đãi ngộ hắn đã sớm chịu không nổi……

Lại miễn cưỡng uống lên hai khẩu lúc sau, Mi Phương đột nhiên đem muỗng gỗ hướng trên mặt đất một ném, kêu thảm nói: “Ta chịu không nổi lạp! Quá khó uống lên! Liền cái thịt mùi tanh đều không có…… Quả thực nhạt nhẽo ra điểu tới!”

Nói tới đây, Mi Phương đột nhiên vừa chuyển đầu, lại lần nữa nhìn hướng Đào Thương, hai con mắt có hồng hồng tơ máu: “Đại công tử, chúng ta liền đi đoạt lấy một lần đi! Không nhiều lắm đoạt! Liền đoạt điểm gia súc trở về cải thiện hạ thức ăn! Ta bảo đảm không đả

thương người mệnh chính là…… Mạt tướng nguyện lập quân lệnh trạng!”

Đào Thương thái độ phi thường kiên quyết: “Không được! Ta Từ Châu quân là quân tử chi sư! Há có thể làm ra thổ phỉ hành vi? Cướp bóc sự, nói cái gì không thể làm!”

“Quân tử chi sư cũng là người! Là người liền có miệng lưỡi chi dục…… Đều sẽ thèm thịt!” Mi Phương theo lý cố gắng.

Đào Thương khoan thai nói: “Ăn thịt phương pháp có rất nhiều, vì cái gì một hai phải đoạt?”

“Không đoạt từ đâu ra thịt?! Công tử ngươi có thể hay không không cần trêu chọc mạt tướng? Mạt tướng cùng ngài nói chính là chính sự……” Mi Phương làm tiểu tử này làm cho có điểm thần kinh.

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Hảo đi, xem ngươi như thế thành tâm, khiến cho bản công tử giáo ngươi cái ngoan, mi huynh cũng biết trên đời có một câu diệu ngữ. “

Mi Phương khờ thanh hàm khí nói: “Có gì diệu ngữ?”

“Cái gọi là: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng trộm giả cũng.”

“Ý gì?” Như thế cao thâm câu nói, Mi Phương nhất thời không có lý giải đi lên.

Đào Thương lộ ra ghét bỏ thần sắc: “Bổn a, đơn giản như vậy nói mấy câu ngươi đều nghe không rõ? Chúng ta Từ Châu quân là quân tử chi sư, há có thể tùy ý cướp bóc ném dân tâm danh vọng? Đây là lấy loạn chi đạo cũng! Cho nên nói đoạt là tuyệt đối không được.”

Mi Phương lẩm bẩm nói: “Kia làm sao bây giờ?”

“Nếu như thế, vậy chỉ còn lại có trộm.” Đào Thương cười giải thích nói.

Mi Phương ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, không biết hắn đây là từ nào học ngụy biện.

“Quân tử chi sư, đều không đoạt…… Đều trộm?”

Đào Thương lắc lắc ngón tay: “Không phải quân tử chi sư đi trộm, là ngươi đi trộm.”

Mi Phương nghe vậy tức khắc trợn tròn mắt.

“Ta? Ta đi trộm?…… Ta đường đường một cái Từ Châu thứ sử thân nhậm Chinh Tây tướng quân, dưới trướng thống lĩnh binh mã chiến tướng 5000 hơn người người…… Chính mình chạy ra đi trộm gia súc?”

Đào Thương giơ giơ lên lông mày, vừa tức giận vừa buồn cười: “Đương nhiên! Tưởng cải thiện thức ăn chính là ngươi, lại không phải người khác, chính mình động thủ cơm no áo ấm…… Nói nữa, 5000 binh mã, tất cả đều xuất động đi trộm, ngươi đương bị ngươi trộm người là ngốc sao?”

Mi Phương vuốt cằm, ngốc manh manh nói: “Kia hẳn là đi vài người?”

“Đều bá trở lên, ba gã giáo úy, ba gã đô úy, ngươi, ta, hơn nữa mười mấy hộ vệ…… Ăn trộm gà đủ rồi!”

Mi Phương trong mắt tràn ngập khó hiểu mê hoặc: “Một quân bên trong, tối cao thống lĩnh hơn nữa giám quân, tất cả đều đi ra ngoài ăn trộm gà, đại công tử ngươi quản cái này kêu quân tử chi sư?”

“Không hiểu đi? Đây là thuật cũng!”

“Hảo thuật, hảo thuật! Công tử đại tài, mạt tướng bội phục chi đến!”

Mấy ngày liền tới, toàn bộ hoài, nhữ nơi đã xảy ra một kiện việc lạ.

Dọc theo tiếu huyện đông đầu bắt đầu, hướng tây Dĩnh Xuyên biên cảnh, bắt đầu liên tiếp nháo Hoàng Bì Tử tinh.

Bên đường thôn trang cùng thôn, không biết vì sao, thường thường bắt đầu đại lượng ném gà ném vịt.

Hôm nay tiếu nam Vương gia thôn ném năm con gà, ngày mai hoài đông Lý gia trại thiếu sáu chỉ vịt, lại qua mấy ngày nhữ mà biên cảnh trương trang cư nhiên biến mất mấy chỉ đại ngỗng, có thể nói là thần không biết quỷ không hay. Hơn nữa lộ tuyến rõ ràng, từ đông vẫn luôn hướng về phương tây ném, cơ hồ kéo dài qua toàn bộ trần nhữ nơi, không có bất luận cái gì quẹo vào!

Hơn nữa mất đi gây án hiện trường, đều sẽ lưu lại vài sợi thật không minh bạch màu vàng lông tóc, thường nhân căn bản thức không được, không hiểu được là vị nào đại tiên hạ phàm quấy phá rơi xuống pháp khí.

Các nơi đều sôi nổi bắt đầu truyền lưu, như thế đại quy mô gia cầm mất đi án kiện, định không ai có khả năng vì này, tất là Hoàng Bì Tử tinh việc làm.

Chính cái gọi là quốc chi đem vong, tất sinh yêu nghiệt! Hiện giờ thiên hạ rung chuyển, làm sao yêu ma quỷ quái cũng ra tới gây sóng gió? Trong lúc nhất thời trần nhữ nơi nhân tâm hoảng sợ, nơi nơi đều là cao quải chiêu bảng, mời sính có đại thần thông trừ yêu đại tiên cùng phương sĩ ra tay tiễu trừ tà ám, gặp yêu tinh thăm các gia càng là đều bị thắp hương bái thiên địa, hy vọng Hoàng Bì Tử đại tiên phát phát linh tính, không cần lặp lại tới thăm chính mình gia cầm, khi không lo cũng đi tai họa tai họa nhà người khác.

Mà theo thời gian trôi qua, Từ Châu quân đã khai đến Dĩnh Xuyên biên cảnh, không ra ba ngày, liền nhưng cùng Khổng Trụ binh mã sẽ cùng.

*

Soái trướng trong vòng, Đào Thương cùng Mi Phương đang ở xử lý một con gà nướng, hai người liền xé mang túm, ăn kia kêu một cái mương mãn hào bình.

Hạnh phúc là cái gì, hạnh phúc chính là muốn ăn gì là có thể ăn gì, muốn ăn gì cũng không thiếu.

“Đại công tử nãi chân thần người cũng!”

Mi Phương ăn no, xoa xoa miệng, liền tức khắc chụp nổi lên mông ngựa: “Công tử ăn trộm gà phương pháp thật sự là thành thạo phi thường! Lệnh mi mỗ mở rộng tầm mắt…… Chẳng những có thể làm những cái đó gia cầm bị trảo khi hầu không gọi gọi, thủ pháp cũng là dứt khoát lưu loát, không hề trúc trắc ngưng lại cảm giác! Xong việc sau còn nhớ có thể cố ý lưu lại chút màu vàng trường ti, cố bố nghi trận, hoảng người trong thiên hạ chi tai mắt, phi thân kinh bách chiến người sở không thể vì cũng…… Hắc hắc, thế nhân đến bây giờ còn đều tưởng quỷ quái quấy phá cử chỉ đâu!”

Đào Thương mút một chút dính du ngón tay, com khiêm tốn mà vẫy vẫy tay nói: “Mi huynh quá khen, mi huynh gây án thủ pháp cũng là càng ngày càng nhanh nhẹn, thả gần nhất vài lần đều là gương cho binh sĩ, đầu tàu gương mẫu…… Mấy ngày liền tới trận trảm gà trống bảy chỉ, đại ngỗng ba con, bắt sống vịt nhà mười ba đầu! Quả nhiên là có vạn phu không lo chi dũng, không phụ ta phụ thân ban cho Chinh Tây tướng quân chi mỹ danh, lấy đào mỗ xem chi, sợ là không dùng được mấy ngày, mi huynh liền có thể trò giỏi hơn thầy!”

Mi Phương cười hắc hắc: “Đại công tử, mắt thấy ta đại quân liền phải tiến vào Khổng Trụ chi cảnh, ở minh hữu gia địa giới hành này dơ bẩn sự, chỉ sợ là pha không hợp đạo nghĩa nhân tình…… Không bằng thừa còn chưa nhập cảnh, tối nay lại lộng hắn hai lần đại, cũng coi như chúng ta đến nơi đến chốn!”

Đào Thương duỗi tay nắm tiếp theo cái cánh gà, nghi hoặc nói: “Không thể tưởng được mi tướng quân đối việc này như vậy ham thích…… Ngươi là có tân mục tiêu?”

Mi Phương vội vàng hội báo: “Thám báo tới báo, ly chúng ta hạ trại địa giới hai mươi dặm, có một chỗ đại thôn trang, được nghe chính là gần nhất tân lập, là từ tiếu mà di chuyển đến tận đây tông tộc sở thiết, cầm đầu họ hứa, ở bên trong trang tụ mấy trăm tráng đinh

cùng tông tộc người, nhiều dưỡng heo ngưu, này số thật là khả quan…… Không phải mạt tướng nói ngoa, chúng ta mấy ngày liền tới ăn trộm gà trảo vịt, ta thứ bậc thứ dễ như trở bàn tay, đã cực cảm không thú vị…… Mạt tướng thỉnh lệnh, tối nay bắt sống hắn hai khẩu đại phì heo trở về tế cờ! Vọng công tử đáp ứng!”

Đào Thương nghe vậy không khỏi khí cười, cái này Mi Phương, không hảo hảo trị quân, đối loại sự tình này ngược lại là như vậy để bụng luồn cúi……

Suy nghĩ một hồi, Đào Thương gật đầu nói: “Cũng thế! Mi tướng quân đã là có nhiệt tình khiêu chiến như thế có khó khăn nhiệm vụ, cũng coi như là khiến người khâm phục, có một câu nói như thế nào tới…… Tuy cổ chi danh đem, cũng không cập cũng! Bất quá lời nói nhưng trước đến nói ở phía trước, tối nay chính là cuối cùng một lần!”

Mi Phương duỗi tay nắm một cái đùi gà, nhét ở trong miệng, một bên thật mạnh gật đầu một bên mơ hồ không rõ nói: “Đó là tự nhiên! Đó là tự nhiên!”

------oOo------

Chương 11: trộm heo chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nguyệt hắc ăn trộm gà đêm, phong cao bắt heo thiên.

Có được quân tử chi phong Từ Châu quân cao quân hàm tướng soái nhóm tối nay lại đồng thời xuất hiện ở hứa trang trong vòng.

Nhưng thấy thôn trang trong vòng, từng nhà đêm không cần đóng cửa, ngẫu nhiên có mấy chỗ ánh đèn nhấp nhoáng, không bao lâu lại tức khắc trôi đi, bên trong trang đường nhỏ khúc kính mà thông u, có vẻ có khác một phen phong vị, này phân yên lặng cùng tường hòa cùng lập tức thế đạo này, phảng phất lược hiện không hợp nhau.

Thật là một khối trộm cắp bảo địa a.

Mi Phương thân xuyên một bộ hắc y, hiển nhiên là trải qua cố tình tỉ mỉ trang điểm.

“Đại công tử, mạt tướng sớm đã phái thám báo tìm hiểu rõ ràng, toàn bộ trang thượng, liền thuộc bên trong trang Tây Bắc giác thượng kia gia nhà giàu dưỡng heo nhiều nhất, ấn thời gian tính một chút, không sai biệt lắm cũng nên tới rồi ra lan! Tối nay đúng là xuống tay hảo thời cơ.”

Đào Thương nghe xong lời này không khỏi muốn cười.

“Mi tướng quân đa mưu túc trí, vì tối nay giờ khắc này liền thám báo đều xuất động, nói vậy vạn vô nhất thất…… Một khi đã như vậy, liền động thủ đi!”

Mi Phương gật gật đầu, hướng sau vẫy tay một cái.

Mười mấy bóng người phi cũng dường như đi theo hắn hướng về trang thượng Tây Bắc giác mà đi, một đám thân hình mạnh mẽ, giờ phút này mới đem Từ Châu quân ngày thường huấn luyện hiển lộ vô cùng nhuần nhuyễn.

Một đám người chờ không bao lâu liền đến Mi Phương lời nói nhân gia, mọi người tìm kiếm tới rồi chuồng heo, lập tức phân công, đại bộ phận người ở chuồng heo tứ phía canh gác là, dư lại người từ Mi Phương dẫn đầu, rón ra rón rén dẫm lên rào tre xoay người mà nhập.

Chuồng heo heo hiển nhiên đều dự cảm tới rồi tai nạn tiến đến!

Nhưng thấy một đầu hẳn là cùng loại với gia trưởng heo mẹ bi phẫn tru lên lên, âm điệu hết đợt này đến đợt khác rất có âm luật. Tuy rằng nghe không hiểu lắm, nhưng nghe này điều sắc chi ngẩng cao, âm sắc chi bi thảm, đã hết hiện này nội tâm trung đối cái này hắc ám / thế đạo đối gia tộc của chính mình loại này cực kỳ không công bằng lửa giận cùng lên án.

Chính cái gọi là nhân vi dao thớt, ta vì thịt heo.

“Nhanh lên!” Ngoài vòng Đào Thương có điểm sốt ruột, này heo lại như vậy hạt kêu to, quá một hồi đem chủ nhân bị trảo cái hiện hành nhưng chính là quá mất mặt, quay đầu lại Từ Châu quân có gì bộ mặt mỗi ngày hạ nhân.

Mi Phương một tay một cái, dùng sức mà túm hai đầu heo cái đuôi, một bên liều mạng mệnh sau này kéo, một bên hổn hển mang suyễn mà trả lời: “Đại công tử, này trộm heo không thể so ăn trộm gà a, khó khăn cùng kỹ xảo thật là là lớn hơn rất nhiều!”

“Ai làm ngươi toàn mang đi!” Đào Thương trong mắt ánh lửa bắn ra bốn phía, khí hận không thể nhảy đi vào phiến Mi Phương một cái đại tát tai: “Tập trung hỏa lực, dắt đi kia đầu nhất có thể gào!”

Một ngữ đánh thức người trong mộng, còn ở tứ tán trảo heo chúng tướng quan, sôi nổi tập hợp tới rồi một chỗ, đối với kia đầu còn ở cất

giọng ca vàng heo mẹ, liền kéo mang đuổi, liền kỵ mang đá, dự bị dùng nhanh nhất tốc độ đem nó làm ra chuồng heo hoàn công.

Kia đầu heo mẹ đảo cũng là pha thông linh tính, biết chính mình là hoàn toàn bi kịch…… Xem này tư thế, chính mình tối nay tất nhiên là khó thoát này đàn súc sinh ma trảo!

Đại nạn buông xuống dưới, heo mẹ liều mạng cuối cùng một tia sức lực, phát ra nhất vang dội một tiếng bi gào: “Úc úc nga ~~~!”

……

“Dừng tay!”

Thình lình nghe hoa lý lách cách một trận giòn vang, chuồng heo mặt sau đột nhiên bay vọt ra một cái đại hán thân ảnh, như tháp sắt giống nhau đứng thẳng ở trước mặt mọi người, lạnh giọng hét lớn: “Các ngươi là người phương nào, thật lớn gan chó!”

Nguyệt hắc phong cao, Đào Thương thấy không rõ người tới diện mạo, chỉ là mơ hồ có thể nhìn cái hình dáng: Chỉ thấy người tới thân cao thể khoan, cao lớn vạm vỡ, gần hai mét cái đầu, nhìn này nguyên lành dạng, ít nói cũng đến có 250 (đồ ngốc) 60 cân thể trọng.

Đào Thương lược hiện xấu hổ mà nhếch miệng giác, lộ ra một cái thực cứng đờ mỉm cười: “Trong giới heo thành tinh?”

“Đánh rắm!” Người tới hung hăng mà phỉ nhổ: “Lão tử là người không phải heo! Nơi nào tới mao tặc, dám trộm mỗ gia gia súc! Sống không kiên nhẫn?!”

Đào Thương sắc mặt đỏ lên, nói gần nói xa: “Làm ta sợ một chọn, còn tưởng rằng là Thiên Bồng Nguyên Soái lâm phàm, nguyên lai là người biến……”

Mi Phương cười lạnh một tiếng: “Là người liền hảo thuyết…… Cho ta bắt lấy! Chớ có làm hắn để lộ tiếng gió, đưa tới người khác lại là

không ổn!”

Đại hán cười lạnh một tiếng: “Yên tâm đi! Ta không tìm người khác, đơn cùng ngươi chờ đánh giá đó là.”

Mọi người lộ cánh tay vãn tay áo, liền thấy mấy cái giáo úy, đô úy liên quan đi cùng mà đến hộ vệ ào ào xông lên, hành thành một vòng vây, đối với đại hán giương nanh múa vuốt sôi nổi phác đem mà thượng.

Đại hán hừ hừ, đứng vững mã bộ, khí hút ngực phổi, tay trái hoa chưởng, tay phải nắm tay, đối với nghênh diện xông lên giáo úy một quyền nghênh diện đánh ra, “Phanh” một tiếng vang lớn, vừa lúc đánh vào tên kia giáo úy trên ngực.

“A!!”

Kia giáo úy thân hình liền giống như như diều đứt dây, cả người bay ngược đi ra ngoài, “Ầm” một tiếng dừng ở chuồng heo hàng rào thượng, giống như quỷ thắt cổ giống nhau, rầm rì kêu thảm…… Lăng là không nhúc nhích.

Mọi người một chút liền trợn tròn mắt.

Vừa mới kia giáo úy ngày thường là luôn luôn lấy lực lớn tự cho mình là, tuy không đến mức nói là Từ Châu trong quân nhất kiêu dũng thiện chiến giả, nhưng có thể bằng võ nghệ làm được giáo úy cái này chức quan, tất nhiên là có chút tài năng, không thể tưởng được cư nhiên bị này đại hán nhẹ nhàng bâng quơ nhất chiêu liền cấp làm dập tắt lửa…… Mọi người làm sao có thể không kinh.

Mi Phương cũng là bị đại hán quái lực dọa quá sức, nhưng dưới tình thế cấp bách cũng bất chấp rất nhiều, thấp giọng cả giận nói: “Còn thất thần làm gì? Đều cho ta thượng!”

Mọi người âm thầm đều nuốt một ngụm nước miếng, một tổ ong lại lần nữa hướng về phía đại hán đánh tới.

Đại hán cũng không lưu thủ, hai chỉ sa bát đại nắm tay tả hô hữu khiếu, giống như kim đúc thiết chùy giống nhau, ở trong đêm đen hoảng ra điểm điểm kình phong, một quyền một cái, bị đánh trúng người không có trực tiếp ngã xuống đất, tất cả đều là bị đánh bay đi ra ngoài, trong lúc nhất thời chuồng heo bên ngoài bóng người tung bay, vô luận là giáo úy, đô úy, cũng hoặc là đi theo mà đến thị vệ, không có một cái có thể nhịn qua hai hạ, toàn bộ đều là một quyền KO.

Thật là là thảm không nỡ nhìn a!

“Còn nói không phải yêu quái!” Đào Thương xoa xoa mồ hôi trên trán, mắt nhìn chính mình bị đánh hình chữ X thủ hạ, lấy này đại hán dũng lực cùng man kính, bằng hắn một người muốn đem những người này tất cả đều lưu lại đều không phải là việc khó, đáng tiếc chính mình mang đến những người này toàn vì trong quân tướng tá, cư nhiên không có hắn thủ hạ một quyền chi địch…… Từ Châu quân quan tướng tuyển bị, không khỏi cũng quá suy nhược chút.

“Chiêu đánh!”

Mọi người bị đả đảo sau, rốt cuộc đến phiên Mi Phương, đại hán tay trái đẩy ra, ở giữa Mi Phương phía sau lưng, liền thấy Mi Phương “A” hét thảm một tiếng, thân thể không tự chủ được liền muốn hướng tới bị đuổi ra vòng kia đầu heo phương hướng ngã đánh tới……

Đại hán đột nhiên biến sắc, vội vàng tay phải vươn, một tay đem Mi Phương bắt lấy, xách ở trong tay.

Đào Thương lông mày một chọn, mặt lộ vẻ sá nhiên chi sắc…… Gia hỏa này, chẳng lẽ là sợ Mi Phương bay ra đi, tạp hắn dưỡng heo?

“Các hạ thật hào kiệt cũng…… Có thể hay không tha ta một mạng!” Mi Phương bị đại hán xách ở trong tay, giống như xách gà giống nhau, nhưng còn chưa quên mở miệng xin tha.

“Phi!” Đại hán hung hăng mà phỉ nhổ, hung tợn nói: “Liền này mấy lần! Còn dám tới trộm mỗ gia heo, phút cuối cùng còn yêu cầu tha, quả thực chính là nạo loại! Ngươi nếu thẳng thắn sống lưng cùng mỗ gia nói chuyện, mỗ gia còn niệm ngươi là điều hán tử, nhưng ngươi bực này túng hóa…… Hừ hừ!”

Dứt lời, liền giơ lên sa bát đại nắm tay, muốn hướng về phía Mi Phương gương mặt nện xuống!

“Thả hắn……” Một cái lười nhác thanh âm chậm rì rì mà vang lên.

Đại hán nghe tiếng không khỏi sửng sốt, tìm thanh âm nơi phát ra vọng qua đi……

Chỉ thấy Đào Thương không biết khi nào, đã cưỡi ở kia khẩu bị đuổi ra lan heo mẹ trên người, dùng tùy thân mang theo đồng thau chủy thủ chống lại kia đầu heo ngạch yết hầu, heo mẹ cửu tử nhất sinh, giờ phút này lại lần nữa bị Đào Thương chế trụ, lại bắt đầu phát ra tân một vòng rầm rì tiếng kêu thảm thiết.

Đại hán sắc mặt tức khắc trở nên khẩn trương: “Hưu thương ngô heo!”

Quả nhiên!

Từ vừa rồi đại hán ra tay không cho Mi Phương tạp đến này heo tới xem, người này tuy rằng dũng lực trác tuyệt, nhưng lại cực kỳ yêu quý chính mình này đó gia súc.

“Ngươi đem ta người buông.”

Đại hán nhìn nhìn trong tay xách theo Mi Phương, hừ một tiếng, tùy tay liền đem hắn ném xuống đất, Mi Phương cùng người khác một đám khom lưng lưng còng, cho nhau nâng đứng lên, đứng ở một bên, không dám gần chút nữa đại hán một bước.

Đào Thương lặng lẽ hướng về phía Mi Phương ho khan một chút, lại hướng về phía chuồng heo lắc lắc hàm dưới, làm không tiếng

động chỉ điểm.

Mi Phương ngày thường tuy rằng lăng bẹp, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn là khá biết điều, lập tức liền minh bạch Đào Thương ý tứ, hắn thấy đại hán giờ phút này nhìn chằm chằm Đào Thương, liền lén lút từ trong lòng ngực lấy ra hỏa tin, hướng về chuồng heo bên kia chậm rãi hoạt động qua đi……

Đại hán giờ phút này lực chú ý tất cả đều ở Đào Thương trên người, căn bản không có chú ý Mi Phương hành động, hắn bực bội mà trừng mắt Đào Thương, cả giận nói: “Ngươi dám động ngô heo một chút, ngô định đánh gãy ngươi một chân làm bồi! Mỗ gia nói là làm chi!”

“Ngươi tốt nhất là nói nhỏ chút.” Đào Thương quơ quơ trong tay chủy thủ, chống lại heo sườn yết hầu: “Bằng không ta phiến nó.”

Đại hán nghe vậy, khóe miệng không khỏi trực trừu trừu.

Nhìn xem này hỗn trướng lời nói, phiến heo thanh đao bãi ở heo trên cổ? Còn muốn phiến một đầu heo mẹ……

Kia đầu heo vừa rồi đã bị Mi Phương chờ một đám người lăn lộn quá sức, giờ phút này cũng là thở hồng hộc, nghiêng nằm trên mặt đất thở dốc, không thể động đậy.

Đại hán nghiến răng nghiến lợi, nhưng hiển nhiên là đem này đó heo đương thành bảo bối, ngay sau đó thoái nhượng một bước: “Như vậy đi, hôm nay việc tạm thời từ bỏ, chỉ cần ngươi thả mỗ gia heo, ta liền phóng nhữ chờ tự đi, việc này liền không hề truy cứu, như thế nào?”

Đào Thương nhẹ nhàng cười, cười phi thường hòa ái dễ gần.

“Nhiều chút các hạ hảo ý, bất quá ngươi tốt nhất xoay người nhìn xem mặt sau……” Dứt lời, duỗi tay một lóng tay chuồng heo,

Đại hán quay đầu đi, nhưng thấy chuồng heo đã ở bất tri bất giác trung bị Mi Phương thiêu, ánh lửa chợt khởi.

“Tặc tử an dám!!”

Đại hán đại kinh thất sắc, phụ cận không có nguồn nước, hỏa thế nếu đại hậu quả không dám tưởng tượng, hắn cũng bất chấp Đào Thương, vội vàng chạy đến ven đường, bế lên ven đường một cái trang thảo diệp túi liền bôn chuồng heo phóng đi.

Thấy đại hán bị hỏa thế hấp dẫn qua đi, mọi người sôi nổi đoạt lộ mà đi, Mi Phương lúc gần đi không quên báo thù, một bên chạy một bên còn thuận thế còn lăng không nhảy lên, cho đại hán một cái sườn đá.

Đại hán vội vàng dập tắt lửa cứu heo, không công phu phản ứng Mi Phương, nhưng hắn há là có hại hạng người, cũng là gân cổ lên cả giận nói: “Tặc tử an dám như thế!? Đá ta là không? Hành! Ta nhớ kỹ ngươi! Các ngươi chờ, việc này ta không để yên……”

Mi Phương đám người nào còn có tâm cùng hắn tiếp tục bẻ xả, sớm đã một đám kéo bị thương thân thể, dọc theo uốn lượn đường nhỏ, bay nhanh chạy trốn mà đi.

Mọi người dọc theo đường nhỏ chạy như điên mà chạy, dọc theo đường đi thở hồng hộc, hợp với chạy như điên mấy chú hương công phu, mới vừa rồi dừng lại nghỉ chân.

“Phi!” Mi Phương cũng học đại hán bộ dáng, hung hăng mà phỉ nhổ, dậm chân nói: “Heo không trộm thành, ngược lại là ăn một đốn béo tấu! Chính xác đen đủi! Hán tử kia là người phương nào? Ta chờ này rất nhiều trong quân quan tướng cư nhiên đánh không lại hắn một cái?”

Đào Thương xuyên qua sau khi trở về, thân thể tố chất yếu kém, chống đùi căn hô hô thở hổn hển: “Nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ, mi huynh, ta đối ngươi chờ sức chiến đấu thực sự là cảm thấy phi thường thất vọng…… Thời khắc mấu chốt liền cái nông

thôn dã nhân đều trị không được…… Lần này thảo phạt Đổng Trác tiền đồ, ta cá nhân cho rằng thập phần kham ưu.”

Mi Phương cùng chúng tướng giáo đều lộng cái đỏ thẫm mặt, biểu tình rất là hổ thẹn…… Hôm nay biểu hiện thực sự là kém một ít, quản nước cờ ngàn nhân mã trong quân các tướng lĩnh, làm một cái dưỡng heo tấu không biết xấu hổ, nửa điểm tính tình cũng không dám có, truyền ra đi xác thật quá khái sầm người chút.

“Đại công tử, nếu không ta trở về đề đại đội nhân mã, lại đến báo thù?” Mi Phương thử tính hỏi.

Đào Thương đối Mi Phương loại này không biết xấu hổ hành vi cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ.

“Mi tướng quân, chúng ta Từ Châu quân là quân tử chi sư, sao lại có thể cầm súng lăng nhược, lấy chúng khinh quả? Một chúng tướng giáo làm hắn một người bãi bình cũng đã đủ mất mặt, ngươi điều khiển binh mã tới báo thù…… Thắng không sáng rọi, vạn nhất thua nữa, chẳng phải làm người trong thiên hạ cười đến rụng răng?”

Mi Phương nghe vậy sửng sốt, hiển nhiên là không nghĩ tới này một tầng lợi hại quan hệ.

Vừa mới cái kia hán tử như thế lợi hại, vạn nhất cái kia trang người trên đều cùng hắn giống nhau sinh mãnh, này mấy ngàn binh mã giống như còn thật không đủ hắn tống cổ.

“Đại công tử mưu tính sâu xa, thật sự là lệnh người cảm giác sâu sắc khâm phục, này không đợi thảo Đổng Trác đâu, trước bại bởi một đám thôn dân, chiết lại trong quân nhuệ khí!”

Đào Thương bi ai mà nhìn lấy Mi Phương cầm đầu này mấy cái hèn nhát tướng lãnh, lần này thảo đổng, cái gì đều nghĩ tới, chính là không nghĩ tới Từ Châu quân thật sự là quá mặt, đặc biệt là lấy Mi Phương cầm đầu này mấy cái hèn nhát……

Tiền đồ xác thật kham ưu.

------oOo------

Chương 12: tới cửa trả thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trở về doanh trại, mấy cái tướng lãnh trộm tìm tới quân y, trị liệu trên người bị thương, kia đại hán một đốn quyền cước, vừa mới còn không có cái gì cảm giác, hiện tại trở về doanh trại, mới vừa rồi một đám cảm thấy eo đau bối đau, các rầm rì, cùng sống không dậy nổi giống nhau.

Đào Thương vận khí không tồi, tránh thoát một kiếp, không có làm đại hán quyền cước tiếp đón. Xem như trong bất hạnh vạn hạnh.

Một đêm thời gian, liền tại đây loại khó có thể ngôn trạng dưới tình huống, lặng lẽ trôi đi mà qua.

Sáng sớm hôm sau, Đào Thương liền tức khắc hạ lệnh, nhổ trại khởi hành.

Mệnh lệnh một chút, Mi Phương lúc ấy liền sốt ruột, chống quải trượng khập khiễng đi vào Đào Thương hành dinh.

“Đại công tử, ta chờ một chúng tướng giáo đêm qua bị kia dưỡng heo đánh thành trọng thương, hôm nay liền muốn lập tức nhổ trại khởi hành, kể từ đó, chẳng phải khổ ta một này chúng tướng giáo?”

Nhìn đáng thương vô cùng, đứng đều đong đưa lúc lắc Mi Phương, Đào Thương thực không đành lòng, nhưng là cũng không có cách nào.

“Mi tướng quân, có một số việc là không có cách nào, chúng ta là đi hội minh, hành trình khẩn cấp, không thể chậm trễ……”

Mi Phương thảm hề hề chỉ chỉ chính mình có điểm phát sưng má phải, nói: “Hành trình lại cấp, cũng không để bụng như vậy mấy

ngày đi? Mạt tướng này hình tượng, tiến đến hội minh, chỉ sợ là sẽ ném ta Từ Châu quân mặt mũi.”

Đào Thương nghe vậy lộ ra một cái lý giải tươi cười, lắc đầu nói: “Mi tướng quân, trải qua đêm qua một trận chiến, Từ Châu quân mười dư tướng tá toàn vì một cái thôn phu sở bại, ta cảm thấy Từ Châu quân thể diện đã là ném ra sử thượng mới nhất độ cao…… Ngắn hạn nội ứng nên là không có càng mất mặt khả năng tính, mi tướng quân ngươi không cần lo lắng.”

Mi Phương tức khắc mặt đỏ lên, Đào Thương nói thật đúng là không sai, toàn thể quan tướng bị một cái dưỡng heo đại sát tứ phương, trận này tử xác thật không có biện pháp lại tìm.

Ngày sau việc này truyền ra đi, Từ Châu một chúng tướng quan bị sơn dã thôn phu đau ẩu không nói, quay đầu lại lại chẳng biết xấu hổ tiến đến báo thù, vạn nhất lại không thắng, phỏng chừng Đào thị phụ tử sau này cũng không cần ở chư hầu trong giới lăn lộn.

Nhưng liền như vậy làm hắn thừa nhận chính mình đánh không lại một cái bạch thân thôn phu, Mi Phương nói cái gì cũng kéo không dưới này trương mặt già. Như thế nào mà cũng đến cho chính mình tìm một cái dưới bậc thang hạ.

“Cũng thế!” Mi Phương đem khuôn mặt bản khởi, làm ra một bộ hiên ngang lẫm liệt trạng nói: “Nếu không có xem ở đại công tử trên mặt, hôm nay nói cái gì cũng đến đem kia thôn phu rút gân lột da, đi thịt hủy đi cốt, niệm ở công tử quân tử chi phong, nhân nghĩa túc trú, hôm nay bổn đem liền không tìm kia thôn phu phiền toái! Cũng cho hắn biết ta Từ Châu nhân vật lòng dạ chi rộng lớn.”

Hai người chính khi nói chuyện, trướng ngoại đột nhiên chạy vào một cái truyền lệnh sĩ tốt, thần sắc hoảng loạn, quỳ một gối xuống đất, đối với Mi Phương hội báo: “Khởi bẩm mi tướng quân! Giám quân đại nhân! Việc lớn không tốt! Đại doanh ở ngoài, không biết từ nơi nào đến một chi ước có ba năm trăm chúng loạn dân chi quân, cầm trong tay chày sắt đao thương, tuyên bố làm ta quân dẫn đầu

tướng lãnh đi ra ngoài trả lời, bằng không liền đạp vỡ doanh môn, sát cái chó gà không tha!”

“Làm càn! Lớn mật!”

Mi Phương đêm qua mới vừa rồi chịu quá nghẹn, một đốn tử uất khí không chỗ rải, giờ phút này nghe nói chính mình đại doanh ngoại cư nhiên có người tới chọn doanh, lửa giận xông thẳng tận trời: “Nơi nào tới loạn dân! An dám như thế vô lễ, chẳng lẽ là đương bản tướng quân là ăn chay! Người tới! Lấy ta binh khí tới! Đãi bản tướng quân đi ra ngoài giáo giáo này đó loạn dân cái gì là đại hán luật pháp!”

Soái trướng ở ngoài, Mi Phương thân binh vội vàng binh tướng khí đưa vào trướng nội.

Kia quỳ một gối đảo sĩ tốt thở hổn hển khẩu khí, rồi nói tiếp: “Mi tướng quân, những cái đó loạn dân tuy vô giáp trụ, nhưng vọng chi các tinh thạc cường tráng, tưởng cũng là kinh nghiệm thao luyện dân quân, cầm đầu hán tử cao lớn vạm vỡ, thật là uy vũ, tuyên bố này tới nhất định phải vì trong nhà heo mẹ báo thù, thuộc hạ nghe xong nửa ngày, cũng không lộng minh bạch, hắn tới chọn doanh liền chọn doanh, làm lão heo mẹ đánh rắm……”

“Leng keng!” Mi Phương vừa mới nắm tới tay trung binh khí, nháy mắt liền ngã xuống trên mặt đất, một đôi meo meo mắt cũng không biết vì sao, giống như bị cắt mắt hai mí dường như, so ngày thường trợn tròn cơ hồ gấp đôi.

“Kia tư…… Thế nhưng tìm tới nơi này tới?” Mi Phương ngơ ngốc mà quay đầu nhìn phía Đào Thương, hầu kết làm như bởi vì sợ hãi mà nuốt, ‘ lộc cộc ’ một lăn: “Đại công tử, hắn như thế nào biết được đến nơi đây tới tìm chúng ta?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Mi tướng quân, nhân gia cũng không ngốc, đào mỗ đánh giá bọn họ trong thôn ngày xưa cũng là gió êm sóng lặng, không nhặt của rơi trên đường, đêm không cần

đóng cửa…… Kết quả không hề tiếng động, hơn phân nửa ban đêm thình lình sát ra một đội hắc y nhân mã ra tay đoạt gia súc……”

Mi Phương thật mạnh ho khan một tiếng.

Đào Thương ngay sau đó sửa lời nói: “Là mượn gia súc…… Mà phụ cận chỉ có chúng ta này một chi xa lạ tới quân, nhân gia không dậy nổi nghi mới là lạ.”

Mi Phương sờ sờ trên người còn hãy còn lại làm đau vết thương, sợ hãi nói: “Kia đại hán cực kỳ kiêu dũng, mạt tướng khủng đấu hắn bất quá…… Đại công tử, ta chạy đi.”

Đào Thương cái ót thượng, bất do toát ra hai điều hắc tuyến.

Cùng là một phụ chi tử, tiểu tử này như thế nào cùng hắn ca chênh lệch lớn như vậy.

“Mi tướng quân, ngươi vừa mới không phải nói muốn đem hán tử kia rút gân lột da, đi thịt hủy đi cốt sao?”

Mi Phương nghe vậy hắc hắc cười gượng: “Đại công tử, ngươi xem, ngươi xem ngươi lời này nói…… Mạt tướng là người nào, ngươi còn không biết? Này vừa mới còn không phải là như vậy vừa nói sao? Mạt tướng liền như vậy vừa nói, ngươi liền như vậy vừa nghe…… Nói nữa, mạt tướng cảm thấy hiện nay cái này tình huống, vẫn là thảo phạt Đổng Trác sự, tương đối quan trọng.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Kiên quyết không được, 5000 quân chính quy, làm hắn mấy trăm dân binh dọa trốn chạy, lan truyền đi ra ngoài, Từ Châu quân này mặt vàng chiêu bài, sau này còn có hỗn?”

Mi Phương nghe vậy cũng là có chút do dự: “Kia…… Ta cùng hắn đánh?”

Đào Thương bất đắc dĩ, này Mi Phương tính cách, thật là đãi luyện a.

“Trước làm người bắn nỏ ở doanh trại quân đội trước bắn trụ đầu trận tuyến đi.” Đào Thương chậm rì rì nói: “Hán tử kia tuy rằng dũng mãnh, nhưng thủ hạ dân binh lại không nhất định lợi hại, huống hồ bình dân võ trang rốt cuộc không có quân chính quy tới hoàn mỹ, tưởng là chỉ có một ít bình thường việc binh đao, dùng cung nỏ bảo vệ cho doanh trại, hắn lại lợi hại cũng hướng không tiến vào.”

Mi Phương gật gật đầu, hoảng loạn qua đi cũng dần dần khôi phục bình tĩnh, cảm thấy Đào Thương nói chính là hảo biện pháp, lại nói: “Mạt tướng lập tức người đi an bài…… Nhưng sau đó đâu?”

“Sau đó…… Sau đó liền làm phiền mi tướng quân ngươi đi trước trận, cùng kia đại hán nói chuyện, xem hắn đến tột cùng ra sao dụng ý?”

Mi Phương nghe vậy tức khắc rùng mình một cái.

“Ta không đi!”

Cũng khó trách Mi Phương há mồm liền từ chối, tiểu tử này từ nhỏ sống trong nhung lụa, một thân mỡ béo xách xâu, ngày thường nhặt cái đồ vật đều có người khác đại lao, hiện giờ gặp phải cái có thể cho chính mình vững chắc một đốn béo tấu, Mi Phương bóng ma tâm lý diện tích có thể nghĩ……

Đừng nói đi ra ngoài cùng kia đại hán nói chuyện, hiện tại chính là nhiều nhìn hắn liếc mắt một cái, Mi Phương đều cảm thấy cay đôi mắt.

Đào Thương nhìn Mi Phương này phúc uất ức bộ dáng, trong lòng hận này không tranh đồng thời, cũng không khỏi âm thầm thở dài, quả nhiên là…… Câu nói kia nói như thế nào tới…… Chết cẩu đỡ không thượng tường.

“Mi huynh, ngươi là tam quân chủ tướng, đối phương tiến đến khiêu khích, ngươi liền mặt đều không lộ một chút, có phải hay không có điểm không thể nào nói nổi?”

Mi Phương dùng sức mà lắc lắc đầu, nói: “Đại công tử, hán tử kia đêm qua một quyền, đánh ta hiện tại tam hồn còn đi hai phách, như thế nào lại cùng hắn đánh với? Nói cái gì cũng không đi!”

Đào Thương đứng dậy, an ủi nói: “Mi tướng quân, ngươi là tam quân chủ tướng, thân phụ trọng trách, hiện giờ có nơi khác tiến đến, ngươi nếu không ra đầu, làm phía dưới sĩ tốt cùng các tướng lĩnh nhìn đến, làm sao có thể chịu phục? Ngày sau việc này truyền quay lại Từ Châu, làm đồng liêu biết được, ngươi lại như thế nào chưởng quân? Đại ca ngươi thật vất vả vì ngươi tranh thủ một cái chưởng binh cơ hội, bởi vì điểm này việc nhỏ huỷ hoại hắn một phen khổ tâm, ngươi lại như thế nào có thể đối mặt hắn?”

Mi Phương tiểu mễ mễ mắt du tẩu nhìn chằm chằm Đào Thương, làm như có điều dao động.

“Huống hồ, ta quân người bắn nỏ đã là bắn trụ đầu trận tuyến, kia đại hán lại không phải đồng đầu làm bằng sắt, còn có thể phá vỡ cung nỏ trận xông tới tấu ngươi? Mi huynh không khỏi buồn lo vô cớ.”

Mi Phương nghe vậy, thật sâu mà hít một hơi, nói: “Hảo đi…… Người tới, lấy ta giáp trụ tới! Nhiều an bài hộ vệ đưa bổn đem hướng viên môn ngoại…… Sẽ địch!”

Đào Thương thấy thế, gật đầu dựng thẳng lên ngón cái, ngôn: “Thiện!”

*

Viên môn ở ngoài, Từ Châu quân thuần một sắc lam bố giáp trụ, lấy cầm trong tay nửa người chi cao cự thuẫn tấm chắn binh vì trước hơi, liệt trận lấp kín doanh môn, một mặt mặt tấm chắn rơi xuống đất, mấy vô khe hở, giống như một mặt thật lớn âm lãnh thiết tường, đem viên môn trong ngoài đổ cái chật như nêm cối.

Từ Châu quân người bắn nỏ chia làm tam trấn, trong đó hai trấn bố trí với tả hữu cánh cùng với toà nhà hình tháp phía trên, có khác một

trấn chập với thuẫn binh lúc sau, cung nỏ đáp kiếm, ngửa mặt lên trời chỉ xéo, phảng phất là muốn đem không trung liệt dương bắn hạ.

Ra doanh môn, mấy trăm bước ở ngoài đất trống thượng, mấy trăm thân xuyên các loại nhan sắc mặt liêu phục sức dân binh, cầm trong tay bất đồng thiết cụ, hoặc xoa hoặc đoản rìu hoặc là cương đao cũng hoặc là cái cuốc, bài khai trận thế, lắc lắc cùng Từ Châu quân đại doanh giằng co.

Này đó dân binh không giáp trụ, binh khí cũng là đủ loại kiểu dáng, lộn xộn, trong đó cũng không viễn trình cung nỏ, đối mặt Từ Châu quân ngăn chặn doanh trại quân đội người bắn nỏ trận, cho dù cách xa nhau khá xa, cũng có thể cảm thụ được đến kia đáp ở huyền thượng mũi tên, tản ra u lãnh mà thấu xương sát khí cùng hàn mang.

Liền ở ngay lúc này, Từ Châu quân bảo hộ ở viên môn ở giữa quân đội, chậm rãi hướng hai bên mở ra, bị tấm chắn binh đổ chật như nêm cối trận địa, ở chính giữa tách ra một cái khẩu tử, lại thấy hạng nặng võ trang Mi Phương ở một đội thân vệ dưới sự bảo vệ, chậm rãi đi vào trước trận.

Mi Phương đôi mắt mọi nơi nhìn quét quan vọng, tìm kiếm kia đại hán bóng dáng, lại đột nhiên nghênh đón thượng lưỡng đạo lạnh băng ánh mắt, nhưng thấy kia đại hán một đôi dưới háng một con ngựa tồi, tay đề một thanh trường bính trảm qua loa đầu đao, chính hung tợn trừng mắt chính mình.

Chỉ là này một cái đối diện, Mi Phương sau lưng liền bắt đầu mồ hôi lạnh đầm đìa, dưới háng đều có điểm đã ươn ướt.

Mi Phương nhận ra kia đại hán, đại hán tự nhiên cũng nhận ra Mi Phương, tiểu tử này, còn không phải là đêm qua tiếp đón những cái đó binh lính muốn bắt lấy chính mình cái kia “Dẫn đầu” sao? Hảo gia hỏa, vốn tưởng rằng đối phương là mấy cái Từ Châu quân binh lính, không nghĩ cư nhiên là chưởng quân tướng lãnh, thực sự là lệnh người mở rộng tầm mắt.

------oOo------

Chương 13: quân đội cùng tông dân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại nói đêm qua, kia đại hán tiếp đón thôn người, suốt đêm đem chuồng heo hỏa dập tắt lúc sau, thời gian đã là tiếp cận ban ngày chi minh.

Mà Mi Phương cùng Đào Thương chờ một chúng trộm heo người chờ sớm đã lưu vô tung vô ảnh, chỉ đem đại hán khí cương nha cắn, hận không thể lập tức liền đem những cái đó tặc đầu một đám bình nuốt sống lột.

Các thôn dân nghe xong đại hán miêu tả, các trong lòng đều nổi lên nghi hoặc.

Lấy đại hán dũng lực, phạm vi trăm dặm xa gần toàn nghe, là cái nào sống không kiên nhẫn, cư nhiên dám đến chọc hắn?…… Thoạt nhìn hẳn là người xứ khác việc làm!

Đại hán trong lòng cũng là buồn bực, ngay sau đó triệu tập toàn thôn tông tộc tráng sĩ, dò hỏi gần nhất phụ cận nhưng có người sống lui tới.

Mọi người ngươi một lời, ta một ngữ, loát loát, tự nhiên liền đem mục tiêu tỏa định tới rồi Từ Châu quân trên đầu —— phạm vi trăm dặm nơi, trừ bỏ đi ngang qua Từ Châu quân đóng quân ở gần đây ở ngoài, cũng không mặt khác ngoại lai người sống.

Việc này cơ bản chính là ván đã đóng thuyền.

Này một tìm được chính chủ, lấy đại hán cầm đầu tông tộc cư dân không khỏi các lòng đầy căm phẫn.

Này bên trong trang người là cùng cái tông tộc, đại bộ phận nhân gia đều họ hứa, thời trẻ quê nhà tao khăn vàng khó khăn, liền theo tuổi trẻ tộc trưởng di chuyển tới rồi nơi này, từ khi di chuyển tới rồi này lúc sau, nhân ỷ vào tộc trưởng hùng vĩ cùng dũng mãnh, tại đây lập ở gót chân, phạm vi trăm dặm không người dám chọc, này hứa trang tộc trưởng cũng trở thành nơi đây thật đánh thật một người bọn rắn độc.

Nhưng hôm nay khen ngược, toát ra nhất bang ngoại lai binh, không nói hai lời liền chạy đến thôn trang trộm heo, cố tình trộm vẫn là tộc trưởng gia gia súc…… Này không phải không đem người để vào mắt sao?

Đại hán nhiều ít năm không chịu quá khuất nhục như vậy, há có thể thiện bãi cam hưu.

Kết quả là, ở mọi người cổ xúi dưới, đại hán ngay sau đó điểm tề bên trong trang tông tộc tuổi trẻ lực tráng nam đinh, cầm binh khí, tụ chúng đi vào Từ Châu quân doanh trại quân đội viên môn, thề muốn đòi lại một cái công đạo.

Đại hán tới khi, còn cân nhắc đêm qua trộm heo người, hẳn là Từ Châu quân ngự hạ không nghiêm binh lính bình thường, nhiều nhất bất quá một thập trưởng, Bách Phu Trưởng linh tinh hạ cấp quan quân! Vì thế tới rồi doanh trại quân đội liền hô to muốn quân doanh dẫn đầu tướng quân ra tới nói chuyện! Nói cái gì cũng muốn làm tướng quân tra rõ việc này, đem tự tiện trộm đạo sĩ tốt trảo ra tới nghiêm trị!

Rất có điểm đời sau thượng / phóng hương vị.

Chưa từng nghĩ đến vừa thấy dẫn đầu, đại hán trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Lúc này cũng không cần tra rõ…… Bởi vì dẫn đầu chính là trộm heo!

Thế đạo phân loạn, hiện tại này đó quân lữ người, phẩm hạnh không khỏi quá mức thấp kém!

Lâu nghe Từ Châu Đào Khiêm rất có quân tử chi phong, như thế nào dưới trướng lại dưỡng ra như vậy trộm cắp tướng lãnh!

Đổi thành người khác, vừa thấy Từ Châu quân làm người dẫn đầu đó là kẻ trộm, khả năng trực tiếp liền đi trở về, tiếc rằng này hứa trang tộc trưởng tuổi thượng nhẹ, thả ngày thường tính tình rất là táo bạo, tâm tính khờ dũng, lại là cái thẳng tính, một khi phạm khởi quật tới, chín con trâu đều kéo không trở lại!

Đại hán thấy Mi Phương, tức khắc giận sôi máu, đem trong tay chiến đao cao cao giơ lên, chỉ phía xa Mi Phương rống giận: “Ném ngươi nương! Không thể tưởng được cư nhiên là ngươi!! Trộm heo tặc, mỗ gia hôm nay xem ngươi trốn hướng nơi nào!”

Mi Phương nghe xong đại hán tiếng kêu, vừa định đề nâng cao tinh thần đáp lễ hai câu, lại thấy kia đại hán đột nhiên chi gian, đột nhiên đem trong tay chiến đao hướng về trước ngực ngăn, ưỡn ngực ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra một tiếng kinh thiên động địa sất rống.

“Ngô nãi tiếu quận Hứa Chử cũng!! Ngươi dám ra tới cùng mỗ gia một trận tử chiến không!!”

Này một giọng nói kêu sắp xuất hiện tới, giống như lôi đình nổ vang, khiếp sợ khắp nơi, mọi người đều bị biến sắc.

Đang muốn nói chuyện Mi Phương nghe xong này một tiếng kêu to, tức khắc sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, muốn nói nói trực tiếp nuốt đi trở về.

Không bao lâu, liền thấy vị này Từ Châu quân tam quân chủ soái làm ra một kiện lệnh người kinh rớt răng hàm sự……

Mi Phương đem ngựa vừa chuyển, sắc mặt siếp bạch giá mã hồi doanh, trong miệng còn ở nói thầm: “Mắc tiểu.”

Hai bên nhân mã, mấy ngàn tướng sĩ không khỏi nhìn trợn mắt há hốc mồm……

Mi Phương, cư nhiên bị kia kêu Hứa Chử hán tử một giọng nói dọa chạy.

Hứa Chử ngốc lăng lăng nhìn bát mã xoay người, bị chính mình dọa chạy Mi Phương, trong tay chỉ phía xa đối phương thân ảnh chiến đao cũng là treo không bất động, cả người động tác giống như đọng lại giống nhau.

Mi Phương bên người, Đào Thương cũng là kinh không thể lại kinh.

Một phương diện, hắn là không nghĩ tới Mi Phương cư nhiên sẽ như vậy không biết xấu hổ, thí cũng chưa phóng một cái khiến cho người sợ tới mức trực tiếp chạy về doanh. Về phương diện khác, hắn là thành thật không nghĩ tới, đối diện cái kia coi heo như bảo đại hán, cư nhiên chính là hán mạt tiếng tăm lừng lẫy lực sĩ Hứa Chử, khó trách có bực này làm cho người ta sợ hãi dũng lực.

Đào Thương kiếp trước là sách báo biên tập, lịch sử danh tác tự nhiên đều khắc ở hắn trong óc bên trong, tưởng kia Hứa Chử chính là Tào Ngụy khuất biết có thể đếm được mãnh tướng, dũng lực tuyệt luân, là Ngụy Võ Đế Tào Tháo cuộc đời như hình với bóng cận vệ hãn tướng, toàn quyền phụ trách Tào Tháo nhân thân an toàn, thả chưa từng có thất.

Sách sử ghi lại này Hứa Chử nãi tông chính hương dân xuất thân, có tụ tập thôn hộ cộng đồng chống đỡ giặc ngoại xâm năng lực…… Đổi thành hôm nay cách nói chính là “Tụ chúng gây chuyện”.

Nhưng sách sử trung Hứa Chử lại lợi hại, cũng không có Đào Thương trong mắt Mi Phương lợi hại…… Bị một giọng nói dọa mượn niệu độn người, đến là có bao nhiêu đại năng nại.

Đông phong từ tới, thổi tới không ít lá rụng, hoa vòng ở hai bên trận doanh trung gian, mà giữa sân an tĩnh lá rụng có thể nghe.

Sau một lúc lâu lúc sau, Đào Thương nhẹ nhàng mà ho khan một tiếng, hướng tới đối diện Hứa Chử thân thiện cười cười, sau đó chỉ vào Mi Phương cưỡi ngựa biến mất phương hướng, áy náy nói:

“Hứa tráng sĩ, nhà ta mi tướng quân buổi sáng ăn hỏng rồi đồ vật, sốt ruột như xí, ta đây liền trở về đem hắn kêu trở về, mong rằng tráng sĩ tạm thời đừng nóng nảy.”

Hứa Chử há miệng thở dốc, nột nột gật gật đầu, nói: “Làm phiền.”

Đào Thương đem ngựa vừa chuyển, cũng hướng về sau trận đi đến.

Ở hắn xem ra, chính mình thân là đường đường giám quân, cư nhiên đi giúp Hứa Chử gọi người, như thế có khí độ lễ phép quân tử, thật sự là tìm không ra cái thứ hai.

Đáng tiếc Đào Thương tưởng có điểm đơn giản, quân tử không phải như vậy dễ làm.

Nhìn Đào Thương cũng quay đầu ngựa lại, Hứa Chử đột nhiên hồi quá vị nhi tới, nhìn Đào Thương nộ mục quát to: “Ném ngươi nương! Ngươi cũng không phải cái gì thứ tốt, ngươi cho ta trạm kia! Hôm nay mỗ gia liền trước cùng ngươi lý luận, lại tìm vừa mới chạy cái kia đó là!”

Đào Thương trong lòng nói không nên lời ủy khuất…… Mi Phương thân là một quân chủ soái, vốn dĩ loại sự tình này hẳn là hắn bỏ ra đầu, như thế nào lại đột nhiên đến phiên chính mình trên đầu.

“Hứa tráng sĩ…… Có chuyện gì chỉ điểm?”

Hứa Chử sắc mặt trầm xuống, cắn răng nói: “Chỉ điểm cái rắm! Ngươi chờ này đó đánh hán quân đạo kỳ tặc đầu mọi rợ, trên mặt nhìn cùng cá nhân dường như, mỗi người không làm nhân sự, nói! Đêm qua sự, ngươi tính toán như thế nào cấp lão tử một cái giao đãi?”

“Đêm qua?” Đào Thương giả bộ hồ đồ nói: “Tại hạ cùng với tráng sĩ hẳn là lần đầu tiên gặp mặt đi?”

Hứa Chử giơ lên ngón tay xa xa địa điểm Đào Thương cái mũi, nói: “Thiếu cấp mỗ gia tới này một bộ! Ngươi chờ tặc tử hóa thành tro ta đều nhận được! Đêm qua cầm đao dùng heo uy hiếp mỗ gia, bất chính là ngươi chờ! Mỗ chi gia súc cùng nhữ gì oán gì thù, nhữ chờ cư nhiên phóng hỏa làm hại! Mỗ gia hôm nay nói cái gì cũng đến vì gia súc thảo cái cách nói không thành!”

Đào Thương nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú hơi hơi trầm hạ, thon dài mày kiếm hơi hơi thượng chọn, lạnh lùng mà nhìn đối diện nổi giận quát chính mình Hứa Chử.

Bị người chỉ vào chóp mũi mắng, không phải cái gì thoải mái sự…… Tuy nói việc này xác thật là bên ta người thiếu thỏa đáng, nhưng trên thế giới này, lại nào có như vậy nhiều sự yêu cầu cấp cách nói? Chỉ vì thực lực mà nói!

Mỗi một cái thế giới đều là đại tranh chi thế, Đào Thương vị trí cái kia thời đại, là dựa vào kinh tế tranh, mà cái này hỗn loạn thời đại, là dựa vào vũ lực tranh.

Trước mắt tình huống, muốn cùng đối phương giảng đạo lý, đầu tiên đến lộ một chút thực lực.

Đôi khi, đến trước binh sau lễ mới có hiệu.

Hít sâu một hơi, Đào Thương không dấu vết áp xuống trong lòng đinh điểm hỏa khí, nói: “Tráng sĩ ngôn ta chờ hôm qua đêm đi trang trộm heo, không biết nhưng có cái gì chứng cứ?”

“Chứng cứ?” Hứa Chử gương mặt không tự giác trừu động vài cái, nói: “Mỗ gia tận mắt nhìn thấy, còn cần cái gì chứng cứ!”

Đào Thương nghe vậy lắc lắc đầu, nói: “Gần là tráng sĩ một người, lại không có bằng chứng chi vật, càng vô người khác vì thấy, khủng không đủ tin rồi.”

Hứa Chử nổi giận đùng đùng nói: “Ta không đủ tin? Ngươi chờ tặc tử nửa đêm trộm heo phóng hỏa, chẳng lẽ còn phải làm mỗ gia gia

súc ra tới bằng chứng không thành!”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Tráng sĩ nếu tìm không ra chứng nhân, vậy thứ tại hạ không có nhàn tâm ở chỗ này bồi ngươi làm lại gần,”

Hứa Chử nghe xong Đào Thương nói, chuông đồng đại ngưu trong mắt băng ra hừng hực hỏa hoa, nói: “Nói như thế tới, tiểu tử ngươi là tưởng quỵt nợ? Hảo! Nếu ngươi này tặc tư không nghĩ thiện, khiến cho mỗ gia tướng ngươi bắt sống bắt sống, đến lúc đó xem ngươi còn nhận hay không nhận!”

Dứt lời, đem trong tay trảm mã đao về phía trước vung lên, liền thấy phía sau mấy trăm trang hán gào thét múa may trong tay rìu, đao thương, cái cuốc, cái cào chờ thiết cụ, ở Hứa Chử tiếng gào trung, giơ chân bôn Từ Châu quân doanh trại quân đội sát đi.

“Đốt đốt đốt đốt ——”

Vẫn luôn trưng bày ở doanh trại quân đội hai sườn cung nỏ quân chợt bão nổi, u u k a nshu. ở lính liên lạc múa may lệnh kỳ nháy mắt, mấy trăm chi treo ở dây cung thượng, ẩn mà đợi phát mũi tên nhọn cơ hồ chẳng phân biệt trước sau đồng thời bắn nhanh đi ra ngoài.

Cũng may mắn là ở ra doanh trước, Đào Thương sớm có phân phó, kia mấy trăm chi mũi tên nhọn cũng không có nhắm chuẩn những cái đó anh nông dân, mà là thuần một sắc trát ở bọn họ bôn tập viên môn mặt đường thổ trên đường. Sở hữu mũi tên nhọn đều là trát vào một phần năm cây tiễn, hoành thành một loạt, giống như một đạo thấp bé rào tre, cảnh kỳ đối phương không được lại vượt Lôi Trì một bước.

“Ném ngươi nương! Cư nhiên là đại hoàng nỏ!” Hứa Chử thình lình vừa thấy trên mặt đất nỏ tiễn, trong lòng tức khắc lạnh nửa thanh.

Cái gọi là đại hoàng nỏ, chính là Hán triều thời kỳ, uy lực mạnh nhất một loại cung nỏ, thường cùng binh xe chiến pháp trung sử dụng.

Đại hoàng nỏ có lớn có bé, đại cần lấy chiến xa vì môi giới, chống đỡ nhắm chuẩn mà bắn, dường như một môn di động loại nhỏ nỏ pháo, tiểu nhân đôi tay là có thể đủ cầm trụ, so bình thường trường cung còn muốn đoản thượng năm sáu tấc, nỏ lực từ một thạch đến mười thạch không đợi, mạnh nhất mười thạch nỏ lại bị xưng là hoàng vai nỏ. Có thể sử dụng người tất nhiên là thân thể tố chất cùng khí lực ở ngay lúc đó người trung, đạt tới cao nhất phong người. Thiện sử đại hoàng nỏ người trung, lấy Hán triều phi tướng quân Lý Quảng nhất nổi danh. Đến nỗi Từ Châu quân bìa cứng nỏ binh tuy rằng kéo không ra nhất ngạnh hoàng nỏ, nhưng hai thạch tả hữu lại vẫn là có thể.

Phóng nhãn đại hán triều, hoàng nỏ tuy rằng đều không phải là hiếm lạ, nhưng cũng chỉ có Hán triều trung ương quân cùng địa phương chính quy châu quân mới có tư cách trang bị.

Hứa Chử tuy rằng dũng mãnh, nhưng này thống lĩnh tông tộc quân mã thuộc về dân binh, trang bị thượng đã vô quan phủ quân phí duy trì, cũng không giống địa phương quân phiệt có thể làm tài nguyên dự trữ, ở áo giáp binh khí thượng cùng quân chính quy hoàn toàn xưa đâu bằng nay.

Hai trăm bước tả hữu hoàng nỏ, đủ rồi đối này đó dân quân cấu thành trí mạng uy hiếp, đây là dùng Hứa Chử cá nhân dũng lực như thế nào cũng vô pháp đền bù chênh lệch.

------oOo------

Chương 14: trước binh sau lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Châu quân binh lính đem một đợt hoàng nỏ tiễn bắn ra đi, đem Hứa Chử dưới trướng dân binh ở ly viên môn trước 200 bước địa phương chắn xuống dưới.

Hứa Chử nhãn lực tiêm, thông qua bắn trên mặt đất mũi tên nỏ nhìn ra hai bên trang bị thượng chênh lệch, tạm thời khôi phục bình tĩnh, làm dưới trướng nhân mã không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hứa Chử người không vọt, Đào Thương tâm tình cũng tương đối nhẹ nhàng lên, bằng tâm mà nói, Đào Thương thật sự không nghĩ cùng đối phương phát sinh xung đột.

Cái gọi là binh giả, hung khí cũng. Có thể không đánh tốt nhất là không đánh, rốt cuộc sinh mệnh không dễ…… Đánh giặc loại sự tình này là muốn người chết!

Mỗi một cái sinh mệnh đều có hắn tồn tại giá trị, liền tính là thật sự muốn đánh, thật sự muốn hy sinh, Đào Thương cũng hy vọng có một cái cũng đủ có thể gánh vác khởi những người đó mệnh lý do.

Trộm heo cái này lý do, rõ ràng không đủ phân lượng.

“Hứa tráng sĩ, có một số việc một chốc một lát, đào mỗ cũng cùng ngươi giải thích không rõ ràng lắm, không bằng tạm thời dừng tay, một hai ngày nội, đào mỗ cho ngươi một cái thích hợp giao đãi, như thế nào?”

Hứa Chử chuông đồng đại ngưu mắt quét một vòng kia trát trên mặt đất, hàn quang lãnh lệ nỏ tiễn, trầm mặc sau một lúc lâu mới vừa rồi chậm rãi mở miệng ngôn nói: “Ngươi nãi người nào? Nhưng làm được chủ?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Tại hạ họ Đào danh thương, nãi Từ Châu thứ sử Đào Khiêm dưới gối trưởng tử, lần này phụng thiên tử chiếu, sẽ cùng các lộ chư hầu đi trước Lạc Dương, thảo phạt nghịch tặc Đổng Trác, chức nhậm Từ Châu tây chinh quân giám quân, không nghĩ tại đây cùng tráng sĩ sinh ra hiểu lầm, mong rằng bao dung.”

Nhìn Đào Thương sạch sẽ nho nhã khuôn mặt, nghe hắn khiêm tốn bình tĩnh lời nói, Hứa Chử không khỏi sửng sốt: “Ngươi là…… Đào Khiêm chi tử?”

“Nhiên cũng.”

Ngạc nhiên tạm dừng một lát, Hứa Chử vì xác nhận lại lần nữa truy vấn nói: “Không tính sai sao? Đảm nhiệm Từ Châu thứ sử cái kia Đào Khiêm?”

“Đúng là.” Đào Thương không rõ Hứa Chử lặp lại cùng hắn xác nhận chuyện này làm gì?

Ở mọi người cảm nhận trung, Đào Khiêm chính là chư sinh ra thân, tính tình cương trực kiêm có nho nhã chi phong, ở Từ Châu cảnh nội cùng Dự Châu cảnh nội, vẫn luôn truyền lưu Đào Khiêm tiền nhiệm hai năm tới cầm quyền từ khoan, tự hạn chế nghiêm cẩn, không khí túc chính phong bình.

Tuy rằng Đào Khiêm một thân cũ kỹ thả có đôi khi còn có khuynh hướng nịnh nọt hào môn nhân vật nổi tiếng, nhưng thân là một châu chi lớn lên thanh cao thanh danh nhưng vẫn ở Đông Châu thịnh truyền. Hứa Chử tuy rằng ở vào tiếu mà, lại cũng là tố nghe Đào Khiêm thanh danh.

Không nghĩ chính là như vậy một cái ở Hán triều đông cảnh thanh danh hiển hách, rất có quân tử chi phong thứ sử…… Này dưới trướng quân mã ở phụng mệnh tây hành trình trung, cư nhiên sẽ trộm heo? Việc này thật sự là làm Hứa Chử có chút không tiếp thu được.

“Từ Châu Đào Khiêm chi tử…… Thế nhưng cũng đúng kia trộm cướp việc!” Hứa Chử hừ một tiếng, âm thầm nói thầm.

Thực sầu lo a, cái này phá thế đạo, làm quan cầm quyền phóng nhãn nhìn lại đều là chó săn hành vi đồ đệ, thật vất vả có như vậy một hai cái phong bình tốt, cũng đều là danh không hợp thật……

Như thế thế đạo rất nhiều ác nhân…… Sau này nhật tử nhưng như thế nào quá?

Sống mệt, quả thực đều không nghĩ đương người!

“Cũng thế!” Hứa Chử hưng ý rã rời lắc lắc tay, nói: “Lâu nghe đào sứ quân phong bình chi thịnh, mỗ gia liền tin ngươi lúc này đây! Đào đại công tử, mỗ gia tạm thời trở về, nhưng ba ngày trong vòng, ngươi Từ Châu quân nhu đến trích cấp cho ta trang thượng dùng để bồi tội thuế ruộng, khác đem tặc đầu giao cho mỗ gia xử trí! Việc này liền tức từ bỏ…… Nếu như bằng không, mỗ gia này một trang tông tộc người, thề không cùng ngươi chờ làm hưu.”

Hứa Chử lời này nói xong, Từ Châu quân tướng tá sĩ tốt các khí mặt đỏ rần!

Có lý không lý tạm thời bất luận, chỉ bằng vừa rồi kia một vòng hoàng nỏ tiễn, Hứa Chử chẳng lẽ còn nhìn không ra Từ Châu quân trang bị xa ở này đó dân binh phía trên? Hơn nữa Từ Châu quân nhân số lại đại chiếm ưu thế…… Này hán tử có thể nói một chút phần thắng không có.

Tuy là như thế, hắn cư nhiên còn muốn cho bên ta bồi tiền trói người? Nói rõ là không nghĩ thiện, thằng nhãi này thật là ngại chính mình mệnh dài quá!?

Hiện tại điêu dân thật là khó trị, tính cách đều như vậy cực đoan sao?

Chỉ có Đào Thương rõ ràng, Hứa Chử khả năng bất quá chính là thiên tính chân chất mà thôi, tình huống kỳ thật cũng không có như

vậy phức tạp.

Đào Thương vừa không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, chỉ là trả lời: “Hứa tráng sĩ thỉnh về, hơi hầu tin tức đó là.”

Hứa Chử ở trên ngựa ôm ôm quyền, sau đó lại phân phó một cái tùy tùng vài câu, liền binh tướng mã từ hậu đội đổi thành trước đội, từ từ mà rút lui chiến trường.

Đào Thương nhìn Hứa Chử một chúng đi xa thân ảnh, lâm vào trầm tư…… Không bao lâu, liền thấy hắn vẫy vẫy tay, chiêu quá một người giáo úy phân phó nói: “Thu binh hồi doanh, gia tăng tuần tra, cần phòng bị Hứa Chử bọn họ đi mà quay lại.”

“Nặc!” Giáo úy ngay sau đó lĩnh mệnh đi.

Đào Thương tuy rằng tin tưởng Hứa Chử hứa hẹn, nhưng phòng bị vẫn là phải có…… Rốt cuộc thế đạo gian khổ, ai đều không phải như vậy thác đế.

*

Từ Châu đại doanh, soái trướng trong vòng.

Mi Phương đứng ở soái trướng bên trái, nhìn chính giữa sắc mặt bất thiện Đào Thương, trên trán mồ hôi lạnh xúc động.

Mặc kệ vị này Đào đại công tử ngày thường cỡ nào bình dị gần gũi, Mi Phương đều biết, hôm nay chính mình việc này làm thật là có chút quá mức.

“Mi huynh.” Yên lặng sau một lúc lâu lúc sau, Đào Thương rốt cuộc chậm rãi mở miệng: “Ngươi có biết, bản công tử lần này tùy quân tây chinh, chức vụ vì sao?”

Mi Phương toét miệng, tưởng lộ một cái cười, chính là hắn khóe miệng cứng đờ, thật sự là so với khóc đẹp không bao nhiêu, kia tươi cười giống như bị cẩu dẫm cái đuôi giống nhau, cực kỳ cứng đờ thả

lược hiện khôi hài…… Chính là không có hòa hoãn xấu hổ không khí nguyên tố.

“Đại công tử, nãi giám quân cũng!” Mi Phương lẩm bẩm trả lời.

Đào Thương bình tĩnh mà nhìn Mi Phương, chậm rãi nói: “Kia phiền toái mi huynh nói cho ta, giám quân chủ yếu chức trách là cái gì?”

“Cái này……” Mi Phương tặc lưu lưu mắt nhỏ dạo qua một vòng, thấp giọng nói: “Giám quân chi chức, chính là giám thị lãnh binh tướng soái hành vi điều hành, binh mã an bài chờ mọi việc quy tắc có sẵn cùng không…… Nếu có không ổn chỗ, nhưng thẳng biểu thượng thư……”

Đào Thương cười nhạo nói: “Một khi đã như vậy, mi huynh thân là chủ tướng, hôm nay hai bên đối chọi, lâm trận hồi mã thoát đi xuất sắc biểu hiện, ta có phải hay không có thể ‘ viết đúng sự thật thượng biểu ’ lập tức?”

“Đại công tử!” Mi Phương nghe vậy, tức khắc kinh ra một đầu mồ hôi, đơn đầu gối trực tiếp quỳ xuống đất, la lớn: “Đại công tử minh giám! Mạt tướng…… Oan uổng a!!!!”

Giọng nói lạc khi, ngay sau đó đó là một trận gào khóc.

Mi Phương này một giọng nói kêu đến có thể nói là hết sức quyến rũ, không chỉ có là kêu đến kinh thiên động địa, thanh âm vô cùng lớn, hơn nữa ngắn ngủn mười cái tự trung thế nhưng bao hàm thống khổ, ủy khuất, thương tâm, bi phẫn, bất đắc dĩ chờ nhiều loại cảm xúc…… Chính là trường thi phát huy lược hiện mới lạ, nói cách khác, nhất định có thể lệnh người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ. Bất quá hắn mặt sau khẩn tiếp tiếng khóc thật sự là vẽ rồng điểm mắt chi bút, kia gào khóc khóc lớn thanh, mặc cho ai nghe xong, đều cảm thấy hắn đến bị thiên đại ủy khuất.

Này một giọng nói cộng thêm tiếng khóc truyền ra tới, liền trướng ngoại hộ vệ sĩ tốt cũng không tự giác xoay đầu tới, nhìn trộm đánh giá soái trướng tình huống bên trong…… Cũng không biết giám

quân đại nhân sử cái gì kinh thiên địa quỷ thần khiếp thủ đoạn, có thể làm một vị tam quân thống lĩnh phát ra loại này giết heo kêu thảm thiết.

Lúc này Đào Thương thực xấu hổ, xấu hổ không chỗ dung thân……

Mi Phương làm trò hai quân mặt, mấy ngàn đôi mắt chúng mục nhìn trừng hạ, con ngựa chạy mất lâm trận khiếp trốn! Nhưng hắn hiện tại cư nhiên lại đây kêu oan? Thật sự không biết Mi Phương này phúc da mặt là như thế nào luyện ra…… Rõ ràng là hắn làm sai rồi sự, kết quả làm cho dường như chính mình bất cận nhân tình giống nhau.

Gánh tội thay bối đến loại này phân thượng, thật sự là có điểm ngã người xuyên việt phần.

“Ngươi cho ta…… Đóng!” Đào Thương mặt âm trầm xuống dưới, thấp giọng quát bảo ngưng lại.

Giọng nói lạc khi, chỉ thấy Mi Phương tức thì thu tiếng khóc, ngẩng đầu lên, trên mặt còn treo nước mắt cùng nước mắt, có thể thấy được hắn vừa mới khóc có bao nhiêu thảm thiết…… Nhưng hiện tại lại là phong khinh vân đạm, không thấy mảy may khổ sở nhan sắc.

“Ngươi như thế nào làm được?” Đào Thương hơi hơi nhướng mày, tò mò nhìn Mi Phương mặt.

Mi Phương có chút khó hiểu: “Cái gì như thế nào làm được?”

“Tưởng gào liền gào, tưởng không gào liền không gào…… Thu phóng tự nhiên.”

Mi Phương đón nhận Đào Thương rất có hứng thú ánh mắt, khó được sắc mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Trời sinh.”

Đào Thương khí cười: “Phải không? Ngươi nhưng thật ra thiên phú dị bẩm a…… Nói nói xem, ngươi như thế nào cái oan uổng pháp?”

Mi Phương vừa nghe Đào Thương hỏi cái này, tinh thần tức khắc chấn động: “Công tử vừa mới nói ta lâm trận bỏ chạy, mạt tướng cực giác oan uổng, những cái đó sơn dã thôn phu bất quá là tụ chúng quấy rầy bá tánh mà thôi, lại không phải quân chính quy, căn bản chưa nói tới là hai quân đối chọi, làm sao có lâm trận bỏ chạy vừa nói……”

Lời nói càng nói đến mặt sau, Mi Phương thanh âm liền càng nhỏ, bởi vì Đào Thương sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Này cũng khó trách, loại này cưỡng từ đoạt lí giảo nha nói đến, đổi thành người khác sớm một cái đại tát tai trừu đi qua, há có thể dung hắn tại đây tiếp tục ồn ào?

Đào Thương cũng không phải không nghĩ phiến hắn…… Thật sự là Mi Phương vừa mới khóc xong, trên mặt nước mũi nước mắt cái gì đều có, một cái tát trừu qua đi, thật sự là có chút sờ chạm…… Đào Thương ngại bẩn thỉu.

Có lẽ là cảm nhận được Đào Thương muốn đánh ý niệm, Mi Phương lập tức lại bổ sung nói: “Đại công tử, hôm nay việc, cũng thật sự là chẳng trách mạt tướng, mạt tướng chưa bao giờ lãnh quá binh, tuy rằng đọc quá một chút quân lược, nhưng cũng bất quá là lý luận suông! Mạt tướng vốn chính là thương nhân xuất thân, đêm qua bị hán tử kia dọa sợ, trong khoảng thời gian ngắn có chút thất thố, mong rằng công tử đừng vội so đo……”

Đào Thương thở dài khẩu khí: “Lý là như vậy cái lý, nhưng hôm nay trận thế, người sáng suốt vừa thấy đều biết ta quân thực lực xa ở đối phương phía trên, ngươi còn như thế hồi hộp, nếu là thật tới rồi hội minh nơi, chẳng phải là làm chúng chư hầu cười đến rụng răng?”

Mi Phương vội la lên: “Đại công tử, mạt tướng trường trí nhớ, sau này tuyệt không tái phạm!”

“Vấn đề là, biểu hiện của ngươi, đã là dừng ở ta quân chúng tướng sĩ trong mắt, ngươi có thể nói phục một mình ta, khả năng thuyết

phục tam quân tướng sĩ?”

Mi Phương lại vội nói: “Đại công tử, cái gọi là biết thẹn là đã gần có Dũng, mạt tướng nguyện lập quân lệnh trạng!”

Đào Thương duỗi tay ở trên bàn cầm lấy chén, uống một ngụm thủy nhuận nhuận hầu, sau đó lộ ra thế khó xử biểu tình, nói: “Mi tướng quân, nói thật, lần trước ở Từ Châu, ta cùng với lệnh huynh đã đạt thành chung nhận thức, ta cùng với ngươi mi gia, hiện đã chung sống một thuyền phía trên…… Này mặt mũi ta bổn hẳn là cho ngươi, nhưng chức vụ nơi, pháp luật cũng ở, cái gọi là quân pháp không dung tình! Ta Đào thị luôn luôn lấy quân tử tự xưng là, nếu là làm việc thiên tư, chỉ sợ sẽ ban cho người khác miệng lưỡi…… Tình huống như vậy, ngươi làm ta rất là khó xử.”

Mi Phương cắn chặt răng, chưa từ bỏ ý định mà thử nói: “Đại công tử, mạt tướng ở Bành Thành nam giao, có một tòa nhà cửa, nhà cửa hạ xứng có trăm mẫu ruộng đất, như công tử không bỏ, tẫn nên chi, lấy bị ngày sau bất cứ tình huống nào.”

“……”

Trầm mặc thật lâu sau, phương nghe Đào Thương từ từ mở miệng: “Ngươi kia nhà cửa…… Tân sao?”

Mi Phương duỗi ra tay, lộ ra ngón cái cùng ngón trỏ: “Tám phần tân tòa nhà, trong ngoài tam tiến! Lại có Tứ Thủy phân cừ tưới hạ xứng đồng ruộng, thu hoạch cực giai! Mạt tướng ngày mùa hè không có việc gì khi liền đi tránh nóng, thật sự là khó được hảo nơi đi a!”

Lại là thật lâu sau trầm mặc.

Đào Thương mắt nhìn Mi Phương, nghiêm nghị nói: “Người ai vô quá, mi huynh, hôm nay sai lầm chính là ngày mai giáo huấn, đừng tái phạm…… Nếu là tái phạm, để ý ta trừu ngươi.”

------oOo------

Chương 15: mây bay quân khăn vàng chúng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Đào Thương cùng Hứa Chử hai bên ở tiếu mà giằng co thời điểm, từ Tây Nam Nhữ Nam phương hướng, hướng bên này đi tới một chi quân đội, này chi quân đội ước có vạn dư binh lính, màn đêm buông xuống liền đóng quân ở khoảng cách tiếu huyện không xa cung sơn bên trong.

Này chi quân đội sĩ khí tựa hồ phi thường hạ xuống, sĩ tốt nhóm ở vừa mới dựng khởi doanh trại quân đội trung, tốp năm tốp ba mà tễ dựa vào cùng nhau, bọn họ hai tròng mắt u ám vô thần, biểu tình dại ra, mỗi người đều là mặt mày xanh xao, hiển nhiên đã thật lâu chưa từng ăn no qua.

Trong quân đội có rất nhiều người đều bị trọng thương, bộ phận người còn ở phát ra sốt cao, chính là nhưng không ai đi chiếu cố bọn họ, chỉ có thể ‘ nỉ non ’ tự nói mà nằm ở doanh trại quân đội trong một góc, phảng phất bị vứt bỏ súc vật giống nhau.

Này chi binh mã thức ăn còn khó có thể giải quyết, y dược càng là không có, này đó bị thương người kết cục chỉ sợ cũng chỉ có thể là tại đây thiên ám khe suối, cùng với sợ hãi cùng tuyệt vọng lẳng lặng chờ đợi tử vong buông xuống.

Trong núi doanh trại quân đội chính giữa, ly nghiêng lệch chi đỉnh đầu nhìn như còn tính sạch sẽ lều trại, lều trại trung không có chậu than, chỉ có một đống lâm thời tập hợp rơm rạ chính không nhanh không chậm thiêu, hơi hơi tản mát ra một ít ánh sáng ấm áp lưu.

Quay chung quanh ở rơm rạ biên sáu cá nhân, là này chi quân đội thủ lĩnh, dẫn đầu gọi là Hà Mạn, có cái tên hiệu vì ‘ tiệt thiên dạ xoa

’.

Hà Mạn suất lĩnh này chi tàn quân có cái biệt hiệu, gọi là mây bay quân, là hán mạt trứ danh khởi nghĩa quân khăn vàng quân một cái chi nhánh.

Năm đó từ ông trời tướng quân Trương Giác suất lĩnh khởi nghĩa Khăn Vàng tuy rằng thất bại cũng bị triều đình trấn áp, nhưng kinh này biến cố, nhà Hán uy tín đến tận đây cũng là ngã xuống đáy cốc, các nơi loại nhỏ phản loạn nối liền không dứt, lấy khăn vàng 36 cừ soái còn sót lại cầm đầu não, ở toàn bộ trung thổ đại địa hình thành một cổ lại một cổ phân tán khởi nghĩa thế lực. Bao gồm hắc sơn, bạch sóng, hoàng long, tả giáo, Thanh Ngưu Giác, năm lộc, đê căn, Lý đại mục, tả tì trượng tám, khổ tù, Lưu thạch, bình hán, đại hồng, Bạch Nhiễu, duyên thành, la thị, mây bay, Lôi Công, bạch tước, dương phượng, với độc từ từ, trong đó thế lực đại động một chút lại có mười dư vạn chúng, thế lực tiểu nhân cũng có mấy ngàn người.

Mây bay khăn vàng quân chính là trong đó một cổ.

Từ Hà Mạn suất lĩnh mây bay quân năm trước ở tế bắc muốn đánh hãm thành trì cướp đoạt lương thảo quân nhu nuôi quân, lại không nghĩ vận khí cực bối, đuổi kịp Bào Tín lấy tế bắc tương thân phận ở tế bắc khởi binh thảo đổng.

Bào Tín đang lo tân quân không ai luyện tập, Hà Mạn mây bay quân liền đưa tới cửa tới.

Tưởng kia Bào Tín thường cùng Viên Thiệu, Tào Tháo đám người làm bạn, thâm đến hai người kính trọng, mang binh bản lĩnh há là giống nhau? Mây bay quân bất quá là khăn vàng quân một cái chi nhánh, giao thủ bất quá ba ngày, liền bị Bào Tín liền bại sáu trận, tổn binh hao tướng gần một nửa, hốt hoảng hoàng bôn phương nam mà chạy.

Cũng may Bào Tín khởi binh là vì hưởng ứng thảo đổng kêu gọi, không nhàn công phu cùng Hà Mạn làm háo, nếu như bằng không,

vị này ‘ tiệt thiên dạ xoa ’ cơ bản phải làm Bào Tín xoa ở trên thành lâu đương điển hình.

Mây bay quân may mắn tránh được một kiếp, nhìn phương nam hốt hoảng mà chạy giống như chó nhà có tang, ven đường lại bị địa phương quan quân ngăn trở, lại bị thương thật nhiều binh lính, giống như giặc cỏ giống nhau bôn đến tiếu mà……

Đáng tiếc nhất thất túc thành thiên cổ hận cũng.

Khăn vàng soái trướng trung, không khí phảng phất đã đọng lại, không khí ngưng trọng thả áp lực, áp lực đến làm người không thở nổi.

“Gì soái, uống chén cháo đi.” Một người khăn vàng giáo úy đem ở cỏ khô thượng thiêu hồ cháo loãng múc ra nửa chén, duỗi tay đưa cho Hà Mạn.

Hà Mạn khoanh chân ngồi dưới đất, duỗi tay tiếp nhận rớt tra chén bể, đầy mặt trắng bệch nhìn cơ hồ cùng nước trong không sai biệt lắm cháo, toàn bộ thân mình đều ở kịch liệt run rẩy, cứ việc lều trại nội bị cỏ khô thiêu nóng hôi hổi, nhưng Hà Mạn lại giống như đặt mình trong băng thiên tuyết địa bên trong.

“Chúng ta…… Còn có mấy ngày quân lương.”

Hạ đầu mấy cái khăn vàng giáo úy cho nhau nhìn xem, đều là sắc mặt đau khổ.

“Gì soái, chúng ta…… Đã không có lương thực.”

“Không có lương thực……”

Này hai chữ giống như mang tiêm thiết trùy tử giống nhau, hung hăng mà chui vào Hà Mạn trong lòng. Dưới trướng còn có vạn dư quân tốt, một khi chặt đứt xuy, hậu quả là cái gì, Hà Mạn tưởng cũng không dám lại tưởng.

“Chạy nhanh! Phái người đi ra ngoài tìm hiểu! Tìm tìm phụ cận thôn trang…… Tối nay phía trước, vô luận như thế nào đều phải nghĩ cách cướp được cũng đủ lương thảo…… Chúng ta ly cát sườn núi gì cừ soái đã là gần trong gang tấc, không thể ở ngay lúc này ra sai lầm…… Chỉ cần nghĩ cách ai đến Nhữ Nam! Sẽ cùng nhà mình huynh đệ, kế tiếp thức ăn là có thể đủ được đến giải quyết!” Hà Mạn nghiến răng nghiến lợi địa đạo.

Một người khăn vàng giáo úy vội nói: “Gì soái yên tâm, hai cái canh giờ trước, chúng ta cũng đã thả ra đi hơn hai mươi danh thám báo, tin tưởng không dùng được bao lâu, sẽ có tin tức truyền quay lại tới!”

Hà Mạn sắc mặt cũng không có bởi vì kia khăn vàng giáo úy nói mà hòa hoãn, tương phản lại có vẻ càng âm trầm.

“Phía dưới nhãi con sao lại thế này, hai cái canh giờ còn thăm không ra cái đánh dã cốc điểm? Quả nhiên vô dụng!”

Kia khăn vàng giáo úy bồi gương mặt tươi cười, tiểu tâm nói: “Nhãi con nhóm là không gì tiền đồ, rối loạn gì soái bước đi…… Quay đầu lại chờ bọn họ trở về, thuộc hạ nghiêm trị mấy cái đó là!”

Hà Mạn lạnh mặt nói: “Ngươi nghiêm trị ai đều cùng bổn soái vô can, chỉ nói cho ngươi nếu là chậm trễ bổn soái sự, quay đầu lại chính ngươi đem đầu đưa đến này trong chén đến đây đi.”

Khăn vàng giáo úy liên tục gật đầu: “Là, là, gì soái yên tâm, thuộc hạ này liền tự mình lãnh trạm canh gác kỵ đi ra ngoài tìm kiếm, nói cái gì cũng muốn tìm cái đánh dã cốc địa phương cấp các huynh đệ đánh bữa ăn ngon……”

Kia khăn vàng giáo úy nói còn chưa nói xong, liền thấy một người khăn vàng thám báo mồ hôi đầy đầu bôn tiến trong trướng, quỳ một gối đảo, liền hổn hển mang suyễn nói: “Khởi bẩm gì soái, thuộc hạ tra được!”

Soái trướng trong vòng, bao gồm Hà Mạn ở bên trong mấy cái khăn vàng đầu lĩnh đều là tinh thần rung lên, Hà Mạn đem trong tay cháo chén một ném, nhanh chóng đứng dậy nói: “Điều tra như thế nào?”

“Gì soái! Đông Nam bốn mươi dặm chỗ, có một đại trang, bên trong trang con cháu thịnh vượng, không dưới mấy trăm hộ nhân gia, thuộc hạ âm thầm tiến trang điều tra, thấy trang trung từng nhà đều có khói bếp, có thể thấy được có thừa lương, càng có nhiều hộ nhân gia nuôi có súc vật, gà vịt heo dê tất cả đều đầy đủ hết! Đủ có thể cung cấp nuôi dưỡng ta quân nửa tháng có thừa!”

“Hảo!” Hà Mạn nhanh chóng đứng thẳng đứng dậy, trong mắt lãnh quang thô bạo như mũi tên, làm người phế phủ toàn lạnh.

Quen thuộc người của hắn đều biết, đây đúng là vị này tiệt thiên dạ xoa muốn bão nổi giết người điềm báo.

“Truyền lệnh các bộ, hôm nay giờ Tý, toàn quân đột kích này trang lấy lương, dám can đảm có ngăn trở cãi lời giả, ngay tại chỗ xử tử, một cái không lưu!”

*

Tối nay, chú định là một cái không miên chi dạ.

Hà Mạn mây bay quân muốn đánh lén hứa trang, mà Từ Châu quân này mặt cũng không ngừng nghỉ, Đào Thương cùng Mi Phương cũng ở suốt đêm bàn bạc đối sách.

Rốt cuộc Hứa Chử ở hồi trang phía trước, từng muốn Đào Thương ưng thuận lời hứa, ba ngày trong vòng cho hắn một cái giao đãi, một cái là giao ra tặc đầu, nhị điều là bồi thường tổn thất.

Đào Thương vì tạm thời ổn định Hứa Chử tuy rằng ứng, nhưng chuyện này là Mi Phương thọc ra tới, hơn nữa hắn vẫn là trên danh nghĩa Từ Châu quân thống soái, cho nên việc này cũng đến cùng Mi Phương thương lượng một chút. Nói nữa, rốt cuộc Đào Thương còn

cầm Mi Phương một chỗ nhà cửa cùng trăm mẫu ruộng đất hiếu kính, càng hẳn là cho hắn cũng đủ tôn trọng.

Nhưng đối với Hứa Chử đưa ra điều kiện, Mi Phương cho lấy kiên quyết phủ định…… Không đáp ứng!

Bồi thường tổn thất đảo vẫn là việc nhỏ, chủ yếu là giao ra tặc đầu này…… Mi Phương chính mình chính là tặc đầu, hắn còn có thể đem chính mình trói lại đưa đến Hứa Chử trước mặt đi?

Mi Phương là có điểm thiếu tâm nhãn, nhưng còn không có ngốc thấu khang…… Loại này rõ ràng chịu chết sự, hắn đương nhiên sẽ không làm cũng không thể làm.

“Đại công tử, việc này thành thật không thể, liền tính là trước đó chúng ta Từ Châu quân cách làm có chút khuyết điểm, nhưng kia anh chàng lỗ mãng làm chúng ta giao người liền giao người, một khi truyền đi ra ngoài, ta Từ Châu quân thể diện ở đâu? Đào sứ quân mặt mũi gì tồn? Thiên hạ người, lại đương như thế nào đối đãi ta Từ Châu quân dân? Quân tử chi sư nhưng ném không dậy nổi người này a.”

Nhìn Mi Phương kia trương lời lẽ chính đáng mặt, Đào Thương không khỏi cười.

Mặc kệ thế nào, Mi Phương còn không tính quá ngốc, thời khắc mấu chốt, còn biết lấy ‘ quân tử chi sư ’ này bốn chữ đương tấm mộc…… Đào Thương không biết hiện tại hẳn là khen hắn cơ linh hay thay đổi, hay là nên mắng hắn tiện.

“Mi huynh nếu không tính toán đáp ứng Hứa Chử điều kiện…… Kia nhưng có thượng sách phá này xấu hổ cục diện?”

Mi Phương vươn ba ngón tay, chậm rãi mà nói: “Đại công tử chớ ưu, mạt tướng có thượng, trung, hạ ba điều kế sách, nhưng cung đại công tử xét định đoạt!”

Đào Thương có chút kinh ngạc: “Mi huynh cư nhiên có thể có tam kế? Thật sự lệnh người lau mắt mà nhìn, nguyện nghe thượng sách.”

Mi Phương thanh thanh yết hầu, nghiêm mặt nói: “Công tử như thế khen, thuộc hạ cực cảm hổ thẹn…… Chính cái gọi là 36 kế tẩu vi thượng kế, cổ nhân thành không khinh ta cũng, dựa vào hạ độ chi, cùng với ở chỗ này cùng kia bát hán lôi kéo ma kỉ, không bằng sớm làm quyết đoán, suốt đêm khởi binh thẳng đến Dĩnh Xuyên hội sư Khổng Trụ, tây tiến thảo phạt Đổng Trác! Lượng kia Hứa Chử nhất thời nửa khắc cũng phản ứng không kịp, chờ đến hắn muốn người muốn lương thời điểm, ta chờ sớm đã ở trăm dặm ở ngoài, hắn tuy là lại ngang ngược vô lý, cũng là trông chừng than thở, không thể nề hà rồi.”

Đào Thương trợn mắt há hốc mồm, không biết nên như thế nào đánh giá.

Trốn chạy liền trốn chạy, nói như vậy nói nhảm nhiều……

Ước chừng lăng nửa chén trà nhỏ công phu, Đào Thương mới vừa rồi phục hồi tinh thần lại, giơ tay nắm chặt quyền đặt ở miệng bên cạnh, xấu hổ mà ho khan một tiếng, nói: “Mi huynh ý tưởng quả nhiên không bình thường, chỉ thượng sách liền như vậy không giống bình thường, ta xem này trung sách cùng hạ sách, liền không có nghe đi xuống tất yếu.”

Mi Phương nghe vậy vui vẻ, nói: “Đại công tử là cảm thấy thượng sách được không?”

“Ta là nghe xong ngươi thượng sách cực giác uất ức, ngươi đem trung sách cùng hạ sách nói ra, ta sợ ta chết tâm đều có.” Đào Thương suy yếu mà vẫy vẫy tay nói.

Nói thật, hắn cũng không phải một cái nguyện ý động não người, phản chi hắn so với ai khác đều phạm lười…… Chính là cùng Mi Phương thứ này đãi ở một khối, hắn tưởng không cần mẫn không

được. Bằng không ngày nào đó làm tiểu tử này ngốc không lăng đăng cấp bán cũng không biết.

Cân nhắc một hồi, Đào Thương mới vừa rồi chậm rì rì mà mở miệng nói: “Cái kia Hứa Chử, có lực sĩ chi tư, lại là bạch thân, nếu là có thể thu nạp đến chúng ta trong quân, không thể nghi ngờ là một cánh tay đắc lực.”

Mi Phương nghe xong, nghẹn họng nhìn trân trối: “Kia Hứa Chử ngang ngược vô lý, lại cùng ta chờ có khích, làm sao có thể quy thuận?…… Đại công tử ý tưởng này, không khỏi quá ngây thơ rồi đi?”

Đào Thương nghe vậy trường thở phào, trầm tư một hồi, khẳng định ngôn nói: “Sự thành do người! Nhất định sẽ có biện pháp.”

Từ nghe Hứa Chử báo tên họ bắt đầu, Đào Thương cũng đã nổi lên cái này tâm tư, đây cũng là hắn ở trước trận sử kế hoãn binh đáp ứng Hứa Chử điều kiện quan trọng nguyên nhân…… Tào Ngụy trứ danh bảo tiêu đầu lĩnh, nếu là có hắn gia nhập, khác không nói, ít nhất ở cái này loạn thế, chính mình nhân thân an toàn liền có bảo đảm.

Ở thế giới này tồn tại, đầu tiên muốn suy xét khẳng định là tự thân hệ số an toàn.

Nếu nói loạn thế cùng thanh bình thế giới có cái gì bất đồng:

Thanh bình thế giới cái gì hạnh phúc nhất…… Có tiền!

Loạn thế bên trong có được cái gì hạnh phúc nhất…… Tiền! Còn có có thể đem tiền tiêu đi ra ngoài mệnh…… Ngươi xem an toàn có bao nhiêu quan trọng.

------oOo------

Chương 16: hứa trang chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mi tướng quân! Đại công tử! Thuộc hạ có chuyện quan trọng cầu kiến!”

Soái trướng ở ngoài, đột nhiên nhớ tới một trận dồn dập tiếng bước chân cũng truyền đến dò hỏi.

Đào Thương ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo thân ảnh quỳ một gối ở lều trại ở ngoài, cùng với trong trướng ánh đèn, lờ mờ đem thân thể dấu vết đầu hướng trong trướng màn sân khấu cùng bờ cát bên trong, tại đây đã đen nhánh bóng đêm hạ có vẻ hết sức thon dài.

“Có việc tiến vào nói đi!” Mi Phương thu hồi ở Đào Thương trước mặt vâng vâng dạ dạ bộ dáng, bản nổi lên gương mặt, lấy ra tam quân thống soái ứng có khí thế cùng phong độ.

Thám báo nhanh chóng tiến vào trong trướng, hướng về phía hai người phân biệt thi lễ sau, lời ít mà ý nhiều: “Thuộc hạ một canh giờ trước thăm đến mặt bắc năm mươi dặm cung sơn bên trong, tiềm tàng một chi từ bắc địa nam dời binh mã, ước có vạn hơn người, này binh mã hướng đi trước mắt không rõ.”

Mi Phương vừa nghe có vạn dư binh mã ở phụ cận, sắc mặt trong nháy mắt trở nên có chút tái nhợt, hai chân trộm mà đánh bệnh sốt rét, trong xương cốt sinh ra đã có sẵn kia cổ uất ức kính ở trong nháy mắt lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Mi Phương một chút biến hóa tự nhiên trốn bất quá Đào Thương đôi mắt, một đoạn nhật tử ở chung xuống dưới, hắn đối vị này hảo cộng sự đã là hiểu biết tận xương ba phần.

“Mi huynh, có phải hay không có một loại đóng gói vải trùm thu thập tế nhuyễn xúc động……”

Mi Phương theo bản năng mà trả lời: “Đại công tử thần cơ diệu toán.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Mi huynh, bình tĩnh điểm…… Này còn có người khác đâu.”

Mi Phương tức khắc vừa tỉnh, hồi quá điểm vị tới.

Mắt lé nhìn một chút còn quỳ gối trước mắt thám báo, chỉ phải lại cường giả bộ một bộ con người rắn rỏi bộ dáng, ngạnh chống hỏi: “Nhữ nhưng thăm đến là nơi nào châu quận binh mã?”

Kia thám báo tuy rằng muốn cười, nhưng đối mặt chủ tướng cũng không dám lỗ mãng, chỉ có thể sinh sôi ngạnh nghẹn.

“Thuộc hạ âm thầm điều tra, thấy kia quân mã tuy binh khí khí giới pha toàn, lại không có châu phủ quân hào đạo kỳ, cũng không hợp quy tắc giáp trụ, khủng Châu Phi phủ binh mã…… Nhưng xem này doanh trại quân đội đóng quân rất có kết cấu, đều không phải là bình thường giặc cỏ, bởi vậy…… Bởi vậy, thuộc hạ hoài nghi……”

Mi Phương thúc giục nói: “Hoài nghi cái gì?”

“Này vì khăn vàng!”

Mi Phương nghe vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, làm như thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại làm như lây dính một chút ưu sầu, mấy độ thay đổi sắc mặt, rất là chọc người chú mục.

Đào Thương thấy Mi Phương sau một lúc lâu không nói lời nào, ho nhẹ hai tiếng, cố vấn nói: “Mi huynh, khăn vàng binh mã đã sớm đã huỷ diệt, nếu thật là khăn vàng, cũng là ngày xưa đại chiến còn lại tàn binh bại tướng, ứng không đáng sợ hãi đi?”

Mi Phương thở dài khẩu khí, trước vẫy vẫy tay làm kia thám báo đi xuống, trác này lại đi nghiêm thêm tìm hiểu.

Đãi thám báo đi rồi, Mi Phương mới vừa rồi cùng Đào Thương cẩn thận tự thuật nói: “Đại công tử, giặc Khăn Vàng chúng tuy rằng ở 6 năm trước bị phá, nhưng này thế như thảo nguyên chi hỏa, liên tiếp phục châm, mấy năm tới chưa từng ngừng lại, Ký Châu, Duyện Châu, Quan Trung, Dương Châu, Thanh Châu, bao gồm ta Từ Châu nơi đều có giặc Khăn Vàng làm hại, thả thế lực không nhỏ, mấy ngàn chúng làm hại giả có, mấy vạn giả cũng có, mười vạn giả cũng có…… Đặc biệt là hắc sơn khăn vàng, thậm chí được xưng từ giả trăm vạn! Không thể khinh thường a.”

Đào Thương cái hiểu cái không gật gật đầu, đối với khăn vàng nhận thức lại nhiều một cái càng sâu trình tự hiểu biết.

Đây là nguyên với tông / giáo / tính chất khởi nghĩa, tuy rằng thất bại, nhưng ảnh hưởng lại có thể vẫn luôn vô cùng vô tận, tông / giáo / tính / chất khởi nghĩa đáng sợ cũng không phải nó chiến lực cùng tài nguyên, mà là tư tưởng thượng dẫn đường có thể dẫn tới lâu dài không suy.

Hán mạt thời kỳ, thiên tai nhân họa, rất nhiều nông dân khắp nơi lưu vong, xác chết đói khắp nơi, mà Trương Giác có thể ở cái này riêng thời kỳ, một phản Nho gia tư tưởng cố hữu hóa, mà đưa ra “Người vô đắt rẻ sang hèn, toàn thiên chỗ sinh” “Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập” chờ tư tưởng lý luận, có thể nghĩ như vậy tư tưởng đối với lúc ấy ăn bữa hôm lo bữa mai tầng dưới chót nhân dân tới nói, có bao lớn ảnh hưởng.

Không thể không nói, Trương Giác người này xác thật là lập dị, dũng cảm sáng tạo!

Này cũng chính là cho dù Trương Giác thân sau khi chết, này đó ăn không đủ no khăn vàng tầng dưới chót dân chúng như cũ sinh động ở các nơi một cái quan trọng nhân tố……

Từ từ…… Ăn không đủ no?

Nghĩ đến đây, Đào Thương bỗng nhiên một cái giật mình, làm như nghĩ đến cái gì, “Đằng” một chút đứng dậy, đem Mi Phương hoảng

sợ, thẳng hô: “Công tử, ngươi muốn làm gì?”

Đào Thương không để ý đến hắn, bước nhanh đi đến soái trướng ở giữa bàn biên, nhìn vẫn luôn mở ra phô ở trên án da đồ, đôi mắt từ mở to tròn trịa, thẳng đến hơi hơi nheo lại, khe hở trung bắn thẳng đến ra hai nhiều lần mịt mờ tinh quang.

Không biết qua bao lâu, Đào Thương ánh mắt từ da trên bản vẽ dời đi, mệt mỏi xoa xoa giữa mày, lẩm bẩm nói: “Ta minh bạch bọn họ muốn làm gì.”

Một bên Mi Phương không rõ nguyên do, ngốc lăng mà nhìn Đào Thương, ngạc nhiên nói: “Đại công tử lời nói ý gì? Ngươi minh bạch cái gì.”

Quay đầu nhìn đầy mặt mê mang chi sắc Mi Phương, Đào Thương cười lạnh nói: “Mi huynh, còn có nhớ hay không, chúng ta ngay từ đầu, tại nơi đây đóng quân mục đích là cái gì?”

Mi Phương nghe vậy, không khỏi sắc mặt đỏ lên, đá đá bất an mà cúi đầu nói: “Trộm, trộm heo.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nếu kia chi ở cung sơn bên trong quân đội thật là khăn vàng nói, bọn họ mục đích hẳn là cùng chúng ta lúc trước giống nhau.”

Mi Phương nghe vậy, đồng tử phóng đại, hai tròng mắt trợn lên, giật mình há to miệng.

“Khăn vàng cũng thiếu gia súc bữa ăn ngon?”

Đào Thương vươn một ngón tay bãi bãi, nói: “Xác thực nói, là bọn họ thiếu lương! Mà phụ cận có lương thực lại có gia súc địa phương, chỉ có một chỗ!”

Mi Phương lần này tử nhưng phản ứng quá vị tới: “Hứa thị nhất tộc thôn trang?”

“Không tồi.” Đào Thương quay đầu nhìn về phía trướng ngoại đen như mực bầu trời đêm, nói: “Khăn vàng hẳn là ở xa tới, không thể đãi lâu lắm, nếu ta suy đoán không tồi, bọn họ tối nay tất nhiên sẽ hướng hứa trang phát động tiến công!”

Nghe đến đó, Mi Phương mặt nháy mắt nhạc nở hoa.

“Công tử, như thế rất tốt a, đây là cái gọi là chó cắn chó! Làm giặc Khăn Vàng khấu cùng kia Hứa Chử anh chàng lỗ mãng tới cái tự tương sống mái với nhau! Lúc này ta cũng không cần đi rồi, liền hạ trại tại đây, ngồi xem bọn họ hai bên sát cái ngươi chết ta sống! Cực diệu! Vui sướng…… Thay…… Thay……”

Đột nhiên cảm giác được lưỡng đạo giống như lợi kiếm ánh mắt bắn thẳng đến chính mình cổ, Mi Phương cả người nổi da gà thẳng rớt, chậm rãi quay đầu nhìn về phía phía sau Đào Thương.

“Đại công tử……?”

Đào Thương đầy mặt bình tĩnh, vừa không tán đồng cũng không phản đối, chỉ là thực bình tĩnh thực nhu hòa mà nhìn hắn.

Đối Đào Thương loại người này súc vô hại biểu tình, Mi Phương không biết từ khi nào bắt đầu vẫn luôn liền cảm thấy thực sợ.

Hắn nuốt nước bọt, cười gượng nói: “Ta này sách lược như thế nào?”

Đào Thương khóe miệng một xả, ngoài cười nhưng trong không cười: “Ha hả.”

Mi Phương lại không hiểu chuyện, cũng có thể nghe ra này hai tiếng ‘ ha hả ’ không phải hảo từ…… Có điểm như là đang mắng người ý tứ.

“Kia y theo công tử chi ý, ta chờ hẳn là như thế nào?”

Đào Thương gằn từng chữ một nói: “Điểm tề binh mã, phái ra tất cả thám báo cẩn thận điều tra, một khi tặc phỉ tấn công hứa trang,

chúng ta liền lập tức tập kích quấy rối sau đó, cùng Hứa Chử hai mặt giáp công.”

Lúc này đến phiên Mi Phương tưởng “Ha hả”.

“Đại công tử, kia Hứa Chử sáng nay lãnh binh mã tiến đến doanh trại, đổ cửa trại làm ngươi đem ta giao ra đi, chúng ta không tìm hắn đen đủi liền thôi, vì sao còn muốn giúp kia anh chàng lỗ mãng đối phó khăn vàng?” Mi Phương tức giận bất bình, mở miệng phản bác.

Đào Thương vươn ba ngón tay, một cây một cây đi xuống bẻ, nói: “Lý do có ba cái, đệ nhất, ta tưởng đem Hứa Chử thu nạp đến Từ Châu trong quân. Đệ nhị, ngươi ta rốt cuộc đều là Từ Châu quan quân, ngươi là một quân chủ tướng, ta là thứ sử thân phong giám quân, trên đường đi gặp tặc phỉ kiếp dân, nếu là không giúp về tình về lý đều không thể nào nói nổi.”

Mi Phương vẫn là có chút rầu rĩ không vui: “Kia đệ tam điều đâu?”

“Đệ tam, mi huynh chớ quên, chúng ta xuất từ Từ Châu, là quân tử chi quân!”

Lời lẽ chính đáng ba điều lý do thoái thác cũng không có lấy được trong lý tưởng hiệu quả, đặc biệt là đệ tam trật tự từ, xem Mi Phương biểu tình tựa hồ có điểm…… Tưởng phun?

Giờ Tý quá nửa, đêm trăng đã thâm.

Giữa đêm khuya hứa trang đã lâm vào một mảnh đen nhánh, chỉ có số ít mấy nhà nông hộ điểm đèn dầu, lác đác lưa thưa ngọn đèn dầu rải rác ở thôn trang trung các nơi, loại này an bình tường hòa không khí cùng cái này phân loạn thế giới không hợp nhau, rồi lại cố tình tồn tại, giống như mưa rền gió dữ trung kính trúc, lung lay sắp đổ lại sẽ không mất đi rễ cây.

Hứa trang mặt trái, mây bay khăn vàng binh mã đang ở chậm rãi tới gần, khi trước ngựa, miệng thượng đều mông ma bộ, chân thượng đều tráo chân bố, không khỏi phát ra tiếng vang, toàn bộ binh mã đội

ngũ giống như đêm trăng tiếp theo thốc mây đen, đen nghìn nghịt bóng người lấy ổn điều không tự tốc độ áp hướng hứa trang.

“Vọt vào đi!”

Ở giữa Hà Mạn hai tròng mắt đỏ đậm nhìn chằm chằm gần trong gang tấc hứa trang, nghẹn ngào tiếng nói trung ẩn ẩn có một tia áp lực kích động, liền dường như sa mạc trung sói đói bỗng nhiên phát hiện du tẩu thỏ hoang giống nhau, toàn thân mỗi một tế bào đều là đối với máu tươi khát vọng.

“Hướng a!” Cũng không biết ai tiếng nói nổ vang bầu trời đêm, ngay sau đó đó là gần vạn người cùng kêu lên ứng hòa, 3000 khăn vàng trước bộ tiên phong quân mã đã dẫn đầu vọt vào hứa thị thôn trang.

Trầm tĩnh hứa trang ở trong nháy mắt giống như tạc nồi giống nhau!

Từng nhà công chính ở ngủ say nhà cái hán tử nhóm hoảng loạn đứng dậy, cầm lên vũ khí sôi nổi ra cửa tới chiến giặc Khăn Vàng.

Trong lúc nhất thời bên trong trang đại đạo đường nhỏ, nông trại trong sân, khắp nơi đều thành chiến trường, khăn vàng binh cùng hứa trang dân binh nhóm liều mạng chém giết, đao thương, rìu, lê cuốc bá dưới ánh trăng chiếu rọi hạ, com khắp nơi tung bay, thỉnh thoảng bắn khởi máu tươi, rơi trên cao.

Nữ nhân cùng bọn nhỏ co đầu rút cổ ở phòng ốc cùng nông trại nội, liều mạng khắc chế chính mình tiếng khóc, trong vòng gia súc hí vang tru lên, bị xung đột đi vào khăn vàng quân liền kéo mang túm, mạnh mẽ đuổi ra hàng rào.

Cũng mệt là khăn vàng quân ở công trang đồng thời, đem tinh lực cũng đặt ở đoạt lương đoạt súc vật thượng, nói cách khác, bên trong trang tông tộc đội quân con em tuy rằng hám dũng, làm sao có thể đánh thắng được mấy chục lần với mình mây bay khăn vàng quân? Chỉ sợ cuối cùng kết quả đó là cả người lẫn vật toàn chết, mười thất chín trống không bi thảm cục diện.

Tuy là như thế, khăn vàng quân thật sự là nhân mã đông đảo, bọn họ một bên cướp đoạt quân nhu đồng thời, một bên cùng tông tộc dân binh giao chiến vẫn là có thể đại chiếm thượng phong.

Không bao lâu, hứa bên trong trang tử thương người đã đạt trăm người chi chúng! Giờ phút này bên trong trang bất luận nam nữ già trẻ, nhưng phàm là có thể đường đi, cũng sôi nổi đứng dậy, dùng chính mình thân hình bảo vệ thuộc về chính bọn họ gia viên, lập ý cùng khăn vàng quân huyết chiến rốt cuộc…… Nhưng hai bên lực lượng chênh lệch quá lớn, xu hướng suy tàn như cũ khó có thể vãn hồi.

Lúc này, tiệt thiên dạ xoa Hà Mạn cũng đã suất lĩnh dưới trướng thân binh thẳng vào trang trung, mắt lạnh xem kỹ bên trong trang sở sáng lập các nơi chiến trường.

“Hỗn đản! Như thế nào sẽ có nông trại cháy? Ai làm nhãi con phóng hỏa!” Hà Mạn nhìn nhìn, không khỏi giận tím mặt.

Khăn vàng giáo úy vội vàng trả lời: “Bên trong trang chi dân rất là hám dũng, cùng ta quân liều chết chu toàn, nhãi con nhóm phóng mấy cái hỏa, là dùng để làm kinh sợ chi dùng.”

Hà Mạn nghiến răng nghiến lợi nói: “Hỗn trướng đồ vật!! Thiêu lương thảo súc vật, tính ai? Chúng ta là tới đoạt lương, không phải thiêu trang! Nói cho nhãi con nhóm! Như còn dám có phóng hỏa giả…… Sát!”

“Nặc!”

“Còn có, chạy nhanh đem chiến sự giải quyết, cầm lương thảo súc vật ra trang, đừng vội nhiều làm trì hoãn! Có ngăn trở người quản hắn nam nữ lão ấu, cho ta ra tay tàn nhẫn mà sát!”

“Nặc!!”

------oOo------

Chương 17: hoàng tước ở phía sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngọn lửa lay động, khói đặc cuồn cuộn, mãn trang trong vòng đã là thương hoạn đủ quân số, người chết khắp nơi.

Đối mặt như lang tựa hổ khăn vàng quân, bên trong trang dân chúng tuy rằng hám không sợ chết, liều mạng cùng khăn vàng quân đối chọi chém giết…… Nhưng khăn vàng quân số lượng thật sự là quá nhiều, giống như thủy triều giống nhau từ bốn phương tám hướng từ trang hướng ngoại bên trong trang đột nhập, bên trong trang dân binh song quyền khó địch bốn tay, dần dần bại lui.

Giờ này khắc này, Hứa Chử xách theo trảm mã đao, đã từ bên trong trang vọt ra, hắn bên người đi theo mấy cái tông tộc lực sĩ, sức mạnh cực mãnh.

Dọc theo đường đi khăn vàng sĩ tốt thỉnh thoảng từ hai mặt lao ra tập kích quấy rối, lại đều bị Hứa Chử huy đao chém phiên, từ bên trong trang bôn đến trang ngoại, Hứa Chử cơ hồ không hạ thủ nhận hơn trăm danh giặc Khăn Vàng, giống như một đầu mãnh hổ, không người có thể kháng cự.

Tuy rằng như thế, nhưng Hứa Chử tâm như cũ cực kỳ bất an.

Hắn một người lại có thể đánh lại có ích lợi gì? Bên trong trang cư dân mỗi thời mỗi khắc đều ở xuất hiện thương vong, ở trước nhất tuyến dân binh đã ẩn ẩn có tan tác dấu hiệu.

Vừa mới bắt đầu thượng vẫn là cho rằng tiến đến công trang chính là Từ Châu quân, nhưng từ nhà mình nông trại một đường giết qua tới, Hứa Chử đã nhìn ra tới quân đều không phải là ban ngày chứng kiến Từ Châu binh lính, mà là một chi dũng mãnh thiện chiến giặc cỏ

đại quân, các đều là bỏ mạng đồ đệ…… Này đó giặc cỏ nhiên là len lỏi tới rồi phụ cận, vì cầu sinh tồn, mà đánh lên thôn trang lương thảo chủ ý.

Nhưng bọn hắn cầu sinh tồn, làm sao lại không cho người khác đường sống!

Hứa Chử nghiến răng nghiến lợi, thâm hận cái này tối tăm thế đạo —— quan quân trộm heo, cường đạo giết người, trời xanh còn có thể cho đến các bá tánh một chút đường sống sao?

Tuy rằng Hứa Chử bằng vào chính mình vũ dũng, hoàn toàn có thể mở một đường máu, nhưng bên trong trang tông tộc thân bằng nhóm lại nên làm cái gì bây giờ? Lưu lại nơi này mặc cho khăn vàng quân tàn sát sao?

Hứa Chử biết, chính mình tuyệt không có thể bỏ xuống bọn họ mặc kệ!

Nương trong thôn hoả hoạn ánh lửa, Hứa Chử mơ hồ tìm được rồi địch quân chủ tướng vị trí —— nhưng thấy bên trong trang chữ thập đại đạo trung, một đội trang bị hoàn mỹ mây bay khăn vàng binh giống như chúng tinh phủng nguyệt đem một cái cưỡi ngựa mặc giáp đại hán vây quanh ở ở giữa. Không hề nghi ngờ, đúng là mây bay khăn vàng quân thủ lĩnh tiệt thiên dạ xoa Hà Mạn.

Bắn người trước hết phải bắn ngựa, bắt giặc bắt vua trước! Muốn cứu bên trong trang bá tánh, chỉ có giết hắn một đường!

Lúc này, Hà Mạn còn đang ở phân phó thủ hạ khăn vàng giáo úy ứng như thế nào khuân vác bên trong trang lương thảo việc vặt, đột nhiên chi gian thình lình nghe trước người ba trượng ở ngoài vang lên từng tiếng thê lương kêu thảm thiết tiếng động, thanh âm kia thê thảm như ở nhĩ sườn, lừa Hà Mạn cả người lông tơ dựng ngược lên..

Hà Mạn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy che ở chính mình phía trước khăn vàng binh lính, giống như bị chém ngã cây giống giống nhau,

một cái tiếp theo một cái bị chém phiên ở vũng máu bên trong, máu tươi đầy trời phi sái, một cái thân đại như ngưu tráng hán cầm đao ở trong đám người sinh sôi bổ ra một cái đường máu, hướng về phía chính mình nơi không ngừng mà di động mà đến.

Trảm mã đao lưỡi đao phảng phất bổ ra mênh mông bóng đêm, giống như một đạo sao băng, không ngừng đâm bay một cái lại một cái khăn vàng sĩ tốt đầu người.

“Cho ta ngăn trở hắn!! Ngăn trở!” Hà Mạn cao giọng kinh hô.

Khăn vàng quân trong tay cây đuốc chiếu sáng Hứa Chử cương nghị hung ác dung mạo, đối mặt Hứa Chử thẳng tiến không lùi khí thế, chúng khăn vàng căn bản là không có cùng với chính diện đối hám dũng khí, ai dám đánh bạc tánh mạng cùng này sát tinh sống mái với nhau.

Hà Mạn nóng nảy, một bên phân phó khăn vàng binh đi ngăn trở Hứa Chử, một bên xả mã sau này lui, nhưng mà hai người chi gian khoảng cách, vẫn là ở trong nháy mắt bị kéo gần lại rất nhiều.

Phía sau tất cả đều là bên ta binh lính người tường, phía trước là dũng mãnh vô cùng Hứa Chử đang ở tiếp cận, dư thừa khăn vàng binh lính ngược lại thành trói buộc cản trở chính mình chạy trốn lộ tuyến, lúc này Hà Mạn đã lui không thể lui.

Nghìn cân treo sợi tóc hết sức, Hà Mạn bị buộc bất đắc dĩ rốt cuộc ra tay: Hắn nhìn ra Hứa Chử dũng lực tuyệt luân, chính mình tuyệt khó chính diện ứng đối, chỉ có thể mưu lợi……

Hà Mạn nổi giận gầm lên một tiếng, đem trong tay đao trực tiếp hướng về phía Hứa Chử mặt ném đánh ra đi.

Hứa Chử huy đao chém ngang, phách đánh ở Hà Mạn ném ra binh khí thượng, chỉ nghe “Khanh khanh” một thanh âm vang lên, liền thấy Hà Mạn chiến đao chênh chếch bay ra, Hứa Chử thân hình cũng tùy theo đình trệ, thế đi chậm lại.

Hà Mạn đem trong tay binh khí hướng về phía Hứa Chử ném văng ra đồng thời, thân hình đã là từ tọa kỵ thượng nhảy xuống, đương tất cả mọi người vì hắn bỏ xuống binh khí ngăn trở Hứa Chử hành vi mà kinh ngạc khi, Hà Mạn cư nhiên té ngã lộn nhào, cuộn thân hình từ mọi người dưới chân ‘ lộc cộc ’ tới rồi phía sau khăn vàng quân…… Càng phía sau, kể từ đó, Hà Mạn trước người liền lại lần nữa bài khai ra một đổ thật dày người tường.

Hắn cũng không sợ bị người một nhà dẫm chết.

“Phi! Bực này bọn chuột nhắt cũng xứng vì một quân chi đem?” Hứa Chử mắt thấy tới tay con mồi dùng loại này hạ tam lạm thủ đoạn bỏ chạy, lại tức lại giận, chửi ầm lên.

Hà Mạn nghe vậy sắc mặt đỏ lên, vừa mới hắn vì tránh né Hứa Chử, té ngã lộn nhào 囧 tương tất cả đều dừng ở mọi người trong mắt, không ra mấy ngày liền sẽ truyền khắp tam quân, đến lúc đó chính mình liền thành khăn vàng trung đệ nhất trò cười.

“Giết hắn cho ta!!” Hà Mạn thẹn quá thành giận, giờ phút này cũng bất chấp cái gì mất mặt xấu hổ, nói cái gì cũng muốn đem cái này ác hán diệt trừ lấy huyết trong lòng chi hận.

Mười mấy tên cầm trong tay phác đao khăn vàng hộ vệ từ hai sườn đồng thời xông lên, trong tay phác đao giống như dùng gang bện mà thành thiết võng ngăn cản ở Hứa Chử lui về phía sau đường đi, phác đao mặt sau, lưỡng đạo thân ảnh lòe ra, lại là vài tên khăn vàng cung thủ, các cầm một trương hai thạch kính cung, trương cung đáp huyền nhắm ngay Hứa Chử hậu bối, cường mũi tên bắn ra.

Hứa Chử căn bản không đem những người này nhìn ở trong mắt, xoay người tả hữu múa may binh khí, chắn rớt mũi tên nhọn, sau đó hừ một tiếng, thân hình đột nhiên vọt mạnh…… Hắn cực đại thân hình tốc độ cực nhanh, giống như một con man ngưu, thân thể nơi nơi, cư nhiên trực tiếp đem năm người đâm bay đi ra ngoài, ở những cái đó khăn vàng phác đao quân nhân tường trung đâm ra một cái chỗ hổng.

Lấy Hà Mạn cầm đầu khăn vàng không khỏi tất cả đều sợ hãi…… Đây là cái cái gì yêu vật, cư nhiên như vậy khó chơi?

“Đều thất thần làm gì? Giết hắn! Mau giết hắn! Đại gia cùng nhau thượng!” Hà Mạn vạn không nghĩ tới sẽ ở nông trang trung đụng tới như thế khó giải quyết nhân vật, khàn cả giọng ra lệnh.

Vài tên khăn vàng quân lại hướng về phía Hứa Chử nghênh diện mà thượng, sáu cái cầm súng khăn vàng binh từ bốn cái phương hướng đồng thời hướng về Hứa Chử vọt tới.

Hứa Chử không chút do dự, trước nâng lên cánh tay trái kẹp lấy đã đâm tới hai côn trường thương, tay phải một tay cầm đao, vung lên cánh tay đem trảm mã đao vẽ ra một cái nửa vòng tròn, lấy lôi đình vạn quân chi thế tới nhất chiêu quét ngang ngàn quân, trảm mã đao xẹt qua bốn gã trường thương khăn vàng binh binh khí, thật lớn lực lượng trực tiếp đưa bọn họ đánh bay..

Không có bất luận cái gì hoa thức cùng mưu lợi, thuần túy lấy lực vật lộn, trong đó càng có hai người trực tiếp bị sống sờ sờ đánh chết.

Hà Mạn nhấp nhấp miệng. Vạn không nghĩ tới này khối xương cốt cư nhiên như thế khó gặm!

Bất quá hắn hiện tại cũng đã nhìn ra tới Hứa Chử chính là cái này nông hộ dẫn đầu giả, cũng là này đó bên trong trang cư dân linh hồn nơi, liền tính giết không được hắn, nhưng chỉ cần đem hắn kiềm chế ở chỗ này, bên trong trang những người khác liền không là vấn đề!

Cái này bên trong trang nhiều nhất bất quá mấy nghìn người, người già phụ nữ và trẻ em còn chiếm sáu bảy thành, có thể cùng bên ta giao thủ nam đinh nhiều nhất bất quá một ngàn nhiều người mà thôi, bên ta có gần vạn sĩ tốt, đem bọn họ sát tịnh bất quá là dựa vào thời gian mà thôi.

Lúc này, bốn phía đuổi tới bên này chi viện khăn vàng binh càng ngày càng nhiều, đem Hứa Chử bao quanh vây quanh, không lộ ra

chút nào thông lộ, chỉ là dụng binh nhận bốn phương tám hướng kiềm chế trụ hắn……

Mặc cho Hứa Chử lại là kiêu dũng, dưới loại tình huống này lại có thể như thế nào? Chính hắn một người lại có thể sát, lại có tác dụng gì?

Hứa Chử thấy chết không sờn, vui mừng không sợ, trong tay trảm mã đao lại là thật mạnh về phía trước hoành phách, ba gã khăn vàng binh theo tiếng té ngã.

Nhưng đồng thời, Hứa Chử phía sau khăn vàng binh lính cũng đồng thời bắt được khe hở, mấy cái khảm đao chiếu hắn phía sau không môn bổ tới, tuy rằng bị Hứa Chử xoay người ngăn trở yếu hại bộ vị, nhưng có hai thanh đao lại chém vào Hứa Chử khoan thô cánh tay thượng, để lại lưỡng đạo thật mạnh vết máu.

Hà Mạn điên cuồng kêu to: “Đúng vậy, cứ như vậy! Vây! Vây khốn hắn! Đem hắn vây chết! Lão tử không cần sống!”

Liền ở Hà Mạn kêu gọi cùng thời khắc đó, khăn vàng quân phía sau trá nhiên vang lên một trận trầm trọng tiếng kèn.

“Ô ô ô ô ô ~~~!”

Thanh âm thâm trầm, tựa hoãn thật tật, lan tràn ở trong trời đêm, kèn trong thanh âm phảng phất ẩn chứa nùng liệt sát khí.

Hà Mạn mặt tức thì trắng.

Này từ trọng Ketone thiết đúc thành tiếng kèn âm, đối với Hà Mạn tới nói ở quen thuộc bất quá…… Đây là Hán triều quan quân đặc có tiết tấu…… Giữa hàm nghĩa đơn giản sáng tỏ, đại biểu cho —— tiến công!

Hiện giờ này đáng chết bất tử giác thanh tại hậu phương vang lên…… Đại biểu cho cái gì?

Hà Mạn hoảng sợ quay đầu hướng về phía sau nhìn lại!

Hán quân thuẫn binh cùng trường kích binh chia làm bốn đội, từ hai gã giáo úy cùng hai gã đô úy phân biệt thống soái, sơn hô hải khiếu, đâm thẳng khăn vàng quân sau trận!

Giờ phút này khăn vàng quân một lòng một dạ tất cả đều ở như thế nào đánh hạ hứa trang, bên trong trang lương thực cùng gia súc đã làm cho bọn họ đỏ mắt, hoa mắt ù tai bọn họ lý trí…… Phía sau gối giáo chờ sáng hán quân, dưới tình huống như vậy đó là có thể lấy khăn vàng tánh mạng đoạt mệnh chủy thủ!

Cửa sau hào vô phòng bị quân trận thực mau đã bị bốn lộ Từ Châu quân hướng thành bốn đoạn, ngạnh sinh sinh tư khai ba cái chỗ hổng, khiến cho hán quân binh mã không ngừng hướng này trong trận kích động.

Từ Châu quân trung quân trong vòng, Đào Thương cùng Mi Phương cùng nhau nương cây đuốc quan sát phía trước chiến sự.

Đây là Đào Thương lần đầu tiên lâm trận thấy chân chính chiến tranh: Tuy rằng sắc trời đen nhánh, chỉ có cây đuốc chiếu sáng, nhưng là nơi xa bên trong trang ẩu đả chinh chiến tình hình vẫn là mơ hồ ánh vào Đào Thương mi mắt.

Đao qua nhập thể bắn băng nhượng lại người rùng mình máu tươi, tới gần tử vong người phát ra làm người tim đập nhanh kêu rên, này đó đều làm Đào Thương ngũ tạng lục phủ giống giảo ở cùng nhau, vô cùng khó chịu.

Nói trắng ra là liền một loại cảm giác…… Tưởng phun…… Nhưng thân là giám quân, Đào Thương lại tuyệt không có thể ở tam quân trước mặt làm trò cười cho thiên hạ, tưởng phun cũng không thể phun.

Đào Thương đem đầu chuyển qua đi, nhìn nhìn bên người Mi Phương.

Mi Phương miễn cưỡng cũng coi như là lần đầu tiên thượng chiến trường…… Hắn so Đào Thương càng tranh đua, trực tiếp phun ra.

Cúi đầu nhìn lướt qua Mi Phương phun trên mặt đất dơ bẩn vật, Đào Thương đem ngựa hướng về mặt bên xê dịch. Dựa

Xa chút…… Quá bẩn, ghê tởm người.

“Mi huynh, theo ý kiến của ngươi, này chiến chúng ta phần thắng nhiều ít?” Đào Thương chiêu quá giơ cây đuốc binh lính đến phụ cận, híp mắt lại tiếp tục nhìn ra xa nơi xa.

Mi Phương phun xong rồi, dùng tay trực tiếp sờ sờ miệng, loại này hành vi lại là chọc đến Đào Thương một trận nhíu mày.

Mi Phương nhưng thật ra tự mình cảm giác rất là tốt đẹp, nói: “Khăn vàng tuy cũng thiện chiến, nhưng này trận hình đã loạn, cũng lâm vào bên trong trang khó có thể thoát ra, ta Từ Châu quân dù sao cũng là châu quận quan quân, quân giới trang bị xa ở quân giặc chi trường, lại là dĩ dật đãi lao, này chiến tất hoạch toàn công!”

Đào Thương gật gật đầu, Mi Phương lời này hắn tin.

Tuy rằng Mi Phương lâm trận kinh nghiệm cơ hồ không có, nhưng đối thời đại này vũ khí chiến trận hẳn là hiểu biết không ít, đảo không phải nói hắn bản nhân thật tốt học, rốt cuộc xuất thân gia cảnh ở nơi đó bãi…… Binh pháp chiến trận chương trình học từ nhỏ hẳn là lạc không dưới.

Chớ coi khinh này đó binh thư giản độc, thời đại này thư tịch chính là trân quý vật phẩm, cơm đều ăn không đủ no niên đại, in ấn nghiệp lại tương đối lạc hậu, đọc sách chính là lớn nhất hàng xa xỉ!

Nói chuyện chi gian, khăn vàng quân binh mã đã hoàn toàn tán loạn lên, liền như Mi Phương lời nói, khăn vàng quân tại đây loại trạng thái phía dưới đối Từ Châu quân đột nhiên tập kích, căn bản vô lực đánh trả.

Mắt thấy Hà Mạn hốt hoảng chỉ huy binh mã xoay người chống đỡ Từ Châu quân, Hứa Chử dính đầy vết máu mặt không khỏi sầu thảm cười.

Giờ này khắc này, cũng bất chấp những cái đó trộm heo tặc quân vì sao tới trợ giúp chính mình…… Chậm trễ chi cấp, là chạy nhanh tổ chức bên trong trang binh lính vãn hồi xu hướng suy tàn.

Hứa Chử thừa cơ lui về bên trong trang, tìm được hai cái cả người tắm máu dân binh, giương giọng nói: “Làm còn có thể giết địch các huynh đệ tập kết tại đây, tùy mỗ gia theo cường đạo đường lui đi phía trước hướng…… Người già phụ nữ và trẻ em hướng thôn trang phía sau di động, đừng làm bọn họ lại ở tiền tuyến chém giết, tốc tốc đi làm!”

Theo Hứa Chử mệnh lệnh rải rác mở ra, bên trong trang dân binh cùng phụ nữ và trẻ em nhóm đều phấn chấn, giống như ở trong địa ngục chuyển qua một vòng lại về tới dương gian quỷ hồn giống nhau, lập tức gian, tổ chức binh mã tổ chức binh mã, di chuyển phụ nữ và trẻ em di chuyển phụ nữ và trẻ em, toàn bộ bên trong trang người đều y theo Hứa Chử mệnh lệnh có điều không nhứ nhanh chóng hành động.

Theo thời gian di chuyển cùng Từ Châu quân đã đến, tam phương binh mã công thủ đổi chỗ, hứa trang phản kích chiến cũng là khai hỏa.

------oOo------

Chương 18: hóa thù thành bạn?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa bên trong trang phản kích chiến khai hỏa!

Hứa trang bên ngoài, khăn vàng quân sau trận đã bị Từ Châu quân phá tan, cổ động tiếp tục tiến công tiếng kèn lại một lần vang lên, Từ Châu quân các tướng sĩ hân hoan nhảy nhót, lại bắt đầu ở cấp tiến tiếng kèn trung tổ chức thế công, lại một lần nhằm phía khăn vàng quân ở bên trong trang trước trận.

Sơn băng địa liệt hét hò, Từ Châu các tướng sĩ tầng tầng lớp lớp từ khăn vàng quân trận chỗ hổng trung tiến vào bên trong trang, đối với những cái đó đốt giết đánh cướp khăn vàng binh lính tiến hành đánh chết, mà hứa bên trong trang dân binh tổ chức phản công cũng đã thành hình, gần ngàn hán tử múa may đao thương cũng hoặc là cái cuốc cái cào cùng Từ Châu quân giáp công một chỗ, khiến cho khăn vàng quân thương vong con số kịch liệt bay lên.

Vừa mới còn ở nhân số thượng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối khăn vàng quân giờ phút này biến song quyền khó địch bốn tay, đối mặt lại là tiền hậu giáp kích! Trận thế bị hướng hội sau, có vẻ như vậy bất kham một kích……

Trái lại là hứa trang dân binh giờ phút này đảo có vẻ giống như hổ nhập dương đàn, thế không thể đỡ.

“Gì soái! Thế không thể vãn! Chúng ta vẫn là nhanh lên triệt đi!” Đối mặt đã tan tác suy sút thế cục, khăn vàng các tướng lĩnh tất cả đều luống cuống tay chân, lực khuyên Hà Mạn rút lui.

“Lui! Hướng nào lui?” Hà Mạn thống khổ gào rống nói: “Hán quân sớm có dự mưu…… Tiền hậu giáp kích, tứ phía toàn địch, ngươi làm ta hướng nơi nào lui?!”

Khăn vàng tướng lãnh vội vàng nói: “Gì soái! Dưới trướng nhãi con nhóm túng không thể thoát, ta chờ che chở gì soái, định có thể mở một đường máu!”

“Ta không đi!” Hà Mạn trong mắt tràn ngập tơ máu: “Binh đều đánh không có, còn lưu lão tử làm chi? Đều cho ta nghe, lại có dám nói lui giả, trảm!”

Hà Mạn nói xong lời này, hắn bên người khăn vàng giáo úy không khỏi đều ở trong lòng kêu khổ…… Lần này, là thật sự xong rồi.

Từ Châu quân các tướng sĩ nhanh chóng như tằm ăn lên khăn vàng quân chúng, phảng phất một khối nho nhỏ đê bị con kiến gặm ra lỗ thủng, ngay lập tức hỏng mất, chớp mắt liền bị hồng thủy nuốt hết.

Trượng đánh tới loại trình độ này, liền tính là Đào Thương cũng có thể nhìn ra được tới…… Hứa trang đại cục đã định.

“Báo ~~~!”

Một con lính liên lạc bay nhanh bôn đến Đào Thương cùng Mi Phương trước mặt, nói: “Khởi bẩm mi tướng quân, giám quân! Trước trận Lý đô úy có cáo, khăn vàng trong quân, có nguyện hàng giả, thỉnh mi tướng quân cùng giám quân bảo cho biết.”

Mi Phương quay đầu nhìn về phía Đào Thương, cố vấn nói: “Đại công tử, ngài xem như thế nào?”

Đào Thương trịnh trọng hỏi ngược lại: “Mi huynh ý gì?”

Mi Phương trầm tư một chút, thấp giọng nói: “Bất quá là một đám loạn dân giặc cỏ…… Sát!”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt một chút, tiếp theo đem đầu vặn hướng chiến trường, đủ loại cảm xúc ở trong bất tri bất giác tiếp sung mà đến.

Thương tiếc, thương hại, bất đắc dĩ…… Đủ loại cảm xúc giao tạp ở bên nhau dũng mãnh vào trong óc, vừa mới trên chiến trường chém

giết huyết cảnh, than khóc gào rống, thống khổ khóc thút thít, hỗn loạn đều là này đó tầng dưới chót nhân dân đối với cái này vô tình thời đại giận mắng cùng lên án.

Cái gọi là giặc Khăn Vàng chúng cũng bất quá là phổ phổ thông thông bá tánh mà thôi…… Bọn họ nhu cầu kỳ thật cũng không nhiều, chỉ là một ngụm thức ăn, một mạt ngủ sụp, bất quá là sinh hoạt trên thế giới này, sinh vật cơ bản nhất yêu cầu mà thôi.

Thân là một người, lại chỉ cần cầu hòa súc vật giống nhau nhu cầu, chẳng phải là thời đại này bi ai?

Chính là thời đại này đã liền cơ bản nhất nhu cầu cũng không chịu cho bọn họ thỏa mãn! Nếu không phải cùng đường, ai cũng không muốn đi lên này phản kháng con đường.

Đều là sống sờ sờ người, phản kháng không phải bởi vì lý tưởng cùng dã tâm…… Mà là hoàn cảnh đưa bọn họ từ lương dân bức thành dã thú, mà này đó dã thú hung tàn phệ người cũng gần bất quá là muốn một ngụm mứt chi thực mà thôi.

Bọn họ chỉ là muốn sống đi xuống.

“Nói cho các đô úy cùng giáo úy, trước trận quân địch, vô luận thân cư gì chức, cũng không luận này hàng ý thật giả…… Chuẩn hàng.” Đào Thương gằn từng chữ một phân phó, không có bất luận cái gì do dự.

Mi Phương nghe vậy cả kinh, vội nói: “Đại công tử, chúng ta không có như vậy nhiều lương thực!”

Đào Thương nhẹ nhàng cười, nói: “Cùng lệnh huynh chào hỏi một cái, nhiều kiếm chút lương thảo, Từ Châu so với mặt khác châu quận, lương thảo tương đối giàu có và đông đúc, hẳn là không phải việc khó đi.”

Mi Phương lau mồ hôi, nói: “Chính là liền tính ta cùng với huynh trưởng hưu thư, đãi chờ đến tiếp theo phê quân lương vận để, cũng

muốn hai mươi ngày hướng lên trên, thả còn cần thám báo báo cho ngô huynh lương thảo cần vận hướng nơi nào…… Nhưng trước mắt lương thảo, lại nên như thế nào giải quyết?”

Đánh giặc phải chuẩn bị lương thảo trước, này xác thật là cái vấn đề.

“Ta tới nghĩ cách, mi huynh chiếu ta nói đi làm chính là!” Đào Thương trịnh trọng ngôn nói.

“Chính là……” Mi Phương nói âm có chút suy yếu.

Đào Thương duỗi tay ngăn cản Mi Phương nói đầu, cười nói: “Mi huynh, ngươi tin tưởng ta sao?”

Mi Phương nhẹ nuốt một ngụm nước miếng, hầu kết lăn lộn, làm như có chuyện tưởng nói, nhưng cuối cùng vẫn là ngạnh sinh sinh nghẹn trở về.

Bằng tâm mà nói, Mi Phương thật đánh thật tin tưởng quá Đào Thương vài lần, gần nhất một lần chính là trộm gia súc, kết quả…… Tính, không đề cập tới cũng thế.

*

Từ Châu quân một khi chuẩn hàng, khăn vàng quân liền sôi nổi bỏ binh khí bất chiến, ngay từ đầu chỉ là vài người mà thôi, nhưng chậm rãi liền biến thành mười mấy, mắt thấy bên người chiến hữu sôi nổi tước vũ khí đầu hàng, này liền giống như ôn dịch tản giống nhau, một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, cuối cùng thế nhưng lấy ngàn kế vì đơn vị khăn vàng quân sôi nổi bỏ giới bất chiến.

Này hết thảy, tất cả đều dừng ở Hà Mạn trong mắt, vị này tiệt thiên dạ xoa không khỏi đem hai tròng mắt một bế, giơ thẳng lên trời thở dài.

“Thiên vong ta cũng!”

Tế bắc tương Bào Tín không có thể tiêu diệt chính mình, ven đường quan quân không có tiêu diệt chính mình…… Nhưng không thể tưởng được chính là, làm chính mình phiên thuyền, cư nhiên là như vậy một cái nho nhỏ thôn trang.

Tựa hồ là ông trời cố ý trào phúng Hà Mạn, lấy Hứa Chử cầm đầu một chúng dân quân cùng lấy Đào Thương, Mi Phương cầm đầu một chúng Từ Châu quân giờ phút này cư nhiên đồng thời xông tới.

Thật sự là lớn lao châm chọc.

Đã biết Hà Mạn là tặc đầu, Đào Thương ở Từ Châu quân tướng sĩ dưới sự bảo vệ, đi tới vị này còn sót lại mười hơn người tặc đầu trước mặt mấy trượng nơi, giương giọng nói: “Nhận thua đi.”

Hà Mạn sắc mặt lãnh lệ, suất lĩnh còn thừa thủ hạ hướng về Đào Thương phóng đi, lại bị Từ Châu quân một trận mưa tên bức trụ.

Nhìn đã bị buộc đến tuyệt cảnh Hà Mạn, Đào Thương lại một lần giương giọng nói: “Hàng giả, miễn tử!”

Mi Phương giục ngựa tiến lên, thấp giọng nói: “Đại công tử, người khác liền thôi, người này là là này chi khăn vàng tặc đầu, lưu chi khủng chọc phê bình.”

Hà Mạn đối Đào Thương nói mắt điếc tai ngơ, mọi nơi xem xét một vòng, mắt thấy tứ phía toàn địch, mà vòng vây bên ngoài, truyền đến cơ hồ đều là lớn tiếng xin hàng tiếng hô, cũng có binh khí ném mà thanh âm.

Hà Mạn khóc…… Ngắn ngủn trong nháy mắt, chính mình hết thảy tất cả đều mai một ở này phiến tử vong vòng vây.

“Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập, tuổi ở giáp, thiên hạ đại cát!!” Hà Mạn phát ra cuối cùng than khóc, sau đó cử đao liền hướng về chính mình trên cổ hủy diệt.

“Gì soái! Gì soái!”

Khăn vàng hộ vệ trăm triệu không nghĩ tới sẽ có như vậy đột phát tình huống, sôi nổi xông lên đi muốn đoạt hạ Hà Mạn trong tay đao…… Tiếc rằng không như mong muốn, sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, chờ đến đao đoạt lấy tới thời điểm, Hà Mạn đã che lại phun huyết cổ, không cam lòng trừng mắt tròn trịa hai mắt, ngã xuống đất khí tuyệt.

Sơ bình nguyên niên, làm hại Trung Châu mây bay khăn vàng bộ ở tiếu mà vì Từ Châu quân sở bại, cừ soái Hà Mạn bỏ mình, mây bay khăn vàng bộ trừ người chết ngoại, đại bộ phận hàng Từ Châu quân, hàng giả đạt 5000 hơn người.

*

Trần ai lạc định, sắc trời tảng sáng. Từ Châu quân giáo úy, đô úy cập trăm người đem, toàn bộ đều đi xử lý giải quyết tốt hậu quả công việc, mà Đào Thương cùng Mi Phương còn lại là ở soái trướng nội thương thảo kế tiếp sự.

Mi Phương một bên loạng choạng đầu, một bên có chút không hiểu nói: “May này chi khăn vàng binh mã là từ tế bắc lưu vong đến nơi đây tới, này dọc theo đường đi lão nhược bệnh tàn trên cơ bản chết đều không sai biệt lắm! Dư lại còn tính tinh tráng…… Bằng không nếu lại kẹp bọc người già phụ nữ và trẻ em, đại công tử chẳng lẽ còn đem bọn họ đều thu hàng không thành?”

Đào Thương đùa nghịch trên tay một khối không biết từ nào nhặt được tàn giáp mảnh nhỏ, một bên đùa nghịch một bên nói: “Vậy đều thu hàng, một người vui không bằng mọi người cùng vui.”

Mi Phương nghe vậy thiếu chút nữa chán nản: “Mạt tướng chính là nhạc không ra! Đại công tử, chúng ta lương thảo vốn dĩ cũng đủ dùng! Nhưng lập tức trống rỗng nhiều ra vài ngàn người, này liền trực tiếp đem lương thảo háo đi một nửa!!! Hơn nữa những người này đều là hoang dân xuất thân, chưa từng trải qua quỹ đạo quân lữ dạy dỗ! Dùng được với không dùng được không nói, còn phải nơi chốn đề phòng bọn họ, hà tất đâu? Không bằng giết thống khoái!”

Đào Thương không có trực tiếp trả lời Mi Phương, chỉ là ngửa đầu nhìn trời, suy nghĩ một hồi, nói: “Có một số việc, mi huynh không thể chỉ xem trước mắt, nếu muốn đến lâu dài chút…… Hiện tại ngươi khả năng nhìn không thấu, nhưng ngày sau ngươi nhất định sẽ minh bạch ta làm như vậy lý do, giết người không phải giải quyết vấn đề căn bản con đường, quá độ tàn sát chỉ biết khiến cho càng nhiều suy nhược lâu ngày. Trên đời này sự cùng lý đều là quay chung quanh người đi làm…… Ngươi đem người đều sát sạch sẽ, hết thảy đều là hư nói.”

Mi Phương nghe vậy không khỏi chán nản: “Xa không nói, nhưng lương thực sự làm sao bây giờ?”

Đào Thương nhàn nhạt cong môi cười, nói: “Ta sẽ ở lương tẫn phía trước nghĩ ra biện pháp, mi huynh không cần nhọc lòng.”

Mi Phương tuy rằng lý giải không đến Đào Thương làm như vậy lý do, nhưng đối mặt thân là giám quân thứ sử trưởng công tử, cũng không hảo nói nhiều cái gì…… Rốt cuộc này dọc theo đường đi khẩn cấp tình huống đều là Đào Thương ở quyết định…… Tuy rằng hắn tuổi tác thực nhẹ, nhưng biểu hiện ra thành thục cùng đanh đá chua ngoa muốn xa xa cường với chính mình, không biết từ khi nào bắt đầu, Mi Phương trong lòng cư nhiên đối Đào Thương sinh ra một loại ỷ lại, dần dần đem hắn trở thành chủ tâm chi cốt.

Đang nói gian, trướng ngoại một người thị vệ tiến đến bẩm báo: “Mi tướng quân, đại công tử, viên môn ngoại, tự xưng tiếu quận Hứa Chử hán tử, đặc tới thỉnh thấy.”

Đào Thương làm như sớm có điều liêu, gật đầu nói: “Làm hắn vào đi.”

Mi Phương thần sắc căng thẳng, đôi mắt lộc cộc lộc cộc vừa chuyển: “Thằng nhãi này làm sao tới?”

Đào Thương lộ ra một tia ôn hòa tươi cười, nói: “Hứa Chử lần trước tới ta quân trước trận chửi bậy, lại tuyên bố làm ta chờ bồi thường, thậm chí còn muốn cho ta đem ngươi giao ra đi…… Nhưng ta chờ

lấy ơn báo oán không so đo hiềm khích trước đây, hoa bó lớn sức lực trợ hắn bảo vệ cho thôn trang, chỉ cần này anh chàng lỗ mãng còn tính cá nhân, . com há có thể không cảm động nước mắt đan xen?”

Mi Phương lau mồ hôi, chột dạ nói: “Phải không? Đại công tử ý tưởng không khỏi thiên chân, mạt tướng cảm thấy hắn giống như không phải như vậy phân rõ phải trái người……”

Giọng nói lạc khi, liền nghe trướng ngoại truyền đến một trận trầm trọng mà dồn dập bước đi thanh, không đợi Đào Thương cùng Mi Phương làm ra bất luận cái gì phản ứng, lều trại mành đã là bị người “Hô” kéo ra.

Hứa Chử ăn mặc một kiện đoản quái, thượng thân ở trần ngực mọc đầy hắc mao, đầy mặt đỏ đậm, giống như hung thần ác sát mà xâm nhập trong trướng, mắng to nói: “Họ mi! Cư nhiên dám thừa khăn vàng giặc cỏ công trang sấn loạn đánh cướp, âm thầm đánh cắp mỗ gia gia súc!”

Đào Thương nghe xong lời này tức khắc ngây ngẩn cả người.

Bên kia sương Mi Phương sớm đã là sợ tới mức hồn vía lên mây, lại vẫn là ngạnh chống chửi nói: “Ngươi này mọi rợ chớ có xuất khẩu đả thương người! Bổn đem khi nào trộm ngươi gia súc?”

Hứa Chử hai tròng mắt trợn mắt: “Còn dám giảo biện?! Ta bên trong trang hài đồng tận mắt nhìn thấy, làm sao có giả? Chẳng lẽ vài tuổi đại oa oa còn sẽ oan uổng ngươi không thành!”

Đào Thương mãnh vừa chuyển đầu nhìn về phía Mi Phương: “Thực sự có việc này?”

Mi Phương hít hít cái mũi, hừ nói: “Ta chờ xuất binh giúp ngươi treo cổ cường đạo, phí bao lớn sức lực? Dắt ngươi hai đầu gia súc bổ bổ nguyên khí, làm sao vậy?”

Hứa Chử trời sinh tính dữ dằn, đâu thèm Mi Phương biện giải nhiều như vậy, không khỏi phân trần một chân trực tiếp đá qua đi: “Ném con mẹ ngươi!”

Giống như tay gấu đại cự chân đặng ở Mi Phương ngực, Mi Phương hai mắt vừa lật trực tiếp bay ngược đi ra ngoài, phá tan lều trại trực tiếp bay ra trướng ngoại.

Đào Thương giật mình há to miệng.

Vốn tưởng rằng đem Hứa Chử kết giao xuống dưới, không từng tưởng Mi Phương này heo đồng đội tính xấu không đổi!

Đêm qua bao vây tiêu diệt khăn vàng quân không đương còn có thể rút ra không tới phái người đi trộm gia súc?…… Trộm liền trộm đi, tay chân không nhanh nhẹn lại bị người bắt được nhược điểm!

Quay đầu lại nói cái gì cũng đến đem thằng nhãi này phiến!

------oOo------

Chương 19: tây hành Dĩnh Xuyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mi Phương nằm trên mặt đất đau thẳng hừ hừ, Hứa Chử thở hổn hển, tựa hồ còn không giải hận, đại chuông đồng mắt mắt lộc cộc vừa chuyển, tưởng lại thêm vào hai chân.

Thình lình nghe phía sau ‘ tư kéo ’ một thanh âm vang lên, Hứa Chử lỗ tai nhanh nhạy khẩn, lập tức liền nghe ra tới…… Đó là tiểu nỏ kéo huyền thanh âm.

Quay đầu đi, lại thấy Đào Thương trong tay nắm một thanh tinh xảo tiểu nỏ, ngồi ngay ngắn ở chủ vị thượng, tả hữu lắc nhẹ, chính qua lại nhắm chuẩn chính mình.

Nỏ rất nhỏ, nhưng khoảng cách thân cận quá, nhìn cũng thực dọa người.

Đào Thương như cũ là như vậy một bộ khiêm khiêm quân tử hiền lành bộ dạng, hắn lễ phép mà hướng về phía Hứa Chử gật gật đầu, nói: “Hứa tráng sĩ, ở ta soái doanh trung đá ta quân chủ tướng, qua điểm đi?”

Hứa Chử trên mặt dữ tợn run rẩy, làm như rất là khó chịu, nhưng nhìn Đào Thương trong tay chỉ vào chính mình nỏ……

Uy lực khẳng định là so ra kém đại hoàng nỏ, nhưng tại đây nhỏ hẹp doanh trại bên trong, ai thượng một chút cũng rất phiền toái……

Tính, kia hai chân không thêm vào.

“Mỗ gia lại không phải cố ý tìm hắn đen đủi, ai làm thằng nhãi này thừa loạn trộm đạo, giáo huấn hắn một chút, cũng làm hắn biết

được mỗ gia lợi hại.”

Đào Thương bất mãn nói: “Hứa tráng sĩ, không phải đào mỗ nói ngươi không phải, chúng ta ân oán tạm thời bất luận, ta đường đường Từ Châu quan quân, đại buổi tối có giác không ngủ trợ ngươi bình định cường đạo, bảo ngươi hứa trang tránh cho tai họa ngập đầu…… Ngươi không cảm thấy ngươi thiếu ta một cái cảm ơn sao?”

Hứa Chử nghe vậy dừng một chút, đột nhiên quỳ một gối, hướng về phía Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Đào đại công tử, ta Hứa Chử tuy là một giới bạch thân mãng phu, nhưng cũng biết đại trượng phu lập với trong thiên địa, có ân đương báo đạo lý! Đêm qua nếu không có đại công tử tương trợ, mỗ toàn trang trên dưới, chỉ sợ không một người có thể đến tồn, này ân này đức, mỗ gia cuộc đời này khó báo, vô cùng cảm kích!”

Đào Thương buông cung nỏ, lộ ra một cái ấm áp thân thiết tươi cười: “Lúc này mới đối sao, đây mới là chúng ta phải nói nói, hiện giờ chúng ta cũng coi như là cùng nhau khiêng quá thương đồng liêu chiến hữu, sao có thể vừa thấy mặt liền đánh đánh giết giết, có vẻ nhiều xa lạ…… Tráng sĩ mau đứng lên.”

Hứa Chử dùng tay phác phác đầu gối thổ, cũng không đợi Đào Thương tới đỡ, liền lo chính mình đứng dậy, nói: “Đào đại công tử nói chính là, mỗ gia tới khi ước nguyện ban đầu vốn cũng là muốn cảm tạ ngươi…… Ai từng tưởng vừa thấy cái này họ mi, liền giận sôi máu, hoảng hốt chi gian liền động thủ…… Đào đại công tử, nếu không ngươi phái người tấu mỗ gia mấy chục quân trượng, cũng coi như là cấp mi tướng quân ra một ngụm ác khí.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Kia như thế nào khiến cho, ta Đào gia người luôn luôn lấy quân tử xưng hậu thế, làm sao có thể đối bằng hữu hành này bất nghĩa việc.”

Mi Phương lúc này rầm rì đứng dậy, nghe vậy không khỏi cả giận nói: “Ngươi đối hắn là trượng nghĩa…… Ta đây này một chân liền bạch ăn?”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Hứa Chử tay đã đáp thượng Mi Phương bả vai, trên mặt lộ ra cười dữ tợn: “Mi tướng quân tuy rằng ba lần bốn lượt trộm mỗ gia gia súc, nhưng mỗ gia vừa mới chợt ra tay cũng là không nên, nếu không, tướng quân tấu còn mỗ gia mấy quyền? Cũng coi như là mỗ gia liêu biểu tâm ý.”

Tôn tử!

Mi Phương trong lòng tức giận mắng, trên mặt lại không thể không bài trừ một cái so với khóc còn khó coi hơn gương mặt tươi cười, nói: “Tục ngữ nói mới gặp xa lạ, tái kiến quen biết, chúng ta này đều lần thứ ba gặp nhau, kia cũng coi như là lão người quen. Đá một chân liền đá một chân đi, ta làm sao có thể lấy quyền còn quyền, lấy chân còn chân.”

Hứa Chử cười lạnh nói: “Thục về thục, ngươi trộm mỗ gia gia súc, bồi thường vẫn là muốn phó!”

Mi Phương nhìn Hứa Chử nắm lấy chính mình bả vai bàn tay to, kia giống như sa bát giống nhau nắm tay hoảng hắn váng đầu hoa mắt, trên mặt tươi cười càng nùng liệt: “Hảo thuyết hảo thuyết, ta huynh đệ ai với ai a.”

Mi Phương biểu hiện thật sự là đoạt mắt uất ức, đoạt mắt đến Đào Thương nhìn không được, mở miệng ngắt lời.

“Hứa tráng sĩ, các hạ võ nghệ siêu quần, dũng lực hơn người, mai một ở sơn dã trung không khỏi quá đáng tiếc, ta phụ Đào Khiêm đào thứ sử, tố có quân tử nhân nghĩa chi danh, hứa huynh không bằng đến chúng ta Từ Châu quân tới, lấy hứa huynh thân thủ, gì sầu tương lai không công thành danh toại?”

Hứa Chử trầm mặc một hồi, sau một lúc lâu mới vừa rồi nói: “Nói thật, Từ Châu Đào Khiêm tuy có quân tử chi danh, nhưng làm việc cũng không cùng mỗ gia ăn uống…… Bất quá Đào đại công tử là ta hứa trang ân nhân, ta Hứa Chử lại không còn gì nữa có thể báo đáp Đào đại công tử, chỉ có này một cái tánh mạng, cũng thế…… Chỉ là có hai việc đại công tử cần đến y mới là.”

Đào Thương trong lòng rất là nhảy nhót, cao hứng chi vinh bộc lộ ra ngoài: “Hứa tráng sĩ muốn xác nhận chính là nào hai việc?”

Hứa Chử trả lời: “Mỗ gia cần phải cùng bên trong trang tông tộc binh lính cùng nhau đi bộ đội, Đào đại công tử quản cơm quản no không?”

Đào Thương thật mạnh gật đầu: “Ngươi này vấn đề hỏi rất là đúng trọng tâm…… Không tật xấu!! Từ Châu lương thảo trữ hàng còn tính tràn đầy, đói không các ngươi!”

Hứa Chử lại hỏi: “Mỗ gia vì Đào đại công tử hiệu lực chiến trường, tương lai có thể hết khổ không?”

Đào Thương giơ tay một lóng tay Mi Phương: “Hứa tráng sĩ xem ta vị này tam quân chủ tướng như thế nào?”

Hứa Chử mắt lé nhìn Mi Phương liếc mắt một cái, trong miệng băng ra hai chữ: “Cứt chó.”

Đào Thương gật đầu tỏ vẻ tán đồng: “Cứt chó đều xuất đầu, ngươi sợ cái gì?”

Hứa Chử nghe vậy, chắp tay cất cao giọng nói: “Một khi đã như vậy, mỗ gia không có hai lời, sau đó liền hồi bên trong trang, chuẩn bị tông tộc binh lính, tiến đến Đào đại công tử trướng hạ nghe dùng! Sau này đao thế núi hiểm trở trở, không chối từ! Mong rằng Đào đại công tử chớ quên hôm nay chi ngôn!”

Đào Thương tâm lúc này thả lỏng nhiều, cao hứng nói: “Ta phải Trọng Khang, như đến Phàn Khoái rồi!”

Hứa Chử lại cùng Đào Thương nói: “Đại công tử, mỗ gia lãnh bên trong trang tông tộc binh lính nhưng nhập quân lữ giả, ước không đủ ngàn, nhưng còn thừa bên trong trang lão ấu sau này lại không thể dựa vào, không biết công tử có không chuẩn này dời vào Từ Châu cảnh nội? Cũng hảo lại tòng quân nam đinh nhóm nỗi lo về sau.”

Đào Thương cười nói: “Cái này không có vấn đề, quay đầu lại ta hưu thư một phong, sính đưa cho gia phụ, Từ Châu cảnh nội tự nhiên sẽ có điều điều hành.”

Hứa Chử thoải mái một nhạc, nói: “Như thế, mỗ gia lại vô ưu rồi!”

“Có một việc, mong rằng Trọng Khang huynh có thể giúp ta.” Đào Thương châm chước một chút, nói: “Lần trước quy hàng đã tới tới khăn vàng quân, tổng cộng 4000 hơn người, hiện tại đối với những người này thu phục phương pháp, ta bên này không có gì nắm chắc…… Đào mỗ không có mang quá binh, mi tướng quân cũng là thiển đọc binh thư, Hứa tướng quân lâu mang dân binh, không biết có biện pháp gì không?”

Hứa Chử sang sảng nói: “Việc này lại nói tiếp khó, nhưng kỳ thật cũng đơn giản, khăn vàng chi chúng, phần lớn toàn vì giặc cỏ, nhân chặt đứt sinh tồn chi đạo cho nên thành tặc tử, Đào đại công tử hợp nhất bọn họ, đầu tiên đó là muốn bảo đảm bọn họ sinh lộ, này thức ăn đó là trọng trung bên trong.”

Dừng một chút, Hứa Chử tiếp tục nói: “Bảo đảm thức ăn lúc sau, liền có thể từng bước thu này tâm, nhưng đem đầu hàng khăn vàng quân chia làm tám truân, mỗi truân 500 người, thiết phu trưởng, này hạ lại lấy trăm người dài chừng thúc, 4000 người lại thiết một đô úy, tầng tầng giám chế, đương không quá đáng ngại.”

Đào Thương nhìn Hứa Chử một hồi, đột nhiên mở miệng nói: “Chúng ta Từ Châu binh tướng đều là quan quân, biên chế cùng quản lý phương thức đều cùng dân binh bất đồng, hứa huynh lâu mang dân binh, lại có lực chấn nhiếp, quản lý này đó khăn vàng tổng đô úy chi chức, liền thỉnh ngươi đại lao đi…… Những cái đó phu trưởng cùng trăm người trường toàn từ ngươi tông tộc đội quân con em tuyển chọn, như thế nào?”

“Này…… Đào đại công tử, mỗ gia sơ tới sẵn sàng góp sức, Đào đại công tử liền đem này gánh nặng giao phó với ta, không khỏi có chút qua loa đi, mỗ gia không dám gánh này trọng trách.” Hứa Chử trăm triệu không nghĩ tới, chính mình vừa mới đến cậy nhờ đến Đào

Thương dưới trướng, Đào Thương liền cho chính mình như vậy một bộ gánh nặng…… 4000 dư hàng tốt đều do chính mình thống soái, loại này quyết đoán cùng tín nhiệm, thật là làm Hứa Chử đối Đào Thương lau mắt mà nhìn.

Đào Thương vỗ vỗ Hứa Chử bả vai, nói: “Nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi, người tẫn kỳ tài dụng hết này dùng, này chi binh mã muốn ở trong khoảng thời gian ngắn dung nhập ta quân, dựa ta hoặc là dựa mi tướng quân đều không được, cũng chỉ có hứa huynh có thể gánh này trọng trách, liền tính ta thỉnh hứa huynh giúp một chút!”

Lời nói đều nói đến này phân thượng, tuy là Hứa Chử tính cách táo bạo hung hãn, trong lòng cũng không khỏi có chút cảm động, chắp tay nói: “Đã mông đại công tử như thế quá yêu, mỗ gia dám không tòng mệnh!”

Sơ bình nguyên niên, Từ Châu tây chinh quân thu tiêu diệt mây bay khăn vàng quân sau, Hứa Chử lại tổ chức dưới trướng tông tộc binh lính quy phụ.

Đào Thương dựa theo Hứa Chử phương pháp đem 4000 khăn vàng quân chia làm tám truân, giao cho Hứa Chử thống lĩnh, một hàng binh mã chỉnh đốn và sắp đặt xong sau liền hướng về Khổng Trụ nơi Dĩnh Xuyên tiến quân.

Dĩnh Xuyên quận lấy Dĩnh thủy được gọi là, lãnh huyện mười tám, trị nơi Dương Địch huyện, Dương Địch ở Trung Nguyên chư trong thành là thuộc về tới gần nam duyên trung tâm thành thị, com mà chỗ Phục Ngưu Sơn dư mạch cùng Dự Châu đông Bình Nguyên quá độ mảnh đất, được xưng Hoa Hạ đệ nhất đều, từng vì cuồn cuộn Trung Hoa cái thứ nhất nô lệ chế vương triều hạ triều lập thủ đô chỗ.

Hạ triều đến Đông Hán, cũng trải qua hai ngàn năm hơn đã lâu thời gian, khi đến sơ bình nguyên niên, Dĩnh Xuyên nhân này đã lâu lịch sử cùng đặc thù dài dòng văn hóa kéo dài, đã là trở thành Trung Nguyên nội địa một đại văn hóa trung tâm.

Đời nhà Hán tư học trải rộng Trung Nguyên các nơi, nhiên nếu luận nhất thịnh, tự nhiên vẫn là lấy Dĩnh Xuyên là chủ!

Làm trường học cũng cùng khai chợ bán thức ăn giống nhau, thích tụ đôi, danh sĩ đại nho đều ở Dĩnh Xuyên khai quán thu đồ đệ, dần dà, hơi có danh vọng giả cũng hoặc là tư học đại gia, cũng đều đem tư học di chuyển đến tận đây, thật sự là trăm hoa đua nở.

Mà ở cái này thời kỳ từ Dĩnh Xuyên tư học đi ra danh nhân, danh vọng cao nhất giả không thể nghi ngờ chính là Tuân Úc, Tuân Du, Quách Gia, Hí Chí Tài chờ.

Đương nhiên này đó danh nhân đã cơ bản từ tư học tốt nghiệp, Đào Thương tưởng ở to như vậy Dĩnh Xuyên mười tám châu huyện tìm được những người này, không khác biển rộng tìm kim, huống chi bọn họ cũng chưa chắc còn lưu tại nơi này…… Liền tính lưu tại nơi này, Đào Thương đi tìm bọn họ, bọn họ cũng chưa chắc nước tiểu Đào Thương này một hồ.

Được đến Hứa Chử cống hiến là bởi vì cơ duyên xảo hợp hạ có mây bay khăn vàng quân này chi cộng đồng địch nhân, Đào Thương không có khả năng trông cậy vào lại có khăn vàng quân lại đây tấn công Dĩnh Xuyên học đường, cho hắn kết giao Dĩnh Xuyên nhân tài cơ hội.

Mãn nào tìm tòi đỉnh cấp mưu thần võ tướng, tán vương bát khí trang thiên tài, đó là bị bảy màu tường vân bao phủ người may mắn mới có thể làm được sự, Đào Thương thực thực tế, hắn đến đem mắt ba trước sự giải quyết minh bạch.

Ở Dĩnh Xuyên chỉ làm một chuyện, đó chính là tìm Dự Châu thứ sử Khổng Trụ…… Nhìn xem có thể hay không làm hắn hỗ trợ đem lương thực vấn đề giải quyết.

Rốt cuộc liền như lúc trước Mi Phương lời nói, khăn vàng quân cùng Hứa Chử tông tộc đội quân con em gia nhập, đó là trống rỗng nhiều ra 5000 nhiều trương ăn cơm miệng a.

------oOo------

Chương 20: Dự Châu thứ sử Khổng Trụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dự Châu thứ sử Khổng Trụ, từng cùng danh sĩ phù hòa hợp bạn tri kỉ, sau lại vì này sở tiến cử, ở Trần Lưu thái thú dưới trướng nhậm thượng kế lại, chính là văn chức.

Không nghĩ sau lại đuổi kịp Đổng Trác cầm quyền, bởi vì Đổng Trác muốn thu mua nhân tâm, cho nên đại lượng phân công danh sĩ, trong đó liền bao gồm Khổng Trụ, hơn nữa lợi thế cấp cũng rất lớn, trực tiếp phong cái Dự Châu thứ sử.

Ban đầu bất quá là một cái chỉ có hư danh văn chức lại, đột nhiên chi gian lại bị lên chức thành một phương trấn thủ, Khổng Trụ hạnh phúc đều phải nổ mạnh.

Nhưng hạnh phúc giây lát lướt qua, một cái không cẩn thận, các lộ chư hầu lại sôi nổi hưởng ứng giả mạo chỉ dụ vua, tạo thành thảo phạt Đổng Trác liên quân.

Vốn dĩ Khổng Trụ thành một phương trấn thủ, lý nên thoải mái dễ chịu thống lĩnh một phương, hảo hảo khoe khoang mấy năm…… Nào từng tưởng không đợi mấy tháng, liền quán thượng như vậy nhất hào tử sự.

Vốn dĩ tưởng không trộn lẫn, kết quả lại thu được sau tướng quân Viên Thuật tự mình viết thư từ, mời Khổng Trụ cùng nhập minh.

Nói là mời, nhưng Viên Thuật thư từ bên trong liền đe dọa mang áp chế, lời trong lời ngoài ngữ khí rất giống là ăn định rồi Khổng Trụ bổng lão nhị, Khổng Trụ vốn dĩ liền nhát gan, bị Viên Thuật như vậy một đe dọa, cũng mặc kệ Đổng Trác dìu dắt chi ân, lập tức đáp ứng nhập minh.

Nhưng đáp ứng nhập minh đưa về minh, Khổng Trụ đối với như thế nào xuất binh sự vẫn là khó khăn, hắn mới vừa tiền nhiệm không mấy tháng, mông còn không có ấp nhiệt, dưới trướng binh mã cùng chính sự cũng không hoàn toàn nắm giữ…… Giờ phút này làm hắn xuất binh, nói thật hắn liền dưới trướng tướng lãnh cùng giáo úy danh còn nhận toàn, xuất binh quả thực chính là chê cười giống nhau.

Cũng chính là tại đây loại mấu chốt thượng, Đào Thương binh mã đến Dĩnh Xuyên Dương Địch.

Xuân phong thổi mềm liễu xanh chi, tân mầm ngộ vũ khẽ lưu đầu.

Dương Địch cửa thành trước, một đội một ngàn người tinh kỵ xếp hàng tương hầu, thấy Từ Châu quân mã đã đến, cầm đầu một người văn sĩ chậm rãi đánh mã mà ra, hắn bộ dạng mảnh khảnh, hào hoa phong nhã, lược hiện ám hoàng trên mặt thỉnh thoảng lại lòe ra một tia ưu sắc, không hề nghi ngờ đó là Dự Châu thứ sử Khổng Trụ.

Lấy hắn chức quan cùng địa vị, theo đạo lý bổn không đến mức tự mình ra khỏi thành nghênh đón, tiếc rằng hiện tại thế đạo này phân loạn, quan chức lớn nhỏ ở địa phương châu huyện chỉ có thể hù dọa hù dọa bình dân áo vải, ở dựa nắm tay ăn cơm chư hầu vòng trung, lại không bán tòa.

Khổng Trụ thực lực ở chư hầu vòng trung, muốn nói là đếm ngược đệ nhị, đếm ngược đệ nhất vị trí cơ bản phải không vị lấy đãi.

Cho nên Khổng Trụ làm việc rất là khiêm tốn, hắn lần này đem Dương Địch trong thành sở hữu tinh nhuệ kỵ binh đều lãnh ra tới nghênh đón…… Loại này trận trượng, có thể nói là phi thường cấp Từ Châu quân mặt mũi.

“Đại công tử.” Mi Phương ở bên cạnh nhẹ nhàng kêu to Đào Thương: “Chúng ta được với đi cấp khổng thứ sử chào hỏi, hắn quan chức cùng đào sứ quân tương nhược, chúng ta không thể chậm trễ.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Minh bạch.”

Một chúng Từ Châu quan tướng giục ngựa tiến lên, Mi Phương, Đào Thương, Hứa Chử đám người đều là xoay người xuống ngựa, Khổng Trụ cũng thực hiểu chuyện, không chút nào làm ra vẻ, cũng là xoay người đón chào.

“Từ Châu tây chinh quân chủ tướng Mi Phương (giám quân Đào Thương), gặp qua khổng thứ sử.” Mi Phương cùng Đào Thương đồng thời chào hỏi.

Khổng Trụ quả nhiên không phụ danh sĩ chi xưng, nói chuyện nho nhã lễ độ, dáng vẻ thư sinh mười phần: “Mi tướng quân cùng Đào công tử ở xa tới hội sư, đủ thấy Đào Cung Tổ cần vương trung tâm chi thành, quả nhiên là có thể soi nhật nguyệt! Nhớ năm đó ngô từng cùng đào sứ quân hiểu rõ mặt chi duyên, Cung Tổ nãi chính nhân quân tử, này phong độ lệnh người khom lưng, bỉ cùng ta hai người tri tâm tương giao, đủ có thể dẫn vì tri kỷ, giống như Bá Nha tử kỳ. Tính lên, ngươi còn phải kêu ta một tiếng thế thúc.”

Đào Thương trên mặt vẫn duy trì khiêm cung tươi cười, trong lòng lại không khỏi thở dài, văn nhân danh sĩ chính là da mặt dày, đi lên liền chiếm ta tiện nghi…… Cứt chó.

Khổng Trụ không vì sở giác, ngược lại là lại trên dưới cẩn thận nhìn Đào Thương một hồi, vuốt sợi râu cười ha hả nói: “Nay thấy cố nhân chi tử, rất có nãi phụ chi phong, thật là lệnh người trong lòng được an ủi, hiền chất nhi không có nhục nề nếp gia đình, thật không hổ là ta danh môn chi hậu, thế thúc cực vui mừng chi.”

Đào Thương cũng không biết Khổng Trụ cùng Đào Khiêm quan hệ đến đế có phải hay không thật sự như vậy hảo…… Danh nhân văn sĩ sao, đều hảo thổi hai câu ngưu / bức, xem này Khổng Trụ há mồm câm miệng giữa những hàng chữ đều ở khoe khoang chính mình danh sĩ thân phận, liền kém ở trán trên đỉnh ấn cái “Danh môn” hai tự đi ra ngoài rêu rao.

Bất quá giờ phút này, nhân gia đều há mồm nói nhận thức cha ngươi, Đào Thương nếu là không nói điểm hợp với tình hình nói, chẳng phải là nói rõ không cho khổng danh sĩ mặt mũi?

Đào Thương hướng về phía Khổng Trụ chắp tay khom lưng, nói: "Khổng…… Thế thúc, vãn bối ở Bành Thành khi, liền thường xuyên nghe ta phụ thân nói lên ngài hai người ngày xưa việc, này tới Dĩnh Xuyên cũng là ta phụ thân làm ta nhiều hơn hướng thế thúc học tập, cũng mệnh ta thế hắn lão nhân gia hướng thế thúc vấn an."

"Ân, hảo! Hảo! Quả nhiên là quân tử lúc sau, hiền chất, Dương Địch nội đã bố hảo tiệc rượu, đi, cùng thế thúc vào bên trong uống mấy cái."

Khổng Trụ rất là cao hứng, không duyên cớ nhận sau đại cháu trai! Vì thế duỗi tay kéo Đào Thương, liền hướng bên trong thành mà đi.

Bên kia sương Khổng Trụ dưới trướng tướng lãnh lại phân biệt an bài Mi Phương cùng Hứa Chử đám người vào thành, Mi Phương nhưng thật ra đi theo một khối đi vào, Hứa Chử lại không có, chỉ là muốn ở ngoài thành tự mình an bài hạ trại công việc.

Thật dài chủ nói xỏ xuyên qua toàn bộ Dương Địch, chung quanh là từng điều dùng đầm đất sét phô ra giếng tự hình đường phố, cùng chung quanh quầy hàng dân trạch đan xen có hứng thú liền ở cùng nhau, thoáng như một trương đại đại lưới đánh cá, cơ hồ bao trùm toàn bộ chủ thành khu.

Khăn vàng chi loạn khi, Dĩnh Xuyên cũng là chủ chiến tràng, nhưng khi cách 6 năm như cũ có thể có như vậy an bình biểu tượng, đủ thấy nơi đây nội tình xác thật bắt nguồn xa, dòng chảy dài. Không hổ có Trung Nguyên đệ nhất đều mỹ dự.

Khổng Trụ thứ sử phủ liền ở Dương Địch chủ phố ở giữa.

Khổng Trụ an bài tiệc rượu, chiêu đãi Đào Thương cùng Mi Phương, tiệc rượu thượng có rượu có thịt, cực kỳ hợp Mi Phương ăn uống,

này lão tiểu tử cũng không nói lời nào, cúi đầu một cái kính ăn uống thả cửa, xem Đào Thương khi thì nhướng mày, khi thì nhíu mày……

Mất mặt a!

Khổng Trụ ăn cơm cũng pha chú ý, nhìn Mi Phương ăn tướng, cũng có vẻ có chút xấu hổ…… Thực hiển nhiên Mi Phương ăn pháp cũng không nhập vị này khổng danh sĩ pháp nhãn.

“Tới tới, thế chất nhi, ngươi ta lại uống một trản!” Khổng Trụ lại một lần hướng Đào Thương giơ lên chén rượu, xa xa ý bảo.

“Tạ thế thúc.” Đào Thương giơ lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Khổng Trụ thấy thế không khỏi mặt lộ vẻ kỳ sắc, gật đầu nói: “Hiền chất tuổi còn trẻ, chẳng những có Đào Cung Tổ nãi phụ chi phong, cực thức quân tử chi lễ, càng kiêm có bực này lợi hại tửu lượng! Hiền chất…… Ngươi đây là uống đệ mấy trản?”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Thế thúc chớ trách, tiểu chất cũng không cẩn thận số, bất quá ít nhất cũng nên có mười bảy tám trản đi.”

Khổng Trụ hai mắt tỏa ánh sáng, tán thưởng nói: “Chất nhi uống thả cửa! Ngô chờ này thế hệ trước cực không kịp cũng, tưởng ta giống ngươi như vậy lớn nhỏ tuổi tác, một đốn rượu cũng bất quá uống cái mười trản liền đảo, chất nhi chẳng những có quân tử chi phong, càng là thật hào kiệt cũng.”

Đào Thương không vì người sở giác nhanh chóng mắt trợn trắng, cũng không biết thời đại này người thức người tiêu chuẩn là như thế nào định…… Rượu ma tử chính là hào kiệt?

Bất quá thật cũng không phải Đào Thương nhiều có thể uống, mà là thời đại này ủ rượu công nghệ thật là lạc hậu một ít, điểm này thấp số độ ở đời sau giống như nước sôi để nguội giống nhau, cảm giác còn không có bia kính đại.

Liền hiện tại trạng thái, Đào Thương cảm giác hắn có thể uống chết Khổng Trụ hai qua lại, chính mình còn có thể làm hai lượng……

Thật muốn uống một chút chân chính có kính rượu trắng a.

Nhìn Đào Thương rất là hoài niệm biểu tình, Khổng Trụ làm như hiểu sai ý, ha ha cười nói: “Thế chất có phải hay không chưa từng uống qua như thế vị thượng giai chi nhưỡng? Hắc hắc, không dối gạt hiền chất, đương kim đại hán mười ba châu, nếu luận ủ rượu chi thủy bình, ta Dĩnh Xuyên đương thuộc đầu khuất! Chỉ tiếc khăn vàng chi loạn, thiên hạ nông cày mấy năm hoang vu gần nửa, lương cốc thu hoạch ngày thấp, thu hoạch mứt thượng ngại không đủ, nơi nào lại có kia rất nhiều lương thực dư ủ rượu, thật sự là đáng tiếc ta Dĩnh Xuyên rất tốt nghệ nghiệp.”

Đào Thương nghe vậy sá nhiên: “Dĩnh Xuyên ủ rượu, chính là đương kim thiên hạ đứng đầu?”

Khổng Trụ cao ngạo vừa nhấc đầu, nói: “Đó là tự nhiên!”

Đào Thương cúi đầu nhìn nhìn trong tay chén rượu, ám đạo Dĩnh Xuyên ủ rượu chính là đệ nhất…… Đệ nhất nhưỡng rượu đều như vậy nhạt nhẽo, mặt khác địa phương nhưỡng rượu đến là nhiều khó chịu khẩu.

Tưởng uống rượu ngon, xem ra ngày sau vẫn là đến dựa vào chính mình.

Liền ở ngay lúc này, cửa thị vệ đi vào trong sảnh, trong tay cầm một phần giản độc, bước nhanh đi đến Khổng Trụ bên người, đem giản độc giao cho hắn, cũng ở hắn bên tai ít ỏi số ngữ.

Khổng Trụ biểu tình nháy mắt cô đơn.

Kỳ thật từ ngay từ đầu gặp mặt thời điểm, vị này nói bốc nói phét danh sĩ trong thần sắc liền có vài phần hậm hực, giờ phút này cái loại này ưu thương lại có vẻ càng thêm khắc sâu.

Ở xem mặt đoán ý phương diện này, Đào Thương vẫn là rất có một ít thiên phú, thấy khổng trụ mặt ủ mày chau, tức khắc quan tâm hỏi: “Thế thúc, chính là gặp cái gì khó làm sự?”

Khổng Trụ tinh thần không tập trung, hơn nửa ngày mới phản ứng quá mức tới, mông lung nói: “Hiền chất vừa mới là ở cùng ngô nói chuyện?”

Xem ra gia hỏa này trong lòng thật là chiêu ma chướng, lớn tiếng như vậy hắn cư nhiên nghe không thấy?

Đào Thương quan tâm nói: “Thế thúc tinh thần không tập trung, chính là gặp cái gì khó xử? Nếu yêu cầu tiểu chất hỗ trợ, tiểu chất ta……”

Khổng Trụ ánh mắt sáng lên tiếp lời nói: “Đạo nghĩa không thể chối từ?”

Đào Thương vuốt cái mũi nói: “Là lượng sức mà đi.”

Khổng Trụ nghe vậy ngây người một chút, thở dài nói: “Hiền chất nói chuyện tích thủy bất lậu, thật sự là hậu sinh khả uý……”

Dứt lời, liền thấy Khổng Trụ hướng về phía thị vệ phất phất tay, phân phó thính đường nội thị phụng người đi xuống, trong phòng chỉ để lại Đào Thương cùng Mi Phương hai người, sau đó trịnh trọng chuyện lạ đối Đào Thương ngôn nói: “Hiền chất, thật không dám dấu diếm, vừa mới ta Nhữ Nam mật thám từ nam diện mang về tình huống, Trường Sa thái thú Tôn Kiên hưởng ứng kêu gọi khởi binh thảo phạt Đổng Trác, ở Nam Dương mượn lương chưa đến cho phép, Tôn Kiên liền đem Nam Dương thái thú Trương Tư chém giết……”

Mi Phương sắc mặt lập tức thay đổi: “Này Tôn Kiên quá cả gan làm loạn, mặc kệ như thế nào, kia Trương Tư đều là triều đình thân mệnh Nam Dương thái thú, cùng Tôn Kiên chức vụ tương nhược, Tôn Kiên không có chiếu mệnh, như thế nào như thế đi quá giới hạn làm bậy!?”

Khổng Trụ thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Sát Trương Tư bất quá là thứ nhất, ở vừa mới khởi binh là lúc, Tôn Kiên còn từng bức tử Kinh Châu thứ sử Vương Duệ……”

Mi Phương sá nhiên nói: “Kinh Châu vương thứ sử cũng bị Tôn Kiên giết?”

Khổng Trụ gật gật đầu: “Tôn Kiên binh đến Kinh Châu, được xưng có quang lộc đại phu ôn nghị hịch văn, liền trực tiếp đoạt Kinh Châu kho vũ khí, Vương Duệ cùng đường, nuốt vàng tự sát.”

Mi Phương quay đầu nhìn xem Đào Thương, thấy hắn trầm tư, liền lại hỏi Khổng Trụ nói: “Tôn Kiên vì sao như thế? Dựa theo chức vị, Vương Duệ thân là Kinh Châu thứ sử, cũng coi như là hắn thượng quan, hắn sao dám dĩ hạ phạm thượng?”

Khổng Trụ không có chính diện trả lời Mi Phương vấn đề, chỉ là chậm rì rì nói: “Tôn Kiên được xưng Giang Đông mãnh hổ, chính là đương thời có thể đếm được trên đầu ngón tay hào kiệt, nghe nói làm người tính tình bản tính pha đại, nghe nói hắn trước mắt đã đi vòng tới rồi Dĩnh Xuyên…… Hiền chất, ngươi ta đều là quân tử hạng người, đối mặt người như vậy…… Ngô này trong lòng thật là bất an a.”

Mi Phương nghe vậy nói: “Khổng thứ sử chẳng lẽ là sợ Tôn Kiên dùng sức mạnh cầm dũng? Ngài vừa mới không phải nói, Tôn Kiên sát Trương Tư, chính là bởi vì Trương Tư không cho hắn lương thảo, ngài tình huống cùng hắn lại không giống nhau, Tôn Kiên nếu hỏi ngươi muốn lương, cho hắn đó là, dù sao mọi người đều là thảo đổng thành viên, vì hán tận trung mà thôi.”

Khổng Trụ nghe xong Mi Phương nói chỉ là lắc đầu, trong mắt nhiều ít có chút cười nhạo ánh mắt, nhưng cũng không có nói cái gì.

Đào Thương còn lại là trầm tư một hồi, thử thăm dò hỏi Khổng Trụ nói: “Thế thúc có phải hay không cảm thấy, Tôn Kiên sát Trương Tư, nguyên nhân căn bản cũng không phải bởi vì lương thảo…… Cấp lương thảo Tôn Kiên sẽ giết hắn, com không cho lương thảo, Tôn

Kiên cũng sẽ tìm khác lý do giết hắn…… Mà Kinh Châu thứ sử Vương Duệ tình huống, cũng là giống nhau?”

Mi Phương nghi hoặc mà mở to hai mắt: “Này Tôn Kiên cùng Trương Tư cũng không gì ăn tết, êm đẹp làm gì một hai phải tìm nhân gia phiền toái?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, không nói gì, trong lòng lại đã đại khái minh bạch.

Tiến đến thảo đổng phía trước, ở Từ Châu thời điểm, Đào Khiêm đại khái cho chính mình giảng quá một ít các lộ chư hầu chi gian quan hệ.

Hiện tại Tôn Kiên chính là Viên Thuật đáng tin minh hữu, Viên Thuật quan bái sau tướng quân, ở chúng chư hầu trung, có thể nói là chức quan tối cao một vị, thảo đổng trước, Viên Thuật từ kinh sư chạy đến Nam Dương, thân phận chỉ là khách khanh, vẫn luôn không có lý do gì chính thức tiếp nhận Nam Dương quận…… Nhưng này không đại biểu hắn không nghĩ.

Hiện giờ Tôn Kiên xử lý Trương Tư, nói trắng ra là chính là vì Viên Thuật khống chế Nam Dương khu vực mà làm chuẩn bị.

Đến nỗi bức tử Kinh Châu thứ sử Vương Duệ, cũng bất quá là Viên Thuật vì đem thế lực càng thâm nhập kéo dài đến Kinh Châu mà thôi…… Chỉ là Viên Thuật cùng Tôn Kiên không biết, vị kia được xưng “Tám tuấn” chi nhất Lưu biểu Lưu Cảnh Thăng ở đơn kỵ tiếp nhận Kinh Châu thứ sử chức vụ sau, sẽ trở thành một cái so Vương Duệ càng thêm khó chơi nhân vật.

Dựa theo trước mắt trạng thái, Viên Thuật chiến lược mục tiêu, này đây chính mình là chủ, Tôn Kiên vì phụ, để ngày sau xưng bá toàn bộ Hán triều phương nam trung tâm.

Mà phương nam trung tâm khu vực, chủ yếu bao gồm Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu!

Hiện giờ Viên Thuật ở Dương Châu cùng Kinh Châu đều làm an bài bố trí, Dự Châu nơi lại là Viên thị quê quán chỗ, đối Viên Thuật ảnh hưởng cùng tầm quan trọng không cần nói cũng biết.

Dự Châu thứ sử là ai? Chính là trước mắt vị này.

Nghĩ đến đây, Đào Thương không lưu dấu vết nhìn thoáng qua Khổng Trụ.

Vị này khổng thứ sử, rất có khả năng cùng Kinh Châu thứ sử Vương Duệ, Nam Dương thái thú Trương Tư giống nhau, đã thượng Viên Thuật cùng Tôn Kiên thực đơn.

------oOo------

Chương 21: thân gần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật lòng muông dạ thú, rõ như ban ngày.

Khổng Trụ tuy rằng ở chư hầu trung xem như bình thường hạng người, nhưng cũng không thiếu tâm nhãn nhi, Tôn Kiên lấy mượn lương như vậy sứt sẹo lý do xử lý Trương Tư, lại tương kế tựu kế, mượn tào dần tạo giả làm ra hịch văn vì lấy cớ lộng chết Vương Duệ…… Cái này trung tuy rằng cũng có khi vận, ly gián chờ rất nhiều lý do, nhưng không ngoài vẫn là ích lợi xung đột.

Viên Thuật dã tâm không nhỏ, hắn có được bốn thế tam công danh vọng, tiếp chưởng Nam Dương quận cũng không khó khăn.

Sơ bình nguyên niên tức công nguyên 190 năm, lúc này còn chưa tới quần hùng tranh giành thời tiết, Hán triều dân cư số đếm còn tương đối khả quan,

Lúc này Nam Dương quận hộ khẩu mấy chục vạn, dân cư 240 dư vạn, cơ hồ so một châu nơi dân cư còn nhiều, phóng nhãn thiên hạ, vô có ra này hữu chi quận. Được đến như thế dân cư quận lớn, Viên Thuật nguồn mộ lính, thuế phú, sức sản xuất đã là không thiếu.

Không cần thiết một năm, Viên Thuật thế lực đem xa xa áp đảo các lộ chư hầu.

Khổng Trụ sở quản hạt Dự Châu nơi tới gần Viên Thuật, có như vậy cường lân ở bên, cố tình lại đắc tội không nổi, chỉ có thể nhậm người quát mắng, loại cảm giác này suy nghĩ một chút khiến cho Khổng Trụ cảm thấy hít thở không thông.

Nhưng hắn vẫn là tưởng đơn giản.

Đào Thương nếu là hiện tại nói cho Khổng Trụ: Viên Thuật cũng không thỏa mãn với Nam Dương đầy đất, hắn chiến lược mục tiêu rất có khả năng là kéo dài qua Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu tam châu nơi ngồi nam thiên vương, không biết Khổng Trụ có thể hay không bi phẫn muốn tự sát.

……

“Hiền chất a, hiện giờ thiên hạ đã là bắt đầu phân loạn, Đổng Trác tuy rằng là nhà Hán cự nghiệt, nhưng ta cùng với phụ thân ngươi tại đây loạn thế bên trong, đáng sợ nhất địch nhân chỉ sợ chưa chắc là Đổng Trác.” Khổng Trụ trong lòng làm như nổi lên thương cảm, xúc động mà than.

Đào Thương cung kính nói: “Thế thúc sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy tinh thần lệnh người bội phục, hiện giờ Trương Tư cùng Vương Duệ đã chết, Viên Thuật thế lực đã thành, càng kiêm có Tôn Kiên vì này cánh tay, ta chờ lại có thể như thế nào?”

Khổng Trụ đứng dậy, nói: “Hiền chất, ta có một pháp, chẳng biết có được không…… Ngươi phụ Đào Cung Tổ với triều đình nhiều có công huân, Khổng mỗ người tuổi trẻ khi cũng là được gọi là sĩ phù dung tiến cử nhập sĩ, nói trắng ra là đôi ta đều là triều đình cánh tay đắc lực chi thần! Giá trị này nguy nan thời tiết, không bằng ngươi ta hai nhà liên hợp, kết làm minh hữu cộng đồng tiến thối, để ngừa ngày sau nguy cơ, hiền chất ý hạ như thế nào?”

Đào Thương nghe vậy ngạc nhiên nói: “Thế thúc viết một phong thơ hỏi cha ta là được, việc này vãn bối không có phương tiện làm chủ.”

Khổng Trụ vẫy vẫy tay, cười nói: “Ta lại chưa thấy qua cha ngươi, nào không biết xấu hổ tùy tiện cho hắn viết thư.”

Đào Thương lông mày một chọn: “Thế thúc không phải cùng ta phụ thân là thế giao sao?”

“Khụ khụ khụ ~~!”

Khổng Trụ sắc mặt đỏ lên, một không cẩn thận nói khoan khoái, đem nói thật nói ra tới…… Việc này làm cho có chút xấu hổ.

Bất quá danh sĩ da mặt vẫn là so người bình thường hậu, ngắn ngủn mấy giây liền phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Hiền chất có điều không biết, ta cùng với cha ngươi chính là…… Tri kỷ! Đối, tri kỷ! Tri kỷ đã lâu! Tuy rằng trời nam đất bắc, lại cũng lẫn nhau ngưỡng mộ, quả thật là dù chưa gặp mặt, lại hiểu này tính. “

Đào Thương bạch bạch bị nhận làm lớn chất nhi, trong lòng nhiều ít có điểm khó chịu, châm chọc nói: “Quá lãng mạn.”

Khổng Trụ trợn tròn mắt nói dối: “Ngươi còn trẻ, không hiểu! Danh sĩ hiền thần giống nhau đều là tri kỷ…… Cho nên ngươi kêu ta một tiếng thế thúc, không mệt!”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu: “Thế thúc cùng cha ta tinh thần cảnh giới thật thường nhân không thể sánh bằng, quả nhiên là dịu dàng thắm thiết, tình ý miên man, tiểu chất cảm động tột đỉnh.”

Khổng Trụ lặng lẽ cười, ho khan một tiếng che dấu xấu hổ, nói: “Hiền chất, rượu cũng uống không sai biệt lắm, hôm nay hứng thú không tồi, ngươi ta không ngại đi trước nhữ gia quân doanh nhìn xem, cũng cho ta nhìn nhìn Đào Cung Tổ dưới trướng quân dung chi thịnh, như thế nào?”

Khổng Trụ lời này, ở giữa Đào Thương lòng kẻ dưới này, hắn âm thầm hướng tới Mi Phương sử cái ánh mắt, liền thấy Mi Phương vội chắp tay nói: “Cần gì khổng thứ sử tự mình đi nghiệm xem, không ngại dung mi mỗ đi trước trở về, điểm khởi ta Từ Châu quân tinh nhuệ nhất binh lính, trước tiên ở dưới thành triển khai trận thế, lại thỉnh thứ sử đến kiểm duyệt.”

Khổng Trụ cười ha ha, nói: “Như thế, kia liền làm phiền mi tướng quân, tướng quân đi trước, ta cùng với Đào công tử sau đó liền đến.”

Mi Phương chắp tay xưng là, âm thầm lại đệ còn một cái ánh mắt cấp Đào Thương, liền đi trước an bài.

Mi Phương đi rồi, Đào Thương liền đề tài vừa rồi cùng Khổng Trụ tiếp tục nói: “Thế thúc, Dự Châu cùng Từ Châu kết minh việc, tiểu chất nhi tự nhiên sẽ hướng gia phụ bẩm báo, thế thúc thanh danh lộ rõ, việc này quả quyết không khó, chỉ là y thế thúc chi thấy, Từ Châu cùng Dự Châu liền tính liên hợp, ngày sau có thể cùng Viên Thuật cùng Tôn Kiên tương đình kháng lễ sao?”

Khổng Trụ cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: “Đừng nói Viên Thuật cùng Tôn Kiên liên thủ, chính là bọn họ trung bất luận cái gì một người, cũng đủ rồi thu thập ngươi ta hai bên.”

Đào Thương cười gật gật đầu, nói: “Cho nên nói, chúng ta hai bên liên minh, chỉ là hạ sách, tiểu chất nhưng thật ra có một cái biện pháp, có lẽ có thể càng thêm hiệu quả.”

Khổng Trụ sắc mặt hơi hỉ: “Hiền chất có gì biện pháp, không ngại nói nói xem?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Y theo tiểu chất chi thấy, Tôn Kiên vì Viên Thuật phụ thuộc, cũng chưa chắc là thiệt tình thực lòng, Tôn Kiên tuy rằng tạm giữ chức Trường Sa thái thú, nhưng nghe nói, bởi vì năm trước bức tử Kinh Châu thứ sử Vương Duệ, Tôn Kiên bức tử hán quan, đã là khó có thể ở Trường Sa dung thân, nghe nói triều đình đã phái một vị tân Kinh Châu thứ sử, gọi là Lưu biểu, lại mệnh tô đại lãnh Trường Sa thái thú, Tôn Kiên không đường nhưng về, chỉ có thể dựa vào Viên Thuật, nhưng ta cảm thấy kia bất quá là kế sách tạm thời, thử nghĩ hắn liền lão cấp trên đều dám đánh dám giết, như vậy bạch nhãn lang, chuyện gì làm không được?”

Khổng Trụ chớp chớp mắt, nói: “Hiền chất ý tứ là?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Tôn Kiên quá mấy ngày liền tức khắc đến Dĩnh Xuyên, ngươi ta hai nhà không ngại yếu thế, tỏ vẻ nguyện vì Tôn Kiên phụ thuộc, Tôn Kiên được đến Từ Châu cùng Dự Châu hai châu thứ sử duy trì, chỉ sợ không dùng được bao lâu, liền sẽ

không cam nguyện ở với Viên Thuật dưới, nếu là Tôn Kiên thái độ không trong sáng, chúng ta liền nghĩ cách quy phụ Viên Thuật, lại tìm cơ hội châm ngòi, chỉ cần nghĩ cách làm Viên Thuật cảm thấy Tôn Kiên là cái lặp lại người, Viên Thuật lại nào có nhàn tâm cân nhắc ngươi ta hai nhà?”

Khổng Trụ cứng họng nhìn Đào Thương, trăm triệu không thể tưởng được bực này uốn gối kế ly gián cư nhiên sẽ là từ cái này nhược quán chi tử tiểu tử trong miệng nói ra.

“Hiền chất, này kế khủng phi chính đạo, không giống quân tử chi phong a.”

Đào Thương lông mày nhẹ nhàng một chọn: “Thế thúc, thỉnh hảo hảo nói chuyện.”

“Khụ, khụ.” Khổng Trụ ho khan hai tiếng, nói: “Bất quá sao, quân tử không lập với nguy tường dưới, có một số việc, mở một con mắt nhắm một con mắt đi.”

Đào Thương thâm làm vái chào: “Thế thúc anh minh!”

“……”

Đào Thương cùng Khổng Trụ lại là ngồi tam chén trà nhỏ công phu, mới vừa rồi tiếp đón ngựa xe, hướng về thành biên chậm rãi mà đi.

Đi vào Ủng thành chi biên, Mi Phương cùng Hứa Chử đã lãnh 500 nhân mã trình diện, nhưng thấy này 500 người trạm thành một loạt, mỗi người khô cứng giống như bệnh gà, thưa thớt, lỏng lẻo không thành bộ dáng, trên người phục sức cũng là nhiều một khối thiếu một khối, có thậm chí liền cánh tay cánh tay đều lỏa lồ bên ngoài, cả người còn tản mát ra một cổ mơ hồ nhưng ngửi toan vị, rất giống là từ sa mạc thoát nạn trở về nhặt mót giả, cực khổ tang thương tất cả đều thật sâu khắc vào trên mặt, rất là thê lương.

Khổng Trụ tâm sinh trắc ẩn, thấp giọng nói: “Hiền chất, này dưới thành làm sao đột nhiên nhiều nhiều thế này xin cơm? Xem này đó

dân chạy nạn cũng không dễ dàng, quay đầu lại ta nói cái gì cũng đến thi cháo bố thí một phen.”

Đào Thương quay đầu đối những cái đó nhặt mót giả nói: “Còn không đa tạ khổng thứ sử tặng lương.”

Những người này thảm không thể lại thảm nhặt mót giả sôi nổi quỳ một gối đảo: “Tạ thứ sử đại nhân ân điển mượn lương!”

“……”

Khổng Trụ đồng tử ngay lập tức biến đại, không thể tin được nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Hiền chất, những người này, nên không phải là……?”

Đào Thương chỉ vào này đó bị Mi Phương cùng Hứa Chử cố ý từ khăn vàng hàng trong quân, cố ý chọn lựa kỹ càng cũng có điều tô son trát phấn ra tới 500 người, đối Khổng Trụ nói: “Đây là ta dưới trướng vừa mới tạo thành một chi đội mạnh, thế thúc không ngại hơi tác phẩm bình.”

Khổng Trụ thật sâu mà nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, sau đó quét một vòng này đàn cốt sấu như sài, sắc mặt khô quắt ăn mày quân, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ.

Hắn có điểm hoài nghi cùng Từ Châu quân kết minh có phải hay không một cái tốt quyết định.

“Hiền chất, ngươi dưới trướng này đó binh lính quả nhiên là…… Anh hùng chi tư a! Hiền chất có thể luyện ra bực này tinh binh, thật hào kiệt cũng…… Chính là……”

Khổng Trụ trên dưới một lóng tay này đó binh lính trên người trang phục, nói: “Này hoá trang có phải hay không cũng quá thảm điểm.”

Đào Thương trên mặt hiện ra một mạt dày đặc ưu sầu, ảm đạm thở dài: “Thế thúc, kỳ thật ta cũng cũng không nghĩ như thế, chỉ là này đó sĩ tốt, cùng Từ Châu bản bộ binh lính không giống nhau, năm nay

Tứ Thủy tràn lan, bao phủ một mảnh ruộng tốt, dẫn tới rất nhiều nạn dân vô cơ nhưng về, nạn dân rơi vào đường cùng chỉ phải dấn thân vào quân lữ, đền đáp quốc gia, vấn đề là Từ Châu hiện nay cũng là loạn trong giặc ngoài, trừ bỏ bổn châu binh mã ngoại, thật sự là hoạt động không ra dư thừa vũ khí khí giới tới võ trang bọn họ, mà lần này xuất chinh, bản bộ lương thảo cũng chỉ đủ này đó tai binh miễn cưỡng lấp đầy bụng, tiểu chất mỗi khi nghĩ đến đây, liền tim như bị đao cắt, lại không thể nề hà……”

Khổng Trụ nghe vậy toát ra vài phần đồng tình chi sắc, nói: “Hài tử, mệt ngươi còn có như vậy thiện tâm, chỉ là mặc kệ này đó binh lính có phải hay không nhân tai mà đi bộ đội, tam quân tướng sĩ làm sao có thể có trên dưới thân phận chi phân, như thế lâu ngày chẳng phải dễ dàng khiến cho bất ngờ làm phản? Ngươi dưới trướng binh lính, có bao nhiêu là giống bọn họ loại tình huống này.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Ít nói cũng đến bốn 5000 người đi.”

Khổng Trụ gật gật đầu, nói: “Hiền chất, này Dĩnh Xuyên tuy không coi là vũ khí giàu có và đông đúc nơi, nhưng lương thảo vẫn là đủ, mặt khác lão phu kho vũ khí trung thượng có chút cổ xưa áo giáp da cùng quân giới, ngươi nếu không chê, không ngại tạm thời cầm đi thuyên chuyển, cũng coi như là lão phu muốn cùng ngươi Từ Châu liên minh một chút thành ý.”

Đào Thương vội vàng xua tay nói: “Thế thúc, này sao sử?”

Khổng Trụ vuốt sợi râu nói: “Lão phu luôn luôn là nhân người thiện tâm, như thế nào không được! Ngươi cứ việc dùng đó là.”

Quả nhiên là hài tử biết khóc có nãi ăn…… Thiên cổ bất biến đạo lý.

Đào Thương hướng về phía Khổng Trụ chắp tay nói: “Một khi đã như vậy, kia…… Đa tạ thế thúc!”

Quay đầu đi, Đào Thương hướng về phía những cái đó hoá trang cực thảm khăn vàng hàng tốt nói: “Còn không nói thanh tạ!”

500 người đồng thời quỳ một gối đảo, trăm miệng một lời hô: “Tạ!”

Đào Thương nhíu mày, không hài lòng nói: “Tạ ai a?”

“Tạ thế thúc!”

Khổng Trụ vuốt râu tay, trá dùng một chút lực, không khỏi sinh sôi nắm hạ thật lớn một dúm.

“……” Đến bổn trạm đọc sách thỉnh sử dụng mới nhất vực danh

------oOo------

Chương 22: Giang Đông mãnh hổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có Khổng Trụ lương thực cùng quân giới, Đào Thương thu phục khăn vàng quân rốt cuộc yên ổn xuống dưới, cũng chính thức nhập tổ đến Đào Thương dưới trướng Từ Châu trong quân.

Bất quá, ở Dĩnh Xuyên nơi, này chi binh mã còn có một cái biệt xưng, bị Dĩnh Xuyên quân dân diễn gọi là “Xin cơm quân”.

Cũng không có biện pháp không bị nhân gia hiểu lầm, xanh xao vàng vọt quần áo rách rưới không nói, gần nhất đã bị bố thí lương thực cùng quân giới, không phải xin cơm là cái gì……

Đào Thương nương ở Dĩnh Xuyên đóng quân, làm Hứa Chử nắm chặt thời gian chỉnh đốn và sắp đặt này chi khăn vàng quân, cũng tăng thêm huấn luyện.

Này đó khăn vàng tàn quân chủ yếu là lấy bước tốt là chủ, toàn sử trường thương viên thuẫn, tuy rằng binh khí đều là Dĩnh Xuyên phủ dư lại tàn thứ phẩm, nhưng tổng so không có hiếu thắng.

Huấn luyện mấy ngày lúc sau, một chi cường đại chư hầu quân rốt cuộc đến Dĩnh Xuyên chi cảnh.

Giang Đông mãnh hổ, Trường Sa thái thú ô Hoàn hầu Tôn Kiên suất lĩnh dưới trướng Trình Phổ, Hàn đương, Tổ Mậu, Hoàng Cái, chu trị chờ rất nhiều đắc lực thủ hạ đi tới Dĩnh Xuyên.

Tôn Kiên năm nay 35 tuổi, đúng là tinh tráng chi năm!

Phóng nhãn trước mắt đại hán tình huống, có thể xưng được với tiếng tăm lừng lẫy trăm chiến danh tướng là có mấy cái, trong đó

Hoàng Phủ Tung dụng binh giỏi về điều hành, binh trận rộng lớn bàng bạc; Chu Tuấn thiện lấy ít thắng nhiều, nhiều lần phá phản khấu; Công Tôn Toản khéo kỵ binh, dụng binh lấy chính, khinh thường âm mưu quỷ kế, lại cũng là tung hoành bắc địa, uy chấn hồ lỗ.

Nhưng tại đây mấy người trung, dụng binh nhất mãnh, nhất bạo lực, trực tiếp nhất không gì hơn tên hiệu Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên!

Tôn Kiên gặp mạnh tắc cường, giỏi về lực bính, phá yêu tặc Hứa Xương, chiến uyển thành khăn vàng, khắc Trường Sa khu tinh, định Nghi Xuân phản loạn, gặp được cái gì cường địch cường đạo đều là một quyền tạp qua đi, thẳng đến đem đối phương nghiền nát mới thôi!

*

Tôn Kiên đến Dĩnh Xuyên, Khổng Trụ cùng Mi Phương, Đào Thương bọn người ra tới nghênh đón, thật xem như cấp đủ mặt mũi.

Bất quá đây cũng là không có cách nào sự, ở cái này lấy nắm tay vi tôn thời đại, thực lực không bằng nhân gia, tự nhiên liền phải buông một chút tư thái, quân không thấy Tôn Kiên này hổ ngoạn ý mấy ngày hôm trước đi ngang qua Nam Dương, một cái không thể đồng ý liền đem thái thú giết, đối với làm như vậy sự không màng hậu quả người, ai nhàn không có việc gì chiêu hắn.

Đào Thương đối Tôn Kiên vẫn là thực cảm thấy hứng thú, hắn phi thường muốn nhìn vừa thấy cái này được xưng ‘ Tôn thị dừng chân Giang Đông, đã lịch tam thế ’ trung đệ nhất thế, vị này Tôn thị đệ nhất vị anh chủ, rốt cuộc là một cái cái dạng gì người.

Ù ù tiếng vó ngựa cùng tiếng bước chân tương giao bôn Dĩnh Xuyên phương hướng mà đến, Đào Thương giương mắt nhìn lên.

Tôn Kiên binh mã trước trận bày biện ra một cái quy tắc trận hình, chính hướng về bên ta chậm rãi đẩy mạnh, trận pháp Đào Thương không quen biết, nhưng thoạt nhìn bố trí rất có quy luật, trình năm

biên trạng bốn liệt, trung quân trận nội là kỵ binh tóc húi cua bước vào, chúng tinh củng nguyệt giống nhau đem Tôn thị đại kỳ kỳ gắt gao bảo vệ xung quanh ở bên trong.

Đào Thương sau lưng, đứng chính là Hứa Chử, Hứa Chử cẩn thận nhìn sau một lúc lâu, mới vừa rồi thấp quá mức tới nói: “Hắc hắc, hành quân trên đường, hà tất còn muốn ở phía trước quân bày trận? Như vậy đi nói, 800 năm cũng đi không đến Lạc Dương, nói rõ chính là vừa rồi lâm thời bày trận, lại đây thị uy.”

Đào Thương cười cười: “Ngươi hiện tại xem sự tình rất có độ cao sao, lệnh người lau mắt mà nhìn.”

Không bao lâu, liền nghe một hồi tiếng trống vang lên, liền thấy Tôn Kiên trước quân kéo ra một cái nói, trung gian tắc lưu ra một cái rộng mở thông lộ, một chúng cầm đầu tướng lãnh đánh mã lập tức mà đến.

Cầm đầu quan tướng đại khái có mười mấy, nhưng ở này đó người trung, Đào Thương vẫn là liếc mắt một cái liền đem Tôn Kiên cấp nhận ra tới.

Tôn Kiên ăn mặc một bộ nhìn như thực trọng áo giáp, dáng người cực kỳ cao lớn! Là Đào Thương từ khi xuyên qua hồi Đông Hán tới nay, trừ bỏ Hứa Chử ngoại chứng kiến quá tối cao người, nhưng cùng Hứa Chử kia giống như đại cẩu hùng khờ mãng kính nhi bất đồng, Tôn Kiên cả người có một cổ hung ác nham hiểm cảm giác, tuy rằng hắn được xưng là “Giang Đông mãnh hổ”, nhưng Đào Thương cảm giác hắn cũng không phải một đầu thuần hổ, ngược lại là cùng loại với hổ cùng lang tạp giao ra tới chủng loại, hung ác trung mang theo một tia không vì người phát hiện giảo hoạt.

“Khổng thứ sử, đã lâu!” Tôn Kiên mặc giáp trong người, lại dương dương tự đắc hướng về Khổng Trụ được rồi một cái quân lễ, thái độ thượng rõ ràng có vài phần ngạo mạn.

Khổng Trụ không dám chậm trễ, vội vàng đáp lễ, cười nói: “Kính đã lâu văn đài đại danh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là không phụ anh

hùng chi danh. Phóng nhãn thiên hạ, nếu nói khả năng cùng văn bão cuồng phong tư bình vai, thật là vô có có thể ra công tả hữu giả.”

Hắn lấy một châu thứ sử tôn sư, có thể đối Tôn Kiên nói ra nói như vậy, quả thật là khiêm cung tới rồi cực điểm, nhưng Tôn Kiên tựa hồ căn bản không mua hắn trướng.

Tôn Kiên gắt gao nhìn chằm chằm Khổng Trụ, chậm rì rì nói: “Khổng thứ sử, thiên hạ anh hùng, cộng đồng khởi binh thảo phạt đổng tặc, các hạ đã đã hưởng ứng sau tướng quân chi chinh chiếu, vì sao như cũ hoả lực tập trung cùng này giẫm chân tại chỗ? Viên công đối với thứ sử như vậy cách làm, thật là rất không vừa lòng.”

Khổng Trụ phía sau, Dĩnh Xuyên một chúng đi cùng đón gió văn võ quan viên nghe vậy không khỏi lộ ra sắc mặt giận dữ!

Này Tôn Kiên thật là quá mức càn rỡ, phương vừa đến mà liền đối thứ sử hùng hổ doạ người, hắn bất quá là Trường Sa thái thú chức, nếu luận chức quan cao thấp, thượng tốn Khổng Trụ, an dám như thế vô lễ?

Khổng Trụ trong lòng cũng thực không cao hứng, tiếc rằng Tôn Kiên ở ngắn ngủn không đến một năm thời gian, trước sau lộng chết thái thú cùng thứ sử, nổi bật mạnh nhất thời vô nhị, trở thành tiếng tăm lừng lẫy “Địa phương quan sát thủ”, sát cá biệt biên giới đại quan cùng ăn cây đậu dường như, Khổng Trụ đầu lại ngạnh, cũng không thấy đến so Vương Duệ cùng Trương Tư cường nhiều ít.

Nhẫn đi, nhẫn nhất thời chi khí…… Rốt cuộc đầu quan trọng.

“Văn đài hiểu lầm!” Khổng Trụ nặng nề mà lắc đầu, thở dài nói: “Tại hạ tiếp nhận Dự Châu thứ sử chức, thượng không đủ một năm, tuy có báo quốc chi tâm, nhưng lại lực có không bằng, Dự Châu cảnh nội, hai quận tứ quốc 97 huyện, hiện nay có thể trực tiếp chịu ta điều động, ba phần thượng không đủ một, này thứ sử không dễ làm a, cho nên kéo dài tiến binh thời gian, mong rằng văn đài thay ta về

phía sau tướng quân giải thích trong đó khó xử, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Tôn Kiên khóe miệng treo lên vẻ tươi cười, nhưng cùng Đào Thương thường xuyên lộ ra cái loại này khiêm tốn ôn tốn tươi cười không giống nhau, Tôn Kiên tươi cười có vẻ thực lãnh lệ, thực khiếp người, nói: “Thiên hạ phân loạn, xã tắc có treo ngược chi nguy…… Một khi đã như vậy, công nếu ngồi không được này Dự Châu thứ sử, sao không làm hiền gia?”

Thốt ra lời này ra tới ngu ngốc đều biết nói quá nặng.

Nơi sân giữa nháy mắt liền tràn ngập mùi thuốc súng. Khổng Trụ làm như bị sét đánh trúng giống nhau, ngốc lăng lăng không nói lời nào, hắn phía sau vài tên võ quan căm giận bất bình, rất có đi lên tìm Tôn Kiên sống mái với nhau một hồi xúc động…… Chính là không quá dám.

Liền ở cái này xấu hổ đương khẩu……

“Tôn thái thú cương nghị thiện chiến thiên hạ nổi tiếng, ta chờ bất quá là tầm thường hạng người, nếu luận ở chiến trường phía trên, há có thể cùng tôn thái thú đánh đồng? Trước tiên khởi binh cũng là uổng phí, vạn nhất lại bị Đổng Trác đánh bại, chỉ sợ sẽ tỏa đi liên quân nhuệ khí, vậy mất nhiều hơn được.” Đào Thương vừa lúc gặp còn có nói xen vào lại đây, ở hai bên giương cung bạt kiếm dưới tình huống, đưa ra một phen hòa hoãn lời nói.

Tôn Kiên nheo lại đôi mắt, quay đầu nhìn lại, ánh vào mi mắt chính là một cái diện mạo văn nhã thanh tú nhược quán thiếu niên lang.

“Nhữ nãi người nào?”

Đào Thương chắp tay mỉm cười nói: “Từ Châu thứ sử đào công trị hạ chinh tây quân giám quân Đào Thương, gặp qua tôn thái thú.”

“Nga!” Tôn Kiên bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nghĩ tới, nghe nói đào sứ quân tọa trấn Từ Châu không thể nhẹ động, đặc mệnh dưới gối

trưởng tử tùy quân viễn chinh, nói vậy chính là công tử ngươi đi. Tuổi còn trẻ liền đại biểu một trấn chư hầu hội minh, thiếu niên anh hùng a?”

“Không dám.” Đào Thương cười nói: “Ở tôn tướng quân trước mặt, tiểu tử bất quá nhược quán con trẻ, như thế nào có thể đương đến anh hùng hai chữ.”

“Nếu không phải anh hùng, liền chớ làm anh hùng sự!” Tôn Kiên cười nhạo một tiếng, lời trong lời ngoài pha không khách khí: “Đào sứ quân tuổi lớn, cái giá cũng đại, báo quốc việc cũng mượn tay nhi tử tới làm? Chẳng lẽ là nhìn ta chờ chư hầu không dậy nổi, không xứng cùng hắn hội minh?”

Đào Thương bên người Mi Phương sắc mặt đỏ lên, há mồm muốn chửi hai câu, lại bị Đào Thương duỗi tay kéo một chút tay áo.

Đào Thương như cũ vẫn duy trì mỉm cười, nói: “Ta phụ trị chính tạm được, nếu luận quân sự, lại há có thể cùng tôn thái thú bình vai? Tiểu tử tới khi, gia phụ từng cố ý dặn dò, hết thảy quân sự toàn ứng về sau tướng quân Viên Thuật cùng Trường Sa thái thú Tôn Kiên như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, như thế, mới có thể thảo phạt gian nịnh, giúp đỡ xã tắc, bằng không khủng sự vô dụng, uổng bị thiên hạ trò cười.”

Tôn Kiên rất có uy nghiêm gật gật đầu, trong ánh mắt lộ ra vài phần nghiền ngẫm: “Nhưng thật ra cái cơ linh hài tử, lời trong lời ngoài hiểu được đúng mực, bất quá chỉ bằng ngươi này hai ba câu ngôn ngữ, liền phải đem tôn người nào đó chi ra tiền tuyến, như thế nào? Ngươi còn tưởng sống chết mặc bây, bảo tồn thực lực?”

Đào Thương lắc đầu cười nói: “Tôn thái thú hiểu lầm, tiểu tử nói qua, thái thú nếu có sai phái, Từ Châu quân không chối từ.”

Tôn Kiên quay đầu nhìn về phía Khổng Trụ nói: “Không biết khổng thứ sử ngươi lại là ý gì?”

Khổng Trụ vội vàng nói: “Khổng mỗ không hiểu quân cơ, tự nhiên lấy Viên công cùng văn đài như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.”

“Hảo!” Tôn Kiên trầm giọng nói: “Đã có nhị vị hứa hẹn tại đây, kia bản nhân liền không hề thoái thác, kia thảo đổng việc, đều có Viên công cùng tôn mỗ hợp lực về phía trước, các ngươi liền làm điểm các ngươi nên làm…… Trước làm phiền khổng thứ sử vì tôn mỗ cùng Viên công các chuẩn bị năm vạn thạch lương thảo, cho rằng quân nhu, ngày sau có việc, đi thêm làm phiền không muộn.”

“Các năm vạn thạch…… Này…… Này tổng cộng đến mười vạn thạch a.” Khổng Trụ sắc mặt cổ quái mà trừu vừa kéo, làm như rất có không cam lòng: “Văn đài, nhiều như vậy quân nhu nhất thời khó có thể gom đủ, ta không ngại trước cung cấp ngươi bộ cùng Viên công tam vạn thạch, mặt khác ngày sau lại làm bổ tề, như thế nào?”

Tôn Kiên về phía trước tới tới, đứng ở Khổng Trụ trước người cách đó không xa, uy hiếp nói: “Vô có lương thảo cho ta, nhưng thật ra có lương thảo cùng quân giới cung cấp Từ Châu quân? Xem ra khổng thứ sử là cho rằng, thảo phạt Đổng Trác quân chủ lực lúc này lấy Từ Châu quân vì trước? Đánh với Lữ Bố, Hoa Hùng, Lý Giác, Quách Tị, Trương Tế đám người, cũng đến muốn dựa Từ Châu quân chư vị quan tướng?”

Khổng Trụ bị Tôn Kiên như vậy vừa nói, cứng họng, thật sự không thể tưởng được vì sao chính mình cấp Đào Thương quân đội cung cấp lương thảo cùng quân giới sự, nhanh như vậy đã bị Tôn Kiên đã biết đi?

Đào Thương sắc mặt bất biến, nhưng trong lòng lại đột nhiên chấn động……

Lắng đọng lại một chút lúc sau.

Đào Thương đối với Tôn Kiên cười nói: “Tôn thái thú chớ trách, lương thảo quân giới bất quá là khổng thứ sử xem ta bộ binh mã quân nhu không đủ, tạm thời mượn cấp tiểu tử mà thôi, tôn thái thú nghĩ muốn cái gì, chỉ lo từ ta bộ lấy, tiểu tử định đều bị từ.”

Thốt ra lời này ra tới, tuy là Tôn Kiên cũng không khỏi sá nhiên.

Tôn Kiên trong mắt không khỏi lộ ra một tia kỳ sắc: “Đã phân cho dưới trướng sĩ tốt quân giới lương thảo, lại muốn xuất ra tới đưa cho người khác, oa oa, này có thể phục chúng sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Làm như vậy đương nhiên không thể phục chúng, nhưng ta chỉ là ở nói cho ta dưới trướng các tướng sĩ một đạo lý.”

“Đạo lý?” Tôn Kiên tới hứng thú: “Ra sao đạo lý?”

Đào Thương nhìn chằm chằm Tôn Kiên, gằn từng chữ một mà ngôn nói: “Đại tranh việc, vô tôn ti; thí thượng khinh hạ, không làm sao hơn; quân tử không quân, tặc tử không tặc.”

Tôn Kiên thu hồi trên mặt nghiền ngẫm, biểu tình dần dần chuyển lãnh: “Như thế nào? Ngươi không phục?”

Đào Thương cười lắc lắc đầu, nói: “Không, ta thực chịu phục, thái thú cầm đi vốn là ta quân quân giới vật tư, ta sĩ tốt nhóm tuy sẽ mông sỉ hổ thẹn, nhưng này cũng sẽ càng thêm phát sinh bọn họ muốn biến thành một chi cường quân nguyện vọng, đôi khi, chúng ta bị lấy đi có lẽ chỉ là rất nhỏ một khối, nhưng cái loại này sỉ nhục cảm giác, sẽ phát sinh chúng ta cường đại quyết tâm, luôn có một ngày, sẽ thành lần từ người khác nơi đó thu hồi chúng ta mất đi, cũng ở thu hồi đồng thời nhìn xuống người khác.”

Nói tới đây, Đào Thương tạm dừng một chút, mới vừa rồi tiếp tục nói: “Tựa như tôn thái thú hôm nay đối tại hạ giống nhau.”

Tôn Kiên nghe vậy, lông mày không khỏi dương lên, muốn nói gì, nhưng môi giật giật, cuối cùng lại không có nói.

Sau một lúc lâu lúc sau, Tôn Kiên mới rốt cuộc mở miệng: “Đào đại công tử trừ bỏ nhậm Từ Châu tây chinh quân giám quân ngoại, hiện nay ở Từ Châu cư gì chức?”

“Tiểu tử chính là bạch thân.”

Tôn Kiên gật gật đầu, nói: “Bạch thân đúng không…… Hảo, bổn đem nhớ kỹ Đào công tử! Khổng thứ sử cho ngươi quân giới, ngươi tự đi dùng chi, cùng ta vô can! Tôn mỗ còn khinh thường với nhặt người khác ăn dư lại.”

Dứt lời, lại chuyển hướng Khổng Trụ nói: “Ta quân năm vạn thạch, Viên công chi quân năm vạn thạch, mười vạn thạch lương thảo! Còn thỉnh khổng thứ sử mau chóng trù bị, chớ làm chúng ta chờ lâu lắm.”

Dứt lời, liền thấy Tôn Kiên quay đầu đối với phía sau các tướng sĩ hô: “Chọn trống trải chỗ, dựng trại đóng quân!”

Lại là cũng không hỏi xem chủ nhà Khổng Trụ ý kiến, trực tiếp chính mình tự tiện tuyển mà cắm trại nghỉ binh.

Khổng Trụ tái hảo hàm dưỡng, cũng bị khí cả người run.

Hắn vừa định ra tiếng kháng nghị, lại thấy Đào Thương đi vào hắn bên người, hướng về phía hắn lén lút vẫy vẫy tay, nói: “Thế thúc không cần sinh khí, hắn muốn mười vạn thạch lương thảo, thế thúc ngươi quay đầu lại chuẩn bị hai mươi vạn thạch cho hắn.”

Khổng Trụ giật mình cằm đều phải rơi trên mặt đất: “Viên Thuật cùng Tôn Kiên khinh người quá đáng, há mồm liền hỏi ta muốn mười vạn thạch lương, ta còn chủ động cho bọn hắn hai mươi vạn thạch? Hiền chất, có phải hay không liền ngươi cũng cảm thấy thế thúc ta dễ khi dễ?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nhìn Tôn Kiên đã là rời đi hai người đi an bài hạ trại công việc, liền nói: “Hôm nay chuyện này không chỉ là muốn lương đơn giản như vậy, quay đầu lại ta lại cùng ngươi nói tỉ mỉ, trước mắt thế thúc chỉ lo dự bị chính là…… Thế thúc nếu là tin được tiểu chất, này hai mươi vạn thạch lương thảo ta sẽ một viên không ít giúp ngươi phải về tới, lại còn có mang thêm thêm thành.”

Khổng Trụ nghe vậy nhíu nhíu mày, hiển nhiên là không tin được vị này tiểu chất nhi…… Hiện tại hài tử một chút đều không thật thành, há mồm liền thổi / ngưu / bức.

Đào Thương lại phảng phất không có nhìn đến Khổng Trụ nghi ngờ biểu tình, cười nói: “Tôn Kiên tuy là võ quan, lại cũng sẽ không không hiểu đến đồng minh gian lễ tiết, hắn hôm nay tới này tẫn hiện ngang ngược kiêu ngạo bá đạo, rõ ràng chính là trước đó có dự mưu…… Thế thúc ngươi yên tâm, quay đầu lại ta giúp ngươi chỉnh chết này nhị hóa.”

------oOo------

Chương 23: hổ có thương tích người ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Địch thành vùng ngoại ô, Tôn Kiên đang ở tuần tra bọn lính dựng trại đóng quân.

Chỉ thấy này chỉ mãnh hổ cõng đôi tay đứng thẳng ở doanh trại nơi sân bên cạnh, biểu tình lạnh như hàn băng, mặt ngoài là ở đốc xúc sĩ tốt nhóm qua lại bôn ba dựng đứng lều trại, nhưng trong mắt quang mang lúc sáng lúc tối, làm như ở tự hỏi sự tình gì.

Tôn Kiên phía sau, một cái đại hán cất bước mà đến, ngừng ở Tôn Kiên bên người.

Hán tử kia vẻ mặt mới vừa cần, bộ dạng tố chính, chính là Tôn Kiên trướng hạ đừng bộ Tư Mã, cũng là hắn nhất nể trọng phụ tá đắc lực —— Trình Phổ.

“Chủ công hôm nay vì sao đối kia Khổng Trụ nhiều lần mở miệng tương bức?”

Trình Phổ cùng Tôn Kiên quan hệ cá nhân tâm đầu ý hợp, cũng không quải ngoại mạt giác, trực tiếp hỏi ra vẫn luôn giấu ở trong lòng nghi vấn: “Bất luận như thế nào, Khổng Trụ cũng là triều đình sắc phong Dự Châu thứ sử, càng là chúng ta thảo phạt Đổng Trác minh hữu…… Chủ công hôm nay vừa thấy mặt liền lời nói việc làm va chạm, cùng ngày thường chi phong rất là không hợp…… Chẳng lẽ là có chuyện gì khó xử?”

Tôn Kiên cười nhạo một tiếng, trong tiếng cười pha hàm châm chọc chi ý, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi chậm rãi từ trong lòng lấy ra một phần mật tin, đưa cho Trình Phổ: “Chính ngươi xem đi.”

Trình Phổ nghi hoặc đem viết có bí mật gấm lụa nhận lấy, triển khai tới xem, sau một lúc lâu sá nhiên nói: “Viên Thuật tưởng biểu chủ công vì phá lỗ tướng quân, lãnh Dự Châu thứ sử?! Dự Châu thứ sử không phải Khổng Trụ sao? Viên Thuật đây là đánh cái gì chủ ý?”

Tôn Kiên chậm rì rì nói: “Đánh cái gì chủ ý? A! Ta giúp hắn bức tử Kinh Châu thứ sử Vương Duệ, lại thế hắn giết Nam Dương thái thú Trương Tư, hiện giờ hắn đã đến Nam Dương quận, thực lực tăng nhiều! Kinh Châu hiện nay vô chủ làm theo ý mình, không thiếu được ngày sau vì cũng vì hắn khống chế…… Hiện giờ Đông Nam chi cảnh, Kinh Châu cùng Dương Châu toàn đã mất đại gian nan khổ cực, nếu có thể lại đến Dự Châu nơi, hắn liền đạt thành kéo dài qua tam châu tâm nguyện…… Thiên hạ anh hùng ai địch thủ?”

Trình Phổ trên mặt lộ ra sắc mặt giận dữ: “Giết Vương Duệ cùng Trương Tư, còn không biết đủ!? Hiện giờ lại muốn cho chủ công ngươi hại chết Khổng Trụ? Lợi đều là hắn đến, tội đều là ngươi gánh! Chủ công ngươi này không khỏi cũng quá không đáng?”

Tôn Kiên thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Viên gia bốn thế tam công, thanh danh rung trời hạ! Nhữ Nam Viên thế tôn sư, phóng nhãn thiên hạ mấy không người nhưng cùng chi sánh vai? Viên Thuật lại là Tư Không Viên phùng đích thứ tử, rất có hiệp khí…… Nay lại quan bái sau tướng quân! Lâu sau tất nên trò trống…… Ta hôm nay làm này trong tay đao, cũng bất quá là hy vọng có thể tìm một cái tốt quy túc, rốt cuộc thế đạo này, phóng nhãn nhìn lại, một mảnh vẩn đục a.”

Trình Phổ trầm mặc một hồi, lại nói: “Chủ công hôm nay lấy liên tiếp khinh nhục Khổng Trụ, là vì buộc hắn phản kháng…… Cũng hảo tìm lý do đương trường sát chi?”

Tôn Kiên trong ánh mắt nhảy ra một tia hàn quang, đó là một đạo giống như sói đói thấy được con mồi quang mang.

“Vốn dĩ tôn mỗ là như vậy tưởng, nhưng nhìn đến Đào gia công tử lúc sau, rồi lại không thể không từ bỏ.”

Trình Phổ cẩn thận hồi tưởng một hồi, nói: “Cái kia tiểu tử? Ta xem hắn cũng chính là 15-16 tuổi bộ dáng, lời trẻ con nhãi ranh mà thôi, chẳng lẽ hắn còn có thể thế Khổng Trụ xuất đầu không thành?”

Tôn Kiên lặng lẽ cười: “Hắn hôm nay chỗ vì, còn không phải là vẫn luôn ở thế Khổng Trụ xuất đầu sao? Này lời nói việc làm bên trong tuy nhiều là khiêm tốn nhường nhịn, nhưng mục đích lại là một sự nhịn chín sự lành…… Thậm chí liền Khổng Trụ đưa hắn quân lương khí giới cũng không cần, nói rõ chính là quyết tâm cùng Khổng Trụ đứng ở một bên.”

Trình Phổ loát loát sợi râu, chậm rãi nói: “Đứng ở một bên lại như thế nào? Lâu nghe Từ Châu Đào Khiêm lão nhân hoa mắt ù tai, dưới gối tiểu nhi cũng bất quá là cái hủ nho hạng người! Chẳng lẽ ta chờ còn sợ hắn Từ Châu quân không thành? Nghe nói Đào Thương có quân một vạn…… Cũng không là mạt tướng khoe khoang, kẻ hèn một vạn Từ Châu quân, mạt tướng chỉ cần 3000 quân mã, là có thể đưa bọn họ chém giết sạch sẽ, một người không lưu!”

Tôn Kiên xoay người nhìn Trình Phổ, lắc đầu nói: “Kỳ thật ta ngay từ đầu ý tưởng cũng cùng ngươi giống nhau, kia Đào Khiêm nịnh nọt danh môn, sở dụng người toàn vật phàm! Lượng hắn Từ Châu binh mã, có thể có bao nhiêu đại chiến lực? Ngô cũng không là sợ hắn Từ Châu quân cũng…… Chỉ là hôm nay đánh giá người này lời nói việc làm không tầm thường vì một, thứ hai là xem hắn phía sau đứng sừng sững một tướng, dáng người cùng ta tương nhược, giơ tay nhấc chân chi gian rất có dũng sĩ chi tư, tuyệt phi dễ cùng, có người nọ, chưa chắc năng động được Khổng Trụ.”

Tôn Kiên nói, đúng là Hứa Chử.

Trình Phổ bừng tỉnh đại ngộ: “Chủ công nói người nọ, ta cũng chú ý tới…… Bất quá Từ Châu to như vậy nơi, linh tinh có một hai cái hùng hổ chi sĩ, cũng ở tình lý bên trong.”

Tôn Kiên thở dài: “Một giới vũ phu, có gì sợ thay? Nhiên ngô phải đối phó chính là Khổng Trụ lão nhân, Từ Châu quân có thể không chọc liền không chọc, rốt cuộc đều là minh hữu, thảo phạt Đổng

Trác, không thiếu được cũng muốn bọn họ xuất lực, chúng ta không cần phải trống rỗng chọc tiếp theo cái thù địch.”

Trình Phổ cảm khái thì ra là thế: “Chủ công nói chính là, Viên Thuật muốn nhúng chàm chính là Dự Châu, chúng ta xác thật không cần thiết dựng đứng Từ Châu Đào thị là địch…… Bất quá hôm nay vừa không động thủ, chủ công tính toán ngày sau như thế nào được việc?”

Tôn Kiên ẩn ẩn mà cười, cười rất là làm người run sợ: “Tạm thời trước lộng hắn mười vạn thạch lương thảo, sau đó chậm rãi bức bách, này lão nhân tái hảo tính tình, nói vậy cũng ngồi không được, sớm muộn gì có cùng hắn trở mặt kia một ngày.”

*

Tôn Kiên ở Dương Địch ngoài thành cân nhắc Khổng Trụ, Khổng Trụ còn lại là ở Dương Địch bên trong thành cân nhắc Tôn Kiên.

Khổng Trụ ngồi ở giường nệm thượng, lỗ mũi run rẩy run rẩy lúc đóng lúc mở, đỏ mặt tía tai, rõ ràng là khí không được, Đào Thương nhìn bộ dáng của hắn thật sự là có điểm không nín được nhạc……

Vừa rồi ở ngoài thành, này lão tiểu tử bị Tôn Kiên hùng cùng nhãi ranh giống nhau, này sẽ vào bên trong thành, thấy không Tôn Kiên, tính tình rõ ràng liền có điểm lên đây.

“Tôn Kiên khinh người quá đáng!” Khổng Trụ nghiến răng nghiến lợi, đầy mặt nếp gấp làm như đều tễ ở một khối: “Nhãi ranh an dám như thế khinh ta? Ỷ vào Viên Thuật chống lưng, liền dám đối với ta quát mắng! Ngô nãi người nào? Thiên tử minh chiếu sắc phong đường đường Dự Châu thứ sử! Hắn há mồm liền dám quản ta muốn mười vạn thạch lương thảo…… Ta không cho hắn, hắn dám lấy ta thế nào? Cái này loạn thần tặc tử!”

Đào Thương nhếch miệng.

Lời này nói thật không trình độ, loạn thần tặc tử…… Này từ hẳn là lấy tới hình dung Đổng Trác đi? Dùng này từ nói chính ngươi minh hữu, vậy ngươi tính cái gì?

Khổng Trụ oán giận đủ rồi, quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Tôn Kiên như thế nhục ta, y theo hiền chất chi ý, ngô nên như thế nào?”

Đào Thương không nhanh không chậm nói: “Bỉ vô lễ chi gì, ta ý thỉnh thế thúc xuất binh dọn dẹp chi!”

Khổng Trụ rất giống là nuốt một con dài rộng ruồi bọ, phun cũng không ra nuốt cũng nuốt không dưới. Có thể thu thập hắn đã sớm thu thập, còn dùng chờ tới bây giờ?

“Cái kia……” Khổng Trụ do dự một chút ngôn nói: “Binh giả hung khí cũng, ta cùng với Tôn Kiên chính là minh hữu, nếu là nổi lên nội chiến, thủ hạ những người này xuống tay không nhẹ không nặng, đến lúc đó lại đáp thượng mấy cái tánh mạng, cảm giác cũng quá không đáng giá lý.”

Đào Thương cười cười, nói: “Thế thúc lời này rất là có lý, chỉ là người vô thương hổ ý, hổ có thương tích nhân tâm, hôm nay ngoài thành Tôn Kiên biểu hiện, tiểu chất cảm giác Tôn Kiên đối thúc phụ đã động sát khí, thế thúc nhớ minh hữu chi tình, tưởng cùng hắn chung sống hoà bình, đáng tiếc nhân gia cũng không cảm kích.”

“Hiền chất cảm thấy Tôn Kiên muốn giết ta?” Khổng Trụ mặt trong nháy mắt liền biến trắng bệch: “Hiền chất là làm sao thấy được?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi buồn cười, hắn đối vị này khổng danh sĩ nhãn lực thấy cùng EQ thật sự là cảm thấy thật sâu tiếc hận, cũng không biết này lão tiểu tử là như thế nào sống đến bây giờ: “Thế thúc không cảm thấy Tôn Kiên thái độ thật sự phi thường vô lễ sao? Thuần tìm tra cái loại này?”

Khổng Trụ chân mày cau lại nói: “Bỉ đối ta vô lễ, liền nhất định là muốn giết ta? Hiền chất lời này chính là ngụy biện…… Vô lễ khả

năng có rất nhiều loại tình huống, liền giống như, ta nếu là thiếu hắn tiền cố ý không còn nói, hắn giống nhau sẽ đối ta phi thường vô lễ.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Thế thúc, tin tưởng ta, nếu là ngươi thiếu hắn tiền không còn nói, Tôn Kiên hôm nay ở ngoài thành thấy ngươi cái thứ nhất động tác hẳn là cho ngươi quỳ xuống, mà không phải đối với ngươi la lên hét xuống.”

Khổng Trụ: “……”

Thật lâu sau lúc sau.

Khổng Trụ biểu tình dần dần có chút nghiêm túc: “Tôn Kiên vì cái gì muốn giết ta?”

Đào Thương nói: “Bởi vì ngươi là Dĩnh Xuyên thứ sử.”

“Vì cái gì ta là Dĩnh Xuyên thứ sử bỉ liền phải giết ta?”

Đào Thương nói: “Bởi vì Viên Thuật mắt thèm Dự Châu nơi?”

“Viên Thuật vì sao nhất định phải bá chiếm Dự Châu nơi?”

Đào Thương nói: “Bởi vì Dự Châu là hắn kéo dài qua kinh, dương, dự tam châu chiến lược trung một vòng, hơn nữa Nhữ Nam lại là Viên Thuật cố hương, Viên thị lực ảnh hưởng tại đây rất lớn…… Đáp án chính là đơn giản như vậy.”

Này đơn giản đáp án thật sự là lệnh người giận sôi.

Khổng Trụ giấu ở ống tay áo trung đôi tay gắt gao mà nắm thành nắm tay, khớp xương trắng bệch, phát ra rất nhỏ ‘ rắc ’ giòn vang —— đều là đại hán mệnh quan triều đình, lại cùng là thảo phạt Đổng Trác minh quân chiến hữu, Viên Thuật vì chính mình cá nhân dã tâm, thế nhưng có thể như thế tàn hại mà có ý định thương tổn đồng liêu, quả thực liền súc sinh đều không bằng.

Đương nhiên, đương Tôn Kiên phụng Viên Thuật mật lệnh giết Nam Dương thái thú Trương Tư cùng Kinh Châu thứ sử Vương Duệ thời

điểm, Khổng Trụ đối những việc này cảm giác, nhiều nhất cũng bất quá là khiếp sợ, đối Viên Thuật một cái nhân tình cảm còn xa xa không đạt được phẫn nộ trình độ, nhưng hôm nay chính mình đã thành tiếp theo cái đợi làm thịt sơn dương, Khổng Trụ liền vô pháp khống chế chính mình cảm xúc.

Người chính là như vậy một loại sinh vật, sự không liên quan mình cao cao treo lên, sự một khi quan mình, vậy muốn chửi má nó.

“Viên Thuật Tôn Kiên, nãi thật tiện nhân cũng!” Khổng Trụ kéo ra giọng nói mắng chi.

Đào Thương bất đắc dĩ mà thở dài cảm khái…… Danh môn quân tử thế nhưng bị bức bách bạo thô khẩu, đây là lễ nhạc tan vỡ điềm báo.

“Hiền chất!” Khổng Trụ đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đào Thương, cả giận nói: “Tôn Kiên Viên Thuật đã quy hoạch quan trọng ta, ta đơn giản hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, cùng bọn họ đua cái cá chết lưới rách, ngươi xem coi thế nào?”

“Ta xem hành, thế thúc thật hào kiệt cũng!”

Khổng Trụ bỗng nhiên đứng dậy, đi nhanh hướng về thính đường ở ngoài đi đến, vừa đi một bên giương giọng nói: “Ta đây liền đi điểm binh, cùng Tôn Kiên một trận tử chiến!”

Đào Thương bưng lên thương (thương là Hán triều người uống nước đồ đựng), uống một ngụm nước trong, dùng ngón tay nhẹ nhàng đập án kỉ mặt bàn, một bên gõ một bên lầm bầm lầu bầu: “Một, hai, ba…… Trở về!”

“Hiền chất!” Khổng Trụ bỗng nhiên dừng bước, xoay người lại thay vẻ mặt khóc nức nở, nói: “Tôn Kiên kia tiện nhân, ngô đấu hắn bất quá!”

“Thế thúc, tới, ngồi, ngồi.” Đào Thương đứng dậy, đi qua đi nắm khóc sướt mướt Khổng Trụ trở lại quỳ sụp biên, đè lại hắn ngồi

xuống, cho hắn hướng thương trung đổ một ít nước trong, nói: “Thế thúc, phát tiết phát tiết phải, có một số việc không thể quá tích cực……”

Khổng Trụ bưng lên thương uống một hơi cạn sạch, lại là tức giận lại là đau khổ: “Bọn họ cũng quá khi dễ người! Tưởng ta Khổng mỗ người từ khi tiền nhiệm tới nay, không nói làm có bao nhiêu hảo, nhưng cũng là căng nghiệp cẩn thận, chịu thương chịu khó, thượng không dám cô phụ triều đình, hạ không đành lòng lừa gạt bá tánh…… Bọn họ nhưng khen ngược, nói đúng phó ta liền phải đối phó ta……”

“Giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, tiểu chất giúp thế thúc chỉnh chết này hai nhị hóa đó là.” Đào Thương an ủi nói.

Khổng Trụ nghe vậy, tức khắc tinh thần tỉnh táo, vừa rồi ở ngoài thành Đào Thương liền nói với hắn quá lời này, khi đó hắn thượng còn không để trong lòng……

Nhiên giờ này khắc này, Khổng Trụ quả thực đem lời này trở thành cứu mạng chỉ dụ.

“Hiền chất nhi có gì kế sách thần kỳ?”

Đào Thương cười cười, nói: “Kỳ thật cũng rất đơn giản, Viên Thuật cho rằng Tôn Kiên là hắn đao, dùng cây đao này diệt trừ các nơi thứ sử thái thú, này nửa giang sơn chính là hắn, chúng ta chỉ cần xoay chuyển tam điểm liền có thể, điểm thứ nhất chính là làm Viên Thuật biết được, hắn cho dù diệt trừ các nơi thứ sử thái thú, muốn đoạt được này phương nam nửa giang sơn, như cũ lực lượng không đủ; điểm thứ hai, muốn cho hắn biết, hắn tín nhiệm nhất Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên, mới là hắn chân chính cản tay đại địch; đệ tam, muốn cho hắn biết, chúng ta mới là hắn trước mắt nhất có thể cho hắn duy trì người.”

------oOo------

Chương 24: phân long hóa hổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương này một thiên thao thao bất tuyệt rất là phí lời, nói xong lúc sau, chính hắn đều cảm thấy khát, trực tiếp bưng lên thương tới lại uống lên khẩu.

Uống xong cầm lấy khăn tay xoa xoa miệng, lại phát hiện Khổng Trụ nhìn không chớp mắt mà nhìn chằm chằm chính mình, trong ánh mắt tràn ngập thật sâu khó hiểu cùng mê mang.

Đó là một loại tán đồng ánh mắt, có loại này ánh mắt người, giống nhau chỉ có hai loại tình huống: Một là muốn chết…… Nhị là đã lão niên si ngốc.

Đào Thương bị Khổng Trụ nhìn cả người không được tự nhiên, thấp giọng khụ một chút, giảm bớt lúng túng nói: “Thế thúc, ngươi như vậy xem ta…… Cảm thấy tiểu chất tướng mạo như thế nào?”

Khổng Trụ làm như có điểm hồi qua thần: “Còn chắp vá.”

Đào Thương có điểm không rất cao hứng.

Già cả mắt mờ, xứng đáng ngươi bị Tôn Kiên đánh, cái gì kêu còn chắp vá? Thực anh tuấn có được không.

“Hiền chất a, ngươi vừa mới nói kia tam điểm…… Ta cảm giác, có điểm, có điểm…… Dùng cái cái gì từ tới hình dung đâu?”

Đào Thương cung kính mà tiếp lời nói: “Có điểm xả con bê đúng không?”

Khổng Trụ không nói gì, nhưng hắn lập loè biểu tình thực hiển nhiên đã thuyết minh hết thảy…… Tán thành!!

Đào Thương châm chước một chút, kiên nhẫn mà vì Khổng Trụ tiếp tục giải thích: “Thế thúc, ở người thiên tính, có hai loại thuần túy nhất đồ vật, ngươi biết là cái gì sao?”

Khổng Trụ vuốt ve sợi râu cười ha hả mà trả lời nói: “Lão phu đương nhiên biết, một cái gọi là trung, một cái gọi là nghĩa.”

Đào Thương lắc lắc đầu, cùng loại người này nói chuyện thật mệt, ngốc không lăng đăng…… Quả nhiên vẫn là có 1800 nhiều năm sự khác nhau.

“Thế thúc, ngươi nói không đúng, nhân tính hai loại đồ vật: Một cái gọi là tham lam, một cái gọi là sợ hãi.”

Khổng Trụ mặt tức khắc mê mang: “Gì ngoạn ý?”

Đàn gảy tai trâu, lại là một cái Mi Phương.

Lười đến cùng Khổng Trụ giải thích nhiều như vậy, Đào Thương tiếp tục giải thích nói: “Muốn đạt thành vừa mới theo như lời kia tam điểm, chúng ta nhất định phải muốn đem Tôn Kiên tham lam kích phát ra tới, Tôn Kiên một khi biểu hiện ra hắn tham lam bản tính, như vậy Viên Thuật trong xương cốt liền sẽ cảm thấy sợ hãi!”

Khổng Trụ thật sự là nhịn xuống, không khỏi vỗ vỗ cái bàn nói: “Hiền chất, ngươi có thể nói hay không điểm…… Lão phu có thể nghe minh bạch nói?”

“Hảo đi, ta đây đơn giản sáng tỏ.” Đào Thương cũng cảm thấy chính mình cùng Khổng Trụ thật sự là bẻ xả không nổi nữa, hắn ban đầu chỉ là cảm thấy lão nhân này dính điểm ngốc, hiện tại hắn mới biết được chính mình dùng sai từ……

Không phải ‘ ngốc ’ cái này từ dùng sai rồi, dùng sai từ là ‘ dính điểm ’…… Hẳn là dùng “Dính rất nhiều”.

“Muốn vượt qua trước mắt nguy cơ, đầu tiên, thế thúc muốn vô điều kiện tin tưởng ta.”

Khổng Trụ vỗ bộ ngực nói: “Đó là tự nhiên, chúng ta là minh hữu sao!”

“Hảo.” Đào Thương gật đầu nói: “Đầu tiên, Tôn Kiên hỏi chúng ta muốn mười vạn thạch lương thảo, hắn năm vạn thạch, Viên Thuật năm vạn thạch…… Thỉnh thế thúc cho hắn lấy hai mươi vạn thạch!”

Khổng Trụ mặt lập tức liền trầm xuống dưới.

“Lời này ngươi ở ngoài thành liền nói qua, chính là lão phu không hiểu…… Muốn lương thảo sự, hoặc là là Tôn Kiên làm khó dễ với ta, hoặc là là Viên Thuật cùng hắn hợp mưu khó xử với ta…… Lão phu còn phiên bội cùng bọn họ, chẳng phải là tư địch? Lão phu vì sao phải làm như vậy.”

Đào Thương đứng dậy, mọi nơi nhìn nhìn, liền đi tới Khổng Trụ bên người, đem đầu bám vào hắn bên tai, nhỏ giọng thì thầm.

“Bầy sói hoàn hầu, nguy ở sớm tối, thế thúc hiện tại là ở bộ lang! Luyến tiếc hài tử, lang như thế nào thượng câu?”

Khổng Trụ: “……”

*

Ba ngày lúc sau, Khổng Trụ hai mươi vạn thạch lương thảo đúng hẹn đưa đến Tôn Kiên hạ trại nơi.

Dương Địch đầu tường thượng, nhìn một xe xe lương thực vận vào Tôn Kiên đại doanh, Khổng Trụ lão trong mắt không khỏi nổi lên hai điểm lệ quang.

“Thế thúc đau lòng?” Đào Thương đứng ở hắn phía sau, quan tâm hỏi.

Khổng Trụ trường thanh thổn thức: “Hối không nên đương này Dự Châu thứ sử, hối không nên nhập này thảo đổng liên minh!”

Đào Thương không mặt mũi nói thẳng, không lo Dự Châu thứ sử, này mười vạn thạch lương thảo cũng cùng ngươi không quan hệ…… Không vào thảo đổng liên minh, nói không chừng sớm mấy tháng ngươi đã bị Tôn Kiên trực tiếp xử lý.

Nhưng nhân gia ở nơi đó thương tâm muốn chết, Đào Thương cố kỵ Khổng Trụ giờ phút này tâm tình, lời này nghẹn ở trong lòng chưa nói…… Đầu năm nay, nói nhiều…… Đả thương người.

Liền ở ngay lúc này, Mi Phương vội vội vàng vàng mà chạy tới Đào Thương phía sau, thấp giọng nói: “Công tử, đem khổng thứ sử giúp đỡ ta quân tin tức tiết lộ cấp Tôn Kiên người, điều tra ra.”

Thượng một lần Tôn Kiên giáp mặt nói Khổng Trụ cấp Đào Thương đưa lương thực cùng quân giới, Đào Thương liền cảm thấy rất kỳ quái…… Việc này Tôn Kiên như thế nào sẽ biết nhanh như vậy?

Đào Thương vừa chuyển đầu, nói: “Ai?”

Mi Phương âm âm cười, nói: “Ngô triệu!”

Đào Thương nghe xong có chút phát ngốc: “Ngô triệu là ai?”

Mi Phương vội la lên: “Hắc, ngươi bệnh hay quên nhưng thật ra rất đại! Chính là cái kia ở chúng ta xuất binh trước, bị ngươi trượng trách mấy chục quân côn Ngô giáo úy! Tự xưng Tào Báo thân mệnh giáo úy cái kia! Bị ngươi giết gà dọa khỉ.”

“Nga!” Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh nói: “Ngươi như vậy vừa nói ta liền nghĩ tới, chính là chúng ta xuất binh trước, ta giúp ngươi dùng để lập uy cái kia……”

Mi Phương vội vàng vẫy vẫy tay, nói: “Cái gì kêu cho ta lập uy a? Uy đều làm ngươi lập…… Tiền cũng làm ngươi hoa, hoa vẫn là ta!”

Đào Thương nhẹ nhàng một nhạc, vỗ vỗ Mi Phương bả vai: “Đừng keo kiệt như vậy! Lúc này ngươi tra ra gian tế, đầu công một kiện,

quay đầu lại ta thượng biểu phụ thân, bảo đảm cho ngươi cái quan lớn hậu chức đó là!”

Mi Phương hừ hừ, lẩm bẩm nói: “Chính ngươi liền cái quan đều không phải, còn bảo ta đâu…… “

Đào Thương nghe xong hận không thể cho hắn một chân…… Tiểu tử này là dưỡng không thân bạch nhãn lang!

“Đúng rồi, cái kia Ngô giáo úy làm sao bây giờ, muốn hay không ta đem hắn……” Nói tới đây, Mi Phương dùng tay làm một cái thiết tư thế.

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không nóng nảy, lưu trữ hắn ngày sau khả năng còn hữu dụng, sau này đa lưu tâm hắn điểm là được…… Yên tâm đi, về sau sẽ có người thế chúng ta giải quyết hắn…… Đối phó người một nhà, không phải phong cách của ta, ta chính là quân tử.”

Mi Phương mắt lé trắng Đào Thương liếc mắt một cái, lắc đầu thở dài.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Khổng Trụ, hỏi: “Khổng thứ sử, Dĩnh Xuyên chính là thế gia danh môn san sát nơi, tư học khắp nơi chỗ, thủ hạ của ngươi, nhưng có đương thời danh sĩ? Đặc biệt có ảnh hưởng lực cái loại này?”

Khổng Trụ giờ phút này còn không có từ mất đi hai mươi vạn thạch lương thảo bi phẫn trung hoãn quá mức tới, nghe vậy khụt khịt nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Đào Thương chậm rãi ngôn nói: “Ta yêu cầu một cái đủ tư cách người, đi Viên Thuật kia đương thuyết khách!”

Khổng Trụ nâng tay áo lau lau khóe mắt nước mắt, thở dài: “Có một người, nhưng thật ra phi thường thích hợp……”

*

Ngoài thành Tôn Kiên doanh trung, Khổng Trụ sứ giả đang ở hướng Tôn Kiên hội báo lương thảo cùng vận xe số lượng.

Tôn Kiên mặt vô biểu tình nghe xong, thuận miệng đối sứ giả nói một câu: “Trở về đại tôn mỗ đa tạ nhà ngươi khổng thứ sử.”

Dứt lời, cũng không để ý tới kia sứ giả, xoay người đi vào chính mình soái trướng.

Tôn Kiên phía sau, một chúng thân tín tướng lãnh nối đuôi nhau mà nhập.

Mọi người bên trong, lấy Hoàng Cái bản tính nhất hỏa bạo thẳng liệt, tiến soái trướng liền hướng Tôn Kiên nói: “Chúc mừng tướng quân! Chúc mừng tướng quân! Hai mươi vạn thạch lương thảo a! Kia Khổng Trụ thật là là bị ngươi dọa phá gan, thế nhưng làm ra như vậy tự tổn hại mặt mũi việc! Ha ha, lần này tiến quân Lạc Dương, mấy tháng chi gian, ta quân đều sẽ không lại vì lương thảo phạm sầu.”

Tôn Kiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Khổng Trụ thằng nhãi này, dọa hắn một dọa liền làm ra bực này mất mặt xấu hổ sự tới…… Thật sự là không có cốt khí, người như vậy, nào xứng ngồi một châu chi chủ?”

Hạ đầu biên, Tôn Kiên dưới trướng tứ đại mãnh tướng trung Tổ Mậu cũng nói: “Ai nói không phải đâu! Tướng quân ngày mai lại mắng hắn một mắng, hù hắn một hù, chỉ sợ hắn liền toàn bộ Dương Địch thành đều đến hai tay dâng lên!”

Giọng nói lạc khi, trong trướng mọi người tất cả đều cười ha ha.

Chỉ có một người còn tính bình tĩnh.

Trình Phổ đột nhiên hỏi: “Chủ công, Viên Thuật bên kia, lương thảo ứng đưa đi nhiều ít?”

Tôn Kiên không nhanh không chậm nói: “Lần trước ta đã cùng Viên Thuật giải thích, tới rồi Dĩnh Xuyên sẽ tự đòi lấy năm vạn thạch

lương thảo cùng hắn, xem như hắn nhập trú Nam Dương quận hạ lễ…… Hiện giờ việc này đã thành, phái người đưa năm vạn thạch lương thảo đi lỗ dương, lấy tư Viên công.”

Trình Phổ nhíu nhíu mày, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy có chút không ổn.

“Chủ công, Khổng Trụ đưa tới lương thảo hai mươi vạn thạch, ta chờ chỉ đưa năm vạn cấp Viên Thuật, có phải hay không có chút quá……”

Tôn Kiên vẫy vẫy tay, nói: “Lương thảo hai mươi vạn thạch, chính là Khổng Trụ tự chủ đưa tới, lại chưa từng là tôn mỗ cưỡng bức hắn…… Huống hồ ta quân lao sư viễn chinh, nhu cầu cấp bách lương thảo cung cấp! Lần này chinh phạt Đổng Trác, chư hầu trung gian tất nhiên này đây ta quân vì trước bộ! Các bộ quân nhu, tự nhiên cũng ứng lấy ta quân vì trước! Viên công cao kiến, sao lại không biết trong đó chi lý.”

Trình Phổ còn cảm giác có chút không ổn, lại muốn nói lời nói, lại thấy Tôn Kiên phất phất tay, đã là không nghĩ lại nghe.

Trình Phổ trong lòng thầm than khẩu khí.

Chính mình cái này chủ công, cái gì cũng tốt…… Chính là có chút bảo thủ, chuyện gì một khi chính mình quyết định, liền nghe không được người khác khuyên can.

Cái này tật xấu, nhìn như không lớn, có thể sau một khi có việc, lại dễ dàng gây thành hoạ lớn a…… Hy vọng, là chính mình buồn lo vô cớ đi.

Lỗ dương Tây Nam mặt mười tám dặm Lỗ sơn, giờ phút này Viên Thuật quân chính đóng quân ở chỗ này.

Viên Thuật binh tướng mã y theo Huyền Vũ cùng hạc cánh trận hình giao nhau sắp hàng, mặt rộng năm doanh, bối lập bảy trại, toàn bộ

doanh trại quân đội trình hoàn trạng Cung vệ trung quân chủ tướng soái trướng.

Soái trướng trong vòng, bãi bốn cái chậu than, bên trong thiêu đốt đỏ bừng than hỏa.

Một người mặc màu bạc giáp trụ, khoác màu đỏ áo gấm thon gầy nam tử đang ở mộc sụp thượng nhắm mắt dưỡng thần, hắn bộ dạng cực kỳ anh tuấn, tuy rằng đã qua trung niên, nhưng thoạt nhìn vẫn là phong độ nhẹ nhàng, làn da bảo dưỡng giống như hai mươi hứa người giống nhau trắng nõn, so với nữ tử thậm chí do hữu quá chi.

Bởi vì bảo dưỡng quá hảo, hơn nữa tướng mạo anh tuấn, nhiều ít làm người cảm thấy có chút kiểu tính khí, nhưng đương kim thiên hạ, ai đều sẽ không bởi vì này anh tuấn tướng mạo mà coi rẻ người này.

Bốn thế tam công danh môn chi hậu, tam lão chi nhất Tư Không Viên phùng chi tử, vị ở chín khanh dưới sau tướng quân chức vụ! Này đó người thường mấy đời đều lây dính không đến quang hoàn, Viên Thuật không đến 40 liền toàn có được……

Mười thường hầu chi loạn khi, lửa đốt Nam Cung Cửu Long môn quyết đoán quả quyết! Hiện giờ lại có cát cứ Giang Nam hùng tâm tráng chí!

Chỉ bằng này đó, ít nhất trước mắt trước người trong thiên hạ trung, còn không có người dám coi thường Viên Thuật, Đổng Trác cũng không dám.

Lúc này Viên Thuật dựa vào giường nệm thượng, hai tròng mắt hơi hạp, làm như ở đánh buồn ngủ, mà hắn trước người, đang đứng một vị thân hình cao lớn trung niên văn sĩ, dù bận vẫn ung dung, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Người này đó là Khổng Trụ phái thuyết khách, vừa mới mới đi vào Viên Thuật soái trướng.

“Các hạ là Khổng Trụ sứ giả?”

Một chút lúc sau, Viên Thuật hơi hơi mở mắt, trong mắt hình như có tinh quang, có vẻ rất là âm trầm, giống như chim ưng, làm nhân tâm sinh kiêng kị.

“Đúng vậy.” Sứ giả thanh âm bất bình không hoãn, thương kính hữu lực.

Viên Thuật ngẩng đầu, đi nhìn sứ giả bộ dạng,

Ở nhìn đến sứ giả gương mặt trong nháy mắt, Viên Thuật không khỏi ngây ngẩn cả người, người này…… Nhìn có chút quen mặt a?

Sứ giả sửa sang lại một chút y quan, thi lễ nói: “Tại hạ Hứa Tĩnh, gặp qua Viên tướng quân.”

“Hứa Tĩnh?” Viên Thuật đôi mắt chớp nháy mắt, hỏi dò: “Cái nào Hứa Tĩnh?”

Người tới không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Nhữ Nam bình dư Hứa Tĩnh, hiện từ với Dự Châu thứ sử Khổng Trụ dưới trướng, nhậm kế lại chi chức.”

Viên Thuật thoáng thẳng đứng lên, lại trên dưới qua lại đánh giá một hồi lâu, mới vừa rồi nghi hoặc nói: “Công chẳng lẽ là Nhữ Nam Hứa Thiệu, Hứa Tử Tương chi từ huynh? Lấy bình luận người trong thiên hạ vật vì nghe hậu thế thượng thư lang…… Hứa văn hưu, hứa công?”

Hứa Tĩnh khom người lại thi lễ, nghiêm mặt nói: “Viên tướng quân không cần như thế hổ thẹn với ta, thượng thư lang chức, tại hạ từ đi lâu rồi.”

“Ai nha!” Viên Thuật vội vàng đứng lên, vừa đi vừa mới ngạo mạn chi sắc, chắp tay thi lễ nói: “Ngày xưa hứa công ở Lạc Dương nhậm chức là lúc, thuật đã nghe danh lâu rồi! Chỉ tiếc hứa công mặc cho với thượng thư đài khi, Viên mỗ nhậm lại là Hà Nam Doãn, chấp

chưởng Lạc Dương quanh thân 21 huyện, thiếu trở lại kinh thành! Đợi cho Viên mỗ hồi kinh nhậm Hổ Bí trung lang tướng khi, lại phùng cấm cùng mười thường hầu việc, thân phận xấu hổ, không tiện cùng công khanh quá nhiều lui tới, cùng thượng thư đài càng là đi lại rất ít, kính đã lâu hứa công chi danh lại không tiện kết giao! Hôm nay tại nơi đây nhìn thấy hứa công, ngô nguyện nếm rồi.”

Đào Thương ở khuyên Khổng Trụ vì Tôn Kiên đưa đi hai mươi vạn thạch lương thảo thời điểm, đồng thời lại làm Khổng Trụ phái ra một vị sứ giả đi gặp Viên Thuật, nhưng đồng thời đối vị này sứ giả thân phận đưa ra một chút yêu cầu, nhất định phải là danh khắp thiên hạ hiền sĩ thả có sát cử khả năng sĩ tộc nhân vật nổi tiếng!

Việc này đổi ở khác châu quận có lẽ là làm khó người, nhưng Dĩnh Xuyên nhiều tuấn hiền, Khổng Trụ ước lượng tới ước lượng đi, còn rốt cuộc là đem Hứa Tử Tương từ huynh Hứa Tĩnh cấp ước lượng ra tới!

------oOo------

Chương 25: Viên Thuật, tâm tồn nghi kỵ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dĩnh Xuyên Dương Địch, thứ sử phủ phòng nghị sự nội, Đào Thương đang ở cùng Khổng Trụ đàm luận Hứa Tĩnh người này.

“Muốn nói phái người bái kiến Viên Thuật, Hứa Tĩnh người này thân phận lại là phi thường thích hợp.” Khổng Trụ cười ha hả khen, trong giọng nói tất cả đều là tôn sùng thần sắc: “Viên Công Lộ danh môn chi hậu, bốn thế tam công, ở sĩ tộc trung địa vị cực kỳ tôn sùng! Có thể bị hắn nhìn thượng mắt người không có mấy cái…… Hiền chất ngươi kế sách, lão phu nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Hứa Tĩnh có thể đảm nhiệm.”

Đào Thương gật gật đầu, đối với thế gia danh sĩ phương diện này, hắn tự nhiên không có Khổng Trụ hiểu biết nhiều.

Đào Thương tò mò nói: “Dĩnh Xuyên từng là hạ triều cố đô, cuối cùng ngàn năm, hiện giờ lại là tư học khắp nơi đại hán văn hóa trung tâm…… Ở chỗ này tìm chút có thể bị Viên Thuật bội phục danh sĩ không khó…… Nhưng ta cái này sách lược, nhất định là phải có sát cử nhân mới năng lực cùng đức vọng người ta nói ra tới, Viên Thuật mới có thể đủ tin tưởng! Không biết cái này Hứa Tĩnh tại đây phương diện, đủ tư cách sao?”

Khổng Trụ cười ha ha, dùng đắc ý ánh mắt nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, biểu tình rất là thiếu trừu.

“Hiền chất, ngươi tuổi nhẹ, kiến thức hạn hẹp lạp! Ngươi có biết kia Hứa Tĩnh ngày xưa ra sao chức quan? Nãi với thượng thư đài nhậm thượng thư lang cũng, chuyên tư cử biếm lên xuống thiên hạ quan viên! “

Đào Thương nghe vậy đôi mắt không khỏi mở to: “Lợi hại như vậy?”

Khổng Trụ đắc ý nói: “Lợi hại hơn còn có!…… Tuân sảng, Hàn dung, trần kỷ đám người có thể ở trong triều vì công khanh, năm đó đều là Hứa Tĩnh tiến cử! Mà hắn từ đệ Hứa Thiệu Hứa Tử Tương càng là lấy bình luận người trong thiên hạ vật mà nổi tiếng, nếu luận nhân sĩ sát cử bình luận, vô luận với triều đình với dân gian, Hứa Tĩnh đều là nhất đẳng nhất nhân vật, đừng nhìn Viên Thuật hiện tại khó lường, năm đó ở Lạc Dương thời điểm, Hứa Tĩnh bực này nhân vật cũng không phải hắn tưởng nịnh bợ liền tùy ý nịnh bợ.”

Đào Thương lúc này là hoàn toàn minh bạch Khổng Trụ vì sao như thế tôn sùng Hứa Tĩnh, nguyên lai hắn từ đệ thế nhưng là Hứa Tử Tương!

Này hai anh em một cái ở thượng thư đài phụ trách tiến cử quan lại, một cái ở Nhữ Nam quận thiết ‘ nguyệt đán bình ’ bình luận người trong thiên hạ mới…… Vô luận là ở triều ở dã, nhân sự dư luận đều làm hứa gia huynh đệ chiếm tốt nhất tài nguyên! Thật có thể nói là là……

“Hắc bạch thông ăn a.” Đào Thương cảm khái ngôn nói.

Khổng Trụ một cái loạng choạng thiếu chút nữa không té ngã: “Hiền chất không thể lung tung nói! Cái gì kêu hắc bạch thông ăn…… Đó là hình dung lưu manh!”

Thực hiển nhiên, Đào Thương loại này không tôn trọng danh sĩ thái độ lệnh Khổng Trụ rất không vừa lòng…… Nếu không phải bởi vì hắn hiện tại giúp đỡ chính mình đối phó Tôn Kiên cùng Viên Thuật, khổng lão nhân gia đã một cái đại tát tai trừu qua đi giải quyết hắn.

Đào Thương không có chú ý tới Khổng Trụ bất mãn biểu tình, mà là cảm khái thở dài: “Trong triều đình, hắn là chuyên môn cử biếm quan lại, hương dã chi gian, hắn từ đệ Hứa Tử Tương là chuyên môn bình luận thế gian nhân vật…… Nói như thế đảm đương hôm nay hạ, ai là người tài ba ai là phế vật, có hắn một câu, cơ bản liền có thể định hình? Phải không?”

Khổng Trụ hơi hơi mỉm cười, không tỏ ý kiến, nói: “Nhiên cũng. “

Đào Thương lắc lắc đầu, cảm thấy bất đắc dĩ…… Quá mẹ nó hắc ám.

Bất quá, làm Hứa Tĩnh đi hoàn thành chính mình phân công sự tình, nhưng thật ra nhất thoả đáng.

*

Lời nói phân hai đầu, lỗ dương nơi, Viên Thuật giờ phút này chính hứng thú bừng bừng cùng Hứa Tĩnh bắt chuyện, nhiệt tình dào dạt tất cả đều treo ở trên mặt, không hề có bất luận cái gì che lấp, lời nói gian tất cả đều là thân cận chi ý.

Này cũng khó trách, liền tính là Viên Thuật luôn luôn mắt cao hơn đỉnh, nhưng xét đến cùng cũng là Hán triều người.

Hán triều nhân tài tuyển chọn là sát cử chế, chủ yếu lấy địa phương trưởng quan ở khu trực thuộc nội tiến hành khảo sát, lựa chọn sử dụng nhân tài cũng đề cử cấp thượng thuộc quan phủ, tầng tầng đề cử cho đến thượng thư đài.

Loại này tầng tầng đề cử phương pháp, liền khiến cho địa phương có quyền lên tiếng uy sĩ tộc hoặc là có danh vọng cá nhân có được cực đại nhân tế tài nguyên năng lực!

Cái gọi là ‘ tuyển chọn tuyển chọn ’, “Tuyển” cùng “Rút” hai chữ các có thâm ý, tuyển này đây đề cử chi danh tuyển không có chức quan người đọc sách, rút này đây quan lớn chi vị đề bạt hạ cấp quan lại, tuy rằng trăn tuyển nhân tài cũng có tuyển cử khoa khảo thí, nhưng có được khảo thí tư cách người, cần thiết phải có cũng đủ phong bình cùng thượng quan tiến cử mới được.

Dần dà, có được so địa vị cao cùng quyền lên tiếng sĩ tộc liền chậm rãi có được cực đại đề cử quyền hạn, Đông Hán hậu kỳ đại tộc danh sĩ chủ trì hương lư bàn bạc cập khống chế tuyển cử quá trình ám / rương / thao / làm đã là rõ ràng.

Viên gia có thể môn sinh cố lại biến thiên hạ, đúng là lấy thứ tư thế tam công cường đại bối cảnh đại lượng hướng trung tâm sát cử đề cử nhân tài! Khiến cho mộ danh đến cậy nhờ Viên thị người càng ngày càng nhiều, trong đó chỗ tốt ích lợi, Viên Thuật tự nhiên nhất biết được.

Hứa Tĩnh người này, vô luận là ở phía chính phủ "Rút" cùng dân gian "Tuyển" đều từng chiếm hữu quan trọng địa vị…… Viên Thuật không cố tình kết giao hắn mới là lạ.

Lập tức Viên Thuật an bài tiệc rượu, cùng Hứa Tĩnh thoải mái chè chén, hai người từ Lạc Dương lao đến Nhữ Nam, lại từ triều đình đề bạt lao đến dân gian đề cử, có thể nói là nói chuyện với nhau thật vui, chỉ hận gặp nhau quá muộn.

……

"Hứa tiên sinh!" Rượu đến nhẹ nhàng vui vẻ chỗ, Viên Thuật đem trong tay chén rượu hướng án thượng một lược, kích động nói: "Hứa tiên sinh chính là đương thời danh sĩ, lệnh đệ tử đem công cũng là bình luận nhân tài chi đại gia, nghe lệnh huynh đệ một tay sáng tạo nguyệt đán bình, đối đương đại nhân vật cùng với thi văn tranh chữ nhiều có đánh giá, nổi tiếng xa gần thiên hạ đều biết!"

Hứa Tĩnh khiêm tốn cười, nói: "Viên công quá tán."

Viên Thuật nhìn Hứa Tĩnh, giống như xem một khối chọc người tham ăn thịt mỡ, nước miếng liền mau chảy ra tới.

"Há là quá tán? Hứa công chẳng những ở dân gian có dẫn đường sĩ tộc hướng gió năng lực, trong triều đình, càng là đứng hàng thượng thư lang tôn sư! Theo Viên Thuật biết, hiện giờ thảo phạt Đổng Trác chư hầu giữa: Ký Châu thứ sử Hàn Phức, Duyện Châu thứ sử Lưu Đại, Dự Châu thứ sử Khổng Trụ, Trần Lưu thái thú Trương Mạc, liền đều là từ hứa công hướng triều đình đề bạt phân công, đây là kiểu gì uy vọng! Ai dám không bái phục!"

Viên Thuật lời này không giả, hiện giờ thảo phạt Đổng Trác chư hầu giữa, có rất lớn một bộ phận chính là Hứa Tĩnh đề cử, trong đó cũng bao gồm Khổng Trụ, đây cũng là Hứa Tĩnh trước một đoạn thời gian ở Lạc Dương gặp nạn, mà chạy đến Khổng Trụ nơi đó nguyên nhân.

Hứa Tĩnh nghe vậy cười khổ, ám đạo nếu không phải bởi vì đề bạt này đó tai họa, tạo thành cái đồ bỏ mười tám lộ chư hầu liên quân! Đem Đổng Trác khí muốn lộng chết ta, ta còn dùng đến từ Lạc Dương chạy đến Dĩnh Xuyên đi tị nạn?

Viên Thuật không có quá để ý Hứa Tĩnh hối hận đan xen biểu tình, tiếp tục nói: “Viên mỗ kính đã lâu hứa tiên sinh đại danh, hận vô duyên cùng làm đại sự, Khổng Trụ kiểu gì người? Hủ nho mà thôi! Há xứng áp đảo hứa công phía trên? Viên mỗ nếu đến hứa công tới đầu, nguyện lấy sư lễ đãi chi!”

Lấy Viên Thuật trước mắt ở mười tám lộ chư hầu trung tối cao quan chức, có thể đối gặp nạn Hứa Tĩnh nói ra lời này, cũng có thể gọi là chiêu hiền đãi sĩ, bị thêm tôn sùng.

Hứa Tĩnh giơ lên chén rượu, cười nói: “Viên công như thế chân thành tương mời, tại hạ cảm động đến rơi nước mắt, vô lấy phục ngôn, tiếc rằng đường huynh hứa sướng hiện tại khổng thứ sử dưới trướng vì trần quốc tướng, đồng mưu phạt đổng việc, tại hạ không đành lòng bỏ chi, chỉ sợ là sẽ cô phụ Viên công hảo ý.”

Viên Thuật không nghĩ tới Hứa Tĩnh sẽ cự tuyệt hắn, trong lòng không mau, thở dài nói: “Tích thay, tích thay!”

Hứa Tĩnh nhìn Viên Thuật liếc mắt một cái, nói: “Cũng không hẳn vậy, tại hạ tuy không ở Viên công trướng hạ, nhưng ở khổng thứ sử trướng hạ cũng cùng với ở Viên công trướng hạ.”

Viên Thuật ngạc nhiên nói: “Lời này ý gì?”

Hứa Tĩnh chắp tay nói: “Viên công đã quên? Tại hạ hôm nay tới đây, đó là lấy khổng thứ sử sứ giả thân phận, đặc tới giao hảo Viên công, khổng thứ sử chiêm ngưỡng Viên công uy danh, dục kết hảo Viên

công, bái với vũ hạ cho rằng khuỷu tay cánh tay chi sấn, ngày sau Viên công nhưng có phân phó, đi theo làm tùy tùng, đương vô có điều từ.”

“Nga, như vậy a……”

Viên Thuật nghe xong Hứa Tĩnh lời nói cũng không có nói thêm cái gì, thực hiển nhiên đối với Khổng Trụ kỳ hảo cùng quy phục cũng không phải thực cảm mạo…… Này cũng khó trách, ở hắn thực đơn trung: Khổng Trụ thuộc về bị hắn lộng chết phạm trù! Không ở tiếp nhận đầu hàng trong phạm vi.

Hứa Tĩnh nhiều ít cũng nhìn ra điểm manh mối, bất quá lại không nói toạc, hắn tới khi đã được đến Khổng Trụ an bài, trong lòng biết được nên như thế nào lý do thoái thác.

Hắn làm bộ không có nhìn đến Viên Thuật biểu tình, tiếp tục nói: “Khổng thứ sử lần này vì tỏ vẻ thành ý, đặc thông qua tôn tướng quân vì Viên công dâng lên quân lương hai mươi vạn thạch, chiến mã một trăm thất, áo giáp da 300 phó, trường kích 300 chi, mũi tên chi 3000……”

“Đợi lát nữa, đợi lát nữa!”

Viên Thuật đột nhiên mở miệng đánh gãy Hứa Tĩnh nói đầu, nói: “Hứa tiên sinh vừa rồi nói cái gì, cái gì quân lương hai mươi vạn thạch? Chiến mã một trăm thất? Áo giáp da 300 phó? Còn có cái gì cái gì……”

Hứa Tĩnh vội vàng gật đầu, nói: “Đúng là, đúng là! Quân nhu đã tất cả đều đưa vào tôn tướng quân doanh trung, tưởng ít ngày nữa liền sẽ vận hướng lỗ dương, Viên công không được đến tôn tướng quân tin nhi sao?”

Viên Thuật làm như có chút mê mang, ngốc lăng lăng mà nhìn Hứa Tĩnh một hồi, trong lòng gợn sóng dần dần quay cuồng dựng lên, giống như một tòa kiên cố đập lớn đột nhiên nứt ra rồi một cái cái

khe, tên là ‘ tín nhiệm ’ nước sông tắc từ này tế phùng trung ong nhộng dâng lên mà ra, như thế nào đổ cũng đổ không thượng.

Hứa Tĩnh vuốt sợi râu cười ha hả, phảng phất không có chú ý tới Viên Thuật biểu tình, tiếp tục nói: “Bất quá lại nói tiếp, cái kia tôn thái thú, thật nhưng xưng là đương thời chi hào kiệt cũng! Ngày đó ta kia từ đệ tử đem cùng ta bình luận người này là lúc ta thượng không tin, Dương Địch vừa thấy, mới biết ta phẩm luận thiên hạ người, không bằng ngô đệ nhiều rồi.”

Viên Thuật lông mày ở lơ đãng chi gian, hơi hơi mà run rẩy một chút, hắn bưng lên chén rượu, làm bộ phi thường tùy ý bộ dáng, thử nói: “Nga? Không thể tưởng được lệnh đệ Hứa Thiệu cũng từng bình luận quá Tôn Kiên một thân…… Không biết ở lệnh đệ trong miệng, một thân như thế nào?”

Hứa Tĩnh ha ha một nhạc, hãy còn tựa men say phía trên uống chưa đủ đô chi ngôn: “Sát phạt quả quyết, thế chi kiêu hùng cũng!”

Một câu, trực tiếp cấp Viên Thuật nói ngốc / bức.

Viên Thuật sắc mặt dần dần mà biến âm trầm như nước, khóe miệng ẩn ẩn ở run rẩy, thon dài đôi mắt thỉnh thoảng lòe ra tinh quang, cùng mới vừa rồi một bộ thoải mái biểu tình hoàn toàn tương phản.

Viên Thuật người này, mặt ngoài nhìn như đại khí hiểu rõ, trên thực tế là một cái lòng dạ hẹp hòi.

Này vài câu bình luận Tôn Kiên nói, đổi thành người khác cũng liền thôi…… Cố tình là từ vị này thượng thư lang trong miệng nói ra! Càng là mượn đương kim thiên hạ nhất có phong bình quyền lên tiếng Hứa Tử Tương chi khẩu…… Viên Thuật trong lòng chấn động có thể nghĩ.

Hơn nữa vừa rồi Hứa Tĩnh ngôn: Khổng Trụ đã đưa hướng Tôn Kiên doanh trung nhị mười vạn thạch lương thảo cập quân giới, áo giáp da chờ rất nhiều vật tư……

Nhưng Tôn Kiên cấp Viên Thuật đệ trình đi lên hội báo, chỉ ngôn sẽ cho Viên Thuật đưa tới năm vạn thạch lương thảo.

Hiện giờ Viên Thuật đã khống chế Nam Dương quận, thuế đầu người phú quan thiên hạ! Một chút lương thảo cũng không ở lời nói hạ…… Nhưng Tôn Kiên loại này giấu giếm không báo, đem chính mình trở thành ngốc tử giống nhau hành vi, lại thật sâu mà thương tổn Viên Thuật lòng tự trọng……

Tiểu tử này là muốn tự lập tiết tấu sao?

……

Lúc này Hứa Tĩnh làm như có điểm uống cao bộ dáng, Viên Thuật cũng vô tâm tình lại tiếp tục chiêu đãi hắn, ngay sau đó sai người an bài Hứa Tĩnh đi xuống nghỉ ngơi.

Hứa Tĩnh đi rồi, Viên Thuật lập tức đem dưới trướng đắc lực cánh tay, chủ mỏng Diêm Tượng chiêu lại đây.

Diêm Tượng đến sau, Viên Thuật liền đem Hứa Tĩnh nói một chữ không lậu nói cùng Diêm Tượng.

Diêm Tượng suy nghĩ hồi lâu, mới vừa rồi chậm rãi mở miệng nói: “Minh công, dựa vào hạ chi thấy, Khổng Trụ biếng nhác nhược hạng người, chưa chắc sẽ có như vậy cao thâm kế ly gián! Nhưng cũng không ngoài cái này khả năng…… Chủ công không ngại trước phái người thám thính hư thật, âm thầm kiểm chứng Tôn Kiên có phải hay không thu Khổng Trụ nhiều như vậy quân nhu vật tư…… Nếu là quả có việc này! Tắc Tôn Kiên đương có tự lập chi tâm, nếu là không có, kia đó là Khổng Trụ châm ngòi chi ngôn.”

------oOo------

Chương 26: ly tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật quân thám báo động tác phi thường nhanh chóng, không cần thiết mấy ngày, liền dò xét được Tôn Kiên doanh trại chân thật tin tức.

Tin tức thực làm nhân tâm hàn —— Tôn Kiên xác thật là thu Khổng Trụ hai mươi vạn thạch lương thảo, nhưng cái khác đồ vật tạm thời lại không có tra được.

Đây là Đào Thương cố ý an bài —— cái gọi là hư hư thật thật, thật thật giả giả, ba phần thật trung mang lên một phân giả, có đôi khi càng có thể tạo được châm ngòi ly gián tác dụng.

Cái gì ngựa, trường kích, mũi tên chi này đó đều là biên, nhưng quan trọng nhất hai mươi vạn thạch lương thảo, lại là thật sự!

Giống nhau là thật sự, như vậy đủ rồi.

Viên Thuật lại tìm Diêm Tượng thương nghị.

“Hai mươi vạn thạch…… Hai mươi vạn thạch…… Chỉ tra ra hai mươi vạn thạch lương thảo, đây là có chuyện gì?” Viên Thuật hỏi Diêm Tượng nói.

Diêm Tượng cúi đầu tự hỏi một hồi, mới nói: “Hai mươi vạn thạch lương thảo, chính là cự truy, khó có thể che giấu! Còn lại một trăm thất chiến mã, 300 phó áo giáp da chờ vật, chính là số nhỏ, dễ dàng che giấu.”

Viên Thuật nắm chặt nắm tay, bực nói: “Tôn Kiên ẩn nấp quân nhu không báo…… Ý gì?”

Diêm Tượng cười khổ nói: “Minh công anh minh, cần gì phải hỏi nhiều?”

“Hừ!” Viên Thuật thật mạnh một phách bàn, cả giận nói: “Tôn Kiên nhãi ranh, an dám có dị tâm thay!”

Diêm Tượng trầm tư một hồi, nói: “Đây cũng là dự kiến bên trong sự tình, Tôn Kiên trên danh nghĩa tuy ở chủ công trướng hạ, nhưng tính cách vốn là giống như liệt hỏa, cương liệt hiếu chiến, lại lâu với sát phạt, há là lâu cư người hạ hạng người? Hắn lần trước thế chủ công giết Trương Tư cùng Vương Duệ, ta liền nhìn ra người này là tâm tàn nhẫn tay độc hạng người, tuyệt phi dễ cùng, người như vậy, làm sao có thể lâu dài phụng dưỡng chủ công?”

Viên Thuật vội vàng nói: “Tôn Kiên đã có tự lập chi tâm, kia hiện tại làm sao bây giờ? Lên án công khai Tôn Kiên, vẫn là trực tiếp xuất binh đối phó hắn?”

“Không thể, hiện giờ mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác sắp tới, Tôn Kiên chính là chủ công dưới trướng trước bộ, này bản nhân càng là kiêu dũng hãn tướng! Huống hồ Tôn Kiên lúc này cũng bất quá là hơi có dị động, còn chưa lộ hình, chủ công chớ nên nóng vội, đem này bức khẩn, ngược lại không ổn.”

Viên Thuật gật gật đầu, nói: “Vậy ngươi nói, làm sao bây giờ?”

Diêm Tượng cẩn thận cân nhắc một chút, sau đó nói: “Kia Khổng Trụ không phải muốn quy thuận chủ công sao? Hiện giờ Nam Dương phương định, Kinh Châu chưa bình, Tôn Kiên lại ra như vậy một tử sự, trước mắt Dự Châu nơi chúng ta vẫn là tạm thời đừng cử động hảo…… Một khi đã như vậy, vậy không ngại tiếp thu Khổng Trụ quy phục, lệnh này trợ bên ta kiềm chế Tôn Kiên.”

Viên Thuật nhắm mắt lại, ngửa đầu lẳng lặng tự hỏi thật lâu sau, chậm rãi ngôn nói: “Được không…… Bất quá Tôn Kiên bên kia, lại nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ muốn Viên mỗ cùng hắn giả ngu?”

Diêm Tượng cười khổ vài tiếng, lắc đầu không nói.

Đối với Tôn Kiên, Diêm Tượng cũng là gặp qua vài lần, đối với này chỉ mãnh hổ, Diêm Tượng là lại kính lại sợ, kính chính là hắn dũng mãnh vô cùng, anh hùng lợi hại.

Sợ chính là hắn ai đều dám giết, vô luận là khăn vàng, đạo tặc, thủy khấu, mệnh quan triều đình, giống nhau người tới không sợ, thật có thể nói là hổ / bức hướng lên trời.

Đối với người như vậy, nếu là không ước lượng hảo đúng mực, làm không hảo chính là một cái cá chết lưới rách chi cục.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Diêm Tượng mới vừa rồi chậm rãi ngôn nói: “Tại hạ luôn là cảm thấy, hiện tại lúc này, vẫn là tạm thời không cần chọc giận Tôn Kiên thì tốt hơn.”

Viên Thuật trầm mặc thật lâu sau, mới vừa rồi chậm rãi nói: “Ta có thể không hỏi hắn chịu tội, nhưng lại không thể nhậm này làm bậy! Không thiếu được cần gõ gõ hắn, làm chính hắn trong lòng hiểu rõ!”

Diêm Tượng nhìn nhìn Viên Thuật biểu tình, do dự một chút: “Minh công…… Tính toán như thế nào gõ Tôn Kiên?”

Viên Thuật chậm rãi ngôn nói: “Hắn không phải thu Khổng Trụ mười lăm vạn thạch lương thảo cùng áo giáp da, ngựa, quân giới chờ vật sao? Ta liền thư từ một phong, nói Khổng Trụ đã là ta phụ thuộc, lệnh này đem này đó vật tư trả lại cho Khổng Trụ!”

Diêm Tượng vội nói: “Nếu như thế, chẳng phải là biểu lộ minh công đã biết được Tôn Kiên cõng ta quân giấu kín Khổng Trụ tặng cho vật tư?”

Viên Thuật nghiêm nghị nói: “Chính là muốn cho hắn biết! Viên mỗ không trực tiếp vạch trần việc này, cũng coi như là cho hắn để lại vài phần bạc diện…… Lệnh Tôn Kiên thay ta tặng còn này đó vật tư cùng Khổng Trụ, đây là mượn sức Khổng Trụ, cũng là cảnh kỳ Tôn Kiên…… Tưởng hắn trong lòng tự nhiên hiểu rõ.”

Diêm Tượng thở dài: “Nếu là Tôn Kiên không đáp ứng còn, minh công lại nên như thế nào?”

Viên Thuật cười lạnh mấy tiếng, nói: “Ta thư từ trung nói cho hắn, sắp tới sẽ biểu tấu hắn vì phá lỗ tướng quân…… Một thưởng một phạt, đây là ta cho hắn bậc thang, hắn cần thiết đến hạ! Nếu như bằng không, người khác đã đang ở Dự Châu, ta liền tức phái người cắt đứt hắn hồi hướng Trường Sa đường về, đoạn này lương thảo, xem hắn rốt cuộc có nghe hay không lời nói!”

Diêm Tượng trong lòng bất đắc dĩ, biết được Viên Thuật tâm ý đã quyết, cũng không tiện nhiều lời.

“Đúng rồi!”

Viên Thuật đột nhiên lại nghĩ tới một sự kiện: “Ngày sau thay ta hồi phục Hứa Tĩnh, đem Tôn Kiên cho ta đưa tới kia năm vạn thạch lương cũng mang về, ta không kém hắn về điểm này lương thảo, Tôn Kiên có dị tâm, này Khổng Trụ phải mượn sức! Thỉnh Hứa Tĩnh thay ta cấp Khổng Trụ đem năm vạn thạch lương thảo áp giải trở về, cũng lấy hảo ngôn an ủi chi, làm hắn chuyển đạt Khổng Trụ, ta nguyện tiếp thu Khổng Trụ quy phục, làm hắn thay ta xem trọng Tôn Kiên, ngày sau thành đại sự, ta tất không bạc đãi với hắn!”

“Nặc.”

*

Viên Thuật quân động tác phi thường nhanh chóng, này hết thảy công việc cơ hồ đều là ở mười ngày nội hoàn thành.

Thu được Viên Thuật tin tức, hai nhà phản ứng các không giống nhau.

Khổng Trụ tự không cần phải nói, cao hứng thiếu chút nữa không nhạc ra thí tới, chẳng những được đến Viên Thuật hứa hẹn hóa giải nguy cơ, lúc trước đưa ra đi hai mươi vạn thạch lương thảo hoàn nguyên phong bất động tặng trở về!

Càng lệnh người kinh ngạc chính là, chẳng những lấy về lương thảo, còn không duyên cớ được một trăm thất chiến mã, áo giáp da 300, trường kích 300, mũi tên chi 3000 chờ tạp vật, tuy rằng lượng không lớn, nhưng có mao không tính trọc, đưa tới cửa tới đồ vật nhị hóa mới không cần đâu.

Trái lại Tôn Kiên kia mặt, trạng thái liền hoàn toàn không giống nhau.

Bắt được Viên Thuật đưa tới thư từ kia một khắc, Tôn Kiên thiếu chút nữa không đem sứ giả trực tiếp đẩy ra đi chém.

Nhưng tốt xấu hắn còn xem như có một tia lý trí…… Viên Thuật xem như hắn trước mắt lớn nhất cổ đông!

Không nói Viên Thuật ở phương nam trước mắt uy tín, chỉ là hắn hiện tại có thể tại hậu phương bóp chết chính mình đường lui cùng lương thảo lộ tuyến, Tôn Kiên liền không thể đắc tội hắn, cũng không dám đắc tội hắn.

Thật sự là nín thở a!

“Viên Thuật thằng nhãi này, thực sự là thay đổi thất thường!” Tôn Kiên khí hai con mắt bạo cổ, quai hàm thổi phồng, giống như một con thô bạo ếch trâu cực kỳ đáng sợ: “Lúc trước làm ta nghĩ cách diệt trừ Khổng Trụ, hiện giờ lại bị Khổng Trụ hàng phục, tiếp nhận đầu hàng liền tiếp nhận đầu hàng đi, vì sao làm ta lui quân nhu cho hắn!”

Tôn Kiên hạ đầu, Trình Phổ thở dài nói: “Như thế xem ra, hẳn là Viên Thuật biết được ta quân thu Khổng Trụ hai mươi vạn thạch lương thảo, lại chỉ cho hắn năm vạn thạch, lấy này khiển trách cảnh báo.”

Tôn Kiên dùng giản độc nặng nề mà gõ án kỉ: “Hành, liền tính việc này cho hắn biết, hắn muốn khiển trách ta, ta đây lui mười lăm vạn thạch lương thảo cấp Khổng Trụ là được!…… Nhưng vì sao lại muốn cho ta cấp Khổng Trụ đưa chiến mã? Đưa áo giáp da? Đưa

quân giới?…… Ta con mẹ nó lại không từ Khổng Trụ kia bắt được mấy thứ này!”

Tôn Kiên trướng hạ, chúng tướng hai mặt nhìn nhau.

Chuyện này mọi người đều không có nghĩ thông suốt, không rõ Viên Thuật trong hồ lô bán chính là cái gì dược.

Sau một lát……

Quân Tư Mã Hàn đương do dự mà mở miệng nói: “Nên không phải là Khổng Trụ cố ý cùng Viên Thuật nói dối, hư báo mấy thứ này…… Muốn xảo trá ta quân đi?”

Trình Phổ chớp chớp mắt: “Kia Khổng Trụ chính là rất có danh vọng danh môn sĩ tử, cực có quân tử chi phong…… Có khả năng như vậy không biết xấu hổ sự?”

Tổ Mậu cũng là đại diêu này đầu: “Ta không tin, trước đừng nói Khổng Trụ có phải hay không quân tử chi phong, đơn chính là như vậy tinh quỷ không biết xấu hổ mưu kế, cũng tuyệt không phải hắn có thể nghĩ ra được, ta xem đây là cái hiểu lầm mà thôi.”

Chu trị, Hoàng Cái đám người cũng cùng lắc đầu: “Đúng vậy, việc này không giống như là Khổng Trụ làm, không giống, không giống.”

Tôn Kiên ánh mắt không tốt, nắm chặt song quyền, mu bàn tay thượng gân xanh bại lộ: “Nếu như thế, đó chính là Viên Thuật cố ý mượn này làm nhục với ta, ta đã sớm nhìn ra hắn lòng dạ hẹp hòi, không thể tưởng được đã đến nỗi này hoàn cảnh, người này định là nghi ngờ ta có phản ý! Vì vậy hành chi.”

Trình Phổ lão luyện thành thục, nói: “Chủ công, dù cho như thế, nhưng giờ này khắc này ta chờ không thể trêu vào Viên Thuật, thả Viên Thuật trước mắt vẫn là ta chờ dựa vào, rốt cuộc Viên gia thế lực cực đại, ở toàn bộ Trung Nguyên đều rắc rối khó gỡ, giờ phút này lại chiếm cứ ở ta quân phía sau, chủ công nếu là không tôn Viên

Thuật hiệu lệnh, hậu quả không dám tưởng tượng, mong rằng tam tư nhi hành.”

Tôn Kiên đóng lại hai mắt, thật sâu hít một hơi, nói: “Đức Mưu, ngươi nói ta minh bạch…… Khẩu khí này, ta nuốt! Thả đãi ngày sau không thiếu được phải hướng Viên Thuật cùng Khổng Trụ gấp bội đòi lại!”

Tôn Kiên trướng hạ mấy đại gia thần rất là sầu lo cho nhau nhìn nhau một chút.

Tuy rằng bọn họ từng người trong lòng đều rõ ràng, lấy Tôn Kiên làm người, quả quyết sẽ không lâu ở Viên Thuật dưới, nhưng trước mắt cái này tình thế, dấn thân vào ở bốn thế tam công Viên Thuật trướng hạ xác thật là lựa chọn tốt nhất! Ích lợi cũng có thể đủ lớn nhất hóa!

Rốt cuộc lấy Tôn Kiên quật cường tính tình, riêng là làm ra sát Kinh Châu thứ sử cùng Nam Dương thái thú này hai việc, thiên hạ chư hầu liền chưa chắc là có thể dung hắn, nhưng có Viên Thuật che chở, người khác liền cũng không dám nói thêm cái gì.

Chính là lúc này đây sự kiện, gia tốc Tôn Kiên độc lập hóa ý tưởng, Tôn Kiên giờ phút này đã là sinh ra thoát ly phản bội chi tâm, điểm này là Tôn Kiên dưới trướng võ tướng nhóm tạm thời còn không nghĩ nhìn đến……

------oOo------

Chương 27: hiếu liêm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Kiên khí điên rồi, nhưng vẫn là phái người đem lương thảo, ngựa, quân giới chờ vật cấp Khổng Trụ tặng trở về…… Khẩu khí này, hắn không nuốt cũng đến nuốt.

Khổng Trụ cao hứng hỏng rồi, thiếu chút nữa không nhạc ra thí tới, chẳng những thu hồi đưa ra đi hai mươi vạn thạch lương thảo, còn không duyên cớ được một ít ngựa quân giới, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng trên thế giới này ai sẽ ghét bỏ người khác cấp đồ vật thiếu đâu?

Bất quá nhất làm hắn cao hứng, vẫn là được đến Viên Thuật duy trì.

Khổng Trụ khóe miệng cả ngày đều tràn ngập hưng phấn mà dào dạt tươi cười, xem Đào Thương đại diêu này đầu.

Rốt cuộc không có nhịn xuống, Đào Thương quyết định mở miệng xin khuyên Khổng Trụ.

“Thế thúc, tiểu chất nhi mạo muội mở miệng, thỉnh thế thúc thứ lỗi…… Ta cảm thấy ngài nhiều ít hẳn là thu liễm một chút.”

Khổng Trụ nghi hoặc nói: “Hiền chất lời này ý gì, lão phu biểu hiện thực kiêu ngạo sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu: “Kiêu ngạo nhưng thật ra không thể nói, nhưng thế thúc nhạc cả ngày miệng cũng chưa nhắm lại quá…… Vừa rồi phụ trách thế Tôn Kiên cho ngài áp giải lương thảo nhân khí vẻ mặt đen nhánh, hay là thế thúc không có thấy?”

Khổng Trụ một chút không dài trí nhớ, vuốt sợi râu ha hả cười nói: “Lão phu nhất thời hưng phấn, không quá chú ý…… Bao lớn điểm sự, hiền chất hà tất như thế cẩn thận? Quá lo lạp.”

Đào Thương giờ phút này thật là hận sắt không thành thép: “Tiểu chất không phải cẩn thận…… Bằng lương tâm nói, văn nhân sĩ tử quá muốn mặt không phải chuyện tốt, nhưng cũng không thể quá không biết xấu hổ! Tôn Kiên giờ phút này trong lòng cực kỳ buồn bực, hắn sứ giả nếu trở về đem thế thúc xuất sắc biểu tình hình dung cho hắn, thế thúc có thể đoán xem Tôn Kiên biểu tình sẽ biến thành cái dạng gì? Tiểu chất cảm thấy như vậy sẽ mai phục mầm tai hoạ.”

Khổng Trụ đĩnh đạc mà vung lên trường tụ: “Ta hiện giờ cũng đã quy phụ Viên công, hắn có thể lấy ta làm sao? Hiền chất quá mức lo lắng! Tới tới tới, thả đãi ta cho ngươi giới thiệu cá nhân.”

Dứt lời, cũng không hề nghe Đào Thương lời khuyên, khi trước đứng dậy hướng bên trong phủ bên thính mà đi.

Đào Thương ngôn tẫn tại đây, cũng không hề nhiều lời…… Hắn đã chính mình tìm đường chết, cản cũng ngăn không được.

Đi theo Khổng Trụ đi vào bên thính, chỉ thấy một cái thân hình cao lớn thanh y văn sĩ an tọa với trong phòng, thấy Khổng Trụ cùng Đào Thương tiến đến, ngay sau đó đứng dậy hành lễ.

Khổng Trụ cười vì Đào Thương giới thiệu, nói: “Vị này đó là Nhữ Nam Hứa Tĩnh hứa công, lúc trước cùng ngươi đề qua, lần này đi trước thuyết phục Viên Thuật, toàn trượng hứa công khả năng.”

Đào Thương gấp hướng Hứa Tĩnh chào hỏi: “Tiểu tử Đào Thương, gặp qua hứa công.”

Hứa Tĩnh tuy rằng trên danh nghĩa là ở Khổng Trụ trướng hạ làm việc, nhưng rốt cuộc từng là Lạc Dương thượng thư lang, sau lại dời vì ngự sử trung thừa, thuộc về phụ trợ ngự sử đại phu giám sát đủ loại quan lại phó thủ…… Có điểm hiện đại tối cao kiểm tra kỷ luật ủy giám sát thính phó lãnh đạo cấp bậc tồn tại! Cho nên Khổng Trụ cùng hắn, tên là chính và phụ, kỳ thật cũng vừa là thầy vừa là bạn.

Hứa Tĩnh tư lịch rất cao, nhưng làm trò Đào Thương mặt, thật đúng là liền không có như vậy đại cái giá, hắn cười ha hả mà đáp lễ lại, hỏi Khổng Trụ nói: “Công Tự, vị này hay là chính là thế ngươi dâng lên phân hoá Viên Thuật, Tôn Kiên chi sách Đào gia công tử?”

Khổng Trụ gật đầu ngôn nói: “Đúng là người này, hứa công xem chi như thế nào?”

Hứa Tĩnh không được gật đầu, nếu là có WeChat, hắn tất nhiên sẽ cho Đào Thương điểm một cái đại đại tán, lại bình luận một chuỗi 666.

“Có thể nghĩ ra bực này kế sách, tuyệt phi giống nhau nho sinh thư tử, Đào Cung Tổ lão gia hỏa kia, chính mình bản lĩnh không lớn, sinh ra tới nhi tử lại thật sự lợi hại.”

Đào Thương tò mò hỏi Hứa Tĩnh nói: “Hứa công nhận thức gia phụ?”

Hứa Tĩnh cười ha ha, nói: “Tự nhiên nhận được, năm đó lệnh tôn ở Lạc Dương nhậm nghị lang là lúc, ta hai người chính vụ nhiều có lui tới…… Một quá quanh năm, chúng ta đều thượng số tuổi, công tử năm cập nhược quán, lại đã nhậm một quân giám quân chi chức, thật là thiếu niên anh hùng cũng.”

“Không dám thừa hứa công tán thưởng……” Đào Thương cười khổ nói: “Tiểu tử bất quá là một bạch thân cỏ rác, giám quân chi chức bất quá là thừa tổ tiên ấm đức, thế phụ phân ưu mà thôi.”

Hứa Tĩnh cười cười: “Khác không nói, chỉ nhìn một cách đơn thuần Đào công tử lần này thế khổng Công Tự giải vây, hoàn hoàn tương khấu, tẫn hiện đanh đá chua ngoa di kiên…… Lấy công tử khả năng, mấy năm sau tất nhưng giương cánh bay lượn, cần gì phải tự tiện đâu?”

Bên cạnh Khổng Trụ nói xen vào nói: “Hai người các ngươi dong dài nửa ngày, lão phu đều nghe mệt mỏi, tới tới tới, đều tùy ta đến sảnh

ngoài đi, Khổng mỗ lược bị rượu nhạt vì nhị vị công thần khánh công, liêu trợ nhã hứng!”

Ba người lại quay lại tới rồi sảnh ngoài, rượu và đồ nhắm đã bị, ba người từng người rót rượu, thoải mái chè chén.

Cúi đầu nhìn nhìn trong tay chén rượu, Đào Thương âm thầm thở dài, này rượu mỗi lần uống đều là, cảm giác quá phai nhạt một ít……

Hứa Tĩnh thấy Đào Thương nhìn chằm chằm chén rượu như suy tư gì, cố ý khảo giáo khảo dạy hắn, hỏi: “Y công tử chi thấy, chúng chư hầu lần này thảo phạt Đổng Trác, có bao nhiêu đại phần thắng?”

Đào Thương cười gượng hai tiếng, xách lên bầu rượu cho chính mình rót rượu, nói: “Tiểu tử tuổi trẻ kiến thức nông cạn, hồ ngôn loạn ngữ, chỉ khủng làm trò cười cho thiên hạ, lại làm hứa công giễu cợt.”

Hứa Tĩnh lắc lắc đầu, nói: “Đào công tử nãi danh môn nhân tử, toàn vì chúng ta người trong, gì đến quá khiêm tốn? Thả tiệc rượu chi ngôn, có gì buồn cười chỗ? Coi như trợ trợ rượu hưng đi.”

Khổng Trụ ở một bên hát đệm nói: “Chính là chính là, hiền chất, chúng ta đều như vậy chín! Không cần khiêm tốn, hứa công chính là đương thời nổi danh thiện sát chi sĩ, hắc bạch thông ăn……”

“Khụ khụ!” Đào Thương nghe xong lời này, một ngụm rượu không nuốt xong trực tiếp sặc, Hứa Tĩnh sắc mặt trong lúc nhất thời cũng trở nên có chút cứng đờ.

Đào Thương trong lòng thầm than, hắc bạch thông ăn…… Này rõ ràng chính là ta nói rồi nói, Khổng Trụ lão nhân lần trước còn không cho ta nói, cái này lão ngốc tử nhưng khen ngược, hôm nay làm trò nhân gia mặt chính mình nói khoan khoái miệng.

Khổng Trụ cũng là phản ứng quá mùi vị tới, vội vàng sửa miệng: “Là triều dã toàn thông hiểu, ha ha, thông hiểu, thông hiểu…… Hiền chất nếu có điều tưởng, chỉ lo nói với hắn, tuyệt không chỗ hỏng.”

Đào Thương giơ giơ lên lông mày.

Xem ra hôm nay nhiều ít lại đến khai điểm ngoại quải, khoe khoang một chút chính mình tiên tri người sớm giác ngộ ưu thế.

“Kia tiểu tử liền hơi thêm vọng ngôn, dựa vào hạ chi thấy, phạt đổng việc, không đến mức bại, nhưng muốn thành công, chỉ sợ cũng là rất khó.”

Hứa Tĩnh tò mò: “Đào công tử lời này ý gì? Còn thỉnh hơi thêm tường giải.”

Đào Thương một bên châm chước từ ngữ một bên nói: “Đổng Trác chiếm cứ Lạc Dương, tay cầm trong triều cấm quân, Vũ Lâm Quân, nam quân bắc quân, Tây Lương quân cùng với tùy Lữ Bố hướng hắn quy phục Tịnh Châu lang kỵ, phóng nhãn thiên hạ quân lực xác thật nhất cường hãn, nhưng làm người quá mức bừa bãi phóng túng, giết chóc quá mức, vì người trong thiên hạ sở kỵ, bởi vậy Quan Đông chúng chư hầu ở người ý thượng chiếm cứ chủ động, các lộ chư hầu tuy rằng binh lực không kịp Đổng Trác, nhưng liên hợp lại lại đủ có thể chống đỡ, Đổng Trác lấy bản thân chi lực cùng thiên hạ đấu, chỉ dựa vào điểm này liền rơi xuống hạ phong. Bởi vậy ta nói, chư hầu thảo đổng, không đến mức bại.”

Hứa Tĩnh vuốt ve râu dài gật gật đầu, nói: “Kia vì sao lại không thắng?”

Đào Thương thở dài nói: “Điểm này, hứa công không phải đã là tận mắt nhìn thấy tới rồi sao? Trượng không đợi đánh đâu, chúng ta bên này, Viên Thuật cùng Tôn Kiên cũng đã bắt đầu mưu tính minh hữu, đầu tiên là Kinh Châu thứ sử, lại là Nam Dương thái thú, cho tới bây giờ khổng thứ sử lại suýt nữa gặp bọn họ tính kế…… Nói là chư hầu mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, đồng lòng sát tặc, trên thực tế cái nào lại không điểm oai tâm nhãn tử? Là người sẽ có tư tâm, Viên Thuật cùng Tôn Kiên có, mặt bắc Viên Thiệu, Công Tôn Toản, Tào Tháo những người đó giống nhau có tư tâm, mọi người đều các mang ý xấu…… Xin hỏi hứa công, này trượng như thế nào thắng?”

Hứa Tĩnh thở dài khẩu khí, nhớ tới chính mình đi lỗ dương thế Khổng Trụ làm thuyết khách, Viên Thuật tuy rằng nhìn như sang sảng, nhưng này hành vi căn bản là không vì triều đình suy xét…… Đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ, nhưng xem lại rất minh bạch thấu triệt.

“Kia y công tử nói như vậy, lần này thảo đổng kết quả, rất có thể là cái không giải quyết được gì, có đầu không đuôi kết cục?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Tiểu tử không dám khẳng định nói là, nhưng phỏng chừng tám chín phần mười.”

Hứa Tĩnh gật gật đầu, nói: “Thụ giáo.”

Đào Thương vội vàng xua tay: “Hứa công lời này lệnh vãn bối xấu hổ, bất quá là rượu sau hồ ngôn loạn ngữ mà thôi.”

Hứa Tĩnh không có tiếp hắn nói tra, chỉ là đột nhiên chuyện vừa chuyển nói: “Đào công tử, ngươi có từng ứng tuổi khoa?”

“A?” Đào Thương nghe vậy không khỏi ngốc / bức…… Ý gì?

Hứa Tĩnh hiểu lầm Đào Thương biểu tình, cười nói: “Nguyên lai Đào công tử chưa cử hiếu liêm nhập sĩ, ngươi kia lão phụ cũng thật là hồ đồ, hắn hiện giờ tuy rằng ngồi Từ Châu thứ sử, nhưng ngày sau nếu muốn nhậm ngươi làm quan, mọi việc còn cần đi cái chương trình không phải? Như thế nào đương cha, một chút cũng không vì nhi tử con đường làm quan suy xét.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi xấu hổ…… Việc này thật sự lại không được Đào Khiêm…… Thật sự là thân thể tiền nhiệm chủ nhân không biết cố gắng, không nghĩ làm quan a!

Đào Thương quay đầu nhìn phía Khổng Trụ, lại thấy này tiểu lão đầu vẻ mặt vui vẻ chi sắc, nhạc nói: “Đào công tử, chúc mừng chúc mừng, hứa công nguyện thân tôn cử ngươi vì hiếu liêm, này phân thù vinh nhưng không nhiều lắm thấy a, đừng nhìn hứa công tuy rằng là ta môn khách, nhưng ở hắn chạy nạn ra Lạc Dương thời điểm…… Chính là mang theo ngự sử trung thừa chức quan cùng ấn

tín và dây đeo triện ra tới! Có thể bị ngự sử trung thừa thân cử hiếu liêm mậu mới, phóng nhãn ta đại hán mười ba châu, mỗi năm cũng không có mấy cái.”

Đào Thương tuy rằng lăng nhất thời, nhưng lập tức liền hồi quá vị tới.

Tới rồi Đông Hán thời kì cuối, sát cử chế đã cơ bản bị thế gia đại tộc sở lũng đoạn…… Cho nhau thổi phồng, giở trò bịp bợm thành cử hiếu liêm cơ bản chuẩn tắc, sát cử phần lớn không thật.

Bất quá Đào Thương cũng không để ý loại này lỏng khảo hạch…… Thuận nước đẩy thuyền trước ứng, dùng Hứa Tĩnh nhân sự tài nguyên cho chính mình bác cái thanh danh, như vậy có lời mua bán vì cái gì không làm…… Lại nói đây cũng là Hứa Tĩnh thượng cột, chính mình nhưng không cầu hắn.

“Một khi đã như vậy, tiểu tử liền tại đây đa tạ hứa công hậu ý.”

Hứa công gật gật đầu, nói: “Công tử yên tâm, ngươi cứu khổng Công Tự một mạng, Hứa mỗ thân là hắn bạn tốt, há có thể không hậu báo với ngươi? Nhữ Nam Hứa Thiệu Hứa Tử Tương nãi ngô chi đường đệ cũng, thả đãi ta chọn ngày dặn dò hắn một tiếng, không thiếu được cũng làm tên của ngươi đến kia “Nguyệt đán bình” đi lên một chuyến.”

Hứa Tĩnh lúc này cũng là bỏ vốn gốc hồi báo Đào Thương, chẳng những đáp ứng lấy ngự sử trung thừa thân phận tự mình cử Đào Thương hiếu liêm, còn hứa hẹn làm hắn thượng nguyệt đán bình.

Thật muốn có này hai sự lót đế, Từ Châu Đào công tử hiền danh cũng coi như là vang vọng thiên hạ.

Đào Thương biểu tình rõ ràng không có Hứa Tĩnh cùng Khổng Trụ trong tưởng tượng như vậy mừng rỡ như điên……

Chỉ thấy tiểu tử này cau mày suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi chậm rãi mở miệng nói: “Ta như vậy, có tính không gian lận a?”

Hứa Tĩnh cùng Khổng Trụ nghe vậy tức khắc cứng lại.

Xem đứa nhỏ này đem cắn lao…… Hi toái.

“Hài tử.” Khổng Trụ lời nói thấm thía nói: “Này như thế nào có thể tính gian lận đâu? Ngươi là đương thời anh tài, hứa công vì ‘ nguyệt đán bình ’ cử hiền đẩy có thể, nãi thật mới thực dụng cũng!”

Đào Thương gật gật đầu, lại hỏi: “Kia không biết hứa công, tính toán ở ‘ nguyệt đán bình ’ thượng như thế nào đánh giá ta?”

Hứa Tĩnh nghĩ nghĩ, nói: “Thanh bình chi tuấn kiệt, loạn thế chi anh tài, hiền chất xem có không?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Hứa công khen quá mức, tiểu tử cảm thấy hữu danh vô thực.”

Hứa Tĩnh ngạc nhiên nói: “Kia y theo hiền chất chi thấy, phải làm như thế nào đánh giá?”

Đào Thương suy nghĩ thật lâu sau, chậm rãi ngôn nói: “Ta xem liền thanh bình chi quân tử, loạn thế chi trung lương đi…… Điệu thấp một chút, tương đối phù hợp tiểu chất tác phong.”

------oOo------

Chương 28: cây táo chua hội minh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, vô luận là Khổng Trụ hoặc là Hứa Tĩnh, đều có chút không quá lý giải.

Cái này tự trọng, đảo cũng là không có gì không ổn, vấn đề là…… Có phải hay không quá cổ hủ điểm?

‘ nguyệt đán bình ’ nếu quả thật là như thế đánh giá Đào Thương, Đào Thương tên nhưng thật ra truyền lưu khai, nhưng là không phải thiếu một ít niệu tính……

Quân tử trung lương? Đang là loạn thế, đem chính mình đánh giá như thế cần cù và thật thà trung dung, thực dễ dàng bị người khi dễ.

“Hiền chất a, ta cảm thấy cái này đánh giá, ngươi vẫn là luôn mãi tư một chút hảo.”

Khổng Trụ không hảo mở miệng nói quá mức, rốt cuộc quân tử trung lương cũng không phải cái gì chuyện xấu, thậm chí còn có thể nói là một loại đáng giá cực kỳ tôn sùng tinh thần, nhưng có một số việc là bọn họ này đó sĩ tộc thượng tầng trong lén lút chỉ có thể hiểu ngầm mà không thể ngôn truyền.

Thật vất vả được đến một lần tốt như vậy cơ hội có thể thượng nguyệt đán bình, nhưng Đào Thương như thế đánh giá chính mình, thật sự là lệnh Khổng Trụ cảm thấy có chút…… Quá lãng phí.

Đào Thương lại quyết giữ ý mình, lắc lắc đầu, kiên định nói: “Tiểu chất tuổi trẻ kiến thức nông cạn, lại chưa làm qua cái gì kinh thế hãi tục sự, vẫn là không cần đem chính mình đánh giá quá cao, để tránh trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích…… Nhị vị tiền bối, này

thiên hạ hổ lang đồ đệ thật sự quá nhiều, thân ở tại đây lốc xoáy trung tâm trong vòng, tiểu chất có thể không lãng liền không lãng, hy vọng các ngươi có thể thông cảm vãn bối khổ tâm.”

Khổng Trụ không phản ứng lại đây, Hứa Tĩnh nhiều ít có điểm minh bạch quá mùi vị tới……

Hảo a! Giả cơm heo hổ phương pháp, tiểu tử này…… Thật là không đơn giản đâu, chân chính quân tử trung lương khẳng định nói không nên lời nói như vậy tới.

Đào lão nhân nhi tử…… Hôm nay vừa thấy thật đúng là không phải thiện tra.

“Như vậy cũng hảo.” Hứa Tĩnh gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý Đào Thương quan điểm, ngôn nói: “Nếu đây là Đào công tử chủ động đưa ra yêu cầu, kia Hứa mỗ tự nhiên cái gì cũng nghe, đáp ứng ngươi là được.”

Đào Thương âm thầm lỏng một ngụm, chắp tay cảm ơn.

Lấy chính mình trước mắt trạng thái, nhiều ít vẫn là điệu thấp một ít muốn hảo, ‘ nguyệt đán bình ’ là cái thứ tốt, thượng nó bảng đơn liền có thể thiên hạ nổi danh, này hiệu quả liền cùng đời sau đóng gói công ty lớn lăng xê giống nhau.

Nhưng ‘ nguyệt đán bình ’ đánh giá người, chung quy vẫn là trộn lẫn hơi nước, rất nhiều người đều là danh không hợp thật, là bởi vì sĩ tộc lẫn nhau chi gian ích lợi mới thượng bảng, liền giống như hôm nay Hứa Tĩnh bán Đào Thương một cái nhân tình giống nhau, làm hắn thượng hắn liền có thể thượng, thời khắc mấu chốt một chút đều không kéo thoi —— nói ngươi là nhân tài ngươi chính là nhân tài, nói ngươi là phế vật ngươi chính là phế vật, tưởng không lo không thể được, tương đương chi khí phách!

Nhưng Đào Thương cũng không để ý, hộp tối thao tác loại sự tình này, cái nào thời đại đều có. Đại gia một đám đều là biểu hiện đại nghĩa lăng nhiên, vì nước vì dân, nhưng ai lại không cầm chính

mình trong tay tài nguyên tìm điểm miêu nị, này thực bình thường! Là một loại nhân loại xã hội căn bản nhất phát triển hiện tượng mà thôi.

Việc này đã nói thỏa, Khổng Trụ chuyện vừa chuyển, lại mở miệng cùng Đào Thương nói một khác sự kiện.

“Hiền chất, hôm nay lão phu bên này được Viên Thuật thư từ, nói là làm chúng ta chọn ngày liền suất lĩnh kị binh nhẹ, đi trước cây táo chua hội minh, hắn cùng Tôn Kiên cũng là chọn ngày liền đến, chư hầu nhóm đại bộ phận binh mã tắc tạm thời đóng quân tại chỗ đợi mệnh.”

Nói tới đây, trong phòng ba người nhất thời đều trầm mặc.

Chư hầu các hoài dị chí, tâm thuật bất chính, trước mắt chính hiện ra chia quân phòng thủ chi thế, mặt ngoài nhìn như thực lực cường đại, từng bước ép sát, nhưng kỳ thật đều là bó chân quan vọng không trước. Hiện giờ chúng chư hầu tụ với cây táo chua, nói vậy hẳn là thấy đến nay không người tiến binh, cho nên tiến hành hội minh nghi thức, cũng định ra phạt đổng chiến lược, lấy đồ hiệu quả về sau.

Đào Thương ở trong lòng một bên châm chước một bên nói: “Này hội minh là cần thiết muốn đi, không mang theo trọng binh liền không mang theo trọng binh, kị binh nhẹ đi trước đảo cũng nhanh chóng, chư hầu toàn thể hội minh cây táo chua, nguyên bản cũng ra không được cái gì đại sự…… Thế thúc, Viên Thuật nói đều nói đến này, vậy ngươi ta cũng không cần chần chờ, ngày mai liền nhích người đi…… Chúng ta vốn dĩ thực lực liền yếu kém, nếu là lại đi chậm, dễ dàng cho người mượn cớ.”

Khổng Trụ quay đầu nhìn về phía Hứa Tĩnh, Hứa Tĩnh gật đầu nói: “Đào công tử chi ngôn cực thiện, Công Tự ngươi nhưng đi không sao, Dương Địch bên này, đều có Hứa mỗ giúp ngươi liệu lý mọi việc.”

*

Ngày kế, Đào Thương trở lại quân doanh sau, liền an bài Mi Phương suất lĩnh đại bộ phận nhân mã lưu tại Dĩnh Xuyên đóng quân, chính mình còn lại là lãnh Hứa Chử, suất lĩnh Từ Châu quân bổn đội kỵ binh một ngàn người, cộng thêm Hứa Chử tông tộc kỵ binh cùng quy hàng khăn vàng kỵ binh 500 người, cùng Khổng Trụ một chúng kị binh nhẹ, đêm tối chạy tới cây táo chua hội minh.

Cây táo chua vị chỗ duyên tân chi bắc, đổi thành hiện đại, cũng là ở Hà Nam tỉnh cảnh nội, từ chúng chư hầu ước hẹn khởi binh thảo phạt Đổng Trác ngày khởi đến nay, cây táo chua một đường đã là có Duyện Châu thứ sử Lưu Đại, đông quận thái thú Kiều Mạo, Trần Lưu thái thú Trương Mạc, Sơn Dương thái thú Viên Di đám người đóng tại này, hiện giờ mặt khác các lộ chư hầu còn lại là đêm tối sôi nổi tới rồi.

Đào Thương cùng Khổng Trụ ngày đêm kiêm trình. Bọn họ hai lộ đến thời điểm, chúng chư hầu đại khái cũng đến bảy tám lộ, Đào Thương cùng Khổng Trụ đến không tính sớm nhưng cũng không tính vãn.

Tuy rằng lúc này đã là tới không ít người, bất quá quan trọng nhất chư hầu Viên Thiệu cùng Viên Thuật đám người chưa đến, cho nên đại gia cũng chỉ là hoả lực tập trung với cây táo chua huyện thành bốn phía, hoa mà mà thủ, lẳng lặng chờ đợi.

Cây táo chua huyện chính là Duyện Châu thứ sử Lưu Đại cùng Trần Lưu thái thú Trương Mạc cộng đồng quản hạt phạm vi, cho nên các lộ chư hầu cho dù tới rồi nơi đây, ở nhớ đồng minh chi nghị dưới tình huống, cũng đều không có túng binh làm hại, chỉ là quy quy củ củ an trí binh doanh, rất là bổn phận.

Đến lúc sau, Đào Thương theo Khổng Trụ gặp qua Lưu Đại chờ vài vị chư hầu, đại gia cũng chỉ là miệng thượng khách khí khách khí, tùy ý hàn huyên vài câu xong việc, cũng không nhiều ít giao tế.

Đặc biệt là đối với Đào Thương tới nói, tuy rằng hắn đại biểu này phụ Từ Châu thứ sử Đào Khiêm tiến đến hội minh, nhưng rốt cuộc bất quá là một cái năm ấy nhược quán choai choai tiểu tử, liền cái

đứng đắn chức quan đều không có, Lưu Đại, Kiều Mạo chờ mấy cái chư hầu cũng không có đem hắn để ở trong lòng, tùy ý hướng hắn cố vấn vài câu Đào Khiêm tình huống liền qua loa cho xong, Đào Thương đảo cũng là nhạc thanh nhàn.

Lưu Đại làm ông chủ, muốn an bài đã đến các lộ chư hầu buổi tối ăn tiệc, Đào Thương không nghĩ theo chân bọn họ có quá nhiều giao thoa, nói dối thân thể không thoải mái chối từ, Lưu Đại đám người cũng không lắm để ý hắn.

Trở về chính mình ở cây táo chua huyện phía tây lâm thời đóng quân quân doanh, an bài bố trí một phen sau, Đào Thương rảnh rỗi không có việc gì, liền cùng Hứa Chử giả làm khách thương bộ dáng, đi hướng cây táo chua huyện trung quảng trường đi dạo, cũng là nhìn xem này Trung Nguyên huyện nhỏ phong thổ.

Cây táo chua huyện địa phương không lớn, không giống Từ Châu trị sở thương hộ san sát, náo nhiệt phồn hoa. Tương phản, nhưng thật ra có vẻ cực kỳ điêu tàn, huyện nội chủ yếu tuyến đường chính không có đá xanh, đều là thổ nói, con đường hai bên lụi bại phòng ở mười chi năm sáu đều là nhắm chặt, trên đường tiểu thương hi hi lẻ loi có vẻ phá lệ quạnh quẽ, lui tới người đi đường đều là sắc mặt vội vàng, mọi nơi hoảng loạn nhìn quanh, tuy rằng không thể nói là tử khí trầm trầm, nhưng lại không có nhiều ít sinh khí.

Năm đó này quanh thân từng là khởi nghĩa Khăn Vàng thời kỳ một chỗ quan trọng chiến trường, mà hiện tại chư hầu nhóm lại đều hoả lực tập trung tại đây, thực hiển nhiên, này đó đối sinh hoạt ở chỗ này các bá tánh ảnh hưởng rất lớn.

Bất quá lại ầm ĩ thành thị cũng có lụi bại chỗ, lại ăn ngon đồ ăn cũng có chay mặn khẩu kỵ, liền dường như này tòa cây táo chua huyện thành, cho dù bởi vì khăn vàng chi loạn di chứng mà có vẻ rách nát điêu tàn, nhưng nó chung quy vẫn là cái huyện thành, một cái bị gọi huyện thành địa phương, liền có nó phố xá sầm uất trung tâm.

Đi tới cây táo chua huyện chợ phía đông, Đào Thương cùng Hứa Chử rốt cuộc phát hiện nơi này là huyện nội tương đối náo nhiệt

nhân viên tập trung địa, người đến người đi, hô quát rao hàng, người buôn bán nhỏ, lui tới người cũng coi như rất nhiều, chung quy là vì cái này tử khí trầm trầm huyện thành trải lên một tầng bừng bừng sinh cơ.

“Keng keng keng keng……”

Một trận vang dội la thanh chấn động Đào Thương màng tai.

Đào Thương tò mò mà quay đầu đi, chỉ thấy thanh âm phát tán chỗ, lại là bốn cái vai trần hán tử đang ở dùng sức mà gõ la hò hét hấp dẫn lui tới dòng người.

Đào Thương thấy thế cảm thấy mới lạ —— là bán nghệ!

“Các vị phụ lão quê nhà, thả dừng bước tại đây, nghe mỗ một lời, ta chờ vì trốn quê nhà hạn khó, trốn tránh đến tận đây, hôm nay trên đường đi qua bảo địa, thân vô kích cỡ chi vật, chỉ có bán nghệ sử kỹ, vì làm ngươi nở nụ cười, các vị phụ lão quê nhà xem ở ta chờ huynh đệ mấy ngày cũng chưa ăn qua cơm no phân thượng, trú bước nhìn lên, đồ cái nhạc a! Vì ta bốn huynh đệ mấy người phủng cái bãi! Mỗ tại đây bái tạ bái tạ!”

Như thế một phen gõ hò hét, đảo vẫn là thật chọc một đám người trú bước mà xem…… Loạn thế bên trong người rảnh rỗi cũng nhiều nha.

Đào Thương cùng Hứa Chử cũng ở vây xem mọi người chi liệt, chỉ thấy kia bốn cái hán tử gõ la hấp dẫn con người toàn vẹn đàn, buông trong tay la chùy, liền ở bên cạnh cầm lấy xiếc ảo thuật công cụ.

Thật là một cái chừng trên dưới một trăm cân trọng thạch bàn, bốn cái hán tử nhưng thật ra quả nhiên có vài phần sức lực, bọn họ đứng yên tứ giác, đem kia thạch bàn trình đường chéo dường như ném lẫn nhau tiếp lẫn nhau truyền, thạch bàn qua lại đổi tay, tốc độ bay nhanh, nhưng thật ra rất có thanh thế.

Cây táo chua huyện cư dân cũng không biết là sinh hoạt quá mức không có tư vị, vẫn là bị này loạn thế áp bách quá mức đau khổ, liền như vậy một cái bốn người truyền tảng đá lớn rách nát tiết mục, cư nhiên đem quanh mình dân chúng xem hỉ khí dương dương, cao giọng reo hò, hoan hô trầm trồ khen ngợi thanh không ngừng, một lãng cao hơn một lãng, một lãng tái quá một lãng, một lãng một lãng lại một lãng……

Bốn người đem tảng đá lớn bàn lui tới truyền hai mươi luân sau, mệt thở hồng hộc, ngay sau đó đem tảng đá lớn bàn lược hạ.

Cầm đầu đại hán đứng dậy, xoa xoa trên trán như mưa mồ hôi, lại cầm lấy đồng la, ‘ keng keng keng keng ’ một đốn gõ, sau đó bắt đầu cúi đầu khom lưng từng cái hướng chung quanh các hương thân lấy tiền, xem Đào Thương đại diêu này đầu.

Này bán nghệ tiêu chuẩn không khỏi quá thấp, cầm cái phá thạch mâm cùng dọn gạch dường như luân mấy vòng lớn, liền đóng cửa lấy tiền? Chức nghiệp tu dưỡng rõ ràng có chút vấn đề, như vậy hù lộng người xem, có thể thu thượng tiền mới là lạ.

Quả nhiên, đồng la quét một vòng, cơ bản không có người phủng tiền tràng.

Đại bộ phận người đều là xem thời điểm kêu hoan, muốn giao tiền, liền sôi nổi tản ra quay lại, nhìn chung quanh lại vội vàng làm chính mình sự đi.

Không cần thiết một hồi, hán tử kia đồng la đưa tới Đào Thương trước mặt.

Đào Thương suy nghĩ một chút, duỗi tay đào hai quả năm thù tiền ném ở bên trong.

Hán tử kia đầu tiên là vui vẻ, tiếp theo trên dưới đánh giá một chút Đào Thương ăn mặc, Đào Thương không có mặc giáp trụ, y phục thường mà đến, bất quá xuyên cũng là tốt nhất mặt liêu.

Hán tử thấy hắn bào sam không tầm thường, hẳn là thực rộng rãi, cười hắc hắc, liếm mặt nói: “Vị tiên sinh này, lại cấp chút đi.”

Đào Thương nghe xong không khỏi cảm thấy buồn cười.

Tiểu tử này thật là đặng cái mũi lên mặt, người khác không trả tiền hắn không cần, chính mình đưa tiền hắn còn nhiều muốn? Thật là cái được tiện nghi thuận can bò hóa.

Đào Thương mỉm cười lắc đầu, nói: “Không phải ta không bỏ được nhiều cho ngươi đào điểm, chỉ là ngươi biểu diễn liền giá trị cái này giới, nhiều cho ngươi, ta thực xin lỗi chính mình lương tâm.”

Hán tử kia nghe vậy, gương mặt tươi cười cứng đờ, tiếp theo không phục nói: “Vị tiên sinh này, ngài tuổi còn trẻ, khẩu khí nhưng thật ra không nhỏ, ngươi có biết này cối xay tử có bao nhiêu trọng?”

Đào Thương bên người, Hứa Chử thật mạnh “Hừ” một tiếng, nói: “Bất quá trên dưới một trăm cân mà thôi, có gì hiếm lạ?”

Hán tử kia mắt lé nhìn nhìn Hứa Chử, vốn định mắng hai câu thăm hỏi con mẹ nó thô tục, chỉ là thấy Hứa Chử cao lớn vạm vỡ, dáng người cường tráng, chỉ phải ngạnh sinh sinh đem lời nói nghẹn trở về!

Hán tử khinh thường nói: “Ngươi nói nhưng thật ra nhẹ nhàng, có bản lĩnh, ngươi chơi một cái?”

Hứa Chử cười lạnh một tiếng, nói: “Tiểu tử, ngươi tên là gì?”

Hán tử kia một ngửa đầu, ông cụ non: “Lão tử họ Bùi, tên một chữ một cái tiền tự.”

“Phốc!” Đứng ở một bên Đào Thương nghe vậy thiếu chút nữa không nhạc phun, xoa xoa ngực nói: “Ngươi kia mặt khác kia ba cái huynh đệ đâu?”

Bùi Tiền một lóng tay cùng hắn cộng sự mặt khác ba cái hán tử, cất cao giọng nói: “Kia ba cái là ta một mẹ đẻ ra đệ đệ, nhị đệ Bùi

Quang, Tam đệ Bùi Tịnh, Tứ đệ Bùi bổn.”

Đào Thương trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chằm chằm Bùi Tiền một lát, một chút mới vừa rồi phục hồi tinh thần lại, tán thưởng nói: “Lệnh tôn thật là tài hoa hơn người a…… Chỉ nhìn một cách đơn thuần tôn huynh đệ này mấy cái đại danh, liền biết ngài gia nhất định là thư hương dòng dõi, đặt tên khởi như vậy phá của…… Cũng coi như là lệnh người kính nể.”

Bùi Tiền đem đầu giương lên: “Đừng nói nhảm nữa, kia cối xay ở kia bãi, có năng lực, ngươi chờ khoa tay múa chân một chút thử xem?”

Đào Thương thở dài, lắc đầu nói: “Cũng thế, hôm nay liền giáo giáo các ngươi, tiền là như thế nào cái tránh pháp…… Các ngươi bốn cái về sau hành tẩu giang hồ, cũng ít bồi điểm.”

Dứt lời, Đào Thương đi đến Hứa Chử trước mặt, hai người thì thầm một phen, tiếp theo Đào Thương liền mượn Bùi Tiền trong tay đồng la, đi đến nơi sân trung gian.

“Keng keng keng keng……”

“Đi ngang qua dạo ngang qua không cần bỏ lỡ, bỏ lỡ ngươi sau này nhật tử không hảo quá, các vị phụ lão hương thân mau đến xem! Hai quả thù tiền hạ chú, liền có cơ hội đến tiền một trăm thù! Lấy thiếu rộng lớn rộng rãi, không lừa già dối trẻ! Cơ hội khó được! Cơ hội tốt mạc bỏ lỡ!”

Này một hồi kêu đi xuống, quá không được nhiều một hồi liền ong nhộng đứng lại một đám người, trong ba tầng ngoài ba tầng.

Mọi người sôi nổi hướng giữa sân quan vọng, lại hưng phấn lại do dự.

“Thiệt hay giả? Hai tiền có thể được một trăm tiền?”

“Này có ý tứ gì a? Sao cái lộng pháp?”

“Nhà ai công tử, tại đây bãi hạ mánh lới!”

Đào Thương nhặt lên một cái gậy gỗ, trên mặt đất vẽ hai cái quyển quyển, sau đó duỗi tay từ túi tiền nội lấy ra một khối lá vàng, ném ở trong đó một vòng tròn nội.

Giữa sân mọi người không khỏi toàn hít ngược một hơi khí lạnh.

Đào Thương một lóng tay Hứa Chử, cao giọng nói: “Này hán tử ngôn chính mình có thể cử trên dưới một trăm cân trọng thạch bàn quá đỉnh, ngồi xổm khởi mười lần! Lấy lực bác tài, thua giả bồi trăm tiền, lá vàng thế chấp làm chứng, người thắng hai thù tiền nhập túi, xu không lùi!”

“Keng keng keng keng……”

Đào Thương lại một bên gõ la lại một bên hô lớn:” Áp chú lạp áp chú lạp, đánh cuộc hắn cử không đứng dậy, áp hai tiền! “

Lần này tử, khán giả đều hưng phấn, không nói đến hai quả năm thù tiền tiền đặt cược không cao, đơn chính là kia lá vàng ở bên trong, liền hoảng nhân tâm ngứa khó nhịn.

“Ta tới! Ta tới! Ta áp hai tử!”

“Ta cũng tới áp!”

Nhìn Đào Thương trên mặt đất họa một cái khác trong vòng, năm thù tiền leng keng leng keng tạp nhập trong đó, đem Bùi gia bốn huynh đệ đôi mắt đều cấp xem thẳng.

Đào Thương từ Bùi thị huynh đệ tạp túi lấy ra đoản mộc thiêm làm bằng điều, phân phát mọi người, tiếp tục hô: “Còn có hay không áp? Có hay không? Đã không có! Hảo! Khai chú!”

Hứa Chử lông mày một chọn, sải bước đi đến nơi sân ở giữa, cũng không xem Bùi gia mấy huynh đệ, vươn tay trái, một tay chế trụ cối xay, làm như không có sử cái gì sức lực, hơi một khuất chân, nhẹ nhàng liền đem thật lớn thạch ma cử qua đỉnh đầu, tay phải tay không mở ra, còn rất có dư hà duỗi một cái lười eo.

Ở đây người xem vừa nhìn thấy Hứa Chử này trạng thái, không khỏi đều là hít ngược một hơi khí lạnh.

Bùi gia bốn huynh đệ còn lại là trợn mắt há hốc mồm, một đám sá nhiên há to miệng, vài người dùng hai tay phủng ở trước ngực lẫn nhau ném thạch cối xay, này hán tử dùng một bàn tay liền cử qua đỉnh đầu, còn tựa hồ căn bản không uổng kính!

Quả thực chính là nghé con thành tinh!

Hứa Chử giơ thạch bàn, chậm rãi ở đây mà trung đi rồi một vòng, tiếp theo bắt đầu liên tục ngồi xổm khởi.

Đào Thương ở một bên lười biếng mà đếm: “Một, hai, ba…… Chín, mười! Cảm ơn hân hạnh chiếu cố!”

Trong đám người, những cái đó áp chú người các đều phát ra một trận bất đắc dĩ thổn thức, còn có vô số thở dài cùng không cam lòng tiếng động.

Bất quá may mà nhị thù tiền cũng không có nhiều ít, đại gia cũng bất quá là đồ một cái nhạc a, đám người vây xem một bên nghị luận, một bên ồn ào một hồi liền tốp năm tốp ba mà tan đi.

“Y?”

Phía sau đột nhiên vang lên một đạo rất là khoa trương kinh ngạc tiếng động.

Đào Thương quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một cái hơn ba mươi tuổi nam tử, dáng người thấp bé, hắc gầy hắc gầy, tán trạng lông mày, mũi không cao lược có nổi lên, cái trán còn có điểm nghiêng biên độ, đổi thành hiện đại thổ ngữ giảng chính là ‘ trước bái nhi ôm sau cái muỗng ’.

Này tiểu hắc người gầy bước nhanh đi đến Đào Thương bên người, kinh nghi bất định thượng hạ đánh giá chơi cối xay giống như chơi búp bê vải giống nhau Hứa Chử, hai mắt tỏa ánh sáng nói: “Đây là

cái thủ đoạn gì? Chẳng lẽ là trong truyền thuyết bá vương cử đỉnh chăng?”

Đào Thương mắt lé trắng hắn một chút: “Hắn cử đó là đỉnh sao? Rõ ràng là ma.”

Tiểu hắc người gầy bừng tỉnh đại ngộ: “Bá vương kéo ma?”

Đào Thương lắc đầu: “Kéo cái này tự giống nhau là hình dung ‘ phân ’, rõ ràng là cử.”

“Bá vương cử ma!”

Đào Thương gật đầu nói: “Nhiên cũng!”

Tiểu hắc người gầy vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nhìn về phía Đào Thương, rũ tuân nói: “Vị này hiền huynh, này giống như thiên nhân tráng sĩ chẳng lẽ là các hạ người hầu chăng?”

Đào Thương nghe vậy toét miệng.

Nhìn xem này từ làm hắn dùng…… Còn ‘ thiên nhân ’ tráng sĩ……

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Có thể nói như thế.”

“Hiền huynh thật là hảo phúc khí a.” Tiểu hắc người gầy xoa xoa đôi tay, cười ha hả mà nhìn chằm chằm Đào Thương, nói: “Ta xem vị này hiền huynh là cái người đọc sách…… Người đọc sách sao, cử hiếu liêm cử mậu mới mới vừa rồi là đứng đắn đại sự, mỗi ngày cùng vũ phu pha trộn lại là xá bổn cầu cuối cùng…… Ta xem hiền huynh không ngại bỏ những thứ yêu thích, đem vị này hào kiệt làm cùng ta, như thế nào?”

Đào Thương nghe xong lời này, cằm thiếu chút nữa không kinh ngạc mà rơi trên mặt đất.

Từ khi xuyên qua hồi Đông Hán lúc sau, hắn vẫn là lần đầu tiên đụng tới như vậy trực tiếp, như vậy không biết xấu hổ người, lần đầu tiên gặp mặt, lời nói còn chưa nói mãn mười câu, trực tiếp liền

hỏi chính mình muốn người…… Hắn là như thế nào suy nghĩ khai khẩu đâu?

“Vị này đại ca, ngươi ở cùng ta nói giỡn đi? Ta giống như cùng ngươi không thân a.” Đào Thương giống như xem quái thú giống nhau mà nhìn hắn.

Kia tiểu hắc người gầy cực kỳ khoa trương, đôi tay ôm quyền làm một cái đại lễ: “Vị này hiền huynh, tại hạ thành ý khẩn cầu…… Thật là cầu ngươi! Vị này hào kiệt vừa thấy đó là dũng lực tuyệt luân người, tại hạ ít ngày nữa gian liền khả năng sẽ thượng chiến trường vì nước trừ hại! Nếu là có thể được đến vị này hào kiệt tương trợ tắc tất nhiên là mãnh hổ phó cánh! Đến lúc đó nhà Hán nếu đến trọng hưng, nhân huynh đó là hoàn toàn xứng đáng công thần a!”

Vì nước trừ tặc? Nhà Hán trọng hưng?

Đào Thương mắt lé trên dưới đánh giá tiểu hắc người gầy vài lần, khóe miệng một chọn: “Chỉ bằng ngươi? Còn hưng phục nhà Hán? Báo quốc trừ gian? Ngươi là ai a?”

Tiểu hắc người gầy vẫn luôn thân hình, ha hả cười, dùng tay cuốn hàm dưới sợi râu, thong thả ung dung nói: “Không dối gạt nhân huynh, tại hạ họ Tào tên Tháo, tự Mạnh Đức, hiện đại phấn võ tướng quân chức, không biết nhân huynh có từng nghe qua tào mỗ đại danh?”

------oOo------

Chương 29: quân tử cùng gian hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tào Tháo?”

Đào Thương hai cái đôi mắt trừng tròn trịa tròn trịa, nhìn từ trên xuống dưới trước mắt tiểu hắc người gầy.

Tào Tháo hiển nhiên đối Đào Thương biểu tình phi thường vừa lòng, vui tươi hớn hở nói: “Từ hiền huynh tràn ngập kính ý ánh mắt tới xem…… Tào mỗ cảm thấy ngươi hẳn là nhận thức ta.”

Đào Thương từ lúc ban đầu kinh ngạc phục hồi tinh thần lại.

Vừa mới hắn nghe được Tào Tháo tên này phản ứng đầu tiên, là chuẩn bị xoay người trốn, không có gì đặc biệt lý do, thuần túy là xuất phát từ đối cường giả kính sợ cùng một loại thân thể bản năng mà thôi.

Ở Đào Thương trong lòng, đứng ở trước mắt người này là danh xứng với thực hán mạt đệ nhất hào nhân vật, hơn nữa không có cùng đứng hàng đệ nhất cách nói.

Nhưng là cái này ý niệm gần là thoáng hiện ngắn ngủn một chút mà thôi, Đào Thương lập tức liền lấy lại tinh thần nhi tới.

Nhìn từ trên xuống dưới cái này cái gọi là Tào Tháo, Đào Thương trong lòng bắt đầu nổi lên nói thầm……

Này trung niên nhân dung mạo bình thường, một không thân thể nhị không khí thế, cùng tướng mạo uy vũ khí chất khói mù Tôn Kiên so sánh với, hoàn toàn chính là hai cái cấp bậc người.

Nói không dễ nghe điểm, hắn đều không có Khổng Trụ nhìn có bộ tịch, thuộc về cái loại này ném ở trong đám người đều sẽ không bị nhiều nhìn hai mắt, lập tức liền sẽ bao phủ cái loại này.

Dạo cái đường cái đều có thể gặp phải Tào Tháo, trên đời này nào có như vậy trùng hợp sự!? Vừa thấy chính là cái hãm hại lừa gạt chủ.

Tào Tháo từ khi hành thích Đổng Trác về quê mộ binh lúc sau, hiện giờ đã là thành sơ bình nguyên niên đệ nhất hào võng hồng, thượng màn ảnh ca ca bị xoát lễ vật cái loại này.

Danh khí một đại, bản lậu đồ dỏm phỏng chừng phải nhiều.

“Ngươi là Tào Tháo?” Đào Thương diễn ngược đánh giá trước mắt vị này.

“Đúng là tào mỗ! Thoạt nhìn, nhân huynh hẳn là biết được ngô chi uy danh!”

Giả Tào Tháo thấy Đào Thương nghe qua tên của mình, không khỏi ngẩng đầu lên, rất là tự đắc, nhìn dáng vẻ là có chút bành trướng.

Đào Thương giơ lên lông mày, cười nhạo nói: “Ngươi này Tào Tháo, lớn lên cũng quá khó coi một chút đi?”

Giả Tào Tháo gương mặt tươi cười tức khắc cứng lại rồi.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Nhân huynh, ngươi nói chuyện nhưng thật ra thật không khách khí.”

Đào Thương ‘ hừ ’ một tiếng, nói: “Không phải ta nói chuyện không khách khí, Tào Tháo hành thích Đổng Trác, tuy rằng thiên hạ nổi tiếng, nhưng đồng thời cũng là thiên hạ nổi danh khâm phạm! Ngươi người này chỉ biết mù quáng cùng phong, lại không biết giả mạo hắn thực dễ dàng bị người lộng chết! Nói nữa, ngươi muốn trang cũng có thể trang Viên Thiệu a, như thế nào mà cũng so Tào Tháo nổi

danh, bốn thế tam công chiêu bài, hỗn ăn hỗn uống cũng tương đối dễ dàng một chút.”

“Ta giả mạo Viên Thiệu làm gì!” Tự xưng Tào Tháo người sá nhiên mà chỉ vào cái mũi của mình, nói chuyện đều không nhanh nhẹn: “Ta chính là thật sự Tào Tháo! Làm gì còn muốn giả mạo, Tào Tháo có cái gì đáng giá nhưng giả mạo!”

Đào Thương bĩu môi: “Thôi bỏ đi, ngươi cũng không chiếu gương nhìn nhìn chính mình đức hạnh…… Xem ngươi vẻ mặt suy dạng, nơi nào sẽ là có can đảm hành thích đương triều tướng quốc người? Còn trang Tào Tháo, quả thực là vũ nhục trong lòng ta thần tượng…… Thừa ta không phát hỏa, chạy nhanh lăn.”

“Hắc! Ngươi này nhãi ranh……”

Tự xưng Tào Tháo người nóng nảy, loát cánh tay vãn tay áo, cất bước tiến lên liền muốn tấu Đào Thương.

Liền ở ngay lúc này, Hứa Chử sải bước mà đến, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng Đào Thương bên người vừa đứng, đối giả Tào Tháo trợn mắt giận nhìn.

Giả Tào Tháo đã cử ở giữa không trung nắm tay tức khắc cứng lại rồi.

Đào Thương khịt mũi coi thường: “Ngươi xem ngươi về điểm này lá gan, liền đánh người ngươi cũng không dám, còn dám giả mạo Tào Mạnh Đức? Nào mát mẻ nào đợi đi.”

Giả Tào Tháo lại tức lại cấp, tưởng phát hỏa tấu Đào Thương một đốn giải hả giận, cố tình Hứa Chử ở bên cạnh sợ tới mức hắn không dám động thủ, do dự sau một lúc lâu, chỉ phải dậm chân cả giận: “Ngô nãi thật Tào Tháo cũng! Ngươi này nhãi ranh như thế nào cũng không tin đâu?…… Ngươi dám không dám cùng tào mỗ hồi quân doanh, làm chúng quân sĩ nhận ta một nhận!”

“Ngượng ngùng, ta không cái kia thời gian rỗi bồi ngươi điên, ngươi tìm người khác chơi đi.”

Đào Thương mặc kệ hắn, xoay người liền phải lãnh Hứa Chử đi, giả Tào Tháo lại là một cái bước xa thoán tiến lên, hai tay triển khai ngăn ở Đào Thương trước người, chặn hắn đường đi.

Đào Thương lông mày vừa nhíu, hỏa khí cũng cọ cọ hướng lên trên dũng: “Ngươi làm gì a?”

Giả Tào Tháo vươn hai ngón tay, lời lẽ chính đáng nói: “Hai việc, đệ nhất, ngô muốn chứng minh ngô nãi thật Tào Tháo cũng, đệ nhị, ngươi phía sau vị này hào kiệt có vạn phu không lo chi dũng, đi theo ngươi quá bạch hạt, ngô muốn thỉnh hắn làm tào mỗ hành quân Tư Mã.”

Đào Thương dần dần mất đi nhẫn nại, vừa chuyển đầu hỏi Hứa Chử nói: “Hắn muốn ngươi cùng hắn đi, ngươi có đi hay không?”

Hứa Chử cười lạnh một tiếng, đem đầu giương lên, lộ cấp giả Tào Tháo hai cái đại đại lỗ mũi, rất là cao ngạo nói: “Chê cười, ta làm gì muốn cùng một cái kẻ lừa đảo!”

Đào Thương lại quay đầu nhìn về phía giả Tào Tháo: “Hắn không muốn đi theo ngươi, ta cũng không có cách nào, đến nỗi ngươi nói ngươi là thật sự……”

Giả Tào Tháo hung hăng mà dậm chân: “Ngô xác nãi thật hóa cũng!”

“Ta tin còn không được sao? Ta tin ngươi là Tào Tháo, cha ngươi là Tào Tháo, ngươi cả nhà đều Tào Tháo.”

Giả Tào Tháo hỏa khí cọ liền lên đây: “Nhãi ranh an dám vô lễ! Tào mỗ định không cùng ngươi làm hưu!”

Đào Thương quay đầu nhìn phía Hứa Chử, phân phó nói: “Đem tiểu tử này xách đến xó xỉnh chỗ…… Ẩu chi!”

Hứa Chử sớm đã là nhẫn nại không được, đi nhanh một mại, xách lên Tào Tháo, bước nhanh bôn chợ bên cạnh một cái tối tăm hẻm nhỏ chạy tới.

“Nhãi ranh an dám!…… Ai nha ~~!”

Bốn phía người vọng chi kinh ngạc, sôi nổi hướng về ngõ nhỏ phương hướng nhón chân nhìn lại, lại cũng không dám đi vào vây xem, chỉ vì vừa mới rất nhiều người kiến thức Hứa Chử dũng lực, cái nào trứng đau dám quản hắn nhàn sự? Tò mò cũng chỉ là xa xa mà nhìn náo nhiệt.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía một bên trợn mắt há hốc mồm Bùi thị bốn huynh đệ, cười nói: “Cùng như vậy vô lại, có thể động thủ liền tận lực đừng nói nhao nhao.”

Bùi Tiền máy móc gật đầu: “Tiên sinh ngài…… Thật giảng đạo lý.”

Đào Thương đem vừa mới thắng tới điềm có tiền tiền đặt ở đồng la, đưa cho Bùi Tiền, nói: “Các ngươi bốn cái, không có gì kỹ xảo, kiếm tiền cũng không lắm linh tính…… Lưu lạc giang hồ bằng cầm sức lực bán nghệ cũng không phải kế lâu dài, ta xem các ngươi các cũng đều rất tinh tráng, không bằng đi theo ta đi, tốt xấu cũng coi như là có cái quy túc.”

Bùi Tiền giờ phút này đã nhìn ra Đào Thương cùng Hứa Chử không phải bình thường người, thật cẩn thận hỏi: “Không dám thỉnh giáo tiên sinh cao danh quý tánh?”

“Hảo thuyết.” Đào Thương mỉm cười nói: “Ta kêu Đào Thương, nãi Từ Châu thứ sử đào sứ quân trưởng tử, đương nhiệm Từ Châu chinh tây quân giám quân chức…… Ta vẫn luôn suy xét tổ kiến một cái thuộc về chính mình hộ vệ đội, các ngươi mấy cái đều là dân chạy nạn, không có gia…… Nếu là nguyện ý gia nhập, đó là này chi hộ vệ quân thành viên tổ chức, thế nào, nguyện ý sao?”

Bốn người không khỏi kinh ngạc mở ra miệng, bọn họ nhưng thật ra đoán được Đào Thương thân phận không tầm thường, chỉ là chưa

từng nghĩ vậy đại!

Nghe ngõ nhỏ còn ở phát ra kêu thảm thiết, Bùi thị huynh đệ trong lòng nổi lên một cái nói thầm……

Tiểu tử này, sẽ không cũng là giả mạo đi?

“Có nguyện ý hay không a?” Đào Thương lại truy vấn một câu.

Bốn người phục hồi tinh thần lại, tính, thật giả bất luận, quản hắn là ai, quản cơm liền thành!

Bốn người liên tục gật đầu, miệng xưng: “Nguyện ý!”

Hứa Chử giờ phút này đã là từ ngõ nhỏ đi rồi trở về, ở một bên một bên phác tay, một bên ngạc nhiên nói: “Công tử muốn tổ kiến hộ vệ quân?”

Đào Thương quay đầu lại nhìn nhìn Hứa Chử: “Dọn dẹp xong rồi? Người đâu?”

Hứa Chử nhe răng cười, có vẻ thực khiếp người: “Ném ở bên trong, làm hắn tỉnh tỉnh thần nhi!”

Đào Thương ‘ nga ’ một tiếng, lại tiếp tục đề tài vừa rồi: “Không sai, ta tưởng tổ kiến một chi thuộc về ta chuyên chúc hộ vệ quân, như vậy về sau làm gì sự đều bảo hiểm một ít, cái này hộ vệ quân lĩnh quân giáo úy, liền từ ngươi đảm đương đi.”

Hứa Chử miệng rộng một liệt, lặng lẽ nói: “Bài binh bố trận phi mỗ gia sở trường…… Nhưng nếu là điều huấn nhân mã, bảo hộ công tử ngươi, lại là ở giữa mỗ gia lòng kẻ dưới này!”

Đào Thương lại suy nghĩ hạ, nói: “Binh không ở nhiều, ở tinh! Người tạm thời không cần quá nhiều, chủ yếu là tuyển tinh tráng…… Trước tính thượng bọn họ bốn cái, quay đầu lại ở ngươi tông tộc đội quân con em lại tuyển một ít người, có thành viên tổ chức lúc sau, về sau lại chậm rãi gia tăng……”

Hứa Chử thấy Đào Thương như thế tín nhiệm, trong lòng nhiều ít có chút cảm động: “Kia này chi hộ vệ quân? Tên gọi là gì?”

Đào Thương quay đầu nhìn Hứa Chử vừa mới dọn dẹp giả Tào Tháo hẻm nhỏ, phúc duyên tâm đến, linh cơ vừa động.

“Đã kêu…… Hổ vệ quân đi.”

Hứa Chử duỗi ra ngón tay cái: “Tên hay!”

Đương nhiên hảo…… Đạo văn!

Đoàn người đã là ở trên đường hấp dẫn rất nhiều tròng mắt, Đào Thương không nghĩ lại quá nhiều dính vào chuyện thị phi, liền cùng Hứa Chử lãnh Bùi thị bốn huynh đệ thu thập đồ vật rời đi.

Mà kia giả Tào Tháo còn lại là nằm ở ngõ nhỏ bên trong vẫn không nhúc nhích, chợ người tuy rằng cũng là thấy này hết thảy, lại không có một người tiến ngõ nhỏ bên trong dìu hắn, như không thấy.

Loạn thế bên trong, người chết đều là chuyện thường…… Ẩu đả đánh giặc ngất xỉu, quá tiểu nhi khoa!

Ai có kia thời gian rỗi sam ngươi, đại gia vì sinh kế đều rất bận.

Qua hồi lâu lúc sau, một đội người mặc tinh giáp tráng hán sất khai nơi này đám người, hướng về giả Tào Tháo ngất địa phương vội vàng tới rồi.

Cầm đầu một cái tráng hán, vẻ mặt cương ngạnh hổ cần, tướng mạo tục tằng, vọt vào hẻm nội nhìn đến trên mặt đất hôn mê giả Tào Tháo, đầu một vựng, cảm giác hô hấp đều phải đình trất.

Này mới vừa tách ra nhiều một hồi, làm sao liền biến thành như vậy bộ dáng? Không cho chính hắn tiến huyện thành hạt dạo chơi, hắn cố tình không nghe!

Tráng hán nhanh chóng cúi xuống thân đi, đem giả Tào Tháo nửa cái thân mình túm lên, một bên lay động một bên hô: “Mạnh Đức!

Mạnh Đức! Mau tỉnh lại! Tỉnh tỉnh!”

Tiếc rằng Tào Tháo hai mắt nhắm nghiền, khóe môi chảy nước miếng, cả người mềm yếu vô lực, như thế nào lay động cũng chưa phản ứng.

Đại hán cấp đầy mặt đỏ bừng, xoay người đối phía sau sĩ tốt duỗi tay, hô: “Lấy thủy tới!”

Sĩ tốt vội vàng đệ thượng một cái da chế túi nước, đại hán dùng miệng đem túi nước cắn khai, ngửa đầu ‘ ục ục ’ mãnh rót một ngụm, trực tiếp “Phụt” đối với Tào Tháo mặt đen một phun.

Tào Tháo mặt đen lập tức trở nên ướt đẫm, giống như gà rớt vào nồi canh giống nhau.

Đại hán miệng phun xong, tay cũng không ngừng, vươn song chưởng, tay năm tay mười, “Bạch bạch bạch bạch bạch bạch bạch!” Liền phiến Tào Tháo bảy tám cái đại tát tai, chưởng chưởng thấy hồng, đem Tào Tháo trừu đến béo đầu sưng mặt, khóe miệng thấy huyết lúc sau, mới vừa rồi sâu kín mà chuyển tỉnh.

Đại hán làm như sợ Tào Tháo vẫn chưa tỉnh lại, hai tay giống như súng máy giống nhau, ‘ bạch bạch bạch ’ còn ở không ngừng quất đánh, rất là ra sức! Trừu kia kêu một cái tàn nhẫn trác tuyệt.

“Đình đình đình đình…… Đình, đình, đình!!” Tào Tháo bởi vì trên mặt đau nhức, rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh lại đây, hai tay ở không trung dùng sức phủi đi, liều mạng đón đỡ đại hán giống như sơn hô hải khiếu giống nhau đại tát tai.

Đại hán thấy Tào Tháo rốt cuộc tỉnh lại, trong lòng tức khắc buông lỏng, cao hứng nói: “Mạnh Đức! Ngươi rốt cuộc tỉnh! Cảm giác thế nào?”

“Cảm giác…… Cảm giác ta nếu là lại không tỉnh phải làm ngươi họa họa chết……”

Tào Tháo lúc này bề ngoài hết sức chật vật, một con mắt bị Hứa Chử đánh giống như gấu trúc mắt, hai mặt gương mặt bị đại hán trừu giống như thịt sơn —— sống thoát thoát đầu người óc heo.

Phu như thế nào thảm? Đương phục như thế cũng.

Tào Tháo xoa sưng to mặt, một bên nhếch miệng nhe răng, một bên đánh lạnh run, lẩm bẩm nói: “Nguyên Nhượng, ngươi cũng trừu quá tàn nhẫn.”

Đem Tào Tháo đánh thức đại hán đúng là này tông tộc tâm phúc Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn thở dài khẩu khí, nói: “Ta nếu là không tàn nhẫn chút, ngươi vẫn chưa tỉnh lại lại như thế nào cho phải? Mạnh Đức, là cái nào hỗn đản đem ngươi biến thành như vậy?”

Nói tới đây, Tào Tháo đột nhiên lấy lại tinh thần nhi tới, nhíu mày làm như ở đau khổ hồi ức, suy nghĩ sau một lúc lâu lúc sau……

“Nghĩ tới! Là cái dung mạo tuấn lãng, cử chỉ nho nhã…… Nhưng nói chuyện cực kỳ làm giận nhược quán con trẻ!”

Hạ Hầu Đôn không khỏi ngây ngẩn cả người: “Nhược quán con trẻ…… Có bao nhiêu nhược?”

“Mười sáu bảy tuổi bộ dáng, trên dưới một trăm tới cân bộ dáng.”

Hạ Hầu Đôn sắc mặt tức khắc biến đổi.

“Mạnh Đức, ngươi không phải ở cùng mỗ nói giỡn đi? Mười sáu bảy tuổi thiếu niên…… Cho ngươi làm cho nằm ở trên đường cái bất tỉnh nhân sự? Thiếu niên này đến có bao nhiêu điên…… Không phải là người Hung Nô đi.”

Tào Tháo khẳng định mà lắc lắc đầu: “Không phải! Thuần khiết Trung Nguyên nhân sĩ…… Nói chuyện, cách nói năng, ăn mặc, bề ngoài đều là…… Xem như vậy hẳn là không phải người thường gia thiếu niên lang, hơi có chút môn đạo……”

Hạ Hầu Đôn hai tròng mắt chợt trợn lên, đôi tay ở trong bất tri bất giác gắt gao nắm chặt quyền, hận nghiến răng nghiến lợi.

“Thật là quốc chi đem vong tất ra yêu nghiệt! Nhà ai tiểu tử, dám đối với ngươi như vậy vô lễ? Hắn có biết hay không thân phận của ngươi! Ngươi chính là hiện giờ đại phấn võ tướng quân, ngày đó từng ám sát đổng tặc thiên hạ nổi tiếng Tào Tháo!”

Tào Tháo bị phiến mập mạp chi mặt chợt gian trở nên đỏ bừng, môi đánh run run…… Tựa ủy khuất tựa oán giận.

“Tào mỗ tự báo gia môn! Nhưng kia nhãi ranh cư nhiên không tin!”

“Vì cái gì?” Hạ Hầu Đôn không rõ nguyên do, không minh bạch Tào Tháo trong lời nói chi ý.

Tào Tháo lại là không quan tâm, hung hăng dùng tay một tạp mà, nổi giận đùng đùng nói: “Sống 35 năm! Tào mỗ hôm nay vẫn là lần đầu tiên phát hiện, ta cư nhiên chứng minh không được ta là ai…… Cái kia tiểu súc sinh……!”

“……”

------oOo------

Chương 30: chư hầu tề tụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương ở cây táo chua huyện chợ trung mang về Bùi gia bốn huynh đệ, cũng an bài Hứa Chử từ chính mình tông tộc đội quân con em tuyển tinh tráng dũng sĩ, tổ kiến thuộc về chính mình bên người hộ vệ đội —— Từ Châu hổ vệ quân.

Trong lịch sử có hổ vệ quân danh hào, là Tào Tháo dưới trướng một con nổi danh công kích bộ binh, ở Tào Tháo dưới trướng cường trong quân, này uy danh chỉ ở sau hổ báo kỵ!

Nghe nói hổ vệ quân tổ kiến với Kiến An nguyên niên, tức Tào Tháo xu nịnh thiên tử Lưu Hiệp về hứa đều lúc sau, này thống lĩnh giả cùng huấn luyện giả vì Tào Tháo dưới trướng cường hãn nhất hai gã lực sĩ —— Điển Vi cùng Hứa Chử.

Hổ vệ quân tổ kiến một năm lúc sau, Điển Vi liền chết ở uyển thành, cho nên ở sau đó hơn hai mươi năm thời gian, thế Tào Tháo quản lý hổ vệ quân thống lĩnh vẫn luôn là Hổ Si Hứa Chử.

Hiện giờ vị này lực sĩ lại trời xui đất khiến đi tới Đào Thương trướng hạ.

Ở cây táo chua chợ thời điểm, Đào Thương đụng phải cái gọi là “Giả Tào Tháo”, còn gặp nguyện ý đi theo chính mình Bùi gia bốn huynh đệ.

Đào Thương phúc lâm tâm đến, liên tưởng đến vị này có sẵn hổ vệ quân thống lĩnh đã ở chính mình dưới trướng, kia chính mình vì sao không người tẫn kỳ tài, đem này chi Đông Hán những năm cuối tiếng tăm lừng lẫy công kích bộ binh ở chính mình dưới trướng hiện ra cấp thế gian đâu?

Tả hữu đều là lấy trộm, đơn giản liền “Hổ vệ quân” tên này cũng trực tiếp một khối lấy tới dùng —— nguyên nước nguyên vị, loạn sửa một hơi nói còn không khỏi lao lực.

Tả hữu đều là trộm / bản, kia dứt khoát cũng đừng cất giấu, trực tiếp trộm hắn cái quang mang vạn trượng, hào khí can vân.

Việc này lúc sau, Hứa Chử liền ở tông tộc đội quân con em, tuyển một trăm linh ba gã nhất tinh tráng lực sĩ, lại tính thượng Bùi gia bốn huynh đệ, liên quan Hứa Chử chính mình, tổng cộng 108 người…… Đây là Từ Châu hổ vệ quân lúc ban đầu thành viên tổ chức.

Đối với cái này số lượng, Đào Thương không khỏi có chút xấu hổ…… 108 người, Thiên Cương Địa Sát, muốn tạo phản sao?

Dựa theo Hứa Chử ý tưởng, trước mắt là binh không ở nhiều mà ở tinh, nếu là hộ vệ quân, vậy muốn chọn lựa tinh tráng nhất nhất chịu đựng lực sĩ tường thêm huấn luyện, nếu là dùng người nhiều, ngược lại là tham nhiều nhai không lạn, luyện không tốt.

Luyện binh cụ thể việc vặt, Đào Thương tạm thời trước không nghĩ quản, cũng không có thời gian quản, hắn quản cũng quản không tốt.

Tuy rằng là từ hậu thế xuyên qua lại đây, nhưng nếu thật muốn nói đến luyện binh bản lĩnh, Đào Thương cảm giác chính mình chưa chắc so cổ nhân có quyền lên tiếng, đến nỗi đời sau cái gọi là cái gì rèn luyện thể năng, kỹ năng huấn luyện, quy phạm hoá, cơ chế hóa, hệ thống hóa hiện đại luyện binh phương pháp, Đào Thương cảm thấy bắt được cổ đại tới dùng đều là xả con bê, thứ nhất binh lính huấn luyện hệ thống bất đồng, thứ hai vũ khí lạnh cùng hiện đại bộ đội đặc chủng trang bị bất đồng, sinh dọn ngạnh dựa thuần túy chính mình tìm ngược.

Các lộ chư hầu đại biểu đã lục tục tới, hội minh sắp bắt đầu.

Trần Lưu thái thú Trương Mạc cùng Duyện Châu thứ sử Lưu Đại đã an bài thủ hạ, ở cây táo chua huyện thành mặt bắc cao đúc thổ đài, cũng chuẩn bị heo dê súc vật dùng làm hiến tế chi vật.

Các lộ chư hầu hội minh trong lúc, lãnh tới binh mã đều không nhiều lắm, liền phân biệt bố trí với huyện thành tứ phương, các lộ chư hầu tắc tề tụ với Viên Thiệu lều lớn nghe tuyên.

Viên Thiệu hiện giờ chức quan chính là Bột Hải thái thú, cũng không tính tối cao. Nếu luận cập xuất thân, Viên Thiệu tuy rằng cao quý, nhưng rốt cuộc không phải Viên gia con vợ cả, nếu luận chức quan, hắn cũng không có Viên Thuật sau tướng quân chức quan đại.

Nhưng nơi này thảo phạt Đổng Trác, các lộ chư hầu lại đều sôi nổi đề cử Viên Thiệu vì minh chủ. Sự tình cũng là có nguyên nhân.

Viên Thiệu sở dĩ có thể áp quá Viên Thuật một đầu, trở thành mục đích chung minh chủ, căn bản nguyên nhân vẫn là ở chỗ năng lực của hắn cùng cá nhân hành vi đắc nhân tâm.

Đầu tiên, ở Đổng Trác phế đế Lưu biện lập Trần Lưu vương Lưu Hiệp vì hoàng đế chuyện này thượng, lúc ấy đang ở Lạc Dương Viên Thiệu cũng không có thỏa hiệp, mà là lựa chọn chính diện cùng Đổng Trác đối chất, bảo trì kiên quyết phản đối lập trường cùng thái độ.

Này không phải người bình thường có thể làm được, yêu cầu cực đại dũng khí!

Thứ hai, là ở Đổng Trác nhập kinh phía trước, ở tru sát hoạn quan hành động trung, Viên Thiệu là giữa mấu chốt nhân vật, bởi vậy sự giành được mọi người tán thưởng.

Kết quả là, nguyên bản nhất có hy vọng thống lĩnh chúng chư hầu Viên Thuật, trơ mắt mà nhìn minh chủ mũ miện rơi xuống Viên Thiệu kia “Gia nô” trên đầu.

Y theo Viên Thuật tính cách, hắn phỏng chừng đến mỗi ngày buổi tối lấy kim đâm viết có Viên Thiệu tên tiểu nhân.

Nguyên bản phân thuộc một họ chi tông tộc huynh đệ hai người chi gian, sinh ra thật lớn vết rách.

Đào Thương đi vào Viên Thiệu soái trướng thời điểm, chúng chư hầu cơ bản đều đã trình diện, Đào Thương cúi đầu hướng chủ vị Viên Thiệu tự báo tên họ lúc sau, cũng không nhiều lời khác, liền ngoan ngoãn ngồi ở chư hầu nhóm nhất phía cuối.

Vô luận là chức quan, vẫn là danh vọng, hoặc là số tuổi, hắn đều xa xa so bất quá ở đây còn lại mọi người.

Đào Thương ngồi xuống sau, giương mắt đánh giá Viên Thiệu, lại thấy vị này đời sau tiếng tăm lừng lẫy Hà Bắc bá chủ, thân hình cao lớn thon dài, lưng thẳng thắn, hơn nữa tướng mạo uy vũ bức người, tuy rằng hắn đã là người gần trung niên, nhưng lại như cũ anh tuấn thực…… Đặc biệt là khóe miệng thượng kia loát tự tin tươi cười, làm người nhìn cảm giác thực thân thiết.

Đào Thương nhìn đến Viên Thiệu diện mạo sau, rất là kinh ngạc…… Này lão tiểu tử bôn 40 tuổi đi người, cư nhiên vẫn là như vậy tuấn lãng bất phàm, anh khí bức người, chút nào không thấy già cả, còn có để tiểu thịt tươi sống…… Thật là làm người lại là kinh diễm lại là ghen ghét.

Xuyên qua trở về lúc sau, Đào Thương từng chiếu gương đồng xem qua chính mình tân sinh sau bề ngoài…… Bằng tâm mà nói, Đào Thương giác chính mình thật là soái ngây người, đi ở trên đường cái 98% tỉ lệ quay đầu cái loại này, không quay đầu lại 2% là người mù cùng ngốc /X.

Tuy rằng soái ca giống nhau đều dung không dưới một cái khác soái ca, nhưng Đào Thương chưa từng có nghĩ tới chính mình hoa nhi giống nhau tuổi tác, cư nhiên sẽ đi hâm mộ một cái trung niên đại thúc nhan giá trị.

Hiện tại nếu là có một mặt ma kính ở, Đào Thương nhất định sẽ hỏi một câu ma kính ai mới là trên thế giới anh tuấn nhất người?

Nếu ma kính trả lời là Viên Bổn Sơ, Đào Thương sẽ suy xét muốn hay không lấy tiến cống danh nghĩa, cấp minh chủ đưa hai cân độc quả táo nếm thử.

Xem qua Viên Thiệu kia thiếu trừu khuôn mặt tuấn tú, Đào Thương ánh mắt lại tùy ý đảo qua một các vị liệt hai bên chúng chư hầu —— dư lại những người này lớn lên cơ bản liền đều là dưa vẹo táo nứt, nhìn thực thoải mái, liền Viên Thuật nhìn cũng rất tuấn…… Không quan hệ, quay đầu lại cũng cho hắn một cái độc quả táo ăn!

Ánh mắt tạm dừng chỗ, thấy được một cái hắc gầy hắc gầy mặt.

Đào Thương đồng tử tức khắc phóng đại!

Tào Tháo thần sắc phức tạp mà nhìn chằm chằm Đào Thương, một đôi đôi mắt nhỏ tinh quang lập loè, mặt phải vành mắt tím đen tím đen cùng gấu trúc có liều mạng, hốc mắt chung quanh sung huyết, nhất trừu nhất trừu nhìn như còn ở ẩn ẩn làm đau.

Đào Thương hãn trong nháy mắt liền chảy xuống tới.

Chúng chư hầu tất cả đều tại đây, Tào Tháo phỏng chừng không quá phương tiện, bằng không khẳng định sẽ nhào lên tới cắn hắn.

……

Không bao lâu, đãi cuối cùng vài tên chư hầu đến đông đủ lúc sau, mọi người tất cả đều ngồi xuống, hội minh chi nghị chính thức bắt đầu.

Viên Thiệu đánh giá mọi người một vòng, đột nhiên đem ánh mắt dừng lại ở Tào Tháo trên mặt, tò mò hỏi: “Mạnh Đức, ngươi mặt như thế nào sưng lên?”

Tào Tháo nghe vậy khóe miệng run rẩy, lại lơ đãng mảnh đất động hốc mắt miệng vết thương, đau lão tào hít ngược một hơi khí lạnh.

“Tê ——”

Viên Thiệu kinh ngạc: “Mạnh Đức, ngươi đây là……”

“Té ngã…… Quăng ngã, không có việc gì.” Tào Tháo không nghĩ ở cái này đề tài thượng nhiều làm dừng lại.

“Quăng ngã?” Viên Thiệu nghe vậy không khỏi buồn cười: “Ngươi té ngã một cái…… Làm sao đem hai bên mặt đều quăng ngã sưng lên? Ngươi này ngã quăng ngã nhưng thật ra thực cân xứng a…… Vậy ngươi đôi mắt lại là sao lại thế này?”

Tào Tháo cố tình mà tà Đào Thương liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: “Chó cắn.”

Đào Thương: “……”

Đào Thương giơ tay xoa xoa trên trán mồ hôi, này kẻ dở hơi cư nhiên thật sự chính là Tào Tháo…… Ẩu đả Tào Tháo, xem như chính mình xuyên qua trở về lúc sau, làm nhất kinh thiên động đại sự đi?

Bất quá này hắc tư cư nhiên chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nói chính mình là cẩu…… Này liền có điểm quá mức, vẫn là đánh quá nhẹ.

Viên Thiệu còn lại là càng nghe càng nghi hoặc.

Thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than…… Như thế nào loạn thế cẩu đều thành tinh? Có thể cho người cắn hốc mắt phát thanh?

Nhưng vô luận Viên Thiệu trong lòng như thế nào nghi ngờ, cũng không có nói thêm nữa…… Tào Tháo là hắn bạn thân, liền Viên Thiệu cá nhân tới giảng, hắn phi thường quý trọng lẫn nhau chi gian này phân tình nghĩa.

“Chư vị!” Chuyện vừa chuyển, Viên Thiệu đứng dậy, nhìn mọi người khẳng khái mà nói: “Nhận được chư vị coi trọng! Đẩy Thiệu vì minh chủ thảo phạt đổng tặc giúp đỡ nhà Hán, Thiệu tâm thâm cho rằng trọng! Hôm nay tụ sư tại đây, vì chính là thương thảo lần này cần vương cứu chủ, phải làm như thế nào hưng binh, lại đương như thế nào chế định tiến binh phương lược?”

Duyện Châu thứ sử Lưu Đại cười nói: “Ta chờ đã đã cùng đề cử Bổn Sơ vì minh chủ, tự nhiên lấy Bổn Sơ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, hết thảy đương cẩn tuân minh chủ hiệu lệnh.”

Lưu Đại nói làm như nói đến Viên Thiệu tâm khảm đi, sống nhiều năm như vậy, tuy rằng xuất thân ở bốn thế tam công Viên gia, nhưng Viên Thiệu thân phận nhưng vẫn đều là con vợ lẽ…… Gia tộc tốt tài nguyên cùng mạch lạc, cơ bản đều nhưng Viên Thuật trước dùng.

Viên Thiệu tự san anh tuấn tiêu sái, văn võ toàn tài, liền bởi vì này mẹ đẻ làm thiếp mà dẫn tới bực này đãi ngộ, Viên Thiệu trong lòng phi thường khó chịu…… Khó chịu tới rồi cực điểm. u u kan s h u . org

Viên Thiệu chi phụ Viên phùng năm đó nhân Viên Thiệu con vợ lẽ thân phận mà đem hắn quá kế cấp này huynh Viên thành một mạch, nhiên quá kế là lúc Viên thành sớm đã mất…… Mà Viên phùng cơ nghiệp cùng tài nguyên, liền danh chính ngôn thuận dừng ở Viên Thuật trên người.

Mỗi lần tưởng tượng đến này đó, Viên Thiệu liền tưởng đem hắn cha từ mồ trong vòng bái ra tới phiến hắn hai phiết tử……

Tiếc rằng thế đạo này chính là lấy hiếu trị thiên hạ, Viên Thiệu tưởng quy tưởng, nhưng lại không thể như vậy làm.

Thẳng đến gần mấy năm bắt đầu, Viên Thiệu rốt cuộc dương mi thổ khí, dần dần hòa nhau hoàn cảnh xấu phản siêu Viên Thuật, một chút đặt hắn ở Viên thị gia tộc địa vị.

Đặc biệt là lần này bị Quan Đông chúng chư hầu cộng đề cử vì thảo đổng minh chủ, lệnh Viên Thiệu uy danh thẳng tắp bay lên, hoàn toàn trở thành Viên thị lĩnh quân nhân vật.

Loại này cảm giác, thật sự là quá thoải mái.

“Lưu thứ sử quá mức khen, lấy Thiệu khả năng, đảm nhiệm minh chủ chức đã thuộc đi quá giới hạn…… Lấy Lưu thứ sử, vương thái thú, Hàn Ký Châu, kiều thái thú, Bào tướng quân chờ mới có thể uy vọng, đủ đương đại nhậm, nếu không có chư công khiêm cẩn, lại như thế nào có thể luân được đến ta Viên Thiệu? Huống hồ chế

định phương lược, sự tình quan cứu lại xã tắc to lớn kế, phi chư công tụ trí sở không thể mưu chi!”

Một phen nói mọi người đều là đại điểm này đầu, thầm khen Viên Thiệu khí khái pha cao, chỉ có Viên Thuật trong lòng cười lạnh không thôi.

Viên Thiệu vừa mới nói chính mình mới có thể danh vọng bất kham đại nhậm, lại điểm một đống có thể nhậm chức minh chủ người danh, lại cô đơn không có nói hắn Viên Thuật.

Đây là có ý tứ gì?

Luận chức quan, luận danh vọng, luận thế lực, vừa rồi Viên Thiệu nhắc tới tới kia mấy cái, cái nào có thể cùng hắn Viên Thuật đánh đồng? Viên Thiệu trong miệng nhắc tới như vậy một đám người, cô đơn không nói hắn Viên Thuật, ngụ ý, còn không phải là cố ý làm thấp đi ta mà thôi sao?

Viên Thuật trong lòng cười lạnh, trên mặt lại mặt vô biểu tình —— bất quá hắn một đôi thon dài đôi mắt đang xem hướng Viên Thiệu thời điểm, đã là tràn ngập lạnh lẽo.

------oOo------

Chương 31: Tào Tháo báo thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng chư hầu tụ tập với cây táo chua, lấy Viên Thiệu vì minh chủ, tham thảo chinh phạt Đổng Trác sách lược.

Mọi người nhất trí yêu cầu Viên Thiệu bày mưu tính kế, chính mình lại đều cự không ra ngôn.

Ngay từ đầu nhìn bọn họ làm như khách khí, nhưng thời gian dài, ngồi ở mạt vị Đào Thương liền nhìn ra một chút môn đạo.

Không phải không có sách lược, cũng không phải không nghĩ ra được…… Những người này, đều ở tàng tâm nhãn đâu.

Bày mưu tính kế chế định phương châm, lại nói tiếp là rất dễ dàng…… Nhưng mười mấy đạo nhân mã, từng người có bất đồng chư hầu thống lĩnh, này phương châm một chút, thắng nhưng thật ra hảo thuyết, nếu là bại, trách nhiệm ở ai? Ai tới gánh vác hậu quả?

Liền tính là đã định phương châm định ra lại hảo, nhưng những người này chung quy đều là cùng đường bất đồng tâm, ai dám bảo đảm bọn họ liền nhất định sẽ dựa theo đã định phương châm tiến binh? Ai dám nói đến thời khắc mấu chốt, bọn họ trung gian có người sẽ không kéo thoi?

Ai cũng không dám!

Kỳ thật cùng Đào Thương ở đời sau khi nhìn thấy nghe thấy giống nhau…… Người đôi khi là nhiều làm nhiều đến, đôi khi lại là làm nhiều sai nhiều.

Thực rõ ràng, trước mắt cái này trạng huống thuộc về người sau.

Viên Thiệu thấy mọi người tất cả đều đùn đẩy không đáp, nhưng chính mình đã là minh chủ, lại không thể đùn đẩy…… Việc này lại là có chút khó làm.

Chính suy nghĩ gian, Viên Thiệu bỗng nhiên xoay chuyển ánh mắt, thấy được sưng mặt hắc mắt khung Tào Tháo, trong lòng một so đo, tức khắc có chủ ý.

Viên Thiệu tuổi trẻ khi liền cùng Tào Tháo tương giao tâm đầu ý hợp…… Biết tiểu tử này trong lòng tố có giúp đỡ nhà Hán, bảo cảnh an dân chí khí lý tưởng, bằng tâm mà nói, Tào Tháo điểm này rất là lệnh Viên Thiệu tán thưởng.

Đáng tiếc Tào Tháo chí hướng tuy hảo, lại có một chút hạn chế ở hắn…… Tào Tháo nãi hoạn quan tào đằng chi dưỡng tôn, nãi thuộc hoạn quan lúc sau.

Tào đằng phong bình tuy rằng tốt hơn, nhưng chung quy vẫn là thiến hoạn…… Đặc biệt là tự cấm họa cùng mười thường hầu chi loạn sau, hoạn quan vô luận tốt xấu tại thế gia cùng sĩ tộc trong lòng đều bị về làm ác đảng loạn chính nhất phái, có một cái tính một cái…… Loại này quan niệm tuyệt phi Tào Tháo một người hành vi có thể dời đi.

“Mạnh Đức!” Viên Thiệu cười đối Tào Tháo kêu gọi nói: “Mạnh Đức xưa nay lòng mang nhà Hán, lập chí cứu xã tắc với nước lửa…… Viên mỗ cùng Mạnh Đức lại quen biết nhiều năm, biết rõ Mạnh Đức binh pháp thao lược toàn thuộc thượng thừa, không ngại từ Mạnh Đức thí ngôn chi như thế nào?”

Tào Tháo trầm mặc một chút, chậm rãi đứng dậy, chắp tay nói: “Một khi đã như vậy, thao có một lời, thỉnh chư công yên lặng nghe.”

Ngừng lại một chút, Tào Tháo tiếp tục nói: “Đổng Trác ở Lạc Dương, đơn ngay tại chỗ thế mà nói, sở dựa vào giả, hổ lao Huỳnh Dương nơi cũng! Việc cấp bách, ta chờ nhưng binh phân ba đường, một đường từ Hà Nội, nam hạ lao thẳng tới hoài huyện, hoài huyện phía đông nam hướng chính là Lạc Dương quan trọng truân lương chỗ

ngao thương, lại chắn Hoàng Hà cùng tế hơi nước lưu muốn chỗ, Trung Nguyên lương thực vận chuyển bằng đường thuỷ đều do nơi đây thua hướng Quan Trung cùng này bắc địa muốn sở, quả thật là trọng trung bên trong, chúng ta muốn cướp ở Đổng Trác đem ngao thương phủ kho cùng kho lương hoàn toàn khuân vác xong trước đánh hạ nơi đây, coi đây là căn cứ tiến công Huỳnh Dương!”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, trên mặt tuy không tỏ thái độ, trong lòng lại không khỏi đối Tào Tháo đều là xem trọng vài phần.

Phân tích đích xác thật đúng trọng tâm đúng chỗ, thật có thể nói là một ngữ trung mà!

Tào Tháo thấy mọi người không có nghi dị, tiếp tục nói: “Đệ nhị lộ, đó là muốn từ cây táo chua huyện tiến binh, cũng chính là chúng ta hiện tại vị trí chính diện tiến công Huỳnh Dương bụng, chỉ là cây táo chua nơi dọc theo đường đi rất nhiều gác, cuốn huyện, quảng võ thành, hổ lao quan chờ đều sẽ trở thành chướng ngại…… Nhưng lại nhất có thể hấp dẫn trụ Đổng Trác quân chủ lực, này một đường tuy nhất gian nan, lại cũng là thắng bại chi mấu chốt.”

Dứt lời, Tào Tháo lại nói: “Đệ tam lộ, ta nghị thỉnh Dự Châu thứ sử khổng công cùng Trường Sa thái thú tôn tướng quân từ Dương Địch xuất binh, chiếm cứ Lạc Dương nam diện Dương Thành, cùng trung lộ cây táo chua truân quân Đông Nam phối hợp tác chiến, hai lộ giáp công Đổng Trác! Nhưng tĩnh toàn công!”

Nói đến kích động chỗ, Tào Tháo về phía trước mại một đi nhanh, âm điệu hơi có chút tăng lên, nói: “Mặt khác, các lộ chư hầu nếu nếu là chia làm Đông Nam bắc ba đường tiến quân Lạc Dương, lương thảo điều hành đó là trọng trung chi trọng, liên quân trung ít nhất phải có hai vị chư hầu, một nam một bắc, vì các lộ liên quân khơi thông lương nói, cung cấp phối hợp tác chiến, mới có thể bảo minh quân vô ưu.”

Nói xong, nhưng trong trướng lại lặng ngắt như tờ.

Tào Tháo cũng làm như cảm giác được chính mình nhiều ít biểu hiện đến quá mức kích động lộ ra ngoài, hơi hơi mỉm cười, liền ngồi xuống không hề ngôn ngữ.

Đào Thương híp mắt nhìn chăm chú vào Tào Tháo, trong lòng cảm khái vạn ngàn.

Lần trước ở chợ thượng nhìn thấy Tào Tháo khi, nhiều ít có chút trông mặt mà bắt hình dong, thật là chính mình quá nông cạn…… Hiện tại nghe xong Tào Tháo nói, mới vừa rồi biết, tam quốc đệ nhất nhân vật không hổ là tam quốc đệ nhất, tiềm lực thật là vô cùng lớn.

Bất quá hiện tại Tào Tháo, chung quy còn không phải sau lại cái kia hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu đại hán Tư Không, đại hán thừa tướng, Ngụy công Ngụy Vương……

Đào Thương xem ra, hiện tại Tào Tháo cũng không có cái gì đi quá giới hạn ý tưởng —— hắn trong lòng tưởng tất cả đều là hẳn là như thế nào giúp đỡ nhà Hán, hẳn là như thế nào đánh bại Đổng Trác, lại nên như thế nào cứu giá thiên tử, lại nên như thế nào còn thiên hạ lấy thanh bình.

Đây là một cái chân chính có lý tưởng có khát vọng người, đương nhiều người như vậy bởi vì từng người tâm cơ, mà cho nhau đùn đẩy trách nhiệm thời điểm, chỉ có Tào Tháo có gan đứng ra phát biểu chính mình giải thích.

Này không phải ngốc, mà là khí độ! Là cái nhìn đại cục!

Đừng nhìn trong trướng có mười mấy lộ chư hầu, nhưng những người khác trong lòng chí khí cùng khát vọng, bao gồm trung nghĩa chi tâm —— thêm lên cũng không bằng Tào Tháo một người.

Viên Thiệu vuốt hàm dưới tam loát phiêu cần, yên lặng trầm tư một hồi, tán thưởng nói: “Mạnh Đức chi ngôn cực thiện, không biết các vị ý hạ như thế nào?”

Duyện Châu thứ sử Lưu Đại, Hà Nội thái thú Vương Khuông, Trần Lưu thái thú Trương Mạc, Quảng Lăng thái thú trương siêu, đông quận thái thú Kiều Mạo đám người sôi nổi xuất khẩu tỏ vẻ tán đồng.

Có người gánh tội thay, bọn họ tự nhiên cao hứng!

Viên Thiệu đứng dậy, nói: “Hảo, một khi đã như vậy, kia Hà Nội một đường liền từ Viên mỗ cùng Hà Nội thái thú Vương Khuông, Thượng Đảng thái thú Trương Dương, Quảng Lăng thái thú trương siêu, Bắc Hải thái thú Khổng Dung chờ phụ trách; cây táo chua trung lộ, tắc từ Trần Lưu thái thú Trương Mạc, Duyện Châu thứ sử Lưu Đại, đông quận thái thú Kiều Mạo, ngô đệ Viên Di, tế bắc tương Bào Tín, Bắc Bình thái thú Công Tôn Toản cùng Mạnh Đức người chờ phụ trách; phương nam một đường, liền từ Dĩnh Xuyên thứ sử khổng châu, Trường Sa thái thú Tôn Kiên, Từ Châu thứ sử Đào Thương công tử phụ trách; Ký Châu mục Hàn Phức tại hậu phương phụ trách mặt bắc lương thảo điều hành, ngô đệ Viên Thuật ở nam diện phụ trách lương thảo cung cấp, các vị nghĩ như thế nào?”

Chư hầu nhóm sôi nổi gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Viên Thuật tuy trong lòng bất bình, nhưng Viên Thiệu làm hắn tổng đốc nam bộ lương thảo, chung quy còn xem như đem hắn đương người một nhà xem…… Tuy rằng cũng có không nghĩ làm hắn lập công hiềm nghi, nhưng có thể canh giữ ở phía sau cũng coi như là bảo toàn thực lực của chính mình, Viên Thuật cũng không thể nói gì hơn.

Bất quá lệnh người vạn không nghĩ tới chính là, Tào Tháo cư nhiên đứng dậy, đối Viên Thiệu nói: “Phương nam một đường, chỉ có ba đường chư hầu, không khỏi có chút bạc nhược, vạn nhất đổng tặc trước tập trung tinh nhuệ binh lực tiến công Dương Thành, khủng có điều thất, không bằng từ tào mỗ suất binh đi trước phương nam một đường hiệp trợ bọn họ, như thế nào?”

Viên Thiệu đem Tào Tháo đặt ở trung lộ, cũng là vì trung lộ chư hầu so nhiều, thực lực pha cường.

Viên Thiệu cố ý bảo hộ Tào Tháo, muốn cho hắn tận lực giảm bớt tổn thất…… Rốt cuộc Tào Tháo vừa mới ở Trần Lưu khởi binh, thủ hạ binh hơi đem quả…… Nói là một đường chư hầu, nhưng trên danh nghĩa lại vẫn là Trương Mạc bộ hạ.

Tào Tháo chủ động muốn điều hướng nam diện một đường, lệnh Viên Thiệu có chút khó xử.

Có tâm khuyên một khuyên vị này lão bằng hữu, nhưng các lộ chư hầu đều ở chỗ này, có chút lời nói thật sự là không quá phương tiện nói tỉ mỉ.

Thấy Tào Tháo ánh mắt kiên định, Viên Thiệu cũng là bất đắc dĩ, đành phải nói bóng nói gió: “Mạnh Đức có này tâm cực lệnh người tán thưởng, bất quá Viên mỗ cảm thấy phía nam tuy rằng chỉ có ba đường chư hầu, nhưng Tôn Văn Đài vũ dũng hơn người, giỏi về dụng binh, uy chấn thiên hạ! Có hắn tọa trấn, ngươi có đi hay không đảo cũng không sao.”

Lời này đã điểm phi thường minh bạch, lại còn có thuận tiện cho Tào Tháo một cái bậc thang.

Cũng không biết Tào Tháo là không rõ Viên Thiệu hảo ý, vẫn là cố ý giả ngu, quả quyết cự tuyệt: “Ta chờ khởi binh, toàn vì quốc gia, hà tất câu nệ với binh lực mạnh yếu? Văn đài dũng liệt không giả, nhiên ta Tào Tháo thực lực tuy nhược, lại cũng nguyện vì quốc gia tẫn một phần tâm lực, không cầu có công nhưng cầu không thẹn.”

Này một phen lời nói, xem như đem Viên Thiệu hảo ý hoàn toàn cấp dỗi đi trở về.

Bên kia sương, một cái dáng người cường tráng, cả người màu ngân bạch áo giáp đại hán đứng dậy, hào khí tán thưởng: “Mạnh Đức như thế vì nước vì dân, thật anh hùng cũng! Mỗ gia tự đáy lòng kính nể, ta Công Tôn Toản tuy rằng bất tài, lần này lại cũng lãnh tới bắc địa tinh nhuệ tam vạn…… Mỗ nay đã phụng minh chủ lệnh, ở cây táo chua cùng mọi người cộng đồng tiến binh! Bất quá lại

nguyện phái đắc lực can tướng, lãnh tinh nhuệ 5000, tương trợ Mạnh Đức!”

Công Tôn Toản một trương miệng, đang ngồi chư hầu tất cả đều kinh ngạc!

Công Tôn Toản kiểu gì dạng người? Đó là rong ruổi tái ngoại, uy chấn hồ bắt kiêu hùng mãnh tướng, này dưới trướng con ngựa trắng nghĩa từ lệnh người nghe chi sợ hãi.

Mười dư lộ chư hầu trung, nếu luận nhất tinh với tác chiến người, nam diện đương thuộc Tôn Kiên, mặt bắc ai dám nói không phải Công Tôn Toản?

Này một nam một bắc hai đại cường quân, có thể coi như là chư hầu liên quân trung vương bài.

Hắn đáp ứng trợ Tào Tháo 5000 binh mã, kia so những người khác trợ Tào Tháo năm vạn người chính là còn muốn quý giá rất nhiều.

Viên Thiệu thấy Công Tôn Toản còn không có chính mình nhận lời, liền tùy tiện trợ binh Tào Tháo, trong lòng cực kỳ không mừng.

Nhưng Công Tôn Toản dù sao cũng là chư hầu trong quân khó được cường giả, lại hàng năm cùng phương bắc du mục dân tộc tác chiến, dưới trướng binh lính bưu hãn, đặc biệt là này kỵ binh số lượng, ở liên quân trung chỉ sợ vì nhất.

Người như vậy, Viên Thiệu tạm thời không muốn đắc tội.

“Hảo đi.” Viên Thiệu nhàn nhạt ngôn nói: “Đã là Mạnh Đức có này tâm, liền điều đi tiến quân dương người thành nam diện liên minh, Công Tôn thái thú dục trợ ngươi tinh binh 5000, này hành nhưng gia, ngày sau công thành, cũng nhưng nhớ thượng công lao bộ!”

Mọi người huyên náo ồn ào nói cái không ngừng, Đào Thương trong lòng lại thật là nghi hoặc.

Trong lịch sử chúng chư hầu thảo phạt Đổng Trác, xác thật là chia quân mấy lộ đóng quân, nhưng nếu nhớ không lầm, Tào Tháo cùng Tôn Kiên khẳng định là không ở một cái tuyến thượng…… Như thế nào hiện giờ lại biến thành loại này quang cảnh?

Tào Tháo chủ động xin ra trận điều đến nam diện tiến quân trên đường…… Đến tột cùng là đánh cái gì tính toán?

So đo đã định, Viên Thiệu ngay sau đó mệnh lệnh triển khai yến hội, mời chúng chư hầu dự tiệc.

Mở họp xong liền liên hoan, cổ đại hiện đại đều giống nhau…… Người trong nước đặc có truyền thống.

Đào Thương như cũ là vẫn duy trì điệu thấp, tránh ở một góc nhỏ, yên lặng ăn đỉnh trung chi thực.

Kỳ thật hắn tưởng không thấp điều cũng không được, chúng chư hầu thôi bôi hoán trản, cao giọng lẫn nhau phủng, trên cơ bản đều là quay chung quanh Viên Thiệu cùng Viên Thuật đám người, ai có nhàn công phu bận tâm hắn này tiểu oa nhi? Nếu là hắn lão cha Đào Khiêm tại đây, có lẽ còn có vài vị chư hầu tiến đến chăm sóc một chút mặt mũi……

Nhưng Đào Khiêm nếu không ở, trường hợp này liền thỉnh con của hắn sang bên trạm đi.

Đương nhiên này đối với Đào Thương tới nói cũng không cái gọi là, hắn nhưng thật ra còn nhạc thanh nhàn tránh ở một bên yên lặng ăn uống.

Nhưng mà cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, có một người lại cố tình lại đây quấy rầy Đào Thương thanh tịnh.

Một cái Đào Thương phi thường không nghĩ tiếp xúc người.

“Đào đại công tử! Chúng ta đã lâu không thấy?” Một cái hắc gầy hắc gầy chú lùn thừa mọi người hô to chè chén, bưng bầu rượu cùng

chén rượu đi tới Đào Thương ghế bên.

Vừa nghe thanh âm này, org Đào Thương eo tức khắc đĩnh thẳng tắp…… Là Tào Tháo!

Cơ hồ là một cái nháy mắt, Đào Thương liền từ trát ghế thượng nhảy dựng lên, một câu cũng không nói, bôn soái trướng ngoại liền nhanh chân mà đi.

36 kế đi vì thượng!

Chính là mới vừa chạy hai bước, Đào Thương liền thống khổ phát hiện, chính mình vô luận như thế nào buôn bán, nhưng hai bên cảnh vật lại là một chút cũng bất động địa phương.

Hắn quay đầu lại xem nhìn, ám đạo quả nhiên……

Tào Tháo tay phải không biết khi nào ném chén rượu, gắt gao mà túm chính mình quần áo lần sau, đem Đào Thương chặt chẽ mà kéo định tại chỗ, đen nhánh trên mặt lộ ra dữ tợn tươi cười.

“Chạy a, ngươi lại chạy a, ta xem ngươi có thể chạy đến nào đi?”

Không chạy, lưu lại nơi này làm gì? Cùng ngươi ôn chuyện? Phi!

Đào Thương trong lòng thầm mắng, đôi tay xoay người một túm y phục vạt sau, vừa định dùng sức kéo ra, rồi lại sinh sôi dừng lại……

Đào Thương ngoan ngoãn mà giơ lên đôi tay. Bởi vì hắn cảm giác được có một thanh lạnh lẽo đồ vật đỉnh ở chính mình phía sau lưng thượng…… Là một thanh tinh xảo đoản nỏ, mặt trên nhất định còn lôi kéo huyền treo mũi tên.

Cùng lúc trước Đào Thương ở trong doanh trướng khoa tay múa chân Hứa Chử chính là cùng kích cỡ.

Tào Tháo một tay thao bén nhọn đoản nỏ, nhắm chuẩn Đào Thương sau thận, lạnh lùng thấp giọng nói: “Ta tưởng thử một lần, là nó mau vẫn là ngươi mau.”

Tôn tử!

Đào Thương trong lòng mau khóc ra tới, nhưng mặt ngoài lại vẫn là chậm rãi quay lại thân, lộ ra gương mặt tươi cười nói: “Đời người nơi nào không gặp lại, này không phải Tào tướng quân sao? Tục ngữ nói trước lạ sau quen, chúng ta đây là lần thứ hai gặp mặt đi, hẳn là xem như lão người quen.”

Tào Tháo cười lạnh nói: “Thục về thục, ngươi thiếu lão tử cũ nợ giống nhau đến còn!”

Đào Thương nhìn chằm chằm Tào Tháo trong tay gia hỏa, trên mặt tươi cười càng thân thiết nhiệt tình, nói: “Hảo thuyết hảo thuyết, chúng ta huynh đệ ai với ai a…… Tào tướng quân thủ hạ lưu tình, để ý cướp cò.”

------oOo------

Chương 32: Tào Tháo mời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại trại bên trong, chúng chư hầu đang ở khai tịch uống rượu, Tào Tháo lại không biết khi nào đi tới Đào Thương bên người, còn dùng đoản nỏ hiệp ở hắn.

Bên kia sương, Viên Thiệu uống vẻ say rượu nhưng khờ, mông lung ánh mắt đảo qua, lại thấy Tào Tháo cùng Đào Thương chính tránh ở soái trướng trong một góc, lẩm nhẩm lầm nhầm không biết làm chút cái gì.

Viên Thiệu mặt đỏ rần mà ha ha một nhạc, hô: “Mạnh Đức, ngươi ở nơi đó làm chi? Làm sao bất quá tới đau uống!”

Tào Tháo trong tay nỏ chút nào không rời Đào Thương sau eo, cười ha hả mà quay đầu nói: “Ta cùng với Từ Châu Đào công tử nhất kiến như cố, sau này lại đều là nam diện trận tuyến chiến hữu, hôm nay nương tiệc rượu cơ hội, đặc tới nhiều thân cận thân cận.”

Đào Thương nghe xong lời này tưởng trừu hắn……

Viên Thiệu mắt say lờ đờ mê ly, cũng không thấy ra cái nguyên cớ tới, lắc lư lay động mà đứng lên, trong miệng không ngừng nói say cắn: “Thân cận đối! Nhiều thân cận đối! Đó là…… Chuyện tốt! Chúng ta những người này, lần đầu liên minh! Nên…… Nên nhiều đi lại đi lại, hôm nay Thiệu cùng chư vị…… Chư vị cao hiền vì minh…… Làm bạn! Viên người nào đó —— cao hứng a! Thật cao hứng! Thừa này hào hùng thời cơ…… Chúng ta…… Chúng ta ca vũ một phen! Thiệu trước khởi cái đầu, công chờ cùng chi!”

Chính cái gọi là học Đạo gia làm tiêu dao du, nãi văn nhân nhã sĩ chi vũ!

Hán triều trong lịch sử, so với đồng kỳ phát triển mặt khác quốc gia, là thuộc về cực kỳ phồn vinh hưng thịnh hợp chủng quốc, Hán triều trong lịch sử có thể nói cường quốc bá chủ.

Hán khi tiệc rượu bên trong, nhiều đúc lại chung vũ. Đầu sơ ốc búi tóc, tay áo rộng nhẹ thư, khúc đầu gối mà vũ hán vũ từ cung đình, cho tới chư hầu phú thương, cực kỳ phổ biến.

Nếu luận nửa đêm chơi nhảy Disco mua say, người Trung Quốc kỳ thật ở trên thế giới là khai sáng khơi dòng.

Hôm nay Viên Thiệu mời chúng chư hầu khiêu vũ, mọi người cũng không trúc trắc uyển cự hành trình, bọn họ cũng đều là trong đó tay già đời, ai cũng không thể so ai trải qua thiếu.

Một đám lão không đứng đắn!

Giọng nói lạc khi, trướng ngoại đúc tiếng chuông đã là vang lên, âm luật phiêu nhiên tiến soái trướng, thực hiển nhiên dàn nhạc đã là xin đợi lâu ngày, liền này làm này đó chư hầu vui vẻ một khắc!

Viên Thiệu cười ha ha, thừa say rượu, lung lay mà đi đến soái trướng ở giữa đất trống thượng, một tay giơ lên chén rượu, một tay ở giữa không trung hạt phủi đi, tới lui thân hình, cùng với nhịp nhẹ nhàng khởi vũ!

Đào Thương không khỏi run rẩy mà đem mặt chôn ở trong tay.

Không nghĩ xem, cay đôi mắt.

Quang nhảy còn không được, Viên Thiệu một bên nhảy còn một bên cao giọng ngâm xướng:

“Chiến thành nam, chết quách bắc, dã chết không táng ô nhưng thực.

Vì ta gọi ô: Thả vì khách hào!

Dã chết lượng không táng, thịt thối an có thể đi tử trốn?

Tiếng nước kích kích, bồ vĩ minh minh;

Kiêu kỵ chiến đấu chết, ngựa chạy chậm bồi hồi minh.

Lương trúc thất, dùng cái gì nam? Dùng cái gì bắc?

Hòa kê không hoạch quân gì thực? Nguyện vì trung thần an nhưng đến?

Tư tử lương thần, lương thần thành nhưng tư:

Triều đi ra công, mộ không đêm về!”

Chư hầu hội minh thảo phạt quốc tặc hết sức, ca hát khiêu vũ bổn không phù hợp thời nghi, nhưng Viên Thiệu xướng chính là hán Nhạc phủ 《chiến thành nam》, này chứa ý pha phù hợp hiện tại đương thời chi tình, bi tráng hùng hồn, trong lúc lơ đãng ngược lại là có thể càng thêm kích phát khởi mọi người diệt đổng quyết tâm.

Chúng chư hầu nhóm nhìn Viên Thiệu chính mình ở kia khoe khoang, đã sớm không nín được, tốp năm tốp ba mà đứng dậy gia nhập Viên Thiệu vũ đạo đoàn.

Một phiếu biên giới đại quan có cầm bầu rượu, có cầm chén rượu, có đôi tay dứt khoát khoa tay múa chân hai chỉ nướng chân dê, hô hô lạp lạp, theo cổ nhạc tiếng động triển cánh tay dịch đằng, ở đây gian điên cuồng vặn vẹo…… Trong lúc nhất thời không khí lại là cực kỳ tăng vọt!

Đào Thương xem hai mắt đăm đăm……

Tình cảnh này…… Như thế nào như là một đám phát điên yêu quái muốn ăn Đường Tăng thịt.

Viên Thiệu nhảy đổ mồ hôi đầm đìa, cả người mỗi một tế bào đều ở phóng túng, một bên vặn còn không quên hướng Tào Tháo đưa mắt ra hiệu!

Lão đệ lại đây nhảy một vòng, tìm xem thanh xuân cũng!

Đào Thương cũng nhìn đến Viên Thiệu hướng Tào Tháo đưa mắt ra hiệu, đối Tào Tháo thấp giọng nói: “Tào tướng quân, minh chủ gọi ngươi đó…… Vũ lâm đại hội tuyển thủ rất nhiều, há có thể thiếu tướng quân ngươi…… Tào công sao không hải lên?”

Tào Tháo hừ lạnh một tiếng, cũng mặc kệ Đào Thương vui không vui, cư nhiên túm hắn cùng nhau đi vào sân nhảy.

Đào Thương hoàn toàn hỏng mất…… Thật làm bậy cũng!

Tào Tháo theo đã tiến vào nửa điên trạng thái chư hầu nhóm cùng nhau dậm chân khởi vũ, một bên nhảy một bên đối Đào Thương nói: “Tiểu tử, ngươi đừng muốn chạy! Tiếp theo lời nói mới rồi tiếp tục nói.”

Đào Thương khổ không nói nổi…… Xuyên qua hán mạt mỹ nữ không phao thượng một cái, ngược lại muốn cùng một đám đại lão gia nhảy Disco happy…… Quá ngã người xuyên việt phân.

“Tào tướng quân anh hùng nhân vật, lấy khuông quân phụ quốc làm nhiệm vụ của mình, cùng ta một cái nhược quán thiếu niên so cái gì thật? Truyền ra đi chẳng phải không cho người chê cười.” Đào Thương không có giống mặt khác chư hầu như vậy nhảy như vậy khai, chỉ là tại chỗ trên dưới nhón chân trang trang bộ dáng…… Xa xem cùng cương thi không có gì khác nhau.

Tào Tháo một bên vây quanh Đào Thương triển cánh tay thư vượn hoạt động vũ bộ, một bên âm hiểm cười nói: “Giả Tào Tháo giả mà không giả Viên Thiệu, cực không khôn ngoan! Viên Thiệu có thể so Tào Tháo lợi hại nhiều…… Lời này là cái nào nói tới?.”

“Cái nào tôn tử bịa đặt? Nhất phái nói bậy!” Đào Thương lòng đầy căm phẫn: “Tào Tháo liền như vậy không đáng giá tiền sao!”

Tào Tháo lông mày một chọn, nói: “Tào Tháo có thể giá trị bao nhiêu tiền?”

Đào Thương phi thường nghiêm túc mà nghĩ nghĩ, trả lời nói: “Ít nói cũng đến giá trị mười vạn tám vạn đi.”

Nói chuyện đồng thời, trong lòng lại là ở bổ sung ngôn nói: “Cứt chó!”

Tào Tháo nheo lại hắn đậu đỏ mắt, giống như sói đói giống nhau mà trừng mắt Đào Thương…… Tựa hồ ở phỏng chừng chính mình rốt cuộc có đáng giá hay không cái này giới.

Nhảy một hồi, Tào Tháo đột nhiên lại một phen túm chặt Đào Thương, hướng về ngoài vòng đi đến.

Viên Thiệu chờ một đám người ở đây nội tắc đã là tiến vào cao trào.

Tào Tháo kêu gọi nói: “Bổn Sơ, tào mỗ cùng Đào đại công tử liền phương nam liên quân tiến quân việc, còn có chi tiết thương lượng, tạm thời cáo lui!”

Viên Thiệu đã là tới rồi cao hứng, Nhạc phủ thơ từ bạn vũ đạo, một khúc tiếp theo một khúc, hận không thể đem Hán triều trứ danh 《nao ca mười tám khúc》 toàn xướng thượng một lần mới vừa rồi bỏ qua.

Căn bản dừng không được tới!

“Mạnh Đức tự đi đó là!”

Đào Thương lau mồ hôi…… Minh chủ, nên không phải cắn dược đi?

Sau lưng, chuôi này đáng chết bất tử đoản nỏ lại đỉnh ở Đào Thương trên lưng.

Hứa Chử bởi vì huấn luyện Từ Châu hổ vệ quân không có tới, hôm nay tới cấp Đào Thương làm hộ vệ chính là Bùi thị bốn huynh đệ.

Tào Tháo dùng nỏ đỉnh Đào Thương đi ra soái trướng, Bùi thị huynh đệ thấy thế cảm thấy không thích hợp, lại nghe Tào Tháo ở Đào Thương phía sau thấp giọng nói: “Đi tào mỗ hành dinh.”

“Không cần đi? Tào tướng quân, như vậy vãn còn quấy rầy ta sẽ ngượng ngùng……”

Tào Tháo hắc hai tiếng, đứng vững Đào Thương phía sau lưng đoản nỏ tả hữu lắc lư hạ, làm Đào Thương lược có trêu chọc cảm giác.

Tôn tử! Quay đầu lại thế nào cũng phải làm ngươi đem này nỏ ăn xong đi!

Đào Thương thở dài khẩu khí, đối Bùi thị bốn huynh đệ nói: “Chuẩn bị ngựa, theo ta đi Tào tướng quân hành dinh.”

Bùi thị chỉ là nhìn đến hai người chính diện, lại không hiểu được Tào Tháo ở Đào Thương sau lưng động tác nhỏ.

Bọn họ thấy Tào Tháo thời điểm, trong lòng đều không khỏi cảm thấy ngạc nhiên —— này không phải ngày ấy ở cây táo chua trên đường cái bị Hứa Chử đau bẹp cái kia kẻ lừa đảo sao? Như thế nào cũng sẽ từ chư hầu đại trong trại ra tới?

Hiện tại kẻ lừa đảo thật kiêu ngạo…… Đều lừa đến chư hầu hành dinh tới?

Tào Tháo lại cười nhạo nói: “Chuẩn bị ngựa làm chi? Hiện giờ xuân thâm, phong cao khí sảng, chúng ta đi tới đi đó là…… Yên tâm, mệt bất tử ngươi.”

Đào Thương bất đắc dĩ, chỉ phải hướng về phía Bùi Tiền nói: “Ngươi trở về cùng Hứa tướng quân nói một tiếng…… Ta đi Tào Tháo tướng quân hành dinh thượng đi một chuyến, vãn chút trở về, làm hắn chớ nhớ mong.”

Một bên nói một bên hướng Bùi Tiền nháy mắt vài cái.

Dứt lời, lại cùng Bùi Quang, Bùi Tịnh, Bùi bổn tam huynh đệ nói: “Tùy ta đi bộ, đi Tào tướng quân hành dinh dạo quanh.”

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi, Đào Thương thầm nghĩ trong lòng, hy vọng tiểu tử này xem hiểu chính mình ý tứ…… Cũng hy vọng Hứa Chử có thể lĩnh hội truyền lời chi ý, mau chóng tới rồi.

Bùi gia tam huynh đệ cùng Tào Tháo hộ vệ khai đạo, hai vị chư hầu ở mọi người sau lưng một trước một sau tản bộ hướng tây mà đi.

Đào Thương ở Tào Tháo "Áp giải" hạ, không bao lâu liền đi tới tào doanh.

Tào doanh chủ trướng phía trước, lại thấy một cái người mặc kính trang, phong tư trác tuyệt thiếu phụ đứng ở soái trướng khẩu, làm như chờ lâu ngày.

Thấy một đám người tới, thiếu phụ hướng Tào Tháo doanh doanh cười, nhu thanh tế ngữ nói: "A man, ngươi lần sau lại có việc này, sớm một chút phái người truyền lời, cũng đỡ phải ta chuẩn bị không chu toàn, làm khách nhân nhìn chê cười."

Đào Thương đầu không hiểu ra sao, chuẩn bị cái gì, khách nhân?

Tào Tháo không phản ứng kia phụ nhân, chỉ là ở Đào Thương sau lưng thì thầm nói: "Đi vào!"

Đi vào hảo sao? Tào công chi trướng, vô dị đầm rồng hang hổ……

"Ta bụng đau, nhất định là vừa mới ở tiệc rượu thượng ăn hỏng rồi, nhà xí ở địa phương nào?" Đào Thương xoay người lại muốn chạy.

Tào Tháo đem Đào Thương đường về chặt chẽ lấp kín, cười như không cười nói: "Đi vào."

Cái này Đào Thương không phải bụng đau, là bụng lạnh…… Lạnh băng cứng rắn đoản nỏ đỉnh ở chính mình trên bụng nhỏ, khiến cho Đào Thương bất đắc dĩ mà quay lại quá thân, đi vào soái trướng trong vòng.

Tính, nên tới tổng hội tới, thản nhiên đối mặt đó là.

Chỉ thấy soái trướng nội cũng không có phóng chủ án, mà là ở hai sườn thả hai tịch phản bác kiến nghị, các loại dùng thực đỉnh làm tốt mỹ thực phân biệt đặt ở hai tịch bàn phía trên, vị hương sắc đều toàn!

Đào Thương nhướng mày…… Có ý tứ gì? Hồng Môn Yến?

Tào Tháo đi đến một bên án biên, đem đoản nỏ đặt ở bàn thượng, phát ra “Bang” một tiếng giòn vang.

Đào Thương âm thầm thở dài, lúc này đây thật là từ khi xuyên qua trở về nhất bị động một lần…… Bất quá đối thủ là Tào Tháo, hắn nhận.

Đào Thương ở Tào Tháo đối diện sau khi ngồi xuống, vừa mới thiếu phụ còn lại là chậm rãi đi vào soái trướng, thế hai người rót rượu.

Đào Thương nhìn kia thiếu phụ liếc mắt một cái, quyết định hòa hoãn một chút này xấu hổ không khí, thuận tiện phủng một phủng Tào Tháo, biến chiến tranh thành tơ lụa.

“Tào tướng quân, không biết vị này mạo như thiên tiên, cử chỉ hào phóng ưu nhã phu nhân, là ai a? Vừa thấy chính là danh môn khuê tú!”

Thiếu phụ nghe vậy không khỏi sửng sốt, ngay sau đó mỉm cười khanh khách nhạc nói: “Thiếp thân ca kỹ xuất thân, danh môn khuê tú này bốn chữ nhưng đảm đương không nổi.”

Tào Tháo một bên dùng bữa một bên nói: “Nàng kêu biện Ngọc Nhi, nãi ngô thiếp cũng.”

Đào Thương bừng tỉnh đại ngộ, hướng về phía biện Ngọc Nhi hơi khom người: “Đại tẩu hảo.”

Sau lại tưởng tượng không đúng, biện thị ngày sau tuy là trong lịch sử Tào Tháo chính thê, nhưng hiện tại bất quá là Tào Tháo thiếp, kêu đại tẩu giống như không quá thích hợp.

“Nhị tẩu hảo.”

Biện Ngọc Nhi che miệng nhạc hoa chi loạn chiến: “Đào công tử thật là hài hước, khó trách chúng ta a man mấy ngày nay vẫn luôn nhớ thương ngươi.”

Đào Thương rất tò mò: “Tào tướng quân nhớ thương ta cái gì?”

Biện Ngọc Nhi cười nói: “A man nhắc mãi ngươi, từ nhỏ đến lớn, hắn sống hơn ba mươi tuổi, vẫn là lần đầu tiên ở ở trong tay người khác ăn lớn như vậy nghẹn, ăn tấu không nói, liền thân phận đều thành giả mạo.”

Đào Thương nghe xong, không khỏi da đầu tê dại, này tính cái gì nhớ thương…… Nhớ thương tấu ta sao? Kinh nàng như vậy một lao, làm cho dường như thật giống chặt đầu rượu giống nhau.

Tào Tháo đột nhiên giơ lên chén rượu, cất cao giọng nói: “Đào đại công tử, hôm nay này đốn rượu, tính tào mỗ thế ngươi tráng hành!”

“Thình thịch!”

Nghe xong lời này, Đào Thương trực tiếp từ lùn mộc trát thượng tài đi xuống.

Biện Ngọc Nhi ở một bên vừa muốn thế Đào Thương rót rượu, thình lình một chút phát hiện Đào Thương cư nhiên biến mất, tiếu nhan lộ ra kinh dị, ám đạo này Đào đại công tử luyện chính là cái gì bản lĩnh? Nói như thế nào không liền không có.

Bất quá thực mau biện Ngọc Nhi liền phát hiện, Đào Thương này bộ công phu công lực thực sự hữu hạn…… Chỉ là từ bên cạnh bàn trượt đi xuống mà thôi.

Tào Tháo còn lại là bị Đào Thương như thế mãnh liệt phản ứng làm cho sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Đào công tử, tào mỗ bất quá là kính ngươi một trản xuất chinh tráng hành rượu, chúc ngươi ta này một

đường binh mã, ngày sau xuất chinh nhưng hoạch chiến thắng trở về, ngươi đây là làm chi?”

Xuất chinh tráng hành rượu, không nói sớm! Làm cho giống như chém đầu tráng hành rượu giống nhau!

Đào Thương vỗ vỗ trên người bụi đất, đứng dậy, một lần nữa trở lại vị trí thượng nói: “Không có việc gì, vừa rồi trên mặt đất có chỉ lão thử thoán đi qua.”

Tào Tháo trợn mắt há hốc mồm, cúi đầu nhìn nhìn trên mặt đất, nói: “Kia lão thử đâu?”

“Bị ta bóp chết.” Đào Thương mặt vô biểu tình giơ lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

------oOo------

Chương 33: tào đào chi giao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên thế giới này người chia làm rất nhiều loại, mỗi người đều là độc lập thân thể, đều sẽ có bất đồng ý tưởng cùng bất đồng làm người xử thế chuẩn tắc…… Nhưng xét đến cùng, vẫn là có thể đại khái phân ra mấy cái loại đại loại hình người.

Này mấy đại loại hình phân biệt là: Mặt ngoài ngang ngược không chịu có hại, mặt ngoài mềm yếu không chịu có hại, có hại sẽ nghĩ cách làm ngươi còn trở về, có hại về sau dài quá trí nhớ về sau không hề có hại.

Tóm lại, ở Đào Thương ấn tượng cùng lý giải trong phạm vi, người tính cách vô luận như thế nào biến, nhưng làm sinh vật bản năng tới giảng giống nhau đều sẽ không cam tâm tình nguyện có hại!

Cho dù là bởi vì đặc thù nguyên nhân ăn nhất thời mệt, nhưng cũng sẽ không không nhớ thương tìm cơ hội đem mệt tìm trở về…… Đây là một loại sinh vật bản ngã pháp tắc, lại nói tiếp tàn khốc lại hiện thực, nhưng lại phù hợp logic.

Trước mắt Tào Tháo cũng giống nhau…… Đào Thương từng ở cây táo chua chợ thượng đối hắn tiến hành rồi cực kỳ tàn ác đau ẩu, đường đường Ngụy Võ Đế sẽ cam tâm tình nguyện đem khẩu khí này nuốt xuống? Đào Thương không tin.

Dùng đoản nỏ buộc chính mình tới hắn hai đầu bờ ruộng, Tào Tháo sẽ không bằng bạch vô cớ liền vì thỉnh hắn ăn một bữa cơm mà thôi.

Nên tới tổng hội tới, lời nói vẫn là nói khai tương đối hảo.

“Tào tướng quân.” Đào Thương buông chén rượu, trịnh trọng chuyện lạ mà ngôn nói: “Mấy ngày trước đây ở chợ, đào mỗ xác thật

là đắc tội tướng quân, tiểu tử mắt vụng về, mạo phạm tướng quân oai vũ, hiện đặc hướng tướng quân tạ lỗi, tướng quân hôm nay mời ta tới, nếu là vấn tội, tiểu tử làm sai sự cam nguyện lãnh trách, nhưng nếu là Tào tướng quân mượn việc này ý muốn áp chế tiểu tử, vì nãi phụ danh dự, xin thứ cho đào mỗ không thể hướng tướng quân khuất phục.”

Tào Tháo nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cười ha ha: “Đào công tử sảng khoái nhanh nhẹn, tào mỗ bội phục, bất quá nói thật, ngươi thật đúng là oan uổng tào người nào đó.”

Đào Thương lông mày hơi chọn, cười nhạo nói: “Tào tướng quân cầm đoản nỏ, đem tiểu tử từ Viên minh chủ soái trướng đưa tới nơi này, hiện tại lại còn cùng ta nói ‘ oan uổng ’ hai chữ…… Tào tướng quân, đào mỗ tuy rằng tuổi trẻ nhưng cũng không tính ngốc, ngươi đừng khi dễ ta đọc sách thiếu.”

Tào Tháo nhạc thoải mái, đem chén rượu đặt ở bàn thượng, nói: “Nói thật, ngày đó cây táo chua chợ việc, tào mỗ lúc đầu xác thật cáu giận vô cùng, hận không thể lập tức chính tay đâm Đào công tử lấy tiết trong lòng chi hận! Chỉ là ta Tào Tháo đều không phải là một võ chi phu, làm việc lại há có thể chỉ dựa vào hỉ nộ yêu ghét? Hồi doanh lúc sau, tào mỗ liền tức khắc phái người tìm hiểu công tử thân phận…… Ngẫu nhiên có điều đến, biết được công tử chính là Từ Châu đào thứ sử dưới gối trưởng tử, mới vừa rồi hiểu rõ.”

Đào Thương nghe vậy không nói gì, Tào Tháo rốt cuộc cũng là một quân chủ tướng, có thể tìm hiểu ra bản thân thân phận, này cũng không tính cái gì hiếm lạ sự tình.

Tào Tháo thấy Đào Thương không nói lời nào, liền lo chính mình tiếp tục nói: “Tào mỗ sơ cho rằng Đào công tử chính là ăn chơi trác táng tính tình, làm việc vô có kết cấu, hoành hành không cố kỵ, ngang ngược bá đạo quả thật tính tình cho phép cũng……”

“Đợi lát nữa!” Đào Thương đánh gãy Tào Tháo nói đầu, nhíu mày nói: “Tào tướng quân, chúng ta đem sự loát một loát…… Ngày đó

hoành hành không cố kỵ, trước tới ta này muốn người, hình như là ngươi mới đúng.”

Tào Tháo nghe vậy sửng sốt: “Phải không? Tào mỗ nhớ không rõ, ha ha, không sao cả, này đều không phải trọng điểm.”

Loạn thế chi gian hùng…… Đến chính mình đuối lý địa phương liền cái gì đều không phải trọng điểm.

Tào Tháo sắc mặt vô thường, lơ đãng biểu hiện một chút gian hùng hình thức ban đầu, da mặt dày tiếp tục nói: “Sau lại tào mỗ phái người đối Đào công tử trong khoảng thời gian này tiến quân lộ tuyến tiến hành tìm hiểu, phát hiện một ít rất có ý tứ sự tình.”

Đào Thương không trải qua người phát hiện tủng tủng lông mày: “Tào tướng quân phát hiện cái gì?”

Tào Tháo vuốt đã hiện trường lại có chút thưa thớt chòm râu, ha hả cười nói: “Tào mỗ phát hiện, Đào đại công tử lần này tiến đến hội minh quá trình, hơi có chút ý tứ…… Đường đường Từ Châu thứ sử Đào Khiêm, không tự mình đi trước, lại phái một cái bạch thân nhược quán ấu tử, trên danh nghĩa tuy rằng giám quân, nhiên kỳ thật thật là tổng đốc binh mã! Này nhược quán ấu tử đến tiếu huyện lúc sau, vô thanh vô tức liền diệt mây bay giặc Khăn Vàng, còn hợp nhất mây bay quân bao gồm địa phương tông tộc thế lực tinh tráng chi sĩ, binh mã trực tiếp phiên gấp đôi, mà binh mã sậu nhiều, quý quân chẳng những không có khuyết thiếu lương thảo, ngược lại là ở Dĩnh Xuyên lại được đến lương thảo duy trì…… Nga, đúng rồi, nói đến Dĩnh Xuyên, Dự Châu thứ sử Khổng Trụ ta cũng nhận biết, người này tuy là danh sĩ, nhiên lại bất quá một hủ nho đồ đệ, toạ đàm khách ngươi!! Dữ dội gần nhất giống như thần trợ, chẳng những giao hảo Viên Thuật, cùng Tôn Kiên song song, còn bị nạp vào Viên Thuật nhất phái, có thể nói là xuôi gió xuôi nước. Đào công tử, việc này dùng cái gì dạy ta?”

Đào Thương đối với Tào Tháo có như vậy đanh đá chua ngoa khôn khéo ánh mắt cũng không ngoài ý muốn.

Chúng chư hầu trung, phỏng chừng không có người sẽ có vẻ không có việc gì phái thám tử điều tra chính mình tiến quân lộ tuyến…… Chỉ có trước mắt vị này.

Mà Tào Tháo tắc căn cứ chính mình một đường đi tới, phát sinh này đó dấu vết để lại, nhìn thấu chính mình giả heo ăn hổ che dấu —— thực bình thường

Thay đổi người khác có lẽ sẽ đại kinh thất sắc, bội phục ngũ thể đầu địa, nhưng Đào Thương cũng không ngoài ý muốn, bởi vì hắn liền biết trước mắt cái này ở Quan Đông chúng chư hầu trung còn không xông ra nhân vật, ngày sau là cỡ nào oai phong một cõi…… Nếu là hắn theo dõi chính mình, kia phát sinh cái gì đều là dự kiến trung sự, không cần thiết đại kinh tiểu quái.

Bất quá, lệnh Đào Thương yên tâm chính là, hắn giờ phút này minh bạch Tào Tháo bắt cóc chính mình tới đây, cũng không phải muốn tìm chính mình tính sổ.

Nếu sở liệu không tồi, vị này Tào tướng quân có lẽ là muốn mượn cơ hội này hòa hợp cùng chính mình tư nhân quan hệ.

Nghĩ vậy, Đào Thương không khỏi mà cười, nhưng lời nói vẫn là thực khiêm cẩn: “Tào tướng quân, ngươi vừa mới nói này đó sự, lại có thể chứng minh cái gì?”

Tào Tháo nghe vậy không khỏi sửng sốt.

“Ha ha ha, không tồi, cái gì đều chứng minh không được!” Tào Tháo lộ ra một tia khuây khoả, tán thưởng mà nhìn Đào Thương: “Vừa rồi ở Bổn Sơ trướng ngoại, tào mỗ cùng Đào huynh đệ chỉ là chỉ đùa một chút, Đào huynh đệ nhưng chớ lo lắng.”

Như thế nào một hồi công phu…… Sửa kêu ‘ Đào huynh đệ ’?

Đào Thương không tỏ ý kiến, chuyện vừa chuyển đột nhiên nói: “Tào tướng quân, ngày ấy ta đối với ngươi vô lễ, ngươi không hận ta sao?”

Tào Tháo cười ha ha, sang sảng khoát tay nói: “Ai vô tuổi trẻ ngày? Tào mỗ xem người, cũng không xem cẩm tú ngoại tại chi phù hoa, chỉ xem kỳ tài! Đào huynh đệ thiếu niên anh hùng, đánh ta một đốn lại có thể làm sao, chẳng lẽ ta Tào Tháo còn sẽ bị chầu này tấu đánh chết không thành?”

Nói tới đây, Tào Tháo dùng tay xoa xoa biến thành màu đen hốc mắt, “Tê……” Hít ngược một hơi khí lạnh, nói: “Bất quá thủ hạ của ngươi kia tráng hán xuống tay, thật sự là không giống bình thường, tào mỗ hiện tại ngẫm lại còn đổ mồ hôi lạnh.”

Đào Thương giờ phút này thật sự có điểm nhìn không thấu người này…… Tào Tháo nói nhưng thật ra thực thành khẩn, nhưng hắn nói sẽ là thiệt tình lời nói sao?

Tào Mạnh Đức, đời sau mọi người đều biết trị thế khả năng thần, loạn thế chi gian hùng, Đào Thương xuyên qua trở về lúc sau cùng hắn tình cờ gặp gỡ, thế nhưng là căn cứ vào tấu hắn một đốn lúc sau.

Có lẽ là một loại nghiệt duyên đi, Đào Thương ở vô hình trung bị Tào Tháo chú ý điều tra, ngược lại được đến hắn tán thưởng……

Này phân to rộng trí tuệ, tạm thời bất luận thật giả, Đào Thương tỏ vẻ bội phục ngũ thể đầu địa.

So với những cái đó còn ở Viên Thiệu trong trướng nhảy Disco nhảy chính hải chư hầu nhóm, trước mắt cái này hắc gầy hắc gầy, dung mạo bình thường người, giờ phút này chân chính được đến Đào Thương tôn trọng.

Mà Tào Tháo thấy chính mình vạch trần Đào Thương nhiều như vậy, tiểu tử này cư nhiên còn có thể ngồi nghiêm chỉnh, chút nào không thấy hoảng loạn, trong lòng cũng là xem trọng vài phần.

“Đào huynh đệ, tào mỗ cả đời, không còn sở cầu, thứ nhất lập chí giúp đỡ nhà Hán, thứ hai nguyện kết giao thiên hạ có thức chi sĩ, hôm nay nhìn thấy thiếu niên anh hùng, tào mỗ vui vô cùng, ngươi

ta lúc trước tuy có một chút không mau, nhưng đều là việc nhỏ, huống hồ ngươi ta ngày sau còn cần nắm tay đồng tiến, cộng thảo đổng tặc! Nếu mông không bỏ, tào mỗ nguyện cùng ngươi lấy huynh đệ tương xứng, ngươi xem coi thế nào?”

Đào Thương mặt lộ vẻ do dự, do dự nói: “Ta có thể không đáp ứng sao?”

Tào Tháo cười hắc hắc, không nói chuyện, chỉ là lại cầm lấy bàn thượng đoản nỏ.

“Mạnh Đức huynh như thế thịnh tình khoản đãi, lại không nhớ trước ngại, tiểu đệ có tài đức gì? Há có không ứng chi lý.”

Tào Tháo nghe xong này một tiếng ‘ Mạnh Đức huynh ’, không khỏi vui mừng quá đỗi, cũng không biết là thật cao hứng vẫn là giả vui mừng…… Tóm lại biểu hiện chính là rất vui a.

“Hôm nay kết bạn thiếu niên anh hùng! Quả thật nhân sinh chuyện may mắn! Đương uống cạn một chén lớn!”

Lời nói đã nói khai, hai người quan hệ cũng tới rồi cái này phân thượng, Đào Thương không cần thiết lại cùng Tào Tháo cất giấu, lại trang liền không thật thành, dễ dàng đắc tội với người.

“Mạnh Đức huynh, kỳ thật tiểu đệ đối một sự kiện rất tò mò, chính là Tào huynh ở minh chủ trước mặt, chủ động từ cây táo chua trung lộ quân điều hướng chúng ta nơi nam quân, là vì cái gì?”

Tào Tháo hừ một tiếng, nói: “Tào mỗ hôm nay từng ở chúng chư hầu trước mặt nói thẳng, Đổng Trác sẽ tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, phái tinh nhuệ trước phá ta liên quân nam lộ, Đào huynh đệ cho rằng tào mỗ là hồ ngôn loạn ngữ sao?”

Đào Thương nghe vậy cười hỏi lại: “Chẳng lẽ Mạnh Đức huynh không phải?”

Tào Tháo nghiêm mặt, nói: “Hiền đệ, tào mỗ cùng ngươi làm cái đánh cuộc! Đổng lão tặc nhất định sẽ phái tinh nhuệ binh mã tới công nam lộ! Nói thật, mười dư lộ chư hầu liên quân, nhìn như thanh thế to lớn, kỳ thật năm bè bảy mảng, hơn nữa thật nhiều người đều coi khinh lão tặc, thật là không nên…… Quan Đông chư hầu giữa, có hơn phân nửa đều không có gặp qua Đổng Trác, lại nào biết đâu rằng này lão tặc lợi hại?”

“Nga?” Đào Thương nghe vậy rất là sá nhiên, từ chúng chư hầu trong miệng bình luận tới xem, Đổng Trác cho bọn hắn chủ yếu ấn tượng hẳn là kiêu xa / dâm / dật, tham lam tàn bạo, thích giết chóc thành tánh…… Nhưng nói đến Đổng Trác có bao nhiêu lợi hại, Đào Thương cảm giác hắn nhiều nhất chính là kế Trương Giác lúc sau, cái này loạn thế cái thứ hai khai mạc giả đi.

Tào Tháo nhìn Đào Thương nghi hoặc biểu tình, ngay sau đó nói: “Đào huynh đệ, ngươi chưa thấy qua Đổng Trác, ngoại giới thịnh truyền đều là này lão tặc như thế nào tàn bạo không nhiệt, hung ác thành tánh, kỳ thật lại xem nhẹ này lão tặc lợi hại…… Tào mỗ ở kinh sư khi, từng ở này thuộc hạ nhậm chức, pha biết đổng tặc…… Một thân khả năng, cùng chúng chư hầu so sánh với, đương toàn ở trên đó.”

Đào Thương lòng hiếu kỳ lên đây: “Mạnh Đức huynh có không nói cẩn thận một ít, Đổng Trác người này, rốt cuộc là cái cái dạng gì người?”

Tào Tháo thở dài khẩu khí, nói: “Thế nhân chỉ là nhìn đến Đổng Trác vào kinh sau bạo hành, kỳ thật không biết, này lão tặc kỳ thật cũng là một cái thật tình nhân vật, trí tuệ cũng coi như rộng rãi, rất là dũng cảm!”

Vừa nghe lời này, Đào Thương có chút phát ngốc…… Không thể tưởng được Tào Tháo đối với Đổng Trác đánh giá, cư nhiên như thế chi cao?

Tào Tháo uống lên khẩu rượu, tiếp tục nói: “Đổng Trác người này, tuổi trẻ khi ở Tây Bắc cùng Khương nhân vi ngũ, thâm đến dân tộc

Khương chi tâm, đối đãi Khương người, có thể nói không chút nào bủn xỉn, thường đồ ngưu lấy khoản đãi các bộ Khương đầu! Này uy vọng đó là Lương Châu Mã Đằng cùng Hàn Toại cũng là không kịp, huống hồ đương kim thiên hạ, luận cập ta hán quân chiến lực, nãi có tam đại cường quân, một là cùng Liêu Đông biên tái chư bộ hàng năm giao chiến U Châu Công Tôn Toản, nhị là vẫn luôn phòng ngự giám thị Tiên Bi cùng Hung nô Tịnh Châu quân, tam chính là trường kỳ thống trị Khương người phản loạn Lương Châu quân, Đổng Trác quân bổn thuộc Lương Châu, Lữ Bố lại tẫn suất Tịnh Châu chi chúng đầu chi, tam đại cường quân Đổng Trác đã chiếm thứ hai, hơn nữa triều đình trung ương cấm quân đã bị Đổng Trác thống lĩnh, thử hỏi nhiều như vậy tinh nhuệ chi binh cùng hổ lang mãnh tướng, Đổng Trác nếu vô chỗ hơn người, như thế nào khống chế?”

Đào Thương hình như có sở ngộ gật gật đầu: “Nói như vậy, y Mạnh Đức huynh chi thấy, Đổng Trác chẳng những không ngu, ngược lại là một cái loạn thế hào kiệt.”

Tào Tháo cười ha ha, gật đầu nói: “Đương nhiên, ngu xuẩn như thế nào có thể ngồi vào hắn hôm nay vị trí này? Nếu là như vậy dễ dàng, này thiên hạ mọi người, chẳng phải ai đều có thể lên làm một hồi loạn thần tặc tử?”

Đào Thương rất có thâm ý mà nhìn Tào Tháo giống nhau…… Lời này từ ngươi tới nói, nhưng thật ra nhất có sức thuyết phục.

“Ta đây liền không hiểu.” Đào Thương chuyển ngôn lại nói: “Đổng Trác nếu không phải xuẩn phu mà là hào kiệt, vì sao còn sẽ làm cho thiên nộ nhân oán, chư thần cộng phẫn, mọi người đều dục trừ hắn rồi sau đó mau?”

“Lão tặc sống lớn như vậy số tuổi, đắc nhân tâm giả được thiên hạ dễ hiểu đạo lý, hắn làm sao có thể không hiểu? Nhưng không có biện pháp, con đường này hắn đi không thông.”

Đào Thương nghe vậy lăng: “Đi không thông?”

Tào Tháo ha hả cười, nói: “Đào huynh đệ, ngươi nhưng hiểu như thế nào triều đình? Như thế nào thiên hạ?”

Đào Thương suy nghĩ hạ: “Triều đình vì chính, thiên hạ đương trị, chính trị chính trị, xem thế xem người xem vận xem lực xem tâm.”

Lần này, đến phiên Tào Tháo sá nhiên: “Huynh đệ lời này, rất là mới mẻ độc đáo, bất quá rất hợp ngô tâm!”

Biện Ngọc Nhi vẫn luôn hầu đứng ở một bên không có xen mồm, giờ phút này mới vừa rồi đến cười nói một câu: “Không thể tưởng được Đào công tử tuổi còn trẻ, cư nhiên hiểu được nhiều như vậy. Thật là lợi hại.”

Đào Thương vội khiêm tốn nói: “Nhị tẩu quá tán.”

Biện Ngọc Nhi xinh đẹp cười: “Đạo lý đối nhân xử thế hiểu được cũng nhiều, tẩu tử liền tẩu tử, còn cố tình thêm cái ‘ nhị ’ tự, như thế nào? Sợ sau này gặp phải chính quy đại tẩu tử, không tiện mở miệng kêu?”

Tào Tháo khoát tay, chỉ chỉ biện Ngọc Nhi nói: “Đừng vội trêu đùa!”

Biện Ngọc Nhi thè lưỡi, sau này một lui không nói.

Tào Tháo quay đầu tới, tiếp tục nói: “Huynh đệ đối triều đình chính trị chi lĩnh ngộ, rất có độc đáo chi thấy…… Này dễ hiểu đạo lý, Đổng Trác không phải không hiểu, chỉ là hắn xuất thân biên tái, lại lâu cùng Lương Châu dân tộc Khương làm bạn, mới vào triều đình liền chưởng quyền to, làm sao có thể được đến duy trì? Kỳ thật Đổng Trác một ít chính sách tào mỗ vẫn là tương đối tán đồng, Đổng Trác mới vào kinh sư liền chủ đạo giải trừ cấm họa cũng chinh tích có tài kẻ sĩ, này đó cử động, ở tào mỗ xem ra đều là tốt, đáng tiếc……”

Đào Thương giờ phút này đã hoãn quá vị tới: “Đáng tiếc Đổng Trác này đó hướng sĩ tộc duỗi tay thân thiện cử chỉ, cũng không có được đến đáp lại…… Nói đến cùng, này thiên hạ là kẻ sĩ thiên hạ, một cái Tây Bắc tới cường đạo đầu lĩnh, vọng tưởng chủ đạo triều chính,

quan liêu đại tộc nhóm làm sao có thể thỏa hiệp với hắn? Một đám tịnh khởi chuyện xấu, bức cho Đổng Trác dứt khoát dao sắc chặt đay rối, mềm không được, dứt khoát liền sát, xong hết mọi chuyện."

Tào Tháo gật gật đầu, nói: "Không tồi, đối với Đổng Trác tới nói, đây là đơn giản nhất cũng là bất đắc dĩ nhất phương pháp,"

------oOo------

Chương 34: đương triều quyền tương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương ở Tào Tháo trong quân doanh uống rượu, hai người nói chuyện rất nhiều, lại đem trước sự nói khai, đối với Đào Thương mà nói, cũng coi như là một cái thu hoạch.

Rượu quá ba tuần đồ ăn quá ngũ vị, trong bất tri bất giác, hai người đều có điểm uống cao.

Liền ở cái này đương khẩu, Hứa Chử lãnh người tới Tào Tháo doanh trại, nói thẳng là tới đón Đào Thương hồi doanh.

Lại là Bùi Tiền đã chịu Đào Thương ám chỉ, cố ý chạy trở về đem Hứa Chử chuyển đến đảm đương cứu binh.

Hứa Chử đi vào tào doanh sau cũng không khách khí, sải bước mà đi vào Tào Tháo soái trướng, đứng thẳng với Đào Thương phía sau, lù lù bất động, này thế uy mãnh! Chọc Tào Tháo liên tục tán thưởng, trong mắt không ngừng mà toát ra thưởng thức thần quang, liền dường như sói đói thấy được tiểu dê béo giống nhau, hai con mắt đều phải mạo lục quang.

Tào Tháo ánh mắt cùng chảy nước miếng biểu tình lệnh Đào Thương pha ngượng ngùng…… Này thật đúng là chính mình đoạt người sở ái.

Lại khách sáo vài câu lúc sau, Đào Thương liền đứng dậy cáo từ, Tào Tháo hôm nay xem như giao hạ Đào Thương cái này bằng hữu, cũng không cường lưu, tự mình đứng dậy đưa tiễn.

Đào Thương bái biệt Tào Tháo lúc sau, liền cùng Hứa Chử cùng thủ hạ các hộ vệ cùng phản hồi Từ Châu quân doanh trại quân đội, nửa

đường thượng Hứa Chử hỏi Đào Thương nói: “Không thể tưởng được, cái kia hắc chú lùn cư nhiên thật là Tào Tháo…… Lần trước chúng ta đắc tội hắn, hắn hôm nay cư nhiên còn thỉnh đại công tử uống rượu, lại là đánh cái gì chủ ý?”

“Ta đoán…… Chính là đơn thuần tưởng kết giao đi, không có như vậy nhiều âm mưu quỷ kế.” Đào Thương ngẩng đầu nhìn đã đen nhánh bầu trời đêm, lẩm bẩm ngôn nói.

Hứa Chử hơi có chút không hiểu, nói: “Ném ngươi nương, tiểu tử này bị chúng ta tấu quá, không ghi hận chúng ta, cư nhiên còn muốn kết giao? Đây là cái gì kịch bản.”

Đào Thương cười nói: “Trí tuệ tựa hải, không lấy một chút việc nhỏ để ý, đây mới là làm đại sự người, không có gì nhưng kỳ quái.”

Hứa Chử lắc lắc đầu: “Bị đánh thành như vậy còn tính việc nhỏ?…… Mỗ gia thật là phục, bất quá ngươi nếu không nói, ta thật đúng là không tin trên đời này cư nhiên thực sự có người như vậy.”

Đào Thương ám đạo ngươi nếu là biết trong lịch sử Tào Tháo nhi tử chết ở Trương Tú trong tay, còn tiếp thu hắn quy hàng, có lẽ liền sẽ không như vậy suy nghĩ.

Đời sau người đối Tào Tháo cái này hình tượng hoặc nhiều hoặc ít trải qua một ít nghệ thuật gia công, nhưng Đào Thương đối này lại không cho là đúng…… Ít nhất ở trong lòng hắn, một cái chỉ cụ bị đa nghi, gian trá, giảo hoạt người là không có khả năng trở thành thống nhất Trung Quốc phương bắc bá chủ, Tào Tháo sở dĩ có thể trở thành Đông Hán những năm cuối cường đại nhất chư hầu, nhất định là có người khác sở khó vọng này cổ trí tuệ, khát vọng, lý tưởng còn có khí độ.

Chỉ xem 《 tung hành 》 một từ, liền có thể ếch ngồi đáy giếng, biết này ưu quốc ưu dân chi tâm.

……

Ở chế định thảo phạt Đổng Trác chiến lược lúc sau, ngày kế, Viên Thiệu liền an bài chúng chư hầu ở cây táo chua cử hành thịnh huống chưa bao giờ có thệ sư đại hội cùng với uống máu nghi thức.

Viên Thiệu an bài thủ hạ binh tướng ở cây táo chua huyện xây dựng cao lớn hiến tế, đài cao hai trượng tổng cộng ba tầng, bốn phía bài bố 50 mặt ngũ phương cờ xí, thượng nêu lên mao hoàng việt, binh phù đem ấn, sát sinh hiến tế, tế thiên khiêu chiến.

Cổ nhân coi trọng hiến tế chi lễ, đôi khi, một hồi tốt tế thiên nghi thức là tăng lên sĩ khí tốt nhất cũng là nhất nhanh và tiện phương thức.

Giết heo giết dê, đem tế phẩm đưa lên cung phụng đài, chúng chư hầu bái tế thiên địa lúc sau, liền thỉnh Viên Thiệu đăng đàn.

Viên Thiệu chỉnh y bội kiếm, xúc động mà thượng, dâng hương lại bái, cũng lớn tiếng đọc diễn cảm minh ước lời thề.

“Nhà Hán bất hạnh, hoàng cương thất thống. Tặc thần Đổng Trác, thừa hấn túng hại, họa thêm chí tôn, ngược lưu bá tánh. Thiệu chờ sợ xã tắc chôn vùi, tập hợp nghĩa binh, cũng phó quốc nạn. Phàm ta đồng minh, đồng lòng lục lực, đến nỗi thần tiết, tất vô nhị chí. Có du này minh, tỉ trụy này mệnh, vô khắc di dục. Hoàng thiên hậu thổ, tổ tông minh linh, thật toàn giám chi!”

Chúng chư hầu nhân này từ khí khẳng khái, toàn nước mắt nước mũi giàn giụa.

Lời thề tuy rằng dũng cảm hùng hậu, nhưng kia cũng đạt được là đối ai, đối chúng chư hầu cùng Quan Đông tướng sĩ, kia có thể là phấn chấn nhân tâm, làm người rơi lệ, ủng hộ sĩ khí minh thư chi từ.

Nhưng đối Đào Thương tới nói, Viên Thiệu nói là cùng thôi miên thư vô dị, một phen dong dài xuống dưới, chỉ đem Đào Thương nói mơ mơ màng màng, tại chỗ tam đánh hoảng, thật sự là vây không được.

Viên Thiệu niệm tất minh ước, lại khẳng khái mà nói nói: “Chư vị, cộng thảo đổng tặc, liền ở hôm nay, thượng rượu! Uống máu thề!”

Đào Thương ngây thơ mờ mịt mắt thấy liền phải đứng ngủ, nghe thế một tiếng kêu to, lập tức trở nên bị nhi tinh thần!

“Còn muốn hiến máu?”

Đào Thương bên người đứng thẳng, là tế bắc tương Bào Tín, làm người vũ dũng lại đối nhà Hán cực kỳ trung nghĩa, nãi ngày xưa gì tiến dưới trướng, cùng Viên Thiệu, Tào Tháo song song dụng binh hảo thủ.

Bào Tín thiện ý mà quay đầu nhìn xem Đào Thương, ha hả cười, nói: “Uống máu ăn thề, tự nhiên là muốn phóng điểm huyết!! Bằng không như thế nào có thể củng cố tiến binh quyết tâm, chúng huyết cộng dung, chính là hướng thiên hạ triển lãm ngô cùng cấp tiến cùng lui chi ý!”

Đào Thương hầu kết lăn lộn một chút, nhỏ giọng hỏi Bào Tín: “Là cắt ngón tay sao?”

Bào Tín nghe vậy cười ha ha, liên tục lắc đầu: “Đương nhiên không phải!”

Đào Thương thở phào nhẹ nhõm.

Bào Tín tiếp tục cất cao giọng nói: “Cắt ngón tay huyết nào đủ…… Ít nhất cũng đến cắt cổ tay!”

Đào Thương nghe xong thiếu chút nữa không khóc ra tới.

“Ta thân thể không hảo…… Chỉ có thể hiến.”

Không phải do Đào Thương cò kè mặc cả, sớm có sĩ tốt chuẩn bị rượu đỉnh cùng loan đao, đệ trình tới rồi mỗi cái chư hầu trước mặt, Đào Thương mắt lé nhìn bên cạnh Bào Tín, cầm lấy loan đao, mày đều không nháy mắt một chút, chiếu chính mình thủ đoạn liền hung hăng mà cắt đi xuống!

Trong lúc nhất thời, Bào Tín trên cổ tay máu tươi ào ào thẳng tắp xuống phía dưới chảy, cùng lầm cắt động mạch chủ dường như, vọng chi thật là kinh người.

Đào Thương một lóng tay Bào Tín, quay đầu hỏi lấy đỉnh binh lính: “Hắn chảy nhiều như vậy, có thể hay không liền tính đều cho ta?”

Binh lính không mua trướng, xoay người đem đỉnh cùng một khác bính vô dụng quá đao đưa tới Đào Thương trước mặt.

“Vị này huynh đệ, ta xem này đỉnh nội huyết không ít…… Nếu là lại phóng, vị liền không thuần…… Nếu không tạm thời ghi nhớ, lần sau thảo phạt người khác thời điểm, ta nhiều quyên bắt lính theo danh sách sao?” Đào Thương thật cẩn thận cùng kia binh lính thương lượng.

Kia binh lính nghe được thẳng nhíu mày…… Còn có lần sau?

Bào Tín ở một bên xem chỉ bĩu môi, đứa nhỏ này tuổi còn trẻ, nói chuyện làm sao như vậy không đàng hoàng! Nam tử hán đại trượng phu, lưu nửa cân huyết sợ cái gì!

Bào Tín cũng mặc kệ Đào Thương có đáp ứng hay không, duỗi tay một phen liền túm khởi Đào Thương tay áo, tay thao loan đao, cùng thiết thịt heo dường như, đối với Đào Thương bạch hành hành thủ đoạn liền băm.

“Chậm một chút…… A!”

Uống máu đã bãi, mọi người phân biệt các lấy đỉnh trung huyết rượu, cử trản đau uống.

Đào Thương khóc không ra nước mắt…… Lấy máu cũng liền thôi, còn muốn lại dùng miệng uống trở về? Một phóng vừa uống cùng không lấy máu có cái gì hai dạng? Những người này có phải hay không có tật xấu?

Nhiều như vậy máu tươi hỗn tạp, vạn nhất ai có cái lung tung rối loạn bệnh…… Chẳng phải toàn truyền tới chính mình trên người?

Đào Thương xem chuẩn thời cơ, trộm đem huyết rượu về phía sau mặt một đảo……

Hết thảy thỏa đáng, Viên Thiệu hô to nói: “Thiệu tuy bất tài, đã thừa công chờ đẩy vì minh chủ, có công ắt thưởng, có tội tất phạt. Quốc có quốc pháp, quân có thiết kỷ. Các nghi tuân thủ, chớ đến vi phạm.”

Chúng toàn rằng bảo sao nghe vậy.

Viên Thiệu tiếp tục nói: “Y theo ngày hôm trước quân lệnh phái thuộc, các vị chư hầu từng người đóng quân chỗ điểm binh, ước định thời gian, ba đường xuất kích, thẳng lấy Huỳnh Dương!”

“Nặc!”

Đông Đô, Lạc Dương.

Hán triều đô thành Lạc Dương, hoàng cung chia làm Nam Cung cùng bắc cung, phân biệt ở vào thành Lạc Dương nam bắc, trung gian dùng cao lớn tường vây phục nói đem hai cung liên tiếp lên, xưa nay phục nói bên trong, hoàng đế đi nửa đường, theo bảo vệ kẹp hộ tả hữu, mười bước một vệ.

Nam Cung trước điện vì lại phi điện, hiện duy dùng thiên tử lâm triều đủ loại quan lại thượng dâng sớ chính chỗ, lại phi sau điện chính điện là đức dương điện, điện cao ba trượng, bệ cao một trượng. Trong điện nhưng cất chứa vạn người. Điện chung quanh có nước ao vờn quanh, thềm ngọc chu lương, đàn dùng văn thạch tác thành, vách tường sức lấy màu họa, kim trụ khắc lấy mỹ đồ hình chi.

Bổn ứng vì thiên tử ngự dụng chi đức dương điện, hiện tại lại trở thành Đổng Trác chuyên dụng nơi…… Đổng tướng quốc hoành hành hậu cung, cầm giữ triều chính, toàn lấy đức dương điện làm

cơ sở lót, hiện nay chiêu nghị chúng thân tín thương nghị cơ mật, cũng là ở chỗ này.

Đổng Trác giờ phút này ngồi ở trong điện chủ vị mặt bên, cũng coi như hắn hiểu chút cương thường luân lý, không có ngồi ở giữa hẳn là thuộc về thiên tử chính vị thượng…… Nhưng hắn hạ đầu chư tướng chư thần trong lòng, tưởng lại là có lẽ không dùng được bao lâu, cái kia vị trí nên đến phiên tướng quốc ngồi trên một chuyến.

Đổng Trác tuổi tác đã không nhỏ, bó lớn râu, đầy mặt nếp nhăn.

Chỉ thấy hắn sợi tóc xám trắng, sắc mặt cây nghệ, hai má hãm sâu sống thoát thoát một bộ bệnh yêm yêm sắc mặt, nhưng này thân hình lại thật là bàng đại, qua tuổi nửa trăm lưng lại một chút không hiện câu ôm, có thể thấy được thân thể cực kỳ ngạnh lãng, không hổ là quân ngũ xuất thân.

“Viên Thiệu tiểu nhi, Tào Tháo tặc tử…… Cư nhiên tập hợp nhiều như vậy lộ chư hầu tạo lão phu phản…… Ha ha, câu nói kia sao nói đến? Hậu sinh khả uý! Là không?” Đổng Trác một bên đọc trong tay quân báo, một bên lão thần khắp nơi trêu đùa.

Đổng Trác dưới trướng, luận mưu trí lúc này lấy Lý Nho cầm đầu, hắn cất bước ra ban, bẩm báo nói: “Tướng quốc, Quan Đông chư hầu mười dư lộ, tập hợp lên thanh thế to lớn, thực lực không nhỏ, đủ có thể cùng trong triều quân mã chống đỡ! Hiện nay bọn họ chia làm ba đường, từ Hà Nội, cây táo chua, dương người phân biệt tiến binh, bất luận nào lộ hư nào lộ thật, này mục tiêu đơn giản chính là công hổ lao quá Huỳnh Dương, tướng quốc lập tức khắc điều binh khiển tướng, không thể chậm trễ, để tránh mất đi tiên cơ.”

Đổng Trác không có trả lời Lý Nho, ngược lại là lầm bầm lầu bầu: “Lão phu lúc trước suất Tây Lương quân nhập kinh, trước dùng kế hợp nhất gì tiến cùng gì mầm kinh đô vệ mậu quân, sau lại đến Phụng Tiên suất Tịnh Châu quân hợp nhau, vốn tưởng rằng phóng nhãn thiên hạ, đương không người không phục! Ai ngờ này thế đạo thật là thay đổi, chúng chư hầu chẳng những không phục lão phu, còn liên hợp khởi binh, thật sự là kiêu ngạo vô cùng……”

Nói tới đây, lại thấy này béo đại lão nhân ha ha cười, biểu tình lại trở nên dị thường hưng phấn, hai tròng mắt trung ẩn ẩn hình như có một tia hồng quang, giống như sói đói mà nghẹn ngào nói: “Kiêu ngạo hảo…… Kiêu ngạo hảo! Như vậy mới có ý tứ, nếu là tất cả đều thần phục kia quá cũng không thú! Ngươi chờ không phục, lão phu liền đánh tới ngươi phục!”

Lý Nho cười nói: “Tướng quốc như thế hùng mới, nhưng coi Quan Đông chúng chư hầu như cỏ rác rồi.”

Đổng Trác vẫy vẫy tay, nói: “Quan Đông chư hầu, ở lão phu xem ra, một nửa đều là tài trí bình thường, nhưng giữa xác thật có mấy cái khó chơi nhân vật, nhưng lự giả: Nhị Viên, Tào Tháo, Tôn Kiên, Công Tôn Toản, Bào Tín, Vương Khuông bảy người mà thôi.”

Dứt lời, Đổng Trác nâng lên địa vị, nhìn phía Lý Nho, nói: “Văn ưu, nhưng có lui địch phương pháp dạy ta?”

Lý Nho thẹn nhiên lắc đầu, nói: “Luận âm mưu quỷ kế, nãi nho chi sở trường…… Nhưng giờ này khắc này, chiến sự đã không thể tránh né, quỷ kế vô dụng! Nếu luận dụng binh phương pháp, tướng quốc đánh Đông dẹp Bắc, người nào nhưng ra tả hữu? Dụng binh điều hành việc, phi tướng quốc tự mình không thể.”

Đổng Trác suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng thế! Một khi đã như vậy, lão phu liền điểm binh phái đem…… Chư tướng nghe lệnh!”

Tả hữu thân khoác áo giáp mãnh tướng tất cả đều ra ban: “Ở!”

Đổng Trác cầm lấy bàn thượng quân khúc nhạc dạo báo, một bên hoảng một bên nói: “Viên Thiệu ở cây táo chua uống máu tế thiên, ý muốn thảo ngô, này binh phân ba đường, vừa đi Hà Nội, này ý tất là muốn lấy lão phu chi ngao thương, nhị đi cây táo chua, chính là đường đường chính diện chi sư, tránh được mũi nhọn, tam đi dương người, đây là kì binh, nhưng cổ đủ tinh nhuệ khi trước phá chi!”

------oOo------

Chương 35: đào viên huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo giờ phút này nếu là ở đức dương điện thượng, nghe xong Đổng Trác nói, tất nhiên là kinh mặt không còn chút máu.

Tuy rằng nhắc Tào Tháo chưa bao giờ từng xem thường quá Đổng Trác, nhưng hắn không biết chính là, Đổng Trác cũng vẫn luôn không có xem thường quá hắn.

Hai ba câu lời nói gian, Đổng Trác đã là trấn cửa ải đông chúng chư hầu chiến lược bố trí tường trần minh bạch.

Này không phải tinh thông binh pháp, mà là lão đạo kinh nghiệm…… Ở sa trường lăn lê bò lết vài thập niên, sờ soạng ra tới kinh nghiệm.

Đổng Trác ở Lương Châu từ vũ Lâm lang bắt đầu, vẫn luôn làm đến quân Tư Mã, lang trung, quảng võ lệnh, bắc bộ đô úy, Hà Đông thái thú, phá lỗ tướng quân…… Từ từ cho đến hôm nay tướng quốc, có thể nói Đổng Trác chức quan trên cơ bản tất cả đều là võ quan, hơn nữa từ tuổi trẻ khi bắt đầu, Đổng Trác liền vẫn luôn ở trên chiến trường trà trộn: Tây Bắc Khương người, khăn vàng quân, phu hãn đàn tặc, Bắc Cung Bá Ngọc, Lý văn hầu, biên chương, Hàn Toại, Mã Đằng, vương quốc những người này đều là Đổng Trác mấy chục năm tới ở trên chiến trường gặp được quá đối thủ.

Thảo phạt khăn vàng khi, Đổng Trác cũng trải qua khuyết điểm bại, nhưng này cũng không ảnh hưởng hắn kinh nghiệm tích lũy —— thất bại quá trình, ngược lại có thể cho dư hắn càng nhiều đồ vật.

23 năm quân lữ kiếp sống, đem cái này Tây Bắc anh chàng lỗ mãng rèn luyện thành một cái thông hiểu binh cơ, đa mưu túc trí quái vật.

Tào Tháo tuy rằng cũng thục đọc binh pháp, nhưng liền kinh nghiệm mà nói, cùng vị này lão tiền bối so sánh với, vẫn là thiếu rất nhiều

năm.

Chư tướng bên trong, nhưng thấy một cái thân hình cao lớn, tướng mạo lại tương đối nho nhã tướng lãnh đi ra, chắp tay ngôn nói: “Tướng quốc vừa mới chi ngôn, ở giữa Quan Đông minh quân yếu hại, y theo mạt tướng chi thấy, đối với cây táo chua trung lộ quân, chỉ cần phái trọng binh phòng thủ, thủ vững chớ chiến, lấy được thời gian! Mặt bắc Hà Đông chư hầu quân, mục đích là ngao thương truân lương, liên quân liệu định chúng ta sẽ thừa thế khuân vác lương thảo, nhưng ta quân nhưng làm theo cách trái ngược, trước không vội dọn lương, mà là lấy ngao thương vì mồi, bố trí nghi binh, lệnh Hà Đông Quan Đông chư hầu nghi hoặc không dám tiến…… Sau đó lại âm thầm phái tinh nhuệ từ nhỏ bình tân qua sông bắc thượng, đường vòng đánh lén! Mặt bắc Quan Đông trong quân, lấy Vương Khuông dưới trướng ‘ Thái Sơn binh ’ chính là kình địch, chỉ cần đánh lén quân có thể trước đánh bại Vương Khuông, tắc này một đường vô ưu rồi……”

Nói đến này thời điểm, liền thấy Đổng Trác cười ha ha, vỗ tay trầm trồ khen ngợi nói: “Từ tướng quân tuy rằng không phải lão phu trướng hạ nhất vũ dũng thiện chiến tướng lãnh, nhưng tuyệt đối là lão phu trướng hạ nhất hiểu binh pháp quân cơ!”

Gián ngôn người, chính là Đổng Trác dưới trướng trung lang tướng Từ Vinh.

Luận vũ dũng, Đổng Trác trướng hạ, lấy đều đình hầu Lữ Bố vì nhất, đô đốc Hoa Hùng thứ chi.

Nhưng nếu luận binh pháp thao lược, Đổng Trác lại luôn là đầu đẩy Từ Vinh, cũng thường cùng thân cận người lén ngôn: Chư tướng bên trong, ngày sau thành tựu tối cao giả, phi Lữ Bố, Hoa Hùng, ngưu phụ, Quách Tị đám người, định thuộc Từ Vinh mạc chúc.

Từ Vinh xuất thân Liêu Đông, tuy rằng thượng không phải Đổng Trác dòng chính tâm phúc, nhưng lại ở một chút một chút giành được Đổng Trác tín nhiệm cùng hảo cảm.

Từ Vinh khom người, bái tạ Đổng Trác khen, tiếp tục nói: “Đến nỗi phương nam một đường, chính là minh quân kì binh, này ý đồ đơn giản là phân tán ta quân binh lực, tướng quốc ý muốn toàn diệt chi, chiến thuật thượng cũng không sơ hở, nhưng thứ nhất lộ trung, lại có kia Trường Sa thái thú Tôn Kiên! Người này kiêu dũng thiện chiến, được xưng Giang Đông mãnh hổ, quả thật ta quân tâm phúc tai họa, tướng quốc nếu muốn địch chi, cần tiểu tâm châm chước người được chọn mới là.”

Đổng Trác gật gật đầu, tán thưởng nói: “Từ tướng quân lời này phi hư, Tôn Kiên nãi mãnh hổ cũng, phi bình thường nhưng địch, ngươi chờ người nào dám đi nam lộ chiến Tôn Kiên?”

Giọng nói lạc khi, liền thấy một tướng, thân khoác đồng tử khải, đầy mặt mới vừa cần ngạnh tra, vẻ mặt dữ tợn đầy mặt hung tướng, té ngã đại cẩu hùng giống nhau, ngẩng đầu mà bước mà ra, cất cao giọng nói: “Mạt tướng Hoa Hùng nguyện hướng!”

Đổng Trác nhìn nhìn tới đem, gật đầu nói: “Hoa đô đốc…… Ân, không tồi, ngươi nhưng xem như lão phu trướng hạ có thể đếm được trên đầu ngón tay mãnh tướng, nếu chiến Tôn Kiên, đương nhưng vì này đối thủ cũng!”

Lý Nho nhìn nhìn Hoa Hùng, suy nghĩ một chút, nói: “Tướng quốc, hoa đô đốc dũng mãnh hơn người, nãi ta trong quân thượng tướng, nhưng nghe phương nam chư hầu không ngừng Tôn Kiên một đường, thượng có Tào Tháo, Từ Châu quân, Dĩnh Xuyên Khổng Trụ, cùng với Công Tôn Toản phân bộ, cũng là không thể coi khinh, đương khác khiển một quân, cùng hoa đô đốc thành kỉ giác chi thế, tất thắng tính tăng nhiều!”

Đổng Trác trong lòng minh bạch, Lý Nho là sợ Hoa Hùng tính tình quá cương, độc quân khủng trung gian kế, vì thế nói: “Từ Vinh, ngươi lãnh một quân, cùng hoa đô đốc thành sừng chi thế, đi trước dương người, cùng chiến phía nam mấy lộ chư hầu…… Lão phu lãnh binh đi trước cuốn thành, ngăn trở chư hầu trung lộ; Lý Giác, Quách Tị các lãnh một quân, đi trước tiểu Mạnh Tân, y theo Từ Vinh chi kế, đối phó Hà Đông chư hầu, nhớ lấy trước hết nghĩ biện pháp

đánh bại Vương Khuông ‘ Thái Sơn binh ’! Mọi người tiến binh các cần cẩn thận, nếu có sai lầm, định trảm không buông tha!”

“Nặc!”

Lạc Dương bên kia, Đổng Trác an bài binh tướng ba đường đối địch, Quan Đông liên quân bên này, chúng chư hầu ở cây táo chua phân biệt lúc sau, liền từng người lãnh nhiệm vụ trở về.

Đào Thương trở về Dĩnh Xuyên, gặp được còn ở nơi này tại chỗ đợi mệnh Mi Phương, sau đó cùng Khổng Trụ cùng nhau lãnh binh lao thẳng tới dương người thành.

Tôn Kiên tuy rằng cũng đóng quân ở Dĩnh Xuyên, nhưng bởi vì lần trước bị tính kế, cũng không có cùng Đào Thương cùng Khổng Trụ một khối. Tuy rằng là cùng đường, nhưng lại một mình tiến binh.

Ba đường binh mã tiến quân thực mau, ít ngày nữa liền đến dương người huyện, lúc này Tào Tháo cùng Công Tôn Toản quân yểm trợ cũng đã đến.

Tào Tháo đến sau, lập tức phái sứ giả truyền thư, thỉnh Tôn Kiên, Khổng Trụ, Đào Thương cùng với sẽ cùng, thương lượng bước tiếp theo tiến quân sách lược.

Tào Tháo dù sao cũng là Viên Thiệu nhâm mệnh phấn võ tướng quân, binh mã không nhiều lắm lại có chức Tham tướng, Tôn Kiên lại là không muốn cùng Khổng Trụ đám người làm bạn, cũng muốn chiếu cố Tào Tháo vài phần bạc diện, vì thế cũng chỉ đến lĩnh quân hội sư.

Mấy lộ binh mã sẽ cùng sau, Đào Thương cùng Khổng Trụ cùng đi trước Tào Tháo hành dinh bái kiến.

Vào Tào Tháo soái trướng sau, phát hiện Tôn Kiên đã ngồi ở bên trong, mặt vô biểu tình, xem đều không xem Khổng Trụ…… Mà trừ bỏ Tôn Kiên cùng Tào Tháo ngoại, còn có ba người ở Tào Tháo doanh trại trung một khác sườn.

Đào Thương vừa nhìn thấy này ba người thời điểm, không khỏi ngây dại.

Này ba người, một cái mặt như quan ngọc, môi nếu đồ chi, hai chỉ đại đại chiêu phong nhĩ, vẻ mặt tường hòa, nhìn rất là thân thiết;

Một cái tam lũ râu dài, sắc mặt hồng trọng giống như trọng táo, cùng huyết áp cao dường như, nhưng thân hình cao lớn, cực kỳ uy vũ;

Còn có một cái tuy rằng mặt có mới vừa cần, hoàn mắt trừng mắt, nhưng lớn lên có lăng có giác, góc cạnh gian rất có vài phần tuấn dật chi sắc…… Chỉ là này giữa mày hình như có một cổ tử sát khí, nhìn dáng vẻ là tính tình không tốt lắm.

Đào Thương nhẹ nhàng mà nuốt một chút nước miếng, trong lòng tuy rằng có điều ngờ vực, nhưng cũng không dám tùy tiện chỉ ra và xác nhận, quay đầu nhìn về phía Tào Tháo hỏi: “Mạnh Đức huynh, này ba vị là?”

“Nga!” Tào Tháo cười đứng dậy, nói: “Công Tôn bá khuê phân 5000 tinh nhuệ tương trợ chúng ta này một đường, này ba vị đó là làm theo việc công tôn tướng quân chi mệnh lãnh kia 5000 tinh nhuệ đầu đem…… Vị này, chính là Bình Nguyên lệnh Lưu Bị, Lưu Huyền Đức! Tào mỗ vừa mới vừa mới hỏi qua, Huyền Đức chính là hậu nhân của Trung Sơn Tĩnh Vương, hiếu cảnh hoàng đế huyền tôn, nãi hoàng thất tông thân huyết mạch cũng.”

Quả nhiên! Đào Thương trong lòng có chút tiểu kích động, không thể tưởng được đường đường Thục Hán chiếu liệt hoàng đế, hôm nay cũng làm chính mình đụng phải!

Cũng không biết có phải hay không ý trời —— Ngụy Thục Ngô Tam quốc lãnh tụ thủ lĩnh, giờ phút này cư nhiên cùng chính mình cùng tễ ở cái này nho nhỏ soái trướng bên trong…… Chẳng lẽ là ông trời cho ta cơ hội, làm ta tìm bọn họ từng cái lưu một chút ký tên?

Toàn bộ doanh trại trung liền Khổng Trụ nhiều nhất dư.

Nghe xong Tào Tháo giới thiệu, cao ngạo như Tôn Kiên giả, cũng đứng dậy, đối với Lưu Bị chắp tay làm thi lễ, lấy tỏ vẻ hắn đối nhà Hán tông thân tôn kính.

Lưu Bị trường một trương thực chiếm tiện nghi mặt. Da mặt trắng nõn, lông mày thẳng tắp thả nồng đậm, tròng mắt hắc bạch phân minh, bảy phần trầm ổn, ba phần thân thiết, tướng mạo nhìn thực thiện.

Như vậy một khuôn mặt, thảo nữ nhân niềm vui không biết đủ không đủ đủ, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không làm nam nhân sinh ra phản cảm, lớn tuổi giả cảm thấy hắn ổn trọng, tuổi nhỏ giả lại sẽ cảm thấy hắn dễ thân —— liền tính không thích, cũng tuyệt đối sẽ không chán ghét, cho nên nói lớn lên thực chiếm tiện nghi.

Hắn khóe miệng đuôi lông mày luôn là mang theo hơi hơi ý cười, vừa thấy chính là cái hiền lành dễ thân lại thông minh nhân vật. Trên người xuyên chính là thực bình thường áo giáp da, trên đầu mang một mạt phương khăn, bên phải bên hông khen hắn kia tiêu chí tính sống mái hai đùi kiếm, đừng nhìn hắn lớn lên thực thiện, nhưng tay phải ở tới eo lưng gian bội kiếm thượng lơ đãng mà áp khi, lại không tự chủ hiện ra một loại lệnh người không dám coi khinh khí chất.

Lưu Bị không kiêu ngạo không siểm nịnh, mỉm cười hướng Tôn Kiên đáp lễ, Tào Tháo lại hướng Lưu Bị giới thiệu Khổng Trụ, cuối cùng liền đến phiên Đào Thương.

“Bình Nguyên lệnh Lưu Bị, gặp qua Đào công tử, công tử tuy rằng niên thiếu, lại có thể vi phụ phân ưu, cam mạo việc binh đao chi hiểm đích thân đến trước trận vì nước trừ gian, thật là làm người bội phục.”

Lưu Bị nói chuyện tích thủy bất lậu, tuy rằng là khen Đào Thương, rồi lại cũng không thúc ngựa chi ngại, ngữ khí còn có vẻ phi thường thành khẩn, làm Đào Thương như thế nào nghe như thế nào thoải mái.

Quả nhiên người tài ba chính là có hắn thành tựu đại sự tiền vốn.

Đào Thương âm thầm thổn thức, xưng thanh tạ, lại đảo mắt nhìn về phía Lưu Bị phía sau hai người, làm bộ hỏi: “Huyền Đức công phía sau hai vị tráng sĩ, vọng chi bất phàm, ta vừa mới tiến trướng, liền cảm thấy một cổ tử oai hùng chi khí nghênh diện đánh tới, chấn tiểu tử thiếu chút nữa ngã cái té ngã, không biết là nào lộ anh hùng?”

Lưu Bị ha hả cười, nói: “Đào công tử thật hài hước, hai vị này, chính là bị kết bái huynh đệ, nhị đệ Quan Vũ, tự Vân Trường, Tam đệ Trương Phi, tự Dực Đức.”

Đào Thương làm bộ làm bừng tỉnh trạng, nói: “Nguyên lai là quan tướng quân cùng Trương tướng quân, cửu ngưỡng cửu ngưỡng.”

Quan Vũ khẽ gật đầu, cơ hồ không có bất luận cái gì độ cung, nhưng vẫn là có thể nhìn ra tới hắn xác thật là ở gật đầu ý bảo.

“Đào công tử quá khen, Quan mỗ cùng Tam đệ hiện bất quá sung cung thủ chi chức, không dám nhận ‘ tướng quân ’ hai chữ.”

Đào Thương cười nói: “Anh hùng không hỏi xuất thân, tại hạ vừa thấy nhị vị này gia súc tám đạo bộ dáng, liền biết……”

“Ân?” Quan Vũ cùng Trương Phi nghe vậy, lông mày đồng thời một chọn.

“…… Ta là nói vừa thấy nhị vị này sinh long hoạt hổ tướng mạo, liền biết tất nhiên không phải vật trong ao, quả thật lương tướng chi tài. Tiểu tử trước tiên kêu một tiếng tướng quân, cũng không tính quá mức.”

Quan Vũ vuốt mỹ râu, không nói gì, nhưng có thể cảm giác ra tới, Đào Thương nói vẫn là làm hắn thực hưởng thụ.

Trương Phi nghe vậy, tắc tựa hồ là tới hứng thú, nói: “Tiểu tử, ngươi còn sẽ xem tướng mạo?”

Đào Thương khiêm tốn mà cười nói: “Chỉ là lược hiểu.”

Trương Phi ánh mắt sáng lên, nói: “Ha ha, hảo, vậy ngươi cấp yêm nhìn xem tướng mạo, nói nói yêm tương lai tiền đồ như thế nào?”

Đào Thương nghiêm mặt nói: “Nếu Dực Đức công hữu yêu cầu, vậy há mồm đi.”

Trương Phi nghe vậy sửng sốt: “Há mồm? Làm gì?”

Đào Thương cười nói: “Tính tiền đồ, đến trước xem răng.”

Trương Phi không rõ nguyên do, nhưng vẫn là ngoan ngoãn há to miệng, Đào Thương còn lại là vẻ mặt trịnh trọng híp mắt, từng cái số Trương Phi trong miệng nha.

Lưu Bị ở một bên dở khóc dở cười: “Đào công tử, ngươi đây là sư thừa nơi nào xem tướng? Ta như thế nào cảm giác, là ở nhìn gia súc đâu.”

Đào Thương giải thích nói: “Lưu huyện lệnh không có gặp qua cũng thực bình thường, ta đây là thất truyền trăm năm ‘ huyền điền trên dưới xem tướng pháp ’…… Nói ngươi cũng không hiểu.”

Lưu Bị nhíu nhíu mày, có chút hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống)…… Tào Tháo ở một bên lại khí cười.

Huyền điền trên dưới là vì ‘ súc ’ cũng…… Không còn con mẹ nó là ở nhìn gia súc.

Đào Thương cẩn thận mà nhìn một hồi, lắc lắc đầu, nói: “Dực Đức công, tuổi không lớn răng không tốt, bựa lưỡi thượng tất cả đều là màu trắng tạp vật…… Ngươi hỏa rất đại a.”

Trương Phi nhắm lại miệng, xoa xoa quai hàm: “Hỏa đại, yêm như thế nào không cảm thấy?”

“Hảo uống rượu đi?”

Trương Phi gật gật đầu.

Đào Thương nửa thật nửa giả nói: “Dực Đức công ngày sau thành tựu bất phàm, nhưng thứ nhất giới ‘ hỏa ’, thứ hai cần giới ‘ rượu ’, này nhị điểm nếu là không giới, khủng có mầm tai hoạ.”

Trương Phi nghe được thẳng phát ngốc, không lộng minh bạch chính mình uống rượu cùng đại họa có quan hệ gì.

Lưu Bị nhưng thật ra khiêm tốn, hướng về phía Đào Thương vừa chắp tay, cười nói: “Đào công tử tặng cho Tam đệ lời hay, ta chờ huynh đệ khắc sâu trong lòng với ngũ tạng, sau này tất đương cẩn thận vâng theo.”

Đào Thương thuận miệng như vậy vừa nói, Lưu Bị tam huynh đệ cũng chính là như vậy vừa nghe…… Nhưng Lưu Bị như thế trịnh trọng về phía chính mình hành lễ, nhưng thật ra pha ra Đào Thương đoán trước.

Bất quá trước mắt người này, nhìn như khiêm tốn, trong lịch sử lại là từ Đào Khiêm nơi đó cầm đi vốn nên thuộc về hắn Đào thị huynh đệ Từ Châu cơ nghiệp người!

Nhìn như hiền lành khiêm cẩn, kỳ thật trong óc tưởng cái gì ai cũng không biết.

Đào Thương không dám khinh thường Tào Tháo, tự nhiên cũng giống nhau cũng sẽ không khinh thường Lưu Bị.

------oOo------

Chương 36: chiến Hoa Hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương nam này một tổ mấy lộ chư hầu nhân mã cho nhau giới thiệu nhận thức đã tất, Tào Tháo ngay sau đó an bài mọi người ngồi xuống, sau đó liền bắt đầu trần thuật quân tình.

Tào Tháo nói rõ thám mã đã được đến tin tức, Đổng Trác phái hai chi binh mã tiến đến, một đường là Tây Lương quân đại đô đốc Hoa Hùng lãnh bước kỵ năm vạn, binh ra Huỳnh Dương mượn đường Tung Sơn, thẳng đến dương người thành đánh tới, mà có khác một đường binh mã, chính là từ Đổng Trác trướng hạ đại tướng Từ Vinh dẫn dắt hai vạn quân mã, đường vòng đi trường xã, đi lấy Dĩnh Xuyên thủ phủ Dương Địch, đoạn mọi người đường về.

Khổng Trụ nghe xong lúc sau, sắc mặt trắng bệch, nói chuyện đều có chút run: “Không thể tưởng được Đổng Trác như thế coi trọng chúng ta này một đường quân yểm trợ, cư nhiên phái hai lộ binh mã tiến đến, còn đều có mấy vạn chi chúng…… Liền đại đô đốc Hoa Hùng đều tự mình tới, nhìn dáng vẻ này trượng nhưng không hảo đánh.”

Tôn Kiên hừ một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường chi sắc, nói: “Ngươi nếu là sợ hãi, cứ việc trở về đó là, hà tất tại đây ra này loạn ngôn ảnh hưởng ta quân sĩ khí!”

Khổng Trụ mặt tức khắc khí đỏ.

Muốn mở miệng phản bác Tôn Kiên vài câu, nhưng lời nói đến bên miệng do dự một chút vẫn là không dám nói, chỉ là ở trong miệng lẩm bẩm lầm bầm.

Đào Thương xem không khỏi đại diêu này đầu…… Này cũng quá nạo.

Tào Tháo còn lại là cười đương nổi lên người điều giải: “Mọi người đều là minh hữu, hà tất vì hai ba câu lời nói đùa tích cực? Đối phương nếu là phái hai lộ binh mã tới, ta chờ không ngại cũng chia quân hai lộ, mọi người bên trong, lấy văn đài dưới trướng quân mã mạnh nhất! Tào mỗ tưởng thỉnh văn đài lĩnh quân đi chiến Hoa Hùng, ta chờ mấy lộ binh thiếu, còn lại là cộng đồng đi chiến Từ Vinh, không biết văn đài ý hạ như thế nào?”

Hoa Hùng chính là Đổng Trác trướng hạ đại đô đốc, ở Lữ Bố suất lĩnh Tịnh Châu quân quy phục phía trước, xem như Đổng Trác dưới trướng số một mãnh tướng, Tôn Kiên sớm cố ý sẽ hắn một hồi!

Tôn Kiên vừa muốn đáp ứng, lại thấy Đào Thương đột nhiên đứng dậy, nói: “Sát gà nào dùng tể ngưu đao, tôn tướng quân chính là liên quân trung đài cây cột! Há có thể dễ dàng lộ ra thực lực? Ngày sau đối phó Đổng Trác quân chủ lực, còn cần tôn tướng quân ra đại lực khí đâu…… Mạnh Đức huynh, ta xem vẫn là từ tôn tướng quân đi chiến Từ Vinh, chúng ta mấy lộ đi chiến Hoa Hùng đi!”

Tào Tháo nghe vậy trong lòng cả kinh, không lộng minh bạch Đào Thương đây là cái gì kịch bản, cư nhiên chủ động chọn xương cứng gặm!

Tôn Kiên còn lại là mặt lộ vẻ khinh thường chi sắc.

Hắn lúc trước mới vừa thấy Đào Thương khi tuy rằng khen hắn vài câu hiểu chuyện, nhưng cũng bất quá là phùng tràng lời nói đùa, trong lòng bổn không quá đem Đào Thương này lời trẻ con trẻ con để vào mắt, ngày đó bị tính kế mất lương thảo quân giới, đến bây giờ hắn cũng tưởng Khổng Trụ chủ ý.

Giờ phút này thấy Đào Thương dõng dạc muốn đi chiến Hoa Hùng, trong lòng không khỏi ám đạo thật là nghé con mới sinh không sợ cọp, tiểu tử này là tưởng lập công nổi danh tưởng điên rồi?

Mọi người bên trong, chỉ có Tào Tháo ngầm nhiều ít biết được Đào Thương không phải cái kẻ đầu đường xó chợ, nhưng giờ phút này lại cũng không biết rõ hắn ý đồ.

Tào Tháo do dự mà nhìn về phía Đào Thương, lại thấy Đào Thương cũng thẳng nhìn phía chính mình…… Tiểu tử này đôi mắt vẫn luôn hướng về phía chính mình chớp, trong mắt có một cổ thâm trầm ý vị.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Tào Tháo liền nhanh chóng làm ra quyết đoán, chút nào không ướt át bẩn thỉu…… Hắn quyết định tin tưởng Đào Thương một hồi.

“Cũng hảo, một khi đã như vậy, liền từ ta chờ ở dương người thành ngăn lại Hoa Hùng, văn đài lãnh binh đi phá Từ Vinh, đãi phá Từ Vinh lúc sau, lại quay đầu lại viện trợ ta chờ.”

Khổng Trụ vừa nghe, tức khắc sợ tới mức mồ hôi đầy đầu, trong lòng thăm hỏi Đào Thương cùng Tào Tháo tổ tiên mười tám thế hướng lên trên.

Khổng Trụ ám đạo Đào Thương lắm mồm, Tào Tháo ngu xuẩn tột đỉnh! Hoa Hùng chính là Đổng Trác quân thượng tướng quân, binh mã so Từ Vinh nhiều, danh khí so Từ Vinh đại! Cùng Tôn Kiên này chỉ Giang Đông mãnh hổ đúng là kỳ phùng địch thủ, làm hai người bọn họ đua cái ngươi chết ta sống chẳng phải rất tốt? Mà kia Từ Vinh thanh danh không hiện chính là vô danh hạng người, theo đạo lý chẳng phải so Hoa Hùng dễ đối phó nhiều?

Trong trướng trừ bỏ Tôn Kiên, dư lại này mấy đạo nhân mã thêm lên còn chưa đủ Hoa Hùng tắc kẽ răng, này trượng như thế nào đánh?

“Cái kia…… Tào tướng quân, chúng ta tốt xấu có bốn đạo nhân mã, nếu là chỉ làm tôn tướng quân một đường đi chiến Từ Vinh, không khỏi có chút…… Có chút không thái công nói đi?” Khổng Trụ thử tính mở miệng hỏi.

Tào Tháo nhíu nhíu mày: “Khổng thứ sử lời này ý gì?”

“Khổng mỗ dưới trướng tuy rằng binh thiếu, nhưng khủng tôn tướng quân có thất…… Không bằng ta cũng tùy tôn tướng quân tiến đến,

hiệp trợ tôn tướng quân cùng đánh tan Từ Vinh, cũng miễn cho tôn tướng quân cụt một tay khó chi……”

Tào Tháo nghe vậy, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Phía nam này mấy lộ chư hầu trung, Tôn Kiên dưới trướng có Giang Đông thiện chiến chi quân tam vạn, Tào Tháo có 5000 nhân mã, Khổng Trụ có một vạn nhân mã, Đào Thương có Từ Châu quân hơn nữa hợp nhất tân quân tổng cộng một vạn nhân mã, Lưu Bị có Công Tôn Toản mượn cho hắn 5000 quân yểm trợ…… Lưỡng lưỡng tách ra, Tôn Kiên một mình một quân vừa lúc công bằng.

Nhưng Khổng Trụ này lão tiểu tử tham sống sợ chết, thế nhưng chẳng biết xấu hổ mà tưởng tìm kiếm Tôn Kiên che chở, chủ động yêu cầu đi theo Tôn Kiên một đường! Kể từ đó chẳng phải là lập tức liền đánh vỡ hai lộ binh mã nhân số cân đối?

Tào Tháo tuy muốn mắng hắn hai câu…… Nhưng ở đông đảo người trước mặt chung quy là bảo trì hàm dưỡng, ngạnh sinh sinh áp xuống hỏa khí.

“Khổng thứ sử nếu chủ động xin ra trận, tào mỗ há có không từ chi lý…… Không biết còn có nào đạo nhân mã muốn đi Tôn Văn Đài kia một đường, cứ việc nói ra, tào mỗ cái gì cũng nghe.”

Thốt ra lời này ra tới, Khổng Trụ mặt tức khắc lại đỏ.

Thân là một đường chư hầu, bị Tào Tháo như vậy chèn ép, mặt mũi cũng coi như là ném đến bà ngoại gia đi.

Tôn Kiên mắt lé nhìn Khổng Trụ, biểu tình cực kỳ khinh miệt.

Lưu Bị hơi hơi mỉm cười: “Tôn tướng quân dũng liệt, đủ đương đại nhậm, bị liền không đi cấp tôn tướng quân tìm phiền toái.”

Tào Tháo chuyển hướng Đào Thương, lại thấy hắn cũng lắc lắc đầu.

“Hảo.” Tào Tháo đứng dậy, nói: “Một khi đã như vậy, liền làm phiền tôn tướng quân cùng khổng thứ sử hồi doanh, chỉnh điểm binh mã,

đi ngăn chặn Từ Vinh, tào mỗ cùng Đào công tử, Lưu huyện lệnh ba đường binh mã tại đây ngăn chặn Hoa Hùng đó là.”

Tôn Kiên chắp tay bái biệt mà đi, lý đều không để ý tới Khổng Trụ một chút.

Khổng Trụ tự biết đuối lý, ở trong trướng tiếp tục đợi cũng ngượng ngùng, nói nói mấy câu sau liền vội vội vàng vàng đi rồi, chỉ còn lại có tào, Lưu, đào chờ vài người ở trong trướng.

Tào Tháo nhìn Tôn Kiên cùng Khổng Trụ rời đi bóng dáng, thở dài khẩu khí, nói: “Mười dư lộ chư hầu, nếu là đồng tâm hiệp lực, vứt lại tư tâm, nhậm Đổng Trác lão tặc lại là giảo hoạt khó chơi, nào có không thắng chi lý? Chỉ tiếc…… Ai!”

Tào Tháo lời nói trầm trọng, lệnh người rất là động dung.

Đào Thương tuy rằng tuổi trẻ, nhưng kiếp trước tốt xấu cũng coi như là ở thể / chế nội hỗn, đối với đạo lý đối nhân xử thế rất có kiến giải, một người nói chuyện có phải hay không thiệt tình, hắn vẫn là có thể nghe ra tới.

Hiện tại Tào Tháo, xác thật là một lòng vì quốc gia.

Bên kia sương, Lưu Bị tắc ngôn nói: “Thiên hạ người, lợi xu lợi hướng, quả thật là nhân chi thường tình, này cũng có thể lý giải…… Bất quá, bị tuy bất tài, nhiên thân là nhà Hán hậu duệ, lại là quyết chí thề báo quốc, lấy diệt trừ gian nịnh làm nhiệm vụ của mình! Tào công nếu là không bỏ, bị nguyên vì đi đầu, đi theo làm tùy tùng, thề diệt quốc tặc!”

Lưu Bị lời nói đều nói đến này phân thượng, Đào Thương lại làm sao có thể giả ngu, cười nói: “Đào Thương tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng biết hiểu trung nghĩa hai chữ viết như thế nào, nguyên cùng nhị vị cộng đồng tiến thối.”

Lưu Bị nghe vậy, tán thưởng gật gật đầu: “Lâu nghe Từ Châu Đào Cung Tổ chi danh, hôm nay vừa thấy Đào công tử, thật không hổ là

đại gia danh môn chi hậu…… Chân quân tử chi phong cũng!”

Quân tử chi phong…… Này bốn chữ vừa nói ra tới, không biết vì sao Đào Thương trên mặt liền có điểm tao đến hoảng.

Cái này đánh giá, chính mình hiện tại giống như có điểm gánh vác không dậy nổi…… Muốn hay không cùng Lưu Bị phủ nhận một chút?

“Tiểu tử từ nhỏ liền cẩn học học thuật nho gia, đem lễ nhạc nhân nghĩa coi là nhân sinh chuẩn tắc, tuân thủ nghiêm ngặt quân tử chi đạo. Nay đến Huyền Đức công ‘ quân tử ’ một tán, tiểu tử cực cảm vui mừng.”

Thôi bỏ đi, vẫn là đừng phủ nhận, đảo không phải chính mình ham cái này hư danh, chỉ là không thừa nhận nhiều quét Lưu Bị mặt mũi.

Thình lình nghe Tào Tháo ngôn nói: “Đào huynh đệ, cũng không là tào mỗ nói ngươi, vừa mới tào mỗ an bài Tôn Kiên đi chiến Hoa Hùng, ta chờ đi ngăn trở Từ Vinh…… Quả thật là bởi vì Tôn Kiên thực lực pha cường, lại có thực lực cùng Hoa Hùng một bác, tuyệt phi là tào mỗ đùn đẩy trách nhiệm, ngươi lại vì gì đảm nhiệm nhiều việc ý bảo tào mỗ muốn đổi mới đối thủ?”

Đào Thương ám đạo ngươi chỉ là thấy được mặt ngoài…… Nếu là ở đời sau, các ngươi biết được Từ Vinh chiến tích, liền sẽ không như vậy coi khinh người này……

Hoa Hùng tuy rằng là Đổng Trác đô đốc, nhưng ở đời sau khi, lại vẫn là chết ở Tôn Kiên trên tay…… Chính là sách sử thượng ghi lại Từ Vinh, đối mặt chúng chư hầu lại vô bại tích, thân là cản phía sau quân trước đánh bại Tào Tháo cùng Trương Mạc, sau lại chính diện đánh bại Tôn Kiên, sau đó lại bắt sống Lý mân, đều là mấy tháng chi gian liên tục phát sinh sự, chiến tích cực kỳ kinh người.

Người khác tạm thiếu bất luận, nhưng Từ Vinh có thể đánh bại Tôn Kiên cùng Tào Tháo, này lại là phi thường khó lường!

Tuy rằng hiện tại Tào Tháo còn không phải sau lại nam chinh bắc chiến nhiều năm Ngụy Võ Đế, nhưng Tôn Kiên lại là lệnh thiên hạ ghé mắt Giang Đông mãnh hổ…… Từ Vinh là Liêu Đông người, không thuộc về Đổng Trác Lương Châu trực hệ tâm phúc, hơn nữa vẫn luôn đều đảm nhiệm trung lang tướng như vậy hư chức, nghĩ đến sẽ không thống lĩnh quá nhiều binh mã, nhưng lại như cũ có thể có này chiến tích, kỳ tài có thể tuyệt đối không phải Hoa Hùng có thể so……

Nếu thật muốn đem hắn cùng Hoa Hùng tương đối nói, Đào Thương cho rằng Từ Vinh mới là một khối chân chính xương cứng.

Đào Thương đối người đối sự, luôn luôn không lấy chủ quan luận điệu, hắn có hậu thế tư duy nguyên tắc…… Hết thảy sự thật toàn lấy số liệu nói chuyện.

Căn cứ đời sau đại bàn, Từ Vinh số liệu so Hoa Hùng cao.

Nhưng lời này Đào Thương vô pháp cùng Tào Tháo cùng Lưu Bị nói.

Hắn suy nghĩ hiểu rõ sau một lúc lâu, kiếm các loại lý do, nhưng phát hiện lại đều không thể dùng để lừa đảo Tào Tháo cùng Lưu Bị…… Thay đổi người khác, Đào Thương có lẽ có thể đối phó qua đi, nhưng trước mắt này hai cái, chính là tiếng tăm lừng lẫy ‘ duy sứ quân cùng thao ngươi! ’

Thiên hạ anh hùng ai địch thủ? Tào Lưu!…… Này hai người, vẫn là đừng lừa gạt.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không tốt lý do qua loa lấy lệ hai người, Đào Thương cũng chỉ hảo lời nói thật lời nói thật.

“Không dối gạt Mạnh Đức huynh, Hoa Hùng tuy là Đổng Trác trướng hạ hãn tướng, nhưng chung quy là vừa dũng người, là mãnh tướng không phải lương tướng, còn hảo đáp đúng…… Kia Từ Vinh lại là giỏi về dụng binh tướng tài, tuyệt phi bình thường nhưng địch, chúng ta trăm triệu không thể coi khinh.”

Tào Tháo cùng Lưu Bị sá nhiên trao đổi một ánh mắt, Lưu Bị phía sau, Quan Vũ Trương Phi còn lại là mặt lộ vẻ khinh thường chi sắc.

Lưu Bị tò mò nói: “Đào công tử, com Từ Vinh chỉ là Đổng Trác trướng hạ một vị trung lang tướng…… Thanh danh không lắm lộ rõ, ngươi lại như thế nào biết được hắn là tướng tài?”

“Cái này……” Đào Thương do dự sau một lúc lâu, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Ta nói ta bẩm sinh dị bẩm, biết bói toán, Huyền Đức công tin sao?”

Lưu Bị cười vẫn là như vậy ấm áp: “Ta tin.”

Đào Thương mỉm cười có chút cứng đờ…… Người này cũng quá hư điểm đi.

“Huyền Đức công…… Chân thành thật.”

Lưu Bị thành khẩn mà trả lời: “Đào công tử…… Thật hài hước.”

“Được rồi!” Tào Tháo ở một bên nghe được thật sự là chịu không nổi, nói:” Đừng cho nhau phủng! Tào mỗ nổi da gà rớt đầy đất! Sự tình đã đã xảy ra, nhiều lời vô ích! Việc cấp bách, là nghĩ cách thế nào mới có thể phá Hoa Hùng?”

Phá Hoa Hùng…… Này từ làm hắn dùng……

Đào Thương sắc mặt đỏ lên, ho khan che dấu xấu hổ.

Lưu Bị quay đầu đi, nhìn Tào Tháo nói: “Y Tào tướng quân chi thấy, hẳn là như thế nào ngăn địch?”

Tào Tháo cân nhắc một chút, nói: “Thám báo tới báo, Hoa Hùng dưới trướng có năm vạn chi chúng, nếu muốn ngăn địch, ta chờ ít nhất hẳn là tìm một thành quách làm lấy thủ vững…… Y tào mỗ xem, đơn giản liền binh tướng mã đóng quân với dương người huyện thành, lấy thành quách vì hàng rào, tĩnh xem này biến, theo sau lại làm định sách.”

Lưu Bị gật đầu tỏ vẻ không có dị nghị, Đào Thương tắc mở miệng nói: “Đem đại bộ phận quân mã đều đóng quân ở dương người huyện, này đạo lý không sai, nhưng chúng ta cũng nên lưu lại một chút chuẩn bị ở sau, nhị vị nhưng từng người tuyển ra một con tinh nhuệ, nhân số không cần nhiều, chỉ cần âm thầm đóng quân ở dương người ngoài thành ngoại ô mai phục, chờ quân lệnh…… Thứ nhất có thể cùng trong thành quân trở thành cái gọi là sừng chi thế, thứ hai cũng coi như là một chi kì binh!”

Tào Tháo gật đầu tán thưởng: “Đào huynh đệ lời này pha hợp mưu lược chi đạo, rất là thoả đáng, liền như vậy làm! Thả làm ta chờ nhìn xem kia Hoa Hùng có gì bản lĩnh.”

------oOo------

Chương 37: dương người chi chiến cùng không thành phương pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đóng quân tiến vào chiếm giữ dương người thành sau, Tào Tháo cùng Lưu Bị phân biệt phái ra hai chỉ nhân số ít binh mã, âm thầm đóng quân ở dương người thành phụ cận, mà đại bộ phận binh mã còn lại là đóng quân ở dương người bên trong thành.

Tào Tháo thân kiêm chức Tham tướng, tự nhiên là có thống lĩnh toàn cục năng lực, hắn làm Đào Thương trấn thủ Tây Môn, làm Lưu Bị trấn thủ cửa đông, chính mình còn lại là tự mình trấn thủ cửa bắc, chờ đợi Hoa Hùng quân đã đến.

Đào Thương bởi vì đời sau chức nghiệp quan hệ, thẩm duyệt thư tịch bác tạp, biết đến tương đối nhiều.

Nhưng biết đến nhiều cũng không đại biểu hắn liền sẽ bài binh bố trận, luận cập thống ngự binh mã chi đạo, trước mắt hắn còn phải là dựa vào Hứa Chử cùng Mi Phương.

Đào Thương trong khoảng thời gian này đi theo Hứa Chử đông học học, tây nhìn xem, bên này nhìn nhìn như thế nào binh tướng mã dựng trại đóng quân, bên kia nhìn một cái lương thảo phân phối cùng điều hành, thông qua thực tiễn một chút tăng trưởng chính mình lịch duyệt.

Bất quá đáng tiếc chính là ở quân cơ phương diện, Hứa Chử cũng gần là thô thông da lông.

Luận cập trước trận giao chiến, xung phong giết địch, Hứa Chử xem như nhất đẳng nhất người thạo nghề, nhưng ở binh pháp phương diện, thằng nhãi này cũng chỉ là ‘ lược hiểu ’.

Đào Thương trong lòng minh bạch, Hứa Chử là mãnh tướng, nhưng lại không phải soái mới…… Xem ra, chính mình dưới trướng, vẫn là khuyết thiếu rất nhiều ứng có người mới.

Ngày này buổi sáng, Đào Thương đi theo Hứa Chử ở thành lâu trên cửa, đem lăn thạch cùng cung tiễn dự trữ an bài xong, tuy rằng trong lúc phí không ít tâm tư, nhưng chung quy vẫn là học được đại khái kịch bản.

“Trọng Khang, hổ vệ quân huấn luyện thế nào?” Thừa nghỉ tạm thời điểm, Đào Thương bớt thời giờ hướng Hứa Chử dò hỏi hổ vệ quân điều huấn tình huống.

Hứa Chử hắc hắc cười vài tiếng: “Ngươi đương luyện binh là cái gì? Ngắn ngủn mấy ngày liền muốn có đại thành? Liền tính là luyện lại hảo, cũng được với chiến trường đao thật kiếm thật huyết đua thực tiễn, mới có thể dần dần thành thục.”

Đào Thương gật gật đầu, hắn cũng biết kinh nghiệm tầm quan trọng, cái gọi là nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ, kinh nghiệm lấy được mấu chốt vẫn là đến ở trên chiến trường, này ngoạn ý liền cùng khảo thí giống nhau, ngày thường ôn tập lại hảo, khảo thí thời điểm luống cuống phát huy không được cũng là bạch xả.

“Lần này đối phó Hoa Hùng quân, phải vì hổ vệ quân sáng tạo tốt nhất cơ hội, thứ nhất muốn tận lực tránh cho hổ vệ quân thương vong, thứ hai muốn cho bọn họ lớn nhất trình độ gia tăng kinh nghiệm.”

Hứa Chử nghe được ngây người, sau một lúc lâu mới nói: “Ngươi này cũng quá khi dễ người đi, hai quân giao chiến, sinh tử tương bác, thời tiết, địa hình, sĩ khí, bài binh bố trận, vũ khí khí giới đều có thể quyết định thắng bại sinh tử, này cũng không phải là ta Hứa Chử định đoạt!”

“Ta đây mặc kệ.” Đào Thương bắt đầu không nói lý: “Dù sao binh là ngươi mang, lệnh là ta ra, mặc kệ ngươi tưởng biện pháp gì, cần thiết đến cho ta làm, ta chỉ cần kết quả không cần quá trình, đánh giặc xong sau ta cùng ngươi muốn thành tích.”

Hứa Chử trên mặt dữ tợn trực trừu trừu.

Đào Thương nếu là lấy một loại ngang ngược thái độ nói với hắn chuyện này, hắn tốt xấu còn có thể tiếp được, cố tình tiểu tử này một bộ khiêm khiêm quân tử bộ dáng, mở miệng nói ra nói lại so với nhất phố phường vô lại đồ đệ nói còn không nói đạo lý.

Hứa Chử bắt đầu suy xét muốn hay không tìm cơ hội đi đầu nhập vào một chút Hoa Hùng.

“Công tử! Đại công tử!” Một trận vội vàng thanh âm từ phía sau truyền tới.

Đào Thương quay đầu đi, lại thấy Mi Phương hấp tấp hướng về hắn chạy tới, thở hổn hển đem trong tay một phần giản độc đưa tới Đào Thương trước mặt.

“Đại công tử, Hà Nội quận truyền đến tin tức, Viên minh chủ có hiệu lệnh đến!”

Đào Thương nghi hoặc mà đem giản độc lấy lại đây, triển khai tới xem, đôi mắt lập tức trừng tròn trịa.

Nhìn Đào Thương chợt biến ảo biểu tình, Hứa Chử cùng Mi Phương lòng hiếu kỳ đều lên đây, vội nói: “Đại công tử, tin thượng viết chính là cái gì?”

Đào Thương tay hơi có chút run rẩy, làm như kích động nói không ra lời.

Sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa rồi phát run đem đã mở ra giản độc đưa cho hai người.

Hứa Chử duỗi tay dẫn đầu tiếp nhận, cùng Mi Phương hai người đầu dán đầu, cùng nhau tiến đến giản độc phía trước, giống như muốn đem mặt chui vào đi giống nhau.

“Trảm Hoa Hùng thủ cấp giả…… Thưởng lân ngón chân kim 500!?…… Trảm Từ Vinh thủ cấp, thưởng lân ngón chân kim 300!?” Hai người trăm miệng một lời kinh hô.

Hứa Chử sá nhiên đem đầu nâng lên, khó hiểu nói: “Viên Thiệu đây là có ý tứ gì?”

Đào Thương trường thở dài một hơi, khoan thai nói: “Bốn thế tam công, tài đại khí thô a…… Viên Thiệu đây là sợ nam lộ quân bại trận, lấy trọng thưởng khích lệ tam quân tướng sĩ, cái gọi là trọng thưởng dưới tất có dũng phu, chính là đạo lý này.”

Lúc này, dương người huyện Tây Môn không xa chỗ vùng quê phía trên, truyền đến từng đợt kèn tiếng động.

Dương người thành tây môn nơi xa, một chi khổng lồ bộ đội chính hướng về dương người thành chậm rãi xuất phát đi tới. Người mặc giáp sắt, áo giáp da, bố y cách giáp, lưng đeo các loại trang bị quân sĩ tầng tầng lớp lớp, nối liền không dứt, không đếm được trường kích ở trong quân đội lâm liệt, xem bất tận phác đao cùng viên thuẫn giao kích, phát ra trầm trọng trầm đục, mà ở trung quân bên trong, một viên cưỡi màu đen tuấn mã đại tướng, chính ánh mắt lạnh thấu xương trừng mắt nơi xa dương người thành quách.

Người này đó là Hoa Hùng.

Hắn nhìn như bốn mươi tả hữu bộ dáng, đầy mặt màu đen mới vừa cần, to rộng xương gò má, thon dài đôi mắt, dày đặc lông mày. Đầy đầu tóc dài không trát đai lưng, theo gió rơi rụng trên vai, một thân uy vũ giáp sắt xứng lấy màu đen chiến bào, đi đến nơi nào đều tuyệt đối là nhất dẫn nhân chú mục người kia.

Hoa Hùng từ khi tòng quân nhập ngũ ngày đầu tiên khởi, liền đi theo ở Đổng Trác dưới trướng hiệu lực, một chút một chút bò tới rồi đô

đốc vị trí này, hắn có lẽ không phải Đổng Trác dưới trướng thiện chiến nhất, nhất sẽ dụng binh tướng lãnh, nhưng ở tác chiến phong cách cùng sát phạt quả quyết cùng với tàn nhẫn độc ác thượng, hắn lại là cùng Đổng Trác nhất gần một người.

Một trận tiếng vó ngựa vang lên, một con thám báo khoái mã bay nhanh hướng về Hoa Hùng trước trận chạy vội mà đến.

“Đô đốc! Thuộc hạ điều tra, lấy Tào Tháo cầm đầu ba đường phản quân, giờ phút này đều nấn ná ở dương người trong thành, trong thành kiên vách đá lũy, phòng vệ cực nghiêm!”

Hoa Hùng thấp thấp “Ân” thanh, hỏi: “Tôn Kiên binh mã đâu?”

Thám báo lắc lắc đầu, nói: “Không ở nơi này!”

“Điều tra là thật?”

Thám báo chắp tay ngôn nói: “Mạt tướng điều tra là thật, Tôn Kiên một quân xác thật không ở dương người thành!”

Hoa Hùng mặt mày chọn chọn, nói: “Thật là kỳ quái, bổn đốc lãnh đại quân đến tận đây, Tôn Kiên không tới chiến ta, ngược lại chạy đến nơi khác đi…… Hay là hắn thật sự lãnh binh đi chiến Từ Vinh?”

Hoa Hùng bên người, kỵ đô úy Lý Túc cười nói: “Tôn Kiên không ở, lượng Tào Tháo, Khổng Trụ, Đào Khiêm chi tử thưa dạ chi lưu, làm sao có thể là đại đô đốc đối thủ?”

Hoa Hùng không để bụng cười cười, nói: “Quan Đông phản nghịch bên trong, nhưng lự giả duy Tôn Kiên một người mà thôi, nơi này người không ở, quả thật là ý trời trợ ta công thành! Thả đãi bổn đốc phá dương người thành, lại cùng Từ Vinh bao vây tiễu trừ Tôn Kiên…… Nếu có thể diệt trừ Tôn Kiên, thả xem phản tặc bên trong, ai có thể địch ta?”

Kỵ đô úy Lý Túc vẻ mặt nịnh nọt, biểu hiện rất là tán đồng Hoa Hùng kiến nghị.

Lúc này, Lý Túc trong đầu một ý niệm bỗng nhiên chợt lóe, nói: “Đô đốc, Từ Vinh bên kia hôm qua phái người truyền tin nói, hắn bên kia chính là không có gặp phải Tôn Kiên a?”

Hoa Hùng nhíu nhíu mày, nói: “Có ý tứ gì? Ngươi là nói Tôn Kiên rất có khả năng liền ở phụ cận, ý đồ cùng bên trong thành phản quân nội ứng ngoại hợp?”

Lý Túc nhíu mày ngôn nói: “Thật là không bài trừ loại này khả năng, rốt cuộc Tôn Kiên giỏi về dụng binh, lại có Giang Đông mãnh hổ chi xưng, há có thể không hiểu được binh quý thần tốc đạo lý? Từ Vinh đến bây giờ còn không có gặp được phản quân một binh một tốt, ta sợ……”

Hoa Hùng đôi mắt lóe lóe, thình lình nói: “Mặc kệ, đương đoạn bất đoạn phản chịu này loạn, trước đánh hạ dương người thành lại nói! Truyền lệnh công kiên quân, giá thang mây, trang hướng xe, chuẩn bị tiến công!”

Mệnh lệnh truyền đạt đi xuống lúc sau, Hoa Hùng quân đội liền bắt đầu rồi một loạt một lần nữa bài bố, công thành khí giới từ sau trận di đến trước trận, cảm tử đội quân sĩ cũng là sôi nổi tiến lên……

……

Thành quách phía trên, Mi Phương chân có điểm run, run rẩy nói: “Không phải nói, Hoa Hùng quân có khả năng nhất chính là từ cửa bắc tiến công sao? Vì cái gì sẽ xuất hiện ở Tây Môn!”

Hứa Chử thật mạnh một hừ, rất là khinh bỉ Mi Phương nhát gan cùng kinh hoảng, nói: “Nếu nói là ‘ có khả năng nhất ’, kia liền cũng bất quá là phỏng đoán mà thôi, hiện giờ người đã tới rồi bên này, lại có thể như thế nào? Đại công tử, chúng ta đánh đi!”

Đào Thương tâm tình cũng là phi thường thấp thỏm bất an.

Rốt cuộc lớn như vậy trận thế, so với thượng một lần ở Dĩnh Xuyên cùng mây bay khăn vàng quân đối kháng, hoàn toàn là hai loại tính

chất.

Mây bay khăn vàng quân bất quá là giặc cỏ tàn đảng, nhưng trước mắt này chi binh mã, có thể nói là trước mắt toàn bộ Hán triều trung, dũng mãnh nhất thiện chiến một chi cường quân, đối mặt như vậy bộ đội, một cái làm không hảo chính là thân chết bại vong chi cục.

Thật vất vả trọng sinh một lần, lại thật vất vả được đến như vậy một khối tuổi trẻ thân thể, Đào Thương nhất lý giải sinh mệnh giá trị là cỡ nào quý giá, hắn không muốn chết, muốn sống…… Sống đến một trăm, hai trăm, 300, 400…… Sau đó trời cao tốt nhất lại cho hắn 500 năm.

“Mở cửa thành!” Đào Thương hạ lệnh nói: “Không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được phát một mũi tên, người vi phạm lập trảm! Mặt khác, chuẩn bị tiệc rượu mang lên đầu tường.”

Hứa Chử nghe xong Đào Thương câu đầu tiên lời nói, cho rằng hắn muốn suất binh xuất kích, nhưng nghe đệ nhị câu nói, liền có điểm ngốc.

Mở cửa thành, nhiều ít có thể lý giải…… Chuẩn bị tiệc rượu là chuyện như thế nào? Cùng Hoa Hùng ăn cơm dã ngoại sao?

Hứa Chử vừa muốn mở miệng, Đào Thương lại là vội vàng nói: “Trước đừng nói như vậy nhiều, một hồi ta lại cùng ngươi giải thích…… Nghe ta, mở cửa thành, chuẩn bị yến hội, lệnh binh mã ở Ủng thành nội bài khai trận thế, trận địa sẵn sàng đón quân địch.”

Mi Phương tuy rằng cũng khó hiểu Đào Thương ý tứ, nhưng theo cùng Đào Thương ở chung càng lâu, không biết vì sao, Mi Phương trong lòng đối Đào Thương liền càng là tin cậy.

Không biết từ khi nào bắt đầu, Mi Phương đối Đào Thương nhanh trí sinh ra thật sâu khát khao, hơn nữa là cái loại này có thể vô điều kiện, mù quáng khát khao.

Đây là một loại thực bình thường hiện tượng, không đầu óc sùng bái có đầu óc, là một loại xã hội phát triển tất nhiên quy luật.

……

Dương người thành Tây Môn ở Tây Lương quân trước mặt chậm rãi mở ra, u u k a n s h u Hoa Hùng thấy cửa thành mở ra, không khỏi kinh, ngay sau đó sắc mặt một chỉnh, nói: “Tạm hoãn công thành, lệnh kỵ binh khi trước.”

Tây Lương quân lại vội vàng lại lần nữa làm ra điều hành.

Nhưng là trong thành cũng không có giống Hoa Hùng tưởng tượng như vậy, lao ra binh mã bài binh bố trận cùng bên ta giằng co, đối phương trên thành lâu như cũ là một mảnh túc sát yên lặng, trống trải cửa thành trung, cũng không có lòe ra một binh một tốt.

“Đô đốc, ngài xem bên kia!”

Thành lâu phía trên, nhưng thấy Từ Châu binh tướng triển khai bàn, một cái lại một cái mạo chưng chưng nhiệt khí thực đỉnh bị bưng lên đầu tường, một đại ung rượu ngon cũng là theo thực đỉnh lúc sau bị nâng đi lên, Đào Thương ngồi ở bàn trước, kẹp đỉnh trung nóng hôi hổi thức ăn, ở thành thượng dưới thành, hai quân chúng mục nhìn trừng bên trong…… Một bên uống rượu, một bên đi ăn cơm.

Dương người thành quách nơi xa Bình Nguyên thượng, Tây Lương quân sĩ binh nhóm đôi mắt đều trừng lớn.

Tiểu tử này, chỉ lo dùng bữa…… Chính là không phải có điểm quá không lấy chúng ta đương đồ ăn?

Hoa Hùng ngồi trên lưng ngựa, có điểm không thể tin được mà nhìn trên thành lâu tình hình, trong lòng thấp thỏm mạc danh.

“Này…… Này tình huống như thế nào?” Hoa Hùng giơ lên trong tay chiến đao, xa xa mà chỉ vào trên thành lâu an tọa ăn cơm Đào

Thương, cả giận nói: “Cái kia ở hai quân trước trận ăn cơm chính là nhà ai nhãi ranh?”

Lý Túc híp mắt nhìn sau một lúc lâu, chậm rãi ngôn nói: “Người mặc bạch y, không mặc giáp trụ, tuổi còn trẻ…… Hẳn là chính là hắn, thế Đào Khiêm kia lão bất tử tới phụ thuộc phản nghịch Đào gia trưởng tử, giống như gọi là gì, cái gì Đào Thương…… Hoặc là kêu đào thượng?”

Hoa Hùng khóe miệng một phiết, phát ra “Tấm tắc” tiếng động: “Bổn đốc mặc kệ hắn đào thượng vẫn là đào hạ, dám ở bổn đốc trước mặt lâm trận tạo cơm, này nhãi ranh vẫn là cái thứ nhất! Hôm nay nếu không đem hắn sinh nuốt sống quát, thật sự là khó tiêu bổn đốc trong lòng chi hận!!”

------oOo------

Chương 38: công thành chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương ở đầu tường thượng một bên uống rượu, một bên gắt gao mà nhìn chằm chằm nơi xa Hoa Hùng quân đội, trên trán ở bất tri bất giác trung bịt kín một tầng rậm rạp mồ hôi.

Nói lương tâm lời nói, hiện tại cố thủ thành trì, cùng Hoa Hùng ngạnh kháng, y theo Tào Tháo an bài bố trí, này trượng thật cũng không phải không thể đánh.

Chỉ là một khi tây thành khai chiến, chính mình dưới trướng Từ Châu quân liền sẽ trước tiên cùng Hoa Hùng cứng đối cứng cắn thượng…… Chờ đến Tào Tháo cùng Lưu Bị suất quân từ mặt khác hai môn đuổi tới chi viện phía trước, thừa nhận Hoa Hùng nhất mãnh liệt công kích không thể nghi ngờ là chính mình dưới trướng binh lính.

Mà không thể nghi ngờ, này chiến sau khi chấm dứt, vô luận thắng bại, tổn thất lớn nhất cũng là chính mình.

Đào Thương cũng là người, hắn cũng có thuộc về chính hắn tư tâm —— sống chết mặc bây, không biết xấu hổ trốn trượng đánh sự hắn làm không được, nhưng rơi đầu chảy máu, tình nguyện đổ máu hy sinh phụng hiến thành toàn người khác công tích sự, thực xin lỗi…… Ai ái làm ai làm đi!

Đào Thương giờ phút này không trông cậy vào Hoa Hùng có thể lui binh, bất quá bằng vào này không thành phương pháp làm Hoa Hùng lòng có nghi ngờ…… Chỉ cần có thể hắn nghi ngờ một hồi hơi hoãn công thành, chờ đến Tào Tháo cùng Lưu Bị chi viện vừa đến, Từ Châu quân liền không cần một mình ngạnh kháng Hoa Hùng quân công kích.

Đương nhiên, Đào Thương dám ra này sách, cũng không phải hắn tùy tiện suy nghĩ vớ vẩn loạn suy nghĩ —— rốt cuộc trong lịch sử từng có vết xe đổ.

Đồng dạng là chư hầu thảo phạt Đổng Trác thời kỳ, nguyên bản trong lịch sử, Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên cũng là ở liền dùng này nhất chiêu không thành phương pháp dọa lui quá Đổng Trác quân.

Đương nhiên cái gọi là không thành chi kế, cũng không phải chỉ hoàn toàn cấp đối phương bày ra ra một tòa không có người thành trì, mà là biểu hiện ra bên ta đối mặt thế đại quân địch cũng không bất luận cái gì hoảng loạn chi sắc, tiến thối đúng phương pháp, hãy còn tựa tự nhiên.

Mà không có người thành không gọi không thành, kêu quỷ thành.

Bất quá trong lịch sử Tôn Kiên đối Đổng Trác quân sử dụng chiêu này thời điểm, là bởi vì hắn thanh danh quá vang dội, không khỏi địch quân không cố kỵ, không lùi binh……

Đổi thành Đào Thương, Đào Thương tự hỏi cũng không có Tôn Kiên như vậy cường thế dụng binh thủ đoạn, cũng không có ‘ Giang Đông mãnh hổ ’ này bốn chữ hiển hách uy danh, làm Hoa Hùng lui binh không khỏi có chút quá xả…… Nhưng chỉ cần hắn có thể thoáng do dự một hồi, cấp tào, Lưu chi viện chính mình thời gian…… Ở Đào Thương xem ra, đó là vậy là đủ rồi.

……

Tây Lương quân trước trận.

Hoa Hùng quả nhiên là có chút do dự.

Đánh nhiều năm như vậy trượng, Hoa Hùng vũ dũng quả cảm, lấy cương mãnh uy chấn tây châu nơi, đối mặt Đào Thương loại này lời trẻ con trẻ con, Hoa Hùng tự nhiên không cần xúc hắn!

Liền tính là Đào Thương ở trong thành thật sự có mai phục, Hoa Hùng cũng không sợ, Từ Châu quân thanh danh ở kia bãi……

Đào Khiêm một giới lão hủ, ở Hoa Hùng trong mắt chính là cái chó má, đến nỗi con của hắn đào tốt nhất đào hạ hạ, liền chó má đều không bằng.

Nhưng Lý Túc vừa mới từng ngôn: Từ Vinh bên kia truyền quay lại tin tức trung nói, vẫn luôn không có gặp phải Tôn Kiên bộ đội, điểm này khiến cho Hoa Hùng có điểm thấp thỏm.

Tôn Kiên giỏi về dụng binh, ở Hoa Hùng biết nói người trung, ít nhất có thể bài tiến trước năm…… Hắn nên không phải là giả ý thả ra chính mình đi đánh với Từ Vinh tin tức, kỳ thật chính mình lại nửa đường quay đầu trở về, cùng dương người bên trong thành quân coi giữ giáp công chính mình đi?

Như vậy tưởng tượng, liền không khỏi Hoa Hùng không nghiêm túc suy xét.

Thấy Hoa Hùng do dự không chừng, Lý Túc tiến lên ngôn nói: “Đô đốc như thế nào không hạ lệnh công thành?”

Hoa Hùng lắc lắc đầu, nói: “Bên trong thành nhưng thật ra không có gì…… Vấn đề là ngoài thành……!”

Lý Túc ha ha cười, nói: “Đô đốc cũng quá cẩn thận, lượng kia Đào gia tiểu tử, lời trẻ con hạng người, gì đủ nói thay? Dù có mưu kế, lại có thể nhấc lên bao lớn sóng gió?”

Hoa Hùng nghe vậy hừ một tiếng: “Ta sao lại sợ họ Đào? Chỉ là trong thành thượng có tào a man kia tặc tử! Người này lúc trước độc thân ám sát tướng quốc, lòng mang giảo quyệt, lòng dạ sâu đậm, hơn nữa Tôn Kiên thượng vô tung tích, có này hai người ở, hơn nữa kia lời trẻ con trẻ con như vậy bình tĩnh…… Không khỏi bổn đốc không đề phòng.”

Lý Túc nghe xong sửng sốt, cũng có chút do dự.

Nếu là nói Hoa Hùng là dựa vào dũng liệt cùng với chiến công lên làm đô đốc, kia Lý Túc cái này kỵ đô úy thuần túy chính là dựa vào may mắn được đến, luận múa mép khua môi, hắn một cái đỉnh tám, nhưng nếu là luận đánh giặc, hắn ở Hoa Hùng trước mặt chính là không có bất luận cái gì lời nói quyền.

“Kia y đô đốc chi ý, chúng ta như vậy lui binh không công thành? Nếu là như thế, này tiến quân nhuệ khí, đã có thể không có.”

Hoa Hùng lắc đầu: “Không công thành, kia tự nhiên là không thể! Bất quá, bổn đốc muốn tại đây chờ một chút, Tôn Kiên binh mã nếu ở phụ cận, tất nhiên cùng kia Đào gia tiểu tử ước định canh giờ…… Không bao lâu nếu là Tôn Kiên không xuất hiện, tắc bổn đốc không có nỗi lo về sau, thẳng sát nhập thành, tàn sát sạch sẽ bên trong thành quân dân, chó gà không tha! Nếu là Tôn Kiên binh mã ra tới, kia bổn đốc liền trước chiến Tôn Kiên, sau đó công thành đó là!”

Lý Túc giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Đô đốc thần toán, thế sở không kịp cũng……”

Hoa Hùng cười dữ tợn gật đầu, nói: “Đãi chờ một lát nhất thời nửa khắc, nếu là phụ cận xác vô Tôn Kiên tiếp ứng, xem bổn đốc đem kia ăn cơm tiểu tử đầu ninh xuống dưới rót rượu!”

……

Hoa Hùng cùng Lý Túc cho rằng chính mình nghiên cứu minh bạch thấu triệt, lại không có suy nghĩ đến, giờ này khắc này, bên trong thành phụ trách thủ vệ cái khác cửa thành tào Lưu hai lộ quân, trước sau đã chạy tới Tây Môn trợ trận.

Tào Tháo cùng Lưu Bị phân biệt đuổi kịp Ủng thành đầu tường, lại thấy bên trong thành hành quân lặng lẽ, giáp qua tàng nghỉ, cửa thành mở rộng ra không thấy binh tướng, mà Đào Thương lại là ở đầu tường dựng trường án, án thượng bày biện thực đỉnh, một tay chấp trường đũa, một tay nâng chén…… Một bên ăn, một bên lả tả đổ mồ hôi lạnh.

Này cơm ăn cũng rất bị tội.

Tào Tháo đôi mắt nhíu lại, nhìn Đào Thương bóng dáng một hồi, sau đó lại ngửa đầu nhìn xem cửa thành ngoại nơi xa tạm thời còn không có tiến công Hoa Hùng quân đội, bừng tỉnh mà ngộ, âm thầm gật gật đầu.

Lưu Bị thần sắc bất biến, nhìn Đào Thương bóng dáng hai tròng mắt tỏa ánh sáng, làm như rất là cảm khái Đào Thương lâm trận tạo cơm tiêu sái phong tư, hơi có cực kỳ hâm mộ chi sắc.

Hai người đi lên trước tới, Tào Tháo duỗi tay một phách Đào Thương bả vai, lại đem Đào Thương chén rượu sợ tới mức thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

“Ai?” Đào Thương vội vàng quay đầu lại.

Nhìn đến lại là tào Lưu hai người, ngay sau đó yên lòng, tiếp theo vừa thấy Tào Tháo dừng ở chính mình trên vai tay, nói: “Mạnh Đức huynh, ngươi dọa hư ta…… Thiếu chút nữa cơn sốc.”

“Cơn sốc? Ý gì cũng?” Tào Tháo không khỏi tò mò.

“Cùng chết cũng không sai biệt lắm!” Đào Thương lẩm bẩm nói: “Các ngươi cũng không biết, ta ở chỗ này độ khi như năm, liền sợ các ngươi hai đuổi không đến……”

Lưu Bị an ủi Đào Thương nói: “Đào công tử hà tất lo lắng, ta hai người này không phải tới rồi.”

Đào Thương nhìn phía nơi xa, ngạc nhiên nói:” Hoa Hùng thằng nhãi này không đi tầm thường lộ, gần cửa bắc không đánh, cư nhiên cố ý đường vòng tới công Tây Môn…… Các ngươi nói hắn có phải hay không lạc đường?”

Tào Tháo nghe vậy không nhịn được mà bật cười: “Cái này…… Giống như không quá khả năng.”

Lưu Bị tán thưởng nói: “Đào công tử ở vạn quân phía trước, cười nếu vẫn như cũ, không kinh không hoảng hốt, thẳng như Thái Sơn sập trước mặt mà bất biến sắc, thật sự là làm người kính nể.”

Đào Thương khiêm tốn mà xua xua tay: “Huyền Đức huynh chê cười, kỳ thật lòng ta thực khẩn trương, chỉ có thể dựa ăn cơm áp áp kinh.”

Tào Tháo thật mạnh nhéo Đào Thương bả vai, nói: “Đào lão đệ cần gì quá khiêm tốn, chiêu này hư hư thật thật, lệnh đối phương cử kỳ không chừng, kéo dài công thành thời gian! Tào mỗ hôm nay xem như theo ngươi học một tay…… Ngươi thả yên tâm, hiện tại này trong thành việc, đều có tào mỗ chủ trì!”

Dứt lời, đó là sải bước đi đến đầu tường, thét ra lệnh lính liên lạc lấy quá lệnh kỳ, ngạnh đầu tường thượng kình phong, lãnh lệ nhìn chăm chú vào nơi xa Tây Lương quân đội.

Thẳng đến lúc này, Đào Thương làm như mới ở Tào Tháo trên người xem đánh một ít đời sau sở thịnh truyền vị kia uy chấn thiên hạ Ngụy Võ Đế hình thức ban đầu…… Thấp bé thân hình giờ phút này có vẻ phá lệ vĩ ngạn, lệnh kỳ nơi tay, ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như chỉ điểm giang sơn, không có một chút chút nào khiếp đảm cùng làm ra vẻ, hết thảy đều có vẻ như vậy xuôi gió xuôi nước, tự nhiên biểu lộ.

Đào Thương hiện tại trong lòng thầm than nói…… Đây mới là Tào Tháo!

Mà Tây Lương trong quân, Hoa Hùng cũng làm như nhìn ra không đúng, hắn tuy rằng cách khoảng cách khá xa, nhưng dương người thành Ủng thành đầu tường đại khái, vẫn là có thể mơ hồ thấy rõ.

Nhưng thấy vậy khi nhìn đến đầu tường phía trên, không hề là cái kia uống rượu dùng bữa, trấn định tự nhiên bạch y thiếu niên, mà là biến thành một cái thân khoác trọng giáp, ngẩng đầu ưỡn ngực chấp kỳ tướng quân, tuy rằng chỉ là cái đại khái hình dáng, nhưng Hoa Hùng cũng nhận ra đối phương thân phận.

Tào Tháo năm trước ở Lạc Dương nhậm chức thời điểm, uốn gối với Đổng Trác trướng hạ, cùng Hoa Hùng cũng là thường xuyên gặp mặt, cho nên giờ này khắc này, Hoa Hùng liếc mắt một cái liền đem Tào Tháo cấp nhận ra tới!

Mắt thấy Tây Môn thủ tướng từ tạo cơm thiếu niên đào tốt nhất biến thành trung niên tặc tử Tào Mạnh Đức, Hoa Hùng tuy rằng không rõ nội tình, nhưng nhiều ít cũng có thể cảm giác được chính mình đã chịu đối phương mê hoặc —— không khỏi giận tím mặt!

Vốn dĩ Tào Tháo bởi vì ám sát Đổng Trác một chuyện, Tây Lương chư tướng liền đã đem này coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, đặc biệt là này lão tiểu tử ám sát không thành công sau cư nhiên còn ở Lạc Dương chư tướng mí mắt phía dưới chạy? Quả thực chính là vô cùng nhục nhã.

“Lính liên lạc ở đâu?” Hoa Hùng cao giọng hô quát.

“Ở!”

“Công kiên quân ở phía trước, hướng xe thang mây thứ chi, cấp bổn đốc quét sạch trong thành nghịch tặc!”

“Nặc!”

“Thịch thịch thịch thịch!”

Theo dày nặng thâm trầm tiếng trống, Hoa Hùng quân trước bộ tiên phong quân bắt đầu hướng dương người thành triển khai kịch liệt tiến công, mà Hoa Hùng còn lại là tọa trấn trung quân, hai tròng mắt bốc hỏa gắt gao nhìn chằm chằm trên thành lâu Tào Tháo.

Tào Tháo sắc mặt chút nào không thấy hoảng loạn, trầm ổn ứng đối, chỉ là một bên múa may lệnh kỳ, một bên phân phó tả hữu lính liên lạc an bài cung nỏ binh, lỗi mộc sĩ tộc, giáp sắt quân, tấm chắn binh, cùng với tiếp ứng binh điều hành cùng phân phối.

Đào Thương còn lại là tránh ở một bên, cẩn thận nghe, học, quan sát đến.

Thực tiễn là tốt nhất lão sư, đọc vạn quyển sách không bằng hành ngàn dặm đường, Đông Hán mạt Thiên tự hào đệ nhất kiêu hùng ở chỗ này tự thể nghiệm tự mình cấp Đào Thương đi học, như thế nào có thể không hảo hảo học.

“Hứa Chử.” Đào Thương quay đầu đối với Hứa Chử kêu một tiếng.

“Ở!”

“Từ Châu quân cái khác các bộ từ Mi Phương thống lĩnh, nghe theo tào tham mưu thống nhất chỉ huy, ngươi chỉ lo dẫn dắt hổ vệ quân tướng sĩ, hảo hảo cho ta đánh trận này, không cầu công lao lớn nhỏ, chỉ cần rèn luyện này chi cường quân…… Mạnh Đức huynh là cái sẽ dụng binh, có hắn tại đây tọa trấn, không có việc gì! Ngươi phải hảo hảo mà chỉ huy hổ vệ quân là được!”

“Nặc!” Hứa Chử cũng không phải thiện tra, vừa mới hắn đứng ở Đào Thương sau lưng, nghe được Tào Tháo các loại mệnh lệnh, thật sâu cảm thấy cái này hắc chú lùn dụng binh bất đồng giống nhau, giờ phút này nghe xong Đào Thương phân phó, càng thêm tin tưởng không thể nghi ngờ.

……

“Cổ xuý kèn!”

“Ô ô ô!”

Theo Tây Lương quân trước bộ đã càng ly càng gần, một trận phảng phất so với phía trước Hoa Hùng yêu cầu trước quân tiến công giác thanh càng thêm vang dội giác thanh ở trong thành vang lên, mà này thanh một vang, Ủng thành trong vòng bốn phía cái khác kèn tiếng động còn lại là tùy theo phụ họa, trong lúc nhất thời giác thanh phảng phất có thể truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Một vòng lại một vòng mưa tên cùng với Tào Tháo quân lệnh, như mây đen giăng đầy từ đầu tường thượng bắn thẳng đến xuống dưới, bọn họ mục tiêu không phải những cái đó khuân vác công thành xe quân sĩ, mà là những cái đó ăn mặc đơn sơ, lại anh dũng vô địch, khiêng thang mây bôn thành lâu chạy công kiên quân tốt.

Công kiên quân nói thật dễ nghe điểm là cảm tử đội, nói không dễ nghe chính là pháo hôi.

Một vòng một vòng mưa tên áp chế này đó công kiên binh lính, đưa bọn họ bắn đảo, làm cho bọn họ nằm xuống, đưa bọn họ đưa vào tử vong vực sâu.

Tào Tháo cách làm là ổn thỏa nhất chiến pháp, ở cự ly xa dưới tình huống, trước hết nghĩ biện pháp lớn nhất trình độ tiêu diệt rớt đối phương sinh lực.

Đào Thương xem da đầu tê dại, tuy rằng trải qua mây bay một trận chiến, hắn đã trực tiếp chú ý tới rồi chiến tranh tàn khốc cùng tử vong.

Nhưng lần thứ hai thượng chiến trường, quy mô rõ ràng muốn so lần trước lớn rất nhiều, huyết tinh trình độ cũng xa so với kia một lần muốn đáng sợ nhiều.

Thế nhân đều nói kiêu hùng tâm tàn nhẫn, chính là đương một người mỗi ngày đối mặt loại này huyết tinh trường hợp, mỗi ngày nhìn loại này sinh mệnh trôi đi cùng tử vong, lại như thế nào sẽ không thay đổi ý chí sắt đá?

Dương người tường thành phía trên, tào, đào, Lưu tam gia binh lính tuy tất cả đều nghe theo Tào Tháo chỉ huy, mà Hứa Chử sở suất lĩnh hổ vệ quân, bất quá là chiến trường quân yểm trợ, lại đánh Đào Thương hộ vệ đội danh hào, cho nên Tào Tháo cũng không tiện trực tiếp điều động.

Nhưng là Hứa Chử lại chủ động đem này đó binh lính, đặt ở đầu tường trước nhất tuyến, cùng Tào Tháo dưới trướng tộc đệ Tào

Nhân sở suất lĩnh hộ thành quân cùng tồn tại mà thủ.

Không tồi, phụ trách đốc xúc thủ thành sĩ tốt chiến tướng, đúng là Tào Nhân!

Mắt thấy đối phương binh mã càng ngày càng tới gần thành trì, đương đệ nhất giá thang mây tạo ở dương người thành thượng thời điểm, Tào Nhân khóe miệng lộ ra một tia tàn nhẫn tươi cười, nói là tươi cười, không bằng nói là bĩu môi hảo.

“Đến đây đi! Đều đến đây đi! Nên ta!”

------oOo------

Chương 39: lui Hoa Hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Chử sở suất lĩnh hổ vệ quân, lúc này liền cùng Tào Nhân sở suất lĩnh Tào thị thủ thành quân lâm liệt cùng tồn tại.

Tào Nhân số tuổi không lớn, nhìn so Tào Tháo còn muốn tiểu một ít, 30 xuất đầu bộ dáng, nhưng cảm giác thượng lại so với Tào Tháo nhiều một phần kiên nghị, thiếu vài phần thong dong……

Nhìn Tào Nhân phía sau một loạt banh thẳng tắp, tùy thời chờ đợi mệnh lệnh sĩ tốt, các trên mặt nhìn không ra bất luận cái gì khẩn trương cùng sợ hãi, có bất quá là lạnh lùng cùng không minh……

Hứa Chử tâm không khỏi nhảy dựng, ám đạo nhìn binh đoạn soái, cái này Tào Nhân cũng không phải cái đơn giản nhân vật…… Nhìn không ra tới, Tào Tháo dưới trướng người tài ba cư nhiên như vậy nhiều.

Lại cũng khó trách, đời sau bình phán Tào thị Hạ Hầu thị tông tộc tướng lãnh ở tào trong quân tác dụng, Hạ Hầu Đôn là trụ đá giữa dòng, liên tiếp vì Tào Tháo dàn xếp phía sau; Hạ Hầu Uyên là tiên phong đi đầu, bước đi mạnh mẽ uy vũ quan hữu; Tào Thuần tinh với luyện binh, thao luyện hổ báo; tào thật là anh tài mưu soái, ung lạnh kháng Thục.

Nhưng nếu luận có thể kiên có thể nhẫn, tinh giỏi về thủ giả, tất Tào Nhân là cũng.

Mắt thấy thang mây đã tất cả đều đáp thượng đầu tường, Tào Nhân lãnh nhướng mày, quay đầu nhìn về phía Hứa Chử nói: “Hứa tướng quân, thỉnh trợ mỗ giúp một tay.”

Hứa Chử khờ thanh hàm khí lặng lẽ nói: “Này ngươi yên tâm, tới chính là muốn đánh! Nguyện quên mình phục vụ lực!”

Tào Nhân nói: “Hảo, ta binh mã, chỉ lo lỗi mộc đẩy thạch, chặn đối phương thượng thành, nhưng nếu có lọt lưới leo lên thượng đầu tường giả, thỉnh Hứa tướng quân cùng dưới trướng dũng sĩ, sát chi!”

Cận chiến vật lộn, ở giữa Hứa Chử lòng kẻ dưới này, nếu là hai quân đối chọi, Hứa Chử điểm này binh căn bản là không đủ Tây Lương quân tắc kẽ răng, nhưng đối phương phàn thành, đại bộ phận binh lính tất nhiên sẽ bị Tào Nhân ở đầu tường rửa sạch lọc một lần, có thể bò lên tới dù sao cũng là số ít…… Kể từ đó, cùng Tây Lương quân ngạnh hám áp lực liền sẽ không như vậy đại, chính nhưng làm hổ vệ quân ở huyết đua trung trưởng thành!

“Đầu tường phía trên, nếu có Hoa Hùng quân một cái người sống, thỉnh trảm mỗ đầu!” Hứa Chử cao giọng hứa hẹn.

Nghe xong lời này, Tào Nhân bất giác rất là tán thưởng, cẩn thận mà nhìn Hứa Chử vài lần, trong lòng không khỏi ám đạo “Này hán tử, nhưng thật ra cái tâm huyết người trong, khí thế như long như hổ, chính là nói lời nói có điểm ngu dại chân chất…… Hắn là Đào Thương dưới trướng người, ta nào có cái gì tư cách tới trảm hắn?”

Liền ở ngay lúc này, Đổng Trác quân trước bộ tiên phong công kiên quân đã bắt đầu phàn thành, Tào Nhân dời đi lực chú ý, đem kiếm vung lên, đối với đầu tường thượng tào quân hô: “Ném mộc! Tạp thạch! Đẩy thang!”

“Sát ~~ sát ~~~ sát ~~~!”

Theo hướng quá viễn trình binh khí Tây Lương quân bắt đầu phàn thành, thành quách phía trên cũng là sáng lập đệ nhị chiến trường, liên hợp quân cùng Đổng Trác quân chính diện giao phong, một phương dục muốn thượng thành, một phương liều mạng ngăn trở.

Đây là một hồi so với vừa mới mưa tên xung phong liều chết càng thảm thiết chiến đấu, thật lớn hòn đá cùng mộc lũy, đem leo lên đầu tường binh lính tạp óc vỡ toang, hiến máu vẩy ra, đặc biệt là từ trên thành lâu ngã xuống đi binh lính ở trong lúc nhất thời nửa khắc còn

không có hoàn toàn tử vong, chỉ là mất đi hành động năng lực, liều mạng khóc đau kêu to, kia ai động thanh âm làm người nghe can đảm kịch nứt.

Không cần thiết nhiều một hồi, dương người thành đầu tường thượng, liền phảng phất bị dùng màu đỏ sơn đồ nhiễm một lần dường như, trên tường thành tí tách tí tách bị máu tươi nhiễm cực hồng, trên tường thành còn có rơi xuống người không dám trảo xả mà lưu lại năm ngón tay máu tươi cùng móng tay, phảng phất một bộ đỏ tươi quỷ họa, ở kể ra cái gì.

Đào Thương khóe mắt lơ đãng mà qua lại nhảy lên, trong lòng phảng phất bị ninh vài cái vòng giống nhau, cảm giác ngực trung bị đè nén khó chịu…… Từng điều tươi sống sinh mệnh ở trước mắt trôi đi, thân là một cái đời sau xuyên qua trở về hiện đại người, trong lòng lại có nói không nên lời khó chịu, bất đắc dĩ, buồn bực……

Này một cái xa so đời sau muốn tới tàn nhẫn, tới khủng bố thế giới.

Liền ở ngay lúc này, một người lính liên lạc tiện thể nhắn trở về chủ thành —— Ủng thành ngoại sườn, mặt đông có Tào Nhân phối hợp Hứa Chử, thủ chính là thiên y vô phùng, mà phía tây Tào Hồng cùng Mi Phương, lại có chút kiên trì không được, đặc biệt là Mi Phương một quân, đối mặt như thế đại trường hợp, an bài điều hành hơi có chút lộn xộn.

Đào Thương nghe xong, da mặt có điểm đỏ lên…… Mi Phương không phải tướng tài điểm này hắn biết được, tại đây loại đại chiến là lúc cùng Tào Tháo dưới trướng Tào Nhân cùng Hạ Hầu Đôn chờ kéo ra chênh lệch, cũng ở tình lý bên trong……

Tào Tháo sớm có chuẩn bị, quay đầu đối Lưu Bị nói: “Còn thỉnh Huyền Đức lãnh binh đi cứu!”

Lưu Bị chắp tay, không nói một lời, xoay người lãnh người tức đi, chút nào không ướt át bẩn thỉu, ngày thường ôn hòa giờ phút này đã là không còn sót lại chút gì…… Tẫn hiện kiêu hùng phong tư.

Tào Tháo nhìn Lưu Bị bóng dáng gật gật đầu, quay đầu lại đối Đào Thương nói: “Đào huynh đệ nhưng có không khoẻ?”

Đào Thương sắc mặt ít có ngưng trọng, lắc lắc đầu.

Tào Tháo cổ vũ nói: “Hảo tiểu tử! Lần đầu tiên thấy này trận thế đi, thực không tồi!”

“Mạnh Đức huynh, tại hạ vừa mới xem ngươi chỉ huy chư quân điều hành, có mấy chỗ không rõ địa phương, làm phiền chỉ điểm.”

Tào Tháo nghe vậy sá nhiên mà nhìn Đào Thương, pha là kinh ngạc…… Bực này trường hợp, tiểu tử này bất quá năm vừa mới mười mấy tuổi tuổi tác chưa từng gặp qua! Vừa mới xem hắn sắc mặt trắng bệch, hẳn là vẫn là pha không thích ứng…… Nhưng nào từng nghĩ đến lại còn có tâm xem ta dụng binh điều hành, xem ra Đào Khiêm lão hủ khác sự làm giống nhau, sinh nhi tử nhưng thật ra có vài phần năng lực…… Có cơ hội đến hướng lão nhân kia thỉnh giáo thỉnh giáo.

Tào Tháo không hổ là người trung hào kiệt, chỉ huy binh mã đồng thời, lại tiếp tục bớt thời giờ nhất nhất giải đáp Đào Thương vấn đề, bất quá Đào Thương vấn đề có rất nhiều cũng làm hắn sá nhiên mạc danh…… Rốt cuộc đời sau người tư duy logic cùng thời đại này người, nhiều ít có chút khác biệt cùng sự khác nhau.

Đào Thương tư duy logic cùng thời đại này người cực kỳ bất đồng, đưa ra vấn đề cũng quái…… Nhưng thực đánh trúng yếu hại, điểm này từ hôm nay bắt đầu, liền ở Tào Tháo trong lòng để lại cực kỳ khắc sâu ấn tượng.

……

……

Chiến trường mặt khác một bên, Hoa Hùng sắc mặt từ ngay từ đầu tự tin, biến thành sau lại phẫn nộ, giờ phút này còn lại là xanh mét nhan sắc.

Tuy rằng khởi nghĩa Khăn Vàng thời điểm, nghe nói qua Tào Tháo lấy kỵ đô úy thân phận tùy Hoàng Phủ Tung đại phá khăn vàng quân, nhưng Hoa Hùng lại không để bụng, rốt cuộc Hoàng Phủ Tung chính là đương thời danh tướng, đừng nói Tào Tháo, tùy tiện tìm mấy cái a miêu a cẩu đi theo Hoàng Phủ Tung đều có thể đánh thắng trận.

Nhưng là hôm nay, Hoa Hùng mới phát hiện căn bản không phải có chuyện như vậy…… Tào Tháo dụng binh khả năng, đích xác bất phàm.

Mắt thấy bên ta công kiên quân ở đối phương đầu tường bị tạp rơi rớt tan tác, mà may mắn leo lên đi lên Tây Lương dũng sĩ, lại bị Hứa Chử sở suất lĩnh Từ Châu hổ vệ quân ở đầu tường thượng huyết tẩy, có thể nói là thất bại thảm hại…… Hoa Hùng hàm răng khí đều phải cắn.

Liền ở ngay lúc này, không tưởng được sự tình đã xảy ra, chỉ thấy Từ Châu cửa thành đột nhiên mở ra, một chi kỵ binh lấy không tưởng được tốc độ bay nhanh chạy ra!

Này chi kỵ binh các giương cung cài tên, cầm trong tay kính nỏ, dưới háng loan đao, tốc độ cực nhanh, thẳng đến Hoa Hùng quân đã ngừng ở cửa thành trước hướng xe mà đi.

Hướng xe mới vừa chi khởi cái giá dục va chạm cửa thành, đột nhiên bị này trạng huống lộng cái trở tay không kịp, vây quanh ở hướng xe chung quanh Tây Lương quân một bên hoảng loạn.

Nhưng thấy kia chi kỵ binh cầm đầu chi đem, thân xuyên màu đen giáp trụ, dưới háng một con màu đen ô chuy mã, thân hình cao lớn, diện mạo cũng tuấn cũng mãnh, trong tay Trượng Bát Xà Mâu quét ngang dựng phách, nghiêng huy trước đột, tốc độ đã mau thả lực đạo hùng hồn, khí thế cực kỳ bàng bạc.

“Ngô nãi yến người Trương Dực Đức cũng!” Cùng với Trượng Bát Xà Mâu múa may, tới đem thân phận cũng là vang vọng dương người thành trước mọi người bên tai.

Trương Phi suất lĩnh kỵ binh là Tào Tháo cố ý an bài một chi kì binh, này chi kì binh thừa Hoa Hùng quân công kiên quân ở cửa thành trước dừng chân không nghe thấy là lúc, đột nhiên sát ra, khởi đến xuất kỳ bất ý hiệu quả, hơn nữa Trương Phi bản nhân dũng mãnh thiện chiến, đi theo hắn phía sau kỵ binh nhóm cũng là khí thế như hồng, giống như thu hoạch rơm rạ giống nhau ở thành trì hạ đấu đá lung tung tiến hành tàn sát.

Trương Phi này kì binh vừa ra, đại biểu cho Hoa Hùng công kiên hành động hoàn toàn thất bại.

Hoa Hùng mặt biến trắng bệch, môi hơi hơi có chút run run, đôi mắt thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm Trương Phi sở suất lĩnh quân đội, trên mặt bất tri bất giác bịt kín một tầng mồ hôi!

Hắn đảo không phải sợ Trương Phi, làm hắn tim đập nhanh kỳ thật lại là Trương Phi phía sau kỵ binh đội ngũ……

“Con ngựa trắng nghĩa từ!” Hoa Hùng đôi mắt trợn tròn: “Công Tôn Toản cũng tại đây một đường trong quân sao? Bổn đốc như thế nào không biết?!”

Ai đều biết, chư hầu liên quân trung, Tôn Kiên cùng Công Tôn Toản một nam một bắc, ẩn ẩn vị ở mười dư lộ chư hầu liên quân vương bài…… Nếu là Công Tôn Toản tại đây, lại có một cái không biết khi nào có thể hay không nhảy ra tới Tôn Kiên, không khỏi Hoa Hùng không tim đập nhanh ba phần.

Đương nhiên, Trương Phi sở suất kỵ binh chỉ là con ngựa trắng nghĩa từ một cái chi nhánh, là Công Tôn Toản cố ý mệnh Lưu Bị lãnh tới, hiệp trợ Tào Tháo cùng Đào Thương.

Chuyện tới hiện giờ, Hoa Hùng lại như thế nào kiêu ngạo, cũng không dám mạnh mẽ công thành, chư hầu liên quân thực lực cùng với Tào Tháo điều binh khiển tướng năng lực, làm hắn sắc nhọn sĩ khí đại đại bị nhục.

“Minh kim…… Thu binh!” Hoa Hùng không cam lòng giơ giơ lên tay: “Toàn quân lui về phía sau mười dặm dựng trại đóng quân.”

Theo Hoa Hùng quân một trận minh kim tiếng vang lên, Tây Lương quân công kiên quân tàn quân bắt đầu sau này lui bước, nói là công kiên quân, kỳ thật cũng căn bản không dư thừa hạ bao nhiêu người, đại bộ phận thi thể đều lưu tại dương người thành —— toàn bộ đại hán vương triều không lắm thu hút một tòa nho nhỏ thành trì dưới.

Đầu chiến báo cáo thắng lợi, tam quân ủng hộ! Khí thế chấn động phi thường!

Toàn bộ trên tường thành đều vang lên liên quân cao vút hò hét tiếng động. Bọn lính ở vứt lại vừa mới khẩn trương tinh thần tay nải lúc sau, bày ra ra chính là xưa nay chưa từng có hưng phấn cùng sĩ khí cao chót vót!

Hô to ăn mừng tiếng vang thiên hoàn toàn, tường thành dưới, Trương Phi giơ lên cao Trượng Bát Xà Mâu, suất lĩnh con ngựa trắng nghĩa từ lui tới chạy băng băng, tường thành phía trên, Hứa Chử cùng Tào Nhân cả người tắm máu ôm quyền vỗ tay cười to tương khánh, ngay cả Mi Phương cũng là một thân máu tươi cùng Lưu Bị về tới Đào Thương bên người, lộ ra một cái cùng bình thường so sánh với, cực kỳ bất đồng tự tin tươi cười.

Tào Tháo lôi kéo Đào Thương cùng Lưu Bị tay, cười ha ha, nói: “Huyền Đức, Đào huynh đệ, đi, tối nay đại khao tam quân! Chúng ta ba cái, tối nay nói cái gì cũng muốn không say không về!”

Tây Môn ở ngoài, nghe bên trong thành liên hợp quân hô to hoan xướng, Hoa Hùng chậm rãi quay đầu, ánh mắt lạnh băng nhìn nơi xa dương người thành liếc mắt một cái, khóe miệng gợi lên một cái âm lãnh tươi cười.

Vào lúc ban đêm, dương người bên trong thành, toàn quân chúc mừng, bốn phía chúc mừng, các cấp quan tướng vừa múa vừa hát, nhiệt liệt chúc mừng này trận đầu trượng đại thắng.

Đào Thương cùng Tào Tháo Lưu Bị ba người ở một khối uống rượu, nhưng thấy rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, Tào Tháo đánh một cái rượu lạc, cười nhìn về phía Lưu Bị cùng Đào Thương, hỏi: “Huyền Đức huynh, đào lão đệ, các ngươi có biết, hôm nay một trận chiến, Hoa Hùng tổn binh hao tướng lúc sau, hắn bước tiếp theo động tác sẽ là cái gì sao?”

Lưu Bị vừa muốn há mồm, nhưng làm như đột nhiên nghĩ tới cái gì, sờ sờ hàm dưới thượng râu, mỉm cười trầm mặc không nói.

Đào Thương xem ở trong mắt, thầm khen Lưu Bị quả nhiên không phải phàm nhân, hiểu được thu liễm mũi nhọn, rõ ràng đã biết đáp án, cố tình không vội mà xuất đầu, ngược lại là trầm ổn lấy đãi.

Tào Tháo đặt câu hỏi, hắn không nói, kia giữa sân chỉ có ba người, cũng chỉ có thể là chính mình nói.

“Thừa đêm lại công.” Đào Thương nhẹ nhàng mà mẫn khẩu rượu: “Hôm nay ban ngày, tam quân đắc thắng, hoan hô tiếng động truyền khắp cánh đồng bát ngát, Mạnh Đức huynh không đáng ngăn cản, ngược lại đại thêm an bài khánh công yến, nói vậy chính là vì kiên định Hoa Hùng thừa hôm qua đánh lén chi tâm đi?”

“Ha ha ha!” Tào Tháo vuốt râu cười ha ha: “Thiếu niên anh hùng, quả nhiên!”

Lưu Bị tán đồng nói: “Kể từ đó, nếu là có thể an bài chu đáo chặt chẽ, tối nay một trận chiến, có lẽ nhưng bắt sống Hoa Hùng!”

Tào Tháo nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Hoa Hùng tuy rằng bản tính cương liệt, nhưng rốt cuộc tòng quân nhiều năm, ta chờ liền tính nhưng dụ dỗ hắn công vào thành tới, nhưng hiểu binh cơ người, nhất định sẽ ở ngoài thành lưu lại tiếp ứng, tưởng lưu lại hắn, chỉ sợ không dễ.”

Lưu Bị nhẹ nhàng một khụ, xem xét Đào Thương liếc mắt một cái: “Mạnh Đức huynh đã quên, Hoa Hùng tới trước, Đào công tử từng gián ngôn, làm chúng ta ở ngoài thành trước an bài hai lộ chuẩn bị ở

sau, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là ánh mắt khá xa, phi bình thường có thể với tới……”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, quay đầu nhìn nhìn vẻ mặt thiện ý mà nhìn chính mình Lưu Bị, trong lòng có một loại nói không nên lời cảm giác nổi lên trong lòng.

Lưu Bị đối người vĩnh viễn đều là một bộ phúc hậu và vô hại bộ dáng, nhưng lơ đãng khi, lời trong lời ngoài lại luôn là giấu giếm càn khôn.

Đào Thương trên mặt như cũ vẫn duy trì kia phó cẩn thận khiêm cung hiểu lễ khiêm khiêm quân tử dạng, nói: “Huyền Đức công mâu tán, gián ngôn chính là ta, nhưng tiếp thu chính là các ngươi, chúng ta nhiều nhất cũng bất quá là cũng thế cũng thế mà thôi.”

Tào Tháo cười gật gật đầu, nói: “Nhị vị không cần quá khiêm tốn! Nếu như thao xem chi, chư hầu người trong, nếu luận trượng nghĩa hạng người, nãi ngươi ta ba người, phu anh hùng giả, cũng ngươi ta ba người cũng!”

------oOo------

Chương 40: phá Hoa Hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả nhiên không ra Tào Tháo, Lưu Bị cùng Đào Thương sở liệu, Hoa Hùng trở lại quân doanh sau, lập tức liền bắt đầu an bài nửa đêm đánh lén thành trì sự tình.

Hoa Hùng tùy Đổng Trác chinh chiến nhiều năm, tự nhiên là minh bạch kiêu binh tất bại, nhẹ với phòng bị đạo lý.

Ban ngày gian bên ta tấn công thành trì không có kết quả, toàn bộ dương người thành thượng đều là sơn hô hải khiếu hò hét chúc mừng, liên hợp quân ở sĩ khí đại chấn đồng thời cũng sinh ra thật sâu thất giới chi tâm.

Dựng trại đóng quân sau, Hoa Hùng lập tức phái người đi dương người thành âm thầm tìm hiểu tin tức.

Quả nhiên, thám mã hồi báo, dương người bên trong thành đêm nay bốn phía khánh công, toàn bộ huyện nội đều là đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, hoan hô ăn mừng tiếng động cách bầu trời đêm phảng phất đều có thể truyền tới mười dặm ngoại Hoa Hùng đại doanh.

Tin tức truyền quay lại lúc sau, Hoa Hùng trong lòng ám đạo “Quả nhiên không ra bổn đốc sở liệu, tào a man a tào a man, cùng bổn đốc so sánh với, ngươi về điểm này đạo hạnh vẫn là quá non, thả xem bổn đốc tối nay như thế nào báo thù! Tàn sát sạch sẽ ngươi mãn thành quân dân!”

Hoa Hùng tự cho là đắc kế, nhưng sự thật lại căn bản không phải như vậy hồi sự.

Thành trì trong vòng, Tào Tháo sớm đã là lệnh các lộ binh mã mai phục đã tất, Đào Thương cũng là tham dự trong đó, suất lĩnh dưới

trướng binh mã bố phòng ở dương người thành nam dân trạch quảng trường.

Tào Tháo tối nay ở thành trì thượng bố phóng binh lính rất ít, thả sớm đã ra lệnh, một khi có Tây Lương quân công thành, liền lập tức cảnh báo, sau đó lui lại, giả bộ hoảng loạn thất thố bộ dáng, Hoa Hùng quân ban ngày ở dương người ăn cái lỗ nặng, ban đêm thế công tất nhiên cực kỳ mãnh liệt, hắn nếu có thể thừa cái này khoảng cách dùng hướng xe tấn công cửa thành, không dùng được bao lâu thời gian liền sẽ phá cửa mà vào.

Dương người thành Ủng thành rất nhỏ, nếu chỉ là ở Ủng thành thiết hạ vòng vây, đợi không được trung quân Hoa Hùng vào thành phải lòi, cho nên Tào Tháo quyết định đem chủ chiến tràng thiết lập tại dương người thành chủ thành.

Tào Tháo ở Lạc Dương gặp qua Hoa Hùng mấy lần, biết rõ người này cực có Quan Tây tướng lãnh phong phạm, Quan Tây tướng lãnh một khi đắc thế, giống nhau đều là thẳng tiến không lùi! Bởi vậy Tào Tháo phân tích, Hoa Hùng một khi vào thành, tất nhiên được ăn cả ngã về không, suất binh thẳng lấy huyện nha phủ đệ, bắt liên minh quân nam lộ quân thủ lĩnh……

Cũng bởi vậy, Tào Tháo lập kế hoạch cùng Lưu Bị cộng đồng ở huyện nha chính diện cùng huyện nha hai bên đường phố mai phục trọng binh, cũng thiết hạ cạm bẫy, cường cung, ngạnh nỏ cùng bán mã tác, chỉ chờ gậy ông đập lưng ông, bắt sống Hoa Hùng này liêu.

Vì bảo hiểm khởi kiến, Đào Thương Từ Châu quân tắc bị an bài ở thành nam, một khi Hoa Hùng quân vào thành công kích huyện nha, Đào Thương liền tức khắc phái binh chiếm cứ bốn môn phòng thủ, ngăn lại này đường về, đoạn này yếu đạo, lệnh Hoa Hùng không chỗ nhưng trốn.

Đương nhiên, sự tình nếu là tiến triển tới rồi này một bước, tắc Hoa Hùng an bài ở ngoài thành binh mã nhất định sẽ tới rồi tiếp ứng…… Nhưng ở Hoa Hùng binh chí dương người thành phía trước, liên

hợp quân đã ở ngoài thành an bài Quan Vũ cùng Hạ Hầu Đôn hai lộ binh mã!

Bởi vậy đối phó ngoài thành tiếp ứng quân công tác, tự nhiên liền phải giao phó cấp này hai người.

Không thể không nói, chỉ là hôm nay ban ngày cùng ban đêm mai phục này hai trượng điều hành an bài, khiến cho Đào Thương dài quá không ít kiến thức, đối với dụng binh pháp môn rất có tâm đắc.

Đương nhiên, Đào Thương trong lòng đối với Tào Tháo cũng là gia tăng rồi vài phần bội phục cùng thưởng thức.

Lúc này, thình lình nghe Tây Môn phương hướng ẩn ẩn truyền đến kêu sát tiếng động, thả thanh âm càng ngày càng rõ ràng, không bao lâu liền có Từ Châu quân thám báo tới rồi, đối Đào Thương ngôn rằng Hoa Hùng quân đã đánh vào bên trong thành, trước bộ tiên phong quân từ Hoa Hùng tự mình suất lĩnh, thẳng lấy dương người huyện thành phủ nha mà đi.

“Tới thật mau nha!” Đào Thương bất động thanh sắc: “Ta cùng Hứa Chử lãnh hổ vệ quân phân một nửa nhân mã kiếp trụ Hoa Hùng đường về, Mi Phương ngươi lãnh Từ Châu quân ban đầu bản bộ, cùng các giáo úy chiếm trụ bốn môn, nếu là xem Quan Vũ cùng Hạ Hầu Đôn viện quân đánh tan Hoa Hùng ở ngoài thành tiếp ứng quân, liền nghênh bọn họ vào thành, cùng ngươi cùng bảo hộ thành quách, nếu là bọn họ không thắng, ngươi liền một mình nghiêm cẩn phòng thủ bốn môn, không cần kêu Hoa Hùng chạy mất.”

Lập tức Mi Phương cùng Đào Thương, Hứa Chử đám người phân công nhau hành sự, Đào Thương tĩnh đợi một đoạn thời gian, ước chừng Hoa Hùng quân đã không sai biệt lắm đánh tới huyện nha bên kia, liền lãnh Hứa Chử suất lĩnh binh mã cùng lao ra.

Hướng bên trong thành xa xa nhìn lại, giờ phút này dương người huyện huyện nha đã là lửa lớn tận trời…… Không cần thiết nhiều lời, này nhất định là Tây Lương quân kiệt tác!

Kịch liệt hét hò theo gió bay tới, hiển nhiên là bên kia huyết chiến đã bắt đầu rồi, hai so sánh, ngược lại là phía chính mình muốn an tĩnh nhiều, cũng thanh tịnh nhiều.

Đào Thương phân phó Hứa Chử nói: “Hoa Hùng quân mã vào thành, chủ lực bộ đội nhất định là tùy hắn đi công chiếm phủ nha, sau đó phân có một bộ phận sẽ đi chiếm cứ bốn môn, này đó tác phẩm vĩ đại binh lính đều giao cho Mi Phương xử lý…… Nhưng hẳn là còn sẽ có một bộ phận quân mã ở huyện nội vào nhà cướp của, khắp nơi cướp bóc bá tánh vật tư làm hại, đây đúng là chúng ta luyện binh cơ hội tốt, ngươi lập tức lấy hổ vệ quân là chủ, suất lĩnh dưới trướng binh mã, ở trong thành càn quét cướp bóc bá tánh Tây Lương quân, thứ nhất thực chiến luyện binh, thứ hai vì Từ Châu quân thắng được bá tánh danh tiếng khen ngợi!”

Hứa Chử sắc mặt không quá đẹp.

“Mỗi ngày nhặt có sẵn không nói, còn muốn thắng đến bá tánh danh tiếng, công tử ngươi có phải hay không có điểm quá không biết xấu hổ?”

Đào Thương bất mãn trừng mắt nhìn trừng hắn: “Ngươi biết cái gì…… Quân tử đều là như thế này làm việc, cho ngươi đi ngươi liền đi, nào như vậy nói nhảm nhiều.”

Hứa Chử lẩm bẩm lầm bầm, một bên lãnh binh đi một bên nói thầm: “Quân tử làm sao bây giờ sự mỗ gia là không biết…… Nhưng không nghe nói qua cái nào quân tử mắng chửi người gia ‘ biết cái gì ’”.

Hứa Chử lãnh hổ vệ quân cùng một bộ phận binh mã đi bên trong thành càn quét cướp bóc Tây Lương quân, Đào Thương còn lại là lãnh dư lại binh lính đi tới lui hướng Tây Môn trên đường, Hoa Hùng đại doanh liền ở Tây Môn ngoại mười dặm chỗ, nếu muốn phá vây, nơi này nhất định chính là hắn tốt nhất lui binh lộ tuyến, không dám nói 100%, nhưng Đào Thương cảm thấy, Hoa Hùng ít nhất có 90% tỷ lệ sẽ từ con đường này hướng ngoài thành phá vây.

Dựa theo trước đó thương lượng tốt bố trí, dưới trướng Từ Châu quân tất cả đều an bài tại đây điều chủ lộ hai sườn, bố trí cường cung ngạnh nỏ vướng cương ngựa chờ vật, Đào Thương còn lại là xoay người xuống ngựa, đứng ở trên đường cái, từ trong lòng rút ra kia phong Viên Thiệu phái người đưa tới giản độc, âm thầm cảm khái một lần nữa ôn tập.

“Đại công tử, ngươi xem vật gì? Như vậy nhập thần?”

Đào Thương quay đầu lại nhìn lại, nói chuyện chính là Từ Châu trong quân, một người gọi là Dương Triển giáo úy.

Tên này giáo úy cùng với Đào Thương bất hòa Ngô giáo úy nhưng không giống nhau, ngày thường phi thường biết làm việc, hơn nữa làm người nhạy bén, tại đây thứ tùy tranh rất nhiều quan tướng trung, phá lệ thu được Đào Thương cùng Mi Phương dìu dắt trọng dụng.

“Nhìn xem đi.” Đào Thương đem giản độc đưa cho Dương Triển, thổn thức không thôi: “Đây là minh chủ Viên Thiệu phái người đưa tới treo giải thưởng, lấy Hoa Hùng thủ cấp giả, thưởng lân ngón chân kim 500, lấy Từ Vinh thủ cấp giả, thưởng lân ngón chân kim 300…… Hiện giờ hoàng cam cam vàng, tùy thời sẽ từ này trên đường lớn hướng về phía chúng ta bay nhanh tới rồi, không khỏi ta không khẩn trương a.”

Dương Triển nghe vậy, hầu kết một lăn, cũng là tham lam mà nuốt nước bọt, nói: “Viên minh chủ quả nhiên là tài đại khí thô…… Thật lớn bút tích a, chính cái gọi là trọng thưởng dưới tất có dũng phu…… Liền hướng này 500 lân ngón chân kim, ta xem Hoa Hùng tối nay cũng là chết chắc rồi.”

Đào Thương ngửa mặt lên trời xem ngôi sao, cảm khái nói: “Liền xem chết ở trong tay ai……”

Dương Triển tâm tư linh hoạt, đã là nhiều ít cảm nhận được Đào Thương ý tứ, ngay sau đó nói: “Đại công tử yên tâm, vì này 500 lân ngón chân kim……”

Đào Thương quay đầu trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái,

Dương Triển vội vàng sửa lại khẩu phong: “A, không phải…… Là vì ta đại hán thiên hạ phồn vinh hưng thịnh…… Mạt tướng tối nay nhất định vì đại công tử quên mình phục vụ lực! Hoa Hùng nếu là không đi này nói chạy trốn liền thôi, hắn nếu là đi con đường này, mạt tướng tất nhiên thế đại công tử gỡ xuống hắn thủ cấp.”

Đào Thương tán thưởng gật gật đầu, cười nói: “Dương giáo úy quả nhiên là một mảnh lòng son dạ sắt, tối nay liền xem ngươi cùng Từ Châu các tướng sĩ anh dũng sát tặc! Các ngươi càng vất vả công lao càng lớn, ngày sau trở về Từ Châu, ta chắc chắn hướng phụ thân đúng sự thật bẩm báo, luận công hành thưởng, quyết không nuốt lời.”

Dương Triển cùng phía sau Từ Châu quân các tướng sĩ nghe xong lời này, thấy là giám quân Đào đại công tử tự mình hứa thưởng, nhất thời tiếng hoan hô sấm dậy sĩ khí đại chấn, mỗi người đều là vung tay hô to: “Đại công tử uy vũ! Đại công tử uy vũ!”

Chính khi nói chuyện, phía sau đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa vang, làm như có một con đội ngũ chính hướng về bên ta chạy băng băng mà đến.

Đào Thương tò mò mà quay đầu đi.

Chỉ thấy một chi binh mã đã đi vào bên ta sau trận, bên ta bọn lính sôi nổi né tránh hai bên vì này nhường đường.

Vào đầu một người, mặt như trọng táo, tam lũ râu dài, thân khoác lục bào, tay đề một thanh lưỡi đao hàn lóe, vọng chi phân lượng rất nặng Thanh Long Yển Nguyệt Đao…… Không phải Quan Vũ lại là người nào?

Đào Thương tâm không khỏi trầm xuống.

Như thế nào cảm giác được tay vịt…… Muốn phi đâu?

“Quan huynh như thế nào tới?” Đào Thương bài trừ vẻ tươi cười nói.

Quan Vũ lúc này thượng không có quan chức, cố Đào Thương lấy huynh xưng chi.

Quan Vũ giữ chặt dưới háng chiến mã, hơi khom người: “Ngoài thành tiếp ứng Hoa Hùng chi quân, Quan mỗ đám người đã tất cả đều quét tịnh, nghe nói công tử ở chỗ này chặn giết Hoa Hùng, Quan mỗ e sợ cho công tử có thất, cố đặc tới tiếp ứng.”

Đào Thương sắc mặt trắng bệch, trong lòng càng là chột dạ…… Ngươi chạy đến này tới chi viện, Hoa Hùng thủ cấp còn cùng ta có quan hệ gì?

“Quan huynh thật là anh dũng vô địch, nhanh như vậy liền đem ngoài thành Tây Lương quân đều quét hết, quả nhiên lợi hại…… Người tới, mang rượu tới!”

Đảo thật là có bên người hộ vệ tùy thân mang theo túi rượu, Đào Thương tiếp nhận hướng về Quan Vũ một đệ, nói: “Quan huynh thả uống, lấy tráng uy danh!”

Quan Vũ ha ha cười, chối từ nói: “Rượu thả buông, đãi sau đó Hoa Hùng tới đây, trảm này thủ cấp lại uống không muộn……”

“Công tử mau xem!” Giáo úy Dương Triển đột nhiên hướng về phía Đào Thương hô.

Đào Thương quay đầu nhìn lại, nhưng thấy cách đó không xa, cây đuốc ánh sáng đã là bắt đầu chiếu xạ đến bọn họ nơi này, kịch liệt hét hò cùng vó ngựa tiếng bước chân đã rõ ràng có thể nghe.

Nhưng thấy Tây Lương tàn quân thưa thớt cầm đuốc, điên cuồng mà hướng về Đào Thương binh mã nơi địa phương chạy tới, bọn họ phía sau, thượng có tào quân cùng Lưu Bị quân xá sinh quên tử ra sức truy kích ẩu đả, thật là một bước cũng không chịu thả lỏng, thề muốn đem bọn họ chém tận giết tuyệt.

Vừa mới Tây Lương quân tới rồi huyện nha, một trận phóng hỏa, tào quân cùng Lưu Bị cố tình không ra, bởi vậy thỏa thuê đắc ý, rất là lơi lỏng, không nghĩ đem hỏa phóng tới một nửa thời điểm, tào Lưu hai quân đột nhiên xuất kỳ bất ý từ hai sườn đường phố công sát mà đến, đối Tây Lương quân tiến hành vây kín tiêm sát.

Tây Lương quân trở tay không kịp, lập tức hiện ra hỗn độn chi thế, bị đánh rơi rớt tan tác.

Hoa Hùng bản nhân càng là bi thôi, nghênh diện liền đụng phải Trương Phi!

Mãnh tướng tương đối tự nhiên là anh dũng tương địch, hai người ngay sau đó một hồi ác chiến!

Hoa Hùng cùng Trương Phi mới đầu khi cũng là lực lượng ngang nhau, bất đắc dĩ thời gian một lâu, vẫn là Trương Phi kỹ cao một bậc, Hoa Hùng tuy rằng dũng mãnh, lại như cũ là không địch lại bại hạ trận đi, bị Trương Phi trên vai chọc cái đại huyết động, may mắn Tây Lương quân kỵ bộ liều chết cứu giúp, mới vừa rồi may mắn bỏ chạy.

Trải qua hồi lâu thảm thiết đại chiến, Hoa Hùng dưới trướng binh mã hơn phân nửa tứ tán, chỉ còn lại có một bộ phận nhỏ tàn binh bại tướng, chỉ phải hốt hoảng bôn tây mà chạy.

Tuy là như thế, Tào Tháo cùng Lưu Bị cũng không có tính toán buông tha hắn, một đường theo đuổi không bỏ.

Hoa Hùng che lại miệng vết thương, chính chạy băng băng gian, thình lình nghe một tiếng tiếng kèn vang lên, bị Đào Thương mai phục với con đường hai bên Từ Châu quân cường cung sôi nổi bắn nhanh, đối với Hoa Hùng quân một trận mưa tên đánh sâu vào, tức khắc lại bắn đổ một tảng lớn Tây Lương tàn quân.

Hoa Hùng che lại miệng vết thương, vội vàng ghìm ngựa, luôn luôn kiệt ngạo trên mặt lần đầu lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Như thế nào…… Này! Thế nhưng còn có mai phục?”

Đã trải qua mây bay khăn vàng quân một trận chiến cùng hôm nay ban ngày công thành một trận chiến, tính thượng tối nay…… Đây là Đào Thương lần thứ ba thượng chiến trường, lúc trước không khoẻ cảm cùng nhìn đến tử vong, máu tươi, tàn cánh tay gãy chi ghê tởm cảm giác rốt cuộc tiệm đi xa dần, hắn thanh tú khuôn mặt thượng, giờ phút này tất cả đều là bình tĩnh kiên nghị.

“Dương Triển!”

“Ở!”

“Bao vây tiêu diệt!”

“Nặc!”

Từ Châu quân dĩ dật đãi lao, bố trí thỏa đáng, giờ phút này cắt đứt Hoa Hùng đường về, lợi dụng địa thế cùng mưa tên ưu thế, tức thì liền đem Hoa Hùng quân thiết vì vài đoạn, chia để trị, lệnh này lại vô kháng tay chi lực.

Quan Vũ nhìn Đào Thương dụng binh, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, ám đạo tiểu tử này thế nhưng học theo, đảo cũng rất có vài phần bản lĩnh.

Nhưng thưởng thức Đào Thương chỉ là một cái chớp mắt chi gian sự, sau một lát, Quan Vũ liền theo dõi cả người tắm máu Hoa Hùng!

Mỹ râu công đơn phượng nhãn hơi hơi nhíu lại, thúc ngựa tiến lên, thẳng đến Hoa Hùng mà đi.

Mắt thấy Quan Vũ chợt ra ngựa thẳng đến Hoa Hùng mà đi…… Đào Thương tâm đều phải nát.

Người này vừa ra, Hoa Hùng trên cơ bản liền tính là GAME OVER…… Mà kia 500 kim đầu người tiền thưởng, chỉ sợ cũng cùng chính mình vô duyên.

Cũng không trách Đào Thương có như vậy tiêu cực ý tưởng…… Cấp bậc cùng kỹ năng tại đây bãi đâu, vứt trừ Hứa Chử không tính…… Từ Châu quân này đó cấp bậc binh lính tướng lãnh, cái nào có thể cùng quan nhị gia đoạt đầu người?

------oOo------

Chương 41: trảm Hoa Hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nghịch thần tặc tử, bổn đốc cùng ngươi chờ thế bất lưỡng lập!”

Hoa Hùng bả vai tuy rằng đã bị Trương Phi đâm bị thương, nhưng dũng mãnh như cũ, hắn không màng đau xót, một lần nữa chuôi này tùy chính mình nam chinh bắc chiến nhiều năm, từ Lương Châu Kim Thành thợ thủ công lấy xích thiết rèn trảm đao, ngự mã nhảy nhảy, vào đầu thẳng hướng Quan Vũ xung phong liều chết mà đi…… Mà Hoa Hùng phía sau mấy chục thiệp mời thân hộ vệ cũng là dũng mãnh không sợ chết, gắt gao mà theo sau theo vào.

“Khanh!” Quan Vũ giơ lên Thanh Long Yển Nguyệt Đao giá trụ đối phương thế mạnh mẽ trầm một kích, hai kiện binh khí kích đâm phát ra một trận chói tai minh vang tiếng động, chấn đến mọi người màng tai dục nứt, rất nhiều người không khỏi đem ánh mắt đầu hướng này hai người quyết đấu nơi.

Nhất chiêu giao thủ lúc sau, Hoa Hùng hai điều cánh tay tê mỏi, bị chấn khí huyết di động, ngực hô hấp khó khăn, cơ hồ đều phải xoay người rớt xuống mã đi! Này mặt đỏ hán tử là người phương nào? Cư nhiên có như vậy đại sức lực!

Hoa Hùng trong lòng kinh hãi, không quá quan vũ cũng là giật mình không nhỏ, từ khi tòng quân lúc sau, này liêu ứng thuộc sở ngộ mọi người trung võ nghệ tối cao một cái, hắn giờ phút này binh bại bị thương, thượng có thể cùng chính mình nhất chiêu giao thủ mà không rơi hạ phong, có thể nghĩ này toàn thịnh thời kỳ có bao nhiêu khó đấu.

Hai người từng người chấn hưng tinh thần, lại lần nữa đánh giáp lá cà.

Đấu đến chính hàm chỗ, Lưu Bị cùng Tào Tháo đều là lãnh binh mã theo đi lên.

Tào Tháo cùng Lưu Bị vừa mới ở huyện nha trước cửa mai phục thời gian chiến tranh, đã kiến thức quá Hoa Hùng chi dũng, giờ phút này thấy này cùng Quan Vũ đánh nhau tuy rằng ở vào hạ phong, nhưng đao pháp thuần thục đã phi bình thường có thể so, không khỏi toàn sinh ra tiếc hận chi ý.

Tào Tháo cùng Lưu Bị, đều là làm đại sự người, cực có lòng dạ, ái tài chi tâm rất nặng…… Liền tính là đối Hoa Hùng loại này Đổng Trác răng nanh, cũng là giống nhau.

Tào Tháo nhìn Hoa Hùng cùng Quan Vũ chiến đấu, trong mắt không khỏi thả ra tia sáng kỳ dị, trầm tư một chút, mở miệng hô: “Hoa Hùng, ngươi lúc này đại thế đã mất, vì sao còn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại? Dù cho ngươi không cần tánh mạng, rồi lại gì nhường nhịn dưới trướng các tướng sĩ tử thương hầu như không còn? Ngươi hạ lệnh đầu hàng, tào mỗ lấy tánh mạng bảo an toàn của ngươi!”

Từ Châu quân giáo úy Dương Triển nghe vậy sửng sốt, tiểu tâm mà quay đầu nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương sắc mặt không quá đẹp, cúi đầu nhìn nhìn thượng còn ở trong tay giản độc, mặt trên rành mạch viết Viên Thiệu hứa hẹn……

“Lấy Hoa Hùng thủ cấp giả, ban lân ngón chân kim 500!”

Đào Thương nhắm mắt lại, lập tức bắt đầu ôm quyền cầu nguyện niệm chú: “Đừng đầu hàng, ngàn vạn đừng nghe kia họ Tào thí lời nói…… Hoa Hùng ngươi nhưng ngàn vạn đừng đầu hàng, sĩ khả sát bất khả nhục, nam tử hán đại trượng phu không thể không tiền đồ……”

“Tào a man, ngươi nằm mơ!”

Có lẽ là Đào Thương cầu nguyện khởi tới rồi tác dụng, Hoa Hùng kia hai chỉ chuông đồng đại đôi mắt sát khí trán động, chút nào không vì nhưng bảo toàn tánh mạng điều kiện sở dụ hoặc.

Hắn một bên cự tuyệt, một bên cầm trong tay trảm đao lại lần nữa cao cao giơ lên, thế không thể đỡ nhất chiêu lại vào đầu hướng về Quan Vũ ném tới.

Quan Vũ không chút hoang mang mà đem Thanh Long Yển Nguyệt Đao hướng về phía trước đẩy, nhìn như nhẹ nhàng kỳ thật lực trầm, nhẹ nhàng bâng quơ mà liền hóa giải Hoa Hùng thế công, hai thanh đại đao lưỡi dao nổ lớn va chạm, phát ra một tiếng vang lớn.

Liền thấy Hoa Hùng túm mã về phía sau lui một lui, thân thể lay động, cánh tay rủ xuống, hiển nhiên là bị ám khuy.

Quan Vũ không có thừa thế truy kích, mà là thu đao đứng sừng sững với giữa sân, vuốt ve mỹ râu ngạo nghễ nói: “Nếu trên người của ngươi vô thương, hoặc nhưng cùng Quan mỗ đấu đến 30 hiệp có hơn.”

Hoa Hùng thân là một quân chủ soái, giờ phút này bị như vậy một cái bừa bãi vô danh tiểu tốt trước mặt mọi người nhục nhã, khí thất khiếu bốc khói, hơn nữa suất lĩnh binh lính giờ phút này đã là tử thương chạy trốn hầu như không còn, chỉ còn lại bên người hộ vệ quân thượng ở ngoan cố chống cự, trong lòng bi thương không cam lòng có thể nghĩ.

Ngay cả như vậy, Hoa Hùng cũng không chịu phục, lạnh giọng nói: “Vô danh hạng người, ngươi cuồng cái gì? Cùng lắm thì ngọc nát đá tan chính là!”

Dứt lời đánh mã mà thượng, hỗn chiến tái khởi…… Nhưng Tây Lương quân sĩ khí đã ngã vào đáy cốc, trong tai nghe nơi xa, liên quân chi viện còn ở cuồn cuộn không ngừng chạy tới, càng hô càng gần, rất nhiều người đã chuẩn bị từ bỏ chống cự.

Lưu Bị thấy Tào Tháo chau mày lo lắng suông, nhưng lại không thể nề hà, lại xem Hoa Hùng cùng Quan Vũ đấu chính hàm, thật là viên hiếm có mãnh tướng, trong lòng một trận tiếc hận, giương giọng nói: “Hoa tướng quân, Tào tướng quân nói không sai, ngươi hà tất muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, hy sinh thủ hạ như vậy nhiều tướng sĩ? Đổng Trác tàn bạo, cưỡng bức thiên tử đồ thán sinh linh, người toàn phẫn chi, tướng quân hà tất trợ Trụ vi ngược? Chẳng phải biết ngươi đều không phải là chỉ là Đổng Trác dưới trướng chi đem, càng là nhà Hán chi thần! Gì đến như thế gian ngoan, cực không khôn ngoan cũng!”

Quan Vũ nghe xong Lưu Bị kêu gọi, biết chính mình đại ca cũng cùng Tào Tháo giống nhau, cố ý làm Hoa Hùng quy phục, ngay sau đó cũng không ở bức bách, thu đao đánh mã rong ruổi ra ngoài vòng, tĩnh xem giữa sân Hoa Hùng động tĩnh.

Hoa Hùng cùng Quan Vũ giao thủ, miệng vết thương vỡ toang, sắc mặt trở nên trắng bệch, khớp hàm thẳng run.

Tào Tháo cùng Lưu Bị nói, hắn một chữ không kém tất cả đều nghe được, cũng biết đối phương xác thật là có thành ý làm hắn quy phục, chỉ là này cử thật sự là có tổn hại làm tướng giả thể diện, nếu là lan truyền đi ra ngoài, hắn đường đường tướng quốc thân nhậm đại đô đốc, lãnh binh năm vạn, huyết chiến một ngày một đêm sau trực tiếp quy hàng, chẳng phải lệnh người trong thiên hạ cười đến rụng răng……

Nhưng là giờ này khắc này, sự tình lấy không thể vãn hồi…… Chính mình một thân bản lĩnh, cũng coi như là ngạo thị Tây Lương, chẳng lẽ liền như vậy vô thanh vô tức chết ở này nho nhỏ dương người thành?

Hoa Hùng mặt lúc đỏ lúc trắng, hiển nhiên là thế khó xử.

Đào Thương nhìn đến tình huống này, ám đạo không ổn!

Tào Tháo cùng Lưu Bị cũng không biết là như thế nào suy nghĩ, có tiền không kiếm thế nào cũng phải chiêu hàng như vậy cái đồ vật,

lấy Hoa Hùng thân phận cùng ngạo khí, hôm nay dù cho hàng ngày sau cũng tất nhiên là quy phụ đến Viên Thiệu hoặc là Viên Thuật trướng hạ, còn có thể luân được đến hai người các ngươi? Quả thực có bệnh!

Các ngươi tưởng cấp bạch bạch cấp Viên Thiệu tặng người mới, chính mình không cần này 500 lân ngón chân kim…… Ngượng ngùng, các ngươi không cần, ta muốn!

Nghĩ đến đây, Đào Thương đi nhanh mại trước một bước, nhìn cách đó không xa hô hô thở dốc Hoa Hùng, hiên ngang lẫm liệt nói: “Hoa Hùng, ngươi chết đã đến nơi còn không biết hối cải? Tào tướng quân cùng Lưu huyện lệnh đều khuyên quá ngươi, ngươi như thế nào còn chấp mê bất ngộ? Ngươi hiện tại buông binh khí, hướng đi các lộ chư hầu từng cái khái thượng một trăm vang đầu bồi tội, có lẽ có thể suy xét suy xét tha cho ngươi mạng chó!”

Đào Thương bên người, giáo úy Dương Triển nghe thẳng nhếch miệng…… Này nơi nào là chiêu hàng a, rõ ràng chính là đang ép Hoa Hùng bão nổi.

Được nghe lời này, Hoa Hùng quả nhiên là giận không thể át, cư nhiên đem mệnh môn lộ cấp Thanh Long Yển Nguyệt Đao, bỏ xuống Quan Vũ, thẳng đến Đào Thương giết qua đi, trong miệng còn khí quái kêu lên: “Tiểu cẩu! Ta làm ngươi càn rỡ!”

Tiếc rằng hắn đối mặt không phải người khác, lại là mấy nhưng xưng là thiên hạ vô địch Quan Vũ, không đợi phác giết qua đi, Quan Vũ liền đem đao một điều, dùng chuôi đao đem Hoa Hùng lười eo ngăn trở, thuận thế một phiết, trực tiếp đem hắn ném mạnh với mã hạ.

“Hoa Hùng, từ bỏ đi! Ở Quan mỗ trước mặt, ngươi dịch không ra hai trượng ở ngoài!” Quan Vũ bình tĩnh nhìn hắn, không thấy hỉ nộ.

Hoa Hùng môi không khỏi thẳng run run.

Thình lình nghe Đào Thương thanh âm lại vang lên.

“Hoa Hùng, ngươi liền liên quân trung một cái thượng vô phong hào người đều đấu không lại, bị người ta cầm đao bính chơi hầu giống nhau chơi, còn có cái gì thể diện tự xưng là đại đô đốc? Ta nếu là ngươi, nhảy lầu tự sát đều là nhẹ…… Ngươi hảo hảo xem xem bên cạnh ngươi các tướng sĩ đều là cái gì kết cục!”

Hoa Hùng nghe vậy ngây ngẩn cả người —— chung quanh kêu thảm thiết rống giận, còn có binh khí kích vang, phỏng tựa lập tức đều biến mất tại đây phiến tĩnh mịch nơi sân.

Hắn tràn đầy máu tươi khuôn mặt thượng hơi lộ ra ủ rũ, trong mắt tất cả đều là thật sâu tuyệt vọng.

“Tám thước nam nhi há có thể tham sống sợ chết? Tào a man, ngươi thắng, ta Hoa Hùng đã đánh cuộc thì phải chịu thua, tuyệt không xin tha!”

Dứt lời, liền thấy cái này đi theo Đổng Trác kinh nghiệm sa trường mãnh tướng đem trong tay trảm đao xoay ngược lại, nằm ngang triều chính mình cái gáy thượng lau một đao.

Huyết hoa vẩy ra ở giữa không trung, rơi nhào hướng toàn bộ đường phố.

Sự tình phát triển đến này bước đồng ruộng, lại là Tào Tháo, Lưu Bị, thậm chí với Quan Vũ đều bất ngờ.

Mọi người yên lặng nhìn tên này uy chấn tây châu mãnh tướng chết sa trường, không khỏi cảm khái vạn phần.

Thật lâu sau lúc sau, liền thấy Lưu Bị thở dài lắc đầu: “Đáng tiếc đáng tiếc, nghìn quân dễ được một tướng khó cầu, này Hoa Hùng cũng là Lương Châu uy vũ hùng tráng chi sĩ, nhưng chung quy lại bởi vì cùng sai rồi chủ nhân, mà rơi tới rồi này bước đồng ruộng.”

Tào Tháo cũng là gật gật đầu: “Đổng Trác làm bậy, nguy hại thương sinh, Hoa Hùng nãi Đổng Trác cấp dưới, lại là Lương Châu biên tái

người, chỉ hiểu được là chủ tận trung, lại không hiểu đại nghĩa, nói đến cũng trách hắn, nhưng cũng trách không được hắn.”

Quan Vũ vuốt trường râu, híp mắt không nói chuyện, lại thấy Đào Thương đã đi tới, đem túi rượu hướng về Quan Vũ một đệ, nói: “Vân Trường Huynh uy vũ, trong khoảnh khắc liền bức tử Hoa Hùng! Tới, quan tướng quân thỉnh uống, này rượu thượng ôn! “

Từ Châu quân giáo úy Dương Triển đi theo Đào Thương bên người, cũng là nói: “Hôm nay một trận chiến, Vân Trường công ôn rượu bức tử Hoa Hùng, ngày sau chắc chắn danh chấn thiên hạ!”

Quan Vũ quay đầu nhìn Đào Thương, chậm rãi nói: “Bức tử Hoa Hùng, giống như không phải Quan mỗ đi.”

Đào Thương như cũ là kia phó khiêm khiêm quân tử tướng, ôn nhu nói: “Hiệu quả đều giống nhau.”

Quan Vũ không đáp sặc, rút ra túi rượu ngửa đầu uống một ngụm, nhíu nhíu mày: “Này rượu…… Sao là lạnh?”

“A? Phải không? Đó là bọn họ đã quên năng…… Không quan hệ, lạnh rượu có thể chỉnh chết Hoa Hùng cũng giống nhau truyền lưu thiên cổ.”

Quan Vũ nghe vậy mí mắt thẳng nhảy.

Lúc này Tào Tháo cùng Lưu Bị đã đi tới, Tào Tháo giương lên mi, cười nói: “Đào huynh đệ có thể a, này ba tấc không lạn miệng lưỡi thực sự kinh sợ cổ kim, dăm ba câu bức Hoa Hùng tự sát…… Tô Tần Trương Nghi cũng không quá như thế đi.”

Đào Thương khiêm tốn vẫy vẫy tay: “Mạnh Đức huynh quá tán, tiểu tử ngu dốt, không thông binh pháp, chỉ có thể thoáng tẫn điểm non nớt chi lực mà thôi.”

Tào Tháo gật gật đầu, tiếp theo quay đầu nhìn về phía trầm mặc không nói Lưu Bị cùng Quan Vũ, sau một lúc lâu lúc sau tung ra một

cái lược hiện xấu hổ vấn đề.

“Này chiến công ứng như thế nào hướng minh chủ hội báo?”

Một câu vừa lúc nói đến điểm thượng! Nếu là luận phá Hoa Hùng công lao, Tào Tháo, Lưu Bị, Đào Thương tam phương đều có công, nhưng này trảm Hoa Hùng công lao ứng báo cho ai, lại là khó mà nói.

Tào Tháo hỏi ra này câu, tự nhiên là biết chính mình chỉ chiếm trù tính chi công, không có trảm đem chi công, đánh bại Hoa Hùng người là Quan Vũ, nhưng vừa mới Đào Thương cắm một cây tử, bức Hoa Hùng tự sát, nếu là Đào Thương khăng khăng yêu cầu chiếm công, việc này liền có điểm khó làm.

Vì thế đơn giản đem vấn đề tung ra tới, làm cho bọn họ chính mình quyết định.

Lưu Bị nghe vậy do dự.

Chém giết Hoa Hùng, nếu là truyền ra đi, tắc tất nhiên uy chấn thiên hạ, thanh danh đại táo, nhưng Đào Thương quân xác thật cũng lập không ít công lao, tuy rằng hắn vừa rồi mở miệng bức tử Hoa Hùng là tương đối dư thừa…… Nhưng rốt cuộc làm đều làm, không thể phủ nhận công tích.

“Đào công tử, cái này……”

Lưu Bị mới vừa một mở miệng, liền thấy Đào Thương vội vàng nói: “Huyền Đức công, tiểu đệ bất tài, vừa mới chỉ là tùy ý nói nói, chiến trường phía trên sao có thể lấy miệng lưỡi luận thắng thua, tự nhiên lấy chiến công luận thắng bại, trảm Hoa Hùng chi công lao, thứ tiểu đệ muôn lần chết không thể tương chịu!”

Dứt lời, hướng về phía Lưu Bị thật sâu khom người chào, đại biểu tuyệt không tiếp thu.

Lần này tử, nhưng thật ra đem Lưu Bị lộng ngốc, Lưu Bị vốn dĩ cho rằng Đào Thương chiếm là chư hầu chi nhất, đại châu thứ sử chi tử, chắc chắn cùng chính mình này huyện thành tiểu lại tranh công, nhưng chưa từng tưởng người này cư nhiên như thế khiêm cung hư làm, rất có đại gia chi phong.

Đứa nhỏ này thật thành người a, là cái tiểu quân tử…… Quả nhiên không tồi.

Mắt thấy Đào Thương như thế, Tào Tháo liền ra tới hoà giải, cười nói: “Một khi đã như vậy, kia Huyền Đức công liền không cần quá khiêm tốn, Vân Trường chi công, mọi người đều xem ở trong mắt, ta xem liền y theo đào lão đệ chi ý, uuka n s h u báo trảm Hoa Hùng chi công cấp Vân Trường đó là.”

Lưu Bị nghe vậy co quắp một chút, nhìn lén hạ Đào Thương, thấy Đào Thương đầy mặt bình tĩnh, cũng không không vui chi sắc, tâm mới vừa rồi thả xuống dưới, chắp tay nói: “Một khi đã như vậy, kia bị liền đại nhị đệ tạ hai vị khiêm nhượng chi đức.”

Đào Thương vội vàng nói: “Không dám không dám.” Lại nhìn trộm hướng phía sau Dương Triển sử một cái ánh mắt.

Này dương giáo úy quả nhiên là cái có đầu óc, vừa rồi chiến trường phía trên, hắn cũng đã đại khái hiểu biết Đào Thương nghĩ muốn cái gì, giờ phút này thấy Đào Thương ánh mắt, nào còn sẽ không rõ, chặn lại nói: “Mạt tướng Dương Triển chúc mừng Huyền Đức công, Vân Trường công đến này chiến công, này một trận chiến sau nhị vị chắc chắn danh dương thiên hạ, thả còn có thể được đến minh chủ 500 kim ban thưởng…… Thực sự lệnh người đã tiện thả bội!”

Trần trụi chèn ép người a.

Lưu Bị vừa nghe lời này, vội nói: “Bị cùng nhị đệ, đã hư đến chiến công, không dám lại nuốt minh chủ ban thưởng, Đào công tử kỳ thật cũng là có công, nếu không chê, bị nguyện lấy minh chủ ban thưởng tương tặng, lấy biểu tấc lòng.”

Đào Thương trong lòng cấp này dương giáo úy dựng thẳng lên một cây ngón tay cái.

Tiểu tử này, là cái hiểu chuyện…… Nhưng kham trọng dụng.

Đào Thương đối Lưu Bị cười nói: “Kia như thế nào không biết xấu hổ.”

Lưu Bị vội vàng nói: “Đào công tử, cần thiết tốt, bằng không chẳng phải là hãm bị với bất nghĩa.”

Đào Thương do dự một chút, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi chậm rãi mở miệng nói: “Ta đây, liền trước thế Huyền Đức công, bảo quản bảo quản?”

Lưu Bị vội vàng gật đầu nói: “Hành, ngươi bảo quản, ngươi bảo quản.”

Lại khách sáo vài câu, mấy người liền tạm thời phân biệt, từng người lệnh nhân mã đi quét tước chiến trường, đoạt lại quân giới.

Thừa Lưu Bị đi xa, Tào Tháo lặng lẽ đi đến Đào Thương phía sau, cười nói: “Đào lão đệ, tâm nhãn rất tặc a, 500 lân ngón chân kim đâu, muốn hay không tào mỗ giúp ngươi cũng bảo quản một nửa?”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 42: 2 phương động tĩnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoa Hùng bị giết tin tức bay nhanh truyền khắp toàn bộ Hà Nam cùng tư lệ địa vực, chính cái gọi là là mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu.

Vui mừng, không hề nghi ngờ, đó là Quan Đông chúng chư hầu này một phương, mà sầu lo, tự nhiên chính là Đổng Trác quân một phương.

Lúc này Đổng Trác quân, ở mặt khác hai lộ đều dùng trọng binh ngăn trở ở Quan Đông quân thế công! Đệ nhất lộ binh mã, Lý Giác đám người dựa theo Đổng Trác chiến pháp, nhập cư trái phép tiểu bình tân, đại bại Vương Khuông, dập nát Viên Thiệu muốn trộm đi ngao thương ý đồ! Đệ nhị lộ cây táo chua một đường có Đổng Trác tự mình tọa trấn, chỉ là ngăn trở không có chính diện giao phong, kéo dài ngăn trở liên minh quân thế công.

Chỉ có này đệ tam lộ, Đổng Trác quân nhất chiếm ưu thế, lại thất bại thảm hại.

Hoa Hùng vừa chết, phía nam môn hộ tương đương khai, mặt khác hai lộ Đổng Trác quân cho dù chiếm cứ ưu thế cũng không được triệt binh, bằng không một khi làm liên quân nam lộ quân đánh lén hạ hổ lao quan, Lạc Dương đó là nguy ngập nguy cơ, hậu quả không dám tưởng tượng.

Nhất chiêu vô ý thua hết cả bàn cờ, Đổng Trác khí nổi trận lôi đình, bất đắc dĩ chỉ phải thu hết binh mã hồi hướng Huỳnh Dương phòng thủ, trong quân tinh nhuệ tất cả đều đóng quân ở hổ lao quan, vì Lạc Dương gác cánh cửa cuối cùng.

Hổ lao Quan Trung, Đổng Trác dùng sức mà đánh ra bàn, lưỡng đạo trừng mắt dựng ngược, đầy mặt dữ tợn qua lại run rẩy.

“Không thể tưởng được Quan Đông quân cư nhiên có này bản lĩnh, chém giết lão phu thân phong đại đô đốc, thực sự đáng giận! Sát Hoa Hùng giả chính là người nào?”

Phía dưới Lý Nho vuốt lác đác lưa thưa tiểu toái râu dê, thở dài: “Cứ nghe Quan Đông chư hầu trung, cùng Hoa Hùng giao chiến giả chính là tào a man này phản nghịch, cùng với Từ Châu Đào Khiêm trưởng tử cùng Công Tôn Toản một chi phân quân…… Chém giết Hoa Hùng giả, được nghe là một người gọi là Quan Vũ vô danh hạ đem.”

Đổng Trác ‘ hừ ’ một tiếng: “Tào a man này tặc tư, lần trước phản bội lão phu không nói, cư nhiên còn thiết kế phá ta kì binh…… Hoa Hùng luôn luôn lấy cương mãnh xưng, dũng quan tam quân, lần này cư nhiên sẽ bị vô danh hạng người chém giết…… Xem ra liên quân trung xác thật là có chút khó lường nhân vật.”

Lý Nho trầm mặc một hồi, nói: “Tướng quốc, Hoa Hùng nãi ta trong quân trọng trấn, lần này bị trảm, tam quân chấn động, hổ lao quan tuy rằng kiên cố, nhưng ta khủng như thế sĩ khí dưới, lâu thủ không được, cần sớm làm thượng sách.”

Đổng Trác đứng lên, cực đại thân hình ở thính đường trung qua lại đi rồi hai vòng, đột nhiên mở miệng nói: “Hoảng cái gì? Lão phu đã điều Phụng Tiên cùng này dưới trướng Lạc Dương bắc quân cùng Tịnh Châu quân tiến đến, lượng Quan Đông chư hầu mãnh tướng lại nhiều, thả xem ai có thể địch chắn ngô nhi!”

Lý Nho nghe vậy không khỏi kinh hãi: “Chấp Kim Ngô suất lĩnh bắc quân trấn thủ kinh sư, uy chấn đủ loại quan lại để phòng bất trắc, nếu là điều tới Huỳnh Dương, Lạc Dương một khi có biến, lại nên làm thế nào cho phải?”

Đổng Trác hào khí ngôn nói: “Chê cười, cái nào dám phản!”

Lý Nho vội nói: “Bình thường đủ loại quan lại có lẽ không có cái này tâm tư, nhưng cầm đầu Hán triều lão thần lại không thể không phòng, kia Viên Thiệu chi thúc Viên ngỗi hiện nãi đủ loại quan lại đứng đầu, có thái phó tôn sư, nếu là thừa tướng quốc một lòng đối ngoại, ở Lạc Dương cho chúng ta tới cái hậu viện nhóm lửa, chỉ sợ nguy cơ cực rồi!”

Đổng Trác nghe vậy, sau một lúc lâu không đáp, một hồi lâu mới mở miệng: “Giường chi sườn há dung người khác ngủ say, Viên ngỗi lão tặc chính là Viên Thiệu, Viên Thuật chi thúc, lão phu dục sát lâu rồi, chỉ là họ Viên thanh danh tố, xuất thân Viên môn đều thân phận không tầm thường, thả cùng các thế gia nhiều có lui tới, nếu vô cớ sát chi, lão phu sợ thiên hạ người nghị luận.”

Lý Nho lắc đầu nói: “Việc đã đến nước này, sĩ tộc chi tâm đã không thể được, chậm trễ chi cấp vẫn là cần giải quyết trước mắt khó khăn quan, Viên ngỗi lão tặc không trừ, chung có cản tay chi hoạn.”

Trầm mặc thật lâu sau lúc sau, chung nghe Đổng Trác một tiếng thở dài……

“Lão phu vốn muốn kết giao chư sĩ, tiếc rằng sĩ không dung ta, một hai phải bức lão phu làm kia giết hại đồ đệ…… Truyền lệnh ở Lạc Dương đốc quân ngưu phụ, lệnh đến ngày, tức khắc chém giết Viên ngỗi toàn tộc, một cái không lưu, phàm là chạy một cái, liền duy hắn là hỏi!”

Dương người thành.

Tào Tháo, Lưu Bị, Đào Thương đám người giết Hoa Hùng, lấy được trọng đại thắng lợi, lúc này đây Tào Tháo là thật sự ở dương người thành đại khao tam quân, yến hội chư tướng, nhưng nhưng vẫn không có tiến binh ý tứ.

Đào Thương trong lòng minh bạch, Tào Tháo là sợ giành trước đánh vào Huỳnh Dương, đoạt Viên Thiệu nổi bật, quay đầu lại dễ dàng chọc hắn ghen ghét…… Cho nên tạm không được quân, xem

ra vị này tào lão bản tâm tư thật sự là tinh tế, phi bình thường người có thể với tới.

Nhưng mà cho dù tạm không được quân, Tào Tháo đám người vẫn là chờ tới ba cái trọng đại tin tức…… Mà này ba cái trọng đại tin tức, không có một cái đối bên ta có lợi.

……

……

“Tôn Kiên bị Từ Vinh đánh bại? Sao có thể!” Lưu Bị vẻ mặt kinh ngạc nhìn đem tin tức nói cho hắn Tào Tháo, đầy mặt tràn ngập đối Tào Tháo phủ định chi sắc.

Tào Tháo lắc lắc trong tay chiến báo giản độc, bất đắc dĩ nói: “Thiên chân vạn xác, tuy rằng tào mỗ cũng không nghĩ tin tưởng, nhưng sự thật lại là như thế…… Tôn Kiên giấu kín binh mã, lệnh Khổng Trụ tiến binh vì nghi binh, dục dẫn Từ Vinh khinh địch liều lĩnh, lại bị Từ Vinh xuyên qua…… Tương kế tựu kế, trước tập trung binh lực đánh bại Khổng Trụ, lại làm bộ gia tốc hướng dương người tiến binh, kết quả lại âm thầm thiết hạ mai phục, chiến bại Tôn Văn Đài!”

Lưu Bị sắc mặt trầm xuống dưới: “Tôn Văn Đài nãi đương thời chi danh đem, Từ Vinh cư nhiên có thể đánh bại hắn, người này tuy rằng thanh danh không hiện, nhưng tất là khó được tướng tài! Đổng tặc dưới trướng đến người a.”

Vốn tưởng rằng Tào Tháo, Lưu Bị, Đào Thương một đường đánh với Hoa Hùng dữ nhiều lành ít, Tôn Kiên nếu gặp phải Từ Vinh tắc nắm chắc thắng lợi, ai từng tưởng kết quả hoàn toàn đảo lại, tào Lưu đào đại phá Hoa Hùng, còn trận chém chủ tướng, ngược lại là Tôn Kiên bị Từ Vinh đánh bại, may mắn Từ Vinh nghe nói Hoa Hùng bị giết tin tức, sợ hãi bị giáp công mà không dám dừng lại, nếu không Tôn Kiên thật đúng là khả năng dữ nhiều lành ít.

Tào Tháo quay đầu nhìn nhìn trầm mặc không nói Đào Thương, bỗng nhiên nói: “Đào lão đệ, ngươi có phải hay không đã sớm liệu

đến như vậy kết quả, cho nên lúc trước chia quân thời điểm, mới lập chủ chúng ta này một đường chiến Hoa Hùng, làm Tôn Văn Đài đi ngăn cản Từ Vinh?”

Đào Thương lộ ra một cái kinh ngạc biểu tình, lắc đầu nói: “Như thế nào sẽ? Ta lại không phải bán tiên, Mạnh Đức huynh suy nghĩ nhiều.”

“Phải không?” Tào Tháo không mặn không nhạt mà trở về một câu, không có ở cái này vấn đề thượng tiếp tục truy cứu, nói: “Mặt khác, theo Lạc Dương thám tử hồi báo…… Thái phó Viên ngỗi một nhà, đã tất cả vì Đổng Trác giết hại.”

Lưu Bị thở dài khẩu khí: “Đổng Trác lão tặc thấy minh quân thế đại, e sợ cho Viên thái phó cùng minh chủ thúc cháu nội ứng ngoại hợp, cố hành này tàn nhẫn kế!”

Đào Thương không nói gì, lịch sử hướng đi đại khái hình dáng còn ở, Viên Thiệu thúc phụ Viên ngỗi đang ở Lạc Dương, vô luận hiệu ứng bươm bướm như thế nào biến hóa, cái này lão nhân tử vong đều là tất nhiên, vô pháp thay đổi cũng không khả nghịch chuyển.

Ba người chi gian xuất hiện một trận ngắn ngủi trầm mặc.

Rốt cuộc, vẫn là Đào Thương mở miệng đánh gãy này phân trầm mặc: “Viên thái phó thân chết, không biết thân là minh chủ Viên công, là như thế nào tính toán?”

Tào Tháo thật sâu mà nhìn Đào Thương liếc mắt một cái: “Đây là ta muốn cùng nhị vị theo như lời chuyện thứ ba, thái phó thân chết, Bổn Sơ giận cấp công tâm, sắc lệnh các lộ chư hầu tề tụ hổ lao quan, như tào mỗ sở liệu không tồi, Viên Bổn Sơ chỉ sợ là muốn trong đó toàn lực, tiến công Huỳnh Dương!”

Nghe xong lời này, Lưu Bị trên mặt lộ ra một tia bất an: “Dưới cơn thịnh nộ, nôn nóng dụng binh, chỉ sợ là sẽ có thất a.”

Tào Tháo bất đắc dĩ nói: “Đúng là như thế, nhưng sự đã đến tận đây, chúng ta cần thiết đến nghe theo minh chủ hiệu lệnh, đây là là chúng ta bổn phận…… Mặt khác, tào mỗ ở Lạc Dương thám tử hồi báo, Đổng Trác đã phái người điều Chấp Kim Ngô, đều đình hầu Lữ Bố, suất lĩnh Lạc Dương bắc quân cùng Tịnh Châu toàn bộ, đi trước hổ lao quan chi viện, lần này chỉ sợ sẽ có một phen ác chiến.”

Lữ Bố đúng không……

Đào Thương tâm bỗng nhiên nắm một chút, trong lòng không biết vì sao, thế nhưng biến có chút hướng tới.

Được xưng thời đại này thiên hạ đệ nhất mãnh tướng! Dưới trướng có lệnh người nghe tiếng sợ vỡ mật kỵ binh Tịnh Châu lang kỵ, có công vô bất khắc chiến vô bất thắng bước quân xông vào trận địa doanh, còn có Trương Liêu, Cao Thuận chờ rất nhiều mãnh tướng nâng đỡ độc lang chi đem!

Không thể tưởng được chính mình thế nhưng thật sự có cơ duyên có thể cùng nhân vật như vậy đánh thượng đối mặt…… Nghĩ đến đây, Đào Thương liền nhịn không được rất là kích động.

Nghe được Lữ Bố tên, Lưu Bị sắc mặt lại trở nên có chút không quá đẹp.

Trầm mặc một hồi, chỉ thấy Lưu Bị thử thăm dò hỏi Tào Tháo nói: “Tào công, bị nghe các hạ ngày xưa ở Lạc Dương tiềm thân hầu tặc khi, từng cùng Lữ Bố quen biết, lâu nghe người này dũng mãnh vô cùng, coi thiên hạ hào kiệt giống như cỏ rác, nói nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố, ta triều lực sĩ vô có ra này hữu giả, không biết nhưng có việc này?”

Tào Tháo gật gật đầu: “Huyền Đức biết không giả, com Lữ Bố người này tuy rằng thiên tính lương bạc, nhưng võ nghệ lại là thật đánh thật, tào mỗ không dám nói thiên hạ hào kiệt đều không phải đối thủ của hắn, nhưng ít ra hiện tại ta nhận thức người trung, luận cập vũ dũng hẳn là không ai có thể chiến quá hắn.”

Lưu Bị nhíu nhíu mày: “Lấy nhị đệ chi uy? Cũng đấu không Lữ Bố?”

Tào Tháo gật đầu: “Rất khó! Lữ Bố người này, sinh với cửu nguyên, từ nhỏ liền cùng Hung nô giao nhiều, tính cách nhiều chịu dị tộc ảnh hưởng…… Hắn tuy rằng là người Hán, nhưng thiên tính trung lại không có ta đại hán tôn nho trung hiếu chi tâm, giống như một con thảo nguyên lang, lãnh lệ hung ác, nói hắn ăn thịt người không nhả xương, tào mỗ cảm thấy một chút đều không quá.”

Đào Thương cười lấy cớ nói: “Bất quá, theo tại hạ thấy, Lữ Bố lúc này cũng coi như là đụng tới đối thủ, Huyền Đức huynh dưới trướng hai vị huynh đệ, Quan Vũ cùng Trương Phi, lấy tiểu tử xem chi, chỉ sợ là tuyệt không ở Lữ Bố dưới! Có này hai người ở, chỉ sợ Lữ Bố cũng thảo không được hảo đi.”

Lưu Bị thở dài khẩu khí: “Bị vốn cũng là tin tưởng pha đủ, tiếc rằng tào công không phải vọng ngôn người, tưởng ta kia hai vị hiền đệ tuy dũng, nhưng thiên hạ anh hùng dữ dội nhiều…… Lưu Bị kiến thức hiếm, chưa thức thiên hạ anh hùng, nào dám coi khinh?”

Đào Thương như cũ ấm áp cười: “Mạnh Đức huynh, Huyền Đức công, bất luận tiền đồ như thế nào, này nói ta chờ đã đi lên, liền lại vô quay đầu lại chi lộ, này hổ lao quan một trận chiến, bất luận hung hiểm như thế nào, tiểu đệ nguyên ý cùng nhị vị trưởng huynh cộng phó chi!”

Tào Tháo cười ha ha: “Hảo! Nói rất đúng, Đào huynh đệ quả nhiên là thiếu niên anh hùng, quân tử chi chí! Tào mỗ bội phục cực rồi! Lấy tào mỗ xem chi, mười dư lộ chư hầu trung, phu có thể xưng là hào kiệt giả, Viên Bổn Sơ, Viên Công Lộ, Tôn Văn Đài, Công Tôn Toản, Bào Tín ít ỏi năm người ngươi, nhiên có thể xưng là anh hùng giả, chỉ sợ cũng chỉ có ngươi ta ở ngồi này ba vị! Quản hắn hổ lao quan một trận chiến như thế nào gian nan, ngươi ta ba người, anh dũng về phía trước, cùng lắm thì hy sinh thân mình báo quốc đó là!”

------oOo------

Chương 43: hổ lao quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoa Hùng bị chém giết, Tôn Kiên bị Từ Vinh đánh bại, Đổng Trác quân lui giữ hổ lao quan, Viên Thiệu cùng Viên Thuật thúc thúc thái phó Viên ngỗi bị giết, nhị Viên bi từ giữa tới, tụ tập chủ yếu mấy lộ chư hầu, binh phát Huỳnh Dương, thẳng lấy hổ lao quan, thề muốn chém sát Đổng Trác, vì Viên ngỗi báo thù.

Liên tiếp sự tình tiếp sung mà đến.

Hổ lao quan đầu tường thượng, hai cái thân xuyên cứng rắn giáp trụ tướng quân chính cúi người ở tường thành đống thượng, vọng mắt quan khán phương xa đại địa.

Hai người kia một cái thân hình cao lớn, cao lớn vạm vỡ, cả người đồng thau kim giáp, trên đầu mang đầu hổ khôi, đầy mặt râu quai nón râu, tuổi pha đại, giống như một con mãnh hổ, đúng là Đổng Trác.

Mà Đổng Trác bên người người kia, mang tử kim vấn tóc quan, góc cạnh rõ ràng khuôn mặt, màu đỏ gấm vóc trang bị lượng màu bạc áo giáp, phía sau vẫn là Xuyên Thục gấm Tứ Xuyên hồng bào, sợ người khác xem không hắn dường như…… Bất quá đừng nhìn trên người hắn phục sức đỏ rực hỏa diễm diễm, nhưng hắn mặt, lại lãnh đến giống như sông băng giống nhau, phảng phất là một tôn sẽ không cười băng thần.

Đúng là Lữ Bố.

Nếu nói Đổng Trác là một con quỳ sát đất chờ phân phó mãnh hổ, kia Lữ Bố chính là một đầu tính cách cao ngạo, lãnh lệ giết hại độc lang…… Một đầu liền mãnh hổ cũng không dám dễ dàng làm tức giận độc lang.

Mãnh hổ cùng độc lang, giờ phút này đang đứng ở đầu tường thượng, xa xa mà nhìn nơi xa hổ lao quan ngoại, những cái đó san sát doanh trại.

Đó là hôm nay vừa mới mới đóng quân ở hổ lao quan ngoại doanh trại, là này đàn phản bội hắn Đổng Trác hỗn đản chư hầu nhóm sở thiết hạ hàng rào!

Đổng Trác hận không thể đem kia từng mảnh lều trại, tất cả đều đoàn ba đoàn ba đặt ở trong miệng cắn, sau đó lại phun trên mặt đất, hung hăng dẫm lên hai chân, cuối cùng lại phun thượng một ngụm!

“Mấy ngày này giết tặc tử! Phản quân! Nghịch thần! Heo! Cẩu! Bọn họ như thế nào đều không đi chết!”

Đổng Trác hung tợn mà nghiến răng nghiến lợi, nói chuyện tàn nhẫn kính, một không cẩn thận đều dễ dàng cắn được đầu lưỡi.

So sánh với cùng Đổng Trác bạo nộ, Lữ Bố lại gợn sóng bất kinh, có vẻ bình tĩnh nhiều…… Hoặc là nói bình tĩnh hai chữ cũng không thích hợp hắn, chỉ có thể nói vẻ mặt của hắn thực lãnh.

“Giết hết đó là.”

Đổng Trác quay đầu nhìn nhìn Lữ Bố: “Mười mấy lộ chư hầu, cơ hồ hơn hai mươi vạn binh mã, binh nhiều tướng mạnh, như thế nào sát?”

Lữ Bố thanh âm lạnh băng bản khắc: “Sát dẫn đầu.”

“Ha ha ha…… Nói rất đúng.”

Đổng Trác cười ha ha, duỗi tay vỗ vỗ Lữ Bố bả vai, nói: “Phụng hiến, Hoa Hùng bị trảm, tam quân sĩ khí hạ xuống, lão phu phái ngươi chọn ngày xuất chiến, cùng chúng chư hầu nhóm đấu đem một trận, giết hắn mấy viên đại tướng, trướng trướng ta trong quân sĩ khí! Như thế, này hổ lao quan, mới vừa rồi hảo cố thủ!”

Lữ Bố chắp tay: “Nặc, ngày mai liền lãnh binh xuất chinh!”

Đổng Trác hắc một tiếng: “Không vội, lão phu muốn đấu đem trướng sĩ khí, lượng kia Viên Bổn Sơ lại như thế nào không phải? Hắn muốn thắng một trận tâm, chỉ sợ so lão phu phải mãnh liệt nhiều…… Phụng hiến ngươi liền trước tiên ở quan nội hảo hảo mà nghỉ ngơi điều dưỡng, khi nào chờ chúng chư hầu chờ không kịp, chính mình lại đây mời chiến, chúng ta liền khi nào cùng hắn đánh đó là!”

*

Quả nhiên như Đổng Trác theo như lời, giờ phút này tụ tập ở hổ lao quan trước chúng chư hầu đang ở tiến hành kịch liệt tiến hành cãi cọ.

Viên Thiệu ngồi ở chủ vị, cao giọng ngôn nói: “Chư vị! Ta quân giờ phút này đã đánh tới Huỳnh Dương, hổ lao quan gian nguy, nếu là không đấu đem một trận, tăng trưởng sĩ khí! Như thế nào có thể công hạ này tòa hùng quan?”

Tiếng nói vừa dứt, Công Tôn Toản mặt âm trầm đứng ra nói: “Minh chủ lời này sai rồi, ai không biết, hổ lao quan nội, Tịnh Châu lang kỵ nãi thiên hạ tinh kỵ, càng kiêm Tây Lương thiết kỵ cũng ở chỗ này, thiên hạ hai chi thiện chiến nhất kỵ binh toàn trần với quan nội, minh chủ không công thành, ngược lại là muốn bày trận đấu binh, chẳng phải là bạch bạch chịu chết?”

Viên Thiệu sắc mặt tức thì trở nên có điểm phát thanh.

Hà Nội thái thú Vương Khuông vội vàng đứng ra đánh người điều giải: “Bá khuê, lời này liền nói kém, minh chủ khi nào nói đấu binh, là muốn đấu đem……”

“Có cái gì không giống nhau sao?” Công Tôn Toản buồn bực nói: “Hiện tại hổ lao quan nội người là ai? Là Lữ Bố! Đấu đem, không phải ta xem thường các ngươi! Ở đây chư vị ai có thể ở Lữ Bố thủ hạ đi ba cái hiệp! Ta ngay trong ngày đầu dâng lên!”

Công Tôn Toản tính cách dũng cảm, nhưng cũng cực đoan, dễ dàng đắc tội với người, hắn thốt ra lời này ra tới, trong trướng mọi người đều có điểm không rất cao hứng.

Lữ Bố kiêu dũng dị thường, anh dũng vô địch, năm đó ở đinh nguyên trướng hạ nhậm kỵ đô úy thời điểm, mọi người liền rất có sở nghe, chỉ là biết về biết, lời nói không thể làm trò mặt nói như vậy, ngươi có thể nói Lữ Bố khó đối phó, nhưng ngươi lấy cái đầu trên cổ đánh bạc nhiều người như vậy đều chiến bất quá Lữ Bố, này không phải nói rõ dẫu mọi người mặt mũi sao?

Tào Tháo lại là đứng lên, trầm giọng nói: “Bá khuê lời này tuy rằng phù hợp thực tế, nhưng lại xem nhẹ một cái trọng trung chi trọng trọng điểm, sợ là sẽ vì đổng tặc áp chế.”

Công Tôn Toản ngẩng đầu lên, pha không phục: “Mỗ gia tung hoành tái bắc nhiều năm, nếu luận triều đình việc, Mạnh Đức cường với mỗ, nhưng nếu là luận hai quân trước trận, chỉ sợ vẫn là mỗ gia cường với Mạnh Đức! Vừa rồi lời nói, những câu phế phủ, ta tự nhận là không có gì sơ hở việc.”

Tào Tháo cũng không buồn bực, ngược lại là tâm bình khí hòa, xem Đào Thương trong lòng âm thầm tán thưởng…… Họ Tào tu dưỡng là thật tốt a.

“Công Tôn huynh, Đổng Trác Tây Lương thiết kỵ cùng Tịnh Châu lang kỵ rong ruổi tái ngoại, thiên hạ khó địch, nhưng Lạc Dương nam bắc cấm quân cùng Vũ Lâm Quân lại là có thể chinh quán chiến, chuẩn bị hoàn mỹ thiện thủ bộ đội, là ta đại hán triều tinh nhuệ nhất đô thành hộ thuẫn, ngày xưa này chi binh mã đều ở gì tiến đại tướng quân trong lòng bàn tay, giá trị Đổng Trác nhập kinh hết sức, gì tiến đại tướng quân vì hoạn quan sở hải, Xa Kỵ tướng quân gì mầm cũng là bị Ngô khuông giết chết, tiện nghi lão tặc không đánh mà thắng, thu hết kinh thành tinh nhuệ với dưới trướng, ta cùng với Bổn Sơ ở Lạc Dương nhậm tây viên tám giáo úy khi, cũng từng thống lĩnh trong đó một chi, này hoàn mỹ phi chư hầu quận quân coi giữ mã có thể so,”

Nghe xong lời này, mọi người cuối cùng là bừng tỉnh đại ngộ, mà Công Tôn Toản cũng là lộ ra hiểu ra chi sắc.

Tào Tháo dừng một chút, tiếp tục nói: “Hổ lao quan kiên cố, nếu là cường công, Lạc Dương nam bắc quân trang bị hoàn mỹ, thả các tinh nhuệ, như thế nào dễ dàng đánh hạ? Cho nên, chỉ có dã chiến, phương là thượng thiện chi sách!”

Công Tôn Toản tuy rằng biết sai rồi, nhưng như cũ không phục, đây là là tính cách cho phép, người này tuy rằng hào hiệp, nhưng lòng dạ cũng không rộng lớn, cho dù biết Tào Tháo nói đúng, kịch lý chơi xấu cũng muốn cãi cọ ba phần.

“Như Mạnh Đức theo như lời, Lạc Dương kinh thành thủ thành binh mã nhưng sợ, kia Tây Lương thiết kỵ cùng Tịnh Châu lang kỵ liền không thể sợ?”

Tào Tháo cũng không tức giận, cười nói: “Không nhất định một hai phải cùng Tây Lương thiết kỵ cùng Tịnh Châu lang kỵ đánh sao.”

Công Tôn Toản nhíu nhíu mày, vừa muốn mở miệng, lại thấy Đào Thương nhẹ nhàng ho khan một tiếng, mở miệng nói: “Mạnh Đức huynh ý tứ là, chung quy lại là lao trở về Viên minh chủ vừa rồi lời nói ước nguyện ban đầu sao.”

Viên Thiệu vừa nghe Đào Thương đem lời nói xả trở lại trên người mình, không khỏi sửng sốt.

“Ta…… Ước nguyện ban đầu?”

Đào Thương nhẹ nhàng cười, tuổi trẻ khuôn mặt có vẻ rất là ngây ngô: “Minh chủ vừa mới không phải nói, muốn đấu đem sao?”

“Đấu đem…… Đấu đem……” Viên Thiệu chớp chớp mắt, bỗng nhiên đôi tay một phách, đứng dậy nói: “Đúng vậy! Viên mỗ ngay từ đầu liền nói, hổ lao quan ngoại khiêu chiến, cùng Đổng Trác quan ngoại so đem, so với hắn mấy trận, bầm tím lão tặc nhuệ khí! Như thế phương hảo tiến công!”

Công Tôn Toản nhấp nhấp miệng, miệng vẫn là thực cứng: “Kia chính là Lữ Bố……”

Tào Tháo cười nói: “So với Tây Lương thiết kỵ cùng Lạc Dương cấm quân, nếu gần là đối phó Lữ Bố liền có thể giải quyết nói, đã thực tiện nghi chúng ta.”

Mọi người cũng là sôi nổi gật đầu, mở miệng tỏ vẻ tán đồng.

Viên Thiệu thấy được tới rồi đại đa số người duy trì, cũng không biết là cố ý vẫn là trời sinh tính cho phép, rất là đắc ý dùng ánh mắt xem xét Công Tôn Toản liếc mắt một cái, thuận tiện còn giơ giơ lên lông mày.

Đào Thương thấy, không khỏi thầm than khẩu khí…… Này họ Viên, ỷ vào gia thế thật dài đến soái, liền như thế có thể khoe khoang, như thế làm vẻ ta đây, kia Công Tôn Toản lòng dạ hẹp hòi về sau còn không được hận ngươi chết đi được.

Công Tôn Toản sắc mặt không tốt, lại cũng không thể nề hà, hậm hực ngồi xuống.

Viên Thiệu quay đầu nhìn phía mọi người nói: “Các vị, thỉnh trước từng người hồi doanh, an bài binh mã tướng lãnh, chỉnh quân đãi chiến, hai ngày lúc sau, tụ tập đầy đủ binh mã trưng bày hổ lao quan, ta muốn cùng Đổng Trác lão tặc còn có Lữ Bố, hảo hảo mà một lần cao thấp!”

“Nặc!”

……

Trở về chính mình lều trại, Đào Thương đem lều trại mành một phóng, đi vào lâm thời dựng mộc chế giản dị giường hạ, từ bên trong lôi ra một cái đại cái rương, vừa mở ra, tức khắc kim quang xán xán, cơ hồ muốn hoảng mù chính mình mắt chó.

Nơi này, là ở Mi Trúc nơi đó ‘ mượn ’ tới cùng lấy Hoa Hùng thủ cấp ở Viên Thiệu nơi đó đổi lấy, có thể nói là Đào Thương trước mắt sở hữu gia sản.

“”

Cũng là tương đương đáng giá một bút gia sản.

Thời đại này không có ngân hàng, đồ vật chỉ có tùy thân mang theo mới yên tâm, tuy rằng có chút phiền phức, nhưng lại là an toàn nhất cách làm.

Bên người gia sản ly thân, Đào Thương sẽ ngủ không yên……

“Đại công tử!”

Theo một tiếng cao uống, Hứa Chử cùng Mi Phương xốc lên lều trại mành, sải bước đi vào Đào Thương lều trại nội.

“Bang!” Đào Thương vội vàng tùy tay đem rương gỗ khép lại, u u kan s hu máy móc tính chậm rãi chuyển qua đầu, sắc mặt rất là không tốt.

“Ai cho các ngươi không chào hỏi liền tiến vào, các ngươi có biết hay không ‘ lễ phép ’ này hai chữ viết như thế nào?”

Hứa Chử vươn tay, ở trong không khí lung tung nét bút vài cái, cuối cùng lắc lắc đầu, thở dài: “‘ mạo ’ tự sẽ không.”

Đào Thương khí thẳng cắn răng.

Mi Phương còn lại là lấm la lấm lét đem đầu tìm được Đào Thương trên vai, giống như hai tuổi tò mò bảo bảo giống nhau khát vọng biểu tình nhìn chằm chằm Đào Thương gắt gao ấn kia chỉ đại rương gỗ……

“Ngươi làm gì đâu?”

“Không làm gì.” Đào Thương nói dối rải dương dương tự đắc, cơ hồ không hề sơ hở.

Vấn đề là Mi Phương theo Đào Thương không phải một ngày hai ngày, hôm nay biểu hiện phá lệ thông minh, đại đại có thất ngày thường tiêu chuẩn.

“Không đúng! Ngươi này trong rương khẳng định có miêu nị, mở ra làm ta nhìn nhìn, ẩn giấu cái gì thứ tốt?”

Đào Thương hai chỉ tế mắt hơi hơi nheo lại, thanh âm như cũ là như vậy hòa ái khiêm tốn, nhưng rõ ràng nhiều phòng bị cùng khẩn trương.

“Cút ngay, đây là ta phụ thân từ Từ Châu cho ta bưu tới mật tin, bên trong đều là Từ Châu cao tầng bên trong quyết nghị, y theo ngươi trước mắt thân phận, chỉ sợ còn không có tư cách quan khán.”

Mi Phương sá nhiên nhìn Đào Thương, hai tròng mắt trung tất cả đều là nghi hoặc cùng khó hiểu: “Phụ thân ngươi, cho ngươi mật tin?”

Đào Thương trịnh trọng gật đầu cường điệu: “Ta phụ thân cấp mật tin.”

Mi Phương gãi gãi đầu, khó hiểu nói: “Đưa mật tin đưa một đại cái rương…… Ta Từ Châu có nhiều như vậy bí mật?”

Đào Thương sắc mặt có điểm biến thành màu đen: “Cha ta tưởng ta, nói nhiều, viết một cái rương, thực hiếm lạ sao?”

Mi Phương bừng tỉnh gật gật đầu, lẩm bẩm tự nói: “May ngươi giải thích một chút, bằng không, ta còn tưởng rằng bên trong là tiền đâu.”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 44: nhân trung Lữ Bố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Chử cùng Mi Phương là phương hướng Đào Thương hội báo bộ đội tân chỉnh tình huống.

Dương người thành một trận chiến, tào, đào, Lưu tam gia đại thắng Tây Lương quân, Hoa Hùng bị trảm, quét tước chiến trường lúc sau, thu được ngựa, quân giới, vũ khí.

Tào Tháo cũng không khách khí, làm chủ làm tam gia trực tiếp chia đều, Đào Thương cũng được đến rất lớn một phần.

Tây Lương quân trang bị đều là từ kinh thành Lạc Dương kho vũ khí trực tiếp cung ứng, nói trắng ra là, đi chính là quốc / gia / tài / chính tiền, tương đương hoàn mỹ, Đào Thương vội vàng làm Hứa Chử cùng Mi Phương đem bộ đội còn không có hảo trang bị binh lính một lần nữa võ trang một phen, đương nhiên, tốt nhất trang bị vẫn là muốn từ hổ vệ quân trước chọn.

Bộ đội sao, tinh nhuệ đệ nhất, trang bị đệ nhị, chế tạo một chi tinh nhuệ hiện đại hoá Hán triều quân là Đào Thương mộng tưởng.

Hiện giờ trang bị đã toàn bộ phân phát xong, Từ Châu quân chiến lực lại thượng một cái bậc thang, Hứa Chử cùng Mi Phương liền vội vội vàng vội phương hướng Đào Thương hội báo, hưng phấn thế cho nên liền lễ nghĩa đều mất.

Trong đó đặc biệt lấy Mi Phương vì nhất, nhớ trước đây cao hơn Từ Châu khi, chỉ có 5000 bình thường quân chính quy mà thôi, mà hiện giờ ngắn ngủn thời gian, Đào Thương chẳng những đem bộ đội mở rộng tới rồi một vạn chi số, còn lộng quân lương lộng trang bị lộng ngựa lộng quân giới.

Vị này đại công tử, thật là một cái lộng đồ vật nhân tài a, lấy hắn bản lĩnh, nếu không phải sinh ở quân phiệt thế gia, đi đương hai đạo lái buôn chính thích hợp.

Đem bộ đội chỉnh hợp cùng với quân giới trang bị tình huống hướng Đào Thương làm hội báo lúc sau, Đào Thương đột nhiên hỏi: “Cái kia Ngô triệu Ngô giáo úy sở chưởng quản hành dinh quân mã, có từng phân phát đúng chỗ?”

Mi Phương nghe vậy sửng sốt: “Cái nào Ngô long?”

Đào Thương thở dài khẩu khí: “Chính là ở xuất chinh Từ Châu trước, bị trở thành điển hình, đét mông cái kia!”

Mi Phương nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ: “Hắn a? Yên tâm đi! Đều phát tới rồi, không có bất luận cái gì bất công.”

Đào Thương gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

Mi Phương nghe vậy nói: “Đại công tử, kia tiểu tử, là Tào Báo tướng quân đáng tin, mà Tào tướng quân lại là cực lực phản đối thảo phạt Đổng Trác, đại công tử lần trước đánh hắn……”

Đào Thương mở miệng sửa đúng Mi Phương: “Là ngươi đánh hắn.”

Mi Phương: “……”

“Hảo đi, là ta đánh hắn, vấn đề ai đánh hắn không quan trọng, quan trọng là tiểu tử này nhất định ghi hận trong lòng, lưu tại bên người luôn là cái tai họa, dù sao chúng ta đã rời đi Từ Châu khá xa, đại công tử hiện nay ở trong quân uy vọng cũng đủ, sát cá biệt giáo úy, căn bản là không cần xin chỉ thị, vì sao còn vẫn luôn lưu trữ hắn?”

Hứa Chử ở một bên hừ hừ: “Đại công tử nếu là không có phương tiện xuống tay, mỗ gia đi làm hắn, bảo đảm chạy nhanh lưu loát.”

Đào Thương vẫy vẫy tay, nói: “Hiện tại còn không phải thời điểm, các ngươi chỉ cần phái người âm thầm chặt chẽ giám thị hắn là

được, dư lại chờ thời cơ tới rồi, ta tự nhiên sẽ xử lý, hiện tại cùng với tưởng hắn, chi bằng ngẫm lại hai ngày sau chiến sự……”

“Hai ngày sau chiến sự, ra sao chiến sự?”

Đào Thương nhìn nghi hoặc hai người liếc mắt một cái, chậm rì rì nói: “Hổ lao quan chính là thiên hạ hùng quan, vô luận công thành hoặc là dã chiến, đối minh quân tổn thất đều quá lớn, minh chủ có lệnh, hai ngày sau các chư hầu tập hợp bản bộ tinh nhuệ, đến hổ lao quan trước trận…… Đấu đem!”

Mi Phương nghe xong, chỉ là nhẹ nhàng mà “Nga” một tiếng, việc này cùng hắn quan hệ không lớn, Hứa Chử hai con mắt lại là trong thời gian ngắn mở to.

“Đấu đem? Đấu ai? Có phải hay không cái kia Lữ Bố!”

Đào Thương trầm tư một chút, sau một lúc lâu gật đầu nói: “Tám chín phần mười hẳn là chính là hắn!”

“Hảo gia hỏa!!” Hứa Chử sa bát đại nắm tay ở trong không khí hung hăng vung lên, phảng phất đều có thể mang ra một cổ phong: “Lâu Văn Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố, người này dũng mãnh vô địch, hắc hắc, chọn ngày vừa lúc cùng hắn một trận chiến!”

Đào Thương nhìn Hứa Chử hưng phấn bộ dáng, không khỏi lắc lắc đầu, thở dài: “Chỉ sợ ngươi không phải đối thủ của hắn.”

Hứa Chử đem cổ giương lên, không phục nói: “Chê cười! Mỗ gia từ khi từ từ trong bụng mẹ xuống dưới, còn không có gặp phải quá một chọi một có thể đánh thắng mỗ gia, Lữ Bố kia tư tuy là danh khắp thiên hạ, nhưng gặp phải mỗ gia, lại là chưa chắc dùng được. Còn thỉnh đại công tử, hứa ta xuất chiến!”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Ngươi tưởng chiến Lữ Bố, cũng có thể, nhưng có một cái yêu cầu.”

Hứa Chử vội nói: “Cái gì yêu cầu?”

“Thời cơ.” Đào Thương ít có lộ ra chính sắc: “Muốn chiến Lữ Bố, thời cơ rất quan trọng, chỉ có ta làm ngươi xuất trận thời điểm, ngươi mới có thể xuất trận, hiểu không?”

Hứa Chử không phải thực minh bạch Đào Thương ý tứ, nhưng cũng chỉ phải gật đầu đáp ứng, bất luận như thế nào, có thể cùng uy chấn thiên hạ Lữ Bố một trận chiến, cơ hồ là mỗi một cái võ nhân mộng tưởng, bởi vậy Hứa Chử cần thiết muốn nắm chắc được lần này cơ hội, vô luận Đào Thương hướng hắn đưa ra cái gì hiếm lạ cổ quái yêu cầu, hắn đều không có hai lời, cho dù là làm hắn cởi quần đánh rắm, hắn cũng sẽ làm theo không lầm.

Hai ngày thời hạn thực mau liền đến, Viên Thiệu tụ tập đầy đủ các lộ chư hầu, các điểm tinh nhuệ mãnh tướng, tề đến hổ lao quan trước khiêu chiến khiêu chiến.

Mười dư lộ tinh nhuệ, chỉ phái ra tinh nhuệ mãnh tướng, tổng cộng năm vạn hơn người, một chữ hình bài khai ở hổ lao quan ngoại, hiện ra một loại vây kín chi thế, sở hữu binh tướng tẫn mang binh khí dài, mấy vạn bính trường thương chiến đao san sát quan ngoại, hàn quang rào rạt, vọng chi toàn là một mảnh sắc bén đao hải, vọng chi có một cổ xâm nhân tâm phổi rét lạnh.

Viên Thiệu sai người ở trước trận lập trống trận mười mặt, lại sai người dựng kêu gọi đài cao, phái giọng đại quân sĩ lập với trên đài cao hò hét, trống trận lôi động, khí thế như hồng, quân sĩ tề hô mời chiến Đổng Trác đấu đem!

Chư hầu liên quân hoả lực tập trung hổ lao quan, Đổng Trác đã sớm được đến tin tức, lão tặc thân khoác trọng giáp, lãnh Lý Nho đám người bước lên cao quan, xuống phía dưới tế nhìn một lát, đột nhiên cười lạnh một tiếng.

“Quả nhiên không ra lão phu sở liệu!” Đổng Trác chậm rì rì nói: “Viên Thiệu kia tư quả nhiên là nhịn không được, phái người tiến đến khiêu chiến, lại là ở giữa lão phu lòng kẻ dưới này!”

Đổng Trác bên người, Lý Nho vuốt sợi râu nói: “Tướng quốc tung hoành sa trường nhiều năm, thân kinh bách chiến, đã sớm liệu định Viên Thiệu sẽ hành này nhất chiêu, như thế lại là ở giữa tướng quốc lòng kẻ dưới này, buồn cười Viên Thiệu tặc tử, tự cho là đắc kế, kết quả là phương bất quá là bị tướng quốc kế trung liêu kế mà thôi.”

Đổng Trác mắt lạnh quan khán phía dưới, chúng chư hầu liên minh binh mã sắp hàng trận thế, thật lâu sau xúc động nói: “Hành quân túc chỉnh, quân trận có thể tiến có thể lùi, trung có chiến nói, bên có phối hợp tác chiến, thâm cùng binh pháp chi diệu! Khó trách Hoa Hùng sẽ bị Quan Đông tặc tử giết chết, quả nhiên là có chút môn đạo.”

Lý Nho cười nói: “Lại có môn đạo, lại có thể như thế nào? Nếu luận đấu đem, đương kim thiên hạ, người nào có thể là đều đình hầu đối thủ? Bất quá cỏ rác mà thôi.”

Đổng Trác không tỏ ý kiến, chỉ là đem vung tay lên, thét ra lệnh lính liên lạc: “Nổi trống! Mệnh Chấp Kim Ngô Lữ Bố xuất trận!”

“Nặc!”

……

“Thịch thịch thịch thịch thịch đông!”

“Ô ô ô ô ô!”

Hổ lao đóng lại, trầm trọng tiếng trống chợt vang lên, kèn cũng là vang vọng phía chân trời, cùng với thúc giục chiến thắng vang, quan trước cầu treo “Tử cát tử cát” chậm rãi rơi xuống, thật mạnh nện ở hộ thành mương máng bờ bên kia.

Một trận trầm trọng tiếng vó ngựa vang lên, một đạo đỏ thẫm bóng dáng giống như ngọn lửa giống nhau khi trước chạy băng băng mà ra, này phía sau kỵ binh kém hắn chừng 30 bước ngoại.

Quan ngoại hò hét mời chiến chúng chư hầu minh quân, trong nháy mắt sôi nổi bế khẩn miệng, gắt gao nhìn chằm chằm này nói giống như ngọn lửa giống nhau thân ảnh.

Đào Thương ngồi trên lưng ngựa, cũng là gắt gao nhìn chằm chằm ở hai quân cố tình lưu lại đất trống gian, kia lui tới chạy băng băng hỏa hồng sắc thân ảnh!

Một con cả người màu đỏ đậm, toàn thân thâm sắc cao lớn tuấn mã, cơ hồ so mặt khác mã lớn suốt hai cái duy độ, không hề nghi ngờ, đó là kia thất danh quan tây châu tê phong ngựa Xích Thố!

Trọng điểm, là lập tức người kia.

Thân xuyên màu bạc trọng giáp, bên hông thúc Sư Vương mang, phía sau là Tây Xuyên gấm Tứ Xuyên đỏ thẫm chiến bào, đầu thúc cao quan mà không mang mũ giáp, dáng người cường tráng không ở Hứa Chử dưới, nhưng cùng Hứa Chử tục tằng tướng mạo so sánh với, người tới thực sự là uy vũ tuấn lãng rất nhiều.

Màu da trắng nõn, tuấn cực uy cực, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như trác như ma, đôi mắt nhan sắc phi thường nhạt nhẽo, phảng phất lưu li, nhưng lại làm hắn ánh mắt có vẻ quá mức lạnh nhạt, sắc mặt tái nhợt như tuyết thần sắc có sương hàn chi ý, gần như bản khắc nhất phái nghiêm nghị, tuy rằng mặt vô biểu tình, nhưng cái loại này trời sinh từ trong xương cốt lộ ra tới kiêu căng, bừa bãi, lạnh nhạt cùng hùng hổ doạ người, làm ở đây mỗi một cái đều có thể cảm giác đến.

Đào Thương không khỏi tạp tạp miệng: “Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố, thiên hạ đệ nhất mãnh tướng cùng ta tưởng tượng không quá giống nhau a.”

Đào Thương phía sau, Hứa Chử hạng nặng võ trang trận địa sẵn sàng đón quân địch, nghe vậy không khỏi ngạc nhiên nói: “Chỉ giáo cho?”

Đào Thương hướng về phía Lữ Bố chu chu môi: “Trong lòng ta, thiên hạ đệ nhất mãnh tướng hẳn là anh tư táp sảng, uy vũ dũng cảm, không nói quang mang vạn trượng hào khí can vân, ít nhất cũng đến là anh tư táp sảng…… Ngươi xem hắn kia phó xú thí biểu tình, cùng đã chết lão bà giống nhau khổ đại cừu thâm.”

Hứa Chử nghe sửng sốt sửng sốt: “Ngươi này tiểu từ nhưng thật ra rất nhiều, có chút ta một cái cũng chưa nghe qua, bất quá quản hắn có chết hay không lão bà, ta chỉ nghĩ cùng hắn hảo hảo đánh một hồi đó là!”

“Đàn gảy tai trâu……” Đào Thương nói thầm nói.

Liền ở ngay lúc này, hổ lao đóng lại tiếng trống lại một lần vang lên, mà theo này thông cổ vang, Lữ Bố đã là bỏ đi phía sau lửa đỏ Tây Xuyên gấm Tứ Xuyên chiến bào, tùy tay ném với tràng gian bờ cát phía trên, trong tay Phương Thiên Họa Kích lắc lắc nâng lên, hư chỉ các lộ chư hầu trận doanh.

Nhìn Lữ Bố ném áo gấm hoành chiến kích, coi thiên hạ anh hùng như không có gì, Hứa Chử không khỏi trung tâm tán thưởng: “Thật hắn nương có khí thế!”

Đào Thương lắc đầu thở dài: “Thật hắn nương phá của.”

……

Liền ở ngay lúc này, liên quân trận doanh trung, Viên Thiệu oán hận nhìn chằm chằm Lữ Bố, làm như cực kỳ buồn bực Lữ Bố ở trước trận hành động đoạt tam quân thanh thế, quay đầu quát lớn nói: “Ai dám chiến Lữ Bố?”

Chư hầu trận doanh trung, Hà Nội thái thú Vương Khuông dưới trướng một tướng phi mã mà ra, chính là Hà Nội danh tướng Phương Duyệt.

Tu Di chi gian, Phương Duyệt chiến mã đã chạy băng băng đến Lữ Bố trước mặt mấy trượng nơi, trong tay chiến thương phiên run, giũ

ra một đóa thương hoa cắt qua không khí thẳng đến Lữ Bố mặt làm khó dễ.

Lữ Bố mặt vô biểu tình, ngồi xuống chiến mã không nhúc nhích, một tay cầm Phương Thiên Họa Kích hơi hơi vừa nhấc, ngang trời hoa cái nửa vòng tròn đem Phương Duyệt chiến thương quét đến một bên, tiếp theo ngạnh sinh sinh chịu đựng tay trái quỹ đạo, ngược hướng huy kích đảo qua, trực tiếp dùng họa kích tiểu chi đem Phương Duyệt chém phiên trên mặt đất.

Một cái đối mặt liền đánh tới Phương Duyệt, chúng chư hầu cùng với dưới trướng tướng lãnh giáo úy sĩ tốt không khỏi các đột nhiên biến sắc.

Lữ Bố cúi đầu nhìn nhìn ở trên sa trường cả người trừu động, đã là không được Phương Duyệt, bình đạm mà nói: “Bực này võ nghệ, cũng có thể ra trận làm tướng?”

------oOo------

Chương 45: bánh xe

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố chém giết liên quân Phương Duyệt, chúng toàn hoảng sợ, Đào Thương phía sau, Hứa Chử hai tròng mắt trừng, thúc ngựa liền nghĩ ra chiến.

“Ngươi muốn làm gì?” Đào Thương quay đầu trừng mắt Hứa Chử.

Hứa Chử khờ thanh hàm khí nói: “Đánh Lữ Bố a?!”

“Chúng ta ước định là cái gì tới? Không mệnh lệnh của ta, ngươi không cho phép ra trận!” Đào Thương một bên nói, một bên quay đầu nhìn tràng gian, giống như bất bại chiến thần giống nhau Lữ Bố……

Hứa Chử nghe vậy hừ hừ, đối lời này cực kỳ khó chịu.

Đào Thương quay đầu tới, đối Hứa Chử nói: “Ngươi cho ta thành thật nhi đãi tại đây, không cho phép ra chiến…… Ta đi hàng xóm nhóm phương trận xử lý chút việc…… Ngươi yên tâm đi, có ngươi cùng Lữ Bố giao thủ cơ hội!”

Dứt lời, Đào Thương lãnh vài người, bát mã bôn Công Tôn Toản một phương phương trận vội vàng mà đi.

Lúc này, Thượng Đảng thái thú dưới trướng đại tướng mục thuận bát mã thẳng đến Lữ Bố sát đem qua đi.

Lữ Bố thân kinh bách chiến, tắm máu vô số, chỉ xem mục thuận nắm đao thủ pháp, liền biết người tới so vừa rồi cùng chính mình giao thủ tướng lãnh mạnh hơn một ít…… Nhưng cũng thực sự cường hữu hạn, hắn đôi tay nắm kích, hai chân một kẹp ngựa Xích Thố bụng ngựa, chủ động đón đi lên, cùng mục thuận một chọi một ác chiến lên.

Phương một giao thủ, mục thuận đao pháp lập tức liền biến lộn xộn, hắn vốn tưởng rằng Lữ Bố dáng người cường tráng, hẳn là là đi đại khai đại hạp, lấy lực áp người chiêu thức lộ tuyến, nhưng lại trăm triệu không nghĩ tới Lữ Bố chẳng những khí lực đương thời có một không hai, kích pháp càng là xuất quỷ nhập thần, chiêu chiêu âm hiểm ngoan độc!

Nhìn như trung quy trung củ cầm Phương Thiên Họa Kích hoành đánh dựng chém, nhưng trong lúc lơ đãng lại luôn là ngoài dự đoán mọi người! Xảo trá tai quái chiêu thức lệnh người khó lòng phòng bị.

Lữ Bố võ nghệ, không thiên khoa!

Hơn nữa nhất lệnh người nháo tâm chính là ngựa Xích Thố!! Cho dù là loại này cự ly ngắn hoạt động, Xích Thố bạo phát lực cũng xa xa thắng với tầm thường ngựa, thả xoay chuyển tính cực cường, giống như thỏ chạy giống nhau, mục thuận ngựa ở lực cơ động phương diện căn bản là theo không kịp.

Điểm chết người chính là…… Hiện tại cho dù muốn chạy, Lữ Bố Phương Thiên Họa Kích đã là đem mục thuận chặt chẽ bao ở trong đó, muốn chạy cũng là chạy không thoát!

Hay là chính mình muốn bỏ mạng ở nơi này?

Mục thuận không khỏi toát ra một loại anh hùng mạt lộ bi thương chi tình.

Ý tưởng vừa ra, trong tay hắn đao liền không khỏi càng là rối loạn một tấc vuông, không có khí thế! Lữ Bố kiểu gì kinh nghiệm, há có thể nhìn không ra mục thuận đã là tâm sinh nhút nhát, họa kích vừa lật, thẳng phá trung cung, giống như trường long quán ngày, liệp ưng phác thỏ, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế đem họa kích chui vào mục thuận ngực.

Hai bên nhân mã còn không có phản ứng lại đây, Lữ Bố liền dương tay vừa nhấc, đem mục thuận thi thể quăng đi ra ngoài……

Cũng không biết Lữ Bố có phải hay không cố ý, mục thuận thi thể rớt xuống vị trí, vừa lúc cùng Phương Duyệt thi thể sắp hàng ở cùng nhau, hoành tuyến phô khai, nhìn hết sức khiếp người.

Quăng một chút họa kích thượng máu tươi, Lữ Bố quay đầu nhìn về phía chúng chư hầu trận doanh……

“Tiếp theo cái.”

Ngữ khí thanh âm rất thấp, nhưng lại dị thường chói tai, giống như kim loại thấp minh, chọc người tim đập nhanh.

……

……

Liền ở mục thuận bị xử lý đồng thời, Đào Thương đã là đánh mã đi tới Công Tôn Toản trận doanh, phóng nhãn nhìn lại, quả thấy Lưu, quan, Trương Tam huynh đệ ở trong trận!

Trương Phi nắm trong tay Trượng Bát Xà Mâu, gắt gao mà nhìn chằm chằm trong sân Lữ Bố, một ngụm cương nha làm như đều phải cắn, Đào Thương cảm thấy chính mình cách thật xa đều có thể nghe được hắn răng trung ‘ kẽo kẹt kẽo kẹt ’ tiếng vang.

“Huyền Đức công!”

Lưu Bị nghe vậy quay đầu tới, thấy là Đào Thương đánh mã đi vào nơi này, không khỏi tò mò: “Đào công tử không ở bổn quân trong trận, như thế nào đến bên này?”

“Không yên tâm a, lại đây nhìn xem!” Đào Thương giá mã đi vào Lưu Bị bên người…… Lúc này chư hầu trong trận, Bắc Hải thái thú Khổng Dung dưới trướng đại tướng võ An Quốc đã là xách theo hai cái đại đồng chùy thẳng đến Lữ Bố xung phong liều chết mà đi, hai tay trung đại chuỳ uy vũ sinh phong, thanh thế cực kỳ làm cho người ta sợ hãi.

Lưu Bị một bên quan sát trong sân chiến đấu, một bên hỏi: “Đào công tử có cái gì không yên tâm?”

“Huyền Đức công dưới trướng hai vị huynh đệ, đều là hào dũng thiện chiến người, hôm nay thấy Lữ Bố, làm sao có thể không thấy săn tâm hỉ, ta liêu sau đó quan, trương nhị vị huynh đệ nhất định sẽ đi cùng Lữ Bố một trận chiến, hay không?”

Lưu Bị còn không có trả lời, Trương Phi đã là đoạt thanh nói: “Này tặc Lữ Bố như thế kiêu ngạo, yêm hôm nay nếu là sẽ không hắn một hồi, chẳng phải là làm hắn khinh thường thiên hạ anh hùng? Đào công tử ngươi thả đợi chút, xem yêm lão Trương lấy Lữ Bố kia tư thủ cấp tới!”

“Dực Đức huynh chậm đã!”

Đào Thương duỗi tay ngăn cản Trương Phi, lại quay đầu nhìn về phía Lưu Bị, nói: “Huyền Đức công, lệnh đệ hào dũng, quả thật là Lữ Bố chi địch thủ, chính là, hắn có hay không tất thắng Lữ Bố nắm chắc?”

Lưu Bị quay đầu nhìn nhìn cùng võ An Quốc đấu chính hàm Lữ Bố, thở dài nói: “Người này võ nghệ cực cao, lại dũng mãnh vô cùng, ta hai cái huynh đệ, cũng không tất là hắn địch thủ!”

Đào Thương tiếp tục nói: “Sau đó nếu là Dực Đức huynh ra trận, đấu không lại Lữ Bố, lại nên như thế nào?”

Quan Vũ nghe vậy, đơn phượng nhãn tinh quang bùng lên: “Ngô tam huynh đệ không cầu cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh, nhưng cầu cùng ngày cùng tháng cùng năm chết, nếu Tam đệ không thắng, Quan mỗ cùng huynh trưởng làm sao có thể xem hắn độc thân phạm hiểm?”

Đào Thương bất đắc dĩ thở dài: “Nói như thế tới, Huyền Đức công, nếu là một mình đấu bất quá…… Các ngươi tam huynh đệ liền tính toán quần ẩu?”

Lưu Bị ánh mắt lộ ra một tia mê mang chi sắc, nói: “Đào công tử ngôn hạ đến tột cùng ý gì, bị không hiểu rõ lắm?…… Chẳng lẽ ta huynh đệ không thể ẩu hắn?”

Đào Thương mọi nơi nhìn nhìn, thấy mọi người đều bị tràng gian đánh nhau hấp dẫn, không có người chú ý bên này, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Lấy tam địch một, thắng chi không võ, khủng thành thiên hạ trò cười!”

Lưu Bị nghe vậy, không khỏi không nhịn được mà bật cười: “Đào công tử, ngươi…… Ai, làm bị nói như thế nào ngươi đâu…… Ngươi thật đúng là một cái khiêm khiêm quân tử! Như vậy mấu chốt thời khắc, sự tình quan nhà Hán an nguy, thiên hạ tồn vong to lớn sự, gì đàm tiếu không cười bính?”

Đào Thương nhíu mày nói: “Huyền Đức công cảm thấy ta cổ hủ?”

Lưu Bị lắc lắc đầu, nói: “Kia thật cũng không phải, chỉ là…… Chỉ là không khỏi có chút…… Ai, Đào công tử, này trên chiến trường sự, cùng ngươi ngày thường sở đọc đạo Khổng Mạnh không lắm giống nhau! Đoạn không thể quơ đũa cả nắm!”

Đào Thương nghiêm mặt nói: “Huyền Đức công chẳng lẽ liền không nghĩ vì chính mình danh dự cùng với quan, trương nhị vị tướng quân ngày sau uy danh suy nghĩ?”

Lưu Bị bất đắc dĩ nói: “Kia lại nên như thế nào? Hôm nay ta tam huynh đệ cùng Lữ Bố, đấu là nhất định là muốn đấu, nhưng nếu là đấu không lại, bị tự cũng không thể xem hai vị huynh đệ lâm vào tình hình nguy hiểm mà không cứu, nhị vị hiền đệ cũng là như thế……”

Liền ở ngay lúc này, chiến trường trong vòng, giữa sân chợt phát ra một trận thống khổ tru lên.

Võ An Quốc bị Lữ Bố chặt đứt một cái cổ tay, máu tươi rải đầy đất, hắn ném đồng chùy phi mã bôn hồi bổn trận, liên quân trận doanh trung cấp có binh mã phối hợp tác chiến.

Cũng may mắn là Lữ Bố lười truy hắn, bằng không lấy ngựa Xích Thố sức của đôi bàn chân, có bao nhiêu người phối hợp tác chiến, võ An Quốc hôm nay cũng là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Huyền Đức công sao không lấy luân chiến pháp thí chi?” Đào Thương mắt thấy chư hầu bên này, Công Tôn Toản đã tự mình cầm súng, cưỡi con ngựa trắng phi mã đi chiến Lữ Bố, vội vàng nói: “Nhưng trước làm Dực Đức huynh ra trận, cùng Lữ Bố chém giết 200 cái hiệp, lại làm Vân Trường Huynh ra trận, cùng Lữ Bố tái chiến 200 cái hiệp……”

Lưu Bị nghe vậy cứng họng mà nhìn Đào Thương.

Đào Thương giải thích nói: “Lấy nhị vị tướng quân bản lĩnh, liền tính là không địch lại Lữ Bố, nhưng đấu cái một hai trăm cái hiệp chẳng phân biệt thắng bại, khẳng định đều là không có vấn đề…… Trước làm Dực Đức công lên sân khấu, không cần thử, trực tiếp lấy đón đánh ngạnh, dùng hết Lữ Bố sức lực; Vân Trường công trở lên, đua kính Lữ Bố nhuệ khí; làm này trở thành nỏ mạnh hết đà! Cuối cùng Huyền Đức công trở lên, lúc này Lữ Bố đã là nỏ mạnh hết đà, khả năng liên thủ đều nâng không đứng dậy…… “

Lưu Bị nhíu nhíu mày, nói: “Nhưng chờ ta thượng khi, Lữ Bố nếu vẫn là có tái chiến chi lực đâu?”

Đào Thương tàn nhẫn lải nhải nói: “Vậy lại luân hắn một lần! Dực Đức công trở lên đi, Vân Trường công phục chi! Thẳng đến luân hắn không biết giận mới thôi!”

Lưu Bị lau mồ hôi, nói: “Loại này đấu pháp…… Không tính thắng chi không võ sao?”

Đào Thương vội vàng giải thích nói: “Như thế xa luân chiến pháp, tuy rằng cũng có thất công bằng, nhưng ít ra so ba cái đánh một cái quần ẩu truyền ra đi muốn dễ nghe rất nhiều, ít nhất là một mình đấu! Hơn nữa đều không xem như bị thua!…… Lại nói nhiều năm trôi qua lúc sau, thiên hạ chỉ biết hổ lao quan hạ có người đơn thương độc mã chính diện đánh bại Lữ Bố, khác ai còn quản hắn?”

Lưu Bị nghe được nơi này, vuốt chòm râu bắt đầu trầm tư, Đào Thương cũng không nói nhiều, chắp tay nói: “Lời nói đã đến nước này, thật là vì Huyền Đức công danh dự suy xét, ta về trước quân trận, như thế nào lấy hay bỏ, toàn từ Huyền Đức công tự hành đề nghị châm chước.”

Dứt lời, cũng không ở ở lâu, bát mã phản hồi chính mình Từ Châu quân nơi quân trận.

Mắt thấy Công Tôn Toản bị thua sắp tới, Trương Phi thật sự là nhẫn nại không được, lớn tiếng nói: “Đại ca! Đến tột cùng nên như thế nào chiến! Mau lấy cái chủ ý đi!”

Lưu Bị đảo mắt nhìn về phía Quan Vũ, lại thấy Quan Vũ gật đầu, ngôn nói: “Đào gia tiểu tử chi ngôn, lại là rất có đạo lý, ta cùng Tam đệ đi trước cùng Lữ Bố đánh nhau, tranh thủ đua rớt Lữ Bố nhiều nhất thể lực, đại ca ngươi cuối cùng xuất chiến, lấy định càn khôn…… Này chờ đấu pháp, tuy cũng là thắng chi không võ, lại tổng so ba cái đánh một cái muốn dễ nghe chút.”

Quan Vũ nói xong, Lưu Bị rốt cuộc hạ quyết tâm: “Hảo, vậy như vậy làm! Tam đệ ngươi đi trước xuất chiến, nhớ lấy cẩn thận một chút, không thể cùng Lữ Bố ham chiến, nếu là ngao đem không được, tốc tốc hồi trận!”

“Hảo!!”

Trương Phi sớm đã là an không chịu nổi, lúc này trên chiến trường, Công Tôn Toản đã là bại hạ trận tới, phi mã hồi trận.

Lữ Bố lúc này nhưng không như vậy dễ nói chuyện, vừa muốn đánh mã đuổi theo đi, thình lình nghe một tiếng cự lôi rống giận: “Tam họ gia nô! Yến người Trương Phi tại đây!”

Lữ Bố nhíu mày, nhìn về phía tới đem, lại thấy tới đem cả người hắc giáp hắc mã, đầy mặt râu quai nón, một chi Trượng Bát Xà Mâu hết sức lóa mắt, chính hướng về phía chính mình bay nhanh chạy băng băng mà đến.

Người thạo nghề vừa ra tay, liền biết có hay không, Lữ Bố vừa thấy tướng mạo, liền biết người tới khó đối phó, ngay sau đó chấn hưng tinh thần, cầm Phương Thiên Họa Kích nghênh thân mà thượng.

“Thương lang ——”

Phương Thiên Họa Kích cùng Trượng Bát Xà Mâu thật mạnh một kích, Lữ Bố thân hình không khỏi mà lung lay nhoáng lên, chỉ cảm thấy hổ khẩu bị chấn sinh đau, thân hình cũng là không xong. Mày kiếm một chọn, trong lòng thầm nghĩ: Này hắc tư là từ đâu nhảy ra tới? Như vậy đại sức lực!…… Đối thủ tốt!

Trương Phi nhưng thật ra không có gì dị thường phản ứng, hắn duỗi tay lôi kéo cương ngựa, đem ngồi xuống ô chuy mã quay lại quá đầu ngựa, giơ lên trong tay xà mâu, cao giọng quát lớn: “Thất phu! Quả nhiên lợi hại! Lại đến!!!”

Trương Phi thanh như chuông lớn, khí thế kinh người, trực tiếp kinh sợ đóng lại quan hạ hai bên tướng sĩ, mỗi người không khỏi tất cả đều biến sắc.

Lữ Bố từ vừa mới kinh ngạc trung phục hồi tinh thần lại, lại khôi phục ngày thường bình tĩnh cùng ngạo mạn.

Chỉ thấy Lữ Bố kén ăn cười, trong mắt tinh quang như điện, từ từ nói: “Hoàn mắt tặc, nhưng thật ra có chút thủ đoạn! Bổn đem thiếu chút nữa đối với ngươi nhìn nhầm, đáng tiếc ngươi chung quy còn không phải bản tướng quân đối thủ! Bất quá sử trường binh giả có thể có ngươi như vậy khí lực, cũng là khó được, không thể tưởng được Quan Đông chư hầu trung còn có thể có ngươi như vậy một nhân vật.”

Dứt lời, hai người không ở nhiều lời, phi mã tiến lên lấy lực đối lực, lẫn nhau bắt đầu cùng đối phương tiến hành cuồng oanh lạm tạc!

Trương Phi cùng Lữ Bố trải qua chiêu thứ nhất giao thủ, cũng không ở lẫn nhau thử, hai người vừa ra tay liền đều là sát chiêu, một đen một đỏ lưỡng đạo thân ảnh lui tới đan xen, bóng dáng mau liền

người bắn nỏ cũng không dám bắn tên trộm đánh lén, họa kích cùng xà mâu có khả năng đủ múa may đến địa phương, phạm vi trượng trong vòng bát thủy không tiến, mũi nhọn thoải mái.

Trương Phi cùng Lữ Bố đánh nhau kịch liệt thời điểm, Đào Thương đã về tới chính mình Từ Châu quân phương trận.

Hứa Chử vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn tràng gian chiến đấu, trong miệng không khỏi phát ra "Tấm tắc" tiếng vang, tất cả đều là không hề giữ lại tán thưởng chi ý.

"Thế nào? Cảm giác như thế nào!" Đào Thương hỏi Hứa Chử nói.

Hứa Chử xúc động nói: "Vừa mới cùng Lữ Bố giao thủ kia mấy đều là phế vật, căn bản thí không ra hắn chân chính thực lực, hiện giờ này hắc tư lên sân khấu, mới vừa rồi dẫn Lữ Bố dùng ra thật bản lĩnh, thật sự lợi hại!…… Kia hắc tư ta nhớ rõ là Lưu Bị huynh đệ kết nghĩa đi? Cùng chúng ta cùng nhau đánh quá Hoa Hùng…… Không thể tưởng được cư nhiên như vậy lợi hại, mỗ gia cũng không có có thể tất thắng hắn nắm chắc!"

Đào Thương búng búng tay áo thượng hôi, nói: "Quản hắn thắng cùng không thắng, tóm lại ngươi chuẩn bị sẵn sàng, ta làm ngươi xuất chiến, ngươi liền xuất chiến, không cần có bất luận cái gì do dự! Hôm nay liền làm ngươi nếm thử đánh thắng Lữ Bố tư vị."

------oOo------

Chương 46: nhặt của hời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hổ lao quan hạ, Trương Phi đại chiến Lữ Bố, hai người trong tay binh khí giống như hai điều giao long, ở đây trung qua lại hãy còn gây sóng gió, một đoàn đoàn quang ảnh tràn ngập tràng gian, quân sĩ trong tai quanh quẩn đều là giống như tiếng sấm liên tục rầm rầm thiết khí tương giao tiếng động, khí thế khủng bố làm cho người ta sợ hãi cực kỳ.

Mắt thấy Lữ Bố cùng Trương Phi kinh sợ mọi người chiến đấu, Đào Thương nắm lấy cương ngựa tay không khỏi khẩn căng thẳng, ngực trung không biết như thế nào, bị tên là khẩn trương cùng bức thiết cảm giác đổ thượng không tới khí……

Chính hắn tuy không ở kia chiến trường phía trên, nhưng lại phảng phất đặt mình trong trong đó.

Bừng tỉnh chi gian, Đào Thương không tự chủ được cảm khái niệm thanh ra tới:

“Thanh hải trường vận ám tuyết sơn, cô thành nhìn xa Ngọc Môn Quan. Cát vàng trăm chiến xuyên kim giáp, không phá Lâu Lan chung không còn.”

Đào Thương một khác sườn, Hứa Chử sau khi nghe thấy hoảng sợ, nghiêng đầu xem hắn: “Thiệt hay giả…… Ngươi còn sẽ làm ra vẻ thơ?”

Nghe xong lời này, Đào Thương không khỏi vừa tỉnh, trắng nõn khuôn mặt khó được đỏ đỏ lên, thấp giọng nói: “Ta sẽ đồ vật không mấy thứ là ngươi biết đến…… Đừng nhiều lời lời nói, hảo hảo chú ý ngươi chiến sự! Một hồi ngươi phải lên rồi.”

Nhưng là lệnh Đào Thương không nghĩ tới chính là, người trong nước từ xưa đến nay liền yêu thích bát quái, hắn ở đây gian trong lúc lơ đãng niệm ra thơ, ở vài ngày sau cư nhiên sẽ bị một truyền mười mười truyền trăm……

Lữ Bố đang ở cùng Trương Phi kịch liệt đánh nhau kịch liệt thời điểm, đột nhiên không biết vì sao, sau lưng lại là nổi lên nhè nhẹ lạnh lẽo.

Kia cảm giác phảng phất chính mình đang bị một con mạnh mẽ mãnh thú gắt gao nhìn thẳng, cũng bị coi là con mồi!

Đây là một loại nguy hiểm tín hiệu, là thân là một cái võ nhân trời sinh trực giác!

Lữ Bố vội vàng thu liễm tâm thần, một bên cùng Trương Phi giao thủ, một bên ghé mắt hướng về liên quân trận doanh nhìn lại.

Nhưng thấy liên quân trận doanh trung, không biết khi nào chậm rãi đánh mã đi ra một cái dáng người cường tráng, thân khoác lục bào đại hán.

Đại hán trong tay dẫn theo một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao, thần sắc thản nhiên thoải mái, giơ tay nhấc chân phối hợp hô hấp dáng người, nói không nên lời hoàn mỹ tự nhiên, liền như sao trời vận chuyển, nhật nguyệt lui tới.

Người tới một đôi đơn phượng nhãn gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Bố mơ hồ không chừng thân hình cùng trong tay thay đổi thất thường Phương Thiên Họa Kích, cho dù là tinh tế đến điên hào biến hóa, cũng trốn bất quá hắn hai tròng mắt trung quang mang

“Tam đệ, thay đổi người!”

Trải qua gần 170 dư cái hiệp giao phong, Lữ Bố đã dần dần chiếm cứ thượng phong, trong tay họa kích quỷ thần khó lường chặt chẽ vây khốn Trương Phi…… Giờ phút này hắn đã có nắm chắc, có thể

ở hai mươi chiêu lúc sau lệnh Trương Phi cúi đầu xưng thần, bởi vậy cũng là có rảnh quan sát tên này tiến đến tiếp ứng đại hán.

Lữ Bố ha ha cười, dưới háng ngựa Xích Thố mau như xích lôi, phiên nếu hồng nhạn, lược xuất trận ngoại, họa kích hơi hơi vừa nhấc, chỉ phía xa Quan Vũ nói: “Như thế nào, một cái không được, nghĩ đến hai cái? Thượng đi! Bản tướng quân không sợ!”

Đối mặt như vậy địch nhân, Quan Vũ cùng Trương Phi vốn nên liền giác mà đánh, nhưng vừa mới trải qua nghị định, đã là quyết định sửa quần thể chiến vì xa luân chiến!

Bởi vậy Quan Vũ thẳng đến giờ phút này, mới vừa rồi ra ngựa tiếp nhận đã khí lực không đủ Trương Phi xuất chiến.

“Không cần, Quan mỗ một người thắng ngươi đủ rồi!”

Trương Phi không cam lòng nhìn Lữ Bố liếc mắt một cái, đánh mã phản hồi liên quân trận doanh.

Quan Vũ đem Thanh Long Yển Nguyệt Đao một hoành, đơn phượng nhãn gắt gao nhìn thẳng Lữ Bố, đôi mắt giống như cuồn cuộn biển xanh, thâm thúy đến làm người cực kỳ khó chịu.

Lữ Bố âm thầm một bình, không dám coi khinh tới đem, thở sâu, phóng ngựa lại bôn Quan Vũ mà thượng.

“Khanh khanh ——” liền vang, hai luồng thân ảnh đan xen quấn quanh, hình thành một đạo mã thêm người cao chiến tường.

Thanh Long đao cùng Phương Thiên Họa Kích điên cuồng phách chém quét ngang, giống như muốn đem thiên địa vạn vật đều cắn nuốt đến bọn họ rét lạnh mũi nhọn bên trong, ở đây mọi người đều là đánh lên hoàn toàn tinh thần, lại cũng chỉ có thể nhìn đến Lữ Bố cùng Quan Vũ bay nhanh thân ảnh, lại căn bản vô pháp nhìn ra ai chiếm cứ thượng phong.

Lại nói tiếp, Lữ Bố hôm nay cũng xác thật là gặp tội lớn, lúc trước khoảnh khắc vài tên võ tướng, đấu bại Công Tôn Toản, tốt xấu còn đấu không phí rớt quá nhiều sức lực, có chống đỡ.

Nhưng không từng tưởng vừa mới toát ra tới một cái mãnh Trương Phi.

Khác võ tướng, nếu là kỳ phùng địch thủ, hoặc là thử hoặc là cưỡi ngựa quan sát, trung gian hoặc là tìm không mưu lợi bảo trì thể lực, vấn đề là Trương Phi thằng nhãi này thật là là cái bưu tử, vừa lên tới liền dùng tẫn toàn thân khí lực cùng Lữ Bố thật đánh thật lấy lực lượng ngạnh hám, làm Lữ Bố không có biện pháp, đành phải cũng lấy này nói còn chi.

170 nhiều hiệp, chiêu chiêu đều là dùng hết toàn thân lực lượng ở chiến đấu!

Như vậy đấu pháp Lữ Bố không phải chưa thử qua, chỉ là không thí như vậy thuần túy, thật vất vả mắt thấy đem Trương Phi ép vào hạ phong, nắm chắc thắng lợi…… Nào biết lại chạy ra một cái Quan Vũ tục thượng!

Lữ Bố mới vừa cùng Trương Phi không có mưu lợi phương thức chiến đấu, dẫn tới hắn hiện tại cả người cơ bắp đều là nhức mỏi, thật sự là ăn không tiêu.

Vấn đề là cái này Quan Vũ cùng Trương Phi tuy rằng không phải một cái con đường, nhưng đi lên cũng là thật đánh thật dùng lực lượng trực tiếp ngạnh hám, một chút mưu lợi hoa chiêu đều không có, làm Lữ Bố mệt mỏi bôn tẩu ứng phó.

Quan Vũ đao, mỗi một đao đều là giây đến điên hào, đại khai đại hạp, tuy rằng không giống như là Trương Phi như vậy thuần dựa lực lượng đối chiến, nhưng giơ tay nhấc chân chi gian càng là nhiều một tia cao nhã, đương nhiên cũng so Trương Phi càng khó triền.

Lữ Bố giờ phút này đã là đem Quan Vũ liệt vào cùng chính mình cùng cấp đối thủ, hắn cũng chưa từng nghĩ đến qua thiên hạ cư

nhiên còn có như vậy cùng chính mình thế lực ngang nhau hào kiệt, tuy rằng thể lực bị Trương Phi hao phí cự gì, nhưng đối mặt như vậy một cái đối thủ, hắn trời sinh thị huyết cùng hiếu chiến bản năng cũng là bị kích phát rồi ra tới.

Dùng hết một thân bản lĩnh, hắn hôm nay nhất định phải đánh thắng cái này hồng mặt râu dài mãnh tướng! Bằng không như thế nào có thể không làm thất vọng phi đem chi danh.

Mắt thấy Lữ Bố cùng Quan Vũ ở đây trung thế lực ngang nhau ác chiến, Đào Thương thon dài đôi mắt chậm rãi mị lên, sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa rồi từ từ nói: “Chờ đến Quan Vũ một chút tràng, Công Tôn Toản trong trận phỏng chừng liền sẽ đi ra Lưu Bị, ngươi không cần lo cho hắn, vô luận như thế nào nhất định phải đuổi ở kia lão tiểu tử phía trước, tiếp đi lên đem Lữ Bố liệu lý.”

Hứa Chử nhíu nhíu mày, cúi đầu cẩn thận cân nhắc một hồi lâu, làm như cân nhắc qua vị tới.

“Ngươi vừa rồi…… Có phải hay không chạy tới mông Lưu Bị?”

Đào Thương trợn trắng mắt: “Chê cười, tên kia so hầu còn tinh, ta sao có thể mông hắn?”

Hứa Chử mắt lé nhìn trong sân chiến đấu, thấp giọng nói: “Như vậy đấu pháp, Quan Vũ cùng Trương Phi định có thể vững vàng háo đi Lữ Bố đại bộ phận thể lực cùng tinh lực, ta xem Lữ Bố cùng Quan Vũ ít nhất cũng có thể đấu đến thượng trăm hiệp trở lên, kể từ đó, mỗ gia đi lên cùng Lữ Bố giao thủ, chính là đánh thắng, cũng không tránh khỏi thắng chi không võ……”

Lời nói còn chưa nói xong, Hứa Chử cái gáy sau thật mạnh ăn Đào Thương một cái cổ máng.

“Ngươi làm gì!” Hứa Chử trợn tròn con mắt căm tức nhìn Đào Thương: “Có chuyện vì sao không thể hảo hảo nói, động thủ làm chi!”

Đào Thương ánh mắt sáng ngời mà trừng mắt hắn, gằn từng chữ một nói: “Ta hỏi ngươi, là ngươi cá nhân thắng bại quan trọng, vẫn là chư hầu liên quân cùng đổng tặc thắng bại quan trọng?”

Hứa Chử: “……”

“Là ngươi võ nhân vinh nhục quan trọng, vẫn là nhà Hán xã tắc an nguy tương đối quan trọng?”

Hứa Chử: “……”

“Là ngươi cá nhân hư vinh tâm quan trọng, vẫn là bệ hạ cùng thiên hạ bá tánh tánh mạng càng quan trọng?”

Hứa Chử thật sự chịu không nổi: “Được rồi, ngươi đừng lên mặt đạo lý tại đây cùng mỗ gia bẻ xả, lời này từ ngươi trong miệng nói ra, mỗ gia tưởng phun…… Mỗ gia đi đánh còn không trúng sao.”

Đào Thương sắc mặt lúc này mới hòa hoãn xuống dưới, ôn nhu nói: “Đây cũng là không có biện pháp sự, Lưu Huyền Đức tuy rằng cũng hơi có chút võ nghệ, nhưng còn không có trăn đến nhất lưu, đối mặt cùng Quan Vũ cùng Trương Phi đối chiến quá Lữ Bố, cũng chưa chắc có cái gì phần thắng…… Ngược lại là ngươi bản lĩnh, đủ có thể cùng đóng cửa đánh đồng, từ ngươi giành trước ra tay, phần thắng tương đối so cao, điểm này, xong việc ta sẽ tự đi đối Huyền Đức công giải thích……”

Hứa Chử “Hừ” một tiếng, hiển nhiên đối với Đào Thương hay không thật sự sẽ hướng Lưu Bị giải thích tỏ vẻ hoài nghi.

Liền ở ngay lúc này, giữa sân đột nhiên bộc phát ra một tiếng ‘ quang ’ vang lớn.

Lữ Bố cùng Quan Vũ đấu tới rồi cuối cùng giai đoạn, Phương Thiên Họa Kích rốt cuộc bắt lấy một tia khe hở, hung hăng thẳng cắm Quan Vũ ngực mệnh môn, tiếc rằng Quan Vũ cũng không phải bình thường, thời khắc mấu chốt lấy đao hành sườn, lực quét lấy địch,

hai thanh binh khí tương giao, thi lực điểm đều tương đối đoản tấc, gần sát uy hiếp.

Quan Vũ trong miệng một ngụm lão huyết phun ra, giương mắt lãnh lệ nhìn Lữ Bố liếc mắt một cái, ngay sau đó chuyển mã hướng về sau trận mà đi.

Lữ Bố lúc này cũng cực kỳ không dễ chịu, ngực cùng dạ dày như sông cuộn biển gầm giống nhau ghê tởm dục phun, trong miệng một ngụm máu tươi bị hắn ngạnh sinh sinh nuốt đi xuống, toàn dựa vào một cổ tử sinh ra đã có sẵn ngạo khí cùng tàn nhẫn kính, mới vừa rồi không có xấu mặt với trong trận……

Liên quân trận doanh trung, Trương Phi thoáng hoãn quá một hơi, thấy Lữ Bố cư nhiên có thể ở khắc chính mình lúc sau lại đấu hạ Quan Vũ, tuy là Trương Phi coi thường Lữ Bố làm người, giờ phút này cũng không mở miệng không được khen ngợi hắn.

“Thằng nhãi này thật sự lợi hại, cư nhiên lợi hại đến bực này trình độ…… Bất quá tuy là như thế, hắn trải qua ta cùng nhị ca này gần 300 hiệp đấu trận, cũng là nỏ mạnh hết đà, đại ca, liền xem ngươi có thể hay không bắt giữ này tặc tử!”

Lưu Bị rút ra sống mái hai đùi kiếm, cẩn thận mà nhìn chằm chằm trong sân Lữ Bố, nhưng vẻ mặt làm như còn có chút do dự.

“Tam đệ, ta xem Lữ Bố sắc mặt như thường, ngươi nói hắn nỏ mạnh hết đà, có phải hay không có điểm khuếch đại?” Lưu Bị hiển nhiên là đối chính mình võ nghệ không có quá lớn tự tin, rất nhiều băn khoăn.

Trương Phi còn không có hoãn quá khí tới, lặng lẽ cười một tiếng, nói: “Đại ca, quá lo, Lữ Bố thằng nhãi này giờ phút này tất nhiên là trang, hắn hiện tại miệng cọp gan thỏ mà thôi, ngươi thử nghĩ trong thiên hạ, có thể đem yêm mệt thành như vậy, lại đem nhị ca ẩu đả đến hàm huyết bị thương người, có thể có cái gì kết cục tốt? Đại ca, mau mau xuất trận, làm huynh đệ vì ngươi lược……”

Trương Phi trong lời nói một cái “Trận” tự còn chưa nói xong, liền thình lình nghe gầm lên giận dữ, nhưng thấy một viên thân khoác trọng giáp chiến tướng, cưỡi một con mạnh mẽ nâu tấn mã, tay vũ một thanh thật lớn khai sơn đầu hổ đao, thẳng đến Lữ Bố xung phong liều chết mà đi.

“Lữ Bố! Ngô nãi tiếu quận Hứa Chử là cũng! Tặc tử tiếp mỗ gia một đao.”

Chư hầu trận doanh trung, tất cả mọi người bị Hứa Chử thân ảnh hấp dẫn ánh mắt.

Tào Nhân vừa thấy Hứa Chử xuất trận, không khỏi ngạc nhiên nói: “Di? Này không phải ở dương người thành cùng ta cùng cấp thủ thành lâu Hổ Si hứa huynh đệ sao? Không thể tưởng được hắn cư nhiên có gan khiêu chiến Lữ Bố, quả nhiên là viên hổ tướng!”

Tào Tháo nghe xong Tào Nhân nói cũng không có trả lời, chỉ là bất đắc dĩ phát ra một tiếng than nhẹ, com nhìn Hứa Chử chạy như bay mà đi bóng dáng, biểu tình rất là tiếc hận.

Lữ Bố giờ phút này mới vừa cùng Quan Vũ giao xong tay, cả người cơ bắp càng thêm đau nhức, dạ dày sông cuộn biển gầm, ống phổi mỗi hô hấp một chút, đều giống như trát tâm giống nhau đau.

Lữ Bố giờ phút này liền há mồm hỏi một câu tới đem sức lực đều không có, nhưng hắn hai tròng mắt vẫn như cũ giống như sói đói giống nhau, gắt gao mà nhìn chằm chằm giá mã mà đến Hứa Chử!

Hắn trong lòng minh bạch, tuy rằng chính mình hiện tại là nỏ mạnh hết đà, nhưng chỉ cần đối thủ không phải cùng vừa mới cùng chính mình giao thủ mặt đỏ, mặt đen một cái cấp bậc, hắn giống nhau vẫn là có biện pháp đối phó…… Nhiều nhất chính là phế chút trắc trở mà thôi.

“Thương quang!” Phi mã mà qua, Hứa Chử trảm đao thật mạnh đè ở Lữ Bố họa kích thượng.

Này một kích thế mạnh mẽ trầm, Lữ Bố hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa không hôn mê qua đi.

Này đầy mặt râu quai nón đại hán, cùng vừa rồi mặt đỏ cùng mặt đen…… Là hắn nương một cái cấp bậc!

Thật sự là không thể tưởng được, Quan Đông chư hầu liên quân trung, cư nhiên có nhiều như vậy cường tay.

Lữ Bố ý nghĩ trong lòng, Hứa Chử hoàn toàn không biết…… Nói thật lấy Hứa Chử trí tuệ, hắn cũng không biện pháp biết, hắn hiện tại chỉ nghĩ cùng cái này gần như khắp thiên hạ đệ nhất cái thế mãnh tướng phân cái thắng bại.

Hứa Chử chấn hưng tinh thần, ác chiến Lữ Bố, một phen đầu hổ thật lớn múa may nước chảy mây trôi, bao phủ Lữ Bố nửa người trên, đem hắn chặt chẽ tráo định ở đao ảnh bên trong, Lữ Bố tuy rằng là dùng hết dư dũng, nhưng đối mặt nghỉ ngơi dưỡng sức, sớm có dự mưu Hứa Chử, căn bản là khó có thể chống cự.

Lữ Bố hiện tại loại này thân thể trạng huống, còn có thể đủ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, đã thuộc rất khó được.

Hứa Chử ra ngựa, đại chiến Lữ Bố, bên kia sương Lưu, quan, Trương Tam huynh đệ đều nhìn choáng váng.

Sau một lúc lâu lúc sau, chỉ thấy Lưu Bị suy sụp rũ xuống tay, hai đùi kiếm vô lực dừng ở đùi hai lần, tự mình lẩm bẩm: “Này…… Tình huống như thế nào?”

------oOo------

Chương 47: Hổ Si nổi danh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hổ lao quan hạ, Lữ Bố liền chịu Trương Phi, Quan Vũ, Hứa Chử tam đại mãnh tướng thay phiên ra sức ẩu đả, giờ phút này đã là tiếp cận nỏ mạnh hết đà.

Đối mặt hung hãn giống như mãnh hổ giống nhau Hứa Chử, vị này có phi đem chi xưng Lữ Bố, bình sinh lần đầu tiên có lực bất tòng tâm cảm giác.

“Tặc tử xem chiêu!!” Hứa Chử đấu đến nhẹ nhàng vui vẻ chỗ, cầm lòng không đậu mà hô lên thanh tới, đem đầu hổ cự đao một hoành, toàn thân cơ bắp căng thẳng ra sức một luân, nhất chiêu quét ngang ngàn quân như cuốn tịch, thẳng đến Lữ Bố đánh ra.

Này một kích nếu là đổi thành ngày thường, Lữ Bố muốn tránh đi ít nhất cũng có ba năm loại biện pháp, nhưng hắn giờ phút này đã bị đánh đầu váng mắt hoa…… Nói trắng ra là chính là đã bị đánh choáng váng, đối mặt này lôi đình một kích, cũng chỉ có ngạnh chắn một đường.

Phương Thiên Họa Kích vừa mới dựng thẳng lên, đầu hổ cự đao liền đã là múa may mà đến, hai tương giao đánh dưới, kích thích Lữ Bố chung quy không có nghẹn lại, vẫn luôn đè nặng máu tươi từ trong miệng ói mửa mà phun.

Máu tươi sáng lạn.

Không đợi đến Lữ Bố được đến một lát thở dốc, một mảnh dời non lấp biển đao ảnh lại ngay sau đó tiếp sung tới.

Lữ Bố bị đánh đến hộc máu, liên hợp quân bên này tức khắc sĩ khí tăng nhiều, sở hữu tướng lãnh cùng sĩ tốt đều là sơn hô hải khiếu

giống nhau mà múa may binh khí, lớn tiếng hoan hô: “Uy vũ! Uy vũ! Uy vũ! Uy vũ!”

Liên quân ở giữa trận, Viên Thiệu ở chiến xa thượng bỗng nhiên đứng dậy, hai tròng mắt sáng ngời có thần mà nhìn chằm chằm trung tràng gian đánh nhau kịch liệt, vui vẻ nói: “Này đem chính là người nào cũng!?”

Có nhận thức ngay sau đó đối Viên Thiệu bẩm báo, đây là là Từ Châu quân Đào Thương dưới trướng tướng lãnh, Hứa Chử.

“Hảo! Hảo cái Hứa Chử! Thật là lợi hại!” Viên Thiệu vui sướng mà vỗ vỗ bàn tay, lại tiếp tục nói: “Truyền lệnh nổi trống trợ uy! Cần phải muốn này một trận bắt lấy Lữ Bố.”

Hổ lao đóng lại, Lữ Bố xu hướng suy tàn Đổng Trác chờ cũng là đã nhìn đến, Lý Nho sắc mặt trắng bệch, vội vàng đối Đổng Trác nói: “Tướng quốc, vẫn là tốc tốc minh kim chiêu đều đình hầu hồi quan đi, Phụng Tiên tính cách cao ngạo vô cùng, nếu vô minh kim, đoạn sẽ không tự hành về trận ném da mặt…… Nhưng nếu là lại như vậy đấu hạ đem đi, chỉ sợ đều đình hầu có thất, đến lúc đó mệt mỏi tam quân nhuệ khí! Này hổ lao quan nhưng chính là thật thủ không được.”

Đổng Trác nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút, làm như cực kỳ không cam lòng.

Không bao lâu……

“Thôi!” Đổng Trác suy yếu mà vẫy vẫy tay, mỏi mệt nói: “Minh kim đi…… Lại phái tướng lãnh xuất quan tiếp ứng Phụng Tiên.”

Hổ lao đóng lại, minh kim thanh rốt cuộc vang lên.

“Leng keng leng keng đinh!”

Này thanh thúy minh kim thanh truyền tới Lữ Bố trong tai giống như tiếng trời phúc âm!

Lữ Bố cố nén im miệng trung đệ nhị khẩu máu tươi, phấn khởi cuối cùng dư lực đem họa kích vung lên, bức khai Hứa Chử, tiếp theo một đôi lang mục hung tợn trừng mắt hắn, nghẹn ngào nói.

“Thất phu, nhữ gọi là gì?”

Hứa Chử đem chiến đao một hoành, đại mã kim đao mà đứng sừng sững tại chỗ, quát: “Mỗ nãi tiếu huyện Hứa Chử cũng!”

Lữ Bố âm âm cười: “Hứa Chử phải không? Hảo, hảo thật sự! Bổn đem nhớ kỹ ngươi! Thất phu, hôm nay này bút trướng ngày sau sớm muộn gì cùng nhữ tính thanh.”

Dứt lời, dùng sức một kẹp hai chân, dưới háng bốn phong ngựa Xích Thố giống như một trận lửa đỏ gió xoáy, chạy như bay bôn hổ lao quan mà đi.

“Muốn chạy?”

Hứa Chử hừ một tiếng, phóng ngựa cũng là thẳng truy!

Lại thấy hổ lao Quan Trung đã là phái ra một chi tiếp ứng quân mã, nhưng không biết vì sao binh mã cực nhỏ, thả còn đều là bộ binh, dẫn đầu tướng lãnh cũng là chỉ có một người.

Viên Thiệu cũng không có buông tha lần này cơ hội, cấp lệnh trung quân nổi trống truyền lệnh, trung quân soái kỳ múa may, thúc giục các bộ tiên phong sĩ tốt tiến hành truy kích.

Chư hầu quân hai cánh chỗ, có Duyện Châu thứ sử Lưu Đại cùng Sơn Dương thái thú Viên Di hai lộ kỵ binh, dẫn đầu mà động, theo Hứa Chử thẳng đến Lữ Bố phía sau mà đi.

Hứa Chử đuổi theo Lữ Bố, đi vào quan hạ, lại thấy kia chi bộ binh đã là ở hai viên tướng lãnh suất lĩnh hạ ngăn cản chính mình đường đi, Hứa Chử giương mắt quét những cái đó bộ binh liếc mắt một cái, không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một tia cảnh giới chi

ý, vội vàng ghìm ngựa, cẩn thận quan sát kia chi chặn đường bước quân.

Suất lĩnh bước quân tướng lãnh, mặt chữ điền, hoành trọng mi, đoản râu ria, diện mạo thanh triệt hiền hoà, nhìn không giống võ tướng càng tựa văn nhân chiếm đa số.

Kia tướng lãnh thấy Hứa Chử chợt dừng ngựa, cẩn thận xem kỹ chính mình phía sau này chi bộ binh, rất có nghi ngờ chi sắc.

Kia tướng lãnh thấy Hứa Chử biểu hiện như thế, chẳng những không châm chọc hắn, ngược lại không khỏi chân thành gật đầu, tán thưởng nói: “Hảo nhãn lực!”

Liền ở ngay lúc này, Sơn Dương thái thú Viên Di kỵ binh lúc đầu quân kỵ binh đã đuổi tới, thẳng đến kia chi bộ binh mà đi, kia dẫn đầu nho nhã tướng lãnh cũng không nóng nảy, chỉ là đem trong tay trường thương vừa nhấc.

Liền thấy này đó bộ binh nhanh chóng liệt trận, mỗi mười cái một tổ, phần lưng tương để, hợp thành một đám nhất trí đối ngoại phạm vi tĩnh liệt tại chỗ, trong tay trường thương cao cao nâng lên, đối với những cái đó kỵ binh lập tức đem tiến hành cực có tiết tấu công kích.

“Sát!”

Xoát xoát xoát……

“Sát!”

Xoát xoát xoát……

“Sát. “

Xoát xoát xoát……

Theo chỉnh tề hò hét, trường thương đều ở cùng thời gian đồng thời hướng về chỗ cao đâm ra, mà mỗi một lần đâm ra tất nhiên cũng sẽ

cùng với lập tức người rơi xuống, chỉ cần là bị đâm trúng nài ngựa, liền đều là mệnh trung yếu hại, tức khắc tử vong, không có một cái yêu cầu tiến hành bổ đao, có thể thấy được này chi bước quân nhãn lực chi tinh, xuống tay chi độc.

“Thiện đánh kỵ binh bước tốt……” Chư hầu trong trận, Đào Thương nhìn kia chi nhân số tinh thiếu bước quân bộ đội, trong lòng như suy tư gì.

Gặp được này chi bộ binh dũng mãnh đáng sợ, tuy là Hứa Chử cũng không dám phụ cận, những cái đó bộ binh trên mặt đất ném xuống một mảnh kỵ binh thi thể, sau đó ở kia tướng lãnh suất lĩnh hạ, chậm rãi cản phía sau lui binh tiến vào quan nội.

“Ngươi nãi người nào? Sở suất bước quân vì sao trận?” Hứa Chử giơ lên giọng nói hướng về phía kia tướng lãnh kêu gọi.

Kia nho nhã tướng lãnh không chút hoang mang, trả lời: “Tại hạ Cao Thuận, dưới trướng bước quân nãi vừa mới thao luyện mà thành, hào xông vào trận địa doanh, tướng quân hôm nay thất bại đều đình hầu, ngày sau chắc chắn uy danh đại chấn, ngươi ta sau này còn gặp lại!”

Dứt lời, liền tức thu binh trở về quan nội, liên quân đánh thắng Lữ Bố, nhưng truy kích kỵ binh ở Cao Thuận cùng xông vào trận địa doanh trong tay lại chiết một trận, cũng là không dám lại truy, ngay sau đó cũng là thu binh hồi doanh.

Này một trận chiến, Trương Phi, Quan Vũ, Hứa Chử tất cả đều nổi danh thiên hạ, nhưng so với Quan Vũ cùng Trương Phi, Hổ Si Hứa Chử thanh danh lại là dương nhất vang dội, rốt cuộc, kinh này một trận chiến, này đại hán trở thành toàn bộ đại hán triều cái thứ nhất một chọi một chính diện thất bại Lữ Bố người…… Tuy rằng là nhặt của hời được đến.

Màn đêm buông xuống, Viên Thiệu tuyên bố đại yến mọi người, thết tiệc khoản đãi chúng chư hầu, trong đó bị liệt vào tòa thượng tân, bị mọi người sở tôn sùng tự nhiên là Trương Phi, Quan Vũ, Hứa Chử

ba người, đặc biệt là Hứa Chử, phàm là có thể đáp thượng lời nói, cơ hồ mỗi một cái đều phải cùng hắn uống thượng một trản, này hán tử ban đầu nào gặp qua bực này trận thế, thong thả ung dung uống đem lên, cực có ai đến cũng không cự tuyệt chi ý.

Đào Thương vẫn là một bộ khiêm khiêm quân tử, hảo hảo công tử bộ dáng, tìm một cái góc xó xỉnh ngồi, không hy vọng có người tới quấy rầy chính mình, tự rót tự uống, tự tiêu khiển.

Nhưng càng không nghĩ bị quấy rầy, càng cố tình có người đến gây chuyện người phiền.

“Đào công tử.” Lưu Bị vẻ mặt tường hòa, bưng chén rượu xuất hiện ở Đào Thương trước mặt.

Đào Thương trong lòng một trận chột dạ, trên trán cũng bắt đầu mạo mồ hôi.

Ai nha, cấp gia hỏa này đã quên…… Đã quên cùng hắn giải thích.

“Huyền Đức công, hôm nay bạch gian việc……”

“Hải.” Lưu Bị cười tùy ý vẫy vẫy tay, nói: “Bị sầu lo luôn mãi, không dám dễ dàng xuất chiến, suýt nữa phóng chạy Lữ Bố lầm đại sự, hạnh Đào huynh đệ ngươi rất có tầm mắt thực sự, cấp lệnh bộ hạ xuất chiến mới có thể thất bại Lữ Bố, bằng không, chỉ sợ Lưu Bị không mặt mũi nào ở liên quân trung lập đủ rồi!”

Thiệt hay giả! Đào Thương không khỏi ở trong lòng âm thầm kinh hô, Lưu Bị gia hỏa này, không khỏi ngạch quá lợi hại một chút đi, chính mình tính kế hắn, đoạt hắn công lao cùng danh khí, hắn không để bụng, ngược lại là cho Đào Thương tìm lấy cớ, chủ động cấp Đào Thương dưới bậc thang……

Người như vậy, là cái dạng gì trí tuệ khí phách cùng thủ đoạn xã giao!

Lợi hại a……

“Huyền Đức huynh quá khen, tiểu tử thẹn không dám nhận, đều là vì quốc gia đại sự, Huyền Đức huynh nếu có thể không so đo hiềm khích trước đây, tắc tiểu tử tâm cực an rồi.”

Lưu Bị ha hả cười: “Bao lớn điểm sự, bị còn không đến mức như vậy ruột gà độ lượng, lần này chỉnh thảo đổng tặc, lệnh bị cảm thấy, lớn nhất thu hoạch đó là nhận thức Đào công tử cùng Tào tướng quân, nếu là có duyên, ngày sau hy vọng có thể lại đến gặp nhau!”

Tốt nhất đừng thấy, Đào Thương trong lòng âm thầm nói thầm.

“Huyền Đức huynh, hôm nay phương phương bất quá bại Lữ Bố một trận, khoảng cách chiến bại đổng tặc, giải cứu bệ hạ, thượng còn cần nỗ lực, như thế nào nghe ngươi lời này, giống như muốn bỏ gánh không làm giống nhau?” Đào Thương a một ngụm rượu, cười hỏi Lưu Bị.

Lưu Bị trường hư khẩu khí, nhìn trong trướng lẫn nhau kính rượu, hoan hô chè chén chúng chư hầu, lắc đầu thở dài: “Cũng cứ như vậy……”

Đào Thương lông mày một chọn, hắn trong lòng tuy rằng minh bạch, nhưng lại vẫn là giả bộ một bộ khiêm cung bộ dáng, hỏi: “Huyền Đức công lời này, ý gì? Tiểu tử không quá rõ ràng.”

Lưu Bị lắc lắc đầu, thở dài nói: “Chư hầu chi tâm, không ở bệ hạ, hôm nay hổ lao giảm thắng, liền bãi hạ như vậy đại yến, lại không người có dị nghị, nói rõ chính là không nghĩ tiếp tục tiến binh……”

Đào Thương vươn chiếc đũa gắp một ngụm đồ ăn, trầm mặc không nói.

Lưu Bị trong mắt lòe ra vài tia cô đơn, nói: “Lại cũng khó trách, nếu thật là đánh tiến Lạc Dương, thiên tử tôn sư, lại đương như thế nào, thượng có Viên thị huynh đệ, hạ có liệt hầu, com như hổ rình mồi, trong lòng tẫn có bàn tính, nếu quả thực như thế, thật đúng là không bằng không đánh tiến Lạc Dương tới tốt hơn.”

Đào Thương giơ tay đem cuối cùng một ngụm uống rượu xong, nói: “Huyền Đức huynh, nhân sinh trên đời, có rất nhiều sự tình không phải chúng ta có thể ngăn trở, người lực lượng chung quy hữu hạn, có một số việc phải đã thấy ra, thuận lòng trời mệnh, thức thời.”

“Hảo một cái thuận lòng trời mệnh thức thời.” Lưu Bị cười gật đầu khen ngợi: “Đào huynh đệ so với ta nhỏ mười mấy tuổi, kiến thức cùng tâm trí lại so với bị nhiều rất nhiều, mọi việc nhưng thật ra đều xem rất khai.”

Đào Thương cười gượng nói: “Không có biện pháp, chịu ủy khuất quá nhiều, chậm rãi không nghĩ đã thấy ra cũng đã thấy ra.”

Lưu Bị cũng bồi Đào Thương cười một hồi, hai người kia trốn ở góc phòng, làm như có vẻ cực kỳ vui vẻ.

Một chút một lát, Lưu Bị bỗng nhiên mở miệng nói: “Đào huynh đệ, hỏi ngươi một sự kiện…… Lần này thảo đổng, nếu sự vô dụng, hiền đệ đương đi về nơi đâu? Lại muốn làm chút cái gì?”

Đào Thương giơ giơ lên lông mày, chậm rì rì nói: “Huyền Đức huynh, đây là ngươi không đúng rồi đi? Hỏi người khác lời nói phía trước, không phải hẳn là trước tự thuật một chút chính mình tình huống sao?…… Ngươi tính toán như thế nào làm?”

Lưu Bị ha hả cười: “Bị cùng ngươi không giống nhau, ta không có thuộc về chính mình cơ nghiệp, chỉ có Bình Nguyên huyện phủ viên đạn chỗ, vẫn là thừa Công Tôn huynh ấm tráo tặng, cho nên đối bị tới nói, đi đâu đều giống nhau…… Đến nỗi phải làm sự sao, thiên hạ đại loạn, bị nguyện lấy đức cứu thiên hạ, lấy nhân cứu thiên hạ thương sinh, đương vô có không ứng giả.”

Đào Thương nghe vậy, bừng tỉnh gật gật đầu: “Lấy nhân, lấy đức……”

Lưu Bị cười nói: “Đào lão đệ ngươi đâu?”

Đào Thương khiêm tốn mà cười cười: “Ta không có Huyền Đức công lớn như vậy cách cục cùng độ lượng, ta làm việc tương đối phải cụ thể, thiên hạ phân loạn, bá tánh lưu ly, chậm trễ chi cấp là giải quyết ấm no, giải quyết sinh hoạt, đào mỗ nếu có thể làm được, nguyện phú thiên hạ thương sinh, đương vô có không ứng giả.”

------oOo------

Chương 48: hỏa đốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Phú thiên hạ thương sinh……” Lưu Bị lược hiện quái dị mà nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, cười cười, không nói gì.

Lời này quả thực chính là thiên phương dạ đàm, đương kim thiên hạ đại loạn dân chúng lầm than, dân chúng có thể ăn thượng một đốn cơm no liền rất không tồi, vô số địa phương đều là dễ tử tương thực, thật nhiều chư hầu chính mình dưới trướng binh mã liền cơm đều ăn không được, còn nói cái gì ‘ phú ’?

Ngươi lấy cái gì phú, ngươi lại có cái gì thủ đoạn phú? Thiên hạ triều thần, cánh tay đắc lực người tài ba nhiều như lông trâu, hợp mưu hợp sức đều không thể đạt tới này một mực, nếu là quả thực có thể phú thiên hạ dân, này thiên hạ lại làm sao có thể có như vậy loạn?

Tiểu mao hài tử chung quy vẫn là tiểu mao hài tử, nhìn là rất thành thục, thời khắc mấu chốt cũng có thể chơi điểm tiểu thông minh, nhưng xét đến cùng trong xương cốt vẫn là cùng hắn lão cha giống nhau cổ hủ kịch bản! Tưởng đều là một ít không thực tế sự tình, thật sự là buồn cười cực kỳ.

Nhưng sự tình có thể như vậy suy nghĩ suy nghĩ, lời nói cũng không thể như vậy tới nói.

Lưu Bị cười đối Đào Thương ngôn nói: “Đào công tử quả nhiên chí hướng rộng lớn, lệnh người bội phục.”

Đào Thương EQ vẫn là rất cao, Lưu Bị trong mắt chợt lóe mà qua coi khinh hắn lại như thế nào sẽ nhìn không ra tới……

Thật là ứng kia một câu ‘ ta lấy chân thành đãi bỉ, bỉ lấy tài trí bình thường coi ta ’.

Bất quá cũng không quan trọng, Đào Thương vốn dĩ liền không phải một cái thích trương dương biểu hiện người, hết thảy sự tình thuận khí tự nhiên thuận thế mà làm, vạn sự vạn vật đều có người làm, mỗi người ở cái này xã hội thượng, đều sẽ có hắn trách nhiệm cùng giá trị.

Đào Thương tự nhận là hắn chỉ cần làm hắn nên làm sự, thẳng đến sự tình thành kia một ngày, cũng đều có đã chịu khách quan đánh giá kia một ngày.

Lưu Bị không phải từ hậu thế tới, hắn cùng Đào Thương ở tư tưởng thượng có khác biệt là một kiện bình thường sự, nếu Lưu Bị có thể hoàn toàn lý giải Đào Thương từ hiện đại mang về tới tư tưởng cùng quan niệm, kia Đào Thương khả năng liền thật sự muốn suy xét muốn hay không hiện tại liền đem Lưu Bị diệt khẩu.

……

Chư hầu bên này bốn phía ăn mừng, hổ lao đóng lại, Đổng Trác một phương tình huống lại nếu tương phản.

Tam quân ý chí có vẻ là tương đương trầm thấp.

Đánh thắng người ăn nhậu chơi bời, đánh người thua đương nhiên đến làm tự mình phê bình, đây là xã hội này một loại tập tính, chẳng phân biệt thời đại.

Bất quá này này chiến sự, Đổng Trác thật sự là nghĩ không ra nói cái gì tới phê bình Lữ Bố…… Hắn cũng không nghĩ tới liên quân kia mặt người như vậy không biết xấu hổ, làm xa luân chiến từng bước từng bước phía sau tiếp trước thượng, cố tình Lữ Bố còn quá mức tự phụ, không chịu nhận thua, cũng liền làm ra như vậy một loại xấu hổ cục diện.

Thật muốn làm Đổng Trác đánh Lữ Bố, hoặc là mắng Lữ Bố một chút, bằng lương tâm nói Đổng Trác hiện tại thật đúng là không quá bỏ được!

Rốt cuộc lấy sức của một người ngăn cản như vậy nhiều không biết xấu hổ chư hầu tướng lãnh, Lữ Bố này khẩu cơm hỗn cũng không dễ dàng.

Quay đầu lại hẳn là suy xét cho hắn một ít cổ vũ mới là.

“Tướng quốc.” Lý Nho thanh âm đem Đổng Trác từ trầm tư trung lôi trở lại hiện thực: “Đều đình hầu tân bại, ta chờ còn cần sớm làm tính toán mới là a.”

“Tính toán?” Đổng Trác nhíu nhíu mày, nói: “Như thế nào tính toán, cùng lắm thì lão phu tụ tập đầy đủ Tây Lương bản bộ binh mã cùng Tịnh Châu binh mã kiêm Lạc Dương nam bắc quân cấm quân, Vũ Lâm Quân, cùng chư hầu quyết nhất sinh tử đó là, kẻ hèn một đám bọn chuột nhắt, lão phu còn sợ bọn họ không thành?”

Lý Nho nghe xong lời này, lắc đầu nói: “Tướng quốc không cần như thế, y theo tại hạ xem ra, chư hầu người trong cũng không phải bền chắc như thép, bọn họ các vì này chính, các hoài tâm tư, nếu nói thiệt tình báo quốc, ta xem là một cái cũng không có…… Bất quá đều là chút tham lam ghen ghét đồ đệ! Bọn họ ghen ghét tướng quốc quyền thế, tướng quốc tại đây, bọn họ liền cùng thù địch xem, tướng quốc nếu là hơi làm nhường nhịn, tây dời tránh thủ, nhường ra một khối thịt mỡ cho bọn hắn, ta liêu không ra mấy tháng, chư hầu tất nhiên giết hại lẫn nhau! Đến lúc đó tướng quốc tưởng bình định thiên hạ, cho là không cần tốn nhiều sức.”

Đổng Trác kinh nghiệm sa trường, xâm nhiễm chính trị thời gian cũng trường, lập tức liền ngửi ra Lý Nho trong lời nói hương vị.

“Nhường ra một khối thịt mỡ, ngươi nói thịt mỡ, chỉ chính là cái gì?”

Lý Nho ha hả cười, chỉ chỉ dưới chân thổ địa: “Đó là kia thiên tử chi đô, Lạc Dương.”

“Cái gì?!” Tuy rằng là sớm có chuẩn bị, nhưng Đổng Trác trong khoảng thời gian ngắn, vẫn là không có tiếp thu Lý Nho lời này: “Nhường ra Lạc Dương? Ngươi lời này là điên rồi!”

Lý Nho cười giải thích nói: “Tướng quốc, tại hạ lời này không điên, quả thật trung nghĩa phế phủ chi ngữ.”

Đổng Trác mặt vô biểu tình, nói: “Còn nói không điên, Lạc Dương địa thế ở giữa, dãy núi củng mang, y tam quan vì cái chắn, lại có nhà Hán hai trăm năm cơ nghiệp tại đây, vương khí hưng thịnh, quả thật Vương Bá nơi, là vì thiên hạ đệ nhất đại thành! Như thế hưng thịnh nơi, ngươi làm lão phu từ bỏ cấp chư hầu? Quả thực buồn cười!”

Lý Nho lắc lắc đầu, nói: “Lạc Dương tuy rằng là bảo địa, nhưng lại mà gần Hà Nam, là vì yếu đạo đầu mối then chốt, từ xưa đó là thiên hạ bên trong, thượng gần Hà Nội, đông lâm cây táo chua Trần Lưu, nam thông uyển mà, ba mặt toàn địch, cố tình lại ly tướng quốc kinh doanh nhiều năm Tây Lương đại bản doanh khá xa! Như thế tứ phía hoàn lang nơi, lại là phồn hoa hưng thịnh, lại há có thể lâu thủ?”

Đổng Trác nghe vậy trầm mặc, đứng dậy, đi đến thính đường nội treo đại da đồ trước mặt nhíu mày xem kỹ thật lâu sau, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi chậm rãi ngôn nói: “Ý của ngươi là dời đô?”

Lý Nho thấp giọng nói: “Không tồi…… Dời đô! Đem Lạc Dương để lại cho chúng chư hầu, hắc hắc, thiên hạ đệ nhất thành trì, nếu là tới rồi này đàn chó điên trong miệng, không biết bọn họ lại nên là như thế nào phân thực? Phân lại hay không đều đều? Nếu là phân thực không đều, không biết này đó chó dữ có thể hay không lẫn nhau cho nhau tê cắn đâu?”

“Ha ha ha ha ha!” Đổng Trác giờ phút này rốt cuộc lý giải Lý Nho ý tứ, lên tiếng hào cười: “Hảo! Rất tốt! Quả nhiên là kế sách thần kỳ, khanh quả nhiên chính là ngô chi tử phòng cũng!”

Tiếng cười qua đi, Đổng Trác lại có chút do dự: “Bất quá nếu là từ Lạc Dương dời đi, lão phu lại hẳn là đang ở nơi nào?”

Lý Nho cười ngôn nói: “Điểm này, đổng công cứ việc yên tâm, có dân dao từng ngôn: Đông đầu một cái hán, tây đầu một cái hán, lộc đi vào Trường An, mới có thể vô tư khó…… Đương kim thiên hạ, có

thể cùng Lạc Dương so sánh với, kia tự nhiên là tây đều Trường An!”

“Trường An?” Đổng Trác vuốt trên cằm, nồng đậm bí mật đại chòm râu, một bên tưởng một bên gật đầu: “Lời này, có lý.”

Lý Nho ngạch đầu: “Tướng quốc suy nghĩ cẩn thận? Trường An cũng là nhà Hán cố đô, này quy mô hùng vĩ chi cực không kém với Lạc Dương, Trường An phía tây đó là Quan Trung ốc dã ngàn dặm ruộng tốt, chủ công tại đây hưng binh, hướng tây liên hợp ta Lương Châu cũ bộ, hướng đông nhưng bằng Đồng Quan hàm cốc quan hoằng nông Hành Sơn lĩnh kháng cự chư hầu, quả thật long hưng nơi, vũ dũng chỗ!”

Đổng Trác người này, tuy rằng tật xấu không ít, nhưng ưu điểm cũng phi thường nhiều, trong đó nhất rõ ràng một cái chính là đương đoạn tắc đoạn.

Giờ phút này nghe xong Lý Nho góp lời, Đổng Trác trong lòng đã là lại vô do dự, lập tức hung hăng một phách bàn, ngôn nói: “Hảo! Lão phu liền dời đô Trường An, lấy Quan Trung vì cái chắn cự thủ! Đem Lạc Dương để lại cho chư hầu, lão phu ở tây châu, ngồi xem bọn họ như thế nào nội chiến! Như thế nào chó cắn chó!”

Lý Nho hơi khom người: “Tướng quốc cao kiến!”

Đổng Trác quyết nghị dời đô Trường An, hắn động tác phi thường cực nhanh, này mệnh dưới trướng tướng lãnh, ở hổ lao quan tạo chính mình cờ xí, dao làm hô ứng, cho rằng nghi binh, chính mình tắc suất lĩnh trọng binh phản hồi Lạc Dương, thượng triều hiệu lệnh quần thần lập tức thu thập hành trang, chọn ngày dời đô.

Cả triều văn võ, nghe thấy cái này tin tức lúc sau đều đại kinh thất sắc, vội vàng thượng khuyên răn trở!

Đổng Trác thời gian cấp bách, không có thời gian theo chân bọn họ bẻ xả, ai dám góp lời, trực tiếp giết chết, chút nào không lưu tình.

Cho là khi, Đổng Trác ở thành Lạc Dương nội, bắt cóc thiên tử cùng với triều đình công khanh, cũng mệnh lệnh binh lính cường dời Lạc Dương bá tánh, nhắm thẳng Trường An!

Trước khi xuất phát, Đổng Trác lại hạ lệnh đem Lạc Dương trân quý nhất kim châu báu khí, văn vật sách báo chờ cũng đều mạnh mẽ dời đi! Trong lúc nhất thời, thành Lạc Dương nội đến thành tây quan ngoại đại đạo thượng, chen đầy di chuyển đám đông xe ngựa, bởi vì di chuyển hấp tấp lương thực thiếu thốn, đói khát giả cùng cho nhau chen chúc dẫm đạp dẫn tới bị thương, tử vong giả vô số kể.

Càng bởi vì trật tự hỗn loạn, Đổng Trác mặc kệ binh mã cường đoạt bá tánh, dẫn tới đoạt lấy kích dùng binh khí đánh nhau ẩu giả rất nặng, thi thể trải rộng ven đường đại đạo, cảnh tượng rất là thê thảm.

Tuy là như thế, Đổng Trác còn không thỏa mãn, vì ghê tởm muốn đi vào Lạc Dương chúng chư hầu, Đổng Trác hạ lệnh mệnh Tây Lương binh tướng Lạc Dương đốt thành.

Mệnh lệnh một chút, thành Lạc Dương nội cung điện, biệt thự, dân trạch toàn đốt quách cho rồi, phạm vi hai trăm dặm đốn thành đất khô cằn, ngày xưa phồn hoa tựa cẩm thành Lạc Dương ở mấy ngày trong vòng, liền thành huyết tinh địa ngục.

Mà Đổng Trác thủ hạ tướng lãnh, lấy Lý Giác, Quách Tị, Trương Tế, Phàn Trù đám người cầm đầu, đại dẫu thành Lạc Dương ngoại đế vương cùng công khanh đại thần phần mộ, đem khai quật ra tới vàng bạc ngọc khí cập sở hữu trân bảo toàn bộ vận hướng Trường An……

Như vậy một bức nhìn thấy ghê người, giống như Tu La địa ngục giống nhau cảnh tượng, phóng nhãn thiên hạ, cũng chỉ có Đổng Trác có thể đạo diễn ra tới……

Đổng Trác dời đô tin tức phóng xuất ra tới, bị khoái mã bay nhanh báo hướng thân ở Huỳnh Dương quan ngoại chúng chư hầu liên minh chỗ.

Từ khi hổ lao quan ở ngoài đại chiến Lữ Bố chiến dịch sau khi chấm dứt, chư hầu không biết làm sao, đột nhiên binh tướng mã đóng quân mà xuống, không hẹn mà cùng từng người quan vọng, toàn vô tiến binh khí tượng, Tào Tháo vài lần hướng Viên Thiệu góp lời hoả tốc tiến binh, nhưng Viên Thiệu nhưng vẫn chỉ là rầm rì ứng phó, cũng không có thực tế hành động, mà chúng chư hầu cũng không có người đứng ra hưởng ứng Tào Tháo.

Đào Thương trong lòng minh bạch, đây là bởi vì chúng chư hầu ly thành Lạc Dương càng ngày càng gần……

Cái gọi là cùng cam khổ không thể cộng phú quý, giảng chính là trước mắt này nhóm người.

Đương thành Lạc Dương thượng ở ngàn dặm ở ngoài thời điểm, chúng chư hầu là đoàn kết, là tích cực, là hướng về phía trước, là tiến bộ, là vì tổ quốc nhân dân đổ máu rơi lệ làm hy sinh.

Nhưng là, một khi muốn mục tiêu gần trong gang tấc thời điểm, hẳn là như thế nào đi chia sẻ ích lợi trái cây cảm xúc thực tự nhiên liền áp qua vì quốc gia làm phụng hiến cảm xúc, nhân chi thường tình, Đào Thương phi thường có thể lý giải.

Nhưng là hiện giờ Đổng Trác đều đã dời đô Lạc Dương, chúng chư hầu vẫn là áp dụng quan vọng thái độ, này nhiều ít liền có điểm không thể nào nói nổi, có chút người khẳng định không thể nhẫn.

Cái thứ nhất nhịn không nổi, đó là Tào Tháo!

------oOo------

Chương 49: nhãi ranh không đủ cùng mưu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người khác có thể chờ, Tào Tháo chờ không được.

Người khác vì lợi mà trục, nhưng Tào Tháo không thể trục.

Người khác lấy tịnh chế động, Tào Tháo càng muốn thừa thắng diệt tặc!

Loạn thế chi hùng, vô luận là trung hoặc là gian, đều há có thể cùng người khác phỏng cùng thay?

Chư hầu lều lớn nội, thám báo vừa mới mới kể ra xong Đổng Trác đốt cháy xong Lạc Dương tình hình, Tào Tháo liền đứng dậy.

Một cái chớp mắt chi gian, chúng chư hầu đôi mắt đều sôi nổi mà nhìn về phía hắn.

“Mạnh Đức, ngươi đây là có ý tứ gì?”

Viên Thiệu thấy Tào Tháo ánh mắt sáng ngời mà nhìn chằm chằm chính mình, vẻ mặt chính nghĩa nổi bật, không khỏi có chút chột dạ, thế nhưng không tự giác đem đầu chuyển hướng về phía mặt khác một bên.

Hắn quá hiểu biết cái này nhiều năm bằng hữu, bởi vậy mới vừa rồi không tự giác quay đầu dời đi ánh mắt, không muốn cùng Tào Tháo đối diện.

Tào Tháo lẳng lặng mà xem xét Viên Thiệu một hồi lâu, mới mở miệng nói: “Đổng Trác đốt cháy Lạc Dương phạm vi hai trăm dặm hơn cư xá dân trạch, lại dời Lạc Dương toàn thành dân cư trăm vạn

thẳng đến Trường An mà đi, này cử quả thật là thiên nộ nhân oán hành trình! Tùy quân bá tánh tất nhiên là nhân tâm hoảng sợ, thủ hạ binh tướng cũng tất nhiên phân tán, đây là bỉ thế lực yếu nhất là lúc, nếu là không thừa lúc này cơ đuổi giết Đổng Trác, càng đãi khi nào!?”

“Quả nhiên!” Viên Thiệu quá hiểu biết Tào Tháo, từ Tào Tháo vừa đứng lên, Viên Thiệu trong lòng liền đại khái sáng tỏ Tào Tháo chi ý.

Nhưng giờ phút này minh trong quân các chư hầu quan hệ cực kỳ vi diệu, Viên Thiệu thân là minh chủ, cần thiết muốn toàn bộ trù tính chung.

Viên Thiệu trên mặt lộ ra khó xử thần sắc, nói: “Mạnh Đức a, Đổng Trác tuy ở hổ lao quan bại một trận, lại ở dương người huyện chiết Hoa Hùng, nhưng bản thân thực lực vẫn chưa đã chịu bao lớn tổn thất, bỉ dưới trướng tinh nhuệ đều ở! Phải biết kia Tây Lương thiết kỵ cùng Tịnh Châu lang kỵ toàn thiện Bình Nguyên chinh chiến, lúc này nếu là truy kích, lão tặc há có thể không phái cường quân cản phía sau? Bình Nguyên dã chiến, chúng ta bộ đội, chỉ sợ chưa chắc là đổng lão tặc dưới trướng tinh kỵ đối thủ a.”

Tào Tháo nặng nề mà lắc đầu, dậm chân nói: “Bổn Sơ, ngươi hảo hồ đồ a! Đổng Trác lão tặc dời Lạc Dương toàn thành người hướng Trường An, người này số không dưới trăm vạn, hơn nữa vật phẩm quân nhu, này đội ngũ đến có bao nhiêu trường? Nếu muốn thành công dời vào Trường An, hắn dưới trướng binh mã thiết yếu toàn bộ hành trình đốc xúc, đến lúc đó dọc theo đường đi dân oán sôi trào, trăm dặm lớn lên di chuyển chiến tuyến tất nhiên là được cái này mất cái khác, lão tặc binh mã tứ tán đốc xúc, làm sao có thể bố trí với một chỗ? Này đúng là truy kích Đổng Trác lão tặc rất tốt thời cơ, ngươi làm sao có thể buông tha?”

Viên Thiệu nghe vậy không đối Tào Tháo tỏ thái độ, mà là quay đầu nhìn về phía chư hầu.

“Tư sự trọng đại, Thiệu không dám tự hành cân nhắc quyết định, xin hỏi chư công chi ý như thế nào?”

Chúng chư hầu nghe vậy sôi nổi châu đầu ghé tai, Đào Thương ngồi ở hạ đầu, chỉ là tả hữu quan khán, nhớ kỹ mọi người biểu tình cùng thần sắc.

“Mạnh Đức lời này sai rồi!” Viên Thuật lần này nhưng thật ra cùng Viên Thiệu đồng tâm, nói: “Đổng Trác kinh nghiệm sa trường, giỏi về dụng binh, tuyệt phi bình thường, ngươi có thể nghĩ đến sự tình, hắn chưa chắc liền không thể tưởng được, tựa như thượng một lần đông chinh, ngươi gián ngôn ba đường chia quân tề phát Lạc Dương, còn không phải là đều bị lão tặc xuyên qua sao? Lần này truy kích, nguy hiểm quá lớn, ngươi vẫn là bình tĩnh tốt hơn. Đừng nhất thời nghĩa khí, rơi xuống danh khí.”

“Công Lộ, là thiên tử cùng xã tắc quan trọng, vẫn là ngô chờ danh khí quan trọng?” Tào Tháo bất mãn trả lời.

Viên Thuật lời nói một tắc, nhíu nhíu mày, biểu tình rất là bực bội, hiển nhiên là đối Tào Tháo ngôn ngữ va chạm rất là bất mãn.

“Tự nhiên là thiên tử quan trọng, nhưng cũng không thể lỗ mãng hành sự! Bằng không không những không thể cứu giá, ngược lại đem thiên tử đặt hiểm cảnh!” Viên Thuật không chút nào yếu thế, mở miệng phản kích.

Bắc Hải thái thú Khổng Dung nói: “Mạnh Đức hà tất như thế, Bổn Sơ cùng Công Lộ cũng là vì đại cục suy nghĩ, trước mắt tình thế không rõ, ta liên quân chiến lực vốn là không kịp bỉ quân, nếu nhất chiêu không lắm, lại là dễ dàng liên lụy toàn cục thảm bại họa.”

Thượng Đảng thái thú Trương Dương cũng là đứng dậy: “Mạnh Đức, tam tư nhi hành!”

Tào Tháo nghe vậy, thật sâu hít một hơi, nhìn quanh bốn phía các lộ chư hầu, sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa rồi buồn bã nói: “Các ngươi…… Đều là như vậy tưởng sao?”

Mãn trướng mọi người, toàn không hé răng.

“Không có một cái, cùng thao chi ý tưởng tương đồng?”

Mãn trướng mọi người, lại không hé răng.

“Hảo! Hảo! Hảo! Thực hảo!” Tào Tháo từng bước một lùi lại đến lều trại bên cạnh, hắc hắc một trận cười lạnh, sắc bén ánh mắt như dao nhỏ giống nhau nhìn quét mọi người, kia ánh mắt giống như thấu cốt dao cạo, đánh giá đến ai, ai chính là không tự chủ được một cái lạnh run.

“Nhãi ranh không đủ cùng mưu!!”

Tào Tháo hét lớn một tiếng, tiếp theo không ở nhìn mọi người, xoay người xốc lên lều trại mành, bay nhanh hướng về lều trại ngoại mà đi.

Trong trướng chư hầu, đều bị Tào Tháo bất thình lình tiếng la, sợ tới mức quanh thân một run run, đãi Tào Tháo đi xa lúc sau, sửng sốt thật lớn một hồi, mới vừa rồi từng bước từng bước lấy lại tinh thần nhi tới.

“Cái này Tào Mạnh Đức…… Thật là…… Thật là quá làm càn!” Hà Nội thái thú Vương Khuông buồn bực mà đứng dậy: “Bổn Sơ, ngươi như thế nào cũng không quản?”

Viên Thiệu tuy rằng cũng không hài lòng Tào Tháo nói năng vô lễ, nhưng dù sao cũng là tự tuổi trẻ khi khởi liền một khối ở Lạc Dương trà trộn lớn lên huynh đệ, Viên Thiệu thực quý trọng chính mình cùng Tào Tháo cảm tình.

Ngay sau đó nói: “Tào Mạnh Đức tự tuổi trẻ khi đó là bộ dáng này, tốt thời điểm so với ai khác đều hảo, toan thời điểm so với ai khác đều toan, chư vị không cần để ý tới hắn, hắn nghỉ tạm một đêm tự nhiên liền sẽ hối hận hôm nay việc, tới cùng công chờ tạ lỗi…… Ngô chờ tiếp theo nói Lạc Dương sự!”

“……”

“……”

Kế tiếp hội nghị, đều là một ít không có dinh dưỡng đề tài, Đào Thương câu được câu không nghe, suy nghĩ lại sớm đã phiêu ra soái trướng.

Đãi nói xong lúc sau, sắc trời đã đen, Viên Thiệu an bài yến hội cùng chúng chư hầu uống rượu, chư hầu nhóm có để lại có không có lưu, Đào Thương lại một lần tinh tế quan sát, âm thầm vừa lưu lại cùng không lưu lại chư hầu đều âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Cuối cùng, Đào Thương quyết đoán gia nhập tới rồi kia chi không có lưu lại đội ngũ, nói dối thân thể không khoẻ, bái biệt minh chủ ra soái trướng.

Đào Thương cũng không có sốt ruột hồi Từ Châu quân dựng trại đóng quân chỗ, mà là lãnh Bùi gia bốn huynh đệ, đi trước Tào Tháo doanh trại quân đội.

Đi tới Tào Tháo doanh trại quân đội, Đào Thương phái Bùi Tiền đi vào thông báo.

Không bao lâu, liền thấy Tào Tháo thân tín Hạ Hầu Đôn tự mình ra viên môn đón chào!

Tào, đào hai quân từ khi hợp lực ở dương người thành đại phá Hoa Hùng lúc sau, không chỉ là Tào Tháo cùng Đào Thương, đó là hai người dưới trướng chư tướng đều cùng lẫn nhau thật là thục lạc.

“Đào đại công tử!” Hạ Hầu Đôn chắp tay chào hỏi.

“Nguyên Nhượng huynh!” Đào Thương cũng là chắp tay đáp lễ, sau đó giương mắt nhìn về phía Tào Tháo doanh nội.

Chỉ thấy Tào Tháo quân doanh trại quân đội nội, tam quân tướng sĩ trong ngoài lui tới bôn tẩu, tựa hồ đều ở đóng gói thu thập đồ vật, rất là sốt ruột.

Đào Thương trong lòng hiểu rõ, hơi hơi mỉm cười, nói: “Nguyên Nhượng huynh, ngươi đây là muốn làm gì đi a?”

Hạ Hầu Đôn lắc đầu nói: “Hải! Nói đến cũng thật là kỳ quái, Mạnh Đức đi Viên minh chủ kia phía trước còn hảo hảo, này vừa mới trở về, vẻ mặt sắc mặt giận dữ thật là bực bội, tiến viên môn liền hạ lệnh tam quân thu thập bọc hành lý quân nhu, nói là muốn chuẩn bị xuất chinh!? “

Đào Thương nghe vậy làm bộ kinh ngạc mà bộ dáng, nói: “Xuất chinh? Cứ như vậy cấp sao?”

Hạ Hầu Đôn gật gật đầu, nói: “Xuất chinh đảo cũng không tính cái gì, chỉ là hướng nào xuất chinh, đối thủ là ai? Mạnh Đức hắn nhưng thật ra cũng cùng ngô chờ nói rõ ràng một ít a? Này nhưng khen ngược, cũng không nói là muốn hướng nào đánh, chính là một cái kính mà la hét hạ lệnh, muốn đem sĩ nhóm hạn khi thu thập bọc hành lý! Nháo đến mỗ hiện tại đều loát không rõ manh mối…… Đào đại công tử, ngươi nhưng biết được trong đó nguyên do? Vừa mới Mạnh Đức ở Viên minh chủ kia…… Có phải hay không nháo ra sự tình gì?”

“Ân, thật là nháo ra chút không tốt sự.” Đào Thương sắc mặt rất là trầm trọng.

Hạ Hầu Đôn vừa nghe Đào Thương ngữ khí, biến có chút khẩn trương: “Chuyện gì như vậy nghiêm trọng, một hai phải làm ta chờ suốt đêm rút trại trốn đi không thể?”

Đào Thương quay đầu, mọi nơi xem xét một vòng, sau đó phụ miệng qua đi, ở Hạ Hầu Đôn bên tai thấp giọng nói: “Mạnh Đức huynh…… Đem Viên Thiệu cấp làm thịt.”

“Gì?!!”

Hạ Hầu Đôn kinh một nhảy ba trượng cao.

“Mạnh Đức…… Hắn…… Hắn……”

Đào Thương chạy nhanh vỗ vỗ sắc mặt trắng bệch Hạ Hầu Đôn, dựng thẳng lên một ngón tay lộ ra ‘ hư ’ ngữ khí, nói nhỏ: “Lợi hại đi, đây là chuẩn bị muốn trốn chạy…… Nhà ngươi chủ công chính là như vậy có niệu tính.”

“Vì cái gì a?” Hạ Hầu Đôn nhất thời không phản ứng lại đây, ngữ điệu rõ ràng đều hư nhược rồi, có vẻ hữu khí vô lực.

Đào Thương cao thâm khó đoán mà chỉ chỉ không trung: “Thiên cơ không thể tiết lộ…… Mang ta đi tìm hắn đi!”

------oOo------

Chương 50: cộng đồng truy kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hạ Hầu Đôn thần sắc thấp thỏm, một bên lãnh Đào Thương đi hướng Tào Tháo doanh trướng, một bên thấp giọng rũ tuân: “Đào đại công tử, ngươi nên không phải là tới bắt Mạnh Đức đi?”

“Ta giống sao?” Đào Thương đem đôi tay mở ra, cười nói: “Ngươi gặp qua cái nào bắt người chỉ lãnh bốn người tới?”

Trầm mặc một lúc sau.

“Đào đại công tử……” Hạ Hầu Đôn bất đắc dĩ mà trường thanh thở dài, rốt cuộc phản ứng quá mức tới: “Ngươi nhưng thật ra đem mỗ dọa cái quá sức…… Liền tính là giả không thể lại giả việc, vì sao kinh ngươi vừa nói, liền như vậy dễ dàng làm người tin tưởng?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, thực khiêm tốn mà trả lời: “Bởi vì đào mỗ chính là quân tử cũng.”

……

……

Không bao lâu, vào Tào Tháo doanh trại, liền thấy Tào Tháo chính bưng bảo kiếm, cúi đầu cẩn thận mà đánh giá mặt trên màu sắc, Hạ Hầu Đôn làm như đối lúc này Tào Tháo có điểm nhút nhát, không dám đi vào, chỉ là đối Đào Thương làm cái thỉnh thủ thế.

Đào Thương đối Hạ Hầu Đôn làm cái “Hư” thủ thế, sau đó cất bước đi vào lều trại trong vòng.

Tào Tháo giờ phút này đôi mắt chính không chớp mắt mà nhìn chằm chằm trong tay bảo kiếm, trong mắt thần thái lúc sáng lúc tối…… Dường như là đang ở phát ngốc, lại dường như như suy tư gì.

Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến, Tào Tháo lại cũng không quay đầu lại, chỉ là nhàn nhạt hỏi: “Các tướng sĩ đều thu thập hảo sao? Tối nay hay không liền có thể nhích người?”

Đào Thương nhẹ nhàng cười, nói: “Mạnh Đức huynh dưới trướng binh không đủ vạn, mã cũng là gần càng ngàn, như thế thực lực, nếu là một mình đuổi giết qua đi, liền tính là Đổng Trác binh mã chiến tuyến bởi vì dời trăm vạn dân chúng mà phân tán quá dài…… Chỉ sợ cũng là lấy trứng chọi đá, thảo không được hảo đi.”

Tào Tháo nghe vậy cả người run lên, bỗng nhiên xoay người lại, gắt gao mà nhìn chằm chằm phía sau Đào Thương.

Tào Tháo ở quay đầu trong nháy mắt, Đào Thương chợt gian thấy được hắn khói mù ánh mắt…… Hai chỉ con ngươi sở lộ ra quang mang trung không chút nào che dấu hung ác cùng bá đạo tẫn lạc Đào Thương đáy mắt.

Tuy rằng chỉ là ngay lập tức lướt qua, nhưng này tình hình vẫn là bị Đào Thương rõ ràng mà bắt giữ tới rồi.

Kiêu hùng bản sắc a…… Đào Thương âm thầm cảm khái,

“Là ngươi a?” Tào Tháo trong mắt vừa mới tia sáng kỳ dị tiêu tán, im lặng mà xoay người tiếp tục chà lau trong tay bảo kiếm, nói: “Đào công tử này tới, không biết là có chuyện gì muốn chỉ điểm.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi cảm thấy buồn cười.

Tào Tháo hôm nay xưng hô chính mình vì ‘ Đào công tử ’ mà phi ‘ Đào huynh đệ ’, hiển nhiên là vừa mới chúng chư hầu ở soái trướng thảo luận truy không truy kích sự tình khi, Đào Thương không có đứng ra tỏ thái độ duy trì hắn, khiến cho Tào Tháo một mình đối mặt

mọi người…… Tào Tháo đối chuyện này canh cánh trong lòng, để ý, nháo nổi lên xa lạ.

Gian hùng cũng có thể chơi không phóng khoáng, 30 hơn người, như thế nào cũng không có thâm trầm?

Đào Thương lại không có sinh khí, chỉ là như cũ thực ôn hòa nói: “Mạnh Đức huynh không có nghe thấy tiểu đệ vừa mới nói?”

Tào Tháo ngữ khí rất là bình đạm: “Nghe thấy được lại như thế nào? Thiên tử gặp nạn, bá tánh gặp nạn, chẳng lẽ tào mỗ muốn cùng chư hầu nhóm giống nhau, sống chết mặc bây? Lần này truy kích, nếu là thất bại, bất quá có chết mà thôi, gì đủ nói thay.”

Đào Thương nghe vậy thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Mạnh Đức huynh, ngươi như thế nào biết ta không muốn cùng ngươi cùng đi đâu?”

Tào Tháo bỗng nhiên quay đầu, sá nhiên mà nhìn chằm chằm Đào Thương nói: “Đào công tử…… Đào huynh đệ! Ngươi vừa mới nói cái gì?”

Đào Thương sửa sang lại vạt áo, trịnh trọng ngôn nói: “Quốc gia đại sự, thất phu có trách! Ta Đào Thương làm sao có thể là cái loại này không biết đại thể người, truy kích Đổng Trác, tự nhiên đến tính ta một phần, há có thể dung Mạnh Đức huynh một người độc thân báo quốc?”

Tào Tháo trên mặt tức khắc toát ra vui mừng thần sắc!

Rốt cuộc có người chịu đứng ở chính mình bên người!

Vừa định khen ngợi Đào Thương vài câu, nhưng Tào Tháo đột nhiên làm như lại nghĩ tới cái gì, bất mãn nói: “Đào huynh nếu là thực sự có này tâm, vừa mới ở Viên Bổn Sơ lều lớn nội, vì sao không nói thẳng? Làm cho tào mỗ một mình một người hạt ồn ào, cực thật mất mặt!”

Đào Thương bất đắc dĩ mà khoát tay, nói: “Ngươi còn oán khởi ta tới? Ngươi không chính mình hạt ồn ào, chẳng lẽ muốn chúng ta hai cái cùng nhau gào?…… Mạnh Đức huynh ngươi hôm nay quá hành động theo cảm tình, cũng không suy nghĩ suy nghĩ, vừa rồi kia chính là Viên Thiệu soái trướng! Hắn tốt xấu cũng là minh chủ, Viên thị huynh đệ bốn thế tam công, uy vọng cực cao, Viên Thiệu cùng Viên Thuật đều biểu hiện ra sống chết mặc bây thái độ, chúng chư hầu cái nào dễ làm mặt phản bác bọn họ? Cũng chính là ngươi ỷ vào cùng hắn là phát tiểu, nói năng lỗ mãng…… Đổi thành người khác, đại tát tai phỏng chừng liền tiếp đón lên rồi. Y theo đào mỗ xem, có chút chư hầu cho dù là tán đồng Mạnh Đức huynh chi ý, nhưng vì không đắc tội Viên Thiệu, giáp mặt cũng không hảo duy trì với ngươi, điểm này Mạnh Đức huynh có từng nghĩ tới?”

Tào Tháo đầu cực kỳ linh quang, vừa mới chỉ là bởi vì ưu quốc ưu dân, nhất thời tức giận hướng hôn đầu óc, giờ phút này vừa nghe Đào Thương nói, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ nói: “Nghe lão đệ ngươi ngụ ý, trừ bỏ ngươi ở ngoài, còn ứng có người tán đồng tào mỗ chi thấy? Chỉ là ngại với trường hợp không tiện mở miệng.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đương nhiên! Vừa rồi trong trướng chư hầu biểu tình, ánh mắt, tiểu đệ hết thảy ghi tạc trong lòng, hiện tại trong lòng nhưng thật ra có ba cái chọn người thích hợp, nếu là ngươi cùng ta phân biệt tiến đến thuyết phục bọn họ, cộng đồng truy kích Đổng Trác, này phần thắng tổng so một mình thâm nhập muốn đại rất nhiều đi.”

Tào Tháo: “……”

Đào Thương giờ phút này nói cho Tào Tháo mười phần kinh hỉ, mười phần Bá Nhạc ngộ thiên lý mã cảm khái!

Đặc biệt là trải qua vừa rồi không có bất luận kẻ nào đứng ở chính mình một bên, trải qua kia một phen cô tịch cảm giác lúc sau, trước mắt vị này tuổi trẻ nhược quán thiếu niên lại dứt khoát kiên quyết đi vào chính mình bên người duy trì chính mình, cũng cố ý giúp chính mình phân tích tình thế lợi và hại, cũng đáp ứng giúp chính mình

thuyết phục vài vị minh hữu cùng xuất phát, Tào Tháo trong lòng có một loại nói không nên lời cảm động ý vị.

Nhưng trên thực tế, Đào Thương chính mình là sẽ không làm bất luận cái gì lỗ vốn mua bán. com

Trong lịch sử Tào Tháo ở một mình tiến hành truy kích Đổng Trác thời điểm, tuy rằng thất bại, nhưng lại được đến xa xa vượt qua mặt khác chư hầu danh vọng cùng khen ngợi, vì Tào Tháo ngày sau phát triển tích lũy một bút vượt qua thử thách chính trị tư bản.

Đào Thương tự nhận là không phải thực linh tính, nhưng cũng không ngốc, tích lũy chính trị tư bản về tích lũy, nhưng nếu là vì này đem binh mã đánh không có, loại này chuyện ngu xuẩn hắn cũng không muốn làm, cũng sẽ không làm.

Cho nên Đào Thương vừa mới ở Viên Thiệu soái trướng trung lưu tâm quan sát chúng chư hầu biểu tình…… Thực may mắn, hắn xác thật phát hiện ba cái có cơ hội nói động người.

Này ba người biểu tình hoặc là chất phác cứng đờ giống như lão tăng nhập định, hoặc là muốn nói lại thôi, nhưng ngại với Viên Thiệu cùng Viên Thuật mặt mũi, nhất thời không hảo há mồm, cho nên chỉ có thể ngậm miệng không nói.

Kéo động bọn họ, đại gia cùng đi truy kích Đổng Trác, lẫn nhau chi gian gánh vác áp lực!

Này ở đời sau, thuộc về vì nguy hiểm đầu tư ngăn tổn hại một loại siêu cấp hữu hiệu phương thức kinh doanh…… Tìm coi tiền như rác kết phường, giúp ngươi gánh vác phí tổn.

Tào Tháo giờ phút này đã nóng lòng muốn thử, chờ xuất phát: “Hiền đệ, chúng ta đi tìm nào vài vị chư hầu trợ trận?”

Đào Thương âm thầm bĩu môi.

Nhìn xem này hỗn cầu, vừa rồi còn cái mũi không phải cái mũi, đôi mắt không phải đôi mắt, như vậy một hồi…… Sửa kêu hiền đệ?

“Mạnh Đức huynh, tiểu đệ xem Công Tôn Toản tuy rằng không muốn đi truy kích Đổng Trác, nhưng hắn dưới trướng Lưu Bị lại là cái rất là trung nghĩa trọng nói người, vừa mới ở trong trướng, Lưu Bị nhíu chặt mày, thở ngắn than dài, xem ra nội tâm trung không lắm tán đồng minh chủ ý kiến…… Mạnh Đức huynh còn nhớ rõ, Lưu, quan, Trương Tam huynh đệ tuy rằng không có nhiều ít binh mã, nhưng thứ ba người bản nhân bản lĩnh lại không phải là nhỏ, Quan Vũ cùng Trương Phi dũng mãnh nhưng địch Lữ Bố, đến này hai người tương trợ thắng với thiên quân vạn mã, chúng ta nhưng đi trước tìm Lưu Bị hỗ trợ.” Đào Thương cái thứ nhất mục tiêu, như cũ là nhắm ngay Lưu Bị đám người.

------oOo------

Chương 51: bào tin

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, Tào Tháo cũng là gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Không tồi, Lưu Huyền Đức người này, rất có anh hùng khí! Xác thật là có thể thổ lộ tình cảm thật hào kiệt.” Tào Tháo cảm khái ngôn nói.

Đào Thương thấy Tào Tháo khôi phục tinh thần, không giống vừa mới cái mũi không phải cái mũi đôi mắt không phải đôi mắt, có vẻ rất là lanh lẹ, xem ra là thật sự khôi phục bình thường.

Đào Thương cười gật đầu, nói: “Một khi đã như vậy, kia liền làm phiền Mạnh Đức huynh tiến đến Lưu Huyền Đức bên kia trần lấy đại nghĩa lợi và hại, đào mỗ bên này lại đi tìm mặt khác hai người, sự thành lúc sau, chúng ta liền có thể hoả tốc xuất binh.”

Tào Tháo không có phản đối, chỉ là tò mò mà ngôn nói: “Đào lão đệ muốn đi tìm mặt khác hai lộ chư hầu chính là người nào?”

“Một đường là tế bắc tương Bào Tín, hắn sắc mặt không vui, hiển nhiên là đối Viên Thiệu ý kiến bất mãn…… Còn có một đường, là Tôn Kiên, từ ngươi cùng Viên minh chủ tranh chấp trong lúc, Tôn Kiên vẫn luôn nhắm mắt lại, im miệng không nói.”

Tào Tháo nghe xong Đào Thương nói gật đầu, nói: “Một khi đã như vậy, này hai lộ chư hầu liền từ hiền đệ tiến đến khuyên bảo, tào mỗ đi trước tìm Lưu Bị…… Có khác Trần Lưu thái thú Trương Mạc, cùng tào mỗ kết giao sâu, bỉ cũng có thể từ thao đi trước nói chi!”

*

Cùng Tào Tháo thương nghị sẵn sàng, hai người liền đường ai nấy đi, từ Tào Tháo đi tìm Lưu Bị cùng Trương Mạc, Đào Thương đi tìm Bào Tín cùng Tôn Kiên.

Đào Thương đầu tiên là hướng về Bào Tín doanh trại đi.

Vừa mới ở Đổng Trác trong quân doanh, Tào Tháo đưa ra truy kích Đổng Trác, Viên Thiệu cùng Viên Thuật đều khăng khăng án binh bất động, sống chết mặc bây, chúng chư hầu sôi nổi ứng hòa, hiển nhiên toàn lấy nhị Viên như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Nhưng Đào Thương quan sát phi thường cẩn thận, hắn phát hiện chúng chư hầu giữa, nhất sắc mặt không vui, sắc mặt tức giận rồi lại không tiện phát hỏa chư hầu chính là Bào Tín.

Bởi vậy Đào Thương suy đoán, Bào Tín ở trong lòng là tán đồng Tào Tháo quan điểm, chỉ là ngại với minh chủ chi uy cùng tình cảm, không tiện chủ động đứng ra giúp hắn nói chuyện.

Đặc biệt là Tào Tháo khí hôn đầu, trước mặt mọi người nói ra một câu ‘ nhãi ranh không đủ cùng mưu ’, càng là trực tiếp đem chúng chư hầu đều đắc tội, Bào Tín cũng không phải tiện da, chính mình đều bị nhân gia phân loại vì ‘ nhãi ranh ’ nhất phái, còn đứng dậy tán đồng cái rắm a.

Đào Thương nhớ không lầm nói, Đổng Trác nhập kinh phía trước, Bào Tín từng đã chịu gì tiến chinh tích, cùng Viên Thiệu, Tào Tháo thuộc về cùng chính trị trận doanh, xem như đồng liêu.

Đào Thương gia nhập liên minh lúc sau, cũng cùng Bào Tín từng có vài lần tiếp xúc, trong đó nhất lệnh Đào Thương đau lòng một lần, chính là ở cây táo chua kết minh khi, Bào Tín cầm đao buộc chính mình thiết thủ đoạn.

Thông qua trong khoảng thời gian này tiếp xúc, Đào Thương cảm giác Bào Tín đối cái này phong vũ phiêu diêu nhà Hán thiên hạ cảm nhớ thâm hậu, tính thượng là một vị trung thành nhân vật, đặc biệt là Bào Tín so với mặt khác chư hầu tới nói, làm người không phải thực ngạo khí, chỉ là làm việc có chút bản khắc, làm người làm việc tương đối tới nói còn xem như cái tương đối khách quan công chính người, hơn nữa không phải thực tham lam.

Đời sau đọc sách sử khi, ghi lại thượng ngôn Duyện Châu thứ sử Lưu Đại tao nạn binh hoả bị giết lúc sau, Bào Tín lập chủ mời Tào Tháo tiến vào Duyện Châu chủ trì đại cục, quả nhiên lập tức đóng đô càn khôn, này làm người làm việc có thể nói rất là vô tư, này phân lòng dạ, đảm lược ở đương thời khi làm rất nhiều người đều kính nể không thôi.

Căn cứ này đó tổng hợp nhân tố, hơn nữa hôm nay Đào Thương rất nhỏ quan sát, Đào Thương tin tưởng Bào Tín nhất định sẽ đáp ứng chính mình mời, trở thành lần này truy kích trong quân một vị thành viên.

……

……

Lãnh Bùi gia bốn huynh đệ đi tới Bào Tín truân doanh nơi, Đào Thương làm Bùi Tiền trước đại biểu chính mình đi viên môn cùng thủ vệ thông báo một tiếng, thay truyền đạt, tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết chi đạo.

Bùi Tiền đi không bao lâu, liền thấy một thân nhung trang Bào Tín sải bước, tự mình đi vào viên môn nghênh đón Đào Thương.

“Đào công tử!” Bào Tín vẻ mặt nghiêm nghị hướng về phía Đào Khiêm vừa chắp tay: “Bào Tín tới đã muộn, mệt công tử tại đây chờ, thật sự hổ thẹn! Tới tới tới, mau mời tiến doanh nội nói chuyện.”

Bào Tín thực khách khí, đối Đào Thương cũng không có bởi vì hắn tuổi tác nhẹ liền tỏ vẻ khinh thường, ngược lại là có vẻ rất là kính trọng…… Uống máu ăn thề thiết Đào Thương thủ đoạn lần đó ngoại trừ.

Đào Thương thực thích Bào Tín xử thế phong cách, đối người này ấn tượng cũng không tệ lắm, cảm thấy hắn đủ chính trực đủ gan dạ sáng suốt còn không có cái giá.

Quân tử sao, liền thích tố chất cao người.

Đào Thương đáp lễ ngôn nói: “Bào tướng quân khách khí, này doanh trại quân đội, đào mỗ liền không đi vào, tại hạ hôm nay tới đây là có kiện chuyện quan trọng, tưởng cùng Bào tướng quân đơn độc nói chuyện, nếu không chúng ta, liền vòng quanh này doanh trại quân đội…… Đi bộ đi bộ?”

Bào Tín nghe vậy sửng sốt, trong lòng không khỏi tò mò —— tiểu tử này đại buổi tối không quay về ngủ, chạy đến ta doanh trại quân đội còn không vào nội…… Ngược lại muốn ước chính mình tản bộ thông khí, đây là cái cái gì kịch bản?

Tưởng không ra về tưởng không ra, nhưng Bào Tín vẫn là không có cự tuyệt, vẫy vẫy tay bình lui tả hữu, Đào Thương cũng là phân phó Bùi gia bốn huynh đệ ở viên môn trước chờ chính mình, theo sau liền cùng Bào Tín song song vòng quanh doanh trại quân đội bắt đầu tán khởi bước tới.

“Đào công tử, sắc trời đã là không còn sớm, như vậy thời gian tiến đến tìm bào mỗ, không biết có gì chuyện quan trọng?” Bào Tín không tin Đào Thương sẽ nhàn rỗi không có việc gì tìm chính mình lưu chân, pha là nghi hoặc mà dò hỏi.

Đào Thương không có trực tiếp trả lời, ngược lại là hỏi: “Tại hạ hôm nay bạch gian, nghe xong Viên minh chủ cùng Tào tướng quân đối với truy không truy Đổng Trác sự tình các có điều thấy, tranh chấp sau một lúc lâu, rất có tâm đắc, nhiên có một số việc như cũ là tưởng không rõ ràng lắm, trằn trọc, cho nên đặc phương hướng Bào tướng quân thỉnh giáo.”

“Nga?” Bào Tín nghe vậy tinh thần tỉnh táo đầu, tủng mi nói: “Không thể tưởng được Đào công tử cư nhiên đối việc này lòng mang nghi ngờ? Như thế rất có ý tứ…… Bất quá bào mỗ muốn hỏi một câu, uukanshu liên quân chư hầu giữa nhiều như vậy người, công tử vì sao cố tình độc muốn tới hướng bào mỗ lãnh giáo?”

Đào Thương hướng về phía Bào Tín cười, nói: “Bởi vì uống máu là lúc, là Bào tướng quân thế đào mỗ phóng huyết…… Đào mỗ cảm thấy ngươi thiếu ta. “

Bào Tín: “……”

Tiểu tử này nói chuyện có điểm thiếu trừu.

Thấy Bào Tín làm như có đánh xúc động, Đào Thương ngay sau đó sửa miệng: “Lâu nghe Bào tướng quân cùng Viên minh chủ cùng Tào tướng quân từng cùng tồn tại kinh sư nhậm chức, rất có giao tình, Bào tướng quân lại là thiên hạ ít có trung nghĩa ngay thẳng người, chắc là ngài nói, ứng so mặt khác chư công có thể càng thêm khách quan, rốt cuộc ở đào mỗ trong lòng, Bào tướng quân là chân chính trung nghĩa người.”

“Ha ha ha ha ha ~~.” Bào Tín nghe vậy cười to, giữa mày làm như nhạc mặt mày hớn hở: “Đào công tử năm bất quá nhược quán, nhưng thật ra rất sẽ phủng người, bào mỗ nhưng không ăn này mê một bộ.”

Tròng mắt đều vui sướng bay ra tới…… Còn nói không để mình bị đẩy vòng vòng?

“Không dám không dám.” Đào Thương trở về một câu sau, đột nhiên chuyện vừa chuyển: “Bào tướng quân hà tất như vậy quá khiêm tốn đâu, thương đến ngươi nơi này tới, bất quá là tưởng tìm cái công chính! Hôm nay Tào tướng quân cùng Viên minh chủ thảo luận truy không truy Đổng Trác việc, chư công toàn chọn dùng Viên minh chủ chi thấy, Đào Thương liền muốn hỏi ngài…… Thả bất luận chiến lược đúng sai cùng không, nhưng chúng ta như vậy mặc cho thiên tử bị Đổng Trác tây dời hành động, rốt cuộc là có đúng hay không?”

Bào Tín biến nghiêm túc lên: “Đào gia công tử, ngươi lời này ý tứ, chính là ở trách cứ minh chủ trì trệ không tiến, chậm trễ cứu giá?”

Đào Thương lắc đầu nói: “Đào Thương không dám…… Vẫn là câu nói kia, Đào Thương chỉ là nghi hoặc, đặc tới thỉnh giáo.”

Bào Tín âm trắc trắc cười, nói: “Ngươi này nghi hoặc…… Nhưng thật ra nghi hoặc hảo a! Tin hay không chỉ bằng ngươi vừa rồi

những lời này, bào mỗ tức khắc liền có thể xin chỉ thị minh chủ trị tội ngươi! Đem ngươi treo ở viên môn thượng phế đi!”

------oOo------

Chương 52: lại phóng mãnh hổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Treo ở viên môn thượng?

Trần trụi hù người a…… Trang khang trang một chút cũng khiếp người.

Đào Thương thở dài khẩu khí: “Bào tướng quân, chúng ta là liên minh, là cộng thảo phạt quốc tặc minh hữu, ta Đào Thương đại biểu chính là Từ Châu thứ sử…… Liền bởi vì nghi ngờ minh chủ một câu đối cùng không đúng, liền phải treo ở viên môn thượng? Kia Viên minh chủ uy nghiêm, có phải hay không có chút quá nặng? Đào mỗ không làm rõ được, ta rốt cuộc là tới cứu giá, vẫn là tới phủng Viên thị bãi?”

Bào Tín trầm mặc một hồi, đột nhiên vỗ vỗ Đào Thương bả vai, thở dài: “Ngươi một cái nhược quán thiếu niên, còn còn có thể minh bạch này đó đại nghĩa cùng đạo lý, đáng tiếc bào mỗ này đó đồng liêu lại toàn sa vào với cảnh trong mơ…… Thật sự là lệnh người thất vọng buồn lòng a.”

“Bào tướng quân liền như vậy nhịn?” Đào Thương nhướng mày.

Bào Tín lắc đầu nói: “Không đành lòng lại có thể như thế nào? Minh chủ không muốn truy kích, sống chết mặc bây, ta Bào Tín rồi lại có thể như thế nào?”

Đào Thương nghe vậy không thắng thổn thức, nói: “Minh chủ là minh chủ, tướng quân là tướng quân, minh chủ không muốn tiến binh có thể, nhưng tướng quân nếu là muốn đi cứu giá, lại vì sao nhất định phải vâng theo minh chủ ý nguyện mà đi đâu? Tướng quân là tới cứu vớt nhà Hán, cũng không phải là cấp Viên thị đảm đương lính hầu.”

Bào Tín hừ một tiếng, nói: “Ngươi lời này, thật sự là lớn mật…… Tiểu tử, hôm nay ngươi tới đây nói ta, chính là chính ngươi ý nguyện? Phía sau màn người là ai? Có phải hay không Tào Mạnh Đức kia tư…… Hắc hắc, này lão tiểu tử nhưng thật ra đánh một bụng hảo tính trù.”

Đào Thương bình tĩnh mà ngôn nói: “Đã là Tào tướng quân chủ ý, cũng là tiểu tử chính mình chủ ý.”

“Nga, ý gì?” Bào Tín rất là tò mò.

Đào Thương nhàn nhạt trả lời: “Tiểu tử đã điểm tề Từ Châu quân toàn bộ binh mã, chuẩn bị tùy thời cùng Tào tướng quân cùng tây tiến, truy kích Đổng Trác.”

Bào Tín nghe xong lời này, tức khắc thần sắc cứng đờ: “Ngươi?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không tồi, hơn nữa không chỉ là ta, còn có Bắc Bình thái thú Công Tôn Toản trướng hạ, Lưu công Lưu Huyền Đức, Trường Sa thái thú Tôn Kiên tôn phủ quân, cùng với Trần Lưu thái thú Trương Mạc trương phủ quân.”

Lời này liền rõ ràng có điểm khoác lác hiềm nghi.

Tào Tháo hiện tại tự mình đi tìm Lưu Bị cùng Trương Mạc, nói hay không đến động bọn họ thượng ở hai nói chi gian, nhưng Tôn Kiên trước mắt cùng việc này còn rõ ràng một chút quan hệ không có……

Bất quá sự cấp tòng quyền, cũng chỉ có thể trước lấy ra tới hù dọa hù dọa.

“Các ngươi…… Sẽ không sợ minh chủ trách cứ?” Bào Tín sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, làm như do dự không chừng.

Đào Thương giờ phút này nói chuyện mảy may không lưu tình.

“Chê cười, ta phụ thân phái ta tới đây, chính là phụng chiếu tiêu diệt tặc cần vương cứu giá! Lại không phải cấp người nào đó dẫn ngựa trụy đặng? Hắn nếu cứu bệ hạ, ta Đào Thương tự nhiên phụng này

vi tôn, cam tâm dùng mệnh, đều bị tận tâm tận lực…… Hắn nếu có khác tư tâm, do dự không trước, ta chờ người trung nghĩa, vì sao không thể tự đi cứu bệ hạ? Này thiên hạ vương pháp, đều là họ Viên định sao?”

Bào Tín nghe đến đó, không khỏi giơ thẳng lên trời thở dài khẩu khí.

“Tiểu bối còn như thế, bào mỗ thực hán lộc nhiều năm, lại là đều…… Đều……”

Đào Thương há mồm thế Bào Tín nói: “Lại là đều ăn đến cẩu trong bụng đi.”

Bào Tín bỗng nhiên cúi đầu, phẫn nộ trừng mắt Đào Thương, hiển nhiên vừa rồi câu nói kia, thập phần không phù hợp Bào Tín hiện tại tâm cảnh.

Đào Thương bĩu môi, đem đầu vặn hướng nơi khác, dùng tay che miệng lại, dùng sức ho khan, trong lúc nhất thời làm như đối bốn phía bóng đêm phong cảnh phi thường cảm thấy hứng thú.

Thật lâu sau lúc sau……

Bào Tín chậm rãi mở miệng nói: “Đào công tử, ngươi cùng bào mỗ nói nhiều như vậy thâm minh đại nghĩa chi ngôn, rốt cuộc muốn bào mỗ như thế nào làm, nói thẳng đi!”

Đào Thương sờ sờ cái mũi: “Lần này truy kích Đổng Trác quân, nghĩ cách cứu viện thiên tử, còn cần nhiều thấu nhân mã, mới có thể giữ được vạn toàn…… Ta cùng Tào tướng quân mọi nơi bôn tẩu, mời chào trung thành nghĩa sĩ nhập bọn, tưởng thỉnh Bào tướng quân cũng tới ngồi một phen ghế gập……”

Bào Tín nghe vậy, trên mặt cơ bắp không khỏi trực trừu trừu.

Tiểu tử này nói chuyện quá không trình độ, cùng nhau xuất chinh liền cùng nhau xuất chinh, cái gì kêu ngồi một phen ghế gập? Tiểu tử này cho rằng chính mình là bổng lão nhị xuất thân đâu?

Hảo hảo một sự kiện, làm hắn miêu tả cùng kéo bè kéo cánh, vào rừng làm cướp sơn tặc giống nhau!

Cũng không biết Tào Tháo nhìn thượng hắn điểm nào, như vậy thân cận coi trọng.

“Đào công tử, ngươi thả trở về cùng Tào Mạnh Đức nói, thiên tử gặp nạn, nhà Hán phi hắn một người là trung thần, ta Bào Tín thu thập binh mã, cùng hắn cùng đi! Không cứu trở về bệ hạ, thề không trở về quân!”

Đào Thương giơ ngón tay cái lên: “Tướng quân thật hùng hổ chi đem, tráng thay!”

“Cút đi, vừa rồi còn mắng ta là cẩu tới.”

Bào Tín trong xương cốt vẫn là trung nghĩa, đối thiên tử cũng là trung thành, Viên Thiệu án binh bất động thái độ khiến cho hắn trong lòng không lắm vừa lòng, nhưng bởi vì chư hầu đều hưởng ứng Viên Thiệu, cho nên Bào Tín không thể nói, chỉ có thể nghẹn —— mà Đào Thương chỉ là ở một cái thích hợp thời cơ, đối hắn làm một cái đơn giản hành vi dẫn đường mà thôi.

Nếu là đổi thành Viên Thuật, đem Đào Thương mồm mép ma lậu cũng là bạch xả.

Bất quá lại nói phục Bào Tín lúc sau, tiếp theo cái muốn thuyết phục người, Đào Thương trong lòng chính là có chút không có yên lòng.

Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên…… Lại muốn cùng hắn giao tiếp.

Tuy rằng ở ban ngày quan sát trung, Đào Thương nhìn đến ở Viên Thiệu soái trướng nội Tôn Kiên vẫn luôn là nhắm mắt lại, phỏng tựa đối Tào Tháo cùng Viên Thiệu đối thoại cùng khắc khẩu mắt điếc tai ngơ, nhưng Tôn Kiên lại không có giống Bào Tín như vậy rõ ràng thái độ.

Đào Thương cảm thấy Tôn Kiên hẳn là có cái gì đặc biệt ý tưởng, nhưng lại sờ không chuẩn hắn ở cân nhắc cái gì…… Rốt cuộc Tôn Kiên người này cùng Bào Tín nhưng không giống nhau.

Ít nhất Bào Tín cấp Đào Thương cảm giác, tổng thể tới nói vẫn là trung nghĩa; nhưng Tôn Kiên người này, Đào Thương chỉ bằng hắn dám một đường bắc thượng phách phiên các loại tiểu thứ sử tiểu thái thú, liền dám cắt định người này cùng ‘ trung ’ cùng ‘ nghĩa ’ này hai tự đều không quá dính dáng.

Ban ngày gian ở soái trướng nội, Tôn Kiên nhắm mắt lại giống như lão tăng nhập định, này rốt cuộc vì cái gì đâu?

Đào Thương không nghĩ ra, nhưng hiện tại không có càng nhiều thời giờ đi làm hắn cân nhắc này đó, chỉ có thể chạy nhanh đi trước thăm thăm Tôn Kiên khẩu phong lại nói.

Tôn Kiên doanh trại quân đội ly Bào Tín cũng không tính quá xa, nhưng cũng cũng không phải thân cận quá.

Còn chưa tới đạt, chỉ là xa xa mà nhìn, Đào Thương liền cảm giác không khí có chút nặng nề áp lực.

Híp mắt nhìn lại, chỉ thấy Tôn Kiên doanh trại quân đội quanh thân, trạm canh gác cương san sát, tuần tra quân thủ vệ cực độ nghiêm ngặt, nghiễm nhiên như cũ vẫn duy trì một cổ sát phạt chi khí, lệnh người cảm giác tim đập nhanh.

“Bùi Tiền, ngươi qua đi cùng viên môn thủ vệ báo ta danh hào.” Đối thủ là Tôn Kiên, Đào Thương không dám có chút chậm trễ, vội vàng lệnh Bùi gia bốn huynh đệ lão đại qua đi thông báo một tiếng.

Bùi Tiền theo tiếng cưỡi ngựa mà đi, đi vào viên môn trước, lại thấy tuần tra binh lính đều là chỉnh tề vừa đứng, đem trong tay chiến kích đồng thời chỉ về phía trước, sắc bén hàn mang tất cả đều nhắm ngay Bùi Tiền!

Mà cầm kích các binh lính còn lại là một đám mặt vô biểu tình, túc mục nghiêm chỉnh, cũng không biết đang tìm tư chút cái gì.

Tuy là Bùi Tiền từ khi gia nhập hổ vệ quân sau, trải qua Hứa Chử thời gian dài huấn luyện, nhìn thấy bực này trận thế, vẫn là không lắm thói quen.

Bất quá hắn chung quy vẫn là cái gan lớn người, ngạnh sống lưng hướng những cái đó binh lính hô quát nói: “Mỗ nãi Từ Châu quân giám quân, trưởng công tử đào giám quân dưới trướng hộ vệ Bùi Tiền! Phụng mệnh tiến đến truyền lời, đào giám quân suốt đêm tới đây, dục bái phỏng Trường Sa thái thú tôn phủ quân, còn thỉnh chư vị thay thông bẩm!”

Tuần tra binh lính bên trong, một sĩ binh đem trường kích thu hồi nghiêm, xoay người hướng về doanh trại quân đội trong vòng chạy tới, mặt khác cầm kích binh lại liền động cũng chưa động một chút, như cũ là đem trường kích tạo thẳng tắp, từng đôi đôi mắt thời khắc không rời Bùi Tiền thân thể nửa tấc mảy may.

Đào Thương tại hậu phương xem nổi da gà thẳng rớt, quay đầu đối với phía sau hộ vệ chính mình Bùi Quang, Bùi Tịnh đám người nói: “Nhìn không ra, các ngươi huynh trưởng xác thật là tiến rất xa, đối mặt bực này trận thế, đều chút nào không hướng lui về phía sau thượng một bước, cũng coi như là cho chúng ta Từ Châu quân dài quá da mặt.”

Lão tứ Bùi bổn khờ thanh hàm khí nói: “Cũng không thấy đến, chính mình đại ca ta nhất hiểu biết, khả năng cũng là sợ tới mức đi không nổi, này sẽ chưa chừng đã đái trong quần.”

Đào Thương rất muốn phê bình diệt nhà mình uy phong Bùi bổn hai câu, liền ở ngay lúc này, lại thấy tên kia đi vào trường kích binh chạy vội ra tới, hắn phía sau đi theo một người uy vũ hùng tráng đại hán, đại hán râu lại nùng lại mật, cơ hồ bao trùm tới rồi ngực, toàn thân bị giáp trụ bao vây kín kẽ.

Có thể xuyên như vậy một bức tinh xảo giáp sắt người, đủ thấy này ở Tôn Kiên trong quân địa vị không thấp.

“Đào đại công tử ở đâu? Vị nào là Đào đại công tử?” Kia đại hán giơ lên giọng nói kêu gọi.

Đào Thương giục ngựa tiến lên, đi vào viên môn trước, xoay người xuống ngựa, ngạch đầu cười nhạt nói: “Tại hạ đó là.”

“Mạt tướng chính là tôn thái thú dưới trướng đừng bộ Tư Mã Hoàng Cái! Phụng chủ công mệnh tiến đến nghênh đón Đào công tử!…… Đào công tử, bên trong thỉnh!”

------oOo------

Chương 53: thấy văn đài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nghe vậy tức khắc bừng tỉnh, nguyên lai đây là Tôn Kiên dòng chính Hoàng Cái, xem hắn 40 xuất đầu, vẻ mặt lỗ mãng hỏa bạo bộ dáng, tựa chỉ là một người tầm thường võ giả, nhưng ai có thể tưởng nói, người này ở mười tám năm sau Xích Bích chi chiến trung trá hàng dụ dỗ Tào Tháo, lập hạ tám ngày công lao, cùng Chu Du cùng nhau nhân vật nổi tiếng thiên cổ.

“Đa tạ hoàng tướng quân, như thế liền làm phiền.” Đào Thương làm thi lễ, lại lấy ra ngày thường nhẹ nhàng quân tử khí độ cùng phong phạm.

Hoàng Cái không tỏ ý kiến, xoay người duỗi ra tay, dẫn đường Đào Thương hướng về doanh trại quân đội nội đi đến.

Lúc này sắc trời tuy là chậm, nhưng Tôn Kiên doanh trại quân đội nội cây đuốc thật nhiều, đem doanh nội chiếu rọi giống như ban ngày, bọn lính lui tới chạy vội xuyên qua, mơ hồ gian còn có thể nghe được có thao luyện tiếng động, thậm chí còn có vận lương chi xe ở lui tới điều động, không biết làm chút cái gì.

Đào Thương giơ giơ lên mi, âm thầm ghi tạc trong lòng, nhưng ngoài miệng lại không có hỏi nhiều.

Không bao lâu, Hoàng Cái dẫn đường Đào Thương đi tới một tòa soái trướng phía trước, duỗi tay làm một cái ‘ thỉnh ’ tư thế, Đào Thương khiêm tốn mà cười, gật đầu tỏ vẻ cảm kích, sau đó lại phân phó Bùi gia bốn huynh đệ ở trướng ngoại chờ hắn, sửa sang lại một chút quần áo, lúc này mới cất bước đi vào soái trướng trong vòng.

Soái trướng nội không có người khác, chỉ có hai người, một cái ngồi ở chủ vị thượng đang ở chà lau trong tay bảo đao, một cái hầu hạ ở sát đao người bên cạnh.

Ngồi ở chủ vị người trên Đào Thương nhận thức, đúng là được xưng Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên, mà đứng ở hắn bên người người tắc có vẻ cực kỳ tuổi trẻ, trên mặt tính trẻ con nhìn còn chưa hoàn toàn biến mất, hẳn là chỉ so Đào Thương tiểu thượng một hai tuổi, phỏng chừng cùng Đào Ứng không sai biệt lắm giống nhau đại.

Bất quá so với Đào Thương, người thanh niên này rõ ràng liền cường tráng rất nhiều, hắn thân hình cao lớn, vai rộng thể rộng, tuổi còn trẻ nhưng nhìn đã là pha hiện uy vũ, bỉ tuy rằng không có Đào Thương tuấn tú nho nhã, dương quang soái khí, nhưng lại anh khí bức người, có khác một phen khí tượng.

Chỉ là một cái lăng thần lại hoàn hồn công phu, Đào Thương cũng đã đoán được người này là ai.

“Đào đại công tử! Mời ngồi!” Tôn Kiên đem đang ở chà lau bảo đao đặt ở bàn thượng, nâng lên mắt hổ, ánh mắt sáng ngời mà trừng mắt Đào Thương, nói: “Đào đại công tử đêm khuya không miên, lại đi đến tôn mỗ doanh trại quân đội tới? Đảo thật là hảo hứng thú.”

Đào Thương cảm tạ Tôn Kiên, ngồi xuống sau nhợt nhạt cười nói: “Tôn phủ quân không phải cũng là trắng đêm không miên, còn ở nơi này chà lau bảo đao sao? Đây là trong lời đồn cổ thỏi đao đi…… Quả nhiên là hảo mặt hàng! Hải, một đường đi qua tôn phủ quân doanh trại quân đội, mơ hồ còn có thể nghe được luyện binh tiếng động, tôn thái thú chi doanh trại, thật là bất đồng với người khác, làm người xem chi có khác một phen cảm xúc.”

“Còn hảo đi.” Tôn Kiên nhàn nhạt mà trả lời: “Nửa đêm luyện binh, thực hiếm lạ sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Hi không hiếm lạ, đào mỗ không biết, nhưng đào mỗ như thế nào cảm thấy tôn phủ quân này không giống như là luyện binh, ngược lại như là muốn xuất binh tiết tấu?”

Trước thử một đợt lại nói!

Tôn Kiên nghe vậy sắc mặt chút nào không thay đổi, chỉ là nhẹ nhàng mà nhướng nhướng chân mày, đột nhiên vừa chuyển đầu, nhìn về phía bên người hầu lập thiếu niên nói: “Sách nhi.”

Quả nhiên! Đào Thương trong lòng âm thầm thở dài, người thanh niên này quả nhiên chính là Tôn Sách.

Tôn Kiên giơ tay chỉ chỉ Đào Thương, đối Tôn Sách nói: “Vị này Đào đại công tử, cùng ngươi tuổi tác không sai biệt lắm đại, vi phụ cùng hắn so thâm giao thoa từng có hai lần, lần đầu tiên là ở Khổng Trụ Dương Địch thành, kia một lần, Khổng Trụ không biết vì sao. Chẳng những được đến Viên Công Lộ tín nhiệm, còn thiết kế lệnh cha ngươi cùng ngươi Viên thúc thúc sinh ra khoảng cách, thực sự là lệnh vi phụ buồn rầu hồi lâu! Lần thứ hai còn lại là ở dương người thành, kia một lần bổn ứng từ cha đi đánh với Hoa Hùng, nhưng lại bị vị này đại Đào công tử dăm ba câu chi gian, đem vi phụ chi đi đối phó Từ Vinh, kết quả bị bình sinh ít có bại tích……”

Đào Thương nghe vậy, không khỏi trong lòng run lên…… Tôn Kiên gia hỏa này, giống như có điểm phản quá vị tới?

“Tôn phủ quân nghiêm trọng, ngươi lời này chính là sẽ lệnh người hiểu lầm, giống như đào mỗ làm cái gì chuyện xấu giống nhau.”

Tôn Kiên thở phào khẩu khí, lặng lẽ nói: “Hiểu lầm? Đào đại công tử, tôn mỗ xem người, một lần khả năng sẽ nhìn lầm, hai lần cũng có thể sẽ nhìn lầm, nhưng tuyệt không sẽ vượt qua ba lần…… Chẳng lẽ ngươi cảm thấy, thượng một lần ở dương người thành, ngươi chủ động đưa ra từ các ngươi đi chiến Hoa Hùng lúc sau, tôn mỗ sẽ đối với ngươi lại vô lưu ý sao? Đặc biệt là gần một đoạn thời gian, Tào Mạnh Đức đối với ngươi thật là tôn sùng có thêm…… Kia Tào Tháo kiểu gì dạng người, người khác không biết tôn mỗ lại cực kỳ biết được! Đào công tử, ngươi thủ đoạn tuy cao, lại cũng không tránh khỏi cũng quá coi thường tôn mỗ đi.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi thầm than khẩu khí, tam quốc này đó đại lão, quả nhiên không một cái là hảo lừa gạt, tức thời là tính như liệt hỏa Tôn Kiên cũng là như thế, tuy rằng so ra kém Tào Tháo

cùng Lưu Bị như vậy suy nghĩ nhanh nhẹn, lại cũng chậm không ra rất xa.

“Nhưng bất luận như thế nào, tiểu tử như cũ không có đắc tội quá tôn phủ quân, ít nhất không có cùng tôn phủ quân có cái gì chính diện thượng xung đột, đến nỗi phủ quân trong miệng theo như lời thẳng sự, cũng không quá là cơ duyên xảo hợp…… Cho nên, bất luận ngươi nhìn không thấy sai đào mỗ, lại có cái gì khác nhau đâu?” Đào Thương ổn định một chút tâm thần, cười trả lời.

Tôn Kiên nghe vậy không khỏi sửng sốt, suy nghĩ một chút Đào Thương nói, thật đúng là chính là có chuyện như vậy! Liền tính chính mình vừa rồi phỏng đoán những cái đó là thật sự lại có thể như thế nào? Những việc này chỉ có thể thuyết minh Đào Thương có chút bản lĩnh, nhưng lại không thể thuyết minh Đào Thương ở cùng chính mình tranh cái gì, hai người hoàn toàn không có thực chất tính xung đột……

Tôn Kiên gật gật đầu, tán thưởng nói: “Là cái linh tính hài tử, nói chuyện chút nào không lộ khiếp! Có điểm ý tứ…… Sách nhi, xem trọng trước mắt vị này cùng thế hệ người, không nói được ngày sau các ngươi này đồng lứa tuấn kiệt chi gian, có lẽ sẽ nhiều có liên quan.”

Tôn Sách nghe vậy, quay đầu ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Đào Thương, giống như lại xem một khối thơm ngào ngạt thịt khô giống nhau, kia ánh mắt lệnh Đào Thương cảm giác thật sự là không quá thoải mái.

Bất quá Tôn Sách nhìn một hồi, liền cảm thấy thất vọng rồi.

Trước mắt cái này Đào Thương, trừ bỏ lớn lên tuấn lãng một ít ngoại, tại thân thể to lớn trình độ phương diện, cùng chính mình hoàn toàn vô pháp so, cơ bắp cũng xa không bằng chính mình kiên cố, luận cập chinh chiến sa trường, như vậy người hoàn toàn không phải là chính mình đối thủ. Phụ thân vì sao sẽ khen hắn là cái tuấn kiệt nhân vật?

Tôn Sách ánh mắt lộ ra khinh miệt chi sắc, tự nhiên trốn không thoát Đào Thương đôi mắt.

Cảm giác chính mình hôm nay tới Tôn Kiên nơi này, thật là một sai lầm hành động.

“Tôn phủ quân bình luận xong rồi sao? Phẩm xong rồi có phải hay không có thể làm ta nói vài câu? Tiểu tử bị ngươi nghiên cứu hơn nửa ngày.” Đào Thương trong lòng rất là bất mãn, Tôn Kiên này vương bát đản, cũng không tránh khỏi quá không đem người đương bàn đồ ăn.

Tôn Kiên cười ha ha, đối với trướng ngoại hô: “Đào đại công tử nói rất đúng a! Là tôn mỗ trễ nải! Người tới a, thượng rượu và đồ nhắm!”

“Không uống!” Đào Thương vội vàng hướng về phía Tôn Kiên xua tay: “Tại hạ không thắng rượu lực.”

Tôn Kiên trên mặt lộ ra bất mãn: “Đại trượng phu làm sao có thể không rượu ngon? Ngươi cùng ta nhưng chớ có khiêm tốn!”

“Ta…… Thật không khiêm tốn!” Đào Thương đầu có điểm đổ mồ hôi, này Tôn Kiên từng ngày như thế nào hỉ nộ vô thường, vừa rồi còn ở cùng chính mình bẻ xả, lúc này lại muốn cùng chính mình đem rượu ngôn hoan, hành vi hoàn toàn không có một cái lý trí ý nghĩ, nói chuyện làm việc giống như căn bản không trải qua đại não phối hợp…… Thật là có quá sức.

“Tôn phủ quân, chúng ta có thể hay không trước nói sự, sau đó lại ăn uống?”

Tôn Kiên chính nghiêm nghị, nói: “Cũng đúng, Đào đại công tử nói đi, có chuyện gì?”

“Hôm nay Tào tướng quân ở Viên minh chủ trong trướng, bỉ cùng minh chủ đối thoại, ai đúng ai sai…… Không biết tôn phủ quân có gì cảm tưởng?”

Thả lấy bộ Bào Tín nói, bộ hắn một bộ.

Tôn Kiên cũng lộ ra tràn đầy nghi hoặc biểu tình.

“Đối thoại? Cái gì đối thoại?”

“Chính là Viên minh chủ cùng tào công, tranh chấp về hay không truy kích Đổng Trác sự……” Đào Thương thiện ý mà nhắc nhở hắn nói.

“Hai người bọn họ…… Cãi nhau sao?” Tôn Kiên nghi hoặc biểu tình càng sâu, một chút không giống như là trang.

Nhìn Tôn Kiên kia không giống làm bộ, tràn ngập nghi hoặc biểu tình, Đào Thương rốt cuộc phản ứng quá mức tới.

Hắn trong nháy mắt cái gì đều minh bạch!

Tôn Kiên ban ngày gian, ở Viên Thiệu trong trướng mặt vô biểu tình, nhắm mắt lại, im miệng không nói, giống như lão tăng nhập định trạng thái……

Căn bản là không phải hắn có cái gì ý tưởng, hắn đó là ngủ rồi!

------oOo------

Chương 54: tuổi trẻ Tôn Sách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đối Tôn Kiên rất là thất vọng, hắn nguyên bản cho rằng Tôn Kiên nhắm mắt trầm tư trạng thái hẳn là có khác suy nghĩ, có khác tính toán.

Không thể tưởng được, thằng nhãi này cư nhiên là ở Tào Tháo cùng Viên Thiệu tranh chấp thời điểm đánh lên buồn ngủ! Vừa cảm giác hô đi qua. Cố tình ngủ biểu tình còn phá lệ lừa gạt người, không biết liếc mắt một cái nhìn lại còn tưởng rằng hắn là ở làm thâm trầm trạng.

Giang Đông chi hổ tên hiệu xem ra thật sự là hẳn là sửa sửa lại…… Hoặc là có thể sửa kêu phương đông chi heo tương đối chuẩn xác bá đạo.

Nhìn Tôn Kiên không rõ nguyên do ánh mắt, Đào Thương không có biện pháp, chỉ có thể cấp tôn tướng quân nói một chút rõ ràng.

“Tôn phủ quân, hôm nay ở Viên minh chủ trong trướng, Viên minh chủ cùng Tào tướng quân sở tranh chấp nội dung là……”

“……”

“……”

“Đại khái chính là như vậy cái tình huống, tôn phủ quân ngươi nhìn xem, hai vị chi ngôn, ngươi là tưởng đứng ở nào một mặt? Truy kích Đổng Trác, vẫn là sống chết mặc bây?” Đào Thương đem ban ngày sự đại khái cùng Tôn Kiên thuật lại một lần, tiếp theo trực tiếp hướng Tôn Kiên đưa ra vấn đề.

Tôn Kiên do dự một chút, ngẩng đầu nhìn Đào Thương nói: “Đào đại công tử lần này lại là đứng ở nào một mặt đâu?”

Đào Thương chính sắc ngôn nói: “Tại hạ nếu là lựa chọn sống chết mặc bây nói, hiện tại liền sẽ không xuất hiện ở tôn phủ quân trước mặt.”

Tôn Kiên một bên ở trong lòng cân nhắc lợi hại, một bên chậm rãi ngôn nói: “Không sai, không sai, Đào công tử ngày gần đây tới, vẫn luôn cùng Tào Mạnh Đức đồng tâm hiệp lực, cộng đồng tiến thối…… Ngươi muốn cùng Tào Mạnh Đức cùng đuổi bắt Đổng Trác việc này cũng không lệnh người ngoài ý muốn…… Chỉ là không biết trừ bỏ các ngươi hai người ở ngoài, còn có gì người nguyện cùng hai ngươi người cùng đi?”

Đào Thương dựng lên tay trái, từng bước từng bước cấp Tôn Kiên bẻ xả nói: “Thượng còn có Bình Nguyên lệnh Lưu Bị……”

Lời nói còn chưa nói xong, liền thấy Tôn Kiên đột nhiên nói: “Là một nhân vật! Một thân chức quan tuy rằng không cao, bất quá dưới trướng lại có hai viên đủ có thể cùng Lữ Bố tương địch mãnh tướng, hơn nữa Đào công tử trướng hạ tên kia Hổ Si Hứa Chử, có này tam đem, chỉ sợ Đổng Trác trong quân đương không người nhưng cùng chi địch! Nói, từ khi dương người thành chiến Hoa Hùng lúc sau, Đào công tử chẳng những là cùng Tào Tháo, khác cùng vị này Lưu công quan hệ, làm như rất là thân cận a?”

Đào Thương không đợi hồi Tôn Kiên nói, bên cạnh liền có người nhịn không được.

Tôn Kiên bên cạnh, Tôn Sách vẫn luôn không có hé răng, sá nghe lời này, lộ ra pha không phục thần sắc, nói: “Kia tam đem có lợi hại như vậy? Hài nhi lại là không tin, có cơ hội nhất định phải bọn họ lãnh giáo lãnh giáo!”

“Câm mồm!” Tôn Kiên quay đầu đi, quát lớn nói: “Hồ ngôn loạn ngữ cái gì, tuổi còn trẻ, nói chuyện làm sao như vậy bừa bãi! Còn không đứng ở một bên đi!”

Tôn Sách biểu tình làm như pha không phục, nhưng có thể nhìn ra được tới, đối với vị này có mãnh hổ chi xưng phụ thân, hắn vẫn là

rất là sợ hãi, rơi vào đường cùng, chỉ phải về phía sau lui một lui.

Đào Thương nhướng mày, không lưu dấu vết nhanh chóng trắng Tôn Kiên cùng Tôn Sách liếc mắt một cái, ám đạo này gia hai như thế nào đều là một chút lễ phép đều không có, nói đánh gãy người khác nói chuyện liền đánh gãy người khác nói chuyện…… Tố chất, tố chất đến tột cùng ở đâu?

“Tôn phủ quân, ta có thể tiếp tục nói sao?” Đào Thương bình đạm hỏi.

“Nga…… Có thể, không thành vấn đề, ngươi nói!” Tôn Kiên quay đầu tới, đối với vừa mới sơ sẩy hành vi làm như có chút xin lỗi: “Trừ bỏ Lưu Bị ở ngoài, còn có gì người?”

“Còn có tế bắc tương Bào Tín.” Đào Thương chậm rãi ngôn nói: “Tôn phủ quân, nếu là hơn nữa ngài, này chi truy kích binh mã, liền đủ rồi cùng Đổng Trác quân ganh đua cao thấp.”

Tôn Kiên nghe vậy nhíu nhíu mày, nói: “Không đúng đi? Đổng Trác dưới trướng có Tây Lương quân, kinh thành cấm vệ quân cùng Tịnh Châu lang kỵ quân, hợp nhau tới ít nói cũng có tiếp cận hai mươi vạn nhân mã, thả kỵ binh rất nhiều, chúng ta năm lộ binh mã, thêm lên cũng bất quá năm, sáu vạn người, như thế nào có thể cùng Đổng Trác đối địch?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Tôn phủ quân, ngươi chỉ là tính nhân số, nhưng ngươi lại không có hảo hảo tính tính, Đổng Trác đốt cháy Lạc Dương, mấy ngày nội cường dời Lạc Dương trăm vạn nhân khẩu, hơn nữa hành lý quân nhu, này đội ngũ cơ hồ chạy dài gần trăm dặm, thả tất nhiên không phục Đổng Trác như thế bạo hành, tất có phản kháng, dọc theo đường đi Đổng Trác binh mã cần thiết toàn diện đốc xúc này đó di chuyển bá tánh, thậm chí còn có tàn sát, ẩu đả, thúc giục, này binh mã nhiên đại biên độ phân tán…… Như thế tình thế dưới, Tào tướng quân nếu là chỉ một đường binh mã truy kích, không khỏi thế đơn lực mỏng, nhưng chúng ta năm lộ binh mã tập trung lực lượng truy kích, tiêu diệt từng bộ phận, chẳng phải

giống như chém dưa xắt rau giống nhau? Nói không chừng còn có thể truy hồi thiên tử, thành tựu không thế chi công!”

Tôn Kiên còn không có tỏ thái độ, Tôn Sách ở một bên không khỏi nghe hưng phấn không thôi, hai chỉ mắt hổ tản mát ra nóng cháy quang mang.

“Phụ thân! Thành như thế ngôn, này chiến thật là một cái thiên đại cơ hội tốt a! Nghe nói Đổng Trác trong quân có thể chinh quán chiến mãnh tướng thật nhiều, lần trước hài nhi nhiều lần thỉnh chiến ngươi đều không được, lần này nói cái gì cũng phải nhường ta đi theo đánh giá một chút, hoặc là còn có thể gặp phải cái kia Từ Vinh, làm hài nhi giúp ngươi chọn hắn……”

Nhìn Tôn Sách vội vàng biểu tình, Đào Thương có thể cảm giác ra trên người hắn giờ phút này tràn ngập tuổi dậy thì nam tính hormone hơi thở…… Nghé con mới sinh không sợ cọp a!…… Là cái đủ kính oa.

“Làm càn!” Tôn Kiên hét lớn một tiếng, nổi giận đùng đùng nói: “Ngươi còn tuổi nhỏ, quân lữ đại sự lại hiểu cái cái gì? Còn dám tại đây lắm mồm, còn không cho ta đứng ở một bên đi!”

Tôn Sách nghe vậy không khỏi buồn bực, nhưng cũng không dám nhiều lời, rầu rĩ mà cúi đầu, nhưng Đào Thương có thể nhìn ra, Tôn Sách trong mắt như cũ tản ra quang mang, đứa nhỏ này chưa từ bỏ ý định.

Bất quá giờ phút này không phải so đo Tôn Sách thời điểm……

Đào Thương sắc mặt trầm xuống, đánh giá Tôn Kiên sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Tôn phủ quân, vừa mới là ở chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói ta đâu sao?”

Tôn Kiên ha ha cười, nói: “Như thế nào sẽ đâu? Đào đại công tử hiểu lầm!”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Lầm không hiểu lầm không quan trọng, ta chỉ là muốn biết tôn phủ quân thái độ, rốt cuộc hay không cố ý cùng chúng ta cùng xuất binh cứu giá.”

Tôn Kiên nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Lúc này truy kích Đổng Trác, vẫn là nguy hiểm quá lớn, xin thứ cho tôn mỗ không thể phụng bồi vài vị.”

Đào Thương nghe vậy thở dài khẩu khí, nhìn chằm chằm Tôn Kiên nói: “Kia xin hỏi tôn thái thú, ngươi nếu là không nghĩ truy kích Đổng Trác, vì sao doanh trại quân đội bên trong, còn muốn điều động binh mã, thao luyện sĩ tốt?”

Tôn Kiên đánh cái ha ha, hàm hồ nói: “Cái này, tôn mỗ tự nhiên là có ý nghĩ của chính mình.”

“Phải không?” Đào Thương khoan thai nói: “Tôn phủ quân ý tưởng, ta đại khái cũng có thể đoán được một vài, cũng không quá là suất binh đi trước Lạc Dương, cùng những cái đó chư hầu cướp đoạt giờ phút này đã là bị Đổng Trác cướp sạch một tịnh, đốt cháy hầu như không còn cơm thừa canh cặn mà thôi.”

Tôn Kiên nghe vậy sắc mặt tức khắc trở nên không quá đẹp.

Đào Thương đứng lên, hướng về phía Tôn Kiên chắp tay, nói: “Tôn phủ quân phóng đại thù không báo, cố tình muốn đi theo một đám chó hoang tranh xương cốt ăn, chớ nên tiểu tâm đem mệnh cấp tranh không có, tiểu tử còn phải đuổi theo Đổng Trác vì nước tận trung, liền không nơi này phụng bồi!”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương xoay người hướng về trướng ngoại đi đến.

“Hỗn trướng! Cho ta ngăn lại hắn!”

------oOo------

Chương 55: kích tướng cùng lợi hại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Kiên giận tím mặt, bỗng nhiên đứng dậy!

Giang Đông mãnh hổ từ lúc tiến vào chư hầu vòng lúc sau, luôn luôn chỉ có hắn khi dễ người khác phân, khi nào bị người như thế chế nhạo quá? Hiện giờ một cái năm ấy nhược quán chi linh thiếu niên, cũng dám ở chính mình trước mặt như vậy làm càn, quả thực phản thiên!

Quay đầu lại truyền đi ra ngoài làm hắn ở chư hầu trong giới như thế nào hỗn.

Doanh trại bên ngoài, vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài Hoàng Cái đi nhanh đi vào, ngăn ở Đào Thương trước mặt, mà hộ vệ Đào Thương mà đến Bùi gia bốn huynh đệ, cũng là vội vàng vọt tiến vào, bảo hộ ở Đào Thương bên người, cảnh giác nhìn chăm chú vào Tôn Kiên cùng Hoàng Cái.

Đào Thương cũng không sợ hãi, hắn vừa mới cũng không phải phạm hổ, tương phản, mà là chắc chắn Tôn Kiên không dám đụng vào hắn.

Trước mắt chúng chư hầu tề tụ, Lạc Dương gần trong gang tấc, mọi người lẫn nhau đề phòng, trong lòng ám tồn tính kế, hơi có vô ý, thực dễ dàng lạc cái bị vây công cản tay cục diện.

Tôn Kiên là cái minh bạch người, trước mắt tới rồi phân ích lợi thời khắc, hắn tuyệt không sẽ bởi vì cùng chính mình một cái hài tử trí khí, mà sai thất cơ hội tốt.

Đào Thương mặt vô biểu tình, chậm rãi xoay người, lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào Tôn Kiên nói: “Tôn phủ quân tưởng lưu lại ta?”

Tôn Kiên vẻ mặt vẻ mặt phẫn nộ, giờ phút này mới vừa rồi chân chính bày ra ra này mãnh hổ bản chất.

“Chê cười! Tôn mỗ từ nam hướng bắc, dọc theo đường đi không biết giết bao nhiêu người, chính là muốn lưu ngươi kẻ hèn một cái con trẻ, lại há ở lời nói hạ? Ta chính là muốn lưu lại ngươi! Ngươi đãi như thế nào? “

Đào Thương khuôn mặt như cũ lạnh nhạt bình tĩnh, nhưng nội tâm vẫn là không khỏi ‘ thình thịch ‘ giống như đánh trống Jazz giống nhau khẩn trương.

Hắn minh bạch Tôn Kiên khẳng định là ở hù dọa hắn —— giống Tôn Kiên loại này giết người giống như ăn cây đậu liếc mắt một cái người, thật muốn quyết tâm đối phó hắn, lúc trước ở Dương Địch thành liền động thủ, hoàn toàn không cần phải còn tại đây hổn hển mang suyễn hướng chính mình quỷ gào……

Huống hồ chính mình là vì mời hắn đuổi giết Đổng Trác mà đến, Tôn Kiên nếu là động thủ giết hắn, chính là phạm vào đại nghĩa, Tào Tháo ở soái trướng bởi vì truy kích Đổng Trác sự, cùng Viên Thiệu kêu phá giọng nói, Viên Thiệu cũng chưa dám nói một câu lời nói nặng, chính là sợ bẩn thanh danh gặp vây công, Tôn Kiên lại ngạnh còn có thể vượt qua Viên Thiệu?

Việc này truyền tới chúng chư hầu bên kia, những người này đã sớm kiêng kị Tôn Kiên năng lực cùng thực lực, đặc biệt là Tôn Kiên từng giết qua Nam Dương thái thú Trương Tư cùng Kinh Châu thứ sử Vương Duệ, bực này không bận tâm chư hầu thân phận, nói giết người liền giết người người, chúng chư hầu há có thể dễ dàng buông tha hắn? Trước một đoạn thời gian bất quá là vì thảo phạt Đổng Trác, lợi dụng này đầu mãnh hổ thiện chiến năng lực mà thôi, hiện giờ một khi bắt lấy bím tóc, làm sao có thể không bỏ đá xuống giếng?

Tuy rằng biết này đó đạo lý, nhưng Đào Thương vẫn là khẩn trương, hắn hiện tại không sợ khác, liền sợ Tôn Kiên người này cùng chó điên giống nhau, một khi phát điên tới, lục thân không nhận, cái gì đạo lý đều không cố kỵ…… Vạn nhất thật động khởi tay tới, chính mình chẳng phải là mệt lớn.

17 tuổi xuất đầu rất tốt thanh xuân niên hoa còn không có bắt đầu, hơn nữa này một bộ khiêm khiêm quân tử, dương quang soái khí anh tuấn túi da…… Thân thể còn không có khai quá bao liền chết, có phải hay không quá lãng phí điểm?

Một giây, hai giây, ba giây…… Thời gian ở một giây một giây chảy qua, Đào Thương cùng Tôn Kiên, hai người gắt gao mà nhìn chằm chằm đối phương, một ánh mắt có vẻ phẫn nộ như lửa, một ánh mắt có vẻ bình tĩnh thanh triệt như nước, cứ như vậy đối diện, đối diện, đối diện.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Tôn phủ quân, ngươi có hiểu hay không chính mình tình cảnh?” Đào Thương chậm rãi mở miệng.

“Tình cảnh?” Tôn Kiên hừ một tiếng: “Tôn mỗ tình cảnh, sợ là so ngươi hiện tại hảo chút đi?”

Đào Thương cười nhạo một chút, nói: “Ta dục vì nước truy tặc, công muốn đi Lạc Dương cướp bóc; ta mời công cùng ta cùng đi, công lại nhân đôi câu vài lời giận mà tương hướng; ta hôm nay cho dù chết, cũng là nhân vật nổi tiếng thiên cổ, công thân ở treo ngược chi nguy, bị người lợi dụng, người sắp chết, phía sau còn để tiếng xấu muôn đời, chúng ta hai cái, đến tột cùng ai tình cảnh không tốt?”

“Ngươi……!!” Tôn Kiên khí nghiến răng nghiến lợi: “Hảo tiểu tử, còn dám ở chỗ này nói năng lỗ mãng!”

“Cũng không là đào mỗ hư ngôn, ta xin hỏi tôn thái thú, lúc trước ở Dĩnh Xuyên, các hạ hỏi Khổng Trụ muốn mười vạn thạch lương

thực, sau bị Viên Thuật cường lệnh lui về, thả còn thâm vốn rất nhiều binh giới ngựa, này đại biểu cái gì, ngươi có biết?”

Tôn Kiên nghe vậy sửng sốt, chuyện xưa gièm pha bị Đào Thương lấy ra tới một lần nữa đề ra một lần, thẳng đem Tôn Kiên mặt tao cùng đít khỉ dường như.

Bất quá, vẫn luôn ở trong lòng lo lắng vấn đề, lại bị Đào Thương này một câu một lần nữa lôi ra mặt nước.

“Này đại biểu bản tướng quân bị người chơi!” Tôn Kiên còn ở ngạnh căng.

“Này đại biểu Viên Thuật đối với ngươi khuyết thiếu tín nhiệm!” Đào Thương không để ý tới Tôn Kiên mê sảng, một ngữ nói toạc ra: “Chẳng những không tín nhiệm ngươi, Viên Thuật còn đồng thời lại chiêu phục Khổng Trụ, làm kiềm chế ngươi quân cờ, tôn phủ quân tọa trấn một phương nhiều năm, chẳng lẽ liền điểm này sự tình đều tìm hiểu không ra?”

“Hảo tiểu tử, lúc trước ở Khổng Trụ sau lưng, thế hắn kế hoạch người, quả nhiên chính là ngươi, có phải thế không?” Tôn Kiên nghiến răng nghiến lợi mà ngôn nói.

Đào Thương không ở che giấu, dứt khoát trực tiếp thừa nhận: “Là ta lại như thế nào? Viên Thuật nếu là thiệt tình tin cậy tôn thái thú, tiểu tử dù cho có nghịch thiên chi sách, lại có thể như thế nào? Chẳng lẽ ngươi cam nguyện vẫn luôn bị người lợi dụng? Tới rồi hiện tại cái này mấu chốt quan khẩu, com ngươi đã là bốn bề thụ địch nơi, chẳng lẽ ngươi chấp mê bất ngộ?”

“Có ý tứ gì?” Tôn Kiên nhíu mày.

Đào Thương đẩy ra che ở chính mình trước mặt Bùi Tiền, đi phía trước mại một bước: “Thiên tử bị Đổng Trác cướp đi, làm chư hầu không đi cứu giá, ngược lại ở chỗ này chuẩn bị tiến vào Lạc Dương, đây là cái gì? Đây là vứt quân, khi quân, bỏ quân! Là vì thiên hạ phỉ

nhổ cử chỉ, nếu ta không có đoán sai, làm tôn thái thú chỉnh binh tiến vào Lạc Dương người, hẳn là Viên Thuật đi?”

Tôn Kiên nghe vậy không khỏi cả kinh: “Ngươi như thế nào biết được?”

Đào Thương khóe miệng một liệt: “Ha hả.”

Tôn Kiên bị Đào Thương thanh âm làm cho một cổ tử nói không nên lời bực bội, tuy rằng đối phương chỉ là ‘ ha hả ’ cười, nhưng vì cái gì từ cái này tiểu con bê trong miệng phát ra tiếng cười, liền con mẹ nó như vậy chói tai đâu.

“Ngươi như thế nào biết được?” Tôn Kiên lại hỏi một lần.

“Ha hả.”

Tôn Kiên trên mặt cơ bắp đều có điểm run rẩy, hắn đem cổ thỏi đao hướng về bàn thượng bỗng nhiên một thứ, liền nghe ‘ leng keng ’ một thanh âm vang lên, thân đao bởi vì cự lực mà rõ ràng mà đánh hoảng.

“Ngươi nếu là còn dám cùng ta ngoài cười nhưng trong không cười, tôn mỗ liền bóp nát ngươi!” Tôn Kiên nghiến răng nghiến lợi mà nói ra tàn nhẫn lời nói.

Đào Thương lắc lắc đầu, hỉ nộ vô thường người, thật nhận người chán ghét.

Thở dài khẩu khí, Đào Thương chậm rì rì nói: “Điểm này sự ta biết thực hiếm lạ sao? Tiên tiến Lạc Dương rốt cuộc không phải cái gì dễ nghe sự, tôn phủ quân ngươi đã là bị Viên Thuật sử quán tay đao thương: Sát Nam Dương thái thú Trương Tư thế Viên Thuật đoạt Nam Dương quận chính là ngươi, sát Kinh Châu thứ sử Vương Duệ thế Viên Thuật bình định Tây Nam chướng ngại chính là ngươi, đe dọa Khổng Trụ thế Viên Thuật dẹp yên Dĩnh Xuyên chính là ngươi, vì trấn an Khổng Trụ Viên Thuật hy sinh người lại là ngươi, hôm nay

hắn lại dùng ngươi tiến một lần thành Lạc Dương thế hắn đương một hồi xuất đầu cường đạo, lại có cái gì không được đâu?”

------oOo------

Đệ 56 truy kích Đổng Trác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Kiên nghe vậy tức khắc sửng sốt, đầy ngập lửa giận giống như bị vào đầu rót một chậu nước lạnh giống nhau, cái gì tính tình cùng lửa giận, đều bị vọt tới trên chín tầng mây đi.

Đào Thương ngẩng đầu lên, nhìn Tôn Kiên soái trướng lều đỉnh, giống như lầm bầm lầu bầu nói: “Thành Lạc Dương nội bị Đổng Trác đốt quách cho rồi, hiện tại đi vào, nói trắng ra là chẳng qua là nhặt nhặt di lưu chi vật, nhưng nói như thế nào cũng không phải cái gì dễ nghe sự, bốn thế tam công lúc sau, có thể như vậy rớt mặt? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có tìm một cái thượng khoan hạ hẹp, phì gầy cân xứng coi tiền như rác đi trước thăm dò đường.”

Tôn Kiên trầm mặc một hồi, ngẩng đầu u oán mà nhìn Đào Thương, nghẹn ngào nói: “Tôn mỗ nơi nào nhìn thượng khoan hạ hẹp, phì gầy cân xứng…… Ngươi cho ta là gia súc sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, phủ nhận nói: “Ta nhưng không như vậy nói, đào mỗ chỉ là tưởng biểu đạt, tôn phủ quân vẫn luôn bị Viên Thuật trở thành đao thương lợi dụng còn còn không tự biết sao? Ngươi giết Kinh Châu thứ sử cùng Nam Dương thái thú, chúng chư hầu đối với ngươi sớm có kiêng kị, chỉ là ngươi giỏi về dụng binh, chinh phạt Đổng Trác khi không thể không lợi dụng ngươi đấu tranh anh dũng! Hiện giờ Đổng Trác đã bỏ chạy, chư hầu cũng không ý tiếp tục truy kích, không lâu lúc sau, chính là lẫn nhau gồm thâu, tự tương động thủ thời khắc…… Tôn phủ quân trên người việc xấu loang lổ, không biết có thể hay không lưu lạc đến kẻ địch chung đâu?”

Đào Thương nói, rốt cuộc chạm vào Tôn Kiên đáy lòng một cây căng chặt huyền!

Này căn huyền lại như một cây thứ, từ khi ở Dĩnh Xuyên mất đi Viên Thuật tín nhiệm lúc sau, liền thật sâu trát ở Tôn Kiên tâm oa chỗ, trở thành hắn đến nay huyền mà chưa quyết chỗ đau.

Năm đó cùng Viên Thuật hợp tác lúc sau, Tôn Kiên ỷ vào một khang oai vũ, không sợ trời không sợ đất khắp nơi đắc tội với người…… Sau lại cẩn thận ngẫm lại, mới vừa rồi biết gieo rất nhiều hậu quả xấu.

Thông qua lần trước ở Dương Địch Khổng Trụ chỗ phát sinh sự, Tôn Kiên cũng nhìn ra Viên Thuật bất quá là ở lợi dụng chính mình, khi nào trở mặt đều nói không chừng, hiện giờ tại đây Trung Nguyên nơi, phóng nhãn nhìn lại, thế nhưng là một cái minh hữu đều tìm không thấy……

Một cái minh hữu đều tìm không thấy……

Từ từ……

Tôn Kiên bỗng nhiên ngẩng đầu, lại thấy Đào Thương chính mỉm cười nhìn về phía chính mình, giống như phổ độ chúng sinh Bồ Tát sống giống nhau, chính vươn có thể tiếp nhận đôi tay, hướng về phía Tôn Kiên triển lộ ra một cái ấm áp ôm ấp……

“Cùng chúng ta đuổi theo Đổng Trác, mặc kệ có thể hay không thắng, đều có thể thắng được thiên hạ sĩ tử danh tiếng! Đến lúc đó Tào Tháo, Bào Tín, Trương Mạc, Lưu Bị cùng ta, hơn nữa tôn phủ quân ngươi, chúng ta mấy cái ở người trong thiên hạ trong miệng, chính là ủng hộ nhà Hán nhất phái đại biểu nhân vật! Nói trắng ra là, cho dù chúng ta không phải cùng cái trận doanh, người trong thiên hạ cũng sẽ đem chúng ta về đến cùng cái trận doanh!”

Tôn Kiên thật sâu mà hít một hơi, thông qua Đào Thương này cuối cùng một câu, rốt cuộc hạ quyết tâm!

Duỗi tay đem bàn thượng bảo kiếm từ chậm rãi rút ra, gằn từng chữ một phân phó Hoàng Cái nói.

“Công phúc…… Điểm binh!”

*

“Thịch thịch thịch thịch!”

Đi thông Lạc Dương phía tây đại lộ phía trên, năm gia binh mã đã toàn bộ gom đủ, đao thương san sát, đánh trống reo hò thanh minh.

Năm gia binh mã tất cả đều tại đây, trong đó:

Tế bắc tương Bào Tín binh mã một vạn 5000.

Từ Châu Đào Thương. Mi Phương lĩnh quân một vạn.

Kỵ binh dũng mãnh giáo úy Tào Tháo, lĩnh quân 5000…… Có khác Trần Lưu thái thú Trương Mạc bản nhân dù chưa xuất chinh, lại phái dưới trướng vệ tư đi theo Tào Tháo cùng truy kích, cũng trợ 5000 binh cung này điều hành.

Trường Sa thái thú Tôn Kiên, lãnh binh hai vạn 5000.

Công Tôn Toản dưới trướng Lưu Bị, có binh mã 300.

Các lộ binh mã tụ tập đầy đủ tại đây, thẳng chờ hướng về phía tây truy kích Đổng Trác mà đi.

“Xuất phát!” Tào Tháo rút ra bảo kiếm, hướng về phía bên người Hạ Hầu Đôn phát hạ mệnh lệnh.

Hạ Hầu Đôn trong tay trường thương nhất cử, phía sau lính liên lạc liền lập tức giơ lên trong tay cờ xí.

Sừng trâu thanh theo sát lệnh kỳ thổi lên, sáu vạn nhiều đại quân, lấy các quân kỵ binh vì trước, dọc theo con đường hướng về phía trước xung phong liều chết mà đi!

Cầm đầu các gia tướng lãnh, lấy Quan Vũ, Trương Phi, Tào Tháo trong tộc thân thích Hạ Hầu Uyên, tộc đệ Tào Hồng, Hứa Chử, Trình

Phổ, Hoàng Cái, Bào Tín chi đệ Bào Trung, tám gã tiên phong thượng tướng lãnh binh dũng cảm tiến tới.

Đào Thương cùng mặt khác vài vị chư hầu tọa trấn trung quân, nhìn đến cái này tiên phong đội hình cũng không khỏi âm thầm táp lưỡi, bên ta binh mã số lượng tuy rằng không bằng Đổng Trác, đương đánh tiên phong, lại đều là ngày sau tiếng tăm lừng lẫy, uy chấn một phương ngưu nhân…… Không phải mãnh tướng chính là soái mới liêu, chỉ là hiện tại các thanh danh không hiện, cho nên ở chư hầu liên quân trước trận không được trọng dụng.

Thẳng đến hợp thành cái này tiểu quần thể sau, mới có thể làm cho bọn họ chân chính có phát huy đường sống.

Liền cái này tiên phong đội hình, liền tính là Đổng Trác phái Lữ Bố tới cũng là uổng phí…… Quang đánh Lữ Bố thậm chí có điểm quá nhẹ nhàng, Đào Thương cá nhân cho rằng hoàn toàn có thể hành hạ đến chết Lữ Bố plus.

Từ tám gã tiên phong đại tướng suất lĩnh kỵ binh trước quân đã chạy không có thân ảnh, từ năm vị trung quân chủ soái suất lĩnh trung quân các binh chủng cũng đã lục tục bắt đầu về phía trước chạy nhanh.

Đào Thương chưa từng có nhanh như vậy cưỡi ngựa chạy nhanh quá, chạy một đoạn thời gian lúc sau, liền cảm thấy đùi bên trong đều phải bị ma phá da, hơn nữa thời gian dài như vậy giạng thẳng chân chạy băng băng, cảm giác hai chỉ chân đều mau rút gân.

Nhưng cũng là không có cách nào sự, hiện tại thuộc về truy kích giai đoạn, một tấc thời gian một tấc vàng, truy kích địch nhân chú ý chính là cái giành giật từng giây, nói cách khác, cũng sẽ không đem các gia tinh nhuệ kỵ binh đặt ở phía trước đi trước cùng quân địch chu toàn, vì chính là có thể ở ngắn nhất thời gian, dùng nhanh nhất tốc độ đuổi theo địch nhân, cũng đưa bọn họ cuốn lấy, chờ đợi kế tiếp chi viện.

Cho nên nói, Đào Thương cho dù kháng nghị yêu cầu xuống ngựa vẫy vẫy chân nghỉ một lát, mặt khác vài vị chư hầu phỏng chừng cũng sẽ không phản ứng hắn…… Lấy Tôn Kiên cẩu tính tình, nói không chừng còn sẽ đi lên đá hắn một té ngã.

Cũng không biết lại chạy dài hơn thời gian, phía trước rốt cuộc có thám báo hồi mã chạy tới hội báo.

“Báo……!”

Tào Tháo mãnh một ghìm ngựa, đứng lại mã bộ, ánh mắt sáng ngời mà nhìn tên kia thám báo nói: “Giảng!”

Thám báo hối nói: “Báo! Phía trước đã nhìn thấy Lạc Dương di chuyển đội phía sau dân chúng đội ngũ, ước có dân chúng mấy vạn người, cũng có Tây Lương thiết kỵ ngàn dư! Tiên phong kỵ quân đã cùng địch quân triển khai giao phong!”

Tào Tháo gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía Tôn Kiên.

Tôn Kiên biết Tào Tháo ý tứ, hiểu ý mà gật đầu, ngay sau đó hạ lệnh: “Mệnh tiên phong súng ống đạn dược tốc phá tan trận địa địch, không cần nhiều cùng quân địch quá nhiều dây dưa, ngàn dư Tây Lương quân không đáng nhắc đến, một hồi từ ta chờ trung quân tụ chúng tiêm chi.”

“Nặc!”

Thám báo nghe vậy, xoay người liền lại hướng về phía trước gia tốc mà đi.

Lưu Bị nhìn thám báo thân ảnh biến mất phương hướng, sắc mặt dị thường nghiêm túc, nói: “Xem ra, chúng ta lập tức liền phải đuổi theo Đổng Trác di chuyển đội ngũ, địch quân binh lực tuy rằng phân tán, nhưng cũng không thể đại ý! Ta chờ còn cần cẩn thận một chút vì thượng!”

Mọi người gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng Lưu Bị ý kiến, ngay sau đó lại thúc giục binh mã lên đường.

Bào Tín cùng Đào Thương song hành đi tới, một bên đuổi mã một bên hỏi quay đầu hướng Đào Thương dò hỏi: “Đào công tử, lần này xuất binh, binh phân hai đội, trước bộ tiên phong kỵ binh vì một đội, ta chờ suất lĩnh bộ binh cung nỏ lại là một đội, Đổng Trác quân có hai mươi vạn chúng phân tán ở trăm dặm phía trên di chuyển bá tánh trung các nơi, như thế đấu pháp, theo ý kiến của ngươi, phần thắng bao nhiêu?”

Lời này ở Đào Thương nghe tới, hoặc nhiều hoặc ít có điểm khảo cứu ý tứ.

Bào Tín đây là cố ý chỉ điểm chỉ điểm chính mình.

Chính là tại đây loại tình hình hạ, hai cái đùi bởi vì gia tăng xóc nảy lại mệt lại đau, Đào Thương thật sự là không có tâm tình Bào Tín tham thảo mấy thứ này…… Chỉ nghĩ lược làm có lệ.

Đào Thương một bên dùng hai chân khẩn kẹp mã bụng, một bên giơ lên trong tay roi, chỉ hướng nơi xa, cao quát: “Lần này chính là lấy trung nghĩa chi sư truy kích bạo ngược đồ đệ, lấy vương giả chi sư chiến bất nghĩa chi quân, từ xưa tà không áp chính, ta chờ cần vương chi sư tuy rằng này đây quả đánh chúng, nhưng cũng tất nhiên có thể đại thắng mà về, cứu trở về thiên tử, còn giá Lạc Dương…… Càng kiêm có chư vị tướng quân dụng binh như thần, làm sao có thể không thắng Đổng Trác Lữ Bố hạng người?”

Dứt lời, đem roi ngựa chỉ về phía trước, cao giọng nói: “Toàn quân hướng tây, tùy chư công sát tặc!”

Đào Thương phía sau, Tôn Kiên khóe miệng không khỏi phiết một phiết.

“Tiểu tử……” Tôn Kiên hô Đào Thương một tiếng.

“Chuyện gì?” Đào Thương quay đầu lại.

Giơ tay chỉ chỉ một cái khác phương hướng, Tôn Kiên âm trầm nói: “Phía tây ở bên kia.”

“Nga!”

Đào Thương lộ ra một cái mỉm cười, tỏ vẻ cảm kích, lại chỉ vào Tôn Kiên chỉ định phương hướng: “Toàn quân hướng tây, tùy chư công sát tặc!”

Nhìn Đào Thương này phó có lệ bộ dáng, Bào Tín hận không thể duỗi tay trừu hắn hai phiết tử.

Liền ở ngay lúc này, đột nhiên nghe được phía trước Tào Tháo hô: “Các vị, các ngươi xem phía trước!”

Mọi người giương mắt nhìn lên, lại thấy phía trước mơ hồ đã có thể nhìn đến một chi thật dài đội ngũ ở trên quan đạo thong thả hành tẩu, đội ngũ dưới ánh nắng chiếu xuống, với trên mặt đất lôi ra từng đạo trường tuyến thân ảnh.

Ước có gần mười vạn dừng ở đại đội di chuyển đội ngũ phía sau bá tánh, chính dìu già dắt trẻ, ở một đám cầm trong tay đao thương binh giới Tây Lương quân trách cứ cùng thỉnh thoảng quất đánh trung, mang theo hành lý, đẩy luân xe, nhắm mắt theo đuôi, chính gian nan hướng về phương tây chậm rãi tiến lên……

------oOo------

Chương 57: vong 0 họ khổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trăm vạn chi chúng cư dân bị Đổng Trác từ thành Lạc Dương trung mạnh mẽ di chuyển mà ra, nhưng Đổng Trác lại không có cho bọn hắn lưu lại bao nhiêu thời gian dọn đi, cơ hồ là lệnh đến lập tức thi hành, ai dám kéo dài, chính là một chữ —— sát.

Bởi vì thời gian hữu hạn lại không thể thu thập toàn bộ hành lý gia sản, rất nhiều người đều là không tay đã bị Tây Lương quân từ nơi mạnh mẽ đuổi tới trên đường cái, càng nhiều người chính là ở chính mình phòng ốc cư xá bị lửa lớn điểm lúc sau, một bên lưu trữ nước mắt, một bên bất đắc dĩ từ trong phòng chạy ra, nhìn ngày xưa gia viên hiện giờ bị ác quỷ đốt hủy, lại không hề biện pháp, chỉ có thể một bên khóc lóc kể lể, một bên đi theo di chuyển đại đội bôn tây mà đi.

Sinh hoạt ở thế giới này, là cỡ nào bi thương.

Lạc Dương chính là Hán triều đệ nhất phần lớn thành, bên trong thành cập hạ hạt quanh thân dân cư ứng ở trăm vạn, cơ hồ chiếm toàn bộ tư lệ khu vực dân cư tam thành trở lên.

Như thế đại quy mô mạnh mẽ di chuyển, này đội ngũ chiều dài, cơ hồ tiếp cận trăm dặm nơi, dọc theo đường đi bởi vì đồ ăn, mệt nhọc, hành động tốc độ chờ rất nhiều nhân tố, càng là dẫn tới bình thường bá tánh cùng Tây Lương quân binh mã tính giai cấp va chạm!

Mà Tây Lương quân sĩ binh hoàn toàn là vâng theo Đổng Trác tôn chỉ, phàm là có người phản kháng, giống nhau giết không tha!

Hơn nữa Tây Lương quân binh tốt tàn nhẫn hiếu chiến, lại ở Đổng Trác phóng túng hạ lược sát thành tánh, không có bất luận kẻ nào quản chế, dẫn tới hiện giờ di chuyển thượng còn không có mấy ngày công phu, trên quan đạo liền đã là thi hoành khắp nơi, quạ đen

đàn phi, thực cốt chó hoang tung hoành, đổ máu giết người sự kiện, cơ hồ là mỗi thời mỗi khắc đều ở phát sinh.

Năm lộ chư hầu trung quân đuổi theo di chuyển đại quân đuôi bộ thời điểm, nhìn đến đây là như vậy một bức cảnh tượng.

“Giết người lạp —— giết người lạp —— quan binh giết người lạp! Cứu mạng ——” tiếng kêu đột nhiên im bặt.

Đào Thương người cưỡi ngựa trước, tìm thanh âm vọng qua đi, lại thấy một đội Tây Lương trong quân bưu hãn quân tốt, trong tay múa may sáng như tuyết sắc bén phác đao cùng trường thương, lưỡi dao thượng vết máu dưới ánh mặt trời có vẻ như cũ đỏ tươi, trường thương thượng vết máu còn lại là theo đầu thương xuống phía dưới, nhỏ giọt đến trên quan đạo bùn đất trung.

Hảo một bộ thị huyết tàn sát cảnh tượng.

Những cái đó bị Tây Lương quân coi như mục tiêu bá tánh mọi nơi phát điên dường như chạy vội, có thật nhiều người trên mặt còn che kín vết máu, hỗn loạn chính là một mảnh hoảng sợ cùng tuyệt vọng, một bên chạy trốn một bên hô to cứu mạng, mà theo sau đuổi kịp Tây Lương quân sĩ binh còn lại là xách theo các loại binh giới, một đám trong mắt không hỗn loạn bất luận cái gì cảm tình, mỗi một đao mỗi một thương gạt rớt đều phảng phất là thuận lý thành chương, Lạc Dương bá tánh một cái tiếp theo một cái phát ra kêu thảm thiết ngã vào tràn đầy lầy lội thổ địa trung, máu tươi chảy ra, máu loãng cùng nước bùn hỗn tạp, dung hợp thành một mảnh nhìn thấy ghê người cảnh tượng.

“Mấy ngày này giết khoác da tặc!” Ngày thường tốt nhất hảo tiên sinh Lưu Bị cư nhiên cái thứ nhất bạo thô khẩu, giọng nói lạc khi đã là “Thương lang” một tiếng rút ra tùy thân sống mái hai đùi kiếm.

Mà Tào Tháo, Bào Tín, Tôn Kiên đám người cũng là không nói một lời, hướng về phía bên người các tướng lĩnh từng người đánh cái nhan sắc.

Kết quả là, ở một cái nháy mắt, năm lộ chư hầu binh mã cơ hồ là đồng thời bạo phát.

Từ tiên quân mấy trăm người, lại đến sau đó ngàn người, cuối cùng là vạn người, bắt đầu đi bước một, đi bước một, tràn ngập bi phẫn cùng lửa giận hướng về Tây Lương quân xung phong liều chết qua đi.

Trên quan đạo tức khắc giống như nổ tung sấm sét giống nhau.

Đột nhiên xuất hiện liên minh quân thực hiển nhiên vượt qua những cái đó đang ở tàn sát bá tánh Tây Lương quân dự kiến, canh giữ ở cuối cùng một cái Tây Lương kỵ binh còn không có phản ứng quá vị tới, đã bị nghênh diện mà thượng Tôn Kiên trướng hạ Tư Mã Hàn đương một đao chém dừng ở mã hạ.

Trên quan đạo tình thế, từ vừa mới Tây Lương quân tàn sát Lạc Dương bá tánh nghiêng về một phía tình thế, đột nhiên biến thành từ minh quân đánh chết Tây Lương quân trạng thái, minh quân có bị mà đến, thả tức giận Tây Lương quân hung ác hành vi, nhân số lại xa so trước mắt này chi Tây Lương quân nhân số muốn nhiều, tự nhiên là chiếm cứ thượng phong.

“Là Quan Đông quân tới, đoàn người hướng a.”

“Sát, sát a.”

Tây Lương quân xác thật dũng mãnh, cho dù đối mặt quân địch số lượng xa xa vượt qua bên ta chi đội ngũ này, nhưng như cũ là dũng mãnh không sợ chết, chém giết mà thượng.

Lục lộ liên quân nghẹn đầy ngập chiến ý, đem lửa giận tất cả đều phát tiết ở này đó Tây Lương quân trên người! Quan Đông quân trước bộ binh lính dần dần vây kín một vòng tròn, đối với Tây Lương kỵ binh dần dần nghiền áp mà đi, đưa bọn họ bức đến tới rồi một đống.

“Phóng cường nỏ, dùng mạnh nhất cường nỏ, làm cho bọn họ biết lợi hại!” Bào Tín hung hăng nói chuyện, hàm răng gắt gao cắn, vị này chính trực tướng quân nhìn đến những cái đó trên quan đạo bình dân thi thể, trong lòng đối Tây Lương quân phẫn nộ càng thêm bừng bừng phấn chấn.

Hô hô hô hưu ~!

Một chi chi tên dài tức khắc bắn ra, xuyến đường hồ lô giống nhau thẳng trát ở Tây Lương quân trên người, sắc bén mũi tên, xé rách nhân thể, thật sâu chui vào huyết mạch nội tạng, đem Tu La địa ngục chuyển dời đến bọn họ trên người, tức khắc gian thảm hào thanh không dứt, trúng mũi tên chi nhưng không có tử tuyệt Tây Lương binh trên mặt đất giãy giụa, thật lâu không dứt.

“Lại bắn! Bắn này đó súc sinh!”

Bào Tín còn ở rống giận.

Hô hô hô hưu!

Phẫn nộ cùng mũi tên nhọn thực mau liền đem này một chi Tây Lương quân tàn sát cái sạch sẽ.

Đào Thương ở nơi xa lập tức nhìn chăm chú vào nơi xa tình hình, một bên bởi vì Tây Lương quân máu lạnh vô tình mà cảm thấy phẫn nộ, một bên lại vì như vậy nhiều vô tội người ở không hề ý nghĩa hy sinh sinh mệnh mà cảm thấy bi ai.

Thiên hạ này, đến tột cùng còn có hay không một khối cõi yên vui……

Đào Thương trong lòng bỗng nhiên toát ra như vậy một cái mới lạ ý tưởng…… Nếu như không có, vì cái gì ta không thể sáng tạo một cái, dùng để nghênh đón thiên hạ sở hữu không có quy túc dân chạy nạn.

Liền ở Đào Thương đắm chìm ở chính mình ý tưởng trung thời điểm, Tào Tháo đánh mã đi tới Đào Thương bên người, hắn biểu tình nghiêm túc, có vẻ rất là trịnh trọng.

“Ngươi…… Nhìn ra cái gì không có?” Tào Tháo cau mày, cẩn thận quan khán chiến trường tình thế.

Trải qua Tào Tháo như vậy vừa nhắc nhở, Đào Thương ý nghĩ từ thiên mã hành không trung về tới hiện thực, hắn giơ tay ngăn trở nghênh diện phóng tới dương quang, một bên che đậy một bên quan sát, một lát sau, gật đầu nói: “Xác thật là có chút vấn đề.”

“Đúng không?” Tào Tháo trầm giọng nói: “Xem này đó Tây Lương mọi rợ nhìn thấy ta quân sau tuy rằng dũng mãnh, nhưng như cũ thực kinh ngạc, hơn nữa ở cùng ta quân giao thủ trước, bọn họ cũng tựa hồ cũng không có trải qua đại chiến bộ dáng……”

Đào Thương tán đồng nói: “Nói như thế tới, chúng ta tám gã mãnh tướng suất lĩnh trước bộ tiên phong quân vừa mới tựa hồ theo chân bọn họ không có gặp phải……”

Tào Tháo cau mày, nghi hoặc nói: “Tiên phong kỵ quân ở chúng ta phía trước, lại không cùng bọn họ gặp phải, đây là vì sao?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Có thể hay không là lạc đường?”

Tào Tháo: “……”

Một lát sau, liền thấy Tào Tháo đem roi ngựa tử giơ lên Đào Thương trước mặt.

“Hảo hảo nói chuyện! Ngươi nếu là dám lại nói hươu nói vượn, tin hay không ta trừu ngươi?”

Đào Thương: “……”

Người nào a, động bất động liền đánh, một chút tố chất không có.

“Theo ý ta, Mạnh Đức huynh, bọn họ hẳn là đi hướng mặt khác một cái lộ?” Đào Thương suy nghĩ một chút, nói.

Tào Tháo nghe vậy làm như bừng tỉnh: “Ý của ngươi là, Đổng Trác di chuyển lộ tuyến, cũng không chỉ là này một chỗ lộ tuyến?”

Đào Thương thực tự nhiên mà một buông tay, nói: “Trăm vạn bình dân, triều đình quan lại, còn có phú hào thương nhân, con cái gia quyến, trong hoàng cung hầu từ từ, có nam có nữ, có quý có tiện, có thân có sơ, sao có thể đều quậy với nhau di chuyển? Tất nhiên phân nói mà đi! Chúng ta tiên phong quân, rất có khả năng là bị Đổng Trác quân nào đó tướng lãnh dẫn tới chính xác trên đường đi…… Ít nhất tuyệt không phải ở truy tìm này đó bình thường bá tánh!”

Đào Thương phân tích không có sai, một thành người, các loại thân phận trên dưới cấp bậc đều có, há có thể xen lẫn trong một khối lui lại, liền giống như khoang hạng nhất, khoang phổ thông chi phân giống nhau, dời đô cũng là chú ý thân phận cùng đám người.

Tào Tháo trầm tư một hồi, đột nhiên mãnh một phách chân, vội vàng nói: “Không tốt!! Người tới người tới!”

Một người diện mạo nho nhã tướng lãnh bay nhanh mà trì mã đi vào Tào Tháo trước mặt, chính là giáo úy Lý Điển.

“Chủ công, chuyện gì vội vàng?”

Tào Tháo ngữ tốc cực nhanh: “Nói cho mặt khác ba đường nhân mã, tiêu diệt này chi Tây Lương quân sau, không thể lại dọc theo quan đạo thâm nhập, hoả tốc phái thám báo điều tra phụ cận con đường, tìm kiếm ta quân trước bộ tiên phong kỵ quân hướng đi, một có tin tức, hoả tốc hồi báo!”

------oOo------

Chương 58: đuổi đem mà thượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo phân phó Lý Điển phái người đi ra ngoài tra xét.

“Nặc!” Lý Điển làm việc trầm ổn giỏi giang, thấy Tào Tháo ngữ khí như thế sốt ruột, biết sự tình quan trọng đại, vội vàng liền đi an bài.

Tào Tháo vội vàng biểu hiện cũng thực sự là lệnh Đào Thương hoảng sợ, hiếu kỳ nói: “Mạnh Đức huynh, như thế nào đột nhiên trở nên như vậy vội vàng?”

Tào Tháo hung hăng mà vung roi ngựa tử, nói: “Ta từng ở lão tặc dưới trướng làm việc, biết rõ Đổng Trác lão tặc tuy rằng tàn bạo, lại cực giỏi về dụng binh, tinh thông chiến trận, nếu là tiên phong kỵ binh quả thật là đuổi tới lão tặc lui lại trên đường, hắn làm sao có thể không mai phục binh! Ta chờ cần thiết muốn hoả tốc chạy tới tiến đến tiếp ứng!”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, ám đạo Tào Tháo quả nhiên vẫn là có bản lĩnh, biết người biết ta này đối thời cuộc phân tích thực đúng chỗ.

Không sai biệt lắm qua tam chén trà nhỏ công phu, Tôn Kiên, Lưu Bị, Bào Tín đám người đã tất cả đều tru sát hãm hại bá tánh Tây Lương quân, về tới Tào Tháo cùng Đào Thương bên người, Tào Tháo đơn giản rõ ràng nói tóm tắt, đem sự tình cùng ba người nói một lần, giọng nói lạc khi, mọi người quả nhiên đều là có sầu lo chi sắc.

“Phụ thân ——!” Liền ở ngay lúc này, lại thấy một con màu đen chiến mã giống như phong giống nhau chạy băng băng tới rồi mọi người trước mặt, lập tức tướng lãnh, tướng mạo uy vũ, thân hình

cao lớn nhưng khuôn mặt lại lược hiện non nớt, đúng là Đào Thương cùng thế hệ người, Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên chi tử Tôn Sách.

Tôn Kiên thấy thế một tủng mi, bất mãn nói: “Ta không phải làm ngươi lãnh binh tọa trấn sau quân sao? Ngươi như thế nào một mình chạy đến nơi này! Chẳng phải biết này cử chính là cãi lời quân mệnh?”

Nghe xong Tôn Kiên ngữ khí, Đào Thương cảm giác được rất kỳ quái, từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy này đôi phụ tử ở bên nhau, liền cảm giác Tôn Kiên đối Tôn Sách không phải giống nhau hà khắc.

Tôn Sách nghe vậy, làm như có chút co quắp, không biết như thế nào mở miệng.

Đào Thương thấy, ở một bên giải vây nói: “Tôn phủ quân, lệnh lang lâu ở phủ quân bên người, làm sao có thể không biết quân lệnh như núi? Chắc là có trọng đại công việc, cho nên mới tự mình tới đây, vẫn là trước hết nghe nghe hắn nói chút cái gì? Lại răn dạy không muộn.”

Tôn Kiên ‘ hừ ’ một tiếng, không nói thêm nữa cái gì.

Tôn Sách lại là hướng về phía Đào Thương gật gật đầu, tỏ vẻ cảm kích, nhưng này trên mặt vẫn là một chút tươi cười không có, thả xem Đào Thương ánh mắt vẫn là rất là miệt thị cùng lãnh đạm, hiển nhiên như cũ là không quá đem Đào Thương để vào mắt.

Đào Thương trong lòng thầm than…… Này bạch nhãn lang nhãi con!

“Phụ thân, chư công!” Tôn Sách sắc mặt một chỉnh, vội vàng mà ngôn nói: “Tây Nam đường nhỏ thượng, có ta chờ trước bộ tiên phong kỵ binh phái trở về lính liên lạc, ngôn trước bộ tiên phong quân truy kích trên đường, duyên ngộ Đổng Trác dưới trướng đại tướng Quách Tị sở suất lĩnh một bộ tinh nhuệ, giờ phút này đã là đuổi sát này bôn Tây Nam đường nhỏ mà đi, đặc phái người hồi mã

hướng phụ thân cùng chư vị hồi báo, bất quá kia thám báo ra Tây Nam nói khi, các vị trung quân đã qua này đi ngang qua, đúng là đụng phải ta sở phụ trách trấn thủ sau quân, mạt tướng thấy hắn mệt nhọc, liền dàn xếp này nghỉ tạm, không dám chậm trễ, tự mình tiến đến hội báo!”

Tào Tháo nghe vậy đại hỉ, vội nói: “Tôn hiền chất cũng biết kia giao lộ nơi nơi nào?”

Tôn Sách vội nói: “Liền ở hồi quân hướng đi về phía đông quân không đủ mười dặm chỗ, tiểu chất đúng là vì thế mà đến!”

“Hảo! Tôn hiền chất quả nhiên là tướng tài chi tư, tinh thông binh pháp thời thế, làm việc không câu nệ mà đi, tinh thông cơ biến chi muốn!” Dứt lời, Tào Tháo quay đầu nhìn về phía Tôn Kiên nói: “Văn đài huynh, khiến cho lệnh lang lưu tại trước quân, cho rằng dẫn đường, tốc tốc vì đại quân dẫn đường đi.”

Tôn Kiên biểu tình rõ ràng không quá nguyện ý, nhưng Tào Tháo đã nói như vậy, thả thực lực quân đội cấp bách, thở dài khẩu khí, cũng không hảo nói nhiều cái gì, chỉ là gật đầu bất đắc dĩ.

Tôn Sách thấy thế, sắc mặt lập tức lộ ra đắc ý cùng vui mừng thần sắc.

Bất quá giây tiếp theo hắn nghe xong Tào Tháo nói sau, hắn liền cao hứng không đứng dậy.

Nhưng thấy Tào Tháo vung lên roi ngựa, giương giọng nói: “Tôn huynh, bào huynh, Huyền Đức công, Đào huynh đệ, ngươi chờ hoả tốc truyền lệnh, lệnh các gia binh mã trước đội sửa hậu đội, từ tôn hiền chất dẫn đường, hoả tốc đuổi theo tiên phong kỵ quân! Nếu là chậm một lát, chỉ sợ chắc chắn có sự tình!”

Nghe xong Tào Tháo lời này, Tôn Sách không khỏi giận từ trong lòng khởi, bỗng nhiên quay đầu hung tợn nhìn về phía Đào Thương!

Tiểu tử này tuổi cùng ta không sai biệt lắm đại, vì sao Tào Tháo quản ta kêu ‘ tôn hiền chất ‘…… Ngược lại kêu hắn “Đào huynh đệ”?

Này bối phận, là như thế nào luận?

Nhìn Tôn Sách trong giây lát sắc mặt bất thiện nhìn hướng về phía chính mình, một đôi mắt làm như đều phải phun hỏa, Đào Thương không khỏi hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), không biết chính mình khi nào lại đắc tội vị này tưởng thượng chiến trường tưởng không được ‘ Giang Đông tiểu bá vương ’.

“Ngươi không chạy nhanh dẫn đường, thẳng lăng lăng mà xem ta làm gì…… Tôn hiền chất?” Đào Thương mở miệng thiện ý mà nhắc nhở Tôn Sách.

Tôn Sách hận không thể duỗi tay sống sờ sờ bóp chết hắn.

Không cam lòng mà lại nhiều trắng Đào Thương liếc mắt một cái, Tôn Sách một ghìm ngựa cương, quay đầu ngựa lại, hô một tiếng: “Giá!” Phóng ngựa khi trước chạy như bay mà ra, hắn phía sau, năm lộ chư hầu trung quân ở các chư hầu dẫn dắt hạ, theo sát mà đi, thay đổi tuyến đường đường nhỏ, đuổi theo Đổng Trác quân chính chủ!

Đại quân theo sát Tôn Sách, trở về lại bôn tẩu mười dặm nơi, quả nhiên gặp được một cái so với quan đạo tới nói, lại là hẹp hòi lại là gập ghềnh uốn lượn sườn lộ.

Đào Thương quân sự kinh nghiệm tuy rằng thực thiển, nhưng chỉ là liếc mắt một cái nhìn lại, cũng biết con đường này trung gian, hẳn là thực dễ dàng chôn dấu phục binh.

Trước bộ tiên phong quân truy đi vào nói vậy đã là lâu ngày, nói không chừng đã cùng mai phục tại con đường trung Đổng Trác quân giao thủ…… Tuy rằng tiên phong quân lãnh binh tướng lãnh các dũng mãnh, nhưng Đổng Trác dưới trướng là khắp thiên hạ tinh

nhuệ nhất binh mã, không thể coi như không quan trọng, trễ một khắc sợ là liền nhiều một khắc nguy hiểm!

“Sát đi vào!” Đào Thương hướng về phía mặt khác mấy lộ chư hầu nói, hắn giờ phút này trong lòng có chút lo lắng Hứa Chử an nguy.

Tôn Kiên không có nhiều lời, đề đề trong tay trường sóc, đối với Tôn Sách phân phó nói: “Sách nhi cẩn thận, theo sát ở vi phụ tả hữu!”

Dứt lời, đó là đầu tàu gương mẫu lãnh binh hướng đạo nội xung phong liều chết đi vào, còn lại binh mã cũng là bày ra theo sát mà nhập.

Truy tìm không đến đến vài dặm nơi, quả nhiên liền nghe được phía trước có mơ hồ kêu sát tiếng động!

Quả nhiên là bên ta trước bộ tiên phong quân ở cùng Đổng Trác quân tiến hành đại chiến!

Chỉ là không biết địch quân là từ người nào suất lĩnh đội ngũ.

Đào Thương ở Bùi thị bốn huynh đệ cùng một chi hạng nặng võ trang hộ vệ quân bảo vệ xung quanh hạ, nguyên lưu tại chiến trường phía sau, tại chỗ xếp thành trận thế, binh lính tầng tầng bảo vệ xung quanh, bảo hộ Đào Thương.

Từ Châu quân chủ lực còn lại là từ Mi Phương cùng Từ Châu chúng giáo úy đô úy an bài điều hành, theo Tào Tháo, Bào Tín, Lưu Bị, Tôn Kiên chờ bốn lộ chư hầu đại quân tất cả đều nhảy vào phía trước chiến trường chi viện tiên phong kỵ quân.

Nhưng thấy phía trước chiến trường trung, con đường đột nhiên trống trải, từ vừa mới ruột dê hẹp nói, biến thành một mảnh đã rõ ràng lại bình thản trống trải đất trống, com chiến trường bên trong, trước bộ tiên phong quân cùng Đổng Trác quân đang ở triển khai kịch liệt giao phong!

Tràng gian tiếng trống từng trận, đao thương binh qua giao kích thanh không dứt bên tai, không đếm được người ở ra sức ẩu đả, máu tươi thường thường rơi ở trong không khí, có vẻ phá lệ bắt mắt khiếp người, thỉnh thoảng có người bị lưỡi đao chém phiên trên mặt đất ngã vào vũng máu trung, toàn bộ giữa sân có vẻ là một mảnh hỗn loạn.

Đào Thương ninh chặt mày, cẩn thận mà quan sát đến chiến trường trung tình hình, lại phát hiện trừ bỏ hai bên tướng lãnh binh lính ngoại, giữa sân còn có rất nhiều rõ ràng không phải tướng quân binh lính người!

Mấy chục giá trang hoàng rất là hoa lệ xe ngựa bị ném ở chiến trường trung gian, rải rác phân bộ ở chiến trường các nơi, trên xe loáng thoáng hình như có rất nhiều quần áo ngăn nắp người ở run bần bật, thỉnh thoảng vén rèm lên, mở to hai mắt hoảng sợ chú ý chiến trường trung chiến sự.

Mà ở này đó xe giá chung quanh, làm như đều quay chung quanh rất nhiều gia phó giả dạng hạ nhân, bọn họ làm như tưởng giả bộ trấn định thần sắc, tưởng bảo hộ bọn họ chủ nhân, chính là bọn họ đôi mắt chỗ sâu trong sở để lộ ra tuyệt vọng cùng cả người như sẩn trấu run run lại bại lộ bọn họ giờ phút này vô hạn sợ hãi.

Có chút gia phó khiêng không được áp lực, từ xe giá bên cạnh nổi điên dường như chạy vội đi ra ngoài, trà trộn ở chiến trường trung muốn chạy trốn, nhưng chạy không được rất xa, liền bị giết đỏ mắt các binh lính ngộ sát, bọn họ trước khi chết phát ra thống khổ tiếng kêu rên cùng xin tha thanh, chính là này đó thanh âm ở trên chiến trường hoàn toàn vô dụng, không cần bao lâu bọn họ tiếng kêu thảm thiết liền sẽ cùng bọn họ thân thể giống nhau, bị mai một ở cái này mãnh liệt mênh mông, sát ý cuồn cuộn nhân gian luyện ngục Tu La tràng trong vòng.

Nhìn những cái đó xe giá, Đào Thương trong đầu thình lình toát ra một cái ý tưởng, cái này ý tưởng làm hắn cả người kích động phát run…… Rồi lại không phải phi thường đích xác định.

Nên sẽ không, đánh bậy đánh bạ, nhặt được bảo gặp phải thiên tử đi? Bất quá thoạt nhìn giống như lại không rất giống ai…… Này rốt cuộc là chuyện như thế nào?

------oOo------

Chương 59: biện thủy chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chợt xem chiến trường nội tình hình, Đào Thương cảm giác tràng gian tựa hồ là đụng phải thiên tử, tâm tình không khỏi nhất thời kích động mạc danh.

Nhưng thực mau, Đào Thương lại lắc đầu đánh mất cái này kỳ quái ý niệm, nếu thật là thiên tử tại đây nói, mà Đổng Trác cũng nhất định liền ở chỗ này, cảm giác giống như có điểm không quá hiện thực, hẳn là chính mình suy nghĩ nhiều.

Nhưng chiến trường nội, hỗn loạn ở hai bên quân mã chém giết trung, rõ ràng đầy hứa hẹn số rất nhiều xa hoa xe đuổi đi, này đó xe đuổi đi bên cạnh, còn có rất nhiều người mặc không tầm thường tùy tùng…… Này rốt cuộc là chuyện như thế nào?

“Đại công tử!” Một đạo tiếng gọi ầm ĩ đem Đào Thương từ suy nghĩ trung lôi trở lại hiện thực.

Chỉ thấy một cái uy mãnh đại hán, ở thiên quân vạn mã tùng trung, giống như một con lui tới xung đột thị huyết mãnh hổ, ngạnh sinh sinh mà ở trong đám người cắn xé khai một cái huyết tinh chi lộ!

Kia chỉ mãnh hổ phía sau, làm như còn có tiểu hổ bảo vệ xung quanh, bọn họ hành động linh hoạt, càng là phối hợp ăn ý, giây lát gian liền đã là giết cả người tắm máu, kinh mục đích đỏ tươi đưa bọn họ giáp trụ nhiễm cơ hồ biến sắc, này chi binh mã ở đây gian bay nhanh, giờ phút này chính hướng về Đào Thương phương hướng chạy vội mà đến.

Đúng là Hứa Chử suất lĩnh hổ vệ quân các tướng sĩ đuổi hướng Đào Thương sở tại!

Hứa Chử dưới háng chiến mã bước đi như bay, trong tay trảm qua loa đầu đao đại khai đại hạp, lực du ngàn cân rồi lại múa may kín không kẽ hở, cơ hồ mỗi một đao đánh xuống đều sẽ có người ngã vào vũng máu bên trong.

Chỉ từ Hứa Chử mở miệng kêu gọi Đào Thương, cũng hướng hắn này mặt ngự mã chạy tới trong khoảng thời gian này, liền có không dưới 30 cá nhân chết ở Hứa Chử đao hạ, tuy là kiêu dũng thiện chiến Tây Lương quân, nhìn thấy bực này mãnh tướng, cũng không dám thẳng 棳 này mũi nhọn, sôi nổi tán đến một bên nhường đường, chính là làm Hứa Chử cùng hắn hổ vệ quân các tướng sĩ ở chiến trường trung sát ra một cái huyết thẳng tắp, lập tức đi tới Đào Thương trước mặt.

“Ngươi thế nào? Chịu không bị thương!” Đào Thương vội vàng quan tâm hỏi.

“Hải! Đừng nói nữa!” Hứa Chử giờ phút này giống như huyết người giống nhau, nhưng như cũ là không thèm quan tâm, giơ tay lau một phen trên mặt máu tươi, gân cổ lên nói: “Mỗ gia cùng Quan Vũ, Trương Phi đám người dẫn đầu phong quân đi trước, đi ngang qua cái kia hẹp nói là lúc, lại là chính phùng Đổng Trác dưới trướng đại tướng Quách Tị ủng hộ một loạt xe giá đi vào…… Ta chờ mới đầu tưởng kế, nãi Tây Lương quân dục dẫn ta chờ đuổi theo trung phục…… Mới đầu lại là không dám truy! “

Đào Thương nghe vậy ngạc nhiên nói:” Kia sau lại lại như thế nào đuổi theo? “

Hứa Chử lặng lẽ nói:” Còn không phải Tào Tháo dưới trướng cái kia kêu Hạ Hầu Uyên! Tiểu tử này là cái người tài ba! Hắn nói Quách Tị sở bảo hộ xe giá trang trí hoa lệ, thả số lượng rất nhiều, bên trong tất có nhân vật trọng yếu, giá trị này dời đô thời khắc mấu chốt, Đổng Trác cố trước khó cố sau, chỉ sợ tìm không dậy nổi bực này rất nhiều có thân phận xe đuổi đi làm nhị…… Thả đường này hẹp hòi khó tìm, nhưng lại tới gần biện thủy, có thể thẳng để Trường An, Quách Tị tất nhiên là bảo hộ quan trọng nhân vật, dục trộm đi này nói mau nhập Trường An!”

Hứa Chử nói xác minh Đào Thương phỏng đoán!

Đào Thương biểu tình có vẻ có chút kích động, đôi tay cũng bởi vì khẩn trương mà có hơi run rẩy, lúc trước tiểu ngờ vực lại bắt đầu ngoi đầu.

“Là thiên tử xe đuổi đi sao?”

Hứa Chử ‘ hắc ’ một tiếng, lắc lắc đầu.

Tuy rằng trong lòng đã có đáp án, nhưng Đào Thương trong lòng vẫn là không khỏi một trận mất mát.

Hứa Chử hít hít cái mũi, tiếp tục nói: “Ta chờ truy đem tiến vào, mới đầu cũng tưởng thiên tử xe đuổi đi, bất quá kia Quách Tị thấy chúng ta đuổi theo, liền lập tức liền đem xe đặt tại trống trải địa giới đánh tan, cũng triển khai trận thế, cùng ta chờ chém giết, lại là không lắm cố kỵ xe đuổi đi trung người! Nghĩ đến không phải là thiên tử…… Bất quá cẩn thận nói đến, kia Quách Tị cũng là có chút bản lĩnh, điều binh khiển tướng rất có kết cấu, bất quá lại như thế nào là ta chờ địch thủ, không bao lâu liền bị đánh kế tiếp bại lui, Quách Tị bản nhân lại trúng Trương Phi một mâu, thiếu chút nữa bỏ mạng, đáng tiếc sau lại lại có Đổng Trác dưới trướng Phàn Trù, Từ Vinh, hồ mề gà chờ đem tâm phúc tướng lãnh lục tục lãnh trọng binh tiến đến chi viện, một đám còn hô to cái gì……‘ còn ngô công khanh ’! Này địch quân nhân mã càng ngày càng nhiều, cũng là may các ngươi kịp thời đuổi tới, bằng không ta chờ lại là nguy hiểm…… Bất quá cái này nhưng thật ra phiền toái, giờ phút này lại là đánh giằng co!”

“Công khanh?” Đào Thương nghe vậy ngây cả người: “Những cái đó xa giá ngồi, là triều đình trung thần tử công khanh nhóm?”

Hứa Chử hừ hừ, nói: “Ngươi hỏi ta, mỗ gia lại đi hỏi ai?…… Dù sao nghe Tây Lương quân là như vậy kêu!”

Đào Thương tâm lại bắt đầu lung lay lên.

Tuy rằng không có tìm được thiên tử cùng Đổng Trác tung tích, nhưng nói xảo bất xảo, thế nhưng đụng phải Đổng Trác chuyên môn phái áp giải trong triều công khanh đội ngũ.

Cũng là nên những người này xui xẻo, vốn dĩ bọn họ là đi cùng Lạc Dương di chuyển đại đội nhân mã hướng Trường An tiến lên, bất quá trên quan đạo quá mức hỗn loạn, xung đột họa loạn khi có phát sinh.

Đổng Trác làm bạn thiên tử, tự thân không thể chú ý đến này đó triều thần…… Nhưng đối bọn họ quan ái cùng coi trọng trình độ khẳng định là rất xa vượt qua bình thường bá tánh, cho nên ở di chuyển trên đường, đem triều thần cùng công khanh đội ngũ chia làm tam chi, phân biệt từ Lý Giác, Quách Tị, Trương Tế ba người bảo hộ đi trước Trường An.

Quách Tị lãnh này một bộ phận công khanh, bởi vì trên đường tình huống quá mức hỗn loạn cùng một ít mặt khác nguyên nhân, dừng ở so sau phương hướng, mà trên quan đạo di chuyển người lại quá nhiều, căn bản đi không mau, Quách Tị do sớm đuổi tới Trường An, phái người tìm kiếm tới rồi này con đường biện thủy sườn nói, sau đó liền yểm hộ từ hắn bảo hộ chi đội ngũ này thay đổi tuyến đường, đáng tiếc nên xảo bất xảo, lại là vừa lúc làm truy kích Đổng Trác tiên phong quân thám báo dò xét vừa vặn!

Đào Thương gắt gao mà nhìn chằm chằm giữa sân những cái đó xa giá, sợ tới mức không biết nên như thế nào cho phải công khanh cùng với công khanh gia quyến, lại nghe ở xa giá quanh thân cao giọng khóc kêu…… Trong lòng tính toán nổi lên tính toán.

Trận này đánh đến tột cùng là giá trị vẫn là không đáng giá……

Nếu là có thể cứu ra thiên tử, kia khẳng định là không hề nghi ngờ đại thắng lợi, nhưng ở trước mắt chính là này đó triều đình công khanh các đại thần…… Bằng tâm mà nói, đối với chư hầu mà nói, bọn họ thân phận thật sự là giống như râu ria giống nhau.

Đến tột cùng là bồi vẫn là kiếm đâu?

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương sá nhiên thấy, ly chính mình sở suất lĩnh binh mã hộ trận không xa địa phương, từ Tôn Sách suất lĩnh một chi binh mã, đang ở cùng một chi trang bị hoàn mỹ Tây Lương kỵ binh tiến hành anh dũng chém giết!

Chiến trường không có mắt, vừa mới còn làm Tôn Sách theo sát chính mình Tôn Kiên, giờ phút này cũng không biết có phải hay không giết tính khởi…… Không hiểu được giết đến địa phương nào đi, lưu lại Tôn Sách, ở chiến trường trung, một mình lãnh một quân tác chiến.

Kỳ thật Tôn Kiên lo lắng căn bản chính là dư thừa.

Tôn Sách giờ này khắc này, một mình ở chiến trường rong ruổi, cũng là rốt cuộc bắt đầu triển lộ hắn cao chót vót!

Nhưng thấy vị này ngày sau được xưng là ‘ Giang Đông tiểu bá vương ’ thanh niên tài tuấn, múa may trường thương, không cùng bất luận cái gì hộ vệ hoặc là phó tướng tiến hành phối hợp, chỉ là đơn thương độc mã rong ruổi ở quân địch loạn trận trong vòng!

Hắn trường thương tả thứ hữu trát, mỗi nhất chiêu đi xuống, liền ít nhất có một người bị chết ở Tôn Sách thương hạ, thật sự là uy mãnh vô cùng, thần chắn sát thần, Phật chắn sát Phật.

Thật là ứng nghé con mới sinh không sợ cọp kia một câu tục ngữ.

Hứa Chử xem đầy mặt hưng phấn, không khỏi tán thưởng ngôn nói: “Kia tiểu nhi oa là người phương nào, cư nhiên như vậy lợi hại?”

“Hắn kêu Tôn Sách, chính là Tôn Kiên trưởng tử…… Cũng xem như ta cùng thế hệ.” Đào Thương trầm tĩnh mà trả lời Hứa Chử vấn đề.

Hứa Chử nghe vậy sá nhiên chuyển qua đầu, trên dưới đánh giá Đào Thương vài cái, tiếp theo ánh mắt lộ ra thật sâu khinh thường chi sắc.

Đào Thương tâm thực chua xót, hắn biết Hứa Chử cái này biểu tình khắc sâu hàm nghĩa —— đều là cùng thế hệ người, ngươi như thế nào như vậy đồ ăn? Nhìn xem nhân gia!

------oOo------

Chương 60: lương đem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Sách biểu hiện, vượt quá rất nhiều người dự kiến, Tôn Kiên uy chấn Giang Nam, nhưng ai có thể nghĩ đến, con hắn cư nhiên cũng như vậy lợi hại.

Ở loạn quân trong trận Tôn Sách, quả nhiên là dũng mãnh vô cùng, trong tay hắn trường thương phảng phất trang bị nhắm chuẩn khí giống nhau, cơ hồ mỗi thứ một chút, đều có thể đâm trúng đối phương yếu hại bộ vị, kia thương tả hữu xê dịch, trước sau gào thét, thường thường một thương đi xuống liền có thể chấm dứt một cái Tây Lương binh tánh mạng!

Cái gọi là đem dũng mà binh cường, ở Tôn Sách dẫn dắt hạ, hắn phía sau Tôn thị đội quân con em cũng là một đường cuồng hô đánh nhau kịch liệt, anh dũng về phía trước, nghênh diện phác sát đi lên Tây Lương binh tuy rằng số lượng rất nhiều, lại cư nhiên lấy Tôn Sách này cổ lưu động chi binh một chút biện pháp cũng không có, cư nhiên là mã đến chỗ, Tây Lương quân sôi nổi trốn tránh cục diện, mà bên kia, rất nhiều liên minh quân nhìn thấy Tôn Sách như thế dũng mãnh phi thường, cũng là càng thêm phấn chấn, sôi nổi cao giọng hoan hô!

Cùng bào chiến tướng như thế lợi hại, liên quân sĩ tốt làm sao có thể không mừng!

Đào Thương ở Hứa Chử bảo vệ hạ, đi vào sau trận một chỗ trên sườn núi, nhìn Tôn Sách tuy rằng tuổi trẻ, này dũng mãnh lại không người có thể so sánh, bản lĩnh thẳng truy Hứa Chử, không khỏi cảm khái vạn ngàn…… Không tận mắt nhìn thấy đến là sẽ không minh bạch, Đông Hán chi mạt loạn thế anh hào, ra sao này nhiều cũng!

Nhưng mà liền ở ngay lúc này, Đào Thương thấy, có một con rất là bưu hãn Tây Lương quân mã lại không có trốn tránh Tôn Sách mũi

nhọn, mà là lựa chọn chính diện ngăn ở Tôn Sách trước mặt!

Kia đội quân mã trung, một người thân xuyên đồng thiết áo giáp chiến tướng giá mã mà ra, nhìn chính tàn sát bên ta binh lính hăng hái Tôn Sách, trên mặt không khỏi lộ ra thật sâu phẫn nộ chi sắc!

“Nhãi ranh an dám như thế càn rỡ! Đều cho ta tránh ra, xem ta tự mình chém giết với hắn!” Dứt lời đánh mã thẳng đến Tôn Sách xung phong liều chết mà đi.

Này sở thống lĩnh dưới trướng sĩ tốt cũng là dũng mãnh không sợ chết, sôi nổi đón nhận Tôn Sách thủ hạ thân vệ quân, binh đối binh, đem đối đem, nhanh chóng ở chiến trường bên trong lại sáng lập ra một khối tân chiến cuộc nơi.

Tôn Sách thấy một tướng đánh úp lại, đem thương một hoành, quát: “Ngô nãi Trường Sa thái thú Tôn Kiên trưởng tử Tôn Sách! Thất phu người nào? Hãy xưng tên ra! Bổn đem thương hạ không giết vô danh bọn chuột nhắt!”

Kia tướng lãnh cười lạnh một tiếng, hồi trách mắng: “Còn tuổi nhỏ, khẩu khí nhưng thật ra không nhỏ…… Tiểu tử, ngươi hãy nghe cho kỹ, ngô chính là đổng tướng quốc thân sắc trung lang tướng Từ Vinh! Có ta ở đây này, ngươi mơ tưởng tại đây chơi bát!”

Vừa nghe Từ Vinh tên này, Tôn Sách hai tròng mắt trung tức khắc ánh lửa bắn ra bốn phía!

“Ngươi chính là Từ Vinh? Dương người chi chiến, cùng ta phụ thân giao thủ người…… Đó là ngươi?” Tôn Sách tiếng nói rõ ràng có chút rét lạnh, khiến người cảm thấy lạnh lẽo tim phổi.

Từ Vinh ha ha cười, hào khí ngôn nói: “Không tồi, đó là ngô lại đãi sao giảng? Cha ngươi Tôn Kiên đều là ta thủ hạ bại tướng, ngươi bất quá kẻ hèn một giới chốc tiểu nhi, thu thập ngươi, còn không phải dễ như trở bàn tay?!”

“Thất phu thật can đảm!” Tôn Sách nghe vậy giận tím mặt, đĩnh thương phóng ngựa thẳng đến Từ Vinh mà đi.

Từ Vinh xem Tôn Sách tuy rằng kiêu dũng, nhưng lại cũng không sợ, rốt cuộc đối phương chỉ là một cái mười mấy tuổi thiếu niên lang, chính mình chinh chiến nhiều năm, đánh quá nhiều ít ác trượng? Chính là một chọi một, lại sao lại sợ hắn?

“Đang!”

Một đao một thương hai thanh binh khí ở không trung giao hội tới rồi một chỗ.

Cường đại vô cùng lực lượng va chạm mở ra, một loại dùng mắt thường đã không thể thấy lực lượng lấy hai người binh khí giao hội chỗ vì tâm, từ bốn phía tràn ngập mở ra, thiết khí giao kích thanh âm truyền tới bốn phía binh lính màng tai bên trong, ở hai người phụ cận các binh lính, đều không tự chủ được trong lòng phát mao.

……

……

Hứa Chử híp mắt nhìn lại, thấy kia cùng Tôn Sách giao chiến chi đem, bừng tỉnh nói: “Ha hả! Không thể tưởng được tôn lang cư nhiên đụng phải hắn? Kia tư mỗ gia nhận biết! Vừa mới cùng hắn thủ hạ binh mã đã giao thủ, xem hắn đạo kỳ thượng viết chính là trung lang tướng ‘ từ ’, giao thủ là lúc xem hắn điều binh bày trận, đảo pha là lợi hại…… Lại không biết trên tay công phu như thế nào?”

“Trung lang tướng ‘ từ ’? Nói như thế tới, người nọ chính là Từ Vinh?……” Đào Thương vẫn luôn ở chú ý Tôn Sách bên kia chiến đấu, nghe vậy không khỏi rất là kinh ngạc mà mở miệng nói: “Cái kia đánh bại Tôn Kiên Từ Vinh?”

Hứa Chử gật gật đầu, nói: “Xem bộ dáng này, hẳn là đó là hắn! Hắc hắc, đánh bại quá Tôn Kiên người tất nhiên là dụng binh lợi hại, bất

quá hiện tại xem ra, thằng nhãi này thân thủ cũng là không tồi!”

“Nghĩ cách cứu hai người bọn họ.” Đào Thương mở miệng nói.

“Cái gì?” Hứa Chử giật mình mà nhìn Đào Thương, nói: “Cứu hai người bọn họ? Lời này là có ý tứ gì.”

Đào Thương ánh mắt sáng ngời mà nhìn chằm chằm nơi xa tình hình chiến đấu, nói: “Tôn Kiên lần trước bị Từ Vinh đánh bại, quả thật bình sinh đại sỉ! Này con cháu sách bản tính cao ngạo thô bạo, nói vậy giờ phút này hận không thể sát Từ Vinh rồi sau đó mau…… Nhưng ta không thể làm Tôn Sách giết Từ Vinh…… Nhưng Tôn Sách cũng là chúng ta minh hữu, cho nên ta cũng không thể làm Từ Vinh bị thương Tôn Sách, trước tĩnh xem này biến, ngươi tưởng cái biện pháp, sau đó chúng ta lại tùy thời mà động.”

“Ta tưởng cái biện pháp?”

Hứa Chử nghe xong lời này không khỏi có điểm phát ngốc, cũng không biết Đào Thương tiểu tử này, chơi là cái gì kịch bản! Như vậy khó làm sự, như thế nào đến trong miệng hắn liền cùng ăn cơm giống nhau nhẹ nhàng vui sướng?

“Đương nhiên, đây là chiến trường, ngươi là võ tướng, ngươi không nghĩ biện pháp, chẳng lẽ ta tưởng?”

Hứa Chử đờ đẫn mà nhìn Đào Thương, lẩm bẩm ngôn nói: “Đại công tử, có hay không người đã nói với ngươi, thượng chiến trường, giống nhau chủ yếu là làm giết người thể lực sống, không cần động não……”

Đào Thương: “……”

Quá mất mặt, làm thủ hạ xem thường.

Trên chiến trường cục diện càng ngày càng hỗn loạn, hai bên binh lính cũng là chém giết càng ngày càng điên cuồng, hai bên binh mã chiến tuyến đang không ngừng kéo trường, đổ đầy chiến tuyến chi

viện binh tướng cũng càng ngày càng nhiều, trường hợp cơ hồ đã tới rồi nhất lửa nóng trình độ.

Đối mặt càng ngày càng hỗn loạn chiến trường, Hứa Chử triệu tập Từ Châu hổ vệ quân các dũng sĩ, gắt gao quay chung quanh tụ tập ở Đào Thương bên cạnh, để tránh phát sinh ngoài ý muốn, mà ở cẩn thận hộ vệ Đào Thương đồng thời, hắn ánh mắt cũng gắt gao mà nhìn chằm chằm cách đó không xa đang ở kịch liệt giao thủ Tôn Sách cùng Từ Vinh.

Đào Thương vừa mới nói tuy rằng có điểm xả, nhưng nếu là chủ nhân hạ lệnh, Hứa Chử vô luận như thế nào, đều tất nhiên sẽ cẩn thận vâng theo, tẫn lớn nhất nỗ lực.

Đương nhiên, làm không làm thành, đó chính là một khác nói.

Giờ phút này chiến trường tuy rằng phi thường hỗn loạn, nhưng Đào Thương đối với chính mình an nguy lại không có gì lo lắng…… Rốt cuộc bảo hộ ở chính mình bên người người là Hứa Chử, được xưng Đông Hán những năm cuối chữ thiên đệ nhất hào bảo tiêu đầu lĩnh nhân vật!

Trong lịch sử Tào Tháo liên tiếp thân chịu nguy nan là lúc, đều là bởi vì có Hứa Chử bảo hộ cho nên may mắn thoát nạn.

Cùng Hứa Chử thổ lộ tình cảm lâu như vậy, Đào Thương biết được cái này nhìn như cao lớn thô kệch tráng hán, kỳ thật cũng có chính mình thận trọng một mặt, đặc biệt là ở hộ vệ phương diện này, có cực cao thiên phú. Phóng nhãn thiên hạ, phỏng chừng rất khó lại tìm được như vậy một cái có bảo an chuyên trách thiên phú nhân tài.

Bên kia sương, Tôn Sách cùng Từ Vinh chiến đấu đã đạt tới một cái cao trào giai đoạn

Từ Vinh vốn tưởng rằng chính mình ở tây châu chinh chiến nhiều năm, tuy rằng này đây quân lược tăng trưởng, nhưng luận cập võ nghệ giờ cũng không kém gì nhất lưu mãnh tướng! Đối phương bất

quá là kẻ hèn một giới lời trẻ con trẻ con, liền tính là Tôn Kiên nhi tử, lại có thể lợi hại đi nơi nào?

Chính là thật đánh lên tới, Từ Vinh phát hiện hoàn toàn không phải như vậy hồi sự.

Tôn Sách trong tay trường thương giống như một cái phun tin tử rắn độc, chiêu chiêu không rời Từ Vinh toàn thân yếu hại ba tấc nơi, cơ hồ mỗi một giây đồng hồ, Từ Vinh đều cảm giác chính mình quanh thân yếu hại tất cả đều ở vào đối phương trường thương uy hiếp hạ, có thể nói là bộ bộ kinh tâm, chiêu chiêu có hiểm!

Thẳng đến lúc này, hắn mới nhìn ra cái này 15-16 tuổi thiếu niên võ nghệ cư nhiên đã tễ thân với đương thời nhất đẳng mãnh tướng chi lưu.

30 hiệp không đến, Từ Vinh trong tay đao liền có chút nhút nhát, này chiến quá mức thác đại! Sớm biết như thế, quả quyết không nên cùng đứa bé này lấy lực tương đua…… Đó là dùng quân trận đối quân trận, bằng chính mình chỉ huy điều hành, chính mình dưới trướng binh mã dẫm cũng có thể dẫm chết hắn!

Chính là hiện tại, chính mình lại nhân nhất thời sơ sẩy đại ý mà lâm vào tình hình nguy hiểm nơi…… Nghĩ vậy, Từ Vinh trên đầu không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Sai một ly đi nghìn dặm việc này phát sinh ở người thường trên người có lẽ tính không được cái gì, nhưng mà đối cùng Tôn Sách như vậy nhất lưu hảo thủ giao thủ tới nói, cho dù chỉ có nửa phần lệch lạc lại là trí mạng chi kém!

“Cổ họng!”

Ở Tôn Sách hùng hổ doạ người trường thương thế công hạ, Từ Vinh bởi vì trong lòng tạp niệm nổi lên mà lộ ra một tia sơ hở, mà Tôn Sách lại một chút không cho hắn cơ hội, ở Từ Vinh thượng còn không có phản ứng lại đây thời điểm bỗng nhiên đoạt công.

Trong tay hắn trường thương trong nháy mắt thay đổi phương hướng, rào rào kích động ra rộng lớn mạnh mẽ tầng tầng màu xám bạc thương mang, như nước như hải tàng chứa thiên biến vạn hóa sau chiêu hướng về Từ Vinh nửa người trên chợt bách cận.

“A ~~!!??”

Từ Vinh nơi nào gặp qua bực này tư thế, tình thế nguy cơ dưới, một cái xoay người nhảy xuống, thế nhưng là chủ động từ trên chiến mã nhảy xuống tránh né Tôn Sách tiến công!

Làm tướng giả có thể làm ra loại này hành động, thuyết minh Tôn Sách là thật đem hắn cấp bức nóng nảy!

“Muốn chạy?” Hét lớn một tiếng dưới, Tôn Sách chút nào không cho Từ Vinh đinh điểm cơ hội, bản nhân cũng là từ trên ngựa nhảy xuống tới, trong tay trường thương như bóng với hình như cũ gắt gao mà bao phủ Từ Vinh mặt.

Từ Vinh vốn muốn bỏ mã sinh tồn, không nghĩ Tôn Sách chút nào không chịu buông tha chính mình, theo đuổi không bỏ, chỉ có thể cố lấy dư dũng, đôi tay khẩn cầm binh khí, một bên xoay người miễn cưỡng ngăn cản Tôn Sách thế công, một bên lui về phía sau một bên thở dốc nói: “Tôn tiểu tướng quân, ngươi ta cũng không tư oán, hà tất đuổi tận giết tuyệt? “

Tôn Sách nghe xong Từ Vinh nói, trong mắt lửa giận càng sâu, trong đầu chợt vang lên hai cái canh giờ trước, Tào Tháo trước mặt mọi người gọi hắn “Tôn hiền chất”, lại kêu Đào Thương vì “Đào huynh đệ” cảnh tượng……

Tôn Sách trong tay trường thương công tốc chợt nhanh hơn, một bên đâm mạnh Từ Vinh, một bên hung tợn mà ngôn nói: “Tướng quân liền tướng quân…… Vì sao cô đơn muốn thêm một cái” tiểu “Tự!”

Từ Vinh: “……”

------oOo------

Chương 61: thứ mục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Sách nói lệnh Từ Vinh cảm thấy thực buồn rầu, không rõ chính mình trong lời nói một cái “Tiểu tướng quân”, đến tột cùng là không đúng chỗ nào, cư nhiên chọc phiên hắn! Khiến cho hắn xuống tay càng ngày càng nặng, thế công càng ngày càng mãnh!

Lại kiên trì tam chén trà nhỏ công phu lúc sau, Từ Vinh liền đã có kiệt lực hư thoát dấu hiệu.

Tôn Sách trong tay trường thương mãnh công không ngừng, thấy Từ Vinh đã là khí lực vô dụng, lạnh lùng nói: “Tặc đem! Nhữ ở dương người may mắn lầm bại ngô phụ, hôm nay thật đúng là tự thực hậu quả xấu! Không sợ nói cho ngươi, hôm nay này thù không báo! Ta không dám tự hô tôn gia chi lang!”

Từ Vinh nghe xong Tôn Sách nói, trong lòng không khỏi âm thầm tức giận!

Này họ Tôn hậu bối võ nghệ tuy cao, nhưng này tính cách không khỏi quá mức cực đoan!

Thắng bại là binh gia chuyện thường, gì đến khắp thiên hạ chiến tranh chỉ cho phép cha ngươi thắng người khác, lại không được người khác đánh thắng cha ngươi? Loại này ý tưởng không khỏi quá mức!

Bực này tiểu tử, bản lĩnh tuy cao, sợ là chỉ có thể trăm thắng mà không thể một bại!

Tiếc rằng tại đây loại trạng huống hạ, Từ Vinh căn bản không có biện pháp dạy dỗ Tôn Sách này đó làm người đạo lý…… Hắn bản nhân đã bị Tôn Sách bức cực kỳ nguy hiểm, nào còn có công phu đi làm này đó không có ý nghĩa đánh rắm?

Từ Vinh giờ phút này chỉ hy vọng có thể tìm đến một cái trục bánh xe biến tốc, mượn cơ hội trốn vào chiến trường mặt khác loạn quân vòng trong trận dùng để tránh né!

Tiếc rằng Tôn Sách trường thương triền bức cực khẩn, dường như một cái dính người cá chạch, mặc cho Từ Vinh tưởng tẫn biện pháp gì, lại là như thế nào quẳng cũng quẳng không ra!

Hắn thủ hạ thân binh giờ phút này cũng tất cả đều bị Tôn Sách dưới trướng binh mã cuốn lấy, căn bản không có thời gian tới nơi này chi viện hắn, liền tính là tới, bình thường người sợ là cũng giết không tiến hắn cùng Tôn Sách giao chiến vòng trung.

Từ Vinh hiện tại liền mã cũng đã không có…… Còn như vậy đi xuống, không ra mấy cái hiệp chính mình một đời anh danh liên quan này tánh mạng, chỉ sợ hôm nay liền đều đến giao đãi ở Tôn Sách trong tay.

Việc đã đến nước này, Từ Vinh không thể không bí quá hoá liều!

Hạ quyết tâm lúc sau, sá nhiên thấy Từ Vinh phát ra một tiếng đinh tai nhức óc triệt rống, hắn nhanh chóng về phía sau liên tiếp lui năm bước, thừa Tôn Sách truy kích mà thượng công phu, đột nhiên đem trong tay chiến đao về phía trước một ném, vào đầu liền hướng về Tôn Sách phiết đi ra ngoài!

Chiến đao thẳng đến Tôn Sách mặt mà đi!

Này đối với Từ Vinh tới nói, là cuối cùng thoát thân cơ hội.

Đem chiến đao rời tay Từ Vinh thừa Tôn Sách tiến thối không được hết sức, bỗng nhiên xoay người, không chút do dự bôn cách đó không xa loạn quân giao chiến vòng vọt qua đi, lại là muốn mượn cơ hội bỏ chạy mà đi.

Không nghĩ tới Tôn Sách ở trên chiến trường phản ứng thật sự là cực nhanh!

Không đợi Từ Vinh chạy ra rất xa, liền nghe Tôn Sách cười lạnh một tiếng, cao giọng quát: “Chạy cái gì, trả lại ngươi!”

Tôn lang một cái nghiêng người, dùng kìm sắt một tay một trảo, thế nhưng là trực tiếp tiếp được Từ Vinh ném đao! Sau đó liền thấy Tôn Sách cổ đủ cả người sức lực, trở tay đem chiến đao hướng về phía Từ Vinh lại phản ném trở về, chiến đao đảo ngược hóa thành một bó hàn mang đâm thẳng Từ Vinh phía sau lưng.

Từ Vinh quay đầu thấy, không khỏi trong lòng hô to kêu khổ!

Tiểu tử này đến tột cùng là nào viên tai tinh hạ phàm, cư nhiên có bực này lực cánh tay cùng dũng lực! Tôn Kiên kia tư sinh hắn thời điểm, là tiến bổ cái gì đan sa thần dược sao? Thế nhưng sinh hạ như vậy cái nghiệp chướng!

Này chờ tình thế dưới, Từ Vinh không kịp phản ứng, chỉ có thể nhanh chóng xoay người dùng song thủ hợp chưởng tay không tiếp nhận……

Hắn đem hai tay bỗng nhiên hợp lại! Với nghìn cân treo sợi tóc hết sức đem chiến đao chặt chẽ khóa ở khoảng cách trước người không đến nửa thước không trung, lưỡi dao cơ hồ đều phải trát tới rồi hắn đầu, có thể nói là hung hiểm cực kỳ.

Đáng tiếc càng hung hiểm lại ở phía sau!

Chỉ thấy Tôn Sách một cái bước nhanh phi thân mà thượng, tay phải đề thương, tay trái nắm lấy chuôi đao, hung hăng về phía trước một đệ, sắc mặt hàn tuấn trầm giọng quát: “Triệt tay!”

Một cổ cự lực từ lưỡi dao thượng truyền đến, cơ hồ liền phải đột phá Từ Vinh song chưởng trát xuyên hắn đầu!

Từ Vinh kinh hãi mạc danh, hai đầu gối mềm nhũn, vội vàng quỳ rạp xuống đất tan mất kia cổ lực lượng, cắn chặt răng run run ngôn nói: “Không triệt!”

Giờ phút này Từ Vinh đã xem như hoàn toàn bị Tôn Sách đẩy vào tuyệt cảnh, hai đầu gối quỳ xuống, hai tay còn tiếp theo lưỡi dao, máu tươi theo hổ khẩu dọc theo thủ đoạn như tế lưu chảy xuống, trên trán mồ hôi lạnh như mưa, lưỡi dao ly chính mình mũi tử cơ hồ gần trong gang tấc, cố tình chuôi đao còn nắm ở kia khăng khăng muốn lấy chính mình tánh mạng thiếu niên lang trong tay!

Loại tình huống này, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, căn bản vô giải!

Tôn Sách giống như một con bắt được con mồi, lại không nóng nảy gặm cắn, mà là hãy còn ở đùa bỡn sư tử, hắn khóe miệng treo lên một tia cười lạnh, cũng không sốt ruột dùng chiến đao đâm thủng Từ Vinh đầu, mà là dùng nắm lấy chuôi đao tay chậm rãi về phía trước dùng sức, một chút một chút mà thanh đao về phía trước đẩy đưa, cũng tàn nhẫn nhìn kia chiến đao thân đao một chút một chút lướt qua Từ Vinh gắt gao hợp thật hai tay chưởng, máu tươi theo hổ khẩu chậm rãi chảy xuống!

Từ Vinh quỳ xuống hai đầu gối dùng sức đỉnh lạnh băng mà cứng rắn mặt đất, hợp thật song chưởng không màng đổ máu liều mạng kẹp kia rét lạnh lưỡi dao, cắn chặt răng dùng hết toàn thân sức lực cùng Tôn Sách đối kháng…… Nhưng rốt cuộc cũng bất quá là vô dụng chi công.

Cuối cùng, Từ Vinh cũng chỉ có thể là trơ mắt mà nhìn Tôn Sách dường như miêu chơi chuột giống nhau, một chút một chút đem chuôi này hàn đao đưa quá song chưởng, đâm vào chính mình mắt phải bên trong……

“A a a a ~~!”

Từ Vinh mắt phải bị mũi đao chậm rãi đẩy vào, sống sờ sờ bị chọc mù, cái loại này thống khổ hãy còn nhập nội tâm, hãy còn nhập bị sấm đánh giống nhau khó chịu, cùng chết vô dị!

Nhưng này hán tử đôi tay lại không thể có bất luận cái gì động tác, thậm chí không thể thu tay lại đi che mắt! Hắn cần thiết tiếp tục đi

hợp thật hai tay tiếp tục kẹp chặt lưỡi dao, trì hoãn Tôn Sách đem đao xuyên thấu qua đôi mắt đâm thủng hắn cái gáy, giờ phút này Từ Vinh hành vi, hoàn toàn là dựa vào một cổ cầu sinh dục ở chống đỡ! Hắn mặt đã đau vặn vẹo biến hình, trong miệng phát ra kinh thiên động địa điên cuồng hét lên, trong thanh âm tràn ngập thống khổ cùng tuyệt vọng.

Tôn Sách lạnh lùng mà nhìn hắn, cũng không sốt ruột dùng sức đem đao toàn bộ đẩy vào mà kết quả tánh mạng của hắn! Hắn muốn, là loại này báo thù cảm thụ!

Đột nhiên, một con thật lớn tay phải vươn, một phen nắm lấy chuôi này tàn nhẫn thân đao, sử Tôn Sách không thể lại tiếp tục dùng sức.

Tôn Sách sắc mặt tức khắc đại biến!

Hắn nhanh chóng quay đầu nhìn lại…… Lại là Đào Thương sở suất lĩnh hổ vệ quân mọi người đã là sát tan quanh mình quân địch, đi tới Tôn Sách cùng Từ Vinh trước mặt.

Ấn xuống Tôn Sách tiếp tục thi ngược chiến đao người, đúng là Hứa Chử!

“Là ngươi?!”

Tôn Sách mắt lạnh mà nhìn Hứa Chử, trong mắt không khỏi lộ ra một tia thật sâu khát vọng.

Hổ lao quan hạ, Từ Châu quân Hổ Si Hứa Chử đánh lui Lữ Bố, nhất chiến thành danh, uy chấn tam quan nơi! Này phong kính thượng còn chưa quá, cái nào võ giả không nghĩ cùng hắn đánh giá đánh giá?

“Tôn lang, ngươi đã ngạnh, hà tất đuổi tận giết tuyệt, còn làm như vậy tàn nhẫn? Người này là là quân địch tặc đầu, không bằng vẫn là bắt sống, giao cho Viên minh chủ xử trí vì thượng.” Đào Thương ở Bùi gia bốn huynh đệ bảo vệ hạ, đánh mã đi tới Tôn Sách trước mặt, hiền lành cùng hắn câu thông.

Tôn Sách mắt lé nhìn hắn một cái, trong mắt lộ ra thật sâu miệt thị: “Ngươi dựa vào cái gì ra lệnh cho ta?”

Đào Thương vẫn là cười như vậy hiền lành: “Tôn lang hiểu lầm, đào mỗ không có mệnh lệnh ngươi, mà là ở cùng ngươi thương lượng, chẳng lẽ ngươi nghe không hiểu sao?”

Tôn Sách trong mũi ‘ hừ ’ một tiếng, căn bản liền không tưởng cùng Đào Thương quá nói nhảm nhiều, thương lượng cái này từ, hắn Tôn Sách trước nay đều là sẽ viết sẽ không dùng!

Trong tay một dùng sức, tính toán hoàn toàn giải quyết Từ Vinh tánh mạng…… Nhưng ra sức lúc sau, Tôn Sách mới phát hiện kia chuôi đao thế nhưng chút nào bất động.

Tôn Sách ghé mắt xem chi, lại thấy nắm lấy thân đao Hứa Chử cũng là vẻ mặt miệt thị mà trừng mắt hắn, khóe miệng còn lộ ra trào phúng châm biếm.

“Tiểu tử, cùng ta so kính, ngươi còn kém điểm!!”

Tôn Sách tức khắc thẹn quá thành giận, bỗng nhiên quay đầu đi, trừng mắt Đào Thương: “Đào công tử, ngươi đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ là muốn cùng ta Tôn thị phụ tử làm đối?!”

Đào Thương lắc lắc đầu: “Tôn lang không cần hiểu lầm, ta đối với ngươi Tôn thị rất là kính trọng, lệnh tôn cùng ta cũng hiểu rõ mặt chi duyên…… Nhưng giết người bất quá đầu chỉa xuống đất, người này hiện giờ đã mất đi tái chiến chi lực, vì sao không bắt sống càng muốn chém giết? Liền tính hắn đã từng ở trên chiến trường may mắn thắng tôn phủ quân, nhưng hiện giờ ngươi cũng là phế đi hắn một con mắt, nghĩ đến cũng ứng cũng đủ trả hết hắn đối với ngươi Tôn thị phụ tử nợ……”

“Nợ?” Tôn Sách nghiến răng nghiến lợi, tức giận nói: “Ngươi cũng biết ngày đó dương người chiến bại, người này giết ta tôn gia trướng hạ nhiều ít đội quân con em?”

Đào Thương lắc lắc đầu, thở dài: “Hắn dù cho có tội, hiện tại cũng nên giao phó với Viên minh chủ xử trí.”

Tôn Sách hai tròng mắt trừng, nói: “Ta nếu không đáp ứng đâu?”

“Tôn lang nếu là nhất ý cô hành, liền không nên trách tội đào mỗ đối với ngươi không khách khí…… Một cái Từ Vinh xử tử cùng bắt sống, liền quyết định ta Từ Châu Đào thị ngày sau đối tôn phủ quân thái độ, tôn lang xong việc nếu là có thích hợp lý do hướng lệnh tôn giải thích, kia liền động thủ thử xem đi!” Đào Thương giờ phút này, hoàn toàn không có ngày thường ôn hòa nho nhã, lời nói chi gian tất cả đều là lạnh băng thấu xương, lời nói chi gian không chút nào thoái nhượng.

Nhắc tới Tôn Kiên, Tôn Sách tức khắc thanh tỉnh.

Tôn Sách tuy rằng tính cách có chút cực đoan, nhưng chung quy vẫn là nhận biết đại cục, giờ phút này đối đầu kẻ địch mạnh, một mặt câu nệ như vậy việc nhỏ mất đồng minh chi nghị xác thật mất nhiều hơn được…… Vả lại Đào Thương dù sao cũng là đại biểu này phụ tiến đến hội minh Từ Châu đại biểu, cùng hắn nháo phiên trở về cùng Tôn Kiên cũng vô pháp giao đãi.

Huống chi bên cạnh thượng có một cái Hứa Chử như hổ rình mồi, hai người tuy không giao thủ, nhưng chỉ dựa vào ở vừa mới ở chuôi đao đi lên hồi so lực tình huống tới xem, Tôn Sách lực lượng tuyệt đối không có Hứa Chử cường! Nhiều ít vẫn là kém một cái cấp bậc.

Nghĩ thông suốt rất nhiều khớp xương, Tôn Sách mắt lé lại nhìn nhìn quỳ rạp xuống đất, đầy mặt vết máu Từ Vinh……

Mũi đao đã thật sâu trát vào Từ Vinh mắt phải, không hề nghi ngờ hắn kia con mắt tất nhiên là phế đi…… Giờ phút này Từ Vinh đầy mặt máu tươi, quỳ rạp xuống đất thân hình không được đánh bệnh sốt rét, đôi tay như cũ cố chấp kẹp chuôi này đâm vào chính mình đôi mắt dao sắc.

Lúc này Từ Vinh mặt vô biểu tình, toàn bằng một cổ tử nghị lực ở miễn cưỡng chống đỡ.

Mắt phải mù đã là có thể khẳng định, hơn nữa chiến đao ở đâm vào mắt phải thời điểm, đồng thời cũng cắt ra Từ Vinh hốc mắt trên dưới mi cốt cùng gương mặt cốt……

Không hề nghi ngờ, như vậy thương thế, có thể hay không sống sót đều là cái dị số…… Liền tính là sống sót, cũng là khuôn mặt phá tướng toàn hủy!

Như vậy kết quả, nhưng thật ra cũng đủ đền thằng nhãi này sử Tôn Kiên danh dự bị hao tổn chi tội.

Tôn Sách bỗng nhiên vừa kéo tay đem chiến đao rút ra, lúc này đây Hứa Chử không có ngăn trở hắn.

“A a a ~~~!”

Máu tươi từ đã mĩ lạn hốc mắt trung mãnh liệt phun ra, Từ Vinh phát ra một tiếng kinh thiên hoàn toàn than khóc, thật lớn đau đớn từ toàn bộ má phải đánh sâu vào tới rồi hắn não bộ, bên tai chiến trường tiếng kêu cùng phong minh thanh dần dần yếu bớt, mi mắt chỗ huyết hồng một chút một chút biến thành hắc ám, đem hắn dần dần kéo vào vực sâu.

Ở trải qua một phen thống khổ giãy giụa sau, Từ Vinh chung quy là vô lực hư thoát chết ngất qua đi!

“Hoả tốc mang sau này phương cứu trị!” Đào Thương sắc mặt trầm trọng, thấp giọng gào rống…… Biện thuỷ chiến tràng sáng lập đồng thời, năm lộ liên minh quân một bên ác chiến Tây Lương quân, một bên tại hậu phương ba dặm chỗ sáng lập một cái đất trống, dùng để đổi vận thương binh cùng bị thương tướng lãnh.

Mắt thấy Từ Vinh đã bị Đào Thương tiếp nhận, Tôn Sách cũng không có tỏ vẻ ra dị nghị, hắn hừ lạnh một tiếng, ném xuống chiến

đao, dẫn theo chính mình trường thương, xoay người đi tìm chiến mã chuẩn bị một lần nữa gia nhập chiến đoàn.

Đào Thương nhìn Tôn Sách rời đi bóng dáng, nhíu nhíu mày, lạnh giọng nói: “Tôn lang, chiến trường phía trên, địch nhân nhưng sát không thể nhục, ngươi vừa mới hành vi, không khỏi quá độc ác chút.”

Tôn Sách nghe vậy đứng lại chân, lại không có quay đầu lại, chỉ là dùng chẳng hề để ý thanh âm nói: “Cái kia Từ Vinh tròng mắt bị thứ, mặt phải toàn hủy, bực này trọng thương sống sót xác suất mười không còn một, còn có, hắn chính là sống sót, cũng thỉnh Đào công tử không cần nhiều làm ý tưởng không an phận, hảo hảo đem hắn giao cho Viên minh chủ xử trí, bằng không có cái gì hậu quả, đừng trách tôn mỗ chưa từng nhắc nhở quá ngươi!”

Dứt lời, không ở nhiều lời, xoay người đi tìm chiến mã, lại một lần vọt vào mặt khác chiến trường vòng trung chém giết……

------oOo------

Chương 62: 2 xe

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương từ Tôn Sách trong tay, đoạt hạ bị đánh thành trọng thương Từ Vinh lúc sau, Hứa Chử lại ngay sau đó suất lĩnh binh mã, dẫn dắt Đào Thương đi tới chiến trường phía sau, mệnh binh lính tầng tầng bảo vệ xung quanh, bảo hộ Đào Thương, chính hắn còn lại là đứng sừng sững ở Đào Thương chính phía trước, nắm chặt chiến đao, ánh mắt hung ác trừng mắt phía trước, xem kỹ chiến trường gian tình huống.

Đào Thương ở Hứa Chử bảo vệ hạ, còn lại là cúi đầu, cẩn thận cân nhắc vừa mới đột phát sự kiện.

Hiện tại Tôn Sách, vẫn là quá mức tuổi trẻ, này tính cách trung rất thích tàn nhẫn tranh đấu trở thành chủ đạo hắn hành vi chủ yếu nhân tố…… Đứa nhỏ này còn không có trưởng thành đến ngày sau có năng lực bình định Giang Đông tiểu bá vương trình độ, trước mắt hắn, còn bất quá là một cái làm việc chỉ dựa vào hỉ ác đầy ngập nhiệt huyết tuổi dậy thì phản nghịch thiếu niên mà thôi……

Như vậy tuổi dậy thì vấn đề nhi đồng nếu là muốn nhanh chóng trưởng thành, căn cứ đời sau tâm lý học tới xem, hẳn là yêu cầu một cái quan trọng tâm lý cơ hội.

“Đại công tử!” Hứa Chử đột nhiên mở miệng tiếp đón hắn.

“Ân?” Đào Thương bị đánh gãy ý nghĩ, ngẩng đầu nhìn phía Hứa Chử: “Chuyện gì?”

Hứa Chử tuy rằng ở cùng Đào Thương nói chuyện, nhưng ánh mắt như cũ là gắt gao mà nhìn chằm chằm phía trước chiến trường, để ngừa có người đánh lén Đào Thương.

“Ngươi vì sao phải cứu cái kia Từ Vinh?”

Đào Thương cảm thán nói: “Nhất thời hứng khởi mà thôi.”

“Nhất thời hứng khởi?” Hứa Chử nói âm trung lộ ra chính là rõ ràng không tin: “Ở mỗ gia trong ấn tượng, Đào đại công tử chưa bao giờ sẽ làm nhất thời hứng khởi chuyện này.”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ: “Trọng Khang ngươi lời này cũng không tránh khỏi quá võ đoán, ta làm sao vậy? Hai con mắt một cái cái mũi, ta cũng không phải thần nhân, cũng có thất tình lục dục, hơn nữa ta còn chỉ là một cái 17 tuổi thiếu niên lang, thất tình lục dục thậm chí còn so người bình thường còn càng thêm nồng hậu, ai, tinh lực tràn đầy tuổi tác, nhất thời hứng khởi thực bình thường a.”

Hứa Chử đưa lưng về phía Đào Thương, nghe vậy không khỏi thở dài khẩu khí, cảm giác lại là hơi có chút bất đắc dĩ còn có một ít…… Ẩn ẩn lo lắng.

“Đại công tử nhất thời hứng khởi đảo cũng là không có gì…… Bất quá kia Từ Vinh chính là Đổng Trác dưới trướng trung lang tướng, càng là từng ở trên chiến trường đã đánh bại Tôn Kiên nhân vật, thuộc về liên quân thù địch! Nhưng ngươi lại từ Tôn Sách trong tay đem hắn đoạt lại đây, bất luận ngươi ra sao mục đích, Tôn Sách cùng Tôn Kiên tất nhiên sẽ không thiện bãi cam hưu! Hơn nữa Tôn Sách vừa mới nói rất đúng, ngươi tuy là đại biểu một phương chư hầu, nhưng không có tư áp Đổng Trác dưới trướng đại tướng lý do cùng thực lực…… Người này cuối cùng, không thiếu được vẫn là đến giao cho Viên Thiệu trên tay, này đó nhưng đều là rất khó xử lý chuyện này! Công tử ngươi nhưng đến nghĩ kỹ……”

“Quay đầu lại rồi nói sau, biện pháp ta sẽ có.” Đào Thương trong lòng cũng biết đây là cái rất khó giải quyết vấn đề…… Nhưng hắn cảm giác, việc này chính là lại khó làm, cũng không thể không làm.

Bởi vì Đào Thương biết, ở Đổng Trác dưới trướng tướng lãnh trung, nhưng lấy quân sự tài hoa mà nói, Từ Vinh tuyệt đối tính thượng là đứng đầu một vị…… Hoa Hùng, Lý Giác, Quách Tị, cho dù là Lữ Bố, ở nào đó mang binh phương diện khả năng đều so với hắn hơi kém

hơn một chút, hắn cũng coi như là Đông Hán những năm cuối lúc đầu một vị danh tướng đi!

Trong lịch sử Từ Vinh với biện thủy chi chiến đánh bại quá Ngụy Võ Đế Tào Tháo, với lương đông chi chiến đánh bại quá Ngô võ liệt đế Tôn Kiên, thành tích phỉ nhiên!

Đáng tiếc nhân vật như vậy lại bởi vì nội loạn, sớm liền chết vào tân phong chi chiến loạn quân bên trong.

Hơn nữa trong lịch sử, Từ Vinh ở Đổng Trác sau khi chết đảo hướng về phía Vương Duẫn, bởi vậy Đào Thương cảm thấy Từ Vinh cũng không xem như Đổng Trác tâm phúc đáng tin, có chiêu hàng khả năng tính tồn tại.

Bằng tâm mà nói, Đào Thương cảm thấy bên ta thật sự thực thiếu nhân tài…… Đặc biệt là loại này chân chính quân sự hình tướng lãnh, không phải giống nhau thiếu! Bởi vậy hắn vừa mới nhất thời nghĩa khí dưới cứu Từ Vinh.

Nhưng Từ Vinh có thể hay không sống sót, là thứ nhất, xong việc như thế nào hướng Viên Thiệu giải thích là thứ hai, liền tính là này đó đều giải quyết, Từ Vinh có chịu hay không quy thuận chính mình, là thứ ba…… Hứa Chử nói không sai, chính mình là hành động theo cảm tình.

Nhưng người sống ở thế, nếu là không thích đáng ý nghĩa nắm quyền một chút, sinh mệnh lữ trình không khỏi cũng quá mức đơn bạc không thú vị một ít đi.

Đào Thương tin tưởng, chính mình có năng lực giải quyết này đó nan đề.

“Đại công tử, tình huống giống như có chút không thích hợp!” Hứa Chử đột nhiên lại lại lần nữa mở miệng.

Đào Thương nghe vậy, trong lòng không khỏi một trận khẩn trương: “Như thế nào? Chẳng lẽ là Tây Lương quân chiếm thượng phong?”

Hứa Chử lắc lắc đầu, nói: “Không phải! Chiếm cứ thượng phong vẫn là chúng ta, hơn nữa ưu thế đã càng lúc càng lớn, Tây Lương quân làm như có đồi bại chi tướng!”

“Đây là chuyện tốt a…… Có tình huống như thế nào không đúng?” Đào Thương tò mò ở trên chiến mã hơi hơi đứng dậy, nhìn về phía chiến trường bên trong.

Giữa sân như cũ là một mảnh Tu La địa ngục tình hình, hai bên chém giết tiết tấu không chậm phản mau, tử thương người càng ngày càng nhiều……

Chẳng qua Đào Thương có thể đại khái xem ra tới, năm lộ liên minh quân ưu thế đã rõ ràng tăng đại, Tây Lương quân đã có chống cự không được áp lực biểu hiện! Thắng lợi thiên bình đã hướng về bên ta dần dần dựa sát.

Hứa Chử dùng sức mà lắc lắc đầu, sau đó giơ lên chiến đao lắc lắc một lóng tay, nói: “Công tử, mỗ gia không phải nói chiến sự không thích hợp, mà là bên kia giống như có chút dị thường chi tướng!”

Đào Thương theo Hứa Chử mũi đao nói rõ phương hướng híp mắt nhìn lại.

Lại thấy chiến trường trung gian, những cái đó công khanh cưỡi mấy chục chiếc hoa lệ xe đuổi đi trung, có hai chiếc xe ở bất tri bất giác trung đã là thay đổi phương hướng, thừa đại bộ phận Tây Lương quân bị năm lộ liên minh quân áp chế đương khẩu, lãnh thuộc về bọn họ gia nô, bôn một cái tràn ngập bụi gai đường nhỏ vội vàng rời đi…… Nhưng kỳ quái chính là, những cái đó xe giá bên cạnh, ẩn ẩn còn có một đội từ chiến trường trung thoát ly ra tới Tây Lương quân chính theo sát sau đó, phảng phất là đang áp tải kia hai giá xe, cũng không biết là đã xảy ra cái gì biến cố.

Đào Thương thấy thế, mày kiếm hơi hơi một chọn: “Như thế nào cái tình huống? Vì cái gì sẽ có hai xe muốn chạy?”

Hứa Chử hít hít cái mũi: “Ngươi cũng không biết, ta lại đến nào đi đoán?”

Đào Thương híp mắt quan sát đến kia hai chiếc muốn thoát ra chiến trường chiếc xe tiến lên phương hướng, nói: “Kia hai chiếc xe đuổi đi giữa, hẳn là triều đình trung mỗ vị công khanh đại thần, giờ phút này chiến trường hỗn loạn, không có người sẽ chú ý tới bọn họ, bởi vậy mới bị nhân cơ hội chạy mất, bất quá bọn họ xe bên cạnh còn đi theo Tây Lương quân, này liền có chút nói không thông…… Chúng ta có thể hay không theo sau nhìn xem đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Chử vừa nghe, đầu đều phải nổ mạnh, hắn thập phần hối hận vừa rồi miệng tiện nhắc nhở Đào Thương.

“Ném con mẹ ngươi…… Đại công tử, ngươi vừa mới từ Tôn Sách trong tay kiếp ra nửa chết nửa sống Từ Vinh, chỉ dựa vào việc này ngày sau ở Viên Thiệu trước mặt liền đủ ngươi uống một hồ, lúc này ngươi lại muốn đuổi theo kia hai chiếc xe đuổi đi…… Mỗ gia sao cảm giác ngươi so với kia chút thượng chiến trường giết địch người đều mệt đâu…… Nếu không ta liền thích hợp ngừng nghỉ nhi một hồi, đừng tự cấp chính mình thêm sọt lạn, biết không?”

Đào Thương vươn một cái ngón tay, lắc lắc, nghiêm mặt nói: “Thiên hành kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên. Địa thế Khôn, quân tử lấy hậu đức tái vật…… Chúng ta Từ Châu quân chính là quân tử chi sư, đương quân tử nào có mặc kệ nhàn sự? Đừng nói nhiều lời! Ta làm ngươi truy, ngươi truy là được…… Phải hiểu được tuân thủ quân lệnh!”

Hứa Chử từ trong lỗ mũi thật mạnh hừ hừ, hiển nhiên đối Đào Thương nói thực không cảm mạo, nhưng này lại không ảnh hưởng hắn chấp hành Đào Thương mệnh lệnh.

Không có biện pháp, ai làm chính mình quán thượng như vậy nhất hào!

Nhưng thấy Hứa Chử đem trong tay chiến đao một hoành, suất lĩnh hổ vệ quân, bảo hộ Đào Thương bôn kia hai chiếc xe giá biến mất

phương hướng liền xung phong liều chết qua đi.

Hổ Si tướng quân đầu tàu gương mẫu, như quá sơn mãnh hổ múa may chiến đao, ngạnh sinh sinh trong loạn quân sát khai một cái huyết thông lộ!

Này anh chàng lỗ mãng một bên anh dũng vũ đao chém giết, còn một bên cao giọng hô quát nói:

“Ném con mẹ ngươi! Đều tránh ra!”

“Chắn mỗ gia giả! Chết!”

“Sát a!!”

“Quân tử chi sư muốn đi lo chuyện bao đồng!!! Đều đừng chặn đường, tránh ra, tránh ra, sát a!”

“……”

Đào Thương xấu hổ đem mặt chôn ở tay trái bàn tay bên trong.

------oOo------

Chương 63: uy hiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lộc cộc lộc cộc……

Biện thuỷ chiến tràng bên một cái đường nhỏ thượng, kia hai chiếc bị Tây Lương quân sĩ binh đuổi ra chiến trường chiếc xe đi tới chiến trường mặt bên một chỗ hẻo lánh ruột dê hẹp nói phía trên, những cái đó đi theo xe chạy gia nô cũng bị xua đuổi tới rồi hai chiếc xe đuổi đi bên cạnh, một đám run như cầy sấy cuộn tròn ở bên nhau, hoảng sợ nhìn những cái đó cả người tắm máu, diện mạo hung ác Tây Lương quân.

Này đó Tây Lương quân sĩ binh trong mắt, giờ phút này che kín tơ máu, phảng phất ở bọn họ trước mặt này đó, cũng không phải người, mà là một nồi đãi nhai đồ ăn mà thôi.

“Phi!”

Tây Lương trong quân, giống như dẫn đầu một cái Tây Bắc hán tử hung hăng mà triều trên mặt đất phỉ nhổ đàm, thở hổn hển nói: “Nương! Này trượng quả thực không nhi cái 拵! Sát xong rồi một đợt lại một đợt, như thế nào đánh cũng đánh bất tận, đều qua cá biệt canh giờ cũng không thấy chúng ta binh mã tới viện! Lại như vậy đua đi xuống, ta các huynh đệ có mấy cái chết mấy cái liệt!”

Một khác danh Tây Lương quân sĩ binh nói: “Đại huynh! Lạc Dương tài vật bị mặt trên tướng quân giáo úy nhóm tất cả đều cướp đoạt sạch sẽ liệt, chúng ta vất vả chém giết được cực tới? Hôm nay đơn giản thừa chạy loạn, sau này cũng không làm này muốn đầu hoạt động!”

Những cái đó Tây Lương quân nghe vậy, sôi nổi gật đầu ứng hòa.

Nguyên lai này một tiểu đội Tây Lương quân, vừa mới ở trên chiến trường anh dũng ẩu đả, nhưng mắt thấy bên người đồng liêu sĩ tốt một người tiếp một người bị liên minh quân binh lính chém phiên, chiến trường tình thế nghiễm nhiên đều mau biến thành nghiêng về một phía cũng không thấy người tới cứu viện…… Cầm đầu Bách Phu Trưởng đơn giản lãnh dưới trướng một chúng binh lính càn quấy thừa loạn triệt tới rồi phía sau, lại từ công khanh đội ngũ trung, dùng võ lực làm uy hiếp, mạnh mẽ bắt cóc hai chiếc xe đuổi đi cũng một chúng gia nô, thừa hỗn loạn âm thầm thoát ly chiến trường, té ngã lộn nhào chạy trốn tới này chỗ rời xa chiến trường u tĩnh đường hẹp quanh co thượng…… Không vì cái gì khác, lại là muốn làm đào binh.

Nhưng thoát ly chiến trường nơi nào là như vậy dễ dàng? Cho dù là này đó Tây Lương quân cực kỳ cẩn thận, nhưng đang lẩn trốn ở đây đêm trước, vẫn là có rất nhiều Tây Lương binh lính cùng bị bắt cóc gia nô ở chiến trường nội bị tách ra hoặc là giết chết…… Chờ thật vất vả thoát ly chiến trường chạy đến nơi đây lại vừa thấy, này đội Tây Lương quân cùng gia nô cơ hồ đều từng người tổn thất gần một nửa.

“Đại huynh, chúng ta từ chiến trường chạy, quay đầu lại ta liền thành đào binh, nếu là quay đầu lại bị điều tra ra, không thiếu được liền phải chém đầu!…… Nếu không ta vẫn là hồi nhi đi thôi.” Một người Tây Lương binh rất là sầu lo nói.

“Ngươi cái hầu oa oa! Nói cái gì liệt? Ta 拽 ngươi cái không tiền đồ!” Kia cầm đầu Tây Lương Bách Phu Trưởng hung hăng đạp kia binh lính một chân, trực tiếp đem hắn đá cái té ngã!

Tây Lương Bách Phu Trưởng nghiến răng nghiến lợi nói: “Đều đi tới này một bước, còn trở về làm chi? Hiện tại trở về, nếu là làm người nhìn thấy! Hôm nay vất vả chẳng phải tất cả đều uổng phí! “

Kia bị gạt ngã Tây Lương binh lính từ trên mặt đất bò dậy, vẻ mặt đưa đám nói: “Chính là, đại huynh, ta cũng không có lộ phí, này hai tay trống trơn mà, sao về quê lý?”

Bách Phu Trưởng cả giận nói: “Ngươi cấp lão tử ngồi xổm kia!”

Kia Tây Lương binh mới vừa đứng lên, bị Bách Phu Trưởng một quát lớn, sợ tới mức lại chạy nhanh ngồi xổm xuống.

Tây Lương Bách Phu Trưởng quay đầu lạnh lùng mà nhìn kia hai chiếc bị bắt cóc xe đuổi đi cùng những cái đó tôi tớ, âm ngoan nói: “Chúng ta vì muốn bắt cóc này hai chiếc xe đuổi đi tới đây, còn không phải là vì đoạt đồ vật, trở về kiếm cái thái bình nhật tử sao?”

Một chúng Tây Lương binh nghe vậy, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ, lúc này mới minh bạch vì sao Bách Phu Trưởng vừa mới yêu cầu bọn họ nói cái gì cũng muốn đem hai chiếc công khanh xe kiếp xuất chiến tràng! Lại là vì chạy trốn trước, xông về phía trước chút tài vật làm lộ phí!

Tây Lương binh nhóm tức khắc đều lộ ra tươi cười, vội không tiễn ngã gật đầu: “A là! A là! Vẫn là đại huynh nói đúng! Đoạt này đó đương đại quan tích, trở về kiếm thái bình nhật tử lạc!”

Thấy mọi người đạt thành ý kiến thống nhất, liền thấy kia Bách Phu Trưởng mãnh quay người lại, đem trong tay trường kích hướng về phía những cái đó gia nô một lóng tay, quát lớn nói: “Các ngươi, đem trên người tài vật cấp lão tử lấy ra tới, còn có, trên người quần áo cũng hết thảy cởi ra!”

Dứt lời, kia Tây Lương quân Bách Phu Trưởng ngửa đầu nhìn nhìn kia hai chiếc không có gì động tĩnh xe đuổi đi, âm trầm trầm nói: “Trên xe, cũng đều đừng giả chết! Đem tài vật đồ tế nhuyễn ngoan ngoãn cấp lão tử từ trên xe dỡ xuống tới, cột vào người kéo xe lập tức!! Đều mau điểm!”

Những cái đó vây dựa vào xe đuổi đi gia nô giữa, một cái tuổi tác trọng đại, nhìn như quản gia nhân vật, run run rẩy rẩy mà đi ra, chắp tay cúi người nói: “Vị này quân gia, nhất thiết không thể như thế a, ngươi có biết này hai chiếc xe đuổi qua người đều là ai? Phân biệt chính là đương kim trong triều Tư Đồ đại nhân cùng ngự sử trung

thừa…… Ngươi như thế hung man, lại không biết đắc tội chính là nhân vật như thế nào……”

Lời nói còn không có nói xong, liền thấy kia Tây Lương quân Bách Phu Trưởng một kích liền trát vào kia lão quản gia ngực! Máu tươi lập tức bắn toé khắp nơi đều là.

Nhưng thấy kia Bách Phu Trưởng bộ mặt dữ tợn, nhe răng nói: “Lão tử liền mệnh đều từ bỏ lý, còn quản ngươi cái gì chó má trung thừa!”

Lão quản gia lời nói sá nhiên trừng mắt hai mắt, gắt gao mà nhìn chằm chằm kia Bách Phu Trưởng, hồn nhiên không thể tin được này binh lính càn quấy cư nhiên không khỏi phân trần, trực tiếp liền động thủ giết người……

Nhưng giờ phút này hối hận lấy vãn, liền thấy lão quản gia thân thể mềm nhũn, đã là vô lực dùng tay che lại chảy huyết miệng vết thương, mềm như bông ngã xuống trên mặt đất, cả người run rẩy, một chút nhất nhất điểm nuốt khí.

“Giết người lạp! Giết người lạp!”

Tuy là những cái đó gia nô hôm nay đã nhìn quá nhiều tinh phong huyết vũ, giờ phút này thấy lão quản gia vô cớ bị giết, cũng không khỏi bị kinh hách lên tiếng hí.

Kia Bách Phu Trưởng một chân đem chết không nhắm mắt lão quản gia xác chết đá đến một bên, đem dính máu trường mâu một hoành, chỉ vào những cái đó gia nô nghiến răng nghiến lợi nói: “Đều cấp lão tử câm miệng! Ai lại kêu, ai liền chết liệt!”

Gia nô nhóm không dám lên tiếng nữa, chỉ là nhạ nhạ mà thấp giọng nức nở.

“Đem quần áo đều thoát lý! Giao ra tài vật! Mau!”

Lúc này đây không hề có người dám mở miệng phản kháng, hai chiếc xe đuổi đi bên cạnh tất cả mọi người bắt đầu làm từng bước

chiếu kia Bách Phu Trưởng nói, giao ra trên người bao vây bọc hành lý cũng bỏ đi trên người ngoại phục.

Những cái đó Tây Lương quân binh bĩ ngay sau đó tiến lên, nhặt lên trên mặt đất quần áo bao vây, lăn qua lộn lại kiểm tra thực hư kiểm lãm.

Bách Phu Trưởng gật gật đầu, sau đó lại quay đầu nhìn về phía hai chiếc xe đuổi đi, âm trầm trầm nói: “Trên xe, trang cái gì cẩu trát thế! Còn chưa cút xuống dưới? Chẳng lẽ muốn lão tử nhảy lên đi, ở trong xe sát mấy cái cho ngươi xem xem liệt! Nhanh lên! Ra tới!!”

“……”

Kia Bách Phu Trưởng hướng về phía trên xe kêu xong lời nói sau, một lát sau, chung thấy trong đó một chiếc xe đuổi đi rèm vải bị chậm rãi kéo ra, từ trên xe chậm rãi đi xuống hai người, trong đó một cái, là một vị đầy đầu đầu bạc, dáng người lược hiện câu lũ choai choai lão nhân.

Nhưng thấy kia lão giả người mặc màu đen triều phục, đầu đội màu đen cao quan, hai lưu màu vàng dải lụa theo đầu quan hai sườn thuận hạ, tại đây loại hỗn loạn cục diện trung, lão nhân triều phục cùng đầu quan cư nhiên bảo trì thập phần chỉnh tề, vọng chi như cũ túc mục, đủ có thể thấy này lão giả ngày thường kiểu gì tự hạn chế thanh cao.

------oOo------

Chương 64: họa thủy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ xe đuổi qua đi xuống tới lão giả, nhìn như rất có thâm trầm, trước mắt cục diện tuy rằng hỗn loạn nguy hiểm, lại cũng không thấy hắn có bất luận cái gì kinh sợ chi sắc.

Tuy là này đó Tây Lương binh lính càn quấy đều là chút giết người không chớp mắt ác hán, giờ phút này thấy này lão giả như thế uy nghiêm, cũng không khỏi yếu đi ba phần khí thế.

Xem này một bước tam lay động bệnh sốt rét, này tao lão nhân chức quan sợ là không thấp……

Này đó binh lính càn quấy một đám trong lòng đều âm thầm ở suy đoán lão giả thân phận, bất quá chờ bọn họ đem ánh mắt từ lão nhân trên người di đến đến bên người vị kia nâng lão giả cô nương khi, liền lập tức đem lão nhân thân phận vứt đến trên chín tầng mây đi.

Tây Lương quân các binh lính giống như điêu khắc giống nhau, một đám cứng họng, phảng phất sẽ không nói giống nhau.

Nâng lão nhân nữ tử dáng người cao gầy, làn da thực bạch, ở ánh nắng chiếu rọi xuống nổi lên một tầng kim loại tinh tế ánh sáng, đen nhánh sợi tóc rơi rụng ở sau người, trên trán tắc bướng bỉnh tiết lạc ra một tiểu tùng hắc hắc tóc mái tả hữu phiêu đãng, một đôi mê người đơn phượng nhãn, trong mắt lược phiếm đào hoa, nước gợn lưu chuyển, không biết câu đi bao nhiêu người hồn phách, đan hồng môi anh đào hơi hơi đô khởi, lệnh người nhịn không được tưởng tiến lên hái trên môi hương thơm hương vị, chính cái gọi là mi kiều mục mị.

Binh lính càn quấy nhóm ánh mắt tiếp tục đi xuống dời đi, những cái đó Tây Lương binh đều nhịn không được nuốt khẩu nước miếng

—— tuyết bạch sắc giữ mình phục sức bao vây lấy thân hình, trước ngực cao ngất, thân thể mềm mại phong vận tú đĩnh, đúng là cái gọi là dáng người như xà, màu đỏ rực áo choàng thật dài kéo đến mắt cá chân, bị mềm nhẹ gió núi thổi đến nhẹ nhàng nhộn nhạo, huyễn động ra tầng tầng sóng gợn.

Hảo một cái vưu vật a!

Kia Bách Phu Trưởng xem nửa người dưới không khỏi một trận khô nóng, nước miếng thiếu chút nữa không chảy ra, lại thình lình nghe kia uy nghiêm lão nhân đột nhiên mở miệng, ngữ khí rất là ngay ngắn.

“Vàng bạc đồ tế nhuyễn toàn ở trên xe, ngươi chờ muốn bắt, liền cầm đi đi! Một khác giá trên xe đồ vật cũng có thể tùy ý, bất quá này xe đuổi đi, cần đến cấp lão phu lưu lại một chiếc!!”

Bách Phu Trưởng tặc nhãn còn ở trên dưới đánh giá cái kia nữ tử, nghe vậy không tha đem ánh mắt chuyển dời đến lão nhân trên người, ngang ngược nói: “Ngươi sao ý tứ?”

Lão nhân sắc mặt đoan chính, chút nào không thấy bất luận cái gì sợ hãi, cười lạnh một tiếng, nói: “Chiếc xe kia thượng, thừa tái chính là đương triều ngự sử trung thừa, hiện có trọng tật trong người, đi không được lộ! Ngươi đem tài vật đồ tế nhuyễn lấy đi, lưu chiếc xe cung này thay đi bộ, lão phu quay đầu lại tới rồi Trường An, không đề cập tới ngươi chờ thị phi đó là.”

Bách Phu Trưởng nhướng mày, nói: “Lão tử bằng cái gì tin ngươi?”

“Chỉ bằng lão phu chính là đương triều Tư Đồ, tam công tôn sư! Tiểu tử, này thân phận đủ là không đủ?”

“Nga!” Kia Bách Phu Trưởng nghe vậy gật gật đầu, đột nhiên thu hồi vẻ mặt hung ác tướng, ha hả cười nói: “Không dám, không dám, ngài lão liền coi như triều Tư Đồ Vương Duẫn Vương đại nhân đi? Tiểu nhân tuy thân phận thấp kém, nhưng cũng biết ngài lão danh

hào, Vương Tư Đồ lên tiếng, tiểu nhân lại há có thể không vâng theo?”

Mặt khác Tây Lương binh nhưng không ngờ đến Bách Phu Trưởng cư nhiên sẽ đột nhiên sửa lại khẩu phong, không khỏi đều là sửng sốt, ngươi nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn ngươi, vẻ mặt mờ mịt.

Lại thấy kia Bách Phu Trưởng trên mặt đột nhiên treo lên một tia đáng khinh tươi cười, nhảy đem qua đi, tiến lên bắt lấy Vương Duẫn bên người cái kia kiều mị nữ tử, đem nàng cường kéo xuống xe, nụ cười dâm đãng nói: “Vương Tư Đồ nếu muốn xe đuổi đi, tiểu nhân nào dám không từ, cho ngươi là được, bất quá Vương Tư Đồ đến cùng tiểu nhân một vật đổi một vật lý.”

Chúng binh lính càn quấy giờ phút này mới biết được Bách Phu Trưởng dụng ý, một đám đều ở một bên ồn ào náo động nụ cười dâm đãng ồn ào.

Vương Duẫn tức khắc giận tím mặt, bạch mi một tủng, nổi giận đùng đùng mà truy xuống xe ngựa, nổi giận quát nói: “Tặc tử! Đây là là lão phu nghĩa nữ cũng, ngươi chờ an dám như thế vô lễ! Tin hay không lão phu đem ngươi chờ tru tẫn tam tộc!”

Đáng tiếc Vương Duẫn nói một chút cũng dọa không đến này đó Tây Lương binh, ở trong mắt bọn họ, hiện tại Vương Duẫn chính là cái uổng có tam công chi danh bài trí.

Kia Bách Phu Trưởng một phen liền đem kia kiều mị nữ tử túm đến chính mình bên cạnh, đáng khinh cười nói: “Vương Tư Đồ a, ngươi hứa đại tuổi tác lý, cái gì cũng không còn dùng được lý! Đem bực này thiên tiên nhi diệu nhân lưu tại bên người, chính là có thể xem không thể đụng vào, nghẹn nhiều khó chịu liệt? Chi bằng làm nhân tình đưa cho tiểu nhân, ngày sau cho ngươi sinh mấy cái đại béo làm tôn tử! Đến lúc đó tiểu nhân tái kiến ngươi khi, kêu ngươi một tiếng a ông hoặc là cha vợ cha đó là liệt!”

Vương Duẫn nghe vậy khí mặt già trắng bệch, tiến lên muốn cướp nàng kia, lại bị mấy cái Tây Lương quân cười vang ngăn lại.

Bách Phu Trưởng giờ phút này mới vừa có tâm cúi đầu nhìn nhìn trong tay túm chặt nữ tử này, liếc mắt một cái nhìn lại, chỉ cảm thấy này tiểu nương môn mỹ thẳng muốn đem chính mình hồn đều nhiếp đi.

Bách Phu Trưởng hút hạ nước miếng, lặng lẽ nói: “Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn cùng gia về nhà đi, này chiến trường chính là đánh giặc địa phương, không phải các ngươi nữ nhân nên đãi địa phương, đánh giặc cũng không phải là nữ nhân am hiểu việc.”

Nàng kia thình lình bị Bách Phu Trưởng từ Vương Duẫn bên người túm đi, lại một chút không thấy hoảng loạn, ngược lại là chớp chớp ngập nước mắt hạnh, có vẻ nhút nhát sợ sệt, kia một đôi mắt phảng phất có thể nói giống nhau, nhìn chằm chằm Bách Phu Trưởng cả người phát tô.

Chỉ thấy nàng kiều nhu mặt nháy mắt bị vũ mị tươi cười hóa khai, ôn nhu đà nói: “Hảo tướng quân, vậy ngươi cảm thấy cái gì mới là nữ nhân am hiểu việc a?” Thanh âm mềm mềm mại mại, thực cốt mất hồn.

Này một câu “Hảo tướng quân” kêu to ra tới, Bách Phu Trưởng máu mũi thiếu chút nữa không trực tiếp phun ra tới!

Này Tây Bắc đại hán trong nháy mắt đã bị nữ nhân này lập tức liền gợi lên nhất nguyên thủy dục vọng, cả người như hỏa giống nhau thiêu đốt, hỏa thứ liêu.

“Tiểu mỹ nhân, ngươi nhưng thèm chết lão tử!” Bách Phu Trưởng thở hổn hển, dùng sức dục đem nàng kia kéo vào trong lòng ngực, liền phải hôn môi.

Nhưng nàng kia ở đâm tiến Bách Phu Trưởng trong lòng ngực trong nháy mắt, liền thấy Bách Phu Trưởng cơ khát biểu tình tức thì biến cứng đờ, đồng tử ngay lập tức phóng đại, trên mặt tràn ngập kinh ngạc biểu tình.

Mà vây quanh ở một bên Tây Lương quân sĩ tốt nhóm, cũng là không ở cười vang!

Kia cười yên như hoa mỹ kiều nương ở đâm tiến Tây Lương Bách Phu Trưởng trong lòng ngực trong nháy mắt, trong tay không biết khi nào thế nhưng nhiều ra một phen chủy thủ, nương Bách Phu Trưởng lôi kéo nàng tấc kính, ở Bách Phu Trưởng dục mạnh mẽ hôn môi chính mình thời điểm, thủ hạ không lưu tình chút nào, nhanh nhẹn nhanh chóng mà đem chuôi này chủy thủ chui vào đối phương trái tim.

Một cái chớp mắt chi gian, bốn phía không khí phảng phất đều đọng lại.

“Đại huynh!” Bách Phu Trưởng phía sau Tây Lương binh lính càn quấy thất thanh kêu sợ hãi.

Vương Duẫn sắc mặt trong nháy mắt cũng là trở nên trắng bệch trắng bệch, lại không có vừa ra sân khấu khi uy nghiêm, run giọng nói: “Điêu Thuyền…… Ngươi……”

“Xú đàn bà!”

Một cái Tây Lương quân binh bĩ thả người về phía trước, duỗi tay liền đi bắt kia gọi là Điêu Thuyền nữ tử, không nghĩ này nữ tử không chút do dự, dùng sức phất tay một chắn, trong tay chủy thủ liền ở kia Tây Lương binh bàn tay trung nhanh chóng xẹt qua.

Kia Tây Lương binh lính càn quấy cả người một cái giật mình, vội vàng co rụt lại tay…… Chỉ thấy hổ khẩu chỗ đã bị chủy thủ vẽ ra một cái thật sâu khẩu tử, máu tươi chảy ròng.

“Hảo cái tiện nhân!” Kia Tây Lương binh tức giận quát: “Yêu nữ! Ngươi nhẫm ác độc, dám vô cớ thảo gian nhân mạng, hôm nay ta chờ nói cái gì cũng tha cho ngươi không được!”

Điêu Thuyền sầu thảm cười, đem chủy thủ dùng đôi tay nắm chặt, gắt gao mà đoan ở trước ngực, buồn bã nói: “Ta bất quá là giết một

cái dục đối ta hành chi gây rối ác nhân, các ngươi liền như vậy đại kinh tiểu quái…… Nói ta thảo gian nhân mạng? Kia hảo, xin hỏi các ngươi này dọc theo đường đi gian dâm bắt cướp, giết người phóng hỏa là lúc, rồi lại có ai quản được các ngươi?”

Hiện tại Điêu Thuyền đã là hoàn toàn đã không có vừa mới vũ mị thái độ, kiều trên mặt che chở một tầng sương lạnh, đôi tay khẩn cầm chủy thủ, nhưng cũng bất quá là làm cuối cùng dựa vào địa thế hiểm trở phản kháng, bên người vây quanh tất cả đều là cao lớn thô kệch tráng hán, nàng căn bản không có bất luận cái gì cơ hội có thể sinh tồn.

Kia binh lính càn quấy che lại đổ máu hổ khẩu, hai mắt phun hỏa nhìn chằm chằm Điêu Thuyền, cả giận nói: “Con mẹ nó! Ta đại huynh chiến trường chém giết gần mười năm, không thể tưởng được hôm nay thế nhưng trứ một cái đàn bà nói…… Ngươi này yêu nữ!”

Một chúng binh lính càn quấy sôi nổi vây tiến lên, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem Điêu Thuyền bình nuốt.

“Giết này đàn bà! Cấp đại ca báo thù!”

“Giết nàng!”

“Giết nàng!”

“Không nóng nảy! Trước lột sạch, làm các huynh đệ từng cái thoải mái một chút, lại sát không muộn!!”

“……”

------oOo------

Chương 65: sơ sẽ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt thấy một chúng Tây Lương binh lính càn quấy hung ác bức tiến lên đây, Điêu Thuyền mắt hạnh trung lộ ra một tia quyết tuyệt chi ý, trong tay chủy thủ cũng thay đổi phương hướng, nhắm ngay chính mình yết hầu……

Hôm nay việc, nếu nếu không bị chà đạp, xem ra cũng chỉ có vừa chết chi đồ, sợ là không còn hắn pháp.

Liền ở Điêu Thuyền hạ quyết tâm muốn đem chủy thủ đâm vào chính mình yết hầu khi, nơi xa đột nhiên truyền đến một trận rống giận tiếng động, giống như đất bằng sấm sét, chấn động khắp nơi, lệnh người nghe chi tâm cảnh.

“Tây Lương tặc tử! An bài cầm cường quát tháo! Có Hứa Chử tại đây! Tha ngươi chờ không được”

Tây Lương binh lính càn quấy nhóm được nghe này thanh kêu gọi, không khỏi đại kinh thất sắc, sôi nổi quay đầu đi.

Lại thấy đường hẹp quanh co tới khi phương hướng, một người cả người khoác trọng giáp cự hán, dưới háng một con cường tráng màu nâu tuấn mã, cầm trong tay một thanh mấy chục cân trọng đầu hổ trảm mã đao, dường như mãnh hổ ra áp, tễ mi trừng mắt chính trực bôn bên ta nơi ở sát đem mà đến, giây lát chi gian liền đã chạy băng băng tới rồi Tây Lương quân trước mặt!

Một cái chớp mắt chi gian, này đó Tây Lương binh lính càn quấy các đều sẽ không động, Hứa Chử trên người tràn ra sát khí cơ hồ làm cho bọn họ cảm thấy hít thở không thông.

Hứa Chử đem chiến đao hướng về phía trước giơ lên, tiếp theo bỗng nhiên xuống phía dưới đảo qua, tràn ngập hắn cả người cự

lực chiến đao ở giữa không trung vẽ ra một đạo trăng non hình chỉ bạc, này một đao quét ngang chi uy, cư nhiên trực tiếp liền tháo xuống ba gã Tây Lương quân đầu.

“Là…… Là…… Hổ Si!!”

“A?? Chạy mau!”

“A a!! Đi mau a, là Hổ Si Hứa Chử!”

“Kia bưu tử tới! Là hổ lao quan hạ chiến bại đều đình hầu cái kia!”

“……”

Ngày đó hổ lao quan một trận chiến, Lữ Bố chi dũng uy chấn Quan Đông chúng chư hầu, nhưng đồng thời, liên minh trong quân ác chiến Lữ Bố Hà Đông Quan Vũ, yến người Trương Phi, cùng với Hổ Si Hứa Chử tam đại mãnh tướng uy danh cũng truyền khắp Tây Lương trong quân!

Đặc biệt là Hổ Si Hứa Chử, trở thành từ trước tới nay cái thứ nhất ở trước mặt mọi người chiến lui Lữ Bố tồn tại, này hung mãnh bưu hãn chi danh vang vọng toàn bộ tư lệ, Tây Lương trong quân càng là không người không biết kỳ danh.

Bực này uy mãnh dưới, Hứa Chử chợt đánh tới, đột báo danh hào, lượng này đó Tây Lương binh lính càn quấy làm sao có thể không kinh hoảng thất thố?

Giá trị lúc này khắc, liền thấy Hứa Chử giống như một tôn cái thế ma thần, múa may chiến đao, lui tới thu hoạch này đó Tây Lương binh lính càn quấy tánh mạng, vừa mới ở Vương Duẫn trước mặt vẫn là cầm cường lăng nhược, không ai bì nổi Tây Lương quân sĩ binh nhóm, giờ phút này ở Hứa Chử chiến đao bao phủ hạ, liền giống như thổ gà ngói khuyển giống nhau bất kham một kích, một người tiếp một người ngã vào vũng máu bên trong.

“Lộc cộc lộc cộc……”

Một trận tiếng vó ngựa cùng chạy bộ thanh khiến cho giữa sân mọi người chú ý, lại là Đào Thương dẫn theo hổ vệ quân bên người hộ vệ đội theo Hứa Chử lúc sau chạy tới hiện trường.

Đào Thương cúi đầu nhìn nhìn trên mặt đất còn ở đổ máu mấy thi thể, tiếp theo đem ánh mắt đầu hướng về phía kia một chúng dọa khóc thút thít khụt khịt gia nô, lại nhìn nhìn sắc mặt trắng bệch Vương Duẫn, cuối cùng dừng ở đứng sừng sững bất động, còn ở dùng chủy thủ chống lại chính mình yết hầu Điêu Thuyền trên người……

Tuy là Đào Thương ở đời sau kiến thức rộng rãi, mỹ nữ không biết nhìn đến quá nhiều ít, giờ phút này cũng không khỏi trong lòng hạ phát ra một tiếng tán thưởng:

Này nữ tử lớn lên quá yêu diễm…… Loạn nhân tâm phổi, thuần họa thủy!

Xoay người xuống ngựa, Đào Thương cất bước đi tới Vương Duẫn trước người, nho nhã lễ độ mà chắp tay khom người: “Tại hạ Từ Châu thứ sử đào quân dưới gối trưởng tử Đào Thương, gặp qua đại nhân, không dám hỏi công tôn tính đại danh?”

Vương Duẫn phục hồi tinh thần lại, thở dài khẩu khí, lắc đầu cười khổ nói: “Nguyên lai là Đào Cung Tổ nhi tử cứu lão phu…… Lão gia hỏa kia mau 60, không thể tưởng được nhi tử cư nhiên như vậy tuổi nhỏ…… Oa oa, tạ ngươi! Lão phu chính là đương nhiệm đại hán Tư Đồ, Vương Duẫn là cũng.”

Đào Thương nghe vậy, trong lòng khẽ run lên…… Lão nhân này cư nhiên là Tư Đồ Vương Duẫn!

Chính mình cư nhiên sẽ ở biện thủy chi chiến trung gặp được Vương Duẫn…… Xem ra lịch sử bánh xe rốt cuộc là có điểm chạy trật.

Quay đầu nhìn về phía kia vũ mị nữ tử, Đào Thương đại khái cũng phỏng đoán ra thân phận của nàng…… Vương Duẫn ở chỗ này, này

nữ tử tướng mạo lại như thế xuất chúng, thân phận trên cơ bản có thể xác định.

“Điêu Thuyền, buông chủy thủ đi…… Không có việc gì.” Vương Duẫn xúc động thở dài.

“Điêu Thuyền?” Đào Thương hơi giương lên mi.

‘ chồn ’ chi vật, ‘ ve ’ chi vật, chỉ chồn đuôi cùng ve vũ, toàn vì cổ đại vương công hiện quan quan mũ chi phụ tùng cũng, coi đây là danh, quả thật giấu đầu lòi đuôi, bất quá là che dấu thân phận thật sự mà thôi.

Bất quá này đó đều cùng hắn không có gì quan hệ, nhân gia nguyện ý như thế nào xưng hô liền như thế nào xưng hô là được.

Điêu Thuyền chống lại cổ chủy thủ chậm rãi rơi xuống, nhìn nhìn trên mặt đất những cái đó Tây Lương quân thi thể, lại nghĩ tới vừa mới việc, trong lòng không khỏi nổi lên một tia nghĩ mà sợ, minh diễm trong mắt trong bất tri bất giác nổi lên một tia hơi mỏng nước mắt sương mù, vành mắt cũng là có chút đỏ lên.

“Cô nương là muốn khóc sao?” Đào Thương hảo tâm mà rũ tuân nói: “Ta này tùy thân còn mang theo khăn tay đâu…… Chờ ta cho ngươi tìm xem ha……”

Điêu Thuyền vừa mới ở một chúng binh lính càn quấy trước mặt, tuy rằng lời lẽ chính đáng, sắc mặt không sợ, nhưng kỳ thật lại là ngạnh căng.

Rốt cuộc chỉ là một nữ tử, đối mặt nhiều như vậy giết người không chớp mắt Tây Lương tráng hán, trong lòng sớm đã là sợ hãi tới rồi cực điểm, mà cuối cùng lại dùng chủy thủ đứng vững chính mình cổ, nói rõ là có dục cầu vừa chết mà không chịu chà đạp chi ý, nhưng thế gian sinh vật, lại có cái nào nguyện ý đi tìm chết?

Thẳng đến lúc này, Điêu Thuyền chợt được cứu trợ, từ chết đến sinh, thay đổi rất nhanh, tâm lý thừa nhận lực đã là tới rồi tới gần

hỏng mất bên cạnh.

Điêu Thuyền cũng bất chấp lễ tiết, nàng không hề dự triệu, chợt nhào vào trước mắt cái này xa lạ nam tử trong lòng ngực, đem nghẹn ở trong bụng ủy khuất khóc lớn phóng thích ra tới.

“Cô nương! Đừng!”

“Ô ô ô! Ô ô ô!……”

Đào thiếu bất đắc dĩ mà giơ lên đôi tay, mặc cho Điêu Thuyền một phen nước mũi một phen nước mắt ở tất cả đều khóc ở chính mình áo giáp phía trên, suy yếu mà mắt trợn trắng.

“Cô nương, nhẹ điểm họa họa…… Ta này giáp rất quý đâu……”

Qua đại khái tam chén trà nhỏ công phu, Điêu Thuyền rốt cuộc đem trong bụng ủy khuất tất cả đều phóng thích ra tới, nàng giờ phút này cũng ý thức được chính mình vừa mới quá độ thất thố, hồng vành mắt từ Đào Thương trong lòng ngực triệt ra tới, một trương mặt đẹp thượng ngượng đỏ bừng.

Vang lên chính mình vừa mới thất thố biểu hiện, Điêu Thuyền hận không thể tìm cái khe đất chui vào đi.

“Nhiều chút công tử ân cứu mạng……” Điêu Thuyền thanh âm tiểu nhân giống như muỗi giống nhau, không dựng lên lỗ tai, căn bản là nghe không được.

Đào Thương cúi đầu, nhìn chính mình ngực giáp mặt trên, kia một tảng lớn ướt dầm dề dấu vết, lại là nước mắt lại là nước mũi, trung gian giống như còn xen lẫn trong một chút phấn mặt ở mặt trên…… Hồn họa giống nhau.

Làm bậy a!

“Cô nương, khóc…… Thoải mái?” Đào Thương xấu hổ mà một bĩu môi, suy yếu nói.

“Ân……” Điêu Thuyền ngượng ngùng gật gật đầu.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Vậy là tốt rồi.”

Tiếp theo tả phiên hữu phiên, từ giáp trụ khe hở rút ra một cái khăn tay.

Điêu Thuyền thấy thế vội vàng xua tay, ngượng ngùng nói: “Công tử không cần như thế khách khí, tiểu nữ tử đã không nghĩ khóc, không cần lại dùng khăn tay.”

Đào Thương kỳ quái mà nhìn Điêu Thuyền liếc mắt một cái, dường như lại xem một con hôn đầu quái thú.

Tiếp theo liền thấy hắn dùng khăn tay bắt đầu chà lau chính mình ngực giáp thượng —— nước mũi cùng nước mắt hỗn hợp thể.

Điêu Thuyền thấy thế, trực tiếp lại náo loạn cái đỏ thẫm mặt, ruồi thanh lời nói nhỏ nhẹ nói: “Công tử, tiểu nữ tử…… Tiểu nữ tử hổ thẹn…… Thật là ngượng ngùng, nếu không tiểu nữ tử giúp ngươi lau lau?”

“Cô nương khách khí, sát đến không cần, lần tới trước tiên nói một tiếng liền hảo, làm ta có cái chuẩn bị…… Ta có thể trước đem quần áo cởi làm ngươi khóc.”

Đào Thương ý bảo Điêu Thuyền không cần khách khí, ngay sau đó lại quay đầu hỏi Vương Duẫn nói: “Vương Tư Đồ, các ngươi như thế nào sẽ tới nơi này? Cùng Tây Lương quân lại là như thế nào phát sinh xung đột? Một khác ngoại xe đuổi đi trung ngồi lại là người nào?”

Vương Duẫn thở dài khẩu khí, tựa hồ rất là mỏi mệt, lúc này Điêu Thuyền đi đến hắn bên người, nâng lão nhân ở xe ngựa bên cạnh trên tảng đá ngồi xuống.

Lúc này, Hứa Chử cùng hổ vệ quân binh lính đã là tẫn trảm còn sót lại binh lính càn quấy, hồi mã hướng Đào Thương phục mệnh.

Vương Duẫn thấy tạm thời giải trừ nguy cơ, liền đem chính mình chờ một chúng công khanh như thế nào bị Đổng Trác mạnh mẽ bức bách đuổi ra Lạc Dương, như thế nào bị Quách Tị suất quân lãnh tới rồi rời xa quan đạo một con đường khác thượng, như thế nào ở hỗn loạn chiến trường bị những cái đó Tây Lương quân binh bĩ bắt cóc tới rồi này hẻo lánh chỗ, dục cướp tiền cướp sắc sự đại khái cùng Đào Thương nói một lần.

Đào Thương một bên nghe, trong lòng một bên nổi lên nói thầm……

Này Vương Duẫn lão nhân ở dời đô trong quá trình cơ duyên xảo hợp hạ bị chính mình cứu, quay đầu lại không thiếu được muốn đem hắn đưa đi Viên Thiệu nơi đó hoặc là Viên Thuật nơi đó, dù sao khẳng định là không thể đưa về đến Đổng Trác nơi đó…… Nhưng một khi như thế, lịch sử bánh xe liền sẽ phát sinh trọng đại đi thiên…… Kia liên hoàn kế lại nên làm cái gì bây giờ? Đổng Trác có phải hay không liền chết không được đâu?

------oOo------

Chương 66: trung thừa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Vương Duẫn ngắn gọn tự thuật lúc sau, tuy là Đào Thương lạc quan rộng rãi, cũng không khỏi vì bọn họ cha con hai đổ mồ hôi, xem ra chính mình đuổi tới còn tràn đầy thời điểm, nói cách khác đừng nói là Điêu Thuyền, Vương Duẫn cuối cùng khẳng định cũng trốn bất quá bị diệt khẩu kết cục.

“Vương Tư Đồ cùng cô nương bị sợ hãi, vừa mới tuy rằng hung hiểm, nhưng trước mắt các ngươi có thể cứ việc yên tâm, ta chờ suất binh tiến đến chi viện chư hầu binh mã, tính thượng ta Từ Châu quân tổng cộng năm lộ, giờ phút này đã là vững vàng chiếm cứ thượng phong, Tây Lương quân tức khắc đem bại, hẳn là sẽ không lại có nguy hiểm.”

Nghe xong Đào Thương nói, Vương Duẫn thở phào nhẹ nhõm.

Điêu Thuyền còn lại là nhẹ điểm trán ve, thân thiện mà hướng về phía Đào Thương cười: “Đa tạ Đào công tử ân cứu mạng, ta cha con hai người ngày sau nhất định sẽ có điều báo đáp.”

“Cô nương thật là quá khách khí…… Bất quá ngài nếu quả thực muốn báo đáp ta, đại nhưng đem cái này khóc hoa giáp tính thượng, hiện tại đồng thiết giới đều rất cao……”

Nói giỡn, bản công tử tân mua làn da……

Điêu Thuyền nghe vậy, nhớ tới chính mình vừa mới 囧 dạng, sắc mặt tức khắc lại là trở nên ửng đỏ, kiều tiếu mà trắng Đào Thương liếc mắt một cái.

Này liếc mắt một cái, vũ mị kiều nhu, mê người đến tận xương tủy, Đào Thương bên cạnh Bùi gia huynh đệ không khỏi đều xem ngây người.

Chỉ có Hứa Chử vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn như không thấy.

Đào Thương âm thầm cảm khái, này Điêu Thuyền không nói tướng mạo cùng dáng người, chỉ là ánh mắt liền tự mang một loại mị hoặc khuynh hướng cảm xúc, cơ hồ có thể cho sở hữu nam nhân mê muội khó có thể tự kềm chế…… Khó trách nàng có thể châm ngòi Đổng Trác cùng Lữ Bố phản bội vì thù, thậm chí vì nàng đánh bạc tánh mạng tranh chấp…… Xác thật là có sinh ra đã có sẵn mê hoặc nam nhân bản chất.

Bất quá Đào Thương vẫn là rất có tự mình hiểu lấy, có chút hoa tươi, có thể xa xa thưởng thức chưa chắc nhất định phải duỗi tay ngắt lấy…… Cái gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ở như vậy nữ nhân trước mặt, nhất định gặp thời khắc bảo trì lý trí mới không đến nỗi luân hãm.

“Khụ ~” mắt thấy bên người trừ bỏ Hứa Chử ở ngoài, dư lại các hộ vệ đều có chút sững sờ, Đào Thương hơi ho khan một chút tỏ vẻ nhắc nhở.

Quá mất mặt, chính mình thu đây đều là cái gì binh? Đứng ở này tập thể phát hoa si hóa……

Bùi thị huynh đệ đám người bị Đào Thương đánh thức, một đám không khỏi đỏ bừng mặt, vội vàng đều từng người đem cúi đầu, hoặc là nhìn về phía nơi xa.

“Vương Tư Đồ, chiếc xe kia giá ngồi chính là vị nào?” Đào Thương quay đầu chỉ chỉ mặt khác một cổ xe ngựa.

Vương Duẫn giờ phút này cũng là nghỉ tạm đủ rồi, cường tự dùng tay căng đầu gối, đứng thẳng khởi thân thể nói: “Kia trong xe ngựa, ngồi chính là đương triều ngự sử trung thừa Hoàng Phủ Tung, hắn thân hoạn trọng tật nhiên nhưng cũng muốn đi theo đại đội nhân mã dời đô, này dọc theo đường đi tao xóc nảy lưu ly, thân thể sớm đã là bất kham gánh nặng……”

“Hoàng Phủ Tung?” Đào Thương nghe vậy sửng sốt lăng thần, nghi hoặc nói: “Theo ta được biết, Hoàng Phủ tướng quân…… Không phải lãnh binh đóng quân ở đỡ phong quận sao? Như thế nào sẽ ở Lạc Dương? Còn thành ngự sử trung thừa……”

Vương Duẫn thở dài khẩu khí, nói: “Trung bình 5 năm, Hoàng Phủ nghĩa thật cùng Đổng Trác cộng đồng chinh phạt Lương Châu phản tặc vương quốc, trong lúc sinh ra hiểu lầm, vì Đổng Trác kỵ hận, Đổng Trác nhập kinh lúc sau, phái người đem nghĩa thật triệu hồi Lạc Dương, theo sau thiết kế hạ ngục, may mắn này tử kiên thọ từ Trường An tới rồi, vì này phụ chờ lệnh, phương khiến cho Đổng Trác thả người, cũng nhậm vì nghị lang, sau thăng ngự sử trung thừa…… Đáng tiếc nghĩa thật từ khi bị hạ ngục lúc sau buồn bực không vui, thân thể suy yếu thành tật, ở lâu không dứt…… “

Đào Thương nghe vậy mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ, trong ấn tượng là có như vậy một đoạn.

Bước nhanh đi đến một khác chiếc xe ngựa trước, Đào Thương duỗi tay kéo ra màn xe.

Chỉ thấy xe đuổi đi bên trong, có mấy cái người hầu chính quay chung quanh một cái nằm ở xe đuổi đi trung lão nhân, kia lão nhân tuổi tác nhìn không nhỏ, chừng năm mươi tuổi hướng lên trên, trên đầu đắp một mạt màu trắng phương khăn, môi khô nứt, lẩm bẩm nói nói mớ, sắc mặt cực kỳ trắng bệch, chính lâm vào một loại hôn mê trạng thái.

Ở những cái đó người hầu nhóm kinh ngạc bực bội trong ánh mắt, Đào Thương chậm rãi buông xuống màn xe.

Cái này sắp sửa gỗ mục lão nhân, chính là Hoàng Phủ Tung sao? Vị này lập tức không thể hoài nghi đại hán đệ nhất quân thần?

Đúng vậy, ít nhất ở Tào Tháo, Chu Du, Quan Vũ, Lã Mông, Trương Liêu, Từ Hoảng, Trương Hợp, Lục Tốn này đó nghe nhiều nên thuộc tam quốc cái thế danh tướng nhóm bộc lộ tài năng phía trước……

Luận cập dụng binh, Hoàng Phủ Tung không hề nghi ngờ là đại hán người đứng đầu nhân vật.

Tống Huy Tông Tuyên Hoà 5 năm, đối miếu Quan Công hiến tế danh sách tiến hành rồi điều chỉnh, cùng sở hữu lịch đại danh tướng 72 người, trong đó Ngụy Thục Ngô Tam gia danh tướng mười hai người, Đông Hán danh tướng chín người.

Hoàng Phủ Tung, chính là này chín người trung, trước mắt cây còn lại quả to một cái.

Đào Thương tiếc hận mà lắc đầu, nhìn dáng vẻ, vị này lập tức Hán triều quân thần, chỉ sợ là sống không được mấy năm.

Xoay người rời đi Hoàng Phủ Tung xe đuổi đi, Đào Thương an bài nói: “Hứa Chử, lập tức phái người an bài Vương Tư Đồ, Điêu Thuyền cô nương, Hoàng Phủ trung thừa một đám người chờ đi trước phía sau, bảo đảm bọn họ an toàn.”

Không đợi Hứa Chử đáp ứng, liền thấy Vương Duẫn phản đối nói: “Không thành! Lão phu không đi phía sau!”

Đào Thương quay đầu đi, sá nhiên thượng hạ đánh giá Vương Duẫn vài lần, nghi hoặc nói: “Ngài đây là ý gì? Vương Tư Đồ chẳng lẽ là bảo đao chưa lão, còn muốn tay đề ba thước trường kiếm, tiến lên trận sát vài người cho ta chờ nhi mở rộng tầm mắt?…… Đại gia vỗ tay hoan nghênh.”

Vương Duẫn nghe vậy cứng lại, màu trắng chòm râu khí run lên run lên.

“Ngươi đứa nhỏ này, như thế nào nói chuyện đâu? Lão phu bao lớn tuổi, còn sát người nào……”

Đào Thương nghi hoặc nói: “Kia ngài đây là muốn……?”

“Trước trận những cái đó xe đuổi đi trung, đều là lão phu đồng liêu, là trong triều công khanh đại thần! Lão phu không yên lòng! Ta phải

tùy ngươi cùng đi xem, không nói được nếu muốn biện pháp đưa bọn họ giải cứu ra tới!” Vương Duẫn khăng khăng nói.

Thì ra là thế!

Đào Thương nghe vậy ở trong lòng âm thầm gật đầu, chỉ bằng này phân quan tâm đồng liêu thái độ, Vương Duẫn lão nhân này cũng rất để cho người khác kính nể.

“Cũng hảo! Ta đây chờ liền bảo hộ Vương Tư Đồ đi trước trận đi một chuyến!”

*

Đào Thương cùng Hứa Chử suất lĩnh hổ vệ quân binh mã bảo hộ Vương Duẫn đám người trở về chiến trường, còn chưa tới địa phương, liền thấy Mi Phương dẫn dắt Từ Châu quân chủ lực nhân mã vội vàng tới rồi tiếp ứng!

“Đại công tử!” Mi Phương vẻ mặt tắm máu, xem ra tới, tiểu tử này hôm nay cũng là hết tâm liều mạng!

Đào Thương trong lòng ấm áp, người là một loại cảm tình động vật, đại gia cảm tình đều là ở chậm rãi ở chung tích lũy, tuy rằng hắn ngay từ đầu đánh tâm nhãn rất coi thường Mi Phương, nhưng theo thời gian trôi qua, ở bất tri bất giác trung, Đào Thương đối Mi Phương cũng sinh ra một loại thâm hậu tình nghĩa.

Rốt cuộc, Mi Phương cũng là đánh chính mình xuyên qua sau khi trở về, số lượng không nhiều lắm mấy cái thổ lộ tình cảm bằng hữu.

“Đại công tử! Ngươi chạy đi nơi đâu? Làm ta hảo tìm!” Mi Phương thấy Đào Thương không có việc gì, trong lòng này một cục đá lớn mới vừa rồi rơi xuống đất.

Đào Thương cẩn thận mà nhìn nhìn Mi Phương phía sau binh mã, lược một quan sát liền cảm giác ra cũng không có thu được cái gì đặc biệt đại tổn thất…… Đội ngũ đại thế hãy còn ở.

“Tiểu tử ngươi, lúc này biểu hiện còn tính không tồi!” Đào Thương duỗi ra tay, ở Mi Phương trên vai nhẹ nhàng mà đấm một quyền, cười nói: “Thế nào? Chúng ta đánh thắng sao?”

Mi Phương hắc hắc cười gượng: “Đánh thắng, nhưng cũng tính không đánh thắng……”

Đào Thương nhíu mày, kỳ quái nói: “Lời này là như thế nào giảng?”

“Ta năm lộ binh mã đại hiện thần uy, liền bại Từ Vinh, Quách Tị, Phàn Trù chờ mấy lộ Tây Lương quân binh mã! Này xem như đánh thắng!”

Đào Thương gật gật đầu, kết quả này hắn vừa rồi còn ở chiến trường thời điểm không sai biệt lắm cũng đã đã nhìn ra.

“Kia không đánh thắng lại là sao lại thế này?” Đào Thương nhíu mày nói.

Mi Phương hít hít cái mũi: “Đổng Trác tự mình suất binh tiến đến tiếp ứng!”

Đào Thương nghe vậy, đầu không khỏi ‘ oanh ‘’ một tiếng vang lớn!

Đổng Trác tự mình suất binh tiếp ứng!

Vậy thuyết minh đối phương quân chủ lực tới rồi!? Tây Lương quân cùng Lạc Dương bắc quân chủ lực một khi đến chiến trường, bên ta này đó nhân mã là quyết định không có bất luận cái gì phần thắng!

Tựa hồ là nhìn ra Đào Thương ý tưởng, Mi Phương vội vàng giải thích nói: “Đổng Trác vội vàng mà đến, suất lĩnh chỉ là một bộ quân yểm trợ, chủ lực binh mã còn không có đến, đại công tử cứ việc yên tâm đó là!”

“Hô!” Đào Thương nghe vậy không khỏi nhẹ nhàng thở ra, trong lòng ám đạo may mắn.

“Kia hiện tại thế nào? Tào Tháo bọn họ cùng Đổng Trác đánh nhau rồi sao?” Đào Thương trong đầu một bên bay nhanh vận chuyển, một bên hỏi Mi Phương nói.

Mi Phương lắc lắc đầu, nói: “Còn không có, hai bên chỉ là triển khai trận thế, đang ở giằng co! Cho nên thuộc hạ mới có lỗ hổng suất quân tới tiếp ứng đại công tử!”

Đào Thương mày nhăn lại, ám đạo hiện tại không đánh nhưng không đại biểu một hồi không đánh, chặn lại nói: “Phía trước dẫn đường, chúng ta hoả tốc đi cùng Tào Tháo bọn họ hội hợp! Lại tùy thời mà động!”

“Nặc!!”

------oOo------

Chương 67: giằng co

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Đào Thương cứu Vương Duẫn đám người thời khắc, truy kích quân năm lộ binh mã đã đánh bại Đổng Trác dưới trướng vài tên Tây Lương tướng quân sở thống lĩnh bộ đội! Ngay cả trung lang tướng Từ Vinh bản thân đều bị Tôn Sách chọc mù một con mắt, huỷ hoại nửa bên gò má bị Đào Thương tạm thời khấu lưu.

Năm lộ liên quân binh mã lấy được đại thắng, Tào Tháo vốn định đi cứu viện những cái đó bị Tây Lương quân ném ở chiến trường trung triều thần công khanh xe đuổi đi, nhưng không có nghĩ đến, liền ở cái này đương khẩu, một con ước có bốn vạn hơn người Tây Lương quân lao tới tới rồi biện thủy, mà này binh mã chính giữa đại kỳ kỳ thượng, thình lình thêu chính là một cái “Đổng” tự.

Đổng Trác cư nhiên tự mình lãnh binh chạy đến!

Bất quá cũng may bởi vì di chuyển dân cư đội ngũ chiến tuyến quá dài, Đổng Trác cũng chỉ là lãnh tới một bộ phận nhân mã, mà Tây Lương quân cùng thành Lạc Dương bắc quân chủ lực lại không có trình diện.

Tuy là như thế, chỉ bằng Đổng Trác này bốn vạn tinh nhuệ chi sư, hiện tại cũng đủ rồi cùng Tào Tháo cùng Tôn Kiên đám người giao thủ so chiêu.

Mắt thấy Đổng Trác binh mã đuổi tới, Tào Tháo đám người không dám chậm trễ, bọn họ cũng bất chấp đi cứu viện chiến trường nội những cái đó công khanh triều thần xe đuổi! Chỉ có thể nhanh chóng binh tướng mã bài khai bố hảo trận thế, cùng Đổng Trác quân xa xa tương đối, hai bên trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tào Tháo, Tôn Kiên, Bào Tín đám người cho rằng Đổng Trác sẽ triển khai tiến công, bất quá không nghĩ tới chính là, Đổng Trác binh

mã cư nhiên cũng là không có động tác.

Đổng Trác giờ phút này trong lòng cũng là do dự, bởi vì hắn chủ lực chưa đến, hai bên cơ hồ là thế lực ngang nhau trạng thái, cho nên không dám sốt ruột làm khó dễ, hắn cũng chỉ có thể là binh tướng mã trưng bày dọn xong tư thế, hai bên lấy vừa mới chiến trường vì môi giới, đem mấy chục chiếc trong triều công khanh xe đuổi đi ném ở hai bên quân đội giằng co tràng gian, ai cũng không nóng nảy động thủ trước, chính là như vậy trận địa sẵn sàng đón quân địch xa xa tương vọng —— làm háo.

Đào Thương một chúng đến thời điểm, chính là trước mắt như vậy một bộ tình hình.

Mắt thấy Đổng Trác bốn vạn tinh nhuệ gối giáo chờ sáng, Hứa Chử cùng Mi Phương cũng không dám chậm trễ, vội vàng đem Từ Châu quân cùng mặt khác bốn gia liên quân xác nhập, trưng bày một chỗ.

Tây Lương quân đội mặt, Đổng Trác thấy đối phương lại tới nữa Từ Châu tiếp viện quân, trong lòng hơi hơi có chút nóng nảy, quay đầu hỏi theo sát tại bên người Lý Nho nói: “Ngươi không phải nói chư hầu liên quân các hoài tâm tư, sẽ không đuổi theo sao? Này lại là sao lại thế này!”

Lý Nho loát sợi râu, biểu tình cũng là cảm thấy khó xử.

“Tướng quốc thứ tội, là tại hạ coi thường này đó Quan Đông chư hầu…… Không thể tưởng được liên quân cư nhiên thật đúng là sẽ phái binh đuổi theo, ai, tính sai! Tính sai!”

Đổng Trác nặng nề mà hừ một tiếng: “Ngươi một cái tính sai không quan hệ, làm hại lão phu tại đây chiết gần tam thành trong triều công khanh! Quay đầu lại tới rồi Trường An, may này đó triều thần lão phu là phân ba đường vận hướng Trường An, bằng không nếu là tất cả đều làm liên quân cướp, này triều đình liền thừa một cái quang côn thiên tử, liền cái giống dạng triều thần đều chọn không ra, còn như thế nào hiệu lệnh thiên hạ?”

Lý Nho vội vàng an ủi nói: “Tướng quốc chớ ưu, ngài xem, những cái đó triều thần xe đuổi đi không phải còn ở đây gian sao? Một hồi tìm cơ hội, đoạt lại là được!”

Đổng Trác tàn nhẫn không thể nhảy lên cấp Lý Nho một cái tát.

“Ngươi nói nhưng thật ra dễ dàng! Chúng ta người tại đây nhìn chằm chằm, chư hầu binh mã cũng ở đối diện nhìn! Hai bên binh mã thực lực không sai biệt lắm, một hồi thật muốn động khởi tay tới, ai biết đoạt không đoạt tới? Lão phu đại bộ phận binh mã đều đang áp tải trăm vạn di chuyển dân chúng! Chủ lực nhất thời nửa khắc đuổi không đến tràng, vạn nhất mặt khác chư hầu binh mã tới, ngươi làm lão phu lấy cái gì theo chân bọn họ chém giết!…… Ngươi lãnh binh đi lên đoạt a?!”

Đối mặt nổi trận lôi đình Đổng Trác, Lý Nho cũng không phải không thể nề hà cười cười…… Việc này, còn thật sự vô giải.

Đổng Trác cùng Lý Nho so đo đồng thời, bố trí hảo tự mình quân trận Đào Thương, cũng lãnh Vương Duẫn xe đuổi đi đi tới Tào Tháo trước mặt.

Tào Tháo năm đó ở Lạc Dương cùng Vương Duẫn giao tình sâu đậm, thả âm thầm đều từng tư mưu quá Đổng Trác, vừa thấy mặt không khỏi vui mừng quá đỗi.

“Vương Tư Đồ, là ngài, ngài…… Ngài mạnh khỏe không có việc gì?” Tào Tháo nhất thời kích động, nói chuyện đều có chút nói lắp.

Vương Duẫn miễn cưỡng chống đỡ xuống xe, cũng không có thời gian cùng Tào Tháo ôn chuyện, há mồm liền nói: “Mạnh Đức, tràng gian tình thế như thế nào? Ngươi nhưng có biện pháp cứu trận này gian hơn mười vị thần công?”

Tào Tháo bất đắc dĩ cười khổ, nói: “Vương Tư Đồ, vừa mới vốn dĩ có cơ hội…… Nhưng, nhưng Đổng Trác hiện giờ đã tự mình lãnh binh tiến đến, lúc này đừng nói là cứu chư vị công khanh, nếu là lão tặc tiếp ứng binh mã đuổi tới, ta chờ này năm lộ chư hầu quân có

thể hay không bảo toàn còn ở hai nói chi gian…… Hôm nay, này đó thần công, chỉ sợ là khó cứu.”

Vương Duẫn nghe vậy, cả người run nhè nhẹ, nói chuyện ngữ khí ẩn ẩn đều có cầu xin âm điệu: “Mạnh Đức! Không thể a! Này đó đều là ta đại hán cánh tay đắc lực lương đống, hiện giờ thật vất vả có thể còn sống có hi vọng, há có thể làm cho bọn họ lại lần nữa lâm vào tặc thủ, nếu là bị Tây Lương mọi rợ mang nhập Trường An độc hại, còn không bằng đã chết hảo quá…… Kia đổng tặc có tiếp ứng binh mã, các ngươi chẳng lẽ không có sao? Bổn Sơ đâu? Công Lộ đâu? Viên Bổn Sơ ở đâu a!?”

Tào Tháo nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia cô đơn biểu tình, lắc đầu nói: “Viên Bổn Sơ, còn có Viên Công Lộ…… Đều sẽ không tới! Vương Tư Đồ, lúc này đây truy kích Đổng Trác, có thể tới người…… Đã đều ở ngươi trước mắt!”

Vương Duẫn nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, nhưng thực mau liền phẩm ra Tào Tháo nói trung chi ý, nhưng thấy lão nhân khí hung hăng mà dùng tả quyền đấm đánh hữu chưởng, trong mắt hình như có nước mắt chảy ra, có vẻ càng thêm già nua, giận dữ nói: “Viên Bổn Sơ a Viên Bổn Sơ…… Quả nhiên là không vì người tử!”

Tào Tháo thấy lão nhân rơi lệ, trong lòng cũng không khỏi có chút thương cảm, nghĩ ra ngôn an ủi một chút Vương Duẫn, nhưng lời nói tới rồi bên miệng, lại không biết nói cái gì từ an ủi hắn, cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ cũng bất quá là hóa thành một tiếng thở dài, lắc đầu chua xót không nói.

Đào Thương ở một bên, nhìn khóc lão lệ tung hoành Vương Duẫn, trong lòng cũng rất là đồng tình, nhìn ngày xưa bằng hữu cùng đồng liêu nhóm, bị như lang tựa hổ binh lính nhóm kẹp ở bên trong, Vương Duẫn trong lòng thống khổ có thể nghĩ.

“Đào công tử……”

Một trận mềm nhẹ thanh âm đột nhiên vang lên, Đào Thương quay đầu nhìn lại, lại là Điêu Thuyền từ xe đuổi đi trung dò ra thân tới,

hướng về phía Đào Thương gật đầu ý bảo.

Đào Thương mọi nơi lặng lẽ, sau đó duỗi tay chỉ chỉ chính mình, giương lên mi tỏ vẻ dò hỏi.

Điêu Thuyền gò má ửng đỏ, nhẹ nhàng ngạch ngạch đầu.

Đào Thương đánh mã đến gần xe đuổi đi, nghi hoặc nói: “Cô nương kêu ta, có chuyện gì?”

Điêu Thuyền làm như do dự một chút, nhưng ngay sau đó vẫn là lưu chuyển thu ba, ôn nhu dò hỏi Đào Thương nói: “Đào công tử…… Ngươi…… Ngươi có biện pháp gì không, có thể cứu cứu những cái đó triều thần?”

Đào Thương: “……”

Thật là không rõ Điêu Thuyền vì cái gì sẽ hỏi chính mình.

Ở chỗ này người giống như mỗi người so với hắn số tuổi đại, chính mình bất quá một nhược quán thiếu niên, Tào Tháo bọn người làm không được, hắn làm sao tới bản lĩnh đi Đổng Trác trong miệng đi cứu những cái đó triều thần?

Mỹ nữ muốn nhờ đối với người bình thường có lẽ rất hữu dụng, nhưng Đào Thương tự nhận là là cái có nguyên tắc người, mỹ nữ cầu chuyện của hắn, hắn có thể làm, nhưng đạt được là chuyện gì.

Phùng má giả làm người mập, không phải Đào Thương phong cách.

“Điêu Thuyền cô nương, chuyện này, ta cảm thấy ngươi hình như là hỏi sai người.” Đào Thương hữu hảo mà cười một ngụm từ chối.

------oOo------

Chương 68: chỉ cứu 1 nửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giống đực động vật ở giống cái động vật trước mặt bày ra thực lực của chính mình, dùng để làm hấp dẫn giống cái thủ đoạn, đây là sinh vật giới thực phổ biến một loại quy luật, thuộc về thiên tính.

Mà ở cao chỉ số thông minh nhân loại xã hội, loại này sinh vật hành vi phổ biến bị dân chúng xưng là “Trang con bê” cũng hoặc là “Trang trứng”.

Đào Thương là một cái thoát ly cấp thấp thú vị người, cho dù đối phương là một vị mỹ nữ, hắn cũng không muốn trang trứng.

Ở đời sau xã hội, nam nhân ở nữ nhân trước mặt trang trứng thực thương, trang không thành thương tôn nghiêm, giả dạng làm thương thân thể, hơn nữa trong quá trình còn thực dễ dàng thương tiền.

Đại gia lần đầu tiên gặp mặt, không phải rất quen thuộc hảo không?

“Cô nương thật sự xem trọng tại hạ, đào mỗ lục nghệ không tinh, hiện tại nếu là vọt tới tràng gian đoạt người nói, chỉ sợ chẳng những cứu không ra công khanh, còn sẽ bị Tây Lương quân lấy loạn mũi tên ‘ lộc cộc ’ thành thịt nát……” Đào Thương nói nói phi thường thành khẩn, không chút nào che dấu.

Điêu Thuyền khóe môi lộ ra một mạt nhàn nhạt ý cười, ở trong ấn tượng, nàng giống như lần đầu tiên nhìn thấy dùng phương thức này khiêm tốn người.

“Công tử hiểu lầm, tại hạ chưa nói làm công tử sát nhập trong trận đi cứu người, mà là tưởng thỉnh công tử ngẫm lại biện pháp, tốt nhất là dùng kế……”

Đào Thương mày kiếm hơi chọn: “Cô nương lời này thật là chiết sát tại hạ…… Kỳ thật còn không phải giống nhau, Đổng Trác lão tặc tuy rằng tàn bạo, lại cũng là tâm tư giảo quyệt, nhiều có mưu lược người, ở đây chư công đều làm không được nói, ta lại có cái gì kế sách có thể lừa gạt hắn.”

Điêu Thuyền nghe vậy, bên môi mỉm cười chậm rãi biến mất, nàng nâng lên tố đầu, hạnh mục như lưu sóng ở đây gian lưu chuyển, mặt lộ vẻ ưu sầu chi sắc.

“Đào công tử, ngươi không biết, này triều đình trung công khanh, có rất nhiều người là một lòng đỡ hán, dục cứu lại giang sơn với sụp đổ trung trinh nghĩa sĩ, nếu là chiết ở nơi này, không khỏi quá mức đáng tiếc…… Hiện giờ đại hán triều đình phong vũ phiêu diêu, trong triều cánh tay đắc lực, có lẽ chính là này nhà Hán cuối cùng một tia hy vọng……”

Đào Thương nhìn mặt lộ vẻ ưu sầu chi sắc Điêu Thuyền, mở miệng an ủi nàng nói: “Trung trinh nghĩa sĩ, có đôi khi nên chiết cũng đến chiết…… Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ một đi không trở lại, cô nương, không biết có hay không người đã dạy ngươi tráng sĩ đoạn cổ tay đạo lý?”

Lần đầu tiên nhìn thấy như vậy nam nhân, ở chính mình khẩn cầu hạ như cũ thờ ơ…… Điêu Thuyền đột nhiên cảm giác chính mình thực thất bại.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại nghe Điêu Thuyền lại lại lần nữa ôn nhu nói: “Đào công tử, lệnh tôn cùng những người đó cũng coi như là đồng liêu, hắn lão nhân gia nếu là tại đây, sẽ như thế nào làm đâu? “

Đào Thương nhíu mày cẩn thận mà suy tư một hồi, nói: “Không biết, có lẽ…… Y cha ta tính cách, hẳn là thế bọn họ thiêu một trụ cao hương đi……”

Điêu Thuyền khí muốn đánh hắn.

“Công tử, bọn họ nếu là bị Đổng Trác hiếp bức đến Trường An, ngày sau ắt gặp độc hại, chỉ sợ ta nghĩa phụ cũng sẽ cuộc sống hàng ngày khó an……”

Đào Thương bất đắc dĩ mà thở dài khẩu khí, cười khổ nói: “Điêu Thuyền cô nương, ta không rõ, nhiều như vậy nhân vật lợi hại tại đây, ngươi vì cái gì một hai phải túm thượng ta tới giải quyết vấn đề này…… Đổng Trác có mấy vạn người, hắn nếu thật muốn đoạt người, ngươi xem ta tế cánh tay tế chân nơi nào ngăn được?”

Điêu Thuyền con mắt sáng bình tĩnh nhìn chăm chú Đào Thương khuôn mặt, nói: “Bởi vì ngươi vừa mới ở nghìn cân treo sợi tóc hết sức cứu thiếu chút nữa bỏ mạng ta, tiểu nữ tử tuy cũng không tin mệnh, nhưng vừa mới kia một khắc, tiểu nữ tử lại cảm thấy đây là ý trời.”

Đào Thương: “……”

Đây là nữ nhân, không thể nói lý nữ nhân, đương có khoa học lý luận giải thích không rõ đồ vật ở nàng trước mắt phát sinh sau, các nàng giống nhau liền thích đem loại này sự kiện phân loại vì duyên phận hoặc là ý trời.

Sau một lúc lâu lúc sau.

“Điêu Thuyền cô nương, ngươi có biết hay không, trên thế giới này cầu người là muốn xuất sắc đầu?” Đào Thương mở miệng thử nói.

Điêu Thuyền nghe vậy ngạc nhiên nói: “Cái gì điềm có tiền?”

Đào Thương hướng Điêu Thuyền nêu ví dụ tử nói: “Tỷ như nói, năm thù tiền a, lân ngón chân kim a, vó ngựa kim a, ngọc khí a, tơ lụa a, gấm Tứ Xuyên a…… Mọi việc như thế.”

Điêu Thuyền nghe vậy bừng tỉnh mà ngộ, tiếp theo dùng tay nhẹ nhàng mà che khóe miệng, cười nói: “Công tử nói này đó, tiểu nữ tử đều có.”

Đào Thương hai chỉ con ngươi tức khắc sáng!

Không hổ là Vương Duẫn nghĩa nữ, thật sự là chân nhân bất lộ tướng a, còn tưởng rằng nàng liền sẽ khóc đâu!

“Cô nương lời này thật sự?”

Điêu Thuyền lại khôi phục vừa mới vũ mị miệng cười, ngạch đầu nói: “Tất nhiên là không dám lừa gạt công tử.”

“Nếu là cái dạng này lời nói, ta đây nhưng thật ra có thể thử xem……”

“Thật sự?” Vừa nghe Đào Thương mở miệng đáp ứng, Điêu Thuyền thoáng như như hoa nhi nở rộ giống nhau: “Tiểu nữ tử liền biết Đào công tử ngươi có biện pháp……”

“Nhưng là……!” Đào Thương vươn một bàn tay, bãi bãi nói: “Trước nói hảo, ta chỉ là nói thử một lần, cũng không có nói nhất định sẽ thành công…… Liền tính là thành công, ta cũng chỉ có thể là cứu một nửa.”

Điêu Thuyền sửng sốt một lát, lông mi nhấp nháy nhấp nháy vài cái, nghi hoặc nói: “Cứu một nửa?”

Đào Thương gật đầu nói: “Không tồi, cứu một nửa,”

Dứt lời, lại thấy Đào Thương đã chuyển mã, đi tới mặt khác một đầu Tào Tháo cùng Vương Duẫn bên người.

“Vương Tư Đồ, Mạnh Đức huynh, ta có một pháp, hoặc nhưng cứu giữa sân triều thần công khanh.”

Tào Tháo nghe vậy ngẩn ngơ, Vương Duẫn còn lại là tức khắc tinh thần rung lên.

“Oa oa, ngươi có biện pháp?”

Đào Thương gật gật đầu, khiêm cung nói: “Vãn bối biện pháp, không nhất định sẽ dùng được…… Hơn nữa liền tính là thành công, cũng chỉ có thể cứu một nửa triều thần ra tới. Nhưng nếu là chư vị tạm thời không thể tưởng được mặt khác biện pháp, có lẽ có thể cho ta thử xem.”

“Cứu một nửa?” Vương Duẫn cùng Điêu Thuyền biểu tình giống nhau, cũng dại ra.

Muốn cứu liền toàn cứu, cứu một nửa tính sao lại thế này?

Tào Tháo lại là không quản kia một bộ, vội nói: “Mặc kệ là cái gì phương pháp, có thể cứu một nửa là một nửa! Hiền đệ có gì diệu tưởng, cứ việc đi thử thử!”

Được đến Tào Tháo cho phép, Đào Thương lại quay đầu đối Vương Duẫn nói: “Vương Tư Đồ, từ tục tĩu nhưng nói ở phía trước, vãn bối này phương pháp nếu là thành công, đợi lát nữa ngươi nhưng không cho trừu ta…… Cũng không cho mắng chửi người!”

Vương Duẫn nghe vậy càng là khó hiểu: “Ngươi có thể cứu người ra tới, lão phu cảm tạ ngươi còn không kịp đâu, mắng ngươi làm chi?”

Đào Thương lộ ra một tia tự giễu tươi cười.

“Lời nói hiện tại là nói như vậy, nhưng một hồi Tư Đồ ngài chưa chắc chính là thái độ này…… Tóm lại ngươi cần trước đáp ứng mới được.”

Vương Duẫn tuy rằng khó hiểu, nhưng giờ phút này cũng bất chấp mặt khác: “Lão phu đáp ứng ngươi, tất cả đều đáp ứng ngươi, ngươi mau mau đi cứu người đó là!”

Đào Thương lúc này mới yên tâm, ngay sau đó quay đầu đối Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh, làm phiền ngươi mở ra quân trận, đệ cần đến cùng Đổng Trác lão tặc nói chuyện.”

Tào Tháo tuy rằng không rõ Đào Thương làm cái gì tên tuổi, nhưng đối với tiểu tử này nhanh trí, Tào Tháo cho tới nay vẫn là rất là thưởng thức.

“Hảo! Hiền đệ muốn làm cái gì, buông tay đi làm đó là, ta làm Nguyên Nhượng, Diệu Tài bên người bảo hộ với ngươi!…… Người tới, truyền quân lệnh, mở ra quân trận, làm Đào công tử cùng Đổng Trác nói chuyện! “

“Thịch thịch thịch thịch thịch ~~!”

Liên minh quân trong trận, vang lên một trận dày đặc tiếng trống, khiến cho Đổng Trác một phương lực chú ý.

Đổng Trác hoạt động cực đại thân hình, từ chiến xa thượng chậm rãi đứng lên, nheo lại đôi mắt nhìn đối diện quân trận.

Chỉ thấy liên quân chính quân ở giữa thuẫn binh phương trận, đám người bỗng nhiên hướng hai bên nặc bước di động, không bao lâu liền mở ra một cái không lớn chỗ hổng, mà một người mặc nhẹ giáp, diện mạo tuấn tú nho nhã tuổi trẻ công tử còn lại là chậm rãi đánh mã mà ra, hắn bên người một tả một hữu đi theo hai gã cầm súng tướng lãnh bảo vệ, thủ vệ pha là nghiêm ngặt.

Ra tới tuổi trẻ công tử đúng là Đào Thương, hắn bên người, một tả một hữu đi theo chính là tào quân quân Tư Mã, Hạ Hầu Đôn cùng Hạ Hầu Uyên hai vị này vũ dũng chi sĩ.

“Từ Châu thứ sử trị hạ, tây chinh quân giám quân Đào Thương, thỉnh đổng tướng quốc xuất trận trả lời.”

Đào Thương tiếng la cũng không có bởi vì khoảng cách xa mà nghe không rõ, chỉ vì hai bên tướng sĩ ở liệt trận lúc sau, vẫn luôn là lặng ngắt như tờ, cẩn thận mà nhìn chằm chằm đối diện bỉ phương, càng kiêm nơi đây hai bên có trọng vùng núi hẻo lánh cốc, tiếng vang nồng hậu từng trận, nhưng thật ra một cái hai quân chiến tướng cách tràng kêu gọi tuyệt hảo nơi.

Đổng Trác nghe vậy làm như tới hứng thú.

“Nga ~~?! Ha ha ha, Quan Đông chư hầu trong trận, cư nhiên có người muốn cùng lão phu nói chuyện? Như thế có điểm ý tứ, tiểu tử này là ai a?”

Lý Nho đối Quan Đông quân quân tình quân thế rõ như lòng bàn tay, nghe vậy trả lời: “Từ Châu thứ sử Đào Khiêm chi tử, Đào Thương, lần này chính là đại biểu này phụ, tiến đến tham gia hội minh.”

Đổng Trác bừng tỉnh mà ‘ nga ’ một tiếng, gật đầu nói: “Đào Khiêm lão thất phu không gì năng lực, trượng đánh giống nhau, người cũng không quá sẽ quản, từng ngày còn lão cân nhắc chút quỷ kế tà đạo âm thầm cùng lão phu đối nghịch, không thành khí hậu…… Bất quá kia lão thất phu sinh ra tới nhi tử nhưng thật ra lá gan rất phì, dám đến cùng lão phu ở trước trận nói chuyện? Tuổi trẻ hậu bối, có phải hay không không hiểu được lão phu là cái gì tính tình? “

Lý Nho không giống Đổng Trác như vậy hảo tâm tình, nói: “Tướng quốc, đề phòng có trá.”

“Hải!” Đổng Trác khoát tay, nói: “Có trá liền có trá! Lão phu còn sợ hắn làm sao? Tiểu tử này hôm nay xuất trận hẳn là có điều so đo…… Cũng thế, giờ phút này cục diện bế tắc chưa khai, lão phu rảnh rỗi không có việc gì, liền sẽ hắn một hồi lại có thể như thế nào? Khai trận!”

------oOo------

Chương 69: quân tử cùng tướng quốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đổng Trác nói âm lạc khi, liền thấy Tây Lương quân trận doanh ở các tướng lĩnh chỉ huy hạ, cũng là chậm rãi mở ra, lộ ra một cái không lớn thông lộ.

Không bao lâu, liền thấy Đổng Trác ở Trương Tế, Phàn Trù chờ Tây Lương trọng đem dưới sự bảo vệ, ngồi to rộng chiến xa, xử một thanh bảo kiếm, khí thế uy vũ đi tới hai quân trước trận, còn có một con giơ này thêu có chữ vàng "Đổng" đại kỳ kỳ, theo sát sau đó.

So với Đào Thương, Đổng Trác thằng nhãi này phô trương cũng không phải là cường một chút, xem liên minh quân bên kia, Đào Thương cùng hắn tương so rõ ràng liền keo kiệt rất nhiều.

Đào Thương nheo lại đôi mắt, mơ hồ đem ngồi ở chiến xa phía trên Đổng Trác nhìn cái đại khái rõ ràng.

Chỉ thấy này lão tặc dáng người khổng lồ to lớn, khí thế hồn hậu, ngẩng cổ híp mắt, một bộ không đem bất luận kẻ nào để vào mắt kiêu ngạo hùng tráng khoẻ khoắn, này đầy mặt hắc bạch đan xen râu quai nón, đều rậm rạp bố ở ngực, mặt trên còn đánh một cái tế biện, đơn lấy hình thể tới xem, Đổng Trác hình dáng chi khôi vĩ có thể nói chi đương thời có một không hai.

"Đổng tướng quốc! Cửu ngưỡng đại danh!" Đào Thương ở trên ngựa ôm quyền, cao giọng kêu gọi nói.

Đổng Trác nghe vậy, cười ha ha, cũng không thấy này lão tặc như thế nào dùng sức, nói ra nói thanh âm liền so Đào Thương muốn lớn rất nhiều…… Xem ra mỗi ngày thức ăn không kém, ăn tự tin cực đủ.

“Ha ha ha ha ~, ngươi đứa bé này nói chuyện đảo còn rất khách khí, dựa theo các ngươi Quan Đông chư hầu cách gọi, không phải hẳn là kêu lão phu vì ‘ đổng tặc ’ hoặc là ’ lão thất phu '‘ lão súc sinh ’ linh tinh sao? Tiểu tử ngươi há mồm liền xưng hô lão phu vì ‘ tướng quốc ’, không sợ quay đầu lại Viên Thiệu đã biết dọn dẹp ngươi?…… Oa oa, ngươi này xưng hô lão phu là nên tiếp theo vẫn là không nên tiếp theo a? Ha ha ha ha!”

Đào Thương nghe vậy, không dấu vết mà vui vẻ một chút.

Đổng Trác người này đảo còn rất có ý tứ, chỉ bằng vừa rồi kia nói mấy câu, cho người ta cảm giác liền hoàn toàn không giống như là một cái đương triều quyền tướng, đảo như là một cái rất là hài hước bưu hãn trưởng giả, tướng quốc này chức nghiệp kỳ thật không rất thích hợp hắn, lão gia hỏa chọn sai được rồi.

Bất quá Đào Thương minh bạch mọi việc toàn không thể quang xem mặt ngoài, Đổng Trác mặt hiền tâm tàn nhẫn thế sở toàn nghe, là một cái trần trụi sát nhân ma vương, giờ phút này nếu là bởi vì hắn mặt ngoài hiện tượng mà coi khinh hắn, quay đầu lại bị hắn gặm khả năng liền xương cốt bột phấn đều sẽ không thừa.

Đào Thương tiếp tục kêu gọi nói: “Tại hạ từ nhỏ vâng chịu gia tộc huấn đạo, ngôn hành cử chỉ toàn không thể du chế, liền tính tại hạ giờ phút này cùng tướng quốc đối lập, nhiên ngôn ngữ gian tuyệt không sẽ khinh mạn mảy may…… Thật sự là không có phương tiện kêu ngài ‘ súc sinh ’, quá không văn minh, nhiều nhất cũng chính là kêu một câu ‘ gia súc ’.”

Đổng Trác ‘ hắc ’ một tiếng, cảm khái nói: “Hành, khác không nói, đơn hướng này mồm mép, liền so Đào Khiêm kia lão nhân cường trăm bộ!…… Kỳ thật cùng ta ngươi thật cũng không cần chơi này một bộ, các ngươi Trung Châu người nghèo chú ý, không giống ngô chờ Tây Bắc người, nói chuyện làm việc toàn lấy hài lòng là chủ, muốn đánh liền đánh, muốn giết liền sát, muốn mắng liền mắng! Tiểu tử ngươi quải cong bẩn thỉu lão phu vài câu, cố tình mặt ngoài còn phải cùng ta trang cung cung kính kính, oa oa, ngươi không mệt hoảng sao?”

Đào Thương cong môi cười: “Tướng quốc lời này không dễ nghe, ta này không phải cấp tướng quốc chừa chút mặt mũi sao?”

“Hắc hắc!” Đổng Trác khinh thường nói: “Lão phu muốn ngươi cấp mặt sao? Oa oa, có việc cứ việc nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng trang khách sáo! Lão phu cùng ngươi chờ thế thành nước lửa, khách sáo không đứng dậy!”

Đào Thương gật gật đầu, ám đạo lão tặc đảo cũng là sảng khoái người.

“Tướng quốc, hôm nay chi thế, ngươi ta hai bên đã từng người chém giết một hồi, nếu là tiếp tục đấu đi xuống, ai thắng ai bại hãy còn cũng chưa biết, y tiểu tử thấy…… Chúng ta không ngại giải hòa đi, việc lớn biến nhỏ, việc nhỏ biến không, tướng quốc ngươi xem coi thế nào?”

Này ‘ giải hòa ’ hai tự vừa nói ra tới, liên minh trong quân Vương Duẫn tức khắc sắc mặt biến âm trầm, Tào Tháo vội vàng khuyên bảo nói: “Vương Tư Đồ bình tĩnh…… Mạc khí, thả xem Đào huynh đệ có gì lý do thoái thác.”

Lưu Bị quân trong trận Trương Phi cũng là sá nhiên: “Tiểu tử này, lại làm cái gì tên tuổi?”

Lưu Bị cười lắc đầu: “Ai biết hắn, thả xem thả đi thôi.”

Đừng nói là liên minh trong quân người, chính là Đổng Trác cũng không khỏi nghe có chút phát ngốc, nhất thời nửa khắc còn không có phản ứng quá mức tới.

“Giải hòa?” Đổng Trác không xác định nói: “Ngươi nói, các ngươi chư hầu muốn cùng lão phu giải hòa?”

Đào Thương khẳng định mà nói: “Đúng vậy, mặt giãn ra tiêu mối hận cũ, nhất tiếu mẫn ân cừu!”

Đổng Trác mọi nơi nhìn quanh, ánh mắt càn quét giả chiến trường…… Giờ phút này giữa sân còn trải rộng vừa mới hai bên giao thủ hy sinh binh lính thi thể, tứ tung ngang dọc đều ngã vào vũng máu bên trong, như vậy thảm thiết thế cục, đến nay liền một canh giờ đều còn không có qua đi……

Đổng Trác thật sự tưởng không rõ, như vậy tình hình hạ, này ân thù đến tột cùng đến như thế nào mẫn?

“Nhữ nói nói xem! Tưởng làm sao bây giờ! Ta như thế nào cái giải hòa pháp?” Đổng Trác hỏi lại Đào Thương.

Đào Thương châm chước một chút ngôn ngữ, nói: “Tướng quốc ngày mai, sai người đem thiên tử đưa đến Lạc Dương lấy tây Viên minh chủ soái trướng trong vòng, ta chờ chư hầu liền như vậy bỏ qua, mặc cho tướng quốc bình yên rời đi, đi hướng Trường An……”

Thuần túy là thí lời nói, Đổng Trác nếu là đáp ứng, đó chính là đầu tiến phân.

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Đổng Trác cười ha ha, tiếng cười thật là thê lương, thả rõ ràng còn có chứa sát khí.

“Oa oa, ngươi đương lão phu nhàn không có việc gì, tại đây cùng ngươi đùa giỡn sao? Đem thiên tử cho các ngươi? Hắc hắc, ngươi như thế nào không trực tiếp hỏi lão phu muốn hạng người trên đầu? Còn tương đối dứt khoát một chút!”

Đào Thương như cũ vẫn duy trì đầy mặt tươi cười, không nhanh không chậm mà tiếp tục cùng Đổng Trác cò kè mặc cả.

“Đổng tướng quốc, ta chờ cùng ngươi giải hòa, ngươi không đáng ta thiên tử, ta như vậy không tay trở về, chẳng phải là sẽ tao minh chủ trách tội? Như thế thật là khó lộng…… Tướng quốc, ta cùng ngươi giải hòa, dù sao cũng phải có điểm mánh lới cùng minh chủ giao đãi đi?”

Đổng Trác ‘’ hừ ‘’ một tiếng: “Mánh lới? Không phải là không thể có, chỉ là không cần quá mức!”

Đào Thương đem tay một lóng tay giữa sân, phủi đi một vòng, nói: “Kia này đó công khanh, tiểu tử toàn mang đi, tướng quốc nghĩ như thế nào?”

Đào Thương thốt ra lời này ra tới, Đổng Trác liền biết hắn đánh chính là cái gì tính trù!

Chỉ nghe lão tặc ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, nói: “Oa oa, ngươi chủ ý này không khỏi cũng đánh quá tinh chút! Lão phu hoả lực tập trung tại đây, vì chính là không cho này đó công khanh quan viên bị ngươi chờ nghịch tặc bắt cóc đi!! Trước mắt đừng nhìn là chúng ta hai bên là hoả lực tập trung quan vọng, thế lực ngang nhau, nhưng nếu đãi một hồi ngô nhi Phụng Tiên lãnh bắc quân chủ lực binh mã đến lúc đó, đem ngươi này mấy vạn binh mã toàn hóa thành bột mịn rồi!!”

Đổng Trác nói lời này thời điểm, tuy rằng là vẻ mặt tự tin, nhưng trong lòng cũng là không đế.

Quân chủ lực muốn thật là nhanh như vậy là có thể đến nơi này, Đổng Trác còn dùng tại đây cùng đối phương giằng co? Càng không cần xuất trận cùng Đào Thương vô nghĩa khua môi múa mép!

Y theo đổng lão tặc tính cách, viện quân nếu là dựa vào phổ nói, hắn đã sớm chỉ huy binh mã nghiền giết qua đi. com

Đào Thương không sợ chút nào, tự tin nói: “Ngươi có bắc quân chủ lực, ta chờ lại làm sao không có? Đãi Viên minh chủ suất lĩnh chúng chư hầu đại quân đến là lúc, tướng quốc trong tay dù cho có Tây Lương thiết kỵ cùng Tịnh Châu lang kỵ, cũng chưa chắc có thể thảo đến hảo đi!”

Đào Thương lời này cùng Đổng Trác so sánh với, càng thuộc về vô căn cứ!

Đổng Trác trong miệng viện quân tốt xấu còn có cái phổ, Đào Thương lời này thuần túy là khoác lác, liền điều đều tìm không thấy một cái……

Hai người giờ này khắc này đều là đánh sưng lên mặt sung mập mạp, cho nhau thử thổi phồng, ý đồ thăm đối phương chi tiết……

Giữa sân trong lúc nhất thời lâm vào một trận xấu hổ trầm mặc.

Thật lâu sau lúc sau, thình lình nghe Đào Thương lại một lần cao giọng hô: “Đổng tướng quốc, nếu không như vậy đi, ngươi ta lại từng người thoái nhượng một bước như thế nào?”

Đổng Trác vừa mới không lên tiếng, trong lòng cũng là khổ tư thượng sách mà không được, nghe xong Đào Thương chi ngôn, càng là có chút tâm phù khí táo, nói: “Tiểu tử ngươi còn có gì lời nói muốn giảng?”

Đào Thương sắc mặt ở ngay lập tức chi gian đỏ đỏ lên, làm như có chút do dự giãy giụa.

Nhưng một chút lúc sau, Đào Thương chung quy vẫn là chậm rãi đã mở miệng.

“Đổng tướng quốc, các ngươi bên kia, có các ngươi phải làm sự, chúng ta bên này có chúng ta phải làm sự, ngươi ở chỗ này nhưng chờ Lữ Bố viện quân, ta chờ ở này nhưng chờ Viên Thiệu viện quân, ngươi ta hai bên hiện nay như cũ là thế lực ngang nhau, giằng co không dưới, như thế giằng co đối hai bên ai đều không có chỗ tốt, đồ tăng thiên hạ trò cười mà thôi.”

Đổng Trác buông tay, lặng lẽ nói: “Kia lại có thể làm sao bây giờ? Hơn mười vị triều thần công khanh liền ở đây trung, lão phu làm sao có thể bỏ chi? Nói vậy Đào công tử cũng là giống nhau!”

Đào Thương tán đồng gật gật đầu, kêu gọi đến: “Lời nói là như thế, công khanh chính là triều quốc gia khí, ngươi ta hai bên toàn không thể vứt bỏ không thèm nhìn lại! Như vậy đi, đổng tướng quốc, ngươi

ta hai bên một người một nửa điểm trung bình, như thế nào?…… Ai cũng không chiếm ai tiện nghi.”

------oOo------

Chương 70: chia của triều thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương thốt ra lời này ra tới, chiến trường nội xe đuổi đi trung hơn mười vị run run rẩy rẩy triều thần cùng với năm lộ liên minh quân ở đây mọi người, đều không khỏi giật mình mở to hai mắt nhìn.

Bao gồm Đổng Trác lão tặc nghe xong lời này, trong lòng cũng là kinh ngạc phi thường…… Một người một nửa điểm trung bình?…… Còn có thể như vậy cái lộng pháp đâu?

Thẳng đến lúc này, Đổng Trác mới vừa rồi bắt đầu cẩn thận mà xem kỹ khởi đối diện Đào Thương tới.

Sau một lúc lâu lúc sau, liền thấy lão tặc chậm rãi từ chiến xa thượng đứng dậy, nhìn xa đối diện cái kia nhìn như một bộ văn nhược thư sinh dạng oa oa, lộ ra một cái thoải mái tươi cười.

Thực hiển nhiên, đổng tướng quốc hiện tại đối đứa nhỏ này có nồng hậu hứng thú…… Thậm chí so đối trong sân các triều thần hứng thú còn muốn đại.

“Oa oa, như thế nào cái điểm trung bình pháp? Ngươi lại nói nói!”

Đào Thương thấy Đổng Trác nhả ra, trong lòng treo cục đá rốt cuộc thả xuống dưới, hắn hơi hơi mỉm cười, giương giọng nói: “Đơn giản, ngươi ta hai bên thay phiên kêu gọi, ngươi muốn một cái, ta lại muốn một cái, sau đó ngươi lại tuyển, ngươi tuyển xong ta lại tuyển…… Lẫn nhau nộp lẫn nhau trạng, thẳng đến phân xong cuối cùng một cái mới thôi, ai cũng không nhiều chiếm ai tiện nghi, như thế nào?”

Chư hầu liên quân trung, Vương Duẫn khí cả người phát run, bạch chòm râu theo run rẩy thân thể tả hữu lắc lư, hiển nhiên là phẫn nộ

lấy cực.

“Này, người này…… Người này quả nhiên là không vì người tử! Điểm trung bình, còn thay phiên tuyển? Hắn, hắn đem chúng ta này đó thần công đương cái gì? Súc sinh vẫn là gia súc!”

Lão nhân lúc này rõ ràng có điểm nói năng lộn xộn, súc sinh cùng gia súc…… Này hai đồ vật có khác nhau sao?

Tào Tháo vội vàng duỗi tay vuốt ve Vương Duẫn lưng, giúp lão nhân thuận khí, một bên thuận một bên khuyên giải an ủi nói: “Vương Tư Đồ mạc bực, mạc bực.”

Tôn Kiên nghe được tin tức, lúc này cũng từ chính mình quân trận đuổi tới Tào Tháo bên này bái kiến Vương Tư Đồ, xảo chính là vừa lúc cũng thấy trước mắt này một tình huống.

Tôn Kiên giờ phút này thái độ khác thường, cũng là giúp đỡ Tào Tháo khuyên giải Vương Duẫn, nói: “Vương Tư Đồ, Đào gia công tử phương pháp tuy rằng có chút…… Có chút cái kia……, nhưng trước mắt không thể nghi ngờ là tốt nhất chi sách, chúng ta phía sau căn bản là không có viện quân, nếu là thật cùng Đổng Trác giao chiến lên, đừng nói cứu ra một nửa công khanh, này mấy vạn binh mã sợ là đều đến giao đãi tại đây, đến lúc đó chúng ta một cái đều đừng nghĩ đi, Đào công tử quả thật vạn bất đắc dĩ mà đi chi.”

Vương Duẫn quay đầu nổi giận đùng đùng mà đối Tôn Kiên hô: “Vạn bất đắc dĩ cũng không thể như vậy phân pháp a? Làm gì đâu!? Giao dịch đâu?…… Những cái đó nhưng đều là trong triều thần tử a! Thân phận dữ dội tôn quý! Đào gia oa tử lại đem bọn họ trở thành hàng hóa, này cử quả thật đại bất kính cũng!”

Tôn Kiên mắt thấy cùng Vương Duẫn bẻ xả cũng vô dụng, đơn giản đem đầu vừa nhấc, không hề đi xem Vương Duẫn, nghiêm túc mà xem nổi lên thời tiết.

Tây Lương quân đội mặt, Đổng Trác nghe xong Đào Thương nói, lại không khỏi ngửa mặt lên trời vỗ tay, thoải mái cười dài.

“Ha ha ha ha ~~! Hảo, có điểm ý tứ! Oa oa ngươi nhìn qua một bộ suy nhược nho sinh tướng, làm việc phương pháp nhưng thật ra rất có chút dã tính! Rất cùng chúng ta tây châu người ăn uống, ha ha ha ha, so ngươi lão tử làm việc cường! Hành, vậy ấn ngươi nói làm!”

Đào Thương cười khẽ gật gật đầu, nói: “Cái gọi là khách nghe theo chủ, liền thỉnh tướng quốc trước tuyển chọn đi.”

Đổng Trác vuốt nồng đậm râu, trầm tư sau một lúc lâu nói: “Này đệ nhất đầu, lão phu muốn Tư Đồ Vương Duẫn!”

Liên minh quân trong trận, Vương Duẫn nghe vậy khí thiếu chút nữa không chết ngất qua đi.

Đào Thương cũng là không khỏi toét miệng.

Đổng Trác người này thật là miệng không giữ cửa, xem hắn nói hỗn trướng lời nói, còn ‘ đệ nhất đầu ’?

Hắn là thật đem các triều thần trở thành tiểu dê béo không thành? Hơn nữa ngoài miệng còn không chút nào kiêng kị, thật là có thể sống sờ sờ tức chết cá nhân……

Bằng tâm mà nói, Đào Thương cảm thấy chính mình cùng Đổng Trác man hợp ý.

Giữa sân sau một lúc lâu không có động tĩnh.

Lý Nho cẩn thận mà quan sát một hồi, cũng đánh mã xuất trận, đi vào Đổng Trác bên người, nói: “Tướng quốc, Vương Duẫn xe đuổi đi giống như không ở nơi này a.”

Đổng Trác bừng tỉnh mà ‘ nga ’ một tiếng: “Một hồi loạn chiến, thế nhưng là đem này lão thất phu cấp đánh mất…… Hành a, ném liền ném đi, đánh giặc tướng lãnh không hảo tìm, có thể đương Tư Đồ thiềm thừ có rất nhiều…… Trước chọn người khác! Này lão thất phu dung ngày sau đi thêm xử lý.”

Dứt lời, Đổng Trác lại sửa lời nói: “Lão phu thay đổi, này đệ nhất lão đầu phu muốn đổi thành thái uý Hoàng Uyển, Hoàng Tử Diễm!”

Lý Nho ở Đổng Trác bên cạnh, híp mắt ở đây nội tìm kiếm hảo một trận, sau đó đột nhiên một lóng tay, hưng phấn mà cười nói: “Lão thái úy ở kia đâu!”

Đổng Trác vung tay lên, liền thấy một đội cầm trong tay phác đao cùng tấm chắn Tây Lương quân bộ binh chạy vào hai quân cách xa nhau chiến trường chi gian, dựa theo Lý Nho chỉ thị, liền uy hiếp mang đe dọa, hùng hùng hổ hổ đem thái uý Hoàng Uyển cũng này gia quyến gia nô chạy tới Đổng Trác quân trận doanh trước.

Thái uý Hoàng Uyển năm gần năm mươi tuổi, không tính đặc biệt lão, vấn đề chính là không nghĩ hồi Đổng Trác bên kia, ngượng ngùng xoắn xít kéo dài không chịu tiến quân trận, thẳng đến Đổng Trác thật sự không có kiên nhẫn, tự mình xuống xe, một chân cho hắn đá tiến quân trận, mới vừa rồi hoàn toàn chặt đứt Hoàng Uyển niệm tưởng.

Vương Duẫn ở liên minh quân trước trận, mắt thấy ngày xưa các đều là cao cao tại thượng đồng liêu, trước mắt cư nhiên bị như vậy dọn dẹp, thương tâm lão lệ tung hoành.

Quốc gia trọng khí, cư nhiên rơi xuống bực này mặc người xâu xé phân thực đồng ruộng…… Thảm không nỡ nhìn a!

Đổng Trác đem Hoàng Uyển đá nhập quân trận sau, trở lại chính mình xe đuổi qua, tiếp theo một lóng tay Đào Thương, ý bảo hắn điểm danh.

Đào Thương mồ hôi lạnh rơi xuống.

Điểm danh? Nhưng hắn nên điểm ai a? Hắn cùng này đó đương nhiệm tại chức triều thần, hình như là thật không quá thục a.

Liền tính là linh tinh biết như vậy mấy cái, nhưng vấn đề là lại không có gặp qua, nào biết giữa sân hiện tại đều có ai…… Hơn nữa gần

mấy năm triều đình hỗn loạn, công khanh thay đổi người giống như cưỡi ngựa xem hoa giống nhau, có thậm chí liền gần tháng đều làm không đủ đã bị lay xuống dưới…… Ngay cả Vương Duẫn này Tư Đồ, cũng là năm nay vừa mới tiếp nhận Dương Bưu thượng vị.

Vừa chuyển đầu, Đào Thương phân phó đi theo chính mình bên người Hạ Hầu Uyên nói: “Đem nhà ngươi chủ công mời đi theo!”

Hạ Hầu Uyên lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu liền mang theo Tào Tháo đi tới Đào Thương bên người.

Tây Lương quân trước trận, Đổng Trác vừa nhìn đến Tào Tháo thân ảnh, hai tròng mắt trung tinh quang chợt lóe, ngay sau đó cười lạnh vài tiếng.

Chúng chư hầu trung, Đổng Trác hận nhất không phải Viên Thiệu, Viên Thuật, mà là Tào Tháo! Đối với Đổng Trác tới nói, Tào Tháo tuyệt đối tính thượng là hắn bình sinh một đại vết nhơ.

Tào Tháo đi vào trước trận, đối Đào Thương nói: “Đào huynh đệ có chuyện gì kêu ngô?”

Đào Thương xấu hổ cười, nói: “Mạnh Đức huynh, lão tặc vừa rồi phải đi thái uý Hoàng Uyển, hiện tại nên đến phiên chúng ta điểm danh, chính là ta đối trong triều thần công chức vụ cùng tên họ toàn không quen thuộc…… Hơn nữa cũng chưa thấy qua bọn họ……”

Tào Tháo nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Đào huynh đệ là muốn cho tào mỗ giúp ngươi chọn?”

Đào Thương hướng về Tào Tháo dựng thẳng lên một cây ngón tay cái: “Nhiên cũng!”

Tào Tháo sống 35 năm, cũng là đầu một chuyến làm như vậy quý giá mua bán nhi, giờ phút này trong lòng cũng không khỏi có chút tiểu kích động.

Kia chính là chọn công khanh a, không phải chọn heo mẹ, cả đời phỏng chừng cũng là có thể chạm vào như vậy một hồi!

Hắn hưng phấn chà xát bàn tay, nói: “Trong triều công khanh đại thần, tào mỗ tẫn thức, Đào huynh đệ ngươi cứ việc nói thẳng đi, chúng ta như thế nào cái chọn pháp?”

Đào Thương vuốt trơn bóng cằm, một bên tự hỏi một bên nói: “Chúng ta muốn tuyển chọn người, yêu cầu cụ bị dưới tam điểm tố chất, một là muốn tìm nhìn trúng lợi ích của gia tộc, không quá phận vì triều đình hiến thân…… Chỉ cần không phải lưỡng lự tặc tử liền có thể! Nhị là muốn xem tuổi, nhất định phải tuyển một ít lão luyện thành thục, tuổi đại chút đến chúng ta bên này, nhất giàu có sức sống cũng không thể vượt qua 60 tuổi. Tam là chúng ta chọn những người này, tốt nhất là không thế nào thông minh, bổn điểm, ngốc điểm, khờ điểm cái loại này……”

Thốt ra lời này ra tới, Tào Tháo trực tiếp liền ngốc.

“Đào huynh đệ, ngươi này chọn lựa phương thức, là dẫn tự cái gì truyền thuyết mà làm ra tiêu chuẩn?…… Nhìn trúng lợi ích của gia tộc, là vì sao cố? Này tuổi đại cùng không thế nào thông minh…… Lại là theo gì kinh điển?”

Đào Thương nghe vậy cười: “Này còn không hảo lý giải sao? Vui với vì triều đình hiến thân, trẻ trung khoẻ mạnh cùng thông minh đều làm đối phương lãnh đi, làm cho bọn họ tưởng tổn hại chiêu tai họa Đổng Trác đi.”

Tào Tháo nghe vậy sắc mặt cứng đờ, Hạ Hầu Đôn cùng Hạ Hầu Uyên nghe còn lại là đầy đầu mồ hôi.

Tiểu tử này…… Quá ác liệt, phẩm chất có vấn đề.

Qua sau một lúc lâu lúc sau, Tào Tháo đối Đào Thương ngôn nói: “Ngươi trước làm những cái đó công khanh từ trong xe ra tới, tào mỗ thấy không rõ ai là ai.”

Đào Thương vừa chuyển đầu, hướng về phía giữa sân hô to: “Đều từ trong xe đứng ra a, com hỗn thành một loạt, danh ngạch mỗi lần chỉ có một, tới trước trước đến!”

Mới đầu những cái đó xe đuổi đi thượng còn không có động tĩnh, thẳng đến qua tam chén trà nhỏ công phu, những cái đó màn xe mới vừa rồi bị chậm rãi xốc lên, trong triều bọn quan viên một đám tao mi đạp mắt, cọ tới cọ lui lộ ra chính mình chân dung.

Đổng Trác ở trên xe nhạc cười ha ha.

Vương Duẫn ở liên quân trong trận tắc đã là khí hai vai run rẩy.

Tào Tháo cẩn thận mà nhìn một hồi, mới vừa rồi chậm rãi ngôn nói: “Đại hồng lư Dương Bưu……”

Đào Thương ngay sau đó quay đầu hô lớn: “Chúng ta bên này, thỉnh đại hồng lư Dương Bưu Dương đại nhân về trận……”

Lời còn chưa dứt, liền thấy chiến trường trung gian, một cái tuổi ước ở năm mươi tuổi dưới lão nhân vội vàng mà dương tay cao giọng hô quát: “Mau, mau, lão phu tại đây! Mạnh Đức! Tốc tốc tiếp lão phu qua đi!”

Hạ Hầu Đôn đem thương vung lên, liền có tào binh chạy tới dẫn đường Dương Bưu cùng với này người nhà về trận.

Đào Thương thấy được Dương Bưu bộ dáng, bất mãn hỏi Tào Tháo nói: “Liền không mấy cái càng lão sao! Tám chín mười tuổi cái loại này?”

Tào Tháo khí thẳng cắn răng: “Nào có như vậy nhiều điệt mạo chi năm? Sớm đều chết sạch sẽ…… Này số tuổi liền tính là trân phẩm!”

Kế tiếp, liền lại là đến phiên Đổng Trác, lão tặc cơ hồ không có bất luận cái gì do dự: “Đệ nhị đầu, lão phu muốn tả trung lãng đem Thái Ung!”

Đào Thương tắc y theo Tào Tháo nhắc nhở: “Thỉnh quá thường Mã Nhật Đê tới ngô phương quân trận!”

Đổng Trác: “Đệ tam đầu, lão phu muốn hầu trung Triệu Ôn!”

Đào Thương: “Thỉnh Tư Không Chủng Phất nhập bên ta quân trận”

Đổng Trác: “Đệ tứ đầu, lão phu muốn quang lộc đại phu Thuần Vu Gia!”

Đào Thương: “Chấp Kim Ngô Hồ Mẫu Ban.”

Đổng Trác: “Lão phu muốn vệ úy Trương Hỉ!”

Đào Thương: “……”

Đổng Trác: “……”

------oOo------

Chương 71: hồi quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vương Duẫn ở phía sau trận, nhìn một đám tiến vào đến bên ta trận doanh cả triều đồng liêu, không khỏi lão lệ tung hoành…… Không thể nói là thương tâm vẫn là bị Đào Thương cùng Đổng Trác liên thủ khí.

Ngắn ngủn mấy ngày thời gian, này đó trong triều công khanh sinh hoạt phảng phất từ bầu trời rớt tới rồi ngầm, chẳng những rời đi chính mình sự nghiệp nơi khởi nguyên Lạc Dương, càng là nhiều lần chiến loạn họa, lang bạt kỳ hồ chi khổ…… Ở quỷ môn quan tiến đến hồi lắc lư số tao.

Quan to lộc hậu, quyền lực triều đình, vài thứ kia phảng phất đều thành mây khói thoảng qua, mấy ngày liền tới các triều thần ở di chuyển trong quá trình gặp được quá nhiều chiến loạn, quá nhiều tử vong, quá nhiều máu tươi, đối với hiện tại bọn họ tới nói, lớn nhất nguyện vọng chính là có thể bình bình an an tồn tại, tồn tại rời đi này tràn ngập nếu phi Tu La chiến trường.

Tiến vào chư hầu trong trận chư vị đại thần nhóm từng người xuống xe ngựa, có kích động có ít lời, có lẫn nhau an ủi, có lẫn nhau chúc mừng chính mình thoát ly ma chưởng, có ở cảm khái thiên tử không thể chạy ra sinh thiên, có còn lại là ở lo lắng những cái đó bị Đổng Trác đưa tới Tây Lương quân trận doanh đồng liêu nhóm.

Tóm lại là hoa hoè loè loẹt, cái gì biểu hiện đều có, đủ phẩm nhân gian trăm thái.

Đương cuối cùng một vị triều thần đi vào năm lộ chư hầu liên minh quân trận doanh sau, đại biểu cho lần này chia đều triều thần hoạt động viên mãn rơi xuống màn che.

Đổng Trác ngồi ở chiến xa thượng, nhìn những cái đó bị kéo về đến chính mình trận doanh triều đình thần công, lại nhìn nhìn đối diện trận địa địch một nửa kia, trong mắt toát ra không cam lòng dị sắc.

“Lữ Bố cùng Lý Túc sở suất lĩnh bắc quân, còn chưa tới sao?” Lão tặc quay đầu hỏi Lý Nho.

Lý Nho lắc lắc đầu: “Nửa điểm tin tức cũng không có.”

“Ai! Đáng tiếc!” Nghe xong Lý Nho nói, Đổng Trác hoàn toàn hết hy vọng, hắn dùng tay phải nặng nề mà một đấm đầu gối, ngôn nói: “Trước quân sửa sau quân, từ từ mà triệt!”

Theo Đổng Trác mệnh lệnh hạ đạt, liền thấy Tây Lương quân phương trận bắt đầu đã xảy ra biến hóa, sau trận binh mã đổi thành trước đội, áp giải một nửa công khanh từ từ về phía sau phương thối lui, mà trước bộ binh mã còn lại là như cũ đối mặt chư hầu liên quân, trận địa sẵn sàng đón quân địch, sĩ tốt nhóm trên mặt tràn ngập vẻ cảnh giác, phòng ngừa tùy thời đều có khả năng phát sinh quân địch đánh bất ngờ.

Thấy Đổng Trác đã an bài rút quân, Đào Thương đối Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh, lão tặc rút quân, chúng ta có phải hay không cũng đến chạy nhanh triệt.”

Tào Tháo đầu tiên là gật gật đầu, sau đó làm như nghĩ tới cái gì, lại lắc lắc đầu.

“Thả trước không vội, hiền đệ, lão tặc trời sinh tính gian trá giảo hoạt, chúng ta nếu là triệt quá cấp, bị lão tặc nhìn ra chúng ta chột dạ, khủng có không ổn, thả trước án binh bất động, cấp lão tặc một cái biểu hiện giả dối, đãi này đi trước bỏ chạy lúc sau, chúng ta lại chậm rãi lui lại, như thế mới có thể mê hoặc đổng tặc.”

Đào Thương bừng tỉnh mà ‘ ác ’ một tiếng, không lưu dấu vết mà mắt lé nhìn Tào Tháo một chút……

Còn nói lão tặc trời sinh tính giảo hoạt, cảm giác ngươi có thể so hắn muốn giảo hoạt nhiều.

Đào Thương tùy Tào Tháo phản hồi bên ta trong quân, phương tiến vào trung quân trung trận, liền nghe một cái giống như cự lôi thanh âm ở chính mình bên tai nổ vang nổ vang.

“Hảo cái Đào gia tiểu tử, như vậy…… Như vậy quỷ giảo phương pháp, mệt ngươi cũng có thể nghĩ ra được!”

Đào Thương màng tai bị chấn ong ong, vội vàng giơ tay xoa nhẹ một xoa, quay đầu nhìn về phía Trương Phi, bất đắc dĩ nói: “Trương tướng quân như vậy kêu gọi, đào mỗ màng tai ăn không tiêu a.”

Trương Phi cười mỉa, giơ tay vỗ vỗ Đào Thương bả vai, nói: “Hảo tiểu tử, quả nhiên là cái có bản lĩnh!”

Lưu Bị cũng là đánh mã lại đây, đối Đào Thương nói: “Đào công tử lâm nguy hết sức, còn có thể nghĩ ra bực này…… Bực này cửa bên phương pháp, tuy rằng có thiếu vương đạo chi phong, nhưng rốt cuộc vẫn là cứu một nửa triều thần, nếu là lại tiếp tục kéo dài, một khi Tây Lương quân viện quân đến, chỉ sợ này đại thế sụp đổ, các triều thần cũng……”

Nói tới đây, Lưu Bị trường thanh thở dài, hạ lời nói chưa nói có, nhưng mọi người ai đều minh bạch, tiếp tục kéo dài đừng nói một cái triều thần một cái cũng cứu không ra, đó là năm lộ chư hầu nhóm này đó binh mã, có thể hay không bình yên bỏ chạy, cũng là cái vấn đề.

Đào Thương khiêm tốn mà xua xua tay, liền xưng không dám, đột nhiên lại nhìn đến Vương Duẫn ở Điêu Thuyền nâng hạ, hắc mặt hướng chính mình đã đi tới.

Vừa thấy Vương Duẫn bất thiện sắc mặt, Đào Thương có điểm mạo mồ hôi.

Đãi vương lão nhân đi đến chính mình trước mặt, còn chưa chờ này có điều động tác, liền thấy Đào Thương giành trước một bước nói: "Trước đó nói tốt, không được đánh người!"

Vương Duẫn lăng lăng, lại muốn há mồm.

Đào Thương lại vội vàng nói: "Cũng không cho mắng chửi người."

Vương Duẫn mặt biến càng đen.

Nguyên lai vừa mới hiến pháp tạm thời, đều là tại đây chờ đâu!

Lại sau một lúc lâu.

"Tiểu tử thúi, quả nhiên là không vì người tử!" Vương Duẫn làm trò Tào Tháo, Lưu Bị, Bào Tín chờ rất nhiều người mặt, ngượng ngùng tự hủy lời mở đầu, chỉ là để lại này một câu, xoay người run rẩy bôn chính mình xe đuổi đi mà đi.

Tào Tháo cùng Lưu Bị đám người không khỏi mỉm cười, từng người cười trộm, lại cũng không hảo nói nhiều cái gì.

Giờ phút này Đổng Trác binh mã đã là triệt xa, Tào Tháo, Lưu Bị, Bào Tín, Tôn Kiên đám người cũng là từng người đi lính liên lạc mã từ từ mà triệt, lưu lại Đào Thương tại chỗ vuốt mũi suy nghĩ……

Vừa rồi Vương Duẫn câu kia "Không vì người tử", đến tột cùng có tính không mắng chửi người phạm trù?…… Lão nhân này thật là xấu, cư nhiên đánh với ta gần cầu, hẳn là phán hắn vi phạm quy định.

Vương Duẫn hầm hừ trở về xe đuổi đi, Điêu Thuyền lại là tại chỗ không nhúc nhích, nàng nhìn Vương Duẫn bóng dáng, pha là bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

"Đào công tử, đa tạ trượng nghĩa tương trợ, tuy rằng ngươi cái này tương trợ phương pháp, có điểm…… Có điểm cái kia……"

Đào Thương không tỏ ý kiến mà “Hắc” một tiếng, nói: “Ta trước đó chính là nói qua, ta nhiều nhất chỉ có thể cứu một nửa.”

Điêu Thuyền nghe vậy gật gật đầu, này nữ tử hiện tại nhìn về phía Đào Thương ánh mắt có chút kỳ quái, biểu tình tựa hồ rất là phức tạp.

“Ta nghĩa phụ người kia hành vi đoan chính, nhiều ít khả năng đối Đào công tử phương thức có chút bất mãn, nhưng hắn trong lòng vẫn là cảm kích công tử, nếu ta đoán không lầm, đối công tử khả năng còn sẽ có tán thưởng chi tình, chỉ là trên mặt không hảo quá, cho nên vừa rồi mở miệng trọng chút, công tử đừng để trong lòng đó là. Nhưng là công tử đối cả triều công khanh đại đức, tiểu nữ tử dám cắt ngôn, chư công tâm trung tất nhiên đều sẽ nhớ rõ……”

Đào Thương nghe vậy vội chối từ nói: “Vẫn là không cần, chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi, chư công đều là cánh tay đắc lực chi thần, đào mỗ bất quá là một bạch thân, theo chân bọn họ ta trèo cao không nổi, sau này vẫn là nước giếng không phạm nước sông hảo.”

Điêu Thuyền nghe vậy hơi có chút kinh ngạc.

Đối với Đào Thương tới nói, nương chuyện này kiện, là hắn trước mắt cùng này đó trong triều hoàng thân quốc thích kết giao tốt nhất thời khắc, vì cái gì nhìn dáng vẻ của hắn, ngược lại là né xa ba thước, e sợ cho tránh còn không kịp bộ dáng.

Đào Thương bộ dáng này không phải giả vờ, hắn xác thật là không nghĩ, những người này đều là triều thần trọng thần, có rất nhiều lại là một phương thế gia vọng tộc người, bọn họ bản nhân cũng hoặc là phía sau sở đại biểu thế lực rắc rối khó gỡ, cực kỳ phức tạp…… Trước mắt thiên hạ tình thế sẽ càng ngày càng hỗn loạn, cùng những người này lây dính quá nhiều, thực dễ dàng liền sẽ bị quy hoạch đến bảo hoàng đảng cũng hoặc là thế tộc đảng trận doanh trung, làm việc tới bó tay bó chân rất nhiều lễ pháp hạn chế không nói, một cái không cẩn thận còn sẽ bị cản tay chế hành.

Thế gia vọng tộc không thể không giao, lại cũng muốn tiến hành cùng lúc chờ.

Ít nhất trước mắt trước cái này dưới tình huống, Đào Thương vẫn là tưởng bảo trì trung lập, không trộn lẫn đến cân bằng thiên hạ các nơi chính trị trận doanh bất luận cái gì một phương.

Sinh hoạt sao, có đôi khi đơn giản khả năng chính là tốt nhất.

“Đúng rồi, Điêu Thuyền cô nương……” Đào Thương đột nhiên hướng về phía Điêu Thuyền lộ ra một cái ánh mặt trời mỉm cười.

Điêu Thuyền bị Đào Thương này cười làm cho làm như có chút trở tay không kịp, sắc mặt nhất thời trở nên đỏ bừng, hơi có chút chân tay luống cuống.

Nàng loát loát búi tóc sa sút ở bên tai hắc ti, lưng hơi hơi thẳng thắn, thấp giọng ngôn nói: “Đào công tử có chuyện gì sao?”

Đào Thương như cũ là cười như vậy ấm áp: “Vừa mới đào mỗ cùng ngươi nói những cái đó điềm có tiền…… Ngươi kia……”

Điêu Thuyền không dám nhìn Đào Thương mặt, hai má phảng phất càng đỏ, thấp giọng nói: “Tiểu nữ tử có……”

Đào Thương nghe vậy đôi mắt sáng ngời, vội nói: “Cô nương đem đồ vật để chỗ nào?”

Điêu Thuyền cúi đầu nói nhỏ: “Kim khí đồ tế nhuyễn ở thành Lạc Dương Tư Đồ trong phủ…… Tiểu nữ tử trước khi đi vội vàng tàng tốt, sợ ở trên đường quá mức hỗn loạn bị Tây Lương binh đoạt, suy nghĩ ngày sau có cơ hội lại hồi Lạc Dương lại lấy không muộn……”

Đào Thương nghe vậy vội nói: “Những cái đó kim khí đồ tế nhuyễn, giấu ở Tư Đồ phủ địa phương nào?”

“Đặt ở thực bí ẩn địa phương…… Người bình thường khẳng định tìm không được…… Nhưng tiểu nữ tử thiệt tình không nghĩ tới Đổng Trác sẽ ở Lạc Dương thiêu phòng ở……”

Đào Thương tươi cười tức khắc cứng đờ ở.

Này nữ…… Thiếu dọn dẹp.

------oOo------

Chương 72: thương thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Năm lộ liên minh quân binh mã bắt đầu hồi quân hướng Lạc Dương phương hướng lui lại.

Ven đường, Tào Tháo mệnh lệnh các bộ rút quân khi nhất định phải nắm chắc tốc độ, thả chậm quân thế, từ từ mà đi —— bởi vì hắn suy đoán lấy Đổng Trác dụng binh chi đanh đá chua ngoa, rất có khả năng sẽ âm thầm phái thám báo theo đuôi điều tra hư thật.

Tuy rằng Đổng Trác mang về một bộ phận công khanh trở về, nhưng lão tặc trong lòng nhất định cực không cam lòng, một khi bên ta rút lui tốc độ quá nhanh, làm Đổng Trác nhìn ra có chột dạ thành phần, lấy hắn quả quyết cùng tàn nhẫn, rất có khả năng sẽ điều khiển đại quân quay đầu đuổi giết, cho nên bất luận thế nào cấp, đều phải thả chậm tiến lên bước chân, dùng triệt binh tốc độ tới mê hoặc Đổng Trác.

Đối với Tào Tháo an bài điều hành, Đào Thương trong lòng chỉ có hai chữ ngắn gọn đánh giá —— thông minh!

Năm lộ liên quân chậm rãi rút lui, rốt cuộc ở cách nhật chạng vạng, phản hồi tới rồi thành Lạc Dương tây giao.

Giờ này khắc này, Viên Thiệu cùng với không có phái binh truy kích còn lại chư hầu, đã từng người suất binh vọt vào thành Lạc Dương, cũng dựa theo thực lực phân chia chiếm cứ này sở Hán triều đệ nhất thành trì.

Đoạt được Lạc Dương, Viên Thiệu đối ngoại tuyên bố là đạt được chưa từng có đại thắng.

Đối này, Tào Tháo rất là khịt mũi coi thường.

Trương Mạc dưới trướng vệ tư ở đến Lạc Dương sau, cùng mọi người cáo từ trở về phục mệnh.

Mà Tào Tháo tắc binh tướng mã đóng quân ở Lạc Dương tây giao, hắn bản nhân tạm thời không có tiến vào Lạc Dương cùng chúng chư hầu gặp nhau.

Bào Tín tựa hồ đối Viên Thiệu loại này hành vi cũng pha không cảm mạo, cùng Tào Tháo hợp binh ở một chỗ đóng quân.

Lưu Bị rất là cố kỵ thanh danh, cũng là không có vào thành.

Chỉ có Tôn Kiên ở cùng mấy người chào hỏi qua lúc sau, suất quân trực tiếp nhảy vào thành Lạc Dương nội!

Xem ra vị này Giang Đông mãnh hổ cùng mặt khác chư hầu giống nhau, đối với này tòa bị Đổng Trác đào rỗng không thành, cũng phi thường cảm thấy hứng thú, suy nghĩ nhìn xem có thể hay không lại đào ra cái gì bảo bối tới.

Toàn bộ Lạc Dương tây giao dân trạch điền xá đã bị Tây Lương quân phóng hỏa thiêu vì đất khô cằn, phóng nhãn nhìn lại không hề dân cư, khô mộc khắp nơi, đồng ruộng thậm chí có chồng chất lộ thiên thịt thối tiêu cốt.

Tây giao còn như thế tàn bại điêu tàn, thành Lạc Dương nội cảnh tượng kiểu gì thê thảm có thể nghĩ —— Đào Thương thật sự là không có hứng thú đi xem, vô luận là đời trước vẫn là kiếp sau, hắn thích xem đồ vật đều là tốt đẹp cùng vui sướng, xem người chết…… Hắn không có loại này chịu ngược khuynh hướng.

Vì thế Đào Thương liền cũng ở tây giao dựng trại đóng quân, án binh bất động.

Doanh trại an bài thỏa đáng lúc sau, Đào Thương liền cùng Hứa Chử cùng Mi Phương đi quan sát ở chiến trường trung, bị cứu Từ Vinh.

Từ Vinh nằm ở một tòa lâm thời dựng lều trại, giường gỗ thượng chồng chất thật dày chăn bông cùng đệm giường cung này tĩnh dưỡng, nhưng đối hắn thương lại không có bao lớn bổ ích, hắn mắt phải cùng gương mặt bao vây lấy thật dày vải bố trắng, hơi thở nhẹ như tơ nhện, lộ ra một nửa mặt, nhan sắc trắng bệch, cực kỳ làm cho người ta sợ hãi, môi cũng là khô nứt phảng phất bị hỏa liệu quá giống nhau.

Từ Vinh giờ phút này còn phát ra sốt cao, ở vào hôn mê trạng thái, cả người nhiệt độ giống như thiêu hồng than củi chước tay, nóng bỏng không lùi, rất là làm cho người ta sợ hãi.

Hai gã Từ Châu quân y quan chính sốt ruột hoảng hốt vì Từ Vinh chà lau thân thể, chịu đựng chén thuốc.

Mắt thấy Từ Vinh này phúc cơ hồ dầu hết đèn tắt trạng thái, Đào Thương vội la lên: “Hắn thương như thế nào, rốt cuộc trị không trị hảo?”

Một người y quan xoa xoa trên trán hán, đối với Đào Thương nói: “Hồi đại công tử nói, người bị thương đã tổn thất một mực, gò má chịu thâm thương, ta chờ rịt thuốc khâu lại, nhưng thật ra khống chế được đổ máu, chỉ là…… Chỉ là……”

Đào Thương vội nói: “Chỉ là cái gì?”

Kia y quan chức thở dài: “Chỉ là vị này tướng quân bị như thế trọng thương, thể hư suy nhược, dẫn tới tà khí nhập thể, đã là hoạn trọng chứng bệnh thương hàn, bệnh thương hàn chi chứng vốn là tương đối khó trị, hiện giờ hắn còn có thương tích trong người…… Chỉ sợ……”

Đào Thương đám người vừa nghe, tâm không khỏi lạnh nửa thanh.

“Chỉ sợ cái gì?”

“Chỉ sợ tánh mạng khó bảo toàn.”

Đông Hán trong năm chữa bệnh điều kiện vẫn là tương đối đơn sơ, rất nhiều trọng chứng căn bản là trị không thể trị, cùng loại với bệnh thương hàn loại này chứng bệnh, ở cái này năm đầu trên cơ bản liền cùng bệnh nan y vô dị, đừng nói là Từ Vinh giờ phút này thân bị trọng thương, thân thể suy yếu, chính là người tốt được bệnh thương hàn, có thể hay không chữa khỏi thượng ở hai nói chi gian.

Mắt thấy Đào Thương sắc mặt không tốt lắm, y quan vội vàng nói: "Đại công tử yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ đem hết toàn lực dùng dược thi cứu!"

Hứa Chử đứng ở một bên nghe, nghe vậy lắc lắc đầu, đối Đào Thương thở dài: "Tính, sinh tử có mệnh mà thôi, hắn bị như vậy trọng thương, có thể hay không bảo toàn vốn là ở hai nói chi gian…… Đây là chúng ta đã sớm đoán được, công tử cần gì phải nhiều làm lo lắng? Hết thảy xem thiên ý là được."

Mi Phương cũng là mở miệng khuyên giải an ủi nói: "Mạt tướng nhất định sẽ phái người nhiều hơn chăm sóc, không đến có thất."

Đào Thương không nói gì, chỉ là cúi đầu nhắm hai mắt, làm như ở nỗ lực suy tư cái gì.

Một lát sau, Đào Thương đột nhiên quay đầu đối Mi Phương nói: "Phân phó người, đưa giản độc cùng bút mực tới."

Mi Phương nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo bất đắc dĩ nói: "Người còn chưa có chết, ngươi này liền phải cho hắn viết điếu từ, quá không may mắn."

Đào Thương sắc mặt có điểm biến thành màu đen…… Mi Phương người này tâm lý âm u, ai phải cho hắn viết điếu từ!

Lại thấy Đào Thương quay đầu đối hai cái y quan đạo: "Nhị vị tiên sinh, đào mỗ không hiểu y lý, không giúp được các ngươi cái gì, ta viết mấy cái phương thuốc, các ngươi cầm đi đoan trang đoan trang, thử biện chứng một chút, nếu là cảm thấy có thể có trợ giúp, vậy thử

cứu hắn một cứu, nếu là không có trợ giúp…… Vậy chỉ có thể thuyết minh hắn nên mệnh tang tại đây.”

Đào Thương nói nói xong, Hứa Chử cùng Mi Phương đều là giật mình không nhỏ.

Này cũng khó trách, chính là lại mượn bọn họ hai cái đầu, bọn họ cũng không luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến Đào Thương cư nhiên còn có hiểu y lý, khai căn tử thủ đoạn.

Hứa Chử nhíu nhíu mày, tiến lên nói: “Đại công tử, khai căn khám bệnh, lại không phải việc nhỏ, ngươi trong lòng sốt ruột, mỗ gia có thể lý giải, nhưng loạn khai căn tử vạn nhất đem người ăn đã chết làm sao bây giờ……”

Không đợi nói xong, lại cảm giác có người ở chụp đánh chính mình bả vai.

Hứa Chử quay đầu đi, chính là Mi Phương.

Chỉ thấy Mi Phương ha hả cười, hướng về phía nửa chết nửa sống Từ Vinh một bĩu môi, nói: “Lời nói cũng không thể nói như vậy, tả hữu đều lao thành như vậy, còn không bằng ăn chết tới thống khoái.”

Hứa Chử nghe vậy không khỏi một đầu hắc tuyến.

Không bao lâu, trong quân người hầu đem giản độc cùng bút mực lấy tới, Đào Thương đem giản độc phô khai nằm xoài trên bàn thượng, nhắc tới bút tới, com tinh tế mà hồi ức một chút, tiếp theo liền đặt bút một chữ một chút viết.

“Đại hoàng mười lăm thù, bạch thuật mười tám thù, ô đầu sáu thù, quế tâm mười tám thù……”

Đào Thương cau mày, cẩn thận suy tư, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi thật vất vả viết xong một bộ phương thuốc, sau đó lại bắt đầu viết đệ nhị phúc.

“…… Bách Đông Nam chi, bạo lệnh Càn, đảo mạt, rượu phục một tấc vuông chủy……”

Không bao lâu, lại viết xong một bộ.

“Ân…… Quế chi canh phương: Quế chi ba lượng, đi da thược dược ba lượng cam thảo hai lượng nướng sinh khương ba lượng thiết đại táo mười hai cách phách hữu ngũ vị, trớ tam vị, lấy thủy bảy thăng, hơi hỏa nấu lấy tam thăng, đi chỉ, thích hàn ôn……”

Liên tục viết vài phúc lúc sau, Đào Thương mới vừa rồi đứng dậy, nhìn trong tay các loại phương thuốc, cảm khái không thôi.

《 thiên kim phương 》 cùng 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》, ở ngàn năm lúc sau đã tiến vào công bản thư phạm trù, rất nhiều tỉnh khoa học kỹ thuật loại xuất bản cơ cấu đều sẽ thường thường ra thượng mấy cái phiên bản đổ đầy thị trường chủng loại.

Đào Thương kiếp trước làm thẩm duyệt sống, tự nhiên có tiếp xúc quá, nhưng chỉ 《 Thương Hàn Luận 》 trung liền có mười cuốn hai mươi thiên, một trăm nhiều loại phương thuốc, muốn hoàn toàn viết chính tả căn bản là không có khả năng.

Hiện tại chỉ có thể là ngựa chết coi như ngựa sống chạy chữa, có thể nhớ rõ nhiều ít là nhiều ít, đem này đó có thể ghi nhớ phương thuốc giao cho này đó y giả biện chứng một chút, có lẽ có thể vì Từ Vinh tìm được một tia sinh cơ…… Vạn nhất đụng phải đại vận đâu?

Đào Thương đem trong tay giản độc trình tới rồi cái kia y quan trong tay.

“Cầm đi nhìn xem, cẩn thận biện chứng một chút, nơi này rất nhiều dược lượng ta chưa chắc nhớ rõ liền đặc biệt rõ ràng, có chút có thể là nhớ lầm, nhưng đại bộ phận hẳn là không có gì vấn đề. Các ngươi là y giả, thâm minh dược lý, các ngươi căn cứ chính mình làm nghề y kinh nghiệm, biện chứng này đó phương thuốc, làm rõ ràng dược lý, ở căn cứ người này thực tế tình huống, tăng hạng giảm

hạng, tăng lượng giảm lượng, nhìn xem có thể hay không may mắn cứu hắn trở về.”

------oOo------

Chương 73: đêm hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kia y quan gắt gao mà nhìn chằm chằm Đào Thương cho hắn phương thuốc, mồ hôi trên trán làm như đều phải nhỏ giọt tới, một đôi phủng giản độc tay, ở trong bất tri bất giác cư nhiên hơi hơi có chút run rẩy.

Này y quan tuổi không nhỏ, từ lúc còn nhỏ bắt đầu làm chính là xem bệnh hái thuốc nghề, đối dược lý cùng hằng ngày phối dược cần khẩu phục bách thảo chi nóng lạnh thuộc tính cập công hiệu tự nhiên là nhớ kỹ trong lòng, Đào Thương phương thuốc đặt ở trong tay của hắn, tuy rằng có mấy vị ở hắn xem ra như cũ tác dụng không hiểu rõ lắm hiện, nhưng có mấy vị dược tính cùng cơ chế tác dụng cùng với dùng lượng thực rõ ràng là trải qua cẩn thận cân nhắc biện chứng quá, thật sự là hiếm có cách hay.

Trung Hoa truyền thống y học, trải qua hơn ngàn năm rèn luyện, bác đại tinh thâm, một mặt dược nhưng có mấy chục loại cách dùng, nhiên có thể tựa hôm nay Đào Thương viết ra phương thuốc trung dược lý cùng dược lượng xác nhập đến loại này tinh vi trình độ, này y quan vẫn là bình sinh ít thấy, phi y trung chi thánh sở không thể vì này!

“Đại công tử ra này mấy cái phương thuốc, tiểu nhân còn cần tìm mấy cái am hiểu dược lý đồng liêu nhóm cùng biện chứng một chút, mới có thể ra phương, hơn nữa có chút dược liệu chúng ta trong quân chưa chắc có thể có, cần đến nghiền ngẫm ra dược tính cùng dược lý, tìm cái khác dược liệu xét thêm đổi……” Kia y quan cực lực che dấu trong lòng thật lớn kinh hãi cùng mừng như điên, đem giản độc thu vào trong tay áo.

“Hảo, mau chóng đi, ta xem hắn cũng kéo không được lâu lắm.” Đào Thương sầu lo mà nhìn Từ Vinh liếc mắt một cái, biết giờ phút này

chính mình ở chỗ này cũng là vô dụng, ngay sau đó lãnh Hứa Chử cùng Mi Phương hướng trướng ngoại đi đến.

“Đại công tử!” Kia y quan tuy là cực lực áp chế nội tâm kích động cùng nghi hoặc, nhưng vẫn là không có thể khắc chế nhân loại thiên tính trung mãnh liệt tò mò cùng lòng hiếu học, rốt cuộc nhịn không được mở miệng truy vấn nói: “Xin hỏi đại công tử, này…… Này đó phương thuốc, ngài là từ chỗ nào tìm kiếm tới?”

Đào Thương quay đầu, mày hơi chọn: “Tìm kiếm?”

“Hoặc là, hoặc là…… Hoặc là ngài từ vị nào danh sư điển tập thượng xem ra?”

Y quan không phải ngốc tử, lấy Đào Thương xuất thân, căn bản không có khả năng đi nghiên cứu y lý, này phương thuốc định là ở y học cao nhân chỗ đến tới.

Đào Thương khóe miệng hơi kiều, lộ ra một cái ánh mặt trời mỉm cười: “Cái này a…… Thực xin lỗi, thật sự là không thể phụng cáo.”

Y quan nghe vậy ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chú vào Đào Thương rời đi bóng dáng, chép chép miệng, trong lòng có một loại nói không nên lời tư vị.

“Như thế thiện tàng…… Quá keo kiệt.”

Cũng không phải Đào Thương tàng tư, theo đạo lý phương thuốc đều cho hắn, còn sợ nói cho hắn phương thuốc xuất xứ?

Thật sự là vô pháp nói với hắn.

Đào Thương tổng không thể nói cho hắn, 350 năm lúc sau, Trung Quốc ra cái Dược Vương Tôn Tư Mạc, nghe nói sống đến 141 tuổi, còn biên quyển sách kêu 《 thiên kim phương 》, trước mấy vị phương thuốc chính là từ nơi đó biên trích.

Hắn cũng không thể nói cho hắn, cuối cùng kia phó quế chi canh phương thuốc, là xuất từ mười lăm năm sau mới vừa rồi xuất thế 《

bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》 đi?

Trương Cơ một tay biên soạn 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》 có thể nói là thời đại này y học giới kỳ tích! Y thánh Trương Trọng Cảnh nếu là đã biết hắn vất vả thành quả hiện tại đã bị Đào Thương để lộ bí mật, chẳng phải là đến chạy đến Từ Châu tìm Đào Thương lý luận bản quyền công việc, cáo hắn đạo văn?!

Cổ đại bác sĩ đương bảo bối này đó bất truyền thế điển tập, đời sau lại sớm đã tiến vào công cộng bản quyền, cơ hồ mỗi nhà có tư chất xã khoa loại nhà xuất bản cùng dân doanh xuất bản thương, mỗi năm đều phải ra thượng mấy cái phiên bản…… Đào Thương kiếp trước thẩm duyệt thẩm phiền, không nghĩ này một đời còn muốn mãn nào cùng người giải thích.

Nhưng vấn đề là, thiên hạ không có không ra phong tường, Đào Thương ngày sau mới biết được, hắn có nghĩ giải thích cùng chính hắn ý nguyện không quan hệ…… Bởi vì có người cần thiết sẽ đến muốn hắn giải thích giải thích.

……

……

Trở lại soái trướng, lại không có nghĩ đến sớm đã có ba người chờ ở nơi này.

Cư nhiên là Tào Tháo cùng Vương Duẫn, còn có đi theo Vương Duẫn nghĩa nữ Điêu Thuyền.

Đào Thương nhìn đến này ba người thời điểm, mí mắt hơi hơi nhảy nhảy.

Cái này đội hình…… Cảm giác có điểm người tới không có ý tốt a.

“Vương Tư Đồ, Mạnh Đức huynh…… Điêu Thuyền cô nương!” Đào Thương hướng về phía ba người chắp tay thi lễ, cười nói: “Hơn

phân nửa đêm, ba vị không còn sớm điểm nghỉ ngơi, như thế nào rỗi rãnh chạy đến ta nơi này tới? Tưởng uống rượu?”

Tào Tháo ha ha cười, nói: “Đào hiền đệ chủ ý này nhưng thật ra không tồi, nếu không chúng ta vừa uống vừa nói?”

Điêu Thuyền nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nói nhỏ: “Tiểu nữ tử, không tốt uống.”

Vương Duẫn ở một bên nhàn nhạt mà ngôn nói: “Vẫn là ngày khác đi, Mạnh Đức, chúng ta hôm nay tới tìm đứa nhỏ này, không phải có chuyện quan trọng muốn làm sao?”

Tào Tháo không lưu dấu vết mà lặng lẽ hướng Đào Thương mắt trợn trắng, Đào Thương vừa thấy này ánh mắt liền minh bạch, tất nhiên là vương lão nhân lại ra chuyện xấu.

Tào Tháo ngay ngắn khuôn mặt, đối Đào Thương nói: “Vương Tư Đồ mời ngươi ta, tối nay bồi hắn cùng tiến thành Lạc Dương đi một chuyến.”

“Tiến Lạc Dương?” Đào Thương nghe vậy, không rõ nguyên do: “Tiến Lạc Dương làm cái gì?”

Tào Tháo bất đắc dĩ cười, không nói gì.

Lại thấy Vương Duẫn lão thần khắp nơi mà tiếp tra nói: “Tự nhiên là đi gặp kia Viên Bổn Sơ đi.”

Thấy Viên Thiệu?

Theo đạo lý tới nói, Vương Duẫn chờ này đó triều thần tại đây, thấy Viên Thiệu nhưng thật ra không tật xấu, bất quá như vậy cấp đi gặp hắn làm gì? Có chuyện gì ngày mai nói không được sao?

Đào Thương không rõ nguyên do mà nhìn về phía Tào Tháo, lại thấy Tào Tháo vì hắn giải thích nói: “Vương Tư Đồ là muốn vì này mười mấy tên công khanh, tìm cái quy túc…… Bọn họ thân là trong triều trọng thần, giờ phút này đã là không thể lại hồi Trường An đi,

nhưng dù sao cũng phải có cái đặt chân địa phương, vì nhà Hán lại tẫn tận tâm lực không phải.”

Đào Thương bừng tỉnh đại ngộ.

Cướp về này một nửa công khanh, tuy rằng ở nguyên nguyên quán cũng có sản nghiệp cùng thế lực, nhưng rốt cuộc đều là ở trên triều đình đương quá triều đình đại quan, chấp chưởng quá nặng quyền, có thậm chí vì hôm nay địa vị bôn ba làm lụng vất vả gần nửa sinh, liền như vậy vô thanh vô tức về vườn về quê, không khỏi cũng có chút quá uất ức.

Người sao, đều có một viên hăng hái hướng về phía trước, gắng đạt tới tiến thủ hùng tâm.

Đương nhiên nếu là tiếp tục hồi Trường An đảm nhiệm chức vụ, sinh hoạt ở Đổng Trác bóng ma hạ, bọn họ cũng là quyết định sẽ không làm…… Sự nghiệp là đến muốn, nhưng đầu cũng không thể ném.

Y theo Đào Thương tới xem, này đó triều thần hẳn là thương lượng quá, bọn họ hiện nay tốt nhất quy túc, vẫn là trở thành này đó chư hầu khách khứa, thứ nhất có coi tiền như rác cung cấp nuôi dưỡng, thứ hai bọn họ ở chư hầu chỗ, cũng là có thể tham dự thiên hạ chuyện quan trọng, thậm chí một ngày kia có thể đi cùng sát tiến Trường An, trọng đăng cao vị.

Đương nhiên, những người này các thân phụ triều đình chức vị quan trọng, cấp bình thường chư hầu trợ thủ, bọn họ tất nhiên kéo không dưới cái này mặt mũi, giống Đào Thương loại này 17 tuổi tiểu tử thúi hoặc là Tào Tháo loại này hoạn quan lúc sau, bọn họ càng là coi thường.

Đối với bọn họ tới nói, hiện nay lựa chọn tốt nhất, tự nhiên vẫn là bốn thế tam công Viên gia huynh đệ.

Đừng nhìn Viên Thiệu cùng Viên Thuật không có xuất binh đi cứu bọn họ, nhưng một khi thật muốn tới rồi lựa chọn trận doanh thời

điểm, này đó trong triều quan to vẫn là liều mạng tễ phá đầu bôn Viên gia môn lan hướng —— thụ rất tốt thừa lương đạo lý, ai đều hiểu.

Nghĩ thông suốt này đó, Đào Thương không khỏi âm thầm bĩu môi……

Thật là một đám phạm tiện bạch nhãn lang.

Bất quá bọn họ nếu là thật muốn đi Viên Thiệu bên kia cũng hảo, ca lạc thanh tịnh……

Vạn nhất bọn họ thật muốn lựa chọn đi Từ Châu, này đó lão gia hỏa một đám mang từ kinh sư trung ương xuống dưới cao mũ, cái đỉnh cái so Từ Châu thứ sử có phô trương trang ngưu bức, đánh không được mắng không được, cản tay phiền nhân từng ngày cùng ngươi xướng đối mặt diễn không nói, còn phải đương Bồ Tát dường như cung phụng, cũng không phải cái gì chuyện tốt.

Đào Thương gì đều thiếu, chính là không thiếu tổ tông.

Có thể tắc đều đưa cho Viên Thiệu tốt nhất.

Tào Tháo hiển nhiên là đã sớm nghĩ thông suốt này điểm, cho nên giờ phút này có vẻ vẻ mặt nhẹ nhàng tướng.

“Nếu là cái dạng này lời nói……” Đào Thương khó hiểu mà nhìn phía Vương Duẫn: “Vì sao chúng ta ban ngày không đi, một hai phải chờ đến này hơn phân nửa đêm mới tiến thành Lạc Dương?”

Vương Duẫn trả lời nói: “Ban ngày bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, ta cùng với Bổn Sơ trò chuyện với nhau việc này, nhiều có bất tiện, buổi tối đi…… Tốt nhất.”

Đào Thương bừng tỉnh —— sống nhờ ở người khác phủ hạ không phải cái gì dễ nghe sự, lão nhân sĩ diện.

Đào Thương thần sắc vừa động, lại dò hỏi: “Vậy ngươi đi liền đi thôi, vì sao còn muốn tiếp đón thượng ta?”

Vương Duẫn có chút sinh khí, không cao hứng nói: “Ngươi tiểu tử này, lão phu chính là đại hán Tư Đồ, đứng hàng tam công, chiêu ngươi cùng tiến đến, ngươi cùng lão phu cùng tiến đến đó là! Hỏi kia rất nhiều làm chi.”

Đào Thương khinh thường mà bĩu môi, mắt trợn trắng.

Lão nhân này thật không nhận người hiếm lạ, Tư Đồ có cái gì đáng giá hảo khoe khoang, quang côn tư lệnh mà thôi…… Đã quên ai cứu của ngươi?

Vương Duẫn thấy Đào Thương biểu tình, khí không đánh vừa ra tới, duỗi tay một lóng tay nói: “Mạnh Đức, ngươi nhìn xem này hỗn tiểu tử làm chính là cái gì biểu tình?”

Tào Tháo từ lúc ban ngày khởi, đã bị này một già một trẻ tra tấn không được, đầu đều lớn, nghe vậy cũng không biết nên như thế nào trả lời, chỉ có thể là một cái kính lau mồ hôi.

Điêu Thuyền giờ phút này không thể không làm người điều giải nói: “Nghĩa phụ chớ sinh khí, Đào công tử hảo nói giỡn, cùng nghĩa phụ ngài đùa giỡn, còn nữa ngài lão nói như thế nào cũng là tam triều lão thần, như thế nào cùng một cái vãn bối chấp nhặt?”

Vương Duẫn nghe vậy hừ một hừ.

Điêu Thuyền lại chuyển mặt nhìn về phía Đào Thương, khuyên nhủ: “Đào công tử, ta nghĩa phụ là thành tâm mời ngươi cùng đi, hắn này cử cũng là xuất từ đối với ngươi cảm kích chi tình, đối với ngươi rất là yêu thích, tiểu nữ tử hiểu biết nghĩa phụ, hắn lão nhân gia khẩu thượng nghiêm khắc, kỳ thật mềm lòng, lần này thực sự là xem công tử ngươi là khả tạo chi tài, cố ý dìu dắt. Công tử tuổi còn trẻ, hà tất muốn cùng lão nhân gia trí khí đâu? Không đáng”

Đào Thương khóe miệng một phiết: “Ha hả đát.”

Vương Duẫn tức khắc nổi giận, lại nhìn về phía Tào Tháo: “Mạnh Đức! Ngươi xem hắn, đây là cái gì thái độ!”

Tào Tháo giơ tay xoa xoa mồ hôi: “Nhân gia thái độ này không phải khá tốt sao? Đều hướng ngài ha hả thẳng vui vẻ.”

Vương Duẫn phồng lên khí trừng mắt Đào Thương: “Ta xem hắn này liền không phải buồn cười.”

Tào Tháo thật sự là chịu không nổi, vội nói: “Ta hiểu biết hắn, hắn ngày thường xin lỗi khi liền như vậy cái chết tướng, trời sinh không đổi được…… Vương Tư Đồ, chúng ta chạy nhanh đi thôi, sự tình quan trọng đại, vẫn là đi gặp Bổn Sơ quan trọng…… Người tới a! Mau a! Cấp Tư Đồ đại nhân bị xe! Đừng dong dong dài dài, chạy nhanh đi! Đi!”

Liền hống mang khuyên cấp Vương Duẫn hống lên xe ngựa lúc sau, Tào Tháo quay đầu hung hăng mà chỉ chỉ Đào Thương, cả giận: “Ngươi a, một ngày liền biết cho ta gây chuyện!”

Đào Thương nhếch miệng vui vẻ một chút, lần này là thật nhạc: “Ta chính là xem hắn quá điếu, cố ý đậu hắn chơi chơi.”

Tào Tháo lắc lắc đầu, nói: “Ngươi không hiểu biết lão nhân này, hắn miệng là rất tàn nhẫn, nhưng kỳ thật vẫn là rất có nguyên tắc! Thả một lòng vì triều đình, đáng giá kính trọng.”

Đào Thương giơ giơ lên lông mày, không tỏ ý kiến.

“Mạnh Đức huynh, này hơn phân nửa đêm, ngươi thật vì hắn điểm này phá sự đại thật xa đi một chuyến thành Lạc Dương?”

Tào Tháo nghe vậy đột nhiên mặt lộ vẻ ưu sắc, nói: “Việc này là thứ nhất, kỳ thật còn có một kiện về tào mỗ việc tư, hiện tại không quá phương tiện nói…… Hiền đệ trước chớ hỏi nhiều, bồi vi huynh cùng tiến đến đó là, vừa lúc ngươi hẳn là còn không có đã tới Lạc Dương, thả đãi vi huynh cho ngươi làm cái dẫn đường, mang theo ngươi du lãm một chút này tòa thiên hạ đệ nhất đại thành!”

Đào Thương nương ánh trăng, quay đầu nhìn nhìn phương xa kia tòa mơ hồ hùng vĩ nguy nga thành trì hình dáng, sau một lúc lâu lúc

sau, mới vừa rồi sâu kín mở miệng nói.

“Mạnh Đức huynh, ngươi yếu lĩnh ta du lãm này tòa thiên hạ đệ nhất đại thành, giống như đã làm Đổng Trác nướng hồ ba.”

Tào Tháo: “……”

------oOo------

Chương 74: Lạc dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương tiếp đón thượng Hứa Chử, làm hắn điểm tề Từ Châu hổ vệ quân xốc vác binh lính, theo chính mình cùng Tào Tháo cùng Vương Duẫn thừa bóng đêm hướng thành Lạc Dương xuất phát.

Dọc theo đường đi, Đào Thương liên tiếp hướng Tào Tháo dò hỏi hắn đến tột cùng có cái gì việc tư thế nào cũng phải đi Lạc Dương một chuyến không thể, Tào Tháo lại luôn là cười mà không đáp.

Thẳng đến cuối cùng bị Đào Thương ma kỉ không có cách nào, Tào Tháo mới vừa rồi thật là thần bí đối Đào Thương ngôn nói: “Tào mỗ chỉ là muốn đi tìm một cái cửu ngưỡng đại danh người cũng!”

Đối với Tào Tháo cố lộng huyền hư, Đào Thương cho —— còn lại là một cái đại đại xem thường.

Đào, tào đám người cắm trại địa phương là ở Lạc Dương tây giao, ly Lạc Dương chủ thành cũng không có rất xa, đoàn người hành tẩu tốc độ không chậm, không bao lâu liền đến Lạc Dương Tây Môn.

Khi đến Đông Hán trong năm, Lạc Dương ở Hoa Hạ đại địa thượng đã là có 3000 nhiều năm văn minh, 2200 nhiều năm kiến thành chi sử —— đế cốc, đường Nghiêu, ngu Thuấn, hạ vũ chờ thần thoại, toàn truyền ở nơi này. Hạ quá khang dời vương đô rót tầm, thương canh vương đô tây bạc, đều là hiện tại Lạc Dương quanh thân địa giới; rồi sau đó 800 chư hầu sẽ Mạnh Tân, Chu Công phụ chính dời chín đỉnh với Lạc ấp, bình vương đông dời, Quang Võ trung hưng đều ở chỗ này chỗ hoặc cũng là không xa.

Không hề nghi ngờ, nơi này đã từng là Trung Nguyên chính trị, kinh tế, văn hóa trung tâm, bốn phương thông suốt giao thông đầu mối then chốt.

Nhưng cũng gần là đã từng mà thôi.

Hiện tại Lạc Dương trải qua Đổng Trác bạo ngược, đốt cháy, cướp bóc lúc sau, mười thất chín không, hoang tàn vắng vẻ.

Vào thành lúc sau, tuy là nửa đêm, nhưng phóng nhãn nhìn lại những cái đó đã từng đình đài lầu các, đá xanh đường phố, nhà cửa trạch cư toàn ở, nhưng sớm đã đã không có ngày xưa thần vận, bởi vì có ý định phá hư mà trở nên rách nát bất kham, đổ nát thê lương nơi nơi đều là, mặt đường thượng thỉnh thoảng còn có thể thấy đã có mùi thúi tiêu thi, có một ít lọt lưới chạy thoát di chuyển đại nạn cư dân tránh ở bên trong thành các nơi đường phố cùng trong một góc, đầu bù tóc rối, mắng khóc kêu, nơi nơi đều là một bộ thê thảm cảnh tượng.

Chỉ dựa vào này đó, liền có thể nghĩ, đốt thành ngày đó, nơi này là một loại kiểu gì thê lương khủng bố địa ngục cảnh tượng.

Vương Duẫn ở xe đuổi qua, dọc theo đường đi nhìn đến đều là bực này tình hình, không khỏi lại là lão lệ tung hoành, cảm khái vạn ngàn.

Vương lão nhân mấy ngày chi gian cũng không biết đã khóc bao nhiêu lần rồi, cũng là không có biện pháp, hắn nửa đời vì này giao tranh chính trị sân khấu ở ngay lập tức chi gian liền biến thành cái dạng này, nhân sinh tốt đẹp nhất niên hoa, này sự nghiệp cùng mộng tưởng đều là ở chỗ này thực hiện! Đổng Trác ở huỷ hoại Lạc Dương đồng thời, cũng là huỷ hoại Vương Duẫn nửa đời thành quả, gần là khóc thút thít, thuyết minh lão nhân thực kiên cường, đổi thành người khác…… Có lẽ sẽ khóc thút thít đến chết.

Thiên hạ đệ nhất thành, bất quá mấy ngày chi gian, liền thành bực này suy bại chi tướng, từ đây trở thành nhị lưu.

“Làm bậy a!” Tào Tháo ngồi trên lưng ngựa, phẫn hận mà vung lên roi ngựa tử, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tổ tiên cuối cùng ngàn năm chi lực, phương sử nơi đây có bực này phồn hoa, lão tặc thế nhưng như vậy dễ dàng liền đốt quách cho rồi, kiểu gì vô đức!”

Đào Thương nghe vậy trầm mặc sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Phá rồi mới lập…… Tuy rằng đáng tiếc, nhưng sự tình đã đã xảy ra, vô lực quay lại, nếu ngày sau thiên hạ thanh bình, này thành đương có tu sửa trùng kiến, tái kiến phồn hoa ngày.”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Điêu Thuyền từ xe giá trong rèm lộ ra đầu tới, đối với Đào Thương khẽ gật đầu, ý bảo Đào Thương có thể hay không dựa lại đây một chút.

Đào Thương cảm thấy nghi hoặc, giá mã dán qua đi.

Lại thấy Điêu Thuyền mọi nơi nhìn xem, nhỏ giọng mà đối Đào Thương nói: “Công tử, ngươi có thể hay không phái một ít tin được thị vệ, đưa tiểu nữ tử đi một chuyến Tư Đồ phủ.”

Đào Thương cảm thấy tò mò mà ngôn nói: “Cô nương này tới, không phải tùy chúng ta đi gặp Viên Thiệu sao? Đi Tư Đồ phủ làm chi?”

Điêu Thuyền ngượng ngùng cười, kiều thanh nói: “Tiểu nữ tử bất quá một giới nữ lưu, đi gặp Viên công làm chi…… Chỉ là thượng một lần đáp ứng công tử điềm có tiền không có thực hiện…… Tổng cảm giác có chút xin lỗi công tử, thừa vào thành cơ hội, tiểu nữ tử muốn đi Tư Đồ phủ nhìn xem…… Vạn nhất đồ tế nhuyễn không bị thiêu đâu……”

Đào Thương nghe xong ngơ ngác thần, trong lòng không khỏi nhiều vài phần cảm động, nói: “Cô nương hà tất khách khí, đào mỗ ngày ấy cũng chỉ là vui đùa lời nói mà thôi, ta thật đúng là có thể hỏi ngươi đòi tiền không thành?”

Điêu Thuyền một đôi đôi mắt đẹp yên lặng nhìn Đào Thương, nghi hoặc nói: “Công tử thật sự không cần?”

“Ngạch……” Đào Thương nghe vậy do dự: “Cô nương muốn thật không có gì quan trọng sự…… Hồi Tư Đồ phủ nhìn xem cũng đúng.”

Điêu Thuyền nghe xong lời này, một bên kiều mị cười, một bên mềm nhẹ mà trắng Đào Thương liếc mắt một cái.

Cái này nam tử, khẩu không ứng tâm…… Rõ ràng chính là muốn không được, càng muốn giả dạng làm đứng đắn dạng.

Đào Thương xoay người sang chỗ khác, đối Hứa Chử nói: “Làm Bùi thị bốn huynh đệ chọn lựa một nửa tinh nhuệ hổ vệ quân tráng sĩ, bảo hộ Điêu Thuyền cô nương hồi Tư Đồ phủ nhìn xem. Sau đó chờ ở nơi đó, chúng ta xong xuôi sự, liền đi cùng bọn họ sẽ cùng.”

Hứa Chử nghe vậy xưng thanh nặc, liền tức khắc an bài.

……

……

Điêu Thuyền cũng sẽ cưỡi ngựa, như thế nhưng thật ra phương tiện rất nhiều, nàng cùng Vương Duẫn trần thuật tình hình cụ thể và tỉ mỉ, lại cùng Đào Thương cùng Tào Tháo chia tay, sau đó liền ở Bùi thị bốn huynh đệ cập hổ vệ quân các hộ vệ bảo vệ hạ, đi trước Tư Đồ phủ địa chỉ cũ.

Tào Tháo nhìn những người này rời đi thân ảnh, đột nhiên nghiêng đầu đối Đào Thương nói nhỏ nói: “Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu…… Yểu điệu thục nữ, thức ngủ cầu đấy…… Yểu điệu thục nữ, cầm sắt hữu chi…… Yểu điệu thục nữ, chuông trống nhạc chi!”

Đào Thương sá nhiên mà quay đầu nhìn về phía Tào Tháo, ngạc nhiên nói: “Nhữ có bệnh chăng?”

Tào Tháo nghiêm mặt, bất mãn nói: “Nhữ mới có bệnh!”

“Không bệnh ngươi phạm cái gì hoa si?”

Tào Tháo lặng lẽ cười, lộ ra một bộ trong đó hảo thủ tự đắc chi tướng, giáo dục nói: “Ngốc tử…… Hay là ngươi nhìn không ra tới, cô nương này đối với ngươi cố ý!”

Đào Thương nghe vậy ngạc nhiên nói: “Ngươi là làm sao thấy được?”

“Hắc hắc!” Tào Tháo ra vẻ thần bí, nói: “Không phải tào mỗ thổi phồng! Nếu luận hoa trung chi đạo, tào mỗ quả thật là cái loại hảo thủ, tiểu tử, ngươi kiếm lời! Này nữ tử chính là nhân gian tuyệt sắc không nói, càng là Tư Đồ chi nghĩa nữ…… Ngô nghe Vương Duẫn có tam tử, nhưng đều sớm đã là các lập môn hộ, vương lão nhân cả đời dưới gối không có nữ nhi, cố ý thu nàng này vì nghĩa nữ…… Khác không nói đến, ngươi nếu là có thể nạp hắn, chẳng phải là liền cùng cấp cùng Vương gia leo lên thân thích?”

Đào Thương không rõ nguyên do mà nhìn Tào Tháo, tò mò ngôn nói: “Hắn hiện tại bất quá là cái uổng có chức quan, không quyền không binh không có tiền quang côn Tư Đồ, ta vì sao phải cùng hắn làm thân thích…… Thực hiếm lạ sao?”

Tào Tháo đôi mắt tức khắc mở to: “Hiền đệ, ngươi là thật khờ vẫn là trang điên! Vương Tư Đồ chính là xuất thân từ Tịnh Châu Vương thị.”

Thấy Đào Thương vẫn là không rõ, Tào Tháo ngay sau đó cấp Đào Thương giảng giải lên, mà Đào Thương đang nghe một lúc sau, kết hợp chính mình đời sau một ít hiểu biết, mới tức khắc bừng tỉnh đại ngộ, hồi tưởng lên.

Tịnh Châu Vương thị, tìm hiểu nguồn gốc, chính là Hoàng Đế hậu duệ, tức trong truyền thuyết Công Tôn Hiên Viên, trải qua đến cơ tấn sau thấy chu thất suy vi, cơ tấn tử tông kính tùy thỉnh lão về hưu, tránh cư Thái Nguyên, người đương thời nhân này vương tự mình phân, vẫn hô chi vì Vương gia, toại lấy vương vì họ, trở thành Vương thị thuỷ tổ, lại cuối cùng 700 năm hơn đến nay, trở thành đương thời quy mô tiệm đại chi thế gia môn phiệt.

Nhưng hiện tại ở vào Đông Hán mạt Tịnh Châu vương thất, tuy rằng cũng là đương thời ít có thế gia đại tộc, còn cũng không phải ở vào nhất cường thịnh thời kỳ, cho nên Đào Thương nhất thời không có hồi tưởng lên, nhưng là trải qua không bao lâu gian tự hỏi cùng liên

tưởng, Đào Thương mới vừa rồi bừng tỉnh mà ngộ, cái gọi là Tịnh Châu Vương thị, trong lịch sử huy hoàng nhất thời kỳ không phải hiện tại, hẳn là ở Ngụy Tấn đến đường triều thời kỳ.

Mà hiện tại cái gọi là Tịnh Châu Vương thị, kỳ thật cũng có một cái khác cách gọi, gọi là Thái Nguyên Vương thị. Mà Thái Nguyên Vương thị, ở sau này gần 400 trong năm, bị liệt vào ‘ năm họ bảy tộc ’ chi nhất, com ở Trung Quốc trong lịch sử tự tấn triều đến Tùy Đường đều là thiên hạ sĩ tộc lãnh tụ.

Hiện tại Vương thị tuy rằng còn không có sau này mấy trăm năm gian như vậy đại ảnh hưởng, nhưng hiện tại cũng là có được hơn bảy trăm cuối năm chứa thế gia…… Khó trách Tào Tháo đối Vương Duẫn sẽ xem với con mắt khác.

Hai người chính khi nói chuyện, lại thấy binh mã chạy đến đá xanh đường phố bên một chỗ khô bại nhà cửa trung, vài tên không biết là ai thủ hạ binh lính, đang từ bên trong dọn ra hai khẩu đại cái rương cùng một ít cổ khí, hiển nhiên là bị Đổng Trác càn quét sau lưu lại tới lọt lưới chi vật.

Tào Tháo thấy thế không khỏi khí giận tím mặt.

“Đốt! Ngươi chờ chính là dưới tay người nào quân tốt, an dám hành này trộm cướp việc?!”

Những cái đó binh lính nghe vậy không khỏi hạ nhảy dựng, nhưng thực mau trở về quá thần tới!

Chỉ thấy trong đó một người thập trưởng ngửa đầu tiến lên, bất mãn nói: “Ngô chờ chính là sau tướng quân Viên công trướng hạ kỵ binh quân, phụng sau tướng quân chi mệnh lục soát thành! Ngươi đãi sao giảng?”

“Thật can đảm!” Tào Tháo khí duỗi ra tay, liền phải rút ra bên hông bội kiếm, lại thấy Đào Thương duỗi tay ấn xuống hắn đã sờ lên chuôi kiếm tay, nói: “Mạnh Đức huynh, thôi bỏ đi, này bên trong thành hiện làm loại sự tình này, làm sao ngăn là bọn họ mấy cái?

Các lộ chư hầu quân tốt phỏng chừng đều ở vơ vét, ngươi giết này mấy cái, còn có thể đem chư hầu dưới trướng binh tướng đều giết sao……”

Tào Tháo nghe vậy nhíu nhíu mày, chậm rãi buông tay, đối với kia mấy cái binh lính quát: “Lăn!”

Kia mấy cái binh lính tuy rằng khó chịu, nhưng lại cũng nhìn ra Tào Tháo không tốt lắm chọc, hơn nữa Tào Tháo cùng Đào Thương phía sau binh mã túc chỉnh, biết được là đại nhân vật tuần thành tới.

Bọn họ cũng coi như thức thời, một đám không dám nhiều lời, vội vàng xám xịt mà dọn đồ vật chạy.

Xe đuổi đi trong vòng, Vương Duẫn phát ra một tiếng suy yếu thở dài, ngôn nói: “Thôi bỏ đi, thôi bỏ đi…… Loại sự tình này, lão phu đã thấy được quá nhiều, quản chi vô ích…… Đi thôi.”

------oOo------

Chương 75: xấu hổ triều thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một hàng đội ngũ chậm rãi hướng về Lạc Dương cung điện phương hướng xuất phát.

Viên Thiệu cùng chúng chư hầu chủ soái doanh trại quân đội, giờ phút này tất cả đều đóng quân ở thành Lạc Dương cung điện trong vòng.

Lạc Dương cung điện ở vào toàn thành trung ương mảnh đất, làm đại hán quốc thủ đô cung điện, chiếm địa gần như trăm mẫu, tây có kẹp thành, đông có đông thành, bắc có viên vách tường, chính cung chia làm: Nam Cung, bắc cung, Đông Cung, tây cung, trường thu cung, Vĩnh An cung, Vĩnh Nhạc cung; nam bắc trục trung tâm thượng, tự bắc mà nam theo thứ tự vì: Tư Mã môn, đoan môn, lại phi môn, lại phi điện, chương hoa môn, Sùng Đức điện, trung đức điện, thiên thu vạn tuế điện hoà bình sóc điện, là vì năm điện bốn môn. Cũng tùy theo không ngừng xây dựng thêm tu chỉnh, năm đó hoa mỹ tráng lệ đã đạt đỉnh núi.

Đáng tiếc cũng gần là năm đó, nhưng hôm nay cung điện bị lửa lớn liền thiêu mấy ngày, lại đã là biến thành một mảnh cơ hồ là tàn viên tử thành.

Viên Thiệu chủ lực đóng quân Lạc Dương Nam Cung trước quảng trường, nơi đây chính là hoàng đế cập đàn liêu triều hạ thảo luận chính sự địa phương, vì năm môn bốn điện sở bảo vệ xung quanh, mà duyên thượng nãi thuộc ở giữa.

Tào Tháo cùng Đào Thương một chúng vào cung điện lúc sau, ven đường ở Viên quân sĩ binh dưới sự chỉ dẫn, không bao lâu, liền đi tới Nam Cung tây quảng trường lại phi môn.

Không đợi đi vào, liền thấy một cái hình thể cực kỳ thật lớn, sắc mặt giống như lẩu niêu đế giống nhau, mày rậm mắt to, giường mũi hậu môi đồng giáp tướng quân ngăn cản mọi người đường đi.

Kia tướng lãnh thân khoác màu xám đồng thau giáp trụ, đầu đội đầu trâu khôi, bề ngoài cực kỳ bưu hãn.

“Nhà ta chủ công đã nghỉ ngơi, chư vị nếu là có việc, còn thỉnh ngày mai lại đến đi!”

Tào Tháo vừa thấy này tướng lãnh ngoại hình, lại nghe hắn ngữ khí, liền biết không phải người bình thường, khách khí nói: “Tại hạ Tào Tháo, đêm khuya dẫn dắt Vương Tư Đồ tới đây, chính là có chuyện quan trọng dục thấy Bổn Sơ, làm phiền tráng sĩ thông bẩm một tiếng.”

Kia tướng lãnh làm như nghe qua Tào Tháo thanh danh, nói: “Nguyên lai là tào công, thất kính! Bằng tào công cùng nhà ta chủ công quan hệ, xấu vốn không nên cản ngươi, nhưng trước mắt sắc trời thật sự là quá muộn, mong rằng tào công đừng làm ta chờ khó xử.”

Tào Tháo nghe vậy, bừng tỉnh nói: “Nguyên lai các hạ đó là Văn Sửu? Kính đã lâu.”

Đào Thương vừa nghe người này là Văn Sửu, không khỏi nhiều đánh giá vài lần.

Kỳ quái, nhớ rõ Viên Thiệu lần này xuất chinh tới cây táo chua khi, cũng không có lãnh Nhan Lương cùng Văn Sửu ra trận, như thế nào trượng đánh xong, vị này ngày sau Hà Bắc danh tướng lại cố tình đột nhiên xuất hiện? Chẳng lẽ tới nhặt của hời? Vấn đề đã không có gì nhưng nhặt.

Nhưng cẩn thận cân nhắc một chút, Đào Thương liền suy nghĩ cẩn thận.

Lạc Dương đã “Đánh” xuống dưới, Đổng Trác cũng đã tây dời Trường An, kế tiếp là chúng chư hầu phân chia ích lợi giai đoạn, Viên Thiệu âm thầm từ Hà Bắc hướng này mặt điều người, là vì gia tăng thực lực cướp đoạt lợi thế!

Hắc hắc, điểm này quỷ tâm nhãn tất cả đều dùng đến này mặt trên tới……

Tào Tháo thấy Văn Sửu không cho nói, giải thích nói: “Tào mỗ cùng Bổn Sơ, chính là nhiều năm tri giao, ta cùng với hắn thấy cùng không thấy bổn đều không sao cả, chỉ là vị này Vương Tư Đồ, đứng hàng tam công, chính là triều đình trọng thần, lần này là có chuyện quan trọng cùng Bổn Sơ thương lượng, còn thỉnh hành cái phương tiện, phái người đi thông bẩm một tiếng.”

Văn Sửu sắc mặt bất biến, như cũ cố chấp nói: “Cái gì tư không Tư Đồ, mỗ không quen biết! Nói không được liền không được.”

Vương Duẫn thân là trong triều trọng thần, có từng chịu quá bực này khinh mạn, mày nhăn lại xốc lên màn xe hiện thân, liền tưởng chỉ trích Văn Sửu hai câu, nhưng vừa thấy đến Văn Sửu cường tráng hung ác thân hình, lão nhân liền có chút do dự, lời nói tới rồi bên miệng lại nuốt trở vào.

Vương Duẫn tổn hại người cũng phân với ai, như là Đào Thương như vậy, lớn lên vừa thấy liền rất có gia giáo, hắn dám tổn hại hai câu. Nhưng như là Văn Sửu như vậy, vừa thấy chính là bưu tử, Vương Duẫn giống nhau không muốn trêu chọc.

Tào Tháo phía sau, Hạ Hầu Uyên nhưng không giống như là Vương Duẫn như vậy hảo tính tình, phát ngôn bừa bãi nói: “Ngươi này hỗn đản, làm sao như vậy vô lễ! Đại hán tam công làm trò ngươi mặt, chẳng lẽ là còn phải đối với ngươi sụp mi thuận mắt không thành?”

Văn Sửu người này vừa thấy chính là mềm cứng không ăn cổn đao thịt, hắn duỗi tay một lóng tay Hạ Hầu Uyên, lớn tiếng nói: “Lão tử trời sinh tính như thế! Lại có thể làm sao? Khuyên ngươi chờ trở về

đã là cho ngươi chờ mặt mũi, đổi thành người khác, trực tiếp quyền cước tiếp đón, đưa hắn cút đi!”

Hạ Hầu Uyên cười nhạo một tiếng, nói: “Thả làm ngô nhìn xem ngươi có gì năng lực, dám ra này đại ngôn!”

Dứt lời, xoay người xuống ngựa, thẳng đến Văn Sửu vọt qua đi, Tào Tháo vội vàng quát bảo ngưng lại, cũng đã là ngăn trở không kịp.

Hạ Hầu Uyên vào đầu một quyền, thẳng đến Văn Sửu mặt tiếp đón, Văn Sửu không nhúc nhích, cũng là một quyền chém ra, hai quyền tương giao, phát ra một tiếng giòn vang, lại thấy Hạ Hầu Uyên ‘ cộp cộp cộp ’ liên tiếp lui ra phía sau ba bước, Văn Sửu vẫn đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích.

“Hảo kính!” Đào Thương phía sau Hứa Chử thấy thế cũng không khỏi tán thưởng.

Đào Thương nghe vậy quay đầu, hỏi Hứa Chử nói: “Ngươi xem kia Văn Sửu võ nghệ, so với ngươi tới như thế nào?”

Hứa Chử không xác định lắc lắc đầu, nói: “Không giao thủ khó mà nói, nhưng xem hắn vừa rồi kia một quyền, sức lực lại là cực đại! Đơn tỉ khí lực khủng không ở mỗ gia dưới…… Ném ngươi nương, không nghĩ Viên Thiệu trướng hạ, cư nhiên cũng có bực này hùng hổ chi sĩ.”

Hạ Hầu Uyên ăn ám khuy, lắc lắc tay, lại tưởng tiến lên lĩnh giáo lĩnh giáo, lại thấy lại phi trong môn mặt, bước nhanh đi ra một người sĩ tốt, bám vào Văn Sửu bên tai, thấp giọng nói số câu nói.

Văn Sửu gật gật đầu, tiếp theo hướng bên cạnh chợt lóe, đối với Tào Tháo đám người ngôn nói: “Chủ công thỉnh chư vị tiến lại phi môn!”

Đào Thương nhướng mày, nhìn ra một chút manh mối.

Viên Thiệu, ở khởi chuyện xấu đâu.

Mọi người vào lại phi môn, ở tên kia Viên quân sĩ tốt dẫn dắt đi xuống thấy Viên Thiệu, Tào Tháo lại thả chậm đánh mã tốc độ, cùng Đào Thương tề đầu ngựa, thấp giọng nói: “Đào huynh đệ, nhìn ra cái gì không có.”

Đào Thương gật gật đầu, cười nói: “Đã nhìn ra…… Ra oai phủ đầu.”

Tào Tháo thở dài, nói: “Đúng vậy, ra oai phủ đầu, xem ra, Bổn Sơ là không nghĩ tiếp nhận này đó triều đình quan viên.”

Đào Thương nghe vậy cười, nói: “Kỳ thật việc này cũng không trách Viên minh chủ, Mạnh Đức huynh, đổi thành ngươi, ngươi nguyên ý muốn này đó trong triều quan viên sao?”

Tào Tháo ngửa đầu đánh ha ha: “Tào mỗ nào có cái này phúc khí.”

Đào Thương trong lòng thầm than, xem ra lấy Vương Duẫn cầm đầu trong triều công khanh, như thế nào an trí xác thật là cái vấn đề…… Liền trước mắt tình huống tới xem, Viên Thiệu, Tào Tháo, chẳng sợ chính là bao gồm chính mình, không có nào một đường chư hầu chân chính nguyện ý tiếp nhận bọn họ.

Đây cũng là một kiện thực bình thường sự, hiện tại thế đạo này chư hầu thân phận vốn dĩ chính là một loại trường hợp đặc biệt, bọn họ trên danh nghĩa là triều đình thuộc thần, trên thực tế lại là biên giới đại quan, độc bá nhất phương, ở địa phương đều là quân chính ôm đồm.

Lần này Tào Tháo, Đào Thương, Lưu Bị, Tôn Kiên đám người nếu là cứu trở về hoàng đế, chư hầu tất nhiên là tranh nhau nịnh nọt, com hận không thể lập tức liền đem thiên tử dùng cỗ kiệu nâng đến chính mình địa bàn đi.

Nhưng thiên tử không cướp được, lại cướp được một bộ phận triều thần, này liền có điểm xấu hổ.

Nếu là thiên tử ở, lập tông miếu triều đình cần thiết yêu cầu này đó thần công, nhưng hôm nay thiên tử không ở, này đó triều thần liền

có vẻ râu ria.

Đem bọn họ đưa tới chính mình địa bàn đi, thứ nhất lãng phí lương thực, thứ hai này đó triều thần đều là thế gia bối cảnh không hảo đắc tội, thả quan chức cái đỉnh cái cao, phần lớn không ở các lộ chư hầu dưới, thân phận quá mức xấu hổ…… Thật muốn mang về, là các ngươi nghe ta, vẫn là ta nghe các ngươi, thật sự là quá mức cản tay!

Chư hầu nhóm tổng không thể học Đổng Trác, ai không phục liền đánh tới ngươi phục đi?

Còn có đệ tam quan trọng nhất, liền tính này đó triều thần đều nghe chính mình, nhưng một phương chư hầu dẫn dắt non nửa cái có triều đình danh chiếu sắc phong tước vị thần công, này xem như cái gì phối hợp?

Quốc trung quốc gia? Trong triều chi triều? Vẫn là tự lập vì vương khúc nhạc dạo?

Liền tính là chư hầu chính mình không cái kia dã tâm, nhưng người trong thiên hạ lắm miệng tạp, ngươi quản được chính mình hành vi, còn có thể quản được trụ từ từ chúng khẩu?

Này nói rõ không phải cấp đối thủ tìm lấy cớ tính kế chính mình cơ hội sao? Một cái xử lý không tốt, chính là cái đích cho mọi người chỉ trích.

Cho nên nói, này non nửa cái triều đình thần công, đã dường như vô căn chi thủy, lại hãy còn là phỏng tay khoai lang, ai đều không muốn muốn.

Tào Tháo lãnh Vương Duẫn tới gặp Viên Thiệu, lấy Viên quân giờ phút này xếp vào ở thành Lạc Dương nội thám tử số lượng, Viên Thiệu có thể nào không biết?

Liền tính là biết, hắn lại vì gì làm Văn Sửu cố ý ở lại phi môn ngăn trở? Còn làm này làm vô lễ trạng!?

Nói trắng ra là chính là không nghĩ tiếp nhận lấy Vương Duẫn cầm đầu này non nửa triều thần tử! Cho nên đi trước làm chút vô lễ chi thế, làm Vương Duẫn chùn bước, biết khó mà lui.

Bốn thế tam công danh môn xuất thân người, nếu là hắn cũng không biết lễ nghĩa, thiên hạ chỉ sợ liền không ai hiểu lễ phép.

------oOo------

Chương 76: vô pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu căn bản là không có ngủ.

Giờ phút này hắn giáp trụ tề thân, thần thái sáng láng, trên mặt liền một tia buồn ngủ thần sắc đều tìm không ra tới, như vậy trạng thái, đừng nói là vừa mới ngủ say quá, chỉ sợ ngay cả buồn ngủ đều chưa từng đánh một cái.

Xem ra Đào Thương trong lòng suy đoán, hoàn toàn là chính xác.

Viên Thiệu binh tướng mã đóng quân ở lại phi phía sau cửa quảng trường gian, chính mình cũng là tại đây, cũng không có vào cung điện an cư, rốt cuộc từng là thiên tử cung điện, cho dù là biến thành phế tích, nhưng tự tiện nằm cư, cũng không khỏi sẽ làm người sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Bốn thế tam công danh môn, ở mặt ngoài công phu này khối, công phu vẫn là hạ thực đủ.

“Vương Tư Đồ, Mạnh Đức…… Nga, còn có Đào công tử!” Viên Thiệu ở nhìn thấy mấy người lúc sau, anh tuấn gương mặt thượng lộ ra nhiệt tình tươi cười, làm người lần cảm thân thiết.

“Mạnh Đức! Ngươi nói một chút ngươi, ngày ấy ngươi ta ở soái trướng thương nghị xong đại sự lúc sau, ngươi lại liền tiếp đón đều không đánh một tiếng liền suất quân rời đi…… Còn mang lên Đào công tử đám người, nếu là ra cái cái gì ngoài ý muốn, lại là làm vi huynh với tâm gì an?” Viên Thiệu một phen túm khởi Tào Tháo tay, lải nhải ma kỉ cái không ngừng.

Tào Tháo cùng Viên Thiệu từ rất nhiều năm khởi chính là giao hảo bạn chơi cùng, hai người chi gian tuổi trẻ khi thục không thể lại chín, thục đến trừ bỏ tức phụ, khác cơ bản đều có thể bù đắp nhau.

Cho dù ngày đó bởi vì truy kích Đổng Trác sự ý kiến không gặp nhau, nháo ra mâu thuẫn, nhưng mấy ngày xuống dưới bình tĩnh qua đi, hai người sớm đã là tan thành mây khói, hòa hảo trở lại.

“Hắc hắc!” Tào Tháo lộ ra một cái nghiền ngẫm tươi cười, nói chuyện cũng không lắm bận tâm: “Ngươi nói nhưng thật ra nhẹ nhàng, ta chờ liều mình truy kích Đổng Trác, thiếu chút nữa liền mệnh đều đáp đi vào, ngươi nhưng thật ra ở chỗ này nhặt có sẵn? Tào mỗ nếu quả thực làm lão tặc cấp giết, này tánh mạng thiếu không muốn cho ngươi Viên Bổn Sơ gấp bội bồi thường!”

Viên Thiệu cười ha ha: “Ngươi Tào Mạnh Đức mệnh, họ Viên nhưng bồi không dậy nổi! Huống chi vẫn là gấp bội bồi hai điều!”

Dứt lời, Viên Thiệu lại là thở dài một tiếng, pha là tiếc hận nói: “Đáng tiếc thành Lạc Dương làm lão tặc tai họa thành như vậy tiêu điều cảnh sắc, nếu như bằng không, Viên mỗ tối nay nói cái gì cũng đến ở hằng nguyệt hiên vì ngươi đón gió tẩy trần!”

Vừa nói đến nơi đây, liền thấy Tào Tháo cùng Viên Thiệu cho nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, lẫn nhau chi gian lộ ra một cái ‘ ngươi hiểu ta hiểu ’ đáng khinh tươi cười.

Đào Thương không rõ nguyên do, quay đầu nhìn về phía Vương Duẫn, khó hiểu nói: “Tư Đồ, hằng nguyệt hiên, là địa phương nào?”

Vương Duẫn híp mắt, khinh thường mà hừ một hừ, nói: “Lạc Dương tây thành một chỗ pháo hoa chỗ mà thôi……”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai là như vậy thần kỳ địa phương a!”

Vương Duẫn thật là bất mãn mà qua lại ngó coi Viên Thiệu cùng Tào Tháo, vô cùng đau đớn nói: “Danh môn chi hậu, cư nhiên lưu luyến với phong nguyệt hiệp / kỹ / chỗ, thật là…… Thật là…… Thật là, ai! Nhục nhã danh dự gia đình rồi!”

Đào Thương chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi: “Vương Tư Đồ, đào mỗ có một cái nho nhỏ nghi hoặc, không biết ngài lão có thể hay không hỗ trợ giải thích giải thích?”

“Nhữ có gì nghi?”

Đào Thương nhấp nhấp khóe miệng, nghẹn lại cười nói: “Ngài luôn như thế nào biết hằng nguyệt hiên là hiệp / kỹ / địa phương…… Cảm giác ngài nghiệp vụ rất quen thuộc.”

“Khụ, khụ, khụ!!” Vương Duẫn nghe vậy, sặc dường như hai đầu bờ ruộng dùng sức ho khan, mặt già đỏ lên, có vẻ rất là xấu hổ.

“Tư Đồ đại nhân đến thăm, không biết có gì chuyện quan trọng? Còn cố ý suốt đêm chạy tới, làm Viên mỗ như thế nào quá ý đi?” Viên Thiệu pha cùng công việc mà dời đi đề tài, cũng coi như là cho lão vương đầu một cái dưới bậc thang.

“Bổn Sơ!” Vương Duẫn run rẩy tiến lên cầm Viên Thiệu tay, cảm khái nói: “Ngươi có biết ngươi rời đi này một năm thời gian, Lạc Dương đều đã xảy ra chút chuyện gì sao? Này cả triều công khanh lại có bao nhiêu gặp đổng tặc độc hại!”

Viên Thiệu an ủi mà quơ quơ Vương Duẫn tay, cũng là bi phẫn nói: “Tư Đồ đại nhân yên tâm, Thiệu chờ sớm muộn gì có một ngày, chắc chắn đánh hạ Trường An, chính tay đâm Đổng Trác lão tặc, cứu ra thiên tử! Trả ta đại hán thiên hạ một cái lanh lảnh thanh bình!”

Vương Duẫn cảm khái mà ngôn nói: “Bổn Sơ ngươi có thể có những lời này, ta chờ cả triều công khanh đó là chết, cũng an tâm!”

Dứt lời, lại là qua tay chỉ chỉ Tào Tháo cùng Đào Thương, cảm khái nói: “Lần này nếu không có Mạnh Đức cùng Đào gia tiểu tử xuất binh cứu giúp, làm sao có thể khiến cho rất nhiều triều thần thoát ly đổng tặc khống chế, thứ hai người chi công không thể nói không lớn cũng.”

Viên Thiệu cười gật gật đầu, tán đồng nói: “Có công tắc thưởng, từng có tắc phạt! Mạnh Đức đám người công tích, Thiệu thân là minh chủ tất nhiên là sẽ không quên, tương lai còn dài, này công tạm thời nhớ nhập công lao bộ, chờ đợi hôm sau liền làm để ý tới.”

Đào Thương nghe xong lời này, trong lòng rất là không cho là đúng……

Còn nhớ nhập công lao bộ, này một cái dưới, chỉ sợ chính là vĩnh viễn phong ấn, ngày sau rốt cuộc tìm không trở lại.

Bất quá cũng không cái gọi là, dù sao lần này tây chinh Đổng Trác mục đích, Đào Thương đã cơ bản đạt thành!

Dương người chiến trường, cùng Tào Tháo, Lưu Bị cộng đồng đánh bại Hoa Hùng! Khiến cho Từ Châu quân nổi danh thiên hạ!

Hổ lao quan hạ, Hứa Chử kế Quan Vũ Trương Phi lúc sau, chiến lui Lữ Bố, uy danh lan xa.

Đổng Trác truy kích chiến, Từ Châu quân xả thân hướng chết, Đào Thương lại thân hướng tiền tuyến cùng Đổng Trác đánh cờ, cứu trở về đông đảo nhà Hán triều thần!

Chỉ bằng này vài món sự, đủ rồi đem Từ Châu quân cùng Đào gia danh vọng đẩy đến một cái hoàn toàn mới độ cao, thiên hạ các thế gia môn phiệt bên trong, ủng hán một mạch ngày sau thế tất sẽ hướng Từ Châu nghiêng…… Ngày sau thu hóa cùng thành quả muốn xa xa lớn hơn hiện tại chi ra, Viên Thiệu về điểm này cái gọi là công lao, có cho hay không chính mình thực hiện đều không sao cả.

Đương nhiên có thể thực hiện vẫn là tốt nhất.

Viên Thiệu binh mã đóng quân ở quảng trường, vẫn chưa vào cung, mấy người ngay sau đó liền ở trên quảng trường nói chuyện phiếm.

Vương Duẫn đem chuyến này tới quan trọng nhất mục đích, cùng Viên Thiệu một năm một mười nói, biểu đạt này đó bị cứu ra triều

thần hy vọng tạm thời lưu tại Viên Thiệu chỗ, trợ giúp Viên Thiệu cùng nhau đối phó Đổng Trác thân thiết nguyện vọng.

Nghe xong lời này, Viên Thiệu cái trán tức thì tễ thành một cái ‘ xuyên ’ tử hình, vuốt trên cằm tân trang chỉnh chỉnh tề tề chòm râu, anh tuấn sắc mặt lộ ra khó xử thần sắc.

Này phúc biểu tình, sớm tại Tào Tháo cùng Đào Thương đoán trước bên trong.

“Vương Tư Đồ, các vị đại nhân đối thiên tử, đối triều đình một mảnh trung tâm chân thành, Thiệu thật là rõ ràng, cũng thật là kính nể! Chỉ là…… Ai, không dối gạt Tư Đồ đại nhân nói, Thiệu trên danh nghĩa tuy rằng là chư hầu minh chủ, nhưng địa hạt bất quá kẻ hèn Bột Hải một quận nơi, binh lương quân nhu, toàn dựa vào Ký Châu mục Hàn Phức cung cấp, tự cố còn không rảnh, các vị công khanh đi theo Viên mỗ, chẳng phải ủy khuất? Y Thiệu chi thấy, các vị công khanh toàn vì Mạnh Đức cùng Đào công tử cứu, không ngại liền ở tại bọn họ kia tính……”

“Đừng!” Viên Thiệu lời nói còn chưa nói xong, Tào Tháo liền vội vàng mở miệng ngăn cản, thầm nghĩ trong lòng ngươi không ngốc nhưng ta cũng không ngu ngốc, ngươi mơ tưởng tai họa tào mỗ!

“Vương Tư Đồ, tào mỗ so với Bổn Sơ tới thảm hại hơn, hắn tốt xấu vẫn là một cái Bột Hải thái thú, tào mỗ liền cái đứng đắn thuộc địa đều không có! Lang bạt kỳ hồ, dưới trướng cũng chỉ có mấy ngàn sĩ tốt, vẫn là bán của cải lấy tiền mặt gia sản chiêu mộ mà đến! Các vị đại nhân đi theo ta, chẳng phải đến chịu đói? Hơn nữa tào mỗ thân phận xấu hổ, liền tính tưởng lưu chư vị đại nhân, chỉ sợ chư vị đại nhân cũng là không muốn……”

Tào Tháo lời nói thân phận xấu hổ, không hề nghi ngờ chỉ chính là chính mình hoạn quan lúc sau thân phận.

Vương Duẫn không có trả lời, mà là lại đem đầu vặn hướng về phía Đào Thương.

Đào Thương nhún vai, đem hai tay một quán, khó xử nói: “Vương Tư Đồ, vãn bối một giới bạch thân, chính mình ăn cơm còn phải dựa gặm lão đâu, các vị đại nhân đi theo ta chẳng phải càng xấu hổ……”

Nói tới đây, Đào Thương sợ ngại không đủ, lại lộ ra một bộ khổ tướng, ai oán nói: “Tư Đồ, vãn bối…… Nghèo a!”

Vương Duẫn sắc mặt biến thành màu đen, biến càng ngày càng khó coi.

Hắn run run rẩy rẩy nâng lên một ngón tay, đầu tiên là chỉ vào Viên Thiệu, khẩn tiếp lại gật gật đầu Tào Tháo, xẹt qua Đào Thương thời điểm, cũng hơi làm một chút tạm dừng.

“Hảo a! Các ngươi một đám, hành a! Đều là cánh ngạnh, nhớ trước đây tại đây Lạc Dương nơi, ngươi chờ chịu quá cả triều công khanh nhiều ít ân huệ! Nhiều ít dìu dắt……”

Đào Thương vội vàng đem chính mình trích sạch sẽ: “Vương Tư Đồ, tại hạ hôm nay chính là lần đầu tiên tới kinh sư, không bị người đề qua giày……”

“Lăn một bên đi! Chưa nói ngươi!” Vương Duẫn nổi giận đùng đùng mà hô.

Đào Thương thè lưỡi, hướng bên cạnh vừa đứng.

Quay đầu, Vương Duẫn tiếp tục răn dạy Tào Tháo cùng Viên Thiệu: “Hiện giờ các ngươi không giống nhau, đều là một phương chư hầu! Thuộc hạ có binh có đem! Như thế nào, quay đầu tới không nhận này đó ngày xưa dìu dắt các ngươi ân công? Các ngươi chẳng lẽ là đều tưởng cùng Đổng Trác giống nhau, xưng bá một phương, không tôn lệnh vua…… Đều muốn tạo phản không thành?!”

Lời này nói nhưng nhiều ít có điểm trọng.

Viên Thiệu vội vàng chắp tay nói: “Vương Tư Đồ, ngươi xem ngươi nói sao lại nói như vậy, ta cùng với Mạnh Đức kiểu gì trung tâm với

nhà Hán cùng thiên tử, ngài lão cũng không phải không biết, nhớ trước đây đổng tặc vọng ngôn phế lập, Thiệu cùng lão tặc đương đường giằng co, phẫn mà ra đi, Mạnh Đức càng là mượn thất tinh đao dục hành thích lão tặc, kiểu gì khí phách? Tư Đồ nếu là nói ta hai người muốn tạo phản, kia này thiên hạ lại còn đi đâu mà tìm trung thần?"

Vương Duẫn phẫn nộ nói: "Khi đó là khi đó, hiện tại là hiện tại!"

Tào Tháo bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Tư Đồ đại nhân, com ta chờ lại cũng là có khổ trung, này nửa triều công khanh, đãi ở chúng ta kia xem như sao lại thế này? Với lễ chế thật sự không hợp, không bằng tạm thời trở về quê cũ, chậm đợi thiên thời, đãi lão tặc thân sau khi chết, thiên hạ nhưng đến thanh bình ngày, chư công đương nhưng lại hồi triều đình vì bệ hạ hiệu lực……"

Vương Duẫn quay đầu nhìn Tào Tháo, cả giận nói: "Như thế nào? Này cả triều công khanh, tạm thời khuất cư với ngươi chờ nơi, liền không thể vì đại hán tận trung! Thế nào cũng phải về quê ngủ đông? Kia lão tặc nếu muốn phái người điều tra ám sát, ta chờ lại tìm ai đi?"

Đào Thương âm thầm lắc lắc đầu, ám đạo Vương Duẫn lão nhân này hiện tại còn xem không rõ chính mình tình cảnh.

Các ngươi này đó triều thần quan lại đại lại có thể như thế nào, hiện tại cùng xin cơm không có gì khác nhau, nếu là không nghĩ vứt bỏ một phen thành tựu về quê nhà đương cái vô danh hạng người, kia không ngại phóng thấp tư thái cùng Viên Thiệu hảo hảo nói.

Hiện tại là lại muốn trang con bê lại yêu cầu người, xin cơm còn tốt như vậy đúng lý hợp tình, chuyện tốt tất cả đều là nhà các ngươi…… Viên Thiệu đầu óc hư rồi mới có thể lưu lại các ngươi.

Liền ở Vương Duẫn cùng Tào Tháo, Viên Thiệu tranh chấp không thôi hết sức, một trận dồn dập tiếng bước chân vang lên, cùng với tiếng bước chân còn có "Bổn Sơ, Bổn Sơ "Kêu gọi thanh."

Đào Thương quay đầu đi, vừa thấy người tới không khỏi sửng sốt…… Thế nhưng là Viên Thuật tới rồi.

Viên Thuật thân là Viên Thiệu chi đệ, ngày thường lại không xưng hô huynh trưởng, mà là lấy Viên Thiệu tự ‘’ Bổn Sơ ‘’ tương xứng!

Nói trắng ra là, nhiều ít cũng là có điểm không nghĩ thừa nhận Viên Thiệu hiện tại Viên gia đệ nhất nhân thân phận ý vị. Ngày thường hai anh em cũng là bằng mặt không bằng lòng, pha không đối phó.

Nhưng hôm nay Viên Thuật nhìn dáng vẻ lại không giống như là tìm phiền toái tới.

“Bổn Sơ, ra đại sự, chạy nhanh……” Viên Thuật nói còn chưa dứt lời, thình lình mà thấy được một đám người, không khỏi sửng sốt, vội sửa lời nói: “Di, như thế nào nhiều người như vậy…… Đều ở đâu? Thật náo nhiệt a.”

------oOo------

Chương 77: quốc bảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật ngày thường cùng Viên Thiệu cũng không lớn đối phó, thậm chí có thể nói bọn họ lẫn nhau chi gian càng có rất nhiều giống kẻ thù.

Nếu Viên Thiệu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử mà chết nói, Viên Thuật cái thứ nhất phản ứng khẳng định không phải đi vội về chịu tang, mà là thành kính thắp hương cầu nguyện, kính báo trời xanh có mắt, rốt cuộc thu nhân gian này nghiệp chướng.

Đúng là căn cứ vào như vậy quan hệ, Viên Thuật ở không có trường hợp sự thời điểm, giống nhau sẽ không cùng Viên Thiệu một chỗ…… Cảm thấy nháo tâm…… Cay đôi mắt.

Nhưng hôm nay tình huống vừa lúc tương phản, hắn hơn phân nửa đêm thà rằng cay đôi mắt cũng chạy tới nơi này, tất nhiên là có chuyện quan trọng.

Vừa thấy Vương Duẫn cũng ở chỗ này, Viên Thuật cũng không biết là thiệt tình vẫn là làm bộ, ngay sau đó lộ ra kinh hỉ thần sắc, tiến lên chào hỏi nói: “Nghe nói Mạnh Đức tây tiến, với biện thủy nơi cứu không ít trong triều công khanh, thuật vốn đang có chút nửa tin nửa ngờ, không nghĩ cư nhiên là thật sự! Hôm nay tại đây cùng Vương Tư Đồ gặp lại, chính xác là vui như lên trời!”

Viên Thuật tiến lên cùng Vương Duẫn hàn huyên, nhưng Vương Duẫn giờ phút này trong lòng không quá thoải mái, trầm khuôn mặt cấp Viên Thuật đáp lễ lại, cũng lộ ra một cái so với khóc còn khó coi hơn tươi cười.

“Di? Vương Tư Đồ, ngươi sắc mặt vì sao như vậy hồng, cùng năm đó nhưng đại không giống nhau! Thuật ngày gần đây tìm một vị

danh y vì ta bắt mạch điều dưỡng thân thể, bỉ từng ngôn sắc mặt đỏ lên hệ tâm huyết không đủ cũng, cần lấy ôn bổ……”

Đào Thương ở một bên tiếp tra nói: “Vương Tư Đồ trái tim còn hành, hắn mặt đỏ là bởi vì khí.”

Viên Thuật nhíu nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Là người phương nào khí đỏ Tư Đồ?”

Đào Thương âm thầm bĩu môi, nhìn xem này từ dùng, còn ‘ khí hồng ’ Tư Đồ…… Vương Duẫn đây là muốn hỏa sao?

Vương Tư Đồ không có nói, ánh mắt chỉ là ở trong lúc lơ đãng quét về phía Tào Tháo cùng Viên Thiệu hai người.

Viên Thuật bừng tỉnh đại ngộ.

Thẳng thẳng thân hình, Viên Thuật lấy ra hắn sau tướng quân tư thế, quay đầu nhìn về phía Viên Thiệu cùng Tào Tháo hai người, nói:” Nhị vị năm xưa cũng đều là trong triều lương đống, hôm nay cũng toàn một phương thống lĩnh, thân hệ quốc gia cùng xã tắc chi an nguy, ngôn ngữ gian đương nhiều có tự trọng, lão Tư Đồ kiểu gì thân phận? Há nhưng mở miệng lỗ mãng đắc tội, một khi có cái sơ xuất, Bổn Sơ cùng Mạnh Đức, các ngươi nhưng đảm đương khởi sao?”

Viên Thiệu cùng Tào Tháo đều chỉ là cười gượng, cũng không phản bác, chỉ là một cái kính gật đầu: “Đúng vậy, ngươi nói đều có lý!”

“Vương Tư Đồ, hai người bọn họ như thế nào chọc ngươi sinh khí? Nói với thuật nghe! Đãi thuật vì ngài lão phân ưu giải nạn!” Viên Thuật một bên bất mãn mà nhìn Tào Tháo cùng Viên Thiệu, một bên hướng Vương Duẫn vỗ bộ ngực bảo đảm phiếu.

Viên Thiệu vừa nghe Viên Thuật như vậy nói chuyện, vội vàng tiến cử: “Công Lộ, có ngươi những lời này! Vương Tư Đồ liền yên tâm, hiện giờ các vị đại nhân đến thoát Đổng Trác khó khăn, nhiên lại tạm vô sống nhờ chỗ, ta cùng với Mạnh Đức đều là ăn nhờ ở đậu hạng

người, nào có năng lực an bài nhiều như vậy công khanh? Không thiếu được sẽ ủy khuất chư vị, hiện giờ có ngươi ứng thừa, Tư Đồ đại nhân việc khó liền tính giải quyết.”

Tào Tháo cũng là quạt gió thêm củi: “Công Lộ ngươi hiện giờ đã là tọa trấn Nam Dương quận, trị hạ dồi dào, lại rời xa trung thổ chiến loạn nơi, đúng là chư vị lão đại nhân tránh né đổng tặc làm hại tuyệt hảo nơi, lại là diệu thay!”

Đào Thương cũng là gật đầu cùng phong: “Nam Dương quận khí hậu hảo, có thể dưỡng lão.”

Vương Duẫn mặt vô biểu tình, nhìn về phía Viên Thuật: “Công Lộ, ngươi ý như thế nào?”

Viên Thuật nghe xong lời này, mới vừa rồi minh bạch bọn họ thương lượng chính là chuyện gì!

Viên Thiệu cùng Tào Tháo đều là đương thời hào kiệt, Viên Thuật cũng không thể so bọn họ kém nhiều ít, như thế nào sẽ duỗi tay đi tiếp này phỏng tay khoai lang? —— lập tức nhận túng!

“Ai, Nam Dương quận tuy rằng hiện nay về ta quản lý, nhưng cũng bất quá là tạm cư chỗ, chưa từng được đến triều đình chính thức sắc phong, như vậy xem ra, thuật cũng bất quá là một không có chỗ ở cố định hạng người mà thôi…… Chư công đi theo Viên Thuật, chẳng phải vẫn là ăn bữa hôm lo bữa mai? Đổi cá nhân đi.”

Ở liên tục được đến Tào Tháo cùng Viên Thiệu sau khi trả lời, Vương Duẫn đối với Viên Thuật phản ứng cũng tựa hồ sớm tại đoán trước bên trong, điểm bọn họ cái mũi nói: “Hảo a, các ngươi một đám…… Rất tốt!”

Dứt lời, đơn giản đứng ở một bên, thở ngắn than dài.

Viên Thiệu tựa hồ cũng không tưởng ở cái này đề tài thượng nhiều làm dây dưa, vội hỏi Viên Thuật nói: “Công Lộ, ngươi đêm hôm khuya khoắc tới đây là vì chuyện gì?”

Viên Thiệu này một câu cũng coi như là giải Viên Thuật vây, nhưng thấy Viên Thuật sắc mặt chợt trở nên âm lãnh.

“Bổn Sơ, ra một chút trạng huống…… Sự tình quan xã tắc chồng trứng sắp đổ chi nguy! Ngươi là là chư hầu minh chủ, việc này ta không thể không nói cho ngươi!”

Này một câu nói lại là rất nặng, ‘ chồng trứng sắp đổ chi nguy ‘ bốn chữ dùng hiển nhiên không phải nhỏ, không khỏi Viên Thiệu, Tào Tháo không coi trọng, ngay cả phẫn nộ Vương Duẫn cũng không khỏi trước buông phía chính mình sự, nghiêng tai lắng nghe.

“Chuyện gì thế nhưng như vậy nghiêm trọng?” Viên Thiệu vội vàng hỏi.

Viên Thuật tả hữu nhìn xem, nghẹn ngào thấp giọng nói: “Ta vừa mới ở trong quân doanh ngẫu nhiên nghe được một nghe đồn, hiện giờ dư luận xôn xao người qua đường toàn nghe, nói là ta chư hầu bên trong, có người ở trong hoàng cung tìm được rồi…… Ngọc tỷ!”

“Cái gì!” Viên Thiệu cùng Vương Duẫn không khỏi trăm miệng một lời kêu lên.

Tào Tháo còn lại là sắc mặt trầm xuống, hình như có sở tư; Đào Thương còn lại là nhướng nhướng chân mày.

Ngọc tỷ chi vật, chính là hoàng đế ngọc ấn, chí cao vô thượng quyền lực tượng trưng…… Nó tượng trưng cho một loại quân quyền thần thụ, tượng trưng cho thiên hạ vạn dân lý nên thuận theo, tượng trưng cho người trong nước luôn luôn cường điệu danh chính ngôn thuận.

Hoàng đế hạ lệnh, che lại ngọc tỷ mới kêu chiếu lệnh, không cái ngọc tỷ nhiều nhất chỉ có thể xem như bản nháp……

Người thường chương ném tùy tiện khắc một cái, hoàng đế con dấu ném, đến nào xin bổ?

Gây chuyện quốc thể cũng!

Viên Thiệu vội vàng đem Viên Thuật kéo đến một bên, vội la lên: “Ngươi là nghe người nào theo như lời, ngọc tỷ hiện tại lại là rơi vào người nào tay?”

Viên Thuật đem tay mở ra, nói: “Ta cùng ngươi nói này đó, bất quá là trong quân truyền lại lời đồn đãi, cụ thể là ai lấy ngọc tỷ, ta không biết a……”

Viên Thiệu nhíu nhíu mày: “Lời đồn đãi? Công Lộ, này lại không phải vi huynh nói ngươi, lời đồn đãi như thế nào nhưng đủ tin!? Ngươi vừa mới lời nói, lại là dọa ngô nhảy dựng.”

Viên Thuật lắc lắc đầu, nói: “Bổn Sơ, ngươi lời này đã có thể không đúng rồi, trên đời này làm sao sẽ có vô duyên vô cớ lời đồn đãi? Huống hồ ngọc tỷ sự tình quan quốc thể xã tắc, liền tính là lời đồn đãi, cũng đến tra xét rõ ràng rõ ràng, như thế nào sẽ truyền ra bực này lời đồn đãi! Bằng không lời đồn đãi khoách rải khai đi, giả cũng là sẽ biến thành thật sự!”

“Một khi đã như vậy, kia lời đồn đãi cũng dù sao cũng phải có một cái sở chỉ người đi? Đến tột cùng là ai?”

Viên Thuật do dự một hồi, mới vừa rồi lẩm bẩm nói: “Ta cũng chỉ là nghe tới, giống như nói là Tôn Kiên……”

Đào Thương ở một bên nghe, trong lòng âm thầm cảm thán, những người này a…… Thật là không có một cái thiện tra.

Viên Thuật lần này là chuyên môn tới tính kế Viên Thiệu cùng Tôn Kiên.

Chuyện này nếu không có đã chịu chính mình xuyên qua đến đây sở mang đến hiệu ứng bươm bướm ảnh hưởng, vậy thuyết minh thứ này cuối cùng rất có khả năng vẫn là dừng ở Tôn Kiên trong tay.

Lúc trước ở Dĩnh Xuyên thời điểm, Viên Thuật cũng đã đối Tôn Kiên nổi lên cảnh giác, lấy Viên Thuật lòng dạ cùng thủ đoạn, rất có khả năng đã âm thầm phái gian tế hỗn đến Tôn Kiên trong quân, mà ngọc tỷ dừng ở Tôn Kiên trong tay, thực rõ ràng cũng là Viên Thuật mật thám cấp Viên Thuật tiết lộ tin tức.

Nhưng Tôn Kiên trước mắt trên danh nghĩa vẫn là Viên Thuật hợp tác đồng bọn, hoặc là nói cao lớn thượng một chút xem như Viên Thuật phụ thuộc…… Viên Thuật mắt thèm ngọc tỷ, nhưng cũng không thể bởi vì chuyện này đem Tôn Kiên bức ra chính mình trận doanh, cho nên hắn mới giả tá lời đồn đãi phương thức, tới tìm Viên Thiệu, hắn muốn dùng Viên Thiệu đối phó Tôn Kiên, khiến cho Tôn Kiên đem ngọc tỷ giao ra đây.

Viên Thiệu đợi lát nữa nhất định sẽ phái người đi ra ngoài tìm hiểu cái này lời đồn đãi, như vô tình ngoại, Viên Thuật nhất định đã âm thầm phái thủ hạ đem cái này lời đồn đãi ở toàn bộ Lạc Dương phế tích nội tản mở ra, đem này chứng thực! Giả trải qua lời đồn đãi truyền bá cũng là sẽ biến thành thật sự…… Huống chi việc này vốn dĩ chính là thật sự.

Đoán được Viên Thuật chiêu số cùng thủ đoạn, Đào Thương không thể không âm thầm khen ngợi một tiếng xác thật làm xinh đẹp, nhưng xem này hiểm ác chi tâm, Đào Thương lại là không dám khen tặng……

Viên Thuật thật sự không phải người tốt, hư đến rớt tra cái loại này…… Trên thế giới này đến tột cùng còn có hay không một khối tịnh thổ, có thể cung cấp giống chính mình như vậy chính nhân quân tử cư trú.

Vương Duẫn ở một bên nghe trong lòng run sợ, lão nhân do dự một chút, mới vừa rồi đối Viên Thiệu nói: “Bổn Sơ, Công Lộ lời nói việc, cũng chưa chắc đó là lời đồn đãi! Mấy ngày trước đây Đổng Trác dời Lạc Dương đủ loại quan lại hướng Trường An là lúc…… Này dọc theo đường đi, lão phu tựa thật đúng là chưa thấy được phụ trách chưởng quản ngọc tỷ phù tỉ lang……”

Viên Thiệu nhíu nhíu mày, nói: “Vương Tư Đồ, sự tình quan trọng đại, ngài nhưng chớ có lầm?”

Vương Duẫn lắc lắc đầu, nói: “Lão phu sẽ không tính sai, Lạc Dương tuy rằng di chuyển trăm vạn chi chúng, nhưng đủ loại quan lại lại là tụ tập ở một chỗ cùng di chuyển, ra khỏi thành sau tài trí thành tam bát…… Tuy nói đủ loại quan lại nhân khẩu người nhà cũng không ít, nhưng lão phu tin tưởng là không có nhìn thấy trong triều phù tỉ lang, có lẽ là ra Lạc Dương trước trong lúc hỗn loạn gặp bất trắc cũng nói không chừng……”

Viên Thuật thấy có Vương Duẫn làm chứng, vội nói: “Bổn Sơ ngươi xem, phù tỉ lang chính là chấp chưởng thiên tử tỉ ấn thân quan, chức trách trọng đại, người này tìm không thấy, ngọc tỷ cũng không phải là liền không ở bệ hạ bên người!”

Lời nói đều nói đến cái này phân thượng, Viên Thiệu đã là tin bảy tám phần.

Viên Thuật vừa mới lời nói có lẽ là lời đồn đãi, nhưng trải qua Vương Duẫn đám người một phen phân tích, giờ phút này ở Viên Thiệu trong lòng, liền đã thành như núi bằng chứng.

Viên Thiệu xoay người hô: “Văn Sửu ở đâu?”

Văn Sửu sải bước mà đi đến Viên Thiệu trước mặt, cao giọng ngôn nói: “Có mạt tướng!”

“Văn tướng quân tức khắc lãnh bản bộ binh mã, đi trước Trường Sa Tôn Kiên chỗ, thỉnh tôn thái thú tức khắc lại đây nghị sự!”

Văn Sửu lĩnh mệnh, vừa định xoay người rời đi, lại thấy Viên Thiệu dưới trướng binh lính vội vàng chạy tới, đối với Viên Thiệu chắp tay nói: “Khởi bẩm minh chủ, Trường Sa thái thú Tôn Kiên có chuyện quan trọng tiến đến bái kiến!”

Viên Thuật híp mắt, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

------oOo------

Chương 78: đường ai nấy đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Kiên tới, vừa mới mới lao đến hắn, người này lại đột nhiên tới đây, trên thế giới nào có có trùng hợp như vậy sự tình.

Đào Thương đứng ở một bên xem diễn, trong lòng lại đối Tôn Kiên cách làm rất là thở dài…… Vị này Giang Đông mãnh hổ, nhiều ít dính điểm thiếu kiên nhẫn.

Viên Thiệu còn lại là nặng nề mà "Hừ" một tiếng, chậm rì rì nói: "Hảo a, Viên mỗ từ khi đương minh chủ lúc sau, này soái trướng còn chưa từng như là tối nay như vậy náo nhiệt, tới một đợt lại một đợt, cơ hồ đều là muốn đem Viên mỗ soái trướng đều phải san bằng…… Thỉnh văn đài huynh lại đây đi!"

Binh lính lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu liền dẫn dắt Tôn Kiên một chúng đã đi tới.

Tôn Kiên cũng không phải một người tới, hắn phía sau, theo sát chính là trưởng tử Tôn Sách, quân Tư Mã Trình Phổ, đừng bộ Tư Mã Hoàng Cái, bốn người sải bước đi tới Viên Thiệu đám người trước mặt.

Tôn Kiên cẩn thận nhìn lại, rất là kinh ngạc, tựa hồ là cũng không nghĩ tới đều canh giờ này, Viên Thiệu nơi này như thế nào cư nhiên sẽ có nhiều như vậy người? Trong lòng nhiều ít có điểm do dự.

Nhưng Giang Đông mãnh hổ chính là cái này thời kỳ, đại hán nam diện có thể đếm được trên đầu ngón tay thiện chiến mãnh tướng, lại sao lại bởi vì này đinh điểm đại trận thế mà bị dọa đến, thực mau liền hồi qua thần.

"Tại hạ Tôn Kiên, gặp qua Viên minh chủ." Tôn Kiên chắp tay hướng Viên Thiệu thi lễ.

Đào Thương nhìn về phía Tôn Kiên một đám người chờ khi, thấy những người này ánh mắt tất cả đều là nhìn Viên Thiệu…… Chỉ có Tôn Sách thực phi chủ lưu, một đôi kiếm mục tinh mắt chính dùng sức nhìn chằm chằm chính mình!

Nếu là nói ánh mắt có thể giết chết người nói, Đào Thương phỏng chừng giờ phút này đã bị tôn đại công tử dùng súng máy "Lộc cộc" chết 180 biến…… Xem ra chính mình cùng Tôn Sách thù là làm hạ.

Bất quá cũng không cái gọi là, Đào Thương người này làm người tôn chỉ chính là, ngươi kính ta một thước, ta kính ngươi một trượng, nhưng ngươi nếu là cầm súng lăng nhược, cảm thấy ta dễ khi dễ hoặc là có thể khi dễ…… Kia ngượng ngùng, chúng ta liền bẻ bẻ cổ tay, nhìn xem ai có thể đủ cười đến cuối cùng.

Đối mặt Tôn Sách bất thiện ánh mắt, Đào Thương cũng không có tránh né, mà là như cũ vẫn duy trì hắn ngày thường khiêm cung nho nhã mỉm cười, sau đó còn hướng Tôn Sách cúi cúi người.

Mặt ngoài xem thực hiểu lễ phép, trên thực tế lại rất thiếu trừu…… Thuộc về phi thường tiêu sái miệt thị ngươi cái loại này.

Viên Thiệu rất là nghiền ngẫm mà nhìn Tôn Kiên, từ từ nói: "Văn đài đêm khuya tới đây, không biết có gì phải làm sao?"

Tôn Kiên trên mặt đột nhiên lộ ra một bộ khổ sở chi sắc, thở dài nói: "Hồi minh chủ, kiên chính là phương nam người, lần này bắc chinh đến tận đây, khí hậu không phục, đã sớm là thân thể không tốt, rất có ổ bệnh chi chứng…… Hôm nay buổi sáng nôn mửa dục nứt, thỉnh y quan chẩn trị, lại là hại bụng tật, kiên dưới trướng sĩ tốt cũng là nhiều có bệnh giả…… Kiên tưởng, hiện giờ đổng tặc đã độn, Lạc Dương đã định, đại thế nhưng thành, kiên dục hồi Trường Sa tạm thời tĩnh dưỡng, để ngày sau lại cung minh chủ ra roi, bởi vậy đêm khuya đặc tới bái biệt, mong rằng minh chủ nhiều hơn thông cảm mới là."

Viên Thiệu trên mặt lộ ra một tia cao thâm khó đoán tươi cười, gằn từng chữ một mà mở miệng ngôn nói: "Nhữ đến chính là truyền

quốc ngọc tỷ chi tật đi?”

Đào Thương rõ ràng bắt giữ tới rồi Tôn Kiên lông mày ở trong lúc lơ đãng hơi hơi mà nhảy lên một chút, tuy rằng thực nhẹ, nhưng vẫn là không có chạy ra Đào Thương hai mắt.

Nhìn dáng vẻ, đồ vật xác thật là hắn lấy, tám chín phần mười.

Đào Thương có thể nhìn ra Tôn Kiên biểu tình biến hóa, Tào Tháo, Viên Thiệu, Viên Thuật như vậy kiêu hùng, cũng tự nhiên sẽ không rơi xuống.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Minh chủ lời này ý gì, kiên không hiểu rõ lắm.” Tôn Kiên mặt vô biểu tình mà trả lời.

Viên Thiệu cười lạnh một tiếng: “Ta chờ hưng binh thảo tặc, vì nước trừ hại, ngọc tỷ chính là triều đình chi bảo, càng là thiên tử ấn tín! Công đã đến chi, liền hẳn là chúng lưu với minh chủ chỗ, đãi tru diệt Đổng Trác sau, hồi phục triều đình! Nhưng văn đài hôm nay lại dục nặc chi mà đi, ý muốn như thế nào? Tôn phủ quân, nhữ còn muốn tạo phản không thành?”

Tôn Kiên sắc mặt không thấy hỉ nộ, quả quyết nói: “Triều đình ngọc tỷ, như thế nào ở trong tay ta? Kiên lần này dục từ, xác thật là bởi vì thân thể có bệnh nhẹ, minh chủ nếu là không muốn phóng kiên rời đi, nói thẳng đó là, hà tất tìm ra bực này sứt sẹo tội danh vu oan với ta? Không biết lại là ý muốn như thế nào?”

Tôn Kiên nói, phản đem một quân, đem Viên Thiệu khí trán cọ cọ bốc hỏa!

Bốn thế tam công lúc sau, khi nào chịu quá bực này nhục nhã?

“Tôn Văn Đài, Viên mỗ niệm ở ngươi là là đương thời lương tướng, tại đây thứ thảo đổng chiến sự trung lại nhiều có chiến công, cố hảo ngôn khuyên bảo! Ngươi nhưng đừng vội không biết điều.” Viên

Thiệu thấy Tôn Kiên không khách khí, nói chuyện cũng không tốt lắm nghe xong.

Tôn Kiên luôn luôn chính là không sợ trời không sợ đất, mềm cứng không ăn chủ, giờ phút này đã là quyết định chủ ý giấu kín ngọc tỷ, đó là Thiên Vương lão tử nói chuyện, cũng không thay đổi được hắn ý tưởng.

“Ta bổn vô vật ấy, minh chủ hà tất đau khổ tương bức!”

Viên Thiệu thấy Tôn Kiên giống như cổn đao thịt giống nhau, chính là không phải phạm, ngay sau đó nói: “Văn đài, lời nói tẫn tại đây, ngươi nếu là lại như thế chấp mê, chỉ sợ muốn sinh mối họa! Này thiên hạ chư hầu nhóm, trong tay chi nhận, toàn trảm gian nịnh!”

Tôn Kiên không sợ chút nào, ngẩng đầu lên nói: “Viên Thiệu! Ngươi đương tôn mỗ là bị dọa đại sao? Mượn ngươi một câu: Nhữ trong tay đao lợi, ngô trong tay chi đao cũng chưa chắc bất lợi!”

Dứt lời, Tôn Kiên không chút nào cố kỵ, thế nhưng là ‘ tạch ’ một tiếng, từ bên hông rút ra binh khí, kia thân đao bính hẹp nhận khoan, toàn thân dày rộng, mặt trên điêu có hoa văn, đầu đao hướng về phía trước kiều ba phần, đúng là Tôn Kiên bên người binh khí —— tùng văn cổ thỏi đao.

Viên Thiệu cũng là rút ra bội kiếm, lần này tử, giữa sân cùng hai người có can hệ người sôi nổi nhịn không được!

Văn Sửu sải bước, tiến lên chắn Viên Thiệu trước người, một đôi ngưu mắt nộ mục trừng mắt Tôn Kiên, mà Tôn Kiên phía sau, Tôn Sách cùng Trình Phổ cũng bước nhanh tiến lên, một tả một hữu đứng ở Tôn Kiên bên cạnh người, cùng Văn Sửu giằng co.

Mắt thấy giữa sân giương cung bạt kiếm, Đào Thương đối với Vương Duẫn thấp giọng nói: “Vương Tư Đồ, ra chuyện lớn như vậy, ngươi như thế nào không đi lên quản quản? Liên quân như vậy đi xuống, chính là muốn băng.”

Vương Duẫn bị nổi lên biến cố hạ nhảy dựng, kinh Đào Thương nhắc nhở, mới vừa rồi phục hồi tinh thần lại, cất bước tiến lên che ở nhị bát người trung gian, cả giận nói: “Các ngươi hai bên, đều cấp lão phu dừng tay!”

Vương Duẫn tuy rằng là quang côn tư lệnh, nhưng thân phận ở kia bãi, liền tính là trong lòng không để bụng, nhưng trên mặt còn cần cấp thượng vài phần bạc diện.

Vương Duẫn nắm lấy Viên Thiệu tay, trước cưỡng bách hắn đem bội kiếm thu trở về, cả giận nói: “Bổn Sơ, ngươi tốt xấu cũng là chư hầu minh chủ, sự tình ở không biết rõ ràng phía trước, như thế nào có thể đối đồng liêu lấy đao kiếm tương hướng! Quá mất minh chủ phong độ!”

Viên Thiệu khí hung hăng mà nhìn chằm chằm Tôn Kiên, lấy cực kỳ chậm tốc độ đem bội kiếm thu hồi tới rồi vỏ kiếm bên trong.

Vương Duẫn chuyển hướng Tôn Kiên cũng là cả giận nói: “Tôn Văn Đài! Lần này truy kích Đổng Trác, ngươi tuy cũng xuất lực cứu lão phu cùng rất nhiều công khanh, nhưng giờ này khắc này, lão phu cũng muốn nói ngươi một câu không phải, đầu năm thời tiết, ngươi lúc trước sát Trương Tư, sau bức tử Vương Duệ, trong triều đình nghị khi đã đối với ngươi hành trình kính rất có phê bình kín đáo! Ngươi lại không biết hối cải, như cũ tùy hứng làm bậy, là, ngươi được xưng Giang Đông mãnh hổ! Chính là đương thời hiếm có tướng tài, có bễ mĩ quần hùng tư bản, nhưng là mãnh hổ liền có thể không đem triều đình pháp luật để vào mắt? Không khỏi thác lớn đi!”

Nói tới đây, Vương Duẫn dừng một chút, cẩn thận thẩm duyệt Tôn Kiên biểu tình, tưởng từ trên mặt hắn nhìn ra điểm cái gì……

Nhưng Tôn Kiên chỉ là hung hăng mà nhìn chằm chằm Viên Thiệu, một câu cũng không phản bác.

Vương Duẫn thấy thế, không khỏi thở dài khẩu khí, ám đạo thôi.

“Tôn Văn Đài, ban đầu sự, làm liền làm, kia cũng là không thể nề hà, chỉ là ngọc tỷ sự tình quan thiên hạ khí vận, gây chuyện quốc thể, văn đài ngươi không thể……”

“Vương Tư Đồ!” Lúc này đây Tôn Kiên lại đột nhiên mở miệng, hắn đánh gãy Vương Duẫn nói đầu, đem hung ác ánh mắt từ Viên Thiệu trên mặt chuyển dời đến Vương Duẫn bên này, thấp giọng nói: “Liền ngươi cũng cảm thấy là tôn mỗ giấu kín ngọc tỷ sao?”

“Lão phu không phải ý tứ này!” Vương Duẫn lắc đầu phủ nhận nói.

“Không phải?” Tôn Kiên cười lạnh một tiếng: “Ta nhưng nghe không ra Vương Tư Đồ đối tôn mỗ có bất luận cái gì tín nhiệm! Việc này hôm nay đã là nói không rõ…… Dù sao tôn mỗ hôm nay tại đây thề, thiên tử ngọc tỷ, lại là không ở tôn mỗ trên người! Nếu như ở, hôm sau kêu ngô không được chết già, chết vào loạn mũi tên dưới!”

Nói tới đây, Tôn Kiên nhìn chung quanh một vòng mọi người, oán hận nói: “Tin cũng hảo, không tin cũng hảo, dù sao tôn mỗ ngôn tẫn tại đây, chư vị, sau này còn gặp lại!” Dứt lời, xoay người sải bước lãnh một chúng thủ hạ rời đi, lại là không ai dám đi ngăn trở.

Văn Sửu xoay người hỏi Viên Thiệu: “Chủ công, liền như vậy thả hắn đi?”

Viên Thiệu mặt trầm như nước, ánh mắt lạnh băng nhìn Tôn Kiên rời đi phương hướng, nói: “Thả làm hắn đi, yên tâm đi, ngày sau có hắn đẹp!”

Nhìn Tôn Kiên dẫn người biến mất phương hướng, Đào Thương trong lòng hơi đổi, trong đầu toát ra một cái tia chớp ý niệm, sau đó hướng về phía Viên Thiệu chắp tay nói: “Minh chủ, Tôn Văn Đài lần này rời đi, nếu là thật mang theo ngọc tỷ mà đi, trí thiên tử với chỗ nào? Như thế hành vi há nhưng mặc cho hắn rời đi.”

Viên Thiệu quay đầu quét Đào Thương liếc mắt một cái: “Kia Đào công tử tính toán như thế nào?”

Đào Thương lời thề son sắt mà ngôn nói: “Thả cho phép tiểu tử đuổi theo Tôn Kiên, trưng bày thị phi, nói lấy đại nghĩa, nếu ngọc tỷ thật ở hắn nơi đó, cũng làm cho hắn giao ra đây đó là.”

------oOo------

Chương 79: biết sẽ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu được nghe Đào Thương cư nhiên muốn đi khuyên phục Tôn Kiên giao ra ngọc tỷ, không khỏi tưởng nhạc…… Ám đạo này tuổi trẻ hậu sinh cũng là đủ cổ hủ.

Kỳ thật cũng khó trách, Đào Thương tuổi không lớn, lại là thế phụ giám quân tây chinh, cùng hắn không quen thuộc người, đều sẽ không lấy hắn để ý.

Tuy rằng lần này thảo phạt Đổng Trác trong chiến tranh, Từ Châu quân biểu hiện vẫn luôn đều còn kém cường đạo ý, nhưng ở Viên Thiệu xem ra, kia cũng bất quá là bởi vì Đào Thương vẫn luôn đi theo Tào Tháo mà thôi…… Từ Tào Tháo dắt đầu bày mưu lập kế, mà Đào Thương chỉ là may mắn đi rồi cứt chó vận, tác phẩm vĩ đại công tích vẫn là nhân gia Tào Tháo.

Viên Thiệu cũng lười đến cùng Đào Thương ma kỉ, phất phất tay, không để bụng nói: “Đi thôi, bất quá Tôn Kiên không dễ chọc, Đào công tử muốn cẩn thận vì này.”

“Đa tạ Viên công.”

Đào Thương hướng Viên Thiệu ôm ôm quyền, xoay người liền phải đuổi theo, lại thấy Tào Tháo đột nhiên cất bước tiến lên một phen giữ chặt hắn, thấp giọng nói: “Ngươi lại tưởng làm chi?”

Tào Tháo cùng Viên Thiệu nhưng không giống nhau, hắn đối Đào Thương hiểu biết có thể so Viên Thiệu đối Đào Thương nhiều hơn nhiều.

“Một hồi ngươi sẽ biết, chờ một lát!” Đào Thương không có nói rõ, chỉ là hướng Tào Tháo cười cười, liền vội vội đi theo Tôn Kiên bước chân đuổi theo.

Tào Tháo nhìn chằm chằm hắn bóng dáng âm thầm lắc đầu.

Giờ này khắc này, Tôn Kiên một chúng vừa mới đi ra lại phi môn, thình lình nghe mặt sau có người kêu gọi hắn.

Tôn Kiên xoay người vừa thấy, lại là Đào Thương đuổi tới.

Tôn Kiên phía sau, Tôn Sách một phen rút ra bảo kiếm, trợn mắt giận nhìn: “Ngươi đuổi theo làm chi? Chẳng lẽ là cũng muốn hướng ta phụ thân truy thảo cái gì truyền quốc ngọc tỷ!”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, duỗi tay đem Tôn Sách chỉ vào chính mình bảo kiếm nhẹ nhàng khảy khai, nói: “Tôn lang thật có thể nói giỡn, đào mỗ nếu là muốn muốn làm khó các ngươi, đuổi theo ra tới người không phải ta, mà là chúng ta Từ Châu quân Hứa Chử.”

Tôn Sách nghiến răng nghiến lợi nói: “Không được ngươi kêu ta tôn lang!”

“Sách nhi!” Tôn Kiên sắc mặt bất thiện trách cứ nói: “Thanh kiếm thu hồi tới, chớ có vô lễ!”

Dứt lời, Tôn Kiên quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Đào đại công tử cố ý đuổi kịp tới, không biết có gì chỉ bảo?”

Đào Thương hướng về phía Tôn Kiên vừa chắp tay, mỉm cười nói: “Ta chỉ là tưởng cấp tôn phủ quân đề cái tỉnh, nào dám nói cái gì chỉ bảo không thấy giáo.”

“Ân……” Tôn Kiên vuốt cằm tự hỏi một chút, hỏi ngược lại: “Đề cái tỉnh cùng chỉ bảo…… Chẳng lẽ không phải một cái ý tứ sao?”

Đào Thương: “……”

Lúc này ngươi nhưng thật ra cùng ta túm khởi văn hóa tới, nghiền ngẫm từng chữ một, cổ nhân tật xấu không ít.

“Xin hỏi tôn phủ quân, lần này ly Lạc Dương, tính toán đi nơi nào đâu?” Đào Thương hỏi Tôn Kiên nói.

Tôn Kiên nghĩ nghĩ, trả lời nói: “Vương Duệ nuốt vàng tự sát lúc sau, triều đình đã sắc phong Lưu biểu vì Kinh Châu thứ sử, lại mệnh tô đại đỉnh tôn mỗ làm Trường Sa thái thú, này Trường Sa tôn mỗ cũng tạm thời không nghĩ đi trở về…… Cũng thế, liền về trước lỗ dương đóng quân, lại làm trù tính.”

“Lỗ dương?” Đào Thương nghe vậy không khỏi mỉm cười: “Tôn phủ quân còn tính toán hồi Viên Thuật địa bàn?”

Tôn Kiên nghe vậy không khỏi nhíu mày: “Đào công tử lời này hỏi, tôn mỗ vì sao liền không thể đi Viên Công Lộ nơi đó hơi nghỉ?”

Đào Thương lắc lắc đầu, thở dài khẩu khí, nói: “Có một số việc, ta cũng không thể cùng tôn phủ quân nói quá minh bạch, nhưng vừa mới tôn phủ quân tới cùng Viên minh chủ từ chức, cũng biết vì sao bao gồm tại hạ ở bên trong, như vậy nhiều người đều ở Viên minh chủ chỗ?”

Vấn đề này, lại là vừa lúc đã hỏi tới Tôn Kiên nghi hoặc, chỉ vì vừa mới cùng Viên Thiệu nháo bẻ, Tôn Kiên không có cách nào dò hỏi, giờ phút này thấy Đào Thương nói lên việc này tới, liền nói: “Nguyện nghe kỹ càng.”

Đào Thương tả hữu mọi nơi nhìn xem, thấp giọng nói: “Vương Tư Đồ là chúng ta cùng nhau truy Đổng Trác cứu trở về tới, điểm này tôn phủ quân đã sớm biết, đào mỗ tối nay đó là cùng Tào tướng quân cùng đi Vương Tư Đồ tới Viên minh chủ chỗ, thương nghị trong triều công khanh đương như thế nào dàn xếp việc, này một chút nói vậy tôn phủ quân tỉnh.”

Tôn Kiên gật gật đầu, vừa định nói chuyện, lại đột nhiên ánh mắt sáng lên.

Hắn làm như minh bạch Đào Thương muốn nói gì.

“Tôn phủ quân, đào mỗ cùng Tào Tháo là bồi Vương Duẫn tới nghị sự, mà Viên Thuật còn lại là ở chúng ta lúc sau đến, Viên minh chủ vì sao một mực chắc chắn ngọc tỷ ở trong tay của ngươi? Lời nói ở

đây, Đào Thương cũng không tiện nhiều lời, phủ quân là người thông minh, rất nhiều chuyện không cần ta điểm quá thấu…… Ai, nói ra thật xấu hổ, việc này đào mỗ bổn không ứng nhiều nghị, nhưng ngươi ta tốt xấu cũng là hai lần cộng kháng quá đồng quân một đường chiến hữu, phủ quân anh hùng chi khí làm ta thật là kính nể, đào mỗ không đành lòng tôn phủ quân liền như vậy bạch bạch nhậm người đùa bỡn với vỗ tay chi gian……”

Tôn Kiên song quyền ở trong bất tri bất giác gắt gao mà nắm lên, khớp xương phát ra rắc rắc vang rất nhỏ tiếng vang.

Đào Thương xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng.

Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất luận cái gì một cái có thể châm ngòi Tôn Kiên cùng Viên Thuật quan hệ cơ hội.

Tôn Kiên là mãnh hổ, Viên Thuật là bốn thế tam công lúc sau, hai người kia hợp tác khăng khít nói ở phương nam cơ bản có thể nói là không người nhưng địch, mà hai người kia ngày sau phát triển khu vực, cũng đều ly Từ Châu thân cận quá! Đào thị lãnh địa ở đời sau là Giang Tô vùng, mà Viên Thuật cùng tôn gia phát triển xu thế cũng là nhắm ngay đời sau Giang Tô, An Huy, Hồ Bắc, Chiết Giang chờ bộ phận khu vực, có thể nói là cường lân ở bên, Đào Thương tuyệt không có thể cho phép như vậy nguy hiểm hai người xâu chuỗi ở bên nhau uy hiếp Từ Châu.

Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại Từ Châu chính là chính mình trước mắt ở thời đại này duy nhất gia viên. com

Tôn Kiên cũng là người thông minh, một điểm liền thấu, chính mình vừa mới ở lại phi môn quảng trường cùng Viên Thiệu tranh mặt đỏ tai hồng, Viên Thuật liền ở bên cạnh, lại ai cũng không giúp…… Hiện tại ngẫm lại, hắn bàng quan sống chết mặc bây hành động, đánh chính là cái gì rắp tâm?

Xem Viên Thiệu bộ dáng, tựa hồ cũng là vừa rồi biết việc này…… Không có gì đặc biệt chuẩn bị, nếu như bằng không, hắn rất có khả năng đã sớm mời mặt khác chư hầu lại đây trợ trận.

Nếu không phải chính mình tưởng như vậy…… Viên Thuật vì cái gì sẽ ở cái này sinh càng nửa đêm xuất hiện ở Viên Thiệu nơi này? Này hai anh em quan hệ bất hòa Tôn Kiên đều không phải là không biết.

Ở kiến chương điện giếng nội vớt đến ngọc tỷ thời điểm, bên người chỉ có bên ta binh lính, sự tình nếu là thật muốn truyền ra đi nói, cũng chỉ có thể là từ bên ta bọn lính trong miệng truyền ra, nhưng bọn họ cùng bắc địa binh lính cũng không lui tới, ngay cả nói chuyện khẩu âm đều không giống nhau……

Cũng duy độc chỉ có Viên Thuật binh mã tướng tá, cùng chính mình thuộc hạ các doanh mọi người rất là quen thuộc.

Rất nhiều điểm đáng ngờ xâu chuỗi lên sau, Tôn Kiên lại như thế nào sẽ tưởng không rõ!?

Nghiến răng nghiến lợi mà đem Viên Thuật tổ tông liên quan trong tộc nữ tính nhóm từng cái thăm hỏi một lần lúc sau, Tôn Kiên mới vừa rồi hướng Đào Thương chắp tay cảm ơn nói: “Đa tạ Đào công tử đề điểm, tôn mỗ giờ phút này nhiều ít minh bạch một ít…… Như vậy đừng quá, ngày sau nếu có cơ duyên, gặp lại không muộn.”

Lời nói đã nói đến này phân thượng, Đào Thương mục đích đạt thành, hắn cũng không ở chuyện này thượng quá nhiều tiếp tục tham thảo…… Sự tình đã công đạo cho Tôn Kiên, nên xử lý như thế nào là chính hắn sự tình, Đào Thương lại tiếp tục nhiều lời, ngược lại dễ dàng hoàn toàn ngược lại, bị Tôn Kiên hoài nghi chính mình dụng tâm.

“Tôn phủ quân minh bạch liền hảo, như thế liền đi trước đừng qua, đi đường cẩn thận!”

Đào Thương cười hướng Tôn Kiên chắp tay, xoay người muốn đi, lại thình lình nghe Tôn Kiên ở hắn phía sau nói: “Đào công tử từ từ! Tôn mỗ cũng có một việc bẩm báo!”

------oOo------

Chương 80: trạm đội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Tôn Kiên nói, Đào Thương chậm rãi chuyển qua thân, rất là tò mò mà nhìn Tôn Kiên.

Lại thấy Tôn Kiên sắc mặt chợt biến có chút đỏ lên, pha là áy náy nói: “Đào công tử bận tâm một đường đồng minh chi nghị, tiến đến đề điểm với ta, tôn mỗ pha là cảm kích…… Chỉ là tôn mỗ phía trước, lại làm xin lỗi công tử sự, mong rằng Đào công tử thứ lỗi.”

Đào Thương nghe vậy không rõ nguyên do, Tôn Kiên có cái gì thực xin lỗi chính mình?

Ánh mắt tự do chỗ, Đào Thương đột nhiên thấy được Tôn Kiên phía sau, mặt lộ vẻ không phục thần sắc Tôn Sách, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ nói: “Tôn phủ quân trong lời nói sở chỉ…… Ta hiểu được, là Từ Vinh sự đi?”

Tôn Kiên trong lòng ám đạo một tiếng, đây là cái linh tính hài tử.

Tôn Kiên thở dài khẩu khí, nói: “Đúng là…… Nói đến cũng trách ta này ngỗ nghịch tử, trở về lúc sau liền đem ngươi thu dụng nghịch tặc Từ Vinh việc báo cho tôn mỗ, trong lời nói lại nhiều tường thuật Đào công tử cùng hắn ở chiến trường bên trong hiểu lầm, tôn mỗ nhất thời oán giận, lúc ấy liền phái người đem tin tức đưa đến Viên Thiệu chỗ, hiện giờ nghĩ đến, này cử lại là cùng Viên Thuật giống nhau hành vi, thực sự lệnh tôn mỗ áy náy xấu hổ……”

Đào Thương trong lòng cười lạnh không ngừng.

Ngươi cùng Viên Thuật vốn dĩ chính là cá mè một lứa, tại đây cùng ta trang cái gì người tốt? Hiện tại cùng ta nói cái này, lại có ích lợi gì, nói rõ là dùng một kiện đã vô pháp thay đổi sự thật tới trả ta nhân tình.

Này thiên hạ đáng khinh đồ vô sỉ thật là quá nhiều, còn có để ta chờ chính nhân quân tử có cái đường sống?

Trong lòng coi thường Tôn Kiên lời nói việc làm, bất quá mặt ngoài, Đào Thương lại cười thực ấm lòng, lời nói cũng nói thực đúng chỗ.

“Tôn phủ quân không cần như thế tự trách, đào mỗ chỉ là theo lẽ công bằng xử lý việc này, bắt sống Từ Vinh cũng là bất quá tưởng giao cho Viên minh chủ xử lý, lại chưa từng lại quá mặt khác ý tưởng, việc này ngươi liền tính không dám nói cho minh chủ, ta một hồi rút cạn, cũng đến cùng hắn cẩn thận nói nói.

Thấy Đào Thương không hề sợ hãi chi tâm, Tôn Kiên không khỏi có chút kinh ngạc, ám đạo này họ Đào tiểu tử nhưng thật ra hảo thâm lòng dạ!

Bất quá Tôn Kiên sắc mặt lại là áy náy càng sâu, thở dài nói: “Đào công tử như thế nhân nghĩa, lấy ơn báo oán, thật là quân tử chi phong cũng! Tôn mỗ thật sự bội phục khẩn, hôm nay liền xem như tôn mỗ thiếu công tử một ân tình, ngày sau định đem nghĩ cách báo cáo bổ túc bổ sung!”

Đào Thương đối này nhưng thật ra thực không sao cả, chư hầu chi gian cái gọi là thiếu nhân tình, đánh hứa hẹn, đều chỉ do đánh rắm…… Thuận miệng hồ liệt liệt mà thôi, nghiêm túc ngươi đã có thể thua.

“Tôn phủ quân không cần như vậy khách khí, cũng không phải bao lớn sự, chút lòng thành!”

Tôn Kiên cười ha ha, ám đạo Đào Thương nếu biểu hiện rộng lượng như vậy, chính mình số tuổi so với hắn nhiều thượng gấp đôi, làm sao có thể yếu thế kéo?

Không thiếu được cũng muốn biểu hiện so với hắn càng có lòng dạ, lấy Giang Đông chi hổ chi phong phạm nếu là còn đua bất quá Đào Khiêm nhi tử, sau này cũng đừng ở chư hầu trong giới lăn lộn!

Nghĩ vậy, liền thấy Tôn Kiên duỗi ra tay, tiếp đón Tôn Sách nói: “Lại đây!”

Tôn Sách không tình nguyện mà cất bước tiến lên.

“Cho ngươi đào đại huynh nhận lỗi.”

Tôn Sách nghe vậy, không khỏi đại kinh thất sắc nói: “Cái gì!…… Làm ta cùng với hắn bồi lễ?…… Còn đại huynh!”

Đào Thương vội vàng xua tay nói: “Tôn phủ đệ, ngươi này lại là hà tất?”

Tôn Kiên không thuận theo không buông tha, trừng mắt Tôn Sách, chậm rãi nói: “Như thế nào? Vi phụ hiện tại nói chuyện, không hảo sử có phải hay không?”

Tôn Sách bị Tôn Kiên trừng, khí thế tức khắc biến nọa, hắn hung hăng mà xẻo Đào Thương liếc mắt một cái, đôi tay ôm quyền chắp tay nói: “Đào…… Đại huynh! Xin thứ cho tôn mỗ mấy phen bất kính chi tội!”

Đào Thương cười tủm tỉm, vội vàng duỗi tay hư đỡ, nói: “Ai nha, lão đệ ngươi làm gì vậy, đều là lão người quen không cần đa lễ như vậy, đại huynh này xưng hô liền miễn, tiếng kêu ca là được…… Ngươi xem ngươi còn quỳ xuống nói khiểm làm gì…… Y? Không quỳ nha?”

Tôn Sách cắn răng tê thanh nói: “Đào đại huynh, tôn mỗ thụ giáo……”

Tôn Kiên ở một bên cũng nhìn ra hai người rất có địch ý, vì biểu hiện phong độ hóa giải xấu hổ, ngay sau đó kiến nghị nói: “Sách nhi, bằng không, ngươi cùng ngươi đào đại huynh kết làm khác họ huynh đệ như thế nào?”

“Phụ thân, việc này thành thật không thể…… Đào đại huynh cũng chưa chắc nguyện ý đi?” Tôn Sách một bên kinh hô, một bên pha

không tự tin mà nhìn về phía Đào Thương.

Lại thấy Đào Thương vuốt bóng loáng cằm, làm như ở suy tư chuyện này tính khả thi, thoạt nhìn, đào đại huynh cũng không phải hoàn toàn không vui……

Bất quá, Đào Thương biết Tôn Sách đối chính mình có địch ý, thật muốn dâng hương dập đầu kết làm khác họ huynh đệ, phỏng chừng so giết Tôn Sách đều làm hắn khó chịu…… Hơn nữa một khi kết nghĩa, đó chính là không cầu cùng ngày cùng tháng cùng năm chết, Tôn Sách trong lịch sử chết sớm, Đào Thương cảm thấy cùng hắn kết bái không có lời.

Nghĩ vậy, lại thấy Đào Thương vẫy vẫy tay, cười nói: “Tôn phủ quân, kết bái việc này vẫn là miễn đi, đào mỗ mệnh khổ, đừng phương lệnh lang…… Đương cái đại huynh liền đủ dùng.”

Đào Thương người này không tham lam, cùng Tôn Sách kết làm huynh đệ hắn giác thật cũng không cần, bị kêu một tiếng ‘’ đại huynh ‘’ Đào Thương cảm thấy rất thấy đủ.

Tôn Kiên thở dài khẩu khí, cũng là không thể nề hà.

Đào Thương ho nhẹ một chút, suy nghĩ cũng đừng cùng Tôn Kiên ma kỉ quá nhiều, để tránh ngày sau làm người bắt lấy bím tóc, ngay sau đó nói: “Tôn phủ quân, sau này còn gặp lại!”

Tôn Kiên gật gật đầu: “Sau này còn gặp lại.”

Đào Thương lại chuyển hướng Tôn Sách: “Gặp lại, lão đệ.”

Tôn Sách: “……”

Đào Thương quay đầu trở về, đi rồi hai bước, lại đột nhiên dừng lại, nói một câu: “Tôn phủ quân, thế gian vạn vật mới vừa mà dễ chiết, chuyện gì đều không thể quá mức, thật quá mức có đôi khi liền cứu lại không trở lại.”

Dứt lời, bước nhanh đi hướng lại phi bên trong cánh cửa, thân ảnh chậm rãi biến mất không thấy.

Tôn Kiên lại ở phía sau thẳng lăng lăng mà nhìn Đào Thương bóng dáng, một bên xem một liền nói thầm: “Tiểu tử này, vì sao phải cùng ta nói này đó? Thật là cái quái nhân!”

Đào Thương nói những lời này không có ý khác, chỉ là ngẫu nhiên có điều cảm, làm Tôn Kiên sửa lại chính mình kiêu căng không phục tật xấu, để tránh ngày sau làm người áp chế, như vậy cũng nhiều vài phần sinh tồn tỷ lệ, không bị chết quá sớm.

Trong lịch sử Tôn Kiên đóng quân ở lỗ dương lúc sau, phụng Viên Thuật mệnh chinh phạt Lưu biểu vây khốn Tương Dương, sau cùng cứu viện Lưu biểu Hoàng Tổ giao thủ, Hoàng Tổ bại tẩu Tôn Kiên liền không hề cố kỵ mặt khác, thừa thắng đêm truy Hoàng Tổ, bị Hoàng Tổ bộ binh từ trúc mộc gian ngầm chỉ sát chi…… Nhiều ít vẫn là dính chút khinh địch kiêu căng, bằng không cũng sẽ không chết sớm như vậy.

Không phải Đào Thương có bao nhiêu thích Tôn Kiên, chỉ là hắn quá không thích Tôn Sách, hắn cùng kia tiểu tử cơ bản liền không có đầu tính tình địa phương, Tôn Kiên ngày nào đó nếu là không còn nữa, Tôn Sách tiếp chưởng Tôn Kiên vị trí, liền hai người bọn họ hiện tại này quan hệ, Tôn Sách sao có thể sẽ làm Đào Thương ngừng nghỉ?

Làm Đào Thương tế tuyển nói, quá vẫn là cho rằng Tôn Kiên đương Tôn thị gia chủ đối chính mình có lợi chút.

Đương nhiên, hết thảy đều đều có mệnh số, có đôi khi cũng không phải Đào Thương có khả năng tả hữu…… Sức của một người chung quy vẫn là hữu hạn.

……

……

Vào lại phi môn, chính phùng Viên Thuật lãnh dưới trướng thị vệ đi ra ngoài, Đào Thương hướng về phía Viên Thuật chắp tay chia tay, Viên Thuật cũng là lễ phép gật gật đầu, biểu hiện rất có khí độ, bất quá hắn cũng không có nhiều xem Đào Thương vài lần, liền tức nghênh ngang mà đi.

Đối Viên Thuật tới nói, Đào Thương bất quá là cái tiểu nhân vật, không đáng nhắc đến.

Về tới Viên Thiệu đám người nơi địa phương, Tào Tháo chính bồi Vương Duẫn nói chuyện, làm như đang ở kiên nhẫn mà khuyên giải an ủi lão nhân này…… Tư Đồ đại nhân đối với Tào Tháo, Viên thị huynh đệ không thu dung bọn họ hành động, tựa hồ thực chịu kích thích, đương triều tam công hẳn là trước nay không suy nghĩ quá chính mình cư nhiên có một ngày sẽ biến so cứt chó còn xú……

Phỏng chừng Vương Duẫn trong lòng chính hối hận lúc trước như thế nào liền sai nhìn này mấy cái bạch nhãn lang. com

Đào Thương thừa cái này không đương, bước nhanh đi đến Viên Thiệu bên người, làm thi lễ, nói: “Viên minh chủ, đào mỗ có vài câu lời từ đáy lòng, tưởng cùng ngươi nói.”

Viên Thiệu nhàn nhạt mà nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, làm như đối Đào Thương chủ động lại đây tìm chính mình sớm có đoán trước.

Thấy bên kia sương Vương Duẫn đang cùng Tào Tháo đang ở kịch liệt cãi cọ, nhất thời nửa khắc chú ý không đến phía chính mình, Viên Thuật ngay sau đó xoay người vừa đi vừa nói:” Đào công tử tùy mỗ tới.”

Đào Thương theo sát ở Viên Thiệu phía sau, hai người đi vào quảng trường bên cung điện hạ một chỗ cự trụ dưới.

Viên Thiệu ánh mắt sáng ngời mà nhìn Đào Thương, nói: “Đào công tử có chuyện cùng Viên mỗ nói?”

Đào Thương làm thi lễ, trên mặt lộ ra khổ sở chi sắc, nói: “Từ Châu quân giám quân Đào Thương, chưa từng được đến minh chủ cho phép, tự tiện bắt giữ tặc đem Từ Vinh, sau cũng không từng giao phó, nay đặc phương hướng minh chủ thỉnh tội.”

Viên Thiệu biểu tình biểu hiện hắn xác thật đã biết chuyện này…… Xem ra Tôn Kiên không có lừa chính mình, cuối cùng hắn nói một câu nói thật.

“Đào công tử thẳng thắn còn xem như thời điểm, nói cách khác, Viên mỗ chọn ngày, chỉ sợ liền phải tự mình đi Từ Châu quân quân doanh, hỏi một chút công tử đến tột cùng ra sao rắp tâm?”

Đào Thương trong lòng bố trí Viên Thiệu một lưu tiểu thô tục, nhưng trên mặt cũng lộ ra khó xử thần sắc, nói: “Minh chủ nói như vậy, lại là làm đào mỗ khó xử, bằng tâm mà nói, đào mỗ bắt lấy Từ Vinh, xác thật là có đem hắn thu hàng ở trướng hạ chi ý…… Nhưng này cũng không đại biểu đào mỗ có nhị tâm, tương phản, đào mỗ đối với minh chủ trung tâm, lại là nhưng chiêu nhật nguyệt.”

Viên Thiệu ôm cánh tay, một bộ lão thần khắp nơi bộ dáng: “Nga? Như thế kỳ, Đào công tử tự mình khấu hạ Từ Vinh, ngược lại nói là đối ngô trung tâm? Viên mỗ lại còn phải cẩn thận thỉnh giáo mới là.”

------oOo------

Chương 81: phụ dung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu nói tràn ngập châm chọc ý vị, Đào Thương nghe ra tới, đối với chuyện này, Viên minh chủ nội tâm trung xác thật là chú ý.

Một cái rất nặng tự tôn minh chủ, là yêu cầu chư hầu nhóm hảo hảo tôn kính yêu quý, không chỉ là từ thân thể thượng, còn có nội tâm.

Đào Thương hành vi thực hiển nhiên bị thương Viên Thiệu pha lê tâm, thực hiển nhiên, không phải viết một thiên 3000 tự kiểm điểm có thể lừa dối quá quan.

Đào Thương thở dài, nói: “Viên công danh môn lúc sau, oai hùng chi danh, trong nước mọi người đều biết, đào mỗ ở minh chủ trước mặt, liền ăn ngay nói thật đi.”

Này một câu ‘’ oai hùng chi danh, trong nước mọi người đều biết ‘’ nhưng thật ra rất đối Viên Thiệu ăn uống.

Viên Thiệu bản nhân thực anh minh, nhưng nhiều ít dính một chút phù hoa hư vinh chi khí, hơn nữa hắn có một cái tật xấu, chính là đối cùng hắn tướng mạo giống nhau thực tuấn lãng người, trong tiềm thức đều là có chút bất công…… Chính cái gọi là độc phiêu phiêu không bằng chúng phiêu phiêu.

Đối cái này tướng mạo anh tuấn, hào hoa phong nhã thiếu niên, Viên Thiệu trong lòng tuy rằng không lắm để ý, nhưng thật đánh thật có vài phần hảo cảm…… Việc này cũng chính là tiểu thịt tươi phạm phạm, đổi thành Khổng Trụ như vậy lão vỏ dưa, giải thích cơ hội đều không cho hắn, trước bái hắn ba tầng da.

Thấy Đào Thương nói chuyện khi ngữ khí rất là thành khẩn, rất có phát ra từ nội tâm xin lỗi. Viên Thiệu không khỏi ở trong lòng thầm nghĩ: Khác thả trước bất luận, đứa nhỏ này hàm dưỡng khí chất,

quả nhiên là ít có người có thể so sánh…… Ta kia trưởng tử Viên Đàm cùng đứa nhỏ này không sai biệt lắm đại, lại không có bực này phong nhã khí độ.

Đào Thương không biết Viên Thiệu giờ phút này trong đầu ý tưởng, kiếm ngôn từ nói: “Viên công kỳ thật nhiều ít cũng có thể nhìn ra một chút tại hạ ý tưởng, Từ Châu bản thổ vô đại tướng, Từ Vinh là vị giỏi về dụng binh tướng quân, đào mỗ bắt giữ Từ Vinh, xác thật là tưởng thử thời vận, thử làm hắn quy phụ Từ Châu, làm ta Từ Châu quân trọng trấn.”

Viên Thiệu gật gật đầu, khô cằn nói: “Không tồi, trừ cái này ra, ngươi cũng sẽ không có khác mục đích.”

Đào Thương tiếp tục nói: “Từ Vinh chung quy là đổng tặc dưới trướng tướng lãnh, tại hạ tự tiện giam, về tình về lý đều phải làm xử phạt, nhưng thương này cử xét đến cùng vẫn là vì bảo Từ Châu một phương bình an, huống hồ Từ Châu phát triển càng tốt, thực sự là đối Viên công càng có lợi.”

Viên Thiệu đôi mắt chậm rãi mị lên, khe hở nội ánh mắt bắn thẳng đến ở Đào Thương trên mặt: “Các ngươi Từ Châu phát triển hảo cùng không tốt, cùng Viên mỗ lại là có gì tương quan?”

Đào Thương không có trực tiếp giải thích, mà là ngược lại hỏi Viên Thiệu nói: “Viên minh chủ cảm thấy, Trường Sa thái thú tôn phủ quân cùng sau tướng quân, quan hệ như thế nào?”

Viên Thiệu nghe vậy sửng sốt, không biết Đào Thương vì sao phải hỏi cái này, liền nói: “Công Lộ cùng Tôn Văn Đài, quan hệ luôn luôn đều không tồi.”

“Kia minh chủ vừa mới cùng Tôn Kiên tranh luận ngọc tỷ việc, Viên Thuật vì sao không ra mặt giúp Tôn Kiên nói chuyện, còn trộm đem việc này từ mặt bên tiết lộ cho minh chủ?”

Viên Thiệu vẫy vẫy tay, không kiên nhẫn nói: “Bọn họ quan hệ cá nhân tuy giai, nhưng Tôn Kiên giấu kín ngọc tỷ, dù sao cũng là đại

nghịch bất đạo việc, Công Lộ tự nhiên sẽ không lại giúp hắn……”

Nói tới đây, Viên Thiệu đột nhiên không nói, tựa hồ suy nghĩ cẩn thận điểm cái gì.

Viên Thuật nếu quả thực đối Tôn Kiên hành vi không quen nhìn, kia vừa mới hẳn là cùng chính mình đứng ở cùng trận tuyến, cộng đồng khẩu tru bút phạt Tôn Kiên một phen, nhưng hắn vừa mới biểu hiện…… Lại là không rên một tiếng.

Tôn Kiên giấu kín ngọc tỷ sự tình phát sinh quá nóng nảy, Viên Thiệu vừa mới lửa giận xông lên đầu, không có cẩn thận cân nhắc…… Nhưng hiện tại bình tĩnh lại, thoáng kinh người khác nhắc tới điểm, liền lập tức hồi quá vị tới…… Chính mình hình như là bị Viên Thuật cấp chơi!

Viên Thiệu trong xương cốt vẫn là anh minh thông tuệ người, hắn vừa mới sở dĩ không suy nghĩ cẩn thận, chính là bởi vì thời đại này người đối ngọc tỷ quá mức coi trọng, mà một người đối mỗ dạng đồ vật đặc biệt để ý thời điểm, liền dễ dàng xem nhẹ một ít mặt khác mấu chốt nơi…… Đào Thương không phải thời đại này người, đối ngọc tỷ xem không phải đặc biệt trọng, cho nên trước hết thanh tỉnh, cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo đó là đạo lý này.

Tôn Kiên giấu kín ngọc tỷ, Viên Thuật không quen nhìn, nhưng lại không bằng lòng bởi vì việc này mất đi vị này phụ thuộc, liền cố ý quải ngoại mạt giác đem tin tức này để lộ cấp Viên Thiệu, hơn nữa cơ duyên xảo hợp dưới, Vương Duẫn ở một bên châm ngòi thổi gió, Viên Thiệu cùng Tôn Kiên hoàn toàn đối lập!

Suy nghĩ cẩn thận chuyện này, Viên Thiệu không tự chủ được bắt đầu đem sự tình mở rộng kéo dài……

Tinh tế hồi tưởng, nhớ rõ mấy ngày trước đây mới vừa tiến vào Lạc Dương thời điểm, chính mình khủng thiên tử ở Đổng Trác trong tay, lâu sau sẽ trở thành chư hầu cản tay, liền hướng Viên Thuật đề nghị lập hán tôn thất thân Lưu Ngu vì đế.

Viên Thuật lại là đương trường cự tuyệt!

Hiện tại nghĩ đến, thằng nhãi này định là sợ chính mình có ủng hộ thiên tử chi công, áp quá chính mình trở thành Viên môn đứng đầu, bởi vậy mới cực lực phản đối! Hiện giờ lại mượn Tôn Kiên giấu kín ngọc tỷ sự tới tính kế chính mình, nói rõ là lòng mang dị chí, này đã không phải huynh đệ cùng không hòa thuận vấn đề…… Chính mình cùng Viên Thuật sớm đã không phải bạn đường.

Viên Thiệu cùng Viên Thuật huynh đệ, thời trước vốn nhờ vì tại gia tộc đấu tranh nội bộ hùng sự tình có oán hận chất chứa, theo năm đầu càng dài, sự tình càng nhiều, oán hận chất chứa càng sâu, trở mặt chỉ là sớm muộn gì sự!

“Hắc hắc……” Viên Thiệu nặng nề mà dùng tả quyền đấm đánh hữu chưởng, chậm rì rì nói: “Hảo thất phu, an dám như thế trêu chọc với ngô!”

Cũng không biết này một tiếng thất phu, mắng chính là Tôn Kiên vẫn là mắng chính là Viên Thuật, hoặc là hai cái đều mắng.

Đào Thương thấy hỏa hậu thành thục, liền nói: “Minh chủ, nói câu thật sự lời nói, ngài cùng sau tướng quân tuy rằng là huynh đệ, kỳ thật chính là đối lập, Viên Thuật chiếm cứ Nam Dương, sớm muộn gì tất đồ ta Từ Châu, cho nên tại hạ ý tưởng, là cùng Viên công kết thành đồng minh, đứng ở thống nhất trận tuyến! Cũng là làm ta Từ Châu tại đây loạn thế bên trong có cái dựa vào, nếu là minh chủ đồng ý, Từ Châu Đào thị đó là minh chủ phụ thuộc…… Cho nên ta nói, Từ Châu càng củng cố an toàn, đó là đối minh chủ càng có lợi, lời này không tính sai đi?”

“Nga? Đào công tử lại có này tâm?” Viên Thiệu rất là nghiền ngẫm mà nhìn về phía Đào Thương, trong mắt ý vị rất là phức tạp…… Trải qua vừa mới tự hỏi cùng đối Viên Thuật sắp tới hành vi châm chước, Viên Thiệu cơ bản kết luận, cự bọn họ huynh đệ hai người chi gian trở mặt nháo bẻ thời điểm đã không xa.

Viên Thiệu trong lòng biết, Đào Thương trong lòng so với hắn càng thêm minh bạch.

Đời sau có ghi lại, chư hầu liên quân ở thảo đổng liên minh giải tán lúc sau, Viên thị huynh đệ vốn nhờ vì lập đế, gia tộc, dị chí, địa vực chờ rất nhiều lý do tiến hành rồi một hồi ngắn hạn Tranh Bá Chiến, quần hùng đại bộ phận đều duy trì Viên Thiệu…… Đương nhiên cũng gần chỉ là miệng thượng duy trì; mà chân chính tham dự ở trong đó chỉ có vài người.

Trong đó Viên Thuật liên hợp chính là Tôn Kiên, Đào Khiêm, Công Tôn Toản; Viên Thiệu liên hợp chính là Tào Tháo, Lưu biểu đám người.

Nhị Viên trận này ngắn hạn tranh bá, trong lịch sử Từ Châu thứ sử Đào Khiêm là đứng ở Viên Thuật một mặt, ôm chặt Viên Thuật đùi cùng Viên Thiệu đối nghịch;

Nhưng sự thật kết quả chứng minh, Đào Khiêm đứng thành hàng ánh mắt quả thực cùng mù không có gì khác nhau……

Đầu tiên là Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên chết ở Lưu biểu thuộc cấp Hoàng Tổ trong tay.

Sau đó là Công Tôn Toản chi đệ Công Tôn càng lại chết trận sa trường, Viên Thiệu đại tướng Khúc Nghĩa đánh bại con ngựa trắng nghĩa từ, chém giết đại tướng nghiêm cương, Viên Thiệu với giới kiều, cự mã thủy, long thấu tam bại Công Tôn Toản, đem vị này tung hoành tái bắc kiêu hùng đánh không có nửa điểm tính tình, tung ta tung tăng mà chạy về U Châu.

Đến nỗi Đào Khiêm, còn lại là khởi binh đóng quân phát làm hô ứng Viên Thuật cưỡng bức Viên Thiệu, kết quả bị Viên Thiệu cùng Tào Tháo liên quân đánh thành cẩu! Sau đó một năm, Tào Tháo coi đây là từ tấn công Đào Khiêm trong lúc, tàn sát Từ Châu bình dân, hố sát nam nữ mấy chục vạn khẩu với Tứ Thủy.

Viên Thuật bản nhân cũng là liên tục gặp bại tích.

Nhị Viên trận này oán hận chất chứa đã lâu ngắn hạn đối lập chiến, Viên Thuật phương diện này trừ bỏ đánh tan Viên Di cùng chu ngẩng ngoại, cơ bản một trượng không thắng.

Mà Đào Khiêm cũng bởi vì lần này ngu xuẩn đứng thành hàng, hoàn toàn đắc tội Tào Tháo cùng Viên Thiệu, thế cho nên sau lại Tào Tháo liên tiếp hướng Từ Châu hưng binh tàn sát bình dân……

Đào Thương không nghĩ hắn cha cùng Từ Châu bị ngược thành cẩu, cho nên giờ phút này, hắn chỉ có thể một lần nữa cẩn thận lựa chọn trận doanh.

------oOo------

Chương 82: thừa nặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đúng vậy! Trong lịch sử Tào Tháo vì báo thù cha tấn công Đào Khiêm tàn sát Từ Châu quân dân, bất quá là sau lại lại một lần…… Sớm tại tào tung sự kiện phía trước, Tào Tháo cũng đã đem Từ Châu huyết tẩy quá một lần.

Khi đó Tào Tháo cùng hiện tại hoàn toàn hai cái dạng, một chút cũng đã không có ưu quốc ưu dân chi tâm, tàn sát bình dân thời điểm đôi mắt đều không nháy mắt một chút, đã là có một tướng nên công chết vạn người chi khí…… Mà Tôn Sách ở Tôn Kiên sau khi chết, cũng là hoàn toàn đã không có hiện tại non nớt tùy hứng, lột xác vì một cái thành thục nam nhân, thành tiếng tăm lừng lẫy Giang Đông tiểu bá vương.

Chết cha…… Thật sự có thể một lần nữa cải tạo một người sao?

Từ Châu bị đồ như vậy bi thảm sự kiện, Đào Thương khẳng định sẽ không làm nó trong lịch sử lại lần nữa tái diễn. Bởi vậy, hắn quyết định thừa lần này cơ hội thân cận Viên Thiệu, đến nỗi Đào Khiêm kia mặt…… Chờ về sau trở về Từ Châu, Đào Thương lại cùng Đào Khiêm cẩn thận thuyết minh.

Nhưng nếu Đào Khiêm dầu muối không ăn, như cũ cố chấp một hai phải cùng Viên Thuật một cái đường đi đến hắc nói…… Đào Thương không biết chính mình có thể hay không cũng bị cải tạo một chút.

“Cùng ta liên hợp?” Viên Thiệu rốt cuộc chậm rãi đã mở miệng: “Lại nói tiếp, ngươi Đào gia Từ Châu, trên mặt đất duyên thượng làm như vẫn là ly Công Lộ tương đối gần một ít đi, có này cường lân ở bên, Đào công tử vì sao phải hướng Viên mỗ kỳ hảo, sẽ không sợ ngày sau gặp phải sự tình, quá không được thái bình nhật tử?”

Đào Thương thầm nghĩ ta muốn quá thái bình ngày tốt nhất biện pháp, chính là hiện tại đem các ngươi từng cái lộng chết…… Vấn đề thật sự là làm không được.

Đào Thương thở dài khẩu khí, khẽ cười nói: “Đúng là bởi vì cường lân ở bên, cho nên đào mỗ càng thêm muốn cùng Viên công ngài liên hợp, Tôn Kiên Viên Thuật tất cả đều hùng hổ, có bọn họ ở ta phụ tử như thế nào an gối? Từ Châu lại ở vào bốn chiến nơi, vô pháp an phận với một góc, thả vừa mới xem Viên Thuật chỗ làm việc làm, đem Tôn Kiên bán đứng không lưu tình chút nào, thật phi trượng nghĩa người, cùng Viên công so sánh với, phẩm tính thượng kém không phải một chút, một mặt là đương thời chi anh hùng, một mặt là sài lang hổ báo, tại hạ lựa chọn Viên công cũng là theo lý thường hẳn là.”

Đào Thương lời này, thực sự là nói đến Viên Thiệu tâm khảm đi…… Bằng tâm mà nói, Viên Thiệu chính là thích người khác nói đệ đệ Viên Thuật không có chính mình cường! Thân là con vợ lẽ, từ nhỏ còn bị phụ thân Viên phùng quá kế cho bá phụ Viên thành, Viên Thiệu bà ngoại không thân cữu cữu không yêu. Mà Viên Thuật luôn là lấy con vợ cả kiêu ngạo, đối ngoại khi trong lén lút cũng là đối Viên Thiệu xuất thân rất có phê bình kín đáo, cảm thấy hắn bất quá là tiểu thiếp sở sinh gia nô mà thôi.

Huynh đệ chi gian biến thành như vậy cũng không phải không có nguyên nhân, ít nhất Tư Không Viên phùng tồn tại thời điểm, ở giáo dục hài tử điểm này thượng làm thực không đúng chỗ, ít nhất là một chén nước không có giữ thăng bằng…… Làm khoảng cách hạt giống từ nhỏ liền ở hai huynh đệ chi gian bị mai phục.

Viên Thiệu đột nhiên mở miệng, hỏi Đào Thương nói: “Kia y theo Đào công tử chi thấy, đương kim nhà Hán thiên hạ suy vi, thiên tử tuổi nhỏ bị đổng tặc cầm tù, chiếu lệnh toàn xuất từ đổng tặc tay, thiên hạ dân chúng lầm than, Viên mỗ cố ý lập U Châu mục, tương bí hầu Lưu Ngu vì đế? Ngươi giác như thế nào?”

Đào Thương trong lòng cười lạnh.

Viên Thiệu đây là nhìn bầu trời tử bị Đổng Trác lộng tới Trường An, cứu viện xa xa không hẹn, không bằng đơn giản lại lập một cái tân đế, để với khống chế!

Ngươi hôm nay lập một cái, ngày khác khác chư hầu lại lập thượng một cái, thiên hạ đến toát ra nhiều ít hoàng đế? Này thế đạo còn có được cứu trợ sao? Lúc trước ngươi Viên Thiệu hướng gì tiến thượng ngôn ‘’ triệu tập tứ phương mãnh tướng hào kiệt, lãnh binh khai hướng kinh thành ‘’, khiến cho Đổng Trác vào kinh sư, đã làm thiên hạ rối loạn một lần, hiện tại ngươi lại tưởng chơi như vậy vừa ra khác lập tân quân xiếc cùng Đổng Trác chống đối…… Này thiên hạ đã làm ngươi tai họa quá sức.

Bất quá không sao cả, trong lịch sử Lưu Ngu chết sống đều không có đương cái này hoàng đế, đào mỗ liền nói điểm dễ nghe ứng phó ứng phó ngươi lại có thể như thế nào?

“Viên công này pháp, xác thật là sử trong nước trung hưng thượng sách, hiện giờ Trường An trên danh nghĩa có ấu quân, nhưng nói không tính, mà công khanh dưới quan lại đều nịnh nọt Đổng Trác lão tặc. Trước mặt chuyện quan trọng, một mặt là phái binh đóng giữ cửa khẩu pháo đài, làm Đổng Trác lão tặc suy kiệt mà chết. Mà Viên công ở mặt đông tắc khác lập thánh quân, như thế thái bình là lúc sắp tới.” Đào Thương nói lời này khi thực trái lương tâm, chính mình đều thiếu chút nữa muốn phun ra.

Viên Thiệu từng đem chuyện này để lộ quá cấp chúng chư hầu trung chính mình cho rằng là tâm phúc vài người, nhưng được đến đều là ba phải cái nào cũng được có lệ hồi đáp, bao gồm Tào Tháo đều không đồng ý, lệnh Viên Thiệu trong lòng rất là bị đè nén.

Không nghĩ cái thứ nhất thiệt tình thực lòng tán thành chính mình, còn vì chính mình bày mưu tính kế, cư nhiên là vị này Đào gia công tử, Viên Thiệu giờ phút này trong lòng cảm giác sâu sắc ngũ vị trần tạp.

Đứa nhỏ này thật là loạn thế chi quân tử hiền thần a…… Người tốt, đại đại tích!

“Hảo! Đào công tử đối Thiệu quả nhiên cực có thành ý, hôm sau còn thỉnh công tử trở về Từ Châu, hướng nhữ phụ Đào Cung Tổ nói lấy lợi hại, chúng ta hai nhà sau này gắn bó như môi với răng, Thiệu tất không tương phụ.”

Đào Thương hướng Viên Thiệu làm vái chào: “Minh công anh minh.”

Nói chuyện chi gian, đã là từ vừa mới ‘’ minh chủ ‘’, chuyển xưng ‘’ Viên công ‘’, giờ này khắc này, lại đổi thành ‘’ minh công ‘’.

Đào Thương đều bị chính mình dụng tâm lương khổ cảm động muốn khóc.

Viên Thiệu lúc này tâm tình không tồi, duỗi tay vỗ vỗ Đào Thương bả vai, cười nói: “Đào công tử tuổi còn trẻ, liền mưu tính sâu xa, thâm minh lý lẽ…… Ngày sau tất nhiên là rất có tiền đồ, khó trách Mạnh Đức cùng ngươi như vậy giao hảo, công tử quả nhiên là cái diệu nhân, ha ha ha ha.”

Đào Thương thấy mục đích đạt tới, trong lòng không khỏi phóng nhẹ nhàng, lại hỏi: “Minh chủ…… Kia Từ Vinh sự tình? Ngươi tính như thế nào xử trí ta?”

Viên Thiệu đại khí mà vẫy vẫy tay, trong giọng nói có vẻ hào hùng vạn trượng: “Kẻ hèn việc nhỏ, gì đủ nói đến, kia Từ Vinh ái như thế nào liền như thế nào, toàn quyền giao cho ngươi…… Có Viên mỗ ở, cái nào dám nói ngươi không phải? Ta bái hắn ba tầng da.”

Họ Viên thật là bá đạo a, vừa rồi còn nói muốn tìm ta nói nói đâu.

Đào Thương chắp tay cảm ơn, cảm kích nói: “Như thế, liền đa tạ minh đưa ra giải quyết chung…… Nga, đúng rồi, còn có một việc, minh công nếu là không nghĩ biện pháp giải quyết, chung không vì mỹ.”

Viên Thiệu nghe huyền mà biết nhã ý, nhàn nhạt nói: “Đào công tử là tưởng nói, về Vương Tư Đồ chờ công khanh dàn xếp công việc?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Xác thật như thế, những người này tưởng đãi ở minh công trướng hạ, nhưng thu lưu xuống dưới là trói buộc, không thu lưu lại khủng bẩn thanh danh, thật sự là khó chơi khẩn, minh công xử lý bọn họ, muốn thận chi lại thận.”

Viên Thiệu nhẹ nhàng mà ‘’ hừ ‘’ một tiếng, không hài lòng nói: “Người là ngươi mang về tới, ngươi còn không biết xấu hổ nói?”

Đào Thương sắc mặt lập tức xấu hổ: “Cho ngươi thêm phiền toái.”

Viên Thiệu trợn trắng mắt: “Ngươi xác thật cho ta thêm phiền toái, vẫn là phiền toái không nhỏ.”

“Đào mỗ…… Hổ thẹn.”

Viên Thiệu thở dài khẩu khí, nói: “Hổ thẹn có ích lợi gì? Vương Duẫn hiện tại liền kém đổ Viên mỗ môn cùng ta muốn công đạo, dù sao cũng phải có cái cớ đem hắn đuổi rồi mới là.”

Đào Thương vuốt cằm, nghĩ nghĩ, nói: “Kỳ thật cũng không phải không có cách nào.”

“Nga?” Viên Thiệu nghe vậy tức khắc tới hứng thú, nói: “Biện pháp gì?”

Đào Thương châm chước một chút từ ngữ, thấp giọng nói: “Cái gọi là phân mà hóa chi, các lộ chư hầu dưới trướng, kỳ thật không kém dưỡng như vậy mấy cái ăn không ngồi rồi, nhưng lự giả bất quá là công khanh nhóm người đông thế mạnh ngươi, thử nghĩ nhiều như vậy công khanh, thả ngày xưa các quyền cao chức trọng, mấy chục hào người tụ tập tụ tập ở bất luận cái gì một cái chư hầu dưới trướng, sở hình thành chính trị áp lực to lớn, ta tưởng nào một đường chư hầu đều chịu không nổi……”

Viên Thiệu cả giận: “Kia làm sao bây giờ?”

“Lão biện pháp, đại gia chia đều lâu.”

Viên Thiệu nghe vậy, đôi mắt tức khắc sáng.

Đào Thương thấy Viên Thiệu không nói lời nào, ho khan một chút, tiếp tục nói: “Chúng ta có mười mấy lộ chư hầu tại đây, liền tính Tôn Kiên đã đi rồi, còn lại mỗi nhà điểm trung bình ba cái năm cái, mang về thuộc địa cung phụng cũng không có gì vội vàng, nhà ai cũng không kém dưỡng như vậy mấy cái người rảnh rỗi, hơn nữa mỗi nhà thuộc địa liền dưỡng ba năm cái, phiên không dậy nổi bao lớn sóng gió……”

Nói tới đây thời điểm, Đào Thương phát hiện Viên Thiệu nhìn chính mình ánh mắt, đột nhiên trở nên thẳng lăng lăng, rất là quái dị, làm Đào Thương cảm giác cả người không thoải mái.

“Minh công…… Ngươi như vậy nhìn ta, ý gì?” Đào Thương do dự hỏi.

“Đào công tử lúc trước cùng Đổng Trác phân triều thần thời điểm, giống như chơi chính là này một bộ đi? Hiện giờ còn tới…… Thật sự là một kế đa dụng, nhiều lần thí không nào…… Điểm trung bình, ha hả, Đào công tử thật là cái chú ý người a.”

Đào Thương khiêm cung khom người, nói: “Đào mỗ làm người, ngày thường mạnh nhất điều chính là công bằng cùng công bằng.”

Viên Thiệu lắc lắc đầu, nói thầm nói: “Tuổi còn trẻ, nơi nào tới nhiều như vậy quỷ tâm nhãn tử…… Đều mau đuổi kịp Tào Mạnh Đức!”

Đào Thương thử thăm dò nói: “Minh công là cảm thấy ta này kế sách không tốt?”

Viên Thiệu lắc đầu nói: “Mưu kế nhưng thật ra khá tốt, được không.”

Đào Thương cái gáy thượng ứa ra hắc tuyến.

Hảo cũng là ngươi, không hảo cũng là ngươi, toàn nima là ngươi Viên gia!

------oOo------

Chương 83: ngươi ngâm ta đối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương đề nghị lúc sau, Viên Thiệu liền trở về hướng Vương Duẫn giải thích một chút tình huống, hắn nói cho Vương Duẫn hơn mười vị công khanh, nhân số thật sự quá nhiều, đều thuộc sở hữu đến tùy ý một cái chư hầu dưới trướng, đối vị kia chư hầu áp lực đều sẽ quá mức thật lớn, phong bình cũng không lắm hảo, chi bằng thỉnh công khanh tam tam làm bạn, lưỡng lưỡng làm bạn, từng người ở Quan Đông chúng chư hầu địa bàn tạm thời an gia, đãi ngày sau có mặt khác thời cơ, ở đừng làm để ý tới.

Vương Duẫn ngay từ đầu nghe xong lời này không thế nào cao hứng, đối với loại này đánh tan phương thức rất là bất mãn, hơn nữa cái này chủ ý thực hiển nhiên không phải xuất từ Viên Thiệu ý tưởng.

Vương Duẫn không phải đồ ngốc, Viên Thiệu cùng Đào Thương trong lén lút đãi một hồi, trở về liền nói ra cái này sao phương pháp, hơn nữa cùng lúc trước Đào Thương cùng Đổng Trác phân triều thần phương thức cơ hồ là như ra một triệt, lấy ngón chân cũng biết là ai cấp Viên Thiệu chi diệu chiêu.

Nhưng tinh tế nghĩ đến, Vương Duẫn đám người trước mắt không có gì tư bản có thể cùng Viên Thiệu cò kè mặc cả, hơn nữa so với vừa rồi, Viên Thiệu cũng coi như là lỏng khẩu, chính mình cũng không hảo quá mức thúc giục bức…… Hơn nữa vương lão nhân cũng là tam đại lão thần, trong lòng cũng minh bạch nhiều như vậy quan lớn, nếu là đều tụ tập ở một cái chư hầu lãnh địa, không khỏi đối cái này chư hầu ảnh hưởng quá lớn, ngày sau sẽ phát sinh cái gì biến cố xác thật khó mà nói.

Lão Tư Đồ chung quy cũng là thoái nhượng một bước, đại gia từng người thỏa hiệp.

Sảo một đêm, náo loạn một đêm, Vương Duẫn cũng là mệt quá sức, ngay sau đó liền chuẩn bị ở Viên Thiệu trại trung nghỉ ngơi một ngày, ngày sau trở về.

Tào Tháo cùng Đào Thương tắc thừa hướng Viên Thiệu cáo từ, quay lại nhà mình doanh địa.

Ra lại phi môn, mắt thấy sắc trời đã tờ mờ sáng, Đào Thương đánh ngáp, đối Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh, chúng ta có phải hay không có thể trở về nghỉ ngơi…… A, đối! Còn phải đi trước Tư Đồ phủ tiếp một chuyến Điêu Thuyền…… Lăn lộn một đêm, ta mệt mỏi quá.”

Tào Tháo nhìn qua lại là thực tinh thần, cười nói: “Hiền đệ thả lại bồi vi huynh đi thành Lạc Dương đi một chuyến, vi huynh còn có điểm việc tư muốn làm. Sau đó ngươi lại đi tiếp ngươi Điêu Thuyền cô nương không muộn.”

Đào Thương vây mơ mơ màng màng, lúc này mới nhớ tới đêm qua Tào Tháo cùng chính mình nói, giống như lần này tiến đến, xác thật là có một kiện việc tư muốn làm.

Nếu đáp ứng rồi liền không có biện pháp đổi ý, Đào Thương kéo trầm trọng thân thể, theo Tào Tháo hướng về thành Lạc Dương nội mà đi.

Thành Lạc Dương tuy rằng là bị Đổng Trác hảo một đốn tai họa, nhưng dàn giáo còn tại, hiện giờ vẫn là di lưu số ít tàn dân tại đây, bất quá những người này trước mắt đại bộ phận đều không có cái gì sinh kế, bọn họ có thể làm đều chỉ là tại đây phiến quỷ thành trung, giống như cái xác không hồn giống nhau vơ vét cơm thừa canh cặn…… Người sống đến loại tình trạng này, đã là không hề lạc thú đáng nói.

Dọc theo đường đi, cơ hồ mỗi một chỗ đường phố cùng ngõ nhỏ nội đều có thể nhìn đến tử thi, trên đường du đãng những cái đó bị lưu lại tới không có sinh hoạt nơi phát ra dân chạy nạn, các đầu bù tóc rối, đầy mặt ai dung, dường như chó hoang giống nhau ở đường

phố cùng trong hẻm nhỏ phế tích trung liều mạng phiên tìm, hy vọng có thể tìm được một ngụm món ăn lạnh mứt có thể miễn cưỡng sống thêm quá một ngày…… Này phúc thảm cảnh, dùng dân chúng lầm than bốn chữ tới hình dung, lại là lại chuẩn xác bất quá.

Đêm qua sắc trời quá hắc không có thấy rõ Lạc Dương thảm trạng, trước mắt ở ánh nắng chiếu xuống, nhìn nhìn lại này tòa nặc thành phố lớn thảm trạng, mọi người trong lòng đều giống như đổ ngũ vị bình giống nhau —— rất là không dễ chịu.

Thành Lạc Dương thảm trạng, làm như gợi lên Tào Tháo ngày xưa tại đây cư trú hồi ức, nhìn trước mắt này tòa phế tích, Tào Tháo nhớ tới chính mình tuổi trẻ khi ở Lạc Dương khi nhật tử, sâu trong nội tâm vĩnh viễn vô pháp quên tuổi trẻ khi tại đây mỗi một cái ngày ngày đêm đêm.

“Đào hiền đệ……” Tào Tháo đột nhiên mở miệng nói.

Đào Thương quay đầu nói: “Làm sao vậy?”

“Ai, không có gì, ta chỉ là đột nhiên tưởng cho ngươi nói chuyện xưa.” Tào Tháo thanh âm có chút nghẹn ngào, làm như nghĩ tới cái gì năm đó chuyện xưa.

Đào Thương lẳng lặng mà nhìn Tào Tháo, chờ đợi hắn mở miệng.

Không bao lâu, liền nghe Tào Tháo chậm rì rì nói: “Hi bình ba năm, tào mỗ bị sơ cử vì hiếu liêm, nhập kinh vì lang, bị nhâm mệnh vì Lạc Dương bắc đô úy, kia một năm, tào mỗ vừa mới mãn hai mươi tuổi, không thể không nói, cũng coi như là niên thiếu đắc chí…… Hảo phong cảnh a.”

Đào Thương cười đậu Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh là ở cùng ta khoe khoang?”

“Thiếu ngắt lời!” Tào Tháo trừng hắn một cái, tiếp tục hồi ức nói: “Lúc ấy, tào mỗ thượng còn trẻ, không nghiên cứu việc học, tùy hứng hảo hiệp, phóng đãng không kềm chế được, không tu phẩm

hạnh…… Bất quá tào mỗ lại có một khang nhiệt huyết, chỉ vì báo quốc an dân, tận trung nhà Hán.”

Đào Thương bĩu môi, không biết đối lời này phải làm làm gì đánh giá.

Dừng một chút, Tào Tháo lại nói: “Hiện tại ngẫm lại khi đó ta cũng thật là non nớt, tào mỗ phương vừa đến nhậm, liền ở nha môn lập hạ ngũ sắc sát uy bổng, nói rõ bất luận là ai, quản hắn hoàng thân quốc thích, hoặc là quyền quý cường hào, phàm có dám vi phạm lệnh cấm giả, toàn bổng sát chi……”

Đào Thương ở đời sau khi biết cái này điển cố, nhe răng cười nói: “Sau lại a, đại hoạn quan kiển thạc thúc phụ kiển đồ vi phạm lệnh cấm đêm hành, bị Mạnh Đức huynh dùng đại bổng tước đã chết, từ đây kinh sư thu mình lại, vô dám người vi phạm, có phải thế không?”

Tào Tháo nghe vậy rất là sá nhiên, quay đầu nói: “Nguyên lai việc này ngươi cũng biết hiểu.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đào mỗ từng nghe chi nhất nhị.”

“Không thể tưởng được ta Tào Tháo, trừ bỏ thảo đổng một chuyện ở ngoài, cư nhiên còn như vậy nổi danh…… Ha ha ha ha, diệu thay, diệu thay!”

Nhìn đem ngươi khoe khoang.

Chờ Tào Tháo cười xong, Đào Thương cảm khái ngôn nói: “Mạnh Đức huynh không sợ cường quyền, dám làm dám chịu hành động, đào mỗ cảm giác sâu sắc bội phục…… Lời nói thật, thiệt tình bội phục.”

Tào Tháo lắc lắc đầu, thở dài nói: “Tuy nói là trình nhất thời chi nghĩa, nhưng hiện tại nghĩ đến, kia cũng bất quá là tào mỗ vận khí tốt mà thôi, năm đó ngô phụ ở kinh nhậm đại hồng lư, đứng hàng chín khanh chi nhất, nếu không có e ngại phụ thân mặt mũi, lấy tào

mỗ như vậy đắc tội với người pháp, sợ là đã sớm bị người hãm hại mà đã chết.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Lời tuy như thế, nhưng bất luận có phải hay không bởi vì có tổ tông phúc ấm che đậy, Mạnh Đức huynh hành động, như cũ vẫn là lệnh người kính nể, ít nhất không phải mỗi cái quan lại con cháu, đều giống như huynh trưởng giống nhau không sợ không sợ.”

Tào Tháo hơi tự giễu cười một chút, lắc đầu nói: “Không sợ không sợ?…… Đáng tiếc a, như vậy nhật tử đều đã qua đi, hiện giờ tào mỗ cũng coi như là một phương trọng trấn, không bao giờ khả năng biến thành cái kia mười lăm năm trước, có gan bổng đánh quyền quý Tào Tháo.”

Đào Thương thấy Tào Tháo cô đơn, cách mã duỗi tay vỗ vỗ Tào Tháo bả vai, an ủi nói: “Vô luận là lúc trước ở Lạc Dương đắc tội quyền quý, vẫn là sau lại ở hổ lao quan ngoại cùng Viên minh chủ chính diện cãi cọ, hoặc là lại đến Mạnh Đức huynh ngươi muốn một mình lãnh binh đuổi theo Đổng Trác, ngươi đều làm rất nhiều thường nhân sở không dám vì này sự, đổi lại là ta chưa chắc có thể có như vậy dũng khí…… Mạnh Đức huynh cảm khái lúc trước kia đoạn có thể tùy hứng mà làm nhật tử đi qua, chính là hiện giờ ngươi, lại cũng được đến càng nhiều đồ vật, này đó là thành thục đại giới, đương ngươi ở được đến thời điểm, đồng thời cũng đang ở mất đi một ít mặt khác đồ vật.”

Tào Tháo nghe vậy, mặt lộ vẻ mỏi mệt, cười cười nói: “Ngươi tuổi còn trẻ, nói như thế nào ra tới nói lại là như vậy tang thương đanh đá chua ngoa, so với tào mỗ cũng từng có chi, quả nhiên là lệnh người kinh ngạc, tưởng tào mỗ giống ngươi lớn như vậy thời điểm còn ở thanh lâu kỹ quán áp kỹ mua say…… Ai, không đề cập tới cũng thế!”

Đào Thương tựa cũng là bị Tào Tháo gợi lên một ít cảm xúc…… Không khỏi nhớ tới kiếp trước nhật tử, ngửa đầu nhìn về phía nơi xa trời xanh.

Kiếp trước sinh hoạt, hiện đại hoá nhật tử, thân nhân cha mẹ đồng học bằng hữu, phảng phất đều thành một giấc mộng giống nhau, là như vậy hư vô mờ mịt, rồi lại như vậy chân thật.

Từ khi tới thế giới này, cái này giấu ở trong lòng lớn nhất bí mật, Đào Thương liền vẫn luôn vô pháp cùng người kể ra, cũng vô pháp kể ra, chỉ có thể một người yên lặng nghẹn ở trong lòng, thân là một cái đời sau người, trọng sinh xuyên qua bí mật, là cần thiết muốn lạn ở trong bụng, điểm này không gì đáng trách…… Chính là cái loại này vô pháp trần thuật, vô pháp cùng người khác thổ lộ tình cảm tố khổ thống khổ, lại có ai có thể hiểu biết đâu?

Ông trời thật tàn nhẫn, không minh bạch làm chính mình một người về tới Đông Hán những năm cuối…… Cẩn thận bảo hộ cái này vô pháp cùng người khác chia sẻ bí mật, lại một chút kiếp trước niệm tưởng đều không có cho hắn mang đến…… Cho dù là xuyên qua tới một cái đời sau cẩu cũng thành a, ít nhất có thể làm chính mình ai tố tâm sự.

Đào Thương ở hồi ức thuộc về hắn bí mật, mà Tào Tháo cũng là ở cảm khái qua đi……

Tào Mạnh Đức ngửa đầu nhìn bầu trời, suy nghĩ thật lâu sau, đột nhiên từng câu từng chữ lanh lảnh ra tiếng nói:

Duy hán nhập nhị thế, sở nhậm thành bất lương.

Vượn đội mũ người mang, biết tiểu mà mưu cường.

Do dự không dám đoạn, nhân thú chấp quân vương.

Bạch hồng vì quán ngày, mình cũng trước chịu ương.

Tặc thần cầm quyền lực quốc gia, sát chủ diệt vũ kinh.

Đãng phúc đế cơ nghiệp, tông miếu lấy phần tang.

Bá Việt Tây di chuyển, hào khóc hơn nữa hành.

Chiêm bỉ Lạc thành quách, hơi tử vì đau thương.

Một đầu thơ niệm xong, không khỏi xúc động Đào Thương trong lòng mỗ căn thần kinh…… Đây là Tào Tháo 《 củ kiệu lộ hành 》, không thể tưởng được cư nhiên thành thơ tại đây loại tình hình dưới, vừa mới thơ trung bi phẫn cùng tâm cảnh, hoàn toàn là bởi vì trước mắt Lạc Dương này phúc thảm tương dựng lên, tại đây loại tình hình hạ, xác thật có thể đầy đủ biểu đạt Tào Tháo trong lòng bi thương cùng hoài niệm chi tình.

Đào Thương bị Tào Tháo trong giọng nói ngữ cảnh sở cảm nhiễm, ngực trung làm như đổ một khối nặng trĩu cục đá, đọng lại ở khang nội không phun không mau.

Không bao lâu, liền nghe Đào Thương cũng gần từng chữ một mà mở miệng tụng nói:

Quan Đông có nghĩa sĩ, hưng binh thảo đàn hung.

Lúc đầu hội minh tân, nãi lòng đang Hàm Dương.

Quân hợp lực không đồng đều, do dự mà anh em.

Lợi thế khiến người tranh, tự còn tự tương tường.

Hoài Nam đệ danh hiệu, khắc tỉ với phương bắc.

Áo giáp sinh kỉ sắt, vạn họ lấy tử vong.

Bạch cốt lộ với dã, ngàn dặm vô gà gáy.

Sinh dân trăm di một, niệm chi đoạn người tràng.

Một đầu 《 tung hành 》 niệm xong, Đào Thương này ngực tảng đá lớn phảng phất mới rơi xuống, nói không nên lời vui sướng tràn trề.

Tào Tháo còn lại là ở một bên nghe trợn mắt há hốc mồm, hơn nửa ngày hồi bất quá mùi vị tới.

“Đào…… Hiền đệ, này thơ là ngươi làm sao?” Sau một lúc lâu lúc sau, Tào Tháo mới vừa rồi sá nhiên mà mở miệng cố vấn.

Đào Thương nghi hoặc mà nhìn về phía Tào Tháo, theo bản năng mà hỏi ngược lại: “Này thơ không nên là ngươi làm sao?”

Tào Tháo nghe vậy sửng sốt, tiếp theo không khỏi cười ha ha: “Đào huynh đệ thật sẽ nói giỡn…… Bất quá ngươi làm này đầu ý thơ cảnh cực cao, cùng tào mỗ vừa mới sở làm 《 củ kiệu lộ hành 》 rất có cùng khúc chi diệu!”

Đào Thương nghe vậy không khỏi lau mồ hôi, cảm tình tào lão bản còn không có làm ra này đầu thơ, cái này chính là xấu hổ…… Xong rồi, nhất thời hứng khởi, đem tào đại ca thơ cấp phiếu……

“Mạnh Đức huynh…… Đào mỗ xin lỗi ngươi…… Hổ thẹn a.”

Hắn đương nhiên muốn hổ thẹn, làm trò nguyên thơ chủ nhân đem nhân gia thơ cấp phiếu…… Còn làm nhân gia hảo một đốn khen, này kịch bản không phải giống nhau người biết võ căn bản là chơi không ra.

Đào Thương quyết định, quay đầu lại nói cái gì cũng đến hảo hảo tỉnh lại một chút chính mình…… Đói chính mình một đốn làm trừng phạt.

“Hiền đệ, này thơ đặt tên sao?”

“Mạnh Đức huynh chê cười, này đầu thơ…… Gọi là ’ tung hành ’.” Sự tình đã làm hạ, Đào Thương tránh cũng không thể tránh, đành phải ăn ngay nói thật.

“Tung hành?” Tào Tháo nghe vậy nhíu nhíu mày, nói: “Ân, tung cùng củ kiệu lộ nguyên lai vốn là nhất thể, ở Nhạc phủ thơ cất vào tương cùng ca từ, cùng tào mỗ thơ nhưng thật ra hợp lại càng tăng thêm sức mạnh…… Bất quá đào hiền đệ làm thơ, cùng tào mỗ chi từ tương nhược, chẳng phải kém cỏi? Không bằng khác lấy biệt

danh…… Hiền đệ là ở Lạc Dương làm ra này thơ, không bằng đã kêu lạc dương hành đi, ngươi xem coi thế nào?”

Như thế nào cái gì! Không thế nào!

Đào Thương giơ tay xoa xoa trên trán hán, hư cười nói: “Lạc dương hành…… Không đủ áp vần…… Danh quá truân.”

Dám nói đại hán triều đệ nhất đô thị danh quá truân gia hỏa, Đào Thương phỏng chừng cũng coi như là thiên cổ đệ nhất nhân.

Tào Tháo nhưng thật ra không có ở cái này sự tình thượng nhiều làm tranh chấp, mà là vỗ tay thở dài: “Không thay đổi liền không thay đổi, đều là chính ngươi sự, hiền đệ tùy ý đó là…… Bất quá lệnh thao kinh ngạc chính là, đào lão đệ ngươi chẳng những là thiếu niên thông minh, lại còn có tinh thông Nhạc phủ, thiện làm thơ từ, thật nhưng dẫn tào mỗ tri âm…… Lần trước ngươi ở hổ lao quan trước làm ra bảy ngôn chi câu, tào mỗ bổn còn có chút kinh ngạc, lường trước hiền đệ là nhờ người đại làm, không thể tưởng được hôm nay phương thấy hiền đệ thật chương……”

“Đợi lát nữa.” Đào Thương vội vàng duỗi tay ngăn lại Tào Tháo nói đầu, đôi mắt trừng tròn trịa: “Ta ở hổ lao quan làm cái gì thơ?”

Tào Tháo sá nhiên ngôn nói: “Đào huynh đệ chính mình làm tuyệt thơ, chính mình làm sao còn không nhớ kỹ? Thanh hải trường vận ám tuyết sơn, cô thành nhìn xa Ngọc Môn Quan. Cát vàng trăm chiến xuyên kim giáp, không phá Lâu Lan chung không còn…… Đây chẳng phải là Đào huynh đệ tác phẩm xuất sắc, trước mắt chúng chư hầu các nơi đều đã truyền khắp!”

Đào Thương suy yếu mà ngôn nói: “Đó là ta lâm thời nảy lòng tham, thuận miệng niệm hai câu giải buồn……”

Lúc này đến phiên Tào Tháo kinh ngạc không thôi.

“Thuận miệng niệm hai câu là có thể làm ra bực này tuyệt cú? Ngươi làm như thế nào được? Hôm nào cần đến giáo giáo tào mỗ!

Ta quay đầu lại không có việc gì cũng giải giải buồn chơi.”

Đào Thương nâng lên tay trái che khuất mặt…… Quá áy náy.

Tào Tháo cười lại hỏi: “Hiền đệ, bất quá vi huynh còn có một chuyện không rõ, ngươi kia hai câu ‘’ thanh hải trường vận ám tuyết sơn, cô thành nhìn xa Ngọc Môn Quan”…… Thanh hải tuyết sơn lý nên chỉ chính là Tây Vực chi đi?…… Thả ngươi ngày đó rõ ràng là ở hổ lao quan hạ, vì sao phải vọng Ngọc Môn Quan? Ngọc Môn Quan không càng là ở Hà Tây nơi sao?”

Đào Thương đem mặt từ bàn tay trung rút ra, suy yếu nhìn phía Tào Tháo.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Hổ lao quan…… Danh quá truân.”

Tào Tháo bừng tỉnh mà ngộ, nói: “Lại là bởi vì truân…… Hiểu rõ…… Đào hiền đệ ngươi thật đúng là cái khó được con người tao nhã a.”

------oOo------

Chương 84: Lạc Dương hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cùng Tào Tháo, hai người chính là như vậy một bên lưu mã đi từ từ, một đường nhàn khản, không bao lâu liền đi tới Lạc Dương mặt bắc Trường Nhạc trên đường cái.

Cái gọi là Trường Nhạc đường cái, ngày xưa chính là Lạc Dương nổi danh thương nghiệp trung tâm quảng trường, cùng đời sau Bắc Kinh sau hải cùng nam chiêng trống hẻm có chút cùng loại.

Nơi này ngày xưa quán rượu san sát, nhạc phường rất nhiều, quầy hàng, người buôn bán nhỏ, đầy tớ càng là nhiều đếm không xuể…… Nhưng mà Lạc Dương một hồi lửa lớn lúc sau, nơi này hiện tại lại cùng xóm nghèo không có gì khác nhau, nơi nơi đều là bị thiêu hủy kiến trúc, ban đầu đường phố hai bên cửa hàng lão bản cùng người buôn bán nhỏ, giờ phút này lại đổi thành không đếm được ăn xin dân chạy nạn.

Tào Tháo mệnh lệnh đi theo đại bộ phận người đều chờ ở đường phố ở ngoài, chính mình còn lại là cùng Đào Thương, phân biệt lãnh Hạ Hầu Uyên cùng Hứa Chử đi vào Trường Nhạc đường cái.

Quải không mấy vòng, bốn người liền đi tới một chỗ ước có ba tầng cao mộc lâu chính phía dưới, ban công phòng ốc giờ phút này đã là bị thiêu đến hoàn toàn thay đổi. Mộc lâu bên trong, ngày xưa gian bãi sức bày biện cũng là bị Tây Lương quân cướp sạch không còn, lưu lại một đống vắng vẻ phòng ở, xác thật là hảo một bộ thê thảm tiêu điều cảnh tượng.

Đào Thương híp mắt, ở đã bị huân lại hắc mộc tự tấm biển thượng, mơ hồ mà nhìn ra mấy cái loáng thoáng không lắm rõ ràng chữ to……

“Dung mạo các?”

Đào Thương không rõ nguyên do mà sờ sờ đầu, quay đầu nhìn hướng phía sau Hứa Chử nói: “Này ban đầu là cái địa phương nào?”

Hứa Chử khinh bỉ nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, lắc đầu thở dài: “Mệt ngươi vẫn là vọng tộc con cháu…… Liền hướng tên này nhi ngươi còn nhìn không ra sao? Ngươi giống như hổ……”

Đào Thương mặt tức thì đỏ…… Bị một cái vô luận là đương đại vẫn là đời sau, đều nhất trí đánh giá vì ‘ Hổ Si ’ bưu tử xem thường, Đào Thương cảm giác chính mình thật sự thực ngã người xuyên việt phân.

Tào Tháo đứng ở tại chỗ quan vọng thật lâu sau, trong ánh mắt lưu lộ ra vài sợi cô đơn, chung quy vẫn là thở dài khẩu khí.

“Tào mỗ vốn dĩ cũng không ôm cái gì hy vọng…… Đào huynh đệ, chúng ta đi thôi.”

Đào Thương không rõ nguyên do mà gãi gãi đầu, nói: “Mạnh Đức huynh, ngươi nói muốn làm sự, chính là đến này đống bị thiêu hủy phế tích lâu phía dưới…… Trạm một hồi?”

Làm ơn, tào đại ca, ngươi cũng không tránh khỏi quá nhàn đi? Đào mỗ có rất nhiều sự muốn xử lý…… Đuổi thời gian.

Tào Tháo gật gật đầu, một bên lãnh Đào Thương hướng phố ngoại đi, một bên nói: “Hiền đệ có điều không biết, này dung mạo các ngày xưa ở Lạc Dương, chính là một chỗ nổi danh ca vũ quán phường……”

Hứa Chử cùng Hạ Hầu Uyên nghe vậy không khỏi ‘ phụt ’ cười, xem ra nơi này quả nhiên là không ra bọn họ sở liệu.

Đào Thương quay đầu nhìn nhìn bọn họ hai cái, sau đó quay đầu hỏi Tào Tháo: “Ca vũ quán phường? Hảo nhã tên…… Mạnh Đức huynh ngươi không lừa gạt ta đi. Ta xem hai người bọn họ biểu tình, nơi này năm đó hẳn là gọi là kỹ quán tương đối thân dân.”

Tào Tháo lúc này đây, sắc mặt lại là vô cùng nghiêm túc, nói: “Tào mỗ hành sự, luôn luôn là làm theo ý mình, đâu thèm người khác nhàn ngôn toái ngữ? Lạc Dương pháo hoa nơi, tào mỗ năm đó cùng Bổn Sơ, cơ hồ là chơi cái biến, có gì có thể ẩn nấp dịch? Nhưng này dung mạo các, xác thật chỉ là ca vũ phường!”

Nhìn xem nhân gia lời này, lao nhiều khí phách…… Pháo hoa nơi, còn chơi cái biến.

Đào Thương cũng lười đến cùng Tào Tháo bẻ xả ca vũ phường cùng kỹ quán rốt cuộc có gì đó khác nhau, ở hắn xem ra, có thể là một cái thuộc về tắm rửa hội sở, một cái thuộc về thương vụ KTV mà thôi.

“Kia sau đó đâu?”

Tào Tháo thở dài khẩu khí, nói: “Dung mạo các nội, có một vũ cơ, gọi làm tới Oanh Nhi…… Nàng này trời sinh tính cao ngạo nhã khiết, trên đài trường tụ thiện vũ, dẫn mọi người chú mục, dưới đài lại trầm mặc ít lời, cơ hồ là bất cận nhân tình, khiến cho dục âu yếm người, không thể không yển tức cổ từ bỏ, biết khó mà lui, toàn bộ thành Lạc Dương không biết có bao nhiêu người khuynh mộ một thân mà không thể toại nguyện…… Tào mỗ cũng ở này đó người trung!”

Đào Thương trừng lớn con mắt nhìn Tào Tháo, làm như có chút không thể tin được Tào Tháo chuyên môn tới đây thế nhưng là vì tìm nữ nhân.

Bất quá tới Oanh Nhi tên này, Đào Thương thật đúng là biết có như vậy đoạn dã sử.

Tương truyền tới Oanh Nhi là Đông Hán trong năm Lạc Dương danh kỹ, quá: “Năm lăng niên thiếu tranh nhiễu vấn đầu, một khúc lụa đỏ không biết số “Nhật tử. Sau vì Tào Tháo đoạt được, đồn đãi nàng này yêu một cái gọi là vương đồ thị vệ, hai người không biết xấu hổ, cấp a man đại ca dệt đỉnh đầu xanh mượt rau hẹ sắc nhi tiểu mũ dạ.

Sau lại vương đồ trái với quân lệnh đến trễ chiến cơ, bị dây thừng trói chặt áp nhập đại lao, phản bội xử tử hình, hầu lệnh chém đầu thị chúng.

Lúc này, tới Oanh Nhi bày ra ra vượt quá với thường nhân dũng khí, nàng quỳ gối Tào Tháo trước mặt, có vẻ là như vậy thương bạch vô lực, nàng lặp lại chỉ nói: “Nguyện đại vương đồ vừa chết…… “Cũng nói ra nàng cùng vương đồ tư tình.

Tào Tháo mệnh lệnh gọi tới Oanh Nhi ở trong một tháng huấn luyện ra một cái loại nhỏ ca vũ ban cũng đồng ý tới Oanh Nhi có thể đại tình nhân vừa chết. Tới Oanh Nhi cả ngày lẫn đêm mà tiến hành dày đặc thức huấn luyện, từ nhạc lý, âm sắc, âm sắc đến dáng múa, đạo cụ vì Tào Tháo huấn luyện bảy tên vũ giả, thực hiện hứa hẹn, com tuy rằng Tào Tháo thực luyến tiếc nàng, nhưng nàng chung quy vẫn là quyết định xúc động chịu chết, thay cho vương đồ.

Tới Oanh Nhi đi rồi, Tào Tháo truyền thấy vương đồ, vương đồ lại thẳng thắn mà nói cho Tào Tháo cùng tới Oanh Nhi chỉ là gặp dịp thì chơi, Tào Tháo nổi trận lôi đình, một chân đá đảo vương đồ, vốn định đem hắn xử tử, nhưng nhân đồng ý tới Oanh Nhi không giết hắn, đành phải đem hắn đuổi đi.

Đương nhiên, này ở đời sau truyền lưu dân gian chuyện xưa, Đào Thương tự nhiên sẽ không thật sự…… Bất quá sự thật bãi ở trước mắt, Đào Thương không từng nghĩ đến, cư nhiên thật đúng là có như vậy nhất hào tử nhân vật.

Kinh ngạc sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa nghe Đào Thương chậm rãi ngôn nói: “Mạnh Đức huynh nói, ta đại khái minh bạch…… Chính là thành Lạc Dương, ngày xưa có một vị gọi là tới Oanh Nhi vũ kỹ……”

Tào Tháo quay đầu trừng mắt nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Không phải vũ kỹ, là vũ cơ.”

Đào Thương: “……”

Một chữ chi kém mà thôi, có cái gì khác nhau sao? Không từng tưởng Tào Tháo cũng có như vậy chấp nhất đáng yêu một mặt.

Đào Thương nhẹ nhàng một khụ, nói: “Hảo đi, có một vị gọi tới Oanh Nhi…… Vũ đạo gia, khuynh mộ giả cực chúng, mà Mạnh Đức huynh cũng là một trong số đó, chính là vị này vũ đạo gia đại nhân quá thanh cao, lăng là không nước tiểu các ngươi này một hồ…… Cho nên Mạnh Đức huynh lần này tới Lạc Dương, chính là muốn thử xem, nhìn xem này tới Oanh Nhi kinh này tai họa thật lớn còn tồn không tồn tại xuống dưới…… Nếu là nàng còn sống, Mạnh Đức huynh liền cùng nàng tới vừa ra anh hùng cứu mỹ nhân tiết mục. Liền có thể ôm được mỹ nhân về, là ý tứ này sao?”

Tào Tháo vốn dĩ liền không bạch mặt, giờ phút này hắc càng là dọa người.

“Ý tứ là như vậy cái ý tứ, nhưng phiền toái ngươi có thể hay không không cần như vậy trắng ra nói ra…… Đào huynh đệ?” Tào Tháo nghiến răng nghiến lợi mà thấp giọng nói.

Đào Thương nghe vậy bất đắc dĩ nói: “Hỏi thế gian, tình ái là chi, thẳng gọi người sinh tử tương hứa…… Mạnh Đức huynh, người có cá tính a.”

Tào Tháo buồn bực nói: “Cảm ơn.”

------oOo------

Chương 85: địch nói nữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo không có tìm được tình nhân trong mộng, chỉ có thể cùng Đào Thương thất vọng rời đi.

Kỳ thật này cũng thực bình thường, thành Lạc Dương một phen lửa lớn bị Đổng Trác đốt thành phế tích, đại bộ phận người cơ bản đều bị dời hướng Trường An, liền tính là may mắn trốn tránh lưu lại, cũng là cửu tử nhất sinh.

Đào Thương cảm thấy Tào Tháo này tới tìm người chỉ do dư thừa…… Kia nữ nhân là vũ đạo gia, cũng không phải võ thuật gia, làm sao có thể cô đơn may mắn thoát nạn? Tìm nàng còn không bằng tìm diệp hỏi.

Vốn là quá “Năm lăng niên thiếu tranh nhiễu vấn đầu, một khúc lụa đỏ không biết số”…… Vũ đạo gia, hiện giờ lại một sớm gặp nạn, liền thi cốt có hay không đều rất khó nói, Đào Thương cũng thực thế kia tới Oanh Nhi cảm thấy bi ai.

Bất quá nếu đời sau có quan hệ với hai người bọn họ dã sử truyền ra, khả năng Tào Tháo chung quy vẫn là sẽ gặp phải nữ nhân này đi? Tuy rằng bởi vì chính mình đã đến, hiệu ứng bươm bướm đối với thời đại này, đã có hoặc nhiều hoặc ít ảnh hưởng.

Dù sao tìm được là chuyện tốt, tìm không thấy cũng là chuyện tốt, rốt cuộc tào lão bản trăm cay ngàn đắng chạy tới Lạc Dương đào danh giác, ở bao nhiêu năm sau sẽ cho hắn dệt đỉnh đầu xinh đẹp màu xanh lục đại lễ mũ, hơn nữa là một mang không rời đầu cái loại này.

Tào Tháo tâm tình tựa hồ không phải thực hảo, cũng cũng không có sốt ruột trở về quân doanh, nói là muốn đi giải sầu.

Đào Thương cũng không để ý tới hắn, đánh ngáp cùng Tào Tháo từ biệt…… Lăn lộn một đêm, hắn là thật sự vây được không được —— Tào Tháo muốn đi làm yêu liền chính mình đi, Đào Thương không công phu bồi hắn cả ngày thành túc điên.

Cùng Tào Tháo làm phân biệt, Đào Thương liền lãnh Hứa Chử đám người bôn Tư Đồ phủ mà đi, Vương Duẫn tạm thời trước lưu tại Viên Thiệu nơi đó…… Nhưng chính mình này mặt đến trước đem Điêu Thuyền tiếp hồi quân doanh dàn xếp…… Đương nhiên, quan trọng nhất, vẫn là nhìn xem nàng giấu ở Tư Đồ trong phủ điềm có tiền rốt cuộc có thể hay không tìm đến.

Nếu là thật tìm được rồi, khiến cho nàng đem điềm có tiền tiền trước chi trả…… Đầu năm nay, nhà địa chủ cũng không có dư lương a, bao dưỡng không dậy nổi ăn không Hoa cô nương.

Một đoàn người ngựa lại chuyển tới Vương Duẫn ngày xưa Tư Đồ phủ.

Vừa đến Tư Đồ phủ trước đại môn, Đào Thương tâm liền lạnh nửa thanh.

Tư Đồ phủ trải qua một hồi lửa lớn lễ rửa tội, thiêu không thể so “Dung mạo các” sáng trong nhiều ít, đổ nát thê lương, gỗ mục huân hắc, cảm giác cùng trăm năm không tu bãi tha ma không kém bao nhiêu…… Tưởng ở bên trong này tìm điểm đồ vật, chỉ sợ là rất khó.

Liền ở ngay lúc này, đột nhiên từ phủ đệ trung truyền ra một trận ưu nhã tiếng đàn, tiếng đàn lạnh run, rất có cùng quả cô đơn chi ý.

Đào Thương âm luật hiểu không nhiều lắm, nhưng cũng có thể nghe ra một chút ý cảnh, cái gọi là nghe huyền mà biết nhã ý, này trong phủ đánh đàn người, hiện tại tâm tình hẳn là cực kỳ trầm thấp cô đơn.

Đào Thương cùng Hứa Chử đám người cất bước đi vào Tư Đồ phủ sân, chính thấy Bùi Tiền đám người hầu đứng ở trong viện, cầm

trong tay binh khí qua lại tuần tra, giao nhau tiếp nhận kiểm tra Tư Đồ phủ các loại góc xó xỉnh.

Thấy Đào Thương cùng Hứa Chử tới rồi, Bùi Tiền bọn người lại đây vấn an.

“Ai đang khảy đàn?” Đào Thương hỏi Bùi Tiền nói.

Bùi Tiền hướng về phía Tư Đồ phủ bị thiêu hủy rách nát chính sảnh chu chu môi, nói: “Còn có thể có ai? Điêu Thuyền tiểu thư bái, chính mình một người ở kia đánh đàn bi thương đâu, ai, ngày xưa chỗ ở bị đốt thành cái này điểu dạng, đổi thành ai ai tâm tình có thể hảo?”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, lại nói nhỏ: “Điềm có tiền tìm được rồi sao?”

Bùi Tiền thở dài khẩu khí: “Tìm là đều tìm được rồi, vấn đề đều bị đốt thành tra, công tử ngươi chính là lấy tới, cũng hoa không ra đi.”

Đào Thương nghe vậy thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Đổng Trác…… Làm bậy a.”

Bùi Tiền cười hắc hắc, nói: “Điêu Thuyền cô nương ở trong phòng đánh đàn, lại là thương tâm một hồi lâu, ta các huynh đệ đều là đại quê mùa, đã khuyên nàng không được cũng sẽ không khuyên…… Công tử văn thải xuất chúng, sao không đi vào khai đạo khai đạo?”

Đào Thương nghe vậy ngạc nhiên nói: “Văn thải xuất chúng cùng khuyên giải người, có cái gì tất nhiên liên hệ sao?”

Bùi Tiền không nói gì, Bùi bổn lại là thấu đi lên nói: “Yêm nương nói, đọc sách mậu mới, chính là lôi ra phân thả ra thí, cũng so bọn yêm thô nhân nói chuyện muốn hương.”

Đào Thương: “……”

Tiêu chuẩn mù quáng sùng bái, hoàn toàn không có tạo chính xác thị phi quan, Bùi thị đại nương nếu còn sống, hẳn là hảo hảo kiểm

điểm một chút loại này cực đoan thô lậu tư tưởng…… Hơn nữa lão thái thái khẩu vị cũng thật sự quá nặng chút.

Lại nói nói mấy câu, Đào Thương cất bước đi vào Tư Đồ phủ chính sảnh.

Hứa Chử đi theo hắn phía sau vừa muốn đi vào, lại thấy Bùi Tiền một phen kéo lại hắn.

“Hứa lão đại, ngươi làm sao điểm này nhãn lực thấy đều không có lý?” Bùi Tiền hướng về phía Đào Thương bóng dáng lại chu chu môi, thấp giọng nói: “Làm cho bọn họ hai tự mình nói đi.”

Hứa Chử lúc này mới vừa rồi bừng tỉnh mà ngộ, cười chỉ chỉ Bùi Tiền cái mũi, nói: “Tiểu tử ngươi, tâm nhãn nhưng thật ra không ít, làm sao còn có cái này thiên phú đâu?”

Bùi Tiền lặng lẽ nói: “Làm người sao, tóm lại còn phải có chút ưu điểm lý, này choai choai tiểu tử cùng choai choai nha đầu, lại đều là cực kỳ tuấn tú tiếu mà, thời gian dài, như thế nào đều sẽ ma ra điểm sự tình lý.”

Hứa Chử nặng nề mà gật đầu, cười ngây ngô nói: “Cha ngươi cho ngươi khởi này phá danh, tiền là bồi không ít, nhưng đời này khẳng định là không bồi đàn bà!”

Bùi Tiền gương mặt tươi cười lập tức liền cứng đờ ở.

……

……

Vào chính sảnh, Đào Thương mọi nơi nhìn lại, quả nhiên thấy Điêu Thuyền ngồi ở bị thiêu hủy thính đường trong một góc, trong tay chính nhẹ nhàng mà vuốt ve một trận bị huân cháy đen đàn cổ.

Nghe thấy tiếng bước chân, Điêu Thuyền ngẩng đầu lên, vừa lúc đón nhận Đào Thương dò hỏi ánh mắt, miễn cưỡng lộ ra một cái lược hiện xấu hổ mỉm cười.

“Đào công tử…… Xin lỗi, bên trong phủ đồ vật…… Tất cả đều thiêu hủy, chỉ còn lại này giá đàn cổ miễn cưỡng còn có thể dùng, ngươi nếu là muốn điềm có tiền, xem ra cũng chỉ có thể đem nó cầm đi……”

Đào Thương cúi đầu nhìn nhìn Điêu Thuyền trong tay đàn cổ, lắc đầu nói: “Nếu là cô nương ngày xưa gia viên sở lưu lại tới duy nhất chi vật, ta lại như thế nào không biết xấu hổ lấy đi…… Huống hồ ta cũng sẽ không đánh đàn, cô nương lưu lại đi, cũng coi như là có cái niệm tưởng.”

Một trận huân nửa hắc đàn cổ, lấy đi làm chi…… Cũng đáng không được mấy cái tiền.

Điêu Thuyền cảm kích mà hướng về phía Đào Thương gật đầu một cái: “Một khi đã như vậy, tiểu nữ tử liền đa tạ công tử…… Này cầm chính là tả trung lang Thái công thân thủ đúc ra tặng cho nghĩa phụ, tuy so không được Thái công ‘ Tiêu Vĩ cầm ’ danh khí vang dội, lại cũng là đương thời danh cầm nhất lưu…… Không thể tưởng được công tử cư nhiên không cần……”

Nghe xong lời này, Đào Thương biểu tình tức khắc cứng đờ.

“Này cầm…… Hiện tại có thể giá trị nhiều ít?”

Điêu Thuyền khẽ thở dài:” Cầm chi nhất vật, hảo giả thưởng thức, không người tốt coi chi không bằng hạt thóc, tuy ’ hào chung ’’ vòng lương ’’ lục khỉ ’‘ Tiêu Vĩ ’ thi triển hết này trước mà không thể thức……”

Đào Thương đôi mắt giờ phút này không rời Điêu Thuyền trong tay chi cầm: “Này cầm nếu là gặp phải hiểu công việc đâu? Có thể ra nhiều ít?”

Điêu Thuyền do dự một chút, phỏng chừng nói: “Mười vạn tiền, tám vạn tiền…… Đều có khả năng…… Khó mà nói.”

Đào Thương nghe vậy trầm mặc, chỉ là yên lặng nhìn nàng…… Đột nhiên hướng Điêu Thuyền vươn một bàn tay.

“Công tử muốn làm gì?”

Đào Thương nhếch miệng, cười nói: “Cô nương…… Ta hiện tại đổi ý, còn kịp sao? Này cầm ta muốn.”

Điêu Thuyền chớp chớp mắt: “Công tử thật sẽ nói cười, ngươi không phải không hiểu cầm sao?”

“Ta cảm thấy ta hiện tại này số tuổi, một lần nữa học một chút, khả năng cũng không chậm……”

Điêu Thuyền lại là đột nhiên một chọn mày đẹp, nghịch ngợm nói: “Khó mà làm được…… Đây chính là tiểu nữ tử niệm tưởng, công tử ngươi đáp ứng rồi.”

Đào Thương: “……”

Đã nhìn ra, nha đầu này là cố ý

Hậm hực mà thu hồi tay, Đào Thương dùng tay xử cằm, trong lòng lược có tiếc nuối…… Hảo hảo bảo bối, ở chính mình trước mắt bay.

Điêu Thuyền còn lại là lẳng lặng mà nhìn Đào Thương ngưng thần khó chịu bộ dáng, nhìn nhìn, mặt không khỏi hơi hơi có chút đỏ.

“Đào công tử…… Cảm ơn ngươi.”

Đào Thương phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc quay đầu, ngạc nhiên nói: “Tạ? Cảm tạ ta cái gì? Lần trước ở biện thủy ngươi không phải cảm tạ ta một lần.”

Điêu Thuyền nhẹ nhàng quơ quơ đầu, nói: “Lần trước là tạ ngươi ân cứu mạng, lúc này đây là tạ ngươi tiến vào đậu tiểu nữ tử vui vẻ…… Ta tâm tình khá hơn nhiều, thật sự.”

“Phá rồi mới lập sao.” Đào Thương cảm khái nói: “Cái này gia tuy rằng bị thiêu, nhưng không đại biểu ngươi về sau liền không gia, chỉ cần thân nhân ở, hết thảy đều hảo thuyết, ngày sau lại kiến một khu nhà lớn hơn nữa tòa nhà là được…… Người ở nhà ở.”

Nghe xong những lời này, Điêu Thuyền tiếu lệ mặt, làm như ảm đạm rồi chút.

Sau một lúc lâu, phương nghe nàng tự giễu nói: “Đúng vậy, không sao cả, dù sao tiểu nữ tử cũng không phải lần đầu tiên không có gia……”

Nghe nàng lời nói, làm như tâm tình phức tạp, trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ.

Những lời này ngược lại là gợi lên Đào Thương lòng hiếu kỳ.

“Điêu Thuyền cô nương, ‘ Điêu Thuyền ’ không phải ngươi tên thật đi?”

Điêu Thuyền gật gật đầu, giải thích nói: “‘ chồn ’ chi vật, ‘ ve ’ chi vật, đều là phụ tùng chi cũng, nghĩa phụ vì ta mệnh này danh, bất quá là tưởng giúp tiểu nữ tử che dấu thân phận mà thôi.”

“Che dấu thân phận?” Đào Thương chớp chớp mắt, nói: “Cô nương cái gì địa vị, còn cần che dấu? Ngươi nên không phải là giặc Khăn Vàng dư nghiệt đi?”

Điêu Thuyền tức giận mà trắng Đào Thương liếc mắt một cái: “Ngươi mới là cường đạo đâu.”

Trầm mặc một hồi, Điêu Thuyền làm như bị gợi lên cái gì chuyện cũ, thở dài: “Điêu Thuyền chính là Lũng Tây địch đạo nhân, gia tộc cũng từng xem như Lũng Tây thế gia…… Đáng tiếc sau lại…… Sau lại bị kẻ thù diệt tộc.”

------oOo------

Chương 86: hướng tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lũng Tây địch nói……” Đào Thương trong lòng bắt đầu cẩn thận mà hồi ức…… Như vậy tính ra, nha đầu này xem như Cam Túc người.

Điêu Thuyền sâu kín mà tiếp tục nói: “Tiểu nữ tử gia tộc lấy điêu vì họ, sau bị đều là Lũng Tây vọng tộc mưu hại diệt tộc, điêu thị lâu cư địch nói, ở Kiến Ninh trong năm trước là vì đỡ phong Đậu thị phụ thuộc……”

Đào Thương yên lặng mà nghe không có ngắt lời, ở cái này thế gia vọng tộc san sát thời đại, các gia tộc tranh nhau khoe sắc, ở địa phương hình thành từng luồng vòng tròn thế lực, trong đó chi phức tạp có đôi khi không phải một câu hai câu có thể tự thuật minh bạch.

Nhưng nghe Điêu Thuyền tiếp tục nói: “Đều đình chi biến sau, Quan Tây Đậu thị sụp đổ, ta điêu thị e sợ cho chịu liền, liền đem chi nhánh di chuyển trú tộc với Thái Nguyên, mà Thái Nguyên nơi, lại lấy Vương thị vì Tịnh Châu danh môn đứng đầu, ta điêu thị liền lại làm Vương thị phụ thuộc…… Cũng là vì như vậy, tiểu nữ tử thân sinh phụ thân cùng nghĩa phụ kết duyên, hai người tương giao tâm đầu ý hợp, cũng từng dẫn vi sinh tử chi giao……”

Đào Thương trợn trắng mắt, âm thầm bĩu môi…… Có thể cùng Vương Duẫn cái loại này ngoan cố xương cốt làm sinh tử chi giao người, Điêu Thuyền hắn thân cha sợ chỉ cũng không quá bình thường.

“Mười bốn năm trước điêu thị dời tộc trở về Lũng Tây, vốn định một lần nữa an cư với cố thổ, không nghĩ lại nhân năm rồi việc mà bị Lũng Tây quyền quý trọng môn sở mơ ước, ta phụ trước đó biết nguy, hiểu được đại họa khủng không thể tránh được, liền phái

người âm thầm đem ta đưa hướng nghĩa phụ chỗ, khi đó tiểu nữ tử mới ba tuổi……”

Đào Thương giơ giơ lên mi, cúi đầu đếm trên đầu ngón tay bắt đầu tính canh giờ.

Mười bốn năm trước thời điểm, đại khái vừa lúc chính là hiếu linh hoàng đế hạ chiếu, mở rộng lần thứ hai cấm phạm vi niên đại, lần đó mở rộng chỉnh đốn liên lụy người, phần lớn đều bị liên lụy năm tộc…… Điêu thị diệt môn cụ thể thời gian hẳn là chính là ở kia một tả một hữu.

Nhưng cấm phạm vi cho dù mở rộng đến năm tộc, nhưng cũng không đến mức diệt môn đi?…… Đại đa số cuối cùng giống như cũng chính là cái bãi miễn này tộc sở hữu quan chức, giam cầm cả đời kết quả…… Đương nhiên này trung gian cũng chịu cũng có xui xẻo trứng đã chịu khiển trách tương đối nghiêm trọng.

Điêu Thuyền gia tộc có lẽ chính là một trong số đó.

Điêu Thuyền không có nhìn chăm chú đến Đào Thương nghi hoặc biểu tình, tiếp tục nói: “Ta ba tuổi nhập Vương thị phủ đệ, nghĩa phụ đại nhân niệm cùng cha ta ngày xưa sinh tử giao tình, giấu giếm hạ ta, còn vì ta thay tên đổi tịch, ẩn nấp thân phận, mấy năm nay đối ta giống như thân nữ, thật là chiếu cố…… Đào công tử ngươi kỳ thật vẫn là không quá hiểu biết ta nghĩa phụ người này, hắn miệng tuy rằng ngạnh một ít, nhưng tâm địa lại vẫn là thực chính.”

Đối với Vương Duẫn, Đào Thương không có phương tiện làm cái gì đánh giá…… Trong lịch sử đối Vương Duẫn người này bình luận cũng là ưu khuyết điểm không đồng nhất, hắn diệt Đổng Trác là vì công, nhưng diệt đổng lúc sau thân vẫn chi loạn là làm hại…… Huống hồ sử dụng mỹ nhân liên hoàn kế, nhiều ít cũng thượng không được mặt bàn.

Nhưng một ngàn cá nhân liền có một ngàn cái ý tưởng, nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí đi.

“Điêu Thuyền cô nương, Vương Tư Đồ thân cư địa vị cao, lại là Thái Nguyên Vương thị xuất thân, năm đó phát sinh những việc này thời điểm, thiên hạ còn chưa từng phát sinh quá lớn chiến loạn, hắn Vương gia thế lực cũng xem như hết sức quan trọng…… Ngươi điêu thị bị giết, Vương thị vì sao không nghĩ biện pháp cứu ngươi gia tộc một cứu? Các ngươi gia tộc không cũng từng là Vương thị phụ thuộc sao?”

Đào Thương rất kỳ quái, Thái Nguyên Vương thị tuy rằng giờ phút này còn chưa tới đạt Ngụy Tấn thời kỳ ‘ năm họ bảy tộc ’ cường thịnh chi huống, nhưng cũng là một cái có thể ngược dòng đến ngàn năm phía trước đại môn van, lâm liệt với trong triều người rất nhiều, như thế nào liền trơ mắt mà nhìn này phụ thuộc gia tộc bị giết? Này chẳng phải cùng đánh Vương thị cái tát một cái dạng?

Điêu Thuyền lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Vương thị tuy là Tịnh Châu hào môn, nhưng thiên hạ dữ dội to lớn, năng giả há có thể đều ở Vương thị? Có rất nhiều sự thế gia cũng là bất đắc dĩ…… Nhân sinh trên đời, tổng hội có có thể địa vị ngang nhau chi địch……”

Đào Thương nghe vậy làm như bừng tỉnh mà ngộ.

Nhìn Điêu Thuyền càng ngày càng cô đơn biểu tình, Đào Thương biết, chính mình có lẽ không nên ở cái này đề tài thượng tiếp tục lưu lại đi xuống.

Nếu là thực sự có một ngày có cơ hội đến Lũng Tây đi đi dạo, nhìn xem lại tìm cái cái gì cơ hội giúp giúp trước mắt cái này mỹ lệ nhiều khó nữ tử tìm cái công bằng công chính.

“Đúng rồi, Điêu Thuyền cô nương.” Đào Thương một chút một chút đem đề tài chậm rãi dẫn dắt rời đi, mỉm cười nói: “Ngươi vừa mới nói Điêu Thuyền bất quá là cái giả danh, mà ngươi nguyên họ là điêu, vậy ngươi gọi là gì? Ngươi thân sinh phụ thân hẳn là cho ngươi nổi lên một cái bổn tộc khuê danh đi?”

Điêu Thuyền nghiêng đầu, một đôi mắt hạnh ôn nhu mà nhìn Đào Thương, đột nhiên che miệng “Phụt” cười.

“Muốn biết sao? Ta càng không nói cho ngươi.”

Điêu Thuyền này cười dưới, đốn lộ vẻ quyến rũ từ sinh, phảng phất đem này bị thiêu hủy thính đường, đều chiếu ra bừng bừng xuân cơ.

Tuy là Đào Thương trong lòng có điều chuẩn bị, trong lúc nhất thời cũng hoảng hốt một chút, nhưng thực mau hồi qua thần, nhẹ nhàng mà ho khan một tiếng, đem đầu xoay khai đi.

Điêu Thuyền làm như nhìn ra điểm cái gì, nghịch ngợm tâm nổi lên, kiều mị đà nói: “Công tử như thế nào không nhìn ta?”

Đào Thương hơi hơi nhướng mày, lắc đầu nói: “Không nhìn, quá xinh đẹp nữ nhân, nhìn nhiều là tội lỗi.”

Điêu Thuyền ngày thường tuy rằng thường xuyên bị người khen mỹ lệ, sớm đã là thành thói quen, nhưng hôm nay không biết vì sao, nghe xong Đào Thương khen nàng xinh đẹp, trong lòng thế nhưng không khỏi vui mừng ngượng ngùng.

Hơn nữa Đào Thương ngữ khí cùng biểu tình, không một không có vẻ phát ra từ phế phủ, nhưng lại không giống những cái đó tầm thường nam tử vừa thấy chính mình liền thần hồn điên đảo, tẫn khoe cái xấu thái.

Điêu Thuyền trong lòng vui mừng, hơi có chút thẹn thùng nói: “Công tử thật sự cảm thấy tiểu nữ tử…… Xinh đẹp sao?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đương nhiên, đặc biệt là ngươi vừa rồi cười rộ lên bộ dáng, muốn đẹp cỡ nào thì đẹp cỡ đó…… So chúng ta Từ Châu thứ sử trong phủ ‘ mùa xuân ’ đều xinh đẹp nhiều. com”

Điêu Thuyền tò mò hỏi nói: “‘ mùa xuân ’” là ai, là hầu hạ thị nữ của ngươi sao?…… Lớn lên thật xinh đẹp?”

Đào Thương lắc đầu thở dài nói: “Đào mỗ mẫu thân đi sớm, không thói quen dùng nữ quyến hầu hạ……‘ mùa xuân ’ là bên trong phủ

một cái chó cái, màu lông liền cùng cô nương da thịt giống nhau tuyết trắng phấn nộn, ai, nó đi theo ta Đào gia ở núi rừng dã tràng săn bắn nhiều năm, trung thành và tận tâm, cha ta có đôi khi đối nó so đối ta này thân nhi tử đều thân…… Đáng tiếc ông trời không có mắt, có một lần quản gia dắt nó đi ra ngoài thông khí lưu chân, cũng không biết là bị cái nào thèm ăn trộm đi nấu cẩu thịt nồi, đến nay liền thi cốt đều còn chưa từng tìm được…… Đáng thương ta ‘ mùa xuân ’ rong ruổi khu vực săn bắn, chiến công hiển hách, thế nhưng cũng trốn bất quá mấy ngày này sát ác tặc độc thủ……”

Điêu Thuyền: “……”

Đào Thương nói làm Điêu Thuyền giờ phút này tâm tình biến phi thường phức tạp…… Không biết là nên mở miệng thế mùa xuân an ủi Đào Thương vài câu, hay là nên nhấc tay tấu hắn mấy quyền.

Sống mười sáu bảy năm, khen Điêu Thuyền diện mạo xinh đẹp người có rất nhiều, có người nói nàng lớn lên giống hoa mẫu đơn giống nhau kiều diễm, có nói nàng dường như bầu trời tiên nữ hạ phàm giống nhau thoát tục, có người nói nàng vân tuyết rơi vừa nhạn giống nhau mong muốn mà không thể thành…… Nhưng lấy Điêu Thuyền cùng một cái chó cái so bạch, Đào Thương xem như từ xưa đến nay đầu một cái.

Điêu Thuyền dẩu anh đào cái miệng nhỏ, quay đầu lẩm bẩm nói: “Chưa từng gặp qua ngươi như vậy…… Nào có nói như vậy nhân gia cô nương…… Nam nhân thật là không một cái thứ tốt.”

Đào Thương ha hả cười, tươi cười ánh mặt trời xán lạn, đứng dậy nói: “Hảo hảo hảo, nam nhân là không một cái thứ tốt, cô nương ngươi là thứ tốt được rồi đi…… Đừng nóng giận, đi, chúng ta cần phải trở về.”

Điêu Thuyền nhìn Đào Thương, trong lòng không biết vì sao đột nhiên lại nổi lên một tia thẹn thùng, doanh doanh mà ôm cầm từ ngầm đứng dậy, lại đột nhiên phản ứng quá một chuyện tới……

Hắn vừa rồi kia lời nói, như thế nào càng nghe càng không phải hương vị đâu……

------oOo------

Chương 87: dân chạy nạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cùng Điêu Thuyền nói xong tâm, liền dẫn đầu đi ra Tư Đồ phủ chính sảnh, trong giây lát, lại thấy Hứa Chử, Bùi Tiền, Bùi Quang, Bùi Tịnh, Bùi bổn năm người ngồi xổm trên mặt đất, dán góc dựng lỗ tai đang ở dán chân tường nghe lén bên trong nói chuyện……

Đào Thương gương mặt run rẩy vài cái…… Nếu không phải sau này còn phải dựa vào này mấy đầu lạn tỏi đấu tranh anh dũng, thật muốn hiện tại liền đem bọn họ bổ.

Đời sau đều nói Lưu Bang, Chu Nguyên Chương chờ kiêu hùng xưng đế lúc sau liền tàn sát công thần, được cá quên nơm……

Kỳ thật xem hiện tại tình hình, lão Chu chờ thích giết chóc hoàng đế cách làm cũng chưa chắc không có bọn họ đạo lý…… Nói không chừng Hàn Tín, Lư búi, Lý thiện trường, lam ngọc những người này năm đó cũng có yêu thích bò hoàng đế góc tường nghe phòng tật xấu.

“Dễ nghe sao?” Đào Thương lộ ra một hàm răng trắng, vẻ mặt tươi cười giờ phút này hết sức khiếp người: “Các ngươi mấy cái hảo nhàn nhã a……”

Hứa Chử đám người nghe vậy trá nhiên hoảng sợ, sôi nổi nhảy bật lên, cho nhau nhìn nhìn, một đám biểu tình thật là xấu hổ.

Điêu Thuyền giờ phút này cũng là theo Đào Thương đi ra, nhìn đến như vậy tình hình, mặt đẹp đỏ bừng, co quắp bất an đem cúi đầu, không biết nên như thế nào cho phải.

Hứa Chử trước hết phục hồi tinh thần lại, hướng về phía Bùi thị các huynh đệ sử cái ánh mắt, liền thấy năm người cùng nhau sửa sang

lại vạt áo, đứng thẳng thân hình, đôi tay ôm quyền, sắc mặt túc chỉnh cao giọng hướng Đào Thương cùng Điêu Thuyền thăm hỏi nói: “Mạt tướng Hứa Chử (Bùi Tiền, Bùi Quang, Bùi bổn, Bùi Tịnh), bái kiến đại công tử, gặp qua Điêu Thuyền cô nương, cấp đại công tử cùng Điêu Thuyền cô nương thỉnh an……”

“Bái cái rắm! Chơi lưu manh còn chơi ra tạo hình tới, đều cút đi bộ mã.”

“Nặc……”

…….

…….

Đoàn người thu thập hành trang ngựa sau, liền hướng thành Lạc Dương ngoại mà đi. Xe đuổi đi ném cho lưu tại Viên Thiệu nơi đó Vương Duẫn, Điêu Thuyền cũng là cưỡi ngựa cùng Đào Thương đám người cùng nhau trở về.

Đào Thương không nghĩ tới Điêu Thuyền thuật cưỡi ngựa pha giai, một cái minh diễm nữ tử đem mã kỵ như thế thuần thục, thật sự là lệnh người cảm giác sâu sắc kinh ngạc.

Tây Bắc xuất thân nữ tử, cho dù là ở tư lệ nơi lớn lên, nhưng trong xương cốt vẫn là có một cổ hiên ngang chi khí, chỉ là ẩn mà không phát.

Ra Lạc Dương Tây Môn, lại thấy ban ngày ban mặt, Tây Môn ở ngoài không biết khi nào thế nhưng tụ tập rất nhiều dân chạy nạn.

Rất nhiều dân chạy nạn trên người còn treo màu, phát ra thống khổ than khóc cùng khóc thút thít, tam tam một tổ, hai hai một đống, thấy Đào Thương một đám người lại đây, rất nhiều dân chạy nạn dọa sắc mặt trắng bệch, sôi nổi hướng quan đạo hai bên tránh thoát đi, giống như gặp được hồng thủy mãnh thú giống nhau.

Đào Thương sắc mặt ít có ngưng trọng…… Xem ra này đó dân chạy nạn lúc trước là bị Tây Lương binh dọa tới rồi cực điểm, giờ phút này tất cả đều thành chim sợ cành cong, chỉ cần là vừa thấy đến là quan quân, cũng không hỏi là nào lộ chư hầu dưới trướng, liền e sợ cho trốn chi không kịp.

Đương nhiên cũng không phải sở hữu dân chạy nạn đều là như thế, còn có rất lớn bộ phận người, một đám biểu tình cô đơn, giống như cái xác không hồn giống nhau, phảng phất đã mất đi tồn tại động lực, chỉ là ngồi ở chỗ kia chậm đợi tử vong buông xuống.

Điêu Thuyền xem trong lòng một trận quặn đau, đôi mắt ở trong bất tri bất giác, lặng lẽ nổi lên nước mắt, hiện sương mù mênh mông.

“Làm sao vậy?” Đào Thương nhìn đến trước mắt nữ tử này rơi lệ, không biết vì sao thế nhưng có thể cảm thấy đau lòng, vội vàng lấy ra tùy thân khăn tay cho nàng đưa qua.

“Không có việc gì……” Điêu Thuyền đem khăn tay tiếp nhận, nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu, cười nhạo một tiếng: “Nhiều năm như vậy, bất luận thiên hạ lại như thế nào loạn, nhưng Lạc Dương quanh thân chu, còn đều xem như phồn hoa thái bình…… Ta thật sự là nằm mơ đều chưa từng nghĩ đến, chung có một ngày, nơi này cũng sẽ biến thành như vậy bộ dáng.”

“Thế gian vạn vật, chung quy có lý nhưng y, có pháp có thể tìm ra…… Nhưng rất nhiều sự, cũng chung quy không phải chúng ta nhân lực có khả năng khống chế.” Đào Thương cảm khái thở dài: “Thói đời nóng lạnh, thiên địa bất nhân, có một số việc hoặc là thiên tai, cũng hoặc là nhân họa, vô pháp kháng cự…… Ngươi cũng không cần quá mức thương cảm.”

Điêu Thuyền lắc lắc đầu, nói: “Công tử ngươi thân là quan gia con cháu, lại là không hiểu, tiểu muội từ nhỏ liền bị đưa ra, không cha không mẹ, toàn lại nghĩa phụ nuôi dưỡng thành người, liền chí thân người đều quên mất là bộ dáng gì…… Hiện giờ Đổng Trác độc hại thiên hạ, làm hại bao nhiêu người lại biến thành tiểu muội giống nhau……”

Đào Thương nghe vậy phát ra một tiếng tự giễu cười khổ.

Ngươi mất đi cha mẹ, thượng còn có thể cùng người nói hết…… Ta xuyên qua đến thời đại này, nguyên bản cha mẹ chỉ sợ cuộc đời này sẽ không còn được gặp lại, cố tình rồi lại không dám nói, cũng không thể nói……

Nhưng cứ việc như thế, Đào Thương cũng chưa từng có biểu hiện ra một tia sầu khổ chi tướng, hắn kiếp trước cũng không phải xuôi gió xuôi nước, ở trong xã hội cũng đụng tới quá rất nhiều lệnh người hít thở không thông suy sụp, xuyên qua tới đây sau, hắn mất đi kiếp trước sở hữu, nhưng vẫn như cũ bảo trì lạc quan, hắn tin tưởng trời không tuyệt đường người…… Ái cười người, rộng rãi người, không tính toán chi li người, tổng hội so với kia chút thích oán giận cùng chỉ trích bắt bẻ người khác người, có được càng nhiều may mắn.

Điêu Thuyền tựa hồ là cảm giác được cái gì, tò mò mà quay đầu nhìn về phía hắn.

Đào Thương giờ phút này biểu tình rất là cô đơn, một đôi mắt nhìn phương xa ngơ ngác xuất thần, rõ ràng chính là nghĩ tới cái gì ưu thương việc…… Nhưng khiến người kinh dị chính là, ngay cả như vậy, hắn bên miệng, vẫn như cũ có một mạt tuyệt không chịu rút đi mỉm cười.

Ở mỗi một cái cùng Đào Thương nhận thức người trong mắt, người thanh niên này, liền cơ hồ không có một cái thời khắc, không ở vẫn duy trì mỉm cười.

“Công tử, ngươi làm sao vậy?”

Đào Thương bị thanh âm lôi trở lại hiện thực, quay đầu đi, nói: “Không có gì, chính là nhớ tới một ít chuyện cũ mà thôi.”

“Không vui chuyện cũ?”

Đào Thương không có trả lời.

Điêu Thuyền mềm nhẹ nói: “Ở tiểu muội trong ấn tượng, công tử giống như trước nay liền không có không vui thời điểm, vô luận phát sinh chuyện gì, công tử đều là sẽ bình thản ung dung, chuyện trò vui vẻ.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi bật cười nói: “Ở cô nương trong mắt, ta liền như vậy vô tâm không phổi?”

Điêu Thuyền lắc lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Không phải vô tâm không phổi, là tiêu sái.”

Đào Thương nghe vậy ngây ngẩn cả người.

Trầm mặc sau một lúc lâu lúc sau, liền thấy hắn cười nói: “Tiêu sái không thể nói, nhưng người tồn tại, chung quy vẫn là muốn vui sướng, bất luận phía trước có bao nhiêu gian nan, khóc cũng là một ngày, cười cũng là một ngày…… Nhiều cười một cái luôn là tốt, may mắn thích nhiều chiếu cố những cái đó lạc quan người.”

Điêu Thuyền dùng ngón tay thon dài điểm nhòn nhọn cằm, nghịch ngợm nói: “Sau này tiểu muội nếu là không vui, phải làm phiền công tử nhiều hơn chỉ điểm một vài lạp.”

Đào Thương nhún vai, cười nói: “Đào mỗ tận lực đó là.”

Hai người vừa nói vừa liêu, đi đi dừng dừng, nhưng thật ra đảo qua vừa mới đau thương chi khí.

Đột nhiên, lại thấy Đào Thương phía sau Hứa Chử nhíu mày, nghiêng đầu hướng quan đạo một bên nhìn lại.

Chỉ thấy năm cái cả người bụi đất, dơ bẩn bất kham, nhưng phục sức còn tính hoa lệ dân chạy nạn, chính làm thành một vòng tròn, đem một cái dùng tay ôm đầu cuộn tròn trên mặt đất, quần áo tả tơi choai choai hài tử vây quanh ở giữa dùng sức mà đá, trong đó một cái nhìn như đến có một trăm sáu bảy chục cân béo đại nam nhân dứt khoát ngồi ở kia hài tử trên người, cực đại nắm tay hạt mưa giống nhau triều tiểu hài tử mảnh khảnh trên người tạp lạc.

“Nha đầu thúi! Làm ngươi trộm chúng ta lương khô! Làm ngươi trộm chúng ta lương khô!”

Hứa Chử đem trong tay nắm tay nắm chặt ‘ ca băng ca băng ’ vang lên, lên tiếng giận dữ hét: “Thất phu! Các ngươi đang làm gì? Năm cái bảy thước tráng hán, hạ như thế tàn nhẫn tay ẩu đả nhỏ yếu! Ngươi chờ cũng coi như là người sao?!”

Đào Thương nhíu nhíu mày, đánh mã thay đổi phương hướng, lãnh một đám người chờ chạy vội qua đi.

Kia năm cái tráng hán tuy rằng nghe được Hứa Chử tiếng la, lại không để trong lòng, quay đầu còn muốn giảo biện vài câu, lại phát hiện lại đây cư nhiên một đội quan quân…… Thả các thân xuyên giáp trụ, đao kích san sát, kiêu ngạo khí thế lập tức liền héo.

Bọn đại hán thu hồi hung ác biểu tình, thu tay lại không dám lại đánh, đứng dậy thành thành thật thật mà đứng ở một bên.

Đào Thương đánh mã đi vào bọn họ phụ cận, cúi đầu nhìn xem kia cuộn tròn trên mặt đất, đã là bị đánh đứng dậy không nổi nữ hài, lại xem xét kia năm tên tráng hán, lãnh đạm nói: “Vì cái gì đánh người?”

Trong đó một người tráng hán nuốt xuống một ngụm nước miếng, trên mặt thần sắc hiển nhiên là đối Đào Thương cùng Hứa Chử xen vào việc người khác rất là khó chịu, nhưng nhìn đến Hứa Chử cùng với hổ vệ quân sĩ tốt trên người áo giáp cùng binh khí, rồi lại khiếp đảm không dám phát tác.

“Nàng…… Nàng…… Nàng trộm chúng ta lương khô……”

Đào Thương nghe vậy thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ lắc đầu.

Này năm cái hán tử trên người phục sức, tuy rằng dơ bẩn, nhưng nhìn cũng là dùng tới hảo vải dệt sở làm, nhớ trước đây hẳn là cũng là thành Lạc Dương quanh thân phú hộ……

Đáng tiếc một sớm gặp nạn, trôi giạt khắp nơi, mất đi gia viên, các đều biến thành dân chạy nạn…… Ngày xưa phú hộ hôm nay vì mứt lương khô, cư nhiên liền từ người sa đọa thành cầm thú…… Hoặc là nói liền cầm thú cũng không bằng.

Loạn thế mạng người không bằng cẩu a.

Bất quá bọn họ tuy rằng làm không đúng, nhưng cũng là bị này thế đạo bắt buộc…… Đào Thương không có rơi xuống giống như bọn họ tình cảnh, lại có cái gì tư cách đi phê bình bọn họ hành vi? Cục ngoại người vĩnh viễn sẽ không biết cục nội người thống khổ cùng tuyệt vọng.

“Chúng ta trên người có lương khô sao?” Đào Thương quay đầu hỏi Hứa Chử nói.

Hứa Chử gật gật đầu, nói: “Mạt tướng tùy thân nhưng thật ra mang theo một ít.”

“Lấy ra tới một ít cho bọn hắn.” Đào Thương phân phó Hứa Chử nói, sau đó lại tùy tay từ trong lòng túi tiền lấy ra mấy cái năm thù tiền, từ trên ngựa khom lưng đưa cho những cái đó hán tử.

Những cái đó hán tử nhóm làm như có chút không thể tin được, nơm nớp lo sợ mà tiếp nhận tiền cùng lương khô, nói lắp hướng về Đào Thương cùng Hứa Chử nói lời cảm tạ, theo sau như là sợ bọn họ đổi ý dường như, cũng không quay đầu lại bay nhanh chạy xa.

Hứa Chử nhìn này năm người chạy xa thân ảnh, thật mạnh ‘ hừ ’ một tiếng, cúi đầu nhìn nhìn kia như cũ cuộn tròn trên mặt đất nữ hài tử, đối Đào Thương nói: “Đại công tử, này…… Làm sao bây giờ?”

Đào Thương xoay người xuống ngựa, quay đầu đối phía sau các binh lính nói: “Đỡ nàng lên nhìn xem.”

Nhưng là không đợi bọn lính tiến lên, Điêu Thuyền liền đã là từ trên ngựa phiên xuống dưới, bước nhanh đi đến kia hài tử bên người, duỗi tay nhẹ nhàng mà đem tiểu nữ oa từ trên mặt đất nâng lên.

“Tiểu muội muội, ngươi không sao chứ.” Điêu Thuyền mềm nhẹ hỏi.

Kia bị ẩu đả tiểu nữ hài nhìn đại khái mười hai mười ba tuổi bộ dáng, tuy rằng tuổi ấu tiểu, nhưng cũng có thể nhìn ra tư sắc bình thường, hơn nữa má phải má thượng còn có một khối thật lớn màu đỏ bớt, dáng người nhỏ nhỏ gầy gầy cùng dinh dưỡng bất lương tiểu kê giống nhau.

Đào Thương âm thầm nghiền ngẫm, vừa rồi kia năm cái đại hán đối cô nương này như vậy hung bạo —— nhất định là xem nàng diện mạo thường thường vô kỳ còn không có nẩy nở, hơn nữa trên mặt lại có bớt, còn tuổi nhỏ chẳng những không đáng yêu, còn có vẻ pha xấu, trá xem dưới buổi tối còn dễ dàng làm ác mộng, cho nên mới vì điểm lương khô đối nàng tay đấm chân đá.

Nếu là trộm lương khô đổi thành là Điêu Thuyền, kia năm cái hán tử đừng nói là hạ nặng tay, phỏng chừng đã sớm quỳ xuống hai tay dâng lên lương thực, đói chết cũng sẽ không đường đột giai nhân.

Nhân tính a, chính là như vậy hiện thực mà xấu xí.

Kia tiểu nữ hài bị Điêu Thuyền nâng lên sau, cố hết sức mà đứng yên ở tại chỗ, nàng ngẩng đầu, trong mắt có vẻ cực kỳ lỗ trống, nhìn phía mọi người thời điểm đôi mắt nháy mắt đều không nháy mắt, thẳng lăng lăng âm trầm trầm…… Đem Đào Thương xem cả người phát mao.

Thật là loại làm cho người ta sợ hãi ánh mắt, liền mí mắt đều không nháy mắt một chút.

Ở Đào Thương trong ấn tượng, loại này ánh mắt cũng chỉ có động vật họ mèo mới biểu hiện ra tới…… Quá khiếp người, này căn bản không phải người nên có ánh mắt được không?

Nhưng nữ hài kế tiếp động tác lại giải thích nàng kia lỗ trống ánh mắt nguyên nhân.

Nhưng thấy cô nương này khom lưng ngồi xổm trên mặt đất, duỗi tay trên mặt đất sờ tới sờ lui, sờ tới sờ lui…… Thẳng đến trên mặt đất nắm lên một cây không dài không ngắn cây gậy trúc sau, mới vừa rồi dùng này chỉa xuống đất chậm rãi đứng dậy.

Đào Thương thấy thế, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ…… Khó trách ánh mắt như vậy lỗ trống dọa người, nguyên lai này tiểu nha đầu là cái người mù a.

------oOo------

Chương 88: nhược chất ấu nữ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bị ẩu đả tiểu cô nương nguyên lai là nhìn không thấy.

Vừa thấy đến tiểu nữ hài này đáng thương trạng thái, Điêu Thuyền trong mắt lại toát ra thương tiếc không đành lòng chi sắc…… Đồng tình tâm tràn lan vẫn luôn là nữ nhân độc đáo thiên tính.

Xem này nữ hài, phỏng chừng cũng chính là mười một hai tuổi, chính trực rất tốt thanh xuân niên hoa, hiện giờ gặp biến loạn không nói, liền đôi mắt đều nhìn không tới…… Xác thật là phi thường đáng thương.

“Tiểu muội muội, ngươi…… Thế nào? Không bị thương đi?” Điêu Thuyền nhẹ giọng mà quan tâm nàng nói.

Kia manh nữ nghe xong Điêu Thuyền nói, biểu tình có vẻ cực kỳ hoảng sợ, cúi đầu khom lưng mà sốt ruột nhận lỗi, một cái kính xin lỗi nói: “Xin lỗi, xin lỗi! Ta thấy không rõ lắm, xin lỗi!”

Dứt lời, điểm cây gậy trúc, ‘ bùm bùm ’ liền về phía trước loạn đi, một không cẩn thận rồi lại đụng vào Đào Thương trên người.

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Nàng kia thanh âm làm như đều mau khóc: “Ta thấy không rõ lắm, xin lỗi…… Thật sự xin lỗi!”

Ngay cả Hứa Chử như vậy ngày thường hảo đánh giết hại hung man người, cũng mặt lộ vẻ không đành lòng chi sắc.

“Nha đầu này, là người mù?”

Đào Thương lại là thần sắc cổ quái, trầm mặc sau một lúc lâu, mới vừa rồi sâu kín nói: “Có lẽ là trời sinh mắt tật xem không rõ lắm, nhưng ít ra không phải toàn hạt……”

Điêu Thuyền quay đầu đối Đào Thương nói: “Công tử, này nữ hài thân hình suy nhược, vừa mới lại bị người khi dễ đánh một thân thương, thật là quá đáng thương một ít…… Lạc Dương quanh thân mọi nơi đều là một mảnh hoang vu cảnh tượng, nàng một người lẻ loi hiu quạnh, sau này lại đương như thế nào sinh tồn?…… Đào công tử, ngươi liền vừa mới kia năm cái anh chàng lỗ mãng đều chịu bố thí, như thế nào lại nhẫn tâm không giúp một tay như vậy tiểu nhân hài tử?”

Manh nữ nghe xong Điêu Thuyền nói, trên mặt biểu tình trở nên hơi có chút khổ sở, sáp thanh nói: “Vài vị vừa mới giúp ta đại ân, đã là thiên đại ân tình, đều do ta chính mình không tốt, đói nóng nảy đi trộm đồ vật ăn, mới có này báo…… Các ngươi không cần lại đáng thương ta…… Ta không có gì báo đáp, chỉ có thể tại đây tạ một tiếng ân công…… Kiếp này không có gì báo đáp, chỉ có kết cỏ ngậm vành lấy chúc ân công cùng phu nhân cầm sắt tương hài, đến gắn bó suốt đời.”

Dứt lời, miễn cưỡng dựa vào quải trượng chống đỡ thân thể, chậm rãi nửa ngồi xổm thâm thi lễ.

Điêu Thuyền nghe vậy, không khỏi mặt đẹp đốn hồng, hai tay khấu ở bên nhau, làm như nhân chính mình bị hiểu lầm thành “Đào phu nhân” mà chân tay luống cuống, thẹn thùng quét Đào Thương liếc mắt một cái, cúi đầu không nói lời nào.

Mà Hứa Chử cùng Bùi Tiền chờ thị vệ còn lại là thở dài thổn thức, thật tốt nhiều có thể nói một cái tiểu hài tử…… Đáng tiếc rơi xuống như vậy đồng ruộng, trời xanh dữ dội bất công cũng.

Đào Thương lại cười xua xua tay, nói: “Hài tử, ngươi không cần khách khí như vậy, chuyện nhỏ không tốn sức gì gì đủ nói đến. Bất quá ngươi nếu kêu ta một tiếng ân công, vậy đem ân công túi tiền còn trở về đi?”

Kia nữ hài vừa mới còn vẻ mặt đáng thương vô cùng lại là chúc phúc lại là hành lễ, trá nhiên nghe xong Đào Thương nói, sắc mặt tức khắc cứng đờ.

Vừa mới nàng vừa mới đứng dậy là lúc, đông sờ tây đâm, một không cẩn thận lại là ‘’ vừa lúc ‘’ đụng vào Đào Thương trên người, nhưng đồng thời lại tay chân lanh lẹ nhanh chóng đem Đào Thương trong lòng ngực túi tiền sờ soạng đi ra ngoài.

Đổi thành người khác, có lẽ bởi vì đồng tình tâm tràn lan, liền như vậy bị lừa gạt.

Nhưng Đào công tử kiểu gì yêu tiền…… Túi tiền một biến mất nháy mắt liền có phát hiện…… So quần cộc bị trộm đi cảm giác đều phải rõ ràng.

Cái này kêu vỏ quýt dày có móng tay nhọn…… Đào Thương đủ có thể xưng là ăn trộm khắc tinh.

Giữa sân tức khắc lâm vào một mảnh chết giống nhau trầm mặc.

Kia manh nữ đột nhiên xoay người cầm trượng cất bước liền liệu, chính là không chạy hai bước đã bị Hứa Chử một tay bắt sau này xách trở về.

Đào Thương cười lắc đầu, nói: “Tiểu người mù, ngươi ánh mắt không hảo còn chạy nhanh như vậy? Vạn nhất lại đụng vào người khác lại làm sao bây giờ, nhưng đừng lại đem người khác túi tiền lại cấp đâm ném.”

Kia tiểu cô nương một bên vặn vẹo một bên giãy giụa, lại phát hiện thế nào đều không thể tránh thoát Hứa Chử bàn tay to, thượng răng cắn môi dưới, nghẹn sau một lúc lâu, đột nhiên mở miệng kêu to một tiếng: “Phi lễ a ~~!”

Hứa Chử nghe vậy tức khắc khiếp sợ, cực đại khuôn mặt đỏ lên.

Hổ Si hung tợn mà mọi nơi xem xét một vòng, những cái đó được nghe tiếng la hướng về bên này nhìn dân chạy nạn, đối thượng Hứa Chử như thế hung ác ánh mắt, một đám đều dọa thẳng súc cổ, sôi nổi đem đầu vặn đi trở về.

“Hảo ngươi cái tiểu tặc trộm!” Hứa Chử hung tợn mà nhìn về phía trong lòng bàn tay manh nữ, cả giận nói: “Ta chờ hảo tâm cứu ngươi, ngươi không biết cảm ơn cũng liền thôi, như thế nào tặc thủ tặc chân mà trộm công tử nhà ta túi tiền? Còn dám vu tội lão tử!”

Kia manh nữ lại là vừa đi vừa mới mảnh mai đáng thương bộ dáng, đem không thế nào đẹp khuôn mặt nhỏ giương lên, lừa hành tám đạo nói chuyện: “Vừa rồi kia năm cái ác nhân đánh ta, các ngươi lại là đưa tiền lại là cấp lương khô, ta mượn cái túi tiền làm sao vậy? Như vậy đại một cái túi tiền liền trang như vậy điểm, cũng không biết xấu hổ hung ba ba mà hù dọa người, nghèo kiết hủ lậu quỷ!”

Dứt lời duỗi tay đem Đào Thương túi tiền từ trong lòng lấy ra, hướng về phía Đào Thương ném qua đi, ủy khuất nói: “Trả lại ngươi đó là…… Đều còn cho ngươi.”

Đào Thương tùy tay lăng không tiếp qua đi, điên điên túi tiền phân lượng, nhìn nhìn lại phía trước lúc sau hoàn toàn khác nhau như hai người manh nữ, đột nhiên mở miệng nói: “Ngươi thật là cái người mù?”

Manh nữ tướng bộ ngực một đĩnh, trên mặt chút nào không thấy dị sắc, nhưng lại rõ ràng có chút không mau, nói: “Ai nói ta mù…… Ta là xem không rõ lắm.”

Đào Thương bừng tỉnh mà giơ giơ lên lông mày, xem nàng đồng tử trắng bệch, cùng người bình thường xác thật không giống nhau, xem ra là bẩm sinh tính đồng tử mắt khoa bệnh biến…… Nhưng cụ thể có thể hay không xem thấy, cũng hoặc là có thể thấy nhiều ít, cũng chỉ sợ chỉ có cái này tiểu nha đầu chính mình mới có thể trong lòng biết rõ ràng.

Đào Thương gật gật đầu, đối Hứa Chử nói: “Đem nàng buông xuống đi.”

Hứa Chử y lệnh mà đi.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Điêu Thuyền, lại thấy Điêu Thuyền giờ phút này cũng là có vẻ có chút bất đắc dĩ, đối với loại này tình hình không biết nên như thế nào cho phải.

“Tiểu người mù, này túi tiền đưa ngươi…… Ngươi đi đi.” Đào Thương đem túi tiền lại vứt trở về.

Manh nữ rơi xuống đất lúc sau, sờ sờ lục soát lục soát mà từ trên mặt đất nhặt lên túi tiền, dùng tay qua lại nhéo, ngơ ngác mà đứng một hồi.

Bên kia sương, lại thấy Đào Thương, Điêu Thuyền, Hứa Chử đám người đã là xoay người lên ngựa, chuẩn bị rời đi.

Manh nữ tựa hồ là ở trong nháy mắt làm ra quyết định, chống cây gậy trúc đi phía trước đi rồi hai bước, hướng về phía Đào Thương hô: “Uy, uy…… Nghèo kiết hủ lậu quỷ, làm ta đi theo các ngươi đi.”

Đào Thương ở trên ngựa quay đầu đi, trên dưới đánh giá manh nữ vài lần, ngạc nhiên nói: “Ngươi đi theo chúng ta làm cái gì? Ngươi biết ta là ai a, ngươi liền phải theo ta đi?”

Manh nữ vừa đi vừa mới uể oải dạng, đắc ý mà cười cười, nói: “Ngươi là lạm người tốt, ngươi tức phụ là đại thiện nhân…… Ta là tiểu người mù, ta không đi theo các ngươi như vậy người tốt đi, với ai đi a?”

Đào Thương cười lắc đầu, đứa nhỏ này nhìn cũng chính là mười hai mười ba tuổi bộ dáng, tuổi còn trẻ liền như vậy to gan lớn mật, định là từng có cái gì không tầm thường trải qua nha đầu, người bình thường gia nữ hài nào có như vậy lão thành.

Không muốn dính chọc quá có rất nhiều phi, Đào Thương đối Hứa Chử nói: “Đi thôi.”

Mọi người đều đánh mã mà đi, lại chỉ có một con đứng sừng sững tại chỗ……

Quay đầu đi, lại thấy Điêu Thuyền pha là thương tiếc mà nhìn nàng.

Đào Thương bất đắc dĩ cảm thán…… Lại là bồng bột tràn lan đồng tình tâm tác quái.

Kia tiểu manh nữ dẩu miệng, không cam lòng nói: “Các ngươi nếu làm chuyện tốt, nên đem chuyện tốt làm được đế, ta không cha không mẹ không huynh đệ không tỷ muội không phòng ở không ruộng không đất…… Thấy không rõ đồ vật còn lại không địa phương nhưng đi, về sau đói chết, ngã chết, bị người khi dễ chết, hoặc là ngã vào trên đường cái bị chó hoang gặm……”

Nói đến này, manh nữ tiếng nói đều có chút khụt khịt: “Các ngươi không cảm thấy các ngươi đem ta một mình ném tại đây, com hảo nhẫn tâm sao?”

Lời này bổn ý lý nên là cảm động lòng người, bất quá từ này tiểu nha đầu trong miệng toát ra tới, Đào Thương tổng cảm thấy nhiều ít…… Có một ít buồn cười ý vị.

Nha đầu này vừa thấy liền không phải thành thật hài tử, không phải thành thật hài tử người, giống nhau muốn chết đều không quá dễ dàng.

Đào Thương không biết nên khóc hay cười mà đậu nàng nói: “Theo chúng ta đi đảo không phải không được, vấn đề là ngươi muốn khuôn mặt không mặt mũi trứng, muốn dáng người không dáng người…… Ta mang theo ngươi, tựa hồ là mệt.”

Manh nữ tướng có chứa vết sẹo mặt giương lên, nói: “Ta tuy rằng không có xinh đẹp khuôn mặt, nhưng tay chân lanh lẹ, có thể tẩy có khả năng!”

Nói xong, tựa hồ là sợ Đào Thương không đáp ứng, lại làm ra đáng thương vô cùng biểu tình nói: “Ngươi nếu là không mang theo thượng ta, này túi tiền cũng không bao nhiêu tiền, ta thực mau liền sẽ tiêu hết, đến lúc đó lại muốn đi trộm, lại phải bị người khác ấn

trên mặt đất đánh, đánh đến tìm không ra đông tây nam bắc…… Nhiều đáng thương nha.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi không biết nên khóc hay cười, cái miệng nhỏ một bộ một bộ, đây đều là với ai luyện?

Điêu Thuyền lại là xoay người xuống ngựa, đi đến tiểu cô nương trước mặt, nói: “Tiểu muội muội, về sau đừng làm trộm nhi, ngươi liền đi theo tỷ tỷ được không?”

Manh nữ nghe vậy tức khắc vui vẻ ra mặt: “Hảo a hảo a, ta liền đi theo phu nhân, cấp phu nhân đương thị nữ!”

Điêu Thuyền mặt lại đỏ: “Ai là hắn phu nhân…… Tiểu muội muội, kêu tỷ tỷ.”

Tiểu người mù miệng thực ngọt, lập tức nói: “Tỷ tỷ phu nhân.”

Điêu Thuyền muốn lưu nàng, Đào Thương cũng không muốn nhiều quản, hắn chỉ là đánh giá cái này lắm mồm tiểu nha đầu, nói: “Tiểu người mù, ngươi kêu gì?”

Kia manh nữ ngọt ngào cười, nói: “Ta cha mẹ cho ta khởi tên, ta sớm đã quên…… Nghe nói Lạc Dương ban đầu có cái đại mỹ nhân gọi tới Oanh Nhi, ta cũng là mỹ nhân phôi…… Các ngươi kêu ta tiểu Oanh Nhi liền thành.”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 89: tương lai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong này manh nữ tự báo gia môn, Đào Thương rất có suy nghĩ mà cúi đầu, cẩn thận mà nhìn cái này tự xưng “Tiểu Oanh Nhi” thiếu nữ.

Sắc mặt trắng bệch, tướng mạo bình thường đến cực điểm, trên mặt còn có một khối cũng không biết là đao thương ấn ký vẫn là gì đó đồ vật, đỏ tươi đỏ tươi, hai con mắt như cũ là lỗ trống thẳng lăng lăng mà nhìn ngươi, muốn nhiều khiếp đến hoảng có bao nhiêu khiếp đến hoảng,

Hơn nữa nha đầu này phiến tử bất quá mới mười hai mười ba tuổi, căn bản còn không có trưởng thành người……

Hắn tự báo danh vì tiểu Oanh Nhi, chẳng lẽ là cùng Tào Tháo trong miệng vũ cơ tới Oanh Nhi có cái gì? Hoặc là dứt khoát chính là tới Oanh Nhi ngày xưa tì đồng linh tinh? Kiếp trước xem phim truyền hình trung, điếu tạc thiên cổ đại người giống nhau đều nguyện ý nơi nơi vơ vét đồng nam đồng nữ.

Tuy rằng ý tưởng có chút bát quái, nhưng Đào Thương cảm thấy tới Oanh Nhi thân là Lạc Dương vũ đạo đại gia, liền Tào Tháo người như vậy kiệt đều sẽ quỳ gối nàng thạch lựu váy hạ, cho dù là thu tì đồng, nàng cũng nên tìm cái có điểm bán tương…… Ít nhất muốn xưng khởi chính mình thân phận.

Nhưng nha đầu này diện mạo, Đào Thương thật là không dám khen tặng.

Chẳng lẽ là cổ đại người thẩm mĩ quan niệm cùng chính mình không giống nhau?…… Khẩu vị như vậy trọng sao.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Hứa Chử, lại thấy Hứa Chử cũng là vẻ mặt mờ mịt mà nhìn chính mình.

Lần này tử Đào Thương hoàn toàn có thể xác định, xem ra không phải tới Oanh Nhi chính mình thẩm mỹ ánh mắt có vấn đề, chính là Tào Tháo thẩm mỹ ánh mắt có vấn đề……

Từ từ, có lẽ chỉ là nói bừa tên đâu?

Đào Thương trầm mặc sau một lúc lâu, ngay sau đó đối Hứa Chử phân phó nói: “Trước mang về đi…… Cụ thể là như thế nào cái tình huống, quay đầu lại lại nói……”

Ở Đào Thương trong lòng, trong tiềm thức có một ý niệm đã bắt đầu manh manh phiếm mầm.

Tuy rằng lần này thảo phạt Đổng Trác trong chiến tranh, Đào Thương cùng Tào Tháo tương giao tâm đầu ý hợp, nhưng Đào Thương biết, ở không lâu tương lai…… Có lẽ là thật lâu tương lai…… Hắn rất có khả năng cùng Tào Tháo trở thành đối thủ, chính mình Từ Châu trưởng công tử thân phận tại đây bãi, tưởng lại cũng lại không xong.

Cho nên, từ giờ trở đi, hắn liền phải xuống tay làm chuẩn bị, phàm là cùng Tào Tháo có một chút dính liền, cho dù là một chút dính liền sự, hắn đều phải trước tiên lưu lại chuẩn bị ở sau.

Cái này tự xưng vì tiểu Oanh Nhi nha đầu, mặc kệ nàng cùng tới Oanh Nhi đến tột cùng có vô quan hệ…… Đào Thương quyết định, trước đem nàng mang về Từ Châu.

……

……

Hứa Chử chỉ con ngựa làm tiểu Oanh Nhi cưỡi, hồi hướng Từ Châu quân hạ trại trên đường, Đào Thương vẫn luôn câu được câu không ở cùng nàng nói chuyện.

Tuy rằng không biết cái này ‘ tiểu Oanh Nhi ’ chuyện cũ, nhưng tên này còn đâu trên người nàng, xác thật là danh xứng với thực.

Nha đầu này phiến tử cổ linh tinh quái, ríu rít nói cái không ngừng, lại luôn là nương chính mình đôi mắt không tốt sự trang đáng thương, một đường đều nịnh bợ Điêu Thuyền.

Đào Thương phát hiện nha đầu này EQ kỳ thật rất cao, lá gan đại, hơn nữa tuy rằng lảm nhảm, nhưng thực hiểu được đúng mực, thời khắc mấu chốt liền sẽ câm miệng, một chút cũng không đáng ngại.

Căn cứ một ít dấu vết để lại, Đào Thương cơ bản kết luận ‘ tiểu Oanh Nhi ’ là cái giả danh, nhưng này nữ đồng vì cái gì phải dùng cái này giả danh, nàng cùng tới Oanh Nhi lại là quan hệ như thế nào, Đào Thương trong khoảng thời gian ngắn không có bộ ra tới, bất quá không có quan hệ, về sau có rất nhiều thời gian, trở về Từ Châu chậm rãi lại hướng dẫn đó là, trước mắt Từ Châu cùng Tào Tháo cũng không trở mặt, có một số việc cũng không nóng lòng nhất thời.

Nhưng là hiện tại Đào Thương hoàn toàn không biết, hắn hiện tại cái này ý tưởng kỳ thật mười phần sai, cái này tiểu nha đầu, ở mấy năm lúc sau mang cho chính mình thực tế, thế nhưng viễn siêu ra hắn tưởng tượng, hơn nữa cũng xa so với hắn phỏng đoán ‘’ tới Oanh Nhi tỳ nữ ‘’ tình huống muốn phức tạp nhiều.

……

……

“Tiểu người mù.” Đào Thương đột nhiên mở miệng nói.

Tiểu Oanh Nhi làm như có điểm không mấy vui vẻ, nàng giờ phút này đã biết Đào Thương dòng họ, liền trả lời: “Đào lão gia, nhân gia có tên, không gọi tiểu người mù, quá khó nghe…… Nói ta là thấy không rõ.”

Đào Thương nhíu nhíu mày, cảm giác nơi nào có điểm không quá thích hợp.

Ngươi kêu ta đào lão gia liền không khó nghe? Làm ơn ta mới 17 tuổi……

“Đôi mắt của ngươi là khi nào hạt…… Thấy không rõ?”

Tiểu Oanh Nhi biểu tình nháy mắt yên lặng xuống dưới, tươi cười cũng lập tức biến mất, làm như không nghĩ ở cái này đề tài thượng nhiều làm dừng lại, có lệ nói.

“Từ nhỏ cứ như vậy.”

Đào Thương lại trêu đùa nói: “Vậy ngươi vì cái gì muốn kêu tiểu Oanh Nhi? Là ai cho ngươi khởi?”

Tiểu Oanh Nhi cười nói: “Ta chính mình a, bởi vì ta thích tên này. Ngươi không cảm thấy ta thanh âm, rất giống oanh điểu giòn minh sao?”

Đào Thương lắc đầu nói: “Oanh điểu không nghe ra tới…… Giống quạ đen nhưng thật ra nhiều chút.”

Thật là cái tự luyến nha đầu.

Tiểu Oanh Nhi lập tức liền khí đỏ mặt.

Điêu Thuyền cười sờ sờ ‘’ tiểu Oanh Nhi ‘’ đầu, cười nói: “Tỷ tỷ cảm thấy rất giống a.”

Tiểu Oanh Nhi hì hì cười: “Vẫn là tỷ tỷ phu nhân thật tinh mắt.”

Không riêng gì nha đầu tự luyến, bên cạnh còn có cái bám đít đàn bà.

……

……

Một đoàn người ngựa quay lại tới rồi Từ Châu quân quân doanh sau, Đào Thương liền chuẩn bị an bài tiểu Oanh Nhi ăn vài thứ, sau đó tìm cái lều trại làm nàng trước trụ hạ, không từng tưởng này tiểu Oanh Nhi cư nhiên một cái kính nói không cần, nói thẳng chịu người ân huệ, đương kết cỏ tương báo, nào có vừa đến chủ nhân gia liền ăn cái gì ngủ đạo lý? Kia cùng heo có cái gì khác nhau.

Đào Thương thực không rõ, một cái tựa hạt phi hạt, hoặc là có thể là dứt khoát trang thấy không rõ tặc nha đầu, cư nhiên cũng sẽ có loại này tri ân báo đáp tư tưởng…… Biết thẹn là đã gần có Dũng, xem ra nàng cho dù là ăn trộm, cũng có cứu.

Kết quả là, chỉ là uống lên mấy ngụm nước, tiểu Oanh Nhi liền chạy đến Điêu Thuyền lều trại nội, trong ngoài mà bắt đầu thu thập lên, đảo thật là giống cái tỳ nữ giống nhau dứt khoát nhanh nhẹn.

Điêu Thuyền nhìn tiểu Oanh Nhi, không biết vì sao, có lẽ là đau lòng tiểu nha đầu không có cha mẹ, đồng bệnh tương liên, đối tiểu nha đầu phá lệ hảo, xem nàng vội bận việc sống thu thập cái không ngừng, còn luôn là bởi vì ánh mắt không hảo va va đập đập đâm té ngã, Điêu Thuyền trong lòng không đành lòng, liền cùng nàng làm một trận khởi sống tới.

Hai người quét tước thu thập Điêu Thuyền chỗ ở, tiểu Oanh Nhi không nghỉ ngơi, một hai phải cũng tới cấp Đào Thương nhặt đến nhặt đến.

Điêu Thuyền xem “Tiểu Oanh Nhi” một phen chân thành, không lay chuyển được nàng, liền lãnh nàng tới Đào Thương soái trướng, nói là muốn cùng nhau giúp Đào Thương thu thập chỗ ở.

Đào Thương không có ngăn cản các nàng hai cái, ngược lại là ngồi ở lều trại nội án kỉ mặt sau, nhìn tiểu Oanh Nhi xử cây gậy trúc, trong ngoài bận việc thân ảnh như suy tư gì.

Kỳ thật, này tiểu Oanh Nhi cho dù thật sự theo tới Oanh Nhi có quan hệ, hoặc là Đào Thương có thể thông qua nàng tìm được tới Oanh Nhi, Đào Thương tự nhận là có thể dùng các nàng ngày sau tính kế

Tào Tháo khả năng tính rất nhỏ, dù sao cũng là đương thời đệ nhất kiêu hùng, không phải vô cùng đơn giản một hai nữ nhân có thể cản tay chế hành.

Nhưng cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, tương lai mỗi một việc đều không xác định, Đào Thương cũng chỉ có thể là không buông tha bất luận cái gì một cái cơ hội cho chính mình mưu hoa đường ra, nhiều một chân đi đường, tổng không có sai.

Dù sao hiện tại chư hầu nhóm cũng không tiến binh, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, coi như chính mình cho chính mình tìm điểm sự làm

Nhìn gập ghềnh thu thập quét tước Điêu Thuyền cùng tiểu nha đầu, Đào Thương mạch não chuyển động thường xuyên, không bao lâu mệt đánh lên buồn ngủ.

Đãi một lớn một nhỏ hai cái cô nương thật vất vả tướng soái trong trướng thu thập xong, Đào Thương mới vừa rồi tỉnh lại, tức thì không khỏi ngây ngẩn cả người.

Tuy rằng chính mình soái trướng mỗi ngày đều sẽ có Từ Châu quân thị vệ thế hắn quét tước thu thập…… Nhưng không biết có phải hay không trong lòng tác dụng, giờ phút này soái trướng nội thế nhưng có một tia ấm áp hơi thở.

Bao gồm bàn thượng giản độc cùng trong trướng giữa chậu than, bao gồm trên giá áo giáp ở bên trong, sở hữu đồ vật phảng phất đều bị chà lau không nhiễm một hạt bụi, sạch sẽ tản ra sáng trong hơi thở, bồn gỗ bên trong bị đánh đầy sạch sẽ nước trong, khăn vải quần áo chỉnh chỉnh tề tề điệp ở một bên, một kiện một kiện bày biện chỉnh tề, mà bàn thượng, lại bị hai nữ nhân phóng thượng thật lớn một phủng thải tới bó hoa, rải phát ra đồng ruộng gian đặc có tự nhiên hương khí.

Sạch sẽ ngăn nắp hoàn cảnh, thực sự là làm nhân thần thanh khí sảng.

Đào Thương trong lòng âm thầm cảm thán.

Nam nhân trong sinh hoạt, có lẽ thật sự không thể thiếu nữ nhân a.

Tiểu Oanh Nhi một tay xử trúc trượng, một tay xoa xoa trên trán tế mênh mông mồ hôi, tiếp theo lại quay đầu nhìn phía Điêu Thuyền đứng thẳng địa phương, ánh mắt thẳng lăng lăng như cũ lỗ trống.

“Tỷ tỷ phu nhân, ta thải hoa, đào lão gia thích sao?”

Điêu Thuyền cười khanh khách mà nhéo nhéo nàng khuôn mặt, cười nói: “Chính ngươi xem.”

Tiểu Oanh Nhi đem đầu nhìn phía Đào Thương nơi địa phương, màu trắng đồng tử thẳng lăng lăng mà nhìn chằm chằm hảo một trận, mới vừa rồi nghi hoặc nói: “Mênh mông xước xước, nhìn không rõ ràng lắm, không biết hắn là cao hứng vẫn là không cao hứng……”

Đào Thương đứng lên, chậm rì rì mà phóng trường thanh nói: “Còn xem như…… Miễn cưỡng chắp vá đi.”

Điêu Thuyền bĩu môi, lẩm bẩm nói thầm nói: “Chết tướng.”

“Bùi Tiền, tiến vào một chút.”

Trướng ngoại Bùi Tiền theo tiếng mà nhập, phương tiến soái trướng, không khỏi sửng sốt, tựa hồ cũng là bị rực rỡ hẳn lên sạch sẽ hoàn cảnh cấp kinh ngạc tới rồi, hơi có chút không thói quen.

Đào Thương quay đầu nhìn xem tiểu Oanh Nhi lỗ trống đôi mắt cùng dơ hề hề quần áo, đối Bùi Tiền nói: “Cấp đứa nhỏ này chuẩn bị chút sạch sẽ quần áo, an bài một cái lều trại…… Nga, liền an bài ở Điêu Thuyền cô nương lều trại bên cạnh, làm nàng trước hảo hảo trước ngủ một giấc.”

Tiểu Oanh Nhi nghe vậy vội nói: “Đào lão gia, nhưng ta còn không mệt đâu, ta còn có thể làm.”

Điêu Thuyền nhéo nhéo nàng bả vai, ôn nhu nói: “Không mệt cũng phải đi ngủ, trên người của ngươi thương còn không có hảo, Lạc Dương gặp nạn, đã nhiều ngày chỉ sợ cũng không nghỉ ngơi tốt……

Nghe lời, mau đi, không đi quay đầu lại tỷ tỷ không cho ngươi đi theo ta.”

“Nga.” Tiểu Oanh Nhi đô nổi lên miệng, đi theo Bùi Tiền chậm rãi đi ra soái trướng.

Điêu Thuyền quay đầu, một đôi mắt hạnh bình tĩnh nhìn Đào Thương, trong mắt lưu sóng phảng phất có thể nói giống nhau, hình như có thiên ngôn vạn ngữ.

“Ngạch……” Đào Thương trong lúc nhất thời làm như có chút ngữ kết, không biết vì sao, hắn cùng Điêu Thuyền chi gian, ở bất tri bất giác trung, làm như có một loại khác, không đủ cùng người ngoài nói không khí, nói không rõ.

“Đào công tử có nói cái gì muốn cùng tiểu nữ tử nói sao?”

“Ân……” Đào Thương nhướng mày, suy nghĩ một chút, nói: “Mệt mỏi một ngày một đêm…… Nếu không, ngươi cũng ngủ?”

Điêu Thuyền sâu kín mà thở dài, làm như đối Đào Thương chỉ cùng nàng nói như vậy một câu pha không hài lòng, nhưng nữ hài tử da mặt mỏng, nhân gia đuổi đi ngươi đi ngủ, cũng ngượng ngùng tại đây ăn vạ…… Tổng không thể ngủ ở hắn này đi?

“Một khi đã như vậy, công tử, tiểu nữ tử tạm thời cáo lui.” Dứt lời, chậm rãi đi ra soái trướng, com đi ra thời điểm, trong lúc nện bước tập tễnh, tựa hồ là đang chờ đợi cái gì.

“Cô nương.” Đào Thương đột nhiên xuất khẩu kêu một câu.

Điêu Thuyền bỗng nhiên dừng chân, chuyển qua tiếu đầu, rất là chờ mong mà nhìn Đào Thương: “Công tử còn có chuyện gì?”

“Ngủ trước nhớ rõ rửa mặt rửa chân.”

“……”

……

……

Kỳ thật Điêu Thuyền ý tứ, Đào Thương nhiều ít có thể nhìn ra tới chút, hắn là từ hậu thế xuyên qua trở về, EQ so với cổ nhân, nhiều ít vẫn là muốn cao thượng một ít, nhưng trước mắt tình huống phức tạp, muốn loát thuận sự tình quá nhiều, thảo đổng sự đã cáo một đoạn đường an, quần hùng tranh giành thời đại sắp kéo ra màn che, Đào thị nếu là muốn tại đây loại phân loạn dưới tình huống có một vị trí nhỏ, nhất định phải muốn chiếm cứ tiên cơ…… Tại đây loại tiền đề hạ, Đào Thương thật là không có nhàn tâm tán gái.

Trông cậy vào Đào Khiêm hoặc là Đào Ứng, sợ là không được, này hai hóa một cái hố ca một cái hố nhi tử, không ra đi tặng người đầu Đào Thương liền bái phật thắp nhang cảm tạ.

Nội hoạn, nội chính, dân cư, thế lực, kinh tế, tài chính, lương thực sản lượng, nguồn mộ lính, vật tư, thương mậu, tự nhiên tài nguyên…… Từ Châu muốn phát triển lớn mạnh, này đó đều là Đào Thương từng cái muốn suy xét cũng giải quyết.

Kỳ thật muốn làm Từ Châu lớn mạnh cường thịnh, Đào Thương cũng không phải không có cách nào, tương phản hắn có nguyên bộ kế hoạch cùng phương án, nếu có thể dựa theo cái này phương án thi hành, Đào Thương tin tưởng, không ra ba năm, Từ Châu Đào thị liền sẽ trở thành Trung Nguyên đại địa thượng một con hắc mã, lệnh chư hầu lau mắt mà nhìn.

Nhưng trước mắt lại có một cái cực đại tệ đoan, đó chính là Đào Thương thân phận.

Đào Thương không phải Từ Châu chi chủ, Từ Châu hiện tại đương gia làm chủ người, vẫn là Đào Khiêm, Đào Thương vô pháp trực tiếp ra tay đao to búa lớn can thiệp nội chính, hơn nữa Từ Châu tứ đại gia tộc người, cũng sẽ không mặc cho Đào Thương buông tay làm.

------oOo------

Chương 90: đặt bút đốt độc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghĩ đến trở lại Từ Châu, này đó cực nhỏ lạn ngạch tế tỏa việc, còn có sau này sắp đối mặt khó khăn cùng lực cản…… Thậm chí có thể nói là những cái đó tiềm tàng nguy cơ, Đào Thương khóe miệng thế nhưng nổi lên một tia mỉm cười.

Xác xác thật thật tươi cười.

Đào Thương là một cái rộng rãi đồng thời cũng có tâm người.

Rộng rãi, không phải đại biểu hắn mỗi ngày chỉ biết vô tâm không phổi cười ngây ngô, mà là dùng một viên ánh mặt trời hướng về phía trước tâm, đi tiếp thu trong sinh hoạt mỗi hạng nhất khiêu chiến, hắn sẽ không đối vận mệnh chịu phục nhận thua, đồng thời cũng sẽ không làm vị trí hoàn cảnh ảnh hưởng hắn làm người thái độ.

Mà có tâm đặt ở trên người hắn tới giảng, là cho dù thân ở với loạn thế, hắn cũng sẽ nhớ kỹ chính mình là một cái sống sờ sờ người, là một cái có được xã hội văn minh giáo dục cùng một viên khỏe mạnh tâm thái người bình thường…… Người có đôi khi vì sinh hoạt cùng tiền đồ, đối đãi địch nhân cùng chính trị đối thủ nên đoạn tắc đoạn, nên mưu tắc mưu, nên độc liền độc, nhưng lại không thể ở sinh hoạt hằng ngày trung đánh mất một người bổn ứng tồn tại với trong xương cốt ôn nhu cùng thiện lương.

Tâm phải có, quyền mưu cũng muốn có: Chỉ có quyền mưu không có tâm người kêu cầm thú, chỉ có tâm không có quyền mưu người kêu hạnh phúc tiểu nhị bức.

Kiếp trước hắn, cầm một trương vé xe, bối cái một cái túi du lịch, xích thủ không quyền đến đế đô lang bạt, Đào Thương đã làm thấp nhất quả nhiên nghiệp vụ, trụ quá hợp thuê nhà, mượn tiền, đối mặt

quá như núi áp lực cùng châm chọc mỉa mai, nhưng lại trước nay không có lùi bước cũng chưa bao giờ có oán giận quá, chỉ trích quá, cũng không có bởi vì này đó mà ảnh hưởng đến hắn ánh mặt trời rộng rãi cá tính, bởi vì hắn tin tưởng, chỉ cần chịu tích cực đối mặt, sinh hoạt nhất định sẽ tràn ngập hy vọng.

Cuối cùng, hắn ở xuất bản ngành sản xuất tìm được rồi thuộc về chính mình một mảnh thiên địa, đế đô chiếm hữu cả nước tám phần xuất bản tài nguyên, thân là trong đó tinh anh chẳng những muốn hiểu văn tự, hiểu tuyển đề, càng muốn hiểu marketing, hiểu thị trường, hiểu nhân tình, hiểu con đường, hiểu chính sách, thông qua ngày ngày đêm đêm nỗ lực, hắn rốt cuộc trở thành ngành sản xuất người xuất sắc…… Quay đầu nhìn lại, sinh hoạt khó khăn cùng suy sụp, kỳ thật là mài giũa hắn tự thân bản lĩnh cùng tâm thái một loại tu hành, đó là dùng nhiều ít tiền tài cũng thay đổi không được nhân sinh tài phú, theo lịch duyệt tăng lên mà thật sâu mà dấu vết ở hắn trưởng thành năm tháng trung.

Xuyên qua đến hán mạt lúc sau, Đào thị tương lai tuy rằng nguy cơ thật mạnh, nhưng so với kiếp trước, Đào Thương cảm thấy chính mình cả đời này xem như cầm một tay hảo bài, bất quá tương đối lợi thế có thể là dày nặng một ít.

Kiếp trước bài đánh thua, là không có tiền đồ; mà này một đời bài đánh thua, khả năng sẽ mất mạng.

Nhưng Đào Thương cũng không sợ hãi, hắn như cũ vẫn duy trì một viên ánh mặt trời bình thản tâm.

Người sống một đời, bất luận ở đâu cái triều đại, đều phải có dương ở trên mặt tự tin, dung tiến máu cốt khí, khắc vào sinh mệnh kiên cường, lớn lên ở trong lòng thiện lương.

Từ bàn thượng lấy ra một quyển giản độc, Đào Thương ma mài mực, đề bút bắt đầu một chút một chút viết xuống chính mình trước mắt khiếm khuyết cùng tệ đoan.

Chính mình không có quan chức, đây là hiện nay một cái trọng đại tệ đoan, tuy rằng trở về Từ Châu Đào Khiêm sẽ cho hắn nhậm chức, nhưng là ở chính trị thể chế thượng, cùng Đổng Trác đối nghịch Từ Châu thứ sử nhậm chức lệnh, rốt cuộc không có triều đình trực tiếp sắc phong tới như vậy danh chính ngôn thuận, trên danh nghĩa xác thật là thiếu vài phần kiên cường……

Điểm thứ hai, chính mình không có địa bàn…… Từ Châu tam quận tam quốc là Đông Hán chính phủ sắc phong cấp Đào Khiêm, hơn nữa Đào Khiêm cũng không có hoàn toàn nắm giữ này đó địa bàn.

Không có Đào Khiêm đỉnh, chính mình ở Từ Châu thế gia trong mắt thí đều không tính là…… Trước mắt mi gia ngoại trừ.

Nghĩ đến đây, Đào Thương bỗng nhiên nhớ lại một người tới, trước mắt ở Từ Châu Khai Dương đóng quân Tang Bá, tuy rằng trên danh nghĩa là Đào Khiêm thân mệnh kỵ đô úy, nhưng ở Từ Châu lại là tự thành một cổ thế lực, có thể nói là quốc trung quốc gia.

Nếu chính mình cũng có thể có như vậy một khối nho nhỏ địa bàn, không cần bao lớn, chẳng sợ chỉ là một tòa có được mấy cái phụ huyện thành trì……

Đào Thương cảm thấy y theo chính mình quy hoạch cùng bố trí phát triển, có lẽ có thể đem tòa thành trì này phát triển vì Từ Châu, thậm chí đại hán đệ nhất thành trì, hắn hy vọng tòa thành này thậm chí có thể trở thành tả hữu một phương kinh tế mạch máu bảo địa, đến lúc đó không khỏi Từ Châu các thế lực không kiêng kị ba phần.

Đương nhiên, tiền đề là đến có như vậy một khối địa phương……

Đệ tam, còn có thuộc về chính mình dân cư cùng tướng lãnh.

Trở về Từ Châu sau, y theo lệ thường, Mi Phương cần thiết đến giao phó 5000 người binh quyền, đương nhiên cái này binh quyền không nhất định một hai phải giao cho Tào Báo trong tay, nhưng khẳng định không thể chính mình đắn đo…… Đào Thương thông qua thảo đổng một trận chiến, trước mắt tuy rằng ở trong quân uy

vọng pha cao, nhưng muốn trực tiếp chưởng binh cũng không phù hợp quy củ.

Bất quá thu nạp tới 5000 mây bay khăn vàng cũ bộ cùng hứa thị tông tộc cũ bộ nhưng thật ra có thể khác tính.

Trước mắt, đối với Đào Thương tới nói, tương đối khó có thể đột phá, chính là trước mắt tam đại điểm…… Còn lại linh tinh vụn vặt khó khăn cũng là rất nhiều, nhưng này tam hạng lại là trọng trung chi trọng.

Đem kế tiếp khó làm cùng muốn đột phá sự tình nhất nhất ký lục hạ sau, Đào Thương thổi thổi giản độc, lại nghiêm túc nhìn kỹ một lần, thật đánh thật đem những việc này ai điều ghi tạc trong lòng, một bên xem một bên loát thuận cũng suy xét biện pháp, giống như một đôi khéo tay, chính kiên nhẫn cởi bỏ một đoàn lộn xộn len sợi giống nhau, tuy rằng tiến độ rất chậm, nhưng lại có thể theo thời gian trôi qua, dần dần đem trật tự phân lột rõ ràng.

Giản độc thượng, chính mình ghi nhớ văn tự ở trong đầu dần dần hình thành một cái chỉnh tề mạch lạc lúc sau, Đào Thương tùy tay “Bang” một tiếng đem giản độc khép lại, nhắm mắt lại thật sâu mà hít một hơi.

Sau đó, liền thấy hắn đứng dậy, nhấc chân đi đến trong trướng chậu than trung, đem kia cuốn giản độc ném đi vào.

Bối không bằng viết, đọc không bằng nhớ, những việc này ở dừng ở bút đầu lúc sau, càng thêm khắc sâu khắc ở Đào Thương trong đầu, nên chải vuốt sự chải vuốt xong rồi, hắn không thể lưu lại bất luận cái gì chứng cứ.

Nhìn giản độc ở trong ngọn lửa dần dần bị đốt thành hắc mộc ngật đáp, Đào Thương tươi cười có vẻ càng thêm tự tin mà khắc sâu.

Nghĩ kỹ, ở hồi Từ Châu phía trước, chính mình cần thiết lại làm một ít thêm vào chuẩn bị.

Giản độc bị hoàn toàn nóng chảy không lâu, soái trướng ngoại vang lên vụn vặt tiếng bước chân.

Không bao lâu, liền thấy Bùi Tiền đi vào trong trướng, đối với Đào Thương chắp tay hành lễ nói: “Công tử, Vương Tư Đồ đã trở lại.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt.

Dựa theo hắn ý tưởng, lấy Vương Duẫn đương triều tam công cùng với Tịnh Châu Vương thị tộc nhân thân phận, lần này cùng Viên Thiệu nói thỏa lúc sau, hắn hẳn là làm công khanh nhóm đại biểu lưu tại thành Lạc Dương nội tiếp tục cùng Viên Thiệu thương lượng các triều thần an cư công việc…… Chính mình trong thời gian ngắn hẳn là không thấy được lão già này mới đối……

Như thế nào trở về nhanh như vậy? Lão gia hỏa nên không phải rơi xuống đồ vật tại đây đi?

“Thỉnh Vương Tư Đồ vào đi.”

Bùi Tiền theo tiếng khoản chi, không bao lâu, liền thấy Vương Duẫn ở Điêu Thuyền nâng hạ cùng mặt khác một vị trưởng giả đi đến.

Đào Thương giơ giơ lên mi…… Vương Duẫn rơi xuống đồ vật, là bảo bối của hắn nghĩa nữ?

Lại xem một vị khác năm mươi tuổi lão giả, Đào Thương nhất thời hoảng hốt…… Không có nhớ tới hắn là ai, nhưng nhìn có chút quen thuộc.

Khẳng định là gặp qua, nhưng thình lình đã quên.

Đào Thương sửa sang lại dung nhan, cất bước đi lên trước, hướng về Vương Duẫn chắp tay thi lễ, nói: “Vương Tư Đồ, như thế nào có rảnh chạy đến đào mỗ nơi này tới?”

Vương Duẫn lộ ra một bộ kỳ quái thần sắc, nói: “Không trở về ngươi nơi này, lão phu lại nên đến nào đi?”

Đào Thương nghe lời này tổng cảm giác có chút không đối vị, như thế nào có một loại bị ăn vạ cảm giác?

“Nhưng ngài không phải đã an cư ở Viên minh chủ nơi đó sao?…… Bị Viên Thiệu đuổi ra khỏi nhà?”

Vương Duẫn trên mặt thịt qua lại run rẩy…… Mỗi lần cùng đứa nhỏ này nói chuyện, đều có một loại muốn trước tiên bệnh tốt điềm báo.

“Kia Lạc Dương nãi nhà Hán thiên tử, lại không phải hắn Viên Thiệu, hắn có gì tư cách đem lão phu đuổi ra tới?…… Là lão phu chính mình yêu cầu đi trở về tới!”

Đào Thương đồng tình mà nhìn Vương Duẫn, đường đường một cái đại hán tam công, từ một cái chư hầu đến một cái khác chư hầu doanh trại quân đội, cư nhiên là dùng “Đi trở về tới”…… Hơn nữa vẫn là chính mình yêu cầu?

Không biết rốt cuộc là Viên Thiệu keo kiệt tới rồi nhất định nông nỗi, vẫn là Vương Duẫn chi đạo đức tốt, tiết kiệm năng lượng giảm bài ý thức được cảm động lòng người trình độ.

Tựa hồ là nhìn ra Đào Thương hiểu sai ý, nâng Vương Duẫn Điêu Thuyền vội vàng nói: “Nghĩa phụ là cưỡi ngựa đi trở về tới.”

Đào Thương bừng tỉnh mà ngộ: “Ngươi nói như vậy, ta liền hiểu rõ.”

Đúng lúc này, thình lình nghe một cái hòa ái thanh âm vang lên: “Tử Sư, vị này đều chính là lúc trước cứu ngươi ta tánh mạng…… Đào Cung Tổ chi tử?”

Vương Duẫn gật gật đầu, nói: “Đó là đứa nhỏ này.”

Đào Thương nghe vậy chuyển qua đầu, lại thấy người nọ chậm rãi đi đến chính mình trước mặt, cười nói: “Hài tử, ngươi thực hảo, lão phu mấy ngày trước đây bệnh thể pha trầm, không xuống đất được, không kịp cùng ngươi nói một tiếng tạ, hôm nay lão phu là chuyên môn tới cảm tạ ngươi ân cứu mạng.”

Thẳng đến lúc này, Đào Thương mới đột nhiên nhớ tới, khó trách lão nhân này bộ dáng nhìn pha chín.

Ngày đó ở biện thủy, Đào Thương cứu hai chiếc xe ngựa, trong đó một chiếc bên trong ngồi chính là Vương Duẫn, mà một khác chiếc, Đào Thương chỉ là xốc lên màn xe qua loa nhìn liếc mắt một cái.

Lúc ấy trên xe xác thật là có một cái lão giả nhân bệnh hôn mê, bất tỉnh nhân sự…… Còn không phải là trước mắt vị này?

Nếu nhớ không lầm, Vương Duẫn lúc ấy từng nói bên trong xe tái chính là Hoàng Phủ nghĩa thật……

Trước mắt người này là Hoàng Phủ Tung.

------oOo------

Chương 91: đệ 1 danh tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Truy kích Đổng Trác, may mắn cứu Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung kia một ngày, Hoàng Phủ Tung chính phát ra sốt cao nằm ở xe đuổi đi nội, mơ màng hồ đồ không biết cho nên, Đào Thương chỉ là xốc lên màn xe vội vàng mà nhìn hắn một cái…… Hôm nay mới xem như cùng Hoàng Phủ Tung chính thức gặp mặt.

Bằng tâm mà nói, Đào Thương đối với vị này Hoàng Phủ Tung tướng quân hứng thú trình độ, muốn xa so với hắn bên người vị kia không thế nào thảo hỉ Tư Đồ đại nhân muốn nồng hậu nhiều.

Tống Huy Tông Tuyên Hoà 5 năm, từng đối miếu Quan Công hiến tế danh sách tiến hành rồi điều chỉnh, cùng sở hữu lịch đại danh tướng 72 người.

Ở 72 danh tướng bên trong, tam quốc đến Đông Tấn cái này trung gian đoạn danh tướng chiếm mười hai cái ghế, Tây Thục có Gia Cát Lượng, Quan Vũ, Trương Phi tam tịch; Tào Ngụy có Trương Liêu, Đặng Ngải hai tịch; Đông Ngô có Chu Du, Lã Mông, Lục Tốn, lục kháng bốn tịch; Tây Tấn có Đỗ Dự, Dương Hỗ, vương tuấn tam tịch.

Mà Đông Hán thời kỳ danh tướng tắc có chín vị: Đặng Vũ, khấu tuân, phùng dị, giả phục, Ngô hán, cảnh yểm, mã viện, Hoàng Phủ Tung, đoạn quýnh.

Hiện tại Đào Thương hiện nay vị trí thời gian này đoạn, Quan Vũ, Trương Liêu, Chu Du đám người toàn còn thanh danh không hiện; Gia Cát Lượng, Lục Tốn đám người bất quá là ấu tiểu con trẻ; Đặng Ngải, Đỗ Dự, Dương Hỗ đám người còn thuộc về chất lỏng phạm trù.

Đến nỗi Đông Hán thời kỳ chín vị thượng bảng danh tướng, trừ bỏ Hoàng Phủ Tung ngoại, mặt khác tám vị sớm đều chết thấu khang.

Có căn cứ vào này, Đào Thương cơ bản có thể nhận định, hiện tại Hoàng Phủ Tung liền tính là trước mắt khoảng thời gian này đương thời đệ nhất danh tướng, hai ba năm nội, vị trí này phỏng chừng tạm thời còn sẽ không đổi chủ.

“Vãn bối Đào Thương, gặp qua…… Gặp qua……” Đào Thương có điểm nghĩ không ra Hoàng Phủ Tung chức vị.

Điêu Thuyền ở một bên che miệng cười, thế Đào Thương giải vây: “Là ngự sử trung thừa đại nhân.”

Đào Thương quay đầu hướng về phía Điêu Thuyền dựng thẳng lên một cây ngón tay cái, cảm kích nói: “Cô nương thật là bác học, thụ giáo.”

Điêu Thuyền mặt ‘ đằng ’ đỏ lên, cúi đầu lẩm bẩm nật nói: “Không chính hành……”

“Vãn bối Đào Thương, gặp qua Hoàng Phủ trung thừa.” Đào Thương một lần nữa hướng Hoàng Phủ Tung chào hỏi.

Hoàng Phủ Tung cười xua xua tay, nói: “Đào công tử không cần khách khí, lão phu này quan đương, không chút nào hài lòng, giống như bị đặt chậu than thượng chậm nướng khó chịu, này một tiếng ‘ Hoàng Phủ trung thừa ’, nhưng thật ra không gọi cũng thế.”

Đào Thương nghe Hoàng Phủ Tung trong lời nói chi ý, làm như đã đối triều đình nổi lên chán ghét chi tâm…… Bất quá không lấy chức quan vì danh kêu hắn, lại nên như thế nào xưng hô hắn đâu…… Chẳng lẽ về sau gặp mặt, liền hướng hắn vẫy vẫy tay, sau đó kêu gọi một tiếng…… “Hải, Hoàng Phủ lão đệ.”

Này không khỏi có phải hay không có điểm quá không đem này đại hán đệ nhất quân thần đương bàn đồ ăn?

Hoàng Phủ Tung không biết Đào Thương trong đầu ý tưởng, chỉ cho rằng đứa nhỏ này thấy chính mình có vẻ có chút khiếp đảm.

Hắn nếu là biết được Đào Thương giờ phút này chính cân nhắc muốn hay không cùng chính mình xưng huynh gọi đệ…… Hoàng Phủ Tung bệnh rất có khả năng sẽ lại lần nữa tái phát.

Hoàng Phủ Tung bày ra một bộ trưởng giả chi phong, cười nói: “Lệnh tôn Đào Cung Tổ, năm đó từng lấy dương võ đô úy thân phận tùy lão phu cùng thảo phạt dân tộc Khương phản nghịch Bắc Cung Bá Ngọc, đôi ta có thể nói là quen biết đã lâu…… Công tử nếu là không bỏ, đã kêu ta một tiếng thế thúc đi.”

Đào Thương: “……”

Khai hắn sao cái gì vui đùa?

Như thế nào mơ màng hồ đồ, lại muốn nhận tiếp theo cái thế thúc? Lần trước cùng Khổng Trụ gặp mặt cũng là…… Thời đại này người đều là cái gì tật xấu, liền như vậy nguyện ý chiếm người khác tiện nghi sao? Một ngày không làm chính sự, mãn thế dã nhận cháu trai cháu ngoại trai.

Đào Thương sắc mặt lúc sáng lúc tối, sau một lúc lâu không hé răng.

Vương Duẫn lão nhân này không biết sâu cạn, ha ha một nhạc, đối với Hoàng Phủ Tung nói: “Nghĩa thật, ngươi xem đem đứa nhỏ này cao hứng, cũng không biết nên như thế nào há mồm.”

Đào Thương cái gáy thượng, không khỏi toát ra một đống hắc tuyến.

Vương lão nhân…… EQ quá thấp, con mắt nào của ngươi nhìn ra ta như là ở cao hứng?

Vương Duẫn hồn nếu bất giác, dùng quải trượng gõ gõ mà, nói: “Thất thần làm gì? Còn không mau kêu thúc.”

Đào Thương mí mắt trừu trừu, sau một lúc lâu mới vừa rồi thấp giọng rầm rì nói: “Thế heo……”

Đào Thương thanh tiểu, Hoàng Phủ Tung nghe không rõ ràng lắm hài âm, còn tưởng rằng đây là Từ Châu bản thổ địa phương khẩu âm, vừa lòng gật gật đầu, cao hứng mà trả lời: “Ai!”

Vương Duẫn đột nhiên hai tròng mắt nhíu lại, tựa hồ nhớ tới chuyện gì tới, chậm rì rì nói: “Lão phu cùng Hoàng Phủ nghĩa thật, chính là đồng liêu, càng là hư trường hắn vài tuổi…… Ngươi nếu là kêu hắn thế thúc, kia chẳng phải là cũng phải gọi ta một tiếng thế bá?”

Đào Thương trong lòng chạy băng băng quá một đoàn thảo nê mã.

Lão nhân này hôm nay tuyệt đối là cố ý.

“Trừng mắt lão phu làm gì? Còn không mau kêu!” Vương Duẫn lão thần khắp nơi ngăn tư thế, đại mã kim đao chuẩn bị chịu xưng.

……

……

Êm đẹp, nhận một cái thế thúc cùng một cái thế bá, Đào Thương sợ Điêu Thuyền lại đứng ra khởi cái gì chuyện xấu, làm chính mình kêu nàng một tiếng “Cô nãi nãi” hoặc là “Đại di mụ”, ngay sau đó chạy nhanh thỉnh này vài vị đại gia ngồi xuống, cũng sai người an bài rượu và đồ nhắm.

Hoàng Phủ Tung nhưng thật ra không nóng nảy ăn uống, ngồi xuống sau đối Đào Thương nói: “Lão phu lần trước ở kinh sư, vì Đổng Trác sở tính, đoạt quyền hạ ngục, may mắn ngô nhi Hoàng Phủ Kiên Thọ cùng Đổng Trác rất có giao tình, từ Trường An tới rồi cầu tình, mới không đến bị giết…… Ra lao ngục sau lại được nghị lang cùng ngự sử trung thừa chức quan, nhưng đều có danh vô thật…… Hiện tại ngẫm lại, mấy tháng việc lại dường như đã có mấy đời, thực sự lệnh người thổn thức.”

Đào Thương nghe vậy tò mò, nói: “Không biết Đổng Trác lúc trước vì sao phải tính kế…… Thế heo ngươi đâu?”

Không đợi Hoàng Phủ Tung trả lời, liền thấy Vương Duẫn thở sâu, giành trước nói: “Ngươi đứa nhỏ này còn trẻ, trên triều đình rất nhiều sự ngươi không hiểu, Hoàng Phủ gia tộc chính là tướng môn, nghĩa thật công phụ thân từng nhậm nhạn môn thái thú, này thúc phụ Hoàng Phủ quy ngày xưa càng là hiếu Hoàn hoàng đế thời kỳ danh tướng, hào vì Lương Châu tam minh chi nhất, nghĩa thật bản nhân, năm đó càng là phá sóng mới, chấn Nhữ Nam, diệt trương lương, trảm trương bảo, kế phá vương quốc, uy chấn thiên hạ…… Đương nhiên cũng là vì hắn cùng Đổng Trác ngày xưa liền có chút khoảng cách. com”

Đào Thương không cần Vương Duẫn dong dong dài dài mà giải thích, đã minh bạch.

“Thế heo là bởi vì công huân quá thịnh, vì Đổng Trác sở kỵ, cho nên mới bị tính kế hạ ngục…… Kết quả còn bởi vì buồn bực ưu sầu nhiễm một thân bệnh?”

Hoàng Phủ Tung sầu thảm mà cười cười, kia tươi cười tràn ngập ngộ đạo, làm như đối năm đó khí phách hăng hái chuyện cũ không hề lưu luyến, cũng làm như đối đau khổ việc không ở miệt mài theo đuổi, giống như nhìn thấu hồng trần lão tăng giống nhau an khang tường hòa, xuất trần thoát tục.

Này cười cũng quá Phật hệ.

Trầm mặc thật lâu sau, lại nghe Hoàng Phủ Tung nói sang chuyện khác nói: “Đều là chuyện quá khứ, không đề cập tới cũng thế…… Tử Sư hôm nay từ Viên Thiệu chỗ trở về, cùng lão phu giảng, nhữ cùng Tào Mạnh Đức lần này truy kích Đổng Trác quân, cứu ra hơn mười vị trong triều công khanh. Mà Viên Bổn Sơ, ý muốn thỉnh này hơn mười vị công khanh tách ra ở tại các chư hầu cảnh nội, không biết Đào công tử nghĩ như thế nào?”

Đào Thương nghe vậy mí mắt hơi hơi nhảy dựng, vuốt cằm nói: “Cái này…… Cái này thực hảo a, đại gia ở phân tán ở các nơi, thích xem sơn xem sơn, thích xem hải xem hải, thích xem cô nương xem cô nương, nhìn chán sang năm có thể lẫn nhau đổi địa phương

xem…… Tổ quốc rất tốt núi sông, ngâm nga thưởng thức bất tận……”

Vương Duẫn nặng nề mà ‘ hừ ’ một tiếng, nói: “Ngươi đương nhiên nói là hảo, chủ ý này vốn chính là ngươi cấp Viên Bổn Sơ mưu hoa, có phải thế không?”

Đào Thương trợn tròn mắt, đem đầu diêu giống như trống bỏi giống nhau: “Không phải, Tư Đồ đại nhân hiểu lầm ta, đào mỗ thành thật không ra quá này sách.”

Vương Duẫn lặng lẽ cười, nói: “Lão phu cùng Tào Tháo trong lúc nói chuyện, ngươi cùng Viên Thiệu không biết lén ở mưu đồ bí mật cái gì, sau Viên Thiệu lại cùng lão phu nói chuyện khi, lời nói liền sửa lại khẩu phong, còn nói không phải tiểu tử ngươi chi kế?”

Đào Thương sắc mặt bất biến, vẻ mặt chân thành tha thiết mà nhìn Vương Duẫn, nói: “Thỉnh Tư Đồ đại nhân đưa ra chứng cứ trước.”

Vương Duẫn: “……”

------oOo------

Chương 92: danh tướng chi sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vô luận là cổ đại vẫn là hiện đại, khó nhất giải quyết chính là miệng kiện tụng, một không ký tên, nhị không ký tên, muốn chống chế nói, chỉ cần có một trương da mặt dày.

Vương Duẫn bị Đào Thương nói đứng vững, liền một câu phản bác chi ngôn đều tìm không ra tới.

Bởi vì, chính mình thật cũng chỉ là dứt khoát ở loạn suy đoán…… Nào có cái gì chứng cứ.

“Không bằng chứng ta không thể nhận, không mang theo như vậy giày xéo người.” Đào Thương đem tay một quán, có vẻ rất là bất đắc dĩ.

Vương Duẫn hỏa khí cọ cọ hướng đầu nhân thượng thoán…… Cùng tiểu tử này nói chuyện, vì cái gì liền luôn là như vậy làm tức giận?

Hoàng Phủ Tung lại là ở một bên đánh ha ha nói: “Hiền chất nhi không cần kiêng dè, kỳ thật Tử Sư hắn cũng không trách cứ ngươi ý tứ…… Tương phản, dựa vào công tử hướng Viên Bổn Sơ hiến phương pháp này, cũng coi như là tạm thời thay chúng ta những người này giải quyết an thân chi đạo, lão phu đám người tạ công tử còn không kịp, lại như thế nào sẽ quái trách cùng ngươi đâu?”

Đào Thương nhếch miệng không tiếp lời.

Không chứng cứ đương nhiên nói như vậy, thật muốn có chứng cứ, chỉ sợ cũng chưa chắc……

Đào Thương hướng Hoàng Phủ Tung lộ ra ấm áp mà mỉm cười: “Bất luận Viên minh chủ là như thế nào làm tưởng, sự tình tóm lại là

được đến viên mãn giải quyết, đào mỗ ở chỗ này chúc mừng chư vị đại nhân.”

Hoàng Phủ Tung cười gật gật đầu, vừa muốn đáp lời, đột nhiên sắc mặt biến đổi, cúi đầu bắt đầu mãnh liệt mà ho khan.

Hắn mới đầu ho khan thanh âm còn pha tiểu, nhưng vài tiếng lúc sau lại càng ngày càng nặng, ho khan thanh âm dồn dập thả cực kỳ nghẹn ngào, liền hổn hển mang suyễn, toàn bộ mặt đều nghẹn đỏ bừng.

Một bên Điêu Thuyền vội vàng tiến lên giúp lão nhân đấm lưng.

Đào Thương thấy thế, không khỏi mày nhăn lại, trong lòng âm thầm thổn thức.

Hoàng Phủ Tung thân thể trạng huống…… Nhìn thật là không dung lạc quan, xem hắn hô hấp dồn dập bộ dáng, ống phổi giống như đều có thể tùy thời phun ra tới……

Hệ hô hấp là nhân loại yếu ớt nhất, cũng dễ dàng nhất phát sinh bệnh biến địa phương, Hoàng Phủ Tung loại này ho khan pháp…… Đây chính là đoản mệnh chi chiếu.

Ước chừng khụ có thể có hai ngọn trà công phu, Hoàng Phủ Tung mới vừa rồi đều quá khí tới, hắn vỗ về ngực bình phục một hồi, cảm kích mà đối Điêu Thuyền gật gật đầu, sau đó lại quay đầu đối Đào Thương nói: “Hiền chất, lão phu còn có một việc.”

Đào Thương vội gật đầu nói: “Ngài giảng.”

Hoàng Phủ Tung trường hư khẩu khí, chậm rãi nói: “Hơn mười vị công khanh, phân biệt ở tại các chư hầu quản hạt trong vòng, cùng chúng chư hầu hỗ trợ lẫn nhau, mưu đồ đối phó Đổng Trác lấy cầu sớm ngày cứu ra bệ hạ với nước lửa…… Vương Tư Đồ giờ phút này đã cùng Viên Thiệu giải thích, ta hai người cùng với đi theo thân thuộc, liền tạm ở ngươi Đào gia thuộc địa Từ Châu.”

Này một hồi nói cho hết lời, Đào Thương ngày thường vẫn luôn treo ở trên mặt mỉm cười, ngay lập tức chi gian liền biến cứng đờ.

“Như thế nào cái tình huống?” Đào Thương sá nhiên mà qua lại nhìn hai cái lão nhân.

Vương Duẫn loát râu, chậm rì rì nói: “Hơn mười vị công khanh, phân tán ở tại các chư hầu sở lãnh châu huyện nội, hoặc tam hoặc nhị, đây là Viên Thiệu cùng lão phu thương nghị tốt…… Tiểu tử ngươi vận khí không tồi, vừa lúc quán thượng lão phu cùng Hoàng Phủ nghĩa thật, đây chính là tiểu tử ngươi phúc khí, ngươi cũng coi như là tổ tiên thiêu cao hương có phúc.”

Đào Thương ngơ ngác mà nhìn Vương Duẫn một hồi……

“Vãn bối gần nhất phúc khí nhiều bạo lều…… Có thể đều đi ra ngoài điểm sao?”

Vương Duẫn ha ha cười, nặng nề mà gật gật đầu nói.

“Không thể.”

Đào Thương cảm giác chính mình có điểm muốn điên, Hoàng Phủ Tung còn hảo, Vương Duẫn đi Từ Châu……

“Việc này…… Liền không thể biến báo biến báo sao?” Đào Thương suy yếu mà nhìn Vương Duẫn nói.

Vương Duẫn lắc lắc đầu, cười như không cười nói: “Minh chủ hạ lệnh, như thế nào biến báo?”

“Vương Tư Đồ ngươi tốt xấu cũng là tam công tôn sư, ngài cùng minh chủ đi đi một chút cửa sau, xoát hạ mặt già cũng không được sao?”

Vương Duẫn gương mặt khí giật tăng tăng…… Rõ ràng là tiểu tử này không nghĩ muốn chính mình, vì sao lại còn muốn cho chính mình đi Viên Thiệu nơi đó đi cửa sau?

Vương lão nhân số tuổi không nhỏ, này bút trướng hắn bẻ nửa ngày ngón tay cũng không tính minh bạch.

Đào Thương trong lòng cũng cảm giác thực ủy khuất.

Chính mình cấp Viên Thiệu ra tốt như vậy một cái chủ ý, này vương bát đản cư nhiên quay đầu lại liền đem chính mình hướng hố lửa đẩy…… Hoàng Phủ Tung còn chưa tính, nhưng Vương Duẫn này người bảo thủ, Đào Thương một ngày không được cùng hắn nói nhao nhao tám biến?

“Không thành, lão tử đến tìm Viên Thiệu lui hàng.” Này ý niệm mới vừa toát ra tới, Đào Thương liền tự nhủ nói thầm ra tiếng tới.

Vương Duẫn bạch mi một tủng, vừa mới bắt đầu không minh bạch lời này trung ý tứ, nhưng thoáng một cân nhắc, cũng biết không phải là cái gì lời hay.

“Bất luận như thế nào, sự tình đã định ra tới, này Từ Châu lão phu là đi định rồi…… Quay đầu thấy Đào Cung Tổ, định đem ngươi tại đây hành động cùng hắn hảo hảo nói nói.” Vương Duẫn xanh cả mặt, thề dường như trước đem tàn nhẫn lời nói lược hạ.

Hoàng Phủ Tung cười xem Vương Duẫn cùng Đào Thương hai người, tái nhợt khóe miệng không biết vì sao lộ ra một tia lâu nghe ý cười.

Gần nhất này một năm, ở Lạc Dương nhật tử đối với Hoàng Phủ Tung tới nói, thật là quá áp lực, áp lực lão nhân cơ hồ đều cảm giác không thở nổi.

Mà trước mắt như vậy sinh hoạt…… Cảm giác thượng làm như rất tốt đẹp, ít nhất mỗi ngày không thiếu nhạc a.

Hoàng Phủ Tung ở bất tri bất giác bên trong, thế nhưng rất là bắt đầu hướng tới đi Từ Châu sinh hoạt…… Mỗi ngày như vậy, đến là cỡ nào sung sướng?

Bất quá, xem Đào Thương bộ dáng, đứa nhỏ này như thế nào giống như có điểm không vui đâu?…… Không thành, nói cái gì cũng đến tìm cái lấy cớ làm tiểu tử này đem chính mình cùng Vương Duẫn mang đi Từ Châu, bằng không ngày sau làm sao có thể có như vậy lạc thú?

Hoàng Phủ Tung lâu cư triều đình, luận tâm nhãn, cũng không phải thiện tra.

“Hiền chất nhi.” Hoàng Phủ Tung đột nhiên mở miệng: “Ngươi muốn học binh pháp sao?”

Đào Thương nhất thời không hồi quá vị tới, quay đầu đi nghi hoặc mà nhìn Hoàng Phủ Tung, nói: “Thế thúc lời này ý tứ là……?”

Hoàng Phủ Tung cười nói: “Lão phu năm gần sáu mươi, cơ hồ hơn phân nửa đời đều là ở quân lữ trung vượt qua, khác sẽ không, nhưng này hành quân phương pháp, dụng binh chi cơ nhưng thật ra tích lũy không ít kinh nghiệm, lão phu không biết hiền chất ngươi có hay không tâm tư muốn học…… Ngươi nếu là muốn học, lão phu nguyện ý đem suốt đời biết dốc túi tương thụ, cũng coi như là báo đáp hiền chất ngươi lần trước với biện thủy ân cứu mạng, như thế nào?”

Nghe xong lời này, Đào Thương trong lòng cảm giác…… Thật là say, hơn nữa say phi thường tốt đẹp.

Ở cái này tam quốc thời kỳ danh tướng chưa ra, Đông Hán danh tướng toàn tử tuyệt thời khắc trung, Hoàng Phủ Tung chính là đại hán trước mắt đệ nhất quân thần, này cơ hồ có thể nói là ván đã đóng thuyền sự. uukanshu. com mà hiện tại, vị này đệ nhất quân thần nguyện ý đem trị quân dụng binh kinh nghiệm cùng bản lĩnh dốc túi tương thụ……

Này xác thật là một cái tuyệt hảo cơ hội, đốt đèn lồng cũng chưa địa phương tìm cơ hội.

Nếu chính mình thật sự có thể từ Hoàng Phủ Tung nơi đó học được thật đánh thật bản lĩnh, kia ở dụng binh phương pháp cùng hành quân bày trận thượng, liền cùng thời đại này cường giả nhóm có ganh đua cao thấp tư bản.

Hiện đại người có rất nhiều năng lực không phải cổ đại người có thể có, nhưng tương phản, cổ đại người cũng có rất nhiều đồ vật là hiện đại người chưa từng có tiếp xúc quá, đặc biệt là vũ khí lạnh chiến trường trung kinh nghiệm tổng kết, là Đào Thương ở đời sau trong sinh hoạt, căn bản vô pháp chạm đến.

Vô luận là ở hiện đại vẫn là cổ đại, ngành sản xuất tinh hoa vĩnh viễn đều là nắm giữ ở thâm niên hành nghề giả trong tay.

Mà Hoàng Phủ Tung, hiển nhiên chính là vũ khí lạnh thời đại binh học chuyên gia.

Đào Thương lúc này đây phi thường nghiêm túc, hắn đứng lên, hướng về phía Hoàng Phủ Tung cung kính mà làm thi lễ, trịnh trọng ngôn nói: “Nhận được thế thúc quá yêu, tiểu chất nguyện lấy sư lễ hầu chi.”

Lúc này đây, này thanh thế thúc kêu chính là phát ra từ thiệt tình thực lòng, không có bất luận cái gì lá mặt lá trái.

Hoàng Phủ Tung thấy Đào Thương nói như vậy, biết hai bên đã xem như đạt thành hiệp nghị, vuốt râu vừa lòng nói: “Hảo, hảo, hảo.”

Vương Duẫn thấy Đào Thương như thế tôn sùng Hoàng Phủ Tung, trong lòng có điểm không quá là tư vị……

Vương lão nhân tuổi lớn, lại vẫn luôn là trong triều trọng trấn, ngày thường là bám đít người một đoàn, chịu không nổi bị người khác trễ nải bỏ qua.

Thẳng thẳng thân mình, Vương Duẫn làm bộ làm tịch mà nói thầm nói: “Lão phu cũng có rất nhiều hữu dụng bản lĩnh, yêu cầu tìm một

cái truyền nhân, không biết có hay không người nguyện ý lấy sư lễ hầu chi đâu?”

Đào Thương nghe vậy ngồi dậy, quay đầu nhìn Vương Duẫn một hồi, lược làm suy tư lúc sau liền hướng về phía lều trại ngoại hô:

“Bùi Tiền, cho ngươi một cơ hội tiến vào bái sư.”

------oOo------

Chương 93: tụ tán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Phủ Tung nói chuyện giữ lời, vào lúc ban đêm liền đem Đào Thương gọi vào chính mình tạm cư chỗ, cũng bắt đầu đối Đào Thương tiến hành rồi binh pháp bày trận giảng giải cùng phụ đạo.

Hành quân bày trận tạm thời bất luận, nhưng nói đến binh pháp, cổ đại binh thư nổi tiếng nhất đại khái thượng chính là như vậy vài loại, tỷ như 《 tôn võ binh pháp 》 mười ba thiên, 《 Ngô tử 》 《 Tư Mã pháp 》 《 tề tôn tử 》 《 thái công lục thao 》 《 Hoàng Thạch Công tam lược 》 từ từ.

Này đó binh pháp thư tịch, ở đời sau đã bị liệt vào tiến vào công bản danh tác hệ thống, rất nhiều xuất bản cơ cấu mỗi năm đều ở lăn qua lộn lại lộng, kiếp trước thân ở ở sách báo ngành sản xuất Đào Thương đối này đó tự nhiên sẽ không xa lạ.

Thư từ chỉ là một cái tham chiếu, chân chính tinh hoa, không ở này đó binh pháp làm thượng, mấu chốt là ở chỗ Hoàng Phủ Tung đối chúng nó chú thích giải thích…… Kia mới là chân chính có thể thể hiện vị này dụng binh đại gia suốt đời tinh hoa nơi.

Dinh dưỡng đều ở hắn trong đầu, tùy thân mang theo, nhân gia không nói, ai cũng đừng muốn biết.

Cơ hồ mỗi một vị bị xưng là danh tướng người, ở lúc tuổi già đều sẽ viết sách lập đạo, không có năng lực này, liền sẽ y theo tổ tiên sở lưu lại tới binh pháp văn tập tiến hành chú thích giảng giải thí dụ mẫu, đem chính mình suốt đời kinh nghiệm thông qua phương thức này tới triển lãm cấp hậu nhân…… Tỷ như Đỗ Dự liền từng viết có 《 xuân thu tả thị kinh truyện tập giải 》 cập 《 xuân thu thích lệ 》; Nam Tống trần phó lương từng sáng tác tám cuốn 《 lịch đại nội quy quân đội 》, tẫn tự chu đại cập xuân thu, Tần Hán, thời Đường tới nay nội quy quân đội được mất. Mấy thứ này, nói văn nhã điểm kêu

thích giải, nói thông tục điểm —— kỳ thật là kinh nghiệm! Mặt khác danh tướng có kinh nghiệm, Hoàng Phủ Tung tự nhiên cũng có! Hơn nữa đều là nhiều năm thật đánh thật ở trên chiến trường chồng chất ra tới quý giá kinh nghiệm.

Hiện đại người cũng có yêu thích ra thư tác phong, bất quá lại không có cổ đại người như vậy tinh hoa, giấy chất lạn hóa khắp nơi đều có, rất nhiều xx nhà giàu mới nổi hoặc là xx quan ở có được hết thảy lúc sau, liền muốn dùng ra thư tới chương hiển chính mình học thức trình độ, kỳ thật lại hoàn toàn quên mất chính mình viết cái viết văn đều phải dùng 200 tự ghép vần bỏ thêm vào nội tại nội tình.

Kiếp trước khi, từng có người hỏi Đào Thương ở hiệu sách muốn tìm giảng tốt đẹp sinh hoạt tác phẩm hẳn là đi nơi nào, Đào Thương nói cho hắn đi huyền huyễn loại.

Tìm phu thê sinh hoạt tác phẩm, Đào Thương nói cho hắn đi võ hiệp loại.

Còn có người muốn tìm bổn hiện đại mua phòng chỉ nam, Đào Thương nói cho hắn có thể đi bệnh tâm thần loại.

Nhìn xem hiện đại người ra đồ vật nhiều tạp.

Tương so này đó tới nói, cổ nhân viết đồ vật vẫn là tương đối đáng giá một đọc.

Liền một quyển cuốn binh thư, Hoàng Phủ Tung không hề giữ lại đem chính mình kinh nghiệm thông qua giải thích binh thư chi ý, một chút một chút truyền thụ cấp Đào Thương.

Mà Đào Thương cũng nương cơ hội, giống như bọt biển giống nhau, liều mạng bòn rút Hoàng Phủ Tung trên người quý giá quân sự kinh nghiệm lý luận cùng với tinh hoa……

Từ từ, vì cái gì phải dùng ‘ bòn rút ’ cái này từ?

Nhưng mà, Hoàng Phủ Tung phát hiện, cùng Đào Thương giảng giải càng nhiều, hắn cùng Đào Thương câu thông giao lưu liền càng nhiều, mà câu thông giao lưu càng nhiều, hắn liền sẽ phát hiện Đào Thương trong bụng có rất nhiều làm hắn đều cảm thấy khó có thể tin đồ vật!

Thân là một cái đời sau xuyên qua tới người, trừ bỏ xuân thu, Tần Hán công bản thư mục ngoại, Đào Thương trong bụng tự nhiên cũng sẽ có khác trữ hàng.

Tỷ như nói ở cùng Hoàng Phủ Tung thảo luận trận công kiên thời điểm, Đào Thương mất tự nhiên liền đem Nam Tống năm đầu lề thói cũ, canh 璹 sở soạn 《 thủ thành lục 》 bốn cuốn trung một ít tinh muốn văn chương đại khái nói ra, cùng Hoàng Phủ Tung tiến hành tham thảo.

《 thủ thành lục 》 là Trung Quốc thời Tống thành thị phòng ngự chuyên tác, làm thời kỳ cơ bản là ở thời đại này 900 nhiều năm về sau, trong đó sở thuật thủ thành chiến pháp đều là trải qua hơn trăm năm cải cách mà thành, Hoàng Phủ Tung đương nhiên sẽ khiếp sợ.

Đương nhiên, Đào Thương cũng chỉ có thể trích tuyển một ít không khác người văn chương cùng Hoàng Phủ Tung tham thảo, 《 thủ thành lục 》 trung về đại pháo cách dùng hắn khẳng định sẽ không cấp Hoàng Phủ Tung tự thuật, nói Hoàng Phủ Tung cũng là vịt nghe lôi, không làm chính mình gặp phải một thân phiền toái.

Hai người phảng phất đụng phải tri âm, hợp với hai ngày không ngủ không nghỉ thảo luận giảng thuật, lẫn nhau giao lưu, thẳng đến Đào Thương đầu thật sự tắc không đi vào tân đồ vật, mà Hoàng Phủ Tung cũng yêu cầu dùng thời gian cẩn thận nghiền ngẫm Đào Thương theo như lời như vậy nhiều mới mẻ độc đáo chiến pháp chiến thuật rốt cuộc thích không thích hợp với hiện tại hán quân…… Nếu không thích hợp, có thể hay không tăng thêm cải tiến thành áp dụng với Từ Châu quân chiến pháp, cũng hảo quay đầu lại lại cho Đào Thương chính xác phân giải phân tích……

Thẳng đến trình độ này thượng, hai người mới vừa rồi từ bỏ, từng người nghỉ ngơi.

Đào Thương từ Hoàng Phủ Tung lều trại đi ra, đánh ngáp…… Học tập quá dụng công, được khen thưởng chính mình trở về hảo hảo mà ngủ một giấc.

Không từng tưởng có một người đứng sừng sững ở lều trại ngoại chờ chính mình.

Là Điêu Thuyền.

“Điêu Thuyền cô nương?” Đào Thương xoa xoa có chút đỏ lên đôi mắt, sợ chính mình xem hoa mắt.

Điêu Thuyền hướng về phía Đào Thương oánh oánh một thi lễ, lộ ra một cái điên đảo chúng sinh mỉm cười.

Ở kia cười dưới, Đào Thương âm thầm gật đầu, tỏ vẻ thưởng thức, nữ nhân này xác thật mỹ lệ, nàng tươi cười trong nháy mắt phảng phất cùng này trời xanh mây trắng, nước chảy khê bạn, xuân phong thanh sơn ở trong nháy mắt hòa hợp nhất thể.

Diễm tư dật trần, mị tựa nước trong…… Khả năng nói chính là như vậy nữ tử đi.

Đào Thương mặt hàm mỉm cười, trong mắt hiện lên một mạt thuần túy thưởng thức, cũng không tạp chất.

Nhìn Đào Thương ánh mắt, Điêu Thuyền không khỏi có chút bực mình.

Cơ hồ mỗi một người tuổi trẻ nam tử, nhìn thấy chính mình thời điểm, ánh mắt đều là mê ly, nịnh nọt…… Càng có rất nhiều tản ra nguyên thủy khát vọng.

Mà chỉ có trước mắt cái này mười mấy tuổi thiếu niên công tử, từ lúc lần đầu tiên gặp mặt khởi, Điêu Thuyền là có thể cảm giác đến, Đào

Thương cũng là bị chính mình dung mạo sở chấn…… Không cái nam nhân nhìn về phía chính mình thời điểm đều là như thế này.

Nhưng bất đồng với người khác chính là, Đào Thương mỗi một lần nhìn về phía chính mình trong mắt lại chưa từng những cái đó dư thừa tạp niệm, mà gần chỉ là thưởng thức…… Thuần thuần thưởng thức, thưởng thức trung lại không có bất luận cái gì một tia khát vọng.

Đây là làm Điêu Thuyền nhất bị đè nén sự tình, kỳ thật như vậy thuần túy mà vô tạp chất ánh mắt, Điêu Thuyền là thực thích…… Nhưng nàng lại hy vọng như vậy ánh mắt có thể xuất từ những người khác nam nhân trong mắt, mà không phải ở Đào Thương trên người.

Nữ nhân, chính là như vậy một loại mâu thuẫn sinh vật.

“Cô nương tìm ta có việc?” Đào Thương tò mò địa đạo.

Điêu Thuyền nhẹ nhàng mà gật gật đầu, do dự một chút, đem trong tay một phần giản độc đưa cho Đào Thương.

Đào Thương nghi hoặc mà tiếp nhận tới, nhưng thấy giản độc mặt trên viết chính là: “Thanh hải trường vận ám tuyết sơn, cô thành nhìn xa Ngọc Môn Quan. Cát vàng trăm chiến xuyên kim giáp, không phá Lâu Lan chung không còn……”

“Ngạch……”

Đào Thương cái trán lại bắt đầu ra bên ngoài đổ mồ hôi.

“Nghe nói đây là công tử ngươi ở hổ lao quan trước sở làm?” Điêu Thuyền tò mò hỏi Đào Thương nói.

“Xem như đi……” Đào Thương ngữ khí có điểm chột dạ.

“Cát vàng trăm chiến xuyên kim giáp, không phá Lâu Lan chung không còn……” Điêu Thuyền yên lặng mà niệm, đột nhiên thở dài: “Ai, hảo một câu không phá Lâu Lan chung không còn…… Công tử

đem thành Lạc Dương so sánh Tây Vực Lâu Lan quốc, đem Ngọc Môn Quan ám dụ vì hổ lao quan, cát vàng ngàn dặm, trần trọc lan tràn…… Công tử có phải hay không lúc trước ở hổ lao quan hạ, liền đoán được hôm nay cái này lệnh người bất đắc dĩ kết cục?”

Điêu Thuyền trong miệng kết cục, chỉ đến chính là hiện nay, mười dư lộ chư hầu đã không tư tiến thủ, thậm chí có người đã đưa ra từng người trở về thuộc địa, hành quân lặng lẽ, ngày sau tái chiến.

Đào Thương rất muốn nói cho Điêu Thuyền, cái này kết cục chính mình nhưng thật ra đã sớm biết tới rồi, nhưng cùng này đầu thơ thất ngôn thật là một chút không quan hệ.

Sớm biết rằng liền không lấy này thứ đồ hư ra tới khoe khoang, chọc một đống phiền toái.

“Công tử tuổi còn trẻ, là có thể có như vậy suy nghĩ, như thế văn thải, thật sự là làm người bội phục khẩn…… Công tử ngươi thật sự không giống chỉ có 17 tuổi.” Điêu Thuyền cảm khái mà nói.

Đào Thương sờ sờ cái mũi, lần đầu tiên hiện có chút ngượng ngùng, nói: “Nói như thế nào đâu…… Kỳ thật, ta 17 tuổi không đến.”

Điêu Thuyền do dự một hồi, còn nói thêm: “Đào công tử ngày hôm trước cùng Tào tướng quân từ Lạc Dương trở về trên đường, còn làm một đầu 《tung hành》, tiểu nữ tử ngẫu nhiên có điều nghe, này ưu quốc ưu dân chi tình, thật sự là lệnh người buồn bã nước mắt hạ……”

Đào Thương khóe mắt giật tăng tăng, không cần đoán, nhất định là Tào Tháo khoe khoang đắc ý bốn phía tuyên dương đi ra ngoài.

Cổ nhân đều tốt như vậy khoe khoang sao? Có thể hay không có điểm càng cao theo đuổi.

“Cô nương chê cười, ngẫu nhiên có điều đến mà thôi.”

Điêu Thuyền cười nói: “Tiểu nữ tử ngày thường hảo nhạc, công tử kia đầu 《tung hành》 cực cùng bài ca phúng điếu nhạc luật nhịp, tiểu nữ tử muốn đem này biên thành nhạc thơ khúc tấu, truyền lấy đương thời, không biết công tử hay không cho phép?”

“Biên thành Nhạc phủ khi ca truyền lại đời sau……” Đào Thương đem mũi tử cơ hồ đều phải sờ đỏ, này đạo văn chi danh xem ra là hoàn toàn chứng thực.

“Cô nương đã có như vậy nhã hứng, vậy ấn ngươi nói làm đi.” Đào Thương nghĩ không ra lý do cự tuyệt, đáp ứng rồi.

Điêu Thuyền nghe vậy, thần sắc vui vẻ, lại nói: “Kia không biết công tử có không lại nhiều làm mấy đầu Nhạc phủ đề tài truyền lưu thơ từ, làm tiểu nữ tử biên soạn thành khúc…… Tiểu nữ tử nghĩ ra mấy cuốn nhạc tập.”

Đào Thương sắc mặt tức khắc biến đen…… Ra khúc tập, còn mấy cuốn? Đây là muốn đem ta đương chuyên nghiệp điền từ sao?

Trầm mặc sau một lát, phương nghe Đào Thương sâu kín đáp lại.

“Điêu Thuyền cô nương……”

“Ân?” Điêu Thuyền chờ đợi mà nhìn Đào Thương.

“Trở về tắm rửa ngủ đi, nhớ rõ rửa mặt rửa chân.”

Điêu Thuyền: “……”

……

……

Hai ngày sau, Đào Thương được đến Tào Tháo mời, thỉnh hắn đi hướng Lạc hà bên trường đình gặp nhau.

Đào Thương cơ bản đoán được Tào Tháo mời chính mình ý đồ, chư hầu trì trệ không tiến, ăn không ngồi rồi, nhiều có tuyên bố muốn rút

quân giả, mấy ngày gần đây nội, càng là có mấy nhà chư hầu chi gian bởi vì một ít ích lợi cọ xát đã xảy ra đổ máu sự kiện.

Dưới tình huống như thế, Đào Thương biết, cùng này đó đại lão phân biệt nhật tử cũng đã muốn tới tới.

Lạc hà bên trong trường đình, chẳng những có Đào Thương đã chịu Tào Tháo mời mà đến, còn có Lưu Bị cũng chịu mời tới.

Ba người đem mang đến binh mã toàn trưng bày với đình ngoại, đình nội chỉ có ba người, vây quanh một án, án thượng phóng có thực đỉnh rượu ngon.

Đào Thương minh bạch, có lẽ, đây là cái gọi là tan vỡ yến đi.

“Nhị vị thỉnh.” Tào Tháo giơ lên trong tay chén rượu, cùng Đào Thương cùng Lưu Bị phân biệt ý bảo.

Ba người từng người bưng lên chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Tào Tháo buông chén rượu, thở dài khẩu khí: “Đáng tiếc a, mười dư lộ chư hầu, thế nhưng lạc như vậy cái như thế qua loa kết cục, cũng không biết lần sau gặp mặt là lúc…… Chúng ta những người này từng người vẫn là địch là hữu.”

Tào Tháo lời này nói mịt mờ, nhưng Đào Thương minh bạch, Viên Thiệu tất nhiên là đã đi tìm Tào Tháo, mời này đối phó Viên Thuật…… Nhị Viên trận này kế thảo phạt Đổng Trác lúc sau ngắn hạn đối địch, sợ là ở không lâu lúc sau liền sẽ kéo ra mở màn.

Mà Tào Tháo giờ phút này, hẳn là còn không biết chính mình đã âm thầm cùng cùng Viên Thiệu liên hợp…… Phỏng chừng ở Tào Tháo suy đoán trung, Từ Châu thứ sử Đào Khiêm sẽ căn cứ chính mình địa vực làm ra xa thân gần đánh chiến lược, cuối cùng vẫn là sẽ đảo hướng Viên Thuật một bên.

Sự tình không có cái định luận phía trước, Đào Thương cũng không muốn nhiều lời, cười nói: “Đào mỗ một giới bạch thân con trẻ, nào

nói được với cùng ai là địch không cùng ai là địch.”

Lưu Bị còn lại là cảm khái ngôn nói: “Phàm nhà Hán chi thần, phàm người trung nghĩa, toàn bị chi hữu cũng! Nhiên phản bội hán chi tặc, toàn bị chi địch.”

Tào Tháo cười ha ha, gật đầu nói: “Nói rất đúng! Không biết Huyền Đức công kế tiếp tính toán đi nơi nào?”

Lưu Bị chậm rãi ngôn nói: “Bị chính là triều đình sắc phong Bình Nguyên huyện lệnh, tự nhiên là hồi Bình Nguyên đi đóng quân.”

Vừa nghe Lưu Bị sắp trở về Bình Nguyên, Tào Tháo liền biết Lưu Bị cùng Công Tôn Toản tạm thời là phân không khai…… Như hắn sở liệu không tồi, Công Tôn Toản cùng Tôn Kiên giống nhau hẳn là đều sẽ thân cận Viên Thuật, nhị Viên một khi tranh chấp, chính mình quay đầu lại nói không chừng liền sẽ cùng Lưu Bị trở thành địch thủ.

Tào Tháo lại quay đầu hỏi Đào Thương nói: “Đào huynh đệ bước tiếp theo tính toán như thế nào? Hồi Từ Châu đi?”

Đào Thương cười cười, nói: “Không có gì bất ngờ xảy ra nói, hẳn là đi, Mạnh Đức huynh tính toán đi đâu?”

Tào Tháo suy nghĩ một chút, nói: “Ta dưới trướng binh mã không nhiều lắm, tính toán đi trước Dương Châu mộ binh, ở đừng đồ cứu quốc chi đạo!”

Đào Thương gật gật đầu, giờ phút này liên minh quân đã tồn tại trên danh nghĩa, các lộ chư hầu đều vội vàng muốn phát triển thực lực, bao gồm Viên Thiệu, Viên Thuật, Tào Tháo, Lưu Bị chờ rất nhiều người, trong lòng đã đều có mục tiêu —— đó chính là muốn tẫn cố gắng lớn nhất, ở ngắn hạn nội cầu bay vọt thức thực lực phát triển.

Đào Thương cảm thấy chính mình cũng muốn phát triển, nhưng là Từ Châu lại không phải hắn trước mắt có thể kinh doanh địa phương, nơi đó là phụ thân hắn Đào Khiêm cơ nghiệp, mà ở Đào Thương trong lòng, tại đây đoạn thời gian, đã vì chính mình ở trong

đầu xây dựng một cái to lớn lam đồ, hắn muốn phát triển đồ vật rất nhiều, không chỉ có chỉ là giống mặt khác chư hầu giống nhau, chỉ là phát triển binh lực mà thôi, hắn muốn phát triển mục tiêu càng thêm to lớn.

Nhưng là đầu tiên, phải có một cái có thể thực hiện chính mình mục tiêu địa phương mới hảo, cái này địa phương lựa chọn quan trọng nhất, ít nhất nhất định là một chỗ phải có phát triển tiền cảnh yếu địa.

Nhưng phát triển yếu địa chỉ vì thứ nhất, thứ hai, chính là hắn còn phải phong phú thuộc về chính mình nhân lực, ở thời đại này, khoa học kỹ thuật không phải đệ nhất sức sản xuất, sức lao động mới là đệ nhất, vô luận thế nào phát triển, căn bản nhất đều quyết định bởi với người……

Muốn như thế nào tích cóp đầu người đâu?

------oOo------

Chương 94: duy này 4 người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc thủy bên cạnh trường đình trong vòng, Tào Tháo mời Lưu Bị cùng Đào Thương tới trường đình cùng bọn họ từ biệt, rượu đến nhẹ nhàng vui vẻ chỗ, Tào Tháo nói rõ chính mình bước tiếp theo muốn đi Dương Châu mộ binh, mà Lưu Bị tắc ngôn chính mình phải về Bình Nguyên đóng quân.

Đào Thương trong lòng bởi vì bọn họ hai người nói, ở trong lòng cũng là đối chính mình tương lai bắt đầu làm càng sâu trình tự tính toán……

Nhưng Đào Thương suy nghĩ không bao lâu, liền bị Tào Tháo đánh gãy.

Chỉ thấy Tào Tháo lại giơ lên chén rượu, ý bảo Lưu Bị cùng Đào Thương hai người…… Chúng ta lại uống một ly.

Ba người từng người đem uống rượu xuống bụng tử lúc sau, lại thấy Tào Tháo ha ha cười, đột nhiên quay đầu đối với Đào Thương ngôn nói: “Đào hiền đệ, chúng ta cứu ra hơn mười vị công khanh, hiện giờ muốn phân biệt nhập trú đến các lộ chư hầu thuộc địa bên trong, đây là minh chủ ngày hôm trước hạ cường lệnh, ai cũng không được thoái thác, nghe nói đào lão đệ bên kia phân tới rồi Tư Đồ đại nhân cùng Hoàng Phủ trung thừa, ha ha ha ha, này một văn một võ hai đại công khanh đều vào ngươi Từ Châu Đào thị phủ quân nha môn khẩu nội…… Hiền đệ nhà ngươi năm nay khí vận cực thịnh a! Ha ha ha ~~”

Tào Tháo lời này, nói rõ chính là xem hắn chê cười, chế nhạo hắn…… Đào Thương khí mí mắt thẳng nhảy.

“Mạnh Đức huynh lời này nghe hảo u oán…… Ngươi phân đến ai?” Đào Thương hỏi lại Tào Tháo nói.

Tào Tháo cười hì hì trả lời: “Ưng diêu đô úy sĩ tôn thụy, liền như vậy một cái, ha ha, cùng Vương Tư Đồ cùng Hoàng Phủ công chức quan tương so, kém xa đâu! Cùng Đào huynh đệ ngươi vô pháp so a.”

Đào Thương buồn bực mà vừa chuyển đầu: “Huyền Đức công đâu?”

Lưu Bị đem đôi tay một quán, nói: “Bị bất quá kẻ hèn một Bình Nguyên huyện lệnh, nào có cái này phúc khí chiêu đãi trong triều công khanh thần tử?”

Này Lưu Bị…… Lời trong lời ngoài như thế nào nghe chua lòm.

“Huyền Đức công một khi đã như vậy cô đơn, nếu không…… Ta đem Vương Duẫn nhường cho ngươi, như thế nào?” Đào Thương kỳ vọng mà nhìn Lưu Bị, hy vọng hắn có thể nhất thời ngớ ngẩn đem Vương Duẫn tiếp được.

“Vẫn là miễn đi!” Lưu Bị cười chạy nhanh xua xua tay, nói: “Vương Tư Đồ tam công tôn sư, bị nhưng nhận không nổi.”

Tào Tháo uống lên khẩu rượu, chà lau khóe miệng, đột nhiên nói: “Vui đùa về vui đùa, bất quá tào mỗ còn có một câu kim ngọc chi ngôn muốn tặng cho Đào huynh đệ ngươi.”

Đào Thương buồn bực mà quay đầu nhìn về phía Tào Tháo.

“Các ngươi Từ Châu phân đến hai vị này công khanh, nói rõ chính là mặt khác chư hầu rất là kiêng kị, ai cũng không dám muốn, mà Viên Bổn Sơ cùng Vương Duẫn lại khi dễ ngươi niên thiếu, quyền lên tiếng nhẹ…… Ngươi cần biết kia Vương Tư Đồ đứng hàng tam công tôn sư, chính là văn thần đứng đầu, mà Hoàng Phủ Tung bình định giặc Khăn Vàng khấu, công huân cái thế, chính là đương thời võ tướng chi mẫu mực, uy danh trấn thiên hạ, liền Đổng Trác đều kiêng kị hắn công tích…… Huống chi hắn lại là nhữ phụ Đào Cung Tổ ngày xưa tòng quân khi thượng quan…… Bọn họ tới rồi Từ Châu

sau, hiền đệ cùng lệnh tôn muốn nhớ lấy cường tân không áp chủ đạo lý mới là.”

Đào Thương nghe vậy trong lòng bừng tỉnh, này đó lịch sử danh nhân quả nhiên không một cái dễ đối phó, từng bước đều cho ngươi hạ ám chiêu.

Vẫn là Tào Tháo suy xét chu đáo, tâm nhãn tử thật nhiều, hôm nay xem như lại dài quá tri thức.

“Đa tạ Mạnh Đức huynh nhắc nhở, đào mỗ nhớ kỹ.” Đào Thương chắp tay, chân thành mà tỏ vẻ cảm tạ.

Lại thấy Tào Tháo giơ tay lại uống một ngụm rượu, hào sảng nói:” Kỳ thật tào mỗ hôm nay, còn từng muốn tìm một người khác cùng nhau tới! Đáng tiếc…… Thật là đáng tiếc.”

Lưu Bị đôi mắt nhíu lại, chậm rãi buông chén rượu, không nói gì, hiển nhiên đã là đoán được Tào Tháo người muốn tìm.

Đào Thương còn lại là bất đắc dĩ thở dài, nói: “Mạnh Đức huynh muốn tìm người, là tôn phủ quân đi?”

Tào Tháo bất đắc dĩ gật gật đầu, nói: “Tôn Văn Đài đã cùng Bổn Sơ nháo phiên, suất binh rời đi…… Bất quá ở tào mỗ xem ra, người này lại vẫn là cái anh hùng nhân vật! Mặc kệ này bản tính như thế nào, ít nhất ở chúng ta cùng truy kích Đổng Trác thời điểm, hắn có thể chịu Đào huynh đệ khuyên cùng tào mỗ cùng hướng biện thủy, đó là cái hán tử!”

Lưu Bị vuốt chòm râu, nói: “Nói như vậy, ở Tào tướng quân trong lòng, hôm nay này trường đình trong vòng, lý nên là có bốn vị hào kiệt cử trản cộng uống?”

Tào Tháo gật đầu nói: “Không tồi.”

Lưu Bị cảm khái mà nói: “Kỳ thật a, này mười dư lộ chư hầu giữa, anh hùng nhân vật nhiều đếm không xuể, đáng tiếc liên minh không

đến nửa năm liền ngay sau đó tản mát, từ đây lúc sau, hán đình họa loạn không ngừng nghỉ, thực sự lệnh người đau lòng.”

Tào Tháo thu hồi tươi cười, gằn từng chữ một nói: “Huyền Đức công lời này thật có không xác, chớ trách tào mỗ nói thẳng, ở mỗ xem ra, này mười dư lộ chư hầu giữa, chỉ có ngươi ta ở đây ba người, hơn nữa Tôn Kiên…… Duy này bốn người, có thể nói anh hùng! Còn lại mọi người, hoặc có năng lực xuất chúng giả, nhiên cũng chỉ có thể xưng là kiêu hùng!”

Đào Thương chớp chớp mắt, cười khổ một lóng tay cái mũi của mình: “Mạnh Đức huynh nói đùa đi, ta cũng coi như là anh hùng?”

Tào Tháo ánh mắt sáng ngời mà trừng mắt Đào Thương, nói: “Tào mỗ nói, duy này bốn người!”

Lưu Bị thở dài khẩu khí, nói: “Bất luận anh hùng kiêu hùng, chư hầu chi gian tệ đoan lấy hiện, nghe nói ngày gần đây Duyện Châu thứ sử Lưu Đại cùng đông quận thái thú Kiều Mạo có bất hòa cử chỉ, ẩn có việc binh đao hướng đi…… Xem ra nơi này, chúng ta là không thể đãi đi xuống, càng sớm đi càng tốt.”

Lưu Bị nói, trá nhiên chi gian xúc động Đào Thương một cây tiếng lòng, hắn nâng lên tay đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, hướng về phía Tào Tháo cùng Lưu Bị chắp tay nói: “Huyền Đức công lời này không tồi, nơi đây ở lâu vô ích, vẫn là càng sớm rời đi càng tốt…… Đào mỗ đi trước một bước, sau này còn gặp lại.”

Dứt lời, ném xuống chén rượu, hướng về phía Tào Tháo cùng Lưu Bị vừa chắp tay, xoay người đi ra trường đình.

Nhìn Đào Thương rời đi bóng dáng, Tào Tháo không khỏi xúc động mà than, bất đắc dĩ nói: “Người trẻ tuổi, làm gì sự đều như thế sốt ruột, liền tính sốt ruột phải đi cũng không kém này một hồi…… Cũng không biết tiếp theo gặp mặt, lại còn phải là khi nào……”

……

……

Đào Thương ném xuống Tào Tháo cùng Lưu Bị, vội vàng giá mã bôn hồi doanh địa, không phải vì khác, là bởi vì vừa rồi Lưu Bị lời nói trung có một việc gián tiếp nhắc nhở hắn.

Lưu Bị vừa mới nói Duyện Châu thứ sử Lưu Đại cùng đông quận thái thú Kiều Mạo bất hòa!

Nếu không có nhớ lầm, Kiều Mạo sau khi chết không lâu…… Đông quận liền vì khăn vàng sở công, mà cũng đúng là này liên tiếp sự kiện cùng cơ duyên, thúc đẩy Tào Tháo nhập trú đông quận cũng ở ngày sau được đến liên quan người nhà gần như trăm vạn Thanh Châu khăn vàng quy thuận, Tào Tháo cũng là bởi vậy được đến rất nhiều khăn vàng hàng chúng, đạt được thật lớn dân cư cùng sức sản xuất lượng, do đó có tranh bá thiên hạ căn cơ, từ một cái đánh lang chư hầu nhảy trổ hết tài năng……

Khăn vàng!

Trở về doanh địa, Đào Thương vội vàng bôn Hoàng Phủ Tung lều trại chạy đi, nếu tưởng đạt thành chính mình cái này ý tưởng, cần thiết đến cầu được hắn trợ giúp mới được.

Xốc lên Hoàng Phủ Tung lều trại mành, Đào Thương cất bước đi vào đi, lập tức lại là thất thần.

Nhưng thấy Hoàng Phủ Tung ngồi ở mềm sụp thượng, xử cầm nghiêm túc nghe, hắn bàn đối diện ngồi tiểu Oanh Nhi, một bên cho hắn sát bàn cùng lư hương, một bên đang ở cho hắn giảng cái gì dân gian thú sự, Hoàng Phủ Tung vuốt ve chòm râu, nghe làm như rất là thoải mái.

”Tiểu Oanh Nhi? Ngươi tại đây làm cái gì?” Đào Thương nghi hoặc mà nhìn tới Oanh Nhi, không lộng minh bạch nàng ở chỗ này làm cái cái gì.

Tiểu Oanh Nhi nghe vậy, đem đầu chuyển qua, trừng mắt không thế nào hảo sử đôi mắt dùng sức nhìn một hồi, mới vừa rồi dường như ảnh ảnh trác trác nhìn rõ ràng là Đào Thương, nhút nhát sợ sệt nói: “Đào lão gia, tiểu Oanh Nhi ngượng ngùng ăn không trả tiền ngài cơm canh, vừa rồi mới vừa quét tước ngài cùng Vương lão gia lều trại, nghe nói vị này chính là ngài thúc bá bối, liền tới đây giúp đỡ nhặt đến nhặt đến…… Hắn không ngại.”

Hoàng Phủ Tung đối Đào Thương gật gật đầu, cười nói: “Ta xem cô nương này ánh mắt tuy rằng không tốt, nhưng tay chân rất nhanh nhẹn, liền thuận nàng hảo ý, làm hắn quét tước quét tước…… Không đáng ngại đi?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, lắc lắc đầu, nói: “Kia có cái gì nhưng gây trở ngại, lão sư cao hứng liền hảo…… Ngươi nếu là cao hứng, quay đầu lại hai ngươi lại nhận cái càn gia gia làm cháu gái gì đó, cũng coi như cất nhắc nàng.”

Tiểu Oanh Nhi nghe vậy vội vàng xua tay, nói:” Đào lão gia đừng giễu cợt ta, tiểu Oanh Nhi mệnh tiện, nào có cái kia phúc khí.”

Nhìn tiểu Oanh Nhi nhút nhát sợ sệt dạng, Đào Thương sờ sờ tay áo trung đồ vật, trong lòng vừa động.

Đào Thương nhẹ nhàng cười, đột nhiên hướng về phía tới Oanh Nhi tiếp đón một tiếng, nói: “Tiểu Oanh Nhi, lại đây.”

Tiểu Oanh Nhi tò mò nói: “Làm gì?” Nhưng vẫn là nghe lời nói đi qua.

Đào Thương duỗi tay từ trong tay áo lấy ra một cái đồ vật, đặt ở nàng cái mũi hạ quơ quơ.

Tiểu Oanh Nhi dùng sức mà ngửi ngửi, tái nhợt trên mặt lộ ra sá nhiên biểu tình, nói: “Này…… Đây là cái gì hương vị, tốt như vậy nghe?”

Đào Thương cười nói: “Dễ ngửi đi, com đây là đường mạch nha.”

Kẹo phát triển lịch sử nhưng ngược dòng đến ba ngàn năm trước, Trung Quốc sách cổ thượng xuất hiện “Di” tự chính là ở đời nhà Hán, đường mạch nha là Trung Quốc trong lịch sử sớm nhất kẹo cứng, đầu tái với 《danh y đừng lục》, lúc đầu chủ yếu dùng để làm thuốc, nhưng cũng có người dùng để hàm phục phẩm vị.

Đương nhiên, liền tính là đường, này cũng không phải giống nhau dân chúng có thể ăn đến đồ vật…… Liền này mấy khối, vẫn là hôm qua Viên Thiệu phái người cấp Đào Thương đưa tới lấy tỏ vẻ thân cận chi ý.

Đương nhiên tương đối, Đào Thương cũng vẻ mặt đưa đám phái Mi Phương cấp Viên Thiệu tặng đáp lễ, hơn nữa khẳng định đến so với hắn đưa tới lễ muốn trọng.

Tâm nhãn tử, toàn làm thế gia người dài quá!

Đào Thương đem đường mạch nha phóng tới tiểu Oanh Nhi trong tay, tiểu Oanh Nhi vô cùng cao hứng mà hàm một khối ở trong miệng, một bên hàm một bên hàm hồ nói: “Thật ngọt……”

“Ăn ngon sao?” Đào Thương cười hỏi.

Tiểu Oanh Nhi dùng sức gật gật đầu.

“Ăn ngon cũng cho ngươi tỷ tỷ phu nhân lấy mấy khối đi. Đừng một người toàn tạo, quay đầu lại làm ta biết hậu quả rất nghiêm trọng.” Đào Thương làm bộ làm tịch địa đạo.

Tiểu Oanh Nhi giơ tay xoa xoa cái mũi, nặng nề mà gật đầu một cái, nói: “Đã biết, đào lão gia phân phó, tiểu Oanh Nhi khẳng định làm theo.”

“Hồi tỷ tỷ ngươi phu nhân kia đi thôi, ta có chút việc cùng lão sư nói.”

Tiểu Oanh Nhi gật gật đầu, hướng Đào Thương cùng Hoàng Phủ Tung nói thanh an, liền dùng trúc trượng gõ gõ đánh đánh điểm mà, hướng về lều trại ngoại đi ra ngoài.

Đào Thương quay đầu, nhìn về phía Hoàng Phủ Tung, thấp giọng nói: “Lão sư……”

Từ lúc chính thức cùng Hoàng Phủ Tung học tập binh pháp khởi, Đào Thương liền sửa miệng xưng hô hắn vì lão sư.

“Như thế nào? Có việc?” Hoàng Phủ Tung nghi hoặc mà nhìn hắn.

Đào Thương thở sâu, gằn từng chữ một nói: “Ở hồi Từ Châu phía trước, ta nghĩ ra binh đi tiêu diệt khăn vàng dư khấu.”

------oOo------

Chương 95: nghị kế khăn vàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lạch cạch ——!”

Không biết vì sao, vừa mới đi đến Hoàng Phủ Tung lều trại khẩu tiểu Oanh Nhi trong tay cây gậy trúc đột nhiên rơi xuống đất.

Lại thấy này tiểu nha đầu ngồi xổm xuống, vội vội vàng vàng mà trên mặt đất sờ soạng một trận, một bên đứng dậy một bên nói thầm nói: “Phá trúc tử, như thế nào liền ngươi cũng muốn cùng ta không qua được……”

Nói xong lúc sau, liền vội vội vàng vội mà đứng dậy, lại hướng về nơi xa tập tễnh vội vàng mà đi.

Điểm này rất nhỏ nhánh cuối ở trong trướng Đào Thương cùng Hoàng Phủ Tung cũng chưa quá chú ý.

Hoàng Phủ Tung khó hiểu mà nhìn Đào Thương, làm như có chút không rõ nguyên do.

“Êm đẹp, ngươi đi tiêu diệt khăn vàng dư khấu làm cái gì?”

Đào Thương ở Hoàng Phủ Tung đối diện ngồi xuống, kiên nhẫn nói: “Đương kim thiên hạ, vô số dân chúng trôi giạt khắp nơi, liền tính là Trương Giác đã chết, nhưng thiên hạ khăn vàng dư bộ vẫn cứ nhiều đếm không xuể, ngày xưa 36 cừ soái dư nghiệt vì hoạn một phương, đông đảo bá tánh bởi vì thiên tai nhân họa trôi giạt khắp nơi, không vụ sinh sản lại gia nhập khăn vàng trung làm hại, ta tưởng tả hữu đều đã đi vào nơi này, sao không ở trở về Từ Châu trên đường, một mặt tiễu trừ khăn vàng bình định hao tổn máy móc, một mặt thu nạp này đó nguyên bản vào nhầm lạc lối bá tánh, làm cho bọn họ một lần nữa nghề nông, khôi phục sinh sản, cũng thật

sớm ngày tìm được yên ổn…… Như vậy cũng coi như là vì thiên hạ tạo phúc.”

Hoàng Phủ Tung năm đó tiêu diệt khăn vàng, luôn luôn này đây sát phạt là chủ, này thủ đoạn chi liệt có thể nói kinh sợ tứ phương, lệnh người sợ hãi.

Khác không nói, đơn nói hắn năm đó từng đem mười vạn người thi cốt xây nên “Kinh xem”, này cử liền lệnh thiên hạ khăn vàng dư bộ sợ hãi…… Cái gọi là “Kinh xem”, chính là dùng thi cốt mệt thành cao trủng!

Như là Đào Thương ý nghĩ như vậy, hắn năm đó tuy rằng cũng có, nhưng lại không lắm tán đồng, phản nghịch giả há nhưng một lần nữa thu phục? Bất luận thân phận như thế nào, dám tạo phản vậy tất nhiên muốn khiển trách……

Nhưng cảnh đời đổi dời, hiện giờ Hoàng Phủ Tung nhiều lần tao rung chuyển, ở Lạc Dương hạ ngục sau lại suýt nữa bị giết, hiện giờ lại bởi vì loạn chiến không thể không cùng với tử cùng gia quyến thân thuộc nhóm phân biệt, ở như vậy đả kích hạ, Hoàng Phủ Tung tính tình thượng lãnh khốc thiếu vài phần, hơn nữa tuổi lớn, ngày xưa sát phạt lệ khí lại là đi không ít.

Hơn nữa hắn cũng minh bạch hiện giờ thiên hạ đại loạn, nếu muốn khôi phục đại trị, tắc tất yếu khôi phục sinh sản…… Mà muốn khôi phục sinh sản, này căn bản tắc đầu tiên ở người.

Đào Thương ý tưởng, hắn lúc đầu nghe có chút kinh ngạc mạc danh, nhưng tinh tế phẩm tới, lại thật đúng là vì nước vì dân cử chỉ.

Ở Đào Thương trong lòng, khăn vàng quân bản chất kỳ thật là thực đáng giá kính nể. Thời đại này sĩ tộc quan lớn, đều xưng hô khăn vàng vì tặc, hoặc vì cường đạo…… Nhưng ở Đào Thương từ khi xuyên qua trở về lúc sau, mỗi khi cùng người nói đến khăn vàng là lúc, hắn đều là miệng xưng ‘ khăn vàng ’, mà chưa từng có xưng hô quá ‘ giặc Khăn Vàng ’.

Liền tính là ở Nhữ Nam, cùng Hứa Chử cộng đồng đối phó tiệt thiên dạ xoa Hà Mạn, thẳng đến Hà Mạn tự sát mà chết kia một khắc, Đào Thương cũng không quản hắn kêu lên một tiếng tặc…… Cho dù ra sao mạn đương thời hành vi làm hắn phi thường khinh thường.

Khởi nghĩa Khăn Vàng là Trung Quốc trong lịch sử lần thứ ba nông danh khởi nghĩa, tham dự khởi nghĩa trên cơ bản đều là ở Đông Hán những năm cuối tầng chót nhất, bởi vì ăn không được cơm mà không thể không tham gia phản loạn nông dân…… Bọn họ đại đa số người đều chỉ là vì sinh tồn, vì có thể có một cái đường sống mà bất đắc dĩ đi làm này rơi đầu hoạt động.

Đào Thương cảm thấy nhân vi tồn tại mà đi làm một ít điên cuồng sự cũng không có cái gì sai lầm, là có thể lý giải hành vi hành động.

Đáng tiếc, Trương Giác trên đời thời điểm, đưa ra minh xác đấu tranh mục tiêu: Tức đấu đảo Đông Hán vương triều.

Hắn lợi dụng tôn giáo hình thức nhưng thật ra hữu hiệu đoàn kết khởi nghĩa dân chúng, đáng tiếc lại không có căn bản chính trị cùng trị quốc lý tưởng.

Lịch sử phát triển đến bây giờ, đại hiền lương sư Trương Giác đã qua đời, lúc ban đầu nhất cụ quy mô cùng tín ngưỡng khởi nghĩa Khăn Vàng quân đã hoàn toàn bị quân phiệt tan rã, cho đến ngày nay, dư lại này đó phân tán ở các châu huyện khăn vàng quân, có thế lực cũng cực kỳ khổng lồ, nhưng cũng đã mất đi căn bản khởi nghĩa ước nguyện ban đầu, hoàn toàn đại biểu không được tầng dưới chót dân chúng căn bản ích lợi! Trước mắt các châu khăn vàng quân bất quá là những cái đó dẫn đầu cừ soái vì bản thân chi tư, đánh khăn vàng quân danh nghĩa mà tạo thành cự khấu tập đoàn! Bọn họ không vì dân làm chủ, ngược lại vì bản thân tư dục, so quân phiệt càng khủng bố đối đều là chịu áp bách nông dân mạnh mẽ tàn sát.

Này đó khăn vàng dư bộ hiện tại thuộc về thời đại này kẻ phá hư, chẳng những không có mang đến xã hội chuyển hình, ngược lại còn ở hoạ vô đơn chí suy yếu Hán triều sức sản xuất.

Đào Thương minh bạch, nếu muốn thực hiện chính mình trong lòng kia che giấu ‘ to lớn lam đồ ’, hắn liền yêu cầu rất nhiều sức sản xuất. Mà ở thời đại này, sức sản xuất nhất căn bản đại biểu chính là dân cư…… Nhưng Đào Thương tổng không thể chạy đến các lộ chư hầu địa bàn đi đoạt lấy dân cư đi? Chư hầu nhóm không đáp ứng là thứ nhất, lại nói này cùng giết người phóng hỏa bổng lão nhị có cái gì khác nhau?

Bởi vậy Đào Thương đem ánh mắt đầu hướng về phía làm các châu quận thủ huyện lệnh rất là sợ hãi khăn vàng dư bộ trên người!

Đây chính là bãi ở trước mặt dân cư tài phú a…… Vấn đề muốn lấy này tài phú, quá trình lại là tương đương nguy hiểm, làm không hảo ai lấy ai còn đều không nhất định đâu.

Bất quá may mà có truyền thụ chính mình binh pháp lão sư Hoàng Phủ Tung tại đây…… Vị này một tay trấn áp khởi nghĩa Khăn Vàng danh tướng, đối khăn vàng hiểu biết sợ là thiên hạ không người có thể ra này hữu, có hắn cho chính mình làm chỉ điểm, Đào Thương cảm thấy chính mình có thể thành công.

Đang sờ thấu Đào Thương cuối cùng ý đồ lúc sau, Hoàng Phủ Tung vuốt râu, lâm vào thật sâu trầm tư.

Đào Thương cũng không quấy rầy hắn ý nghĩ, hắn biết Hoàng Phủ Tung hiện tại là ở vì hắn tự hỏi chuyện này tính khả thi.

Sau một lúc lâu lúc sau, phương thấy Hoàng Phủ Tung mở to mắt, chính sắc ngôn nói: “Suy nghĩ của ngươi là tốt.”

Đào Thương mặt lập tức kéo xuống tới…… Ý tưởng là tốt…… Những lời này ý tứ đổi thành một loại khác cách nói chính là: Ngẫm lại là được, đừng làm mộng tưởng hão huyền?!

Hoàng Phủ Tung phảng phất không có nhìn đến Đào Thương không thoải mái, tiếp tục phân tích nói: “Nghĩ cách thu phục các lộ khăn vàng thế lực, dẫn đường những cái đó lầm đọa bùn nói bá tánh trọng làm việc đàng hoàng, nông cày sinh sản, này đối khôi phục ta

đại hán nguyên khí tới nói, là thiên đại chuyện tốt…… Nhưng lại cũng có vài giờ khó làm chỗ.”

Đào Thương nghe xong lời này, cảm giác Hoàng Phủ Tung ngụ ý việc này vẫn là hấp dẫn, vội nói: “Thỉnh lão sư chỉ điểm.”

Hoàng Phủ Tung vươn già nua bàn tay, một cây một cây ở Đào Thương trước mặt bẻ ngón tay, nói: “Đầu tiên điểm thứ nhất, thiên hạ khăn vàng dư nghiệt quá nhiều, hắc sơn, Thanh Châu, bạch sóng, hoàng long, tả giáo, Nhữ Nam, Thanh Ngưu Giác, năm lộc, đê căn từ từ, mấy chục lộ khăn vàng dư khấu, liền tặc binh mang lên người nhà, mệt thêm lên trăm vạn đều là ít nói, ngươi như thế nào lộng?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ta minh bạch, này thiên hạ cũng không phải ta muốn đi nào liền đi đâu, ta tưởng trước liền đại cổ khăn vàng dọn dẹp……”

Hoàng Phủ Tung bẻ loại kém nhị căn ngón tay, nói: “Đại cổ? Hắc hắc, này thiên hạ lớn nhất cổ, là hắc sơn giặc Khăn Vàng, này thủ lĩnh Chử Phi Yến không ngừng thu nạp Hà Bắc các lộ khăn vàng tiểu bộ, dưới trướng liền dân mang binh đã có tiếp cận trăm vạn dân cư, này cùng một phương chư hầu có cái gì khác biệt? Thậm chí so đại bộ phận chư hầu đều cường! Triều đình đều lấy hắn không thể nề hà, chỉ có thể nhậm này vì bình khó trung lang tướng, mệnh hắn quản lý Hoàng Hà Bắc Sơn địa giới…… Thằng nhãi này thậm chí có tư cách hướng triều đình đề cử hiếu liêm, mỗi năm hướng Lạc Dương khiển kế lại thượng biểu hội báo, có thể nói quốc trung quốc gia, ngươi tưởng trước thu thập hắn sao?”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Hắc sơn quân chiêu nạp trăm vạn dân cư, nhưng nhưng dùng chi binh có bao nhiêu?”

Hoàng Phủ Tung chậm rãi nói: “Dù sao so ngươi trong tay này một vạn người nhiều. uukan shu”

Đào Thương suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu.

Thực lực chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không phải một cái cấp bậc, hắc sơn Chử Phi Yến hiện tại đã thượng bạch kim đẳng cấp…… Chính mình nhiều nhất chính là cái bạc trắng.

“Lui mà cầu tiếp theo, không đi động này lớn nhất cổ, động điểm thế lực không như vậy cường được chưa?” Đào Thương lại hỏi Hoàng Phủ Tung.

Hoàng Phủ Tung lắc lắc đầu:” Thế lực lại tiểu chút, ngươi cũng ăn không vô…… Cách chúng ta hiện tại vị trí Lạc Dương nơi, bắc thượng độ Hoàng Hà chi tây, có tây hà bạch sóng giặc Khăn Vàng khấu, thủ lĩnh Quách Đại dưới trướng có chúng mười lăm sáu vạn…… Năm trước thời tiết này này chúng từng thẳng tiến Hà Đông, Đổng Trác lão tặc mệnh con rể ngưu phụ suất quân trấn áp, không thể thắng lợi, kỳ thật lực có thể nghĩ, ngươi đấu quá?”

Bạch sóng quân…… Đào Thương cẩn thận địa bàn tính một chút, nhưng thật ra một khối có thể gặm xương cốt…… Vấn đề thực lực vẫn là muốn so với chính mình cường ra rất nhiều.

Hoàng Phủ Tung thấy Đào Thương trầm mặc không nói, ngay sau đó lại nói: “Còn có, liền tính là ngươi có thể thảo phạt bạch sóng quân, phía sau bảo đảm lại nên như thế nào? Liên quân công Đổng Trác khi, có Viên Thuật cùng Hàn Phức nam bắc hai lộ thống nhất trung chuyển phân phối các nơi châu quận điều phối tới lương thảo, bảo đảm chúng chư hầu quân nhu bảo đảm, như thế binh mã chinh chiến nhưng không có nỗi lo về sau…… Nhưng hôm nay liên minh quân sắp giải tán, Từ Châu lương thảo nếu muốn hướng nơi đây vận tới, tất quá chúng chư hầu thuộc địa, khi đó liên minh đã tán, ngươi như thế nào bảo đảm lương nói có thể thuận lợi hiểu rõ?”

Đào Thương nghĩ nghĩ, đứng dậy chậm rì rì nói: “Binh mã không đủ, lương thảo không đắp, này hai điểm, ta có biện pháp giải quyết…… Còn thỉnh lão sư giúp ta cẩn thận trù tính, lúc này đây, như thế nào mới có thể đủ thu phục bạch sóng quân.”

Hoàng Phủ Tung nghe vậy không khỏi có chút sá nhiên, nói: “Ngươi nếu thật có thể giải quyết binh lực không đủ cùng lương thảo này hai

việc! Lão phu tự nhiên trợ ngươi đạt thành tâm nguyện, liền xem ngươi có hay không bổn sự này.”

------oOo------

Chương 96: không thực của ăn xin

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cùng Hoàng Phủ Tung thương nghị xong sau, Đào Thương bái biệt binh pháp ân sư, một bên tự hỏi vừa mới nói chuyện, một bên hướng về chính mình lều trại đi đến.

Bạch sóng quân đóng quân ở tây hà bạch bụng sóng, cũng chính là Tịnh Châu cảnh nội, mà từ Lạc Dương bắc thượng cần trải qua Hà Nội quận, Hà Nội thái thú Vương Khuông là Viên Thiệu đáng tin người ủng hộ, mới đầu thảo phạt Đổng Trác khi, đó là bọn họ hai người cùng đóng quân ở Hà Nội nơi.

Đào Thương trong lòng đánh lên Vương Khuông tính toán…… Có lẽ, thảo phạt khăn vàng hậu cần tiếp viện chờ rất nhiều công việc, phải dừng ở Vương Khuông đầu thượng…… Mà có tư cách mệnh lệnh Vương Khuông giúp chính mình làm chuyện này, hiện nay cũng chỉ có Viên Thiệu có thể làm được.

Nhưng binh mã không đủ sự, lại giải quyết như thế nào đâu?

Chính mình dưới trướng binh mã chỉ có một vạn, mà bạch sóng quân lại có mười lăm sáu vạn chúng, liền tính này mười mấy vạn người là đục nước béo cò so nhiều, tinh nhuệ thiếu, nhưng số lượng lại là thật đánh thật ở kia bãi, hảo hổ cũng không chịu nổi một đám lang a…… Chính mình này một vạn người nếu là một tuyến cùng bạch sóng quân tác chiến, dẫm cũng bị dẫm đã chết.

Kỳ thật, Đào Thương lúc này lâm vào một cái lầm khu, hắn thói quen tính đơn thuần dùng con số làm mạnh yếu tiến hành nằm ngang tương đối, nhưng có một số việc tận lực qua sau liền sẽ phát hiện,

đối thủ có khi cũng không giống chính mình tưởng tượng như vậy đáng sợ.

Liền ở Đào Thương trong đầu còn đang không ngừng bay nhanh vận chuyển khi, lại thấy Mi Phương vội vội vàng vàng mà bôn chính mình chạy tới, một bên chạy một bên thở hổn hển.

“Ân? Làm sao vậy, chạy như vậy cấp làm gì?” Đào Thương kỳ quái mà nhìn Mi Phương.

Mi Phương cười hắc hắc, xoa xoa tay nói: “Ngươi chính là đã trở lại, có hai cái tin tức nói cho ngươi, một hảo một hư, ngươi tưởng trước hết nghe cái kia?”

Đào Thương phiên một chút xem thường, nói: “Ngươi người này, có đôi khi liền chuyện tốt chuyện xấu chính mình khả năng đều phân không rõ ràng lắm…… Trước đem chuyện tốt nói ra nghe một chút.”

Mi Phương sờ sờ cái mũi, lặng lẽ nói: “Cái kia kêu Từ Vinh Đổng Trác quân tướng lãnh, hôn mê nhiều thế này thiên, rốt cuộc tỉnh lại! Hắc, chính là đem chúng ta trong quân những cái đó y quan cấp lăn lộn quá sức.”

Đào Thương trên mặt lộ ra vui mừng:” Này đảo thật là một cái tin tức tốt, nói như thế tới, hắn tánh mạng đã là không ngại?”

Mi Phương dùng sức gật gật đầu: “Y quan nói, tánh mạng là bảo vệ, chỉ cần này Từ Vinh quay đầu lại không tai họa thân thể của mình, hẳn là liền không gì vấn đề…… Thật đúng là đến ít nhiều công tử ngươi cách hay.”

Đào Thương nghe vậy, trong lòng cảm thấy thật là vui mừng, không uổng phí chính mình dùng sức mà hồi ức 《thiên kim phương》 cùng quế chi canh phương thuốc, không từng tưởng này đó y quan thật đúng là khá dài mặt.

“Kia tin tức xấu lại là cái gì?” Đào Thương tò mò hỏi Mi Phương.

Mi Phương mặt già tức khắc lôi kéo: “Tin tức xấu chính là, kia Từ Vinh đang ở tai họa thân thể của mình.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi cả kinh, nói: “Hắn làm gì? Băm tay, vẫn là dậm chân? Chẳng lẽ mổ bụng tự sát?”

Mi Phương lắc lắc đầu nói: “Kia nhưng thật ra không đến mức…… Vấn đề là thằng nhãi này vừa mở mắt ra lúc sau, biết được chính mình đang ở quân địch trận doanh, lại mù một con mắt hủy dung, ý chí rất là tinh thần sa sút, trầm mặc không nói không ăn không uống, làm như có muốn chết chi niệm.”

Đào Thương cười mỉa vài tiếng, bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Thật muốn tự sát lời nói, cắt mạch cắt cổ cái gì phương pháp không thoải mái? Liền tính trong tay không có binh khí có thể hành hung, đến vô dụng còn có cái cắn lưỡi tự sát phương pháp có thể nếm thử nếm thử…… Thế nào cũng phải dùng tuyệt thực đem chính mình đói chết thảm như vậy vô nhân đạo phương pháp?

Bị tội không nói, hơn nữa thất bại tỷ lệ cũng không tránh khỏi quá cao chút đi?…… Nói rõ vẫn là không muốn chết.

Không muốn chết, vậy thuyết minh vẫn là có biện pháp lộng…… Liền sợ hắn một lòng muốn chết, liền cơ hội đều không cho chính mình.

“Mang ta qua đi nhìn xem, hắn hiện tại tâm tình cô đơn, nguyên bản cũng là một vị danh tướng, trá nhiên biến thành tàn tật, có chút luẩn quẩn trong lòng cũng là bình thường, đãi ta khai đạo khai đạo hắn đó là.”

Mi Phương ngay sau đó dẫn đường, lãnh Đào Thương đi tới Từ Vinh nghỉ ngơi lều trại nội.

Từ Vinh nằm trên giường, mắt phải vẫn là gắt gao bao vây lấy vải bố trắng, sắc mặt của hắn vàng như nến, song quyền giường hãm, cực

độ gầy ốm, dư lại một con mắt trái ánh mắt dại ra mà nhìn chằm chằm lều trại phía trên, ánh mắt thẳng lăng lăng, pha hiện cô đơn.

Bên cạnh hầu lập quân y trong tay bưng một chén cháo, chính vẻ mặt bất đắc dĩ mà nhìn hắn…… Sao nhóm khuyên đều không ăn, thần tiên cũng khó cứu a.

Nhìn thấy Đào Thương cùng Mi Phương tiến vào, quân y bưng chén không biết theo ai, không biết nên như thế nào hành lễ.

Đào Thương lắc lắc đầu, ý bảo không ngại, cũng duỗi tay tòng quân y trong tay tiếp nhận kia chén cháo, đi vào Từ Vinh trước mặt, cúi đầu lẳng lặng mà quan sát đến hắn kia đã bị hủy dung nửa khuôn mặt.

“Không ăn cơm, tưởng tuyệt thực a?” Đào Thương xuất khẩu hỏi.

Từ Vinh mắt lé nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, chậm rãi nói: “Ngươi chính là cứu ta người?”

Đào Thương lộ ra ấm áp mỉm cười, nói: “Tại hạ là Từ Châu thứ sử trưởng công tử Đào Thương, tướng quân đoán không tồi, cứu ngươi người chính là ta.”

Từ Vinh độc nhãn nhíu mày, thấp giọng nghẹn ngào nói: “Ngươi vì sao phải cứu ta? Ta như vậy bộ dáng còn có gì nhưng cứu? Đã chết nhưng thật ra dứt khoát!”

Đào Thương nhiều ít có thể lý giải Từ Vinh hiện tại tâm tình, mất đi một mực, dung mạo bị hủy, thành một cái người tàn tật, làm bằng sắt hán tử tâm lý thượng trong khoảng thời gian ngắn cũng không tiếp thu được.

Đào Thương nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu, khuyên giải nói: “Tướng quân quá cực đoan, đôi mắt thiếu một cái, nhưng ngươi còn dư lại một cái, khuôn mặt bị hủy, nhưng nam tử hán đại trượng phu, làm sao cần phải như vậy xinh đẹp khuôn mặt? Tướng quân trăm chết

trận, tráng sĩ mười năm về…… Tồn tại, không thể so cái gì cũng tốt sao?”

Nói tới đây, Đào Thương quay đầu nhìn nhìn lều trại nội, cách đó không xa bàn thượng một bộ đối diện chính mình gương đồng, mặt trên mơ hồ chiếu ra chính mình anh tuấn khuôn mặt.

Lời nói là nói như vậy…… Nhưng có phó thật dài tương vẫn là rất đẹp mắt, ít nhất mỗi ngày buổi sáng lên chiếu gương thoải mái.

Từ Vinh độc mục nhìn chằm chằm hắn, không tỏ ý kiến.

Đào Thương dùng cái muỗng từ trong chén quái ra cháo tới, đặt ở môi hạ nhẹ nhàng mà thổi nhiệt khí.

Từ Vinh nhìn Đào Thương động tác, chậm rãi ngôn nói: “Ngươi đừng uổng phí sức lực, ta sẽ không ăn……”

Không đợi nói xong, lại thấy Đào Thương cười lộ ra một ngụm tiểu bạch nha: “Ngươi suy nghĩ nhiều, ta chưa nói cho ngươi ăn a.”

Đào Thương đem cái muỗng cháo trực tiếp nhét vào miệng mình.

Từ Vinh khóe miệng không khỏi trừu động một chút, không biết là đôi mắt đau vẫn là khí.

Đào Thương làm trò Từ Vinh một mặt, chậm rãi thổi trong chén cháo, một ngụm tiếp theo một ngụm bỏ vào trong miệng.

Từ Vinh còn sót lại một con mắt, hung hăng mà trừng mắt hắn.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Đào công tử……” Từ Vinh nghẹn ngào mà mở miệng nói: “Ngươi có thể hay không không cần ngay trước mặt ta…… Ăn!”

Đào Thương cười, hơi hơi mà giơ lên lông mày.

“Khá tốt ăn…… Ngươi không nghĩ nếm thử?”

Dứt lời đem cái muỗng đệ hướng Từ Vinh bên miệng, cháo mùi hương theo nhiệt khí phiêu vào Từ Vinh lỗ mũi trung, Đào Thương trông thấy Từ Vinh hầu kết ở trong nháy mắt lăn lộn một chút, trên mặt lộ ra một tia khát vọng, nhưng lại tức thì lại ẩn nấp mà đi.

Đào Thương minh bạch, này hán tử là thật thèm.

Hắn hiện tại mắt thượng bị thương còn không có hảo, lại vừa mới thoát ly nguy hiểm kỳ, toàn thân nào đều yêu cầu bổ sung dinh dưỡng cùng năng lượng, sao có thể không đói bụng?

Chống đỡ hắn còn ở già mồm, . com bất quá là cái gọi là tôn nghiêm mà thôi…… Tôn nghiêm mỗi người đều sẽ có, nhưng không nên là tại đây loại thời điểm biểu hiện ra ngoài, huống chi Đào Thương cũng không có cướp đoạt Từ Vinh tôn nghiêm.

“Ăn đi, ăn mới có sức lực nói khác.” Đào Thương hướng về phía kia muỗng cháo bĩu môi.

Từ Vinh hít một hơi thật sâu, nói: “Từ mỗ không thực của ăn xin.”

Đào Thương phía sau, Mi Phương nghe vậy không khỏi nổi giận: “Ngươi thằng nhãi này hảo sinh vô lễ! Ngươi nhưng biết được, nhà ta đại công tử vì cứu ngươi, phế đi nhiều ít sức lực? Tôn Sách muốn giết ngươi vì này phụ Tôn Kiên rửa nhục! Tư tàng ngươi Viên Thiệu lại suýt nữa tìm ta gia công tử phiền toái, công tử nhà ta thật vất vả mới……”

Đào Thương đột nhiên quay đầu, sắc mặt lược hiện không mau, hướng về phía Mi Phương lắc lắc đầu: “Mi huynh, không nên nói đừng nói nữa.”

Mi Phương lúc này mới căm giận bất bình đem lời nói nuốt trở lại trong bụng.

Đào Thương thở dài khẩu khí, ngồi ở Từ Vinh giường biên, như suy tư gì nói: “Lễ Ký bên trong, kiềm ngao kêu gọi dân đói, gọi chi ‘ giai! Tới thực!’, dân đói không thực giai tới thực, kiềm ngao xin lỗi, dân

đói chung không thực mà chết. Từng tử nghe chi, rằng ‘ này tạ cũng, nhưng thực ’.”

Từ Vinh khó hiểu mà nhìn Đào Thương: “Ngươi cùng Từ mỗ nói này làm chi?”

Đào Thương nhướng nhướng chân mày, khuyên giải Từ Vinh nói: “Nếu từng tử đều nói, ‘ này tạ chi, nhưng thực ’, vậy ngươi xem ta đối với ngươi còn khách khách khí khí, này cơm ngươi ăn chút cũng không xem như của ăn xin đi?”

Từ Vinh nghe vậy cứng họng, sau một lúc lâu lúc sau nhếch miệng cười một chút, phảng phất là bị Đào Thương chọc cho.

“Đào công tử, ngươi này rõ ràng là quỷ biện, Từ mỗ cũng không phải là ý tứ này.”

Đào Thương cười ngôn nói: “Kia các hạ là có ý tứ gì đâu?”

Từ Vinh thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Các hạ cùng Từ mỗ, chính là đối lập trận doanh, Từ mỗ không phải tham sống sợ chết hạng người, ăn ngươi cơm, chẳng phải là phải làm kia bối chủ đi theo địch người?”

------oOo------

Chương 97: gặp mặt Viên công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Từ Vinh nói, Đào Thương lược làm trầm tư.

Trong lịch sử có ghi lại văn hiến đều đối Từ Vinh cái này xuất thân Liêu Đông biên thuỳ tướng lãnh miêu tả rất ít…… Nhưng ít ra Đào Thương biết, trong lịch sử Vương Duẫn, Lữ Bố đám người ở tru sát Đổng Trác lúc sau, Từ Vinh cũng không có cùng Lý Giác giống nhau phản loạn triều đình, mà là lấy trung lang tướng chức vụ, nghiêm cẩn thực hiện Vương Duẫn mệnh lệnh cùng Lý Giác, Quách Tị Tây Lương quân giao chiến……

Đáng tiếc lúc ấy Lý Giác đám người nắm giữ Tây Lương quân chủ yếu lực lượng, mà Từ Vinh chiến hữu hồ chẩn lại là cái lâm trận hàng địch người, Từ Vinh tương đương lấy một bộ chiến địch quân tam bộ, hơn nữa binh lực cùng chiến lực xa không kịp Lý Giác đám người, bởi vậy phương ở chết ở tân phong chi chiến, đây cũng là ở về hắn ghi lại trung, duy nhất một hồi bại tích.

Nhưng Từ Vinh nếu có thể ở Đổng Trác sau khi chết quy hàng Vương Duẫn, Đào Thương tin tưởng hắn hẳn là liền không thuộc về Đổng Trác fan não tàn một loại.

Nghe xong Từ Vinh nói, Đào Thương cười: “Chủ nhân của ngươi là ai? Đổng Trác sao?”

Từ Vinh hừ một tiếng, nói: “Đó là tự nhiên.”

Đào Thương không nhanh không chậm mà nói: “Nếu nói có một ngày, Đổng Trác bị trong triều nghĩa sĩ giết chết, này sau khi chết ở trên danh nghĩa bị phân loại vì nhà Hán phản thần tặc tử? Ngươi còn sẽ vì hắn tuẫn táng sao?”

Từ Vinh sắc mặt có điểm biến thành màu đen.

Trước không nói Đào Thương cái này “Nếu “Nêu ví dụ cử đúng lúc không thỏa đáng…… Đơn nói “Tuẫn táng” cái này từ xem như cái cái gì cách dùng?

Đào Thương phản ứng lại đây: “Tuẫn táng…… Cái này từ dùng chính là không tốt lắm nghe…… Ta ý tứ là, ngươi sẽ vì hắn tuẫn tình sao?”

Từ Vinh: “……”

“Này từ cũng không quá chuẩn xác…… Ta ý tứ là, ngươi sẽ vì hắn tuẫn……”

“Ngươi đừng nói nữa, ta minh bạch ngươi là có ý tứ gì.” Từ Vinh đôi mắt bị Đào Thương khí càng đau, chạy nhanh mở miệng đánh gãy Đào Thương nói đầu.

Sau một lúc lâu lúc sau……

Lại thấy Từ Vinh thở dài khẩu khí, đơn mục nhắm mắt, im lặng không nói.

Đào Thương thấy thế, tiếp tục nói: “Nghe nói từ tướng quân xuất thân Liêu Đông, không phải Lương Châu bản địa tướng lãnh, sở dĩ đối Đổng Trác trung thành và tận tâm, nói vậy hẳn là được đến Đổng Trác thưởng thức, dục kết cỏ ngậm vành tương báo ơn tri ngộ, đây cũng là nhân chi thường tình, đào mỗ có thể lý giải…… Nhưng Đổng Trác sở phạm phải chịu tội thật sự là quá lớn, đặc biệt là đốt hủy Lạc Dương một chuyện, đã là chọc thiên nộ nhân oán, ngươi đừng nhìn hắn quyền cao chức trọng, nhưng hiện tại đã là thiên hạ kẻ địch chung, tương lai kết cục thật sự khó mà nói, hơn nữa Đổng Trác tuổi cũng không nhỏ, ta lần trước ở chiến trường gặp qua hắn, xem hắn tướng mạo cũng là hơn 50 tuổi người…… Sinh thời hắn nếu thật có thể dẹp yên thiên hạ còn miễn cưỡng, nếu là không thể, này gia tộc hậu đại kết cục sẽ là cái gì, tướng quân trong lòng so với ta rõ ràng…… Nhưng tướng quân cảm thấy, Đổng Trác dẹp yên thiên hạ, cái này khả năng tính đại sao?”

Đào Thương nói xúc động Từ Vinh một cây rất nhỏ thần kinh, Đổng Trác tuy rằng cũng coi như hùng chủ, nhưng thật là hung ác tàn bạo, quá không được dân tâm, cũng quá không được kẻ sĩ chi tâm, có thể có hôm nay thành tựu toàn dựa huyết tinh vũ lực uy hiếp……

Làm như vậy thật cũng không phải không được, nhưng vấn đề là hắn xác thật một đống tuổi, ngày sau vô nhiều, mà hắn thân sau khi chết, hắn hậu đại hay không có thể giống hắn giống nhau lấy huyết tinh trấn áp tiếp tục uy hiếp thiên hạ? Tây Lương quân các tướng lĩnh các đều là kiệt ngạo khó thuần hạng người, không có Đổng Trác còn có thể không đồng lòng?

Không xác định nhân tố quá nhiều.

Nghĩ đến đây, Từ Vinh một bên thở dài, một bên lắc lắc đầu, như cũ là nhắm mắt không nói.

Đào Thương lại đem thịnh cháo cái muỗng đưa tới Từ Vinh bên môi, ngôn nói: “Đốt cháy Lạc Dương di chuyển bá tánh, nháo đến thi cốt khắp nơi thiên nộ nhân oán, Lạc Dương di chuyển chi chiến, ngươi mù một con mắt huỷ hoại nửa mặt dung mạo trợ Đổng Trác cản phía sau, theo ý ta tới cũng coi như là báo đáp Đổng Trác ân tình…… Từ tướng quân, đào mỗ cảm thấy ngươi hiện tại hẳn là ngẫm lại chính mình quy túc, nam nhi đại trượng phu, nên báo đáp ân tình nếu đã báo đáp, cho chính mình một cái đường sống không tật xấu đi?…… Tướng quân ngươi một thân bản lĩnh, lại chính trực tráng niên, chẳng lẽ là liền phải như vậy chặt đứt chính mình tiền đồ?”

Từ Vinh còn sót lại một con mắt có điểm đỏ lên, môi hơi hơi có chút run rẩy.

Đào Thương lại bỏ thêm một phen hỏa nói: “Khổng Tử rằng: Càng là gian nan càng về phía trước, gì sợ minh thương cùng tên bắn lén, càng là gian nan càng về phía trước, thắng lợi chính là ta chung điểm.”

Từ Vinh hít hít cái mũi, cả giận: “Khổng Tử không rằng quá này vài câu.”

Đào Thương chớp chớp mắt, nói: “Phải không? Nga, không sao cả, dù sao có đạo lý này là được…… Tới, ăn đi.”

Từ Vinh cúi đầu nhìn nhìn kia đựng đầy cháo muỗng, trầm mặc sau một lúc lâu, mới vừa rồi chậm rãi mở miệng.

“Cấp Từ mỗ đổi một chén, này muỗng ngươi vừa rồi liếm qua.”

Đào Thương: “……”

……

……

Từ Vinh tỉnh, cũng chịu ăn cơm, dư lại chính là chậm rãi tĩnh dưỡng, Đào Thương đối chuyện của hắn tạm thời yên tâm, bắt đầu xuống tay thảo phạt bạch sóng quân chiến lược.

Đào Thương trong lòng biết rõ ràng, Hoàng Phủ Tung cho hắn đưa ra chỗ khó, chính hắn là không có bất luận cái gì biện pháp đi đạt thành, có thể giúp hắn giải quyết này đó khó khăn người, chỉ có một…… Người này chính là Viên Thiệu.

Kết quả là, Đào Thương ngày hôm sau lại đi thành Lạc Dương một chuyến, chuyên môn bái kiến Viên Thiệu.

Bởi vì lần trước Đào Thương chủ động hướng Viên Thiệu tỏ vẻ phụ thuộc thành ý, cho nên Viên Thiệu hiện tại đối hắn phi thường khách khí…… Từ Châu hạ hạt tam quận tam quốc, Đào thị nhưng tính một cường trợ! Ở Viên Thiệu trong lòng, Đào Thương nếu hướng hắn tỏ vẻ quy phụ tâm nguyện, kia Từ Châu Đào thị hiện tại tự nhiên liền thuộc về hắn muốn thiệt tình mượn sức đối tượng…… Ít nhất không thể làm Viên Thuật lừa lừa đi.

“Đào công tử hôm nay tới, là muốn chào từ biệt?” Viên Thiệu cười ha hả lôi kéo Đào Thương hỏi han: “Mạnh Đức cũng là vừa rồi cùng Viên mỗ chào từ biệt, muốn đi Dương Châu mộ binh.”

Đào Thương nhìn Viên Thiệu lôi kéo chính mình tay, trong lòng thẳng khởi nổi da gà…… Liền tính đều là soái ca, Đào Thương cũng không phải thực thích như vậy động tác nhỏ.

Không dấu vết đem tay rút về, Đào Thương đối với Viên Thiệu chắp tay làm thi lễ.

“Viên công xem minh bạch, trước mắt chúng chư hầu như vậy thế thái, đào mỗ lưu lại nơi này vô ích, không bằng rời đi đi làm chút hữu dụng sự.”

Viên Thiệu tươi cười ôn hòa, sắc mặt rất là quan tâm mà nhìn Đào Thương, nói: “Đào công tử là tính toán hồi Từ Châu sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Bằng không, muốn mượn Viên công một ngữ, lại mượn một đạo hướng bắc mà đi.”

“Hướng bắc mà đi?” Viên Thiệu không suy nghĩ cẩn thận Đào Thương ý đồ, tươi cười dần dần biến mất, vuốt râu chậm rãi nói: “Đào công tử hướng bắc đi, muốn làm cái gì?”

Đào Thương chắp tay, ngôn nói: “Không dối gạt Viên công, đào mỗ lần này bắc thượng, là cố ý vì nước phân ưu, đi chinh phạt tây hà bạch bụng sóng bạch sóng khăn vàng quân.”

Viên Thiệu nghe xong lời này không khỏi cứng họng, ngốc lăng lăng mà nhìn Đào Thương, trong lúc nhất thời không có cân nhắc minh bạch tiểu tử này ý đồ là cái gì?

Trước mắt các lộ chư hầu đều là sốt ruột hồi thuộc địa, com triệu binh mua mã, giành địa bàn mở rộng thế lực…… Tiểu tử này không chạy nhanh hồi Từ Châu giúp hắn lão cha làm chút hữu dụng sự, sốt ruột hoảng hốt đi thảo phạt bạch sóng quân làm gì?…… Chẳng lẽ là nhàn ra thí tới?

Viên Thiệu ho nhẹ một tiếng, khuyên nhủ: “Đào công tử, không phải Viên mỗ nói ngươi, không có bổ ích sự, ngươi tốt nhất vẫn là thiếu làm…… Bạch sóng quân thực lực không yếu, này thủ lĩnh Quách

Đại dưới trướng ủng chúng ước có mười dư vạn, trong đó liền tính là có không thể ra trận mệt mỏi chi sư, nhưng thiện chiến giả bảo thủ phỏng chừng cũng đến có bốn thành, công tử dưới trướng bất quá một vạn nhân mã…… Cần gì phải đi tự thảo mất mặt đâu.”

Đào Thương bình tĩnh nói: “Viên công lời này liền sai rồi, đào mỗ suất binh thảo phạt khăn vàng, vì nước bình loạn, chính là chính sự, sao lại có thể cùng ích lợi treo lên quan hệ, xã tắc gặp nạn, đào mỗ tự nhiên đón khó mà lên, muôn lần chết không chối từ.”

Viên Thiệu nghe vậy cười ha ha…… Thầm nghĩ trong lòng hai chữ chân ngôn: Đánh rắm!

Từ khi lần trước cùng Đào Thương moi tim móc phổi tiếp xúc một lần lúc sau, Viên Thiệu liền nhìn ra oa nhi này không phải cái đèn cạn dầu, ít nhất ở bạn cùng lứa tuổi trung, đã là nhân tài kiệt xuất chi lưu.

Nếu là đổi thành vừa mới bắt đầu nhận thức hắn, Viên Thiệu có lẽ còn sẽ cảm thấy hắn nói chính là cảm động lòng người chân thành tha thiết chi ngôn…… Nhưng hiện tại chúng ta đều bào tâm đào phổi nói qua, ngươi còn ở Viên mỗ trước mặt nói cái gì ‘ xã tắc gặp nạn, muôn lần chết không chối từ ’…… Viên mỗ cũng không gần là lớn lên đẹp hảo sao? Ngươi ta hiện tại, ai không hiểu biết ai a?

Thấy Viên Thiệu vuốt râu không nói lời nào, Đào Thương trong lòng âm thầm thở dài một tiếng,

Chính mình ở Viên Thiệu này, xem ra lấy ban đầu kia bộ cũng trang không được…… Không lộng điểm thật thành đồ vật ra tới, Viên Thiệu sợ là sẽ không phản ứng chính mình.

“Viên công, bạch sóng quân trước mắt đóng quân ở tây hà, mà ở vào Tịnh Châu cảnh nội, hiện nghe nói hắc sơn quân khắp nơi thu nạp bọn đầu hàng phản bội, hai quân đều là giặc Khăn Vàng khấu, vạn nhất về sau hợp thành một cổ…… Đào mỗ giác, đối với Viên công ngày sau xưng hùng Hà Bắc, chỉ sợ sẽ cực kỳ bất lợi.”

------oOo------

Chương 98: tiến quân Hà Nội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nói làm Viên Thiệu hơi có chút kinh ngạc, đại soái ca rất có thâm ý mà nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, trong lòng âm thầm gật đầu khen ngợi.

Ở Viên Thiệu trong lòng, hắn cũng vì chính mình ngày sau quy hoạch một cái chiến lược bản đồ: Chính là ‘ nam theo Hoàng Hà, bắc thủ yến, đại, kiêm có ô hoàn, Tiên Bi chi chúng, sau đó nam hướng tranh lấy an xã tắc. ’

Viên Thiệu bàn tính đánh phi thường hảo, Viên thị chính là bốn thế tam công danh môn vọng tộc, mà đại hán triều chủ yếu kinh tế cùng văn hóa trung tâm, chính là Hoàng Hà trên dưới lưu vực, Viên Thiệu lấy Hoàng Hà vì trung tâm trục, hướng bắc mở rộng kéo dài, mượn dùng danh môn Viên thị danh vọng, mấy nhưng tẫn trúng tuyển thổ nơi chủ yếu sĩ tộc, từ chính trị góc độ tới giảng rất có độ cao.

Mà ngay tại chỗ vực tới giảng, ‘ nam theo Hoàng Hà, bắc thủ yến, đại ’ còn lại là yêu cầu nhất thống Hà Bắc, ký, thanh, cũng, u bốn châu đối Viên Thiệu tới giảng là bá nghiệp căn cơ, mà muốn đạt thành cái này chiến lược mục tiêu, Viên Thiệu trong lòng minh bạch, hắn nhất định phải nghĩ cách dọn dẹp bốn người.

Một là Ký Châu mục Hàn Phức, nhị là Bắc Bình thái thú Công Tôn Toản, tam là hắc sơn khăn vàng quân thủ lĩnh, bình khó trung lang tướng Trương Yến, bốn là U Châu mục đại tư mã Lưu Ngu.

Này ba người trung, Hàn Phức thân là Ký Châu mục, trên danh nghĩa vẫn là Viên Thiệu cái này Bột Hải thái thú người lãnh đạo trực tiếp, bóp Viên Thiệu quân nhu mạch máu, là Viên Thiệu lập tức muốn giải quyết người đầu tiên; Công Tôn Toản bản tính thẳng bạo, dưới trướng lại có cường binh, là Viên Thiệu sớm muộn gì cần thiết chính diện đánh tan cường địch, đến nỗi U Châu mục Lưu Ngu, tính

tình không mừng chinh chiến, tố có người vọng, Viên Thiệu từng có ý lập này vì đế, nhiên vì này sở cự, Viên Thiệu trong lúc nhất thời còn không có nghĩ đến như thế nào liệu lý người này.

Đến nỗi hắc sơn giặc Khăn Vàng đầu Trương Yến, thế lực khổng lồ, chính là thiên hạ khăn vàng đệ nhất thế lực lớn, Viên Thiệu tạm thời còn không nghĩ trêu chọc hắn…… Nhưng cũng không thể mặc cho này phát triển lớn mạnh, trở ngại kế hoạch của chính mình.

Nói thật, Viên Thiệu chiến lược cấu tứ cũng không phải có bao nhiêu cao thâm, nhưng cũng không phải người bình thường chụp trán là có thể cân nhắc minh bạch…… Có thể tưởng tượng không đến Đào Thương tuổi còn trẻ, cư nhiên có thể nhằm vào này điểm cùng chính mình nói điều kiện, điểm này nhưng thật ra lệnh Viên Thiệu rất là thưởng thức.

Đào Thương ở Viên Thiệu trước mặt thực khiêm cung, đây là Viên Thiệu trừ bỏ bề ngoài nhân tố, thưởng thức người thanh niên này một nguyên nhân khác; nhưng trừ bỏ khiêm cung thuận theo ở ngoài, ai cũng không hy vọng chính mình phụ thuộc là cái kẻ bất lực.

Suy nghĩ sau một lát, thình lình nghe Viên Thiệu hỏi: “Đào công tử như thế nào biết Thiệu chí ở Hà Bắc?”

Đào Thương khiêm cẩn mà ngôn nói: “Viên công chính là đương kim thiên hạ chúng chư hầu bên trong đệ nhất hào kiệt, hiện giờ tứ phương phân loạn nhiễu nhương, nếu muốn đại trị, tất phi anh hùng xuất thế không thể, thiên hạ anh hùng tuy nhiều, nhiên luận cập gia thất dòng dõi cùng với ở các nơi danh môn vọng tộc trung lực ảnh hưởng, cũng chỉ có Viên công có thể trong lúc đại nhậm. Nhiên dục cứu quốc với nguy nan, Viên công tất yếu trước bình Hà Bắc bốn châu, mới vừa có đại trị thiên hạ tiền vốn.”

Nói tới đây, Đào Thương cúi cúi người, bình thản nói: “Đào mỗ nếu đã có khuynh hướng Viên công, cũng tự nhiên vì Viên công chí khí lược tẫn non nớt chi lực, lần này liền trước bình tây hà bạch sóng quân, để ngừa bọn họ ngày sau cùng Trương Yến hùn vốn, trở thành Viên công bằng Hà Bắc nghiệp lớn chướng ngại vật…… Cũng

coi như là vì Viên công ngày sau bắt lấy Tịnh Châu, trước bình định một chút chướng ngại, cho rằng tương hạ chi lễ.”

“Ha ha ha ha!”

Viên Thiệu nghe vậy không khỏi cười ha ha, này cười cũng không phải nói Viên Thiệu thật tin Đào Thương nói, nhưng ít ra Viên Thiệu cảm thấy đứa nhỏ này nói có đạo lý, việc này đối chính mình chiến lược bản đồ cũng đủ có lợi, này liền có thể.

Không thể không nói, đứa nhỏ này nói chuyện tán gẫu thực xuôi tai, làm người cảm giác hưởng thụ…… Đào Khiêm kia lão đông tây như thế nào sẽ sinh ra như vậy hiểu chuyện oa nhi? Rất có phúc!

Giờ này khắc này, Đào Thương tấn công bạch sóng quân mục đích là cái gì, đối với Viên Thiệu tới nói đã không quan trọng, bởi vì Đào Thương đã đem hắn lần này hành động đối chính mình bổ ích nói thẳng ra, hơn nữa lý do cũng tương đối đầy đủ…… Nếu là đối chính mình hữu ích sự, Viên Thiệu đương nhiên vui với tiếp thu.

Huống hồ nếu Đào Thương chủ động thân cận, Viên Thiệu tự nhiên cũng muốn biểu hiện ra ứng có độ lượng.

“Nếu là đối Viên mỗ có lợi sự, kia Thiệu liền đa tạ công tử.” Viên Thiệu cười gật đầu nói: “Như vậy, quay đầu lại Thiệu trí thư cùng Hà Nội Vương Công Tiết nói một chút việc này, Vương Công Tiết cùng Viên mỗ ngày xưa ở Lạc Dương chính là đồng liêu, giao tình rất là thâm hậu, công tử ngươi liền tạm thời lãnh binh trước hướng Hà Nội đóng quân, đến nỗi ngươi thảo phạt bạch sóng quân giai đoạn trước lương thảo cùng binh lực không đủ sự, Viên mỗ nhưng thật ra có thể giúp ngươi ngẫm lại biện pháp.”

Viên Thiệu người này, bằng tâm mà nói, tài hoa, dũng khí, lòng dạ chờ các phương diện, đều là chư hầu trung nhân tài kiệt xuất, trong lịch sử có người từng đem Viên Thiệu đánh giá vì một cái ‘’ sắc lệ gan mỏng ‘’ người, này chỉ là bởi vì hắn là kẻ thất bại, kẻ thất bại nhân sinh, chú định sẽ có hậu nhân căn cứ hắn thất bại kinh nghiệm

mà giao cho hắn một ít có chứa sắc thái tính chất phân tích tổng kết, đây là không hoàn toàn khách quan.

Cùng Ngụy võ Tào Tháo so sánh với, Viên Thiệu có thể là kém một chút, nhưng ai có thể phủ nhận Viên Thiệu xác thật có xuất sắc chính trị năng lực cùng quân sự tài hoa?

Chính trị không quá quan, dù cho có bốn thế tam công tên tuổi, cũng không đủ rồi chỉnh hợp Hà Bắc bốn châu thế gia, càng không thể sử Tiên Bi ô Hoàn hiệu lực; quân sự không quá quan, lại há có thể ở sơ bình ba năm đại phá Viên Thuật, Công Tôn Toản, Đào Khiêm tam gia liên quân? Lúc sau lại liền bại tang hồng, Trương Yến, bốn doanh đồ các, Điền Giai, Khổng Dung đám người? Ở cùng Tào Tháo chính thức đối lập phía trước, Viên Thiệu cơ bản liền không đánh quá bại trận.

Đào Thương cảm thấy hiện tại Viên Thiệu đối chính mình rất có vài phần khoan dung độ lượng trí tuệ, ở xác định đã định ích lợi tiền đề hạ, có thể thực nhanh chóng cho chính mình lớn nhất duy trì, cùng Viên Thuật đối đãi Tôn Kiên tương đối lên, hoàn toàn chính là cách biệt một trời.

Chỉ bằng điểm này, Viên Thiệu ít nhất so Viên Thuật cường một cái đẳng cấp…… Đương nhiên Viên Thuật cũng hoàn toàn không đơn giản.

Đào Thương đối với Viên Thiệu nói thanh tạ sau, mới vừa rồi cố vấn nói: “Không biết Viên công tính toán như thế nào trợ ta?”

Viên Thiệu loát chòm râu, nói: “Các lộ chư hầu lương thảo, ở nam lộ đều giao từ Công Lộ điều hành, mà mặt bắc còn lại là Hàn Ký Châu điều hành, Hàn Ký Châu trước mắt chính là Viên mỗ thượng quan, trước mắt quan hệ cũng không tệ lắm, ta có thể thỉnh bẩm Hàn Ký Châu, cho ngươi một vạn quân mã chi dự chi ba tháng lương thảo quân nhu, này hẳn là không phải việc khó…… Nhưng ba tháng sau, lại đến dựa chính ngươi.”

Đào Thương nghe xong Viên Thiệu nói, trong lòng âm thầm suy đoán, Viên Thiệu thật là cái cẩn thận người, dùng từ thật tinh chuẩn, hình dung chính mình cùng Hàn Phức quan hệ là ‘ trước mắt quan hệ cũng không tệ lắm ’, xem ra chờ một qua cái này ‘ trước mắt ’, này hai người phải bắt đầu bẻ cổ tay.

“Đến nỗi binh lực phương diện……”

Viên Thiệu tiếp tục nói: “Tế bắc tương Bào Tín, bào duẫn thành nãi ngô đồng liêu, các ngươi ngày xưa lại có cùng đuổi theo Đổng Trác tình nghĩa, hắn làm người cương trực, đối khăn vàng thâm cho rằng hận! Viên mỗ tự mình thỉnh hắn trợ ngươi, nói vậy hắn sẽ không không cho Viên mỗ cái này mặt mũi; mặt khác bạch sóng quân truân với bạch bụng sóng, năm kia cũng từng kính thông Hà Nội quận, công kích trực tiếp Lạc Dương, đối Hà Nội thái thú Vương Công Tiết tới nói, cũng coi như là một cái thật lớn uy hiếp, giống như mãnh hổ ở lân…… Cái gọi là giường chi sườn há dung người khác ngủ say, Công Tiết nói vậy cũng thâm hận chi, hắn ngày hôm trước đã trở về Hà Nội, Thiệu liền lại tu thư một phong, trác hắn cùng ngươi cộng đồng xuất binh, tấn công cường đạo…… Nhưng Vương Công Tiết ở Hà Nội tiền nhiệm thời gian không dài, Hà Nội địa phương có tứ đại vọng tộc đối hắn cũng là rất nhiều cản tay, hắn có hay không năng lực trợ ngươi, cái này Viên mỗ lại là không thể bảo đảm.”

Đào Thương trong lòng âm thầm kinh ngạc cảm thán, khó trách Tôn Kiên ở Viên Thuật dưới trướng chịu như vậy đại ủy khuất cũng muốn nghẹn…… Bốn thế tam công Viên gia trong tay tài nguyên cùng có thể điều phối xã hội năng lượng xác thật cùng người bình thường không giống nhau! Đào Thương vô lực giải quyết sự, cảm giác Viên Thiệu nhẹ nhàng liền giúp hắn loát thuận minh bạch…… Quả nhiên là thụ đại phía dưới hảo thừa lương.

Hơn nữa Viên Thiệu đem lời nói ra tới rồi loại tình trạng này, Đào Thương trong lòng thật là cảm kích.

“Viên công như thế hậu ý, thật sự làm đào mỗ xấu hổ áy náy.”

Viên Thiệu thấy Đào Thương vẻ mặt trần khẩn chi sắc, trong lòng cũng là cảm thấy an ủi, nói: “Ngươi đã hứa hẹn thành tâm trợ ngô, làm sao phân lẫn nhau? Đào công tử yên tâm, chỉ cần ngươi chịu thành tâm đãi ngô, Thiệu định không tương phụ…… Viên mỗ còn có chuyện quan trọng, lần này liền không thể cùng ngươi cùng xuất binh tiêu diệt tặc, tại đây trợ ngươi có thể kỳ khai đắc thắng.”

Đào Thương biết, Viên Thiệu trong miệng lời nói chuyện quan trọng, khẳng định là phải về quân mưu đoạt Ký Châu.

Sự tình nếu đã nói thỏa, Đào Thương cùng Viên Thiệu lại khách khí vài câu, sau đó liền ngay sau đó cáo từ.

……

……

Trở về doanh trại, Đào Thương một mặt phái người liên hệ Bào Tín, một mặt mệnh lệnh Mi Phương cùng chư vị giáo úy, đô úy chỉnh đốn binh mã, ngay trong ngày bắc tiến lên hướng Hà Nội đóng quân.

Sau đó hắn lại đem Hoàng Phủ Tung cùng Vương Duẫn thỉnh tới rồi chính mình soái trướng.

Vương Duẫn có lẽ là yêu thương chính mình cái này nghĩa nữ, tới soái trướng cũng muốn lãnh Điêu Thuyền, không biết là cái gì tật xấu, mà Điêu Thuyền đi đến nào lại đều lãnh tiểu Oanh Nhi…… Cùng nàng cha nuôi một cái tật xấu.

Bất quá Đào Thương cũng cảm thấy không sao cả, vừa lúc chuyện này cùng các nàng cũng có chút quan hệ.

Vào lều trại, tiểu Oanh Nhi liền e lệ mà nhìn Đào Thương, ngôn hạ làm như có chút do dự, nhưng vẫn là tráng lá gan nói: “Đào lão gia, ngươi lần trước cấp tỷ tỷ đường mạch nha…… Phu nhân không ăn đủ……”

Đào Thương cái ót thượng một đoàn hắc tuyến…… Rốt cuộc là tỷ tỷ vẫn là phu nhân, thật loạn!

“Rốt cuộc là tỷ tỷ không ăn đủ, vẫn là ngươi không ăn đủ?”

Tiểu nha đầu mặt lập tức đỏ lên, lẩm bẩm nói: “Đều…… Cũng chưa đủ.”

Này tiểu nha đầu, miệng thật tráng…… Đồng dạng là đôi mắt có tật xấu, ngươi nhìn xem đứa nhỏ này tâm thái thật tốt! Lại nhìn nhìn Từ Vinh kia muốn chết muốn sống dạng, ăn cái cháo dong dong dài dài thiếu chút nữa không đem uy cháo cấp tra tấn chết……

Đào Thương cười cười, nói: “Ngươi là không đem ta bóc lột sạch sẽ liền thề không bỏ qua a.”

Dứt lời, thật đúng là từ cổ tay áo trung lấy ra một khối đường mạch nha đưa cho tiểu Oanh Nhi, vỗ vỗ nàng đầu.

Tiểu Oanh Nhi nhút nhát sợ sệt chuyển qua đi, đem đường mạch nha đưa cho Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền cười khẽ tiếp qua đi, qua tay rồi lại bỏ vào tiểu Oanh Nhi trong miệng.

Tiểu cô nương hàm chứa đường, trên mặt lộ ra hạnh phúc tươi cười.

Điêu Thuyền lại hướng về Đào Thương duỗi ra tay, lộ ra u oán thần sắc: “Ta phân đâu?”

Đào Thương ngây ngẩn cả người: “Phần của ngươi, không phải mới vừa làm ngươi nhét vào miệng nàng sao?”

Điêu Thuyền không có trả lời, một đôi mắt hạnh chỉ là yên lặng nhìn Đào Thương, trong mắt truyền đạt ý tứ trừ bỏ u oán chính là nhu nhược đáng thương.

Đào Thương cười, bất đắc dĩ mà lắc đầu, cũng lấy một khối đường mạch nha đưa cho nàng.

Điêu Thuyền mặt lập tức liền hóa khai, lộ ra điên đảo chúng sinh xán lạn tươi cười.

“Như vậy mới đối……” Điêu Thuyền cũng không có ăn, ngược lại là đem kia khối đường thu ở tùy thân tú trong túi.

------oOo------

Chương 99: tự sóng thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy Điêu Thuyền không có ăn kia khối đường, ngược lại là cất chứa lên, Đào Thương không khỏi cảm thấy phi thường kỳ quái.

“Ngươi này cũng quá không phóng khoáng, một hai khối đường mạch nha mà thôi, còn dùng đến tìm như vậy tích cực cố ý lưu trữ? Ăn là được.”

Điêu Thuyền chỉ là mỉm cười, lại cố ý không đi để ý tới hắn, tú lệ khuôn mặt lại ở trong bất tri bất giác biến lại có chút đỏ lên.

Vương Duẫn chớp chớp mắt, làm như nhìn ra cái gì đoan mà, trong lòng không khỏi cười thầm…… Nữ đại bất trung lưu cũng.

Nhưng Vương Duẫn rốt cuộc xuất thân từ Thái Nguyên Vương thị, ngày xưa cũng là triều đình đảng người, ở nam nữ việc phương diện này nhưng thật ra rất có thâm trầm, chỉ là ho nhẹ một tiếng, cũng không vạch trần, mà là lựa chọn nói sang chuyện khác.

“Hài tử, ngươi sốt ruột tìm lão phu cùng nghĩa thật tiến đến, không phải không có cái gì chuyện quan trọng?”

Đào Thương quay đầu, đối với Vương Duẫn nói: “Vương Tư Đồ, ta đã cùng Viên minh chủ thuyết minh, muốn trước đem binh đi trước Hà Nội, sẽ cùng tế bắc tương Bào Tín cùng Hà Nội thái thú Vương Khuông, thảo phạt bạch sóng quân, tạm thời không trở về Từ Châu.”

Đào Thương đã sớm cùng Hoàng Phủ Tung thương thảo quá chuyện này, cho nên Hoàng Phủ Tung nghe xong này tin tức nhưng thật ra không có gì kinh ngạc, ngược lại là Vương Duẫn cùng Điêu Thuyền đám người lộ ra kinh ngạc biểu tình, tiểu Oanh Nhi còn lại là nhìn không ra cái gì xin dao động, an tĩnh an tĩnh đứng thẳng ở Điêu

Thuyền mặt sau, trừng mắt lỗ trống mắt to, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Vương Duẫn khó có thể tin mà nhìn chằm chằm Đào Thương một hồi, sau một lúc lâu mới mở miệng ngôn nói: “Bạch sóng quân tuy là giặc cỏ, nhưng thế lực không nhỏ, này quân năm trước từng cùng Đổng Trác con rể ngưu phụ giao thủ, ngưu phụ cũng không có thể thắng…… Ngươi như thế nào có thể thắng được bọn họ?”

Đào Thương cười cười, nói: “Đường xe chạy sơn trước tất có lộ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Có một số việc nhìn như rất khó, nhưng chỉ cần cẩn thận trù tính, lại không nhất định không có cách nào, huống hồ ta lần này đi tìm Viên Thiệu, hắn chẳng những giúp ta nghĩ cách trước giải quyết ba tháng lương thảo quân nhu, còn giúp ta mời Bào Tín cùng Vương Khuông cùng tiến binh, này trượng vẫn là rất có phần thắng…… Quan trọng nhất chính là……”

Đào Thương hướng về phía Hoàng Phủ Tung duỗi ra tay, cười nói: “Quan trọng nhất, vẫn là có đối khăn vàng quân vô cùng quen thuộc Hoàng Phủ công giúp ta, ngưu phụ như vậy cạp váy con cháu làm sao có thể cùng chúng ta đánh đồng đâu?”

Vương Duẫn chính trị mẫn cảm độ so cường, hỏi một cái mấu chốt vấn đề: “Dù cho như thế, ngươi êm đẹp mà không trở về Từ Châu, thảo phạt bạch sóng khăn vàng làm chi?…… Ra sao mắt?”

Đào Thương lời lẽ chính đáng mà giơ lên mặt: “Vì nước phân ưu.”

Vương Duẫn nghe vậy nhăn lại mày, khá tốt nghe bốn chữ, như thế nào từ đứa nhỏ này trong miệng nói ra liền như vậy biệt nữu đâu?

Lời tuy như thế, Vương Duẫn lại cũng không nói ra hắn.

“Nhưng bắc thượng lao sư viễn chinh, tất là quân lữ việc……” Đào Thương nói tới đây, làm như có chút do dự, nói: “Các ngươi mấy cái lại là trưởng giả, lại là nữ quyến, tùy quân không khỏi vất vả, hơn nữa không quá phương tiện…… Không bằng ta làm Mi Phương,

tạm thời phái người trước đưa các ngươi hồi Từ Châu đi, Vương Tư Đồ cũng có thể trước cùng ta phụ thân thấy cái mặt? Như thế nào?”

Vương Duẫn nghe vậy, gật đầu một cái vừa định đáp ứng, lại thình lình nghe Điêu Thuyền mở miệng ngôn nói: “Chúng ta mấy người này…… Vẫn là tùy Đào công tử cùng đi Hà Nội đi…… Cũng hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Vương Duẫn ngơ ngác thần, thầm than khẩu khí, trong lòng cười thầm này nữ nhi tâm tư thật sự rõ ràng…… Cũng thế, nàng đã có này tâm tư, Đào Thương cũng là xuất thân danh môn, cùng Thái Nguyên Vương thị xem như đương môn, lão nhân ta trợ hài tử một trợ, lại có gì khó đâu?

Đào Thương còn lại là cảm thấy kỳ quái: “Ta xuất chinh đánh giặc đi, yêu cầu cái gì chiếu ứng?”

Điêu Thuyền sắc mặt đỏ lên, trong lòng thầm mắng một tiếng ngốc tử.

Điêu Thuyền châm chước lời nói, đứt quãng nói: “Không phải Đào công tử ngươi yêu cầu chiếu cố, mà là chúng ta mấy cái…… Lại là lão nhược…… Lại là nữ quyến, từ Lạc Dương đến Từ Châu, kéo dài qua toàn bộ Trung Nguyên chi cảnh…… Bảo hộ chúng ta binh thiếu…… Trung Nguyên cường đạo cực chúng dễ dàng có nguy hiểm…… Nhưng phái binh nhiều, chẳng phải lại chậm trễ công tử đại sự…… Tóm lại…… Tóm lại đâu…… Tóm lại chúng ta mấy cái đi theo công tử là được rồi.”

Đào Thương không khỏi sá nhiên mà qua lại nhìn mấy người.

“Này xem như cái gì…… Lý do?”

“Không tồi.” Vương Duẫn đứng dậy, đối với Đào Thương nói: “Lão phu nữ nhi nói cũng có chút đạo lý, Trung Nguyên cường đạo cực chúng, chúng ta này đó lão nhược đi theo ngươi đại quân đảo còn an toàn một chút…… Huống hồ chúng ta tới rồi Hà Nội quận lúc sau, liền ở Hà Nội trong thành dàn xếp, ngươi chờ tự đi thảo phạt

bạch sóng quân đó là, lão phu đám người không cho ngươi tìm phiền toái.”

Vương Duẫn đều nói như vậy, Đào Thương ám đạo kia cũng chỉ có thể như thế.

“Hảo đi, tùy các ngươi tâm ý…… Tới rồi Hà Nội quận, các ngươi liền hảo hảo ở thành trì trung đợi, ta tắc liên hợp Vương Khuông cùng Bào Tín xuất binh bạch bụng sóng.”

……

……

Bạch bụng sóng tới gần Hà Đông quận lâm phần huyện, bạch sóng quân thủ lĩnh Quách Đại suất chúng ở chỗ này kiến lũy.

Quách Đại ngày xưa cũng là 36 phương cừ soái chi nhất, bất quá danh khí không hiện, nhưng theo khởi nghĩa Khăn Vàng bị trấn áp, khắp nơi cừ soái bắt đầu từng người vì doanh, Quách Đại nương bạch bụng sóng hiểm yếu địa thế đục nước béo cò, nhưng thật ra một chút một chút đem bạch sóng quân danh khí dương đi ra ngoài.

Gần mấy năm qua, Quách Đại dưới trướng bạch sóng quân tốt liên quan gia quyến thân thuộc, đã phát triển tới rồi mười sáu vạn người, này dưới trướng có bốn gã khăn vàng phó soái vì này cánh tay.

Đệ nhất danh chính là Dương Phụng, đệ nhị danh là Hàn Xiêm, đệ tam danh là Lý Nhạc, đệ tứ danh là Hồ Tài.

Mấy năm gần đây, bạch sóng quân không ngừng công thành đoạt đất, tập kích quấy rối thành trì, liền hạ quá Thái Nguyên quận, Hà Đông quận, Hà Nội quận, Tịnh Châu rất nhiều bình thường bá tánh đều đã chịu bạch sóng quân tập kích quấy rối, khổ không nói nổi, chỉ có thể sôi nổi di chuyển, nam hạ trốn hướng Quan Trung hoặc là đông hướng lao tới Lê Dương.

Cũng không biết là vừa khéo vẫn là xác thật có bản lĩnh, bạch sóng quân từ khi năm trước đánh tan Đổng Trác con rể ngưu phụ bộ đội sau, trong lúc nhất thời thế nhưng thanh danh truyền xa, uy chấn Hà Đông, ẩn ẩn thành kế hắc sơn khăn vàng Trương Yến, Thanh Châu khăn vàng Tư Mã đều, từ cùng lúc sau khăn vàng trung lại một thế lực lớn.

Bạch sóng quân sở đóng quân bạch bụng sóng, hiện giờ đã bị bạch sóng quân cải tạo thành thành lũy, cùng loại với một cái căn cứ quân sự giống nhau. Bạch sóng quân thủ lĩnh Quách Đại, đem này pháo đài mệnh danh là tự sóng thành.

Tự sóng thành đông tần sông Phần điều lưu, bối y tuyệt bích, cách hà vì cổ Tấn Dương cùng Hà Đông gian cốc đại đạo, mà chỗ tấn trung cùng tấn nam giao thông minh hầu cùng chiến lược muốn hướng. Này bối lũy đều là bạch sóng quân nhân vì chế tạo huyền nhai hướng mương cùng vụ thượng thành tường thật lớn thổ bảo. Thổ bảo bên trong, đại chu trường nhỏ nhất cũng có một dặm. Bảo tường thành cao ba trượng, hậu hai trượng, các thổ bảo gian đều có địa đạo tương thông, thời gian chiến tranh có thể lợi dụng địa đạo dời đi binh lực, lệnh địch nhân chỉ tay không kịp, thổ bảo ngoại còn đào có hộ bảo hào.

Bạch sóng quân thổ bảo phần lớn y nhai mà kiến, tận khả năng mượn dùng huyền nhai thay thế bản xây công sự tường.

Quách Đại chính là bằng vào như vậy hiểm trở công sự, coi bất luận cái gì thảo phạt quan quân như không có gì.

……

……

Ở cùng Viên Thiệu đạt thành hiệp nghị lúc sau, Đào Thương rốt cuộc thu thập binh mã, hướng về Hà Nội nơi tiến binh.

Cùng hắn cùng đi trước, là tế bắc tương Bào Tín.

Đông Hán những năm cuối quần hùng cũng khởi, anh hùng nhân vật nhiều đếm không xuể, cùng loại với Bào Tín như vậy tuổi xuân chết sớm nhân vật, sử rất nhiều đời sau người đều xem nhẹ hắn.

Nhưng là cùng Bào Tín ở chung vài lần xuống dưới lúc sau, Đào Thương phát hiện, vị này bào tướng quốc trí tuệ rất là to rộng, thả trung quân ái quốc chi tâm ở chúng chư hầu trung có thể nói là số một.

Lần trước truy Đổng Trác, Bào Tín trải qua Đào Thương khuyên giải, dứt khoát kiên quyết xuất binh tương trợ, mà lần này Viên Thiệu thỉnh hắn cùng Đào Thương cùng nhau thảo phạt bạch sóng quân, Bào Tín cũng là không hề đẩy trở chi ý, một ngụm liền đáp ứng rồi xuống dưới.

Hai người cùng đi trước Hà Nội trên đường, Bào Tín cũng cùng Đào Thương nhiều có liên quan, đối với đương kim thiên hạ phân loạn cục diện, Bào Tín hiển nhiên là cảm thấy vô cùng đau đớn.

Đối mặt Bào Tín ưu quốc ưu dân, Đào Thương cũng không biết nên khuyên như thế nào hắn, chỉ có thể là tận lực nhặt một ít dễ nghe lời nói đi an ủi hắn……

“Bào tướng quân, ta cảm thấy thiên hạ hiện giờ tuy rằng phân loạn, nhưng cũng không phải không được cứu trợ, liền giống như Viên Thiệu chính là bốn thế tam công, danh môn chi hậu, này bản nhân cũng rất là khoan dung độ lượng, ta cảm giác lấy hắn vì trục tâm, mọi người đồng lòng, ngày sau nhất định lấy giúp đỡ thiên hạ, cứu vạn dân với nước lửa.” Một ngày này hành quân trên đường, Đào Thương cùng Bào Tín lại nói đến thiên hạ phân loạn việc, Đào Thương liền dùng lời này tới thử Bào Tín.

Bào Tín nghe vậy, thật sâu mà nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, vuốt chòm râu nói: “Đào công tử thật là như vậy cho rằng sao?”

Nhìn Bào Tín thần sắc làm như có điểm không đúng, Đào Thương trong lòng không khỏi tới chút hứng thú.

“Kia y theo Bào tướng quân chi thấy, đương kim thiên hạ, trừ bỏ Viên Thiệu ngoại, ai có năng lực giúp đỡ hoàn vũ đâu?”

Bào Tín thực nghiêm túc mà đối Đào Thương nói: “Đào công tử, ngươi tin hay không, đương kim thiên hạ, có thể chỉ huy quần hùng bình định người…… Duy Tào Tháo cũng!”

Đào Thương hơi hơi nhướng nhướng chân mày.

Không thể tưởng được Bào Tín người này…… Còn rất thật tinh mắt sao, ánh mắt vẫn là rất độc.

------oOo------

Chương 100: Thái Sơn cự bình binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đi trước Hà Nội trên đường, Bào Tín cùng Đào Thương đang ở giao lưu hỗ động.

“Đào công tử.” Bào Tín tiếp theo vừa mới đề tài nói: “Ở ngươi lần trước mời bào mỗ cùng Mạnh Đức cộng đồng truy kích Đổng Trác là lúc, bào mỗ liền cảm giác ngươi cùng giống nhau tuổi trẻ con cháu không giống nhau, tuổi còn trẻ, kiến thức cùng đảm lược đều so thường nhân phải mạnh hơn rất nhiều…… Mà lúc này đây ngươi lại dám chủ động tiến quân thảo phạt bạch sóng tặc, thực sự là lệnh bào người nào đó đối với ngươi lại nhiều vài phần xem trọng. Xem ra công tử tuy rằng niên thiếu, nhưng một khang trung quân báo quốc nhiệt huyết, lại là không thể so người khác muốn thiếu a.”

Đào Thương mắng nhe răng, thầm nghĩ trong lòng một tiếng hổ thẹn……

Bào Tín là trung quân báo quốc, điểm này Đào Thương phi thường tin tưởng.

Nhưng nếu nói chính mình là trung quân báo quốc người…… Đào Thương sợ lời này từ chính mình nói ra dễ dàng tao thiên lôi đánh xuống.

“Bào tướng quân…… Quá tán, đào mỗ nhận không nổi đánh giá như vậy.”

Bào Tín ha ha cười: “Đào công tử hà tất như thế quá khiêm tốn đâu?”

“Lúc này thật không phải khiêm tốn……”

Nhìn Đào Thương khiêm cẩn chối từ bộ dáng, Bào Tín vừa lòng gật gật đầu, đứa nhỏ này bị Đào Khiêm giáo dục thực hảo…… Rất có khiêm khiêm quân tử chi phong, tương lai khả năng sẽ là nhà Hán lương đống…… Chính mình thân là tiền bối, lần này cần đến hảo hảo nâng đỡ giúp đỡ, không thể làm tốt như vậy một cái mầm bị hủy.

“Đào công tử, ngươi tuy có tâm thảo phạt bạch sóng quân vì nước trừ tặc, nhưng bạch sóng quân thế lực rốt cuộc vẫn là rất là hùng hậu, chỉ có ngươi ta hai lộ ngoại lai binh mã, lương thảo lại không lắm nhiều, phải đối phó bọn họ có thể nói là khó khăn thật mạnh…… Lần này đi trước Hà Nội, chúng ta còn cần phải nghĩ biện pháp, nói động Vương Công Tiết cùng cùng chúng ta tiến binh mới là.”

Bào Tín trong miệng, theo như lời Vương Công Tiết, tự nhiên đó là Quan Đông chúng chư hầu chi nhất Hà Nội thái thú Vương Khuông.

Đào Thương nghe xong Bào Tín nói, ngay sau đó hỏi: “Bào tướng quân, tại hạ ở cây táo chua hội minh thời điểm, cùng vị này vương phủ quân không có gì giao thoa, nhiều nhất chính là nói quá nói mấy câu…… Hai người các ngươi thục sao?”

Bào Tín cười một cái, nói: “Muốn nói có bao nhiêu thục không tính là, nhưng vẫn là tương đối hiểu biết, rốt cuộc năm đó đều từng ở đại tướng quân dưới trướng làm việc.”

Bào Tín trong miệng đại tướng quân, chỉ đó là ngày xưa quyền khuynh nhất thời đại tướng quân gì vào.

“Năm đó, Vương Công Tiết ở đại tướng quân dưới trướng nhậm phủ duyện, cùng bào mỗ, Viên Thiệu, Tào Tháo đám người đều là đồng liêu, Vương Khuông tính cách cùng chúng ta không quá giống nhau, hắn bản nhân không keo kiệt, cũng rất là hảo thi, nhưng chính là có một cái không lớn tật xấu……”

Đào Thương nghe vậy tò mò: “Cái gì tật xấu?”

Bào Tín cười khổ nói: “Nói như thế nào đâu?…… Ai, hắn người này cái gì cũng tốt, chính là quá nhát gan.”

“Nhát gan?” Đào Thương nghe vậy ngạc nhiên nói: “Như thế nào cái nhát gan pháp?”

Bào Tín toét miệng, bất đắc dĩ cười nói: “Nói như thế nào đâu…… Vương Công Tiết ngày đó chịu gì đại tướng quân chinh tích vì phủ duyện, nhưng xem như có ơn tri ngộ…… Gì đại tướng quân bị trương làm chờ thiến tặc mưu hại lúc sau, mọi người nghe thấy cái này tin tức sau, phản ứng đầu tiên đều là dục diệt trừ thiến tặc vì đại tướng quân báo thù, nhưng ngươi biết được Vương Công Tiết biết việc này phản ứng đầu tiên là cái gì sao?”

Đào Thương một tủng lông mày nói: “Chẳng lẽ hắn làm phản đi theo địch?”

Bào Tín toét miệng, vẫy vẫy tay: “Kia đảo còn không đến mức, bất quá hắn phản ứng đầu tiên cư nhiên là muốn thu thập bọc hành lý, trốn về quê nhà…… May mắn có Viên Bổn Sơ đăng cao một hô, liên hợp mọi người gạt bỏ thiến hoạn, Vương Công Tiết lúc này mới miễn cưỡng lưu tại kinh sư.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh gật gật đầu, cái này Vương Khuông hành động, có điểm giống Mi Phương…… Hôm nào có thể cho hai người bọn họ nhận thức nhận thức, ý hợp tâm đầu kết làm huynh đệ.

Bào Tín bất đắc dĩ nói: “Chính là không từng nghĩ đến chính là, mọi người rốt cuộc tiêu diệt thiến tặc lúc sau, Vương Công Tiết cư nhiên vẫn là sợ phiền phức lo lắng, chung quy vẫn là lựa chọn phản hồi cố hương quan sát thời thế, cũng không biết hắn như thế nào liền như vậy tơ vương quê nhà…… Bất quá may mắn tính hắn trong triều còn có chút nhân mạch, không bao lâu triều đình đơn giản cho hắn cái Hà Nội thái thú ngoại phóng chỗ trống, xem như tùy hắn tâm nguyện đi.”

“Nga!” Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nếu vị này vương phủ quân là cái dạng này người, chúng ta đây vì sao nhất định phải kéo lên hắn cùng đi đâu? Sẽ không kéo chân sau sao?”

Bào Tín nghe vậy cười cười, nói: “Hiền chất, này ngươi nhưng chính là có điều không biết, Vương Công Tiết tính cách tuy rằng cẩn thận, nhiên bàn theo Hà Nội, này thuộc địa ly Lạc Dương cực gần, ngày đó chư hầu toàn hưởng ứng thảo đổng là lúc, Vương Khuông thuộc địa ly Đổng Trác lão tặc gần nhất, giai đoạn trước thực sự là một mình cùng đổng tặc thật đánh thật tới mấy tràng trận đánh ác liệt, thế nhưng cũng làm lão tặc đối hắn lau mắt mà nhìn, ngươi biết đây là vì cái gì sao?”

Đào Thương cau mày nghĩ nghĩ, nói: “Chẳng lẽ là vương phủ quân thâm tàng bất lậu, dụng binh như thần chăng?”

Bào Tín cười lắc đầu, nói: “Đào công tử, này ngươi liền có điểm suy nghĩ nhiều!”

Ngừng lại một chút, Bào Tín lại tiếp tục nói: “Vương Công Tiết tính cách yếu đuối, Hà Nội lại có tứ đại vọng tộc cản tay chế hành, nhiên này chung có thể dừng chân Hà Nội nguyên nhân căn bản, chính là bởi vì hắn dưới trướng có một chi cường quân!”

“Cường quân?” Đào Thương nghi hoặc mà nhìn Bào Tín, nói: “Cái gì cường quân?”

“Thái Sơn quân.” Bào Tín cười nói.

“Thái Sơn quân……” Đào Thương hơi cảm giác giống như mơ hồ nghe qua, nhưng nhất thời không nhớ lại tới: “Này chi binh mã rất mạnh sao?”

Bào Tín gật gật đầu, đối Đào Thương nói: “Không dối gạt Đào công tử, kỳ thật bào mỗ dưới trướng binh tướng trung, có rất nhiều sĩ tốt cũng là Thái Sơn binh, chỉ vì toàn xuất từ Thái Sơn quận, cho nên lấy này mệnh danh, bất quá bào mỗ dưới trướng Thái Sơn binh, toàn xuất từ quê quán của ta Bình Dương huyện…… Nhưng Thái

Sơn quận mười hai huyện trung, nếu luận tinh tráng nhất sĩ tốt, hẳn là xuất từ cự bình…… Hiện giờ Vương Khuông dưới trướng Thái Sơn binh, đều là ngày xưa chiêu mộ cự bình tinh tráng.”

Đào Thương nghi hoặc nói: “Thái Sơn cự bình quân tốt vì sao đó là tinh nhuệ?”

Bào Tín cười vì Đào Thương giải thích nói: “Ngươi Từ Châu trong quân, tinh nhuệ nhất binh mã là cái gì? Nói vậy Đào công tử hẳn là biết đi? Đó là Đan Dương binh, Đan Dương binh sở dĩ thiện chiến, chính là bởi vì Đan Dương thế núi hiểm trở, dân nhiều quả kính, thăng sơn phó hiểm, để đột tùng gai, nếu cá chi đi uyên cũng……”

Đào Thương như suy tư gì nói: “Đây là bởi vì hoàn cảnh……”

Bào Tín gật đầu tán đồng nói: “Không tồi, Thái Sơn nơi cũng là giống nhau, túc ác chi dân, phóng dật thế núi hiểm trở tắc vì kính khấu, đem trí bình thổ, tắc vì kính binh, Thái Sơn cự bình quanh thân núi vây quanh, này sơn liền hoành Duyện Châu, Thanh Châu nơi, vùng núi nơi tự nhiên liền dễ dàng ra kính tốt! Cho nên, chúng ta nếu là có thể nói động Vương Khuông, cùng ngươi ta cộng đồng xuất binh, này phần thắng liền có thể tăng nhiều!”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, lại nói: “Dựa theo bào công cách nói, vương phủ quân nhát gan, hắn sẽ cùng chúng ta cộng đồng xuất binh sao?”

Bào Tín nhíu mày, nói: “Công Tiết cùng Bổn Sơ kết giao sâu, nếu là có Bổn Sơ trí thư với hắn, hẳn là không thành vấn đề, nhưng y bào mỗ nghe thấy…… Hà Nội trước mắt, có mấy đại vọng tộc, hình như có cản tay Công Tiết khả năng, liền sợ này đó vọng tộc không thuận theo……”

……

……

Bạch bụng sóng, tự sóng thành nhiều năm chưa từng từng có khách nhân, nhưng là ở gần nhất, thủ lĩnh Quách Đại lại nghênh đón một vị sứ giả.

Vị này sứ giả cũng phân thuộc khăn vàng quân, chính là Thanh Châu khăn vàng quân thủ lĩnh Tư Mã đều dưới trướng, tiến vào bạch bụng sóng sau, nói thẳng muốn gặp thủ lĩnh Quách Đại, ngôn chi có chuyện quan trọng bẩm báo, phi Quách Đại ở ngoài người không thể báo cho.

Bạch sóng khăn vàng quân binh lính liền đem kia sứ giả dẫn vào tự sóng thành chính sảnh.

Tự sóng thành chính sảnh thành lập ở bạch bụng sóng chính giữa, đường núi gập ghềnh, người bình thường không quen biết nói, căn bản là không thể đi lên, ven đường rừng cây rậm rạp, đường núi gập ghềnh, càng lên cao đi càng đẩu, mấy chục gian mộc đáp nhà trệt cao cao thấp thấp mà thành lập ở dãy núi phía trên, giữa lớn nhất một gian đó là bạch sóng giặc Khăn Vàng đầu nhóm tụ nghĩa địa phương.

Chính sảnh trung ngồi một người râu ria xồm xàm thô cuồng đại hán, đó là bạch sóng quân tặc đầu Quách Đại.

Giờ phút này Quách Đại đang cùng dưới trướng bốn gã phó soái ngồi vây quanh ở bên nhau, một bên hào sảng uống rượu, thôi bôi hoán trản, một bên cao giọng chửi bậy, trong miệng dâm từ luận điệu cũ rích không dứt, trong phòng ồn ào náo động đến cực điểm.

Không bao lâu, bạch sóng khăn vàng quân thủ vệ dẫn vị kia Thanh Châu khăn vàng quân sứ giả vào chính sảnh, bạch sóng quân năm tên tặc đầu bị hấp dẫn lực chú ý, mới vừa rồi quay đầu tới.

Bạch sóng quân đệ tứ đại soái Lý Nhạc đánh cái rượu cách, mắt say lờ đờ mông tùng đánh giá cái kia sứ giả, mắng dẫn đường tiểu tốt, nói: “Hỗn trướng nhãi con! Đây là ai a? Sao tùy ý liền lãnh đến này tới! Không thấy được gia gia chờ chính vội vàng đâu!”

Bạch sóng quân sĩ tốt vội vàng nói: “Cừ soái! Bốn vị hào phóng! Người này tự xưng đến từ Thanh Châu, nãi ta bạch sóng quân cùng bào chi nghĩa sĩ, phụng đại hiền lương sư đích quân chi mệnh, đặc tới cấp quách cừ soái truyền tin, sự tình quan hai quân sinh tử tồn vong, một hai phải thấy cừ quách soái mới bằng lòng nói, tiểu nhân không dám chậm trễ hắn, mới vừa rồi lãnh này đến tận đây……”

Lời nói còn chưa nói xong, liền thấy Lý Nhạc hung hăng mà phỉ nhổ, cả giận nói: “A phi! Đại hiền lương sư đích quân? Đại hiền lương sư đều đã chết mau bảy năm! Thi thể đều lạn thấu thấu, nào còn có cái gì cái gọi là đại hiền lương sư thân quân……”

Kia Thanh Châu khăn vàng sứ giả nghe vậy bất mãn, nhíu nhíu mày, nói: “Này phương đại soái lời này sai rồi, đại hiền lương sư tuy chết, nhiên ta thái bình nói thượng có hoàng thiên vu trên đời, ta Thanh Châu một phương ở Tư Mã đại soái cùng hoàng thiên vu tụ tập hạ, tụ giáo chúng không dưới trăm vạn, nào không phải đại hiền lương sư thân quân?”

Bạch sóng quân đệ tam đại soái Hàn Xiêm cười lạnh một tiếng, nói: “Tư Mã đều cùng từ cùng ngày xưa ở ta thái bình nói, bất quá tầng dưới giáo chúng, ỷ vào có hoàng thiên vu nơi tay, khinh dẫn giáo chúng tới đầu, tụ chúng trăm vạn có gì hiếm lạ? Đáng tiếc ta mấy ngày trước đây được đến tin tức, hoàng thiên vu ở Bộc Dương gặp chiến loạn lúc sau, đã là không biết tung tích, Tư Mã đều mất đi lừa gạt thiên hạ thái bình Đạo giáo chúng quân cờ, Thanh Châu khăn vàng khắp nơi cừ soái đối hắn lấy có hơi từ, hiện tại hắn đã là hoạ từ trong nhà, lúc này còn phái người tới cùng lão tử tự cao tự đại? Có phải hay không có chút quá mức xem trọng chính mình.”

------oOo------

Chương 101: 5 tặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cổ đại xưng nữ vu vì “Vu”, nam vu vì” hịch “, hợp xưng “Vu hịch”.

Kia tự xưng Thanh Châu khăn vàng quân sứ giả người ngẩng đầu ưỡn ngực, nghe vậy làm như hơi có chút hứa tức giận, nói: “Lý soái, tiểu nhân kính ngươi chờ bạch sóng quân một phương thống lĩnh, ngày xưa cũng từng là thái bình đạo nghĩa quân trọng trấn, lần này đặc phụng mệnh tiến đến, hy vọng có thể cùng quý quân hợp lưu, trọng vãn hoàng thiên thanh thế, Lý soái dù cho xem thường ta Thanh Châu thái bình nói mọi người? Cũng không nên mở miệng khinh nhờn quá cố đại hiền lương sư! Như thế vô lễ, ngươi lại sao không biết xấu hổ tự cho là vì nghĩa quân chi sĩ?”

Đại hiền lương sư chỉ đó là ngày xưa khăn vàng thủ lĩnh Trương Giác.

“Hỗn trướng!” Lý Nhạc nghe vậy không khỏi giận tím mặt, đột nhiên đứng dậy đến một bên vũ khí giá thượng bắt lấy một thanh đại rìu: “Lão tử xem ngươi là chán sống!”

“Lão tứ!” Bạch sóng quân đại cừ soái Quách Đại đột nhiên mở miệng, quát bảo ngưng lại Lý Nhạc hành động: “Vũ nhục quá cố đại hiền lương sư, thật là ngươi không đúng!”

“Là…… Đại ca.” Lý Nhạc tuy rằng tính tình táo bạo, nhưng đối cừ soái Quách Đại lại còn rất là tôn trọng, Quách Đại nói hắn không đúng, hắn tự nhiên liền cảm thấy chính mình không đúng, chẳng sợ Quách Đại nói là điều cẩu, Lý Nhạc đều có thể quay đầu thừa nhận, còn sẽ ‘ gâu gâu ‘ kêu lên hai tiếng.

Bạch sóng quân một vị cừ soái, bốn vị phó tướng, tuy rằng là trên dưới cấp, nhưng ngày thường lại lấy huynh đệ tương xứng, cừ soái

Quách Đại chính là lão đại, Dương Phụng là lão nhị, Hàn Xiêm lão tam, Lý Nhạc lão tứ, lão ngũ là Hồ Tài……

Trên danh nghĩa là quân đội, nhưng thể chế thượng nhưng thật ra làm cho cùng chiếm núi làm vua giặc cỏ rất là giống nhau.

Quách Đại cũng có chút uống nhiều quá, lảo đảo lắc lư mà đứng dậy, nhìn kia sứ giả, ngạc nhiên nói: “Đại hiền lương Trương thiên sư đã về đạo thống nhiều năm, ta bạch sóng khăn vàng quân cùng ngươi Thanh Châu khăn vàng cũng là luôn luôn không về với một đạo, Tư Mã đều kia tư ném hoàng thiên vu, mất đi dựa vào, Hà Nam các nơi chư hầu hiện tại đều theo dõi hắn, hắn hiện giờ ở Thanh Châu không đứng được chân, lão lại nghĩ đến lừa dối lão tử, hắc hắc, hắn nếu là sợ hãi…… Sao không đi đầu nhập vào Chử Phi Yến kia mọi rợ?”

Sứ giả lắc lắc đầu, nói: “Hắc sơn nghĩa quân trương cừ soái, thực lực tuy rằng ở hiện nay chư vị cừ soái trung người đứng đầu, nhưng muốn thống lĩnh nhà ta Tư Mã cừ soái, thân phận lại còn chưa đủ tư cách! Tư Mã cừ soái có tự tay viết giấy viết thư một phong, muốn tiểu nhân thân thủ giao cho quách cừ soái, thỉnh cừ soái xem qua lúc sau, trong lòng tự nhiên minh bạch.”

Dứt lời, từ trong lòng móc ra một phần bao vây kín mít mà giản độc, đôi tay giơ lên qua đỉnh đầu.

Bạch sóng quân thị vệ vội vàng tiếp qua đi, cấp Quách Đại đệ thượng, Quách Đại duỗi tay một phen lấy quá, chấn động rớt xuống tới xem……

Nhưng thấy Quách Đại đem giản độc mặt trên nội dung đọc xong, sắc mặt lại trở nên xưa nay chưa từng có thâm trầm, mày đều tễ ở cùng nhau, không bao lâu liền đem giản độc cuốn lên, như suy tư gì.

Sứ giả hỏi Quách Đại nói: “Quách cừ soái hiện tại đã biết rõ đi? Phương mắt thiên hạ, chúng ta những người này nếu là phân mà tự lập, sớm muộn gì tất vì Hán triều tiêu diệt từng bộ phận, chính là nếu tưởng tập trung với một đạo, cần thiết phải có một cái thích hợp

khế người, mà hoàng thiên vu còn lại là có thể hấp dẫn thiên hạ thái bình giáo chúng tụ tâm cuối cùng hy vọng.”

“Hừ!” Quách Đại hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Lão tử chẳng lẽ còn không biết Tư Mã đều ý tưởng? Hắn nếu không phải mất hoàng thiên vu, làm sao có thể ở thời điểm này nhớ tới lão tử tới? Hiện giờ hắn nghe xong tin đồn, hư hư thực thực hoàng thiên vu ở tư lệ nơi, liền muốn cho lão tử cử binh giúp hắn tìm người, nghĩ đến không khỏi cũng quá ngây thơ rồi đi! Chính là tìm được hoàng thiên vu, lão tử cũng sẽ không đem người giao cho hắn!”

Sứ giả thở dài, nói: “Quách cừ soái nếu là tưởng ủng hoàng thiên vu tự lập, đảo cũng có phải hay không không được, Tư Mã cừ soái từng nói, ta mấy chục phương khăn vàng nghĩa sĩ phân tán tứ phương, làm theo ý mình, sớm muộn gì tất lật úp…… Ta chủ suốt đời chi nguyện không có mặt khác, chỉ nghĩ kế thừa Trương thiên sư di nguyện, lật đổ nhà Hán giang sơn, lập hoàng thiên mà chấp thiên hạ! Đến nỗi nhà Hán giang sơn huỷ diệt lúc sau, ta chủ lại không có tự lập chi tâm, quách cừ soái nếu có thể ủng hộ hoàng thiên vu, lật đổ nhà Hán triều đình, Tư Mã cừ soái nguyện ý phụng quách cừ soái vi tôn, không một câu oán hận…… Mặt khác, ta chủ ở tư lệ thám tử hồi báo, tế bắc tương Bào Tín cùng Từ Châu công tử Đào Thương, đã liên hợp khởi binh đi trước Hà Nội, này ý tựa ở bạch sóng, thỉnh đại soái ngàn vạn cẩn thận.”

Quách Đại nghe vậy sắc mặt biến hòa hoãn, trầm mặc, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi thở dài khẩu khí, chậm rãi nói: “Trở về nói cho ngươi chủ, này lần này được tin tức, phái người tiến đến báo tin, lão tử rất là cảm kích…… Ngươi trở về nói cho ngươi chủ tử, Từ Châu quân cùng Bào Tín dục thảo phạt tự sóng thành, lão tử đã biết, lão tử ghi nhớ cái này hảo, ngày sau có cơ hội, tất nhiên tương báo!”

Sứ giả chắp tay, nói: “Tư Mã cừ soái nói, tiệt thiên dạ xoa Hà Mạn mấy tháng trước đó là ở tế bắc cùng tiếu mà, trước sau thua ở Bào Tín cùng Đào Thương thủ hạ, Bào Tín thiện chiến, kia Đào Thương lần này ở chư hầu thảo đổng chiến sự trung, cũng thật là lộ mặt phi

kẻ đầu đường xó chợ, quách cừ soái thiết yếu tiểu tâm vì thượng, không thể bước Hà Mạn vết xe đổ……”

“Phi!” Lão tứ Lý Nhạc hung hăng mà phỉ nhổ, cả giận nói: “Hà Mạn tính cái rắm, cũng xứng cùng ta đại ca phân cao thấp?”

Lão tam Hàn Xiêm cười khẩy nói: “Ngày xưa ngưu phụ đều thua ở ta chờ trong tay, kẻ hèn Từ Châu quân cùng Bào Tín cũng muốn ăn hạ chúng ta? Quả thực chính là tự tìm tử lộ.”

Lão ngũ Hồ Tài cũng là nói: “Muốn đánh cứ đánh, gia không sợ hắn!”

Sứ giả lắc đầu thở dài, cũng không nói nhiều, ngay sau đó chắp tay hướng bạch sóng quân năm vị thủ lĩnh cáo từ, Quách Đại cũng không có chậm trễ, tự mình đem hắn đưa ra môn.

Đãi kia sứ giả đi rồi, vẫn luôn không nói gì bạch sóng quân lão nhị Dương Phụng đột nhiên mở miệng: “Đại ca, kia hoàng thiên vu thân phận rốt cuộc là thật là giả?…… Gần nhất nghe nói Chử Phi Yến cũng ở nơi nơi phái người vơ vét người này, đồn đãi chẳng lẽ là thật sự……?”

Quách Đại lắc lắc đầu, không có trực tiếp trả lời Dương Phụng vấn đề, mà là nói: “Chúng ta vẫn là trước hết nghĩ tưởng như thế nào đối phó Từ Châu quân cùng Bào Tín liên quân! Còn lại, về sau lại nói.”

Lão tứ Lý Nhạc khí thẳng dậm chân: “Kia Bào Tín quá đáng giận! Chúng ta lại chưa từng chọc quá hắn, hắn êm đẹp, thảo phạt chúng ta làm chi! Nói cái gì cũng đến cho hắn điểm lợi hại nhìn một cái! Cũng cho hắn biết ta bạch sóng quân thủ đoạn!”

Dương Phụng suy nghĩ một chút, đối Quách Đại nói: “Đại ca, Bào Tín cùng Từ Châu quân nếu là tới bạch bụng sóng, tắc tất nhiên đóng quân ở Hà Nội, nếu không…… Chúng ta liền đi Hà Nội phụ cận, cướp bóc một chút thị uy! Thuận tiện cấp Vương Khuông đề nhắc nhở?”

Quách Đại nghe vậy vội nói: “Nhị đệ lời này ý gì?”

Dương Phụng ở bạch sóng năm tặc trung, thuộc về nhất âm hiểm xảo trá một cái, hắn cười hắc hắc nói: “Bào Tín cùng kia Từ Châu Đào Thương, nếu muốn tấn công bạch bụng sóng, tắc tất nhiên đóng quân với Hà Nội, Bào Tín không quen thuộc bạch bụng sóng tình huống, hắn tất nhiên muốn nói động Hà Nội thái thú Vương Khuông cùng xuất binh, kia Vương Khuông chính là nhát gan người, chúng ta ở Bào Tín nói động hắn phía trước, xuất binh khắp nơi cướp bóc, hủy hắn mấy cái huyện thành, Vương Khuông yêu quý thanh danh, tự biết nặng nhẹ, quả quyết liền không muốn đắc tội chúng ta! Đến lúc đó chỉ cần Vương Khuông không ra binh, Bào Tín cùng Từ Châu quân đều là ngoại lai vô căn chi thủy, lại có thể kiên trì đến bao lâu? Phải đối phó bọn họ liền dễ như trở bàn tay.”

Quách Đại nghe vậy gật gật đầu, nhìn quét một vòng này bốn cái huynh đệ, lặng lẽ nói: “Nhị đệ lời này cực thiện, chúng tiểu nhân cũng vài tháng chưa từng đi ra ngoài đánh dã thực, chúng ta tự sóng thành cũng không thể miệng ăn núi lở! Lần này vừa lúc đi ra ngoài phần phật thực bữa ăn ngon, cũng coi như cấp các huynh đệ điền điền nước luộc!”

Dương Phụng đột nhiên nhớ tới một sự kiện, vội vàng phân phó mấy cái bạch sóng thủ lĩnh nói: “Huynh đệ mấy cái, lần này đi Hà Nội cướp bóc, muốn nhớ lấy một chút! Hà Nội nhiều vọng tộc, thế lực đại, mấy đại thế gia chiếm cứ Hà Nội trăm năm, thế đại không dễ chọc, chúng ta nếu muốn đánh dã thực, nhớ lấy phân phó các bộ chỉ đoạt bình dân bá tánh, không thể trêu chọc Hà Nội thế gia.”

Lý Nhạc giơ tay một mạt cái mũi, cười nói: “Nhị ca yên tâm đi! Chúng ta năm trước chiến ngưu phụ khi, lại không phải không từ Hà Nội đả thông quá! Cái nào trêu chọc những cái đó thế gia? Các huynh đệ điểm này sự vẫn là hiểu.”

Dương Phụng nghe vậy lúc này mới yên tâm.

Quách Đại hắc hắc cười lạnh vài tiếng.

Quan quân muốn thảo phạt chúng ta bạch sóng? Lão tử cố tình cho ngươi tới cái làm theo cách trái ngược, đi trước cướp bóc các ngươi! Nhìn xem chúng ta rốt cuộc là ai tới thảo phạt ai?

------oOo------

Chương 102: Hà Nội người tài ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hà Nội quận trị sở chính là trong ngực huyện, mà chỗ một mảnh cảnh sắc tú lệ chân núi cùng đường sông chi gian, thành trì quy mô không lớn, nhưng xây dựng rất có quy củ, tới gần hoài huyện này một đường phía trên, Đào Thương ở đồng ruộng ở nông thôn thấy số lượng phi thường khổng lồ nuôi dưỡng súc vật, có ngưu, có mã, có dương…… Các loại tiểu động vật.

Bào Tín nói cho Đào Thương, Hà Nội so sánh với Hoàng Hà thượng du mặt khác quận huyện, xác thật nhiều có nuôi dưỡng súc vật, nhưng đại bộ phận đều thuộc về địa phương thế gia tài sản riêng.

Hà Nội nhiều vọng tộc, trong đó nhất có ảnh hưởng lực đương thuộc bình ấp bình thị, nguyên xuất phát từ cơ họ, này tổ chính là thời Chiến Quốc Hàn Quốc quân Hàn ai hầu, sau truyền đến nay liền lấy phong ấp tên vì dòng họ.

Kế bình ấp bình thị lúc sau, thượng có dã vương huyện Lý thị, ôn huyện Tư Mã thị từ từ.

Bào Tín nói này đó vọng tộc trung, nhất hấp dẫn Đào Thương lực chú ý, không hề nghi ngờ đó là ôn huyện Tư Mã thị!

Không biết lúc này đây tới Hà Nội, có hay không cơ hội gặp một lần Hà Nội Tư Mã thế gia người trong…… Bất quá vị kia ưng coi lang cố Tư Mã Ý, hiện tại hẳn là chỉ có mười tuổi tả hữu bộ dáng đi, so với chính mình còn nhỏ sáu bảy tuổi, phỏng chừng muốn nhìn thấy cũng là không quá khả năng, rốt cuộc Đào Thương lại không biết xấu hổ, cũng không thể tung ta tung tăng mà chạy đến Tư Mã gia, nói muốn

nhìn nhìn nhà ngươi tiểu tử có phải hay không dài quá một bộ gian tướng.

Thời gian như nước, trong bất tri bất giác, Từ Châu quân cùng Bào Tín quân đã xuất phát tới rồi hoài huyện, mà Hà Nội thái thú Vương Khuông, cũng là thực khách khí tự mình ra khỏi thành nghênh đón.

Đào Thương ở thảo đổng liên minh gặp qua Vương Khuông, ấn tượng không thâm, cũng chưa nói quá nói mấy câu, chủ yếu là vị này vương thái thú dung mạo không sâu sắc, vừa không anh tuấn tiêu sái cũng không xấu làm cho người ta sợ hãi, muốn đối hắn ấn tượng khắc sâu cũng không phải kiện dễ dàng sự.

Bất quá hôm nay Vương Khuông bên người nhưng thật ra có một người khiến cho Đào Thương lực chú ý, người này một thân nâu thẫm bào sam, dáng người tinh tráng nhưng là dung mạo không sâu sắc, hàm dưới có vài sợi rất dài râu, diện mạo chính trực hiền lành, vừa thấy chính là cái loại này làm việc tinh tế giỏi giang người.

Chân chính khiến cho Đào Thương chú ý nguyên nhân, cũng không phải bởi vì hắn bề ngoài cùng khí chất, mà là Vương Khuông ở hướng Đào Thương cùng Bào Tín giới thiệu hắn thời điểm, báo tên là: “Hà Nội làm Hàn Hạo.”

Hàn Hạo là Hà Nội người địa phương, Đông Hán những năm cuối thiên hạ đại loạn, Hàn Hạo tụ đồ chúng bảo hộ huyện thành, kỳ danh thanh bởi vậy sự bị truyền lưu mở ra, Hà Nội thái thú Vương Khuông đến nhận chức sau, nhân kỳ danh thanh mộ binh Hàn Hạo vì làm, hội minh lúc đầu mệnh này lãnh quân yểm trợ ở minh tân tương trợ cự kháng Đổng Trác.

Đổng Trác cũng là nghe nói Hàn Hạo chi danh, cố ý bắt lấy Hàn Hạo cữu cữu đỗ dương chiêu hàng dụ dỗ Hàn Hạo, Hàn Hạo không từ, cho nên danh khí lớn hơn nữa.

Bồi cữu cữu kiếm lời danh khí, Hàn Hạo này mua bán không biết làm giá trị vẫn là không đáng giá.

Trong lịch sử Vương Khuông qua đời lúc sau, Hạ Hầu Đôn được nghe Hàn Hạo chi danh, tự mình tới cùng hắn gặp nhau, đối kỳ tài hoa cảm giác sâu sắc bội phục, liền làm Hàn Hạo làm chính mình thuộc cấp.

Đông Hán những năm cuối đem tinh hội tụ, người tài ba xuất hiện lớp lớp, Hàn Hạo chuyện xưa cũng không xem như nghe nhiều nên thuộc, nhưng trên thực tế, người này ở gia nhập Tào Tháo trận doanh lúc sau, vì Tào Ngụy tập đoàn lúc đầu tích tụ lực lượng làm ra không thể xóa nhòa cống hiến.

Hàn Hạo sở lập hạ cái thứ nhất công lớn, là Đông Hán hưng bình nguyên niên, Lữ Bố đánh lén Duyện Châu cùng Hạ Hầu Đôn giao chiến, Lữ Bố từng phái người đến Hạ Hầu Đôn doanh trung trá hàng, nhân cơ hội bắt cóc Hạ Hầu Đôn!

Không sai, không cần hoài nghi, hán mạt quần hùng tranh bá, thích khách, ám sát, bắt cóc đủ loại trường hợp phi thường nhiều, không giống hiện đại người trong tưởng tượng chỉ dựa chiến trường chính diện chém giết.

Rất nhiều hiện đại người cảm thấy, cổ đại quyền cao chức trọng người sẽ không dễ dàng bị loại này tiểu kỹ xảo thu phục, trên thực tế bị loại này tiểu kỹ xảo lộng chết quan lớn cùng mãnh tướng rất nhiều, cổ đại phòng vệ không có khoa học kỹ thuật thành phần, ám sát bắt cóc tống tiền xác xuất thành công phi thường chi cao.

Hạ Hầu Đôn bị bắt cóc lúc sau, Hàn Hạo suất binh đuổi tới doanh trung, trước bình định rồi hỗn loạn, lại tức giận mắng trá hàng quân nói: “Nhữ chờ hung nghịch, nãi dám chấp kiếp Hạ Hầu tướng quân làm con tin, chẳng lẽ các ngươi không muốn sống nữa? Hơn nữa ta thân phụ thảo phạt phản tặc sứ mệnh, chẳng lẽ ta sẽ bởi vì một cái tướng quân, liền mặc kệ các ngươi muốn làm gì thì làm sao?”

Nói xong lời này, Hàn Hạo lại đối với Hạ Hầu Đôn khóc ròng nói: “Quốc pháp như thế, ta không thể không làm như vậy!” Lập tức triệu tập binh lính tấn công bắt cóc giả. Bắt cóc giả sợ hãi đến liên tục dập đầu, nói: “Chúng ta chỉ cầu cho chúng ta lộ phí, làm chúng ta trở

về đi!” Hàn Hạo lên án mạnh mẽ bắt cóc giả hành vi, đưa bọn họ toàn bộ giết chết.

Hàn Hạo làm chuyện này ở lúc ấy có thể nói là thịnh truyền nhất thời, ngay cả Tào Tháo cũng khen thưởng hắn làm, xưng hắn loại này tác pháp vì muôn đời phương pháp, đồng phát bố mệnh lệnh, sau này như có bắt cóc con tin giả, có thể tính cả con tin cùng tiêu diệt, không cần cố kỵ con tin.

Bất quá Hàn Hạo làm chuyện này, ở Đào Thương xem ra phi thường đáng giá thương thảo, vận khí thành phần so trọng.

Tào Tháo khích lệ Hàn Hạo, là bởi vì con tin cứu tới, cho nên thả cái mã hậu pháo!

Chủ yếu ngày đó bị bắt cóc người là Hạ Hầu Đôn, nếu là đổi thành Tào Tháo chính mình bị bắt cóc, Hàn Hạo còn muốn tính cả con tin cùng nhau tiêu diệt, phỏng chừng xong việc tám đầu cũng không đủ Tào Tháo băm.

Mặt khác còn có Lữ Bố phái đi bắt cóc con tin thủ hạ…… Làm loại sự tình này người, giống nhau đều là cửu tử nhất sinh, cần thiết muốn chọn lựa trung thành và tận tâm, có thấy chết không sờn tinh thần tử sĩ! Hoặc là trước đó giúp này đó sát thủ xử lý tốt phía sau sự, hoặc là hứa hẹn thích khách tuẫn phía sau đối xử tử tế này người nhà hoặc là lấy này người nhà làm con tin……

Chính là Lữ Bố thực hiển nhiên không có bố trí này đó giai đoạn trước công tác, phái đi bắt cóc Hạ Hầu Đôn người hoàn toàn thuộc về tâm huyết dâng trào hình, ở đắc thủ sau bị Hàn Hạo một hù dọa, cư nhiên thả con tin quỳ xuống đất dập đầu, còn thỉnh Hàn Hạo cho bọn hắn lộ phí về nhà?

Làm ơn các ngươi là thích khách được không, từ cướp phiếu thịt bắt đầu, các ngươi cũng đã đã không có đường lui! Chuyện tới trước mắt, liền tính là giết con tin cũng so quỳ xuống đất xin tha hiếu thắng đi? Chẳng lẽ thả người sau các ngươi là có thể mạng sống?

Đào Thương rất tò mò trong lịch sử Lữ Bố là phế đi bao lớn tâm huyết, mới có thể ở mênh mang biển người tuyển chọn ra này đó "Ưu tú" nhân tài.

Hàn Hạo vì Tào Ngụy tập đoàn sở làm cái thứ hai đại sự, chính là cùng táo chi cộng đồng hướng Tào Tháo đưa ra đồn điền chế, thuộc về đồn điền chế khởi xướng người chi nhất, cũng tự mình tham dự chế định đồn điền chương trình, hiệp trợ táo chi đồn điền, vì Tào Tháo giải quyết bối rối đã lâu lương thực vấn đề.

So với Hàn Hạo mèo mù chạm vào chết chuột từ thích khách trong tay cứu Hạ Hầu Đôn, Đào Thương đối Hàn Hạo tham dự đồn điền sự tình càng cảm thấy hứng thú.

……

……

Trong ngực huyện ngoài thành, Vương Khuông phi thường nhiệt tình mà nghênh đón Bào Tín cùng Đào Thương: "Không thể tưởng được này liên minh phương một tán, chư phía nhà nước các hồi thuộc địa không bao lâu, duẫn thành cùng Đào công tử liền tới Vương mỗ người chi địa hạt, hoài huyện mà tiểu, chiêu đãi không chu toàn, nhị vị nhưng chớ nói Vương mỗ không phải."

Bào Tín xoay người xuống ngựa, đối Vương Khuông chắp tay, nói: "Công Tiết đây là nói nơi nào lời nói? Cùng là vì nước hiệu lực, gì phân lẫn nhau."

Vương Khuông cười ha ha, lắc đầu nói: "Duẫn thành này ưu quốc ưu dân chi tâm, thật đúng là một chút cũng chưa biến."

Dứt lời, lại quay đầu nhìn nhìn Đào Thương, nói: "Đào công tử tuổi còn trẻ, nhưng lời nói sở hành, lại đều là vì nước tận trung cử chỉ, thực sự lệnh người kính nể khẩn…… Viên Bổn Sơ gởi thư với ta, ngôn chi công tử chủ động xin ra trận dục phạt bạch sóng tặc, trác Vương mỗ nhiều hơn tương trợ, Đào công tử tuổi còn trẻ, liền có như vậy hùng tâm tráng chí…… Thật trượng phu cũng!"

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Vương phủ quân nếu nói như vậy, kia đào mỗ liền không khách khí, lúc này đây không nói được còn có rất nhiều sự muốn phiền toái ngài.”

Vương Khuông cười nói: “Này liền đúng rồi, tới rồi Hà Nội quận, duẫn thành cùng Đào công tử liền đem này trở thành chính mình gia, đãi càng lâu Vương mỗ người liền càng cao hứng.”

Hắn lời này ngôn giả vô tâm, Đào Thương nghe xong lại thẳng bĩu môi…… Trụ càng lâu không phải càng đại biểu chinh phạt bạch sóng quân sự bất lợi? Vương phủ quân này khách khí lời nói cũng không biết là như thế nào suy nghĩ nói.

Đào Thương miễn cưỡng cười cười, lại nói: “Vương phủ quân, đào mỗ còn mang đến ngài hai vị bạn cũ, không hiểu được ngươi có nghĩ gặp một lần?”

Vương Khuông nghe vậy ngẩn ra, hắn một chốc một lát không phản ứng lại đây, không biết Đào Thương nơi đó như thế nào lại nhiều ra chính mình hai vị bằng hữu?

Còn đang nghi hoặc, lại thấy Đào Thương cùng Bào Tín phía sau, kia giá rất lớn trên xe ngựa, màn xe bị một người kéo ra, một cái râu tóc bạc trắng lão giả tự bên trong xe lòe ra nửa cái thân mình, đối Vương Khuông ngôn nói: “Công Tiết, ngươi còn nhớ rõ lão phu?”

Vương Khuông vừa thấy người này tức khắc bừng tỉnh đại ngộ, vội nói: “Vương mỗ người ngày cũ từng ở kinh sư nhậm chức, như thế nào có thể không nhận biết Tư Đồ đại nhân…… Nga! Nhớ ra rồi, hơn mười vị công khanh trung, Vương Tư Đồ cùng Hoàng Phủ công đem hướng Từ Châu nơi cư trú! Như thế nào ngài nhị vị không hồi Từ Châu, cũng cùng Đào công tử đến Hà Nội tới?”

Vương Duẫn ha ha cười nói: “Việc này nói ra thì rất dài, có cơ hội làm đào tiểu tử chậm rãi nói cho ngươi, dù sao hắn thích nhất cùng người đấu võ mồm…… Đúng rồi, Công Tiết, trong triều công khanh trung, ở ngươi Hà Nội người, là ai tới?”

Vương Khuông vội nói: “Bổn Sơ sai phái, lệnh Vương Khuông hảo sinh dàn xếp đại tư nông chu trung cùng vệ úy Trương Hỉ, khuông này liền sai người đi thỉnh nhị vị công khanh đến thái thú phủ, bãi nhắm rượu yến, cũng làm cho Tư Đồ đại nhân cùng Hoàng Phủ công cùng bọn họ hai người ôn chuyện.”

Vương Duẫn thấy Vương Khuông như vậy hiểu chuyện, không khỏi vừa lòng gật gật đầu.

Vào thành này dọc theo đường đi, có Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung này hai lão tiền bối ở, Vương Khuông liền cũng bất chấp Đào Thương, dọc theo đường đi chỉ là giá mã ở hai vị công khanh xe giá trước, cùng hai người bắt chuyện.

Mà làm bạn Đào Thương, vừa vặn biến thành vị kia Đào Thương thực cảm thấy hứng thú làm Hàn Hạo.

“Hàn làm hiện giờ ở vương thái thú dưới trướng, cụ thể phụ trách này đó chính sự?” Đào Thương bắt đầu cùng Hàn Hạo thấy người sang bắt quàng làm họ.

Hàn Hạo dùng ngón tay cuốn râu, cười ha hả nói: “Tại hạ tuy là làm, nhưng quân chính mọi việc nhưng thật ra đều giúp đỡ phủ quân chia sẻ một ít, phủ quân dưới trướng tinh nhuệ nhất chi bộ, chính là Thái Sơn quân, cũng là vương phủ quân quê nhà đội quân con em! Bất quá ở phía trước phiên ở cùng Đổng Trác tác chiến là lúc, tổn thất không ít, hiện nay chỉ dư 3000 chúng, từ tại hạ thay thao luyện.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi cả kinh: “Vương thái thú dưới trướng mạnh nhất binh mã, nguyên lai là từ Hàn làm thống soái, thất kính thất kính! Nói vậy Hàn làm ở Hà Nội, tất nhiên là trừ vương phủ quân ngoại, trong quân đệ nhị hào nhân vật?”

Hàn Hạo khiêm tốn mà vẫy vẫy tay, nói: “Không dám! Không dám! Đào công tử lời này khen trọng, hạo bất quá là thế thái thú huấn luyện Thái Sơn binh mà thôi, nói trắng ra chút bất quá là giữ nhà hộ viện…… Kỳ thật, hạo ở Hà Nội quận chúa muốn chức vụ, chính là

thích đáng an bài đồng ruộng, gieo trồng ngũ cốc, giảm bớt nạn đói, có khác định ra trưng thu thuế ruộng chi trách.”

------oOo------

Chương 103: Hà Nội 4 vọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả nhiên!

Đào Thương thầm nghĩ trong lòng lãnh binh bất quá là Hàn Hạo nghề phụ, hắn chủ yếu chính vụ vẫn là ở Hà Nội phụ trách nông tang việc.

Khuyên khóa nông tang, tích cốc truân lương, cần tu võ bị, đây mới là Hàn Hạo chân chính sở am hiểu sự tình, điểm này nói vậy Vương Khuông cũng là đã nhìn ra, cho nên mới chẳng những giao cho vị này làm chưởng quân luyện binh chi quyền, đồng thời còn toàn quyền phụ trách Hà Nội chính vụ thuế sự.

Bất quá nhiều chuyện như vậy đều giao cho hắn một người, thật đúng là người tài giỏi thường nhiều việc…… Chức vụ lại gần chỉ là một cái làm, Đào Thương ám đạo Vương Khuông cho nhân gia đã hơn một năm thiếu tiền lương…… Vị này Hà Nội thái thú thật đúng là sẽ xảo sai sử người.

“Hàn làm lại phụ trách Thái Sơn quân tốt huấn luyện, lại phụ trách Hà Nội nông tang thuế vụ, thật đúng là càng vất vả công lao càng lớn…… Không biết Hà Nội quận hiện tại nông khóa thu nhập từ thuế, có thể đạt tới bao nhiêu?”

Dựa theo Đào Thương ý tưởng, Hàn Hạo chính là trong lịch sử cùng danh sĩ táo chi cộng đồng trợ Tào Tháo thực thi đồn điền lĩnh quân tính nhân vật, này kinh nghiệm cùng giải thích tất nhiên độc đáo, ở Hà Nội một cái quận địa giới lo liệu đồng ruộng thuế khoa, tuy rằng phạm vi không nhỏ, nhưng đối hắn tới giảng hẳn là vẫn là ở này năng lực trong phạm vi, thứ nhất là thám thính hư thật, thứ hai cũng là bởi vì này mượn cơ hội hiểu biết một chút Hàn Hạo ở Hà Nội quận sở thu nông khóa thuế vụ một năm có thể có bao nhiêu, mượn

sườn núi hạ lừa cũng coi như là hướng hắn học tập học tập kinh nghiệm.

Không từng tưởng, Đào Thương này một câu hỏi ra tới, Hàn Hạo mặt bá một chút liền đỏ, biểu tình ở trong nháy mắt biến cực kỳ ngượng ngùng.

Kia không phải làm bộ làm tịch, mà là một loại phát ra từ nội tâm hổ thẹn…… Đào Thương không rõ Hàn Hạo rốt cuộc ngượng ngùng ở địa phương nào?

Đối mặt Đào Thương vấn đề, Hàn Hạo do do dự dự cân nhắc nửa ngày, mới hướng Đào Thương thổ lộ một cái Hà Nội quận năm nay nông khóa thuế thu số……

Vừa nghe cái này số, Đào Thương tức khắc có chút hỗn độn……

Nhìn Đào Thương sá nhiên biểu tình, Hàn Hạo vội vàng thấp giọng hướng về phía Đào Thương hư nói: “Đào công tử, Hà Nội nông thuế lượng thiếu chuyện này, ngươi nhưng ngàn vạn đừng cho ta……”

“Ít như vậy!” Đào Thương mở to hai mắt, kinh ngạc mà kêu gọi một tiếng, dẫn tới bên cạnh mọi người đều sôi nổi quay đầu xem nhìn.

“Đừng cho ta nói nhao nhao đi ra ngoài……” Hàn Hạo biểu tình giống như sinh nuốt vào một con ruồi bọ giống nhau, hắc mặt đem nói cho hết lời.

Đào Thương vội vàng nói khiểm nói: “Ngượng ngùng, Hàn làm, đào mỗ không phải cố ý…… Chỉ là, chỉ là ta không nghĩ tới Hà Nội quận thu nhập từ thuế lại là như vậy thiếu…… Ta Từ Châu tam quận tam quốc, ít nhất một quận nông thuế, giống như cũng là ngươi Hà Nội quận gấp đôi không ngừng, hơn nữa theo ta được biết, Hà Nội quận ở tư lệ địa giới, hẳn là còn xem như quận lớn đi?”

Hàn Hạo nghe vậy không khỏi cười khổ nói: “Ngươi Từ Châu lâm hoài quận lãnh huyện mười hai, Đông Hải quận lãnh huyện mười ba, nãi thuộc các quận quốc nhân tài kiệt xuất, trong đó lớn nhất

quận khẩu bất quá 70 vạn…… Hà Nội quận lãnh huyện mười tám, hộ 24 vạn, khẩu 86 vạn 7000 dư, Đào công tử ngươi nói Hà Nội quận có tính không quận lớn?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi sá nhiên, ngạc nhiên nói: “Một khi đã như vậy, tiểu tử xem Hàn làm lại phi tầm thường người, cũng không phải trung gian kiếm lời túi tiền riêng hạng người, cái này tiền số……”

Hàn Hạo ha hả cười, lắc đầu thở dài: “Đào công tử, Hà Nội nhiều vọng tộc a…… Đại bộ phận nhưng khai khẩn thổ địa, đều là thuộc về bọn họ, Đào công tử xuất thân danh môn, đối trong đó việc, nói vậy hẳn là so hạo muốn rõ ràng nhiều đi.”

Nghe xong lời này, Đào Thương mặt tao đỏ…… Hắn thật đúng là không rõ lắm.

“Hà Nội nhiều vọng tộc việc này ta nhưng thật ra biết……” Đào Thương tò mò nói: “Chỉ là này cùng thu không thượng nông thuế lại có gì quan hệ? Vọng tộc chẳng lẽ liền có thể thiếu nộp thuế sao?”

Hàn Hạo thật sâu mà nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, kia biểu tình phảng phất giống như là đang xem một cái ngu ngốc giống nhau…… Trong đó sở chất chứa đáp án đã là xuyên thấu qua cái này biểu tình tỏ vẻ tương đương rõ ràng.

Đào Thương bừng tỉnh đại ngộ: “Xem Hàn làm biểu tình ta có thể biết, Hà Nội vọng tộc chính là có thể thiếu nộp thuế, là đạo lý này không?”

Hàn Hạo nhếch miệng, thấp giọng nói: “Đào công tử, biết về biết, phiền toái ngài có thể hay không không cần làm trò nhiều người như vậy mặt nói thẳng ra tới được không? Tại hạ thực xấu hổ……”

……

……

Hà Nội vọng tộc rất nhiều, trong đó nhất có ảnh hưởng lực đương thuộc bình ấp bình thị, này tổ là thời Chiến Quốc Hàn Quốc quân Hàn ai hầu.

Sau đó lại có dã vương huyện Lý thị, đồn đãi tổ tiên chính là xuất từ doanh họ, mà tới rồi đương nhiệm gia chủ này một thế hệ, cũng là càng thêm lớn mạnh, gia chủ Lý Thiệu, từng nhậm Ký Châu thứ sử chi chức…… Trong lịch sử Lý Thiệu ở nhàn rỗi lúc sau, bởi vì này gia tộc danh vọng, ở Viên Thiệu thay thế được Hàn Phức lãnh Ký Châu lúc sau, bị Viên Thiệu chinh tích vì cự lộc thái thú, sau nhân tả hữu lắc lư không chừng mà bị cách chức.

Múc huyện Trịnh thị, chính là Huỳnh Dương Trịnh thị nhất tộc chi nhánh, Huỳnh Dương Trịnh thị tổ tiên nhưng ngược dòng đến chu tuyên vương phân phong Trịnh Quốc, Huỳnh Dương Trịnh thị lĩnh quân nhân vật chính là danh sĩ Trịnh thái cùng Trịnh hồn, Trịnh thái đương nhiệm nghị lang, mà Trịnh hồn trong lịch sử còn lại là nhiều lần đảm nhiệm Tào Ngụy các nơi chính khóa việc quan trọng, Trịnh thị trong lịch sử từ này hai người dẫn dắt hạ, ngày sau dần dần phát triển vì Trung Quốc trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy năm họ bảy tông chi nhất…… Mà múc huyện Trịnh thị gia chủ chính là Trịnh thái tộc huynh Trịnh Duyên, kỳ danh thanh tuy không kịp Trịnh thái, nhưng cũng là không thể khinh thường.

Có khác ôn huyện Tư Mã thị, gia chủ Tư Mã Phòng ở Đổng Trác dời đô tiền nhiệm Lạc Dương lệnh, hiện tùy thiên tử đi trước Trường An, ôn huyện Tư Mã thị hiện từ này trưởng tử Tư Mã Lãng tạm thay gia chủ chi chức, chủ trì trong tộc công việc.

Thượng còn có mặt khác vọng tộc, tuy không kịp mặt trên này bốn gia thế lực lớn nhất, nhưng cũng là lập nghiệp ở Hà Nội nhiều năm, có gia tộc căn cơ tại đây dài đến mấy trăm năm lâu, vọng tộc môn phiệt ở Hà Nội chiếm hữu thổ địa rất nhiều, quận nội chăn nuôi súc vật phần lớn vì chư vọng tộc sở hữu, thả rất nhiều vọng tộc thừa khởi nghĩa Khăn Vàng đại loạn là lúc, câu đồ hoa mà, lũng đoạn kinh tế muốn vụ sản nghiệp, lại lẫn nhau cho nhau cấu kết, thế lực cực đại, Hà Nội quận rất nhiều liên quan đến thuế khóa sản nghiệp kinh tế mạch máu đều nắm giữ ở này đó vọng tộc trong tay, Hà Nội

lại nhiều lần này đổi mới thái thú, rất nhiều về quận nội kinh tế đi hướng chính sách, đều là cần ngay lúc đó ở nhậm thái thú cùng vọng tộc thủ lĩnh nhóm thương lượng cân nhắc, mới có thể thi hành.

Đừng nói là làm này đó vọng tộc nhóm thượng nông thuế, này đó tổ tông môn có thể không cho Vương Khuông tìm phiền toái ngột ngạt, Vương Khuông liền thắp nhang cảm tạ.

Lúc này đây Bào Tín cùng Đào Thương lãnh binh tiến đến Hà Nội, vọng tộc gia chủ nhóm tự nhiên cũng sẽ không không biết, Vương Khuông dẫn ngoại quân nhập cảnh, tự nhiên cũng có việc trước trưng cầu quá bọn họ cho phép, hơn nữa Hà Nội phát sinh chuyện lớn như vậy, Hà Nội chư vọng tộc gia chủ, tự nhiên cũng muốn tham dự đến trong đó.

Từ Châu quân cùng Bào Tín ngoại lai binh mã an trí ở ngoại ô, chủ yếu nhân vật tắc đều là theo Vương Khuông vào thành tiến thái thú phủ, mà lúc này thái thú phủ đã bãi nhắm rượu yến.

Ở thái thú bên trong phủ chờ bọn họ, không chỉ có có Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung ngày xưa đồng liêu đại tư nông chu trung cùng vệ úy Trương Hỉ, còn có Hà Nội chư vọng tộc lĩnh quân nhân vật, Hà Nội tứ đại vọng tộc đương nhiệm gia chủ: Bình ấp bình thị gia chủ ngay ngắn, dã vương Lý thị gia chủ Lý Thiệu, múc huyện Trịnh thị gia chủ Trịnh Duyên, ôn huyện Tư Mã thị đại gia chủ Tư Mã Lãng.

Chủ yếu nhân vật tiến vào chính sảnh lúc sau, Vương Khuông vì mọi người nhất nhất giới thiệu, sau đó mọi người liền sôi nổi ngồi xuống.

Mọi người ngồi xuống lúc sau, Vương Khuông mệnh lệnh người hầu vì mọi người trản trung rót đầy rượu, sau đó cử trản, cười nói: “Hôm nay khách quý chật nhà, thiếu trường hàm tập, quả thật thêm Vương mỗ người phủ đệ chi huy! Vương mỗ lược bị rượu nhạt, vì Vương Tư Đồ, Hoàng Phủ trung thừa, duẫn thành cập Đào công tử đón gió tẩy trần! Tới, công chờ thả mãn uống này chung!”

“Chậm đã.”

Hà Nội tứ đại vọng tộc bên trong, bình thị gia chủ ngay ngắn khi trước mở miệng, nói: “Uống rượu thả không vội, ta chờ nhưng thật ra không ngại nghe một chút, tế bắc sống chung Từ Châu Đào công tử, không được tự nhiên Duyện Châu cùng Từ Châu kinh doanh, tới này Hà Nội nơi, lại là vì chuyện gì? Trước đem sự tình nói rõ, uống rượu mới thơm ngọt.”

Vương Duẫn nghe vậy không chút biểu tình, làm như sớm có đoán trước, rốt cuộc lão nhân này xuất thân Thái Nguyên Vương thị, lại là đảng người trung nhân tài kiệt xuất, đối với sĩ tộc ở địa phương thế lực quyền lên tiếng phi thường rõ ràng, thấy nhiều không trách…… Rốt cuộc, Vương Duẫn cũng coi như là vọng tộc chi nhất, tìm hiểu nguồn gốc, so đang ngồi này đó vọng tộc địa vị còn phải cường đại nhiều.

Mà Hoàng Phủ Tung tắc có vẻ như suy tư gì.

Đào Thương trong lòng ám đạo, chúng ta tới này làm cái gì, bọn họ sao lại không biết? Hiện giờ trái lại hỏi một câu, nói rõ là cố ý khó coi……

Xem ra, này đó Hà Nội vọng tộc là không hy vọng chúng ta đến này tới chinh phạt bạch sóng quân.

Bào Tín buông trong tay chén rượu, hào nói rõ nói: “Lâu nghe bạch bụng sóng tự sóng thành giặc Khăn Vàng khấu, tụ chúng quấy rầy một phương, đã nên trò trống, bào mỗ cùng Từ Châu Đào công tử, vì thiên hạ kế, phụng Viên minh chủ chi mệnh, sẽ cùng Vương Công Tiết, cộng đồng suất binh tiêu diệt này cường đạo! Thượng tắc đền đáp triều đình, hạ tắc cứu một phương bá tánh, không biết như vậy trả lời, bình công nhưng vừa lòng không?”

Ngay ngắn đối mặt Bào Tín lời lẽ chính đáng ngữ khí, cũng không có chút nào động dung, ngược lại là quay đầu nhìn về phía Vương Khuông, nói: “Phủ quân, Bào tướng quân nói đặc tới đây sẽ cùng

ngài cộng đồng tiêu diệt tặc, không biết nhưng có việc này? Lão phu chờ, cũng không biết được trong đó tình hình cụ thể và tỉ mỉ.”

Vương Khuông đánh ha ha, nói: “Bổn Sơ cùng Vương mỗ tin trung nhưng thật ra đề ra một miệng, xuất binh sự đại…… Việc này cần bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn.”

Dã vương Lý thị gia chủ Lý Thiệu đối với Bào Tín chắp tay, nói: “Bào tướng quân, Hà Nội nơi, đều có binh mã, cũng đều có địa phương quan quân, tiêu diệt tặc việc, thượng còn không cần làm phiền người ngoài, Bào tướng quân đám người đại thật xa tự mình suất binh tiến đến, không khỏi…… Ha hả…….”

Ngụ ý, lại là ngại Bào Tín đám người bàn tay đến dài quá.

Thế gia vọng tộc, không có tư binh, nhưng là lại chưởng quản địa phương kinh tế, thổ địa chờ rất nhiều mạch lạc, Vương Khuông thân là triều đình hàng không thái thú, nhất thời canh ba còn khó có thể thu phục mọi người, cho nên làm việc rất là cản tay.

Có chút người có lẽ sẽ cảm thấy thân là một phương trưởng quan, phải đối phó địa phương sĩ tộc rất đơn giản, rốt cuộc có binh có đem, dám phản kháng sát là được…… Nhưng thật đánh thật nói, loại này ý tưởng quá mức ấu trĩ.

Vương Khuông là triều đình phái nhậm Hà Nội thái thú, trong tay có binh có đem, nếu là phải dùng vũ lực kinh sợ sát xẻo này đó sĩ tộc đảo cũng là không khó, nhưng như thế hành sự lúc sau, Vương Khuông chính trị tên tuổi cơ bản cũng chính là hoàn toàn phế đi, rốt cuộc giống Đổng Trác như vậy bưu tử, rốt cuộc hi hữu chủng loại, chỉ bằng vũ lực sát phạt kinh sợ địa phương cường hào, trừ phi bức bách tới rồi cuối cùng một bước, lấy này đó địa phương thứ sử thái thú trước mắt thế lực danh vọng, vẫn là không hiện thực.

------oOo------

Chương 104: mâu thuẫn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bào Tín nghe này Hà Nội bản địa vọng tộc thế gia gia chủ nói chuyện cư nhiên như thế không khách khí, mày một ninh liền muốn tức giận, một bên Đào Thương lại ở bàn hạ nhẹ nhàng mà chụp hắn chân một chút, ý bảo Bào Tín tạm thời đừng nóng nảy.

Nhưng thấy Đào Thương cười hướng vài vị thế gia gia chủ thân thiện cười cười, nói:" Kính đã lâu bình ấp bình thị cùng dã vương huyện Lý thị chi danh, hôm nay nhìn thấy nhị vị trưởng giả đào mỗ cực cảm vinh hạnh, chỉ là tại hạ không rõ, ta chờ lần này tiến đến tiêu diệt tặc tuy rằng sự ra hấp tấp, không kịp lệnh Hà Nội quan dân tất biết, nhưng nếu là có thể thành công, cũng là vì tư lệ cùng với Tịnh Châu một phương tiễu trừ mầm tai hoạ…… Nhưng đào mỗ xem nhị vị trưởng giả thái độ, tựa hồ là nhiều có mâu thuẫn, không biết này trung gian có phải hay không có cái gì hiểu lầm đâu?"

Ngay ngắn cùng Lý Thiệu cho nhau nhìn nhau, từng người loát sợi râu, toàn không ngôn ngữ.

Bên kia sương, có ôn huyện Tư Mã Lãng, năm vừa mới mười chín, so Đào Thương cùng lắm thì vài tuổi, làm người nhưng thật ra rất là hiền lành.

Chỉ thấy Tư Mã Lãng hướng về phía Đào Thương cười cười, thân thiện nói: "Đào công tử, ngài cùng Bào tướng quân này tới, vì địa phương tiêu diệt tặc cử chỉ, bất luận thành bại cùng không…… Tâm là tốt."

Đào Thương mày một chọn, thầm nghĩ trong lòng, cùng là vọng tộc, nhìn xem nhân gia Tư Mã Lãng nhiều có thể nói, nhìn nhìn lại kia mấy cái!

Bất quá hắn nói, hiển nhiên còn có chưa hết chi ngôn.

Tư Mã Lãng tiếp tục nói: “Nhưng là bạch sóng quân nấn ná tam hà nơi mấy năm, người đông thế mạnh, năm trước tặc chúng nam hạ chiến ngưu phụ là lúc, cũng là thông lược Hà Nội nơi, tàn sát bá tánh, nháo một phương không được an bình.”

Hoàng Phủ Tung ở bên cạnh nói: “Một khi đã như vậy, kia không phải càng hẳn là tiêu diệt giết sao?”

Tư Mã Lãng lắc lắc đầu, nói: “Nói dễ hơn làm? Không nói đến bạch sóng quân mười dư vạn chúng có thể hay không tiễu trừ tẫn, riêng là kia bạch bụng sóng tự sóng thành phòng thủ thành phố công thế, liền bị Quách Đại sửa chữa giống như thiết trại, địa phương quan quân công không tiến, đánh bất động! Các ngươi tới, cùng bạch sóng quân giao thủ, đánh thắng cũng liền thôi, nếu là bại, quay đầu lại các ngươi tự nhưng lãnh binh hoặc hồi Duyện Châu, hoặc hồi Từ Châu, nhưng ngày sau bạch sóng quân nếu tới Hà Nội trả thù trả thù, lại dạy chúng ta Hà Nội bá tánh như thế nào cho phải?”

Một bên bình thị gia chủ ngay ngắn nhàn nhạt ngôn nói: “Chỉ là đánh thắng lại còn chưa đủ, nếu là muốn đánh, nhất định phải muốn đem bạch sóng quân hoàn toàn tiêu diệt, một cái không lưu! Bằng không quay đầu lại Hà Nội ắt gặp bạch sóng quân trả thù!”

Vẫn luôn không nói chuyện múc huyện Trịnh thị gia chủ Trịnh Duyên đứng dậy, bổ sung ngôn nói: “Nhị vị, không phải ta chờ kiểu tính, chỉ là sự tình quan một phương dân sinh, nhị vị nếu là muốn đánh, liền muốn bảo đảm có thể đem bạch sóng quân toàn bộ giết chết một cái không lưu…… Nếu là làm không được, còn thỉnh nhị vị thượng quan tức binh, chớ cấp Hà Nội gây chuyện thượng thân.”

Bào Tín nghe vậy không khỏi giận tím mặt: “Hành quân đánh giặc lại không phải ăn cơm, sao có thể nói thắng liền thắng, nói thua liền thua, như thế nào? Nếu là không thể bảo đảm tất thắng, này cường đạo ta liền còn không động đậy được?”

Ngay ngắn vuốt chòm râu, gật đầu nói: “Còn thỉnh Bào tướng quân khoan dung…… Tận lực cũng đừng động thủ.”

“Buồn cười!” Bào Tín hai tròng mắt trợn trừng, bỗng nhiên đứng dậy liền phải phát tác.

Vương Khuông thấy thế hoảng sợ, cũng là vội vàng đứng dậy, vội vàng gọi được Bào Tín trước người, nói: “Duẫn thành, chớ đánh, xin bớt giận, xin bớt giận, bàn bạc kỹ hơn đó là!”

Kia bình thị gia chủ thấy Bào Tín tức giận, cũng không sợ hãi, chậm rãi đứng dậy, mạc mạc nhiên nói: “Lão phu một lòng vì một phương bá tánh, Bào tướng quân nếu là ỷ vào trong tay có binh có đem, nghe không được thiện ngôn, kia đại nhưng đem lão phu chấp hạ bổng sát…… Bất quá, thứ lão phu nhiều lời một câu, Bào tướng quân tuy là nhà Hán lương đống, nhưng ta Hà Nội bình thị số đại cũng là có lập triều đình làm quan giả, thiên hạ các châu quận thủ quan lại, cũng có từ ta bình thị trung xuất sĩ giả, Bào tướng quân thật cũng không cần ở chỗ này cùng lão phu chơi này quan uy, lão phu đối này thấy được nhiều, tuổi lớn, cũng không muốn ăn này một bộ…… Hôm nay lời nói tẫn tại đây, thứ lão phu chờ liền không ở này phụng bồi.”

Dứt lời, chắp tay, theo sau ném đầu rời đi, Lý Thiệu cùng Trịnh Duyên hai vị gia chủ cũng là theo sát sau đó.

Tư Mã Lãng tuổi còn trẻ, lại là rất có hàm dưỡng, hướng về phía ở đây chư vị đại nhân, bao gồm Đào Thương ở kia, từng cái thi lễ hòa nhã nói đừng lúc sau, mới vừa rồi cáo từ mà đi.

Hảo hảo một đốn tiệc rượu, không đợi uống một trản rượu, liền náo loạn cái tan rã trong không vui.

Bào Tín tức giận mà chỉ vào Vương Khuông, cả giận nói: “Công Tiết, ngươi này thái thú là như thế nào đương? Mặc cho bằng bọn họ ở ngươi nơi này như vậy vô lễ chơi bát sao? Hắn họ Bình chẳng lẽ là cho rằng bào mỗ thật giết không được hắn?”

Vương Khuông xấu hổ nhếch miệng, cũng không tức giận, chỉ là kiên nhẫn khuyên bảo.

“Duẫn thành, ta cùng ngươi không giống nhau, chúng ta là đồng hương, đều là Thái Sơn quận người, ngươi vận khí tốt, đương cái tế bắc tướng, xem như môn đình lập cố hương…… Nhưng ta ở chỗ này có thể nói là trời xa đất lạ, Hà Nội vọng tộc mấy trăm năm tại đây kinh doanh, thế lực rắc rối khó gỡ, cầm giữ quận nội các rất nhiều việc quan trọng, điền tang, sinh sản cùng thương đạo, ta vừa tới này là lúc, đó là dựa vào ủng hộ của bọn họ, mới có năng lực nam hạ thảo phạt Đổng Trác! Hiện giờ thảo đổng sự tất, đang chuẩn bị một chút nắm giữ quận nội chính vụ, tạm thời còn không thể trêu vào bọn họ!”

Ngừng lại một chút, Vương Khuông lại nói: “Ngươi muốn giết bọn họ cũng không phải không được, bất quá ngày sau, ngươi ta chi danh ở thiên hạ sĩ tộc bên trong cũng là xú……”

Bào Tín giơ tay dùng sức điểm điểm Vương Khuông cái mũi, cả giận nói: “Ta không giết hắn…… Vậy ngươi cùng không cùng chúng ta đi thảo phạt bạch sóng quân?”

Vương Khuông nghe vậy cười nhạo, nói: “Thảo phạt? Như thế nào thảo phạt? Bổn Sơ là giúp đỡ các ngươi ba tháng lương thảo, nhưng ngươi dám bảo đảm ba tháng ngươi là có thể hoàn toàn đánh hạ tự sóng thành? Liền tính dẹp xong!…… Lúc này tiết mắt thấy lập tức bắt đầu mùa đông, ngươi dưới trướng gần tam vạn tướng sĩ, Đào công tử dưới trướng một vạn tướng sĩ, bất luận có trở về hay không phản quê cũ…… Này áo bông, hậu quần, than hỏa, đông thực, chiếc xe, ngựa yêu cầu đông thảo…… Này đó vật tư, ai cung cấp các ngươi? Ngươi không đi cầu những cái đó vọng tộc đại gia cầu ai? Ta chính là một cái nghèo thái thú, nhưng nuôi không nổi các ngươi này bốn vạn nhân mã!”

“Ngươi……” Bào Tín làm Vương Khuông khí nói không nên lời lời nói, nhưng lại cố tình vô pháp phản bác.

Bào Tín cùng Vương Khuông chính cãi cọ là lúc, Đào Thương lại phát hiện Hàn Hạo ngồi ở một bên, cau mày, đầy mặt không vui, làm như ở giận dỗi.

Ngẫm lại tới khi chính mình cùng Hàn Hạo nói chuyện phiếm…… Vị này Hàn làm đối với Hà Nội vọng tộc làm như cũng rất có phê bình kín đáo a.

Vì thế Đào Thương thừa Bào Tín cùng Vương Khuông nháo chính loạn là lúc, tiến đến Hàn Hạo bên cạnh, thấp giọng nói: “Hàn làm, đào mỗ có một chuyện không rõ, tưởng hướng Hàn làm thỉnh giáo một chút, nếu là Hàn làm phương tiện, mong rằng không tiếc bẩm báo.”

Hàn Hạo nghe vậy cười khổ nói: “Nói cho công tử chuyện gì đều không sao, chỉ cần công tử đừng cho ta nói nhao nhao đi ra ngoài là được…… Bởi vì thật sự là quá xấu hổ.”

Đào Thương mỉm cười nói: “Vừa mới kia không phải hiểu lầm sao…… Hàn làm, đào mỗ vừa mới nghe những cái đó gia chủ nhóm nói, không nghĩ làm chúng ta thảo phạt bạch sóng quân, là sợ nếu là không thể nhổ cỏ tận gốc, ngày sau liền sẽ lọt vào bạch sóng quân trả thù…… Nhưng ta tưởng không rõ, bạch sóng quân chính mình không có sinh sản, không nghề nông tang, ngày xưa gian chính là dựa vào vào nhà cướp của sinh hoạt, chúng ta Hà Nội quận phía dưới châu huyện, nói vậy cũng không thể may mắn thoát khỏi đi…… Này đó đại tộc gia chủ, tình nguyện chính mình cấp bạch sóng quân đương dự trữ lương thực, lâu lâu bị đánh cướp một phen, cũng không chịu làm chúng ta thử xem tiêu diệt bạch sóng quân? Vạn nhất thành công, chẳng phải là nhất lao vĩnh dật…… Ý tưởng này cũng không tránh khỏi quá kỳ quái chút đi?”

Hàn Hạo cười lạnh một tiếng, nói: “Công tử suy nghĩ nhiều, này đó vọng tộc gia chủ, một đám khôn khéo cùng con khỉ dường như, làm sao cấp bạch sóng quân đương đợi làm thịt heo dê? Thật không dám dấu diếm, bạch sóng quân là tới Hà Nội đánh cướp quá, nhưng căn bản là sẽ không đi kiếp này đó vọng tộc lương thảo súc vật, bọn họ chủ yếu đoạt, bất quá là bình thường bình dân bá tánh mà thôi.”

Đào Thương hiếu kỳ nói: “Vì sao?”

Hàn Hạo hừ hừ: “Cụ thể trong đó tình hình cụ thể và tỉ mỉ, tại hạ cũng là không biết, bất quá nhiều ít cũng có thể đoán ra một ít, cái gọi là bạch sóng quân cùng này đó vọng tộc, bất quá là hỗ trợ lẫn nhau, lẫn nhau thêm lợi dụng! Vọng tộc nội tình sâu đậm, năng lượng không tầm thường, bạch sóng quân không muốn chọc…… Mà bạch sóng quân tồn tại, cũng là có thể cấp này đó vọng tộc lý do tăng mộ tư binh…… Công tử có biết, bởi vì bạch sóng quân sự, chư gia tộc cùng vương phủ quân đề qua bao nhiêu lần, muốn dự trữ đao giới, chiêu mộ tráng đinh trợ châu quận quan quân đề phòng cướp, hắc hắc, nhưng vẫn bị phủ quân đem việc này đè ép đi xuống. Cường đạo cùng sĩ tộc dù chưa có lui tới, nhưng vẫn là hai mặt hỗ trợ lẫn nhau, thời gian lâu rồi, nhiều ít sẽ sinh ra một ít ăn ý…… Tại hạ thậm chí suy đoán, có đôi khi bạch sóng quân ra tới đánh cướp thời điểm, này đó vọng tộc còn sẽ âm thầm cho một ít phương tiện…… Thực sự là hắc bạch cấu kết, một đám đều thật là hảo tính kế a! Khổ lại chỉ là những cái đó bình dân áo vải mà thôi.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh mà ngộ…… Nghe xong loại này phức tạp tình huống, Đào Thương mới đầu cũng là mày thâm nhăn, nhưng không bao lâu, lại thấy hắn khóe miệng gợi lên một tia nghiền ngẫm tươi cười.

Có ý tứ, nếu mọi người đều nguyện ý ngấm ngầm giở trò, vậy không ngại hảo hảo chơi chơi.

------oOo------

Chương 105: bạch sóng quân cướp bóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Hạo nói làm Đào Thương nhiều ít minh bạch một ít này đó Hà Nội vọng tộc ý tưởng.

Hà Nội vọng tộc nhóm ở Hà Nội quận, nguyên bản liền có được cực kỳ cao thượng uy vọng cùng địa vị, mấy trăm năm tới chưa từng suy bại, tương phản, theo thời gian trôi qua cùng triều cục hỗn loạn, thế lực ngược lại là càng thêm thâm hậu kiên cố.

Nhưng cùng với càng thêm thâm hậu nội tình, danh môn vọng tộc nhóm ăn uống cũng biến càng lúc càng lớn.

Đương nhiên, kỳ ngộ cùng nguy cơ là cùng tồn tại, thiên hạ đại loạn, cũng có một bộ phận thế gia không có chống đỡ được này cổ thật lớn dao động trào lưu, mà bị mất đi ở cuồn cuộn lịch sử sông dài bên trong. Nhưng có chút thế gia lại thừa loạn quật khởi, nương nhà Hán trung ương cùng địa phương châu huyện quan lại liên tiếp điều động, triều đình thế lực mềm nhũn chi cơ thừa thế dựng lên, lũng đoạn càng ngày càng nhiều vốn nên thuộc về châu huyện quan phủ địa phương tính tài nguyên.

Hà Nội vọng tộc chính là thuộc về điển hình đại biểu —— tiêu diệt tặc? Bạch sóng quân ngày thường chỉ bắt cóc bình dân bá tánh, không trêu chọc chúng ta này đó thế gia? Tiêu diệt bọn họ làm gì?!

Tiêu diệt bọn họ, ngày sau Hà Nội quận thanh bình không có việc gì, địa phương thái thú có dư lực, tắc nhất định sẽ rút ra tinh lực tới ức chế Hà Nội vọng tộc phát triển…… Khó mà làm được! Cùng với như thế còn không bằng làm Vương Khuông đem đại bộ phận tinh lực dùng ở phòng bị bạch sóng quân thượng, hơn nữa thường thường

còn phải thỉnh cầu các vọng tộc hiệp trợ, như vậy vọng tộc mới có lớn hơn nữa phát triển cơ hội cùng không gian.

Điển hình dưỡng khấu tự trọng…… Cùng hiện giờ các nơi đang ở bồng bột phát triển chư hầu nhóm là một cái kịch bản, thiên hạ càng loạn, trung ương tập quyền suy nhược, tắc chư hầu nhóm liền càng thêm cường đại không chịu khống chế, thiên hạ không loạn, nhà Hán trung tâm chính phủ thế lực vô địch, kia chư hầu nhóm còn chơi cái rắm?

Vọng tộc nhóm cũng giống nhau, mọi người đều hy vọng càng loạn càng tốt.

Thoáng nghĩ thông suốt này đó sau, Đào Thương không khỏi âm thầm cảm khái bất đắc dĩ.

Loạn thế bên trong…… Yêu nhân khắp nơi, khó trách Hàn Hạo đối này đó vọng tộc như thế bất mãn.

Bất quá Vương Khuông nói cũng rất đúng, liền trước mắt cái này trạng thái, binh mã muốn chinh phạt bạch sóng quân, liền nhất định phải mượn dùng này đó bản địa vọng tộc trợ lực…… Áo bông, hậu quần, than hỏa này đó mùa đông đồ dùng, không có những người này thật đúng là giải quyết không được.

Sự tình không có được đến giải quyết, hảo hảo một đốn yến hội liền náo loạn cái tan rã trong không vui, Đào Thương đám người đường xa mà đến, tán tịch sau liền sớm từng người trở về các gia trong ngực huyện ngoại doanh trại quân đội nghỉ ngơi.

Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung đám người, thân phận tôn sùng, bị an bài ở thái thú bên trong phủ nghỉ ngơi.

Nhưng là Hà Nội vọng tộc phản đối không phối hợp thái độ, mới gần là lần này tới Hà Nội khai vị điểm tâm ngọt, chủ đồ ăn ở đêm khuya mới chậm rãi bị bưng lên bàn ăn.

……

……

“Sát a ——!”

Điếc tai tiếng gào đem Đào Thương từ trong lúc ngủ mơ đánh thức, hắn bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy tới, giơ tay xoa xoa khô khốc đôi mắt, nhíu mày, trong lòng bỗng nhiên toát ra một cái không ổn ý niệm.

“Cái nào hỗn đản kiếp ta doanh?”

“Đại công tử! Đại công tử!” Lều trại bên ngoài, Mi Phương một bên vội vàng mà ăn mặc giáp trụ, một bên gập ghềnh mà chạy vào Đào Thương lều trại.

“Có người tới tập kích doanh trại địch?” Đào Thương xốc lên chăn, cũng vội vàng bắt đầu mặc giáp.

Mi Phương lắc lắc đầu, thở dốc nói: “Ta vừa mới bắt đầu cũng tưởng có người muốn bắt cóc chúng ta doanh trại, nhưng vừa rồi ra lều trại mới biết được đều không phải là như thế…… Chỉ là nơi xa hét hò quá nặng, truyền tới chúng ta này tới mà thôi.”

Đào Thương nhíu nhíu mày, mặc giáp xong sau, theo Mi Phương đi ra soái trướng.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy nơi xa Tây Nam phương, chính phương tây, Đông Bắc chờ nhiều chỗ, mơ hồ đều làm như có ánh lửa phóng lên cao, tiếng quát tháo cùng tiếng kinh hô giao tạp, từ trong trời đêm mơ hồ truyền tới Từ Châu quân doanh trại quân đội, thanh âm chấn động bầu trời đêm, rất là làm cho người ta sợ hãi.

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Hoài huyện thành trì phương hướng, có nổi lửa sao?”

Mi Phương lắc lắc đầu, nói: “Thành trì bên kia không có động tĩnh, cũng không có kêu sát tiếng động, hẳn là không có đã chịu tấn công…… Xem ra là có cường đạo thừa dịp bóng đêm cướp bóc

thành trì quanh thân thôn xóm…… Xem này bốn phương tám hướng đều có hỏa khởi trạng thái, định là bạch sóng quân có dự mưu cướp bóc không thể nghi ngờ.”

Mi Phương nói vừa nói xong, liền thấy Đào Thương trong mắt tức thì trán ra một sợi tinh quang, sắc mặt cũng là biến âm trầm.

“Chúng ta tới rồi Hà Nội đệ nhất đêm, bạch sóng quân liền phái binh tiến đến cướp bóc hương dân…… Hảo một cái ra oai phủ đầu. Này phân lễ, cường đạo đưa nhưng thật ra rất lớn a.”

Mi Phương suy đoán không có sai, bạch sóng quân phái ra số lộ tặc chúng, đi trước Hà Nội quận trị sở hoài huyện quanh thân hương dã thôn trang, đồng thời bắt cóc phóng hỏa, này mục đích trừ bỏ cướp bóc lương thảo vật tư ở ngoài, quan trọng vẫn là phải cho Vương Khuông gây áp lực.

Tối nay việc một quá, chỉ sợ các gia Hà Nội tứ đại vọng tộc càng là có lý do, ngày sau liền sẽ đi tìm Vương Khuông nói…… Tới rồi lúc ấy, muốn xuất binh thảo phạt bạch sóng quân, càng là khó càng thêm khó.

Nơi này quan hệ lợi hại, Đào Thương ở trong nháy mắt liền tưởng minh bạch.

Đêm nay việc này…… Đổi thành người khác, thật là là có chút khó giải quyết, nhưng ở Đào Thương bên này, chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung.

Gãi đúng chỗ ngứa.

Liền ở ngay lúc này, Hứa Chử hạng nặng võ trang, lãnh một đội kỵ binh đuổi tới Đào Thương trước mặt.

Hổ Si đối Đào Thương vừa chắp tay, lãng nói: “Thỉnh đại công tử hạ lệnh xuất binh!”

“Ra cái gì binh?” Đào Thương đảo mắt nhìn về phía Hứa Chử, nhàn nhạt nói.

Hứa Chử nghe vậy không khỏi sá nhiên mà mở to hai mắt, kỳ quái nói: “Bạch bụng sóng giặc Khăn Vàng khắp nơi cướp bóc hương dân, thám báo hồi báo, nói là Bào Tín tướng quân đã lãnh binh tiến đến thảo phạt! Đại công tử chẳng lẽ muốn sống chết mặc bây, mặc cho khăn vàng quân làm hại xâm lược bá tánh không thành!?”

Đào Thương dùng tay một phủi đi bốn phía, nói: “Bạch sóng quân sớm có dự mưu, đông nam tây bắc tứ phương nơi nơi túng binh cướp bóc, ngươi như thế nào trảo? Này một vạn nhân mã, đến chém thành nhiều ít phân mới đủ sử?”

“Kia…… Kia…… Vậy trừng mắt làm nhìn bạch sóng tặc ở chúng ta trước mặt quát tháo?” Hứa Chử không tin đây là Đào Thương nói ra nói,

Ở Hứa Chử trong lòng, Đào Thương là một cái lạc quan hướng về phía trước, đụng tới sự tình gì, đều sẽ không tiêu cực lãn công người. com

“Đương nhiên không thể làm nhìn.” Đào Thương sắc mặt dần dần biến khói mù, có vẻ hơi có chút…… Khủng bố.

Ngày thường luôn luôn ánh mặt trời hắn, nếu không phải trong lòng cực kỳ bực bội, quả quyết sẽ không lộ ra như vậy biểu tình.

“Bạch sóng quân tính kế chúng ta, Hà Nội vọng tộc chèn ép chúng ta, cái này bãi, đào mỗ nói cái gì cũng phải tìm trở về.”

Mi Phương ở một bên nghi hoặc nói: “Đại công tử tính toán như thế nào tìm về trận này tử?”

Đào Thương quay đầu một lóng tay Hứa Chử, phân phó nói: “Trọng Khang, ngươi tức khắc suất lĩnh chúng ta Từ Châu quân giữa sở hữu kỵ binh, đi trước lập hoài huyện gần nhất nổi lửa chỗ, đem ở nơi đó đốt giết đánh cướp bạch sóng cường đạo toàn bộ xử lý, nhớ

kỹ không cần lưu người sống…… Sau đó lại đem bọn họ quân giới, giáp trụ, cờ xí, quần áo hết thảy lột hạ…… Mang về tới.”

Hứa Chử mà chuông đồng mắt tức khắc mở to: “Ném ngươi nương…… Trách móc sóng quân quần áo? Bọn họ là tặc vẫn là chúng ta là tặc?”

Đào Thương chính sắc ngôn nói: “Bạch sóng quân chỉ biết khi dễ bình dân bá tánh, mà cũng không đi cướp bóc vọng tộc, này trong đó ăn ý cùng ý tưởng, ta nhiều ít biết một chút…… Hà Nội thế gia vọng tộc còn không phải là bởi vì như vậy mới phóng túng bạch sóng quân làm hại sao? Hảo, kia đào mỗ tối nay liền thế bạch sóng quân cùng vọng tộc sửa sửa quy củ.”

Hứa Chử không rõ nguyên do, nhưng ngay sau đó vẫn là dựa theo Đào Thương phân phó lãnh kỵ binh đi.

Mi Phương đi theo Đào Thương thời gian dài nhất, biết rõ hắn làm người…… Giờ phút này đã khắc sâu lĩnh hội quán triệt Đào Thương chi ý.

Mi Phương do do dự dự nói: “Công tử, làm như vậy…… Có phải hay không có điểm không địa đạo?”

Đào Thương quay đầu nhìn phía hắn, kỳ quái nói: “Những cái đó thế gia vọng tộc làm sự…… Thực địa đạo sao?”

Liền ở ngay lúc này, thình lình nghe viên môn ngoại một trận tiếng vó ngựa vang, Đào Thương cùng Mi Phương quay đầu nhìn lại.

Lại là Hàn Hạo suất lĩnh một chúng binh mã, vội vã chạy tới Từ Châu quân viên môn phía trước.

------oOo------

Chương 106: nghe nhìn lẫn lộn

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Hàn làm?”

Thấy Hàn Hạo tới, Đào Thương vội vàng đón đi lên, ngạc nhiên nói: “Hơn phân nửa đêm, làm tới đào mỗ doanh trại có gì việc chung?”

Hàn Hạo giá mã rong ruổi tới rồi Đào Thương trước mặt, xoay người nhảy xuống lưng ngựa, hướng về phía Đào Thương vừa chắp tay, vội vàng nói: “Bạch sóng quân ở Hà Nội quận chung quanh khắp nơi cướp bóc bá tánh! Nghe nói Bào Tín tướng quân đã lãnh binh đi các nơi cứu viện, mong rằng Đào công tử không cần so đo ban ngày gian cùng vọng tộc gia chủ khắc khẩu ân oán, cũng xuất binh cứu ta Hà Nội bá tánh một cứu!”

Đào Thương nghiêm mặt, ngạch đầu nói: “Cứu khẳng định là muốn cứu, nhưng hiện tại còn không phải thời điểm…… Hàn làm tới vừa lúc, một hồi vừa lúc có thể cho ta quân làm dẫn đường.”

“Dẫn đường?” Hàn Hạo không minh bạch Đào Thương có ý tứ gì: “Đào công tử muốn cho tại hạ vì ngài dẫn đường hướng nơi nào?”

“Cái này chờ một lát lại nói.” Đào Thương không có trực tiếp trả lời Hàn Hạo, mà là hỏi ngược lại: “Hàn làm, ta muốn hỏi ngươi một sự kiện, liền ngươi cá nhân mà nói, có nghĩ hoàn toàn bình định bạch sóng quân, còn tam hà nơi một cái chân chính thái bình.”

Hàn Hạo sắc mặt hơi trầm xuống, suy nghĩ một lúc sau khẳng định nói: “Nằm mơ đều tưởng.”

“Hảo, làm tưởng đạt thành cái này mục tiêu, cũng không phải không có khả năng.” Đào Thương lại lộ ra hắn độc hữu ấm áp tươi cười: “Nhưng nếu tưởng chân chính tiêu trừ bạch sóng tặc cái này uy hiếp, phải có sở hy sinh…… Làm phiền làm ngươi tối nay trước lãnh

ta quân đi vì Hà Nội bình dân bá tánh ra một ngụm ác khí, đào mỗ chỉ thiên thề, nhất định giúp ngươi tiễu trừ bạch sóng cường đạo.”

Hàn Hạo bị Đào Thương nói làm cho thẳng phát ngốc, hồn nhiên không biết tiểu tử này ở mân mê cái gì miêu nị, vì sao đột nhiên như vậy trịnh trọng.

“Đào công tử, ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì a?”

Đào Thương một tay đem Hàn Hạo kéo đến bên người, ở bên tai hắn thấp giọng giảng giải một lát……

Hàn Hạo đôi mắt tức khắc mở to.

“Đào công tử, ngươi!…… Ngươi đây là…… Trăm triệu không thể!”

Đào Thương duỗi tay ngăn cản Hàn Hạo nói đầu, nói: “Ta đây là mở rộng chính nghĩa.”

“Nhưng này cũng quá……”

Đào Thương nghiêm mặt nói: “Hàn làm nếu là thật muốn tiêu diệt bạch sóng quân, còn Hà Nội bá tánh một cái thanh bình, phải dựa theo ta phương pháp đi làm…… Trong đó đạo lý, ngươi là người thông minh, hẳn là có thể tưởng minh bạch.”

Hàn Hạo mặt lúc đỏ lúc trắng, ngơ ngác mà nhìn Đào Thương, làm như nói không ra lời.

“Chuyện này chỗ tốt, ngươi cũng minh bạch, hơn nữa lấy đào mỗ xem chi, Hàn làm cũng không phải đặc biệt đãi thấy những cái đó vọng tộc, có đôi khi vì lý tưởng khát vọng, có chút hiểm sự đáng giá một mạo!”

Hàn Hạo trầm tư một hồi lâu, làm như tại tả hữu do dự, này trên mặt tắc nghiến răng nghiến lợi, phảng phất nội tâm công chính ở chịu đựng trọng đại dày vò khảo nghiệm.

Sau một lúc lâu lúc sau, chỉ thấy Hàn Hạo hung hăng tâm, một dậm chân cắn răng nói: “Vì Hà Nội yên ổn, tại hạ liền ở công tử trên người đánh cuộc một phen!…… Chỉ là công tử xong việc ngàn vạn đừng đem việc này nói nhao nhao đi ra ngoài liền thành!”

Đào Thương mỉm cười nói: “Yên tâm đi, ta miệng thực nghiêm.”

……

……

Hứa Chử động tác thực mau, một chúng Từ Châu kỵ binh lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế tiêu diệt phụ cận một chi ước có ngàn dư bạch sóng quân cướp bóc cường đạo.

Sự thành lúc sau, Hứa Chử ngay sau đó liền mệnh một bộ phận kỵ binh nhóm lưu lại xử lý cường đạo thi thể, chính mình lãnh mặt khác một nửa kỵ binh bay nhanh đem này đó thu được bạch sóng quân y giáp cờ xí mang về Từ Châu quân quân doanh.

Bạch sóng quân y giáp bãi ở Hàn Hạo trước mặt thời điểm, Hàn làm trên mặt lộ ra xưa nay chưa từng có giãy giụa cùng thống khổ.

“Đừng thất thần, thay đi.” Đào Thương thúc giục Hàn Hạo nói.

Hàn Hạo trong mắt làm như dần hiện ra một tia mê ly khổ sở, đột nhiên giơ thẳng lên trời cảm khái thở dài: “Tối nay sự quá, hạo chỉ sợ không mặt mũi nào ở phục xưng là khổng người sai vặt đệ rồi.”

Nhìn Hàn Hạo đau khổ biểu tình, Đào Thương nhiều ít dính điểm tâm đau.

“Khổng môn đãi không đi xuống…… Nếu không, ta cho ngươi dẫn tiến một chút, đi vào cửa Phật như thế nào?”

Hàn Hạo sắc mặt như cũ là lúc đỏ lúc trắng: “Đào công tử, chúng ta liền không thể lại mặt khác tưởng cái biện pháp sao?”

Đào Thương khuyên giải nói: “Hàn làm, làm người nếu là tổng giống ngươi như vậy lo trước lo sau do dự, dễ dàng chết thực mau.”

Hàn Hạo rất là khinh bỉ trừng mắt nhìn Đào Thương liếc mắt một cái.

“Giống công tử như vậy to gan lớn mật chuyện gì đều dám làm người, mới chết mau!”

Đào Thương nghe vậy nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

Chết thực mau lại như thế nào? Lý luận thượng giảng, chính mình xuyên qua hồi thời đại này mượn xác hoàn hồn, vốn dĩ cho dù chết quá một lần người…… Đầu trọc đâu sợ bị nắm tóc.

Hàn Hạo lẩm bẩm lầm bầm, nhưng vẫn là lãnh dưới trướng thân tín nhóm thay những cái đó bạch sóng quân y giáp…… Mà bên kia sương, Đào Thương cùng Hứa Chử cùng với một chúng Từ Châu quân tinh nhuệ nhóm cũng thay bạch sóng quân quần áo giáp trụ.

Đổi xong lúc sau, Đào Thương quay đầu đi, đánh giá chính mình phía sau này chi ước có ngàn hơn người sơn trại bản “Bạch sóng quân phân đội nhỏ”.

“Ân…… Tuy rằng vẫn là có chút tì vết, nhưng còn xem như trung quy trung củ, hẳn là có thể lừa gạt qua đi.” Đào Thương gật đầu vẫn làm một phen đánh giá.

Quay đầu đi, chỉ thấy Hàn Hạo loát hàm dưới thượng chòm râu, thẳng thắn sống lưng, ăn mặc bạch sóng quân cường đạo phục sức lại đem toàn thân thu thập bản bản chỉnh chỉnh, kia cường đạo phục sức ở trên người hắn liền một cái nếp gấp đều tìm không ra tới.

Đào Thương thấy thế không quá vừa lòng…… Này nơi nào là bạch sóng quân tặc tử? Rõ ràng chính là bị cường đạo cướp bóc trở về áp trại con rể!

Cất bước đi đến Hàn Hạo bên người, Đào Thương vòng quanh hắn một bên xem một bên lắc đầu: “Không giống, không giống, nhiều ít

có điểm không thích hợp?”

“Đào công tử, không đúng chỗ nào?” Hàn Hạo tò mò địa đạo.

“Hàn làm, phiền toái ngươi có thể hay không thô lỗ một chút, như vậy hào hoa phong nhã nho tướng khí chất như thế nào sẽ là cường đạo? Còn có ngươi này quần áo, ta thật sự không nghĩ ra, một kiện cường đạo phá quần áo đều có thể làm ngươi xuyên ra lễ bào cảm giác, ngươi này khí chất là như thế nào tu luyện ra tới?…… Như vậy đi ra ngoài thực dễ dàng lộ tẩy.”

Hàn Hạo lắc lắc đầu, nói: “Tại hạ từ nhỏ vâng chịu nho huấn, ngày thường như vậy ăn mặc nói chuyện thói quen, thật sự là thô lỗ không đứng dậy……”

Giọng nói lạc khi, chợt thấy Đào Thương đi ra phía trước, bắt lấy Hàn Hạo chỉnh tề vạt áo, dùng sức một xé, trực tiếp đem hắn kia kiện bạch sóng quân phục ở trước ngực xé rách một cái thật lớn vết nứt, lộ ra Hàn Hạo đã tuyết trắng lại phiếm mao ngực.

“Ném con mẹ ngươi!” Hàn Hạo vội vàng một phen duỗi tay hộ trợ chính mình ngực vạt áo, một bên lên tiếng mắng một câu.

Đào Thương vừa mới nhíu chặt mày lúc này mới giãn ra, cười nói: “Quần áo xuyên pháp giống tặc, nói chuyện cũng giống tặc…… Phải như vậy mới đúng.”

Hàn Hạo sắc mặt biến đã xanh mét, lại cứng đờ.

Đào Thương không để bụng, cười ha hả mà nhìn Hàn Hạo nói: “Hàn đại đương gia, đi thôi, làm chúng ta đến trạm thứ nhất đi…… Ly này gần nhất Hà Nội vọng tộc sản nghiệp, ly này có vài dặm đường?”

Hàn Hạo sắc mặt một mảnh xám trắng, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi thấp giọng nói: “Từ này, hướng tây mười lăm dặm…… Bình ấp bình thị ở Hà Nội một cái trại nuôi ngựa…… Liền ở bên kia!”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh gật gật đầu, lại hỏi: “Bạch sóng quân dẫn đầu tướng lãnh bên trong, cái nào nhất xuẩn nhất manh?”

Hàn Hạo khóe mắt trừu trừu: “Lâu nghe bạch sóng tặc đệ tứ tặc soái Lý Nhạc, tính cách táo bạo, bản tính không thuần, tàn nhẫn giết hại……”

“Liền hắn bối nồi.” Đào Thương chắc chắn gật đầu một cái, đối Hứa Chử phân phó nói: “Truyền lệnh cấp lần này hành động các huynh đệ, một hồi làm việc thời điểm, một bên làm việc một bên cao uống là phụng bạch sóng Lý đại soái chi mệnh thay trời hành đạo, cái nào dám kêu sai rồi, bạt tai hầu hạ.”

“Nặc!”

Hàn Hạo ở một bên nghe gương mặt cơ bắp quất thẳng tới, hỗn nhiên không biết Đào Thương là bị phương nào cao nhân dẫn dắt, cư nhiên có thể nghĩ đến dùng “Thay trời hành đạo” này bốn cái như thế có kích động tính cùng ngưng tụ tính bốn chữ khẩu hiệu, đã thâm nhập quán triệt chứng thực cường đạo căn bản tôn chỉ, lại thể hiện cường đạo căn bản trình tự nhu cầu…… Cảm giác thượng cấp bạch sóng tặc rút ra một cái tân độ cao, không tật xấu.

Tiểu tử này không làm cường đạo làm công tử, thật con mẹ nó là bạch mù nhân tài.

……

……

Nguyệt hung tinh người đêm, phong cao phóng hỏa thiên.

Bình ấp bình thị tổ trạch cơ nghiệp tuy rằng là ở bình ấp huyện, nhưng sớm tại nhiều năm trước, gia chủ ngay ngắn liền đem chủ trạch di chuyển tới rồi hoài huyện trong vòng.

Dù sao cũng là Hà Nội quận trị sở nơi, chủ trạch chuyển nhà đến tận đây, quận nội có chuyện gì đều là trực tiếp biết tin tức, cũng có thể

với tới khi làm ra kế hoạch an bài.

Ngoài thành giao huyện, bốn phương tám hướng đều là ánh lửa tận trời, tư minh tiếng kêu ẩn ẩn từ trong trời đêm truyền tới hoài huyện trong vòng.

Bình thị gia chủ ngay ngắn khoác áo choàng, từ nhà cửa trung ra tới, đăng cao nhìn xa, nhìn về phía huyện ngoại phương xa nơi nơi rải rác ánh lửa, lộ ra một bộ đắc ý dào dạt tự đắc chi tướng.

“Hắc hắc, thật không nghĩ tới, này đó khăn vàng dư nghiệt đảo cũng có chút nhãn lực thấy, thừa Bào Tín quân cùng Từ Châu quân vừa đến ngày đầu tiên buổi tối, liền xuất cốc cướp bóc…… Này cử có thể nói là đại đại chiết bọn họ thể diện…… Hừ hừ, liền hôm nay việc, ngày mai lão phu lại mời thượng mặt khác vài vị gia chủ, cùng đi thái thú phủ giằng co một phen, nhìn xem kia Bào Tín cùng Đào Thương tiểu nhi, còn có gì bộ mặt tại đây tiếp tục nấn ná? Tưởng thảo tặc…… Tự hồi hắn Duyện Châu cùng Từ Châu đi thảo đi.”

Ngay ngắn phía sau, bình phủ quản gia cung kính mà đối này ngôn nói: “Gia chủ, bạch sóng quân lần này như thế đại quy mô phát động tập kích bất ngờ, này quanh thân thôn xóm chi hỏa, liền chúng ta huyện nội đều có thể nhìn đến, tiểu nhân lo lắng, chủ nhân ngài ở vùng ngoại ô sản nghiệp có thể hay không……”

Bình thị vẫy vẫy tay, nói: “Điểm này không cần lo lắng, bạch sóng quân này đó tặc tử, điểm này quy củ vẫn phải có…… Ngươi xem mấy năm nay, này đó cường đạo vào nhà cướp của số lần cũng là không ít, nhưng nào một lần lại là dám chạm vào ta bình thị ruộng đất trang viên? Hắc, đó là thượng một lần nam hạ công ra Hà Nội hội chiến ngưu phụ, chúng ta mà cũng chưa từng bị bọn họ chiếm một tia một hào đi, vọng tộc thanh thế ở kia bãi, mượn bọn họ mấy cái lá gan cũng là vô dụng.”

Quản gia như cũ là có chút do dự, nói: “Gia chủ lời này đảo tuy rằng là có lý, chính là bạch sóng quân như vậy đại quy mô tập kích quấy rối, thường lui tới chính là chưa từng gặp được……”

Ngay ngắn cười ha ha, lắc đầu nói: “Ngươi a, thật là nhiều lo lắng……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy bình thị bên trong phủ hai cái người hầu, giá một cái mỏi mệt bất kham, cả người dơ hề hề gia nô đi tới ngay ngắn trước mặt.

“Gia chủ! Chủ tử! Việc lớn không tốt……”

Ngay ngắn còn hãy còn ở tự đắc gương mặt tươi cười không khỏi cứng đờ, không biết vì sao, một cổ cảm giác bất an đang nhanh chóng chiếm cứ hắn trái tim, phảng phất là trong đêm đen xâm nhập nhân thể gió lạnh, không có dấu vết để tìm, nhưng lại cố tình có thể cảm giác đến rành mạch.

“Như thế nào? Ngươi là về cái nào quản, hoang mang rối loạn, có cái gì chuyện quan trọng?”

Kia gia nô đi vào ngay ngắn trước mặt, hai chân mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống, hoảng loạn nói: “Tiểu nhân chính là tây giao năm mươi dặm ngoại trại nuôi ngựa với tổng quản hạ, với tổng quản đặc mệnh tiểu nhân đêm tối tới cấp gia chủ báo cái tin……”

Ngay ngắn vừa nghe tây giao trại nuôi ngựa bốn chữ, sắc mặt tức khắc một bạch.

Kia chính là hắn bình thị ở Hà Nội quận quanh thân, lớn nhất một chỗ trại nuôi ngựa! Cũng là hoài huyện phụ cận có thể đếm được trên đầu ngón tay có thể ngàn thất thượng kế đại hình trại nuôi ngựa.

“Trại nuôi ngựa làm sao? Chạy nhanh nói ra rõ ràng!”

Gia nô một bên dùng sức tiền chiết khấu, một bên khóc hô: “Lão gia! Với tổng quản làm tiểu nhân tới báo…… Ta chờ đáng chết a! Trại nuôi ngựa…… Xong rồi! Toàn xong rồi! Bạch sóng quân cường đạo đem tây giao trại nuôi ngựa ngựa tất cả đều cướp đoạt! Còn một phen ngọn lửa toàn bộ trại nuôi ngựa! Tấc ngói không lưu a! Với

tổng quản hiện tại còn lãnh người còn ở bên kia cứu hoả, lại là trước phái tiểu nhân tới cùng chủ nhân tạ tội a!”

Ngay ngắn giờ phút này đã ngốc nói không nên lời lời nói, bình thị lão quản gia lại là vội vội vàng vàng nói: “Bạch sóng quân ngày thường không phải không kiếp ta bình thị sản nghiệp sao? Hôm nay này như thế nào…… Như thế nào…… Như thế nào, chẳng những cướp, còn cư nhiên còn phóng hỏa? Làm như vậy tuyệt!”

Kia gia nô khóc kêu nói: “Không có biện pháp, cường đạo chẳng những đoạt, còn nói thẳng thay trời hành đạo.”

------oOo------

Chương 107: tránh minh hữu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn ở chính mình trước mặt kêu khóc báo tin gia nô, ngay ngắn ngốc lăng tại chỗ không biết làm sao, hôm nay này lôi hắn cảm giác ai rất chắc chắn.

Tại sao lại như vậy? Bạch sóng tặc, nhưng cho tới bây giờ cũng không có động quá chính mình này đó Hà Nội vọng tộc sản nghiệp, lúc này đây như thế nào sẽ thái độ khác thường…… Chẳng lẽ là địa phương nào nghĩ sai rồi? Hoặc là ở trong lúc lơ đãng đắc tội bọn họ, nhưng bình thị cùng cường đạo vẫn luôn không có chính diện giao thoa, càng đừng nói đắc tội bọn họ!

Ngay ngắn sắc mặt ở trong bất tri bất giác biến xanh mét, hàm răng trên dưới đánh run, lạc đát lạc đát vang lên.

Đột nhiên chi gian, liền thấy ngay ngắn bỗng nhiên tìm tòi tay, nhéo kia gia nô cổ cổ áo, đem hắn hướng về chính mình trước mặt một túm, bởi vì mất khống chế mà vặn vẹo mặt cơ hồ đều phải dán tới rồi kia gia nô trên mặt.

“Sao lại thế này? Sao lại thế này!! Ngươi cấp lão phu nói rõ ràng, là bạch sóng quân nào một đường nhân mã đi đánh lão phu trại nuôi ngựa?”

Bình thị gia nô lưu trữ nước mắt, hướng ngay ngắn một năm một mười hội báo.

“Tiểu nhân chỉ là…… Chỉ là mơ hồ nghe thấy, kia chi bạch sóng quân một bên hô to là cái gì ‘ tự sóng thành ’ Lý đại soái thân quân, thừa nói tuân mệnh, đến thiên kêu gọi, đương hướng Trường An trừ Đổng Trác, phế hán đế, bình thiên hạ, cứu thương sinh, hưng xã tắc, thay trời hành đạo, các gia các hộ đương đều dâng lên ngựa quân nhu, thuận thế mà làm……”

Ngay ngắn khí cả người phát run, một phen ném ra kia gia nô.

“Quả thực chính là bậy bạ! Lý Nhạc tặc tử, nào dám như thế, lão phu cùng ngươi thế bất lưỡng lập!”

Liền ở ngay ngắn tức giận chính thịnh thời điểm, lại có một cái cả người bụi đất gia nô bị người giá lại đây.

“Gia chủ, không hảo! Chúng ta ở vùng ngoại ô kho thóc, bị bạch sóng quân cướp!”

Ngay ngắn thân hình tại chỗ quơ quơ, kinh ngạc nhìn về phía này lại một cái trở về báo tin gia nô……

“Kho thóc…… Bị cướp?”

Kia gia nô một cái kính gật đầu: “Là…… Là!”

“Bạch sóng quân thay trời hành đạo?”

Gia nô làm như cảm thấy kinh ngạc, hồn nhiên không biết gia chủ như thế nào sẽ biết được cái này.

“Là……”

Ngay ngắn hai mắt một trận biến thành màu đen, trực tiếp hôn mê qua đi.

……

……

Một đêm xuống dưới, bạch sóng quân ở đem hoài huyện bốn phía bá tánh cướp sạch không còn lúc sau, liền tức khắc bỏ chạy.

Đáng thương rất nhiều bình dân bá tánh, trống rỗng bị bạch sóng quân lại một phen tập kích nhiễu nhương, lưu lại qua mùa đông lương thực đã là chút xíu không tồn, khắp nơi chi gian, tiếng kêu

than dậy trời đất, Hà Nội các bá tánh khóc thút thít ai oán tiếng động mấy là kinh vang bốn mà.

Hà Nội quận Tây Nam một chỗ ẩn nấp sơn cốc bên trong, Hàn Hạo đứng ở chỗ cao, nhắm mắt lại, hắn phảng phất có thể cảm giác đến những cái đó bị bạch sóng quân cướp bóc các bá tánh khóc động tiếng động liền ở nhĩ sườn.

Hàn Hạo trên mặt lộ ra quyết tuyệt mà lại tức giận thần sắc, song quyền cũng là gân xanh bạo khởi, nắm kẽo kẹt kẽo kẹt vang lên.

“Bạch sóng tặc làm bậy quá sâu! Hạo hôm nay thề, tất trừ này ác hoạn, còn tam hà nơi thanh bình!”

Đào Thương đi vào hắn phía sau, hắn cảm nhận được Hà Nội nơi ai động cùng Hàn Hạo oán giận, cảm khái thở dài.

Hắn duỗi tay vỗ vỗ Hàn Hạo bả vai, nói: “Hàn làm lại nhẫn nhất thời, yên tâm, không lâu lúc sau, vọng tộc liền sẽ duy trì chúng ta xuất binh tiêu diệt tặc, chờ chúng ta bình tự sóng thành sau, Hà Nội bá tánh ngày lành liền tới rồi.”

Hàn Hạo đột nhiên xoay người, yên lặng nhìn Đào Thương, thanh âm nghe tới rất là kích động: “Đào công tử, tại hạ đêm qua vì ngươi làm dẫn đường, mang ngươi cướp bình thị, Tư Mã thị, Trịnh thị, Lý thị chờ ở Hà Nội ba chỗ trại nuôi ngựa, bảy chỗ thương ngao, mười một chỗ điền khẩn, liền dê bò súc sinh cũng không buông tha…… Tại hạ cuộc đời lần đầu tiên làm đạo tặc hoạt động…… Lại còn có làm lớn như vậy…… Hy vọng Đào công tử có thể tuân thủ hứa hẹn, không cần phụ ta!”

Đào Thương không sợ gì cả nhìn chằm chằm Hàn Hạo đôi mắt, trịnh trọng gật đầu nói: “Hàn làm, ta nếu kéo ngươi xuống nước, tự nhiên cũng liền sẽ nghĩ cách đem ngươi một lần nữa đẩy lên bờ, ngươi yên tâm, hứa hẹn chuyện của ngươi ta tự nhiên sẽ làm! Bạch sóng quân ta nhất định sẽ tiêu diệt…… Hơn nữa ngươi xem, đêm qua chúng ta tuy rằng giả làm bạch sóng quân, bắt cóc vọng tộc sản nghiệp, nhưng Đào Thương lại hạ lệnh không có thương tổn một

người, đây là kế sách tạm thời, đều không phải là lấy binh mưu tư cử chỉ……”

Nghe xong lời này, Hàn Hạo sắc mặt mới dần dần chuyển ấm, một lần nữa bình phục xuống dưới.

Đào Thương một lóng tay phía sau trong cốc bắt cóc tới súc sinh ngũ cốc, nói: “Này đó đều là vọng tộc gia sản, bọn họ không muốn lấy tới trợ dân, Đào Thương liền giúp bọn hắn lấy! Hiện tại thời cơ chưa đến, tạm thời chồng chất tại đây trong cốc tàng hảo, đãi đến thời cơ thích hợp, Hàn làm liền lãnh người tới, đem này đó vật tư lấy, hoặc quy về công sở, hoặc phân cùng bá tánh, hoặc dùng cho bình tặc giải quyết tốt hậu quả, đào mỗ thề với trời, tuyệt không nhúng chàm mảy may.”

Hàn Hạo nghe vậy, làm như có chút ngượng ngùng, hướng Đào Thương chắp tay nhận lỗi ngôn nói: “Đào công tử, ngượng ngùng, tại hạ vừa mới nhất thời tình thế cấp bách, mở miệng lỗ mãng…… Đắc tội.”

Đào Thương cười lắc lắc đầu, phát ra từ phế phủ mà cảm thán một câu: “Cái gọi là lương thảo dê bò, đào mỗ vô luận đi đến nơi nào, muốn nói ta tự nhiên đều sẽ có biện pháp lộng tới một đống…… Chỉ có giống Hàn làm nhân tài như vậy, lại là đào mỗ muốn mà không thể được.”

Hàn Hạo nghe vậy cả người chấn động, sá nhiên mà nhìn chằm chằm Đào Thương hồi lâu, làm như không nghĩ tới hắn cư nhiên như vậy trực tiếp đào chính mình góc tường.

Lời này lời nói ngoại, trần trụi câu dẫn a.

Sửng sốt một hồi lâu, Hàn Hạo mới lấy lại tinh thần, hơi có chút xấu hổ nói: “Đào công tử lời này nói, này…… Làm tại hạ nói như thế nào đâu…… Ngài lời này đơn độc đối ta nói nói liền hảo, nhưng……”

“Nhưng ngàn vạn đừng nói nhao nhao đi ra ngoài, phải không?” Đào Thương bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: “Hàn làm xem ta như là như

vậy không đáng tin cậy người sao?”

Hàn Hạo nghe vậy ha hả cười gượng, trong lòng ám đạo ngươi chính là.

“Hàn làm, ta Từ Châu khuyết thiếu giống ngươi như vậy vì dân gian nan khổ cực nghĩa người, đào mỗ trong lời nói chi ý, làm hẳn là có thể nghe ra tới.”

Hàn Hạo trầm mặc một hồi, thở dài, lắc đầu nói: “Vương phủ quân đối ta, có thưởng thức dìu dắt chi ân nghĩa, hạo không thể phụ hắn…… Đào công tử, thỉnh thứ lỗi.”

Hai người chính nói chuyện chi gian, lại thấy Hứa Chử phi cũng dường như hướng về trên núi chạy tới, đối với Đào Thương vừa chắp tay nói: “Đại công tử, thám báo hồi báo, Bào Tín lãnh dưới trướng tam vạn đại quân, giờ phút này chính bôn cái này phương hướng tới, như mỗ gia sở liệu không tồi, Bào Tín hẳn là hướng về phía chúng ta tới!”

Đào Thương lông mày một chọn, hiếu kỳ nói: “Bào tướng quân phát hiện chúng ta thì lại thế nào? Chúng ta cùng hắn là minh hữu, chẳng lẽ hắn còn sẽ xuất binh tiêu diệt sát chúng ta không thành?”

Hứa Chử vẻ mặt cười khổ, chỉ chỉ Đào Thương trên người xuyên bạch sóng quân phục sức, ngôn nói: “Công tử đã quên, chúng ta hiện tại thân phận là Lý Nhạc bộ hạ bạch sóng quân, đêm qua thay trời hành đạo một đêm……

Đào Thương nghe vậy ngây ngẩn cả người, cúi đầu nhìn nhìn chính mình trên người bạch sóng quân phục sức.

Bào Tín hiện tại xông tới tiêu diệt sát chính mình, giống như còn thật không có gì tật xấu.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Trọng Khang, cho ta chuẩn bị ngựa!”

Hứa Chử nghe vậy vội hỏi nói: “Đại công tử là muốn đích thân đi theo Bào tướng quân giải thích cái minh bạch?”

“Ta xuyên thành như vậy, không đợi tới gần Bào Tín ba trượng nơi, phỏng chừng phải bị bắn thành cái sàng…… Còn giải thích cái rắm a. Chạy nhanh tiếp đón mọi người…… Phong khẩn xả hô!”

Hứa Chử nghe vậy bừng tỉnh, tiếp theo quay đầu hướng về phía dưới chân núi giả trang thành bạch sóng quân Từ Châu kỵ bộ gào to một tiếng.

“Các huynh đệ! Đại đương gia hạ lệnh, phong khẩn xả hô!”

……

……

Một hàng “Bạch sóng quân” hoảng sợ hướng về mặt đông chạy băng băng mà đi, không vì cái gì khác, chính là vì tránh né chính mình minh hữu……

Này thiên hạ kỳ văn việc lạ, có đôi khi thật sự không phải một hai câu lời nói là có thể giải thích rõ ràng, rõ ràng là rất có lý sự, nhưng đối mặt người khác liền càng muốn cất giấu, vô pháp công chư với chúng.

Liền giống như lần này giả làm bạch sóng quân tai họa Hà Nội vọng tộc hành động, tuy rằng cách làm có chút bỉ ổi, nhưng Đào Thương cảm thấy chính mình điểm xuất phát là tốt.

Ít nhất hắn từ vọng tộc nơi đó bắt cóc tới ngưu dưỡng súc vật, lương thảo mã thảo chờ vật, đãi sự tình giải quyết sau, Đào Thương là thiệt tình tưởng giao cho Hàn Hạo, làm hắn thay thế chính mình giao phó với Hà Nội những cái đó tầng dưới chót đã chịu hãm hại nhiều nhất bá tánh.

Đào Thương cảm thấy chính mình hành động chưa nói tới có vĩ đại, nhưng ít nhất cũng nên ban phát cái ‘’ hiệp đạo ‘’ vinh dự danh hiệu.

Nhưng danh hiệu chẳng những xuống dốc thật, này cướp phú tế bần cử chỉ sở đổi lấy, lại là bị chính mình gia minh hữu đuổi theo mãn nào đánh, cố tình chính mình còn không thể thừa nhận đối chất, chỉ có thể trốn đông trốn tây, chạy vắt giò lên cổ.

Đào Thương cảm thấy chính mình này chuyện tốt làm uất ức về đến nhà.

Một chúng kỵ binh từ giấu giếm vọng tộc vật tư trong sơn cốc rút khỏi sau, hướng đông chạy vội không bao lâu, liền khác tìm đường nhỏ, hướng Từ Châu quân doanh trại quân đội nơi, cấp tốc chạy như bay rút lui.

May mà này một chi binh mã tất cả đều là kỵ binh, mà Bào Tín truy quân còn lại là kỵ bước pha, nếu bằng không thật kêu Bào Tín cấp đuổi qua, kia hậu quả thật sự là…… Tuyệt phi thích nghe ngóng.

“Bào Tín còn ở truy sao?” Đào Thương một bên đánh mã vội vã mà lên đường, một bên hỏi bên người đồng dạng chạy hoảng hốt Hứa Chử.

Hứa Chử sắc mặt không vui, hiển nhiên là cảm thấy xưa nay chưa từng có uất ức, khờ thanh hàm khí nói: “Cũng không phải là còn ở truy làm sao, tuy nói là càng rơi càng xa…… Nhưng phía sau thám mã vừa mới tới báo, Bào Tín binh mã kia theo đuổi không bỏ thế, giống như sói đói thấy đàn dương……!”

Đào Thương nghe vậy, thở dài lắc đầu nói: “Kỳ thật cũng có thể đủ lý giải… Bào Tín chính là trung nghĩa chi thần, đối nhà Hán trung thành và tận tâm, này họa loạn thiên hạ khăn vàng dư đảng, ở trong mắt hắn chính là cự nghiệt, một khi đụng phải, liền tuyệt không buông tha chi lý, đây cũng là nhân chi thường tình.”

Hứa Chử biểu tình rất là phức tạp, cắn răng nói: “Vấn đề là…… Chúng ta là giả a!”

Đào Thương nghe vậy lộ ra một tia tự giễu tươi cười, nói: “Khả năng cái này kêu đánh giả đi…… Có đôi khi đồ dỏm so thật hóa càng quý

càng đáng giận.”

Hứa Chử một bên đánh mã, một bên xoay đầu đi, trong mắt bất tri bất giác trung bộc phát ra lạnh thấu xương tinh quang.

“Công tử, như vậy chạy xuống đi không phải biện pháp, mỗ gia nguyện suất một đội, trở về qua đi xung phong liều chết một trận, tỏa tỏa bọn họ nhuệ khí, lượng này liền không dám lại đuổi theo!”

Đào Thương nhíu nhíu mày, trào phúng nói: “Ngươi dứt khoát trực tiếp đem Bào Tín xử lý, chẳng phải nhất bớt việc?”

“Ta có thể chứ?”

“Có thể cái rắm! Chạy nhanh chạy, ít nói vô dụng!”

“Nặc……”

------oOo------

Chương 108: mặt nạ quỷ tướng quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bào Tín xác thật truy thực khẩn…… Đào Thương một bên giá mã, một bên thường thường quay đầu hướng về phía sau nhìn lại.

Tuy rằng còn có khoảng cách nhất định, nhưng nhìn nơi xa ẩn ẩn giơ lên bụi đất, liền biết đối phương hiện tại không có chút nào từ bỏ —— thật là khó chơi.

Đào Thương âm thầm thở dài một hơi, ngay sau đó đối Hứa Chử nói: “Như vậy làm hắn vẫn luôn đuổi tới chúng ta doanh trại quân đội, cũng không phải biện pháp…… Như vậy, ngươi lập tức trác Bùi thị huynh đệ, mang lên ta lệnh bài, khoái mã chạy như bay đi trước chúng ta doanh trại quân đội, điều Mi Phương xuất binh tiếp ứng chúng ta, làm hắn nghĩ cách chặn đứng Bào Tín một chút.”

“Nặc!”

……

……

Đêm qua bạch sóng quân binh mã xuất động, khắp nơi đốt giết đánh cướp, Bào Tín ở trước tiên liền suất lĩnh dưới trướng chủ lực binh mã xuất kích, khắp nơi càn quét cường đạo.

Bạch sóng quân sự trước sớm có chuẩn bị, thả cướp bóc thôn cùng nông hộ rất là phân tán, cơ hồ bao trùm Hà Nội quận trị sở bốn phương tám hướng hương dã nơi, lại một cái lần này xuất binh chính là lấy cướp bóc là chủ, cũng không ý cùng quan quân triền đấu, bởi vậy khiến cho Bào Tín một đêm xuống dưới, truy truy đình đình đến cuối cùng, chỉ cần diệt đuổi đi rất ít một bộ phận bạch sóng

cường đạo, mà đại bộ phận thời gian, ngược lại là đi theo bạch sóng quân giặc cỏ đi loanh quanh.

Một đêm xuống dưới thu hóa không có nhiều ít, khí nhưng thật ra chọc một bụng! Trượng đánh tới này trình độ, đối Bào Tín mà nói, thật sự quá uất ức.

Liền ở Bào Tín chuẩn bị thu binh hồi doanh thời điểm, bản bộ thám báo lại tới rồi thông báo, nói là lại điều tra tới rồi một chi bạch sóng quân giặc cỏ hành tung.

Bào Tín hạt bận việc một đêm, nhưng chính là không dài trí nhớ, điều khiển dưới trướng binh mã liền bôn Đào Thương một chúng mà đi…… Hơn nữa lúc này đây truy kích thực kỳ lạ, vô luận Đào Thương quân như thế nào chạy mau, Bào Tín chính là không buông khẩu, một cái kính thúc giục binh mã đuổi theo, nhìn dáng vẻ là quyết tâm muốn truy đuổi rốt cuộc, ai mặt nhi cũng không cho! Cho dù là đi theo này nhánh sông khấu sát nhập tự sóng thành cũng không tiếc.

Chính liều mạng đuổi theo là lúc, lại có thám báo tới báo, nói là phía trước tam gạt đi nói trên đường, bạch sóng quân cường đạo từ Đông Nam con đường bay nhanh mà đi, nhưng đi rồi không bao lâu, lại có Từ Châu quân bộ binh từ một con đường khác thượng đuổi tới, dựng đứng tấm chắn, chặn tam ngã rẽ khẩu sở hữu đường đi.

Bào Tín nghe vậy, mày thâm nhăn.

Từ Châu quân che ở ngã ba đường…… Đây là ý gì?

Bào Tín sắc mặt lúc sáng lúc tối, qua lại thay đổi hai biến lúc sau, nói: “Đại quân tạm thời áp sau, trước bộ kỵ binh, theo ta đi thấy Từ Châu quân.”

……

……

Tam lối rẽ đầu đường biên, Từ Châu quân ngàn dư thuẫn quân thành tam hình thoi bá trụ các nơi đầu đường, đem tứ phương thông lộ che cái kín mít, một con thỏ đều mơ tưởng từ ngã rẽ thượng chui qua đi.

Mi Phương hạng nặng võ trang, cưỡi ngựa dựng đứng ở tam lối rẽ ở giữa.

Mi tướng quân eo bối giờ phút này tuy rằng là đĩnh thẳng tắp, nhưng khuôn mặt thượng, lại rõ ràng có vài phần lo âu.

Không thể không nói, vị này đại công tử là thật có thể cho chính mình gây chuyện a…… Hơn phân nửa đêm thừa loạn giả làm bạch sóng tặc đi ra ngoài liêu nhàn, lộng xong việc cũng không hiểu được lau khô mông, chọc một thân tao trở về còn phải làm chính mình cho hắn khai đít giải quyết tốt hậu quả……

Bào Tín luôn luôn lấy trung dũng xưng, chính mình như vậy trắng trợn táo bạo ngăn đón hắn tiêu diệt tặc…… Chẳng phải là tìm bị đánh tiết tấu?

“Ngươi sắc mặt làm như không tốt a.” Mi Phương bên người, một cái bình đạm thanh âm chậm rãi truyền đến, trong giọng nói làm như có vài phần hài hước.

Mi Phương quay đầu lại hung hăng trắng người nói chuyện liếc mắt một cái: “Việc này cùng ngươi cũng không quan hệ! Ngươi nhất định phải theo tới làm chi…… Theo tới liền theo tới, nếu là không có biện pháp giúp ta giải vây, kia liền câm miệng đợi! Mở miệng trêu đùa với ta…… Ngươi cho ta thật trị không được ngươi cái này dưới bậc chi tù sao?”

Mi Phương nói chuyện không quá khách khí, nhưng người nọ tựa hồ cũng không để ý, ngược lại là chậm rì rì nói: “Ta cũng không phải là tù nhân, dựa theo các ngươi đại công tử chiêu đãi ta quy mô tới xem, Từ mỗ ứng xem như các ngươi Từ Châu quân ngồi trên chi tân.”

Mi Phương khí ngứa răng.

Nói chuyện không phải người khác, đúng là bị Đào Thương cùng Viên Thiệu phối hợp, lại trăm cay ngàn đắng cứu giúp trở về Từ Vinh.

Từ Vinh từ khi lần trước cùng Đào Thương giao lưu quá một lần lúc sau, rất là chuyển biến tốt đẹp, khúc mắc tuy rằng còn không có hoàn toàn mở ra, nhưng thân thể lại là ở một chút một chút chậm rãi khôi phục.

Đào Thương đem dàn xếp Từ Vinh sự toàn quyền giao cho Mi Phương xử trí, cũng yêu cầu hắn cần phải tự mình quan tâm Từ Vinh ăn uống tiêu tiểu, không thể đùn đẩy cho người khác.

Ý tưởng thực ấm lòng, Mi Phương lại không quá chịu phục.

Hắn một cái Từ Châu thứ sử tự mình sắc phong chủ tướng, cư nhiên phải đối một cái loạn thần tặc tử bộ hạ, một cái tù nhân mỗi ngày tới cửa đưa ấm áp…… Mi Phương trong lòng không cân bằng.

Nhưng hắn không có cách nào, đối với Đào Thương mệnh lệnh, Mi Phương hiện tại đã có bản năng, vô điều kiện vâng theo xu hướng…… Đừng nói là làm hắn ấm áp Từ Vinh, chính là làm hắn ăn Từ Vinh phân…… Đương nhiên, điểm này Mi Phương ngắn hạn nội còn làm không được.

Từ Vinh thân thể còn ở khôi phục giai đoạn, trừ bỏ cùng ngày thường đến thăm hắn Đào Thương giao lưu ngoại, hắn ở Từ Châu trong quân quen thuộc nhất người chính là Mi Phương…… Thời gian dài, thường xuyên qua lại hỗn chín, Từ Vinh nhàm chán là lúc cũng nguyện ý trêu đùa Mi Phương vài câu.

Mi Phương bản lĩnh không lớn, nhưng tâm nhãn không phải đặc biệt tiểu, hơn nữa rất dài một đoạn thời gian cùng Đào Thương ở một khối, cũng là dính điểm da. Thường xuyên qua lại, có đôi khi còn phản kích Từ Vinh vài câu, nhưng thật ra cấp Từ Vinh nặng nề tĩnh dưỡng sinh hoạt tăng thêm một chút lạc thú…… Thể xác và tinh

thần lọt vào bị thương nặng người, yêu cầu có lẽ chính là loại cảm giác này.

Đối Từ Vinh tới nói, dưỡng thương nhưng thật ra tiếp theo, quan trọng nhất chính là, hắn khúc mắc còn đánh nữa thôi khai, đặc biệt là mỗi một lần chiếu gương đồng thời điểm, Từ Vinh nhìn đến trong gương chính mình mù đôi mắt cùng bị chiến đao cắt hủy khuôn mặt, liền hảo một trận trầm thấp mất mát.

Đối với chuyện này, Đào Thương khuyên như thế nào Từ Vinh cũng vô dụng.

Liền tính Từ Vinh ban đầu lớn lên cũng không anh tuấn tiêu sái, nhưng hiện tại xác thật là phá tướng.

Bất quá không nghĩ tới chính là, Mi Phương cư nhiên thế Từ Vinh nghĩ tới biện pháp.

Hắn làm trong quân tùy quân thợ rèn, cấp Từ Vinh chế tạo một trương có thể che khuất mặt đồng thau mặt nạ.

Cái này mặt nạ cũng không phải đem mặt toàn bộ che khuất, mà là lấy mũi khẩu người trung vì giao giới điểm, đem miệng bộ trở lên hơn phân nửa gương mặt che đậy, lại lưu ra một trương miệng có thể cùng người đối thoại.

Văn đế trị chính phía trước, Trung Quốc có lịch sử đã lâu nhục hình lịch sử, tức: Mặc, nhị, phí, cung, tử hình chờ, đặc biệt là thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, nhục hình rầm rộ hậu thế, rất nhiều quan liêu đại tộc thượng tầng nhân vật, phạm pháp cũng không nhưng miễn, đặc biệt là đã chịu mặc, nhị chi hình sau (thứ mặt miêu tả cùng với cắt mũi), khuôn mặt bị hủy không có thể diện gặp người, liền thường lấy mặt nạ che đậy tránh người.

Mi Phương đưa tới cái này mặt nạ, lệnh Từ Vinh tổn hại khuôn mặt ở ra cửa khi có che đậy, mà bọn họ hai người quan hệ, cũng bởi vì cái này đồng thau mặt nạ, đi lên một cái hoàn toàn mới độ cao.

Bất quá Đào Thương cũng không thích Từ Vinh cái này mặt nạ…… Lạnh như băng không hề độ ấm, nói chuyện khi thấy không rõ người biểu tình, cảm giác cùng cùng quỷ nói chuyện không có gì hai dạng.

……

……

Hôm nay Mi Phương chính an bài y quan ở lều trại nội cấp Từ Vinh đổi dược, Bùi thị bốn huynh đệ liền mang theo Đào Thương lệnh bài tới rồi, thỉnh Mi Phương tốc tốc xuất binh, đi trước tiếp ứng Đào Thương một chúng, cũng nghĩ cách ngăn trở trụ Bào Tín truy quân.

Mi Phương vừa nghe, đầu đốn khi liền lớn, nhưng lại không thể không phụng mệnh…… Vấn đề là ngăn trở minh hữu truy cường đạo, lại là nên dùng cái gì lý do?

Tựa hồ là nhìn ra Mi Phương khó xử, Từ Vinh thế nhưng chủ động yêu cầu cùng Mi Phương cùng nhau qua đi.

Đào Thương tuy rằng là đem Từ Vinh đương khách nhân chiêu đãi, nhưng trên danh nghĩa, hắn dù sao cũng là Từ Châu quân tù binh, Mi Phương bổn không ứng tự tiện lãnh hắn ra tới, nhưng thứ nhất hắn bệnh nặng mới khỏi, thân thể thiếu giai, cưỡi ngựa vẫn là lung lay, căn bản khởi không được cái gì chuyện xấu. Thứ hai Từ Vinh lẻ loi một mình, mà Mi Phương lần này dẫn dắt 3000 binh lính ra tới ngăn trở Bào Tín, Từ Vinh thân thể trạng huống tưởng ở 3000 người khán hộ hạ chơi điểm cái gì động tác nhỏ cũng không có khả năng…… Nhiều người như vậy một người một chân, dẫm đều dẫm chết hắn.

Tam tắc nhất thực tế, không có Đào Thương vì chính mình tọa trấn chống lưng, Mi Phương gan thình thịch…… Từ Vinh kinh nghiệm sóng gió, lãnh Từ Vinh tới nhiều ít còn có thể có thể chiếu ứng lẫn nhau chính mình.

……

……

Liền ở Mi Phương thấp thỏm là lúc, cách đó không xa trên quan đạo giơ lên một trận cát bụi.

Mi Phương không cần đoán cũng biết là chuyện như thế nào.

Không bao lâu, Bào Tín cùng hắn dưới trướng trước bộ binh tướng liền ánh vào Mi Phương mi mắt.

Không bao lâu, liền thấy Bào Tín dẫn theo trường sóc, bộ mặt uy nghiêm, đánh mã đi tới Mi Phương trước mặt, trong ánh mắt tất cả đều là nghiêm khắc cùng nghi vấn chi sắc.

Mi Phương thở sâu, ở trên ngựa đối Bào Tín cúi cúi người, nói: “Tại hạ Mi Phương, gặp qua Bào tướng quân, tại hạ giáp trụ trong người, không thể toàn lễ, xin đừng quái.”

------oOo------

Chương 109: Từ Vinh đệ 1 công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bào Tín cùng Đào Thương Từ Châu quân ở chung lâu ngày, đối Mi Phương tự nhiên là nhận.

Thấy Mi Phương đối chính mình chào hỏi, Bào Tín ở trên ngựa cũng là hướng hắn đáp lễ lại, nghiêm mặt nói: “Tử Phương, ngươi ta chính là minh hữu, ở bào mỗ trước mặt, không cần nói cái gì nghi thức xã giao…… Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi đi tới trên đường, có từng thấy một chi bạch sóng quân giặc cỏ từ nơi này đi qua?”

“Ngạch……” Mi Phương mặt lộ vẻ xấu hổ chi sắc, do dự sau một lúc lâu lúc sau, mới trái lương tâm trả lời nói: “Chưa từng thấy……”

Bào Tín nghe xong thẳng trợn trắng mắt.

Mi Phương nói dối tiêu chuẩn thật sự là quá mức với vụng về, như vậy một đại đội kỵ binh sẽ nhìn không thấy? Ngươi Từ Châu quân thám báo là có mắt như mù không thành? Nói nữa, ngươi nếu không nhìn thấy bạch sóng quân giặc cỏ…… Vậy ngươi tại đây đổ ta nói làm gì?

Bào Tín kiểu gì dạng người, nghe xong Mi Phương nói liền biết này trong đó có miêu nị.

“Tử Phương tướng quân, bổn đem thả mặc kệ ngươi xem không nhìn thấy, nhưng bổn đem hiện tại muốn mượn này nói đi tiêu diệt sát cường đạo…… Còn thỉnh Tử Phương tướng quân đem lộ cấp bào mỗ tránh ra, hành cái phương tiện.”

“Cái này……” Mi Phương do dự một chút, hỏi dò: “Bào tướng quân, ta không đuổi theo? Lãnh binh trở về biết không?”

Bào Tín mày một chọn: “Vì cái gì?”

“Cái này sao……”

Mi Phương trong lòng âm thầm sốt ruột, ngươi hỏi vì cái gì? Đó là bởi vì ngươi truy căn bản là không phải cái gì bạch sóng cường đạo, mà là nhà ta Từ Châu quân đại công tử!

Nhưng việc này quyết định là không thể cùng Bào Tín ăn ngay nói thật, rốt cuộc quan quân giả tặc không phải cái gì mặt dài sự, hơn nữa Bào Tín tuy là minh hữu, nhưng làm người rất là chính trực…… Đào Thương giả trang cường đạo đi đoạt lấy vọng tộc sự nếu là nói với hắn, Bào Tín ống phổi không khí tạc mới là lạ.

“Bào tướng quân dưới trướng binh mã truy kích bạch sóng quân một đêm, này nhánh sông khẩu, cũng không gì ghê gớm, liền…… Liền…… Liền tạm thời buông tha đi…… Cũng không bao nhiêu người, có thể thành cái gì khí hậu, có phải hay không?” Mi Phương thử tính cùng Bào Tín thương lượng.

Bào Tín nghe vậy mày nhăn lại, ngữ khí có chút không hài lòng: “Tử Phương, ngươi nói cái này kêu nói cái gì! Cường đạo chi lưu, làm sao có thể buông tha! Ngươi nhưng biết được ngươi hôm nay buông tha bọn họ, ngày mai lại đến có bao nhiêu bá tánh sẽ tao này độc hại hãm hại! Ngươi lời này quả thực là vớ vẩn!”

Ngừng lại một chút, liền nghe Bào Tín tiếp tục nói: “Tử Phương, ngươi nhanh đưa lộ cấp bổn đem tránh ra! Bào mỗ tiêu diệt tặc, vì nước vì dân, ta mặc kệ ngươi có cái gì nguyên nhân, dám can đảm gây trở ngại tiêu diệt tặc đại kế…… Bổn đem đó là chém ngươi, quay đầu thấy Đào Thương cũng giải thích quá khứ!”

Thẳng nương tặc!

Mi Phương vừa nghe Bào Tín hù dọa hắn, hít ngược một hơi khí lạnh, thân thể không khỏi về phía sau một ngưỡng, xem kia chết ra đều có thể trực tiếp ngã quỵ với mã hạ.

Thằng nhãi này rất sợ hãi bệnh cũ lại tái phát.

Liền ở ngay lúc này, một con bàn tay to từ phía sau vươn, đem Mi Phương phía sau lưng nâng, ngạnh sinh sinh lăng là đem Mi Phương phía sau lưng cấp một lần nữa đẩy thẳng.

Mi Phương lấy lại bình tĩnh, quay đầu nhìn phía chính mình phía sau.

“Bào tướng quân, thật là thật lớn quan uy a.” Lại thấy một cái mặt mang nửa thanh đồng thau mặt nạ người đánh mã đi ra, hắn nói chuyện thanh âm tuy rằng lạnh băng, nhưng nhìn lại rất là suy yếu, ở trên ngựa hơi hơi đánh hoảng, làm như ở miễn cưỡng chống đỡ.

Bào Tín nhất thời không có nhận ra tới…… Nghĩ tới nghĩ lui, Từ Châu trong quân giống như cũng không có như vậy một cái mang mặt nạ quái nhân a? Thằng nhãi này từ nào toát ra tới.

“Nhữ là người phương nào?”

Từ Vinh đem tay từ Mi Phương sau lưng rút ra, hướng về phía Bào Tín chắp tay, nói: “Tại hạ Từ Vinh.”

Bào Tín nghe vậy, sắc mặt tức khắc phát lạnh.

“Hoắc —! Trách không được nhìn có điểm quen mặt, nguyên lai là ngươi này nghịch tặc phụ thuộc! Ta nghe Bổn Sơ nói, ngươi thằng nhãi này ngày đó với biện thủy chi chiến, bị tôn lang chọc mù một con mắt, sau đó quy thuận tới rồi Từ Châu trong quân…… Hắc hắc, ngươi bất quá là một cái hàng tướng mà thôi, cũng dám tới bổn đem trước mặt lắm mồm?”

Từ Vinh nghe xong lời này, cũng bất động giận, hắn từ khi trọng thương lúc sau liền chưa từng cưỡi ngựa, hiện giờ kỵ thời gian dài thực sự là có điểm đầu váng mắt hoa.

Cường tự chống đỡ thân thể, Từ Vinh cung kính đối Bào Tín nói: “Bào tướng quân vừa mới nói trung, có vài giờ không đối chỗ, thứ Từ mỗ hôm nay cần thiết muốn chỉ ra chỗ sai ra tới…… Đệ nhất, Từ Vinh không phải nghịch tặc, Từ mỗ sở nhậm kinh sư vệ mậu trung

lang tướng chi chức, chính là đến tự với ta đại hán thiên tử bệ hạ minh chiếu sắc phong, bào công nói ta là nghịch tặc phụ thuộc, nhưng Từ mỗ phụ thuộc người vẫn luôn là đại hán thiên tử, Bào tướng quân ngôn hạ sở chỉ nghịch tặc, là nhà Hán thiên tử chăng?”

“Ngươi……!”

Từ Vinh không nhanh không chậm nói: “Đệ nhị, tại hạ cũng không có đương hàng tướng, liền trước mắt tới xem, Từ mỗ bất quá là Từ Châu Đào công tử trị trong quân một cái khách khanh, hoặc là cũng có thể nói là một vị bằng hữu tạm thời mượn ở Đào công tử trướng hạ, cũng không xem như Từ Châu quân tướng lãnh.”

Bào Tín ‘’ hừ ‘’ một tiếng, không tỏ ý kiến.

“Đệ tam, tại hạ hôm nay tới Bào tướng quân trước mặt, cũng không phải tới lắm mồm, mà là tới cùng Bào tướng quân giải thích một đạo lý, thiên hạ thâm hận cường đạo người, cũng không phải chỉ có Bào tướng quân một cái, thảo phạt bạch sóng giặc Khăn Vàng đề nghị, là Đào công tử chủ động hướng Viên Thiệu xin ra trận được đến, Từ Châu quân quả quyết sẽ không bỏ qua bất luận cái gì một cái bạch sóng cường đạo, hôm nay sở dĩ ở chỗ này ngăn lại Bào tướng quân, chính là bởi vì Đào công tử ở phía trước đã tự mình bày ra mai phục, dục đem quá vãng cường đạo tất cả đều tiêu diệt, Bào tướng quân, chẳng lẽ này thiên hạ cường đạo, liền chỉ cho phép ngươi một người tiêu diệt, người khác liền tiêu diệt không?”

Bào Tín sắc mặt thích hợp hòa hoãn chút, nói: “Đào công tử ở phía trước bày ra mai phục, muốn tiêu diệt khoảnh khắc chi cường đạo?…… Lời này thật sự?”

Từ Vinh gật gật đầu, nói: “Nếu không có như thế, ta chờ lại ngăn lại Bào tướng quân làm chi? Chẳng lẽ Từ Châu quân còn sẽ cùng bạch sóng quân có cái gì mua bán không thành?”

Bào Tín thở dài một hơi, đột nhiên lộ ra bất mãn thần sắc, nói: “Một khi đã như vậy, sao không sớm nói? Làm ra này thật lớn hiểu lầm!”

Từ Vinh khó xử toét miệng, nhưng lập tức lại dời động trên mặt miệng vết thương, đau hắn hít ngược một hơi khí lạnh.

Cố tình hắn mắt phải thượng cùng má phải miệng vết thương sâu đậm, thả còn có mặt nạ che, dễ dàng dùng tay xoa không được, chỉ có thể làm đĩnh chờ đau kính qua đi.

Không bao lâu, đãi cảm giác đau đớn tiêu trừ lúc sau, Từ Vinh mới vừa rồi thở hổn hển nói: “Đều là chinh phạt bạch sóng quân binh mã, Bào tướng quân đêm qua lãnh binh xuất trận, lập hạ công lao không biết phồn mấy, Đào công tử là văn nhân, thoáng do dự hạ, lãnh binh đi ra ngoài vãn chút, chưa từng bắt được bạch sóng quân chút nào tung tích…… Không có cách nào hôm nay mới tại đây thiết hạ mai phục, dục tiêu diệt một chi tặc quân giặc cỏ cũng coi như là tìm xem mặt mũi…… Bào tướng quân sẽ không liền điểm này công lao cũng muốn cùng Đào công tử đoạt đi?”

Bào Tín nghe vậy mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Lộng nửa ngày, hoá ra Đào gia tiểu tử mắt là đoạt đầu người a!

Bào Tín không khỏi nhíu nhíu mày, bất mãn nói: “Nhà ngươi kia Đào công tử quá keo kiệt, điểm này việc nhỏ còn dùng đến làm cho này đó dối trá?…… Tranh công lao liền tranh công lao, bào mỗ còn sẽ cùng hắn một cái tiểu bối so đo không thành…… Ngày sau thấy hắn ta thế nào cũng phải nói hắn vừa nói! Tuổi còn trẻ, làm việc như vậy không có độ lượng, ngày sau còn như thế nào thành tựu đại sự?”

Từ Vinh nghe vậy không nhanh không chậm trả lời: “Bào tướng quân còn có mặt mũi mặt đi nói Đào công tử? Vừa mới mi tướng quân bất quá là tại đây trú binh, ôn tồn thỉnh ngươi hồi trại thu binh, ngươi không nghe hắn giải thích liền thôi, còn tuyên bố muốn chém hắn? Lại nói như thế nào đối phương cũng là minh quân tướng lãnh, ngươi nói trảm liền muốn chém…… Bào tướng quân làm việc, giống như cũng không thế nào đại khí a.”

Mi Phương ở một bên nghe sửng sốt sửng sốt.

Này Từ Vinh, đánh giặc lợi hại, không thể tưởng được nói chuyện cùng người giao thiệp cũng là một bộ bộ…… Thật sự có tài a! Khó trách công tử muốn bảo người này!

Bào Tín bị Từ Vinh nói sắc mặt cũng là lúc đỏ lúc trắng không quá đẹp.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Bào Tín hướng về phía Mi Phương chắp tay, xin lỗi nói: “Tử Phương, bào mỗ vừa mới nhiều có đắc tội, mong rằng Tử Phương tướng quân không lấy làm phiền lòng.”

Mi Phương bị Bào Tín này động tác làm cho có chút trở tay không kịp, vội vàng đáp lễ.

Bào Tín lại quay đầu thật sâu nhìn Từ Vinh một hồi, gật đầu tán thưởng nói: “Hảo một cái Từ Vinh, khó trách Đào công tử thà rằng đắc tội tôn lang, đáp thật lớn nhân tình cấp Viên Thiệu, liều mạng cũng muốn đem ngươi cứu tới! Quả nhiên là cái người tài ba! Đánh giặc có một tay, làm người làm việc cũng hiểu tiến thối, minh kết cấu! Hảo, rất tốt!”

Dứt lời cười ha ha, suất lĩnh dưới trướng kỵ binh quay đầu, hướng về tới khi phương hướng vội vàng đi vòng vèo mà đi.

Mi Phương trường thở dài khẩu khí, quay đầu nhìn xem Từ Vinh, giờ phút này cũng không khỏi tâm sinh bội phục.

Hắn hướng về phía Từ Vinh vươn ngón tay cái, lặng lẽ nói: “Hành! Thật là có ngươi, nhìn không ra tiểu tử ngươi còn xác thật là một nhân tài, kia đệ nhất đệ nhị điều nói dối nói mặt không đỏ tâm không nhảy, đem Bào Tín nói thẳng phát ngốc, thế nhưng lăng là cho hắn lừa gạt đi qua.”

(=)

------oOo------

Chương 110: chậm đợi tới cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Vinh giờ phút này lại là không nói lời nào, đồng thau mặt nạ che đậy hắn khuôn mặt, làm người thấy không rõ vẻ mặt của hắn.

Sau một lúc lâu lúc sau, phương nghe hắn chậm rãi mở miệng hỏi Mi Phương nói: “Bào Tín vừa mới nói…… Ta này mệnh, là Đào công tử cùng Tôn Kiên nhi tử nháo bẻ cứu, còn bởi vì lưu lại ta mà đáp thật lớn nhân tình cấp Viên Thiệu…… Thật là như vậy sao?”

Mi Phương chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Ngươi này không phải vô nghĩa sao? Ngươi lúc trước đánh bại Tôn Kiên, Tôn Sách muốn giết ngươi vì hắn lão cha rửa nhục, may ta đại công tử ngang ngược ngăn trở mới đem ngươi này mệnh cứu, vì việc này, Hứa Chử còn kém điểm ở trên chiến trường trực tiếp cùng Tôn Sách đấu lên!”

Từ Vinh nắm cương ngựa tay làm như hơi có chút run rẩy, lại nói: “Kia đáp Viên Thiệu nhân tình……”

“Đương nhiên, ngươi cho rằng việc này dễ dàng như vậy đâu? Ngươi là Đổng Trác thủ hạ đại tướng, lại từng đã đánh bại minh quân binh mã, nếu muốn lưu lại ngươi, đương nhiên được đến Viên Thiệu cho phép, công tử phế đi thật lớn môi lưỡi đâu…… Giống như bởi vì ngươi việc này, công tử nhà ta đều chủ động phụ thuộc với Viên Thiệu, lấy này như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

Nghe đến đó, Từ Vinh rốt cuộc có điều động dung, trầm mặc một lát thở dài khẩu khí, từ từ đánh mã xoay người trở về đi.

Mi Phương nhìn Từ Vinh bóng dáng, lại là trộm lộ ra một cái giảo hoạt tươi cười.

Nói cái gì cũng phải nhường hắn có chút chịu tội cảm! Đại công tử muốn nhận phục này Từ Vinh, chính mình liền thừa cơ giúp đỡ công

tử nói bóng nói gió, gõ gõ thằng nhãi này.

Ai nói mi mỗ không thông minh? Ta có đôi khi cũng là rất linh tính.

……

……

Đào Thương, Hứa Chử, Hàn Hạo đám người rốt cuộc hữu kinh vô hiểm về tới Từ Châu quân doanh bàn.

Trở về doanh trại quân đội lúc sau, mọi người lập tức cởi ra bạch sóng quân phục sức, tiện đà thay chính mình y giáp.

Đào Thương, Hứa Chử, Hàn Hạo ba người ở soái trướng thay quần áo, đổi trong quá trình, Đào Thương cùng Hứa Chử hai người còn thường thường cho nhau giễu cợt đối phương.

Hàn Hạo ở một bên mặt trầm như nước, một bên thay quần áo một bên nói thầm nói: “Cười, các ngươi còn không biết xấu hổ cười…… Đều lưu lạc thành cường đạo làm minh hữu đuổi theo mông đuổi! Các ngươi sao có thể nhạc ra tới?…… Đúng rồi, hôm nay qua đi, Đào công tử bước tiếp theo tính toán như thế nào làm?”

Đào Thương đi qua đi, duỗi tay một phách Hàn Hạo trần trụi cánh tay, phát ra “Bang” một tiếng giòn vang.

“Hoắc —!” Đào Thương kinh ngạc nhìn Hàn Hạo cánh tay, tán thưởng ngôn nói: “Không thể tưởng được Hàn làm ngươi bề ngoài lạnh như băng, làn da cư nhiên như vậy thủy nộn, một phách một cái dấu tay tử.”

Dứt lời, lại giơ tay “Bạch bạch” liên tục ở Hàn Hạo lỏa lồ bả vai đầu lĩnh thượng trừu vài xem.

Hàn Hạo sắc mặt đỏ bừng, khí hơi có chút vặn vẹo, nói: “Đào công tử, ta cùng ngươi lao chính sự đâu……”

Đào Thương vươn tay cánh tay, đặt ở Hàn Hạo cánh tay bên cạnh.

“Tới, hai ta nhiều lần ai bạch.”

“Đào công tử! Lao chính sự!” Hàn Hạo ngữ khí đều có chút phát run.

Đào Thương buông tay áo, thở dài khẩu khí.

“Hàn làm, ngươi người này…… Như thế nào như vậy không có lạc thú đâu?”

Hàn Hạo trầm khuôn mặt: “Tại hạ đêm qua bình sinh lần đầu tiên đương tặc, lần đầu tiên đương tặc liền đem Hà Nội lớn nhất mấy nhà môn phiệt từng cái đoạt cái biến, công tử nếu là không chạy nhanh cùng tại hạ thuyết minh một chút…… Bước tiếp theo hẳn là làm sao bây giờ, tại hạ chỉ sợ đời này đều nhạc không ra.”

Đào Thương cười nói: “Hàn làm cũng không phải bình thường người, đối kế hoạch của ta đại khái cũng đúng rồi nhiên với ngực, như vậy lấy Hàn làm chi thấy, chúng ta bước tiếp theo hẳn là như thế nào làm?”

Hàn Hạo nghe vậy, cơ hồ là không cần nghĩ ngợi mà ngôn nói: “Công tử lập tức cùng tại hạ tiến hoài huyện, thỉnh vương phủ quân mời vài vị vọng tộc thủ lĩnh lại đây, một lần nữa thương nghị thảo phạt bạch sóng quân sách lược, lúc này đây vọng tộc sản nghiệp cũng bị bạch sóng quân đoạt lấy, tất nhiên sẽ đồng ý xuất binh việc! Như thế chúng ta liền có thể thuận thế một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, xuất binh thẳng đảo bạch sóng quân sào huyệt!”

Đào Thương mày không khỏi nhíu lại, pha không hiểu nhìn Hàn Hạo.

Kia biểu tình, phảng phất chính là đang xem một cái nhị.

Hàn Hạo không quá thích Đào Thương ánh mắt cùng biểu tình…… Này biểu tình rất thương tự tôn.

“Đào công tử, ngươi làm gì như vậy xem ta?”

Đào Thương thở dài, nói: “Hàn làm…… Ngươi không cảm thấy ngươi lời này, thực không có tiền đồ sao?”

“Ta không tiền đồ?” Hàn Hạo chỉ vào cái mũi của mình, đầy mặt kinh ngạc: “Ta như thế nào liền không tiền đồ!”

“Ai……” Đào Thương bĩu môi thở dài.

Hàn Hạo chân mày cau lại.

“Như thế nào, công tử là cảm thấy tại hạ nói không đúng?”

Đào Thương cẩn thận mà nhìn Hàn Hạo, một bên xem một bên lắc đầu, nói: “Hàn làm, vọng tộc tài sản bị cướp, lại không phải ngươi sản nghiệp bị cướp…… Ngươi cứ như vậy cấp đem bọn họ triệu lại đây thương lượng bình định cường đạo sự, có phải hay không có điểm quá thượng cột?”

Hàn Hạo nhíu nhíu mày, nhất thời không minh bạch Đào Thương ý tứ.

Đào Thương ở Hàn Hạo trước mặt giơ lên một con trống trơn như dã bàn tay, sau đó đột nhiên nắm chặt, cười nói: “Hiện tại chúng ta phải làm không phải chủ động đi tìm bọn họ, mà là chờ bọn họ tới tìm! Hiện tại quyền chủ động đã thay đổi lại đây ở chúng ta trong tay, Hàn làm ngươi phải hiểu được, từ đêm qua các vọng tộc sản nghiệp bị bạch sóng quân cướp sạch bắt đầu, liền không hề còn có ‘ quan quân thỉnh vọng tộc tới giúp đỡ tiêu diệt tặc ’ vừa nói, mà chỉ có ‘ vọng tộc cầu quan quân xuất binh tiêu diệt tặc ’ vừa nói!”

Hàn Hạo giơ lên lông mày, nói: “Có cái gì không giống nhau sao?”

“Đương nhiên không giống nhau, nếu là bọn họ cầu chúng ta, kia bọn họ nhất định phải cấp ra tương ứng thù lao, này ngươi không rõ?”

Hàn Hạo nghe xong lời này, cảm giác muốn hôn mê.

“Đào công tử! Vọng tộc chịu duy trì chúng ta xuất binh, liền đúng là không dễ, đại công tử còn muốn theo chân bọn họ nói điều kiện?”

Đào Thương thực không hiểu nhìn Hàn Hạo: “Hàn làm, có điểm tiền đồ được không? Chúng ta lúc này đây là thế bọn họ đi thảo tặc, xuất công không ra tiền đạo lý, ta chưa từng nghe qua.”

“Chính là…… “Hàn Hạo giơ tay lau mồ hôi: “Chính là những cái đó Hà Nội vọng tộc ngày thường đều ương ngạnh quán, bọn họ có thể thoái nhượng một bước đã thuộc không dễ…… Chúng ta vì cái gì liền không thể nương lần này cơ hội, cùng bọn họ hảo hảo câu thông thương lượng một chút?”

Đào Thương nhàn nhạt nhiên nói: “Ta Đào Thương tuyệt không quỳ đòi tiền…… Đã muốn bắt tiền, liền đường đường chính chính đứng lấy, quỳ xuống người hẳn là vọng tộc.”

Hàn Hạo có chút sốt ruột: “Nhưng ngươi nếu nhất ý cô hành, đưa bọn họ bức nóng nảy, trên mặt không qua được đàm phán thất bại làm sao bây giờ? Ngược lại hoàn toàn ngược lại!”

“Đàm phán thất bại?” Đào Thương cười hướng Hàn Hạo chớp chớp mắt, tiếp theo một lóng tay trên mặt đất bạch sóng quân phục sức, nói: “Hảo thuyết! Vậy buổi tối tiếp tục đổi trang đi đoạt lấy bọn họ, sau đó ngày hôm sau ban ngày lại theo chân bọn họ nói, không được liền lại đoạt, bàn lại…… Thẳng đến đem bọn họ ‘ tiểu tính tình ’ sửa đúng lại đây mới thôi.”

Hàn Hạo nghe vậy trợn mắt há hốc mồm, vị này Đào công tử nhân sinh quan…… Thật kỳ ba a.

“Ngươi còn dám lại đoạt?”

Đào Thương gật gật đầu, thản nhiên nói: “Đương nhiên, Hàn làm, lần này xuất binh thảo phạt bạch sóng quân tuy rằng thế ở phải làm, nhưng tứ đại vọng tộc nhất định phải vì bọn họ lần trước kiêu ngạo trả giá đại giới…… Lần này thảo tặc, cần thiết làm cho bọn họ xuất huyết nhiều đi gấp khiểm, bằng không không thương lượng.”

Hàn Hạo thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Công tử ngươi thật là…… Kẻ điên……”

…….

…….

Kế tiếp, đó là khắp nơi trầm tịch chờ đợi thời gian, Đào Thương không nóng nảy, dù sao bị hao tổn thất cũng không phải chính hắn, hắn chờ nổi, cũng háo khởi…… Dù sao là ai bị cướp ai sốt ruột.

Trong lúc, Bào Tín phái người hướng Đào Thương thúc giục hỏi hai lần hẳn là làm sao bây giờ? Đều bị Đào Thương dùng một ít tạp vụ lý do đẩy trở về, chỉ là nói cho Bào Tín người mang tin tức đem lời nhắn hồi truyền cho hắn: “Tạm thời đừng nóng nảy đó là.”

Hà Nội vọng tộc nhóm mới đầu còn chờ đợi Hà Nội thái thú Vương Khuông, tế bắc tương Bào Tín, Từ Châu công tử Đào Thương đám người lại này phái người tới tới cửa đến thăm, đem thảo phạt bạch sóng quân sự tình chuyện xưa nhắc lại một chút, như vậy Hà Nội chư vọng tộc liền có thể ở không mất mặt mặt tiền đề hạ, làm làm bộ dáng, miễn cưỡng thông qua đối bạch sóng quân xuất binh đề nghị. Sau đó, ở nhằm vào thảo phạt bạch sóng tặc đề án trung, nhân tiện phụ gia một ít đối tứ đại gia tộc hữu ích quận nội chính sách làm lợi thế trao đổi.

Mấy đại vọng tộc quyết định chủ ý bàn tính, dựa theo bọn họ ý tưởng, bước tiếp theo chính là tĩnh chờ Bào Tín cùng Đào Thương chủ động đưa tới cửa tới.

Chính là chưa từng tưởng, nhoáng lên ba ngày đi qua, Bào Tín cùng Đào Thương bên kia lại là liền cái rắm đều không có.

Lần này tử, Hà Nội chư vọng tộc trong lòng không khỏi có chút sốt ruột.

Như thế nào đột nhiên liền không động tĩnh? Nên không phải ngày đó bên ta những người này cự tuyệt tàn nhẫn, đem Đào Thương cùng Bào Tín đám người tính tích cực cấp chèn ép quá thấp đi?

Bọn họ nhưng thật ra có thể không vội, nhưng vấn đề là Hà Nội vọng tộc nhóm trong lòng lại có điểm không đế.

------oOo------

Chương 111: lẫn nhau leo lên sĩ tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở tứ đại vọng tộc chờ đợi Bào Tín cùng Đào Thương chờ tới cửa thời điểm, bình thị gia chủ ngay ngắn lại được đến một cái kinh người tin tức.

Ba ngày trước, hoài huyện quanh mình bị bạch sóng quân cướp sạch không còn, vốn tưởng rằng ngắn hạn nội bạch sóng quân cường đạo hẳn là sẽ không lại đến quấy rầy, chính là ai ngờ hôm nay buổi sáng, bình thị gia nô lại mang về trên phố lời đồn đãi, nói là hoài huyện lấy đông hương dã gian, lại có người loáng thoáng thấy được bạch sóng cường đạo âm thầm hoạt động dấu hiệu.

Việc này chính là đem ngay ngắn kinh không phải là nhỏ! Ba ngày trước bạch sóng quân tiến đến cướp bóc, đã làm bình gia trong ngực huyện quanh thân sản nghiệp bị tới rồi tổn thất thật lớn, hiện giờ này đó cường đạo lại đi mà phục tới? Này đó hỗn trướng cường đạo muốn làm gì? Bọn họ là chó dữ đầu thai không thành!

Sự tình tới rồi cái này mấu chốt thượng, Hà Nội vọng tộc môn không thể cùng quan quân ngạnh lại gần.

Thật là dựa không dậy nổi, thế gia ở Hà Nội sản nghiệp thực sự chịu không nổi bạch sóng tặc đến lễ rửa tội.

Chính là liền như vậy chủ động tới cửa thỉnh Vương Khuông, Bào Tín đám người xuất binh, không khỏi cũng quá chiết lại thể diện, như thế sĩ tộc chi vinh quang ở đâu?

Vì thế bình thị gia chủ tìm múc huyện Trịnh thị, ôn huyện Tư Mã thị, dã vương huyện Lý thị đám người chạm trán thương nghị…… Cuối

cùng Hà Nội tứ đại vọng tộc thương lượng ra một cái uyển chuyển phương pháp.

Từ dã vương huyện Lý Thiệu trong ngực huyện biệt thự cao cấp bãi nhắm rượu yến, mời lấy Tư Đồ Vương Duẫn, ngự sử trung thừa Hoàng Phủ Tung, đại tư nông chu trung, vệ úy Trương Hỉ, Hà Nội thái thú Vương Khuông, tế bắc tương Bào Tín, Từ Châu công tử Đào Thương chờ cầm đầu quan gia, mặt khác lại kêu lên còn lại tam gia gia chủ, tiến đến ăn mừng chính mình 60 ngày sinh.

Kỳ thật Hà Nội mới vừa lọt vào bạch sóng quân cướp sạch, lúc này cử hành ngày sinh tiệc rượu thật sự là lỗi thời, rốt cuộc bình thường trăm tin nhóm tao tai ăn cơm đều thành vấn đề, Lý Thiệu thân là nhất tộc chi trường lại ở chỗ này bãi cái gì tiệc mừng thọ? Chẳng lẽ là cảm thấy chính mình số tuổi thọ Trường Nhạc, tưởng xung hỉ giảm hai năm sống đầu?

Hà Nội vọng tộc thực sự hẳn là tự mình phê bình, thích hợp thu liễm một chút.

Bất quá đối với Đào Thương tới nói, vô luận Hà Nội vọng tộc là xuất phát từ cái gì mục đích, mục đích của chính mình đều xem như đạt tới…… Làm vọng tộc hướng bên ta cúi đầu, cướp được đàm phán tiên cơ.

……

……

Tiệc mừng thọ ngày đó, Đào Thương dẫn theo Hứa Chử cùng một đội hổ vệ quân, đi trước Lý thị trong ngực huyện dinh thự vì Lý Thiệu mừng thọ.

Lý trạch mà chỗ hoài huyện nội một miếng đất thế pha cao lưng chừng núi sườn núi thượng, bên cạnh là thuộc về nhà mình tư lâm, lâm sườn núi thượng đứng sừng sững một tòa ngăn cách với thế nhân thanh u đại trạch. Tòa nhà không tính đại, nhưng nơi chốn lộ ra có một phong cách riêng lịch sự tao nhã tình thú, thể hiện trăm

năm vọng tộc phong phạm, hơn xa những cái đó gần chỉ ngưu bức hai ba mươi năm nhà giàu mới nổi có khả năng mô phỏng đua đòi.

Đi vào Lý thị đại trạch trước, sớm có tôi tớ ở cửa xin đợi, Đào Thương cùng Hứa Chử song song xuống ngựa, tôi tớ tất cung tất kính dẫn Đào Thương đám người đi vào dinh thự nội, từ nhà cửa nội xuyên qua một cái u tĩnh đường cây xanh, đi tới trong viện một tòa lâm thủy thính đường ở ngoài.

Rất xa, liền nghe thấy thủy bên thính đường truyền ra dễ nghe tiếng đàn……

Từ khi xuyên qua trở về, Đào Thương nghe lại là trên chiến trường chém giết cùng lưỡi mác chiến mã tiếng động, giờ phút này nghe xong thư hoãn nhã khúc, Đào Thương đột nhiên thấy cảm giác mới mẻ, vui vẻ thoải mái.

Thật không sai a…… Tuy rằng nghe không hiểu, nhưng vẫn là rất êm tai nói.

Đi đến thính hướng ngoại một nhìn, Đào Thương lại nhịn không được một kỳ: “Nàng cũng sẽ đạn khúc?”

Trừ bỏ Đào Thương, mặt khác khách nhân đã toàn bộ đến đông đủ.

Mà ở trong phòng đánh đàn diễn tấu chính là Điêu Thuyền.

Từ khi tới rồi Hà Nội quận lúc sau, Vương Khuông vì tỏ vẻ thành ý cùng với đối mệnh quan triều đình tôn trọng, liền an bài Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung ở tại thái thú bên trong phủ.

Bên trong thành đã có đặt chân địa phương, Đào Thương tự nhiên cũng liền sẽ không làm Điêu Thuyền cùng tiểu Oanh Nhi tiếp tục trụ quân doanh, khiến cho các nàng cũng theo Vương Duẫn đám người lạc ở tại bên trong thành, hôm nay Lý Thiệu ngày sinh mời Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung, thân là Vương Duẫn nghĩa nữ Điêu Thuyền, cũng là tùy tịch tương bồi.

Điêu Thuyền khoan bào khẩn váy, ngồi quỳ ở trong phòng trên đệm mềm, trước mặt bàn mặt trên bãi kia cụ lúc trước hắn từ thành Lạc Dương mang ra đàn cổ, hành tế ngón tay ở nhẹ nhàng khảy tế huyền, đàn cổ bên cạnh bày một tôn nho nhỏ đào lò, chính sâu kín tràn ra thấm vào ruột gan thuốc lá.

Hai bên ngồi lão nhân nhóm, một đám học đòi văn vẻ, rung đùi đắc ý nghe một khúc xong, trên mặt không tự kìm hãm được toát ra say mê chi sắc, phảng phất đã hoàn toàn đắm chìm ở mỹ diệu tiếng đàn trung…… Nhưng Đào Thương ở thính ngoại đã nhìn ra tới, bọn họ rất nhiều người đều ở thật giả lẫn lộn.

Người khác không nói, đơn nói ngay ngắn lão nhân, đôi tay theo cổ khúc đánh nhịp, rung đùi đắc ý…… Đào Thương rành mạch nhìn lão nhân một cái tám chụp được tới cơ bản đã bị nháy mắt hạ gục, một chút không ở điều thượng.

Hơn 60 tuổi người, còn chơi cái gì học đòi văn vẻ.

Một khúc dư âm còn văng vẳng bên tai lúc sau, trong phòng mọi người dùng sức vỗ tay.

Vương Khuông một bên vỗ tay, một bên hào ngôn tán thưởng nói: “Hảo một đầu ’ trường cung nhạn ’! Vương Tư Đồ chi nữ, quả nhiên là âm luật đại gia. Tiểu thư có thể bắn ra cầm khúc, đương thời chỉ sợ cũng chỉ có Thái trung lang có thể ở trên đó, Vương mỗ người may mắn, sau này ba năm đều không đành lòng tẩy nhĩ.”

Điêu Thuyền đứng dậy, từ giữa sân doanh doanh lui đến trong bữa tiệc, ngạch đầu cười nhạt: “Tiểu nữ tử bất quá thô thông âm luật, như thế nào dám cùng Thái trung lang tương so, vương phủ quân quá tán cực.”

Lý thị gia chủ Lý Thiệu đứng dậy, hướng về phía Vương Duẫn cười nói: “Lão phu hôm nay ngày sinh, có thể được Vương Tư Đồ ái nữ tràng gian ban cho một khúc, quả thật là lão phu chi phúc!”

Vương Duẫn vuốt hàm dưới chòm râu, trên mặt hồng quang tia sáng kỳ dị, hiển nhiên là hư vinh tâm đắc tới rồi cực đại thỏa mãn.

Ngay ngắn đứng dậy, hướng về phía Vương Duẫn chắp tay cười nói:" Hôm nay chính là Lý huynh 60 ngày sinh, có thể cơ duyên xảo hợp đến Tư Đồ đại nhân, trung thừa đại nhân, đại tư nông, vệ úy chờ lạc dương công khanh đến, quả thật là Lý lão huynh cử tộc chi phúc."

Lý Thiệu dùng sức gật đầu, nói: "Đúng là, đúng là."

Ngay ngắn tiếp tục quay đầu đối Vương Duẫn nói: "Tư Đồ đại nhân xuất thân từ Tịnh Châu Thái Nguyên Vương thị, ngược dòng căn nguyên, tổ tiên nãi cơ họ lúc sau, ta bình ấp bình thị, nguyên tự với Hàn Quốc Hàn ai hầu, cũng là nguyên với cơ họ, nói như thế tới, Vương Tư Đồ cùng lão phu ngàn năm trước chính là đồng tông a."

Vương Duẫn nghe vậy đạm đạm cười: "Bình công như thế ngôn chi, cũng không không ổn chỗ."

Đào Thương chưa tiến vào, ở thính ngoại không khỏi cười…… Hơn một ngàn năm trước thân thích cũng muốn nhận, bình lão nhân cũng là không ai.

Ngay ngắn cười tiếp tục nói: "Bình ấp bình thị tuy không giống Tư Đồ đại nhân sở ra chi vương thị nhà cao cửa rộng nãi thiên hạ sĩ tộc lãnh tụ, nhưng cũng thuộc Hà Nội vọng tộc, hôm nay thừa Lý huynh chi tiệc mừng thọ, lại thấy Tư Đồ đại nhân ái nữ như vậy khuynh thành thiên nhân chi tư, com lại hiền lương vô cùng, lão phu nhưng thật ra có cái đề nghị……"

Vương Duẫn nghe vậy sửng sốt, nói: "Bình công hữu gì đề nghị?"

Ngay ngắn cười cười, nói: "Lấy lão phu vì lớn lên trong tộc, cách bối đời thứ ba hài tử đã ra không ít tuổi trẻ tuấn kiệt, hôm nay nhìn thấy Tư Đồ đại nhân ái nữ như thế mỹ hơn nữa hiền, mà Thái Nguyên Vương thị cùng bình ấp bình thị lại đều là phân ra căn nguyên, sao không hôm nay thừa hôm nay Lý huynh đại thọ, chúng ta thân càng

thêm thân, Tư Đồ đại nhân hôm sau đi tộc của ta trúng tuyển tuyển, tắc một con vợ cả anh kiệt thiếu niên, xứng công chi nghĩa nữ, Thái Nguyên Vương thị cùng bình ấp bình thị kết làm Tần Tấn chi hảo, ngày sau cộng tế một thuyền, mưa gió cùng nhau, không biết Tư Đồ đại nhân ý hạ như thế nào?”

Lời này nói ra, trong phòng mọi người không khỏi tất cả đều châu đầu ghé tai, hiển nhiên đối ngay ngắn đột nhiên đưa ra ý kiến cảm thấy hứng thú.

Mà Lý thị, Trịnh thị không khỏi thầm mắng bình thị giảo hoạt, thế nhưng thừa cái này đương khẩu muốn cùng Thái Nguyên Vương thị làm thân gia!

Thậm chí là Tư Mã thị đại gia chủ Tư Mã Lãng, cũng lòng có sở động.

Điêu Thuyền thêu mi hơi hơi nhăn lại, đối bình thị này chờ lời nói việc làm thật là không mừng.

Không thể không nói, Thái Nguyên Vương thị lực ảnh hưởng, ở Tịnh Châu xác thật phi thường đại.

Cái này niên đại, sĩ tộc chi gian lẫn nhau đón dâu gả nữ, phi thường chú trọng đích thứ chi ra, hơi chút đại chút gia tộc, lẫn nhau gả nữ thời điểm, thứ nữ chỉ có thể làm thêm đầu.

Mà ngay ngắn nguyện ý dùng gia tộc của chính mình con vợ cả con cháu, đi cưới Vương Duẫn một cái nghĩa nữ, này hành động cũng coi như là kinh người! Đổi thành cùng khác bình thường sĩ tộc kết thân, bình thị con vợ cả tử khẳng định là muốn cưới con vợ cả nữ, hơn nữa gả nữ một phương, nói không chừng còn phải đáp thượng hai cái thứ nữ làm của hồi môn…… Càng đừng nói là một cái cái gọi là nghĩa nữ.

Lại là phàn hơn một ngàn năm trước thân thích, lại là dùng con vợ cả cưới nghĩa nữ, ngay ngắn đối Vương Duẫn gia tộc khát vọng trình độ, thật sự là xa xa vượt qua Đào Thương dự kiến.

Vương Duẫn gia tộc, nhìn dáng vẻ xác thật ngưu bức khẩn!

------oOo------

Chương 112: Vương Duẫn chi tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngay ngắn đại chính mình trong tộc con vợ cả tôn bối hướng Vương Duẫn đưa ra kết thân, muốn cho chính mình cách bối cùng Vương Duẫn nghĩa nữ kết làm Tần Tấn chi hảo, mượn này leo lên Thái Nguyên Vương thị này một liễu cao chi, những lời này, Đào Thương đứng ở thính đường ở ngoài, một chữ không rơi nghe vào lỗ tai.

Đào Thương không có biểu hiện ra cái gì kinh ngạc cùng nôn nóng, chỉ là đứng ở môn thính chỗ, rất là nghiền ngẫm nhìn trước mắt một màn này.

Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, kêu Hoàng Thượng không vội thái giám cấp, Đào Thương hiện tại là một chút không hoảng hốt, Hứa Chử lại rõ ràng có điểm lo âu.

To như vậy hán tử —— pha lê tâm a.

“Đại công tử! Ngươi còn thất thần làm gì? Chạy nhanh vọt vào đi a!”

Đào Thương cứng họng quay đầu lại nhìn vẻ mặt nôn nóng Hứa Chử, không hiểu ra sao: “Ta vọt vào đi làm gì?”

“Làm gì? Đương nhiên là đi bảo vệ ngươi đàn bà nhi!”

Đào Thương thật sự không biết nên nói cái gì hảo.

Che chở ngươi nữ nhân…… Bảo hộ ngươi tình cảm chân thành…… Xem trọng ngươi tiểu công trúa…… Bảo hộ ngươi tri tâm ái nhân……

Cái gì từ không dùng tốt, thế nào cũng phải “Bảo vệ đàn bà nhi ‘’!

Hứa Chử nhìn Đào Thương này một bức không nhanh không chậm mà bộ dáng, khí lo lắng suông: “Kia họ Bình lão nhân cư nhiên khởi chuyện xấu muốn cướp ngươi bà nương! Ngươi còn tại đây nói cái gì nói mát? Đổi thành mỗ gia, vọt vào đi đại tát tai trừu hắn!”

Đào Thương không nói gì, chỉ là đem cánh tay ôm lên, cười ha hả nhìn hắn: “Trọng Khang, ngươi hiểu Vương Duẫn chi tâm sao?”

Hứa Chử lộ ra một bộ khờ manh khờ manh biểu tình.

“Vương Duẫn chi tâm, là gì tâm?”

Đào Thương bất đắc dĩ thở dài khẩu khí.

Thực hiển nhiên, ở Hứa Chử lý giải phạm trù nội, Vương Duẫn chi tâm cùng heo tâm thuộc về một cái đồ vật.

Đào Thương quay đầu, nhìn thính đường nội này đó sĩ tộc đứng đầu, mỉm cười nói: “Văn thần đứng đầu, tam công tôn sư, Thái Nguyên Vương thị như vậy đại môn van trung lĩnh quân nhân vật, há có thể là ngay ngắn lão nhân này có thể tùy ý bài bố?…… Chậm rãi xem đi.”

Đúng lúc này, liền nghe trong phòng Vương Duẫn cười ha hả nói: “Bình công không khỏi quá khách khí, tiểu nữ dung phấn chi tư, lại phi Vương thị con vợ cả, làm sao có thể xứng thượng bình thị các loại tuấn kiệt? Huống hồ lão phu gặp nạn, uổng có tam công chi danh, này cử sợ là không thích hợp.”

“Ai ~~!”

Ngay ngắn vội vàng xua tay, nói: “Thái Nguyên Vương thị kiểu gì gia thất? Thiên hạ đều biết! Vương Tư Đồ càng là đứng hàng tam công tôn sư, này hôn sự nếu thành, kỳ thật là ta bình thị trèo cao, lại như thế nào có thể nói là Tư Đồ đại nhân nghĩa nữ gả thấp? Đến nỗi con vợ cả con vợ lẽ nói đến, ha hả, lão phu không ngại, Vương Tư Đồ cần gì phải để ý đâu? Chúng ta không ngại chọn ngày cẩn thận thương định một chút, như thế nào?”

Tư Mã thị gia chủ Tư Mã Lãng vỗ tay khen: “Thon thả thục nữ quân tử hảo cầu, Vương Tư Đồ chi nữ vô luận thân gia hoặc là phẩm mạo, toàn nãi thượng giai, con vợ cả con vợ lẽ lại có gì ngại? Huống loạn thế lễ tiết há nhưng cùng thanh bình cùng luận? Kỳ thật ta Tư Mã thị cũng là có vài vị thiếu niên tài tuấn……”

Tư Mã Lãng nói vừa xong, Lý Thiệu cùng Trịnh Duyên cũng vội vàng đứng dậy, vì chính mình gia tộc Mao Toại tự đề cử mình, rất có cho nhau so đấu, tranh nhau khoe sắc chi thế.

Trong phòng hi vọng của mọi người tộc khắc khẩu không thôi, Bào Tín đám người còn lại là cúi đầu không tỏ ý kiến, bọn họ đối việc này cũng không dám hứng thú, so với tiêu diệt sát bạch sóng quân đại kế, danh môn thế gia gả một hai cái làm khuê nữ quả thực liền đánh rắm đều không tính là.

Vương Duẫn không có bất luận cái gì biểu tình, vô luận người khác nói như thế nào, hắn đều là chậm rì rì hồi phục: “Thật không phải với, lão phu tạm thời không có quyết định này……”

Vương Duẫn trong lòng kỳ thật cũng ẩn giấu một ít tâm tư, theo đạo lý tới nói, Điêu Thuyền là hắn nghĩa nữ, lấy hắn đương triều Tư Đồ thân phận cùng Thái Nguyên Vương thị ở thiên hạ thế tộc trung địa vị, tuy rằng này nghĩa nữ thân phận so con vợ lẽ còn muốn cấp thấp, nhưng nhằm vào thực tế tới giảng, Điêu Thuyền cũng không khó gả.

Nhưng hư liền phá hủy ở Điêu Thuyền thân thế thượng.

Điêu Thuyền là Lũng Tây địch đạo nhân, xuất thân từ địa phương sĩ tộc điêu thị, ngày xưa từng vì thế lực cường đại kẻ thù sở tính, dẫn tới mãn tộc tẫn tru, Vương Duẫn còn lại là niệm ở cùng Điêu Thuyền chi phụ giao tình thượng, dùng hết tâm tư bảo toàn.

Không khỏi kẻ thù nhổ cỏ tận gốc, Vương Duẫn đối Điêu Thuyền xuất thân hết sức giấu giếm, thế cho nên Tịnh Châu Vương thị tộc nhân đối này nữ hài đều không lắm cảm kích.

Điêu Thuyền từ nhỏ liền tùy Vương Duẫn sinh hoạt ở Lạc Dương, ở Lạc Dương kinh đông đặc thù địa vực cùng Vương Duẫn đứng hàng tam công quyền thế thật lớn ô dù hạ, Điêu Thuyền tự nhưng sinh hoạt vô lự.

Nhưng hiện giờ cảnh còn người mất, ngày xưa hán đều đã suy tàn, thiên tử phủ bụi trần, Vương Duẫn cái này đường đường đại hán Tư Đồ cũng là lưu lạc tới rồi hữu danh vô thật nông nỗi, hiện giờ còn phải cư trú với chư hầu bảo hộ, có thể yểm hộ Điêu Thuyền ô dù đã biến mất.

Vương Duẫn trước một trận từng suy xét quá hồi Thái Nguyên Vương gia tạm thời tiềm thân, chậm rãi tìm kiếm đền đáp triều đình cơ hội, nhưng giờ phút này hắn nếu là lãnh Điêu Thuyền chợt hồi Thái Nguyên, hài tử thân phận chỉ sợ cũng tàng không được, vạn nhất truyền tới Lũng Tây kẻ thù trong tai, Điêu Thuyền sau này nhật tử liền sẽ không thái bình.

Y theo Vương Duẫn thân phận cùng địa vị, đi đến nào đều không lo an thân, nhưng Điêu Thuyền làm sao bây giờ?

Vương Duẫn trong lòng cứu vớt nhà Hán với sụp đổ ý niệm lại ở nẩy mầm…… Nhưng lão nhân không nghĩ mang theo hài tử cùng nhau phạm hiểm.

Bình thị chờ tuy cũng là hào môn, nhưng ở Vương Duẫn trong lòng cũng không thích hợp, thứ nhất là bọn họ không chịu bỏ vốn Vương Khuông đám người bình tặc hành động lệnh lão nhân phi thường không quen nhìn, thứ hai là ở Vương Duẫn trong lòng, lấy này đó thế gia thế lực, thượng không đủ cùng Điêu Thuyền kẻ thù chống đỡ, ngày sau một khi có việc, lấy bọn họ năng lực cùng ích kỷ tính cách, chưa chắc có thể bảo hộ Điêu Thuyền chu toàn.

Điêu Thuyền quy túc chung quy là một vấn đề, đem việc này giải quyết, Vương Duẫn mới có thể chuyên tâm đi tận trung báo quốc, mà Điêu Thuyền như có thể bình an sinh hoạt, Vương Duẫn liền cũng coi như không làm thất vọng tuổi trẻ khi bạn cũ.

Hơn nữa Vương Duẫn ngày thường tuy rằng nhìn điên điên trương trương, nhưng hắn dù sao cũng là trong triều văn thần đứng đầu, đối với loạn thế tiết tấu nắm giữ tương đối minh bạch, ở trong lòng hắn, kỳ thật ẩn ẩn có một cái sầu lo.

Thiên hạ đem loạn, chư hầu phân tranh, danh môn sĩ tộc ích lợi kết cấu rất có khả năng sẽ bởi vì chư hầu gian tranh đấu bị một lần nữa tẩy bài…… Nhưng đại hán mười ba châu sĩ tộc hưng suy đến tột cùng sẽ là như thế nào một cái xu thế, vương lão nhân hiện tại cũng nhìn không thấu triệt.

Trước một đoạn thời gian, Vương Duẫn cũng có thể cảm giác ra tới Điêu Thuyền đối Đào Thương làm như có chút thật không minh bạch tình tố.

Ở Vương Duẫn trong lòng, kỳ thật cũng vẫn là tương đối tán thành Đào Thương, nhưng trước mắt thời cơ không thành thục, Vương Duẫn liền không cùng Đào Thương tế nói, huống hồ việc này cũng đến là cùng Đào Khiêm gặp mặt sau lành nghề định đoạt…… Càng quan trọng, Vương Duẫn yêu cầu xác định Đan Dương Đào thị ở sĩ tộc hưng suy biến ảo đương khẩu, sẽ khởi đến một cái cái dạng gì tác dụng?

Đào thị đã là sĩ tộc, đồng thời cũng là một phương chấp quyền giả…… Vương Duẫn ít nhất đến thấy rõ lão Đào gia cùng hắn họ Vương, ở chính sách cùng hướng gió thượng có phải hay không ở cùng chiếc thuyền thượng!

Vương thị gả nữ…… Cho dù là một cái thứ nữ, cho dù là nghĩa nữ, lại làm sao có thể trò đùa?

Đây là Vương Duẫn chi tâm, đáng tiếc bình thị đám người còn không có nghiền ngẫm minh bạch, chỉ là giống không đầu ruồi bọ dường như loạn đâm.

Vương Duẫn một cái kính chối từ, nhưng Hà Nội này đó thế gia người, hiển nhiên không có gì nhãn lực thấy, vẫn là một cái kính hướng lên trên dán.

Đào Thương ở thính mặt đại diêu này đầu…… Liền tính là tưởng phàn Vương thị cao chi, cũng không cần đem chính mình dáng người hàng như vậy thấp hèn đi? Xem này vài vị gia chủ hùng dạng, liền kém đem trong tộc thanh niên tài tuấn từng cái dắt ra tới lưu lưu, thượng xưng đà ước một ước cấp Vương Duẫn xem qua.

Đúng lúc này, lại thấy Điêu Thuyền chậm rãi đi ra, đối với ngay ngắn chờ mấy cái nịnh nọt tộc trưởng doanh doanh chắp tay thi lễ.

“Đa tạ chư vị trưởng giả, chỉ là tiểu nữ tử tuy vô nạp thái, trên người lại đã có hôn ước, sợ là đến phất chư công hậu ý.”

Một câu nói ra, Vương Duẫn không khỏi không biết nên khóc hay cười.

Nữ oa chính là nữ oa, thấy không rõ trong đó lợi hại…… Tính tình như thế nào so lão phu còn cấp? Chối từ cũng đến có cái quá trình, ngươi như vậy biên nói dối nhân gia nơi nào sẽ tin?

Ngay ngắn đa mưu túc trí, hôm nay thật vất vả đáp thượng Thái Nguyên Vương gia tuyến, sao lại bởi vì này nữ oa tử sứt sẹo nói dối liền lệnh việc này không có kết quả?

Ngay ngắn ôn tồn đối Điêu Thuyền nói: “Nga, không thể tưởng được cô nương đã có hôn ước? Chỉ là thiên tử phủ bụi trần, ngươi cùng Tư Đồ phiêu linh bên ngoài, ban đầu hôn ước chưa hành lục lễ, sau này lại là phải làm như thế nào?”

Điêu Thuyền nghe vậy chần chờ một chút, không biết nên như thế nào trả lời.

Ngay ngắn cười tiếp tục nói: “Cô nương không nói lời nào, có phải hay không cũng đương biết việc này pha khó? Lấy lão phu xem ra, hán đều gặp nạn bị đốt, ngày xưa hôn ước nếu khó thực hiện, Vương Tư Đồ cùng cô nương đương cũng sớm làm quyết đoán, thiết không thể nhân nhất thời chi khí mà chậm trễ chung thân a.”

Vương Duẫn không rất cao hứng: “Đa tạ bình công như thế quan tâm, việc này lão phu đều có so đo.”

Ngay ngắn giờ phút này đã nghe ra Vương Duẫn trong giọng nói không mau, vốn nên một vừa hai phải, tiếc rằng cơ hội khó được…… Bình lão nhân chính là không chịu hết hy vọng.

“Tư Đồ đại nhân, lão phu đối Vương Tư Đồ cùng với Thái Nguyên Vương thị, thật là một mảnh chân thành, không biết Tư Đồ đại nhân cùng cô nương vì sao đối việc này chính là như vậy không mừng……”

“Không thích chính là không thích bái, nào có như vậy nhiều vì cái gì?”

Thính đường cửa, một cái hơi mang nhẹ nhàng thanh âm bay vào tiến vào.

Nghe xong thanh âm này, Điêu Thuyền cả người run lên, vội vàng xoay người sang chỗ khác, phảng phất trong bóng đêm tìm được rồi một tia quang minh, một đôi con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm cái kia từ thính đường trung chậm rãi đi vào thân ảnh.

Đào Thương cười đi vào thính đường, phía sau đi theo Hứa Chử.

Nhìn đến Đào Thương kia trương khiêm tốn ánh mặt trời khuôn mặt, Điêu Thuyền trong nháy mắt phảng phất tìm được người tâm phúc.

Đào Thương cất bước đi vào trong phòng, cũng không biết là cố ý vẫn là vô tình, lại là đứng ở Điêu Thuyền bên người, sau đó hướng giữa sân mọi người hành lễ.

Hoàng Phủ Tung vẫn luôn không nói gì, giờ phút này thấy Đào Thương tiến vào, không khỏi lộ ra tươi cười, nói: “Hài tử, ngươi như thế nào tới như vậy muộn?”

Đào Thương hướng về phía Hoàng Phủ Tung thâm thi lễ, tạ lỗi nói: “Lão sư thứ tội, học sinh có việc trì hoãn, đến chậm chút.”

Lão sư…… Học sinh?

Đào Thương này một giọng nói, chính là làm ở đây rất nhiều người đều giật mình không nhỏ…… Hoàng Phủ Tung chính là đại hán quân thần, Đào Thương cư nhiên xưng này vi sư?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, Hoàng Phủ Tung làm như cũng không có cự tuyệt Đào Thương như vậy kêu ý tứ.

Ngay ngắn thật cẩn thận nhìn Đào Thương, nói: “Đào công tử, vừa mới lời nói ý gì? Cái gì kêu không thích chính là không thích?”

Đào Thương cười quay đầu nhìn hắn, nói: “Bình công một đống tuổi, đơn giản như vậy tám chữ, còn cần ta từng cái tách ra tới cấp ngươi giải thích một lần sao?”

“Ngươi……” Bình thị bị Đào Thương một câu nghẹn mặt đỏ rần.

Tiểu tử này, người tới không có ý tốt a!

“Quá không hiểu quy củ!” Vương Duẫn cau mày, làm bộ làm tịch làm bộ răn dạy Đào Thương nói: “Tiểu tử, đây đều là trưởng bối, đừng vội tại đây làm om sòm!”

Đào Thương biết Vương Duẫn là ở diễn kịch, đơn giản phối hợp hắn.

Quay đầu hướng về phía Vương Duẫn thi lễ, Đào Thương nói: “Tư Đồ đại nhân, mãn giữa sân người, mọi người đều có thể đồng ý cái này hôn sự, nhiên vãn bối cảm thấy, chỉ có ngài, lại không nên điểm cái này đầu.”

Vương Duẫn hơi hoa râm lông mày một chọn, nói: “Vì sao?”

“Ngài nghĩa nữ nếu là gả cho bình công đời cháu vì tức, Điêu Thuyền quản bình công kêu ông nội, quản ngươi kêu cha, xin hỏi Tư Đồ thấy bình công, hẳn là quản hắn gọi là gì?”

Vương Duẫn hoà bình chính mặt tức khắc đều biến thành màu gan heo.

Này nhãi ranh…… Quá nhưng khí!

Chỉ là, tinh tế ngẫm lại, hắn nói giống như không tật xấu a.

------oOo------

Chương 113: nói điều kiện (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu tử này…… Một khuôn mặt nhìn như gió nhẹ quất vào mặt ấm áp thiện lương, nhưng nói chuyện cũng không tránh khỏi quá nghẹn người!

Từ khi Đào Thương vào chính sảnh, Điêu Thuyền một đôi mắt đẹp phảng phất liền không rời đi quá hắn trên người.

Thông qua vừa mới sự, hơn nữa giờ phút này nhìn đến hắn, Điêu Thuyền trong lòng càng thêm có thể xác định một việc.

Quãng đời còn lại, chỉ muốn quân trọng.

Chỉ thấy Điêu Thuyền lại hướng Vương Duẫn hoà bình chính phân biệt doanh doanh làm vái chào, nghẹn lại cười nói: “Nghĩa phụ, Đào công tử nói…… Giống như xác thật là cái vấn đề.”

Vương Duẫn mặt khí lúc đỏ lúc trắng, vốn tưởng rằng cùng tiểu tử này rốt cuộc có thể cùng nhau hợp tác diễn một hồi vai diễn phối hợp, liên hợp hắn tỏa tỏa này đó vọng tộc uy phong.

Nào từng tưởng hỗn đản này ngoạn ý vừa ra khỏi miệng lại đem chính mình giày xéo một hồi.

Liền tính Đào Thương là ở giúp hắn…… Nhưng Vương Duẫn cảm giác này vội làm hắn bang, như thế nào liền như vậy ấm áp đâu?

Dư quang thấy được Điêu Thuyền đứng ở Đào Thương bên người, lược hiện đỏ bừng gương mặt, Vương Duẫn càng là nổi trận lôi đình.

Thật là nữ đại bất trung lưu, nha đầu thúi, sớm biết rằng liền đem ngươi gả cho bình thị tôn tử tính!…… Đỡ phải làm ngươi này hai tiểu chỉ tại đây khí lão phu!

Bất quá khí về khí, làm Vương Duẫn không duyên cớ hàng ngay ngắn đồng lứa, lão nhân lại là trăm triệu không thể đáp ứng.

Từ khi gặp phải Đào Thương lúc sau, Vương Duẫn cảm giác phảng phất hết thảy đều không về chính mình khống chế, thân là đại hán triều trọng thần, bao nhiêu năm rồi vẫn luôn là hắn khống chế người khác tiết tấu, chính là từ khi nhận thức này hỗn cầu, mỗi một lần nói chuyện làm việc, này tuổi trẻ hậu sinh đều có thể chặt chẽ nắm cái mũi của mình đi, làm Vương Duẫn vô lực phản bác cũng vô pháp trừng trị hắn.

Này hỗn tiểu tử, chẳng lẽ là ông trời phái xuống dưới chuyên môn điều trị lão phu?

Thấy Đào Thương ra tới hoàn toàn đem sự trộn lẫn thất bại, Hoàng Phủ Tung, Vương Khuông đám người vì giữ được chư vị vọng tộc mặt mũi, sôi nổi ra tới làm người điều giải.

Hoàng Phủ Tung cười một phách Vương Duẫn bả vai, cười nói: “Tử Sư, hôm nay cuộc sống này, tham thảo cái này không khỏi không phải thời điểm, nói nữa, hôm nay là Lý công ngày sinh, đàm luận ngươi nhà mình việc vặt làm chi? Chúng ta không phải tới uống Lý công thọ rượu sao?”

Vương Duẫn hung hăng trắng Đào Thương liếc mắt một cái.

Đồng dạng là giúp đỡ người, ngươi nhìn xem nhân gia Hoàng Phủ nghĩa thật nhiều có thể nói…… Quay đầu lại làm ngươi hảo hảo nghĩ lại nghĩ lại.

Đào Thương làm bộ không nhìn thấy Vương Duẫn ánh mắt, lại là đem đầu vặn hướng về phía Hoàng Phủ Tung, lại thấy Hoàng Phủ Tung hướng hắn cười chớp chớp mắt.

Vương Duẫn hồi quá khí tới, nương bậc thang nói: “Nghĩa thật chi ngôn thật là, lão phu tuổi lớn, chủ yếu và thứ yếu đều phân không rõ ràng lắm, tại đây bạch bạch đi quá giới hạn lâu ngày chủ tân, bình công, chư vị, cấp tiểu bối kết thân gia sự, chúng ta ngày sau có cơ hội lại nói, như thế nào?”

Nói đến này, ngay ngắn muốn leo lên Thái Nguyên Vương thị ý tưởng, xem như hoàn toàn thất bại.

Mọi người các hoài tâm tư về tới chính mình chỗ ngồi, trong lúc nhất thời có điểm tẻ ngắt.

Đào Thương không sao cả, hắn cũng ở người hầu dẫn đường hạ, đi hướng chính mình chỗ ngồi.

Phương ngồi xuống hạ, Đào Thương liền phát hiện, hắn đối diện ngay ngắn đang dùng một loại u oán ánh mắt nhìn chính mình, trong đó chất chứa tình tố rất nhiều a……

Đào Thương tự giễu cười, quay đầu nhìn nhìn vừa vặn ngồi ở chính mình hữu tịch Điêu Thuyền, thấp giọng nói: “Nhìn đến lão nhân kia ánh mắt khiếp hoảng? Hiện tại biết cái gì kêu hồng nhan họa thủy đi?”

Điêu Thuyền nghe vậy, bất mãn chu lên cái miệng nhỏ thấp giọng nói: “Thật không xuôi tai…… Ta mới không phải họa thủy.”

Đào Thương lắc lắc đầu, giải thích nói: “Ngươi đương nhiên không phải, ta nói chính là ta chính mình…… Ai, đi đến nào đều ưu tú chọc người ghen ghét, không phải họa thủy là cái gì? Ta đều hận không thể trừu chết ta chính mình.”

Điêu Thuyền: “……”

Đào Thương kỳ thật cũng không phải cố tình trêu chọc ngay ngắn, hắn biết Vương Duẫn là đại môn van người trong, mà ngay ngắn còn lại là địa phương thế gia người tài ba, này hai cái lão nhân địa vị đều không thấp, gặp mặt khi, vì lợi ích của gia tộc cấp hài tử nói

điểm chính sách tính hôn nhân không phải cái gì cùng lắm thì sự, nhưng ngay ngắn không da không mặt mũi vẫn luôn hướng lên trên dính, liền điểm này, Đào Thương xem không quá quán.

Đối với không quen nhìn sự, nên trộn lẫn một chút khi liền thích hợp trộn lẫn một chút, như vậy đã có thể đối cổ đại nhân loại xã hội phát triển khởi đến một ít chất xúc tác tác dụng, lại có thể làm chính mình thể xác và tinh thần sung sướng, cớ sao mà không làm đâu?

Tiệc rượu đêm trước, tuy rằng đã xảy ra một ít nho nhỏ không mau, nhưng ở Hoàng Phủ Tung, Vương Khuông đám người khuyên giải hạ, đại gia vẫn là cố kỵ mặt mũi căng đi xuống.

Rốt cuộc này làm thân gia chỉ là lâm thời nảy lòng tham, vọng tộc hôm nay muốn giải quyết trọng tâm, cũng không ở chỗ này.

Mọi người ngồi xuống lúc sau, liền thấy Lý Thiệu giơ tay nhẹ nhàng vỗ tay, hơn hai mươi danh người mặc các màu nghê thường thị nữ như nước chảy, đem sớm đã chuẩn bị thỏa đáng thức ăn đưa lên.

Mắt thấy này đó đưa đồ ăn nữ hầu một đám đều lớn lên tiêu chí xinh đẹp, xuất trần thoát tục, ở này đó sĩ tộc trong phủ lại chỉ có thể đảm đương người phục vụ nhân vật, Đào Thương không khỏi âm thầm thổn thức.

Hủ bại sa đọa phong kiến sinh hoạt, ở này đó thế gia vọng tộc trên người được đến nguyên vẹn đề hiện!

Sống là thật mẹ nó dễ chịu a.

Lý Thiệu giơ lên chén rượu, hướng về phía trong phòng các khách nhân cười nói: “Lão phu hôm nay 60 ngày sinh, đến mông chư vị cao hiền đến, vui vô cùng, lược bị rượu nhạt tự cho là hạ, chiêu đãi không chu toàn chỗ, mong rằng chư công chớ trách.”

Mọi người đều là nâng lên trong tay chén rượu, dao kính cho nhau ý bảo, tiếp theo liền lấy tay áo che mặt, uống một hơi cạn sạch.

Lý Thiệu lược nhắm rượu trản khi, dư quang nhìn thấy ngay ngắn hướng hắn sử một cái ánh mắt.

Lý Thiệu trong lòng hiểu ý, lại sai người rót rượu, sau đó giơ lên, xa xa hướng về phía Bào Tín ý bảo nói: “Bào tướng quân, này một trản rượu là lão phu hướng ngươi bồi tội.”

Bào Tín chấn động, ngạc nhiên nhìn phía Lý Thiệu.

Lấy Bào Tín chính trị tu dưỡng, cứ việc cũng đoán được Hà Nội vọng tộc hôm nay là nương Lý Thiệu ngày sinh việc lại nghị bạch sóng quân, nhưng trăm triệu không nghĩ tới vị này dã vương Lý thị gia chủ cư nhiên sẽ như thế trực tiếp hướng chính mình cúi đầu nhận lỗi.

Phải biết rằng Lý Thiệu năm xưa từng nhậm Ký Châu thứ sử, ngày xưa quan uy cùng phô trương so với hiện tại Bào Tín, chỉ sợ còn mạnh hơn hoành vài phần.

Duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười người, Bào Tín lại là có thể trang trứng, giờ phút này cũng là liên tục từ chối né tránh.

Đào Thương mắt lé nhìn làm bộ làm tịch Lý Thiệu, trong lòng buồn cười.

Bên ta đám người vừa đến Hà Nội thời điểm, những người này cố làm ra vẻ, thần khí không ai bì nổi…… Hiện giờ từng người gia nghiệp gặp nạn, liền sụp mi thuận mắt làm bộ làm tịch, thuần thuần lợi thế tiểu nhân……

Người như vậy, ở Đào Thương trong lòng không phải đại gian chính là đại ác, kiên quyết không đáng đồng tình.

Bào Tín giơ lên chén rượu: “Lý công hôm nay ngày sinh, nói như thế thực sự là lệnh bào mỗ xấu hổ, thẹn không dám nhận! Bào mỗ đương đáp lễ một trản, chúc Lý công thân thái thể khang.”

Lý Thiệu mỉm cười nói: “Bào tướng quân nói như vậy, hay là còn ở vì mấy ngày trước đây ngươi ta chi gian tiểu hiểu lầm khó có thể chú ý?”

Bào Tín nghe vậy cười ha ha, nói: “Bào mỗ há là kia chờ bụng chuột ruột gà đồ đệ.”

Dứt lời không nói hai lời, đem trong tay rượu nhạt uống một hơi cạn sạch, sắc mặt thản nhiên không chút do dự, Đào Thương ở một bên xem không khỏi một tán.

Bào Tín, nhưng thật ra điều thật tình hảo hán tử.

Ngay ngắn đứng dậy, hướng về phía Bào Tín một thi lễ, mượn sườn núi hạ lừa nói: “Bào tướng quân, thật không dám dấu diếm, hôm nay mời chư công tới đây, trừ bỏ là thỉnh chư vị đại nhân vì Lý công mừng thọ làm rạng rỡ ngoại, còn có chút sự tưởng thỉnh Bào tướng quân cùng vương phủ quân cho phép.”

Bên kia sương, Vương Khuông nghe vậy cũng là cả kinh, vội nói: “Bình công hà tất như thế, có chuyện nói thẳng không sao.”

Ngay ngắn thở dài khẩu khí, buồn bã nói: “Ai, lão phu già rồi, nhát gan, biến sợ phiền phức, xa đã không có ngày xưa đầy ngập nhiệt gối…… Bào tướng quân cùng Đào công tử không chối từ lao khổ tới ta Hà Nội, dục trừ bạch sóng cường đạo còn tam hà nơi một phương thanh bình, vốn là vì nước vì dân hành động vĩ đại, đáng giận lão phu đám người chấp Hà Nội sĩ tử người cầm đầu, ngược lại là bởi vì khiếp đảm mà tránh chiến, gián ngôn cản trở…… Mấy ngày trước đây kia bạch sóng quân lãnh binh cướp bóc bá tánh, đem hoài huyện quanh thân khắp nơi nơi hóa thành một mảnh đất khô cằn, hại nhiều ít vô tội con trẻ…… Này toàn nãi lão phu đám người có lỗi cũng.”

Nói nói, thế nhưng còn chảy ra hai giọt nước mắt.

Đào Thương đều xem ngốc bức.

Không thể không nói, ngay ngắn lão nhân này diễn kịch rất có thiên phú, than thở khóc lóc nói khóc liền khóc, nơi nào là người bình thường có thể làm được? Đây là diễn tinh a!

Ở đây người trong, đại đa số người đều bị hắn than thở khóc lóc biểu diễn sở cảm động, rất là cảm thán.

Bình thị nghẹn ngào tiếp tục nói: “Hôm nay lão phu cùng Hà Nội chư tộc trưởng tại đây, mặt dày chờ lệnh, thác vương phủ quân tương trợ Bào tướng quân cùng Đào công tử xuất binh bạch bụng sóng thảo phạt nghịch tặc, vì chúng ta hoài huyện quanh mình lâm nạn bá tánh thảo một cái công đạo!”

Vương Khuông vuốt trên cằm sợi râu, vui mừng ngôn nói: “Chư vị ngụ ý, là nguyện ý tương trợ quan quân thảo tặc?”

Ngay ngắn xoa xoa trên mặt nước mắt, hào ngôn nói: “Lão phu đám người thương nghị, chủ yếu vương phủ quân xuất binh, thảo tặc trong lúc, ta chờ chư tộc nguyện ý hợp lực cung cấp nuôi dưỡng tam phương quân mã, cũng ở đông chí phía trước tặng lấy sĩ tốt nhóm áo bông chờ đuổi hàn chi vật.”

Vương Khuông nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, quay đầu cùng Bào Tín cho nhau nhìn nhau một chút, hai người đều là hiểu ý cười.

Có này đó Hà Nội vọng tộc duy trì, xuất binh thảo phạt bạch sóng quân nỗi lo về sau, liền đã không có.

Vương Khuông thanh thanh giọng nói, vừa mới chuẩn bị đứng dậy biểu đạt một chút cảm tạ chi tình, lại nghe Đào Thương đột nhiên mở miệng.

“Bình công, tại hạ cảm thấy, ngài vừa mới đưa ra những cái đó điều kiện, giống như có điểm không quá đáng tin cậy đi?”

Một câu nói ra, Vương Khuông, Bào Tín, Vương Duẫn, Hoàng Phủ Tung, Điêu Thuyền, bao gồm chúng Hà Nội vọng tộc người, sôi nổi đem ánh mắt chuyển dời đến hắn trên người.

Ngay ngắn mặt già thượng còn treo vừa mới thương cảm nước mắt, giờ phút này đột nhiên nghe được Đào Thương nói chuyện…… Mắt phải mí mắt không biết vì sao, nhẹ nhàng nhảy nhảy.

“Đào công tử lời nói ý gì? Lão phu không hiểu rõ lắm…… Lão phu đám người giúp đỡ quan quân phá tặc, khi nào có điều kiện vừa nói?”

Đào Thương chống chân, chậm rì rì đứng lên, chậm rãi đi tới thính đường ở giữa, dùng ánh mắt từng cái nhìn quét ở đây mọi người, trên mặt lộ ra ấm áp tươi cười.

“Đúng không? Bình công ngươi lời này đào mỗ cảm thấy không đúng.”

Bình thị hai chỉ lão mắt gắt gao trừng mắt Đào Thương.

“Lão phu câu nào nói không đúng, mong rằng Đào công tử chỉ ra chỗ sai.”

Đào Thương cúi cúi người, nói: “Chỉ ra chỗ sai không dám, chính là một chút cá nhân nông cạn chi thấy, ở đào mỗ xem ra, ‘ giúp đỡ ‘ cái này từ qua……‘ giống nhau có người chủ động đi làm mỗ một chuyện hoặc chế định mỗ một hành động, mà người khác cung cấp trợ giúp, cái này kêu ‘ giúp đỡ ‘…… Liền giống như mấy ngày trước đây, chúng ta tính toán đi tiêu diệt bạch sóng quân, lúc ấy bình công nếu là ra lương ra quân nhu, có thể kêu giúp đỡ.”

Ngay ngắn một buông tay, nói: “Này không phải lão phu chờ đang ở làm sao?”

“Không không không.” Đào Thương vươn một bàn tay, bãi bãi nói: “Ta nói tiền đề là chúng ta ‘ chủ động ‘ đi tiêu diệt bạch sóng quân, bình công chỗ vì kêu giúp đỡ…… Nhưng là hiện tại, chúng ta đã không tính toán đi chinh phạt bạch sóng quân, ta cùng Bào tướng quân thương lượng, qua Lý công ngày sinh, chúng ta hai quân liền từng người hồi thuộc địa đi…… Lúc này, bình công các ngươi vài vị tộc trưởng đứng lại tới, mời chúng ta đi tiêu diệt tặc, vậy không phải

giúp đỡ, mà là thuê…… Cái này từ ta không biết ngài lý giải hay không đi lên?”

Nhìn lấy ngay ngắn cầm đầu mấy đại vọng tộc dẫn đầu người đều giật mình há to miệng, Đào Thương tươi cười biến càng thêm khắc sâu.

“Đúng vậy, chính là cái này biểu tình! Tình huống hiện tại, là ngài ra tiền mướn chúng ta đi thế các ngươi đánh bạch sóng quân, nếu là ra tiền mướn, ta cá nhân cho rằng, bình công ngươi vừa mới ra lợi thế, hoàn toàn không có đạt tới chúng ta có thể xuất binh thế các ngươi đánh bạch sóng quân tiêu chuẩn…… Cho nên, ta yêu cầu các vị một lần nữa ước lượng báo giá…… Ta loại này giải thích phương pháp, không biết công chờ, không được nhiên đâu?”

Đào Thương ý tứ, Hà Nội một hi vọng của mọi người tộc thủ lĩnh sao lại nghe không rõ?

Không chỉ có hiểu rõ, hơn nữa hiểu rõ so người bình thường muốn thấu triệt nhiều! Mỗi người đều là nhân tinh, ai không rõ ràng lắm ai a?

Ngay ngắn tay giấu ở ống tay áo trung, khí đều có chút run run, may mắn ống tay áo to rộng, mới không có để cho người khác thấy.

Múc huyện Trịnh thị gia chủ Trịnh Duyên đứng dậy, vẻ mặt sắc mặt giận dữ trừng mắt Đào Thương, đạo đạo: “Đào đại công tử này ngụ ý, chẳng lẽ là muốn mượn gió bẻ măng?”

Đào Thương âm thầm bĩu môi, thầm nghĩ này Trịnh Duyên thật không văn hóa! Mượn gió bẻ măng cái này từ dùng đến nơi đây căn bản là không chuẩn xác…… Này rõ ràng là mượn gió bẻ măng được không?

Liền này trình độ còn thế gia đâu.

Đào Thương trên mặt toát ra một bộ nghi hoặc khó hiểu biểu tình, ngạc nhiên nói: “Trịnh công lời này thật sự là lệnh đào mỗ nghi hoặc,

tại hạ nói, đều là thật đánh thật lời từ đáy lòng…… Như thế nào tới rồi Trịnh công trong miệng, giống như ta thành cùng bạch sóng quân giống nhau cường đạo?”

Trịnh Duyên sắc mặt nghiêm, nói: “Đào công tử nương chinh phạt bạch sóng tặc việc, xảo trá ta Hà Nội vọng tộc, này ngôn này hành, chỉ sợ…… Hắc hắc……”

Trịnh Duyên hạ lời nói không có nói, nhưng ý tứ thực rõ ràng, là tưởng nói Đào Thương “Cùng cường đạo vô dị”.

Đào Thương nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lắc đầu nói: “Trịnh công lời này làm đào mỗ không lắm lý giải, xin hỏi Trịnh công, ‘ xảo trá ’ này từ, làm gì giải thích?”

Trịnh Duyên nghe vậy ngẩn người, không minh bạch tiểu tử này trong lời nói hàm nghĩa.

Thấy hắn không nói lời nào, Đào Thương cười nói: “Cái gọi là ‘ xảo trá ’, chỉ chính là dùng bạo lực, đe dọa chờ thủ đoạn, hướng người khác đòi lấy bổn không nên thuộc về chính mình đồ vật…… Chính là xin hỏi Trịnh công, đào mỗ vừa rồi là tấu ngươi? Vẫn là đánh ngươi? Vẫn là giết người phóng hỏa? Ta chỉ là đưa ra yêu cầu, Trịnh công có thể không đáp ứng, như thế nào có thể nói là ta xảo trá các ngươi Hà Nội vọng tộc đâu? Cái này hắc oa, xin thứ cho đào mỗ không bối.”

“Ngươi……!!”

Một phen nói ra tới, chỉ đem Trịnh Duyên khí quá sức, lắp bắp nói: “Ngươi…… Ngươi…… Thảo phạt cường đạo, vốn là quan quân thuộc bổn phận việc, vì sao dùng việc này áp chế ta chờ……”

Đào Thương giơ tay, ngăn trở Trịnh Duyên nói đầu, lời lẽ chính đáng nói: “Xin hỏi Trịnh công, đại hán triều đình úy bên trong phủ, nào một cái luật pháp văn bản rõ ràng viết ta Đào Thương cần thiết muốn thay các ngươi rửa sạch cường đạo? Hà Nội vọng tộc…… Ha hả, ở

Hà Nội bá đạo còn chưa tính, nào dám đến ta Từ Châu đầu người thượng động thổ?”

“Ngươi!!” Trịnh Duyên khí sắc mặt đỏ lên, ‘’ thình thịch ‘’ một tiếng ngồi ở tại chỗ, mồm to thở hổn hển, hai tròng mắt tức thì trợn to, hô hấp có vẻ có chút khó khăn, xem mặt ngoài hắn thở dốc có điểm lực bất tòng tâm.

Tư Mã Lãng cùng Lý Thiệu hoảng sợ, vội vàng từng người từ trên chỗ ngồi đứng dậy, đi vào Trịnh Duyên bên người, một cái kính thế hắn ngực phẳng thuận khí.

Đào Thương mở to hai mắt nhìn……

Không phải đâu? Ta lời nói không nặng a…… Đừng thật làm ta tức chết rồi.

Bên kia sương, ngay ngắn còn lại là vẻ mặt thâm trầm xem này Đào Thương, chỉ thấy tiểu tử này trên mặt tràn ngập ánh mặt trời tươi cười, một bộ nho nhã khiêm cẩn bề ngoài…… Nào từng tưởng nói chuyện lại như vậy tàn nhẫn lẩm bẩm, thẳng có thể sặc tử cá nhân.

Vốn tưởng rằng nương chư vọng tộc mặt mũi, trước mời Vương Khuông, Bào Tín đám người dự tiệc, sau đó lại trần đau bạch sóng quân thị phi, động chi lấy tình, cuối cùng lại hứa hẹn quyên tặng quân lương quần áo, hiểu chi lấy lợi hại, đương nhưng luôn luôn thuận lợi!

Sự tình sách vở tới đã dựa theo ngay ngắn kịch bản ở thuận lợi diễn bài, mắt thấy liền phải viên mãn chào bế mạc, nhưng ngàn tính vạn tính, ngay ngắn lại không tính đến, này ba đường binh mã, khó nhất thu phục không phải Vương Khuông cùng Bào Tín, cư nhiên là cái này năm ấy nhược quán Đào gia tiểu tử!

Thật sự là sai một nước, thua cả bàn, dăm ba câu gian thế nhưng làm tiểu tử này nắm cái mũi đi, chiếm hết tiên cơ.

Hơn nữa trái lại Bào Tín cùng Vương Khuông đang nghe Đào Thương nói về sau, giờ phút này đã là trầm mặc không nói.

Thực hiển nhiên, trước mắt nói chuyện làm hai vị này chư hầu trong lòng cũng thoáng khai chút khiếu…… Bọn họ khẳng định cũng là động muốn từ Hà Nội vọng tộc trên người nhiều lấy chỗ tốt tâm tư!

Có thể đương một phương trưởng quan người, nào có một cái là đèn cạn dầu? Thoáng cho bọn hắn điểm cơ hội, liền sẽ lập tức phản công cắn người!

Bình thị giờ phút này thật là hận Đào Thương hận ngứa răng.

Lão nhân bất động thanh sắc, đứng dậy hướng về phía Đào Thương vừa chắp tay, hờ hững nói: “Đào công tử, lão phu đã đáp ứng rồi giúp đỡ ngươi quân lương cùng qua mùa đông chi vật, không biết Đào công tử còn muốn chút cái gì?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía ngay ngắn, cười nói: “Hảo một cái giúp đỡ ta…… Bình công, đào mỗ vừa mới đã nói qua, hẳn là ‘ mướn ’ ta mới đúng.”

Ngay ngắn thật sâu hút khẩu khí, bình phục trong ngực tức giận, nói: “Hảo…… Vậy dựa theo Đào công tử nói, lão phu mướn ngươi! Đào công tử giác, lão phu hẳn là ra nhiều ít, mới mướn động ngươi đi tiêu diệt bạch sóng quân cường đạo?”

Đào Thương cười cười, nói: “Đào mỗ không phải lòng tham không đáy người, ta theo như lời nói, đều là nói có sách mách có chứng…… Nếu bình công cũng đồng ý là ‘ mướn ’ mà không phải ‘ nghĩa vụ ’, kia đào mỗ hôm nay liền cùng bình công hảo hảo tính tính toán này bút trướng.”

Ngay ngắn duỗi ra tay: “Nguyện nghe kỹ càng.”

Đào Thương dựng lên tay trái, một cây một cây bẻ ngón tay cùng ngay ngắn tính nói: “Bình công, nếu là mướn ta trừ tặc, trừ bỏ ngài vừa mới theo như lời quân lương cùng qua mùa đông chi vật ngoại

là nhu yếu phẩm ngoại, đánh giặc còn sẽ chết người! Ta Từ Châu quân quân chế quản lý luôn luôn thực nghiêm, trên chiến trường tử vong tướng sĩ cần thiết phải cho dư trợ cấp, đây là bao nhiêu tiền? Còn có, bị thương tướng sĩ phải tiến hành chữa bệnh, này lại đến háo đi nhiều ít dược liệu? Người chết tướng sĩ ở Từ Châu goá phụ người nhà, còn cần phụng dưỡng, này lại là nhiều ít? Ngựa cùng quân giới ở đánh giặc trên đường sẽ có tiêu hao, này đó thiệt hại phí dụng lại là nhiều ít?”

Ngay ngắn nghe thẳng mơ hồ.

Tiểu tử này…… Liền binh khí “Thiệt hại tiêu hao” đều có thể cùng lão phu tính ra trướng tới?

“Đào công tử…… Ngươi cũng không cần cùng lão phu ở chỗ này từng cái luận trường nói đoản, ngươi liền nói ngươi điều kiện! Thành cùng không thành, lão phu tiếp theo đó là!”

Lúc này ngay ngắn đã hoàn toàn xem minh bạch…… Tiểu tử này tuyệt phi dễ dàng hạng người, sợ là so Trường An Đổng Trác đều hắc a!

Cùng với cùng hắn ma kỉ này đó vô dụng, chi bằng dứt khoát nói thẳng.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Bình công sảng khoái, ta đây nói ha…… Ngươi nhưng không cho tức giận.”

Ngay ngắn hừ hừ, nói: “Công tử mời nói!”

Đào Thương vươn một đầu ngón tay, sắc mặt chợt phát lạnh, lạnh lùng nói: “Điều thứ nhất, lấy tiền!”

Ngay ngắn bị Đào Thương đột nhiên phát ra khí thế hoảng sợ, trong lúc nhất thời có chút thất thần, lẩm bẩm nói: “Lấy nhiều ít?”

Đào Thương đem đầu giương lên, nói: “Một ngàn vạn tiền! Thiếu một cái tử cũng không được.”

Bên kia sương chính bưng lên chén rượu Vương Khuông nghe vậy không khỏi ‘ phụt ’ một ngụm, trực tiếp liền đem mới vừa uống tiến trong miệng rượu phun ra tới.

Một ngàn vạn tiền…… Tiểu tử này cũng là thật dám muốn a…… Thế gia vọng tộc không phải ra không dậy nổi, chỉ là này chào giá không khỏi có chút quá……?

Ngay ngắn sắc mặt âm trầm trừng mắt Đào Thương, hận không thể nhào lên đi bóp chết hắn.

Sau một lúc lâu lúc sau, phương nghe hắn cắn răng nói: “Đào công tử, quá mức đi?”

Đào Thương nhướng mày, nói: “Một ngàn vạn tiền, rất nhiều sao?”

Ngay ngắn hừ hừ, nói: “Rất nhiều sao? Ha hả…… Ngươi như thế nào không đi đoạt lấy! Không có, thành thật không có!”

Tiểu tử này tưởng tiền tưởng điên rồi đi? Há mồm cư nhiên liền phải một ngàn vạn!

Đào Thương cân nhắc sờ sờ cằm, lại nói: “Ta cảm thấy ngươi khẳng định có thể ra khởi.”

Ngay ngắn mặt âm trầm, nói: “Xin hỏi Đào công tử, ngươi dựa vào cái gì nói lão phu ra khởi một ngàn vạn tiền?”

Đào Thương cười cười, đột nhiên hướng về Tây Nam phương xa xa nhất bái, nói: “Quang Hòa nguyên niên, hiếu linh hoàng đế từng ban bố pháp lệnh, vì ta đại hán trung tâm cùng địa phương châu quận văn võ chức quan toàn xác định giá cả, trọng thần trung, tam công chi chức một ngàn vạn tiền, chín khanh 500 vạn tiền, có khác ấn bổng định giá văn bản rõ ràng bảng đơn, trong đó 2000 thạch quan viên tiền 2000 vạn, 400 thạch quan tiền 400 vạn, lấy này loại suy, tưởng ta đại hán hiếu linh hoàng đế trên đời khi kiểu gì anh minh thần võ, làm quan vị định ra chi giới làm sao có thể không có căn cứ? Hiếu linh hoàng đế thánh minh, hắn lão nhân gia đối thiên hạ

vọng tộc gia sản nhất định là đã làm điều nghiên, cho nên ở một ngàn vạn tiền trong vòng tiêu phí, khẳng định là ở giống nhau vọng tộc thừa nhận trong phạm vi…… Càng đừng nói đang ngồi có bốn gia!”

Ngay ngắn nghe vậy thiếu chút nữa không bị khí điên.

Hỗn đản này…… Cư nhiên dọn ra hiếu linh hoàng đế? Còn lấy bán quan chi chính đảm đương làm thế gia có thể lấy ra bao nhiêu tiền căn cứ?

Ngay ngắn khí hai mắt có chút biến thành màu đen, cả giận nói: “Liền tính chúng ta có thể trở ra khởi, dựa vào cái gì muốn cho chúng ta đào nhiều như vậy!”

Đào Thương duỗi tay một lóng tay Vương Duẫn, cất cao giọng nói: “Tiểu tử tự nhận là Hà Nội quân, tế bắc quân, hơn nữa ta Từ Châu quân, này mấy vạn tướng sĩ tánh mạng, ít nhất muốn so một cái mua tới tam công đáng giá đi? Cho nên nói ta muốn này một ngàn vạn không tính nhiều!”

Mãn thính mọi người nghe vậy, đều trầm mặc.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại nghe Vương Duẫn chậm rãi mở miệng ngôn nói.

“Ngươi muốn bao nhiêu tiền cũng không cái gọi là, nhưng ngươi nói mua tới tam công khi, vì sao cố tình muốn chỉ vào lão phu?”

------oOo------

Chương 114: vận kiển khi ngoan (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quang hợp nguyên niên tức công nguyên 178 năm, khoảng cách Đào Thương hiện tại vị trí niên đại đại khái về phía trước đẩy 12 năm, ở kia một năm, cầm quyền Hán Linh Đế Lưu Hoành từng ban bố một đạo khiếp sợ triều dã, vi hậu thế sở khinh thường chính lệnh.

Hán Linh Đế ở tây viên khai trí để xá bán đồ vật, thương phẩm thực kỳ ba, thuộc về phi thường Lưu Hoành sở chấp có độc nhất vô nhị hàng xa xỉ —— hắn bán quan.

Quan thứ này hảo a, đã là đại gia tha thiết ước mơ, lại cao phỏng không ra A hóa, không có đồng loại sản phẩm ở thị trường cạnh tranh, Lưu Hoành tưởng bán thế nào bán thế nào.

Cụ thể giá y theo chức quan lớn nhỏ trục thứ mà định, quan chức yết giá lấy quan lại năm bổng làm cơ sở số, giá cả đại khái là quan lại năm thu vào ở thị trường lúc ấy thu vào đánh giá giá trị, lại thừa lấy một cái hệ số, cái này hệ số căn cứ giá thị trường cũng có trên dưới di động, trong đó 2000 thạch quan tiền 2000 vạn, 400 thạch quan tiền 400 vạn; lại mệnh tả hữu bán công khanh chức danh, công khanh chi tước di động giới trọng đại, giống nhau là một ngàn vạn tiền đến 500 vạn tiền chi gian không đợi. Hán Linh Đế ở tây viên khác thiết tiền kho, đem đoạt được chi tiền trữ với tây viên kho trung, cho rằng đã có.

Việc này tuy rằng đáng xấu hổ đáng ghét, nhưng này lệnh ở lúc ấy đã chính thức ban bố thiên hạ, thuộc về thiên tử sắc lệnh, cho nên Đào Thương hiện tại cho dù nào ra tới nói sự, chỉ cần trong lời nói không đối Lưu Hoành có điều bất kính, liền không coi là vọng nghị.

Đương thời khi, thiên hạ vọng tộc, có tiền thế gia, được nghe có tiền liền có thể mua quan làm, một đám hạnh phúc đều phải nổ mạnh.

Có này đường bằng phẳng có thể đi, còn cử nima hiếu liêm.

Sĩ tộc trung kẻ có tiền, dùng xe bò xe ngựa, chở rất nhiều tiền mặt, ong nhộng bôn đến Lạc Dương tây viên, không chút nào bủn xỉn từng người tẫn lớn nhất nỗ lực mua các loại quan chức, hào sảng rối tinh rối mù.

Trong lúc nhất thời đại hán triều quan chức cung không đủ cầu, Lưu Hoành cùng với mẫu đổng Thái Hậu có thể nói tránh cái đầy bồn đầy chén!

Vì đem bán quan cái này sinh ý làm được tinh tế hóa, sai biệt hóa, mở rộng thị trường nội cần, tăng lớn xí nghiệp hiệu quả và lợi ích, Lưu Hoành thậm chí hạ lệnh mua quan người có thể tiền trả phân kỳ, ấn bóc mua —— vô thế chấp, linh lãi suất.

Ngay lúc đó danh sĩ thôi liệt ra 500 vạn tiền mua được Tư Đồ chi vị, ở phong bái nghi thức thượng, Hán Linh Đế nhìn đến thôi liệt xuân phong đắc ý bộ dáng, cư nhiên hối hận “Báo giá” quá thấp, nhịn không được đối bên người người lầu bầu nói: “Cái này quan bán mệt, lúc ấy như thế nào không nghĩ tới muốn hắn một ngàn vạn đâu?”

Y theo Hán Linh Đế niệu tính, nếu giá cả thích hợp, phỏng chừng hắn thậm chí có thể suy xét suy xét đem cái này hoàng đế vị trí cấp bán.

Tuy rằng Lưu Hoành làm chuyện này, trong lịch sử bị cho rằng cực kỳ hoang đường, nhưng ở Đào Thương trong lòng, mỗi khi nghị luận việc này khi, đều đối vị này gom tiền trùm dựng lên một cây ngón tay cái.

Dám đem quan chức lấy ra tới bán hoàng đế, Đào Thương không dám ngắt lời hậu vô lai giả, nhưng tuyệt đối là tiền vô cổ nhân! Hơn nữa Hán Linh Đế ở thi hành cái này chính sách thời điểm, nhất định

là đối thiên hạ thế gia đại tộc sở có được tài sản đều làm kỹ càng tỉ mỉ khách hàng điều nghiên.

Đã không thể chào giá quá cao, đem bọn họ sợ tới mức chùn bước, lại không thể muốn quá thấp mà tiện nghi đám tôn tử này!

Linh đế chào giá đều ở ngàn vạn trên dưới, vừa lúc là thiên hạ thế gia vọng tộc có thể tiếp thu một cái cân bằng điểm…… Linh đế lúc ấy nhất định là trải qua thời gian dài thị trường điều nghiên, mới chế định như vậy một cái đáng tin cậy thị trường định giá phương án.

Đào Thương cảm thấy Lưu Hoành thật là một cái làm buôn bán thiên tài, đáng tiếc đầu sai rồi thai làm hoàng đế, không đi lên quỹ đạo kinh thương lộ tuyến…… Bằng không, rất có khả năng bị đời sau bầu thành quang hợp Lã Bất Vi, Đông Hán Thẩm Vạn Tam.

Tiền nhân trồng cây, hậu nhân hái quả, cho nên Đào Thương hôm nay cũng căn cứ tiền bối hoàng đế sở khảo sát ra tới thị trường giá thị trường há mồm đòi tiền!

Ngay ngắn hung tợn trừng mắt hướng chính mình công phu sư tử ngoạm Đào Thương, hận không thể đem trên người hắn thịt từng khối từng khối cắn xuống dưới…… Sau đó lại phun trên mặt đất dẫm hai chân.

“Hảo! Một ngàn vạn liền một ngàn vạn, này giới ta chờ Hà Nội vọng tộc toàn nhận, xin hỏi Đào công tử khi nào xuất binh?”

Đào Thương cười nói: “Bình công đừng vội vàng a, còn có đệ nhị điều……”

“Còn có?” Ngay ngắn đôi mắt tức thì trừng tròn trịa, quay đầu một lóng tay Đào Thương, hướng về phía Vương Khuông cùng Bào Tín kinh hô: “Phủ quân đại nhân, Bào tướng quân, các ngươi cũng không quản?”

Vương Khuông cùng Bào Tín, khó được nhất trí lựa chọn đem đầu giương lên, làm như đột nhiên đối Lý trạch thính đường xà nhà, sinh

ra nồng hậu hứng thú.

Nghễnh ngãng thỏa đáng chỗ tốt.

Này cũng khó trách, Đào Thương há mồm liền thu phục một ngàn vạn tiền…… Này một ngàn vạn tiền không chỉ có riêng là Từ Châu quân, Vương Khuông cùng Bào Tín cũng là xuất binh chư hầu, tự nhiên cũng sẽ phân đến một phần.

Ngốc tử mới có thể ở hiện tại lúc này đi ra ngoài quản hắn…… Không nhìn thấy Đào công tử hiện tại sức mạnh thế như long hổ sao?

Chúng ta yên lặng duy trì ngươi.

Mắt thấy Bào Tín cùng Vương Khuông đồng thời giả ngu, hi vọng của mọi người tộc nội tâm trung không khỏi sinh ra một tia tuyệt vọng.

“Đệ nhị điều là cái gì?” Ngay ngắn cực lực khắc chế chính mình, nhịn xuống chính mình một quyền đánh nát tiểu tử này kia trương ôn hòa gương mặt tươi cười xúc động.

Đào Thương chậm rì rì nói: “Đánh giặc sao, người là đệ nhất vị, quân lương là vị thứ hai, tiền là vị thứ ba…… Trở lên này tam dạng đều giải quyết, phía dưới liền nói nói ngựa cùng quân giới sự đi.”

Ngay ngắn hít một hơi thật sâu, nói: “Đào công tử ý tứ, là làm ta chờ, cho ngươi xuất chiến mã cùng quân giới?”

Đào Thương gật đầu cười nói: “Quân giới nhưng thật ra không vội vàng, rốt cuộc quan gia mỗi năm dã thiết số lượng hữu hạn, làm chư vị đại nhân trong thời gian ngắn thấu như vậy nhiều binh khí không khỏi có chút làm khó chư vị, nhưng này ngựa lại là trên chiến trường trọng trung chi trọng, lâu nghe Hà Nội nhiều trại nuôi ngựa, chăn nuôi nghiệp cực kỳ phát đạt……”

Ngay ngắn mày giương lên, cười lạnh nói: “Đào đại công tử, dục muốn mã chăng?”

Đào Thương giơ tay, chặn ngay ngắn nói đầu, vẻ mặt lời lẽ chính đáng nói: “Không phải muốn! Là mượn! Đào Thương bất quá là dục cùng chư công mượn lương mã ngàn thất, dùng để tổ chức kỵ binh đối kháng bạch sóng quân, đãi phá bạch sóng quân lúc sau, tức khắc trở về.”

Ngay ngắn thầm nghĩ ngươi đem lão phu đương ngốc tử chơi sao?

Mượn ngựa tổ chức kỵ binh? Mượn nhưng thật ra hảo mượn, nhưng mượn xong lúc sau, khi nào sẽ còn?

Ngay ngắn phía sau, dã vương huyện Lý thị gia chủ Lý Thiệu xuất khẩu nói: “Đào đại công tử, ngươi yêu cầu thật sự là một cái so một cái quá mức! Ta chờ vọng tộc lại không phải quý quân chăn nuôi đợi làm thịt heo dê, há có thể chịu này vũ nhục?”

Đào Thương ‘ tấm tắc ’ toát hai hạ miệng, ám đạo Lý Thiệu lão nhân này thật là khí hồ đồ, lại là heo lại là dương, còn có như vậy so sánh chính mình? Lời này lao thật không trình độ.

Quay đầu đi, Đào Thương nhìn về phía một bên vây xem mọi người, ôn hòa cười nói: “Đang ngồi chư công, các ngươi cảm thấy đào mỗ vừa mới sở đưa ra yêu cầu phi thường quá mức sao?”

Vương Duẫn, Hoàng Phủ Tung, đại tư nông chu trung cùng vệ úy Trương Hỉ đều không nói lời nào, Điêu Thuyền còn lại là dùng sức dùng trường tụ che anh nhạt cười.

Đến nỗi Bào Tín cùng Vương Khuông, căn bản chính là Đào Thương một bên, nghe vậy còn lại là dùng sức lắc đầu.

Không quá phận, chúng ta như cũ yên lặng duy trì ngươi.

Ngay ngắn hít sâu một hơi, giờ phút này hắn ở trong lòng đã là hận chết Đào Thương…… Bằng tâm mà nói, thậm chí so hận bạch sóng

quân còn hận.

“Đào công tử vừa mới lời nói chính là cái thứ hai điều kiện, kể từ đó nói vậy còn có đệ tam đệ tứ thậm chí thứ năm đi?” Ngay ngắn ngữ khí, đã không biết là tức giận, vẫn là mỏi mệt.

“Không dám.” Đào Thương cười chắp tay, nói: “Tiểu tử chỉ có cuối cùng một điều kiện!”

Ngay ngắn thở dài khẩu khí, yếu đạo: “Tả hữu cũng không kém này cuối cùng một cái, Đào công tử thỉnh đem.”

Đào Thương sửa sang lại hạ từ ngữ, tiếp tục nói: “Ta chờ chinh phạt bạch sóng quân, nếu là đánh hạ bạch bụng sóng, tự sóng bên trong thành, sở hữu quân nhu vật tư đương đều do ta chờ quan quân xử trí, người khác không được nhúng tay hoặc là tác muốn……”

Thế gia nghe vậy tức khắc nổi giận!

Có ý tứ gì? Hoá ra chúng ta trước một đoạn thời gian bị bắt cóc dê bò ngũ cốc…… Diệt bạch sóng tặc cũng không tính toán trả lại cho chúng ta?

Ngay ngắn đem miệng một liệt, đột nhiên giơ thẳng lên trời cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha……”

Đào Thương giương lên lông mày: “Bình công cười như thế thư hoãn, chẳng lẽ là đáp ứng rồi?”

Ngay ngắn trạng nếu điên khùng, liền mặt khác vài vị gia chủ cũng không khỏi xem ngây người, chưa từng có gặp qua bình công như vậy bộ dáng…… Chẳng lẽ là thất tâm phong phạm vào?

“Phi! Nằm mơ!” Ngay ngắn đột nhiên cúi đầu, vừa đi ngày thường cương nghị chính trực trưởng giả bộ dáng, giống như một đầu bị chọc tức nổi cơn điên con báo, nghẹn ngào gào khan nói: “Tiểu tử, ngươi đương lão phu là cái gì? Ngươi cho ta bình ấp bình thị là cái

gì? Ngươi lại khi ta chờ Hà Nội vọng tộc là nhân vật nào? Là bị ngươi giết heo dê súc vật sao?”

Đào Thương thầm than khẩu khí…… Lại một cái đem chính mình so sánh thành gia súc…… Hiện tại người như thế nào đều yêu thích này một ngụm.

“Bình công lời này thật không dễ nghe, vãn bối bất quá là một cái nho nhỏ đề nghị mà thôi…… Bình công ngươi có thể cẩn thận suy xét sau lại làm quyết định?”

Ngay ngắn cả người run rẩy nhìn Đào Thương, hai chỉ con ngươi làm như đều phải phun ra hỏa tới: “Lão phu chính là không đáp ứng, ngươi đãi làm sao?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía mặt khác ba vị vọng tộc gia chủ.

“Ba vị, cũng là hoà bình công giống nhau ý tứ sao?”

Lý Thiệu giờ phút này cũng là lòng đầy căm phẫn trạng thái: “Ta chờ vọng tộc, dừng chân Hà Nội mấy trăm năm, há có thể chịu này chờ hiếp bức? Đào công tử lời này, xin thứ cho ngô chờ thành thật không thể tiếp thu!”

Múc huyện Trịnh thị gia chủ Trịnh Duyên trái tim nhỏ cũng hoãn lại đây, run rẩy đứng lên, thở hổn hển nói: “Ngô chờ thề không làm đợi làm thịt heo dê!”

Chỉ có ôn huyện Tư Mã thị gia chủ Tư Mã Lãng trầm mặc vô ngữ, không nói gì.

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Nếu công chờ không đáp ứng đào mỗ điều kiện, hôm nay này đốn rượu, ta xem…… Cũng liền không có uống xong đi tất yếu!”

Ngay ngắn lạnh lùng một hừ, tại đây tràng trong yến hội lần đầu tiên đồng ý Đào Thương ý kiến, nói: “Đào công tử lời nói không tồi, nếu là không hợp ý, kia chúng ta cũng liền không cần lại liêu!”

Quay đầu nhìn nhìn rất là do dự Vương Khuông cùng như cũ bày ra lời lẽ chính đáng thần sắc Bào Tín, ngay ngắn thở dài khẩu khí, ám đạo một tiếng thật là đáng tiếc.

Hảo hảo một hồi bố cục, lăng là làm Đào Thương tiểu tử này cấp trộn lẫn.

Nhãi ranh thật sự…… Đáng giận đến cực điểm!

Hai bên giờ phút này đã là giương cung bạt kiếm chi thế, Đào Thương cũng không ở giữ lại, hướng về phía bốn vị vọng tộc gia chủ chắp tay, nói: “Không tiễn!”

Ngay ngắn hướng về phía Vương Duẫn, Hoàng Phủ Tung chờ công khanh chắp tay thi lễ bái biệt, xoay người hướng về thính ngoại đi đến, đi ngang qua Đào Thương bên người khi, ngay ngắn hung hăng vung tay áo, trong miệng phát ra thật mạnh một tiếng: “Hừ!”

Múc huyện Trịnh Duyên nhắm mắt theo đuôi đi theo ngay ngắn đi ra, đi ngang qua Đào Thương bên người, cũng là “Hừ” một tiếng.

Ôn huyện Tư Mã Lãng rất có nội hàm, hướng về phía mọi người chắp tay thi lễ bái biệt, đi ngang qua Đào Thương bên người khi, thấp giọng nói: “Đào công tử, lãng cáo từ.”

Ngay sau đó, dã vương huyện Lý Thiệu tắc cũng là học theo, đi đến Đào Thương bên người khi, thật mạnh vung tay áo, trong miệng phát ra thật mạnh một tiếng “Hừ!”, Sau đó sải bước đi ra thính đường.

Đào Thương sửng sốt một chút, ngay sau đó liền hướng về phía Lý Thiệu bóng dáng phất phất tay, nói: “Đi thong thả, không tiễn.”

Không quá một hồi, liền thấy Lý Thiệu nổi giận đùng đùng chạy trở về, đầy mặt vẻ mặt phẫn nộ một lóng tay môn thính, dùng sức trừng mắt Đào Thương hô: “Không tiễn cái gì? Đây là nhà ta! Nên đi thong thả hẳn là ngươi mới đúng!”

……

……

Bẻ xả nửa ngày, một hồi đàm phán tan rã trong không vui.

Lý Thiệu đám người giờ phút này tuy rằng là thâm hận Đào Thương, nhưng Vương Khuông dù sao cũng là địa phương quận thủ, còn có Vương Duẫn chờ cũng là triều thần công khanh, ích lợi về ích lợi, nhưng những người này cũng không thể dễ dàng đắc tội, lão nhân vẫn là cung cung kính kính tự mình đem những người này đưa ra phủ đệ.

Nhưng đối mặt Đào Thương, Lý Thiệu đã có thể không có tốt như vậy sắc mặt, hắn hướng về phía Đào Thương hung hăng vung tay áo, trong mũi phát ra thật mạnh một tiếng “Hừ”, vẻ mặt ngạo kiều thần sắc hướng phủ đệ đi rồi trở về.

Lý Thiệu thân ảnh mới vừa rồi ở trước cửa một biến mất, liền thấy Bào Tín một phen kéo qua Đào Thương, cái mũi không phải cái mũi, mặt không phải mặt trách nói: “Ngươi tiểu tử này, quá không thức thời vụ! Vừa rồi muốn kia một ngàn vạn tiền quân lương, tiện lợi biết mọi việc cần một vừa hai phải! Như thế nào không dứt vẫn là ồn ào tác muốn cái không ngừng? Như thế rất tốt, toàn xong rồi.”

Đào Thương kinh ngạc nhìn Bào Tín chính nghĩa khuôn mặt, thật sự nghĩ không ra hỗn đản này như thế nào có thể nói ra như vậy không biết xấu hổ nói tới.

“Bào tướng quân, vừa rồi ở Lý Thiệu phủ đệ, ta cùng hắn cò kè mặc cả là lúc, xem ngài hình như là rất nhạc a a? Cũng không đứng ra ngăn cản, như thế nào hiện tại ngược lại nói lên đào mỗ không phải tới?”

Bào Tín sắc mặt đỏ hồng, trong lòng ám đạo một tiếng hổ thẹn.

Ai nói Bào Tín không phải ở trong tiềm thức tham tiền tâm hồn, âm thầm hy vọng Đào Thương thật sự có thể cùng Hà Nội vọng tộc đem

này bút mua bán nói thành đâu?

Vương Khuông đi lên trước tới, thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Bào tướng quân, Đào công tử, tạm thời bất luận ai đúng ai sai, trước mắt chọc giận Hà Nội chư vọng tộc, này chinh phạt bạch sóng quân lương thảo cùng quần áo mùa đông chỉ sợ là lại không tin tức…… Như thế, này thảo phạt cường đạo thời gian, khủng là xa xa không hẹn……”

Bào Tín hít hít cái mũi, nói: “Cũng may Bổn Sơ ở ta chờ lâm hành phía trước, thượng trích cấp với ta hai quân ba tháng nhưng dùng chi lương, thật cũng không phải không thể một trận chiến……”

Vương Khuông nhíu nhíu mày, hỏi lại Bào Tín nói: “Bạch bụng sóng địa thế hiểm yếu, tự sóng thành cũng là y hiểm mà kiến, vạn nhất ba tháng đánh không xuống dưới, kéo dài tới mùa đông, kế tiếp lương thảo cùng qua mùa đông chờ vật tiếp tục không thượng, phiền toái có thể to lắm.”

Bào Tín nghe vậy, cũng là trầm mặc không nói.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại nghe Vương Khuông chậm rãi nói: “Đêm qua Bổn Sơ gởi thư, cũng là thúc giục ta đi cùng các ngươi tiến binh…… Nếu sự có vô dụng, Vương mỗ chỉ sợ cũng là không thể thoái thác tội của mình…… Xem ra này lương thảo cùng quần áo mùa đông, cuối cùng còn phải là ra ở Hà Nội bình dân áo vải trên người.”

Nhưng tưởng tượng đến mấy năm liên tục chiến sự, Hà Nội bá tánh lại nhiều tao binh cách bệnh dịch tả, Vương Khuông trong lòng không khỏi có chút không đành lòng.

Đào Thương ở một bên thấy Vương Khuông thở ngắn than dài, lắc đầu nói: “Đảo cũng chưa chắc.”

Tất cả mọi người tất cả đều quay đầu nhìn về phía hắn.

Lại thấy Đào Thương hơi hơi mỉm cười, ngôn nói: “Hà Nội chư vị vọng tộc thủ lĩnh, nhất thời nửa khắc không có nghĩ thông suốt thực bình thường, nhưng chinh tiêu diệt bạch sóng quân sự tình, rốt cuộc sự tình quan tam hà yên ổn, Hà Nội chư vọng tộc đều là thâm minh đại nghĩa, pha hiểu lý lẽ……”

Nghe được “Thâm minh đại nghĩa” bốn chữ khi, Bào Tín không khỏi phát ra một tiếng cười nhạo.

Đào Thương xoa xoa cái mũi, tiếp tục nói: “Tóm lại đâu, đào mỗ tin tưởng, Hà Nội chư vọng tộc đều không phải không nói lý người, tin tưởng không lâu lúc sau, bọn họ liền sẽ chủ động tới cửa nhận lỗi, đáp ứng chúng ta sở hữu yêu cầu, cũng thành tâm khẩn cầu chúng ta đi thế Hà Nội bá tánh tiêu diệt cường đạo, còn tam hà nơi một cái lanh lảnh càn khôn……”

Càng về sau nói, Đào Thương thanh âm liền càng nhỏ, bởi vì hắn cảm giác những người này nhìn chính mình ánh mắt rõ ràng đều có biến hóa.

Ánh mắt kia…… Hình dung như thế nào đâu? Phảng phất là lại xem một cái ý nghĩ kỳ lạ nhược trí…… Tràn ngập thương xót cùng đồng tình……

Vương Khuông thở dài khẩu khí, đi đến Đào Thương bên người, duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Đào công tử…… Hôm nay bất quá bị nhất thời suy sụp, lại là không cần để ở trong lòng, người trẻ tuổi không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, chịu chút đả kích không thể tránh được, nhưng lại ngàn vạn không cần đắm mình trụy lạc a!”

Đào Thương khóe mắt có chút trừu trừu.

Này Vương Khuông…… Nhìn dáng vẻ là đem chính mình trở thành thất tâm phong.

Đào Thương không phải cái loại này nguyện ý ở cưỡng từ đoạt lí người, hắn thích sự thượng thấy.

Thở dài khẩu khí, Đào Thương hướng về phía ở đây mọi người chắp tay, từng cái từ biệt sau, ngay sau đó lãnh Hứa Chử cưỡi ngựa rời đi.

Những người này nếu không tin, vậy làm sự thật đi nghiệm chứng đi.

Người khác không tin Đào Thương, nhưng Hứa Chử chính là tin tưởng không nghi ngờ, cưỡi ngựa đại khái đi ra hai dặm mà lúc sau, Hứa Chử thấy ở cách xa, liền nhỏ giọng hỏi Đào Thương nói: “Đại công tử, ngươi nói không lâu lúc sau, những cái đó thế gia vọng tộc lão bất tử, sẽ chủ động tới cửa tới nhận lỗi, đây là thật vậy chăng?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Hứa Chử: “Ta khi nào đã lừa gạt ngươi?”

Đào Thương lời này thiếu chút nữa không đem Hứa Chử chọc cười.

“Đại công tử, giống như từ ngày đầu tiên nhận thức ngươi, ngươi liền vẫn luôn ở lừa gạt mỗ gia.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, tiếp theo cúi đầu cẩn thận hồi ức cùng Hứa Chử quen biết hiểu nhau những chi tiết này……

Suy nghĩ một hồi lâu, Đào Thương không khỏi nâng lên tay áo lau mồ hôi…… Chính mình giống như thật là vẫn luôn ở lừa gạt hắn. com

Thật thất bại, lại bị thủ hạ xem thường.

“Không lời gì để nói đi?” Hứa Chử đắc ý dào dạt nhìn Đào Thương, hiển nhiên vì chính mình có thể đem Đào Thương nghẹn nói không ra lời mà cảm thấy phi thường tự hào.

Đào Thương trong lòng buồn bực: Một cái bị chính mình lừa gạt gần một năm người…… Ngươi có cái gì hảo đắc ý?

“Bất quá lúc này đây, ta nói lại là thật sự.” Đào Thương lời thề son sắt nói: “Nếu không có ngoài ý muốn, không ra ba ngày, Hà Nội tứ

đại vọng tộc liền sẽ chủ động tiến đến nhận lỗi, một lần nữa yêu cầu chúng ta xuất binh!”

Hứa Chử không rõ nguyên do, ngạc nhiên nói: “Ngươi lời này làm mỗ gia thật là không rõ…… Rõ ràng hôm nay mới nháo bẻ mặt, ba ngày sau liền tới xin lỗi, này đó Hà Nội vọng tộc, vì sao phải như thế phạm tiện?”

Ngẩng đầu nhìn nơi xa đã tiệm lạc hoàng hôn chiếu ra tàn hồng chi cảnh, Đào Thương khóe miệng ở không trải qua tế treo lên vẻ tươi cười —— hoàng hôn huyền cao thụ, sắp tối nhập thanh phong, thật là hảo một bộ mỹ lệ nhân gian kỳ cảnh bức hoạ cuộn tròn.

“Trọng Khang a……” Đào Thương thần thái phảng phất bị hoàng hôn chiếu xạ mê ly.

Hứa Chử hít hít cái mũi, nói: “Làm gì?”

“Tước vũ khí bạch sóng quân kỳ xí cùng y giáp, chúng ta còn có sao?”

Hứa Chử gật gật đầu, nói: “Còn giữ đâu! Ngươi muốn làm gì?”

“Hôm nay buổi tối, làm bạch sóng quân lại đi thăm một lần tứ đại gia tộc ở Hà Nội sản nghiệp viên đi…… Nếu là điều kiện cho phép, liên tục thăm ba cái buổi tối cũng không phải không được.”

Hứa Chử lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, chợt minh bạch Đào Thương vừa mới lời nói ba ngày sau, Hà Nội vọng tộc nhóm sẽ tới cửa xin lỗi chân chính hàm nghĩa.

“Thì ra là thế, ngươi sớm nói như vậy, ta không phải hiểu rõ!”

Đào Thương đem ánh mắt tiếp tục phóng hướng nơi xa……

Đưa chim bay lấy dõi mắt, oán hoàng hôn chi tây nghiêng —— Hà Nội nơi cảnh sắc, thật tốt!

------oOo------

Chương 115: phụ nữ (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cùng Bào Tín đám người từng người trở lại bên ta trong ngực huyện ngoại quân trại, Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung đám người còn lại là ở Vương Khuông dẫn dắt lần tới tới rồi thái thú phủ.

Vào thái thú phủ cửa chính, mọi người từng người bái biệt chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, lại thấy Vương Duẫn đột nhiên gọi lại Điêu Thuyền, nói: “Điêu Thuyền, ngươi chờ hạ, lão phu có điểm lời nói tưởng cùng ngươi nói.”

Điêu Thuyền thân thể rất nhỏ run rẩy, chậm rãi chuyển qua thân, nhút nhát sợ sệt đứng yên ở Vương Duẫn trước mặt.

Chẳng lẽ là chính mình vừa mới ở Lý phủ biểu hiện có chút quá kích, làm nghĩa phụ không vui?

Nhưng thực hiển nhiên, Vương Duẫn cũng không có như vậy tưởng.

Vương Duẫn hướng nàng cười cười, nói: “Nữ nhi, tùy lão phu đi trong hoa viên đi dạo.”

Những người khác không để bụng, nhưng Hoàng Phủ Tung lại là âm thầm thở dài.

Ở chung nhiều ngày, Hoàng Phủ Tung đối Vương Duẫn ý tưởng nhiều ít minh bạch một chút.

Nhưng chung quy đều là nhà người khác chính mình lựa chọn, Hoàng Phủ Tung cũng vô pháp can thiệp, mỗi người đều có chính mình lựa chọn cách sống a……

Điêu Thuyền theo Vương Duẫn đi đến thái thú bên trong phủ hậu hoa viên, Vương Duẫn thấy bốn bề vắng lặng, liền thả chậm bước chân, xoay người hiền từ nhìn nàng.

Điêu Thuyền cảm giác hôm nay Vương Duẫn cùng ngày thường tựa hồ là có điểm không quá giống nhau, nhưng nơi nào không giống nhau, nàng chính mình cũng không nói lên được, tóm lại chính là quái quái.

Vương Duẫn trừng mắt Điêu Thuyền hồi lâu, bỗng nhiên thở dài khẩu khí, nói: “Ngay ngắn hôm nay dục kết thân, tuy rằng bất hòa ngươi ta cha con tâm ý, nhưng lại cũng cấp lão phu đề ra cái tỉnh.”

Điêu Thuyền cúi đầu không có trả lời.

Vương Duẫn im lặng chăm chú nhìn Điêu Thuyền ước chừng có nửa nén hương thời gian, trong hoa viên gió thổi tin tức diệp, ở không trung nấn ná hồi lâu chợt rơi xuống đất, này thanh phảng phất mơ hồ có thể nghe.

“Điêu Thuyền……” Vương Duẫn lắc lắc đầu, nói: “Ngươi là lão phu từ nhỏ nhìn đến lớn, lão phu tam tử đều đã lập nghiệp, trước mắt làm lão phu có điều vướng bận, cũng chỉ thừa ngươi một cái.”

Điêu Thuyền trong lòng căng thẳng, cung kính trả lời nói: “Nghĩa phụ vì nữ nhi lo lắng.”

Vương Duẫn lắc lắc đầu, thở dài: “Ngươi này nữ oa, mặt ngoài tuy là kính cẩn nghe theo, kỳ thật trong xương cốt quật cường khẩn…… Ngươi tuy rằng là lão phu nghĩa nữ, nhưng ngươi phụ cùng lão phu giao tình thâm hậu, hắn đem ngươi để lại cho lão phu, làm lão phu bảo hộ ngươi tránh né kẻ thù…… Lão phu vì hoàn thành đối cố nhân di nguyện, những năm gần đây kiệt lực bảo hộ với ngươi, thả vẫn luôn đem ngươi coi là thân sinh khuynh lực tài bồi, ngươi là cái nữ hài tử, lão phu đối với ngươi ngày thường hoặc nhiều hoặc ít đều khắc nghiệt chút, nhưng lại đều là vì ngươi hảo……”

Điêu Thuyền nghe xong này đó, không biết vì sao vành mắt có điểm hồng: “Điêu Thuyền biết, nghĩa phụ đối ta ân tình Điêu Thuyền kiếp này báo đáp bất tận.”

Vương Duẫn gật gật đầu thổn thức nói: “Thời gian quá thật mau, chỉ chớp mắt ngươi đã dài thành tuổi thanh xuân thiếu nữ không hề là cái kia nghịch ngợm tiểu nữ hài.”

Hắn nói âm toát ra hiếm thấy trìu mến chi tình giống như bất tri bất giác đã đắm chìm ở đối vãng tích trong hồi ức.

“Điêu Thuyền, Lạc Dương gặp nạn, thiên tử gặp nạn, lão phu ngày sau tuy rằng sẽ ở tạm Từ Châu, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc không phải kế lâu dài…… Lão phu quan cư Tư Đồ, thiên tử chịu khổ lão phu không thể bỏ mặc……” Vương Duẫn đột nhiên cảm khái mà nói.

Điêu Thuyền nghe vậy hơi hơi ngây người.

“Lão phu trong khoảng thời gian này đã nghĩ kỹ, có một số việc, lão phu cần thiết đến đi làm, bất quá ở kia phía trước, Điêu Thuyền, lão phu đến vì ngươi tìm một cái tốt quy túc.”

Tựa hồ là không có thấy Điêu Thuyền toát ra kinh ngạc, Vương Duẫn lại nói: “Thái Nguyên Vương gia nhà cũ ngươi không thể trở về, ngươi kia kẻ thù tuy mà chỗ Tây Bắc biên thuỳ, nhưng môn đình pha đại, cùng ta Vương thị cũng tố có lui tới, ngươi hồi Thái Nguyên cũng không thỏa đáng…… Nữ hài tử sao, vẫn là đến tìm cái tốt dựa vào.”

Điêu Thuyền hơi hơi hé miệng, làm như muốn nói lại thôi…… Sau một lúc lâu phương lẩm bẩm nói: “Nữ nhi nguyện cả đời bạn phụ không rời ngài lão nhân gia tòa trước nửa bước.”

Vương Duẫn ha ha cười nói: “Ngốc lời nói! Ngươi một cái như hoa mỹ ngọc cô nương, bồi ta một tao lão nhân làm gì? Sớm muộn gì đến có một ngày đến rời đi lão phu thành gia giúp chồng dạy con, lão phu như thế nào bỏ được làm ngươi cả đời không gả chồng?”

Dứt lời hắn ngữ khí hòa hoãn mà lại kiên định nói: “Nữ nhi, lão phu dưỡng ngươi mười ba năm, ngươi trong lòng tưởng cái gì, lão phu nhất rõ ràng bất quá…… Ngươi lời nói thật nói cho ta, có phải hay không đối cái kia Đào Thương cố ý?”

Điêu Thuyền ngẩng đầu nhìn phía Vương Duẫn, sắc mặt trở nên có chút đỏ lên, không có trả lời hay không.

Lại thấy Vương Duẫn vẫy vẫy tay, nói: “Lão phu xem người, không nói xem mười cái mười cái đối, nhưng tuyệt đối là nhìn chín liền chín chuẩn…… Kia họ Đào tiểu tử, là một nhân vật…… Nhưng người này tâm tính quá mức thâm trầm, hắn mặt ngoài ôn nhã như ngọc, có khi lại hơi có chút bướng bỉnh, nhưng này nhớ nhung suy nghĩ, tuy là lão phu tuổi này, cũng còn không có xem thấu triệt…… Đặc biệt là hắn Đào thị thân là Đông Nam một phương người cầm quyền, ngày sau như thế nào xử lý tự thân cùng sĩ tộc gian quan hệ, đây đều là lão phu muốn khảo sát……”

Nói tới đây, liền thấy Vương Duẫn cẩn thận nhìn Điêu Thuyền liếc mắt một cái, đột nhiên nói: “Bất quá nữ nhi, ngươi đừng trách vi phụ nói trực tiếp, y lão phu xem chi, người này hiện nay tâm tư, tựa hồ cũng không có đặt ở ngươi trên người…… Hắn nếu tâm không ở ngươi, ngươi tổng không đến mức liền không chọn người khác đi?”

Điêu Thuyền thân thể mềm mại kịch chấn mặt đẹp nhất thời một mảnh tái nhợt, trong đầu “Ong ong” nổ vang loạn thành một đoàn, không ngừng mà hồi ức “Hắn nếu tâm không ở ngươi…… Hắn nếu tâm không ở ngươi.”

Mơ hồ nghe thấy Vương Duẫn nói tiếp: “Lão phu đối với ngươi quy túc hiện tại là có chút nóng nảy, này không có biện pháp…… Nữ nhi, lão phu vì nhà Hán đã là làm xả thân chi tâm, ở làm cái này đại sự phía trước, yêu cầu lại tâm sự đó là đem ngươi thích đáng an trí, như thế phương không phụ cố nhân……”

Nói tới đây, Vương Duẫn thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Chờ tới rồi Từ Châu lúc sau, nữ nhi, chúng ta đều cẩn thận ngẫm lại nên

như thế nào xử lý việc này…… Lão phu thời gian không nhiều lắm, ngươi hảo sinh tư chi.”

Dứt lời, cũng không ở nhiều lời, xoay người chậm rì rì về phía chính mình cư trú phòng chậm rãi mà đi, lưu lại Điêu Thuyền ở trong hoa viên nhìn vào thu mà điêu tàn cỏ cây, do dự vô thố, không biết như thế nào cho phải.

Vương Duẫn vừa mới nói làm Điêu Thuyền kinh sợ mạc danh!

Nghĩa phụ động muốn đem chính mình sốt ruột gả đi ra ngoài tâm tư, nguyên lai là ở hiểu biết tâm sự…… Nghe hắn ngụ ý, hắn đi Từ Châu lúc sau, còn có quay lại Trường An chi ý?

Chính là hắn thật vất vả mới thoát ra Đổng Trác ma chưởng, nghĩa phụ sốt ruột trở về làm cái gì? Chẳng lẽ hắn…… Muốn canh giữ ở thiên tử bên người đối kháng đổng tặc?

Nghĩa phụ nếu là thật sự quyết tâm hồi Trường An hộ giá trừ tặc, chính mình liền tính là một giới nữ lưu hạng người, chẳng lẽ thật sự có thể nhìn cái này dưỡng dục chính mình mười mấy năm lão nhân độc thân phạm hiểm, hồi hổ lang chi oa một mình đối mặt này hết thảy?

Điêu Thuyền tâm tức khắc rối loạn?

Vương Duẫn dàn xếp hảo tự mình, chuẩn bị chính mình độc thân hồi hổ lang chi oa…… Điêu Thuyền thật sự là có thể giống Vương Duẫn theo như lời ở Từ Châu an ổn sinh hoạt chỉ lo thân mình?

Điêu Thuyền tâm nói cho chính mình nàng làm không được.

Còn có, cái kia Đào Thương, hắn đối chính mình rốt cuộc…… Rốt cuộc là nghĩ như thế nào…… Hắn đến tột cùng đối chính mình nhưng có tâm ý?

“Ta nên làm cái gì bây giờ?” Điêu Thuyền trong lòng mờ mịt vô tự, nàng chưa bao giờ giống như bây giờ bất lực mà bàng hoàng mê

mang.

Một viên nước mắt không tiếng động nhỏ giọt trên mặt đất chậm rãi triều bốn phía hóa khai, Điêu Thuyền ngẩng đầu lên đem đệ nhị viên nước mắt lưu tại hốc mắt xoay tròn không cho nó lại rơi xuống.

“Ba!” Một thanh âm vang lên động ở phụ cận phát ra.

Điêu Thuyền nghe vậy cả người run lên, vội vàng quay đầu, nói: “Ai?”

Một cái nhút nhát sợ sệt thân ảnh từ hoa viên bên hành lang gấp khúc bóng ma hạ sờ soạng đi ra, một đôi lỗ trống đôi mắt nhìn bốn phía, trong tay cây gậy trúc gõ mặt đất, ‘’ tích táp ‘’ phát ra tiếng vang.

“Tiểu Oanh Nhi?” Điêu Thuyền vội vàng giơ tay xoa xoa trên mặt kia một cái nước mắt, dùng để che dấu, nhưng sát xong lúc sau mới vừa rồi nhớ tới, cô nương này ánh mắt không tốt, cũng chưa chắc có thể xem thấy chính mình giờ này khắc này mất mát cùng quẫn thái.

“Tỷ tỷ phu nhân, thực xin lỗi, ta nghe thấy ngươi cùng Vương Tư Đồ lời nói…… Ta không phải cố ý.” Tiểu Oanh Nhi thanh âm làm như có chút co quắp.

Điêu Thuyền chậm rãi đi đến tiểu Oanh Nhi bên người, dắt nàng nho nhỏ bàn tay, ôn nhu nói: “Không có việc gì…… Tỷ tỷ không có việc gì……”

Tiểu Oanh Nhi ngửa đầu, dùng lỗ trống hai tròng mắt thẳng lăng lăng nhìn Điêu Thuyền mặt, dường như thật sự ở đoan trang nàng giống nhau, cũng không biết nàng rốt cuộc có thể thấy rõ ràng nhiều ít.

“Tỷ tỷ, có một số việc chính mình cất giấu, chung quy không phải biện pháp…… Ta nghe Vương Tư Đồ ý tứ, tỷ tỷ ngươi chung thân

việc lão Tư Đồ đã bắt cấp, chính hắn tựa hồ có rất quan trọng sự muốn làm……”

Điêu Thuyền cười khổ một chút, nói: “Tiểu Oanh Nhi, có một số việc ngươi không hiểu, chúng ta là nữ nhân, ở cái này loạn thế, có rất nhiều sự chúng ta đều không thể nắm giữ, thậm chí bao gồm chính mình tánh mạng với lựa chọn……”

“Vô pháp nắm giữ?…… Kia đi tìm hắn a!” Tiểu Oanh Nhi cười cười, ra chủ ý nói: “Đường đường tám thước nam nhi, há có thể hộ không được kiều thê?”

Điêu Thuyền nghe vậy ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Oanh Nhi, ngươi nói tìm ai?”

“Đào lão gia a! Tỷ tỷ ngươi khó xử sự, khiến cho hắn nghĩ cách! Ai làm hắn là đàn ông, ở nhà của chúng ta hương, trong nhà chủ sự đều là nam nhân, nữ nhân làm không được sự, phải tìm đàn ông cõng.”

Điêu Thuyền nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Sau một lúc lâu, đột nhiên thấy nàng vừa mới đã phát đen tối con ngươi chợt một minh, trong đầu cũng là thanh tỉnh rất nhiều.

Chuyện tới hiện giờ, có lẽ thật sự không có lựa chọn khác.

“Tiểu Oanh Nhi, ngươi nói rất đúng, tỷ tỷ cảm ơn ngươi.” Điêu Thuyền cười duỗi tay quát tới Oanh Nhi cái mũi một chút, tiếp theo xoay người, vội vã hướng về phía hoa viên ngoại chạy ra đi, chỉ để lại tiểu Oanh Nhi lưu tại tại chỗ “Ai, ai, ai” kêu gọi……

……

……

Điêu Thuyền hỏi Vương Khuông mượn một con khoái mã, lại thay đổi một thân màu đỏ kính trang, thẳng đến hoài huyện ngoại Từ

Châu quân quân doanh mà đi.

Đi vào viên môn, vừa vặn đuổi kịp giáo úy Dương Triển đương trị.

Dương Triển nhận được Điêu Thuyền, vừa thấy là cô nương này tới rồi, trên mặt lộ ra một tia sủy vị tươi cười, nói: “U! Cô nương, mấy hôm không tới quân doanh tới, như thế nào? Thấy công tử nhà ta, ta đây liền cho ngươi đi thông báo một tiếng đi…… Ai! Ai! Ai!…… Ngươi như thế nào chính mình hướng trong sấm a! Người tới a, mau tới người! Ngăn đón điểm nàng, đừng làm cho nàng chạy như vậy khối, đại công tử trong lều có việc!”

Lời nói là nói như vậy, nhưng vấn đề Điêu Thuyền cùng Đào Thương chi gian, không biết là người phương nào bát quái, giờ phút này đã ở Từ Châu quân sĩ tốt lén trung khiến cho không nhỏ phản ứng.

Cô nương này ở rất nhiều sĩ tốt trong mắt, đã cùng trưởng công tử phu nhân tra không bao nhiêu…… Cản phu nhân sao? Ai nhàn không có việc gì đi chạm vào này mày.

Điêu Thuyền một đường chạy như bay, tới đến Đào Thương nơi soái trướng, còn chưa tới soái trướng trước, liền nghe thấy bên trong truyền đến hi hi ha ha cười nói tiếng động.

Bùi thị bốn huynh đệ đứng ở soái trướng khẩu, thấy Điêu Thuyền làm như có chút do dự, nhưng thấy Bùi Tiền hướng về phía Điêu Thuyền vừa chắp tay, cường tự cười nói: “Tiểu thư tới, tiểu nhân đi vào thông báo một tiếng.”

Nghe thấy lều trại tiếng cười, Điêu Thuyền làm như có chút thất thần, hoảng hốt nói: “Ta chính mình đi vào tìm hắn.”

Nhẹ nhàng lôi kéo soái trướng lều trại mành, lại thấy do đó theo sát mà đến Dương Triển vội vàng nói: “Tiểu thư, không được!”

Mành bị Điêu Thuyền xốc lên, ba đạo mông lung bóng người đứng sừng sững ở Điêu Thuyền mi mắt bên trong, một đoàn máy sưởi từ

lều trại trung đập vào mặt tràn ra.

Mi Phương ở lều trại nội, ăn mặc bạch sóng khăn vàng quân y giáp, chính qua lại đi lại hướng về Đào Thương cùng Hứa Chử hai người xú khoe khoang, vừa đi còn một bên hướng Hứa Chử nhướng mày nói: “Thế nào? Ta so ngươi giả khởi cường đạo tới, chính là giống nhiều đi?”

Đào Thương cùng Hứa Chử vô tâm không phổi “Ha ha ha” vui sướng, thẳng đến thấy được lều trại khẩu Điêu Thuyền, hai người tươi cười mới ở trên mặt biến cứng đờ.

Đào Thương nhìn đến lều trại khẩu trợn mắt há hốc mồm Điêu Thuyền, nhìn nhìn lại hắn phía sau bất đắc dĩ Dương Triển cùng Bùi Tiền……

“Lại đem người bỏ vào tới?”

Bùi Tiền sắc mặt đỏ lên, bất đắc dĩ nói: “Tiểu thư lần trước nói…… Nàng không tính người ngoài……”

Dương Triển còn lại là hướng về phía Đào Thương thâm thi triển thi lễ, nói: “Thuộc hạ…… Hổ thẹn a!”

Điêu Thuyền còn lại là cứng họng mà nhìn người mặc bạch sóng quân phục sức Mi Phương, sá nhiên nói: “Các ngươi…… Đây là nháo cái gì tên tuổi? Vì cái gì xuyên cường đạo quần áo?”

“Chúng ta đây theo kế hoạch đi làm việc.” Mi Phương cùng Hứa Chử hắc hắc cười gượng, cũng không đáp lời, hướng về phía Đào Thương một thi lễ, rời khỏi trướng ngoại.

Đào Thương còn lại là trường hu khẩu khí, lắc đầu nói: “Cô nương, này cũng chính là ngươi, đổi thành người khác, vừa rồi nhìn đến chúng ta ở chỗ này hoạt động, đã bị ta xử lý diệt khẩu.”

Điêu Thuyền đối Đào Thương đám người chơi cái gì bảo không có hứng thú, chỉ là rất là u buồn nói: “Ngươi có rảnh sao? Bồi ta đi ra

ngoài đi một chút được chứ……”

Nói xong cũng không đợi Đào Thương trả lời liền xoay người ra soái trướng.

Đào Thương cảm thấy kỳ quái, hôm nay Điêu Thuyền dường như nơi nào không quá thích hợp.

Đào Thương đứng dậy theo Điêu Thuyền đi ra ngoài, đi vào quân doanh biên hàng rào bên, giờ phút này phía chân trời đã là có vẻ hơi có chút đen.

“Điêu Thuyền cô nương, ngươi đây là muốn đi đâu……”

Lời nói còn chưa nói xong, lại thấy Điêu Thuyền lo chính mình ở trên cỏ ôm đầu gối ngồi xuống, dùng cằm chống lại đầu gối đầu mục quang cũng không biết nhìn nơi nào. Tinh thần không tập trung.

Đào Thương cũng ở Điêu Thuyền bên người ngồi xuống, bảo trì trầm mặc chờ đợi Điêu Thuyền trước nói lời nói, cô nương này hôm nay biểu hiện thật là rất kỳ quái.

Nhưng mà đợi thật lâu cũng không nghe thấy Điêu Thuyền mở miệng, hắn lược giác kinh dị quay đầu triều nàng nhìn lại.

Chỉ thấy Điêu Thuyền xuất thần mà nhìn mơ hồ không trung, nửa hắc không hắc trong trời đêm đã là ẩn ẩn có ngôi sao bóng dáng, nàng con ngươi lập loè rất là cô đơn quang mang, com mỹ lệ trên mặt lại không có một tia biểu tình, không biết vì sao, làm người nhìn cảm thấy tâm…… Đau.

Đào Thương giật mình âm thầm ngạc nhiên nói: “Cổ đại nữ nhân cũng có xem ngôi sao thói quen? Nhưng nàng bộ dáng như thế nào có điểm cổ quái? Hình như là thực không vui tưởng cùng ta tố khổ, nhưng lại không biết nên như thế nào mở miệng bộ dáng.”

Trong lòng mê hoặc càng ngày càng nùng, không biết hôm nay ở Lý phủ phân biệt sau, này nữ tử trên người đến tột cùng đã xảy ra

chuyện gì.

Liền như vậy giằng co một bữa cơm công phu, Đào Thương rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Điêu Thuyền cô nương ngươi đang xem cái gì?”

“Tiểu nữ tử tìm không thấy thuộc về chính mình…… Quy túc chi thần.” Điêu Thuyền trầm tĩnh nói.

Đào Thương cười thầm một chút…… Thiên tinh ứng người, cổ nhân mê tín ý tưởng.

Điêu Thuyền nhìn không trung, lo chính mình hỏi: “Đào công tử, ta hỏi ngươi…… Nếu có một ngày ta đã chết ngươi có thể hay không thương tâm?”

Đào Thương nghe vậy cả kinh, không dự đoán được Điêu Thuyền sẽ nói ra loại này lời nói tới ngây người cả buổi không biết nên như thế nào trả lời.

Điêu Thuyền chua xót cười phảng phất tự hỏi tự đáp nhẹ giọng nói: “Sẽ không, trên đời này trừ bỏ nghĩa phụ, không ai sẽ chân chính vì ta thương tâm.”

Đào Thương trong lòng sinh ra mãnh liệt bất an cảm giác, vội vàng nói: “Cô nương, rốt cuộc ra chuyện gì?”

Điêu Thuyền khẽ cười nói: “Không có gì, ta bất quá là tâm thần không yên, nói bừa một hơi thôi…… Đừng để ở trong lòng.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Một người nói có phải hay không nói bậy, có phải hay không nói bừa, đào mỗ vẫn là có thể phân biệt ra tới.

Điêu Thuyền từ bầu trời đêm thu hồi ánh mắt chuyển dừng ở Đào Thương trên mặt, nói: “Đào công tử, ta không vui ngươi thật sự thực để ý sao?”

Đào Thương đầu tiên là sửng sốt, sau đó không hề giữ lại mà dùng sức gật đầu.

Điêu Thuyền lẳng lặng mà nhìn Đào Thương, tiếp theo hai hàng tình nước mắt chợt theo gò má chảy xuống dưới.

------oOo------

Chương 116: nguyện lấy quân trọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương không cảm thấy chính mình có bao nhiêu vĩ đại, nhưng không vĩ đại bình phàm người cũng có hắn thâm trầm dày nặng ý thức trách nhiệm, cùng vĩ nhân bất đồng, bình phàm người cảm tình, ở trình độ nhất định thượng muốn so vĩ nhân càng thêm thuần hậu thuần túy.

Người thường không có bao quát vạn vật, phun ra nuốt vào thiên địa lòng dạ, tương phản, bọn họ hữu hạn tình chỉ biết để lại cho bên người thân cận nhất mấy người kia, thật sự không có dư thừa một chút đối người khác tặng.

Bình phàm cảm tình giản dị tự nhiên, nhưng kỳ thật cũng nhất vĩ đại.

Điêu Thuyền nước mắt làm Đào Thương cảm thấy thực đau lòng, thân là một người nam nhân, hắn cảm thấy hắn có trách nhiệm thế một cái hắn trong lòng tán thành nữ hài lau trên mặt nước mắt, đền bù tâm linh thượng thương, cũng làm nàng nở rộ xuất phát tự nội tâm tươi cười.

Nhìn đến Điêu Thuyền trên má nước mắt, Đào Thương chỉ là hơi làm do dự, ngay sau đó định hạ tâm tới, hắn nhẹ nhàng duỗi tay vuốt ve Điêu Thuyền mặt, thế nàng chà lau rớt như chi trên da thịt kia lưỡng đạo châu ngân.

Ở Đào Thương tay chạm vào Điêu Thuyền quải nước mắt mặt khi, Điêu Thuyền thân thể run nhè nhẹ một chút.

Nhưng Điêu Thuyền cũng không có trốn tránh, chỉ là dùng như thanh triệt đôi mắt u oán trắng Đào Thương một chút, tựa hồ là đối hắn càn rỡ có chút trở tay không kịp, sau đó liền cố tình đem ánh

mắt hướng bên cạnh mơ hồ mà đi, cố tình không đi xem Đào Thương, nhưng má ngọc thượng lại dạng khởi kinh tâm động phách đỏ bừng lại bại lộ nàng giờ phút này ngượng ngùng mừng thầm tâm tình.

“Ngốc cô nương.” Đào Thương cười nói: “Ngươi tội gì muốn chà đạp chính mình đâu?”

Điêu Thuyền nhẹ nhàng lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Cũng không phải chà đạp, chỉ là…… Chỉ là nhất thời đau lòng…… Tùy ý nói bậy.”

Đào Thương sát tịnh Điêu Thuyền nước mắt, liền buông tay, cười nói: “Liền tính là nói bậy, cũng không thể tùy tùy tiện tiện nói cái gì có chết hay không, ngươi còn không có báo đáp ta lúc trước cứu ngươi hạ ân tình, sao lại có thể nói bay đi liền bay đi? Có một số việc, cả đời cũng khó xong hết mọi chuyện.”

Điêu Thuyền nghe vậy ‘’ phụt ‘’ cười, dỗi nói: “Ngươi người này, rõ ràng là lời hay, như thế nào đến ngươi trong miệng…… Liền thay đổi hương vị, làm cho dường như cùng đòi nợ giống nhau?”

“Quân tử nói chuyện, đều là đòi nợ mùi vị.” Đào Thương lại dùng tay quát Điêu Thuyền cái mũi nhỏ một chút, an ủi nói: “Hảo, đừng lại khổ sở…… Nói cho ta, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Điêu Thuyền khuôn mặt trong nháy mắt biến lại cô đơn, nàng sâu kín thở dài, nói: “Nghĩa phụ hôm nay…… Nói là phải vì ta sớm ngày tìm cái quy túc.”

Đào Thương tâm không khỏi ‘ lộp bộp ’ nhảy một chút, ngoài miệng lại trêu đùa: “Như thế nào? Vương Tư Đồ sốt ruột làm ngươi thành thân…… Có chuyện gì yêu cầu xung xung hỉ sao?”

Điêu Thuyền dùng đôi bàn tay trắng như phấn dùng sức đấm Đào Thương một chút, hờn dỗi nói: “Đừng nói bậy.”

Đôi bàn tay trắng như phấn lúc sau, Điêu Thuyền còn lại là trường thanh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Nghĩa phụ nói, hắn có rất quan trọng

sự phải làm, Lạc Dương không có, hắn không có cái chắn có thể tiếp tục bảo hộ ta, chỉ phải trước đem ta thích đáng an bài, sau đó…… Đi làm hắn nên làm sự tình.”

Đào Thương nghe vậy nhướng mày, làm như có chút hiểu ra, đạm nhiên nói: “Nếu ta không có đoán sai nói, Vương Tư Đồ giờ phút này, sợ là quyết định muốn hồi Trường An chủ ý?”

Điêu Thuyền sắc mặt hơi có chút trắng bệch, nhẹ nhàng ngạch đầu nói: “Ta cũng là cảm giác như thế…… Trường An kiểu gì địa phương…… Không khác ổ sói hang hổ, nghĩa phụ trở về lại là muốn nhằm vào Đổng Trác hành sự, này hung hiểm không nói cũng hiểu…… Cho nên, trong lòng ta mới có nói không nên lời khó chịu……”

“Nếu ngươi nghĩa phụ khăng khăng phải về Trường An, ngươi sẽ cùng hắn cùng nhau trở về sao?” Đào Thương đột nhiên hỏi Điêu Thuyền nói.

Điêu Thuyền mặt biến trắng bệch, nhưng trầm ngâm một lát, vẫn là thấy cô nương này dị thường kiên định nói: “Nghĩa phụ đối ta ân trọng như núi, ta quả quyết không thể bỏ nghĩa phụ mà không màng, đừng nói là bồi hắn hồi Trường An, dù cho là làm ta lấy thân đổi mệnh, cũng là muốn.”

Đào Thương nghe vậy, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thấy thở dài.

Có lẽ chính là này phân đối Vương Duẫn cảm ơn chi tình, thúc đẩy cái này trước mắt nữ tử ở nguyên bản thời gian quỹ đạo trung được đến như vậy nhiều không công bằng đãi ngộ…… Vương Duẫn đối hắn ân tình, khiến nàng trở thành hán liêu đảng người cố thủ trận doanh cuối cùng một kích vật hi sinh, cũng bởi vậy trở thành Đổng Trác cùng Lữ Bố chi gian tranh giành tình cảm ngoạn vật, nàng hy sinh cuối cùng giết chết Đổng Trác, lại không có thể cứu bẻ gãy nghiền nát Hán triều chính quyền, cũng không có cứu được Vương Duẫn mệnh……

Hiện tại, cái này ở đời sau trung ai cũng khoái nữ tử, sống sờ sờ ngồi ở chính mình bên người, Đào Thương có thể trơ mắt nhìn nàng lần thứ hai theo Vương Duẫn đi vào cái kia hố lửa trung, đi bị lợi dụng, bị tai họa, bị đùa bỡn sao?

Đào Thương biết hắn không thể, không chỉ là bởi vì đối Điêu Thuyền thân thế thương hại, càng quan trọng là, hắn trong lòng đã đối nữ tử này sinh ra một phần ý thức trách nhiệm.

Nghĩ cách thay đổi này đó, Đào Thương không thể trốn tránh.

Tuy rằng Đào Thương không phải đỉnh thiên lập địa anh hùng hảo hán, cũng không phải sẽ tán Vương Bá chi khí anh kiệt hào hiệp…… Nhưng dựa theo Hứa Chử nói tới đem, bảo hộ đàn bà, là Đào Thương đạo nghĩa không thể chối từ chức trách.

Nam nhân đương sử chính mình nữ nhân quý trọng.

“Ngươi nếu là tin được ta, liền giao cho ta đi, ngươi nghĩa phụ tâm nguyện, ta sẽ nghĩ cách giúp hắn hoàn thành, hơn nữa không cần hắn đi hy sinh chính hắn…… Càng không cần ngươi đi theo hắn đi hy sinh chính ngươi.” Đào Thương nhẹ nhàng nói, thanh âm không lớn, hơn nữa nghe tới dị thường nhẹ nhàng.

Nhưng này bình tĩnh lời nói nghe vào Điêu Thuyền lỗ tai, lại phảng phất như vậy kiên định, như vậy an tâm.

“Công tử có biện pháp?” Điêu Thuyền chính dần dần cô đơn tâm, theo Đào Thương nói, lại tức thì sống lại đây, một loại vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung ngọt ngào cảm giác, không biết vì sao, chính dần dần tràn ngập nàng nội tâm.

Đào Thương cười ngôn nói: “Đương nhiên là thật sự, bất quá nói trở về, ta nếu thật sự có thể giúp ngươi làm được, ngươi lại hẳn là như thế nào đáp tạ ta đâu?”

Chuyện này, nhưng thật ra làm Điêu Thuyền khó khăn…… Tư Đồ phủ tài vật, ở Lạc Dương một hồi lửa lớn trung, tất cả đều bị thiêu

hủy hầu như không còn.

“Ta…… Ta không có tiền.” Điêu Thuyền lược hiện co quắp nói.

“Không có tiền? Này nhưng không tốt lắm làm.” Đào Thương nhẹ nhàng chớp chớp mắt, cười nói: “Kia cô nương có cái gì?”

Điêu Thuyền mặt tức khắc lại hồng như ráng màu, nàng lẳng lặng nhìn Đào Thương, mắt hạnh trung đột nhiên lập loè ra một tia dị sắc.

Đào Thương thấy thế cả người một giật mình, cái này ánh mắt…… Cùng ngày thường Điêu Thuyền hoàn toàn không giống nhau a!?

Hình dung như thế nào đâu?…… Cực có dụ hoặc tính.

Có nữ nhân, trời sinh liền tự mang một loại có thể hấp dẫn nam nhân mị khí cùng mị cốt, có đôi khi kia không phải bởi vì tướng mạo mà quyết định, mà là một loại vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung khí chất, có người xưng hô loại này nữ nhân vì vưu vật, có người tắc xưng hô loại khí chất này vì gợi cảm.

Lúc trước ở biện thủy, bắt cóc Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung xe đuổi đi Tây Lương quân Bách Phu Trưởng chính là trứ Điêu Thuyền cái này đạo đạo.

Điêu Thuyền giờ phút này ánh mắt cùng vừa mới khổ sở bất đắc dĩ hoàn toàn bất đồng, trong mắt tràn ngập vũ mị nhu tình, ngập nước, mê ly dao động.

“Công tử muốn cho ta có cái gì đâu?” Điêu Thuyền đem thân thể hướng về Đào Thương đến gần rồi một ít, nàng ở từ hoài huyện tới gặp Đào Thương phía trước, vì phương tiện cưỡi ngựa, cố ý thay một thân màu đỏ kính trang, giờ phút này thân thể lược một nghiêng, liền đem dáng người đường cong phác hoạ dị thường rõ ràng.

“Không hảo…… Muốn rụt rè!” Đào Thương một phen che lại cái mũi, sắc mặt biến trắng bệch, thân thể không tự giác sau này nhích lại

gần.

Điêu Thuyền thấy Đào Thương trong giây lát về phía sau tránh né, trong lòng không khỏi có chút sá nhiên.

Một cái ác thú vị ý tưởng ở Điêu Thuyền trong đầu tức thì quật khởi…… Cái này ngày thường nhìn như hi hi ha ha, không chê vào đâu được nam tử…… Hiện giờ xem ra, phảng phất cũng đều không phải là không có nhược điểm đâu.

Điêu Thuyền một bên nhìn vì trốn chính mình mà hoạt động ngồi xa một ít Đào Thương, một bên thay đổi dáng ngồi, thử tính đem một chân chậm rãi hướng Đào Thương duỗi qua đi, động tác cực kỳ mềm nhẹ, hơn nữa cực kỳ thong thả.

Thẳng đến nàng một con chân nhỏ nhẹ nhàng chạm vào Đào Thương chân bộ.

Đào Thương không khỏi cả người run lên, một cổ nhiệt lưu theo đùi tức thì tràn ngập toàn thân…… Này dị thường mẫn cảm thân thể!?

Một cái không ổn ý tưởng nảy lên Đào Thương trong lòng!

Chính mình xuyên qua bám vào người này phúc suy nhược thân thể…… Hình như là không khai quá thương! Hơn nữa cực độ mẫn cảm!

Linh hồn là có thể bám vào người, nhưng thân thể tố chất lại là linh hồn trung kinh nghiệm mà vô pháp thay đổi, đây là làm bằng sắt sự thật, vô pháp thay đổi!

Điêu Thuyền chân bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve Đào Thương chân, một chút một chút, một chút một chút, mềm nhẹ thư hoãn……

“Công tử……”

“Ta nima!” Đào Thương ngăn trở cái mũi tay, bỗng nhiên vươn, bắt lấy Điêu Thuyền chân ngọc, bất đắc dĩ nói: “Một vừa hai phải!”

Điêu Thuyền chân bị Đào Thương chộp trong tay, mặt không khỏi một trận đỏ bừng, nàng vừa mới bất quá là cố ý đậu đậu Đào Thương, lại không phải thật sự muốn thế nào.

Cổ đại nữ hài, coi chân như mặt, giờ phút này nàng tuy rằng ăn mặc giày, nhưng chân lại là thật đánh thật lần đầu tiên bị một người nam nhân gắt gao nắm lấy, Điêu Thuyền ngượng ngùng đầy mặt ửng đỏ, thấp giọng nói: “Ngươi buông ra a……”

Nói tới đây, Điêu Thuyền lại là nói không được nữa, chỉ là ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương mũi hạ nhân trung, kia treo lưỡng đạo dị thường thấy được vết máu tử……

“Ngươi…… Ngươi chảy máu mũi?”

Lúc này đổi thành Đào Thương đầy mặt đỏ bừng!

Bị cô nương chân cọ cọ đùi liền cọ cọ chảy máu mũi…… Thân thể này mẫn cảm trình độ thật sự là……

Hổ thẹn a!

Nếu có một lần làm lại từ đầu cơ hội, Đào Thương rất muốn đuổi kịp đế thương lượng một chút: Có thể hay không làm ta xuyên qua thành một cái khai quá bao, ngũ cảm kháng sức chịu nén…… Tỷ như nói Trương Phi Lữ Bố gì đó.

“Ha ha ha ha ha ~~” Điêu Thuyền thật sự là nhịn không được, chuông bạc tiếng cười tràn ngập ở trên cỏ.

Đào Thương rầu rĩ không vui từ trong lòng móc ra tơ lụa khăn tay, ngưng tụ thành hai cái búi tóc, một tả một hữu lấp kín chính mình lỗ mũi, ngồi ở tại chỗ, khô cằn nhìn nơi xa bầu trời đêm.

Kiếp trước khi hắn cũng coi như là rất có nam tử khí khái, kinh nghiệm phong phú…… Này một đời, lại bởi vì đời trước cái này ngốc điểu, thế nhưng hỗn như thế nghèo túng mất mặt.

Cấp người xuyên việt mất mặt……

“Hảo, ta không phải cố ý……” Điêu Thuyền cười xong sau, ngượng ngùng động đậy thân thể đi vào Đào Thương bên người, thử tính nhìn vẻ mặt bị đè nén quân tử.

Đào Thương rầu rĩ không hé răng.

Điêu Thuyền đỏ mặt, nhút nhát sợ sệt nhìn chằm chằm Đào Thương một hồi, sau một lúc lâu lúc sau, chậm rãi đem đầu dựa vào Đào Thương trên vai. com

Ở Điêu Thuyền đầu ở dựa đến Đào Thương trên vai kia một khắc, rất xa địa phương, chợt chi gian bốc cháy lên một tảng lớn ánh lửa!

Kia hỏa thế nhìn như không nhỏ, xa xa nhìn lại, tựa hồ đều có thể ánh hồng toàn bộ bầu trời đêm.

“Thật lớn hỏa……”

Điêu Thuyền kinh ngạc kêu một tiếng, thân thể trọng tâm toàn bộ đều nghiêng tới rồi Đào Thương cánh tay cùng bả vai phía trên, giờ phút này nàng cảm giác vô cùng tâm an, kia không biết nguyên do mạc danh nổi lên ánh lửa ở Điêu Thuyền trong mắt, làm như chứng kiến bọn họ lẫn nhau gian thật sâu tình ý chúc phúc.

“Trời xanh có mắt, chẳng lẽ là giáng xuống dị tương tới tương hạ ngươi ta đính ước chi kỳ……” Điêu Thuyền hạnh phúc thấp giọng nói: “Ý trời như thế, Điêu Thuyền cuộc đời này tất lấy quân trọng, vô phục hắn cầu.”

Sa vào với tình yêu trung nữ tử, thích nhất chính là lung tung suy đoán, cũng đem những cái đó vô pháp giải thích tự nhiên hiện tượng quy công với lãng mạn cùng thần dụ.

“A…… Khả năng…… Có lẽ đúng không.” Đào Thương biết, đó là Hứa Chử cùng Mi Phương giả làm bạch sóng quân không biết lại đốt tứ đại vọng tộc trung, cái nào xui xẻo hài tử gia súc vòng.

“Hảo mỹ a.” Điêu Thuyền mắt đẹp càng thêm mê ly, làm như đắm chìm ở kia “Lãng mạn” ánh lửa trung.

“Đúng vậy, thật sự hảo mỹ.” Đào Thương tròng mắt nhìn kia ánh lửa cũng có chút đăm đăm, bất quá không phải đắm chìm với “Lãng mạn”, mà là đắm chìm với “Lãng phí”…… Hứa Chử cùng Mi Phương, này hỏa phóng lớn điểm đi?

Bất quá cũng hảo…… Lớn như vậy hỏa, Hà Nội vọng tộc, hẳn là lập tức liền sẽ thượng cột lại đến cầu hòa!

“Điêu Thuyền, ta tưởng làm ơn ngươi giúp ta cái vội?”

Điêu Thuyền dựa vào Đào Thương bả vai, nhìn nơi xa chúc phúc chi hỏa, ôn nhu nói: “Cái gì?”

“Một hồi lại dùng chân liêu ta mấy liêu, ta hiện tại nhu cầu cấp bách rèn luyện khắc phục.” Đào Thương đột nhiên đem lấp kín lỗ mũi khăn tay cầm xuống dưới, nghiến răng nghiến lợi nói.

------oOo------

Chương 117: ngày 30 tết trong khi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm sau buổi sáng, Hàn Hạo phụng mệnh tự mình tới Từ Châu quân doanh thỉnh Đào Thương vào thành nhập thái thú phủ nghị sự.

Đào Thương thấy Hàn Hạo, rất tò mò, nói: “Vương phủ quân cứ như vậy cấp tìm ta vào thành, chẳng lẽ là đã xảy ra cái gì đại sự?”

Hàn Hạo sắc mặt có vẻ rất quái dị, nhìn Đào Thương trong ánh mắt tất cả đều là thật sâu nghi kỵ.

“Đào công tử, Hà Nội tứ đại vọng tộc, hôm nay sáng sớm liền chạy tới thái thú phủ, thỉnh vương phủ quân mau chóng phát binh, tiễu trừ bạch sóng cường đạo.”

Đào Thương ra vẻ kinh ngạc nói: “Cứ như vậy cấp? Bọn họ không phục thái độ không phải thực kiên quyết sao? Như thế nào nhanh như vậy liền sửa lại khẩu phong?”

Hàn Hạo ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm Đào Thương, tựa hồ là hy vọng ở Đào Thương biểu tình trông được ra điểm cái gì sơ hở.

“Đêm qua, bạch sóng tặc lại lần nữa xuất cốc, đem Hà Nội tứ đại vọng tộc ở vùng ngoại thành ruộng đất cùng nông trang, trại nuôi ngựa, chăn nuôi tràng chờ, lại đánh cướp đốt cháy nhiều chỗ……”

“Bang!” Đào Thương nặng nề mà một phách bàn, nổi giận đùng đùng nói: “Này đáng giận bạch sóng tặc.”

“Vấn đề là……” Hàn Hạo trầm tĩnh xem hắn phát tiết tức giận, buồn bã nói: “Đào công tử, chúng ta giấu kín thượng một lần cướp bóc

vọng tộc dê bò ngựa trong sơn cốc, tại hạ sáng nay đi xem, không biết như thế nào giống như lại nhiều ra gấp đôi……”

“……”

“Phải không?” Đào Thương khó hiểu hướng về phía Hàn Hạo chớp chớp mắt, nói: “Nhanh như vậy sao? Nhìn không ra các ngươi Hà Nội quận gia súc, tính nóng vẫn là rất lớn, sức sinh sản thật sự là không dung bỏ qua.”

Hàn Hạo da mặt tử lại bắt đầu trừu trừu.

Đối với vị này Đào công tử…… Hàn Hạo thật là không có sức lực cùng hắn tranh.

“Đào công tử, vẫn là tùy tại hạ vào thành đi, sau đó Bào tướng quân cũng là sẽ vào thành nhập phủ, chúng ta thả nhìn xem Hà Nội chung quanh tộc gia chủ đến tột cùng có gì lý do thoái thác.”

Đào Thương gật đầu nói: “Thiện.”

……

……

Theo Hàn Hạo đi vào Hà Nội thái thú phủ phòng nghị sự thời điểm, Bào Tín cùng Hà Nội tứ đại vọng tộc thủ lĩnh đều đã đến đông đủ.

Vọng tộc thủ lĩnh nhóm một đám tao mi đạp mắt, hiển nhiên trải qua đêm qua một hồi phong ba, các sầu lo thành tật, không phải ngủ thực hảo.

Vài vị gia chủ đếm trên đầu ngón tay tính toán trướng, nếu là lại như vậy bị bạch sóng cường đạo cướp bóc đi xuống, tổn thất khẳng định là muốn rất xa vượt qua Đào Thương lần trước chào giá.

Tuy rằng gia chủ nhóm cũng đều thuê chút môn khách hào hiệp, tổ chức chút tư binh, nhưng thứ nhất không có chính quy tính chất huấn luyện, thứ hai vọng tộc không lý do bốn phía tinh luyện thiết cụ

vũ khí, tam tắc không có hệ thống quân chế hệ thống, hơn nữa ở Vương Khuông mí mắt phía dưới, loại sự tình này bọn họ rốt cuộc không thể quá mức làm càn…… Đối với chuyện khác, Vương Khuông nhìn nhau tộc thế gia có thể chịu đựng, nhưng là ở lực lượng vũ trang phương diện, Vương Khuông tuyệt đối là có chính mình điểm mấu chốt.

Cho nên đối mặt cướp bóc, này đó tư nhân võ trang tạm thời còn phái không thượng bao lớn công dụng…… Huống hồ thế gia sản nghiệp rất nhiều, về điểm này nhân thủ phòng đông phòng không được tây, căn bản không giải quyết bất luận vấn đề gì.

“Đào công tử tới……”

Mọi người quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Đào Thương theo Hàn Hạo đã đến.

Bình thị gia chủ ngay ngắn đứng dậy hướng về hắn thi lễ, sắc mặt hiển nhiên có vài phần xấu hổ.

Rốt cuộc thượng một lần hướng về phía Đào Thương lại “Hừ” lại là phất tay áo tử người, chính là bọn họ.

Đào Thương lại là một chút đều không mang thù, cười nói: “Bình công, vành mắt có điểm hắc, đêm qua không ngủ được chứ?”

Ngay ngắn ám đạo gặp nạn không phải ngươi, ngươi đương nhiên là ngủ hương!

“Ha hả, cảm ơn công tử nhớ, lão phu nhân già rồi, này giác ngủ không đủ…… Đúng rồi, Đào công tử tới trước, lão phu đám người đã cùng vương phủ quân cùng Bào tướng quân thương lượng quá, về chinh phạt bạch sóng cường đạo sự, chúng ta còn cần thương nghị thương nghị……”

Đào Thương rất là tò mò nói: “Còn muốn thương nghị? Chúng ta lần trước không phải đã thương nghị qua sao? Vài vị gia chủ không đồng ý đào mỗ đề nghị…… Việc này không phải đi qua sao?”

Ngay ngắn thần sắc do dự, trong mắt quang mang biến ảo không chừng…… Rốt cuộc, hắn cắn răng một cái, nói: “Đào công tử, mấy ngày trước đây sự, là ta tương đương lễ không chu toàn, quá mức xúc động, chưa từng cùng công tử thiện liêu, hôm nay lão phu đại biểu ta chờ, hướng ngươi tạ lỗi.”

Tục ngữ nói duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười người, liền tính là hung mặt người, Đào Thương cũng rất ít vả mặt —— Đào công tử tính tình chính là tốt như vậy.

Đào Thương khách khí hướng về phía ngay ngắn cười cười: “Bình công quá khách khí, đào mỗ tới này cũng có một đoạn thời gian, chúng ta đại gia cũng gặp qua vài lần mặt, xem như quen thuộc, hai ba câu lời nói sự, đào mỗ không có để ở trong lòng.”

Ngay ngắn tuy khinh thường Đào Thương xử sự phương pháp, nhưng đối Đào Thương hàm dưỡng vẫn là tương đối tán thưởng, ngay sau đó nói: “Đào công tử, lão phu đám người đã nhiều ngày lại nghĩ nghĩ, cảm thấy bạch sóng quân nạn trộm cướp xác thật quá mức nghiêm trọng, chúng ta lần trước nói xuất binh việc, không thể bởi vì nghĩa khí chi tranh mà gác lại, như thế chịu khổ, vẫn là ta tam hà nơi lê dân bá tánh, việc này còn cần hảo sinh bàn bạc mới là……”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Bình công chi ngôn, vì nước vì dân, đào mỗ cảm giác sâu sắc khâm phục…… Vẫn là câu nói kia, nếu muốn ta chờ xuất binh tiêu diệt tặc, trừ bỏ cung ứng lương thảo cùng qua mùa đông quần áo ngoại, tiền, ngựa, diệt tặc thu hoạch của trộm cướp, thiếu một thứ cũng không được.”

Ngay ngắn nghe vậy, hỏa khí lần thứ hai thoán lên đây.

“Đào công tử, này kiện cùng lần trước nói…… Một chút không thay đổi a!” Ngay ngắn thanh âm đều có chút nghẹn ngào.

Đào Thương tò mò: “Bình công, một lần nữa tìm chúng ta yêu cầu xuất binh người, là các ngươi a, điều kiện vẫn luôn liền bãi tại đây, vì cái gì muốn biến?”

Ngay ngắn: “……”

Thật sâu hít một hơi, ngay ngắn đem bốc cháy lên hỏa khí đè ép đi xuống, gật đầu nói: “Hành…… Ngươi muốn đồ vật…… Ta chờ, đáp ứng rồi!”

Đào Thương trên mặt tức khắc lộ ra một cái xán lạn tươi cười.

“Bình công, sớm nói như vậy nói, việc này không phải hảo giải quyết? Hà tất đùn đẩy đến hôm nay, e thẹn một chút đều không thoải mái……”

Ngay ngắn: “……”

60 tuổi lão nhân, com lần đầu tiên bị hình người dung vì e thẹn.

Múc huyện Trịnh Duyên mở miệng nói: “Xin hỏi Đào công tử một câu, ta chờ nếu đã đáp ứng rồi ngươi điều kiện, không biết công chờ khi nào xuất binh tiêu diệt tặc?”

Đào Thương cười cúi cúi người, nói: “Lương thảo, ngựa, quần áo mùa đông, tiền, đồ vật đến ngày, liền tức khắc xuất binh!”

“Hảo!” Trịnh Duyên đứng dậy, đối với Đào Thương nghiêm mặt nói: “Đào công tử điều kiện, ta chờ đáp ứng, bất quá ta chờ vọng tộc đã đáp ứng rồi Đào công tử điều kiện, Đào công tử cũng đến đáp ứng ta chờ điều kiện mới là!”

Đào Thương khẽ cười nói: “Trịnh công hữu cái gì yêu cầu?”

Trịnh Duyên gằn từng chữ một nói: “Còn thỉnh vương phủ quân, Bào tướng quân cùng Đào công tử, ước định thảo tặc thời hạn! Ngày quy định tất khắc.”

Này một câu nói xong, Vương Khuông cùng Bào Tín lộ ra khó xử thần sắc.

Bạch bụng sóng không hảo đánh, như thế nào ước định thời hạn?

Đào Thương lại là không chút nào để ý, nói: “Kia y theo Trịnh công chi thấy, ước định khi nào trong khi tương đối hảo đâu?”

Trịnh Duyên nhắm mắt lại, cúi đầu tính một chút nhật tử, nói: “Liền định ở…… Cửa ải cuối năm ngày 30 tết phía trước đi!”

Cái gọi là “Ngày 30 tết” nói trắng ra là đó là “Trừ tịch”.

Bào Tín nghe vậy, bấm tay tính toán, nhíu mày nói: “Nhanh như vậy!”

Đào Thương cười nói: “Hành, liền ấn cái này nhật tử tới!”

Hi vọng của mọi người tộc nghe vậy sửng sốt, hồn nhiên không nghĩ tới tiểu tử này cư nhiên như vậy nhẹ nhàng liền đáp ứng xuống dưới, một chút đều không cò kè mặc cả.

Hắn có phải hay không không đánh giặc a?

“Đào công tử, chúng ta cùng ngươi hạn định chính là ngày 30 tết phía trước, ngươi nhưng đừng nghe lầm!” Trịnh Duyên sợ Đào Thương nghe đi rồi âm, cố ý lại cường điệu một lần.

“Ân ân!” Đào Thương gật đầu đầu, lặp lại nói: “Ngày 30 tết phía trước sao, tại hạ nghe rõ ràng nhi!”

------oOo------

Chương 118: bạch sóng quân động thái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hi vọng của mọi người tộc thấy Đào Thương không có dị nghị, ngay sau đó lại thương nghị một ít chi tiết, sau đó liền tức khắc cáo từ, trở về chuẩn bị đồ vật đi.

Bào Tín thấy vọng tộc đi rồi, vội vàng hỏi Đào Thương nói: “Đào công tử, ngươi dễ dàng như vậy liền đáp ứng rồi vọng tộc yêu cầu, phải biết bạch sóng quân nhân đinh rất nhiều, tự sóng thành dễ thủ khó công, ngày 30 tết phía trước phá được, chỉ sợ quá mức hấp tấp.”

Vương Khuông cũng là tán đồng nói: “Đúng vậy, đánh không xuống dưới lại nên làm cái gì bây giờ?”

Đào Thương quay đầu, giống như xem đại tinh tinh giống nhau nhìn hai người, ánh mắt tràn ngập hồ nghi cùng khó hiểu.

“Đánh không xuống dưới…… Liền đánh không được tới lâu, còn có thể thế nào? Hắn còn có thể buộc chúng ta đem đồ vật lui về?”

Bào Tín cùng Vương Khuông nghe vậy tức khắc liền ngây ngẩn cả người.

Lời này nói…… Đảo thật đúng là chính là không tật xấu!

Hàn Hạo ở một bên thở dài khẩu khí.

Tứ đại vọng tộc còn ở kia cùng tiểu tử này ước định cái gì ngày 30 tết tiêu diệt tặc…… Lại làm nhân gia chơi.

Vương Khuông ho khan một chút, đem sự tình chuyển tới thảo phạt bạch sóng tặc đề tài thượng, nói: “Tứ đại vọng tộc nếu đã đồng ý ta chờ điều kiện, kia một chút bước đương như thế nào tiến binh thảo tặc?”

Đào Thương nghe xong trong lòng ám đạo Vương Khuông gà tặc…… Cùng vọng tộc nói sự nói thành, liền thành đối phương “Đáp ứng ta chờ”, nhưng nói thời điểm, sao không gặp “Ta chờ” ra tới giúp ta trò chuyện?

Bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau, hắn nhưng thật ra thành người thắng.

Bào Tín có thể chinh quán chiến, trước kia cùng khăn vàng tàn quân cũng đánh quá rất nhiều giao tế, đặc biệt là tiệt thiên dạ xoa Hà Mạn sở suất lĩnh mây bay khăn vàng quân chủ lực lúc trước chính là bị Bào Tín cấp đánh bại.

Bởi vậy đối với bạch sóng khăn vàng quân chiến lực, Bào Tín ý tưởng, người tuy nhiều, nhưng sức chiến đấu hẳn là không phải rất mạnh.

“Bạch sóng quân tuy được xưng mười mấy vạn nhân mã, nhưng đại bộ phận năm xưa cũng không quá là bình thường bá tánh, chân chính có thể xưng là quân đội, tưởng không vượt qua mấy vạn người, mà tinh nhuệ chi binh, ở mỗ xem ra, cũng không quá là vạn hơn người! Bào mỗ phân tích, năm trước bạch sóng tặc sở dĩ có thể chiến thắng ngưu phụ, cũng là lúc ấy Quan Đông khởi nghĩa quân rất nhiều, Đổng Trác lão tặc đông vọng còn không kịp, nơi nào có như vậy nhiều tinh nhuệ sĩ tốt đi đối phó bạch sóng cường đạo? Ngưu phụ cạp váy chi đem, thác đại chiến bại, này chiến tích không thể vì bình! Chúng ta chỉ cần tập trung nhân mã, một trận chiến tẫn tiêm này tinh nhuệ, tắc tặc quân tất tán!”

Bằng tâm mà nói, Vương Khuông tiền nhiệm Hà Nội thái thú thời gian cũng là không dài, thượng một lần bạch sóng quân nam hạ đi ngang qua Hà Nội quận là lúc, Vương Khuông chưa đến nhận chức, bởi vậy đối bạch sóng cường đạo cũng là biết được không nhiều

lắm, giờ phút này nghe xong Bào Tín phân tích, nhưng thật ra rất là tán đồng, quay đầu nhìn về phía Đào Thương nói: “Đào công tử nghĩ như thế nào?”

Đào Thương nhìn Bào Tín trong mắt đối bạch sóng quân coi khinh, không khỏi trong lòng thở dài.

Bào Tín cũng coi như là chưởng binh nhiều năm, ngày xưa cũng từng chịu triều đình nhâm mệnh bao vây tiễu trừ tiểu cổ khăn vàng, mỗi một lần đều là chiến công hiển hách, coi khinh bạch sóng quân cũng là bình thường.

Chỉ hy vọng ý nghĩ như vậy, sẽ không đối hắn ngày sau tạo thành cái gì quả đắng.

Đào Thương nghĩ nghĩ, nói: “Có thể hay không đánh tan bạch sóng tặc tinh nhuệ, ta đảo cũng không phải như vậy để ý, rốt cuộc bạch sóng quân chính là theo cốc kiến thành, thiên cư một góc cường đạo, không có thu nhập từ thuế, không nghề nông, không sinh sản, không có gì hậu cần bảo đảm, này trong quân thể chế cũng không hiểu rõ lắm xác, như vậy thế lực, cấp Quách Đại một trăm vạn người, ở cái này thế đạo kiên trì không được bao lâu…… Ta quan tâm, chủ yếu là bọn họ người.”

Bào Tín rất là hiếu kỳ nói: “Lời này là có ý tứ gì?”

Đào Thương thở dài, nói: “Bạch sóng cường đạo dưới trướng mười dư vạn chúng, đại bộ phận bất quá là bởi vì vô pháp sinh tồn đi xuống lưu dân, ngày xưa bất đắc dĩ mới làm cường đạo…… Ta suy nghĩ, như thế nào có thể ở không quá phận thương tổn bọn họ tiền đề hạ, có thể lưu lại này đó tặc chúng tánh mạng, vô luận là phục chi vì dân vẫn là phục chi vì quân, đều là tốt.”

Trước thời đại cùng sau thời đại mua dùm ở chỗ này lại có điều thể hiện, Bào Tín cùng Vương Khuông đối Đào Thương loại này ý tưởng phi thường không tán thành.

“Đào công tử.” Bào Tín nhíu nhíu mày, ngôn nói: “Ta chờ thảo phạt cường đạo, chính là vì nước tận trung! Đăng báo thiên tử, hạ vỗ sĩ tộc, những cái đó bạch sóng cường đạo, bất luận ngày xưa như thế nào, nhưng hiện giờ vô cùng xác thực thành cường đạo, phụ thuộc phản nghịch, liền không hề đáng giá đồng tình! Bào mỗ mặc dù đem những người này chém tận giết tuyệt, làm thành ‘ kinh xem ’, cũng bất quá là bọn họ là nên được kết cục, cùng người vô ưu!”

Vương Khuông cũng là gật đầu nói: “Không tồi, Đào công tử, này đó giặc cỏ tiện dân, nếu là tuân theo pháp luật đảo cũng thế, cố tình đi đương phản tặc, cũng đương giết hết răn đe cảnh cáo, nếu bằng không như thế nào quản thiên hạ vạn dân…… Nói nữa, nhiều người như vậy, quay đầu lại ta còn phải an trí, ngươi không phải gây phiền toái cho ta sao?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, hắn trong lòng biết, Vương Khuông cùng Bào Tín tư tưởng trước mắt cùng chính mình phù hợp không thượng.

Cũng thế, bọn họ nếu là không muốn vừa lúc…… Những người này các ngươi không nghĩ muốn, ta muốn là được.”

……

……

Bạch bụng sóng, tự sóng thành.

“Bang!” Quách Đại hung hăng phiến Lý Nhạc một cái đại tát tai, hai tròng mắt trung lửa giận tràn đầy, môi cũng là bởi vì tức giận mà đánh run run.

“Lão tử cùng các ngươi nói bao nhiêu lần, không được cướp bóc vọng tộc, không được cướp bóc vọng tộc…… Ngươi chờ lại đem lão tử nói đều trở thành gió thoảng bên tai? Lần trước ra trại, bắt cóc một lần không đủ, cư nhiên lại âm thầm xuất binh đi kiếp! Ngươi đem lão tử trở thành chết không thành?!”

Bạch sóng quân lão tứ Lý Nhạc ăn Quách Đại một cái miệng, chẳng những không có tức giận, ngược lại là “Thình thịch” một tiếng, trực tiếp cấp Quách Đại quỳ xuống, khóc hô: “Lão đại!”

“Kêu cừ soái!” Quách Đại hung tợn nói.

“Cừ soái! Huynh đệ ta…… Oan uổng a!”

Quách Đại đôi mắt dần dần mị lên, nhìn chằm chằm quỳ trên mặt đất kêu oan Lý Nhạc sau một lúc lâu, phẫn nộ hô: “Hiện tại toàn bộ tam hà nơi đều truyền khai, nói bắt cóc Hà Nội vọng tộc sản nghiệp người, đó là ngươi Lý đại soái bộ hạ, ngươi còn tại đây cùng lão tử kêu cái gì oan?!”

Lý Nhạc nức nở gật đầu nói: “Lão đại! Ngươi là hiểu biết ta, lão tứ ta ngày thường làm việc, tuy rằng là lăn lộn một chút, nhưng đối lão đại ngươi phân phó, trước nay đều là tuân thủ nghiêm ngặt thận hành, trước nay đều không có đánh quá một cái ngụy trang! Lão đại làm ta hướng đông, huynh đệ ta hướng tây trước nay cũng không dám nhìn liếc mắt một cái! Không kiếp thế gia vọng tộc, đây là lão đại ngươi sợ vọng tộc quyết tâm duy trì địa phương quận huyện cùng chúng ta đối nghịch, tiểu đệ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng! Điểm này tiểu đệ tuyệt không nửa điểm làm trái a! Lão đại, ngươi tin ta một hồi đi, lần này thật không phải ta!”

Quách Đại nghe vậy, làm như có chút do dự……

Theo đạo lý, Lý Nhạc này anh chàng lỗ mãng ngày thường là lăn lộn một chút, nhưng luận cập trung tâm trình độ, kia thật đúng là chính là không nói, chính mình ban bố trong cốc thiết lệnh, theo đạo lý hắn xác thật là sẽ không cãi lời……

Chính là trước mắt thật đánh thật lại là truyền ra Lý Nhạc bộ hạ mấy phen bắt cóc Hà Nội quận vọng tộc tin tức……

Quách Đại bên cạnh, bạch sóng quân Nhị đương gia Dương Phụng, âm trầm trầm ngôn nói: “Huynh đệ, ngươi lời này tuy rằng thành khẩn, bất quá cũng chưa chắc là có thể chuẩn thành, ngươi không

ra binh, chẳng lẽ thủ hạ của ngươi người, liền sẽ không tự tiện xuất cốc đánh dã thực sao?”

Lý Nhạc nghe vậy phẫn nộ quát: “Dương Phụng! Ngươi có ý tứ gì? Trong cốc nếu là ra ngàn đem người đánh dã thực, chúng ta như thế nào sẽ không biết?!”

Dương Phụng chậm rì rì nói: “Ta huynh đệ phân biệt chưởng quân đóng quân, cố thủ các nơi cửa cốc yếu đạo, mỗi người tư chức các không giống nhau, ngày thường không can thiệp chuyện của nhau, Tứ đệ ngươi bắt tay cửa cốc, ra không ra người, vi huynh, tự nhiên là không rõ ràng lắm.”

Bạch sóng quân là cường đạo hệ thống, không có minh xác quân chế quản lý, năm đại cừ soái đều có từng người tâm phúc binh tướng, thống lĩnh tuy là Quách Đại, lại cũng đều có từng người thống lĩnh một bộ uy vọng cùng thực lực.

Lý Nhạc khí bập bẹ thẳng ngứa: “Dương Phụng! Ngươi ý tứ này! Vẫn là nói ta âm thầm tự mình xuất binh! Ngươi…… Ngươi dám bịa đặt hãm hại với lão tử!”

“Hảo!” Quách Đại thật mạnh một quyền chụp đánh ở trên bàn, nổi giận đùng đùng nói: “Đều đừng sảo! Dây dưa không xong!”

Dương Phụng cùng Lý Nhạc nghe xong Quách Đại tức giận, đều không ra tiếng.

“Rốt cuộc là chuyện như thế nào, lão tử quay đầu lại đều có kiểm chứng! Việc cấp bách, là hiện giờ Hà Nội vọng tộc tất nhiên đã là thâm hận ta chờ, chưa chừng hiện tại đã cùng quan quân liên lụy đến cùng nhau…… Nếu là có vọng tộc duy trì, Vương Khuông đám người liền có cũng đủ bảo đảm có thể tấn công ta bạch bụng sóng! Việc cấp bách, là chỉnh đốn binh mã, nhìn xem như thế nào lui địch mới là!”

Tam cừ soái Hàn Xiêm cười nói: “Điểm này đại ca hoàn toàn không cần lo lắng, ngưu phụ đều không phải chúng ta đối thủ, lượng kia

Vương Khuông, Bào Tín chi lưu làm sao đủ nói thay?”

Quách Đại lắc lắc đầu, nói: “Huynh đệ không thể coi thường bọn họ, nhớ trước đây, ngưu phụ bất quá là Đổng Trác một con rể, thuộc về cạp váy chi đem, người này cũng không cái gì quá cao chiến tích, dụng binh cũng rất là bình thường, chúng ta có thể đánh bại hắn cũng đều không phải là ta chờ binh uy cực thịnh…… Nếu là thay đổi Tây Lương quân Lý Giác phi hùng quân tới, chỉ sợ liền chưa chắc như vậy hảo dễ cùng……”

Lão ngũ Hồ Tài cũng là nói: “Vương Khuông từng ở Hà Nội cùng Đổng Trác chính diện giao thủ, tuy rằng bại, lại cũng coi như là đánh hơi có chút thanh sắc, nghe nói kia Bào Tín ngày xưa càng là gì tiến dưới trướng mãnh tướng, chúng ta nhất thiết không thể đại ý mới là.”

Dương Phụng đứng dậy, cười nói: “Các vị huynh đệ sợ hắn làm gì? Tự sóng thành dựa vào tuyệt bích mà kiến, bạch bụng sóng còn lại là dễ thủ khó công, chúng ta đem trụ yếu đạo, lấy cung tiễn lũy mộc lăn thạch trú đóng ở, lượng hắn thiên quân vạn mã, cũng mơ tưởng sát nhập trong cốc! Dù cho Bào Tín cùng Vương Khuông lại là khó chơi, lại có gì sử dụng đâu? Công không phá được, hắn chính là công không phá được! Chờ đợi thời gian dài, bỉ quân tiếp ứng không đến, quân tâm tự loạn, chúng ta lại từ trong cốc thừa thế đánh lén, muốn lui địch, kỳ thật cũng không phải cái gì vấn đề.”

------oOo------

Chương 119: xuất binh bạch bụng sóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở được đến Hà Nội vọng tộc giúp đỡ lúc sau, Hà Nội thái thú Vương Khuông, tế bắc tương Bào Tín, Từ Châu quân tam gia điểm tề binh mã, cùng hướng về bạch sóng tặc quân đóng quân mà —— bạch bụng sóng tự sóng thành.

Trừ bỏ tam gia bản bộ binh tướng ở ngoài, Đào Thương binh pháp cùng hành quân lão sư Hoàng Phủ Tung, cũng là tùy quân cùng xuất chinh.

Hành quân buông xuống bạch bụng sóng thời điểm, Đào Thương hướng Hoàng Phủ Tung thỉnh giáo lần này thảo phạt bạch sóng quân chiến pháp, trừ bỏ nhằm vào bạch sóng quân dân cư tài nguyên, Đào Thương cũng muốn mượn này chiến tăng trưởng chính mình lịch duyệt cùng thực tiễn trình độ.

Hoàng Phủ Tung cùng khăn vàng chi gian quan hệ, có thể nói là đánh gãy xương cốt còn dính gân, đương nhiên cái này hình dung cũng không phải nói giữa hai bên thực thân mật, tương phản, hẳn là như nước với lửa mới là.

Hoàng Phủ Tung là năm đó khăn vàng quân ác mộng, mà khăn vàng quân khởi sự, cũng là thành tựu Hoàng Phủ Tung.

Hoàng Phủ Tung nói cho Đào Thương, lần này chinh phạt bạch sóng quân, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, bạch sóng quân nhất định sẽ bằng vào hiểm yếu cự thủ bạch bụng sóng, sẽ không cùng quan quân chính diện chống chọi.

Nguyên nhân rất đơn giản, bạch sóng quân tuy rằng nhân số đông đảo, nhưng đều không phải là đều là tinh nhuệ, hơn nữa không có

cố định thống trị hệ thống, vài tên cừ soái tặc đầu làm theo ý mình, đối mặt chuẩn bị sung túc quan quân, bạch sóng quân không có tất thắng nắm chắc.

Đối với Hoàng Phủ Tung phân tích, Đào Thương tại tiến hành cẩn thận châm chước lúc sau, cho cực kỳ độ cao khẳng định cùng đánh giá.

“Lão sư.” Đào Thương thành tâm hướng về Hoàng Phủ Tung thỉnh giáo: “Nếu bạch sóng quân quyết nghị cố thủ ở bạch bụng sóng nội, kia đệ tử đến tột cùng hẳn là như thế nào làm? Mới có thể đủ đánh thắng trận này?”

Hoàng Phủ Tung đối Đào Thương thành khẩn học tập thái độ rất là vừa lòng, rất là tán thưởng.

Người thượng số tuổi, giống nhau liền thích khiêm tốn.

“Bạch bụng sóng địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, đón đánh khẳng định là không được, ngươi phải làm điểm thứ nhất, đầu tiên là loạn này quân tâm.”

“Loạn này quân tâm?” Đào Thương nghe vậy sờ sờ bóng loáng cằm, làm như có chút lý giải không đi lên: “Kia cụ thể hẳn là như thế nào làm?”

Hoàng Phủ Tung cười nói: “Ngươi là Từ Châu quân chủ soái, lão phu chỉ có thể cấp đề cung cấp một cái đại khái chiến lược phương hướng, sau đó từ ngươi ở thực tiễn trung tự hành tự hỏi thực tiễn, hiểu không?”

Ngụ ý, chính là làm ta chính mình tưởng chiêu bái?…… Nói chuyện luôn là nghẹn nghẹn tàng tàng, này đó cổ nhân đâu.

Hoàng Phủ Tung một bên vuốt ve chính mình râu bạc trắng, một bên cười nói: “Nếu là ngươi quả có thể có biện pháp loạn này quân tâm, ngươi cảm thấy bạch sóng quân bước tiếp theo hành động sẽ là cái gì?”

Đào Thương nhắm mắt lại, lẳng lặng hồi ức một chút trong khoảng thời gian này Hoàng Phủ Tung tự thân tổng kết vì soái giả năm nguy sáu giới bảy sợ cụ thể phân tích cùng truyền thụ, lại căn cứ chính mình lý giải, chậm rãi xuất khẩu ngôn nói: “Bạch bụng sóng nội, quân tâm một khi không xong, lâu thủ liền không thể xem như thượng sách, vì ổn định quân tâm, liền nhất định phải nghĩ cách đánh mấy tràng thắng trận, ổn định quân tâm, lấy tráng thanh thế! Như thế mới có thể mới tiếp tục bảo hộ tự sóng thành.”

Hoàng Phủ Tung vui mừng mà cười cười, nói: “Thiện…… Nếu là bạch sóng quân xuất trận, ngươi kế tiếp muốn như thế nào làm?”

Ở Hoàng Phủ Tung cổ vũ ánh mắt cùng tìm tìm dẫn đường dưới, Đào Thương chậm rãi ngôn nói: “Bạch sóng quân một khi xuất cốc giao phong, nếu là có thể thừa cơ đem này chiến bại tỏa này nhuệ khí, tắc bạch sóng quân chi khí thế tất nhiên suy kiệt, một ngày không còn nữa một ngày, đến lúc đó quân tâm vốn là không xong, lâm trận lại không thể đắc thắng, họa mà tự thủ, tình thấy tình thế kiệt, tắc chắc chắn có biến……”

“Không tồi!” Hoàng Phủ Tung làm như không nghĩ tới Đào Thương suy một ra ba năng lực sẽ có như vậy cường, vui vẻ mà ngôn nói: “Tình thấy tình thế kiệt, tắc chắc chắn có biến, đến lúc đó đó là ngươi dùng kỳ là lúc, ngươi nếu có thể tùy cơ ứng biến, tắc bạch sóng quân không khó phá rồi! Này đó là binh gia ảo diệu!”

Đào Thương nghe vậy làm như bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Thì ra là thế…… Bất quá này binh gia, lại nói tiếp dễ dàng, làm lên lại là rất khó…… Đầu tiên chỉ là kia bước đầu tiên, như thế nào loạn quân địch chi tâm, giống như liền không quá dễ dàng.”

Hoàng Phủ Tung nghe vậy cười ha ha, nói: “Vẫn là câu nói kia, ngươi là Từ Châu quân chủ soái, việc này đến chính ngươi nghĩ cách, ngươi ngày thường không phải tổn hại chiêu rất nhiều sao? Hảo hảo cân nhắc cân nhắc, nói không chừng liền sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Lão nhân nói chuyện không tốt lắm nghe…… Cái gì kêu tổn hại chiêu rất nhiều?

Danh tướng tán gẫu, đều như vậy điếu sao?

……

……

Bất quá Hoàng Phủ Tung nói nhưng thật ra không sai, Đào Thương ở trên đường cẩn thận suy nghĩ một trận, thật đúng là khiến cho hắn nghĩ tới một cái biện pháp.

Nhưng biện pháp này cần tranh đến Bào Tín cùng Vương Khuông hai người đồng ý.

Hai người đang nghe nói Đào Thương ý tưởng lúc sau, mới đầu đều có chút do dự, nhưng Đào Thương bảo đảm này bất quá là vì loạn bỉ quân tâm kế sách tạm thời, thả kế sách nếu là thật sự sinh ra bất lương phản ứng, Từ Châu quân đội mặt, sẽ nghĩ cách xử lý giải quyết tốt hậu quả.

Thấy Đào Thương làm như vậy bảo đảm, Bào Tín cùng Vương Khuông cũng không tiện ở nói thêm cái gì, liền đồng thời gật đầu đáp ứng rồi.

……

……

Tam gia binh mã tới đến bạch bụng sóng trước, các lộ người lãnh đạo an bài chúng binh mã quay chung quanh bạch bụng sóng dựng trại đóng quân, đem bạch bụng sóng ngoại mấy chỗ yếu đạo trình nửa vòng tròn hình lấp kín, mấy vạn binh mã lấy mộc sách vì đằng trước, bố trí đài cao, để tùy thời có thể quan sát đến trong cốc tình huống.

Tự sóng thành cũng không hoàn toàn là từ tường thành bao vây, ở Tây Bắc phương hướng có một đoạn địa thế đột cao, là một tòa núi

lớn hoành che ở này.

Nói là thành, kỳ thật chi bằng nói là một tòa thành lũy, thành lũy là ỷ sơn mà rơi, núi lớn mặt sau là huyền nhai, tựa vào núi vách đá rắc rối phức tạp, tự thành một đạo thiên nhiên cái chắn. Như thế, bạch sóng quân coi giữ chỉ cần lưng dựa huyền nhai, tập trung binh lực phòng thủ núi non trước các nơi thông lộ, hiệp hiểm yếu mà bóp yết hầu, liền có thể bằng vào hiểm yếu trú đóng ở, thiên quân vạn mã cũng khó công hãm.

Nhưng ba đường chư hầu liên quân ngăn chặn các nơi thông lộ, lệnh bạch sóng quân nếu là xuất động, cũng bày ra không ra binh lính so nhiều ưu thế, vì thế hai bên tại nơi đây cũng không dám dễ dàng dụng binh, chỉ có thể cách cự giằng co.

Bào Tín cùng Vương Khuông đối mặt như vậy địa thế, có chút hết đường xoay xở.

Mà Đào Thương lại bằng không, com hắn nếu cùng Hoàng Phủ Tung thương nghị thỏa đã định phương châm, liền phải dựa theo con đường này, kiên quyết chấp hành.

Đào Thương thỉnh Vương Khuông từ Hà Nội điều động một đám có thể viết chữ hư tổn hại vải thô, đem này chia làm mấy trăm phân, viết thượng tự, sau đó cột vào mũi tên thượng, hướng về phía trong cốc bắn đi ra ngoài.

Nhìn kia từng đám cột lấy vải vụn mũi tên bị bắn thẳng đến nhập đối phương trong cốc, Đào Thương ánh mắt có chút phức tạp, trong lòng làm như như suy tư gì.

Hàn Hạo bị Vương Khuông giao đãi, tổng quản lần này chinh phạt bạch sóng quân lương thảo điều hành, có thể nói là trách nhiệm trọng đại.

Bất quá tuy rằng là tổng đốc lương thảo điều phối, nhưng Hàn Hạo đối Đào Thương nhưng vẫn vẫn duy trì một loại rất là tò mò tâm thái, thường thường liền mượn từ tử chạy đến Đào Thương nơi này tới

hỏi đông hỏi tây…… Có thể là ngày thường chưa thấy qua như vậy khiêu thoát người đi.

Hàn Hạo giờ phút này đứng ở Đào Thương bên cạnh, cũng cùng Đào Thương giống nhau nhìn kia một phong phong tin bị bắn vào trong cốc, do dự nói: “Đào công tử, ngươi này ly gián loạn tâm chi kế, có phải hay không có chút quá mức rõ ràng?”

Đào Thương gật gật đầu, rất là tán đồng Hàn Hạo quan điểm, tự mình phê bình phi thường khắc sâu: “Đâu chỉ là rõ ràng, quả thực chính là tới rồi lộ liễu trình độ…… Này khả năng xem như thấp nhất cấp công tâm sách lược đi.”

Hàn Hạo nghe vậy, cứng họng mà há miệng thở dốc, không nói gì, không biết hẳn là như thế nào đánh giá Đào Thương.

Thật muốn không đến trên thế giới còn có người, sẽ như vậy ghét bỏ nói chính mình mưu kế cấp bậc quá thấp……

“Bất quá đâu……” Đào Thương xoay người, hướng Hàn Hạo lộ ra một sợi ấm áp mỉm cười, nói: “Bất quá đâu, thấp nhất cấp mưu kế, muốn xem sử dụng ở ai trên người, này mưu kế nếu là dùng để ly gián quân chính quy binh tướng sĩ tốt, nhất định sẽ không có bất luận tác dụng gì, nhưng nếu là dùng ở khăn vàng quân trên người……”

Đào Thương quay đầu đi, hai tròng mắt u ám mà nhìn chằm chằm bạch bụng sóng, nói: “Trên cơ bản chính là nước chảy thành sông chi thế.”

------oOo------

Chương 120: loạn tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, Hàn Hạo làm như được đến một ít lĩnh ngộ, nhưng vẫn cứ không lắm đến trong đó yếu lĩnh, ngay sau đó chắp tay ôm quyền nói: “Còn thỉnh Đào công tử vì tại hạ hơi giải thích một vài.”

Y hắn tuổi tác cùng vị trí, gặp được sự tình thượng có thể như thế khiêm tốn, thật là phi thường khó được.

Đào Thương cười vỗ vỗ Hàn Hạo ôm quyền đôi tay, đem nó nhẹ nhàng buông, nói: “Hàn làm, ngươi ta chi gian, hà tất muốn khách khí như vậy đâu? Cái này ‘’ thỉnh ‘’ tự, sau này ở trước mặt ta, thật cũng không cần sử dụng…… Chúng ta giống như là người một nhà giống nhau, về sau vô luận là ta biết đến bất luận cái gì tai tiếng bát quái, ta đều có thể vô điều kiện cùng ngươi chia sẻ.”

Hàn Hạo tâm ‘ lộp bộp ’ lập tức, tiểu tử này lại là trần trụi thọc gậy bánh xe a.

Hàn Hạo không dám tiếp tra, chỉ là giả ngu giả ngơ nhìn trời, không để ý tới Đào Thương này một bộ, nhưng Đào Thương không để bụng.

Có chút nhân tài, Đào Thương có thể buông tha, nhưng có chút nhân tài, Đào Thương tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cái gọi là cái gì hùng binh trăm vạn, lương tướng ngàn viên, ở Đào Thương trong mắt…… Ít nhất là trước mắt, không có gì trứng dùng!

Không có đủ dân cư, thu nhập từ thuế, lương thảo, quân nhu, cho ngươi nhiều ít binh mã, ngươi cũng nuôi sống không dậy nổi những người này…… Cho nên, có thể trợ giúp chính mình sáng tạo này đó người, mới là trân quý nhất.

Sách sử thượng tuy rằng luôn là nói đời nhà Hán tôn trọng nho học nghĩa lý, trung nghĩa vì trước, nhưng ở Đào Thương xem ra này bất quá là một câu tiêu đề lời nói mà thôi.

Mỗi người đều muốn làm người trung nghĩa, đây là không gì đáng trách, nhưng người thiên tính là tham lam, đây là sinh vật học góc độ tổng kết, vô pháp sửa đổi, người thuộc về sinh vật phạm trù, bỏ chạy không ra này một pháp tắc.

Dựa cái gọi là nhân cách mị lực đi chinh phục các loại nhân tài, cũng không phải không có khả năng, nhưng Đào Thương cảm thấy duy trì không được bao lâu, ở không có ích lợi tiền đề hạ, Đào Thương cảm thấy bao nhiêu người cách mị lực đều là vô nghĩa.

Dưỡng không được gia, gì tán phiếm hạ!?

Cho nên Đào Thương chính trị sách lược đó là “Phú thiên hạ!”, Phàm là hắn Đào Thương người, đều sẽ có được so người khác càng tốt đãi ngộ cùng càng tốt sinh hoạt!

Đối cái này mục tiêu, Đào Thương trong đầu đã có liên tiếp hành sự kế hoạch, nhưng hắn yêu cầu giúp đỡ, không phải cái gọi là mưu thần mãnh tướng, mà là chân chính kinh tế cùng thực nghiệp cao thủ!

Hàn Hạo, chính là Đào Thương trước mắt sở nhắm chuẩn cái thứ nhất mục tiêu…… Hắn tuyệt không sẽ bỏ qua.

“Hàn làm, theo ý kiến của ngươi, bạch sóng quân vì sao có thể thu nạp đến này mười lăm sáu vạn nhân khẩu đâu?” Đào Thương cười thấy Hàn Hạo không dám tiếp chính mình nói tra, liền dời đi đề tài.

Hàn Hạo tâm rốt cuộc thả lỏng lại…… Vừa rồi là ở là quá xấu hổ!

Hàn Hạo cúi đầu trầm tư một chút, nói: “Bởi vì Hà Bắc cùng với Quan Trung nơi, những năm gần đây chiến loạn mầm tai hoạ rất nặng, hơn nữa thiên tai nhân họa, lại thường có giặc ngoại xâm quấy rầy, bá tánh khổ không nói nổi, rất nhiều sinh hoạt đều khó có

thể vì kế, thực không có kết quả bô, y không che thể, bởi vậy chỉ có thể rơi vào đường cùng, chỉ có thể gia nhập bạch sóng cường đạo……”

Đào Thương gật gật đầu, tán đồng nói: “Đúng vậy, ít nhất gia nhập bạch sóng quân lúc sau, bọn họ cơm là có thể ăn thượng, tuy rằng này đó cơm đều là từ đồng dạng nghèo khổ nhân thủ trung đoạt tới, nhưng ít ra là có có thể ăn thượng cơm thu vào…… Không đến mức đói chết.”

Hàn Hạo nghe vậy nhíu nhíu mày, song quyền không khỏi dùng sức nắm chặt.

“Ngươi cảm thấy bọn họ nguyện ý đương cường đạo? Mỗi ngày cùng quan quân đánh tới đánh lui sao?”

Hàn Hạo cười nhạo nói: “Dưới bầu trời này trừ bỏ kiếm quân công tướng quân, có cái nào là nguyện ý thật sự đánh giặc? Đó là liều mạng lại chỉ vì một ngụm sinh kế mà thôi a! Nếu có thể có lựa chọn, cái nào không muốn quá mặt trời mọc canh tác, mặt trời lặn mà tức, cưới vợ sinh con, yên vui tường hòa nhật tử……”

“Đúng không.” Đào Thương cười quay đầu nhìn về phía nơi xa bạch bụng sóng, đạm nhiên nói: “Ta hiện tại lấy ra tới dụ hoặc bạch sóng quân, chính là này đó thoạt nhìn đơn giản nhất thực tế, nhất giản dị tự nhiên điều kiện…… Nhưng lại cố tình là bạch sóng giặc Khăn Vàng đầu, cấp không được hắn dưới trướng bình thường sĩ tốt đồ vật.”

Hàn Hạo nghe vậy, đôi mắt tức khắc mở to, cả kinh nói: “Đào công tử…… Chẳng lẽ ngươi……”

Nhìn Hàn Hạo kinh ngạc ánh mắt, Đào Thương cười nói: “Không tồi, ta cấp những cái đó bạch sóng quân bình thường quân tốt, là một cái một lần nữa đương lương dân cơ hội…… Không phải cái loại này ăn không đủ no mặc không đủ ấm lương dân, mà là cho bọn hắn có thể loại điền, có thể ăn cơm, có thể mặc y, cùng với không bị cường đạo sở quấy rầy an toàn bảo đảm.”

Hàn Hạo nghe vậy tức khắc thất thần, không thể tin được nhìn Đào Thương, trong mắt lập loè tất cả đều là không thể tưởng tượng quang mang.

“Đào công tử, chuyện này, ngài cùng vương phủ quân thương lượng qua sao? Phủ quân hắn có đồng ý hay không?”

Đào Thương nghe vậy, giơ tay sờ sờ cái mũi, nói: “Thương lượng qua, vương phủ quân không đồng ý.”

Hàn Hạo tức khắc vô ngữ…… Không đồng ý ngươi còn làm? Quá tùy hứng đi.

Vương Khuông sẽ không đồng ý chuyện này sớm tại Hàn Hạo dự kiến trong vòng, hắn biết Vương Khuông đánh tâm nhãn chán ghét này đó đã là đi vào giặc Khăn Vàng khấu đội ngũ trung người, bất luận bọn họ ban đầu là cái dạng gì bá tánh, hoặc là vì cái gì dạng nguyên nhân gia nhập, Vương Khuông đều sẽ không tiếp thu bọn họ an cư Hà Nội……

“Vương phủ quân không đồng ý, ngươi như thế nào còn dám hướng trong cốc bắn những cái đó chiêu hàng tin? Chẳng lẽ là lừa lừa?”

Đào Thương nghe vậy cười, cười thực ánh mặt trời, thực xác định, thực tin tưởng, cũng thực thoải mái.

“Không có a, đào mỗ vì cái gì muốn gạt người? Vương phủ quân không cần bọn họ…… Đào mỗ đem bọn họ mang về Từ Châu là được, ai đến cũng không cự tuyệt, có bao nhiêu thu nhiều ít!”

Nghe xong lời này, Hàn Hạo bình tĩnh nhìn Đào Thương tự tin khuôn mặt, trong bất tri bất giác thế nhưng là có chút ngây người.

Mang về Từ Châu?

Ngươi có hay không tưởng cha ngươi có thể hay không đồng ý a.

Phục……

……

……

Bạch bụng sóng, tự sóng bên trong thành.

Bị quan quân bắn vào tới mấy trăm phong thư khuyên hàng thực mau liền ở bình thường bạch sóng quân sĩ binh trung gian truyền lưu mở ra, com bạch sóng quân cường đạo tuy rằng xuất thân bần hàn, nhưng đều không phải là các đều không biết chữ, mười cái người trung gian, luôn có như vậy một hai cái có thể đọc hiểu mặt trên nội dung.

Tương phản, càng là không quen biết tự người, đối với này đó bị quan quân bắn vào trong cốc mũi tên trung nội dung liền càng dám hứng thú, kết quả là một truyền mười mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, ngàn truyền vạn, thư từ trung nội dung ở mấy ngày trong vòng, liền bị bạch sóng quân các binh lính truyền cái nghe nhiều nên thuộc……

“Nghe nói sao? Quan quân đang ở chiêu hàng chúng ta đâu!”

“Thiệt hay giả? Quan quân không phải tới tiêu diệt sát chúng ta sao?”

“Ai nói không phải đâu! Hồ cừ soái thủ hạ Tiểu Hổ Tử đọc quá mấy ngày thư, nói kia mặt trên xưng lần này chinh phạt, chỉ tru tặc đầu, không dao động cập bình thường sĩ tốt……”

“Không riêng gì như vậy, còn nói nếu là chịu quy thuận, hướng tội toàn thứ, còn dư thổ địa lao trọng, cũng bát với cốc loại cùng nông cụ, trả về trong sạch thân, một lần nữa tạo tịch nhập sách!”

“Còn có tốt như vậy sự? Không phải là gạt chúng ta đi!”

“Chính là, chính là! Quan quân có thể đối chúng ta tốt như vậy? Ta mới không tin!”

“Cũng không hẳn vậy, nghe Tiểu Hổ Tử giảng, kia mặt trên nói còn tính thành khẩn, nói là quốc gia đất hoang, lâu vô lương thiện bá tánh trồng trọt, hoang vu thật nhiều, bởi vậy cố ý tụ chúng cày chi, trồng trọt sau cũng muốn thu nông khóa, bất quá thuế rất thấp là được.”

“Thì ra là thế, này còn tính giảng quá khứ!”

“Nghe nói còn có đâu…… Nếu có người có thể bắt sống hoặc là lấy đại cừ soái đứng đầu cấp, ban vạn tiền, xét định chức, có người nếu có thể lấy nhị cừ soái thủ cấp, ban ngàn tiền! Cũng xét định chức!”

“Hư! Này ngươi cũng dám nói bậy, nhỏ giọng điểm!”

“……”

Thành như Đào Thương theo như lời, này xác thật là thấp kém nhất phân hoá mưu lược, đồng thời vẫn là trần trụi dương mưu, nhưng muốn phân dùng ở ai trên người, cũng phải nhìn đối phương sẽ áp dụng cái dạng gì ứng đối sách lược.

------oOo------

chương đệ 2: điều mưu lược

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong khoảng thời gian ngắn, từ Đào Thương âm thầm chuẩn bị chiêu an lời đồn đãi ở toàn bộ bạch bụng sóng nội bị truyền ồn ào huyên náo, trong cốc tầng dưới chót quân sĩ ngày thường giao tương xuyến liền, lẫn nhau lẫn nhau tin tức, cái gọi là chúng khẩu phân nói, chính là cái dạng này.

Trong cốc tầng dưới chót binh lính đều đã biết, thượng tầng lãnh đạo giai tầng liền càng không cần nhiều lời.

Quách Đại biết được tin tức sau không khỏi giận tím mặt, ngay sau đó hạ lệnh tứ đại phó thủ, cùng với bạch sóng quân chư giáo úy đều bá chờ, lập tức quan tướng quân bắn vào trong cốc chiêu an mảnh vải toàn bộ đoạt lại đi lên đốt hủy, cũng ban bố thiết lệnh, dám có tư tàng quan quân bắn vào trong cốc giấy viết thư cùng với vọng ngôn nghị luận giả, định trảm không tha!

Đào Thương nói qua chính mình sách lược là cấp thấp mưu kế, là dương mưu…… Nhưng đối với phân ở ai trên người dùng.

Dùng đúng rồi người, địch nhân không bình tĩnh ứng đối thủ đoạn rất có thể chính là thôi hóa này kế thoát than hoán cốt, biến thành cao đẳng mưu kế chất xúc tác.

Quách Đại hành động, mặt ngoài nhìn như là lôi đình thủ đoạn, kỳ thật là nhất chiêu hôn cờ.

Người trong nước tính cách chính là như vậy, đối chuyện gì đều là tò mò…… Ngươi càng phải cấm lời đồn đãi, ngược lại liền sẽ bị thấp hèn người thông qua biện pháp khác, truyền càng sâu!

Huống chi, rất nhiều cường đạo đối quan quân chiêu an sự tình bổn ôm ba phải cái nào cũng được thái độ, rất có nghi hoặc, cảm thấy

quan quân rất có thể là ở lừa dối chính mình…… Nhưng Quách Đại loại này bạo lực hành động mở ra hiện ra tới, bạch sóng quân binh lính bình thường nhóm trong lòng không khỏi đều sinh ra một tia nghi hoặc……

Quách Đại soái như thế hành động…… Chẳng lẽ là bởi vì quan quân tin hàm trung nội dung là thật sự?

Kể từ đó, Quách Đại lệnh cấm chẳng những không có đem sự tình áp xuống, ngược lại là sử lời đồn đãi càng truyền càng hung.

Lão tử vô vi ngôn luận, Quách Đại thật sự hẳn là hảo hảo học thượng một học.

……

……

Tự sóng bên trong thành chủ thính.

Năm soái Hồ Tài xách theo hai viên máu chảy đầm đìa đầu người đi vào thính đường, nhìn ngồi ở thượng đầu gian bốn vị mi nhan không mau huynh trưởng, ngay sau đó đem đầu người hướng về trên mặt đất một ném, nói: “Đại ca! Tiểu đệ hôm nay lại tra ra hai cái vọng tự nghị luận quan quân chiêu hàng nhãi con, cắt thủ cấp, đặc tới hiến cho đại ca!”

Quách Đại sắc mặt u buồn, thở ngắn than dài, đối kia hai cái bị Hồ Tài ném xuống đất đầu người không hề có hứng thú, chỉ là nhẹ nhàng phất phất tay chưởng, làm Hồ Tài ngồi xuống, cho thấy chính mình đã biết.

Tam soái Hàn Xiêm ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Hồ Tài, bất đắc dĩ nói: “Lão ngũ, đại ca đem bình ổn trong cốc lời đồn đãi sự giao cho ngươi, cũng không phải là làm ngươi mỗi ngày liền nương cớ giết người chơi? Ngươi này mỗi một ngày chỉ là giết người liền mười vài cái, nhưng lời đồn đãi ngược lại là càng nháo càng hung, chúng ta tự sóng bên trong thành liền này mười mấy vạn người, có

bao nhiêu cũng không đủ ngươi chém a, phỏng chừng chờ thêm đầu xuân, ngươi này đao đến là đặt tại ca ca ta trên đầu đi?”

Hồ Tài nghe vậy, sắc mặt tức khắc đỏ lên, pha không phục nhìn Hàn Xiêm nói: “Nhưng, nhưng ta nàng nương trừ bỏ giết người, cũng sẽ không làm khác a!”

Hàn Xiêm ‘ hừ ’ một tiếng, chậm rãi nói: “Giết người cũng không gặp ngươi giết có bao nhiêu nhanh nhẹn.”

Hồ Tài nghe vậy, không khỏi giận tím mặt, đứng dậy nổi giận quát nói: “Lão tam! Ta chiêu ngươi chọc ngươi, như vậy ồn ào, để ý lão tử bổ ngươi!”

Hàn Xiêm nhíu nhíu mày, âm trầm trầm nói: “Thất phu, có bản lĩnh ngươi liền thử xem xem!”

Hai người giương cung bạt kiếm hết sức, lại thấy Quách Đại thật mạnh một phách bàn, quát to: “Các ngươi hai cái hỗn trướng đồ vật, đương lão tử là chết không thành!”

Hai người vội vàng xoay người, mắt thấy Quách Đại bạo nộ giống như một con sư tử giống nhau, vội vàng khom người chắp tay: “Huynh trưởng bớt giận!”

Quách Đại thật sâu mà hít một hơi, chậm rãi lại ngồi quỳ đi xuống, hắn ảo não dùng tay gãi gãi đỉnh đầu, nói: “Không thể tưởng được Vương Khuông cùng Bào Tín thằng nhãi này cư nhiên như vậy đáng giận! Dùng như vậy quỷ kế loạn lão tử quân tâm, thật sự là vô sỉ cực kỳ!”

Hắn lại không biết này mưu kế đều không phải là xuất từ hai người tay, cũng không có phản ứng lại đây, mưu lược sở dĩ có thể thành công, cũng không phải Đào Thương mưu kế rất cao thâm, mà là bọn họ lỗ mãng ứng đối phương thức thôi hóa.

Dứt lời, Quách Đại làm như còn chưa hết giận, hướng về phía trên mặt đất hung hăng mà phỉ nhổ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Này hai

cái giảo hoạt tặc tử!!”

Hồ Tài thật cẩn thận nhìn Quách Đại liếc mắt một cái, thiện ý nhắc nhở nói: “Lão đại, kỳ thật ngươi mới là tặc……”

Quách Đại: “……”

Một chút lúc sau.

“Huynh trưởng.” Nhị cừ soái Dương Phụng đứng dậy, nghẹn ngào tiếng nói đối với Quách Đại ngôn nói: “Quan quân như thế bệnh dịch tả quân tâm, nếu là ở cố thủ đi xuống, đệ sợ lâu ngày khủng sinh mối họa, hiện nay như vậy tình huống, lâu thủ chỉ sợ là không thể được, cần đến là đánh thượng một hai tràng trận đánh ác liệt, yên ổn quân tâm.”

“Nhị đệ ý tứ là?”

Dương Phụng híp mắt, lạnh lùng nói: “Tập kích doanh trại địch!”

Quách Đại thở sâu, lắc đầu nói: “Vương Khuông dưới trướng có Thái Sơn quân, Bào Tín cũng là có thể chinh quán chiến hạng người, này hai người năm đó đều ra sao tiến trướng hạ tá quan, toàn phi thiện cùng người, đánh lén bọn họ doanh trại, ta sợ phần thắng không cao a……”

Dương Phụng loát trên cằm lông dê râu, thong thả ung dung nói: “Vương Khuông cùng Bào Tín tuy rằng khó đối phó, nhưng đại ca chẳng lẽ đã quên, theo bọn họ mà đến, còn có một cái Đào Thương, nghe nói người này bất quá là Từ Châu Đào Khiêm dưới gối một trẻ con, năm ấy nhược quán, thí đại điểm nhãi con, lại có bao nhiêu khó đối phó? Chúng ta không ngại kiếp hắn doanh trại, chắc chắn có phần thắng!”

Quách Đại nghe vậy làm như tinh thần tỉnh táo.

Bắt nạt kẻ yếu, luôn luôn chính là Dương Phụng hành sự tác phong…… Quách Đại nhất thưởng thức chính là hắn điểm này.

Hắn đột nhiên đứng dậy, ở thính đường nội lăn qua lộn lại đi rồi vài vòng, một bên tưởng một bên cân nhắc, làm như ở cân nhắc trong đó lợi và hại.

Sau một lúc lâu lúc sau.

“Được không!” Quách Đại dùng hữu quyền nặng nề mà một kích đánh chính mình tay trái, chậm rãi cúi đầu nói: “Kẻ hèn một giới nhãi ranh, tưởng là muốn so Bào Tín cùng Vương Khuông đám người dễ dàng đối phó rất nhiều…… Liền y theo nhị đệ chi ngôn…… Tốc tốc phái người thỉnh quẻ sư tới, chiếm thượng một quẻ! Chọn một giờ lành, chúng ta đi trộm này Đào Thương doanh trại!”

Quách Đại đám người ở tự sóng bên trong thành, dưỡng một cái quẻ sư, mỗi phùng muốn lâm trận xuất chinh, liền phái người thỉnh quẻ sư tới vì này hỏi thiên bói toán, lựa chọn ngày tốt giờ lành xuất binh.

Thật đánh thật mê tín người sùng bái, nhảy đại thằng fan não tàn.

……

……

Quách Đại đám người tìm quẻ sư xem bói, an bài đánh lén Từ Châu quân doanh thời gian, mà giờ phút này Đào Thương lại đang ở Hoàng Phủ Tung lều trại nội, cho hắn xem một mặt chính mình sai người vừa mới chế tạo gấp gáp thêu ra tới đại kỳ.

“Hán, ngự sử trung thừa, đều hương hầu, từng lãnh tả tướng quân, từng nhậm Ký Châu mục, lãnh thiên hạ binh mã đại nguyên soái, Hoàng Phủ.” Đào Thương gằn từng chữ một cấp Hoàng Phủ Tung niệm cờ xí thượng tự, sau đó mới vừa rồi quay đầu mỉm cười, dò hỏi: “Lão sư, ngài giác thế nào?”

Hoàng Phủ Tung sắc mặt bị nghẹn đỏ bừng, không phải bởi vì vui sướng, là thật ngượng ngùng cái loại này…… Khác còn chưa

tính…… Nào có hướng chính mình đạo kỳ thượng thêu “Từng nhậm” cái gì cái gì chức quan.

“Chẳng ra gì……” Hoàng Phủ Tung lẩm bẩm nói: “Lão phu hiện tại chỉ là treo ngự sử trung thừa chức quan, kia tả tướng quân, Ký Châu mục đều là ngày xưa sắc phong, đã sớm bị miễn…… Hà tất còn viết ở đạo kỳ thượng?…… Còn có này ‘ thiên hạ binh mã đại nguyên soái ’…… Này nói chính là ai a? Lão phu giống như chưa từng đương quá cái này đi?”

Đào Thương đạm đạm cười, nói nhỏ: “Vãn bối này không phải tưởng cho ngài tráng tráng thanh thế sao.”

Hoàng Phủ Tung hiện tại có điểm hối hận ngày ấy giúp Đào Thương tham thảo phá giải bạch sóng quân biện pháp, hắn nói cho Đào Thương loạn bỉ quân tâm…… Đào Thương nhưng thật ra khắc sâu quán triệt Hoàng Phủ Tung trong lời nói chi ý.

Quán triệt đến Hoàng Phủ Tung cái mặt già này, cũng muốn bị Đào Thương lấy ra tới xoát…… Cố tình Hoàng Phủ Tung còn không có pháp cự tuyệt, ai làm ngày ấy chính hắn khen Đào Thương tổn hại chiêu nhiều, làm hắn tùy tiện dùng.

Lão nhân hôm nay gieo gió gặt bão.

“Tráng thanh thế, kia cũng không thể hồ biên a.” Hoàng Phủ Tung cảm khái lắc đầu nói: “Liền viết cái hán đều hương hầu, Hoàng Phủ Tung, liền đủ rồi.”

Đào Thương nghe vậy nghi hoặc nói: “Lão sư xác định muốn đem này đó tên tuổi đều xóa? Vãn bối chắc chắn này đó tên tuổi thêu ở đạo kỳ thượng, một khi đặt tại hai quân trong trận, bạch sóng quân dọa đều hù chết bọn họ.”

Hoàng Phủ Tung đầu diêu cùng trống bỏi dường như, chậm rãi nói: “Dọa không dọa chết lão phu nói không tốt, lão phu chỉ biết này một đạo kỳ một khi bị giá đi ra ngoài, lão phu chính mình phải bị ghê tởm chết…… Hảo hài tử, ngươi dùng lão phu tên tuổi đi ra ngoài lừa gạt

người không quan trọng, nhưng ngươi cấp lão phu lưu chút da mặt được không? Lão phu còn tưởng sống lâu mấy năm, chọn một ngày tử cùng thân nhân đoàn tụ đâu.”

------oOo------

Chương 122: trộm doanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Phủ Tung sống một đống tuổi, cả đời này ngưu bức quá, huy hoàng quá, thung lũng quá, nghèo túng quá, tóm lại đã muốn chạy tới nhân sinh phần sau đoạn hắn, trên cơ bản cái gì đều trải qua qua.

Nửa thanh thân thể xuống mồ người, đối với công danh lợi lộc đã xem tương đối tiêu sái, hiện tại duy nhất dứt bỏ không dưới, cũng chỉ dư lại gương mặt này.

Khác đều hảo thuyết, mặt già nói gì đều không thể ném, nói cái gì cũng muốn nguyên lành cái mang tiến trong quan tài đi.

Nhìn Hoàng Phủ Tung bướng bỉnh bộ dáng, Đào Thương biết này mặt đại kỳ kỳ thượng tự nói cái gì cũng đến sửa lại.

Đáng tiếc chính mình tưởng phá đầu cấp Hoàng Phủ Tung tăng thêm này đó cao lớn thượng danh hào.

Y theo Đào Thương tính cách, kỳ thật này đã tính thủ hạ lưu tình, hắn vừa mới bắt đầu thậm chí tưởng cấp Hoàng Phủ Tung thêu một cái “Tề Thiên Đại Thánh” tên tuổi kéo ra ngoài lưu lưu tới.

Hy vọng thất bại, Đào Thương cảm thấy thực tiếc hận, hắn phất phất tay ý bảo xả kỳ sĩ tốt đi xuống, tiếp theo thở dài khẩu khí, nói: “Lão sư, đệ tử phân tích, bạch sóng quân mấy ngày nay rất có khả năng liền sẽ tới tập kích doanh trại địch.”

Hoàng Phủ Tung không có bất luận cái gì kinh ngạc, ngược lại là có vẻ rất là vui mừng.

“Không tồi, không uổng phí trong khoảng thời gian này lão phu dạy ngươi nhiều như vậy, ngươi có thể nghĩ đến bạch sóng quân sắp tới

sẽ đến cướp trại này một tầng, có thể thấy được ngươi ngày thường xác thật là dùng tâm tư, hạ khổ công.”

Đào Thương thực mềm nhẹ cười, nói: “Lão sư, đệ tử hôm nay trừ bỏ làm này mặt đại kỳ kỳ ở ngoài, còn sai người cho ngài chế tạo một bộ áo giáp, thật sự là có việc muốn nhờ, hy vọng lão sư có thể đáp ứng.”

Hoàng Phủ Tung ‘’ hừ ‘’ một tiếng, nói: “Một bụng mưu ma chước quỷ, như thế nào? Tính toán chờ bạch sóng quân cướp trại thời điểm, làm lão phu hiện thân, thế ngươi hoàn thành ngươi kế sách trung mặt khác một vòng?”

“Lão sư băng tuyết thông minh, đệ tử xa không thể cập.”

Hoàng Phủ Tung vuốt chòm râu, thở dài khẩu khí, cảm khái ngôn nói: “Thu đồ đệ như thế, phục có gì vọng thay?”

Những lời này rất có thâm ý, đã có thể lý giải vì “Thu ngươi, cuộc đời của ta còn có cái gì hy vọng xa vời?” Cũng có thể lý giải thành “Thu ngươi, ta nhân sinh còn có cái gì trông cậy vào? “

Thực sự là một ngữ hai ý nghĩa, cũng không biết lời này trung chi ý, là tán Đào Thương, vẫn là ở ẩn ẩn biếm hắn.

……

……

Đêm khuya, từ khăn vàng cừ soái Quách Đại, phó soái Hàn Xiêm, Lý Nhạc, Hồ Tài đám người suất lĩnh năm vạn tinh nhuệ bạch sóng quân sĩ binh, lén lút từ hữu nghiêng phương cửa cốc xuất động, bôn Từ Châu quân doanh nơi địa phương, lặng lẽ sờ soạng qua đi, mà Dương Phụng còn lại là lĩnh mệnh trấn thủ bạch bụng sóng.

Bạch bụng sóng xuất khẩu tuy nhiều, nhưng tự sóng thành hữu nghiêng cửa cốc lại ở bạch bụng sóng hữu lâm một chỗ cực nơi bí

ẩn, người bình thường không biết, căn bản là phát hiện không được này chỗ cửa cốc tung tích.

Từ Châu quân cùng Bào Tín quân, Vương Khuông Hà Nội quân chia làm ba đường sừng chi thế, đem từ đông, tây, nam ba phương hướng các y con sông cùng sơn cốc chỗ rẽ bố trí doanh trại quân đội, đem bạch bụng sóng bảo vệ xung quanh ở giữa, ở bài binh bố cục thượng, ẩn ẩn có vây kín chi thế.

Nhìn nơi xa u tĩnh Từ Châu quân doanh, Quách Đại không khỏi vươn đầu lưỡi, hưng phấn mà liếm liếm miệng mình.

Ở hắn xem ra, Từ Châu doanh trại quân đội trung, giờ phút này đã là tiến vào mộng tưởng một vạn binh mã, chính là chính mình bàn trung thịt, đỉnh trung thực!

Hôm nay nếu là bí mật đánh úp doanh trại địch, liền phải đem Từ Châu quân chém tận giết tuyệt, một cái không lưu!

Ở cái này thế đạo, mạng người như cỏ rác, ở Quách Đại như vậy hung tặc nhãn trung, vì chính mình ích lợi, giết một người là ác sát vạn người là hùng! Hắn xuất thân lùm cỏ, nếu muốn tại đây loạn thế trung sinh tồn đi xuống, để cho người khác sợ hắn, nhất định phải muốn trở thành kiêu hùng! Mà trở thành kiêu hùng hàng đầu nguyên tắc, với hắn mà nói chính là giết người! Hắn muốn chân đạp chồng chất thi cốt đi bước một tiến lên, tinh phong huyết vũ bước lên đỉnh.

Quách Đại lý tưởng thực cao thượng, hắn không cam lòng với chỉ đương cái bình thường tặc đầu, hắn mộng tưởng rất có khả năng là “Sơn tặc vương”.

“Lão tam, ngươi dẫn dắt một bộ nhân mã, vòng đến doanh trại nam diện, chờ đợi lão tử ở phía trước trại châm lửa, một hồi liền hai lộ giáp công sát nhập Từ Châu quân doanh bàn, tới hắn cái nội ứng ngoại hợp!”

“Nặc!”

“Lão ngũ, ngươi mang theo một đội nhân mã lặng lẽ mai phục tại Từ Châu doanh trại quân đội phụ cận trở thành trạm gác ngầm, nếu là nhìn đến Bào Tín hoặc là Vương Khuông đám người phái binh tiếp ứng, tức khắc ngăn chặn, cũng lấy ám hiệu thông báo với ta!”

“Nặc!”

Quách Đại có điều không nhứ đem chiến thuật phân phó đi xuống, Hàn Xiêm cùng hồ liền phân biệt lĩnh mệnh mà đi.

Đãi hai người lãnh binh phân biệt đi rồi, Quách Đại chậm rãi chuyển qua đầu, như sài lang nhìn chăm chú cách đó không xa Từ Châu doanh trại quân đội thật lâu lúc sau, mới vừa rồi cười lạnh đối bên cạnh Lý Nhạc nói.

“Đi thôi, lão tứ! Cùng ta sát tiến kia tòa doanh trại quân đội, làm hán quân sĩ tốt thủ cấp, ngày mai bạch gian tất cả đều cao cao treo ở chúng ta tự sóng thành thành lâu cùng sách môn phía trên! Làm người trong thiên hạ lại không dám dễ dàng tới đụng vào chúng ta bạch sóng quân mày!”

Lý Nhạc liếm liếm môi, cũng là cười lạnh mà trả lời: “Đi thôi lão đại! Làm các huynh đệ sát cái thống khoái!”

……

……

Đào Thương ngồi ở chính mình soái trướng trong vòng, nhìn Hoàng Phủ Tung tự mình chú giải 《Hoàng Thạch Công tam lược》, ánh đèn dầu như hạt đậu, chỉ là mơ hồ có thể chiếu sáng lên giản độc trình độ.

Mơ hồ gian, soái trướng nơi xa ẩn ẩn truyền đến kêu sát tiếng động.

Ngựa tư minh, hỗn độn kêu to, giáp trụ lẫn nhau va chạm thanh âm, tiếng quát mắng, tiếng hoan hô, liều chết ẩu đả thanh âm, tất cả đều

lẫn nhau đan chéo ở cùng nhau…… Đây là đánh đêm tất nhiên sẽ khiến cho hỗn loạn tiết tấu.

Đào Thương đem trong tay giản độc buông, chậm rãi từ mềm sụp thượng đứng lên, vừa vặn Mi Phương xốc lên rèm vải, đi đến.

“Rốt cuộc tới tập kích doanh trại địch?” Đào Thương mỉm cười nói.

Mi Phương xoa xoa đôi tay, lặng lẽ nói: “Cuối cùng là tới, không uổng công chúng ta thiết hạ lớn như vậy trận trượng chờ bọn họ! Bạch sóng quân nếu là không tới, chẳng phải bạch bạch đạp hư các tướng sĩ ở doanh trại quân đội nội đào hố bố tác vất vả?”

Đào Thương tán đồng gật gật đầu, vừa định nâng chạy bộ ra soái trướng, làm như lại nghĩ tới cái gì, chậm rãi đem bán ra chân thu hồi, lại ngồi xuống, cầm lấy trong tay giản độc, nghiêm túc tế đọc giản độc thượng nội dung.

Mi Phương vừa thấy Đào Thương cái này tư thế, không khỏi cảm thấy kỳ quái, rũ tuân nói: “Công tử, ngươi ban ngày ở doanh trại quân đội nội, an bài bố trí vài cái canh giờ, còn không phải là vì tối nay thu võng đánh cá sao? Như thế nào sắp đến lúc này, ngược lại là tiềm thân súc tại đây, không ra đi đâu? Yên tâm đi, ta phái tinh nhuệ bảo hộ với ngươi, tất nhiên sẽ không có việc gì!”

Đào Thương tiếp tục lật xem trong tay giản độc, nói: “Tối nay chiến cuộc, ta tưởng cấp lão sư một cái cơ hội, khiến cho lão nhân gia hảo hảo biểu hiện một chút đi, đại hán quân thần ở lâm chiến tràng sẽ khăn vàng dư nghiệt…… Ta thân là thổ địa liền bất quá đi trộn lẫn, làm lão nhân gia quá đủ nghiện…… Hắn cũng đến có hai ba năm không thượng chiến trường đi.”

Mi Phương trong lòng đối Đào Thương khiêm nhượng cũng rất là cảm động…… Bất quá “Hiện mất mặt” cái này từ, Mi Phương cảm giác thật là càng nghe càng biệt nữu.

“Đại công tử, rốt cuộc thiết kế này liên tiếp chủ ý người là ngươi, ngươi mấy ngày này vì những việc này bận rộn trong ngoài làm lụng

vất vả không ít, hiện giờ tới rồi nên nổi danh thời điểm, lại đều giáo người khác lộng đi, mạt tướng thật là thế ngài cảm thấy bất bình.”

Đào Thương tùy ý nhún nhún vai, com nói: “Không sao cả. Nên thuộc về ta, sớm muộn gì cần thiết muốn thuộc về ta…… Đến nỗi thanh danh thứ này, không thể không cần, nhưng cũng không thể muốn quá nhiều, không cần nói là ngốc tử, muốn quá nhiều là trói buộc…… Điểm này ta phải nắm chắc đúng mực, mi huynh liền không cần tại đây cùng ta trì hoãn, ngươi đi trước trận tương trợ lão sư đó là, hôm nay không chỉ có là Hoàng Phủ công, mi huynh ngươi nếu là không thừa dịp cơ hội lộ một phen mặt, chẳng phải đáng tiếc?”

Mi Phương thấy Đào Thương tâm ý đã quyết, trong lòng cũng không khỏi có vài phần thầm than.

Mặt ngoài nhìn qua là cái khiêm cẩn ôn nhu khiêm khiêm quân tử, nội tâm lại giảo hoạt giảo quyệt, phóng đãng cực kỳ…… Nhưng này gặp mặt thu võng là lúc, rồi lại cố tình từ bỏ nổi danh chi cơ, thành toàn Hoàng Phủ Tung…… Rốt cuộc cái nào mới là hắn gương mặt thật?

Mi Phương không nghĩ ra, cũng liền không ở nghĩ nhiều, chắp tay xoay người rời đi.

……

……

Giờ này khắc này, Từ Châu quân cùng bạch sóng quân đã ở doanh trại nội giao thủ.

Đối với bạch sóng quân đánh lén, Từ Châu quân với ban ngày gian ở Đào Thương chỉ huy một chút, đã ở doanh nội bố trí hảo nguyên vẹn an bài.

Cạm bẫy, bán mã tác ở bạch sóng quân vọt vào doanh trại viên môn một khắc trước, liền lập tức phát huy tác dụng!

Đảo không phải này đó cơ quan hiểm cảnh sẽ đối bạch sóng quân sinh ra bao lớn lực sát thương, nhưng quan trọng là, bởi vì Từ Châu doanh trại quân đội là dựa núi gần sông mà kiến, thả ở Đào Thương an bài hạ cố ý kiến tạo ra vào tương đối hẹp hòi, bởi vậy bán mã tác cùng cạm bẫy tác dụng chính là ở bạch sóng quân tiến vào doanh trại quân đội bên trong phía trước, đối bạch sóng quân tác phẩm vĩ đại binh mã vọt vào doanh trại tạo thành chướng ngại, làm bọn hắn đánh sâu vào lọt vào cách trở, dẫn tới gần không thể gần, lui không thể lui, đem chiến trường lâm liệt ở viên môn này một chỗ tương đối hẹp hòi địa phương.

Kể từ đó, hai quân ẩu đả chủ yếu địa điểm, liền biến thành Từ Châu quân doanh trại viên môn cùng kéo dài tới mở ra hàng rào trước, hai bên chú ý điểm cũng cơ hồ tất cả đều tập trung ở cái này địa phương.

------oOo------

Chương 123: quân thần kinh sợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không thể hoàn toàn mở rộng không gian, liền chú định cung nỏ ở trong trận chiến đấu này không thể phát huy toàn bộ tác dụng, chủ đạo trận này đánh lén chiến mấu chốt liền biến thành huyết đua vật lộn, mà ở vật lộn trung, hạng nặng võ trang trọng giáp quân đội liền thành duệ không thể đương tồn tại.

Mà liền trước mắt tình thế xem ra, Từ Châu quân bộ đội trung, có một chi binh mã ở đây nội chính là như vậy tồn tại.

Từ Châu hổ vệ quân.

Từ Châu hổ vệ quân trước mắt đã mở rộng tới rồi 500 người chi chúng, đều là tại đây đoạn khi phòng trong, Từ Châu quân ở trải qua từng hồi chiến đấu lễ rửa tội sau, Hứa Chử căn cứ toàn quân binh lính biểu hiện, từ quân chính quy trung điều động mà ra, biên điều nhập hổ vệ quân, này đó hổ vệ quân quân giới cùng giáp trụ, cũng là lần này thảo phạt Đổng Trác trong chiến tranh từng hồi sau khi thắng lợi, từ thu được trung quân giới trung chọn lựa tốt nhất tăng thêm võ trang.

Này 500 hổ vệ quân, hiện giờ các thân khoác trọng giáp, cầm trong tay đao thuẫn tinh giới, đối mặt giáp trụ không được đầy đủ, người mặc bố y mỏng giáp bạch sóng quân tới nói, quả thực chính là giống như hùng hổ giống nhau tồn tại.

Chỉ thấy ở vô số cây đuốc chiếu ánh hạ, hổ vệ quân các tướng sĩ xông vào Từ Châu quân trước nhất trận, các toàn cầm kích giá thuẫn, khom lưng cúi người, trận hình chặt chẽ mà không loạn.

Cùng chi hình thành tiên minh đối lập còn lại là hấp tấp ứng chiến bạch sóng quân sĩ binh, bọn họ bởi vì kế hoạch bị phát hiện, tất cả đều hỗn độn hoảng loạn không nói, càng hố chính là bởi vì bán mã

tác cùng cạm bẫy, khiến cho bọn họ tiến quân thông lộ bị trấn giữ ở doanh trại viên môn sau này một chút khoảng cách, mà Từ Châu quân lợi dụng địa hình cùng điểm này điểm khoảng cách gắt gao đem viên môn lấp kín, cứ như vậy, bạch sóng quân nhân số ưu thế căn bản là thi triển không khai.

Viên môn đi không thông, rất nhiều bạch sóng quân sĩ tốt liền tưởng đẩy đến hai sườn hàng rào đánh vào, sớm có Từ Châu quân trường thương trường mâu quân một chữ hình sắp hàng sau đó, nhìn đến bạch sóng quân dục đẩy hàng rào mà qua, này đó Từ Châu quân liền một mâu hướng tới bạch sóng dao găm qua đi, dường như ở xuyến thịt người xuyến giống nhau, căn bản không cần nhắm chuẩn, chỉ là cách hàng rào liều mạng đối hàng rào đối diện cường thứ, thi thể chồng chất ở hàng rào mặt sau phá lệ huyết tinh.

Đương nhiên, nhất thấy được không gì hơn đi bộ ở viên môn ở giữa địa phương, thân khoác giáp sắt, xung phong ở phía trước Hổ Si Hứa Chử, đi bộ trên mặt đất Hứa Chử quả thực là dũng mãnh vô cùng, hắn một tay cầm một cái hình tròn khiên sắt, một tay kia huy một con cực đại đầu hổ trảm mã đao, lợi dụng chính mình sức lực thật lớn ưu thế, tả hữu múa may đại đao, cơ hồ mỗi một đao đi xuống liền có thể chấm dứt một cái bạch sóng quân sĩ tốt, sau đó suất chúng đi trước mấy bước!

Tướng lãnh vũ dũng hơn người, ở trên chiến trường lớn nhất tác dụng cũng không phải hắn một người có thể đối phó quân địch bao nhiêu người, mà là có thể đại biên độ tăng lên dưới trướng bọn lính sĩ khí, đặc biệt là đi theo ở hắn bên người sĩ tốt sĩ khí.

Giờ này khắc này, ở Hứa Chử dẫn dắt hạ, kia 500 hổ vệ quân sĩ binh sĩ khí càng là bão táp, một đường hô to đánh nhau kịch liệt, anh dũng về phía trước, bọn họ tuy rằng chiến ở trước nhất tuyến, đối mặt bạch sóng quân cường đạo nhân số rất nhiều, đồng thời áp lực cũng lớn nhất, nhưng lại có thể đem bạch sóng quân bộ đội tiên phong áp không hề tiến thủ chi lực, cả kinh Quách Đại càng là liên tục điều binh khiển tướng, một bên hô to “Cho ta thượng, cho ta thượng!”, Một bên đem càng nhiều bạch sóng quân sĩ binh phái hướng viên môn đi khơi thông, nhưng vấn đề là Từ Châu quân cố ý

đoán chắc địa điểm, chính là chết cắn viên môn không chịu nhả ra, hiện tại chiến đấu nơi, bạch sóng quân sĩ binh hoàn toàn thi triển không khai nhân số nhiều ưu thế.

Đừng nhìn viên môn chỗ ẩu đả nhất kịch liệt, nhưng đại bộ phận sĩ tốt bởi vì hướng không đi lên, chỉ có thể ở phía sau hò hét trợ uy, chân chính ẩu đả, chỉ là viên môn kia một chút số ít người.

Chính là dưới tình huống như vậy, đứng sừng sững ở viên môn Hứa Chử, liền giống như vô địch tồn tại.

Một người lại lợi hại, cũng không có khả năng lấy một đương trăm, nhưng vấn đề là Hứa Chử hiện tại lợi dụng địa hình ưu thế, nghênh diện dỗi thượng nhiều nhất bất quá năm bảy cái địch nhân, mà này một đợt địch nhân đánh tới lúc sau, mặt sau địch nhân mới có thể trở lên.

Dưới tình huống như thế, có thể cùng Hứa Chử loại này anh chàng lỗ mãng chính diện chống đỡ người, ít nhất ở bạch sóng trong quân là không tồn tại.

Từ Châu quân nhìn thấy kia Hứa Chử đại phát thần uy, cũng là càng thêm phấn chấn!

Cùng bào mạnh mẽ đến tư, Từ Châu quân binh lính thế càng thêm tràn đầy, trong lúc nhất thời sĩ khí như hồng, ở trên chiến trường đại chiếm thượng phong.

Cách đó không xa trung quân trong trận, Hoàng Phủ Tung khoác Đào Thương đưa cho hắn giáp sắt, ngồi trên lưng ngựa, trầm ổn nhìn nơi xa chiến sự, thấy Hứa Chử giống như một bức tường giống nhau hoành ở viên môn ở giữa, Hoàng Phủ Tung không khỏi rất là cảm thán.

“Không thể tưởng được Từ Châu trong quân, lại có như vậy hổ lang chi tướng!”

Mi Phương giờ phút này đã đi tới Hoàng Phủ Tung bên người, quay đầu nhìn nhìn lão nhân cảm khái mặt, ngay sau đó nói: “Trung thừa, có phải hay không đến lúc đó nên ngài lộ diện?”

Hoàng Phủ Tung trầm ngâm một chút, khó được cư nhiên là sắc mặt không khỏi đỏ đỏ lên, thấp giọng nói: “Hảo.”

Mi Phương vừa chuyển đầu, đối với phía sau binh lính hô: “Trống trận!”

Từ Châu quân trung quân nội, một trận vang dội tiếng kèn cắt qua phía chân trời.

“Ô ô ô ô ô ô ~~~!”

Theo tiếng kèn vang lên, Từ Châu quân trận từ trung gian bị chậm rãi mở ra, Hoàng Phủ Tung ở một đội khiên sắt tinh nhuệ hộ vệ hạ, hướng về quân trận ở giữa chậm rãi trước di. Hắn phía sau, tắc từ thân binh chống đỡ hắn đại kỳ kỳ, mặt trên thêu hắn đại danh cờ xí ở trong gió phần phật phấp phới.

“Thịch thịch thịch thịch!”

Phía sau trầm trọng nhịp trống cũng là chậm rãi vang lên, chọc đang ở tràng gian chiến đấu kịch liệt các binh lính cùng cường đạo nhóm sôi nổi quay đầu xem nhìn.

Quách Đại cùng Lý Nhạc còn ở chỉ huy binh tướng hướng Từ Châu trong trại công, nghe xong nhịp trống cùng kèn tiếng động, không khỏi cũng là nương ánh lửa hướng về Hoàng Phủ Tung xuất hiện địa phương nhìn lại.

Này vừa thấy dưới, Quách Đại không khỏi kinh sắc mặt trắng bệch.

“Hoàng Phủ……?!! Hoàng Phủ Tung??! Ruồi muỗi lão tặc! Hắn cư nhiên còn chưa chết sao?”

Hoàng Phủ Tung bản nhân cùng với hắn phía sau đạo kỳ xuất hiện, cơ hồ hướng suy sụp bạch sóng quân từ cừ soái đến binh lính bình

thường, uuk a n s hu mỗi người tâm lý phòng tuyến.

Phải biết, Hoàng Phủ Tung thân là trước mắt thời gian này đoạn, hoàn toàn xứng đáng quân thần, có thể nói chấp thiên hạ dụng binh giả chi người cầm đầu, phàm là thượng quá chiến trường người, bất luận là quan quân vẫn là cường đạo, tuyệt đối không có một cái biết Hoàng Phủ Tung chi danh.

Mà đối khăn vàng quân tới nói, Hoàng Phủ Tung càng là giống như ác mộng giống nhau tồn tại.

Khăn vàng chi loạn bùng nổ sau, Hoàng Phủ Tung phân lấy trường xã chi chiến, quảng tông chi chiến, hạ Khúc Dương chi chiến tam đại chiến dịch, đem Dĩnh Xuyên khăn vàng cùng Hà Bắc khăn vàng chủ lực đánh tan, trực tiếp dẫn tới khăn vàng quân thất bại! Cũng lấy khăn vàng tướng sĩ mười vạn người thi cốt xây nên ‘’ kinh xem ‘’, uy chấn thiên hạ!

Đối với thiên hạ còn sót lại khăn vàng dư bộ tới nói, Hoàng Phủ Tung là bọn họ không đội trời chung thù địch, tương ứng, đối với đánh khăn vàng quân danh nghĩa, hành cường đạo chi thật người tới nói, Hoàng Phủ Tung còn lại là bọn họ ác mộng!

Mười vạn người thi thể chồng chất mà thành xương khô cao trủng…… Này đến là nhiều biến thái nhân tài có thể làm ra tới sự tình! Hoàng Phủ Tung này ba chữ, đã thật sâu mà dấu vết ở khăn vàng tầng dưới chót binh lính trong lòng, đó là giống như kẻ điên giống nhau tồn tại, so Đổng Trác càng lệnh người kinh sợ.

Tuy rằng không biết trước mắt cái này Hoàng Phủ Tung là thật là giả, cũng không biết Từ Châu quân trong quân doanh vì sao sẽ xuất hiện Hoàng Phủ Tung đại kỳ kỳ, nhưng chỉ là ở một cái trong phút chốc, khăn vàng quân đội vân vân sĩ khí liền hoàn toàn hỏng mất!

Thượng chiến trường, bọn họ có thể cùng người đánh, nhưng là, bọn họ lại đấu không lại trong lòng ác ma.

“Chư quân! Phụng Hoàng Phủ công quân lệnh! Sát tặc!”

Hoàng Phủ Tung phía sau, sớm có Mi Phương an bài tốt một trăm danh lớn giọng truyền lệnh quân sĩ, bọn họ đem sớm đã âm thầm tập luyện tốt câu này lời kịch, ở một cái nháy mắt tập trung toàn thân khí lực, khàn cả giọng hô lớn mà ra.

Thanh âm này hô lên là lúc, giống như sơn hô hải khiếu giống nhau, nắm bắt thời cơ cũng là không sai chút nào.

------oOo------

Chương 124: đệ 1 tràng thắng lợi (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Châu quân tựa hồ sớm có chuẩn bị!

Thẳng đến Hoàng Phủ Tung xuất hiện phía trước chiến đấu, Từ Châu quân vẫn luôn đều ở áp dụng phòng thủ tư thế, chờ đến Hoàng Phủ Tung xuất hiện giờ khắc này, tắc chợt thay đổi thành tiến công!

Viên môn hai bên hàng rào mặt sau, cầm trong tay trường mâu Từ Châu quân sĩ tốt nhóm chuyển thủ vì công, bọn lính không hề gần chỉ là dùng trường mâu cách hàng rào hướng bạch sóng quân tiến hành lục sát, mà là bắt đầu dùng thân thể xô đẩy hàng rào, phảng phất này hàng rào không phải chính mình gia giống nhau, rất có muốn đem hàng rào tễ đảo sức mạnh.

Hàng rào bên ngoài giờ phút này đã chồng chất rất nhiều bạch sóng quân sĩ tốt thi thể, nhưng lại một chút không thể ngăn cản Từ Châu quân tiến công bước chân……

Theo “Một, hai, ba!” “Một, hai, ba!” Cao giọng hô quát, hàng rào bị một đoạn một đoạn bị Từ Châu quân hướng đẩy ra tới, hung mãnh Từ Châu sĩ tốt nhóm chấp nhất bọn họ binh khí, hướng về không biết làm sao bạch sóng quân tiến hành có tiết tấu thứ lục, một chút một chút cực có tiết tấu rất là mang cảm, mỗi một chút lại đều chứa đầy lực lượng, trường mâu cùng trường kích “Phụt” nhập thể thanh âm, cùng với bị rút ra lúc sau, bạch sóng quân sĩ tốt nhóm hoảng sợ tru lên, hết đợt này đến đợt khác liền thành phiến, vang toàn bộ Từ Châu quân trước doanh.

Mà viên môn phía trước, lấy Hứa Chử sở suất lĩnh Từ Châu hổ vệ quân vì trong trấn chủ lực, phản công càng là hung mãnh, oan gia ngõ hẹp dũng giả thắng viên môn nơi, ở vừa mới lấy Hứa Chử cầm đầu đi đầu anh dũng ẩu đả hạ, đối bạch sóng quân tới nói vốn chính là một khối khó có thể giải khai tuyệt địa, giờ phút này Hoàng Phủ Tung chợt xuất hiện, khiến cho bạch sóng quân toàn quân trên dưới hoảng thành một đoàn, sử vốn là bất lợi viên môn chiến cuộc đã xảy ra càng vì thật lớn nghiêng.

Hứa Chử giờ phút này đã đứng ở đội ngũ đằng trước, trong tay hắn khiên sắt đã sớm không biết bị ném tới chạy đi đâu, mà là nhặt lên một thanh bị vứt trên mặt đất dính đầy vết máu phiếu phác đao, hiện tại hắn, tay phải là đầu hổ trảm mã trường bính đao, tay trái còn lại là đoản bính phác đao, một trường một đoản hai thanh binh khí, ở hắn trong tay qua lại xoay ngược lại dường như tiến hành chém đánh, tả một chút hữu một chút, đao đao nhập thịt, phảng phất vết đao đều bị chém cuốn chém đốn dường như.

Chính là loại này đấu pháp, tuy là Hứa Chử lực lớn vô cùng, cũng là mệt thẳng thở hổn hển…… Phi thường hữu hiệu phương thức chiến đấu, nhưng là cũng làm Hứa Chử không hề có thở dốc thời cơ, chính là đem Hổ Si mệt quá sức.

Hắn phía sau không môn chỗ, còn lại là từ hổ vệ quân các tướng sĩ gắt gao bảo hộ, bảo hộ bọn họ thống lĩnh có thể không bị đánh lén, như thế từng bước một hướng về viên môn ngoại hoạt động, đứng ở đằng trước bạch sóng quân sĩ binh muốn về phía sau lui lại, chính là viên môn phía trước thật sự là chen chúc quá nhiều đồng liêu, phía sau người tường đem tiền tuyến bạch sóng quân đường lui gắt gao lấp kín, khiến cho bọn hắn căn bản vô pháp lui bước, chỉ có thể ở hoảng sợ cùng tuyệt vọng trung, nhìn dính đầy huyết tinh đao nghênh diện chém nhập thân thể của mình, cảm thụ kia đến xương rét lạnh đau đớn.

“Hoàng Phủ Tung! Là Hoàng Phủ Tung!”

“Chạy! Chạy mau!”

“Hoàng Phủ lão tặc tại đây! Này trượng vô pháp đánh, triệt! Mau bỏ đi!!”

Từ Châu quân tràn ngập dâng trào sĩ khí tiến công cùng Hoàng Phủ Tung giống như ác mộng thân ảnh, hoàn toàn đập vụn bạch sóng quân sĩ binh ý chí chiến đấu, giờ phút này ở đây nội bạch sóng quân sĩ binh nhóm, cơ hồ không có một cái còn có muốn lưu tại tại chỗ ý tưởng, Hoàng Phủ Tung tên này, đối với bọn họ tới nói chính là tử vong đại ngôn từ.

Bất luận cỡ nào hung ác người, nhưng đối mặt tử vong thời điểm, đều sẽ có điều dao động, chỉ là biểu hiện phương thức bất đồng…… Trên thế giới này thật sự có hoàn toàn không sợ hãi tử vong người tồn tại sao? Không có.

“Ruồi muỗi lão tặc! Không thể tưởng được cư nhiên là hắn!”

Quách Đại ở Từ Châu quân doanh bàn chính diện một chỗ thấp bé sườn núi thượng, nương ánh lửa xa xa mà quan vọng Hoàng Phủ Tung cờ xí, môi trắng bệch, cả người như đã phát sốt cao giống nhau run rẩy run rẩy.

Quách Đại có thể mắng ra “Ruồi muỗi” cái này từ, đủ thấy hắn thực sự là hận cực, cũng là sợ cực kỳ Hoàng Phủ Tung.

Cổ nhân mắng chửi người từ cùng đa dạng kỳ thật là phi thường phồn đa, cùng hiện đại người có liều mạng.

Từ thiên tử công khanh, cho tới lê dân đầy tớ, mắng chửi người dùng nhất thường xuyên từ đại khái có mấy cái, trong đó chính yếu có “Nhãi ranh!” —— hiện đại thô tục nhưng cùng chi sánh vai hẳn là “Tôn tử!”, “Tiện tì” —— hiện đại mắng chửi người trung cùng loại với “Kỹ nữ” hoặc là “Ta x ngươi x”. “Thất phu” dùng hiện đại thô tục tới xem, tắc cùng loại với “Ngốc x” linh tinh.

Duy độc cái này “Ruồi muỗi lão tặc”, nếu là dùng hiện đại thô tục tới thuyết minh nói, làm như không có một cái tương đối gần sát lời nói,

đơn giản là “Ruồi muỗi” cái này từ biểu đạt thật sự là quá mức nhỏ bé, đem người trực tiếp so sánh thành ‘’ ruồi bọ ‘’ cùng ‘’ muỗi ‘’.

Hiện đại so sánh mắng chửi người giống nhau đều là đem bị mắng người so sánh ‘ cẩu ’ hoặc là ‘ heo ’, nhưng trực tiếp đem người giáng chức thành côn trùng loại lại thật sự là ở số ít.

Cho nên nói, chỉ dựa vào này một từ, liền có thể nhìn ra Quách Đại đối Hoàng Phủ Tung oán đến tột cùng có bao nhiêu sâu!

Động vật có vú đã hoàn toàn thỏa mãn không được hắn đối Hoàng Phủ Tung hình dung yêu cầu.

“Đại ca!” Lý Nhạc thanh âm đem Quách Đại lôi trở lại hiện thực, hắn hung hăng một túm Quách Đại tay áo, vội vàng nói: “Đại ca, Hoàng Phủ Tung tại đây, này ỷ vào thật là không thể lại đánh, chúng ta mau bỏ đi lui đi! Không thể tại đây mất đi tính mạng a!”

“Hỗn trướng!” Quách Đại hung tợn vừa chuyển đầu, duỗi tay một tay đem Lý Nhạc liền ở chính mình trước mặt, mặt đối với mặt, nổi giận đùng đùng quát: “Hoàng Phủ lão tặc lại làm sao? Chạy cái gì? Liền cùng hắn đánh! Này lão tặc khó lúc đầu không thành vẫn là thiết đúc không thành?”

Lý Nhạc hiển nhiên cũng không có bị Quách Đại khí thế sở cảm nhiễm, ngược lại là đáng thương vô cùng nói: “Đại ca…… Mạc nháo! Kia chính là Hoàng Phủ Tung a…… Ngài nhìn kỹ xem ta thủ hạ các huynh đệ thế……”

Quách Đại máy móc tính quay đầu đi, lại thấy ở Từ Châu quân doanh bàn trước bạch sóng quân sĩ binh nhóm giờ phút này đã loạn thành một nồi cháo, các cỡ sách lãnh căn bản là chỉ huy an ổn không được, cơ hồ không có một cái bạch sóng quân sĩ tốt có chiến ý dục cùng Từ Châu quân một bác, giờ phút này chiến trường trung, căn bản không thể xưng là hai quân đánh với, hoàn toàn là một phương bị một bên khác tàn sát cục diện……

Này hoàn toàn chính là một hồi không bình đẳng không đối xứng ý chí tiêu ma chiến.

“Hoàng Phủ lão tặc…… Vì sao sẽ xuất hiện ở Từ Châu quân quân trận?” Quách Đại hai tròng mắt trung không khỏi phiếm ra tơ máu.

Lý Nhạc lắc lắc đầu, nói: “Cái này tiểu đệ cũng là không biết…… Nhưng, hiện tại vấn đề là, mặc kệ hắn vì sao sẽ ở Từ Châu quân quân doanh, chúng ta căn bản là không có khả năng là đối thủ của hắn a…… Liền mà công tướng quân cùng người công tướng quân đều chết ở trong tay của hắn……”

“Ai!”

Quách Đại nghe xong Lý Nhạc nói, không khỏi cảm khái thở dài khẩu khí, liền ở trong cốc đứng hàng trước năm phó soái nghe được Hoàng Phủ Tung tên tuổi, đều là như vậy khiếp nhược, này trượng còn đánh tiếp tất yếu sao?

Phía dưới sĩ tốt cũng là nghe Hoàng Phủ chi danh mà lá gan muốn nứt ra, lại như vậy giằng co đi xuống, chỉ sợ là hôm nay sẽ đem này mấy vạn bạch sóng quân sĩ tốt đều sẽ hãm đi vào.

“Triệt đi…… Triệt đi! Tốc tốc phái người đi truyền lệnh, trác lão tam ở Từ Châu quân hậu doanh chậm rãi rút quân, không cần ở cùng quan quân phát sinh gút mắt, khác trác lão ngũ tốc tốc lãnh binh tiến đến tiếp ứng……”

“Báo!”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy một người bạch sóng quân thám báo điên rồi dường như chạy tới Quách Đại trước mặt, liền hổn hển mang suyễn, “Rầm” một tiếng quỳ trên mặt đất, thanh âm run rẩy nói: “Khởi bẩm cừ soái! Việc lớn không tốt……”

Quách Đại tâm trong giây lát trừu động một chút, một loại lệnh người khủng bố bất an chi tình nhanh chóng lan tràn hắn toàn bộ thể xác và tinh thần.

“Chuyện gì kinh hoảng?”

Thám báo hoảng loạn mà ngôn nói: “Bẩm cừ soái! Từ Châu quân sau trại cùng hữu doanh, Hàn soái cùng hồ soái phân biệt lọt vào Bào Tín cùng Vương Khuông hai lộ binh mã công sát, giờ phút này đã là bất đắc dĩ đi trước rút về trong cốc, hồ soái phái người thông tri cừ soái, tốc tốc hồi binh, lại vãn đã có thể phải bị quan quân ba đường giáp công!”

Quách Đại nghe vậy, đầu không khỏi “Ong” một thanh âm vang lên, suýt nữa ngất đi.

Không thể tưởng được a không thể tưởng được, sự tình cư nhiên sẽ phát triển tới rồi tình trạng này!

Xem ra Từ Châu quân thật là sớm có dự mưu! Đầu tiên là dùng chiêu hàng giấy viết thư dụ dỗ ta bạch bụng sóng quân sĩ, mê hoặc này tâm, lệnh trong cốc quân tâm không xong, dụ dỗ ta chờ cầm đầu cừ soái bất đắc dĩ xuất binh tập kích doanh trại địch…… Nhưng bọn họ lại sớm tại doanh trại bên trong làm hạ mai phục, chỉ chờ dụ dỗ chúng ta thượng câu!

Thật là hảo độc tâm tư, này quỷ kế đến tột cùng là ai cân nhắc?

Quách Đại tâm tư pha thẳng, tự nhiên sẽ không nghĩ vậy liên tiếp kịch bản đều là Từ Châu quân Đào Thương thiết hạ, một cái 17 tuổi thiếu niên lang thiết hạ bực này độc kế, hắn cũng là không tin!

Hoặc là Bào Tín…… Hoặc là Vương Khuông…… Hoặc là……

Nghĩ đến đây, Quách Đại cả người không khỏi run lên, hoảng sợ đem ánh mắt đầu hướng về phía nơi xa Từ Châu quân doanh trại trung, kia như cũ đứng thẳng thật lớn “Đạo kỳ” phía trên.

Kia hai cái lóa mắt “Hoàng Phủ” hai chữ giờ phút này chiếu vào Quách Đại trong mắt, phảng phất đều phải không nhổ ra được!

Chẳng lẽ, này hết thảy đều là Hoàng Phủ an bài?

Quách Đại cắn chặt răng, nặng nề mà gật gật đầu, hung ác mà trừng mắt Từ Châu quân quân doanh một hồi, thầm nghĩ: Hảo! Hảo một cái Hoàng Phủ lão tặc! Quả nhiên là danh bất hư truyền, ta Quách Đại hôm nay nhận tài!

……

……

Soái trướng bên trong, Đào Thương tuy rằng cũng không có đi ra ngoài, nhưng Bùi Tiền lại không ngừng đem các nơi thám báo sở mang đến chiến báo hướng hắn nghiêm túc bẩm báo, khiến cho Đào Thương có thể tùy thời biết tiền tuyến mới nhất chiến báo tin tức.

“Bạch sóng quân triệt?” Nghe được mới nhất chiến báo, Đào Thương giơ giơ lên mi, cười nhìn Bùi Tiền nói.

Bùi Tiền bình tĩnh gật gật đầu, trả lời: “Triệt! Từ khi Hoàng Phủ công đại kỳ kỳ một dựng thẳng lên tới sau, bạch sóng quân căn bản là không có lại cùng ta quân chống đỡ sĩ khí, bọn họ đã đã binh vô chiến tâm, tuy là lại hung ngoan, lại như thế nào có thể lâu dài?…… Hoàng Phủ trung thừa thật là danh bất hư truyền! Uy danh chi long, thậm chí với tư.”

Đào Thương bình tĩnh gật gật đầu, xem ra lần này chinh phạt bạch sóng quân công lao, lại là muốn dừng ở chính mình vị này lão sư Hoàng Phủ Tung trên người.

Bất quá không sao cả, Đào Thương muốn cũng không phải này đó hư danh, hắn muốn chính là nhất thực tế đồ vật.

Hắn trong lòng khát vọng chỉ có bạch sóng quân sinh lực…… Những cái đó sống sờ sờ người, hư vô mờ mịt quân thần tên tuổi, đối với Đào Thương tới nói cũng không cái gọi là.

Cùng bạch sóng quân chém giết tên tuổi, liền đưa cho lão sư hảo.

Hơn nữa Đào Thương nếu là muốn ở ngày sau thu phục này chi khổng lồ tặc quân, tất nhiên liền không thể theo chân bọn họ kết hạ quá sâu huyết cừu, trước mắt vừa lúc có lão sư ở…… Hắn vốn dĩ liền cùng khăn vàng quân lại không giải được huyết hải thâm thù, không sợ ở thế chính mình gánh cái này hắc oa.

Hoàng Phủ nồi…… Nga, hẳn là Hoàng Phủ Tung lão sư…… Đệ tử tại đây ở trong lòng bái tạ.

……

……

Một đêm chiến sự, Đào Thương đầu tiên là thiết kế phục kích bạch sóng quân tập kích doanh trại địch binh mã, sau đó lại dọn ra quân thần Hoàng Phủ Tung bản nhân ra mặt, cũng giá ra thêu có kỳ danh hào đạo kỳ, hoàn toàn đánh tan bạch sóng quân sĩ khí cùng chiến ý.

Bạch sóng quân chiến tuyến toàn diện tan tác, có thể nói là bắn ra ào ạt.

Bạch sóng quân tan tác hết sức, hán quân lại không có đình chỉ công sát, Hoàng Phủ Tung tọa trấn quân doanh trong vòng giúp Mi Phương chỉ huy điều hành, mà Hứa Chử còn lại là lãnh Từ Châu quân kỵ bộ đối này triển khai hung mãnh truy kích, này một truy đó là vài dặm nơi, trong lúc lại đánh chết bạch sóng quân rất nhiều người mã, Quách Đại cùng Lý Nhạc sơn cùng thủy tận, hoảng sợ như chó nhà có tang bôn bạch bụng sóng chạy trốn.

Mà Quách Đại thiết hạ mặt khác hai lộ binh mã, tặc soái Hàn Xiêm cùng Hồ Tài cũng là bị Vương Khuông cùng Bào Tín giết tổn binh hao tướng, Hồ Tài bản nhân càng là liền trung hai mũi tên thiếu chút nữa đi đời nhà ma, hai vị tặc soái ở bạch sóng quân hộ vệ dưới sự bảo vệ, liều chết sát khai một chọn đường máu, mới có thể đủ miễn cưỡng bôn hồi tự sóng thành!

Này một trận chiến lấy Từ Châu quân là chủ đạo ba đường chư hầu binh mã đại hoạch toàn thắng, bạch sóng quân ở trong cốc sĩ khí

vốn là suy bại, quân tâm rung chuyển, tối nay một trận chiến gặp như thế đại bại càng là nháo nhân tâm hoảng sợ.

Đào Thương còn ngại không đủ, sai người đem Hoàng Phủ Tung đại kỳ kỳ lập với sơn cốc hạ Bình Nguyên chính giữa, phảng phất là ở hướng về trong cốc bạch sóng quân thị uy giống nhau.

Nhìn dưới chân núi kia mặt đại kỳ kỳ, lại liên tưởng khởi Hoàng Phủ Tung năm đó lấy mười vạn khăn vàng binh tướng thi cốt làm ‘’ kinh xem ‘’ khủng bố hành động, bạch sóng quân trong cốc sĩ khí càng thêm hạ xuống, mỗi người cũng chưa tinh đánh thải, mười dư vạn người giống như tán sa giống nhau, thẳng như chim sợ cành cong, ngoài cốc phàm là phát sinh một chút động tĩnh liền nháo tự sóng bên trong thành gà chó không yên, hỗn loạn bất kham.

Bất quá Hoàng Phủ Tung hiển nhiên là cảm thấy đem chính mình đại kỳ kỳ bãi ở dưới chân núi, cùng chiêu hồn cờ dường như thực không may mắn, bởi vì việc này khí vài thiên không có cùng Đào Thương nói chuyện.

Dựa theo Đào Thương trước đó cùng Hoàng Phủ Tung đàm luận, trước lấy chiêu hàng thư loạn khởi quân tâm, bức bách này xuất trận, lại lấy trận chiến đại thắng này quân thế đọa này nhuệ khí, hiện giờ Đào Thương lại đem Hoàng Phủ Tung đại kỳ kỳ trực tiếp đứng ở bạch bụng sóng trước, cấp bạch sóng quân lại hạ một liều mãnh dược.

Dựa theo Đào Thương ý tưởng, này tam quản tề hạ, tự sóng bên trong thành hiện tại từ cừ soái đến bình thường sĩ tốt, tất nhiên là nháo nhân tâm hoảng sợ, sĩ khí hạ xuống, dư lại đó là chờ đợi hắn cùng Hoàng Phủ Tung thương lượng cuối cùng một bước…… Sự tất có biến.

Vài thiên hạ tới, thỉnh thoảng có linh tinh bạch sóng thành sĩ tốt trộm từ bên trong thành chạy ra, hướng hán quân quy phục quy thuận, Đào Thương ai đến cũng không cự tuyệt, giống nhau chiếu đơn toàn thu, mà Bào Tín cùng Vương Khuông bên kia dù cho không mừng này đó ‘ tiện dân tặc ’, nhưng Đào Thương trước đó từng theo chân

bọn họ hai người làm ước định, vì thế liền cũng không xử trí, bất quá bọn họ hai người lại không muốn lưu này đó bạch sóng quân tiện dân, liền toàn bộ cấp Đào Thương đưa tới, cũng coi như là ở giữa Đào Thương lòng kẻ dưới này.

Quan quân tiếp nhận bạch sóng quân quy phục, chính như lúc trước thư từ trung lời nói, cũng không lừa gạt, trong khoảng thời gian ngắn, tự sóng bên trong thành nhân tâm di động, tầng dưới chót bạch sóng binh lính không khỏi đều động tâm tư, sinh ra quy phụ chi tâm……

Rốt cuộc có làm lương dân cơ hội, ai không muốn? Huống hồ Hoàng Phủ Tung đại kỳ kỳ còn ở sơn cốc hạ tung bay…… Vạn nhất tự sóng thành bị phá được, ai cũng không nghĩ bị Hoàng Phủ Tung chộp tới làm “Kinh xem”, thử nghĩ vô số người thi cốt đôi ở một chỗ, liền cái nguyên lành cái đều chọn không ra, cùng thành tinh bò cạp dê dường như, cái này tràng thật là quá thê thảm điểm.

Tự sóng bên trong thành, ở liên tục đã xảy ra trăm người trốn đi sự kiện lúc sau, Quách Đại rốt cuộc phát hiện sự tình nghiêm trọng tính, phái người giết chết mười dư cái bị bắt lấy trốn đi bạch sóng quân sĩ tốt, nhưng này đe dọa hiệu quả cực nhỏ, vẫn là thỉnh thoảng có người từ trong cốc hướng về hán quân đội trốn đi, bất quá bởi vì Quách Đại thiết huyết thủ đoạn, trốn đi nhân số nhưng thật ra so mấy ngày trước đây thiếu rất nhiều, nhưng ngầm hiển nhiên vẫn là ở ngo ngoe rục rịch.

Tuy rằng có hơn trăm danh bạch sóng quân sĩ binh chạy ra quy phục, nhưng ở Đào Thương xem ra cũng không bao lớn tác dụng, hắn thiết hạ này liên tiếp sách lược, là muốn cho tự sóng thành ứng kia một câu “Sự tất có biến”!

Vấn đề là chính mình muốn ‘’ biến ‘’ vẫn luôn không có đã đến, trong quân doanh ngược lại là nhiều ra trên dưới một trăm nhiều trương ăn cơm miệng, Vương Khuông cùng Bào Tín mấy phen khuyên hắn không cần chiêu hàng này đó tiện dân tặc, nhưng Đào Thương khăng khăng không từ…… Vương, bào hai người ma phiền, cuối

cùng đơn giản cũng mặc kệ hắn, chỉ là lẳng lặng chờ xem Đào Thương chê cười.

------oOo------

Chương 125: dương phụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt thấy mùa đông liền phải tới rồi, bầu trời đã bắt đầu phiêu nổi lên bông tuyết, bọn lính cũng là toàn bộ đều thay thật dày áo bông, Hà Nội tứ đại vọng tộc đưa tới lấy hỏa qua mùa đông chi vật đều phái thượng công dụng, nhưng tự sóng thành cùng hán quân như cũ ở hai tương đối lũy, chỉ là thỉnh thoảng có mấy cái bạch sóng tặc lại đây quy phục, đối thế cục cũng không giảm bớt tác dụng.

Đào Thương lúc này bắt đầu có chút sốt ruột, cái kia ở hắn cùng Hoàng Phủ Tung tính toán trung biến số, cũng không có theo bạch sóng quân chiến bại mà xuất hiện.

Hắn tìm Hoàng Phủ Tung lại lần nữa đi thương lượng, hy vọng hắn có thể hỗ trợ ra cái biện pháp, cũng không biết Hoàng Phủ Tung là bởi vì đạo kỳ sự cùng Đào Thương bực bội, vẫn là hắn cố ý mài giũa Đào Thương bản lĩnh, hoặc là Hoàng Phủ Tung chính mình căn bản cũng không có cách nào……

Lão nhân thế nhưng là cùng Đào Thương liêu tiếp theo câu: “Chính mình sạp, chính mình nghĩ cách thu thập! Binh pháp cùng chiến sách ta truyền thụ cho ngươi, dùng như thế nào là chính ngươi sự!”

Đương lão sư trở thành phủi tay chưởng quầy, Đào Thương cảm thấy chính mình gặp người không tốt, gởi gắm sai người.

Đổi ở chín năm giáo dục bắt buộc thời đại, như vậy lão sư sớm nên bị coi như điển hình phê bình.

Luôn luôn lạc quan Đào Thương thật sự có điểm thượng hoả.

……

……

“Nếu có người hề tư minh cao, trở tuyết đọng hề phiền lòng lao. Hồng hà lăng cạnh không thể kính độ, băng long lân hề khó chứa đao. Mạc tiên sơn chi tuấn cực hề, nghe tiếng trời chi tiếng chói tai. Sương nhai lụa trắng hạo lấy hợp xấp hề, nếu gió mạnh phiến hải dũng thương minh chi sóng gió. Huyền vượn lục bi, liếm 舔 dần ngập. Nguy kha chấn thạch, hãi gan lật phách, đàn hô mà tương hào.”

Đào Thương ngồi ở Từ Châu quân doanh trại bên cạnh một chỗ tuyết đôi thượng, chán đến chết ngâm nga 《minh cao ca đưa sầm trưng quân, khi lương viên ba thước tuyết》.

Đêm qua hạ sơ bình hai năm trận đầu tuyết, toàn bộ tự bụng sóng trong ngoài đều đã là ngân trang tố khỏa không thấy một tia lục hoàng hơi thở, phóng nhãn nhìn lại, tất cả đều là trắng phau phau một mảnh đạm bạc nhan sắc.

Đào Thương bản nhân là thực thích mùa đông cảnh tuyết, đây cũng là hắn xuyên qua hồi Đông Hán những năm cuối sở trải qua cái thứ nhất mùa đông, nhưng hắn giờ phút này lại không có một chút vui sướng cảm giác, chỉ vì bên ta cùng bạch sóng quân đã là giằng co mấy chục ngày, nhưng từ khi thượng một lần tập kích doanh trại địch chi chiến đại hoạch toàn thắng lúc sau, bên ta lại vô thực chất tính đột phá tiến triển.

Trong lúc Đào Thương, Bào Tín cùng Vương Khuông cũng thương lượng quá cường công tự bụng sóng, nhưng khảo sát địa thế lúc sau vẫn là từ bỏ, tự bụng sóng tình thế quá mức hiểm yếu, nếu là cường công, không thể nghi ngờ với tự tuyệt sinh lộ.

Chán đến chết dưới, Đào Thương ở quân doanh ngồi không được, đơn giản ra quân doanh đến trên nền tuyết thông khí.

Trên người hắn khoác một kiện màu đen cừu bì áo khoác, chính là trước một đoạn thời gian, bình ấp bình thị đưa cho Vương Duẫn tốt nhất tân săn hùng da, bị Điêu Thuyền muốn tới, tự mình từng đường kim mũi chỉ khâu vá trang phục, cũng nhờ người cấp Đào Thương tặng tới.

Giai nhân tặng y…… Tràn đầy đều là tình nghĩa, mặc ở trên người, cũng cực giác ấm áp.

Nghĩ đến đây, Đào Thương không khỏi bọc bọc quần áo, lộ ra một cái vui vẻ tươi cười.

Hứa Chử ngồi ở ly Đào Thương cách đó không xa, thấy tiểu tử này vuốt áo khoác sững sờ, không khỏi mày nhăn lại, nói: “Như thế nào? Nghĩ không ra đánh tiến bạch bụng sóng phương pháp, đầu liền hư rồi không thành? Làm sao còn chính mình ở kia vuốt quần áo ngây ngô cười?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Hứa Chử, nói: “Ngươi a, một chút tình thú cũng đều không hiểu…… Đây là Điêu Thuyền tự mình cho ta làm áo khoác.”

Hứa Chử nghe vậy tức khắc sửng sốt, nói: “Phùng cái quần áo liền đem ngươi nhạc thành như vậy? Nhà ta bà nương mỗi ngày cấp mỗ gia may vá, mỗ gia cũng không thấy đến giống ngươi dường như, nhạc ra hoa tới! Ngươi này yêu cầu cũng không tránh khỏi quá thấp chút, tương lai cưới vợ sau, dễ dàng làm bà nương khi dễ!”

Đào Thương trợn trắng mắt, khắc sâu minh bạch cái gì kêu lời nói không hợp nhau, nửa câu cũng ngại nhiều.

“Nhà ngươi bà nương, lớn lên bộ dáng gì?” Đào Thương có chút tò mò hỏi Hứa Chử nói.

Hứa Chử lặng lẽ cười hai tiếng, khuôn mặt thượng khó được lộ ra hồng nhuận, trong ánh mắt toát ra một tia hướng tới, nói: “Từ khi cùng ngươi đầu quân, nửa năm nhiều không gặp ta kia bà nương, cũng không biết hắn đến Từ Châu sau quá có được không……”

Đào Thương cười hắc hắc: “Yên tâm đi! Hứa trang không có đi bộ đội thôn dân đã vào Từ Châu cảnh nội, có ta tự mình viết thư từ cấp phụ thân, tự nhiên là sẽ bị thích đáng an bài…… Nói nhanh lên, nhà ngươi bà nương là cái bộ dáng gì?”

Hứa Chử cười nói: “Muốn nói mỗ gia kia bà nương diện mạo, chỉ định là so ngươi kia tiểu thân mật phải mạnh hơn rất nhiều!”

Đào Thương không tin nói: “Điêu Thuyền diện mạo, ở toàn bộ đại hán triều đều là số một số hai, nhà ngươi bà nương còn có thể đẹp quá nàng? Nàng muốn như vậy đẹp, dựa vào cái gì muốn nhìn thượng ngươi?”

Hứa Chử trợn trắng mắt, nói: “Ngươi biết cái gì? Nhà ta bà nương phẩm tính hảo, ôn nhu hiền huệ, gả phu từ phu, lại là cũng không chọn mỗ gia tật xấu…… Nói nữa, mỗ gia có cái gì không tốt, lớn lên tục tằng lại có cầm sức lực, hảo cô nương thích mỗ gia nhiều! Ngươi cho rằng đều thích ngươi loại này bạch diện nho sinh, đẹp chứ không xài được hóa!”

Đào Thương nghe vậy không khỏi ngây người một trận……

Hắn phát hiện một cái rất nghiêm trọng vấn đề…… Hứa Chử hiện tại mồm mép so vừa mới bắt đầu nhận thức hắn khi lưu rất nhiều!

Thực rõ ràng là đã chịu chính mình cảm nhiễm hun đúc, hiện tại có đôi khi đều có thể đem chính mình nghẹn nói không ra lời……

Này thế chính là không tốt, vừa mới bắt đầu nhận thức thời điểm nhiều rất hàm hậu một hài tử, trừ bỏ dưỡng heo không biết làm khác…… Như thế nào hiện tại có điểm hướng tai họa phương hướng phát triển…… Không được, đến ngăn chặn!

Một trận đạp tuyết tiếng bước chân từ doanh trại phương hướng truyền đến, đánh gãy Đào Thương cùng Hứa Chử nói chuyện phiếm.

Đào Thương quay đầu đi, lại thấy một cái biểu tình bưu hãn tinh thần quắc thước trung niên nam tử chính hướng về chính mình đi tới, hắn trên mặt mang theo nửa thanh đồng thau mặt nạ, đem môi bộ trở lên gương mặt toàn bộ đều che đậy lên, làm bản nhân nhìn qua có vẻ phá lệ âm trầm túc mục.

Là Từ Vinh.

Đào Thương từ tuyết đôi thượng nhảy xuống dưới, nghi hoặc nhìn Từ Vinh: “Sao ngươi lại tới đây?”

Từ Vinh thở dài khẩu khí, nói: “Vào đông đã đến, tại như vậy giằng co đi xuống, đối tam quân sĩ khí cực kỳ bất lợi, lại nói rốt cuộc trời giá rét, nào có làm tam quân tướng sĩ cả ngày cắm trại đạo lý? Như thế đi xuống, sẽ đọa tẫn sĩ khí.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía bạch bụng sóng phương hướng, nhìn này tòa tự nhiên lạch trời bị đại tuyết bao trùm một tầng màu bạc y trang, tiếc hận thở dài, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ thật đến thu binh hồi Hà Nội sao? Thật vất vả lấy được như vậy thế cục, như vậy trở về ta không cam lòng.”

Từ Vinh nhàn nhạt nói: “Biết ngươi không cam lòng, cho nên ta cố ý tới dâng lên một sách, có lẽ có thể giúp ngươi mở ra trước mắt cục diện bế tắc…… Tiến vào tự sóng thành.”

Nghe xong lời này, không chỉ có là Đào Thương, liền Hứa Chử đều kinh ngạc.

Từ Vinh từ khi ở Từ Châu quân doanh dưỡng thương, mấy cái nguyệt tới vẫn luôn này đây khách khanh tự cho mình là, trừ bỏ thượng một lần giúp Mi Phương ngăn lại Bào Tín truy binh ngoại, lại vô động tĩnh, không nghĩ hôm nay lại tới chủ động dâng lên phá địch phương pháp?

Này có phải hay không đại biểu…… Từ Vinh có đầu nhập vào chính mình ý đồ?

Đào Thương vui sướng mà nhìn Từ Vinh, nói: “Từ tướng quân chịu vì ta sở dụng sao?”

Từ Vinh bình tĩnh mà nhìn chăm chú vào Đào Thương, trầm mặc một hồi mới vừa rồi nói: “Cái này thả đãi xong việc lại nói…… Ta thả

hỏi ngươi, này bạch sóng trong quân, có phải hay không có một cái kêu Dương Phụng?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không sai, nghe nói hắn là này tự sóng thành người thứ hai vật, chỉ ở cừ soái Quách Đại dưới.”

Từ Vinh “Ác” một tiếng, nói: “Kia liền đối với…… Cái này Dương Phụng, ở năm nay đầu năm là lúc, từng âm thầm cấp Lý Giác viết quá một giản mật tin.”

------oOo------

Chương 126: chuyên trị khoe khoang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Từ Vinh nói, Đào Thương từ trên nền tuyết ‘’ phanh ‘’ một chút đứng lên, động tác cực nhanh giống như thỏ chạy giống nhau, ngay cả Hứa Chử đều bị hắn hoảng sợ.

Từ Vinh chỉ nói một câu nói, Đào Thương tâm liền chợt sống…… Có thể phá được bạch bụng sóng biến số, chính mình vẫn luôn không có suy nghĩ cẩn thận mấu chốt, ở hoảng hốt chi gian thế nhưng là làm Đào Thương suy nghĩ cái minh bạch.

Quang suy nghĩ chờ đợi bạch bụng sóng biến số xuất hiện, kỳ thật bạch bụng sóng biến số vẫn luôn đều tồn tại.

Đó chính là vị kia bạch bụng sóng Nhị đương gia, trong lịch sử cũng coi như rất có danh khí một vị quân phiệt, Dương Phụng.

Lại nói tiếp, vị này Dương Phụng cũng coi như là cái diệu nhân, Đông Hán những năm cuối khăn vàng trong quân, đem quan làm lớn nhất, hẳn là chính là tiểu tử này.

Thân là khăn vàng bạch sóng tặc xuất thân Dương Phụng, ngày sau cư nhiên bị hán đế Lưu Hiệp trao tặng Xa Kỵ tướng quân đem vị, này vị chỉ ở sau đại tướng quân cùng với Phiêu Kị tướng quân, thậm chí còn ở phía trước sau tả hữu Tứ tướng quân phía trên, hoặc so tam công.

Đương nhiên, nếu là không có cái này tên tuổi chống đỡ, Dương Phụng cũng sẽ không ở ngày sau có thể thu phục giống Từ Hoảng như vậy lương tài mãnh tướng.

Bất quá đáng tiếc, Dương Phụng lên làm Xa Kỵ tướng quân, cũng không phải bởi vì hắn năng lực xuất chúng, mà là bởi vì hắn là một cái thật thật tại tại ti tiện tiểu nhân.

Quách Đại, Lý Giác, Quách Tị, Lưu Hiệp, Viên Thuật, Lữ Bố, Dương Phụng cơ hồ dựa vào quá kể trên mỗi người, lại đều lại ở mỗi khi mấu chốt nhất thời điểm, phản loạn bọn họ, vì chính mình nhân sinh giành được lớn hơn nữa cơ hội.

Như thế xem ra, Dương Phụng là một cái chủ nghĩa cơ hội giả, nhưng đáng tiếc, hắn lại là một người cực kỳ thất bại chủ nghĩa cơ hội giả.

Người này, không có lúc nào là không phải đang tìm kiếm cơ hội, chế tạo cơ hội, sau đó thất bại lãng phí cơ hội, vòng đi vòng lại vĩnh không ngừng nghỉ.

Đào Thương không biết Dương Phụng là thế nào rời đi bạch sóng quân, hắn chỉ biết cái này Dương Phụng ở dấn thân vào đến Tây Lương đại quân phiệt Lý Giác môn hạ được đến một cái viên chức, lúc sau liền bắt đầu trong đời hắn vô hạn khoe khoang lữ trình.

Lại nói tiếp, Lý Giác đãi Dương Phụng cũng coi như còn hành, nhưng cũng không biết Dương Phụng đầu óc cọng dây thần kinh nào đáp sai rồi phạm vào tật xấu, cư nhiên trộm liên hợp Lý Giác quân quân lại Tống quả muốn mưu sát Lý Giác, kết quả không đợi động thủ sự tình liền tiết lộ, vì thế chỉ có thể dẫn binh phản loạn Lý Giác, kết quả bị Lý Giác ngược thành cẩu, đành phải suất binh hoảng sợ trốn đi, cũng phái người hướng lúc ấy đã cùng Lý Giác bất hòa Quách Tị tìm kiếm che chở.

Quách Tị thực lực chỉnh thể thượng kém Lý Giác một, đối với Dương Phụng muốn phụ thuộc chính mình chuyện này là rất là cao hứng, vì thế liền liên hợp Dương Phụng, Đổng Thừa, dương định đám người cùng hộ tống hán đế Lưu Hiệp đông về Lạc Dương.

Vấn đề là Quách Tị thật sự là quá coi thường Dương Phụng có thể khoe khoang bản tính.

Nửa đường thượng, Quách Tị suy nghĩ Lạc Dương rời xa Quan Trung, thoát ly chính mình thế lực phạm vi, liền đưa ra tạm hoãn đông về, thay đổi tuyến đường đi mi huyện ở tạm.

Không từng tưởng Dương Phụng lúc này tới niệu tính, hắn liên hợp dương định, Đổng Thừa đám người cùng Quách Tị triển khai một hồi xé bức đại chiến, cư nhiên lăng sinh sôi từ Quách Tị trong tay đem Lưu Hiệp đoạt xuống dưới.

Một giới giặc cỏ lắc mình biến hoá thành từ long công thần, chẳng những bị phong làm Xa Kỵ tướng quân, còn trở thành có được hoàng đế thiên hạ nhất có quyền lực nam nhân, Dương Phụng hạnh phúc đều phải nổ mạnh.

Thẳng đến lúc này, Lý Giác cùng Quách Tị mới hồi quá vị tới, phẩm ra Dương Phụng là cái cái gì cẩu đồ vật, hai người tiêu tan hiềm khích lúc trước, nắm tay về phía trước, cùng nhau tới tấn công Dương Phụng, mà Dương Phụng còn lại là phái người liên hợp hắn ngày xưa bạch sóng quân cường đạo đồng đảng, lão tam Hàn Xiêm, lão tứ Lý Nhạc, lão ngũ Hồ Tài ba vị đại soái, cộng thêm thượng một vị nam Hung nô hữu Hiền Vương đi ti, ở đông khe đi thông thiểm huyện trên đường, triển khai tam tràng đại chiến, trong lúc liền Trương Dương cũng là gia nhập tiến vào làm rối, Dương Phụng thắng một hồi thua nhị tràng bị Lý Giác cùng Quách Tị thay phiên huyết ngược, thiên tử dưới trướng tử vong đủ loại quan lại, sĩ tốt không thể đếm, nữ quyến quân nhu, hoàng thất các loại đồ vật điển tịch toàn bộ bị vứt bỏ.

Sau lại lại là Lưu Hiệp ra mặt điều đình, lại là phái người hướng Lý Giác cầu hòa lại là trần thuật lợi hại, Lý Giác mới miễn cưỡng quyết định tạm thời thả bọn họ một con ngựa, Dương Phụng đám người mới có thể tiếp tục đi về phía đông.

Vốn dĩ sự tình đã hạ màn, nhưng Dương Phụng người này chính là không ngừng nghỉ, không có Lý Giác cùng Quách Tị, hắn lại bắt đầu tìm người khác luyện giá khoe khoang.

Hắn lần này khoe khoang mục tiêu, là cùng hắn cùng đối kháng Lý, quách đồng liêu, Trương Dương cùng Đổng Thừa hai người, mấy người gian bởi vì một chút quyền lực cùng lông gà vỏ tỏi việc nhỏ, lại bắt đầu tân một vòng xé bức đại chiến.

Liền ở ngay lúc này, một vị chuyên trị khoe khoang cao thủ rốt cuộc xuất hiện ở tư lệ nơi chiến trường sân khấu, hắn chính là vừa mới bình định Duyện Châu Tào Tháo.

Tào Tháo âm thầm liên hợp nghị lang Đổng Chiêu, nói cho Dương Phụng: “Đổng Thừa lão nhân, tiểu rác rưởi cũng, dương xe kỵ ngươi không cần sợ hắn, tào mỗ đã bình định Duyện Châu, dưới trướng hợp nhất Thanh Châu khăn vàng 30 vạn, Từ Châu Đào Khiêm đều bị tào mỗ đồ đái trong quần, Đổng Thừa tiểu rác rưởi không phục ngươi, tào mỗ giúp ngươi dọn dẹp chi!”

Khi đó Tào Tháo đã bình định Duyện Châu, thu Thanh Châu khăn vàng trăm vạn dân cư, đến hàng tốt 30 vạn, uy danh đại chấn, Dương Phụng được đến như vậy giúp đỡ, vui mừng quá đỗi, còn phong Tào Tháo một cái Trấn Đông tướng quân.

Kết quả Tào Tháo lại âm thầm liên hợp Đổng Thừa, vào triều tiến cống, phương vừa vào triều, liền nên rửa sạch rửa sạch, nên chỉnh đốn chỉnh đốn, đem Dương Phụng nhất phái thu thập sạch sẽ, liền Từ Hoảng đều bị Tào Tháo đóng gói tiếp thu, thiên tử cũng bị Tào Tháo di chuyển tới rồi Hứa Xương.

Đáng thương Dương Phụng khoe khoang một vòng lớn, cuối cùng ngã xuống thần đàn, từ đại hán triều nhất có quyền thế nam nhân, lần thứ hai lắc mình biến hoá, bị chuyên trị khoe khoang Tào Tháo hố quần cộc đều không dư thừa, chỉ có thể suất lĩnh dư bộ đóng quân với Lương Quốc, trằn trọc lưu ly, lại làm nổi lên cường đạo nghề cũ, cuối cùng vì Lưu Bị giết chết.

Như vậy một kỳ nam tử, giờ phút này liền ở bạch bụng sóng nội…… Vẫn là bạch sóng quân phó lãnh đạo.

……

……

“Kia Dương Phụng, cấp Lý Giác viết quá tin…… Việc này là thật?” Nghe xong Từ Vinh nói, Đào Thương vội vàng dò hỏi.

Từ Vinh gật gật đầu, đạm nhiên nói: “Đương nhiên là thật, bằng không ta tìm ngươi tới làm gì?”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Ta chỉ là không rõ, Dương Phụng cấp Lý Giác viết tin, ngươi như thế nào sẽ biết?”

Từ Vinh nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, không rõ Đào Thương hỏi cái này lời nói là có ý tứ gì…… Suy nghĩ sau một lát mới vừa rồi thoải mái.

Tiểu tử này…… Thật đụng tới sự tình thế nhưng là tích thủy bất lậu tâm tư, cùng ngày thường biểu hiện nhưng thật ra không quá giống nhau.

Từ Vinh ngửa mặt lên trời nhìn nhìn còn ở lác đác lưa thưa phiêu tán tiểu tuyết hoa, thở dài nói: “Từ mỗ xuất thân Liêu Đông, tuy rằng không xem như đổng tướng quốc dòng chính, nhưng tốt xấu cũng ngồi xuống trung lang tướng vị trí. Tướng quốc dưới trướng chư tướng phần lớn xuất từ Lương Châu, cùng Từ mỗ quen biết giả không nhiều lắm, bất quá ít ỏi mấy người ngươi, trong đó nếu luận giao tình thâm hậu nhất giả, nãi Lý Giác cũng.”

Đào Thương trầm mặc một hồi, y theo chính mình ấn tượng, Lý Giác ở Đổng Trác sau khi chết, phản công Trường An, hiệp thiên tử phụ chính bốn năm, ở nhiệm kỳ gian thường túng binh cướp bóc, khiến cho mấy năm trong vòng tam phụ bá tánh cơ hồ tổn thất hầu như không còn.

Lý Giác tuy rằng thiện chiến, nhưng hắn người như vậy dựa theo hán mạt cách nói, bất quá là vùng xa người, tập với di phong…… Từ Vinh tuy là Liêu Đông biên thuỳ người, bất quá Đào Thương cùng hắn tiếp xúc mấy tháng, cảm giác Từ Vinh rất là hiểu lễ trọng

nghi, không thể tưởng được cư nhiên sẽ cùng Lý Giác quan hệ muốn hảo.

Có điểm không nghĩ ra.

Từ Vinh thấy Đào Thương nhíu mày trầm tư, cười cười nói: “Ở các ngươi Trung Nguyên người Hán trong mắt, Lý Giác xuất thân biên tái, hành sự rất có hồ phong, tự nhiên là nhập không được các ngươi mắt, bất quá ở Từ mỗ xem ra, Lý Giác tuy rằng hung ngoan, nhưng luận cập dụng binh, lại là tướng quốc trướng hạ ít có có thể cùng Từ mỗ sánh vai giả, chỉ dựa vào điểm này, giao hắn cái này bằng hữu liền đã là vậy là đủ rồi.”

Đào Thương không nghĩ tới Từ Vinh đối Lý Giác đánh giá cư nhiên còn rất cao, bất quá ngẫm lại Lý Giác thân là Đổng Trác dưới trướng xếp hạng đệ nhất Lương Châu hệ tâm phúc đại tướng, lại giúp Đổng Trác chưởng quản ‘’ phi hùng quân ‘’, có như vậy năng lực cũng thuộc bình thường.

“Thì ra là thế…… Nga, chạy đề!” Đào Thương nhăn lại cái mũi, nói: “Vừa rồi nói đến nào? Dương Phụng cấp Lý Giác viết quá thư từ?”

Từ Vinh gật gật đầu, chậm rãi ngôn nói: “Năm trước mười tháng, ngưu phụ vì bạch sóng quân sở bại, cường đạo thế lực tiệm đại, liền khắc Thái Nguyên, Hà Nội chư quận, khí thế như hồng, rất có năng lực một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm bức tiến Lạc Dương, bất quá thú vị chính là, cường đạo cư nhiên tại đây loại thật là đắc thế thời điểm lui về bạch bụng sóng, hơn nữa lui không hề tiếng động, thật là quỷ dị.”

Đào Thương nghe vậy, lông mày hơi hơi một chọn, nói: “Vì sao?”

Từ Vinh lắc lắc đầu, nói: “Cụ thể ta cũng không biết, nhưng bạch sóng quân lui bước không lâu, Lý Giác từng ám cùng ta ngôn, hắn thu được bạch sóng quân cừ soái chi nhất Dương Phụng giấy viết thư, này giấy viết thư trung ngôn chim khôn lựa cành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà sĩ, Dương Phụng lâu có quy thuận triều đình chi tâm, lại bất hạnh phương pháp không được, chỉ phải ủy thân với lùm

cỏ, ngày đêm tư chi, cảm thấy bi thẹn, tự giác không mặt mũi nào đứng sừng sững với thiên địa chi gian vân vân……”

Nghe xong lời này, Đào Thương không khỏi cảm thấy đến buồn cười: “Không thể tưởng được Dương Phụng người này nói chuyện đảo còn rất đậu, đem chính mình làm cho dường như một cái bị oan khuất, bất đắc dĩ bị buộc nhập bạch bụng sóng trung nghĩa chi thần giống nhau…… Kỳ thật trong xương cốt chính là cái đầu tường thảo, không có một chút lễ nghĩa liêm sỉ.”

Từ Vinh gật gật đầu, nói: “Công tử lời này đảo cũng đúng trọng tâm, Từ mỗ thâm chấp nhận…… Năm đó Từ mỗ cùng Lý Giác đàm luận bạch sóng quân, Lý Giác từng ngôn bạch sóng quân nhìn như nhân mã đông đảo, kỳ thật cũng không phải bền chắc như thép, mấy cái cừ soái các có tâm tư, tặc đầu Quách Đại mặt ngoài hào dũng, kỳ thật trong xương cốt lại là cái cẩn tiểu sợ phiền phức đồ đệ! Công tử thử nghĩ, bạch sóng quân mười dư vạn nhân mã, lại chỉ có thể co đầu rút cổ ở tự sóng thành này một góc nơi, chỉ biết cướp bóc bình thường bá tánh, không muốn đắc tội thế gia đại tộc, vì sao? Còn không phải bởi vì tặc đầu Quách Đại mặt ngoài hào phóng, kỳ thật làm việc chiêm trước tư sau, rất nhiều băn khoăn, không có xưng hùng một phương quyết đoán cùng dã tâm! Hắn dưới trướng kia mấy cái cừ soái, Lý Nhạc Hòa Hồ Tài đều là hữu dũng vô mưu hạng người, Dương Phụng lại là nay Tần mai Sở, sớm có bối phản chi tâm tiểu nhân, như vậy quân đội nhân mã lại nhiều, lại có ích lợi gì đâu?”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, nói: “Từ huynh lời này nói có đạo lý…… Ngươi ý tứ, là muốn cho đào mỗ xúi giục Dương Phụng?”

Từ Vinh gật gật đầu, nói: “Dương Phụng năm trước liền âm thầm tư thông khúc khoản Lý Giác, chẳng qua là bởi vì vừa lúc gặp Quan Đông chư hầu kết thành liên minh, đổng tướng quốc vô lực bắc cố, bất đắc dĩ đem việc này thả chậm, nếu là bằng không, Dương Phụng chỉ sợ đã sớm bị Lý Giác xúi giục, nào còn có hôm nay việc?”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, ở trên nền tuyết một chân thâm một chân thiển đi qua đi lại, bắt đầu suy xét việc này tính khả thi.

“Dương Phụng không nghĩ đương tặc, việc này có thể lý giải…… Chỉ là hắn đến tột cùng nghĩ muốn cái gì, ta có cho hay không đến khởi, đây mới là mấu chốt…… Ngươi biết Dương Phụng nghĩ muốn cái gì sao?” Đào Thương một bên ở trên nền tuyết đi, một bên vuốt bóng loáng cằm, chậm rãi tự hỏi.

Đào Thương ở trên nền tuyết xoay quanh, Từ Vinh nhưng thật ra có chút mệt mỏi, hắn ngồi xếp bằng ngồi ở tuyết địa thượng, thật dài ngáp một cái, chậm rì rì nói: “Ta lại không đương quá cường đạo, nào biết đâu rằng Dương Phụng nghĩ muốn cái gì?”

Đào Thương nhíu nhíu mày, lại trầm tư một lát, rốt cuộc bừng tỉnh mà ngộ: “Không khó…… Kỳ thật ngươi nếu là cẩn thận suy nghĩ, Dương Phụng muốn đồ vật cũng hảo đoán…… Hậu đãi sinh hoạt, quan to lộc hậu, vinh hoa phú quý, ăn thịt uống rượu ngủ nữ nhân…… Kỳ thật liền như vậy vô cùng đơn giản mấy thứ đồ vật mà thôi.”

Từ Vinh nghe vậy cảm thấy tò mò, nói: “Ngươi lại không có gặp qua Dương Phụng, ngươi như thế nào biết hắn muốn đồ vật là cái gì?”

Đào Thương hì hì cười, nói: “Rất đơn giản a, mọi người đều là nam nhân, vỗ vỗ đầu ngẫm lại chính mình nghĩ muốn cái gì, còn không phải là hắn muốn?”

Từ Vinh nghe vậy, đôi mắt không khỏi mở to tròn trịa.

“Nguyên lai ngươi trong đầu, suốt ngày liền nghĩ mấy thứ này…… Tiểu tử ngươi cùng đổng tướng quốc giống như không có gì khác nhau.”

------oOo------

Chương 127: ước thấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xác định dụ hàng Dương Phụng phương châm sau, Đào Thương liền lập tức hành động.

Trở về quân doanh soái trướng, Đào Thương tự mình viết một phong mật tin, sau đó mệnh Bùi Tiền đi tìm một cái gần nhất mấy ngày vừa mới đầu nhập vào lại đây bạch sóng quân tốt đến lều trại nội.

Không bao lâu, liền thấy Bùi Tiền lãnh một cái ngày hôm qua vừa mới quy phục lại đây bạch sóng quân binh tốt đi tới soái trướng trung, Đào Thương giương mắt nhìn nhìn tên này bạch sóng quân sĩ tốt, cười hỏi hắn: “Thế nào, lại đây lúc sau, cảm giác còn hành?”

Bạch sóng quân sĩ binh một cái kính gật đầu, thấp giọng trả lời nói: “Còn…… Còn khá tốt.”

Vẻ mặt của hắn phi thường khẩn trương, hiển nhiên là không nghĩ tới đầu hàng quan quân ngày hôm sau, một quân chủ soái liền sẽ tự mình tiếp kiến hắn, nhiều ít có điểm mơ hồ.

Đào Thương gật gật đầu, quan tâm nói: “Ngươi ở tự sóng bên trong thành, còn có cái gì thân nhân sao?”

Bạch sóng quân sĩ binh nghe xong lời này làm như có chút do dự, không biết ứng không nên cùng Đào Thương nói thật, tả hữu qua lại suy nghĩ hơn nửa ngày, mới vừa rồi cảm thấy vẫn là cùng vị này có thể đắn đo chính mình tánh mạng trưởng quan nói thật hảo.

“Còn, còn có cái đệ đệ ở trong cốc.”

Đào Thương biểu tình có vẻ thực ôn nhu: “Chính ngươi chạy ra tới, lưu lại đệ đệ một người ở bạch bụng sóng nội, vạn nhất bị người

phát hiện ngươi đi theo địch, hắn chẳng phải là đến thế ngươi gánh tội thay? Ngươi không sợ hại hắn sao?”

Kia bạch sóng sĩ tốt hốc mắt lập tức liền đỏ, khụt khịt nói: “Hồi đại nhân lời nói, tiểu, tiểu nhân cũng không nghĩ hại huynh đệ, nhưng trong cốc vài tháng không đi ra ngoài thu hoạch, năm nay thu hạ chuẩn bị phục áo cũng không đủ sử, tiểu nhân ở trong cốc chỉ có thể xem như thấp nhất giai binh, phân không đến qua mùa đông quần áo cùng nhiều ít thức ăn, quách cừ soái trong khoảng thời gian này tâm tình không tốt, luôn là giết người, tiểu nhân liền sợ, liền sợ một cái không hảo mệnh liền không có, thật sự là bất chấp như vậy rất nhiều……”

Đào Thương nghe vậy, trong lòng tiểu bóng đèn chợt sáng.

Bạch bụng sóng, vật tư dự trữ không đủ?! Hắc hắc.

“Hảo, không có việc gì, ta chính là tùy tiện hỏi hỏi, ngươi không cần sợ hãi.” Đào Thương chống chân đứng lên, thanh âm như cũ thực ấm lòng: “Ta biết ngươi khó xử, cũng biết các ngươi ở trong cốc quá không dễ dàng. Bất quá, ngươi đem đệ đệ ném ở tự sóng thành thế ngươi gánh tội thay vẫn là ngươi không đúng, ngươi từ trong cốc ra tới có bao nhiêu lâu rồi?”

Bạch sóng quân sĩ tốt thấp giọng lẩm bẩm nói: “Tiểu nhân là thám báo, từ xuất cốc đến bây giờ, đã là gần ba cái canh giờ……”

Đào Thương bấm đốt ngón tay một chút thời gian, gật đầu nói: “Ba cái canh giờ, còn miễn cưỡng nói quá khứ, nếu là trở về nói hẳn là còn không đến mức bị hoài nghi. Như vậy đi, ngươi hiện tại liền hồi tự sóng thành giúp ta làm một chuyện, nếu là làm hảo, đãi ngày sau ta bình định rồi tự sóng thành, liền ngợi khen ngươi làm một cái Bách Phu Trưởng, ngươi đệ đệ ta cũng có thể giống nhau lên chức trọng dụng, tiền đề là…… Ngươi muốn thay ta đem chuyện này làm tốt.”

Bạch pha quân sĩ tốt nghe vậy cả người run lên.

Nói thật, hắn là thật sự không quá nguyện ý trở về.

Nhưng liền tính là không muốn, hắn cũng không có cách, trước mắt phân phó người của hắn là quan quân thủ lĩnh, có thể nói là nắm giữ chính mình hết thảy, kẻ hèn một giới tiểu tốt căn bản vô pháp cự tuyệt, cũng không thể cự tuyệt.

“Thỉnh công tử phân phó.”

Đào Thương đi tới hắn trước mặt, đem vừa mới viết kia cuốn giản độc đặt ở hắn trong tay, nói: “Ngươi hồi tự sóng thành lúc sau, nghĩ cách đem này cuốn giản độc giao cho các ngươi nhị cừ soái Dương Phụng trong tay, khác cái gì đều không cần làm, cũng không cần phải nói, minh bạch sao?”

“Cấp dương soái?” Bạch sóng quân sĩ tốt cảm thấy do dự, nói: “Tiểu nhân thân phận địa vị, chưa chắc có thể nhìn thấy dương soái.”

Đào Thương giơ tay nhẹ nhàng gõ một chút hắn sọ não: “Bổn đâu, ngươi là thám báo, liền nói tìm được xong việc quan dương soái quan trọng quân tình, phi bản nhân không thể báo cho, nói dối thấy cái mặt vẫn là dễ dàng.”

Bạch sóng sĩ tốt do do dự dự nói: “Công tử, ngài này tin viết cái gì? Tiểu nhân không biết chữ, dương soái nhìn lúc sau vạn nhất phát giận, có thể hay không tấu ta a?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, lộ ra hai viên trắng tinh răng nanh: “Vậy ngươi tin hay không, ta hiện tại là có thể tấu chết ngươi?”

Bạch sóng hàng tốt một run run: “Tin! Tiểu nhân nhất định tận lực.”

“Không phải muốn nhất định tận lực, là muốn nhất định cho ta làm được!”

“Nặc!”

Nhìn kia bạch sóng quân hàng tốt, vội vội vàng vàng đi ra soái trướng, Bùi Tiền do dự nói: “Công tử, như vậy ổn thỏa sao? Vạn

nhất hắn không đem tin giao cho Dương Phụng, hoặc là bị người khác lục soát ra tới nói, làm sao bây giờ?”

“Không sao cả.” Đào Thương nhún nhún vai, buông tay nói: “Tin nếu như bị đưa đến Quách Đại trên tay, kia hắn cùng Dương Phụng quan hệ cũng giống nhau sẽ sinh ra vết rách, mỗi ngày lại đây quy phục bạch sóng hàng tốt nhiều như vậy, hắn đưa không đến, ta liền ngày mai lại đưa, thẳng đến đưa đến mới thôi. Con người của ta, không khác ưu điểm, chính là nguyện ý kiên trì bền bỉ.”

……

……

Bạch sóng quân thám báo cầm Đào Thương tin đi rồi, Đào Thương liền dựa vào mềm sụp thượng tinh tế trầm tư lên.

Trong lịch sử, Dương Phụng người này, cuối cùng xác thật là đã chịu Lý Giác chiêu an, nhưng Dương Phụng cụ thể là như thế nào từ bạch sóng quân khuynh hướng đến Lý Giác một bên, Đào Thương cũng không phải rất rõ ràng, cho nên trước mắt nếu là tưởng chiêu hàng Dương Phụng, dựa vào chỉ có thể là một chữ: “Mông”!

Nhưng rốt cuộc hẳn là như thế nào mông, chuyện này khiến cho Đào Thương tương đối đau đầu…… Kỳ thật Dương Phụng như vậy kẻ cắp, trước mắt ăn uống hẳn là không tính đại, hắn muốn bất quá là địa vị, tài phú, quyền lợi mọi việc như thế từ từ.

Nhưng trước mắt lại có mấy cái tương đối khó làm vấn đề.

Địa vị cũng hảo quyền lợi cũng thế, Đào Thương giống như cấp không được hắn…… Đào Thương sống đến bây giờ, chính mình trừ bỏ một cái trên danh nghĩa Từ Châu chinh tây quân giám quân ở ngoài, liền cái đứng đắn quan gia thân phận đều không có, thỏa thỏa dân thất nghiệp lang thang.

Chính mình cũng chưa hỗn ra cá nhân dạng tới? Lại dựa vào cái gì cấp Dương Phụng hứa hẹn?

Đào Thương dám khẳng định, giống Dương Phụng loại này bạch dao nhỏ tiến hồng dao nhỏ ra hung man đồ bậy bạ, nếu là không cho hắn điểm điềm có tiền, chỉ bằng vào thượng môi cùng hạ môi qua lại chạm vào, tưởng thuyết phục hắn, không khác mơ mộng hão huyền.

Vẫn là câu nói kia, thế giới nhân loại không có vô duyên vô cớ ái, cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Họ Dương trừ bỏ có thể khoe khoang điểm, cũng không tính quá bổn, không bỏ điểm huyết liền tưởng đào bạch sóng quân góc tường, thật đương chính mình là ngút trời kỳ tài, thiếu niên tiểu anh hùng đâu?

Đối ‘ tặc ’ tới giảng…… Có ích lợi, nhân gia đương ngươi là thiếu niên tiểu anh hùng, không ích lợi, ngươi chính là cái thiếu niên tiểu cẩu thí.

……

……

Hai ngày sau chạng vạng, Đào Thương ở Hứa Chử, Bùi thị bốn huynh đệ, cùng với bộ phận Từ Châu hổ vệ quân dưới sự bảo vệ, đi tới bạch bụng sóng Tây Nam mặt một chỗ ẩn nấp núi đồi chỗ.

Màn trời tối tăm phong tuyết buông xuống.

Vài dặm ngoại bạch bụng sóng bao phủ ở tuyết trắng sắp tối bên trong đã xem không rõ.

Đào Thương làm Bùi thị bốn huynh đệ lãnh hổ vệ quân sĩ tốt nhóm tạm thời rời xa một ít, chính mình còn lại là lãnh Hứa Chử một người đãi ở núi đồi phía trên lẳng lặng chờ đợi Dương Phụng đã đến.

Kia phong phái người âm thầm trình cấp Dương Phụng thư từ trung, ước định thời gian cùng địa điểm, cùng với Đào Thương tưởng ước Dương Phụng âm thầm thấy thượng một mặt thỉnh cầu.

Chiêu hàng loại sự tình này, ở thư từ trung nói như thế nào hiệu quả đều sẽ không quá lớn.

Thân Đào Thương kiếp trước trung thường xuyên cùng người ngoài giao tiếp, bao gồm câu thông tác giả cùng liên hệ thị trường tương quan nhân viên, rất nhiều nghiệp vụ ở Đào Thương xem ra, vô luận là gọi điện thoại, phát QQ, liêu WeChat, đều không có thấy thượng một mặt tới hiệu quả muốn hảo.

Cái gọi là gặp mặt ba phần tình, người là một loại thị giác tình cảm động vật, rất nhiều nhìn như không có khả năng hoàn thành sự, nếu là có cũng đủ đàm phán năng lực cùng EQ, ở mặt đối mặt giao lưu trung nhất định sẽ lấy được không giống nhau hiệu quả…… Này thuộc về một loại câu thông kỹ xảo, đạo lý thực dễ hiểu, nhưng nếu muốn tự thể nghiệm, cũng không phải mỗi người đều có thể làm minh bạch.

Liền lớn như vậy khái ước chừng đợi non nửa cái canh giờ, phía tây trên mặt tuyết, rốt cuộc truyền đến một chút một chút bước chân dẫm tuyết tiếng động.

Đào Thương xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người mặc cũ áo, bộ dạng thon gầy nam tử lãnh vài tên thân tín chính đạp tuyết đọng, chậm rãi hướng về Đào Thương cùng Hứa Chử nơi phương hướng đi tới.

Kia dẫn đầu nam tử bộ dạng rất là khói mù, đôi mắt nhấp nháy nhấp nháy, rất có thần thái, hơn nữa hắn thon gầy bộ dạng, đoản tấc chòm râu, cho người ta đệ nhất cảm giác, đó là người này là cái hồ ly nam.

Đào Thương chỉ dựa tướng mạo là có thể đoán được, trước mắt người nam nhân này, tuyệt không phải một cái có thể dễ dàng uy no người, xa hơn xa không tính là một cái thật thành người…… Đây là

một cái tham lam, ích kỷ, có thể vì tự thân ích lợi mà ra bán hết thảy đồ bậy bạ.

Người như vậy, ngươi nếu là có thể uy no hắn, liền có thể được đến hắn tạm thời trung thành, nếu là uy không no hắn, sớm muộn gì liền sẽ rớt quá mức tới cắn ngươi một ngụm.

Tướng từ tâm sinh, tuy rằng này cách nói không nhất định hoàn toàn chuẩn xác, nhưng khẳng định có nhất định tham khảo giá trị.

------oOo------

Chương 128: tuyết đêm sẽ Dương Phụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Dương tướng quân?” Đào Thương nhướng mày, xuất khẩu đối hồ ly nam thử tính dò hỏi.

“Đào công tử.” Hồ ly nam gật gật đầu, bình đạm trả lời xem như thừa nhận Đào Thương phỏng đoán, tiếp theo liền thấy hắn đối phía sau thân tín các thủ hạ phất phất tay, làm cho bọn họ tứ tán khai đi, đứng yên khắp nơi quan sát bốn phía tình huống.

“Dương tướng quân tới, làm như so ước định canh giờ chậm không ít?” Đào Thương ngửa đầu nhìn xem sắc trời, đối Dương Phụng cười nói.

Dương Phụng thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Đào công tử chớ trách, trong cốc đề phòng nghiêm ngặt, quách cừ soái đối cửa cốc các nơi xuất nhập có thiết lệnh, phụng xảo tư rất nhiều lý do, mới vừa rồi miễn cưỡng thỉnh cừ soái khai ân, chuẩn phụng xuất cốc, chậm trễ chỗ, mong rằng Đào công tử nhiều hơn thứ lỗi.”

Thật sẽ vô nghĩa.

Đào Thương mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Dương tướng quân lời này, thật là đem đào mỗ trở thành tiểu nhi lang, bạch bụng sóng nội tuy rằng đề phòng nghiêm ngặt, nhưng tại hạ biết muốn ra tới cũng không phải thế nào cũng phải thông qua Quách Đại, này hai tháng tới, đào mỗ quân doanh vẫn luôn đang không ngừng tiếp nhận quý cốc quy phục binh lính bình thường, nhân số tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng vẫn là chứng minh chỉ cần chịu nghĩ cách, liền nhất định có thể từ bạch bụng sóng ra tới, mà Dương

tướng quân thân là tự sóng thành Nhị đương gia, luận cập thân phận, tổng sẽ không so tiểu tốt xuất cốc còn muốn khó khăn đi?”

Dương Phụng nghe vậy, sắc mặt biến lược hiện có chút âm trầm.

“Mặt khác, quý cốc quân đội biên chế đào mỗ tuy không lắm rõ ràng, nhưng cũng nghe nói lấy Quách Đại cầm đầu, bạch sóng quân năm vị thủ lĩnh dưới trướng binh mã các có điều thuộc, chỉ là từng người chấp chưởng binh mã nhiều cùng thiếu vấn đề, lấy Dương tướng quân tự sóng thành Nhị đương gia thân phận, trong tay binh mã tất nhiên cũng sẽ phụ trách trấn thủ trong cốc mấy chỗ yếu đạo, đi chính mình nói ra tới thông khí, Dương tướng quân còn sẽ cố ý hướng Quách Đại báo cáo tình hình thực tế sao?”

Dương Phụng lạnh lùng “Hừ” một tiếng, không tỏ ý kiến, nói: “Đào công tử cùng phụng nói này đó, đến tột cùng là ý muốn như thế nào?”

Đào Thương tươi cười không có bởi vì Dương Phụng lãnh đạm mà thối lui, ngược lại càng thêm nhiệt liệt: “Dương tướng quân đừng hiểu lầm, đào mỗ không có gì ý khác, chẳng qua là bội phục Dương tướng quân đảm lược cùng tâm kế mà thôi, nếu đào mỗ không có đoán sai nói, Dương tướng quân nói vậy đã là đã sớm tới rồi nơi đây, chỉ là không chắc ta có phải hay không dùng kế, cho nên vẫn luôn đang âm thầm phái người điều tra bốn phía có vô phục binh, mà ngươi bản nhân còn lại là ở nơi xa quan sát núi đồi dị động, thẳng đến có thể xác định an toàn lúc sau, Dương tướng quân mới vừa rồi hiện thân…… Đúng không?”

Dương Phụng hít hít cái mũi, trầm mặc sau một lúc lâu mới vừa rồi nói: “Công tử là hán quân thủ lĩnh, phụng ở hán quân trong mắt, chính là phản nghịch tặc đầu, cẩn thận một chút, không quá phận đi?”

Đào lắc lắc đầu, cũng thích hợp toát ra khâm phục chi sắc: “Đương nhiên không quá phận, hơn nữa Dương tướng quân tâm tư kín đáo cùng hành sự chi phong, lệnh đào mỗ rất là bội phục, Từ Châu trong quân đang cần thiếu giống tướng quân giống nhau anh tài.”

Cái gọi là duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười người, Đào Thương như thế phủng Dương Phụng, Dương Phụng tự nhiên cũng ngượng ngùng vẫn luôn hắc mặt.

Dương Phụng sắc mặt hòa hoãn xuống dưới, hắn chắp tay, cũng lộ ra tươi cười, nói: “Đào công tử chi ngôn, lệnh phụng sợ hãi khôn xiết…… Công tử viết cấp phụng thư từ tình ý chân thành, phụng cảm thấy công tử coi trọng chi tình, nghĩ tới nghĩ lui, nhưng vẫn còn mạo hiểm đặc tới một hồi.”

Đào Thương giơ tay vỗ tay, nói: “Chim khôn lựa cành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà sĩ, Dương tướng quân một thân bản lĩnh, khuất thân với lùm cỏ, ở đào mỗ xem ra thật sự là quá đáng tiếc, đương kim thiên hạ phân loạn, xã tắc không phấn chấn thiên tử phủ bụi trần, Dương tướng quân không cầu trung quân báo quốc lấy cứu thiên hạ, ngược lại là nghẹn tại đây bạch bụng sóng một góc nơi, lãng phí rất tốt niên hoa, có phải hay không đối chính mình quá độc ác một chút?”

Dương Phụng sống lưng một đĩnh, trên mặt mỉm cười tức thì thu hồi, ánh mắt lập loè qua lại đánh giá Đào Thương…… Loại vẻ mặt này Đào Thương lại quen thuộc bất quá, nói rõ là cố định lên giá khúc nhạc dạo.

Lòng dạ hiểm độc thương nhân giống nhau đều này hùng sắc.

Đào Thương trong lòng đã là khinh thường.

Chỉ là cái này chi tiết nhỏ, khiến cho hắn nguyên bản đối Dương Phụng liền ít đi đáng thương hảo cảm càng là đinh điểm không dư thừa. Nhưng hắn trên mặt lại không có bất luận cái gì biến hóa, y chính là cười ha hả bộ dáng.

Hỉ nộ vô hình với sắc công phu, sớm bị Đào Thương luyện đến như hỏa thuần thanh, hắn đối Dương Phụng tiếp tục nói: “Ngô phụ đương nhiệm Từ Châu thứ sử, mỗi phùng tán phiếm hạ việc, đều bị tật đầu rơi nước mắt, dục vì nước phân ưu nhiên hãy còn cảm thực lực không đủ, cố quảng nạp thiên hạ hiền năng vì giúp đỡ, thương

đã vì Đào thị tử, lại làm sao có thể không vì phụ phân ưu? Nay thấy Dương tướng quân chính là người trung chi kiệt, dục vì dẫn tiến, thỉnh công nhập trú Từ Châu, ngồi ta Từ Châu thượng tướng! Không biết Dương tướng quân nhưng cố ý chăng?”

Dương Phụng lặng lẽ cười, không tỏ ý kiến, lại là hướng Đào Thương cố vấn khởi mặt khác một sự kiện.

“Xin hỏi Đào công tử, bạch bụng sóng trung trừ bỏ ta huynh trưởng cừ soái Quách Đại ở ngoài, thượng có Tam đệ Hàn Xiêm, Tứ đệ Lý Nhạc, Ngũ đệ Hồ Tài ba người, nhưng Đào công tử vì sao cố tình lại chọn ta? Điểm này thật sự là lệnh phụng hảo sinh nghi hoặc.”

Đào Thương trầm ngâm một chút, sau đó mới mở miệng thử nói: “Ta nếu nói là bởi vì Dương tướng quân chính là bạch sóng quân năm đại thủ lĩnh trung diện mạo nhất tiêu sái lỗi lạc…… Cái này lý do, Dương tướng quân ngươi có thể tiếp thu sao?”

Dương Phụng nghe vậy sửng sốt, nghiêm túc cân nhắc một hồi lâu, mới vừa rồi thật mạnh lắc đầu.

“Ngươi lời này tuy rằng không giả…… Nhưng lại không đủ rồi thuyết phục dương mỗ.”

Đào Thương tươi cười tức khắc hiện có chút cứng đờ.

Hảo một cái không biết xấu hổ cường đạo, ngươi cũng không la lối khóc lóc nước tiểu chiếu chiếu ngươi kia hồ ly mặt.

“Thật không dám dấu diếm, kỳ thật là bởi vì…… Dương tướng quân năm trước từng cùng Tây Lương Lý Giác âm thầm liên hệ sự, bị đào mỗ biết được.”

Nghe xong Đào Thương nói, Dương Phụng đại kinh thất sắc.

Cùng Lý Giác bí mật liên hệ, ở Dương Phụng xem ra chính là thần không biết quỷ không hay thao tác, đừng nói là Đào Thương, liền tính là Dương Phụng thủ hạ thân tín giữa, trừ bỏ số ít ba năm cá

nhân biết ngoại, người khác chính là liền cái bóng dáng cũng trảo không được.

Này họ Đào chính là Quan Trung chư hầu chi nhất…… Nhi tử. Thân phận thượng cùng Lý Giác còn thuộc về đối lập trận doanh, hắn như thế nào sẽ biết chính mình âm thầm xã giao Lý Giác việc?

Nơi này đến tột cùng là cái gì miêu nị?

“Đào công tử, việc này ngươi là như thế nào……”

Đào Thương mở miệng đánh gãy Dương Phụng nói: “Dương tướng quân không cần hỏi nhiều đào mỗ là như thế nào biết được việc này, ta cũng không sợ nói cho ngươi, ở đại hán mười ba châu trung, đào mỗ muốn biết sự, tất nhiên sẽ có biện pháp biết! Dương tướng quân nếu muốn biết trong đó tình hình cụ thể và tỉ mỉ, đãi ngày sau vào Từ Châu, tự nhiên liền sẽ rõ ràng.”

Đối mặt Dương Phụng người như vậy, đầu tiên chính là muốn triển lộ thực lực, bất luận hắn như thế nào treo giá tăng lớn lợi thế…… Nhất định phải làm đối phương từ mặt bên biết được chính mình năng lực cùng thực lực, như vậy hắn mới có thể sinh ra sợ hãi chi tâm.

Đào Thương đầu tiên nói toạc Dương Phụng đến trễ chân chính nguyên nhân, cũng không phải hắn cố ý tưởng ở Dương Phụng trước mặt khoe khoang, trên thực tế Đào Thương bản nhân cũng không thích khoe khoang. Chỉ là hắn muốn nắm giữ đàm phán chủ động, nhất định phải cấp Dương Phụng một loại cảm giác, một loại vô luận hắn làm cái gì động tác nhỏ, Đào Thương đều có đem những việc này bái ra tới năng lực, làm Dương Phụng ở bất tri bất giác trung sinh ra một chút kính sợ chi tâm.

Hiện giờ Đào Thương lại đem hắn cùng Lý Giác năm trước âm thầm tư thông sự chấn động rớt xuống ra tới, lại không ra lậu thu hoạch tin tức con đường, đây là muốn cho Dương Phụng sinh ra một loại ảo giác, làm hắn cảm giác đứng ở chính mình trước mặt vị này Đào công tử, là một cái thần bí mà lại không thể đoán trước nhân vật,

hắn phía sau có làm chính mình vô pháp đánh giá thực lực cùng thế lực.

Cứ như vậy, liền có thể chậm rãi đem Dương Phụng ý nghĩ dẫn đường đến Đào Thương muốn phương hướng thượng.

Luận lừa dối cùng Mông nhân, ai có thể cùng Đào công tử cũng xưng địch thủ?

------oOo------

Chương 129: ta đáp ứng ngươi (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Phụng ở tới gặp Đào Thương trên đường, cũng bất quá là ôm thử thời vận tâm thái, hắn tuy rằng sớm đã có ý thoát khỏi rớt "Cường đạo phản nghịch" cái này thân phận, nhưng ở Dương Phụng xem ra, nếu là sớm muộn gì đều phải ném xuống cái này thân phận, vậy không ngại treo giá, tìm một cái tốt kim chủ, đem chính mình bán trước giá tốt.

Năm trước Dương Phụng lựa chọn Đổng Trác dưới trướng đại tướng Lý Giác. Mà Lý Giác biểu hiện, cũng sử Dương Phụng xem ra hắn đối chính mình quy phục cảm thấy hứng thú, này lệnh ngay lúc đó Dương Phụng hưng phấn hảo một thời gian.

Chính mình vẫn là rất trêu chọc thích.

Nhưng là từ khi Quan Đông chư hầu khởi binh lúc sau, Lý Giác cùng chính mình liên hệ liền gián đoạn, mặc dù là Đổng Trác đem Lạc Dương trăm vạn dân cư di chuyển tới rồi Trường An sau, cũng không thấy Lý Giác lại phái người tới liên hệ chính mình, việc này thực sự là lệnh Dương Phụng lần cảm ủ rũ.

Nguyên lai chính mình cũng không phải đặc biệt nhận người thích.

Dương Phụng cố ý lại phái người đến Trường An đi theo Lý Giác lại làm một chút câu thông, đã có thể ở ngay lúc này, Bào Tín, Vương Khuông, Từ Châu quân tam gia liên minh tiến đến chinh phạt bạch sóng quân, bạch sóng quân bị quan quân đổ ở cửa nhà đánh, liền môn đều ra không được.

Dương Phụng bất đắc dĩ, chỉ phải tạm thời buông xuống cái này ý niệm, hiệp trợ Quách Đại an tâm cùng ba đường chư hầu giằng co.

Nhưng mà liền ở ngay lúc này, Đào Thương thư từ lại bị bạch bụng sóng đi ra ngoài đào binh, lặng lẽ đưa đến trong tay chính mình.

Ở Dương Phụng xem ra, Đào Khiêm danh khí còn tính có thể, này sở kinh doanh Từ Châu cũng là giàu có và đông đúc chi châu, tuy rằng Đào Khiêm không thể hoàn toàn nắm giữ Từ Châu sáu quận quốc, nhưng hắn ít nhất khống chế Bành Thành quốc, Đông Hải, Tứ Thủy tam quận nơi, một cái có được tam quận chư hầu, thế lực còn tính có thể.

Nhưng căn cứ nghe đồn, Đào Khiêm người này ngoại mộ thanh danh, tôn sùng danh nhân.

Dương Phụng cảm giác chính mình như vậy giặc cỏ xuất thân người, Đào Khiêm chưa chắc sẽ nhìn trúng, thả Đào Thương thực lực quân sự cũng không vì Dương Phụng sở xem trọng, tuy rằng cái này lão nhân thuộc hạ có một chi tinh nhuệ “Đan Dương binh”, nhưng cùng có được cường đại quân sự cơ sở Lý Giác so sánh với, vẫn là rất có chênh lệch.

Hơn nữa tới cùng chính mình đàm phán lại gần là một cái 17 tuổi thiếu niên, ở Dương Phụng xem ra, càng là giống như làm trò cười quá mọi nhà giống nhau.

Nhưng Đào Thương đại biểu dù sao cũng là chấp chưởng tam quận thứ sử, Dương Phụng do dự hồi lâu, chung quy vẫn là tới gặp Đào Thương thử thời vận, tuy rằng hy vọng cũng không sẽ quá lớn.

Cũng không biết lão Dương gia này một thời gian phần mộ tổ tiên có phải hay không phun hỏa mạo khói nhẹ, cư nhiên thật đúng là bị hắn chạm vào ra điểm môn đạo.

Đào Thương cùng chính mình nói chuyện trung, không hề có miệt thị ý tứ, hơn nữa lời trong lời ngoài, còn ẩn ẩn triển lộ Từ Châu quân một bộ phận thực lực.

Liền chính mình âm thầm cùng Lý Giác giao thiệp như vậy bí sự đều bị Từ Châu quân đào ra, chỉ bằng vào điểm này, liền lệnh Dương

Phụng đối Đào thị lau mắt mà nhìn.

Kỳ thật cùng đời sau khi công ty thông báo tuyển dụng đào người đạo lý là giống nhau, không có cường đại thị trường tiền cảnh cùng thực lực, dựa vào cái gì để cho người khác đi ăn máng khác?

Nhìn Dương Phụng âm tình bất định sắc mặt, Đào Thương quyết định thoáng thêm nữa một phen hỏa đi vào.

“Dương tướng quân, vẫn là câu nói kia, chim khôn lựa cành mà đậu, nếu luận thực lực, ta Từ Châu ở thiên hạ chư hầu bên trong có lẽ không phải lựa chọn tốt nhất, cùng Đổng Trác càng là vô pháp so, nhưng nếu luận cập phát triển, ta Từ Châu quân tiền cảnh thật là lệnh Dương tướng quân vô pháp tưởng tượng…… Liền như vậy cùng ngươi nói đi, liền ngự sử trung thừa Hoàng Phủ Tung đều tạm trú ở ta Từ Châu quân trị hạ, tướng quân đối ta Từ Châu quân thế tương lai tiền cảnh, lại có cái gì hảo do dự đâu?”

“Hoàng Phủ Tung” ba chữ kinh Đào Thương khẩu vừa nói ra tới, giống như xao chuông giống nhau, lại ở Dương Phụng trong lòng thật mạnh rơi xuống trầm đột nhiên một kích.

Một đoạn này thời gian, Hoàng Phủ Tung đại kỳ kỳ đứng ở bạch bụng sóng phía dưới, trừ bỏ lệnh tự sóng bên trong thành bình thường sĩ tốt vọng chi sợ hãi ở ngoài, bạch bụng sóng nội năm vị đại soái, mỗi ngày đăng cao nhìn xa nhìn bạch bụng sóng phía dưới kia mặt đại kỳ kỳ, cũng từng người lo sợ bất an…… Hoàng Phủ Tung uy danh cùng ác danh, đối với khăn vàng tới nói, thật sự là quá cao, sợ hãi cùng cừu hận này hai loại cảm xúc ở khăn vàng xuất thân nhân tâm trung đã là khó phân lẫn nhau.

Đối Dương Phụng cũng là như thế, kia thêu có “Hoàng Phủ” hai chữ đại kỳ…… Quả nhiên là cay đôi mắt.

Trong lòng cân nhắc lợi hại thật lâu sau, Dương Phụng trong lòng rốt cuộc loát thuận ra một cái đại khái ý nghĩ.

“Đào công tử, tôn phụ tử như thế thịnh tình, phụng vô cùng cảm kích, tại hạ bất quá một giới lùm cỏ đồ đệ, nếu có thể may mắn đến đại châu thứ sử thu lưu, quả thật như tái tạo chi ân rồi!”

Đào Thương lệnh người dùng mắt thường phát hiện không đến tốc độ bĩu môi: “Nói như thế tới, Dương tướng quân ngươi là đáp ứng rồi?”

Dương Phụng liếm mặt nói: “Nếu là Từ Châu phương diện, có thể đáp ứng tại hạ mấy cái yêu cầu, phụng nguyện ý thoát ly vũng lầy, quy thuận với đào thứ sử dưới trướng.”

Quả nhiên a, Đào Thương trong lòng âm thầm cảm khái, không có lợi thì không dậy sớm người, mặc cho ngươi nói cái gì, cuối cùng vẫn là muốn quy phụ đến ích lợi đi lên, bất quá đây cũng là nhân chi thường tình.

“Dương tướng quân có cái gì yêu cầu, cứ nói đừng ngại.”

Dương Phụng hướng về phía Đào Thương lược khom người, nói: “Phụng quy về Từ Châu, cần có thật vị.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Cái này tự nhiên là không thành vấn đề, chỉ cần tướng quân chịu tới Từ Châu, cái gì giáo úy, quân Tư Mã đều có thể.”

“Đa tạ công tử!” Dương Phụng tiếp tục nói: “Mặt khác, Dương Phụng ở Từ Châu trong vòng, cần phải có một khối thuộc về chính mình đóng giữ nơi, không cần đại, một huyện cũng hoặc là một thành, nơi chật hẹp nhỏ bé liền có thể.”

Đào Thương không quá lộng minh bạch ý gì.

Dương Phụng nếu là về đến Đào Khiêm thống lĩnh dưới, đều có Từ Châu địa phương châu phủ vì này lượng thân định bổng, muốn đóng giữ nơi làm cái gì?

Bất quá Đào Thương tạm thời tiếp được: “Có thể, chỉ cần có hợp lý lý do, đương nhiên hành.”

Dương Phụng cười nói: “Đương nhiên hợp lý, phụng dục hướng công tử xin chỉ thị chuyện thứ ba, chính là chờ bạch bụng sóng phá lúc sau, phụng sẽ tự dẫn dắt trong cốc sĩ tốt hướng Đào công tử xin hàng, bất quá còn thỉnh công tử có thể chấp thuận phụng thế công tử chấp chưởng bạch bụng sóng nội binh mã…… Rốt cuộc đều là một đám hung man người, nếu là không người thống lĩnh, chẳng phải là cấp Đào công tử thêm phiền sao?”

Dương Phụng nói nói đến một nửa thời điểm, Đào Thương tươi cười liền bắt đầu dần dần biến mất, trong mắt thỉnh thoảng lòe ra một tia âm lãnh.

Thì ra là thế, khó trách hắn muốn một chỗ đóng giữ nơi…… Đóng giữ cái gì? Là đóng giữ này đó bạch sóng quân binh mã!

Quả thực chính là nói giỡn! Bản công tử đại thật xa từ Lạc Dương chạy đến Hà Nội, lại chạy đến này bạch bụng sóng, vì chính là cái gì? Vì chính là hợp nhất ngươi bạch sóng quân này mười mấy vạn nhân lực cùng sức sản xuất!

Người đều cho ngươi thống lĩnh, ta đây tới làm cái gì? Ngắm cảnh du lịch sao.

Mười mấy vạn người đều về ngươi quản thúc…… Từ Châu cảnh nội có một cái Tang Bá đóng quân Khai Dương giống như quốc trung quốc gia không đủ, còn muốn ngươi tới thêm phiền?

Đào Thương thầm than khẩu khí…… Nước cạn vương bát phần lớn, khắp nơi là đại ca.

Cư nhiên đưa ra như vậy vớ vẩn lý do, họ Dương đem đào mỗ coi thành đứa ngốc sao? Ta điên rồi mới chịu đáp ứng ngươi điều kiện.

“Ta đáp ứng ngươi.” Đào Thương hướng Dương Phụng cười, tại đây tuyết trắng xóa vào đông, hắn tươi cười như nhau thường lui tới

ấm áp thân thiết, phảng phất ngày đông giá rét qua đi ấm dương, loá mắt mà thoải mái.

Dương Phụng làm như không nghĩ tới Đào Thương cư nhiên sẽ như thế sạch sẽ lưu loát đáp ứng hắn điều kiện, không hề có cò kè mặc cả, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Tiểu tử này…… Giống như không có dựa theo bình thường đàm phán kịch bản ra chiêu a?

Thấy Dương Phụng nghi hoặc biểu tình, Đào Thương vỗ vỗ tay, liền thấy hắn phía sau Hứa Chử từ tuyết địa từ lôi ra một cái cực đại rương gỗ, đúng là Đào Thương ngày thường tàng tư tiền thuê nhà cái kia.

Mắt thấy Hứa Chử đem cái rương dọn ra tới, Đào Thương khóe mắt không lưu dấu vết trừu vừa kéo.

Dương Phụng nghi hoặc nhìn Đào Thương, làm như không rõ hắn ý tứ.

“Đào công tử, ngươi đây là……?”

Đào Thương không có trả lời Dương Phụng nói, mà là xoay người hướng về phía Hứa Chử sử một cái ánh mắt.

Hứa Chử ngay sau đó hiểu ý, duỗi tay đem kia cái rương toàn bộ mở ra.

Tức khắc, liền thấy rương gỗ trung, từng khối lóa mắt lân ngón chân kim ở tuyết trắng chiếu rọi hạ, hiện ra ở Dương Phụng trước mắt.

Đây đúng là lần trước ở dương người thành một trận chiến, chém giết Hoa Hùng lúc sau từ Viên Thiệu chỗ đạt được 500 khối lân ngón chân kim ban thưởng.

Lân ngón chân kim ở phía trước, Dương Phụng trong mắt tức khắc liền lộ ra tham lam thần sắc.

Tự cổ chí kim, thiên hạ liền không có người không thích tiền, vô luận là dùng Đạo gia, Phật học, Nho gia hoặc là bất luận cái gì học thuyết tới che dấu chính mình chân thật bộ mặt, nhưng người thiên tính trung tham lam là không có khả năng bị ma diệt.

Người bởi vì tham lam mà lấy tài, cũng là bởi vì tham lam mà háo sắc, cho dù là chinh vương chinh bá, khai cương thác thổ, quy túc đến bản chất tới giảng, như cũ bất quá là vì thỏa mãn nhân tính trung tham lam thành phần, chẳng qua là tham lam lớn nhỏ trình độ sẽ nhân địa vị cùng thân phận mà thay đổi mà thôi.

Dương Phụng xuất thân lùm cỏ, tuy là bạch bụng sóng đệ nhị hào nhân vật, nhưng Quách Đại trời sinh tính khiếp đảm, rất nhiều sự không dám làm, lại rất là keo kiệt, phân cho thủ hạ tang vật cùng tiền tài chỉ có một chút điểm, cho nên nói Dương Phụng cái này bạch bụng sóng Nhị đương gia đương thực túng quẫn……

Một cái tàn nhẫn giết hại cường đạo thực đáng sợ! Nhưng một cái bần cùng cường đạo, liền không thể dùng đáng sợ tới hình dung…… Là đáng xấu hổ.

Nếu nói Dương Phụng vừa mới đối Đào Thương vẫn còn có một ít nghi ngờ nói, giờ phút này ở lân ngón chân kim dụ hoặc hạ, những cái đó hứa nghi hoặc ở hoàng kim quang mang trung, đã sớm bị tách ra đến trên chín tầng mây đi.

“Cho ta?”

Dương Phụng tròng mắt cơ hồ đều dính ở lân ngón chân kim thượng, căn bản không nhổ ra được.

Hắn nếu là có thể ngẩng đầu nhìn xem Đào Thương biểu tình, liền sẽ kinh ngạc phát hiện, vị này tiểu công tử giờ phút này biểu tình có bao nhiêu…… Rối rắm cùng thống khổ.

“Là…… Cho ngươi! Hoàng kim mỹ nữ xứng anh hùng! Mỹ nữ ta hiện tại không có…… Một chút lá vàng tiểu lễ, liêu biểu tấc lòng,

cũng coi như là hiện ngô phụ tử thành ý…… Thỉnh Dương tướng quân…… Vui lòng nhận cho.”

Dương Phụng tha đôi tay, ngây ngô cười nói: “Ha ha ha, Đào công tử, quá khách khí! Này như thế nào không biết xấu hổ……”

“Ngươi ngượng ngùng tốt nhất……” Đào Thương thấp giọng nói thầm nói.

Chỉ thấy Dương Phụng xoay người thổi một cái huýt sáo, liền có hai cái bạch sóng quân cường đạo chạy tới, một tả một hữu nâng lên cái kia chứa đầy lân ngón chân kim cái rương, trong đó một cái bởi vì thời tiết rét lạnh động thủ, thình lình tay còn trượt một chút, thiếu chút nữa đem cái rương rơi trên mặt đất……

“Ngươi tiểu tâm một chút.” Đào Thương đau lòng hướng về phía kia bạch sóng tặc hô.

Kia bạch sóng quân nghe vậy không khỏi sửng sốt, hồn nhiên không rõ, cái này hán quân thủ lĩnh nhân vật vì sao sẽ đối chính mình một cái nho nhỏ bạch sóng quân bình thường sĩ tốt như vậy quan tâm yêu quý.

Dương Phụng hướng về phía Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Đào công tử hôm nay chi ân, phụng ghi nhớ với tâm, nếu công tử đáp ứng rồi phụng sở hữu điều kiện, kia phụng cũng không có hai lời, từ nay về sau chắc chắn lấy đào sứ quân cùng công tử như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đao thế núi hiểm trở trở, muôn lần chết không chối từ! Hôm nay tạm thời đừng quá, công tử thả an tâm về doanh! Chậm đợi phụng chi tin tức khá vậy.”

Đào Thương suy yếu gật gật đầu, miễn cưỡng cười nói: “Hảo…… Dương tướng quân một đường đi hảo…… Đừng đem cái rương đánh mất ha!”

“Ha ha ha ha!” Dương Phụng sang sảng mà cười to nói: “Công tử yên tâm đó là! Đào công tử, Phụng Tiên hành một bước, cáo từ.”

Đào Thương vẫy vẫy tay, nói: “Không tiễn.”

Dương Phụng lại hướng về phía Đào Thương cúi cúi người, ngay sau đó quay người lại, lãnh các thủ hạ biến mất ở đầy trời tuyết bay bên trong.

Đào Thương mắt thấy Dương Phụng ở phong tuyết trung biến mất thân ảnh, không biết là chuyện như thế nào, hốc mắt bỗng nhiên có chút phiếm hồng, nước mắt theo sau cũng là cầm lòng không đậu mà bừng lên.

Hứa Chử vừa thấy Đào Thương khóc, không khỏi cảm thấy tò mò, hỏi:” Đại công tử, êm đẹp, ngươi khóc cái gì?”

Đào Thương không để ý tới Hứa Chử vấn đề, chỉ là một cái kính nhìn chằm chằm nơi xa đã quan vọng không đến thân ảnh, nước mắt như trân châu xuống phía dưới chảy xuôi

“Đồ vật muốn bảo quản hảo a!” Hai mắt đẫm lệ trung.

“Đừng nửa đường đánh mất a!” Hai mắt đẫm lệ trung.

“Ta sớm muộn gì sẽ đi ngươi kia thu hồi tới! Ngàn vạn đừng loạn hoa a!” Sao lại thế này a, này nước mắt lưu cái không ngừng, còn chưa đủ.

Hứa Chử không hiểu ra sao, hồn nhiên khó hiểu mà gãi cái trán, nhíu mày ngạc nhiên nói: “Ngươi này không phải đã đạt tới mục đích sao? Một chút tiền tài, vật ngoài thân, nên xá liền xá, có gì hi thay?”

“Ngươi nói dễ dàng, lại không phải hoa nhà ngươi tiền, ngươi đương nhiên không biết đau lòng, lại nói ta đây là khóc sao? Ta đây là trữ tình! Có cảm mà phát!” Đào Thương kiên trì ngạnh căng.

Hứa Chử bừng tỉnh gật đầu nói, tỉnh ngộ nói: “Thì ra là thế, hảo một cái có cảm mà phát, thật là lệnh người cảm khái vạn ngàn a…… Ai? Ai? Ai? Ai! Đại công tử, đại công tử! Ngươi như thế nào hộc máu? Ngươi đừng làm ta sợ a!”

“Không có việc gì, ta đây là một cổ cấp hỏa công tâm, nhổ ra thì tốt rồi, có cảm mà phát mà thôi.”

Hứa Chử lau mồ hôi, nói: “Ngươi này có cảm cũng phát quá dọa người! Mau đừng nói chuyện, mỗ gia đưa ngươi hồi quân doanh!”

……

……

Dương Phụng về tới tự sóng thành lúc sau, ngày thứ hai liền đi bái kiến Quách Đại.

Quách Đại trong khoảng thời gian này cơ bản liền không như thế nào ngủ ngon, mỗi ngày nhiều nhất bất quá ngủ một hai cái canh giờ, vành mắt bởi vì thức đêm, cũng là biến có chút biến thành màu đen, thực hiển nhiên, tự sóng ngoài thành ba đường chư hầu binh mã, vẫn là cho hắn rất lớn tinh thần áp lực.

Dương Phụng đi vào Quách Đại chỗ ở thính đường thời điểm, chính phùng tứ đương gia Lý Nhạc cùng Ngũ đương gia Hồ Tài cũng ở Quách Đại nơi này.

“Nhị ca tới!” Lý Nhạc hào sảng hướng về phía Dương Phụng cười.

Quách Đại cũng là đứng dậy, nói: “Nhị đệ hôm nay như vậy nhàn?”

Dương Phụng hướng về phía Quách Đại chắp tay, nói: “Đại ca, ta là vì lương thảo sự tới, trong cốc lương thảo số lượng không nhiều lắm, trong cốc sĩ tốt, hiện tại một ngày chỉ có thể dùng tới một bữa cơm, quân tâm di động, từ khi hán quân đổ ở tự bụng sóng cốc trước, chúng ta liền vẫn luôn chưa từng xuất binh kiếm ăn, tại như vậy đi xuống, huynh đệ ta sợ không đợi hán quân đem chúng ta đánh sập, chúng ta chính mình liền bị chính mình kéo suy sụp!”

Nghe xong lời này, Quách Đại trên mặt không khỏi lộ ra ưu sầu chi sắc.

Trong khoảng thời gian này tới nay, trừ bỏ trong cốc sĩ khí hạ xuống ở ngoài, lương thảo không đủ cũng là vẫn luôn bối rối Quách Đại nan đề.

Bạch sóng quân không vụ sinh sản, sở hữu quân nhu chi phí, lương thảo phí tổn toàn dựa xuất binh đi đoạt lấy, mười mấy vạn người chi tiêu kiểu gì thật lớn? Ba đường chư hầu binh mã phong tỏa ở bạch bụng sóng cửa cốc, trong cốc lương thực ngày càng giảm bớt, thời gian một trường, bạch bụng sóng nội binh tướng cùng ngựa đều không chiếm được lương thảo cung ứng, càng dễ dàng sinh ra bất ngờ làm phản.

“Ai……”

Quách Đại thở dài khẩu khí, trầm mặc sau một lúc lâu mới vừa rồi chậm rãi nói: “Lương thảo việc, xác thật là lửa sém lông mày, chỉ là hán quân binh mã chia làm tam truân, đóng quân ở tự bụng sóng ngoại tam phương, cơ hồ bảo vệ cho các nơi góc độ, chúng ta hiện tại nếu là nghĩ ra binh đi cướp bóc huyện thành, thế tất liền phải cùng hán quân tiến hành chính diện xung đột. Thượng một lần đánh lén Từ Châu quân doanh, nhân Hoàng Phủ Tung hiện thân việc, nháo trong cốc sĩ tốt sĩ khí thật là hạ xuống, trước mắt nếu nghĩ ra binh đi kiếp lương thảo, sợ là có chút khó a.”

Dương Phụng lắc lắc đầu, nói: “Huynh trưởng, khác sự có thể kéo dài, lương thảo việc liên quan đến mạch máu, lại là nhất thiết kéo dài không được a.”

Cái gọi là đánh giặc phải chuẩn bị lương thảo trước, Quách Đại cũng biết hiểu nếu là như vậy làm háo đi xuống, bạch sóng quân dữ nhiều lành ít, trong khoảng thời gian ngắn không khỏi cũng có chút khó khăn.

Liền ở ngay lúc này, một bên Lý Nhạc đột nhiên mở miệng, nói: “Đại ca, bằng không…… Chúng ta dùng địa đạo trộm đi ra ngoài thử xem?”

Nguyên lai tự sóng thành sơ kiến thành khi, vì bảo vệ xung quanh bạch bụng sóng phòng vệ xây dựng, Quách Đại đặc sai người ở trong cốc khai quật địa đạo cho đến ngoài cốc, lấy làm bất cứ tình huống nào.

Vì đề là, bạch bụng sóng địa đạo đối với Quách Đại tới nói, chính là cuối cùng tuyệt chiêu, không đến cuối cùng thời điểm, Quách Đại không nghĩ dễ dàng dùng nó, một khi bại lộ, chỉ sợ này kỳ chiêu liền không bao giờ có thể sử dụng.

Quách Đại mặt lộ vẻ do dự, nhíu mày nói: “Chúng ta địa đạo, tuy rằng có thể nối thẳng ngoài cốc, nhưng nếu vô trọng đại công việc, vẫn là bất động dùng hảo, lão tử tưởng ở vạn bất đắc dĩ khi, dùng địa đạo làm tập kích bất ngờ thủ đoạn, đánh lén quan quân…… Nếu là hiện tại dùng, vạn nhất bị quan quân phát hiện, sau này sợ là liền không có thắng vì đánh bất ngờ tác dụng.”

Dương Phụng lắc lắc đầu, nói: “Đại ca ý tưởng tuy rằng không sai, nhưng trước mắt ta quân sĩ khí hạ xuống, muốn đánh lui quan quân nào có dễ dàng như vậy? Kỳ thật không nhất định một hai phải ở trên chiến trường đánh tan bọn họ, quan quân ở ngoài cốc thủ chúng ta, liền tính là lương thảo không thiếu, nhưng này trời đông giá rét sương nguyệt, bọn họ lại có thể kiên trì bao lâu? Sớm muộn gì tất sẽ lui binh! Chúng ta chỉ cần có thể kiên trì bạch bụng sóng không mất, đó là lớn nhất thắng lợi! Nhưng nếu không có lương thực thảo chống đỡ, kia thủ hạ binh tướng lại dựa cái gì làm duy trì? Cái nào nặng cái nào nhẹ, đại ca vẫn là cẩn thận tự hỏi vì cái gì, thiết không thể nhân tiểu thất đại a.”

“Ân……” Quách Đại trầm mặc hồi lâu, tuy rằng không quá nguyện ý, nhưng Dương Phụng lời nói, xác thật tương đối thực tế, trước mắt cái này tình huống, vẫn là không cần nghĩ đánh bại quan quân, vẫn là trước hết nghĩ biện pháp lấy được lương thảo lại nói.

“Một khi đã như vậy, kia liền y theo nhị đệ ý tứ làm đi!”

Lý Nhạc đứng dậy, hướng về phía Quách Đại vừa chắp tay, nói: “Đại ca, đệ đệ nguyện lãnh binh, từ địa đạo âm thầm xuất cốc, đi bên

ngoài kiếm ăn trở về, giải trong cốc lửa sém lông mày.”

Hồ Tài cũng là đứng dậy, nói: “Tiểu đệ cũng nguyện hướng.”

Dương Phụng mị trụ đôi mắt, nói: “Việc này không tầm thường, ta bạch bụng sóng tuy rằng có địa đạo nhưng dùng, nhưng ở ngoài cốc xuất khẩu ly hán quân đóng quân chỗ cách xa nhau bất quá vài dặm xa, qua lại cần phải cẩn thận cẩn thận không bị phát hiện, phi dũng mưu gồm nhiều mặt giả không thể được chi, hai vị đệ đệ tuy rằng kiêu dũng thiện chiến, nhưng tại đây lâm nguy là lúc ứng biến xử lý thượng, chỉ sợ còn…… Lược có khiếm khuyết……”

Quách Đại quay đầu nhìn Lý Nhạc Hòa Hồ Tài liếc mắt một cái, thâm giác Dương Phụng lời nói rất có đạo lý.

“Nhị đệ nói không tồi…… Địa đạo sử dụng việc quan hệ trọng đại, các ngươi ai đi ta đều không quá yên tâm, như vậy đi, vẫn là làm vi huynh tự mình suất binh đi một chuyến!”

Dương Phụng trong lòng tức khắc mừng rỡ.

“Nếu có thể đến huynh trưởng tự thân xuất mã, nhất định bảo vạn vô nhất thất cũng!”

Ngoài miệng nói ngọt, Dương Phụng lúc này trong lòng cũng đã là nhạc nở hoa, không thể tưởng được sự tình tiến hành như thế thuận lợi!

Chỉ cần quay đầu lại đem Quách Đại hành tung cùng địa đạo xuất khẩu chỗ nói cho Đào Thương…… Hắc hắc, không sợ vị này đè ở chính mình trên đầu mấy năm trưởng huynh lúc này không xong đời!

……

……

Từ Châu quân, soái trướng.

“Ha hả, đây là Dương Phụng đưa tới tin tức……” Đào Thương một bên nhìn trong tay giản độc, một bên mệt mỏi duỗi cái lười eo, sau đó đem giản độc tùy tay đưa cho bên người Mi Phương: “Chính ngươi nhìn xem.”

Mi Phương duỗi tay tiếp nhận giản độc, đọc nhanh như gió quét vài lần, sau đó lại qua tay đưa cho phía sau Hứa Chử, nói: “Đại công tử, cái này Dương Phụng làm việc, nhưng thật ra cực kỳ mau! Không thể tưởng được như vậy nhanh chóng liền đem sự tình làm thỏa đáng, trước mắt việc, chúng ta chỉ cần an bài binh mã, mai phục tại bạch bụng sóng ngoại địa đạo xuất khẩu phụ cận, đãi Quách Đại suất binh ra tới thời điểm, liền có thể nhất cử đem này tặc chém giết! Giết tặc đầu, này bạch bụng sóng đó là vô chủ chi quân, muốn công phá nó, chẳng phải là việc dễ như trở bàn tay?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, cười nói: “Đạo lý là như vậy cái đạo lý. Vấn đề là, ta hiện tại thật đúng là không nghĩ lộng chết Quách Đại.”

Mi Phương nghe vậy ngạc nhiên nói: “Đây là vì sao?”

Đào Thương duỗi tay chỉ chỉ kia phân giản độc, nói: “Cái này Dương Phụng, cùng ta dùng kế mượn đao giết người, ta đi thế hắn làm việc, chính hắn lại ở trong cốc ngồi thu ngư ông đắc lợi, ta đời này nhất không thích sự, chính là bị người khác đương đao sử, mi huynh hiểu ta ý tứ?”

Mi Phương trầm tư một hồi, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Kỳ thật nói trắng ra là, chính là người khác không thể chơi ngươi, chỉ có thể là ngươi chơi người khác, đem người khác đương ngốc tử chơi ngươi vui vẻ, nhưng người khác đem ngươi đương ngốc tử lừa dối ngươi không làm, dù sao cái gì chuyện tốt đều đến trước nhưng công tử ngươi tới…… Là ý tứ này không?”

Đào Thương giơ ngón tay cái lên nói: “Mi huynh phân tích, thấu triệt.”

“Không dám, công tử này không có hại cá tính…… Mới là người trung chi kiệt!”

------oOo------

Chương 130: chui xuống đất nói

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với Dương Phụng người này, Đào Thương trong lòng thật sự là không có gì hảo cảm.

Tuy rằng cùng Dương Phụng chỉ có gặp mặt một lần, nhưng Đào Thương đã thông qua Dương Phụng cùng chính mình sở đưa ra những cái đó điều kiện, đại khái quy nạp tổng kết người này nhân phẩm.

Gian trá, giảo hoạt, tham lam, thiện biến, đây là Đào Thương đối người này tổng kết quy nạp.

Đặc biệt là chính mình 500 lân ngón chân kim còn tại đây hỗn đản trong tay…… Hai ngày này mỗi khi nghĩ đến việc này, Đào Thương liền đau lòng không kềm chế được.

Người như vậy, hoàn toàn không đáng tín nhiệm, cũng không có trở thành chính mình đồng liêu tư cách, nói cái gì cũng muốn đem hắn xử lý…… Cần thiết!

Hứa Chử xem xong Dương Phụng mật tin lúc sau, lại qua tay đưa cho mang đồng thau mặt nạ Từ Vinh.

Tuy rằng không có nói thẳng, nhưng Từ Vinh tại hành vi thượng, đã gia nhập Đào Thương tiểu đoàn đội.

Từ Vinh chỉ là đại khái nhìn vài lần, liền còn cấp Đào Thương, nói: “Quách Đại từ địa đạo ra tới, nếu là cho chúng ta giết chết, trong cốc binh mã ở rắn mất đầu dưới, liền thực dễ dàng bị thuận vị nhị cừ soái Dương Phụng chấp chưởng, đến lúc đó Dương Phụng thành này mười dư vạn cường đạo thủ lĩnh, đây là dưỡng hổ cử chỉ cũng.”

Đào Thương mỉm cười nói: “Từ huynh nói không sai, Dương Phụng người này có thể lợi dụng, nhưng không thể dùng thiệt tình đãi chi, hắn lần này bắt cấp làm chúng ta thế hắn diệt trừ Quách Đại, mặt ngoài tuy rằng là thực hiện thực hiện lời hứa, nhưng trên thực tế bất quá là vì chính hắn chuẩn bị, chịu người kiềm chế không phải ta tác phong, cho nên lúc này đây…… Quách Đại, chẳng những không giết, ta còn muốn làm hắn hồi bạch bụng sóng đi, dập nát Dương Phụng dã tâm.”

Hứa Chử thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Chỉ là tốt như vậy cơ hội, không khỏi đáng tiếc.”

Đào Thương cười nói: “Có câu tục ngữ kêu phá một người khó, phá hai người dễ, Dương Phụng nếu đã sinh ra phản tâm, kia công hãm bạch bụng sóng liền khẳng định là nắm chắc sự, ta không thể làm Dương Phụng độc chưởng bạch bụng sóng quyền to, ta muốn buộc hắn đem chúng ta chủ động nghênh đến bạch bụng sóng nội, đảo khách thành chủ, nắm giữ chủ động.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Đương nhiên, Quách Đại lần này từ bạch bụng sóng ra tới, ta cũng không thể làm hắn quá thoải mái.”

……

……

Đêm khuya, bạch bụng sóng ngoại Tây Nam vài dặm nơi, một khối giấu ở tuyết trắng xóa trung hòn đá bị lặng lẽ hoạt động, một người bạch sóng quân binh lính từ địa đạo lặng lẽ lộ ra đầu, hắn mọi nơi quan vọng một vòng quanh mình tình huống, thấy không có bất luận cái gì dị động, liền hướng về phía địa đạo khẩu thổi một tiếng không lớn không nhỏ huýt sáo.

Không bao lâu, liền thấy bạch sóng quân cường đạo một người tiếp một người từ địa đạo trung chui ra tới.

Đại khái ở chui ra mấy chục cá nhân lúc sau, Quách Đại mới vừa rồi thò đầu ra, hắn cũng là giống như cái thứ nhất chui ra địa đạo bạch sóng tặc giống nhau, quan sát một chút quanh mình tình huống, mới vừa rồi một chân thâm một chân thiển đi vào một bên một cái gốc cây tử hạ nghỉ ngơi.

Không bao lâu, bạch sóng quân lão tứ Lý Nhạc cùng lão ngũ Hồ Tài, cũng là đi cùng bạch sóng quân mặt khác tặc binh chui ra địa đạo.

Bằng tâm mà nói, Quách Đại thật sự là không nghĩ dùng địa đạo hướng trong cốc vận lương, một là mang không ra rất nhiều người tới, nhị là không thể vận chuyển ngựa, tam là cho chính mình cướp bóc lương thảo thời gian quá ít, có thể cướp được nhiều ít lương thảo là cái rất lớn vấn đề, hơn nữa một khi làm quan quân tra ra bên ta ra tới đoạt lương, vây truy chặn đường dưới, có thể hay không hồi bạch bụng sóng liền thành vấn đề…… Nói thật, dùng địa đạo phái binh ra tới đoạt lương thật sự là một cái sưu không thể lại sưu chủ ý.

Nhưng sự tình bãi ở trước mắt, biết rõ không thể vì, nhưng cũng là cần thiết vì này, lương thảo việc quá mức quan trọng, chủ ý sưu, Quách Đại cũng chỉ có thể là căng da đầu kháng xuống dưới.

“Đại ca, chúng ta xuất phát đi! Thời gian không nhiều lắm, cần đến sớm cho kịp động thủ!” Lý Nhạc đi tới Quách Đại bên người, gián ngôn nói.

Lý Nhạc gấp gáp như hỏa, tính tình táo bạo, so với mặt ngoài nhìn hào khí, kỳ thật do dự không quyết đoán Quách Đại tới nói, bọn họ hành động phương thức hoàn toàn là hai loại khái niệm, bởi vậy nếu là muốn cho Lý Nhạc tới gánh vác như vậy nhiệm vụ, Quách Đại hoàn toàn là không yên lòng tới.

Quách Đại liếm liếm môi khô khốc, thấp giọng nói: “Đãi nhân toàn ra tới sau, chúng ta thả hướng phía tây hành tẫn, một đường phía trên nhớ lấy tiểu tâm cẩn thận, nhiều phái người tại hậu phương, phụ trách quét dọn ở tuyết thượng lưu lại dấu chân, để tránh làm quan quân phát hiện, tạo thành không cần thiết tổn thất.”

“Nặc!” Lý Nhạc đối Quách Đại như vậy cẩn thận cách làm tuy rằng rất có không không cho là đúng, nhưng hắn đối Quách Đại trung thành và tận tâm, vẫn là y lệnh làm theo mà đi.

Một đoàn người ngựa hướng về Tây Nam hoạt động vài dặm nơi, dọc theo đường đi hiện phá lệ cẩn thận.

Đáng tiếc chính là, vô luận bọn họ như thế nào cẩn thận, bạch sóng quân hành tung đều ở Đào Thương khống chế trong phạm vi.

Đào Thương sở suất lĩnh Từ Châu quân binh mã, giờ phút này khoảng cách bạch sóng quân đội ngũ cũng không tính quá xa, nhưng chưa khủng rút dây động rừng, Đào Thương nhưng vẫn không có làm đội ngũ đi tới, chỉ chờ bạch sóng quân lại rời xa bạch bụng sóng sau lại hạ lệnh xuất kích.

Đào Thương đứng ở trên nền tuyết, cúi người từ trên mặt đất đoàn nổi lên một cái tuyết cầu, sau đó xoay người sang chỗ khác, đối với Hứa Chử cái gáy liền đánh qua đi.

“Bang!” Tuyết cầu công kích ở Hứa Chử sau đầu, tức thì biến dập nát.

“Ngươi người này như thế nào……! Mạc nháo!” Hứa Chử xoay người hung hăng mà trừng mắt nhìn Đào Thương liếc mắt một cái.

Đào Thương cười hì hì nói: “Vì cái gì không nháo? Đại trời lạnh, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, ta cũng chưa nói không cho ngươi đánh trả a.”

Hứa Chử hít hít cái mũi, bắt đầu mọi nơi tìm kiếm…… Không bao lâu, liền thấy này bưu tử từ trên mặt đất nhặt lên tới một khối đại băng máng, đầy mặt âm ngoan hướng về phía Đào Thương nụ cười giả tạo.

Đào Thương cảm giác chính mình hán nháy mắt liền chảy xuống tới.

“Ngươi người này như thế nào…… Hứa tráng sĩ…… Mạc nháo!”

Hai người ở trên nền tuyết đối diện trì là lúc, lại thấy Mi Phương vội vội vàng vàng mà chạy tới, hướng về phía Đào Thương ngôn nói: “Đại công tử, Quách Đại sở suất lĩnh bạch sóng quân, đã sắp ra bạch bụng sóng địa giới…… Chúng ta hiện tại có phải hay không có thể ra tay?”

Đào Thương xua xua tay, cười tủm tỉm mà nói: “Không cần! Quách Đại thật vất vả từ địa đạo chui ra tới, làm nhân gia nhiều nhảy nhót một hồi, cũng không tính bạch toản này một chuyến địa đạo đương chuột.”

Mi Phương “Nga” một tiếng, có chút thất vọng, lại hỏi: “Chúng ta đây hẳn là chờ cái gì thời điểm ra tay đâu?”

Đào Thương tươi cười gia tăng, ôn nhu nói: “Bọn họ không phải muốn cướp bóc quân lương sao? Cho bọn hắn cơ hội, làm cho bọn họ trước tìm được gần nhất thôn trang…… Cách nơi này gần nhất thôn trang, ta đã phái người đem thôn dân tạm thời đều di chuyển đi ra ngoài, hiện tại đóng quân ở nơi đó người, là Từ Vinh”

Nói chuyện, Đào Thương nhẹ nhàng phác phác trên tay tuyết, lại nói: “Chờ bọn họ đi vào lúc sau, chúng ta liền lại đóng cửa đánh chó, một cái không lưu!”

Mi Phương đám người tinh thần chấn động, một đám xoa tay hầm hè, chuẩn bị động thủ.

……

……

Trận này cách xa quá lớn, không chỉ là hai bên trên thực lực chênh lệch, càng chủ yếu chính là còn có ở minh ở trong tối trước tiên bố trí, cùng với Dương Phụng đưa cho Đào Thương trong cốc tình báo.

Quách Đại đám người không biết Đào Thương hành động, mà Đào Thương lại đối bọn họ hành động rõ như lòng bàn tay, thậm chí liền

hắn hôm nay sẽ lãnh bao nhiêu người ra tới, Dương Phụng đều rõ ràng âm thầm nói cho Đào Thương.

Hiện tại, liền xem Đào Thương có hay không tâm tình lấy Quách Đại tánh mạng.

Một chúng bạch sóng quân trằn trọc mà đi, rốt cuộc là đi tới cách nơi này gần nhất một chỗ thôn trang, cái gọi là thỏ khôn không ăn cỏ gần hang, Quách Đại bọn họ ban đầu đối với ly bạch bụng sóng so gần thôn trang, cơ bản đều không động thủ, nhưng là hôm nay tình huống thật sự là quá mức đặc thù, sự tình quan bạch bụng sóng an nguy tồn vong, ngày xưa điều trần nguyên tắc, Quách Đại đám người giờ phút này cũng đành phải vậy.

------oOo------

Chương 131: đại thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đi tới cửa thôn phía trước, Quách Đại hướng về phía phía sau bạch sóng quân thám tử phất phất tay, liền thấy kia thám tử nhanh chóng đi đến thôn trước, ở cửa thôn bốn phía thật cẩn thận quan vọng một chút, tiếp theo quay đầu hướng về phía Quách Đại sử một cái thủ thế, ý bảo không có vấn đề.

Quách Đại gật gật đầu, ngay sau đó vung tay lên, suất lĩnh một chúng bạch sóng tặc sĩ tốt nối đuôi nhau mà nhập.

Nhưng là, hắn lại không có chú ý tới, ở trong thôn mấy chỗ nông trại nóc nhà đống cỏ khô ẩn nấp án chỗ, có sắc bén cung nỏ mũi tên, đối diện chuẩn bọn họ.

Vào trang sau, Quách Đại hướng về phía Hồ Tài cắt vài cái thủ thế, ý bảo hắn lãnh một đội binh hướng tây đi trong thôn một con đường khác, hai phối hợp, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Hồ Tài lĩnh mệnh lúc sau, lãnh một chi binh hướng phía tây xuất phát mà đi, mà Quách Đại còn lại là suất lĩnh còn thừa binh tướng cùng Lý Nhạc thẳng đến trung lộ mà đi.

Quách Đại cùng dưới trướng binh tướng tốc độ cực nhanh, ở phong tuyết trung dường như một trận gió xoáy, trong nháy mắt liền qua thôn trước, bất quá này dọc theo đường đi, lại là liền nửa bóng người cũng chưa thấy, việc này nhưng thật ra khiến cho Quách Đại một ít nghi hoặc.

Này thôn trang…… Nên sẽ không đã vứt đi không cần, biến thành cái chết trang đi?

Đang ở do dự không chừng là lúc, Quách Đại phía sau, một người bạch sóng quân sĩ binh đi lên trước tới, ở Quách Đại bên tai thấp

giọng nói: “Cừ soái, ngài xem bên kia!”

Theo cường đạo chỉ ra phương hướng, Quách Đại phóng nhãn nhìn lại, lại là ở ly chính mình không đủ trăm bước địa phương, dựng đứng một cái cực đại thương ngao, nhìn như hẳn là thôn này trữ hàng ngũ cốc loại lương sở dụng.

Quách Đại trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ trong lòng trời cao phù hộ, làm hắn tại đây sở đại thương trung tìm được lương thảo, trở về cũng hảo có thể làm tự sóng thành nhịn qua mấy ngày cửa ải khó khăn.

Đi tới đại thương phía trước, vài tên bạch sóng quân sĩ tốt liền chạy vội qua đi, ngựa quen đường cũ đem đại thương thượng ván cửa cùng rơm rạ tất cả đều dịch tới rồi một lần, Quách Đại hút hạ cái mũi, cùng Lý Nhạc dẫn người khi trước bôn đại thương nội đi đến.

Thương nội ánh sáng thực ám, không cẩn thận tụ mục căn bản thấy không rõ bên trong có thứ gì, Quách Đại vừa định làm bên người bạch sóng quân sĩ tốt nghĩ cách lấy hỏa chiếu sáng, lại nghe thấy đại thương chỗ sâu trong, đột nhiên truyền đến một trận cười dài thanh.

“Bạch sóng quân quách cừ soái, làm sao lúc này mới tới? Từ mỗ chính là đợi ngươi đã lâu.”

“A?” Quách Đại đám người đều bị hít hà một hơi, vội vàng quay đầu đi.

Lại thấy đại thương nội bỗng nhiên sáng lên cây đuốc, Quách Đại chờ tập trung nhìn vào, một đám sắc mặt toàn thay đổi.

Ở đại thương mặt khác một bên, đứng suốt một loạt toàn thân trang bị đầy đủ hết phác đao binh, mà ở phác đao binh phía trước nhất, một người hạng nặng võ trang đại hán ngồi trên mặt đất, tuổi đại khái không đủ 36 bảy, nắm một thanh rèn hoàn mỹ trường bính chiến đao, thân hình rất là tinh tráng, hắn trên mặt đợi một bộ có thể che khuất lỗ mũi trở lên đồng thau mặt nạ, thấy không rõ chân dung,

chỉ có kia từ đồng thau mặt nạ khổng thượng lộ ra một con mắt, ánh mắt cực kỳ âm trầm.

To như vậy một cái thương nội, thủ như vậy một cái mang theo mặt nạ quái vật, bạch sóng quân binh lính tâm đều dọa tới rồi cổ họng chỗ.

Quá khiếp người, gia hỏa này là thứ gì?

Quách Đại trăm triệu không nghĩ tới nơi này thế nhưng còn sẽ cất giấu người, hơn nữa vừa lên tới là có thể chuẩn xác kêu ra bản thân tên, có thể thấy được sớm có chuẩn bị.

“Nhữ là người phương nào? Như thế nào sẽ biết được bổn soái lãnh binh đến tận đây?” Quách Đại tâm phiền ý loạn, nhưng vẫn là cưỡng chế sợ hãi, xuất khẩu chất vấn.

Người đeo mặt nạ biểu tình bởi vì mặt bị che đậy cho nên thấy không rõ, nhưng tiếng nói trung rõ ràng có trào phúng ngữ điệu: “Hảo thuyết, tại hạ Từ Vinh, hiện vị cư Từ Châu quân khách đem hư vị, hôm nay phụng Từ Châu Đào công tử chi mệnh, chuyên môn tại đây xin đợi quách cừ soái đại giá! Quách Đại soái, cùng Từ mỗ đi một chuyến đi?”

“Ngươi là Từ Vinh?!”

Quách Đại sắc mặt tức thì biến trắng bệch, Từ Vinh thanh danh ở Tây Lương trong quân tuy rằng không có Lý Giác, Quách Tị đám người vang dội, nhưng cũng là có thể bài thượng hào, đặc biệt là mấy tháng trước, người này còn từng ở dương người thành đánh bại Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên, nổi bật nhất thời vô nhị, ở Tây Lương trong quân ẩn ẩn đã có kẻ tới sau cư thượng chi thế……

Thật sự tưởng không rõ, Đổng Trác dưới trướng trung lang tướng, như thế nào lại sẽ trở thành Từ Châu quân khách đem?

Đầu tiên là một cái Hoàng Phủ Tung, hiện tại lại là một cái Từ Vinh…… Chẳng lẽ Từ Châu quân vì đối phó chính mình, cố ý tiêu

tiền đi Đổng Trác nơi đó thuê bọn họ lại đây xuyến bãi?

“Ngươi…… Ngươi……” Quách Đại lắp bắp nửa ngày, cuối cùng phản ứng lại đây, khó có thể tin hỏi: “Ngươi như thế nào lại ở chỗ này?”

“Thật là buồn cười.” Từ Vinh đứng dậy, đem trường bính chiến đao hướng trước ngực một lập, nói: “Thiên hạ to lớn, nơi nào Từ mỗ đi không được, ta vì cái gì không thể ở chỗ này?”

“Ngươi……” Quách Đại tâm tư quay nhanh, lại nghĩ không ra biện pháp phá này cục diện bế tắc, liền lời nói đều không thế nào sẽ nói.

“Đại gia không cần sợ, quản hắn là người phương nào? Chúng ta liều mạng với ngươi đó là! Hắn bên người không có bao nhiêu người, giết hắn bất quá là việc dễ như trở bàn tay!” Lý Nhạc hai mắt nhìn chằm chằm Từ Vinh, đối chung quanh bạch sóng quân sĩ binh nhóm lớn tiếng quát kêu lên.

Quách Đại trong lòng thầm mắng Lý Nhạc là bưu tử, Từ Vinh nếu dám ngồi ở chỗ này chờ bọn họ, há có thể là liền có đại thương nội như vậy một chi phác đao quân? Thương ngoại tất nhiên cũng có mai phục!

Từ Vinh ở lạnh băng đồng thau mặt nạ che lấp hạ, không thấy hỉ nộ, bất quá trong mắt rõ ràng nhiều vài phần thương hại, hắn ánh mắt không giống đang xem người, càng giống xem là ở chuẩn bị làm cuối cùng một bác vây thú.

“Đều thất thần làm gì? Đều cho ta sát a!” Quách Đại giận dữ hét.

Vài tên bạch sóng quân sĩ tốt cho nhau nhìn thoáng qua, theo sau sôi nổi giơ lên trong tay đao, về phía trước chậm rãi hoạt động mấy bước, tiếp theo, không hẹn mà cùng gào to một tiếng, thẳng đến Từ Vinh vọt qua đi.

Từ Vinh không có bất luận cái gì động tác, chỉ là đối với phía sau một loạt phác đao tay phân phó một chữ: “Phá. uuka n s h u”

Kia bài phác đao tay đi nhanh về phía trước, mấy chục bính phác đao đồng thời giơ lên, ở những cái đó xông tới bạch sóng quân sĩ binh tràn ngập kinh ngạc trong ánh mắt, đồng thời cộng đồng hô to một tiếng: “Phá!”

“Xoát!”

“Xoát!”

“Xoát!”

Cơ hồ là cùng cái thời khắc, những cái đó phác đao binh chiến đao sôi nổi chém ra, chỉnh tề mà cực có lực đạo, mỗi một đao ở chém ra lúc sau đều không rơi không, đan xen có hứng thú tước nhập nhạc bạch sóng quân da thịt phía trên.

Xông lên trước bạch sóng quân sĩ binh, đại bộ phận đều trực tiếp bị chém phiên ở vũng máu trong vòng, còn thừa thiếu bộ phận binh lính liên tục lui về phía sau, mỗi lui một bước, máu tươi liền tích trên mặt đất thật lớn một bãi, đương Từ Vinh bên người những cái đó binh lính sôi nổi thu đao lúc sau, bạch sóng quân nhóm nhìn nhìn lại đại thương nội địa thượng đồng bạn thi thể, các cơ hồ đều là một đao trí mạng, máu tươi phiêu tán, thảm không nỡ nhìn, một đám không khỏi da đầu tê dại.

“A..... A.....!!!”

Đại thương bên ngoài, đột nhiên vang lên tiếng kêu cùng tiếng kinh hô, vừa mới còn cực kỳ yên tĩnh thôn xóm, giờ phút này gian có vẻ phá lệ ồn ào náo động.

Lý Nhạc thượng còn không rõ nguyên do, Quách Đại lại là một phen túm chặt hắn, bôn thương ngoại hướng ra chạy, vừa đi một bên quở mắng: “Hồ đồ! Kia mặt nạ tướng lãnh nếu dám ở này đại thương trong vòng như thế không có sợ hãi, bên trong trang trang ngoại há có thể không có mai phục? Còn không theo ta triệt!”

Lý Nhạc cùng Quách Đại vội vã ra đại thương, vừa thấy bên ngoài, thiếu chút nữa không khỏi chết ngất qua đi.

Chỉ thấy bên trong trang trang ngoại, không biết khi nào, các con phố thượng đã tràn ngập quan quân thân ảnh, mà bạch sóng quân chợt lọt vào quân địch tập kích, đều là hỗn loạn thành một đoàn, bọn họ lần này âm thầm xuất cốc, vốn chính là tưởng lặng lẽ đoạt lương thực lui lại, thần không biết quỷ không hay, không biết làm sao lại là để lộ tiếng gió, rơi xuống hiện nay loại này giao thủ cục diện.

------oOo------

Chương 132: hồ mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đại ca, làm sao bây giờ?” Lý Nhạc giờ phút này cũng nóng nảy, nôn nóng hướng Quách Đại dò hỏi chủ ý.

Quách Đại lắc lắc đầu, nghiến răng nghiến lợi: “Chúng ta không có chiến mã, muốn chạy cũng chạy không thành, hiện giờ chi kế, chỉ có liều chết một trận chiến, nhìn xem có thể hay không may mắn sát ra một con đường sống, nhưng thành bại cùng không, liền đến xem thiên ý như thế nào.

Lý Nhạc vốn dĩ chính là cái anh chàng lỗ mãng, giờ phút này nghe Quách Đại nói chỉ có chém giết một đường, tuy rằng tiền đồ xa vời, nhưng cũng vừa lúc là tùy hắn tâm nguyện.

Nhưng thấy vị này bạch bụng sóng tứ đương gia cao giọng vừa uống, hào khí vạn trượng nói: “Các huynh đệ, có dám tùy ta phá trận giết địch!”

Nghe được này phiên lời nói hùng hồn, tả hữu người rất có kích động chi ý, đều bị sôi nổi theo tiếng đáp ứng.

“Nguyện tùy tứ đương gia một trận chiến!”

“Đại trượng phu gì sợ hán đình ưng trảo, nhãi con nhóm, cùng lão tử hướng a!”

Lý Nhạc cầm trong tay đại đao vào đầu mà thượng, Quách Đại tắc theo sát sau đó, suất lĩnh một chúng bạch sóng quân sĩ binh, đi bộ hướng về mặt đông bên trong trang đại đạo xung phong liều chết qua đi.

Bất quá nói đến cũng quái, một đường phía trên, Từ Châu quân sĩ tốt tuy rằng đông đảo, trong đó cũng là cũng không thiếu kỵ binh đội

ngũ, nhưng gặp được lấy Lý Nhạc cùng Quách Đại đột kích quân, lại bất chính mặt cùng chi giao thủ, ngược lại là tứ tán sôi nổi vòng hành, giống như cố tình cho bọn hắn một con đường sống giống nhau.

Bất quá đối với rơi rụng ở bên trong trang mặt khác bọn lính, Từ Châu quân lại không như vậy khách khí, xuống tay chút nào không lưu tình…… Hướng đã chết xuống tay chém.

Từ Vinh giờ phút này cũng là từ đại thương nội theo sát Quách Đại đám người truy kích mà ra, nhìn lấy hai cái tặc đầu cầm đầu một đám người liều mạng chém giết chạy trốn tình hình, Từ Vinh trong lòng âm thầm cười lạnh.

Nếu không phải Đào công tử sớm có nghiêm lệnh, hôm nay tất là tha ngươi chờ không được! Chỉ bằng ngươi Quách Đại cùng Lý Nhạc điểm này không quan trọng bản lĩnh, làm sao có thể trốn ra bổn đem lòng bàn tay?

Bất quá Đào công tử tuy rằng có nghiêm lệnh, làm ta buông tha lấy Quách Đại cầm đầu cừ soái tặc đầu, nhưng lại chưa nói như thế nào xử trí này đó tùy Quách Đại xuất cốc cướp bóc binh lính…… Một khi đã như vậy, kia này đó cường đạo, bổn đem hôm nay liền tất cả đều ăn định rồi!

Nghĩ đến đây, Từ Vinh chậm rãi giơ lên tay phải, sau đó thật mạnh xuống phía dưới làm một cái chém đầu động tác, phân phó tả hữu nói: “Buông tha Quách Đại, sát dư tặc!”

……

……

Quách Đại cùng Lý Nhạc kia một mặt đụng phải Từ Vinh, mà bạch sóng quân mặt khác một chi đội ngũ Hồ Tài, còn lại là càng thêm xui xẻo!

Hồ Tài sở suất lĩnh phân quân, trực tiếp đụng phải Đào Thương cùng Hứa Chử sở suất lĩnh một chúng tinh nhuệ nhân mã.

Hứa Chử xuất thân nhất tộc tông chính tộc trưởng, lúc trước nhà mình thôn trang bị mây bay giặc Khăn Vàng càn quét, đã chịu tổn thất thật lớn, bởi vậy này hán tử đối giặc Khăn Vàng khấu rất nhiều oán hận, lúc này thấy Hồ Tài cùng hắn sở suất lĩnh tặc quân, Hứa Chử liền lời nói cũng là lười đến hỏi một câu, trực tiếp suất chúng phi mã mà thượng, đối bạch sóng quân tiến hành công kích mãnh liệt.

Đao thương rơi xuống đi, khăn vàng người chúng huyết nhục ở tuyết trung bay tứ tung, từng khối thân thể bị chém ngã đi xuống, vĩnh viễn lâm vào yên lặng, hóa thành phiến đại địa này dinh dưỡng từ đây vĩnh tuyệt thiên nhật.

Bạch sóng quân sĩ binh liền trang bị vốn chính là tốt xấu lẫn lộn, cùng Hứa Chử sở suất lĩnh tinh nhuệ hổ vệ quân tướng sĩ so sánh với, càng hoàn toàn không ở một cái cấp bậc phía trên.

Trước mắt bọn họ, liền phảng phất kia một mảnh nhẹ nhàng lá rụng, trong khoảnh khắc đều sẽ theo gió rồi biến mất, lung lay sắp đổ.

Không đến nhất thời canh ba, tuyết địa thượng liền trải rộng bạch sóng quân sĩ binh tràn đầy máu tươi thân thể, mà giữa sân sở dư lại, cũng gần chỉ có Hồ Tài cùng hắn bên người chỉ còn sót lại mười cái cường đạo hộ vệ.

Mắt thấy chu vi đi lên hổ vệ quân sĩ tốt, Hồ Tài cùng hắn dưới trướng mười tên hộ vệ trên mặt, đã che kín tuyệt vọng.

Đào Thương cưỡi ngựa, từ nơi không xa sau trận đánh mã lại đây, hắn nhíu mày nhìn nhìn tuyết trắng trên mặt đất tứ tung ngang dọc thi thể, lại nhìn nhìn còn thừa những cái đó cả người đánh bệnh sốt rét bạch sóng quân sĩ tốt, sâu kín thở dài.

Quách Đại là cần thiết muốn thả chạy, nhưng là này đó cường đạo, không thể phóng…… Tuy rằng Đào Thương không phải một cái dễ

giết người, nhưng giờ này khắc này, không khỏi cành mẹ đẻ cành con, cần thiết đến những người này toàn bộ chém tận giết tuyệt.

Đào Thương không mừng giết chóc, hắn ái sạch sẽ, thích ánh mặt trời cùng thay đổi, hắn không thích huyết…… Nhưng có rất nhiều sự, không phải Đào Thương có khả năng đủ khống chế, người sống trên đời, muốn sinh tồn đi xuống, có đôi khi cần thiết muốn thuận thế mà làm, không thể chỉ dựa vào chính mình yêu thích.

Đào Thương quay đầu, đối với phía sau người bắn nỏ đội ngũ phân phó nói: “Bắn tên.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy mấy chục trương trường cung kéo huyền cài tên, đem những cái đó sắc bén mũi tên, nhắm ngay tràng gian còn sót lại Hồ Tài một chúng.

“Từ từ!” Mọi người ở đây chuẩn bị bắn tên nháy mắt, Hồ Tài liên tục xua tay, thanh âm lại cấp lại run rẩy đối Đào Thương kêu lên: “Vị này tướng quân, vị công tử này…… Ngài, ngài là Từ Châu quân Đào đại công tử đi? Tại hạ Hồ Tài, chính là bạch bụng sóng xếp hạng thứ năm trọng trấn, chúng ta quy hàng, chúng ta nguyện ý quy hàng a!”

“Hồ Tài?” Đào Thương híp mắt, nhìn chằm chằm nơi xa đã là binh tướng nhận ném xuống đất tên kia bạch sóng quân tướng lãnh, trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: “Ngươi chính là bạch sóng quân tặc đầu chi nhất, tự sóng thành đứng hàng thứ năm cừ soái Hồ Tài?”

Hồ Tài vừa nghe Đào Thương làm như nhận thức chính mình, không khỏi mặt lộ vẻ vui mừng, một cái kính gật đầu nói: “Không tồi, không tồi! Hồi bẩm Đào công tử, đúng là Hồ mỗ a! Hồ mỗ nguyện ý quy thuận công tử!”

Đào Thương nghe vậy, lại lộ ra làm người như tắm mình trong gió xuân mỉm cười.

“Ta muốn ngươi không trứng dùng…… Bắn tên.” Đào Thương chuyện đột nhiên vừa chuyển, khô cằn phân phó phía sau trường cung tay.

Hồ Tài trăm triệu không nghĩ tới Đào Thương người này nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, vừa rồi còn đối với chính mình ấm áp cười nói nhận thức chính mình, quay mặt đi tới nói muốn giết người liền phải giết người.

“Đào công tử!”

Mắt nhìn những cái đó sắc bén mũi tên lại chỉ hướng về phía chính mình, Hồ Tài lại lại lần nữa khẩn cầu nói: “Tại hạ chính là thành tâm thực lòng hướng Từ Châu quân quy hàng, cũng không lặp lại chi ý, thỉnh công tử nắm rõ a!”

“Đầu hàng? Ha hả!” Đào Thương cười khẽ một chút, nói: “Ngươi là tặc đầu, ta là quan quân giám quân, xung khắc như nước với lửa thân phận. Lại nói ta chính là tiếp nhận đầu hàng, cũng chỉ sẽ thu dụng những cái đó bình thường sĩ tốt, giống ngươi như vậy cường đạo thủ lĩnh, ta sử dụng tới biệt tay, dưỡng lên phí tiền, còn phải không duyên cớ dùng lương thực điền no ngươi bụng, này đối ta không có lời.”

Hồ Tài dùng sức lắc đầu, run giọng ngôn nói: “Ta…… Ta có thể không ăn cơm……”

Nghe xong lời này, Đào Thương bị đậu đến thẳng nhạc, không biết này Hồ Tài là thật khờ vẫn là giả ngu, thế nhưng nghe không hiểu chính mình trong lời nói ý vị?

Thân là cường đạo thủ lĩnh, làm tạo phản mua bán, đầu đeo ở trên lưng quần người, hắn không phải hẳn là đã sớm xem phai nhạt sinh tử sao?

Như vậy sợ chết nhát gan, đương cường đạo thủ lĩnh thật sự là không chút nào xứng chức.

“Hồ soái, ngươi liền không cần lại cầu hắn, chúng ta cùng quan quân liều mạng đi!” Hồ Tài bên người kia mấy tên thủ hạ đối với Đào Thương rống giận.

“Không tồi……” Đào Thương đại điểm này đầu, nói: “Hồ cừ soái, ngươi này đó hộ vệ, có thể so ngươi có cốt khí nhiều.”

“Nhãi ranh an dám như thế!” Một người bạch sóng quân sĩ tốt bỗng nhiên từ Hồ Tài bên cạnh người chạy trốn ra tới, gào thét lớn hướng Đào Thương chạy qua đi.

Hắn một bên nhằm phía Đào Thương đồng thời, còn cầm trong tay phác đao luân viên, đối với Đào Thương nơi, hung hăng quăng đi ra ngoài.

“Ô ——!”

Phác đao ở không trung đánh chuyển, hóa thành một đạo thiết ảnh, thẳng hướng Đào Thương mặt bay tới.

“Vèo vèo vèo vèo —!”

Đào Thương phía sau cung thủ sôi nổi bắn tên bắn thẳng đến, đem kia bạch sóng quân sĩ binh bắn ngã trên mặt đất, kia bạch sóng quân sĩ binh kêu lên một tiếng, suy sụp ngã xuống đất.

Mà hắn vứt ra phác đao cũng bay đến Đào Thương phụ cận, đúng lúc này, Đào Thương bên cạnh người một đạo thân ảnh chợt đến, tinh chuẩn đem bay tới phác đao đánh bay đi ra ngoài.

Chỉ nghe “Đinh” một tiếng giòn vang, phác đao tà phi đi ra ngoài gần hai trượng nơi, cắm ở trên mặt tuyết, thật sâu chôn nhập trong đó, có thể thấy được vừa mới ngăn trở lực đạo to lớn.

Hứa Chử phi mã mà đến, hoành nói nhảy mã chắn Đào Thương cùng những cái đó bạch sóng dư tặc chi gian, chuông đồng đại hai mắt hung hăng mà trừng mắt Hồ Tài một chúng, hừ nói: “Bực này võ nghệ, cũng dám hành đánh lén việc? Quả thực tìm chết!”

“Súc sinh!” Dư lại chín tên bạch sóng quân sĩ tốt rống giận hướng Hứa Chử chạy vội qua đi, tưởng cùng Hứa Chử liều mạng.

Sát này chín bình thường hại dân hại nước, đối Hứa Chử tới nói hoàn toàn không phải cái gì việc khó.

Có thể Hứa Chử trước mắt thân phận cùng uy danh, lại như thế nào sẽ cùng bọn họ chấp nhặt? Hổ Si chỉ là kéo mã chợt lóe, mà Đào Thương phía sau cung tiễn thủ lại một lần đối với những cái đó bạch sóng sĩ tốt nhóm lại một vòng loạn mũi tên bắn ra.

Không hề ngoài ý muốn, còn lại này chín tên bạch sóng sĩ tốt chẳng phân biệt trước sau chết thảm với Từ Châu cung thủ đội mũi tên hạ.

Đến tận đây, bạch sóng quân ở chỗ này chiến trường trung trung —— chỉ còn lại có Hồ Tài một người.

------oOo------

Chương 133: về thuận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn bên người người tất cả đều chết sạch, Hồ Tài vị này bạch sóng quân Ngũ đương gia lúc này đã là thần chí mơ hồ, đầu óc hôn mê, dạ dày trung thẳng dục nôn mửa.

Hắn bình sinh giết người không ít, nhưng lại rất thiếu nghĩ đến chính mình gặp phải tử vong thời điểm, cư nhiên sẽ là dáng vẻ này.

Ánh mắt dại ra nhìn những cái đó bị giết chết thủ hạ nhóm thi thể, một đám trước khi chết biểu tình đều là chết lặng cùng sợ hãi, vừa rồi còn sinh long hoạt hổ chuẩn bị tiến trang bốn phía cướp bóc một phen đội ngũ, hiện tại đều biến thành từng khối lạnh băng thi thể, muốn nói Hồ Tài không thương tâm khổ sở, kia tuyệt đối là không có khả năng.

Nhưng hắn càng khó chịu, là chính hắn lập tức cũng muốn biến thành này đó thi thể giữa trong đó một viên.

Hứa Chử quay đầu hỏi Đào Thương nói: “Công tử, liền dư lại Hồ Tài một cái, sát sao?”

Đào Thương vừa định gật đầu, nghĩ lại tưởng tượng, xua tay nói: “Chậm, trước đừng cử động hắn.”

Nói, hắn nhìn về phía Hồ Tài, nói: “Hồ cừ soái, cùng ngươi cùng nhau ra bạch bụng sóng cướp bóc Quách Đại cùng Lý Nhạc, giờ phút này hẳn là đã thoát ly chúng ta vây quanh võng, ngươi thực may mắn, đụng phải ta, nếu là đổi thành khác tướng lãnh thống quân, tỷ như Bào Tín, vậy ngươi giờ phút này khả năng sẽ bởi vì phẫn nộ mà bị hắn xử lý.”

Hồ Tài nghe vậy cả kinh, thân mình cũng bỗng nhiên chấn động, hắn không rõ Đào Thương là như thế nào biết được trừ bỏ chính

mình ở ngoài, Quách Đại cùng Lý Nhạc cũng đồng thời ra bạch bụng sóng, hơn nữa hắn trong lời nói ý tứ, cũng ẩn ẩn có khác sở chỉ.

Nhìn Hồ Tài trên mặt khó hiểu cùng mê mang, Đào Thương đạm nhiên cười, nói: “Hồ cừ soái, ngươi phải hiểu được, chúng ta Từ Châu quân năng lực so ngươi trong tưởng tượng muốn lợi hại rất nhiều, các ngươi lần này từ trong cốc ra tới bao nhiêu người, có này đó cừ soái xuất trận lại có ai phụ trách dẫn đầu, ta dưới trướng thám báo sớm đã là tra xét rõ ràng…… Cái này mai phục, kỳ thật là vì ngươi trưởng huynh Quách Đại thiết hạ, đáng tiếc lão hổ không đánh tới, lại bắt sống ngươi như vậy một đầu con hoẵng…… Bất quá ta rất tò mò, vì cái gì cô đơn là ngươi sẽ bị Quách Đại phái lại đây dẫm ta thiết hạ cái này bộ?”

Một phen nói ra tới, Hồ Tài đầu càng đau càng mơ hồ……

Đúng vậy, đại ca vì cái gì không phái tứ ca đơn lãnh một quân đến cái này phương hướng tới, mà cố tình chỉ phái ta?

Nghe Đào Thương ý tứ, hắn cùng tứ ca đã thoát ly mà đi, mà bị dư lại bị Từ Châu quân đối phó, giống như chỉ có ta này một cái? Này rốt cuộc là chuyện như thế nào, chẳng lẽ gần chính là trùng hợp?

Ai! Còn có Từ Châu quân tra xét năng lực, cư nhiên liền bên ta lần này bí mật xuất động tướng lãnh đều tra xét rành mạch.

Không biết có phải hay không bởi vì bạch bụng sóng trung có nội quỷ…… Nhưng cho dù là có nội quỷ, Từ Châu quân này thẩm thấu năng lực không khỏi cũng quá lớn đi!

Người sợ nhất chính là miên man suy nghĩ, kỳ thật vốn dĩ hoàn toàn không có gì quan hệ sự, ở Đào Thương cố tình dẫn đường hạ, chậm rãi mang chạy trật Hồ Tài ý nghĩ, Hồ Tài vốn dĩ chính là một cái anh chàng lỗ mãng, tâm cơ cũng không thâm trầm, tâm nhãn cũng ít đáng thương, hiện giờ bị Đào Thương nói hơi một lầm đạo, tư tưởng thượng liền bắt đầu đi rồi rúc vào sừng trâu, hắn càng nghĩ càng không đúng, càng cân nhắc càng có vấn đề.

Cho nên nói người a, miên man suy nghĩ là nhất không được.

Nhìn Hồ Tài sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, bởi vì không nghĩ ra mà vẻ mặt thống khổ chi sắc, Đào Thương biết hắn giờ phút này mục đích đã đạt tới.

Hắn mỉm cười đối Hồ Tài nói: “Hồ cừ soái, chúng ta Từ Châu quân nãi quân tử chi sư, tuy rằng là tiêu diệt tặc, nhưng hành quân đánh giặc cũng chú ý giúp mọi người làm điều tốt bốn chữ, chuyện tới hiện giờ ngươi còn có cái gì tâm nguyện, không ngại nói cho đào mỗ, có thể thỏa mãn ngươi ta tận lực thỏa mãn.”

Hồ Tài bởi vì luân phiên đả kích, phảng phất lập tức cô đơn tinh thần sa sút rất nhiều, hắn ngưỡng mặt nhìn Đào Thương, chua xót ngôn nói: “Tâm nguyện? Ta tâm nguyện chỉ có một, liền sợ Đào công tử không chịu thỏa mãn.”

Đào Thương rất rõ ràng hắn muốn nói gì, bất quá vẫn là chậm rì rì nói: “Ngươi không ngại nói ra thử xem.”

“Thỉnh Đào công tử phóng ta một con đường sống.”

Đào Thương cười nói: “Thả ngươi? Cũng không phải không được, bất quá này thiên hạ không có ăn không trả tiền cơm trưa, đào mỗ làm việc, thích muốn cái điềm có tiền, hồ cừ soái mệnh hiện tại ở trong tay ta, ngươi muốn dùng cái gì điềm có tiền tới trao đổi ngươi tánh mạng đâu?”

Nghe xong lời này, Hồ Tài đã chết tâm không khỏi lại lần thứ hai lung lay lên…… Xem Đào Thương ý tứ, chính mình tựa hồ cũng không phải không hề cơ hội!

Hắn ngẩng đầu mong đợi nhìn Đào Thương, bởi vì kích động mà khiến cho giọng nói sáp sáp phát run: “Đào công tử muốn ta dùng cái gì tới đổi chính mình mệnh?”

Đào Thương sờ sờ cằm, giống như là thực nghiêm túc ở tự hỏi.

“Sinh mệnh vô giá, dùng bình thường đồ vật đổi chỉ sợ là không được…… Không bằng liền một mạng đổi một mạng, bắt ngươi chính mình mệnh tới đổi chính ngươi mệnh hảo.”

Hồ Tài bị Đào Thương này nhiễu khẩu lệnh cách nói cấp nói mông, hồn nhiên không biết Đào Thương lời này là có ý tứ gì, đều nói cái gì ngoạn ý cùng cái gì ngoạn ý?

Quan quân người, ngày thường đều không thói quen nói tiếng người sao?

Hồ Tài tán đồng ánh mắt, Đào Thương lại hiểu biết bất quá…… Điển hình tri thức dự trữ không đủ dùng, thuần thuần không văn hóa biểu hiện.

Đào Thương kiên nhẫn vì hắn giải thích nói: “Đào mỗ ý tứ chính là, ngươi mệnh, nguyên lai là thuộc về bạch bụng sóng, nếu về sau hắn có thể thuộc về ta, ta nhưng thật ra có thể suy xét làm ngươi tiếp tục sống sót, hơn nữa, sẽ làm hồ cừ soái ngươi so trước kia sống được càng tốt càng dễ chịu, ngươi xem thế nào?”

Hồ Tài nghe xong lời này, trong lòng không khỏi có chút buồn bực…… Này còn không phải là làm ta quy thuận ý tứ sao? Cùng ta ngay từ đầu nói có cái gì bất đồng!

Này đó thế tộc nhà cao cửa rộng con cháu, nói chuyện làm việc chính là không đủ lanh lẹ! Chuyện gì đều rẽ trái rẽ phải, quải cong nói mơ hồ ngươi.

Bất quá là đầu hàng đánh rắm, làm hắn bẻ xả như vậy cao thâm…… Thật là phục!

“Đào công tử, chịu cho phép ta quy thuận?”

“Có thể.” Đào Thương cười tủm tỉm mà nói: “Hôm nay buổi tối, hồ cừ soái tuy rằng thiệt hại rất nhiều binh mã, nhưng nếu ngươi nguyện ý nói, ngươi tương lai có thể có được mấy vạn thậm chí hơn

mười vạn người, hoặc là lại nhiều một ít cũng không phải không có khả năng.”

Hồ Tài nghe vậy có chút sá nhiên: “Có ý tứ gì?”

Đào Thương gằn từng chữ một nói: “Lời nói thật không sợ nói cho ngươi, đào mỗ lúc này đây tiến đến bạch bụng sóng, từng lập chí muốn đem này mười dư vạn bạch sóng quân tất cả cất vào trướng hạ, hơn nữa ngày sau, thiên hạ khăn vàng đến Đào Thương nơi này khả năng còn sẽ càng ngày càng nhiều, nhưng ta yêu cầu một cái thích hợp người cho ta làm nhịp cầu, dựng ta ngày sau cùng khăn vàng các bộ quan hệ, nhưng vô luận hoặc chiến hoặc hàng, ta đều cần phải có một cái quen thuộc khăn vàng nhân vi ta chỉ điểm bến mê, hồ cừ soái trong lòng ta nhưng thật ra cái thực chọn người thích hợp.”

Tiếp nhận đầu hàng Hồ Tài, là hôm nay trận này ngăn chặn chiến trung, Đào Thương linh quang chợt lóe ý niệm, xa không nói, gần chỉ nói này bạch bụng sóng nội mười mấy vạn nhân khẩu, nếu là không có một cái có nhất định uy vọng người thế chính mình chiêu hàng quản chế, trong thời gian ngắn sợ là còn không hảo thu phục……

Đào Thương ban đầu từng nghĩ tới dùng Dương Phụng, nhưng trải qua tiếp xúc, hắn cảm giác Dương Phụng người này tâm nhãn quá xấu, dã tâm cũng không nhỏ, thủ đoạn cũng độc ác.

Người như vậy chính mình như thế nào có thể yên tâm dùng?

Mà Hồ Tài đầu óc cảm giác tương đối giống nhau, hơn nữa tương đối còn tính yếu đuối sợ chết, nhìn này suy dạng chính là cái không có chí lớn đồ nhu nhược.

Người như vậy, dễ dàng chịu chính mình khống chế!

Dùng hắn tới hiệp trợ chính mình thu phục bạch sóng quân, so Dương Phụng hiếu thắng ngàn vạn lần.

Đến nỗi Dương Phụng bản nhân, Đào Thương đã quyết định chủ ý, chờ bạch bụng sóng sự tình sau khi chấm dứt, chính mình nhất định sẽ cho hắn an bài một cái phi thường hoàn mỹ, phi thường thích hợp hắn kết cục quy túc.

Chính là đem hắn trở thành phá giẻ lau giống nhau xử lý rớt hảo!

“Hồ cừ soái, ngươi nguyện ý sao?” Đào Thương miệng cười thượng lộ ra răng nanh.

“Hồ mỗ…… Nguyện ý……”

Đào Thương dùng ngón tay đào đào lỗ tai: “Nguyện ý cái gì…… Ta không có nghe rõ a.”

“Hồ mỗ…… Nga, không phải, là mạt tướng nguyện ý quy thuận đại công tử!” Hồ Tài dùng hết cả người sức lực, hô lớn ra những lời này.

“Thông cơ biến giả vì anh hào.” Đào Thương tươi cười như xuân phong quất vào mặt, làm người cảm thấy phi thường thoải mái: “Hồi doanh! An bài tiệc rượu, vì hồ cừ soái…… Nga, không, hẳn là hồ huynh mới đúng, an ủi tẩy trần! Ngày sau, chúng ta đại gia liền đều là đồng liêu!”

------oOo------

Chương 134: hồ người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở bạch bụng sóng Ngũ đương gia Hồ Tài bị Đào Thương chiêu hàng đồng thời, Quách Đại cùng Lý Nhạc chính chạy như điên ở đi thông bạch bụng sóng trên đường.

Lý Nhạc trên người trúng tam tiễn, máu tươi từ miệng vết thương trung thẩm thấu ra tới, đem trên người hắn áo bông xâm đỏ tươi, nhưng thằng nhãi này lại quá cường hãn, tuy là như thế, lại như cũ sừng sững không ngã, dẫn dắt Quách Đại một chân thâm một chân thiển liều mạng bôn đào.

Sắc mặt của hắn bởi vì đổ máu mà biến trắng bệch, môi cũng là không ngừng đánh run run, hô hấp ở chạy vội trong quá trình cũng là biến càng ngày càng thô nặng.

Mà cách đó không xa phía sau, Từ Vinh còn lại là dẫn theo một chi bộ đội, không nhanh không chậm đi theo hai người, tiếng kêu đại nhưng lại không động thủ, trước sau cùng hai người vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Đi theo Từ Vinh cùng lãnh binh, là ở dương người thành bị Đào Thương trọng điểm đề bạt giáo úy Dương Triển, lần này Từ Vinh lãnh binh ở thôn trang nội phục kích bạch sóng quân, Đào Thương đặc bị làm hắn đương Từ Vinh giúp đỡ, phụ tá Từ Vinh cộng đồng chấp chưởng này một chi Từ Châu quân quân yểm trợ.

Đổi thành khác nhãn hiệu lâu đời giáo úy, chưa chắc sẽ cam tâm nghe theo Từ Vinh chỉ huy. Nhưng Dương Triển không giống nhau.

Dương Triển ở Đào Thương trong mắt, vẫn luôn liền thuộc về cái loại này biết làm việc, tương đối có nhãn lực thấy cái loại này, cái này đánh giá có thể nói tương đương đúng trọng tâm.

Tuy rằng lúc này Từ Vinh tại thân phận thượng thuộc về Từ Châu quân khách khanh, nhưng Dương Triển có thể xem ra tới, đại công tử đối cái này Từ Vinh ký thác rất lớn hy vọng, mà Từ Vinh hiển nhiên đối Đào Thương ân cứu mạng cũng phi thường cảm kích, trước mắt đã cam tâm vì này sở dụng.

Nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, hai người kia làm ở bên nhau, chỉ là thời gian vấn đề.

Căn cứ vào này, đối với vị này khách đem, Dương Triển biểu hiện ra phi thường nồng hậu kính ý, hắn cẩn tuân Từ Vinh mỗi một cái tướng lãnh, thả kiệt lực tương trợ Từ Vinh điều binh khiển tướng, hơn nữa Từ Vinh vừa mới ở bên trong trang bố trí cùng điều hành biểu hiện, cũng xác thật bày ra ra một thế hệ danh tướng phong tư, làm Từ Châu quân cơ hồ là không cần tốn nhiều sức liền đem Quách Đại cùng Lý Nhạc binh mã toàn bộ tiêu diệt.

Nếu không phải Đào Thương sớm có nghiêm lệnh, Quách Đại cùng Lý Nhạc giờ phút này cơ bản cũng là phơi thây hoang dã kết cục.

”Từ công!” Dương Triển đánh mã theo sát ở Từ Vinh bên cạnh, nịnh nọt cười nói: “Quách Đại cùng Lý Nhạc hiện tại cũng coi như là chạy đủ xa, chúng ta không cần thiết vẫn luôn đi theo! Chúng ta lần này đã diệt hết này dưới trướng sĩ tốt, từ công có thể nói là đầu công một kiện! Nhưng kia Quách Đại dù sao cũng là đại công tử nghiêm lệnh cần phải muốn thả chạy, từ công cũng không nên nhân ham tiểu lợi mà chậm trễ đại sự.”

Ngụ ý, lại là nhắc nhở Từ Vinh, muốn cẩn tuân Đào Thương quân lệnh.

Từ Vinh nghe ra Dương Triển trong lời nói ý tại ngôn ngoại, biết hắn chính là hảo ý, trong lòng cũng rất là cảm kích, ngạch đầu nói: “Đa tạ dương giáo úy đề điểm, giáo úy cứ việc yên tâm, Từ mỗ làm tướng nhiều năm, tuy bất quá chỉ là trung lang tướng, nhưng lại cũng hiểu thủ tướng lệnh, giảng tôn ti dễ hiểu đạo lý…… Ta lần này đi theo kia Quách Đại, bất quá là chưa khủng hắn nửa đường xuất

hiện ngoài ý muốn, không thể bình an trở lại bạch bụng sóng, lại là không có ý khác.”

Dương Triển nghe vậy, mới vừa rồi là bừng tỉnh đại ngộ, ám đạo Từ Vinh nguyên lai không phải vì tranh công, ngược lại là sợ Quách Đại trở về trên đường xuất hiện ngoài ý muốn, làm bộ truy đuổi, kỳ thật là âm thầm quan sát bố trí.

Đổi thành người khác, bất quá là cẩn tuân Đào Thương quân lệnh mà thôi, làm sao giống Từ Vinh giống nhau, lý giải như vậy thấu triệt, làm được thượng duỗi hạ duyên…… Khó trách Đào công tử đối hắn như vậy coi trọng, xác thật là một nhân vật.

Nghĩ thông suốt trong đó đạo lý, Dương Triển đối Từ Vinh thái độ càng nhiều vài phần tôn trọng, cười nói: “Từ công như thế dụng binh, thật nổi danh đem chi tư, tại hạ bội phục chi đến!”

“Hu ——!”

Từ Vinh không biết vì sao, đột nhiên giữ chặt ngựa, cũng duỗi tay ý bảo đi theo chính mình binh mã dừng bước, đồng thau sắc mặt nạ bảo hộ hạ, chỉ có một con mắt hơi hơi nheo lại, làm như gặp cái gì đến không được sự.

Dương Triển đám người thấy Từ Vinh đột nhiên dừng ngựa, tuy không rõ nguyên do, nhưng cũng không dám chậm trễ, cũng là vội vàng kéo ngựa, toàn quân đều dừng lại bước chân.

“Từ công, làm sao vậy?” Dương Triển không rõ nguyên do, nghi hoặc hỏi.

“Hư!” Từ Vinh vươn một ngón tay, ngăn trở môi làm một cái “Cấm thanh” thủ thế, sau đó dựng lên lỗ tai tại chỗ cẩn thận nghe xong sau một lúc lâu.

“Ngươi nghe……” Từ Vinh đối Dương Triển thấp giọng nói: “Có tiếng vó ngựa…… Còn có ngựa tư minh thanh…… Chẳng những là bắc mã, hơn nữa là thảo nguyên câu!”

Dương Triển nhíu nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Nhưng ta cái gì đều không có nghe thấy a?”

Từ Vinh lắc lắc đầu, nhắm hai mắt đôi mắt nói: “Tĩnh hạ tâm tới, cẩn thận nghe!”

Dương Triển học Từ Vinh bộ dáng, cũng là nhắm mắt lại, ở gió lạnh trung một bên đánh run run, một bên thử đi nghe Từ Vinh trong miệng kia cái gọi là ngựa thanh.

Ẩn ẩn……

“Tháp tháp tháp tháp tháp ~~!”

“Đến đến đến đến ~~!

”Khôi khôi khôi khôi ~~!”

“Nga nga nga nga nga ~~!”

Dương Triển bỗng nhiên mở to mắt, kinh ngạc mà nhìn Từ Vinh, nói: “Thật là có! Chẳng những là ngựa thanh âm, giống như còn có người tiếng quát tháo?! Đây là có chuyện gì?”

Từ Vinh giơ tay phù chính một chút chính mình trên mặt đồng thau mặt nạ bảo hộ, chậm rãi mở miệng nói: “Dương giáo úy là người ở nơi nào?”

Dương Triển nghe xong vấn đề này có chút phát ngốc: “Mạt tướng là Đan Dương quận uyển lăng nhân sĩ……”

Từ Vinh thở dài khẩu khí, nói: “Như thế liền cũng trách không được ngươi không biết, ngươi là nam người, lại là quận lớn trị sở xuất thân, tự nhiên chưa từng cùng hồ mã đánh quá giao tế……”

Câu này nói ra tới, giống như một viên thạch kích khởi ngàn tầng lãng, không chỉ có là Dương Triển, liền đi theo mà đến mặt khác Từ Châu quân quan tướng cũng là có chút kinh hoảng.

“Từ công chi ý, vừa mới thanh âm cùng ngựa thanh là…… Là…… Người Hồ?”

Từ Vinh gật gật đầu, nói: “Hẳn là sẽ không sai, ngô chính là Liêu Đông huyền thố xuất thân, từ nhỏ liền nhiều cùng Tiên Bi tộc nhân và chăn nuôi ngựa chạy chậm nhiều giao tiếp, nhiên vừa mới kia ngựa tiếng động tuy cùng Tiên Bi lược có điều kém, nhưng cái gọi là cùng về mà thù đồ, nhất trí mà trăm lự…… Nghĩ đến đều là kém không lớn.”

Dương Triển là nam người, chưa bao giờ cùng người Hồ đánh quá giao tế, nghe vậy nhẹ nuốt hạ nước miếng, hầu kết không khỏi lăn lộn một chút, thấp giọng nói: “Từ công, ngài có tính toán gì không?”

“Ta đi xem!” Từ Vinh nhíu mày nói: “Nơi này lại không phải năm nguyên, vân trung nơi, như thế nào sẽ xuất hiện thành quy mô người Hồ mã đội? Chỉ sợ sự có kỳ quặc, còn cần cẩn thận kiểm chứng…… Dương giáo úy, ngươi phái vài người tiếp tục đi theo Quách Đại, bảo đảm hắn có thể an toàn hồi địa đạo, ta lãnh người đi mặt khác một bên!”

“Nặc!”

……

……

Thôn trang nội bạch sóng quân bị đánh tẫn lúc sau, Từ Châu quân liền thay đổi thân phận nhân vật, một đám lộ cánh tay vãn tay áo, nên khuân vác thi thể khuân vác thi thể, nên cứu trị người bệnh cứu trị người bệnh, hết thảy đều tiến hành có điều không nhứ, hiển nhiên trải qua hơn nửa năm chinh phạt, này một vạn Từ Châu quân chiến trường kinh nghiệm đã là càng ngày càng phong phú.

Đào Thương còn lại là đem Hồ Tài mang về chính mình soái trướng, cũng ra lệnh cho thủ hạ an bài rượu và đồ nhắm, thậm chí còn tự mình cấp Hồ Tài rót một trản rượu, làm cho Hồ Tài thụ sủng nhược kinh.

“Hồ huynh, vừa mới làm ngươi bị sợ hãi, đào mỗ nếu là có cái gì chiêu đãi không chu toàn địa phương, mong rằng ngươi cần phải bao dung.”

Không thể tưởng được Đào Thương đối chính mình thái độ chuyển biến thế nhưng nhanh như vậy, Hồ Tài có chút không rõ, nhạ nhạ nói không nên lời một câu trường hợp lời nói, chỉ là một cái kính gật đầu nói: “Không dám, không dám.”

Đào Thương về tới chính mình án kỉ bên, tùy ý mà gắp mấy khẩu đồ ăn lo chính mình ăn một hồi, giương mắt nhìn lên, lại thấy Hồ Tài trước mặt đồ ăn đinh điểm không nhúc nhích, nghi hoặc nói: “Hồ huynh, chúng ta cơm canh, không hợp ngươi khẩu vị?”

Hồ Tài giờ phút này căn bản không có tâm tình đi ăn cái gì đồ ăn, hắn tâm đắc bao lớn còn suy xét hợp không hợp khẩu vị? Hắn hiện tại trong đầu tưởng chính là chính mình tiền đồ.

Nghe xong Đào Thương đặt câu hỏi, chỉ là gật đầu nói: “Hợp, phi thường hợp!”

Đào Thương quét một chút Hồ Tài cơ bản không có động quá đồ ăn, cười nói: “Hợp khẩu vị liền hảo, ăn nhiều một ít, một hồi còn phải lên đường đâu.”

“Lên đường?” Hồ Tài không lộng minh bạch Đào Thương ngụ ý, nghi hoặc nói: “Đuổi cái gì lộ?”

Đào Thương mẫn một ngụm rượu, cười tủm tỉm nói: “Ta quyết định, đưa hồ huynh hồi tự sóng thành.”

------oOo------

Chương 135: lại bồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe nói Đào Thương muốn đem chính mình đưa trở về, Hồ Tài không khỏi ngây ngẩn cả người, hắn nghi hoặc nhìn đầy mặt ấm áp tươi cười Đào Thương, trong lòng tất cả đều là khó hiểu.

Hắn vừa mới rõ ràng đồng ý muốn cho chính mình quy thuận, như thế nào lại muốn phóng chính mình hồi bạch bụng sóng? Chẳng lẽ là cố ý thử chính mình thành tâm?

Này đó sĩ tộc nhà giàu gia công tử, quả nhiên một đám xảo trá như hồ ly!

Nghĩ đến đây, Hồ Tài vội vàng đứng lên, tất cung tất kính hướng về phía Đào Thương ngôn nói: “Đại công tử chớ nghi, Hồ mỗ là thiệt tình quy thuận với ngài, tuyệt không hai lòng! Hồ Tài tại đây đối thiên thề, nếu là đối công tử trá hàng, hoặc là đối công tử tâm tồn oán niệm, liền…… Liền bị thiên lôi oanh kích mà chết, thi cốt vô tồn!”

“Ầm ầm ầm ——!”

Giọng nói lạc khi, lều trại ngoại trên bầu trời, đột nhiên vang lên một trận cuồn cuộn sấm vang, chọc Từ Châu quân doanh trại nội các binh lính đều ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn lại, trong miệng cũng là nghị luận sôi nổi.

Vào đông sét đánh, cũng không phải là mỗi ngày đều có thể nghe được. Đây là cái nào hỗn đến chọc a? Đến làm bao lớn nghiệt!

Mà soái trướng trong vòng, Hồ Tài còn lại là vẻ mặt xấu hổ cùng Đào Thương mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ném ngươi nương…… Lúc này đánh cái gì lôi……” Hồ Tài lẩm bẩm tự nói, giơ tay xoa xoa trên đầu mồ hôi: “Đại công tử, này tuyệt

đối là cái hiểu lầm!”

Đào Thương thở sâu, xua tay nói: “Không quan hệ, tử bất ngữ quái lực loạn thần, bản công tử không mê tín.”

Hồ Tài nghe vậy vội vàng thật sâu làm vái chào, nói: “Thỉnh đại công tử tin tưởng tiểu nhân, không cần thử, tiểu nhân là thành tâm thực lòng quy hàng đào Từ Châu.”

Đào Thương lắc lắc đầu, tiểu tử này là cái chết cân não, đến bây giờ còn tự cho là thông minh.

“Hồ huynh hiểu lầm, ta hiện tại cũng không có ở thử các hạ, mà là thiệt tình thực lòng muốn thả ngươi trở về…… Hồ huynh rốt cuộc từng là bạch bụng sóng nội năm đại cừ soái chi nhất, lưu lại nơi này quá mức đáng tiếc, vẫn là lưu tại bạch bụng sóng nội muốn càng tốt một ít.”

Hồ Tài lần này hiểu rõ, Đào Thương làm hắn trở về, là muốn cho hắn làm nội ứng.

Đào Thương ngừng lại một chút, lại nói: “Bạch bụng sóng ta sớm muộn gì đều phải công đi vào, nhưng là ta ước nguyện ban đầu không phải tiêu diệt bạch sóng quân, tương phản, là muốn cho bạch sóng quân binh lính các huynh đệ đều có thể có một cái tốt quy túc cùng tiền đồ, hồ huynh trong lòng, nói vậy có thể minh bạch đào mỗ một mảnh chân thành chi tâm…… Hồ huynh ở bạch bụng sóng lâu như vậy, đối bạch bụng sóng nội các huynh đệ cũng là tình cảm thâm hậu, đúng không?”

Hồ Tài nghe xong lời này, hai mắt đỏ lên, thiếu chút nữa không rơi xuống nước mắt tới.

Đào Thương đột nhiên đứng dậy, đi đến soái trướng khẩu, tiếp đón Bùi Tiền lại đây, cũng ở bên tai hắn ít ỏi số ngữ, Bùi Tiền được đến Đào Thương phân phó, ngay sau đó lĩnh mệnh mà đi.

Không bao lâu, liền thấy soái trướng mành bị xốc lên, Bùi Tiền lãnh một chúng bình thường sĩ tốt nhóm đi vào soái trướng trong vòng.

Nhưng thấy những cái đó sĩ tốt ở Bùi Tiền ý bảo hạ, bài khai đội đi tới Hồ Tài trước mặt, quỳ một gối ngã xuống đất, cùng nhau chắp tay, cộng đồng cất cao giọng nói: “Hồ soái!”

Hồ Tài thấy thế đầu tiên là sửng sốt, sau một lúc lâu không minh bạch đây là có chuyện gì, thẳng đến một hồi lâu mới vừa rồi hồi quá vị tới.

Này đó quỳ rạp xuống đất sĩ tốt, đều là từ bạch bụng sóng tự sóng thành chạy ra tới, quy thuận Đào Thương bạch sóng hàng tốt.

“Đại công tử…… Ngài đây là……”

Đào Thương thân thiện cười cười, nói: “Đào mỗ không có ý khác, chỉ là muốn cho hồ huynh nhìn một cái, từ bạch bụng sóng ra tới quy phục đến ta quân trướng hạ sĩ tốt, đào mỗ tất cả đều tiếp nhận đối xử tử tế, chỉ cần chịu thành tâm quy thuận, ở đào mỗ nơi này liền vĩnh viễn gọt bỏ cái gọi là tặc danh, sau này đại gia liền đều là thân như nhất thể huynh đệ!”

Hồ Tài trong lòng âm thầm cảm khái, đã đối Đào Thương chịu thu nạp bạch bụng sóng binh lính hành động mà cảm động, lại đối hắn thâm trầm cơ mưu mà cảm thấy kính sợ.

Hồ Tài minh bạch, Đào Thương đem này đó quy phục lại đây bạch bụng sóng binh lính lãnh đến chính mình trước mặt, một là làm chính mình thật đánh thật có thể biết được bạch sóng quân binh lính chỉ cần là chịu quy phục lại đây, nhất định sẽ đã chịu Từ Châu quân che chở.

Đệ nhị, Đào Thương lại là ở nhắc nhở chính mình, chính mình hồi bạch bụng sóng sau, nếu dám nay Tần mai Sở tam tâm nhị ý lời nói, có này đó quy phục lại đây binh lính tại đây làm chứng, Đào Thương có biện pháp làm cho bọn họ đem Hồ Tài ở soái trướng cùng chính mình mưu đồ bí mật tin tức truyền lại đến bạch bụng sóng trung, đến

lúc đó vào Quách Đại lỗ tai, hắn Hồ Tài liền trong ngoài không phải người, tuyệt không có kết cục tốt.

Những cái đó bạch bụng sóng quy phục đến Từ Châu quân binh lính ở bái kiến quá Hồ Tài lúc sau, Đào Thương lại làm Bùi Tiền đưa bọn họ tiễn đi.

Sau đó, Đào Thương liền lại đối Hồ Tài ngôn nói: “Hồ huynh, thấy đi? Bất luận cái gì một cái quy phục lại đây người, ta đều sẽ thành tâm thực lòng đối xử tử tế bọn họ, hy vọng hồ huynh có thể minh bạch ta thu nạp bạch sóng quân khổ tâm, càng có thể khuynh tâm trợ ta, làm bạch sóng quân cùng quan quân chi gian thù hận sớm ngày chấm dứt, giảm bớt những cái đó bổn không nên phát sinh hy sinh cùng giết chóc.”

Hồ Tài đã sớm đã không có đường lui, vừa nghe biên liên tục gật đầu, cười làm lành nói: “Nhất định, nhất định! Hồ mỗ nếu đã quy thuận, đó chính là công tử người, công tử nói cái gì, Hồ mỗ nhất định toàn bộ làm theo.”

Đào Thương hành động tuy rằng đoạn tuyệt Hồ Tài đường lui, nhưng đồng thời cũng làm Hồ Tài trong lòng áp lực giảm bớt rất nhiều, chiếu như bây giờ tình huống tới xem, Đào Thương hắn cũng không phải tưởng tiêu diệt bạch sóng quân, mà là gần muốn nhận phục bạch sóng quân mà thôi, kia chính mình vì hắn làm việc, cũng không tính thượng là phản bội, tương phản, chính mình vẫn là vì trong cốc các huynh đệ tìm một cái tốt tiền đồ!

Không thể không nói, Hồ Tài thực sẽ tự mình thôi miên.

Đào Thương gật gật đầu, do dự một chút, đột nhiên lại đứng dậy vỗ vỗ tay.

Soái trướng ở ngoài, Bùi bổn cùng Bùi Tịnh hai huynh đệ nâng một cái rương đi vào lều trại nội.

Đào Thương gương mặt không lệnh người phát hiện run rẩy một chút, tiếp theo lộ ra hiền lành tươi cười, nói: “Đào mỗ làm người,

luôn luôn ân oán phân minh, là ta địch nhân, đào mỗ tuyệt không thương hại, thề tất diệt chi! Nhưng chịu làm ta bằng hữu người, đào mỗ cũng muốn làm hắn được đến không tưởng được ban thưởng, này cái rương trung……”

Nói tới đây, Đào Thương tạm dừng một chút, ngữ khí chợt biến có chút phát run.

“Này cái rương trung…… Có…… Có một vạn tiền, là ta một chút tâm ý, thỉnh hồ huynh nhận lấy.”

Bùi bổn mở ra cái rương, Hồ Tài hướng về trong rương một ngắm, không khỏi một trận choáng váng,

Quách Đại làm người keo kiệt, đối thủ hạ này đó cừ soái rất là bủn xỉn, dẫn tới Hồ Tài đương nhiều năm như vậy đại soái, lại cơ bản không được đến quá cái gì ban thưởng.

Hắn cả đời này cũng không có gặp qua nhiều như vậy tiền a!

Này hạnh phúc tới cũng quá đột nhiên chút, đột nhiên đến làm Hồ Tài cảm giác chính mình đều sảng thượng tận trời.

Hồ Tài bởi vì kích động, nói chuyện đều có chút nói lắp: “Đào…… Đại…… Công, công……”

Đào Thương cười cười, nhẹ giọng nói: “Hồ huynh không cần như vậy kích động, đem đầu lưỡi loát thẳng nói chuyện, đại công công này xưng hô, ta không phải thực nguyện ý nghe.”

“Đào đại công tử!” Hồ Tài cắn răng kích động đem xưng hô nói toàn: “Đào đại công tử, ngài này cũng không tránh khỏi quá khách khí……”

Đào Thương cười ngôn nói: “Gần là một phần lễ gặp mặt mà thôi, cũng là đối hôm nay kinh ngạc hồ huynh lược làm một chút bồi thường, còn thỉnh hồ huynh cần phải muốn nhận lấy, đãi trận chiến tranh này kết thúc về sau,. Vọng hồ huynh có thể ở ta Từ Châu

trong quân, đại triển quyền cước, nổi danh tứ phương, danh rũ thiên cổ.”

Nổi danh tứ phương, danh rũ thiên cổ? Ta cũng có thể làm được sao?

Hồ Tài trong lòng cực cảm kích động, mới đầu Đào Thương liền uy hiếp mang đe dọa, sau lại lại dọn ra bạch sóng quân quy hàng binh lính cho chính mình xem, Hồ Tài nhiều ít cảm thấy Đào Thương là ở lợi dụng chính mình…… Nhưng hiện giờ thoạt nhìn cũng không phải, vị này Đào công tử là thiệt tình thực lòng hy vọng chính mình gia nhập bỉ chi trận doanh!

Này một vạn tiền chính là hắn thành ý!

Nghĩ đến đây, Hồ Tài lại quay đầu đi, nhìn cái rương trung những cái đó tiền, trong lòng cảm khái vạn ngàn, đây là hắn ban đầu ở bạch sóng trong quân khi, tưởng cũng không dám tưởng đãi ngộ.

Lúc này Hồ Tài âm thầm hạ quyết tâm, hắn đi lên trước, thật cẩn thận đắp lên cái rương cái, quỳ một gối xuống đất, đối Đào Thương tất cung tất kính nói: “Hồ mỗ bất tài, nguyện vì đại công tử hiệu khuyển mã chi lao!”

Đào Thương gật gật đầu, lại nói: “Hồ huynh, ngươi cả người một chút thương không có hồi bạch bụng sóng, chỉ sợ sẽ khiến cho Quách Đại ngờ vực, một hồi ta bọn thị vệ, khả năng sẽ ở trên người của ngươi sử chút thủ đoạn…… Ngươi hiểu, khổ nhục kế! Đây cũng là bất đắc dĩ.”

Hồ Tài một cái kính gật đầu, nói: “Minh bạch, minh bạch, công tử tưởng ở ta trên người lưu cái gì thương, cứ việc phái người làm đó là! Không cần lưu thủ, Hồ mỗ da dày thịt béo, ăn nổi đao thương!”

Đào Thương cười gật đầu gật đầu, hướng về phía Bùi bổn sử cái ánh mắt.

Bùi bổn duỗi ra tay, làm tư thế thỉnh Hồ Tài khoản chi chịu hình, Hồ Tài đem rương gỗ hướng trên vai một kháng, đối Đào Thương liên tục nói lời cảm tạ, theo Bùi bổn đi ra soái trướng.

Hồ Tài thân ảnh sau khi biến mất không bao lâu, liền thấy Đào Thương chậm rãi ngồi xuống, hai chỉ con ngươi một chút đều đỏ, trong thời gian ngắn liền tràn đầy thống khổ nước mắt.

“Thiên giết bạch sóng tặc! Đầu tiên là 500 lân ngón chân kim, lại là Mi Trúc cho ta một vạn tiền! Không có…… Cái này gia sản toàn không có!”

------oOo------

Chương 136: Quách Đại lòng nghi ngờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bạch bụng sóng nội.

Lúc này Dương Phụng đang nằm trên giường, kiều chân bắt chéo làm tiền đồ như gấm xuân thu đại mộng.

Địa đạo nhập khẩu, hắn đã phái người bí mật nói cho Đào Thương, bao gồm thời gian, địa điểm, nhân viên chờ rất nhiều đưa tặng tin tức.

Quách Đại từ địa đạo đi không thể mang rất nhiều binh tướng, lại không có ngựa, y theo Từ Châu quân thực lực, cho dù không tính thượng Bào Tín cùng Vương Khuông quân đội, muốn diệt chui xuống đất nói Quách Đại, cũng không phải kiện việc khó.

Dương Phụng cảm thấy chính mình hiện tại yêu cầu làm, chính là ở chỗ này chờ đợi Quách Đại tin người chết truyền quay lại tới là được.

Đương nhiên, Lý Nhạc Hòa Hồ Tài kết quả khẳng định cũng là cùng Quách Đại giống nhau, đều là chết!

Kể từ đó, toàn bộ bạch bụng sóng trung, năm đại soái đi thứ ba, chỉ còn lại có chính mình cùng lão tam Hàn Xiêm cây còn lại quả to.

Hàn Xiêm luôn luôn lấy chính mình như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, Quách Đại vừa chết, này bạch sóng quân đại cừ soái vị trí, tất là không hề huyền nghi dừng ở chính mình trong lòng bàn tay, đến lúc đó, chính mình chính là lấy chấp chưởng hơn mười vạn bạch sóng quân giá trị con người hướng Từ Châu quân đầu hàng —— đòi tiền,

muốn lương, muốn quan chức, muốn đóng quân chỗ thế tất đều làm ít công to!

Đào gia phụ tử nếu là đáp ứng, chính mình liền mô phỏng kia Tang Bá giống nhau, ở Từ Châu làm chấp chưởng một phương, tay cầm trọng binh tiêu dao huyện tôn, xưng bá một phương không người cảm chọc. Như thế, chẳng phải hơn hẳn này cường đạo thân phận gấp trăm lần!

Đào gia phụ tử nếu là không làm kia cũng không quan hệ, cùng lắm thì một phách hai tán, chỉ cần có binh mã nơi tay, này đại loạn thiên hạ gì sầu không có người chịu thu nạp chính mình? Tựa kia Lý Giác hạng người, chính mình lại phái người đi liên hệ liên hệ, hắn cũng chưa chắc sẽ không động tâm.

Tiến khả công lui khả thủ, Dương Phụng chỉ cảm thấy chính mình là thiên hạ đệ nhất người thông minh.

Liền ở Dương Phụng làm xuân thu đại mộng làm chính cao trào khi, thình lình nghe ván cửa vang lên một trận dày đặc đánh ra tiếng vang, đồng thời ngoài phòng truyền đến bạch sóng quân sĩ tốt vội vàng thanh âm: “Dương soái! Ngài ngủ hạ? Ra đại sự!”

Dương Phụng trong lòng tức khắc vui vẻ, chẳng lẽ là truyền quay lại Quách Đại đám người tin người chết?

Dương Phụng từ từ trên giường xoay người lên, cách ván cửa hô: “Lão tử không ngủ, như thế nào, xảy ra chuyện gì?”

Kia sĩ tốt thanh âm có vẻ rất là nôn nóng, hoảng loạn nói: “Dương soái! Việc lớn không tốt, quách cừ soái cùng tứ đương gia, Ngũ đương gia đi địa đạo ra ngoài đánh dã cốc, không nghĩ gặp quan quân mai phục, xuất cốc các huynh đệ tổn thất thảm trọng, mấy là toàn quân bị diệt!”

Dương Phụng nghe vậy, thiếu chút nữa không nhạc ra tiếng tới.

Y, sự thành rồi!

Dương Phụng hồ ly mặt giờ phút này đều vui sướng không khép được miệng, nhưng tiếng nói lại là chợt biến hoảng sợ muôn dạng.

“Cái gì? Toàn quân bị diệt! Tại sao lại như vậy! Các ngươi nhưng tra xét rõ ràng?”

Ngoài cửa bạch sóng quân sĩ tốt hoảng loạn nói: “Tiểu nhân sao dám lừa gạt dương soái! Từ Châu quân thừa tuyết đêm, ở phụ cận thôn trang trong ngoài mai phục, chỉ chờ ta quân nhập ung, các huynh đệ thương vong thảm trọng, gần như toàn diệt, bỏ chạy trở về hai người…… Lúc này đây quả thật là ta bạch sóng nghĩa quân năm gần đây ít có thảm bại a!”

Phòng trong, Dương Phụng chợt phát ra một tiếng kinh thiên động địa kêu rên.

“Đại ca!” Dương Phụng khóc tiếng la dị thường bén nhọn, đem ngoài phòng bạch sóng quân sĩ tốt cấp dọa một run run.

“Đại ca, ngươi như thế nào liền như vậy dễ dàng đi! Đại ca a! Ô ô ô ô ~~! Đại ca! Huynh đệ nhất định phải báo thù cho ngươi!”

Kia bạch sóng quân sĩ tốt canh giữ ở ngoài phòng, nghe thấy bên trong Dương Phụng bi thương tiếng khóc, không biết kế tiếp nói hẳn là nói như thế nào.

“Dương soái…… Quách cừ soái không chết…… Còn sống đâu.”

Phòng trong, Dương Phụng kêu khóc thanh đột nhiên im bặt.

Không đến hai ngọn trà công phu, phòng ốc ván cửa đột nhiên bị người mở ra, Dương Phụng vẻ mặt khói mù xuất hiện ở kia sĩ tốt trước mặt, này trên mặt sợ hãi biểu tình, chỉ đem kia sĩ tốt sợ tới mức về phía sau lui một bước.

“Ngươi không phải nói, toàn quân bị diệt sao?” Dương Phụng âm trầm mà trừng mắt kia sĩ tốt, nghẹn ngào tiếng nói nói.

Sĩ tốt ngốc lăng lăng gật gật đầu, mờ mịt nói: “Đúng vậy, tiểu nhân nói ‘ thương vong thảm trọng, gần như toàn diệt ‘, chỉ trốn trở về hai người, kia hai người đó là quách cừ soái cùng Lý soái hai người……”

Dương Phụng nghe đến đó, trong đầu “Ong” một tiếng nổ vang, hai mắt tối sầm thiếu chút nữa không hôn mê qua đi.

“Hỗn đản! Cùng lão tử nói chuyện cũng thật không minh bạch, thật nên cắt ngươi đầu lưỡi!” Dương Phụng trong lòng bực bội kinh sợ, một cổ tà hỏa không địa phương rải, giơ tay một cái đại tát tai trực tiếp phiến tới rồi sĩ tốt trên mặt, chỉ đem kia bạch sóng sĩ tốt tại chỗ đánh liền xoay tam chuyển, bụm mặt không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Dương Phụng vội vàng về phòng cầm một kiện áo choàng, gắn vào trên người, vội vã hướng về phía ngoài phòng chạy đi ra ngoài, trên mặt thần sắc có vẻ ít có nôn nóng.

Ở chạy đến Quách Đại chỗ ở trên đường, Dương Phụng tâm thấp thỏm mạc danh.

Hắn hồn nhiên tưởng không rõ ràng lắm, Quách Đại đám người xuất cốc địa đạo nhập khẩu, chính mình đã phái người rõ ràng nói cho Đào Thương, vì cái gì hắn còn sẽ tồn tại trở về?

Còn có, vừa rồi sĩ tốt cùng chính mình nói là toàn quân bị diệt, như thế nào cố tình Quách Đại cùng Lý Nhạc là có thể tồn tại chạy về tới? Này hai người chẳng lẽ là thần tiên bám vào người? Đánh không chết không thành!

Một cái nháy mắt, Dương Phụng trên đầu mồ hôi lạnh liền chảy xuống dưới, hắn loáng thoáng cảm giác chính mình hình như là bị người âm.

Nhưng trước mắt tình huống đặc thù, Dương Phụng cũng không có thời gian tưởng như vậy nhiều, chỉ có thể là căng da đầu vội vàng đuổi tới Quách Đại chỗ ở, dò hỏi hộ vệ, nói là Quách Đại giờ phút này đang ở trong nhà an dưỡng.

Đi vào tĩnh thất ngoại, Dương Phụng hít sâu một hơi, đem trên đầu hãn đều lau khô, sửa sang lại một chút quần áo, mới vừa rồi cất bước đi vào.

Giường phía trên, Lý Nhạc cả người là huyết hôn mê bất tỉnh, bên cạnh có bạch sóng quân y quan đang ở thi dược cứu trị.

Quách Đại cùng Hàn Xiêm đều đứng ở giường biên, Quách Đại mày thâm nhăn, khuôn mặt tiều tụy, trên mặt tất cả đều là lo lắng chi sắc.

Hắn giờ phút này trạng huống cũng không phải thực hảo, trên người cũng bị không ít thương, nhưng Lý Nhạc xả thân quên chết che chở chính mình lao tới, Quách Đại trong lòng vẫn là cực kỳ cảm động.

Hắn giờ phút này liều mạng chính mình không nghỉ ngơi, cũng muốn canh giữ ở Lý Nhạc nơi này, thẳng đến xác định hắn thương thế không việc gì mới có thể yên tâm.

“Đại ca.” Dương Phụng mở miệng tiếp đón một tiếng.

“Ngươi đã đến rồi.” Quách Đại không có quay đầu, như cũ là cẩn thận mà nhìn chằm chằm trên giường hôn mê bất tỉnh Lý Nhạc: “Nhị đệ bảo hộ bạch bụng sóng, có công.”

Này không đầu không đuôi một câu, đem Dương Phụng lộng lừa càng là thấp thỏm mạc danh, một loại bất an cảm xúc ngay lập tức nảy lên hắn trong lòng.

Quách Đại tuy rằng không phải rất có năng lực, nhưng rốt cuộc đương mấy năm đại cừ soái, có một số việc dù cho nhất thời nhìn không thấu, nhưng cho hắn một đoạn thời gian cũng là có thể tưởng minh bạch.

Địa đạo việc, cực kỳ bí ẩn, Từ Châu quân như thế nào sẽ vừa lúc đoán chắc bên ta xuất phát thời gian cùng khả năng cướp bóc địa điểm, còn làm hạ tỉ mỉ mai phục?

Không có nội gian, ai tin!

Quách Đại chậm rãi chuyển qua thân, một đôi chuông đồng mắt to hung tợn trừng mắt Dương Phụng, cơ hồ đều có thể bắn xuất huyết tới.

Đối mặt Quách Đại hùng hổ doạ người ánh mắt, Dương Phụng trong lòng bắt đầu đánh lên nhịp trống, bất an cảm xúc cơ hồ tràn ngập hắn toàn thân mỗi một cái tế phao.

Dương Phụng trong lòng minh bạch, Quách Đại suất chúng đi ra ngoài đánh dã thực đoạt lương bị quan quân mai phục, hiện giờ nếu có thể an toàn trở về, tất nhiên là sẽ hoài nghi trong cốc có nội gian, mà đưa ra dùng địa đạo thu hoạch cái này chủ ý người, đúng là Dương Phụng bản nhân!

Giá trị này thời khắc mấu chốt, Quách Đại cái thứ nhất hoài nghi người nếu không phải Dương Phụng, Dương Phụng bản nhân phỏng chừng cũng không tin!

------oOo------

Chương 137: đoạn chỉ thề

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Đại sau khi trở về, nhất định sẽ hoài nghi trong cốc có nội gian, mà hắn cái thứ nhất hoài nghi người, có khả năng nhất đó là chính mình.

Đây là vừa mới vừa nghe nói Quách Đại an toàn trở về, Dương Phụng kinh hoảng thất thố nguyên nhân căn bản.

Nhưng Dương Phụng quỷ tâm nhãn rất nhiều, ở toàn bộ bạch bụng sóng nội, nếu luận gian dối thủ đoạn tâm tư giảo quyệt người, Dương Phụng nếu là được tuyển đệ nhị, này đệ nhất vị trí chỉ sợ chính là huyền chi lại huyền, không người dám ngồi.

Định định tâm thần, Dương Phụng giả bộ một bộ không rõ nguyên do, hồn nhiên không biết làm sao bộ dáng, hỏi Quách Đại nói: “Đại ca! Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Lão tứ làm sao bị như vậy trọng thương?!”

Quách Đại gắt gao trừng mắt Dương Phụng, trong lỗ mũi phát ra thật mạnh một tiếng “Hừ” vang, nghiến răng nghiến lợi mở miệng nói: “Lão nhị, ta cùng với lão tứ cùng lão ngũ xuất cốc thu hoạch, tới rồi phụ cận thôn trang, không đợi động thủ, liền bị hán quân tứ phía vây định…… Ta cùng với lão tứ tắm máu chém giết, mới vừa rồi đến thoát này khó, lão ngũ cùng rất nhiều huynh đệ, lại đều rơi vào đi, đến nay sinh tử không rõ!”

Dương Phụng trong lòng run sợ, một bên khổ tư đối sách, một bên ở trong lòng tức giận mắng Đào Thương thật là cái phế vật, liền điểm này đánh rắm đều trị không được.

“Tại sao lại như vậy?” Dương Phụng lộ ra một bộ khiếp sợ biểu tình, hoảng sợ nói: “Quan quân như thế nào sẽ biết được chúng ta ý đồ, cũng trước đó làm hạ mai phục?”

Quách Đại gắt gao mà nhìn chằm chằm Dương Phụng, cắn răng nói: “Này cũng đúng là lão tử không rõ địa phương! Nhị đệ, lúc trước nói trong cốc lương thảo không đủ người, là ngươi! Khuyên lão tử xuất binh đánh dã cốc người, là ngươi! Làm lão tử dùng địa đạo xuất cốc người, vẫn là ngươi!…… Nhị đệ ngươi dụng tâm lương khổ, thật sự là lệnh vi huynh kính nể không thôi a!”

Dương Phụng đôi mắt tức khắc trợn to: “Đại ca, ngươi ngụ ý, chẳng lẽ là tại hoài nghi ta?”

“Chẳng lẽ ngươi không đáng hoài nghi sao?” Quách Đại tức giận cơ hồ đã kề bên giới điểm: “Thiên hạ việc, nào có nhiều như vậy trùng hợp!”

Dương Phụng nghe vậy cả người một cái giật mình, hai đầu gối mềm nhũn, “Rầm” lập tức liền cấp Quách Đại quỳ xuống, khóc hô: “Đại ca, đệ đệ ta…… Oan uổng a!”

Dương Phụng cất bước tiến lên, một phen nhéo Dương Phụng áo bông cổ áo, đem hắn túm lên, nghiến răng nghiến lợi cả giận nói: “Trang! Ngươi tiếp theo trang! Ban đầu mỗi khi cùng ngươi thương thảo xuất cốc dụng binh việc, ngươi luôn là cẩn thận chặt chẽ, ra sức khước từ hạt làm ra vẻ! Lúc này đây lại lập chủ xuất binh đánh dã cốc…… Khác không nói, liền tính là xuất binh canh giờ cùng địa đạo nhập khẩu, chúng ta trong cốc cũng là biết giả rất ít! Chúng ta huynh đệ năm cái, lão tứ thân bị trọng thương, lão ngũ rơi xuống không rõ, hướng quan quân mật báo người, không phải ngươi, lại là ai tới?”

Dương Phụng trảo một cái đã bắt được Quách Đại thô tráng cánh tay, khóc kêu nói: “Đại ca! Ngươi cũng nói, xuất binh canh giờ cùng địa đạo nhập khẩu biết giả rất ít! Vậy thuyết minh không phải chỉ có đệ đệ một người biết a…… Lão tam không phải cũng biết sao?”

Tam đương gia Hàn Xiêm vừa nghe Dương Phụng nói, không khỏi khiếp sợ, vội vàng hô: “Cái này kêu nói cái gì! Nhị ca, chính ngươi làm phản đồ còn chưa tính, làm sao còn cắn ta một ngụm! Sắp chết còn tưởng kéo cái đệm lưng không thành!”

Dương Phụng khóc kêu nói: “Ta lại không có làm sai sự, chết cái gì chết!…… Đại ca, việc này thật sự cùng đệ đệ không quan hệ a! Chúng ta nhiều năm như vậy huynh đệ, ngươi còn không hiểu được ta là cái dạng gì người?”

Quách Đại dùng tay hung hăng đem Dương Phụng hướng trên mặt đất một ném, giận ngôn nói: “Chính là bởi vì ta quá hiểu biết ngươi là cái dạng gì người! Cho nên mới hoài nghi ngươi! Ngươi thừa sớm cấp lão tử nói thật, lão tử có lẽ còn có thể lưu ngươi một cái toàn thây!”

Dương Phụng dùng sức hất hất đầu, kêu oan nói: “Đại ca, ngươi lời này quá làm người thất vọng buồn lòng! Huynh đệ mấy năm nay đối ta bạch sóng quân, không có công lao, nhưng tổng cũng có khổ lao đi? Liền đơn nói tu sửa này tự sóng thành, huynh đệ nửa năm thời gian cơ hồ là ngày đêm điên đảo không miên, đốc xúc thúc giục công, vì chính là cái gì? Còn không phải là vì làm ta này mười dư vạn huynh đệ có thể có cái tốt an cư lạc nghiệp chỗ sao?! Nói nữa, ngài nói địa đạo cửa ra vào chỉ có chúng ta biết, kia lúc trước những cái đó tu sửa địa đạo quân tốt chẳng lẽ liền không biết sao? Liền tính là bọn họ qua lại cắt lượt, chưa từng có người gặp qua địa đạo toàn cảnh, nhưng phía dưới nhãi con ngày thường kiểu gì lắm mồm, đại ca ngươi cũng không phải không hiểu được! Nói là chỉ có chúng ta huynh đệ năm cái biết đến bí mật, bất quá là đại ca ngươi lừa mình dối người mà thôi!”

Dương Phụng tâm tư lung lay, giỏi về giảo biện, thả tinh với diễn trò, kêu những lời này thời điểm, một phen nước mũi một phen nước mắt, làm người xem cực kỳ chua xót, phảng phất thật là bị thiên đại ủy khuất giống nhau.

Quách Đại thấy thế tức khắc có chút do dự.

Hắn vốn là không phải một cái linh tính người, vừa mới nói Dương Phụng là phản nghịch, cũng bất quá là chính hắn vọng tự suy đoán mà thôi, căn bản không có thiết thực chứng cứ, chỉ do hồ mông.

Nếu là đổi thành người khác, khả năng sẽ tạm thời ẩn nhẫn không phát, âm thầm giám thị Dương Phụng nhất cử nhất động, đãi thời cơ chín mùi trảo hắn một cái hiện hành, làm hắn một sớm tính sai thua hết cả bàn cờ phiên bất quá thân tới.

Nhưng vấn đề là, Quách Đại chịu giáo dục thiếu, ngày thường lại mơ màng hồ đồ, xử lý sự tình năng lực giống nhau, gặp được sự cũng thiếu kiên nhẫn, ở đối Dương Phụng có điều hoài nghi sau, cư nhiên ở không có chứng cứ dưới tình huống liền lập tức làm khó dễ, làm vốn là so với hắn khôn khéo Dương Phụng bắt được đến khe hở tìm lý do phản bác.

Quách Đại còn có một cái trí mạng khuyết điểm, chính là không có gì chủ ý, thuận gió đảo khuyết thiếu quyết đoán lực.

Trong lịch sử từng có người đánh giá Viên Thiệu là ‘ hảo mưu vô đoạn ’, nếu là lấy câu này đánh giá làm cọc tiêu tới xem, Quách Đại thuần túy chính là ‘ vô mưu vô đoạn ’.

Hàn Xiêm đi lên trước tới, nói khẽ với Quách Đại nói: “Đại ca, nhị ca cũng là cùng chúng ta nhiều lần sinh tử xuất nhập huynh đệ, ngày thường đối trong cốc phát triển cũng là rất có hiến kế, nói nữa, hắn thân là ta bạch sóng quân Nhị đương gia, rất nhiều ác danh, quan quân làm sao có thể dễ dàng tin hắn? Hơn nữa hán quân chỉ là trên mặt đất nói quanh thân thôn trang mai phục, . com lại không có mai phục tại địa đạo quanh thân, nếu là thực sự có người mật báo, hán quân cũng ứng binh tướng mã mai phục tại địa đạo quanh thân, nếu như thế an bài, đại ca lại há có còn sống chi lý? Đệ đệ hoài nghi này có thể là quan quân đoán được chúng ta lương thảo không đắp, đoán chắc chúng ta sẽ âm thầm bắt cóc phụ cận thôn xóm, cho nên di chuyển dân chúng, bố trí phục binh, nói đến cũng bất quá là trùng hợp! Đại ca, này trung gian…… Có phải hay không có cái gì hiểu lầm a?”

Quách Đại không nói gì, hắn giờ phút này trong lòng cũng có chút lấy không chuẩn chủ ý.

Hắn vừa mới bắt đầu trốn hồi bạch bụng sóng thời điểm, trong lòng đã nhận định Dương Phụng chính là phản nghịch, nhưng giờ phút này đi qua Dương Phụng chính mình giải thích một phen, hơn nữa Hàn Xiêm khuyên giải…… Làm Quách Đại trong đầu phi thường hỗn loạn, hoàn toàn lý không ra một cái manh mối.

Liền ở ngay lúc này, chỉ thấy Dương Phụng đột nhiên từ sau lưng rút ra tùy thân mang theo chủy thủ.

Quách Đại cùng Hàn Xiêm thấy thế đều là cả kinh.

“Lão nhị! Ngươi muốn làm cái gì!”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Dương Phụng nâng lên cầm chủy thủ tay phải, đối với chính mình tay trái ngón trỏ, xem đều không xem, hung hăng băm đi xuống.

“Phụt!”

Máu tươi phi chiếu vào giữa không trung, thâm trầm mà lại bắt mắt.

“Ầm!” Ở Quách Đại cùng Hàn Xiêm kinh ngạc không thôi trong ánh mắt, Dương Phụng chủy thủ từ bàn tay trung rơi xuống trên mặt đất, hắn môi trắng bệch, run run rẩy rẩy từ trên mặt đất đem kia nửa thanh ngón trỏ cầm lấy, run rẩy cử ở giữa không trung.

“Ta Dương Phụng hôm nay đối thiên thề! Nếu dương mỗ đối bạch sóng quân có dị tâm, đối tự sóng thành có dị tâm…… Liền có như vậy chỉ, thiên địa bất dung, trong vòng 10 ngày không chết tử tế được!”

Này thề độc phát không thể không nói rất có trình độ, Dương Phụng chỉ nói đúng “Bạch sóng cục” “Tự sóng thành” có vô dị tâm, lại chỉ cần không có nói đối “Quách Đại” có dị tâm lại sẽ như thế nào……

Còn có này đoạn chỉ quyết đoán, cũng chứng minh rồi hắn xác thật cũng coi như cái nhân vật.

------oOo------

Chương 138: hung nô (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Phụng băm ngón tay hành động, thật có thể nói là kinh thiên địa, quỷ thần khiếp.

Quách Đại biểu tình tức thì chấn kinh rồi: “Nhị đệ, ngươi?”

Dương Phụng mở ra bàn tay đem ngón tay ném xuống đất, suy yếu nói: “Đại ca, chẳng lẽ ngươi là muốn bức ta đem toàn bộ cánh tay đều chặt bỏ tới, mới có thể biểu hiện đối ta bạch bụng sóng trung thành?”

“Hải! Ngươi…… Ngươi này lại là hà tất……” Quách Đại bước nhanh đi lên trước, nâng dậy thượng ở đoạn chỉ đổ máu Dương Phụng, quay đầu đối với kia vừa mới cấp Lý Nhạc bắt mạch, xem trợn mắt há hốc mồm bạch sóng quân y quan đạo: “Ngươi thất thần làm gì? Còn không qua tới cấp dương soái băng bó a!”

Kia y quan nghe vậy lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vã chạy tới, cấp Dương Phụng ngón tay thượng sang gói thuốc trát.

Nhìn Dương Phụng bị ném xuống đất đoạn chỉ, Quách Đại trong lòng tràn ngập hối hận, thầm nghĩ chẳng lẽ là thật sự oan uổng huynh đệ không thành…… Ai, chính mình cũng là quá mức xúc động, rõ ràng bất quá là phán đoán trung suy đoán, vì sao liền như vậy tùy ý nói ra.

Chính mình vừa mới còn bị ma quỷ ám ảnh trá hỏi Dương Phụng, lộng tới trước mắt loại này tình trạng không thể vãn hồi.

“Báo! Báo! Cừ soái!”

Theo một trận dồn dập kêu gọi, Quách Đại quay đầu nhìn lại, lại là một người bạch sóng quân lâu la phong giống nhau vọt tới chính mình trước mặt, không đợi Quách Đại mở miệng dò hỏi, liền thấy kia sĩ tốt mở miệng hoang mang rối loạn mở miệng ngôn nói: “Khởi bẩm cừ soái! Năm, Ngũ đương gia đã trở lại!”

“Cái gì?!” Quách Đại nghe vậy, trên mặt tức khắc chảy ra khó có thể ngôn trạng vui mừng: “Lời này thật sự?!”

“Thật sự! Hồ soái trên người thương thế pha trọng, tiểu nhân chờ đã là đem hắn đưa về chỗ ở, đặc phương hướng cừ soái bẩm báo!”

“Hảo, hảo!” Quách Đại trên mặt lộ ra vui mừng chi sắc, bởi vì hưng phấn quá độ, trong lời nói cũng là có chút nói năng lộn xộn, nói: “Thật là trời phù hộ ta huynh đệ đám người! Ý trời, thật là ý trời! Ha ha ha ha ~~~”

Quách Đại cười ha ha, lại không có thấy, chặt đứt chỉ cúi đầu Dương Phụng trong mắt, giờ phút này chính lập loè mơ hồ không chừng, cực kỳ âm trầm hận ý.

……

……

Đêm đã khuya trầm, nhưng Từ Châu quân trung quân soái trướng nội, giờ phút này làm như cũng không yên lặng.

Đào Thương lão thần khắp nơi dựa nghiêng trên mềm sụp thượng, đang ở đùa nghịch một cái nhẹ nhàng tinh xảo đào nhĩ muỗng.

Hắn phía dưới, đứng thẳng một cái cải trang giả dạng quá bạch sóng quân sĩ binh, người này là Dương Phụng tâm phúc, tối nay lặng lẽ xuất cốc, là chuyên môn lãnh Dương Phụng mệnh, phương hướng Đào Thương thảo muốn nói pháp.

“Còn thỉnh đại công tử, nhằm vào chuyện này, cho chúng ta gia dương soái một lời giải thích!”

Đào Thương dùng đào nhĩ muỗng nhẹ nhàng mà hướng về lỗ tai trong mắt duỗi đi, trên dưới quát một quát, hơi hơi đánh một cái lạnh run.

“Ngạch…… Thật thoải mái.”

Bạch sóng quân sĩ tốt đối với Đào Thương hành vi rất không vừa lòng, nhíu mày: “Đào đại công tử!”

Đào Thương đem đào nhĩ muỗng đem ra, đặt ở bên môi nhẹ nhàng một thổi, nói: “Ta chỉ nói tam điểm, đầu tiên, ta đã dựa theo Dương Phụng yêu cầu, thiết trí phục binh mai phục, đem tiến đến đánh cướp tặc chúng tiêu diệt, ta không có nuốt lời! Đệ nhị, Quách Đại cùng Lý Nhạc, Hồ Tài chính là mạng lớn, chiến trường phía trên, sinh tử có mệnh, bọn họ có thể chạy trốn là bọn họ vận khí tốt, cùng ta có quan hệ gì? Đệ tam……”

Nói tới đây, Đào Thương buông đào nhĩ muỗng, ôn hòa nhìn tên kia bạch sóng quân sĩ, ôn nhu nói: “Ngươi tính cái thứ gì? Cũng xứng tới chất vấn ta sao? Xem ra ta có nghĩa vụ giáo giáo ngươi cái gì gọi là lễ phép.”

Tên kia bạch sóng quân sĩ tốt nghe Đào Thương nói chuyện như thế không khách khí, không khỏi đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo hô: “Đào công tử, ta là đại biểu dương soái tiến đến……”

“Trước trừu hai mươi cái hạ đi, trừu quá nhiều ta sợ Dương Phụng sắc mặt khó coi, về sau đại gia không thể ở một khối vui sướng chơi đùa.”

Phụng dưỡng ở một bên Bùi Tiền, không nói hai lời đi lên một chân đem kia bạch sóng quân sĩ tốt gạt ngã trên mặt đất, Bùi Quang cùng Bùi Tịnh một người một mặt ấn xuống bờ vai của hắn, Bùi bổn còn lại là đứng yên ở kia sĩ tốt trước mặt, tay năm tay mười, “Bạch bạch bạch bạch” liền đánh người tới hai mươi cái cái tát, chỉ đem hắn đánh gò má đổ máu, sưng như lợn đầu.

Trừu xong lúc sau, Bùi gia bốn huynh đệ hướng về bên cạnh vừa đứng, lộ ra kia bạch sóng quân sĩ binh mặt, cùng Đào Thương hờ hững nhìn nhau.

“Lặp lại lần nữa, ngươi tới nơi này là làm cái gì tới?” Đào Thương chống cằm nhẹ giọng hỏi.

“Ta là đại biểu nhà ta dương soái tiến đến giống công tử muốn cái cách nói……”

Đào Thương quay đầu đối Bùi Tiền nói: “Lại đến mười hạ.”

“Không, không! Đừng đánh…… Ta không phải tới muốn nói pháp, không phải!” Bạch sóng quân sĩ binh vội vàng sửa miệng…… Bùi Quang xuống tay quá độc ác, đánh hắn trong miệng nha đều có điểm tùng.

“Vậy ngươi là tới làm cái gì?” Đào Thương giơ lên lông mày, lộ ra nghi hoặc biểu tình.

“Ta…… Ta……” Kia bạch sóng quân sĩ tốt nghe vậy có điểm sẽ không, trầm mặc hảo sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa rồi hỏi dò: “Đào công tử, ta đây hẳn là tới làm gì a?”

Đào Thương đứng lên, chậm rãi dịch bước đến hắn trước mặt, duỗi tay đem bạch sóng quân sĩ tốt từ trên mặt đất đỡ lên, thấp giọng thì thầm nói: “Mặc kệ ngươi tới nơi này là tản bộ cũng hảo, du ngoạn cũng hảo…… Nhớ kỹ, đem ta nói cấp Dương Phụng hồi truyền qua đi, nói cho hắn, ba ngày trong vòng nghĩ cách nghênh đón ta tiến vào bạch bụng sóng, đáp ứng hắn những cái đó điều kiện, có lẽ ta còn có thể thực hiện, nếu như bằng không, đại gia cá chết lưới rách, cùng lắm thì ta triệt binh hồi Từ Châu, nhưng hắn từng cùng ta mưu đồ bí mật hãm hại Quách Đại sự tình, ta không dám bảo đảm có thể hay không truyền tới Quách Đại lỗ tai, ta nơi này nhưng có rất nhiều bạch bụng sóng hàng tốt đâu, bọn họ đều có thể giúp ta truyền tin…… Nghe hiểu chưa?”

Kia sĩ tốt nghe vậy liên tục gật đầu, nói: “Minh bạch, minh bạch!”

“Ngoan.” Đào Thương cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó quay đầu đối Bùi Tiền nói: “An bài rượu và đồ nhắm, đưa hắn trở về.”

“Nặc!”

Nhìn bạch sóng quân sĩ tốt biến mất ở lều trại khẩu bóng dáng, Đào Thương hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, lâm vào trầm tư bên trong.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lời này truyền tới Dương Phụng lỗ tai, đối phương nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nhưng cho dù là nổi trận lôi đình, Đào Thương cũng tin tưởng, Dương Phụng là không có cách nào cự tuyệt chính mình yêu cầu…… Hôm nay phái thủ hạ tới này chất vấn chính mình chính là một cái tốt nhất chứng minh!

Quách Đại tuy rằng năng lực bình thường, nhưng thượng một lần xuất cốc bị bên ta mai phục, tất nhiên sẽ làm hắn sinh ra đối Dương Phụng hoài nghi cùng cảnh giác, nói cách khác Dương Phụng sẽ không như vậy vô cùng lo lắng phái người đến phía chính mình tới……

Dương Phụng càng sốt ruột, tắc càng tỏ vẻ quyền chủ động ở chính mình trong tay nắm giữ! Hắn giờ phút này cùng chính mình đã là người trên một chiếc thuyền, nhất tổn câu tổn, một vinh đều vinh.

Trừ phi hắn dám được ăn cả ngã về không, trong ngoài thông ăn……

Từ từ, trong ngoài thông ăn?

Đào Thương đôi mắt hơi hơi mị lên…… Xem ra vì bảo đảm vạn nhất, chính mình vẫn là cần thiết cùng Hồ Tài liên hệ một chút.

Liền ở Đào Thương cẩn thận mưu hoa thời điểm, trướng ngoại truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân, mành đột nhiên bị người kéo ra.

Đi vào tới nhân thân thượng còn dính bông tuyết, tóc không trác búi tóc, chỉ là rối tung trên vai hai lần, trên mặt mang theo một cái có thể

che lấp lỗ mũi hướng lên trên đồng thau mặt nạ —— là Từ Vinh.

“Ngươi chạy đến đi đâu vậy?” Đào Thương nhíu nhíu mày, xoay người đi đến lều trại nội than chậu than bên, kia mặt trên phóng một cái vỉ, nâng một cái đựng đầy nước ấm đồng thau đồ đựng.

Đào Thương đổ một chung nước ấm, duỗi tay đưa tới Từ Vinh trước mặt: “Ấm áp thân mình.”

Từ Vinh cái mũi một tắc, trong lòng không khỏi nhiều ít có chút cảm động, hắn tiếp nhận kia nước ấm, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Ngươi không sợ năng a?”

Từ Vinh lắc lắc đầu, lặng lẽ nói: “Không sợ.”

“Vì cái gì?”

“Ấm lòng!”

Đào Thương nghe xong lời này không tự giác dùng ngón tay sờ sờ cái mũi, lời này nói —— có điểm làm chính mình cảm giác tao hoảng.

“Dương Triển nói, ngươi lãnh một đội binh mã đuổi theo người Hồ?”

Từ Vinh thật mạnh gật gật đầu, nói: “Không tồi, là đuổi theo người Hồ! Tam hà khu vực, nếu có người Hồ lui tới, vốn cũng cũng không kỳ quái, nhưng đại quy mô hồ kỵ xuất hiện tại đây, vừa không giao thương cũng không săn thú, rất có điểm khác thường, trong lòng ta cảm thấy đến bất an, cho nên đi trước điều tra.”

“Kia điều tra kết quả thế nào?” Đào Thương giơ lên lông mày, nói: “Là hồ kỵ du mục thợ săn sao?”

“Thợ săn?” Từ Vinh nghe vậy bật cười nói: “Nếu là thợ săn nói, đảo cũng hảo thuyết!”

Dứt lời liền thấy Từ Vinh vỗ vỗ tay, liền thấy lều trại ngoại một người Từ Châu quân sĩ binh, kéo một con phình phình túi tắc túi đi vào trong trướng, kia chỉ túi nhìn như rất là trầm trọng, cũng không biết bên trong đến tột cùng trang cái gì.

Đào Thương tò mò đi qua đi, một bên cởi bỏ túi hướng bên trong nhìn, một bên hỏi: “Tròn vo thật đáng yêu…… Nơi này trang chính là cái gì? Thật nhiều.”

Từ Vinh đạm nhiên nói: “Thật nhiều…… Đầu người.”

“Phốc ——!”

Mới vừa đem túi mở ra Đào Thương bỗng nhiên đem khẩu nắm chặt thượng, bất mãn quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Từ Vinh liếc mắt một cái.

Hỗn đản này tuyệt đối cố ý.

“Ngươi giết nhiều người như vậy?”

Từ Vinh lạnh băng đồng thau mặt nạ thượng nhìn không ra hỉ nộ: “Không phải ta muốn giết, chỉ là ta lãnh một chi kỵ binh, vừa mới tiếp cận kia chi hồ kỵ, không đợi nói chuyện, bọn họ liền chủ động hướng chúng ta khởi xướng tiến công!”

“Người Hồ chủ động hướng các ngươi khởi xướng tiến công? Bọn họ là cái gì thân phận!”

Từ Vinh lắc lắc đầu, nói: “Không chào hỏi, đi lên trực tiếp liền động khởi tay tới, này đó hồ kỵ bưu hãn, pha không sợ chết, cho nên không bắt lấy đầu lưỡi……”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Đáng tiếc…… Biến thành án treo.”

“Bất quá, xem bọn họ trang phẫn hòa phục sức, hẳn là Hung nô! Hơn nữa không phải bình thường Hung nô du mục, chỉ sợ là Hung nô thám báo.”

“Hung nô…… Thám báo?” Đào Thương hiếu kỳ nói: “Hung nô thám báo như thế nào lại ở chỗ này, hơn nữa vừa lên tới còn động thủ liền phải đánh giết?”

Từ Vinh không tỏ ý kiến một buông tay, lược hiện bất đắc dĩ: “Ngươi hỏi ta, ta rồi lại nên hỏi ai tới?”

Đào Thương nhìn cái kia phình phình trang đầu người túi, lược làm trầm ngâm lúc sau, đột nhiên đối Bùi Tiền nói: “Hoả tốc phái người, đi trước Bào tướng quân cùng vương phủ quân doanh trại quân đội, đưa bọn họ hai người thỉnh đến nơi đây, liền nói đào mỗ bên này có chuyện quan trọng thương lượng!”

……

……

Đại khái qua một canh giờ, soái trướng ở ngoài, ẩn ẩn nghe thấy tiếng vó ngựa vang, còn có một cái sang sảng tiếng cười truyền vào trong trướng.

“Ha ha ha, Đào đại công tử, cuối cùng là nhớ tới chúng ta hai người! Ngươi ngày gần đây tới, một mình cùng bạch sóng quân chu toàn, đã sớm đem chúng ta quên đến sau đầu đi?”

Thanh âm chủ nhân không phải người khác, đúng là Bào Tín.

Đào Thương sắp tới cùng bạch sóng quân sở làm một loạt động tác, thân là minh hữu, Đào Thương tự nhiên cũng sẽ không giấu giếm Bào Tín cùng Vương Khuông, nhưng là đồng thời không khỏi xuất hiện cái gì sai lầm, Đào Khiêm thỉnh bọn họ hai người tạm thời án binh bất động, chỉ là chậm đợi thời cơ, tam phương ở một lần là bắt được tự sóng thành.

Đối với phòng thủ kiên cố tự sóng thành, Bào Tín cùng Vương Khuông trong khoảng thời gian ngắn cũng khổ vô lương sách, mắt thấy Đào Thương biện pháp tựa hồ còn được không, liền thuận nước đẩy thuyền đáp ứng rồi Đào Thương yêu cầu.

Bào Tín cùng Vương Khuông một trước một sau đi vào Đào Thương soái trướng, thấy soái trướng nội trừ bỏ Đào Thương bản nhân cùng này hộ vệ ở ngoài, thượng có một cái mang đồng thau mặt nạ quái nhân đứng sừng sững trong đó.

Bào Tín cùng Từ Vinh đánh quá đối mặt, tự nhiên sẽ hiểu hắn là ai, tuy rằng Từ Vinh lúc này đã là thuộc về Từ Châu chi đem, nhưng này rốt cuộc từng vì Tây Lương quân tướng lãnh, Bào Tín đối hắn hảo cảm thật sự hữu hạn…… Nhẹ nhàng gật đầu một cái, xem như chào hỏi qua.

Vương Khuông biết Từ Vinh tên, nhưng lại chưa thấy qua bản nhân, giờ phút này thấy người này không khỏi có chút sá nhiên.

Nơi nào tới quái nhân, trên mặt mang theo nửa cái đồng thau mặt nạ che khuất cơ hồ hơn phân nửa khuôn mặt, đây là địa phương nào tập tục?

Hảo hắn nương khiếp người nói.

Bào Tín đi lên trước, cười vỗ vỗ Đào Thương bả vai, nói: “Hôm nay cứ như vậy vội vàng hoảng trác người tiếp đón ta chờ tiến đến, như thế nào? Chẳng lẽ là ngươi mưu kế đã hiệu quả, chúng ta rốt cuộc có thể tiến binh?”

Đào Thương cung kính trả lời: “Bào tướng quân tạm thời đừng nóng nảy, việc này đã có mặt mày, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, ba ngày trong vòng, ta chờ liền có thể tiến binh sát nhập bạch bụng sóng nội.”

“Như thế rất tốt.” Bào Tín gật gật đầu, ở soái trướng trung tìm cái địa phương ngồi xuống, buồn bực nói: “Bạch sóng quân tặc tử, không cùng ta chờ chính diện giao phong, chính là đánh như vậy một lần đánh đêm, vẫn là một xúc tức lui, quả nhiên là làm người nín thở!”

Đào Thương trở lại thuộc về chính mình vị trí, nói: “Bào công lúc này sinh khí sợ là còn muốn sớm chút, một hồi khủng còn có khác sự sẽ

lệnh bào công càng thêm khó nhịn…… Đây cũng là ta hôm nay sốt ruột thỉnh hai vị tới đây mục đích.”

Bào Tín cùng Vương Khuông nghe vậy không khỏi sá nhiên, trừ bỏ bạch bụng sóng sự, trước mắt còn có cái gì đại sự có thể làm tam gia chư hầu như vậy coi trọng?

Đào Thương chỉ chỉ trên mặt đất trang đầu người túi, lại chỉ chỉ doanh trại một bên Từ Vinh, nói: “Cái này trong túi mặt, trang chính là một tiểu chi Hung nô thám báo thủ cấp…… Cụ thể tình huống, liền từ từ huynh vì hai vị tường nói rõ minh đi.”

Ở Bào Tín cùng Vương Khuông rất là kinh ngạc dưới ánh mắt, Từ Vinh có nề nếp đem chính mình truy kích Quách Đại trên đường như thế nào nghe được Hung nô mã thanh, lại là như thế nào suất đội đuổi theo, lại là như thế nào cùng bỉ phát sinh xung đột, cùng với vừa mới cùng Đào Thương thương lượng nói, một năm một mười hướng hai người làm kỹ càng tỉ mỉ trần thuật.

Bào Tín nghe xong Từ Vinh nói, biểu tình rất là kinh hãi.

Nhưng Vương Khuông nhưng vẫn túm chòm râu, sắc mặt âm tình bất định, lúc sáng lúc tối.

Đào Thương nhìn Vương Khuông biểu hiện, trong lòng lược cảm nghi hoặc…… Xem hắn này phúc biểu tình, nói vậy hẳn là biết chút cái gì.

Từ Vinh nói xong lúc sau liền đứng yên với một bên không nói.

Bào Tín vuốt chòm râu, nghiêm túc nói: “Kiến võ trong năm, Hung nô bên trong náo động mọc thành cụm, quý tộc tương cũng, cũng là chia làm nam bắc hai bộ, nam Hung nô Luyên Đê so dựa vào ta đại hán, bị quang võ hoàng đế an trí ở khuỷu sông, sau dời với mỹ tắc, cùng ta dân tộc Hán tạp cư với Tịnh Châu mà, ở giữa tuy nhiều có náo động, nhưng này thọc sâu phạm vi lại chưa thâm nhập đến tam hà nơi, lần này tới đây…… Trong đó sợ là có cái gì biến cố.”

“Duẫn thành nhiều lo lắng.” Vương Khuông đột nhiên mở miệng, nhàn nhạt ngôn nói: “Từ khi giặc Khăn Vàng khấu khởi sự, Hung nô hoạt động phạm vi liền có điều thọc sâu, hưu nói đến tam hà, đó là qua Hoàng Hà, cũng có này tung tích, không cần đại kinh tiểu quái.”

Vương Khuông bình đạm ngữ khí lệnh Đào Thương cảm thấy thực kinh ngạc, theo đạo lý tới nói Hung nô thám báo đi vào hắn thuộc địa môn hộ phụ cận, Vương Khuông hẳn là khẩn trương mới là, như thế nào này sẽ lại biểu hiện không chút nào để ý?

Chính mình cổng lớn mỗi ngày tới lui có bất lương rắp tâm người ngoài bóng dáng, đổi thành ai ai đều hẳn là bất an mới đúng.

Vương Khuông biểu hiện rất kỳ quái a.

Bào Tín nghe xong Vương Khuông nói, pha không cho là đúng, nói: “Công Tiết lời này sai rồi, trung bình bốn năm Hưu chư các phản loạn Hung nô Thiền Vu xâm biên, xâm nhập tây hà quận sát quận thủ Hình kỷ, cũng hại thứ sử trương ý, Hung nô Thiền Vu Khương cừ cũng bởi vậy mà chết, Hung nô chi chúng giờ phút này đã không về phục ta triều ước thúc lâu rồi! Hiện giờ đã có nam di chi dấu hiệu, chúng ta làm sao có thể phóng chi nhậm chi?”

Vương Khuông nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, sau một lúc lâu không khỏi thở dài khẩu khí.

“Duẫn thành, việc này giao cho ta tới xử lý…… Ngươi ngoại hạng tới người, không cần hỏi đến! Chỉ lo chuyên tâm đối kháng bạch sóng quân đó là……”

Nói tới đây, Vương Khuông đứng dậy, đối với Bào Tín cùng Đào Thương chắp tay, nói: “Sự ra đột nhiên, tại hạ cũng không thể ở chỗ này chờ lâu, Vương mỗ có chuyện quan trọng chạy tới Chương thủy, đi trước cáo từ.”

Dứt lời, liền thấy Vương Khuông đứng dậy, hướng về phía trướng ngoại hô một tiếng: “Hàn Hạo ở đâu?”

Soái trướng bên ngoài, cùng đi Vương Khuông tiến đến Hàn Hạo nghe vậy theo tiếng đi vào lều trại nội, chắp tay thi lễ: “Phủ quân có gì phân phó.

Vương Khuông chính sắc đối Hàn Hạo ngôn nói: “Vương mỗ có chuyện quan trọng, đến tạm thời rời đi nơi đây, Hàn làm thay thế Vương mỗ, suất lĩnh Thái Sơn quân lưu tại nơi này tương trợ Bào tướng quân cùng Đào công tử cộng phá bạch sóng quân, không thể có điều chậm trễ! Vương mỗ chậm thì nửa tháng, nhiều thì một tháng, liền tức trở về.”

Hàn Hạo nghe vậy tuy rằng cũng là rất là kinh ngạc, không hiểu được tại đây sắp cùng bạch sóng quân giao thủ cuối cùng thời điểm, Vương Khuông muốn chạy đến địa phương nào đi, nhưng thượng quan ra lệnh, Hàn Hạo lại há có thể không từ, ngay sau đó khom người lĩnh mệnh.

Vương Khuông chuyển qua thân, đối với Bào Tín cùng Đào Thương tạ lỗi nói: “Nhị vị…… Vương mỗ có chuyện quan trọng trong người, không tiện ở lâu, bạch bụng sóng bên này, ta lưu Hàn Hạo tại đây hiệp trợ nhị vị, đãi ngày sau sự định, Vương mỗ đương trong ngực huyện, trí rượu cùng nhị vị bồi tội.”

Bào Tín ngay từ đầu không quá minh bạch, nhưng này rốt cuộc cũng từng lâu cư triều đình, pha hiểu chính trị, giờ phút này đã là nhìn ra sự có kỳ quặc.

Vương Khuông vừa mới nói muốn đi Chương thủy, trước mắt đóng quân ở Chương thủy người là chư hầu chi nhất Trương Dương, này trung gian tham dự hội nghị Hung nô có quan hệ gì?

Hắn thật sâu nhìn Vương Khuông liếc mắt một cái, mở miệng nói: “Công Tiết, có một số việc, cái gì nên làm, cái gì không nên làm…… Hy vọng ngươi có thể minh bạch…… Viên gia tuy là bốn thế tam công, thụ đại căn thâm, nhưng niệm ở ngươi ta nhiều năm tình nghĩa, ta khuyên ngươi vẫn là không cần quá nhiều trộn lẫn đến trong đó…… Viên Thiệu không thể so Viên ngỗi, com này năng lực cùng dã tâm hơn xa này thúc phụ, vọng ngươi nhiều hơn cẩn thận.”

Vương Khuông nghe vậy sắc mặt cứng lại, ngốc lăng một hồi lâu mới vừa rồi lẩm bẩm nói: “Duẫn thành nói chính là cái gì, khuông nghe không quá minh bạch.”

Bào Tín đứng lên, hướng về phía Vương Khuông vừa chắp tay: “Nghe minh bạch, cũng hoặc là nghe không rõ, tất cả tại Công Tiết nhất niệm chi gian…… Bảo trọng đi.”

Vương Khuông trầm mặc.

Sau một lúc lâu, liền thấy Vương Khuông chậm rãi giơ lên tay, làm ôm quyền trạng, nói: “Đa tạ…….”

Sau đó, lại chuyển hướng Đào Thương: “Đào công tử, cáo từ.”

“Vương phủ quân đi thong thả.”

Đãi Vương Khuông xoay người sau khi rời đi, Đào Thương tò mò mà quay đầu nhìn về phía Hàn Hạo, hiếu kỳ nói: “Hàn làm, nhà ngươi thái thú thần bí hề hề mà, đến tột cùng này trung gian có chuyện gì, ngươi nhưng hiểu được?”

Hàn Hạo cũng là mờ mịt lắc đầu, trong ánh mắt tất cả đều là mê hoặc chi sắc.

Bào Tín tắc đối Đào Thương nói: “Công Tiết có việc, tạm thời không đi quản hắn, chúng ta thả xử lý bạch bụng sóng chiến sự, còn lại, chờ bên này mọi việc liệu lý lúc sau lại nói!”

Đào Thương trong lòng minh bạch, Bào Tín nhất định là hoặc nhiều hoặc ít biết chút nội tình, hơn nữa hắn vừa mới trong miệng còn nhắc tới Viên Thiệu tên.

Mà xem Vương Khuông biểu tình, hiển nhiên không có phủ nhận, Hung nô tại đây trung gian trong ngoài, nhiều ít hẳn là liên lụy đến này đó chư hầu thế lực phân chia cùng trong đó ích lợi, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì, Đào Thương liền không được biết rồi.

Chính là thông qua Vương Khuông biểu tình cùng làm tới xem, Hung nô kỵ binh tại nơi đây xuất hiện, hơn nữa đối hán quân chủ động khởi xướng công kích, điểm này nhất định là ra ngoài Vương Khuông dự kiến, hoặc là đã thoát ly hắn vốn có khống chế.

Bất quá nếu Vương Khuông nói hắn có thể giải quyết, Đào Thương cũng liền lười đến quan tâm nhiều như vậy, với hắn mà nói, việc cấp bách, là trước đem bạch bụng sóng sự xử lý tương đối quan trọng.

------oOo------

Chương 139: các có điều mưu (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hồ Tài ở hồi bạch bụng sóng phía trước, đã chịu Đào Thương khổ nhục kế tra tấn, bị Bùi Tiền ở trên người bắn hai mũi tên, mang theo máu tươi về tới bạch bụng sóng.

Quách Đại thấy Hồ Tài bị thương mà hồi, trong lòng không khỏi cảm khái vạn ngàn.

Ba cái cừ soái xuất binh đánh dã cốc, tổn binh hao tướng không nói, còn đều phụ thương, tánh mạng thiếu chút nữa đều ném, huynh đệ mấy người suýt nữa âm dương tương cách không thể phục thấy.

Thứ một phen xuất binh lệnh Quách Đại tràn đầy cảm xúc, cho nên, hắn đối đãi may mắn trốn trở về Hồ Tài thái độ, cũng không khỏi ôn hòa rất nhiều.

Quách Đại cấp lệnh trong cốc y giả vì Hồ Tài xem thương, cũng tự mình tới cửa đuổi hàn hỏi ấm, có thể nói cẩn thận tỉ mỉ.

Hồ Tài trong lòng có quỷ, hơi xấu hổ đối mặt Quách Đại, Quách Đại hỏi hắn cái gì, hắn đều là vâng vâng dạ dạ rầm rì ứng đối, cực đại một cái cường đạo, cùng tiểu nữ nhi mọi nhà dường như, phi thường thẹn thùng.

Quách Đại cho rằng Hồ Tài là bởi vì bị thương nặng mệt nhọc, trong lòng càng là băn khoăn, cũng chưa từng có phân gặng hỏi Hồ Tài là như thế nào trốn trở về, chỉ là phân phó Hồ Tài nhất định phải hảo hảo nghỉ ngơi.

Quách Đại đi rồi, Hồ Tài trằn trọc, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Hắn cuối cùng vẫn là tìm tới một người tâm phúc, làm người mang theo chính mình tin tức, âm thầm đi trước Từ Châu quân doanh gặp mặt Đào Thương, dò hỏi hắn bước tiếp theo hẳn là làm sao bây giờ.

Hồ Tài tính cách không giống Dương Phụng gian trá, ở cường đạo xem như tương đối thật thành, hắn minh bạch chính mình đã là hoàn toàn cùng Đào Thương treo lên quan hệ, căn bản không đến lựa chọn, hắn hiện tại nếu là dám phản bội Đào Thương, Đào Thương quân doanh những cái đó bạch sóng quân phản quân sĩ tốt liền nhưng hướng trong cốc truyền tin, đến lúc đó không cần Đào Thương tự mình động thủ, Quách Đại liền có thể muốn tánh mạng của hắn.

Tâm phúc thừa đêm đi Hồ Tài sở trấn thủ xuất cốc con đường, đi trước Đào Thương chỗ dò hỏi, được đến Đào Thương mang cho Hồ Tài hồi âm, gần chỉ là một câu hồi phục: “Tĩnh xem này biến, có việc tùy thời báo ta.”

Lời tuy nhiên chỉ có một câu, nhưng bởi vì này một câu, Hồ Tài lại là một đêm đều trằn trọc chưa ngủ.

……

……

Ngày kế, Quách Đại phái người tới mời Hồ Tài, nói là muốn nghị sự, nhưng nếu là Hồ Tài bị thương nặng không có phương tiện, cũng có thể không cần tham gia.

Tại đây loại sự tình quan chính mình tánh mạng thời khắc mấu chốt, Hồ Tài đừng nói là bị thương nặng, chính là muốn tắt thở, kéo cũng đến đem chính mình kéo qua đi.

Bạch bụng sóng phòng nghị sự nội, trừ bỏ bị thương nặng không thể tham gia bạch bụng sóng hội nghị lão tứ Lý Nhạc, còn lại bốn gã đại soái toàn bộ đến đông đủ.

Hồ Tài cùng tam đương gia Hàn Xiêm, cơ bản là một trước một sau đến, vào phòng nghị sự, lại thấy Quách Đại loát trên cằm ngạnh cần, lão thần khắp nơi ngồi ở chủ vị thượng, nhắm mắt dưỡng thần, mà lão nhị Dương Phụng, còn lại là ở một bên khiêm cung hầu lập.

Thấy hai người cũng tới rồi, Quách Đại mở to mắt, lộ ra một cái tự cho là pha là hòa ái tươi cười: "Đều tới? Mau ngồi đi…… Lão ngũ, ngươi thương thế thế nào?"

Hồ Tài hướng về phía Quách Đại khom người, thấp giọng nói: "Đa tạ đại ca quan tâm, tiểu đệ thương thế không nặng! Không việc gì, không việc gì."

Quách Đại gật gật đầu, đãi hai người ngồi xuống sau, mới nói: Tam đệ, Ngũ đệ, hôm nay tìm các ngươi tới, là nhị đệ đề nghị, hắn nói có một cái phá địch phương pháp, tưởng thỉnh các ngươi hai cái cùng ngồi xuống, chúng ta cùng nhau thương lượng thương lượng."

"Phá địch phương pháp?" Hàn Xiêm cùng Hồ Tài đều là không hiểu ra sao nhìn về phía Dương Phụng.

Từ khi hán quân đi vào bạch bụng sóng ngoại, bên ta trừ bỏ cố thủ ở ngoài, từng hai lần cùng hán quân giao thủ…… Hai lần đều là xưa nay chưa từng có thảm bại, hiện giờ cố thủ cũng không biết có thể hay không căng trụ, còn muốn phá địch?!

Mắt thấy Hàn Xiêm cùng Hồ Tài trên mặt lộ ra nghi hoặc chi sắc, Quách Đại ngay sau đó mở miệng giải thích nói: "Kỳ thật, dương nhị đệ mới đầu cùng vi huynh thương nghị phá địch là lúc, vi huynh cũng cảm thấy y theo trước mắt chúng ta bạch sóng quân sĩ khí, vẫn là không cùng quan quân giao chiến cho thỏa đáng, nhưng dương nhị đệ đem mưu kế nói ra sau, vi huynh chợt nghe dưới, nhưng thật ra cảm thấy rất là được không, bởi vậy liền đem nhị vị huynh đệ mời đến, làm thương thảo."

Hàn Xiêm tò mò mà nhìn về phía Dương Phụng, nói: "Không biết nhị ca lời nói phá địch phương pháp, là vì sao sách?"

Dương Phụng quay đầu ý bảo nhìn về phía Quách Đại, Quách Đại đối này khẽ gật đầu, ý bảo này cứ nói đừng ngại.

Dương Phụng được Quách Đại lệnh, lúc này mới gằn từng chữ một chậm rãi mở miệng nói: “Trá hàng!”

“Trá hàng?!” Hàn Xiêm cùng Hồ Tài nghe vậy, đều giật mình mở to hai mắt nhìn.

Dương Phụng nửa híp, giống như hồ ly giống nhau đôi mắt giờ phút này chậm rãi mở, thấp giọng nói: “Quan quân thắng liên tiếp ta quân hai trận, sĩ khí như hồng, liền chiến liền tiệp, hơn nữa bạch bụng sóng bị vây khốn lâu ngày, nhiều lần có sĩ tốt phản loạn chạy ra, nghe nói những cái đó hàng tốt tất cả đều bị Đào Thương sở tiếp nhận, lấy dương mỗ xem ra, người này không giống Bào Tín đám người như vậy giết hại, nghe nói một thân tự xưng là nhân nghĩa quân tử……”

Nói đến “Nhân nghĩa quân tử” này bốn chữ thời điểm, Dương Phụng không khỏi run rẩy một chút, cả người nổi da gà đi xuống rớt.

“Không ngại từ chúng ta huynh đệ năm người giữa, tuyển ra một người đi giả ý đầu nhập vào hắn…… Làm nội ứng, cũng cùng chi ước định thời gian ở trong cốc khai đạo hiến hàng, dụ dỗ Từ Châu quân nhập cốc, này chờ tuổi trẻ tiểu tử, lòng dạ không thâm, làm việc không đủ đanh đá chua ngoa, hắn bắt cấp lập công tắc tất trung ta kế! Đến lúc đó chúng ta ở trong cốc thiết hạ mai phục, lợi dụng địa thế, trước đem Từ Châu quân nhất cử tiêu diệt! Từ Châu quân diệt, Hà Nội quân cùng tế bắc quân mất đi đồng minh, chỉ sợ cũng là kiên trì không được bao lâu.”

Dương Phụng nói xong lúc sau, thính đường nội mọi người lâm vào một trận ngắn ngủi trầm mặc. Mọi người đều là ở tinh tế nghiền ngẫm này kế sách tính khả thi.

Dương Phụng giờ phút này cũng là bị buộc bất đắc dĩ, mới có thể ra này hạ sách.

Hắn phái ra sứ giả, bị Đào Thương đánh một hồi miệng tử, đuổi đi hồi cốc phương hướng cấp Dương Phụng hạ tối hậu thư, làm hắn chọn ngày cần thiết nghĩ cách dẫn Từ Châu quân nhập cốc.

Dương Phụng thẳng đến lúc này, mới phát hiện cái này 17 tuổi tiểu tể tử có bao nhiêu khó đối phó! Thậm chí so Lý Giác còn muốn gian trá!

Nguyên bản hợp tác, Dương Phụng là tưởng chính mình làm chủ đạo, nắm Đào Thương cái mũi đi, không nghĩ Đào Thương cờ cao một nước, cố ý phóng Quách Đại trở về bạch bụng sóng, lập tức chuyển bị động là chủ động, ngược lại là đắn đo tới rồi Dương Phụng uy hiếp, lệnh này tiến thối không được, chỉ có thể cam tâm bị chính mình sở dụng.

Đổi thành người khác, có lẽ sẽ như vậy chịu thua, nhưng Dương Phụng trời sinh liền không phải cái loại này ngừng nghỉ nhi người, hắn không cam lòng liền như vậy trái lại bị Đào Thương bạch bạch sai sử!

Nhưng vấn đề là Đào Thương giờ phút này đã là hoàn toàn nắm giữ chủ động, Quách Đại lần trước chất vấn Dương Phụng, tuy rằng là bị Dương Phụng cắt một ngón tay đầu lừa gạt qua đi, nhưng chưa chừng nào một ngày sẽ lòi, chuyện xưa nhắc lại……

Hiện tại Đào Thương cùng Quách Đại, đối với Dương Phụng tới nói đều là chướng ngại cùng không ổn định nhân tố.

Một khi đã như vậy, đơn giản đưa bọn họ tận diệt, chính mình trước nắm giữ bạch bụng sóng quyền to, khác chờ về sau lại nói!

Y theo Dương Phụng ý tưởng, trước khuyên Quách Đại phái người trá hàng, sau đó chính mình đang âm thầm bí mật phái thân tín, đi Đào Thương đại doanh đem hội báo, liền nói là này trá hàng kế chính là chính mình an bài, làm Đào Thương tương kế tựu kế thừa cơ nhập cốc……

Họ Đào tiểu con bê ngươi không phải bức ta mang ngươi nhập cốc sao? Có thể! Ta đây liền dẫn ngươi tiến vào!

Chờ ngươi tiến vào lúc sau, dương mỗ ở an bài kế sách, làm ngươi cùng Quách Đại hai tương chém giết, tới cái lưỡng bại câu thương, ta lại thiết kế đem các ngươi hai cái cùng nhau thu võng, ngư ông đắc lợi!

Liều chết các ngươi hai cái!

Nói thật, trá hàng cái này kế sách ở Quách Đại trong mắt thoạt nhìn còn tính không tồi, nhưng là hắn vạn lần không ngờ Dương Phụng cư nhiên còn âm thầm trù bị như vậy một tay âm mưu.

Chính là Dương Phụng ý tưởng tuy rằng cũng coi như là có thể một bác sách lược, nhưng hắn lại có hai điểm không có tính chuẩn, một chính là Đào Thương từ lúc lần đầu tiên gặp mặt khởi liền không có chân chính tín nhiệm quá hắn, bao gồm lần này bức bách hắn hạn khi mang Từ Châu quân nhập cốc, kỳ thật Đào Thương cũng cũng không có ôm Dương Phụng có thể thành tâm giúp quan quân tâm thái! Nói trắng ra là, chính là hù ngươi.

Đệ nhị, chính là Dương Phụng không biết, Đào Thương trừ bỏ hắn bên ngoài, còn có được Hồ Tài này viên ám tử.

……

……

Hồ Tài trong lòng giờ phút này là bất ổn, không biết hẳn là như thế nào tới ứng phó trước mắt cục diện?

Nói cho Đào Thương trong cốc có âm mưu, vì chính mình ở Đào Thương trước mặt tranh một phần công lao?

Vẫn là không nói cho Đào Thương trong cốc sự tình, mặc cho này tự sinh tự diệt? Hai không giúp đỡ?

Giờ phút này Hồ Tài lâm vào chính mình tiểu rối rắm trung, nhưng bên kia sương Quách Đại cùng Dương Phụng đám người lại không nhàn rỗi, bắt đầu thương nghị khởi này trá hàng kế chi tiết.

“Nhị đệ, y theo ngươi chi thấy, lần này xuất cốc hướng đi Từ Châu quân trá hàng? Chúng ta huynh đệ giữa, hẳn là phái người nào đi nhất thích hợp?” Quách Đại tinh tế dò hỏi.

Dương Phụng vuốt trên cằm chòm râu, bắt đầu tinh tế ước lượng lên.

Quách Đại là bạch sóng quân cừ soái, tự nhiên là không thể trá hàng, hắn đi theo thật đầu hàng không có gì khác nhau……

Lấy Đào Thương cùng chính mình âm thầm tư mật quan hệ, vốn dĩ từ chính mình đi hẳn là nhất thích hợp, nhưng thứ nhất trải qua thượng một lần sự, Dương Phụng chính mình cảm thấy chính mình ở Quách Đại bên kia đã xem như treo hào, nhà mình lão đại chỉ sợ chưa chắc sẽ phóng chính mình đi, vả lại hắn còn cần ở trong cốc an bài bố trí, như thế nào làm Quách Đại cùng Đào Thương tới cái lưỡng bại câu thương.

Lão tứ Lý Nhạc thân bị trọng thương, làm hắn đi quá không có nhân đạo, hơn nữa Lý Nhạc bản thân rất thích tàn nhẫn tranh đấu, cùng chính mình bản thân lại không rất hợp phó, không thích hợp.

Lão ngũ Hồ Tài sao? Ngu xuẩn một cái, làm hắn đi còn không bằng làm Lý Nhạc đi đâu.

Chỉ có lão tam Hàn Xiêm, Dương Phụng tự giác tuy rằng nhiều lần hố hắn, nhưng cái này Tam đệ đối đãi chính mình vẫn luôn là rất là thổ lộ tình cảm, chính mình như thế nào hố hắn hắn đều không oán hận, ngược lại là cùng Lý Nhạc Hòa Hồ Tài quan hệ càng thêm không mục……

Như vậy coi tiền như rác, thật sự là châm lửa điểm đèn dầu cũng chưa địa phương tìm a.

Cao thấp mập ốm, nhất thích hợp thoạt nhìn vẫn là lão tam, đơn giản liền lại hố hắn một lần đi, dùng hắn đi, ít nhất có thể so sánh Lý Nhạc Hòa Hồ Tài nhiều nghe một ít chính mình nói.

“Đại ca, y theo ta xem…… Hàn Tam đệ có dũng có mưu, nhưng vì trá hàng sứ giả! Nếu có hắn đi, đảm bảo kia Đào Thương vô pháp xuyên qua!”

Hàn Xiêm nghe vậy cả người không khỏi một cái giật mình, ánh mắt rất là u oán nhìn về phía Dương Phụng!

Lại con mẹ nó hố ta.

Cái này lão nhị, như thế nào ai cùng hắn hảo hắn liền hư ai? Này trá hàng việc nơi nào là như vậy hảo làm!

“Đại ca, cái này, cái này, tiểu đệ ta năng lực vô dụng, trí không bằng nhị ca, dũng không bằng Tứ đệ, luận cập dụng binh càng không kịp đại ca ngài, làm ta đi…… Tiểu đệ đảo không phải sợ hãi, chính là sợ chậm trễ huynh trưởng đại sự.”

Hàn Xiêm nói không đợi nói xong, liền nghe Dương Phụng cười nói: “Tam đệ không cần như thế quá khiêm tốn, ngươi năng lực, các huynh đệ đều là hiểu được, dương mỗ miệng lưỡi quá xảo, dễ dàng bị người hoài nghi, Tứ đệ Ngũ đệ đều là thô nhân, không tốt lời nói, chỉ sợ không thể lấy được Đào Thương tín nhiệm, chỉ có Tam đệ ngươi, không hiện bổn không hiện xảo, nhất thích hợp bất quá!”

Hàn Xiêm kinh dị nhìn Dương Phụng, không hiểu được nên như thế nào hồi phục Dương Phụng câu này đúng trọng tâm đánh giá.

Không hiện bổn cũng không hiện xảo người…… Kia không phải cùng phế nhân giống nhau sao?

Quách Đại suy nghĩ một chút, nghĩ thầm giờ phút này cũng chỉ có thi triển này kế mới có một bác chi lực.

“Lão tam, một khi đã như vậy…… Thật sự không được, liền ủy khuất ngươi một chút? Thế ca ca ta phân phân ưu, giải giải nạn?”

Một câu, tức khắc làm Hàn Xiêm khóc không ra nước mắt.

……

……

Bạch bụng sóng ngoại, Từ Châu quân Đào Thương quân doanh.

Đào Thương rốt cuộc vẫn là thu được Hồ Tài truyền tin.

Không thể không thừa nhận, Hồ Tài quyết đoán thực chính xác, hắn ở trong lòng tả hữu cân nhắc giãy giụa lúc sau, cuối cùng tưởng tượng đến Đào Thương ân uy cũng thi, vẫn là cảm thấy hẳn là đem tin tức nói cho Đào Thương.

Dương Phụng nếu thật có thể lộng chết Đào Thương khen ngược, lộng bất tử quay đầu lại chết chỉ sợ chính là chính mình.

Đối với Hồ Tài biểu hiện, Đào Thương ngoài miệng không nói, trong lòng rất là vừa lòng…… Xem ra, quay đầu lại thay thế chính mình thu phục các bộ khăn vàng người phát ngôn, phi cái này Hồ Tài mạc chúc.

Đào Thương không có sốt ruột làm Hồ Tài người đi về trước, mà là đem hắn lưu lại, đãi chính mình loát thuận ý nghĩ lúc sau, lại làm hắn trở về.

Đại khái hơn một canh giờ tả hữu, Dương Phụng tâm phúc sứ giả cũng đi tới Đào Thương doanh trại, muốn cầu kiến Đào Thương.

Đào Thương biết giữa lưng hạ liền có so đo, hắn sai người đi gọi tới Hồ Tài tâm phúc, làm hắn tránh ở soái trướng sau trong một góc, có thể lắng nghe đến trong trướng theo như lời sự tình.

Dương Phụng phái tới vẫn là lần trước cái kia bị trừu quá hai mươi cái miệng tiểu tử, nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ rất là không muốn

tới, nhưng loại này âm thầm tư thông, bối chủ thông đồng với địch sự, Dương Phụng sao có thể mỗi ngày thay đổi người tới báo tin, không thiếu được chỉ có thể là liền dùng hắn một cái.

“Tới thảo cách nói?” Đào Thương nhìn sứ giả cao sưng gương mặt, nghiền ngẫm cười nói.

Tiểu tử dùng sức lắc lắc đầu.

Thời tiết tuy rằng rét lạnh, nhưng hắn trên đầu hãn giống như trời mưa dường như bùm bùm đi xuống rớt.

“Không, không phải! Tiểu nhân là tới thế dương soái cấp Đào công tử truyền cái lời nói.”

Đào Thương cầm lấy án thượng trản, nhẹ nhàng mẫn một ngụm thủy, nói: “Nói đi, nhà ngươi dương soái là có ý tứ gì? Có không đáp ứng yêu cầu của ta?”

Kia binh lính một cái kính gật đầu nói: “Tiểu nhân tới đây đúng là vì việc này! Dương soái nói, hắn đã hướng quách cừ soái góp lời, phái tam đương gia Hàn Xiêm phương hướng Đào công tử trá hàng, đến lúc đó Hàn Xiêm sẽ đưa ra nội ứng ngoại hợp chi kế, dụ công tử vào thành, công tử chính nhưng tương kế tựu kế nhập bạch bụng sóng, đến lúc đó dương soái sẽ ở trong cốc, phối hợp công tử nhất cử bắt sát Quách Đại, Hàn Xiêm, Hồ Tài chờ tặc chủ! Trợ đại công tử nhất cử bình định tự sóng thành!”

Đào Thương nhướng nhướng chân mày, đối với Dương Phụng sứ giả gật đầu nói: “Nhà ngươi dương soái thật là dụng tâm lương khổ, ngươi cũng vất vả, thả đi xuống nghỉ ngơi một chút, ta sai người vì ngươi chuẩn bị rượu và đồ nhắm.”

Dương Phụng sứ giả tựa hồ không phải thực nguyện ý ở Đào Thương doanh trại quân đội nấn ná, có lẽ là lần trước sự cho hắn yếu ớt giữa trán làm ra bóng ma.

Tiểu tử một cái kính lắc đầu: “Không ổn, không ổn! Dương soái làm ta cùng đại công tử nói xong việc này sau, phải lập tức phản hồi trong cốc……”

Lời nói còn chưa nói xong, kia sứ giả nói liền nói không nổi nữa, bởi vì Đào Thương đối với hắn lộ ra một cái rất là hòa ái tươi cười, nhưng này tươi cười ở hắn trong mắt, lại có vẻ phá lệ khiếp người.

Lần trước bị đánh thời điểm, chính là cái này tiết tấu.

“Ta cùng ngươi nói, đi xuống, ăn cơm, nghỉ ngơi một chút lại trở về…… Nghe hiểu không?”

Kia sứ giả mồ hôi lạnh “Bá” lập tức lại xuống dưới, không thể nề hà dưới, chỉ phải vâng vâng dạ dạ đáp ứng.

Dương Phụng sứ giả bị dẫn đi lúc sau, Đào Thương sai người đem an bài ở lều trại sau Hồ Tài tâm phúc lãnh tiến vào.

“Đều nghe thấy được sao?” Đào Thương nhàn nhạt đối với Hồ Tài tâm phúc hỏi.

Kia tâm phúc nghe được này đó, sắc mặt đều có chút phát thanh, giờ phút này hận không thể chạy như bay hồi trong cốc, đem tin tức nói cho Hồ Tài.

“Nghe…… Nghe rõ……”

Đào Thương chỉ chỉ lều trại tiến xuất khẩu, nói: “Người nọ, ngươi nhận thức sao?”

“Gặp qua vài lần…… Là dương soái người!” Hồ Tài sứ giả nghiến răng nghiến lợi nói.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nói cho nhà ngươi hồ soái, Dương Phụng tuy rằng là chủ động sẵn sàng góp sức với ta, nhưng một thân đê tiện vô sỉ, chủ bán cầu vinh, loại người này ta phi thường khinh thường…… Trước mắt trong lòng ta, nhất đáng giá tín nhiệm,

tương lai cũng vì duy nhất có thể thay ta chia sẻ sầu lo, cũng chỉ có nhà ngươi hồ soái một người mà thôi……”

Lời này đảo cũng là không giả, chính là Đào Thương lại ở bên trong rải một cái dối…… Chủ động liên hệ Dương Phụng, kỳ thật là chính hắn.

Nhưng điểm này giờ phút này đã không quan trọng.

Hồ Tài tâm phúc một cái kính gật đầu.

Đào Thương đứng dậy, đi đến Hồ Tài tâm phúc bên người, ở bên tai hắn thấp giọng thì thầm một phen, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Đi thôi, làm nhà ngươi hồ soái dựa theo đào mỗ nói làm, sự thành lúc sau, đào mỗ tất không phụ hắn.”

“Đa tạ Đào công tử thẳng thắn thành khẩn tương đãi, tiểu nhân nhất định đem lời nói đưa tới!” Hồ Tài tâm phúc hướng về Đào Thương thâm thi lễ, liền tức khắc xoay người lao ra soái trướng, hận không thể hai cánh sinh cánh, lập tức bay trở về đến Hồ Tài bên người bẩm báo.

Nhìn Hồ Tài tâm phúc biến mất ở lều trại khẩu thân ảnh, Đào Thương chậm rì rì mà thở dài khẩu khí, nói: “Kế tiếp, liền chờ Hàn Xiêm chủ động tiến đến…… Trá hàng.”

……

……

Hàn Xiêm thực ma kỉ, làm việc một chút đều không nhanh nhẹn, so Đào Thương dự tính muốn tới thời gian, suốt chậm vài cái canh giờ.

Cùng ngày ban đêm, Hàn Xiêm lãnh vài tên thân tín, do do dự dự đi tới Từ Châu quân doanh trại quân đội ở ngoài, chủ động yêu cầu thấy Từ Châu quân chủ sự giả, tự xưng chính là bạch sóng quân một phương trọng trấn, đặc tới sẵn sàng góp sức quân trước.

Tuần doanh kỵ binh ở hồi bẩm qua sau, đoạt lại binh khí, liền đem Hàn Xiêm đám người dẫn vào Từ Châu quân doanh bàn, đem đem hắn đưa tới Đào Thương nơi soái trướng, cũng yêu cầu Hàn Xiêm chính mình một người đi hội kiến Đào Thương.

Hàn Xiêm giờ phút này trong lòng rất là hối hận, sợ một hồi nói không ổn bị Đào Thương hầm, nhưng việc đã đến nước này lại là không có cách nào, hắn chỉ có thể căng da đầu hướng lên trên đỉnh.

Vào soái trướng, lại thấy Đào Thương chính nghỉ dựa vào giường gỗ thượng, bọc áo lông cừu, nhìn Hoàng Phủ Tung đưa cho chính mình giản độc, mí mắt cũng chưa hướng phía chính mình nhìn một chút.

Hàn Xiêm trong lòng thấp thỏm bất an, hắn là lần đầu tiên đầu hàng, hoặc là nói là lần đầu tiên tới trá hàng, thật sự không biết loại sự tình này hẳn là lấy cái gì miệng lưỡi tới mở đầu.

Khuyết thiếu kinh nghiệm a.

Đào Thương mắt lé nhìn lướt qua đầy mặt co quắp bất an, làm như không biết hẳn là như thế nào mở miệng Hàn Xiêm, sau một lúc lâu chậm rì rì mở miệng hỏi: “Ngươi tới trá hàng?”

“Là……” Hàn Xiêm theo bản năng mà trở về một câu.

Qua một hồi lâu lúc sau……

“Không phải! Không phải! Ngươi vui đùa cái gì vậy, ta…… Ta…… Ta không phải tới trá hàng! Đầu hàng! Ta là tới thật đầu hàng!”

Đào Thương đứng thẳng thân thể, cười khanh khách nhìn hắn: “Rốt cuộc là trá hàng vẫn là thật đầu hàng?”

“Đầu hàng! Thiên chân vạn xác đầu hàng!”

------oOo------

Chương 140: cường đạo sống mái với nhau (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Xiêm phát hiện chính mình thật là không nên tới nơi này giảo vũng nước đục này.

Lần đầu tiên sử dụng trá hàng kế, đến đối phương trận doanh không đợi nói một lời đâu, khiến cho đối phương đem chính mình trá hàng ý đồ cấp trá ra tới……

Từ hạ triều thương chu, đến Xuân Thu Chiến Quốc, lại tới giờ này ngày này…… Hơn hai ngàn năm văn minh, trá hàng trá như thế lệnh người buồn bã nước mắt hạ, chính mình nhưng xem như xếp hạng đệ nhất nhân vật.

Nếu là thật liền như vậy đã chết, liền không khỏi quá oan.

“Người tới a.” Đào Thương hướng về phía doanh trại ngoại cao giọng kêu gọi một tiếng, không bao lâu liền thấy Bùi gia bốn huynh đệ nối đuôi nhau mà nhập.

Giơ tay chỉ chỉ còn tại chỗ ngây ra như phỗng Hàn Xiêm, Đào Thương cười khẽ ngôn nói: “Thỉnh Hàn đại soái lên đường.”

“Chậm! Chậm! Chờ một chút!”

Hàn Xiêm hoang mang rối loạn duỗi tay chặn muốn đi lên trảo hắn Bùi thị huynh đệ, nôn nóng ngôn nói: “Đào công tử ngươi không thể như thế đãi ta! Xiêm chính là thiệt tình thực lòng tiến đến quy thuận! Công tử nếu là giết ta, kia chẳng phải là lạnh thiên hạ kẻ sĩ chi tâm?!”

Đào Thương mặt mày một chọn, có vẻ rất là kinh ngạc.

“Trá hàng sự, là ngươi vừa mới chính mình cùng ta thừa nhận, như thế nào lại quái đến ta trên đầu? Lại nói ngươi một cái cường đạo đầu lĩnh, giết ngươi, kẻ sĩ tâm như thế nào sẽ lãnh?…… Vỗ tay tỏ ý vui mừng mới là bọn họ ứng có biểu hiện đi?”

Hàn Xiêm bị Đào Thương hỏi lại cứng họng, hoàn toàn không biết hẳn là như thế nào đáp lại.

Chính mình cùng kẻ sĩ giống như còn thật không dính dáng.

Hàn Xiêm biểu tình như thế ngốc manh, Đào Thương bị hắn khí cười, vẻ mặt ôn hoà nói: “Xem ra, không cho ngươi chết cái minh bạch, ngươi là thật sự sẽ không chịu phục…… Như vậy đi, ta cho ngươi dẫn tiến một người, đợi lát nữa ngươi gặp qua lúc sau, liền biết đào mỗ có phải hay không oan uổng ngươi.”

Hàn Xiêm còn tưởng nói nữa, Đào Thương đã không cho hắn cơ hội, nhẹ nhàng vung tay lên, liền thấy Bùi thị bốn huynh đệ đi lên đem Hàn Xiêm trị trụ, liền kéo mang xả kéo ra doanh trại, mà Hàn Xiêm mang đến thủ hạ, giờ phút này ở trướng ngoại cũng là bị hổ vệ quân sĩ tốt nhóm trị phục.

Đãi sự tình xong lúc sau, Đào Thương lại an bài người đem tên kia Dương Phụng tâm phúc đưa tới soái trướng trong vòng.

Dương Phụng người mang tin tức tuy rằng bị Từ Châu quân ăn ngon uống tốt khoản đãi, nhưng Đào Thương không chịu phóng hắn trở về, làm hắn trong lòng vẫn luôn thấp thỏm bất an, trong đầu xoay trăm ngàn cái ý niệm, cũng không hiểu được Đào Thương đến tột cùng đánh chính là cái gì chủ ý.

Liền như vậy trằn trọc non nửa thiên, lại rốt cuộc chờ đến Đào Thương phái người tới thỉnh, Dương Phụng người mang tin tức vẫn luôn căng thẳng tâm giờ phút này không biết là hẳn là thả lỏng đi xuống, hay là nên tiếp tục khẩn trương lên.

“Đào công tử…… Chính là muốn cho tiểu nhân trở về hướng dương soái phục mệnh?” Vào soái trướng, Dương Phụng tâm phúc thấp thỏm bất an dò hỏi.

Đào Thương mỉm cười, nói: “Yên tâm đi, lập tức liền sẽ làm ngươi trở về, bất quá ở ngươi lâm trở về phía trước, thỉnh đem ngươi hôm nay buổi sáng vừa đến này cùng ta nói kia một phen lời nói, lại cùng ta lặp lại nói thượng một lần.”

Dương Phụng người mang tin tức làm như có chút không rõ nguyên do, đôi mắt liên tục chớp chớp, hơn nửa ngày không cân nhắc quá vị tới.

“Công tử…… Gì…… Ý gì?”

Đào Thương cổ vũ hắn nói: “Chính là đem nhà ngươi dương soái cho ta mang lời nhắn, từ đầu chí cuối cho ta trần thuật một lần là được……”

Dương Phụng người mang tin tức tuy rằng không lộng minh bạch Đào Thương ở chơi cái gì đa dạng, nhưng vì có thể nhanh chóng hồi bạch bụng sóng cấp Dương Phụng báo tin, vẫn là gần từng chữ một mở miệng ngôn nói: “Dương soái nói, hắn đã hướng quách cừ soái góp lời hiến kế, lệnh quách cừ soái phái tam đương gia Hàn Xiêm phương hướng Đào công tử trá hàng, đến lúc đó Hàn Xiêm sẽ hướng ngài đưa ra nội ứng ngoại hợp chi kế, dụ công tử nhập bạch bụng sóng, mà Đào công tử chính nhưng tương kế tựu kế xuất binh nhập tự sóng thành, đến lúc đó dương soái sẽ ở trong cốc, phối hợp công tử nhất cử bắt sát Quách Đại, Hàn Xiêm, Hồ Tài chờ tặc đầu, dâng cho công tử trướng hạ……”

“Thực hảo.” Đào Thương vươn tay, ngăn cản Dương Phụng người mang tin tức nói đầu, sau đó đứng lên, đối với trướng ngoại hô: “Đem hắn mang vào đi……”

Soái trướng ở ngoài, Bùi gia bốn huynh đệ đem trói gô Hàn Xiêm xô đẩy lộng vào soái trướng.

Hàn Xiêm vẻ mặt đen nhánh, hai tròng mắt phun hỏa hung hăng trừng mắt Dương Phụng tên kia người mang tin tức.

Nếu không phải bởi vì trên người có dây thừng cột lấy, Hàn Xiêm hiện tại phỏng chừng phải nhào lên đi hung hăng cắn kia người mang tin tức mấy khẩu.

Người mang tin tức vừa nhìn thấy Hàn Xiêm xuất hiện ở soái trướng, tức khắc choáng váng, hai chân không ngừng đánh bệnh sốt rét, không biết làm sao hoảng sợ nói: “Hàn…… Hàn soái!”

“Dương Phụng tặc tử an dám như thế! Lão tử thề phải giết hết hắn cả nhà! Di thứ ba đại phần mộ tổ tiên!”

Liền tính là Hàn Xiêm ngày thường cùng Dương Phụng quan hệ không tồi, nhưng lúc này trá nhiên nghe được Dương Phụng đem toàn bộ bạch bụng sóng đều cấp bán đứng —— thậm chí bao gồm chính mình tánh mạng! Cái gì quan hệ giờ phút này cũng bị bị ném đến cẩu trong bụng đi.

Hàn Xiêm hàm dưỡng lại hảo cũng là khắc chế không được trong lòng phẫn nộ cảm xúc, huống chi hắn bản thân cũng không có gì tố chất, thẳng đem một khang lửa giận hóa thành vô số thô tục, tất cả đều hướng về phía tên này người mang tin tức cuồng phun ra đi, kỉ lý quang quác đem Dương Phụng người mang tin tức phun thẳng ngốc.

Người mang tin tức giờ phút này đã là không biết làm sao, một bên chỉ vào Hàn Xiêm, một bên run run rẩy rẩy hướng Đào Thương cả giận nói: “Đào công tử…… Ngươi…… Ngươi này xem như có ý tứ gì?!”

Đào Thương đứng dậy, bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, nói: “Nhà ngươi dương soái hảo ý, đào mỗ tâm lĩnh, chỉ là thương từ nhỏ vâng chịu Nho gia răn dạy, lấy trung hiếu nhân nghĩa vì dựng thân chi bổn……”

Nghe thế, Dương Phụng người mang tin tức hận không thể sao đao đem hắn băm, băm càng vụn vặt càng tốt.

“Ngài gia dương soái kế sách đối ta tuy rằng hữu ích, nhưng không khỏi quá độc ác, thượng một lần hắn chủ động lại đây hướng ta để lộ Quách Đại đi địa đạo sự tình cùng hành tung, khi đó ta liền cảm thấy hắn người này thực không địa đạo……”

Vừa mới dứt lời, liền nghe Hàn Xiêm giống như một đầu bạo nộ sư tử, nhảy chân mắng mi trừng mục: “Hảo một cái Dương Phụng! Quả nhiên là ngươi bán đứng đại ca, việc này lão tử cùng ngươi không để yên! Hai ta thế bất lưỡng lập! —— gian tặc! Thiên giết gian tặc!”

Đào Thương cười hướng Hàn Xiêm vẫy vẫy tay, ý bảo hắn tạm thời đừng nóng nảy: “Hàn soái, không cần kêu lớn tiếng như vậy, tặc không tặc, đào mỗ cảm giác ngươi không có tư cách nói Dương Phụng.”

Nghe được Đào Thương liền Quách Đại đi địa đạo sự đều làm trò Hàn Xiêm mặt chấn động rớt xuống ra tới, người mang tin tức mồ hôi trên trán như dòng nước chảy xuống, run rẩy nói: “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Đào mỗ không nghĩ thế nào, cũng cái gì đều không muốn làm…… Ta hiện tại liền thả ngươi trở về, ngươi nói cho một chút các ngươi dương soái, vị này bạch bụng sóng tam đương gia, đào mỗ sẽ ở ngươi sau khi đi một canh giờ nội đem hắn cũng thả lại tự sóng thành, tại đây một canh giờ nội, dương soái nếu là có thể quyết đoán phái người đem vị này Hàn soái kiếp sát, không cho hắn trở lại tự bụng sóng thông tri Quách Đại, kia xem như dương soái vận khí tốt, nhưng hắn nếu là làm không được, chờ đến vị này Hàn đại soái trở về tự sóng thành, liền thỉnh ngươi gia dương soái có thể tự cầu nhiều phúc đi.”

Dương Phụng người mang tin tức giờ phút này nào còn có thể không rõ Đào Thương ý tưởng, hắn đây là ở trần trụi phân hoá bạch sóng quân a!

Nhưng nháo tâm chính là, cho dù bọn họ biết Đào Thương ác liệt ý đồ, nhưng cũng căn bản không có bất luận cái gì biện pháp ngăn cản!

Sự tình đã làm hạ, liền Dương Phụng mà nói căn bản là không có cứu vãn đường sống.

“Ngươi…… Ngươi…… Ngươi hảo ngoan độc tâm tư!”

Đào Thương cười cười, vô tội nhìn tên kia người mang tin tức, nói: “Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ngươi thời gian nhưng không nhiều lắm, như thế nào còn có nhàn tâm ở chỗ này oán trách người khác?”

Dứt lời giơ tay chỉ chỉ Hàn Xiêm, Đào Thương sâu kín ngôn nói: “Một canh giờ sau, ta chính là sẽ lập tức liền sẽ thả người.”

Dương Phụng người mang tin tức nghe vậy tức khắc cứng lại, hắn oán hận dậm dậm chân, quay đầu phong giống nhau chạy ra khỏi Đào Thương soái trướng.

Đào Thương chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Hàn Xiêm, tâm bình khí hòa hỏi hắn: “Cảm giác như thế nào?”

Hàn Xiêm ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đào Thương, trong lòng tuy rằng tức giận khó điền, nhưng giờ phút này cũng cũng không có nhiều lời lời nói.

Vừa mới Đào Thương hứa hẹn một canh giờ sau sẽ phóng hắn trở về, không biết lời này là thật là giả.

“Yên tâm đi, ta sẽ thả ngươi trở về.” Nhìn ra Hàn Xiêm trong lòng nghi hoặc, Đào Thương mở miệng thế hắn giải quyết, chậm rãi nói: “Hơn nữa không phải một canh giờ lúc sau, ta nửa canh giờ qua đi liền sẽ thả ngươi…… Hàn soái trở về thời điểm cẩn thận một chút, không cần bị tiên tri người sớm giác ngộ Dương Phụng tìm được cơ hội ở nửa đường đem ngươi chặn giết, kia đã có thể mất nhiều hơn được.”

Nửa canh giờ vừa vặn tốt, Dương Phụng đã không có thời gian an bài bố trí chặn giết Hàn Xiêm, mà Hàn Xiêm muốn đuổi theo sát Dương Phụng người mang tin tức cũng là không có khả năng.

Hàn Xiêm nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy nói: “Họ Đào, ngươi này cử đến tột cùng là ý gì? Chẳng lẽ còn tưởng phân hoá chúng ta bạch sóng quân không thành!”

Đào Thương cười gật gật đầu, nói: “Không tồi, ta thừa nhận, ta chính là tưởng phân hoá các ngươi bạch sóng quân, nhưng cho dù là ta thừa nhận, Hàn soái ngươi lại có thể thế nào? Kia người mang tin tức trở về lúc sau, không ra dự kiến nói Dương Phụng tất phản, hắn thế tất tụ tập kết một bộ phận nhưng dùng binh lực công giết ngươi cùng Quách Đại, chẳng lẽ các ngươi còn sẽ ngồi chờ chết? Cùng hắn đàm phán không thành?”

Hàn Xiêm nghe vậy hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Hắn thầm nghĩ trong lòng dù cho là Dương Phụng phản, nhưng lão tử chỉ cần có thể kịp thời thông tri Quách Đại, làm đại ca triệu tập binh mã tiêu diệt Dương Phụng —— bạch bụng sóng dễ thủ khó công, ngươi nên đánh không xuống dưới vẫn là đánh không xuống dưới……

Không cùng Dương Phụng hợp tác, ngược lại là tưởng phân hoá chúng ta này một kế sách, rõ ràng chính là chính ngươi xuẩn.

Tuổi trẻ hậu sinh, thoáng được điểm tiện nghi liền cuồng vọng tự đại, đến lúc đó ngươi giống nhau bắt không được bạch bụng sóng!

Nhưng lời này Hàn Xiêm không thể cùng Đào Thương nói, hắn hiện tại chỉ hy vọng Đào Thương tự cho là đắc kế, nhanh chóng phóng chính mình trở về.

Thời gian thoảng qua, đảo mắt nửa canh giờ tới rồi.

Đào Thương quả nhiên không có nuốt lời, hắn sai người đem Hàn Xiêm dây thừng buông ra, cũng phóng thích hắn mang đến một

chúng tuỳ tùng.

Hàn Xiêm xoa xoa đã bị lặc đỏ lên thủ đoạn, giương mắt lạnh lùng nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, hướng Đào Thương liền ôm quyền, xoay người liền hướng về trướng ngoại đi đến.

“Hàn soái, trở về nói cho Quách Đại, hảo hảo bình định, hôm sau đào mỗ chắc chắn cùng hắn ở trên chiến trường chính diện nhất quyết sống mái! Đổng Trác ta đều không sợ, còn sợ hắn kẻ hèn một giới cường đạo mãng phu?”

Hàn Xiêm nghe vậy, trong lòng vừa động, tiếp theo không khỏi âm thầm cười lạnh.

Vô học hạng người, sớm muộn gì làm ngươi hiểu được ngươi hôm nay như thế thác đại quả đắng.

“Đào công tử chi ngôn, Hàn mỗ nhất định chuyển đạt!”

Nhìn Hàn Xiêm dần dần biến mất bóng dáng, Đào Thương bỗng nhiên đứng dậy, đối với Bùi Tiền phân phó nói: “Lập tức phái người đi thông tri Bào Tín cùng Hàn Hạo, lập tức chỉnh hợp binh mã, đi trước bạch bụng sóng, tới rồi thích hợp thời điểm, tự nhiên sẽ có người thay chúng ta dọn sạch thông đạo, lãnh chúng ta nhập cốc!”

“Nặc!”

……

……

Dương Phụng thám báo bị Đào Thương đầu tiên thả trở về, kia tiểu tử không dám chậm trễ, phi giống nhau bôn trở về tự sóng thành.

Giờ này khắc này, sắc trời đã tiếp cận chạng vạng, bạch sóng quân đã bắt đầu ở các doanh thực thi cấm đi lại ban đêm, gió lạnh rào rạt, Dương Phụng lại không có ở phòng trong sưởi ấm, ngược lại là ngoài phòng, đón gió lạnh qua lại đi dạo bước chân, trong lòng thấp thỏm bất an.

Phái đi tìm Đào Thương tâm phúc, buổi sáng liền xuất phát, hiện giờ đã là chạng vạng, lâu như vậy như thế nào còn không trở lại, Dương Phụng trong lòng không khỏi có chút phạm nói thầm…… Theo đạo lý chỉ là truyền cái lời nói sự a, không nên như vậy ma kỉ đi?

Đang ở Dương Phụng do dự là lúc, một trận vội vàng tiếng bước chân truyền tới, lại là phái ra đi người mang tin tức vẻ mặt phong trần mệt mỏi bôn Dương Phụng hoảng loạn tới rồi.

Dương Phụng thấy thế vội vàng bước nhanh đón đi lên, đối với thở hổn hển người mang tin tức nói: “Thế nào? Sự tình làm xong sao?”

Kia người mang tin tức vẻ mặt nóng nảy cùng suy sắc, “Bang” một chút quỳ rạp xuống Dương Phụng trước mặt, kêu rên nói: “Dương soái, xong rồi, toàn xong rồi! Chúng ta bị người âm!”

Dương Phụng không rõ nguyên do nhìn tên kia thám báo, cau mày nói: “Đào Thương chẳng lẽ là không có đáp ứng?”

Người mang tin tức dùng sức lắc lắc đầu, cắn chặt răng, đầy mặt ủy khuất, đứt quãng đem sự tình ngọn nguồn cùng Dương Phụng thuật lại một lần.

Một trận mùa đông gió bắc thổi tới, quát ở Dương Phụng trên mặt, đem hắn thổi ra hai lưu lược hiện màu xanh lá nước mũi.

Ngây ra như phỗng, hình dung đó là giờ phút này Dương Phụng.

Sau một lúc lâu lúc sau, liền thấy Dương Phụng dùng sức hút một chút, đem nước mũi “Mắng lưu” một tiếng rút về đến lỗ mũi trung, sau đó hầu kết lăn lộn, hình như là nuốt đi xuống.

Ngửa đầu nhìn nhìn nơi xa sắp lạc sơn hoàng hôn, Dương Phụng hai tròng mắt đăm đăm, đứng ở trong gió lẩm bẩm lầm bầm lầu bầu: “Ngụy quân tử…… Giả trượng nghĩa.”

Ở người mang tin tức đem Hàn Xiêm đã biết được Dương Phụng phản bội Quách Đại toàn quá trình nói xong lúc sau, Dương Phụng

liền minh bạch, giờ này khắc này chính mình đã không có lựa chọn khác —— chỉ có nhanh chóng quyết định, thừa Quách Đại còn không có động tác phía trước, tập hợp thuộc về chính mình binh mã, nhất cử diệt trừ Quách Đại!

Đương nhiên còn có mặt khác một cái lộ, đó chính là Dương Phụng hiện tại chịu đòn nhận tội, chủ động hướng đi Quách Đại thừa nhận sai lầm, nói chính mình là nhất thời hồ đồ, bị ma quỷ ám ảnh lầm trung địch nhân gian kế, thỉnh Quách Đại không so đo hiềm khích trước đây khoan thứ chính mình, không cần trúng Đào Thương châm ngòi chi kế……

Lấy người đứng xem góc độ, này có lẽ là một cái hảo phương pháp, nhưng ở đương sự góc độ, này chỉ do xả con bê!

Ai sẽ đem chính mình mệnh coi như tiền đặt cược, đôi tay phủng đưa đến Quách Đại trước mặt mặc cho này sát xẻo?

Liền tính Quách Đại bởi vì nhất thời khốn cảnh mà tha thứ chính mình, nhưng từ đây lúc sau này trong lòng làm sao có thể sẽ không đối chính mình sinh ra khoảng cách? Dương Phụng ngày sau vẫn là không sống được.

Đào Thương châm ngòi ly gián biểu hiện thực rõ ràng, không có một chút cất giấu, tất cả đều là đặt ở bên ngoài thượng!

Nhưng này dương mưu chính là làm ngươi không có cách nào, biết rõ là kế, cũng đến nhắm mắt lại toàn bộ sờ soạng đi đến cuối.

“Lập tức cho ta triệu tập thủ hạ huynh đệ…… Tin được!” Dương Phụng cũng là tàn nhẫn độc ác, quyết đoán hành sự hạng người, suy nghĩ sau một lát liền không hề do dự, lập tức phân phó kia thân tín nói: “Nắm chặt tìm đủ có thể thấu thượng huynh đệ, theo ta đi quách cừ soái chỗ ở!”

Kia tâm phúc nghe vậy, không khỏi cả người một cái giật mình, vội nói: “Dương soái…… Chúng ta đây là…… Muốn phản không thành!”

“Phản cái rắm!”

Dương Phụng hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, cắn chặt răng nói: “Đây là lấy về bổn ứng thuộc về lão tử đồ vật! Là lão tử nên được!…… Còn có, ta đây cũng là vì cứu bạch bụng sóng! Là vì cứu bạch bụng sóng tiền đồ! Hiểu không?!”

Tâm phúc làm như bị Dương Phụng cái này quỷ bộ dáng cấp dọa tới rồi, chỉ là vâng vâng dạ dạ thấp giọng nói: “Hiểu……”

“Đi thôi! Mau đi! Nếu là chậm, làm Quách Đại phát hiện chết chính là chúng ta…… Còn có, phái điểm người xuất cốc, thử xem có thể hay không chặn giết Hàn Xiêm!” Dương Phụng âm trầm nói.

Bạch sóng quân năm soái từng người đều có một bộ binh mã, thả đều chưởng quản trong cốc mấy chỗ xuất khẩu, Dương Phụng biết muốn ở nửa đường lấp kín Hàn Xiêm khả năng tính phi thường chi thấp, nhưng việc đã đến nước này, hắn biện pháp gì đều đến thử một lần……

Đây là ngựa chết coi như ngựa sống chạy chữa!

Dương Phụng sờ sờ chính mình tay trái đoạn chỉ, lần trước thi triển khổ nhục kế, hắn dùng một ngón tay đại giới thật vất vả mới một lần nữa vãn hồi rồi Quách Đại đối chính mình tín nhiệm…… Lúc này mới mấy ngày công phu, đã bị Đào Thương đâm thủng giấy cửa sổ, còn đem chính mình bức tới rồi loại này tuyệt cảnh!

Này căn ngón tay tương đương là bạch cắt.

Nghĩ đến đây, Dương Phụng không khỏi bi phẫn đan xen, giơ lên đoạn chỉ thẳng so trời xanh, trong miệng bi phẫn ai hô.

“Họ Đào…… Ngươi trả ta ngón tay!”

……

……

Dương Phụng bên này ở tổ chức nhân thủ, mà Quách Đại bên kia, cũng nghênh đón trở về Đào Thương cố ý thả lại bạch bụng sóng Hàn Xiêm.

Hàn Xiêm nhìn thấy Quách Đại sau, không dám chậm trễ, lập tức đem sở hữu sự tình, từ đầu chí cuối cùng Quách Đại tự thuật một lần.

Này một hồi lý do thoái thác chỉ đem Quách Đại nói giống như ngũ lôi oanh đỉnh, ngây ra như phỗng.

Bên ngoài cường địch còn không có quét tẫn, trong cốc lại ra phản nghịch chi tặc…… Cái gì là loạn trong giặc ngoài, đây là!

Tuy rằng lần trước Quách Đại đã từng hoài nghi quá Dương Phụng, nhưng kia dù sao cũng là bởi vì nhất thời chi khí, thả Dương Phụng còn băm hạ ngón tay lấy tỏ lòng trung thành, ngược lại còn lệnh Quách Đại rất là cảm động tự trách…… Kết quả hiện tại sự tình lập tức xoay ngược lại lại đây, đem Quách Đại tâm lại một lần vứt dừng ở vực sâu bên trong.

“Dương nhị đệ phản, không thể tưởng được hắn rốt cuộc là phản, mệt lão tử lần trước còn như vậy tín nhiệm hắn…… Lão tam, ngươi không có tính sai đi?” Quách Đại có chút nói năng lộn xộn, nghiến răng nghiến lợi tức giận hỏi Hàn Xiêm nói.

Hàn Xiêm dùng sức gật đầu, nói: “Lão đại, này đó đều là ta chính tai sở nghe chứng kiến, làm sao có thể có giả? Kia Đào Thương cố ý làm ta chờ biết được, rõ ràng chính là muốn cho ta bạch sóng súng ống đạn dược cũng, chính hắn trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, nhưng chuyện tới hiện giờ, Dương Phụng này liêu lại không thể không trừ cũng!”

Quách Đại nghe vậy, thần sắc lúc sáng lúc tối, trong lúc nhất thời không có chủ trương.

Bên kia sương, vẫn luôn không nói gì Hồ Tài đối Quách Đại ngôn nói: “Đại ca, Dương Phụng phản nghịch đã là sự thật, lượng hắn lần

này vô luận như thế nào cũng chống chế không được, thả bất luận Đào Thương ý muốn như thế nào, giường chi sườn há dung người khác ngủ say? Việc cấp bách là trước trừ bỏ này liêu, lấy tuyệt hậu hoạn!”

Quách Đại do dự ngôn nói: “Nhưng vạn nhất quan quân thừa cơ tấn công sơn cốc, chúng ta huynh đệ lại giết hại lẫn nhau, chẳng phải là làm quan quân bạch bạch nhặt cái tiện nghi?”

Hàn Xiêm nghe vậy nói: “Đại ca, ta xem kia Đào Thương làm như thanh cao người, tiểu tử hạng người tuổi trẻ khí thịnh, nhiều ít có chút xem thường chúng ta, ta phỏng chừng hắn là tưởng chờ chúng ta tự tương sống mái với nhau lúc sau, lại trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi công cốc! Bằng không, hắn đồng ý Dương Phụng hiến kế trực tiếp nhập cốc, chẳng phải dễ dàng?”

Quách Đại trầm ngâm một hồi, lắc lắc đầu nói: “Lời tuy nhiên là nói như vậy, nhưng cũng phải cẩn thận vì thượng mới là……”

Hồ Tài ở một bên sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, âm thầm so đo mấy phen lúc sau, rốt cuộc cất bước mà ra, hướng về phía Quách Đại chắp tay ngôn nói: “Huynh trưởng! Tiểu đệ bất tài, nguyện ý thế đại ca gác các lộ cửa cốc hiểm yếu! Đại ca suất lĩnh binh mã, tự đi bình định Dương Phụng nghịch tặc! Tiểu đệ trấn trụ cửa cốc, phòng bị quan quân thừa thế tiến công!”

Quách Đại nghe vậy sửng sốt: “Ngũ đệ…… Ngươi này……”

“Đại ca, sự tình quan trọng đại, chậm trễ không được, còn thỉnh tốc tốc quyết đoán!”

Hàn Xiêm ở một bên tán đồng nói: “Đại ca, bạch bụng sóng địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, chỉ cần có lão ngũ tọa trấn điều đình, lượng quan quân nhân số đó là lại nhiều thượng gấp đôi, cũng công không tiến chúng ta tự sóng thành…… Bình định nội tặc không dung trì hoãn, còn cần sớm làm quyết đoán!”

Quách Đại nghe vậy, dùng mạnh tay trọng một phách bàn, gật đầu nói: “Hảo! Một khi đã như vậy, Ngũ đệ ngươi cầm ta binh phù, lấy lão tử danh nghĩa, tốc tốc đi tiếp quản các nơi trong cốc hiểm yếu, ngàn vạn không thể làm quan quân đánh tiến vào! Lão tam, ngươi nhanh đi điểm tề nhân mã, tùy lão tử đi băm Dương Phụng kia gian tặc!”

Hàn Xiêm giờ phút này hận Dương Phụng hận không được, nghe vậy vừa chắp tay, hào khí nói: “Nặc! Đại ca, yên tâm a! Kẻ hèn một cái Dương Phụng, một canh giờ nội đủ rồi thu thập hắn”

Mà Hồ Tài trong lòng, giờ phút này lại là cảm khái vạn ngàn.

“Đại ca, xin lỗi……”

------oOo------

Chương 141: hàng tặc (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Đại chờ đợi Hàn Xiêm cùng Hồ Tài từng người lĩnh mệnh mà đi sau, liền kêu gọi dưới trướng tướng sĩ, sốt ruột hoảng hốt trước chỉnh đốn một bộ phận binh mã, đang chuẩn bị hướng đi Dương Phụng hưng sư vấn tội, lại thình lình nghe chính mình ở trong cốc hàng rào ở ngoài, truyền đến một trận kêu sát tiếng động.

Quách Đại không khỏi cả kinh, chính suy nghĩ lãnh người đi nhìn nhìn sao lại thế này, lại có bạch sóng quân hộ vệ vội vội vàng vàng vọt lại đây, đối với Quách Đại kinh hoảng ngôn nói: “Cừ soái, việc lớn không tốt, dương soái không biết vì sao, suất này bản bộ huynh đệ xông thẳng ta doanh trại quân đội mà đến, thủ trại các huynh đệ ngăn trở dương soái, không nghĩ dương soái cư nhiên trực tiếp khiến cho người hướng trong hướng, chúng ta trại đầu lĩnh mang theo các huynh đệ cùng dương soái giằng co, hai bên nổi lên xung đột, thế thu không được……”

Quách Đại nghe vậy không khỏi giận tím mặt.

“Hảo cái phản nghịch chi tặc! Ta không đi tìm hắn, hắn thế nhưng là chủ động lại đây tìm ta, quả nhiên là trang không được! Đều tùy ta xuất trận, nói cho các huynh đệ, không cần cùng hắn nói cái gì huynh đệ tình cảm! Kia Dương Phụng chính là phản bội chủ chi tặc, ai giết hắn, lão tử phong hắn tiếp nhận Dương Phụng vào đầu!”

……

……

Quách Đại ra mệnh lệnh đạt lúc sau, hai chỉ bạch sóng quân liền từng người không ở lưu thủ, hai bên sĩ tốt tuy rằng không biết là cái

gì nguyên do, nhưng mặt trên mệnh lệnh đã hạ đạt, bất luận như thế nào đều phải phụng mệnh hành sự.

Kết quả là, Dương Phụng cùng Quách Đại lâm thời tổ chức thân quân liền ở Quách Đại trại biên tiến hành nổi lên mãnh liệt chiến đấu!

Bởi vì sự tình phát sinh thực cấp, trong cốc rất nhiều từ bạch sóng các tiểu cỡ sách lãnh suất lĩnh binh mã còn chưa từng được đến hai người điều động, các còn cũng không biết là chuyện như thế nào, chỉ là hoảng sợ tránh né, dao nghe Quách Đại doanh trại chỗ rung trời kêu sát tiếng động, kinh hãi trong cốc rất nhiều người cũng không biết ứng như thế nào cho phải.

Bạch bụng sóng trung, bởi vì Dương Phụng cùng Quách Đại chợt sống mái với nhau mà lâm vào một mảnh hỗn loạn, cùng lúc đó, Đào Thương đã tương mời Bào Tín, Hàn Hạo sở suất lĩnh hai lộ binh mã, tất cả đều hoả lực tập trung với cốc trước, chờ đợi Hồ Tài phái người tiến đến tiếp ứng.

Đây là sớm tại Hồ Tài phái sứ giả tới cùng Đào Thương câu thông phía trước, Đào Thương cố ý làm hắn chuyển đạt cấp Hồ Tài mật lệnh —— chính là vô luận Quách Đại cùng Dương Phụng như thế nào nháo, như thế nào đánh, cũng bất luận bọn họ cuối cùng là ai thua ai thắng, Hồ Tài nhất định phải thừa cái này nhiễu loạn, đem bạch bụng sóng thủ vệ chức trách hoàn toàn chộp vào chính mình trong tay, sau đó dẫn quan quân nhập tự sóng thành!

Đào Thương cùng bạch sóng quân mấy phen xung đột đánh giá, Bào Tín cùng Hàn Hạo đều biết một cái đại khái, nhưng không có quá mức tham dự, chỉ vì Đào Thương vẫn luôn dặn dò bọn họ, muốn chậm đợi thời cơ bảo tồn thực lực, ở cuối cùng thời điểm mấu chốt nhảy vào trong cốc, hoàn toàn trấn áp bạch sóng quân.

Tai nghe bạch bụng sóng nội đã càng lúc càng lớn hét hò cùng xung đột thanh truyền ra, Bào Tín khóe miệng lộ ra một cái vừa lòng tươi cười, nói: “Xem ra, Đào công tử luân phiên thiết kế quả nhiên là hữu hiệu, Quách Đại cùng Dương Phụng xác thật là nháo đem đi lên!

Này đó tặc tử nhân số lại nhiều, cũng bất quá là đám ô hợp mà thôi, hắc hắc, cầm đầu tặc đem lẫn nhau chi gian các mang ý xấu, hành vi tẫn thuộc ti tiện cử chỉ, nào có trường tồn chi lý?”

Đào Thương cũng là lắc đầu thở dài, cảm khái nói: “Thiên hạ này, nơi nơi đều tràn ngập âm mưu cùng tính kế quỷ vị, hạ lưu người vô sỉ nơi chốn có thể thấy được…… Nơi nào mới là tựa ta chờ thuần lương hạng người có thể cư trú sinh hoạt nhân gian cực lạc đâu?”

Thốt ra lời này ra tới, đứng sừng sững ở Đào Thương phía sau Hứa Chử, Mi Phương đám người biểu tình đều biến thực cổ quái.

Hảo một cái thuần lương hạng người…… Trong cốc chém giết, rốt cuộc là bởi vì ai dựng lên, chính ngươi trong lòng không điểm số sao?

Hàn Hạo hiển nhiên cũng không nghĩ cùng Đào Thương ở cái này đề tài thượng nhiều làm bẻ xả, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Đào công tử…… Chúng ta khi nào có thể vào cốc?”

Đào Thương cười đối Hàn Hạo nói: “Đang đợi nhất đẳng, không nóng nảy, chờ Hồ Tài đem bạch bụng sóng cửa ra vào toàn bộ nắm giữ, tự nhiên liền sẽ phái người dẫn dắt chúng ta đi vào.”

Bào Tín đột nhiên mở miệng, trong giọng nói hơi mang nghi hoặc: “Cái này Hồ Tài, có thể tin sao?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Có thể tin, hắn là bạch bụng sóng cường đạo trung khó được người tốt.”

Hàn Hạo ở bên cạnh nghe, âm thầm toét miệng, trong lòng rất là bất đắc dĩ.

Không hiểu được, một cái đầu hàng phản bội cường đạo…… Như thế nào liền thành khó được người tốt? Hắn đây là lấy cái gì vì tiêu chuẩn tới tiến hành bình phán.

Mọi người ở đây như suy tư gì thời điểm, bên trong sơn cốc đột nhiên nhớ tới một trận tiếng vó ngựa vang, mọi người giương mắt nhìn lên, lại là Hồ Tài ban ngày phái hướng Đào Thương chỗ tên kia tâm phúc, lãnh một chi bảy kỵ tiểu đội ngũ, chính hướng về bên ta chạy băng băng mà đến.

“Là Hồ Tài người.”

Nhìn đến tên kia ban ngày gian người mang tin tức, Đào Thương đối Bào Tín nói một câu, làm hắn phân phó thủ hạ không nên động thủ, để tránh ngộ thương.

Đãi một chúng kỵ binh đến lúc sau, dẫn đầu Hồ Tài tâm phúc xa xa ở trên ngựa hướng về phía Đào Thương chắp tay chắp tay thi lễ, cao giọng hô: “Đào công tử, tiểu nhân phụng hồ soái chi mệnh, đặc tới dẫn chư công binh mã nhập cốc!”

Đào Thương gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía Bào Tín, ngôn nói: “Bào công, như thế nào?”

Bào Tín ý vị thâm trường mà cười, nói: “Đào công tử, này kế trở thành, công lao cực đại cũng! Kế tiếp, công tử thả xem bào mỗ như thế nào điều hành!…… Bào Thao ở đâu!”

“Có mạt tướng!” Đáp lại giả chính là Bào Tín chi đệ.

“Suất lĩnh bản bộ tiên phong quân, trước tùy dẫn đường người vào cốc tìm hiểu hư thật, nếu vô dị thường, tắc phái người hồi bẩm trung quân, đại quân đương ở từ từ nhập cốc!”

“Nặc!”

Giờ này khắc này, Quách Đại cùng Dương Phụng chi gian sống mái với nhau đã đạt tới một cái cao trào!

Gia nhập hai bên chiến đoàn bạch sóng quân sĩ binh càng ngày càng nhiều, sống mái với nhau quy mô cũng đang không ngừng mở rộng, mà cường đạo tự tương công giết thảm thiết trình độ cũng là

không thể so phi thường, đã phát triển tới rồi gay cấn trình độ, tử thương nhân số đang không ngừng tăng nhiều.

“Dương soái!” Một người bạch sóng quân thám báo hoảng loạn chạy vội tới rồi Dương Phụng trước mặt, nôn nóng hướng hắn bẩm báo nói: “Dương soái! Đại sự không ổn, Hàn soái cùng Lý soái từng người lãnh lâm thời triệu tập binh mã, từ phía tây cùng Tây Nam mặt hướng bên này xung phong liều chết lại đây! Không bao lâu tức đến, dương soái, chúng ta ba mặt thụ địch a!”

Dương Phụng nghe vậy cả người run lên, vốn tưởng rằng Lý Nhạc trọng thương không dậy nổi, không thể tưởng được được nghe tin tức lúc sau cũng là suất chúng đuổi lại đây, còn có cái kia Hàn Xiêm, chính mình thủ hạ người rốt cuộc là không có chặn đứng hắn!

Hai người kia nếu là tới đây gia nhập chiến đoàn, bên ta hai mặt thụ địch, sợ là sẽ cực kỳ không ổn! Như thế đánh chết Quách Đại không thành, ngược lại là rơi vào cái bị ba đường vây giết kết cục……

“Dương soái! Thật sự không được, chúng ta liền đi trước xuất cốc đi?!” Thủ hạ hướng Dương Phụng gián ngôn nói.

Do dự một lát, Dương Phụng lắc lắc đầu, nói: “Xuất cốc? Không thành! Này bạch bụng sóng cũng là dương mỗ tâm huyết, há có thể nhân nhất chiêu vô ý, chắp tay nhường ra…… Truyền lệnh dưới trướng nhãi con nhóm, cho ta hung hăng mà đánh, cần phải trước cầu một kích mất mạng Quách Đại, còn lại sau đó lại làm để ý tới!”

“Chính là, dương soái!”

“Không cần nói nữa! Ấn bổn soái mệnh lệnh hành sự! Ai dám không từ hoặc là kháng mệnh, ngay tại chỗ giết chết!”

……

……

Tiếng la bốn phía, tiếng giết rung trời, Dương Phụng dưới trướng quân tốt ở được đến không thể trái bối quân lệnh lúc sau, chỉ có thể là một cái kính bôn Quách Đại quân doanh trại quân đội hướng, vẩy ra huyết quang cùng múa may ánh đao dung hợp đan chéo, ác chiến trung, từng điều sinh mệnh vĩnh ngăn tại đây.

Nhưng giờ này khắc này, ở bạch bụng sóng nội, gia nhập Dương Phụng cùng Quách Đại hai người sống mái với nhau trung bạch bụng sóng tầng dưới chót sĩ tốt cũng không chiếm đại đa số, thực chất thượng khả năng liền tam thành đô không đến, thứ nhất là bởi vì sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, Quách Đại cùng Dương Phụng đều không có thời gian đi triệu tập đại bộ phận bạch sóng binh lính, chỉ có thể trước lâm thời gom đủ dưới trướng cận vệ nhân mã, mà đối với những cái đó không có được đến truyền lệnh cùng mộ binh bạch sóng quân sĩ binh tới nói, giờ phút này tiền đồ là hoàn toàn mê mang!

Ở bạch sóng quân sĩ binh khái niệm, bọn họ sở dĩ gia nhập bạch sóng quân, cũng không phải bởi vì cái này quân đội có bao nhiêu cao thượng lý tưởng hoặc là từ căn bản thượng có thể làm cho bọn họ nhận đồng lý niệm.

Bọn họ chỉ cho nên gia nhập bạch sóng quân, cũng bất quá là vì ăn cơm cùng sống sót mà thôi……

Trên thực tế bạch sóng quân chỉ là một cái đánh khăn vàng tên cường đạo đội, cường đạo tôn chỉ chỉ có giết người, phóng hỏa, ăn cơm này mấy thứ cơ bản nhất khái niệm mà thôi, mà lấy Quách Đại cầm đầu bạch sóng quân chủ soái đối với dưới trướng bạch sóng quân sĩ binh cũng xác thật phi thường hà khắc, bình thường binh lính ở mỗi đánh xong một hồi trượng sau, cũng không có cái gì lợi ích thực tế, cũng gần là có thể được đến một ít mứt đồ ăn.

Nghiêm khắc lại nói tiếp cùng xin cơm kém không lớn.

Đúng là xuất phát từ loại này vô tổ chức vô kỷ luật tình huống, cho nên nói trắng ra sóng quân tầng dưới chót binh lính đối bạch sóng

quân cảm tình cũng không thâm hậu, thậm chí có thể nói hoàn toàn không có.

Lúc này Quách Đại cùng Dương Phụng sống mái với nhau, không rõ nội tình bạch sóng quân sĩ binh trong đầu tưởng căn bản không phải đi bảo hộ bọn họ cừ soái, mà là từng người lo lắng chính mình trước mắt tình cảnh đến tột cùng như thế nào, thủ lĩnh nội chiến không phải là nhỏ, bạch bụng sóng đã hoàn toàn đã không có thống nhất phối hợp cùng tổ chức.

Đối với bình thường binh lính tới nói, không có có thể quản hạt bọn họ quân đội cùng tiêu vong quân đội, là không có gì khác nhau…… Có chút người thậm chí đã bắt đầu thu thập đồ vật, chuẩn bị chạy ra bạch bụng sóng, đầu nhập vào hán quân lấy tìm kiếm bảo hộ……

Nhưng là bọn họ căn bản là không cần xuất cốc đi đầu hàng hán quân, hơn nữa càng không thể lao ra cốc đi, bởi vì giờ phút này Đào Thương đã mệnh lệnh Mi Phương suất lĩnh nhân mã, đi cùng Hồ Tài phái cho hắn thủ hạ, đem bạch bụng sóng ra vào cốc yếu đạo hết thảy thủ chết, một cái ruồi bọ cũng nghỉ ngơi bay ra đi.

Trừ bỏ Mi Phương phòng giữ ở trong cốc binh mã bên ngoài, Bào Tín, Đào Thương, Hàn Hạo ba người tắc suất lĩnh chủ lực trung quân xông thẳng nhập cốc, mà Hồ Tài còn lại là làm tam quân dẫn đường, cũng mệnh dưới trướng thành ngàn thân vệ quân ở một bên nhập cốc đồng thời, một bên cao giọng kêu gọi: Tước vũ khí giả không giết, đầu hàng giả không giết.

Bởi vì Hồ Tài thích đáng dẫn đường hạ, hán quân binh mã ở bạch bụng sóng nội cơ hồ là như vào chỗ không người, nửa đường tuy thỉnh thoảng có bạch sóng quân đội ngũ lao tới ngăn trở, nhưng hán quân còn không có gặp phải, lại là trực tiếp đúng rồi Hồ Tài đạo kỳ cùng với bản nhân tương ứng binh mã, không đợi giao thủ, liền không phải bị Hồ Tài sắc lệnh tước vũ khí, theo sau liền thu nạp nhập chính mình quân ngũ.

Lúc này gác cửa cốc bạch sóng quân đều đã bị Hồ Tài dùng Quách Đại lệnh phù triệu tập thu nạp, thực lực không nhỏ, hơn nữa bạch

bụng sóng nội năm đại cừ soái trung có bốn người đang ở sống mái với nhau công sát, có thể nói Hồ Tài hiện tại thuộc về lão đại, địa vị không phải là nhỏ.

Tuy rằng có Hồ Tài làm dẫn đường, dọc theo đường đi xuôi gió xuôi nước, nhưng Đào Thương, Bào Tín, Hàn Hạo đám người lại như cũ là âm thầm kinh hãi, một đường đi tới, bạch bụng sóng ở trong cốc địa thế đã hoàn toàn bại lộ ở mấy người mí mắt phía dưới, tuy rằng trong lòng đã có điều chuẩn bị, nhưng bạch bụng sóng hiểm yếu trình độ vẫn là xa xa vượt qua mọi người đoán trước.

Trong cốc thông đạo hẹp hòi, hai đầu vách đá cực kỳ cao ngất không nói, hơn nữa con đường đều là gồ ghề lồi lõm cực kỳ lầy lội, một đường đi tới cảm giác so leo núi còn muốn khiến người mệt mỏi, thả thông lộ tiểu đạo rất nhiều, một cái lộng không tốt, thực dễ dàng bị rẽ trái rẽ phải thông lộ đem mọi người phương hướng tính sai.

Như vậy địa thế, Đào Thương không nghĩ ra được, nếu không cần ly gián kế, bên ta muốn như thế nào mới có thể đủ công giết tiến vào.

Không bao lâu, binh mã rốt cuộc một bên thu nạp địch chúng, một bên từ từ ra nhai nói, mà đối diện đất trống thượng, là từng tòa kiến trúc ở huyền nhai trên vách đá phòng ốc nhà tranh, tuy rằng khí thế không phải phi thường to lớn, nhưng thắng ở số lượng rất nhiều, gần chỗ nhìn lên có vẻ rất là xảo đoạt thiên công……

Đây là tự sóng thành, rất khó tưởng tượng, nhiều như vậy vật kiến trúc năm đó là như thế nào thành lập tại đây huyền nhai chi biên.

Ẩn ẩn trung, tự sóng bên trong thành truyền đến hét hò càng lúc càng lớn.

Đột nhiên, lại thấy một chi bưu quân nghênh diện lao ra, ngăn cản hán quân đường đi, cầm đầu bạch sóng quân thủ lĩnh vọt ra, lớn tiếng hô quát.

“Người nào! Dám vọng sấm tự sóng thành!”

Tiên phong hán trong quân, Bào Tín chi đệ Bào Thao ra ngựa, đem thương giương lên, nói: “Hán tế bắc tương trướng hạ tiên phong quan Bào Thao, phụng mệnh đặc tới thu ngươi tự sóng thành.”

Kia bạch sóng quân thủ lĩnh nghe vậy, khí sắc mặt đỏ lên, thúc ngựa liền chuẩn bị hướng lên trên hướng, lại thấy Hồ Tài chợt mà ra, đi vào trước trận, trầm giọng quát lớn nói: “Cảnh chiếu, ngươi đãi làm gì!”

Nhìn thấy Hồ Tài, kia gọi là cảnh chiếu bạch sóng quân thủ lĩnh tức khắc sửng sốt, khó hiểu nhìn đánh mã đứng ở hán quân trước Hồ Tài, nghi hoặc nói: “Hồ soái? Ngươi đây là……”

“Đừng nói nhảm nữa! Tốc tốc đi cho ta đánh trước thành tự sóng cổ, làm mọi người đều tới đây nghe huấn”

Cái gọi là tự sóng thành, chia làm trước thành cùng sau thành, sau xây thành lập với vách đá thành quách thành lũy phía trên, chính là Quách Đại chờ bạch sóng quân cừ soái cùng với dưới trướng chúng trấn tướng tá tinh nhuệ chỗ ở.

Mà trước thành còn lại là ở vách đá hạ bình thản chỗ, giống như một cái thật lớn thôn xóm, cư trú đều là bạch sóng trong quân tầng chót nhất binh lính cùng với này gia quyến, còn có những cái đó không đủ tư cách thượng chiến trường, chỉ có thể ở trong cốc phụ trách việc vặt vãnh nhược dân.

Tầng chót nhất dân chúng ở đâu cái thời đại giống nhau đều là đa số, những người này cũng không ngoại lệ, bạch bụng sóng nội mười lăm sáu vạn người trung, sáu bảy thành người, đều ở phía trước thành cư trú.

Đến nỗi trước thành tự sóng cổ, còn lại là trưng bày với trước thành một tòa thạch đúc trên đài cao, tổng cộng 30 mặt, mỗi khi gõ động khi đều là 30 mặt đều động, tiếng vang mấy có thể trải rộng toàn bộ trước thành, vì đó là phương tiện Quách Đại tùy thời ở phía trước thành quảng trường tập hợp nhân khẩu, phân phó công việc.

“Thịch thịch thịch thịch ~~!”

30 mặt tự sóng cổ đồng thời vang lên, không bao lâu, liền thấy trước thành mọi người hoang mang rối loạn đều bôn trước thành quảng trường mà đến, đen nghìn nghịt thật lớn một mảnh.

Sau thành quân trại trong vòng, Dương Phụng cùng Quách Đại ở lẫn nhau chém giết, mà trước thành mọi người đều là nhân tâm hoảng sợ, kinh nghi bất định, nghe xong tự bụng sóng tiếng vang, vốn tưởng rằng là sau thành sống mái với nhau kết thúc, cừ soái tiến đến an ủi nhân tâm, mọi người trong lòng vốn là nhảy nhót.

Không nghĩ tới rồi quảng trường, thấy lại là hạng nặng võ trang, đen nghìn nghịt một mảnh quan phủ chính quy binh mã.

Mà lệnh người kỳ quái chính là, quan quân phía trước lâm liệt, lại vẫn là tự sóng bên trong thành bạch sóng quân tốt, mà làm đầu tên kia cưỡi cao đầu đại mã anh chàng lỗ mãng, không phải người khác, đúng là bạch sóng quân thứ năm đại soái Hồ Tài!

Hồ Tài đánh mã về phía trước, qua lại nhìn rậm rạp, các sắc mặt hoảng sợ, sợ hãi, kinh nghi bất định bạch bụng sóng nội người, không biết nên như thế nào mở miệng.

“Hồ soái!” Một mặt tướng mạo hung ác, trường vẻ mặt mặt rỗ bạch sóng quân thủ lĩnh tễ về phía trước tới lớn tiếng nói: “Hồ soái, đây là có chuyện gì? Đại cừ soái ở nơi nào?”

Hồ Tài xoay đầu đi, lại thấy Đào Thương hướng về phía hắn lộ ra một cái cổ vũ tươi cười.

Thở sâu, Hồ Tài đem Đào Thương dạy cho hắn nói chậm rãi thuật lại nói: “Đại gia hỏa, sau thành phía trên, vừa mới tiếng kêu rung trời, chính là Dương Phụng âm thầm cổ động binh mã, mưu đồ bí mật đồ hại cừ soái, bị quách cừ soái nghe biết, bất đắc dĩ lâm thời tụ tập số ít binh mã, đang ở cùng Dương Phụng giao chiến……”

“A?”

Này một phen nói ra tới, không thể nghi ngờ với đất bằng sấm sét, trong đám người một truyền mười, mười truyền trăm, các kề tai nói nhỏ tranh nhau nghị luận, tiếng kinh hô từng mảnh từng mảnh truyền ra tới.

Kia mặt rỗ thủ lĩnh cả người run rẩy, không thể tin được hỏi: “Hồ soái…… Ngài, ngài không phải ở cười đùa ta chờ đi?”

“Đều khi nào! Lão tử còn cười đùa ngươi chờ làm chi!” Hồ Tài bất mãn quét kia thủ lĩnh liếc mắt một cái, cao giọng nói: “Dương Phụng mưu đồ bí mật tạo phản, dục cử ta bạch sóng quân chúng đến cậy nhờ Hung nô, việc này quách soái kiên quyết không chịu, hiện giờ đã là như nước với lửa chi thế…… Quách cừ soái cùng Hàn Xiêm, Lý Nhạc hai vị đại soái giờ phút này đang ở bình tiêu diệt dương tặc, đặc mệnh ta dẫn quan quân nhập phủ, từ hôm nay trở đi, ta bạch sóng quân đem phụng Quách Đại soái chi lệnh, quy thuận triều đình, vì thiên tử hiệu lực!”

Thốt ra lời này ra tới, càng là giống như một viên thạch kích khởi ngàn tầng lãng.

Quách cừ soái dục đầu hàng hán quân, dương soái còn lại là phản bội bạch bụng sóng, dục đầu Hung nô?…… Đây đều là cái gì cùng cái gì a?

Mọi người bên trong, có một người ngày thường vì Dương Phụng thống lĩnh Bách Phu Trưởng đứng dậy, cao giọng nói: “Hồ soái, lời này cũng không thể nói bậy! Dương soái phản bội bạch bụng sóng, ngài làm như như thế nào bằng?”

“Làm như thế nào bằng?”

Hồ Tài cười lạnh một tiếng, giơ tay một lóng tay nơi xa như cũ là tiếng kêu không ngừng sau thành, nói: “Quách cừ soái bình tặc chi thế thượng tại tiến hành, ngươi hỏi lão tử làm như thế nào bằng? Chẳng phải buồn cười!”

Sau thành sống mái với nhau như cũ ở tiếp tục, nhưng trước thành khói thuốc súng, lại tràn ngập ở mỗi người trong lòng.

Đám người bên trong, lại có một người bạch sóng quân thủ lĩnh đứng dậy, đối với Hồ Tài kêu gọi nói: “Hồ soái, ngài nếu nói chính mình là phụng quách cừ soái chi danh dẫn hán quân nhập cốc, không biết nhưng có bằng chứng?”

Hồ Tài từ trong lòng lấy ra một vật, cao cao giơ lên, giương giọng nói: “Đây là cừ soái lệnh phù, đó là bằng chứng!”

Dựa vào trong đám người phía trước một ít người sôi nổi đều nhón chân nhìn lại…… Quả nhiên, thật đúng là quách cừ soái điều lệnh binh mã sở dụng chi binh phù.

Vừa mới nghi ngờ Hồ Tài tên kia Bách Phu Trưởng còn lại là hô: “Hồ soái trong tay lấy tuy rằng là quách cừ soái binh phù, nhưng ta chờ lại là không biết quách cừ soái dư ngài binh phù đến tột cùng là vì chuyện gì? Vạn nhất quách cừ soái cho ngài binh phù, lại chưa từng phân phó làm hồ soái đi đầu hàng hán quân, ta bạch bụng sóng trên dưới mười dư vạn người, chẳng phải oan uổng?”

“Hắc hắc!” Hồ Tài cười lạnh, nhìn kia Bách Phu Trưởng, nói: “Như thế tới nói, tiểu tử ngươi là ở nghi ngờ Hồ mỗ trong lời nói thật giả? Cũng là ở nghi ngờ quách cừ soái quyết định?”

“Hừ! Hồ soái, ngươi không cần lấy quách cừ soái tới áp ta, cũng đừng vội phỉ báng dương soái hay không phản bội bạch bụng sóng, ở không có nhìn thấy cừ soái cùng dương soái mặt phía trước, đầu hàng hán quân sự, lão tử nói cái gì cũng không tin!” Kia Bách Phu Trưởng quay đầu lại đối hắn phía sau một chúng tùy tùng nói: “Việc này kỳ quặc, liền tính là hồ soái nói cũng chưa chắc có thể tin ……”

Không chờ hắn nói xong, Hồ Tài đột nhiên nhất cử trong tay phác đao, quát: “Tiểu tử, ngươi thật lớn gan chó, đừng tưởng rằng ngươi là Dương Phụng thuộc hạ người, Hồ mỗ liền trị không được ngươi!”

Kia Bách Phu Trưởng vừa thấy đó là Dương Phụng fan trung thành, một chút cũng không e ngại Hồ Tài, ngửa đầu hô: “Như thế nào? Hồ soái vu hãm phỉ báng dương soái trước đây, chẳng lẽ còn không được ta nói thượng hai câu sao?”

Bạch sóng quân phía dưới sĩ tốt đại bộ phận đều không lắm có quy củ, nói là binh mã, kỳ thật cơ bản đều là cường đạo tập tính, không có hệ thống chỉ huy cùng quản lý, khiến cho rất nhiều hạ tầng bạch sóng trong quân tầng tướng tá ngày thường tùy tính mà làm, nói chuyện làm việc cũng ít có quy củ.

Đặc biệt là rất nhiều bạch bụng sóng đầu lĩnh theo thời gian trôi qua, đều bị mỗ một cái đại soái lấy tư nhân quan hệ thu về tới rồi dưới trướng, có đôi khi khả năng đại soái đều không có ý nghĩ như vậy, nhưng này đó hạ tầng tướng lãnh, lại chính mình thượng cột đem chính mình về tới rồi tên kia đại soái đội ngũ trung, chia làm mấy cái phe phái, không thể không nói, này đối với bọn họ tới nói thật là một loại bi ai.

Này kêu gọi nháo sự Bách Phu Trưởng liền tự cho là đúng Dương Phụng thân tín, kỳ thật Dương Phụng khả năng cũng không tất nhận thức hắn.

Kia Bách Phu Trưởng cùng Hồ Tài kêu gào, thuộc về hắn kia một khúc sĩ tốt cũng là đi theo ồn ào, ứng hòa kêu gọi.

“Không đáp ứng!”

“Đối! Không đáp ứng!”

Người thích nhất chính là nháo sự, cái gọi là nhất hô bá ứng, có đôi khi không phải bọn họ thấy rõ sự tình thực chất, kỳ thật bất quá là thích xem náo nhiệt, hoặc là thuần túy áp lực lâu lắm, tìm một cái phát tiết con đường mà thôi.

Mắt thấy kia Bách Phu Trưởng này một truân thượng trăm bình thường bạch sóng quân sĩ binh đều từ trong đám người tễ đến đằng

trước, một cái kính la lối khóc lóc càn quấy, mà đại bộ phận người, cũng là nghị luận sôi nổi, rất có khinh thường.

Hồ Tài khí sắc mặt đỏ bừng, cả người thẳng run.

Liền ở ngay lúc này, chợt thấy Bào Tín hướng về phía Bào Thao phân phó một chút, Bào Thao vung tay lên, một loạt cầm trong tay đại hoàng nỏ binh lính động tác nhất trí hướng trước nhất bài vừa đứng.

“Xoát xoát xoát ——!”

Hoàng nỏ tiễn động tác nhất trí bắn đi ra ngoài, toàn bộ đều nhắm ngay tên kia Bách Phu Trưởng thân thể.

Lại xem tên kia Bách Phu Trưởng, không đợi kêu sợ hãi một tiếng, liền đã là bị trát thành con nhím, ngưỡng mặt té lăn trên đất, máu tươi theo thân thể hắn, lưu tại tuyết trắng thổ địa thượng.

“Thổi giác!”

“Ô ô ô ô!!”

Ở Bách Phu Trưởng tử vong cùng hán quân tiếng kèn kinh sợ hạ, trên quảng trường bạch bụng sóng người tức khắc kinh hoảng thất thố, không biết nên làm cái gì bây giờ, không có người thống nhất điều động cùng an bài, bọn họ hiện tại liền muốn hay không cùng hán quân liều mạng cũng không biết, chỉ có thể là hoảng sợ nhìn hạng nặng võ trang, trận địa sẵn sàng đón quân địch hán quân.

Đào Thương giục ngựa tiến lên, đối Bào Tín nói: “Giết một người lập uy, đủ rồi.”

Ngụ ý, là thỉnh Bào Tín không cần nhất thời xúc động, đem sự tình nháo quá lớn.

Bào Tín gật gật đầu, phân phó Bào Thao đem đại hoàng nỏ binh đội triệt hạ.

Đào Thương làm Mi Phương đưa tới 50 danh giọng cực đại sĩ tốt, đi vào trước trận, đem hắn nói, một câu một câu dùng tề kêu phương thức hướng đối phương truyền đạt qua đi.

“Bạch bụng sóng quân sĩ, dân chúng nguyên bản toàn nhà Hán bá tánh, chỉ vì thiên tai nhân họa mà rơi thảo đến tận đây, quách cừ soái lúc trước cùng triều đình tuy từng có ân oán, nhưng hiện giờ đã là hoàn toàn tỉnh ngộ, hiện giờ này đó ân oán đã được đến viên mãn hóa giải, quách cừ soái nguyện suất chúng chịu thiên tử chiêu an, hiện có tế bắc Bào Tín, Từ Châu Đào thị, Hà Nội làm Hàn Hạo chịu chiếu tới đây, thu nạp bạch sóng quân, nguyên bạch sóng soái Hồ Tài, chịu quách cừ soái ủy thác, hiệp trợ triều đình quan viên, toàn quyền xử trí việc này, phàm là có sinh sự giả, y theo triều đình pháp luật ngay tại chỗ xử quyết!”

Kêu gọi hán quân sĩ binh tướng Đào Thương nói hô sau khi ra ngoài, vừa mới vẫn là cực kỳ ầm ĩ trên quảng trường, giờ phút này lặng ngắt như tờ, lá rụng có thể nghe.

------oOo------

Chương 142: chung định bạch bụng sóng (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở sinh vật giới, có đôi khi thực lực xác thật có thể đại biểu hết thảy.

Hán quân tùy Hồ Tài nhập cốc, chỉnh chuyện tuy rằng điểm đáng ngờ nhiều hơn, nhưng là chư hầu đại quân ở cái này sự kiện đoạn, đã tất cả đều tiến vào trong cốc, bạch bụng sóng trước thành rắn mất đầu, lại có Hồ Tài lãnh bản bộ nhân mã tọa trấn tạo áp lực, không còn có người dám đứng ra đưa ra nghi dị.

Trong cốc sĩ tộc nhóm sôi nổi gục đầu xuống, đều là trầm mặc vô ngữ, này xem như trong cốc mọi người đối Hồ Tài thế quan quân hợp nhất bạch sóng quân chuyện này tỏ vẻ cam chịu tiếp nhận rồi.

Đào Thương thấy hiệu quả đạt tới, ngay sau đó lại làm 50 danh kêu gọi quân tốt tiếp tục kêu gọi.

“Bạch bụng sóng chư quân, tiếp thu hồ giáo úy hợp nhất lúc sau, trước ấn đầu người lãnh lương.”

Một câu từ lính liên lạc nhóm hô ra tới sau, liền thấy đông đảo bạch bụng sóng sĩ tốt nhóm đều là lộ ra kinh ngạc cùng thần sắc mừng rỡ.

Đánh một cây gậy, cấp cái ngọt táo, ân uy cũng thi, mới có thể hoàn toàn trấn trụ này đó giặc cỏ.

Hù dọa về hù dọa, nhưng lợi ích thực tế cũng là phải cho, đây là Đào Thương xử sự nguyên tắc.

“Rống ~~!”

Nhưng thấy quảng trường phía trên, lấy Hồ Tài cầm đầu bạch sóng quân sĩ binh nhóm dẫn đầu hoan hô lên, mà những cái đó vừa mới còn hãm ở kinh sợ trung bạch bụng sóng quân dân, ở Hồ Tài bản bộ binh lính cảm nhiễm một chút, không bao lâu cũng là đi theo hoan hô hát vang.

Hàn Hạo nhíu nhíu mày, đánh mã đi vào Đào Thương bên người, thấp giọng nói: “Đại công tử, bạch bụng sóng nhiều người như vậy, nào có như vậy nhiều lương thực cung cấp nuôi dưỡng?”

Đào Thương hơi nhướng mày, nói: “Như thế nào không có? Lần trước từ Hà Nội vọng tộc kia đoạt tới…… Mượn tới lương thực trâu ngựa, đều giấu ở hoài huyện bên bên trong sơn cốc, không phải còn có rất nhiều sao? Trước phân ra tới một bộ phận cung cấp bọn họ, dư lại quay đầu lại giao từ Hàn làm trị dưỡng Hà Nội chi dân, ta này đề nghị, không quá phận đi?”

Hàn Hạo nghe vậy sửng sốt, sá nhiên nhìn về phía Đào Thương. Lại thấy Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Ta lúc trước từng đáp ứng quá Hàn làm, đem những cái đó vật tư, hoặc quy về công sở, hoặc phân cùng bá tánh, hoặc là dùng cho cung cấp nuôi dưỡng triều đình binh lính…… Trước mắt này đó bạch sóng quân, không cũng coi như là triều đình binh lính sao?”

Hàn Hạo nghe vậy sắc mặt biến thực cổ quái, sau một lúc lâu mới vừa rồi nghi vấn nói: “Đào công tử, ngươi lúc trước đánh cướp vọng tộc sản nghiệp là lúc, có phải hay không liền đã tính tới rồi hôm nay này một bước?”

Đào Thương một buông tay, cười nói: “Ta lại không phải nhảy đại thần, Hàn làm không khỏi xem trọng đào mỗ…… Tại hạ cực không dám nhận.”

Hàn Hạo thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Đào công tử hiểu lầm tại hạ ý tứ, tại hạ đều không phải là là xem trọng…… Chỉ là cảm thấy công tử thủ đoạn…… Giảo hoạt nhiều gian trá, thực sự lệnh nhân tâm kỵ.”

Đào Thương lập tức không nghĩ cười.

Chính mình giống như lại tự mình đa tình, Hàn Hạo người này nói chuyện tương đối hàm súc.

Cái gì kêu giảo hoạt nhiều gian trá? Hắn chân chính tưởng nói từ hẳn là hạ tam lạm mới đúng.

……

……

Giờ này khắc này, sau thành sống mái với nhau đã tới một cái cực kỳ thảm thiết trình độ, Hàn Xiêm cùng Lý Nhạc hai lộ binh mã từ mặt khác hai cái phương hướng đồng thời công tới, cùng Quách Đại tam phương giáp công, cộng đồng đối phó Dương Phụng binh mã.

Dương Phụng đối mặt tam phương giáp công, một hội ngàn dặm, thủ hạ thân tín binh mã chết chết, thương thương, trốn trốn, thất bại kết cục đã là chú định.

Hắn bản nhân cũng bị Quách Đại, Lý Nhạc, Hàn Xiêm binh mã vây quanh ở vòng trung, ở sở khó thoát.

Quách Đại quân trại bên ngoài, giờ phút này đã là khắp nơi tử thi, bạch sóng quân bởi vì nội chiến mà tử vong các quân sĩ tứ tung ngang dọc ở nằm ở nơi đó, có vẻ rất là thê lương, trời cao phảng phất ở mượn bọn họ, cười nhạo này vài tên ích kỷ cừ soái.

“Dương Phụng! Gian tặc! Bạch bụng sóng nội huynh đệ tử thương đến tận đây, toàn ngươi chi tội cũng!”

Chiến đấu tới rồi cuối cùng thời khắc, ba vị cừ soái đem Dương Phụng cùng hắn dưới trướng còn sót lại binh lính tráo định tràng gian, mà Lý Nhạc tính tình tắc nhất táo bạo, giờ này khắc này, rốt cuộc nhịn không được xuất khẩu mắng to Dương Phụng.

Dương Phụng cả người tắm máu, hắn minh bạch chính mình hôm nay xem như hoàn toàn thất bại, chạy trời không khỏi nắng.

Hắn đơn giản cũng bất cứ giá nào, vừa đi ngày thường âm trầm giảo hoạt bộ dáng, điên cuồng giơ thẳng lên trời cười to.

Giơ tay xa xa một lóng tay Quách Đại, Dương Phụng mắng mi trừng mục đích hô: “Ta trước nay liền không nghĩ tới phản bội bạch bụng sóng, cũng không nghĩ tới muốn phản bội huynh đệ! Chỉ là có hắn cầm quyền, ta bạch sóng quân lại là có thể đi đến rất xa? Quách Đại xử sự, trước nay đều không có lâu dài ánh mắt, ngày thường xuất binh chỉ biết công thành đoạt đất, đốt giết đánh cướp! Lại không chiếm thành trì, không đầu chư hầu, không hệ triều đình…… Cứ thế mãi, bạch sóng quân đường ra ở đâu? Chúng ta lại có thể đi bao xa! Ta không nghĩ cùng hắn ở một cái không hề hy vọng tử lộ thượng đi xuống đi, ta có cái gì sai?”

“Câm miệng!” Lý Nhạc hướng về phía Dương Phụng giận dữ hét: “Gian tặc phản bội chủ, nghiệp chướng nặng nề, còn dám tại đây lắm mồm?”

“Ta lắm mồm?” Dương Phụng cười nhạo một tiếng, đột nhiên hướng về phía cách đó không xa Quách Đại quát: “Họ Quách, ngươi dám không dám cùng lão tử giằng co!”

Quách Đại sắc mặt âm trầm, một đôi lang mắt vẫn luôn hung ác trừng mắt chửi ầm lên Dương Phụng, nghe vậy xách đao xuất trận, từ từ nói: “Lão tử tại đây, dương tặc ngươi có gì lời nói giảng?”

Dương Phụng một lóng tay Quách Đại, cả giận nói: “Ta hỏi ngươi, ngươi thân là một quân chi chủ, ngày thường nuôi quân chỉ bằng cướp bóc, trong cốc mười dư vạn người, không làm sinh sản, không được nông vụ, ăn uống nơi phát ra toàn bằng một cái đoạt tự, như thế, này đại quân có thể duy trì đến bao lâu? Ngươi nghĩ tới sao?”

Quách Đại gân cổ lên hướng Dương Phụng hồi quát: “Bạch bụng sóng nội, mà ải hẹp hòi, thổ địa không thật, như thế nào nông cày?”

“Vậy ngươi vì sao không chiếm theo thành trì? Làm lấy phát triển!”

Quách Đại đúng lý hợp tình trả lời: “Chúng ta mấy năm nay, liền hạ Thái Nguyên, Hà Nội nơi, nhưng chiếm cứ châu phủ, vô hiểm nhưng thủ, vạn nhất hán quân phái đại binh tiêu diệt sát, dùng gì làm cái chắn?”

Dương Phụng giơ thẳng lên trời cười ha ha, lắc đầu nói: “Quả thực vớ vẩn, nói như thế tới, năm trước chúng ta chiến bại ngưu phụ, có cơ hội nhưng phá Lạc Dương, ngươi cũng là sợ vô hiểm nhưng thủ, gặp thời triệt binh?”

Quách Đại cao giọng hướng về phía Dương Phụng cả giận nói: “Ngưu phụ chính là Đổng Trác con rể, thuộc phàn váy chi tài trí bình thường, đánh bại hắn lại có thể như thế nào? Lữ Bố, Lý Giác, Quách Tị, Trương Tế đều là trong kinh danh tướng! Tây Lương thiết kỵ, Tịnh Châu lang kỵ, Lạc Dương bắc quân toàn thuộc thiên hạ tinh nhuệ, chúng ta đánh hạ Lạc Dương quả thực chính là nằm mơ! Ta đã sớm cùng ngươi giải thích quá việc này, ngươi như thế nào còn lấy việc này chất vấn với ta?”

Dương Phụng nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi nói này đó, bất quá đều là ngươi yếu đuối vô năng lý do! Ta Dương Phụng kiểu gì người, há có thể lâu phụng dưỡng ngươi này yếu đuối vô năng hạng người? Đi theo ngươi ta sớm hay muộn phải xong đời…… Nay khi không phản ngươi, ta ngày sau cũng là đến phản!”

Hai người chính kêu gọi gian, thình lình nghe cách đó không xa vang lên một trận vang dội tiếng kèn.

“Ô ô ô ô ~~”

Từ tự sóng thành trước thành phương hướng, lấy Từ Châu hổ vệ quân, Hà Nội Thái Sơn binh, Bào Tín Bình Dương thân binh là chủ, xông thẳng Dương Phụng, Quách Đại đám người phương hướng sát đem mà đến.

Quách Đại, Hàn Xiêm, Lý Nhạc đám người lâm thời tổ kiến binh mã cùng Dương Phụng phản loạn quân trải qua một hồi chém giết, hai bên lúc này sớm đã là nỏ mạnh hết đà, đối mặt đột nhiên vọt lại đây

ba đường chư hầu hán quân tinh nhuệ, lại như thế nào có thể ngăn cản được trụ?

Kém cách xa một hồi chiến đấu, sớm có dự mưu Hán triều quân đội đối phó một đám đã sớm trải qua một hồi chém giết mỏi mệt chi sư.

Ở ngay lúc này, cái gọi là "Sĩ khí" đã căn bản khởi không bao nhiêu tác dụng, ba đường chư hầu phái ra đều là tinh nhuệ chi sư, đối phó này một chi tàn phá bất kham bạch sóng quân nhược lữ, hoàn toàn chính là dễ như trở bàn tay chi thế.

Đặc biệt là Hàn Hạo sở suất lĩnh Thái Sơn binh, này tác chiến chi vũ dũng, chiến lực chi bưu hãn, thực sự là lệnh người lau mắt mà nhìn.

Từ Vinh vẫn luôn đi theo Đào Thương bên người, cùng hắn cùng nhau phụ trách điều khiển binh mã, mắt thấy Hà Nội Thái Sơn quân thị huyết thiện chiến, cũng là không khỏi lộ ra kinh ngạc chi sắc.

Quan sát thật lâu sau, Từ Vinh phương đối Đào Thương thấp giọng nói: "Vương Khuông dưới trướng Thái Sơn binh, thực sự là danh bất hư truyền, lần trước chư hầu liên hợp, đổng tướng quốc thiết kế với tiểu bình tân đánh thắng Vương Khuông, thực sự là thắng may mắn, đơn lấy chiến lực mà nói, này chi binh mã, đương chỉ ở Lạc Dương bắc quân dưới…… Đáng tiếc, như vậy thiện chiến một chi bộ binh, lại thuộc về Vương Khuông, thực sự là đáng tiếc."

Đào Thương nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Từ Vinh, hỏi: "Thái Sơn quân cũng là Vương Khuông một tay huấn luyện ra, đi theo hắn như thế nào kêu đáng tiếc?"

Từ Vinh lắc lắc đầu, nói: "Này chi bộ binh, vô luận là thể lực vẫn là chiến ý, toàn nãi thượng giai, mặc cho ai tới huấn luyện đều sẽ không yếu đi, nhưng nếu là đặt ở trong tay của ta, không cần một năm, tắc nhất định có thể trở thành thiên hạ ít có chi cường tốt……"

Đào Thương trợn trắng mắt: "Không thể tưởng được, ngày xưa Tây Lương trong quân trung lang thượng tướng, cư nhiên như vậy có thể thổi phồng."

Từ Vinh hắc một tiếng, nói: “Đào công tử, ngươi tuổi nhẹ, không biết ta bản lĩnh…… Không phải Từ mỗ khoe khoang, nói thật, sống như vậy một phen tuổi, nếu luận luyện binh bản lĩnh, đương kim thiên hạ trừ bỏ một người ngoại, ta thật đúng là chính là không phục quá ai.”

“Thật không dễ dàng, ít nhất còn có một người có thể làm ngươi chịu phục.”

Đào Thương nhìn tự tin tràn đầy Từ Vinh, cười nói: “Người kia là ai? Có thể làm chúng ta luyện binh luyện thiên hạ vô địch từ tướng quân, tự nhận cam bái hạ phong.”

Từ Vinh lắc lắc đầu, nói: “Nói ngươi cũng không quen biết…… Người này hiện nay quan chức không cao, gần là đều đình hầu trướng hạ trung lang mà thôi, họ Cao danh thuận, người này trước một đoạn thời gian, vừa mới huấn luyện ra một chi hào vì xông vào trận địa doanh 800 bước tốt, thật là thiên hạ cường tốt khôi thủ, làm ta không bội phục đều không được.”

Đào Thương trong lòng ám đạo…… Thật coi khinh người, ngươi sao biết ta không quen biết hắn.

“Xông vào trận địa doanh, thật là cái cao lớn thượng tên, ngày sau có cơ hội, tự nhiên lĩnh giáo lĩnh giáo.” Đào Thương cũng không có vạch trần Từ Vinh, chỉ là cười ứng hòa.

Giờ này khắc này, tam gia chư hầu liên minh quân đã đem bạch sóng quân cường đạo thiết số lượng đoạn, làm bọn hắn chỉ huy không nhạy, đầu đuôi không thể nhìn nhau.

Bạch sóng quân binh mã bị quan quân thiết vì một đợt một đợt, không chiếm được tướng lãnh trực tiếp chỉ huy, bản thân lại đều là trải qua một hồi đại chiến, thể lực cùng sĩ khí nghiêm trọng không đủ, đối mặt lấy Thái Sơn quân, Từ Châu hổ vệ quân, Bình Dương thân binh là chủ quan quân, căn bản không có bất luận cái gì phần thắng, đại bộ phận bình thường sĩ tốt đã mất đi chiến ý, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Giá trị lúc này khắc, cơ hồ không ai nguyện ý vì những cái đó giết hại lẫn nhau cừ soái phụng hiến ra bản thân sinh mệnh, bọn họ sôi nổi bỏ xuống vũ khí, ôm đầu quỳ rạp xuống đất, hy vọng có thể vì chính mình đổi lấy một đường sinh cơ.

Quách Đại, Dương Phụng chờ cừ soái bị Thái Sơn binh đơn độc cắt đứt ở một chỗ trận địa trung, 3000 Thái Sơn quân ở phía trước, Từ Châu hổ vệ quân ở phía sau, hai tương giáp công, đem bạch bụng sóng bốn vị cừ soái rút lui lộ tuyến toàn bộ phá hỏng, làm cho bọn họ độn không thể trốn.

Quách Đại lặc ngựa, tại chỗ không ngừng đảo quanh, vẻ mặt kinh ngạc qua lại nhìn quét chu vi định hán quân sĩ binh, hoảng sợ muôn dạng tê thanh hô: “Lão ngũ đâu! Lão ngũ ở đâu? Hắn không phải phụ trách gác sơn cốc các nơi thông lộ sao? Như thế nào sẽ phóng quan quân vào tự sóng thành!?”

Đáng tiếc chuyện tới hiện giờ, Hồ Tài đã sẽ không xuất hiện ở chỗ này qua lại ứng hắn.

Mặc dù là có thể, y theo Hồ Tài hiện tại tâm cảnh, nói vậy cũng không mặt mũi đối Quách Đại vị này ngày xưa huynh trưởng kiêm chủ nhân.

Hán quân liên chiến liên thắng, giữa sân đầu hàng bỏ giới bạch sóng quân càng ngày càng nhiều, Quách Đại, Dương Phụng, Lý Nhạc, Hàn Xiêm bốn người bên người binh lính càng ngày càng ít, bốn người trong lòng, giờ phút này đều tràn ngập thật sâu tuyệt vọng.

“Lão ngũ! Hồ Tài! Đây là có chuyện gì? Quan quân vì sao sẽ sát vào cốc trung! Vì cái gì?!” Quách Đại còn chưa từ bỏ ý định, hãy còn ở khàn cả giọng khủng bố tru lên.

“Bổn chết ngươi tính!” So với Quách Đại, Dương Phụng đầu óc rõ ràng vẫn là lung lay rất nhiều, chỉ thấy hắn suy yếu cười, một bên lắc đầu, một bên chua xót ngôn nói: “Bạch bụng sóng dễ thủ khó công, không cần nhiều ít binh mã liền có thể ngăn cản mấy vạn tinh

nhuệ, lão ngũ quen thuộc trong cốc địa hình, nếu là dụng tâm, làm sao có thể làm quan quân thừa cơ mà nhập?”

Thẳng đến lúc này, Dương Phụng rốt cuộc minh bạch Đào Thương đối hắn vì sao trước cung sau cứ, hoá ra là âm thầm tiếp nhận đầu hàng Hồ Tài a!

Khó trách hắn sau lại đã là không đem chính mình quy phục trở thành một chuyện, thậm chí còn dám ở bên ngoài bán đứng chính mình, tiểu tử này…… Tiểu tử này!

Dương Phụng giơ thẳng lên trời bi phẫn hét lớn một tiếng, nói: “Đào Thương, dương mỗ cho dù chết cũng tuyệt không cùng ngươi làm hưu, chắc chắn hóa thành lệ quỷ sinh đạm nhữ thịt, sống tẩm nhữ da…… Tiện nhân a!”

Không xa chỗ, Từ Vinh đồng thau mặt nạ hạ môi không khỏi chọn chọn, nghiền ngẫm nói: “Này độc chú phát thật thê lương, thành quỷ đều phải ăn sống rồi ngươi, ngươi nếu là bất tử, hắn ở dưới chín suối đương quỷ đều đương không ngừng nghỉ.”

Đào Thương còn lại là vuốt bóng loáng không cần cằm, nghiêm túc nhìn cách đó không xa Dương Phụng, thở dài: “Kỳ thật ta hiện tại thực sự có điểm cảm thấy thực xin lỗi hắn…… Ngươi nghe hắn vừa rồi kêu kia một giọng nói tiện nhân không có, tê tâm liệt phế lại tràn ngập cảm tình sắc thái, thực sự là cảm động lòng người……”

Từ Vinh híp mắt, hướng về cách đó không xa chiến đoàn quan vọng một hồi, gật đầu nói: “Vài tên tặc đầu đã là bị hoàn toàn chặn, có chạy đằng trời, hôm nay định là hẳn phải chết chi cục, ngươi bất quá đi theo bọn họ làm cái cuối cùng từ biệt?”

Đào Thương đối việc này vốn dĩ không có hứng thú, nhưng nghĩ nghĩ, tuy rằng thời gian thực đoản, nhưng cũng rốt cuộc làm một trận đối thủ.

Liền từ chính mình tự mình đưa bọn họ lên đường, cũng coi như là đối bọn họ một ít tôn trọng.

Từ Vinh đi theo Đào Thương, đi tới vây khốn Quách Đại đám người viên trận chi biên, Từ Châu hổ vệ quân ở Hứa Chử chỉ huy hạ, vì Đào Thương mở ra một cái thông lộ.

Vòng chiến bên trong, cường đạo nhóm cùng quan quân nhóm còn ở giao chiến, leng keng leng keng đánh sinh động, nhưng liếc mắt một cái nhìn lại liền biết là hoàn toàn là vô dụng chi công.

Hiện tại chư hầu dưới trướng, nào một nhà tùy tiện phái ra một người giáo úy chỉ huy, là có thể đem bọn họ nhẹ nhàng thu thập bắt lấy.

Tuy là dưới tình huống như vậy, Dương Phụng cùng Quách Đại như cũ là từng người vì chiến, không chịu hợp tác, đủ thấy lẫn nhau chi gian thật sâu hận ý đã là vào cốt tủy, ngày xưa huynh đệ lại lưu lạc đến kết cục như vậy, không khỏi thực sự lệnh người thổn thức. Thật là ứng kia một câu danh ngôn, ái chi thâm, hận chi thiết.

Mà giờ này khắc này, Hàn Xiêm cùng Lý Nhạc đã mất đi chiến lực, tại chỗ bi nhiên nhìn bốn phía càng ngày càng nhiều quan quân xông tới, trên mặt lộ ra tuyệt vọng chi sắc.

Tiếng kêu, tiếng rống giận, thiết khí va chạm thanh ở tán nồng đậm mùi máu tươi chiến trường đan chéo thành một khúc chung chương tiễn đưa khúc.

Chấp khúc giả Đào Thương, giờ phút này rốt cuộc hiện thân đi tới bọn họ trước mặt.

“Họ Đào!” Thấy được Đào Thương, Dương Phụng phát ra tê thanh nứt phổi kêu gọi, giống như lập tức tìm về mất đi thể lực: “Họ Đào! Chúng ta trước đó nói tốt! Ngươi này cử tuyệt phi đối đãi minh hữu chi đạo! Ta Dương Phụng đối với ngươi, có công vô quá!”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nhìn nhìn trên mặt đất trải rộng thi thể, lắc đầu nói: “Dương soái, việc này ngươi chẳng trách ta, muốn oán, liền oán ngươi thật sự là quá mức tham lam, ngươi đối ta đưa

ra vượt qua ta điểm mấu chốt yêu cầu, ngươi yêu cầu ta vô pháp làm được, cho nên thực xin lỗi, ngươi cần thiết muốn chết.”

“Gian tặc!” Dương Phụng thê lương tru lên.

“Tiểu cẩu!” Thình lình nghe không xa chỗ, Quách Đại cũng là đầy mặt máu tươi, hung ác trừng mắt Đào Thương nói: “Bạch bụng sóng mười dư vạn chúng, ngày xưa đều là các nơi dân chạy nạn, tốt xấu lẫn lộn…… Ngươi muốn đưa bọn họ toàn bộ thu phục, không có ta này đương cừ soái tọa trấn, quả thực chính là vọng tưởng.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, dựng lên một cây ngón tay cái.

“Quách Đại cừ soái ở như thế nguy nan thời khắc, còn không quên thế chính mình mạnh mẽ tìm kiếm đến một cái sinh tồn lý do, không hổ là một quân thống soái, quả nhiên vẫn là thật sự có tài…… Bất quá đáng tiếc, Đào Thương muốn thu phục bạch sóng quân chúng, chỉ sợ là thật sự không cần ngươi.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương thanh thanh yết hầu, giương giọng nói: “Ngươi bên người điều binh phù ấn, giờ phút này đã rơi xuống Hồ Tài trong tay, mà Hồ Tài thân là lần này chiến tranh sau, cây còn lại quả to một vị bạch sóng quân soái, sẽ toàn lực trợ ta đem mười dư vạn bạch sóng quân dân toàn bộ triệu hợp lại, mà hắn cũng sẽ trở thành ta Từ Châu, đệ nhất vị lấy khăn vàng dư đem thân phận đảm nhiệm chức vị quan trọng nhân vật…… Đương nhiên, ta tin tưởng hắn không phải là cuối cùng một vị.”

Quách Đại cùng Dương Phụng nghe xong lời này, nội tâm trung hoàn toàn không tiếp thu được.

Mười dư vạn bạch sóng quân, là bọn họ lần này sống mái với nhau nội chiến sở tranh đoạt nguyên nhân căn bản, không thể tưởng được cuối cùng, bọn họ hai cái liều mạng tánh mạng tranh nhau cướp đoạt đồ vật, lại bị cái kia dẫn hán quân nhập cốc phản đồ Hồ Tài, giúp Đào Thương chặt chẽ nắm giữ ở trong tay.

Không chỉ có như thế, bọn họ hai cái, còn đều phải chết ở nơi đây…… Loại này khuất nhục cùng phẫn nộ, cơ hồ muốn đem bọn họ hai người tâm đánh nát.

“Ta làm thịt ngươi này tiểu cẩu!” Quách Đại mắng mi trừng mục, không màng tất cả hướng về Đào Thương nơi phương hướng phóng đi.

Hứa Chử hừ lạnh một tiếng, xách xách trong tay đao, vừa muốn có điều động tác, lại thấy một bóng hình trong giây lát xông ra ngoài.

Kia tướng lãnh sử một thanh kim bối đại đao, mặt mang một mặt đồng thau mặt nạ, mặt nạ thượng một con lỗ thủng trong mắt có một mực bị mù —— đúng là Từ Vinh.

Từ Vinh đón nhận bôn tập mà đến Quách Đại, bỗng nhiên một phách, giơ tay chém xuống, đem vị này quát tháo tam hà bạch sóng quân cừ soái, chém xuống với mã hạ.

Quách Đại đầu rơi xuống đất, máu tươi giống như suối phun giống nhau khuynh sái mà ra, ở Từ Vinh trước mặt hình thành một mảnh huyết mạc.

Từ Vinh vung tay lên, dùng đao đem Quách Đại xác chết lay đến mã hạ, nhìn tràng gian còn thừa còn lại bạch sóng tam soái cùng bạch sóng quân sĩ tốt, dùng đao một lóng tay, lãnh đạm nói: “Giết chết giữa sân dư khấu, một cái không lưu.”

Hứa Chử nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nhưng thấy Đào Thương khẽ gật đầu.

Giữa sân Dương Phụng, Quách Đại cùng chính mình đối thoại, nhiều ít cũng là bí mật, vì về sau có thể thuận lợi hợp nhất bạch sóng quân, trước mặt này đó cường đạo liền không thể lưu có thừa tay.

Đào Thương điểm xong đầu, liền thấy Từ Châu hổ vệ quân các binh lính, ở Hứa Chử dẫn dắt hạ, theo sát Từ Vinh, nhằm phía giữa sân

sở dư lại những cái đó bạch sóng quân cường đạo —— bao gồm Dương Phụng, Hàn Xiêm, Lý Nhạc ba gã tặc đầu.

Đào Thương nhìn trước mắt không ngừng nhấc lên huyết vụ, buồn bã mất mát lắc lắc đầu.

Hắn không thích tử vong, tương phản hắn càng thích bừng bừng sinh cơ, nhưng sinh tồn chính là như vậy, có đôi khi vì có thể được đến càng nhiều sinh cơ, ngược lại lại nếu không đình tiến hành càng nhiều giết chóc.

Đối với tàn sát, Đào Thương nhấc không nổi hứng thú, ngay sau đó chuyển mã về phía sau đi đến.

Mới vừa đi lui tới vài bước, Đào Thương trong đầu đột nhiên chợt lóe, nhớ tới một kiện chuyện quan trọng!

Sắc mặt của hắn biến trắng bệch, vội vàng một ghìm ngựa đầu, tiếp đón bên người Bùi Tiền nói: “Mau! Mau đi nói cho Từ Vinh cùng Hứa Chử, trước không cần sát Dương Phụng, bắt sống…… Cần phải bắt sống! Ta phải biết rằng ta kia 500 lân ngón chân kim rơi xuống……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy cách đó không xa chiến trường ở giữa, Hứa Chử vẻ mặt cười ngây ngô đem Dương Phụng thủ cấp cử ở giữa không trung, xa xa hướng Đào Thương triển lãm múa may!

Kia viên cực đại hồ ly đầu, giờ phút này có vẻ hết sức rực rỡ lóa mắt.

Bùi Tiền sách sách miệng, cảm thán nói: “Liền chậm như vậy một bước…… Vẫn là Hứa tướng quân nhanh tay, lập tức liền đem Dương Phụng cấp chém, quả thực chính là thiên nhân chi uy…… Ai? Ai ai ai! Đại công tử, ngươi làm sao vậy! Ngươi đừng làm ta sợ nhóm! Ngươi như thế nào lại hộc máu?!”

Vì cái gì muốn nói lại?

Đào Thương suy yếu vẫy vẫy tay, trong mắt rưng rưng, suy yếu nói: “Không sao, một ngụm hờn dỗi đột nhiên nghẹn ở lồng ngực…… Phun ra tới thì tốt rồi, cũng không phải lần đầu tiên, chút lòng thành, làm ta bình tĩnh một chút.”

------oOo------

Chương 143: nguồn mộ lính tăng vọt (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bạch bụng sóng rốt cuộc bị bình định rồi.

Nhưng vấn đề là Dương Phụng cũng bị Hứa Chử nhất chiêu quét ngang ngàn quân trảm rớt đầu.

Cùng với Dương Phụng chết, Đào Thương kia 500 lân ngón chân kim rơi xuống cũng thành Đông Hán sơ năm thường gian một đại câu đố án treo, rơi xuống không rõ, miểu vô tin tức.

Tục ngữ nói vay tiền dễ dàng còn tiền khó, người chết tiền còn lại là khó càng thêm khó.

Dương Phụng người chết tiền không, chuyện này đối Đào Thương đả kích không nhỏ, bình định bạch bụng sóng sau mấy ngày, Đào Thương cơ hồ mỗi ngày đều sẽ lãnh Bùi thị bốn huynh đệ chạy đến Dương Phụng ở bạch bụng sóng nội cũ trạch phiên thượng cả ngày.

Nhưng mặc cho Đào Thương đào ba thước đất, cũng không có tìm được hắn muốn đồ vật…… 500 lân ngón chân kim phảng phất bị Dương Phụng từ dương gian đưa tới âm tào địa phủ, trống rỗng ở bên trong sơn cốc biến mất.

Có lẽ đây là Dương Phụng ở trước khi chết, cấp Đào Thương cuối cùng một cái phản kích.

Sự thật chứng minh, cái này phản kích rất có hiệu.

Đào Thương ở đem Dương Phụng ở tự sóng bên trong thành tòa nhà dẫu cái đế hướng lên trời sau, rốt cuộc hoàn toàn từ bỏ, sau đó liền tinh thần không tập trung ngồi ở này nhà cửa trước, ngốc lăng

lăng nhìn bạch bụng sóng phía trên trên bầu trời thay đổi khôn lường.

Cái gì là một pháo đánh hồi trước giải phóng, đây là.

Bạch bụng sóng bị bình định rồi, tam gia người lãnh đạo bắt đầu ở trong cốc yên ổn trong cốc mọi việc.

Mà giải quyết tốt hậu quả công việc, so với chinh chiến sa trường, muốn phức tạp nhiều, đồng thời cũng muốn càng tốn tâm tư nhiều.

Bạch sóng quân thu nạp công tác, đồ ăn phân phối, thi thể xử lý từ từ, còn có đề phòng sơ hàng giả phản loạn, kiểm kê trong cốc tước vũ khí đồ vật…… Này từng cọc, từng cái đều không phải bớt lo sống.

Đương nhiên đối với Đào Thương tới nói, quan trọng nhất vẫn là bạch sóng quân thu nạp công tác.

Bởi vì Hồ Tài đặc thù thân phận, Đào Thương cố ý làm hắn chủ yếu phụ trách xử trí chuyện này, cũng thỉnh Hàn Hạo, Từ Vinh, Mi Phương ba người làm giám sát.

Hiện giờ năm đại bạch sóng soái đã chết thứ tư, còn sót lại Hồ Tài một người, có hắn tọa trấn hơn nữa quan quân ân uy cũng thi, hợp nhất bạch sóng tặc hẳn là không nói chơi.

Nhưng hiện tại nhất mấu chốt một chút, là này mười mấy vạn bạch sóng quân, hợp nhất với ai dưới trướng.

Bào Tín cùng Vương Khuông trước đó là nói đúng này đó bạch sóng quân không có hứng thú, nhưng kia rốt cuộc chỉ là nói nói mà thôi.

Đào Thương khẳng định sẽ không thiên chân cho rằng chư hầu nhóm nói chuyện đều là một ngụm nước miếng một cái đinh! Tương phản, ở Đào Thương xem ra, chư hầu nói chuyện hứa hẹn phát thề độc, có đôi khi so cường đạo tới đều không đáng tin cậy.

Nhưng cho dù là như thế, Đào Thương cũng tuyệt không sẽ đem này mười dư vạn bạch sóng quân nhân khẩu không duyên cớ chắp tay nhường lại……

Ở hắn xem ra, những người này là chính mình hoa rớt sở hữu thân gia tài phú mà thắng tới, là trả giá huyết đại giới, ai cũng đừng nghĩ nhúng chàm!

Ai ngờ nhúng chàm, Đào Thương liền phế đi ai.

……

……

Một ngày này, Đào Thương lại theo thường lệ đi tới Dương Phụng sinh thời chỗ ở, ôm một tia như có như không hy vọng đem nhà cửa lại lần nữa phiên một cái để hướng lên trời.

Quả nhiên, lại một lần không thu hoạch được gì.

Đào Thương ngay sau đó đem Dương Phụng sân tạp cái hi tám lạn.

Phát tiết xong sau tâm tình thống khoái một chút, Đào Thương phác xuống tay, đi vào thính đường trước, tìm một chỗ sạch sẽ địa phương ngồi xuống, nhàn nhã ngửa đầu nhìn bầu trời, lại một lần tĩnh xem thay đổi khôn lường.

Qua không nhiều lắm một hồi, thình lình nghe đầu trận tuyến bước tiếng vang, lại là Mi Phương dẫn Hồ Tài đã đi tới, hai người phía sau theo sát mười tên thân thể khoẻ mạnh hổ vệ quân hổ sĩ, mỗi người trong tay đều phủng một đại chồng giản độc.

Nhìn Dương Phụng trong viện một mảnh hỗn độn, giống như bị sơn tặc càn quét quá giống nhau…… Mi Phương cùng Hồ Tài đều không khỏi âm thầm táp lưỡi.

Này tính cái gì, cường đạo sân bị cường đạo đoạt?

Đào Thương nhìn thấy hai người, cười thực ôn hòa, như tắm mình trong gió xuân.

“Các ngươi tới, thế nào? Sự tình đều xử lý hảo sao?”

Mi Phương gật gật đầu, không nói gì.

Nhưng thật ra Hồ Tài cất bước đi lên, đối Đào Thương chắp tay thi lễ: “Hồi đại công tử nói, bạch bụng sóng ngày xưa sở ủng nhân khẩu, tổng cộng sáu quân, năm doanh, mười bảy bộ, bất luận nam nữ lão ấu, tuy không ở quân chế trong vòng, lại cũng là ấn khúc biên kế, để tùy thời có thể thượng điều chiến trường, trải qua này chiến, thuộc hạ mấy ngày liền tới kiểm kê tiếp nhận đầu hàng quân tốt, thượng tồn mười một vạn 4700 người, dựa theo công tử phân phó, toàn bộ quấy rầy ban đầu bố trí, chia làm mười quân, mỗi quân một vạn 1470 thật viên, này đó đều là trong cốc nhân viên danh sách, thỉnh công tử xem qua.”

Mười một vạn 4000 người!

Đào Thương trong lòng cao hứng phiên giang, trên mặt lại rất là bình tĩnh.

Hắn tán thưởng đối Hồ Tài nói: “Danh sách ta liền không nhìn, mười mấy vạn người tên gọi, ta từng cái lưu thượng một lần cũng không nhớ được, Hồ tướng quân càng vất vả công lao càng lớn, này đó vừa mới quy phụ bạch sóng quân chúng liền tạm thời từ ngươi thống lĩnh, rốt cuộc ngươi uy vọng vẫn là ở kia bãi, không có ngươi, Đào Thương không hảo nắm giữ nhiều người như vậy đâu.”

Hồ Tài nghe vậy vội vàng lắc đầu, thấp giọng nói: “Nhiều người như vậy, tiểu nhân nơi nào quản lại đây, đại công tử chớ nên cười đùa tiểu nhân, vẫn là khác phái tâm phúc hiền năng đi.”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ, hắn đối Hồ Tài trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên đề cao giác ngộ tỏ vẻ vui mừng.

Rất rõ ràng chính mình vị trí, không phải chính mình nên tiếp sống liền tuyệt đối không tiếp, bạch sóng năm soái trung, hắn mới là thông minh nhất.

“Này mười mấy vạn người, số lượng khổng lồ, thả nhiều năm vào rừng làm cướp, người bình thường rất khó quản thúc, cũng chỉ có hồ soái uy vọng mới có thể chấn trụ bọn họ, nhưng ta Từ Châu quân quân pháp quân quy chính là ấn hán luật sở nghĩ, so với bạch sóng quân ngày xưa rời rạc điều lệ, chính là muốn nghiêm khắc rất nhiều, phỏng chừng hồ huynh trong lúc nhất thời cũng khó có thể tất cả đều loát thuận thanh, như vậy đi, ta cho ngươi phái cá nhân, hiệp trợ ngươi đốc quân quản lý, thẳng đến chúng ta an toàn đến Từ Châu, thế nào?”

Hồ Tài hiện tại hoàn toàn là y theo Đào Thương chi lệnh làm việc, sao có thể không đáp ứng, chỉ là một cái kính gật đầu xưng là.

Đào Thương phất phất tay, tiếp đón Bùi Tiền, làm hắn đem Dương Triển gọi tới.

Ở Từ Châu quân chúng giáo úy trung, Dương Triển từ ở dương người thành trảm Hoa Hùng một trận chiến bắt đầu, phải tới rồi Đào Thương thưởng thức, người này đã cơ linh cũng ngoan ngoãn, hơn nữa xử sự cũng không đi quá giới hạn, thực hiểu được là chủ phân ưu đạo lý.

Có thể vì lãnh đạo giải quyết vấn đề cấp dưới, chính là hảo cấp dưới.

Không bao lâu, Dương Triển tới rồi.

Đào Thương phân phó hắn nói: “Dương Triển, Hồ Tài là chúng ta lần này bình định bạch bụng sóng đại công thần, ta cùng mi huynh thương nghị, thỉnh hắn tạm thay nha môn đem, thế chúng ta quản lý này mười một vạn dư bạch bụng sóng quân chúng, nhưng hắn một người chỉ sợ là lực bất tòng tâm, như vậy, ngươi cho hắn đương cái phó thủ, hiệp trợ hắn quản lý những người này, chờ hồi Từ Châu lúc sau, ta có khác để ý tới.”

Dương Triển tâm nhãn nhiều, vừa nghe Đào Thương nói đã nghe huyền mà biết nhã ý, lập tức cười nói: “Mạt tướng nhất định thế đại công tử cống hiến sức lực, hảo hảo phụ tá Hồ tướng quân, như vậy đi, này mười một vạn nhân mã, không ngại chia làm mười một quân, còn thỉnh đại công tử từ hổ vệ trong quân lấy ra mười tên giỏi giang thân tín thủ hạ, hiệp trợ dương mỗ, phân biệt chưởng quân phụ trợ Hồ tướng quân.”

Người thông minh!

Đào Thương trong lòng tán thưởng Dương Triển hiểu chuyện, nói: “Việc này ngươi một hồi liền đi tìm Hứa Chử đi, tưởng tuyển người nào giúp ngươi, trực tiếp hỏi hắn là được.”

“Nặc.”

Dương Triển chắp tay thi lễ lễ sau, liền quay đầu nhìn về phía Hồ Tài, nịnh nọt nói: “Hồ tướng quân, thuộc hạ Dương Triển, làm theo việc công tử chi mệnh một đường phụ tá tướng quân, hồi Từ Châu này dọc theo đường đi thuộc hạ nếu có không đến chỗ, còn thỉnh Hồ tướng quân nhiều hơn đề điểm chỉ ra chỗ sai.”

Hồ Tài rốt cuộc cũng là làm đã nhiều năm đầu lĩnh, kiến thức vẫn phải có, Đào Thương an bài như vậy một cái giáo úy phụ tá hắn, này dụng ý hắn tự nhiên minh bạch.

Hồ Tài đối Dương Triển cười nói: “Dương giáo úy không cần đa lễ, ta lão Hồ đương nửa đời người phản nghịch, hôm nay một sớm thoát ly bùn nói, rất nhiều chuyện đều là lộng không rõ làm không hiểu, nói nữa ta người này trời sinh liền sợ phiền toái, hồi quân Từ Châu này dọc theo đường đi, bạch bụng sóng hàng tốt liền làm phiền dương giáo úy nhiều hơn lao tâm, Hồ mỗ chỉ phụ trách ở một bên hưởng thanh nhàn, mong rằng dương giáo úy đến lúc đó không cần chọn lão Hồ lý a.”

Dương Triển thấy thế, trong lòng ám đạo khó trách đại công tử đem người này đỡ lên mặt bàn hàng phục bạch sóng quân, nguyên lai là nhìn trúng người này “Thức thời” đức hạnh!

Không thể không nói đại công tử ánh mắt vẫn là thực độc đáo, này Hồ Tài rất là thượng nói.

“Hồ tướng quân khách khí, dương mỗ phụng mệnh hiệp trợ tướng quân, bạch sóng tốt nếu có việc, còn phải dựa Hồ tướng quân uy vọng ra mặt điều đình, như thế nào hưởng thanh nhàn đâu? Không thiếu được ngài còn phải nhiều hơn vất vả.”

Hồ Tài nghe vậy cười ha ha, trong lòng cũng minh bạch Đào Thương vì sao làm Dương Triển tới cấp chính mình trợ thủ, tiểu tử này nói chuyện tích thủy bất lậu, vừa thấy chính là khôn khéo giỏi giang người, lãnh binh đánh giặc không thấy được có bao nhiêu năng lực, nhưng hòa giải điều đình, nhất định nãi này sở am hiểu!

Hồ Tài cùng Dương Triển biểu hiện, đều lệnh Đào Thương cảm thấy phi thường vừa lòng

Đột nhiên, ngoài cửa Bùi Tiền bước nhanh đi đến, đối Đào Thương thấp giọng nói: “Đại công tử, Bào tướng quân tới gặp ngươi, nói là muốn cùng ngươi chào từ biệt.”

“Chào từ biệt?” Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Nhanh như vậy muốn đi?”

Bùi Tiền lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không hiểu được là chuyện như thế nào, nhưng Bào tướng quân sắc mặt nôn nóng, vừa thấy chính là có chuyện quan trọng, hắn nói lâm hành phía trước, nói cái gì cũng đến cùng công tử thấy thượng một mặt.”

“Ta đã biết.” Đào Thương gật gật đầu, quay đầu phân phó Mi Phương nói: “Mi huynh, ngươi sau đó làm ông chủ, an bài Hồ tướng quân cùng dương giáo úy cùng dùng cơm trưa, đại gia quen thuộc thân cận một chút, ta đi gặp Bào Tín một mặt.”

Mi Phương đáp ứng rồi, sau đó đột nhiên gần sát Đào Thương, thì thầm nói: “Công tử, đã nhiều ngày chúng ta lợi dụng Hồ Tài đem trong cốc đầu hàng bạch sóng quân thu phục chỉnh biên, không hề có cấp Bào Tín bọn họ lưu một đinh điểm đường sống, mười mấy

vạn người đâu, ta đánh giá Bào Tín đã sớm đỏ mắt…… Công tử phải cẩn thận chu toàn mới là.”

Mi Phương nói nhưng thật ra cấp Đào Thương đề ra cái tỉnh, hắn vỗ vỗ Mi Phương bả vai, cười nói: “Ta đã biết, yên tâm.”

Ra Dương Phụng nhà cửa, lại thấy Bào Tín lãnh này đệ Bào Trung, Bào Thao hai người ở bên ngoài chờ.

Bào Tín sắc mặt không tốt lắm, hiển nhiên là cái gì tâm sự…… Đào Thương không biết hắn tâm sự có phải hay không muốn cùng chính mình phân này bạch sóng quân mười vạn nhân khẩu.

Nếu Bào Tín thật sự mở miệng muốn người, Đào Thương hướng về phía đồng minh chi nghị mặt mũi, khẳng định sẽ cười hồi đáp hắn một tiếng “Cút đi.”

Thấy Đào Thương ra tới, Bào Tín cất bước đón nhận đi: “Mấy ngày nay đều không thế nào gặp ngươi bóng người? Ta vừa mới đi Hoàng Phủ trung thừa nơi đó, hắn nói ngươi mỗi ngày giờ Mẹo đứng dậy, thiên không lượng liền sẽ chạy đến Dương Phụng cũ trạch. Như thế nào, Dương Phụng có gì tích tụ chọc ngươi như vậy đỏ mắt, ngươi tới đây đào bảo sao?…… Vẫn là trốn bào mỗ?”

Đào Thương nghe vậy, gương mặt hơi hơi có chút run rẩy, càng kiêm hốc mắt có chút đỏ lên…… Họ bào cái hay không nói, nói cái dở.

“Nơi nào là cái gì đào bảo, bất quá là mượn cơ hội tránh quấy rầy mà thôi, thu nạp lớn như vậy một đợt bạch sóng quân tốt, ăn uống tiêu tiểu mọi thứ đều đến quản, thật là quá mệt mỏi, không né không được……” Đào Thương mặt ủ mày ê, thở dài oán giận.

Bào Tín “Hừ” một tiếng, nghiêm túc nói: “Ngươi đứa nhỏ này, làm bào mỗ nói như thế nào ngươi?…… Ngươi nói ngươi lớn lên lịch sự văn nhã, quỷ tâm nhãn tử như thế nào liền nhiều như vậy? Lúc trước nói tốt, bào mỗ khinh thường với này đó bạch sóng quân cường đạo, kia đó là thật sự khinh thường, chẳng lẽ ta thật đúng là

sẽ đến cùng ngươi đoạt này đó cường đạo không thành? Ngươi không cần ở mở miệng thử ta!”

Đào Thương có chút kinh ngạc, hắn bình tĩnh nhìn Bào Tín, làm như có điểm không quá dám tin tưởng lời hắn nói.

Này thiên hạ, thật sự có như vậy nói là làm, không hâm mộ không ghen ghét người?

Này cũng chính là Bào Tín, đổi thành Tào Tháo, chính mình hiện tại phỏng chừng đang cùng hắn lẫn nhau phiến đại tát tai đâu.

Thấy Đào Thương ánh mắt lộ ra kính nể chi sắc, Bào Tín không khỏi đem bộ ngực đĩnh đĩnh, cất cao giọng nói: “Bào mỗ làm người, ngôn ra tất nặc, sao lại nói chuyện không tính!”

Đào Thương chắp tay thi lễ khom người, hướng Bào Tín tạ lỗi: “Bào công như thế tuân thủ lời hứa, trung nghĩa thủ tín…… Quả nhiên là không có cô phụ tên trung này một cái ‘ tin ’ tự, đào mỗ bội phục.”

Bào Tín nghe vậy cười ha ha: “Đó là tự nhiên, ngươi hiện tại an tâm đi?”

Đào Thương một cái kính gật đầu: “An tâm, đương nhiên an tâm, này thiên hạ người, đào mỗ không tin ai, cũng đến tin tưởng bào công ngài, rốt cuộc nhân phẩm tại đây bãi không phải, chỉ là Bào Tín này hai chữ, nói ra đi liền cùng ‘ thành tin ’ hai tự không có gì khác nhau!”

Bào Tín vuốt chòm râu, vừa lòng gật gật đầu.

Trầm mặc một hồi, thình lình nghe Đào Thương lại do dự nói: “Nếu không…… Ngài lại cho ta ký tên theo được chưa? Tại hạ có thể càng yên tâm chút.”

Bào Tín trong tay kính nhi một đại, trực tiếp nắm tiếp theo loát chòm râu.

Hắn chẳng những không có cấp Đào Thương viết chứng từ, còn khí bất quá hướng hắn một đốn quở trách phát giận.

Đào Thương cảm thấy chính mình thực ủy khuất, cái gọi là vu khống, thành tin thứ này vốn dĩ chính là một loại hư vô mờ mịt đồ vật, đặc biệt là ở loạn thế bên trong, luân lý đạo đức giá thị trường đê mê, chư hầu nhóm chi gian lẫn nhau lẫn nhau lừa gạt, mỗi tháng rải đi ra ngoài dối theo tới đại di mụ giống nhau thường xuyên mà có quy luật…… Tại đây loại không có cưỡng chế tính pháp luật có thể chế ước bọn họ điều kiện hạ, Đào Thương cảm thấy hắn làm Bào Tín thiêm cái hứa hẹn thư cũng không quá mức.

Một đốn oán trách Đào Thương sau, Bào Tín phát tiết đủ rồi, mới vừa rồi chậm rì rì đem lời nói dẫn hướng chính đề.

“Đào công tử, bào mỗ hôm nay tới, là cùng ngươi chào từ biệt.”

Đào Thương kỳ quái nói: “Vương phủ quân ra ngoài làm việc chưa từng trở về, bào công cứ như vậy khẩn cấp đi, chẳng lẽ là đã xảy ra cái gì quan trọng sự?”

Bào Tín sắc mặt sầu khổ, ngữ khí có vẻ rất là sầu lo: “Nhưng thật ra không thể gạt được ngươi, là xảy ra chuyện, đông quận thái thú Kiều Mạo vì Duyện Châu Lưu sứ quân giết chết…… Duyện Châu hiện tại là thời buổi rối loạn, bào mỗ cần đến trở về một chuyến, liền không ở này chờ Công Tiết, chờ Vương Công Tiết trở về lúc sau, Đào công tử đại bào mỗ hướng hắn tạ lỗi.”

Đào Thương nghe vậy lúc này mới bừng tỉnh.

Đông quận thái thú Kiều Mạo chính là Duyện Châu trọng trấn, hắn cùng Bào Tín ở trên danh nghĩa đều thuộc về Duyện Châu thứ sử Lưu Đại giám sát quản lý.

Hiện giờ Lưu Đại giết Kiều Mạo, nguyên nhân là cái gì không nói đến, nhưng đơn chính là này đột phát tính sự kiện, Bào Tín thân là Duyện Châu một phương trọng trấn tự nhiên cũng là ngồi không được, hắn sốt ruột trở về là theo lý thường hẳn là.

“Một khi đã như vậy, đào mỗ liền không hề giữ lại Bào tướng quân, còn thỉnh Bào tướng quân dọc theo đường đi cẩn thận một chút, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Đào Thương hướng về phía Bào Tín thật sâu làm thi lễ.

Bằng tâm mà nói, Bào Tín ở chúng chư hầu trung là số lượng không nhiều lắm có thể bị Đào Thương thích người, hắn tư tâm không phải như vậy quá nặng, hơn nữa làm người cũng tương đối chú ý, ở phức tạp chư hầu vòng trung, có thể coi như là một vị khó được tự thanh người.

Bào Tín cũng đối Đào Thương trả lại một lễ, bỗng nhiên nói: “Lần này chinh phạt bạch sóng quân, bào mỗ bổn không biết ngươi vì sao phải đề nghị như thế, nhưng thấy ngươi hao hết tâm tư, đem này mười vạn bạch sóng quân chúng thu hết với dưới trướng…… Nói thật, bào mỗ đối với ngươi tâm trí cùng ý tưởng, là tự đáy lòng cảm thấy bội phục, này mười dư vạn nhân khẩu, là ngươi nên được, Đào công tử, trở về Từ Châu, hảo hảo vì bệ hạ làm việc, hảo hảo vì thiên hạ làm việc.”

Bào Tín nói, lệnh Đào Thương rất là ngượng ngùng, hắn khiêm tốn xua xua tay: “Bào công quá tán, đào mỗ thực sự là sợ hãi chi đến.”

Bào Tín ha ha cười, hào sảng nói: “Người trẻ tuổi khiêm tốn là chuyện tốt, nhưng có đôi khi cũng không cần khiêm tốn quá mức, bào mỗ tin tưởng chính mình ánh mắt, ta sẽ không nhìn lầm…… Người trẻ tuổi trung có ngươi như vậy hậu sinh, cũng coi như là thiên hạ chi phúc đi! Hôm nay từ biệt, cũng không biết gặp lại gì kỳ.”

Đào Thương thu hồi tươi cười, nghiêm mặt nói: “Bất luận khi nào gặp lại, phàm là bào công hữu sự tiếp đón một tiếng, Đào Thương năng lực có thể đạt được, tất nhiên tương trợ, quyết không nuốt lời.”

“Hảo!” Bào Tín vừa lòng gật gật đầu, nói: “Nhận thức lâu như vậy, hôm nay cũng cuối cùng nghe ngươi nói một câu trường hợp lời nói, ha ha ha, bào mỗ nhớ kỹ ngươi hứa hẹn, Đào công tử, chúng ta sau này còn gặp lại!”

“Bào tướng quân, sau này còn gặp lại.”

Bào Tín hướng Đào Thương chắp tay, lãnh Bào Trung cùng Bào Thao xoay người liền phải rời đi, không đợi đi xa, lại nghe Đào Thương do dự hướng hắn hô: “Bào công…… Chứng từ thật sự không cho ta lập sao? Vậy ngươi phát cái thề độc cũng đúng…… Bảo đảm sau này khẳng định không hỏi ta muốn người.”

Bào Tín đột nhiên nghỉ chân tại chỗ, dùng sức hít một hơi thật sâu, bình phục một chút trong ngực ẩn ẩn bốc cháy lên lửa giận.

Sau một lúc lâu lúc sau mới vừa nghe hắn lẩm bẩm lẩm bẩm.

“Vẫn là không hẹn ngày gặp lại đi!”

……

……

Bào Tín đi rồi, bạch bụng sóng nội chỉ còn lại có Từ Châu quân cùng Hàn Hạo suất lĩnh Thái Sơn quân đóng quân.

Hàn Hạo dựa theo cùng Đào Thương ước định, bí mật đem Đào Thương ban đầu từ Hà Nội tứ đại vọng tộc bên kia cướp bóc tới quân nhu vận tới cung cấp nuôi dưỡng bạch sóng quân, như thế liền tạm thời giải quyết hậu cần tiếp viện vấn đề.

Mà Đào Thương cũng bắt đầu đếm trên đầu ngón tay tính toán nhật tử, ra tới đã một năm, là thời điểm khởi hành phản hồi Từ Châu.

Còn có rất nhiều sự cùng rất nhiều lý tưởng yêu cầu chính mình trở về thực hiện.

Bất quá ở đi phía trước, Đào Thương cảm thấy chính mình vẫn là cần thiết đi gặp một chút Hàn Hạo.

Đối với người này, Đào Thương thật sự là quá tưởng được đến, tuy rằng đào đồng minh góc tường hành vi thực không đạo nghĩa,

nhưng Đào Thương chính là khắc chế không được chính mình sâu trong nội tâm tham lam dục vọng.

Đầu năm nay cùng chính mình sở sinh hoạt đời sau vừa lúc tương phản, đánh giặc nhân tài nhiều, chính trị hình tên giảo hoạt nhiều, nhưng kinh tế hình cùng kỹ thuật hình nhân tài lại không hảo chạm vào.

Kết quả là, ở Bào Tín suất quân rời đi sau ngày thứ ba, Đào Thương dựa theo lệ thường đem Dương Phụng nhà cửa tìm kiếm quá một lần lúc sau…… Này đã trở thành hắn ở bạch bụng sóng nội trong sinh hoạt một cái không thể thiếu bộ phận…… Liền đi tìm Hàn Hạo, chuẩn bị đối hắn hiểu chi lấy động tình chi lấy lý.

Nếu Hàn Hạo như cũ là dầu muối không ăn nói, Đào Thương cảm thấy có phải hay không muốn suy xét dứt khoát đem hắn trói đi.

Đi tới Hàn Hạo chỗ ở, lại phát hiện hắn cũng không ở, Thái Sơn quân người hầu nói Hàn Hạo ở chuồng ngựa lệ thường tuần tra kiểm tra.

Đào Thương không khỏi cảm thấy kỳ quái, ban ngày ban mặt, nhàn không có việc gì chạy đến chuồng ngựa đi kiểm tra thứ gì? Chẳng lẽ thật là ở trốn ta?

Nếu Hàn Hạo thật là ở tránh né Đào Thương, kia hắn đối vị này Từ Châu công tử da mặt dày độ vẫn là khiếm khuyết hiểu biết…… Tránh ở chuồng ngựa có gì đặc biệt hơn người? Hắn chính là tránh ở nhà xí ngồi cầu, Đào Thương cũng dám qua đi đem hắn bắt được tới.

Đào Thương đi tới chuồng ngựa, Hàn Hạo quả nhiên tại đây.

Nhưng tình huống lại là, Hàn Hạo cũng không phải cố ý đãi ở chỗ này tránh né Đào Thương, hơn nữa xác xác thật thật có việc.

“Này thất cũng không thể dùng……” Hàn Hạo ở kiểm tra quá một con chiến mã sau, giơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ngựa, ý bảo phía

sau đi theo nuôi mã tốt làm hạ ký lục.

Đào Thương rất là tò mò, đi ra phía trước, đem đầu chậm rãi dò xét qua đi, nói: “Hàn làm, làm gì đâu?”

Hàn Hạo bị Đào Thương thình lình thanh âm khiếp sợ, sá nhiên quay đầu, ngạc nhiên nói: “Đào công tử, sao ngươi lại tới đây?”

Đào Thương cười hì hì hồi phục nói: “Nhưng vì quân cố…… Riêng nguyên tự mà đến.”

Một câu đem Hàn Hạo làm cho có chút không biết làm sao.

Có tâm muốn trốn đi ra ngoài, lại cố tình lại tìm không thấy thích hợp lý do, chỉ có thể là tại chỗ co quắp bất an.

Đào Thương nhưng thật ra không có tiếp tục trêu đùa Hàn Hạo, chỉ là quay đầu nhìn phía Hàn Hạo vừa mới sở chỉ kia thất chiến mã.

Chỉ thấy kia ngựa chân sau bên phải hơi hơi có chút phát què, rơi trên mặt đất sau liền nhanh chóng nâng lên, làm như có chút đau đớn, ngựa hô hấp cũng dồn dập thực.

Đào Thương thấy thế một kỳ, trong đầu ý tưởng bay nhanh chuyển động.

------oOo------

Chương 144: sắt móng ngựa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương ngồi xổm trên mặt đất, đem kia con ngựa sau hữu đề nâng lên tới, thình lình phát hiện nó kia chỉ không dám rơi xuống đất bàn chân đã bị ma ra huyết, vó ngựa thượng chất sừng tầng thực rõ ràng mỏng rất lớn một tầng.

Đem vó ngựa nhẹ nhàng buông, Đào Thương đi đến ngựa bên cạnh, nhẹ nhàng loát theo nó tông mao, ngựa quay đầu, xoang mũi trung phát ra hồng hộc tiếng vang, làm như ở hướng Đào Thương khóc lóc kể lể chính mình vận mệnh vô dụng.

“Hàn làm, xem này chiến mã, còn pha là hùng tráng uy vũ, bất quá là đề ma mỏng mà thôi, như thế nào liền không thể dùng?”

Hàn Hạo lắc lắc đầu, nói: “Chiến mã vốn chính là cực kỳ quý trọng chi quân tư, nếu là còn có thể tiếp tục kỵ thừa, tại hạ nào sẽ như thế lãng phí…… Chỉ là vó ngựa ma mỏng, nếu là ở hai quân giao phong hết sức, vô cùng có khả năng sẽ ngựa mất móng trước, cũng hoặc là mất đi chạy băng băng chi lực, khó có thể lâu cầm, cố bất đắc dĩ mà bỏ chi, thật phi ngô nguyện cũng.”

Đào Thương một bên vuốt kia con ngựa tông mao một bên nói: “Đào mỗ nhưng thật ra có một thứ nhưng giải này tệ đoan, Hàn làm không ngại thử một lần?”

“Đào công tử có biện pháp?” Hàn Hạo nghe vậy, đôi mắt tức khắc sáng.

“Làm phiền Hàn làm cho ta dự bị bút mực.”

Sắt móng ngựa nguyên lý phi thường đơn giản, dựa theo chân hình dạng, dùng bình thường nhất làm bằng sắt tạo một tháng rưỡi nha

hình dạng thiết cụ, xứng với mấy cái không cần đặc biệt lớn lên đoản đinh, liền có thể đại công cáo thành.

Bạch bụng sóng nội có thợ rèn, được đến mệnh lệnh sau liền lập tức thi công, chạng vạng là lúc liền đem Đào Thương sở yêu cầu sắt móng ngựa chế tạo ra tới.

Vì kia thất hữu đề bị thương mã trang bị lên ngựa móng ngựa lúc sau, vừa mới bắt đầu con ngựa làm như cảm giác có điểm không quá thói quen, ở đây trên mặt đất, một chút một chút hoạt động, tựa hồ ở thí nghiệm này bốn con tân giày lớn nhỏ cùng thoải mái độ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, chiến mã tựa hồ cũng cảm giác được mặc vào "Tân giày" tác dụng cùng mới lạ cảm, chậm rãi tại chỗ bắt đầu gia tốc…… Một lát sau lúc sau liền biến thành một đường chạy chậm, cuối cùng biến thành cú sốc.

"Đào công tử, này…… Đây là cái cái gì đồ vật?" Hàn Hạo nhìn kia thất chiến mã ở đây trung rong ruổi, âm điệu đều có chút run run, này chờ khí cụ nhìn như đơn giản, nhưng đối với có được kỵ binh quân đội tới nói, không thể nghi ngờ là hạng nhất có thể đại biên độ hạ thấp chiến mã tổn thất cách mạng tính đột phá.

Vị này Đào công tử, cư nhiên đang nói cười gian liền thay đổi hán quân phát triển quỹ đạo.

Đào Thương cười nói: "Cái này kêu làm sắt móng ngựa, là ta nhàn không có việc gì khi cân nhắc ra tới, vốn định chờ trở lại Từ Châu lúc sau, ở bốn phía phổ cập, không nghĩ tới trước làm Hàn làm thấy được manh mối, ngươi nhưng ngàn vạn không cần cho ta lộ ra đi ra ngoài."

Hàn Hạo kinh hỉ quay đầu nhìn phía Đào Thương, ngạch đầu nói: "Công tử thật là tài cao, chiến mã đề chưởng, mài mòn thật lớn, ta đại hán các châu quận phủ, mỗi năm nhân vó ngựa mài mòn mà xoá lương câu, cơ hồ đạt tới hai thành trở lên…… Nhưng nếu là an này sắt móng ngựa, liền có thể đem vó ngựa bảo hộ, mà chiến mã chỉ cần mỗi năm định kỳ đổi mới sắt móng ngựa liền có thể, như thế, tắc

nhưng dùng chiến mã liền có thể đại đại gia tăng, quân phí cũng là đại đại cắt giảm……”

Hàn Hạo nói lời này thời điểm, sắc mặt chợt thanh chợt bạch, Đào Thương đều có điểm sợ hãi hắn bởi vì kích động mà phạm bệnh tim.

“Hàn làm không cần như thế ngạc nhiên, kẻ hèn một khối sắt móng ngựa mà thôi, đối với đào mỗ tới nói là dễ như trở bàn tay, kỳ thật đào mỗ còn có rất nhiều biện pháp có thể cường binh làm dân giàu, chỉ là thời cơ chưa đến, không tiện lấy ra tới khoe khoang…… Hàn làm nếu là có hứng thú, không ngại tùy ta đến Từ Châu kiến thức một chút?”

Hàn Hạo trên mặt tươi cười tức khắc cứng đờ.

“Đào công tử, ngươi đây là ở dụ dỗ tại hạ sao?”

Đào Thương cười dương quang xán lạn, thật mạnh lắc đầu: “Dụ dỗ cái này từ dùng không hảo…… Hàn làm, đào mỗ hiện tại là ở trần trụi câu dẫn ngươi a, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra tới sao?”

Hàn Hạo thật sâu hít vào một hơi, há miệng thở dốc, lại không biết như thế nào đáp lại.

Vuốt lương tâm giảng, Hàn Hạo tuy rằng ở Vương Khuông dưới trướng nhậm làm, Vương Khuông đối chính mình cũng là rất nhiều quan trọng, thậm chí liền tinh nhuệ nhất Thái Sơn binh đều giao cho chính mình thống lĩnh, nhưng đối với chiến tranh này một khối, Vương Khuông cũng không phải phi thường cảm thấy hứng thú, hắn nhất cảm thấy hứng thú vẫn là nội chính nông tang.

Hàn Hạo không thể phủ nhận Đào Thương làm việc có điểm toái tiết tháo, đơn từ giả dạng làm bạch sóng quân đánh cướp thế gia chuyện này thượng là có thể nhìn ra một vài.

Nhưng Hàn Hạo càng không thể phủ nhận chính là, Đào Thương ở trị chính cùng phát triển kinh tế thượng xác thật có người khác vô

pháp bằng được độc đáo ánh mắt cùng sáng tạo.

Hôm nay sắt móng ngựa chỉ là thứ nhất, Đào Thương mấy ngày trước đây còn cùng Hàn Hạo thảo luận quá quân truân cùng dân truân sự, lệnh Hàn Hạo rất có gặp được tri âm cảm giác.

Tự khăn vàng chi loạn về sau, nghề nông dân cư đại lượng xói mòn, hoang vu thổ địa ở các châu quận chỗ nào cũng có, mà lại giá trị chư hầu làm theo ý mình thời kỳ, lương thảo lấy được ở trình độ nhất định cơ hồ có thể tả hữu một phương thế lực mạch máu.

Liền giống như lần này Hà Nội chinh phạt bạch sóng, nếu không phải Đào Thương cuối cùng nghĩ cách bức tứ đại gia tộc duy trì quân đội, tam phương chư hầu căn bản là không có đủ tiếp viện tới đánh thắng trận chiến tranh này, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Quân phiệt không phải cường đạo, không thể chuyện gì đều phải dựa đoạt, nên phân rõ phải trái thời điểm phải phân rõ phải trái, đương nhiên, nếu lý thật sự là giảng không thông, kia vẫn là đến động nắm tay.

Ở sở quản chi địa hạt, chiêu mộ lưu dân cũng chiến cũng truân, khai khẩn thổ địa, giải quyết trước mặt kinh tế cực độ không ổn định ngắn hạn lương thực nguy cơ, đây là Hàn Hạo vẫn luôn ở trong đầu xây dựng phương án, chỉ là bởi vì ý tưởng chưa thành hình, thả thời cơ còn chưa đủ thành thục bởi vậy liền không có cùng Vương Khuông nói……

Hàn Hạo tự nhận là chính mình cái này ý tưởng sẽ không không có người khác nghĩ đến, nhưng lại trăm triệu không thể tưởng được cùng chính mình có thể có như vậy ăn ý ý tưởng người, cư nhiên là vị này không thế nào quân tử Từ Châu Đào công tử……

Hắn ngay từ đầu còn tưởng rằng Đào Thương thật sự chỉ biết đoạt đâu.

“Đào công tử hậu ý tại hạ tâm lĩnh.”

Tuy rằng cùng Vương Khuông so sánh với, Đào Thương trong bụng cất giấu đồ vật càng thêm lệnh Hàn Hạo cảm thấy tò mò, nhưng cổ đại chư hầu chi gian rốt cuộc không thể so đời sau khai công ty làm xí nghiệp, com tùy ý từ một nhà đi ăn máng khác đến một khác gia, là thực dễ dàng bị người chọc cột sống.

“Công tử đối tại hạ như thế coi trọng, hạo trong lòng thật là cảm kích, chỉ là vương phủ quân rốt cuộc đối tại hạ có dìu dắt chi ân, tùy tùy tiện tiện liền cùng công tử đi, đừng nói hạo trong lòng có tiếc nuối, chỉ sợ vương phủ quân cũng sẽ không vui.”

“Không vui liền tấu đến hắn vui, như vậy biết không?” Đào Thương thử thăm dò giúp Hàn Hạo nghĩ cách.

Hàn Hạo trên trán tức khắc toát ra một tầng tế mênh mông mồ hôi, một bên chà lau một bên lắc đầu: “Đào công tử…… Mạc nháo.”

“Ai.”

Mắt thấy Hàn Hạo đáng thương vô cùng bộ dáng, Đào Thương trong lòng cũng biết hắn khó xử, tiếc hận nói: “Không thể cùng Hàn làm cộng sự, thật sự là đào mỗ suốt đời tiếc nuối, tuy rằng thực luyến tiếc…… Nhưng Hàn làm trung tâm hầu chủ lý do thật là làm người vô pháp nhiều lời, đào mỗ tưởng không buông tay, chỉ sợ cũng là không được……”

Hàn Hạo cúi đầu nhìn nhìn bị Đào Thương gắt gao nắm chặt ở trong tay ống tay áo, như thế nào túm túm không ra.

“Công tử này biểu hiện…… Nhưng không giống như là muốn từ bỏ bộ dáng a.” Hàn Hạo trên đầu lại đổ mồ hôi.

Đào Thương chung quy vẫn là không có thể dựa vào chính mình mị lực thuyết phục Hàn Hạo gia nhập Từ Châu quân trận doanh.

Bất quá hắn chung quy vẫn là tiếp nhận đầu hàng mười một vạn bạch sóng quân, cũng coi như là một cái không nhỏ thu hoạch, liền tính là liêu làm đền bù đi.

Mắt thấy ở trong cốc tu chỉnh thời gian lấy trường, binh mã chỉnh đốn và sắp đặt cùng bạch sóng quân biên chế công tác đã làm không sai biệt lắm.

Nhưng Vương Khuông lại như là ném giống nhau, đến bây giờ còn không có trở về.

Tuy rằng biết liền như vậy không chào hỏi rời đi đối chủ nhân gia có chút bất kính, nhưng Đào Thương xác thật không có đủ thời gian tiếp tục ở chỗ này chậm trễ đi xuống, từ Hà Nội thế gia nơi đó kiếp tới vật tư là hữu hạn, nếu là lại không nhanh chóng trở về Từ Châu, lại đãi đi xuống đó là miệng ăn núi lở.

Là thời điểm khởi hành.

------oOo------

Chương 145: truy Đào Thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cáo biệt nhật tử chung quy vẫn là đã đến, binh tướng mã chỉnh đốn hảo sau, Đào Thương Từ Châu quân chia làm trước sau hai bộ, đem bạch sóng quân hàng chúng đặt ở giữa, ngay sau đó xuất phát xuất cốc, chậm rãi hướng về Từ Châu phương hướng mà đi.

Hàn Hạo ở bạch bụng sóng ngoại, tự mình đưa tiễn Đào Thương, mà Đào Thương còn lại là một bên nhìn chính mình quân đội chậm rãi hướng về ngoài cốc tiến lên, một bên hãy còn làm không tha bộ dáng nhìn Hàn Hạo……

Ánh mắt kia trung hi gửi, thật sự là đừng nói nữa.

“Hàn làm thật sự không hề suy xét một chút…… Từ Châu địa linh nhân kiệt, không chỉ có là khắp nơi anh kiệt, cô nương cũng thực thủy linh.”

Hàn Hạo khóe miệng lộ ra một tia cứng đờ tươi cười, hướng về phía Đào Thương khoát tay.

“Đào công tử, đi hảo không tiễn.”

Xem ra là hoàn toàn không diễn.

Đào Thương hướng Hàn Hạo ôm ôm quyền, liền cũng theo trung quân đại đội ngũ chậm rãi đánh mã rời đi.

Đào Thương bên cạnh, là Hoàng Phủ Tung xe đuổi đi đi theo, lão nhân vén rèm lên nhìn nhìn Đào Thương rất là cô đơn biểu tình, cười nói: “Ai có chí nấy, ngươi cũng không cần quá mức cưỡng cầu.”

Đào Thương khẽ thở dài, nói: “Dù sao cũng là cái quân chính cùng một song toàn nhân tài, một chút cũng không thiên khoa, không thể vì ta sở dụng, thật sự là đáng tiếc……”

Hoàng Phủ Tung vuốt râu, chậm rì rì nói: “Ngươi dù cho là cảm hoài thương cảm, lại cũng chớ quên phái người đi tiếp Tử Sư đám người.”

Đào Thương đương nhiên sẽ không quên này tra, chẳng qua hắn chủ yếu mục đích vẫn là vì tiếp Điêu Thuyền, đến nỗi Vương Duẫn…… Mang thêm tặng phẩm mà thôi.

Binh mã từ bạch bụng sóng ra tới, nam hạ nối thẳng Hà Nội, ở trên đường nhận được Vương Duẫn đám người lúc sau, liền tức trằn trọc đông hướng, thẳng đến Hoàng Hà bến đò, qua hà sau, liền có thể bôn Hà Nam địa giới đi.

Điêu Thuyền thấy Đào Thương lúc sau vui vô cùng, nhu tình mật ý, làm như có vô hạn thẹn thùng muốn cùng hắn nói hết, chỉ là e ngại quanh thân bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, có chút lời nói làm trò mọi người nhiều có bất tiện.

Đào Thương cũng là âm thầm cảm khái, đổi thành ở đời sau nói, hai người hiện tại loại tình huống này có phải hay không liền có thể tìm cái khách sạn nói chuyện?

Vạn ác cổ đại, trừ bỏ về nhà, liền cái làm nhân gia làm tư mật sự lâm thời nơi đặt chân đều không có, làm ta như thế nào cùng các cô nương không biết xấu hổ.

Bất quá lệnh Đào Thương cảm thấy kỳ quái sự, đi theo Điêu Thuyền tiểu Oanh Nhi lại là vẫn luôn tránh ở xe đuổi đi không ra.

Cũng không biết là sợ hãi vẫn là thẹn thùng.

Tò mò hỏi Điêu Thuyền, Điêu Thuyền cũng là không rõ nguyên do, chỉ là trộm nói cho Đào Thương, đứa nhỏ này giống như đối này đó bị Đào Thương thu phục bạch sóng quân cực kỳ mâu thuẫn.

Đào Thương nghe xong cũng không để bụng.

Đầu năm nay cường đạo tràn lan, rất nhiều hài tử vừa nghe nói giặc Khăn Vàng khấu thậm chí liền dọa đại tiểu tiện mất khống chế, so sánh với dưới những cái đó cứt đái đều khống chế không được, tiểu Oanh Nhi biểu hiện đã xem như đáng giá thưởng thức.

“Đại công tử, mặt sau giống như có người đuổi theo…… Còn ở hô tên của ngươi?” Đi theo ở Đào Thương bên cạnh Bùi Tiền đột nhiên quay đầu nhìn nhìn, nói khẽ với Đào Thương nói.

Đào Thương quay đầu đi, lại thấy một chúng ước có mười dư kỵ kỵ binh chính hướng về chính mình nơi phương hướng chạy băng băng mà đến, dẫn đầu người…… Thình lình lại là Hàn Hạo.

Đào Thương vui mừng quá đỗi, vội vàng thít chặt đầu ngựa, xoay người về phía sau phương nghênh đi.

Không bao lâu, liền thấy Hàn Hạo đám người phi mã tới, cùng Đào Thương đám người giằng co.

“Hàn làm, chẳng lẽ là nghĩ thông suốt? Tưởng cùng đào mỗ hồi Từ Châu?” Đào Thương vui sướng nhìn Hàn Hạo.

Trước mắt một màn này, như thế nào có điểm Tiêu Hà dưới ánh trăng truy Hàn Tín cảm giác đâu.

Không nghĩ, Hàn Hạo lại là dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Cũng không phải, tại hạ này tới…… Là tưởng thỉnh Đào công tử lại thoáng chậm trễ mấy ngày công phu, trợ ta chủ trì đại cục.”

“Chủ trì đại cục?” Đào Thương nghe xong lời này, trong lòng ẩn ẩn dâng lên một loại không ổn dự cảm, nói: “Chẳng lẽ là vương phủ quân xảy ra chuyện gì?”

Hàn Hạo thật mạnh gật đầu, khuôn mặt thượng lộ ra thống khổ chi sắc: “Vương phủ quân, đã vì ngoại tộc làm hại, trước mắt tình huống phức tạp, hạo tự lực khó chi, cũng chỉ có thỉnh Đào công tử giúp ta.”

Đào Thương nghe vậy, không khỏi cả kinh, nói: “Vương phủ quân bị ngoại tộc hại? Ai? Người Hung Nô?”

Vương Khuông thở dài khẩu khí không tỏ ý kiến: “Chuyện này một câu hai câu nói không rõ ràng lắm, sự tình quan vương phủ quân, trương dương cùng với Viên Thiệu cùng nam Hung nô chờ rất nhiều công việc, còn thỉnh Đào công tử một mặt chuyển quân, ta một mặt cho ngài giải thích rõ ràng đó là.”

Đào Thương trong lòng thầm than, mắt nhìn liền phải rời đi Hà Nội địa giới, lại ra như vậy một tử sự.

Tuy rằng ở tấn công bạch bụng sóng cuối cùng một trận chiến trước, Vương Khuông nghe xong Hung nô sự liền vội vội vàng vàng sốt ruột rời đi, liền tiễu trừ bạch sóng quân chuyện lớn như vậy đều không tự mình tọa trấn chủ trì, khi đó Đào Thương liền cảm giác có chút kỳ quái.

Hắn biết Vương Khuông cùng nam Hung nô chi gian khẳng định hoặc nhiều hoặc ít có chút bí mật, bất quá dù sao cũng là nhân gia Vương Khuông việc tư, Đào Thương không có phương tiện hỏi thăm, hơn nữa hắn khi đó một lòng nhớ, là như thế nào thu phục bạch sóng quân mười dư vạn nhân khẩu, đối Vương Khuông cùng Hung nô chi gian hoạt động cũng không cảm thấy hứng thú.

Nhưng lúc này bạch bụng sóng sự tình đã hiểu biết, hơn nữa Vương Khuông chợt thân chết, Hàn Hạo lại tự mình lại đây hướng hắn cầu viện, liền không khỏi Đào Thương không nặng tân suy xét.

Nói thật, Đào Thương không phải một cái nguyện ý trêu chọc phiền toái người, càng không muốn đi quản đối chính mình không có chỗ tốt sự tình, nhưng tình huống lần này không quá giống nhau.

Thứ nhất là cùng Đào Khiêm đều là chư hầu chi nhất Vương Khuông ngộ hại, thứ hai Hà Nội giờ phút này rắn mất đầu, Bào Tín đã rời đi, Hà Nội thế cục trước mắt ở vào lộn xộn tiết tấu. Tam tắc vẫn là bởi vì Hàn Hạo người này.

Vương Khuông đã chết, Hàn Hạo dù cho có Hà Nội làm chi chức, nhưng lý luận thượng lại thuộc về vô chủ người, Đào Thương tâm lại bắt đầu lung lay lên.

Thậm chí ngay cả Thái Sơn quân giờ phút này cũng thành vô chủ chi quân!

“Hàn làm, nhiều như vậy bạch sóng nhân khẩu, tất cả đều dời hướng Hà Nội đóng quân không có phương tiện, không bằng như vậy, đào mỗ liền đi trước cùng ngươi trở về, những người này liền tạm thời tại nơi đây đóng quân, mong rằng Hàn làm có thể hỗ trợ nhiều hơn cung cấp lương thảo dùng để làm bảo đảm.”

Giờ này khắc này, Hàn Hạo nỗi lòng đã loạn, chỉ cần Đào Thương có thể giúp hắn, hắn còn có cái gì không từ?

Hàn Hạo một cái kính đánh cam đoan nói: “Điểm này Đào công tử chỉ lo yên tâm! Hạo đều có an bài điều hành.”

Đào Thương ngay sau đó tìm tới Hứa Chử cùng Mi Phương, đối hai người bọn họ nói: “Ta có một số việc muốn trước tùy Hàn làm trở về, lưu lại các ngươi ở chỗ này cùng Hồ Tài cùng quản chế bạch sóng quân, các ngươi hai người muốn nhớ lấy tiểu tâm vì thượng, đừng làm bạch sóng quân thừa cơ nháo sự, tìm chỗ trống…… Tùy ta hồi Hà Nội binh mã ta không nhiều lắm mang, liền lãnh 500 bình thường bước tốt trở về, dư lại người toàn giao cho các ngươi điều hành, nhớ lấy cẩn thận một chút.”

Mi Phương đám người vội vàng gật đầu xưng là.

Đào Thương không yên tâm, lại nói: “Có việc cũng có thể nhiều tìm Hoàng Phủ lão sư cùng Vương Tư Đồ thương lượng một chút, bọn họ rốt cuộc đều là ở triều đình nhiều năm tay già đời, đối quản chế cùng nghiền ngẫm nhân tâm phương thức, hẳn là giải thích độc đáo.”

Hứa Chử mày hơi hơi nhăn lại, hơi có chút sầu lo: “Mỗ gia tại đây tọa trấn, ngươi chỉ lãnh 500 người trở về, vạn nhất có sự tình, ai tới

bảo hộ ngươi?”

Hứa Chử nói không đợi nói xong, liền thấy Từ Vinh chậm rãi đánh mã đã đi tới, đồng thau mặt nạ hạ, căn bản thấy không rõ gia hỏa này là hỉ là giận, liền giống như từ địa ngục đi ra quỷ tướng dường như, nhìn người khiến cho người khiếp hoảng.

“Ngươi cứ việc tại đây hiệp trợ mi tướng quân đốc quân đó là, ta bồi công tử trở về.”

Hứa Chử thật cẩn thận nhìn Từ Vinh liếc mắt một cái.

Từ khi Từ Vinh mang lên này đồng thau mặt nạ lúc sau, Hứa Chử liền chưa thấy qua hắn đem này ngoạn ý từ trên mặt hái xuống.

Mỗi ngày đối mặt một cái mang theo mặt nạ, lạnh như băng không thấy hỉ nộ ai nhạc người, tuy là Hứa Chử vũ lực xa ở Từ Vinh phía trên, nhìn người này trong lòng cũng không khỏi có chút chột dạ.

Ném con mẹ ngươi khiếp người a.

Kỳ thật Từ Vinh mang này mặt nạ, cũng bất quá là vì che đậy chính mình bị chọc mù đôi mắt cùng bị hủy hư dung mạo mà thôi, không có ý khác.

Nhưng mỗi ngày mang mặt nạ ra ngoài người rốt cuộc không nhiều lắm.

Thả ở không lâu tương lai, Từ Vinh cũng bởi vì hàng năm mang cái này làm cho người nhìn người không người quỷ không quỷ đồng thau mặt nạ, mà được đến một cái “Quỷ tướng quân” kỳ lạ danh hiệu.

Mấy năm lúc sau, đại hán hướng đông nam mười quân thanh danh thước khởi, “Hổ Si” Hứa Chử cùng “Quỷ tướng quân” Từ Vinh nhân từng người thống lĩnh trong đó một quân, cũng bị gọi chung vì Đông Nam mười hãn tướng.

“Một khi đã như vậy, mỗ gia liền đem công tử giao cho ngươi, nhớ lấy tiểu tâm chiếu cố, chớ sử công tử có thất…… Hắn chính là ngươi ân nhân cứu mạng.” Hứa Chử khờ thanh hàm khí phân phó Từ Vinh.

“Hiểu.” Từ Vinh chỉ là đơn giản nói hai chữ, trịnh trọng gật gật đầu.

Đào Thương vừa lòng cười cười, ngay sau đó lại bát mã đến Điêu Thuyền đám người xe đuổi đi bên, thỉnh bọn họ xuống xe, đem sự tình trần thuật một lần.

Hoàng Phủ Tung nghe xong thẳng nhíu mày, nói: “Thương nhi, sự tình quan trọng đại, muốn hay không lão phu bồi ngươi cùng đi một chuyến?”

Đào Thương nghe vậy suy nghĩ một chút, vẫn là lắc lắc đầu, www. nói: “Lão sư, chuyện này vẫn là giao cho học sinh chính mình trở về xử lý đi, rốt cuộc sự tình quan ngoại tộc, lão sư cùng Vương Tư Đồ thân là triều đình công khanh, cùng những việc này vẫn là không cần có điều giao thoa, để tránh cho người mượn cớ.”

Vương Duẫn gật gật đầu, nói: “Không tồi, vẫn là tiểu tử ngươi suy xét chu đáo, kia lão phu cùng nghĩa thật liền đi theo đại đội nhân mã chờ ngươi trở về, ngươi sớm ngày xử lý xong, sớm ngày trở về.”

Vương Duẫn nói tuy rằng bản khắc đông cứng, nhưng Đào Thương có thể nghe ra tới, lão nhân đối chính mình còn là phi thường quan tâm, nghĩ vậy trong lòng không khỏi cũng là có chút cảm động, ngay sau đó nói: “Vương Tư Đồ yên tâm, lần này sự cùng bạch bụng sóng không giống nhau, dễ dàng xử lý, đào mỗ đi một chút sẽ về.”

Điêu Thuyền ở một bên vừa muốn nói chuyện, lại bị Đào Thương trực tiếp đánh gãy, nói: “Ngươi cũng không thể trở về, lưu lại nơi này bồi Tư Đồ…… Như vậy ta mới có thể yên tâm làm việc.”

Điêu Thuyền thấy Đào Thương nói kiên quyết, cũng biết chính mình cùng hắn trở về sẽ làm hắn sinh ra gánh nặng, ngay sau đó ôn nhu nói: “Vậy ngươi sớm chút trở về…….”

Nói xong, sắc mặt đỏ lên, khẽ cắn môi, lộ ra một bộ tiểu nữ nhi gia thẹn thùng tướng.

Đào Thương trong lòng âm thầm cảm thán…… Thật tốt nữ nhân a, đáng tiếc cũng không biết khi nào mới có thể quái đến chính mình trong chén tới.

Tiểu Oanh Nhi từ trên xe ló đầu ra, trừng mắt hai chỉ lỗ trống mắt to, kêu lên: “Đào lão gia, ta cũng chờ ngươi……”

Đào Thương gật gật đầu, cười nói: “Giúp ta chiếu cố hai vị gia gia cùng tỷ tỷ phu nhân, quay đầu lại ta cho ngươi mang đường ăn.”

Tiểu Oanh Nhi nghe vậy, dùng sức gật gật đầu.

Thật tốt hài tử a, đáng tiếc cũng không biết khi nào mới có thể……

Nghĩ đến đây, Đào Thương lại nhìn nhìn tiểu Oanh Nhi lược hiện kinh tủng đôi mắt cùng không thế nào gương mặt đẹp bàng, còn có cái mũi hạ đã không biết khi nào chảy xuống một sợi nước mũi……

Tính, chỉ cần nàng lớn lên không yêu cầu đến ta trong chén tới là được.

------oOo------

Chương 146: len lỏi vương tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mi Phương, Hứa Chử, Dương Triển đám người cùng Hồ Tài ở một chỗ huyện nhỏ tạm thời đóng quân, phòng giữ đại đội nhân mã.

Mà Đào Thương cùng Từ Vinh, còn lại là suất lĩnh 500 đao thuẫn binh, đi cùng Hàn Hạo trở về Hà Nội quận trị sở hoài huyện.

Hồi hướng hoài huyện trên đường, Đào Thương liền hướng Hàn Hạo dò hỏi về Vương Khuông chi tử kỹ càng tỉ mỉ công việc.

Đến lúc này, Hàn Hạo chung quy là không thể không nói.

“Đào công tử, kỳ thật vương phủ quân cùng người Hung Nô, vẫn luôn là có chút liên hệ, chuyện này, tại hạ ban đầu nhiều ít biết một ít, chỉ là hiểu biết cũng không kỹ càng tỉ mỉ……”

Đào Thương gật gật đầu, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là chậm đợi bên dưới.

Cái này thời kỳ nam Hung nô từng hướng Đông Hán chính phủ dựa vào xưng thần, Đông Hán lúc đầu vì phương tiện quản lý, hán đình chuyên giả sử Hung nô trung lang tướng chức, phụ trách quản lý cũng bảo hộ Hung nô nam đình Thiền Vu.

Mà Vương Khuông thân là địa phương chính phủ quan viên, nếu là ở dời cảnh cùng hộ tịch địa giới chờ mọi việc phương diện cùng người Hung Nô có bình thường câu thông lui tới, liền không tính là cái gì đại sự.

Nhưng thực hiển nhiên, Vương Khuông cùng người Hung Nô chi gian chính trị lui tới, hẳn là thuộc về không bình thường.

Hàn Hạo châm chước từ ngữ, đối Đào Thương chậm rãi giải thích nói: “Đại công tử ứng biết, tự nam Hung nô đại Thiền Vu hải lạc thi trục đê Thiền Vu hướng ta đại hán xưng thần lúc sau, quang võ hoàng đế liền đem nam đình thiết lập với mỹ tắc huyện, cũng cùng nam Hung nô nghị định cộng đồng tấn công bắc Hung nô phương châm, hơn trăm năm qua, nam Hung nô bộ tuy khi có phản loạn nội chiến, nhưng trên danh nghĩa vẫn luôn là ta Hán triều thần hạ, thẳng đến trung bình bốn năm triều đình bình khăn vàng hết sức, thiên hạ phân loạn, hán đình quan viên đối với Hung nô đã mất hạ bận tâm, cho nên khiến cho nam đình Hung nô bên trong quản lý hỗn loạn, thả thế nhưng nhiều lần xâm nhập nội địa, thậm chí còn có bộ phận người Hung Nô, gia nhập giặc Khăn Vàng tử hàng ngũ…… Mà năm gần đây, nam Hung nô loạn nhất hung một lần, đó là nam Hung nô Hưu chư các phản loạn đại Thiền Vu, tụ chúng mười vạn xâm nhập tây hà quận, đại Thiền Vu Khương cừ bị giết, dẫn tới Tịnh Châu nơi đại loạn!”

Đào Thương nghe đến đó gật gật đầu, lại nói: “Hung nô thuộc về du mục dân tộc, thống trị lực không cường, làm phản nội chiến là thường có sự…… Sau đó đâu?”

Hàn Hạo thở dài, nói: “Đại Thiền Vu Khương cừ bị hại sau khi chết, nam Hung nô trong tộc hậu duệ quý tộc, lập cần bói bằng xương đều hầu vì tân nhiệm Thiền Vu…… Nhưng là có một người, lại suất dưới trướng bản bộ binh mã bôn đào tới rồi nội địa, còn nhập kinh bái kiến hiếu linh hoàng đế khiếu nại oan tình, cũng bị hiếu linh hoàng đế vẫn luôn lưu với cảnh nội, người này, đó là bị hại chết lão Thiền Vu Khương cừ chi tử —— loan đề Vu Phu La.”

Đào Thương chậm rãi tiêu hóa một chút Hàn Hạo giải thích, nói: “Hàn làm nói nửa ngày, là tưởng nói cho đào mỗ, nam Hung nô tiền nhiệm Thiền Vu Khương cừ bị hại chết, cần bói bằng xương đều hầu đoạt đại Thiền Vu vị trí, mà bị hại chết lão Thiền Vu nhi tử loan đề Vu Phu La tắc chạy đến chúng ta Hán triều tới tìm kiếm che chở?”

Hàn Hạo thấp giọng nói: “Không tồi.”

Đào Thương lộ ra một tia nghiền ngẫm tươi cười: “Nói như thế tới, vị này loan đề Vu Phu La, xem như nam Hung nô lưu manh vương tử lâu?”

Hàn Hạo nhíu mày, sửa đúng Đào Thương cách nói: “Tại hạ cảm thấy vẫn là dùng len lỏi vương tử càng thêm gần sát một ít.”

Đào Thương không phản bác hắn, mà là tiếp tục nói: “Nếu ta không đoán sai nói, ngày ấy ở bạch bụng sóng, Từ Vinh thấy Hung nô kỵ binh đội, cũng là vị này len lỏi vương tử điện hạ binh?”

Hàn Hạo nặng nề gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Đào Thương lại chất vấn nói: “Kia vương phủ quân thượng thứ vội vội vàng vàng rời đi bạch bụng sóng, đi tìm, cũng là vị này tiểu vương tử đi? Hơn nữa hắn cùng vị này tiểu vương tử, cũng nên là rất sớm trước kia liền từng có giao thoa?”

Hàn Hạo không có phủ nhận: “Đúng vậy.”

Đào Thương hắc một tiếng, lại nói: “Kia giết vương phủ quân người Hung Nô, cũng là vị này tiểu vương tử điện hạ?”

“Đúng vậy.”

“A!” Đào Thương nghe vậy bị khí cười: “Không thể tưởng được một cái bị chính mình chủng tộc điên đảo chính quyền liền gia đều không thể quay về lưu manh vương tử, ở chúng ta đại hán triều cảnh nội cư nhiên có thể chơi như thế xuôi gió xuôi nước, liền vương phủ quân đều bị hắn đùa chết…… Nơi này rốt cuộc là có cái gì tên tuổi?”

Hàn Hạo sắc mặt đỏ lên.

Đào Thương lời này trung ẩn ẩn có điểm ôn giận tổn hại biếm chi ý, Hàn Hạo nhiều ít có thể nghe ra tới điểm.

“Cần bói bằng xương đều hầu ở mưu hại Khương cừ lúc sau, tuy rằng lên làm Thiền Vu, nhưng không đến một năm liền bệnh chết, theo đạo lý vị này Vu Phu La vương tử có thể hồi nam Hung nô

vương đình kế thừa Thiền Vu chi vị, nhưng ta người Hán thiện mưu, triều đình cũng không có duy trì hắn hồi vương đình kế vị, ngược lại là âm thầm thiết khảm, lệnh nam Hung nô Thiền Vu vương vị, đến nay bỏ không không người, mọi việc đều do bộ tộc lão vương hậu duệ quý tộc nhóm thay quản lý, Vu Phu La trong lòng có oán khí, liền nhiều lần cùng bạch sóng quân cấu kết, xâm phạm Thái Nguyên, tam hà chờ mà. Thẳng đến chư hầu thảo đổng là lúc, người này thời vận mới có chuyển cơ……”

Vu Phu La chuyển cơ là cái gì, Đào Thương dùng ngón chân đại khái cũng có thể đoán.

“Vương tử điện hạ cùng chư hầu trung ai tằng tịu với nhau?”

Hàn Hạo nghe xong lời này sau sắc mặt biến có chút phát thanh.

Trầm mặc sau một lúc lâu lúc sau, hắn mới u oán oán giận nói: “Đào công tử, tại hạ cho rằng, việc này dùng ‘ liên hợp ’ tới hình dung có lẽ sẽ tương đối chuẩn xác……”

Đều khi nào, còn so đo như vậy không có dinh dưỡng sự tình, Hàn Hạo này nguyện ý tích cực tật xấu, lệnh Đào Thương không phải thực thưởng thức…… Cho hắn cái kém bình.

Chỉ thấy Hàn Hạo thở dài khẩu khí, lại tiếp tục nói đi xuống: “Đổng Trác nhập kinh, thiên nộ nhân oán, chúng chư hầu cử binh thảo tặc phía trước, loan đề Vu Phu La phái người đi trước chư hầu chi nhất Trương Dương chỗ, thông qua hắn phương pháp bái ở Viên Thiệu dưới trướng, cũng trở thành Viên Thiệu phụ thuộc, cùng Trương Dương cùng đóng quân Chương thủy nơi, hô ứng liên quân……”

Nguyên lai lại là Viên Thiệu…… Này thiên hạ đại sự, giống như không có một kiện cùng lão Viên gia là không dính quan hệ.

Thiên hạ thế lực, vô luận đắt rẻ sang hèn, toàn ra Viên môn.

Quả nhiên là thật lớn năng lượng a, đại lệnh Đào Thương thậm chí cảm thấy có điểm phát run.

Nghe đến đó, Đào Thương nhiều ít hiểu rõ một ít, tiếp theo lời nói tra nói: “Vu Phu La tiểu vương tử nếu đã đáp thượng Viên minh chủ tuyến, mà vương phủ quân cùng Viên công cũng luôn luôn giao hảo, kia vương phủ quân tự nhiên rõ ràng tiểu vương tử lập trường…… Chúng ta tấn công bạch bụng sóng khi, tiểu vương tử thám báo đội đột nhiên xuất hiện…… Thuyết minh hắn không có tuần hoàn cùng Viên minh chủ ước định —— vượt rào! Khó trách vương phủ quân sẽ đột nhiên rời đi bạch bụng sóng.”

Hàn Hạo thấy Đào Thương phân tích rất là đúng chỗ, trong lòng pha là bội phục: “Những việc này, ta nhiều ít biết một ít, nhưng lại bất tận hiểu rõ…… Lần trước vương phủ quân suất một bộ quân mã rời đi bạch bụng sóng, thật là bởi vì Hung nô kỵ binh xuất hiện, y vương phủ quân ý tưởng, nam Hung nô vương đình bản bộ nhân mã quả quyết sẽ không như thế thâm nhập ta cảnh, tới tất nhiên là Vu Phu La nhân mã, Vu Phu La tuy đã thuộc Viên Thiệu quản hạt, nhưng hắn năm đó rốt cuộc từng cùng bạch sóng quân từng có cấu kết, vương phủ quân sợ xảy ra chuyện, liền đêm tối đi trước Chương thủy đi tìm Trương Dương, tưởng ước này cộng đồng đối với phu la tạo áp lực, làm hắn thành thật một chút……”

Không cần Hàn Hạo tiếp tục nói, Đào Thương cũng có thể suy đoán ra tới, hai người bọn họ cộng đồng đối với phu la tạo áp lực kết quả là cái gì……

Hàn Hạo đau kịch liệt đem nói cho hết lời: “Chưa từng tưởng kia Vu Phu La giả ý thỉnh tội, lại âm thầm xuất binh, trước phá Trương Dương ở Chương thủy liên doanh, lại đánh vương phủ quân quân trại, vương phủ quân phản ứng không kịp, bị Vu Phu La làm hại, mà Trương Dương cũng là bị Vu Phu La bắt cóc làm con tin…… Xem ra, Vu Phu La là có tâm muốn phản loạn Viên minh chủ.”

Đào Thương chớp chớp mắt nhíu mày, nói: “Ngươi là như thế nào biết này đó?”

Hàn Hạo từ tay áo trung lấy ra một quyển giản độc, đưa cho Đào Thương nói: “Công tử rời đi bạch bụng sóng không lâu, Viên minh chủ liền phái người hướng Hà Nội đưa tới thư từ, com trần minh

trong đó yếu hại…… Nga, có lẽ giờ phút này đã là không thể kêu Viên minh chủ, có lẽ kêu Viên Ký Châu mới vừa rồi là thỏa đáng chút……”

“Viên Ký Châu?!” Đào Thương trong lòng vừa động, Viên Thiệu nhanh như vậy liền bắt lấy Ký Châu.

Nhìn Đào Thương lược hiện kinh ngạc biểu tình, Hàn Hạo lộ ra một tia cười khổ, bất đắc dĩ nói: “Liền ở chúng ta cùng bạch sóng quân giằng co là lúc, Ký Châu mục Hàn Phức bởi vì sợ hãi Công Tôn Toản điều binh nam động việc, đã là đem Ký Châu nơi nhường cho Viên Thiệu. Ai, bốn thế tam công chi danh môn, chiếm cứ Ký Châu này chờ dồi dào nơi, lấy Viên Thiệu khả năng, ngày sau ngạo thị thiên hạ, chỉ sợ cũng phi nói suông……”

Không thể tưởng được cư nhiên nhanh như vậy.

Đào Thương nhếch miệng, từ Hàn Hạo trong tay tiếp nhận kia cuốn giản độc, triển khai tinh tế nhìn vài đoạn, ngạc nhiên nói: “Viên Thiệu làm ta tạm thế vương phủ quân dàn xếp Hà Nội mọi việc, cũng hiệp trợ hắn phái lại đây binh mã tiêu diệt Vu Phu La tiểu vương tử?!”

Hàn Hạo gật gật đầu, nói: “Không tồi, Viên Thiệu chắc là tính đến Đào công tử lúc này ứng còn trong ngực huyện cảnh nội, cho nên đêm tối phái người đem giản độc đưa tới, làm công tử hiệp trợ chủ trì đại cục, xem ra Viên Thiệu đối công tử, rất là tín nhiệm chiếu cố…… Đây cũng là ta đêm tối đuổi theo công tử, đem công tử thỉnh về Hà Nội nguyên nhân.”

Đào Thương rời đi Lạc Dương trước, từng hướng Viên Thiệu tỏ thái độ, nguyện ý làm hắn phụ thuộc, hơn nữa vài lần tiếp xúc xuống dưới, Viên Thiệu đối Đào Thương ấn tượng cũng là phi thường không tồi, đối với vị này tuổi trẻ hậu bối, cũng rất có dìu dắt chi ý.

Lại tiếp tục đọc kia phân giản độc, Đào Thương trong lòng càng là kinh hoàng vài cái.

Viên Thiệu đưa tới thư từ trung, trừ bỏ làm Đào Thương hiệp trợ chủ trì đại cục ngoại, còn nhắc tới hắn phái thảo phạt Vu Phu La quân đội chủ tướng chi danh, cũng ở trong đó nói rõ, có người này ở, Đào Thương cùng Hàn Hạo chỉ cần làm dẫn đường, đánh giặc sự, giao cho người này liền có thể một trận chiến mà định.

“Lãnh binh giả…… Khúc Nghĩa.” Đào Thương gằn từng chữ một nhắc mãi.

------oOo------

Chương 147: thoáng như kiếp trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn đến Đào Thương mặt lộ vẻ dị sắc, Hàn Hạo làm như rất là khó hiểu, nói: “Đúng vậy, lãnh binh giả là Khúc Nghĩa, nghe nói người này giỏi về dụng binh, có hắn đối phó Vu Phu La, trên cơ bản một trận chiến là có thể định thắng thua, Đào công tử cùng ta, căn bản không cần quá nhiều tham dự…… Như thế nào, người này Đào công tử nhận thức?”

“Ha ha, không tính quá thục.” Đào Thương đem giản độc khép lại, qua tay đệ trả lại cho Hàn Hạo.

Hàn Hạo nghi hoặc khó hiểu nhìn Đào Thương, không biết Đào Thương vì sao sẽ đối Khúc Nghĩa biểu hiện ra như thế nồng hậu hứng thú.

Kỳ thật không còn mặt khác nguyên nhân, thật bởi vậy người ở Đào Thương trong lòng, chính là Viên Thiệu dưới trướng đệ nhất đem, không hơn.

“Vị kia Hung nô tiểu vương tử Vu Phu La, bắt cóc Trương Dương lúc sau, ở nơi nào đóng quân?” Đào Thương lại hướng Hàn Hạo đưa ra vấn đề.

“Vu Phu La tiểu…… Đóng quân với Hà Đông cảnh nội.” Hàn Hạo rốt cuộc vẫn là không đem tiểu vương tử ba chữ nói ra.

“Hà Đông?” Đào Thương lẩm bẩm nhắc mãi.

Nơi đó, tựa hồ cũng có người tài ba đâu.

……

……

Cùng Hàn Hạo về tới hoài huyện lúc sau, Đào Thương cùng Hàn Hạo thương lượng là về trước thái thú phủ, vẫn là đi trước hoài huyện Tây Nam đại doanh kiểm điểm binh tướng.

Chính thương nghị gian, lại đột nhiên thấy trở về huyện thành trên quan đạo, một trận trang trí rất là xa hoa xe ngựa đứng sừng sững với quan đạo chi sườn.

Mà xe ngựa chính phía trước, là một cái diện mạo ôn hòa nam tử, chính hướng về phía Đào Thương cùng Hàn Hạo mỉm cười thăm hỏi, nhìn dáng vẻ của hắn, làm như đã ở chỗ này chờ đợi bọn họ hồi lâu.

Người tới Đào Thương nhận thức, đúng là ngày xưa từng gặp qua Hà Nội tứ đại vọng tộc chi nhất Tư Mã thị gia chủ, Tư Mã Lãng.

“Tư Mã công?” Hàn Hạo pha là kinh ngạc nhìn đứng ở quan đạo sườn Tư Mã Lãng, vội vàng xoay người xuống ngựa, hướng về phía hắn chắp tay ngôn nói: “Tư Mã gia chủ tại sao tại đây?”

Tư Mã Lãng hướng về phía Đào Thương cùng Hàn Hạo rất là thân thiện cười một chút, nói: “Hàn làm, Đào công tử, chúc mừng nhị vị diệt trừ bạch bụng sóng đàn khấu, vì ta tam hà nơi đi một đại họa hoạn, Tư Mã lang hành vi càn rỡ đi quá giới hạn, lén phái người hỏi thăm nhị vị hành tích, biết được nhị vị hôm nay hoặc từ nơi này hồi hoài huyện, cố cố ý tại đây chờ.”

Hà Nội tứ đại vọng tộc gia chủ trung, Đào Thương đối Tư Mã Lãng hảo cảm xa xa vượt qua còn lại ba người.

Tư Mã Lãng tính tình không giống còn lại tam đại gia chủ giống nhau ngạo khí, cũng không tính bủn xỉn, khiêm tốn cẩn thận, rất có hàm dưỡng……

Cũng nguyên nhân chính là vì như thế, lúc trước Đào Thương ở đánh cướp tứ đại gia tộc sản nghiệp thời điểm, đối Tư Mã thị cũng

rất là chiếu cố…… Cố ý thiếu đoạt nhà hắn như vậy một tí xíu.

Tư Mã Lãng nếu là biết, không biết có thể hay không đối chính mình mang ơn đội nghĩa, cảm kích khóc lóc thảm thiết.

Hàn Hạo thấy Tư Mã Lãng đặc biệt tại đây chờ, có chút tò mò, dò hỏi: “Tư Mã gia chủ cố ý tại đây chờ, chẳng lẽ là có cái gì việc gấp?”

Tư Mã Lãng hữu hảo cười, nói: “Tại hạ thứ nhất nghe nói vương phủ quân chết, tâm cực bi thống, ngày hôm trước trước đây phủ quân trong nhà đi lại tưởng nhớ, cứ thế ai điếu chi tình, thứ hai là đặc phương hướng Hàn làm ngài cáo từ.”

“Cáo từ?” Hàn Hạo nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, nói: “Tư Mã gia chủ là muốn đi đâu?”

Tư Mã Lãng u buồn thở dài, nói: “Vì bảo toàn gia tộc, không đến mức sử Tư Mã thị nửa đường suy sụp, ta ý cử tộc tạm dời ra Hà Nội nơi, còn thỉnh Hàn làm chớ trách móc.”

Hàn Hạo nghe vậy nhíu nhíu mày, không lắm cao hứng nói: “Nghe nói Tư Mã gia chủ ngày xưa từ Lạc Dương trở về sau, dã vương huyện gia chủ Lý Thiệu vì tránh hoạ chiến tranh, tưởng di chuyển đến ôn huyện, Tư Mã gia chủ từng đối Lý công ngôn, bối quận dân chi vọng mà làm trốn tránh hành trình, nãi loạn nhân tâm chọc rung chuyển cử chỉ, thả ôn huyện cùng dã vương huyện môi hở răng lạnh, không thể không thận! Sau Lý Thiệu không nghe Tư Mã gia chủ chi ngôn, quả nhiên tạo thành địa phương dân loạn, ôn huyện cũng bởi vậy bị cướp bóc…… Như thế nào hôm nay, Tư Mã gia chủ lại làm cùng Lý Thiệu giống nhau ngu sự?”

Tư Mã Lãng nghe vậy, không khỏi sắc mặt đỏ lên, thở dài: “Hàn làm chớ trách, Hà Nội nơi tiếp giáp Quan Trung, ngày sau nếu có chiến sự hoặc là loạn dân di chuyển, khó tránh khỏi lan đến tại đây, lãng một người chi sinh tử nhưng thật ra không ngại, chỉ là phụ thân đang ở trong triều, lãng thân phụ toàn tộc an nguy, vì gia tộc kế, không thể không cẩn thận độ chi, mong rằng làm có thể thông cảm, cho ta khai ra lộ dẫn, cũng làm cho Tư Mã Lãng toàn trung hiếu chi tình.”

Hàn Hạo nghe vậy không nói, nhưng sắc mặt như cũ rất là khó chịu.

Vương Khuông vừa mới chết, vọng tộc liền muốn dời quận ly hương…… Quả thật là thê lương chi cảnh.

“Tư Mã công tưởng dời đến nơi nào đi a?” Đào Thương cười khanh khách tiếp tra nói: “Không bằng tới chúng ta Từ Châu như thế nào?”

Tư Mã Lãng cười nói: “Đa tạ Đào công tử ý tốt, tại hạ muốn thừa con đường thượng thông hết sức, cử tộc dời hướng Lê Dương, đầu nhập vào địa phương chỉ huy binh mã quê nhà quan hệ thông gia Triệu uy tôn, đãi Hà Nội binh qua tắt sau, lãng liền ở cử tộc kính hồi cố thổ.”

Hàn Hạo hừ hừ, không tiếp lời.

Đào Thương giờ phút này lại thành người điều giải, quan tâm hắn nói: “Hành lý đều đánh hảo bao sao?”

Tư Mã Lãng lắc lắc đầu, nói: “Trong nhà tạp vật rất nhiều, thượng ở trang xe, chưa từng toàn bộ thu thập hảo, làm Đào công tử lo lắng.”

“Nga.” Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nghe ngươi nói như vậy, nhà ngươi trung đồ vật, hẳn là rất nhiều đi, có phải hay không nhân thủ không đủ? Đào mỗ lần này trở về, mang theo 500 tinh tráng sĩ tốt, không ngại làm cho bọn họ đi giúp Tư Mã huynh đánh đóng gói, cũng coi như là ta thế ngươi tẫn điểm tâm ý.”

Tư Mã Lãng nghe vậy, vội vàng bãi xuống tay nói: “Không dám lao động Đào công tử đại giá, việc này ta xem……”

“Việc này ta xem liền như vậy định rồi!”

Đào Thương tiến lên bắt lấy Tư Mã Lãng tay, cười hì hì: “Đi, lãnh ta đi quý phủ thượng đi một chuyến, ta còn chưa có đi quá thế gia vọng tộc nhà cửa đâu, cũng không biết là cái bộ dáng gì.”

Tư Mã Lãng sắc mặt có điểm phát khổ: “Đào công tử lần trước không phải tham gia Lý công ngày sinh sao? Làm sao nói không đi

qua vọng tộc nhà cửa?”

Đào Thương nghe vậy ngẩn người: “Phải không? A, hình như là có việc này…… Ha ha, lần đó không dạo cẩn thận, xem không đủ thấu triệt, lúc này đi nhà ngươi hảo hảo bổ bổ tầm mắt.”

“Bổ bổ tầm mắt……”

Lần đầu tiên nghe thế ngoạn ý còn có bổ, Tư Mã Lãng rất là vô ngữ.

Đào Thương thần bí hề hề chớp chớp mắt, nói: “Tư Mã huynh như thế đùn đẩy, chẳng lẽ là trong nhà ẩn giấu cái gì quý trọng bảo bối…… Vẫn là kim ốc tàng kiều? Nói! Ngươi rốt cuộc có bao nhiêu yêu diễm bà nương!”

Tư Mã Lãng nâng tay áo xoa xoa trên trán hãn, vội vàng nói: “Không có, thành thật không có!”

“Không có vì cái gì sợ ta đi xem?”

“Này……” Tư Mã Lãng trầm mặc sau một lúc lâu vô ngữ, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, nói: “Một khi đã như vậy, Đào công tử liền tùy tại hạ đi thôi, bên này thỉnh……”

……

……

Hà Nội ôn huyện Tư Mã thị tổ tiên, dựa theo Tư Mã thị nhà mình chi ngôn, nhưng ngược dòng đến Chiến quốc trứ danh kiếm khách Tư Mã khoái hội, này huyền tôn Tư Mã ngang ở Tần mạt là Hạng Võ sở phong mười tám lộ chư hầu vương chi nhất, năm xưa từng là Triệu quốc tướng quân, cự lộc chi chiến sau tùy Hạng Võ nhập quan, bị Hạng Võ phong làm ân vương, sau ở sở hán trong chiến tranh bởi vì đầu hàng Lưu Bang mà bị sở quân giết hại, từ đây Tư Mã ngang hậu duệ liền nhiều thế hệ ở tại Thái Hành Sơn nam lộc Hà Nội nơi.

Đông Hán thời kỳ, Hà Nội Tư Mã thị ra đời một viên danh tướng —— Tư Mã quân, hắn là Tư Mã ngang tám đời tôn, cũng là Tư Mã

lang Cao Tổ phụ.

Mà hiện giờ, cái này ở Tần triều những năm cuối liền bắt đầu thế ở này mấy trăm năm vọng tộc cư nhiên muốn dời ly nơi đây, xác thật lệnh người cảm thấy tim đập nhanh bi thương.

Cảnh còn người mất a.

Đối này, Hàn Hạo tuy rằng bất mãn, nhưng hắn cũng trách không được Tư Mã Lãng.

Hà Nội quận cùng Trung Nguyên đại địa thượng mặt khác châu quận so sánh với, hệ số an toàn xác thật phi thường thấp, đặc biệt là liền thái thú Vương Khuông cũng bị người lộng chết.

Đừng nói là sĩ tộc lãnh tụ Tư Mã Lãng, chính là Hàn Hạo chính mình, cũng không biết chính mình bước tiếp theo hẳn là làm sao bây giờ……

Trái lại Đào Thương cái này người ngoài cuộc, rõ ràng nhẹ nhàng rất nhiều.

Đoàn người chờ đi vào Tư Mã Lãng trong ngực huyện dinh thự.

Tư Mã thị tổ trạch ở ôn huyện, nhưng hoài huyện dù sao cũng là Hà Nội trị sở, thân là vọng tộc thế gia tại đây làm sao có thể không có sản nghiệp?

Mà lúc này đây, Tư Mã Lãng là chuyên môn tới thu thập hoài huyện sản nghiệp vật tư.

Nhà cửa phủ cửa, 30 dư chiếc kéo tái hàng hóa xe ngựa một chữ hình dựng tuyến bài khai ở phủ đệ trước cửa, mà phủ đệ trung hạ nhân cùng nô bộc nhóm, chính tốp năm tốp ba từ nhà cũ trung hướng về trên xe khuân vác hàng hóa.

Nhưng là xem này dọn đồ vật người, xác thật không nhiều lắm, hơn nữa thoạt nhìn đều không lắm tinh tráng, có mấy cái tuổi nhìn còn rất lớn.

Liền những người này lực, cọ tới cọ lui, cũng không hiểu được khi nào mới có thể khuân vác xong.

“Tư Mã huynh trong ngực huyện gia trạch…… Man đại nha.” Đào Thương một bên đánh giá Tư Mã thị nhà cửa, một bên tấm tắc ra tiếng tán thưởng nói.

Tư Mã Lãng khiêm tốn cười, ôm quyền nói: “Đào công tử quá tán, lãng thật không dám nhận, tổ tiên ấm đức mà thôi.”

Đào Thương nhìn nhìn những cái đó đang ở lui tới khuân vác bên trong phủ hàng hóa tôi tớ, không khỏi nhíu nhíu mày, nói: “Tư Mã huynh, liền như vậy vài người, bao lâu mới có thể dọn xong? Vẫn là kêu đào mỗ thủ hạ các tướng sĩ giúp giúp ngươi đi.”

Tư Mã Lãng nghe vậy làm như có chút do dự, do dự nói: “Cái này…… Liền không cần làm phiền công tử trướng hạ tráng sĩ nhóm đi…… Làm trên chiến trường kiện dũng các huynh đệ giúp ta chuyển nhà, chẳng lẽ không phải là giết gà dùng dao mổ trâu…… Ta Tư Mã thị có tài đức gì……”

Đào Thương đại khí khoát tay, hào khí nói: “Một chút việc nhỏ, gì đủ nói đến? Huống hồ lúc trước chinh phạt bạch bụng sóng khi, Tư Mã thị cũng là ra lương ra vật tư, làm đào mỗ cực cảm an ủi, ta làm kiện dũng các huynh đệ cho ngươi gia làm chút thể lực sống, cũng coi như là báo đáp Tư Mã huynh ngày đó khẳng khái.”

“Cái này……” Tư Mã Lãng thấy Đào Thương một phen chân thành, lời nói gian có chút buông lỏng.

“Tư Mã huynh nếu là sợ ta Từ Châu binh tay chân không sạch sẽ, đại nhưng tự mình chỉ huy điều hành, cũng phái bên trong phủ người giám sát chính là.”

Tư Mã Lãng nghe vậy vội vàng chắp tay khom người: “Không dám, không dám, công tử lời này nghiêm trọng, lệnh tôn đào sứ quân, trong nước tố có người vọng, này dưới trướng quân tốt, lãng tự nhiên là tin được…… Bất quá công tử lãnh tới quân tốt tựa hồ quá

nhiều, chỉ cần ba năm mười người, một canh giờ nội, cơ bản liền có thể dọn xong.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, xoay người tiếp đón quá Từ Vinh, nói: “Tuyển 50 danh thân thể khoẻ mạnh các huynh đệ, từ Tư Mã huynh chỉ huy, giúp này khuân vác bên trong phủ vật phẩm quân nhu, ai dám tặc thủ tặc chân trộm đồ vật, chém đầu!”

“Nặc.” Từ Vinh lạnh như băng đáp lại một tiếng, ngay sau đó xoay người đi an bài.

Từ Châu quân hiệu suất vẫn là cực nhanh, không bao lâu liền điều động ra 50 danh cường tráng sĩ tốt, ở Tư Mã Lãng cùng bên trong phủ quản gia an bài hạ, bắt đầu ở nhà cửa nội tốp năm tốp ba thu thập các loại đồ vật, cũng chuyên chở vận ra.

Tư Mã Lãng vừa mới trong miệng tuy khen ngợi đào sứ quân tố có người vọng, nhưng giờ phút này, lại rõ ràng có thể nhìn ra hắn đối này đó Từ Châu binh pha không yên tâm.

Chẳng những là Tư Mã Lãng bản nhân, còn có hắn bên trong phủ tổng quản cùng tôi tớ nhóm, bận rộn trong ngoài, đông phòng chạy tây phòng xuyến, hận không thể đem đôi mắt trường chết ở này đó Từ Châu binh trên người.

Liền sợ ném đồ vật a!

Đào Thương nhàn tới không có việc gì nhưng làm, thấy Tư Mã Lãng bận trước bận sau ở bên trong phủ qua lại chạy, không rảnh bận tâm chính mình…… Đào Thương chính mình liền huýt sáo, khẽ di dịch bước, giống như ngắm phong cảnh giống nhau bôn Tư Mã thị đại trạch hậu viện mà đi.

Hàn Hạo kinh ngạc phi thường, vội vàng đuổi kịp Đào Thương, tiểu tâm nói: “Công tử, ngươi muốn làm gì?”

Đào Thương quay đầu xem hắn, mày kiếm hơi hơi một tủng.

“Ta đi dạo mà thôi, ngươi khẩn trương cái gì.”

Hàn Hạo đối vị này mặt ngoài khiêm tốn có lễ, nội tâm kỳ thật…… Kia gì Từ Châu trưởng công tử thật sự là quá hiểu biết!

Dạo quanh lưu đến nhà người khác hậu trạch đi, tuyệt đối không phải vị này Đào công tử tác phong…… Đánh chết Hàn Hạo đều không tin hắn sẽ chỉ là dạo quanh.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì a?” Hàn Hạo hữu khí vô lực truy vấn, dưới chân cũng là một tấc cũng không rời.

“Nói đi dạo.”

Đào Thương một bên nói chuyện một bên đột nhiên dừng lại chân, đứng ở Tư Mã phủ hậu viện trồng trọt một mảnh cỏ cây phía trước, ngạc nhiên nói: “Đây là thứ gì? Cố ý loại tại đây, hẳn là danh phẩm đi?”

Hàn Hạo trong lòng không biết vì sao đột nhiên nhảy dựng.

Hắn vội vàng tiến lên: “Vài cọng bình thường du mai, này mùa đông vừa qua khỏi, hoa còn không có khai, không xem như cái gì hiếm lạ đồ vật.”

Đào Thương bình tĩnh nhìn những cái đó cỏ cây, lẩm bẩm tự nói: “Chờ đến mùa hè nở rộ thời điểm, hẳn là sẽ thật xinh đẹp đi…… Không biết bãi ở ta trong phủ sẽ là cái gì hiệu quả?”

Hàn Hạo lập tức khẩn trương.

Hắn định định thần, hoảng loạn nói: “Tư Mã phủ này đó đều là thứ đẳng phẩm, thả đãi hạo ngày sau tìm vài cọng bản địa thượng phẩm du mai cấp công tử đưa đến Từ Châu đi!”

Đào Thương không lên tiếng, xoay người lại đi.

Hàn Hạo lúc này là hoàn toàn không dám thả lỏng, vội vàng đuổi kịp.

“Này lại là thứ gì?” Đào Thương đi vào một gian nhà kề, khắp nơi đánh giá phòng trong bày biện.

Hàn Hạo thanh âm rõ ràng hư nhược rồi: “Lư hương…… Một đỉnh bình thường đồng đỏ lư hương mà thôi a, công tử!”

“Nhà hắn lư hương như thế nào liền như vậy đẹp?…… Mặt trên còn khắc hoa ấn đâu, nhà ta lư hương liền không có.”

Hàn Hạo vội vàng tiến lên, nghiêng người ngăn trở kia đỉnh lư hương: “Hàng secondhand có gì hiếm lạ, đãi ngày sau hạo mệnh thợ thủ công chế tạo một đỉnh càng tinh xảo cấp công tử đưa đến Từ Châu đi……”

Đào Thương xoay người lại khắp nơi tìm kiếm.

“Đây là thứ gì? Nhiều như vậy loại nhan sắc?”

Hàn Hạo lau mồ hôi nói: “Đây là…… Trừng bùn nghiên……”

“Một cái nghiên mực cư nhiên còn có rất nhiều nhan sắc? Tư Mã phủ không hổ là danh môn vọng tộc……”

Hàn Hạo vội vàng lại nói: “Second-hand nghiên mực có gì hiếm lạ, com ta không cần! Ngày sau hạo sai người chế tạo một khối càng tốt, cấp công tử đưa đến Từ Châu đi.”

Đào Thương bỗng nhiên lại quay đầu nhìn phía cửa, kinh ngạc nói: “Tư Mã gia thật là quý tộc a…… Còn có nima tiểu động vật!”

Hàn Hạo nước mắt phảng phất đều phải theo gương mặt nhỏ giọt xuống dưới.

“Công tử, đó chính là chỉ trông cửa thổ cẩu mà thôi a! Chẳng lẽ liền này ngươi cũng hiếm lạ…… Tố chất, tố chất a, công tử!”

Đào Thương có điểm không rất cao hứng.

Hắn một mặt nặng nề nhìn Hàn Hạo, buồn bã nói: “Hàn làm, ngươi đây là có ý tứ gì? Ta như thế nào cảm giác ngươi như là đề phòng cướp giống nhau ở đề phòng ta đâu?”

Hàn Hạo trên má cơ bắp qua lại trừu động.

Hắn không mặt mũi nói cho Đào Thương, đề phòng cướp căn bản là không có như vậy phiền toái, một đốn tay đấm chân đá bắt lại là được sự, nào còn dùng giống như bây giờ qua lại đi theo, còn phải không ngừng hứa hẹn ứng thừa?

Ngươi lưu cái cong công phu, ta bồi nhiều ít ngươi tính sao?

Liền ở ngay lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một đạo lược hiện non nớt thanh âm.

“Các ngươi hai vị…… Là người nào a?”

Đào Thương cùng Hàn Hạo cùng quay đầu đi.

Lại thấy vừa mới cửa trú lưu thổ cẩu, không biết khi nào lại đổi thành một cái choai choai tiểu hài tử, hắn vóc dáng không cao, diện mạo thanh tú, lớn lên nhưng thật ra cùng Tư Mã Lãng rất có vài phần tương tự, nhưng tuổi lại so với Tư Mã Lãng tiểu thượng rất nhiều —— cũng chính là chừng mười tuổi bộ dáng.

Không biết vì sao, ở nhìn đến kia hài tử bộ dạng khi, Đào Thương trong lòng ẩn ẩn hoảng hốt một chút.

Vận mệnh chú định, phảng phất làm như có cái gì dứt bỏ không ngừng duyên phận ở tác động hắn tâm giống nhau.

------oOo------

Chương 148: nguyệt đán bình cùng 10 câu kim ngữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cửa thổ cẩu bỗng nhiên biến thành một cái đáng yêu hài tử, hấp dẫn Đào Thương cùng Hàn Hạo lực chú ý.

Hàn Hạo người này rất là đứng đắn, cho dù đối mặt hài tử cũng giống nhau.

Chỉ thấy hắn đi ra phía trước, đối với kia mười tuổi hài tử hành lễ chắp tay thi lễ, trịnh trọng nói: “Kẻ hèn là Hà Nội làm Hàn Hạo, nãi Tư Mã gia chủ chi bạn cũ, hôm nay đặc tới bái kiến, vào nhầm hậu đường, thất lễ chỗ, mong rằng tiểu tiên sinh chớ trách.”

Kia hài tử nghe vậy bừng tỉnh mà ngộ, ngay sau đó thay một bộ nụ cười ngọt ngào, cũng là đối Hàn Hạo đáp lễ, nãi thanh nãi khí nói: “Nguyên lai là Hàn làm, thất kính thất kính, học sinh Tư Mã Ý, nãi Lạc Dương lệnh Tư Mã Phòng chi con thứ, Tư Mã Lãng chi thân đệ, đặc tại đây gặp qua làm đại nhân.”

Hài tử thực khách khí, hắn tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng giơ tay nhấc chân chi gian lại có vẻ phi thường có lễ phép, làm người không thể không bội phục Tư Mã thế gia đối đãi hậu bối giáo dưỡng pha là nghiêm khắc.

Nghe được Tư Mã Ý này ba chữ, tuy là Đào Thương trong lòng đã là có chuẩn bị, nhưng cũng không khỏi trong lòng ám nhảy.

Tấn tuyên đế Tư Mã Ý, Tào Ngụy bốn đời trọng thần, trong truyền thuyết Gia Cát Lượng suốt đời túc địch, ưng coi lang cố thiện ẩn ác ý trá chi đại năng giả……

Đương nhiên, bị đời sau người sở nói chuyện say sưa gian xảo giảo quyệt đồ đệ, giờ phút này ở chính mình trước mặt, bất quá là một cái chừng mười tuổi ngây thơ thiếu niên mà thôi.

Những cái đó bị hậu nhân cái gọi là kiêu hùng phẩm chất, kỳ thật đều là Tư Mã Ý trải qua Tào Ngụy bốn thế, đã trải qua mấy chục năm dài lâu thời gian sở mài giũa đúc……

Hoàn cảnh thành tựu một người, Tư Mã Ý sở dĩ có thể vì tấn triều đánh hạ đại Ngụy cơ sở, thứ nhất là hắn bản nhân xác thật có bản lĩnh.

Thứ hai chính là ngay lúc đó chính trị cách cục khuynh hướng thế gia đại tộc, tự cửu phẩm công chính trị thực thi sau, Tào Ngụy chính trị thiên bình trải qua mấy chục năm nghiêm trọng không đều, Tào Phi vì thành công đại hán, hướng sĩ tộc tiến hành rồi thỏa hiệp, đem Tào Tháo chèn ép cân bằng vọng tộc ba mươi năm thành quả phá hư, đem Tào Ngụy tập trung với bổn tộc quyền lợi tẩy bài, thông qua chính trị cân đối thủ đoạn một lần nữa phân cho thế gia vọng tộc.

Cho nên nói, tới rồi Tào Ngụy thời kì cuối, thân là sĩ tộc lãnh tụ Tư Mã thị có thể đại hán cũng không phải bởi vì lấy Tư Mã Ý cầm đầu Tư Mã thị cỡ nào xảo trá, mà là sĩ tộc ở thiên hạ quyền trọng đã vượt qua Tào Ngụy trung tâm, không có Tư Mã thị đại Ngụy, giống nhau sẽ có tư Ngưu thị, tư lừa thị.

Ít nhất ở trước mắt đứa nhỏ này trên người, trong truyền thuyết tấn tuyên đế tính chất đặc biệt là hoàn toàn không có.

Hiện tại hắn, cũng chỉ là một cái sạch sẽ, trừng mắt một đôi linh động hoạt bát mắt to, nghi hoặc manh hiểu nhìn hai cái người xa lạ hài tử mà thôi.

Đào Thương đi lên trước, đối với tiểu Tư Mã Ý hơi hơi mỉm cười, nói: “Tại hạ Từ Châu Đào Thương, Tư Mã nhị công tử, hạnh ngộ.”

Tư Mã Ý chớp chớp mắt, tò mò nhìn chằm chằm Đào Thương, đánh giá hắn một lúc sau, Tư Mã Ý đầu tiên là làm thi lễ, sau đó pha là tò

mò dò hỏi: “Ngài chính là vị kia Từ Châu thứ sử dưới gối trưởng công tử, thế phụ tòng chinh…… Thái bình công tử sao?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi sửng sốt.

“Từ Châu thứ sử trưởng công tử nói chính là ta không sai…… Bất quá này thái bình công tử, là có ý tứ gì?”

Tiểu Tư Mã Ý nghe vậy, hai chỉ thủy linh linh đôi mắt tức khắc thả ra quang tới.

Hài tử biểu tình, phảng phất như là thấy được vườn bách thú con khỉ giống nhau kinh hỉ: “Thật là ngươi a! Ta ngày hôm qua mới vừa xem qua nay quý nguyệt đán bình nhân vật, không thể tưởng được nhanh như vậy liền nhìn đến chân nhân!”

“Nguyệt đán bình?”

Đào Thương nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo chợt nghĩ tới.

Lúc trước, ở Dĩnh Xuyên thời điểm, chính mình bởi vì trợ giúp Khổng Trụ âm thầm mưu hoa Tôn Kiên cùng Viên Thuật bất hòa một chuyện, giúp khổng lão nhân tránh thoát nguy cơ!

Mà từ Lạc Dương đi trước Dương Địch tị nạn, ở Khổng Trụ dưới trướng đương thực khách nguyên thượng thư lang Hứa Tĩnh, từng cùng Đào Thương đề qua một miệng nguyệt đán bình sự……

Hứa Tĩnh nói vì tỏ vẻ cảm tạ, hắn bản nhân đã muốn đảm bảo thế Đào Thương cử hiếu liêm, lại hứa hẹn sẽ phân phó từ đệ Hứa Tử Tương làm Đào Thương đến nguyệt đán bình thượng đi một chuyến.

Bất quá lúc ấy Đào Thương mãn đầu óc tưởng đều là như thế nào chinh phạt Đổng Trác, nhưng thật ra không đem việc này hướng trong lòng đi.

Một đoạn này thời gian, hắn tâm tư cũng đều là ở bạch sóng quân cùng Hung nô vương tử sự thượng, càng là đem này tra sự đã quên

cái không còn một mảnh.

Bất quá hắn quên mất, không đại biểu Hứa Tĩnh liền sẽ quên.

“Cái kia…… Nguyệt đán bình viết cái gì, có thể hay không cho ta xem?” Đào Thương đối Tư Mã Ý nói.

Tư Mã Ý cười hì hì gật gật đầu, nói: “Đào công tử ngươi chờ ta một hồi a.”

Dứt lời, liền nhảy nhót xoay người chạy ra phòng.

Nhìn Tư Mã Ý này vài bước nhảy, Đào Thương không khỏi cười.

Tuy rằng kia hài tử vừa mới biểu hiện nho nhã lễ độ, lễ nghĩa chu đáo rất giống là cái tiểu đại nhân dường như, nhưng thông qua hắn này hai bước chạy, Đào Thương lập tức liền nhìn thấu đứa nhỏ này hoạt bát hiếu động thực chất…… Chẳng qua là ngại với vọng tộc lễ giáo thúc pháp, không thể không áp lực chính mình hoạt bát thiên tính mà thôi.

Hàn Hạo ở một bên, còn lại là không thể tin được nhìn Đào Thương.

Kỳ thật nguyệt đán bình thượng bảng nhân vật, Hàn Hạo mỗi tháng cũng đều sẽ nhận được tấu, mà hắn cũng sẽ cẩn thận duyệt xem.

Chẳng qua gần nhất sự tình quá nhiều, thảo phạt bạch sóng quân lúc sau, lại đuổi kịp Vương Khuông lầm trung Vu Phu La chi kế bị giết, làm cho Hàn Hạo tinh thần thiếu chút nữa không hỏng mất, nào còn có nhàn tâm đi chú ý nguyệt đán bình thượng mới nhất nội dung?

Đãi Tư Mã Ý chạy xa lúc sau, Hàn Hạo mới vừa rồi không xác định hỏi hắn nói.

“Liền này tác phong…… Cũng có thể thượng nguyệt đán bình?”

Đào Thương có điểm không rất cao hứng, Hàn Hạo lời này, trần trụi tràn ngập khiêu khích ý vị a.

“Hàn làm lời này, bị tổn thương người đâu.”

Hàn Hạo vừa mới cũng là nhất thời mê mang, không tự giác đem lời nói thật nói ra, không khỏi sắc mặt đỏ lên, vội tạ lỗi nói: “Công tử chớ trách, chỉ là, chỉ là tại hạ xác thật có chút tò mò, nghe nói hứa thiệu nguyệt đán bình chính là dân gian đệ nhất phong bình bảng, muốn giao cho này thượng, chẳng những phải có tài học dòng dõi, chỉ sợ phương pháp cũng là không thiếu được, công tử ở Từ Châu, khi nào lại cùng Hứa Tử Tương đáp thượng quan hệ?”

Đào Thương không tự giác sờ sờ cái mũi, cảm giác được việc này thật đúng là không phải như vậy hảo giải thích.

Nếu không hảo giải thích, kia đơn giản liền không cần giải thích.

“Đào mỗ đối việc này cũng không lắm hiểu rõ, Hứa Tử Tương…… Có lẽ là mộ danh mà bình đi.”

Hàn Hạo nghe vậy lần cảm vô ngữ.

Thật là chưa thấy qua như vậy da dày.

Đợi không có bao lớn một hồi, liền nghe ngoài cửa phòng vang lên một trận “Cộp cộp cộp” tiếng bước chân, tiểu Tư Mã Ý cầm một phần giản độc vui sướng chạy trở về.

Một trương tròn tròn khuôn mặt nhỏ bởi vì liền nhảy mang nhảy mà có vẻ đỏ bừng, trên trán thậm chí còn mơ hồ có thể thấy một giọt một giọt mồ hôi.

Đem trong tay giản độc hướng về Đào Thương trước mặt một đệ, tiểu Tư Mã Ý nhếch miệng cười nói: “Nhạ! Chính ngươi xem.”

Đào Thương vỗ vỗ tiểu Tư Mã Ý bả vai, tỏ vẻ cảm tạ, sau đó từ hài tử trong tay tiếp nhận kia cuốn giản độc, ở chính mình trước mặt chấn động rớt xuống triển khai.

Nhưng thấy kia giản độc thượng sở miêu tả đều là gần một kỳ nguyệt đán bình đề cử nhân vật, bao gồm thân phận, gia chủ,

nguyên quán, trụ quận, sự tích chờ không ít cá nhân tin tức.

Hơn nữa mỗi cái bị đề cử người, đều còn bị hứa thiệu tự mình giao cho vài câu lời bình.

Hứa Tử Tương tích tự như kim, nguyệt đán bình lệ thường, đối bình luận người, giống nhau nhiều nhất cũng chỉ có hai câu.

Nhưng là ở Đào Thương này một khối, Hứa Tử Tương hiển nhiên là rất là dụng tâm nhiều viết vài câu, đọc lên đảo ra dáng ra hình có điểm giống Nhạc phủ thơ giọng.

Ngày khởi Đông Nam ngung, Bành mà trúc đào lâu.

Sử quân có giai nhi, gọi thương tính nãi hùng.

Triều bang tật thấu xương, lão phụ chọc quân sầu.

Hiếu tử huề qua giáp, thản thản phân phụ ưu.

Bái biệt Hoài Thủy đi, dương người hiện tranh xung.

Hổ lao quan trước nạch, sử đem lui lang hầu.

Biện thủy trăm chết trận, cùng hổ phân thần nhung.

Tây cốc chinh bạch sóng, vì dân hệ khăn vấn đầu.

Thanh bình có quân tử, trung lương loạn thế long.

Hai mươi thượng không đủ, thái bình công tử vinh.

Hàn Hạo xem trợn mắt há hốc mồm, một trương miệng đại giống như “0” hình giống nhau.

Đào Thương cũng là một đầu mồ hôi lạnh theo gương mặt chậm rãi hạ xuống.

Ngốc lập hảo sau một lúc lâu, Hàn Hạo mới vừa rồi đem đầu chậm rãi chuyển hướng Đào Thương, dùng sức trừng mắt hắn, phảng phất là lần đầu tiên nhận thức người này giống nhau.

“Hứa Tử Tương cư nhiên cho ngươi viết mười câu lời bình! Ngươi rốt cuộc cho hắn sử bao nhiêu tiền?”

Đào Thương cũng là không rõ nguyên do, một cái kính lắc đầu nói: “Hàn làm, ngươi phải tin tưởng ta, việc này…… Thật là cái hiểu lầm a!”

------oOo------

Chương 149: tướng quốc ra tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở Hàn Hạo trong ấn tượng, nguyệt đán bình thượng bảng người, Hứa Tử Tương giống nhau chỉ biết cho hai câu lời bình cũng hoặc là đánh giá……

Nhưng là lần này nguyệt đán bình, đối với Đào Thương, hứa thiệu có thể nói là xuất huyết đại dâng tặng…… Mua nhị tặng tám, trực tiếp cấp Đào Thương phủng tới rồi đỉnh núi thượng.

Đào Thương chính mình đều có điểm lộng không rõ.

Này hắn sao là mắt nhìn ăn tết…… Đoàn mua sao?

Như là như vậy ví dụ, ban đầu đảo không thể nói là không có, nhưng tuyệt đối không phải tùy tiện tới một cái người là có thể cấp ra như vậy cao đánh giá.

Hàn Hạo nghi hoặc chủ yếu là Đào Thương người này! Hứa Tử Tương rốt cuộc thấy chưa thấy qua hắn?

Cái này vừa đến Hà Nội, chuyện thứ nhất chính là giả dạng làm bạch sóng quân đánh cướp Hà Nội tứ đại vọng tộc sản nghiệp người, cư nhiên bị Hứa Tử Tương lấy mười câu chân ngôn đánh giá, hơn nữa trong đó kim câu chân ngôn càng là có “Hiếu tử huề qua giáp, thản thản phân phụ ưu.” Cùng với “Thanh bình có quân tử, trung lương loạn thế long.” Này vài câu.

Trước một câu trực tiếp đem thế phụ phân ưu tòng quân Đào Thương đẩy đến xong xuôi thế “Hiếu” chi mẫu mực, rồi sau đó hai câu càng là đem Đào Thương đánh giá thành “Trung tâm như một đương thời chi quân tử trung thần.”

Hơn nữa, mười câu bình câu thượng cuối cùng một câu “Hai mươi thượng không đủ, thái bình công tử dung.”

Thế nhưng còn trực tiếp cho hắn định rồi một cái “Thái bình công tử” nhã hào?

Hứa Tử Tương đôi mắt rốt cuộc là có bao nhiêu hạt a?

Mà Đào Thương giờ phút này, mồ hôi cũng là lưu như suối phun.

Cái này Hứa Tĩnh…… Làm việc không khỏi cũng có chút quá mức đi.

Ta không phải đã nói với hắn, ta liền phải một câu “Thanh bình chi quân tử, loạn thế chi trung lương” là được sao?

Hắn như thế nào trả lại cho ta chỉnh nhiều như vậy vô dụng!

Còn có, câu kia thổ không thể lại thổ ‘’ thái bình công tử ‘’…… Này không phải hủy ta sao!

Giờ này khắc này, đứng ở Đào Thương bên người tiểu Tư Mã Ý hai mắt ứa ra ngôi sao nhỏ, sùng bái nhìn Đào Thương, kinh hỉ nói: “Ngươi xem, ta chưa nói sai đi, này mặt trên bình bất chính là ngài…… Thái bình công tử sao!”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Đào Thương bỗng nhiên cúi đầu, một đôi mắt phun hỏa dường như trừng mắt hắn, ánh mắt chi hung hãn, thiếu chút nữa không đem tiểu shota cấp dọa khóc.

“Không được…… Kêu ta…… Thái bình công tử!”

Tư Mã Ý tiểu shota run run rẩy rẩy nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng thưa dạ nói: “Nga, đã biết, thái bình…… Đào công tử.”

……

……

Cùng lúc đó, Trường An, tướng quốc phủ.

“Ha ha ha ha ha!”

Đổng Trác ngồi ở chủ vị thượng, trong tay cầm nguyệt đán bình phó bản, một bên cười ha ha, một bên chà lau nước mắt, nhạc nói: “Hảo một cái thái bình công tử, thật con mẹ nó…… Tục khí! Không thể tưởng được Nhữ Nam hứa thiệu cũng là cái diệu nhân, cư nhiên cấp kia Đào gia tiểu tử làm ra như vậy một cái biệt hiệu…… Đan Dương Đào thị cùng Nhữ Nam hứa thị, bọn họ hai nhà khi nào trói đến một khối đi!”

Đổng Trác phía dưới, Lý Nho cũng là cảm khái lắc lắc đầu, thở dài: “Theo đạo lý hẳn là không thể, Nhữ Nam hứa thị cùng Đan Dương Đào thị ngày xưa hẳn là chưa từng lui tới, bất quá này cũng gần chỉ là thuộc hạ phỏng đoán, sĩ tộc trung sự trước nay đều là lấy ích lợi là chủ, danh dự gia đình tối thượng! Đan Dương Đào thị nếu là cùng Nhữ Nam hứa gia có cái gì lén xâu chuỗi, đảo cũng chẳng có gì lạ…… Bất quá Lữ Bố bị phụng hầu việc, chính là tháng trước tướng quốc vừa mới mới độ định ra tới, Hứa Tử Tương cư nhiên sẽ biết nhanh như vậy, xem ra cũng là hơi có chút môn đạo.”

Đổng Trác lặng lẽ cười một tiếng, khinh thường nói: “Hắn có thể có cái gì môn đạo, còn không phải dựa vào cái kia trộm đi Hứa Tĩnh xếp vào ở kinh đô lỗ tai truyền lại trở về, này cũng bình thường…… Đào gia tiểu tử cùng hứa thị nhất định là có điều cấu kết.”

Lý Nho nghe vậy không rõ nguyên do.

Lại thấy Đổng Trác đem bàn thượng một quyển giản độc vứt cho hắn, nói: “Đây là năm nay Dĩnh Xuyên phái kế lại, tiến đến trong triều đăng báo đề cử hiếu liêm danh sách, mặt trên rành mạch tiêu có Đào gia tiểu nhi tên, hơn nữa tiến cử người, vẫn là chúng ta ngày xưa đại thượng thư lang, Hứa Tĩnh ~ hứa, đại, người.”

Hứa đại nhân ba chữ bị Đổng Trác kéo cực dài, hiển nhiên là tràn ngập khinh thường chi ý.

Lý Nho đem Dĩnh Xuyên kế lại tiến cử sổ kê khai hoàn hoàn chỉnh chỉnh nhìn một lần, sau đó vuốt chòm râu nói: “Đào Thương chi phụ chính là Đào Khiêm, Đào Khiêm thân là thứ sử, tưởng cho chính mình nhi tử ở Bành Thành cử hiếu liêm, thật sự là quá dễ dàng bất quá, hà tất bỏ gần tìm xa chạy đến Dĩnh Xuyên làm Khổng Trụ cùng Hứa Tĩnh hỗ trợ? Huống hồ Đào Thương cũng phi Dĩnh Xuyên nhân sĩ, hộ tịch cũng không tại đây, cử hiếu liêm cũng không thể hướng Dĩnh Xuyên thí khảo, này quân quả nhiên là không hợp triều đình pháp luật…… Tướng quốc không cần đáp hắn, đại nhưng không chuẩn.”

“Không!”

Đổng Trác đột nhiên đứng dậy, nâng lên một con thật lớn bàn tay, trừng mắt mắt hổ nói: “Chẳng những muốn chuẩn, lại còn có muốn đại đại chuẩn!”

Lý Nho nghi hoặc nhìn Đổng Trác, nói: “Tướng quốc ý tứ là?”

Đổng Trác từ bàn phía sau đi ra, lưng đeo xuống tay ở thính đường nội qua lại độ bước, vừa đi vừa nói: “Từ khi tới rồi Trường An lúc sau, lão phu vẫn luôn suy nghĩ, Quan Đông chư hầu cộng đồng phạt ngô, ở biện thủy chi chiến trước là chiếm hết thượng phong, dữ dội cuối cùng sự đọa? Quả thật là các có chút suy nghĩ, các có điều mưu……”

Nói đến này, liền thấy Đổng Trác lại nói: “Nghe nói Hàn Phức đã đem Ký Châu chủ vị nhường cho Viên Thiệu, hay không?”

Lý Nho gật gật đầu, nói: “Hàn Phức sợ hãi Công Tôn Toản nam hạ, cho nên đem Ký Châu chủ vị làm cùng Viên Thiệu dùng để tự bảo vệ mình, quả thật người nhu nhược hành vi, hiện giờ Viên Thiệu không có triều đình chính thức sắc phong, lại đại lãnh Ký Châu mục, nói rõ là cùng tướng quốc đối nghịch! Nghe nói hắn còn tự tiện sắc phong này phụ thuộc chu ngẩng vì Dự Châu thứ sử……”

“Ha hả, có ý tứ, Viên Thuật mấy ngày trước đây cũng thượng biểu, biểu tấu Tôn Kiên vì Dự Châu thứ sử…… Hắc hắc, triều đình chính

thức sắc phong Dự Châu thứ sử không phải Khổng Trụ sao? Như thế nào Viên thị huynh đệ hoặc là thượng biểu, hoặc là tự mình nhâm mệnh, lại làm ra hai cái? Chẳng lẽ này một cái Dự Châu thứ sử giám sát chi vị, lão phu còn phải đem nó chém thành tam phân không thành? Còn có kia kẻ hèn một cái Đan Dương quận, nghe nói thái thú Chu Hân vẫn luôn là thân cận Viên Thiệu, bất quá kia Viên Thuật lần này lại thượng biểu, tấu danh Chu Hân hữu danh vô thực, dục biểu tấu Ngô Cảnh thay thế Chu Hân, thực sự là tranh lợi hại a."

Lý Nho đôi mắt hơi hơi nheo lại, trầm giọng nói: "Như thế xem ra, nhị Viên ở Quan Đông, đã là bắt đầu tranh chấp!"

"Không tồi!" Đổng Trác vỗ vỗ tay, âm hiểm cười nói: "Đây là cái cơ hội tốt a, Viên gia tặc tử, thụ đại căn thâm, thiên hạ sĩ tộc toàn vọng này bóng lưng, hiện giờ huynh đệ tường nội sống mái với nhau, lão phu nếu là không điền đem củi lửa, chẳng phải là cô phụ bọn họ này một phen ý tốt?"

Lý Nho chính chính sắc mặt, trầm thấp nói: "Tướng quốc tính toán như thế nào làm?"

"Trước đem Dự Châu thứ sử chi vị…… Sắc phong cấp Tôn Kiên, thằng nhãi này từng ở Kinh Châu hành hung, liền sát Trương Tư, Vương Duệ đám người, nói vậy đã trở về không được, khiến cho này chỉ mãnh hổ giúp đỡ Viên Thuật hảo hảo ở Dự Châu tranh thượng một tranh! Thả xem Khổng Trụ lão nhân cùng Viên Thiệu phái đi chu ngẩng như thế nào cùng hắn chu toàn!"

Lý Nho tán thưởng nói: "Tướng quốc chiêu này đuổi hổ chi thuật, thực sự cao minh."

Đổng Trác lặng lẽ nói: "Còn không có xong đâu, lão phu còn muốn đem Ký Châu nơi sắc phong cấp Viên Thiệu, mặt khác cấp Công Tôn Toản trao tặng trước tướng quân chi chức, cũng cùng với mật chiếu, lệnh Công Tôn Toản có quyền tiết chế Ký Châu, U Châu, Thanh Châu tam châu binh mã…… Lão phu muốn nhìn này ý chỉ một chút, hắn cùng Viên Thiệu lại sẽ như thế nào?"

Lý Nho một bút một bút đem Đổng Trác nói điều trần ghi nhớ, đột nhiên lại nói: “Kia Đan Dương quận đâu? Kia thái thú Chu Hân cùng Viên Thiệu cùng Tào Tháo kết giao sâu, Quan Đông chư hầu tạo phản là lúc, Chu Hân cũng từng ám trợ quá Tào Tháo, người này nhưng xem như Viên Thiệu phụ thuộc, nhưng Đan Dương lại mà chỗ Dương Châu môn hộ, Viên Thuật thèm nhỏ dãi Dương Châu hồi lâu, lần này còn biểu tấu Ngô Cảnh vì Đan Dương thái thú, này ý là muốn dùng Ngô Cảnh thay đổi Chu Hân, tướng quốc tính toán làm nơi nào trí việc này? Là phong Ngô Cảnh vì Đan Dương thái thú, nhổ Chu Hân? Vẫn là làm Chu Hân tiếp tục nhậm chức, www. lệnh nhị Viên tiếp tục trở mặt?”

“Đều không cần!” Đổng Trác vẫy vẫy tay đầu ngón tay, thô cuồng trên mặt lộ ra dữ tợn chi tướng: “Lão phu nhưng thật ra có một cái càng có ý tứ biện pháp.”

Dứt lời, liền thấy Đổng Trác đi hướng chính mình bàn, cầm lấy án thượng nguyệt đán bình, quơ quơ nói: “Viên Thiệu thân tín là Chu Hân, Viên Thuật thân tín là Ngô Cảnh, bọn họ đều tưởng lập từng người thân tín vì Đan Dương thái thú, lão phu không ngại lại cấp nhị Viên thêm một phen gia vị!”

Lý Nho chính là thông tuệ người, nhìn kia phân nguyệt đán bình, trong nháy mắt liền hiểu rõ, trong lòng bội phục chính là ngũ thể đầu địa.

“Tướng quốc quả nhiên cao minh! Nương lần này Đào Thương bị cử vì hiếu liêm, còn có nguyệt đán bình sự, đem hắn sắc phong vì Đan Dương thái thú, xem Đào Khiêm lão nhân kẹp ở nhị Viên chi gian như thế nào tự xử?”

Đổng Trác cười ha ha, nói: “Đan Dương quận chẳng những là Dương Châu hướng bắc môn hộ, đồng thời cũng là Từ Châu hướng nam môn hộ, Đào Khiêm lão nhân sẽ không không cần!”

Lý Nho gật đầu nói: “Đào Khiêm nếu là muốn Đan Dương quận, ngày sau ở nhị Viên kia, chỉ sợ chính là tử lộ một cái.”

Đổng Trác lặng lẽ nói: “Hơn nữa lão phu chẳng những muốn phong kia tiểu nhi oa vì Đan Dương thái thú, còn muốn đem thái bình công tử biệt hiệu cùng nhau sắc phong cho hắn!”

“Thái bình công tử tên tuổi…… Cũng cùng nhau sắc phong cho hắn?” Lý Nho có chút sá nhiên: “Đây là vì sao?”

Đổng Trác lặng lẽ nói: “Không vì cái gì, liền bởi vì tên tiểu tử thúi này ở biện thủy cùng lão phu phân triều thần, sống sờ sờ từ lão phu trong tay rút ra hơn mười vị công khanh, lão phu đời này cũng không ăn qua lớn như vậy mệt! Lần này thuần chính là vì ghê tởm ghê tởm hắn, chúng ta đại hán tạp hào tướng quân tên tuổi một đống, cái gì lâu thuyền tướng quân, phục binh tướng quân, độ liêu tướng quân, long tương tướng quân…… Lần này lão phu sửa cũ thành mới, cũng phong hắn cái tạp hào công tử chơi chơi, tên hiệu thái bình! Xem hắn ngày sau như thế nào cái thái bình pháp? Tiểu tử thúi, lão phu ghê tởm bất tử ngươi!”

------oOo------

Chương 150: ngoại lai sĩ tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc này Đào Thương cũng không biết, hắn này thái bình công tử tên tuổi, ở Trường An đã bị dụng tâm kín đáo Đổng Trác lấy chiếu lệnh danh nghĩa, hoàn toàn an chết ở chính mình đầu dưa trên đỉnh.

Nếu là biết "Thái bình công tử" cái này thổ rớt tra tên tuổi, ngày sau sẽ trở thành chính mình tung hoành thiên hạ kim tự chiêu bài, Đào Thương không biết có thể hay không vựng đến hộc máu.

Bất quá việc này đối Đào Thương tới nói là lời phía sau.

Nguyệt đán bình đã ra tới, Đào Thương dù cho không thích Hứa Tĩnh vẽ rắn thêm chân, nhưng nghĩ lại tưởng, rốt cuộc nhân gia cũng là một phen chân thành, chính mình cũng ngượng ngùng đặng cái mũi lên mặt, có chút người muốn còn nếu không tới đâu.

"Đại ca!"

Tư Mã Ý nhảy nhót chạy đến chính nhìn bọn lính khuân vác hàng hóa Tư Mã Lãng bên người, cao hứng nói: "Đại ca, nguyên lai ngươi nhận thức thái bình công tử a, như thế nào đều không nói cho ta!"

Tư Mã Lãng hơi có chút không kiên nhẫn, nhíu nhíu mày nói: "Thái bình công tử là cái thứ gì?"

Theo sát Tư Mã Ý đi tới Đào Thương nghe vậy không khỏi sắc mặt cứng đờ.

Trầm mặc hảo sau một lúc lâu, Đào Thương mới vừa rồi buồn bực không vui đối Tư Mã Lãng nói: "Cái kia đồ vật đó là đào mỗ."

Tư Mã Lãng lập tức liền xấu hổ.

Tiểu shota Tư Mã Ý còn lại là vẻ mặt vui cười đem viết có nguyệt đán bình giản độc, đưa tới Tư Mã Lãng trước mặt, Tư Mã Lãng đem này chậm rãi triển khai, đọc nhanh như gió nhìn lên.

Sau một lúc lâu lúc sau.

“Đào công tử, ngươi xem việc này nháo, lãng gần nhất thật sự là vội khẩn, liền mới nhất nguyệt đán bình cũng không có thời gian xem, nháo ra lớn như vậy một cái hiểu lầm —— lãng, xấu hổ khẩn.”

Đào Thương vội vàng xua tay, nói: “Tư Mã huynh không cần khách khí, nếu không phải lệnh đệ, thương cũng nhất thời khó có thể biết được nguyệt đán bình thượng nội dung, nên cảm thấy hổ thẹn người, là đào mỗ mới đúng.”

Hai người lẫn nhau khiêm tốn một hồi, một cái nói hổ thẹn, một cái nói xấu hổ, lời nói chi gian đối lẫn nhau đều là khách khí đến cực điểm, nhưng thật ra tiểu Tư Mã Ý, một hồi tả nhìn nhìn, một hồi hữu nhìn nhìn, trên mặt vẫn luôn treo manh manh tươi cười.

Đào Thương cùng Tư Mã Lãng lẫn nhau khách khí một hồi, Đào Thương đột nhiên quay đầu nhìn nhìn tiểu Tư Mã Ý, trong lòng nổi lên một ý niệm.

“Tư Mã huynh, chẳng biết có được không mượn một bước nói chuyện?” Đào Thương vươn tay, ý bảo Tư Mã Lãng cùng hắn đến trong sân góc đơn độc nói chuyện.

Tư Mã Lãng tuy rằng không rõ Đào Thương làm cái gì tên tuổi, nhưng điểm này mặt mũi vẫn là phải cho, liền cùng Đào Thương đi tới trong sân một chỗ góc.

“Tư Mã huynh, vừa mới thấy lệnh đệ, đào mỗ không biết vì sao, cảm giác cùng đứa nhỏ này rất là hợp ý…… Như thế, nhưng thật ra có một cái yêu cầu quá đáng, cũng không biết Tư Mã huynh có thể hay không cấp đào mỗ cái này mặt mũi.”

Tư Mã Lãng thấy Đào Thương như thế khách khí, không khỏi tò mò ngôn nói: “Đào công tử có gì chuyện quan trọng? Không ngại nói thẳng.”

Đào Thương châm chước một chút dùng từ, mới vừa rồi chậm rãi ngôn nói: “Tư Mã huynh lần này dời ly ôn huyện muốn đi Lê Dương, xét đến cùng, cũng bất quá là vì tránh né hoạ chiến tranh tai ương, chỉ là y theo tại hạ xem ra, ngươi cho dù là cử tộc đi Lê Dương, cũng chưa chắc có thể được đến nhất vừa lòng kết quả.”

Tư Mã Lãng nghe vậy nhíu nhíu mày, pha là tò mò nhìn Đào Thương: “Còn thỉnh Đào công tử tẫn nói chuyện trung chi ý.”

Đào Thương thanh một chút yết hầu, nói: “Tư Mã huynh sở dĩ rời đi Hà Nội, chính là bởi vì Hà Nội mà duyên vấn đề, nơi này chính là tam quan cùng bắc địa muốn hướng nơi, hiện giờ Quan Đông chư hầu cùng Đổng Trác không mục, Hà Nội sở chịu đánh sâu vào tất nhiên thường xuyên, chính là Tư Mã huynh nghĩ tới không có, Lê Dương liền nhất định sẽ an toàn sao?”

Tư Mã Lãng sắc mặt thực bình tĩnh, nói: “Lê Dương liên tiếp Hoàng Hà, thông Hà Nam Hà Bắc, thuộc binh gia từ xưa vùng giao tranh, nếu nam bắc có chiến sự, cũng phi lý tưởng chỗ ở, này ta hiểu, nhưng rốt cuộc có quan hệ thông gia Triệu uy tôn ở bỉ, nhiều ít có thể chiếu cố chúng ta một chút.”

Đào Thương biểu tình có vẻ thực chân thành tha thiết: “Không dối gạt Tư Mã huynh, Lê Dương mà chỗ Viên thị cảnh nội, hiện giờ Viên Thiệu từ Hàn Phức trong tay lấy đi rồi Ký Châu, mà Hàn Phức làm Ký Châu chính là nhân sợ Công Tôn Toản nam tới, thử hỏi lấy Viên minh chủ chi uy, há có thể cùng Công Tôn Toản hữu hảo ở chung? Mà Công Tôn Toản nãi bắc địa kiêu hùng, liền thượng quan Lưu Ngu ngày thường cũng là nhiều có bất kính, thả Thanh Châu Điền Giai cùng Khổng Dung đều cùng Công Tôn Tán tương hậu, bọn họ trị sở cự Lê Dương nhưng đều không xa a.”

Nói đến này thời điểm, Tư Mã Lãng sắc mặt đã bắt đầu phát thanh.

Đào Thương tiếp tục nói: “Ta xem ngươi Tư Mã gia liền tính là di chuyển tới rồi Lê Dương, cũng chưa chắc có thể quá thượng thái bình nhật tử.”

Tư Mã Lãng trong lòng biết Đào Thương nói rất có đạo lý, nhưng vấn đề là……

“Đào công tử, không đi Lê Dương, lãng nhất thời nửa khắc thật đúng là suy nghĩ không ra ta Tư Mã thị đến tột cùng ứng dời hướng chỗ nào.”

Đào Thương cười hì hì nói: “Tư Mã huynh có hay không nghĩ tới đi Từ Châu?”

“Từ Châu?” Tư Mã Lãng nghe vậy làm như kinh ngạc một chút, trầm mặc sau một lúc lâu mới vừa rồi chậm rãi nói: “Đào công tử ý tứ là? Là làm ta Tư Mã thị cử tộc đi trước ngài Đào thị thuộc địa?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không tồi, Từ Châu năm đó tuy rằng cũng từng lọt vào quá khăn vàng tập kích quấy rối, nhưng hiện giờ lại đã yên ổn, ngày xưa ở Từ Châu tác loạn khăn vàng, đã toàn bộ dời hướng Thanh Châu, hơn nữa Từ Châu rời xa thị phi, đặc biệt là cự Quan Trung khá xa không cùng Đổng Trác tương giao, Từ Châu mặt bắc là Thanh Châu Điền Giai, nam diện là Dương Châu chư quận, Tây Bắc mặt là Duyện Châu Lưu Đại đám người, đều cùng ta Đào thị quan hệ không tồi. Chỉ có Tây Nam mặt Dự Châu cùng Giang Hoài chư mà bị Viên Thuật nhìn thẳng, nhưng ở hiện giờ thiên hạ các châu quận trung, đã tính tương đối an ổn.”

Tư Mã Lãng nghe vậy không nói gì, hắn biết Đào Thương nhiều ít có chút nói ngoa.

Từ Châu mà chỗ Trung Nguyên chi đông, có chịu không, nói hư không xấu, nhưng luận cập phức tạp trình độ, xác thật là so trước mắt Hà Bắc hảo rất nhiều.

Chỉ là Đào Khiêm người kia, Tư Mã Lãng đối hắn cũng không phải phi thường xem trọng.

Bất quá cẩn thận ngẫm lại, Đào Khiêm dù cho giống nhau, nhưng cái này Đào Thương cảm giác lại không phải cái đèn cạn dầu.

Hơn nữa lần này nguyệt đán bình, Hứa Tử Tương cho hắn đánh giá như thế chi cao, lại quan sát người này hành động, đảo cũng vẫn có thể xem là một cái không tồi dựa vào.

Thấy Tư Mã Lãng do dự, Đào Thương lại cho hắn hạ một bộ mãnh dược.

“Tư Mã huynh, Vương Duẫn cũng sẽ tùy ta dời hướng Từ Châu an cư nga.”

Tư Mã Lãng nghe vậy nhướng mày, rất có thâm ý nhìn về phía Đào Thương.

Lại thấy Đào Thương cũng cười xem hắn, hai người trong mắt ánh mắt, ở trong không khí khơi dậy một chuỗi cũng không kịch liệt, lại ý vị thâm trường hỏa hoa.

Thái Nguyên Vương thị chính là Tịnh Châu đệ nhất môn phiệt, mà Vương Duẫn lại là triều đình tam công, tuy là một mình đi trước Từ Châu, nhưng này chính trị ảnh hưởng lại tương đương to lớn.

Tào Tháo lúc trước từng cùng Đào Thương nói qua, Vương Duẫn nhập Từ Châu, làm hắn nhớ lấy cường tân không áp chủ.

Cái này cái gọi là “Cường tân”, không phải chỉ Vương Duẫn sẽ đoạt Đào Khiêm quyền lực, mà là chỉ Từ Châu bản thổ sĩ tộc cân bằng.

Vương Duẫn thân là công khanh lão thần, cũng từng trải qua quá đảng cố chi tranh, ở thượng tầng đảng nhân sĩ trong tộc, chiếm hữu so trọng địa vị, Đào thị một khi nghênh đón Vương Duẫn qua đi, Từ Châu bản địa thế gia vọng tộc ở châu nội quyền trọng, tất nhiên sẽ bởi vì ngoại lai sĩ tộc mà sinh ra biến hóa.

Kỳ thật Đào Thương cũng nghiêm túc suy xét quá vấn đề này, nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, Đào thị tuy cũng thuộc về

sĩ tộc, nhưng Từ Châu bản địa tứ đại gia tộc quyền bính pha trọng, nếu là có thể thông qua Vương Duẫn dẫn dắt nơi khác sĩ tộc tiến vào Từ Châu, Đào thị ở giữa điều đình, nói không chừng đối quyền lực một lần nữa phân phối cùng củng cố hoặc có kỳ hiệu.

Quân không thấy trong lịch sử Tào Tháo ở đã trải qua Trương Mạc cùng Trần Cung phản loạn sau, liền dốc hết sức trọng dụng Dĩnh Xuyên sĩ tộc, tới cân bằng Duyện Châu bản địa sĩ tộc lực lượng.

Ở Đào Thương xem ra, ở cái này đại thời đại bối cảnh hạ, muốn hoàn toàn tiêu diệt thế gia ở chính trị thượng ảnh hưởng là không quá hiện thực.

Này không phải một thế hệ người hai đời người là có thể đủ giải quyết vấn đề.

Trong lịch sử Tào Ngụy, Võ Đế Tào Tháo là chèn ép sĩ tộc người tích cực dẫn đầu, nhưng ở Tào Tháo cầm quyền trong lúc, nhân này bù trừ lẫn nhau trừ thế gia ảnh hưởng thủ đoạn quá nặng, dẫn tới Tào Ngụy cùng thiên hạ vọng tộc gian quan hệ từng một lần khẩn trương.

Không ở trầm mặc trung bùng nổ, liền ở trầm mặc trung diệt vong, thực hiển nhiên bị Tào Tháo chèn ép sĩ tộc quần thể không có diệt vong, ngược lại là ở Tào Tháo sau khi chết mãnh liệt bạo phát.

Văn đế Tào Phi vì đại hán, lại tướng sĩ tộc đàn thể trọng tân mượn sức, cũng tôn sùng tới rồi một cái hoàn toàn mới độ cao, nhân Tào thị đầu hai đời người phun ra nuốt vào lực độ quá lớn, sử Tào Ngụy chính quyền cùng thiên hạ sĩ tộc quan hệ vẫn luôn ở vào căng chặt trạng thái, hơn nữa Thục Ngô liên tiếp xâm phạm biên giới, giống như chất xúc tác giống nhau bức bách Tào Ngụy cần thiết đem đối ngoại quyền lực phân tán, cuối cùng làm Tư Mã thị thừa loạn tranh được đại bộ phận sĩ tộc tài nguyên, Tào Ngụy vì người khác làm áo cưới.

Loại sự tình này không chỉ có là Ngụy Tấn, thẳng đến năm đời Tùy Đường cũng đều có chi, Lý Thế Dân cũng không thể hoàn toàn thu

phục.

Trong lúc sở thay đổi bất quá là quyền bính lui tới luân phiên cùng chính trị cân bằng. Cho dù là đời sau, cái gọi là sĩ tộc ở toàn cầu cũng là tồn tại, chẳng qua này đây một loại khác phương thức.

Có người địa phương, liền tồn tại giai cấp cùng đấu tranh, đây là một loại thực bình thường xã hội hiện tượng, không thể tiêu diệt, chỉ có thể theo thời đại phát triển đi thích ứng, đi cân bằng.

Mà Tư Mã Lãng đang nghe nói Vương Duẫn cũng là sẽ đi Từ Châu cư trú, trong lòng tắc bắt đầu châm chước lên.

Không hề nghi ngờ, Thái Nguyên Vương thị ở tam hà nơi ảnh hưởng so Tư Mã thị muốn lớn rất nhiều, Vương thị cùng Tư Mã thị đều thuộc về Tịnh Châu thế gia, nếu là Vương Duẫn cũng đi Từ Châu nói, tổng hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau, đi theo đều là tam hà địa giới Vương thị đại lão ở cùng cái địa phương, liền hướng đều là Tịnh Châu môn phiệt quan hệ, Vương Duẫn nhiều ít cũng sẽ vì Tư Mã thị tranh thủ một ít tốt tài nguyên. Ít nhất so chỉ dựa vào Tư Mã thị tên tuổi đi Lê Dương gây dựng sự nghiệp muốn dễ dàng nhiều.

Hơn nữa Tư Mã Lãng cũng không hạt, Vương Duẫn kia quyến rũ nghĩa nữ cùng Đào Thương mắt đi mày lại, hắn nhiều ít cũng có thể nhìn ra một ít manh mối.

Nghĩ thông suốt này đó, Tư Mã Lãng tâm động.

“Đào công tử, việc này thả dung lãng trở về, cùng trong tộc chư trường thương nghị thương nghị…… Như thế nào?”

Đào Thương cũng biết sự tình quan trọng đại, không hảo quá nhiều thúc giục hắn.

Việc này thành cùng không thành, thượng ở hai nói chi gian, hơn nữa di chuyển lấy Vương Duẫn cầm đầu sĩ tộc nhập Từ Châu, sẽ đối địa phương sĩ tộc sinh ra cái dạng gì ảnh hưởng, Đào Thương cũng không hảo suy đoán.

Nhưng có một số việc, . com chung quy còn phải nếm thử một chút, quyền lực cắt giảm cần thiết muốn ở hỗn loạn dưới tình huống tiến hành.

Từ Châu trước mắt ổn định sĩ tộc cách cục, không thích hợp Đào Thương động thủ.

Tư Mã Lãng ở do dự phỏng đoán, Đào Thương lại làm sao không phải đâu?

“Gây chuyện thể đại, Tư Mã huynh xác thật nên tinh tế cân nhắc, đào mỗ hôm nay đi trước cáo từ, đãi ta đem nam Hung nô sự giải quyết sau, sẽ lại đến trưng cầu Tư Mã huynh ý kiến, nói vậy ở lúc ấy, Tư Mã huynh trong lòng đương có quyết đoán.”

Tư Mã Lãng hướng về phía Đào Thương hơi khom người, nói: “Hảo, đến lúc đó tại hạ nhất định cấp Đào công tử một cái vừa lòng hồi đáp.”

Đào Thương lại cùng Tư Mã Lãng nói một hồi nhàn thoại, đãi Tư Mã gia hành lý đều trang xe xong, hắn liền hướng Tư Mã Lãng cáo từ.

Tư Mã Lãng tự mình đem Đào Thương cùng Hàn Hạo đưa ra phủ ngoại, trước khi rời đi, Đào Thương còn hướng tiểu shota Tư Mã Ý thân thiết chào hỏi.

Nhìn Đào Thương đám người chậm rãi biến mất thân ảnh, Tư Mã Lãng đột nhiên cảm thấy địa phương nào không quá thích hợp.

Cẩn thận một cân nhắc, hắn liền hỏi Tư Mã Ý nói: “Nhị đệ, ngươi là như thế nào nhìn thấy kia hai người?”

Tư Mã Ý manh manh chớp chớp mắt: “Ở bên trong phủ a! Ở bên trong phủ Tây viện trong thư phòng.”

Tư Mã Lãng cau mày, xoay người liền bôn Tây viện thư phòng mà đi.

Vào thư phòng sau, Tư Mã Lãng tả hữu qua lại lưu một vòng lớn, đem phòng trong bày biện từng cái loát thuận một lần lúc sau, mới vừa rồi nghi hoặc tự mình lẩm bẩm.

“Kỳ quái, ta kia trừng bùn nghiên mực…… Như thế nào tìm không thấy?”

------oOo------

Chương 151: Khúc Nghĩa cùng Từ Hoảng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hồi hướng thái thú phủ trên đường, Hàn Hạo mặt đều tái rồi.

Lục nguyên nhân không có khác, chính là bởi vì Đào Thương ở trên đường vẫn luôn thưởng thức một khối trừng bùn nghiên mực.

Nếu Hàn Hạo không có nhận sai nói, này khối nghiên mực, lớn lên cùng vừa mới ở Tư Mã trong phủ kia khối giống nhau như đúc.

Đáng giận chính là Đào Thương cố tình nói đây là hắn.

Lớn lên như vậy tương tự nghiên mực —— huynh đệ nghiên a?

Chính mình như vậy nhìn chằm chằm hắn, cư nhiên vẫn là bị hắn đắc thủ, hoàn toàn không biết là khi nào lấy.

Hàn Hạo cảm thấy chính mình làm người phi thường thất bại, không mặt mũi nào đối mặt Hà Nội hương thân phụ lão.

Tới rồi thái thú phủ, Đào Thương không có nhàn rỗi, lập tức cùng Hàn Hạo nghiên cứu nổi lên tiểu vương tử Vu Phu La sự tình.

“Vu Phu La hiện tại đóng quân ở Hà Đông, hắn dưới trướng Hung nô binh tướng không tính quá nhiều, nhưng nếu bằng chúng ta Hà Nội binh mã cùng Đào công tử này 500 sĩ tốt, cùng hắn đánh vẫn là có chút cố hết sức, cần chờ Khúc Nghĩa binh mã đến, mới vừa có nắm chắc, hơn nữa Trương Dương hiện tại còn bị này giam cầm, một khi vọng động, chỉ sợ liền sẽ thương cập đến Trương Dương tánh mạng, Viên Thiệu đối Trương Dương rốt cuộc có phải hay không tưởng bảo toàn, chúng ta hiện tại đều nói không chừng.”

Đào Thương nghe xong Hàn Hạo phân tích, cảm thấy thực vừa lòng.

Chính mình lưu lại nơi này hỗ trợ trấn bãi, thuần túy chính là vì Viên Thiệu mặt mũi, thật muốn làm Từ Châu quân đi theo Vu Phu La liều mạng, Đào Thương cảm thấy không đáng.

Có Khúc Nghĩa như vậy cầm binh năng giả suất chúng tiến đến, căn bản là không có chính mình biểu hiện cơ hội, bất quá xem ra Viên Thiệu lần này là động chân hỏa, quyết định quyết tâm muốn thu thập rớt cái này phản đồ tiểu vương tử.

“Khúc Nghĩa binh mã đại khái khi nào có thể tới?”

Hàn Hạo véo chỉ tính một chút thời gian cùng hành trình, sau một lúc lâu nói: “Không có gì bất ngờ xảy ra nói, hẳn là chính là này một hai ngày, đến lúc đó chúng ta cùng hắn hợp binh một cổ, đi trước Hà Đông.”

……

Hàn Hạo nhật tử tính thực chuẩn, hai ngày lúc sau, Khúc Nghĩa sở suất lĩnh Viên quân quả nhiên chạy tới Hà Nội.

Đào Thương cũng rốt cuộc thông qua lần này cơ hội, gặp được vị này ở Viên Thiệu dưới trướng, có thể xưng là lợi hại nhất Hà Bắc danh tướng.

Khúc Nghĩa nguyên bản cũng là Hàn Phức thủ hạ thuộc cấp, lại bởi vì cùng Hàn Phức sinh ra mâu thuẫn cho nên ở địa phương phản loạn, Hàn Phức tự nhiên mà vậy phái binh chinh phạt hắn.

Thật đáng buồn chính là Hàn Phức thân là tọa ủng Ký Châu một châu chi chủ, lại không địch lại Khúc Nghĩa một phản bội đem, bị hắn tấu tè ra quần…… Cũng không biết là Hàn Phức có tâm phóng thủy, vẫn là Khúc Nghĩa quá lợi hại.

Đào Thương biết được, trong lịch sử Khúc Nghĩa công huân lớn lao.

Ở Viên Thiệu bình định Hà Bắc nhiều lần hội chiến trung, Khúc Nghĩa công huân không hề nghi ngờ đều là cầm cờ đi trước, đặc biệt là Viên Thiệu cùng Công Tôn Toản tranh hùng Hà Bắc, Công Tôn Toản dưới trướng sinh lực, trên cơ bản đều là bị Khúc Nghĩa tiêu diệt, đáng tiếc sau lại hắn cũng là vì kể công kiêu ngạo, mà bị Viên Thiệu xử tử.

Đào Thương thấy Khúc Nghĩa đệ nhất mặt, là có thể cảm giác ra tới, người này trên người có một thân ngạo cốt.

Không phải Khúc Nghĩa cố tình ở Đào Thương trước mặt biểu hiện ra ngạo khí, tương phản, Khúc Nghĩa đối Đào Thương cùng Hàn Hạo rất là khách khí.

Nhưng đáng tiếc chính là hắn kia sợi ngạo kính thật sâu khắc vào khung thượng, thuộc về sống thoát thoát thuần ngạo kiều khí chất.

Có người trời sinh thoạt nhìn lớn lên thực ôn nhu, có người trời sinh thoạt nhìn lớn lên thực giảo hoạt, có người thoạt nhìn lớn lên thực thông minh.

Khúc Nghĩa khí chất độc đáo, thoạt nhìn trời sinh thực / bức…… Trang bức bức.

“Phụng Viên công chi mệnh, lần này đặc tới chinh tiêu diệt Hung nô phản nghịch Vu Phu La, thứ nhất thế vương phủ quân lấy lại công đạo, thứ hai cứu Trương Dương công với hổ khẩu, đến Đào công tử cùng Hàn làm tương trợ, nghĩa vô cùng cảm kích.” Khúc Nghĩa nói chuyện thực khách khí, cùng hắn kia sợi ngưu bức hống hống khí chất thực không hòa hợp.

“Khúc tướng quân khách khí, đào mỗ ở Hà Nội binh mã không nhiều lắm, chỉ có 500 bình thường bước tốt, đại bộ phận đều lưu tại Hoàng Hà bến đò trông coi bạch sóng tặc chúng, còn thỉnh khúc tướng quân không lấy làm phiền lòng.” Đào Thương nói chuyện nho nhã lễ độ, đã hiện khiêm cung, lại hiện hiền hoà.

Đào Thương biểu hiện lệnh Khúc Nghĩa cảm thấy thực thoải mái, hắn tới khi từng âm thầm được đến Viên Thiệu phân phó, muốn đối xử tử tế vị này Đào thị công tử.

Tuy rằng hắn không biết Viên Thiệu cùng Đào Thương cụ thể là cái gì quan hệ, nhưng Khúc Nghĩa nhiều ít minh bạch điểm, Đào Thương trong lén lút tất nhiên là cùng Viên Thiệu có nào đó hứa hẹn, bằng không Viên Thiệu không có khả năng cố ý chiếu cố với hắn.

Như thế tính ra, vị này Đào công tử cùng chính mình, liền xem như đồng liêu.

“Đào công tử, nghĩa từng nghe Viên công ngôn, công tử với năm trước tuổi mạt suất chúng bắc thượng không duyên cớ sóng tặc, cuối cùng mấy tháng chung có điều thành, bổn đương kỳ hạn toàn công, trở về quê nhà thừa hoan với đào sứ quân dưới gối, tiếc rằng sự ra đột nhiên, nào từng tưởng kia Hung nô tặc Vu Phu La cư nhiên công khai bối phản, đầu tiên là dùng kế giết vương phủ quân không nói, còn bắt cóc trương công làm con tin, thực sự là đại nghịch bất đạo! Viên công làm ta kỳ hạn tất bắt này liêu, còn thỉnh công tử ủy khuất mấy ngày, đãi nghĩa phá Hung nô lúc sau, chúng ta cùng đông về, nghĩa tự mình đi Lê Dương đưa công tử hồi Từ Châu.”

Đào Thương xua tay cười nói: “Khúc tướng quân khách khí, có thể giúp Viên công vội, thực sự là đào mỗ vinh hạnh, chỉ là ta không lắm hiểu rõ, Vu Phu La cùng Viên công chi gian đến tột cùng là chuyện như thế nào?”

Đào Thương hỏi nói, cũng là Hàn Hạo muốn biết, rốt cuộc sự tình quan Vương Khuông chết, không khỏi hắn không để bụng.

Hàn Hạo lập tức dựng lên lỗ tai nghe.

Khúc Nghĩa bất đắc dĩ nói: “Nói ra thật xấu hổ, ngày đó Viên công cùng vương phủ quân, Trương Dương công cộng cùng khởi binh thảo phạt Đổng Trác, đóng quân Hà Nội là lúc, chính phùng Vu Phu

La thỉnh thành hợp nhau, lúc ấy Viên công thấy đổng tặc thế đại, liền tưởng thêm một cái minh hữu luôn là tốt, nhất thời mềm lòng đem Vu Phu La cất vào dưới trướng, trác này cùng Trương Dương công cộng cùng đóng quân với Chương thủy, không nghĩ này liêu thấy ta đại hán nãi thời buổi rối loạn, thế nhưng sinh lòng phản nghịch, bắt cóc Trương Dương công không nói, lại phái binh nhập bạch bụng sóng tìm hiểu tin tức, vương phủ quân một mặt phái người thông báo Viên công, một bên tự mình lãnh binh đi trước Chương thủy thám thính hư thật, không nghĩ Vu Phu La giả tá Trương Dương công ấn tín và dây đeo triện, dụ dỗ vương phủ quân thâm nhập, thiết binh mai phục, hại chết vương phủ quân."

Nói tới đây, Khúc Nghĩa lại lộ ra một bộ lời lẽ chính đáng biểu tình, cả giận nói: "Hung nô tặc tử quả nhiên hung hăng ngang ngược, làm hạ này chờ phản nghịch việc sau, cư nhiên còn phái người đi Viên công kia, mời Viên công cùng hắn cùng phản bội hán, sự thành lúc sau tắc chia đều nhà Hán thiên hạ, quả thực buồn cười đến cực điểm!" (nghe có điểm nhị, nhưng trong lịch sử có việc này.)

Đào Thương nghe xong cảm giác phi thường vô ngữ…… Vị này Vu Phu La tiểu vương tử, đầu có phải hay không có điểm tú đậu?

Hắn một cái nam Hung nô nghèo túng vương tử, chính mình tộc đàn đều hỗn không nổi nữa, có thể ở Viên Thiệu dưới trướng mưu cái ăn cơm địa phương liền tính không tồi…… Hiện tại cư nhiên không biết lượng sức, đánh lên lật đổ Hán Vương triều chủ ý?

Ngươi một cái nhập cư trái phép dân cư, ý nghĩ kỳ lạ lật đổ Hán triều còn chưa tính…… Nhưng vô ngữ chính là, ngươi cư nhiên còn muốn thu xếp làm Viên Thiệu nhập bọn?

Bốn thế tam công danh môn chi hậu, chẳng lẽ sẽ vứt bỏ nhiều năm danh môn danh dự không màng, cùng ngươi một cái lập tức dân tộc bưu tử, đi "Ô ô a a" mãn nào công thành chiếm đất…… Này cùng mở ra nhà mình đại môn làm ăn trộm vào nhà, sau đó còn cho hắn bưng trà đưa nước, giúp đỡ ăn trộm đếm tiền có cái gì khác nhau?

Vị này Hung nô tiểu vương tử, là tình chờ tìm đường chết tiết tấu a!

Hắn không phái người mời Viên Thiệu tạo phản khen ngược, hắn như vậy nhất chiêu hô, Viên Thiệu vì quảng cáo rùm beng chính mình trong sạch, tưởng không chỉnh chết hắn đều không được.

Xem ra tiểu vương tử không có kế thừa đại vị, đầu nhiều ít bị chút kích thích, đã là không thể lấy thường nhân chi tư tưởng tới độ chi.

“Vị này Vu Phu La vương tử…… Thật sự là cái không xuất thế kỳ tài a.” Đào Thương cảm khái thở dài, tựa châm chọc tựa cười nhạo lắc đầu cười khổ.

Khúc Nghĩa “Ân” một tiếng, xem như đối Đào Thương ngụ ý tán đồng, ngay sau đó hỏi Hàn Hạo nói: “Hàn làm, không biết kia Vu Phu La binh mã hiện tại đóng quân nơi nào?”

Hàn Hạo cung kính nói: “Vu Phu La binh mã, ở bắt cóc Trương Dương công sau, liền toàn đóng quân với Hà Đông dương huyện phụ cận, tạm thời không có sở dị động.”

“Thì ra là thế.”

Khúc Nghĩa gật gật đầu, nói: “Đào công tử, Hàn làm, việc này không nên chậm trễ, chúng ta cũng đừng trì hoãn, hoả tốc đi trước dương huyện, sớm ngày phá tặc, cũng coi như là sớm ngày đối qua đời vương phủ quân có một cái giao đãi.”

“Khúc tướng quân tạm thời đừng nóng nảy.” Đào Thương trầm ổn đối Khúc Nghĩa phân tích nói: “Vu Phu La có Trương Dương công nơi tay, rất là không có sợ hãi, thả nghe nói này bộ mấy năm nay nhiều lần phạm Hà Đông nơi, nói vậy Hà Đông địa phương quan dân đối này cũng thâm hận chi, không ngại làm Hàn làm trí thư một phong, giao phó cấp Hà Đông quận thái thú, thỉnh hắn hỗ trợ, hoặc tiếp ứng hoặc dẫn đường, nhất trí đối phó ngoại tộc sự, Hà Đông thái thú hẳn là sẽ không cự tuyệt…… Đúng rồi, Hà Đông thái thú hiện tại là ai a?”

Hàn Hạo rất là vô ngữ.

Mưu hoa phi thường đúng chỗ, chứng minh vị công tử này trí tuệ xác thật không bình thường, nhưng bất đắc dĩ chính là vị công tử này ra sách lược lại liền Hà Đông thái thú là ai đều không hiểu được.

Kiến thức cơ bản không quá quan a.

“Hà Đông thái thú, chính là quá cố lão thái úy Lưu Khoan đồ đệ, bắc địa bùn dương người vương ấp, phong bình cũng tính không tồi, ở Hà Đông địa phương pha đến quan dân kính yêu.”

Khúc Nghĩa gật gật đầu, com nói: “Hảo, một khi đã như vậy, liền làm phiền Hàn làm lấy đại Hà Nội thái thú chi danh, phái người trí thư một phong cùng vương ấp, ta chờ tắc tốc tốc xuất phát, đi trước Hà Đông dương huyện phá địch.”

Đào Thương cùng Khúc Nghĩa, Hàn Hạo đám người so đo đã định, Hàn Hạo ngay sau đó điểm tề Hà Nội 3000 Thái Sơn quân, hơn nữa Đào Thương 500 bước tốt, tùy Khúc Nghĩa sở suất lĩnh bản bộ nhân mã, kính hướng Hà Đông quận dương huyện mà đi.

Hà Đông quận thủ vương ấp chính là ngay thẳng chính trực người, ở được đến Hàn Hạo trí thư lúc sau, ngay sau đó thư trả lời, trần minh sẽ phái Hà Đông quận binh tào tòng quân lãnh 300 quận binh, làm dẫn đường, dẫn dắt Khúc Nghĩa, Đào Thương đám người tiêu diệt Vu Phu La.

Khúc Nghĩa hành quân tốc độ phi thường mau.

Từ hoài huyện chạy tới dương huyện, đại khái có 600 hơn dặm lộ trình, Khúc Nghĩa đốc xúc binh mã, chỉ dùng bốn ngày thời gian liền đến mục đích địa.

Loại này lên đường pháp lệnh Đào Thương phi thường ăn không tiêu, nhưng người Hung Nô rốt cuộc thuộc về du mục dân tộc, hôm nay đông thoán thoán, ngày mai tây thoán thoán, ở cùng cái địa phương thông thường đều sẽ không đãi lâu lắm, đặc biệt là Vu Phu La tiểu vương tử ở lưu động dân tộc trung còn thuộc về bị trục xuất,

cùng kẻ lưu lạc không có gì quá lớn khác nhau, muốn bắt lấy người như vậy, ở thời gian thượng liền nhất định phải làm được tăng tốc.

Gập ghềnh tới dương huyện, Hà Đông thái thú vương ấp sở phái binh tào tòng quân, đã suất lĩnh Hà Đông 300 quận quân, tại đây chờ đợi Khúc Nghĩa đám người.

Vị kia binh tào tòng quân chính trực tráng niên, khuôn mặt mảnh khảnh đoan chính, dưới hàm một sợi râu dài không gió tự động, phía sau đi theo thân vệ thế này cầm binh khí, chính là một thanh khai sơn đại rìu.

“Hà Đông vương phủ quân trướng hạ, binh tào Từ Hoảng, phụng mệnh tại đây chờ đón chư vị.”

------oOo------

Chương 152: Hà Đông binh tào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Từ Hoảng tự báo gia danh, Đào Thương trong lòng tức khắc có chút tiểu kích động.

Gần nhất một đoạn này thời gian, nhìn thấy người tài ba không ít a: Đầu tiên là Khúc Nghĩa, lại là Từ Hoảng.

Từ Hoảng trong lịch sử trước hầu Dương Phụng, sau tùy Tào Tháo, nhưng ở phụng dưỡng Dương Phụng phía trước, Từ Hoảng lại là ở Hà Đông quận nhậm chức.

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, Từ Hoảng thân là Hà Đông lại, nếu Dương Phụng vẫn là bạch sóng tặc thân phận, Từ Hoảng như thế nào sẽ vứt bỏ chính thức nhi phủ lại thân phận từ tặc? Rốt cuộc lại tiểu nhân quan lại cũng là trong sạch thân, đầu nhập vào cường đạo không phù hợp lẽ thường, cho nên Từ Hoảng đi theo Dương Phụng thời gian, lý nên là ở Dương Phụng đầu nhập vào quân phiệt Lý Giác đạt được chính thức quan quân thân phận lúc sau.

Binh tào tòng quân thuộc về quận thủ hạt hạ sáu tào chi nhất, mà sáu tào biên chế thiết trí, có thể căn cứ quận thủ yêu cầu tiến hành tăng giảm, nói cách khác, ở có cũng đủ nguồn mộ lính cùng lương thảo chống đỡ tiền đề hạ, vương ấp hạ hạt quân tốt nếu là rất nhiều, tưởng thiết mấy cái binh tào đều không sao cả.

Mà ở như vậy một cái nhưng nhiều trí nhân viên chức vị trung, Từ Hoảng vẫn là bị vương ấp phái đến Khúc Nghĩa quân trước làm dẫn đường, đủ có thể biết được Từ Hoảng ở vương ấp dưới trướng mọi người trung đã là bộc lộ tài năng, bị chịu coi trọng.

Từ Hoảng sớm tại dương huyện chi đông vì Khúc Nghĩa binh mã dự lưu ra cắm trại nơi, Khúc Nghĩa đám người dựng trại đóng quân lúc

sau, mọi người liền tề tụ ở một cái lều trại nội, cộng đồng thương nghị đối phó Vu Phu La sách lược.

Vu Phu La bị nam Hung nô đuổi đi sau, suất lĩnh binh mã tiến vào Trung Nguyên không có tiếp viện nơi phát ra, vì thế liền hàng năm ở Hà Đông nơi cướp bóc quấy rầy, cho nên nói ở lấy Từ Hoảng vì đại biểu Hà Đông quận người trong mắt, Vu Phu La có thể xem như địa phương đệ nhất đại họa hại.

Lều lớn nội có Hà Nội phụ cận bản đồ địa hình, Từ Hoảng vì mọi người nói rõ Vu Phu La nơi vị trí, cũng giải thích nói: “Vu Phu La một chúng, đại bộ phận vì thảo nguyên binh, hàng năm chạy băng băng không có chỗ ở cố định, nhưng giống nhau là đông tàng xuân săn, gần mấy năm mỗi lần đầu xuân, đều sẽ lấy dương huyện vì trung tâm khắp nơi cướp bóc tập kích quấy rối, tại hạ đám người tương trợ vương phủ quân, ở Hà Đông nhiều lần đặt mua công sự phòng ngự, nhưng Vu Phu La xưa nay đều là một xúc tức đi, chúng ta là phòng phía đông phòng không được phía tây, rất là đau đầu.”

Nói đến này, Từ Hoảng dừng một chút, lại nói: “Khúc tướng quân, tại hạ tuy rằng biết Vu Phu La đóng quân nơi, nhưng hắn dưới trướng trên cơ bản đều là mã quân, chúng ta hiện tại nếu là bức bách gần, Vu Phu La khẳng định sẽ lập tức di chuyển mà đi, người Hung Nô thiện bôn tập, chúng ta đi theo bọn họ mông mặt sau truy, thực sự bị động, nói câu không xuôi tai nói, người Hung Nô không đợi bị đánh tan, chính chúng ta trước đem chính mình đuổi đi tan.”

Khúc Nghĩa nghe vậy nhíu nhíu mày, nói: “Từ binh tào lâu tùy vương phủ quân ở Hà Đông phòng vệ Vu Phu La, biết rõ bỉ chi hư thật dài ngắn, thành như binh tào lời nói, này Vu Phu La còn không hảo trảo đâu.”

Từ Hoảng gật gật đầu, nói: “Đông du tây thoán hạng người, nhất khó lộng.”

“Cũng không phải hoàn toàn không có cách nào.” Đào Thương ở một bên đột nhiên đã mở miệng, chậm rì rì nói: “Đối phó loại này

thích đánh du kích chiến địch nhân, kỳ thật không ngoài liền như vậy vài loại phương pháp.”

Chỉ thấy Khúc Nghĩa, Từ Hoảng, thậm chí với Hàn Hạo đều là rất là kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hắn.

Lại thấy Đào Thương nhẹ nhàng khụ một chút, nói: “Đối phó du kích quân, không ngoài thứ nhất phân khu tiến tiêu diệt, cái gọi là phân khu, chính là muốn biện bạch du lịch đánh quân hoạt động thường xuyên khu vực, liền tính là du mục dân tộc cũng có thể, hơn nữa vị này tiểu vương tử bôn tập du kích hẳn là không phải là lang thang không có mục tiêu, hắn ở Hà Đông cướp bóc nhiều năm như vậy, nơi nào giàu có và đông đúc, nơi nào đường bằng phẳng, nơi nào có thể một bên cướp bóc một bên tiếp viện, hắn nhất định đều sờ soạng rành mạch, chúng ta đổi vị tự hỏi, giả tưởng chính mình là Vu Phu La, nếu là muốn suất chúng bơi lội kiềm chế, sẽ như thế nào quy hoạch lộ tuyến cùng khu vực.”

Nói tới đây, lại thấy Đào Thương cười quay đầu nhìn về phía Từ Hoảng, nói: “Chuyện này, phi Công Minh huynh mà không thể vì này, rốt cuộc đối với này Hà Đông địa giới, luận cập quen thuộc trình độ, chúng ta ba người cùng Công Minh huynh chính là so không được.”

Nghe Đào Thương xưng hô chính mình vì “Công Minh huynh”, Từ Hoảng có chút sợ hãi, chính mình bất quá là Hà Đông quận thủ trị tiếp theo lại, đối phương tuy rằng là bạch thân, nhưng dù sao cũng là Từ Châu thứ sử Đào Khiêm chi tử, không có gì bất ngờ xảy ra nói, ngày sau tiền đồ hẳn là không thể hạn lượng. Ít nhất cùng chính mình so, hoàn toàn không phải ở một cái trục hoành thượng.

“Công tử thật sự là khách khí, này một tiếng huynh trưởng, hoảng lại là đảm đương không nổi, công tử đã có phân phó, hoảng tự nhiên tận lực vì này. Công tử vừa mới lời nói, giải thích rất là độc đáo, quả nhiên không phụ thái bình công tử chi danh.”

Đào Thương tươi cười tức khắc cứng đờ.

Thái bình công tử……

Xem ra nguyệt đán bình đánh giá, đã bắt đầu ở các châu quận truyền lưu, cái này tục rớt tra thổ danh hiệu, xem ra đem ở rất dài một đoạn thời gian trở thành chính mình nhãn tên hiệu.

Thật là đậu má.

Đào Thương miễn cưỡng liệt hạ miệng, không nghĩ ở thái bình công tử cái này xưng hô thượng quá nhiều cùng bọn họ giao lưu, ngay sau đó nói sang chuyện khác, nói: “Công Minh huynh không cần khách khí, đào mỗ đối người trước nay là chỉ kính kỳ tài, bất kính này chức, lấy ngươi năng lực, đảm đương nổi ta này một tiếng huynh trưởng xưng hô.”

Từ Hoảng trong lòng âm thầm kỳ quái, hắn tuy đối chính mình bản lĩnh rất có vài phần tự tin, nhưng hiện tại rốt cuộc vẫn là thanh danh không hiện, như thế nào nghe vị này thái bình công tử ý tứ, giống như thế nhưng pha là nhận đồng chính mình năng lực?

Khúc Nghĩa cân nhắc một hồi, nói: “Hung nô không có chỗ ở cố định, quay lại như gió thật là khó trảo, đặc biệt là bọn họ tụ tán phương thức pha là khó chơi, bỉ nhất thời hội tụ tổng thể một chi hung ác quân đội, nhưng ngay lập tức chi gian, lại sẽ biến thành rơi rụng chân trời dân chăn nuôi, phải bắt được bọn họ cần một kích tất trúng, bằng không liền rất là tốn thời gian.”

Đào Thương cười nói: “Đó là ở Mạc Bắc thảo nguyên thượng, nơi nơi đều là mặt cỏ con sông, nhưng là ở chúng ta trung thổ cảnh nội, muốn làm được điểm này nhưng không dễ dàng, người có lẽ còn có thể chịu đói, nhưng chống đỡ bọn họ ngựa lại là quyết định không thể ai.”

Hàn Hạo ở một bên gật đầu tán đồng nói: “Thành như Đào công tử lời nói, chỉ cần từ binh tào quy hoạch ra dương huyện chung quanh nguồn nước lưu vực cùng tảng lớn mặt cỏ, ta chờ liền có thể suy tính xuất phát từ phu la đại khái du kích lộ tuyến.”

Cái gọi là một ngữ đánh thức người trong mộng, đại gia nghe vậy không khỏi sôi nổi gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Thương nghị định rồi lúc sau, Khúc Nghĩa cùng Hàn Hạo liền đi trước điều phối binh mã, Đào Thương làm Từ Vinh cũng cùng đi hiệp trợ bọn họ hai người.

Mà chính hắn, còn lại là lưu tại Từ Hoảng quân doanh, giúp đỡ Từ Hoảng cùng xem xét trên bản đồ dương huyện phụ cận nguồn nước cùng mặt cỏ tập trung chỗ, suy đoán người Hung Nô khả năng sẽ áp dụng du kích lộ tuyến.

Kỳ thật Đào Thương đối với Hà Đông phụ cận địa lý căn bản là không biết tình, hắn thuần túy chính là vì có thể tìm một cái cớ đãi ở chỗ này.

Hắn sở dĩ cố ý lưu lại, bổn ý vẫn là vì Từ Hoảng người này.

Nói là có thể suy đoán ra Hung nô binh hành quân lộ tuyến, nhưng một khi thực thi lên lại là một cái cực kỳ tinh tế sống, Từ Hoảng ở lều trại ước chừng đợi cho nửa đêm giờ Tý, mới đại khái phân tích ra ba điều người Hung Nô du kích khi khả năng sẽ tiến lên lộ tuyến.

“Đào công tử, đây là hoảng căn cứ Hà Đông quanh thân thủy thảo phân bố, suy đoán ra tới ba điều lộ tuyến, như Vu Phu La xác thật quen thuộc Hà Đông nguồn nước địa thế, kia này ba điều con đường liền cơ bản có thể xác nhận không thể nghi ngờ.”

Từ Hoảng đem da đồ đưa cho Đào Thương, thỉnh hắn chỉ ra chỗ sai.

Đào Thương lấy quá da đồ cẩn thận nhìn một hồi, nhàn nhạt nói: “Từ binh tào chính là người địa phương, ngươi phân tích nghĩ đến hẳn là không sai.”

Dứt lời, liền đem da đồ đẩy hồi cho Từ Hoảng, nói: “Chẳng qua, cho dù phân tích ra lộ tuyến, nhưng phạm vi vẫn là quá lớn, khúc tướng quân binh mã không nhiều lắm, nếu là tưởng chia quân ở này đó lộ tuyến thượng mai phục tiểu vương tử, chỉ sợ vẫn là không quá dễ dàng.”

Từ Hoảng nghe vậy nhíu mày, vuốt râu dài bất đắc dĩ nói: “Có thể kết luận ra ba điều lộ tuyến, đã là cực hạn, nếu muốn xác thật khẳng định tại đây ba điều lộ trung Vu Phu La sẽ đi nào một cái…… Ai, ta làm không được.”

“Không quan hệ, vậy là đủ rồi.”

Đào Thương trong lòng cơ bản đã có giúp Khúc Nghĩa bắt lấy Vu Phu La biện pháp, nhưng hắn hiện tại nhất để ý vẫn là Từ Hoảng, cùng hắn tại đây phỏng đoán lộ tuyến ngao nửa đêm, chủ yếu mắt vẫn là tưởng bắt lấy người này.

“Từ binh tào ở Hà Đông đãi thư thái sao?” Đào Thương thử thăm dò ngôn nói.

Từ Hoảng không rõ Đào Thương vì sao hỏi hắn cái này, ngay sau đó trả lời: “Nhận được công tử quan tâm, còn hảo, vương phủ quân đối hoảng, cũng xem như nhiều có đề bạt.”

“Trong nhà có mấy khẩu người?” Đào Thương bắt đầu cùng Từ Hoảng lôi kéo làm quen.

“Gia mẫu ở đường, huynh đệ năm người ngươi.”

“Thành gia sao?”

Từ Hoảng cười khổ một chút: “Còn không có.”

Đào Thương rất là kinh ngạc, dựa theo chính mình này 17 tuổi tuổi tới giảng, phỏng chừng trở về Từ Châu, cũng là lập tức muốn hành quan lễ, đến lúc đó Đào Khiêm không thiếu được sẽ vì hắn nạp thái vấn danh, ở cái này niên đại giống Đào Thương này số tuổi còn không có thành thân, theo đạo lý tới nói cũng coi như là kết hôn muộn.

“Công Minh huynh cũng không nhỏ đi?”

Từ Hoảng thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Không dối gạt công tử, hư 25.”

Đào Thương tò mò nhìn Từ Hoảng, lại nhìn nhìn hắn lều trại mặt sau chuôi này thật lớn khai sơn rìu, do dự nói: “Công Minh huynh lớn như vậy, còn không có thành thân tính toán? Chẳng lẽ là tâm niệm nhà Hán an nguy, dục mô phỏng cổ chi Hoắc Khứ Bệnh, Hung nô chưa diệt, dùng cái gì gia vì?”

Từ Hoảng mặt tức thì đỏ, nửa ngày không hé răng, sau một lúc lâu mới vừa rồi sâu kín trả lời: “Chủ yếu vẫn là bởi vì không điền.”

Đào Thương: “……”

Từ Hoảng là dương huyện tiểu lại, địa vị không cao, gần nhất bởi vì tài hoa xuất chúng, mới bị vương ấp phá cách đề bạt thành quận nội binh tào, nếu là luận cập xuất thân, đừng nhìn Từ Hoảng đã từng là dương huyện nhân viên chính phủ, nhưng dù sao cũng là tầng dưới chót, của cải nói vậy cũng sẽ không có nhiều hậu, thậm chí khả năng liền nhà nghèo đều không tính là.

Hiện giờ Hán triều, tuy rằng xã hội rung chuyển, lưu dân không nơi yên sống, nhưng hoang vu đồng ruộng cũng không phải bình thường dân chúng tưởng chiếm đi liền có thể chiếm đi, trừ phi có địa phương chính phủ danh văn kêu gọi, thống nhất thu nạp phân phối, bằng không bình thường bá tánh nếu là muốn được đến một phần thuộc về sản nghiệp của chính mình, còn là phi thường khó khăn.

Từ Hoảng điều kiện không tốt, ít nhất không phải là quá hảo, cố tình hắn bản nhân còn có nhất định năng lực, trong lòng cũng có hăng hái hướng về phía trước tâm tư, bình thường đê tiện nữ tử hắn khả năng thật đúng là chưa chắc xem trọng mắt.

Đáng tiếc nhà cao cửa rộng con cháu, cũng không muốn đem nữ quyến đính hôn cho hắn, ở thời đại này không mà cùng ở đời sau không phòng ở là một đạo lý…… Cao không thành thấp không phải, đáng thương Từ Hoảng phỏng chừng chính là như vậy trì hoãn xuống dưới.

Vấn đề 25 tuổi không thành hôn, ở Hán triều cái này cũ xã hội trung, tổng thể nói đến là phạm pháp.

Hán triều từ Tây Hán năm đầu, bởi vì dân cư giảm mạnh mà thiết trí “Độc thân thuế”, tối cao tỉ lệ từng nhiều đạt mỗi năm 600 tiền, đương nhiên tới rồi Đông Hán những năm cuối, “Độc thân thuế” tỉ lệ đã hạ điều, quan lễ không hôn nói, mỗi năm xử phạt ứng ở 120 tiền tả hữu, tầm thường gia bá tánh căn bản là nhận không nổi như vậy thuế vụ.

Bất quá Từ Hoảng thân là triều đình người trong, tuy rằng là điều độc thân cẩu, phỏng chừng này thuế cũng là lậu.

------oOo------

Chương 153: chặn giết tiểu vương tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc này, thông qua Từ Hoảng trong giọng nói u oán ngữ khí, Đào Thương có thể cảm giác ra tới, Từ Hoảng vẫn là muốn hướng về phía trước hăng hái mà đi, rốt cuộc có bản lĩnh người, ai đều không nghĩ không có tiếng tăm gì, ai đều tưởng buông tay làm ra một phen làm, chẳng những công thành danh toại, còn nhưng vợ con hưởng đặc quyền.

“Công Minh huynh có hay không nghĩ tới đi Ký Châu đi phát triển? Viên Bổn Sơ bốn thế tam công, hiện giờ lấy thế Hàn Phức tạm thay Ký Châu mục, thanh danh quán thiên hạ, nói vậy cũng đang ở mời chào tứ phương hào kiệt, ta xem Công Minh huynh cũng không phải tự cam bình đạm người, sao không thừa lúc này cơ đi thử thời vận?”

Đào Thương thân thiện thử thăm dò Từ Hoảng điểm mấu chốt, vương ấp tuy rằng là Hà Đông quận thủ, dựa theo thiên hạ tình thế tới xem, cũng miễn cưỡng xem như một phương chư hầu, bất quá thông qua người này làm có thể thấy được, hắn cũng không có cái gì quá nhiều ý tưởng cùng chí khí, mà là cẩn thận tuân thủ nghiêm ngặt Hán triều luật pháp, thế triều đình giám thị thống trị Hà Đông quận. Này hành vi có thể nói là trung quy trung củ, không chút nào đi quá giới hạn.

Trung quy trung củ người, này thủ hạ muốn ở trong thời gian ngắn được đến nhanh chóng phát triển, giống nhau đều không quá khả năng.

Đào Thương đối chính mình không có gì tin tưởng, thứ nhất hắn tuổi tác tiểu, mặt trên còn có cái cha đè nặng, thứ hai thiên hạ chư hầu trung, danh khí so Đào thị cường, phong bình so Đào thị rất tốt

nhiều, bởi vậy hắn không dám quá mức nhanh chóng mời chào Từ Hoảng, Hàn Hạo đối chính mình tung ra cành ôliu trước mắt còn ở vào do dự giai đoạn, cho nên Đào Thương tính toán trước dùng Viên Thiệu người sai vặt, tới thử xem Từ Hoảng điểm mấu chốt.

Có lẽ là Đào Thương bình dị gần gũi thái độ cảm nhiễm Từ Hoảng, Từ Hoảng đối với vị này khiêm tốn công tử không có gì phòng bị, cũng là ăn ngay nói thật.

“Đào công tử, thật không dám dấu diếm, Từ Hoảng đường đường tám thước nam nhi, tuy xuất thân phi danh môn, nhưng tất nhiên là cũng tưởng thành tựu một phen công lao sự nghiệp vì gia tộc mưu phúc, Nhữ Nam Viên thị thiên hạ nổi tiếng, hoảng tuy có ý, chỉ là, chỉ là ta này xuất thân……”

Quả nhiên!

Đào Thương trong lòng âm thầm gật đầu, Từ Hoảng lúc này xác thật là có đổi mới môn đình chi ý.

Bất quá đối với đầu nhập vào Viên Thiệu, hiển nhiên Từ Hoảng chính mình cũng không có gì tin tưởng. Rốt cuộc Viên thị thế lực, này đây bốn thế tam công nhà tộc danh vọng vì trục tâm, chiêu mộ thiên hạ vọng tộc chi sĩ, Từ Hoảng thân phận ở kia bãi, dù cho là có tâm, nhưng ở phương pháp thượng cùng gia thế thượng, vẫn là kém quá nhiều.

Đào Thương trong lòng bắt đầu hâm mộ Viên Thiệu.

Viên thị danh vọng thật là quá cao, cao đến cho dù là cái heo, đều tễ phá đầu tưởng hướng Viên thị môn tường phía dưới toản! Viên Thiệu nếu là thả ra bảng cáo thị, chiêu cái cho chính mình đảo cái bô, phỏng chừng cũng sẽ có vô số người Mao Toại tự đề cử mình, san bằng hắn Ký Châu phủ ngạch cửa.

“Công Minh huynh, thật không dám dấu diếm, đào mỗ ở Lạc Dương khi, cùng Viên công xem như kết hạ không cạn giao tình, huynh trưởng nếu là nguyện ý, đãi lần này chinh phạt Vu Phu La tiểu

vương tử sự tất, ta hồi binh Từ Châu là lúc, nguyện sửa đi Ký Châu nói, đem huynh trưởng dẫn tiến cấp Viên công.”

Lời này hoàn toàn chính là trái lương tâm, Từ Hoảng người như vậy, Đào Thương trong lòng một vạn cái luyến tiếc, lại như thế nào sẽ đề cử cấp Viên Thiệu?

Nhưng không ra này hạ sách, chỉ sợ Từ Hoảng chưa chắc sẽ cùng chính mình đi.

Thông báo tuyển dụng nhân tài, có đôi khi không riêng gì muốn dựa thành tâm cùng ích lợi, còn phải dùng điểm mông…… Tuy rằng không quá địa đạo là được.

“Đào công tử lời này thật sự?” Từ Hoảng nghe vậy không khỏi kinh hỉ mạc danh.

Hồn nhiên không thể tưởng được, vị này vừa mới nhận thức bất quá một đêm Từ Châu công tử, cư nhiên chịu vì chính mình làm dẫn tiến người, Từ Hoảng nửa là kinh hỉ, nửa là nghi hoặc, hồn nhiên không rõ Đào Thương vì sao sẽ đối hắn tốt như vậy.

“Đương nhiên là thật sự, cái gọi là chim khôn lựa cành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà sĩ, ta xem huynh trưởng chính là thượng tướng chi tư, lâu sau tất là châu báu chi tài, cho nên mới vừa có ý kết giao, huynh trưởng ngày sau nếu là tới rồi Viên công môn hạ, ta Từ Châu cùng Viên thị trung gian điều đình, mong rằng Công Minh huynh nhiều hơn xuất lực.”

Luận cập biên nói dối, Đào Thương ở đời sau thương nghiệp xã hội sở luyện ra cơ biến năng lực, so to lớn bộ phận cổ nhân, tự nhiên là không ở một cái trình độ đoạn thượng…… Này nói dối năng lực đã tới rồi lô hỏa thuần thanh nông nỗi.

Nghe Đào Thương nói đã thành khẩn, lại đạo lý rõ ràng, Từ Hoảng trong lòng cảm động mạc danh, chắp tay ngôn nói: “Đào công tử, hoảng nếu có thể đến Đào công tử dẫn tiến nhập Viên thị thành tựu

công lao sự nghiệp, kia công tử ngày sau, đó là ta Hà Đông Từ thị một môn ân công, nhưng có phân phó, nào dám không từ?”

Đào Thương thấy Từ Hoảng như thế trịnh trọng, mặt cũng có chút đỏ lên.

Rốt cuộc chính mình căn bản là không tưởng đem Từ Hoảng đề cử cấp Viên Thiệu, ăn nói bừa bãi tại đây lừa gạt cổ chi lương tướng…… Da lại hậu nhiều ít cũng dính điểm tao đến hoảng.

“Công Minh huynh khách khí, đào mỗ chính là thuận tiện hỗ trợ, nhưng dù sao cũng là Viên thị nạp mới, đào mỗ lại không dám bảo đảm việc này nhất định là có thể thành công.”

Từ Hoảng sang sảng cười, vẫy vẫy tay, nói: “Công tử chịu vì hoảng làm tiến, đã thuộc đại đức, ta nơi nào còn dám chọn này chọn kia.”

Nói đến này, Từ Hoảng tạp đi một chút miệng, cảm khái ngôn nói: “Sắp tới lần này nguyệt đán bình, hoảng mới đầu nhìn lên còn rất là nghi hoặc, ám đạo công tử ngươi tuổi còn trẻ, có gì tư cách đảm đương Hứa Tử Tương như vậy dày nặng đánh giá, hiện giờ vừa thấy chân nhân, mới vừa rồi biết được hứa công ngôn chi không giả…… Thái bình công tử, thật là danh bất hư truyền!”

Đào Thương tươi cười lập tức liền suy sụp.

“Công Minh huynh, ngươi có thể không cần kêu ta thái bình công tử sao? Đào mỗ thật là nghe không được cái này.”

Từ Hoảng thật mạnh gật đầu: “Như vậy khiêm tốn? Công tử thật là điệu thấp a, hoảng bội phục.”

……

……

Ngày kế giờ Thìn sơ, Khúc Nghĩa chờ một đám người liền đi vào Từ Hoảng quân trướng, xem này đêm qua quy hoạch ra Hung nô du kích lộ tuyến, cũng hảo an bài hành quân mai phục lộ tuyến.

Đương Từ Hoảng đem ba điều đường bộ phân biệt chỉ cấp Khúc Nghĩa thời điểm, vị này Hà Bắc danh tướng hiện có chút lo âu.

“Từ binh tào có thể đem Hung nô du kích lộ tuyến quy hoạch ra ba điều, thật là khó được…… Nhưng ngay cả như vậy, này ba điều lộ tuyến bao trùm địa vực như cũ quá mức rộng lớn, bổn đem trong tay binh mã hữu hạn, thực sự không biết nên hướng nơi nào an bài.”

Đào Thương nghe vậy cười cười, nói: “Kỳ thật cũng không khó, chúng ta nếu đã quy hoạch ra ba điều người Hung Nô khả năng sẽ du tẩu lộ tuyến, kia bước tiếp theo, chính là nếu muốn biện pháp đem tiểu vương tử dụ dỗ đến trong đó một cái lộ tuyến thượng, chính cái gọi là vứt hương nhị rớt cá lớn.”

Khúc Nghĩa cau mày nghĩ nghĩ, nói: “Đào công tử nhị, chỉ lại là cái gì?”

Đào Thương đem hai tay một quán, bất đắc dĩ nói: “Cái này, phải dựa chư vị tới định đoạt, đào mỗ xuất thân Đan Dương, cùng Hung nô thật là là không đánh quá cái gì giao tế, thật là không hiểu biết.”

Khúc Nghĩa quay đầu nhìn nhìn Từ Hoảng, lại nhìn nhìn Hàn Hạo, lại thấy bọn họ hai người cũng đều là cúi đầu, cau mày, trong lúc nhất thời nghĩ không ra có thứ gì có thể dụ dỗ đến Hung nô.

“Chư vị, các ngươi nếu là thật sự không nghĩ ra được, đào mỗ dưới trướng có một người, có lẽ có thể hỗ trợ.”

Chinh đến ba người đồng ý sau, liền thấy Đào Thương đi đến lều trại khẩu, làm hộ vệ đi đem Từ Vinh kêu lại đây.

Không bao lâu, liền thấy mặt mang đồng thau mặt nạ Từ Vinh, ở hộ vệ dẫn đường hạ, đi vào xong nợ nội.

“Đây là ta dưới trướng từ giáo úy, xuất thân từ Liêu Đông, dù chưa từng cùng Hung nô đánh quá giao tế, nhưng lại quen thuộc Tiên Bi bản tính, đều là ngoại tộc du mục, có lẽ lẫn nhau chi gian có chung chỗ.”

Khúc Nghĩa từ Viên Thiệu chỗ mà đến, đối với Đào Thương ở biện thủy thu phục Từ Vinh sự tình, nhiều ít là biết một ít, đã nhiều ngày cũng cùng hắn hoặc nhiều hoặc ít có chút giao thoa, chỉ là không rõ, vị này ngày xưa ở Tây Lương quân rất là nổi danh chiến tướng, vì sao phải ở trên mặt mang một cái đồng thau mặt nạ?

Trang đại gia sao?

Hoặc là thay đổi địa vị lúc sau, tự giác hổ thẹn, không mặt mũi gặp người?

Từ Vinh đang nghe Đào Thương tự thuật lúc sau, tự hỏi một hồi, mới vừa rồi chậm rãi mở miệng nói: “Mạt tướng không quen thuộc Hung nô, nhiên ngày xưa ở huyền thố cư trú khi, cùng Tiên Bi nhiều có liên quan lui tới, y theo mạt tướng chi thấy, này đó lập tức du mục, không sợ rét lạnh, nhiều có thể nhẫn đói, cái gì khổ đều có thể ăn…… Lương thảo gì đó đối này nhưng thật ra sẽ không có quá lớn lực hấp dẫn, bất quá có một thứ, này thế nào cũng phải là cùng ta đại hán lui tới thông thương, nếu không tất nhiên hiếm có.”

Khúc Nghĩa vội nói: “Vật gì?”

Từ Vinh lạnh như băng nói: “Là thiết khí, du mục ngựa so tráng, thả đều là bắc địa ngựa cái, cùng bọn họ chủ nhân giống nhau, có thể nhẫn đói, nhẫn nại cường, mạt tướng suy đoán Vu Phu La tuy rằng bị đuổi đi ra Hung nô nam đình, nhưng lấy này vương tử thân phận, âm thầm ở thảo nguyên du mục chỗ mua mã ứng không phải việc khó, nhưng hư liền phá hủy ở thiết khí thiếu, du mục chi tộc không tốt trị thiết, dù cho là có thể trị luyện cũng là sản lượng cực thấp, Vu Phu La ở ta hán cảnh hoành hành cướp bóc, những thứ khác đối hắn có lẽ không quá đáng ngại, nhưng này thiết khí quân giới, đối hắn mà nói lại thuộc quý trọng chi phẩm.”

Khúc Nghĩa nghe vậy, làm như có điều tỉnh ngộ.

Từ Hoảng còn lại là ngôn nói: “Vị này tướng quân ngôn chi cực thiện, khúc tướng quân nếu là phương tiện, không ngại tu thư thỉnh vương phủ quân hỗ trợ, thỉnh hắn ở tương lăng kho vũ khí hướng

dương huyện phân phối một đám quân giới, sau đó lại đem tin tức khuếch tán đi ra ngoài! Tương lăng hướng dương huyện cần kinh phần thủy, ven đường thủy thảo phong phú, đúng là tại hạ phân tích ra ba điều lộ tuyến chi nhất, nếu Vu Phu La ý ở này đó quân giới, hắn tất sẽ tại đây một cái lộ tuyến thượng xuất hiện!”

Khúc Nghĩa nhìn nhìn Từ Hoảng, lại nhìn nhìn Từ Vinh, gật gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

“Hàn làm cùng Đào công tử có ý kiến gì?”

Hàn Hạo lắc đầu nói: “Vài vị tướng quân phân tích thiết mưu gãi đúng chỗ ngứa, tại hạ không có ý kiến.”

Đào Thương còn lại là trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Khúc tướng quân, tại hạ dưới trướng này 500 người đều là bước tốt, nếu là ra trận cũng không có gì có thể giúp được tướng quân địa phương, nếu là tướng quân phương tiện, ta này 500 người, liền không cùng tướng quân cộng đồng thư địch, đến lúc đó chỉ là ở quanh thân đánh cái phối hợp tác chiến, như thế nào?”

Nói thật, Đào Thương này 500 người thật đúng là liền không bị Khúc Nghĩa để vào mắt, ở hắn xem ra, những người này thậm chí còn vướng chân vướng tay.

Khúc Nghĩa gật gật đầu, nói: “Không sao, một khi đã như vậy, liền thỉnh Đào công tử cùng dưới trướng binh chúng, ở một bên phối hợp tác chiến, ta cùng với Hàn làm suất binh mai phục Vu Phu La đó là.”

Ra lều trại lúc sau, Khúc Nghĩa, Hàn Hạo, Từ Hoảng cùng với Đào Thương cùng Từ Vinh, liền phân biệt đi thu thập từng người binh mã, chuẩn bị xuất chinh.

Ra lều trại sau, Từ Vinh rất là nghi hoặc hỏi Đào Thương: “Lần này xuất binh đối phó Vu Phu La, ngươi vì cái gì muốn chỉ lo thân mình lãnh binh làm phối hợp tác chiến? Chúng ta này 500 người tuy rằng thiếu, nhưng nói vậy cũng có thể giúp được với vội.”

Đào Thương trầm mặc một hồi, nói: “Cũng không có gì đặc biệt lý do, thứ nhất là này 500 bộ binh không phải chúng ta chủ lực, đối phó Hung nô kỵ binh xác thật không thể giúp gấp cái gì, thứ hai…… Nếu là có cơ hội nói, ta muốn dùng này 500 người làm điểm khác sự, đối Từ Châu chân chính có lợi sự.”

Vừa nghe lời này, Từ Vinh tâm liền hoảng một bức.

Vị này Đào công tử, hắn lại nghĩ tới cái gì chuyện xấu?

……

……

Ở thỉnh đến Hà Đông thái thú vương ấp đồng ý sau, Khúc Nghĩa liền lập tức suất quân lao thẳng tới Vu Phu La ở dương huyện đóng quân nơi.

Cùng trong tưởng tượng giống nhau, Vu Phu La kỵ binh đội, ở Khúc Nghĩa binh mã còn không có đến phía trước, liền nhanh chóng chạy băng băng mà đi, này chi Hung nô giặc cỏ đại đội trốn đông trốn tây, ở không bao lâu liền biến mất ở Khúc Nghĩa quân tầm nhìn bên trong.

Kết quả là, kế hoạch bước thứ hai liền bắt đầu xuống tay thực thi.

Tương lăng hướng dương huyện lộ trình trung, đi qua phần thủy, trong đó có một chỗ địa giới thủy thảo phong phú, pha thích hợp kỵ binh đội vì chiến mã tiếp viện tĩnh dưỡng.

Hà Đông thái thú vương ấp an bài nhân thủ, từ tương lăng kho vũ khí điều binh giới đi hướng dương huyện.

Vận chuyển đội ngũ không nhiều lắm ngày, liền chạy tới rồi này chỗ thủy thảo phong phú nơi, cũng tại đây dựng trại đóng quân, dừng ngựa nghỉ chân.

Phần thủy bờ sông thảo nguyên thượng an an tĩnh tĩnh, phảng phất không hề dị động, nhưng hồn nhiên không biết, ly bờ sông cách đó

không xa rừng rậm trung, giờ phút này đã là sát khí nghiêm nghị!

Khúc Nghĩa đám người tinh nhuệ binh mã, chính trốn tránh với trong đó, giống như chờ đợi con mồi bầy sói giống nhau, mắng mi trừng mục đích tĩnh chờ con mồi nhập võng.

Đào Thương thủ hạ 500 người cũng tránh ở cách đó không xa, nhưng bọn hắn thuộc về bên ngoài nhân viên, cũng không tham dự lần này chiến đấu.

“Công tử, ở họa cái gì?” Từ Vinh đi đến Đào Thương bên người, cúi đầu nhìn hắn hành động, cảm thấy tò mò.

Đào Thương vừa mới vẫn luôn ngồi ở chỗ kia, tay trái xử cằm, tay phải cầm một cây nhánh cây ở bùn đất cắn câu lặc tiểu trư Bội Kỳ hình dáng, nghe vậy uể oải ỉu xìu nói: “Xã hội đại ca.”

Gì ngoạn ý?

Từ Vinh mặt nạ hạ độc nhãn trung, rõ ràng tràn ngập khó hiểu.

“Chính là lưu manh!” Đào Thương thay đổi một cái cách nói, đem trong tay nhánh cây một ném, ngẩng đầu hướng về phía Từ Vinh nói: “Tiểu vương tử còn không có giá lâm?”

Từ Vinh quay đầu nhìn nhìn nơi xa bờ sông mặt cỏ, chậm rì rì nói: “Tạm thời còn không có đâu.”

Nói đến này, Từ Vinh đột nhiên dừng lại câu chuyện, sau đó bỗng nhiên cúi người quỳ rạp trên mặt đất, đem lỗ tai kề sát dơ hề hề mặt đất.

Cẩn thận nghe xong một lúc sau, hắn mặt nạ ngoại khóe môi lộ ra một tia nhợt nhạt ý cười.

“Tới!”

Đào Thương chậm rì rì đứng dậy.

Bờ sông nơi xa Bình Nguyên thượng, một cái hắc tuyến đột nhiên gian xuất hiện ở Đào Thương mi mắt bên trong, cái kia hắc tuyến dưới ánh nắng chiếu xuống, biến càng ngày càng thô, chạy băng băng tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, không nhiều lắm một hồi, liền mơ hồ có thể thấy rõ ràng toàn cảnh.

Đào Thương nhướng mày, hơi có chút khó hiểu nhìn từ trên mặt đất đứng lên Từ Vinh, giơ tay một lóng tay: “Rõ ràng dùng đôi mắt là có thể xem đến, làm gì thế nào cũng phải nằm sấp xuống đất thượng nghe…… Ngươi lỗ tai không lạc hoảng?”

“Còn…… Hảo đi.” Từ Vinh lộ ra mặt nạ ngoại khóe miệng khí trực trừu trừu.

Liền ở cái này đương khẩu, người Hung Nô kỵ binh đội đã nhảy vào vận chuyển phủ kho binh giới Hà Đông vận chuyển đội trung, bọn họ hoặc là ném trong tay loan đao, hoặc là cầm trong tay trường cung, ăn mặc rất là hiện lớn lên áo bông, đầu đội trình tiêm tháp hình mang tuệ mũ bông, một đám trong miệng “Ô ô ngao ngao ~~” kêu to, giống như sài lang giống nhau.

Đào Thương ở nơi xa kỳ quái nhìn vọt vào Hà Đông vận chuyển đội Hung nô kỵ binh, một bên xem một bên lắc đầu thở dài: “Người Hung Nô thật nghèo, xuyên áo bông cướp bóc, liền giáp trụ đều không có.”

Từ Vinh nghe vậy mắt trợn trắng, nói: “Công tử ngươi này liền có điểm kiến thức hạn hẹp, người Hung Nô trị thiết kỹ thuật tuy kém, nhưng khôi giáp pha toàn, này mũ giáp tố mặt vô duyên hai mặt mở miệng, đeo nhưng chẳng phân biệt trước sau, ngực giáp trước sau phối hợp, nhẹ nhàng kiên cố, pha phù hợp kỵ binh chiến nói…… Đương nhiên sản lượng so sánh với ta đại hán lại thấp rất nhiều.”

Đào Thương kỳ quái phiếu Từ Vinh liếc mắt một cái, khó hiểu nói: “Sản lượng thấp, kia không phải là nghèo sao?”

Từ Vinh: “……”

------oOo------

Chương 154: quân tử cùng vương tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nơi này giờ phút này, Khúc Nghĩa Ký Châu binh cùng Hàn Hạo Thái Sơn binh đã từ rừng rậm trung ong nhộng mà ra, thẳng đến đang ở cướp bóc Hà Đông quân binh giới Hung nô kỵ binh xung phong liều chết mà đi.

Thái Sơn binh dũng mãnh tự không cần phải nói, nhưng Khúc Nghĩa dưới trướng binh mã tinh nhuệ trình độ, cũng là rất xa vượt qua mọi người tưởng tượng.

Khúc Nghĩa sở huấn luyện binh lính, thực rõ ràng phi thường quen thuộc kỵ binh chiến pháp, hắn dưới trướng binh tướng lấy kỵ bước hỗn tạp vì trung quân, có khác hai ngàn cường nỏ quân phân biệt an trí ở trung quân tả hữu hai sườn, nhanh chóng hướng về Hung nô kỵ binh thúc đẩy mà đi.

Đang ở cướp bóc Hung nô quân thực mau liền phát hiện Khúc Nghĩa quân động tác, vội vàng thay đổi quân tiên phong, hướng về Khúc Nghĩa quân phương hướng xung phong liều chết mà đến.

Ở hai bên còn không có chính diện tiếp xúc là lúc, Khúc Nghĩa trung quân hai sườn cường nỏ binh cũng đã bắt đầu phát huy ra quan trọng tác dụng, ở hai bên chưa đến mấy chục bước khi, này đó huấn luyện có tố cường nỏ binh cư nhiên đồng thời trú bước, một bên cùng kêu lên kêu to khẩu hiệu, một bên đem trong tay cường nỏ tề phát.

Hai cánh hơn một ngàn cường nỏ lôi phát, vô số mũi tên nỏ trực tiếp bắn vào Hung nô binh trong trận, sở trong người tất đảo!

Trong lúc nhất thời, người Hung Nô khổng lồ kỵ binh đội người ngã ngựa đổ, trận thế tức khắc rất là hỗn loạn.

Rừng rậm bên trong, Từ Vinh mặt nạ hạ độc nhãn chợt phóng ra ra tinh quang, trong miệng tấm tắc tán thưởng nói: “Thật là lợi hại! Này Khúc Nghĩa cư nhiên như thế am hiểu sâu phá giải kỵ binh chiến pháp, này dưới trướng cường tốt thế nhưng có thể có như vậy khống huyền chi lực! Đừng nói là này chi Hung nô giặc cỏ, đó là Tây Lương thiết kỵ tại đây, đối mặt này chờ xốc vác nỏ quân, chỉ sợ cũng thảo không được cái gì hảo đi!”

Đào Thương thầm than khẩu khí không nói gì.

Từ Vinh ánh mắt xác thật độc đáo, trong lịch sử Khúc Nghĩa đó là bằng vào này dưới trướng độc hữu nỏ bước hợp chiến phương pháp, ở Hà Bắc ngạnh sinh sinh dùng “Cường nỏ” bắn suy sụp Công Tôn Toản tung hoành bắc địa con ngựa trắng nghĩa từ, có thể nói không có Khúc Nghĩa, liền không có Viên Thiệu chiến bại Công Tôn Toản nhất thống Hà Bắc bốn châu huy hoàng!

“Xem loại này tình hình chiến đấu, khẳng định là sẽ không thua.” Đào Thương vuốt cằm, cẩn thận nghiền ngẫm bình luận.

Từ Vinh gật gật đầu, tán đồng nói: “Thực sự là không thể tưởng được, Khúc Nghĩa binh mã cư nhiên như thế thiện chiến, dựa theo cái này đấu pháp đánh tiếp, không cần thiết nhất thời nửa khắc, Hung nô kỵ binh tất hội, chúng ta binh mã nếu là đi trước tương trợ, nhưng thật ra có vẻ dư thừa.”

“Kia y theo ngươi cái nhìn, người Hung Nô nếu là bại lui, đương hướng nơi nào mà đi?” Đào Thương nhướng mày, cười hỏi.

Từ Vinh một lóng tay bờ sông chiến trường đối diện một chỗ hẻm núi, nói: “Người Hung Nô giờ phút này bị Khúc Nghĩa cùng Hàn Hạo ba mặt giáp công thu tiêu diệt, nếu là chạy tán loạn, nhanh chóng nhất đường lui hẳn là cái kia cốc lộ!”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Hảo, chúng ta từ mặt bên lướt qua chiến trường, đi nơi đó chờ bọn họ.”

Từ Vinh không phải thực minh bạch Đào Thương có ý đồ gì, trận này chiến sự đại cục đã định! Lúc này, đi người Hung Nô bại lui trên đường nhặt của hời có cái gì ý nghĩa sao?

Dựa theo loại này tình hình chiến đấu phát triển đi xuống, Từ Vinh thậm chí hoài nghi còn có thể hay không có người Hung Nô tồn tại từ chiến trường thối lui đến nơi đó đi.

Đón nhận Khúc Nghĩa hơi mang nghi hoặc ánh mắt, Đào Thương hơi hơi mỉm cười, lắc đầu nói: “Ta không có ý khác, chỉ là tưởng thử thời vận mà thôi, nếu là thật chạm vào không thượng, cũng không cái gọi là.”

“Ngươi rốt cuộc tưởng chạm vào cái gì vận khí?”

Đào Thương trầm mặc một chút, mới vừa rồi sâu kín ngôn nói: “Ta tưởng chạm vào vận khí, là nhìn xem có thể hay không gặp được vị kia Hung nô tiểu vương tử.”

……

……

Đào Thương 500 binh mã, thừa chiến trường trung Khúc Nghĩa cùng người Hung Nô kịch liệt giao chiến ẩu đả hết sức, âm thầm nhập cư trái phép tới rồi kia chỗ bị Từ Vinh xưng là người Hung Nô có khả năng nhất sẽ lui lại hẻm núi trên đường.

Đào Thương mệnh lệnh Từ Vinh binh tướng mã an trí với trên đường một chỗ hiểm yếu hai sườn, cũng bố trí bán mã tác cùng thằng võng, chỉ chờ Hung nô tàn binh đã đến.

Kỳ thật người Hung Nô có thể hay không có tàn binh, Đào Thương nói không chừng, mà hắn muốn thấy vị kia vương tử Vu Phu La, có thể hay không tồn tại, Đào Thương cũng nói không chừng, cho dù

có thể tồn tại, cũng chưa chắc liền sẽ giống Từ Vinh nói giống nhau, nhất định sẽ bôn đào đến con đường này thượng.

Nhưng Đào Thương chính là tưởng thử thời vận!

Đem 500 binh mã an bài bố trí đại khái có non nửa cái canh giờ lúc sau, hẻm núi nói mặt khác một đầu, đột nhiên vang lên một trận dồn dập tiếng vó ngựa vang.

Nhưng thấy ước có 30 dư kỵ Hung nô kỵ chúng chính hướng về hẻm núi chỗ sâu trong dồn dập chạy trốn mà đến, bọn họ giữa rất nhiều người đều là cả người tắm máu, có chút trên người thậm chí còn cắm nỏ tiễn, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Đào Thương ở nơi xa xa xa nhìn lại, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Tuy rằng không biết người tới trung có hay không vị kia Vu Phu La tiểu vương tử, nhưng thông qua kia mười mấy tên kỵ binh chặt chẽ vây quanh giữa hai kỵ tình huống này tới xem…… Bị như thế nghiêm mật bảo hộ kia hai người trung, nhất định là có người Hung Nô trung cực kỳ quan trọng nhân vật.

Mắt thấy Hung nô kỵ binh tới gần, Từ Châu quân chợt đem giấu ở cốc trên đường bán mã tác kéo thẳng.

“Úc úc nga ~~!”

Vào đầu chạy vội Hung nô kỵ binh chợt phiên mã, mà sau đó gắt gao đi theo kỵ binh cũng là bởi vì trở ngại mà dừng lại bước chân, người Hung Nô hoảng sợ mọi nơi nhìn xung quanh, một trương trương gương mặt thượng, toát ra đều là mạc danh kinh hoảng.

500 Từ Châu quân từ hai sườn sôi nổi sát ra, trong tay bọn họ trường mâu binh qua không đối người Hung Nô, chỉ là đối những cái đó người Hung Nô dưới háng chiến mã hung mãnh ám sát qua đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, người Hung Nô các người ngã ngựa đổ, ngựa tất cả đều ngã xuống vũng máu bên trong, mà những cái

đó Hung nô binh còn lại là chật vật từ trên mặt đất lăn thân dựng lên, thao khởi trong tay binh khí, nhe răng trợn mắt bảo hộ vừa mới đội ngũ trung giữa hai cái đặc thù nhân vật, trong miệng huyên thuyên chi oa gọi bậy, Từ Châu quân tắc hồn nhiên không biết bọn họ đang nói chút cái gì.

Mà 500 Từ Châu binh, còn lại là ở Từ Vinh phân phó hạ đưa bọn họ gắt gao vây quanh lên.

Từ Vinh giục ngựa tiến lên, dẫn theo chiến đao, mang theo mặt nạ, lạnh lùng quan sát đến này đó Hung nô binh.

Những cái đó Hung nô binh thấy Từ Vinh đồng thau mặt nạ, trong lúc nhất thời đều có chút phát ngốc, nhưng thực mau liền khôi phục trấn định, bọn họ có thể xem ra cái này mang mặt nạ người, hẳn là chính là này đó hán quân thủ lĩnh.

Trong đó một cái Hung nô binh bí quá hoá liều, đột nhiên cầm loan đao thả người hướng về Từ Vinh bôn sát mà đi, hiển nhiên là quyết định bắt giặc bắt vua trước tính kế.

Từ Vinh liền cùng không nhìn thấy dường như, giơ tay một đao, trực tiếp đem kia Hung nô binh chém phiên trên mặt đất.

Lần này tử, còn lại người Hung Nô liền cũng không dám động.

Đào Thương từ nhà mình đội ngũ tễ đến trước trận, tả hữu qua lại đánh giá những cái đó Hung nô binh, cao giọng hô: “Có hay không sẽ nói Hán ngữ?”

Những cái đó người Hung Nô đều là cảnh giác nhìn Đào Thương, trong miệng bô bô gọi bậy, cũng không biết ở nói thầm chút cái gì.

“Có hay không sẽ nói Hán ngữ? Sẽ nói liền đứng ra…… Bằng không, ta hạ lệnh giết người.”

Cọ xát một lúc sau, lại thấy Hung nô binh vòng mở ra, kia hai gã bị bảo hộ người Hung Nô chậm rãi đi tới trước trận, một cái nhìn như

lớn tuổi người hướng về phía Đào Thương, dùng đông cứng Hán ngữ cao giọng hồi phục.

“Chúng ta là thảo nguyên thượng hải lạc thi trục đê Thiền Vu hậu đại, giống như hùng ưng giống nhau quan sát mênh mông đại địa! Vị này hỏi chuyện tuổi trẻ Hán triều người, xin hỏi ngươi ở Hán triều đương chính là bao lớn quan?”

Lớn tuổi người Hung Nô hỏi ra nói la đi sách, lại còn có có chứa rõ ràng địa phương tính khẩu âm, làm người nghe xong cảm giác đầu đau.

Đào Thương nhìn từ trên xuống dưới tên kia nói chuyện Hung nô hán tử, trả lời: “Ta cái gì quan đều không phải, nhưng ta hiện tại trong tay nắm chặt các ngươi mệnh! Các ngươi giữa ai là Vu Phu La, làm hắn cho ta đứng ra.”

Năm ấy lớn lên người Hung Nô trên mặt bày biện ra cực độ phẫn nộ chi sắc, hồi hô: “Ngang ngược vô lý người Hán, các ngươi cư nhiên giống như sói đói gặm thực dương đàn giống nhau khinh nhục chúng ta này đó từ thảo nguyên thượng lưu ly dũng sĩ! Chúng ta thủ lĩnh loan đề Vu Phu La vương tử là vĩ đại loan đề thị con cháu, hắn tuyệt đối sẽ không tiếp thu ngươi này không có bất luận cái gì chức quan người Hán như thế vô lễ nhục nhã cùng trễ nải!”

Lớn tuổi Hung nô hán tử ô nói nhiều quang quác đem Đào Thương nói đầu mơ hồ, hắn vừa chuyển đầu, hỏi Từ Vinh nói: “Ngươi ban đầu ở Liêu Đông sinh hoạt khi, gặp được Tiên Bi người cũng là nói như vậy sao?”

Từ Vinh nghi hoặc lắc lắc đầu, nói: “Không đúng a…… Tiên Bi người sẽ nói tiếng người nha, cũng không biết người Hung Nô đây là cái gì tật xấu……”

Đào Thương nhíu nhíu mày, lại lần nữa nhìn về phía tên kia lớn tuổi Hung nô hán tử, nói: “Ta nói, ta muốn gặp Vu Phu La, các ngươi giữa ai là?!”

Lớn tuổi người Hung Nô như cũ là ngẩng đầu ưỡn ngực, dong dài cái không ngừng: “Loan đề thị vương tộc là thảo nguyên buổi trưa cao cao treo lên thái dương, là tháng đủ thần sủng nhi! Loan đề thị con cháu tuyệt đối sẽ không giống là đợi làm thịt dê bò giống nhau, mặc cho các ngươi này đó người Hán như thế tùy ý vô lễ kêu gọi liền hiện thân!”

Đào Thương từ sau lưng lấy ra kia chỉ hằng ngày tùy thân mang theo đoản nỏ, kéo lên huyền đối với kia Hung nô hán tử dưới chân bùn đất “Bang” bắn ra một chi đoản tiễn.

Liền thấy kia chỉ đoản tiễn “Vèo” một chút, vững vàng trát ở kia Hung nô hán tử bên chân, chỉ kém một chút liền có thể đinh trụ hắn mu bàn chân.

Đào Thương lộ ra một cái lược hiện khói mù tươi cười, lãnh đạm nói: “Đệ nhất, nói tiếng người, đệ nhị, ai là Vu Phu La.”

Kia vừa mới “Ô nói nhiều quang quác” trong miệng lại là thảo nguyên lại là tháng đủ thần người Hung Nô, nhìn trát ở bên chân đoản tiễn, trong mắt lộ ra kinh hãi, cực đại lỗ mũi trung bất tri bất giác lại là chảy xuống hai lưu màu trắng nước mũi, sau đó dùng sức hút trở về.

Sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa nghe hắn rất là khẩn trương trả lời nói: “Ta chính là.”

“……”

“Ai nha!”

Lại thấy Đào Thương cười ha hả đem đoản nỏ thu lên, hướng về phía Vu Phu La cao hứng vẫy tay nói: “Vương tử điện hạ, đào mỗ tại đây đợi ngươi hơn nửa ngày, ngươi như thế nào hiện tại mới lại đây? Còn cùng ta chơi trốn miêu miêu…… Mau tới đây, làm tại hạ nhìn xem ngươi chịu không bị thương.”

Trước mắt loại tình huống này, không đủ 30 người Hung Nô bị 500 Từ Châu binh vây khóa lại trung gian, đã hoàn toàn đánh mất chống cự năng lực, Vu Phu La biết, lúc này nếu muốn bảo mệnh, cũng chỉ có thể tước vũ khí đầu hàng.

Chỉ thấy vị này nam Hung nô lưu lạc vương tử đem bên hông loan đao cởi xuống, hướng về phía trên mặt đất một ném, mà hắn bên người người Hung Nô cũng là học theo, đem trong tay binh khí toàn bộ ném xuống đất.

Từ Vinh hướng về phía phía sau Từ Châu binh lính vẫy tay một cái, liền thấy sĩ tốt nhóm có trật tự tiến lên, một bộ phận bắt đầu áp giải những cái đó Hung nô binh, mà một khác bộ phận còn lại là bắt đầu đoạt lại bị người Hung Nô ném xuống đất quân giới.

Vu Phu La cùng hắn bên người Hung nô thanh niên còn lại là ở Từ Châu quân tạm giam hạ, đi tới Đào Thương trước mặt.

Đào Thương trên dưới đánh giá Vu Phu La vài lần, nhưng thấy vị này bị nam Hung nô trục xuất vương tử, cái mũi đại, đôi mắt viên, lỗ tai đại gây vạ, môi là hậu kinh người, tóm lại thứ năm quan là làm người kinh ngạc hiện đại, ấn tượng khắc sâu…… Có điểm cùng loại với Châu Âu người hình tượng đặc thù, nhưng lại không hoàn toàn là.

Đào Thương cười ha hả lại nhìn nhìn Vu Phu La bên người người trẻ tuổi, nói: “Với vương tử, vị này tuổi trẻ tuấn lãng công tử, là gì của ngươi a?”

Vu Phu La Hán ngữ trình độ hữu hạn, cau mày phẩm hơn nửa ngày mới cân nhắc quá vị tới, thở dài khẩu khí, trả lời: “Ta dòng họ dùng hán văn giảng là loan đề, không phải với…… Bên cạnh chính là ta nhi tử, Lưu Báo.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, cái này tuổi trẻ hậu sinh, nguyên lai chính là Vu Phu La nhi tử, cũng là Vu Phu La sau khi chết, trở thành nam Hung nô vương đình tả Hiền Vương vị nào……

Nguyên lai hắn cũng cùng thân cha giống nhau bị nam Hung nô vương đình đuổi đi, chạy đến trung nguyên lai.

Đào Thương đánh giá Lưu Báo một hồi, gật gật đầu cười nói: “Nguyên lai là nho nhỏ vương tử điện hạ, thất kính thất kính.”

Lưu Báo tuổi không lớn, nhìn cũng liền hai mươi lang đương tuổi, hiện hơi có chút câu nệ.

Nghe xong Đào Thương nói sau, Lưu Báo hiện rất là xấu hổ, có nghĩ thầm muốn chỉ ra Đào Thương trong lời nói tật xấu, nhưng lại không hiểu được tại đây loại nhân vi dao thớt ta vì thịt cá dưới tình huống, có chút lời nói là nên nói vẫn là không nên nói.

Nhìn Lưu Báo ngượng ngùng xoắn xít bộ dáng, Đào Thương thân thiện cười nói: “Nho nhỏ vương tử điện hạ, có nói cái gì cứ việc nói thẳng, không cần sợ hãi, chúng ta người Hán là nhất giảng đạo lý.”

Lưu Báo nghe xong lời này, mới vừa rồi tráng thêm can đảm tử, đối với Đào Thương hơi khom người, dùng một ngụm đông cứng tiếng Hán khẩn trương nói: “Vị này hán quan, ta không phải cái gì nho nhỏ vương tử, thỉnh không cần như vậy xưng hô ta.”

Đào Thương nghe vậy tò mò nói: “Ngươi gia gia tồn tại thời điểm là nam Hung nô đại Thiền Vu, cha ngươi tuy rằng lưu vong trung thổ, nhưng trên danh nghĩa cũng là nam Hung nô vương tử tiểu hoàng thân quốc thích, ngươi là tiểu vương tử nhi tử, không phải nho nhỏ vương tử lại là cái gì?”

Lưu Báo lược hiện xấu hổ, ngượng ngùng sau một lúc lâu mới vừa rồi thấp giọng trả lời: “Hán quan, dựa theo các ngươi người Hán thông tục cách nói, vương tử nhi tử, giống nhau hẳn là xưng hô vì vương tôn.”

Đào Thương mặt tức khắc đen.

Từ Vinh còn lại là trợn trắng mắt, đối vị này thái bình công tử thường thức cảm giác sâu sắc vô ngữ.

Mất mặt a, cư nhiên làm người Hung Nô cấp xem thường.

Đào Thương khó chịu trừng mắt nhìn Lưu Báo liếc mắt một cái, nói sang chuyện khác nói: “Thái chiêu cơ bị ngươi đoạt đi rồi không có?”

Lưu Báo không rõ nguyên do nhìn Đào Thương, khó hiểu nói: “Hán…… Hán quan, Thái chiêu cơ là ai?”

Xem ra trong lịch sử bị Hung nô cướp bóc nhập cảnh, sinh nhị tử mà làm hồ già thập bát phách Thái diễm lúc này còn chưa từng bị Lưu Báo cướp đi.

Hiện giờ Lưu Báo bị chính mình khấu hạ, lịch sử bánh xe ở vô hình trung cũng là đã chịu thay đổi…… Thái diễm hẳn là sẽ không chịu đựng vốn nên gặp cực khổ.

“Ngươi rốt cuộc là người nào? Tưởng đối ta phụ tử thế nào?” Vu Phu La ở một bên mở miệng dò hỏi, hiện giờ rơi xuống đối phương tay, là sát là quát, cũng đến cấp cái thái độ không phải.

Đào Thương thanh thanh yết hầu, chậm rì rì nói: “Ta chính là hán Từ Châu thứ sử đào quân dưới gối trưởng công tử Đào Thương, lần này là lãnh đại Ký Châu mục Viên công chi mệnh, cùng Khúc Nghĩa cùng tới bao vây tiễu trừ vương tử điện hạ ngài.”

Vu Phu La nghe vậy cả giận nói: “Ta là bị các ngươi Hán triều hiếu linh hoàng đế tự mình tiếp đãi quá nam đình Thiền Vu người thừa kế! Ta nhi tử cũng bị hiếu linh hoàng đế đặc sắc có thể sử dụng thiên gia ‘ Lưu ’ tự làm hán tên họ thị, ngươi bất quá là một cái hán quan thứ sử nhi tử, có cái gì tư cách bắt chúng ta phụ tử?!”

------oOo------

Chương 155: Vu Nhĩ Tị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Vu Phu La chất vấn ầm ĩ, Đào Thương cũng không sinh khí, ngược lại là mỉm cười vẫy vẫy tay, nhẹ giọng khuyên giải nói: “Vương tử điện hạ xin bớt giận, có hay không tư cách bắt ngươi, việc này cũng không phải ngươi định, ngươi nói ngươi lưu vong tới rồi chúng ta Hán triều cảnh nội, thành thành thật thật lãnh người của ngươi, tìm một chỗ an ổn sinh hoạt được chưa? Thế nào cũng phải cấu kết bạch sóng quân nơi nơi hưng binh cướp bóc? Cướp bóc cũng liền thôi, rốt cuộc các ngươi người Hung Nô trời sinh chính là tặc xương cốt không đổi được, nhưng ngươi cư nhiên dám thiện giết ta triều nhâm mệnh quan viên địa phương, cái này cũng chưa tính, ngươi thậm chí còn bắt cóc Trương Dương, mời Viên công tạo triều đình phản? Vương tử điện hạ, đào mỗ không rõ ràng lắm, đến tột cùng là ai giao cho ngươi như vậy kinh người can đảm? Là các ngươi Hung nô tháng đủ thần sao?”

Vu Phu La biến sắc, há mồm muốn nói điểm cái gì giảo biện, nhưng cuối cùng vẫn là không thể nề hà ngậm miệng, sở hữu ngôn ngữ đều biến thành một tiếng thật dài thở dài.

Chuyện tới hiện giờ, cưỡng từ đoạt lí lại có ích lợi gì, kết quả là còn không phải tử lộ một cái.

Đào Thương nhìn Vu Phu La lúc đỏ lúc trắng mặt, còn có hắn bên người run run rẩy rẩy nhi tử Lưu Báo, khóe miệng treo lên một tia trào phúng tươi cười.

“Vương tử điện hạ, ngươi hiện tại rơi xuống tay của ta, ta cho ngươi hai con đường lựa chọn…… Đệ nhất, chính là làm ta đem ngươi cùng con của ngươi giao cho Khúc Nghĩa, làm cho bọn họ đem các ngươi mang về Viên Ký Châu trước mặt, bố cáo thiên hạ thiên đao

vạn quả, làm ngươi lão với gia này một chi ở nam Hung nô hoàn toàn tuyệt hậu.”

Lưu Báo nghe xong lời này, hai đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa không ngã ngồi trên mặt đất.

Nhưng thật ra Vu Phu La kinh nghiệm sóng gió, nghe ra Đào Thương trong lời nói ý tại ngôn ngoại…… Chính mình chẳng lẽ còn có con đường thứ hai có thể lựa chọn sao?

Hắn ngốc lăng lăng nhìn về phía Đào Thương, do dự một lát, mới vừa rồi cắn răng nói: “Kia con đường thứ hai đâu?”

“Con đường thứ hai a.” Đào Thương duỗi tay búng tay một cái, nói: “Đơn giản! Chính là ngươi cùng ngươi nhi tử, thay tên đổi họ, giả làm nhà của ta nô, tùy ta hồi Từ Châu, từ nay về sau vì ta sở dụng…… Đây là con đường thứ hai.”

“Cái gì!?”

Vu Phu La nghe vậy, trên mặt lộ ra khó có thể tin thần sắc, cả giận nói: “Ta đường đường Hung nô Thiền Vu Khương cừ chi tử, cho ngươi một cái hán quan gia công tử đương nô lệ?!”

“Không muốn liền tính.”

Đào Thương đem đôi tay một quán, nói: “Vậy đưa các ngươi đi Ký Châu đi, làm Viên công đem ngươi phụ tử hai người dùng để cực hình…… Đúng rồi, không biết vương tử điện hạ có biết hay không chúng ta người Hán ban đầu từng có một bộ hình phạt, gọi là cụ ngũ hình, tuy rằng thật lâu đều bỏ chi không cần, nhưng chiếu vương tử ngươi lớn như vậy phạm pháp, Viên công rất có khả năng sẽ bắt ngươi một lần nữa bắt đầu dùng thí nghiệm một chút, chính là trước tiên ở trên mặt thứ tự, sau đó cắt rớt cái mũi, chém rớt mười chỉ ngón chân, tiếp theo dùng dây mây sống sờ sờ đem người đánh chết, trảm quay đầu lô lại đem xương cốt phá đi……”

“A Đạt! Không được a!” Lưu Báo đột nhiên quỳ rạp xuống đất, ôm chặt Vu Phu La đùi, trong giọng nói tràn ngập cầu xin.

Vu Phu La sắc mặt cũng biến trắng bệch, hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào Đào Thương gương mặt tươi cười.

Vu Phu La trong lòng minh bạch, trước mắt nếu nếu không chết, chỉ có lựa chọn Đào Thương cho hắn đệ nhị con đường.

Ở một cái không có lễ giáo cùng tín ngưỡng dân tộc trung, sinh mệnh tất nhiên sẽ chiếm cứ hàng đầu vị trí.

“Ta, chúng ta nếu đương nhà của ngươi nô, thật sự liền có thể mạng sống sao?” Vu Phu La thử tính hỏi Đào Thương.

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Này ta không thể bảo đảm, chủ yếu vẫn là đến xem các ngươi chính mình vận khí, đầu tiên là này giả gia nô, muốn giả phải giả giống, để cho người khác nhìn không ra sơ hở, như vậy ta mới có thể giữ được các ngươi.”

Vu Phu La trầm mặc một lát, nói: “Chúng ta phụ tử có thể thay người Hán trang phục, sơ người Hán đồ trang sức, cho ngươi dẫn ngựa, đương ngươi nô lệ, chỉ cần ngươi giữ được chúng ta phụ tử mệnh.”

Đào Thương mỉm cười gật gật đầu, lại nói: “Còn có tên, các ngươi tên thật là không thể dùng, đổi cái hán danh đi…… Gia nô chính là tiện tịch, muốn đặt tên liền khởi phục danh ba chữ, làm người nhìn không ra sơ hở.”

Vu Phu La mặt nghẹn đỏ bừng, nửa ngày cũng không nghĩ ra tên này hẳn là như thế nào khởi, thở dài một tiếng, cúi đầu nói: “Khởi người Hán danh ta sẽ không…… Đều, đều về ngươi định đoạt! Ngươi cho chúng ta khởi đi.”

Đào Thương vuốt trơn bóng cằm, suy nghĩ một hồi lâu, mới vừa rồi chậm rì rì nói: “Loan đề Vu Phu La…… Thôi, cũng đừng loạn chọn, ngươi liền lấy với vì họ, đến nỗi tên, chúng ta đại hán tiện tịch nhiều bên ngoài ở đặc thù cấp hài tử đặt tên, như vậy kêu thuận miệng,

hảo nuôi sống…… Xem ngươi này tướng mạo, đôi mắt đại, cái mũi đại, lỗ tai đại…… Thượng húy nhĩ hạ húy mũi, ngươi đã kêu ‘ Vu Nhĩ Tị ’ đi.”

Dứt lời, lại cúi đầu nhìn nhìn quỳ trên mặt đất Lưu Báo, suy nghĩ một hồi nói: “Vương tôn điện hạ họ nếu là hiếu linh hoàng đế ban cho quốc họ, kia đào mỗ cũng không có phương tiện sửa đổi, ngươi vẫn là họ Lưu…… Ngươi tên trung cái kia ‘ báo ’ liền đi đi, đổi cái ‘ hổ ’ tự, tiện tịch chi danh đa dụng điểm tiểu động vật không tật xấu, ta lại cho ngươi thêm cái ‘ tỉ ’ tự, càng phù hợp nhà ngươi nô thân phận. Thượng húy hổ hạ húy tỉ, vương tôn liền sửa kêu ‘ Lưu Hổ tỉ ’, như thế nào?”

Lưu Báo nghe vậy một cái kính gật đầu, nói thẳng “Khởi hảo, khởi hảo”.

“Vu Nhĩ Tị! Lưu Hổ tỉ! Ha ha…… Với đại vương tử, ngươi đối này hai cái tên, còn vừa lòng sao?” Đào Thương cười hì hì nhìn Vu Phu La nói.

Vu Phu La lẳng lặng nhìn Đào Thương, tuy rằng nghe Đào Thương nói này hai cái tên thời điểm, là dựa theo Hán triều lấy tiện tịch tên quy luật tới, nhưng nhìn hắn kia trương vẫn luôn không ngừng nhạc gương mặt tươi cười, Vu Phu La trong lòng không biết vì sao chính là có một loại nói không nên lời biệt nữu.

Như thế nào tổng cảm giác giống như nào không thích hợp đâu?

Đào Thương cấp Vu Phu La cùng Lưu Báo khởi tên, vẫn là thực phù hợp đương thời quy luật.

Lúc ấy xã hội bình thường bá tánh sinh hoạt điều kiện tương đối gian nan, hoặc là bởi vì trong nhà nghèo, hoặc là nhân xã hội chữa bệnh điều kiện không tốt, rất nhiều hài tử vừa sinh ra liền sớm chết non, sinh tồn xác suất mười chi sáu bảy, vì thế rất nhiều người Hán liền cấp hài tử nổi lên một ít đê tiện tên, ngụ ý hài tử hảo nuôi sống, có thể thân thể cường tráng, sống đến thành niên.

“Xấu tên” cùng “Xú danh tự” ở hán thời vận dùng rộng khắp, thậm chí liền một ít cao tầng thứ đại quan quý nhân, cấp hài tử khởi nhũ danh thời điểm, cũng theo cái này quy luật.

Tỷ như Hán Vũ Đế Lưu Triệt phụ thân Cảnh Đế Lưu khải, cũng cấp Lưu Triệt nổi lên cái “Lưu Trệ” nhũ danh, trệ chỉ chính là heo, đã phù hợp lúc ấy tiện danh dễ sống phong kiến tư tưởng, cũng có Hán triều người cho rằng heo thông “Thông minh” chi ý. Cho nên nói, ở không có phong kiến thể chế ước thúc tiền đề hạ, hiện đại người cũng có thể thân thiết xưng hô Hán Vũ Đế vì ‘ Lưu heo ’.

Phong lưu phóng khoáng từ phú đại gia Tư Mã Tương Như, cha mẹ ở hắn khi còn nhỏ cho hắn nổi lên cái “Dơ tên” gọi là “Khuyển tử”, ở không có phong kiến thể chế ước thúc tiền đề hạ, đại gia có thể thân thiết xưng hô hắn vì “Tư Mã chó con”.

Lòng dạ sâu đậm đại hán quốc Hoàng Hậu Lữ Trĩ, nàng tên trung “Trĩ”, dân gian thông tục cách nói chính là “Gà rừng”, ở không có phong kiến thể chế ước thúc tiền đề hạ, chúng ta có thể thân thiết xưng hô hắn vì “Gà rừng Hoàng Hậu”.

Đương nhiên, cũng có một ít ở lúc ấy không phải tiện danh, lại theo Trung Quốc văn tự ngàn năm phát triển cải cách, tới rồi hiện đại người trong mắt mà biến thành lược có nghĩa khác tên, tỷ như nói Hán Vũ Đế cô mẫu kiêm mẹ vợ, Quán Đào công chúa —— tên nàng là Lưu phiêu.

Mỗi ngày bị người khác kêu lên một tiếng “Phiêu công chúa”, này tư vị đến tột cùng đến có bao nhiêu toan sảng a.

……

……

Sai người nhanh chóng đem chuẩn bị tốt quần áo lấy ra tới cấp Vu Nhĩ Tị cùng Lưu Hổ tỉ thay, hai người vội vàng cải trang dưới, cũng là biến thành bình thường Từ Châu quân binh tốt, xen lẫn trong đội

ngũ trung, phóng nhãn nhìn lại, đảo cũng là nhìn không ra cái gì sơ hở.

Kiểm tra bị thu phục hai cái gia nô, Đào Thương cảm thấy không có sơ hở lúc sau, mới vừa rồi vừa lòng gật gật đầu, quay đầu đối Từ Vinh nói: “Chớ đối Hàn Hạo nhắc tới việc này, phái người nhìn kỹ hai người bọn họ, đi thôi.”

Từ Vinh lên tiếng, phương muốn chỉ huy binh mã quay lại đi, lại thấy với phu…… Không, hiện tại hẳn là xưng hô này vì Vu Nhĩ Tị.

Vu Nhĩ Tị bước nhanh chạy đến Đào Thương mã bên, lập tức có hai cái Từ Châu quân sĩ binh ngăn cản hắn.

Nhưng Vu Nhĩ Tị cũng không quan tâm, chỉ là duỗi đầu hướng Đào Thương hô: “Hán triều quan nhi tử!”

“Kêu công tử.” Đào Thương chậm rì rì sửa đúng hắn.

“Công tử, ta dư lại những cái đó thủ hạ nên làm cái gì bây giờ?”

Đào Thương chậm rì rì xoay đầu đi, nhìn về phía Vu Nhĩ Tị: “Lựa chọn quyền ở ngươi, ngươi tưởng làm sao bây giờ? Là làm ta đem bọn họ đều lãnh đi gặp Khúc Nghĩa, vẫn là hiện tại liền thả bọn họ tự mưu đường ra?”

Vu Nhĩ Tị nghe vậy không khỏi trầm mặc.

Đại khái cũng liền một chén trà nhỏ công phu, Vu Nhĩ Tị liền hạ quyết tâm.

“Vì ta phụ tử hai người tánh mạng kế, còn thỉnh công tử…… Không cần lưu lại người sống!”

Đào Thương nhìn Vu Nhĩ Tị trong mắt, sắc bén hàn quang chợt lóe lướt qua.

Thật là vô độc bất trượng phu ha, vì chính mình tánh mạng, chính mình thủ hạ tánh mạng nói không cần liền không cần…… Ha hả đát.

“Không sao cả, đều là chính ngươi thủ hạ, chính ngươi quyết định thỏa chính là.” Đào Thương quay đầu đối Từ Vinh sử một cái ánh mắt, Từ Vinh hiểu ý, gật gật đầu ngay sau đó liền đi an bài.

Những cái đó Hung nô binh ở hán cảnh đốt giết đánh cướp, cũng đều không phải cái gì hảo bánh, Vu Nhĩ Tị đều không quý trọng, Đào Thương không cần thiết phí tâm tư thế hắn hạt nhọc lòng.

Xử lý xong này đó lúc sau, Đào Thương cùng Từ Vinh, liền suất lĩnh 502 danh Từ Châu binh, quay lại phần thủy chiến trường.

Trên đường, Từ Vinh thấp giọng hỏi Đào Thương: “Công tử phí lớn như vậy sức trâu bò, náo loạn nửa ngày, chính là muốn bắt lấy Vu Phu La……”

Đào Thương bất mãn trắng Từ Vinh liếc mắt một cái. . com

Từ Vinh ngay sau đó sửa lại khẩu phong: “Chính là muốn bắt lấy Vu Nhĩ Tị hai cha con…… Chỉ là ta không rõ, ngươi muốn hai người kia làm gì?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Một nửa là vì thiên hạ tương lai, một nửa là vì Từ Châu tương lai.”

Thực rõ ràng, Từ Vinh không quá minh bạch Đào Thương nói trung chi ý.

Đào Thương kiên nhẫn vì Từ Vinh giải thích nói: “Nam Hung nô vương đình, tuy rằng ở hình thức thượng thần phục với đại hán, nhưng hiện giờ thiên hạ đã loạn, chư hầu cùng tồn tại sắp tới, bọn họ rất có khả năng sẽ thừa loạn không phục ta hán đình quản chế, Vu Nhĩ Tị tuy rằng chỉ là một cái lưu vong vương tử, nhưng trên danh nghĩa vẫn là có Thiền Vu quyền kế thừa, trước đem hắn khấu ở Từ Châu, ngày sau vạn nhất nam Hung nô vương đình phản, ít nhất ta cũng coi như là thế triều đình nhéo một cái có thể phân hoá Hung nô cơ hội.”

Từ Vinh nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ…… Không thể tưởng được Đào công tử giá trị lúc này tiết, cư nhiên còn đầy hứa hẹn thiên hạ mưu ngoại tộc chi tâm!

Nghĩ vậy, Từ Vinh không khỏi nổi lên vài phần phát ra từ nội tâm khâm phục.

“Kia vì Từ Châu lại là như thế nào nói?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Từ Châu mà chỗ Đông Nam, đến hoài giang, những thứ khác đều không quá thiếu, nhưng trong quân sở dụng toàn nam mã, cùng phương bắc cùng Tây Bắc chờ mà kỵ binh so sánh với, chênh lệch thật sự quá lớn, ta nơi này tuy rằng có sắt móng ngựa một vật có thể giảm bớt ngựa hao tổn, nhưng tinh nhuệ kỵ binh, vẫn là đến dựa phương bắc mã tổ kiến…… Vị này Hung nô tiểu vương tử chạy đến hán cảnh ngần ấy năm, lại là vẫn luôn không thiếu mã, nếu ta đoán không sai, hắn ở Mạc Bắc thảo nguyên thượng, nhất định có chút mua mã con đường…… Này con đường, ta cảm thấy không thể lãng phí.”

------oOo------

Chương 156: quỷ tài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ra hẻm núi, đi vào sông Phần Bình Nguyên mặt bên, Khúc Nghĩa sở suất lĩnh binh mã đã là tẫn tiêm nam Hung nô một chúng, bọn lính giờ phút này đang ở xử lý chiến trường, mà này chiến bên trong, trừ bỏ Khúc Nghĩa binh trận tẫn hiện này vô địch khả năng ngoại, thượng có Hàn Hạo Thái Sơn binh chúng cũng là biểu hiện trác tuyệt, còn có Từ Hoảng bản nhân, cầm trong tay một thanh khai sơn đại rìu, theo đại đội nhân mã trận trảm Hung nô kỵ binh 30 hơn người, cũng có thể gọi là lệnh người lau mắt mà nhìn.

Đào Thương trực tiếp lại đây gặp qua Khúc Nghĩa, nói: “Chúc mừng tướng quân đại thắng Vu Phu La, này một trận đủ rồi danh rũ cổ kim, uy chấn ngoại tộc, đào mỗ vừa mới suất binh, ở Đông Bắc mặt hẻm núi chặn đứng mấy chục Hung nô bại kỵ, tẫn đã chém giết, toàn dựa vào tướng quân chi uy cũng.”

Khúc Nghĩa cười ha ha, một bên cười một bên xua tay nói: “Đào công tử khiêm tốn, nếu không có ngươi hỗ trợ thiết mưu, bổn đem cũng không có nhanh như vậy liền có thể bắt được Vu Phu La tung tích, lại nói tiếp, công tử công lao vẫn là rất lớn, bổn đem trở về Ký Châu, nhất định sẽ hướng Viên Ký Châu đúng sự thật bẩm báo!”

Đào Thương cười cười, đột nhiên hỏi: “Bắt được Vu Phu La sao?”

Khúc Nghĩa nghe vậy cứng lại, thở dài khẩu khí lắc lắc đầu: “Hình như là không có, bất quá cũng nói không chừng…… Ai, lại là quái bổn đem nhất thời mạnh tay, ở đây gian lại là không có lưu lại người sống, này ngoại tộc vương tử vốn dĩ liền không vài người nhận, lúc này đó là đã chết, nhiều như vậy thi thể, cũng không biết là nào một khối…… Thôi, tóm lại họa lớn đã gạt bỏ, chúng ta ngày sau liền có thể cùng hồi trình!”

Đào Thương cùng Khúc Nghĩa lại nói vài câu lúc sau, Khúc Nghĩa yêu cầu chủ trì chiến trường giải quyết tốt hậu quả công việc, liền đi trước đi xử lý việc vặt vãnh.

Đào Thương lại đi gặp Từ Hoảng, cố vấn một chút vị này đông quận độc thân cẩu cụ thể phát triển vấn đề, nói chính mình phải về Từ Châu, Từ Hoảng muốn hay không cùng chính mình đi, chính mình hồi trình trên đường, có thể thuận tiện đi qua Ký Châu, thế Từ Hoảng dẫn tiến một chút.

Từ Hoảng tự nhiên là nhạc không được, chạy nhanh gật đầu đáp ứng.

Lừa lừa Từ Hoảng cùng chính mình đồng hành, Đào Thương vui vô cùng, chưa từng tưởng làm hắn kinh ngạc còn ở phía sau.

Hàn Hạo đánh mã đã đi tới, đối với Đào Thương chắp tay nói: “Đào công tử, lần trước lời nói còn giữ lời không?”

Đào Thương trong lòng không khỏi một trận khẩn trương, hắn nói qua nói quá nhiều, không biết Hàn Hạo muốn cùng hắn bẻ xả chính là nào một câu?

“Hàn làm, ngươi chỉ chính là?”

Hàn Hạo khô cằn nói: “Chính là công tử tưởng mời tại hạ hồi Từ Châu việc, còn giữ lời không?”

Đào Thương vừa nghe Hàn Hạo trong lời nói chi ý hình như có chuyển cơ, vội nói: “Hàn làm nguyện ý tùy ta hồi Từ Châu? Chính là…… Ngươi vì sao phải thay đổi chủ ý a?”

Hàn Hạo trầm mặc một hồi, mới vừa rồi chậm rãi nói: “Vừa mới công tử không ở chiến trường, ta tùy Khúc Nghĩa đánh tan Vu Phu La quân chúng lúc sau, từ Hung nô quân chúng trung cứu ra Trương Dương công, không nghĩ Khúc Nghĩa cư nhiên trực tiếp đối Trương Dương trần thuật Viên Thiệu chi mệnh, làm hắn tạm thay vương phủ quân tiếp chưởng Hà Nội quận!”

Nói tới đây, Hàn Hạo khí mặt đều biến hình, cả giận nói: “Trương Dương người này, luận thân phận bất quá ngày xưa đinh nguyên trướng tiếp theo thiên tướng, lại cùng Lữ Bố kết giao sâu! Lần này lại bởi vì hắn trị không được Vu Phu La mà làm vương phủ quân thân chết, nhân vật như thế, nào có tư cách kế thừa vương phủ quân chi cơ nghiệp? Nhiên Viên Thiệu lại bởi vì Trương Dương nãi này phụ thuộc mà nhậm này vì Hà Nội chi chủ, tại hạ tuy rằng bất tài, làm sao có thể phụng dưỡng này chờ ngu dốt người, còn không bằng cùng công tử đi rồi hảo!”

Còn không bằng cùng công tử đi rồi hảo?

Đào Thương mím một chút môi, bất đắc dĩ thở dài.

Tuy rằng Hàn Hạo nguyện ý quy thuận, là chính mình vẫn luôn tha thiết ước mơ việc, bất quá lúc này nghe hắn nói ra tới…… Như thế nào cảm giác có điểm như là thật sự không có lựa chọn dưới bất đắc dĩ cử chỉ đâu?

Hảo nghẹn tâm nói.

……

……

Bình định rồi Hung nô chi hoạn sau, Đào Thương lúc này đây liền bắt đầu chân chính chuẩn bị thu thập, chuẩn bị hồi Từ Châu.

Hắn trước tiên trở về Hà Nội hoài huyện, trước hội kiến Tư Mã gia gia chủ Tư Mã Lãng.

Tư Mã Lãng thừa Đào Thương đi theo Khúc Nghĩa đi trước Hà Đông bình định Vu Phu La một đoạn này thời gian, phái người đi trước Trường An, âm thầm hội kiến này phụ Tư Mã Phòng, nói rõ Đào Thương mời Tư Mã gia tộc đi trước Từ Châu việc, rũ tuân này phụ ý kiến.

Tư Mã Phòng cấp Tư Mã Lãng hồi phục giấy viết thư phi thường đơn giản, chỉ có ngắn ngủn nói mấy câu: “Phương bắc bất bình, Từ Châu được không, Tư Đồ nếu hướng, Tư Mã gia sản nhưng dựa vào chi.”

Thấy mấy câu nói đó, Tư Mã Lãng rốt cuộc hạ quyết tâm, vì thế đáp ứng rồi Đào Thương cử tộc dời, đi theo hắn cùng đi trước Từ Châu.

Đã trải qua đã hơn một năm thời gian, Đào Thương rốt cuộc từ Hà Nội nơi, bắt đầu hướng về Từ Châu quê nhà trở về.

Năm đó từ Từ Châu xuất chinh trước, Đào Thương chỉ mang theo Mi Phương cùng với bao gồm Dương Triển ở bên trong vài tên giáo úy, cũng 5000 Từ Châu quân.

Hiện giờ cảnh đời đổi dời, đãi hồi trình là lúc, chi đội ngũ này lại lớn mạnh lệnh người không thể tin được.

Trừ bỏ vốn có 5000 Từ Châu binh ở ngoài, còn có 4000 mây bay khăn vàng chúng cùng hứa thị tông tộc binh một ngàn người, ngoài ra còn thêm có mười một vạn dư bạch sóng quân lão ấu, 3000 Thái Sơn quân, có khác Hà Nội bản địa nguyện ý đi cùng Hàn Hạo cùng rời đi trong biên chế binh tráng 4000 hơn người cũng cùng hướng.

Mặt khác, còn có Hứa Chử, Từ Vinh, Vương Duẫn, Hoàng Phủ Tung, Điêu Thuyền, Hàn Hạo, Từ Hoảng, Hồ Tài, tiểu Oanh Nhi, Vu Nhĩ Tị, Lưu Hổ tỉ chờ, nga, còn có Tư Mã Lãng cùng tiểu Tư Mã Ý một đại gia tộc……

Không biết lão cha Đào Khiêm nhìn đến cái này đội hình, sẽ có cái dạng gì phản ứng nói.

……

……

Hà Bắc, Nghiệp Thành.

Một cái tướng mạo thon gầy, xanh xao vàng vọt, nhìn có chút keo kiệt người trẻ tuổi từ Ký Châu mục phủ đệ chính đường đi ra.

Người này gọi là Quách Gia, tự Phụng Hiếu, năm nay chính mãn 21 tuổi.

Quách Gia sinh ra với Dĩnh Xuyên Dương Địch huyện, mà Nhữ Nam Viên thị đại danh quán triệt toàn bộ Dự Châu nơi, Quách Gia thân là Dĩnh Xuyên học sinh, đối với Viên thị trong tộc thanh danh nhất vượng Viên Thiệu, tự nhiên là như sấm bên tai, lần này càng là không chối từ lao khổ, muôn sông nghìn núi từ Dĩnh Xuyên nơi tới rồi Hà Bắc Ký Châu, muốn bái kiến một chút vị này bị dự vì chấp Quan Đông người cầm đầu lĩnh quân nhân vật.

Viên Thiệu trướng hạ, có hai người cùng Quách Gia là đồng hương, ngày xưa cũng đều là Dĩnh Xuyên học sinh, lẫn nhau chi gian tương đối quen thuộc.

Một cái Quách Đồ, một cái là Tân Bình.

Quách Gia tới Hà Bắc lúc sau, đó là ở quách, tân hai người dẫn dắt hạ, đi trước gặp mặt Viên Thiệu.

Nói thật, lần này gặp mặt hội đàm, Quách Gia đối Viên Thiệu làm người vẫn là rất là vừa lòng.

Thả thông qua lẫn nhau chi gian hội đàm, Quách Gia phát hiện Viên Thiệu lòng dạ cũng coi như to rộng, giải thích độc đáo, rất có chính mình tư tưởng, cũng rất có người quân chi khí, nhưng thật ra pha phù hợp chính mình đối chủ công yêu cầu cùng cân nhắc tiêu chuẩn.

Nhưng là duy độc một chút làm Quách Gia rất là bất đắc dĩ.

Viên Thiệu cùng Quách Gia nói xong lúc sau nhậm chức, lệnh Quách Gia rất không vừa lòng.

Ngụy quận kế lại!

Bằng tâm mà nói, một cái vừa mới nhập chức người, có thể trở thành một quận chi kế lại, chưởng quản sổ sách cũng định kỳ hướng quận thủ thượng kế công văn, cũng có thẩm kế quận hạ các huyện đăng báo hộ khẩu, khẩn điền, gạo và tiền, hình ngục cùng với thăng, hàng, thưởng, phạt tham báo quyền lợi, có thể nói là rất có tiền đồ, đồng thời cũng là rất có phát triển tiền cảnh một cái chức vụ.

Đổi thành người khác, thân là một cái nhà nghèo sĩ tử, có thể được đến như vậy phá cách phân công, nhất định sẽ chạy nhanh chạy về quê quán cấp tổ tông viếng mồ mả, nhìn xem có phải hay không phần mộ tổ tiên mạo khói nhẹ, hoặc là phun hỏa nói.

Nhưng Quách Gia không giống nhau, hắn đối cái này nhậm chức thực khó chịu.

Quách Gia có thể nhìn ra tới, Viên Thiệu thông qua cùng chính mình nói chuyện phiếm, là có thể nhìn ra chính mình chủ yếu am hiểu chính là nào một phương diện!

Chính mình là quân sự mưu chủ, không phải làm thẩm kế trướng mục tài vụ.

Nhưng Viên Thiệu như cũ như thế nhậm chức, này dụng ý Quách Gia rất rõ ràng…… Trong quân chức vụ, gây chuyện trọng đại, quân chức cũng là lập tức thời tiết này nhất có thể cho dư này dưới trướng thế gia vọng tộc lớn nhất ích lợi mấu chốt chức vị!

Quách Gia là nhà nghèo, ở Viên thị tập đoàn trung, còn không có tư cách tham dự quân chức việc quan trọng.

Viên Thiệu cũng xác thật không có dư thừa quân chức cho hắn, hắn yêu cầu dùng này đó chức vị quan trọng đi lung lạc tới đến cậy nhờ hắn vọng tộc.

Rốt cuộc vẫn là bởi vì nhà nghèo này hai chữ a.

Tưởng tượng đến này, Quách Gia ngày thường liền vẫn luôn phóng đãng không kềm chế được trên mặt, giờ phút này trào phúng tươi

cười càng là nhiều vài phần.

Hắn trong lòng rõ ràng, ở thời đại này, nhà nghèo cùng sĩ tộc chi gian thật sự là có không thể vượt qua hồng câu.

Thân là sĩ tộc lãnh tụ nhân vật Viên Thiệu, hiện tại yêu cầu chiêu mộ sĩ tộc hiền năng vì này sở dụng, cũng lấy bọn họ gia tộc vi hậu thuẫn. Lớn mạnh phát triển tự thân thế lực, nếu tùy ý phân công một cái con cháu nhà nghèo ở trong quân nhậm chức vị quan trọng, chỉ sợ hắn liền phải lọt vào duy trì hắn những cái đó sĩ tộc mắt lạnh tương đãi.

Không có biện pháp, cái này niên đại con cháu nhà nghèo, cùng thế gia vọng tộc so sánh với, chính là cái thêm đầu…… Đừng nói là nhà nghèo, liền tính là vọng tộc gia con vợ lẽ, ở nhân vật nổi tiếng trung địa vị cùng con vợ cả cũng là cách xa nhau vạn dặm, này thân phận ở con vợ cả trong mắt cùng nô tỳ đều không kém bao nhiêu.

Giống Viên Thiệu loại này lấy con vợ lẽ áp đảo con vợ cả trường hợp, không thể nói tuyệt vô cận hữu, nhưng cũng tuyệt đối tính thượng là ngàn dặm mới tìm được một.

Quách Gia ngửa đầu nhìn nhìn bầu trời ngày, từ sau lưng bắt lấy hệ ở bên hông tửu hồ lô, ngửa đầu ‘ ừng ực ừng ực ’ rót một ngụm, nhẹ nhàng vui vẻ thở hắt ra, cất bước liền hướng về bên ngoài đi đến.

Phía sau chính đường cửa, một người vội vàng đuổi theo ra.

“Quách Phụng Hiếu!”

Quách Gia quay đầu nhìn lại, lại là ngày xưa đồng hương Quách Đồ đuổi tới.

Quách Đồ cùng Quách Gia là đồng hương, cũng là cùng tộc, bất quá đến hướng tổ tiên đa số mấy thế hệ.

Tới rồi hiện giờ này một thế hệ, đều là Quách thị hai nhà cơ bản đã là ranh giới rõ ràng, Quách Đồ xuất thân từ tông gia, mà Quách Gia này một chi đã suy bại thất vọng, chỉ có thể xưng thượng là dòng bên đoạn kết của trào lưu.

Quách Đồ đi vào Quách Gia bên người, một phen túm chặt Quách Gia tay áo, vừa định nói chính sự, lại đột nhiên mày nhăn lại, dùng sức hít hít cái mũi, bất mãn nói: “Ban ngày ban mặt liền uống?”

“Ngươi quản ta?” Quách Gia lãng tử khí khái, vẻ mặt vui cười nói: “Ta lại không hướng chết uống.”

Quách Đồ thật sự là làm không rõ này quái thai lễ nghi tiêu chuẩn là chuyện như thế nào…… Không hướng chết uống, ngươi liền có lý?

Nếu không có niệm ở hắn xuất thân từ nhà mình dòng bên, Quách Đồ mới lười đến quản hắn.

“Phụng Hiếu, ngươi ngày thường không phải tiêu sái thực sao? Có chút hư vô việc ngươi hiện giờ vì sao phải xem như vậy trọng? Viên công nhậm ngươi vì Ngụy quận kế lại, đã thuộc phá cách cao dùng! Hắn mới vừa chưởng quản Ký Châu, rất nhiều sự còn phải là lượng sức tam tư nhi hành, không phải tùy tùy tiện tiện dựa vào khí phách là có thể đi làm, ngươi đến lý giải Viên công khổ trung a!”

Quách Gia không có gì tỏ vẻ, chỉ là giơ tay moi moi lỗ mũi, xem Quách Đồ da đầu một trận tê dại, bắt lấy Quách Gia tay áo tay cũng không khỏi buông lỏng ra.

Đào ra cứt mũi, Quách Gia cuốn lên ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, đem cứt mũi bắn bay, hi cười nói: “Viên công khổ trung, Quách mỗ minh bạch khẩn, trong quân muốn vị sao, vẫn là đến cấp sĩ tộc trung nhân vật trọng yếu lưu trữ, rốt cuộc Ký Châu tuy định, nhưng Viên công trước mắt còn không có châu mục danh phận, thả Hà Bắc nơi tựa thật thà loạn, Viên công ủng hộ U Châu mục Lưu sứ quân vì thiên tử việc cũng không thành, hiện nay ở chính sách thượng, rất là bị động a.”

“Ngươi xem ngươi, rõ ràng cái gì đều biết!” Quách Đồ hung hăng dậm chân, rất là khó hiểu nói: “Minh bạch ngươi còn đi cái cái gì?”

“Minh bạch về minh bạch, vấn đề Quách mỗ…… Chính là không cao hứng a, ngươi nói chuyện này sao sinh là hảo?” Quách Gia ha ha cười, đem hai tay một quán, làm bất đắc dĩ trạng.

Quách Đồ có chút sinh khí: “Quách Phụng Hiếu, ngươi cho rằng ngươi là ai a? Viên công đều có thể nhẫn, ngươi còn nhịn không nổi? Ngươi nhưng tức chết ta, xứng đáng ngươi một thân bản lĩnh đến nay chưa sĩ, ngươi lại như vậy đi xuống, liền về nhà uống gió Tây Bắc đi thôi!”

Quách Gia hướng về phía Quách Đồ hì hì cười, ôm quyền nói: “Sáng suốt chi sĩ có thể thận thẩm này chủ, cố cử chỉ chu toàn, lập công nổi danh. Viên công dục phỏng Chu Công chi lễ, không nghĩ tới lượng mới định chức, lự nhiều mà đi cố, nhiều mưu thiếu đoạn, muốn thành Vương Bá chi cũng, khó rồi!”

Quách Đồ ngơ ngác nhìn Quách Gia trang trứng, trong lòng thẳng nhảy ra hai chữ chân ngôn —— ta phi!

“Phụng Hiếu, ngươi không phụng dưỡng Viên công, nghĩ đến đâu đi?”

Quách Gia xoay qua thân, một bên hướng về phía Quách Đồ phất tay cáo biệt, một bên cười nói: “Trời cao đất rộng, Quách mỗ ra cửa nhiều giao mấy cái bằng hữu đi!”

Nhìn Quách Gia dần dần biến mất ở nơi xa thân ảnh, Quách Đồ hung hăng “Phun” một ngụm, dậm chân cả giận: “Ta xem ngươi cuối cùng rốt cuộc có thể giao ra cái gì tổn hữu…… Khoe khoang!”

……

……

Giờ này khắc này, Đào Thương trở về Từ Châu đội ngũ đã cùng Khúc Nghĩa cùng chạy tới rồi Lê Dương địa giới, lúc này lại hướng bắc chuyển đó là Viên Thiệu đại bản doanh, Nghiệp Thành.

Mà từ Lê Dương đi xuống dưới, u u k a n s h u tắc nhưng đi hướng duyên tân bến đò, quá Hoàng Hà chuyển Duyện Châu thẳng đến Từ Châu địa giới.

Một đoạn này thời gian, Đào Thương vẫn luôn không nhàn rỗi, cơ hồ là không biết ngày đêm cấp Từ Hoảng tiến hành tẩy não công tác, lời trong lời ngoài cho hắn giáo huấn Viên Thiệu môn hạ sĩ tộc nhiều, môn phiệt trọng, giống nhau con cháu khó có thể xuất đầu tư tưởng.

Không chịu nổi Đào Thương lừa dối, Từ Hoảng đối hay không đi trước đầu nhập vào Viên Thiệu, lại sinh ra dao động chi tâm.

Mà lúc này, Đào Thương lại dọn ra hoàng bài cấp quan trọng nhân vật —— Hoàng Phủ Tung!

Thầy trò hai người cùng nhau lại đây lừa dối Từ Hoảng, cũng thật đánh thật hứa hẹn ích lợi, Đào Thương thậm chí còn làm Hoàng Phủ Tung cấp Từ Hoảng cam đoan, tới rồi Từ Châu lúc sau, liền cho hắn tìm một cái thế gia đại tộc con vợ cả khuê nữ làm thê, cũng từ Hoàng Phủ Tung tự mình làm mai mối.

Từ Hoảng đối mặt như thế nhiều dụ hoặc, cuối cùng vẫn là khó có thể kháng cự, thỏa hiệp khuất phục, sửa từ đầu Viên Thiệu mà biến thành đầu Từ Châu, đi theo Đào Thương bọn họ cùng trở về Bành Thành.

Đến tận đây, Đào Thương chờ đại đội nhân mã cũng là đem cùng Khúc Nghĩa đường ai nấy đi, hai bên các đi một bên, Khúc Nghĩa bôn Nghiệp Thành, Đào Thương bôn Từ Châu mà đi.

Khúc Nghĩa trước khi rời đi, đặc đem một mặt thêu có “Viên” tự chữ vàng đạo kỳ để lại cho Đào Thương.

Đào Thương khó hiểu này ý.

Khúc Nghĩa kiên nhẫn đối hắn giải thích nói: “Ta đã phái người đêm tối đi trước Nghiệp Thành đem nơi đây việc bẩm báo cho Viên công, Viên công khủng ngươi trở về Từ Châu này dọc theo đường đi rất mạnh tặc, cố ý làm ta đem này mặt tiêu có kỳ danh hào đạo kỳ để lại cho ngươi, ở ra Hà Bắc địa giới phía trước, nếu thực sự có cường tặc cũng hoặc là địa phương chư hầu quận thủ đối với ngươi có điều ngăn trở, ngươi liền có thể chấp này kỳ báo thượng Viên công danh hào, cho rằng kinh sợ!”

------oOo------

Chương 157: cáo mượn oai hùm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe Viên Thiệu cư nhiên vì chính mình nhọc lòng đến loại trình độ này, Đào Thương trong lòng thật là có chút cảm động.

Không thể không nói, Viên Thiệu đối chính mình, là thật rất đủ ý tứ, liền hồi trình trên đường gặp được chuyện phiền toái đều trước tiên cho hắn nghĩ tới, còn cố ý cho chính mình một mặt "Viên" tự đạo kỳ, làm hắn trên đường trang ngưu bức dùng.

Thân cha cũng chưa hắn như vậy thân a.

"Làm phiền khúc tướng quân hồi phục Viên công, đào mỗ đa tạ hắn hậu ý, từ chối thì bất kính."

Khúc Nghĩa lại giao đãi vài câu lúc sau, ngay sau đó lãnh binh cùng Đào Thương cáo biệt, hai bên phân biệt bôn từng người mục đích địa mà đi.

Nhìn Khúc Nghĩa suất binh rời đi thân ảnh, Đào Thương âm thầm tạp tạp miệng.

Lương tướng a, tái kiến.

Binh mã tới duyên tân bến đò sau, liền an bài con thuyền chuẩn bị qua sông.

Đào Thương một chúng đại đội nhân mã mười dư vạn, nhân số thật sự quá nhiều, bến đò chỗ con thuyền hữu hạn, một lần chỉ có thể vận chuyển rất ít người, mà Đào Thương lại sợ ở qua sông trong lúc, bạch sóng quân chúng phát sinh bất ngờ làm phản, bởi vậy chỉ có thể trước làm Hứa Chử cùng Mi Phương dẫn dắt một bộ phận

thân quân đi trước qua sông, chính mình cùng Từ Hoảng, Từ Vinh đám người cản phía sau, dùng này phương pháp ở bến đò hai mặt tiến hành giám thị.

Nhưng liền ở bạch sóng quân hàng chúng một đám một đám qua sông là lúc, không tưởng được sự kiện vẫn là tiếp sung mà đến.

Một người Từ Châu quân thám báo vội vã hướng Đào Thương hồi báo: “Khởi bẩm công tử, việc lớn không tốt, khoảng cách chúng ta không đến ba mươi dặm địa phương, có một chi đại đội binh mã đang ở hướng bến đò tiến lên mà đến, này quân nhân số không ít, ít nói cũng ước có vạn dư!”

“Vạn dư binh mã hướng bến đò mà đến?” Đào Thương sắc mặt căng thẳng.

Lúc này binh mã đang ở qua sông, đại bộ phận nhân mã yêu cầu trông coi bạch sóng quân chúng, vạn nhất lúc này này một vạn người là địch phi hữu, đối phương một khi khởi xướng tiến công, trong lúc lại khiến cho bạch sóng quân bất ngờ làm phản, kia chính là đại đại không ổn.

“Kia vạn hơn người là ai binh mã? Tìm hiểu rõ ràng sao?” Đào Thương bên cạnh Từ Vinh cũng biết này đột phát tình huống pha không lạc quan, vội vàng dò hỏi.

Kia thám báo nuốt một ngụm nước miếng, vội vàng trả lời: “Đối phương binh mã phục sức hỗn độn, tuyệt phi quan quân, này trong quân cờ xí chế tác thô ráp, thuộc hạ nhất thời cũng xem không rõ lắm, loáng thoáng nhìn đến làm như ‘ hắc sơn quân — bạch ’!”

“Là hắc sơn quân!” Mọi người sắc mặt lập tức biến phi thường khẩn trương.

Hắc sơn quân không hề nghi ngờ, chính là đương kim thiên hạ khăn vàng dư bộ trung lớn nhất một cổ!

Cầm đầu cừ soái Trương Yến, dưới trướng liền dân mang binh, tọa ủng trăm vạn chi chúng, mấy cùng một phương chư hầu vô dị.

Ngay cả triều đình cũng không thể không thừa nhận hắc sơn quân tồn tại, sắc phong Trương Yến vì bình khó trung lang tướng.

Cùng hắc sơn quân so sánh với, bạch sóng quân quả thực chính là tiểu đánh tiểu nháo, giống như quá mọi nhà giống nhau buồn cười.

Hồ Tài nghe xong đối phương là hắc sơn quân, vội vàng đối Đào Thương nói: “Đại công tử, hắc sơn quân trừ bỏ cừ soái Chử Phi Yến ở ngoài, thượng có đầu lĩnh mười mấy tên, trong đó có một cái đầu lĩnh tên là Bạch Nhiễu, thám báo nói đạo kỳ thượng viết hắc sơn quân — bạch, không nói được đó là người này suất binh tiến đến.”

Từ Hoảng đem rìu to vung lên, nói: “Mặc kệ là ai tới, chúng ta cũng không cần sợ hắn, thỉnh công tử hạ lệnh xuất chiến, Từ Hoảng nguyện vì tiên phong!”

Đào Thương quay đầu nhìn bên ta ở bên kia đen nghìn nghịt chờ qua sông một chúng, lắc lắc đầu, nói: “Không được, chúng ta bên này có mười mấy vạn bạch sóng quân hàng tốt, bọn họ cùng hắc sơn quân đều thuộc về khăn vàng quân dư bộ, cũng coi như là đồng khí liên chi, nếu là làm cho bọn họ biết hắc sơn quân tới, không biết sẽ ra cái dạng gì biến cố…… Này trượng không thể đánh.”

Từ Hoảng nghe vậy nóng nảy, nói: “Nếu là không đánh, lại nên như thế nào?”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta bên này có mười mấy vạn người, tuy rằng có thể xuất trận không nhiều lắm, nhưng hắc sơn quân cũng không biết được tình hình thực tế, nếu thật là muốn đánh, bọn họ cũng sẽ không chỉ phái vạn hơn người lại đây, nếu ta không đoán sai, này chi vạn dư quân đội, hẳn là tới thăm xem hư thật……”

Nói tới đây, Đào Thương khóe mắt bỗng nhiên phiếu tới rồi kia mặt đón gió phấp phới “Viên” tự đại kỳ kỳ, trong lòng đột nhiên vừa tỉnh.

Đúng vậy, Viên đại minh chủ không phải cho ta để lại phòng thân chi vật sao?

Đào Thương duỗi tay đem Từ Vinh tiếp đón lại đây, thấp giọng nói: “Ngươi tại nơi đây đốc xúc Hồ Tài cùng với bạch sóng quân chúng nhanh chóng qua sông, ta cùng Từ Hoảng, Hàn Hạo lãnh chút ít nhân mã mang theo Viên Thiệu đại kỳ kỳ đi gặp một lần hắc sơn quân.”

Từ Vinh do dự quay đầu nhìn Khúc Nghĩa để lại cho Đào Thương đại kỳ kỳ liếc mắt một cái, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Có thể mông trụ sao?”

“Thử xem đi, vạn nhất nói không chừng có kỳ hiệu đâu.”

Nơi xa binh mã cùng với đại cổ khói đặc, chính hướng về bến đò chỗ một chút một chút chạy băng băng lại đây.

Đào Thương yêu cầu quản lý bạch sóng quân thật sự quá nhiều, tuy rằng hắn cũng không sợ hãi hắc sơn quân, nhưng một khi bạch sóng trong quân có người bởi vậy sự mà bất ngờ làm phản, sở mang đến thật lớn mối họa là Đào Thương khó có thể thừa nhận.

Bởi vậy, này trượng không thể đánh, chỉ có thể nói…… Hoặc là nói là chỉ có thể kéo.

Cũng may Khúc Nghĩa ở cùng Đào Thương phân biệt thời điểm, lãnh Viên Thiệu mệnh lệnh, cấp Đào Thương để lại một mặt có chứa “Viên” tự đại kỳ kỳ, cũng nói cho Đào Thương, Viên Thiệu cho phép hắn ở Hoàng Hà lấy bắc địa giới dùng Viên gia tên tuổi làm yểm hộ.

Có xét thấy này, Đào Thương liền làm Hàn Hạo điểm tề 3000 Thái Sơn quân, cũng lãnh Từ Hoảng, điều quân trở về qua đi cản phía sau.

Ít nhất muốn ở đại bộ phận bạch sóng quân chúng tất cả đều vượt qua Hoàng Hà phía trước, bám trụ đuổi theo hắc sơn quân.

Quay đầu lại chạy vài dặm mà, Hàn Hạo liền đem 3000 Thái Sơn binh bài khai ở mấu chốt cửa ải.

Nhìn nơi xa dần dần tiếp cận hắc sơn quân chúng, Từ Hoảng "Hừ" một tiếng, đối Đào Thương ngôn nói: "Đừng nhìn đối phương tới một vạn người, nhưng lấy nguyên tự này 3000 tinh nhuệ Thái Sơn binh chúng, hơn nữa hoảng tại đây tọa trấn, này đó hắc sơn quân, thật đúng là chưa chắc liền đặt ở chúng ta trong mắt!"

Đào Thương không tỏ ý kiến, nói: "Này một vạn nhân mã nhưng thật ra không tính cái gì…… Vấn đề là, Trương Yến sở lãnh đạo hắc sơn quân chính là thế lực lớn nhất một cổ giặc Khăn Vàng, hạ hạt trăm vạn chi chúng, chúng ta thật muốn đánh bại hắn này một vạn nhân mã, quá hành chư mạch ly nơi đây không xa, ta sợ bóng tối sơn quân phái tới báo thù nhân mã sẽ cuồn cuộn không ngừng, khi đó liền không hảo lộng."

Từ Hoảng nghe vậy không nói, hắc sơn quân Trương Yến thế lực, phóng nhãn thiên hạ, với ai so đều là một cổ cực kỳ thật lớn lực lượng quân sự, nào một đường chư hầu cũng không dám coi khinh, thật muốn là đem bọn họ chọc mao, cái này cục diện rối rắm trước mắt bên ta thật đúng là liền thu thập không được.

Nhìn hắc sơn quân binh mã giơ lên bụi đất càng ngày càng gần, Đào Thương đối Hàn Hạo nói: "Làm người đem viết có "Viên" tự đạo kỳ dựng thẳng lên tới!"

Thái Sơn quân chúng trung, có hai gã tinh tráng sĩ tốt ở được đến mệnh lệnh lúc sau, đem kia côn thêu có kim sắc "Viên" tự đại kỳ kỳ tạo ở trước trận!

Chỉ thấy kia đại kỳ kỳ ở phần phật gió bắc trung, đón gió phấp phới, qua lại cổ động, mặt trên "Viên" tự cũng là bởi vậy có vẻ phá lệ đáng chú ý.

Không bao lâu, hắc sơn quân một vạn binh mã liền xuất phát tới rồi 3000 Thái Sơn quân cách xa nhau mấy trăm bước khoảng cách.

Cũng không biết là kia mặt thêu có “Viên” tự đại kỳ kỳ tác dụng, vẫn là hắc sơn quân có khác mục đích, một vạn hắc sơn quân cũng không có sốt ruột tiến công, mà là áp dụng phòng thủ chi thế, ở Thái Sơn quân đối diện triển khai trận thế.

Đào Thương, Từ Hoảng, Hàn Hạo đám người chính từng người trầm tư đối phương ý đồ, lại thấy đối diện hắc sơn quân trận thế mở ra, một người áo giáp da mặc thượng xem như hoàn mỹ hắc sơn quân tướng lãnh, suất lĩnh một tiểu đội bưu kỵ, thẳng đến Đào Thương chờ một chúng chạy như bay mà đến.

Từ Hoảng mắt hổ trừng, đề đề rìu liền phải chuẩn bị động thủ.

Đào Thương lại giơ tay ngăn cản hắn, nói: “Không đúng, ngươi xem đối diện đánh tín hiệu cờ?”

Từ Hoảng híp mắt nhìn lại, lại thấy hắc sơn quân trước trận, có một loạt tặc quân sĩ binh đang ở hướng về phía Đào Thương đám người liều mạng múa may trong tay cờ xí.

“Nga, là đối phương phái tới sứ giả a.” Hàn Hạo ở một bên vuốt cằm nói.

Không bao lâu, liền thấy đối phương mười tên kỵ binh đã đi vào bên ta trước trận, cầm đầu hán tử thân hình cao lớn, rất có vài phần hung hãn chi sắc, mọi nơi nhìn quét trước trận Thái Sơn quân sĩ tốt một hồi, cao giọng hét lớn: “Cái nào là dẫn đầu?”

Thái Sơn quân mở ra quân trận, Đào Thương ở Từ Hoảng cùng Hàn Hạo dưới sự bảo vệ đi vào trước trận, hướng về phía đại hán vừa chắp tay, cười nói: “Ta là dẫn đầu, các hạ là hắc sơn quân vị nào?”

Kia đại hán rõ ràng dính điểm bưu, nghe vậy pha là ngạc nhiên nói: “Hoắc! Ngươi chờ cư nhiên còn có thể đoán ra chúng ta là hắc sơn quân? Có thể a! Như thế nào làm được?”

Đào Thương rất là vô ngữ, ngửa đầu nhìn nhìn nơi xa hắc sơn quân trong trận san sát cờ xí, một mặt mặt tẫn thư có “Hắc sơn” hai chữ.

Hán tử kia phảng phất một chút đều không có cảm giác được chính mình lộ khiếp, giơ lên bộ ngực, rất là kiêu ngạo nói: “Ta chính là hắc sơn quân Bạch Nhiễu đại soái ngồi xuống thiên tướng Khôi Cố, phụng bạch soái chi mệnh, đặc tới nói với ngươi lời nói!”

Nhìn này thiếu trừu bộ dáng, đâu giống là nói chuyện, rõ ràng là tới tạp bãi.

Đào Thương chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn Khôi Cố hơn nửa ngày, mới vừa rồi nhược nhược hỏi: “Ngươi…… Ngươi họ gì?”

“Khôi (sui)! Lão tử họ khôi (sui)! Khôi Cố!…… Sao sao? Ngươi có ý kiến?”

Đào Thương hồi qua thần, cười xua xua tay, nói: “Không có, không ý kiến, hảo họ! Người cũng như tên…… Khôi tướng quân!”

Khôi Cố làm như không có nghe được Đào Thương trong lời nói biếm ý, trên dưới đánh giá hắn một hồi lâu, đột nhiên nói: “Phụng bạch soái chi mệnh, đặc tới dò hỏi, ngươi chờ là nơi nào binh mã, dục hướng chỗ nào, vì sao sẽ đánh “Viên” tự đạo kỳ, các ngươi cùng Nghiệp Thành Viên Thiệu…… Là cái gì quan hệ?”

Ngắn ngủn nói mấy câu, Đào Thương liền đã từ Khôi Cố nói xuôi tai ra miêu nị, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Khôi Cố làm bộ làm tịch tại đây cùng chính mình giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, kỳ thật đã ở trong lời nói lộ ra chính mình tệ đoan.

Nhàn không có việc gì vì cái gì muốn hỏi nhà mình “Viên” tự đạo kỳ, còn hỏi chính mình cùng Nghiệp Thành Viên Thiệu có quan hệ gì? Nói rõ vẫn là đối Viên Thiệu có điều cố kỵ!

Bất quá cẩn thận lại nói tiếp, gần nhất Viên Thiệu xác thật nổi bật chính thịnh, đặc biệt là nhất cử thay thế được Hàn Phức chiếm cứ

thiên hạ kho lúa Ký Châu, hắc sơn quân đối vị này tương lai Hà Bắc bá chủ, trước mắt khẳng định là ăn không quá chuẩn, không biết có nên hay không trêu chọc, bởi vậy mới vừa rồi do dự.

Nghĩ đến đây, Đào Thương khóe miệng không khỏi lộ ra một tia quỷ dị tươi cười.

Đào Thương người này không có khác ưu điểm, nhất am hiểu chính là bắt lấy người khác do dự, sau đó thuận côn hướng lên trên bò, hù làm cho người khác sửng sốt sửng sốt.

“Ngươi hỏi ta cùng Viên Thiệu là cái gì quan hệ?” Đào Thương cười khanh khách một lóng tay cái mũi của mình, cười nói: “Ngươi liền ta là ai cũng không biết, cư nhiên liền dám như vậy đĩnh đạc lại đây hỏi chuyện?”

Khôi Cố người cũng như tên, nghe vậy quả nhiên là có điểm hốt hoảng, hắn ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, hiếu kỳ nói: “Ngươi là ai a?”

Đào Thương đem bộ ngực dựng thẳng, gằn từng chữ một đối Khôi Cố nói: “Nghe hảo, ta chính là Viên Thiệu thân con nuôi.”

“Gì?!” Khôi Cố nghe vậy hoàn toàn ngây dại.

------oOo------

Chương 158: Viên gia làm nhi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khôi Cố ở bên này cùng Đào Thương nói chuyện, mà Thái Sơn quân đối diện, hắc sơn quân tặc đầu chi nhất Bạch Nhiễu, chính vẻ mặt do dự nhìn quét đối diện hán quân, vẻ mặt làm như rất là do dự.

Kỳ thật Đào Thương đem chuyện này tưởng phức tạp, hắc sơn quân cừ soái chi nhất Bạch Nhiễu gần nhất bởi vì hắc sơn quân có nam hướng phát triển chiến lược thọc sâu, cho nên suất lĩnh một quân nam hạ, đi trước Bộc Dương thám thính tin tức, hắn thật đúng là liền không phải cố ý nhằm vào Đào Thương chờ một chúng tới, chỉ là trùng hợp đụng phải.

Trả thêm từ Bộc Dương vượt qua Hoàng Hà, hồi quân trên đường đi qua Lê Dương phụ cận, thông qua thám báo biết được có một con binh dân nửa nọ nửa kia đại đội nhân mã đi qua nơi đây, làm như đang ở qua sông.

Bạch Nhiễu cùng hắc sơn quân thủ lĩnh Trương Yến bất đồng, là cái thật đánh thật bắt nạt kẻ yếu chi tặc, hắn mới đầu tưởng phụ cận địa phương quận huyện binh dân di chuyển, liền đánh thừa loạn kiếp một bút tiền của phi nghĩa tâm tư, suất binh thay đổi phương hướng, thẳng truy Từ Châu quân một chúng mà đến, không nghĩ ly gần thời điểm, lại chợt phát hiện viết có “Viên” tự đại kỳ kỳ.

Viên Thiệu kiểu gì dạng người? Bạch Nhiễu tự nhiên là rõ ràng.

Khi dễ khi dễ bình thường địa phương quận huyện quan lại, hắn dám làm. Nhưng hiện tại đối thủ là danh chấn thiên hạ bốn thế tam công chi Viên môn nhân tài kiệt xuất, kia chính là chấp thiên hạ ngưu nhi chư hầu minh chủ!

Đối mặt Viên thị, Bạch Nhiễu thật đúng là cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng trơ mắt nhìn một khối thịt mỡ từ bên miệng trốn, Bạch Nhiễu cũng thực sự là không cam lòng, vì thế hắn liền phái tâm phúc tướng lãnh Khôi Cố, đánh sứ giả tên tuổi, đi đối phương trong quân thám thính hư thật.

Nếu đối phương là Viên Thiệu đáng tin thủ hạ hoặc là thân tín, Bạch Nhiễu liền không đánh cái này bàn tính, trực tiếp triệt binh chạy lấy người, nhưng nếu là đối phương cùng Viên Thiệu quan hệ cũng không quá lớn, hoặc là chỉ là uổng có Viên quân kỳ hào một chi thiên quân, kia Bạch Nhiễu quyết định là sẽ không bỏ qua.

Liền đoạt con mẹ nó!

Đợi một hồi lâu, liền thấy Khôi Cố suất chúng vội vã lãnh tiểu đội kỵ binh chạy vội trở về, trên mặt tất cả đều là hoảng loạn chi sắc.

Bạch Nhiễu thấy thế, vội vàng thúc ngựa tiến lên, đối với Khôi Cố nói: “Thế nào? Tìm hiểu rõ ràng sao? Đối phương chính là Viên Thiệu dòng chính nhân vật?”

“Bạch soái!” Khôi Cố vội vàng hướng Bạch Nhiễu hành lễ ôm quyền, bẩm báo nói: “Điểm tử đâm tay, phong khẩn xả hô!”

Bạch Nhiễu nghe vậy, trong lòng không khỏi một trận cô đơn, xem ra làm Khôi Cố đi thám thính một chút là chính xác, đối phương xác thật là Viên Thiệu dòng chính tâm phúc a!

Bạch Nhiễu trong lòng tuy rằng sớm có chuẩn bị, nhưng lúc này không khỏi vẫn là có chút buồn bã mất mát.

“Có bao nhiêu đâm tay?” Tuy rằng biết này phiếu là làm không được, nhưng Bạch Nhiễu vẫn là đi lưu trình hỏi một câu, ít nhất phải biết chính mình hôm nay không có kiếp thành đối thủ rốt cuộc là ai a.

“Đối phương nói, hắn chính là Viên Thiệu thân con nuôi cũng!”

“Gì?” Bạch Nhiễu trong lúc nhất thời có điểm phát ngốc: “Rốt cuộc là thân nhi tử vẫn là con nuôi?”

Khôi Cố xoa xoa trên đầu hãn, hạ giọng nói: “Mạt tướng mới đầu nhất thời cũng không quá biết rõ ràng, sau cẩn thận tư chi, này thân con nuôi, nói vậy hẳn là hơn hẳn thân tử chi nghĩa tử chi ý……”

Bạch Nhiễu bị Khôi Cố nhiễu khẩu lệnh làm cho đầu hồn tương tương có điểm thật không minh bạch, ngạc nhiên nói: “Lão tử tuy rằng kiến thức hạn hẹp, chính là cũng không nghe nói qua Viên Thiệu dưới trướng có cái gì con nuôi a? Nghe nói hắn nhưng thật ra có cái cháu ngoại trai rất lợi hại…… Chẳng lẽ đổi thành con nuôi dưỡng?”

Viên Thiệu có một cái cháu ngoại trai kêu cán bộ cao cấp, cực có tài năng, bất quá thực hiển nhiên Bạch Nhiễu cũng không có nhớ kỹ cán bộ cao cấp tên, giờ phút này còn đem hắn cùng Đào Thương lộng lẫn lộn.

Suy nghĩ một lát, Bạch Nhiễu đột nhiên phục hồi tinh thần lại, bất mãn nhìn về phía Khôi Cố nói: “Tiểu tử ngươi…… Nên không phải là làm người cấp mông đi?”

Khôi Cố dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Kia tiểu tử một bộ chân thành quân tử chi tướng, vọng chi không giống là sẽ gạt người…… Hơn nữa bạch soái ngươi cẩn thận tưởng, lớn như vậy một đám người, tại nơi đây kinh bến đò đi Hoàng Hà, há có thể không có Viên Thiệu chấp thuận? Cũng không là này tâm phúc dòng chính mà không thể vì này a!”

Bạch Nhiễu nghe xong lời này, cẩn thận suy nghĩ suy nghĩ xác thật là có đạo lý.

Nếu vô Viên Thiệu phê chuẩn, nhiều như vậy người, há có thể tùy ý qua sông?

“Bổn soái mới từ Bộc Dương thám thính xong tin tức trở về, cũng không biết này Viên Thiệu chiếm cứ Ký Châu lúc sau, cùng nhà ta bình khó trung lang tướng, giao tình như thế nào?”

Bạch Nhiễu trong miệng bình khó trung lang tướng, chỉ đó là hắc sơn quân thủ lĩnh Trương Yến.

Khôi Cố thấp giọng trả lời: “Viên Thiệu sơ chiếm Ký Châu, đối bình khó trung lang tướng làm như rất là khách khí, chỉ là nghe nói Công Tôn Toản hình như có nam hạ chi ý, muốn cùng Viên Thiệu tranh đoạt Ký Châu, còn phái người tới du thuyết trung lang tướng…… Được nghe trung lang tướng hiện tại cũng là thế khó xử, không biết là đương trợ Viên vẫn là trợ Công Tôn!”

Bạch Nhiễu nghe vậy bừng tỉnh, suy nghĩ sau một lúc lâu mới vừa rồi nói: “Nếu bình khó trung lang tướng chưa làm ra quyết định, ta đây chờ không ngại trước thừa cơ hội này, cùng Viên Thiệu con nuôi kết giao một phen, ngày sau giả như trung lang tướng ý muốn thân Viên, kia chúng ta hôm nay này cử lại là vừa lúc phái thượng công dụng, nếu trung lãng đem ý muốn thân cận Công Tôn, kia cũng không đáng ngại, cùng lắm thì một phách hai tán!”

Khôi Cố đối Bạch Nhiễu loại này theo gió hai mặt đảo tính cách rất là bội phục, dựng lên một cây ngón tay cái, nói: “Bạch soái suy nghĩ như thế chu đáo cẩn thận, bình khó trung lãng đem nghe chi, tất là cảm thấy vui mừng…… Kia ngươi tính như thế nào kết giao Viên Thiệu con nuôi?”

Bạch Nhiễu hung hăng trừng mắt nhìn Khôi Cố liếc mắt một cái, bất mãn nói: “Thật là bổn ngươi chết bầm, lão tử lại không có tiền, còn có thể như thế nào cùng hắn kết giao? Thỉnh hắn ăn cơm bái!”

……

……

Khôi Cố ở được đến Bạch Nhiễu mệnh lệnh lúc sau, ngay sau đó lại lãnh mười tên kỵ binh, quay lại tới rồi Đào Thương quân trận một bên.

“Mời ta ăn cơm?” Đào Thương nghe xong Khôi Cố nói, tức khắc mở to hai mắt.

Khôi Cố một cái kính gật đầu, cùng thượng một lần đến Đào Thương này so sánh với, trên mặt nịnh nọt ý cười rõ ràng là gia tăng rồi rất nhiều.

“Nhà ta bạch soái chính là bình khó trung lang tướng dưới trướng trọng trấn, công tử còn lại là Viên công con nuôi, lại nói tiếp, chúng ta đều xem như người của triều đình, nhà ta bạch soái ý tứ là, nếu chúng ta đều là người của triều đình, gặp mặt, nào có không ăn một đốn đạo lý?”

Đào Thương giơ tay xoa xoa mồ hôi trên trán…… Hôm nay xem như gặp phải so với chính mình còn không đáng tin cậy.

Các ngươi…… Cũng có thể xem như người của triều đình?

Triều đình đó là tiêu diệt không được các ngươi, không có biện pháp, mới cho nhà các ngươi đại cừ soái như vậy một cái phong hào!

Ngươi nghe nói qua cái nào triều đình trung người bị xưng hô vì đại soái?

Các ngươi là gì ngoạn ý nhi, ngươi mẹ nó chính mình trong lòng không điểm bức số sao?

“Ăn cơm…… Liền mộc có cái kia tất yếu đi?” Đào Thương cười ha hả dùng dư quang quét về phía đối diện hắc sơn quân.

Khôi Cố lại hiện thực không có nhãn lực thấy, một cái kính lắc đầu nói: “Muốn ăn, muốn ăn! Viên công tử ngươi không cần sợ hãi, nhà ta bạch soái không có chút nào ác ý, chính là thuần túy tưởng cùng công tử kết giao một chút, công tử hưu sợ đây là Hồng Môn Yến, nhà ta bạch soái nói, tại đây hai quân chính giữa địa phương, đáp thượng mấy cái lều trại, hai bên từng người dẫn dắt 30 kỵ đi trước trong trướng ăn tiệc, còn lại binh mã, toàn bộ ở từng người phía sau đóng quân, gác từng người nơi phương hướng đầu đường muốn lộ, cũng coi như là phòng ngừa người khác vào nhầm nhìn trộm, bảo đảm thần không biết quỷ không hay!”

Đào Thương nghe xong, trên mặt cơ bắp trực trừu trừu.

Vị này Bạch Nhiễu đại soái…… Thật đúng là rất có kịch bản.

Mắt nhìn Khôi Cố vẻ mặt ân cần ý cười, Đào Thương thầm nghĩ trong lòng như vậy nhưng thật ra cũng không tồi…… Ăn cơm liền ăn cơm bái.

Dù sao lều trại cùng ăn cơm cục cảnh sát bị thiết lập tại hai quân giữa trận, lẫn nhau lại đều là chỉ mang 30 người, nếu luận cập tinh nhuệ trình độ, 30 danh hắc sơn quân làm sao có thể cùng 30 danh Thái Sơn tinh nhuệ chống chọi?

Thật muốn sống mái với nhau lên, Từ Hoảng một người phỏng chừng là có thể đánh hắn mười cái!

Cũng vừa lúc nương này bữa cơm cục theo chân bọn họ kéo dài một chút thời gian, vì Từ Vinh bọn họ bên kia tranh thủ càng nhiều thời giờ an bài qua sông.

“Hảo, vậy làm phiền khôi tướng quân hồi phục nhà ngươi bạch soái một tiếng, hôm nay này bữa tiệc…… Ta ăn.”

……

……

Bàn tiệc văn hóa ở Trung Quốc bắt nguồn xa, dòng chảy dài, thậm chí có thể ngược dòng đến Hoa Hạ văn minh khởi nguyên.

Cùng hiện đại giống nhau, cổ đại bàn tiệc văn hóa cũng cùng với nhiều loại cưỡng chế tính hành vi, thương trường, quan trường trung cũng là nhiều lấy loại này giao lưu phương thức tới kéo vào lẫn nhau quan hệ cùng cảm tình, đương nhiên đồng thời cũng cùng với dối trá, âm hiểm, xảo trá chờ nhiều loại khẩn cấp thủ đoạn.

Bạch Nhiễu sai người giết một con dê, bãi ở lều trại chính ngoại phương nhưng coi trong phạm vi trực tiếp nướng BBQ, trong trướng

mặt khác thức ăn, cũng là toàn từ một cái đại đỉnh trung nấu nấu, rượu cũng là từ cùng cái đại ung trung vì mọi người rót đảo.

Như vậy phương thức đơn sơ thô bỉ, nhưng lại rất trực tiếp, ít nhất có thể làm Đào Thương một chúng thấy rõ, Bạch Nhiễu bọn họ cùng chính mình ăn uống chính là hoàn toàn giống nhau đồ vật, không tồn tại bị hạ độc nguy hiểm.

Xem ra vị này hắc sơn quân bạch đại soái, rất là thức thời nói.

Thịt dê trang nhập thực đỉnh, mang lên lúc sau, Bạch Nhiễu sai người đem rượu rót đầy, xa xa giơ lên đối với Đào Thương sang sảng nói: “Hôm nay một hồi hiểu lầm, nhưng chung quy vẫn là hữu kinh vô hiểm, có thể mượn cơ hội này kết giao đến Viên công tử như vậy danh môn con cháu, thật sự là lệnh bổn soái lần cảm vui mừng! Viên công tử, ngươi ta thả mãn uống này rượu như thế nào?”

Đào Thương cẩn thận nhìn nhìn trản trung rượu sau, sau đó giơ lên, cười nói: “Bạch cừ soái khách khí, thật sự không dám nhận, bất quá uống rượu trước, tại hạ tưởng cùng bạch cừ soái trước thanh minh một chút, tại hạ họ Đào, không họ Viên.”

Bạch Nhiễu cùng bồi rượu Khôi Cố nghe xong lời này, mặt lập tức đều biến đen.

Hai người đều thật mạnh đem chén rượu lược ở trên bàn, từng người hừ một tiếng, hiện thực không cao hứng.

Đào Thương kinh ngạc nhìn nói trở mặt liền trở mặt hai người, com không rõ nguyên do.

Này hắc sơn quân các tướng lĩnh, nên không phải có bệnh đi?

“Ngươi như thế nào có thể họ Đào?” Khôi Cố mắng mi trừng mục, dường như là đã chịu nặc đại vũ nhục giống nhau: “Ngươi không phải nói ngươi là Viên Thiệu con nuôi sao?! Vì cái gì không họ Viên!”

Bạch Nhiễu sắc mặt âm trầm, hiển nhiên cũng là phi thường không thoải mái.

Đào Thương nhíu mày, cẩn thận tự hỏi một hồi, mới vừa rồi thử tính rũ tuân hai người nói: “Họ Viên con nuôi họ Đào…… Có cái gì tật xấu sao?”

Bạch Nhiễu cùng Khôi Cố nghe vậy tức khắc cứng lại.

Giống như thật chính là không có gì tật xấu.

Không bao lâu……

“Ha ha ha ha!”

Chỉ thấy Bạch Nhiễu cười lớn che dấu xấu hổ, một lần nữa cầm lấy chén rượu, xa xa đối với Đào Thương giơ lên trản tới, hào sảng nói: “Đào công tử! Hiểu lầm! Hiểu lầm lạp! Ngươi xem việc này nháo…… Kỳ thật a, ngay từ đầu, Bạch mỗ là chưa từng nghe nói qua Viên công hữu quá cái gì con nuôi, chỉ là thường nghe bên người người nhắc tới hắn có một cái cháu ngoại trai, rất là lợi hại! Nhất thời lộng hỗn, lầm đem ngươi coi như Viên công cái kia lợi hại cháu ngoại trai, tưởng gần nhất mới bị thu làm con nuôi, ha ha ha ha! Hiểu lầm!”

Đào Thương bưng chén rượu, trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch Nhiễu, nói: “Viên công cháu ngoại trai…… Hắn cũng không nên họ Viên a?”

Bạch Nhiễu trên mặt cơ bắp tức khắc cứng đờ.

Tiểu tử này…… Thật con mẹ nó không bằng hữu!

Nếu không phải bởi vì hắn là Viên Thiệu con nuôi, lão tử hiện tại liền sao đao băm chết hắn!

------oOo------

Chương 159: quân tử cùng quỷ tài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nói lệnh Bạch Nhiễu cùng Khôi Cố phi thường xấu hổ.

Hắc sơn quân không có văn hóa hiện thực bị Đào Thương máu chảy đầm đìa lột ra, một chút mặt nhi không lưu.

Bạch Nhiễu trầm khuôn mặt, có vẻ rất là nín thở.

Mà Khôi Cố còn lại là xấu hổ ho khan một tiếng, rất là thức thời lấy niệu độn lấy cớ đi ra lều trại tránh tránh đầu sóng ngọn gió.

Này bữa cơm không đợi khai uống đâu, cắn cơ bản đã bị lao đã chết……

Bên trong quá nặng nề, Khôi Cố cảm giác thật sự là tao đến hoảng, không muốn ở bên trong nhiều đãi.

Danh môn thế gia công tử, quả nhiên là không hảo ở chung a.

Khôi Cố một bên thấp giọng mắng, một bên đi ngoài, lại thấy một cái hắc sơn quân binh tốt từ bên ta trận doanh chạy vội tới, đối với Khôi Cố bẩm báo nói: “Khôi soái, chúng ta thám tử vừa mới ở trên quan đạo, bắt được một cái đi ngang qua thư sinh, hắn hình như là lạc đường, lầm xông chúng ta đóng quân tiểu đạo.”

Khôi Cố bất mãn nhìn nhìn kia hắc sơn quân tốt, tức giận nói: “Một cái lạc đường thư sinh mà thôi, còn dùng đến cố ý tới hỏi lão tử? Trực tiếp băm không phải thành!”

Kia hắc sơn quân sĩ tốt thấp giọng nói: “Kia thư sinh tự xưng là cái có thân phận, nói là nếu tùy ý giết hắn, này gia môn định khuynh tài

vì này báo này thâm thù…… Tiểu nhân chờ, tiểu nhân chờ liền không dám tự tiện làm chủ.”

Khôi Cố đề thượng quần, xoa xoa cái mũi, nói: “Lãnh ta đi xem!”

……

……

Quách Gia cảm giác một đoạn này thời gian, chính mình thật là xui xẻo tột cùng!

Đầu tiên là đại thật xa một mình từ Dĩnh Xuyên đi vào Ký Châu, cho rằng có thể nhìn thấy trong lòng vị kia trong lý tưởng minh chủ, chính là không nghĩ tới, Viên Thiệu chung quy vẫn là không có đánh vỡ sĩ tộc phân công nhà nghèo quy luật, ủy nhiệm hắn một cái cũng không thể phát huy hắn tài cán chức vụ.

Này chức vụ tuy rằng không thấp, nhưng tổng thể tới nói, cũng không phù hợp Quách Gia trong lòng đối chính mình tài năng cân nhắc.

Loạn thế quỷ tài, làm sao có thể thụ chi phi cá?

Mang theo một viên lược hiện tang thương tâm, Quách Gia rời đi Nghiệp Thành.

Thiên hạ to lớn, phù hợp chính mình trong lòng chờ đợi tiêu chuẩn danh chủ, đến tột cùng sẽ ở nơi nào?

Có lẽ, người như vậy, căn bản là không tồn tại đi.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Quách Gia đơn thân độc mã, nản lòng thoái chí bước lên trở về Dĩnh Xuyên lộ trình.

Lộ phí mang không nhiều lắm, nhưng Quách Gia rốt cuộc vẫn là có chút khí khái, không muốn chịu đồng hương Quách Đồ cùng Tân Bình ân huệ.

Tiền không nhiều lắm, nhưng tỉnh hoa, hẳn là vẫn là có thể kiên trì trở lại Dĩnh Xuyên Dương Địch nhà cũ.

Quách Gia chính là ôm ý nghĩ như vậy.

Chính là ngàn tính vạn tính, chẳng sợ đem lộ phí sử dụng hiệu suất đều tính đến tận xương tủy, Quách Gia lại vẫn là không có tính đến, chính mình cư nhiên sẽ sắp tới đem qua sông đêm trước gặp phải hắc sơn cường đạo……

Chẳng lẽ, đây là mệnh?

Nhìn chặn đường hắc sơn tặc khấu trong tay phiếm hàn quang phác đao, cùng kia một trương trương dữ tợn sắc mặt, Quách Gia tâm cơ hồ đều phải nhảy đến cổ họng.

Không! Không thể! Không được!

Quách mỗ còn không có lưu danh với sử sách, Quách mỗ một thân tài hoa, còn không có ở cái này tối tăm thế đạo có điều triển lộ…… Sao lại có thể liền như vậy bị vô danh bọn chuột nhắt mưu hại với đồng ruộng ở nông thôn?

Tuyệt đối không được!

Ôm này cuối cùng cầu sinh chi niệm, Quách Gia cố lấy cuối cùng dũng khí, hướng về phía những cái đó cường đạo cao giọng hét lớn một câu.

“Ngô nãi danh môn chi hậu cũng, nhữ giống như dám tương hại, ngô gia tộc tất khuynh tài để báo này thù!”

Kêu xong này một câu lúc sau, Quách Gia hoàn toàn hư thoát, đây là hắn cuối cùng còn sống hy vọng…… Cùng này đó cường đạo là không có đạo lý nhưng giảng, nếu chiêu này cũng không được, vậy khả năng thật sự không có cách.

Ông trời vẫn là chiếu cố hắn, những cái đó cường đạo rốt cuộc không có gì gan dạ sáng suốt, nghe xong lời này, một đám đều có

chút do dự.

Quách Gia cứ như vậy tạm thời bị nhốt ở tại chỗ, cùng những cái đó chặn đường bọn tặc tử mắt to trừng mắt nhỏ cho nhau đối diện.

Cường đạo có lẽ cái gì cũng chưa tưởng, chỉ là tò mò trông coi vị này cái gọi là “Danh môn”, nhưng Quách Gia trong đầu cũng đã bắt đầu bay nhanh vận chuyển lên.

Như thế nào mới có thể thoát ly như vậy quẫn cảnh? Kế tiếp hẳn là dùng biện pháp gì!

Cũng chính là ở ngay lúc này, Khôi Cố ở một chúng cường đạo ủng hộ hạ, cưỡi ngựa đi tới Quách Gia trước mặt.

Nhìn từ trên xuống dưới cái này diện mạo trắng nõn gầy ốm, lược hiện tuấn lãng tuổi trẻ hậu sinh, Khôi Cố trong lòng không khỏi nổi lên nói thầm.

Nhà ai danh môn chi hậu, thế nhưng ăn mặc như vậy keo kiệt? Còn có bên cạnh hắn kia thất ngựa gầy, quá mất mặt…… Nhìn ngang nhìn dọc cũng không giống như là danh môn a?

Tiểu tử này có như vậy đại phổ sao? Thường phục ra tới?

Khôi Cố trong lòng nổi lên nói thầm, đánh mã đi vào Quách Gia bên người, trên dưới tả hữu cẩn thận nhìn hắn một hồi, xuất khẩu hỏi: “Chính là ngươi? Xông ta hắc sơn quân nghỉ mã nói, còn dám nói ẩu nói tả tự xưng cái gì danh môn chi hậu? Nhữ là người phương nào?”

Quách Gia nhìn cái này nhìn hơi có chút quyền lực hắc sơn quân đầu lĩnh, đại não bay nhanh vận chuyển, tự hỏi làm chính mình thoát thân biện pháp.

Quỷ tài chung quy là quỷ tài, ngay lập tức chi gian, liền làm hắn nghĩ tới một cái cáo mượn oai hùm, giấu trời qua biển kế thoát thân.

Chỉ thấy Quách Gia thẳng nổi lên sống lưng, ngẩng đầu lên nhìn Khôi Cố kia rất là hung ác bề ngoài, thon gầy thả lược hiện bệnh trạng trên mặt, thế nhưng lộ ra một cái trào phúng tươi cười.

“Vị này tướng quân, ngươi có biết ta là ai sao?”

Khôi Cố mặt tức thì liền cứng đờ.

Hôm nay là chuyện như thế nào? Như thế nào mỗi người đều tới hỏi lão tử chính mình là ai?

Ngươi là ai? Chính ngươi đều làm không rõ ràng lắm, lão tử còn con mẹ nó từng cái thế các ngươi nhớ kỹ!?

Khôi Cố đôi mắt trừng, hung ác rít gào nói: “Ái ai ai! Lão tử trước trừu ngươi hai roi lại nói!”

Dứt lời, liền giơ lên trong tay roi ngựa tử, làm bộ liền muốn trừu hạ.

Lại thấy Quách Gia đem tay vừa nhấc, lời lẽ chính đáng khiển trách nói: “Ngươi dám! Đánh ta? Ngươi thử xem a! Không sợ nói cho ngươi chờ, ngô đó là lãnh Bột Hải thái thú, đại Ký Châu mục chi Viên Thiệu…… Con nuôi!”

Khôi Cố đôi mắt tức khắc trừng tròn trịa, trong tay roi ngựa tử cũng ngừng ở giữa không trung.

Nhìn trước mắt cái này tự xưng Viên Thiệu con nuôi tuổi trẻ hậu sinh, Khôi Cố không khỏi hỗn độn.

“Ngươi nói…… Ngươi là ai?”

Quách Gia thấy Khôi Cố kinh hãi biểu tình, thầm nghĩ chiêu này giấu trời qua biển hù người chi kế vẫn là rất hữu dụng!

“Viên Thiệu con nuôi!”

Khôi Cố chậm rãi lược hạ trong tay roi ngựa tử, sắc mặt thâm trầm như nước, thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm Quách Gia như suy tư

gì.

Viên Thiệu con nuôi, đội ngũ kéo rất đại a……

“Ngươi…… Họ Viên vẫn là họ Đào?”

Lúc này đổi thành Quách Gia có điểm phát ngốc.

Hắc sơn quân suy nghĩ mơ hồ chi kỳ, thậm chí có điểm vượt qua quỷ tài tưởng tượng…… Hỏi ta họ gì? Hỏi ta họ Viên thả còn có thể lý giải, họ Đào là cái quỷ gì?

“Tại hạ họ Quách.”

Khôi Cố đôi mắt tức khắc trừng tròn trịa, cắn răng cả giận: “Buồn cười! Viên Thiệu con nuôi, như thế nào lại nhảy ra cái họ Quách?”

Quách Gia lược cảm kinh ngạc nhìn biểu hiện quái dị Khôi Cố…… Này hán tử như thế si ngốc, không phải chính hắn có bệnh, chính là nơi này có cái gì miêu nị.

“Viên Thiệu con nuôi họ Quách…… Này không thể sao?” Quách Gia thử tính mở miệng cố vấn.

Khôi Cố hất hất đầu, lười nghĩ nhiều, tiếp theo hướng Quách Gia vẫy vẫy tay, nói: “Ngươi nếu tự xưng là Viên công nghĩa tử, như vậy tùy lão tử lại đây đi, nhà ta bạch soái chính mở tiệc chiêu đãi ngươi đệ đệ, hai ngươi vừa lúc một khối.”

“Gì?”

Quách Gia dưới háng tức khắc có chút lạnh căm căm ướt át.

“Ta, ta…… Ta đệ đệ?”

“Đúng vậy!” Khôi Cố hơi mang hồ nghi nhìn Quách Gia, nói: “Viên công một cái khác con nuôi, họ Đào, ngươi đừng nói ngươi liền ngươi làm đệ đệ đều không quen biết.”

Quách Gia ngày thường treo ở trên mặt lãng cười, giờ phút này có vẻ có chút cứng đờ.

“Đương, đương nhiên nhận thức…… Thỉnh tướng quân dẫn đường!”

Quách Gia từ phía sau lấy ra tửu hồ lô uống một ngụm, đè xuống giống như nai con chạy loạn trái tim, mạnh mẽ trấn định xuống dưới.

Lúc này hắn mới phát hiện, chính mình trên người xuyên bên người quần áo, vừa mới đã hoàn toàn bị mồ hôi lạnh sũng nước……

Viên Thiệu con nuôi họ Đào? Không nên a, ban đầu không nghe nói qua a? Khi nào thu.

Vốn tưởng rằng giả trang Viên thị tộc nhân, mượn dùng Viên thị tên tuổi lừa gạt qua đi hẳn là điều diệu kế!

Nào từng tưởng ông trời cư nhiên như vậy đui mù…… Nên xảo bất xảo cư nhiên làm chính mình thật sự đụng phải Viên Thiệu con nuôi.

Đợi lát nữa quả thực bị vạch trần chân tướng, nếu kia Viên Thiệu thật con nuôi tâm nhãn tử hư điểm không giúp đỡ chính mình, này đó hắc sơn quân sẽ dùng cái dạng gì thủ đoạn sử ở chính mình trên người…… Quách Gia trong lòng tưởng cũng không dám tưởng.

Uổng chính mình tự xưng là vì tính toán không bỏ sót, hôm nay cư nhiên muốn ở lạch ngòi lật thuyền!

Trong lòng bất ổn đánh nhịp trống, nhưng Quách Gia mặt ngoài vẫn là trang phi thường bình tĩnh, cười nói: “Không thể tưởng được ta kia…… Ta kia khác họ huynh đệ cư nhiên cũng ở chỗ này, quả nhiên là thế sự khó liệu, ha ha ha, vui sướng! Làm phiền tướng quân dẫn đường, mang Quách mỗ đi gặp hắn vừa thấy, ta huynh đệ cũng hảo một ôn chuyện tình.”

Khôi Cố thấy Quách Gia biểu hiện như vậy phong khinh vân đạm, trong lòng hồ nghi cũng liền đi vài phần, ngay sau đó vẫy vẫy tay, đối

Quách Gia nói: “Vậy ngươi đi theo ta đi.”

Dứt lời, liền phái dưới trướng hắc sơn quân tiểu tốt dắt Quách Gia mã, trông chừng Quách Gia hướng về Đào Thương đám người ăn tiệc nơi lều trại mà đi.

Ăn tiệc lều trại ở hai quân chính giữa nơi sân, nói tốt hai bên chỉ mang 30 người, Hàn Hạo làm lưu thủ, suất lĩnh Thái Sơn binh tại chỗ đóng quân, thời khắc quan sát hắc sơn quân động tác.

Giờ phút này chợt thấy đối phương trận doanh có mấy người bôn uống rượu yến trại mà đi, tuy rằng không có vài người sẽ không có cái gì đại sự, nhưng vì cẩn thận khởi kiến, Hàn Hạo như cũ không dám chậm trễ, vội vàng phái một con binh bay nhanh tiến đến ngăn lại Khôi Cố đám người dò hỏi trong đó nguyên do.

Đương tên kia dò hỏi binh lính mang theo tin tức trở về: Nói cho Hàn Hạo, Khôi Cố là lãnh Viên Thiệu một cái khác con nuôi…… Cũng chính là Đào Thương làm ca ca đi uống rượu yến trướng bái phỏng, Hàn Hạo tức khắc sững sờ ở tại chỗ.

Này bữa cơm ăn…… Lợi hại a!

Quang Viên gia con nuôi liền nhảy ra hai tới!

Này rốt cuộc đều nháo chính là nào vừa ra a? Công tử ở bên kia, đến tột cùng có thể hay không căng trụ a!

Hàn Hạo tâm giờ phút này đều phải vọt tới cổ họng…… Hắn lặng lẽ đối phía sau một người thân tín sử hạ ánh mắt.

Kia thân tín hiểu ý, ngay sau đó lặng lẽ đi âm thầm chỉnh đốn và sắp đặt binh mã chuẩn bị chiến tranh, để tùy thời nhằm phía giữa sân!

Hàn Hạo xoa xoa trên đầu hãn, ngẩng đầu nhìn hướng kia dựng đứng ở hai quân ở giữa tiệc rượu lều trại.

Hàn Hạo có dự cảm, đợi lát nữa một cái lộng không tốt, kia địa phương chỉ sợ cũng sẽ biến thành tinh phong huyết vũ nơi!

……

……

So với Hàn Hạo, Quách Gia tâm tình càng là khẩn trương đến muốn chết.

Kia đã là gần trong gang tấc uống rượu lều trại, ở lãng tử trong mắt, giờ phút này hoàn toàn cùng pháp trường vô dị!

Nói không sợ hãi đó là không có khả năng, dưới bầu trời này trừ bỏ tinh thần có vấn đề người ai không sợ chết? Quách Gia là lãng tử, nhưng không phải kẻ điên.

Quách Gia suy nghĩ một đường, cũng không nghĩ tới có cái gì tốt biện pháp có thể giải quyết chuyện này, trước mắt có thể làm chỉ là đi một bước tính một bước

Tùy cơ ứng biến đục nước béo cò đi.

Khôi Cố khi trước đi đầu, đi tới uống rượu lều trại khẩu.

Lều trại bên trong, mới đầu ăn tiệc xấu hổ đã tiêu trừ, Bạch Nhiễu cùng Đào Thương đám người đang ở một bên uống rượu một bên đàm tiếu, lẫn nhau gian hoà thuận vui vẻ, quan hệ rõ ràng có hòa hoãn tăng tiến khí tượng.

Khôi Cố xoay người xuống ngựa cao giọng hướng bên trong giương giọng bẩm báo: “Bạch soái, mạt tướng thủ hạ, u u ka n s h u ở trong quân phía sau đường nhỏ thượng, ngăn cản một người lầm xâm nhập nơi đây thư sinh, một thân tự xưng cũng là Viên công con nuôi, nói là muốn tới cùng Đào công tử ôn chuyện.”

Đào Thương giờ phút này mới vừa bưng lên chén rượu uống một ngụm rượu, không đợi nuốt xuống đi, nghe vậy trực tiếp “Phốc” một ngụm phun tới.

Ta nima!

Khôi Cố thằng nhãi này, cố ý điều trị ta đi?

Không chỉ có là Đào Thương, Khôi Cố này thanh kêu to, giống như trọng bàng bom giống nhau, đem lều trại nội vừa mới sở hữu hoan thanh tiếu ngữ, đều triệt triệt để để oanh kích cái sạch sẽ.

Từ Hoảng mở to hai mắt nhìn, quay đầu nhìn về phía Đào Thương, sắc mặt thâm trầm như nước, một con tay trái ở trong bất tri bất giác, lặng lẽ sờ hướng về phía bên cạnh khai sơn đại rìu cán búa.

Đây là muốn bại lộ tiết tấu a, này hoà thuận vui vẻ uống rượu yến hội, nhìn dáng vẻ lập tức liền sẽ biến thành chiến trường luyện ngục!

Từ Hoảng động tác, cũng không có chạy ra Đào Thương đôi mắt, nhưng Đào Thương lại không có ngăn cản.

Sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, đột nhiên đến Đào Thương nhất thời căn bản không thể tưởng được biện pháp như thế nào ứng phó.

Bạch Nhiễu uống có điểm mơ hồ, nghe xong Khôi Cố tiếng la, trong lúc nhất thời làm như không có phản ánh quá mức tới, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi đem này căn gân chuyển minh bạch.

Hắn lớn đầu lưỡi, kinh ngạc chỉ vào Đào Thương nói, ngạc nhiên nói: “Sao…… Sao lại một cái nhi tử?”

Đào Thương mặt có điểm biến thành màu đen.

Hỗn trướng đồ vật, nhìn xem điểm này rượu cắn làm hắn lao —— hi toái.

“Là lại một cái Viên công con nuôi.” Đào Thương mở miệng sửa đúng Bạch Nhiễu lỗi trong lời nói.

------oOo------

Chương 160: vận mệnh chi diên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương phải bị Bạch Nhiễu khí điên rồi.

Bạch Nhiễu còn lại là hít hít cái mũi, làm như không cảm giác ra bản thân nói có cái gì không ổn, chỉ là đánh rượu cách nói: “Viên, Viên công con nuôi cũng thật nhiều a, hôm nay lập tức khiến cho ta tóm được hai cái…… Hảo, hảo xảo!”

Đào Thương híp mắt, quay đầu nhìn về phía trướng ngoại, trong lòng không khỏi có chút hối hận.

Thế nào cũng phải trang cái gì Viên Thiệu con nuôi, mất mặt không nói, này hắn sao mắt nhìn còn muốn trang không được!

Cũng tự trách mình hồ liệt liệt, hảo hảo Giang Tô người, thế nào cũng phải phàn cái gì Hà Nam thân thích.

Trong lòng đang lúc suy tư, liền thấy Khôi Cố đã lãnh Quách Gia đi vào lều trại trong vòng.

Quách Gia thấp thỏm bất an vào lều trại lúc sau, mọi nơi quan sát một vòng, ánh mắt đảo qua giữa sân mọi người gương mặt, cuối cùng dừng ở Đào Thương trên mặt.

Ở lẫn nhau đối diện kia một cái chớp mắt chi gian, Đào Thương cùng Quách Gia hai người kia đều không khỏi ngây ngẩn cả người.

Sửng sốt không phải bởi vì bọn họ lẫn nhau chi gian cho nhau nhận thức, mà là bởi vì bọn họ đều từ đối phương trong mắt đọc ra kia phân cực lực che giấu bất an, lo âu, bắt cấp cùng thử.

Một cái chớp mắt chi gian, hai người trong lòng thế nhưng đồng thời dâng lên một cái lệnh chính mình đều cảm thấy kinh hãi ý niệm.

Này tôn tử…… Chẳng lẽ cũng là cái đồ dỏm?

“Đại ca?” Đào Thương khẩn trương mở miệng thử Quách Gia.

Quách Gia trầm mặc sau một lúc lâu, tựa cũng này đây không quá dám tin tưởng miệng lưỡi đáp lễ một câu: “Lão, lão đệ?”

Giọng nói rơi xuống trong nháy mắt kia, hai người đã nhắc tới cổ họng tâm rốt cuộc lại bình an trở xuống tới rồi trong bụng.

Trời xanh thấy liên a! Thằng nhãi này cũng là cái kẻ lừa đảo.

“Đại ca!” Đào Thương bỗng nhiên đứng dậy, thẳng đến Quách Gia đi qua.

Quách Gia vội vàng cất bước đón nhận, kích động suýt nữa một chân dẫm không: “Lão đệ!”

Hai người mặc kệ trong trướng mọi người đã là ngây ra như phỗng gương mặt, thân thiết…… Thân thiết…… Thân thiết gắt gao ôm ở cùng nhau.

“Đại ca, là ngươi sao? Thật muốn chết ta! Trong khoảng thời gian này ngươi rốt cuộc chạy đi nơi đâu?! Liền nhân ảnh đều tìm không thấy!”

Đào Thương gắt gao ôm Quách Gia, đem vừa mới trong lòng buồn bực toàn bộ phát tiết ra tới.

Quách Gia cô đơn chiếc bóng bị hắc sơn quân bắt được, giờ này khắc này càng là khổ tận cam lai, tìm được đường sống trong chỗ chết hắn kích động hốc mắt đã ươn ướt, nói chuyện đều có nức nở thanh.

“Lão đệ a! Vi huynh ta…… Nhớ ngươi muốn chết! Ngươi như thế nào hiện tại mới nhảy ra tới a? Vi huynh hồn đều phải hãi không có!”

Đào Thương dùng sức chụp phủi Quách Gia phía sau lưng, an ủi nói: “Đại ca! Đừng khóc! Đừng khóc! Ta…… Ta này không phải xuất hiện sao? Đừng khóc!”

Quách Gia nước mắt ngăn không được lưu, hắn đẩy ra Đào Thương, hồng con mắt nhìn từ trên xuống dưới cái này không biết từ nào tảng đá nhảy ra tới làm đệ đệ, khụt khịt nói: “Hảo đệ đệ, tới! Làm ca nhìn nhìn ngươi mấy năm nay có cái gì biến hóa không có.”

Trên dưới đánh giá một hồi, liền thấy Quách Gia cảm khái thở dài: “Hảo, thật tốt, ngươi lại trường cao! Lần trước phân biệt thời điểm, ngươi đầu mới chỉ trường đến ca ca mông……”

Đào Thương hít hít cái mũi, khóe mắt cũng biến đã ươn ướt, hắn lại một lần ôm lấy Quách Gia, huynh đệ hai người lại một lần ôm đầu hỉ cực mà khóc.

Bạch Nhiễu không rõ nguyên do nhìn ở tha hương nhận thân khóc rống huynh đệ hai người, quay đầu nhìn về phía bên kia sương vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm Từ Hoảng, rũ tuân nói: “Bọn họ thật là làm huynh đệ sao? Như thế nào nhìn so thân ca hai còn thân?”

Từ Hoảng hồi qua thần, xấu hổ nhếch miệng cười cười, đối Bạch Nhiễu giải thích nói: “Không phải thân sinh, hơn hẳn thân sinh…… Viên công con nuôi, đều rất trọng nghĩa khí.”

Bạch Nhiễu nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, giơ ngón tay cái lên tán dương: “Quả nhiên là danh môn con cháu, tu dưỡng thật đúng là không phải giống nhau cao…… Chú ý!”

Mà giờ này khắc này, ôm nhau hai anh em, mặt ngoài tựa hồ là ở ôm đầu khóc rống, kỳ thật lại là mượn cơ hội gạt mặt khác mọi người ở sau lưng trộm cắn lỗ tai.

“Đừng mẹ nó gào!” Đào Thương một bên ôm Quách Gia làm bộ làm tịch khóc, một bên nghiến răng nghiến lợi nhẹ giọng ở Quách Gia bên tai thấp giọng nhĩ nói: “Chạy nhanh cùng ta xuyến xuyến từ!”

“Ô ô ô……” Quách Gia một bên khóc một bên thấp giọng trả lời: “Thiếu hắn nương vô nghĩa, không cần ngươi này kẻ lừa đảo dạy ta, Quách mỗ trong lòng hiểu rõ…… Ô ô ô…… Lão đệ ngươi kêu gì a?”

“Ô ô ô…… Ta kêu Đào Thương, Từ Châu Đan Dương quận người…… Ô ô ô…… Ngươi đâu?”

“Ô ô ô…… Mỗ gia họ Quách, tên một chữ húy gia…… Ô ô ô…… Dĩnh Xuyên Dương Địch người.”

Đào Thương nghe vậy trong lòng chợt cả kinh, nhưng trên mặt lại vẫn là ở khóc lóc thảm thiết.

“Ngươi kêu Quách Gia?…… Ô ô ô…… Tiểu tử ngươi không mông ta đi?”

Quách Gia một bên khóc thút thít một bên khụt khịt: “Ô ô ô…… Này đều sắp ném mệnh…… Ta mông ngươi làm chi?…… Ô ô ô!”

Tiệc rượu lều trại nội, giờ phút này ôm đầu khóc rống hai người, trong lòng suy nghĩ sự là hoàn toàn không giống nhau.

Quách Gia giờ phút này trong đầu ý tưởng, là hẳn là thế nào lừa dối quá quan, sau đó giữ được này tánh mạng trốn hồi Dĩnh Xuyên, tiếp tục chờ đãi cái kia hắn trong đầu phác họa ra tới hoàn mỹ anh chủ.

Mà Đào Thương giờ này khắc này, trong đầu ý tưởng, thực hiển nhiên muốn so Quách Gia phức tạp nhiều cũng xấu xa nhiều.

Đứng ở chính mình trước mặt, cùng chính mình ôm đầu khóc rống vị này, chính là cái kia “Mới sách mưu lược, thế chi kỳ sĩ” trời sinh quỷ tài?!

Đáng giá nghiền ngẫm chính là, vị này trời sinh quỷ tài cũng biến thành Viên Thiệu con nuôi…… Cẩn thận tính ra, hắn hiện tại thân phận còn thành chính mình làm ca ca.

Đang ở khóc thút thít trung Đào Thương, giờ này khắc này, một bên khóc, khóe miệng thế nhưng một bên gợi lên một tia quỷ dị tươi

cười.

Nếu là mệnh trung chú định duyên phận, làm ca ca, mặc kệ ngươi là từ đâu tới, đi nơi nào…… Tới rồi ta này, vậy thỉnh ngươi đừng đi rồi.

Từ Châu một phương khí hậu, đó chính là ngươi vĩnh viễn gia.

Nhìn ôm đầu khóc rống ca hai, say khướt Bạch Nhiễu giờ phút này cũng không khỏi có chút cảm động.

Nhưng thấy này tặc tư đứng dậy, hướng về phía hai người vẫy tay nói: “Cái kia…… Nhị vị Viên công tử, cửu biệt gặp lại huynh đệ chi tình trác thật sự là lệnh người cảm động a, nhưng hai ngươi cũng đừng chỉ lo khóc a, nên uống rượu còn phải uống rượu…… Người tới a! Mau cấp vị này…… Vị này…… Vị này Viên công tử cũng xem cái tịch!”

Có Bạch Nhiễu ở bên cạnh hoà giải, Đào Thương cùng Quách Gia hai người lúc này mới e thẹn cho nhau thoát ly mở ra, lẫn nhau chi gian trên vạt áo giờ phút này đều lưu trữ đối phương nước mắt cùng nước mũi.

Đào Thương nhìn chính mình trên vai kia ô trọc một mảnh, mí mắt không khỏi nhảy nhảy dựng.

Hơi chút có điểm thói ở sạch hắn giờ phút này bị cái này tiện nghi ca ca làm cho một thân dơ bẩn, trong lòng nhiều ít có điểm ghét bỏ.

Xem ở “Quỷ tài” hai chữ phân thượng…… Lần này ta nhịn.

Đào Thương ở cân nhắc Quách Gia, Quách Gia giờ phút này cũng ở cân nhắc Đào Thương.

Thực hiển nhiên, trong trướng cái này hắc sơn quân tặc đầu đối đãi Đào Thương vẫn là thực khách khí, thuyết minh Quách Gia phỏng đoán không có sai, hắc sơn quân trước mắt trước cái này giai đoạn, đối với như mặt trời ban trưa Viên thị, vẫn là hơi có chút kiêng kị,

này thuyết minh chính mình ngay từ đầu giả mạo Viên Thiệu con nuôi kế sách cũng không có cái gì vấn đề……

Sai liền sai ở một không cẩn thận cư nhiên đụng phải đồng hành cạnh tranh, mới làm chính mình đụng phải này trăm năm khó gặp quẫn bách trạng huống.

Nghĩ đến đây, Quách Gia không khỏi mắt lé đánh giá Đào Thương một chút, thầm nghĩ trong lòng người này cũng thật là, không biết sao xui xẻo cố tình cùng chính mình ở cùng một ngày giả mạo Viên Thiệu con nuôi.

Ngươi liền không thể giả mạo hạ người khác? Cho dù là giả mạo họ Viên làm tôn tử cũng đúng a.

Ánh mắt có thể đạt được chỗ, Quách Gia lại thấy được Đào Thương chỗ ngồi bên cạnh Từ Hoảng, trong lòng hơi vừa động.

Này quân hán thân khoác quỹ đạo giáp trụ, thả tướng mạo đường đường, tuyệt phi cường đạo nhất lưu.

Lại nghĩ tới vừa mới bị hắc sơn quân dẫn dắt đến này lều trại nội thời điểm, đối diện ẩn ẩn trưng bày một chúng binh mã, xem này phục sức cờ xí, tuyệt phi cường đạo một đảng, hay là…… Đều cùng chính mình cái này làm đệ đệ có quan hệ?

Nghĩ vậy, Quách Gia không khỏi nhìn nhiều Đào Thương hai mắt, trong lòng âm thầm nói thầm…… Xem ra, cái này ở ổ cướp tử nhặt được tiện nghi làm đệ đệ, thân phận không lắm đơn giản đâu.

Quách Gia mạch não chính lui tới nhanh chóng chạy băng băng, lại thấy Đào Thương vẫy tay hướng về phía hắn vẫy vẫy, chỉ chỉ ở chính mình bên người vừa mới bãi hạ một tịch ăn tiệc nói: “Huynh trưởng, còn đứng làm gì? Mau tới đây ngồi vào vị trí.”

Nhìn Đào Thương vẻ mặt nhiệt tình dào dạt, giống như cùng chính mình quen thuộc không thể lại quen thuộc, Quách Gia trong lòng rất có cảm xúc.

Tiểu tử này xem bộ dáng so với chính mình còn phải tiểu thượng vài tuổi, nhiều nhất cũng chính là mười sáu bảy bề ngoài đặc thù, nhưng này giả ngu bán điên lão luyện trình độ, ẩn ẩn lại so với chính mình còn muốn cao thượng vài phần……

Quang xem kia xán lạn biểu tình cùng không chút nào trúc trắc tiếp đón, là có thể đem người ngoài hù một cái tới một cái tới.

Chính mình thiếu chút nữa đều cảm giác hắn chính là lâu chưa gặp mặt làm huynh đệ…… Chính mình mười sáu bảy thời điểm khẳng định làm không ra việc này, thật là tam tái sống ra một thế hệ người a.

Quốc chi đem vong, tất ra yêu nghiệt, nói hẳn là chính là tiểu tử này như vậy đi.

Cũng hảo, có cái linh tính điểm, cũng phương tiện cùng chính mình đáp ra cái hảo ăn ý.

Quách Gia ngồi xuống Đào Thương bên cạnh, hai người lẫn nhau trao đổi một cái ý vị thâm trường ánh mắt, ánh mắt kia trung chất chứa ý tứ phi thường trực tiếp.

Đừng đình, tiếp tục lừa dối.

“Đại ca, ta cho ngươi giới thiệu một chút.” Đào Thương mỉm cười đối Quách Gia nói: “Vị này chính là bình khó trung lang tướng dưới trướng đắc lực can tướng, hắc sơn trong quân tên tuổi uy chấn Hà Bắc đại soái Bạch Nhiễu, nghĩa phụ ngày xưa cũng thường xuyên nhắc tới cái kia.”

Quách Gia nghe vậy thiếu chút nữa không hộc máu.

Còn hắn nương uy chấn Hà Bắc? Còn nghĩa phụ ngày xưa thường nhắc tới! Văn trứu trứu sao không gọi cha nuôi?

Trong lòng tuy rằng là như thế làm tưởng, nhưng Quách Gia trên mặt lại vẫn là cung cung kính kính hướng về phía Bạch Nhiễu ôm

quyền, cười nói: “Lâu nghe bạch đại soái chi danh, như sấm bên tai, hắc sơn quân có thể có hôm nay chi rung trời uy thế, thứ nhất là dựa vào quá cố cừ soái Trương Ngưu Giác khai sáng cơ nghiệp chi lực, thứ hai là dựa vào bình khó trung lang tướng chi uy danh, tam tắc đó là dựa vào bạch đại soái hiển hách chi công tích, có thể nói trắng ra đại soái là hắc sơn trong quân, kế Trương Ngưu Giác hoà bình khó trung lang tướng lúc sau đệ nhất nhân vật, hôm nay có thể bái kiến tôn nhan, thật sự là Quách mỗ chi lớn lao vinh hạnh.”

Đào Thương nghe xong Quách Gia nói ghê tởm quá sức.

Này trong truyền thuyết quỷ tài lãng tử, cũng quá có thể bám đít…… Ngươi dứt khoát nói thẳng hắn hắc sơn quân “Đã lịch tam thế, quốc hiểm mà dân phú” chẳng phải càng tốt nghe?

Bạch Nhiễu thấy Viên Thiệu này hai cái con nuôi nói chuyện một cái so một cái gặp may, tuy rằng biết nơi này nhiều ít có thổi phồng chi ngại, nhưng nghe ở lỗ tai bên trong chính là hai chữ —— “Thoải mái”!

Khó trách Viên Thiệu muốn thu hai người bọn họ đương con nuôi, chung quy là có điểm đạo lý, lão tử về sau nếu cũng thu hai nghĩa tử, nói cái gì cũng đến tìm như vậy lớn lên tuấn tiếu còn sẽ tán gẫu!

Thư thái a.

------oOo------

Chương 161: cũ trật tự Viên, tân trật tự tào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cùng Quách Gia một trước một sau, cùng khen ngợi, đem Bạch Nhiễu chụp cả người thoải mái, muốn ngừng mà không được.

“Hắc hắc, nhị vị công tử quá khen, Bạch mỗ trăm triệu không dám nhận này giai bình…… Đúng rồi, Đào công tử, Bạch mỗ tuy hiểu được ngài nhị vị chính là Viên công nghĩa tử, lại không biết ngài nhị vị thân phận vì sao?”

Đào Thương hơi trầm ngâm một chút, suy nghĩ một lát, quyết định ăn ngay nói thật.

“Ta vị này nghĩa huynh, họ Quách danh gia, tự Phụng Hiếu, chính là Dĩnh Xuyên Dương Địch người, quả thật đương thời chi kỳ tài, Dĩnh Xuyên tuy nhiều tuấn kiệt, nhưng ta vị này nghĩa huynh có thể nói là giữa chi nhân tài kiệt xuất, ta nghĩa phụ xuất từ Nhữ Nam Viên thị, nghe kỳ danh sau, tự mình tìm kiếm hỏi thăm cùng chi thắp nến tâm sự suốt đêm, kinh kỳ tài lọng che thế, rất là tích chi, cố đặc thu làm đại ngoan nhi tử.”

Quách Gia nghe Đào Thương lời trong lời ngoài khen ngợi chính mình, trong lòng vốn là cực sảng, nhưng ở nghe được cuối cùng một câu thời điểm, sắc mặt lại không khỏi có chút biến đen.

Cái gì kêu…… Đặc thu làm đại ngoan nhi tử?!

Đào Thương cũng không có xem Quách Gia, chỉ là ôn tồn lễ độ tiếp tục giới thiệu chính mình nói: “Đến nỗi tại hạ, thật không dám dấu diếm, gia phụ chính là Từ Châu thứ sử đào sứ quân, tại hạ chính là đào quân dưới gối trưởng tử Đào Thương, nhân ở chư hầu thảo

đổng hết sức, cùng Viên công định ra minh ước, kết hạ duyên phận. Viên công thấy đào mỗ thông minh đáng yêu, hoạt bát lanh lợi, rất là thích, vì sau này Viên, đào hai nhà cộng phụ nhà Hán to lớn kế, đặc phá lệ thu ta đương nghĩa tử.”

Quách Gia ở bên cạnh nghe, trong lòng không khỏi có chút tiểu hỏa khí.

Thu ta khi là đại ngoan nhi tử, đến ngươi này liền nghĩa tử?

Bạch Nhiễu nghe đến mấy cái này lại có chút trầm mặc.

Hắn ánh mắt dần dần trở nên thê lương, nghẹn ngào nói: “Ngươi là Từ Châu Đào Khiêm chi tử…… Chẳng lẽ là suất binh bình bạch sóng quân cái kia?”

Mắt thấy Bạch Nhiễu ánh mắt biến hung ác, sắc mặt cũng là biến âm trầm, Từ Hoảng đột nhiên cả kinh, thâm trầm mọi nơi nhìn nhìn, thân thể lại hướng về chính mình chuôi này khai sơn rìu lớn lặng lẽ nghiêng qua đi.

Đào Thương lại là một chút cũng không nóng nảy, bạch sóng quân cùng hắc sơn quân đồng dạng phân ra khăn vàng, Bạch Nhiễu có biểu hiện như vậy, sớm tại hắn dự kiến bên trong.

Liền tính biết sẽ chọc bực Bạch Nhiễu, nhưng giờ này khắc này, Đào Thương cần thiết muốn nói nói thật.

“Đúng là tại hạ, bạch sóng quân không tôn triều đình, liên tiếp xâm phạm quận huyện, ngày đó thậm chí có cưỡng bức hán đều hành vi phạm tội, này hành đã vì thiên hạ sở bất dung, huống hồ Quách Đại bất quá là một lùm cỏ chi lưu, nào có tư cách trở thành một phương thống soái? Trương bình khó cùng bạch đại soái đều là triều đình người trong, liền tính ngày xưa cùng bạch sóng quân phân thuộc đồng liêu, nhưng kia cũng bất quá là vãng tích chuyện xưa, nếu là Quách Đại có trương bình khó một nửa thực lực cùng tầm mắt, cũng không đến mức rơi xuống hôm nay kết cục, bạch đại soái, ngài nói đúng không?”

Bạch Nhiễu chớp chớp mắt, trong lòng hỏa khí hàng hàng, bắt đầu nghiền ngẫm.

Hắn thầm nghĩ nói, kia bạch sóng quân cùng hắc sơn quân tuy rằng phân thuộc đồng tông, nhưng Trương Yến liên tiếp chiêu Quách Đại đám người tiến đến, Quách Đại lại là khăng khăng không từ, lại nói tiếp bất quá là bởi vì hắn cũng dã tâm bừng bừng, có tự lập môn hộ chi ý.

Ngày sau bạch sóng quân một khi phát triển an toàn, đối hắc sơn quân tới nói ngược lại không đẹp, này Hà Bắc địa giới, có hắc sơn một quân liền vậy là đủ rồi…… Giống Quách Đại bực này người gieo gió gặt bão, chính mình không đáng vì hắn đắc tội với người.

Nghĩ vậy, Bạch Nhiễu thu hồi vừa mới khói mù, lộ ra tươi cười, nói: “Đào công tử nói chính là, Quách Đại hạng người bất quá là cổ hủ chi lưu, chết tắc đương nhiên! Bạch mỗ mấy năm trước, liền dự đoán được hắn sẽ có hôm nay…… Nên!”

Quách Gia ở một bên nghe Đào Thương cùng Bạch Nhiễu đối thoại cũng không tiếp lời.

Hắn cũng không có Đào Thương binh lực lợi thế, chỉ là lẻ loi một mình lầm sấm đến tận đây, giờ phút này còn không rõ ràng lắm vị này Đào công tử thủ đoạn cùng kịch bản.

Hơn nữa căn cứ Quách Gia tính toán, hắn nếu là phải rời khỏi này, một hồi tất nhiên đến dựa vào vị này Đào công tử chi lực mới có thể an toàn rời đi.

Quỷ tài tuy rằng ngày thường cơ mưu trăm biến, miệng lưỡi lưu loát, nhưng tới rồi mấu chốt thời khắc, đặc biệt là chính mình trong tay không có binh lực lợi thế thời điểm, nhiều lời một câu liền dễ dàng thiệt hại tự thân, binh lực thứ này, là dùng mưu trí điền bất bình một đạo lạch trời.

Loại này thời điểm mấu chốt Quách Gia là tuyệt không sẽ nhiều lời vô nghĩa.

Thiên kim không bằng một mặc, trước tĩnh xem này biến.

Bạch Nhiễu giờ phút này trong lòng cũng có hắn tính toán.

Viên Thiệu ở Ký Châu ngắn hạn nội nhanh chóng quật khởi, trở thành Hoàng Hà lấy bắc ít có cường đại thế lực, nhưng trước mắt này đối hắc sơn quân đến tột cùng là chuyện tốt vẫn là chuyện xấu ai cũng nói không rõ.

Đây cũng là Bạch Nhiễu không dám dễ dàng đắc tội Viên Thiệu "Con nuôi nhóm" nguyên nhân.

Này bữa cơm chân chính mục đích, kỳ thật vẫn là tưởng thăm thăm khẩu phong.

"Đào công tử, hiện giờ Viên Ký Châu đã thay thế được Hàn Phức, chiếm cứ Nghiệp Thành, kia bước tiếp theo, không biết Viên công đương dùng cái gì vì thiên hạ kế? Viên công đối chúng ta hắc sơn quân, lại có gì ngoại lược?" Bạch Nhiễu giờ phút này rốt cuộc đem câu chuyện dẫn tới trọng điểm thượng.

Đào Thương nhất thời nghẹn lời, hắn đã sớm tính đến Bạch Nhiễu sẽ đem đề tài dẫn tới điểm này thượng, nhưng không có nghĩ ra một bộ tốt lý do thoái thác.

Không hề nghi ngờ, hắn nếu là nói Viên Thiệu đối hắc sơn quân không có bất luận cái gì ác ý, đây là hoàn toàn không hiện thực, Bạch Nhiễu cũng sẽ không tin.

Từ căn bản đi lên giảng, hắc sơn quân cùng Viên Thiệu, tuyệt đối không có khả năng đi đến cùng nhau.

Trong lịch sử hắc sơn quân, giai đoạn trước giúp Công Tôn Toản đối kháng Viên Thiệu, hậu kỳ chờ Tào Tháo bình bốn châu khi, lại đầu phục Tào Tháo, nhưng bọn họ cùng Viên Thiệu vẫn luôn liền không đối phó, từ khi Viên Thiệu ở Hà Bắc đứng vững gót chân sau, hai bên liền vẫn luôn gập ghềnh ác chiến không ngừng.

Này cũng không phải hai bên có bao nhiêu không đối phó, mà là lập trường dẫn tới bọn họ căn bản không có khả năng đứng ở cùng trận doanh.

Viên Thiệu cùng Viên Thuật lập nghiệp tư bản, dựa vào là bốn thế tam công thâm hậu nhân mạch, cũ có trật tự thành tựu hai vị này đại biểu thời đại cũ hệ thống loạn thế quái thai.

Bọn họ cùng Tào Tháo lập nghiệp hoàn toàn bất đồng.

Tào Tháo lập nghiệp khi, trừ bỏ Dĩnh Xuyên học phủ sĩ tộc ngoại, Duyện Châu cùng Dự Châu mặt khác sĩ tộc căn bản là không nước tiểu hắn này một hồ.

Vì thế Tào Tháo chỉ có thể thay đổi sách lược, hắn lấy tân quật khởi tiểu cường hào vì trục tâm, lại đại lượng bắt đầu dùng con cháu nhà nghèo, lượng mới sử dụng, từ cũ có trật tự trung thoát ly ra tới, hợp thành lấy Tào Tháo bản nhân cùng tiểu cường hào, nhà nghèo là chủ đạo tân thời đại trật tự.

Đây cũng là không có biện pháp sự, Tào Tháo ở cũ hệ thống sĩ tộc quần thể trung chính trị ảnh hưởng không đủ, hắn danh vọng cùng tư bản khiến cho hắn cần thiết vứt bỏ cũ có hệ thống. Hắn chỉ có dựa vào chèn ép cũ quý tộc, sáng lập tân quyền lợi phân phối hóa phương thức, mới có thể đủ khỏe mạnh phát triển tự thân thế lực, nếu hắn cũng lấy cũ có sĩ tộc vì trung tâm làm căn bản thể chế đi phát triển, kia Tào Tháo vĩnh viễn đều chỉ có thể cấp Viên Thiệu đương đánh lang.

Nhưng là khác tích tân lộ, liền yêu cầu trả giá thật lớn đại giới.

Trong lịch sử Tào Tháo, ở mới vào Duyện Châu là lúc, vì chèn ép cũ hệ thống sĩ tộc, gõ sơn chấn hổ, bổng giết Duyện Châu cũ hệ thống sĩ tộc đại biểu biên làm.

Biên làm người này, cùng Khổng Dung giống nhau, đều là Đông Hán mạt tiếng tăm lừng lẫy danh sĩ, nhân một đầu 《chương hoa phú》 mà thanh danh truyền xa, lão Tư Đồ Dương Tứ, đại tướng quân gì

tiến đều bởi vì hắn ở sĩ tộc trung địa vị mà trọng điểm đề bạt quá hắn, nghị lang Thái Ung cũng đối hắn cực kỳ tôn sùng, có thể nói biên làm chính là Duyện Châu cũ có sĩ tộc môn phiệt kim tự chiêu bài.

Mà Tào Tháo loại này hoạn quan lúc sau, vô luận là tại thân phận vẫn là thiết thân ích lợi thượng, cùng biên làm nơi chốn đều là không phù hợp.

Biên làm trong tối ngoài sáng cùng Tào Tháo đối nghịch, Tào Tháo cũng không quen hắn, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp xử lý.

Nhưng là biên làm chết, sở mang đến quả đắng, chính là làm chấp chưởng Duyện Châu kinh tế cùng mạch máu cũ hệ thống sĩ tộc nhóm đối Tào Tháo sinh ra mâu thuẫn tâm lý.

Ở bọn họ trong lòng, Tào Tháo chính là một cái tới phá hư Duyện Châu cũ có trật tự người!

Sau đó Tào Tháo đông chinh Từ Châu, Lữ Bố đột kích Duyện Châu thời điểm, thân là đông quận bản thổ nhân sĩ Trần Cung cùng đông bình quận người Trương Mạc, vì giữ gìn Duyện Châu sĩ tộc cũ có môn phiệt trật tự, trực tiếp liên hợp Duyện Châu cảnh nội sở hữu môn phiệt sĩ tộc nhóm, nghênh đón Lữ Bố nhập trú Duyện Châu.

Trần Cung, Trương Mạc hai người cùng Tào Tháo tư nhân quan hệ không thể nói không tốt, thậm chí có thể nói là phi thường không tồi, nhưng là Tào Tháo nhập trú Duyện Châu sau hành vi, đặc biệt là bổng sát biên làm hành động, thực rõ ràng chính là ở đụng vào bọn họ này đó cũ có môn phiệt tập đoàn thiết thân ích lợi.

Ở ích lợi trước mặt, hết thảy hữu nghị cùng giao tình đều là xả con bê.

Lữ Bố tiến vào Bộc Dương sau, không đợi tấn công mặt khác quận huyện, nhưng Duyện Châu sáu quận lớn quốc 73 huyện cơ hồ là một đêm toàn phản, Tào Tháo ở Duyện Châu thế lực thế nhưng bị

Lữ Bố cái này hàng ngoại xâm chiếm đến chỉ còn lại có ba cái huyện!

Lữ Bố lúc ấy hạnh phúc đều phải nổ mạnh, này quả thực cùng bạch nhặt giống nhau a.

Có thể làm được điểm này, cũng không phải Lữ Bố có bao nhiêu có thể đánh, mà là Duyện Châu cũ có môn phiệt hệ thống đại biểu nhóm một sớm phản công mà mang đến tai nạn tính hậu quả.

Không dựa vào cũ hệ thống môn phiệt Tào Tháo còn như thế bị tai họa, vậy càng miễn bàn Viên Thiệu.

Viên Thiệu cùng Tào Tháo hoàn toàn không giống nhau, hắn tự thân chính là cũ có môn phiệt trật tự đại biểu người, duy trì Viên Thiệu thượng vị người, cơ hồ tất cả đều là giữ gìn cũ trật tự môn phiệt sĩ tộc, Viên Thiệu thành tựu cùng bọn họ mật không thể phân.

Cũ trật tự môn phiệt thành thục thể chế có thể sử Viên Thiệu thực lực vô hạn tăng gấp bội, nhưng đồng thời cũng hạn chế Viên Thiệu hành vi, tuyệt không sẽ cho phép Viên Thiệu có bất luận cái gì đột phá tính cải cách.

Mà thu nạp hắc sơn quân bực này đê tiện nông dân quân đội đối với cũ trật tự môn phiệt tới nói, là tuyệt đối không thể chịu đựng.

Công Tôn Toản có thể thu hắc sơn, Tào Tháo có thể thu hắc sơn, liền mẹ nó Viên Thiệu không được!

Thu hắc sơn quân nói, đến có bao nhiêu hắc sơn quân chủ yếu cán bộ cùng trung kiên lực lượng yêu cầu suy tính nhậm chức?

Thử nghĩ Quách Gia một người tưởng tiến vào Viên Thiệu tập đoàn, đều phải trải qua Viên Thiệu tỉ mỉ an trí cùng chức vị tự hỏi…… Mà trăm vạn nông dân quân như thế thật lớn lực lượng một khi tiến vào Viên Thiệu cũ trật tự vòng, thế tất sẽ nghiêm trọng ảnh hưởng Viên thị tập đoàn trung cũ môn phiệt ích lợi phân phối cùng chức vụ hệ thống cấu thành.

Hắc sơn quân lớn như vậy lực lượng bãi ở trước mắt, Viên Thiệu không phải nhị hóa, hắn khẳng định biết chiêu hàng bọn họ sẽ được đến cỡ nào thật lớn nhân lực tài nguyên…… Nhưng Viên Thiệu không dám.

Lịch sử đánh giá nói Viên Thiệu sở dụng nhiều thân thích, kỳ thật cũng không phải chỉ hắn lão Viên gia bị dùng người có bao nhiêu, mà là cũ có môn phiệt sĩ tộc trung, cùng hắn họ Viên quan hệ họ hàng đáp cố người quá nhiều, Viên Thiệu vì giữ gìn thế lực ổn định, cần thiết đắc dụng bọn họ.

Tào Tháo không dựa vào cũ trật tự, nhưng Duyện Châu sáu quận lớn quốc cũ hệ thống sĩ tộc nhóm một sớm bối phản liền cơ hồ có thể làm Tào Tháo lên phố cởi truồng……

Mà thuần dựa vào cũ hệ thống môn phiệt sĩ tộc lập nghiệp Viên Thiệu, một khi hắn thủ hạ môn phiệt sĩ tộc nhóm đối hắn hành vi có dị nghị, hoặc là bối phản hắn……

Viên Thiệu khả năng liền mông đều thừa không được. com

Cho nên đối với Viên Thiệu tới nói, đối phó hắc sơn quân, hắn chỉ có thể đánh, không thể thu.

Viên Thiệu nghiệp lớn từ căn bản thượng giảng, kỳ thật là thành cũng sĩ tộc, bại cũng sĩ tộc.

Đào Thương minh bạch đạo lý này, cho nên hiện tại Bạch Nhiễu hỏi hắn lời nói, hắn cũng không dám tùy ý hạt tiếp lời.

Này trung gian thủy quá sâu, không phải tùy tiện lừa dối hai câu là có thể lừa dối quá khứ, vạn nhất làm Bạch Nhiễu nghe ra sơ hở, ngược lại muốn mệnh.

Có lẽ Bạch Nhiễu không có cái này đầu, nhưng Đào Thương không muốn mạo hiểm.

Liền ở Đào Thương tâm niệm quay nhanh, không biết nên như thế nào ứng phó Bạch Nhiễu này "Đơn giản" vấn đề là lúc, lãng tử rốt cuộc mở miệng.

"Kỳ thật, ở Quách mỗ xem ra, trương bình khó cùng bạch đại soái yêu cầu suy xét, không nên là ta nghĩa phụ thái độ, mà là như thế nào có thể làm chúng ta hai nhà lẫn nhau càng thêm thân mật, mặc cho người khác thoi bãi cũng vô pháp chia lìa."

Đào Thương nhướng nhướng chân mày, sá nhiên nhìn về phía một bên Quách Gia.

Bạch Nhiễu cũng đảo mắt nhìn về phía Quách Gia, ngạc nhiên nói: "Quách công tử lời này ý gì?"

"Công tử này xưng hô không dám nhận." Quách Gia một bộ cười hì hì bộ dáng, nhìn nhiều ít có điểm cà lơ phất phơ.

Hắn làm như đã có ứng đối chi sách, vung vừa mới câu nệ, lộ ra tướng mạo sẵn có, tiêu sái nói: "Bạch soái kêu ta tiểu đệ vì công tử có thể, nhưng Quách mỗ xuất thân giống nhau, này công tử hai chữ nghe thật là biệt nữu, ngài nếu bất giác ủy khuất, kêu ta một tiếng tiên sinh là được rồi."

Bạch Nhiễu gật gật đầu, rất nghe lời: "Vậy thỉnh quách tiên sinh thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng."

------oOo------

Chương 162: tùy ngữ cứu Bạch Nhiễu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe được Bạch Nhiễu thành khẩn hướng chính mình cố vấn, Quách Gia bắt đầu biểu hiện.

Quỷ tài bưng lên bàn thượng chén rượu, uống một hơi cạn sạch, dùng tay áo xoa xoa miệng, cười nói: “Bạch đại soái cũng biết Quách mỗ vì sao sẽ lầm đụng vào nơi này?”

Bạch Nhiễu gãi gãi đầu, bên quang quét Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Tìm ngươi huynh đệ?”

Quách Gia lắc lắc đầu, lặng lẽ nói: “Kia cũng không phải là, Quách mỗ trên đường đi qua nơi đây, chính là vì về quê.”

Bạch Nhiễu nghe vậy, pha là có chút khó hiểu, nói: “Quách tiên sinh nếu là Viên công con nuôi, không lưu tại Ký Châu hảo hảo phụ tá Viên công, về quê đi làm gì?”

Quách Gia liền lừa dối mang lừa, nói chuyện nửa thật nửa giả: “Nghĩa phụ hiện tại tuy rằng là một châu tôn sư, nhưng thật đánh thật nói, này thế lực cũng hoàn toàn là dựa vào sĩ tộc môn phiệt chống đỡ lên, liền tính Quách mỗ là hắn con nuôi, nhưng Quách mỗ rốt cuộc xuất thân dòng bên, phía sau không có tông gia chống đỡ, nghĩa phụ dù cho là dùng ta, chỉ sợ cũng khó bình phục mọi người chi tâm, đơn giản liền phái Quách mỗ trở về quê nhà, đi làm điểm đại sự, ngày sau công thành, đương nhưng ở Ký Châu dừng chân.”

Nói tới đây, Quách Gia dừng một chút, cười nói: “Nghĩa phụ dùng Quách mỗ còn như thế, lại như thế nào có thể thiện dùng hắc sơn?”

Đào Thương nghe thế, trong lòng không khỏi mắng to Quách Gia này không phải tìm chết tiết tấu sao.

Bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút, thân là trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy quỷ tài tế tửu, Quách Gia nhất định vẫn là lưu có hậu tay, bởi vậy Đào Thương trong lòng nói cũng liền tạm thời nghẹn lại.

Xác thật không ra Đào Thương sở liệu, nghe xong Quách Gia nói, Bạch Nhiễu sắc mặt quả nhiên có chút không quá đẹp.

“Nói như thế tới, Viên Ký Châu cùng ta hắc sơn quân, sợ là làm không thành bằng hữu?” Bạch Nhiễu sắc mặt không vui trầm thấp nói.

“Cũng không hẳn vậy. Bạch đại soái không muốn biết Quách mỗ về quê, là chuẩn bị đi làm gì đại sự sao?” Quách Gia một bộ khoe khoang dạng, nói chuyện muốn nói lại thôi, che che dấu dấu giấu đầu lòi đuôi, xem Đào Thương đều tưởng trừu hắn.

“Không biết quách tiên sinh lĩnh mệnh về quê, là tính toán làm cái gì?” Bạch Nhiễu khô cằn bị Quách Gia nắm cái mũi đi.

Quách Gia cầm trong tay không chén rượu hướng về bên người Đào Thương bàn thượng một lược, đại thứ thứ nói: “Đệ đệ, cấp ca mãn thượng.”

Đào Thương trên đầu, tức khắc một sợi hắc tuyến.

Ngươi muội a……

Đào Thương trầm khuôn mặt từ bàn thượng cầm lấy bầu rượu, cấp Quách Gia đảo mãn.

Sặc chết ngươi.

Quách Gia ngửa đầu đem trản trung rượu uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Này nam hạ dọc theo đường đi, có Thanh Châu khăn vàng Tư Mã đều, từ cùng nấn ná ở tam châu giao giới! Nhữ Nam nơi, càng là có khăn vàng đại hào Lưu Tích, Cung Đô, Dĩnh Xuyên

khăn vàng gì nghi chờ, này đó, đều là Viên Ký Châu muốn vì này sở y.”

“Vì này sở y? Theo chân bọn họ?” Bạch Nhiễu nghe làm như có chút phát ngốc: “Viên Ký Châu liền ta hắc sơn khăn vàng đều chịu đựng không dưới, như thế nào lại có thể chịu đựng bọn họ?”

Quách Gia ha ha cười, lắc đầu nói: “Bạch đại soái, này ngươi liền không rõ, hắc sơn quân kiểu gì chiến lực, ta cha nuôi trong lòng tự nhiên là hiểu rõ, nhưng sở cản tay giả, nãi này trị hạ chi môn phiệt sĩ tộc cũng, nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, điểm này dễ hiểu đạo lý nói vậy bạch soái hẳn là minh bạch, thứ Quách mỗ nói câu không dễ nghe lời nói, môn phiệt sĩ tộc ở Hà Bắc sở dĩ hiện nay thế đại, bất quá là hắc sơn quân thực lực hiện tại còn không đủ để đối Ký Châu từng có phân uy hiếp, thượng là ở ta nghĩa phụ có thể xử lý ứng đối trong phạm vi, nhưng nếu là có khác Thanh Châu khăn vàng, Nhữ Nam khăn vàng chờ đều trộn lẫn tiến vào, kia tình thế lại nên như thế nào đâu?”

Bạch Nhiễu mạch não rõ ràng có điểm không đủ dùng, nghe vậy ngốc nói: “Bọn họ trộn lẫn tiến vào, lại có thể như thế nào?”

“Bên này giảm bên kia tăng, các ngươi các nơi khăn vàng thế lực một cường, tắc sĩ tộc khủng hoảng, thiên hạ khắp nơi đều có sĩ tộc sản nghiệp, như thế thật lớn uy hiếp, mà Viên công lại vô lực tiễu trừ là lúc, lúc này muốn chủ động nhượng bộ thỉnh Viên công thu nạp hắc sơn cùng chư bộ khăn vàng, chỉ sợ chính là Ký Châu môn phiệt.”

Bạch Nhiễu mơ mơ màng màng, làm như nghe ra như vậy điểm ý tứ, bất quá vẫn là không quá lý giải: “Thỉnh quách tiên sinh lại tế chút nói?”

Quách Gia thầm nghĩ trong lòng một tiếng khiêng hàng.

“Quách mỗ nhân xuất thân vô dụng mà không thể đến nghĩa phụ trọng dụng, mà hắc sơn quân cũng là bởi vì xuất thân lùm cỏ mà không thể làm nghĩa phụ sở thu nạp, lần này nam hạ, Quách mỗ

đơn giản nói Thanh Châu Tư Mã đều từ cùng, Nhữ Nam Lưu Tích, Cung Đô đám người, cùng hắc sơn quân tương minh, như thế, tây đến Thái Hành Sơn mạch, nam tự Hoàng Hà dọc tuyến duyên tân bến đò lấy nam, hướng đại lương đến Dĩnh dương thế lực toàn vì hắc sơn thế lực phạm vi, như thế hùng hậu chi lực, môn phiệt dù cho ánh mắt lại là thiển cận, làm sao có thể không khuyên giải Viên công phân công hắc sơn? Mà Quách mỗ cũng là thành tựu công lớn, trở về Ký Châu, tất nhưng đứng hàng chư hào phía trên! Thành có thể nói là lưỡng toàn chi sách.”

Đào Thương há to miệng, ngốc ngốc nhìn Quách Gia, trong mắt tất cả đều là khinh bỉ chi sắc.

Thiên phương dạ đàm…… Này không thuần xả con bê sao? Ngươi đương ngươi là ai a?

Nói nữa, thật muốn có thể làm được điểm này, Trương Yến dứt khoát liền liên hợp thiên hạ khăn vàng chư bộ, đem Viên Thiệu trực tiếp làm phiên tính, còn phân công hắc sơn? Ai dùng ai đều không nhất định.

Ca ca, làm ơn ngươi hạt hồ liệt cũng có cái chừng mực được không…… Ngươi đương Bạch Nhiễu là đến có bao nhiêu nhị? Hắn có thể tin ngươi khoác lác mới là lạ.

“Hảo!”

Quách Gia giọng nói lạc khi, liền thấy bên kia Bạch Nhiễu thật mạnh một phách bàn, giơ ngón tay cái lên nói: “Quách tiên sinh này tay quả nhiên là kế sách thần kỳ, lời này lao thấu triệt! Tiên sinh thật là cái minh bạch người a!”

Đào Thương nghe vậy, không khỏi trợn trắng mắt, trong lòng âm thầm thổn thức.

Quách Gia xem người vẫn là đĩnh chuẩn, kẻ ngu dốt dùng xuẩn sách…… Thật không nghĩ tới, thật là có nhị hóa có thể chịu hắn này bộ lời nói lừa dối.

Này Bạch Nhiễu, cũng thật là không ai.

Bất quá Đào Thương có thể thực xác định, Bạch Nhiễu hiện tại khẳng định là ở ngạnh trang.

Quách Gia bạch thoại đạo lý rõ ràng luận điệu vớ vẩn, vừa mới cơ hồ đều đem Bạch Nhiễu một đôi con ngươi cấp nói tán đồng, hắn hiện tại hoàn toàn chính là ở vào một loại như lọt vào trong sương mù trạng thái.

Y theo Đào Thương phán đoán, Bạch Nhiễu tiểu tử này rất có thể liền "Tây đến Thái Hành Sơn mạch, nam tự Hoàng Hà dọc tuyến duyên tân bến đò lấy nam, hướng đại lương đến Dĩnh dương" này một miếng đất vực đến tột cùng có bao nhiêu phần lớn làm không rõ.

Loại sự tình này xác thật là có khả năng.

Ở Hán triều, đọc sách thật là một kiện phi thường xa xỉ sự tình, đời nhà Hán tuy rằng đã vụ cụ bản khắc, in lồng màu, dùng sắc, liền điêu mang bộ mang đắp, chạm rỗng bản in lồng màu cùng với "Ván in gập" chư hạng cụ thể kỹ thuật ứng dụng nguyên lý, nhưng bởi vì vật tư gia công lạc hậu cùng kinh nghiệm náo động vật tư thiếu thốn, giản độc thư chương sản lượng còn là phi thường thấp hèn.

Sĩ tộc tranh bản thảo, còn trăm kim mà không được một chiêm, giống Bạch Nhiễu như vậy tầng dưới chót bần dân xuất thân người, khả năng liền thác ấn ra tới chữ Trung Quốc trông như thế nào đều quá sức có thể gặp qua, này học vấn càng là có thể nghĩ.

Thư đọc không dậy nổi người, châu huyện bản đồ sợ là càng không thấy quá vài lần.

Một huyện trong vòng, trong nhà có thể có giấu quận quốc da dê bản đồ người, ngón tay hơn nữa ngón chân, phỏng chừng không sai biệt lắm là có thể số ra tới.

Như là Bạch Nhiễu loại này tầng dưới chót xuất thân người, từ nhỏ đến lớn, nếu có thể nhìn đến quá nhà mình cư trú huyện thành phạm vi trăm dặm nội bản đồ, liền tính là tổ tiên thiêu cao hương có phúc.

Nhưng Bạch Nhiễu thực hiển nhiên không muốn để cho người khác bẩn thỉu hắn không văn hóa.

Hắn thấy Quách Gia miệng lưỡi lưu loát, nói đạo lý rõ ràng, một bộ thực nị làm hại bộ dáng, vì thế cũng mặc kệ là thiệt hay giả, liền vỗ bộ ngực cố làm ra vẻ tán đồng.

“Tiên sinh chi ngôn, cực cùng ngô tâm, cùng Bạch mỗ thật sự là không mưu mà cùng, việc này đối với ngươi ta mà nói, xác thật đều là hữu ích việc.”

Thực rõ ràng, bạch đại soái hư vinh lòng có điểm cường, cũng hoặc là khả năng tự ti, cho nên không hiểu trang hiểu.

Quách Gia nghe vậy cười nói: “Một khi đã như vậy, chuyện đó không nên muộn, uống xong này đốn rượu, Quách mỗ liền tức khắc bôn nam mà đi, đãi ngày sau công thành, đương có cùng bạch đại soái gặp gỡ ngày.”

Đào Thương lấy không vì người bắt giữ tốc độ, nhanh chóng nhướng mày, sau đó đứng dậy, hướng về phía Bạch Nhiễu vừa chắp tay, nói: “Tại hạ cũng muốn đi trước phản hồi Từ Châu, mặt khác ta huynh trưởng đã muốn đi về phía nam thành tựu đại sự, một đường phía trên chính là không thể không có người bảo hộ, huynh trưởng, không bằng khiến cho tiểu đệ lãnh binh hộ tống huynh trưởng qua sông, như thế cũng làm cho bạch đại soái yên tâm, như thế nào?”

Quách Gia vốn định mở miệng cự tuyệt, bất quá nghĩ lại tưởng tượng, nếu là không dựa theo Đào Thương lời nói làm, vạn nhất Bạch Nhiễu nhất thời tâm huyết dâng trào, phái hắc sơn binh mã bảo hộ chính mình một đường nam hạ đi chiêu hàng cái gì Lưu Tích, Cung Đô chi lưu, kia việc này đã có thể không dễ làm.

Ai sẽ thật sự đi tìm những cái đó đồ ngốc a.

Hiện giờ Đào Thương nếu chịu cho chính mình một cái dưới bậc thang, kia chính mình lại làm sao không thể trái lại cho hắn một cái dưới bậc thang đâu?

“Một khi đã như vậy, kia liền làm phiền…… Đệ đệ lo lắng.”

Bạch Nhiễu hôm nay uống thật cao hứng, thả lập tức có thể kết bạn Viên Thiệu con nuôi, còn kết bạn hai cái, có thể nói là phi thường vui vẻ, hơn nữa Quách Gia vừa mới lời trong lời ngoài còn vì hai bên chế định “Tiền đồ đại kế”, liền tính nghe không rõ, nhưng cũng thâm đến Bạch Nhiễu chi tâm.

Nếu hữu nghị đã như thế thâm hậu, cần gì phải để ý nhiều đoàn tụ này nhất thời đâu?

Đánh rượu cách đứng dậy, Bạch Nhiễu duỗi ra tay, hừ hừ ha ha nói: “Bạch mỗ đưa đưa nhị vị nhi tử!”

Đào Thương cùng Quách Gia sắc mặt không khỏi đồng thời biến đổi.

“Là đưa đưa Viên công…… Hai vị con nuôi!” Bạch Nhiễu vội vàng sửa lại khẩu phong. com

……

……

Đoàn người chờ, liền như vậy kỳ kỳ quái quái cùng hắc sơn quân Bạch Nhiễu kết bạn.

Trước khi đi thời điểm, trả thêm cùng Khôi Cố còn đều là vẻ mặt xán lạn tươi cười, hướng về phía Đào Thương đám người dùng sức phất tay chia tay.

Đào Thương tinh tế đánh giá Bạch Nhiễu, đột nhiên nổi lên một ý niệm.

Bất luận ngay từ đầu mục đích là như thế nào, nhưng hôm nay chung quy là cùng vị này hắc sơn quân bạch đại soái có gặp mặt một lần, người này trong xương cốt tuy rằng có cường đạo hung man cùng độc ác, nhưng đối chính mình cái này "Viên thị nghĩa tử" còn xem như rất là nhận đồng, kỳ thật này cũng coi như là kết hạ một cái thiện duyên đi.

Bạch Nhiễu thân là hắc sơn quân một vị cừ soái, thân phận không thấp, nếu là có thể giữ được người này tánh mạng, ngày sau lại cùng hắc sơn quân có liên quan thời điểm, có lẽ còn có một bước ám cờ có thể hạ đâu?

Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, không ngại thử một lần.

Sắp tới đem cùng Bạch Nhiễu phân biệt thời điểm, lại thấy Đào Thương đột nhiên vừa chuyển đầu, hướng về phía Bạch Nhiễu cười nói: "Bạch đại soái, sắp chia tay là lúc, đào mỗ có một câu lời hay tương tặng, không biết bạch đại soái chịu nghe không?"

Bạch Nhiễu không nghĩ tới Đào Thương trước khi đi còn phải cho chính mình đưa lời chúc, rất là vui sướng, ha ha một nhạc, đĩnh đạc nói: "Có nói cái gì, Đào công tử cứ nói đừng ngại!"

Đào Thương trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: "Đào mỗ bất tài, từng lược tập tam dễ chi thuật, ta xem bạch đại soái mệnh cách ở bắc, hướng nam khủng hung, mấy năm trong vòng, Hoàng Hà lấy nam nếu có chiến sự, mong rằng bạch đại soái vì tự thân so đo, không cần đi trước, có thể ở Hà Bắc đợi, liền ở Hà Bắc đợi đi."

------oOo------

Chương 163: thành tâm đối đãi người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương khuyên Bạch Nhiễu gần mấy năm không cần qua sông, lưu tại Hà Bắc, Bạch Nhiễu nghe xong lời này, trong lòng đột nhiên chính là cả kinh.

Trước một đoạn thời gian, thủ lĩnh Trương Yến từng triệu tập hắc sơn quân chư vị cừ soái, ý có nam hạ Hoàng Hà, hướng Duyện Châu công lược mở rộng chi ý, Trương Yến đối với lần này Nam chinh, làm như tương đối ý trung Bạch Nhiễu cùng một vị khác hắc sơn tướng lãnh với độc……

Lần đó hội nghị chính là bí mật trung bí mật, tham gia chỉ có hắc sơn quân chư vị đầu lĩnh, Viên Thiệu con nuôi nếu là muốn biết trong đó chi tiết, lại là trăm triệu không có khả năng…… Hắn nói hắn hiểu tam dễ, chẳng lẽ là thật sự?

Bạch Nhiễu bản thân chính là cái không văn hóa Hán triều tầng dưới chót xã hội nhàn tản nhân viên, bởi vì tố chất thấp hèn cùng văn hóa thiếu thốn, dẫn tới người này đối một ít thần quỷ chi luận nhưng thật ra rất là tín ngưỡng, cái gọi là tử bất ngữ quái lực loạn thần ở hắn này thuần túy chính là một câu thí cắn.

Trong lịch sử Bạch Nhiễu, ở sơ bình hai năm cùng với độc, Khôi Cố đám người cùng công lược đông quận, tuy rằng nhất thời đắc thủ, nhưng lại cuối cùng đưa tới Tào Tháo, Bạch Nhiễu chiến bại thân chết, mà thông qua đánh tan này một chi hắc sơn quân chiến đấu, Tào Tháo có thể thuận lợi nhập trú Duyện Châu, ở Duyện Châu đứng vững vàng gót chân.

Bạch Nhiễu trong lòng thấp thỏm mạc danh, ngay sau đó cùng Đào Thương cùng Quách Gia đám người cáo biệt, chính hắn suất lĩnh binh mã, bôn hắc sơn quân đại bản doanh mà đi…… Không nói được lần này nam hạ xâm lược Duyện Châu tướng lãnh, đến khuyên Trương Yến sửa thượng một sửa, ai ái đi ai đi, Bạch mỗ liền ở Hoàng Hà lấy bắc đợi!

Mắt thấy trả thêm đám người trở về doanh địa suất lĩnh hắc sơn binh mã sắp đi xa, Đào Thương không khỏi thật dài thư khẩu khí.

Lại qua một quan.

Mà lúc này, Hàn Hạo cũng là suất lĩnh 3000 Thái Sơn quân đuổi tới, hắn trên dưới đánh giá Đào Thương một hồi, dò hỏi: “Công tử, không có gì sự đi?”

Đào Thương vẫy vẫy tay, ý bảo Hàn Hạo không ngại, tiếp theo nhìn về phía Quách Gia.

“Dĩnh Xuyên Dương Địch người Quách Gia, tự Phụng Hiếu, cùng Dĩnh Xuyên thư viện lịch đại chư học sinh kết giao sâu, thâm đến Dĩnh Xuyên Tuân thị cùng Trần thị tộc nhân chi nghị, cùng Tuân Úc, Tuân Du, Chung Diêu, Hí Chí Tài, Trần Quần, Tân Bình đám người làm bạn, còn lại mọi người toàn vì Dĩnh Xuyên sĩ tộc xuất thân, chỉ có ngươi lấy nhà nghèo chi lại nhưng cùng với chờ song song, cái nãi ngươi có thiên tường hoa vũ chi tài, quỷ thần khó biện chi cơ…… Đúng không?”

Đào Thương một phen nói ra tới, tuy là Quách Gia cơ mưu chồng chất, có tùy cơ ứng biến khả năng, cũng không khỏi bị hắn lừa có chút hoảng, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Dĩnh Xuyên Quách thị hộ tịch đều ở Dương Địch a, này Đào Thương là Từ Châu người, hắn là từ đâu điều tra ra tới?

Liền hắn ngày thường giao cái gì bằng hữu đều biết đến này đó kỹ càng tỉ mỉ, tiểu tử này là đang làm gì?

Hồ nghi trên dưới đánh giá Đào Thương vài lần, Quách Gia nhướng mày, nói: “Chẳng lẽ ngươi ban đầu nhận thức Quách mỗ?”

Đào Thương không có trả lời, mà là phát ra từ phế phủ cảm khái thở dài, lẩm bẩm nói: “Không nghĩ tới cho người ta trang nhi tử cư nhiên còn có thể giả bộ cái quỷ tài nghĩa huynh, ngươi lên sân khấu nhưng thật là so với ta lóe sáng rất nhiều……”

Dứt lời, bỗng nhiên thấy Đào Thương sửa sang lại tay áo, hơi hơi khom người, đối với Quách Gia làm một cái lạy dài.

Quách Gia thấy thế hoảng sợ, hắn vừa mới ở trong trướng cùng Đào Thương, Bạch Nhiễu ở chung một hồi, biết trước mặt người này tuy rằng không phải Viên Thiệu con nuôi, nhưng lại là Từ Châu thứ sử Đào Khiêm thân nhi tử, Đan Dương Đào thị đương nhiệm đích trưởng tử, ngày sau gia môn người cầm quyền.

Đối với Quách Gia như vậy dòng bên con cháu tới nói, bị sĩ tộc công tử như thế tất cung tất kính hành lễ, thật đúng là chính là đầu một hồi.

Nhìn Đào Thương đối đãi chính mình như vậy khiêm cung, Quách Gia không khỏi thở dài khẩu khí, vẫy vẫy tay, khó được có điểm đứng đắn biểu tình.

“Thôi, Đào công tử hà tất hành như thế chi lễ, Quách mỗ nho môn một giới cuồng sinh, làm sao có thể nhận được khởi như vậy đãi ngộ? Ta không trách ngươi vừa rồi cố ý chèn ép ta là được.”

Đào Thương nghe vậy cười, nguyên lai Quách Gia cho rằng chính mình hành này đại lễ là vì vừa mới một ít ngôn ngữ lỗ mãng mà xin lỗi, không nghĩ tới bản công tử lúc này đây chính là vì cầu tài.

Tần Mục Công số tiền lớn nghênh đón kiển thúc, Tề Hoàn Công chiêu hiền đãi sĩ, Lưu Huyền Đức ba lần đến mời…… Hôm nay đến mông ý trời, đại tài dừng ở đào mỗ trước mặt, ta Đào Thương lại há nhưng không mô phỏng danh nhân lấy cầu hiền như khát chi tâm thỉnh này nhập sĩ đâu?

“Quách tiên sinh, thật không dám dấu diếm, tại hạ Đan Dương người Đào Thương, kính đã lâu quách tiên sinh to lớn danh, như sấm bên tai, hôm nay nhìn thấy, quả thật ý trời cho phép…… Đào Thương tuổi trẻ kiến thức nông cạn, vốn không có tư cách thỉnh tiên sinh nhập sĩ, nhưng hiện giờ thiên hạ phân loạn, thiên tử phủ bụi trần, đào mỗ dục tẫn một phần non nớt chi lực với nhà Hán thiên hạ, tiếc rằng kiến thức thiển bạc, khủng không thể cùng thiên hạ hổ lang tranh chấp, nay nhìn thấy tiên sinh, quả thật mệnh trung chú định duyên phận, đào mỗ tưởng thỉnh tiên sinh nhập sĩ Đào phủ, đào mỗ nguyện ý lấy sư lễ đãi chi!”

Đào Thương này một phen nói cho hết lời, không chỉ là Quách Gia, ngay cả Từ Hoảng cùng Hàn Hạo, cũng không khỏi sững sờ ở tại chỗ.

Đào Thương là Đan Dương Đào thị đích trưởng tử, lại là thứ sử trưởng công tử, càng là bị Hứa Tử Tương bình phán vì “Thái bình công tử” thiên hạ tuấn tú, luận cập thân phận cùng trước mắt tư lịch danh vọng, tuy rằng thượng là bạch thân (trên thực tế đã bị Đổng Trác sắc phong vì Đan Dương quận thủ, ấp so hai ngàn thạch), nhưng ngày sau chắc chắn có thể chấp nhất phương ngưu mà, trở thành đương thời thanh niên tuấn kiệt trung nhân tài kiệt xuất nhân vật.

Đến nỗi cái này Quách Gia, vừa thấy chính là dòng bên con cháu không nói, một thân trang phục cũng là có vẻ cực kỳ keo kiệt, xem hắn kia thon gầy bệnh trạng bộ dáng, có thể ăn được hay không cơm no đều ở hai nói chi gian, Đào Thương vì sao phải đối hắn như thế cung kính, chẳng phải là tự mình hạ thấp thân phận?

Nhưng Đào Thương giờ phút này chính là đánh cái này chủ ý.

Chính mình như thế hạ thấp thân phận, lấy một viên chân thành tâm tới cảm động Quách Gia, không sợ hắn họ Quách không bị cảm động khóc lóc thảm thiết, nạp đầu liền bái.

Quách Gia ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương sau một lúc lâu, đột nhiên nhếch miệng cười, lại khôi phục ngày xưa lang thang thần

thái, nhảy ra một câu nói: “Ngươi đừng nháo.”

Đào Thương nghe vậy, chân thành gương mặt tức khắc cứng đờ.

Này họ Quách…… Hắn như thế nào không ấn thư thượng kịch bản niệm từ a? Hắn không phải hẳn là tiếp thượng một câu: “Nhận được công tử không bỏ, gia nguyện hiệu khuyển mã chi lao” sao?

Quách Gia căn bản là không nước tiểu hắn này một hồ.

“Quách tiên sinh……” Đào Thương duỗi tay gãi gãi cái ót, nghi hoặc nói: “Ngươi có phải hay không ở khảo nghiệm đào mỗ đâu?”

Quách Gia nghe vậy, không khỏi khí cười: “Khảo nghiệm ngươi? Ngươi có cái gì nhưng khảo nghiệm! Còn tuổi nhỏ lông còn chưa mọc toàn, còn học người khác ra tới chiêu hiền đãi sĩ…… Bất quá xác thật còn ra dáng ra hình, hắc hắc, đáng tiếc Quách mỗ không ăn ngươi này một bộ!”

Đào Thương nhíu mày, cung kính nói:” Quách tiên sinh, đào mỗ xác thật là một mảnh chân thành, thành tâm mời tiên sinh rời núi, cùng đào mỗ cộng nạm đại sự, còn thỉnh tiên sinh không tiếc chỉ giáo.”

Quách Gia đem đầu uốn éo, lặng lẽ nói: “Đào công tử, ngượng ngùng, Quách mỗ không có thời gian rỗi bồi ngươi chơi.”

Đào Thương mày nhăn lại, nói: “Như thế nào có thể là chơi đâu? Quách tiên sinh chẳng lẽ nhìn không ra đào mỗ một mảnh thành tâm sao?”

Quách Gia hít hít cái mũi, biểu tình hiện rất là cao thâm, nói: “Thành tâm…… Là có như vậy vài phần, đáng tiếc Quách mỗ tâm đã bị các ngươi này đó hào môn sĩ tộc gây thương tích, trước mắt chỉ nghĩ về quê ẩn cư, không cái ba năm bảy năm, là sẽ không lại suy xét xuất sĩ.”

Từ Hoảng nghe vậy không khỏi giận tím mặt.

“Hảo ngươi cái toan nho, bản lĩnh không lớn, cái giá nhưng nhưng thật ra không nhỏ, ngươi cho ta gia công tử là ai? Hắn như vậy mất tiết tháo mời với ngươi, ngươi lại cấp mặt không cần……”

“Hảo.” Đào Thương duỗi tay ngăn trở Từ Hoảng nói đầu, lạnh lùng nói:” Không cần nhiều lời.”

Dứt lời, quay đầu nhìn về phía Quách Gia, như cũ vẫn duy trì kia phó khiêm cẩn chi sắc, khom người nói: “Quách tiên sinh, đào mỗ không biết chính mình nơi nào làm không tốt, như thế nào mới có thể thỉnh động tiên sinh xuất sĩ?”

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Công tử tuy có chí lớn, đáng tiếc đều không phải là trong lòng ta chi minh chủ, Quách mỗ thân như phiêu bình, ngươi ta vẫn là tùy sóng tụ tán hảo, về sau nếu là có duyên, nói không chừng còn sẽ có tái kiến thời điểm, hôm sau nếu có cơ duyên, Quách mỗ tự nhiên vì công tử chỉ bảo.”

Đào Thương nghe vậy trầm mặc hồi lâu, thở dài khẩu khí, nói: “Tiên sinh quả nhiên không giống thường nhân, tài tình bất phàm phi bình thường có thể so. Xem ra đào mỗ hôm nay, là không có cơ hội thỉnh tiên sinh nhập sĩ.”

Quách Gia cũng là cảm khái nói: “Quách mỗ nhập sĩ chi tâm đã chết, còn thỉnh công tử thứ lỗi tắc cái.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nếu tiên sinh khăng khăng phải đi, đào mỗ tự nhiên không có cường lưu đạo lý, thỉnh đi.”

Quách Gia nghe vậy nói thanh tạ, ngay sau đó liền xoay người đi tìm chính mình mã.

Đào Thương nhìn Quách Gia mã, trong lòng tức khắc kế để bụng đầu, lắc đầu thở dài nói: “Tiên sinh dục từ Hà Bắc về Dĩnh Xuyên, cưỡi như vậy một con ngựa gầy kéo dài qua Trung Nguyên nơi, như thế nào khiến cho?”

Quách Gia nghe vậy, sắc mặt không khỏi đỏ lên, tuy là hắn hành vi phóng đãng, nhưng trong túi ngượng ngùng chi trạng bị nhân đạo phá, trong lòng vẫn là rất là xấu hổ.

Đào Thương xoay người đối Hàn Hạo nói: “Cấp quách tiên sinh đi tìm một con tuấn mã tới!”

Hàn Hạo lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu liền dắt một con cao lớn hùng tráng Hà Nội tuấn mã, đi vào Quách Gia trước mặt.

Ở tiếp nhận cương ngựa trong nháy mắt, Quách Gia kiêu ngạo khuôn mặt thượng, cũng không khỏi động dung.

“Tiên sinh, đào mỗ mới quen tiên sinh, vô có bảo vật vì tặng, này con ngựa, liền tính là tặng cho tiên sinh kéo dài qua Trung Nguyên thay đi bộ kỵ thừa, còn thỉnh tiên sinh nhiều hơn bảo trọng.”

Quách Gia giờ phút này, cũng thu hồi vừa mới chậm trễ chi tâm, hắn trong lòng thực chịu cảm động.

“Quách mỗ sống hơn hai mươi năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy công tử như vậy tuổi trẻ thả chiêu hiền đãi sĩ người, ai, vừa mới lời nói, càn rỡ, mong rằng công tử chớ hướng trong lòng đi…… Đào công tử, sau này còn gặp lại.”

Dứt lời, liền muốn xoay người lên ngựa.

“Tiên sinh dừng bước. u uka n s h u”

Đào Thương đột nhiên xuất khẩu lại gọi lại Quách Gia.

Ở Quách Gia nghi hoặc trong ánh mắt, Đào Thương quay đầu đối Hàn Hạo lại phân phó nói: “Đi lấy chút lộ phí lại đây.”

Hàn Hạo lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu vì Đào Thương mang lại đây một cái bố bao.

Đào Thương đem bố bao đặt ở Quách Gia trong tay, ấm áp cười nói: “Quách tiên sinh, từ Hà Bắc hướng Dĩnh Xuyên, một đường vất

vả, đào mỗ xem tiên sinh sắc mặt không tốt, chỉ sợ thân thể cũng không phải quá hảo, này dọc theo đường đi màn trời chiếu đất, nhưng đừng lộng hỏng rồi thân thể, này đó lộ phí tiên sinh cầm, dọc theo đường đi ăn nhiều tốt hơn, không cần ủy khuất chính mình.”

Quách Gia phủng bố bao tay, tức khắc có chút run rẩy.

“Đào công tử…… Ngươi này?!”

Đào Thương mỉm cười duỗi ra tay, nói: “Quách tiên sinh, sau này còn gặp lại, ngươi muốn thời khắc nhớ kỹ, Từ Châu có một người, đối tiên sinh ngày đêm sớm chiều tương vọng, tiên sinh ngày sau nếu có yêu cầu, nhưng tùy thời tới Từ Châu tìm đào mỗ, đào mỗ cái gì cũng nghe.”

Quách Gia giơ thẳng lên trời thở phào khẩu khí, xúc động thở dài: “Từ Châu Đào thị phụ tử…… Nãi chân quân tử cũng.”

------oOo------

Chương 164: chung hồi Từ Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương hành động lệnh Quách Gia rất là cảm động.

Đầu năm nay, thân ở địa vị cao còn không trang con bê công tử không nhiều lắm.

Một bên quay đầu lại xem Đào Thương, Quách Gia một bên xoay người lên ngựa, lưu luyến không rời hướng về phía Đào Thương cáo biệt.

Nhìn Quách Gia đánh mã dần dần rời đi thân ảnh, Từ Hoảng rất là không rõ đối với Đào Thương nói “Công tử, liền như vậy thả hắn đi?”

Đào Thương cười lắc đầu, nói ‘ đương nhiên không phải, ngươi xem đi, không ra mười cái số, vị này quách tiên sinh liền sẽ quay đầu ngựa lại trở về.”

“Nga?” Từ Hoảng sá nhiên nói “Đây là vì sao?”

Đào Thương phía bên phải, Hàn Hạo loát chòm râu, lão thần khắp nơi vì Từ Hoảng giải thích nói “Công tử này nhất chiêu, đó là lạt mềm buộc chặt phương pháp, trước trần lấy đại nghĩa, lại tặng lấy ngựa, sau tặng lấy lộ phí, lại lấy lời nói cảm động này tâm, người trẻ tuổi kia vốn là dòng bên con cháu, có từng bị sĩ tộc như vậy chiêu hiền đãi sĩ đối xử tử tế quá? Ngươi đừng nhìn kia Quách Gia hiện tại làm bộ phải đi, dựa theo công tử cách nói, không ra mười cái số, hắn liền sẽ quay đầu ngựa lại, trở lại công tử trước mặt!”

Từ Hoảng nhìn Đào Thương cùng Hàn Hạo hai người cao thâm khó đoán tươi cười, nói “Các ngươi lời này là thật sự?”

Hàn Hạo nhìn Từ Hoảng pha là nghi ngờ bộ dáng, ha ha cười nói "Đương nhiên là thật sự, Công Minh, ngươi nếu là không tin, hai ta liền đánh một cái đánh cuộc, không nhiều lắm, liền đánh cuộc một trăm tiền đi!"

Từ Hoảng làm như pha không phục, nói "Đánh cuộc liền đánh cuộc, sợ ngươi làm sao! Ta đây đếm a."

"Một, hai, ba, bốn……"

"Chín, mười!…… Trở về! Trở về a!"

"Các ngươi xem, này không cũng không trở về sao? Ta đây lại số mấy cái."

"Mười một, mười hai, mười ba……"

"97, 98, 99…… Người đều phải đi không ảnh, ta còn muốn tiếp tục số sao?"

Đào Thương vẻ mặt tự tin tươi cười giờ phút này đã trở nên tức giận.

"Công Minh……"

Từ Hoảng cất bước tiến lên nói "Công tử có gì phân phó?"

"Phái người bắn nỏ, hoả tốc đuổi kịp tiến đến…… Cho ta bắn trở về!"

Từ Hoảng nghe xong lời này thẳng nhếch miệng.

Bắn phiên, bắn đảo, bắn chết, cho dù là bắn thành cái sàng đều hảo lý giải.

Cái gì là bắn trở về?

Nhưng giờ này khắc này, cũng không phải do Từ Hoảng nghĩ nhiều, hắn ngay sau đó liền đi an bài mười dư cái sĩ tốt, cầm đoản nỏ, cưỡi

tuấn mã, hoả tốc hướng Quách Gia biến mất phương hướng đuổi theo.

Đãi những cái đó người bắn nỏ bóng dáng một biến mất, Từ Hoảng liền cười ha hả quay đầu đi đến Hàn Hạo trước mặt, hướng về phía hắn duỗi ra tay, nói “Lấy tiền!”

Hàn Hạo nhìn làm như đều phải khóc.

……

……

Không bao lâu, theo một trận hô hô lạp lạp tiếng vó ngựa vang lên, liền thấy những cái đó người bắn nỏ đã phóng ngựa đuổi trở về, mà bọn họ trong đó một người, dưới nách kẹp, đúng là bị sống bắt trở về Quách Gia.

Quách Gia bị tên kia sĩ tốt kẹp ở dưới nách, có vẻ hết sức chật vật, búi tóc thượng, còn trát một chi đoản nỏ, hiển nhiên vừa mới xác thật là trải qua một phen nỏ tiễn lễ rửa tội.

Vừa đến địa phương, kia sĩ tốt nhẹ cánh tay thư vượn, buông tay liền đem Quách Gia từ dưới nách đặt ở trên mặt đất.

Quách Gia vẻ mặt sương lạnh, phác phác trên người bụi đất, sau đó duỗi tay một phen từ búi tóc thượng đem kia chi nỏ tiễn rút xuống dưới, đặt ở trước mặt xem xét một nhìn, xoay người hỏi những cái đó nỏ binh nói “Hảo tiễn pháp!…… Cái nào con bê bắn?”

Tên kia đem Quách Gia kẹp trở về binh lính xoay người xuống ngựa, không nóng không lạnh nói “Là ta phóng.”

Quách Gia giơ tay sờ sờ trên đỉnh đầu bị mũi tên trát trung búi tóc, sắc mặt tái nhợt không thấy hỉ nộ, nhưng làm như rất có dư kỵ, nói “Đảo còn rất có chính xác, cố ý nhắm ngay bắn đi?”

Binh lính lắc lắc đầu, nói “Không phải, vốn là nhắm chuẩn ngươi cái ót tới, kết quả tay có điểm cao……”

Quách Gia "……"

Không bao lâu, liền thấy Quách Gia bỗng nhiên quay người lại, nổi giận đùng đùng nhìn về phía Đào Thương, nói "Ném ngươi nương, Đào Thương, ngươi cư nhiên phái người bắn nỏ ở phía sau ám toán lão tử?"

Đào Thương bất đắc dĩ vừa chắp tay, cười nói "Quách tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt, hảo xảo……"

"Ta phi!" Quách Gia hung hăng phỉ nhổ, đem trong tay kia chi trát nhập búi tóc mũi tên ở Đào Thương trước mặt quơ quơ, nói "Thiếu tới này bộ, còn hảo xảo? Ngươi đây là có ý tứ gì?"

Đào Thương nhìn Quách Gia trong tay mũi tên cùng hắn vẻ mặt vẻ mặt phẫn nộ, bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, nói "Đào mỗ thành tâm mời tiên sinh nhập sĩ, nhưng tiên sinh lại cự đào mỗ với ngàn dặm ở ngoài, đào mỗ bất đắc dĩ, phương ra này hạ sách, mong rằng tiên sinh bao dung."

Quách Gia mí mắt không khỏi nhảy nhảy, nghẹn ngào nói "Chính là ngươi vừa mới lại là đưa Quách mỗ mã, lại là đưa Quách mỗ lộ phí làm ta đi? Lại làm gì đạo lý."

Đào Thương cúi đầu trầm mặc một hồi, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi sâu kín nói.

"Vấn đề là, ngươi mẹ nó thật đúng là đi a……"

Quách Gia nghe vậy thiếu chút nữa không một ngụm lão huyết phun ra tới.

Mọi nơi nhìn nhìn quanh thân hoàn cảnh, cùng với như hổ rình mồi Thái Sơn quân, Quách Gia không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài.

"Phương ra hổ khẩu, lại nhập ổ sói…… Hiền đệ, xem ngươi này tư thế, là trói cũng muốn đem ta trói về Từ Châu a?"

Đào Thương sắc mặt có chút đỏ lên, cung kính hướng về phía Quách Gia thi lễ nói “Ca ca quả nhiên là đương thời kỳ tài, cái gì đều không thể gạt được ngươi.”

Quách Gia sắc mặt có điểm biến thành màu đen, hắn híp mắt cẩn thận nhìn Đào Thương một hồi, đột nhiên nói “Quách mỗ nếu là không đáp ứng đâu?”

Đào Thương cười cười, duỗi tay tiếp đón tên kia vừa mới đem nỏ tiễn bắn tới Quách Gia búi tóc trung, lại đem hắn dùng khuỷu tay kẹp trở về sĩ tốt, hỏi “Tiểu tử ngươi là Thái Sơn quân đi? Ngươi tên là gì?”

Kia sĩ tốt cung cung kính kính hướng về phía Đào Thương một thi lễ, nói “Hồi công tử nói, tiểu nhân kêu Vưu Lư Tử!”

Đào Thương nghe vậy chau mày, nói “Ngươi như thế nào kêu như vậy cái quái danh?”

Kia Thái Sơn quân nỏ thủ cung kính trả lời “Hồi công tử nói, tiểu nhân ban đầu kêu vưu cẩu tử, có một lần vương phủ quân tự mình điểm mão, ghét bỏ tiểu nhân tên không đủ đại khí, làm ta đổi cái danh, bởi vậy tiểu nhân liền sửa kêu Vưu Lư Tử!

Đào Thương nghe vậy, không khỏi giơ tay lau mồ hôi.

Sửa chính là rất đại.

Vương Khuông, tồn tại thời điểm, cũng là cái kỳ ba a.

“Vưu Lư Tử, ngươi vừa mới bắn quách tiên sinh thời điểm, có phải hay không nhắm ngay cái ót?”

Vưu Lư Tử cung kính nói “Là, bất quá tiểu nhân bắn nỏ tiễn luôn luôn không chính xác, tay luôn là chợt cao chợt thấp.”

“Ngươi cái này tật xấu thực không tồi, ngày sau tất có tiền đồ, từ giờ trở đi, ngươi phụ trách toàn quyền đi theo quách tiên sinh, thẳng đến chúng ta hồi Từ Châu, quách tiên sinh nếu là không nghĩ đi Từ

Châu, hoặc là nửa đường tưởng âm thầm đào tẩu, ngươi liền dùng ngươi nỏ tiễn bắn hắn, nhớ kỹ, lần này không cần nhắm chuẩn cái ót, liền trực tiếp nhắm chuẩn búi tóc, đến nỗi ngươi tay là cao là thấp, là phiêu là chợt, vậy đến xem quách tiên sinh mệnh số như thế nào."

Quách Gia nghe vậy, nước mắt đều mau xuống dưới.

……

……

Bắt cóc Quách Gia lúc sau, Đào Thương cảm giác tốt đẹp, trong ngực một ngụm khoái ý phảng phất có thể xông thẳng tận trời, toàn thân nói không nên lời tiêu sái thống khoái.

Cùng cường đạo đầu lĩnh ăn một bữa cơm công phu đều có thể nhặt được Quách Gia, quỷ tài một giây bắt lấy tới tay, cái nào trở lại hán mạt người có thể có này sợi thế như long hổ ngưu bức khí vận?

Người xuyên việt cảm giác, thật tốt.

Đoàn người quay lại đến Hoàng Hà bến đò biên, tìm kiếm bên ta đại đội nhân mã, tiếp tục an bài mọi người lui tới qua sông.

Lúc này, Từ Vinh, Hồ Tài, Hứa Chử, Mi Phương đám người ở hai bờ sông đã đem không ít bạch sóng quân hơn người di chuyển tới rồi nam ngạn, sự tình tiến hành tương đối thuận lợi.

Nhìn thấy Đào Thương đám người an toàn trở về, Từ Vinh đám người không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kế tiếp sự tình liền đi vào quỹ đạo. Một chúng Từ Châu nhân mã vượt qua Hoàng Hà lúc sau, liền duyên tế âm, quá quyên thành, đến Sơn Dương, kéo dài qua Duyện Châu chi cảnh.

Này dọc theo đường đi, cơ bản đều là thuộc về Bào Tín cùng đông Quận Vương Quăng địa bàn, Bào Tín tự không cần phải nói, Vương Quăng thông qua Lưu Đại cũng là thuận theo Viên Thiệu, Đào

Thương kéo dài qua hai quận chi cảnh, cơ bản sẽ không đã chịu bất luận cái gì cản trở, ngược lại còn đã chịu sở trải qua các huyện huyện lệnh không tệ an bài cùng khoản đãi.

Cứ như vậy, một đường gập ghềnh, tuy có kinh, nhưng vô hiểm, Đào Thương chờ một đám người mã rốt cuộc ở cuối cùng một năm lúc sau, ở sơ bình hai năm xuân thâm chi quý, quay trở về Từ Châu cảnh nội.

Đào Thương ở đông quận cảnh nội thời điểm, cũng đã phái người trở về Bành Thành báo tin.

Đào Khiêm được đến tin tức lúc sau, vui mừng quá đỗi, trưởng tử bên ngoài xuất chinh gần một năm quang cảnh, tuy rằng nhiều lần có tin chiến thắng tin tức, nhưng thân là một cái lão phụ thân, xuất phát từ đối nhi tử tưởng niệm cùng lo lắng vẫn là cực cực, Đào Khiêm cơ hồ mỗi một ngày đều ở thấp thỏm bất an trung vượt qua.

Thảo đổng liên minh kết thúc là lúc, Đào Khiêm tâm vốn dĩ đã lạc định, nhưng lại được đến Đào Thương tin tức, nói chính mình muốn suất binh bắc thượng, chinh phạt bạch sóng quân.

Ở được đến cái này tin tức lúc sau, Đào Khiêm thiếu chút nữa không khí ngất xỉu đi, tiếc rằng thiên sơn vạn thủy, đem bên ngoài quân lệnh có điều không chịu, Đào Khiêm dù cho tưởng nắm chính mình nhi tử trở về trừu hai bàn tay, cũng là ngoài tầm tay với, chỉ có thể mặc hắn tự đi.

Đông đi xuân tới, lão nhân thương nhớ ngày đêm, rốt cuộc là đem cái này ở vào thanh xuân phản nghịch kỳ trưởng tử cấp mong đã trở lại.

Nghe nói nhi tử binh mã đã đến Tứ Thủy, Đào Khiêm lão nhân lập tức phái sứ giả, đi trước Đào Thương trước mắt sở đóng quân chỗ phụ cận sở hữu huyện thành, yêu cầu các huyện huyện lệnh, cần phải làm được tùy thời xin đợi nghênh đón, com dùng để điều hành.

Cổ nước mũi hà nguyên vì sông Hoài hạ du chủ yếu nhánh sông chi nhất, vì lũ bất ngờ tính con sông, nước sông chủ yếu từ mưa tiếp viện, lũ định kỳ hồng thủy tập trung, thường hình thành hồng nạn úng hại, nhưng ở bình tĩnh nước cạn là lúc, này ở nhánh sông phong cảnh, vẫn là tương đối trữ tình thích ý.

Đào Thương hồi trình đại quân, giờ phút này liền đóng quân ở Tứ Thủy bên cạnh.

Đào Thương rảnh rỗi không có việc gì, vì thế đi vào bờ sông nhìn xem hai bờ sông phong cảnh.

Chiều hôm đã thâm, khói sóng mênh mông, thủy biên cảnh sắc làm một cái giờ phút này nóng lòng về nhà thiếu niên trong lòng cảm thấy khuây khoả.

Đào Thương tới bờ sông khi, không riêng gì chính hắn, mặt khác còn túm thượng Quách Gia.

Quách Gia hiện tại thật là có khổ nói không nên lời.

Hắn hiện tại có điểm hối hận, vì cái gì chính mình lòng dạ muốn như vậy cao, hảo hảo Hà Bắc Ngụy quận kế lại không làm, một hai phải đến đến vèo vèo chạy về Dĩnh Xuyên đi chờ cái gì cảm nhận trung minh chủ.

Kết quả minh chủ không có chờ tới, ngược lại là chờ tới một cái sát tinh tiếu diện hổ, vô sỉ ngụy quân tử!

Sống 21 năm, Quách Gia không phải chưa từng nghe qua quân chủ chiêu mộ phụ tá không do đó dùng sức mạnh hành vi.

Nhưng vị này Đào công tử, chiêu mộ chính mình không từ sau, ngay từ đầu lại làm bộ hào phóng tặng mã đưa kim phóng chính mình đi, Quách Gia còn tưởng rằng là gặp lòng dạ trống trải rộng rãi người, không nghĩ tới không đợi đi ra hai dặm mà, đã bị vị này đại gia thủ hạ dùng khuỷu tay gắp trở về.

Chẳng những mã tịch thu, tiền đã không có, chính mình người này còn bị Đào Thương dùng cưỡng bách thủ đoạn buộc cùng hắn đi tới Từ Châu cảnh nội.

.

------oOo------

Chương 165: Từ Châu chân chính đại lão

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia không phải không có nghĩ tới đào tẩu.

Đáng tiếc chính là không thể.

Cũng không biết vị này Đào công tử vì sao đối chính mình coi trọng như vậy, chẳng những ngày đêm phái cá nhân cẩn thận giám thị, ban ngày ban mặt một có thời gian rỗi liền chủ động lại đây dán chính mình, cùng chính mình nói đông nói tây, trời nam biển bắc nói chuyện phiếm, làm cho hình như là nhiều năm tri giao, không có gì giấu nhau bằng hữu giống nhau.

Quách mỗ là bị ngươi bắt cóc tới có được không! Làm gì làm cho như là anh em giống nhau.

Nhất có bệnh, là tên kia gọi là Vưu Lư Tử Thái Sơn quân sĩ tốt.

Tiểu tử này hình như là tiêm máu gà giống nhau, cả ngày cả ngày không ngủ được, bưng một thanh phá nỏ cả ngày thành túc như u linh ẩn núp ở Quách Gia phụ cận, phàm là Quách Gia hơi chút có điểm dị động, liền không biết từ cái nào xó xỉnh vang lên một trận kéo huyền thượng nỏ thanh âm, làm cho Quách Gia tâm phiền ý loạn, cố tình đối này dính ở phụ cận con rệp không thể nề hà.

“Đại huynh, ngươi xem bên kia cảnh sắc như thế nào? Ta Từ Châu cảnh nội sáu quận người trong nước kiệt địa linh, phong cảnh không thể so các ngươi Dĩnh Xuyên quận kém đi? Tại đây địa phương an cư lạc nghiệp đi, ta cung ngươi ăn, cung ngươi trụ, so thân huynh đệ đối với ngươi đều thân, ngươi cảm thấy ta cái này đề nghị thế nào?” Đào Thương cười vì Quách Gia quy hoạch tương lai.

Quách Gia vẻ mặt đờ đẫn nhìn Đào Thương, cũng không biết trong đầu ở cân nhắc cái gì.

Không bao lâu, phương nghe hắn nói: “Nhắc nhở ngươi một chút, Từ Châu chỉ có năm quận quốc, ngươi lão cha chiếm đoạt nhân gia Dự Châu Phái Quốc, cũng về thành Từ Châu một quận, kỳ thật không nên tính…… Còn có, Quách mỗ khi nào thành ngươi đại huynh?”

“Ngươi ta đều là Viên công nghĩa tử, ấn bối phận tính, ngươi đương nhiên chính là ta nghĩa huynh.”

Quách Gia duỗi tay từ bên hông lấy ra cái kia tửu hồ lô, ngẩng đầu lên ừng ực ừng ực rót một ngụm, lau miệng, lười biếng nói: “Đào công tử, Quách mỗ người này, khác đều hảo, chính là có một cái tật xấu, quật! Viên Thiệu bốn thế tam công, chư hầu minh chủ tôn sư, đủ anh hùng đi? Nhưng Quách mỗ chướng mắt hắn, chính là chết cũng không muốn phụng dưỡng hắn, điểm này ngươi có hiểu hay không?”

Đào Thương ha hả cười, cũng không sinh khí, nói: “Nghĩa huynh thật có thể tự nâng giá trị con người, ta xem ngươi là không hài lòng Viên Thiệu cho ngươi chức quan, đừng đem chính mình nói cao thượng như vậy, đều là một đường người, chúng ta ai không biết ai a?”

Quách Gia quay đầu “Hừ” một tiếng, nói: “Quách mỗ từ nhỏ vâng chịu nho huấn, không sợ hung man, thề cùng đạo nghĩa hai chữ cùng tồn vong, cùng ngươi mới không phải bạn đường.”

Đào Thương lắc đầu, nói: “Đánh đổ đi, ngươi nếu thật sự thề cùng đạo nghĩa cùng tồn vong, ở ta bắt cóc ngươi hướng Từ Châu đi ngày đầu tiên khởi, ngươi nên tìm tảng đá một đầu khái chết, mà không phải tại đây cùng ta hạt bẻ xả…… Đại huynh, đào mỗ sẽ không nhìn lầm, tin tưởng qua không bao lâu, ngươi liền sẽ phát hiện hai ta mới là hoàn mỹ nhất cộng sự.”

Quách Gia giơ thẳng lên trời thở dài khẩu khí, bi ai nói: “Quách mỗ xong rồi, ngươi liền mỹ.”

Liền ở Đào Thương cùng Quách Gia ở bờ sông sặc sặc khi, lại thấy Mi Phương dẫn một cái nhìn như 30 tuổi không đến tuổi trẻ quan viên, đi tới Đào Thương phía sau.

“Đại công tử, Đông Dương huyện huyện lệnh, nghe nói chúng ta binh mã đóng quân tại đây, cố ý chuẩn bị rượu ngon trái cây, tiến đến nơi này khao tam quân.”

Đào Thương kinh ngạc quay đầu đi, nhìn Mi Phương bên người vị kia diện mạo trắng nõn sạch sẽ, vẻ mặt hiền lành người trẻ tuổi, ngạc nhiên nói: “Đông Dương huyện giống như ly này không phải rất gần đi, Đông Dương huyện huyện lệnh vì sao sẽ đến khao quân?”

Mi Phương cũng không lắm rõ ràng tình huống, ngay sau đó nhường ra một cái thân vị.

Liền thấy kia tuổi trẻ huyện lệnh cất bước tiến lên, đối Đào Thương chắp tay ngôn nói: “Đông Dương huyện huyện lệnh Trần Đăng, gặp qua trưởng công tử.”

Vừa nghe tên này, Đào Thương đôi mắt tức khắc tỏa sáng.

Ở Đào Thương trong lòng, nếu luận cập Từ Châu mọi người trung, ai là tài hoa hơn người, văn võ gồm nhiều mặt đệ nhất hào nhân vật, Đào Thương cảm thấy không phải chính mình phụ thân Đào Khiêm, cũng không phải Mi Trúc, Tào Báo, Triệu Dục, Vương Lãng chờ tứ đại gia chủ, càng không phải đi theo chính mình dài đến một năm lâu Mi Phương, cũng không những đoạn chuyên hành, ở Từ Châu thành lập quốc trung quốc gia Tang Bá, mà là trước mắt vị này người trẻ tuổi — Trần Đăng.

Chính mình vừa mới xuyên qua trở về thời điểm, bởi vì sự tình khẩn cấp, liền thực mau xuất chinh, cho nên không có thời gian tìm hiểu người này tin tức.

Hắn nguyên lai lại là ở Đông Dương huyện đương huyện lệnh a.

Đào Thương sở dĩ cho rằng Trần Đăng là Từ Châu xếp hạng đệ nhất nhân vật, thật sự là người này làm ra sự quá mức nghịch thiên, làm người nghẹn họng nhìn trân trối.

Ở Đào Thương trong mắt, trước mắt Từ Châu tuy rằng chủ yếu lực lượng là mi, tào, vương, Triệu tứ đại gia tộc, nhưng Trần Đăng cùng với lão phụ Trần Khuê tuyệt đối có thể xưng được với là hai điều tiềm long.

Bởi vì trong lịch sử, bất luận cái gì chư hầu vào Từ Châu cảnh nội, cảm giác đều là ở dựa theo Trần gia phụ tử sở giả thiết kịch bản đi lưu trình.

Trong lịch sử, Đào Khiêm sau khi chết đem Từ Châu làm với Lưu Bị, rất nhiều người đều cho rằng Lưu Bị là nhặt Đào Khiêm một cái đại tiện nghi, kỳ thật cũng không phải như vậy hồi sự.

Từ Châu lãnh tụ là Đào Khiêm, nhưng Từ Châu chính trị hệ thống cấu thành lại là sĩ tộc môn phiệt thủ lĩnh, Đào Khiêm trước khi chết liền tính là chỉ ra và xác nhận Lưu Bị kế thừa Từ Châu, nhưng nếu là không có môn phiệt nhóm đồng ý, Lưu Bị mông chính là lại trầm, sớm hay muộn cũng sẽ từ vị trí này thượng ngã xuống đi xuống.

Nhưng là, lúc này, lại là Trần Đăng đứng ra thế Lưu Bị giải vây.

Hắn chẳng những thuyết phục Từ Châu từ trên xuống dưới sĩ phu nhóm đồng ý, còn trí thư cùng Viên Thiệu, làm ơn Viên Thiệu có thể đứng ra, duy trì Lưu Bị kế thừa Từ Châu.

Đương nhiên, kết quả chính là, Viên Thiệu cũng không biết là bị Trần Đăng lấy ở cái gì khuyết điểm, thế nhưng thật sự đứng ra công nhiên duy trì Lưu Bị kế thừa Từ Châu mục vị trí.

Mà đúng là bởi vì có Viên Thiệu toàn lực duy trì, Lưu Bị mới có thể đủ ở Đào Khiêm sau khi chết, toàn lãnh Từ Châu nơi.

Đào Thương không phải rất rõ ràng Trần Đăng gia thất, nhưng hắn giác, so sánh với cùng hiện tại vây quanh Đào Khiêm tứ đại gia tộc tới so, Hạ Bi Trần thị nhất định có chính mình không lắm rõ ràng giang hồ địa vị cùng sĩ tộc quần thể, bởi vậy mới có thể đủ khuất phục Từ Châu chư sĩ tộc, cũng lệnh Viên Thiệu một lòng duy trì Lưu Bị thượng vị!

Mà lúc sau Lữ Bố, ở tiến vào Từ Châu lúc sau, càng là bị Trần thị phụ tử trở thành trong tay chi vật giống nhau đùa bỡn, có người cảm thấy giết chết Lữ Bố người là Tào Tháo, nhưng Đào Thương cảm thấy, chân chính muốn Lữ Bố tánh mạng người, cũng không phải Tào Tháo, càng không phải Lưu Bị, mà là trước mắt vị này Trần Nguyên Long…… Cơ mưu trăm biến, nói đại khái chính là người như vậy đi.

Hơn nữa Trần Đăng cũng không gần là văn thần, hắn thực lực quân sự cũng phi thường cường hãn.

Lữ Bố sau khi chết, Tào Tháo nhâm mệnh Trần Đăng vì Quảng Lăng thái thú, Kiến An bốn năm, Tôn Sách chỉnh hợp Giang Đông binh mã, lấy Tôn Quyền vì chủ tướng, chủ động hướng Quảng Lăng quận khuông kỳ thành làm khó dễ.

Giang Đông binh lực gấp mười lần với Trần Đăng, lại bị Trần Đăng ngược thành cẩu, đánh một chút tính tình đều không có, ngoan ngoãn lăn trở về Đông Ngô.

Như thế văn võ song toàn nhân vật, đã có mưu lược, lại có cầm binh khả năng, càng kiêm này phía sau điệu thấp gia tộc thế lực khổng lồ lệnh Viên Thiệu cũng nguyện ý vì này xuất đầu sở dụng……

Nhân vật như vậy, có thể nói có quỷ thần chi lực cũng không vì quá.

Nhưng là trước mắt, hắn lại còn gần chỉ là một vị Đông Dương huyện huyện lệnh mà thôi.

“Huyện tôn ở xa tới vất vả, Đông Dương huyện ly này ít nói cũng có trăm dặm nơi, Trần huyện lệnh chạy lớn như vậy thật xa tới khao

quân, thật sự là lệnh đào mỗ xấu hổ vô mà, quá vất vả đi.”

Trần Đăng ha hả cười, cung kính nói: “Trưởng công tử nói nơi nào lời nói, công tử vì thiên hạ kế, suất binh tây tiến tư lệ, bắc thượng tam hà, sở làm việc làm lệnh thiên hạ ghé mắt, trằn trọc một năm ác chiến đâu chỉ ngàn dặm chi cảnh? Hạ quan liền tính thật bôn ba trăm dặm nơi khao quân, cùng công tử vất vả so sánh với, cũng là kém khá xa, công tử lời này thật sự là chiết sát hạ quan.”

Đào Thương nghe vậy vội vàng xua tay, nói: “Trần huyện tôn, đào mỗ tuy rằng là thứ sử công tử, lại bất quá là bạch thân, công chính là cử hiếu liêm vì triều đình thân mệnh một phương cha mẹ huyện trưởng, như thế nào có thể ở đào mỗ trước mặt tự xưng hạ quan? Với lễ không hợp.”

Trần Đăng nghe vậy, làm như cảm thấy kinh ngạc, nói: “Trưởng công tử hay là còn chưa từng biết được triều đình nhâm mệnh sắc phong?”

Đào Thương nghi hoặc khó hiểu nhìn Trần Đăng, ngạc nhiên nói: “Cái gì nhâm mệnh sắc phong?”

Trần Đăng há miệng thở dốc, làm như tưởng đối Đào Thương nói cái gì đó, nhưng nghĩ lại một suy nghĩ, ngay sau đó cười lắc lắc đầu, sửa lại khẩu phong.

“Trưởng công tử hồi Bành Thành sau, sứ quân sẽ tự đối công tử công bố, lại là không cần Trần mỗ tại đây lắm mồm.”

Đào Thương thấy Trần Đăng đối chính mình một bộ cung kính khiêm tốn bộ dáng, thử lại tưởng hắn từ trăm dặm ở ngoài cố ý đuổi tới nơi này tới cấp chính mình đón gió, bất giác có chút nghi hoặc.

Lấy vị này “Từ Châu đệ nhất đại lão” tác phong thủ đoạn cùng tên tuổi, nói vậy sẽ không làm không có bổ ích sự.

Trần Đăng lại cùng Đào Thương nói chuyện phiếm hai câu, liền đẩy nói còn muốn đi xem xét đi theo hắn cùng tiến đến huyện lại nhóm

khao quân tình huống như thế nào, đi trước cáo lui, đãi sau đó bãi yến là lúc, lại cùng Đào Thương nói chuyện.

Đào Thương nhìn Trần Đăng cùng Mi Phương vội vàng biến mất bóng dáng, cúi đầu trầm tư.

Lại thấy Quách Gia lặng lẽ cười, nói: “Người này, chính là Trần Đăng Trần Nguyên Long sao? Quả nhiên là thật sự có tài, rất là lợi hại.”

“Ngươi nhận thức hắn?” Đào Thương kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Quách Gia nói.

“Sao có thể.” Quách Gia một quán đôi tay, bất đắc dĩ nói: “Quách mỗ nếu là nhận thức hắn, vừa mới có thể không cùng hắn chào hỏi sao? Lại nói ta một cái Dĩnh Xuyên Dương Địch người, cùng hắn một cái Hạ Bi người, từ đâu ra cái gì giao tình.”

“Vậy ngươi như thế nào sẽ biết hắn?” Đào Thương khó hiểu nhìn Quách Gia nói.

Quách Gia mày một chọn, suy nghĩ một chút, đột nhiên duỗi ra tay nói: “Trả lời vấn đề của ngươi có thể, nhưng cần thù lấy một khối lân ngón chân kim.”

“Cái gì ngoạn ý?”

Đào Thương nghe vậy kinh ngạc.

Nhìn Quách Gia trắng nõn bàn tay cùng lang thang miệng cười, Đào Thương thật mạnh hừ một tiếng: “Ngươi là cái thứ nhất dám đảm đương mặt chủ động cùng ta đòi tiền còn có thể sống quá ba cái số người, ngươi hẳn là vì ngươi chính mình mạng lớn mà cảm thấy may mắn.”

“Không sao.” Quách Gia tùy ý nhún vai, nói: “Quách mỗ đều không phải là là ngươi phụ tá, bất quá là bị ngươi bắt cóc mà đến, vừa mới Quách mỗ tế cân nhắc, tả hữu đều bị ngươi bắt tới, thả thời thời

khắc khắc bên người đều có người nhìn chằm chằm chạy không được, kia đơn giản liền tới đâu hay tới đó, nhưng ngươi như vậy tiểu tử, còn không có tư cách làm Quách mỗ phụng dưỡng, tóm lại một câu, về sau mỗi hỏi một vấn đề, liền muốn một khối lân ngón chân kim, như vậy Quách mỗ trong lòng cũng coi như thống khoái chút.”

Đào Thương thấp giọng nói: “Ta đây nếu là không đáp ứng đâu?”

“Không đáp ứng liền không đáp ứng lâu, Quách mỗ không ra một sách, đồng dạng mưu là được.”

Đào Thương vuốt cằm cẩn thận nghĩ nghĩ, tựa hồ là ở suy xét chuyện này tính khả thi.

Sau một lúc lâu lúc sau, liền thấy hắn gật đầu nói: “Cũng đúng, ngươi kia trước nói nói, Trần Đăng nhậm Đông Dương huyện trưởng, khoảng cách nơi đây cách xa nhau trăm dặm, hắn đến này mục đích đến tột cùng là cái gì?”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Cùng ngươi kết giao a.”

Đào Thương nghe vậy một kỳ, sá nhiên nói: “Hắn vì cái gì muốn cùng ta kết giao?”

Quách Gia ôm lấy đôi tay, đến đến vèo vèo nói: “Ngươi đây chính là cái thứ hai vấn đề.”

Đào Thương sắc mặt trầm xuống, duỗi tay từ sau eo lấy ra kia giá tùy thân mang theo tiểu đoản nỏ, “Thứ lạp” một tiếng kéo lên huyền.

Quách Gia nhìn Đào Thương trong tay đoản nỏ, bất tri bất giác, theo bản năng duỗi tay sờ sờ trên đầu búi tóc, có vẻ lòng còn sợ hãi.

Lúc sau liền thấy lãng tử lặng lẽ cười nói: “Không quan hệ, tóm lại đều là một sự kiện, tính thành một vấn đề cũng không có gì không thành…… Chúng ta đều là Viên Thiệu con nuôi, ai với ai a.”

Nói đến này, liền thấy Quách Gia thần bí nói: “Biết Quách mỗ vì cái gì biết Trần Đăng người này sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không biết.”

“Đương nhiên là bởi vì hắn gia thế.”

------oOo------

Chương 166: Trần Đăng thân cận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn Đào Thương vẻ mặt cảm thấy lẫn lộn bộ dáng, Quách Gia làm như thực vui vẻ, chính mình thuộc về nhược thế quần thể, bị họ Đào tiểu tử tùy tiện đắn đo, Quách Gia này một trận trong lòng vẫn luôn rất nghẹn khuất.

Thân là một cái uổng có đầy bụng tài hoa, lại bởi vì ngạnh thực lực vô dụng mà bị quản chế cho người khác, Quách Gia vẫn luôn ở tìm cơ hội phiên này một mâm.

Hôm nay thật vất vả có một cái nhìn như có thể đảo khách thành chủ cơ hội, tuy rằng chỉ là tâm lý thượng tự mình an ủi, nhưng Quách Gia như cũ sảng thật sự.

Đây là cái gọi là A Q tinh thần đi.

“Ngươi đối Trần Nguyên Long gia thế không quen thuộc?” Quách Gia nhướng mày, hỏi rõ hiện không rõ lắm Đào Thương.

“Ngươi đối Trần Đăng gia thế rất quen thuộc?” Đào Thương hỏi lại một câu.

“Còn hành đi.” Quách Gia cười ngôn nói: “Thiên hạ mười ba châu có danh tiếng sĩ tộc, Quách mỗ đều là nhớ kỹ trong lòng.”

Đào Thương nghi hoặc nhìn hắn, ngạc nhiên nói: “Ngươi một cái con cháu nhà nghèo, nhớ như vậy nhiều thế gia làm gì?”

Quách Gia lặng lẽ cười, thản nhiên trả lời: “Đương nhiên, cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, sĩ tộc các trong nhà người sớm muộn gì đều là muốn bước lên thiên hạ chính đài, vạn nhất

Quách mỗ lên cao, thời khắc mấu chốt theo chân bọn họ giao thủ, nói không chừng liền có thể bằng vào đối này biết rõ, một sớm dựa thế lộng chết bọn họ.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh, đồng thời trong lòng cũng đối với vị này quỷ tài tiên sinh phẩm tính xem thường một phen.

Hắn trong đầu nhớ kỹ nhiều như vậy có thế lực nhân vật…… Thế nhưng là vì sau này có thể tìm cơ hội lộng chết bọn họ?

Thật là thiếu đại đức.

“Vậy ngươi cùng ta nói nói, Trần Đăng gia thế là cái dạng gì?”

Quách Gia chậm rì rì nói: “Lại nói tiếp Trần Nguyên Long người này, xác thật là rất có ý tứ, Từ Châu mi, vương, tào, Triệu tứ đại gia tộc cùng hắn gia thất so sánh với, kỳ thật căn bản liền mặt bàn đều bãi không thượng, phụ thân hắn Trần Khuê chính là Phái Quốc tướng, hắn từ thúc phụ trần tông chính là nhữ âm thái thú, từ bá phụ trần vũ chính là Ngô Quận thái thú, từ tổ trần cầu quan đến thái uý, tằng tổ phụ trần vỉ chính là quảng hán thái thú……”

Đào Thương sá nhiên nhìn thuộc như lòng bàn tay Quách Gia, cứng họng có chút không biết làm sao.

“Ngươi liền nhân gia tổ tiên bốn đời người đều bào ra tới, nơi nào là quang nghĩ lộng chết hắn? Ngươi là tồn tâm tư muốn diệt hắn cả nhà đi.”

Quách Gia nghe vậy nhún vai, nói: “Biết người biết ta, thực hiếm lạ sao? Quận tương trở lên hoặc là ấp so hai ngàn thạch trở lên chức quan nhân viên tên họ gia thế, một trăm năm trong vòng Quách mỗ tất cả đều rõ như lòng bàn tay.”

Đào Thương bình tĩnh nhìn Quách Gia, nói: “Vậy ngươi đối ta Đan Dương Đào gia hiểu biết nhiều ít?”

Quách Gia cười cười, nói: “Yên tâm, Quách mỗ chỉ biết lệnh tôn đào thứ sử chi cuộc đời, còn lại một mực không biết, ngươi không cần sợ ta biết ngươi chi tiết.”

Đào Thương tò mò nhìn hắn, nói: “Vì sao không biết?”

“Này còn không đơn giản…… Quách mỗ không biết, vậy thuyết minh ngươi Đào gia bốn đời trong vòng, trừ bỏ ngươi cha ở ngoài, không có một cái có thể ngao đến thái thú trở lên…… Ai, thân là sĩ tộc, nhiều ít có điểm hiện đơn bạc.”

Hảo đi, lại bị cổ đại người xem thường, Đào Thương cực cảm hổ thẹn.

Hai người lại đem đề tài dẫn trở lại Trần Đăng gia tộc.

“Trần gia bốn thế trung, quận thủ chư hầu ra một lưu, còn có thái uý như vậy tam công tôn sư, theo đạo lý, bọn họ thanh thế đương xa ở tứ đại gia tộc phía trên, bất quá chiếu trước mắt cái này tình huống tới xem, Trần gia ở Từ Châu nơi làm, tựa hồ là điệu thấp khẩn a.” Đào Thương như suy tư gì cảm khái nói.

Quách Gia chậm rì rì nói: “Đây là Trần gia khôn khéo chỗ, tuy rằng Quách mỗ cũng không nhận thức Hạ Bi Trần thị người trong, nhưng y theo bọn họ trong tộc rầm rộ tới xem, tự Trần Khuê nhàn rỗi lúc sau, này đích trưởng tử Trần Đăng liền vẫn luôn tiềm thân súc đầu, nhưng có này chờ gia thế người, nói vậy ứng phi không có chí lớn, đặc biệt là hôm nay hắn xa từ trăm dặm ở ngoài tiến đến khao quân hành động, liền có thể chứng minh…… Người này chắc là không cầu hư danh, thả có chí lớn, chỉ là chưa gặp minh chủ mà thôi, hoặc là đang chờ đợi một cái cơ hội, bằng không y hắn gia thế, hiệp một châu tài học chi lực, nhập mạc các chư hầu chi phủ, không phải không có khả năng.”

Đào Thương tròng mắt chuyển chuyển, sau một lúc lâu mới nghi hoặc nói: “Ngươi ý tứ, Trần Đăng hôm nay tới đây, chẳng lẽ là nghĩ đến khảo sát ta? Hắn đem ta trở thành cái kia cơ hội?”

Quách Gia từ sau lưng lấy ra tửu hồ lô, “Lộc cộc lộc cộc” rót một ngụm: “Rất có khả năng.”

Đào Thương nhíu nhíu mày, cảm thấy nghi hoặc: “Nhưng ta hiện tại, chẳng qua là cái bạch thân người, hắn đã có như vậy gia thế, vì sao còn muốn khảo sát với ta? Nếu là bởi vì ta Từ Châu thứ sử đích trưởng tử thân phận…… Ban đầu vì cái gì không chủ động kỳ hảo?”

Quách Gia lặng lẽ cười, duỗi tay một lóng tay Đào Thương, nói: “Khác Quách mỗ nói không chừng, nhưng ta cảm thấy, hiện tại ngươi nhất định đã không phải bạch thân!”

Đào Thương nghe vậy không khỏi khí cười: “Ta có phải hay không bạch thân, ta chính mình trong lòng còn không có số sao?”

“Ngươi rời đi Từ Châu thời gian dài bao lâu?” Quách Gia chậm rì rì nói.

Đào Thương cúi đầu cẩn thận tính một chút: “Ít nói cũng đến có một năm.”

“Một năm thời gian, cảnh còn người mất…… Triều đình nếu có văn bản rõ ràng sắc phong, sợ là cũng nên trước đưa đến Từ Châu thứ sử phủ, mà tuyệt phi trực tiếp đưa đến ngươi cái này xuất chinh bên ngoài phiêu linh nhân thủ thượng, là đạo lý này không?”

Quách Gia nói, lệnh Đào Thương cảm thấy kinh ngạc, triều đình sẽ đối chính mình có văn bản rõ ràng sắc phong?

Hoặc là nói, Đổng Trác sẽ đối chính mình có văn bản rõ ràng sắc phong?

Chính mình chính là ở biện thủy chi chiến, sống sờ sờ từ trong tay hắn phân đi rồi hơn mười vị công khanh người a. Y theo Đổng Trác cái loại này hung bạo hung ác cá tính, không đem chính mình rút gân rút cốt, ấn trên mặt đất cọ xát cũng đã thực cho chính mình mặt mũi, hắn còn sẽ cho chính mình quan ngồi?

“Ngươi lời nói, nhưng có cái gì căn cứ?” Đào Thương nghi hoặc xem Quách Gia.

Quách Gia đôi tay một mở ra, bất đắc dĩ nói: “Đều là Quách mỗ chính mình phỏng đoán, không có bất luận cái gì chứng cứ, Quách mỗ rời đi quê quán cũng thật lâu, có chút tin tức còn chưa tất có ngươi linh thông, ngươi không biết, ta lại đến nào biết đâu rằng đi?”

Nói đến này, lại thấy Quách Gia mặt lộ vẻ mỉm cười, nói: “Mặc kệ thế nào, ngươi hiện tại đều hẳn là hảo hảo đi lung lạc một chút Trần Đăng, này đối với ngươi mà nói là một cái cơ hội, hơn nữa ngươi có phải hay không bạch thân, ta cảm thấy không cần cố ý chờ đến hồi Bành Thành mới biết được, Trần Đăng nhất định là biết được trong đó chi tiết, ngươi sau đó có thể rũ tuân với hắn…… Hắn vừa mới không nói, cũng thuần túy là bởi vì lễ tiết đi quá giới hạn chi đạo, ngươi nếu lấy thành tương đãi, hắn tất nhiên sẽ đối với ngươi biết gì nói hết, đến nỗi hôm nay ngươi ta như vậy lớn lên một phen đối thoại, niệm tại đây mua bán là đầu thứ, Quách mỗ liền tính tiện nghi điểm, thu ngươi một khối lân ngón chân kim chính là, có thể thiếu nợ…… Chờ ngươi vào gia môn trả lại ta.”

Đào Thương cau mày xem Quách Gia, hắc nói: “Lấy thành tương đãi? Ta đối với ngươi lấy thành tương đãi, ngươi như thế nào đối ta không có làm đến biết gì nói hết?”

Quách Gia thu hồi tươi cười, hừ nói: “Làm làm rõ ràng, Quách mỗ chính là ngươi trói tới, nói nữa, ngươi gặp qua nhà ai lấy thành tương đãi người mỗi ngày phái thủ hạ lấy cái phá nỏ mai phục tại ta bên người? Quách mỗ hiện tại nửa đêm lên la lối khóc lóc nước tiểu đều cảm giác không ngừng nghỉ!”

“Vậy ngươi còn cùng ta nói nhiều như vậy làm gì?”

“Còn không phải là vì tránh điểm tiền, về sau tìm cơ hội chạy về hương cũng coi như có cái lộ phí.”

……

……

Khao quân đã tất, Đào Thương liền ở soái trướng nội cùng Trần Đăng mỏng yến nói chuyện.

Ở chỗ này tuy rằng là Đào Thương làm chủ, nhưng trong trướng yến phẩm rượu ngon, đều là Trần Đăng từ Đông Dương huyện mang đến, cho nên có lý luận thượng giảng, này bữa cơm xem như Trần Đăng làm ông chủ.

Đào Thương có một loại rất kỳ quái cảm giác, chính mình lần này viễn chinh bên ngoài, giống như trừ bỏ đánh giặc, làm nhất thường xuyên sự, chính là uống rượu cục.

Trần Đăng ngồi vào vị trí lúc sau, liền trực tiếp khen Đào Thương, nói: “Trưởng công tử lần này xuất chinh một tái có thừa, dương người, hổ lao, biện thủy tam chiến dương ta Từ Châu chi danh, càng kiêm thâm nhập tam hà nơi thảo phạt bạch sóng cường đạo, mang về mười vạn nhân khẩu, như thế chiến tích, trở về Bành Thành lúc sau, đào sứ quân tất cảm trong lòng được an ủi, công tử công lao không cạn.”

Đào Thương khiêm tốn vẫy vẫy tay, thở dài: “Trần huyện tôn quá khen, đào mỗ thẹn không dám nhận, khác nhưng thật ra còn hảo thuyết, chỉ là này mười một vạn bạch sóng quân hơn người, Đào Thương trước đó chưa từng cùng phụ thân thương lượng liền tự tiện làm chủ dời hồi Từ Châu, phụ thân trong lòng đối này là nghĩ như thế nào, nói thật, đào mỗ trong lòng vẫn là có điểm thấp thỏm.”

Trần Đăng ngữ khí ôn hòa: “Xem ra công tử đối chuyện này là thật sự không biết tình a, công tử nhưng biết được, y ngươi trước mắt thân phận, đào sứ quân liền tính là thứ sử, nhưng ngươi tự hành an bài bạch sóng quân chúng, cũng không phải không thể làm chủ, liền xem công tử cùng đào sứ quân như thế nào đánh thương lượng.”

Trần Đăng lời nói có ẩn ý, Đào Thương lập tức liền nghe ra tới.

Xem ra, chính mình quả nhiên đã không phải bạch thân…… Quách Gia ánh mắt quả nhiên độc ác.

Kia một khối lân ngón chân kim hoa thật đúng là giá trị.

“Trần huyện tôn, đào mỗ xuất chinh bên ngoài, này Từ Châu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, ta thật là một chút đều không biết tình, mong rằng trần huyện tôn có thể trước báo cho với ta…… Ngươi yên tâm, ta trở về nhất định giả ngu, làm bộ cái gì cũng không biết.”

Trần Đăng nghe vậy không khỏi bật cười, lắc đầu nói: “Công tử nói nơi nào lời nói? Kẻ hèn việc nhỏ, đăng bất quá là không muốn bao biện làm thay thế sứ quân báo cho công tử, nếu công tử muốn biết, nói ra cũng không thương phong nhã.”

Dừng một chút, liền nghe Trần Đăng vì Đào Thương giải thích nói: “Công tử có biết ngươi đã thượng nguyệt đán bình việc?”

Đào Thương mặt lập tức đen, gật gật đầu.

Trần Đăng thấy thế tiếp tục nói: “Nhữ Nam Hứa Tử Tương mười câu kim ngôn bình công tử, lệnh thiên hạ ghé mắt, có khác nguyên thượng thư lang Hứa Tĩnh, đại Dự Châu thứ sử Khổng Trụ tiến, cử công tử vì Dĩnh Xuyên hiếu liêm, công tử hộ tịch không ở Dĩnh Xuyên, này cử bổn không hợp pháp luật, nhưng không từng nghĩ đến, triều đình cư nhiên phê chuẩn, thả còn trực tiếp trao tặng công tử chức quan.”

Đào Thương nghe vậy trong lòng cả kinh, cử hiếu liêm không thể tham gia địa phương dự thi còn có thể bị chuẩn? Này nhất định là Đổng Trác kia cuồng lão nhân làm miêu nị.

“Triều đình, phong ta cái gì quan?”

Trần Đăng thở dài khẩu khí: “Phàm cử hiếu liêm giả, tuy là sĩ tộc danh môn, chinh tích sơ khởi cũng không quá là huyện lệnh hoặc là úy sử chi chức, đăng 25 tuổi bị cử đến nay, cũng không quá là nhậm Đông Dương huyện một huyện chi trường, nhưng ở cùng tuổi người

trung, đã thuộc khó được! Nhưng triều đình sắc phong công tử chức vụ, cư nhiên là Đan Dương quận thủ, ấp so hai ngàn thạch!”

“Đan Dương quận thủ?” Đào Thương lắp bắp kinh hãi: “Triều đình cư nhiên trực tiếp cho ta một quận nơi!?”

Trần Đăng nhìn đến Đào Thương giật mình bộ dáng, gật đầu nói: “Cử hiếu liêm giả, có người vì triều đình hiệu lực chung thân, nếu có thể thống lĩnh một quận, đã thuộc khó được, thật không giống công tử khởi bước, thế nhưng so người khác làm lụng vất vả cả đời thành quả còn muốn đại, làm sao có thể không vì thiên hạ ghé mắt?”

Đào Thương hiện tại đã biết rõ Trần Đăng vẫn luôn tiềm thân súc đầu, vì sao đột nhiên lại muốn tới thân cận chính mình.

Thực hiển nhiên, một cái ở 17 tuổi là có thể trở thành một quận chi chủ thiếu niên, Trần Đăng là thực cảm thấy hứng thú.

“Nga, đúng rồi.” Trần Đăng làm như nhớ tới cái gì, trên mặt đột nhiên có một tia ý cười, nói: “Triều đình chẳng những sắc phong công tử vì Đan Dương quận thủ, còn đem kia thái bình công tử nhã hào cùng nhau tặng cho công tử, từ nay về sau, này thái bình công tử tên tuổi, sợ là muốn đi theo trưởng công tử ngài chung thân.”

Đào Thương nghe vậy, mặt đều biến tái rồi.

Đổng Trác lão tặc…… An dám như thế cố ý ghê tởm người chăng?!

------oOo------

Chương 167: tất cả đều muốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói thật, thái bình công tử cái này nhã hào, cũng không phải có bao nhiêu khó nghe, nhưng Đào Thương luôn là không qua được trong lòng đạo khảm này, hoặc nhiều hoặc ít cảm thấy tên này xưng dùng ở hắn trên người có điểm bẩn thỉu người ý vị.

Bằng tâm mà nói, Đào Thương càng thích Chiến quốc Tứ công tử nhã hào xuân thân quân, tin lăng quân, Bình Nguyên quân, Mạnh Thường Quân…… Tuy rằng này hào toàn lấy đất phong vì danh, không thấy được có bao nhiêu tiếng trời dễ nghe, nhưng ít ra cũng là điệu thấp nội liễm rất có hàm dưỡng, phù hợp một cái khiêm khiêm quân tử ứng có khí chất.

Chính là, này thái bình công tử danh hào thật sự là quá mức trực tiếp, tục tằng bất kham không nói, còn đặc biệt trực tiếp xong xuôi nói ra chính mình nhân vật thuộc tính, một chút cảm giác thần bí đều không có, làm người vừa nghe tên này đầu liền đại khái có thể biết được ngươi người là khối cái gì tài liệu.

Như thế tự cho là đúng trung nhị trang bức tên tuổi, nhìn chung Hoa Hạ 5000 năm, Đào Thương chỉ biết hai cái.

Một cái là Tây Sở Bá Vương…… Tên này đầu không cần nhiều lời, vừa nghe liền biết là da mặt dày điếu tạc thiên nhân tài thì ra cư.

Một cái chính là thái bình công tử.

Thấy Đào Thương ngốc lăng lăng nhìn phía trước ngây người, Trần Đăng rõ ràng có chút hiểu sai ý.

“Trưởng công tử danh hào tuy vang, khá vậy không đến mức như vậy cao hứng đi?”

Đào Thương có một loại tưởng phiến hắn cái tát xúc động.

Phục hồi tinh thần lại, Đào Thương đối Trần Đăng giải thích một chút "Trần công hiểu lầm, đào mỗ cũng không phải cao hứng, chỉ là đối này sắc phong cũng không thích, thậm chí còn có thể nói là thật sự nháo đến hoảng."

Nếu đã xác định chính mình bị phong làm ấp so hai ngàn thạch thái thú, kia tiếp tục xưng Trần Đăng vì huyện tôn liền có chút không thích hợp, đổi cái xưng hô cho thỏa đáng.

Trần Đăng nghe vậy, đôi mắt tức khắc sáng ngời.

Đào Thương nói trung chi ý, là hắn không thích thái bình công tử cái này tục khí tên, nhưng Trần Đăng rõ ràng là hiểu sai ý. Hắn nghĩ lầm Đào Thương nói chính là không thích bị sắc phong vì Đan Dương quận thủ.

Xem ra chính mình lần này trăm dặm khao quân, mượn cớ thử một chút tiểu tử này là đúng, đổi thành giống nhau người trẻ tuổi, được đến triều đình sắc phong quận thủ chức vị, đã sớm cao hứng nhạc ra thí tới.

Nhưng vị này Đào công tử lại rõ ràng cùng giống nhau người trẻ tuổi không giống nhau, hắn chẳng những không cao hứng, ngược lại là "Nháo đến hoảng", nói như thế tới, hắn hẳn là cũng là nhìn ra này sắc phong chiếu thư sau lưng, sở ẩn sâu dụng tâm hiểm ác.

Trần Đăng vuốt tân trang chỉnh chỉnh tề tề mỏng cần, gật đầu tán thưởng "Hảo, thực hảo."

Đào Thương lại có một loại tưởng phiến hắn cái tát xúc động.

Tính cách lạc quan ái nói "Hảo" là không sai, nhưng chuyện gì đều nói tốt liền nhiều ít dính điểm khoe khoang, nhân gia nháo đến hoảng, ngươi nói "Hảo", nói rõ chính là đem chính mình vui sướng thành lập ở người khác thống khổ phía trên, người như vậy thật là có chút thiếu trừu.

“Đào mỗ tâm tình không vui, trần công còn nói thực hảo? Không trượng nghĩa đi.”

Trần Đăng ha ha cười “Công tử chớ trách, đăng cảm khái công tử tuổi còn trẻ, sậu đến muốn quyền, lại như cũ có thể bình tĩnh nhìn ra trong đó lợi hại được mất cùng hiểm ác âm mưu, nhất thời vì công tử chi nhanh trí sở khâm phục, nhịn không được mở miệng reo hò, lại là giáo công tử ngươi hiểu lầm.”

Đào Thương không lời gì để nói.

Xác thật là hiểu lầm, bất quá thực hiển nhiên hai người hiểu lầm không phải ở một vấn đề thượng, Đào Thương trọng điểm điểm là ở cái kia khó nghe tên thượng, mà Trần Đăng hiển nhiên xem so Đào Thương sâu xa.

Hắn nhìn đến chính là một cái giấu ở sau lưng âm mưu, hơn nữa hắn cũng nghĩ lầm Đào Thương đã nhìn ra.

Vậy làm cái này mỹ lệ hiểu lầm tiếp tục đi xuống đi.

“Không thể tưởng được trần công cư nhiên cũng có thể nhìn ra cái này âm mưu?” Đào Thương ho khan một chút, bắt đầu hạt lừa dối.

Trần Đăng hàm dưỡng thực hảo, chỉ là mỉm cười “Đăng tuy rằng chỉ là một phương huyện lệnh, nhưng đối với thiên hạ đại thế, vẫn là có vài phần độ lượng, công tử nhưng chớ nên xem thường với ta.”

“Ta đây khảo khảo ngươi, cái này âm mưu, đến tột cùng âm ở nơi nào?”

Trần Đăng nghe vậy sửng sốt, tiếp theo trong lòng không khỏi ám đạo một tiếng hảo.

Vốn là ta nương cơ hội tới thử ngươi, không nghĩ ngươi hiện tại ngược lại là cũng nương việc này tới thử ta?

Người này xác thật bất phàm, không tồi, có tới có lui mới có ý tứ.

Trần Đăng thanh một chút yết hầu, đối Đào Thương ngôn nói “Chư hầu liên minh giải tán lúc sau, Viên Thiệu trở về Hà Bắc, cũng thay thế được Hàn Phức tiếp quản Ký Châu, hiện giờ Viên Thiệu trác này phụ thuộc Cửu Giang thái thú chu ngẩng vì Dự Châu thứ sử, mà Viên Thuật trở về Nam Dương sau, lại biểu tấu Tôn Kiên vì Dự Châu thứ sử, thực rõ ràng, Viên thị huynh đệ một nam một bắc, đã bắt đầu các sử thủ đoạn tranh hùng, đối địch sắp tới.”

Đào Thương gật gật đầu, cũng không có tỏ vẻ ra kinh ngạc, trong lịch sử Viên Thiệu Viên Thuật huynh đệ hai người ở chư hầu liên minh giải thể lúc sau, xác thật tiến hành rồi một hồi ngắn hạn Tranh Bá Chiến.

Bất quá lệnh Đào Thương giờ phút này cảm thấy có điểm đau lòng chính là Viên Thiệu muốn cho Cửu Giang thái thú chu ngẩng đương Dự Châu thứ sử, Viên Thuật tắc muốn cho Tôn Kiên thế hắn đương Dự Châu thứ sử, kia Khổng Trụ làm sao bây giờ?

Kia tiện nghi thế thúc tuy rằng nhát gan, nhưng dù sao cũng là chính mình sở nhận thức cái thứ nhất chư hầu, đối chính mình cũng coi như không tồi, chính là dựa theo trước mắt tình thế phát triển, Khổng Trụ thế tất sẽ trở thành nhị Viên đấu tranh trung vật hi sinh.

Nghĩ đến đây, Đào Thương thở dài khẩu khí, mặt lộ vẻ tiếc hận chi sắc.

Trần Đăng thấy Đào Thương biểu tình tuy rằng có chút đau kịch liệt, nhưng không có lộ ra chút nào kinh ngạc nhan sắc, hiển nhiên là trong lòng sớm đã có số, không khỏi càng là xem trọng hắn vài phần.

Xem ra nhị Viên tranh chấp sự, vị này trưởng công tử quả nhiên là đoán được.

Trần Đăng tiếp tục nói “Trừ bỏ Dự Châu thứ sử nhâm mệnh ngoại, nhị Viên địa hạt cũng đã sáng lập tân chiến trường, nghe nói Công Tôn Toản bởi vì Ký Châu việc, cố ý nam hạ cùng Viên Thiệu tranh chấp, đăng cho rằng, này trong đó nhiều ít có một ít Viên Thuật

khuyến khích, mà Sơn Dương thái thú Viên Di chính là Viên Thiệu từ huynh, cứ nghe Viên Thiệu cố ý làm hắn nam hạ Dương Châu ngăn chặn Viên Thuật phát triển.”

Đào Thương gật đầu, tỏ vẻ minh bạch.

Trần Đăng tiếp tục nói “Mà triều đình sắc phong cấp công tử Đan Dương quận, hiện giờ sợ là cũng đều ở nhị Viên ánh mắt trong phạm vi.”

Mắt thấy Trần Đăng liền phải nói đến sự tình trọng tâm thượng, Đào Thương một bên lộ ra tán thưởng thần sắc, một bên cổ vũ hắn nói “Ân, trần công thật là cái minh bạch người a, liền mau nói đến trọng điểm, tiếp tục giảng.”

Làm cho giống như chính hắn trong lòng nhiều minh bạch giống nhau.

Trần Đăng cố ý ở Đào Thương trước mặt bày ra hai tay, âm điệu cũng không khỏi cao vài phần, nói “Đan Dương quận hiện nay thái thú Chu Hân chính là Viên Thiệu thân cận người, Viên Thiệu thân tín Tào Tháo với Trần Lưu khởi binh khi, Chu Hân từng có tương trợ, người này không mừng Viên Thuật làm người, đoạn tuyệt cùng với lui tới, Đan Dương quận lãnh mười tám huyện thành, nãi Đông Nam quận lớn, này tới gần hoài mà, lại là Dương Châu đi thông Trung Nguyên đại môn, Viên Thuật dục bá Giang Nam, tất trước lấy Đan Dương mười tám huyện.”

Nghe thế, Đào Thương rốt cuộc hiểu được.

Êm đẹp, khó trách Đổng Trác sẽ phong chính mình một cái thái thú đương, trên đời này nào có bạch tặng cơm trưa?

Này lão vương bát đản nói rõ là tưởng chỉnh chết chính mình.

Viên Thiệu đáng tin thủ hạ Chu Hân là Đan Dương quận thủ, chính mình nếu là tiếp nhận Chu Hân tiền nhiệm, vậy khẳng định sẽ đắc tội Viên Thiệu.

Mà Viên Thuật ở Nam Dương đứng lại gót chân, liền nhất định sẽ bắt đầu hắn bá chiếm kinh, dự, dương tam châu kế hoạch.

Viên Thuật hiện tại chiến lược có thể nói thực hảo thao tác.

Viên Thuật đã chiếm cứ Nam Dương quận 37 huyện trung đại bộ phận huyện thành, hắn trước mắt đóng quân lỗ dương, hướng đông có thể liên tục bắt lấy Lư Giang quận cùng Cửu Giang quận, hướng Đông Bắc tắc có thể đi Dự Châu, thẳng bức Duyện Châu địa giới.

Hiện tại Dĩnh Xuyên quận, Khổng Trụ đã xem như Viên Thuật phụ thuộc, liền tính Viên Thuật không muốn dùng Khổng Trụ, cũng có một cái bị hắn biểu cử vì Dự Châu thứ sử Tôn Kiên có thể tùy thời tiếp nhận, bắt lấy Nhữ Nam, cát cứ Dự Châu……

Kinh Châu bảy quận phương diện, trừ bỏ Nam Dương quận ngoại, còn thừa sáu quận thái thú khẳng định là ngăn không được Viên Thuật bước chân.

Nhưng Đào Thương biết, giờ này khắc này, đã có một vị đại lão sớm đã đơn kỵ tiến vào Kinh Châu cảnh nội, cũng sẽ ở quá ngắn thời gian nội đem Kinh Châu mặt bắc tông tộc hoàn toàn chỉnh hợp nhau tới đối kháng Viên Thuật, cố thủ môn hộ không cho Viên Thuật cùng với bất luận cái gì thế lực có thể thấm vào đến Kinh Châu bản thổ, hơn nữa một thủ chính là mười tám năm.

Vị này đại lão, chính là Lưu biểu.

Tại đây loại thiết tưởng hạ, nếu Viên Thuật đã đối Nhữ Nam quận cùng Hoài Nam nhị quận nắm chắc, mà Kinh Châu hắn lại thẩm thấu không đi vào nói, kia hắn chiến lược ánh mắt tất nhiên sẽ di động đến Đông Ngô, mà Đan Dương quận mười tám huyện, đúng là đi thông Dương Châu bụng môn hộ.

Nghĩ vậy, Đào Thương trong lòng không khỏi thổn thức.

Đổng Trác lão nhân nhìn như không chút để ý một bút, lại là trực tiếp đem chính mình đưa đến nhị Viên đấu tranh xoáy nước ngay

trung tâm, không phải đắc tội Viên Thiệu chính là đắc tội Viên Thuật, thậm chí có khả năng hai cái đều đắc tội.

“Trần cm tích phi thường đúng chỗ, cùng đào mỗ có thể nói không mưu mà hợp.” Đào Thương hậu da mặt, đã khen Trần Đăng, lại khen chính mình.

Trần Đăng khiêm tốn gật đầu, đột nhiên hỏi lại Đào Thương một câu “Đổng Trác rắp tâm bất lương, lấy một quận mười tám huyện nơi vì mồi, dục đem công tử đặt lò hỏa thượng nướng BBQ, vì nhị Viên sở nấu thực, công tử tính toán như thế nào làm?”

Đào Thương trầm tư một chút, đứng dậy, com đi hướng phía sau treo ở soái trướng nội da đồ bên cạnh, hắn gắt gao nhìn chằm chằm kia phó da đồ, đầu tiên là đem ngón tay chạm vào da trên bản vẽ Bành Thành nơi, tiếp theo lại xuống phía dưới di động, chạm vào Đan Dương quận thế lực phạm vi.

“Trần tiên sinh từ trăm dặm nơi ở xa tới, đối với việc này có gì cao kiến? Làm phiền chỉ giáo.” Đào Thương nhìn chằm chằm da đồ, sâu kín nói.

Trần Đăng cũng là đứng lên, đi đến Đào Thương bên người, nhìn chằm chằm kia phó bản đồ nói “Công tử có thể tiếp thu triều đình sắc phong, nhưng không thể đi Đan Dương quận đi nhậm chức, ở Từ Châu trợ giúp đào sứ quân kinh doanh, lời nói thật lời nói thật, hiện giờ Từ Châu nơi, hạt cảnh tuy là sáu quận, nhưng trừ bỏ Bành Thành nước ngoài, chỉ có Đông Hải quận cùng Phái Quốc ba chỗ vì sứ quân sở trị, còn lại chư mà khống chế toàn không thâm hậu, Tang Bá đóng quân ở Khai Dương, độc chiếm Lang Gia chín huyện, mà xuống bi quốc tương Trách Dung, bị đào sứ quân ủy nhiệm đốc Quảng Lăng, Bành Thành vận tào, hắn lại cô phụ đào sứ quân tín nhiệm, đem Hạ Bi, Quảng Lăng nhị quận tiến cống cắt ngang.”

Nói đến này, Trần Đăng dừng một chút, nói “Công tử, Từ Châu cũng không phải như vậy an ổn, vẫn là không cần gây hoạ thượng thân, hồi Bành Thành đi thôi, trợ sứ quân hoàn toàn nắm giữ Lang Gia, Hạ Bi cùng Quảng Lăng, mới là chính đạo.”

Đào Thương nhắm mắt lại, cẩn thận suy tư một hồi, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi chậm rãi ngôn nói “Ta sẽ hồi Bành Thành.”

Trần Đăng vui mừng gật gật đầu.

Lại thấy Đào Thương đột nhiên mở to mắt, gắt gao nhìn chằm chằm kia phó da đồ, cười nói “Trở về Bành Thành gặp qua phụ thân, xử lý xong một chút sự tình, ta liền sẽ đi Đan Dương quận tiền nhiệm! Hạ Bi, Quảng Lăng, Lang Gia này tam quận nơi ta Đào gia muốn, Đan Dương quận ta Đào gia cũng muốn! Đổng Trác chắp tay đưa lại đây đồ vật, ta không có lý do gì đem nó cự chi ngoài cửa!”

.

------oOo------

Chương 168: huynh đệ gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, Trần Đăng không khỏi lắp bắp kinh hãi, hắn sá nhiên nhìn Đào Thương, trong lòng chợt nổi lên một ý niệm.

Đứa nhỏ này như thế nào nghe không hiểu tiếng người đâu.

“Trần công có phải hay không cảm thấy đào mỗ quá tùy hứng, nghe không hiểu người ngữ?” Đào Thương cười đối Trần Đăng nói.

“Ngạch……”

Trần Đăng bị Đào Thương lập tức đoán trúng tâm sự, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, thật ngượng ngùng.

Hắn vội vàng giải thích nói: “Công tử đừng nói như vậy, đăng nhưng chưa từng như vậy nghĩ tới.”

Đào Thương xoay người trở lại trên chỗ ngồi, duỗi tay thỉnh Trần Đăng ngồi xuống, đối hắn giải thích nói: “Ở trần công xem ra, đào mỗ tuổi nhẹ, hơn nữa thông qua lần này thảo đổng, có một ít tư bản, trở lại Từ Châu tất nhiên có thể trợ giúp phụ thân nhương định Từ Châu thế cục, gia tốc hợp nhất không ở ta Đào gia khống chế phạm vi tam quận nơi, nhưng thực tế thượng nếu là ta phụ tử cùng ở Từ Châu liên thủ, rất có khả năng sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Trần Đăng chớp hạ đôi mắt, không nói gì, hắn làm như minh bạch Đào Thương chỉ chính là cái gì, nhưng lấy Trần Đăng góc độ cùng lập trường, có chút lời nói cũng không tốt trực tiếp mở miệng.

Trần Đăng không thể nói, Đào Thương lại có thể: “Phụ thân tuổi tác tuy rằng lớn, nhưng cũng xem như kinh nghiệm sóng gió, có một số việc cấp không được chỉ có thể chậm rãi đi làm, ta tin tưởng hắn đối với như thế nào thu phục tam quận nơi, nhất định là có một ít kế

hoạch, nhưng cũng không phải trước mắt là có thể thực thi, chính là nếu là bởi vì ta lập hạ công lớn, trở về liền tùy tiện hạt trộn lẫn, rất có chịu có thể sẽ tạo thành không tốt ảnh hưởng, cho nên ta cũng không thích hợp đãi ở Bành Thành nội, tương phản, ta tình huống hiện tại càng thích hợp thế phụ thân trông coi môn hộ.”

Trần Đăng nghe vậy cười cười, khó hiểu nói: “Công tử lời này, lệnh đăng không rõ, liền tính công tử giờ phút này có Hứa Tử Tương mười câu kim bình, còn có thái bình công tử nhã hào, tại đây Từ Châu to như vậy nơi, ngươi ảnh hưởng chỉ sợ cũng là hữu hạn thực.”

Ngụ ý, là nhắc nhở Đào Thương đừng quá đem chính mình đương bàn đồ ăn.

Đào Thương cũng không sốt ruột, hắn đối Trần Đăng mỉm cười nói: “Trần công cũng biết, đào mỗ lần này trở về Từ Châu, trừ bỏ mang về mười vạn bạch sóng quân hàng tốt ở ngoài, còn lãnh ai trở về?”

Trần Đăng khó hiểu nhìn hắn, nghi hoặc lắc lắc đầu.

“Tư Đồ Vương Duẫn cùng ngự sử trung thừa Hoàng Phủ Tung đem tùy ta tạm cư Từ Châu.”

“Phụt —!” Trần Đăng chợt cả kinh, dưới háng cư nhiên phát ra một tiếng vang lớn.

Đào Thương cứng họng nhìn Trần Đăng, trăm triệu không nghĩ tới Trần Đăng nghe xong Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung tên sau, phản ứng cư nhiên như vậy kịch liệt?!

Hắn thế nhưng kinh ra cái rắm!

Lều trại trong vòng, nháy mắt lâm vào một mảnh xấu hổ vắng ngắt.

“Ngạch……” Đào Thương làm như cũng không biết như thế nào mở miệng giảm bớt loại này xấu hổ cục diện, do dự hỏi: “Cái kia, trần công…… Không mắng ra khác đến đây đi?”

Trần Đăng mặt đỏ như là đít khỉ giống nhau, nhút nhát sợ sệt nói: “Đa tạ trưởng công tử quan tâm, đăng còn có thể thủ trụ.”

“Kia…… Chúng ta tiếp tục?”

Trần Đăng gật gật đầu, nghiêm mặt nói: “Tiếp tục.”

Đào Thương đứng dậy, đi đến lều trại khẩu, vén rèm lên hô hấp một chút bên ngoài mới mẻ không khí, một bên hít sâu khí một bên nói: “Biện thủy chi chiến, cứu ra trong triều hơn mười vị công khanh, Viên công hữu lệnh, chư hầu mỗi nhà mỗi hộ nhặt vài người trở về, ta chối từ không được.”

Trần Đăng khụ một chút, làm như đối Đào Thương loại này nói chuyện phong cách cảm thấy mơ hồ.

Cái gì kêu “Nhặt mấy cái”? Chọn củ cải sao?

“Tư Đồ Vương Duẫn…… Thái Nguyên Vương thị, ha hả, công tử, lúc này nhưng xác thật là không tốt lắm lộng.”

Đào Thương sâu kín trả lời: “Còn có Hà Nội Tư Mã thị đâu, chính là Lạc Dương lệnh Tư Mã Phòng gia tộc, cũng đã cử tộc cùng ta dời lại đây.”

Trần Đăng nghe vậy thiếu chút nữa lại kinh ra thí tới.

Này Đào công tử có tật xấu a?

Đi ra ngoài đã hơn một năm, lãnh hồi nhiều như vậy bạch sóng quân tốt không nói, còn bắt cóc nhiều như vậy nơi khác sĩ tộc nhập trú Từ Châu, hắn có phải hay không ngại hắn cha sầu sự thiếu, chết chậm?

Đào Thương lại tưởng thực minh bạch, Từ Châu có tứ đại gia tộc ở, bọn họ cùng Đào Khiêm thuộc về một loại tương đối vi diệu cân bằng quan hệ.

Tứ đại gia tộc ở cho nhau nội đấu thời điểm, đồng thời cũng sẽ quan sát đến Đào Khiêm nhất cử nhất động, nếu là Đào Khiêm bản nhân

thế lực bành trướng quá nhanh, tứ đại gia tộc cũng sẽ liên hợp mặt khác sĩ tộc đối Đào Thương làm ra các loại hạn chế.

Mà Đào Khiêm, cũng ở các loại cân nhắc điều tiết, cùng chư gia tộc làm ra giằng co cân bằng chiến trạng thái, hai bên động tác đều thực trầm ổn, không nhanh không chậm, cực có quy luật.

Nhưng Đào Thương lần này trở về, không chỉ có là mang về quân công cùng sắc phong tên tuổi, hắn đồng thời mang về tới, còn có mười vạn khăn vàng chúng cùng Thái Nguyên Vương thị dê đầu đàn, ngoại châu đại tộc nhập trú Từ Châu, nhất định sẽ khiến cho địa phương sĩ tộc cảnh giác.

Liền giống như trong lịch sử Lưu Bị suất lĩnh Kinh Châu sĩ tộc tiến vào Tây Xuyên giống nhau.

Tư Mã Lãng nhất tộc tạm thời không nói chuyện.

Chỉ là kia Hoàng Phủ Tung cùng Vương Duẫn, một cái quan văn đứng đầu, một cái võ tướng tôn sư, hai người quan so Đào Khiêm đều đại, này nếu là đãi ở Bành Thành…… Kia Đào Khiêm cùng tứ đại gia tộc chi gian cân bằng, lại nên như thế nào gắn bó?

Trần Đăng nghe xong đầu đều đại.

“Nguyên lai, đây là công tử tính toán đi Đan Dương quận tiếp nhận một nguyên nhân khác?”

Lều trại nội thí vị tán không sai biệt lắm, Đào Thương lược hạ mành, quay đầu lại tiếp tục nói: “Cũng không hoàn toàn là bởi vì cái này, ta giác phụ thân trước mắt ở Từ Châu, ở trù bị võ sự phương diện tương đối thúc thủ, nội có bốn tộc cản tay, ngoại có Tang Bá làm hại, Trách Dung còn tránh ở Hạ Bi quốc cho hắn ngáng chân, phụ thân nhất cử nhất động đều bị Từ Châu khắp nơi thế lực gắt gao nhìn chằm chằm, ta đãi ở hắn Bành Thành nội, bị nhìn chằm chằm người, đơn giản là từ hắn một người biến thành chúng ta hai người mà thôi.”

Nghe đến đó, Trần Đăng không khỏi cả người run lên, ẩn ẩn suy nghĩ cẩn thận cái gì!

Vị này trưởng công tử trí kế sâu xa, Trần Đăng thẳng đến lúc này mới rốt cuộc phẩm ra vị tới.

“Công tử là tưởng ở Đan Dương quận, cùng đào sứ quân hình thành sừng chi thế? Sứ quân chủ nội, công tử chủ ngoại, trong ngoài tương hợp lấy định Từ Châu?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không sai biệt lắm chính là đạo lý này, hơn nữa ta vẫn luôn cũng tưởng có một khối thuộc về chính mình địa phương, không ai có thể đủ cản tay ta địa phương, hảo hảo thực thi ta lý tưởng cùng khát vọng.”

Trần Đăng nghe vậy có chút tò mò, nói: “Không biết công tử lý tưởng cùng khát vọng là cái gì?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Phú trị hạ chi dân, cường trị hạ chi quân.”

“Như thế nào phú cường?”

“Cái này sao, ta đại khái cấp trần công loát thuận một chút ta ý nghĩ.”

……

……

Không sai biệt lắm cùng trần công nói suốt một canh giờ lúc sau, Đào Thương mới vừa rồi kết thúc miêu tả.

Mà lúc này Trần Đăng còn lại là á khẩu không trả lời được, trợn mắt há hốc mồm nhìn Đào Thương.

Đào Thương vừa mới nói với hắn vài thứ kia, có rất nhiều ở Trần Đăng xem ra, đều phảng phất là không thể nói lý, dường như mạo mông hồ đoán giống nhau, nhưng cố tình từ trong miệng hắn nói ra,

lại làm như nói có sách mách có chứng, giống như cùng chuyện thật giống nhau giống nhau.

“Đào công tử, ngươi vừa mới nói những cái đó, theo gì kinh điển?” Trần Đăng tò mò hỏi.

Đào Thương nghe vậy cười cười, ra vẻ thần bí nói: “Chờ đến ta đi Đan Dương quận tiếp nhận kia một ngày, trần công nếu nguyện ý tới giúp ta nói, ta liền nói cho ngươi toàn bộ.”

Trần Đăng nghe vậy, trầm mặc, đồng thời trong lòng cũng có chút ý động.

Hắn là một cái thuần túy đầu cơ chủ nghĩa giả.

Lấy Trần gia ở Từ Châu sĩ tộc trung địa vị, hắn sở dĩ ngủ đông đến nay, cũng bất quá là tưởng tìm một cái tốt người lãnh đạo, có thể bày ra hắn trong ngực khát vọng.

Đối vị này Đào công tử, hắn lần này lại đây chính là ôm mục đích này tới thử, chính là chưa từng nghĩ đến, kết quả lại là vượt quá hắn ý tưởng ở ngoài…… Ý tưởng ở ngoài.

Ở Trần Đăng trong lòng, cái này người lãnh đạo người được chọn, đã xuất hiện.

“Công tử chi ngôn, đăng trở về Đông Dương huyện, phái người hỏi qua trong nhà lão phụ, đương có định đoạt.” Trần Đăng cũng không sốt ruột, hắn bản nhân tuy rằng đối Đào Thương thực cảm thấy hứng thú, nhưng rốt cuộc còn muốn thông qua chính mình phụ thân Trần Khuê đồng ý.

Đào Thương cũng không nóng nảy, cái gọi là nóng vội ăn không hết nhiệt đậu hủ, nên là người của hắn, sớm muộn gì đều là của hắn, muốn chạy đều chạy không được.

Ngươi nếu là thật muốn chạy, trói cũng đến đem ngươi trói về tới.

Quách Gia chính là máu chảy đầm đìa ví dụ.

Đào Thương đối Trần Đăng nhoẻn miệng cười, tươi cười rất là ánh mặt trời.

“Ta đây về trước Bành Thành, chờ trần công tin tức tốt.”

……

……

Trần Đăng hồi Đông Dương huyện lúc sau, Đào Thương một chúng hướng về Bành Thành tiếp tục xuất phát, rốt cuộc ở ba ngày sau buổi trưa, đến Bành Thành tây giao.

Nhìn xa xa đứng sừng sững ở Bình Nguyên thượng cao lớn thành trì, Đào Thương trong lòng một trận tiểu kích động.

Cuối cùng một năm du đãng, chính mình rốt cuộc về đến nhà.

Kia tòa thành trì, cư trú chính mình lão phụ thân hòa thân đệ đệ, bọn họ là chính mình trên thế giới này thân cận nhất thân nhân.

“Đại ca! Đại ca!”

Một trận quen thuộc tiếng gọi ầm ĩ đem Đào Thương từ suy nghĩ trung túm trở về hiện thực, chỉ thấy Đào Ứng ở mười tên đi theo phủ lại cùng đi hạ, chính hướng về Đào Thương nhanh chóng chạy tới.

“Nhị đệ!”

Đào Thương vội vàng xoay người xuống ngựa, hướng về phía Đào Ứng chạy vội qua đi,

Một năm không thấy, Đào Ứng cái đầu…… Làm như một chút cũng chưa trường, vẫn là kia phó ngơ ngốc hùng dạng.

“Đại ca!” Đào Ứng chạy tới Đào Thương trước mặt, trảo một cái đã bắt được Đào Thương tay, hốc mắt ở trong nháy mắt lại là đỏ lên.

“Khóc cái gì.” Đào Thương giơ tay chụp một chút Đào Ứng bả vai, cười nói: “Không nghĩ nhìn thấy ta sao?”

Đào Ứng giơ tay xoa xoa khóe mắt, dùng sức lắc đầu: “Không phải! Có thể tưởng tượng gặp ngươi…… Nhưng chính là, không nín được! Vốn dĩ rất cao hứng, nhưng không biết như thế nào mà, vừa thấy đến ngươi, này khóe mắt liền ê ẩm.”

Nghe xong lời này, Đào Thương ngực cũng có chút nghẹn muốn chết, nói chuyện ở bất tri bất giác trung, cũng có điểm âm rung.

“Tiểu tử thúi, vốn là rất cao hứng sự, làm cho như vậy thương, thế nào cũng phải làm ta cho ngươi gào hai giọng nói ngươi mới vừa lòng?”

Đào Ứng dùng sức lắc đầu, tiếp theo giương mắt vừa thấy Đào Thương phía sau đen nghìn nghịt một tảng lớn người, trên mặt lòe ra hiện ngạc nhiên chi sắc.

“Đại ca, ngươi phía sau…… Sao này lão những người này? Ngươi đem mười tám lộ chư hầu đều lãnh trở về làm khách?”

Đào Thương nghe vậy, trên đầu bắt đầu mạo mồ hôi.

Đứa nhỏ này, như thế nào đầu còn không thông suốt, này một năm tới trí tuệ là một chút không tăng trưởng a.

“Không phải chư hầu, là ca ca ở bên ngoài thu phục hàng tốt.”

Đào Ứng nghe vậy, không khỏi cứng họng.

Nhìn kia liếc mắt một cái vọng không đến đầu đội ngũ, Đào Ứng sá nhiên nói: “Thật nhiều hàng tốt a, này đến nhiều những người này a?”

Đào Thương cười cười, đắc ý nói: “Đến mười mấy vạn đi.”

“Mười mấy vạn người?” Đào Ứng kinh ngạc nhìn Đào Thương, dùng sức chớp chớp mắt, bội phục nói: “Đại ca ngươi thu phục mười mấy

vạn người? Nhiều như vậy người! Là ngươi từng cái thuyết phục sao?”

Đào Thương: “……”

Cái này đệ đệ, thật sự là cái làm người khóc không ra nước mắt hảo bảo bối nhi a.

Đào Thương phía sau, Quách Gia ở Vưu Lư Tử cung nỏ “Xem áp” hạ, đi tới Đào Thương phía sau.

Lãng tử nhìn từ trên xuống dưới vẻ mặt manh trĩ chưa khai Đào Ứng, lặng lẽ nói: “Ta nói, ngươi cái này đệ đệ, nhưng thật ra rất có ý tứ a, hai ngươi là một cái mẫu thân sinh?”

Đào Thương ‘’ hừ ‘’ một tiếng, nhảy ra một chữ: “Lăn!”

Quách Gia không để bụng, đi tới Đào Ứng trước mặt, Vưu Lư Tử ở hắn phía sau gắt gao đi theo, một tấc cũng không rời, trong tay chuôi này kính nỏ cũng là ở thời thời khắc khắc nhắm chuẩn Quách Gia phía sau lưng.

Tạm giam quá đúng chỗ!

“Ngươi chính là đào nhị công tử đi?” Quách Gia cười nói.

Đào Ứng tò mò nhìn cái này diện mạo anh tuấn, lại một bộ cà lơ phất phơ dạng người trẻ tuổi, ngạc nhiên nói: “Ta chính là, không biết tiên sinh lại là vị nào?”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Nói như thế, Quách mỗ cùng ngươi huynh trưởng cùng bái một cái cha nuôi, hắn là ta lão đệ, từ nay về sau, chúng ta chính là ca ba, Quách mỗ đó là ngươi tân huynh trưởng, ngươi đến sửa kêu hắn làm nhị ca, tới, kêu ta một tiếng đại huynh nghe một chút.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi giận tím mặt: “Hảo cái lãng tử, cũng dám chiếm ta đệ tiện nghi! Vưu Lư Tử cho ta bắn hắn!”

“Vèo —!”

------oOo------

Chương 169: cũ thức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia không khoe khoang.

Một thân người hậu thiên thiên đi theo một cái cầm đoản bính nỏ tiểu sát thủ, giống như u linh giống nhau thời khắc không rời chính mình hai trượng nơi, thả không có lúc nào là không ở lấy binh khí nhắm chuẩn chính mình đầu, nhắc nhở chính mình hiện tại bị bắt cóc bắt cóc tình cảnh, đổi thành ai cũng khoe khoang không đứng dậy.

Vưu Lư Tử thực may mắn, ở nguyên bản lịch sử quỹ đạo thượng, hắn bất quá là Vương Khuông dưới trướng Thái Sơn trong quân phổ phổ thông thông một sĩ binh, có lẽ mấy năm lúc sau, liền sẽ bởi vì quần hùng tranh giành náo động niên đại mà thân mất hồn vẫn, trở thành cuồn cuộn lịch sử sông dài trung nhất không chớp mắt một giới khách qua đường.

Chính là Đào Thương xuyên qua sau sở mang đến hiệu ứng bươm bướm, khiến cho vị này vô danh tiểu tốt ở cơ duyên xảo hợp dưới, đi theo Hàn Hạo vào Từ Châu quân trận doanh, hơn nữa càng thêm hăng hái chính là, còn bị Đào Thương tùy tay một lóng tay, trở thành một người ẩn núp theo dõi sát thủ, mỗi ngày đi theo quỷ tài Quách Gia mông mặt sau chuyển động.

Một cái vô danh hạng người, bởi vì Đào Thương quan hệ, nhảy trở thành có thể nắm giữ ở cái này niên đại có thể chen vào tiền mười trí giả tánh mạng, Vưu Lư Tử nếu là biết sự tình chân tướng, không biết có thể hay không hạnh phúc ngất qua đi.

Quách Gia duỗi tay từ búi tóc thượng nắm hạ kia một chi đoản tiễn, trên má cơ bắp trừu vừa kéo.

Tiểu tử này đoản tiễn, càng ngày càng có chính xác.

……

……

Bành Thành Tây Môn ở ngoài, Đào Khiêm dẫn dắt một chúng Từ Châu quan viên, tự mình tới đón tiếp Đào Thương.

Xa xa nhìn đại đội nhân mã hướng về Bành Thành phương diện xuất phát, Đào Khiêm cùng với một chúng Từ Châu văn võ trên mặt đều không khỏi lộ ra kinh ngạc biểu tình.

Tuy rằng Đào Thương ở hồi Từ Châu phía trước, đã phái người hướng Đào Khiêm phát quá tin hàm, nói rõ chính mình đã thu phục mười dư vạn bạch sóng quân chúng, cũng đồng thời đem suất lĩnh 5000 mây bay khăn vàng hơn người, 3000 Thái Sơn quân, 4000 Hà Nội binh cùng với rất nhiều chính mình này một chuyến đi ra ngoài thu phục nhân tài trở về.

Tuy rằng Từ Châu chư văn võ trong lòng có điểm đế, nhưng thình lình nhìn đến như vậy khổng lồ trận thế, mọi người trong lòng vẫn là từng người phiên nổi lên sóng to gió lớn.

Tình thế so người cường, Đào Thương này một chuyến đi ra ngoài, bất luận công lao lớn nhỏ cùng không, chỉ bằng hắn chợt lãnh trở về lớn như vậy thế lực, hắn bản nhân thế tất sẽ ở Bành Thành hình thành một cổ tân phong.

Hơn nữa hắn Từ Châu trưởng công tử thân phận, này thế nói không chừng còn sẽ trực tiếp áp đảo tứ đại gia tộc phía trên, đem Từ Châu vốn có thế lực cân bằng hoàn toàn đánh vỡ.

Tứ đại phụ thần biểu tình các có bất đồng, trong đó đừng giá Mi Trúc như suy tư gì, thiên tướng quân Tào Báo cực kỳ thấp thỏm bất an, trị hướng làm Vương Lãng lão thần khắp nơi, một bộ sự không liên quan mình bộ dáng, mà đừng giá Triệu Dục ánh mắt còn lại là lập loè không chừng, lén lút qua lại nhìn bên người những người khác, trong lòng thấp thỏm bất an bất ổn.

So với người khác, Đào Khiêm sắc mặt tương đối bình tĩnh rất nhiều.

Đào Thương lãnh trở về nhiều như vậy người, tuy rằng sẽ thay đổi Từ Châu bản thổ thế cục, cho chính mình ra nan đề, nhưng đào lão nhân cũng không để ở trong lòng, bởi vì Đào Thương là hắn thân sinh nhi tử, phụ tử liên tâm, nhi tử thế lực càng cường, danh vọng càng cao, hắn cái này đương cha liền càng nhạc a.

Trên đời này cái dạng gì đồng minh trận doanh, có thể so phụ tử chi gian càng vì vững chắc?

“Ngô nhi đã trở lại!” Nhìn đen nghìn nghịt người chúng dần dần tiếp cận, Đào Khiêm lộ ra một cái vui sướng tươi cười, đánh mã từ từ đón đi lên.

Đào Thương ngay sau đó mệnh lệnh đại quân dừng bước, chính mình còn lại là lẻ loi một mình tùy Đào Ứng qua đi,

Thấy Đào Khiêm tự mình tới ngoài thành nghênh đón chính mình, Đào Thương trong lòng không khỏi dâng lên một tia ấm áp.

Bất luận tiện nghi lão cha như thế nào tiện nghi, nhưng hắn chung quy là chính mình thời đại này cha, cũng không nhưng hoài nghi, là trên thế giới này nhất quan tâm chính mình người.

Đào Thương xoay người xuống ngựa, cất bước đi đến Đào Khiêm trước mặt, cung cung kính kính hướng hắn làm vái chào.

“Phụ thân, ta đã trở về.”

Vô cùng đơn giản một câu nói xong, liền thấy Đào Khiêm hai chỉ vẩn đục lão trong mắt, đôi đầy vẩn đục nước mắt.

Đào Khiêm run rẩy cầm Đào Thương tay, một cái kính đạo: “Trở về liền hảo, trở về liền hảo.”

Lão nhân tâm tình kích động, trong lúc nhất thời không biết nên nói chút cái gì, tuy có thiên ngôn vạn ngữ, giờ phút này cũng bất quá

hóa làm vô cùng đơn giản mấy chữ mà thôi.

Đào Thương trong mắt cũng là có điểm lên men, hắn nhìn lướt qua Đào Khiêm phía sau đi theo Bành Thành chư quan, ổn định cảm xúc, duỗi tay đối Đào Khiêm nói: “Phụ thân, ta cho ngươi dẫn tiến hai người.”

Đào Khiêm trái tim run rẩy, Đào Thương hồi Từ Châu phía trước, từng phái người cấp Đào Khiêm đưa quá thư từ, lão nhân trong lòng biết Đào Thương là lãnh ai trở về.

Đào Khiêm thở dài khẩu khí, sửa sang lại vạt áo, đem eo thẳng lên, lộ ra một châu chi trường nên có uy nghiêm cùng trạng thái, tiếp theo liền theo Đào Thương đi nhanh mà đi.

Mà Đào Thương quân mã trung gian, đã tránh ra một cái thông lộ, hai chiếc xe đuổi đi bị đuổi tới trước trận, Vương Duẫn ở Điêu Thuyền nâng hạ, cùng Hoàng Phủ Tung cùng nhau xuống xe giá.

“Đào Khiêm gặp qua Vương Tư Đồ.” Đào Khiêm cung kính thả lại không mất uy thế hướng về phía Vương Duẫn vừa chắp tay, tiếp theo lại chuyển hướng về phía Hoàng Phủ Tung.

Đối mặt vị này ngày xưa thượng quan, Đào Khiêm nhiều ít vẫn là có chút câu nệ, rốt cuộc năm đó cùng chinh phạt Bắc Cung Bá Ngọc thời điểm, Hoàng Phủ Tung uy thế vẫn như cũ rõ ràng trước mắt…… Cho dù hắn hiện tại biến thành một cái tao lão nhân, kia cũng là một cái có uy thế tao lão nhân.

“Tướng quân, ngươi giống như gầy.” Đào Khiêm đối Hoàng Phủ Tung thái độ thực cung kính, nhưng đồng thời cũng biểu hiện ra không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Hoàng Phủ Tung hơi hơi mỉm cười: “Cung Tổ, nhoáng lên chúng ta thật nhiều năm không thấy, nhớ trước đây ngươi ta cùng chinh phạt Bắc Cung Bá Ngọc thời điểm, ngươi phát cần thượng hắc, chỉ là hiện giờ…… Ai, nhìn xem chúng ta này hai cái lão nhân, râu tóc tẫn đã hoa râm.”

Đào Khiêm gật gật đầu, cũng là thở dài nói: “Năm tháng không buông tha người, chúng ta này đồng lứa, đều già rồi.”

Hoàng Phủ Tung cười ha ha, rất có hào khí nói: “Lời nói cũng không thể nói như vậy, chúng ta tuy rằng tuổi già, nhưng này trẻ tuổi lúc này lại tẫn hiện anh hùng chi sắc, ngươi này nhi tử liền rất không tồi, hiểu thật vụ minh tiến thối, lão phu còn thu hắn đương cái đồ đệ, Cung Tổ, không ngại đi?”

Đào Khiêm nghe vậy, trên mặt lộ ra kinh ngạc chi sắc, quay đầu xem Đào Thương nói: “Ngươi đã bái tướng quân vi sư?”

Đào Thương gật gật đầu, cười nói: “Nhận được lão sư nâng đỡ.”

Đào Khiêm vuốt trên cằm hoa râm chòm râu, tán thưởng gật gật đầu, lại đối Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung nói: “Đào mỗ ở trong thành, đã thiết hảo tiệc rượu vì nhị vị đón gió, cũng trác Bành Thành chư quan bồi yến, Vương Tư Đồ, tướng quân —— thỉnh.”

Nói đến này, lại thấy Đào Khiêm vừa chuyển đầu, đối Đào Thương nói: “Tiệc rượu sự, ngươi liền trước đừng đi nữa, tại đây an bài ngươi mang về tới những người này, ta đã làm Mi Trúc an bài người tiến đến khao quân, đến nỗi ngươi những người này ngày sau đương như thế nào dàn xếp, đãi về nhà lúc sau, vi phụ ở cùng ngươi tường thêm tế nói.”

Đào Khiêm không cho Đào Thương tham gia Bành Thành nội tiệc rượu nguyên nhân, Đào Thương nhiều ít biết một chút, hắn cũng không nói toạc, chỉ là hướng về phía Đào Khiêm gật gật đầu, liền lưu tại tại chỗ.

Đào Khiêm tự mình dẫn dắt Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung vào thành, Điêu Thuyền đi theo Vương Duẫn bên người, pha là nghi hoặc quay đầu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, làm như có chuyện muốn dò hỏi.

Đào Thương lại hướng về phía nàng lắc lắc đầu, lại hướng về phía Đào Khiêm chu chu môi, ý bảo Điêu Thuyền không cần quản hắn,

chỉ lo vào thành đó là.

Điêu Thuyền ngầm hiểu, liền cũng không ở nhiều lời, theo mọi người vào thành. www.com

……

……

Đào Khiêm đám người vào thành lúc sau, Đào Thương liền ở Hứa Chử, Hàn Hạo đám người hiệp trợ hạ, cùng với Từ Châu quan viên chỉ điểm cùng dẫn dắt hạ, binh tướng mã tạm thời đóng quân ở Bành Thành tây giao.

Mi Phương cũng không có sốt ruột hồi Bành Thành giao hàng binh quyền, rốt cuộc này đó bạch sóng quân chúng vẫn luôn là từ này đó tùy chinh Từ Châu quân giám thị, đột nhiên giao hồi binh quyền, nhiều ít sẽ lệnh này mười mấy vạn bạch sóng khăn vàng không xong, cho nên nhất thời canh ba thật cũng không phải cứ thế cấp.

Nhưng Mi Phương lo lắng chỉ do dư thừa, Đào Khiêm Bành Thành vệ mậu binh mã có tam vạn chi chúng, trong đó càng là có Đào Khiêm thẳng quản hai vạn Đan Dương binh, mà Đan Dương binh hành dinh, liền ở bạch sóng khăn vàng truân doanh không xa chỗ.

Ở an bài xong hết thảy lúc sau, Đào Thương lại đối Quách Gia, Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Hàn Hạo đám người phân phó một chút, làm cho bọn họ trước tạm thời lành nghề doanh đối phó một đêm, ngày mai ban ngày, liền sẽ đưa bọn họ dẫn tiến cấp Đào Khiêm.

Mấy người này trừ bỏ Quách Gia ở ngoài, người khác cùng Đào Thương chi gian đều là không nói.

Chỉ có Quách Gia tưởng vào thành trụ, hắn tưởng cùng Đào Thương bẻ xả vài câu, nhưng nhìn xem cách đó không xa bưng cung nỏ Vưu Lư Tử, nói đến bên miệng liền nuốt trở vào.

Đào Thương dàn xếp hảo này đó lúc sau, sắc trời đã đen.

Sắc trời tuy vãn, nhưng Đào Thương vẫn là kiên trì trở về nhà.

Hắn có dự cảm, tối nay tiệc rượu sau khi chấm dứt, Đào Khiêm nhất định sẽ cùng chính mình thắp nến tâm sự suốt đêm.

Đào Thương dự cảm là đúng, đương hắn về tới Đào phủ chính mình phòng lúc sau, lại thấy Đào Khiêm đã sớm chờ ở chính mình phòng bên trong.

------oOo------

Chương 170: phụ tử kế tương lai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sắc trời đã khuya, Đào Khiêm uống xong rượu cũng không có trở về nghỉ ngơi, ngược lại là đi tới Đào Thương phòng, lẳng lặng chờ hài tử trở về.

Lão nhân sắc mặt có chút đỏ lên, hiển nhiên vừa rồi ở tiệc rượu trung uống lên không ít, nhưng xem hắn trạng thái hẳn là còn không có cái gì vấn đề lớn.

Đào Thương vội vàng đi đến trong nhà trác án bên, vì Đào Khiêm đổ thương thủy, cấp lão nhân đưa qua.

Đào Khiêm cười ha hả tiếp nhận tới, một ngửa đầu uống cạn, xoa miệng thở dài nói: “Đều thời gian dài bao lâu, đã hơn một năm đi, ngươi cũng chưa ở ta bên người cấp lão phu tẫn tẫn hiếu đạo.”

Đào Thương sắc mặt bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Phụ thân, nhìn ngươi lời này nói, ta này không phải đã trở lại sao, ngài nếu là vui, ta về sau mỗi ngày cho ngươi châm trà đệ thủy hiếu kính ngài.”

Đào Khiêm vẫy vẫy tay, thở dài: “Khó a, đổi thành ban đầu, ngươi lời này lão phu nhưng thật ra tin, chính là trải qua này một năm, ngươi ở bên ngoài cũng là xông ra nặc đại tên tuổi, chẳng những mang về rất nhiều mãnh tướng hiền năng, còn có như vậy nhiều tiếp nhận đầu hàng quân chúng, nào vẫn là có thể lưu tại lão phu bên người thành thật hài tử…… Bất quá chỉ là ngẫm lại như thế nào an bài ngươi những người đó, thực sự là làm lão phu lo âu.”

Đào Thương nghe vậy, cười làm lành: “Này có cái gì khó tìm tư? Phụ thân là Từ Châu chi chủ, hài nhi thu phục người, chính là phụ

thân người, phụ thân muốn dùng, liền hết thảy hợp nhất nhập Từ Châu quân là được.”

Đào Khiêm đối Đào Thương thái độ thực vừa lòng, còn là lắc lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Lời nói là như vậy cái lý, nhưng lại không thể đủ làm như vậy, tối nay tiệc rượu, ngươi có biết lão phu vì cái gì không cho ngươi đi tham gia?”

Đối việc này Đào Thương trong lòng sớm đã có số, thí ngôn nói: “Phụ thân là muốn nhìn một chút, Hoàng Phủ Tung cùng Vương Duẫn đi vào Từ Châu an cư, hài nhi lại lãnh trở về đại đội khăn vàng nhân mã, những cái đó sĩ tộc quan thân sẽ có phản ứng gì? Hài nhi không ở tràng, bọn họ biểu hiện có lẽ có thể càng trực tiếp một ít.”

Đào Khiêm đối Đào Thương cơ trí rất là vừa lòng, nói: “Ngươi đoán không sai, tối nay tiệc rượu thượng, nhắc tới ngươi lãnh trở về những cái đó hàng quân, Tào Báo liền đề nghị, chọn này tinh tráng giả xếp vào Từ Châu trung quân, còn có kia ở hổ lao quan chiến bại Lữ Bố Hứa Chử, cũng là đương ấn từ trung quân định lấy chức vị, bất quá lại được đến Mi Trúc mãnh liệt phản đối, Mi Trúc nói khăn vàng hàng tốt sâu cạn khó dò, không thể cùng quan quân hỗn tạp, trở thành khác lập một quân, chọn hiền năng quản chế.”

Đào Thương nghe huyền mà biết nhã ý, nói: “Này thực bình thường, Tào Báo ở Bành Thành tổng lĩnh trung quân, nếu là đem khăn vàng tinh nhuệ cùng Hứa Chử như vậy lực sĩ xếp vào quỹ đạo quân, không hề nghi ngờ chính là về cho hắn trực tiếp quản hạt, như thế trống rỗng gia tăng rồi Tào Báo ở Từ Châu thế lực, Mi Trúc làm hắn lão đối thủ, lại há có thể đáp ứng?”

Đào Khiêm loát trên cằm râu bạc trắng, bất đắc dĩ nói: “Tiểu tử ngươi, lần này trở về, lại là cấp lão phu ra thật nhiều nan đề a, đầu tiên là một cái Vương Duẫn, lại là một cái Hoàng Phủ Tung, lại là mười vạn khăn vàng chúng, lão phu như thế nào an bài, đều sẽ nhiễu loạn Từ Châu hiện tại thế cục.”

Đào Thương cười cười, nói: “Kia phụ thân không ngại liền dựa theo Mi Trúc nói, đem khăn vàng độc lập trở thành một quân, từ phụ thân

chính ngươi trực tiếp quản lý, không phải không có này đó việc khó sao?”

Đào Khiêm lăng không điểm điểm Đào Thương cái mũi, thở dài: “Ngươi a, thuần túy chính là lấy lời nói tới chèn ép lão phu, người đều là ngươi lãnh trở về, nào có lão tử cùng nhi tử đoạt người đạo lý? Ta Bành Thành trung quân tuy có Tào Báo chấp chưởng, nhưng lão phu lại trực tiếp quản lý Đan Dương tinh binh, ở quân lực thượng đã là đủ rồi kinh sợ sĩ tộc, nếu là vô cớ lại tăng đại thế lực, Từ Châu chư sĩ tộc lòng có nghi kỵ, Từ Châu bên trong thế tất lại là một hồi phong ba, bất lợi với lão phu kế tiếp muốn làm đại sự.”

Đào Thương gắt gao nhìn chằm chằm Đào Khiêm, nói: “Phụ thân muốn làm đại sự, là cái gì?”

“Hắc hắc.” Đào Khiêm thản nhiên cười, khảo nghiệm nói: “Ngươi hiện tại biến như vậy năng lực, liền Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung đối với ngươi đều xem với con mắt khác, vậy ngươi không ngại đoán xem lão phu kế hoạch là cái gì?”

Đào Thương nhíu mày tự hỏi một hồi, mới nói: “Từ Châu tam quận tam quốc, phụ thân đảm nhiệm thứ sử ba năm, trước mắt chỉ có thể khống chế Đông Hải, Bành Thành, Tứ Thủy phái mà, mà mặt khác tam quận nhưng vẫn không ở phụ thân trong tay, này hẳn là chính là phụ thân muốn làm đại sự?”

Đào Khiêm gật gật đầu, vừa lòng nói: “Xác thật cùng ban đầu không giống nhau, thật sự có tài.”

Dừng một chút, liền nghe lão nhân lại nói: “Lão phu đã viết thư từ cùng Dương Châu thứ sử làm thương lượng, sẽ biểu tấu Vương Lãng vì Hội Kê thái thú, Triệu Dục vì Quảng Lăng thái thú, mệnh bọn họ chọn ngày tiền nhiệm, đi hướng nhị quận nơi phó chức.”

Đào Thương nghe vậy hơi có chút nghi hoặc.

Quảng Lăng là Từ Châu chính mình địa phương, nhưng Hội Kê cũng không thuộc về Từ Châu cảnh nội, Đào Khiêm phái Vương

Lãng đi Hội Kê, chẳng lẽ là còn tưởng hướng Giang Nam thọc sâu? Vấn đề Dương Châu thứ sử sẽ đáp ứng sao?

Thấy Đào Thương nghi hoặc bộ dáng, Đào Khiêm ngay sau đó liền vì hắn giải thích.

“Hài tử, chúng ta Từ Châu sáu quận giữa, chỉ có một nửa ở vi phụ trong lòng bàn tay, Tang Bá đóng quân Khai Dương, cắt đứt Đông Bắc Lang Gia chín huyện cùng Bành Thành liên hệ, mà xuống bi quốc tắc bị Trách Dung chiếm cứ, cũng quái vi phụ lúc trước mắt bị mù, cư nhiên mặc hắn làm Hạ Bi quốc tướng, gặp phải hôm nay này rất nhiều hậu hoạn, Quảng Lăng mà chỗ Hạ Bi chi nam, cũng bị Trách Dung cắt đứt cùng ta Bành Thành liên hệ, Từ Châu sáu quận nơi, nhân Tang Bá cùng Trách Dung quan hệ, cơ hồ bị cắt đi một nửa.”

Đào Khiêm nói, Đào Thương ở hồi Bành Thành phía trước, Trần Đăng đã từng đối chính mình nói qua, bởi vậy hắn cũng là biết cái đại khái.

Đào Thương như suy tư gì: “Xem cha ý tứ, Đông Bắc mặt Tang Bá thực lực không tầm thường, chúng ta tạm thời bất động hắn, phụ thân là tưởng trước lộng chết Trách Dung, đem Hạ Bi quốc cùng Quảng Lăng quận thu hồi tới?”

Đào Khiêm gật gật đầu, nói: “Lộng chết nhưng thật ra không đến mức, Trách Dung cùng lão phu cũng coi như cũ thức, hắn nếu là chịu thuận thế, lão phu không nhất định sẽ một hai phải tánh mạng của hắn, bất quá này hai quận nơi, lão phu cần thiết muốn thu hồi tới…… Mà biểu tấu Triệu Dục vì Quảng Lăng thái thú, chính là bước đầu tiên.”

Đào Thương cười lắc lắc đầu, nói: “Cha, không phải ta xem thường Triệu Dục, một năm trước ta rời đi Từ Châu, từng ở đình nghị thượng gặp qua hắn một lần, người này nói như thế nào đâu, thuận gió đảo, dựa hắn đi đấu Trách Dung, ta sợ hắn căn bản là không phải đối thủ.”

Đào Khiêm khóe miệng chọn chọn: “Lão phu đương nhiên không thể chỉ dựa vào Triệu Dục, này không còn biểu tấu Vương Lãng vì Hội Kê thái thú sao? Hội Kê quận ở Quảng Lăng nam diện, từ Vương Lãng ở Hội Kê chấp chính giúp đỡ Triệu Dục, Trách Dung sợ là cũng không dám dễ dàng xằng bậy. Hơn nữa Bành Thành tứ đại gia tộc, chân chính đối lập giả chính là Tào Báo cùng Mi Trúc, Vương Lãng cùng Triệu Dục tuy rằng rất ít tham dự trong đó, nhưng dù sao cũng là tào, mi hai người nội đấu là lúc cho nhau tranh đoạt đối tượng, lão phu lấy một mưu bốn, không khỏi có chút mệt mỏi, đơn giản đem vương, Triệu hai người đều ngoại phóng, thứ nhất có thể suy yếu một ít bản địa sĩ tộc thế lực, thứ hai cũng tránh cho tào, mi hai người ngày sau cùng vương, Triệu lén cấu kết.”

Đào Thương gãi gãi đầu, không phải thực minh bạch nói: “Hội Kê quận thuộc về Dương Châu quản chế, ngài biểu tấu Vương Lãng vì Hội Kê thái thú, Dương Châu thứ sử Lưu Diêu là như thế nào đồng ý?”

Đào Khiêm rất là nghi hoặc nhìn Đào Thương, không rõ nguyên do: “Cái gì Lưu Diêu? Ngươi này đều nào cùng nào a, Dương Châu thứ sử chính là Nhữ Nam trần ôn.”

“Nga.” Đào Thương thè lưỡi, có vẻ pha ngượng ngùng, xem ra hiện tại Lưu Diêu còn cũng không có ở Dương Châu thượng vị.

Đào Khiêm nghi hoặc nhìn Đào Thương một hồi, hồi nói chuyện đề nói: “Trần ôn xuất thân Nhữ Nam thế tộc, ngày xưa từng là lão thái úy Dương Tứ môn hạ, mà Vương Lãng năm đó cũng là lão thái úy cao đồ, có tầng này đồng liêu quan hệ, trần ôn chẳng những sẽ không phản đối Vương Lãng nhập Dương Châu, ngược lại sẽ gấp đôi chiếu cố, kể từ đó, lão phu còn có thể nương Vương Lãng này tuyến đáp thượng Dương Châu thứ sử trần ôn cũng cùng chi hắn giao hảo, sau này lẫn nhau vì môi răng, cớ sao mà không làm? Bất quá cứ như vậy, Vương Lãng sau này cũng liền biến thành trần ôn người.”

Đào Thương nghe vậy, bừng tỉnh mà ngộ.

Đào Khiêm tiếp tục nói: “Hơn nữa cẩn thận nghị luận lên, vị này Dương Châu trần thứ sử, sau này cũng là ngươi thượng quan.”

Đào Thương tròng mắt xoay chuyển, cười nói: “Phụ thân là chỉ hài nhi bị triều đình nhâm mệnh vì Đan Dương quận thủ chuyện này sao? Nói đến cũng là, Đan Dương quận ở trên danh nghĩa, đương thuộc Dương Châu thứ sử quản hạt.”

Thấy Đào Thương một bộ không chút hoang mang bộ dáng, Đào Khiêm sầu khổ xoa xoa cái trán, nói: “Hài tử, ngươi đến tột cùng có hiểu hay không này Đan Dương quận thủ vị trí có bao nhiêu phỏng tay?”

Đào Thương thấy Đào Khiêm một bộ đau đầu bộ dáng, đi lên trước, duỗi tay thế Đào Khiêm bắt đầu xoa bóp phần đầu huyệt vị, thế hắn thư hoãn khẩn trương thần kinh.

Đào Khiêm nhắm mắt lại, thoải mái “Hừ” một tiếng, tán thưởng nói: “Nhìn không ra ngươi còn có này thủ pháp, với ai học?”

Đào Thương thè lưỡi không nói chuyện.

Hắn tổng không thể nói cho Đào Khiêm, tiệm uốn tóc cắt đầu khi đều là như vậy ấn đi.

“Tự học thành tài, cố ý trở về hiếu kính phụ thân.”

Đào Khiêm nghe vậy rất vừa lòng, cao tân nói: “Nhìn không ra, ngươi nhưng thật ra còn rất có tâm. Ai, ngươi như vậy thành thật hiếu thuận hài tử, nếu là ở thanh bình chi thế, chắc là sẽ có cái hảo tiền đồ…… Thái bình công tử.”

Đào Thương xoa đầu ngón tay lập tức liền bất động.

Liền lão cha cũng lấy này danh hiệu trêu chọc chính mình.

Thấy Đào Thương không nói lời nào, Đào Khiêm liền lại nói: “Ngươi đối triều đình sắc phong ngươi vì Đan Dương quận thủ chuyện này, thấy thế nào?”

Đào Thương cười nói: “Đan Dương quận là Viên Thuật cùng Viên Thiệu tranh đoạt mục tiêu chi nhất, đương nhiệm quận thủ Chu Hân thân cận Viên Thiệu, mà Viên Thuật lại tưởng phái Ngô Cảnh tiếp nhận chức vụ Đan Dương quận, Đổng Trác lúc này nhâm mệnh ta vì Đan Dương quận thủ, bất quá là tưởng tai họa chúng ta Đào gia mà thôi.”

Đào Khiêm nghe vậy, trên mặt lộ ra vui mừng chi sắc: “Khó được ngươi còn có thể nhìn ra trong đó lợi và hại, vậy ngươi hiện tại tính toán làm sao bây giờ?”

“Hài nhi nguyên bản đối đi nhậm chức Đan Dương quận chuyện này còn ở do dự, nhưng hôm nay nghe xong phụ thân muốn thu phục Quảng Lăng quận cùng Hạ Bi quốc ý tưởng, nhưng thật ra kiên định ta đi đi nhậm chức quyết tâm.”

Đào Khiêm nghe xong, cảm thấy sá nhiên, nói: “Ngươi biết rõ đây là đắc tội nhị Viên sự tình, còn muốn đi đi nhậm chức, việc làm đâu ra?”

“Phụ thân biểu tấu Triệu Dục vì Quảng Lăng thái thú, Vương Lãng vì Hội Kê thái thú, đều là vì đối phó Trách Dung, nhưng là Quảng Lăng vẫn luôn xem như Trách Dung thế lực, Triệu Dục đi kia chưa chắc có thể hứng khởi cái gì sóng gió, dù có Vương Lãng vi hậu viện, nhưng Vương Lãng trong tay vô cường binh, cũng quá sức có thể thành cái gì đại sự…… Đan Dương quận cùng Quảng Lăng quận, Hội Kê quận trên mặt đất lý thượng thành kỉ giác chi thế, ngược lại không bằng làm ta lãnh bạch sóng khăn vàng cùng Thái Sơn quân chúng đi Đan Dương quận, thao luyện binh mã, phát triển nông cày, vì phụ thân ở phương nam đánh hạ một mảnh ngoại viện cơ nghiệp, hiệp trợ vương, Triệu hai người đối phó Trách Dung. Đồng thời, hài nhi đem từ nơi khác mang về tới binh mã tướng lãnh tất cả đều lãnh đi, cũng tỉnh Tào Báo cùng Mi Trúc đám người động tâm tư, gián tiếp cũng coi như là giữ gìn ta Bành Thành thế lực cân bằng.”

Nói đến này, Đào Thương ngừng lại một chút, phương tiếp tục nói: “Phụ thân ở Bành Thành nội chủ trì đại cục, hài nhi ở nam diện cấp phụ thân đương ngoại phiên trọng trấn, Bành Thành nội ai dám khởi

chuyện xấu, phụ thân một giấy thư từ là có thể triệu hồi ta đại quân cần vương……”

“Ân hừ!” Đào Thương thật mạnh ho khan một tiếng, bất mãn nói: “Cái gì cần vương, đừng nói bừa! Này từ dùng đi quá giới hạn! Tìm tấu!”

Đào Thương cười cười, tiếp tục nói: “Hài nhi vừa rồi nhất thời nói sai, tóm lại chính là ngươi ta phụ tử một nội một ngoại, thành sừng chi thế, lại xem ngày sau ai dám động ta Đào thị mảy may?”

(=)

------oOo------

Chương 171: cha bán nhi tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Loại này một nội một ngoại trong ngoài lẫn nhau phụ trợ sách lược, Đông Hán những năm cuối quân phiệt nhóm thường dùng này sách giả, có thể nói chỗ nào cũng có.

Trong đó dùng phương pháp này dùng nhất thuận buồm xuôi gió người hẳn là chính là Lưu biểu, chính hắn ở Tương Dương ở giữa phối hợp tác chiến, lại lệnh tâm phúc đại tướng Hoàng Tổ lãnh trọng binh trấn thủ Giang Hạ, một nội một ngoại dao tương phối hợp tác chiến, phòng bị đối hắn nhất có uy hiếp Viên Thuật cùng Tôn thị.

Sau lại Tào Tháo quật khởi, Lưu biểu lại thu lưu Tây Lương quân phiệt Trương Tú, làm Tây Lương binh đóng quân với uyển thành, hai bên lẫn nhau thành hô ứng chi thế, chống đỡ Tào Tháo mấy năm mà lệnh này không được nam tiến.

Trương Tú hàng tào lúc sau, Lưu biểu mất đi Nam Dương quận đội quân tiền tiêu, nhưng hắn cũng không sợ hãi, hắn lại bắt đầu dùng Lưu Bị ở phương bắc tiền tuyến thế hắn chống đỡ cường địch ước chừng bảy năm.

Thẳng đến Lưu biểu chết phía trước, đều không có cái gì cường địch có thể đối Kinh Châu làm ra quá thâm quân sự xâm nhập, bao gồm Tào Tháo.

Chung xem Lưu biểu cả đời, có thể làm được điểm này không chỉ là hắn có bản lĩnh, hơn nữa ở chiến lược thượng, vị này Kinh Châu đại lão vẫn luôn ở sử dụng loại này trong ngoài tương hợp phương pháp bảo hộ Kinh Châu, hơn nữa là ra người không ngờ thành công.

……

……

Nghe xong Đào Thương trong ngoài hỗ trợ lẫn nhau gián ngôn, Đào Khiêm không khỏi trong lòng cảm thấy an ủi.

Chính mình đứa con trai này, thật là thành thục, so với hắn lúc trước rời đi Từ Châu trước kia mũi nhọn thoáng nhìn tài hoa vừa lộ ra, hiện tại Đào Thương ở chính trị năng lực cùng tư tưởng thượng, đều có vẻ càng thêm mượt mà, cũng càng thêm có xa chiêm tính.

“Nhi tử, ngươi thực không tồi.” Đào Khiêm cười ha hả nói: “Có thể nghĩ đến như thế sâu xa, vi phụ thật cao hứng, nói thật, ngươi chợt lãnh trở về nhiều như vậy nơi khác binh tướng trở về, vi phụ trong lúc nhất thời đảo thật đúng là không hiểu được nên xử lý như thế nào, Từ Châu bản địa sĩ tộc quan thân, đối này cũng là hơi nhiều cố kỵ, đặc biệt là Tào Báo cùng Mi Trúc! Ngươi nếu là có thể đem bọn họ tất cả đều lãnh đến Đan Dương quận đi, thứ nhất có thể trở thành chúng ta Đào thị ở Bành Thành ở ngoài thật lớn giúp đỡ, ngươi ta trong ngoài tương hợp, kinh sợ Từ Châu bên trong chư sĩ tộc, thứ hai cũng hảo chặt đứt bản địa thế gia những cái đó tiểu tâm tư, có thể nói một công đôi việc, chỉ là……”

Nói đến này, Đào Khiêm dừng một chút, lại nói: “Chỉ là đối với nhị Viên bên kia, chúng ta lại nên như thế nào giải thích? Nhập trú Đan Dương quận, làm không hảo sẽ đem bọn họ hai cái đều đắc tội.”

Đào Thương chính chính thần sắc, đối Đào Khiêm nói: “Nhị Viên bên kia, tưởng đều không đắc tội khẳng định là không có khả năng, thế đạo này, chúng ta phụ tử nếu tưởng khắp nơi đều không đắc tội, trừ phi là đầu hàng, nhưng phụ thân chỉ sợ là không muốn đi? Bởi vậy nhị Viên tranh chấp, chúng ta chỉ có thể chọn một người mà từ chi.”

Đào Thương trầm mặc một hồi, nói: “Ngươi tương đối xem trọng ai?”

“Hài nhi đi quá giới hạn, ở Lạc Dương là lúc ta đã chủ động gần sát Viên Thiệu.”

Đào Khiêm vuốt trên cằm râu bạc trắng tử, nhàn nhạt nói: “Chính là vi phụ lại so với so nhìn trúng Viên Thuật.”

Đào Thương cười nói: “Phụ thân nhìn trúng Viên Thuật nguyên nhân là cái gì?”

“Cái này……” Đào Khiêm vuốt sợi râu tay đột nhiên bất động, làm như có chút hơi xấu hổ.

Lão nhân sở dĩ nhìn trúng Viên Thuật nguyên nhân đơn giản chính là hai điểm nguyên nhân, một là bởi vì Viên Thuật trước mắt sở cư trú lỗ dương ở vào thiên hạ ở giữa, hắn một khi đông hướng đánh hạ Nhữ Nam, Cửu Giang, Lư Giang tam quận, liền có thể thẳng huy đại quân xâm chiếm Từ Châu, mà Viên thị nguyên quán Nhữ Nam, đối này mà ảnh hưởng rất lớn, bởi vậy Viên Thuật nếu là tưởng chiếm cứ Nhữ Nam cùng với tiếp giáp Hoài Nam nhị quận, ở đạo lý đi lên giảng cũng không phi thường khó khăn. Nhị là ở bốn thế tam công Viên môn trung, Viên Thuật là con vợ cả, thân phận thượng muốn so Viên Thiệu cao.

Đào Khiêm thanh thanh yết hầu, lão thần khắp nơi nói: “Vi phụ nhìn trúng Viên Thuật, kia tự nhiên là có nhìn trúng hắn đạo lý, ngươi xem, đầu tiên này Viên Thuật……”

Đào Thương mỉm cười: “Viên Thuật mà duyên ly chúng ta gần, là như thế này không?”

Đào Khiêm nghe vậy sửng sốt, tiếp theo lập tức lắc lắc đầu.

Thân là lão tử, nếu là làm nhi tử đoán được tâm tư, kia ngày sau ở chư hầu trong giới còn như thế nào hỗn.

“Không đúng, kỳ thật a, là bởi vì Viên Thuật cùng Viên Thiệu so sánh với, chiếm một cái……”

Đào Thương tiếp tục nói: “Hắn chiếm một cái con vợ cả thân phận, mà Viên Thiệu chính là con vợ lẽ, phụ thân chính là tưởng nói cái này?”

Nghe xong Đào Thương nói, Đào Khiêm sắc mặt rõ ràng có chút không quá đẹp.

Tên tiểu tử thúi này, đem chính mình lý do tất cả đều đoán được, ngươi làm lão tử ta mặt mũi hướng nơi nào bãi?

“Nghe ngươi ý tứ trong lời nói, tựa hồ là phi thường không xem trọng Viên Thuật, kia lão phu hỏi ngươi, Viên Thiệu lại có cái gì hảo?”

Đào Thương thấy Đào Khiêm có chút buồn bực, cũng không nóng nảy, chậm rãi khuyên giải nói: “Phụ thân, nói như thế, hài nhi giờ phút này ở ngươi trước mặt, vô luận nói Viên Thiệu như thế nào lợi hại, phụ thân nói vậy cũng đều là không phục, hài nhi liền chỉ muốn hai việc làm luận chứng, nói rõ chúng ta cần thiết thân cận Viên Thiệu mà từ bỏ Viên Thuật nguyên nhân.”

“Nào hai cái sự tình?” Đào Khiêm chậm rì rì nói.

“Đệ nhất kiện, Viên Thiệu chính là con vợ lẽ, lại ở chư hầu liên minh trung, lực áp Viên Thuật một đầu trở thành công nhận chư hầu minh chủ, chỉ bằng điểm này, liền không phải giống nhau con vợ lẽ có thể làm được, Viên Thuật tuy rằng cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, nhưng so với Viên Thiệu, vô luận là ở quyết đoán cùng năng lực thượng, lại kém không ngừng một chút.”

Đào Khiêm nghe vậy như suy tư gì, do dự sau một lúc lâu lúc sau, lại nói: “Chuyện thứ hai đâu?”

“Hài nhi đang đi tới cây táo chua hội minh phía trước, từng ở Dĩnh Xuyên liên hợp Khổng Trụ, cùng Viên Thuật cùng với này phụ thuộc Tôn Kiên, âm thầm bẻ quá một lần cổ tay, hài nhi cảm giác, Viên Thuật dã tâm pha đại, này chiến lược là tưởng kéo dài qua kinh, dự, dương tam châu nơi, độc bá phương nam, nếu là thật làm Viên Thuật đạt tới mục đích này, phụ thân cảm thấy, chúng ta Từ Châu còn có thể có ngừng nghỉ nhật tử sao?”

Đệ nhị trật tự từ, mới vừa rồi là chân chính nói vào Đào Khiêm trong lòng.

“Phụ thân, hài nhi cảm thấy, Viên Thiệu cùng Viên Thuật ai lợi hại hơn không quan trọng, quan trọng là muốn xem đến bọn họ trước mắt ai đối chúng ta Từ Châu uy hiếp lớn nhất, nói thật, Viên Thuật gần ở tiếp giáp, chúng ta nếu là không nghĩ biện pháp ngăn chặn hắn, ngày sau đãi hắn phát triển trở thành Đông Nam chi hùng sau, kia Từ Châu liền nguy hiểm, y theo Viên Thuật tính cách, phụ thân chẳng lẽ sẽ cảm thấy, hắn đắc thế sau sẽ không mưu đồ chúng ta Từ Châu.”

Đào Khiêm thở dài khẩu khí.

Đào Thương lời nói, đúng là lý, trước mắt xác thật không phải so đo nhị Viên ai có phát triển năng lực vấn đề, mà là xem ai đối Từ Châu tham dục lớn hơn nữa.

Viên Thiệu xa ở Ký Châu, nhất thời nửa khắc lại là đối Từ Châu cấu không thành uy hiếp, nhưng Viên Thuật lại ở phương nam phát triển, có thể nói là thật đánh thật cường lân ở bên.

Ít nhiều có hài tử đề điểm, chính mình thực sự là tướng.

“Nhi a, Đan Dương quận thủ cái này chức vụ, chiếu ngươi chi ngôn, là cần thiết muốn tiếp?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Cần thiết muốn tiếp, phụ thân ở phương bắc tọa trấn Bành Thành, quan sát nội vụ, an tâm trù tính thu phục Hạ Bi, Quảng Lăng nhị quận, hài nhi cùng Vương Lãng, Triệu Dục phân biệt đi nhậm phương nam tam quận thái thú, ta ở Đan Dương đồn điền nuôi quân, phát triển nội trận, vì phụ thân huấn luyện ra một chi thiên hạ cường binh, chúng ta phụ tử một nam một bắc dao tương hô ứng, bắc liên Viên Thiệu, tây át Viên Thuật, mấy năm trong vòng, ta Đào thị liền có thể thay thế được Viên Thuật, độc tôn Đông Nam.”

Đào Khiêm nghe xong lời này không khỏi vui vẻ: “Chỉ bằng ngươi? Chỉ dựa một cái Đan Dương quận, liền tưởng thay thế được Viên Thuật ở phương nam địa vị?”

Đào Thương cũng không có bởi vì Đào Khiêm giễu cợt mà sinh khí, chỉ là trịnh trọng trả lời: “Viên Thuật chỉ dựa một cái Nam Dương quận là có thể trở thành một phương khí hậu, ta bằng vào Đan Dương quận vì cái gì làm không được?”

“Được rồi!” Đào Khiêm phất phất tay, hiển nhiên là đối Đào Thương này thông khoác lác không lắm cảm thấy hứng thú: “Tùy tiểu tử ngươi nói như thế nào, bất quá ngươi vừa mới có một câu có lý, chúng ta một nam một bắc dao tương hô ứng, chuyện này vẫn là muốn, hơn nữa bạch sóng quân chúng bị ngươi mang đi Đan Dương quận, cũng xác thật là tỉnh lão phu rất nhiều phiền toái, cũng thế, lão phu liền thân cận Viên Thiệu, cũng duy trì ngươi qua đi Đan Dương nhậm chức.”

Đào Thương hướng về phía Đào Khiêm chắp tay khom người, cười nói: “Đa tạ phụ thân thành toàn.”

“Bất quá đâu, không chỉ là bạch sóng quân, Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung, ngươi cũng đến đưa tới Đan Dương đi.”

Đào Thương nghe vậy, miệng cười tức khắc cứng đờ.

“Vì cái gì muốn dẫn bọn hắn đi?”

Đào Khiêm bất mãn nói: “Vô nghĩa, bọn họ hai người, một cái so một cái quan đại, lại đều là thiên hạ sĩ tộc lãnh tụ, không đi theo ngươi, chẳng lẽ còn phải lưu lại nơi này tai họa lão phu?”

Lời này nói thật không đạo lý, không lưu tại này tai họa ngươi, đi theo ta bên người tai họa ta là được?

“Cái này……” Đào Thương do dự mà tưởng cự tuyệt.

“Chuyện này, liền như vậy định rồi.” Đào Khiêm hùng nhi tử hiển nhiên rất có một bộ, hắn đứng lên, duỗi một cái lười eo, chậm rì rì nói: “Ngươi suất chúng đi Đan Dương quận đi nhậm chức sự, lão phu yêu cầu cùng mọi người ở tinh tế thương nghị một chút, ngươi nếu đã trở lại, liền tạm thời tĩnh dưỡng một thời gian, đãi quan lễ lúc sau, liền có thể phó Đan Dương quận tiền nhiệm, trong khoảng thời gian này, ngươi cũng ở Bành Thành đi lại đi lại, đặc biệt là Mi Trúc cùng Tào Báo nơi đó, không thể mất lễ nghĩa.”

Quan lễ?

Đào Thương do dự sờ sờ cái mũi, lược hiện do dự đối Đào Khiêm gián ngôn nói: “Phụ thân, dựa theo Lễ Ký sở tái, nam tử hẳn là hai mươi mà quan đi?”

Đào Khiêm nghe vậy sửng sốt một chút, chớp chớp mắt nhìn về phía Đào Thương, không phải thực xác định nói: “Ngươi còn không có hai mươi sao?”

Đào Thương: “……”

Loại này lão cha, cư nhiên quên mất nhi tử nên niệm mấy năm cấp, Đào Thương thật sự là không biết hẳn là cho hắn một cái cái dạng gì đánh giá.

“Phụ thân, hài nhi giống như mới vừa mười tám.”

Đào Khiêm nghe vậy hình như có bừng tỉnh, gật đầu nói: “Đúng vậy, đối, mới vừa mãn mười tám, nhìn lão phu này trí nhớ…… Không có việc gì, không kém kia hai năm, nói nữa, chư hầu quan lễ há có thể cùng người khác giống nhau? Chu Công mười hai mà quan, sĩ tộc trung hài nhi sớm một ít quan lễ đều là thực bình thường, ngươi này đều đã xem như vãn…… Chạy nhanh trước làm quan lễ nghi thức, sau đó lão phu liền phương tiện cho ngươi an bài đón dâu sự.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

“Cha, này đều nào cùng nào a?”

Đào Khiêm hai chỉ lão mắt vừa lật bạch: “Cái gì nào cùng nào? Hôm nay tịch thượng, uukanshu Vương Tư Đồ cùng lão phu đơn độc uống rượu khi, từng trong lén lút nghị luận ngươi cùng hắn kia nghĩa nữ việc, hơn nữa từ khi ngươi thượng nguyệt đán bình lúc sau, Mi Trúc cùng Tào Báo, cũng đều là âm thầm tìm lão phu so đo quá ngươi việc hôn nhân, xem hai người bọn họ gia ý tứ, tựa hồ cũng cố ý tưởng cùng lão phu làm thân gia.”

Đào Thương nghe vậy, khóe miệng không khỏi trực trừu trừu.

Đào Khiêm thản nhiên tự đắc lầm bầm lầu bầu: “Nhớ năm đó, này đó Từ Châu sĩ tộc đều coi thường lão phu nhi tử, hiện giờ liền Vương Duẫn ở bên trong đều tưởng cùng lão phu kết thân gia, hắc hắc, này sĩ tộc liên hôn chính là cái học vấn sống, lão phu nói cái gì cũng đến đem ngươi bán ra cái giá tốt tới.”

Đào Thương mặt có chút biến thành màu đen: “Cha, ta đều nghe đâu.”

Đào Khiêm hình như là men say lên đây, cười ha ha nói: “Nghe liền nghe, không ngại sự, nơi này, đều là học vấn!”

Dứt lời, cũng không ở xem Đào Thương, lảo đảo lắc lư đi ra phòng, chỉ để lại Đào Thương một người ngốc lăng lăng nhìn lão nhân bối cảnh, trong lòng như suy tư gì.

Thân cha như thế, thật nima phu phục gì cầu?

(=)

------oOo------

Chương 172: Bành Thành chi du

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm sau, Đào Thương liền đem Hứa Chử, Từ Hoảng, Tư Mã thị gia chủ Tư Mã Lãng, Hàn Hạo, Hồ Tài, Từ Vinh, Quách Gia, Vu Nhĩ Tị, Lưu Hổ tỉ đám người dẫn tiến cho Đào Khiêm.

Đối với Đào Thương triệu hồi tới này đó thuộc hạ, Đào Khiêm cũng không có quá mức hỏi nhiều, chỉ là lễ tiết tính từng cái rũ tuân một chút, hơn nữa cũng cũng không có nhậm chức.

Ở lão nhân trong lòng, Đào Thương nếu muốn chấp chưởng một quận nơi, tắc tất nhiên yêu cầu cánh tay hiệp trợ, những người này nếu đều là hắn lãnh trở về, tự nhiên từ Đào Thương chính mình ngày sau tự hành phân phối nhậm chức.

Thân là một quận thái thú, ở triều đình ý chỉ tới Bành Thành kia một khắc khởi, Đào Thương cũng đã có khai phủ tư cách.

Đào Khiêm cùng mấy người nói qua lời nói lúc sau, liền từng cái dặn dò những người này hết thảy đi theo Đào Thương đi trước Đan Dương quận tiền nhiệm, nhậm chức việc ở Đào Thương tiền nhiệm sau lại nói.

Mọi người trung, chỉ có Tư Mã Lãng, Đào Khiêm nhưng thật ra cùng hắn làm một phen nói chuyện.

Dù sao cũng là Hà Nội vọng tộc, cử tộc di chuyển đến tận đây, không phải là nhỏ, Đào Khiêm vẫn là muốn cẩn thận ứng đối.

Chưa xong tránh cho Bành Thành nội sĩ tộc hệ thống lọt vào phá hư, Đào Khiêm vẫn là thỉnh Tư Mã Lãng tạm thời cùng tùy Đào Thương đi trước Đan Dương quận, mặt khác hắn còn hy vọng Tư Mã Lãng

có thể xuất sĩ, cùng những người khác nhất nhất dạng cộng đồng phụ tá Đào Thương.

Tư Mã Lãng ở nhiều lần cân nhắc dưới, chung quy vẫn là đáp ứng rồi.

Mà hắn cũng trở thành Đào Thương ngày sau ở Đan Dương quận khai phủ lúc sau, cái thứ nhất nhập sĩ này dưới trướng sĩ tộc lãnh tụ.

Còn có, ở Đào Thương lãnh trở về những người này trung, Đào Khiêm đối với nhĩ mũi cùng Lưu Hổ tì rất là tò mò.

Đào Khiêm cũng coi như là kinh nghiệm sóng gió, hắn năm đó ở Tây Bắc đánh quá Bắc Cung Bá Ngọc, lão nhân liếc mắt một cái liền nhìn ra hai người kia không phải dân tộc Hán người, thả khí chất cùng thần thái nghiễm nhiên không phải giống nhau tiện dân.

Nhưng Vu Nhĩ Tị giờ phút này bị quản chế với Đào Thương, đối mặt một châu thứ sử, cũng không dám lung tung nói chuyện.

Chỉ nói chính mình là bị Đào Thương cứu cư hán cảnh nội người Hung Nô, cùng nghĩa tử Lưu Hổ tì nguyện vì nô vì phó, báo đáp Đào Thương ân cứu mạng.

Đào Khiêm nhiều ít nhìn ra điểm không đúng, nhưng nghĩ đến cũng không phải cái gì đại sự, hơn nữa đối chính mình đứa con trai này, Đào Khiêm hiện tại vẫn là rất có tin tưởng.

Nhưng hắn nếu là biết hai người kia, đều là có tư cách kế thừa nam Hung nô vương đình Thiền Vu chi vị vương tử cùng vương tôn, không biết đào lão nhân lại sẽ có cảm tưởng thế nào?

Trừ bỏ Vu Nhĩ Tị cùng Lưu Hổ tỉ ở ngoài, Đào Khiêm đối Quách Gia hiển nhiên cũng có chút hứng thú.

Tuy rằng Quách Gia cùng Đào Khiêm đối hỏi trung đáp lại nhập lưu, rất có thấy xa cùng mưu trí, nhưng Đào Khiêm rõ ràng có thể cảm giác đến, vị này đến từ chính Dĩnh Xuyên Quách thị dòng bên con

cháu, đối nhà mình tựa hồ là có như vậy điểm mâu thuẫn, nói như thế nào đâu……

Hình như là bị bắt cóc lại đây, bất đắc dĩ mà từ chi cũng.

Nghĩ vậy, Đào Khiêm không khỏi tự giễu cười.

Chính mình chân thật tuổi lớn, chuyện gì đều ái miên man suy nghĩ.

Chính mình nhi tử, cái gì niệu tính chính mình nhất rõ ràng? Hắn sẽ trói người trở về?

Ý tưởng này liền cùng hắn lão Đào gia ngày sau có thể xưng bá thiên hạ giống nhau buồn cười.

Đào Khiêm không quản nhiều như vậy, dù sao cũng là nhi tử lãnh trở về người, hắn nguyện ý như thế nào liền như thế nào, một cái danh điều chưa biết bất nhập lưu dòng bên con cháu, còn không đáng chính mình cái này một châu chi chủ quá nhiều thao phí tâm tư.

Tượng trưng tính tiếp kiến quá này đó ngoại lai nhân viên lúc sau, Đào Khiêm liền bận việc chính hắn sự tình đi.

Thân là một châu chi chủ, muốn nhọc lòng sự rất nhiều, nhân sự sự, nhi tử nguyện ý sao mà liền sao mà, chính mình đi bãi bình.

Vì mọi người dẫn tiến quá Đào Khiêm lúc sau, Đào Thương liền thỉnh những người khác hoặc là đi quán dịch nghỉ tạm hoặc là trở về thành ngoại quân doanh, chính mình còn lại là đơn độc để lại Quách Gia, làm hắn bồi chính mình đi Bành Thành trên đường phố đi một chút.

Quách Gia tuy rằng không muốn đương tam bồi, nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Đào Thương không biết xấu hổ thủ đoạn hắn cũng là nhiều có lĩnh giáo, bồi đi dạo phố liền bồi đi dạo phố, dù sao cũng không phải ít khối thịt.

……

……

Bành Thành chợ.

Đào Thương cùng Quách Gia song song đi ở trên đường cái, phía sau cách đó không xa, còn lại là Bùi thị bốn huynh đệ không nhanh không chậm đi theo bảo hộ.

Đương nhiên, còn có vị kia vẫn luôn phụ trách “Đoan thương khán hộ Quách Gia” bảo tiêu Vưu Lư Tử.

“Quách huynh xem này Bành Thành phát triển như thế nào?” Đào Thương vừa đi, một bên hướng Quách Gia rũ tuân.

Quách Gia chậm rì rì đi theo, vừa đi vừa nói: “Làm ta nói chuyện, chính là muốn phó lân ngón chân kim.”

Đào Thương nhướng mày đầu, nói: “Ngươi này cũng quá tham đi? Ta là cùng ngươi nói chuyện phiếm thiên, lại không phải làm ngươi vì ta bày mưu tính kế, nào có như vậy nhiều yêu cầu.”

Quách Gia nhún nhún vai, mọi nơi nhìn một vòng, nói: “Cũng không tệ lắm, Bành Thành từ xưa đó là binh gia vùng giao tranh, mấy ngàn năm phu nhân phát triển, hôm nay vừa thấy, thật là bất phàm.”

Đào Thương cười nói: “Hôm nay túm ngươi ra tới, đi dạo phố là thứ nhất, mặt khác đâu, là tưởng cùng ngươi thương thảo một chút Từ Châu về sau đương dùng cái gì vì chiến? Rốt cuộc đại làm ca chính là đương thời ít có binh gia mưu giả, giải thích nói vậy rất là độc đáo.”

Quách Gia quay đầu nhìn nhìn Đào Thương, trầm tư một hồi ngạc nhiên nói: “Quách mỗ không rõ, ta tuy rằng là ngươi mạnh mẽ trói tới, nhưng ngươi từ lúc bắt đầu giống như là đối Quách mỗ năng lực rất là tôn sùng, hai ta ở hắc sơn quân doanh uống rượu gạt người lần đó, hẳn là lần đầu tiên gặp mặt đi?”

Đào Thương cười thần bí, nói: “Ta khác năng lực không có, nhưng thiên hạ anh tài, đào mỗ lại tất cả đều biết rõ, thuộc như lòng bàn tay.”

Quách Gia hít hít cái mũi, đem đầu chuyển tới một bên đi, không làm Đào Thương thấy, pha là khinh thường mắt trợn trắng.

Đào Thương kiểu gì tâm nhãn, Quách Gia động tác nhỏ hắn tự nhiên là rõ ràng trong lòng, nhưng lại không nói toạc, mà là tiếp tục đề tài vừa rồi nói: “Phụng Hiếu huynh vừa mới nói Bành Thành từ xưa đó là binh gia vùng giao tranh, không biết nguyên nhân đến tột cùng là cái gì?”

Quách Gia nghe vậy hắc một tiếng, nói: “Cái này liền phải xem ngươi như thế nào suy đoán, ở Quách mỗ xem ra, nếu có yêu cầu, bất luận cái gì địa phương đều sẽ trở thành binh gia vùng giao tranh, như không cần muốn, bất luận cái gì địa phương đều sẽ trở thành râu ria chỗ, Bành Thành nơi, bắc bóp Bình Nguyên chỗ, nam thủ Trường Giang chi nam, tây tiến nhưng nhập Trung Nguyên bụng, cái này địa phương, nếu là cư nam, này liền sẽ trở thành phương bắc môn hộ, nếu là cư bắc, hắn đó là phương nam yết hầu, hơn nữa ở Quách mỗ xem ra, Bành Thành là duy nhất một chỗ có thể làm đại quân không hề chướng ngại có thể từ nam công bắc hoặc là từ bắc công nam vũ dũng nơi, nhưng nơi này thích hợp làm tuyến đầu chi trận, lại không thể vì trị sở. Thử nghĩ năm xưa, nơi đây từng vì sở, tề, tam tấn chi phân giới, chiến sự lui tới giằng co không ngừng, coi đây là trị sở, là rất là không khôn ngoan.”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, đối Quách Gia ngôn luận cảm thấy tán đồng.

Quách Gia chậm rì rì tiếp tục nói: “Vừa rồi kia một đoạn lời nói thu vàng a.”

“Phụng Hiếu huynh, đào mỗ không phải thực minh bạch, ta đến tột cùng có cái gì không tốt? Vì sao ngươi liền không thể thanh thản ổn định cho ta đương cái cánh tay, thế nào cũng phải dùng giao dịch phương thức cho ta bày mưu tính kế? Nếu luận dùng người khả

năng, ta cảm giác ta tuy không tính là tốt nhất, nhưng ít ra cũng là không yếu, ngươi như thế nào liền không thể cam tâm vì ta sở dụng đâu?”

Nghe xong lời này, Quách Gia lang thang tươi cười biến mất, nhíu mày lâm vào trầm tư trạng.

Hắn vì cái gì lúc trước trực tiếp cự tuyệt bị Đào Thương sở dụng…… Kỳ thật nói trắng ra là, Quách Gia trong lòng cũng không phải rất rõ ràng.

Có lẽ cái kia chân chính ngạnh vẫn là ở hắn tuổi tác đi, Quách Gia tự xưng là chính là thiên hạ anh tài, phi đương thời anh chủ mà không thể sẵn sàng góp sức, đây là Quách Gia đối chính mình hạ cứng nhắc yêu cầu.

Chẳng sợ chính là bốn thế tam công Viên Thiệu, bởi vì cân nhắc Ký Châu sĩ tộc ích lợi mà không thể đối Quách Gia lượng thân định chế hợp lý vị trí, Quách Gia cũng sẽ bỏ hắn mà đi, chút nào sẽ không cảm thấy tiếc hận.

Mà đối chính mình hoặc là người khác đều yêu cầu như thế chi cao người, đột nhiên làm hắn đầu nhập vào một cái danh điều chưa biết tiểu tử, hơn nữa tuổi còn chỉ có mười bảy tám tuổi, ở cảm tình thượng, Quách Gia nói không thông chính mình tâm.

Đương nhiên, trải qua mấy ngày tiếp xúc, Quách Gia xác thật là phát hiện Đào Thương trừ bỏ tiện ở ngoài…… Vẫn là có một ít nhận người bội phục địa phương, đây cũng là Quách Gia đến nay còn nguyện ý lưu tại Từ Châu nguyên nhân căn bản.

Nói cách khác, kỳ thật y theo hắn niệu tính, liền tính là thật sự bị Vưu Lư Tử bắn chết, hắn cũng sẽ không ở Đào Thương này cẩu thả sống yên ổn.

Nói trắng ra là, vẫn là đối Đào Thương người này hứng thú chiếm phần lớn mặt.

Đặc biệt là Đào Thương kia phân không biết xấu hổ tinh thần, vẫn luôn ở thật sâu chấn động Quách Gia —— ngươi không cùng ta hảo, ta càng muốn cùng ngươi hảo.

Phóng nhãn đại hán mười ba châu, họ Đào cái này đặc điểm cũng thật là không ai.

Có hứng thú về có hứng thú, nhưng Quách Gia thật sự là kéo không dưới mặt đi hầu hạ một cái tiểu nhi oa, này phân mẫn cảm lòng tự trọng vẫn luôn đi theo hắn, thế cho nên Quách Gia lộng như vậy vừa ra tiêu tiền mua kế tiết mục.

Rối rắm hại chết người a.

“Ngươi hôm nay lãnh Quách mỗ ra tới đi dạo phố, không đơn thuần chỉ là là muốn cùng ta nói chuyện phiếm đơn giản như vậy đi?”

Đối với Đào Thương người này, Quách Gia một đoạn này thời gian cũng vẫn luôn ở phân tích hắn cá tính.

Hắn đem Đào Thương tính cách rậm rạp phân tích vài cuốn giản độc, biết rõ tiểu tử này là cái không có lợi thì không dậy sớm nhân vật.

Tay cầm tay lãnh chính mình đi dạo phố, hắn tuyệt đối không phải cái loại này nhàn ra thí người.

“Đương nhiên không phải, mắt thấy ta liền phải cử hành quan lễ, tuy nói nghi thức ngày đó Bành Thành sĩ tộc chư trường hướng về phía ta phụ thân mặt mũi, tự nhiên sẽ tiến đến tương hạ, nhưng lấy ta góc độ tới nói, nhiều ít còn phải đi chư công phủ đệ thượng đi lại đi lại, nhất vô dụng ít nhất cũng đến đi một chuyến Tào Báo phủ cùng Mi Trúc phủ đệ, cũng hảo biểu hiện một chút thành ý của ta.”

“Biểu hiện thành ý?” Quách Gia cười ha hả nói: “Kỳ thật ngươi là đi thám thính hư thật đi?”

Đào Thương không tỏ ý kiến: “Đại làm ca hiểu ta, chúng ta mua chút quà tặng, sau đó lại phái người đưa lên bái thiếp, đi mi phủ cùng Tào phủ phân biệt đi một chuyến.”

“Nhưng ngươi vì cái gì muốn mang lên ta đâu?” Quách Gia tò mò nhíu mày nói.

Đào Thương nhẹ nhàng giương lên mi, thấp giọng nói: “Ta thuộc hạ người, Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh đều thiện chiến, Hàn Hạo hiểu trị chính, nhưng bọn hắn lại đều sẽ không xem người, Quách huynh một bụng ý nghĩ xấu, tinh thông giảo quyệt nham hiểm chi đạo, ta muốn cho ngươi giúp ta phân tích phân tích, Tào Báo cùng Mi Trúc đều là cái dạng gì người.”

Quách Gia bừng tỉnh gật gật đầu, đột nhiên gương mặt trầm xuống, trịnh trọng nói: “Này cũng coi như là hiến kế, muốn thu sính kim.”

“Trước thiếu, cùng lần trước kia bút giống nhau, cuối năm cùng nhau kết.”

Quách Gia nghe vậy giật mình há to miệng: “Nhưng hiện tại vừa mới ăn tết sơ a?”

“Phú quý bất năng dâm, nghèo hèn không thể di, này chi gọi đại trượng phu, Quách huynh ngươi có điểm tiền đồ được không?”

Quách Gia giơ thẳng lên trời thở dài.

Liếm mặt có thể nói ra nói đến đây người, cho chính mình đương chủ công, kỳ thật cũng coi như là ủy khuất hắn.

(=)

------oOo------

Chương 173: làm khách mi phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuyển định quà tặng lúc sau, Đào Thương liền đem sớm đã chuẩn bị tốt bái thiếp phân biệt giao từ Bùi Quang cùng Bùi bổn, làm cho bọn họ hai người phân biệt đưa đến Tào Báo cùng Mi Trúc trong phủ đi, chính mình còn lại là ở cùng Quách Gia lại đi dạo một lúc sau, liền đi trước đi hướng Mi Trúc phủ đệ bái phỏng.

Sớm tại Đào Thương một năm trước rời đi Từ Châu thời điểm, Mi Trúc cũng đã cùng hắn qua loa ước định miệng thượng minh ước quan hệ.

Tuy rằng loạn thế bên trong, sĩ tộc chi gian miệng khế ước cũng không có cái gì pháp luật ước thúc, trở mặt quỵt nợ là thường có sự, nhưng ít ra cho tới bây giờ, Đào Thương cùng Mi Trúc quan hệ còn ở vào một cái tốt thả hữu hảo quỹ đạo phía trên.

Đã hơn một năm không thấy, Mi Trúc không có gì biến hóa, vẫn là như vậy ôn nhuận điển nhã, một bộ trong bông có kim đại gia chi khí.

“Đại công tử, hôm qua trở về Bành Thành, Trúc chưa tự mình đi trong phủ thăm viếng, lại dựa vào công tử tự mình tới gặp Trúc, ta này trong lòng thật sự là không hảo quá a, hổ thẹn, hổ thẹn.”

Đào Thương thực tự nhiên đối với Mi Trúc đáp lễ lại, khiêm tốn nói: “Đừng giá cùng đào mỗ, cũng vừa là thầy vừa là bạn, hai ta liền không cần như vậy ngoại đạo đi?”

Mi Trúc ha hả cười, vẫy vẫy tay, nói: “Hữu có thể đương, nhưng này sư Trúc nhưng không đảm đương nổi, nghe nói công tử sớm đã đã bái Hoàng Phủ trung thừa vi sư, Trúc nào dám cùng trung thừa đại nhân song song? Đó là trăm triệu không thành.”

Đào Thương chỉ chỉ bên người Quách Gia, hướng Mi Trúc làm một chút giới thiệu.

Giới thiệu xong sau, Quách Gia khi trước hướng Mi Trúc chắp tay, chào hỏi nói: “Kính đã lâu đừng giá chi danh, như sấm bên tai.”

Mi Trúc cũng không mất lễ nghĩa, đối Quách Gia nói: “Tuy cùng Phụng Hiếu mới gặp, lại phảng phất cũ thức giống nhau.”

Khách khí trung, ẩn ẩn mang theo vài phần xa cách.

Này đảo không phải Mi Trúc đối Quách Gia người này có ý kiến gì, mà là Quách Gia xuất thân Dĩnh Xuyên dòng bên thấp môn, ở Mi Trúc như vậy người làm ăn trong mắt, loại này không có gì bối cảnh lại là thì là một thân tuổi trẻ tiểu tử, đối chính mình cũng không có bao lớn tác dụng, nhiệt gối nhiều thuộc về lãng phí cảm tình.

Thời đại này thế gia, vọng tộc, hào môn cũng hoặc là sĩ phu, hoặc nhiều hoặc ít đều có ăn sâu bén rễ tự mình cảm giác về sự ưu việt, liền tính là Mi Trúc như vậy thương nhân sĩ tộc cũng là như thế.

Quách Gia đối loại sự tình này thói đời nóng lạnh sự xem nhiều, cũng không phải thực để ý, hắn tùy tay cởi bỏ bên hông tửu hồ lô, cũng không bận tâm người khác, lo chính mình uống lên lên.

Mi Trúc thấy Quách Gia ở nhà mình phòng khách huề rượu tự uống, không khỏi nhíu nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng thật là lãng tử hành vi.

Bất quá tiểu tử này dù sao cũng là Đào Thương lãnh tới người, Mi Trúc liền tạm thời mở một con mắt nhắm một con mắt.

“Công tử lúc này đây ở bên ngoài, thật lớn động tĩnh a.” Mi Trúc sai người bưng lên trái cây mật thủy, một bên tự mình chiêu đãi Đào Thương, một bên nói: “Thượng thư lang Hứa Tĩnh thân cử công tử vì hiếu liêm, Nhữ Nam Hứa Tử Tương tặng công tử mười câu nguyệt đán lời bình, triều đình sắc phong công tử vì Đan Dương quận thủ, liền thái bình công tử như vậy nhã hào đều vì thiên hạ tán

dương, xem ra công tử lúc trước làm Trúc đặt cửa, xác thật là rất có hiển nhiên.”

Đào Thương cười cười không tiếp lời.

Chính mình lần này chính trị thu hoạch tuy đại, nhưng những việc này đối Mi Trúc ảnh hưởng không thâm, nếu không ngoài sở liệu, này lão tiểu tử nhất định còn có hậu lời nói.

Mi Trúc thấy Đào Thương không lên tiếng, cũng không xấu hổ, cười tiếp tục nói: “Không chỉ như thế, công tử lần này trở về, còn lãnh trở về rất nhiều nhân tài cùng mười dư vạn hàng tốt, làm ta Từ Châu thanh thế chưa từng có to lớn, hôm qua Mi Trúc từng hỏi sứ quân này đó binh lính đương như thế nào an bài, nhưng đào sứ quân lại không đối ta nói rõ, nói vậy hắn lão nhân gia cùng công tử, trong lén lút đã là có điều định luận đi?”

Nghe xong lời này, Đào Thương không khỏi cười —— đây mới là Mi Trúc muốn hỏi trọng điểm.

“Từ đâu ra, đến nào đi, đào mỗ lãnh trở về mọi người, tất cả đều sẽ cùng ta cùng đi Đan Dương quận tiền nhiệm, sẽ không lưu tại Bành Thành cấp chư vị tìm phiền toái.”

Mi Trúc nghe xong lời này làm như một kỳ, tròng mắt hơi xoay chuyển, lại nói: “Vương Tư Đồ, Hoàng Phủ trung thừa, còn có Hà Nội Tư Mã thị cũng sẽ tùy công tử đi Đan Dương sao?”

Đối với Mi Trúc tới nói, mười dư vạn bạch sóng quân ở Bành Thành sẽ phá hư Bành Thành quân sự thế lực cân đối, nhưng thân là Thái Nguyên Vương thị người trong Vương Duẫn, cùng với Hà Nội vọng tộc Tư Mã thị này đó ngoại lai thị tộc, ảnh hưởng rất có khả năng sẽ là bản địa sĩ tộc kết cấu, đối vị này đại thương nhân tới thư, hắn càng thêm quan tâm chính là bọn họ đi lưu.

“Phụ thân nói, làm cho bọn họ cũng tùy ta cùng đi Đan Dương quận, đào mỗ trách nhiệm trọng đại a.” Đào Thương cấp Mi Trúc ăn xong thuốc an thần.

Nghe đến đó, Mi Trúc này lão tiểu tử xem như hoàn toàn thả lỏng, hắn cười ha hả gật gật đầu, rất có một loại như trút được gánh nặng cảm giác.

“Công tử lần này đi Đan Dương, xác thật trách nhiệm trọng đại, chẳng những muốn thay sứ quân phân ưu dàn xếp Vương Tư Đồ, Hoàng Phủ trung thừa chờ sĩ tộc đảng người, còn muốn thích đáng xử trí mười dư vạn bạch sóng quân chúng, Đan Dương quận lại là lệ thuộc Dương Châu, thật sự là lao khổ.”

Đào Thương cười đối Mi Trúc lắc đầu, nói: “Vi phụ phân ưu, như thế nào có thể nói là lao khổ, bất quá là thuộc bổn phận việc mà thôi.”

Mi Trúc vuốt chòm râu, chậm rì rì nói: “Đại công tử, mi mỗ nhưng thật ra cảm thấy, công tử thân là sứ quân con vợ cả, lãnh một đoàn người ngoài đi trước Đan Dương mặc cho, không có một cái chúng ta Từ Châu bản thổ tâm phúc tại bên người giúp đỡ, nhiều ít có chút duỗi thân không khai tay chân.”

Đào Thương mặt lộ vẻ nghi hoặc chi sắc: “Kia y theo đừng giá ý tứ là?”

“Tiểu đệ Mi Phương, đi theo công tử cùng tây tiến, một năm tới cùng công tử có thể nói là rất nhiều chiếu ứng, công tử sử nói vậy cũng pha là thuận tay đi? Không ngại làm tiểu đệ phụ trợ công tử đi trước Đan Dương, Đan Dương quận tuy là công tử quê quán chỗ, nhưng dân phong bưu hãn, cản tay cũng nhiều, lại có ban đầu thái thú Chu Hân danh vọng rất cao, làm tiểu đệ cùng công tử đi, cũng hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau không phải?”

Mi Phương năng lực tuy rằng giống nhau, nhưng đã hơn một năm xuống dưới, cùng Đào Thương xác thật là có cảm tình.

Nếu là hắn có thể tùy chính mình cùng đi Đan Dương đi nhậm chức, đối chính mình không thể nghi ngờ sẽ là một cái thật lớn giúp đỡ, ít nhất có một số việc trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Này người quen sử, khẳng định là so người sống muốn thuận tay nhiều.

Đào Thương vừa định đối Mi Trúc nói tiếng cảm ơn, vẫn luôn ở bên cạnh bưng tửu hồ lô uống rượu lãng tử Quách Gia, lại lặng lẽ duỗi tay, không lưu dấu vết ở Đào Thương trên đùi chụp một chút.

Đào Thương phản ứng thực mau, hắn vừa định đáp ứng Mi Trúc đề cử, nhưng ở được đến Quách Gia ám chỉ lúc sau, liền lập tức câm miệng, không có đáp ứng.

Mi Trúc thấy Đào Thương không có trả lời, không khỏi nhíu nhíu mày.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Mi Trúc con ngươi đột nhiên sáng ngời.

“Nhị vị chờ một chút, Trúc đi hậu đường thay quần áo, không bao lâu liền hồi.”

Đào Thương không minh bạch Mi Trúc lúc này muốn thay quần áo làm cái gì, bất quá hắn trước mắt vừa lúc muốn cùng Quách Gia nói điểm lặng lẽ lời nói, vì thế liền thuận nước đẩy thuyền đối Mi Trúc cười nói: “Không sao, đừng giá cứ việc đi đó là.”

Mi Trúc đứng lên, đối hai người làm vái chào, liền tức chuyển nhập hậu đường mà đi.

Mi Trúc thân ảnh phương một biến mất, Đào Thương liền vội vội thấp giọng hỏi Quách Gia nói: “Ngươi vừa rồi chụp ta đùi, không cho ta đáp ứng hắn, là có ý tứ gì?”

Quách Gia một bên uống rượu một bên giả ngu giả ngơ: “Quách mỗ không cho ngươi đáp ứng hắn sao? Ta như thế nào không nhớ rõ.”

“Ngươi không nhớ rõ? Ngươi không nhớ rõ ngươi chụp ta đùi làm gì?”

Quách Gia hắc hắc cười nói: “Chụp một chút có cái gì vội vàng, ngươi lại không phải đại cô nương không làm người sờ qua.”

Không phải hoa cúc đại cô nương, vấn đề ta hiện tại là hoa cúc đại tiểu tử!

Nhìn Quách Gia hỗn trướng bộ dáng, Đào Thương sắc mặt tức khắc âm trầm xuống dưới, hắn hiện tại bắt đầu suy xét muốn hay không đem mi phủ ngoại Vưu Lư Tử chiêu tiến vào oanh Quách Gia hai mũi tên trị trị hắn.

Quách Gia hiển nhiên là nhìn ra Đào Thương trong mắt tràn ngập nguy hiểm hơi thở, che miệng thật mạnh ho khan một tiếng, cười nói: “Ta không cho ngươi đáp ứng hắn, kia chính là vì ngươi hảo! Ngươi không thấy ra tới hắn này cử thâm ý sao?”

“Thâm ý?”

Đào Thương xoay chuyển tròng mắt, nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ hắn còn muốn cho Mi Phương giám thị ta không thành?”

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Kia đảo còn không đến mức, vấn đề là ngươi muốn hiểu được, ngươi lần này lãnh mười dư vạn người cùng với ngoài ra còn thêm rất nhiều thế lực tiến vào Đan Dương quận, nếu là thật có thể thuận lợi khống chế Đan Dương mười tám huyện, tắc chắc chắn trở thành Từ Châu bên ngoài một thế lực lớn! Mi Trúc làm này đệ tùy ngươi cùng tiến vào Đan Dương, bất quá là tưởng đắp ngươi phương tiện, làm mi gia ngày sau cũng từ Đan Dương quận trung phân một ly canh.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh, nói: “Kỳ thật ta cùng mi gia quan hệ vẫn là không tồi, này canh chẳng lẽ phân không được sao?”

Quách Gia cười, phe phẩy trong tay tửu hồ lô: “Đương nhiên phân không được, ngươi nếu đã hạ quyết tâm muốn đem Đan Dương quận tu chỉnh thành chính ngươi thế lực, kia Từ Châu bản thổ tứ đại sĩ tộc liền đều không thể nhúng tay trong đó, một khi làm cho bọn họ nhúng tay, hôm nay là Mi Trúc, ngày mai là Tào Báo, hậu thiên là

Vương Lãng, một người tiếp một người đều tưởng bắt tay duỗi đến Đan Dương quận nội, vậy ngươi đáp ứng vẫn là không đáp ứng? Toàn đáp ứng rồi, Đan Dương quận cùng Bành Thành có cái gì khác nhau? Nếu ứng mi gia lại không ứng Tào gia, chẳng phải là không duyên cớ đắc tội với người?"

Đào Thương ánh mắt sáng ngời nhìn quỷ tài, bừng tỉnh ngôn nói: "Cùng với như thế, kia đơn giản liền tất cả đều không đáp ứng, Đan Dương quận nếu là tiến vào tay của ta, đó là tự lập với Từ Châu ở ngoài quốc trung quốc gia, tứ đại gia tộc, ai đều không cần hướng trong trộn lẫn!"

Quách Gia cười gật gật đầu, nói: "Tính ngươi còn không phải quá bổn."

Liền ở ngay lúc này, Mi Trúc đã càng xong y đã trở lại, hắn phía sau, còn lại là đi theo một người tuổi thanh xuân mỹ nhân.

Nàng kia trán ve mày ngài, mặt mày rõ ràng như họa, hợp thể quần áo bọc đẫy đà bộ ngực, cao cao cố lấy hiện ra này ngạo nhân độ cung.

Quách Gia thấy thế nhướng mày, thấp giọng hướng về phía Đào Thương nói: "Hoắc, này ngực! Mi Trúc đây là muốn cùng ngươi sử mỹ nhân kế."

Đào Thương cũng là chú ý tới nàng kia bộ ngực yểu điệu trình độ, tấm tắc thở dài: "Phấn lan ngực tuyết áp mai…… Này muội tử lòng dạ không phải giống nhau rộng lớn a, ta có thể hay không trung Mi Trúc này một kế?"

Quách Gia cười hắc hắc, trêu đùa: "Trung không trúng kế tùy tiện ngươi, ta quản không được, bất quá ngươi vừa rồi kia một câu ' phấn lan ngực tuyết áp mai '…… Ngươi này tiểu văn rất là hăng hái a, quay đầu lại có thể hay không cùng Quách mỗ nhiều tới vài câu?…… Có thể để mưu kim!"

Đào Thương: "……"

Liền ở hai người xấu xa trò chuyện riêng đương khẩu, com Mi Trúc đã lãnh nàng kia cất bước mà nhập.

Đào Thương cùng Quách Gia vội vàng đứng thẳng thân thể, kết thúc thì thầm, từng người ngồi nghiêm chỉnh.

Chính nhân quân tử, nên làm được thẳng đối đại ngực muội mà mặt không đổi sắc, huống chi nơi này chính nhân quân tử còn có hai cái.

Mi Trúc cười ha hả cấp Đào Thương cùng Quách Gia giới thiệu nói: “Đại công tử, quách tiên sinh, này một vị chính là tiểu muội Mi Trinh, kính đã lâu công tử to lớn danh, ngày thường gian rất nhiều dò hỏi, hôm nay đuổi kịp cơ hội, Mi Trúc đặc mời muội tử ra tới cùng công tử sẽ thượng một mặt.”

Đào Thương nghe vậy trong lòng âm thầm so đo.

Nguyên lai này một vị chính là trong lịch sử sau lại trở thành Lưu Bị cùng Mi Trúc kết thành thân gia vị kia mi phu nhân.

Lưu Bị này lão tiểu tử vận khí thật tốt, có thể mỗi ngày buổi tối phủng đại cầu cầu chơi.

Mi Trúc vuốt sợi râu, cười ha hả nói: “Muội tử, này một vị chính là đại ca ngày thường thường xuyên cùng ngươi nhắc tới vị kia sứ quân trưởng công tử, hiện giờ đã là đến bái Đan Dương quận thủ, nhã hào thái bình công tử, chính là hiếm có thanh niên tài tuấn rồi.”

(=)

------oOo------

Chương 174: tiếp sung mà đến mỹ nhân kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe được Mi Trúc như thế thổi phồng chính mình, Đào Thương nhiều ít có điểm hơi xấu hổ.

Thái bình công tử vội vàng khom người nói: “Không dám nhận, đào mỗ những cái đó bất quá là hư danh mà thôi, đừng giá cũng đừng ở lệnh muội này đề ra. Đào mỗ nhiều ít có chút tao đến hoảng.”

Mi Trúc cười ha ha: “Muội tử, ngươi xem Đào công tử nhiều khiêm tốn, mau kính công tử một chung mật thủy.”

Mi Trinh doanh doanh đi đến bàn bờ biển, rót một thương mật thủy, đôi tay giơ lên, dâng tặng đến Đào Thương trước mặt, anh anh nói: “Trưởng công tử thỉnh.”

Đào Thương làm quân tử trạng, hào hoa phong nhã vươn đôi tay cung kính tiếp nhận, thuận tiện trộm ngắm Mi Trinh kia hai đại ngực liếc mắt một cái.

Hoắc! Dãy núi điệp khởi, thật là là đương thời ít có thần binh lợi khí a!

Đổi thành đời sau cách nói, này hẳn là chính là 34d.

“Công tử nhìn cái gì đâu?” Quách Gia đột nhiên làm bộ làm tịch thăm dò lại đây, giả ngu hỏi một câu.

Đào Thương chút nào không thấy hoảng loạn, bình tĩnh hồi phục nói: “Ta nhìn xem này thương mật thủy tỉ lệ như thế nào.”

Thật là hai cái người từng trải a.

Mi Trinh ở kính quá mật thủy lúc sau, cũng không biết nên làm chút cái gì, liền chậm rãi thối lui đến một bên, cúi đầu không nói lời nào.

Thực hiển nhiên, vị này muội tử tính cách tương đối thẹn thùng, không tốt lá mặt lá trái.

Mi Trúc lại là cười ha hả đi lên trước, hỏi Đào Thương nói: “Đào công tử cảm thấy tiểu muội như thế nào?”

“A?” Đào Thương không suy nghĩ Mi Trúc đột nhiên hỏi như vậy một câu, cân nhắc một hồi nói: “Ngươi muội nha? Khá tốt a.”

Mi Trúc cười khanh khách nói: “Từ khi năm nay nhập xuân lúc sau, ta này tiểu muội liền cả ngày quấn lấy ta làm Trúc bồi nàng đi vùng ngoại ô du ngoạn, chỉ là Bành Thành công vụ thật sự là quá nhiều, Trúc căn bản là thoát không khai thân, Tử Phương đã trở lại lúc sau, cũng là mệt mỏi khẩn, không muốn nhúc nhích, khoảng cách công tử đi trước Đan Dương đi nhậm chức còn có một đoạn thời gian, công tử nếu là không có việc gì, không ngại thay ta huynh đệ hai người lãnh tiểu muội đi ngoài thành dạo chơi ngoại thành, chơi đùa chơi đùa, như thế nào?”

Đào Thương trong lòng rất là cảm khái.

Nghe đừng giá ngài này ngụ ý, thật sự là mơ hồ khẩn a!

Ngươi là làm ta lãnh ngươi muội chơi, vẫn là muốn cho ta chơi ngươi muội a?

“Việc này ngày sau ở đề, rỗi rãnh lại nói.” Đào Thương cười ha hả có lệ Mi Trúc, vừa không đáp ứng, cũng không cự tuyệt.

Quách Gia đột nhiên đứng lên, đối Đào Thương nói: “Công tử, chúng ta còn có việc muốn làm, cũng đừng tại đây quấy rầy đừng giá đi?”

Đào Thương biết Quách Gia là không nghĩ làm chính mình sắp tới đem đi nhậm chức Đan Dương quận thủ đương khẩu, làm Mi Trúc

chui chỗ trống, ngay sau đó mượn sườn núi hạ lừa, cười nói: “Phụng Hiếu huynh nói sự, đừng giá, không chuyện khác, chúng ta đây hai người liền trước cáo từ.”

Mi Trúc cũng không lưu hai người, tự mình đem Đào Thương cùng Quách Gia đưa ra phủ đệ.

Về tới chính sảnh thời điểm, Mi Trinh còn ở trong phòng lẳng lặng chờ, Mi Trúc lão thần khắp nơi hướng trên chỗ ngồi ngồi xuống, hỏi Mi Trinh nói: “Ngươi xem kia trưởng công tử như thế nào?”

Mi Trinh nghĩ nghĩ, trả lời như cũ là nhẹ giọng như muỗi: “Lịch sự văn nhã, nhìn xác thật như là đồn đãi trung giống nhau, là cái thật thành công tử.”

“Thật thành công tử?” Mi Trúc ha hả cười, lắc đầu nói: “Nhìn lầm đi? Thật thành công tử sẽ từ nơi khác lãnh trở về mười mấy vạn giặc Khăn Vàng chúng? Còn có một đống lớn nơi khác quan tướng, môn khách, sĩ tộc? Tiểu tử này nếu là thật ở Đan Dương quận chiếm ở gót chân, Từ Châu sĩ tộc nhóm ngày sau còn không biết sẽ là cái bộ dáng gì.”

Mi Trinh lẳng lặng nghe, không tỏ ý kiến.

“Tiểu muội là nữ nhi gia, không hiểu đại ca nói mấy thứ này, huynh trưởng làm ta như thế nào làm, ta như thế nào làm là được.”

“Ân, hảo, đây mới là ta hảo muội muội.” Mi Trúc cười cười, nói: “Tiểu tử này không phải nhân vật bình thường, so với hắn lão cha khả năng còn muốn lợi hại vài phần, chúng ta nếu đáp thượng hắn này tuyến, liền không thể buông tha, muội tử yên tâm, ngươi là ta thân muội muội, đại ca ta sẽ không hại ngươi.”

……

……

Ra mi phủ, Đào Thương cùng Quách Gia hai người ngay sau đó lại hướng Tào Báo phủ mà đi.

Tào Báo ban ngày liền thu được Bùi thị huynh đệ bái thiếp, đã sớm ở trong nhà bố trí cơm tịch, được nghe Đào Thương tới rồi, vội vàng cũng là tự mình ra tới nghênh đón.

Đào Thương rời đi Từ Châu trước không cùng Tào Báo từng có cái gì giao thoa, hơn nữa ở xuất chinh Đổng Trác đêm trước, còn giúp mi gia trộn lẫn Tào Báo sở chấp chưởng Từ Châu quân vụ, thậm chí còn tấu hắn thân tín Ngô triệu mông nhỏ, kỳ thật hai người chi gian xem như có chút ăn tết.

Nhưng thực hiển nhiên, Đào Thương lần này mang về đủ rồi tác động Từ Châu hướng gió thế lực sau, Tào Báo đối hắn cùng Đào Thương phía trước về điểm này tiểu ăn tết cũng liền hoàn toàn không để trong lòng.

Sĩ tộc chi gian, không có vĩnh hằng bằng hữu hoặc là địch nhân, chỉ có vĩnh hằng ích lợi.

Vị này trưởng công tử trước mắt ở Từ Châu xem như lực lượng mới xuất hiện, Tào Báo làm sao bởi vì một năm trước những cái đó hạt mè đậu xanh đại việc nhỏ cùng hắn phân cao thấp? Hoàn toàn không đáng giá a.

“Ha ha ha, đại công tử, đã lâu, hôm qua ngài trở về Bành Thành, báo vốn dĩ hẳn là tự mình đi trước thứ sử phủ bái kiến, nào từng tưởng cư nhiên còn làm phiền công tử tự mình lại đây, này thật đúng là làm ta xấu hổ! Đi, ta vào nhà vừa ăn vừa nói lời nói!”

Tào Báo tuy là sĩ tộc, lại là võ nhân xuất thân, nói chuyện nhiều ít so Mi Trúc dính một ít hào sảng chi khí.

“Tào tướng quân là Từ Châu trọng trấn, cũng là Đào Thương tiền bối, Đào Thương trở về Bành Thành, trước tới bái kiến ngài, là hẳn là.”

Tào Báo nghe vậy cười ha ha.

Mọi người vào thính đường, Tào Báo liền mệnh bên trong phủ thị nữ bưng lên thực đỉnh, cũng mệnh vũ cơ ca vũ trợ hứng.

Tào Báo một bên tiếp đón bọn họ ăn cơm xem vũ đạo, một bên ha ha đối hai người giải thích: “Báo từ thiên giới, cũng không uống rượu, nhị vị nhưng chớ trách tội với ta.”

Quách Gia không để bụng, tùy tay từ sau thắt lưng đem tửu hồ lô giải xuống dưới, quơ quơ cười nói: “Không quan hệ, tự bị.”

Tào Báo ha hả cười: “Vị tiên sinh này nhưng thật ra cái diệu nhân.”

Kế tiếp đó là một bên ăn cơm, một bên xem ca vũ, một bên nói chuyện phiếm thiên.

Tào Báo cùng Đào Thương liêu sự tình, cơ bản cùng Mi Trúc liêu giống nhau, chủ yếu là cố vấn Đào Thương tưởng đem mười dư vạn bạch sóng quân cùng Vương Duẫn, Hoàng Phủ Tung, Tư Mã Lãng chờ sĩ tộc đảng người như thế nào an trí.

Đào Thương kiên nhẫn nói cho Tào Báo, hắn sẽ đem những người này như thế nào mang đến Bành Thành, liền như thế nào còn nguyên lãnh hướng Đan Dương, làm Tào Báo không cần lo lắng.

Tào Báo nghe xong lúc sau không có nhiều lời khác, chỉ là đối Đào Thương nói: “Đại công tử đi trước Đan Dương quận, không có ta Từ Châu tâm phúc người sao lại có thể? Báo chi đệ tào Khôn đương nhiệm Bành Thành giá trị môn giáo úy, rất nhiều tài cán, ta cố ý giả sử quân tiến cử, thỉnh hắn tùy công tử cùng đi trước Đan Dương, cho rằng giúp đỡ, không biết công tử ý hạ như thế nào?”

Đào Thương trong lòng cười thầm, quả nhiên là như Quách Gia lời nói, lại một cái tưởng đem chính mình người đi theo chính mình xếp vào đến Đan Dương trong quận.

“Cái này, Tào tướng quân quay đầu lại tự đi cùng phụ thân thương nghị, đào mỗ không tiện nhiều lời, tị hiềm vì thượng.”

Vừa không đáp ứng cũng không cự tuyệt, đem cầu đá đến lão cha kia đi, làm hắn phụ khởi cái này trách nhiệm.

Tào Báo thấy Đào Thương ứng đối như thế có lệ, cũng không buồn bực, chỉ là ha ha cười, đột nhiên đứng dậy vỗ vỗ tay.

Nghe xong Tào Báo ý bảo, những cái đó vũ cơ liền một đám đều lui xuống.

Một lát sau, liền thấy một cái dáng người lả lướt, diện mạo kiều tiếu đáng yêu thiếu nữ, bưng một hồ một chung, chậm rãi đi vào thính đường.

Quách Gia chính uống rượu hồ lô trung rượu, thấy lại có một nữ tử bưng đồ uống vào được, không khỏi ‘ hắc ’ một tiếng, nhỏ giọng đối Đào Thương nói: “Hoắc! Này ngực cũng quá nhỏ…… Cùng mi gia cái kia vô pháp so a!”

Đào Thương gật gật đầu, rất là tán đồng Quách Gia quan điểm: “Có điểm bình…… Đây là tiểu ngực muội.”

Tào Báo cười đứng lên, đối Đào Thương giới thiệu nói: “Đại công tử, này một vị chính là báo chi ái nữ tào viện, đứa nhỏ này kính đã lâu thái bình công tử đại danh, nói cái gì cũng muốn tới gặp thượng vừa thấy, báo không lay chuyển được nàng, hôm nay cũng chỉ làm cho nàng ra tới bêu xấu, nhưng thật ra làm công tử chê cười.”

Đào Thương nghe vậy, vội vàng đứng dậy thi lễ nói: “Tào tướng quân lời này nói, thực sự lệnh thương xấu hổ, tiểu thư thiên nhân chi tư, nơi nào có cái gì bêu xấu vừa nói.”

Tào viện nghe xong lời này, làm như thực cùng tâm ý, oa oa trên mặt lộ ra che lấp không được vui mừng.

Tào Báo loát sợi râu, đối tào viện nói: “Còn bất quá đi kính công tử một chung mật thủy.”

Lại một cái kính mật thủy.

Này Bành Thành nơi, chẳng lẽ là ong mật thành hoạ tràn lan?

Tào viện chậm rãi dịch bước mà thượng, rót đầy mật thủy, cười phụng cho Đào Thương.

Đào Thương tiếp nhận mật thủy, thuận tiện cũng là không lên tiếng sắc ngắm liếc mắt một cái.

36a……

Tào Báo nhìn Đào Thương tiếp nhận mật thủy, vừa lòng gật gật đầu, đột nhiên nói: “Đào công tử, ngươi cảm thấy ta cái này nữ nhi, thế nào?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi âm thầm bĩu môi.

Tào Báo cũng hảo, Mi Trúc cũng hảo, một đám đều là cái gì tật xấu?

Đều hỏi ta thế nào? Nhà các ngươi nữ nhân thế nào, các ngươi chính mình trong lòng không điểm bức số sao?

“Khá tốt, tào tiểu thư tuổi còn trẻ, phong tư liền như thế yểu điệu, ngày sau định là ung dung nhân vật.”

Tào Báo lắc lắc đầu, thở dài: “Đại công tử, kỳ thật báo đứa nhỏ này cũng không nhỏ.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, bên quang quét một chút tào viện ngực.

“Phải không? Nhưng ta cảm giác là thật không lớn nha?”

Tào Báo nghe vậy sá nhiên nói: “Còn không lớn? Đều mười lăm! Đã tới rồi có thể cập kê tuổi tác.”

Đào Thương bừng tỉnh mà ngộ, lúc này mới minh bạch Tào Báo nói chính là cái gì.

Cái gọi là không nhỏ nguyên lai chỉ chính là cái này.

“Tào tướng quân nếu là nói như vậy, kia thật đúng là chính là không nhỏ.”

Tào Báo ánh mắt sáng ngời trừng mắt Đào Thương, phảng phất sói đói thấy được một con tiểu dê béo, nước miếng đều phải rơi xuống xuống dưới, làm cho Đào Thương rất là không thoải mái.

“Nghe đào sứ quân ngôn, sắp tới làm như phải vì đại công tử cử hành quan lễ?”

Đào Thương nghe huyền mà biết nhã ý, Tào Báo tiểu tâm tư hắn đại khái có thể đoán được một ít.

“Phụ thân hình như là có cái này ý đồ.”

Tào Báo gật gật đầu, xúc động thở dài: “Nam tử tới rồi quan lễ chi năm, liền cũng là tới rồi nên thành thân tuổi tác, sứ quân tuổi lớn, chỉ có nhị tử thừa hoan dưới gối, đại công tử thân là con vợ cả, cũng tới rồi nên vì Đào thị một môn khai chi tán diệp thời điểm…… Về công về tư, công tử cũng là thời điểm nên phụng hiến mấy cái nhi tử ra tới.”

Đào Thương nghe xong lời này rất là thế Tào Báo cảm thấy hổ thẹn.

Nhìn xem này từ dùng, thật không trình độ…… Còn phụng hiến mấy cái nhi tử ra tới? Ngươi đương ngươi là thông thiên hà linh cảm Đại vương sao?

Uổng phí Từ Châu sĩ tộc thủ lĩnh chi danh.

“Đa tạ Tào tướng quân nhắc nhở, chuyện này, đào mỗ sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Tào Báo thấy Đào Thương hiện giờ thanh danh vang dội, trong tay lại có thực lực, nhưng vẫn là một bộ khiêm tốn kính cẩn nghe theo bộ dáng, trong lòng rất là có chút cảm xúc.

Đứa nhỏ này, là cái không tồi oa tử, có thể đương con rể sai sử cái loại này.

Nghĩ vậy, Tào Báo liền hướng về phía tào viện vẫy vẫy tay, cười nói: “Ngươi mấy ngày trước đây không phải nói muốn ra ngoài dạo chơi ngoại thành đạp thanh sao? Vi phụ nhưng vẫn trừu không ra thời gian bồi ngươi, hiện giờ hảo, lại là có đại công tử từ Hà Bắc đã trở lại, đại công tử rời nhà một năm có thừa, đối Bành Thành vùng ngoại ô rất nhiều biến hóa khả năng còn nhiều không quen thuộc, ngươi không ngại chọn ngày cùng đại công tử cùng đi ra ngoài đi một chút, thứ nhất nhưng thỏa mãn ngươi du ngoạn tâm nguyện, thứ hai…… Hai người các ngươi cũng mượn cơ hội quen thuộc quen thuộc, chơi chơi ngại gì?”

Đào Thương không khỏi nâng tay áo xoa xoa trên đầu mồ hôi.

Hảo một cái chơi chơi ngại gì…… Mi Trúc làm ta chơi hắn muội, Tào Báo làm ta chơi hắn thân khuê nữ.

Từ Châu có thần tử như thế, phu phục gì cầu.

“Đa tạ Tào tướng quân cùng tào tiểu thư hậu ý, cụ thể như thế nào cái chơi pháp chúng ta ngày khác lại nói.”

Kế tiếp, Đào Thương lại cùng Tào Báo cùng tào viện hai cha con người lá mặt lá trái vài câu lúc sau, liền tức đứng dậy cáo từ.

Nhìn đến Đào Thương rời đi thân ảnh, Tào Báo đứng lên, đối tào viện nói: “Hảo sinh cùng vị này trưởng công tử ở chung, việc này nếu thành, chẳng những là chúng ta Tào gia được lợi, cũng coi như là vi phụ cho ngươi tìm một cái tốt quy túc.”

Kia tào viện thấy Đào Thương đi rồi lúc sau, đi vừa mới ôn nhu hiền thục kính, lộ ra vốn có hoạt bát hiếu động, đà nói: “Cha a, hài nhi

không thích như vậy văn nhược thư sinh, hài nhi tưởng tìm một cái chân chính anh hùng võ nhân.”

“Hừ.” Tào Báo khinh thường hừ một tiếng, nói: “Nào có như vậy nhiều anh hùng? Dưới bầu trời này anh hùng võ nhân chỉ có ta một cái, đáng tiếc ta là cha ngươi.”

Tào viện đô nổi lên miệng, nói: “Cha, ai nói không có, hán cảnh như vậy đại, chẳng lẽ liền tìm không ra giống sử thượng hoắc Phiêu Kị quán quân hầu như vậy anh hùng nam nhi? Hài nhi không tin.”

Tào Báo thở dài khẩu khí, nói: “Ngươi nương là thật đem ngươi sủng hư, thế nhưng làm mộng tưởng hão huyền, nói cho ngươi, kia Đào Thương hiện giờ đến Hứa Tử Tương mười câu kim bình, lần này tây chinh lại được đến rất nhiều lương tướng cùng binh mã, tuổi còn trẻ càng là đến bái một quận chi trường, đã có cùng thiên hạ chúng chư hầu cùng ngồi cùng ăn tiền vốn, mà hắn hiện nay chính là vừa qua khỏi 18 tuổi, đó là năm đó Viên Thiệu cùng Viên Thuật, ở hắn tuổi này cũng không có như vậy thành tựu, ngươi nếu thật có thể cùng hắn kết duyên, kia chính là phúc phận của ngươi.”

Tào viện chớp chớp ngập nước mắt to, ngạc nhiên nói: “Hắn có tốt như vậy sao?”

Tào Báo thật mạnh gật đầu nói: “Kia đương nhiên, cũng không nhìn xem đây là ai giúp ngươi tìm kiếm, ngươi thân cha ta còn có thể lừa ngươi không thành?”

Tào viện cúi đầu, cắn môi nói: “Nhưng ta cảm giác kia thư sinh cùng hắn kia lấy tửu hồ lô thủ hạ, hai cái đều không giống như là người tốt.”

“Nói bậy! Nhân gia là thái bình công tử, như thế nào không phải người tốt?”

“Thái bình công tử, là có thể tùy tiện ngắm người, nhân gia ngực sao?”

Tào viện sắc mặt đỏ hồng, làm như hơi xấu hổ nói.

Kỳ thật nàng cũng không phải thực xác định Đào Thương vừa mới xem không thấy nàng, bởi vì Đào Thương kia đảo qua dưới tốc độ cực nhanh, tào viện cũng chỉ là mơ hồ đã nhận ra như vậy cái khác thường.

Tào Báo nghe vậy thực giật mình: “Đào Thương vừa rồi nhìn trộm ngươi nơi riêng tư?”

Tào viện cũng không dám đem sự nói quá tuyệt đối, sợ quay đầu lại gặp phải thị phi, nhẹ giọng nói: “Hình như là, nhưng nữ nhi không dám xác định.”

Tào Báo nghi hoặc gãi gãi đầu, nhìn vẻ mặt đỏ bừng tào viện, suy nghĩ sau một lúc lâu mới vừa rồi thật mạnh lắc đầu nói: “Sẽ không, không thể, định là ngươi xem hoa mắt.”

Tào viện nghe vậy cấp thẳng dậm chân: “Cha, vì cái gì nói không thể?”

Tào Báo vươn hai ngón tay, thong thả ung dung cùng tào viện giảng đạo lý: “Đệ nhất, kia Đào Thương trời sinh tính thuần phác, lại có Hứa Tử Tương quan lấy thái bình công tử mỹ dự, quả thật là thiên hạ nhất đẳng nhất bổn phận người, quả quyết sẽ không hành này xấu xa việc. Đệ nhị……”

Nói đến này, Tào Báo một nuốt nước miếng, hạ lời nói không nói.

Tào viện nghi hoặc nhìn phụ thân: “Cha, đệ nhị là cái gì nha?”

Tào Báo hừ hừ, không nói chuyện, nhiên trong lòng thật là suy nghĩ……

Đệ nhị sao…… Biết nữ chi bằng phụ, chính mình nữ nhi lớn lên nhưng thật ra thủy linh đáng yêu, chỉ là ngực kia hai điểm ngoạn ý thực sự là thượng không được mặt bàn, cùng không có không kém

bao nhiêu, Đào Thương nhìn ngươi mặt nhìn ngươi mông đều có khả năng, nhưng hắn quả quyết sẽ không xem ngươi ngực.

Thật là không gì nhưng xem a.

Mọi người đều là nam nhân, nam nhân yêu thích mọi người đều trong lòng biết rõ ràng, tào mỗ cũng không thể bởi vì việc này lại oan uổng thái bình công tử.

(=)

------oOo------

Chương 175: quan lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Tào Báo trong phủ đi ra sau, Quách Gia cười ngửa tới ngửa lui.

Từ khi bị Đào Thương bắt sống trở về lúc sau, hắn liền rất lâu không có như vậy thoải mái.

“Chúc mừng đào thái bình, hôm nay thăm viếng hai nhà sĩ tộc, chẳng những hết tâm ý, còn bị người ta thượng cột đi phía trước đưa cô nương, thật là diễm phúc không cạn, thực sự là lệnh người hâm mộ.”

Đào Thương hừ hừ, chậm rì rì nói: “Đều là các có điều mưu, sủy quỷ tâm nhãn tới chiếm ta chỗ tốt, có cái gì nhưng hâm mộ?…… Còn có, đào thái bình là cái quỷ gì, không được như vậy kêu ta.”

Quách Gia cười cân xứng, mới vừa rồi nghiêm mặt nói: “Ngươi sơ nhậm quận thủ, tuy rằng là tưởng ở Đan Dương quận khác lập một chi chính mình thế lực, nhưng nếu vô Từ Châu bản thổ sĩ tộc duy trì, vẫn là không thể nào nói nổi, mi gia cùng Tào gia nếu đều chủ động leo lên dục kết thân, việc này ngươi nhiều ít vẫn là đến ước lượng làm, cũng không thể đem bọn họ chọc quá độc ác.”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, hắn trong lòng minh bạch, Tào Báo cùng Mi Trúc mặt ngoài tuy rằng là tưởng kết thân, nhưng này trong đó ẩn chứa lại là khắc sâu chính trị ý nghĩ, nếu là chính trị pha trong đó, vậy không thể hoàn toàn giấy chứng nhận yêu thích đi làm, nhiều ít vẫn là muốn chú ý một ít phương pháp cùng sách lược.

Cho nên nói, đương công tử, rất khó a.

……

……

Đào Khiêm làm việc tốc độ phi thường mau, ba ngày lúc sau, liền tức khắc bắt đầu an bài Đào Thương quan lễ nghi thức.

Quan lễ nãi thuộc cổ đại gia lễ một loại, nam tử quan lễ, nữ tử lễ cài trâm, thực hành với chu đại, tự chu chế bắt đầu, nam tử hướng lấy hai mươi hành quan lễ, nhưng điểm này ở thiên tử chư hầu giữa cũng không áp dụng, trong lịch sử thiên tử chư hầu vì có thể sớm ngày chấp chính, đại đa số đều trước thời gian hành lễ, nghe đồn Chu Văn Vương mười hai tuổi mà quan, thành vương mười lăm tuổi mà quan, đều là tương đối trưởng thành sớm.

Quan lễ trước mười ngày trong vòng, chịu quan giả muốn trước bặc thệ ngày tốt, tuyển định ngày tốt chịu quan.

Cổ nhân nhiều trọng mê tín, bởi vậy cái này ngày tốt liền có vẻ phi thường quan trọng.

“Rầm, rầm, rầm!”

Thứ sử phủ thính đường nội, bị Đào Khiêm lương cao mời mà đến thệ bà chính đong đưa trong tay mai rùa, trong miệng lẩm bẩm, một bộ thần lải nhải bộ dáng, hỏi thiên bói toán.

Đào Khiêm cùng Đào Ứng đều là khẩn trương nhìn chằm chằm tên kia thệ bà, khẩn trương lòng bàn tay ứa ra hãn.

Đào Thương không sao cả, chỉ là chán đến chết ở một bên nhìn thệ bà bán điên, nhàm chán khi liền đánh ngáp một cái, lại cũng không dám phát ra âm thanh, sợ bị Đào Khiêm nghe được sẽ ra tay tước hắn.

Không bao lâu, thệ bà bói toán xong, đem mai rùa đặt ở bàn thượng, cau mày vẻ mặt nghiêm túc chính mình thẩm quẻ.

“Thế nào?”

Đào Khiêm có vẻ phi thường khẩn trương, quan lễ nhật tử tầm quan trọng, ở Đào Khiêm xem ra chính là phi thường quan trọng, cổ đại

quan lễ nhất định phải chọn tuyển ngày tốt, nếu là quan lễ nhật tử không cát, đó là vô hạn sau này kéo dài thời hạn, cũng tuyệt không có thể ở đại hung ngày hành lễ.

Đây là lễ nghĩa, cũng là quy củ.

Thệ bà gắt gao nhìn chằm chằm bàn thượng kia mấy cái đồng tiền, suốt trừng mắt nhìn tam chén trà nhỏ công phu mới vừa rồi ngẩng đầu lên, lắc đầu nói: “Sứ quân, 10 ngày sau phi ngày tốt, không thể được lễ, nếu mạnh mẽ bái miếu, sợ là phải có triệu chứng xấu.”

Đào Khiêm thở dài khẩu khí, tiếc hận lắc lắc đầu.

Đào Thương còn lại là hung tợn trừng mắt tên kia thệ bà, tròng mắt cơ hồ đều phải trừng mắt nhìn ra tới.

Lão chủ chứa, ngươi mới có nịt ngực.

Đào Khiêm nghe xong lời này, thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Một khi đã như vậy, xem ra này quan lễ còn muốn sau này kéo dài thời hạn…… Lấy thệ bà ngươi chỗ thấy, cuộc sống này đương định ở khi nào cho thỏa đáng?”

Kia thệ bà nửa híp mắt, kháp một hồi lâu ngón tay, tính kế nửa ngày, mới vừa rồi sâu kín ngôn nói: “Ba tháng lúc sau, mới là cát nguyệt.”

Đào Thương vừa nghe lời này, trên đầu hãn tức thì liền lưu lại.

Ba tháng?

Lão chủ chứa ngươi vui đùa cái gì vậy? Ngươi có biết hay không hiện tại chư hầu vòng là cái cái gì thế thái?

Mọi người đều là ở giành giật từng giây tranh thủ thời gian mở rộng thế lực, ba tháng sau?…… Rau kim châm đều lạnh!

Thật là vớ vẩn tuyệt luân, ta đáp ứng, cha ta đều không mang theo đáp ứng.

“Hảo đi, vậy ba tháng lúc sau.” Đào Khiêm đối lão thệ bà nói vẫn là thực đương hồi sự, xúc động đáp ứng không chút do dự.

Trên đời này có thể có chuyện gì so nhi tử quan lễ ngày tốt càng thêm quan trọng.

Đào Khiêm cùng không có việc gì người dường như, Đào Thương trong lòng lại cấp không được, mắt thấy kia thệ bà lấy quẻ tư liền phải đứng dậy chạy lấy người, Đào Thương vội vàng đối Đào Khiêm chắp tay nói: “Phụ thân, đãi hài nhi thế phụ thân đưa đưa đại sư.”

Đào Khiêm phất phất tay, ý bảo có thể.

Đào Thương ngay sau đó đi theo thệ bà rời đi chính sảnh.

Phương vừa ra thính đường, liền thấy Đào Thương vội vàng ngăn ở thệ bà trước mặt, trầm thấp thanh âm đối nàng nói: “Trở về!”

Thệ bà nghe vậy tức khắc sửng sốt, nghi hoặc khó hiểu nhìn Đào Thương.

“Cùng ta phụ thân nói vừa rồi tính sai rồi, liền nói 10 ngày nãi sau là đại cát!”

Thệ bà giật mình há to miệng: “Đào công tử chớ nên hồ nháo, tính toán thiên cơ bói toán ngày tốt, há có thể có sai?”

“Hai mươi tiền.”

Thệ bà đầu diêu như là trống bỏi giống nhau: “Cát chính là cát, hung chính là hung, làm sao có thể tùy ý sửa đổi?”

“30 tiền.”

Thệ bà thở dài khẩu khí: “Đào công tử, ngươi này không phải bức lão thân gạt người sao?”

“50 tiền, không thể lại nhiều.”

……

……

“Cái gì? Tính sai rồi?” Đào Khiêm kinh ngạc nhìn trở về thính đường thệ bà, trên mặt tất cả đều là sá nhiên: “Hỏi thiên bói toán, ngày hoàng đạo loại đồ vật này, chẳng lẽ cũng sẽ tính sai?”

“Ách……” Thệ bà bình sinh cũng là lần đầu tiên xem bói đổi ý, không biết nên như thế nào trả lời, may mắn có Đào Thương ở một bên vì nàng giải vây.

“Phụ thân, tính toán thiên cơ, đo lường tính toán cát hung, vốn dĩ chính là cái nguy hiểm độ cực cao lại chuyên nghiệp tính cực cường sống, thệ bà nhất thời bị che mắt thiên cơ cũng ở tình lý bên trong, may mắn nàng kịp thời tỉnh ngộ, một lần nữa suy tính, mới biết được 10 ngày sau chính là bổn năm trung ngày tốt trung ngày tốt, bằng không này ngày lành lại là làm chúng ta bỏ lỡ.”

“Thật là như vậy?” Đào Khiêm nghi hoặc qua lại nhìn quét hai người, buồn bã nói: “Các ngươi hai cái đi ra ngoài một chuyến liền sửa lại khẩu phong, nên không phải cố ý trở về mông lão phu đi?”

Đào Thương dùng sức lắc đầu: “Đương nhiên không phải! Hài nhi chính mình quan lễ ngày, lại như thế nào sẽ lấy tới nói giỡn, hiện giờ thiên hạ phân loạn, thế đạo cùng thiên cơ cũng nhân nhân sự mà có điều lẫn lộn, huống hồ ông trời cũng có ngủ gật thời điểm, phát sinh một chút bất công đều là thực bình thường.”

Đào Khiêm trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: “Nói như thế tới, 10 ngày sau thật là đại cát ngày?”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Đó là tự nhiên, thệ bà nguyện ý lấy chính mình tánh mạng đảm bảo.”

Kia thệ bà nghe xong, cấp thiếu chút nữa nhảy bật lên, nói như thế nào nói liền xả đến chính mình tánh mạng lên rồi? Là tiểu tử ngươi

làm ta sửa miệng có được không? Muốn đánh cuộc cũng nên đánh cuộc chính ngươi mệnh!

Thệ bà vừa muốn há mồm phản đối, lại đón nhận Đào Thương ẩn chứa thiện ý ánh mắt. Kia hiền lành trong ánh mắt tràn ngập trần trụi uy hiếp.

Bất quá tiểu tử này hào hoa phong nhã, đảo thật đúng là dễ coi —— cũng thế, nhìn kia 50 tiền cùng này diện mạo phân thượng, lão thần thả không cùng hắn so đo.

Chung quy là thệ bà nói ở Đào Khiêm trong lòng có chút phân lượng, đãi này lão thái thái lại lần nữa vì hắn suy đoán một phen lúc sau, mới vừa rồi vì Đào Khiêm lại lần nữa gõ định tình hình thực tế —— 10 ngày sau xác thuộc đại cát.

Lần này tử, mới tính lại Đào Khiêm tâm sự, cũng làm Đào Thương âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Định ra 10 ngày sau quan lễ ngày sau, Đào Thương lại một lần đưa thệ bà ra cửa thính, thệ bà thực lanh lẹ, trực tiếp duỗi tay hỏi Đào Thương muốn kia 50 tiền hứa hẹn.

Đào Thương càng lanh lẹ, hiện trường cho nàng viết cái sợi, làm nàng đến mi phủ tìm Mi Phương thực hiện đi.

……

……

Cái gọi là quan giả, lễ chi thủy cũng, gia sự chi trọng cũng.

Tuy rằng ở Đào Thương xem ra, này bất quá là cái vô cùng đơn giản nghi lễ trưởng thành, nhưng ở cổ nhân trong mắt, quan lễ lại là trong cuộc đời một kiện trọng yếu phi thường sự.

Đối với có người tới nói, so chết cha càng quan trọng.

Nhiều ít có chút khoa trương, nhưng ít ra so đời sau nhập đội thiếu niên tiền phong muốn quan trọng nhiều, bởi vì đây là một loại tượng trưng cho nam tử thành niên nghi thức, không phải bất luận cái gì nam tử thành niên khi đều có tư cách chịu quan lễ, đầu tiên, tuổi cần thiết muốn thích hợp, giống nhau là mười sáu tuổi trở lên, hai mươi tuổi dưới, còn nữa, nhận lễ nam tử cũng muốn có nhất định xã hội thân phận.

Không phải cái nào a miêu a cẩu đều có thể được đến loại này thù vinh.

Đào Thương trong lòng kỳ thật đối việc này rất có mâu thuẫn, quan lễ lúc sau liền đại biểu chính mình là người trưởng thành rồi, không hề thuộc về thanh thiếu niên phạm trù, làm việc đến phụ pháp luật trách nhiệm, không thể tùy tiện lại hạt lừa dối người.

Cũng không hiểu được còn có thể hay không ở giống ban đầu như vậy nói bậy lời nói hạt khoe khoang.

Quan lễ ngày đó sáng sớm, Đào Thương còn ở mông lung ngủ, lại bị người một trận mạnh mẽ lay động tỉnh.

Đã nhiều ngày thời gian, Đào Thương cơ hồ là không biết ngày đêm ở quy hoạch nên như thế nào kinh doanh Đan Dương quận, chỉ là chính sách tính giản độc liền viết một đại cái rương.

Ở như thế dụng công tiền đề hạ, Đào công tử rõ ràng thiếu giác.

Mông lung gian, liền nghe thấy Đào Ứng hoang mang rối loạn kêu lên: “Đại ca mau đứng lên! Hôm nay là ngươi quan lễ đại nhật tử, ngươi như thế nào còn ở ngủ?!”

Đào Thương mơ mơ màng màng, nhấc chân liền làm bộ dục đá.

So với một năm trước, Đào Ứng hiển nhiên là linh hoạt rất nhiều, thấy Đào Thương rời giường khí lại nổi lên, ngay sau đó linh hoạt về phía sau nhảy dựng.

Một chân đá không lúc sau, Đào Thương kinh ngạc dùng ngón tay xoa xoa hôn trầm trầm huyệt Thái Dương, ngồi dậy tới mơ mơ màng màng nhìn Đào Ứng.

“Nhị đệ, ngươi nhảy cái gì?”

Đào Ứng hít hít cái mũi, nhướng mày nói: “Ngươi trong mộng dễ giết người, ta nhảy xa một chút sợ bắn một thân huyết.”

Ngoài cửa có gió thổi tiến vào, Đào Thương ý thức bắt đầu dần dần thanh tỉnh.

Đứa nhỏ này, trường tri thức a, thật sự là kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng con mắt khác.

“Hôm nay sáng sớm, là muốn hành quan lễ là không?”

Đào Ứng dùng sức gật gật đầu, chạy tiến lên trảo một cái đã bắt được Đào Thương cánh tay, hoảng loạn nói: “Cũng không phải là sao, người khác đều khởi hành đi di miếu, ngươi còn tại đây ngủ! Mau thay quần áo!”

Sớm có quản gia đào hồng phái người đem huyền quan, hắc phục, hệ truy mang, tố tất chờ vật đưa lại đây, vài người luống cuống tay chân cấp Đào Thương mặc vào, mặt đều không cho tẩy liền đem hắn bắt được môn.

May là Đào Khiêm sáng sớm tự mình đi tiếp Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung cùng hướng di miếu, bằng không thấy Đào Thương như vậy chậm trễ sự, lão nhân không nói được lại muốn cùng hắn chơi một bộ trừu tử thương pháp.

Mơ màng hồ đồ mặc xong, quản gia đào hồng sai người bộ hảo xe ngựa, hai huynh đệ ngay sau đó lên xe ngựa, nhanh như điện chớp hướng về di miếu mà đi.

Trên đường, Đào Thương không khỏi oán trách Đào Ứng: “Nhị đệ, vi huynh đã nhiều ngày mỗi ngày thức đêm làm chính sự, ngủ chậm

khởi không tới, ngươi liền không thể sớm một chút lại đây tiếp đón ta? Thế nào cũng phải này sắp đến sự cấp mới kêu ta lên, nhiều chậm trễ sự.”

Đào Ứng rất là hổ thẹn: “Đại ca ngươi cũng đừng oán trách ta, nếu không phải hôm nay buổi sáng nghẹn phao nước tiểu, ta lên chưa chắc so ngươi sớm, hôm nay hoàn toàn là vừa khéo.”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 176: biểu tự

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xe ngựa một đường chạy như điên chạy tới vùng ngoại ô di miếu, lúc này trừ bỏ Đào Thương cùng Đào Ứng hai huynh đệ ở ngoài, còn lại người chờ đã tất cả đều đến đông đủ.

Đào Khiêm ở di ngoài miếu mặt chính bồi Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung nói chuyện, thấy Đào Thương cùng Đào huynh đệ hai người ứng tới rồi, Đào Khiêm hai chỉ lão trong mắt tức khắc tinh quang chợt lóe, nắm lấy quải trượng tay lập tức cũng là gân xanh bại lộ.

Hoàng Phủ Tung đối vị này ngày xưa lão cấp dưới còn tính hiểu biết, thấy Đào Khiêm ẩn ẩn hình như có đại khai sát giới xúc động, vội vàng tiến lên khuyên nhủ: “Cung Tổ, ngày đại hỉ, không thể đánh a.”

Đào Khiêm thật sâu hít một hơi, gật gật đầu, ấn xuống trong ngực tức giận, nói: “Thượng tướng quân yên tâm, lão phu trong lòng hiểu rõ, đoạn sẽ không mất lễ nghi.”

Ngừng lại một chút, liền thấy Đào Khiêm lại đối Vương Duẫn nói: “Vương Tư Đồ, vừa mới ngươi ta lời nói việc, chính là liền như vậy định rồi?”

Vương Duẫn nhàn nhạt nói: “Ngươi ta nếu đã đạt thành chung nhận thức, kia liền hết thảy tôn ước mà đi, lão phu cùng Tư Mã thị đương tùy Đào Thương hướng Đan Dương an gia, Cung Tổ ngươi cũng chớ hủy lời mở đầu.”

Đào Khiêm nghe vậy cười ha ha, sảng khoái gật đầu nói: “Tại hạ nói là làm, Tư Đồ yên tâm đó là.”

Nói chuyện đương khẩu, Đào Thương cùng Đào Ứng đã xuống xe ngựa, đi tới đứng ở di miếu trước mọi người trước mặt.

Đào Khiêm lão mắt nhíu lại, qua lại nhìn quét hai cái nhi tử một hồi, cùng lão kên kên âm trầm đáng sợ, đem Đào Thương cùng Đào Ứng huynh đệ hai người làm cho cả người nổi da gà thẳng khởi.

Hắn thật mạnh dùng quải trượng đánh vài cái mặt đất, chung quy vẫn là không có biện pháp phát hỏa, chỉ là oán hận nói: “Quay đầu lại lại cùng hai người các ngươi tiểu tử tính sổ!”

Dứt lời, khi trước xoay người bước đi, Vương Duẫn cũng là không có hảo ý cười cười, cũng cùng mặt khác mọi người ly khai đi.

Điêu Thuyền cau mày, cất bước tiến lên, quái Đào Thương nói: “Ngươi người này cũng thật là, nên nói ngươi cái gì hảo, liền quan lễ chuyện lớn như vậy cũng có thể đến trễ.”

Đào Thương bất đắc dĩ cười cười, nói: “Này không phải mất ngủ sao.”

Điêu Thuyền tò mò nói: “Như thế nào đột nhiên ngủ không được?”

Đào Thương đi ra phía trước, trộm duỗi tay kháp một chút nàng mông, thấp giọng nói: “Cô chẩm nan miên a.”

“Nha!” Điêu Thuyền mặt tức khắc ngượng đỏ bừng, hung hăng trắng Đào Thương liếc mắt một cái, quay đầu theo Vương Duẫn chạy đi rồi.

Vì Đào Thương thụ quan người được chọn, Đào Khiêm cố ý thỉnh hắn lão thượng quan Hoàng Phủ Tung đảm nhiệm ‘ chính tân ’ đội mũ, Hoàng Phủ Tung thân phận tôn quý, trên danh nghĩa lại là Đào Thương lão sư, đảm nhiệm ‘ chính tân ’ đội mũ chính thích hợp.

Đến nỗi đội mũ ‘ tán giả ’, Đào Khiêm còn lại là thỉnh Mi Trúc hỗ trợ, cái gọi là tán giả, đơn giản rõ ràng nói tóm tắt tới nói chính là chính tân phó thủ.

Quan lễ ba ngày trước, Đào Khiêm đã lãnh Đào Thương, lại lần nữa tiến hành rồi “Thệ ngày, thệ tân”, cũng cầu nguyện với tông miếu,

kính báo tổ tiên Đào thị lại có một tử đã thành nhân, sau này không bao giờ có thể liếm mặt trang nộn khoe mẽ, hãm hại lừa gạt cũng là muốn tiếp thu pháp luật chế tài, nếu như bằng không, tắc thỉnh tổ tiên giáng xuống thần chỉ, đại tát tai trừu hắn.

May Đào Khiêm còn xem như giảng đạo lý, thương tiếc nhi tử không làm hắn trai giới ba ngày, rốt cuộc trai giới cũng không ở quan lễ chủ yếu trình tự giữa, chỉ là căn cứ các gia tổ tiên môn hộ phong tục mà định.

Đào Khiêm ở di miếu giữa tộ giai thiên bắc vị trí an bài chịu quan chi tịch, mà Từ Châu chúng quan lại tắc đều ở tây giai, sở dĩ như thế thiết trí vị trí, là bởi vì tộ giai là chủ nhân tiếp đãi khách khứa chi vị.

Cổ lễ tân tạm trú tây, cố vân tây tân. Cho nên tây giai cung khách trên dưới chi dùng, lại xưng tân giai.

Tộ giai phía trên là chủ vị, Đào Thương đó là tại đây đội mũ, ngụ ý hắn tương lai có tư cách thay thế này phụ ý tứ.

Đào Khiêm mấy ngày nay vì Đào Thương đội mũ cũng là bận việc quá sức, đừng nhìn hắn là Từ Châu thứ sử, nhưng nhi tử đội mũ, Đào Khiêm cũng là muốn đích thân đem ngày thông tri khách khứa, không thể làm người khác thay thế, này ở cổ đại gọi là “Giới tân”.

Hơn nữa “Giới tân” quá trình cũng phi thường chú ý, cùng thay đổi triều đại không sai biệt lắm, yêu cầu bị mời người “Vừa mời một từ lại vừa mời.”

Tỷ như Đào Khiêm đi vào Tào Báo trong phủ, cần thiết muốn đứng ở ngoài cửa lớn tây hướng, mà bị thỉnh khách khứa tắc nhất định phải từ đông hướng ra cửa, đối mặt tây hướng, này cũng là một loại lễ nghĩa.

Đào Khiêm đầu tiên muốn cùng Tào Báo nói: “Khiêm có tử thương, đem thêm bố với này đầu, nguyện ngô tử chi giáo chi cũng.”

Thêm bố ý tứ chính là đội mũ. Nơi này ‘ ngô tử ’ ý tứ không phải ta nhi tử, ngô tử trung ‘ tử ’ là đối cổ đại nam nhân ca ngợi xưng hô.

Đại khái ý tứ chính là nói: Ta Đào Khiêm đại bảo bối nhi muốn đội mũ, hy vọng báo ca ngươi có thể phủng cổ động tử, tới dạy dỗ ta nhi tử hành quan lễ.

Lúc này Tào Báo tuy rằng rất vui lòng, nhưng nhất định phải đi xong trình tự, hắn cần thiết muốn bái biệt Đào Khiêm, nói: “Báo khờ, khủng không thể cộng sự, lấy bệnh ngô tử, dám từ.” Mẫn chính là thông minh ý tứ, cộng sự chính là đảm nhiệm chức vụ.

Ý tứ đại khái chính là: Khiêm ca, Tào Báo ta đầu bổn thực, bên trong có phân, đi sợ lây bệnh cho ngươi nhi tử, việc này ta xem liền đánh đổ đi.

Lúc này Đào Khiêm phải nhị thỉnh Tào Báo: “Mỗ hãy còn nguyện ngô tử chi chung giáo cũng.”

Ý tứ chính là: Ngươi nói không đi liền không đi a, lão tử tìm ngươi là cho ngươi mặt mũi, ngươi hiện tại cho ai làm công chính ngươi trong lòng không điểm bức số sao? Chạy nhanh ma lưu nhanh nhẹn.

Lúc này Tào Báo, liền phải còn bái nhận lời: “Ngô tử trọng có mệnh, mỗ dám không từ?”

Ý tứ chính là: Hành, ngươi ngưu bức, ta không kém ngươi này tiền biếu, ta đi còn không được sao?

Quan lễ thỉnh khách khứa, đại khái chính là như vậy một cái “Vừa mời một từ lại vừa mời” kịch bản.

Không riêng gì Tào Báo, còn có Vương Duẫn, Hoàng Phủ Tung, Mi Trúc, Triệu Dục, Vương Lãng từ từ rất nhiều có tư cách tham gia Đào Thương quan lễ người, Đào Khiêm đến từng cái như thế đãi chi.

Nói thật, so Lưu Bị ba lần đến mời cảm giác muốn tới gian khổ nhiều.

……

……

Lúc này Đào Thương đã bị Mi Trúc đưa tới di miếu đông phòng, từ phương đông cố ý đi ra liền tịch, từ phương đông mà ra, cũng là cát tường chi ý.

Đào Thương ngây thơ bị Mi Trúc đùa nghịch, ở mọi người trong ánh mắt, giống như chơi xiếc khỉ giống nhau bị an trí liền ngồi, cũng đem búi tóc cởi bỏ, từ tán giả Mi Trúc tự mình vì này chải đầu, vãn búi tóc, thêm trâm, cùng sử dụng màu đen bạch mang theo sỉ.

Hoàng Phủ Tung nhìn xem canh giờ, ám đạo giờ lành gần, ở hướng Đào Khiêm hỏi qua thời gian lúc sau, liền trịnh trọng chuẩn bị vì Đào Thương đội mũ, hắn phía sau thượng có tam tư lấy ba cái trúc chế thịnh quan cái rương, tên là tam 匴, ba người mặt triều nam, đứng ở tây điếm phía nam đường hạ, tam 匴 phân biệt thịnh phóng tước biện, da biện, truy bố quan.

Đội mũ cộng chia làm ba lần, này đệ nhất quan chính là dùng hắc vải bố làm mũ, hào vì truy bố quan.

Hoàng Phủ Tung trịnh trọng chuyện lạ đem truy bố quan mang ở Đào Thương trên đầu, một bên mang một bên nói: “Lệnh nguyệt ngày tốt, thủy thêm nguyên phục. Bỏ ngươi ấu chí, thuận ngươi thành đức. Thọ khảo duy kỳ, giới ngươi cảnh phúc. Đại công phong với doanh khâu, đợi đến năm thế, toàn phản táng với chu. Quân tử rằng: “Nhạc, nhạc này sở tự sinh, lễ không quên này bổn. Cổ người có ngôn rằng: ‘ hồ chết chính khâu đầu ’ nhân cũng. Này đệ nhất quan chính là thái cổ chi quan, chứa ý không thể vong bản, thương nhi đương ghi nhớ chi.”

Đào Thương gật gật đầu, khom người nói: “Học sinh ghi nhớ, làm người định không quên bổn.”

Mang xong lúc sau, lại từ tán giả Mi Trúc vì Đào Thương đem thiếu hạng chờ hệ hảo.

Hệ xong sau, Hoàng Phủ Tung tiếp tục nói: “Vừa không vong bản, liền dao hướng phía tây, cấp xa ở Trường An thiên tử kính thượng thi lễ đi.”

Đào Thương chính chính vạt áo, hướng về phía giữa không trung, xa xa đối thiên tử làm thượng vái chào.

“Chúc thiên tử long.”

Hoàng Phủ Tung thở dài khẩu khí, pha là bất đắc dĩ chỉ chỉ một khác sườn: “Phía tây ở kia một bên.”

“Nga.” Đào Thương quay đầu, lại hướng về phía chính xác phương hướng chắp tay thi lễ.

Đào Thương kính xong thiên tử, Hoàng Phủ Tung lại y theo lễ chế, hướng Đào Thương ấp lễ.

Kế tiếp sự làm Đào Thương thực vô ngữ, hắn yêu cầu trở lại phòng, cởi mũ, một lần nữa làm Mi Trúc lại sơ một lần đầu, sau đó ra tới tiếp tục đội mũ.

Này trình tự chi rườm rà cũng thật là không ai.

Lần thứ hai đội mũ là thêm da biện quan, là một loại dùng lộc da khâu vá mũ, chứa ý hài tử trưởng thành, từ đây phải có tư cách phục binh dịch.

Hoàng Phủ Tung đem truy bố quan tháo xuống, cấp Đào Thương đem da biện quan mang lên, lại tiếp tục nói: “Cát thời tiết và thời vụ thần, nãi thân ngươi phục. Kính ngươi uy nghi, thục thận ngươi đức. Mi thọ vạn năm, vĩnh chịu hồ phúc.”

Sau đó lại chiếu vừa rồi phương thức tới một lần.

Lần thứ ba thêm tước biện quan, chứa ý từ đây có thể tham gia hiến tế đại lễ hoạt động, mà lúc này đây cùng trước hai lần bất đồng chính là, Hoàng Phủ Tung yêu cầu hạ tam cấp bậc thang lấy tước biện quan vì Đào Thương mang lên.

“Lấy tuổi chi chính, lấy nguyệt chi lệnh, hàm thêm ngươi phục. Huynh đệ cụ ở, lấy thành xỉu đức. Hoàng cẩu vô cương, chịu thiên chi khánh.”

Nghe xong Hoàng Phủ Tung lải nhải niệm xong, Đào Thương lại từng cái hướng về ở đây người trong từng cái ấp lễ, hắn cảm giác chính mình hiện tại rất giống là một con chịu người xem xét đại tinh tinh, manh xuẩn manh xuẩn cái loại này.

Bình thường sĩ thứ giống nhau tới rồi tam thêm lúc sau liền xong việc, nhưng Đào Thương không có, hắn còn có một cái cái gọi là “Bốn thêm.”

Lúc này đây là thêm “Huyền miện”, mà cái gọi là bốn thêm, cũng là chỉ có chư hầu quý tộc mới có tư cách chịu.

Huyền miện là một loại ngoại hắc hồng mũ dạ, cung chư hầu hiến tế tứ phương trăm vật chi dùng.

Lại là lặp lại bị một lần tra tấn, Đào Thương cảm giác chính mình đều phải hỏng mất.

Không biết tại như vậy đổi mũ mang đi xuống nói, này đó lão gia hỏa có thể hay không cho chính mình lộng đỉnh đầu nón xanh mang mang.

May mà nên mang mũ đều mang xong rồi, nhưng đồng thời cũng là nghênh đón nhất khẩn trương một vòng.

Đại lễ trở thành, tự nhiên nên có tự.

Lúc này, Hoàng Phủ Tung tự nhiên liền không thể lại đi quá giới hạn, nhưng thấy hắn thối lui đến một bên, đem ánh mắt đầu tới rồi Đào

Khiêm trên người.

Thực hiển nhiên, cái này tự, cũng chỉ có hắn thân cha Đào Khiêm mới có tư cách khởi, người khác không có cái này quyền lợi.

Nhưng ra ngoài người dự kiến chính là, Đào Khiêm cư nhiên đứng lên, hướng về phía Vương Duẫn vừa chắp tay, nói: “Vương Tư Đồ chính là trong triều nguyên lão, lại là công khanh tôn lãnh, trong ngực học thức thắng lão phu nhiều rồi, như mông không bỏ, liền làm phiền Vương Tư Đồ đi.”

Theo đạo lý tới nói, tự giống nhau đều là từ cha mẹ trưởng bối lấy, Vương Duẫn mới đầu không dám đi quá giới hạn, nhưng Đào Khiêm một mảnh chân thành, một hai phải nương chuyện này cùng Vương Duẫn tạo dựng quan hệ, hai lão nhân ở kia tả hữu xô đẩy, nhất hồng Vương Duẫn không lay chuyển được Đào Khiêm, bất đắc dĩ vẫn là tiếp được cái này việc.

Lão nhân chậm rì rì đi đến Đào Thương trước mặt, híp mắt qua lại vòng quanh hắn đi rồi vài cái vòng.

Đào Thương tâm lập tức nhắc tới cổ họng thượng.

Vương Duẫn lão nhân ngày thường bị chính mình không ít khí, giờ phút này nếu là phát tác lên, lung tung cho chính mình hạt khởi cái nhị hóa điểm tự, cái gì “Đào trung nghĩa” “Đào càn khôn” “Đào thái bình”, kia chính mình cả đời này đã có thể hoàn toàn là huỷ hoại.

Vương Duẫn vòng xong rồi vòng, hướng Đào Thương trước mặt vừa đứng, cười như không cười nhìn hắn, thấp giọng thì thầm nói: “Ngươi thích cái dạng gì tự?”

Đào Thương gương mặt trừu trừu, có nghĩ thầm đáp lễ vài câu, nhưng giá trị này thời khắc mấu chốt, hắn thật sự là không dám.

May mà Vương Duẫn tuổi lớn lão luyện thành thục, tại đây loại trang trọng túc mục trường hợp, hắn cũng sẽ không lấy Đào Thương nửa đời sau loạn nói giỡn, sắc mặt nghiêm, chậm rãi nói.

“Thương giả, độ cũng. Cái gọi là từ ngoại mà biết nội, vật thành thục tắc nhưng chương độ, lão phu hôm nay liền cho ngươi khởi tự Tử Độ, nguyện ngươi có thể làm được từ ngoại mà biết nội, độ thiên hạ sự, lượng thiên hạ mới…… Chẳng những nhưng độ thiên hạ sự, càng có thể dung thiên hạ sự.”

Đào Tử Độ?

Ân, com miễn miễn cưỡng cưỡng còn chắp vá, ít nhất so đào thái bình muốn dễ nghe một ít.

Đào Thương hướng về phía Vương Duẫn thâm thi lễ: “Tạ Tư Đồ đại nhân ban tự.”

……

……

Quan lễ trở thành, kế tiếp đó là một ít ăn ăn uống uống sự, Đào Thương cũng là muốn phụng bồi chư trường, nhưng nói thật bị lăn lộn ban ngày, làm cho cả người nhức mỏi, Đào Thương thật sự là không có cái này tâm tình.

Ở ghế thượng ứng phó rồi một lúc sau, Đào Thương liền lấy cớ niệu độn ra yến hội, đến bên ngoài nơi sân thấu khẩu khí.

Vừa rồi ở trong yến hội, vẫn luôn là kính cái này kính cái kia, tạ cái này tạ cái kia, uống rượu không ít, nhưng cơm thật đúng là chính là không như thế nào hảo hảo ăn.

Rườm rà lễ tiết, tuy rằng ắt không thể thiếu, nhưng chấp hành lên, lại thật sự khó chịu khẩn.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy một bóng người lặng lẽ đi vào Đào Thương phía sau, thấp giọng cười nói: “Đói bụng đi?”

------oOo------

Chương 177: Lang Gia Gia Cát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương mãnh vừa chuyển đầu, lại thấy Điêu Thuyền bưng một cái tiểu thực đỉnh, đứng ở hắn phía sau, doanh doanh ý cười nhìn chính mình.

Kia tiểu thực đỉnh trung, là một khối nấu vô cùng hương lộc thịt.

“Vừa mới ta ở thiên thính, trộm xem nhìn, xem ngươi chỉ là kính rượu, cũng không gặp ngươi ăn nhiều thứ gì, trong bụng khó chịu đi? Mau lót lót bụng.”

Đào Thương giờ phút này, xưa nay chưa từng có cảm giác Điêu Thuyền như thế thiện giải nhân ý.

“Đa tạ cô nương.” Đào Thương lấy quá thực đỉnh, xé xuống một khối lộc thịt, đặt ở trong miệng tạp đi một chút, gật gật đầu, nói: “Không tồi, ăn ngon.”

Điêu Thuyền lộ ra hạnh phúc tươi cười: “Đương nhiên, đây là ta vừa mới đi bếp họ hàng bên vợ tay nấu nướng.”

Đào Thương ca ngợi Điêu Thuyền nói: “Người lớn lên mỹ, sẽ đánh đàn, tay nghề còn tinh, trên đời này còn đến nào đi tìm ngươi như vậy năng lực nữ tử.”

Nói đến này, Đào Thương lại ăn một khối lộc thịt, một bên nhấm nháp một bên tán thưởng nói: “Ăn là lộc thịt mùi hương, ẩn ẩn trung còn có thể nghe đến gà vị, ngươi này tay nghề cũng thật là không ai.”

Điêu Thuyền nghe vậy, thêu mi hơi hơi vừa nhíu, ngạc nhiên nói: “Nghe có…… Gà vị? Kia sao có thể?”

Đào Thương tò mò nói: “Là thật sự, không tin ngươi dùng sức nghe.”

Điêu Thuyền dùng sức hít hít khí, làm như đột nhiên vừa tỉnh, bỗng nhiên xoay người về phía sau biên gõ đi.

Đào Thương cũng theo nàng ánh mắt về phía sau nhìn lại, lại thấy là Tào Báo nữ nhi tào viện, phủng một cái thực đỉnh cười khanh khách đã đi tới.

“Tiểu nữ tử tào viện gặp qua Đào công tử.” Tào viện bưng thực đỉnh, doanh doanh cúi người nhất bái, cười nói: “Chúc mừng công tử kết thúc buổi lễ, tiểu nữ tử vừa mới thấy công tử ở đường thượng cũng không sở thực, cố ý chuẩn bị canh gà, đưa lại đây cấp công tử ấm áp dạ dày.”

Đào Thương kinh ngạc nhìn nàng nói: “Ngươi cũng tới?”

Tào viện cười gật gật đầu, vui sướng nói: “Đúng vậy, công tử quan lễ, chính là ta Bành Thành đại sự, tiểu nữ tử cố ý tùy phụ thân cùng lại đây nhìn xem, chẳng qua cổ lễ có huấn, tiểu nữ tử chỉ có thể ở thiên thính tương hạ.”

Dứt lời, tào viện quay đầu nhìn nhìn Điêu Thuyền, cười nói: “Ta vừa mới ở thiên thính khi, liền chú ý vị này tỷ tỷ, chỉ là ở ta Bành Thành sĩ tộc nữ quyến trung, lại chưa từng gặp qua như thế tiếu lệ nhân vật, nói vậy tỷ tỷ đó là Vương Tư Đồ chi nữ đi?”

Điêu Thuyền lễ phép hướng tào viện cười cười, nói: “Tiểu thư nói vậy đó là Bành Thành tào công chi nữ đi? Điêu Thuyền này sương gặp qua.”

Tào viện hướng về phía Điêu Thuyền hì hì cười đáp lễ, tiếp theo liền đem thực đỉnh đưa cho Đào Thương, nói: “Đào công tử, đây là tiểu nữ tử một mảnh tâm ý, mong rằng công tử chớ từ chối.”

Đào Thương cúi đầu nhìn nhìn đưa tới trước mặt thực đỉnh, trong lòng thầm than.

Đến, nha đầu này nhất định là được đến Tào Báo sai sử, trong tối ngoài sáng kỳ hảo tới.

Xem ra Tào Báo lão gia hỏa kia, là quyết tâm muốn cùng chính mình phát sinh điểm cái gì quan hệ.

Đào Thương bất đắc dĩ cười cười, chính suy nghĩ hẳn là làm sao bây giờ, lại thấy Điêu Thuyền chặn lại nói: “Mau tiếp theo, nhân gia tào cô nương một mảnh ý tốt, ngươi nhưng đừng lạnh nhân gia tâm.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Điêu Thuyền, lại thấy nàng đôi mắt đẹp trung tất cả đều là cổ vũ, thanh triệt trong suốt, không hề có bất luận cái gì tạp chất.

Đào Thương trong lòng cảm khái vạn ngàn.

Điêu Thuyền đối chính mình tâm ý, Đào Thương tự nhiên là minh bạch, hơn nữa nàng cũng là thông tuệ người, tào viện đến này tới a dua, mắt là cái gì, Điêu Thuyền trong lòng nhiều ít hẳn là có thể biết được một chút.

Nhưng thực hiển nhiên, Điêu Thuyền là cái loại này thực hiểu trái phải rõ ràng nữ hài tử, ở như vậy sự tình thượng, không hề có biểu lộ ra một chút không mau, ngược lại là dùng ánh mắt cổ vũ Đào Thương.

Này bà nương…… Cũng quá hiểu chuyện đi.

Điêu Thuyền duỗi tay nhẹ nhàng đem trang có lộc thịt thực đỉnh từ Đào Thương trên tay tiếp qua đi, làm Đào Thương lưu ra tay tiếp nhận tào viện thực đỉnh.

“Ăn ngon sao?” Tào viện nhìn Đào Thương xé một khối thịt gà ăn, co quắp nói.

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Đa tạ tào tiểu thư, ăn rất ngon, là ngươi tự mình làm?”

Tào viện dùng sức lắc lắc đầu, vui sướng nói: “Ta nào có cái kia bản lĩnh? Là ta an bài hạ nhân làm.”

Nha đầu này đảo cũng là thật sự.

Đào Thương động tâm tư, đậu nàng nói: “Vậy ngươi sẽ làm cái gì a?”

Tào viện nhíu mày, dùng sức suy nghĩ một chút, mới vừa rồi hắc hắc cười nói: “Ta chỉ biết ăn.”

Đào Thương cùng Điêu Thuyền lập tức đều bị nàng chọc cười.

Tung ra sĩ tộc chi gian lẫn nhau quan hệ thông gia ích lợi quan hệ không nói chuyện, tào viện này tiểu nha đầu vẫn là thực đáng yêu, ít nhất đáng giá một giao.

Liền ở ngay lúc này, lại là một trận tiếng bước chân vang, ba người cùng nhìn lại, lại là Mi Trúc muội muội Mi Trinh, pha là do dự hướng về bọn họ đã đi tới.

Tay nàng trung còn cầm một trản mật quýt, hành động thượng có vẻ là rất là do dự.

Đào Thương trong lòng âm thầm thở dài, được chứ, lại tới một vị.

Chính mình mị lực thật sự vẫn là rất đại, bất quá hấp dẫn hoàn toàn không phải nữ quyến, mà là bọn họ phía sau trong tộc nam đinh.

“Mi tiểu thư, nếu tới, sao không lại đây một khối cộng thực chi.” Ngang nhau, Đào Thương đơn giản cho Mi Trinh một cái dưới bậc thang.

Mi Trinh thực hiển nhiên tương đối văn tĩnh, không bằng tào viện như vậy rộng rãi hoạt bát, nghe xong Đào Thương tiếp đón nàng, Mi Trinh trực tiếp ngượng náo loạn cái đỏ thẫm mặt, nhưng vẫn là tập tễnh chầm chậm mà đến.

“Công tử vừa mới mệt nhọc, lại nhiều uống không ít, tiểu nữ tử lấy tới chút trái cây, cấp công tử giải giải rượu.”

Mi Trinh thanh âm giống như muỗi giống nhau, biểu hiện rất là ngượng ngùng, không dựng lên lỗ tai căn bản nghe không rõ.

Tào viện cùng Mi Trinh đều là sĩ tộc chi nữ, hai gia gia chủ tuy rằng bất hòa, nhưng các nàng lẫn nhau chi gian quan hệ lại không ảnh hưởng, thả vừa thấy các nàng lẫn nhau chi gian vẫn là nhận thức.

“Mi tỷ tỷ cũng tới rồi!” Tào viện một bên cùng Mi Trúc chào hỏi, một bên cực kỳ hâm mộ nhìn Mi Trinh ngực, lại cúi đầu tương đối một chút chính mình, biểu tình có vẻ rất là cô đơn.

Đây là chênh lệch a, tiểu ngực muội ghen ghét.

Đào Thương nhìn nhìn hai cái thực đỉnh, lại nhìn nhìn mâm đựng trái cây, đơn giản vung tay lên nói: “Thôi, hôm nay có đồ ăn có trái cây, chúng ta bốn cái không ngại tại đây ngay tại chỗ đối thực, đại gia ngày sau ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cũng coi như là thấu cái duyên, đào mỗ cũng mượn cơ hội sẽ, cùng hai vị tiểu thư giao cái bằng hữu.”

Tào viện dùng sức vỗ tay, cười nói: “Hảo a, hảo a, cái này ăn pháp hảo, ta từ nhỏ đến lớn, còn không có ở bên ngoài ăn qua đồ vật đâu!”

Mi Trinh làm như rất là do dự, không biết là nên đáp ứng vẫn là không đáp ứng.

Rốt cuộc làm người khác nhìn đến, quay đầu lại truyền tới ca ca trong tai, nhiều ít có chút không tốt.

Điêu Thuyền nhìn ra một chút manh mối, cười nói: “Chúng ta cô nương gia da mặt mỏng, Đào công tử nếu muốn giao bằng hữu, kia còn cần tìm cái yên lặng địa phương mới là.”

Mi Trinh nghe vậy, đối Điêu Thuyền đầu đi một cái cảm kích tươi cười.

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh, nói: “Là ta sơ sót, đi, chúng ta đến trắc viện đình đi, bên kia đi ít người, chúng ta một bên ăn một bên nói.”

Bốn người ngay sau đó cầm đồ vật đi vào di miếu sườn viên u tĩnh tiểu đình.

Đào Thương một bên ăn, một bên cùng mấy nữ hài tử câu được câu không tán gẫu.

Điêu Thuyền cùng Đào Thương quan hệ tự không cần phải nói, nhưng tào viện cùng Mi Trinh cùng hắn cũng không phải như vậy thục, nhị nữ thân là Từ Châu sĩ tộc người, Đào Thương cùng bọn họ lao, tự nhiên cũng đều là Từ Châu sĩ tộc trung chuyện nhà.

Cái gì Vương gia gia chủ gần nhất mua nhiều ít tinh điền, Triệu gia ở đông giao mới vừa kiến một chỗ phong cảnh tú mỹ biệt viện……

Đào thị, Trần thị, mi thị, Tào thị, Vương thị, Triệu thị…… Đào Thương cùng mấy cái nữ hài đem Từ Châu này đó sĩ tộc trung nghe đồn thú sự cơ hồ lao cái biến, thẳng cảm giác có chút miệng khô lưỡi khô.

Tào viện là cái tiểu lảm nhảm, ríu rít trò cười cái không ngừng, ngược lại là Mi Trinh nét đẹp nội tâm, ngẫu nhiên chỉ là cắm thượng một hai câu miệng, còn lại thời gian vẫn luôn ở vài người lột quả cam.

Đem Bành Thành sĩ tộc vòng nghe đồn thú sự hàn huyên biến, Đào Thương bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, bắt đầu thử tính hướng Mi Trinh cùng tào viện thăm khẩu phong.

“Nhị vị tiểu thư, có biết hay không ở chúng ta Từ Châu sĩ tộc bên trong, có một nhà hẳn là họ Gia Cát?”

Tào viện nhíu nhíu mày, hồn nhiên không biết Đào Thương đột nhiên nhắc tới cái này cái gì Gia Cát thị làm gì.

“A? Giống như, hình như là có đi, hẳn là có.”

Điêu Thuyền bị tào viện biểu tình lộng cười, nói: “Tào muội muội, rốt cuộc là có vẫn là không có a.”

Tào viện tinh tế cười, ngượng ngùng nói: “Kỳ thật ta là không biết……”

Bên kia sương, vẫn luôn không nói gì Mi Trinh lại đột nhiên nói: “Đào công tử theo như lời Gia Cát gia, chính là Lang Gia quận dương đều huyện Gia Cát thị gia?”

Vừa nghe Mi Trinh nói làm như dính điểm phổ, Đào Thương vội vàng hướng nàng rũ tuân: “Mi cô nương biết được Gia Cát thị?”

Mi Trinh nhẹ điểm tú ngạch, nhẹ giọng nói: “Lang Gia quận hiện vì kỵ đô úy Tang Bá cát cứ, Bành Thành bản thổ sĩ tộc hướng bên kia đi lại ít, chỉ là gia huynh sinh ý lưu chuyển, nếu hướng Thanh Châu đi tắc nhiều kinh Lang Gia quận, bởi vậy ta mi gia cùng địa phương sĩ tộc nhưng thật ra đều có chút giao tình.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc tinh thần tỉnh táo, thân thể đi phía trước xem xét, nói: “Kia Gia Cát thị thế nào? Mi tiểu thư mau cùng ta nói nói.”

Mắt thấy Đào Thương thân thể dò xét lại đây, Mi Trinh sắc mặt lại là đỏ lên.

Mi Trinh cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật Gia Cát gia đảo cũng là không có gì đặc biệt, Gia Cát thị tổ tiên Gia Cát phong chính là trong triều tư lệ giáo úy, này gia tộc ở Từ Châu cũng là có thượng trăm năm quang cảnh, Lang Gia Gia Cát thị gia chủ Chư Cát Khuê thời trẻ chết bệnh sau, này đệ Chư Cát Huyền vì thế sự cố ý từ Kinh Châu trở về chủ trì trong tộc việc, năm trước nghe ta mi gia ở Lang

Gia chủ trì từng ngôn, Chư Cát Huyền từ Kinh Châu trở về lúc sau, gần nhất ẩn ẩn cố ý cử tộc nam dời, lại không biết là thật là giả.”

Vừa nghe đến lời này, Đào Thương tức khắc có vẻ có chút khẩn trương.

Gia Cát thị nam dời, rời đi Từ Châu?

Ở ta đường đường người xuyên việt mí mắt phía dưới làm Gia Cát Lượng trốn chạy, này có phải hay không có điểm quá ngã người xuyên việt phân?

“Mi tiểu thư, ngươi có biết hay không Chư Cát Huyền vì sao muốn nam dời?”

Mi Trinh thấy Đào Thương đối Gia Cát thị như vậy cảm thấy hứng thú, tuy rằng không rõ nội tình, nhưng vẫn là thành thành thật thật trả lời.

“Cụ thể công việc, tiểu nữ tử cũng không phải rất rõ ràng, chỉ là nghe nói Chư Cát Huyền sau khi trở về, ngôn phương nam thanh bình, Trung Nguyên ngày sau khủng nhiều khói báo động, Lang Gia quận càng là ở cường đạo Tang Bá trong tay, sau này không biết sẽ sinh ra nhiều ít sự, vì bảo toàn gia tộc thái bình, cho nên cử tộc nam hạ…… Nghe ta huynh trưởng nói trung chi ý, Chư Cát Huyền làm như cùng Viên Thuật hơi có chút quan hệ cá nhân, này cử tộc nam hạ, chưa chừng lại là Viên Thuật cho hắn ra chủ ý.”

Đào Thương nghe vậy nhíu nhíu mày, cúi đầu nhìn trong tay quả quýt, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Nói cái gì, cũng không thể làm Viên Thuật cùng Chư Cát Huyền từ chính mình mí mắt phía dưới đem Gia Cát Lượng mang đi…… Cần thiết!

Đào mỗ giống như lại đến sử chút thủ đoạn.

Lúc này đây đối thủ, là Gia Cát thị!

------oOo------

Chương 178: Gia Cát thúc cháu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quyết định chủ ý lúc sau, quan lễ sau ngày thứ hai, Đào Thương liền đi tìm Đào Khiêm thương nghị việc này.

Đầu năm nay, sĩ tộc di chuyển không xem như cái gì đại sự, dựa vào sĩ tộc ở địa phương quan hệ, hỏi địa phương thái thú hoặc là huyện tôn muốn thượng một phần lộ dẫn đơn giản thực, có lộ dẫn nói liền tính có di chuyển tư cách, muốn đi nào đi đâu, hộ khẩu cùng lạc tịch đều có thể bằng vào này một giấy lộ dẫn thay đổi.

Cho nên Đào Khiêm căn bản không đem Gia Cát thị muốn dời đi đương hồi sự, đào lão gia tử hiện tại muốn nhọc lòng sự tình quá nhiều, Từ Châu bản thổ sĩ tộc nhiều thực, đi cái mười gia tám gia, đối Đào Khiêm tới nói liền cùng mưa bụi giống nhau.

Hơn nữa thân là một cái ngoại lai hộ, lão nhân trong lòng còn ôm có một chút đối sĩ tộc tiểu oán hận…… Đều đi rồi mới hảo đâu!

Nhưng Đào Thương đối với việc này phản đối trình độ, thực hiển nhiên lại có chút vượt qua Đào Khiêm đoán trước.

Hắn khăng khăng yêu cầu Đào Khiêm phối hợp chính mình nhất định phải đem Gia Cát thị lưu tại Từ Châu.

Xem Đào Thương như thế kịch liệt yêu cầu, Đào Khiêm thậm chí là có điểm tiểu hoài nghi.

Gia Cát thế gia trung, có phải hay không có ai thiếu ta nhi tử tiền?

“Nhi a, ngươi tháng sau liền phải đi Đan Dương quận tiền nhiệm, lúc này còn tới nhọc lòng Lang Gia Gia Cát thị sự, có phải hay không không khỏi có chút tự tìm phiền toái?” Đào Khiêm quan tâm hỏi.

Đào Thương dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Phụ thân, việc này với ta mà nói rất là quan trọng, hài nhi nhất định phải nghĩ cách hợp lại trụ Gia Cát một nhà, chỉ là gây chuyện trọng đại, hài nhi muốn làm chuyện này phía trước, cần thiết muốn cùng phụ thân thương nghị một chút.”

Đào Khiêm thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Gây chuyện trọng đại này cách nói đảo cũng không cần…… Kỳ thật ở vi phụ này cũng không tính cái gì đại sự, ngươi muốn lưu bọn họ liền lưu, chỉ là Gia Cát thị tộc nguyên quán dương đều huyện, này địa vị với Tang Bá hạ hạt, ngươi tính toán như thế nào đi cùng hắn câu thông a?”

Đối chuyện này, Đào Thương đêm qua suy nghĩ một đêm, giờ phút này trong lòng đã là có biện pháp.

“Hài nhi tưởng đi theo Mi Trúc thương đội đi dương đều, cùng Chư Cát Huyền thấy thượng một mặt.”

Đào Khiêm nghe vậy pha là có chút do dự, thở dài: “Dương đều huyện ở Tang Bá trị hạ, tuy rằng lão phu cùng Tang Bá trước mắt còn không có xé rách da mặt, nhưng hắn rốt cuộc không về vi phụ lệ thuộc, con ta nếu là liền như vậy đi dương đều huyện, vạn nhất bị Tang Bá điều tra ra, nổi lên oai tâm tư, phái binh đem ngươi khấu hạ, lão phu rồi lại nên làm cái gì bây giờ?…… Ai, việc này vẫn là trăm triệu không ổn.”

Đào Khiêm có thể nghĩ đến này một tầng, Đào Thương tự nhiên cũng là nghĩ tới.

Hắn nếu là muốn đi Tang Bá mí mắt phía dưới đào người, tự nhiên sẽ có một phen vạn vô nhất thất so đo.

Luận cập khán hộ tự thân tánh mạng an nguy, Đào Thương so với hắn lão cha hiểu công việc.

Sống hai đời, ai cũng sẽ không có thái bình công tử tích mệnh.

“Phụ thân, chuyện này dễ làm.”

Đào Thương đứng dậy, đối Đào Khiêm nói: “Hài nhi từ Từ Châu ngoại cảnh mang về tới, trừ bỏ mười một vạn bạch sóng quân bộ chúng ngoại, không phải còn lãnh trở về 3000 Thái Sơn quân sao? Phụ thân không ngại đối ngoại tuyên bố tin tức, liền nói lâu nghe Thái Sơn quân chiến lực cường hãn, vì dương ta Từ Châu thanh thế cũng dục kiểm tra Thái Sơn quân khả năng, trác lệnh ngài hạ hạt trực thuộc Đan Dương tinh binh cùng Thái Sơn quân ở Nghi Thủy bên đàm huyện diễn võ, đàm huyện ở phụ thân dời trị dời hướng Bành Thành trước, chính là Từ Châu trị sở trọng trấn, bắc thượng liền có thể thẳng bức Khai Dương huyện, Tang Bá nếu là nghe nói phụ thân ở đàm huyện diễn võ tân quân, trong lòng tất nhiên khả nghi!”

Đào Khiêm nghe thế, làm như minh bạch.

Lão nhân một bên gật đầu một bên bừng tỉnh nói: “Lão phu minh bạch, không tồi, Thái Sơn quân cùng Đan Dương binh ở đàm huyện diễn võ, Tang Bá chắc chắn hoài nghi lão phu là muốn mượn cơ chinh phạt hắn, hắn nhất định sẽ điều chỉnh Khai Dương bố phòng, đem tinh nhuệ binh mã đóng quân ở Nghi Thủy phụ cận trận địa sẵn sàng đón quân địch, kia tặc tử sở hữu tinh thần đều tập trung ở lão phu diễn võ đàm huyện, nào còn có tâm tư cố kỵ chuyện khác? Như thế con ta liền có thể không hề sầu lo đi dương đều huyện thấy Gia Cát thị người. Hắc hắc, đừng nói là Tang Bá, chính là ta Bành Thành mọi người, cũng tất nhiên sẽ cho rằng lão phu này cử, có thể là nhằm vào Tang Bá sở làm ra điều chỉnh.”

Đào Khiêm quả nhiên là chính trị tên giảo hoạt, nghe huyền mà biết nhã ý, Đào Thương cùng hắn tán gẫu rất là thoải mái.

So ở bên ngoài thời điểm cùng Mi Phương thương lượng sự mạnh hơn nhiều.

“Phụ thân anh minh, ngài vẫn là như vậy lão gà tặc.”

Đào Khiêm hít hít cái mũi, bất mãn nói: “Hỗn trướng đồ vật, chủ ý là ngươi nghĩ ra được, như thế nào lao đến cuối cùng, lại thành lão phu gà tặc?!”

……

……

Đào Khiêm động tác thực mau, hắn tức khắc liền mệnh Đào thị trong tộc thân chất kiêm từ tử, trung lũy giáo úy Đào Cơ suất lĩnh 3000 Đan Dương tinh binh, sẽ cùng Hàn Hạo sở thống lĩnh 3000 Thái Sơn quân đi trước đàm huyện diễn võ.

Tin tức truyền tới Khai Dương sau, Tang Bá chấn động.

Đào Khiêm lão nhân mau hai năm không có gì động tác, như thế nào đột nhiên phái binh diễn võ? Còn ly chính mình như vậy gần?

Tang Bá trong lòng vốn dĩ liền có quỷ, được đến tin sau, lập tức triệu tập dưới trướng bản bộ binh mã, từ này bản nhân tự mình đôn đốc, đi trước Nghi Thủy chi bắc đóng quân, nhìn xa đàm huyện, để phòng bất trắc.

Toàn bộ Khai Dương huyện cao tầng ánh mắt đều tập trung ở Đào Khiêm diễn võ nơi.

Tang Bá hết sức chăm chú tìm hiểu đàm huyện diễn võ tình huống, căn bản không rảnh mặt khác, kia Đào Thương tắc thực nhẹ nhàng liền cùng Mi Trúc đánh một tiếng tiếp đón, theo mi gia một chi bắc tiến lên hướng Thanh Châu thương đội, đi dương đều huyện.

Dương đều huyện liền ở vào nghi, mông, vấn tam hà giao hội, lịch sử đã lâu, cùng Dĩnh Xuyên Dương Địch thành giống nhau, cũng là trung thổ nhân loại văn minh nơi khởi nguyên chi nhất.

Đào Thương lần này đi trước dương đều, sở lãnh người trừ bỏ Hứa Chử cùng Bùi thị huynh đệ chờ cận vệ ngoại, thượng còn có Quách Gia.

Đối với chuyện này, Quách Gia rất là bất đắc dĩ.

Hắn phát hiện Đào Thương chuyện gì đều nguyện ý túm hắn, một có việc liền cùng chính mình thương lượng…… Thương lượng xong

liền đánh giấy nợ không trả tiền.

Quách Gia dọc theo đường đi đều cảm giác nín thở, không như thế nào lên tiếng.

Nhưng hắn rốt cuộc không phải cái gì giỏi về trầm mặc người, mắt thấy liền phải tới rồi dương đô thành, lãng tử chung quy vẫn là không nhịn xuống, hỏi Đào Thương nói: “Ta nói, ngươi bất quá chính là muốn tới khuyên phục Chư Cát Huyền không cần nam dời mà thôi, loại sự tình này, ngươi còn cố ý lãnh Quách mỗ làm gì? Múa mép khua môi sự, tuyệt phi Quách mỗ sở trường a.”

Lời này nói nhiều thiếu làm, trên đời này còn có so ngươi càng am hiểu múa mép khua môi người sao?

Đào Thương cũng không vạch trần hắn, chỉ là cười cười, nói: “Thuyết phục Chư Cát Huyền chỉ là trong đó một sự kiện, nhưng ta lãnh ngươi tới chủ yếu mắt, là tưởng lãnh ngươi thấy một cái hài tử, sau đó ta ngày sau thu hắn đương học sinh.”

“Ngươi thu học sinh?” Quách Gia giật mình há to miệng: “Chính ngươi còn không có học giỏi đâu! Ngươi thu cái gì học sinh?”

Đào Thương hít hít cái mũi, trực tiếp xem nhẹ Quách Gia nói trung giáng chức chi ý.

“Kia gia chủ Chư Cát Huyền có một cái chất nhi, chính là chết đi Chư Cát Khuê con thứ hai, gọi là Gia Cát Lượng, hẳn là năm vừa mới mười tuổi, nhưng lại là không xuất thế hạt giống tốt, ngút trời anh tài! Lớn lên lúc sau tất thành châu báu, đào mỗ này đi muốn thu làm đương học sinh, đó là hắn.”

Quách Gia nghe vậy ngây người một chút, ngạc nhiên nói: “Chư Cát Huyền cháu trai là ngút trời anh tài? Ngươi lại là làm sao mà biết được?”

Đào Thương quay đầu nhìn hắn cười một chút, nói: “Ta liền ngươi này không đàng hoàng đều có thể khai quật ra tới, Gia Cát gia cá

biệt quy tôn là cái gì tỉ lệ, chẳng lẽ còn có thể giấu được ta sao?”

Quách Gia nghe vậy tức khắc cứng lại.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Thật đúng là chính là như vậy lý lẽ……” Quách Gia lẩm bẩm lầm bầm lầu bầu.

Hắn đột nhiên lại nói: “Chính là Quách mỗ vẫn là không rõ, ngươi muốn thu học sinh thu là được, mang theo Quách mỗ tới gặp hắn làm cái gì?”

Đào Thương kinh ngạc nhìn Quách Gia, phảng phất là đang xem quái thú giống nhau.

“Nói nửa ngày ngươi như thế nào còn không rõ? Ngươi bất quá đến xem đứa nhỏ này tỉ lệ, ngươi sau này lại nên như thế nào dạy hắn bản lĩnh?”

Quách Gia trong đầu hiển nhiên có chút hỗn loạn.

“Đợi lát nữa, đợi lát nữa! Quách mỗ có điểm không loát thuận lại đây cái này cong tới…… Chẳng lẽ, ý của ngươi là: Ngươi muốn thu một cái ngút trời anh tài hài tử đương học sinh, sau đó đến Quách mỗ tới dạy hắn bản lĩnh? Là ý tứ này không?”

Đào Thương cảm khái thở dài, bất đắc dĩ nói: “Làm ca ca hiện tại mới phản ứng quá cái này vị tới, thật là ước chừng chậm ra ba mươi dặm a! Đầu năm nay, nhà ai đương lão sư còn phải chính mình giáo hài tử a?”

Quách Gia trong lòng nhịn không được đều phải mắng thô tục.

Ném ngươi nương!

Xú không biết xấu hổ ngươi còn có lý!

“Dựa vào cái gì a?” Quách Gia mở miệng kháng nghị.

Đào Thương chỉ chỉ Quách Gia phía sau, Quách Gia quay đầu đi, lại thấy Vưu Lư Tử đã đem đoản nỏ lên đạn.

Quách Gia trên mặt cơ bắp cứng đờ, giơ thẳng lên trời thở dài.

Thật là quốc chi đem vong, tất sinh yêu nghiệt.

Thằng nhãi này thật sự là quá khi dễ người!

Gia Cát gia cái kia bị hắn coi trọng mười tuổi hài đồng, bất luận là ai, kết cục phỏng chừng khẳng định cũng hảo không đến nào đi.

……

……

Đến dương đều huyện lúc sau, Đào Thương không có trì hoãn, đầu tiên là phái Hứa Chử hỏi thăm rõ ràng Gia Cát thị nơi, sau đó liền đi trước bái phủ.

Gia Cát thị gia chủ Chư Cát Huyền giờ phút này đang ở trong nhà xử lý đồng ruộng điền trướng, nghe nói có người đưa lên bái thiếp, ngay sau đó mở ra tới xem.

Vừa thấy mặt trên sở viết bái thiếp người tên gọi, u u k ansh u Chư Cát Huyền nhất thời có chút kinh ngạc.

“Đan Dương quận thủ Đào Thương?”

Chư Cát Huyền nhẹ nhàng đem thiệp khép lại, sá nhiên nói: “Ta cùng với Đào thị chưa từng lui tới, cái này gần đây quật khởi thái bình công tử như thế nào sẽ đột nhiên lãnh người bái phủ?”

Chư Cát Huyền bên người, hầu lập chính là hắn ở trong nhà đắc lực dừng tay, thân cháu trai Chư Cát Cẩn.

Vị này thiếu niên lang cùng Đào Thương giống nhau đại tuổi tác, đều bất quá 18 tuổi, nhưng tác phong lại là cực kỳ lão thành, ngày

thường ở trong nhà sở làm mọi việc toàn gọn gàng ngăn nắp, vì Chư Cát Huyền dẫn vì giúp đỡ.

Chư Cát Cẩn tò mò nhìn nhìn Chư Cát Huyền trong tay bái thiếp, kiến nghị nói: “Thúc phụ, việc này tuy có kỳ quặc, nhưng Đào công tử dù sao cũng là thứ sử công tử, hiện giờ lại là nổi bật chính thịnh, hắn cố ý từ Bành Thành tới rồi thấy ngài, nhất định là có cái gì đại sự…… Huống hồ chúng ta sắp cử tộc nam dời, trước mắt vẫn là không cần chậm trễ thứ sử phủ nhân vi hảo, cái gọi là ổn trung cầu toàn mới là thượng thiện chi sách.”

Chư Cát Huyền gật gật đầu, nói: “Cẩn Nhi nói chính là, đợi lát nữa đám người tới rồi, ngươi theo ta đi nghênh hắn.”

Không bao lâu, Đào Thương chờ một đám người đi tới Gia Cát phủ.

Gia Cát gia thúc chất một già một trẻ đi vào phủ môn ở ngoài, tự mình nghênh đón Đào Thương.

Liên hệ tên họ lúc sau, Đào Thương cũng không khách khí, liền tùy Chư Cát Huyền vào nội đường.

Chư Cát Huyền người đến trung niên, nhưng nhìn cũng không phải thực tinh thần, héo đi đi có chút bệnh trạng.

Ngược lại là đi theo hắn bên người Chư Cát Cẩn, tuổi còn trẻ, phong thần tuấn tú, giơ tay nhấc chân chi gian huyện lộ ra một cổ cùng tuổi cũng không tương xứng trầm ổn chi khí, rất là làm Đào Thương cảm thấy thoải mái.

------oOo------

Chương 179: trù mưu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy người tiến vào phòng khách sau, phân chủ khách vị trí ngồi xuống, Đào Thương ngay sau đó vì Chư Cát Huyền giới thiệu nói: “Đào mỗ huề Đan Dương quận giáo sự phủ chủ sự Quách Gia, mạo muội tiến đến bái kiến Gia Cát công, nhân sự khẩn cấp, trước đó chưa từng thông báo, mong rằng Gia Cát công chớ trách tội.”

Quách Gia ở một bên nghe ngây người?

Đan Dương quận…… Giáo sự phủ chủ sự? Tiểu tử này cho chính mình phong chính là cái gì tên tuổi? Đây là cái cái quỷ gì phái đi?

Chư Cát Huyền cười ha hả hướng về phía Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Đào phủ quân khách khí, phủ quân đại giá, lão phu chưa từng xa nghênh, nhiều có thất lễ, nói chớ trách tội cho là lão phu mới đúng.”

Đào Thương đáp lễ cười nói: “Gia Cát vùng biển quốc tế nội hiền năng, mọi người đều biết, ngài từ Kinh Châu trở về Từ Châu, làm sao cũng không phái người thông báo ta Đào phủ một tiếng, cũng làm cho vãn bối sớm một chút lại đây cùng ngươi thỉnh giáo học tập.”

Chư Cát Huyền ha hả cười.

Hắn ám đạo lão phu lại cùng ngươi không quen biết, ngươi cùng ta có cái gì nhưng học tập? Dối trá.

Trong lòng ý tưởng như thế, lão nhân trên mặt lại là cười nói: “Lão phu sơ sót, ngày sau lại có nhàn hạ hồi Từ Châu khi, lão phu tự nhiên ghi nhớ phủ quân dạy bảo.”

Đào Thương cũng không nhiều lắm nét mực, trực tiếp đem sự mang nhập chính đề.

“Gia Cát thị chính là Lang Gia đại tộc, ta phụ tử lâu có khuynh mộ chi ý, chỉ là Lang Gia quận hiện tại cùng Bành Thành nhiều có bất thông, vãn bối này tới, chính là phụng gia phụ đào sứ quân chi mệnh, cố ý thỉnh Gia Cát công nhập trú Bành Thành, cũng đảm nhiệm chức vị quan trọng, vì Từ Châu một phương nơi mưu phúc? Không biết Gia Cát công nhưng cố ý chăng?”

“Cái này……”

Chư Cát Huyền không nghĩ tới Đào Thương như thế trực tiếp, đi lên liền phải thỉnh chính mình đi Bành Thành nhậm chức, lập tức không phản ứng lại đây, không biết nên như thế nào đáp lại hảo.

Ở hắn bên cạnh, sớm có Chư Cát Cẩn cười khanh khách thế hắn thúc phụ trả lời nói: “Đào phủ quân ý tốt, gia thúc thực sự là tâm lĩnh, chỉ là gia thúc ngày hôm trước đã được sau tướng quân chi tin, này ý là hắn nguyện ý hướng tới triều đình biểu tấu, thỉnh triều đình sắc phong gia thúc vì Dự Chương thái thú, nếu là có triều đình danh chiếu, này đào sứ quân không biết xấu hổ, ta thúc phụ chỉ sợ là……”

Đào Thương mày nhăn lại, ám đạo Chư Cát Huyền quả nhiên là cùng Viên Thuật có chút liên quan.

Viên Thuật kia lão tiểu tử tay rất nhanh a, bên kia mới vừa biểu tấu Tôn Kiên vì Dự Châu thứ sử, tư nhậm Ngô Cảnh vì Đan Dương thái thú, bên này lại muốn mượn sức Chư Cát Huyền thế hắn trấn thủ Dự Chương, hắn là thật sự tưởng đem kinh, dự, dương tam châu đều ăn không thành?

Còn có cái này Chư Cát Cẩn, tuổi còn trẻ, cũng không phải cái gì thiện tra, đem Viên Thuật bày ra tới áp chính mình không nói…… Còn dùng “Triều đình sắc phong” này bốn chữ tới chèn ép chính mình.

Hắn lời trong lời ngoài không có nói rõ, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Nếu là triều đình thật nhậm Chư Cát Huyền vì Dự Chương thái thú, kia Chư Cát Huyền đó là cùng Đào Thương giống nhau, đều là một quận chi trường.

Như thế, Đào Thương cũng liền không có tất yếu ở Gia Cát gia trước mặt trang sói đuôi to.

Lời nói tàng châm, có điểm thảo người ghét.

“Gia Cát huynh lời này không đúng.” Đào Thương cười khanh khách nói: “Ngươi nói dục muốn biểu tấu, đó chính là còn không có biểu tấu, nếu Viên tướng quân chỉ là cố ý hướng, còn không có thi hành, vậy thuyết minh Gia Cát công hiện tại đi Bành Thành cử chỉ vẫn là sử dụng. Huống hồ, liền tính là Viên tướng quân biểu tấu Gia Cát công vì Dự Chương thái thú, triều đình chi ý như thế nào, chúng ta ai cũng nói không rõ không phải?”

Chư Cát Cẩn thấy Đào Thương lời nói sắc bén, hơi hơi mỉm cười, cũng không phản bác.

Đào Thương trong lòng thầm than…… Quả nhiên là hàm dưỡng thực hảo a.

Chư Cát Huyền “Ho khan” một tiếng, đánh ha ha nói: “Đa tạ đào sứ quân cùng thái bình công tử ý tốt, chỉ là lão phu tuổi lớn, Gia Cát thị việc vặt vãnh lại quá nhiều phiền vội, sứ quân dưới trướng đều là người tài ba, lão phu bình thường chi tài, sợ là chọn không dậy nổi cái gì gánh nặng, huống hồ lão phu hiện cố ý muốn cử tộc nam dời, sợ là muốn phất công tử ý tốt.”

Đào Thương lông mày một chọn, nói: “Cử tộc nam trước, như thế nào, Gia Cát công là cảm thấy Từ Châu không tốt sao?”

Chư Cát Huyền vẫy vẫy tay, nói: “Từ Châu như thế nào không hảo đâu, Lang Gia dương đều chính là ta Gia Cát thị lập tộc nơi, Gia Cát thị làm sao có thể dễ dàng bỏ được? Chỉ là gia huynh có di nguyện, ngôn chi Gia Cát thị thịnh vượng chi khí nãi ở phương nam, cần nam di mới có thể vượng tộc, tư sự trọng đại, lão phu không thể

nhân một người chi yêu thích mà chặt đứt gia tộc tiền đồ, cho nên chỉ có thể nhịn đau xa rời quê hương.”

Nói đến này, liền thấy Chư Cát Huyền thật mạnh thở dài, ai oán nói: “Đối này, lão phu cũng rất là bất đắc dĩ a.”

Đào Thương trong lòng không khỏi cười lạnh.

Lão nhân này thật có thể lừa gạt người, liền phong thuỷ khí vận đều dọn ra tới nói sự.

Dựa theo ngươi loại này cách nói, các ngươi Gia Cát thị là tiền triều hoàng thất vẫn là thượng cổ Ma tộc?

Đào mỗ dứt khoát tìm người thế các ngươi tu một tòa vương lăng có được hay không?

“Gia Cát công, dựa theo ngươi loại này cách nói, việc này thật sự là không đến nói chuyện?” Đào Thương trong lòng bất mãn, nhưng trên mặt lại cười, nhưng tươi cười trung đã nhiều vài phần nguy hiểm dương quang ý vị.

Đây là hắn bắt đầu chuẩn bị đào hố tiết tấu.

Chư Cát Huyền không hiểu biết Đào Thương, đặc biệt là này lão giờ phút này còn bị Hứa Tử Tương mười câu kim bình sở lầm đạo, cho rằng tiểu tử này thật là như triều đình sở sắc phong như vậy, là một vị người cũng như tên thái bình công tử.

Phong bình lầm người a!

“Lão phu đám người tâm ý đã quyết, còn thỉnh Đào phủ quân nhiều hơn thông cảm lão phu khó xử, đãi lão phu đem tộc nhân dời tất lúc sau, định đem thân đi phía trước hướng Bành Thành, hướng Đào công tử chịu đòn nhận tội.”

Đào Thương trong lòng cười lạnh, trên mặt lại biểu hiện rất là hiền lành.

Hắn cười khanh khách nhìn về phía bên người Quách Gia, nói: “Phụng Hiếu còn có cái gì muốn cùng Gia Cát công nói sao?”

Quách Gia vừa mới vẫn luôn nghe hai người nói chuyện, giờ phút này thấy Đào Thương dò hỏi chính mình, ngay sau đó thanh thanh giọng nói, liền phải mở miệng khuyên bảo.

Hắn rất muốn nói cho Chư Cát Huyền thúc cháu một câu —— chạy mau đi! Hai ngươi nguy hiểm! Còn tại đây khoe khoang!

“Phụng Hiếu nếu không có gì muốn nói, ta đây hai liền tạm thời cáo từ.”

Quách Gia cứng lại, không vì người phát hiện bay nhanh bĩu môi.

Ngươi vừa không tính toán làm Quách mỗ nói, kia còn hỏi ta làm gì?

Chư Cát Huyền trong lòng dính điểm hư, thấy Đào Thương cùng Quách Gia phải đi, ngay sau đó đứng dậy đưa tiễn.

Đi vào phủ cửa, Đào Thương xoay người đối Chư Cát Huyền chắp tay nói: “Gia Cát công không cần xa đưa, đào mỗ tạm thời cáo từ.”

Chư Cát Huyền rất là co quắp bất an, lộ ra một bộ rất là tiếc hận biểu tình: “Đào phủ quân, ngươi xem việc này nháo, lão phu ta thực sự là hổ thẹn chi đến, chờ ta Gia Cát thị di chuyển sự tất, lão phu tự nhiên thân hướng Bành Thành, hướng đào sứ quân cùng thái bình công tử thỉnh tội.”

Đào Thương không tỏ ý kiến, chỉ là nhàn nhạt nói: “Gia Cát công không cần nản lòng, sự tình còn chưa tới cuối cùng, lúc này ngôn chi chuẩn xác, còn vì thời thượng sớm, đào mỗ có dự cảm, chúng ta lập tức liền sẽ tái kiến, tạm thời cáo từ.”

Này một phen nói ra tới, chỉ đem Chư Cát Huyền cùng hắn chất nhi Chư Cát Cẩn làm cho trong lòng thấp thỏm mạc danh.

Tiểu tử này mặt ngoài tuy rằng một bộ hiền lành chi tướng, chính là như thế nào nghe hắn nói trung chi ý, dường như là đang nói: Hôm

nay việc này không để yên!

Tiễn đi Đào Thương cùng Quách Gia, Chư Cát Huyền không bình tĩnh, vội vàng lãnh Chư Cát Cẩn trở lại chính sảnh thương nghị đối sách.

“Cẩn Nhi, sự tình giống như có điểm không tốt lắm, như thế nào êm đẹp, đào sứ quân phụ tử lại là đem chúng ta Gia Cát gia cấp theo dõi đâu?”

Chư Cát Cẩn tuy rằng chỉ có 18 tuổi, nhưng trầm ổn lão thành, phân tích khởi sự tình tới cũng là rất có manh mối.

“Thúc phụ, chất nhi xem kia Đào Thương ý tứ, tựa hồ là pha không cam lòng, trước mắt là thời buổi rối loạn, hiện giờ ra như vậy một tử sự, chúng ta vẫn là chạy nhanh khai ra lộ dẫn, hoả tốc nam dời, để tránh tái sinh biến cố.”

Chư Cát Huyền có vẻ hơi có chút chần chờ: “Kia Đào Thương mặt ngoài tuy rằng khách khí, nhưng lời nói bên trong lại rất có mũi nhọn, hắn có thể hay không ngăn trở chúng ta nam dời?”

Chư Cát Cẩn suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Điểm này thúc phụ quản lý yên tâm, chúng ta Gia Cát thị tốt xấu cũng coi như là Lang Gia sĩ tộc, rất có danh vọng, Đào Thương nếu là muốn khấu hạ chúng ta, cần thiết đến tìm cái thích hợp lý do, chính là ta Gia Cát thị nhiều năm qua tuân theo pháp luật, chút xíu thuế vụ không nợ, lại chưa từng khinh nhục bình dân, hắn nếu tưởng khấu hạ chúng ta sợ là không có lý do gì, Đào Thương nếu khăng khăng dùng sức mạnh, kia Đào thị ở Từ Châu sĩ tộc bên trong cũng chắc chắn là nhiều một phần ác danh, điểm này, nói vậy đó là này phụ đào sứ quân cũng thành thật sẽ không cho phép.”

Chư Cát Huyền nghe thế, mới vừa rồi yên tâm một ít: “Chúng ta ở Lang Gia đồng ruộng xử lý thế nào?”

Chư Cát Cẩn cung kính hồi phục: “Cơ bản đều xử lý không sai biệt lắm, chỉ còn lại có trong tộc nhà cũ, chưa có người tiếp nhận.”

“Không bán!”

Chư Cát Huyền làm hạ cuối cùng quyết định: “Nhà cũ tạm thời phong ấn, chờ hôm sau có cơ hội lại làm bán của cải lấy tiền mặt không muộn, tức khắc mệnh lệnh trong tộc người, thu thập bọc hành lý quân nhu, ba ngày trong vòng cần phải nam hạ, chúng ta đến chạy nhanh đi, đừng cho Đào thị tìm được cơ hội, lấy ra chúng ta tật xấu.”

“Nặc.”

……

……

Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn thương lượng ba ngày trong vòng di chuyển, Đào Thương cùng Quách Gia bên kia cũng không nhàn rỗi.

“Ngươi đến chạy nhanh ngẫm lại biện pháp.” Quách Gia vuốt trơn bóng cằm, như suy tư gì nói: “Hôm nay ngươi cùng Chư Cát Huyền nói chuyện, đã là đem lão nhân này làm cho kinh ngạc, như Quách mỗ sở liệu không tồi, ba ngày trong vòng, Gia Cát lão nhân tất cử tộc nam dời! Liền tính điền trạch xử lý không xong hắn cũng sẽ dời!”

Đào Thương nghe xong không khỏi có chút nín thở: “Gia Cát thị nếu muốn nam dời đi Dự Chương quận, sẽ đi nào con đường?”

Quách Gia nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, chậm rì rì nói: “Cái này hảo thuyết, hắn nam hạ tốt nhất đi có ba điều lộ, nhưng phía tây cái kia trải qua Khai Dương, Quách mỗ liệu định Chư Cát Huyền không dám, trung lộ cái kia trải qua đàm huyện, mà Đan Dương tinh binh cùng Thái Sơn quân còn lại là ở đàm huyện diễn võ, cũng là nhiều chuyện nơi, cho nên nói hắn trước mắt lựa chọn tốt nhất, liền đi đông lộ hậu khâu.”

Đào Thương hơi thở thô nặng lấy quyền anh chưởng: “Ta đây liền ở phái binh ở hậu khâu chặn đứng bọn họ!”

Quách Gia ha hả cười nói: “Ngươi cho là ở bắt cóc Quách mỗ đâu? Ta một cái nơi khác dòng bên con cháu nhà nghèo ngươi khi dễ khi dễ liền tính, hắn Gia Cát thị chính là các ngươi Từ Châu bản địa sĩ tộc, ngươi không hề lý do đem nhân gia khấu hạ, quay đầu lại sự tình truyền tới Bành Thành, ngươi Đào thị ở Từ Châu sĩ tộc trung phong bình liền xú! Những cái đó sĩ tộc thủ lĩnh không nói, cha ngươi cái thứ nhất phải tấu chết ngươi.”

Đào Thương nhíu nhíu mày, khó chịu nói: “Như thế nào, ta lớn như vậy một cái quận thủ, Từ Châu trưởng công tử, vẫn là thái bình công tử, còn không động đậy đến hắn Gia Cát lão nhân?”

“Ngươi hiện tại nhớ kỹ ngươi là thái bình công tử? Ngươi làm những cái đó dơ bẩn sự khi như thế nào không nhớ?” Quách Gia hơi mang đùa giỡn cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì khó, Quách mỗ vừa mới là nói ngươi không thể không hề lý do đem người khấu hạ, vậy ngươi tìm cái thích hợp lý do đem bọn họ khấu hạ không phải được?”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói nhỏ: “Tìm cái gì lý do tương đối thích hợp?”

Quách Gia đem hai tay một mở ra: “Đương nhiên là bọn họ Gia Cát thị phạm pháp sự, chỉ cần là phạm vào pháp, ngươi Đào thị thân là một châu chi trường, tự nhiên lại quyền đem Gia Cát thị khấu hạ lấy hỏi, chính cái gọi là danh chính ngôn thuận.”

Đào thị lại hỏi: “Kia Gia Cát thị sẽ phạm cái gì pháp?”

Quách Gia chậm rì rì nói:” Trốn thuế, không làm tròn trách nhiệm, không tôn cổ lễ, cái gì đều được, chọn tật xấu ngươi sẽ không?…… Lại nói loại sự tình này ngươi hẳn là đến hán luật đi phiên, mà không phải hỏi ta.”

Đào Thương nghe vậy rộng mở thông suốt, đối Hứa Chử ngôn nói: “Hỏi thăm một chút dương đều huyện phủ ở địa phương nào, chúng ta đi một chuyến…… Điều tra Gia Cát gia phạm tội thật lục!”

------oOo------

Chương 180: tra tội Gia Cát gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương đều huyện phủ huyện lệnh hiện nay tuy là ở Tang Bá hạ hạt quản lý, nhưng cũng chẳng qua là bởi vì bị Tang Bá đem Lang Gia quận cùng Bành Thành cắt đứt mở ra, không thể không lá mặt lá trái, trên thực tế dương đều huyện lệnh vẫn là thuộc về Đào thị sở thẳng quản, huống hồ một huyện tôn sư giống nhau đều là bị cử hiếu liêm mà nhâm mệnh sĩ tộc con cháu, sao lại dễ dàng chịu phục Tang Bá cái này cường đạo xuất thân nhị hóa kỵ đô úy?

Nghe nói thái bình công tử đi tới dương đều huyện, còn đích thân tới huyện lệnh phủ, dương đều huyện lệnh té ngã lộn nhào chạy ra nghênh đón, nhiệt tình liền kém ba bước nhất bái, năm bước một khấu.

Bị huyện lệnh nghênh đón vào huyện phủ thính đường, dương đều huyện lệnh thỉnh Đào Thương ở thượng vị, cười theo nói: “Thái bình công tử đến dương đều huyện, huyện nhỏ thực sự rực rỡ, không biết công tử này tới, lại là là vì chuyện gì?”

Đào Thương vẫy vẫy tay, nói: “Huyện công, đào mỗ cũng không cùng ngươi thuyết khách khí lời nói, chúng ta chuyện vui mau làm, ta lần này tới không phải vì khác, là đặc biệt tới chọn Chư Cát Huyền tật xấu!”

Một câu, trực tiếp đem thính đường nội huyện nội bồi ngồi chư lại viên cấp nói ngốc.

“Chuyên môn chọn Chư Cát Huyền tật xấu?” Dương đều huyện lệnh làm như có chút không rõ nội tình: “Chư Cát Huyền có thể có cái gì tật xấu?”

“Kia phải hỏi ngươi a.” Đào Thương cười khanh khách nhìn hắn: “Chư Cát Huyền từ khi năm trước hồi dương đô thành sau, nhưng

có trải qua cái gì xú không biết xấu hổ sự?”

“Cái này……” Dương đều huyện lệnh xoa xoa mồ hôi trên trán, suy yếu nói: “Hắn cũng không làm gì a, rất ngừng nghỉ nhi.”

Đào Thương sắc mặt trầm xuống, bất mãn nói: “Không làm gì? Khó mà làm được, cái này hắn cần thiết muốn làm!”

Dương đều huyện lệnh không nghĩ tới Đào Thương vừa đến huyện phủ, liền cho hắn tặng lớn như vậy một phần lễ gặp mặt, vừa mới có thể có thể nghênh đón thứ sử trưởng công tử hưng phấn kính nhi giờ phút này tất cả đều đảo qua mà quang.

Tiểu tử này không phải nhã hào thái bình công tử sao?

Kia như thế nào vừa đến này tới liền phải chọn sự?

Dương đều huyện lệnh giờ phút này nào con mắt cũng nhìn không ra đây là cái thái bình người.

“Cái kia, công tử…… Ta này, thật sự là tìm không ra hắn cái gì tật xấu.”

Đào Thương nghe vậy chau mày, nói: “Hắn không tham ô?”

Dương đều huyện lệnh cười theo nói: “Chư Cát Huyền ở hồi ta dương đều phía trước, chính là Kinh Châu thuộc quan, tham không tham ô, giống như đều không về chúng ta quản.”

Đào Thương suy nghĩ một chút, lại nói: “Hắn Gia Cát thị có hay không trốn thuế lậu thuế?”

Dương đều huyện lệnh dùng sức lắc đầu: “Gia Cát thị điền thuê, nông khóa, sô, bản thảo tiền, mẫu liễm thuế hàng năm đều là xu không thiếu, đầu năm trong huyện còn đặc biệt thượng biểu ngợi khen, thực sự là chọn không ra cái gì vấn đề.”

Đào Thương chân mày cau lại: “Kia Chư Cát Huyền cường đoạt dân nữ không?”

Dương đều huyện lệnh trên đầu mồ hôi lạnh thê thê mà xuống.

Đây là thật muốn chỉnh chết Chư Cát Huyền tiết tấu a.

Huyện lệnh dùng sức lắc đầu: “Chư Cát Huyền khẳng khái trượng nghĩa, ngày thường phong bình cực giai, chưa từng này phố phường hành trình, huống hồ hắn cũng là bôn 50 người, chính là muốn cướp dân nữ, phỏng chừng thân thể cũng không được.”

Đào Thương đột nhiên đứng lên, ở thính đường nội qua lại đi dạo bước chân.

“Kia trừ bỏ Chư Cát Huyền đâu? Bọn họ Gia Cát thị mặt khác gia tộc thành viên, liền không một cái vi phạm pháp lệnh?”

Dương đều huyện lệnh toét miệng, nói: “Gia Cát thị gia phong thuần chính, trong tộc người tác phong đoan chính, cực độ thủ lễ, chưa từng khuyết điểm.”

Đào Thương nghe vậy ngây ngẩn cả người, ngốc ngốc nhìn dương đều huyện lệnh, không biết nên nói cái gì cho phải.

Gia Cát thế gia…… Này cả gia đình người, chẳng lẽ đều là hòa thượng đầu thai sao?

Thân là sĩ tộc quần thể, lại liền một chút quỹ đều không ra, cái gì chuyện xấu cũng không làm, liền cá biệt dân nữ đều không hướng gia đoạt…… Cuộc sống này quá cũng quá không tình thú đi?

Nhân gia như vậy, cho dù là sĩ tộc đợi lại có ý tứ gì?

Dương đều huyện lệnh nhìn Đào Thương như suy tư gì khuôn mặt, sau một lúc lâu mới vừa rồi thấp giọng rũ tuân nói: “Công tử, ngài cùng Chư Cát Huyền đến tột cùng là có cái gì thù a?”

Đào Thương nghe vậy vừa tỉnh, bất mãn nói: “Huyện công đừng nói bậy, ta cùng Gia Cát lão nhân có thể có cái gì thù.”

Nói đến này, tựa hồ là sợ huyện lệnh không tin, Đào Thương lại bổ sung nói: “Ta chính là tưởng đậu hắn chơi chơi.”

Dương đều huyện lệnh nghe vậy thật sự là không biết nên trở về đáp cái gì mới tốt.

Đậu hắn…… Chơi chơi?

Ngươi này đậu cũng thật là đủ ra sức.

Đào Thương thật sự không có cách, quay đầu nhìn về phía Quách Gia: “Giúp giúp ta.”

Quách Gia ở một bên bưng tửu hồ lô uống rượu, nghe vậy không khỏi trợn trắng mắt.

“Loại này dơ bẩn sự, ngươi làm Quách mỗ giúp ngươi, quay đầu lại truyền ra đi, ngươi làm Quách mỗ ngày sau như thế nào làm người? Ta này phong bình còn tốt? Ngươi này không phải hố ta đâu sao?”

Đào Thương thâm cúc một cung, nói: “Tiên sinh chính là trời sinh quỷ tài, đương thời anh kiệt, trừ bỏ ngươi, đào mỗ thật sự là nghĩ không ra ai có thể giúp ta cái này vội.”

Dương đều huyện lệnh nghe vậy, thật cẩn thận nhìn Quách Gia giống nhau.

Đào công tử như thế thổi phồng người này, chính là chính mình giống như không nghe nói qua trên đời này có như vậy nhất hào người tài ba a?

Nói nữa, trời sinh quỷ tài kiêm đương thời anh kiệt…… Liền chuyên môn làm chọn tật xấu sự?

Quách Gia thấy chối từ bất quá, bất đắc dĩ thở dài khẩu khí: “Kế kim vẫn là phải cho.”

Đào Thương gật đầu đáp ứng.

Lại thấy Quách Gia đứng dậy, hướng về phía dương đều huyện lệnh làm vái chào, cười nói: “Làm phiền huyện tôn đem Gia Cát thị hộ tịch cùng lý lịch mượn học sinh một duyệt.”

Tuy rằng có điểm không quá tưởng cho hắn, nhưng dương đều huyện lệnh cũng hơi xấu hổ trực tiếp đắc tội Đào Thương, huống hồ Gia Cát gia tuân theo pháp luật, tiểu tử này lại lợi hại cũng không có cách.

Ngay sau đó sai người đem Gia Cát thị hộ tịch cùng thu nhập từ thuế danh mục đưa lên.

Xem tiểu tử này một bộ rượu ma tử dạng, lượng hắn cũng phiên không dậy nổi bao lớn bọt sóng.

Không bao lâu, Gia Cát thị hộ tịch cùng với tương quan lý lịch liền bị huyện lại đệ trình mà thượng, Quách Gia một bên bưng tửu hồ lô uống rượu, một bên tùy ý lật xem, trong mắt con ngươi qua lại nhìn quét, trong đầu còn lại là ở bay nhanh vận chuyển.

Không bao lâu, phiên tới rồi về Chư Cát Cẩn kia một đoạn, lại thấy Quách Gia tay đột nhiên dừng lại bất động.

“Này Chư Cát Cẩn, đã quan lễ?”

Dương đều huyện lệnh không biết Quách Gia vì sao hỏi cái này, gật đầu nói: “Không tồi, ước mười bốn mà quan. Này phụ Chư Cát Khuê qua đời, khủng trong tộc không người chủ sự, cho nên trước tiên một ít.”

Quách Gia nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Chư Cát Cẩn hiếu kỳ qua sao?”

“Tháng trước vừa qua khỏi.” Dương đều huyện lệnh không rõ nguyên do, nhưng vẫn là thành thành thật thật trả lời Quách Gia vấn đề.

Quách Gia thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng lộ ra một tia quỷ dị tươi cười.

“Có biện pháp.”

Quách Gia đứng dậy, đi đến Đào Thương bên người, thấp giọng ở hắn bên tai ít ỏi số ngữ.

Đào Thương đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cũng là lộ ra ánh mặt trời xán lạn tươi cười.

Chư Cát Huyền, ngươi chờ xem!

……

……

Hai ngày lúc sau, Gia Cát thế gia liền bắt đầu rồi vội vội vàng vàng nam hạ di chuyển.

Cử tộc dời không phải là nhỏ, bổn không nên cứ như vậy cấp, nhưng Chư Cát Huyền thấy Đào Thương một mặt lúc sau, trong lòng vẫn luôn lo sợ bất an, hận không thể lập tức liền bay đến Dự Chương quận đi, bởi vậy rất nhiều chuyện cũng là chỉ có thể giản lược.

Hắn giờ phút này chỉ cầu có thể nhanh lên đến Dự Chương, chuyện khác thả đãi ổn định lúc sau lại làm đừng đồ.

Chính là cố tình không như mong muốn, Gia Cát thị đoàn người ở ra dương đều lúc sau, cuối cùng vẫn là ở hậu khâu bị một đội nhân mã chặn đứng.

Chặn đường tướng lãnh tướng mạo đường đường, tay cầm một thanh khai sơn đại rìu.

“Tại hạ chính là Đan Dương quận thủ trị hạ giáo úy Từ Hoảng, phụng Đào phủ quân chi mệnh, đặc thỉnh Gia Cát công đoàn người đi trước Bành Thành một tự.”

Chư Cát Huyền thấy Từ Hoảng trong tay đại rìu cùng hắn phía sau kia một đội giỏi giang sĩ tốt, nhất thời có chút đầu váng mắt hoa.

So với Chư Cát Huyền khẩn trương, tuổi trẻ Chư Cát Cẩn lại có vẻ rất là trấn tĩnh, hắn đi lại Từ Hoảng trước mặt, tất cung tất kính nói: “Vị này giáo úy, ta Gia Cát thị hiện chính cử tộc nam dời, sự tình quan toàn tộc thịnh vượng, Đào phủ quân chi mời, ta thúc cháu đám người, sợ là không thể nhận lời, đãi hôm sau ở Giang Nam dàn xếp lúc sau, ta thúc cháu nhi hai người, tự nhiên đi trước Bành Thành, giả sử quân phụ tử tạ tội.”

Một phen nói ra tới lúc sau, Từ Hoảng không những không có nhường đường, ngược lại là lộ ra khinh thường cười lạnh.

“Các hạ chính là Chư Cát Cẩn đi? Chẳng lẽ ngươi còn tưởng rằng, Đào phủ quân thỉnh các ngươi thúc cháu nhi đi trước Bành Thành, là muốn tiếp khách sao?”

Chư Cát Cẩn mặt lộ vẻ mỉm cười, bình tĩnh ngôn nói: “Không phải tiếp khách, chẳng lẽ vẫn là muốn vấn tội không thành?”

“Tính ngươi thông minh!” Từ Hoảng cười ha ha, đem trong tay đại rìu vung lên, liền thấy hắn phía sau các tướng sĩ sôi nổi nảy lên, đem Gia Cát thị người trong vây quanh.

Chư Cát Cẩn sắc mặt chợt biến đổi, bất mãn nói: “Ta Gia Cát thị ở Lang Gia, luôn luôn tuân theo pháp luật, toàn tộc người trong không có một cái có vi quá hán luật, Đào phủ quân nhân bản thân chi tư mà hiếp bức ta chờ nhập Bành Thành, há có thể đổ được Từ Châu chư quận sĩ tộc miệng lưỡi thế gian?”

Từ Hoảng sắc mặt chút nào chưa biến, hừ nói: “Hảo một cái nhanh mồm dẻo miệng, Chư Cát Cẩn, bổn giáo úy lời nói thật không sợ nói cho ngươi, ngươi Gia Cát thị mãn tộc người trong, đại bộ phận là không có xúc phạm hán luật, đáng tiếc liền gần chỉ có ngươi một người phạm pháp! Từ Hoảng lần này tiến đến, đó là phụng mệnh bắt ngươi!”

Thốt ra lời này ra tới, liền thấy Chư Cát Cẩn cùng Chư Cát Huyền thúc cháu nhi hai người sắc mặt đều là đồng thời thay đổi.

Chư Cát Huyền một đường chạy chậm đến Từ Hoảng trước mặt, khẩn trương nói: “Tử du phạm pháp? Chuyện này không có khả năng a! Đứa nhỏ này lão phu ngày thường nhất biết được! Chưa bao giờ từng đã làm cái gì đi quá giới hạn việc, việc này có phải hay không lầm?”

Từ Hoảng nghiêm mặt nói: “Chê cười! Thứ sử phủ hiện đã là chứng cứ vô cùng xác thực, há có thể tính sai!”

Chư Cát Cẩn giờ phút này sắc mặt có vẻ cực kỳ không mau.

“Vị này tướng quân, còn xin đừng muốn làm nhục với ta!”

Liền ở ngay lúc này, u u kans h u thình lình nghe Chư Cát Cẩn phía sau, vang lên một cái non nớt thanh âm.

“Ca ca, thả trước đừng cùng vị này tướng quân cãi cọ, việc đã đến nước này, trừ bỏ hướng Bành Thành đi một chuyến ngoại, chúng ta đã là không còn hắn pháp.”

Từ Hoảng theo thanh âm nhìn qua đi, lại thấy đứng ở Chư Cát Cẩn phía sau, là một người nhìn như chỉ có chừng mười tuổi hài đồng.

Đứa nhỏ này lớn lên mi thanh mục tú, một thân màu trắng tạo phục, sạch sẽ, hào hoa phong nhã rất là chọc người trìu mến.

Chư Cát Cẩn chau mày đầu, thấp giọng nói: “Nhị đệ, cùng ngươi không có quan hệ, hồi trên xe đi!”

Kia hài tử cũng không có bởi vì Chư Cát Cẩn không cao hứng mà có chút lui bước, như cũ dùng non nớt thanh âm khuyên hắn: “Ca ca, vị kia Đào phủ quân nếu dám nói ngươi có tội, nói vậy chúng ta xác đã là làm hắn bắt được cái gì nhược điểm, nháo đem đi xuống đối nhà ta người không có chỗ tốt, trước mắt chỉ nhưng thuận thế, không thể làm bậy, bằng không, có hại vẫn là nhà ta người trong.”

Từ Hoảng nghe vậy, không khỏi cười ha ha.

Hắn qua lại nhìn quét Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn, trào phúng nói: “Hứa đại niên kỷ người, như thế nào kiến thức còn không bằng một cái hài tử? Chư Cát Cẩn, không nghe thấy ngươi nhị đệ nói sao? Trước mắt chỉ nhưng thuận thế, không thể làm bậy!”

Chư Cát Cẩn sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trong lòng làm như cực độ giãy giụa, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi quay đầu nhìn về phía Chư Cát Huyền.

Chư Cát Huyền thở dài một tiếng, biết việc này đã vô pháp nhưng giải, chỉ có thể đi trước Bành Thành, ngay sau đó nói: “Còn thỉnh tướng quân dẫn đường.”

Từ Hoảng đem đại rìu vung, cất cao giọng nói: “Hảo thuyết! Chư vị, thỉnh!”

------oOo------

Chương 181: vi phạm pháp lệnh Chư Cát Cẩn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát thị một nhà ở Từ Hoảng hiếp bức xuống dưới tới rồi Bành Thành, cũng bị an trí ở dịch quán bên trong, đãi nghỉ tạm qua sau, ngày sau liền có thể tiến hành xử lý.

Chư Cát Cẩn bởi vì Từ Hoảng từng ngôn này phạm pháp việc, trong lòng cảm thấy kinh hoảng, hắn buổi tối ở trên giường trằn trọc, lại là số dương lại là số ngưu, nhưng mặc cho hắn như thế nào lăn lộn, Chư Cát Cẩn chính là ngủ không được.

Cuối cùng, Chư Cát Cẩn không thể không khoác một kiện áo choàng đứng dậy, đi ra chính mình phòng, đi vào phòng bên cạnh, giơ tay nhẹ nhàng mà gõ cửa.

“Nhị đệ, ngươi ngủ rồi sao?”

Không bao lâu, liền thấy cửa phòng “Kẽo kẹt” một tiếng bị tới khai.

Chư Cát Cẩn nhị đệ, hài đồng Gia Cát Lượng, xoa mông lung mắt buồn ngủ, đối diện ngoại Chư Cát Cẩn nói: “Ca ca, vào đi, đệ không ngủ.”

“Đều bộ dáng này, còn nói không ngủ.” Chư Cát Cẩn cười véo véo Gia Cát Lượng khuôn mặt nhỏ, cất bước đi vào phòng trong.

Chư Cát Cẩn đi đến án kỉ biên, rót hai thương nước trong, chính mình ngửa đầu uống lên một trản, đem một khác trản đẩy cho Gia Cát Lượng.

“Nhị đệ, vi huynh ngủ không được a.”

Gia Cát Lượng cực cảm kỳ quái: “Ca ca, êm đẹp, như thế nào ngủ không được đâu?”

Chư Cát Cẩn lắc lắc đầu, nói: “Ngươi còn quá nhỏ, không hiểu. Kia thái bình công tử nói rõ là nhằm vào chúng ta Gia Cát gia, vi huynh ngày thường là cỡ nào dạng người, nhị đệ ngươi cũng cũng biết hiểu, thiên hạ ai sẽ phạm pháp, ta Chư Cát Cẩn cũng tuyệt đối sẽ không! Tuy là như thế kia Đào Thương vẫn là có thể tìm ra ta chịu tội, thật sự là dụng tâm lương khổ, nói rõ chính là muốn cố ý đối phó ta Gia Cát gia, chúng ta hiện giờ thân hãm ổ sói, cũng không biết ngày sau phúc họa như thế nào.”

Gia Cát Lượng ở Chư Cát Cẩn đối diện ngồi xuống, hắn tuy rằng tuổi nhỏ đáng yêu, nhưng giơ tay nhấc chân chi gian lại có vẻ rất là trầm ổn, hoàn toàn không giống như là một cái chỉ có mười tuổi hài tử nên có biểu hiện.

“Ca ca, đệ đệ đảo không như vậy cảm thấy, ta cảm thấy, kia họ Đào công tử sở dĩ như vậy cường lưu lại chúng ta, cũng không phải muốn tìm chúng ta phiền toái, hắn có lẽ chỉ là muốn cho chúng ta trong tộc người xuất sĩ.”

“Xuất sĩ?”

Gia Cát Lượng gật gật đầu, nói: “Đệ đệ có cảm giác, hắn rất có khả năng là nhìn trúng ca ca ngươi tài hoa, bởi vậy mới mượn cớ tưởng đem ngươi lưu tại Từ Châu, hắn thượng một lần tới cửa đến thăm, phỏng chừng cũng rất có khả năng là tưởng sính ca ca ngươi rời núi, đáng tiếc lại được đến thúc phụ muốn đi nhậm Dự Chương thái thú tin tức, cho nên liền sửa lại thủ đoạn.”

Chư Cát Cẩn nghe vậy nói: “Nếu thật là như vậy, kia việc này đảo cũng là hảo thuyết. Hắn nếu là chân tướng trung ta tài hoa, cùng lắm thì vi huynh lưu tại nơi đây đó là, nhị đệ ngươi cùng Tam đệ còn có tộc nhân tùy thúc phụ đi Dự Chương, cũng hảo tránh đi Trung Nguyên chiến loạn.”

Gia Cát Lượng nghe vậy, gắt gao cắn môi, nho nhỏ trong mắt, trong nháy mắt làm như có chút ướt át.

“Ca ca, nếu quả thực như thế, ngươi chẳng phải là phải cùng ta cả nhà tách ra sao? Một mình một người ở tha hương……”

Chư Cát Cẩn cười ha ha, xua tay nói: “Vì nhà ta người, có chuyện gì là đại ca ngươi ta không thể làm? Kẻ hèn phân biệt chi khổ, lại có gì khó? Nhị đệ, ngày sau chờ ngươi trưởng thành, đụng phải như vậy sự, không thiếu được cũng sẽ cùng đại ca làm ra giống nhau lựa chọn.”

Nói đến này, liền thấy Chư Cát Cẩn thở dài khẩu khí, lại nói: “Nhị đệ, ngươi trời sinh thông tuệ, sau khi lớn lên tài trí định đem thắng vi huynh gấp trăm lần, có ngươi ở, ta Gia Cát thị ngày sau mới có thể thịnh vượng phát đạt, đại ca hiện tại không còn sở cầu, chỉ nghĩ thế ngươi cùng Tam đệ che mưa chắn gió, ngóng trông các ngươi mau mau lớn lên.”

Tiểu Gia Cát Lượng nghe xong Chư Cát Cẩn nói, vành mắt không khỏi có chút đỏ.

Đại ca có thể vì trong tộc người an nguy làm ra một người lưu tại tha hương quyết tâm, đổi thành ta? Ta có thể làm được sao?

Màn đêm buông xuống, huynh đệ hai người liền ở dịch quán trung này một gian phòng trong, ngủ chung một giường.

……

……

Ngày thứ hai sáng sớm, Chư Cát Cẩn cùng Gia Cát Lượng vừa mới thu thập rửa mặt xong, dịch quán trong vòng, liền nghênh đón hai vị dự kiến bên trong khách nhân.

Đào Thương cùng Quách Gia.

Chư Cát Huyền nghe nói Đào Thương tới, chạy nhanh ra tới cùng Đào Thương giằng co.

“Đào phủ quân, ngươi phái người đem chúng ta toàn tộc từ hậu khâu đưa tới này Bành Thành trong vòng, không biết ý muốn như thế nào?”

Chư Cát Huyền sắc mặt đỏ lên, hiển nhiên rất là tức giận.

Nhưng Đào Thương lại là cười tủm tỉm, chút nào không vì chi tức giận.

Cái gọi là duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười người, Đào Thương thái độ làm Chư Cát Huyền một khang tức giận không chỗ nhưng phát, liền dường như đánh vào bông thượng giống nhau, đầu voi đuôi chuột không có bên dưới.

“Gia Cát công, đào mỗ đều không phải là là cố tình nhằm vào các ngươi, chỉ là làm chất nhi trên người có kiện án tử, yêu cầu đào mỗ tự mình thẩm tra xác minh một chút, nếu ta hỏi qua lúc sau, lại thuộc hư ngôn, kia đào mỗ tất nhiên phái người đem Gia Cát công toàn tộc đưa hướng Dự Chương, cũng sẽ đối lệnh chất nhi chịu đòn nhận tội.”

Vừa nghe lời này, tuy là Chư Cát Huyền đối chính mình cái này chất nhi phẩm tính cực kỳ tự tin, giờ phút này cũng không khỏi có chút luống cuống tay chân.

Này họ Đào tiểu súc sinh, rốt cuộc là bắt được ta chất nhi tội gì chứng a?

Đào Thương cất bước đi đến Chư Cát Cẩn trước mặt, trên dưới đánh giá hắn vài lần, nói: “Gia Cát huynh chính là tự tử du sao?”

Một câu đem Chư Cát Cẩn hỏi có chút hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống).

Chư Cát Cẩn trong lòng nghi hoặc, nhưng trên mặt lại rất là cung kính, chắp tay thi lễ nói: “Hồi Đào phủ quân lời nói, cẩn xác thật là tự tử du.”

Đào Thương mỉm cười gật gật đầu, lại nói: “Nói như thế tới, Gia Cát huynh đã là quan lễ, đúng không?”

Chư Cát Cẩn trong lòng càng thêm nghi hoặc, ngay sau đó nói: “Đúng là. Cẩn vì trong nhà rung chuyển chi cố, quan lễ so sớm, đã là có ba năm.”

“Nga.” Đào Thương trên mặt ý cười càng thêm khắc sâu: “Vậy ngươi trong nhà có bà nương sao?”

Chư Cát Cẩn không rõ nguyên do, nhưng hắn phía sau tiểu Gia Cát Lượng trong lòng lại là đột nhiên vừa tỉnh.

Hài tử có tâm nhắc nhở một chút ca ca, nhưng làm trò Đào Thương mặt, lại là không biết nên như thế nào mở miệng.

Chư Cát Cẩn trong lòng thật là buồn bực…… Này họ Đào có phải hay không có tật xấu a? Đại thật xa đem ta từ hậu khâu bắt cóc lại đây, chính là vì hỏi ta thành không thành thân?

“Hồi phủ quân lời nói, cẩn chưa hôn phối.”

Đào Thương gật gật đầu, lại nói: “Vậy ngươi chính là cùng nhà ai cô nương nạp quá màu, hỏi qua danh?”

Gia Cát Lượng giờ phút này không nín được, vội vàng nói: “Có!”

Đào Thương lông mày một chọn, cười hì hì quay đầu nhìn về phía Gia Cát Lượng.

Nhưng thấy đứa nhỏ này mi thanh mục tú, diện mạo đáng yêu, giờ phút này trên mặt ẩn ẩn có chút nóng nảy, làm như đã minh bạch chính mình dụng ý.

“Ngươi chính là Gia Cát Lượng đi?” Đào Thương trong mắt hình như có tinh quang hiện lên, cùng chó dữ nhìn đến xương cốt giống nhau làm cho người ta sợ hãi khủng bố.

Tuổi nhỏ Gia Cát Lượng đối mặt Đào Thương, làm như có chút co quắp, thấp giọng nói: “Học sinh đúng là.”

“Hảo, ngươi vừa mới nói ngươi huynh trưởng đã cùng người nạp thái vấn danh, lại là nhà ai cô nương a?”

Một câu lại là đem Gia Cát Lượng hỏi ở, không biết nên như thế nào trả lời.

Chư Cát Cẩn xoay tay lại kéo Gia Cát Lượng một chút, đem hắn che ở chính mình phía sau, cung kính nói: “Tiểu đệ tuổi nhỏ, thuận miệng vọng ngôn, còn thỉnh Đào phủ quân chớ trách tội, cẩn đến nay vẫn chưa cùng người nạp quá màu, hỏi qua danh.”

“Ha hả.”

Đào Thương cái này vui vẻ: “Tính ngươi thượng nói! Thẳng thắn từ khoan, kháng cự từ nghiêm! Nói như thế tới, đào mỗ bắt ngươi trở về, liền không phải hiểu lầm, Chư Cát Cẩn, ngươi quan lễ tam tái, tuy có hiếu kỳ trong người, không thể thành thân, nhiên hiếu kỳ qua đi, lại như cũ không chịu nạp thái vấn danh, hay là ngươi là đối ta đại hán triều đình chính sách có ý kiến gì sao?”

Một câu, tức khắc đem Chư Cát Cẩn cấp hỏi choáng váng.

Ta không thành thân…… Đã bay lên tới rồi đối đại hán chính sách bất mãn mặt thượng sao?

“Đào phủ quân, ngài lời này là có ý tứ gì?”

Đào Thương dùng tay sờ sờ mũi, quay đầu đối Quách Gia sử một cái ánh mắt.

Quách Gia thanh thanh yết hầu, cất bước đi lên tới, nói: “Gia Cát huynh, căn cứ hán luật, trong tộc có quan lễ giả mà đủ mười lăm

chưa lập gia đình nhân khẩu, mỗi năm cần giao nộp 120 tiền đầu người thuế má, thẳng đến đi qua lục lễ thành thân mới thôi, ngươi trong tộc sở nộp lên trên chi thuế phú, ba năm tới lại không có này hạng nhất, niệm ngươi quan lễ là lúc, chính là nhân phụ qua đời yêu cầu giữ đạo hiếu, cố giữ đạo hiếu trong lúc thuế đầu người có thể không chước, nhưng căn cứ dương đều huyện hộ tịch ghi lại, ngươi năm nay hiếu kỳ đã qua, lý nên giao đủ năm nay này 120 tiền chưa lập gia đình thuế phú! Cho nên nói, các ngươi Chư Cát Cẩn, hiện tại chính là có trốn thuế chi tội!”

Đào Thương ở bên cạnh, thật mạnh gật đầu một cái: “Chư Cát Cẩn, ngươi cư nhiên dám thiếu triều đình độc thân thuế? Đại nghịch bất đạo!”

Một câu nói xong, liền thấy Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn thúc cháu tức khắc giống như sấm đánh giống nhau, tại chỗ ngây ra như phỗng, không thể tin được nhìn Đào Thương cùng Quách Gia.

Này cũng quá đặc nương…… Con mẹ nó.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Chư Cát Huyền do dự đi lên trước tới, nói khẽ với Đào Thương nói: “Đào phủ quân, Cẩn Nhi chưa lập gia đình thuế đầu người, dương đều huyện huyện tôn, chưa bao giờ chủ động hỏi ta Gia Cát gia muốn quá……”

“Chê cười!” Đào Thương lông mày một chọn, bất mãn phê bình giáo dục nói: “Chư Cát Huyền! Ngươi nhìn xem ngươi lời này nói, quả thực có nhục sĩ tộc gia phong! Ta đại hán luật pháp tại đây, há có thể là bởi vì bên tả nguyên nhân liền có thể không giao? Hắn không thu, ngươi chẳng lẽ sẽ không chủ động đi giao sao? Ngươi cá nhân chủ động ý thức ở nơi nào?”

Một câu, thiếu chút nữa không đem Chư Cát Huyền khí ngất xỉu.

Còn cá nhân chủ động ý thức? Ngươi nói chuyện có thể hay không muốn một chút mặt?

Này tiểu con bê!

Chư Cát Cẩn lấy lại bình tĩnh, cất bước đi đến Đào Thương trước mặt, chắp tay nói: “Đào phủ quân, cẩn này 120 tiền thuế tiền, nguyện tuần hoàn triều đình pháp luật, gấp bội bồi thường chi, còn thỉnh phủ quân pháp ngoại khai xá, tha thứ cẩn lúc này đây.”

Đào Thương nghe vậy, thở dài lắc lắc đầu, nói: “Ngươi nếu là sớm tới mấy ngày, ta có lẽ còn có thể thế ngươi ngăn đón, nhưng hiện giờ lại là chậm, ngươi không thành thân thiếu thuế sự, ta mấy ngày hôm trước đã biểu tấu hướng Trường An, đăng báo cho trong kinh đình úy phủ, này án can hệ trọng đại, triều đình cùng đình úy phủ đều phi thường coi trọng, Trường An bên kia hạ văn kiện, muốn đem ngươi việc này coi như điển hình nghiêm túc xử lý, Chư Cát Cẩn a, việc này đã không phải còn tiền có thể giải quyết, ta sợ là giúp ngươi đâu không được.”

Chư Cát Cẩn nghe vậy, trên má cơ bắp khí trực trừu trừu.

Cái gì kêu ta không thành thân sự, ngươi đăng báo cho triều đình?…… Triều đình còn con mẹ nó phi thường coi trọng?

Triều đình đặc nương nhàn ra thí!?

Là ngươi ngốc vẫn là ta ngốc?!

Đào Thương đối Chư Cát Cẩn đen như mực biểu tình lại là không để bụng, tiếp tục nói: “Chư Cát Cẩn a, ngươi này đem thật là làm lớn! Ta xem ngươi là muốn xong a, căn cứ đào mỗ ở trong triều người quen phân tích, triều đình bởi vì việc này đã nhìn chằm chằm ngươi chết bầm! Chính ngươi nói một chút đi, việc này ngươi xem hẳn là như thế nào giải quyết?”

Chư Cát Cẩn cúi đầu không tiếp lời, không phải hắn không nghĩ nói chuyện, mà là khí nói không nên lời.

Chư Cát Huyền càng là khí cả người run run, run rẩy nói: “Đào công tử thân là một quận chi trường, không tư như thế nào trị dân cường quân, lại ở chỗ này so đo này đó việc nhỏ? Chẳng lẽ bất giác hổ thẹn sao?”

Nghe xong Chư Cát Huyền nói, Đào Thương phía sau Quách Gia đứng ra cười hì hì nói: “Gia Cát công lời này liền không xuôi tai, luật pháp việc vô lớn nhỏ, đồng dạng là vì nước tận trung, cường binh làm dân giàu là tận trung, vì triều đình cưỡng chế nộp của phi pháp thuế khoản cũng là tận trung, Gia Cát công đem triều đình quan viên ấn luật hành án việc cường phân cao thấp trên dưới, chẳng lẽ là nghi ta đại hán luật pháp có điều bất công?”

Đào Thương cũng là mày một dựng, cả giận nói: “Chư Cát Huyền! Ta vừa rồi lời nói ngươi đều nghe được chạy đi đâu! Trốn thuế lậu thuế ngươi còn có lý? Ta hiện tại đối với ngươi đưa ra nghiêm túc phê bình!”

“Ô……” Chư Cát Huyền nghe vậy nghẹn lời.

Quách Gia năng ngôn thiện biện, suy nghĩ nhanh nhẹn, phóng nhãn thiên hạ ít có địch thủ, Đào Thương càng là tổn hại người vô địch thủ, bằng Chư Cát Huyền này mấy lần, thượng còn không phải hai người bọn họ đối thủ.

Từ khi có Quách Gia giúp đỡ, Đào Thương cảm giác chính mình xử lý sự tình không bao giờ là giống ban đầu giống nhau tất cả đều đến dựa vào chính mình suy nghĩ trù tính, có quỷ tài tương trợ, ngày thường có chuyện gì hai người một thương lượng, rất nhiều nan đề tức khắc là có thể giải quyết dễ dàng.

Ngay cả chơi khởi lưu manh tới, hai người cũng so với lúc trước chính mình một người có vẻ thuận buồm xuôi gió rất nhiều.

Đây là cái gọi là đầu óc gió lốc, tư tưởng va chạm.

Đào Thương tiếp tục chính sắc chất vấn: “Gia Cát thị thân là Lang Gia sĩ tộc, Chư Cát Cẩn lại là ít có thanh niên sĩ tử, không biết vì dân gương tốt, ngược lại là trốn thuế lậu thuế, xin hỏi Gia Cát công, đào mỗ lấy hắn vấn tội, nhưng có cái gì không ổn chỗ?”

------oOo------

Chương 182: Gia Cát Lượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe Đào Thương thúc giục bức chất vấn, Chư Cát Huyền hiện tại hoàn toàn sẽ không.

“Này, này!” Chư Cát Huyền khí sắc mặt đỏ lên, liền một câu hoàn chỉnh nguyên lành lời nói đều nói không rõ.

Theo đạo lý Chư Cát Cẩn không kết hôn, không có thượng độc thân thuế đầu người, này vốn là kiện việc nhỏ.

Nhưng sự tình thực rõ ràng, Đào Thương ở bắt lấy chuyện này làm văn, rốt cuộc sự tình lại tiểu, kia cũng là trái với hán luật, Đào Thương tróc nã Chư Cát Cẩn về tình về lý thượng đều nói được qua đi.

Nói trắng ra là, khả đại khả tiểu sự, liền xem Đào công tử tưởng như thế nào lộng.

Chư Cát Huyền thúc cháu bởi vì cái này trong lòng bị đè nén, mà Đào Thương trong lòng còn lại là âm thầm cảm khái không thôi.

Rốt cuộc là gặp được chủ nghĩa phong kiến đáng sợ chỗ, không giao độc thân thuế đều có thể lấy tới viết văn chương, đây là cỡ nào vạn ác hơn nữa không có nhân quyền thống trị phương thức, quả thực chính là táng tận thiên lương, không thể nói lý!

Bất quá…… Hảo sảng nói.

Chư Cát Huyền không có biện pháp, hắn giờ phút này duy nhất đường ra cũng chỉ có thể là nhận túng.

Lão nhân chắp tay thi lễ nói: “Đào công tử, Cẩn Nhi không thượng nhân đầu thuế, quả thật là lão phu có lỗi cũng, lão phu nguyện ý thế

Cẩn Nhi nhiều giao phạt tiền, công tử nói phạt nhiều ít, lão phu đều nhận!”

Đào Thương cười như không cười nhìn Chư Cát Huyền, lắc lắc đầu nói: “Gia Cát công, ngài là phản ứng trì độn sao? Chẳng lẽ ngài còn không có nghe minh bạch đào mỗ nói trung chi ý? Hiện tại không phải phạt tiền sự! Mà là Đào Thương đem việc này đăng báo triều đình sau, muốn y theo hán luật giam giữ Chư Cát Cẩn dò hỏi này trốn thuế chi tội!”

Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn tức khắc có điểm hoảng.

Không giao nộp độc thân thuế chịu tội, này xử phạt giới hạn ba phải cái nào cũng được, hướng nhỏ nói chính là đem tiền bổ thượng là có thể xong việc, hướng lớn nói, nếu ấn trốn thuế xử trí, giam cầm cũng có khả năng.

Xem tên tiểu tử thúi này ý tứ…… Hiện tại rõ ràng là muốn đem sự tình hướng lớn chỉnh!

Liền ở ngay lúc này, tuổi nhỏ Gia Cát Lượng từ Chư Cát Cẩn phía sau lóe ra tới, đi đến Đào Thương trước mặt, cung cung kính kính đối hắn chắp tay thi lễ hành lễ.

“Học sinh Gia Cát Lượng, xin hỏi Đào phủ quân tính toán xử trí như thế nào ca ca ta?”

Vừa nhìn thấy Gia Cát Lượng, Đào Thương hai chỉ con ngươi lại tức khắc sáng.

Ngày sau tiếng tăm lừng lẫy Ngọa Long tiên sinh, hiện tại vẫn là một cái cỡ nào đáng yêu hài tử a…… Tiểu long nhân.

Bất quá Gia Cát Lượng hỏi ra vấn đề, thực hiển nhiên cũng là đã hỏi tới điểm mấu chốt thượng.

Đứa nhỏ này lấy lui vì tiến, không cầu Đào Thương thứ tội, ngược lại là đem bóng cao su đá còn cho hắn, hỏi hắn như thế nào xử trí

Chư Cát Cẩn.

Chuyện này liền tương đối khảo nghiệm EQ cùng da mặt.

Gia Cát thị dù sao cũng là Lang Gia sĩ tộc, liền tính là bị Đào Thương bắt được bím tóc, nhưng rốt cuộc sự tình không lớn, nói là triều đình hạ văn kiện, kia cũng là vô nghĩa…… Nếu là thật coi đây là từ đem Chư Cát Cẩn giam giữ định tội, chỉ sợ ở Từ Châu sĩ tộc trung gian, cũng sẽ khiến cho không nhỏ mặt trái phong ba.

Mạnh mẽ chế tài sĩ tộc thành viên, rất có khả năng sẽ khiến cho Từ Châu sĩ tộc nổi loạn, đó là Đào Thương lấy một trăm đầu cũng đổi không dậy nổi.

Huống chi Chư Cát Cẩn thời trẻ quan lễ, cũng là vì tẫn hiếu đạo, ở cái này lấy “Hiếu” trị thiên hạ xã hội, Chư Cát Cẩn hành vi ở đạo nghĩa thượng vẫn là chiếm cứ điểm cao.

Hơn nữa quan trọng nhất một chút chính là, ở Đào Thương sâu trong nội tâm, chỉ là muốn ngăn cản Chư Cát Huyền nam dời, lưu lại Gia Cát Lượng, cũng không phải thật sự tưởng đối Gia Cát gia thế nào.

Cho nên này trừng phạt thi thố là cái gì, chính là trọng trung chi trọng.

Đào Thương rốt cuộc còn phải yếu điểm da mặt, hắn không có khả năng thật sự đối Chư Cát Cẩn định tội quá nặng.

Gia Cát Lượng này vừa hỏi, nhưng xem như một ngữ đánh trúng yếu hại.

Đào Thương nhẹ nhàng dùng tả quyền đấm đánh tay phải chưởng, một đôi áp phích gắt gao nhìn chằm chằm Gia Cát Lượng, trên mặt lộ ra tán dương thần sắc.

“Ngươi huynh trưởng Chư Cát Cẩn tuy rằng có tội, nhưng niệm này hiếu tâm cảm động đất trời, này tình nhưng mẫn, này trốn thuế lao

ngục họa liền trước miễn đi, đem kia 120 tiền thuế đầu người bổ thượng.”

Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn nghe vậy, không khỏi lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Bất quá tuổi ấu tiểu Gia Cát Lượng, hiển nhiên không có bọn họ như vậy lạc quan, thông qua hài tử vừa mới quan sát, hắn cảm giác vị này Đào phủ quân tuyệt đối sẽ không như vậy vô cùng đơn giản qua loa cho xong.

Quả nhiên, ở Chư Cát Huyền thúc cháu cao hứng kính qua đi, Đào Thương cười tiếp tục nói: “Chư Cát Cẩn trốn thuế, tuy rằng tạm thời sẽ không lượng tội thi hình, nhưng thân là sĩ tộc tiếp theo bối nhân tài mới xuất hiện, nếu là liền như vậy tiếp tục mặc kệ hắn ung dung ngoài vòng pháp luật, chỉ sợ cũng không phải như vậy hồi sự. Ta dù sao cũng phải cấp thiên hạ một cái giao đãi.”

Chư Cát Cẩn nghe vậy có điểm không rất cao hứng.

Nhìn xem vị này Đào phủ quân đem nói, ta bất quá là không thành thân mà thôi, như thế nào liền biến thành ung dung ngoài vòng pháp luật? Còn phải cho thiên hạ một cái giao đãi?

“Cho nên nói, bản công tử quyết định, tạm thời đem Chư Cát Cẩn khấu ở Từ Châu, từ đào mỗ thay thế triều đình tự mình cho hắn an bài bà nương, thẳng đến Chư Cát Cẩn thành thân mới thôi.”

Nghe xong lời này, Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn khuôn mặt tức khắc đều cứng đờ.

“Ngươi thay ta, an bài bà nương?” Chư Cát Cẩn trừng lớn hai mắt, hữu khí vô lực nói.

Đào Thương gật gật đầu, mỉm cười nói: “Chư Cát Cẩn, ngươi muốn cảm tạ triều đình cảm tạ tổ chức, ở trăm vội bên trong còn thế ngươi loại này lớn tuổi độc thân nam tử giải quyết hôn phối, phát tức phụ

cho ngươi ngủ sinh sản trọng đại vấn đề, chúng ta đại hán triều xã hội phúc lợi thực hảo a, chính ngươi về nhà vụng trộm nhạc đi thôi.”

Chư Cát Cẩn sắc mặt tức khắc kinh trắng bệch.

“Đào phủ quân, việc này thành thật không thể!” Chư Cát Cẩn nóng nảy, hắn chính là Từ Châu sĩ tộc hậu bối trung, ít có nhân tài mới xuất hiện, ánh mắt cực cao.

Nếu thật là ứng Đào Thương, ai biết tiểu tử này sẽ cho chính mình tắc một cái cái dạng gì bà nương lại đây? Nếu là hắn cố ý chơi xấu, an bài cái diện mạo này xấu vô cùng người đàn bà đanh đá người, Chư Cát Cẩn đời này chẳng phải là liền toàn huỷ hoại?

Đào Thương giờ phút này, lại là đã quay đầu nhìn về phía Quách Gia, nói: “Ngươi ngày hôm qua thống kê, ta Từ Châu thích hợp cấp Chư Cát Cẩn lai giống nữ tử, đều có này đó?”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Xem Gia Cát huynh yêu thích, 30, 40, 50 đều có!”

Chư Cát Cẩn nghe vậy đại kinh thất sắc.

“Đào phủ quân, việc này, thật sự không được a!”

Đào Thương không rất cao hứng: “Chư Cát Cẩn, đào mỗ đã không tính toán truy cứu ngươi trốn thuế chi tội? Thậm chí còn chủ động giúp ngươi giải quyết hôn phối vấn đề, phòng ngừa ngươi sau này tiếp tục trốn thuế, ngươi không cảm tạ ta đối với ngươi quan hệ, như thế nào ngược lại là đẩy tam đẩy bốn? Chẳng lẽ ngươi còn tưởng tiếp tục trốn thuế phạm pháp không thành? Tiểu tử, ngươi thật đương bản công tử trị không được ngươi?”

Chư Cát Cẩn dùng sức lắc đầu, thanh âm rõ ràng phát run: “Đào phủ quân, chúng ta Gia Cát thị nam dời sắp tới, thành thật không thể bởi vì ta sự tình, tại đây tiếp tục trì hoãn……”

Đào Thương lặng lẽ cười, nói: “Kia đã có thể không phải do ngươi, Chư Cát Cẩn, lời nói thật không sợ nói cho ngươi, cho dù là ở ngươi thành thân lúc sau, ngươi cũng không thể rời đi Bành Thành, ngươi quan lễ là lúc chính là ở mười bốn tuổi, ta đại hán thu thuế đầu người nguyên nhân căn bản chính là ở cùng thành thân sinh con, tăng nhiều dân cư vì triều đình cống hiến lực lượng, ngươi quan lễ ba năm có thừa, đào mỗ liền ấn một năm một cái tính, ngươi cũng ít nhất là thiếu triều đình ba cái hài tử, ngươi không đem này ba cái hài tử đều sinh nhanh nhẹn, cũng đừng muốn chạy ra Bành Thành một bước.”

Lời này vừa nói ra tới, chỉ đem Chư Cát Huyền thúc cháu nhi ba người nói sắc mặt biến thành màu đen!

Từ xưa đến nay, chỉ nghe nói bức lương vì xướng, cường đoạt dân nữ việc, khi nào nghe nói qua cường đoạt phụ nam?

Hơn nữa chỉ là thành thân không nói, còn phải lưu lại nơi này cấp triều đình sinh mãn ba cái hài tử!?

Này cùng đem Chư Cát Cẩn cưỡng gian có cái gì khác nhau?

Chư Cát Huyền cất bước tiến lên, run run đối Đào Thương ngôn nói: “Đào phủ quân, này, này không phải hồ nháo sao? Chẳng lẽ việc này liền không có khác thương lượng sao?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Không thương lượng, Chư Cát Cẩn cần thiết phải ở lại chỗ này cùng ta an bài nữ nhân sinh mãn ba cái hài tử, vì đại hán triều dân cư phát triển sự nghiệp tăng gạch thêm ngói, nếu không quyết không thể rời đi Từ Châu.”

Nói đến này, Đào Thương ngừng lại một chút, cười nói: “Gia Cát công, đào mỗ chính là y theo hán luật làm việc, ta tuyệt không sẽ oan uổng một cái người tốt, nhưng cũng tuyệt không sẽ bỏ qua một cái người xấu, này án xử phạt người chỉ là Chư Cát Cẩn một cái, còn lại người chờ, toàn cùng việc này không quan hệ, các ngươi có thể đi rồi, nên nào mát mẻ nào mát mẻ đi.”

Dứt lời, quay đầu đối dịch quán ngoài cửa hô: “Người tới a, đem Chư Cát Cẩn cho ta mang đi, cũng phái người đưa Gia Cát thị còn lại người chờ ra khỏi thành, bọn họ không phải muốn đi Dự Chương quận sao? Làm cho bọn họ đi!”

Dịch quán bên ngoài, lấy Bùi Tiền cầm đầu hổ vệ quân vọt vào tới một đội.

Chỉ thấy vài tên hổ vệ quân sĩ tốt đi đến Chư Cát Cẩn trước mặt, trong đó một người đối với Chư Cát Cẩn duỗi ra tay, hung ba ba nói: “Gia Cát tiên sinh, thỉnh đi!”

Chư Cát Cẩn giờ phút này hoàn toàn luống cuống, hắn vội vàng sau này trốn tránh, đứng ở Chư Cát Huyền phía sau.

“Không cần, không được! Ta không thành thân, ta không cần cùng ngươi an bài nữ nhân sinh hài tử, Đào phủ quân, ngươi không cần hố ta!”

Đào Thương mày nhăn lại, thấp giọng quát lớn nói: “Chư Cát Cẩn, ngươi đừng vội chơi tiểu tính tình, Hán triều luật pháp tại đây bãi, cùng nữ nhân sinh tiểu oa nhi, chính là ngươi thân là người Hán ứng tẫn nghĩa vụ, này cùng đào mỗ lại có quan hệ gì?”

Quách Gia cũng là hắc hắc cười nói: “Gia Cát tiên sinh, Đào phủ quân này như thế nào có thể là hố ngươi đâu? Triều đình cho ngươi tìm thê thất bao ngươi sinh hài tử, quả thật là thế ngươi hết hiếu đạo, chuyện tốt như vậy, đổi đến khác châu quận, cũng không phải là mỗi cái thứ sử quận thủ đều có thể làm đến.”

Chư Cát Cẩn sắc mặt xanh mét, run run nói: “Ngươi đừng vội nói bậy! Các ngươi này rõ ràng chính là muốn mượn cơ hội lăng nhục với ta! Này tính cái gì tẫn hiếu…… Các ngươi này rõ ràng là lăng nhục, là cường đoạt, là bức lương, là cưỡng gian!”

Liền cưỡng gian đều hô lên tới, có thể thấy được Chư Cát Cẩn là thật sự sốt ruột.

Đáng thương mười bảy tám tuổi rất tốt sĩ tộc thiếu niên lang, tối nay qua đi, liền không thể lưu đến trong sạch ở nhân gian.

Đào Thương lười đến cùng Chư Cát Cẩn bẻ xả, ngay sau đó Bùi Tiền phất phất tay, nói: “Đừng nhiều lời, kéo xuống đi, kéo xuống đi, lai giống đi!”

Bùi Tiền đám người được quân lệnh, đi lên duỗi tay liền trảo Chư Cát Cẩn.

Chư Cát Cẩn dùng sức giãy giụa, một mặt giãy giụa một mặt tê tâm liệt phế cao giọng khóc kêu: “Thúc phụ, cứu ta a! Ta không cần thành thân! Ta không cần sinh hài tử!”

Chư Cát Huyền giờ phút này trong đầu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Mau 50, cái gì sóng to gió lớn chưa thấy qua, nhưng loại tình huống này…… Lại thật sự vẫn là lần đầu tiên thấy!

Hắn đi nhanh tiến lên, đối Đào Thương cầu xin nói: “Đào phủ quân a, còn thỉnh ngươi thủ hạ lưu tình a!”

Đào Thương lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Quốc pháp như thế, ta cũng là không thể nề hà, huống hồ Gia Cát công đổi một cái góc độ ngẫm lại, triều đình cho ngươi chất nhi tìm bà nương sinh hài tử, vì ngươi Gia Cát gia khai chi tán diệp, cũng chưa chắc không phải một chuyện tốt, như vậy, ngươi trước tùy ta hồi phủ uống hai ngọn trà, chờ Chư Cát Cẩn huynh xong việc, ta lại phái người đem hắn tiếp nhận tới cùng chúng ta cùng nhau ăn chút tốt bổ bổ thận khí…… Lần đầu tiên đều như vậy, không có việc gì, đôi mắt một bế liền đi qua.”

Chư Cát Huyền nghe vậy quả muốn cho hắn hai cái đại nhĩ lôi tử!

Chuyện tốt? Chuyện tốt chính ngươi như thế nào không hướng thượng thử xem.

“Dừng tay!”

Mọi người ở đây khắc khẩu, xé rách, so đo là lúc, dịch quán ngoài cửa, đột nhiên vang lên một tiếng nổi giận quát!

Mọi người đều quay đầu đi, lại thấy Đào Khiêm dẫn theo Mi Trúc cùng Tào Báo, chậm rãi bước đi tới dịch quán trong sân.

Thứ sử đại nhân một đôi lão mắt uy nghiêm qua lại nhìn quét giữa sân mọi người, từ run rẩy Chư Cát Huyền, đến bị thị vệ giống như trảo gà giống nhau trảo chật vật Chư Cát Cẩn, cuối cùng dừng ở Đào Thương trên người.

Thấy Đào Khiêm trình diện, Đào Thương không khỏi tức khắc sửng sốt.

Kỳ quái, ta cùng lão gia tử giống như không có an bài cái này bước đi a? Hắn như thế nào chính mình lại đây?

Còn có hắn phía sau Tào Báo cùng Mi Trúc, lại là như thế nào cái tình huống?

Đào Khiêm gắt gao nhìn chằm chằm Đào Thương, uy nghiêm nói: “Đây là có chuyện gì?”

Đào Thương tuy rằng không rõ Đào Khiêm chạy đến nơi đây tới làm cái gì, nhưng vẫn là tiến lên thi lễ, nói: “Hồi phụ thân lời nói, hài nhi đang ở xử trí Lang Gia dương đều huyện học sinh Chư Cát Cẩn quan lễ không hôn kiêm trốn thuế một án.”

Đào Khiêm màu trắng lông mày hơi hơi nhăn lại, hừ lạnh một tiếng, nói: “Vậy ngươi thẩm vấn kết quả là cái gì?”

“Chư Cát Cẩn quan lễ không hôn một án chứng cứ vô cùng xác thực, xác có việc này.”

Đào Khiêm chậm rì rì trả lời: “Vậy ngươi lại tính toán xử trí như thế nào việc này?”

Đào Thương há miệng thở dốc, vừa muốn mở miệng.

Lại thấy tiểu Gia Cát Lượng đột nhiên chạy đi lên, ôm chặt Đào Khiêm đùi, một bên anh anh khóc lóc, một bên gân cổ lên năn nỉ nói.

“Lão công công, mau cứu cứu chúng ta đi! Kia hai người muốn cưỡng gian ca ca ta!”

“Gì ngoạn ý?!!”

Đào Khiêm phía sau Tào Báo cùng Mi Trúc hai người tức khắc đều hít ngược một hơi khí lạnh, đôi mắt nhất thời trừng tròn trịa, không thể tin được nhìn về phía Đào Thương cùng Quách Gia hai người.

Quách Gia vội vàng giơ tay lau mồ hôi, lắp bắp nói: “Tiểu tổ tông, ngươi cũng không nên nói bừa a!”

Đào Khiêm còn lại là vẻ mặt đờ đẫn không bao lâu, mới vừa rồi chậm rãi quay đầu, hai tròng mắt phun hỏa nhìn chằm chằm Đào Thương cùng Quách Gia hai người.

Đào Thương càng là ngốc.

Thái bình công tử ở Đào Khiêm thịnh nộ dưới ánh mắt, không tự chủ được giơ tay xoa xoa trên trán mồ hôi.

Gia Cát Lượng này tiểu vương bát đản, cư nhiên âm ta?

Quách Gia xấu hổ cười nịnh nọt tiến lên, một tay đem tiểu Gia Cát Lượng nắm ly Đào Khiêm đùi biên, bồi cười nói: “Đừng nghe hắn hồ liệt liệt, sứ quân đừng hiểu lầm, con nít con nôi gì cũng đều không hiểu, một cái hài tử, có thể biết cái gì a?”

“Hắn không hiểu, ngươi nhưng thật ra minh bạch thực a!” Đào Khiêm cắn răng nhìn chằm chằm Quách Gia, hận không thể đem lãng tử quỷ tài cấp ăn.

“Lão phu liền nói sao, từ khi hai ngươi trở về Từ Châu lúc sau, như thế nào liền như vậy như hình với bóng? Không thể tưởng được cư

nhiên, cư nhiên, cư nhiên làm hạ bực này đồi phong bại tục việc, các ngươi hai cái cũng đều xem như thanh niên tài tuấn, như thế nào thì tốt rồi này khẩu? Nói! Từ khi nào bắt đầu!”

Đào Khiêm khí qua lại dùng tay run rẩy luân điểm Đào Thương cùng Quách Gia.

Quách Gia thực không nghĩa khí, vừa thấy sự có không ổn, lập tức liền đem Đào Thương cấp bán.

“Sứ quân bớt giận, đôi ta như hình với bóng thực sự là không liên quan Quách mỗ sự, ta là bị ngươi nhi tử trói về tới! Quách mỗ ngay từ đầu cũng không đãi thấy hắn, là hắn bức ta!”

Đào Thương nghe xong, không khỏi một trận choáng váng.

Họ Quách, quá không nghĩa khí!

“Làm ca ca, ngươi nhưng đừng nói bừa a.” Đào Thương vội vàng tiến lên ngăn lại Quách Gia, sau đó suy yếu hướng về phía Đào Khiêm cười cười, nói: “Phụ thân, sự tình không phải ngươi tưởng dáng vẻ kia.”

Đào Khiêm giờ phút này đã là cái gì đều nghe không vào, vươn tay đối đi theo hạ nhân nói.

“Lấy lão phu quải trượng tới!”

“Cha, hảo thuyết hảo thương lượng biết không?”

“Nghịch tử…… Không thương lượng! Hôm nay nói cái gì cũng đến đánh gãy ngươi một chân, ngươi chịu chết đi!”

------oOo------

Chương 183: chim non ly sào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nửa canh giờ lúc sau.

Dịch quán trong vòng, mọi người tìm kiếm một chỗ đại sảnh, y theo khách và chủ chi vị ngồi xuống.

Đào Khiêm ngồi ở chủ vị thượng, vẫn giống như phẫn nộ trâu đực giống nhau thở hổn hển, Mi Trúc cùng Tào Báo còn lại là xấu hổ ở một bên cười nịnh nọt.

Chư Cát Huyền, Chư Cát Cẩn cùng Gia Cát Lượng thúc cháu ba người còn lại là song song với một loạt —— Chư Cát Cẩn quần áo như cũ là có vẻ có chút hỗn độn, nước mắt còn ở hốc mắt trung đánh chuyển, vừa mới trường hợp vẫn là làm hắn cảm thấy nhìn thấy ghê người.

Đào Thương cùng Quách Gia hai người còn lại là tao mi đạp mục đích ngồi ở đối diện một khác sườn, Quách Gia còn tính hảo, không có gì đại sự.

Đào Thương đã có thể thảm, trên người ăn mấy nhớ thật mạnh bẹp quải bất quá, cái ót còn không có Đào Khiêm một cái quả đấm tấu ong ong vang lên.

Toàn thân giống như tan giá giống nhau đau.

Chính mình lao tâm lao lực thế Từ Châu giữ lại nhân tài, hắn còn đánh người.

Cái gì cha a, như vậy hố nhi tử!

Giờ này khắc này, hiểu lầm đã giải thích khai, Đào Khiêm hết giận không tốt, nhưng hắn như cũ là bất mãn nhìn Đào Thương, thường

thường hung hăng dùng ánh mắt bá hắn một chút!

“Gia Cát công, hôm nay việc này, thực sự là cái hiểu lầm. Lão phu thế này ngỗ nghịch tử, cùng ngươi nói cái không phải.”

Chư Cát Huyền nghe vậy, liền nói không dám.

“Bất quá Gia Cát công, thương nhi hành sự tuy có không lo chỗ, nhưng lệnh chất nhi vi phạm hán luật pháp kỷ, thật là sự thật, lại nói tiếp thương nhi chỉ là lưu lại hắn ở Từ Châu cưới vợ sinh con, về tình về lý, đảo cũng không có gì không đúng, nghiêm khắc tới nói, này cử đối lệnh chất nhi thậm chí vẫn là có chút bất công.”

Chư Cát Huyền trong lòng tuy rằng là có điểm không phục, nhưng Đào gia phụ tử hiện tại gắt gao nắm lấy “Trốn thuế” này một cái tội danh không bỏ, chỉ đem lão nhân cũng là làm cho không thể nề hà.

“Đa tạ đào sứ quân hậu ý, lão phu cùng chất nhi trở về, chắc chắn tam tỉnh ngô thân, lấy tỉnh hôm nay chi chịu tội.”

Đào Khiêm chậm rì rì nói “Kia đảo cũng không cần, chỉ là Gia Cát công, lão phu này Từ Châu nơi, không biết đến tột cùng là có chuyện gì trễ nải ngươi Gia Cát thị? Chọc ngươi một hai phải cử chúng nam dời?”

Chư Cát Huyền thở dài khẩu khí, nói “Hồi sứ quân lời nói, cũng không là lão phu khăng khăng phải đi, chỉ là sau tướng quân Viên Thuật đã là biểu tấu lão phu vì Dự Chương thái thú, con đường làm quan tiền đồ vì thứ nhất, thứ hai lão phu cũng thực sự là đắc tội không nổi Viên Thuật, đệ tam phương nam so bên trong nguyên tương đối yên ổn một ít, lão phu cử tộc di chuyển, cũng bất quá là vì bảo toàn tộc nhân, có tội gì a?”

Đào Khiêm nghe vậy gật gật đầu, nói “Thương nhi, Gia Cát công tình nghĩa thân thiết, thật sự không được, liền làm cho bọn họ nam dời đi.”

Đào Thương nhướng mày, trong lòng dâng lên một loại điềm xấu dự cảm.

Đào Khiêm đột nhiên chạy đến dịch quán tự mình đề ra nghi vấn Gia Cát thị dời tộc việc, vừa mới lại đối chính mình một đốn cuồng bẹp, này trong đó tất nhiên là có cái gì biến cố, nhưng xem lão nhân bộ dáng, trước mắt hẳn là không có phương tiện nói thẳng.

Nhưng nếu là liền như vậy thả chạy Gia Cát Lượng, Đào Thương tuyệt đối không đáp ứng.

“Không được!”

Đào Thương trực tiếp xuất khẩu cự tuyệt, lại là liền Đào Khiêm mặt mũi cũng không cho.

Chư Cát Huyền nghe chi không khỏi kinh ngạc, ngạc nhiên nói “Thái bình công tử, ta Gia Cát thị đến tột cùng nơi nào đắc tội ngươi? Ngươi vì sao khăng khăng muốn cắn ta chờ không bỏ?”

Cắn?!

Lời này nghe, như thế nào như vậy biệt nữu đâu.

Đào Thương trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên nói “Cũng không là ta khăng khăng cùng Gia Cát công không qua được, quả thật là đào mỗ coi Hán triều pháp kỷ vì thiên, trong mắt không chấp nhận được một viên hạt cát, bất đắc dĩ mà đắc tội ngài……”

Chư Cát Huyền nghe hắn nói đại nghĩa lăng nhiên, hừ hừ không hé răng.

“Còn có một việc, chính là đào mỗ thực sự thưởng thức lệnh chất nhi chi thông tuệ mẫn học, tưởng đem hắn lưu tại Từ Châu thu làm đệ tử, ngày sau này nếu xuất sĩ, đào mỗ tắc tất ủy lấy trọng trách, tuyệt không tương phụ!”

Một câu nói ra, chỉ đem Chư Cát Huyền lộng sửng sốt, không thể hiểu được nhìn về phía Chư Cát Cẩn.

Chư Cát Cẩn cũng là không thể hiểu được gãi gãi đầu, nghi hoặc nói “Thưởng thức cẩn chi tài học người, xác thật là có không ít, bất quá giống Đào công tử như vậy muốn thu ta làm đệ tử, ta thật đúng là lần đầu tiên gặp phải…… Hai ta số tuổi giống như không sai biệt lắm đại đi?”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ, lắc lắc đầu đối Chư Cát Cẩn nói “Gia Cát huynh hiểu lầm, ta nói người không phải ngươi.”

Chư Cát Cẩn nghi hoặc mọi nơi nhìn quét một vòng, khó hiểu nói “Này mãn trong sảnh người, trừ bỏ ta chính là ta nhị đệ, ngươi nói còn có thể là ai……”

Nói đến này, lại thấy Chư Cát Cẩn sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Ngươi muốn họa họa người, là ta nhị đệ gia?”

Chư Cát Cẩn lời này lệnh Đào Thương thực không vui.

Cái gì kêu họa họa?

Không riêng gì Chư Cát Cẩn, còn lại mọi người giờ phút này cũng là bị Đào Thương cấp làm cho mông vòng, chỉ có Quách Gia ngoại trừ.

Đào Khiêm pha là nghi hoặc đem ánh mắt đầu hướng về phía mười tuổi Gia Cát Lượng.

Đối với Đào Thương lần này nhằm vào Gia Cát thị đột phát lâm thời sự kiện, Đào Khiêm lão nhân cũng có điều tham dự, bất quá hắn mới đầu vẫn luôn cho rằng Đào Thương muốn lưu lại, hẳn là Gia Cát thị thanh niên tài tuấn Chư Cát Cẩn.

Nhưng nào từng tưởng, Đào Thương nhìn thẳng, cư nhiên là Gia Cát gia mười tuổi choai choai tiểu quỷ!

Đứa nhỏ này mao cũng chưa trường toàn đâu? Muốn hắn làm chi?

Chư Cát Cẩn hiển nhiên là có chút khẩn trương.

Hắn sườn nghiêng người, chắn Gia Cát Lượng trước người.

“Đào công tử, ta nhị đệ tuổi còn nhỏ, có cái gì ngươi hướng ta tới!” Chư Cát Cẩn ngôn hạ rất là trịnh trọng, phòng lang dường như đề phòng Đào Thương.

Đào Thương âm thầm bĩu môi, hướng ngươi? Ta không hiếm lạ.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Gia Cát Lượng chậm rãi đứng lên, vòng qua Chư Cát Cẩn, cất bước đi tới Đào Thương trước mặt, củng khởi một đôi tay nhỏ hướng về phía Đào Thương thâm làm vái chào, bình tĩnh nói “Học sinh Gia Cát Lượng, nguyện ý cùng phủ quân học tập, từ đây đi theo ở phủ quân tả hữu, lượng tự nhiên lấy sư lễ đãi chi.”

Mãn thính mọi người không khỏi toàn là kinh hãi.

Chư Cát Cẩn vội vàng đứng dậy, vội vàng nói “Tiểu đệ, ngươi đây là làm chi?”

Gia Cát Lượng xoay người, thần sắc bình tĩnh đối với Chư Cát Cẩn nói “Đào phủ quân từng đến Nhữ Nam Hứa Tử Tương mười câu kim bình, càng là lấy quan lễ chi năm đến bái một quận chi lớn lên thái bình công tử, quả thật thiên hạ thanh niên tuấn tú chi mẫu mực, lượng đối phủ quân đại nhân khuynh mộ đã lâu, có thể được bái ở sứ quân môn hạ, cảm giác sâu sắc vui mừng, có thể nói bình sinh không uổng.”

Chư Cát Cẩn nhíu nhíu mày, không biết Gia Cát Lượng vì sao sẽ đột nhiên nói như vậy……

Đột nhiên, Chư Cát Cẩn trong đầu vừa tỉnh.

Nhớ tới đêm qua huynh đệ hai người ở dịch quán phòng nội một phen nói chuyện, Chư Cát Cẩn sau lưng mồ hôi lạnh tức khắc thê thê mà xuống.

Chính mình đêm qua nhất thời xúc động, cùng Gia Cát Lượng tiểu tử này đại nói một phen xá mình vì gia đạo lý lớn, nào từng tưởng này hỗn tiểu tử cư nhiên tất cả đều nghe lọt được.

Chư Cát Cẩn hiện tại phi thường hối hận, hối hận ruột đều phải thanh.

Hắn hiện tại chỉ nghĩ ôm lấy Gia Cát Lượng đùi, lớn tiếng nói cho hắn một câu……

Nhị đệ, đừng như vậy thật thành! Đại ca ta đêm qua là cùng ngươi thổi!

Đào Thương cẩn thận nhìn Gia Cát Lượng một hồi, nói “Ngươi thật sự nguyện ý lưu tại Từ Châu?”

Gia Cát Lượng chân thành gật gật đầu.

“Vì cái gì? Nếu làm như vậy, ngươi chính là sẽ cùng huynh trưởng cùng thúc phụ biệt ly.”

Gia Cát Lượng không có đáp lại.

Thúc phụ Chư Cát Huyền nhưng thật ra không có gì, từ nhỏ đến lớn liền không có như thế nào gặp qua, Gia Cát Lượng cùng hắn cũng không tính thân.

Nhưng là Chư Cát Cẩn, huynh đệ hai người sớm chiều tương đối, Chư Cát Cẩn đối Gia Cát Lượng tới nói có thể nói là cũng huynh cũng phụ.

Tuy rằng không biết Đào Thương vì cái gì muốn đem chính mình lưu tại Từ Châu, còn có lưu tại bên người, . com nhưng tuổi nhỏ Gia Cát Lượng có thể rõ ràng cảm giác đến, Đào Thương đối chính mình cũng không có thần môn ác ý.

Hơn nữa, chính mình trên người cũng không có gì đáng giá hắn nhưng mưu đồ.

Có lẽ, hắn thật là thưởng thức chính mình tài trí? Một cái mười tuổi hài đồng tài trí?

Nghĩ đến đây, Gia Cát Lượng chính mình đều không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Bất quá, nếu thúc phụ cùng huynh trưởng đã có rời đi Từ Châu so đo, ít nhất làm cho bọn họ đi hướng phương nam phát triển sẽ đối bọn họ càng có lợi đi.

Nếu như thế, liền từ ta Gia Cát Lượng làm gia tộc tế điện thạch, lưu tại nơi này, chỉ là vì cái này gia mà thôi, không còn hắn cầu.

“Nhị đệ, ngươi là nghĩ như thế nào? Vi huynh không cần ngươi vì Gia Cát gia làm cái gì hy sinh! Mau ngồi xuống!” Chư Cát Cẩn ở sau người nghiêm khắc quở mắng.

Gia Cát Lượng lại là xoay người, thật sâu đối với Chư Cát Cẩn khom người chắp tay thi lễ.

“Huynh trưởng, ngài không cần khuyên ta, đệ đệ dù cho chỉ có mười tuổi, nhưng cũng là hiểu vì gia phân sầu chi lý, huống hồ Đào phủ quân đối đệ đệ cũng không ác ý, hơn nữa xem phủ quân chi thành ý, ngày sau chắc chắn cực kỳ dụng tâm đề bạt chỉ điểm với đệ, huynh trưởng tùy thúc phụ đi Dương Châu, nhớ lấy hảo hảo phát triển tự thân, đệ đệ ở Từ Châu, cũng là sẽ đi theo Đào phủ quân hảo hảo học tập, chim non chung có ly sào ngày, hùng ưng cũng có giương cánh là lúc, ca ca cùng ta, chung sẽ có tái kiến một ngày.”

Chư Cát Cẩn nghe vậy, hốc mắt đỏ lên, thanh âm cũng không khỏi có chút nghẹn ngào, Đào Thương trong lòng cũng là rất là cảm khái.

Thông minh tài trí không nói, nhưng đứa nhỏ này này sợi trượng nghĩa kính, thực sự là thiên hạ ít có.

.

------oOo------

Chương 184: Đan Dương binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát Lượng ngôn luận, làm ở đây người đều khuyên im lặng.

Hảo một cái thâm minh đại nghĩa hài tử, tuy rằng chỉ có mười tuổi, nhưng biểu hiện ra trí tuệ cùng trung hậu, đã rất xa vượt qua mọi người tưởng tượng.

Chư Cát Cẩn nghe vậy càng là há to miệng, ngốc ngốc nhìn Gia Cát Lượng, môi giật giật, giờ này khắc này, hắn thực sự là không biết nên nói chút gì đó hảo.

Lại thấy Đào Thương thở dài khẩu khí, đứng lên đi đến Chư Cát Cẩn trước mặt, đối với Chư Cát Cẩn chắp tay thi lễ hành lễ.

“Gia Cát huynh, hôm nay việc, đào mỗ đối với ngươi tạ lỗi. Lệnh đệ hành vi, thực sự là làm thương thâm vì cảm động. Đào mỗ nguyện ý tại đây đối với Gia Cát huynh lập hạ lời thề, đào mỗ nguyện ý bất kể hết thảy, làm lệnh đệ trở thành đời sau người tài trung thiên hạ chi quan, vô có có thể ra này hữu giả. Còn thỉnh cẩn huynh tin tưởng ta.”

……

……

Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn cuối cùng vẫn là đi hướng Dự Chương quận, mà Gia Cát Lượng từ đây lại lưu tại Đào Thương bên người.

Tiễn đi Gia Cát thị phụ tử, Đào Thương lại làm người cấp Gia Cát Lượng ở nhà mình an bài phòng, lãnh hài tử hồi thứ sử phủ nhặt đến một chút hảo hảo nghỉ ngơi, sau đó Đào Thương bản nhân mới vừa cùng Đào Khiêm chính thức tiến hành hội đàm.

Đào Khiêm hôm nay đột nhiên lãnh Mi Trúc cùng Tào Báo đi vào dịch quán thấy chính mình, tuyệt đối sẽ không chỉ là bởi vì Gia Cát gia điểm này việc nhỏ, hắn nhất định là có cái gì sốt ruột sự tưởng cùng chính mình thương lượng, bởi vậy mới đột nhiên đến, cũng dao sắc chặt đay rối đem Gia Cát gia sự giải quyết.

“Phụ thân cùng mi công, tào công đột nhiên tới tìm ta, không biết là có cái gì chuyện quan trọng?”

Đào Khiêm vuốt trên cằm râu bạc trắng, híp mắt nói: “Tử Độ a.”

Đào Thương trong lúc nhất thời không phản ứng lại đây, lúc sau mới vừa rồi chợt tỉnh ngộ.

Đúng rồi, chính mình hiện tại tự, là Tử Độ.

Về sau còn cần thời gian đi thói quen.

“Lão phu vốn dĩ suy nghĩ, làm ngươi ở trong nhà ở nghỉ tạm một đoạn thời gian, lại đi Đan Dương quận tiền nhiệm, nhưng hiện tại xem ra, lại là không quá khả năng.”

Đào Thương trong lòng hơi hơi nhảy dựng.

Nguyên lai là tưởng thúc giục ta nhanh lên đi Đan Dương quận tiền nhiệm, như thế nào sẽ đột nhiên cứ như vậy cấp?

Nhìn Đào Thương nghi hoặc khó hiểu biểu tình, một bên Tào Báo đột nhiên ho khan một tiếng, đối Đào Thương ngôn nói: “Đại công tử, không phải sứ quân thúc giục ngươi, thực sự là Viên Thuật động tác quá nhanh, thám báo tới báo nói, Viên Thuật đã phái Ngô Cảnh đi trước Đan Dương, làm hắn tiếp nhận Chu Hân tiền nhiệm, ngươi nếu lại không động thủ, chỉ sợ đó là không còn kịp rồi.”

Mi Trúc cũng là gật đầu nói: “Công tử, kia Ngô Cảnh chính là Tôn Kiên cậu em vợ, hơi có chút bản lĩnh, vạn nhất thật làm hắn được đến Đan Dương quận, có Viên Thuật cùng Tôn Kiên hai người ở này phía sau làm hậu thuẫn, ngày sau đã có thể không hảo sống chung.”

Đào Thương nghe vậy trong lòng bừng tỉnh, khóe miệng lộ ra một tia như có như không mỉm cười.

Ngô Cảnh tới nhưng thật ra cũng hảo.

Cái gọi là phá một người khó, phá hai người dễ, Viên Thuật Ngô Cảnh cùng Viên Thiệu Chu Hân, hai người kia nhưng phàm là có một người tại đây, chính mình đều không hảo động thủ đoạt Đan Dương quận, bởi vì như vậy thực dễ dàng liền sẽ đắc tội hai người bọn họ trung bất luận cái gì một cái.

Nhưng là hai người nếu là đều tại đây, kia việc này liền hảo giải quyết.

“Phụ thân chi ý, hài nhi minh bạch, hài nhi này liền dọn dẹp một chút đi Đan Dương quận, bất quá ở lâm hành phía trước, hài nhi muốn hỏi phụ thân muốn một người, tùy ta cùng đi Đan Dương quận chỉnh đốn dân sinh.”

Mi Trúc cùng Tào Báo nghe vậy, trong lòng không khỏi đều là vui vẻ.

Hai người từng từng người đều hướng Đào Thương đề cử quá nhà mình huynh đệ đi Đan Dương quận hiệp trợ Đào Thương, giờ phút này lại đều từng người thiên chân cho rằng Đào Thương hướng Đào Khiêm tác muốn, sẽ là bọn họ sở tiến cử người.

Nghĩ đến đây, Mi Trúc cùng Tào Báo không khỏi đều dựng thẳng ngực, chậm đợi Đào Thương bên dưới.

Đào Khiêm loát sợi râu, không nhanh không chậm nói: “Ngươi muốn ai?”

“Đông Dương huyện huyện lệnh Trần Đăng, làm phiền phụ thân đem người này cho ta mượn dùng một chút.”

Mi Trúc cùng Tào Báo tươi cười lập tức đều cứng đờ.

“Hoài phổ Trần gia……”

Đào Khiêm vuốt sợi râu làm bộ làm tịch tự hỏi một hồi, mới vừa rồi gật đầu nói: “Hành! Tiểu tử ngươi cũng khó được hướng lão phu trương một hồi miệng, kia việc này liền như vậy định rồi, ngươi trước thu thập ngươi nhân mã, đi trước Đan Dương quận đi nhậm chức, Đông Dương huyện bên kia, lão phu cái khác an bài huyện lệnh người được chọn, đãi Trần Đăng cùng tân nhiệm quan viên giao tiếp xong sau, lão phu sẽ tự phái hắn đi trước Đan Dương quận đi nhậm chức.”

Ngừng lại một chút, Đào Khiêm lại bổ sung một câu nói: “Tiền đề là, ngươi đến trước có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết Viên Thiệu cùng Viên Thuật nhân tài có thể.”

Đào Thương cười cười không nói gì.

Ngô Cảnh cùng Chu Hân, với hắn mà nói hoàn toàn không phải sự.

“Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định sẽ đem tiền nhiệm chuyện này, làm cho xinh xinh đẹp đẹp nhi.”

Đào Khiêm nghe vậy, vui mừng gật gật đầu, nói: “Hảo, hảo, ngươi có cái này tin tưởng, kia liền tốt nhất! Đi, về nhà!”

Dứt lời, đứng dậy, chống quải trượng pha là nhạc a khi trước hướng phủ đệ ngoài cửa mà đi, Đào Thương tắc theo sát sau đó.

Tào Báo cùng Mi Trúc, còn lại là tao mi đạp mắt đi theo Đào thị phụ tử mặt sau, trong lòng cực độ buồn bực.

Đào Thương đi Đan Dương quận, như thế nào sẽ hỏi Đào Khiêm muốn Trần gia người? Hắn như thế nào sẽ muốn Trần gia người đâu!

Mi Trúc âm thầm lắc đầu, cảm giác sâu sắc khó hiểu, Mi Phương cùng hắn cùng nhau đi ra ngoài gần một năm, theo đạo lý Đào Thương hẳn là sẽ hướng Đào Khiêm muốn hắn a, nói nữa, ta này không còn làm tiểu muội liên tiếp đi theo Đào Thương câu thông sao?

Đào Thương dù cho coi thường ta kia ngốc đệ đệ, nhưng mỹ nhân kế hắn còn không ăn sao? Ta muội ngực rất đại a, chẳng lẽ tiểu tử này không hảo này một ngụm?

Hoặc là, ta muội nàng còn chưa đủ nhiệt tình?

Mi Trúc giờ phút này chính thức tam tỉnh ngô thân.

Chính mình kia muội tử ngực là đại, nhưng này tính cách quá thẹn thùng, khẳng định là Đào Thương cảm thấy nàng không đủ lửa nóng.

Trở về chính mình đến nhiều dạy dạy hắn, sau đó tưởng cái chiêu đem sinh ý chạy đến Đan Dương đi! Lúc này làm muội tử khoang lái, cần thiết!

Tào Báo cũng là trong lòng cực độ buồn bực, cùng nhà mình kia ngốc cô nương nói, làm nàng nhiều thượng cột đi thân cận một chút Đào Thương, này nha đầu thúi có phải hay không không đương cái chính sự làm a!?

Không được, còn phải nghĩ cách thúc giục thúc giục nàng! Cần thiết! Đến nỗi Đào Thương, đừng tưởng rằng ngươi chạy đến Đan Dương quận là có thể trốn đến qua đi, việc này không để yên! Lão phu có rất nhiều biện pháp làm cô nương đi theo ngươi Đan Dương quận cho không!

Tiểu tử thúi, ngươi chạy không được!

……

……

Hồi hướng thứ sử phủ trên đường, Đào Thương hướng Đào Khiêm dò hỏi một sự kiện.

“Phụ thân, ngươi trong tay Đan Dương tinh binh, có phải hay không đều thực có thể đánh a?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, không rõ Đào Thương vì sao hướng hắn cố vấn khởi cái này, lão nhân trợn trắng mắt, tự hào nói: “Ngươi như thế nào sẽ đột nhiên nhớ tới hỏi cái này? Lão phu Đan Dương binh, đương nhiên có thể đánh.”

“Kia Đan Dương binh, có phải hay không đặc biệt thích phản loạn a?”

Đào Khiêm nghe vậy thân hình nhoáng lên, thiếu chút nữa không từ trên xe ngựa ngã xuống.

“Ai, ai nói với ngươi?”

Đào Thương nghe vậy cười cười, không lên tiếng.

Hắn dù sao cũng là từ hậu thế tới, căn cứ một ít lịch sử sở ghi lại dấu vết để lại, nhiều ít có thể nắm giữ một ít nội tình.

Đào Khiêm trầm mặc sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Nhi a, cái gọi là Đan Dương tinh binh, chỉ cũng không phải Đan Dương mười tám huyện bình thường bá tánh, ngươi nếu đi quận nội uyển lăng huyện, Mạt Lăng huyện, hồ ai chờ huyện thành mộ binh, kia mộ ra tới binh, cùng bình thường sĩ tốt không có gì khác nhau, chiến ý cũng không mãnh liệt.”

Nói đến này, Đào Khiêm dừng một chút, tựa hồ là nhớ lại cái gì.

“Muốn chiêu mộ cái gọi là Đan Dương tinh binh, chỉ chính là ở Đan Dương quận cảnh nội, cư trú ở các huyện quanh thân bộ lạc người miền núi, như Bắc Sơn, luyện thủy, Hàn Giang này đó địa phương, này đó địa phương có rất nhiều man dân thôn xóm, cái gọi là sơn man tạp cư, chỉ đó là bọn họ, bọn họ đó là Đan Dương tinh binh đời trước, nhưng này tuy tác chiến dũng mãnh, nhưng nếu nếu là thu này trung tâm, chính là rất khó…… Năm đó vi phụ, cũng là ỷ vào Đan Dương quận người địa phương thân phận, có khác ta Đào thị người trung, số bối từng cùng Hàn Giang người miền núi có điều lui tới, mới có thể may mắn mộ đến một chi Đan Dương tinh binh, chính là quang này đó tinh binh, cũng phí lão phu không ít trắc trở,

tiêu phí nhiều ít sức lực cùng tài vật mới làm cho bọn họ nỗi nhớ nhà, nói cách khác…… Hắc hắc, những cái đó người miền núi nơi nào là dễ dàng như vậy phục ta.”

Đào Khiêm nói, cùng Đào Thương kiếp trước biết hiểu một ít sự tích, vừa lúc phù hợp.

Cái gọi là Đan Dương tinh binh, chỉ cũng không phải Đan Dương mười tám huyện huyện dân, mà là xuất thân từ này cảnh nội hiểm sơn ác thủy quanh thân cư trú sơn man tạp cư người miền núi.

Này đó người miền núi vũ dũng bưu hãn, nhất có thể đấu tranh với thiên nhiên.

Đan Dương người miền núi nào đều hảo, chính là có một chút không được hoàn mỹ, bọn họ đánh địch nhân thời điểm đặc biệt mãnh, đánh chính mình chủ công cũng là điếu tạc thiên.

Ngụy, Thục, Ngô Tam quốc lãnh tụ, đều từng chiêu mộ quá Đan Dương tinh binh.

Mà Đan Dương tinh binh vũ dũng, cũng xác thật mang cho tam quốc đại lão mang đến chỗ tốt, nhưng nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, tào, tôn, Lưu ba vị đại ca cấp nhân vật, lại cũng đều ăn qua Đan Dương tinh binh mệt.

Trước nói Tào Tháo.

Tam Quốc Chí vân: Thái Tổ binh thiếu, nãi cùng Hạ Hầu Đôn chờ nghệ Dương Châu mộ binh, cùng Đan Dương binh 4000. Còn đến long kháng, sĩ tốt nhiều phản bội.

《 Ngụy thư 》 tắc rằng: Binh mưu phản, đêm thiêu Thái Tổ trướng, Thái Tổ tay kiếm sát mấy chục người, dư toàn đỗ, nãi đến ra doanh; này không phản bội giả 500 dư người.

Tưởng tượng một chút, tam quốc đệ nhất đại lão Tào Tháo, chiêu mộ 4000 Đan Dương tinh binh, kết quả điều quân trở về tới rồi long

kháng thời điểm, thế nhưng chỉ có 500 người không tạo phản, dư lại 3500 người toàn phản, đây là một loại cái dạng gì khủng bố cục diện?

Phỏng chừng so Xích Bích chi chiến tới đều nguy hiểm!

Đáng thương Tào Tháo hơn phân nửa đêm chính ngủ đâu, lại bị thuộc hạ phản loạn 3500 nhiều Đan Dương tinh binh đuổi đi mọi nơi tán loạn, lỏa không lỏa bôn không biết, rất có khả năng chỉ là xuyên một cái quần tam giác xái liền bắt đầu liệu, dù sao kia cảnh tượng nhất định là thực xuất sắc.

Bất quá Tào Tháo cũng xác thật là vũ dũng hơn người, Ngụy thư vân: Thái Tổ kiếm sát mấy chục người, nãi đến ra doanh. Có thể thấy được thế nhân toàn chỉ có thấy Tào Tháo hùng tài đại lược, lại xem nhẹ tào Võ Đế kỳ thật cũng là một vị thật đánh thật mãnh tướng!

Đến nỗi Lưu Bị, trong lịch sử tiếp nhận Từ Châu lúc sau, cũng là có một chi Đan Dương binh làm thành viên tổ chức, đáng tiếc này đó Đan Dương binh là uy không thân lang, ở Lưu Bị ra xa nhà thời điểm, Đan Dương binh dẫn đầu giả hứa đam, liền suất lĩnh ngàn dư Đan Dương binh truân tây bạch môn tạo phản, đem Trương Phi đuổi ra Từ Châu.

Đáng thương Lưu Bị vừa mới đến một đại châu vi căn cơ, kết quả tao Đan Dương binh một phản bội, lại ăn mặc quần tam giác xái lưu lạc đầu đường.

Tôn Quyền liền càng happy, hắn hạt cảnh nội Đan Dương người miền núi phối hợp Bách Việt, cơ hồ mỗi năm đều phải tạo phản một lần, không tạo phản liền cùng quá không được năm dường như.

Bất quá không thể không nói, tôn trọng mưu cũng là tàn nhẫn nhân vật, các ngươi không phải phản sao? Hành, ta lấy di chế di! Lão tôn thằng nhãi này mỗi năm đều chiêu mộ đại lượng Đan Dương người, sau đó dùng bọn họ trấn áp Đan Dương người phản loạn.

Mỗi năm một phản phản bội, mỗi năm một trấn áp, mỗi năm nhất chiêu mộ, này thành Ngô đại đế kế thừa cơ nghiệp sau, mỗi năm cần thiết đi lưu trình tam bộ khúc, cùng niên độ tổng kết dường như, mỗi năm cố định vừa đến nhật tử, Đan Dương người miền núi nếu là còn không có phản loạn, Tôn Quyền liền sẽ cả người ngứa ngáy không thoải mái, tổng cảm giác thiếu điểm chuyện gì làm, sau đó thúc giục thủ hạ nói: Mau đi phái người thúc giục thúc giục Đan Dương người miền núi, nên đến thời gian tạo phản!

Có trong lịch sử một ít tin tức tham khảo, hơn nữa Đào Khiêm nhằm vào Đan Dương tinh binh đối Đào Thương làm ra giải thích, Đào Thương không khỏi tạp tạp miệng, một cái lợi dụng Đan Dương người miền núi làm rớt Ngô Cảnh cùng Chu Hân kế hoạch, ở trong đầu dần dần thành hình.

“Phụ thân, ngươi trong tay Đan Dương tinh binh, mượn mấy cái cho ta sử sử bái? Không cần nhiều, một trăm người tới là được.”

Đào Khiêm hào khí ngôn nói: “Ngô nhi thật vất vả cùng lão phu trương một hồi miệng, lão phu há có thể không ứng? Một trăm người nào đủ sử, lão phu cho ngươi một trăm năm!”

Đây là thân cha a, thật rộng thoáng.

Nhìn Đào Thương buồn bực biểu tình, Đào Khiêm không khỏi vui vẻ: “Tiểu tử thúi, lão phu đậu ngươi đâu, lão phu gạt ra hai ngàn Đan Dương binh cho ngươi, có thể đem?”

“Phụ thân, cho ta người, tận lực chọn chút trung thành độ cao, Đan Dương binh hảo phản bội, ta nhưng không nghĩ tới rồi bên kia còn bởi vì cái này nhọc lòng.”

Đào Khiêm gật đầu nói: “Yên tâm đi, ta này chi binh, tốt xấu cũng là mài giũa đã nhiều năm, không nói các thề sống chết nguyện trung thành, nhưng nếu là muốn bọn họ phản loạn, lại cũng là dễ dàng không có khả năng, sao có thể cùng những cái đó mới vừa chiêu mộ sĩ tốt so.”

Nghe xong Đào Khiêm lời này, Đào Thương liền yên tâm.

“Hài tử, lần này đi Đan Dương quận, lão phu tưởng đem một người cũng làm ngươi mang theo, chính là ngươi từ huynh Đào Cơ, hắn vẫn luôn hiệp trợ lão phu quản lý Đan Dương tinh binh, có hắn trợ ngươi, đối với Đan Dương tinh binh quản lý, ngươi có thể yên tâm, hơn nữa ngươi này từ huynh bản lĩnh cũng cao, so các ngươi hai huynh đệ chính là mạnh hơn nhiều, lão phu già rồi, các ngươi trong tộc huynh đệ mấy cái ngày sau cũng đương cho nhau nâng đỡ, rốt cuộc lại có tài sĩ tộc người trong, kia cũng là người ngoài, vẫn là nhà mình nhất tộc trung huynh đệ cốt nhục, tương đối làm người yên tâm chút.”

------oOo------

Chương 185: đi nhậm chức Đan Dương quận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Việc này không nên chậm trễ, Đào Thương hôm sau liền điểm tề thuộc về chính mình nhân khẩu, nam hướng lao thẳng tới Đan Dương quận.

Một đoạn này ở Từ Châu đóng quân thời gian, Đào Thương làm Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh ba người, phối hợp Hồ Tài, ở mười một vạn 4000 dư bạch bụng sóng hàng trúng gió, tiến hành nhân khẩu điều động.

Này mười một vạn người, có già có trẻ, có cường tráng có suy nhược, Đào Thương không có khả năng làm cho bọn họ tất cả đều tham gia quân ngũ, chỉ có thể tuyển ra nhất tinh nhuệ dùng chi có thể.

Cuối cùng, Hứa Chử đám người từ giữa tuyển ra nhất bìa cứng sĩ tốt, tổng cộng tam vạn người.

Hơn nữa hứa thị tông tộc một ngàn binh lính, 3000 Thái Sơn quân, 4000 Hà Nội quận binh, 5000 mây bay khăn vàng chúng.

Cùng với Đào Khiêm cấp Đào Thương trang bị hai ngàn Đan Dương tinh binh, cũng phái chính mình từ tử đồng thời cũng là chất nhi Đào Cơ hiệp trợ Đào Thương thống lĩnh…… Chung quy vẫn là thân cha, không phải chỉ cấp 150 người.

Này bốn vạn 5000 người, đó là hoàn toàn thuộc về Đào Thương chính mình quân đội!

Từ đây này bốn vạn người, đem làm Đào Thương căn bản nhất thành viên tổ chức, đi theo Đào Thương trằn trọc thiên hạ.

Bằng tâm mà nói, có được bốn vạn 5000 người quân đội, trước mắt trước thiên hạ chư hầu trung, đã thuộc một đường chi lưu.

Liền tính là Đào Khiêm bản nhân trong tay binh mã, chỉ sợ cũng sẽ không so Đào Thương nhiều.

Đến tận đây, Đào Thương trở thành Từ Châu đệ nhất đại ngoại phiên thế lực.

Đương nhiên, trước mắt chư hầu thế lực còn đều ở khởi bước giai đoạn, nếu là quá cái một năm hai năm, người khác không nói, lấy Viên thị chi thực lực cùng danh vọng, tưởng chiêu mộ tạo thành mười vạn trở lên thật lớn binh đoàn, vẫn là tương đối dễ dàng.

Nhưng bốn vạn 5000 người trung, đại bộ phận đều là bạch sóng quân tinh tráng, không có trải qua chính quy huấn luyện, ở Đào Thương xem ra, chiến lực rất là không đủ.

Đương nhiên, chờ quay đầu lại tới rồi Đan Dương quận, này huấn luyện nhiệm vụ, liền giao cho Từ Vinh.

Trừ bỏ nhập biên Đào Thương quân tam vạn bạch sóng quân sĩ binh, còn thừa tám vạn nhiều bạch sóng hàng chúng, Đào Thương tìm tới Hàn Hạo, làm hắn chuẩn bị tới rồi Đan Dương quận sau, liền đem này tám vạn người đăng tịch trong danh sách nhập hộ, cũng bắt đầu lấy những người này vì thí điểm, bắt đầu thực thi đồn điền.

Còn có hứa trang bá tánh, Đào Thương cũng là chinh được Đào Khiêm cho phép, đãi này tiếp nhận Đan Dương quận sau, liền làm cho bọn họ cũng đều di chuyển đến này tới cùng nhau đồn điền.

Thứ nhất là hứa trang người Đào Thương tin được, muốn cho bọn họ trở thành thí điểm, làm toàn quận chỉ đạo, ngày sau đồn điền từng bước mở rộng, này yêu cầu tốt thí nghiệm nhân thủ.

Nhị cũng coi như là toàn Hứa Chử cùng nhà hắn bà nương tương tư chi tình đi.

Kế hoạch đã định, bước tiếp theo chính là thực thi sách lược, làm rớt Ngô Cảnh cùng Chu Hân.

Ngô Cảnh binh mã còn chưa tới, đương nhiệm Đan Dương quận thủ chính là Viên Thiệu dòng chính Chu Hân.

Đào Thương không nóng nảy tiến Đan Dương quận, hắn chỉ chờ Ngô Cảnh tới rồi lúc sau, lại thiết kế một đống thu thập hai người bọn họ, đạt tới nhất lao vĩnh dật hiệu quả.

Nhưng là kế hoạch không có biến hóa mau, Đào Thương không nóng nảy đi Đan Dương quận thấy Chu Hân, chính là Chu Hân lại tự mình tới tìm hắn.

Hơn nữa lệnh Đào Thương kinh ngạc chính là, Chu Hân cũng không phải suất binh mà đến, hắn chỉ lãnh mấy chục kỵ tới gặp Đào Thương, lại còn có mang theo một kiện lệnh Đào Thương không tưởng được đồ vật.

Đan Dương quận thủ ấn tín và dây đeo triện.

Nhìn Chu Hân đem quận thủ ấn tín và dây đeo triện bãi ở chính mình trước mặt thời điểm, Đào Thương không khỏi hỗn độn.

Đây là có chuyện gì?

Gia hỏa này, không dựa theo kịch bản ra bài a?…… Định là có âm mưu!

Đón nhận Đào Thương nghi hoặc ánh mắt, Chu Hân lại chân thành tha thiết cười.

“Đào công tử không cần hiểu lầm, này không phải mưu kế, là thật sự giao tiếp, này Đan Dương quận quận thủ, Chu mỗ không ngồi, nhường cho ngươi, công tử không cần kinh ngạc, Chu mỗ lời nói đều là phát ra từ thiệt tình, nếu có giả dối, tắc tất vì thiên lôi oanh kích mà chết.”

Đào Thương không dám nói chính mình là trời cho anh tài, có thể nhìn thấu trên thế giới mọi người thiệt tình hoặc giả ý.

Nhưng đương chính mình ở đối mặt Chu Hân thanh triệt ánh mắt khi, Đào Thương có thể rõ ràng cảm giác được, đối phương nói đích xác thật là nói thật, là phát ra từ phế phủ nói thật.

“Chu phủ quân, này lại là vì sao đâu?” Đào Thương rất là không rõ, thân là một quận chi lớn lên Chu Hân, cư nhiên có thể dễ dàng như vậy liền tùy tùy tiện tiện từ bỏ chính mình cơ nghiệp?

Này đối với một cái lâu chỗ địa vị cao người tới nói, cùng giết hắn lại có cái gì phân biệt?

Chu Hân nghe vậy cười, nói: “Đào công tử, muốn nghe ta thiệt tình lời nói sao?”

Đào Thương thật mạnh gật gật đầu, nói: “Tưởng.”

“Rất đơn giản, ta chỉ là không nghĩ Đan Dương quận bá tánh, bởi vì chúng ta tranh đấu, mà vô cớ gặp hoạ chiến tranh.”

Đào Thương nghe vậy cứng họng.

Rất đơn giản đạo lý, thượng mồm mép chạm vào hạ mồm mép, ai đều có thể nói ra tới.

Nhưng lại có mấy cái thân ở địa vị cao người, chân chính có thể làm đến đâu?

Trước mắt đứng, là một cái chân chính đáng giá Đào Thương tôn kính cùng khâm phục người.

“Chu phủ quân chi cao thượng, thực sự lệnh thương cảm thấy hổ thẹn.” Đào Thương phát ra từ phế phủ đối với Chu Hân thật sâu làm thi lễ, lại hỏi: “Chỉ là ta không rõ, chu phủ quân nếu không muốn chọc khởi hoạ chiến tranh liên lụy bá tánh, kia lại vì sao phải làm Đan Dương quận với ta, mà không phải nhường cho Ngô Cảnh đâu?”

Chu Hân nghe vậy cười, ăn ngay nói thật: “Đệ nhất, là Chu mỗ không thích Viên Thuật làm người, ta ngày thường cùng Viên Bổn Sơ cùng Tào Mạnh Đức giao hảo, trước một đoạn thời gian Mạnh Đức tới Dương Châu, ta còn giúp hắn chiêu mộ 4000 Đan Dương tinh binh trở về……”

Vừa nghe đến này, Đào Thương tươi cười liền biến có điểm cứng đờ.

Thật là nói gì tới gì, ngươi hảo tâm hảo ý, cuối cùng chỉ sợ là đến hại Tào Tháo đi lỏa bôn, chờ đến kia mấy ngàn Đan Dương binh phản loạn đêm hôm đó, Mạnh Đức huynh phỏng chừng liền quần cộc đều đến chạy ném.

Ngươi tào ca quay đầu lại có thể hay không hận chết ngươi?

Chu Hân làm như không cảm giác nói Đào Thương biểu tình biến hóa, tiếp tục nói: “Mà ngươi là Bổn Sơ phụ thuộc, nghe nói càng cùng Mạnh Đức tương hậu, cho nên, lấy Chu mỗ cá nhân góc độ tới giảng, ta càng hy vọng ngươi có thể tiếp nhận Đan Dương quận, đệ nhị, ở trên danh nghĩa tới nói, ngươi dù sao cũng là triều đình sắc phong Đan Dương quận thủ, ở trên danh nghĩa muốn so với ta cùng Ngô Cảnh đều tới danh chính ngôn thuận, đệ tam sao……”

Chu Hân dừng một chút, lộ ra một cái thưởng thức tươi cười.

“Thái bình công tử chi danh, hiện tại thiên hạ ai không biết? Từ ngươi tiếp nhận Đan Dương quận, mới có thể bảo một phương bá tánh thái bình, như thế Chu mỗ lại là thật sự yên tâm.”

Nghe xong Chu Hân ba điều lý do, Đào Thương tâm đã chịu thật lớn chấn động.

Cho dù là từ hắn trong miệng nghe được thái bình công tử cái này danh hào, Đào Thương cảm giác cũng không phải như vậy chói tai.

Kế hoạch không bằng biến hóa mau, Đào Thương lần này tới Đan Dương quận, vốn định là một lần là bắt được Chu Hân cùng Ngô

Cảnh, nhưng chiếu trước mắt cái này trạng huống xem, vị này Chu Hân chu thái thú, chính mình làm như không thể lại động hắn.

Đào Thương da mặt lại hậu, đối mặt như vậy khẳng khái vô tư nhân vật, cũng ngượng ngùng động thủ.

Người, rốt cuộc vẫn là đến yếu điểm mặt.

“Chu phủ quân đem Đan Dương quận nhường cho ta, ngươi rồi lại là muốn đi nơi nào đâu?” Đào Thương quan tâm dò hỏi Chu Hân nói.

Chu Hân suy nghĩ một chút, cười nói: “Hội Kê là ta quê quán, nghe nói ngươi tới nhậm Đan Dương quận thủ đồng thời, Vương Lãng cũng đi nhậm Hội Kê thái thú, ta ngày xưa ở Lạc Dương du học, hầu thái phó trần phiên vi sư khi, cùng Vương Lãng quen biết, không bằng liền thừa lúc này cơ hồi Hội Kê quê quán, nhìn xem cấp Vương Lãng làm giúp đỡ gì đó, nhàn nhã độ nhật, chẳng phải mỹ thay?”

Đào Thương nghe vậy trầm mặc sau một lúc lâu, lần đầu tiên hiện ra ngượng ngùng.

“Chu phủ quân, vì chuyện của ta, thực sự là ủy khuất ngài.”

Chu Hân nghe vậy ha ha cười, xua xua tay, nói: “Công tử này nói chính là nói cái gì? Kẻ hèn việc nhỏ gì đủ nói đến, đại hán châu quận thành trì, lại không phải Chu mỗ cá nhân gia, nói chuyện gì ủy không ủy khuất, Đào công tử nếu có thể ở Đan Dương quận hảo hảo đãi dân, bảo hộ một phương thái bình, liền không uổng phí Chu mỗ hôm nay này một phen dụng tâm lương khổ.”

Đào Thương trịnh trọng hướng về Chu Hân vừa chắp tay, nói: “Chu phủ quân, đào mỗ bất tài, nhất định ghi nhớ công hôm nay chi dạy dỗ.”

Chu Hân nghe vậy vui mừng gật gật đầu, nói: “Chờ ngươi thu thập sẵn sàng, Chu mỗ liền cùng ngươi giao tiếp quận nội mọi việc nghi,

Viên Bổn Sơ bên kia, đều có Chu mỗ viết thư từ thế ngươi giải thích, ngươi thật cũng không cần lo lắng hắn sẽ đối với ngươi bất mãn, bất quá Ngô Cảnh sắp suất binh đến Đan Dương quận, đến lúc đó hai người các ngươi không nói được còn phải là hảo một phen giao phong, ai, lại là khổ Đan Dương quận bá tánh."

Đào Thương nghe xong lời này, tròng mắt đột nhiên vừa chuyển, tương lai phía trước kế hoạch thoáng tiến hành rồi sửa chữa.

"Chu phủ quân, này quận nội công việc, tạm thời còn không thể giao tiếp, này quận thủ chi chức, ngài còn phải giúp đào mỗ lại ngồi trên mấy ngày."

Chu Hân nghe vậy không khỏi một kỳ, nói: "Công tử đây là có ý tứ gì?"

Đào Thương nghe vậy cười nói: "Chu phủ quân sợ ta cùng Ngô Cảnh tranh chấp, hố khổ Đan Dương quận bá tánh, đào mỗ hiện tại lại là có một cái biện pháp, trên cơ bản có thể không đánh mà thắng thu phục Ngô Cảnh, đem Đan Dương quận chi tranh hóa giải vì vô hình, nhưng yêu cầu ngài phối hợp, không biết vì Đan Dương quận bá tánh, ngài có thể hay không bồi ta diễn một vở diễn đâu?"

Chu Hân nghe vậy trầm mặc một hồi, suy nghĩ một lát nói: "Công tử thật sự có thể bảo đảm có thể không đánh mà thắng bắt lấy Ngô Cảnh?"

Đào Thương cười cười, lắc đầu nói: "Ta nói chính là cơ bản, khẳng định sẽ nhiều ít có một chút đổ máu hy sinh, nhưng so với đánh giáp lá cà, kia khẳng định là cường quá nhiều quá nhiều, ít nhất tuyệt không sẽ là đại quy mô chiến tranh giao phong. Hơn nữa bị hố hẳn là chỉ là Ngô Cảnh một người."

"Ngươi làm ta giúp ngươi hố Ngô Cảnh?" Chu Hân nhíu mày.

Đào Thương tức khắc khẩn trương, Chu Hân người này nhìn như là cái chân quân tử, hắn nếu là không hỗ trợ, chính mình quay đầu lại

nếu thật là cùng Ngô Cảnh chính diện giao phong, binh mã bị hao tổn không nói, không thiếu được lại sẽ đắc tội Viên Thuật.

Tính không ra! Viên Thuật cùng chính mình, sớm hay muộn phải có một trận chiến, nhưng Đào Thương cảm thấy không phải hiện tại.

Chu Hân nhắm mắt lại lẳng lặng suy nghĩ thật lâu sau.

“Hảo đi, hố liền hố đi.” Chu Hân thở dài khẩu khí, nói: “Nếu Đào công tử dám đối với Chu mỗ bảo đảm sẽ không thương tổn bá tánh, kia Chu mỗ ở trước khi đi từ nhiệm là lúc, giúp giúp ngươi đối phó Ngô Cảnh lại có gì phương? Cũng coi như là Chu mỗ đối Đan Dương quận bá tánh tẫn cuối cùng một phần tâm lực, bất quá nhớ lấy không thể làm quá mức, công tử ngươi nói đi, Chu mỗ hẳn là như thế nào làm?”

Đào Thương nghe vậy tặng một hơi, Chu Hân tuy rằng là quân tử, nhưng tốt xấu không phải cái loại này cố chấp ngớ ngẩn người, có thể phân đến ra nặng nhẹ nhanh chậm.

Duỗi tay một lóng tay Chu Hân cho hắn đưa tới Đan Dương quận thủ ấn tín và dây đeo triện, Đào Thương chậm rãi nói: “Làm phiền chu phủ quân giống hôm nay cấp đào mỗ đưa ấn tín và dây đeo triện giống nhau, đãi Ngô Cảnh đến là lúc, lại đem cái này ấn tín và dây đeo triện cấp Ngô Cảnh đưa qua đi, sau đó làm từng bước giao tiếp, còn lại, ngài liền không cần phải xen vào.”

------oOo------

Chương 186: tân nhiệm thái thú

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngô Cảnh quân đội, giờ phút này đã qua thư thành, thẳng đến Đan Dương quận trị sở uyển lăng huyện mà đi.

Đối với lần này tiền nhiệm, Ngô Cảnh có thể nói là tin tưởng mười phần, bởi vì hắn phía sau, có bốn thế tam công chi Viên môn đích trưởng tử, sau tướng quân Viên Thuật duy trì.

Có thể thế Viên gia con vợ cả khai cương thác thổ, Ngô Cảnh cảm thấy phi thường vinh hạnh.

Đương nhiên, Viên Thuật đối nhà bọn họ cũng là thực đủ ý tứ, Ngô Cảnh tỷ phu Tôn Kiên mới vừa bị Viên Thuật biểu tấu thành Dự Châu thứ sử, mà chính mình lại lập tức bị Viên Thuật ủy lấy Đan Dương quận thủ trọng trách, tới thế Viên Thuật sáng lập Dương Châu môn hộ, tỷ phu cùng cậu em vợ đều dùng, như vậy thù vinh nhưng không nhiều lắm thấy.

Thậm chí liền cướp lấy Đan Dương quận binh mã, Viên Thuật đều mượn cho hắn, nếu không phải biết Viên Thuật cực kỳ sủng ái Phùng phu nhân, Ngô Cảnh thậm chí đều hoài nghi Viên Thuật như thế trọng dụng chính mình cùng tỷ phu Tôn Kiên nguyên nhân, là bởi vì Viên Thuật coi trọng hắn tỷ tỷ.

Ngô Cảnh binh mã xuất phát đến ly Đan Dương quận không xa khi, chợt thấy phía sau quân Tư Mã cao giọng đối hắn nói: “Phủ quân, ngươi xem phía trước đó là sao lại thế này?”

Ngô Cảnh thít chặt đầu ngựa, ý bảo phía sau binh mã dừng lại, nhíu mày hướng về nơi xa quan khán một hồi, lại thấy một con mã đội chính chậm rãi hướng về bên ta tiến lên lại đây.

Xem đạo kỳ thượng tự, làm như đương nhiệm Đan Dương quận thủ Chu Hân tự mình lãnh người tới.

Ngô Cảnh “A” một tiếng, trên mặt lộ ra khinh thường chi sắc, đối phía sau quân Tư Mã phân phó nói: “Phân phó tam quân, liệt trận!”

Kia quân Tư Mã chắp tay lĩnh mệnh, phương muốn đi an bài bố trí, đột nhiên phát ra một tiếng “Di”, chỉ vào phía trước nói: “Phủ quân, ngươi xem, đó là sao lại thế này?”

Ngô Cảnh theo quân Tư Mã ngón tay hướng về nơi xa nhìn lên, lại thấy Chu Hân bản nhân ở vài tên tùy tùng cùng đi hạ, người mặc quan phục, bưng Đan Dương quận ấn tín và dây đeo triện cùng hộ tịch tổng giản, chính hướng về phía chính mình cất bước chậm rãi mà đến.

Ngô Cảnh vừa thấy đến này tình hình, tức khắc thất thần.

Xem bộ dáng này…… Hình như là muốn đầu hàng a? Chu Hân tiểu tử này cư nhiên như vậy ngoan ngoãn?

Không bao lâu, liền thấy Chu Hân đi đến Ngô Cảnh trước ngựa, hướng về phía bên cạnh hộ vệ sử một cái ánh mắt.

Kia hộ vệ cất bước tiến lên, thế Chu Hân đối Ngô Cảnh khom người nói: “Nguyên Đan Dương quận thủ Chu Công, đặc suất quận bên trong phủ chúng quan lại, nghênh đón Ngô công nhập trú Đan Dương quận, đặc dâng lên quận nội mười tám huyện hộ tịch sổ kê khai tổng duyệt, thỉnh Ngô công quan sát.”

Ngô Cảnh đảo cũng là có chút độ lượng rộng rãi, ngay sau đó xoay người xuống ngựa, đi đến Chu Hân trước mặt, tiếp nhận Chu Hân trong tay ấn tín và dây đeo triện cùng sổ kê khai, qua tay giao cho phía sau người, nói: “Thái minh, như thế nào đột nhiên nghĩ thông suốt?”

Chu Hân sắc mặt bất biến, nhàn nhạt nói: “Hai quân tranh chấp, họa cập bá tánh, Chu mỗ chỉ là không muốn liên lụy vô tội, cho nên từ bỏ

mà thôi, không vì mặt khác.”

Ngô Cảnh nghe vậy cười ha ha, nói: “Ân, hảo một cái không muốn họa cập bá tánh, nhưng thật ra phù hợp ngươi cá tính, bất quá thái minh, lại nói tiếp ngươi cũng thực sự là quật cường, sau tướng quân có cái gì xin lỗi ngươi? Ngươi vẫn luôn cự tuyệt cùng Viên giao thông công cộng hướng, sớm chút tỉnh ngộ, làm sao đến nỗi có hôm nay chi kết cục?”

Chu Hân nghe vậy không có bất luận cái gì biểu tình, đạm nhiên nói: “Đạo bất đồng khó lòng hợp tác, cái này kết cục cũng là không có gì không tốt, còn thỉnh ngươi hảo sinh chiếu cố bên trong thành bá tánh, đừng vội hà quyên trọng thuế, cực kì hiếu chiến mới là.”

Ngô Cảnh không có trả lời, hắn chỉ là híp mắt cẩn thận nhìn Chu Hân, trong lòng ở tự hỏi một việc.

Muốn hay không làm rớt Chu Hân?

Tự hỏi một lúc sau, Ngô Cảnh chung quy vẫn là âm thầm lắc lắc đầu.

Hắn trong lòng biết được, Chu Hân ở nhiệm kỳ gian, hành chính rất là ái dân, phong bình thực hảo, hiện giờ nhân gia nếu đã hiến hàng, chính mình nếu là lại đối hắn động thủ, chỉ sợ ngày sau ở Đan Dương quận phong bình cũng là sẽ không quá hảo.

Xem ở hắn như vậy hiểu chuyện phân thượng, tạm thời phóng hắn một con ngựa!

“Ta tiếp nhận Đan Dương quận sau, thái minh ngươi lại đương như thế nào tự xử?” Ngô Cảnh không yên tâm, lại truy vấn Chu Hân nơi đi.

Chu Hân mặt vô biểu tình nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không tại đây chậm trễ ngươi cùng Viên Công Lộ chuyện tốt, ta sẽ tự quay lại Hội Kê quê nhà, đến cậy nhờ vương Cảnh Hưng đi, ngươi tại nơi đây nguyện ý làm cái gì liền làm cái gì đi.”

Ngô Cảnh nghe xong lời này sau, trong lòng cuối cùng treo cục đá rốt cuộc hạ xuống, hắn ha ha cười, nói: “Vương Lãng vừa mới đảm nhiệm Hội Kê thái thú, có gì hảo đầu? Không bằng ta trí thư một phong, tiến ngươi sau này tướng quân dưới trướng hiệu lực?”

Chu Hân lắc lắc, nhàn nhạt nói: “Cảm tạ, Chu mỗ không có cái kia phúc khí, liền không nhọc phiền Ngô huynh.”

Ngô Cảnh trong lòng một hừ, ám đạo, thật sự là cho mặt không cần, quá không biết điều.

……

……

Cứ như vậy, không đánh mà thắng tiếp nhận Đan Dương quận, Ngô Cảnh trong lòng rất là vui sướng, hắn một mặt trí thư phái người đưa cùng Viên Thuật, nói cho hắn Đan Dương quận đã tới tay, một mặt suất quân nhập trú Đan Dương quận trị sở uyển lăng huyện.

Uyển lăng huyện trung, sớm có quận nội làm suất lĩnh chư quan vì Ngô Cảnh đón gió tẩy trần, nghênh này nhập trú thái thú phủ.

Ngô Cảnh tiến vào quận phủ lúc sau, phát hiện quận phủ sở thiết thuộc quan nhân viên trang bị không đồng đều, chỉ có làm cùng ít ỏi vài tên binh tào ở nhậm, không khỏi lần xúc động và phẫn nộ giận, hỏi kia Đan Dương quận làm nói:

“Ngô mỗ sơ nhậm quận thủ, bên trong phủ thuộc quan như thế nào liền các ngươi mấy cái đến nhận chức? Những người khác đâu? Mới tới thượng quan đến nhận chức bọn họ không nghênh đón, một đám có phải hay không không muốn sống nữa?”

Kia tuổi trẻ làm vẻ mặt hi hi ha ha dạng, thấy Ngô Cảnh sinh khí, cũng không sợ hãi, giải thích nói: “Hồi phủ quân nói, chỉ vì chu phủ quân ở nhậm người đương thời vọng pha cao, tố có danh vọng, nghe nói chu phủ quân dục từ nhiệm, rất nhiều người đều là tùy này về hưu, cản cũng là ngăn không được a, bởi vậy ta quận thủ bên

trong phủ, hiện nay chỉ còn này mấy cái, còn thỉnh Ngô phủ quân chớ trách.”

Ngô Cảnh nghe xong rất là khó chịu, không thể tưởng được Chu Hân ở nhiệm kỳ gian phong bình danh vọng cư nhiên như vậy cao, hắn không làm, quận thủ bên trong phủ cư nhiên sẽ có nhiều người như vậy cùng hắn cùng nhau bỏ gánh……

Thực sự là không vui a.

Mắt lé nhìn thoáng qua tên này tuổi trẻ làm một chút, Ngô Cảnh chậm rì rì nói: “Quận thủ bên trong phủ thiếu nhiều như vậy chức vị quan trọng nhân vật, trong khoảng thời gian này quận nội việc vặt vãnh lại là như thế nào vận làm?”

Kia tuổi trẻ làm nịnh nọt nói: “Điểm này Ngô phủ quân cứ việc yên tâm, có có thuộc hạ, hết thảy tự nhiên cho ngài xử lý minh bạch, sẽ không có chút nào sơ hở.”

“Nga?” Ngô Cảnh nghe vậy một kỳ, nói: “Nói như thế tới, đều là ngươi xử lý? Vậy ngươi đem gần nhất ngươi xử trí quận sự hành cuốn lấy tới ta xem?”

Kia làm vội vàng phái người lấy gần nhất quận nội hành cuốn mọi việc, cấp Ngô Cảnh xem qua.

Ngô Cảnh lấy ra mấy cuốn, tinh tế lật xem lên, đôi mắt không khỏi chợt sáng lên.

Quận nội mọi việc, xử lý rất được kết cấu, mọi chuyện đều an bài gọn gàng ngăn nắp, không hề sơ hở chỗ.

Ngô Cảnh đem những cái đó hồ sơ buông, pha là tán thưởng nhìn nhìn tên này làm, nói: “Ngươi tên là gì?”

“Thuộc hạ Quách Gia, sau này còn thỉnh phủ quân đại nhân nhiều hơn chỉ điểm chiếu cố.”

Ngô Cảnh nghe vậy cười cười, vừa lòng nói: “Hảo, Quách Gia phải không? Không tồi, là cái có tài, chỉ cần ngươi trung tâm vì ngô, ngày sau Ngô mỗ không thiếu được sẽ dìu dắt với ngươi.”

Quách Gia nghe vậy vui mừng quá đỗi, lộ ra một bộ thụ sủng nhược kinh biểu tình, nói: “Phủ quân đại nhân quá khen, thuộc hạ nhất định khắc khổ cần cù, trung tâm phụng dưỡng phủ quân, không cô phụ phủ quân gửi gắm.”

“Hảo, hảo.” Ngô Cảnh vừa lòng tán thưởng nói.

Quách Gia cười hì hì, một bộ nịnh nọt tương: “Phủ quân, ta lãnh ngài đi uyển lăng bốn môn, kho lúa, kho vũ khí, tiền kho nhìn một cái?”

Ngô Cảnh nghe vậy đối Quách Gia lại là xem trọng vài phần.

Vị này quách làm, rất là thượng nói sao!

Quách Gia đem Ngô Cảnh từ bốn môn đưa tới kho lúa, lại từ kho lúa lãnh hướng tiền kho, lại từ tiền kho đi hướng kho vũ khí, này dọc theo đường đi, chỉ đem Ngô Cảnh xem chính là tâm hoa nộ phóng, hô to đã ghiền.

Ngô Cảnh đi theo tỷ phu Tôn Kiên, vẫn luôn đảm nhiệm chính là quân chức, trước mắt đã ngồi xuống kỵ đô úy, chính là quản lý một mảnh thuộc về chính mình cơ nghiệp, này vẫn là lần đầu tiên.

Từ một người màn trời chiếu đất, lĩnh quân tắm máu chém giết quan tướng, chợt biến thành một người cầm trong tay quân chính hai vụ, thống lĩnh một phương ngoại phiên, Ngô Cảnh trong lúc nhất thời còn có chút không quá thích ứng.

Quá sung sướng nói!

Đi vào uyển lăng huyện kho vũ khí, Ngô Cảnh nhìn ánh vào mi mắt trung vô số đao, mâu, kích, cung, hầu kết không khỏi lăn lộn một chút, nuốt vào một ngụm nước miếng.

Còn có vừa mới ở kho lúa nhìn thấy kia như núi lương thực, ở tiền kho nhìn thấy chồng chất năm thù tiền……

“Này đó, ngày sau liền đều là của ta……” Ngô Cảnh lẩm bẩm tự nói, thế nhưng là không tự giác nói ra.

Quách Gia vội vàng phụ họa ngôn nói: “Phủ quân là một quận chi trường, thuế vụ lương thảo như thế nào chi phối, tự nhiên là phủ quân định đoạt, lại này còn chỉ là ta uyển lăng một cái huyện mà thôi, phủ quân đừng quên, Đan Dương mười tám huyện, như là như vậy thành trì, ngài chính là còn có mười bảy cái đâu!”

“Đúng vậy, đối! Mười bảy cái, còn có mười bảy cái!” Ngô Cảnh rất là khuây khoả vỗ tay xưng là.

Từ hôm nay trở đi, lão tử liền cũng là một phương cường giả, có thể cùng những cái đó cái gọi là Quan Đông chư hầu cùng ngồi cùng ăn!

Thoải mái!

Nhìn nhìn thuộc về chính mình thuế ruộng quân giới, Ngô Cảnh hãy còn không biết đủ, còn tưởng tiếp tục khoe khoang khoe khoang, nói: “Uyển lăng huyện giáo trường ở đâu? Điểm binh! Cho ta điểm binh! Ngô mỗ muốn đích thân kiểm duyệt một chút!”

Xem xong rồi thuộc về chính mình vật tư, nào có không xem một chút thuộc về chính mình binh mã đạo lý?

Cái này bức còn phải tiếp tục đi xuống trang mới được.

Quách Gia lại là lộ ra một bộ xấu hổ chi sắc, tiếc nuối nói: “Hồi phủ quân nói, ta uyển lăng huyện, trừ bỏ một ít tuần thành cùng phòng giữ sĩ tốt ngoại, hiện tại thật sự là không có gì binh có thể làm phủ quân kiểm duyệt.”

“A?”

Ngô Cảnh nghe vậy tức khắc lăng: “Đường đường một quận trị sở, như thế nào sẽ không có binh, tiểu tử ngươi nhưng đừng vội lừa ta?”

Quách Gia dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Thuộc hạ làm sao dám lừa gạt phủ quân, chỉ là chu phủ quân ở rời chức phía trước, sợ Ngô phủ quân tới uyển lăng cùng với giao phong, họa cập bá tánh, ở phía trước mấy ngày, cũng đã đem uyển lăng huyện nam doanh đóng quân mấy ngàn quân tốt toàn bộ phân phát về quê, hắn cũng là tính toán một mình trở về Hội Kê quê quán, chúng ta uyển lăng hiện tại thật là không có gì binh có thể dùng.”

Ngô Cảnh trên mặt cơ bắp tức khắc cứng đờ, giống như co rút giống nhau qua lại nhảy lên.

“Hảo ngươi cái Chu Hân, ta liền biết ngươi không như vậy hảo tâm! Không duyên cớ đem Đan Dương quận chắp tay nhường ra tới cấp ta!” Ngô Cảnh khí nghiến răng nghiến lợi, phẫn thanh cả giận nói: “Lâm từ nhiệm, còn phải cho ta sau vướng, ngươi chờ, việc này hai ta không để yên.”

Quách Gia lại là không chút hoang mang, khuyên giải nói: “Ngô phủ quân mạc bực, kỳ thật y thuộc hạ tới xem, việc này cũng cũng không có cái gì không tốt.”

Ngô Cảnh bất mãn quay đầu, trừng mắt Quách Gia nói: “Không có gì không tốt? Một tòa trống không trị sở, liền nhưng dùng binh tướng đều tìm không ra tới, ngươi quản cái này kêu không có gì không tốt?”

Quách Gia không chút hoang mang, vì Ngô Cảnh phân tích nói: “Phủ quân, ngài tưởng a, uyển lăng binh tướng, kia ngày xưa đều là chu phủ quân một tay mang ra tới, chu phủ quân đãi binh như tử, bọn họ trong lòng toàn niệm này ân nghĩa, ngài dùng cũng chưa chắc thuận tay, hiện giờ đều phân phát, vừa lúc tránh khỏi phiền toái, ta Đan Dương quận khác không nói, nhưng nếu luận chiêu mộ tinh tráng sĩ tốt, kia còn không phải dễ như trở bàn tay? Phủ quân nếu đã chính thức tiếp chưởng Đan Dương quận, vậy không ngại

chiêu mộ một chi trung tâm với chính mình tinh nhuệ, như vậy ngày sau, sử dụng tới cũng phương tiện không phải?”

------oOo------

Chương 187: quận thủ mộ binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia nói, lập tức liền cấp Ngô Cảnh đề ra cái tỉnh, lại thấy hắn thật mạnh vỗ tay một cái, sảng khoái ngôn nói: “Đúng vậy, nơi này là Đan Dương quận, Đan Dương tinh binh rung trời hạ a! Ta như thế nào đem này tra cấp đã quên?! Đan Dương quận người miền núi không khí bưu hãn, từ xưa chính là thừa thải cường quân địa phương, ở chỗ này chiêu mộ một chi cường quân, còn không dễ dàng?”

“Phủ quân anh minh, chính là đạo lý này!” Quách Gia bồi cười nói.

Ngô Cảnh giờ phút này là càng ngày càng thưởng thức cái này tuổi trẻ nhạy bén làm, hắn vỗ vỗ tay, khích lệ nói: “Quách làm lời này cực thiện, ít nhiều ngươi nhắc nhở, bằng không Ngô mỗ còn đặt mình trong trong mộng đâu, bất quá Ngô mỗ đối này Đan Dương nơi, lại là cũng không quen thuộc, ta trước mắt nếu là muốn chiêu mộ Đan Dương tinh binh, hẳn là sao sinh đi chiêu mộ hảo?”

Quách Gia cau mày, làm bộ làm tịch suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi chậm rãi nói: “Đan Dương tinh binh, toàn xuất từ các huyện quanh thân bộ lạc người miền núi, Hàn Giang có một chi chảy qua ta uyển lăng chi bắc, nơi đó có không ít người miền núi thôn xóm, phủ quân không ngại đi trước nơi đó chiêu mộ một chút, như thế nào?”

“Rất tốt ~!” Ngô Cảnh gật gật đầu, tán đồng nói: “Một khi đã như vậy, ta liền tự mình suất binh đi trước, chiêu mộ một chi thuộc về ta chính mình Đan Dương tinh nhuệ.”

Quách Gia hướng về phía Ngô Cảnh thật sâu khom người chào, ngôn nói: “Phủ quân anh minh, nếu có thể chiêu mộ đến Đan Dương cường quân, từ đây lúc sau, phủ quân ngài liền có thể tung hoành nam cảnh, vô có điều địch cũng.”

……

……

Nói ra phát liền xuất phát, Ngô Cảnh lưu lại một nửa binh mã bảo vệ cho uyển lăng, lại lãnh một nửa binh mã, mang theo lương thảo quân nhu đi trước Hàn Giang nhánh sông chiêu mộ Đan Dương tinh binh.

Đối với như thế nào chiêu mộ Đan Dương tinh binh, Ngô Cảnh có chút không chắc, liền mang theo Quách Gia cùng đi trước, Quách Gia cũng là nhạc không được, vừa đến Hàn Giang, liền lập tức xin ra trận, tự mình đi Hàn Giang quanh thân các bộ người miền núi thôn xóm thị sát tình huống, cũng tuyên bố Ngô Cảnh tiến đến mộ binh tin tức.

Ngô Cảnh thấy Quách Gia biết điều như vậy, thả làm việc như vậy ra sức, trong lòng rất là vừa lòng, đối cái này tuổi trẻ uyển lăng làm là càng xem càng giác thuận mắt.

Mấy ngày sau, Quách Gia liền về tới Ngô Cảnh quân doanh, cũng cho hắn mang về tới một cái tin tức tốt.

Có một cái người miền núi bộ lạc dẫn đầu người, nguyện ý thành tâm đi bộ đội, thả người này ở Hàn thủy chư bộ trung danh vọng pha cao, nếu là có hắn ra mặt hiệp trợ thăm viếng, định có thể chiêu mộ đến không ít người miền núi gia nhập.

Ngô Cảnh vừa nghe, không khỏi tới hứng thú, ngay sau đó làm Quách Gia lãnh tên kia người miền núi tiến soái trướng tới xem.

Không bao lâu, liền thấy Quách Gia lãnh tiến trong trướng một cái tháp sắt cự hán, dáng người to rộng, cao lớn vạm vỡ, vọng cực kỳ vì cường tráng.

Vừa thấy kia cự hán bề ngoài cùng hình dáng, Ngô Cảnh cùng hắn thủ hạ vài tên giáo úy không khỏi cứng họng.

Này nơi nào là người a? Này không rõ ràng chính là chỉ cẩu hùng sao?

Đan Dương người miền núi, đều trường hình dáng này? Khó trách Đan Dương tinh binh khiếp sợ thiên hạ! Khó trách!

“Này, này đó là ngươi nói tên kia nguyện ý đi bộ đội người miền núi thủ lĩnh?” Ngô Cảnh run run rẩy rẩy chỉ vào tên kia đại hán, sá nhiên nhìn về phía Quách Gia nói.

Quách Gia gật gật đầu, cười nói: “Đúng là, phủ quân, ngài xem hắn thế nào? Đáng giá dùng một chút sao?”

Ngô Cảnh phục hồi tinh thần lại, một bên tạp đi miệng một bên cảm khái: “Hảo a, hảo a! Đan Dương xuất tinh binh, quả nhiên là danh bất hư truyền, đáng giá dùng! Quá đáng giá dùng một chút! Thật sự là hảo một cái đại hán, vừa thấy chính là trời sinh thần lực có thể đánh chủ nha!, Tráng sĩ, ngươi tên là gì……”

Đại hán hít hít cái mũi, khờ thanh hàm khí nói: “Ta kêu hứa…… Hứa năng lực.”

Ngô Cảnh nghe vậy sửng sốt: “Như thế nào nổi lên như vậy cái tiện danh?”

Hứa Chử trong lòng thầm mắng lão tử nào biết kia đại công tử phát cái gì điên, giả danh đều không hảo hảo khởi, thế nào cũng phải khởi như vậy cái phá danh điều trị mỗ gia!

Quách Gia bất đắc dĩ nói: “Đan Dương người miền núi dã man, nhiều là chữ to không biết một cái, lại thường cùng Bách Việt tạp cư, cùng không về giáo hóa đạo thống Man tộc không kém bao nhiêu, tiện danh khởi đều tựa lừa phi ngưu, năng lực là có thể nại đi, phủ quân nghe cái nhạc là được.”

Ngô Cảnh tuy rằng là xuất thân từ Ngô huyện, nhưng lại không cùng Đan Dương người miền núi đánh quá cái gì giao tế, bất quá hắn nhưng thật ra từng gặp qua Bách Việt, hứa năng lực tình huống,

nhưng thật ra rất là phù hợp Quách Gia hình dung tự thuật, liền cũng không hề để ý, ngay sau đó nói: “Hứa tráng sĩ, nghe quách làm nói, ngươi nguyện ý đi bộ đội!”

Hứa năng lực chắp tay, hàm hậu nói: “Trong tộc lấy săn thú vớt cá sinh kế, bữa đói bữa no, thật sự khó sống, đại quan nếu là có thể cho cơm ăn, ngươi làm ta thượng chiến trường giết người, ta đây liền đi sát! Bất quá cơm lại muốn xen vào no.”

Ngô Cảnh cười ha ha, vừa lòng nói: “Cái này ngươi không cần lo lắng, cơm tự nhiên là không thể thiếu ngươi, nghe quách làm chi ngôn, ngươi ở Hàn thủy bên này tố có uy vọng, nếu là ngươi hiệp trợ hắn ra mặt mộ binh, lại là có thể cho ta chiêu mộ nhiều ít người miền núi?”

Hứa năng lực hào khí nói: “Chúng ta này đó bộ tộc, ăn không được cơm cưới không thượng bà nương hán tử, nhiều! Đại quan ngươi chỉ cần đáp ứng quản no, ta thế ngươi triệu một hai ngàn người, kia chỉ định là không thành vấn đề!”

“Hảo!” Ngô Cảnh thật mạnh một phách bàn, nói: “Ta đây liền cho ngươi một ngàn người có tên ngạch, từ quách làm phối hợp ngươi, cho ta triệu một ngàn Đan Dương người miền núi, nếu là sự thành, ta cho ngươi cái quân Tư Mã đương, như thế nào?”

Hứa năng lực nghe vậy nghi hoặc gãi gãi đầu, khờ thanh hàm khí nói: “Quân Tư Mã là bao lớn quan, một đốn có thể cho ăn nhiều chút?”

Quách Gia ở một bên cười như không cười nhìn hắn: “Có thể ăn chết ngươi.”

Ngô Cảnh đối cái này tướng mạo hung hãn cường tráng, nhưng lại ngốc đầu ngốc não hán tử rất là thích, trong lòng cũng không khỏi đối lần này chiêu mộ Đan Dương binh, ký thác càng nhiều kỳ vọng, cũng tràn ngập tin tưởng.

Nếu là mời chào lại đây Đan Dương người miền núi, đều cùng này hứa năng lực là giống nhau thân thể tử, Ngô Cảnh phỏng chừng hắn bằng này một hai ngàn người là có thể sát tiến Lạc Dương thẳng lấy Đổng Trác thủ cấp.

……

……

Hứa năng lực quả nhiên là không phụ sự mong đợi của mọi người, mấy ngày sau, lại là vì Ngô Cảnh triệu tập tới hai ngàn người chúng Đan Dương tinh binh, so Ngô Cảnh cùng hắn ước định, còn nhiều một ngàn người.

Lần này tử, thiếu chút nữa chưa cho Ngô Cảnh cấp nhạc thí.

Ngô Cảnh tự mình kiểm duyệt này hai ngàn người.

Xem này hai ngàn người, tuy rằng không kịp hứa năng lực như vậy dáng người cường tráng cao lớn, nhưng lại cũng là cực kỳ tinh tráng, có chút người cả người còn hình như có chút sát phạt chi khí, quả nhiên là một chi nhưng trọng điểm chế tạo tinh nhuệ.

Ngô Cảnh trong lòng vui vô cùng, lại phái thủ hạ từ này hai ngàn người trung rút ra một bộ phận dò hỏi phụ cận địa thế, lại bị bọn họ nói rõ ràng, không hề có sai lầm, vừa thấy liền biết xác thật là bản địa Đan Dương người miền núi xuất thân.

Lần này tử, Ngô Cảnh chính là hoàn toàn vui ngất trời!

Trời xanh trợ ta, từ nay về sau, này hảo sơn hảo thủy cùng với rất tốt người miền núi, liền đều là ta Ngô mỗ người.

Vào lúc ban đêm, Ngô Cảnh liền ở trong trướng mở tiệc, xưng hạ Quách Gia lần này lập hạ đại công lao, nếu là không có hắn thiện ý quy phục chỉ dẫn cùng chịu thương chịu khó, lại như thế nào có thể ở ngắn hạn trong vòng lập tức liền chiêu mộ đến “Hai ngàn tinh nhuệ Đan Dương người miền núi”.

Ngô Cảnh trong lòng thật sự là rất cao hứng, cao hứng đều không thể tự mình.

Lại là chưởng quản Đan Dương mười tám huyện, lại là chiêu mộ tới rồi thiên hạ nổi tiếng Đan Dương tinh binh.

Ngô Cảnh hiện tại nhiều ít có điểm phiêu.

Phiêu người, giống nhau sẽ có một cái tật xấu, chính là nguyện ý uống nhiều mấy chén.

Vào lúc ban đêm, Ngô Cảnh liền say ở soái trướng nội, nhưng cho dù là say đổ, hắn khóe miệng như cũ là treo mỉm cười ngọt ngào ý.

Thống khoái a!

……

……

“Sát a!!”

Một trận rung trời vang hét hò đem Ngô Cảnh từ trong lúc ngủ mơ đánh thức, hắn gian nan chống đỡ đứng lên, dùng sức xoa xoa huyệt Thái Dương, mắt say lờ đờ mông tùng hướng về soái trướng ngoại nhìn qua đi.

Chỉ thấy đen nhánh bầu trời đêm hạ, bên ta truân doanh lại là ánh lửa tận trời, nơi nơi đều là người kinh hô cùng ngựa tư minh, làm người nghe xong chỉ cảm thấy trong lòng mao mao.

Ngô Cảnh rượu lập tức liền tỉnh!

Đây là như thế nào cái tình huống?

Hắn liền quần áo cũng chưa xuyên, liền vội vàng chạy ra soái trướng, chính phùng một cái quân Tư Mã vội vội vàng vàng chạy đến hắn trước mặt, nôn nóng nói: “Phủ quân, không hảo, Đan Dương binh tạo phản!”

“Cái gì?” Ngô Cảnh nghe vậy, tức khắc trừng lớn hai con mắt.

Kia quân Tư Mã hoảng loạn nói: “Đan Dương binh tạo phản, thiêu chúng ta lương xe cùng hành dinh, hiện tại chính bôn ngài lại đây, phủ quân, chạy mau đi! Những cái đó người miền núi cực kỳ thiện chiến, chúng ta quân sĩ căn bản là không phải bọn họ đối thủ, căn bản là ngăn không được a.”

Ngô Cảnh nghe vậy không khỏi ngây ngốc.

“Sao lại thế này? Chúng ta binh lính ngăn không được những cái đó người miền núi? Không đạo lý a, bọn họ dù cho lại là hung ngoan, nhưng rốt cuộc không trải qua quỹ đạo huấn luyện, như thế nào hội chiến quá quân chính quy?”

Quân Tư Mã hoảng loạn nói: “Thái thú! Hiện tại không phải nói cái này thời điểm, mau theo ta đi thôi!”

Ngô Cảnh cúi đầu nhìn nhìn chính mình trang phẫn: “Chính là, ta này còn không có xuyên quần đâu……”

“Ai nha! Đều lúc này, còn xuyên cái gì quần!” Kia quân Tư Mã cũng bất chấp lễ nghi, nắm lên Ngô Cảnh liền bôn sau trại chạy.

Này một đường xuống dưới, Ngô Cảnh trên người liền ăn mặc một kiện áo đơn không tính, lạnh căm căm không tính, mông còn rất là căng gió.

Mắt thấy liền phải chạy đến sau trại trong rừng rậm, lại thấy một cái tráng hán đột nhiên từ mặt bên bay vọt mà ra, lập tức liền ngăn ở Ngô Cảnh cùng tên kia quân Tư Mã trước mặt.

Còn không được hai người phản ứng, tráng hán đó là vào đầu một quyền, trực tiếp đánh vào kia quân Tư Mã trên đỉnh đầu, trực tiếp cho hắn gõ ngất đi.

Ngô Cảnh ngốc đứng ở tại chỗ, hoảng sợ nhìn đột nhiên lao ra, cũng nhất chiêu giết chết hắn thủ hạ Hứa Chử, cả người không khỏi

đánh bệnh sốt rét, run run rẩy rẩy nói: “Hứa năng lực, ngươi này sơn dã anh chàng lỗ mãng, ngươi dám động mệnh quan triều đình một chút thử xem……”

Lời còn chưa dứt, liền thấy Hứa Chử bỗng nhiên ngồi xổm xuống, một cái quét đường chân quét ngang mà ra, trực tiếp cấp Ngô Cảnh phóng ngã xuống trên mặt đất.

Ngô Cảnh ngưỡng mặt ngã cái ngã sấp, rầm rì sau một lúc lâu đều đứng dậy không nổi.

“Ngươi đó là thủ đoạn gì?”

Một đạo lạnh như băng thanh âm từ trong rừng rậm truyền ra tới, lại thấy một cái mặt mang đồng thau mặt nạ hán tử chậm rãi đi ra, nghi hoặc nhìn té ngã trên mặt đất Ngô Cảnh.

Hứa Chử lặng lẽ cười, giải thích nói: “Đại công tử dạy ta…… Kêu tán đánh!”

“Nga!” Từ Vinh bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nguyên lai là hắn giáo, u u ka n s h u khó trách ta ban đầu chưa thấy qua, vậy không kỳ quái.”

Ngô Cảnh cố sức từ trên mặt đất đứng lên, ngẩng đầu vừa thấy mang nửa thanh mặt nạ Từ Vinh, tại đây đen nhánh bầu trời đêm hạ có vẻ phá lệ khiếp người, tức khắc thiếu chút nữa không xi tiểu dọa ra tới.

“Ngươi…… Ngươi là người nào? Đừng, đừng giết ta! Bằng không ta tỷ phu chắc chắn vì ta báo thù!”

Từ Vinh thanh âm như cũ là lạnh như băng, nói: “Ngươi tỷ phu là ai?”

Nhắc tới chính mình tỷ phu, Ngô Cảnh tựa hồ là có tự tin, đem bộ ngực đỉnh một đĩnh, nói: “Ta tỷ phu chính là vừa mới mặc cho Dự Châu thứ sử, Tôn Kiên Tôn Văn Đài!”

Giọng nói lạc khi, Từ Vinh độc nhãn ở mặt nạ hạ, chợt trở nên hết sức thê lương, âm ngoan mạc danh.

“Ngươi tỷ phu là Tôn Kiên, kia Tôn Sách là gì của ngươi?”

Ngô Cảnh không rõ nguyên do, không biết này đồng thau người đeo mặt nạ hỏi Tôn Sách làm gì.

“Hắn, hắn là ta cháu ngoại trai, làm sao vậy?”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Từ Vinh đột nhiên vươn tay, bắt lấy Ngô Cảnh, xoay người đem hắn khiêng lên, sau đó thật mạnh hướng về trên mặt đất một lược.

Hảo một cái xinh đẹp quá vai quăng ngã!

Ngô Cảnh đầu chấm đất, trực tiếp liền chết ngất qua đi.

Hứa Chử kinh ngạc nhìn bị Từ Vinh quá vai té ngã trên đất hôn mê Ngô Cảnh, cứng họng nhìn về phía Từ Vinh, hiếu kỳ nói: “Ngươi này lại là thủ đoạn gì?”

Từ Vinh phác phác nói, ngữ khí như cũ lạnh như băng sương.

“Cũng là đại công tử giáo…… Kêu bắt!”

------oOo------

Chương 188: Viên Thuật sách lược

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đan Dương binh phản loạn, trong một đêm liền đem Ngô Cảnh mộ binh doanh trại cấp phá được xuống dưới, doanh trại trong vòng một mảnh đại loạn, Ngô Cảnh dưới trướng sĩ tộc mọi nơi bôn tẩu, không rảnh hắn cố.

Ngô Cảnh bản nhân rất là tranh đua, trần trụi mông từ soái trướng chạy trốn, túi quần tử phía dưới hô hô thoán phong, kết quả vẫn là không chạy.

Càng đáng giá nghiền ngẫm chính là, Ngô Cảnh bản nhân cũng không biết là bị cái nào thiên giết kẻ cắp đả thương não bộ, vẫn luôn ở vào hôn mê bất tỉnh trạng thái, biến thành người thực vật.

Biến loạn xong việc, Ngô Cảnh liền bị tìm được thủ hạ của hắn liền móc treo túm đêm tối mang đi Đan Dương quận thủ phủ.

Nhưng vấn đề là, Ngô Cảnh giờ phút này đã ở vào hôn mê trạng thái, thần quỷ không biết, dưới tình huống như vậy, Đan Dương quận lại lúc này lấy người nào vi tôn?

Cái gọi là rắn mất đầu, ở nhiều lần suy xét cùng tất cả bất đắc dĩ hạ, Ngô Cảnh bị hắn một chúng các thủ hạ vận trở về lỗ dương.

Ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào đi, một trương cáng nâng ra tới.

Ngô Cảnh lần này ngắn ngủi tiền nhiệm chi lữ, thực sự là quá thần kỳ.

……

……

Lỗ dương, Viên Thuật phủ đệ.

Viên Thuật cùng Tôn Kiên đồng thời đứng ở giường bên cạnh, nhìn nằm trên giường nội hôn mê bất tỉnh Ngô Cảnh, hai vị kiêu hùng đều là yên lặng đối diện không nói gì.

Ngô Cảnh bên người, có một người y quan bận trước bận sau, đang ở đối Ngô Cảnh não bộ tiến hành châm cứu trị liệu.

Một châm một châm trát đi xuống sau, y quan lại cẩn thận quan sát đến Ngô Cảnh trên mặt thần sắc trạng thái, lại thấy hắn liền một chút phản ứng đều không có.

Trị không được a.

Y quan rất là tiếc nuối lắc lắc đầu, đứng dậy đối với Viên Thuật cùng Tôn Kiên phân biệt thâm thi lễ, nói “Ngô phủ quân đầu đã gặp bị bị thương nặng, đi hồn phách, thuộc hạ đã là hết toàn lực thi cứu, tiếc rằng…… Ai, thật sự là bị thương quá nặng, vô lực xoay chuyển trời đất rồi.”

Tôn Kiên vừa nghe lời này, cả người không khỏi bắt đầu phát run.

Cổ đại đối với cấp tính não bộ bị hao tổn người thực vật loại này ổ bệnh giống nhau đều không có cái gì hữu hiệu thi cứu thi thố, căn cứ ngay lúc đó chữa bệnh trình độ cùng y học tri thức dự trữ, cũng chỉ có thể là đem loại này ổ bệnh hết thảy phủi đi đến bị nhiếp hồn phách, hoặc là ném hồn phách cửa bên ngành học trung.

Trị không được, liền hết thảy về vì thần nói.

Mà càng thêm không thể nề hà sự, ở không có dinh dưỡng truyền dịch điều kiện hạ, được loại này bệnh, người bình thường trên cơ bản chẳng khác nào là phán tử hình.

Viên Thuật sắc mặt khói mù nhìn hôn mê bất tỉnh Ngô Cảnh, lại mắt lé xem xét trợn mắt há hốc mồm Tôn Kiên, Viên công trên mặt

không biết khi nào đã là tráo thượng một tầng sương lạnh.

“Tôn phá lỗ a, đây là ngươi vì Viên mỗ cực lực tiến cử nhân tài? Ha hả, thật là lợi hại a! Ngươi lúc trước nói ngươi cái này cậu em vợ rất có tài cán, có chút thật bản lĩnh, từ hắn đi trước Đan Dương quận, tất nhiên có thể thế Viên mỗ mở ra Dương Châu môn hộ…… Như thế nào? Cửa này hộ chính là như vậy mở ra?”

Tôn Kiên trên mặt lòe ra vài phần xấu hổ, chắp tay nói “Sau tướng quân, ta thê đệ xác thật là có tài hoa, hiện giờ như vậy kết quả, tất nhiên là bởi vì hắn sậu đến địa vị cao, trong lúc nhất thời có chút vong hình, mới vừa rồi bị người nham hiểm làm hại…… Nơi này nhất định là có nội tình!”

“Có nội tình?”

Viên Thuật mặt bởi vì phẫn nộ, biểu tình biến cực độ vặn vẹo, nghiến răng nghiến lợi nói “Viên mỗ thủ hạ quân hầu mang về tin tức, nói ngươi này thê đệ là ở Hàn thủy chiêu mộ binh lính thời điểm, bị người miền núi phản loạn, mới biến thành như vậy bộ dáng! Bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy, còn sẽ có cái gì nội tình? Mất mặt a! Kia Chu Hân đã chắp tay đem Đan Dương quận nhường ra tới cấp hắn, hắn lại bị một đám tiện dân cấp tai họa thành này phó đức hạnh, truyền ra đi, Viên mỗ mặt cũng không biết nên đi nơi nào gác!”

Tôn Kiên thấy Viên Thuật hỏa khí rất lớn, vội khuyên giải nói “Viên công chớ bực, chậm trễ chi cấp, là hoả tốc lại phái người đi trước Đan Dương quận tiếp nhận quận vụ, để tránh vì người khác áp chế, đây mới là đứng đắn đại sự.”

Viên Thuật lạnh mặt không nói gì, mà là từ trong tay áo lấy ra một phần lụa trắng, đưa cho Tôn Kiên.

“Không vì người khác áp chế? Chính ngươi nhìn xem đi.”

Tôn Kiên nhận lấy, triển khai tinh tế đọc một chút mặt trên nội dung, thô nặng lông mày nháy mắt liền tễ đến một khối đi.

“Đào Khiêm chi tử Đào Thương, nhập trú Đan Dương quận?”

Viên Thuật tươi cười tựa trào phúng, lại tựa bất đắc dĩ, nói “Còn không phải sao? Chu Hân làm Đan Dương quận cấp Ngô Cảnh, Ngô Cảnh chính mình đem chính mình khoe khoang tàn phế, họ Đào vốn dĩ liền có thiên tử danh chiếu sắc phong, hiện tại Đan Dương quận không, nhân gia theo lý thường hẳn là liền tới đây tiếp chưởng quận vụ, hết thảy đều là nói có sách, mách có chứng, đến lúc này, Viên mỗ còn có cái gì lý do phái người đi thế hắn?”

Tôn Kiên biểu tình cũng có chút không quá đẹp “Viên công liền tính toán làm Đào Khiêm bạch bạch nhặt hạ như vậy cái đại tiện nghi?”

Viên Thuật khí môi đều có chút run run “Ta không cho hắn nhặt lại có thể thế nào? Nhân gia họ Đào có triều đình minh chiếu sắc phong! Ngay cả như vậy, Đào Khiêm nhi tử đều con mẹ nó không dám đến cùng Viên mỗ đoạt thành trì! Nhưng trước mắt, là Viên mỗ chính mình người không biết cố gắng, chính mình đem chính mình lộng phế đi, bị thủ hạ người lấy cáng nâng trở về! Ném xuống kia mười tám cái huyện thành vắng vẻ không ai quản, họ Đào có thể nói đây là không có biện pháp lại đây thế Viên mỗ thu thập cục diện rối rắm! Viên mỗ hiện tại đừng nói là trách hắn, không nói được còn phải viết một phong tin nhắn, phái người đưa điểm quà tặng cảm ơn hắn mới là đâu!”

Mắt thấy Viên Thuật tức giận đã đạt tới phong giá trị, Tôn Kiên cũng không hảo lại nói chút cái gì.

Vô luận như thế nào, việc này chung quy vẫn là chính mình cái này không biết cố gắng cậu em vợ đuối lý.

“Sau tướng quân, việc này trách ta Tôn Kiên tiến cử không lo, mong rằng Viên vùng biển quốc tế hàm.”

Viên Thuật hít sâu một hơi, hắn giờ phút này trong lòng tuy rằng nén giận, nhưng sự tình đã đã xảy ra, cùng Tôn Kiên phát phát giận liền tính, chẳng lẽ còn thật có thể đem Tôn Kiên thế nào?

Trước mắt còn có đại sự, yêu cầu dùng đến vị này Giang Đông mãnh hổ thế chính mình đánh đội quân tiền tiêu.

“Thôi bỏ đi, Đan Dương quận liền tạm thời trước đặt ở họ Đào trong tay quản lý, Dương Châu môn hộ, ngày sau rút ra tay lại đi mở ra không muộn, chúng ta trước đem trước mắt sự giải quyết.”

Tôn Kiên nghe Viên Thuật ngữ khí hòa hoãn, trong lòng cũng là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Văn đài a, Viên mỗ đã biểu tấu ngươi vì phá lỗ tướng quân, lãnh Dự Châu thứ sử, ngươi quay đầu lại chạy nhanh đem cảnh nội sự vụ hảo hảo chỉnh đốn một chút, Viên mỗ còn cần dùng ngươi đi làm một chuyện lớn.”

Tôn Kiên mắt hổ trung, tinh quang chợt chợt lóe tức diệt, chậm rãi ngôn nói “Viên công sở gọi đại sự…… Vì sao?”

Viên Thuật thở dài khẩu khí, lắc đầu nói “Công Tôn Toản âm thầm phái người đưa tới thư từ, hắn đã nam hạ đánh bại một bộ phận Thanh Châu khăn vàng, cũng thuận thế tiến vào Ký Châu biên cảnh, hừ, ta Viên gia cái kia gia nô lúc này đây nhưng có chuyện phải làm.”

Viên Thuật chỉ gia nô, đó là hắn vẫn luôn không lắm nhìn khởi Viên Thiệu.

Tôn Kiên nghe vậy không lên tiếng.

Viên Thuật liên hợp Công Tôn Toản nam bắc hô ứng đối kháng Viên Thiệu, đây là đã sớm chế định tốt chiến lược phương châm, chẳng có gì lạ, mấu chốt sự tình hẳn là ở phía sau.

Quả nhiên, liền nghe Viên Thuật tiếp tục nói “Chỉ là Viên mỗ không nghĩ tới chính là, kia gia nô cư nhiên cũng đã sớm đánh hảo tính trù, tháng trước hắc sơn quân với độc suất binh tấn công Bộc Dương, Viên Thiệu thằng nhãi này cư nhiên thừa cơ liên hợp Bào Tín, hai người cùng biểu tấu Tào Tháo tiếp nhận đông quận Vương Quăng

đương đông quận thái thú, cùng nhau duy trì Tào Tháo nhập trú đông quận! Cái này nhưng có ý tứ —— đông quận Tào Tháo, tế bắc Bào Tín, Trần Lưu Trương Mạc, còn có ta kia đường huynh Viên Di ở Sơn Dương, bọn họ bốn cái nối thành một mảnh, cùng nhau nam hướng đối ta tạo áp lực! Khi không ta đãi a, Viên mỗ hiện tại đến chạy nhanh thu phục càng nhiều quận huyện, gia tăng thuế má nguồn mộ lính mới nhưng bắc hướng cùng chi tướng kháng.”

Tôn Kiên nghe vậy không nói gì.

Dĩnh Xuyên Khổng Trụ đã sớm đảo hướng về phía Viên Thuật một bên, chính mình trước một đoạn thời gian cũng giúp hắn khống chế được Nhữ Nam quận.

Viên Thuật vốn định ngầm chiếm Dương Châu, không nghĩ tới sự ra bại lộ, đi thông Dương Châu môn hộ Đan Dương quận lại làm Đào Thương cấp chiếm ở.

Viên Thuật hiện tại muốn sáng lập ranh giới, chỉ có hai lựa chọn, một là hướng đông đi chiếm cứ Cửu Giang quận cùng Lư Giang quận hai cái quận lớn, nhị là nam hướng đi lấy Kinh Châu.

Y theo Tôn Kiên đối Viên Thuật tham lam trình độ hiểu biết, đông, nam hai cái phương hướng ranh giới, hắn nào một mảnh cũng sẽ không bỏ qua.

Quả nhiên, liền nghe Viên Thuật tiếp tục nói.

“Cửu Giang quận trị sở Thọ Xuân cùng Lư Giang quận trị sở sáu an đều ly Nhữ Nam không xa, ta Nhữ Nam Viên thị chi danh, ở thứ hai quận cũng đều là ảnh hưởng pha đại, Viên mỗ nếu tự mình suất binh đi trước, thu phục nhị quận sĩ tộc chi tâm nói vậy khó khăn sẽ không rất lớn, này nhị quận từ ta bản nhân đi chinh phạt, tuyệt không bại lộ…… Khó làm chính là, này Kinh Châu mới nhậm chức thứ sử Lưu biểu lại là pha khuynh hướng cùng ta Viên thị gia nô liên hợp, văn đài, ngươi đến thay ta phân ưu a.”

Tôn Kiên trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt cũng lộ ra chần chờ thần sắc.

“Tôn mỗ vì Viên công, vượt lửa quá sông cũng không sở sợ, nhưng Nhữ Nam quận vừa mới bình định, Phái Quốc tuy rằng ở trên danh nghĩa là Dự Châu, nhưng trên thực tế lại ở Đào Khiêm trong lòng bàn tay, còn bị hắn tự tiện hoa thành Từ Châu sáu quận quốc chi nhất Tứ Thủy quận, Lương Quốc cũng là bị Trương Mạc cùng Viên Di cộng đồng khống chế…… Đặc biệt là Dĩnh Xuyên nơi, tôn mỗ còn không biết có nên hay không động thủ, hoặc là như thế nào động thủ, Dự Châu hiện tại quả thật là thời buổi rối loạn, ta sợ ta trừu không ra thân thế Viên cm ưu, ai, việc này rất là khó làm.”

Viên Thuật đôi mắt hơi hơi nheo lại.

Nghe huyền mà biết nhã ý, Viên Thuật cùng Tôn Kiên đều là chính trị tên giảo hoạt.

Viên Thuật biết, Tôn Kiên ngụ ý, là ở mượn cơ hội cùng hắn nói điều kiện —— mà điều kiện trọng điểm, vẫn là ở hắn vừa mới trong lời nói cuối cùng một câu.

Dĩnh Xuyên quận!

Tôn Kiên nếu đương Dự Châu thứ sử, tự nhiên là tưởng chấp chưởng Dự Châu toàn cảnh, mà trước mắt loại tình huống này, trừ bỏ bị Tôn Kiên nắm giữ ở trong tay Nhữ Nam quận ngoại, Phái Quốc ở Đào Khiêm kia, không thể tùy tiện đánh, Lương Quốc bị Duyện Châu các quận thủ từ các phương hướng kẹp ở trung gian, liền tính là đánh hạ tới, cũng sẽ lập tức bị Bào Tín, Trương Mạc, Viên Di, Tào Tháo đám người đánh trở về, không có gì thực tế ý nghĩa.

Cho nên nói, Tôn Kiên ý tứ, là muốn lộng rớt Khổng Trụ, đem Dĩnh Xuyên cũng hoa đến hắn danh nghĩa thống trị.

Đương nhiên, có lẽ cũng là tưởng báo lúc trước thảo đổng khi một mũi tên chi thù.

Viên Thuật trong lòng bắt đầu cân nhắc lên.

Trước mắt chính mình cùng Viên Thiệu tranh đấu gay gắt lợi hại, nhưng Viên Thiệu trước mắt thế rõ ràng so với chính mình muốn mãnh!

Hơn nữa nhà này nô minh hữu rất nhiều Lưu biểu vừa mới tiền nhiệm có bao nhiêu năng lực tạm thời bất luận, chỉ là Viên Thiệu ở Duyện Châu xếp vào Tào Tháo, Trương Mạc, Viên Di, Bào Tín này bốn tiểu đệ quân đoàn, liền đủ Viên Thuật uống một hồ.

Trong lúc phân loạn thời tiết, Tôn Kiên tầm quan trọng liền đột hiện ra tới —— hắn có thể đánh nha!

Bất luận là làm Lưu biểu, vẫn là tấu Viên Thiệu ở Duyện Châu bốn cái tiểu đệ, Khổng Trụ khẳng định là trông cậy vào không thượng.

Lãnh đạo trông cậy vào không thượng cấp dưới, giống nhau cũng chỉ có bị hy sinh kết cục.

Cân nhắc một hồi lâu lúc sau……

“Hành a, ngươi là Dự Châu thứ sử, nên làm cái gì bây giờ ngươi liền làm sao đi.” Viên Thuật nhàn nhạt mở miệng, từ mặt bên đáp ứng rồi Tôn Kiên yêu cầu “Chạy nhanh đem Dự Châu sự tình xử lý một chút, sau đó nam hạ Kinh Châu! Viên mỗ không trông cậy vào ngươi có thể diệt Lưu biểu, nhưng ít ra muốn đem Giang Hạ quận cho ta đoạt được tới!”

Kinh Châu có bảy cái quận, trong đó dân cư nhiều nhất Nam Dương quận ở Viên Thuật trong tay.

Ở Kinh Châu dư lại sáu cái quận trung, Giang Hạ quận đối với Viên Thuật tới nói cũng là trọng trung chi trọng.

Giang Hạ quận mặt đông, mà tiếp Lư Giang quận, Tây Bắc phương tiếp thổ Nhữ Nam quận, phía đông bắc tiếp thổ Nam Dương quận.

Nếu Tôn Kiên có thể bắt lấy Giang Hạ quận, mà Viên Thuật lại thuận lợi bắt lấy Lư Giang cùng Cửu Giang quận, kia Viên Thuật trước mắt sở nắm giữ sở hữu quận huyện, liền có thể hoàn toàn vòng thành một mảnh, tự thành một đại quốc.

Mà Giang Hạ quận hiện tại thái thú còn lại là trong lịch sử nổi danh "Nhị thập tứ hiếu" trung hiếu thần hoàng hương lúc sau, Hoàng Tổ.

Người như vậy, ở Tôn Kiên trong mắt, hoàn toàn chính là tiểu nhi khoa giống nhau, có thể nói dễ như trở bàn tay.

Nghe xong Viên Thuật an bài sau, Tôn Kiên khóe miệng treo lên một tia khó được tươi cười.

Ta Tôn Kiên lên cao ngày, rốt cuộc muốn tới tới.

------oOo------

Chương 189: thiên hạ đệ 1 thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Kiên trở lại chính mình quân doanh thời điểm, cái thứ nhất tới tìm người của hắn không phải hắn thủ hạ các tướng lĩnh, mà là con hắn — Tôn Sách.

Tôn Sách tới tìm Tôn Kiên lý do kỳ thật rất đơn giản.

“Phụ thân, nghe nói cữu cữu bị thương?” Tôn Sách vừa thấy mặt, liền hướng Tôn Kiên hỏi cữu cữu Ngô Cảnh tình huống.

Tôn Kiên vừa nghe Ngô Cảnh tên liền có chút đau đầu, này không biết cố gắng cậu em vợ, hắn nếu không phải nằm ở kia tỉnh không được, tôn mỗ thế nào cũng phải đem hắn hai cái đùi đánh gãy.

Giang Đông mãnh hổ buồn bực gật gật đầu, ai thán nói: “Là, ngươi cữu choáng váng.”

“A?!” Tôn Sách nghe vậy không khỏi chấn động, miệng trương đủ rồi hàm hạ hai cái trứng gà: “Như thế nào đột nhiên liền choáng váng…… Bởi vì điểm cái gì nha?”

Trời xanh thấy liên, nếu là Tôn Sách biết Ngô Cảnh choáng váng gián tiếp nguyên nhân, chính là ở trên người mình, không biết vị này tiểu bá vương trên mặt sẽ có cái dạng nào biểu tình.

Một lần uống, một miếng ăn đều có định số, lúc trước Tôn Sách thọc hạt Từ Vinh kia một con mắt, báo ứng đến hắn cữu cữu trên đầu.

Tôn Kiên lắc lắc đầu, thở dài: “Chính hắn làm bậy, oán đến ai tới? Trước không nói chuyện cái này, chạy nhanh thu thập một chút, sau

đó đem Trình Phổ cùng Hoàng Cái bọn họ gọi tới, chúng ta này một thời gian, chính là phải có vội!”

Tôn Sách nghe vậy nghiêm mặt nói: “Phụ thân muốn làm cái gì?”

Tôn Kiên âm ngoan cười, hờ hững nói: “Đi trước Dĩnh Xuyên làm Khổng Trụ, lại đi Kinh Châu thảo phạt Lưu biểu cùng Hoàng Tổ.”

……

……

Hoa khai hai đóa, các biểu một chi.

Đi vào uyển lăng huyện quận thủ phủ thời điểm, Đào Thương tâm tình là phi thường phức tạp.

Từ hôm nay trở đi, ở chính mình dưới chân này một tảng lớn thổ địa, chính là thuộc về chính mình cơ nghiệp khởi điểm.

Gây dựng sự nghiệp từ Đan Dương quận bắt đầu!

Đào Thương giờ phút này thực sự là có chút mỹ tư tư.

Mười tám cái huyện a, đều về chính mình định đoạt, ngẫm lại liền cả người thoải mái…… Thân là một quận chi trường, mười tám cái huyện cô nương, chính mình có hay không quyền lực từng cái họa họa?

Đào Thương phía sau, còn đi theo một chúng đi cùng chính mình mà đến thân tín văn võ nhóm.

“Cái kia……”

Đào Thương quay đầu đi, nhìn hắn phía sau này đó vẻ mặt kỳ gửi tâm phúc nhóm, do dự mà ngôn nói: “Đương quận thủ lúc sau, dựa theo chương trình, chuyện thứ nhất ta nên làm cái gì?”

Quách Gia cười khanh khách nhìn hắn, cất cao giọng nói: “Nhiều mới mẻ a! Ngươi đương quận thủ, đương nhiên là cho chúng ta nhậm chức!”

Nga, đối! Một người đắc đạo gà chó lên trời.

Đến cấp này đó chó con cùng gà con tử nhóm quan đương, nếu không bọn họ dễ dàng cắn người.

Hảo, vậy bắt đầu phân phong chúng công thần!

Đào Thương đầu tiên là nhìn nhìn Hàn Hạo, cười nói: “Nguyên tự ban đầu ở Hà Nội quận, đảm nhiệm đó là làm chi chức, hiện giờ tới rồi Đan Dương quận, liền vẫn là làm cái này nghề cũ đi, rốt cuộc ngươi kinh nghiệm ở kia bãi.”

“Nặc.” Hàn Hạo lĩnh mệnh cảm tạ.

Đào Thương lại nhìn nhìn Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh cùng với Đào Khiêm phái lại đây, suất lĩnh hai ngàn Đan Dương binh hiệp trợ chính mình từ huynh Đào Cơ.

“Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Đào Cơ, ngươi bốn người đảm nhiệm quân Tư Mã chi chức, phụ trách quận nội chư binh võ sự.”

Đào Thương thăng bốn người đương quân Tư Mã, là vì hiệp trợ chính mình ổn thỏa chấp chưởng bốn vạn 5000 binh mã thành viên tổ chức.

Hồ Tài, Dương Triển đám người còn lại là giáo úy.

Tư Mã Lãng tắc bái vì công tào……

Nghe Đào Thương từng bước từng bước nhâm mệnh, Quách Gia một cái kính nhìn chằm chằm Đào Thương môi, trong mắt tràn ngập chờ mong.

“Quách Gia, ngươi liền cho ta đương giáo sự phủ chủ sự đi.”

Gì ngoạn ý?

Quách Gia nghe vậy tức khắc sửng sốt.

“Giáo sự phủ, là cái gì ngoạn ý?”

Đào Thương kiên nhẫn hỏi Quách Gia giải thích nói: “Ta hiện giờ nếu đã đương Đan Dương quận thủ, kia đó là có khai phủ tư cách, ta cũng có quyền lực thành lập tân bộ môn, này Đan Dương quận giáo sự phủ, trách nhiệm trọng đại, chủ yếu phụ trách giám sát quận nội sĩ tộc, thiết lập hình tung giáo sự, tìm hiểu khắp nơi tin tức truyền lại thiên hạ tình báo, có đôi khi còn phải tiếp một chút ám sát địch đầu tư sống…… Tổng thể tới nói chính là đặc vụ đầu lĩnh.”

Mọi người nghe xong, trên đầu không khỏi đều bắt đầu mạo mồ hôi.

Này xem như cái gì bộ môn a?

Quách Gia ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, trên mặt biểu tình đều có chút cứng đờ.

“Ta không làm!”

Không bao lâu, liền thấy Quách Gia hoàn toàn bão nổi: “Quách mỗ đường đường Nho gia học sinh, ngươi làm ta cho ngươi đương sát thủ, nháo đâu?!”

Đào Thương nghe vậy nhíu nhíu mày, suy nghĩ một hồi nói: “Kia bằng không, ngươi liền cho ta đương cái Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ như thế nào?”

“Chỉ Huy Sứ?” Quách Gia nghe vậy lại ngốc: “Cẩm Y Vệ lại là cái cái gì đồ vật?”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Tìm hiểu tin tức, phản tham, phản hối lộ, thuận tiện còn có thể tàn hại trung lương…… Ngẫu nhiên còn phải tiếp điểm ám sát tư sống.”

Quách Gia đôi mắt tức khắc mở to: “Lại là ám sát? Này cùng vừa rồi cái kia giáo sự phủ, có cái gì khác nhau sao?”

Đào Thương nghiêm túc gật gật đầu, nói: “Đương nhiên là có khác nhau, giáo sự phủ nếu có thể làm ra vượt qua ngàn năm thành tích, liền có thể lên cấp vì Cẩm Y Vệ.”

Quách Gia nghe vậy đều sắp khóc, tiểu tử này quả thực chính là nói hươu nói vượn.

“Liền không điểm khác có khả năng sao?”

Đào Thương bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, đếm trên đầu ngón tay nói: “Đông Xưởng Tây Hán, mười ba nha môn, dính côn chỗ…… Ngươi tuyển một cái đi?”

Quách Gia nghe đầu thẳng ngốc: “Này đó đều là làm gì a?”

“Danh không giống nhau, nhưng công tác nội dung đều cùng giáo sự phủ không sai biệt lắm…… Quan trọng nhất chính là có thể tiếp điểm ám sát tư sống.”

Quách Gia rõ ràng có điểm hư nhược rồi.

“Thật không…… Khác sống có khả năng? Thế nào cũng phải làm ta đương sát thủ đầu lĩnh? Quách mỗ tài hoa ngươi không phải không biết, đủ có thể bao hàm toàn diện.”

Đào Thương biểu tình rõ ràng có chút không vui: “Này cũng không được, kia cũng không được, ngươi người này như thế nào như vậy nhiều tật xấu? Chẳng lẽ ta còn phải làm ngươi làm quân thống lão bản không thành? Ngươi cũng đừng chọn, liền giáo sự phủ!”

Dứt lời, vỗ vỗ tay.

Chính đường trước cửa, Vưu Lư Tử bưng đại nỏ, thần thần thao thao lắc mình đi đến.

“Phủ quân có gì phân phó?”

Đào Thương chính sắc ngôn nói: “Vưu Lư Tử, ta hiện tại nhâm mệnh ngươi vì giáo sự phủ giáo sự quan, cho các ngươi quách chủ sự đương cái phó thủ, hắn phụ trách giám sát người trong thiên hạ, ngươi phụ trách chuyên môn giám sát hắn!”

Vưu Lư Tử rất là trung tâm, nghiêm mặt: “Nặc!”

Quách Gia ánh mắt âm ngoan quay đầu trừng mắt Vưu Lư Tử.

Nặc cái rắm!

Tiểu tử thúi, mỗi ngày đoan cái phá nỏ cùng quỷ dường như ở ta phía sau biên lắc lư, ngươi chờ Quách mỗ đem giáo sự phủ thành lập lên…… Tiếp tư sống, cái thứ nhất liền đem ngươi làm rớt.

Nhâm mệnh xong, Đào Thương thật cao hứng, hắn đối với mọi người phất phất tay, ý bảo mọi người phân biệt ngồi ở hai bên quỳ trên giường.

“Hôm nay, là đào mỗ trở thành quận thủ ngày đầu tiên, ở cái này khắp chốn mừng vui nhật tử, chúng ta cụ thể việc vặt vãnh không nói đến, đào mỗ này có tam kiện quận nội muốn sách yêu cầu tuyên bố.”

Mọi người nghe vậy, đều là đứng thẳng thân thể.

Đào Thương vươn đệ nhất căn ngón tay, nói: “Đầu tiên, chính là chúng ta từ Hà Nội mang đến bạch sóng hàng tốt, trừ bỏ tinh tráng kia tam vạn người ngoại, còn lại tám vạn 4000 hơn người, toàn bộ đăng nhập hộ sách, ban cho tạo tịch, khôi phục bạch thân, cũng tiến hành đồn điền.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, tiếp tục nói: “Dương Châu năm đó cũng từng tao ngộ khăn vàng chiến loạn, dân cư xói mòn thổ địa hoang phế pha trọng, Đan Dương quận mười tám huyện, nặc đại nơi chỉ có 63 vạn dân cư, hơn nữa này tám vạn 4000 nhiều, cũng bất quá 70 dư vạn nhân khẩu, ta thủ hạ quang binh liền bốn vạn nhiều, người này đinh thuế má cùng sức lao động kém quá

nhiều, nuôi quân đều nuôi không nổi! Cần thiết chạy nhanh tiến hành đồn điền, khôi phục sinh sản mời chào ngoại quận chi dân mở rộng dân cư, Hàn làm, đồn điền sự liền giao cho ngươi toàn quyền phụ trách!”

Hàn Hạo ngay sau đó đứng dậy, nói: “Nặc.”

Đào Thương vươn đệ nhị căn ngón tay, nói: “Chuyện thứ hai, ta sẽ chủ yếu giao cho sắp tiến đến Đan Dương quận đi nhậm chức Trần Đăng tới làm, đó chính là chủ trảo quận nội kinh tế cùng dân sinh, bao gồm ở cảnh nội sáng lập tân muối quặng sắt khu, cải tiến lúa loại mở rộng sản lượng, tu sửa con đường, nhanh hơn đối ngoại thông thương, những việc này có lẽ cùng các ngươi tạm thời không quan, nhưng là yêu cầu các ngươi phối hợp thời điểm, cần thiết muốn đem hết toàn lực! Biết không?”

Mọi người tất cả đều chắp tay, nói: “Nặc.”

“Đệ tam.” Đào Thương vươn tay, nói: “Chuyện này là gần nhất mấy ngày nay lập tức liền phải cho ta làm, ta muốn đem Đan Dương quận trị sở di chuyển.”

“A?”

Mọi người vừa nghe không khỏi tất cả đều giật mình, mới vừa vừa lên nhậm liền dời trị sở, này Đào công tử phát cái gì thần kinh.

Hàn Hạo nhíu nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Phủ quân muốn đem trị sở dời đi nơi nào?”

Đào Thương hít sâu một hơi, nói: “Trị sở dời hướng Mạt Lăng! Hơn nữa từ nay về sau, Mạt Lăng tên cũng không cần lại dùng.”

Mọi người nghe vậy càng là bất đắc dĩ.

Trị sở di chuyển không tính, www. cư nhiên liền tên cũng muốn đổi?

Đào Thương từ huynh Đào Cơ luôn luôn không mừng lời nói, rất ít nói chuyện, nghe thế cũng không khỏi tò mò xen mồm hỏi: “Phủ quân tính toán cấp Mạt Lăng huyện đổi thành cái tên là gì?”

Đào Thương thật sâu hút một ngụm, hào khí ngôn nói.

“Từ hôm nay trở đi, Mạt Lăng huyện sửa tên vì —— Kim Lăng!”

Quách Gia nghe vậy mày một chọn, ngạc nhiên nói: “Vì cái gì đặc biệt muốn đổi thành Kim Lăng, có gì ngụ ý sao?”

Đào Thương hừ một hừ, nói: “Không có gì ngụ ý, chính là muốn sửa! Ta lão đại, ta định đoạt.”

Quách Gia nghe vậy lập tức câm miệng.

Là, ngươi ngưu bức, ngươi liền đồ bỏ giáo sự phủ đều làm ra tới, còn có cái gì là ngươi nói không tính.

Kỳ thật Đào Thương trong lòng ngay từ đầu nhất chân thật ý tưởng, là muốn đem Mạt Lăng đổi thành “Nam Kinh”!

Đây mới là hắn trong lòng nhất chân thành tha thiết kỳ vọng.

Nhưng “Nam Kinh” tên này, hiện tại nếu là thay đổi, giống như nhiều ít dính điểm đại nghịch bất đạo, Đào Thương không quá dám.

Liền trước lấy Kim Lăng chắp vá dùng đi.

Một ngày nào đó, chờ ta có thực lực có thể làm mọi người không dám chọn ta tật xấu thời điểm, ta sẽ đem Kim Lăng thành tên chính thức sửa vì “Nam Kinh thành”!

Tuyệt đối sẽ có như vậy một ngày, cần thiết!

Nghĩ vậy, liền thấy Đào Thương đứng dậy, đối với phía dưới mấy người cười nói: “Chư vị, còn thỉnh các ngươi nhiều hơn giúp đỡ, trợ đào mỗ đem này Kim Lăng thành, chế tạo vì thiên hạ nhất phồn hoa đô thị, làm phiền chư vị vất vả, đào mỗ tại đây bái tạ.”

------oOo------

Chương 190: phát triển từ cơ sở bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở Đào Thương kiến nghị cùng cải cách dưới, Đan Dương quận trị sở bị di chuyển tới rồi Mạt Lăng huyện, cũng chính thức bị sửa tên vì Kim Lăng thành.

Đương nhiên, có lẽ trong tương lai một ngày nào đó, cái này địa phương sẽ bị mệnh danh là Nam Kinh cũng nói không chừng, cái này phải xem Đào Thương sách lược cùng thực lực tình huống.

Quận nội trị sở hữu, bước tiếp theo chính là bắt đầu làm từng bước phát triển!

Quân sự phương diện, huấn luyện binh mã sự, Đào Thương tạm thời còn không muốn nhiều quản.

Có Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Đào Cơ chờ luyện binh đại lão tại đây tọa trấn chủ trì, tùy tiện kéo một cái ra tới, cái nào đều so Đào Thương hiếu thắng, Đào Thương không muốn vì luyện binh sự hạt nhọc lòng.

Đem một đám cổ đại nam đinh kéo đến trên quảng trường, làm cho bọn họ trạm quân tư, phụ trọng chạy trường bào luyện thể năng, cao cường độ vô oxy huấn luyện…… Đào Thương ngẫm lại liền nhị bức.

Tưởng luyện điểm hiện đại bộ đội đặc chủng không tật xấu…… Đại ca ngươi có có thể duy trì sinh đồng thể có thể sinh Ketone ẩm thực pháp thực đơn cùng định kỳ thí nghiệm thân thể cơ năng trạng thái nhã bồi giấy thử sao?

Tưởng chỉnh hải báo đột kích đội, nói câu tục điểm, thịt bò ngươi đều cung không dậy nổi!

Cổ đại binh, liền dùng cổ đại binh luyện pháp hảo hảo luyện, đừng xả vô dụng con bê.

Đào Thương hiện tại chủ yếu yêu cầu làm, là nghĩ cách thế nào đi tăng trưởng Kim Lăng thành dân cư số đếm, cũng mở rộng Kim Lăng thành thành quách phương tiện, phát triển bên trong thành kinh tế, tăng trưởng gdp, tăng mạnh thu nhập từ thuế ngạch độ, cũng lợi dụng địa phương tự nhiên tài nguyên, phong phú chính mình kho phủ, làm tòa thành trì này chân chính giàu có lên.

Đánh giặc đánh giặc, một tá người, nhị thu hoạch, tam làm nghề nguội, bốn thu tiền.

Không ai khẩu không cơm ăn không binh khí không kinh tế…… Còn đánh cái ba ba.

Hàn Hạo dựa theo Đào Thương yêu cầu, dẫn theo tám vạn nhiều bạch sóng quân dư tốt, đi tiến hành đăng tịch tạo sách, cũng thực thi đồn điền.

Phương diện này, Đào Thương cảm thấy giao cho Hàn Hạo không có vấn đề, căn cứ Đào Thương tự mình suy đoán, ở thời đại này, trừ bỏ táo chi ở ngoài, Đào Thương cảm thấy Hàn Hạo ở đồn điền phương diện năng lực hẳn là nhất chịu được cân nhắc.

Đây cũng là hắn coi Hàn Hạo như của quý nguyên nhân…… Đông Hán những năm cuối danh nhân lại nhiều, có thể giúp chính mình trước giải quyết ngắn hạn nội ăn cơm vấn đề, mới là thật bảo bối, còn lại đều dựa vào sau trạm, nào mát mẻ nào đợi đi thôi.

Đương nhiên, này đối Đào Thương tới nói, chỉ là phát triển bước đầu tiên.

Đồn điền chế độ thực thi, bất quá là đi Tào Tháo đường xưa, nhiều nhất cũng chính là làm quận nội lương thực cũng đủ sử dụng mà thôi, nhưng phải làm đến áo cơm vô ưu, hàng năm có thừa, vẫn là yêu cầu càng tinh tế kỹ thuật cùng chính sách phát triển.

Cũng chính là ở ngay lúc này, Trần Đăng rốt cuộc đúng hẹn đi tới Kim Lăng thành đi nhậm chức.

Nghe nói Đào Thương sửa lại trị sở tên, Trần Đăng nhưng thật ra không có gì kinh ngạc biểu hiện.

Chỉ cần có thể đem thành trì phát triển hảo, gọi là gì không sao cả, đừng nói là Kim Lăng, ngươi sửa kêu vong lăng đều không sao cả.

Hắn lần này tới, chủ yếu vẫn là ở trong lòng chờ đợi thượng một lần Đào Thương cùng hắn thảo luận "Làm dân giàu cường binh".

Thượng một lần nói chuyện, Đào Thương một ít ý tưởng khiến cho Trần Đăng cảm thấy cảm xúc mênh mông, nhưng lại ngôn chưa hết thật.

Lần này Trần Đăng trước bẩm báo Trần Khuê, sau đó lại đáp ứng chịu Đào Khiêm ủy nhiệm mà đến, chính là chuyên môn tới cùng Đào Thương cùng nhau thực hiện hắn trong miệng khát vọng.

Trần Đăng đến nhận chức ngày đầu tiên, Đào Thương liền bái hắn vì quận nội điển nông giáo úy, hiệp trợ chính mình khai triển kinh tế phát triển, cũng cùng hắn thắp nến tâm sự suốt đêm.

……

……

"Ngươi nói liền tại đây Kim Lăng thành cùng vu hồ huyện chỗ giao giới, có một cái thật lớn quặng sắt?"

Trần Đăng bị Đào Thương nói cho hắn tin tức lộng ngốc, hồn nhiên không biết Đào Thương là như thế nào biết được chuyện này.

Đào Thương gật gật đầu, lãnh Trần Đăng đi vào trong phòng treo da đồ bên cạnh, dựa vào chính mình ký ức ở da trên bản vẽ phác hoạ một chút lại một chút, nói: "Đại khái chính là ở cái này vị trí, ở vào Trường Giang hạ du."

Trần Đăng nhíu nhíu mày, thở dài: “Cho dù là ngươi như thế một chút, nhưng này địa vực cũng là không nhỏ, ta dù cho có thể triệu tập quật rèn đúc thợ tra xét, nhưng chỉ sợ cũng không lắm hảo tìm.”

Đào Thương vội vàng nói: “Ngươi yên tâm, cái này quặng tuyệt đối không nhỏ, thuộc về là quặng sắt cùng mỏ đồng cộng sinh, đương cùng núi lửa lịch sử xâm nhập có quan hệ, bề ngoài thượng nhất định sẽ có một ít núi lửa di lưu đặc thù bề ngoài, hơn nữa này thuộc về là một cái quặng mang, địa vực phi thường quảng đại, nếu là có nhằm vào mục tiêu tiến hành tìm tòi, tìm lên hẳn là không khó.”

Trần Đăng sờ soạng ba trầm tư một hồi, nói: “Một khi đã như vậy, ta đây liền thử xem đi, bất quá Trần mỗ không cam đoan nhất định liền sẽ thành công.”

Đào Thương dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Khó mà làm được, ngươi nhất định phải thành công! Thật muốn là tìm được rồi, chúng ta liền có thể chậm rãi tổ chức nhân thủ khai thác, chỉ cần chịu thâm nhập khai quật hơn nữa nhân thủ cũng đủ, đừng nói là một cái Đan Dương quận, chính là Từ Châu hoặc là toàn bộ Hán triều thiết lượng cung cầu, chúng ta đều có thể thỏa mãn.”

Trần Đăng nghe vậy giật mình há to miệng, ngạc nhiên nói: “Phủ quân ngươi là như thế nào biết chuyện này?”

Đào Thương nhướng mày, không nói gì.

Hắn tổng không thể nói cho Trần Đăng —— đây là đời sau bảy đại khu vực khai thác mỏ chi nhất đi, tổng chứa đựng lượng vài trăm triệu tấn đâu.

Đương nhiên, liền tính là thời đại này không có có thể thâm nhập khai thác kỹ thuật, nhưng đánh giá trên mặt đất cùng với thiển tầng địa vị khai thác thiết cùng đồng, đối với hiện nay tình huống tới nói, hẳn là cũng đã đủ rồi dùng.

Thời đại này đồng thiết, giá trị xa xa vượt qua đời sau khoáng thạch cùng dầu mỏ.

Hơn nữa Đông Hán những năm cuối đồng thiết nhu cầu lượng không nhiều lắm, không phải mọi nhà đều có thể dùng đến khởi rất nhiều, toàn bộ Hán triều một năm sản lượng mới có thể có bao nhiêu chút? Cùng đời sau một so, mưa bụi.

Một cái quặng mang, vậy là đủ rồi!

Không có phản ứng Trần Đăng dò hỏi, Đào Thương tiếp tục nói: “Kỳ thật ta còn biết một cái phụ cận mỏ muối……”

Trần Đăng nghe vậy cả kinh: “Cái gì? Mỏ muối! Ở đâu?”

Đào Thương sâu kín nói: “Ly chúng ta cũng không phải rất xa, ở Quảng Lăng cảnh nội hoài phổ phụ cận, nơi đó có một chỗ có thể xưng là chúng ta toàn đại hán cảnh nội lớn nhất mỏ muối, bất quá nếu là bị chúng ta bá ở, khả năng sẽ cùng Trách Dung sinh ra một ít khác nhau, việc này ngươi xem làm sao bây giờ?”

Trần Đăng nghe vậy cười, gián ngôn nói: “Trách Dung thân là Hạ Bi tướng, vẫn luôn không tuân thủ thứ sử chính lệnh, tự thành một phương, người như vậy sớm nên thu thập, nếu là này cảnh nội thực sự có như vậy bảo địa, chúng ta trước bẩm báo đào sứ quân, sau đó phái binh đi chiếm lại có cái gì không ổn? Trách Dung nếu dám tới đoạt, công tử trướng hạ có bốn vạn quân chúng, đó là thế đào sứ quân giết hắn, cũng là danh chính ngôn thuận.”

Đào Thương phi thường thích Trần Đăng loại này bá đạo tính cách, miệng chó đoạt thực cũng không chút nào lui bước…… Thật là chỉ hận gặp nhau quá muộn a!

“Nguyên Long quả nhiên là cái hào sảng người, có ngươi những lời này, ta liền an tâm rồi. Ta đem cụ thể vị trí đại khái nói cho ngươi, ngươi buông tay đi làm, Trách Dung nếu là dám mơ ước, ta làm Từ Hoảng lãnh binh tước hắn.”

Trần Đăng giờ phút này bị Đào Thương nói có chút kích động, Đào Thương trong miệng này thật lớn quặng sắt cùng mỏ muối nếu quả thực là thật……

Kia này Kim Lăng thành phát triển có này nhị sản nghiệp vì giúp đỡ, muốn phát triển trở thành thiên hạ đệ nhất thành, thật đúng là liền không phải không có khả năng.

Trần Đăng suy nghĩ một chút, đưa ra một cái nghi vấn: “Phủ quân, từ xưa đến nay, ta triều chế muối đều là lấy muối biển là chủ, hạn muối tinh luyện thủ đoạn pha không thành thục, liền tính là khai thác, ta cũng là sợ……”

“Đừng có gấp!”

Đào Thương xoay người từ trên kệ sách lấy ra mấy cuốn giản độc, xoay người đưa cho Trần Đăng, nói: “Ngươi có thể quay đầu lại tham chiếu cái này, mệnh nhưỡng muối thợ thủ công tăng thêm cải tiến, thử xem làm, hẳn là sẽ có hiệu quả.”

Trần Đăng nghi hoặc đem kia giản độc triển khai tới xem, nhưng thấy mặt trên mở đầu hiển hách nhiên viết: “Thấp muối trạng thái cố định ủ công nghệ thông dụng quy tắc kỹ xảo.”

“Này gì?” Trần Đăng đôi mắt tức khắc mở to, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Đào Thương: “Thứ này, là phủ quân viết?”

Đào Thương dùng sức gật gật đầu.

Kiếp trước thân là làm sách báo, thẩm duyệt quá, nhiều ít là sẽ nhớ rõ.

Trần Đăng nghi hoặc một bên lật xem, hầu kết một bên không khỏi nuốt lăn lộn, tán thưởng nói: “Phủ quân thật là toàn tài a, liền này đều có thể mân mê ra tới, thuộc hạ cảm giác sâu sắc bội phục.”

Đào Thương cười cười, lại nói: “Ta hiện tại vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu có một người tài cao thay ta khai cương thác thổ, bốn phía chỉnh đốn Kim Lăng thành kinh tế nội vụ, hiện giờ có Nguyên Long, hết thảy liền nước chảy thành sông, ngươi căn cứ ta nói, buông tay đi làm đi! Trước từ này mỏ muối cùng quặng sắt bắt đầu, có này hai

sản nghiệp làm căn cơ, Kim Lăng thành tưởng đại phồn vinh tuyệt đối không là vấn đề.”

Trần Đăng nghe vậy gật gật đầu, nói: “Sự nhưng thật ra như vậy chuyện này, bất quá thuộc hạ có một cái khó khăn yêu cầu phủ quân giúp Trần mỗ giải quyết.”

Đào Thương nghe vậy cười: “Ngươi nói.”

Trần Đăng do dự một chút, nói: “Muối thiết tài nguyên nếu thịnh, thứ nhất có thể cường quân, thứ hai có thể phú thành, nhưng khai thác mỏ công trình to lớn, mặt khác ta Từ Châu sáu quận cùng Thanh Châu cùng với Ký Châu bất đồng, vẫn luôn vẫn là muối thiết chuyên doanh, như thế liền nhất định sẽ yêu cầu đại lượng nhân khẩu đầu nhập, mà trước mắt ta quận nội nhân khẩu, hảo cần thiết muốn phối hợp đồn điền, khai khẩn thổ địa, mở rộng lương sản, hiện giờ phủ quân tân tiếp Đan Dương quận, chỉnh đốn nội vụ lại trước lộng muối thiết, mà không khai khẩn thổ địa, sợ là lẫn lộn đầu đuôi đi.”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Ngươi vấn đề này hỏi rất có trình độ, ta thích! Bất quá kỳ thật ngươi nói sai rồi, đào mỗ cũng không phải không nóng nảy khai khẩn, mà là có khác biện pháp có thể mở rộng lương sản.”

Nói tới đây, liền thấy Đào Thương lại chuyển tới trên kệ sách, phủng hạ một đống giản độc.

Trần Đăng nhìn Đào Thương trong tay một đại phủng giản độc, không khỏi đôi mắt trừng tròn trịa.

“Phủ quân, www. ngươi như thế nào có thể viết a?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, lắc đầu thở dài nói: “Không có biện pháp, không viết không càng kia có người thúc giục a.”

Dứt lời, đem những cái đó giản độc hướng về Trần Đăng trước mặt thật mạnh một phóng, cười nói: “Chính ngươi nhìn xem đi.”

Trần Đăng nghi hoặc đem giản độc mở ra một quyển, một chữ một chữ đọc nói: “Tề dân muốn thuật?”

“Nông chính toàn thư?”

“Nông thư?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Giang Nam khí hậu lợi cho gieo trồng lúa nước, nếu là thi pháp thích đáng, sản lượng đủ có thể xưng là thiên hạ khôi thủ, này đó giản độc, bên trong đều là ghi lại nhằm vào loại nào thổ địa, đương như thế nào gieo trồng ngũ cốc, lại đương như thế nào gia tăng sản lượng ý chính, giữa trọng điểm bộ phận, ta đã dùng dây nhỏ vòng ra tới, ngươi là điển nông giáo úy, ở quận trung nên như thế nào phổ cập, đó chính là ngươi thuộc bổn phận việc, ta không nhúng tay! Nhậm ngươi làm!”

Trần Đăng nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, trong lòng không khỏi kinh hoàng.

Vị này thái bình công tử…… Hiện tại biểu hiện có phải hay không quá mức danh xứng với thực?

Hắn là thật muốn đem cái này Đan Dương quận biến thành thái bình thịnh thế a.

“Không riêng gì cái này đâu!” Đào Thương đột nhiên cười nói: “Còn có!”

“Còn có?” Trần Đăng nghe vậy thiếu chút nữa không té ngã trên mặt đất: “Đào phủ quân a, ngươi vội chết Trần mỗ tính, ngươi nhiều như vậy muốn làm cho sự, ta có thể xử lý lại đây sao?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Thực sự có ý tứ, ta lại chưa nói làm ngươi một người toàn khiêng hạ, yêu cầu cái gì giúp đỡ, ngươi cùng ta đề a!”

------oOo------

Chương 191: Trần Đăng tiến mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe Đào Thương cho phép chính mình tiến cử nhân tài, Trần Đăng lúc này mới yên lòng, hắn một bên bừng tỉnh gật đầu, một bên ở trong lòng bắt đầu cân nhắc người được chọn.

Đào Thương cũng không để ý hắn suy nghĩ cái gì, lại tiếp tục nói: "Ngươi ngày mai, lập tức phái người đi phụ cận quê nhà, tuyển một ít kinh nghiệm phong phú lão nông lại đây, ta muốn nói cho bọn họ tạp giao lúa nước phương pháp nhắc tới cao lương sản, nhưng loại này phương pháp thất bại suất so cao, ta chỉ có lý luận, không có kỹ thuật, yêu cầu bọn họ phối hợp ta đi tiến hành thay phiên thực nghiệm!"

Trần Đăng cả người đều không quá bình tĩnh.

Hắn giờ phút này đầu óc cũng là phi thường mơ hồ.

"Cái gì là…… Tạp giao lúa nước? Làm lúa nước thành thân sao?"

Đào Thương nhẹ nhàng cười, nhạc nói: "Nói như thế nào đâu, dù sao là một cái rất tinh tế công trình, tuyển tuệ, chỉnh tuệ, bỏ nhuỵ đực, thụ phấn, công cụ không cần quá phức tạp, chính là thất bại suất quá cao, một hai năm, ba bốn năm, thậm chí khả năng mười năm tám năm đều xứng không thành, thứ này đến đánh cuộc một keo vận khí, dù sao ngươi đi cho ta tìm am hiểu trồng trọt lão nhân là được."

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, bổ sung nói: "Đại lượng tìm lão nhân!"

Trần Đăng toét miệng, trong lòng pha là bất đắc dĩ.

Này phủ quân rất có ý tứ, đối tìm lão nhân sự như vậy có nhiệt tình, cái gì tật xấu?

Đào Thương lại hỏi Trần Đăng nói: “Chúng ta Từ Châu, cùng giao châu Sĩ Tiếp có liên hệ sao?”

Trần Đăng nghe xong lời này, không khỏi một kỳ.

“Không có, Sĩ Tiếp thân là giao ngón chân thái thú, đang ở nam cảnh, cùng ta Từ Châu cũng không lui tới, phủ quân nghĩ như thế nào nổi lên hỏi hắn?”

Đào Thương thật dài thở dài, không nói gì.

Trong lịch sử có một loại lúa loại, tên là chiếm thành lúa, tương truyền này gieo giống xuất xứ đó là chiếm thành quốc, mà chiếm thành quốc ở Đông Hán những năm cuối thời đại này, hẳn là được xưng là lâm ấp quốc, mà chỗ Việt Nam cảnh nội cùng hiện nay giao châu tương tới gần.

Chiếm thành lúa viên đại thả no đủ, nhan sắc tuyết trắng trong suốt, chẳng những cao sản hơn nữa nại hạn, càng quan trọng là sinh trưởng chu kỳ đoản, tự loại đến thu chỉ 50 dư ngày.

Nếu là chính mình thật sự may mắn có thể thông qua giao châu Sĩ Tiếp nghĩ cách từ lâm ấp quốc bắt được chiếm thành nói lúa loại, kia cho dù là lúa nước chiết cây công tác không thành công, lợi dụng Giang Chiết thổ địa gieo trồng lúa nước ưu thế, muốn làm được hàng năm ngũ cốc được mùa, mở rộng lương thực lượng sản nuôi quân, cũng tuyệt không phải cái gì việc khó.

Bất quá nếu trước mắt chính mình cùng Sĩ Tiếp không có gì giao tình đáng nói, kia việc này xem ra liền chỉ có thể tạm hoãn.

Trần Đăng chắp tay, đối Đào Thương ngôn nói: “Phủ quân vì đem Kim Lăng thành phát triển vì thiên hạ khôi thủ, xem ra xác thật là làm không ít chuẩn bị, Trần Đăng cảm giác sâu sắc bội phục, tất nhiên tận lực hiệp trợ công tử, chỉ là lại là muối thiết, lại là nông cày, lại là

tạp giao lúa nước, mỗi một cái đều không phải việc nhỏ, ta một người sợ là cụt một tay khó chi, vừa mới cân nhắc một chút, lại có ba người đề cử cấp phủ quân, nếu có thể triệu đến bọn họ tiến đến cùng ta cùng phụ tá phủ quân, tắc này đó đại sự tất nhiên đều có thể hoàn thành."

Đào Thương nghe vậy vội nói: "Nguyên Long thí ngôn chi?"

Trần Đăng hít một hơi, nói: "Cái thứ nhất, cùng nhà ta số đại sâu xa, chính là Dĩnh Xuyên hứa huyện người, đại hồng trình bày kỷ chi tử, họ Trần danh đàn, này tuy rằng tuổi trẻ, nhưng ở chính lược phía trên, lại cực có kiến thức, đăng niên thiếu khi từng du học Dĩnh Xuyên, trên đường đi qua hứa huyện, nấn ná này phủ mấy tháng, cùng chi kết giao sâu."

Đào Thương vừa nghe tên này trong lòng không khỏi nhạc nở hoa.

"Vậy ngươi có thể đem hắn đưa tới sao?"

Trần Đăng nghe vậy cười nói: "Thuộc hạ tận lực thử một lần, từ đăng tự mình ra mặt, nói vậy hẳn là không khó."

Đào Thương biết Trần Đăng lời này không phải khoác lác, thằng nhãi này trong lịch sử vì bảo Lưu Bị đương Từ Châu mục, liền Viên Thiệu đều cấp khuyến khích ra tới duy trì Lưu Bị, quả nhiên chính là có quỷ thần chi lực, còn có cái gì người là hắn bãi bất bình? Khuyến khích Trần Quần, với hắn mà nói nói vậy cũng không phải vấn đề.

"Còn có hai cái đâu?"

Trần Đăng cười nói: "Người thứ hai sao, liền yêu cầu phủ quân chính mình suy nghĩ biện pháp."

Đào Thương nghe vậy một kỳ, nói: "Ta? Người nào yêu cầu ta tự mình ra tay?"

Trần Đăng thua khẩu khí, nói: "Người này gọi là Trương Chiêu, tự Tử Bố, chính là ta Từ Châu Bành Thành người, cùng Vương Lãng

cùng Triệu Dục kết giao sâu, trước một đoạn thời gian đào sứ quân mộ danh sát cử hắn vì mậu mới, lại bị Trương Chiêu cự tuyệt, sứ quân nhất thời tức giận, đem này hạ ngục giam cầm, người này cực có tài học, tinh với chính vụ, phủ quân nếu có thể đem hắn cứu ra nguyên lành, cũng thỉnh này rời núi, nhất định trở thành ta Kim Lăng thành trị chính một cánh tay đắc lực!”

Đào Thương gật gật đầu, ám đạo không thể tưởng được Trương Chiêu giờ phút này cư nhiên liền ở Bành Thành lao ngục ngồi xổm, thành như Trần Đăng theo như lời, này xác thật quá đáng tiếc, nói cái gì cũng đến đem hắn làm ra tới, sau đó bắt được Đan Dương quận tới.

Nghĩ đến đây, Đào Thương đột nhiên vừa tỉnh, nói: “Người thứ ba, ngươi nói nên sẽ không chính là Trương Hoành đi?”

Trần Đăng tựa hồ là không nghĩ tới Đào Thương có thể nói ra Trương Hoành tên.

Hắn biểu tình pha là kinh ngạc: “Phủ quân cao kiến, đúng là như thế, người này hiện tại chính ở Quảng Lăng quận nội, công tử nếu là có thể tự mình đi, hắn tất nhiên chịu đáp ứng rời núi.”

Đào Thương có chút do dự, có điểm không tự tin đối Trần Đăng nói: “Nguyên Long a, cùng ngươi nói thật, ta từ chính mình kéo đội ngũ làm một mình tới nay, mỗi một lần nhận người đều không phải thực thuận lợi, Hứa Chử là ta trộm heo mông tới, Từ Vinh thuộc về hủy dung đánh mất sinh hoạt tin tưởng cấp thấp phối trí thượng, Hàn Hạo là không muốn phụng dưỡng Trương Dương, người lùn rút đại cái chọn ta, Từ Hoảng là ta lấy Viên Thiệu tên tuổi lừa tới, Quách Gia càng trực tiếp, thuộc về ta trói về tới……”

Trần Đăng nghe trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được nhìn Đào Thương.

Đột nhiên, liền thấy Trần Đăng cúi đầu từng cái đếm trên đầu ngón tay, trong lòng yên lặng so đo.

Không nhiều lắm một hồi, lại thấy Trần Đăng giơ thẳng lên trời thở dài, trên mặt lộ ra khổ sở chi sắc.

Nếu đúng như hắn lời nói, kia Đào Thương này đó thủ hạ người trung —— chỉ có hắn Trần Đăng thuộc về chính mình thượng cột tìm tới môn tới!

Như thế nào làm cho những người khác đều so với chính mình đáng giá dường như! —— mất mặt a!

Đào Thương u oán nhìn Trần Đăng liếc mắt một cái, nói: “Trương Chiêu cùng Trương Hoành, liền cha ta đều không nước tiểu, bọn họ có thể phản ứng ta sao?”

Trần Đăng phục hồi tinh thần lại, ho khan một tiếng che dấu xấu hổ, cứng đờ cười nói: “Ban đầu có lẽ sẽ không, nhưng là phủ quân hiện tại thân phận không giống nhau, sau này lại chiêu mộ sĩ tộc người trong, hẳn là sẽ không có quá lớn khó khăn.”

Đào Thương nghe vậy một kỳ, nói: “Vì cái gì?”

Trần Đăng cười giải thích nói: “Phủ quân, ngươi đừng quên, ngươi hiện tại chính là không thể so ban đầu, ngươi hiện tại là thái bình công tử, có được Hứa Tử Tương mười câu kim bình nhân vật phong vân, thiên hạ mọi người, ai không đối sẽ đối với ngươi ghé mắt?”

Đào Thương nghe vậy, tức khắc bừng tỉnh mà ngộ.

Đúng vậy!

Lão tử hiện tại thân phận không giống nhau!

Mười câu kim bình, người khác nhưng đều không có! Tào Tháo liền đe dọa mang uy hiếp, nhiều nhất cũng bất quá là lừa tới hai câu!

Cùng Tào Tháo kia tặc tư một so, ta mẹ nó thắng tuyệt đối a!

Không được, này mười câu kim bình là bảo bối, quay đầu lại nhất định phải đem này mười câu kim bình bốn phía tuyên truyền một phen, làm nhiệt độ liên tục đi xuống!

Đào mỗ hôm nay lập chí, thề muốn bằng này kim ngôn trở thành đại hán đệ nhất võng hồng!

……

……

Mang theo Đào Thương cho hắn tư liệu cùng tin tức, Trần Đăng hưng phấn phủng một đống lớn giản độc đi rồi, tiểu tử này chuẩn bị ở Kim Lăng thành buông tay đại làm một hồi.

Mà Đào Thương còn lại là bắt đầu tiến hành rồi chiêu mộ nhị trương công tác.

Hắn đầu tiên là trí thư với Đào Khiêm, ngôn ngữ khẩn thiết thả hèn mọn thỉnh lão cha phóng Trương Chiêu một con ngựa, làm hắn có thể vì chính mình sở dụng.

Sau đó lại phái người mang theo hậu lễ, đi trước Quảng Lăng quận, đi thỉnh Trương Hoành rời núi.

Tuy rằng biết chính mình tự mình đi sẽ tương đối hảo, nhưng Quảng Lăng trước mắt rốt cuộc còn không ở Đào Khiêm khống chế trong phạm vi, tuy rằng Triệu Dục mới vừa lên làm Quảng Lăng thái thú, nhưng trước mắt rất nhiều sự vẫn là Hạ Bi tương Trách Dung định đoạt, nơi đó chính trị cục diện phức tạp, Đào Thương không có phương tiện tự mình đi…… Vạn nhất bị Trách Dung khấu hạ, thì mất nhiều hơn được.

Điểm này dễ hiểu đạo lý, nói vậy Trương Hoành bản nhân hay là nên sẽ minh bạch.

Cũng không biết hắn đối chính mình có cảm thấy hứng thú hay không.

……

……

Đào Khiêm đối chính mình cái này trưởng tử còn là phi thường yêu thương.

Tuy rằng lão nhân đối Trương Chiêu cự tuyệt chính mình hành động phi thường tức giận, nhưng Đào Thương tự mình mở miệng muốn nhờ, Đào Khiêm nghĩ thầm nhiều ít vẫn là cấp nhi tử một chút mặt mũi.

Nhi tử ở bên ngoài gây dựng sự nghiệp, chính mình như thế nào đều phải toàn lực duy trì.

Vì thế, Đào Khiêm liền phái người đem Trương Chiêu giải áp tới rồi Kim Lăng thành.

Đến nỗi Trương Hoành, ở tiếp nhận rồi Đào Thương hậu lễ lúc sau, cũng là ra ngoài Đào Thương dự kiến tự mình tiến đến Kim Lăng thành bái phỏng hắn.

Hơn nữa phi thường vừa vặn chính là, hai người cư nhiên ở cùng một ngày tới mục đích địa.

Nhị trương đến Kim Lăng quận thủ phủ thời điểm, Đào Thương vì biểu hiện thành ý, tự mình đến phủ đệ cửa nghênh đón.

Tuổi còn trẻ thân cư địa vị cao, còn có thể như vậy hiểu lễ phép, nhị trương đối này nhân tài mới xuất hiện biểu hiện vẫn là rất vừa lòng.

Thấy nhị trương lúc sau, Đào Thương cười ha hả đem hai trương lụa trắng từng người đưa tới bọn họ trong tay, mặt trên còn viết có rậm rạp chữ nhỏ.

Trương Chiêu cùng Trương Hoành không rõ nguyên do, đây là cái gì chiêu đãi lễ tiết?

Đào công tử chiêu đãi khách nhân, chẳng lẽ còn nguyên bộ viết thơ hoan nghênh sao?

Hai người nghi hoặc từng người mở ra lụa trắng nhìn lên, lại thấy mặt trên nội dung đều là giống nhau.

Viết đều là Hứa Tử Tương lúc trước ở nguyệt đán bình thượng viết cấp Đào Thương mười câu kim bình.

Trương Chiêu cùng Trương Hoành không rõ nguyên do……

Ý gì a? Cho chúng ta xem cái này là muốn làm gì?

Thấy hai người đọc xong, Đào Thương xoay người hướng phía sau Bùi Tiền sử cái ánh mắt.

Bùi Tiền cười ha hả đứng ra, chắp tay hỏi nhị trương nói: “Nhị vị đại tài, có biết này mặt trên đánh giá người là ai sao?”

Trương Chiêu cùng Trương Hoành nghe vậy không khỏi đều là sửng sốt.

Ý gì? Muốn ra khảo đề sao?

Thấy hai người đều là một bộ mờ mịt thần sắc, Bùi Tiền quay đầu hướng về phía Đào Thương sử một cái ánh mắt.

Đào Thương hít sâu một hơi, đem sống lưng thẳng vẫn luôn.

Bùi Tiền hiển nhiên trước đó đã cùng Đào Thương thương lượng hảo, giờ phút này đem từ đều bối thuộc làu.

Bùi Tiền cười ha hả một lóng tay Đào Thương, giống như thổi phồng đại minh tinh giống nhau cao giọng giới thiệu nói: “Hắn! Này mặt trên viết chính là hắn! Thái bình công tử Đào Thương! Đào Tử Độ! Hắn hiện tại nhưng phát hỏa!”

Trương Chiêu cùng Trương Hoành nghe vậy tức khắc một đầu hắc tuyến.

Đứa nhỏ này sao như vậy hư vinh đâu, đây là không tự tin sao?

Vẫn là có bệnh a?

Trần Đăng đi theo Đào Thương cùng nhau nghênh đón nhị trương, thấy thế vội vàng xoa xoa trên đầu hãn, một phen đẩy ra còn muốn bám đít Bùi Tiền, tiến lên cười làm lành nói: “Nhị vị cao hiền, Đào phủ quân thành tâm tương sính nhị vị cao nhân nhập trú Kim Lăng thành, phủ quân tuy còn trẻ tuổi, nhưng đã là thiên hạ nhân tài kiệt xuất chi lưu, lần này dục phát triển mạnh Kim Lăng thành, lâu nghe nhị vị cao hiền chi danh, cố đặc thỉnh vì giúp đỡ, còn thỉnh nhị vị cao hiền xem ở thiên hạ phân loạn, cần có người giúp đỡ, rời núi tương trợ phủ quân.”

Nhị trương lúc này mới hồi qua thần.

Trầm mặc một lát, đột nhiên thấy Trương Hoành mở miệng hỏi Đào Thương nói: “Đào phủ quân, xin hỏi đem Đan Dương quận trị sở dời hướng này Kim Lăng thành, là ai chủ ý?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt.

“Là ta chủ ý a, như thế nào? Trương công hay là không thích nơi này?”

Trương Hoành giương lên mi, nói: “Là chính ngươi chủ ý? Không có người khác gián ngôn chi chiêu?”

Đào Thương nghi hoặc lắc lắc đầu, nói: “Không có a, xác thật là ta chính mình.”

Nói đến này thời điểm, lại thấy Trương Hoành lộ ra một cái khuây khoả tươi cười, tán thưởng gật đầu nói: “Hảo! Không tồi! Không tồi! Tuổi còn trẻ, không thể tưởng được cư nhiên như vậy thật tinh mắt! —— nhân tài a!”

------oOo------

Chương 192: sư đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe Trương Hoành như vậy dùng sức khen chính mình, Đào Thương có chút sờ không được đầu óc.

Lời này lời nói ngoại chính là có ý tứ gì đâu?

Ta chẳng qua là theo ta yêu thích, đem trị sở định ở đời sau Nam Kinh thành vị trí thượng. Có thể nói hoàn toàn là một loại tình cảm, căn bản không có cái gì đặc thù chiến lược ý nghĩa.

Này tính cái gì thật tinh mắt sự? Chẳng lẽ ngươi cũng là xuyên qua trở về?

Muốn thật là như vậy, kia ngượng ngùng, Trương Hoành đại ca, ta phải đem ngươi xử lý.

Trương Hoành lại là không quan tâm, đối với ở đây mọi người vui vẻ nói: “Thật không dám dấu diếm, Trương mỗ năm đó liền từng đối người ta nói quá, Mạt Lăng cái này địa phương, sơn thủy thành lâm, sông nước hồ tuyền đều là hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, lại có Trường Giang lạch trời làm cái chắn, chính là thành tựu nghiệp lớn thượng giai bảo địa! Lúc trước ta ở Quảng Lăng tư học thời điểm, liền cùng thật nhiều học sinh các bằng hữu nói qua này đó, chính là những người đó đều không tin! Thậm chí còn có rất nhiều người còn chê cười quá ta, hiện giờ nghe nói thái bình công tử mới tới nhậm, liền đem Đan Dương quận trị sở di chuyển đến đây, này giơ thật lại là hung hăng giúp Trương mỗ đánh những cái đó vô thức học sinh mặt, thật là ngô nói không cô a.”

Đào Thương lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Trong lịch sử Trương Hoành, từng là thật đánh thật hướng Tôn Quyền gián ngôn quá làm hắn dời trị sở với Mạt Lăng huyện, cũng

thay tên vì Kiến Nghiệp.

Có thể nói, trong lịch sử nếu là không có Trương Hoành, có lẽ liền không có Nam Kinh thành ngày sau bồng bột phát triển.

Vị này đại ca bằng vào hắn một câu, liền đem Giang Nam địa vực ngày sau ngàn năm cách cục toàn bộ định hình.

Khó trách hắn sẽ khen ta, bởi vì chúng ta ý tưởng hoàn toàn xứng đôi thượng.

Đào Thương vừa nghe lời này, vội vàng thuận côn hướng lên trên bò.

“Đó là tự nhiên, đào mỗ lúc trước tới Đan Dương quận đi nhậm chức thời điểm, xa xa liền từng thấy này Kim Lăng thành phương hướng, có một cổ lục khí xông thẳng tận trời, nấn ná mấy ngày mới vừa rồi tan đi, ai nha, kia lúc ấy, xác thật là hảo một cổ lục khí a! Đào mỗ sau lại lại thỉnh tha phương thuật sĩ tính toán, mới vừa rồi biết được nơi đây chính là trăm ngàn năm không xuất thế phong thuỷ bảo địa cũng!”

Trần Đăng ở phía sau nghe thẳng nhếch miệng.

Phong thuỷ bảo địa liền phong thuỷ bảo địa đi…… Còn xông thẳng tận trời? Hướng liền hướng đi, vì sao hướng chính là lục khí đâu?

Trương Hoành khen xong rồi, Đào Thương ngay sau đó chờ mong quay đầu nhìn về phía Trương Chiêu.

Trương Chiêu hiển nhiên là không có Trương Hoành như vậy đại hưng phấn điểm, chỉ là hờ hững nhìn Đào Thương, dò hỏi: “Thái bình công tử đem ta chờ thỉnh đến nơi đây tới, không biết là muốn cho chúng ta làm cái gì đâu?”

Gia hỏa này thật không thú vị, ta lớn như vậy tay tử, ngươi sao không khen khen ta đâu.

Tưởng quy tưởng, nhưng Đào Thương lại không thể nói như vậy.

Đào Thương lộ ra mỉm cười, nói: “Làm cái gì? Đương nhiên là làm đại sự! Nhị vị tiên sinh, thả trước tùy đào mỗ tiến nội đường một tự.”

Trương Chiêu cùng Trương Hoành cũng không cùng hắn khách khí, ngay sau đó liền đi theo Đào Thương vào quận thủ phủ thính đường.

Vào chính sảnh lúc sau, mấy người phân biệt ngồi xuống, Đào Thương lệnh Trần Đăng đem mấy ngày trước đây chính mình đối hắn cùng với phát triển Kim Lăng thành cùng Đan Dương quận các loại cử động đều hướng Trương Chiêu cùng Trương Hoành làm kỹ càng tỉ mỉ giải thích.

Thử nghĩ Trần Đăng đang nghe Đào Thương thi thố sau, đều kinh ngạc miệng rơi xuống đất, Trương Chiêu cùng Trương Hoành tuy rằng là chính trị cao thủ, nhưng luận cập kiến thức, cũng không thấy đến so Trần Đăng cường đi nơi nào.

Trương Hoành run run rẩy rẩy nhìn Đào Thương, trên mặt tất cả đều là không thể tin được thần sắc.

“Kia mỏ muối cùng đồng thiết quặng, thật sự tồn tại?”

Đào Thương một lóng tay Trần Đăng nói: “Trương công không tin? Ngươi hỏi hắn.”

Trần Đăng phác phác tay áo, đứng lên đối Trương Hoành nói: “Trải qua đăng gần nhất phái người lui tới kiểm chứng, phủ quân lời nói lại là…… Không giả! Quặng sắt cùng mỏ muối tồn tại, lại có dấu hiệu, chỉ là cụ thể vị trí, còn cần chuyên thợ cẩn thận khảo chứng lúc sau, mới có định luận.”

“Ngươi nhìn xem, ngươi nhìn xem!” Trương Hoành run run rẩy rẩy, cũng không biết là ở với ai nói chuyện: “Ta liền nói nơi này là cái bảo địa đi! Gì cũng không thiếu! Quay đầu lại ta xem ai còn dám chê cười ta!”

Trương Chiêu nhưng thật ra có vẻ rất là bình tĩnh, đối Đào Thương nói: “Đào phủ quân, chẳng biết có được không đem ngươi viết kia cái gọi là ‘ tề dân muốn thuật ’‘ nông thư ’ chờ vật cho ta đánh giá?”

Trương Chiêu muốn xem, Đào Thương đương nhiên không ý kiến.

Đào Thương đối với Trần Đăng phất phất tay, Trần Đăng liền vội vội phái người đi chính mình làm công tĩnh thất đem Đào Thương cho hắn làm toàn bộ đều cầm lại đây.

Trương Chiêu tùy tay cầm lấy một quyển giản độc, làm trò mọi người mặt, liền bắt đầu tinh tế đọc lên.

Mới đầu hắn còn không có cái gì kích động biểu tình, chính là một lát sau lúc sau, lại thấy Trương Chiêu đôi mắt cũng bắt đầu trừng tròn trịa, hô hấp cũng dần dần bắt đầu trở nên thô nặng, đôi tay thế nhưng không tự chủ được run rẩy lên.

Trương Chiêu thiện trị chính, Đào Thương viết tắt 《 tề dân muốn thuật 》 《 nông chính toàn thư 》 trong đó nội dung, thực sự là làm hắn cảm thấy……

Hình dung như thế nào đâu? Đối, kinh diễm! Kinh diễm cảm giác.

Hầu kết lăn lộn một chút lúc sau, Trương Chiêu không thể tin được ngẩng đầu nhìn Đào Thương, bắt đầu một lần nữa thẩm đạc hắn.

Hắn làm như có chút không nghĩ ra, bực này đủ rồi hiệu quả và lợi ích thiên thu nông vụ ý chính, cư nhiên sẽ xuất từ như vậy một người tuổi trẻ người tay? Nếu quả thực như thế, kia hắn thái bình công tử tên tuổi xác thật là danh xứng với thực.

Kinh dị nhìn Đào Thương, Trương Chiêu ánh mắt cũng biến có chút lửa nóng.

“Này đó đều là phủ quân viết?”

Đào Thương thấy Trương Chiêu biểu tình, cảm giác phi thường thoải mái.

Trang trứng cảm giác, thật sảng a.

“Không tồi, xác thật là xuất từ đào mỗ tay, còn thỉnh Tử Bố tiên sinh chỉ ra chỗ sai một vài!”

“Không dám, không dám!” Trương Chiêu thu hồi vừa mới ngạo mạn, vội vàng đứng lên, hướng về phía Đào Thương thật sâu làm vái chào, cung kính ngôn nói: “Phủ quân như thế tài cao, quả nhiên là không phụ thái bình công tử chi danh, không thể tưởng được ở chiêu sinh thời, còn có thể đụng tới công tử như vậy tuấn tú nhân vật, thực sự là lệnh chiếu vui mừng…… Này thiên hạ có công tử như vậy nhân vật ở, tất nhưng thái bình không thể nghi ngờ!”

Nói tới đây, lại thấy Trương Chiêu chính chính vạt áo, lại lại lần nữa hướng về phía Đào Thương chắp tay nói: “Chiêu nguyện ý lưu lại nơi này, phụ tá thái bình công tử, trị thiên hạ chi dân.”

Trương Hoành cũng là đứng dậy, xúc động nói: “Hoành cũng nguyện.”

Đào Thương vui vẻ đã chết.

Người xuyên việt cảm giác, thật tốt.

……

……

Có Trương Chiêu cùng Trương Hoành gia nhập, Kim Lăng thành trị chính đoàn đội thực lực lập tức biến hùng hậu.

Mà không ra mấy ngày thời gian, Trần Quần cũng là ứng Trần Đăng tương mời, đi tới Kim Lăng thành, gia nhập tới rồi Đào Thương dưới trướng.

Kể từ đó, lấy Hàn Hạo, Trần Đăng, Trương Chiêu, Trương Hoành, Trần Quần năm người cầm đầu Kim Lăng trị chính đoàn đội, chính thức bước lên thiên hạ sân khấu.

Năm người phân công rất là minh xác.

Hàn Hạo phụ trách Đan Dương quận nội đồn điền công tác, cũng đối quân truân cùng dân truân tiến hành phân doanh thống trị.

Trần Đăng phụ trách Kim Lăng quặng sắt (tức yên ngựa sơn quặng sắt) cùng hoài phổ mỏ muối (tức Hoài An mỏ muối) khai thác cập gia công, cùng với quan phủ muối thiết hoạt động công việc.

Trương Chiêu phụ trách cẩn thận nghiên đọc 《 tề dân muốn thuật 》《 nông chính toàn thư 》《 nông thư 》, cũng hái giữa thích hợp Đan Dương quận ngày mùa thi thố phương án, ở toàn quận nông cày trung tiến hành mở rộng, mặt khác Đào Thương muốn nghiên cứu tạp giao lúa nước công tác, cũng là từ hắn toàn bộ hành trình phối hợp theo dõi.

Trần Quần tắc phụ trách toàn bộ Kim Lăng thành xây dựng thêm, đường phố, thống trị, xây dựng, tu lộ, sông, thuỷ vận, kiến trúc chờ sở hữu thành trì toàn diện tính xây dựng phát triển công tác.

Trương Hoành tắc phụ trách toàn bộ Đan Dương quận thuế phú công tác, hợp lý giám thị tài chính thu chi chi phí, bao gồm hằng ngày quân đội hết thảy chi tiêu, đồng thời Đào Thương cũng là cho hắn mặt khác an bài một cái đốc xúc quận nội thợ thủ công kiểu mới nông vụ nghiên cứu công tác, Đào Thương vì hắn đưa ra lật xe, ống xe, thủy chuyển lật xe, ngưu chuyển lật xe, long cốt xe chở nước, sức nước thông gió, sắt móng ngựa, sưởng vai thức cầu hình vòm chờ rất nhiều ở thời đại này có thể xưng là tân khoa học kỹ thuật kiểu mới tư tưởng máy móc vật, dùng để thay đổi dân sinh, tiết kiệm sức lao động.

Từ giờ khắc này bắt đầu, Kim Lăng thành, bắt đầu ở lấy Đào Thương cầm đầu đoàn đội nỗ lực hạ, tiến hành vượt thời đại cải cách phát triển.

Thiên hạ đệ nhất kinh tế đô thị xây dựng bắt đầu.

Kim Lăng thành nên như thế nào phát triển sự tình đã đi vào quỹ đạo, Đào Thương liền phái người đi trước Bành Thành đem Vương Duẫn, Hoàng Phủ Tung, Điêu Thuyền, Tư Mã thị còn lại thành viên, vẫn là tiểu Gia Cát Lượng, bao gồm hứa trang mặt khác thôn dân, đều lục tục di chuyển tới rồi Kim Lăng thành.

Đây là lúc trước rời đi Bành Thành thời điểm, Đào Thương cùng Đào Khiêm hai người hiệp thương tốt.

Người khác nhưng thật ra không sao cả, nhưng Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung cần thiết được đến Kim Lăng tới, đây là Đào Khiêm vì giữ gìn Bành Thành sĩ tộc thể chế cân bằng một cái quan trọng thi thố.

Này một đống lớn lão nhược ở đến Kim Lăng thời điểm, đúng là một cái ánh mặt trời xán lạn buổi sáng.

Đào Thương buông xuống đỉnh đầu một ít muốn bận việc sự, tự mình tới ngoài thành nghênh đón lão nhược.

Điêu Thuyền nhìn thấy Đào Thương thời điểm rất là vui vẻ.

Bất quá nàng đối Đào Thương tình huống hiện tại cũng có chút không quá vừa lòng.

Gần nhất một đoạn thời gian, Đào Thương cùng các thủ hạ vội rất mệt, nhìn dáng vẻ là gầy không ít, đây là làm Điêu Thuyền bất mãn địa phương, cô nương cảm giác thực đau lòng, bất quá cũng may xem Đào Thương rất có tinh thần đầu bộ dáng, Điêu Thuyền trái tim nhiều ít cũng liền bình thường trở lại một ít.

Kim Lăng thành còn lại người tất cả đều bận rộn từng người việc vặt vãnh, chỉ có Hồ Tài có nhàn rỗi, hắn bồi Đào Thương cùng nhau tới.

Đương Hồ Tài nhìn đến đi theo Điêu Thuyền cùng nhau từ xe đuổi qua xuống dưới tiểu Oanh Nhi thời điểm, Hồ Tài biểu tình tức khắc cứng đờ.

Hắn dùng sức xoa xoa đôi mắt, làm như có chút không thể tin được nhìn cái kia ánh mắt lỗ trống nữ hài, miệng giương thật to, làm như nhìn thấy gì không thể tưởng tượng đồ vật.

Đem Vương Duẫn, Hoàng Phủ Tung, Điêu Thuyền đám người đưa đến vì bọn họ chuẩn bị tốt nhà cửa nội nghỉ ngơi, Đào Thương vừa chuyển đầu, lại là đem hai cái tiểu hài tử đơn độc đưa tới quận thủ trong phủ.

Hai người kia tiểu hài tử không phải người khác —— là Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý.

Nhìn hai cái mười tuổi tả hữu tiểu hài tử đứng ở chính mình trước mặt, biểu tình đều có vẻ có chút nhút nhát sợ sệt, Đào Thương không biết vì sao, trong lòng có một loại nói không nên lời khuây khoả chi tình.

Ngọa long tiểu tể tử, trủng hổ tiểu con bê!

Trong lịch sử thưởng thức lẫn nhau, rồi lại không chết không ngừng hai đại đối đầu, giờ phút này thượng đều là ở vào nhi đồng thời đại, bọn họ là tiếp theo cái thời đại tinh anh, giờ phút này lại đều tụ tập ở chính mình bên người.

“Gia Cát Lượng!” Đào Thương đột nhiên mở miệng.

“Ở.” Gia Cát Lượng trầm tĩnh trả lời.

“Tư Mã Ý!”

Tư Mã Ý chớp chớp mắt to, manh manh nhìn Đào Thương: “Ở nha.”

Đào Thương hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Ta đã cùng hai ngươi người ca ca từng người chào hỏi qua, từ hôm nay trở đi, các ngươi hai cái đều đi theo đào mỗ bên người học tập, nói cách khác, từ giờ trở đi, ta chính là các ngươi hai người lão sư, cái gọi là một ngày vi sư chung thân vi phụ, các ngươi hai cái minh bạch ta lời này ý tứ sao?”

Hai đứa nhỏ đều là đồng thời lắc đầu.

“Đơn giản như vậy ý tứ còn không rõ? Lời này ý tứ nói cách khác, từ hôm nay trở đi, ta thân phận liền cùng hai ngươi cha không sai biệt lắm.”

------oOo------

Chương 193: chuyên thuộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái này sư phó…… Chiếm tiện nghi chiếm thật rõ ràng!

Hai đứa nhỏ tuy rằng đều ở vào đại nước mũi mạo phao tuổi giai đoạn, nhưng trong đó ý tứ, nhiều ít cũng có thể nghe ra tới.

Gia Cát Lượng tuổi tuy nhỏ, nhưng tính cách trầm ổn, nhưng thật ra không nói gì.

Nhưng thật ra Tư Mã Ý e thẹn hỏi Đào Thương nói: “Chúng ta đây có thể hỏi cha đòi tiền hoa sao?”

Này tiểu súc sinh……

Đào Thương nhíu nhíu mày, tự hỏi sau một lúc lâu nói: “Tiền tiêu vặt cái này…… Vẫn là tận lực hỏi các ngươi thân cha đi muốn đi.”

Gia Cát Lượng nghe vậy, biểu tình có vẻ biến có chút cô đơn.

Hài tử thấp giọng lẩm bẩm nói: “Ta phụ thân đã qua đời.”

Đào Thương nghe xong lời này, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc khởi đứa nhỏ này tới, còn tuổi nhỏ, tuy rằng hiểu chuyện, nhưng cũng là thực đáng thương.

Hắn trong lòng mềm nhũn, khẩu phong liền cũng liền mềm.

“Tính, tiền tiêu vặt hỏi ta muốn cũng đúng.”

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý tức khắc vui vẻ ra mặt, đồng thời hướng Đào Thương mở ra.

Đào Thương thấy thế sửng sốt……

Hai tiểu súc sinh.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương đứng dậy, đối với hai người nói: “Cổ nhân vân, lễ nghi chi thủy, ở chỗ nghiêm nghị thể, tề nhan sắc, thuận đối đáp, các ngươi trước sửa sang lại hảo y quan, sau đó lành nghề bái sư lễ.”

Hai cái thiếu niên nghe vậy, đều bắt đầu sửa sang lại chính mình phục sức, đem toàn thân thu thập không có một cái nếp gấp.

Nhìn đến hai đứa nhỏ thu thập hảo, Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, làm hai đứa nhỏ hành bái sư lễ.

Cổ nhân chú ý tôn sư trọng giáo, bởi vậy nhập học muốn bái tế tiên sư, đầu tiên chính là phải đối Khổng Tử hình người hành bái sư lễ,

Bái lễ thực trịnh trọng, hai hài tử yêu cầu hai đầu gối quỳ xuống đất, đối với Khổng thánh nhân tiến hành chín khấu đầu, sau đó là bái tiên sinh, lại tiến hành tam khấu đầu.

Đầu trọc phải khái mười hai cái.

Tưởng tượng đến tương lai Tào Ngụy cùng Thục Hán hai đại năng thần đối chính mình “Bạch bạch bạch” khái, Đào Thương cảm giác hảo sảng nói.

Nhưng là làm xong mộng tưởng hão huyền lúc sau, Đào Thương lại phát hiện một cái rất là nghiêm trọng vấn đề.

Hắn một đoạn này thời gian bận quá, hành sự hấp tấp, cư nhiên không chuẩn bị khổng lão nhị giống.

Đây chính là có điểm khó làm.

Đạo trình tự này là tuyệt đối không thể tỉnh, có thể được đến Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý đồng thời dập đầu, kia cũng không phải là mỗi ngày đều có thể đụng tới, này đầu cần thiết muốn khái!

Sự cấp tòng quyền, không có cách nào, Đào Thương chỉ có thể tìm một khai lụa trắng, ở mặt trên tự mình thi họa khổng lão nhị bức họa, liêu làm thay thế.

Không bao lâu, Đào Thương vẽ xong rồi, một bên đem kia lụa trắng run lên run lên, dùng miệng một thổi, triển khai ở hai cái tiểu nhân trước mặt, buồn bã nói: “Trước bái đến thánh tiên sư, chín dập đầu, sau đó lại cho ta khái…… Đừng nhìn, khái đi!”

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý ngốc lăng lăng nhìn kia lụa trắng thượng Đào Thương dùng mực nước phác họa ra hình người, trong lòng không biết sửa nói cái gì cho phải.

Mắt to, đại gương mặt, mũi to, miệng rộng, râu xồm……

Gia Cát Lượng chớp chớp mắt, da mặt mỏng, không nói chuyện.

Nhưng thật ra Tư Mã Ý thiên tính rộng rãi hiếu động, giờ phút này thật sự là không nín được, hắn nhút nhát sợ sệt nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, thấp giọng rũ tuân nói: “Lão sư……”

“Làm sao vậy?”

“Ngài họa…… Đây là ai a?”

Đào Thương mày giương lên, bất mãn nói: “Này đều nhìn không ra tới sao? Là sư tổ, đến thánh tiên sư!”

Tư Mã Ý hít hít cái mũi, không xác định nói: “Chúng ta sư tổ, là sơn tặc đầu lĩnh sao?”

Đào Thương: “……”

Này tiểu súc sinh double!

Đào Thương thật sự là không rõ, rốt cuộc là đứa nhỏ này ánh mắt không hảo vẫn là chính mình bút pháp thật là như vậy lạn, hảo hảo thánh tổ khổng lão nhị cư nhiên sẽ bị hắn ngộ nhận vì là sơn tặc tổ sư bức họa.

Này thực sự là không ai.

“Ít nói nhảm, làm ngươi bái ngươi liền bái! Chẳng lẽ ngươi không biết Khổng thánh nhân còn có một cái tên hiệu sao?”

Tư Mã Ý chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Cái gì tên hiệu?”

“Tòa sơn điêu.”

“Nga.”

Mặc kệ là thánh tổ vẫn là tặc tổ, nên đi ra trình tự vẫn là phải đi, giống nhau cũng không thể lạc, bái xong thánh tổ tương lúc sau, đó là bái tiên sinh, tam dập đầu, Đào Thương rốt cuộc đại mã kim đao tiếp nhận rồi hai đứa nhỏ bái sư lễ.

Bái xong tiên sinh lúc sau, căn cứ khổng tiên sư lưu lại quy củ, học sinh muốn tặng cho tiên sinh ‘ quà nhập học ’.

Cái gọi là ‘ quà nhập học ’, dựa theo từ xưa tới lý giải, chỉ đó là mười điều thịt khô.

Cỡ nào triều tặng lễ tiêu chuẩn, bái lão sư đưa thịt khô.

Là ngụ ý muốn đem lão sư đương thịt khô giống nhau treo lên tới phơi sao?

Ở thời đại này, thịt khô còn là phi thường quý trọng.

Ngẫm lại cũng là, lương thực đều không đủ ăn, còn ăn thịt khô…… Khoe khoang!

Nhưng Đào Thương cũng không có làm khó hai đứa nhỏ, Tư Mã Ý thả bất luận, Gia Cát Lượng chỉ là một người lưu tại này, trước mắt chỉ do với chính mình cung cấp nuôi dưỡng, chính là cho Đào Thương thịt khô, kia cũng là Đào Thương chính mình gia, tay trái đảo tay phải không có gì khác nhau.

Thời đại này thịt thực tạp, có hay không xưởng chất kiểm, hai hài tử thật lấy tới thịt, Đào Thương cũng không dám thu.

Đông Hán những năm cuối thịt khô chế tác nguyên vật liệu quá nhiều…… Ai biết là cái gì thịt làm.

Chỉ cần bọn họ trong lòng chịu nhận chính mình đương sư phó, tâm ý tới rồi chính là tốt.

Cái này phân đoạn lược quá, cần thiết!

Sau đó là học sinh rửa tay tịnh tâm.

Học sinh muốn ấn tiên sinh yêu cầu, đem tay phóng tới chậu nước trung “Rửa tay”.

“Rửa tay” tẩy pháp là chính phản các tẩy một lần, sau đó lau khô, rửa tay ngụ ý, ở chỗ rửa tay tịnh tâm, đi tạp tồn tinh, hy vọng có thể ở ngày sau học tập trung hết sức chuyên chú, chuyên tâm.

Cuối cùng là “Chu sa khai trí” “Kích trống sáng suốt”, chính là từ Đào Thương cầm trong tay chấm có chu sa bút lông, ở hai đứa nhỏ giữa mày chỗ điểm thượng một cái nốt ruồi đỏ, ngụ ý nhị tiểu từ đây mở ra trí tuệ, mắt sáng tâm lượng, ngày sau cầu học chi đạo một điểm liền thông.

Cái này phân đoạn ra một chút sai lầm, Đào Thương không lý giải đúng chỗ, cho rằng điểm mấy cái điểm đều được.

Hắn ở hai đứa nhỏ cái trán phân biệt điểm chín điểm. Đem hai hài tử điểm cùng tên thật tiểu hòa thượng dường như.

“Kích trống sáng suốt” tắc nguyên với 《 học ký 》: “Nhập học cổ khiếp, tôn này nghiệp cũng”, ý ở thông qua kích trống thanh cảnh kỳ, khiến cho học sinh đối đọc sách coi trọng.

Này một cái phân đoạn, nhưng thật ra không ra cái gì tật xấu.

Sở hữu bước đi đều xong việc, Đào Thương liền mệnh hai cái học sinh ở nội đường hai sườn ngồi xuống nghe huấn, hắn vừa muốn mở miệng, lại thấy thính đường trước có hai cái nhút nhát sợ sệt bóng người, trong đó một cái cao một chút chính dùng sức nhón chân hướng bên trong nhìn xung quanh.

Đào Thương đánh giá qua đi, nguyên lai là Điêu Thuyền cùng tiểu Oanh Nhi.

Bất đắc dĩ lắc đầu cười, Đào Thương hướng về phía các nàng vẫy tay, nói: “Các ngươi như thế nào tới?”

Điêu Thuyền nhẹ chân đi vào trong nhà, đối với Đào Thương nói nhỏ: “Lúc ta tới trên đường, nghe Tư Mã Ý giảng, bọn họ lần này tới Kim Lăng, sẽ tôn ngươi vi sư, vừa mới ngươi lãnh bọn họ đi, ta liền đánh giá ngươi là muốn thu bọn họ hai cái đương học sinh tới……”

Nói đến này, Điêu Thuyền hành tế thủ đoạn đệ thượng một cái hộp, nói: “Nơi này là hai bộ đao bút độc nghiên, ngươi ngày đầu tiên đương lão sư, cũng đến cấp hài tử bố trí tân bút nghiên, cầu cái cát số không phải…… Ta đoán ngươi chính là sẽ không dự bị.”

Đào Thương trong lòng vừa tỉnh, ám đạo vẫn là Điêu Thuyền cẩn thận.

Duỗi tay một lóng tay Điêu Thuyền, Đào Thương đối hai đứa nhỏ nói: “Còn không mau tới cảm ơn…… Cảm ơn……”

Cảm ơn cái gì đâu?

Tiểu Tư Mã Ý rất có nhãn lực thấy, đứng dậy hành lễ nói: “Cảm ơn sư mẫu!”

Điêu Thuyền lập tức đã bị làm cho mặt đỏ.

Đào Thương âm thầm cảm khái —— đứa nhỏ này biết làm việc, hiểu cơ biến, có tiền đồ.

Gia Cát Lượng so với Tư Mã Ý, còn lại là trầm ổn nét đẹp nội tâm rất nhiều, khom người nói: “Bái tạ thẩm thẩm.”

Đào Thương lại quay đầu nhìn nhìn Gia Cát Lượng, quả nhiên là có trong lịch sử khắc làm hết phận sự, nghiêm minh kiềm chế bản thân hình thức ban đầu.

Ba tuổi nhìn đến lão, một cái minh lễ cẩn thận, một cái thiện độ thời thế.

Tiểu Oanh Nhi ở Điêu Thuyền phía sau, híp nàng kia một đôi xem không rõ lắm xem thường mắt, nhút nhát sợ sệt đối Đào Thương nói: “Đào lão gia, ta cũng có thể bái ngươi vi sư, theo ngươi học tập sao?”

Đào Thương bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu nói: “Nữ hài tử, không được.”

Tiểu Oanh Nhi nghe vậy không khỏi đô nổi lên miệng.

Tặng xong đao bút nghiên mực lúc sau, Đào Thương lại từ bàn thượng cầm lấy hai phân hộp quà, phân biệt giao cho Tư Mã Ý cùng Gia Cát Lượng, nói: “Tư Mã Ý một tuổi mười hai, Gia Cát Lượng một tuổi mười, từ nay về sau, hai người các ngươi đó là sư huynh đệ, hai người các ngươi đồng thời nhập môn, Tư Mã Ý hư trường hai tuổi, vì đại sư huynh, Gia Cát Lượng vì Nhị sư đệ, từ nay về sau, hai người các ngươi đó là thái bình công tử môn hạ học sinh, sau này muốn tuân thủ ta môn hạ môn quy, không được cầm cường lăng nhược, không được đồng môn tư đấu, đối chính mình hành vi phụ trách, không thể làm ra nhục nhã danh dự gia đình sự, biết không?”

“Cẩn tuân lão sư dạy bảo.”

Đào Thương tiếp tục nói: “Các ngươi muốn thừa hành vi sư ngày thường làm người tôn chỉ, đem nó coi như tự thân lời răn, vi sư làm người tôn chỉ liền bốn câu lời nói: Lấy trung cứu quốc, lấy đức thu phục người, lấy nghiêm kiềm chế bản thân, lấy thứ đãi nhân.”

“Ầm ầm ầm ——!”

Thính đường ngoại lanh lảnh trời quang trung, bỗng nhiên vang lên một tiếng thật lớn tiếng sấm thanh, chỉ đem ở thính đường nội mấy người dọa đều là cả người một giật mình.

Gia Cát Lượng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía ngoài phòng vạn dặm trời quang, khó hiểu nói: “Ban ngày ban mặt, vạn dặm không mây, như thế nào sẽ đột nhiên sét đánh đâu?”

Tư Mã Ý còn lại là cười hì hì nói: “Nghe ta ca nói nha, nếu là có người hạt hứa nguyện hoặc là xả thiên đại da trâu, ông trời liền sẽ giáng xuống thần sét đánh chết hắn!”

Đào Thương sắc mặt tức thì trở nên khuyết hắc.

“Bang!”

“Bang!”

Cầm lấy bàn thượng thước, khi trước cho hai cái tiểu tể tử đầu dưa từng người một người nghiêm tử.

Đây là Đào Thương cho bọn hắn đương lão sư đệ nhất đường khóa…… Quản trụ miệng mình, đừng cả ngày cũng không có việc gì hạt bức / bức.

Gia Cát Lượng một bên xoa trên đầu bao, một bên mở ra Đào Thương vừa mới cho hắn hộp quà, lại thấy bên trong phóng một thanh trắng nõn lông ngỗng quạt lông.

“Di?”

Gia Cát Lượng tò mò từ hộp quà trung lấy ra chuôi này bạch vũ phiến, không rõ nguyên do nhìn Đào Thương, nói: “Lão sư, ngươi cho ta một thanh bạch vũ phiến làm gì?”

Đào Thương cười ha hả đối với hắn nói: “Đây là ngươi chuyên chúc, cũng là vi sư tặng cho ngươi trong cuộc đời thứ quan trọng nhất,

nhớ lấy, về sau này bạch vũ phiến không thể rời khỏi người, muốn thời khắc đặt ở trong lòng bàn tay, nếu không đình phiến không ngừng phiến……”

Gia Cát Lượng rất là hồ đồ.

Chính mình vì cái gì muốn bắt như vậy cái đồ vật mỗi ngày ở trong tay, còn muốn phiến cái không ngừng?

“Mùa đông cũng phiến sao?” Gia Cát thật cẩn thận hỏi.

Đào Thương khẳng định nói: “Không riêng gì mùa đông muốn phiến! Thượng WC cũng muốn phiến! Như vậy mới phù hợp ngươi tác phong! Có phái!”

Gia Cát Lượng đột nhiên thấy vô ngữ.

Liền ở ngay lúc này, lại nghe mặt khác một bên, Tư Mã Ý phát ra một tiếng kinh thiên động địa rên rỉ.

“Đây là cái gì nha!?”

Nhưng thấy hắn hộp quà trung, hiển hách nhiên phóng một thanh “Cây bồ quỳ phiến”!

Đào Thương làm như có chút do dự, đối Tư Mã Ý nói: “Đây là ngươi chuyên chúc…… Cùng Gia Cát Lượng giống nhau, ngươi cũng muốn mỗi ngày cầm nó phiến, không thể rời tay, bất luận đông hạ.”

Hảo hảo Tư Mã Ý, sống thoát làm hắn trang điểm thành tế công, cũng là không ai.

Tư Mã Ý ủy khuất vểnh lên miệng.

“Nhà của chúng ta hạ nhân nấu cơm nhóm lửa đều sẽ không dùng cái này!”

Đào Thương lông mày một chọn, nói: “Ít nói nhảm! Sư mạng lớn như thiên, làm ngươi phiến ngươi liền phiến, không phiến ta tước

ngươi.”

Tư Mã Ý ủy khuất quay đầu nhìn thoáng qua Gia Cát Lượng trong tay chuôi này cao lớn thượng bạch vũ phiến……

“Vì cái gì Nhị sư đệ cây quạt, so với ta hảo nhiều như vậy!”

Đào Thương nghe vậy cứng lại, do dự một hồi nói: “Đây cũng là không có biện pháp sự, các ngươi chuyên chúc thêm kỹ năng điểm không giống nhau, phóng đại chiêu cũng không giống nhau.”

------oOo------

Chương 194: ông trời chi nữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái gì chuyên chúc. Kỹ năng điểm, thuần túy đều là Đào Thương chính mình cái ở kia ý dâm.

Tư Mã Ý hoàn toàn liền nghe không rõ.

Hắn chỉ biết cái này quạt hương bồ khái sầm trình độ, hoàn toàn đã tới rồi chính mình không thể chịu đựng được nông nỗi, cầm nó mỗi ngày đi ra ngoài gặp người, còn không được làm người chê cười chết.

Tư Mã Ý khuôn mặt nhỏ một suy sụp, cầu xin nói: “Lão sư, thật liền không có khác cây quạt cho ta sao?”

Đào Thương nghiêm túc tự hỏi một chút, do dự mà nói: “Khác cây quạt khẳng định là không được, nếu không, ta lại cho ngươi đào lộng một phen giống nhau cây quạt, hai ngươi tay cầm một khối phiến, tả hữu lắc lư, khả năng sẽ tương đối có phái, đền bù giống nhau cây quạt bản thân không đủ.”

Tư Mã Ý: “……”

Sư mạng lớn như thiên, chắp vá phiến đi, thật muốn tay trái tay phải các lấy một phen……

Tiểu Tư Mã Ý không quá dám tưởng tượng cái kia hình ảnh.

……

……

Bái sư lễ kết thúc, Đào Thương làm hai đứa nhỏ đi về trước nghỉ ngơi.

Điêu Thuyền còn lại là lưu tại quận thủ phủ đệ, nàng tự mình hạ nhà bếp cấp Đào Thương làm một ít tinh xảo Tây Bắc thức ăn, cho hắn bổ bổ thân mình.

Thái bình công tử gần nhất bởi vì bận rộn, gầy ốm thực sự là làm nàng cảm thấy đau lòng, hôm nay nàng cùng tiểu Oanh Nhi đặc biệt mua một ít hảo đồ ăn, cố ý tới cấp hắn khai khai tiểu táo.

Dùng thực đỉnh nấu nướng thức ăn bưng lên lúc sau, Đào Thương nghe mùi hương, cảm giác được ngón trỏ đại động, gần nhất quang bận việc sự, xác thật không hảo hảo ăn một chút gì, quận thủ phủ đầu bếp là cái đại quê mùa, làm được đồ vật không nói là cơm heo, nhưng ít ra dính điểm lừa gạt, đối điểm này, Đào Thương pha là không hài lòng.

Vừa muốn động chiếc đũa, lại có Bùi Tiền lại đây hướng Đào Thương bẩm báo, nói là hồ giáo úy tiến đến bái kiến.

“Gia hỏa này, sớm không tới, vãn không tới, cố tình lúc này đến…… Muốn cọ cơm sao?” Đào Thương bất mãn nói thầm một câu, ngay sau đó phân phó Bùi Tiền làm Hồ Tài tiến vào.

Không bao lâu, liền thấy Hồ Tài sải bước vào thính đường, hướng về phía Đào Thương chắp tay thi lễ nói: “Mạt tướng Hồ Tài, bái kiến phủ quân!”

Mới vừa nói xong lời nói, không đợi Đào Thương hồi hắn, lại thấy Hồ Tài dùng sức hít hít cái mũi, pha là cảm khái ngôn nói: “U! Thơm quá mùi vị a, phủ quân ăn buổi trưa cơm đâu?”

Điêu Thuyền rất là biết lễ, cười đối Hồ Tài nói: “Tiểu nữ tử vừa mới bào chế một ít thô bỉ chi thực, vừa lúc đuổi kịp hồ giáo úy tới, nếu là không chê, liền lưu lại một khối dùng một ít đi, sau bếp còn có, tiểu nữ tử đi cấp giáo úy lộng chút tới.”

“Hành a……” Hồ Tài ngốc nghếch, cười hắc hắc, phương phải đáp ứng, giương mắt nhìn lại, lại phát hiện Đào Thương vẻ mặt khói mù nhìn hắn.

“A? Ân…… Vẫn là không cần, phu nhân hảo ý, mạt tướng tâm lĩnh, mạt tướng chỉ là có chút việc tưởng cùng phủ quân nói, nói xong lập tức liền chạy lấy người!”

Đào Thương lúc này mới vừa lòng gật gật đầu.

Còn tính có điểm nhãn lực thấy, ta cùng lão bà của ta ăn cơm, ngươi tại đây xem như sao lại thế này.

Chính chính diện dung, Đào Thương hỏi Hồ Tài nói: “Hồ giáo úy, chuyện gì, thế nào cũng phải vội vàng ăn cơm thời điểm nói? Thực cấp sao?”

Hồ Tài thật cẩn thận nhìn lướt qua Điêu Thuyền bên người tiểu Oanh Nhi một chút, thấp giọng nói: “Phủ quân, có không tùy mạt tướng đi ra ngoài, chúng ta ở trong sân tâm sự?”

Đào Thương nghe vậy kinh ngạc.

Ta thính đường, vì cái gì còn muốn trốn đi ra ngoài lao?

Điêu Thuyền là thông tuệ hiểu chuyện nữ tử, nghe vậy vội buông trong tay chiếc đũa, cười nói: “Ai u, Tử Độ, ngươi vừa rồi không phải cùng ta nói, ngươi phủ đệ trong hoa viên, gần nhất vừa mới loại chút mới lạ cỏ cây sao? Vừa lúc ta còn không quá đói đâu, các ngươi trước trò chuyện, ta cùng tiểu Oanh Nhi đi hoa viên nhìn một cái.”

Dứt lời, lôi kéo tiểu Oanh Nhi, nói: “Đi, cùng tỷ tỷ đến hậu hoa viên đi.”

Tiểu Oanh Nhi kỳ thật cũng là đói huyên thuyên, do dự dẩu miệng, chậm rì rì buông chiếc đũa, không tình nguyện đi theo Điêu Thuyền về phía sau hoa viên đi đến.

Nhìn một lớn một nhỏ hai cái nữ hài biến mất ở ngoài cửa, Đào Thương nhướng mày, nói: “Nói đi, chuyện gì cứ như vậy cấp? Còn phải phi tránh đi người khác?”

Hồ Tài cười hắc hắc, nói: “Chủ yếu là sự tình quan phu nhân bên người cái kia thị tỳ, mạt tướng không dễ làm nàng mặt cùng công tử nói a.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc một kỳ, nói: “Ngươi chỉ chính là, tiểu Oanh Nhi? Chuyện gì còn có thể cùng nàng có quan hệ?”

Hồ Tài thật sâu hít một hơi, trầm thấp tiếng nói nói: “Xin hỏi phủ quân, phu nhân bên người kia thị tỳ nguyên quán tạo sách là ở chỗ nào? Ngài nhưng biết được?”

Đào Thương nghe vậy lắc lắc đầu, nói: “Kia hài tử là ta cùng Điêu Thuyền lúc trước ở thành Lạc Dương ngoại nhặt về tới, thuần thuần lưu dân, đến nào tạo sách đi?”

Hồ Tài nghe vậy, cả người tựa hồ là rất nhỏ chấn chấn động.

“Phủ quân, thật sự là ở tư lệ nhặt được? Ngài chính là nhớ rõ?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đương nhiên sẽ không nhớ lầm, ta đời này liền nhặt quá như vậy một cái trở về, còn lại người đều là hố trở về…… Nói nữa, đầu năm nay, binh hoang mã loạn, nhặt vài người không bình thường, ngươi xem ngươi như vậy, hình như là ta đem các ngươi khăn vàng quân đầu đầu cấp nhặt về tới giống nhau, hù dọa người đâu.”

Đào Thương tự cho là đúng khai một câu vui đùa, nhưng Hồ Tài lại căn bản không có cười, ngược lại rất là nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn nhìn, kia phó biểu tình, phảng phất là ở cùng Đào Thương trình bày một sự thật.

Đào Thương thấy Hồ Tài này phúc biểu tình, cũng là có điểm không quá xác định: “Ngươi kia biểu tình là có ý tứ gì? Đừng cáo ta ta mông đúng rồi?”

Hồ Tài thật sâu hít một hơi, trầm thấp đối Đào Thương nói: “Nếu là nàng bản nhân nói, kia nàng cùng khăn vàng trên danh nghĩa đầu thật đúng là chính là kém không quá nhiều.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc lăng.

Nghe hắn lời này trung chi ý, nơi này như thế nào giống như có văn chương dường như đâu?

Đào Thương nuốt một ngụm nước miếng, chỉ vào Hồ Tài nói: “Làm nói tới, muốn trần khẩn, thực sự cầu thị giảng, ngàn vạn đừng quá cẩu huyết.”

Thấy Đào Thương không rõ nguyên do, Hồ Tài chậm rì rì giải thích nói: “Việc này cũng chỉ có khăn vàng các bộ cừ soái biết cái đại khái, lúc trước ông trời tướng quân…… A, không, là Trương Giác qua đời thời điểm, từng lưu có một tã lót chi nữ, danh gọi Trương Ninh.”

“Tạo phản con đường như vậy nhấp nhô, Trương Giác còn có thể lưu lại cái tã lót chi nữ, các ngươi ông trời tướng quân năm đó chơi tâm cũng rất đại nha…… Hắn kia trước số tuổi rất lớn đi? Là chính hắn sao? Hay là làm người tái rồi.”

Đối với Trương Giác vị này ngày xưa người lãnh đạo, Hồ Tài cũng không hảo tùy tiện đánh giá này sinh hoạt tác phong, chỉ là đánh ha ha nói: “Có phải hay không hắn thật loại thuộc hạ không rõ ràng lắm, dù sao trên danh nghĩa là.”

“Ngươi tưởng nói cho ta, tiểu Oanh Nhi chính là Trương Ninh sao? Vậy ngươi lại là như thế nào nhận biết?” Đào Thương nhướng mày hỏi Hồ Tài nói.

Hồ Tài nghe vậy cứng lại, trầm mặc sau một lúc lâu nói: “Kỳ thật, mạt tướng cũng chưa từng gặp qua Trương Ninh, bất quá lúc trước Trương Giác ở quảng tông qua đời trước, lại từng lưu lại bố cáo, mệnh thân tín đem kia hài tử mang đi trốn đi, cũng lấy khăn vàng quân ông trời tướng quân cùng giáo chủ danh nghĩa hạ lệnh, phong này nữ vì giáo trung hoàng thiên vu, ngày sau kế thừa này cơ nghiệp cùng di chí, trọng chấn hoàng thiên thịnh thế, lật đổ hán đình, chuyện này lúc ấy bố cáo khắp nơi cừ soái, hiện có các trấn cừ soái đều biết được.”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Hoàng thiên vu là cái gì?”

Hồ Tài châm chước một chút từ ngữ, vì Đào Thương giải thích nói: “Từ xưa đến nay, lập giáo thành phái, toàn thiết vu hịch vì tín ngưỡng phụng tôn, trong đó nam vì hịch, nữ vì vu, ta đại hán tôn kính nho pháp, mà tương truyền Nho gia cũng là từ Vu sư diễn biến mà đến, cái gọi là chi vu hịch, ở giáo vừa ý nghĩa phi phàm, cái gọi là bổn cầu vũ chi sư, cố diễn hóa thành thuật sĩ chi xưng, ít nhất ở thái bình giáo trung, trừ bỏ ông trời tướng quân ở ngoài, vu hịch tượng trưng chính là thiên tâm, đảm nhiệm giáo trung vu hịch người không chưởng binh, nhưng lại cần tinh với tính toán, bói toán cát hung, này tồn tại đối giáo chúng ý nghĩa có thể nói phi phàm.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu.

Nói trắng ra là, vẫn là mê tín mà thôi, cổ đại nhiều tin quỷ thần ý trời, đặc biệt là thái bình giáo loại này lấy tôn giáo vì tình thế tổ chức càng là như thế, vu hịch tác dụng chỉ là người thống trị vì tụ lại giáo chúng, tăng mạnh quyền lực nắm giữ một loại thủ đoạn mà thôi.

Nói đến thái bình giáo, Đào Thương tự hào thái bình công tử, có người cho rằng tên của hắn cùng thái bình giáo xung đột, chính là đại nghịch bất đạo, nhưng cần biết “Thái bình giáo” thái bình hai chữ lấy tự lão trang, thái bình hai chữ mấy ngàn năm qua đó là tượng trưng cho thiên hạ thanh bình chi ý, thuộc chính thống! Cái gọi là văn tự ngục muốn xem giai cấp thống trị lập trường cùng phương thức, thái bình giáo ở Hán triều trong mắt thuộc về phản nghịch, nhưng lão trang cũng không phải, nếu phê phán thái bình hai chữ cách dùng, kia cũng là giai cấp thống trị yêu cầu đi lột đi Trương Giác chờ một đám người thiện dùng, mà không thể ở bản thân đi phản đối lão trang chi luận, chẳng lẽ trên đời này tạo phản phái dùng cổ điển văn tập, kia tự cho mình là vì chính thống giai cấp thống trị liền không thể dùng? Trương Giác dùng thái bình hai chữ, người khác liền không thể dùng, kia Trương Giác nếu là lấy lão tử hai chữ tự cho mình là, giai cấp thống trị chẳng lẽ còn đến đem lão tử sở hữu điển tịch toàn bộ tiêu hủy? Này thứ nhất không phù hợp thực tế, thứ hai giai cấp thống trị lấy chính thống tự cho mình là, luôn luôn chỉ có bọn họ có thể sử dụng, mà người khác không thể dùng, há có

thể đảo ngược, từ giai cấp thống trị đi kiêng dè tầng dưới chót phản động thiện dùng kinh điển tên huý? Này ở thống trị lực độ thượng, cũng không phù hợp một cái thống trị quần thể chế độ uy nghiêm.

Thân là người thống trị, liền phải có người thống trị khí phách, ta dùng có thể, các ngươi kiêng dè! Các ngươi dùng, ta diệt ngươi, nhưng ta không cần kiêng dè!

Nói tới đây, Hồ Tài dừng một chút lại nói: “Sau lại Trương Giác thân tín lãnh kia hài tử, âm thầm đi trước Thanh Châu, đến cậy nhờ ngay lúc đó Thanh Châu cừ soái, sau trằn trọc mấy năm, hài tử lưu lạc tới rồi Tư Mã đều trong tay, khăn vàng chính là cẩn thủ đạo thống chi chúng, nhất kính vu hịch, huống chi vẫn là ông trời tướng quân cô nhi, có nàng nơi tay, Tư Mã đều kêu gọi lực biến cực cường, ngắn ngủn mấy năm, liền đem thanh, từ, duyện chờ đại châu khăn vàng dư bộ tất cả mời chào với dưới trướng, từ chúng trăm vạn, thực lực đuổi sát hắc sơn Trương Yến chi lưu.”

Đào Thương tựa hồ là có điểm minh bạch.

“Kia y theo ngươi ý tứ, này hoàng thiên vu đó là Tư Mã đều trong tay con rối? Nhưng như thế nào tiểu Oanh Nhi sẽ xuất hiện ở tư lệ?”

Hồ Tài cười khổ lắc đầu: “Vậy đến lại Tư Mã đều chính mình xuẩn, năm kia xuân thâm, ta nghe nói Tư Mã đều muốn đánh Bộc Dương, lại bị Lưu Đại liên hợp Bào Tín, Kiều Mạo đám người đánh tan trước bộ, Tư Mã đều vốn định đem hoàng thiên vu đưa tới trước trận lấy tăng sĩ khí, chưa từng tưởng một hồi loạn chiến xuống dưới, chính hắn thiếu chút nữa cũng chưa giữ được tánh mạng, nào còn có thể cố kỵ được hoàng thiên vu sinh tử? Người này ở một hồi trượng đánh hạ tới lúc sau, liền nhân loạn mà tan…… Kỳ thật mọi người vẫn luôn là cho rằng này đã chết, nhưng thẳng đến đại công tử đi lấy bạch bụng sóng phía trước, mới bị khắp nơi điều tra đến, hoàng thiên vu làm như lưu lạc ở tư lệ nơi, đương nhiên cũng chỉ là nghe đồn.”

Đào Thương chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Chúng ta tìm được tiểu Oanh Nhi thời điểm, nàng giống như đều mau chết đói, đường

đường hoàng thiên vu hỗn thành như vậy như thế nào đều không trở về Tư Mã đều nơi đó?”

Hồ Tài lắc lắc đầu, nói: “Khối này thể sự ta cũng không biết, bất quá đại khái tình huống thuộc hạ cũng có thể suy đoán ra tới, Tư Mã đều đối đãi hoàng thiên vu, bất quá là dùng để vì con rối, hắn một cái đại quê mùa đối đãi đứa nhỏ này, chưa chắc sẽ so Đổng Trác đối đãi đương triều thiên tử cường, thậm chí khả năng tệ hơn! Hơn nữa Tư Mã đều tâm tư, cũng không quá là dùng hoàng thiên vu triệu tập các bộ tự thành thế lực, đãi ngày sau sự thành, lại là có khác để ý tới…… Thử nghĩ đứa nhỏ này ở khăn vàng chúng trung ảnh hưởng như thế to lớn, Tư Mã đều há có thể lưu trữ nàng ở trên danh nghĩa đè nặng chính mình, kia đại quê mùa tâm tư độc ác, có thể hay không lưu nàng ở trên đời tồn tại còn ở hai nói, mà Tư Mã đều lại không gì lòng dạ, bị hài tử nhìn ra tới cũng thuộc bình thường, không nghĩ trở về cũng là có thể lý giải một vài.”

Đào Thương vẫn là không rõ: “Vậy ngươi lại là như thế nào có thể nhận ra tới đứa nhỏ này là hoàng thiên vu?”

Hồ Tài nghe vậy lặng lẽ cười nói: “Phủ quân ngươi nói chuyện này cũng là kỳ! Chủ yếu là đứa nhỏ này lớn lên đặc thù! Nghe nói ông trời tướng quân sinh đến nàng này khi, hài tử liền có thiên phú dị bẩm chi tướng, chẳng những hai tròng mắt trời sinh là màu trắng, hơn nữa trên mặt còn có một đạo màu đỏ bớt, ông trời tướng quân lúc ấy từng ngôn, nàng này chính là đến hoàng thiên chúc phúc, đến này dị bẩm chi mạo, quả thật thần đồng chi tư, ngày sau trung hưng hoàng thiên, khẳng định đó là đến dừng ở nàng trên người.”

Đào Thương nghe vậy, không khỏi sắc mặt cứng đờ —— Trương Giác nếu là tại đây, hắn nhất định giơ tay cho hắn hai tát tai.

Còn thiên phú dị bẩm, thần đồng chi tư?

Rõ ràng chính là ngươi mẹ nó chính mình số tuổi đại doanh dưỡng bất lương, cấp hài tử sinh ra một thân quái tật xấu còn không trị!

Đào Thương đều có thể tưởng được đến —— Trương Giác như vậy đại số tuổi, kia phá thân bản tử, hứa đại niên kỷ còn học người khác chơi cô nương sinh tiểu oa nhi, hố chính mình không tính còn hố hài tử, xứng đáng ngươi đi tìm chết!

Hồ Tài không biết Đào Thương trong lòng suy nghĩ, tiếp tục nói: “Kia hài tử màu trắng con ngươi cùng trên mặt nàng bớt, hơn nữa tuổi, không phải tùy tiện tìm một cái là có thể giả mạo ra tới, ít nhất kia màu trắng con ngươi là ngụy không ra, cho nên thuộc hạ nhìn thấy kia hài tử khi, mới có sở ngờ vực.”

Đào Thương nghe vậy gãi gãi đầu, cẩn thận hồi tưởng một chút chi tiết.

Đứa nhỏ này lúc trước tùy đại quân trở về Từ Châu thời điểm, tựa hồ liền đặc biệt sợ hãi bạch sóng giặc Khăn Vàng, cả ngày thành túc tránh ở xe đuổi đi không lộ mặt che giấu chính mình, tuy là Hồ Tài, cũng là gần nhất mới vừa rồi trùng hợp thấy nàng bộ dạng.

Chẳng lẽ, nàng quả nhiên là bởi vì lúc trước gặp Tư Mã đều ngược đãi quá nhiều, trong lòng đối khăn vàng người có bóng ma?

Thấy Đào Thương trầm mặc, Hồ Tài mở miệng thử nói: “Đại công tử, này hoàng thiên vu lực ảnh hưởng nhưng không đơn giản a, dù sao cũng là ông trời tướng quân chi nữ, liền tính là cái cái gì cũng đều không hiểu tiểu nữ hài, nhưng có nàng nơi tay, chẳng khác nào có được một cái có thể tiếp nhận đầu hàng thiên hạ khăn vàng chư bộ cơ hội, công tử hiện tại yêu cầu dân cư, đứa nhỏ này……”

“Hảo.”

Đào Thương nâng lên tay, chặn Hồ Tài nói đầu, nói: “Ngươi muốn nói cái gì, ta đều minh bạch, hồ giáo úy vất vả, ngươi đi về trước, chuyện này, ta sẽ cẩn thận châm chước.”

Hồ Tài là cái có nhãn lực thấy, nên nói đều đã nói, ngay sau đó chắp tay cáo từ rời đi.

------oOo------

Chương 195: Vu Nhĩ Tị sử dụng phương pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hồ Tài bẩm báo xong lúc sau liền đi rồi.

Đào Thương còn lại là ngửa đầu nhìn thiên bồng phát ngốc.

Tiểu Oanh Nhi thân phận nếu thật là Trương Giác nữ nhi, kia chính như Hồ Tài theo như lời, có thể lợi dụng nàng một chút một chút đi thu phục thiên hạ khăn vàng chư bộ.

Như vậy tinh tế tính toán, nàng chính là một viên tốt nhất quân cờ!

Thử nghĩ, nếu thật là có thể đem thiên hạ phần lớn khăn vàng chư bộ đều tiếp nhận đầu hàng đến chính mình trị hạ, như thế thật lớn dân cư cùng sức sản xuất, vô luận là trưng binh, khai hố, xây dựng, nông cày, chính mình ngày sau tưởng như thế nào phát triển đều sẽ không khuyết thiếu nhân khẩu!

Trí thắng thiên hạ, không dựa võ không dựa trí, căn bản ở chỗ người. Gia Cát Lượng có tài hoa không? Ở ít người mà bần Tây Thục, làm theo cũng là bạch xả, ở tào thật cùng Trương Hợp trước mặt, Thục Hán thừa tướng cái gì đều chơi không chuyển.

Nhưng là hiện tại cứ như vậy làm thật sự hảo sao?

Tiếp nhận đầu hàng khăn vàng chư bộ đảo không phải cái gì vấn đề, chính là thật sự làm như vậy, một khi chính mình ở mặt ngoài phát triển quá mức nhanh chóng, thế tất sẽ khiến cho thiên hạ chư hầu cộng đồng ghé mắt, vạn nhất bọn họ đều thay đổi đầu thương tới đối phó chính mình, chính mình lại nên làm cái gì bây giờ?

Phạm nhiều người tức giận sự, ở thực lực còn không đủ đủ thời điểm, tốt nhất vẫn là không cần làm hảo.

Có một số việc, còn phải là một chút một chút đi làm, cấp không được, bằng không chỉ biết hoàn toàn ngược lại.

Đào Thương vươn tay, xoa xoa có chút phát đau huyệt Thái Dương.

Nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, hiện tại chính mình còn ở vào phát triển giữa, không phải bộc lộ mũi nhọn thời điểm.

Chiêu hàng thiên hạ khăn vàng như vậy điếu tạc thiên hành động, tương đương là tìm đường chết.

Chính mình hiện tại vẫn là làm từng bước, hảo hảo phát triển Kim Lăng thành, mới là việc quan trọng, dư lại sự —— hoãn lại.

Khi nào Kim Lăng thành trở thành hắn trong lòng không thiếu tiền, không thiếu lương, không thiếu thuế má, không thiếu binh hướng, kỹ thuật thành thục, bao nhiêu người đều có thể nuôi nổi thời điểm.

Kia mới là Đào Thương có gan có nắm chắc đi làm chiêu hàng thiên hạ khăn vàng loại này điếu tạc thiên đại sự thời điểm.

Hiện tại việc cấp bách, vẫn là nhanh chóng phát triển, rốt cuộc trận đầu trận đánh ác liệt đã đến đã không xa.

Đào Thương trong lòng tưởng phi thường rõ ràng!

Ở không lâu lúc sau, Viên Thuật nếu là thật sự bị Kinh Châu Lưu biểu đại lão thất bại, thế lực kéo dài không đến phương nam thời điểm, Dương Châu môn hộ Đan Dương quận tất nhiên sẽ lần thứ hai trở thành Viên Thuật mục tiêu.

Thời gian này điểm thực vi diệu, nhưng tuyệt đối siêu bất quá một năm.

Khi đó, chính mình cùng Viên Thuật một hồi đại chiến tuyệt không tránh cho!

Tại đây tràng đại chiến tiến đến phía trước, Đào Thương nhất định phải làm tốt nguyên vẹn chuẩn bị công tác.

Đặc biệt là Giang Nam cái này địa phương, bước quân, thuỷ quân, mã quân đều thiếu một thứ cũng không được.

Chính mình hiện tại nhưng thật ra có bốn vạn người làm thành viên tổ chức, bước quân thực lực nhưng thật ra đủ rồi, chính là thuỷ quân cùng mã quân lại nên làm cái gì bây giờ?

Liền ở ngay lúc này, một cổ hương thơm theo không khí, chảy vào Đào Thương xoang mũi nội.

Đào Thương kinh ngạc mở to mắt, lại là tiểu Oanh Nhi đem một bó hoa tươi bãi ở chính mình trước mặt bàn thượng.

Tiểu Oanh Nhi lỗ trống màu trắng đôi mắt trừng mắt Đào Thương, tiểu hài tử lộ ra một cái nụ cười ngọt ngào.

“Dễ ngửi sao? Ta ở trong viện trích!”

Nhìn cái này thân thế đáng thương, ánh mắt lỗ trống hài tử, Đào Thương trong lòng có chút nghẹn muốn chết.

Không biết năm đó Tư Mã đều kia tư, là như thế nào đối đãi này đáng thương hài tử, làm nàng được cơ hội thà rằng ở bên ngoài phiêu linh chịu đói cũng không chịu trở về chịu tội.

Chính mình vừa mới tưởng những cái đó tệ đoan tạm thời bất luận, nhưng liền như vậy hung bạo đem một cái hài tử mang lên chính trị mặt bàn thượng, lợi dụng một cái trời sinh tự mang chịu khổ quang hoàn hài tử đi thu phục cái gọi là thiên hạ khăn vàng, kia chính mình cùng Tư Mã đều kia nhị hóa có cái gì khác nhau?

Đào Thương tự nhận là so Tư Mã đều phải có lương tri, bởi vì hắn là quân tử.

“Đẹp.” Đào Thương duỗi tay xoa xoa tiểu Oanh Nhi đầu, cười nói.

Lúc này, Điêu Thuyền cũng đã đi vào trong phòng, dịu dàng thắm thiết nhìn bọn họ hai người.

“Hồ giáo úy vừa rồi tới nói gì đó?”

Đào Thương đối với Điêu Thuyền cười cười, lắc đầu nói: “Chuyện gì đều không có, hắn bị tức phụ tấu, đuổi ra gia môn, làm ta cho hắn tìm một chỗ trụ, ta cho hắn đuổi đi đi trở về, mặc kệ hắn…… Ăn cơm đi, ta đều đói bụng.”

……

……

Vì ứng phó Viên Thuật tùy thời khả năng đã đến toàn diện tiến công, Kim Lăng thành trừ bỏ khai triển nông vụ, xây dựng thêm thành trì, muối thiết khai thác chuyên bán kinh doanh chờ rất nhiều phú cường thủ đoạn ngoại, quân sự thượng cũng tại tiến hành hừng hực khí thế trù bị kế hoạch.

Từ huynh Đào Cơ lãnh tới hai ngàn Đan Dương binh, Đào Thương độc lập một doanh, như cũ làm hắn làm thống lĩnh.

Hứa Chử sở suất lĩnh hổ vệ quân, ở trung quân không ngừng chọn lựa thiện chiến chi sĩ, tới tràn đầy nhân số, trước mắt đã mở rộng đến 3000 người chúng.

Hàn Hạo bận về việc đồn điền, 3000 Thái Sơn quân giao phó với Từ Vinh thay huấn luyện quản lý.

Trừ bỏ này 8000 tinh nhuệ binh mã ở ngoài, còn thừa tam vạn 7000 hơn người, liền đều là Đào Thương Kim Lăng trung quân.

Có quặng sắt cùng mỏ muối khai thác, lại khai triển nông cày, hơn nữa tạp giao lúa nước còn ở nghiên cứu, Đào Thương cảm thấy chính mình ngày sau tiền, lương thảo, vũ khí trang bị đều sẽ không khuyết thiếu, liền tính là sắt móng ngựa như vậy phụ trợ công cụ

cũng sẽ là cuồn cuộn không dứt, nhưng hiện tại lại có hai cái tương đối trọng điểm vấn đề.

Một là chính mình không có giống dạng thuỷ quân.

Nhị là chính mình không có nhiều ít kỵ binh.

Cái gọi là nam thuyền bắc mã, Đan Dương quận tự nhiên tài nguyên làm Đào Thương khai phá tương đối đúng chỗ, nhưng mã cũng không phải là hắn có thể trống rỗng biến ra.

Này đại hán triều, cường đại nhất bộ đội, không thể nghi ngờ vẫn là kỵ binh.

Xem ra, tại đây loại thời khắc, là tới rồi đắc dụng dùng một chút kia hai vị gia nô lúc.

Vu Nhĩ Tị cùng Lưu Hổ tỉ!

Hai cái Hung nô tiểu quý tộc từ khi thành Đào Thương gia nô lúc sau, nhật tử quá đến còn xem như không tồi, bọn họ tuy rằng thân phận thấp kém, nhưng ít ra không cần quá ban đầu cái loại này lang bạt kỳ hồ sinh sống.

Cả ngày hỗn ăn hỗn uống, phụ tử hai người cho người ta cảm giác so với lúc trước giống như còn béo không ít.

Này nô lệ làm cho bọn họ làm, thật là tiêu sái a.

Một ngày này, Đào Thương tìm cái thời gian, đem hai cái tiêu sái ca tìm tới nói chuyện.

Vừa thấy đến hai cha con bị dưỡng bạch béo gò má, Đào Thương liền có điểm không rất cao hứng.

Chính mình bởi vì Kim Lăng thành phát triển, mỗi ngày mỗi đêm quan sát toàn cục, cùng các thủ hạ lao tâm lao lực, cảm giác còn rớt không ít cân số.

Nhưng này hai nhị hóa lại cùng nuôi lớn gia dường như ăn tai to mặt lớn, sống thoát thoát thảo nguyên phật Di Lặc.

Quá kỳ cục!

Thái bình công tử dưới trướng giống nhau không dưỡng hủ bại phần tử.

“Nhĩ mũi a, gần nhất ở Kim Lăng quá thế nào? Còn thói quen sao?”

Vu Nhĩ Tị co quắp bất an nhìn Đào Thương, gật đầu nói: “Nơi này thực hảo, ta ăn thực no, thực thoải mái. Đều là lấy thái bình công tử phúc khí.”

Đào Thương một bên sửa sang lại bàn thượng giản độc tài liệu, một bên nói: “Ăn thực hảo là được, ngươi đi theo ta đến Đan Dương quận lúc sau cũng thấy được, Kim Lăng thành trước mắt đang đứng ở một loại hừng hực khí thế phát triển thế, ta thủ hạ các vị văn võ bọn quan viên mỗi ngày vì phát triển quân chính hai vụ, cũng đều là vội túi bụi, cái gọi là sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, nhĩ mũi ngươi thân là tôi tớ, liền tính là vì sau này có thể ăn càng tốt càng hương, có phải hay không cũng muốn vì Kim Lăng thành phát triển tẫn thượng ngươi một phần non nớt chi lực nha?”

Vu Nhĩ Tị tuy rằng là Hung nô xuất thân, lại cũng không phải xuẩn túy khiêng hàng.

Ít nhất đánh ngay từ đầu, hắn trong lòng liền minh bạch, Đào Thương phế đi như vậy đại kính, com đem hắn cùng Lưu Hổ tỉ đưa tới bên người, tuyệt đối sẽ không gần chỉ là vì làm cho bọn họ hai đương nô tỳ như vậy điểm việc nhỏ tới nhục nhã bọn họ.

Vu Nhĩ Tị vẫn luôn ở phẩm, phẩm vị này thái bình công tử.

Người thanh niên này, rất xấu! Thực quỷ! Hơn nữa cũng rất có ý nghĩ của chính mình.

Tuy rằng minh bạch đạo lý, nhưng là Đào Thương trong khoảng thời gian này vẫn luôn cũng không có theo chân bọn họ phụ tử hai người nói cái gì, làm cho Vu Nhĩ Tị trong lòng cũng không phải tư vị, cả ngày bất ổn, thấp thỏm bất an, không biết Đào Thương rốt cuộc muốn hắn phụ tử thế Đào gia làm chuyện gì.

Hôm nay, Đào công tử rốt cuộc triệu Vu Nhĩ Tị lại đây, lại là rốt cuộc muốn cùng hắn ngả bài.

Vu Nhĩ Tị cẩn thận nói: “Xin hỏi thái bình công tử muốn cho chúng ta hai cha con làm chút chuyện gì?”

Đào Thương thu thập xong bàn, cười đứng lên, đối với nhĩ mũi nói: “Nhĩ mũi, lúc trước ở Hà Đông quận thời điểm, ngươi ta mới quen, chính đuổi kịp là ngươi bị nam Hung nô vương đình trục xuất, lưu lạc trung thổ…… Hai ta nhận thức lúc ấy, ngươi đã bị nam Hung nô đuổi đi đã bao nhiêu năm?”

Vu Nhĩ Tị nghe nói Đào Thương nhắc tới hắn bị đuổi đi sự, trong lòng nhiều ít có điểm không mau, nhưng trên mặt lại không dám biểu lậu ra tới, ngay sau đó thấp giọng nói: “Ba năm nhiều.”

Đào Thương mày hơi hơi một chọn.

“Ba năm nhiều? Vậy ngươi lãnh đến Trung Nguyên này đó chiến mã, chính là rất kháng sử a, ba năm nhiều đều không đổi?”

Những lời này, xem như đem thực chất vấn đề đã hỏi tới căn bản thượng.

Vu Nhĩ Tị hiện tại rốt cuộc là minh bạch Đào Thương đem hắn lộng trở về mục đích, nguyên lai hắn là muốn chiến mã!

------oOo------

Chương 196: tân đối thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương hỏi Vu Nhĩ Tị chiến mã việc.

Vu Nhĩ Tị hiện tại rốt cuộc minh bạch vị này thái bình công tử bắt cóc chính mình trở về mục đích ở đâu.

Nghĩ đến đây, Vu Nhĩ Tị một bên trong lòng âm thầm so đo, một bên đối với Đào Thương thật sâu làm thi lễ, nói: “Hồi công tử nói, Hung nô cùng Tiên Bi chi chiến mã, toàn sản với Mạc Bắc cao nguyên nơi, nơi đó không có tinh mỹ mã thảo, không có thoải mái chuồng ngựa, con ngựa càng là nếu có thể nhẫn trụ hè nóng bức văn trùng, mùa đông không thể tránh gió tuyết, con ngựa cũng là đến chịu được rét lạnh phong sương, ta tuy rằng bị vương đình trục xuất, nhưng Mạc Bắc thảo nguyên thừa thải Hung nô mã bộ lạc ta đều biết, rất nhiều bộ lạc đều là lấy dưỡng mã mà sống, sống một mình một chỗ, cũng không chịu vương đình khống chế, chỉ cần có thích hợp giá cả cùng vật tư đổi, muốn cùng tư nhân đổi thảo nguyên mã, là không thành vấn đề.”

Mạc Bắc dân cư mấy năm gần đây tới thành bội số tăng trưởng, mà Hung nô cùng Tiên Bi như vậy du mục dân tộc đều không có hộ tịch quản lý chế độ, rất nhiều nhân khẩu đều là thuộc về nuôi thả trạng thái, lén giao dịch xác thật là chỗ nào cũng có.

Đào Thương nghe vậy nhướng mày, nói: “Thoạt nhìn, Vu Nhĩ Tị ngươi đối này đó con đường đều rất quen thuộc a, kia mua một con Hung nô mã, giống nhau yêu cầu bao nhiêu tiền?”

Vu Nhĩ Tị lắc lắc đầu, nói: “Hán triều năm thù tiền, tán bán ngựa bộ lạc giống nhau là sẽ không muốn, bọn họ càng muốn cùng Hán triều trao đổi chính là muối, thiết cụ, tơ lụa, lương thực.”

Đào Thương vừa nghe không khỏi cười, mấy thứ này, chính mình Kim Lăng thành hiện tại thật đúng là chính là không thiếu.

Hơn nữa đối với Đào Thương tới nói, không bỏ tiền tốt nhất.

“Vu Nhĩ Tị, ta tưởng ngươi cũng nghe minh bạch, đào mỗ đối với Hung nô mã thực cảm thấy hứng thú, ta yêu cầu một cái thích hợp người trung gian, thay ta trở về mua mã, nhiệm vụ này, ta tưởng giao cho ngươi cùng con của ngươi.”

Vu Nhĩ Tị nghe vậy tinh thần tức khắc chấn động, vội nói: “Đào công tử bảo vệ ta phụ tử tánh mạng, ta này mệnh chính là Đào công tử, ta vì công tử đi Mạc Bắc mua mã.”

Nhìn Vu Nhĩ Tị vội vàng biểu tình, Đào Thương làm sao có thể không biết hắn suy nghĩ cái gì?

Hắn là muốn thừa cơ hội này đào tẩu.

Nói giỡn, liền hướng ngươi hiện tại cái này phá danh nhi, ta há có thể làm ngươi tùy tiện lừa gạt?

“Vu Nhĩ Tị, từ Mạc Bắc trở về mua mã sự tình, ta cảm thấy Lưu Hổ tỉ so ngươi càng thích hợp làm.”

Vu Nhĩ Tị nghe vậy hô hấp tức khắc cứng lại.

Lại thấy Đào Thương vỗ vỗ tay, không bao lâu, liền thấy ngoài cửa mặt, một người sải bước đi đến.

Người này là giáo úy Dương Triển.

Dương Triển là Đào Thương cố ý từ Đào Khiêm trong tay phải về tới, người như vậy sử thực thuận tay, Đào Thương luyến tiếc đem hắn lưu tại Từ Châu.

Đào Khiêm cũng không thiếu người sai sử, cho chính mình nhi tử hai người dùng không tật xấu.

Dương Triển cười ha hả đối với Đào Thương thi lễ, nói: “Công tử, có chuyện gì phân phó thuộc hạ?”

Đào Thương chính chính nhan sắc, nói: “Nói cho Hứa Chử, an bài ra hai trăm danh hổ vệ quân sĩ tốt, từ ngươi giám thị, trang điểm làm khách thương, phụ trách đi theo Lưu Hổ tỉ đi trước Mạc Bắc tiến hành Hung nô mã thu mua các loại hạng mục công việc.”

Dương Triển nghe vậy chớp chớp mắt nói: “Hướng Mạc Bắc mua mã, hành trình khá xa, mỗi một lần chỉ sợ mua sắm không bao nhiêu đi?”

Đào Thương gật gật đầu, khen ngợi Dương Triển nói: “Mệt ngươi có thể tưởng được đến những việc này, bất quá không quan hệ, chút ít nhiều lần, mã là một chút một chút tích góp, Hung nô mã kháng sống, chúng ta bên này lại có sắt móng ngựa có thể giảm bớt tiêu hao, ngươi mỗi lần chẳng sợ chỉ có thể mang về hai ba mươi thất cũng là có thể, chúng ta Kim Lăng thành kỵ quân không cần một lần là xong, chậm rãi phát triển liền có thể, không cần quá sốt ruột.”

Vu Nhĩ Tị vừa nghe, tức khắc nóng nảy, vội nói: “Công tử, ta đây làm sao bây giờ a?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Mua mã tắc cần thiết cũng muốn dưỡng mã, tái hảo mã, không có tốt chăn nuôi cùng huấn luyện cũng là bạch hạt, ta tính toán ở ngoại ô thành lập Kim Lăng trại nuôi ngựa, thu mua trí một ít Thanh Châu chiến mã vận tới tiến hành chăn nuôi, ngươi ở bên này giúp ta chủ trì trại nuôi ngựa công việc, quay đầu lại Hung nô mã tới rồi, nếu là có thể cùng Thanh Châu mã tiến hành lai giống nói, cũng là tốt, những việc này liền đều giao cho ngươi xử trí, các ngươi phụ tử một cái chủ ngoại, một cái chủ nội, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.”

Vu Nhĩ Tị vừa nghe, đầu đều lớn.

Dưỡng mã không tính, còn phải phụ trách cấp mã lai giống?

“Công tử làm ta cho ngươi đương dưỡng mã quan?”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ: “Dưỡng mã quan có cái gì không tốt? Kia chính là rất quan trọng cương vị, tổng so ngươi đương nô lệ cường đi? Ngươi về sau liền chuyên môn phụ trách dưỡng mã cùng cấp mã lai giống công việc, đúng rồi, ta liền lại cho ngươi thêm vào an bài cái trại nuôi ngựa chủ quản chức quan, này quan đã kêu Bật Mã Ôn đi.”

Vu Nhĩ Tị vừa nghe cái này chức quan danh, thiếu chút nữa không ghê tởm chết.

Chính mình chưa từng nghe qua như vậy khó nghe chức quan tên? Vị này Đào công tử là như thế nào suy nghĩ ra tới.

Đáng tiếc chính là, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Vu Nhĩ Tị giờ phút này phụ thuộc, Đào Thương làm hắn làm gì phải làm gì.

Hơn nữa Đào Thương an bài cũng là không chê vào đâu được, hắn làm tính cách tương đối yếu đuối Lưu Hổ tỉ đại biểu Vu Phu La đi Mạc Bắc tư doanh con đường mua mã, cũng làm Dương Triển suất lĩnh 200 danh hổ vệ quân sĩ tốt, lấy khách thương danh nghĩa đối người của hắn thân tiến hành thực thi giám sát.

Mà Vu Nhĩ Tị loại này am hiểu phản bội tiểu vương tử, Đào Thương còn lại là đem hắn lưu tại Kim Lăng thành trở thành con tin, làm hắn phụ trách quản lý phía chính phủ trại nuôi ngựa nội vụ, đã có thể phát huy này sở trường, lại có thể đem hắn ấn ở chính mình mí mắt phía dưới mở ra, hơn nữa có hắn ở Kim Lăng thành làm con tin, Lưu Hổ tỉ ở bên ngoài cũng không dám dễ dàng nháo cái gì đa dạng ra tới.

Đào Thương kế hoạch thực hoàn mỹ, hắn mặt khác còn làm người từ Thanh Châu mua sắm một đám chiến mã trở về, ở vừa mới thành lập Kim Lăng trại nuôi ngựa nội trước tiến hành sinh sôi nẩy nở chăn nuôi, cũng cùng Từ Châu nam mã làm một chút lúc đầu giao phối thí nghiệm, như vậy chờ Hung nô mã vận chuyển trở về lúc sau, bên ta đã ở ngựa sinh sôi nẩy nở cùng lai giống kinh nghiệm thượng có

nhất định tham chiếu trường hợp, thao tác lên sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nhưng kế hoạch không bằng biến hóa mau, Đào Thương Kim Lăng trại nuôi ngựa phát triển thực nghiệm, ở vừa mới bắt đầu tiến hành thao tác thời điểm, liền gặp một cái suy sụp.

Cái này suy sụp không phải đến từ đi hướng Mạc Bắc Lưu Hổ tỉ, cũng không phải ở Kim Lăng trại nuôi ngựa dưỡng mã lai giống Vu Nhĩ Tị, mà là đi hướng mua sắm Thanh Châu ngựa đội ngũ xuất hiện sai lầm.

Đào Thương phái người mua sắm Thanh Châu mã, ở trở về Kim Lăng thành trên đường, thế nhưng bị người bắt cóc!

Tin tức hồi báo cho Đào Thương, Đào Thương phi thường tức giận!

Luôn luôn chỉ có hắn đi đoạt lấy người khác đồ vật, khi nào từng có người khác tới cướp bóc chính mình đồ vật?

Quả thực là phản thiên!

Phẫn nộ dưới, đào phẫn thương vội vàng đưa tới Quách Gia dò hỏi trong đó kỹ càng tỉ mỉ công việc.

Quách Gia một đoạn này thời gian, vẫn luôn vội vàng thành lập giáo sự phủ các loại thượng vàng hạ cám sự tình.

Hiện giờ giáo sự trong phủ thượng tầng nhân viên phối trí đã tề, kém chính là yêu cầu tiến hành hệ thống huấn luyện, đại phê lượng bồi dưỡng có thể một mình đảm đương một phía giáo sự quan.

Quách Gia vừa vào cửa, Đào Thương liền vẻ mặt không vui hỏi hắn nói: “Ngươi này giáo sự phủ chủ sự là như thế nào làm? Ta phái người đi trước Thanh Châu chiến mã làm người cướp, vẫn là ở ta chính mình cảnh nội, ngươi trước đó cư nhiên không được đến một chút tiếng gió? Quá rời rạc đi.”

Quách Gia bằng bạch vô cớ ăn một hồi oán trách, nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nhếch miệng cười cười, nói: “Thái bình công tử ngài có thể giảng điểm lý không? Giáo sự phủ mới vừa thành lập bao nhiêu thời gian? Nhưng dùng giáo sự quan nhân tuyển Quách mỗ còn không có lộng tề đâu, ngươi khiến cho ta làm được không có việc gì không bắt bẻ? Ngươi dù sao cũng phải cho ta một chút thời gian vận tác vận tác, lo liệu lo liệu đi.”

Đào Thương trong lòng cũng biết Quách Gia nói chính là có đạo lý, nhưng là từ khi xuyên qua trở về lúc sau, hắn đây là lần thứ hai ăn lớn như vậy mệt.

Luôn luôn không có hại thái bình công tử trong lòng nhiều ít có chút nín thở.

“Hai trăm nhiều thất Thanh Châu chiến mã, bao lớn một số tiền! Tại đây loại Kim Lăng thành đại phát triển, các loại sự đều yêu cầu dùng tiền thời điểm, này tiền chính là ta cố ý từ kẽ răng bài trừ tới! Cư nhiên lập tức tất cả đều làm người cướp, khẩu khí này nói cái gì ta đều nuốt không dưới, họ Quách ngươi chạy nhanh cho ta tra! Kém không đến mã, ta thiếu ngươi những cái đó lân ngón chân kim, ngươi cũng cũng đừng muốn!”

Quách Gia nghe vậy hít hít cái mũi, dậm chân cả giận: “Ngươi người này, còn giảng không nói điểm đạo lý!”

Đào Thương đem đầu giương lên, lợn chết không sợ nước sôi: “Không nói, ba ngày trong vòng, cho ta một cái kết quả, liền đơn giản như vậy thô bạo.”

Quách Gia hung hăng trắng Đào Thương liếc mắt một cái, xoay người liền rời đi quận thủ phủ chính đường.

“Ngươi cứ như vậy cấp làm gì đi? Không lưu lại ăn một bữa cơm.”

“Ăn cái rắm! Ta đi tra mã! Cái nào hỗn trướng đoạt, Quách mỗ làm hắn không chết!”

……

……

Đôi khi, đối thủ hạ công nhân thích hợp tiến hành một ít áp lực, đây là đối.

Có áp lực mới có động lực, lời này một chút không giả.

Quách Gia cư nhiên thật sự ở hai ngày trong vòng, liền đem tin tức cấp Đào Thương mang về tới. com

Mà hắn mang về tới tin tức, lại lệnh Đào Thương cảm thấy phi thường khiếp sợ.

Những cái đó cướp bóc Đào Thương sở mua sắm Thanh Châu chiến mã người, thế nhưng là một đám giang thượng thủy tặc.

Quách Gia hướng Đào Thương hội báo lần này đối thủ cụ thể công việc.

“Đan Dương nơi, tiếp giáp Trường Giang cùng rất nhiều nhánh sông, nhiều giống như lông trâu, này cũng chính là Quách mỗ, đổi thành người khác, mã mao đều đừng nghĩ bắt lấy một cái.”

Đào Thương trợn trắng mắt: “Ngươi có thể hay không đừng như vậy nhiều tự biên tự diễn vô nghĩa? Không nhìn thấy đào mỗ hiện tại chính nháo tâm đâu sao? Rốt cuộc là ai làm, chạy nhanh nói.”

Quách Gia thanh thanh giọng nói, nói: “Bắt cóc ngươi ngựa người, chính là một đám ở Cửu Giang nơi rất có nổi danh thủy tặc, này thủ lĩnh có hai cái, một cái chính là Cửu Giang Hạ Thái người, tên là Chu Thái, Nhị đương gia còn lại là gọi là Tưởng Khâm. Kia kêu Chu Thái vũ dũng hơn người, ở Cửu Giang, Lư Giang vùng dọc tuyến thuỷ vực trung cực có nổi danh, tên hiệu “Chín”! Dưới trướng có ngàn dư hào nhãi con, chính là Giang Nam chư mà thật đánh thật giang thượng hào hùng.”

Đào Thương nghe vậy hít sâu một hơi, đôi mắt đều có chút thẳng.

“Đoạt ta Thanh Châu mã người, cư nhiên là hắn? Chín Chu Thái?”

Quách Gia lấy ra tửu hồ lô, ngửa đầu uống một ngụm, chậm rì rì nói: “Không tồi, này liêu làm việc tuy rằng bí ẩn, đáng tiếc chính là hắn lần này cư nhiên đụng phải Quách mỗ…… Đáng tiếc Quách mỗ giáo sự phủ nhân thủ chưa đủ, rèn luyện cũng không lắm sung túc, nếu như là có thể lại cấp Quách mỗ một ít thời gian tràn đầy giáo sự phủ, đừng nói họ Chu muốn kiếp ngựa, đó là hắn buổi tối muốn ngủ cái nào thôn nào một hộ bà nương, Quách mỗ cũng có thể cho hắn kiểm chứng rõ ràng nhi!”

------oOo------

Chương 197: lão thủy tặc cùng tân thủy tặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Quách Gia tự biên tự diễn, Đào Thương trong lòng vẫn là cảm giác rất vừa lòng.

Phi năng giả mà không thể thổi, Quách Gia dám nói ra lời này, thuyết minh hắn giáo sự phủ công tác, xác thật là đã đạt tới một cái độ cao tương đương.

Đào Thương hướng về phía lãng tử lộ ra một tia tán thưởng tươi cười, nói: “Nhìn không ra, ngươi nhưng thật ra rất ham thích với làm này giáo sự phủ chủ sự? Này đặc vụ đầu lĩnh công tác, thực thích hợp ngươi làm sao.”

Quách Gia nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Buông xuống tửu hồ lô, lãng tử cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó mới vừa rồi hít hít cái mũi, cảm khái nói: “Không thể không nói, tiểu tử ngươi ánh mắt rất là độc ác, lúc trước ngươi làm ta làm cái này thời điểm, Quách mỗ cũng chưa nghĩ đến ta sẽ như thế thuận buồm xuôi gió, ngươi này an bài đến cũng coi như là người tẫn kỳ tài.”

Đào Thương ám đạo đó là đương nhiên, trong lịch sử tiểu tử ngươi ở Tào Tháo kia cấp giáo sự phủ làm chưởng môn người thời điểm, chơi hoa sống có thể so hiện tại muốn trôi chảy nhiều.

Hiện tại ngươi mới vừa nào đến nào, trong lịch sử giáo sự phủ, giám thị chính là cả triều văn võ, ở bọn họ mí mắt phía dưới hoạt động, đều là thiên hạ đứng đầu sĩ tộc quần thể nhân vật.

“Cửu Giang tặc là giang tặc, ngày thường cướp bóc nhất quán đều là ở trên thuyền, hắn đoạt ta như vậy nhiều ngựa làm gì?”

Quách Gia nghe vậy lắc đầu, phê bình nói: “Ai nói với ngươi giang tặc liền nhất định mỗi ngày muốn ở trên thuyền đợi, mỗi ngày ở giang thượng bay, đó là con tôm! Nhân gia giang tặc có đôi khi cũng yêu cầu lên bờ vào nhà cướp của, đánh bữa ăn ngon cải thiện cải thiện, thật là kiến thức hạn hẹp cũng.”

Đào Thương nghe vậy nhíu mày, khó hiểu nói: “Vấn đề là, nhiều như vậy Thanh Châu mã, Chu Thái đánh cướp phía trước cũng không hỏi thăm hỏi thăm là nhà ai? Quan phủ mã hắn cũng dám đoạt, hắn là thật sự không sợ đào mỗ dưới sự giận dữ sẽ phái đại quân tiêu diệt giết hắn ổ cướp?”

Quách Gia lặng lẽ cười nói: “Này đó, ta cũng đã sớm đều hỏi thăm rõ ràng, nếu là ở ngày xưa, Cửu Giang tặc Chu Thái thật đúng là liền không có nhàn tâm đi cướp bóc quan quân đồ vật, hắn cũng là minh bạch gây hoạ thượng thân đạo lý, nhưng là Quách mỗ phái người thăm đến tin tức, ở Trường Giang bách gia giang tặc trại chủ trung, gần nhất lại là ra một đám tân quý, rất là lợi hại, này thủ lĩnh tên hiệu cẩm phàm tặc! Rất có đem một chúng cường đạo tiền bối nghiền áp chi thế.”

Đào Thương nghe vậy lại có chút hỗn độn.

Cẩm phàm tặc…… Cam Ninh?!

“Ý của ngươi là, Cửu Giang tặc Chu Thái đoạt ngựa của ta thất, là vì nóng lòng phát triển thế lực, đối phó cẩm phàm tặc?”

Quách Gia gật gật đầu, nói: “Không tồi, Giang Nam Trường Giang chư chi nhánh lưu vực, giang tặc san sát, ban đầu có bao nhiêu đạt bách gia cường đạo, vẫn luôn là các có điều thuộc, các có địa bàn, đại gia cướp bóc thời điểm cũng đều thực thủ quy củ, hiểu lễ nghi biết tiến thối, không phải chính mình nên đoạt địa bàn kia khẳng định là sẽ không đi đoạt.”

Đào Thương nghe vậy, trên mặt cơ bắp trực trừu trừu.

Giang tặc cướp bóc đều có thể đem thị trường phân cách như thế tinh tế hóa, thị trường hóa, so với chư hầu nhóm, ngược lại là có vẻ văn minh rất nhiều…… Này Hán triều thiên hạ thật sự là không được cứu trợ.

“Dựa theo ngươi loại này cách nói, Cam Ninh cái này cường đạo trung từ từ tân tinh làm việc là phi thường không chú ý, phải không?”

Quách Gia trịnh trọng gật gật đầu, nói: “Đâu chỉ là không chú ý, quả thực chính là kiêu ngạo ương ngạnh! Căn cứ giáo sự quan tìm hiểu, toàn bộ Trường Giang thuỷ vực cùng với này nhánh sông, cẩm phàm tặc cũng mặc kệ là ai địa bàn, chỉ cần là cùng hắn ăn uống thương đội thôn xóm, hắn tất nhiên liền sẽ ra tay, hơn nữa cùng địa phương giang tặc thủ lĩnh nhóm là tiếp đón đều không đánh một tiếng, đặc biệt là thằng nhãi này lá gan cực đại, liền quan phủ đồ vật hắn cũng dám đoạt! Hơn nữa cường đạo sao, đoạt xong giống nhau cũng là không lưu danh, làm cho hắn sở trải qua quận huyện châu phủ, liên tiếp phái binh tiêu diệt sát địa phương giang tặc, thực sự là hố khổ hắn những cái đó đồng hành!”

Nghe xong Cam Ninh như thế không biết xấu hổ hành vi, Đào Thương đều có chút phẫn nộ rồi.

“Hảo một cái không biết xấu hổ cường đạo! Như thế nào không có một chút ngành sản xuất hành vi thường ngày? Đạo đức điểm mấu chốt ở đâu đâu!”

Quách Gia nghe lời này từ Đào Thương trong miệng nói ra, cả người nổi da gà thẳng rớt.

“Bất quá đáng tiếc, cứ nghe này cẩm phàm tặc tuy rằng là vừa xuất đạo không bao lâu, nhưng một thân dũng lực kinh người, này dưới trướng có thủy khấu 800, các đều là tinh thông thuỷ chiến hào dũng hạng người, những cái đó tầm thường giang tặc bởi vì hắn gây chuyện mà bị quan phủ tiêu diệt sát, xong việc đi tìm hắn tính sổ, ngược lại là bị cẩm phàm tặc đánh tìm không ra nam bắc, lý không thảo, ngược lại là rơi xuống một thân thương…… Ai, chạm vào như vậy không nói lý, thực sự là ai cũng không chiêu.”

Đào Thương nhếch miệng cười cười, quả nhiên là trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy Đông Ngô hổ thần, làm việc quả nhiên là đủ hổ.

Quách Gia lại tiếp tục nói: “Bất quá trước một đoạn thời gian, cẩm phàm tặc ở Cửu Giang quận đánh cướp địa phương huyện thành kho vũ khí, xong việc huyện lệnh phái quan binh tiêu diệt tặc, lại là tìm tới địa phương đại giang tặc, cũng chính là Cửu Giang tặc Chu Thái! Kia Chu Thái cũng không phải giống nhau giang tặc, chính là Giang Nam chư tặc trung khôi thủ, hắn tuy rằng là đánh bại địa phương quan quân, bất quá đối việc này lại cảm giác sâu sắc nín thở, cho nên liền thu thập chiến mã quân giới, chuẩn bị tìm cẩm phàm tặc tính sổ.”

Nghe thế, Đào Thương đại khái là phẩm ra trong đó tam vị.

Nghe Quách Gia ý tứ này, ở Giang Nam chư giang tặc đội trung, Chu Thái thuộc về cửa hiệu lâu đời đại ca cấp nhân vật, mà Cam Ninh còn lại là thuộc về tân một thế hệ nhân tài mới xuất hiện, hiện giờ hai người bởi vì Cam Ninh lỗ mãng hành vi mà sinh ra mâu thuẫn, Chu Thái cướp bóc chính mình ngựa, đây là muốn mở rộng võ trang thực lực, thu thập Cam Ninh?

Bất quá, như thế nào nghe cùng yakuza xã hội sống mái với nhau tính chất giống nhau đâu?

Thấy Đào Thương nhíu mày không nói lời nào, Quách Gia lại nói: “Giáo sự phủ còn có tra xét tới tình báo đâu.”

“Hoắc!” Đào Thương thật sự đối Quách Gia có chút lau mắt mà nhìn: “Còn có tình báo? Làm ca ca ngươi này có thể a! Này giáo sự phủ mới vừa thành lập bao lâu thời gian? Ngươi là có thể thám thính ra nhiều như vậy tin tức?”

Quách Gia nghe vậy, ánh mắt bất thiện trừng mắt hắn.

“Còn không phải ngươi bức!”

Đào Thương nghe vậy sắc mặt ửng đỏ, có chút ngượng ngùng.

“Làm ca chớ bực, còn thỉnh thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng, còn tra xét đến chuyện gì?”

Quách Gia hừ một hừ, tiếp tục nói: “Giang Nam cường đạo tuy nhiều, nhưng trong lén lút cũng là đều có oa điểm, thả lẫn nhau chi gian cũng là sẽ có ám hiệu liên lạc, cứ nghe Chu Thái võ trang tự thân thủy khấu thực lực sau, tuy có ý đối phó Cam Ninh, nhưng lại là tiên lễ hậu binh, hắn ở phiên dương hồ Bành trạch hương, tính toán triệu khai một cái quần anh hội, mời Giang Nam chư vị đại giang tặc thủ lĩnh tham dự, ở cộng đồng chỉ ra chỗ sai Cam Ninh tội trạng sau, lại ban cho thảo phạt!”

Đào Thương nghe vậy, trên mặt cơ bắp không khỏi đều cứng đờ.

Này Chu Thái làm việc cũng rất có trình tự!

Ngươi muốn tấu Cam Ninh liền trực tiếp đi tấu thì tốt rồi, động thủ phía trước còn muốn trước khai cái tập thể đại hội phê đấu đối phương lập tức, thật là đủ có hàm dưỡng!

Chiếu như vậy xem, Chu Thái giác ngộ vẫn là rất cao nói, thuộc về nho tặc, nhã tặc kia một đường mặt hàng.

Bất quá đáng giá phun tào chính là, một đám giang tặc tụ chúng chơi bát, cư nhiên cũng không biết xấu hổ gọi là gì quần anh hội?

Các ngươi là cái gì ngoạn ý, các ngươi chính mình trong lòng không điểm bức số sao?

Dưới bầu trời này tặc, thật sự là đều không cần cái mặt!

Mắt thấy Đào Thương đôi mắt có điểm đăm đăm, Quách Gia vội nói: “Ngươi nhưng ngàn vạn đừng nghĩ đi tiêu diệt sát này đó cường đạo, một cái không hảo liền dễ dàng gây hoạ thượng thân, Trường Giang thượng giang tặc nhiều như cá diếc qua sông, ngươi nếu là thật đối bọn họ động thủ, ta Đan Dương quận ngày sau cũng đừng tưởng có một ngày ngừng nghỉ nhi, y Quách mỗ chi thấy, chúng ta vẫn là lấy phát triển Kim Lăng thành cùng luyện binh là chủ, đãi ngày

sau này đó đại sự đều định ra, lại hướng những cái đó cường đạo động thủ không muộn, 200 thất Thanh Châu mã, tiện lợi là tạm thời gởi lại ở Chu Thái nơi đó hảo……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Đào Thương lắc lắc đầu, đối Quách Gia nói: “Ngươi hiểu lầm, ta cũng không có muốn đi tiêu diệt giết này đó muốn tụ hội giang tặc, cũng không có nói một hai phải cướp lấy kia 200 thất bị Chu Thái cướp đi Thanh Châu chiến mã.”

Quách Gia nghe đến đó, thở phào nhẹ nhõm, bưng lên Đào Thương bàn thượng thương, hướng trong miệng ùng ục ùng ục tưới nước, một bên uống một bên mơ hồ không rõ nói: “Ngươi minh bạch đạo lý này liền hảo.”

“Kỳ thật ta chủ yếu là muốn tham gia cái này quần anh hội.” Đào Thương sâu kín rồi nói tiếp.

“Phụt ——!”

Quách Gia một cái không nghẹn lại, một ngụm đem thủy trực tiếp từ trong miệng phun ra ra tới, cũng trực tiếp phun ở đối diện Đào Thương trên mặt.

Đào Thương nhíu nhíu mày, từ tay áo trung lấy ra khăn tay, xoa xoa trên mặt vệt nước, u oán nhìn Quách Gia, nói: “Này một ngụm thủy phun như vậy hướng, làm ca ca tựa hồ đối ta quyết định này, rất là không tán thành a.”

Quách Gia ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, hoàn toàn không biết hẳn là đối vị này thái bình công tử làm ra một cái cái gì đánh giá mới là.

“Ngươi một cái ấp so hai ngàn thạch thái thú, cư nhiên muốn đi tham gia giang tặc đầu lĩnh nhóm tụ hội? Ngươi có phải hay không ở đùa giỡn Quách mỗ đâu?”

Đào Thương cười lắc lắc đầu, nói: “Ai nói ta muốn lấy Đan Dương quận thủ danh nghĩa đi?”

Quách Gia nghe vậy vui vẻ: “Ha ha ha, không phải Đan Dương quận thủ, ngươi còn có thể giả dạng làm giang tặc đầu lĩnh trà trộn vào đi không thành?”

Quách Gia nói xong lời này, lại phát hiện Đào Thương trên mặt, không có một đinh điểm tươi cười, ngược lại là có vẻ phi thường bình tĩnh, một đôi mắt to chớp chớp, manh manh trừng mắt chính mình.

Quách Gia cổ họng lăn lộn, nuốt hạ một ngụm nước miếng.

“Ngươi không phải là thật sự muốn giả dạng làm giang tặc đầu lĩnh, đi tham gia cái kia cái gì quần anh hội đi?”

Đào Thương từ bàn thượng cầm lấy một quyển giản độc, dùng bút dính chút mực nước, bắt đầu ở giản độc thượng một chữ một chữ viết cái gì, cũng nói: “Làm ca ca, ngươi phải nhớ kỹ, giáo sự phủ trừ bỏ có thể tìm hiểu đến các loại tin tức ở ngoài, còn có hạng nhất chuẩn bị kỹ năng chính là giỏi về tản lời đồn đãi, hiểu tuyên truyền mở rộng!”

Sau khi nói xong, Đào Thương đem vừa mới viết xong giản độc đặt ở bên miệng thổi một thổi, sau đó đưa cho Quách Gia, phân phó nói: “Hiện tại chính là khảo nghiệm các ngươi giáo sự phủ tản lời đồn đãi năng lực lúc, đem ta tại đây phân giản độc thượng viết tin tức, ở Trường Giang ven bờ, đặc biệt là Cửu Giang bên kia khắp nơi rải rác, cần phải phải làm đến rải rác cùng chuyện thật giống nhau, đại đại tuyên truyền! Minh bạch ta ý tứ sao?”

Quách Gia duỗi tay lấy quá kia cuốn giản độc, triển khai tới đặt ở trước mặt, một chữ một chữ đọc đi xuống.

Không bao lâu, liền thấy Quách Gia hai con mắt trừng viên không thể lại viên.

“Quách mỗ…… Chịu phục!”

……

……

Phiên dương hồ Bành trạch.

Cửu Giang tặc Chu Thái cùng hắn đồng liêu Tưởng Khâm, com hai người đóng giữ thủy trại liền ở chỗ này, Bành trạch chính là một mảnh cự trạch, nhánh sông rất nhiều, có thể nói nơi hiểm yếu chi chiểu, này hiểm ác chi thế không thể so Trường Giang kém cỏi.

Tưởng Chu Công Cẩn ngày sau cũng là ở chỗ này huấn luyện binh mã, liền đủ thấy này thủy thế chi bàng bạc.

Chu Thái tuy rằng là giang thượng cự khấu, nhiều lần có huyện trung quan binh lại đây bao vây tiễu trừ, nhưng bằng vào hắn đối Bành trạch quen thuộc trình độ, lại có thể liên tiếp hóa hiểm vi di, uy chấn tứ phương giang tặc cùng huyện binh.

Thẳng đến một năm trước, cẩm phàm tặc Cam Ninh ngang trời xuất thế, trở thành Giang Nam chư thủy tặc trung một con hắc mã. Chu Thái ngày lành mới tính đến đến cùng.

Cửu Giang tặc thân là Trường Giang thủy tặc vòng trung nhất giàu có nổi danh lĩnh quân tính nhân vật, đột nhiên bị Cam Ninh loại này thay đổi giữa chừng gà mờ cấp đuổi kịp và vượt qua, Chu Thái trong lòng có thể nói cực kỳ nén giận.

Càng phiền lòng chính là, này cẩm phàm tặc từng ngày cũng không biết là lấy cái gì đương cơm sáng ăn, ở đại giang phía trên ai cũng không quen, chỉ cần là có thể đoạt, hắn quả quyết đều sẽ không bỏ qua, liền các quận huyện quan quân lương thuyền, hắn cũng là chiếu đoạt không lầm, ai mặt nhi cũng không cho!

Kinh hắn như vậy một làm ầm ĩ, lại là đem đại giang thượng mặt khác thủy tặc nhóm cấp hố quá sức.

Các quận huyện binh mã liên tiếp xuất binh tiêu diệt sát giang tặc, tuy rằng Trường Giang chư tặc đều là trà trộn nhiều năm lão bánh quẩy, có thể nghĩ ra biện pháp tự bảo vệ mình, nhưng không chịu

nổi huyện binh chinh tiêu diệt số lần từ từ thường xuyên, làm Giang Nam thủy tặc vòng đoàn người đều rất thương.

Mắt thấy cẩm phàm tặc như thế có thể làm yêu, thân là thủy tặc trong giới đại lão Chu Thái, không thể không ra mặt bãi bình!

Này quần anh hội, chính là nhằm vào cẩm phàm tặc trận đầu đại quy mô tính chất phê đấu!

:.:

------oOo------

Chương 198: nay dịch cổ dùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Thái động tác phi thường mau, nếu là muốn triệu khai quần anh hội, vậy không cần kéo dài, lập tức thi hành.

Tin tức đã rải rác đi ra ngoài, nhật tử cũng đã định hảo, rất nhiều Trường Giang nhánh sông các cùng với chủ yếu tuyến chính thủy tặc đầu lĩnh cũng là đem tin tức truyền đạt tới rồi Chu Thái bên này, chủ động yêu cầu tham gia quần anh hội.

Chính mình mặt mũi ở Giang Nam thủy tặc vòng trung thế nhưng như thế ăn khai, loại cảm giác này lệnh Chu Thái rất là thoải mái.

“Đại đương gia, ngài muốn triệu khai quần anh hội tin tức một khi tản mát ra đi, đến hôm nay mới thôi, đã là có 33 lộ Trường Giang thủy đạo thượng hiệp sĩ bằng hữu, phái người đưa tới lời nhắn, nói rõ muốn chủ động tham gia quần anh hội, cùng đại đương gia cộng đồng lên án công khai cầm phàm tặc thằng nhãi này! Mười mấy năm qua, chúng ta Giang Nam thủy lộ thượng tụ nghĩa hiệp sĩ, từ 80 tuổi đếm tới mười mấy tuổi, cũng chọn không ra một cái có thể có đại đương gia như vậy mặt mũi, thực sự là lệnh người thán phục a!”

Hiện tại cùng Chu Thái người nói chuyện là Tưởng Khâm.

Thân là Chu Thái trợ thủ đắc lực, cùng Cửu Giang thủy tặc tập đoàn Nhị đương gia, Tưởng Khâm danh vọng ở Giang Nam thủy tặc vòng trung cũng là cực cao, xem như vang dội một nhân vật.

Chu Thái nghe xong Tưởng Khâm thổi phồng, vuốt ve ngạc hạ mới vừa cần, vừa lòng gật gật đầu, tự đắc ý mãn nói: “Huynh đệ lời này không giả, nói rất là có chút đạo lý, vi huynh ta nhiều năm như vậy ở giang thượng làm kia hành hiệp trượng nghĩa việc, tuy thuộc giang tặc chi thân, nhưng nghĩa khí chi danh đã sớm trải rộng Trường Giang hai bờ sông, đàn tặc chiêm ngưỡng, cái nào không bội phục?

Không phải vì huynh ta khoe khoang, từ khi xuân thu bắt đầu, trung thổ hơn một ngàn năm tới liền không ra quá ta như vậy dũng mãnh lại giảng nghĩa khí giang tặc!”

Tưởng Khâm vội vàng giơ ngón tay cái lên, ứng hòa nói: “Đó là, đó là!”

Nói tới đây, lại thấy Chu Thái cười ha hả vỗ vỗ lỏa lồ bên ngoài bộ ngực, tự đắc ý mãn đắc chí nói: “Lão tử thật là là từ xưa đến nay, ít có giang tặc bên trong Vương Bá giả cũng! Đủ có thể xưng là giang tặc vương rồi! Ha ha ha ha ~~”

Chu Thái nói xong câu đó thời điểm, lại thấy Tưởng Khâm sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Thằng nhãi này pha là do dự trầm mặc một hồi, mới vừa rồi thử tính đối Chu Thái ngôn nói: “Đại ca, nghe nói gần nhất Trường Giang tặc trên đường, gần đây quật khởi một đám đồng hành, thế lực không nhỏ, cầm đầu tặc tư rất là kiêu ngạo, dưới trướng nhãi con cũng là rất nhiều, lại không biết là cái gì lai lịch, chỉ nghe nói này chính là ở Đan Dương quận bên kia giang đường rẽ thượng an trại lạc hộ thủy tặc, chúng ta muốn hay không cũng đem hắn tiếp đón lại đây?”

Chu Thái nghe vậy nhướng mày, ngạc nhiên nói: “Nga? Như thế rất có ý tứ, chỉ là một cái cẩm phàm tặc kiêu ngạo còn chưa đủ, như thế nào lại nhảy ra tới một cái kiêu ngạo? Nói nói xem, có bao nhiêu kiêu ngạo? So Cam Ninh kia tư còn kiêu ngạo sao?”

Tưởng Khâm nghe vậy tạm dừng một chút, lại là chần chờ sau một lúc lâu mới vừa rồi từ từ ngôn nói: “So Cam Ninh còn làm giận…… Đại ca, ta cùng ngươi nói là có thể, nhưng ngươi nhưng ngàn vạn đừng tức giận.”

Chu Thái ha ha cười, xua tay nói: “Chê cười, lão tử kiểu gì dạng người? Há có thể sẽ bởi vì kẻ hèn một cái tân quật khởi tiểu tặc mà sinh khí? Cẩm phàm tặc đều khí không đến ta, này tiểu tặc lại có thể đem ta khí thành cái dạng gì? Ngươi nói đi, này tân quật khởi thủy tặc là cái cái gì địa vị? Như thế nào cái làm giận pháp?”

Tưởng Khâm châm chước một chút tìm từ lúc sau, mới vừa rồi chậm rì rì nói: “Đại ca, này hỏa chiếm cứ ở Đan Dương phụ cận thủy tặc nhãi con nhóm, tục truyền chính là từ bắc địa mà đến ngoại quận chi tặc, nhân này thủ lĩnh rất nặng nghĩa khí, bởi vậy liền trác tốc ở Đan Dương quận phụ cận thuỷ vực hình thành một cổ thế lực, nghe nói người này cùng với dưới trướng thủy khấu nhãi con, ngày thường cướp bóc là lúc cùng kia cẩm phàm tặc Cam Ninh giống nhau, đều hỉ mang phụ tùng…… Kia cẩm phàm tặc ngày thường hảo xuyên gấm vóc hoa phục, đeo lục lạc, được xưng cẩm phàm tặc, mà kia Đan Dương thủy tặc đầu lĩnh, cứ nghe ra cửa cướp bóc lại yêu thích mang theo cái đại đấu lạp, cho nên giang hồ tên hiệu mũ rơm tặc!”

“Mũ rơm tặc?” Chu Thái nghe vậy, tức khắc trừng lớn hai tròng mắt, làm như cảm giác có chút buồn cười: “Như thế nào nổi lên như vậy cái quái dị tên hiệu? Hắn gọi là gì a?”

Tưởng Khâm gằn từng chữ một nói: “Nghe đồn này chính là bắc địa Thanh Châu nhân sĩ, họ lộ, danh phi, lại còn có, còn……”

“Còn thế nào?” Chu Thái thấy Tưởng Khâm lắp bắp, rất là không kiên nhẫn thúc giục nói.

Tưởng Khâm hít sâu một hơi, vội vàng đem nói cho hết lời: “Hơn nữa cứ nghe cái này mũ rơm tặc lộ phi, từng ra lệnh cho thủ hạ ở Đan Dương phụ cận thủy đạo giơ lên ngôn, tự xưng này chính là muốn trở thành hải tặc vương nam nhân……”

Một phen nói cho hết lời, liền thấy Chu Thái mặt tức khắc âm trầm xuống dưới.

Chu Thái vũ dũng hơn người, ở Cửu Giang quận nấn ná nhiều năm, nhập hành cũng coi như là tương đối sớm, thực lực cũng hùng hậu.

Nguyên nhân chính là vì thế, Chu Thái luôn luôn lấy Trường Giang phía trên vương giả tự cho mình là, có đôi khi lời trong lời ngoài luôn là tự xưng là vì giang tặc chi vương.

Chu Thái tự cho là vì giang tặc chi vương, theo đạo lý tới nói, kỳ thật hắn vốn dĩ cũng đã rất chột dạ…… Rốt cuộc tên này đầu quá lớn, truyền ra đi Trường Giang thượng chư tặc nhóm chưa chắc tâm phục khẩu phục.

Chu Thái cũng là yếu điểm mặt mũi, hắn luôn là sợ đồng hành chúng tặc nhóm sau lưng mắng hắn không biết xấu hổ.

Chính là trăm triệu không nghĩ tới, hiện giờ này thế đạo không cổ, lại nhảy ra tới cái da mặt so với hắn càng hậu, cư nhiên trực tiếp tự xưng là vì “Hải tặc vương”?

Này danh hiệu sống sờ sờ đè ép Chu Thái không ngừng một đầu nói.

Quá con mẹ nó kiêu ngạo!

Chu Thái trong lòng khí chính là giống như lửa đốt giống nhau.

Ném con mẹ ngươi! Nơi nào nhảy ra cẩu đồ vật? Như thế không cần da mặt! Ngươi một cái giang đường rẽ thượng hỗn thủy khấu còn cư nhiên dám tự xưng là cái gì hải tặc vương? Ngươi gặp qua hải là cái dạng gì sao?

Ngươi hải tặc vương ngươi chạy đến Trường Giang đi bộ cái rắm?!

“Này lộ phi bao lớn tuổi?” Chu Thái mặt âm trầm, nghiến răng nghiến lợi hỏi Tưởng Khâm nói.

Tưởng Khâm biết Chu Thái vừa nghe này họ lộ như thế kiêu ngạo khẳng định là sẽ nổi trận lôi đình, cho nên giờ phút này nói chuyện phá lệ hỗn loạn cẩn thận, nói: “Hình như là mười bảy tám tuổi đi.”

“Ha ha ha! Hảo a! Hảo thật sự!” Chu Thái giơ thẳng lên trời cười to, cũng không biết là đụng tới như thế cuồng vọng người thưởng thức lẫn nhau, còn không biết là bị này cẩu tấu khí.

“Kẻ hèn một cái mao cũng chưa trường toàn tiểu tử thúi, cũng dám như thế bừa bãi? Thật sự là quốc chi đem vong, tất ra yêu nghiệt!”

Chu Thái cười xong lúc sau, thật mạnh hừ một tiếng, nói: “Tưởng nhị đệ, chúng ta này quần anh hội, có từng cấp cái này mũ rơm tặc lộ phi tặng thiệp mời?”

Tưởng Khâm nghe vậy tức khắc sửng sốt, nói: “Đại đương gia, chúng ta không phải chỉ đem tin tức phát ra đi sao? Thiệp mời lại là chưa cho bất luận kẻ nào đưa, không đều là chính bọn họ phái người lại đây nói tham dự sao?”

Chu Thái nghe vậy hừ một hừ, nói: “Vốn là như vậy cái kịch bản, bất quá này mũ rơm tặc như thế kiêu ngạo, lão tử ta cũng không thể mặc kệ hắn mặc kệ, không thiếu được cũng phải nhường hắn biết biết này trên đường quy củ! Lão tử lúc này liền phóng thấp điểm thái độ, cấp hải tặc vương cái mặt mũi…… Lão nhị ngươi phái cái nhãi con, đi Đan Dương bên kia tìm này mũ rơm tiểu tử ổ cướp, cho hắn đưa lên bái thiếp, mời hắn tới phiên dương hồ một tụ, tham gia quần anh hội!”

Tưởng Khâm đứng lên, đối với Chu Thái vừa chắp tay, nói: “Đại đương gia yên tâm, ngươi chờ tin chính là!”

……

……

Đan Dương quận, Kim Lăng thành.

“Ngươi nhưng thật ra thật có thể làm yêu!” Quách Gia thật mạnh hướng về bàn thượng tướng Cửu Giang tặc Chu Thái phái người đưa tới bái thiếp hướng về Đào Thương bàn xử án thượng một phóng, nói: “Kia Cửu Giang tặc phái người đưa thiệp tới, cố ý mời mũ rơm tặc…… Ngươi như nguyện, có thể đi tham gia quần anh hội!”

Đào Thương cười ha hả đem thiệp từ án thượng cầm lên, lật xem vài lần, nói: “Vị này chu đại đương gia quả nhiên là thượng nói, nhanh như vậy liền ngồi không được, phái người đưa tới mời thiệp, đào mỗ thật sự là thụ sủng nhược kinh a…… Lần này sự, thật là làm

phiền làm ca ca, đầu tiên là làm giáo sự phủ tản lời đồn đãi, đem mũ rơm tặc lộ phi cái này cường đạo chi danh chứng thực, sau đó lại phái người trộm bờ sông lập hạ thủy trại, phái giáo sự sắm vai cường đạo…… Xem ra giáo sự phủ ở làm ca ca nắm giữ trung, đã là không có việc gì không thể thao tác.”

Quách Gia vẻ mặt trêu đùa, nói: “Vậy ngươi kế tiếp tính toán như thế nào xử trí việc này a?…… Hải tặc vương?”

Đào Thương dùng tay trái nhẹ nhàng gõ bàn, chậm rì rì nói: “Cùng này đó cường đạo gặp một lần là cần thiết, rốt cuộc Đan Dương quận bên sông, nhưng chúng ta trong tay thuỷ quân không nhiều lắm, nếu là có thể cùng này đó cường đạo chỗ hảo quan hệ, ngày sau không nói được sẽ rất có giúp đỡ.”

Quách Gia bĩu môi, nói: “Ngươi nhưng đừng đem này đó giang tặc tưởng đơn giản, bọn họ nhưng không nhận cái gì thái bình công tử, chỉ nhận vũ dũng hào sảng nghĩa khí người, ngươi muốn nhận phục bọn họ, chỉ sợ là không có gì khả năng, chỉ có thể là tiêu diệt sát!”

Đào Thương trầm tư một chút, gật gật đầu, nói: “Quách huynh nói không sai, lấy Cam Ninh cùng Chu Thái cầm đầu giang tặc chi lưu, ta trước mắt xác thật không có gì nắm chắc thu phục, . com một khi đã như vậy, vậy không thu phục, bất quá tiêu diệt sát cũng không cần thiết, chúng ta có thể cùng bọn họ kết thành minh hữu sao!”

Quách Gia nghe vậy kỳ: “Ngươi là đường đường sĩ tộc con cháu, quan gia công tử, áp so hai ngàn thạch thái thú!…… Như vậy thân phận, ngươi đi theo một đám thủy tặc nhóm kết minh, ngươi đáp ứng, thủy tặc nhóm chỉ sợ là cũng sẽ không đáp ứng a?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Ai nói ta muốn lấy thái thú thân phận theo chân bọn họ kết thành minh hữu? Đừng quên, ta chính là hải tặc vương.”

Quách Gia nghe vậy cười nhạo: “Ngươi thật đúng là đem chính mình trở thành là thủy tặc đầu lĩnh?”

Đào Thương chậm rì rì đứng dậy, duỗi tay bắn một chút tay áo thượng tro bụi, dõng dạc hùng hồn nói: “Đó là tự nhiên! Làm ca ca, không phải đào mỗ tự biên tự diễn, đương công tử, ta đương hảo! Đương giám quân, ta đương bổng! Đương thái thú, ta cũng đương lợi hại! Đương thủy tặc đầu lĩnh, ta tự nhiên cũng là không nói chơi! Đào mỗ không thiên khoa!”

Đón Quách Gia ngây ra như phỗng ánh mắt, Đào Thương lạnh lùng hừ một tiếng, chậm rì rì nói: “Lúc này đây, ta liền thật đương hắn cái hải tặc vương, làm này đó Trường Giang chư tặc đều cam tâm tình nguyện bái ta đương đại ca! Cho ngươi hảo hảo mở rộng tầm mắt.”

Quách Gia mục ghế khẩu ngốc nhìn Đào Thương, lớn lên miệng phảng phất có thể nuốt vào suốt hai cái trứng gà.

Không bao lâu, liền thấy Quách Gia đem miệng một bế, không thể nề hà nói: “Thái bình công tử, Đan Dương quận thủ, hiện tại lại là hải tặc vương…… Quách mỗ hiện tại thật đúng là không nghĩ chạy về Dĩnh Xuyên, ta nhưng thật ra muốn nhìn một chút, nếu là cùng ngươi đến cuối cùng, ngươi đến tột cùng còn có thể làm ra nhiều ít tên tuổi tới?”

“Vậy thỉnh làm ca ca rửa mắt mong chờ đi.”

:.:

------oOo------

Chương 199: thủy tặc mở họp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phiên dương hồ Bành trạch thủy trại.

Trong nháy mắt, liền tới rồi Trường Giang chư tặc nhóm đáp ứng lời mời tham gia quần anh hội nhật tử.

Quần anh hội triệu khai ngày đó sáng sớm, liền có mười dư ba thủy tặc nhân mã quần tụ ở Chu Thái thủy trại trong vòng, hơn nữa thẳng đến chính ngọ thời gian, thượng còn có nối liền không dứt thủy khấu nhóm không ngừng hướng về Chu Thái bên này thủy tặc đi tới, chỉ đem ngày thường im ắng Bành trạch, làm cho hết sức náo nhiệt, dường như qua năm giống nhau.

Chờ đại khái sở hữu thủy tặc đầu lĩnh đều đến đông đủ lúc sau, vị kia hải tặc vương lộ phi mới vừa rồi suất lĩnh một chúng dưới trướng "Thủy tặc" nhóm đi tới Chu Thái địa bàn bái phỏng.

Xa xa nhìn lại, bảo hộ ở thủy trại ngoại chư thủy tặc lâu la nhóm thấy mũ rơm tặc lộ phi sở suất lĩnh một đám người mã, không khỏi tức khắc tâm kinh đảm hàn, các trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hảo vạm vỡ một đội thủy khấu a! Kia mũ rơm tặc tuy rằng nhập đạo không bao lâu thời gian, nhưng dưới trướng này đó tặc hi vọng của mọi người chi lại rất là lợi hại.

Chính như Trường Giang thượng gần đây điên truyền tin tức sở miêu tả giống nhau, mũ rơm tặc dưới trướng này đó thủy khấu các đầu đội đấu lạp, người mặc thảo khoác, thả nhưng các sắc mặt nghiêm nghị, vọng chi đô thật là tinh tráng, thả toàn thân đều có sát phạt chi khí, quả nhiên là làm người vọng chi tâm giật mình.

Đều là một ít bưu hãn tráng sĩ a, xem ra này mũ rơm tặc gần đây quật khởi, lại là có hắn thủ đoạn, nhưng bằng này một chi đội ngũ,

liền không phải một nửa thủy khấu có thể bức cho.

Bảo hộ cửa trại tiểu tặc lâu la thấy mũ rơm một đám như thế thế lực, ngay sau đó không dám chậm trễ, vội vội vàng vàng pháo hôi thủy trại trung hướng hai vị đương gia bẩm báo.

Chu Thái lúc này đang ở trại nội cùng một chúng tới rồi đi gặp đầu lĩnh nhóm câu được câu không bắt chuyện, nghe xong tiểu tặc hội báo tình huống, trong lòng âm thầm thấy kỳ lạ, vội vàng tự mình ra trại đi quan khán.

Mà đã trình diện các gia thủy tặc đầu lĩnh nhóm cũng là bát quái, mọi người đều muốn nhìn một chút vị này dám nói ẩu nói tả hải tặc vương rốt cuộc là cái cái gì địa vị, kết quả là, liền cũng đi theo Chu Thái sôi nổi ra trại mà đi.

Này mũ rơm tặc, nhưng thật ra khiến cho các gia trại chủ nhóm hứng thú.

Tới rồi thủy trại ở ngoài, quả nhiên liền trông thấy liên can mang theo đấu lạp bưu hãn nhân mã, mà phụ trách giám thị các lộ thủy kẻ cắp mã Tưởng Khâm vừa mới đã khi trước ra tới, hắn trước mắt đang ở cùng vị kia dẫn đầu “Hải tặc vương” nhàn thoại việc nhà.

Vừa thấy Đào Thương sở mang đến thủ hạ tinh nhuệ trình độ, Chu Thái trong lòng không khỏi tức khắc cả kinh, ám đạo hảo một đạo nhân mã!

Giờ phút này, Chu Thái trong lòng đối với vị này giang tặc trung mới phát chi tú thế nhưng là không tự giác sinh ra vài phần kiêng kị.

Chu Thái lấy lại bình tĩnh, đi ra phía trước, đánh giá đang ở cùng Tưởng Khâm nói chuyện Đào Thương vài lần, nghi hoặc nói: “Các hạ đó là mũ rơm tặc Lộ huynh đệ, lộ đương gia?”

Đào Thương giờ phút này thay đổi trang phục, một thân nhung trang eo vượt trường kiếm, trên đầu mang đỉnh đầu đại đại đấu lạp, nghe vậy quay đầu đánh giá một hồi Chu Thái, nhưng thấy vậy liêu thân

thể tinh tráng, cả người cơ bắp phong phú, đầy mặt râu quai nón, chỉ bằng bề ngoài liền làm cho người ta sợ hãi ba phần, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng.

Đào Thương chính chính nhan sắc, nói: “Tiểu đệ đúng là lộ phi, các hạ đó là đại danh đỉnh đỉnh Cửu Giang tặc Chu Thái chu đại đương gia đi?”

Chu Thái trong lòng thật sự là nháo không rõ, liền như vậy một cái thoạt nhìn nhu nhu nhược nhược, nói chuyện khiêm cung có lễ choai choai tiểu tử, như thế nào là có thể thu phục liên can như thế hung hãn thủ hạ, ở ngắn hạn nội trở thành một phương cự khấu?

Tiểu tử này trừ bỏ diện mạo tuấn tiếu chút, cũng nhìn không ra nào lợi hại nha?

Trong lòng tuy rằng có nghi hoặc, nhưng Chu Thái lại là không dám chậm trễ, chắp tay nói: “Không tồi, lão tử đó là Cửu Giang tặc! Lộ đại đương gia gần nguyệt tới tại đây Trường Giang chư nhánh sông nổi bật cực thịnh, lão tử đã sớm tưởng nhiều hơn lĩnh giáo, hôm nay nhìn thấy, cực cảm…… Cực cảm……”

Chu Thái nói nửa ngày, cũng không hiểu được nên nói cái cái gì từ tới hình dung một chút vị này nhìn như yếu đuối mong manh lộ phi.

Đào Thương lại là không nhanh không chậm, chậm rì rì nói: “Cực cảm ngạc nhiên, phải không?”

Chu Thái thật mạnh điểm điểm, đầu nói: “Không tồi, các hạ vọng chi, tựa không giống ta hiệp nói người trong a?”

Đào Thương hận không thể hung hăng phun Chu Thái một ngụm đại dính đàm.

Thủy tặc liền mẹ nó thủy tặc, còn toàn bộ hiệp đạo trung nhân, ngươi cùng ta trang võ lâm cao thủ đâu?

Đồng dạng là cường đạo, vẫn là nhân gia bạch sóng tặc nhất có hàm dưỡng! Ít nhất có thể lý trí thấy rõ ràng tự mình thân phận, không giống hắc sơn Bạch Nhiễu cùng Chu Thái, một chút tự giác tính đều không có, hoàn toàn không thể khách quan nhìn thẳng vào chính mình thân phận.

“Lộ mỗ tuy không tốt lực, lại giỏi về trí.” Đào Thương cười ha hả vì Chu Thái giải thích nói: “Chu đương gia dựa vào là một cánh tay sức lực ăn cơm, ta huynh đệ, lại không dựa cậy mạnh, dựa vào là nơi này.”

Dứt lời, Đào Thương ngẩng đầu chỉ chỉ chính mình đầu dưa.

Chu Thái nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương đầu, đánh giá cẩn thận hồi lâu lúc sau, mới vừa rồi ngạc nhiên nói: “Lộ trại chủ luyện chính là đầu môn công phu? Thứ ta nói thẳng, này cũng không phải là đứng đắn công phu, ngươi đầu luyện lại ngạnh, thật đánh đem lên, lại có thể kháng trụ mấy đao? Trại chủ còn cần khác chọn lương nói mới được.”

Đào Thương: “……”

Thủy tặc liền thủy tặc, một chút văn hóa đều không có, thật là hoàn toàn vô pháp câu thông.

“Chu trại chủ hiểu lầm, lộ mỗ nói, là trí tuệ.” Đào Thương trường thanh thở dài, cảm thấy bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Dứt lời, Đào Thương lại chỉ chỉ chính mình phía sau một người mang đấu lạp tráng hán, giới thiệu nói: “Vị này chính là lộ mỗ huynh đệ kết nghĩa, cũng là ta thủy trại Nhị đương gia, cấp trại chủ giới thiệu một chút.”

Đứng ở hắn phía sau không phải người khác, đúng là Từ Vinh.

Từ Vinh hôm nay tụ hội đặc thù tính, không mang kia quảng cáo rùm beng thân phận đồng thau mặt nạ, mà là lộ ra hắn lâu không thấy ánh mặt trời độc nhãn!

Hắn vừa mới cúi đầu, toàn bộ mặt cơ hồ đều giấu ở đấu lạp dưới, làm người căn bản thấy không rõ lắm, nghe Đào Thương giới thiệu đến hắn, mới vừa rồi thoáng ngẩng đầu lên, dùng còn sót lại một con mắt hung hăng trừng mắt nhìn Chu Thái liếc mắt một cái.

Chu Thái vừa nhìn thấy Từ Vinh đấu lạp hạ bị hủy dung gương mặt cùng kia chỉ mù đôi mắt, tức khắc cả kinh trong lòng run sợ.

Hảo gia hỏa! Này lớn lên cũng quá dọa người! May là ban ngày, này nếu là buổi tối đi đêm lộ gặp phải, đều có thể cấp lão tử hù chết!

Lại còn có chỉ có một con mắt…… Xem này tướng mạo, liền không phải dễ đối phó!

Này họ lộ khó trách dám ra này đại ngôn, xem ra thủ hạ xác thật là có mấy cái hung hán!

Chu Thái đối hào dũng chi sĩ giống nhau đều tương đối tôn kính, hắn hướng về phía Từ Vinh chắp tay, hỏi: “Xin hỏi vị này huynh đệ tôn tính đại danh?”

Từ Vinh nghe vậy, trên má cơ bắp hơi hơi vừa kéo, tựa hồ là thực không tình nguyện nhắc tới tên của mình.

Qua hơn nửa ngày lúc sau, mới vừa rồi thấy hắn giơ tay chậm rãi đối Chu Thái đáp lễ, lạnh như băng nói: “Trác Lạc.”

Đào Thương ở một bên thiếu chút nữa không nhạc ra tới.

Từ Vinh trong lòng nín thở, cũng không biết công tử vì cái gì phải cho chính mình khởi như vậy cái phá danh, nói thật con mẹ nó vòng khẩu.

Chu Thái gật gật đầu, duỗi ra tay, hào khí nói: “Lộ trại chủ, trác huynh! Thỉnh!”

Lộ phi cùng trác Lạc ngay sau đó suất lĩnh một đội thân vệ, đi theo Chu Thái đi vào Bành trạch thủy trại.

Mọi người ở thủy trại nội ngồi xuống đã tất, Chu Thái ngay sau đó sai người đưa lên rượu và đồ nhắm, an bài tiến đến tham gia quần anh hội mọi người khai yến.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, liền thấy Chu Thái hướng về phía Tưởng Khâm sử một cái ánh mắt.

Tưởng Khâm thông báo Chu Thái chi ý, ngay sau đó đứng dậy, giơ lên cao chén rượu, hướng về phía trong sân các gia thủy tặc đầu lĩnh cao giọng nói: “Chư vị, hôm nay nhà ta chu trại chủ mời chư vị tiến đến tham gia này quần anh hội, thứ nhất là vì tráng ta Trường Giang các gia ở hiệp trên đường uy danh, dẫn cho rằng khánh! Nhị là là mọi người đều tại đây Giang Nam nơi đánh dã cốc, rất nhiều trại chủ đều là lâu nghe kỳ danh, không thấy một thân, hôm nay nương lần này hiệp sẽ, chúng ta lẫn nhau chi gian cũng là quen thuộc quen thuộc, rốt cuộc đều là trên đường hỗn, sau này không thiếu được sẽ có điều giao thoa, tam sao, chính là gần nhất một năm, ta Giang Nam Trường Giang hiệp trên đường, có chút người không lắm biết lý, luôn là thô cuồng hành sự, lỗ mãng làm người, hỏng rồi không ít quy củ, không thiếu được hôm nay nương này yến, ta các gia ngồi ở cùng nhau, cũng hảo thuyết nói nói.”

Mọi người nghe vậy sôi nổi châu đầu ghé tai, trại nội trong đại sảnh, trong lúc nhất thời rậm rạp ầm ỹ tiếng động nối liền không dứt.

Lại thấy một vị diện mạo dũng cảm thủy tặc đầu lĩnh, đứng dậy, giương giọng nói: “Tưởng Nhị đương gia, xin hỏi các hạ trong miệng sở chỉ kia không tuân thủ quy củ người, chính là kia cẩm phàm tặc Cam Ninh?”

Tưởng Khâm ha ha cười, nói: “Lưu trại chủ, trừ bỏ họ cam bên ngoài, chúng ta đang ngồi chư vị đương gia, chính là có ai còn làm hỏng quy củ sao?”

Lời này không thể nghi ngờ cũng đã là điểm danh.

Mọi người nghe vậy sôi nổi gật đầu xưng là.

Kia họ Lưu trại chủ, nghe vậy thật mạnh đem trong tay chén rượu hướng bàn thượng một ném, nổi giận đùng đùng nói: “Liền biết Tưởng đương gia nói đó là kia Cam Ninh! Cái này tặc tư thật sự đáng giận, không dối gạt chư vị, họ cam ở bốn tháng trước từ Tương Giang đăng án, cướp bóc tuyền lăng huyện, đem huyện trung kho vũ khí cùng tiền kho cướp bóc không còn, com chọc kia Linh Lăng thái thú Trương Tiện phái đại quân túc giang! Này thế là mười năm tới ít có đại, bức lão tử không có cách nào, chính là dọn thủy trại! Chư vị nói nói, họ cam chính là Trường Giang chi tặc, lại cách như vậy xa chạy đến Linh Lăng cảnh nội hành trộm, chọc xong sự tình lại còn phải làm ta thế hắn gánh vác quận phủ lửa giận, thực sự đáng giận cực kỳ! Lão tử ở Linh Lăng trú trại 5 năm, hiện giờ một sớm tang cơ nghiệp, ngày này sau lại nên đi chạy đi đâu kiếm ăn? Hôm nay không thiếu được làm đại gia cho ta bình phân xử!”

Dứt lời, quay đầu nhìn nhìn ở đây chúng thủy tặc đầu lĩnh, ai thán nói: “Trường Giang lâm quận địa giới, đều là các vị trại chủ đánh dã cốc địa phương, lão tử ở đâu lập thủy trại, chỉ sợ các vị đều là không khoái hoạt! Chính là nếu không nặng tân lập nghiệp, lại làm ta thủ hạ kia 300 cái huynh đệ sau này ăn cái cái gì? Chư vị đương gia nói nói! Việc này lão tử nên như thế nào xử trí mới là?”

Có chút trại chủ nghe đến đó, cũng là lòng đầy căm phẫn, sôi nổi mở miệng an ủi Lưu trại chủ, cũng tức giận mắng kia Cam Ninh không phải cái đồ vật, một cái sau nhập hành tiểu tặc dám như thế hành sự, ngày sau không thiếu được làm hắn nếm chút khổ sở.

Đào Thương ở một bên mắt lạnh xem nhìn, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Lúc này, lại thấy mặt khác một người họ quan trại chủ đứng dậy cả giận nói: “Lưu trại chủ nói, chính là ta tưởng nói! Cẩm phàm tặc chẳng những khắp nơi tùy ý quấy rầy châu huyện, chọc giận quận huyện quan binh, càng đáng giận, còn tùy ý khen địa giới tới đoạt người khác thức ăn! Chư vị đều biết, Sào Hồ nơi vẫn luôn là yêm lão quan địa giới phạm vi, nhưng hai tháng trước, từ sào huyện hướng vu hồ thủy lộ thượng, có một chi đại thương đội kinh đi này thủy lộ, kia điểm yêm lão quan dẫm lâu ngày, đã sớm chuẩn bị cắt

một đao! Ai ngờ kia cẩm phàm tặc quá không nói đạo nghĩa, cư nhiên lãnh người ở yêm bố trí đồn biên phòng trước giành trước cướp kia dê béo!”

:.:

------oOo------

Chương 200: nhất kiêu ngạo thủy khấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói lên Cam Ninh bắt cóc chính mình dê béo, quan trại chủ tựa hồ có vẻ phi thường kích động.

Nhưng thấy này cường đạo đầu lĩnh hung hăng dùng nắm tay đập mặt bàn, nghiến răng nghiến lợi ngôn nói: “Không phải yêm lão quan luyến tiếc chút tiền ấy tài! Chỉ là kia cẩm phàm tặc làm người quá con mẹ nó nhưng khí! Nào có hắn như vậy làm việc? Đại đại mất ta trên đường hiệp nghĩa chi khí! Yêm không phục, lãnh người đi tìm họ cam lý luận, hắn cư nhiên còn con mẹ nó lãnh người đánh ta?! Nếu không phải yêm lão quan chạy nhanh, hiện tại liền thành hắn họ cam đao hạ vong hồn! Các ngươi nói, cẩm phàm tặc có phải hay không cũng quá khi dễ người!?”

Một phen lời nói, chỉ đem mọi người đều nói chính là lòng đầy căm phẫn, sôi nổi mở miệng trách cứ Cam Ninh, lại đến thậm chí trực tiếp hỏi chờ Cam Ninh trong nhà các loại nữ tính thân thuộc.

Kế tiếp, lại có không ít người xuất khẩu lên án công khai Cam Ninh tội trạng cùng không chú ý, chỉ đem Chu Thái nghe chính là hưng phấn dị thường, che kín râu quai nón miệng rộng vẫn luôn liệt chịu không nổi nhạc.

Liền ở ngay lúc này, một người thủy trại tiểu tặc vội vã từ thính ngoại chạy vội tiến vào, đi đến Tưởng Khâm bên người, thấp giọng thì thầm.

Tưởng Khâm nghe vậy tinh thần rung lên, bỗng nhiên từ trên chỗ ngồi đứng dậy, mọi nơi nhìn nhìn mọi người, cười lạnh nói: “Chư vị không cần lại sảo, kia cẩm phàm tặc tới!”

Vừa nghe cẩm phàm tặc trình diện, quần hùng lập tức đều cấm thanh, một đám đều là khẩn trương nhìn về phía thính đường ở ngoài, trong lòng cũng đều âm thầm đánh nhịp trống.

Đây là như thế nào cái trạng huống? Này quần anh hội hôm nay không phải tập thể tới phê đấu kia cẩm phàm tặc sao? Như thế nào hắn còn dám chính mình xuất hiện tại đây đâu?

Biết rõ là nhằm vào chính mình tập hội, này cẩm phàm tặc còn dám xuất hiện tại đây? Thực sự là to gan lớn mật!

Quá con mẹ nó kiêu ngạo!

Mọi người chính âm thầm suy nghĩ là lúc, liền thấy một cái sư khẩu rộng mũi, tướng mạo hùng khôi, thân khoác gấm vóc hoa phục, bên hông vác một cái lục lạc đại hán, suất lĩnh liên can thân tín thủ hạ, nghênh ngang đi đến.

Xem hắn kia phó thần khí hiện ra như thật bộ dáng, phảng phất này trong sảnh làm không phải một đám muốn trách cứ hắn thủy khấu, mà là một đám thiếu hắn tiền tiểu thụ giống nhau.

Vừa mới vẫn là cực kỳ ầm ĩ đại sảnh trong vòng, trong nháy mắt liền không có thanh, phảng phất là lá rụng có thể nghe, mọi người ánh mắt đều tập trung đang nhìn chi điếu tạc thiên Cam Ninh trên người.

Chỉ là rất xa nhìn thoáng qua Cam Ninh tướng mạo, Đào Thương liền không khỏi âm thầm thở dài.

Đào Thương là cái giỏi về nghiền ngẫm nhân tâm lý người, hắn chỉ bằng người mặc trang điểm cùng kia vẻ mặt kiệt ngạo khó thuần chết ra, là có thể nhìn ra tới này Cam Ninh là cái hung ác bá đạo, dầu muối không ăn, ái mộ hư vinh, tự cho mình rất cao chủ! Người như vậy xa so ở đây này đó chỉ biết kêu kêu quát quát, sau lưng nói người nói bậy thủy khấu muốn khó đối phó nhiều.

Có đại năng giả, giống nhau cũng là đều sẽ có đại tính tình.

Mắt thấy Cam Ninh như vậy kiêu ngạo đi vào tới, hồn nhiên không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, Chu Thái trên mặt không nhịn được.

Cái này tặc thất phu! Đến nhân gia thủy trại liền cái tiếp đón đều không đánh một tiếng, ngươi đương đây là nhà ngươi hậu hoa viên sao?

Chu Thái đứng lên, lạnh lùng nhìn Cam Ninh, lặng lẽ cười nói: “Cẩm phàm tặc, không thể tưởng được ngươi cư nhiên thật đúng là tới? Chẳng lẽ ngươi không hiểu được, này thính đường nội chư vị hiệp sĩ, hôm nay đều là tới lên án công khai ngươi tội trạng?!”

Cam Ninh đối mặt thanh danh lan xa, sớm đã là Trường Giang thủy tặc trong vòng khôi thủ Chu Thái không sợ chút nào, không cho là đúng nói: “Chu trại chủ đừng lớn như vậy hỏa khí! Ngươi lớn như vậy gia nghiệp, nhiều lão tử một người tới tập hội lại có cái gì vội vàng? Chu trại chủ sẽ không luyến tiếc nhiều an bài một bàn tiệc rượu đi? Nói nữa, các ngươi nếu là nhằm vào lão tử, lão tử há có thể trốn tránh không hiện thân? Cho các ngươi này đó tôn tử ở sau lưng đối lão tử chỉ chỉ trỏ trỏ hạt phẩm luận?”

Chu Thái nghe vậy chau mày, cả giận nói: “Cẩm phàm tặc, ngươi cấp lão tử đem miệng phóng sạch sẽ chút!”

Chu Thái phát hỏa, rất nhiều thủy tặc đầu lĩnh đều sợ tới mức súc cổ, Cam Ninh lại cùng không thấy dường như, chậm rì rì nói: “Chu trại chủ, ngươi tốt xấu cũng coi như là này Trường Giang chư trại trung danh túc, làm việc tới như thế nào còn như vậy che che dấu dấu? Khai cái quần anh hội sau lưng bẻ xả người, đỉnh con mẹ nó không phong độ!”

Chu Thái nghe vậy, đôi mắt tức khắc trừng, khóe miệng run run, thiếu chút nữa không bị Cam Ninh chèn ép tức chết.

Bất quá Cửu Giang tặc Chu Thái tốt xấu cũng là ở Trường Giang bị lừa thật nhiều năm cường đạo, cũng coi như là lấy một loại khác phương thức người lão thành tinh, làm trò nhiều người như vậy mặt,

hắn chung quy vẫn là đến giả dạng làm có vài phần độ lượng cùng hào khí.

Chu Thái chịu đựng tức giận, âm hiểm cười nói: “Hảo tiểu tử! Tiến bộ nha, nói chuyện liền biếm mang tổn hại, có điểm một phương tặc đầu hương vị!”

Cam Ninh cười ha ha, hung hăng trừng mắt Chu Thái, không hề có thoái nhượng, hai người ánh mắt phảng phất có thể ở trong không khí kích đâm ra một cái nóng rực hoả tuyến, đem người khác tất cả đều nướng chín.

Hai người lẫn nhau căm tức nhìn một lát, lại thấy Chu Thái đột nhiên đem tay một lóng tay kia Linh Lăng quận Lưu trại chủ, chất vấn nói: “Cẩm phàm tặc, lão tử thả hỏi ngươi! Bốn tháng trước chính là ngươi cướp bóc tuyền lăng huyện tiền kho cùng kho vũ khí, chọc giận Linh Lăng quận thái thú Trương Tiện, bức hắn xuất binh tiêu diệt bình Lưu trại chủ thủy trại? Việc này là ngươi làm không phải.”

Cam Ninh tìm cái chỗ ngồi, đại thứ thứ ngồi xuống, gật gật đầu, nói: “Không sai, có như vậy việc sự.”

“Kia hai tháng trước, ở Sào Hồ đoạt quan trại chủ địa giới dê béo người, có phải hay không ngươi? Hơn nữa xong việc ngươi hay không lại đả thương quan trại chủ?”

Cam Ninh nghe vậy gật gật đầu, hào ngôn nói: “Là lão tử làm! Con mẹ nó còn dám tới cáo điêu trạng, lão tử vẫn là xuống tay quá nhẹ, lần tới tấu ác hơn chút!”

“Thật can đảm!” Chu Thái thật mạnh một phách bàn, cả giận nói: “Cẩm phàm tặc! Ngươi như thế ác hành, chọc trên đường chư các huynh đệ tiếng oán than dậy đất, hôm nay này quần anh hội, ngươi cần thiết đến cấp chư trại chủ làm ra cái giải thích?! Bằng không, đừng trách lão tử đối với ngươi không khách khí!”

“Giải thích?” Cam Ninh nhướng mày, nghi hoặc nhìn về phía Chu Thái, khó hiểu nói: “Xin hỏi chu trại chủ, ngươi vừa mới quản lão tử

gọi là gì?”

Chu Thái nghe vậy sửng sốt, không rõ Cam Ninh hỏi cái này sự làm gì, chỉ là theo bản năng trả lời: “Cẩm phàm tặc a.”

Cam Ninh nghe vậy cười.

“Chu trại chủ, ngươi cũng biết chúng ta là tặc a? Tặc đoạt đồ vật, thiên kinh địa nghĩa, nhìn trúng đồ vật, lão tử liền đoạt! Xem trọng hàng hóa, lão tử liền kiếp! Tặc sao, quá đều là vết đao thượng bỏ mạng nhật tử, nào có cái gì lý không để ý tới mệt, giải không giải thích? Chu trại chủ tại đây lãnh bọn họ, chẳng lẽ là muốn chơi ba tuổi trĩ đồng quá mọi nhà?”

Nói đến này, Cam Ninh lại mọi nơi nhìn chư vị trại chủ một vòng, lặng lẽ nói: “Triều đình luật pháp đều quản không đến lão tử trên người? Các ngươi này đó tặc, lại dựa vào cái gì quản lão tử? Nói trắng ra là, bất quá là các ngươi chính mình không năng lực! Xem lão tử ăn thịt các ngươi miệng ngứa mà thôi.”

Đào Thương nghe vậy nhướng mày.

Lời nói tháo lý không tháo a.

“Ngươi……” Họ Lưu cùng họ quan hai vị trại chủ đứng dậy, liền muốn đi bôn Cam Ninh liều mạng, nhưng còn chưa đi ra hai bước, rồi lại từng người héo đi đi ngừng lại.

Cam Ninh chính là gần nhất Trường Giang thượng thủy khấu trong vòng, gần đây quật khởi một con hắc mã, dưới trướng 800 thủy khấu thực lực siêu quần không nói, hắn bản nhân càng là vũ dũng hơn người, ở Trường Giang phía trên hoành hành không cố kỵ, ít có địch thủ.

Họ quan cùng họ Lưu hai vị trại chủ, cột vào một khối cũng không đủ Cam Ninh tắc kẽ răng

Ở đây chư thủy tặc đầu lĩnh trung, cũng chỉ có Chu Thái có năng lực cùng Cam Ninh ganh đua cao thấp.

Kia họ Lưu cùng họ quan hai vị trại chủ, nếu là có thể đánh quá Cam Ninh, đã sớm đánh, còn đến nỗi tham gia cái gì quần anh hội miệng thảo phạt?

Đầu năm nay, có thể động thủ tận lực đừng nói nhao nhao, nếu là thật nói nhao nhao…… Kia thuần túy chính là bởi vì không động đậy tay.

Cam Ninh thấy kia hai người sợ hãi rụt rè dạng, ha ha một nhạc, giơ tay một lóng tay hai vị trại chủ, đối Chu Thái nói: “Chu trại chủ, ngươi giảng điểm lý đi! Ngươi xem bọn họ hai cái này phúc hùng bộ dáng, tuy là không có lão tử, ngày nào đó chưa chừng cũng đến bị quan quân thu thập! Bực này uất ức người, còn làm cái gì thủy tặc? Ngươi thế hai người bọn họ xuất đầu cùng lão tử giằng co, nói thật, có phải hay không có điểm quá không đáng giá?”

Chu Thái cũng rất là xem thường kia hai gã thủy khấu đầu lĩnh uất ức dạng, nhưng rốt cuộc bọn họ hai cái là thế chính mình khẩu tru bút phạt Cam Ninh người tích cực dẫn đầu —— xem thường cũng đến rất!

“Cẩm phàm tặc, ngươi đừng vội nói gần nói xa, lão tử hiện tại chỉ nói ngươi phạm vào này trong sông kiêng kị, việc này lại nên như thế nào thu thập?”

Cam Ninh đứng lên, hung tợn trừng mắt Chu Thái, cả giận nói: “Họ Chu, lão tử kính ngươi xuất đạo sớm, kêu ngươi một tiếng trại chủ, ngươi đừng đương lão tử sợ ngươi! Cái gì chó má kiêng kị! Nào điều lập luật, nào bổn kinh điển viết? Lão tử là thủy tặc, không phải dạy học tiên sinh! Họ Chu ngươi tưởng chỉnh lão tử, vậy hoa hạ đạo đạo, lão tử tiếp theo đó là!”

“Hắc! Phản ngươi!” Chu Thái cũng là phát hỏa, đương nhiều năm như vậy thủy tặc vòng lão đại, Chu Thái luôn luôn tự nhận là chính

là giang tặc chi vương, nhiều ít năm chưa từng nghe qua cái nào thủy khấu dám đối với chính mình như vậy kiêu ngạo nói chuyện.

Này cẩm phàm tặc quả nhiên là cùng chính mình trời sinh phạm hướng, không đối phó!

Chu Thái quay đầu lại túm lên bên người khảm đao, xa xa một lóng tay Cam Ninh, cả giận nói: “Cẩm phàm tặc! Có dám hay không cùng lão tử đi ra ngoài thi đấu!”

Cam Ninh cũng là không sợ chút nào, lặng lẽ nói: “So liền so! Lão tử còn sợ ngươi không thành?”

Mặt khác thủy tặc trại chủ thấy thế, một đám không khỏi vui mừng quá đỗi!

Bọn họ trong lòng cũng đều có tính toán.

Chu Thái cùng Cam Ninh…… Nếu là này Trường Giang phía trên lợi hại nhất hai cái thủy tặc đầu lĩnh giờ phút này có thể chém giết cái lưỡng bại câu thương, lần đó đầu này trên mặt sông chẳng phải chính là thiếu hai cái đối thủ cạnh tranh? Không có này hai cái đại tặc, mọi người ngày sau sau này liền sẽ hảo quá nhiều, như thế cực diệu!

Mau đánh, chạy nhanh đánh! Đánh chết một cái thiếu một cái! Tốt nhất hai cái đều chơi xong!

Có căn cứ vào này, ở đây chúng tặc cư nhiên ai cũng chưa từng nói chuyện khuyên can, chỉ là ở một bên, trừng mắt hưng phấn chờ đợi xem náo nhiệt.

Tại đây loại thời khắc, chỉ có một cái không hài hòa thanh âm đã mở miệng.

“Nhị vị trại chủ nói, tuy rằng đều có chút đạo lý, nhưng hiện giờ tình thế, dù cho nhị vị chém giết cái lưỡng bại câu thương, cũng hoặc là các ngươi giữa xác thật là có người có thể giết mặt khác một cái, lại

có thể thế nào đâu? Kết quả là, cái gì vấn đề đều không có giải quyết, ngược lại rơi vào cái thiên hạ trò cười, Trường Giang thượng quy củ, ở lộ mỗ xem ra, lại không nên là như vậy lập.”

Cam Ninh nghe vậy, bất mãn quay đầu nhìn về phía nói chuyện người.

Lại thấy nói chuyện, là cái mang theo đấu lạp anh tuấn tiểu ca, Cam Ninh không khỏi tức khắc sửng sốt.

Nơi nào nhảy ra tới tiểu thư sinh? Đi nhầm môn đi?

Chính mình tuy rằng là Trường Giang tân nhân, nhưng như thế tuổi trẻ nhược chất thủy khấu lại là chưa từng nghe nói qua a, tiểu tử này là cái gì lai lịch?

Đầu năm nay, như thế nào cái gì mặt hàng đều dám hướng Trường Giang đi lên tễ? Hiện tại thủy tặc vòng cũng không tránh khỏi quá mức tốt xấu lẫn lộn.

“Nhữ nãi người nào cũng?” Cam Ninh nghi hoặc nhìn Đào Thương nói.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, uukanshu hướng về phía Cam Ninh làm vái chào, tự giới thiệu nói: “Tại hạ đóng quân với Đan Dương quận phụ cận đường sông, họ lộ danh phi, tên hiệu mũ rơm tặc…… Ta là muốn trở thành hải tặc vương nam nhân.”

Một phen nói cho hết lời, không khỏi đem Cam Ninh nói hai mắt đăm đăm.

Tiểu tử này, không phải có bệnh đi?

“Cái…… Cái gì ngoạn ý? Gì vương?” Cam Ninh giơ tay dùng sức moi moi lỗ tai, không xác định lại hỏi một lần.

Đào Thương như cũ là khiêm tốn cười: “Hải tặc vương.”

“Hải tặc vương?”

“Đúng vậy.”

Cam Ninh ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương một hồi lâu, đột nhiên cười —— khí cười.

“Ha ha ha, hậu sinh khả uý a.” Cam Ninh không khỏi tạp tạp miệng, cảm khái nói: “Dám ở cái này thủy trại, làm trò những người này, nói ra loại này lời nói còn có thể không bị chém chết, tiểu tử ngươi thực sự là đầu một cái…… Ngươi cũng không la lối khóc lóc nước tiểu chiếu chiếu, nhìn nhìn chính ngươi là cái gì thân thể tử, còn hải tặc vương……”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Cái gọi là vương hầu tương tướng, ninh có loại chăng, này trong biển cùng trong sông chi tặc vương, cũng chưa chắc yêu cầu cái gì hảo thân thể tử, không ngoài có đại năng thống lĩnh đàn anh mà thôi, nhị vị trại chủ nhưng thật ra một thân cơ bắp, nhưng này không phải cũng là ai cũng không phục ai sao?”

Cam Ninh nghe vậy mày nhăn lại, trong mắt làm như bại lộ ra vài phần hung khí.

Mà Đào Thương phía sau, Từ Vinh còn lại là cất bước đi phía trước vừa đứng, bình tĩnh đứng ở Đào Thương bên người, độc mục mắt lạnh trừng mắt Cam Ninh.

Hai bên làm như muốn chạm vào là nổ ngay.

:.:

------oOo------

Chương 201: tranh cử minh chủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bành trạch hồ, Chu Thái thủy trại bên trong, Cam Ninh cùng Từ Vinh hai người đang ở lẫn nhau giằng co.

Tuy rằng ban đầu không nghe nói qua Trường Giang thượng có như vậy một nhân vật, nhưng Cam Ninh vừa thấy Từ Vinh kia đặc thù bộ dạng cùng tiêu chí tính độc nhãn, trong lòng thế nhưng sinh ra vài phần kiêng kị.

Vừa thấy này mặt cùng đôi mắt, đã nói lên này liêu không phải cái thiện tra tử, ban đầu tất nhiên là trải qua cái gì ác chiến, hơn nữa xem hắn đôi mắt cùng gương mặt thương thế, có thể sống sót, cũng khẳng định là không dễ dàng.

Từ sinh tử tuyến thượng đi qua một chuyến người, giống nhau đều không quá dễ dàng đối phó.

Đào Thương lại phảng phất không có nhìn đến Cam Ninh trên mặt lúc sáng lúc tối biến hóa, hắn đối Từ Vinh vẫy vẫy tay, ý bảo này chớ hành động thiếu suy nghĩ.

Sau đó, liền thấy Đào Thương cất bước đi qua Từ Vinh, nhìn chung quanh bốn phía, chậm rãi đối giữa sân mọi người giải thích nói: “Chư vị, kỳ thật vừa mới lộ mỗ nghe xong giữa sân chư vị trại chủ lời nói, hơn nữa cam trại chủ giải thích, đã là đại khái minh bạch trong này lợi và hại, kỳ thật ở đào mỗ xem ra, cam trại chủ thân là tặc đạo trung nhân, vô luận là đoạt ai, ở đâu đoạt, hắn đều không có sai, nhưng chư vị lại bởi vì cam trại chủ lỗ mãng cùng tùy hứng mà gặp lớn lao tổn thất, ở lộ mỗ xem ra, kỳ thật chư vị cũng không có sai.”

Nói tới đây, Đào Thương ngừng lại một chút, thật mạnh ngôn nói: “Sai chính là sai ở, chúng ta này đó Giang Nam các bộ tặc chúng, lẫn nhau chi gian, không có cái quy củ, cũng không có một cái cụ thể ước thúc.”

Nghe đến đó, mọi người không khỏi đều ngây ngẩn cả người.

“Không có ước thúc?” Chu Thái vuốt hàm dưới thượng mới vừa cần, tinh tế suy tư lên.

Đào Thương gật gật đầu, đối Chu Thái chắp tay, nói: “Chu trại chủ, chính cái gọi là nói cũng có nói, chúng ta tuy rằng là thủy tặc, nhưng lẫn nhau chi gian vì trường tồn cộng thắng, có thể đem này mua bán trăm ngàn năm làm đi xuống, liền không thể không lập hạ thiết luật luật lệ, đặc biệt là hiện giờ Trường Giang lấy nam tình huống cũng không rất tốt, hiện có Lưu biểu chiếm cứ Kinh Châu, nhất thống kinh bắc tông tộc tự thành thế lực, thả còn có bốn thế tam công chi môn Viên Thuật cát cứ Nam Dương quận cũng đã tiến quân Hoài Nam, Giang Nam này hai đại chư hầu thế lực đem thành, các vị nếu là lại cố tình làm bậy, làm theo ý mình đi xuống, chỉ sợ nếu không bao lâu, chúng ta liền sẽ bị chư hầu nhóm các tiêu diệt, thi cốt không tồn.”

Chu Thái bên người, Tưởng Khâm là cái đầu óc rất là rõ ràng, vội giải thích nói: “Lộ trại chủ, ngươi là là ngoại châu di chuyển mà đến, ban đầu chưa từng là ta Giang Nam thủy đạo người trên, không rõ nội tình, này quy củ ta các trại kỳ thật cũng không phải không có, kỳ thật ở ta các thủy trại bên trong, lẫn nhau vẫn là có một ít ăn ý.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, Tưởng Khâm nói: “Tưởng đương gia nếu cũng nói, lẫn nhau là có ăn ý, nhưng ở lộ người nào đó xem ra, ăn ý cũng không cùng cấp với quy củ, không người giám thị không người hiệu lệnh, khó thành phạm vi, đây cũng là tự cam trại chủ xuất đạo tới nay, không có tuần hoàn các ngươi kia cái gọi là ăn ý nguyên nhân! Lộ mỗ thử hỏi, chúng ta nếu là có thể ở ta Giang Nam thủy đạo thượng, lập ra cụ thể khuôn sáo, nói rõ các trại chế độ cùng hoạt động phạm vi, cũng đề cử ra một vị thủy tặc minh chủ thống nhất giám thị, giữa sân chư vị trại chủ cộng đồng cẩn tuân minh chủ hiệu lệnh, nếu có người vi phạm, mọi người y minh chủ chi

lệnh đồng thời thảo chi, việc này lại còn có cái gì khó có thể giải quyết sao?”

Đào Thương khác lời nói, mọi người khác không có quá nghe đi vào, nhưng này “Tuyển cử minh chủ” bốn chữ, lại tự nhiên mà vậy dẫn tới giữa sân chư trại chủ sôi nổi bừng tỉnh.

Tuyển minh chủ?!

Chu Thái tròng mắt vừa chuyển, trong lòng tức khắc vui mừng quá đỗi!

Này tuổi trẻ hậu sinh thực sự có mấy lần a, đưa ra hảo kiến nghị a!

Tuyển minh chủ việc này, Chu Thái tự nhiên ngượng ngùng há mồm, sợ người khác hoài nghi hắn có tư tâm, hiện giờ từ này tân xuất đạo lộ phi nói ra, lại là ở giữa chính mình lòng kẻ dưới này!

Thử nghĩ, chính mình nếu là bị tuyển thành Trường Giang thượng thủy tặc minh chủ, kia chẳng phải chính là cùng thật đánh thật giang tặc chi bá vương vô dị?!

Giang tặc chi vương! Đây chính là Chu Thái nhiều năm qua mộng tưởng a.

Chu Thái thật sâu hít một hơi, liều mạng ngăn chặn trên mặt vui sướng chi sắc, lộ ra một bộ rất là trịnh trọng biểu tình, một bên vuốt ve mới vừa cần, một bên gật đầu nói: “Lộ lão đệ quả nhiên là dựa vào đầu ăn cơm, thật là có tâm nhạc! Ta xem phương pháp này liền rất hảo, lập quy củ, tuyển lập minh chủ, đem ta Trường Giang thủy đạo thượng các bộ thủy trại thống nhất hiệu lệnh, đừng nói là chúng ta nhà mình việc, dù cho là ngày sau có quận huyện phái quân chinh phạt tiêu diệt sát, chúng ta các trại cũng có thể ở minh chủ điều khiển hạ, làm ra ứng đối, cộng vì môi răng, liên hợp ngăn địch…… Lộ huynh đệ cái này kiến nghị, vẫn là thực đáng tin cậy, lão tử rất là tán thành.”

Cam Ninh nhìn Chu Thái bộ dáng, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Họ Chu, đừng tưởng rằng lão tử không biết ngươi đánh cái gì tính trù? Ngươi bất quá chính là muốn làm này Trường Giang tặc trên đường minh chủ mà thôi, thuần túy tư tâm…… Hắc hắc, ngươi phải làm minh chủ? Lão tử cái thứ nhất không đáp ứng!”

Chu Thái nghe vậy giận tím mặt, trừng lớn hai tròng mắt hướng Cam Ninh quát: “Hỗn trướng đồ vật! Lão tử không lo, chẳng lẽ còn muốn ngươi đảm đương không thành?”

Cam Ninh lặng lẽ cười, ngửa đầu nói: “Ta đương theo ta đương, lại có thể làm sao? Kẻ hèn một cái minh chủ mà thôi, chẳng lẽ lão tử còn làm không tới sao?!”

Chu Thái bỗng nhiên giơ tay trung đao, chỉ vào Cam Ninh cắn răng nói: “Họ cam, đi! Đi ra ngoài! Thi đấu!”

“Khoa tay múa chân liền khoa tay múa chân!” Cam Ninh không chút nào chịu thua.

Hai người làm bộ lại muốn đi ra ngoài.

Thật sầu người a, một cái so một cái không ngừng nghỉ.

“Nhị vị, nhị vị!”

Đào Thương lại vội vàng ra tới hoà giải, cười nói: “Minh chủ chi vị đâu, không phải là nhỏ, không thể chỉ bằng vào cá nhân dũng lực! Cần thiết muốn tuyển một vị có đại nghị lực, đại bản lĩnh người tài ba mới có thể đảm đương, như thế mới sẽ không hại trên đường chư vị huynh đệ, tiểu đệ nhưng thật ra có một cái biện pháp, chẳng những có thể sử nhị vị huynh trưởng có cơ hội ganh đua cao thấp, còn có thể làm ở đây sở hữu trại chủ nhóm đều có cơ hội tranh một tranh cái này minh chủ chi vị, công bằng cạnh tranh, mỗi người có phân, đại gia cảm thấy thế nào a?”

Thốt ra lời này ra tới, giữa sân sở hữu cường đạo đầu lĩnh nhóm tức khắc đều kích động quá sức.

Đối với này đó cường đạo đầu lĩnh tới nói, mỗi người đều có thể tham gia tranh cử minh chủ, đây chính là cái đại bánh có nhân a.

Cái này trên đời này, mỗi người đều là có tiến tới tâm, chỉ là có đôi khi ngại với thực lực của chính mình cùng địa vị, không dám đi tranh cử mà thôi.

Vừa mới lộ phi nhắc tới ra chuyện này, ở đây thủy tặc đầu lĩnh nhóm, đại bộ phận đều cho rằng này minh chủ vị trí, tất nhiên là sẽ dừng ở Chu Thái trên đầu, có tâm tranh chấp cũng ngượng ngùng há mồm, sợ đắc tội Chu Thái.

Ai từng tưởng thình lình nhảy ra một cái Cam Ninh kêu gào muốn cùng Chu Thái đối nghịch, làm cho Chu Thái xuống đài không được.

Không hổ may mà có cái này mũ rơm tặc lộ phi lại là chặn ngang một đạo, chẳng những bình ổn hai người chi gian tranh chấp, còn làm ở đây sở hữu minh chủ đều thượng mặt bàn, có thể có cơ hội có thể đương một đương cái này Trường Giang chi vương.

Nói đến cái này phân thượng, sợ là sẽ không lại có người sẽ cố kỵ đến Chu Thái cảm xúc.

Chu Thái thấy ở đây giang tặc đầu lĩnh nhóm các hưng phấn vô cùng, tựa hồ là đối cái này minh chủ chi vị đều phi thường khát vọng, giống như ăn xong một con đại ruồi bọ giống nhau, ghê tởm quá sức.

Nhưng không có cách nào, giờ phút này Chu Thái nếu là kiên trì chính mình không thông qua tranh cử đảm đương cái này minh chủ nói, chỉ sợ là sẽ khiến cho nhiều người tức giận.

Hung hăng trắng lộ phi giống nhau, Chu Thái trong lòng âm thầm ghi nhớ —— tiểu tử thúi, ngươi chờ!

Bất quá Chu Thái lại là có tin tưởng có thể bắt lấy cái này minh chủ vị trí, luận cập thực lực cùng bản lĩnh, ở đây mọi người trung, ở hắn

xem ra, cũng chỉ có Cam Ninh có thể cùng chính mình có ganh đua cao thấp tiền vốn cùng thực lực.

“Lộ huynh đệ, ngươi có biện pháp nào có thể thử một lần?” Chu Thái ngăn chặn trong lòng lửa giận, hỏi Đào Thương nói.

Đào Thương đối với Chu Thái chắp tay, giương giọng đối ở đây người trong nói: “Hôm nay sẽ, chính là gọi là quần anh hội, này ý chư công toàn minh, chính là bởi vì hôm nay tham dự, đều là ở chúng ta Trường Giang thủy lộ thượng tiếng tăm lừng lẫy hiệp đạo đàn anh, mà có thể thống soái đàn anh giả, trừ bỏ vũ dũng hơn người ở ngoài, càng cần nữa nghĩa khí phi thường, tinh thông binh trận, trí kế gồm thâu, mới có thể gánh này trọng trách…… Bởi vậy, lộ mỗ tưởng, chúng ta không ngại liền thiết tiếp theo cái đại khảo, từ chúng ta ở đây mọi người từng người suất lĩnh thủ hạ các huynh đệ đi hoàn thành việc này, ai có thể làm được đâu, chúng ta liền cùng đề cử này vì minh chủ như thế nào?”

Cam Ninh nghe vậy, làm như tới hứng thú: “Có ý tứ, tiểu tử lại nói nói, rốt cuộc là như thế nào một cái đại khảo?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, tiếp tục nói: “Các vị, tại hạ thủy trại, chính là ở Đan Dương quận hạt cảnh trong vòng, tin tức cũng coi như là linh thông, ngày gần đây nghe nói Đan Dương quận tiền nhiệm thái thú Chu Hân ẩn lui, nãi có Từ Châu thứ sử Đào Khiêm khiển tử Đào Thương đóng giữ Đan Dương quận, Đào Khiêm nhi tử nhưng thật ra không có gì ghê gớm, hủ nho một cái, không thành đại sự, bất quá ta thủ hạ nhãi con nhóm thám thính đến nói, hắn từ Từ Châu mang theo một người hãn tướng đến Đan Dương quận, mệnh gọi Hứa Chử, người này vũ dũng hơn người, thiên hạ ít có, nghe nói người này hiện nay chính suất lĩnh 3000 tinh giáp, đóng tại Đan Dương quận trung xuân cốc huyện nội, một mặt thao diễn binh mã, một mặt hiệp trợ xuân cốc huyện huyện lệnh an bài địa phương quân truân công việc…… Chúng ta không ngại liền khảo giáo một chút, ở đây mọi người, ai có thể đánh hạ xuân cốc huyện, như thế nào?”

Thốt ra lời này ra tới, mọi người sôi nổi châu đầu ghé tai, đại sảnh trong vòng, nghị luận tiếng động trong lúc nhất thời nối liền không dứt.

Cam Ninh giơ lên một đạo lông mày, nói: “Hứa Chử? Lão tử nghe qua nói! Là cái kia tên hiệu kêu Hổ Si đi! Nghe nói hắn ở hổ lao quan trước, là đánh bại quá Lữ Bố.”

Lời vừa nói ra, khắp nơi kinh ngạc.

Hứa Chử ở hổ lao quan chiến bại Lữ Bố sự tình, thiên hạ toàn nghe, tuy rằng là dựa vào xa luân chiến trận đánh thắng, nhưng biết khối này thể chi tiết, cũng bất quá là những cái đó ở hổ lao quan trước chính mắt thấy việc này chư hầu binh tướng nhóm.

Tin tức truyền hướng thiên hạ, bất tri bất giác liền truyền đi rồi dạng.

Ở cái kia không có video, internet, TV, báo chí, truyền thông niên đại, tin tức giống nhau đều là người miệng đối người miệng truyền lại, chờ tư lệ tin tức truyền tới Giang Nam tới thời điểm, ở chi tiết phương diện căn bản là không tồn tại bất luận cái gì miêu tả, thậm chí còn sẽ bị miêu đi rồi dạng.

Giang Nam mọi người trước mắt biết nói, cũng chỉ là Từ Châu quân có một cái tên hiệu Hổ Si Hứa Chử, bằng bản thân chi lực chiến bại thiên hạ đệ nhất phi đem Lữ Bố, đến nỗi cụ thể là như thế nào đánh bại, vậy hoàn toàn không biết, dù sao là đánh bại.

Đánh bại Lữ Bố người, chẳng phải có thể xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ?

Có nhân vật như thế tọa trấn xuân cốc huyện, lại còn có có Từ Châu 3000 binh lính, chỉ bằng này đó cướp đường thủy tặc đi đánh huyện thành…… Như thế nào đánh nha?

Kia lộ phi lời nói đại khảo nguyên lai chính là cái này!

Này nơi nào là cái gì đại khảo a? Rõ ràng chính là đại nướng! Vẫn là hướng chết thêm củi lửa thiêu cái loại này. com

Chúng thủy tặc đầu lĩnh trung, có một người thủy tặc đầu lĩnh pha là sầu lo ngôn nói: “Cái này xuân cốc huyện có nhiều như vậy binh mã đóng giữ, còn có mãnh tướng Hứa Chử tọa trấn, như vậy huyện thành, nơi nào là chúng ta như vậy thủy khấu có thể đánh xuống dưới a?…… Nếu không, chúng ta thả không bằng đổi cái huyện thành thử xem?”

Đào Thương nghe vậy, trên mặt lộ ra một bộ vô cùng đau đớn biểu tình, lắc đầu nói: “Vị này trại chủ, liền hướng ngươi vừa rồi những lời này, ở can đảm phương diện này, ngươi liền không có tư cách làm chúng ta Trường Giang chư tặc minh chủ, có thể trở thành này minh chủ người, cần thiết tốt là có đại nghị lực, đại năng lực, đại dũng khí đương thời hào kiệt, đừng nói là một cái Hứa Chử, chính là ngàn vạn cái Hứa Chử, lại có thể như thế nào? Nếu là đại khảo, kia cần thiết phải chọn cái khó! Nếu là lộng cái chỉ có mấy trăm người đóng giữ huyện nhỏ, kia lại có thể khảo ra cái gì? Mỗi người đều có thể đánh hạ tới, lại tuyển cái cái gì?”

Nói đến này, Đào Thương thanh thanh giọng nói, chấn thanh nói: “Dù cho đối mặt ngàn vạn người, ta cũng dũng cảm bước tới! Nhân tài như vậy có thể đương chúng ta minh chủ, mới có thể đương giang tặc vương! Ngày sau càng có thể trở thành hải tặc chi vương! Liền một cái uổng có cậy mạnh mãng phu đều trị không phục, lại há có thể tọa trấn Trường Giang, thống soái quần hùng!”

Cam Ninh nghe vậy, hai tròng mắt bên trong tức khắc tinh quang bùng lên.

Hảo cái tuổi trẻ tiểu tử, có chút dũng khí!

Dù cho đối mặt ngàn vạn người, ta cũng dũng cảm bước tới! 《 Mạnh Tử 》 thư trung chi ngôn dùng ở chỗ này, xác thật là thực phù hợp tình cảnh, không nói đến này họ lộ có phải hay không có thật thực lực này, nhưng chỉ bằng này phân hào khí mà nói, tại như vậy

nhiều thủy tặc đầu lĩnh trung, liền đủ rồi xưng được với là một phương hào hùng, so ở đây đại bộ phận người đều cường.

Này xuân cốc huyện, thật đúng là chính là quyết định!

:.:

------oOo------

Chương 202: 3 tặc thế chân vạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương hào ngôn chí khí, Cam Ninh trong lòng ẩn ẩn dâng lên một loại thưởng thức lẫn nhau chi tình.

Cẩm phàm tặc thực thưởng thức lộ phi loại này đã gan lớn lại có gan khiêu chiến cá tính!

Bởi vì hắn bản nhân đó là như vậy một cái ái làm nổi bật, thả cực kỳ cao điệu người.

Trong lịch sử Cam Ninh chính là một cái có gan mạo hiểm nhân vật, nhìn chung Cam Ninh cả đời, hắn cơ bản liền không có sợ quá ai.

Luận cập kiêu ngạo ương ngạnh, ở Đào Thương trong mắt, Cam Ninh đủ có thể xưng là hán mạt đệ nhất nhân, không có song song, Quan Vũ cũng không được.

Trong lịch sử Cam Ninh tính cách kiêu ngạo ương ngạnh, có đôi khi thật là liền chủ công Tôn Quyền mệnh lệnh đều không vâng theo, ở hắn đương thủy tặc thời kỳ, Cam Ninh liền cướp bóc vật tư, giết hại quan viên, hồn nhiên quên mình, phảng phất thiên lão đại, hắn lão nhị.

Hơn nữa ở làm những việc này thời điểm, Cam Ninh còn nguyện ý đeo lục lạc, thân xuyên áo gấm hoa phục, sợ người khác nhận không ra hắn tới, có thể thấy được vị này tiểu tổ tông làm việc là có bao nhiêu cao điệu.

Đại ca làm ơn ngươi, ngươi là ở cướp bóc nha, không phải tham gia lễ mừng du hành hảo không?

Xích Bích chi chiến sau, Chu Du suất lĩnh tiến công Nam Quận, Cam Ninh từng hướng Chu Du hiến kế, từ hắn bản nhân tự mình suất

một chi tinh binh chiếm cứ Di Lăng thành, cùng Chu Du ở đồ vật hai lộ giáp công Tào Nhân.

Chu Du phân không ra rất nhiều binh, này sống giống nhau không ai nguyện ý tiếp, vừa thấy Cam Ninh cái này hổ bức cái còi cư nhiên chủ động xin ra trận, Chu Du trong lòng thiếu chút nữa không nhạc thí.

Thành, vậy ngươi liền đi thôi.

Tào Nhân ở Giang Lăng, nghe nói Ngô binh chia quân chiếm cứ Di Lăng lúc sau, lập tức phái năm sáu ngàn quân đội đi tiến công Di Lăng thành!

Chờ tào binh tới rồi Di Lăng, liền ở thành quách ngoại dựng đài cao, liên tục mấy ngày hướng bên trong thành bắn tên.

Di Lăng thành phòng thủ thành phố không kiên cố, tường thành cũng không cao, trên đài cao mưa tên mỗi ngày liền cùng phi cơ oanh tạc dường như, áp Ngô binh nhìn không thấy không trung thái dương.

Lúc ấy Cam Ninh thủ hạ nhân khẩu không đủ một ngàn, đối mặt này che trời lấp đất mưa tên, một đám không khỏi run như cầy sấy, có đôi khi ngủ đều có thể dọa đã khóc tới.

Chỉ có Cam Ninh vị này đại gia, từng ngày cùng không có việc gì người dường như, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không có việc gì đỉnh cái đại thuẫn còn ra cửa đi bộ đi bộ tản bộ tiêu thực, nói lương tâm lời nói, hắn trên mông cái kia mắt nếu là lại đại điểm, tâm đều có thể lôi ra tới.

Trăm kỵ kiếp tào doanh liền càng không cần phải nói, thuần thuần không có việc gì tìm kích thích!

Nói thật loại này hành động thật là rất nguy hiểm, chỉ do với không có việc gì làm yêu, hài tử chết đào chết đào, nếu là Cam Ninh hắn lão nương lúc ấy còn sống, khẳng định là đại tát tai trừu hắn mông.

Sau đó cái này cũng chưa tính là Cam Ninh nhất kiêu ngạo thời khắc.

Cam Ninh nhất điếu tạc thiên hành động, là ở Kiến An hai mươi năm, Quan Vũ suất lĩnh tam vạn tinh binh tiến sát ích dương, Cam Ninh lúc ấy dưới trướng thống lĩnh ước có 300 người, hắn nghe nói Quan Vũ tới, trực tiếp liền cùng Lỗ Túc gián ngôn nói: “Lỗ đại ca, lão tử này có 300 người, ngươi lại cho ta 500 người là được! Từ ta đi phòng thủ Quan Vũ, bảo đảm Quan Vũ lão thất phu vừa nghe thấy ta Cam Ninh ho khan thanh, khẳng định liền sợ tới mức không dám qua sông, ta có cái này tin tưởng.” (nguyên lời nói)

Lỗ Túc lúc ấy đã bị chấn kinh rồi!

Ta nima, Cam Ninh tiểu tử này chẳng lẽ là được ho lao? Một ho khan liền lây bệnh người?

Này bệnh nhưng không hảo trị a, chạy nhanh làm hắn ly ta xa một chút.

Vì thế Lỗ Túc vội vàng phát cho Cam Ninh một ngàn người, cũng bàn tay vung lên, hào khí đối Cam Ninh nói: “Bảo bối nhi, mau đi đem ho lao lây bệnh cấp Quan Vũ đi, nhớ kỹ thấy hắn dùng sức ho khan…… Chạy nhanh lăn!”

Cũng không biết là Cam Ninh nghe đồn quá mức hung mãnh, vẫn là hắn ngay lúc đó ho lao bệnh xác thật là được đến chứng thực, Quan Vũ tam vạn đại quân đến lúc sau, nghe nói Cam Ninh tới, cư nhiên thật sự từ bỏ qua sông kế hoạch, rồi sau đó người tắc đem Quan Vũ từ bỏ qua sông địa phương, xưng hô vì “Quan Vũ lại”.

Sau đó, Cam Ninh cũng bởi vì trận này chiến dịch, được đến một cái “Khụ suyễn ninh” tên hiệu.

Có căn cứ vào này, đủ có thể thấy Cam Ninh người này đối với mạo hiểm cử chỉ là cỡ nào ham thích.

Người này thật đánh thật chính là người điên a.

Trước mắt Cam Ninh ở lộ phi khuyến khích hạ, như cũ ở phạm điên: “Hảo! Hảo một cái đánh hạ xuân cốc huyện, lão tử xem cái này đề nghị rất là không tồi! Muốn so với kia chúng ta liền chọn xương cứng gặm! Chọn những cái đó mềm như bông, có gì ý tứ? Này xuân cốc huyện, lão tử còn liền quyết định!”

Nói tới đây, Cam Ninh cười ha hả mắt lé phiếu Chu Thái một chút, nói: “Chu trại chủ, ngươi bên kia lại là có ý tứ gì a? Ngươi nếu là từ bỏ nói, chờ đánh hạ xuân cốc huyện, này giang tặc vương danh hiệu còn có Trường Giang minh chủ chi vị, đã có thể đều là lão tử!”

Chu Thái nghe vậy, sắc mặt nghẹn đến mức đỏ bừng.

Khác không quan trọng, nhưng này giang tặc chi vương chính là Chu Thái tự cho mình là hảo chút năm vang dội danh hiệu, tuy rằng không có được đến công nhận, nhưng lần này nếu là thật bị Cam Ninh cầm đi, kia Chu Thái sau này cũng liền không cần ở thủy tặc trong giới lăn lộn.

Cho nên vô luận như thế nào, hắn giờ phút này cũng không thể lùi bước.

“Chê cười!”

Chu Thái ngưu trừng mắt, rất là khó chịu trả lời: “Kẻ hèn một cái xuân cốc huyện, lão tử sợ ngươi cái điểu? Quay đầu lại lão tử liền đi cái thứ nhất đánh, các ngươi ai cũng đừng cùng lão tử đoạt!”

Chu Thái những lời này chỉ do dư thừa, chúng thủy tặc đầu lĩnh trung, trừ bỏ này hai nhị hóa, ai cũng sẽ không thật sự đi theo bọn họ hai cái tranh đoạt cái này quyền lợi.

Chư hầu minh chủ là hảo, nhưng cũng đạt được có hay không mệnh đương.

Đánh Hứa Chử trấn thủ xuân cốc huyện, này cùng tìm chết có cái gì phân biệt?

Cam Ninh vừa nghe Chu Thái chi ngôn, lặng lẽ nói: “Này thật đúng là kỳ, rõ ràng là lão tử trước đáp khang, vì cái gì cố tình muốn ngươi đi trước tấn công xuân cốc huyện thành? Lão tử hôm nay còn lại cứ muốn cùng ngươi tranh cái này thứ tự! Ngươi đãi làm sao?”

“Ta làm sao?” Chu Thái rít gào một tiếng, cả giận nói: “Ta con mẹ nó tấu ngươi!”

Này hai người, thật là không bớt lo a.

“Ai ai ai! Nhị vị, nhị vị……” Đào Thương vội vàng đứng ra khuyên giải nói: “Điểm này việc nhỏ các ngươi hai vị gấp cái gì a, còn không phải là chịu chết sao?…… Không đối…… Còn không phải là tranh minh chủ sao? Nếu nhị vị đều có cái này ý đồ, kia chúng ta ba người không ngại rút thăm, ấn rút thăm trình tự thay phiên đi tấn công xuân cốc huyện, đã công bằng, lại có mặt khác ở đây chư trại chủ có thể làm chứng, cớ sao mà không làm đâu?”

Một phen nói ra tới, Cam Ninh cùng Chu Thái tức khắc cứng họng.

Không bao lâu……

Lại thấy Cam Ninh quay đầu, tò mò nhìn từ trên xuống dưới Đào Thương, nghi hoặc nói: “Lộ lão đệ cũng tính toán thấu cái này náo nhiệt? Cùng ta hai người tranh một chút cái này minh chủ chi vị?”

Đào Thương chậm rì rì cười nói: “Tiểu đệ vừa mới nói, nếu là tranh minh chủ, cơ hội bãi ở trước mắt, mỗi người đều có tranh đoạt cơ hội, tiểu đệ năng lực cùng uy vọng tuy rằng không kịp nhị vị đại ca, nhưng tự hỏi cũng coi như là có chút thủ đoạn, không ngại liền cùng hai vị đại ca xem xem náo nhiệt, hiến một bêu xấu, vạn nhất thắng đâu? Rốt cuộc sao, công bằng cạnh tranh, vẫn là muốn!”

Dứt lời, Đào Thương quay đầu cười nhìn hắn phía sau Từ Vinh, nói: “Ta nói có đạo lý đi? Trác Lạc hiền đệ?”

Từ Vinh duỗi tay xoa xoa trên đầu mồ hôi, không nói một tiếng muộn thanh gật đầu.

Quá hắn nương có đạo lý……

Còn công bằng cạnh tranh, ta liền một con mắt, đục lỗ một nhìn đều biết đây là ngươi ổn thắng cục!…… Này hai thủy tặc đầu lĩnh còn tại đây ngốc đi kéo tức nói nhao nhao đâu!

Đều là cho ngươi đương đệm lưng hóa.

Cam Ninh vừa nghe Đào Thương nói, cũng là gật gật đầu, hào khí nói: “Lộ lão đệ lời này nói đảo cũng là thật thành, không tồi, nếu là muốn tranh Trường Giang minh chủ! Vậy cần thiết muốn các hiện thủ đoạn, cùng thi triển tài hoa, để tránh ngày sau rơi xuống cái gì tiếc nuối không phải?…… Giữa sân chư vị, còn có hay không người muốn cùng chúng ta ba cùng đi lập xuân cốc huyện?”

Ở đây còn thừa thủy tặc đầu lĩnh, giải thích sôi nổi xua tay chối từ.

Bọn họ đã không có Cam Ninh bưu kính, cũng không có Chu Thái đối giang tặc vương hướng tới, càng không có Đào Thương kia một bụng xấu xa tâm tư.

Ai đều nguyện ý sống lâu mấy năm, không có việc gì tìm chết hành động, thủy tặc cũng không muốn làm.

“Thực hảo!” Nhưng thấy Cam Ninh phất phất tay, nói: “Người tới a, chuẩn bị cưu tới, chúng ta ba cái, hôm nay liền ở chư vị trại chủ trước mắt, bài bài thứ tự!”

Không bao lâu, liền có tiểu lâu la đem vê cưu tặng tới, Cam Ninh, Chu Thái, lộ phi ba người liền bắt đầu rút thăm.

Ra người không ngờ, lần này tấn công xuân cốc huyện trình tự, chính là Chu Thái xếp hạng đệ nhất vị, Cam Ninh xếp hạng vị thứ hai, mà lộ phi còn lại là xếp hạng vị thứ ba.

Ba người cầm trong tay vê cưu, cho nhau nhìn vừa thấy, trong lòng bắt đầu từng người ám làm so đo.

Lại thấy Đào Thương làm bộ làm tịch thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Nhị vị huynh trưởng thật là hảo thủ khí a, có thể trừu đến trước hai cưu, nếu là kia xuân cốc huyện bị các ngươi trước đánh hạ tới, tiểu đệ ta này chẳng phải là hữu lực không chỗ sử, quá nghẹn khuất.”

Cam Ninh nghe vậy cười ha ha, duỗi tay vỗ vỗ Đào Thương bả vai, cười nói: “Lộ lão đệ, đây là là ý trời, thật sự không có cách nào, ngươi thả nước đọng trại nghỉ ngơi, đãi chu trại chủ bị Hứa Chử đánh tan lúc sau, lão tử tự đi lấy kia xuân cốc huyện, sau đó mời ở đây chư vị trại chủ đi kia huyện thành nội uống rượu, như thế nào?”

Chu Thái vừa nghe lời này, đầu nhân không khỏi cọ cọ bốc hỏa, Cam Ninh thằng nhãi này, nói chuyện thực sự làm giận, nghe hắn kia trong lời nói chi ý, này huyện thành, hay là ta Chu Thái liền đánh không xuống dưới?

Chu Thái trong lòng đem Cam Ninh cả nhà thăm hỏi trăm ngàn biến, nhưng trên mặt lại cũng không cùng Cam Ninh trí khí, chỉ là ở trong lòng thầm nghĩ: “Cẩm phàm tặc, tùy ngươi hiện tại nói như thế nào! Đãi lão tử đánh hạ xuân cốc thành sau, xem ngươi kêu là không gọi lão tử này một tiếng minh chủ?”

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương đột nhiên mở miệng nói: “Nhị vị huynh trưởng, vừa mới tại hạ ở rút thăm thời điểm, cẩn thận tư chi, chúng ta là thủy tặc, cho dù dẹp xong huyện thành, cũng không thể lâu thủ, thả vô cho rằng bằng chứng, vì chứng minh chúng ta xác thật là đánh vào huyện thành trong vòng, tiểu đệ có một cái bằng chứng phương pháp, không biết nhị vị huynh trưởng có không nguyện ý vừa nghe.”

Chu Thái cùng Cam Ninh nghe Đào Thương lời này có lý, ngay sau đó cùng gật đầu: “Lộ lão đệ có cái gì phương pháp, liền thỉnh nói thẳng!”

Đào Thương thanh thanh yết hầu, đối với hai cái thủy tặc đầu lĩnh nói: “Giống nhau sở hữu huyện thành, ở trong thành huyện nha phủ đệ trước cửa, đều sẽ có một thanh đạo kỳ vì tọa trấn, chúng ta giữa

nếu là có người có thể đủ đánh tiến huyện thành, kia này mặt đại kỳ kỳ tắc tất nhiên chính là dễ như trở bàn tay chi vật, không ngại liền lấy này mặt đạo kỳ vì làm chứng, quay đầu lại ở tụ hội là lúc, ai nếu là có thể đem này mặt đại kỳ kỳ lấy tới, ai đó là này đại khảo thắng được người, nhị vị nghĩ như thế nào?”

Chu Thái cùng Cam Ninh nghe Đào Thương nói như thế chuẩn xác, không khỏi sôi nổi gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Lộ lão đệ, tưởng chu đáo a!

Quay đầu lại chờ ta đương minh chủ, liền an bài tiểu tử này đương cái quân sư, cũng không tính bôi nhọ hắn.

------oOo------

Chương 203: xuân cốc huyện chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nguyệt hung tinh người đêm, phong cao phóng hỏa thiên.

Tối nay, đó là vê cưu đến đệ nhất danh Chu Thái tham gia đại khảo nhật tử.

Ở cái này duỗi tay không thấy năm ngón tay ban đêm, Chu Thái cùng với hắn thủ hạ thủy tặc nhóm, chính nương đêm tối che chở, hướng về xuân cốc huyện phương hướng thật cẩn thận sờ soạng tiến lên mà đi.

Vì có thể đạt được thắng lợi, Chu Thái có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Vì có thể thuận lợi đoạt được xuân cổ huyện thành, Chu Thái lúc này đây, đem dưới trướng một ngàn dư danh thủy khấu toàn bộ mang lên, hơn nữa vì có thể tăng cường chiến lực, ngay cả lần trước cướp bóc mà đến kia 200 thất Thanh Châu chiến mã, tính cả chính hắn nguyên bản sở có được 50 thất chiến mã cũng là hết thảy phái ra tiền tuyến, từ này tự mình thống soái, tổ kiến thành một chi rất có chiến lực kỵ binh đội ngũ, vì chính là có thể một kích mà khắc, cướp lấy huyện thành đoạt hạ đạo kỳ, bước lên hắn trong lòng tha thiết ước mơ minh chủ bảo tọa.

Mắt thấy xuân cốc huyện thành trì loáng thoáng đã gần ngay trước mắt, Chu Thái liếm liếm môi, trong lòng rất là thấp thỏm, hơi có chút run rẩy đối với phía sau Tưởng Khâm phất phất tay, ý bảo toàn quân chuẩn bị về phía trước.

Tưởng Khâm minh bạch Chu Thái ý tứ, cũng là đem bàn tay vung lên, phân phó thủ hạ lâu la nhóm về phía sau truyền lời, tiếp đón hai

người bọn họ sở suất lĩnh ngàn dư thủy khấu, thẳng đến xuân cổ thành xung phong liều chết mà đi.

……

……

Nhưng Chu Thái cùng Tưởng Khâm không nghĩ tới chính là, giờ này khắc này xuân cốc thành thực sự là đề phòng nghiêm ngặt.

Nguyên nhân cũng không mặt khác, mà là huyện thành nội đóng quân đã sớm được đến sẽ có cường đạo kiếp thành tin tức.

Đào Thương chán đến chết ở đầu tường thưởng thức một cái nho nhỏ đào nhĩ muỗng, một bên thủ sẵn lỗ tai một bên hướng nơi xa quan vọng.

Tuy rằng bên ngoài đều là đen như mực, nhưng nếu là cẩn thận quan khán, vẫn là có thể thấy có một ít bóng người mơ hồ chính hướng về xuân cốc huyện chạy băng băng mà đến.

“Tới rất nhanh đâu, thật là sét đánh không kịp bưng tai chi thế, Chu Thái gia hỏa này, thật sự có tài.” Đào Thương cười ha hả nói.

Từ Vinh đứng ở Đào Thương bên người, tối nay hắn lại đem kia đồng thau mặt nạ mang ở trên mặt, nghe vậy nhịn không được mắt lé nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, cảm khái ngôn nói: “Đáng tiếc, Chu Thái tốc độ lại mau, nhưng chung quy vẫn là không có ngươi động tác mau…… Giờ phút này xuân cốc huyện ở ngoài, đã bày ra trọng binh mai phục, tứ phía vây định, nếu không phải ngươi trước đó có điều phân phó, theo ta thấy Chu Thái hôm nay sợ là tồn tại đi không ra đi.”

Đào Thương lộ ra một cái hiền lành mỉm cười, nhẹ nhàng nhún vai, nói: “Đào mỗ chính là chính nhân quân tử, không mừng giết chóc, có thể không giết đương nhiên liền không giết, nói nữa, thủy tặc đều tử tuyệt, ai phủng ta đương hải tặc vương đâu?”

Từ Vinh không muốn nghe hắn vô nghĩa, chậm rì rì đem đầu vặn hướng một bên, làm như đối bóng đêm đột nhiên có dày đặc hứng thú.

Mà liền ở hai người đối thoại thời khắc, đang ở tiếp cận thành trì Chu Thái cùng Tưởng Khâm cùng với này dưới trướng cường đạo nhóm, cùng với lợi dụng mồi lửa, đem trong tay cây đuốc toàn bộ đều bậc lửa, đang chuẩn bị hướng về xuân cốc huyện thành trì chạy đi, ở dưới thành đốt lửa.

Đây là Chu Thái đã sớm đã nghĩ ra được sách lược.

Xuân cốc huyện nội có Hứa Chử suất lĩnh suy nghĩ 3000 chính quy quận binh tọa trấn phòng thủ, nếu là chính diện giao phong nói, Chu Thái căn bản là không có bất luận cái gì phần thắng.

Chu Thái tuy rằng là cường đạo, nhưng tuyệt không phải một dũng chi phu, hắn có hắn chiến pháp cùng dụng binh thao lược.

Nếu là tưởng đạt thành chiếm cứ xuân cốc huyện ước định, Chu Thái cùng Tưởng Khâm thương lượng tới thương lượng đi, cũng chỉ có dương đông kích tây này một cái sách lược nhưng dùng chi!

Dựa theo hai người thương lượng ra tới sách lược, thừa bóng đêm tiếp cận thành trì, hiện nghĩ cách ở thành trì hạ phóng thượng một phen lửa lớn, hấp dẫn bên trong thành Hứa Chử cùng với phòng giữ quận binh lực chú ý, đương Hứa Chử suất binh tới cứu hoả thời điểm, Chu Thái đám người lại từ một cái khác phương hướng thừa giết lung tung vào thành nội, mặc kệ mặt khác xông thẳng huyện phủ, trực tiếp lấy huyện nha trước cửa đại kỳ, sau đó nếu là có thể thuận lợi ra khỏi thành, liền thuận lý ra khỏi thành, nếu là Hứa Chử đã hồi binh, kia Chu Thái đám người liền chiếm cứ huyện nội hiểm yếu dân xá cùng điểm cao, thiết hạ mai phục chờ đợi Hứa Chử hồi binh huyện nha, sau đó ở dĩ dật đãi lao, giết hắn cái trở tay không kịp, cũng chia quân phái người mọi nơi phóng hỏa, đãi bên trong thành loạn thành một tổ ong thời điểm, liền có thể thừa cơ thoát đi.

Như vậy liền có thể lợi dụng nhỏ nhất hy sinh, đạt tới mục đích. Không thể không nói, Chu Thái sách lược vẫn là thực phù hợp thực tế, hắn binh mã chỉ có ngàn hơn người, đối thủ so với hắn thủ hạ ước chừng nhiều gấp ba, muốn trí thắng cướp lấy huyện thành, cũng chỉ có này một cái phương pháp có thể hành đến thông.

Không thể không nói, Chu Thái thân là một phương khôi thủ, ý tưởng vẫn là rất có vài phần xa chiêm tính, ít nhất ở đối phương hoàn toàn không rõ ràng lắm hắn ý đồ dưới tình huống, cái này sách lược không hề bất luận cái gì sơ hở, nãi thuộc thượng thiện chi sách.

Nhưng tiền đề là, đối phương không rõ ràng lắm hắn ý đồ.

Đương Chu Thái cùng Tưởng Khâm chờ một đám người mã đem trong tay cây đuốc bậc lửa, chuẩn bị đi dưới thành phóng hỏa thực thi bước đầu tiên thời điểm, cây đuốc lại đem đối diện tình hình chiếu xạ ra tới, làm một chúng kẻ cắp không khỏi sôi nổi ngây dại.

Ở bọn họ tưởng tượng bên trong, nguyên bản hẳn là không có một bóng người tường thành dưới, giờ phút này rậm rạp hoành liệt một đại bài quan quân sĩ tốt, này đó sĩ tốt nhóm giờ phút này chính đều mặt âm trầm, biểu tình quỷ dị trừng mắt này đó cường đạo, có chút quan quân thậm chí còn xoa tay hầm hè, nóng lòng muốn thử, trong tay bọn họ qua kích đều ở cây đuốc chiếu rọi xuống có vẻ phá lệ sắc bén, phảng phất đang muốn tham lam liếm mút máu tươi, tới tràn ngập chính mình lạnh băng khí thân.

Nhìn những cái đó phảng phất đột nhiên từ thổ địa chui ra tới giống nhau quận binh, Chu Thái, Tưởng Khâm còn có bọn họ phía sau những cái đó tặc chúng, một đám tức khắc tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Này xem như như thế nào cái tình huống?

Giữa sân, phảng phất bị người làm ma pháp giống nhau, hai bên tuy có ngàn người, nhưng lại không người dám cổ họng một tiếng, ẩn ẩn có thể nghe được chỉ có ngựa phát ra tiếng vang, mà nhân loại

chỉ là dừng hình ảnh ở nơi đó, các có chút suy nghĩ nhìn trước mắt trạng huống.

Tường thành hạ quan quân trung, lại có một cái đại hán giá mã đi ra, hướng về phía Chu Thái chờ một chúng cường đạo hô: “Đan Dương quận quân Tư Mã Hứa Chử, phụng mệnh ban đêm diễn võ, thao luyện binh tướng, ngươi chờ chính là người nào? Tại sao tại đây!? Hơn phân nửa đêm tới ta huyện thành hạ, muốn làm chi?”

Chu Thái cùng Tưởng Khâm nghe vậy, thiếu chút nữa không khóc thành tiếng tới……

Ban đêm diễn võ? Thao luyện binh tướng?

Đây là như thế nào cái kịch bản?

Hơn phân nửa đêm ngươi không hảo hảo ngủ, tại đây luyện cái gì binh?

Này họ hứa chính là thật có thể làm yêu a! Bên ta điểm này cũng thực sự là quá bối một ít đi.

Tưởng Khâm do dự cưỡi ngựa mà ra, tiếp theo cây đuốc quang mang hướng về phía Hứa Chử xa xa vừa chắp tay, nói: “Hứa Tư Mã…… Tại hạ nếu là nói chúng ta chính là đi ngang qua quý huyện, hứa Tư Mã có thể tin không?”

Hứa Chử nghe vậy cười ha ha.

“Ngươi nói đi?”

Liền ở Chu Thái cùng Tưởng Khâm còn ở cân nhắc dùng cái gì lời nói dối có thể lừa dối một chút này đó quan quân thời điểm, lại nghe đối diện một cái quan quân khúc đem đột nhiên rống lớn một tiếng.

“Này còn nhìn không ra sao? Bọn họ là kiếp huyện cường đạo!”

“Giết sạch bọn họ!”

“Sát, sát, sát!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy những cái đó hạng nặng võ trang chuẩn bị tham gia “Đêm khuya diễn võ” quan quân sĩ tốt, giống như ra lan chó điên giống nhau, hướng về Chu Thái cùng Tưởng Khâm đội ngũ vọt qua đi.

Chu Thái cùng Tưởng Khâm, giờ phút này giống như làm chuyện xấu bắt lấy hiện hành lỏa anh giống nhau, không hẹn mà cùng rống lớn một tiếng: “Đều chạy nhanh chạy!”

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, sở hữu cường đạo đều ném xuống trong tay những cái đó vừa mới muốn thiêu thành cây đuốc, quay đầu bôn phía sau khi lai lịch vội vàng chạy băng băng qua đi.

Cái gì minh không minh chủ, hiện tại hoàn toàn không quan trọng, mưu kế thi triển không thành, giữ được tánh mạng mới là nhất thật nhất thật sự.

Sở hữu cường đạo, cơ hồ là té ngã lộn nhào hướng về con đường từng đi qua vọt trở về.

Đáng tiếc chính là, nhà dột còn gặp mưa suốt đêm.

Tới thời điểm trên đường, vừa lúc có một chi quan quân cũng là đổ ở chỗ này.

“Xuân cốc huyện quận binh, phụng mệnh tại đây diễn võ, các ngươi nhanh chóng xuống ngựa tiếp nhận đầu hàng, hàng giả không giết!”

Tưởng Khâm thấy thế, sắc mặt không khỏi biến trắng bệch, quay đầu đối Chu Thái kinh hô: “Đại ca, như thế nào trong một đêm, xuân cốc huyện như thế nào nơi chốn đều là diễn võ?”

Chu Thái hung hăng phun một tiếng, một ghìm ngựa cương, cả giận nói: “Kia họ hứa có tật xấu, ban ngày ban mặt không luyện binh, thế nào cũng phải buổi tối lộng! Đoàn người mau cùng ta hướng tây chạy!”

Sở hữu tặc binh, ở Chu Thái dẫn dắt hạ, hướng về phía tây vùng núi vội vàng chạy đem mà đi.

Chạy đến vùng núi ngắn ngủn khoảng cách, giờ phút này ở chúng cường đạo trong mắt, thế nhưng thành còn sống cuối cùng hy vọng.

Bị cầu sinh dục vọng kích phát rồi sở hữu tiềm lực Chu Thái cùng Tưởng Khâm, cùng với hai người bọn họ dưới trướng sở hữu tặc binh nhóm, đều dùng ra cả người cuối cùng một tia sức lực, liều mạng hướng núi rừng nơi chạy như điên mà đi.

Mắt thấy liền phải tới rồi núi rừng, Chu Thái phân phó Tưởng Khâm nói: “Tới rồi chân núi hạ, làm các huynh đệ bỏ mã, chúng ta lên núi! Quan quân nhiều ngựa, thả đều là trọng giáp, lên núi không dễ, chúng ta ở núi rừng trung tướng bọn họ ném rớt!”

Tưởng Khâm nghe vậy đầu tiên là gật đầu, sau đó đột nhiên vừa tỉnh, kinh ngạc nhìn Chu Thái ngôn nói: “Đại đương gia, ngươi này phương pháp chạy nhưng thật ra có thể chạy, chính là này hai trăm 50 thất chiến mã! Đã có thể hoàn toàn ném!”

Đầu năm nay, chiến mã quý trọng như kim cương, đặc biệt là ở phương nam loại này khuyết thiếu ngựa địa vực, 250 thất chiến mã cơ hồ tương đương một cái huyện thành sở có được chiến mã số lượng.

Chu Thái nghe xong lời này, trong lòng cũng phảng phất là ở lấy máu.

Hắn cũng thực sự là luyến tiếc.

Nhưng lúc này giờ phút này, đối với hắn tới nói, có thể giữ được chính mình cùng thuộc hạ các huynh đệ mệnh mới là quan trọng nhất. com

Chu Thái cắn chặt khớp hàm, một bên chỉ huy mọi người trốn chạy, một bên cao giọng quát: “Chiến mã ném liền ném, về sau lại nghĩ

cách tìm trở về đó là, việc cấp bách, là giữ được các huynh đệ mệnh! Dựa theo ta nói…… Bỏ lập tức sơn!”

Chu Thái mệnh lệnh bị hạ đạt lúc sau, bị cầu sinh dục vọng kích phát rồi sở hữu tiềm lực ngàn dư thủy tặc nhóm, đều dùng ra cả người cuối cùng một tia lực lượng, liều mạng hướng về núi rừng phương hướng chạy băng băng mà đi.

Hứa Chử suất lĩnh quan quân nhóm, ở Chu Thái bọn họ mặt sau không nhanh không chậm đuổi đi, nếu không phải trước đó được Đào Thương mệnh lệnh, lấy Hổ Si tính cách, giờ phút này sớm đã là ra roi thúc ngựa, đuổi kịp những cái đó thủy tặc, này còn có thể dung bọn họ bước lên núi rừng thoát độn?

Hôm nay, thực sự là tính bọn họ mệnh hảo.

Liền ở ngay lúc này, có đội quân tiền tiêu binh lính hồi mã hướng Hứa Chử bẩm báo, ngôn Chu Thái cùng Tưởng Khâm chờ một chúng cường đạo, đã đem ngựa ném vào tại chỗ, các đều là khinh thân đóng gói đơn giản, bôn vùng núi thượng rừng rậm bỏ chạy mà đi.

Hứa Chử nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo không khỏi cười ha ha, gật đầu tán thưởng nói: “Quả nhiên là không ra Quách Phụng Hiếu sở liệu, này đó tặc tử thật sự là đem ngựa cấp ném xuống chạy…… Ha ha ha, lần trước bị bắt cóc ngựa, không thể tưởng được cư nhiên sẽ dùng phương thức này đoạt trở về, còn chỉ nhiều không ít, có ý tứ, thật sự là có ý tứ.”

Nói đến này, liền thấy Hứa Chử đối phía sau một người kỵ binh phân phó nói: “Nhanh chóng hồi mã, bẩm báo Đào phủ quân, liền nói Chu Thái cùng Tưởng Khâm này đó thủy tặc, đã trốn vào núi rừng, đổi nghề làm sơn tặc, 200 dư thất chiến mã kể hết đoạt lại, đãi kiểm kê lúc sau, liền có thể mang về huyện thành sung công!”

“Nặc!”

------oOo------

Chương 204: cẩm phàm đối Hổ Si

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Thái bắt cóc xuân cốc huyện hành động, liền ở một hồi Marathon chi chiến trung, qua loa bị thua.

Nhưng mà lệnh người không tưởng được chính là, liền ở Chu Thái đám người bị Hứa Chử suất binh đuổi đi đến vùng núi thả bỏ quên chiến mã thời điểm, xuân cốc huyện lại đã xảy ra một kiện lệnh mọi người, bao gồm Đào Thương đều không tưởng được sự tình.

Có ngoài thành thám báo hoả tốc chạy tới thành lâu hướng Đào Thương bẩm báo, liền ở Hứa Chử chờ một chúng quân mã đuổi bắt Chu Thái chờ thủy tặc thời điểm, một chi giấu ở xuân cốc huyện phụ cận cường đạo từ huyện thành một cái khác phương hướng ẩn vào huyện nội! Giờ phút này chính lấy cực nhanh tốc độ xuyên qua huyện nội đường phố, hướng về ở vào huyện thành trung tâm phủ nha bôn tập mà đi.

Đào Thương nghe vậy đầu tiên là cả kinh, ám đạo đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là Chu Thái để lại chuẩn bị ở sau?

Nhưng cẩn thận ngẫm lại lại không đúng a, Chu Thái mưu kế hẳn là không có sâu như vậy có thể kéo dài và dát mỏng.

Đột nhiên, Đào Thương chợt tỉnh ngộ, giơ tay vỗ vỗ trán âm thầm cảm khái.

“Là Cam Ninh! Hảo một cái cẩm phàm tặc! Đào mỗ nhưng thật ra khinh thường hắn!”

Đào Thương bên người, Từ Vinh nghe vậy vẻ mặt kinh giận nói: “Cam Ninh thằng nhãi này, dám hỏng rồi tấn công huyện thành đoạt

đạo kỳ quy củ? Chu Thái đem huyện nội Hứa Chử binh mã đều dẫn đi rồi, hắn lại thừa cơ âm thầm tới trộm đi đại kỳ kỳ, này không lay động sáng tỏ là sử trá sao?”

Đào Thương nghe vậy cười cười, lắc đầu khen ngợi nói: “Chính cái gọi là binh bất yếm trá, Cam Ninh làm như vậy không gì đáng trách, nói nữa, ta, hắn, còn có Chu Thái trước đó từng rút thăm quyết định trình tự, nhưng chỉ là quyết định tấn công huyện thành lấy đại kỳ kỳ trình tự, lại không có ước định đệ nhị sóng nhân mã so đệ nhất sóng nhân mã cụ thể muốn hoãn lại bao lâu thời gian, Chu Thái xác thật là trước tới đánh huyện thành lấy đạo kỳ, Cam Ninh tuy rằng là ngay sau đó theo đi lên nhặt của hời, nhưng ở thời gian thượng ước định thượng, nghiêm khắc tới giảng kỳ thật cũng không tính vi phạm quy định.”

Từ Vinh nghe vậy thở dài khẩu khí: “Không thể tưởng được kia tư nhìn một bộ kiêu ngạo bộ dáng, tâm tư lại như vậy kín đáo, thực sự là can đảm cẩn trọng, thiếu chút nữa liền nhìn lầm.”

Nói xong lời này, Đào Thương không khỏi ở trong lòng âm thầm thổn thức.

Cái gọi là: Mạnh Đức có Trương Liêu, cô có cam Hưng Bá…… Cái này có thể cùng Tào Ngụy ngũ tử lương tướng xếp hạng đệ nhất nhân vật sánh vai người, xác thật không phải là nhỏ.

Đừng nhìn chỉ là đánh huyện thành đoạt đạo kỳ như vậy một chuyện nhỏ, nhưng Cam Ninh có thể ở thời gian cùng địa điểm cùng với cơ hội thượng, đều nắm chắc chút xíu không kém, thời cơ càng là tuyển diệu đến mảy may, hơn nữa liền chính mình đều cùng nhau cấp lừa gạt đi qua, xác thật không uổng phí hắn có thể cùng Trương Liêu có liều mạng đánh giá.

Nghe Đào Thương khen không dứt miệng khen ngợi Cam Ninh, lại không để ý tới trước mắt việc gấp, Từ Vinh lại là có chút luống cuống, cả giận nói: “Ngươi nhìn xem ngươi, còn có tâm nhạc ra tới? Ngươi chẳng lẽ nhìn không ra tới, Cam Ninh lần này chính là có bị mà đến, hắn đem tất cả mọi người tính kế đi vào, hiện tại bên trong

thành là trống không, như thế không đánh mà thắng làm hắn bắt được đại kỳ kỳ, quay đầu lại hắn đó là Trường Giang minh chủ, ngươi còn lấy cái gì liền cùng nhân gia cạnh tranh hải tặc vương?”

Đào Thương nghi hoặc nhìn Từ Vinh liếc mắt một cái, trên mặt lộ ra nghi hoặc khó hiểu, kia biểu tình phảng phất là đang xem một con quái thú.

“Trác Lạc a……”

Từ Vinh sắc mặt căng thẳng, nghiến răng nghiến lợi: “Không được dùng này phá danh gọi ta!”

Đào Thương thật dài thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Từ tướng quân, từ Tư Mã…… Ta thật là không rõ ngươi là như thế nào suy nghĩ nói đâu? Cam Ninh nhưng thật ra đem những người này, bao gồm ta đều tính kế đi vào không giả, nhưng ngươi dựa vào cái gì nói xuân cốc huyện phủ trước cửa kia mặt đại kỳ kỳ nhất định liền sẽ bị hắn lấy đi đâu?”

Từ Vinh thấy Đào Thương như cũ là không nhanh không chậm, khí thẳng dậm chân.

“Ngươi hỏi đây là cái gì lời nói ngu xuẩn? Bên trong thành hiện tại phòng giữ hư không, Cam Ninh nhân cơ hội vào thành, giờ phút này sợ là đã tới rồi huyện thành phủ nha trước cửa, đại kỳ kỳ không bị hắn lấy đi? Lại có ai tới! Chẳng lẽ xuân cốc huyện phủ nha trước cửa đại kỳ còn đã sớm bị thu hồi tới không thành?”

Đào Thương nhẹ nhàng một nhún vai, tiếp theo vỗ vỗ đôi tay, lại có một người tiểu tốt ôm một quyển bố chế lá cờ, bước nhanh chạy đến Đào Thương trước mặt, hổn hển mang suyễn nói: “Đào phủ quân, có gì phân phó?”

Đào Thương một lóng tay kia mặt đại kỳ kỳ, đối tiểu tốt nói: “Đem lá cờ triển khai, cấp từ Tư Mã quá xem qua.”

Tiểu tốt bắt lấy cờ xí hai cái kỳ giác, dùng sức đem đạo kỳ run lên, tức thì liền đem chỉnh mặt đại kỳ kỳ triển khai ở Từ Vinh trước mặt.

Không khí ở trong nháy mắt phảng phất đọng lại.

Hiển hách nhiên chính là kia mặt hẳn là treo ở xuân cốc huyện nha trước cửa kia mặt bị mọi người coi là chứng minh chính mình Trường Giang minh chủ đại kỳ kỳ.

Từ Vinh xem chính là trợn mắt há hốc mồm, miệng giật mình đều phải trương nứt ra.

“Ngươi? Ngươi đã sớm lấy về tới?”

Đào Thương một quán đôi tay: “Nhiều mới mẻ a? Biết rõ bọn họ tranh chính là cái này, ta có thể yên tâm còn treo ở huyện nha phủ đệ trước cửa sao? Hôm nay buổi sáng liền hái về.”

“Chính là…… Chính là…… Ngươi này không phải rõ ràng gian lận sao?” Từ Vinh suy yếu đáp lại Đào Thương nói: “Quay đầu lại ngươi ở Cam Ninh cùng Chu Thái trước mặt, lại hẳn là như thế nào giải thích a?”

Đào Thương đem bộ ngực một đĩnh, rất là tự hào nói: “Ngươi có thể nghĩ đến, ta đương nhiên cũng có thể đủ tưởng đến, ta không riêng gì hái được đại kỳ kỳ, liền cột cờ tử đều nhổ tận gốc tới đào, quay đầu lại Cam Ninh nếu là hỏi, ta liền nói hắn vận khí không tốt, đuổi kịp huyện nha sửa chữa con đường, thuận tiện đem cột cờ tử cũng tu một tu, cho nên dời đi.”

Từ Vinh mặt nạ hạ cơ bắp trực trừu trừu, cũng không biết nên nói Đào Thương cái gì tốt hơn.

Sửa chữa…… Cột cờ tử, cũng mệt hắn có thể nghĩ ra.

“Hảo nhất chiêu rút củi dưới đáy nồi a, ngươi thật là đủ tàn nhẫn…… Nói thật, Từ mỗ hiện tại thật không biết có phải hay không hẳn là đi đồng tình một chút những cái đó cường đạo.”

Nói đến này, Từ Vinh dừng một chút, mới vừa rồi nói: “Từ ngươi chinh phạt bạch bụng sóng bắt đầu, Từ mỗ liền đã nhìn ra, ngươi đối với dưới bầu trời này cường đạo nhóm tới nói, chẳng phân biệt trên đường vẫn là thủy thượng, chẳng sợ chính là bầu trời phi, cũng đều xem như một cái khắc tinh! Cường đạo khắc tinh! Từ mỗ thật là phục ngươi rồi.”

Đào Thương cũng không có bởi vì Từ Vinh khích lệ mà cảm thấy tự hào, hắn chỉ là ngẩng đầu nhìn nhìn phương xa, chậm rì rì nói: “Hứa Chử binh mã thực mau liền phải đã trở lại, cũng không biết Cam Ninh có thể hay không gặp phải hắn…… Nghe nói cẩm phàm tặc từ khi xuất đạo lúc sau, liền vẫn luôn là không gì địch nổi cướp bóc đều bị thắng, xem ra hôm nay, hắn bắt cóc chiến tích, liền phải hủy ở Hứa Chử trên tay…… Tích thay.”

Từ Vinh thật mạnh lắc lắc đầu, tỏ vẻ thực không tán thành.

“Ngươi không cần như vậy khiêm tốn, Hứa Chử chỉ là cái cớ, ta cảm giác, chân chính huỷ hoại hắn chiến tích người, hẳn là ngươi mới đúng, ngươi nhưng ngàn vạn đừng hướng nhân gia Hứa Chử trên đầu lại.”

……

……

Giờ này khắc này, ở xuân cốc huyện phủ nha trước cửa.

Nhìn trên mặt đất, nguyên bản hẳn là dựng đứng chuôi này cột cờ hố to, Cam Ninh không khỏi phẫn nộ rồi.

“Cái nào thiên giết! Liền cột cờ tử đều đào, cái gì tật xấu? Này con mẹ nó làm lão tử đến nào tìm kỳ đi!”

Cam Ninh phía sau, đi theo hắn cùng mà đến những cái đó thủy khấu nhóm, giờ phút này cũng đều là hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), một đám ngây ngốc nhìn trên

mặt đất cái kia hố to, hồn nhiên không biết sự tình như thế nào sẽ phát triển trở thành như vậy.

Bên ta thừa Chu Thái đem quan quân dẫn đi, bắt được này ngàn năm một thuở cơ hội tới đem lá cờ cướp đi, không thể tưởng được lại là như vậy một cái kết quả.

Này cũng quá khi dễ người đi!

“Đại, đại đương gia.” Cam Ninh phía sau, một người thủy khấu thấy hắn thịnh nộ đã cực, cũng vốn là không nghĩ chủ động tiến lên trêu chọc hắn, tiếc rằng chuyện tới trước mắt lại không thể không nói.

Này cường đạo khiếp đảm thấp giọng nói: “Đại đương gia, đạo kỳ có phải hay không đã bị Chu Thái đào đi rồi?”

Cam Ninh hung tợn trừng mắt trên mặt đất cái kia hố, mắng mi trừng mục đích nói: “Đánh rắm! Chu Thái bị này huyện thành đóng quân quan đem Hứa Chử suất binh đuổi đi cùng cẩu giống nhau, chúng ta ở nơi xa đều thấy được, hắn nơi nào tới thời gian lại trộm nhập huyện thành cướp đoạt đạo kỳ?…… Này cử định phi Chu Thái việc làm, không thiếu được đó là này xuân cốc huyện huyện lệnh làm!”

Tiểu lâu la nhóm nghe vậy làm như rất là khó hiểu, nghi hoặc nói: “Đại đương gia, tiểu nhân không phải thực minh bạch, hảo hảo đại kỳ kỳ, huyện lệnh vì cái gì muốn đem nó liền kỳ mang côn đều đào đi rồi đâu?”

Cam Ninh thật sâu hít một hơi, oán hận nói: “Cũng không phải cái gì khó tưởng sự, thân là huyện lệnh, ngày thường tự nhiên là phải đối huyện thành đường phố cùng dân xá dân sinh làm ra quy hoạch sửa chữa, làm không hảo này phủ nha trước cửa, chính là muốn kiến cái gì phòng ốc, hoặc là xây dựng thêm sửa chữa mặt đường linh tinh sự, lâm thời đào đi cột cờ lại cũng thuộc bình thường…… Đáng giận chính là nên xảo bất xảo, cố tình ở lão tử muốn mượn này lá cờ dùng dùng thời điểm mới tu, quá đen đủi!”

Cam Ninh phía sau chúng tặc nghe vậy, tức khắc đều bừng tỉnh đại ngộ, một đám đều ở trong lòng âm thầm giơ ngón tay cái lên.

Vẫn là đại đương gia học thức cao thâm, thực sự có văn hóa a!

Một người tiểu lâu la dùng khâm phục ánh mắt nhìn Cam Ninh, sùng bái nói: “Đại đương gia quả nhiên lợi hại, cái gì đều hiểu, kia xin hỏi đại đương gia, chúng ta hiện tại hẳn là xử trí như thế nào việc này?”

Cam Ninh hung hăng phỉ nhổ, cả giận nói: “Còn có thể như thế nào xử trí? Lại chờ một lát, nếu là chạm vào kia Hứa Chử lãnh người trở về, nhưng lại là không có chúng ta hảo trái cây ăn, đều chạy nhanh cùng lão tử triệt, phong khẩn xả hô!”

Cường đạo nhóm lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, vội vội vàng vàng đem hậu đội đổi thành trước đội, theo Cam Ninh vội vã hướng về tới khi con đường rút về mà đi.

Đáng tiếc chính là, người định không bằng trời định.

Cam Ninh chờ một chúng thủy khấu mới vừa rồi ra xuân cốc huyện Tây Môn, lại chính đuổi kịp Hứa Chử suất chúng đuổi tới.

Hứa Chử thấy Cam Ninh một chúng mới đầu cũng là sửng sốt, trong lòng không rõ nguyên do, nhưng tức thì lại phản ứng quá vị tới!

Có con mẹ nó tới một cái chịu chết.

Hứa Chử ra lệnh cho thủ hạ binh tướng đại đốt đuốc, chính mình còn lại là cưỡi cao đầu đại mã, đem đầu hổ trảm mã đao ở trước ngực một hoành, phóng ngựa mà ra, cao giọng khiển trách nói: “Hảo nhất bang xảo trá cường đạo, cư nhiên chia làm vài luồng bắt cóc ta xuân cốc huyện thành, thật sự là không muốn sống nữa! Các ngươi giữa cái nào là dẫn đầu, ra tới cùng ta tiếu quận Hứa Chử nói chuyện!”

Nghe xong Hứa Chử kêu gọi, Cam Ninh cũng không khiếp đảm, đại thứ thứ đi tới trước trận.

Cam Ninh sử chính là một thanh trường bính hoàn đầu đao, này Trường Giang cự khấu đối mặt quan quân tướng lãnh không chút nào sợ hãi, đĩnh đạc ở trước trận đứng yên, cao giọng tự báo họ danh, này trạng thật là đắc ý.

“Lão tử đó là cẩm phàm tặc Cam Ninh, tối nay đặc tới ngươi huyện thành lưu lưu, ngươi thằng nhãi này đó là Hứa Chử? Hổ lao quan đánh thắng quá Lữ Bố?”

:.:

------oOo------

Chương 205: 2 cường giao phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cam Ninh từ huyện thành triệt hướng huyện ngoại, vừa lúc đụng phải Hứa Chử, Cam Ninh trong lòng vừa động, trực tiếp đơn mời Hứa Chử xuất trận.

Hứa Chử thấy này thủy tặc đầu lĩnh nghe xong chính mình danh hào, cư nhiên không hề có sợ hãi thần sắc, hơn nữa xem hắn kia phó điếu dạng, ẩn ẩn làm như còn có chút chờ mong, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Hảo một cái to gan lớn mật tặc tử, nghe xong Hứa mỗ thanh danh, cư nhiên là một chút cũng không sợ hãi? Hành! Hảo tiểu tử, có điểm ý tứ. Cũng coi như là điều hán tử.

Nghĩ vậy, Hứa Chử cũng là thúc ngựa xuất trận.

“Cẩm phàm tặc, ngươi vừa mới phái người dục thiêu mỗ gia tường thành, lần này lại tự lãnh binh thừa loạn nhập huyện, cái gọi là đâu ra? Ta xuân cốc huyện khi nào trêu chọc các ngươi này đó cường đạo?”

Nghe xong Hứa Chử chất vấn, Cam Ninh không khỏi có chút do dự.

Thiêu tường thành sự, cùng chính mình hoàn toàn không có quan hệ a, xem ra Hứa Chử thằng nhãi này là có chút hiểu lầm.

Này Trường Giang cự khấu do dự sau một lúc lâu, mới vừa rồi không phải thực tự tin đối Hứa Chử giương giọng hô: “Lão tử nói ta là tới trộm cột cờ tử…… Hứa Tư Mã tin sao?”

Hứa Chử đã sớm được đến Đào Thương phân phó, biết được cái này trung đến tột cùng tàng chính là cái gì miêu nị, nghe xong Cam Ninh nói, không khỏi trong lòng cười thầm.

Nhưng hắn mặt ngoài vẫn là đắc giả dạng làm cái gì cũng không hiểu được dường như.

Liền thấy Hổ Si lặng lẽ nhạc nói.

“Hảo cái tặc tử, chết đã đến nơi, còn dám hồ ngôn loạn ngữ? Ngươi là đem mỗ gia sản con khỉ chơi! Tặc tử, ngươi trạm kia, thả xem mỗ gia hôm nay như thế nào dọn dẹp với ngươi!”

Cam Ninh thở dài khẩu khí, Hứa Chử không tin, cũng là ở hắn dự kiến bên trong.

Cẩm phàm tặc cũng không cùng Hứa Chử so đo, hắn đánh giá một chút Hứa Chử ngồi xuống ngựa, thấy này cưỡi chính là một con tốt nhất lương mã, mà trái lại chính mình dưới háng kia thất lại là một ngựa tồi, đánh với lên thù vì có hại, này giang tặc đầu lĩnh tròng mắt vừa chuyển, ngay sau đó kế để bụng đầu.

Ở Cam Ninh ý tưởng trung, nếu là dùng chính mình dưới trướng thủy tặc nhóm đối kháng Hứa Chử quan quân, đó là tuyệt đối là đánh không thắng, vô luận là trang bị vẫn là tinh nhuệ trình độ, thấy thế nào đều là cái thua, mà đối với hắn tới giảng, trước mắt có thể thoát thân tốt nhất phương pháp, không khác là Cam Ninh tự mình kết cục, dụ dỗ Hứa Chử ra tới một mình đấu nhất quyết sinh tử.

Sau đó nếu là có thể thừa một mình đấu cơ hội bắt sống Hứa Chử, có lẽ có thể lợi dụng này bưu tử trở thành con tin, mượn cơ hội rời đi nơi này.

Đổi thành người khác, loại này ý tưởng tưởng cũng không dám tưởng.

Nhưng Cam Ninh thằng nhãi này lại là trời sinh gan lớn, thả kiêu căng vô cùng!

Hứa Chử tuy rằng là có chiến bình Lữ Bố chiến tích, dũng quan thiên hạ, nhưng Cam Ninh là cỡ nào điên cuồng người? Thiên hạ quần hùng ở trong mắt hắn căn bản không đáng giá cười nhạt.

Thử nghĩ trong lịch sử một cái tự nhận là ho khan hai tiếng là có thể đem Quan Vũ hù chết đại gia, còn sẽ sợ cái gì Hổ Si? Quả thực chính là nói giỡn!

Mấu chốt ở chỗ Hứa Chử ngồi xuống chiến mã so với chính mình hảo, cái này đối với Cam Ninh tới nói lại là cực kỳ bất lợi, chậm trễ chi cấp, là nếu muốn biện pháp dụ dỗ Hứa Chử bước chiến, như thế đối với Cam Ninh tới nói, mới vừa rồi là vạn vô nhất thất chi cục.

Cam Ninh xoay người xuống ngựa, sải bước đi vào trước trận, đem hoàn đầu đao một khoa tay múa chân, xa xa chỉ định Hứa Chử, lên tiếng hô to nói: “Hổ Si, lão tử kính đã lâu đại danh của ngươi, hôm nay nếu là thua ở trong tay ngươi, đảo cũng là không oan, hiện giờ ngươi cũng coi như là thiên hạ tiếng tăm lừng lẫy hãn tướng, lão tử thả hỏi ngươi, có dám hay không xuống ngựa lại đây, cùng lão tử bước chiến quyết nhất sinh tử? Ngươi nếu là có thể thắng lão tử, lão tử dưới trướng này đó nhân mã, liền tất cả đều bỏ giới đầu hàng, mặc cho ngươi sát xẻo xâu xé!”

Nếu là đổi thành Từ Vinh hoặc là Từ Hoảng tại đây, đối mặt Cam Ninh loại này bước chiến một mình đấu yêu cầu, hai người hồi phục cấp Cam Ninh nói nhất định đều là hai chữ: “Cút đi.”

Nhưng vấn đề là, Cam Ninh trước mặt đứng thẳng, chính là nghe thiên hạ, bưu thước cổ kim Hổ Si Hứa Chử.

Đối mặt loại này yêu cầu, Hứa Chử căn bản là sẽ không cự tuyệt.

Bước chiến liền bước chiến, mỗ gia lại không phải không đánh quá!

Nhưng thấy Hổ Si xoay người xuống ngựa, một bên cười ha ha, một bên cất bước đi hướng Cam Ninh, hoành cánh tay ở đây trung đứng yên, đối với Cam Ninh quát lớn nói: “Muốn một mình đấu? Hành a! Mỗ gia cho ngươi cơ hội này! Thả xem ngươi có gì thủ đoạn!”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Cam Ninh đã bôn Hứa Chử chạy qua đi!

Cơ hội khó được, Cam Ninh giờ phút này sợ Hứa Chử đổi ý, quyết định đánh đòn phủ đầu!

Nhưng thấy này thủy khấu đầu lĩnh cánh tay nhoáng lên, một đạo hàn quang liền hướng về Hứa Chử ngực đâm thẳng mà đi.

Tốc độ thực mau, nói là mau giống như điện quang hỏa thạch cũng không vì quá.

Cam Ninh ra tay như thế nhanh nhẹn, đại đại ra ngoài Hứa Chử ngoài ý liệu, thời gian thượng đã không chấp nhận được Hứa Chử trốn tránh, hắn chỉ có thể tận lực dùng trong tay đầu hổ đao dùng sức hướng về phía trước một chắn.

Cam Ninh tốc độ quá nhanh, Hứa Chử đầu hổ đao chỉ là dựng lên một nửa, hàn quang liền đã tới rồi phụ cận, chỉ nghe “Đang lang lang” một tiếng giòn vang, hàn quang chính đâm vào đang ở dựng thẳng lên giữa đầu hổ đao thân đao thượng.

Hứa Chử thân mình chấn động, “Cộp cộp cộp” thế nhưng về phía sau liên tiếp lui ba bước.

Hổ Si thật lớn thân hình cư nhiên nhất chiêu bị người bức lui ba bước, này có thể nói là bình sinh tới nay lần đầu tiên.

Phải biết rằng, hắn có thể là tay túm hai ngưu đem ngưu đảo kéo trăm bước đại lực sĩ!

Lúc trước đối mặt Lữ Bố, Hứa Chử cũng không xuất hiện quá loại này quẫn cảnh, đương nhiên, đây cũng là bởi vì Hứa Chử ngay từ đầu cũng không có coi trọng Cam Ninh cái này thủy tặc đầu lĩnh, cũng không có đem hắn để vào mắt.

Hứa Chử đứng yên thân hình, cau mày, sắc mặt chợt trở nên có chút đỏ bừng.

Cư nhiên bị một cái danh điều chưa biết tay tặc đầu lĩnh cấp tao!

Hứa Chử trong lòng nín thở, vung cánh tay, dọn xong tư thế, không hề xem thường trước mắt cái này thủy tặc đầu lĩnh, khờ thanh hàm khí nói: “Hảo gia hỏa, quả nhiên là có chút thủ đoạn! Ngươi cũng ăn mỗ gia một đao!”

Dứt lời, liền thấy Hứa Chử đơn chân vừa giẫm mặt đất, giống như một đầu cực đại phi heo giống nhau, lăng không liền hướng Cam Ninh vọt tới!

Đồng thời trong tay hắn đầu hổ trảm mã đao ở không trung vẽ ra một cái duyên dáng đường cong, nghiêng phách hướng Cam Ninh cổ quét ngang mà đi.

Cam Ninh cũng muốn thử xem Hứa Chử cân lượng như thế nào, cho nên cũng không né tránh, chỉ là hoành đao chống đỡ.

“Leng keng!”

Hai đao tương giao, chỉ nghe một tiếng vang lớn, Cam Ninh tức khắc cảm thấy một cổ cự lực từ thân đao truyền lại tới rồi hắn đầu ngón tay, lại từ chỉ gian nhanh chóng truyền tới cánh tay phía trên cùng thân thể thượng, hắn đầu bên trong “Ong ong” một trận vang lớn, trong ngực một ngụm hờn dỗi mãnh liệt quay cuồng, thân mình thế nhưng là đứng thẳng không được —— trực tiếp bay ngược đi ra ngoài!

Mắt thấy Cam Ninh ước chừng bay ra hai trượng nơi rơi trên mặt đất, Hứa Chử không khỏi lặng lẽ cười.

Này nhất chiêu xem như tìm về bãi, Hứa Chử trong lòng cảm thấy thật là sảng khoái, hắn khờ thanh hàm khí nói: “Thế nào? Vẫn là mỗ gia sức lực đại chút đi!”

Cam Ninh ngực khó chịu, trong miệng cũng là có chút phát ngọt, nhưng lại là không hề có trên mặt đất dừng lại, hắn thả người nhảy,

từ trên mặt đất xoay người dựng lên, đem đã vọt tới trong miệng máu tươi nuốt đi xuống.

Hảo cường lực cánh tay a! Không hổ là ở hổ lao quan trước chiến bại Lữ Bố mãnh tướng!

Cam Ninh trong lòng âm thầm bội phục, vừa muốn nói chuyện, nào biết Hứa Chử này mọi rợ có lý không tha người, đạp bước chân khinh thân lại thượng, đầu hổ đao ở trong tay vừa lật, biến chính tay vì trở tay, thuận thế chém ra, lại che chở Cam Ninh cổ bổ tới.

Ngươi con mẹ nó còn không có xong rồi!

Cam Ninh trong lòng đã kinh thả giận, hoàn đầu đao hướng về phía trước một chọn, đem đã thiết đến chính mình cổ trước đầu hổ đao văng ra.

Cam Ninh thân thể không giống Hứa Chử như vậy khờ đại, mã hạ bước chiến tương đối linh hoạt, hắn giờ phút này xá đoản lấy trường, không cùng Hứa Chử chính diện ngạnh hám, mà là áp dụng vu hồi chi thế, thân mình xách vừa chuyển, vòng tới rồi Hứa Chử sau lưng, bởi vì chuyển thuận quá nhanh, đao đều không kịp nghiêng người múa may, chỉ có thể nhân thể đối với Hứa Chử mông nhấc chân chính là một cái mãnh đá.

Này một chân đặng ở Hứa Chử trên mông, chỉ đem Hổ Si đá đầu thiếu chút nữa trát mà, thương lương đi phía trước liền phịch bốn năm bước, thiếu chút nữa không quỳ xuống đất trực tiếp dập đầu.

Quá xấu hổ.

Hứa Chử che lại mông, mặt già tức khắc đỏ lên, trong lòng trong cơn giận dữ, hai chỉ chuông đồng mắt to trung tản mát ra cực kỳ oán hận quang mang.

“Hảo cái gan lớn cường đạo! An bài mỗ gia hôm nay không đem ngươi băm thành ngàn đoạn, thề không làm người!”

Dứt lời, lại giống như man ngưu giống nhau xoay người hướng về Cam Ninh xung phong liều chết qua đi.

Hai người lấy đao đối đao, bước chiến giao thủ ở cùng nhau, nhưng thấy hai chỉ bóng người ở đây trung qua lại đong đưa, hàn quang lập loè, ở đen nhánh hắc bầu trời đêm hạ, cho dù có hai bên cây đuốc chiếu xạ, lại cũng xem không lắm rõ ràng, phân không rõ cái nào là Hứa Chử mà cái nào lại là Cam Ninh.

Luận cập võ nghệ cùng đao pháp, Cam Ninh thủ đoạn đương không ở Hứa Chử dưới, nhưng là cùng Hứa Chử so sánh với, hắn lại là có một cái khuyết điểm.

Hứa Chử lực lớn vô cùng, phóng nhãn thiên hạ, chỉ có Lữ Bố, Điển Vi, mã siêu, Trương Phi chờ ít ỏi mấy người nhưng cùng chi sánh vai.

Cam Ninh sức lực cũng không nhỏ, nhưng kia đạt được với ai so, cùng Hứa Chử như vậy có thể túm động ngưu quái vật cấp bậc bẻ cổ tay, hắn xác thật vẫn là kém một cái đẳng cấp.

Cứ như vậy đi bộ giao thủ, đại khái đấu bảy tám nén hương công phu, Cam Ninh cảm giác có điểm khó chịu.

Chiêu thức thượng nhưng thật ra còn không có cái gì khuyết điểm, nhưng Hứa Chử sức lực thật sự là quá lớn, hai thanh đao giao kích ở bên nhau thời điểm, Cam Ninh cảm giác chính mình bị Hứa Chử chấn cả người đều phải tan thành từng mảnh tử, may thân thể hắn linh hoạt trình độ muốn so Hứa Chử chiếm cứ ưu thế, có thể thích hợp lợi dụng tương đối linh hoạt thân pháp tránh né Hứa Chử công kích, nhưng như vậy nơi nơi dịch vọt người thể, đối thể lực tiêu hao cũng thật là là quá mức thật lớn, thời gian dài, thể lực thượng cũng là khó có thể vì kế.

Trái lại Hứa Chử, lại là càng đánh càng hăng, chiến đấu kịch liệt mấy chục cái hiệp, chẳng những không có chút nào mệt mỏi thái độ, ngược lại là càng ngày càng kiêu dũng dị thường, trong tay chuôi

này đại đao ở hắn trong tay, có vẻ thế công như nước, lực đánh vào cực cường.

Đây là Hổ Si, đánh lên trượng tới liền cùng si ngốc lão hổ giống nhau, ôm đối thủ chính là một đốn cuồng gặm, phảng phất trong lòng không có chút nào sợ hãi!

Nếu luận cầm binh bày trận, chỉ huy tam quân, Hứa Chử ở cái này thiên hạ căn bản bài không thượng hào, nhưng nếu luận một mình đấu…… Dù sao hắn là chưa sợ qua ai.

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương đã dẫn theo Từ Vinh, đi tới hai người động thủ cách đó không xa lẳng lặng quan sát, nhìn Hứa Chử ở đây trung đại hiện thần uy, lực áp Cam Ninh, Đào Thương mày một chọn, trong đầu bắt đầu bay nhanh vận chuyển lên.

Kỳ thật, đánh ngay từ đầu, Hứa Chử cùng Cam Ninh trận chiến đấu này cũng không ở hắn tính toán trong vòng, nhưng là thế sự vô thường, Cam Ninh ở Hứa Chử suất binh đánh lén Chu Thái thời điểm tới huyện thành trộm kỳ, này cử xác thật ra ngoài Đào Thương đoán trước.

Trước mắt loại tình huống này, bên ta muốn giết Cam Ninh thậm chí với toàn tiêm này một đợt thủy khấu, hẳn là không nói chơi, nhưng làm như vậy, cũng không phù hợp Đào Thương bổn ý.

:.:

------oOo------

Chương 206: quân tử cùng cẩm phàm tặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở Đào Thương trong lòng, kỳ thật là có điểm coi thường Cam Ninh như vậy tính cách.

Cam Ninh người này là cường đạo, điểm này đối với Đào Thương tới nói cũng không cái gọi là.

Nhưng là Cam Ninh có chút cách làm, lệnh Đào Thương thực đau đầu, hắn làm người cuồng bạo, nhẹ hiệp giết người, cướp bóc châu huyện, tai họa một phương, hơn nữa thân là cường đạo, ở cướp đường thời điểm còn muốn người mặc hoa phục, biểu hiện xa xỉ, ở bản chất giảng, người này rất hư vinh, thuộc về thuần túy xã hội cặn bã.

Trong lịch sử Tôn Quyền tuy rằng trọng dụng Cam Ninh, nhưng cũng là bởi vì này dũng lược, Tôn Quyền tuy rằng nói qua “Mạnh Đức có Trương Liêu, cô có cam Hưng Bá” lời này, nhưng Cam Ninh ở trong sinh hoạt kỳ thật là từng nhiều lần vi phạm Tôn Quyền tướng lãnh tự mình hành sự, thế cho nên ở Cam Ninh sau khi chết, hắn hậu đại cũng không có được đến Tôn Quyền ban cho công chính sắc phong.

Cũng không trách Tôn Quyền không được ý hắn, ngươi nói ngươi một cái thủy tặc đầu lĩnh, cướp đường thời điểm xuyên cùng đi T đài dường như, ngươi làm gì đâu? Tuyển mỹ đâu? —— khoe khoang!

Tuy rằng Cam Ninh tính cách có thực rõ ràng tật xấu, nhưng là Đào Thương minh bạch, loạn thế dùng người, luận mới bất luận đức.

Cam Ninh chiến tích, trong lịch sử là có minh xác ghi lại! Hắn là thuần thuần Giang Đông hổ thần, hơn nữa chính cái gọi là ‘ trượng

nghĩa thường ở đồ cẩu bối, phụ tâm nhiều là đọc thư nhân ’.

Chân chính trọng nghĩa khí, có đôi khi ngược lại là này đó chỉ biết đốt giết đánh cướp giang hồ bệnh chốc đầu.

Tính cách cùng nghĩa khí phương diện, có đôi khi là thành ngược lại, nhận người đãi thấy văn nhã chi sĩ không nhất định có hảo tâm, khiến người chán ghét ác hung bạo người, một khi nhận định ngươi, cũng chưa chắc sẽ không đối với ngươi hảo.

Cái này, vẫn là muốn xem cá nhân EQ cùng kinh doanh nhân tế kết giao năng lực.

“Cái kia Cam Ninh, thật đúng là có chút bản lĩnh!” Từ Vinh đãi ở Đào Thương bên cạnh, lẳng lặng quan vọng nơi xa đang ở cùng Hứa Chử sống mái với nhau cẩm phàm tặc, cảm khái ngôn nói: “Có thể cùng Hứa Chử so đấu nhiều như vậy cái hiệp còn không rơi hạ phong…… Dù sao ta là làm không được, nghĩ đến này võ nghệ ứng không ở Từ Hoảng dưới!”

Đào Thương sách sách miệng, thở dài: “Đáng tiếc a, nếu là luận cập một mình đấu, hắn còn không phải Hứa Chử đối thủ.”

Từ Vinh quay đầu đi, hỏi Đào Thương nói: “Làm sao bây giờ? Muốn hay không nghĩ cách cứu hắn một cứu.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, duỗi tay đỡ đỡ hơi có chút phát trướng cái trán, bất đắc dĩ nói: “Trước mắt loại tình huống này, muốn cứu hắn, cũng duy ta tự mình lộ diện, đáng tiếc, ta còn tưởng tiếp tục che giấu tung tích, ngày sau tiếp tục đương hải tặc vương đâu.”

Lúc này giữa sân, Hứa Chử cùng Cam Ninh đã lui tới đấu đến 50 dư cái hiệp, Cam Ninh thở hồng hộc, vừa thấy bộ dáng của hắn liền biết hắn đã là bị thua sắp tới, mà Hứa Chử còn lại là có vẻ thần uy vô cùng, càng đánh càng hăng, trong tay đầu hổ đao múa may giống như nước chảy mây trôi, không hề trúc trắc trệ đãi chỗ.

Một trận tiếng vó ngựa trá nhiên vang lên, hấp dẫn trừ bỏ giữa sân đánh với Cam Ninh cùng Hứa Chử hai người ở ngoài mọi người lực chú ý.

Đào Thương ở Từ Vinh dưới sự bảo vệ, giá mã đi tới chiến trường bên trong, thái bình công tử mắt lạnh nhìn nhìn ở đây trung đối chiến hai người một hồi, mới vừa rồi thong thả ung dung mở miệng ngôn nói: “Đều cho ta dừng tay.”

Một câu nói xong, trong sân hai người căn bản là không nước tiểu hắn, trong tay bọn họ hai thanh chiến đao như cũ là múa may không ngừng, chém giết vui sướng tràn trề.

Nhìn giữa sân đấu hừng hực khí thế hai người đều coi chính mình như không có gì, Đào Thương cảm giác chính mình phi thường thật mất mặt.

Một câu hô lên tới không ai hưởng ứng, này thuộc về trên thế giới nhất xấu hổ sự.

Đến tìm cái lấy cớ vãn hồi mặt mũi.

Quay đầu vừa thấy Từ Vinh, Đào Thương xa xa chỉ vào trong sân hai người nói: “Bản công tử như thế anh tuấn tiêu sái, khí vũ bất phàm, bọn họ hai cái cư nhiên đều không nước tiểu ta…… Ngươi nói bọn họ có phải hay không hạt, ta đều không nghĩ quản hai người bọn họ, làm cho bọn họ đánh lộn đến chết như thế nào? Một hồi ta phái ngươi đi bổ đao.”

Từ Vinh đối Đào Thương đức hạnh sớm thành thói quen, nghe vậy chút nào không dao động, chỉ là kiên nhẫn thế hắn vãn hồi mặt mũi.

“Thái bình công tử lòng dạ trống trải, trong nước người vọng, thanh danh tố đúc, nhân tài kiệt xuất…… Này hai cái đồ vật, một cái hương dã thôn phu, một cái giang ếch đỉa, gặp qua cái gì việc đời? Công tử lúc này lấy đại sự là chủ, cần gì theo chân bọn họ chấp nhặt?”

Đào Thương hồn nhiên không nghĩ tới Từ Vinh cư nhiên dùng phương thức này cùng hắn trả lời…… Đào công tử trước mắt có điểm sẽ không.

“Sở…… Cho nên đâu?”

Từ Vinh thanh âm như cũ là lạnh như băng, mặt nạ che đậy ở trên mặt thấy không rõ biểu tình, nói: “Cho nên công tử cai quản vẫn là đến quản.”

Đào Thương nghe vậy có chút trầm mặc.

Từ Vinh tiểu tử này, hiện tại như thế nào trở nên như vậy sẽ đến sự?…… Lúc trước cái kia không thực của ăn xin con người rắn rỏi đi nơi nào?

Con người rắn rỏi bản chất giống như bị ăn mòn, việc này giống như có điểm không thật là khéo.

“Thổi giác!” Đào Thương phân phó phía sau các binh lính nói.

“Ô ô ô ~~!”

Một trận tiếng kèn chợt vang lên, vang vọng đen nhánh bầu trời đêm.

Giữa sân mọi người lực chú ý rốt cuộc bị hấp dẫn đến Đào Thương này mặt tới, bao gồm đấu chính nhẹ nhàng vui vẻ Cam Ninh cùng Hứa Chử.

Hứa Chử thấy là Đào Thương tới, ngay sau đó một đao bức lui Cam Ninh, thả người về phía sau nhảy, nhảy ra ngoài vòng, lão thần khắp nơi cầm đao đứng sừng sững, một mặt nắm chắc thắng lợi đắc ý bộ dáng.

So với Hứa Chử, Cam Ninh trạng thái thực hiển nhiên là có chút chật vật, hắn thật sâu hút mấy hơi thở, bình phục một chút kinh hoàng không ngừng trái tim, quay đầu hướng về giác tiếng vang lên phương hướng nhìn lại.

Vừa mới bắt đầu, ở cây đuốc chiếu xuống, Cam Ninh xem không phải rất rõ ràng, híp mắt nửa ngày không thấy rõ là ai.

Nhưng theo thời gian trôi qua, vị này thủy tặc đầu lĩnh dần dần tương lai người nhìn thanh.

Nhưng thấy Cam Ninh chợt trừng lớn hai tròng mắt, không thể tin được nhìn cái kia đánh mã đi tới người.

Cư nhiên là hắn!

Nhìn đánh mã đứng sừng sững ở cách đó không xa, vẻ mặt thân thiết tươi cười Đào Thương, Cam Ninh làm như có điểm không thể tin được nói: “Lộ phi?”

Quay đầu lại nhìn nhìn đi theo hắn bên người, trên mặt mang mặt nạ, lạnh như băng Từ Vinh.

“Trác Lạc?”

Từ Vinh nghe vậy, tức khắc cảm thấy nổi da gà đều phải rớt đầy đất.

Giơ tay đỡ đỡ trên mặt đồng thau mặt nạ, Từ Vinh không thể tin được nói: “Này…… Này ngươi đều có thể nhận ra tới? Ngươi này thủy tặc đầu lĩnh ánh mắt có thể a?!”

Cam Ninh hồi quá vị tới, hai tròng mắt bất thiện nhìn chằm chằm Đào Thương, cắn răng nói: “Tiểu tử thúi, nguyên lai ngươi không phải thủy khấu!”

Đào Thương ở trên ngựa hướng về phía Cam Ninh cúi cúi người, bất đắc dĩ nói: “Thực xin lỗi, ta là nằm vùng.”

Cam Ninh môi thẳng run run, khí có điểm nói không ra lời.

Đào Thương phảng phất không có nhìn đến Cam Ninh bất thiện biểu tình, tiếp tục nói: “Trước mắt loại tình huống này, cam trại chủ là như thế nào cũng chạy thoát không ra đi, không bằng tạm thời tùy đào mỗ xuân về cốc huyện nha, ta đem hết thảy đều cùng cam trại chủ

nói rõ, cam trại chủ nếu là muốn phát giận, tới rồi kia lại phát giận cũng không muộn.”

Xem Cam Ninh tựa hồ vẫn là lược có chần chờ, Đào Thương tiếp tục đối hắn nói: “Liền tính là cam trại chủ không vì chính mình tưởng, cũng đến vì chính mình phía sau này đó các huynh đệ ngẫm lại không phải.”

Cam Ninh nghe vậy, không khỏi cả người run lên.

Hắn quay đầu nhìn nhìn phía sau những cái đó thủy tặc thủ hạ. Trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Thôi! Liền xem tiểu tử này có thể chơi ra cái gì hoa tới.

……

……

Về tới xuân cốc huyện phủ nha, Đào Thương lãnh Hứa Chử cùng Từ Vinh vào thính đường, Cam Ninh còn lại là một mình đi theo.

Có Hổ Si cùng quỷ tướng quân tại bên người, liền tính là Cam Ninh có cái gì động tác nhỏ, Đào Thương cũng là không sợ chút nào, trên đời này có thể từ hai người kia mí mắt phía dưới đối chính mình bất lợi người, chỉ sợ còn không có sinh ra tới đâu.

Đào Thương ngồi ở chủ vị, duỗi tay thỉnh Cam Ninh ngồi ở đường hạ mặt bên khách khứa chi tịch, Hứa Chử cùng Từ Vinh còn lại là ở hắn bên cạnh đứng yên.

Không bao lâu, có hạ nhân đem rượu và đồ nhắm dâng lên, Đào Thương hướng về phía Cam Ninh giơ lên chén rượu, xa xa nhất cử, nói: “Uống trước một trản rượu, áp áp kinh đi.”

Cam Ninh người này, lớn nhất đặc điểm là không biết xấu hổ.

Nếu sự tình đã tới rồi trước mắt loại trình độ này, hắn cũng là cái gì đều không sợ hãi.

Giơ lên chén rượu, Cam Ninh đĩnh đạc đem trản trung chi rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó hướng về phía Đào Thương nhoáng lên, ý bảo chén rượu không, tiếp theo không chút khách khí, đối với bàn thượng đỉnh trung thực, trực tiếp chính là một đốn hồ ăn mãnh tắc.

Nhìn Cam Ninh chút nào không khách khí bộ dáng, Đào Thương không khỏi cười, hiếu kỳ nói: “Cam trại chủ, ăn như vậy cấp, làm gì? Sợ đào mỗ cung không dậy nổi ngươi cơm sao?”

Cam Ninh một bên ăn, một bên ‘ hừ ’ một tiếng, mơ hồ không rõ nói: “Chết cũng muốn làm một cái no quỷ!”

Đào Thương bị hắn làm cho tức cười, ngạc nhiên nói: “Ai nói ngươi phải làm quỷ?”

Cam Ninh lấy thức ăn trong tay như cũ không ngừng, một bên tắc một bên nói: “Lão tử tuy rằng táo bạo lỗ mãng, lại cũng không ngốc, ngươi phế đi như vậy đại sức lực, làm bộ cường đạo lẫn vào quần anh hội, vì còn không phải là đem chúng ta này đó Giang Nam thủy tặc đánh tiêu hết diệt sao? Hiện giờ lão tử đánh vỡ thân phận của ngươi, ngươi há có thể lưu lão tử sống ở trên đời này?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu, nói: “Nói như thế tới, vậy ngươi nhưng chính là hiểu lầm ta! Thật không dám dấu diếm, ta giả dạng làm thủy tặc, tham gia quần anh hội, cũng không phải vì đối phó Trường Giang thượng chư vị hào kiệt, mà là thật đánh thật tưởng cùng chư vị kết giao một chút, không hơn, thật sự, ta tuyệt không tương hại chi tâm.”

Cam Ninh giơ tay xoa xoa tất cả đều là dầu mỡ miệng, không để ý đến Đào Thương giải thích, nói: “Ngươi tên thật khẳng định không phải là gọi là gì lộ phi, ngươi rốt cuộc là ai?”

Đào Thương nghe vậy, tinh thần tức khắc chấn động.

Hiện giờ thái bình công tử Đào Thương, ở toàn bộ đại hán mười ba châu, cũng xem như nhân vật phong vân, luận cập thanh danh, tuy

rằng so không được Viên Thiệu loại này nghịch thiên cấp bậc tồn tại, nhưng cùng bình thường quận thủ nhóm so sánh với, Đào Thương tự hỏi vẫn là có vài phần kêu gọi lực.

Đặc biệt là thượng một lần thành công mời chào Trương Chiêu cùng Trương Hoành đám người lúc sau, Đào Thương tin tưởng đã là biến chưa từng có cường đại.

Nhiều ít là dính điểm bạo lều a!

Chỉ thấy thái bình công tử duỗi tay sửa sang lại một chút chính mình quần áo, nhan sắc nghiêm, thẳng thẳng chính mình sau eo, ưỡn ngực, tự chính viên khang đối Cam Ninh giới thiệu chính mình nói.

“Không dối gạt cam trại chủ, kỳ thật ta thân phận thật sự, chính là Từ Châu thứ sử, đào sứ quân chi đích trưởng tử, Đào Thương, Đào Tử Độ, nhã hào thái bình công tử…… Không biết cam trại chủ có từng nghe nói qua đào mỗ đại danh?”

Cam Ninh nghe vậy không hề có xúc động, chỉ là một cái kính lay bàn thượng thức ăn hướng miệng mình tắc, một bên tắc một bên lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Đào Thương nghe vậy, một trương gương mặt tươi cười tức khắc liền cứng đờ ở.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Cam trại chủ không phải ở cùng đào mỗ nói giỡn đi?” Đào Thương thật cẩn thận thử nói.

Cam Ninh cổ túi miệng, ngẩng đầu, kỳ quái nháy đôi mắt xem hắn, nói: “Lão tử cùng ngươi một cái quan quân, có cái gì vui đùa nhưng khai?”

“Ta! Thái bình công tử! Được Hứa Tử Tương mười câu kim bình! Chuyện lớn như vậy, ngươi sẽ không biết?” Đào Thương sắc mặt rõ ràng có chút bất mãn: “Ta như vậy hỏa người, ngươi cư nhiên giả

dạng làm không quen biết ta? Ngươi nhưng đừng ở chỗ này cùng ta giả manh!”

Cam Ninh chớp chớp đôi mắt, trên mặt tràn ngập không chút nào giả bộ nghi hoặc, ngạc nhiên nói: “Hứa Tử Tương là ai?”

Đào Thương: “……”

Hảo đi, thằng nhãi này không phải ở trang, hắn là xác xác thật thật không có văn hóa!

Ta nhịn.

------oOo------

Chương 207: hảo hảo tán gẫu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối mặt chỉ là hiểu được đốt giết đánh cướp Cam Ninh, mà văn hóa tri thức nội tình thấp không duyên Cam Ninh, Đào Thương không khỏi trầm mặc.

Cùng người như vậy khoe khoang chính mình thân phận, hoàn toàn là đàn gảy tai trâu.

Cái gì mười câu kim bình, cái gì thái bình công tử, này thủy khấu đầu lĩnh hoàn toàn lý giải không đi lên nói.

Vẫn là dựa theo bình thường kịch bản đến đây đi.

“Cam trại chủ, tính…… Ta còn là cho ngươi một lần nữa giới thiệu một chút ta chính mình đi, ta là Đan Dương quận quận thủ Đào Thương.”

Cam Ninh đem trong tay thức ăn một ném, lặng lẽ nói: “Ngươi sớm nói như vậy, lão tử không phải hiểu rõ, cái gì chó má thái bình công tử, nghe lão tử đầu thẳng mơ hồ…… Đào thái thú, chúng ta nói câu thống khoái lời nói, ngươi rốt cuộc là tưởng đem lão tử như thế nào xử trí? Chém eo vẫn là chém đầu?!”

Lợn chết không sợ nước sôi tiết tấu.

Đào Thương bưng lên bàn thượng chén rượu, nhẹ nhàng mẫn một ngụm, lắc đầu nói: “Đào mỗ nói qua, đào mỗ tham gia quần anh hội mục đích, không phải vì tiêu diệt tặc, chỉ là tưởng giao mấy cái tri tâm bằng hữu.”

Cam Ninh nghe vậy rất là không cho là đúng, hắn lặng lẽ cười một tiếng, một bên lắc đầu một bên trào phúng Đào Thương nói: “Thật là chê cười, ngươi tuy rằng tuổi trẻ, nhưng tốt xấu cũng coi như là

đường đường một phương quận thủ, nói chuyện quá non nớt! Lão tử là ở Trường Giang thượng đánh cướp thủy khấu, ngươi là địa phương chi trường, hiện giờ lão tử tánh mạng niết ở trong tay ngươi, ngươi không giết lão tử, ngược lại là muốn cùng lão tử giao bằng hữu? Lời này nói ra, quỷ tài tin!”

Đào Thương thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Cam trại chủ không khỏi cực đoan, quan quân cùng tặc, vì cái gì liền không thể hữu hảo ở chung đâu?”

Cam Ninh bị Đào Thương nói khí cười, khinh miệt nói: “Như thế nào hữu hảo ở chung? Ngươi thân là quận thủ, mặt trên có đại hán luật pháp đè nặng, lão tử đương đã hơn một năm cường đạo, đốt giết đánh cướp, đồ người vô số, tiểu tử ngươi nếu là cùng lão tử làm bằng hữu, luật pháp không thông, ngày sau ngươi đối mặt ngươi thượng quan hoặc là trị xuống nông thôn thân phụ lão, lại như thế nào có thể ngẩng được đầu? Lão tử cũng là một phương hào hùng, cùng ngươi liên lụy quan hệ, ngày sau đối mặt Giang Nam tặc trên đường đồng liêu nhóm, lại như thế nào có thể ngẩng được đầu? Này quả thực chính là chê cười!”

Đào Thương sắc mặt trầm xuống, rõ ràng có chút không rất cao hứng.

“Cam trại chủ vì cái gì không muốn cùng đào mỗ hảo hảo tán gẫu đâu? Ta hiện tại chính là tự cấp ngươi cơ hội! Ngươi như thế cố chấp, này không phải bức ta đối với ngươi việc công xử theo phép công, lượng tội kết án sao?”

Cam Ninh đem bộ ngực một đĩnh, hào khí ngôn nói: “Ngươi lời này mới có cái một quận chi lớn lên bộ dáng! Tiểu tử, thiếu cùng lão tử lộng những cái đó vô dụng, lão tử chính là không muốn cùng ngươi hảo hảo nói chuyện, ngươi lại làm sao? Hôm nay lão tử chính là muốn cho ngươi việc công xử theo phép công, lão tử rơi xuống trong tay của ngươi, không còn câu oán hận, đem các ngươi kia cái gọi là hán luật lấy ra tới, muốn sát muốn xẻo, lão tử tự nhiên muốn làm gì cũng được, phàm là có nửa cái không tự, liền không coi là anh hùng hảo hán!”

“Hành, ngươi ngưu bức……”

Đào Thương hướng về phía Cam Ninh vươn một cây ngón tay cái, ngay sau đó vừa chuyển đầu, nghiêm túc đối với phía sau Từ Vinh nói: “Đi đem giáo sự trước phủ mấy ngày đưa lại đây điều tra Trường Giang chư tặc những cái đó cuốn sách lấy lại đây.”

Từ Vinh lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu, liền vì Đào Thương phủng về một chồng giản độc.

Đào Thương đem những cái đó giản độc văn án đặt ở bàn thượng, sau đó “Rầm rầm” ở giữa một quyển một quyển tìm kiếm, không bao lâu, liền đem tiêu viết Cam Ninh phạm án điều tra ký lục kia cuốn giản độc từ trong đó tìm ra tới.

Đào Thương tùy tay run lên lạc, đem giản độc triển khai, chậm rì rì thì thầm: “Cam Ninh, tự Hưng Bá, ba quận bên sông người, Kiến Ninh nguyên niên người sống, ít có sức lực, hảo du hiệp, sơ bình nguyên niên tháng giêng tụ tập hương chúng nhập Trường Giang vì khấu, tung hoành Trường Giang cùng Tương Giang chư thủy đạo, một năm tới lịch kiếp Lư Giang quận, Linh Lăng quận, Giang Hạ quận chờ mà tổng cộng năm huyện mười một hương 51 đình, bắt cóc tài vật dê bò gấm lụa tổng cộng giá trị bảy vạn 3675 tiền, mặt khác, tích lũy ở các ngươi một đám trên người mạng người, tắc tổng cộng vì 337 điều……”

Nói tới đây, liền thấy Đào Thương bỗng nhiên đem trong tay giản độc hợp lại, lãnh lệ nói: “Cam Ninh, ngươi nhưng nhận tội sao?”

Cam Ninh lợn chết không sợ nước sôi, đem đầu giương lên, nói: “Đều là lão tử làm! Ngươi lại có thể làm sao?”

Đào Thương khóe miệng treo lên một tia cười lạnh, nói: “Làm sao? Dựa theo đại hán luật pháp, đào mỗ có thể đại biểu đình úy phủ định tội của ngươi!”

Cam Ninh vui mừng không sợ, lặng lẽ nói: “Còn không phải là cái chết sao? Lão tử đã sớm làm tốt chuẩn bị, tùy ngươi sát xẻo, có loại

ngươi liền phán đi!”

Đào Thương khóe miệng hơi hơi khơi mào, lắc đầu nói: “Chết? Ngươi tưởng nhưng thật ra rất mỹ, người tới a, đi lấy tính trù tới!”

Cam Ninh nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Từ Vinh cùng Hứa Chử cũng sợ ngây người.

Không bao lâu, liền thấy hai cái hạ nhân, một tả một hữu đem tính đại trù hoành ở Đào Thương trước mặt kéo thẳng.

Chỉ thấy Đào Thương ở mặt trên bùm bùm một bên khảy tính châu một bên nói: “Căn cứ hán luật trung điều lệ, phạm vào trọng tội người, ở chết phía trước muốn trước đem tiền bổ thượng, ngươi một năm tới bắt cóc châu huyện hương đình tổn thất tài vật tổng cộng bảy vạn 3675 tiền, mặt khác còn có bắt cóc huyện hương khi phá hư của công, ấn thổ địa diện tích tới tính toán…… Hẳn là mỗi mẫu hai ngàn đều tiền, giết người mạng người bồi thường cùng với người nhà trợ cấp là mỗi người dựa theo 1700 tiền tỉ lệ tới tiến hành tính toán……”

Cam Ninh nghe Đào Thương một bên bùm bùm tính toán, một bên trong miệng không ngừng lải nhải, đầu tử có chút ầm ầm vang lên.

“Ha!” Chợt thấy Đào Thương đem tính trù một bát, gật đầu nói: “Căn cứ này một năm tổn thất ở trong tay ngươi tài vật của công cùng mạng người tới tính toán, ngươi cùng ngươi dưới trướng thủy khấu nhóm tổng cộng thiếu quốc gia 85 vạn 6942 tiền! Có một tiền tính một tiền, không thể không tính số lẻ.”

“Phốc ——”

Cam Ninh trong miệng thức ăn trực tiếp phun ra đi ra ngoài, đem nhai quá rau xanh rơi rụng đầy đất.

Đào Thương lông mày hơi hơi một chọn, giơ tay lại bát hai cái tính châu.

“Lãng phí huyện nha bên trong phủ lương thực, lại thêm hai tiền.”

Cam Ninh không thể tin được nhìn Đào Thương, đầy mặt đều là kinh ngạc.

“Hán luật…… Khi nào có này đó điều lệ? Lão tử như thế nào trước nay không nghe nói qua?”

Đào Thương ôm cánh tay, chậm rì rì nói: “Ngươi liền Hứa Tử Tương là ai cũng không biết, chưa từng nghe qua có cái gì hiếm lạ! Bồi tiền này lệ là hán luật tân thêm, chính là vì trừng trị các ngươi này đó không biết xấu hổ cường đạo, nói kỹ càng tỉ mỉ ngươi cũng không hiểu! Thế nào, cam huynh, 85 vạn tiền 6944 tiền…… Bồi tiền!

Đại sảnh ở ngoài, Bùi Tiền nghe xong Đào Thương kêu to, sải bước đi vào trong phòng, chắp tay ngôn nói: “Phủ quân gọi ta?”

Đào Thương bất mãn trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái: “Làm ngươi cái gì đánh rắm? Hạt xem náo nhiệt gì! Đi ra ngoài!”

“Nga.” Bùi Tiền xoay người lại đi ra thính đường.

Cam Ninh giờ này khắc này, sắc mặt trở nên có điểm biến thành màu đen.

Do dự một lúc sau, lại thấy Cam Ninh khô cằn nói: “Lão tử không có tiền, lão tử liền có một cái mệnh, ngươi cầm đi đi.”

Đào Thương hừ một hừ, nói: “Ngươi tưởng nhưng thật ra rất mỹ, không còn tiền liền chết, ta đại hán triều nên ngươi sao? Căn cứ ta đại hán tân điều lệ, không có tiền hoàn lại, vậy đến dựa làm làm việc cực nhọc bồi thường, ta lần này một lần tổng cộng bắt được ngươi liên quan thủ hạ của ngươi tặc chúng, tổng cộng có hai trăm người, dựa theo đem các ngươi sung quân đến Đan Dương quận khu vực khai thác mỏ đi làm làm việc cực nhọc tính toán phương thức, các ngươi mỗi người mỗi tháng có mười tiền lao động phí dụng tiêu chuẩn……”

Nói đến này, Đào Thương lại giơ tay ở tính trù thượng một đốn bùm bùm qua lại khảy.

“Ngươi cùng ngươi lần này bị ta bắt lấy này đó cường đạo thủ hạ, còn phải ở đào mỗ khu vực khai thác mỏ vì ta đại hán triều đào 35 năm linh bảy tháng quặng, mới có thể hoàn lại sở hữu phí dụng! Cam trại chủ, dọn dẹp một chút, chuẩn bị tốt ngày mai đi khu vực khai thác mỏ dọn gạch đi.”

Cam Ninh nghe vậy tức khắc trầm mặc.

Không bao lâu……

“Lộ phi a.”

Đào Thương giơ lên một đạo lông mày: “Ân?”

“A, không phải, lão tử là nói, đào thái thú a, bằng không…… Chúng ta vẫn là giao cái bằng hữu đi.”

Đào Thương bế lên cánh tay, chậm rì rì nói: “Cam trại chủ nguyện ý cùng đào mỗ hảo hảo tán gẫu?”

Cam Ninh xấu hổ một nhếch miệng: “Nhìn ngươi lời này nói, lão tử từ khi sinh hạ tới, liền không hảo làm khác, liền nguyện ý cùng người hảo thuyết hảo thương lượng, giao bằng hữu, quả thật là nhân sinh một may mắn lớn.”

Đào Thương khóe miệng hơi hơi một chọn, ngạc nhiên nói: “Ngươi là tặc, ta là quan, ta mặt trên còn có đại hán luật pháp đè nặng, hai ta nếu là giao bằng hữu, ngươi vừa mới là hình dung như thế nào tới…… Chúng ta đều như thế nào ngẩng được đầu a? Này không phải làm trò cười sao?”

Cam Ninh dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Kia đều là mê tín!”

“Nga.” Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh, phất tay làm cầm tính trù hai cái người hầu lui ra, sau đó đối với Cam Ninh cười nói: “Nói như thế tới, chúng ta là có thể giao bằng hữu, cũng có thể không nói

nhao nhao bình thường tán gẫu, đào mỗ là có thể như vậy lý giải, đúng không?”

Cam Ninh hướng về phía Đào Thương vươn một cái ngón tay cái, tán thưởng nói: “Đào thái thú cao kiến!”

“Hảo, kia cam trại chủ ngồi đi, chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi hảo hảo nói.”

“Đa tạ.”

:.:

------oOo------

Chương 208: Kim Lăng thành biến hóa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người này a, đôi khi chính là không thể rối rắm, càng không thể ở rối rắm lúc sau còn phải phạm tiện.

Cam Ninh hôm nay liền rõ ràng đem này hai cái sai lầm đều phạm vào.

Hảo thuyết hảo thương lượng không đáp ứng, thế nào cũng phải ngưu bức hống hống lại là không sợ chém đầu lại là không sợ chết, làm ra một bộ bỏ được một thân xẻo, dám đem hoàng đế kéo xuống mã vô địch khí chất.

Vấn đề trên thế giới này không có chân chính vô địch người, chỉnh người thủ đoạn cũng không phải giới hạn trong chém đầu cùng muốn mạng ngươi như vậy đơn giản.

Đến khu vực khai thác mỏ dọn ba mươi năm gạch cái này đã định phương châm sách lược, Đào Thương cảm giác liền so chém đầu phải mạnh hơn rất nhiều, vừa không dùng tay dính máu tanh, còn có thể mở rộng khu vực khai thác mỏ công tác sinh sản hiệu suất, thành có thể nói là một công đôi việc.

A di đà phật, phi quân tử kiêm đại thiện nhân mà không thể ra này thượng sách cũng.

Quyết định! Sau này nếu là tranh bá thiên hạ, bắt lấy địch quân tướng lãnh, không đầu hàng, một cái không giết, hết thảy ném đến khu vực khai thác mỏ đi tiến hành cải tạo lao động.

Tỉnh này đó không biết điều xú cổ nhân từng ngày động bất động liền muốn chết muốn sống, đem chính mình một đám làm cho đều là

thấy chết không sờn, cao thượng trung trinh đến không được.

Cuồn cuộn Trung Hoa dưỡng các ngươi nhiều năm như vậy, ăn ngon uống tốt gạo bạch diện bồi dưỡng ra tới nhân tài, các ngươi nói chết thì chết, đầu vài thập niên cơm ăn không?

Từ hôm nay trở đi, quốc gia sẽ không cho phép các ngươi như thế tùy hứng. Những việc này ở đào mỗ này không thông qua, môn đều không có! Muốn chết? Trước đem ăn quốc gia lương thực còn trở về!

Bắt lấy địch đầu tướng lãnh, không thỏa hiệp liền hết thảy sung quân khu vực khai thác mỏ!

Này đó cổ nhân không phải thiếu chết cũng không phải thiếu phiến, chính là mẹ nó thiếu làm việc!

Cam Ninh ngồi xuống lúc sau, thái độ so với vừa mới ngạo mạn, thực rõ ràng là thu liễm rất nhiều.

Đào Thương sửa sang lại một chút tìm từ, bắt đầu cùng Cam Ninh đem đề tài dẫn đường tới rồi quỹ đạo thượng.

“Cam huynh, kỳ thật đào mỗ lần này đi trước quần anh hội, xác thật cũng không phải vì tiêu diệt tặc đi, mà là thực sự là tưởng giao mấy cái bạn tốt.”

Cam Ninh nghe vậy, nhíu nhíu mày, không nói gì.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, tiếp tục nói: “Lùm cỏ bên trong, cũng là chưa chắc không có thật hào kiệt, ở đào mỗ trong lòng, loạn thế dùng mới không cần đức, hiện giờ thiên hạ chưa định, chư hầu cũng khởi, chó săn hành vi người chỗ nào cũng có, giá trị này dùng võ là lúc, chính là thật hào kiệt rời núi kiến công lập nghiệp to lớn hảo cơ hội tốt, cam huynh lại như thế nào chỉ nguyện ý tại đây Trường Giang phía trên, đương một phương cường đạo cường hào đâu? Này chung quy không phải một cái tốt đường ra, rốt cuộc ngươi mới vừa hơn hai mươi tuổi, chẳng lẽ cả đời đều tính toán như vậy qua?”

Cam Ninh nghe vậy không khỏi trầm mặc.

Không bao lâu, liền thấy này hán tử thật dài thở dài.

“Đào thái thú nếu đều cùng lão tử nói thiệt tình lời nói, kia lão tử cũng không cất giấu, nói câu lương tâm lời nói, đại trượng phu có một thân bản lĩnh trên đời, cái nào nguyện ý đương tặc? Chỉ là thứ nhất này thế đạo bất bình, không phải lão tử khi dễ người khác, đó là người khác khi dễ lão tử! Còn nữa, lão tử phi sĩ tộc xuất thân, dù cho là tưởng nhập sĩ, lại cũng không có phương pháp! Nói trắng ra là, cái nào quận thủ thứ sử, lại là có thể xem trọng lão tử?”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, nói: “Trước mắt mới thôi, sĩ tộc nhập sĩ vì trước quy luật, xác thật như cũ như thế, nhưng lại duy trì không được nhiều thời gian dài, thiên hạ phân loạn, bảo thủ không chịu thay đổi tất nhiên không thể, cam huynh có tướng soái chi tài, người khác ta tạm thời bất luận, nhưng đơn liền đào mỗ Đan Dương quận, nếu là cam huynh nguyện ý, ở chỗ này tạm thời đương cái giáo úy chi chức, là tuyệt đối là không có vấn đề.”

Cam Ninh nghe vậy không khỏi chấn động, hắn nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương, trong lòng tựa hồ có chút do dự không chừng, không biết Đào Thương lời này rốt cuộc là xuất phát từ chân tâm vẫn là đậu hắn chơi.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, quay đầu hướng về phía Hứa Chử sử một cái ánh mắt.

Hứa Chử hiểu ý, xoay người mà đi, không bao lâu liền vì Đào Thương mang về một cái khay.

Kia mặt trên, lẳng lặng phóng một quả đồng chế lệnh bài, mặt trên đánh dấu chính là “Đánh và thắng địch” hai chữ.

Đào Thương cầm lấy cái kia khay, đứng dậy đi đến Cam Ninh trước mặt, cười nói: “Cam huynh, ta Đan Dương quận Kim Lăng thành thuỷ quân, hiện tại còn khuyết thiếu một vị có thể căng đến khởi mặt bàn thuỷ quân giáo úy, nếu là cam huynh nguyện ý, đào mỗ nguyện

ý bái cam huynh vì đánh và thắng địch giáo úy, thay ta tổ kiến cũng huấn luyện Đan Dương quận Thủy sư, đồng dạng là tung hoành Trường Giang, nhưng bất đồng chính là, cam huynh ngày xưa vì thủy tặc, hôm nay làm quan quân, không biết ngươi hay không nguyện ý tới đây thấp liền đâu?”

Đào Thương nói như thế trịnh trọng, liền lệnh bài đều trình tới rồi chính mình trước mặt, Cam Ninh lại như thế nào có thể bất động dung.

Hắn là một người tướng tài, chính là xuất thân lại không thế nào cao, lại từng là cường đạo, có thể coi trọng hắn quận thủ thứ sử, có thể nói ít nhất trước mắt là cơ bản không có, Đào Thương cái này hành động, lại là thật sâu đả động này thủy tặc đầu lĩnh tâm.

Cam Ninh đứng ở Đào Thương trước mặt, pha là có chút chân tay luống cuống, không biết này lệnh bài, tiếp vẫn là không tiếp hảo.

Thấy Cam Ninh hơi có chút chân tay luống cuống bộ dáng, Đào Thương không khỏi bật cười.

Hắn quay đầu lại tiếp đón qua Từ Vinh, đem trong tay đựng đầy lệnh bài khay giao cho hắn, đối Cam Ninh nói: “Hưng Bá huynh, có nguyện ý hay không tùy đào mỗ hồi một chuyến Kim Lăng thành?”

Cam Ninh nghe xong lời này, trên mặt tức khắc không khỏi một trận khẩn trương.

Hắn giọng nói nghe tới nhiều ít mang theo mấy cái âm rung.

“Ngươi mang lão tử hồi Kim Lăng thành làm gì?…… Nên không phải muốn đưa ta đi khu vực khai thác mỏ đi!”

Đào Thương nghe vậy, trợn trắng mắt, miệng hạ cũng là bất đắc dĩ thở dài khẩu khí.

“Ta là tưởng lãnh ngươi đi xem Kim Lăng thành phong mạo……”

……

……

Cam Ninh tùy Đào Thương tới rồi Kim Lăng thành.

Đương đi vào Kim Lăng thành thuộc địa phạm vi trong nháy mắt, Cam Ninh làm như có chút không quá dám tin tưởng hai mắt của mình.

Từ khi Đào Thương tiếp lãnh Đan Dương quận thủ vị trí đến bây giờ, đã qua đại khái mấy tháng thời gian, tuy rằng thời gian không phải rất dài, nhưng là toàn bộ thành trì đã có rực rỡ hẳn lên diện mạo.

Thành trì ngoại khắp nơi lúa nước điền, vọng cực kỳ vì cường tráng, thả giàu có quy luật, kia từng mảnh kim hoàng lúa nước điền cùng với ở trong đó lui tới bôn tẩu gieo trồng khai khẩn hương dân, bọn họ trên mặt sở dào dạt hạnh phúc tươi cười, là Cam Ninh ở mặt khác địa phương, trước nay cũng không có gặp qua.

Cam Ninh theo Đào Thương lui tới nhìn nhìn đã lâu, pha là có chút kinh ngạc hỏi: “Ở cái này thời tiết liền có vừa thu lại, nhìn chung Giang Nam chư quận cũng không tất là không có, nhưng xác thật chưa bao giờ gặp qua ruộng lúa thành thục như thế chi thịnh, đây là có chuyện gì?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Này liền muốn cảm tạ trương Tử Bố, đem 《 nông thư 》 cùng 《 tề dân muốn thuật 》 đi này cám bã tồn này tinh hoa, mở rộng sống dùng.”

Cam Ninh nghe vậy, pha là có chút không rõ nguyên do.

Đào Thương tiếp tục vì hắn giải thích nói: “48 tiết chi khí, khí hậu có thắng súc khi thắng chi độ, cổ giả một năm cày, tất có ba năm chi thực, ba năm cày, tất có chín năm chi thực, lấy ba mươi năm chi thông, tuy có hạn làm thủy dật, dân vô thái sắc giả, lương có lấy cũng.”

Cam Ninh ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, tuy rằng nghe không hiểu tiểu tử này đang nói chút cái gì, nhưng là không thể không thừa nhận, thực sự là thật là lợi hại bộ dáng a.

Không chỉ là lúa nước điền rầm rộ, một đường phía trên, đã bị rộng khắp bố trí với ở nông thôn long cốt xe chở nước tưới phương tiện cũng là lệnh Cam Ninh xem thế là đủ rồi, loại này có thể đề cao tưới hiệu suất thiết trí cũng là làm Cam Ninh đối với Kim Lăng thành nông vụ khai triển có một cái hoàn toàn mới nhận thức.

Một đám người chờ tiến vào Kim Lăng bên trong thành, lúc này Kim Lăng thành đang ở tiến hành thành thị xây dựng thêm tác nghiệp, đá xanh chiếm nói, phòng ốc quy tắc có sẵn luật thành lập ở thành tỉnh điền thức đường phố hai bên, đường phố hai bên, thương hộ san sát, người buôn bán nhỏ nối liền không dứt, một bức vui sướng hướng vinh thịnh thế cảnh tượng, hoàn toàn nhìn không ra đây là một cái ở vào loạn thế trung thành thị bộ dạng.

Một bên hướng quận thủ phủ đi, Đào Thương một bên đối Cam Ninh giới thiệu nói: “Gần nhất một tháng, lại có không ít từ Hội Kê cùng Cửu Giang quận chuyển tới lưu dân an cư tại đây, Đan Dương quận chính không ngừng tiếp nhận ngoại lai dân cư, tháng trước, Dương Châu thứ sử trần ôn từng viết thư từ cùng đào mỗ, nghiêm túc cùng ta thâm đề việc này, tiếc rằng loạn thế người trong, sở cầu bất quá là một cái an ổn cư trú cùng vui mừng sinh hoạt hoàn cảnh, ngoại quận dân cư xói mòn, lại không phải đào mỗ có thể làm được chủ, quả thật là xu thế tất yếu cũng…… Cam huynh, ngươi nói đúng đi?”

Cam Ninh gật gật đầu, không nói gì.

Hắn hiện tại lực chú ý tất cả đều là bị Kim Lăng thành hoàn cảnh hấp dẫn, Đào Thương trong lời nói ý tại ngôn ngoại, hắn đến tột cùng có thể nghe đi vào nhiều ít, lại là ai cũng không biết.

Không bao lâu, đoàn người chờ đi vào Kim Lăng thành quan chế dã thiết thự, Đào Thương thỉnh Cam Ninh đi vào tham quan.

Nhưng thấy toàn bộ dã giữa sân, vai trần đang ở chế tác thiết chế binh khí hán tử nối liền không dứt, các làm khí thế ngất trời, một bó bó bị tinh luyện thành hình binh khí cùng nông cụ, đang ở bị thành phê trang xe vận chuyển đi ra ngoài.

Cam Ninh từ bị tinh luyện tốt binh khí trung, lấy ra một cây, đặt ở trước mắt cẩn thận đoan trang, một bên xem một bên gật đầu khen: “Hảo thiết! Hảo thù!”

Đào Thương nghe xong lời này cười: “Cam huynh nguyện ý quản này ngoạn ý kêu thù sao? Đào mỗ càng nguyện ý xưng này vì lang nha bổng.”

Cam Ninh quay đầu, nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương, uu k a ns h u nói: “Hiện giờ thiên hạ, thiện dùng thù giả, toàn cần là thân hình cao lớn, có được cự lực uy mãnh chi sĩ, như thế nhân vật thực sự là không nhiều lắm, đào thái thú chế tạo nhiều như vậy thù, chẳng phải là lãng phí thiết liêu? Thù vì không khôn ngoan.”

Đào Thương giơ giơ lên mi, nhàn nhạt nhiên nói: “Đổi thành người khác có lẽ cảm thấy có thể sử dụng với dã thiết tài liệu sản lượng là cái gánh nặng, nhưng ở ta nơi này tắc hoàn toàn không phải có chuyện như vậy, hiện giờ ta trị hạ có Kim Lăng quặng sắt làm cơ sở, nói câu không khách khí nói, toàn Hán triều hiện nay thiết khí dụng lượng, đào mỗ hiện tại đều cung ứng đến khởi, đừng nói là tạo điểm hoa hoè loè loẹt binh khí, ta chính là tạo một thanh ném một thanh, cũng hoàn toàn là không nói chơi.”

Nhìn Cam Ninh pha là không tin biểu tình, Đào Thương cười đối Cam Ninh giải thích nói: “Cam huynh nếu là không tin, nhưng theo ta đi Kim Lăng kho vũ khí nhìn một cái, liền đã biết.”

Cam Ninh trong lòng nghi hoặc, ngoài miệng không có trả lời, bước chân thượng lại là theo sát Đào Thương.

Vào Kim Lăng thành kho vũ khí lúc sau, Cam Ninh tức khắc sững sờ ở đương trường.

Một tảng lớn một tảng lớn tinh xảo tinh luyện thiết khí, trưng bày ở kho vũ khí bên trong, cơ hồ đều phải sáng mù Cam Ninh mắt chó.

Không chỉ là hiện giờ trên chiến trường nhất thường thấy đao, kích, qua, sóc, còn có rất nhiều cái khác chủng loại phụ trợ tính binh khí, bao gồm tiên, bổng, chùy, câu, đi ngoài đao, đảng. Lưu tinh chùy chờ.

Đơn từ điểm này đi lên xem, Cam Ninh trong lòng đã là minh bạch, Đào Thương xác thật là không có khoác lác, trong tay hắn quặng sắt, thật sự là hàng thật giá thật tồn tại.

Đổi thành mặt khác quận thủ, cái nào dám giống hắn giống nhau, họa họa như vậy nhiều thiết làm lạnh băng binh khí.

Phú khả địch quốc, nói, có lẽ chính là hắn người như vậy đi.

------oOo------

Chương 209: đại khảo kết quả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Lăng thành trì kho vũ khí tràn đầy, cho Cam Ninh thật sâu chấn động.

Cái loại này chấn động không phải có thể dùng ngôn ngữ có thể biểu đạt ra tới.

“Cam huynh, nguyện ý gia nhập chúng ta trận doanh sao?” Đào Thương cười ha hả đối Cam Ninh nói.

Cam Ninh giờ phút này cũng là có chút cảm xúc mênh mông, hắn trong lòng hoàn toàn minh bạch Đào Thương vì cái gì muốn đem hắn lãnh hồi Kim Lăng bên trong thành tới đi dạo.

Tiểu tử này hoàn toàn chính là vì cùng chính mình trang con bê! Trần trụi xú khoe khoang.

Nhưng là hắn cái này con bê trang hảo a, trang tới rồi làm Cam Ninh liếc mắt một cái liền nhìn ra Đào Thương bất phàm thực lực cùng cường đại tiềm lực, trang tới rồi Cam Ninh trong lòng đối hắn tràn ngập vô hạn chờ mong, đối tương lai cũng bắt đầu có chút hoàn toàn mới cấu tứ.

Người không sợ chịu khổ, sợ chính là liếc mắt một cái vọng không đến hy vọng.

Nhưng Đào Thương bày ra cấp Cam Ninh, lại là vô hạn khả năng cùng với vô hạn hy vọng.

Ai đều muốn tìm một cái tốt kim chủ, Cam Ninh cũng là giống nhau, này liền cùng nữ hài gả nam nhân giống nhau, nhất có thể đả động này tâm vẫn là phát triển tiềm lực, mọi người đều là người, ai cũng không thể so ai cao thượng.

Cam Ninh thật sâu hít một hơi, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Hắn hướng về phía Đào Thương chắp tay, thành khẩn ngôn nói: “Đào thái thú một khi đã như vậy nhìn trúng với lão tử, như thế ta không có hai lời, lão tử nguyện ý suất dưới trướng các huynh đệ đi theo đào thái thú, cùng chinh chiến Giang Nam, vì thái thú nghiệp lớn tẫn thượng một phần non nớt chi lực.”

Đào Thương nghe vậy cười.

Nhìn đến không có, này thủy tặc đầu lĩnh kỳ thật cũng là có thể nói vài câu lời hay, liền xem hắn có nguyện ý hay không đi nói.

Đào Thương tại đây từ bên hông lấy ra kia khối đánh và thắng địch giáo úy lệnh bài, duỗi tay đưa cho Cam Ninh, ý bảo hắn tiếp theo, lại thấy Cam Ninh thật mạnh lắc lắc đầu.

“Đào thái thú, này khối lệnh bài, thứ lão tử hiện tại còn không thể thu.”

Đào Thương chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Cam Ninh: “Cam huynh đệ, vừa mới không phải đều đáp ứng ta sao?”

Cam Ninh suy nghĩ một lát, mới vừa rồi chậm rãi ngôn nói: “Thái thú Đan Dương quận, vô luận là quân, chính, lương, tiền chờ các phương diện, đều là không thể bắt bẻ, đáng tiếc lại không có giống dạng thuỷ quân.”

Đào Thương gật gật đầu, thở dài: “Không tồi, cho nên ta mới tưởng bái cam huynh vì đánh và thắng địch giáo úy, thay ta chiêu mộ binh lính, huấn luyện một con có thể hoành hành Trường Giang Thủy sư.”

Cam Ninh lặng lẽ cười, lắc đầu nói: “Huấn luyện một chi thiện chiến Thủy sư, kia cũng không phải là dùng tiền là có thể đôi ra tới, thứ nhất phải có tinh thông biết bơi sĩ tốt, bọn họ chẳng những muốn giỏi về thuyền chiến, càng đến là có thể tiềm năng du, thứ hai yêu cầu bọn họ hàng năm ở giang thượng bay, lão tử nói câu lương tâm

lời nói, không cái 5 năm hướng lên trên, căn bản là luyện không ra cái gì tới.”

Đào Thương hậm hực thở dài.

5 năm thời gian…… Viên Thuật há có thể chờ hắn 5 năm?

Phỏng chừng sang năm một đầu xuân, này cẩu tạp chủng liền sẽ lập tức suất binh tấn công lại đây.

Khi không ta đãi a, đối kháng Viên Thuật, Đào Thương muốn tích tụ toàn bộ lực lượng, mới có thể có năng lực cùng chi nhất chiến, nhưng thuỷ quân lại là trọng điểm trung trọng điểm.

Viên Thuật binh nhiều tướng mạnh, chẳng qua là có chút người đối hắn có một ít sai lầm nhận thức.

Viên Thuật hiện tại thực lực còn không xem như nhất cường thịnh thời kỳ, nhưng cũng đã chiếm cứ Nhữ Nam quận cùng Nam Dương quận, Nam Dương quận dân cư 240 dư vạn, đứng hàng thiên hạ đệ nhất, Nhữ Nam quận dân cư 210 vạn, cũng là cầm cờ đi trước!

Hiện giờ là chư hầu tranh bá lúc đầu, dân cư còn không có như là đến tam quốc thế chân vạc là lúc điêu tàn như vậy lợi hại, nhưng ngay cả như vậy, thử nghĩ ở tào duệ đăng cơ là lúc, Đại Ngụy quốc hộ tịch trong danh sách dân cư là 400 dư vạn! Nói cách khác Viên Thuật giờ phút này sở có được dân cư, là cùng tào duệ thời kỳ Đại Ngụy người trong nước khẩu giống nhau.

Mà hiện tại, Viên Thuật đang ở binh chia làm hai đường, một đường công lược Kinh Châu, một đường công lược Lư Giang cùng Cửu Giang nhị quận.

Kinh Châu có ngưu bức nhân vật Lưu biểu, Viên Thuật khả năng vô pháp nhúng chàm, nhưng Cửu Giang quân cùng Lư Giang quân một khi bị hắn đánh hạ, kia trước mắt ở Trường Giang lưu vực, lương thảo cung ứng nhất ổn định thả đẫy đà Hoài Nam nhị quận liền cũng là bị Viên Thuật chiếm cứ.

Kể từ đó, Viên Thuật có dân cư, có lương thực, hắn muốn cung cấp nuôi dưỡng một chi hai ba mươi vạn người đại quân, tuyệt đối là dễ như trở bàn tay.

Nhưng chính mình trước mắt, chỉ có bốn vạn 5000 người, còn không có thuỷ quân……

Nhìn Đào Thương rất là cô đơn biểu tình, Cam Ninh đột nhiên nói: “Nhưng trước mắt, lại có một chi có sẵn thuỷ quân bãi ở đào thái thú trước mặt, thái thú chẳng lẽ không nghĩ dùng sao?”

Đào Thương nghe vậy ngây người một chút, tiếp theo bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Cam huynh nói, chẳng lẽ là quần anh hội thượng những cái đó thủy tặc…… Các huynh đệ?”

Cam Ninh gật gật đầu, thở dài: “Những cái đó lão thủy tặc thiếu ở Trường Giang thượng lăn lộn ba bốn năm, nhiều mười năm hơn, càng có cực giả hơn phân nửa đời đều là ở giang thượng bay, hai chân cơ bản liền không dính quá mà, cam mỗ dưới trướng có 800 cái huynh đệ, mà những cái đó Trường Giang thủy khấu, nhiều tỷ như Chu Thái cùng Tưởng Khâm, dưới trướng có một ngàn hướng lên trên nhãi con, thiếu cũng có trên dưới một trăm hào nhãi con, đem này đó thủy tặc đầu lĩnh nhóm thủ hạ nhãi con thêm lên, linh tinh vụn vặt ít nói cũng đến có năm sáu ngàn người, hơn nữa đã cơ bản đều là thành hình thuỷ chiến sĩ tốt, như thế chiến lực, công tử há có thể không cần chăng?”

Đào Thương nghe xong lời này, rất có một loại tri âm cảm giác, nói: “Kỳ thật ta cũng nghĩ tới điểm này, bất quá liền sợ bọn họ đều không giống cam huynh như vậy minh bạch lý lẽ. Rốt cuộc đều là cường đạo xuất thân, chợt làm cho bọn họ gia nhập quan quân, ta sợ bọn họ trong lòng sẽ có mâu thuẫn.”

Cam Ninh nghe vậy, trên mặt cơ bắp hơi hơi trừu vừa kéo.

Lời này như thế nào có điểm như là đang mắng người đâu?

Lúc trước nếu không phải ngươi lấy đào quặng 35 năm sự hù dọa lão tử, lão tử cũng chưa chắc nhiều hiểu chuyện lý nói.

“Chuyện này, xác thật không thể nóng vội, y theo cam mỗ ý tưởng, cam mỗ ở phủ quân dưới trướng, kỳ thật cũng không gì sự làm, chi bằng tiếp tục đương thủy tặc, thế phủ quân ở Trường Giang thượng cẩn thận quan sát quần anh hội những cái đó tặc tư nhóm đông hướng, mà phủ quân tắc thừa cơ đương cái này cái gọi là giang tặc minh chủ, ngày sau chậm rãi lại thu phục mọi người chi tâm, ngươi ta một nội một ngoại, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, đảo cũng vẫn có thể xem là một cái thượng thiện chi sách.”

Đào Thương vừa nghe Cam Ninh ngụ ý, lại là phải đi, trong lòng nhiều ít có chút do dự.

Có nên hay không thả hắn đi đâu?

Cam Ninh thấy Đào Thương không tiếp lời, ngay sau đó cười nói: “Đào phủ quân chẳng lẽ là không tin được lão tử?”

Đào Thương ở trong lòng cân nhắc một chút lợi và hại, cuối cùng hạ quyết tâm.

“Ta tin tưởng ngươi, liền dựa theo cam huynh nói, ngươi tiếp tục đi đương thủy tặc, giúp ta giám sát quần anh hội thượng những người đó, đào mỗ không nóng nảy tiếp nhận đầu hàng bọn họ, trước lập tức cái này giang tặc minh chủ, khác chờ ngày sau lại nói!”

Cam Ninh chắp tay, hào ngôn nói: “Không dối gạt phủ quân, lão tử tuy rằng là cường đạo, lại cũng hiểu được tín nghĩa hai chữ, ngươi yên tâm, ta nếu đáp ứng rồi phủ quân, liền tuyệt không tương phụ! Việc này, lão tử thật đúng là chính là làm định rồi!”

……

……

Phiên dương hồ, Chu Thái thủy trại.

Hôm nay là quần anh hội trận thứ hai tập hội, cũng là Chu Thái, Cam Ninh, lộ phi tam đại thủy khấu giao phó đại khảo kết quả nhật tử.

Trường Giang thượng các thủy tặc đầu lĩnh, sớm đã là ở sáng sớm liền tụ tập ở Chu Thái thủy trại, chờ đợi ba vị thủ lĩnh giao phó cướp lấy xuân cốc huyện phủ nha trước cửa đạo kỳ thành tích.

Ở chư thủy tặc đầu lĩnh nhóm trong lòng, có thể làm được điểm này, tất nhiên là Chu Thái không thể nghi ngờ.

Đương nhiên, Chu Thái nếu là làm không được, đó chính là làm Cam Ninh kia tặc tư chiếm tiện nghi.

Chính là, đương kia cuốn xuân cốc huyện nha trước phủ đại kỳ kỳ bị cái kia kêu lộ phi người, từ trong tay đem ra lúc sau, sở hữu thủy tặc không khỏi đều trầm mặc.

Như thế nào cái tình huống đây là?

Cam Ninh cùng Chu Thái kéo bụng, không có đuổi kịp đại khảo ngày?

Không nên nha, ngày thường đều hoan ăn hoan tạo, không thấy ra có gì tật xấu nha.

Kia như thế nào sẽ là hắn thắng!?

Cái này năm ấy nhược quán tiểu thủy tặc đầu lĩnh, hắn rốt cuộc là người nào? Cư nhiên như vậy lợi hại!

Chu Thái đứng ở thính đường trung, gắt gao nhìn chằm chằm trên mặt đất kia mặt phô khai đạo kỳ, trên mặt lúc đỏ lúc trắng chợt tím chợt lục, không đến một nén nhang công phu, đã là biến hóa bảy tám cái nhan sắc.

Đào Thương vẫn luôn ở một bên quan sát đến hắn.

Tắc kè hoa nha, hảo hoa lệ nói.

Không bao lâu……

“Đây là giả!” Chu Thái lời thề son sắt đối với ở đây người trong nói.

Một chúng thủy tặc đầu lĩnh nghe vậy tất cả đều ồ lên.

Có đạo lý!

Đào Thương nghe vậy sờ sờ thẳng tắp mũi tử, nhìn dáng vẻ là một chút cũng không tức giận.

Chu Thái phản ứng, đã sớm ở hắn đoán trước bên trong.

“Chu trại chủ, ngài nói này đạo kỳ là giả? Chính là có cái gì bằng chứng?”

Chu Thái vỗ vỗ bộ ngực, ngạo nghễ ngôn nói: “Tưởng ta lão Chu, thân kinh bách chiến, tung hoành Trường Giang thủy đạo nhiều năm, kiểu gì anh hùng! Ta đều đánh không dưới xuân cốc huyện, ngươi này lời trẻ con trẻ con lại có thể đánh đi vào? Nói cái gì lão tử cũng không tin!”

Liền ở ngay lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên một trận cười lạnh.

“Cửu Giang tặc, nói đến nói đi, ngươi vẫn là không có chút nào bằng chứng, chẳng qua là không cam lòng đem minh chủ chi vị làm sắp xuất hiện đi, mệt ngươi cũng coi như là tại đây thủy đạo thượng thành danh nhiều năm nhân vật, không khỏi quá keo kiệt đi!”

Chu Thái nghe vậy tức khắc giận tím mặt, đem đầu chuyển hướng Cam Ninh.

Ở hắn xem ra, Cam Ninh cho dù không phải cùng chính mình một lòng, cũng không nên ở ngay lúc này còn cùng chính mình nháo mâu thuẫn, chẳng lẽ hắn thật đúng là tính toán làm cái này lời trẻ con trẻ con đem Trường Giang chư tặc minh chủ chi vị cầm đi?

“Cẩm phàm tặc! Ngươi thiếu ở một bên nói nói mát! Đừng quên, ngươi cũng chưa từng đánh tới xuân cốc huyện thành đi!” Chu Thái

mắng mi trừng mục đích hướng về phía Cam Ninh rít gào nói, nhưng kỳ thật lại là ở lời trong lời ngoài điểm Cam Ninh —— lúc này không nên nháo mâu thuẫn.

Vấn đề là, Cam Ninh hôm nay hoàn toàn không dắt hắn kia một bộ.

Cam Ninh đem hai tay một mở ra, cười ha hả nói: “Không tồi, lão tử là không đánh tới huyện thành, chính là lão tử chịu phục a! Không giống như là có người, www.com chậc chậc chậc, thua không nổi a!”

Chu Thái bị Cam Ninh chèn ép mặt đỏ rần, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ai nói lão tử thua không nổi!”

Liền ở ngay lúc này, kia ban đầu từng ở Tương Giang pha trộn Lưu trại chủ đứng dậy, đối với Đào Thương giương giọng nói: “Lộ trại chủ, xin hỏi trừ bỏ này mặt đạo kỳ ở ngoài, ngươi còn nhưng có cái khác đồ vật, làm ngươi đánh vào xuân cốc huyện bằng chứng?”

Đào Thương chậm rì rì đứng lên, cười nói: “Có.”

Dứt lời, liền hướng về phía phía sau Từ Vinh sử cái ánh mắt.

Từ Vinh hiểu ý, ngay sau đó giương giọng hướng về phía thính đường ngoại cao giọng hô một giọng nói: “Đem đồ vật nâng tiến vào.”

Qua không bao lâu, liền thấy lộ phi thủ hạ “Thủy tặc” nhóm đem một bó bó binh giới nâng vào thủy trại trong phòng, hướng về trên mặt đất một ném.

Các thủy trại trại chủ thấy thế, sôi nổi đi tới nhìn.

Một hồi lâu lúc sau……

“Này, đây là quan quân binh giới?!”

“Thiệt hay giả!”

“Là thật hóa! Ngươi xem tinh luyện như vậy hoàn mỹ, phi xuất từ quan gia bút tích không thể, bình thường thiết phô, sao có thể chế tạo ra bực này mặt hàng!?”

“Không sai, lại còn có nhiều như vậy…… Này đến có bao nhiêu a?”

“Ít nói cũng đến có một ngàn nhiều bính đi?”

Mắt thấy mọi người ríu rít nghị luận hoan, Chu Thái bên kia mặt cũng có chút không nhịn được.

Hảo một cái trầm trọng lại vang dội cái tát.

:.:

------oOo------

Chương 210: minh chủ ra đời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc này Chu Thái đã trợn mắt há hốc mồm.

Họ Chu không ngốc, liền ở Đào Thương thủ hạ đem những cái đó binh giới khiêng tiến thính đường trong nháy mắt, Chu Thái liền biết chính mình lần này xác thật là thua thất bại thảm hại, không hề cứu vãn đường sống, nếu là lại so đo đi xuống, chỉ sợ cũng là mất đi hắn Trường Giang đại tặc khí phách cùng phong độ.

Liền châu quận quan quân sử dụng binh khí đều lấy tới, hơn nữa một lấy chính là lấy ngàn bính mà nói, này không phải công tiến huyện thành chứng cứ là cái gì?

Trộm đạo là khẳng định trộm không đến nhiều như vậy, có thể bắt được nhiều như vậy quan quân khí giới, duy nhất khả năng tính, cũng chỉ có một cái.

Thu được đến tới.

Tuy rằng biết sự tình có chứng cứ vô pháp phản bác, bất quá Chu Thái trong lòng chính là nhiều ít có điểm không quá thoải mái.

Lúc này đây đại khảo, nếu là bại bởi Cam Ninh, kia Chu Thái đảo còn chưa tính, dù sao cũng là ở trong lòng hắn, vẫn luôn cảm thấy có thể cùng chính mình có liều mạng chi lực người.

Nhưng nào từng tưởng đến, thắng chính mình không phải người khác, cố tình là cái kia tuổi còn không đến hai mươi tuổi ngoại lai tiểu tặc.

Việc này, Chu Thái liền không tiếp thu được.

Mọi người ở đây mồm năm miệng mười đương khẩu, lại thấy Cam Ninh sải bước đứng ở thính đường ở giữa, cao giọng khiển trách nói: “Đều đừng ồn ào náo động, nghe lão tử nói chuyện!”

Thính đường trung cường đạo nhóm, nghe vậy tức khắc không ở lên tiếng, một đám đều đem đầu chuyển hướng về phía Cam Ninh nơi kia mặt.

Nhưng thấy Cam Ninh thanh thanh yết hầu, giương lên cổ, cao giọng khiển trách nói: “Bằng tâm mà nói, này Giang Nam thủy khấu minh chủ, lão tử muốn làm! Nhưng tặc cũng có nói, sự tình nếu là chúng ta lúc trước liền định ra tới, kia liền muốn tuân thủ quy củ! Lộ lão đệ bằng bản lĩnh đánh vào xuân cốc huyện, bắt lấy huyện nha phủ trước cửa đạo kỳ, kia đó là chúng ta giữa sân mọi người minh chủ, lão tử làm người tuy khi có bất thường, nhưng lại cũng là thua khởi! Cái gọi là không có quy củ thì không thể thành phép tắc, hôm nay lão tử liền cái thứ nhất bái kiến minh chủ, sau này lấy minh chủ nói vi tôn vì hào, nếu có bối minh cử chỉ, liền lấy lúc trước đại khảo trước thề sở chứng, vì vạn tiễn xuyên tâm mà chết! Giữa sân mọi người cộng thảo, thiên địa bất dung!”

Dứt lời, liền thấy Cam Ninh xoay chuyển đầu, hướng về phía Đào Thương chắp tay ngôn nói: “Cam Ninh bái kiến tặc vương!”

Tràng gian mọi người nghe được Cam Ninh nói như thế, tuy rằng trong lòng cũng là nhiều có không tình nguyện, nhưng trước đó rốt cuộc đều lập được thề, giờ phút này lại cũng không hảo lật đổ.

Nhưng tăng trưởng giang chư tặc chỉ phải một đám hậm hực ngôn nói: “Gặp qua tặc vương.”

Đào Thương không thấy hỉ nộ, chỉ là quay đầu qua lại nhìn thính đường trung các gia thủy tặc đầu lĩnh, đột nhiên mở miệng nghi hoặc hỏi một câu.

“Hải đâu?”

Mọi người nghe vậy không khỏi đều là sửng sốt.

Này…… Ý gì?

Sau một lúc lâu lúc sau, lại là Cam Ninh cái thứ nhất phản ứng quá vị tới.

Cẩm phàm tặc lại một lần hướng về phía Đào Thương chắp tay, một lần nữa cao giọng nói: “Gặp qua hải tặc vương.”

Giữa sân mọi người không khỏi đều là cả người một trận ác hàn.

Chu Thái còn lại là nhất phiên bạch nhãn, nỗ lực nhịn xuống ghê tởm dục phun cảm giác.

Tiểu tử này, thật là được một tấc lại muốn tiến một thước a.

Đào Thương nhìn quanh trong phòng mọi người nhóm một vòng, chậm rãi ngôn nói: “Cam trại chủ vừa mới nói không có sai, không có quy củ sao thành được phép tắc, lộ mỗ nếu lần này liếm vì minh chủ, kia liền trước cấp chư vị lập hạ cái quy củ, chính là sau này chúng ta cướp bóc địa vực phân chia, vô luận ra bao lớn sự tình, không có minh chủ cùng chư vị chủ nợ thương lượng, ở đây người trong không được tự tiện vượt biên đi trước người khác chỗ đánh dã cốc, đây cũng là ta vì ở đây chư vị trại chủ tương lai sở làm cái thứ nhất mưu hoa, vì chính là Giang Nam thủy đạo thượng yên ổn, không biết các vị có ý kiến gì không có?”

Vừa nghe lời này, giữa sân mọi người tức khắc đều tinh thần tỉnh táo.

Kỳ thật từ ngay từ đầu khai quần anh hội căn bản mục đích, chính là bởi vì Cam Ninh tự tiện vượt qua thuỷ vực, lui tới tung hoành, chẳng phân biệt nơi cướp bóc, cấp sở hữu trại chủ nhóm đều mang đến ý nghĩa khắc sâu ảnh hưởng, bất đắc dĩ Cam Ninh thằng nhãi này lại thật sự là quá lợi hại, trừ bỏ Chu Thái ở ngoài, giống nhau thủy tặc căn bản chỉnh bất quá hắn.

Hiện giờ vị này da mặt dày hải tặc vương nếu quả thực có thể giải quyết Cam Ninh ở Trường Giang thượng chẳng phân biệt địa điểm

lung tung cướp bóc, kia nhưng xem như vì toàn bộ Trường Giang cường đạo vòng làm một kiện đại đại chuyện tốt, này minh chủ làm hắn ngồi lại có gì phương?

Cái gọi là minh chủ, ngồi người là ai không quan trọng, mấu chốt xem hắn rốt cuộc có thể hay không thế cho mặt này đó các thành viên giải quyết thực tế vấn đề.

Rốt cuộc, hư danh đối với giữa sân chúng tặc không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất, là ích lợi.

Liên quan đến mọi người sau này sinh tồn ích lợi.

Nghĩ vậy thời điểm, liền thấy chư vị trại chủ ánh mắt đều bắt đầu phiếu hướng về phía vị kia cẩm phàm tặc.

Người khác đều hảo thuyết, chủ yếu là cái này tặc tư…… Hắn rốt cuộc có thể hay không phục?

Lại thấy Cam Ninh hướng về phía Đào Thương thật dài làm thi lễ, cao giọng nói: “Minh chủ nếu muốn lập quy củ, cam mỗ nguyện tôn từ minh chủ phân phó! Tuân thủ nghiêm ngặt địa vực, tuyệt không lại vượt cảnh du săn! Chư vị đều nhưng làm chứng kiến, nếu có hối ngôn, chư trại chủ cùng thảo chi!”

Chu Thái đứng ở một bên, xem trợn mắt há hốc mồm, thiếu chút nữa không lóe đầu lưỡi.

Họ lộ tiểu tử này, đến tột cùng cấp họ cam rót cái gì mê hồn canh?

Cẩm phàm tặc bao lâu như vậy nghe lời, cư nhiên như vậy phủng tiểu tử này!

Vẫn là nói, này họ cam bản thân đó là cái trượng nghĩa người, nói một không hai, một khi định ra minh chủ, liền thật sự sẽ cẩn tuân này lệnh, tuyệt không đổi ý?

Chu Thái trong lòng suy nghĩ muôn vàn, hoàn toàn không rõ nguyên do.

Nhưng còn lại trại chủ lại không khỏi đều là vui mừng quá đỗi.

Cẩm phàm tặc nguyện ý tuân thủ quy củ, kia đối với bọn họ tới nói, nhưng chính là thiên đại chuyện tốt.

Liền thấy giữa sân chư vị trại chủ, đều là hướng về phía Đào Thương dùng sức ôm quyền, cùng nhau cao giọng hô quát.

“Ta chờ toàn nguyện tôn minh chủ hiệu lệnh!”

“Minh chủ đã định, ta chờ nguyện thận thủ giới hạn!”

“Tuyệt không tương khinh!”

“Tặc vương uy vũ!”

Lúc này đây tiếng la, lại là so vừa mới không khí, rõ ràng muốn nhiệt tình rất nhiều.

Đào Thương qua lại đánh giá ở đây người trong, một bên xem, một bên chậm rì rì còn nói thêm: “Hải đâu?”

Mọi người nghe vậy lại là sửng sốt.

Bất quá bọn họ lần này đều phản ứng lại đây, minh bạch vị này minh chủ nguyện ý nghe cái gì.

“Hải tặc vương uy vũ!”

Đào Thương trên mặt lộ ra thoải mái tươi cười.

“Như vậy mới ngoan.”

Duỗi tay một lóng tay trên mặt đất những cái đó binh giới, Đào Thương tiếp tục nói: “Thân là minh chủ, tự nhiên là phải đối chư vị nhiều có quan hệ chiếu, lần này tấn công xuân cốc huyện, thu được này ngàn dư bính binh giới, chư vị liền lấy về đi cấp dưới trướng nhãi con nhóm phân đi, nga, đối mặt khác còn có một ngàn thạch lương thực, cũng đều cùng nhau đưa cho ở đây chư vị trại chủ……

Cam trại chủ, cụ thể hẳn là như thế nào phân, liền giao cho ngươi tới làm đi!”

Hiện giờ Đào Thương tại đây nhất thời tiết, đã nghênh đón Đan Dương quận nội đệ nhất tra thủy đạo thu hoạch.

Lương sản quy hoạch khéo léo sau, bổn quý sản lượng so với năm trước hoàn toàn phiên bội, kho lương rất là tràn đầy, cho nên hoàn toàn có năng lực lấy ra một bộ phận thuế lương tới thu mua nhân tâm.

Đến nỗi quân giới, hiện tại hắn, càng là muốn nhiều ít có bao nhiêu.

Vừa nghe Đào Thương như thế hào sảng trượng nghĩa, ở đây chư vị thủy trại trại chủ nhóm không khỏi tất cả đều sôi trào.

Đây chính là danh tác a!

Một ngàn thạch lương thực cùng một ngàn bính thu được quan quân quân giới!

Này cũng không phải là cái gì thủy tặc mỗi ngày đều có thể cướp được thu hoạch!

Nhìn không ra vị này minh chủ tuy còn trẻ tuổi, lại như thế hào sảng trượng nghĩa, khó trách quật khởi như thế nhanh chóng!

Trọng nặc phí hoài bản thân mình, có đôi khi cũng là đạt được trường hợp, nhưng ở tặc trộm thượng hỗn người, đại bộ phận đều là lấy hiệp sĩ tự cho mình là, đối với hào sảng, trượng nghĩa, sơ tài người, giống nhau đều là đặc biệt tôn sùng.

Trượng nghĩa thường ở đồ cẩu bối!

“Ta chờ nguyện ý vì minh chủ quên mình phục vụ lực a!”

“Minh chủ thiên ân, ta chờ suốt đời khó quên! Sau này có chuyện gì ngươi thông báo một tiếng, Lưu mỗ người cái thứ nhất đứng ra duy trì ngài, ai dám không phục minh chủ, ta con mẹ nó băm hắn!”

“Nói bậy gì đó!? Cái gì minh chủ, đó là hải tặc vương!”

“Đúng vậy, đối! Hải tặc vương, cần thiết!”

Nhìn trước mắt sở hữu trại chủ, cơ hồ ở trong nháy mắt đã bị Đào Thương thu mua, cũng đều quyết tâm duy trì hắn đương minh chủ, Chu Thái tâm phảng phất đều phải nát.

Đã bao nhiêu năm, chính mình muốn làm một cái giang tặc vương đô là cầu chi mà không được!

Hiện giờ họ lộ dùng một ngàn thạch lương thực cùng một ngàn bính quân giới, ở không đến ba nén hương thời gian, trực tiếp liền đem hải tặc vương bảo tọa cấp chứng thực.

Kiểu gì khí phách cùng lôi đình thủ đoạn a.

Giờ này khắc này, Chu Thái cảm giác chính mình cách cục có vẻ hết sức nhỏ bé.

Thiên hạ quá lớn, người tài ba quá nhiều, chính mình vẫn là không đủ xem a.

Lần nội loạn hống hống đương khẩu, Cam Ninh ngẩng đầu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, lại thấy Đào Thương hướng về phía hắn mặt giãn ra lộ ra mỉm cười, thuận tiện còn nhướng nhướng chân mày.

Cam Ninh trong lòng tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Đào Thương làm chính mình cấp này đó cường đạo phân quân giới, phân lương thảo, kỳ thật là tự cấp chính mình một cái cơ hội, một cái cùng này đó thủy tặc trại chủ biến chiến tranh thành tơ lụa, cũng thu mua này tâm cơ hội.

Cam Ninh trong lòng không khỏi thầm than khẩu khí.

Vị này đào thái thú, đừng nhìn thực tuổi trẻ, thủ đoạn vẫn là rất lợi hại, làm khởi sự tới, mọi mặt chu đáo, suy nghĩ lại là như vậy chu

toàn.

Kế tiếp, Đào Thương liền cấp giữa sân đàn anh nhóm ở Trường Giang thượng một lần nữa quy hoạch hoạt động phạm vi.

Vì bảo đảm chính mình Đan Dương quận mười tám huyện không chịu những người này quấy rầy, Đào Thương cố ý đem kia một đoạn giang qui định trong giao thông đường sắt hoa thành chính mình hoạt động phạm vi.

Đãi thích đáng phân chia địa vực, mọi người tất cả đều không dị nghị sau, ở đây mọi người, liền dâng hương tế bái thiên địa, dập đầu thề, một lần nữa lập hạ thề ước, cùng tiến thối, cộng hoạn nạn, cẩn tuân minh chủ hiệu lệnh.

Sau đó, Cam Ninh liền suất lĩnh đại bộ phận trại chủ đi ra ngoài phân lương thực phân quân giới đi, mà thủy trại trong vòng, lại chỉ để lại Chu Thái cùng Đào Thương hai đám người, mắt to trừng mắt nhỏ hai mặt nhìn nhau.

Nhìn Chu Thái kia lược hiện cô đơn thần sắc, Đào Thương thầm than khẩu khí, đi ra phía trước, đối Chu Thái nói: “Chu trại chủ, lộ mỗ tuổi còn trẻ, may mắn lên làm cái này cái gọi là minh chủ, lại là hữu danh vô thực, sau này còn phải có rất nhiều địa phương hướng chu trại chủ thỉnh giáo, còn thỉnh trại chủ không tiếc chỉ giáo, nhiều hơn chỉ điểm với ta.”

Chu Thái hơi một nhếch miệng, lộ ra một cái so với khóc còn khó coi hơn tươi cười, nói: “Lộ huynh đệ tam ngôn hai câu liền có thể chấp chưởng càn khôn, thu mọi người chi tâm, bực này tinh vi thủ đoạn Chu mỗ lại là tất cả so không được, nào còn dám nói cái gì chỉ giáo, sau này có việc, nghe ngươi phân phó là được.”

Đào Thương xem Chu Thái pha là khổ sở thần sắc, lắc lắc đầu, nói: “Chu trại chủ, kẻ hèn một cái thủy tặc minh chủ, đáng giá ngươi như vậy luyến tiếc sao? Dù cho này Trường Giang chi cảnh toàn bộ từ ngươi quản hạt, lại có thể như thế nào, nói đến nói đi, còn không phải cường đạo một cái, phản tặc một con sao? Ngươi đương đến

mười năm tặc, đương đến hai mươi năm tặc, chẳng lẽ còn có thể đương đến ba mươi năm, 50 năm?”

Nói đến này, Đào Thương xoay người đi ra thính đường, đối Chu Thái để lại một phen lời nói, nói: “Chu trại chủ chính là có đại bản lĩnh người, lộ mỗ cũng là hy vọng trại chủ trí tuệ cùng tầm mắt có thể càng thêm đại chút, chớ bị lá che mắt không thấy Thái Sơn, mong rằng tinh tế tư chi, ngươi ta hôm nay tạm thời biệt quốc, chúng ta sau này còn gặp lại đi.”

Chu Thái ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương dần dần biến mất ở thính đường trước bối cảnh, com không khỏi có chút ngây người.

Tuy rằng hắn thân ảnh có vẻ gầy yếu đơn bạc, nhưng giờ phút này dưới ánh nắng chiếu xuống lại có vẻ phá lệ loá mắt, vừa mới nói cùng với hắn lúc này bóng dáng, không biết vì sao, lệnh Chu Thái ngây ra như phỗng, trong lòng chấn động thật lâu tiêu tán không đi.

Này họ lộ, tiêu sái a! Cách cục làm như rất là không tầm thường.

Đúng lúc này, Đào Thương dưới ánh mặt trời bị chiếu rọi thật là cao lớn bối cảnh đột nhiên nhoáng lên, lại là thiếu chút nữa bị ngạch cửa vướng một cái té ngã, may Từ Vinh một tay đem hắn đỡ lấy.

“Phi! Cái gì ngoạn ý, vướng ta?”

Từ Vinh thanh âm như cũ lạnh như băng: “Ngạch cửa.”

“Có thể hay không cưa?”

“Đây là nhà người khác…… Không có phương tiện.”

Chu Thái quơ quơ đầu, lập tức lại phục hồi tinh thần lại.

Tiểu tử này, giống như cũng không phải như vậy tiêu sái không tầm thường…… Rất tục khí.

Đào Thương đi rồi, Chu Thái cúi đầu, làm như như suy tư gì.

Tưởng Khâm đi vào hắn phía sau, thấp giọng nói: “Đại ca, này lộ phi, sợ không phải có điểm tật xấu đi?”

Chu Thái nghe vậy không có phản bác, chỉ là gằn từng chữ một nói: “Một cái dám tự xưng là hải tặc vương người, khẳng định nhiều ít là có chút không bình thường, bất quá lão tử cảm thấy hắn vừa mới không bình thường nhưng thật ra có chút đạo lý, lão tử có lẽ thật sự có điểm kém cỏi, thủy khấu cái này nghề, liền tính là tranh tới minh chủ, mấy chục năm sau, lại có gì dùng đáng nói?”

:.:

------oOo------

Chương 211: Trần Đăng chi gián

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trường Giang thủy tặc sự kiện tạm thời cáo một đoạn, Đào Thương thu đến Cam Ninh trung tâm, cũng làm hắn như cũ lấy cẩm phàm tặc danh hào tiếp tục rong ruổi ở Trường Giang phía trên, cũng trợ giúp chính mình chậm rãi thu nạp chư tặc chi tâm, mà Đào Thương chính mình còn lại là lấy một cái khác thân phận, thuận lý thành chương lên làm giang tặc minh chủ, hải tặc chi vương.

Xuân đi thu tới, nhoáng lên mắt, sơ bình hai năm mùa hè đã qua đi, thời tiết dần dần chuyển vào mùa thu.

Kim Lăng thành trị chính, ở Đào Thương thủ hạ năm đại trị chính cao thủ quản lý hạ, vô luận là kinh tế, lương sản, kỹ thuật cũng hoặc là thành trì cải tạo, so với năm trước, đều có một cái chất bay vọt.

Mà Kim Lăng thành phồn hoa cùng giàu có và đông đúc, cũng là bắt đầu ở đại hán triều Đông Nam cảnh nội lưu truyền rộng rãi, trở thành nam bắc thông thương lui tới thương nhân nhóm cùng dời nhân khẩu nhóm, hàng đầu cư trú lựa chọn thánh địa.

Nếu là thật lấy ra cái cụ thể tương đối nói, tạm thời có thể xưng là thế ngoại đào nguyên đi.

Một ngày này, Đào Thương được cái không, ước hẹn Điêu Thuyền đi vào vùng ngoại ô đạp thanh du ngoạn, thuận tiện xem xét một chút Kim Lăng ngoại ô ngoại núi sông cảnh đẹp.

Theo Điêu Thuyền đi theo Vương Duẫn dọn đến Kim Lăng thành cư trú sau, Đào Thương cùng nàng cảm tình liền từ từ nồng hậu, chính vụ tuy rằng vội, nhưng tán gái sự không thể chậm trễ, điểm này tự không cần phải nói.

Điêu Thuyền biểu hiện thực bình thường, tiểu nữ tử thực hiểu chuyện, cũng thực nghe Đào Thương nói, bất quá lệnh Đào Thương cảm thấy tò mò là một người khác —— Vương Duẫn.

Từ khi Vương Duẫn tới rồi Kim Lăng thành lúc sau, liền vẫn luôn là ru rú trong nhà, đóng cửa từ chối tiếp khách, cả ngày thành túc ở nhà trạch, phảng phất liền cùng Kết Đan kỳ muốn vũ hóa thành tiên giống nhau.

Cũng không biết lão nhân ở nhà từng ngày hạt cổ động cái gì miêu nị đâu.

Hôm nay, một đống nam nữ đi vào sông Tần Hoài bên cạnh, Đào Thương một bên cùng Điêu Thuyền quan khán giữa sông cùng bờ sông mỹ lệ cảnh sắc, một bên cùng nàng nhàn thoại việc nhà.

“Vương Tư Đồ gần nhất công luyện thế nào?” Đào Thương tò mò hỏi Điêu Thuyền nói.

“Luyện công?” Điêu Thuyền tư duy thực hiển nhiên vẫn là theo không kịp tranh, không lý giải đến Đào Thương tư tưởng mặt đi lên: “Luyện cái gì công? Ta không nghe nghĩa phụ nói qua a?”

Đào Thương lông mày một chọn, chậm rì rì nói: “Quy công a, mỗi ngày nghẹn ở nhà không ra khỏi cửa, giống như lão ba ba nhập định giống nhau, hắn lão nhân gia này bộ thần công có phải hay không đã mau tới rồi xuất thần nhập hóa trình độ?”

Điêu Thuyền nắm chặt khởi đôi bàn tay trắng như phấn, nhẹ nhàng đấm Đào Thương một chút.

“Lại nói bậy.”

Đào Thương cười ha hả duỗi tay đem nàng tay nhỏ nắm lấy, bất đắc dĩ nói: “Mỗi ngày ở nhà như vậy nghẹn, là sẽ nghẹn mắc lỗi, Hoàng Phủ lão sư ta lâu lâu còn có thể cùng hắn thấy thượng một mặt, nhưng ngươi nghĩa phụ, ta giống như đến có mấy tháng không thấy

trứ đi? Hắn tuổi tác lớn, mỗi ngày ở nhà như vậy trạch, đối thân thể không chỗ tốt.”

Điêu Thuyền từ Đào Thương trong lòng bàn tay rút tay mình về, sâu kín thở dài, nói: “Kỳ thật ta cũng khuyên quá hắn, chỉ là nghĩa phụ hắn chính là không nghe, nói ta không hiểu hắn ưu tư…… Hắn hiện tại cả ngày trừ bỏ ăn cơm, chính là đem chính mình nhốt ở trong thư phòng, đừng nói là ngươi, chính là ta hiện tại muốn thấy hắn một mặt, cũng không phải dễ dàng như vậy.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi nhíu nhíu mày.

Lão nhân này, nên không phải chính mình mỗi ngày tránh ở trong thư phòng xem sách cấm đi?

Lớn như vậy số tuổi, muốn hay không còn trở lại nguyên trạng chơi như vậy kích thích?

Thuần túy trạch nam hành vi…… Nhiều thương thân thể nha.

Nếu không, đào mỗ ngày nào đó phát minh một chút sữa tắm cấp lão nhân đưa đến thư phòng đi sử sử?

Điêu Thuyền thấy Đào Thương như suy tư gì không nói gì, sâu kín thở dài, tiếp tục nói: “Tử Độ, ta cảm thấy nghĩa phụ hắn, vẫn là ở nhớ thương phía tây……”

Đào Thương cười ha hả tiếp lời nói: “Nhớ thương phía tây Trường An thiên tử, phải không?”

Điêu Thuyền chậm rãi gật đầu, trong miệng tất cả đều là u oán: “Trừ bỏ thiên tử cùng Đổng Trác sự, chỉ sợ cũng là không có gì sự có thể làm nghĩa phụ như thế lo âu, ta thật là sợ hắn tại như vậy đi xuống sẽ chịu không nổi.”

Đào Thương cũng lộ ra một tia phiền muộn biểu tình, nói: “Vương Tư Đồ cũng thật là, tội gì từng ngày còn muốn nhọc lòng Trường An bên kia sự, chẳng những hao tâm tốn sức lao động không nói, lo âu

thượng hoả là dễ dàng giảm số tuổi thọ…… Bất quá nói đến cũng trách ta, không có ở Kim Lăng thành đặt mua một ít giải trí hạng mục, cung Vương Tư Đồ phân tán lực chú ý.”

Nói tới đây, liền thấy Đào Thương ngừng lại một chút, đem tay một lóng tay trước mặt sông Tần Hoài nhánh sông, cười nói: “Ngày sau, đào mỗ liền tại đây đường sông thượng thiết hạ trăm con thuyền hoa, đều là đón đi rước về cái loại này, chuyên cung Vương Tư Đồ giải trí! Cũng tỉnh hắn mỗi ngày miêu ở trong thư phòng xem tiểu thư.”

Điêu Thuyền nghe vậy rất là tò mò.

“Thuyền hoa…… Là thứ gì? Làm gì đó?”

Đào Thương cười hắc hắc, bám vào nàng bên tai thấp giọng ít ỏi số ngữ.

Liền thấy Điêu Thuyền sắc mặt tức khắc trở nên đỏ bừng, nàng giơ tay kháp Đào Thương một chút, vểnh môi lên nói: “Làm ngươi không đứng đắn! Ta nghĩa phụ như vậy đại niên kỷ…… Ngươi làm hắn…… Ngươi làm hắn đi loại địa phương kia…… Hắn thân thể ăn không tiêu.”

Đào Thương nghe vậy, trên đầu tức khắc một sợi hắc tuyến.

Điêu Thuyền đại tỷ nha, ta như thế nào cảm giác ngươi, giống như cũng là rất ô đâu.

Rất ô?

Nghĩ vậy, Đào Thương đột nhiên đột nhiên nhanh trí, trong lòng thoán nổi lên một cổ sóng nhiệt.

Hắn hướng mọi nơi nhìn một vòng, lại thấy yên tĩnh bờ sông cánh đồng bát ngát không người, trong lòng tức khắc dâng lên một cái nho nhỏ xấu xa ý niệm.

Bảo bảo từ lúc đi vào thời đại này lúc sau, giống như liền không khai quá huân nói.

Đào Thương thay một bộ lãng tử gương mặt, cười hì hì hướng về phía Điêu Thuyền dán qua đi, một bên duỗi tay ôm nàng giống như rắn nước vòng eo, một bên cười hì hì nói: “Tiểu yêu nữ, ngươi nhìn xem thân thể của ta ăn không ăn tiêu nha? Có phải hay không rất là tinh tráng cái loại này? Ta chính là thực tuổi trẻ!”

Một bên nói, còn đem một cái tay khác duỗi hướng về phía Điêu Thuyền bộ ngực.

Điêu Thuyền mặt đằng lập tức trở nên đỏ bừng.

Một cái chớp mắt chi gian, nàng đã là minh bạch Đào Thương muốn làm cái gì.

Hắn đã ngượng ngùng rồi lại ẩn ẩn có chút chờ mong đối Đào Thương nói: “Ngươi, ngươi ở như vậy, ta nhưng kêu người……”

Điêu Thuyền dục cự còn đổi, khiến cho Đào Thương hô hấp trở nên càng thêm thô nặng.

Mọi người đều như vậy chín, trai đơn gái chiếc củi khô lửa bốc…… Có một số việc có phải hay không có thể trước tiên làm?

Tần Hoài cảnh đẹp, sơn thủy phong tình, tại như vậy duyên dáng hoàn cảnh hạ, nếu không liền tại đây lấy thiên vì bị, lấy mà vì giường, đem hai người chi gian sự tình ngay tại chỗ giải quyết một chút?

Nghĩ vậy, Đào Thương đôi mắt tức khắc tỏa ánh sáng.

Hắn trầm trọng hô hấp, lập tức liền đem miệng hướng về Điêu Thuyền dán qua đi.

“Đào phủ quân!”

Một thanh âm vang lên lượng tiếng la ở sau người cách đó không xa vang lên, lại là Bùi Tiền vội vội vàng vàng hướng về phía Đào Thương chạy tới, thẳng đem Điêu Thuyền cùng Đào Thương đều khiếp sợ.

Điêu Thuyền vội vàng tránh thoát khai Đào Thương ma trảo, sắc mặt đỏ bừng dịch tới rồi mặt khác một bên.

Đào Thương thật sâu hít một hơi, sắc mặt bất thiện quay đầu nhìn về phía phía sau Bùi Tiền.

Bùi Tiền cũng có chút trợn tròn mắt.

Hắn ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, qua lại quan sát đến hắn cùng Điêu Thuyền biểu tình, bỗng nhiên ý thức được chính mình vừa rồi hình như là hỏng rồi thái thú chuyện tốt.

Phá hủy chủ công tán gái tiết tấu, này xem như cái tội danh gì?

Nhìn Đào Thương tối tăm khuôn mặt, Bùi Tiền trên đầu mồ hôi thê thê mà xuống.

Xem ra, trong tương lai rất dài một đoạn thời gian, chính mình chỉ sợ là không được ngừng nghỉ.

Đào Thương sửa sang lại hạ quần áo, lạnh giọng nói: “Có chuyện gì?”

“Phủ quân, điển nông giáo úy phái người thỉnh ngươi hồi phủ đi, nói là có chuyện quan trọng cùng ngài thương lượng.”

Đào Thương thật dài thở dài, vẻ mặt không tha quay đầu nhìn về phía Điêu Thuyền.

“Lần sau lại ăn đâu.”

Điêu Thuyền sắc mặt ửng đỏ, hướng về phía hắn “Hừ” một tiếng, nhưng xem biểu tình hiển nhiên cũng không có nhiều ít bài xích.

Đào Thương đứng lên, hướng về thành trì phương hướng đi đến, Bùi Tiền theo sát sau đó.

Đào Thương dừng bước bước, quay đầu lại sá nhiên nhìn đi theo chính mình Bùi Tiền, kỳ quái nói: “Ngươi không nhảy sông tự sát, còn cùng ta làm gì? Thật chờ ta hồi phủ tìm cái lý do đem ngươi xử lý sao?”

Bùi Tiền nghe vậy thẳng muốn khóc.

“Phủ quân, lớn như vậy điểm sự, không đến mức đi? Ta biết sai rồi còn không được sao?”

……

……

Trước đem Điêu Thuyền đưa về nàng nơi, Đào Thương liền cùng Bùi Tiền về tới quận thủ bên trong phủ, Trần Đăng lại là ở chính sảnh chờ Đào Thương đã lâu.

“Phủ quân, hoài phổ mỏ muối tháng này đại sản a.” Trần Đăng cười ha hả hướng về phía Đào Thương đệ trình thượng một phần trướng mục biểu, đầy mặt vui mừng đối Đào Thương hội báo nói: “Hiện giờ Đan Dương quận, bởi vì cái này mỏ muối, đã biến thành nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, như đăng sở liệu không tồi nói, này một đám chế muối một khi bán hướng hắn châu, tắc ta Đan Dương quận tiền kho chi tràn đầy, đương đứng hàng thiên hạ quận phủ đứng đầu…… Phủ quân thật là kiến thức rộng rãi, đăng thực sự là không thể tưởng được, cái này mỏ muối cư nhiên như thế sung túc, bên trong muối phảng phất là đào không xong giống nhau.”

Đào Thương ám đạo nếu là đào xong mới có quỷ, hoài phổ muối lượng dự trữ chính là cư thế giới thủ vị, nếu là thật đem nó đào sạch sẽ…… Kia đại hán triều nhân dân khẩu đến là có bao nhiêu trọng? Toàn mẹ nó đến khát chết.

“Nguyên Long tìm ta tới, là vì hãn muối ngoại bán công việc đi?”

Trần Đăng thật mạnh gật gật đầu, com nói: “Ở chúng ta Đan Dương quận hoặc là Từ Châu, muối thiết từ quan phủ chuyên bán, việc này đảo cũng là dễ dàng, chỉ là hướng hắn quận buôn bán, thứ nhất liền cần đi qua địa phương thứ sử hoặc quận thủ cho phép, thứ hai chúng ta cũng yêu cầu một cái quỹ đạo quan đạo cùng địa phương tiến hành thông thương.”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, thầm nghĩ muối thiết tiêu thụ xác thật không phải giống bán lương thực đơn giản như vậy, nói phi thường nhiều, đích xác yêu cầu chính mình phương diện này nhiều làm trù tính.

“Nguyên Long nếu cùng ta nói cái này, kia trong lòng nói vậy cũng là có ý nghĩ của chính mình đi, không biết Nguyên Long tính toán như thế nào làm?”

Trần Đăng trầm ngâm một lát, mới vừa rồi chậm rãi ngôn nói: “Phủ quân nếu là tưởng mở rộng ta Đan Dương quận muối thiết cơm hộp, dựa vào hạ chi ngu kiến, trước mắt tốt nhất, vẫn là đến lựa chọn mi gia thương đạo.”

Đào Thương nghe vậy, mày kiếm nhẹ nhàng một chọn.

Hắn không dấu vết nhìn Trần Đăng liếc mắt một cái, quay đầu làm bộ cúi đầu trầm tư, kỳ thật trong lòng bắt đầu phiên nổi lên bọt sóng.

Có điểm không thích hợp.

“Nguyên Long huynh, trừ bỏ dùng mi gia thương đạo ở ngoài, chẳng lẽ liền không có biện pháp khác?” Đào Thương tự hỏi một lúc sau, không tỏ ý kiến, quay đầu tiếp tục cố vấn Trần Đăng nói.

Trần Đăng thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ lắc đầu: “Trần mỗ minh bạch phủ quân ý tứ, Đan Dương quận sự vụ, phủ quân là không nghĩ làm Từ Châu sĩ tộc quá nhiều trộn lẫn nhập trong đó, nhưng mi gia chính là Từ Châu đệ nhất cự phú, lại là ta Hán triều nổi danh thương nhân chi hộ, bằng tâm mà nói, mi gia thông thương con đường chính là nhiều năm tích lũy lên, phi chúng ta hiện tại một lần nữa thành lập

một cái thương hộ có thể bằng được, việc này sợ là không đến lựa chọn.”

:.:

------oOo------

Chương 212: sĩ tộc ích lợi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương minh bạch, ở cái này không có internet quảng cáo, cùng với tin tức tương đối lạc hậu niên đại, muốn thành lập cái gọi là thông thương cùng với tiêu thụ con đường, tuyệt phi một sớm một chiều chi công!

Đi thông bất luận cái gì một châu tiêu thụ con đường, đều yêu cầu tiến hành nhiều năm tích lũy, đặc biệt là ở không có tài khoản ngân hàng cùng công thương quản lý thể chế tồn tại dưới tình huống, cầm hóa liền chạy, hoặc là quỵt nợ khất nợ trường hợp ở thời đại này có thể nói chỗ nào cũng có, hơn nữa cho dù là thương mậu hệ thống còn cũng không phải phi thường thành thục, nhưng cái này niên đại cũng là có nhập hàng cùng tiêu thụ trướng kỳ tồn tại.

Vô luận là cổ đại vẫn là hiện đại, không có khả năng cái gì mua bán đều đi làm tiền mặt, này không phù hợp thương nghiệp kinh doanh mẫu mực quy luật, nam bắc thông thương tính chất tất nhiên sẽ diễn sinh ra nợ trướng điều kiện.

Loại này hình thức tuy rằng có lợi cho nhân loại thương mậu tiến hành, nhưng ở Hán triều loại này pháp luật quản lý chấp hành tương đối lạc hậu thả khó khăn điều kiện hạ, thương hộ hợp tác trung đi chết đào vong trường hợp cơ hồ chỗ nào cũng có, nối liền không dứt.

Ở như vậy ác liệt thông thương điều kiện dưới, vì giảm bớt không cần thiết kinh tế tổn thất, đơn giản nhất thô bạo phương pháp, chính là mượn từ đại thương hộ tiêu thụ con đường tiến hành thương phẩm tiêu thụ.

Tỷ như mi gia kinh doanh thương mậu trăm năm, trong tay nắm chặt có tiêu thụ con đường trên cơ bản đều đã là hợp tác rồi rất nhiều năm, trải qua nhiều năm thí luyện, thả ở kinh doanh quy mô thượng

đều là tương đối thành thục con đường, tương đối có danh dự bảo đảm.

Không thể nói vạn vô nhất thất, nhưng ít ra có thể đem thương mậu trung không cần thiết nguy hiểm, hàng đến thấp nhất.

Nhưng hiện tại chủ yếu vấn đề là, Đan Dương quận ở Đào Thương trong mắt, đã là hoàn toàn thuộc về chính mình, là hắn sự nghiệp trung tâm, hắn không nghĩ làm Từ Châu bất luận cái gì một nhà, bao gồm mi gia thế lực trộn lẫn đến này giữa tới.

Thật sự không nghĩ.

“Nguyên Long huynh, ta nếu là làm mi gia thế lực duỗi tay nhập Đan Dương quận, kia ngày sau Từ Châu mặt khác sĩ tộc nếu là không phục, cũng muốn tiến vào phân một ly canh, vậy nên làm sao bây giờ? Chuyện này chính là lúc trước ngươi nói với ta.” Đào Thương gắt gao nhìn chằm chằm Trần Đăng, hắn trong lòng có chút dự cảm, từ cùng Trần Đăng gặp mặt ngay từ đầu, hắn tựa hồ liền rơi vào người này đạo đạo.

Trần Đăng thở dài khẩu khí, biểu tình cũng là có vẻ rất là bất đắc dĩ.

“Phủ quân, việc này nói đến cũng xác thật là đăng trước đó chưa từng trù tính hoàn toàn, pha chắc hẳn phải vậy ngươi, giờ này khắc này, nếu là không cho mi thị tham gia tiến vào, nếu phủ quân tự hành thành lập hiệu buôn, nếu là phải kinh doanh thành quy mô, lấy Trần Đăng thô sơ giản lược tính ra, ít nhất yêu cầu mười tái thời gian, kể từ đó, lại là đến chậm trễ quá nhiều canh giờ, hiện giờ thiên hạ phân loạn, Viên Thuật tùy thời liền khả năng công đến Đan Dương quận…… Phủ quân, khi không ta đãi a.”

Đào Thương nghe xong lời này, bắt đầu ở thính đường nội đi qua đi lại, vừa đi một bên vuốt bóng loáng cằm, trong đầu bắt đầu cấp tốc bay lộn.

Quả nhiên, chính mình có chút coi khinh Trần Đăng.

Lúc trước một lòng đến cậy nhờ đến chính mình dưới trướng vị này Từ Châu ẩn nấp cao nhân, cũng không phải giống hắn trong tưởng tượng như vậy vô tư nhiệt gối.

Người, chung quy vẫn là sẽ có tư tâm, Đào Thương quên mất, trước mắt vị này cao nhân, chính là trong lịch sử đem Tào Tháo, Lữ Bố, Lưu Bị bọn người từng khống chế ở chính mình trong tay trác tuyệt nhân vật.

Trầm mặc thật lâu sau lúc sau.

“Đào mỗ có thể cho mi gia tham dự Đan Dương cục muối thiết buôn bán, nhưng đào mỗ lại không thể toàn quyền ủy thác với mi gia, mi gia cửa hiệu lâu đời đào mỗ sẽ không dùng…… Đào mỗ cần thiết muốn thành lập một cái tân thương hộ, có thể cho mi gia nhập cổ, nhưng chấp hành chi quyền cần thiết muốn nắm giữ ở đào mỗ trong tay.”

Trần Đăng nghe vậy không khỏi có chút tò mò, nói: “Tham cổ chính là ý gì?”

Đào Thương ngừng lại một chút, vì Trần Đăng giải thích nói: “Nói trắng ra là, chính là hợp tác, ta cùng với mi gia hai bên cùng bỏ vốn nguyên cộng đồng kinh doanh, sau đó dựa theo trả giá tỉ lệ tham dự chia hoa hồng.”

Trần Đăng bừng tỉnh gật gật đầu, lại nói: “Như vậy thương nhân phương thức kinh doanh, Mi Trúc có thể đồng ý sao?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi cười.

Còn ở trang đâu, có đồng ý hay không, tựa hồ đã không về mi gia định đoạt.

Đào Thương chắc chắn nói: “Khẳng định sẽ! Mi Trúc là người làm ăn, bất luận đào mỗ cho hắn hạn chế như thế nào, nhưng nếu là có thể tham dự đến Đan Dương quận thương mậu bên trong, hắn tất nhiên là sẽ đáp ứng, đây là Mi Trúc thân là thương nhân thiên tính,

tuyệt không khả năng sửa đổi. Hơn nữa Đan Dương quận khai thác quặng sắt cùng mỏ muối như thế đại động tác, Mi Trúc thân là Từ Châu sĩ tộc, khẳng định là đã sớm biết tới rồi tin, hắn hiện tại cũng nhất định là ở ruột gan cồn cào, khát vọng có thể tham dự đến này trong đó tới, chỉ là đào mỗ vẫn luôn không có cho hắn cơ hội này."

Nói tới đây, Đào Thương một ngữ hai ý nghĩa nói: "Hiện tại đào mỗ nguyện ý cho hắn cơ hội, liền xem Từ Châu sĩ tộc thượng không thượng đạo."

Trần Đăng bừng tỉnh gật gật đầu, trầm ngâm một lát, nói: "Phủ quân lời này, nhưng thật ra không giả, bất quá y theo đăng nghĩ đến, nếu là có thể làm Mi Trúc chủ động lại đây khẩn cầu phủ quân gia nhập Đan Dương quận muối thiết buôn bán, sau đó từ phủ quân cùng hắn bàn bạc việc này, chúng ta nói vậy cũng sẽ kiên cường một ít."

Chúng ta? Ha hả.

Đào Thương hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, bình tĩnh nhìn Trần Đăng, nói: "Nguyên Long tính toán như thế nào làm?"

Trần Đăng hướng về Đào Thương vừa chắp tay, trịnh trọng ngôn nói: "Từ đăng tự mình đi một chuyến Bành Thành, từ mặt bên gõ gõ Mi Trúc, làm hắn chủ động phái người lại đây cùng phủ quân bàn bạc việc này."

Cái gọi là nghe huyền mà biết nhã ý, Đào Thương thực minh bạch Trần Đăng lần này tự mình hồi mi phủ là làm gì đi.

Lấy Trần Đăng trí tuệ cùng tài ăn nói, còn có này gia thế bối cảnh, ngoài ra còn thêm Mi Trúc đối với Đan Dương quận thương vụ nhúng tay khát vọng, muốn thuyết phục Mi Trúc chủ động lại đây thấu cục, hoặc là nói là đã sớm đã ở Trần Đăng giả thiết làm mi gia tham cục kịch bản trung, này hoàn toàn liền không phải vấn đề.

Thậm chí nói, ở Đào Thương xem ra, Trần Đăng chỉ cần một phong thư từ, là có thể tiếp đón động Mi Trúc.

Nhưng hắn còn muốn đích thân đi trước, đơn giản chính là có hai cái mục đích.

Một là hắn phải làm mặt bán Mi Trúc một ân tình.

Sĩ tộc trung nhân tình, cũng không phải là bình thường dân chúng ngày thường thỉnh ăn cơm khách uống như vậy đinh đại bạc diện, huống chi Trần Đăng bán cho Mi Trúc, có thể nói là một cái thiên đại nhân tình. Ân tình này, đủ rồi ảnh hưởng đến trần, mi nhị gia ngày sau ở Từ Châu quan hệ cùng ích lợi đi hướng.

Nhị là phải về khấu.

Minh bạch Trần Đăng ý tưởng lúc sau, Đào Thương hiểu được Trần Đăng tham dục vẫn là không nhỏ, thậm chí có thể nói là phi thường đại, mặc kệ hắn lúc trước cùng Mi Trúc có hay không câu thông quá việc này, nhưng trước mắt Mi Trúc nếu là muốn hoàn thành chuyện này, Trần Đăng không ở giữa hung hăng tể Mi Trúc một đạo, Đào Thương dám đối với đèn thề, hắn Đào Tử Độ tự từ đây liền nhưng đảo lại viết.

Kêu bụng.

Ai đều không phải bạch cấp, lúc trước Trần Đăng tung ta tung tăng chạy đến Đào Thương bên người, chủ động hướng hắn kỳ hảo quy phụ, tìm kiếm một cái có phát triển chủ tử, kia chỉ là mặt ngoài, hắn chủ động sẵn sàng góp sức, căn bản là không giống trong tưởng tượng đơn giản như vậy.

Hắn thật sự chỉ là đơn thuần thưởng thức chính mình người này sao? Trần Đăng dù sao cũng là Từ Châu sĩ tộc người trong, nếu là không có tư tâm tưởng vớt chỗ tốt, căn bản là không có khả năng…… Đáng tiếc Đào Thương phản ứng có điểm chậm.

Rốt cuộc, hắn là Từ Châu xếp hạng đệ nhất trí giả.

Giả heo ăn thịt hổ, lợi hại a, này chỉ heo thẳng đến hôm nay mới bắt đầu lộ ra hắn răng nanh.

“Hảo, việc này liền giao cho ngươi, ngươi đi đi, Nguyên Long đi sớm về sớm, Đan Dương quận còn cần ngươi.”

Trần Đăng nghe vậy, trong lòng không khỏi mừng như điên, hắn một bên hướng Đào Thương chắp tay cảm ơn, một bên xoay người đi ra thính đường, trở về thu thập bọc hành lý.

Trần Đăng thân ảnh mới vừa rồi một biến mất, liền thấy Đào Thương lập tức đối với thính ngoại hô: “Bùi Tiền, Bùi Tiền ở sao?”

Bùi Tiền động tác phi thường nhanh chóng, lập tức liền đi vào thính.

“Phủ quân có gì phân phó?”

Đào Thương xoay người đi đến bàn chi biên, cầm lấy một chi bút, ở một quyển sạch sẽ giản độc thượng bắt đầu viết thư.

Viết xong lúc sau, liền thấy Đào Thương đi đến Bùi Tiền bên người, đem giản độc đặt ở hắn trong tay, trịnh trọng đối hắn nói: “Ngươi tự mình hồi một chuyến Bành Thành, đi một chuyến thứ sử phủ, gặp mặt phụ thân ta, đem này phong thư nhà tự mình giao cho ta phụ thân trong tay, không thể qua tay người ngoài, nhớ kỹ! Nhất định phải tự mình giao cho hắn!”

Bùi Tiền tò mò cúi đầu nhìn nhìn Đào Thương cho hắn thư nhà, tuy rằng không rõ là sự tình gì cư nhiên đáng giá Đào phủ quân như thế trịnh trọng, nhưng hắn vẫn là chính sắc đối Đào Thương bảo đảm nói: “Phủ quân yên tâm, thuộc hạ nhất định cẩn thận xử lý việc này.”

Đào Thương phất phất tay, nói: “Đi thôi, nhớ lấy ta giao phó.”

……

……

Mấy ngày sau, Trần Đăng cùng Bùi Tiền, liền phân biệt từ hai cái phương hướng tiến vào Bành Thành.

Tiến vào Bành Thành lúc sau, Trần Đăng tiến vào Mi Trúc phủ đệ, mà Bùi Tiền còn lại là lập tức hướng đi thứ sử phủ gặp mặt Đào Khiêm.

Bành Thành, mi phủ.

Trần Đăng ngồi ở khách vị, nhàn nhã uống trà thơm.

Trung Quốc trà văn hóa cuối cùng có 4700 nhiều năm, ở Đông Hán những năm cuối, lại còn chưa từng phổ cập với đại chúng, chỉ có thân sĩ xã hội thượng lưu cao tầng nhân vật, mới có tư cách phẩm trà luận đạo.

Ngay lúc đó lá trà đại bộ phận đều xuất từ với Kinh Châu đồ lăng, cũng chính là hiện đại Hồ Nam trà lăng, này giá cả chi sang quý, lệnh người nghẹn họng nhìn trân trối, hơn nữa trà lăng mỗi năm sản lượng cực kỳ hữu hạn, không phải cái dạng gì nhân gia đều có thể mua được đến, hoặc là nói, không phải nhà nào đều có thể mua khởi.

Mi Trúc tuy rằng là thiên hạ thương nhân bên trong ít có cự phú, nhưng này đồ lăng hương trà, mỗi năm nhập phủ số lượng cũng là cực kỳ hữu hạn, hắn hôm nay phá lệ lấy ra tới chiêu đãi Trần Đăng, đủ có thể thấy vị này Trần gia trưởng tử ở Mi Trúc trong lòng địa vị là cỡ nào quan trọng.

Mi Trúc cười ha hả nhìn Trần Đăng, thân là Bành Thành tứ đại gia tộc chi nhất mi gia gia chủ, giờ phút này đối mặt Trần gia con vợ cả, Mi Trúc trên mặt thế nhưng là nhiều vài phần a dua chi tình. Này hoàn toàn làm người tưởng tượng không đến.

“Nguyên Long trong khoảng thời gian này thực sự là vất vả, đã bao nhiêu năm, cũng chưa từng gặp ngươi hoạt động quan hệ đi trước Bành Thành, lần trước ngươi ngược lại là chủ động xin ra trận đi hướng Đan Dương quận, đi xa tha hương, đổi thành là mi mỗ, thực sự là làm không được.”

Trần Đăng chậm rì rì buông xuống chung trà, mỉm cười quay đầu nhìn về phía Mi Trúc.

Hắn biểu tình tuy rằng khách khí, nhưng lại không hiện bất luận cái gì khiêm tốn, ngược lại là có vài phần lăng người chi sắc.

“Mi huynh cùng tào công ở Bành Thành ngươi tranh ta đoạt, cái này thị phi nơi, Trần mỗ không dám tới a, Bành Thành nơi, đăng nếu là trộn lẫn tiến vào, chỉ sợ là bị ngươi cùng tào công chèn ép liền một bộ hoàn chỉnh túi da đều thừa không dưới, ta cũng chỉ có thể đi theo Đào phủ quân đi Đan Dương mưu một cái sinh lộ mà thôi.”

Mi Trúc nghe vậy, vội vàng xua tay nói: “Nguyên Long, ngươi xem ngươi lời này nói, nếu không phải lúc trước lệnh tôn rời đi Bành Thành đi trước Phái Quốc, này Bành Thành sĩ tộc nơi nào sẽ loạn thành như vậy? Ngươi Trần thị tuy rằng xử sự điệu thấp, nhưng ta chờ đều minh bạch, ta Từ Châu sĩ tộc đứng đầu, phi lệnh tôn mạc chúc! Kỳ thật ngươi phụ tử hai người nếu là chịu trở về, Bành Thành sĩ tộc chi gian còn có chuyện gì có thể tranh, mọi người đều tất nhiên là có thể Trần thị như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.”

Trần Đăng nghe vậy vẫy vẫy tay, không tỏ ý kiến: “Mi huynh, ngươi cũng không cần như thế cất nhắc với ta, Đào phủ quân dục tự lập hiệu buôn, tìm ngươi mi gia hợp tác, này gốc rạ, ngươi tiếp vẫn là không tiếp?”

Mi Trúc trong lòng đối Đan Dương quận tuy rằng hướng tới, nhưng hắn vẫn là cẩn thận hỏi Trần Đăng nói: “Nguyên Long cho rằng việc này ta phải làm như thế nào?”

Trần Đăng chậm rì rì nói: “Mi huynh, đăng nếu đều tự mình tới cửa thăm viếng, việc này mi huynh cảm thấy còn có cái gì nhưng yêu cầu thương thảo sao?”

Mi Trúc nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cười ha ha, nói: “Nguyên Long nói như thế, kia Trúc liền an tâm rồi, quay đầu lại ta liền phái tâm phúc người, tự mình đi trước Kim Lăng thành, cùng đại công tử bàn bạc kết phường buôn bán tư muối việc.”

Trần Đăng nghe vậy, vừa lòng gật gật đầu, sau đó đứng dậy, nói: “Một khi đã như vậy, đăng nhiệm vụ liền xem như hoàn thành, mi huynh, Trần Đăng đi trước cáo từ một bước, Đan Dương quận chính vụ bận rộn, đăng không thể thời gian dài rời đi, cảm tạ ngươi hương trà, thực sự là hảo trà, thượng phẩm, hôm sau lại đến bái kiến nhấm nháp đó là.”

Mi Trúc nghe vậy vội vàng đứng dậy, hướng về phía bên ngoài vỗ vỗ tay.

Không bao lâu, liền thấy mi phủ một chúng bọn hạ nhân, dọn mười khẩu đại rương gỗ, bước chân vội vàng đi tới thính đường trong vòng.

Bọn hạ nhân đem cái rương mở ra, trong đó một ngụm trang chính là lá trà, mà mặt khác chín chỉ đại cái rương trung, tắc trang tất cả đều là ánh vàng rực rỡ lân ngón chân kim.

Trần Đăng lông mày không tự giác giật giật, đột nhiên vừa chuyển đầu, nói: “Mi huynh, ngươi làm gì vậy…… Quá khách khí đi.”

Mi Trúc sảng khoái cười, hào sảng nói: “Tri âm khó tìm, này đồ lăng trà, cũng không phải người nào đều có thể uống quán, Nguyên Long nếu yêu thích này khẩu, vi huynh lại há có thể bủn xỉn tàng tư, đến nỗi này đó hoàng vật, quả thật là hiếu kính lệnh tôn năm đó đối ta dìu dắt, cùng Nguyên Long cũng không quan hệ, Nguyên Long chớ nghĩ nhiều đó là.”

Mi Trúc nói nói đã rộng thoáng lại mượt mà, lệnh Trần Đăng cảm thấy rất là vừa lòng.

Hắn hướng về phía Mi Trúc chắp tay, cười nói: “Như thế, đệ liền từ chối thì bất kính, đa tạ huynh trưởng ý tốt.”

Mi Trúc ha hả cười, chắp tay nói: “Nguyên Long, ngươi ta hai nhà cũng coi như là tri kỷ, vi huynh chính là đần độn người, không hiểu đại thế, Nguyên Long phụ tử thân là Từ Châu sĩ tộc lãnh tụ, sau này này Từ Châu có cái gì hướng gió, ta chờ sĩ tộc lại đương quy với

nơi nào, hoặc là phải làm phụng dưỡng với ai, Nguyên Long trong lòng có khác so đo thời điểm, ngàn vạn đừng quên nhắc nhở mi mỗ.”

Nói tới đây, liền thấy Mi Trúc dừng một chút, mới vừa rồi lại nói: “Rốt cuộc, ta Từ Châu sĩ tộc, đều là cột vào một cái trên thuyền.”

Trần Đăng hướng về phía Mi Trúc chắp tay, nói: “Mi huynh yên tâm, Trần Đăng chính là sĩ tộc người trong, tự nhiên lấy Từ Châu sĩ tộc ích lợi vì trước.”

Nói đến này, Trần Đăng giơ tay chỉ hướng về phía Đông Nam, nói: “Ít nhất cho tới bây giờ, chúng ta những người này, hay là nên lực bảo Đào công tử, căn cứ đăng này mấy tháng quan sát, hắn xác thật là nhưng bảo ta Từ Châu sĩ tộc người trong lương tuyển.”

Mi Trúc nghe vậy không nói gì, chỉ là khẽ gật đầu.

Trần Đăng nói trung, có một ít ý tại ngôn ngoại, Mi Trúc cũng là có thể nghe ra tới.

Ít nhất trước mắt trước mới thôi……

Sĩ tộc chung quy là sĩ tộc, hết thảy hết thảy, vẫn là lấy ích lợi vì trước, điểm này, Trần Đăng vẫn luôn đều xem thực minh bạch.

So với Tào Báo, Mi Trúc, Vương Lãng, Triệu Dục chờ ở Bành Thành xưng hùng tứ đại gia chủ, Trần Đăng tuy rằng tuổi trẻ, nhưng thực sự là cao minh không ngừng một bậc.

Ở Đào Khiêm tiến vào Từ Châu lúc sau, thân là Từ Châu sĩ tộc lãnh tụ Trần thị, không có lựa chọn tiếp tục lưu tại nơi đầu sóng ngọn gió, mà là nhanh chóng rút khỏi quyền lợi đấu tranh xoáy nước trung tâm, đi trước Phái Quốc tạm lánh, chỉ là lưu lại tứ đại gia tộc ở Bành Thành, giống như nhảy nhót vai hề giống nhau ngươi tranh ta đoạt, ở người trong thiên hạ trước mặt tiến hành buồn cười biểu diễn.

Thẳng đến Đào Thương thanh danh thước khởi lúc sau, Trần Đăng tự thân xuất mã, đi trước quy phục, thứ nhất là ở quan sát thử hắn, thứ hai Trần Đăng cũng là ở trong bất tri bất giác, đem Từ Châu sĩ tộc lực lượng thẩm thấu tới rồi Đan Dương quận, lần này chợt đem mi gia cũng mang vào Đan Dương, ích lợi phân cách cơ hồ đã thành kết cục đã định, tuy là Đào Thương cũng là đột nhiên không kịp dự phòng.

Mà hiện tại Trần thị nhất tộc, ở nhiều năm trôi qua lúc sau lại lấy Trần Đăng cầm đầu não, lại lần nữa về tới Bành Thành chính trị xoáy nước trung tâm, mà Trần thị trọng lượng cùng lời nói độ như cũ ở sĩ tộc trung có thể đạt tới nhất ngôn cửu đỉnh chi hiệu.

Trần thị, lấy Trần Đăng cùng này phụ Trần Khuê cầm đầu, kỳ thật vẫn luôn là có thể tả hữu Từ Châu sĩ tộc hướng gió chân chính lãnh tụ, vô luận là quá khứ hay là hiện tại, chưa từng dao động.

Bọn họ thậm chí có nhất định năng lượng trong tương lai quyết định, này Từ Châu thứ sử chân chính thuộc sở hữu.

Bất quá ít nhất trước mắt trước, Đào Thương biểu hiện, vẫn là lệnh Trần Đăng tương đối vừa lòng, cho nên Trần thị vẫn là tính toán tiếp tục ủng hộ hắn.

Nhưng loại này ẩn ẩn bị quản chế cảm giác, đã lệnh Đào Thương cảm giác được manh mối.

Nhưng này cũng không phải Đào Thương muốn cảm giác, ít nhất hắn không nghĩ lấy như vậy phương thức trong tương lai chưởng quản Từ Châu.

:.:

------oOo------

Chương 213: Đào thị động tác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bành Thành, thứ sử phủ.

Đào Khiêm nhìn Bùi Tiền đệ trình cho hắn Đào Thương viết thư nhà, lâm vào thật sâu trầm tư.

Hai cha con không có gì cất giấu, Đào Thương ở nhà thư thượng đem ý nghĩ của chính mình toàn bộ viết rõ.

Đào Khiêm đọc Đào Thương thư nhà sau, liền trước làm Bùi Tiền đi dịch quán nghỉ ngơi, sau đó lại mệnh quản gia đào hồng, đem Đào Ứng gọi tới rồi thứ sử phủ chính sảnh.

Không bao lâu, liền thấy Đào Ứng phủng một cái đại bát, nhảy nhót đát đi tới Đào Khiêm trước mặt.

Nhìn trong tay hắn viên vu, Đào Khiêm lược hiện hoa râm lông mày không khỏi nhíu nhíu.

Tên tiểu tử thúi này, vẫn là như vậy không tiến bộ.

“Ngươi trong tay đó là thứ gì?” Đào Khiêm hỏi Đào Ứng nói.

Đào Ứng chớp chớp manh manh đôi mắt, ngạc nhiên nói: “Khúc khúc a.”

Nhìn Đào Ứng đúng lý hợp tình bộ dáng, Đào Khiêm thiếu chút nữa không một ngụm lão huyết phun đến trên mặt đất.

Chết oa tử, không biết cố gắng nha.

“Chính ngươi nói nói, ngươi đều bao lớn rồi?” Đào Khiêm lãnh hạ mặt, chất vấn Đào Ứng nói.

Đào Ứng dùng ngón tay chống cằm, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nói: “Cha, ta mười bảy.”

Đào Khiêm thấy hắn tốt xấu vô dụng còn có thể nhớ kỹ chính mình số tuổi, trong lòng cũng coi như là vui mừng.

Lão nhân bất đắc dĩ nói: “17 tuổi còn chơi khúc khúc, nhi a, ngươi không cảm thấy ngươi này cử…… Phi thường ấu trĩ sao?”

Đào Ứng đôi mắt tức khắc trừng tròn trịa, ẩn ẩn trung làm như tràn ngập chờ mong.

“Cha, ta đây mua chỉ lão hổ chơi, ngài có thể đáp ứng sao?”

Đào Khiêm thật muốn một cái đại tát tai trừu chết hắn.

Tính, vẫn là không ở cái này đề tài thượng cùng hắn bẻ xả, Đào Khiêm tuổi lớn, thực sự là còn muốn sống ra điểm chất lượng sinh hoạt, không nghĩ bị hắn sống sờ sờ tức chết.

“Nhi a, ngươi ca phái người cho ta đưa tới thư nhà, ta và ngươi ca ca, đối này Từ Châu sĩ tộc, ban đầu tựa hồ vẫn là nhìn không đủ rõ ràng a.”

Đào Ứng nhíu nhíu mày.

Đào Khiêm một nói với hắn cái này, hắn liền cảm giác đau đầu.

Nhưng là, hôm nay Đào Khiêm, cũng không để ý đầu của hắn có đau hay không, nên nói, lão nhân nhất định là muốn nói.

“Nguyên bản cho rằng, ngươi ca ở Đan Dương quận, ta ở Bành Thành, trong ngoài cách xa nhau, liền có thể ổn định này đó sĩ tộc, ngươi ca phí thật lớn kính, vẫn luôn không nghĩ làm Từ Châu sĩ tộc đại gia đem bàn tay tiến Đan Dương quận, như vậy cũng có thể sử lão phu bên ngoài phương, có một chỗ hoàn toàn thuộc về ta Đào thị tịnh thổ, nhưng hôm nay xem ra, Từ Châu sĩ tộc nhóm, kỳ thật đã sớm đã đem tay vói vào đi.”

Nói đến này, Đào Khiêm đem giản độc hướng về bàn thượng một ném, cảm khái mà than: “Hoài phổ Trần gia, Từ Châu chân chính sĩ tộc lãnh tụ kỳ thật vẫn luôn là bọn họ, Trần gia tiến vào Đan Dương quận, chẳng khác nào tùy thời có thể kéo động toàn bộ Bành Thành sở hữu sĩ tộc thế lực tiến vào Kim Lăng bên trong thành…… Trần Đăng tiểu nhi, tuổi không lớn, lại thâm minh giả heo ăn hổ chi đạo, rất lợi hại a. Lão phu ban đầu lại là nhìn không ra.”

Đào Ứng nghe như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn là không rõ nguyên do.

Cái này lão phụ thân, số tuổi là thật sự lớn, chính mình ở nơi đó lẩm nhẩm lầm nhầm nói cái gì đó đâu?

Bành Thành sĩ tộc muốn vào Đan Dương quận, khiến cho bọn họ tiến bái, cũng không phải cái gì cùng lắm thì sự.

“Ứng nhi, ngươi cũng nên trưởng thành, đi Đan Dương quận giúp giúp ngươi ca đi.” Đào Khiêm đột nhiên mở miệng đem chuyện vừa chuyển đối Đào Ứng nói.

Đào Ứng phủng trong tay trang khúc khúc vu, ngay từ đầu còn làm như không quá minh bạch Đào Khiêm nói chính là sao lại thế này, thẳng đến nghe xong lời này, mới không khỏi chợt cả kinh.

Đào Ứng đại kinh thất sắc hạ, ngón tay tức khắc mềm nhũn, trực tiếp đem vu rơi xuống ở trên mặt đất.

Liền thấy kia vu “Quang” một tiếng quăng ngã vỡ thành phiến phiến ngói thước, mà vu trung khúc khúc còn lại là một bên kêu lên vui mừng, một bên hướng thính đường bên ngoài một nhảy một nhảy nhảy đi mà đi, đi tìm kia lý nên thuộc về chính mình tự do.

Đào Ứng giờ phút này hoàn toàn đã không có đuổi theo khúc khúc tâm, tiểu tử một đôi manh manh mắt to trong khoảnh khắc biến sương mù mênh mông, phảng phất là ở kiệt lực khống chế hạ xuống trên mặt đất nước mắt.

Đào Ứng run rẩy hỏi Đào Khiêm nói.

“Phụ thân, ngươi là không cần hài nhi sao?”

Đào Khiêm đầu phảng phất đều phải nổ mạnh.

Đứa nhỏ này có phải hay không nghe không hiểu tiếng người a?

Lão nhân dùng tay dùng sức xoa xoa huyệt Thái Dương, hơi có chút tức giận ngôn nói: “Ngươi nói bậy bạ gì đó, lão phu khi nào nói không cần ngươi! Là ngươi ca, ngươi ca cấp lão phu viết thư, hắn muốn ngươi qua đi! Rèn luyện ngươi một chút! Rời núi giúp hắn cùng nhau ổn định Từ Châu!”

“Đại ca?” Đào Ứng ngẩng đầu xoa xoa hốc mắt thượng cơ hồ đều phải phun trào mà ra nước mắt, tò mò nói: “Đại ca muốn ta đi hắn nơi đó làm chút cái gì?”

Đào Khiêm thật sâu hít một hơi, cực lực ngăn chặn trong lòng cọ cọ thoán khởi lửa giận.

“Hợp lại lão phu vừa rồi cùng ngươi nói những lời này đó, đều là uổng phí môi lưỡi?” Đào Khiêm giờ phút này hận không thể nhào lên đi nhéo cái này tiểu tử thúi, hung hăng trừu hắn hai cái đại tát tai!

Lão phu tuổi trẻ thời điểm, như vậy có tiến tới tâm người, như thế nào sinh ra như vậy cái ngoạn ý?

“Lão phu vừa mới cùng ngươi nói, đại ca ngươi thông qua Trần Đăng tiến cử Trương Chiêu, Trần Quần, Trương Hoành đám người, cùng với dục hồi Bành Thành tự mình thuyết phục Mi Trúc chờ một ít việc dấu vết, nhìn ra hoài phổ Trần thị chính là Từ Châu sĩ tộc trung bí ẩn lãnh tụ, Từ Châu sĩ tộc khả năng viễn siêu lão phu cùng đại ca ngươi tưởng tượng, mà Trần Đăng lúc trước chủ động kỳ hảo cùng đi cùng đại ca ngươi nhập trú Đan Dương quận hành động, tuy là nhìn trúng đại ca ngươi mới có thể, nhưng lại cũng có vì Từ Châu chư sĩ tộc mưu lợi chi ngại, đại ca ngươi ý tứ, chúng ta Đào thị nếu tưởng hoàn toàn khống chế sĩ tộc, vẫn là yêu cầu trong tộc tinh anh

nhập sĩ, như vậy ở cùng sĩ tộc tranh lợi trong quá trình mới có thể dần dần chiếm cứ chủ động, đại ca ngươi muốn cho ngươi đi Đan Dương quận rèn luyện một chút, ngày sau cũng hảo thế Đào thị phân ưu…… Lão phu nói như vậy, ngươi có hiểu hay không?”

Đào Ứng chớp chớp đôi mắt, hướng về phía Đào Khiêm thiên chân cười, sau đó dùng sức lắc lắc đầu.

Tiểu tử không quá minh bạch.

Đào Khiêm rốt cuộc nhịn không được, giận từ trong lòng khởi, ác hướng gan biên sinh.

Lão nhân giận tím mặt, bỗng nhiên đứng dậy, nắm lấy bàn thượng công văn, hướng về phía Đào Ứng đổ ập xuống chính là oanh kích mà đi.

Đào Ứng vội vàng lắc mình tránh thoát, mặc cho kia cuốn công văn ngã ở trên mặt đất.

Đào Khiêm thở phì phì nhìn Đào Ứng, trắng bóng râu hơi hơi có chút run rẩy.

“Cút đi! Cho ngươi đi Đan Dương quận ngươi liền cấp lão phu đi, nào như vậy nhiều không hiểu!? Nhớ kỹ, không cùng đại ca ngươi hỗn ra cá nhân dạng tới, ngươi cũng đừng tiến Bành Thành cái này gia môn!”

Thấy Đào Ứng vẫn là ngơ ngốc nhìn Đào Khiêm, lão nhân lại rít gào bổ sung một câu: “Còn nhìn lão phu làm chi! Lăn trở về đi thu thập đồ vật!”

Đào Ứng giờ phút này cũng không dám chọc Đào Khiêm, quay người lại, tung ta tung tăng bôn thính đường bên ngoài chạy.

Tính, đi Đan Dương quận liền đi Đan Dương quận đi, hiện tại thoạt nhìn, đi theo đại ca bên người tổng so đi theo lão gia tử bên người có thể cường một chút.

Xem bộ dáng này, lão gia tử hình như là được thất tâm phong, rất có tính nguy hiểm a.

“Ngươi đợi lát nữa!”

Đào Khiêm Đào Khiêm đột nhiên lại há mồm gọi lại Đào Ứng.

Đào Ứng giờ phút này đã chạy tới thính đường cửa, nghe vậy tức khắc ngẩn người.

Hài tử dừng lại bước chân, quay đầu đi thật cẩn thận nhìn Đào Khiêm.

Đào Khiêm lúc này, còn lại là gắt gao nhìn chằm chằm trên mặt đất vừa mới chính mình dùng để ném Đào Ứng kia phân công văn, trong lòng hình như là như suy tư gì.

Giơ tay chỉ chỉ trên mặt đất kia phân công văn, Đào Khiêm đối Đào Ứng lãnh đạm nói: “Trở về, đem kia công văn nhặt lên tới.”

Đào Ứng run run rẩy rẩy đi trở về trong phòng, đem trên mặt đất công văn nhặt lên tới, chậm rãi hướng về Đào Khiêm đệ trình qua đi.

Đào Khiêm lại là không có tiếp, hờ hững phất phất tay, đối với Đào Ứng nói: “Lão phu từ bỏ, này công văn ngươi lấy đi.”

Đào Ứng không hiểu ra sao, không rõ nguyên do nói: “Phụ thân, ta lấy nó làm gì?”

Đào Khiêm vẻ mặt túc mục, rất là đứng đắn nói: “Chùi đít.”

“Gì?”

Đào Ứng tức khắc giật mình, không rõ nguyên do nhìn Đào Khiêm, hồn nhiên không minh bạch chính mình cái này lão cha là có ý tứ gì?

Lấy cái này chùi đít?

Lão gia tử khi nào biến như vậy…… Khiêu thoát? Vẫn là thật sự được thất tâm phong?

Đào Khiêm thật dài thở dài, ánh mắt mông lung, hình như có hồi ức: “Ngươi ca năm đó lấy Chu Tuấn một lụa mật thư khai đít, mà chết thành thiên hạ nhân tài kiệt xuất, lão phu đối với ngươi hao hết tâm tư, nhưng lại không hề hiệu quả, xem ra y theo lão phu thủ đoạn, đã là cứu ngươi đứa nhỏ này đến không được…… Ngươi……”

Nói đến này, Đào Khiêm đau lòng phất phất tay, nói: “Ngươi liền thử xem đi đi một chút ngươi ca đường xưa đi, có lẽ còn có được cứu trợ, trước từ này công văn chùi đít bắt đầu.”

Đào Ứng: “……”

……

……

Đan Dương quận, Kim Lăng thành.

Quận thủ bên trong phủ.

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý hai đứa nhỏ ngồi ngay ngắn Đào Thương hạ đầu hai cái trên chỗ ngồi, từng nét bút ở giản độc thượng viết chữ, mà bọn họ phía sau, Quách Gia còn lại là chấp nhất thước, qua lại ở hai đứa nhỏ phía sau dạo bước, thỉnh thoảng nhìn một cái trong tay bọn họ luận sách, ngẫu nhiên còn lại là chỉ ra một ít khuyết điểm hoặc là không đủ chỗ.

Đào Thương còn lại là ngồi ở chủ vị thượng, phê duyệt Kim Lăng thành chính sách việc quan trọng, cũng thường thường mở miệng cùng hai đứa nhỏ bổ sung một ít luận sách điểm mấu chốt.

Hai cái tương lai tinh anh, hiện tại từ Đào Thương cùng Quách Gia cộng đồng giáo dục giám sát.

Đối với phương thức này, kỳ thật Quách Gia vẫn là thực nín thở.

Hai đứa nhỏ là hạt giống tốt không sai, trải qua vài lần dạy dỗ Quách Gia là có thể xem ra tới.

Vấn đề là, này hai hạt giống tốt ở trên danh nghĩa là Đào Thương học sinh, nhưng hắn cố tình muốn cho chính mình tới giáo, này không phải nói rõ khi dễ người sao?

Thanh danh chính hắn đến, com phá sống mệt sống lại làm Quách mỗ tới làm!

Thực sự là lại ra hoa.

Đáng tiếc chính là, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Quách Gia cũng không phải lần đầu tiên ăn Đào Thương nghẹn, hắn trong lòng minh bạch, cùng hắn đối nghịch không gì chỗ tốt, nói không chừng ngược lại sẽ được đến càng thêm chua xót hậu quả.

Thái bình công tử khác năng lực không có, trị thuộc hạ phụ tá, thật sự là một cái tới một cái tới.

Mắt thấy hai cái tiểu nhân, đem trong tay đầu đề viết xong, Quách Gia ngay sau đó đem hai đứa nhỏ luận sách cầm lên, phân biệt làm ra một ít chỉ đạo cùng chỉ ra chỗ sai, cũng tiêu ra sơ hở cùng không đủ chỗ, làm cho bọn họ mang về hảo hảo sửa.

Sau đó, liền lại đem đầu đề giao cho Đào Thương, làm hắn tái thẩm đọc một chút.

Trải qua Quách Gia chỉ điểm cùng sửa đúng, Đào Thương cơ bản cũng liền chọn không ra cái gì tật xấu, chính hắn tuy rằng cũng vẫn luôn đang không ngừng đi theo Hoàng Phủ Tung học tập, nhưng ở trị sách năng lực thượng, cùng trời sinh trí tuệ liền cao nhân nhất đẳng Quách Gia so sánh với, vẫn là có điều kém cỏi.

Đào Thương tượng trưng tính chọn mấy chỗ không đủ, sau đó lại đem giản độc giao cho hai đứa nhỏ, làm cho bọn họ ngày mai lại đến nghe học.

Hai đứa nhỏ phân biệt loạng choạng trong tay bạch vũ phiến cùng cây bồ quỳ phiến, hướng về phía Đào Thương cùng Quách Gia phân biệt thi lễ, mới vừa rồi thong thả ung dung rời khỏi môn thính ở ngoài.

Nhìn hai đứa nhỏ biến mất bóng dáng, Đào Thương quay đầu đối Quách Gia trí tạ, nói: “Đa tạ Phụng Hiếu tiên sinh, giúp ta mang học sinh, ngươi này trợ giáo đương vất vả, quay đầu lại đào mỗ cho ngươi chuẩn bị cho tốt uống rượu!”

Quách Gia nghe vậy “Hừ” một tiếng, tựa hồ là thực không muốn nước tiểu Đào Thương này một hồ.

------oOo------

Chương 214: Gia Cát Lượng tài hoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương trình học thụ xong rồi, hai vị tiên sinh bắt đầu liền hai đứa nhỏ sự nhàn thoại việc nhà.

“Ngươi cảm thấy này hai đứa nhỏ thế nào?” Đào Thương cười ha hả hỏi Quách Gia nói.

Quách Gia xoa xoa cằm, hơi hơi nhướng mày, trong lòng bắt đầu suy tư khởi này hai tiểu tử năng lực tới.

“Đều là hạt giống tốt, hơn nữa ai cũng có sở trường riêng.”

Đào Thương về phía trước xem xét thân mình, ngạc nhiên nói: “Như thế nào cái ai cũng có sở trường riêng phương pháp?”

Quách Gia từ sau lưng bắt lấy tửu hồ lô, lại bắt đầu tự chước tự uống, uống xong sau, hắn bắt đầu chậm rãi cấp Đào Thương phân tích nói: “Ngươi kia đại đồ đệ Tư Mã Ý, hoạt bát hiếu động, thiện tư thiện tưởng, thả rất có lòng dạ, ngày sau nếu là vì chính, định là một phen hảo thủ, Quách mỗ tuy rằng lang thang, nhưng giống nhau sẽ không nhìn lầm người, Tư Mã Ý đứa nhỏ này lớn lên lúc sau, nếu luận chính đấu, có thể là đối thủ của hắn, trong thiên hạ chỉ sợ lại là số ít.”

Đào Thương cảm giác sâu sắc Quách Gia đôi mắt chi độc, gật gật đầu, ngôn nói: “Làm ca ca nói không sai, Tư Mã Ý đứa nhỏ này xác thật là động tĩnh kết hợp, ta cũng là như vậy cảm thấy, kia Gia Cát Lượng đâu?”

Nhắc tới Gia Cát Lượng, Quách Gia biểu tình còn lại là hoàn toàn thay đổi.

Lãng tử khóe miệng làm như treo lên một tia cực kỳ thưởng thức mỉm cười.

“Gia Cát Lượng tiểu tử này, quả thật là cái bổn phận hài tử, hắn ở trị chính phương diện ý tưởng cùng ánh mắt thật là xông ra, này suy nghĩ cũng cực kỳ nhạy bén, Quách mỗ giống hắn như vậy đại khi, chính là đề không ra hắn những cái đó độc đáo giải thích, người này khả năng, đương xa ở Tư Mã Ý phía trên, bất quá đứa nhỏ này lại có một cái tật xấu, chính là làm việc quá mức nghiêm túc, hơn nữa có chút bảo thủ không chịu thay đổi, đây là một cái khuyết tật, nhưng người sao, luôn có ưu điểm cũng là có điều khuyết điểm, chung vô con người toàn vẹn, có một số việc nếu là muốn sửa, cũng tuyệt phi một sớm một chiều việc.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Mặc kệ bọn họ hai cái là cái dạng gì cá tính, nhưng chung quy chỉ là đời sau nhân tài, chờ bọn họ lớn lên đến có thể một mình đảm đương một phía thời điểm, cái này đại loạn thiên hạ, nói không chừng cũng đã kết thúc, tới rồi thanh bình chi thế khi, vậy đến xem này hai đứa nhỏ đương như thế nào đi tìm chính mình vị trí.”

Quách Gia cười ha ha, sang sảng nói: “Người trong thiên hạ mới, nếu tưởng thiện dùng, cần đến có tốt chế độ cùng đem khống, người chủ hòa người phó chi gian, vĩnh viễn là ở cân bằng đấu tranh, điểm này ở Quách mỗ xem ra, sẽ không có người có thể làm được hoàn mỹ, nhưng lại có thể không ngừng hoàn thiện, giống như là ngươi hôm nay đối mặt vấn đề giống nhau, kỳ thật lại là này thiên hạ chư hầu trung, mỗi người chủ đều ở đối mặt vấn đề, ngươi đối Từ Châu sĩ tộc có điều kiêng kị, nhưng lại nào sẽ biết, Viên Thiệu thủ hạ những cái đó sĩ tộc, thế lực càng là vô cùng khổng lồ, Viên Thiệu thân ở lốc xoáy bên trong, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào hắn thủ hạ sĩ tộc hành sự, không thể có chút bất công, cùng hắn so sánh với, ngươi điểm này tình cảnh, bất quá là tích thủy khó khăn, không đáng nhắc đến.”

Quách Gia ý tứ, Đào Thương trong lòng đại khái minh bạch.

Đối đãi thủ hạ, nếu là tưởng cân bằng yên ổn, quan trọng nhất vẫn là chế độ cùng thủ đoạn, cân bằng điểm muốn nắm giữ gãi đúng chỗ ngứa.

Thiên hạ to lớn, không có một cái chư hầu không phải như thế, chính mình trước mắt những việc này, xác thật không tính rất khó.

Nếu là chính mình thật sự may mắn có thể tồn tại đến loạn thế chung kết, kia dựa theo Đào Thương ý tưởng, hắn là có một bộ có thể chế ước cấp dưới thủ đoạn cùng sĩ tộc phụ thần nhóm quyền lực phương pháp.

Rốt cuộc đời sau triều đại trung, tựa này giả chỗ nào cũng có.

Nhất đáng giá tham khảo triều đại, có lẽ là Tống, minh, thanh tam triều đi.

Một cây búa hoà âm sự, đến lúc đó lại nói.

“Làm ca ca, trừ bỏ này hai đứa nhỏ ở ngoài, quá một đoạn thời gian, khả năng còn sẽ có một người tới chúng ta Kim Lăng thành, người này đối ta trọng yếu phi thường, ta hy vọng làm ca ca có thể giúp ta hảo hảo mang mang hắn, nhàn tới không có việc gì khi, cũng có thể nhiều dạy dạy hắn bản lĩnh, ta hy vọng hắn có thể ở trong thời gian ngắn nhất phát huy tài cán.”

Quách Gia nghe vậy đầu tiên là một kỳ, sau đó cẩn thận cân nhắc một chút, trên mặt đột nhiên lộ ra hoảng sợ thần sắc.

“Ngươi nói, nên không phải ngươi cái kia đệ đệ, Đào Ứng đi?”

Đào Thương khóe miệng lộ ra một cái khuây khoả tươi cười.

“Làm ca ca thật là băng tuyết thông minh, cái gì đều không thể gạt được ngươi, lập tức liền đoán được, thật là lợi hại!”

Quách Gia biểu tình, giống như nuốt vào một cái lại phì lại nộn đại ruồi bọ giống nhau.

Là muốn nhiều ghê tởm có bao nhiêu ghê tởm.

“Ngươi cái kia đệ đệ…… Thực sự là tài hoa hơn người, Quách mỗ giống như không có gì năng lực có thể dạy hắn đi?”

Đào Thương tươi cười biến càng thêm khắc sâu: “Làm ca ca quá khiêm nhượng, làm ca ca như vậy tài cao, năng lực đại đại có, ta đệ đệ cho ngươi học một trăm năm cũng học không xong, chỉ sợ kia tiểu tử sau này muốn phiền toái chuyện của ngươi, vẫn là nhiều thực đâu.”

Quách Gia nghe vậy khóc không ra nước mắt.

Cái kia nhị ngốc tử, lúc trước ở Bành Thành thời điểm Quách Gia đã từng gặp qua.

Ở Quách Gia trong mắt, kia hài tử cùng Đào Thương hoàn toàn là hai cái tính chất tồn tại.

Hình dung như thế nào đâu……

Thật muốn là giống Đào Thương nói, muốn đem kia tiểu tử huấn luyện thành tài, có thể nói hoàn toàn là người si nói mộng, điểm này ai đều có thể xem ra tới.

Họ Đào cùng hắn cha cũng không biết phát cái gì thần kinh!

“Ngươi muốn cho ngươi đệ đệ đương cái cái gì chức quan?”

Đào Thương nghiêm túc tự hỏi một hồi, đột nhiên nói: “Nếu là thực sự có một ngày, ta chức quan đủ rồi, dưới trướng này đó tướng lãnh cùng văn thần nhóm, dù sao cũng phải có một cái đô đốc tiến hành ước thúc đi.”

Quách Gia một ngụm lão huyết thiếu chút nữa không phun trên mặt đất.

Đem ngươi đệ đệ bồi dưỡng thành đô đốc?

Chơi đâu!

Vừa định mở miệng tìm cái lý do đẩy rớt này căn bản không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, lại nghe phía sau một trận tiếng bước chân vang lên, Quách Gia cùng Đào Thương không khỏi đồng thời hướng thính đường cửa chính khẩu nhìn lại.

Lại thấy là vừa mới đã rời đi thái thú phủ tiểu Gia Cát Lượng, lại là không biết khi nào xoay trở về.

Hắn đứng ở thính đường cửa, pha là thấp thỏm nhìn ngồi ở bên trong đang ở nói chuyện Đào Thương cùng Quách Gia hai người, trong ánh mắt tràn ngập khiếp đảm.

Đào Thương thấy Gia Cát Lượng đi mà quay lại, bất giác cảm thấy có chút tò mò.

“Lửa đèn, ngươi như thế nào đã trở lại?”

Quách Gia nghe Đào Thương nói chuyện, không khỏi sậu cảm cả người một trận ác hàn.

Lửa đèn?

Gia Cát Lượng đi vào chính sảnh, hướng về Đào Thương cùng Quách Gia hai người phân biệt chắp tay thi lễ, do dự một chút, sau đó nói: “Lão sư, quách tiên sinh, học sinh đã nhiều ngày chính mình ở trong phòng cân nhắc ra một ít đồ vật, tự cảm còn xem như hơi có chút ý tứ, tưởng cấp lão sư cùng quách tiên sinh xem qua một chút, lược làm chỉ ra chỗ sai.”

“Đồ vật?” Quách Gia nghe vậy sửng sốt, tiếp theo cười cười, nói: “Chẳng lẽ là cái gì quân lược tâm đắc hoặc là chính sách thi muốn? Thả lấy tới cấp Quách mỗ xem!”

Dứt lời, liền hướng về phía Gia Cát Lượng vươn tay đi.

Gia Cát Lượng do dự một chút, tiếp theo liền đem trong tay bạch bạch đưa cho Quách Gia.

Quách Gia cười ha hả triển khai đến xem, chỉ là trên dưới xem xét vài lần, sắc mặt lập tức liền đen.

Nhưng thấy Quách Gia bất mãn đi đến bàn biên, đem trong tay bạch bạch hướng về trên bàn thật mạnh một lược, thanh âm cực lớn, lại là liền Đào Thương giật nảy mình.

Này lãng tử phát cái gì thần kinh.

Quách Gia xoay người, ít có nghiêm túc nói: “Gia Cát Lượng! 《thượng thư》 có vân, chơi người tang đức, mê muội mất cả ý chí! Đạo lý này, ngươi nhưng minh bạch?”

Gia Cát Lượng sắc mặt trở nên có chút tái nhợt, hơi có chút ủy khuất cúi đầu, đô khởi miệng không nói gì.

Quách Gia lại là không có bởi vì Gia Cát Lượng ủy khuất, ngữ khí có chút phóng mềm, mà là tiếp tục nghiêm túc phê bình: “Thái bình công tử thu ngươi vì đồ đệ, Quách mỗ đối với ngươi dốc túi tương thụ, vì chính là cái gì? Vì chính là làm ngươi ôm chí lớn, thành đại khí! Thái bình công tử đối với ngươi ôm có bao nhiêu đại kỳ vọng, ngươi trong lòng hẳn là hiểu rõ! Giáo sự phủ thành lập không đủ năm, nơi đó có bao nhiêu sự yêu cầu Quách mỗ xử lý nói vậy ngươi cũng biết một vài, chính là Quách mỗ xem ngươi là khả tạo chi tài, cho nên mới với trăm vội bên trong, bớt thời giờ tới cấp ngươi thụ nghiệp!”

Đào Thương ở một bên, thật mạnh ho khan một tiếng, thấp giọng nói: “Quách tiểu ca, ta nhớ rõ ngươi mấy ngày hôm trước còn nói đây là cái phá sống mệt sống tới……”

Quách Gia sắc mặt tức khắc cứng đờ.

Máy móc quay đầu đi, Quách Gia bất đắc dĩ trừng mắt Đào Thương.

“Đào phủ quân, Đào đại công tử…… Quách mỗ giáo dục hài tử thời điểm, phiền toái ngài có thể hay không không cần lên tiếng! Ngươi

như vậy thực không địa đạo, Quách mỗ về sau lại bọn nhỏ trước mặt, còn có cái gì uy nghiêm nhưng nói?”

Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đứng dậy đi đến Quách Gia bàn bên, đem hắn vừa mới ném ở trên án bạch bạch nhặt lên, cẩn thận quan khán.

Chỉ thấy mặt trên, cũng không có viết nhiều ít văn tự, lại là một cái đồ vật phân tích bản vẽ, thoạt nhìn có điểm như là một đống đầu gỗ sợi xen kẽ mà thành kỳ quái đồ vật.

“Kỳ dâm xảo kỹ!” Quách Gia bất mãn ở một bên hừ hừ nói: “Thực sự là xa cách chính đạo! Tên tiểu tử thúi này thực sự nên đánh!”

Đào Thương lại là không để ý đến Quách Gia lẩm bẩm, hắn đi đến Gia Cát Lượng bên người, vỗ vỗ hài tử bả vai, lấy kỳ cổ vũ, hỏi: “Lửa đèn, ngươi này trên bản vẽ họa, này nguyên hình tựa hồ là Lỗ Ban khóa, lão sư nói đúng không?”

Gia Cát Lượng nghe vậy, vừa mới đã ảm đạm đôi mắt nhỏ mắt tức khắc phóng xạ ra một chút sáng rọi, hắn dùng sức gật gật đầu, nói: “Lão sư nhận này đồ vật?”

Đào Thương trên mặt tràn ngập mỉm cười: “Nhiều ít là nhận thức một ít, ngươi cho ta lão sư nói một chút, đây là có chuyện gì?”

Gia Cát Lượng khiếp đảm nhìn nhìn một bên sắc mặt pha hắc Quách Gia, tựa hồ là còn có chút chần chờ, nhưng ở Đào Thương cổ vũ ánh mắt hạ, hắn vẫn là tráng nổi lên lá gan, vì Đào Thương giải thích thuyết minh.

“Lão sư, thứ này, là đệ tử tham khảo trong kiến trúc mộng và lỗ mộng khung, sáng chế ra món đồ chơi, chủ yếu là dùng để tháo dỡ đua trang, này mặt trên có lục căn mộc cố, có thể đua trang hóa giải thành bất đồng bộ dáng, ngươi xem…… Ta bên này họa còn lại là nó chơi pháp, ta làm một cái khuôn mẫu, lão sư ngươi đừng nhìn hắn chỉ có mấy cái đầu gỗ, kỳ thật muốn trang hủy đi thành các loại bộ dáng, thật là không dễ……”

Đào Thương trong lòng đương nhiên biết không dễ.

Lỗ Ban khóa chủng loại thiên kỳ bách quái, có lục căn, có chín căn, chọn lựa trong đó bao nhiêu căn hoàn thành “Lục hợp mộng” “Thất tinh kết” “Tám đạt khấu”, đều yêu cầu cẩn thận nghiền ngẫm động não.

Loại đồ vật này, ở đời sau cùng khối Rubik giống nhau, cực kỳ có lợi cho khai phá đại não, linh hoạt ngón tay, thuộc về phi thường cao lớn thượng ích trí món đồ chơi.

Quách Gia ở một bên bất mãn nói thầm, Đào Thương lại không có để ý tới hắn, mà là đối Gia Cát Lượng nói: “Lửa đèn, cùng lão sư nói, ngươi có phải hay không thực thích làm phát minh?”

Gia Cát Lượng nghe vậy không rõ nguyên do, oai đầu nhỏ tò mò nhìn hắn.

Đào Thương tiếp tục vì hắn giải thích nói: “Chính là cái gọi là chế tác các loại hiếm lạ cổ quái ngoạn ý?”

Gia Cát Lượng cắn môi, do dự sau một lúc lâu, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Kỳ thật học sinh đối mấy thứ này là có hứng thú, chỉ là đại ca ban đầu nói đây là kỳ dâm chi kỹ, không coi là chính đạo, không cho ta lộng, mà hôm nay quách tiên sinh cũng nói……”

“Không cần nghe bọn hắn…… Đi, vi sư lãnh ngươi đi một chỗ!” Đào Thương cười kéo Gia Cát Lượng tay, hướng về thính ngoại đi ra ngoài, chỉ để lại Quách Gia một người ở phía sau khí thẳng dậm chân, nổi giận đùng đùng hô.

“Ngươi liền quán đi! Khá tốt mầm, đều làm ngươi mang oai!”

------oOo------

Chương 215: Đào Ứng cùng Giang Đông lê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lịch sử Gia Cát Lượng, Thục Hán thừa tướng, hắn chẳng những có thuần khiết cao thượng tính cách cùng trung trinh, đồng thời cũng có rất nhiều đặc biệt thân phận, tỷ như Trung Quốc trong lịch sử trứ danh chính trị gia, quân sự gia, nhà ngoại giao từ từ.

Nhưng là trừ bỏ này đó ở ngoài, Gia Cát Lượng còn có một cái khác lệnh người tôn trọng thân phận.

Gia Cát Lượng kỳ thật cũng là một vị vĩ đại nhà phát minh.

Ở cổ đại, loại người này bị cho rằng là bàng môn tả đạo, bất quá sẽ chút kỳ dâm xảo kỹ khả năng, nhưng ở đời sau, cái gọi là nhà phát minh, kỳ thật cũng có thể nói là nhà khoa học, bọn họ là thay đổi nhân loại xã hội tiến trình người, là trên thế giới nhất đáng giá tôn kính người.

Gia Cát Lượng chính là người như vậy.

Đào Thương không nghĩ mai một Gia Cát Lượng cái này thân phận, huống chi xem hài tử bộ dáng, hắn tựa hồ đối phát minh sáng tạo rất có hứng thú, Đào Thương nếu đương hắn lão sư, liền phải giúp hắn mở rộng phương diện này mới có thể, kéo dài hắn yêu thích.

Đây là vì Gia Cát Lượng chính mình, đồng thời cũng là vì thời đại này tiến bộ.

Còn tuổi nhỏ, là có thể nương Xuân Thu thời kỳ Lỗ Ban tạo phòng mộng và lỗ mộng kết cấu, mà độc lập sáng tạo ra “Làm khó người khác mộc” loại này cao đẳng món đồ chơi, mười tuổi hài tử, có thể

có được loại này thiên phú, đủ có thể xưng là thiên bẩm, phi người bình thường có khả năng cập.

Đào Thương cảm thấy thực đáng tiếc, Gia Cát Lượng nếu là sinh hoạt ở đời sau, bằng vào này phân tốt đẹp thiên phú cùng đời sau khoa học giáo dục trình độ…… Hắn lớn lên về sau có thể làm ra bom nguyên tử cũng nói không chừng.

Hiện giờ Đan Dương quận kiến đúc phủ về Trương Hoành chưởng quản, Đào Thương lãnh Gia Cát Lượng đi trước tìm được rồi hắn, sau đó ở Trương Hoành dẫn đường hạ, đi trước Kim Lăng bên trong thành một chỗ chế tạo phường tiến hành tham quan.

Chế tạo phường nội, lập tức đang ở đại phê lượng chế tạo long cốt xe chở nước, sắt móng ngựa chờ vật.

Trong đó, còn có Đào Thương gần nhất vừa mới cung cấp cấp Trương Hoành ý nghĩ, cũng lệnh thợ thủ công cải cách bản vẽ phương án, mô phỏng đời sau thời Đường Giang Nam khu vực sở rộng khắp ứng dụng nông cụ —— Giang Đông lê, cũng ở toàn quận tăng thêm mở rộng.

Đương Gia Cát Lượng nhìn đến chế tạo phường trung, tân sản xuất Giang Đông lê lúc sau, hài tử một đôi đôi mắt nhỏ mắt tức thì chợt lóe, cúi đầu như suy tư gì.

Đào Thương cố ý khảo khảo Gia Cát Lượng, ở bên cạnh cười hỏi: “Lê chi nhất vật, chính là nông nghiệp canh tác trung quan trọng nhất phụ trợ công cụ, chui từ dưới đất lên trước đây, phiên thổ ở phía sau, lửa đèn, lão sư hỏi một chút ngươi, lão sư cùng trương công tào rất nhiều chế tạo cái này Giang Đông lê, cùng cái khác lê, có cái gì bất đồng? Ngươi khả năng xem ra tới?”

Gia Cát Lượng cũng không có sốt ruột đáp lại, hắn chống cằm, vòng quanh Giang Đông lê qua lại xoay quanh, cẩn thận quan khán nghiên cứu.

Thẳng đến vòng vài vòng lúc sau, Gia Cát Lượng trong lòng có phổ, mới vừa rồi nói: “Lão sư Giang Đông lê, mặt trên tựa hồ nhiều rất nhiều tân đồ vật, đặc biệt là cái đuôi thượng cái này có thể qua lại trục xoay đồ vật, còn có mặt trên cái này, cái này là làm gì đó, ta nhất thời còn nói không rõ……”

Đào Thương tán thưởng gật gật đầu, hài tử nhìn ra môn đạo.

Gia Cát Lượng lại cẩn thận thẩm đạc một hồi, mới vừa rồi nói: “Lão sư đem thẳng viên, trường viên sửa vì khúc viên, đoản viên, cũng ở viên đầu sắp đặt có thể tự hành chuyển động lê bàn, như thế chẳng những có thể sử lê giá thu nhỏ biến nhẹ, hơn nữa dễ bề quay đầu cùng chuyển biến, thao tác linh hoạt, tiết kiệm nhân lực súc Lý. Phương nam ruộng lúa, cao thấp rộng hiệp không đợi, loại này lê cấu tạo đối với chúng ta nam diện thổ địa tới nói, nhất áp dụng.”

Đào Thương đối với Gia Cát Lượng ở phát minh cùng khí cụ phương diện thiên tư cảm thấy phi thường tán thưởng, hắn cười nói: “Lửa đèn nói không tồi, vậy ngươi có thể nhìn ra này Giang Đông lê, tổng cộng có mấy cái bộ kiện tạo thành sao?”

Gia Cát Lượng đếm trên đầu ngón tay, cẩn thận số: “Lưỡi cày, lê đế, lê mũi tên…… Có mười cái…… Không! Là mười một cái bộ kiện.”

Làm bạn Đào Thương thầy trò hai người tiến đến Trương Hoành, mới đầu cũng không có đem Gia Cát Lượng quá đương hồi sự, giờ phút này lại là không khỏi kinh ngạc.

Ngắn ngủn thời gian, là có thể đem mọi người tẫn nguyệt tư chi mà ra Giang Đông lê xem như thế toàn diện, đứa nhỏ này…… Thực sự là cái yêu vật a!

“Phủ quân, đứa nhỏ này, thật sự là lần đầu tiên thấy này đồ vật?” Trương Hoành không xác định hỏi Đào Thương nói.

Đào Thương khẳng định gật gật đầu, nói: “Là lần đầu tiên.”

Trương Hoành tán thưởng chép chép miệng, cảm khái ngôn nói: “Thật kỳ tài cũng!”

Đào Thương cười đối Gia Cát Lượng nói: “Lửa đèn, vi sư chấp thuận ngươi về sau nếu là nghĩ đến Kim Lăng thành chế tạo phường tham quan hoặc học tập, tùy thời đều có thể, trương công, quay đầu lại ngươi cấp đứa nhỏ này khai một trương lộ dẫn, cho phép hắn có thể ra vào Kim Lăng bất luận cái gì quan dùng tạo phường.”

Trương Hoành không dám chậm trễ, ngay sau đó gật đầu xưng “Nặc.”

Gia Cát Lượng thấy Đào Thương như thế thông tình đạt lý, giờ phút này cũng là vui vô cùng.

Đào Thương ngồi xổm xuống thân mình, thu hồi tươi cười, đối với Gia Cát Lượng chính sắc ngôn nói: “Đương nhiên, làm phát minh là làm phát minh, khác công khóa cũng không cho cho ta rơi xuống…… Còn có làm phát minh cũng muốn có nhằm vào làm, cái gì Lỗ Ban khóa loại đồ vật này, về sau liền ít đi lộng đi, chạy nhanh nhiều học nhiều nhớ, đem nguyên nhung nỏ cùng mộc ngưu lưu mã loại này đồ vật, cấp sư phó mân mê ra tới, hiểu chưa?”

Gia Cát Lượng bị Đào Thương làm cho đầu óc có chút say xe, không rõ nguyên do nhìn Đào Thương, ngạc nhiên nói: “Lão sư, cái gì là nguyên nhung nỏ? Mộc ngưu lưu mã lại là cái cái gì đồ vật?”

Đào Thương bắt đầu từ từ dẫn đường, thế Gia Cát Lượng mở ra ý nghĩ.

“Cái gọi là nguyên nhung nỏ, nói trắng ra là, chính là liền nỏ! Thuộc về một loại bán tự động máy móc nguyên lý trọng nỏ, chọn dùng chính là cái gọi là cơ quan thuật, một lần có thể liên tục bắn ra mười chi nỏ tiễn, hỏa lực chuẩn cmnr cái loại này! Đến nỗi mộc ngưu lưu mã đâu…… Ta cũng không biết đó là cái gì ngoạn ý, có thể là một loại vùng núi vận lương xe, cũng có thể sử là một loại độc bánh xe xe, cũng có thể là các loại thất thất bát bát cổ quái ngoạn ý, dù sao dựa ngươi làm ra tới là được rồi!”

Gia Cát Lượng ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, hồn nhiên không nghĩ tới vừa mới vẫn là như vậy dịu dàng lão sư, giờ phút này cư nhiên đưa ra như vậy vô lễ yêu cầu.

Ngươi cũng không biết là cái gì đồ vật, ngươi làm ta làm điểu gì?

……

……

Mấy ngày sau, Đào Ứng rốt cuộc đến Kim Lăng thành.

Lúc này Kim Lăng thành, trải qua cuối cùng gần bảy tháng phát triển, đã là có biến hóa long trời lở đất, này thành quách xây dựng, ở nông thôn ruộng lúa mạch mở rộng, kỹ thuật trích dẫn, muối thiết khai phá, thuế ruộng thu chi, đã đủ rồi đứng hàng Giang Nam chư quận khôi thủ.

Đào Ứng đang đi tới quận thủ phủ đệ này dọc theo đường đi, đã sớm bị kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Hắn hồn nhiên không nghĩ tới, ở trong lòng hắn bổn hẳn là một cái chim không thèm ỉa địa phương, cư nhiên bị chính mình đại ca sửa chữa thành như vậy một tòa đồ sộ thành trì.

Này thật là đoạt thiên địa chi tạo hóa chi công, thuần thuần quỷ thần chi lực nha!

Đại ca, thật là thật tài tình!

Đi tới quận thủ phủ, Đào Thương đang ở trước cửa nghênh đón hắn.

“Nhị đệ!”

Đào Thương cười khanh khách nghênh đón đi lên.

“Đại ca!”

Đào Ứng cũng là chứa đầy nhiệt lệ, bước nhanh đón nhận Đào Thương.

Huynh đệ hai người cửu biệt gặp lại, bốn tay gắt gao nắm chặt ở cùng nhau.

“Đại ca……” Đào Ứng trong lòng rất là kích động, giá trị lúc này khắc, không biết nên đối đại ca nói cái gì đó.

Lại thấy Đào Thương trước giơ tay ngăn cản Đào Ứng nói đầu, sau đó đột nhiên duỗi tay, từ sau lưng lấy ra một thanh thước, đối với Đào Ứng trên đầu hung hăng chính là gõ một chút.

Đáng thương đào nhị công tử trên đầu lập tức liền cố lấy một cái đại bao.

Đào Ứng sợ ngây người!

“Đại ca, ngươi? Ngươi đánh ta làm chi?!”

Đào Thương thở dài khẩu khí, từ trong lòng lại lấy ra một quyển giản độc, duỗi tay đưa tới Đào Ứng trong tay.

Đào Ứng triển khai tới xem, lại thấy mặt trên chữ viết rất là quen thuộc, chính là hắn thân cha Đào Khiêm, viết cấp đại ca Đào Thương một phong thư nhà.

Thư nhà mặt trên, Đào Khiêm lão nhân đoan đoan chính chính viết nói: “Tử Độ ngô nhi: Ứng nhi đứa nhỏ này thật là không biết cố gắng, trước khi rời đi còn đem lão phu khí quá sức, lão phu phiền muộn một đêm chưa ngủ, trong lòng nghĩ tới nghĩ lui cực giác nghẹn khuất, một ngụm ác khí thực sự khó bình, cố thừa này nửa đêm là lúc đề bút viết này mật lệnh, đãi ứng nhi đến Kim Lăng thành sau, nhữ lúc này lấy huynh trưởng tôn sư, thế vi phụ giáo huấn chi, để báo vi phụ tối nay không miên chi hận —— phụ, khiêm chi tự tay viết.”

Đào Ứng mặt trong nháy mắt liền cứng đờ.

Hơn phân nửa đêm viết một phong thư nhà, còn phái người ra roi thúc ngựa đuổi ở chính mình đến Kim Lăng thành phía trước đưa đến Đào Thương trong tay, chính là vì làm Đào Thương thế hắn giáo huấn chính mình một đốn?

Này lão cha cũng thực sự là không ai.

Đào Thương cảm khái nói: “Nhị đệ, đừng trách ca, ta cũng là bị cha bức.”

Đào Ứng cúi đầu, ủy khuất nói: “Ta triều lấy hiếu trị thiên hạ, đại ca làm…… Đối.”

Giáo huấn đã tất, Đào Thương cùng Đào Ứng huynh đệ hai người đi vào thính đường, Đào Thương bình lui tả hữu, cùng Đào Ứng đơn độc bí mật nói chuyện.

Đầu tiên là cố vấn một chút Đào Khiêm tình huống thân thể cùng Từ Châu trước mắt thế thái, ở biết Từ Châu hết thảy không ngại sau, Đào Thương ngay sau đó đem lời nói quay lại đến chính đề.

“Nhị đệ, ngươi tuổi tác cũng không nhỏ, là thời điểm xuất sĩ giúp phụ thân cùng ta xử lý trong tộc công việc, hiện giờ tứ phía đều có cường địch, thả có Tang Bá, Trách Dung độc lập làm hại, nội bộ sĩ tộc quần thể tuy rằng mặt ngoài kính cẩn nghe theo, nhưng kỳ thật cũng đều là vì nhà mình ích lợi, nếu có náo động cũng khó toàn tin, chúng ta Đào thị nhất tộc ở chỗ này, thành có thể nói là thời buổi rối loạn, thêm một cái chúng ta chính mình người, đó là nhiều một phân bảo đảm, lúc này đây làm ngươi tới Kim Lăng thành, cũng là vi huynh cố ý hướng phụ thân góp lời.”

Đào Ứng cái hiểu cái không gật gật đầu, nói: “Đại ca làm ta làm sao bây giờ, ta đây liền làm sao bây giờ!”

“Hảo huynh đệ, có ngươi những lời này, ca ca này tâm liền buông xuống”

Đào Ứng tuy rằng là đơn thuần một ít, nhưng rốt cuộc cũng không phải thuần túy nhược trí, hắn trong lòng minh bạch, phụ thân cùng đại ca đem chính mình lộng tới Kim Lăng thành tới, không chỉ là vì Đào thị nhất tộc, cũng không chỉ là vì ở Đào thị nội thêm một cái người giúp bọn hắn kiềm chế Từ Châu sĩ tộc, càng quan trọng, com là bọn họ cũng có một viên muốn cho chính mình thành tài tâm.

Đào Ứng năm nay mười bảy, tuy rằng không thích, nhưng hắn cũng biết, chính mình sớm muộn gì tránh không khỏi ngày này.

Xuất sĩ con đường này, là chính mình vô luận như thế nào đều tránh không khỏi số mệnh.

“Đại ca, muốn cho đệ đệ làm cái gì chức quan?” Đào Ứng hạ quyết tâm lúc sau, rốt cuộc đem lên tiếng ra khẩu.

Nếu tránh né bất quá, kia liền làm gió lốc tới lại mãnh liệt chút đi.

Nhìn Đào Ứng vẻ mặt kỳ gửi ánh mắt, Đào Thương ước lượng một chút Kim Lăng trong thành sở hữu vị trí, không bao lâu, mới vừa rồi chậm rãi nói.

“Hiện giờ Đan Dương quận trung, có Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, còn có chúng ta từ huynh Đào Cơ, tổng cộng bốn vị quân hầu, nhưng là còn khuyết thiếu một vị tổng đốc chư quân trú quận trấn đem…… Ta tưởng liền cái này, độc thiết một vị tổng quản chư tướng đô đốc.”

Đào Ứng vừa nghe đến nơi đây, trong lòng không khỏi hưng phấn.

Đô đốc?

Đại ca…… Đây là muốn cho chính mình đương Hứa Chử, Từ Hoảng đám người đầu a!

Chính mình trước nay không tiếp xúc quá quân vụ chính sự, vừa lên tới liền tiếp lớn như vậy sống, hảo sao?

“Đại, đại ca…… Như vậy có thể hay không quá qua loa?” Đào Ứng ngữ khí lắp bắp, rõ ràng có chút tiểu kích động.

Đào Thương trịnh trọng suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Ta cảm thấy có thể, đây cũng là trải qua ta suy nghĩ cặn kẽ, không tính nháp toán suất, cái này đô đốc thả ngày sau lại tuyển…… Nhị đệ, ngươi cũng đừng chọn lý, liền trước cấp vi huynh đương cái tuỳ tùng đi.”

Đào Ứng: “……”

------oOo------

Chương 216: Hoàng Phủ Tung tâm nguyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương một câu nói xong, liền nghe toàn bộ thính đường trong vòng, sở hữu thanh âm ở trong nháy mắt phảng phất đều trầm mặc, ẩn ẩn, chỉ có thể nghe thấy bên ngoài trong sân trên ngọn cây, kia thỉnh thoảng truyền đến "Chi chi" điểu kêu tiếng động.

Đương tuỳ tùng?…… Không phải đại đô đốc sao?

Đào Ứng giờ phút này có điểm không quá cân bằng.

"Đại ca, ngươi vừa rồi không phải nói…… Ngươi khuyết thiếu chính là một vị tổng đốc chư quân trú quận trấn đô đốc sao?" Đào Ứng đô nổi lên miệng, thực hiển nhiên, đối với tuỳ tùng cái này sống, đào lão nhị cũng không phải phi thường ham thích.

Này trung gian chênh lệch cũng không tránh khỏi quá lớn chút đi?

Đào Thương nhướng mày, nghi hoặc nhìn Đào Ứng, ngạc nhiên nói: "Đúng vậy, ta là khuyết thiếu một cái có thể đốc quân trấn đem…… Ta vừa mới chính là tùy tiện cùng ngươi nhắc mãi một chút chuyện này, có cái gì tật xấu sao?"

Đào Ứng nghe vậy, tức khắc hít ngược một hơi khí lạnh.

Nguyên lai chỉ là nhắc mãi một chút, không phải làm ta đương a…… Chỉnh nửa ngày, là ta chính mình đa tâm.

Đại ca, ngươi quá xấu rồi!

"Không, không tật xấu." Đào Ứng lắp bắp trả lời, trên mặt lược hiện mất mát.

Bất quá nghĩ lại tưởng tượng, tuỳ tùng này sống nhưng thật ra cũng không tồi, nhẹ nhàng, không có gì áp lực, nhưng thật ra vừa lúc phù hợp chính mình cá tính.

Đào Ứng thiên tính không mừng tranh cường, hơn nữa lòng dạ rất là trống trải, đối với hắn không thèm để ý sự liền không thèm để ý, ngắn ngủn thời gian, Đào Ứng liền đem này đó đối với hắn tới nói việc nhỏ tất cả đều đặt ở sau đầu.

“Đi, tùy vi huynh đi bái phỏng một người đi.” Đào Thương đứng lên, đối với Đào Ứng phất phất tay.

Nhìn Đào Thương đứng dậy, Đào Ứng có chút tò mò, không nghĩ tới đương tuỳ tùng ngày đầu tiên, liền phải lập tức xuất phát, không biết đây là muốn cho chính mình theo tới chạy đi đâu.

“Đại ca, ngươi yếu lĩnh ta đi bái phỏng ai nha?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Hoàng Phủ lão sư.

……

……

Hoàng Phủ Tung tới rồi Kim Lăng thành lúc sau, nhật tử có thể nói là quá đến tương đương thích ý.

Cùng hắn ban đầu ngựa chiến nhật tử so sánh với, hiện tại loại này sinh hoạt giống như thiên đường giống nhau.

Hoàng Phủ Tung năm đó chủ yếu chinh chiến khu vực là ở Tây Bắc cùng với Hà Bắc chiến khu, nơi đó khí hậu cùng hoàn cảnh đều tương đối tàn khốc, Tây Bắc khổ hàn, Hà Bắc nơi gió cát so trọng, thả bốn mùa độ ấm sai rồi trọng đại, mùa đông thực lãnh mùa hè thực nhiệt.

Nhưng là tới rồi Kim Lăng thành lúc sau, tình huống liền hoàn toàn không giống nhau.

Phương nam nơi, ở cái kia thời đại, tuy rằng kinh tế xây dựng cùng dân cư quy mô so ra kém phương bắc, lại liền dưỡng sinh hoàn cảnh tới nói, lại là so phương bắc hiếu thắng quá nhiều.

Cẩm tú chi hương, sơn thủy hợp lòng người, hơn nữa bốn mùa độ ấm sai rồi cũng không phải rất cao, cho dù là nhất lãnh mùa đông, này độ ấm cũng gần cùng phương bắc cuối mùa thu kém không được quá nhiều, dựa theo Đào Thương nói tới giảng —— không khí chất lượng đó là tuyệt đối không lời gì để nói.

Hoàng Phủ Tung ở chỗ này, đãi rất là thoải mái.

Nhân sinh đem lão, còn có cái gì so ở non xanh nước biếc chi hương bảo dưỡng tuổi thọ càng hoàn mỹ đâu?

Nhưng cho dù có như vậy hoàn cảnh ôn dưỡng, Hoàng Phủ Tung thân thể trạng huống cũng không phải phi thường hảo.

Thậm chí có thể nói là một ngày không bằng một ngày.

Hắn lúc trước ở thành Lạc Dương, ở bị Đổng Trác hạ ngục kia một đoạn thời gian bệnh căn không dứt.

Nhà giam ác liệt hoàn cảnh cùng trường kỳ áp lực tâm tình, hoàn toàn đánh sập Hoàng Phủ Tung thân thể, khiến hắn thẳng đến giờ này ngày này, cũng không có khôi phục lại.

Có lẽ, hắn rất có khả năng căn bản là khôi phục bất quá tới.

“Khụ, khụ, khụ!”

Ngồi ở trong sân Hoàng Phủ Tung, thật mạnh khụ ra một búng máu đàm.

Hoàng Phủ Tung nhìn nhìn khăn tay trung kia một tia bắt mắt đỏ tươi, không khỏi thật dài ra một hơi.

Lão nhân khóe miệng treo lên một tia bất đắc dĩ tươi cười, hắn đem khăn tay nhẹ nhàng điệp khởi, bước đi tập tễnh đi tới trong sân, đem

khăn tay ném vào trong viện vu thùng trong vòng.

Thân là đại hán đệ nhất quân thần, hắn cả đời đều là giống như một con mãnh hổ giống nhau, khiếu ngạo núi rừng, kinh sợ bách thú.

Cho dù giờ phút này, biết chính mình đã là sắp sửa gỗ mục, thời gian vô nhiều, nhưng Hoàng Phủ Tung như cũ là không muốn làm người khác biết chính mình quẫn bách trạng thái.

Hắn không muốn làm người khác thương hại, càng không muốn làm người khác đồng tình.

Sinh ra đã có sẵn ngạo khí, không cho phép hắn ở đem chết phía trước làm như vậy.

Người sống một đời, ai không một chết?

Chết ở trong tay hắn người quá nhiều.

Hắn gặp qua tử vong cũng quá nhiều.

Chết đối với Hoàng Phủ Tung tới nói, căn bản là không xem như cái gì đại sự.

Nhưng là, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình nằm trên giường, uất ức hèn nhát chết đi.

Thân là quân thần, hắn nhất định phải cho chính mình lựa chọn một cái nhất thể diện cách chết!

Một cái đủ rồi truyền lưu đời sau truyền thuyết.

Hoàng Phủ Tung nhìn lên màu lam trời quang, trong đầu không biết vì sao, thế nhưng nhảy ra một cái ảo tưởng.

Nếu là có thể ở sinh mệnh cuối cùng một khắc, thảo phạt đem nhà Hán thiên hạ bệnh dịch tả vỡ nát cự ác Đổng Trác, vô luận là về công về tư, chính mình có lẽ đều sẽ không lại có bất luận cái gì tiếc nuối đi.

Chính là nguyện vọng này, sợ là cuộc đời này không ràng buộc.

“Chủ nhân, thái bình công tử tiến đến bái phỏng.”

Hạ nhân đi vào tiểu trạch trong sân, đối Hoàng Phủ Tung bẩm báo nói, đánh gãy lão nhân thả bay suy nghĩ.

Hoàng Phủ Tung nghe vậy cũng không có cái gì kinh ngạc, Đào Thương tiểu tử này ngày thường hành vi tuy rằng nhiều có không hợp, nhưng tổng thể tới nói, đối chính mình cái này trên danh nghĩa sư phụ vẫn là thực không tồi, ngày thường đồ dùng sinh hoạt cùng thức ăn quần áo cung ứng chút nào không thiếu, thả cũng là lâu lâu lại đây vấn an thỉnh giáo.

Đứa nhỏ này vẫn là thực tôn sư trọng đạo.

Gần nhất một đoạn này thời gian, Kim Lăng thành bồng bột phát triển, tất cả đều dừng ở Hoàng Phủ Tung trong mắt, đối với Đào Thương mới có thể, Hoàng Phủ Tung thực sự là kinh ngạc cảm thán không thôi.

Lúc tuổi già đến này giai đồ, Hoàng Phủ Tung cũng coi như là cảm giác sâu sắc vừa lòng.

“Làm hắn lại đây đi.”

Không bao lâu, hạ nhân lãnh Đào Thương cùng Đào Ứng hai người đi tới Hoàng Phủ Tung trước mặt, hai cái tiểu tử phân biệt đối Hoàng Phủ Tung thi lễ vấn an.

Hoàng Phủ Tung vừa lòng loát sợi râu, phân phó hạ nhân ở trong viện cấp hai người chuẩn bị tòa sụp, cũng bưng lên một ít trái cây.

Đầu tiên là trên dưới đánh giá một hồi Đào Thương, Hoàng Phủ Tung lại quay đầu nhìn nhìn Đào Ứng, vừa lòng nói: “Huynh đệ đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn, Cung Tổ làm ứng nhi tới Kim Lăng thành cử động là đúng, hiện giờ thiên hạ phân loạn, ứng nhi ngươi đi theo đại ca ngươi, nhất định phải hảo hảo học, hảo hảo xem, hảo

hảo luyện, ngày sau bảo gia hộ quốc, trừng gian trừ tặc, lại là đến dựa các ngươi những người trẻ tuổi này, lão phu tuổi lớn, thực sự là hữu tâm vô lực.”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Lão sư nói nói gì vậy? Ngài còn thực tuổi trẻ đâu, thân cường thể kiện, không thiếu được còn muốn ở cái này thiên hạ, lại rong ruổi cái ba mươi năm hướng lên trên.”

Hoàng Phủ Tung nghe vậy, nhếch miệng, nói: “Nói bậy! Lão phu đều tuổi này, lại rong ruổi ba mươi năm, không thành lão yêu tinh? Ngươi thúc ngựa cũng cần đến đáng tin cậy điểm chụp, đừng từng ngày không lựa lời, tin khẩu nói bậy.”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Đệ tử này không phải hy vọng lão sư có thể hảo sao.”

Hoàng Phủ Tung thật mạnh lắc lắc đầu, thở dài khẩu khí nói: “Ngươi từng ngày, thiếu khoe khoang khoe khoang, đem ngươi cái kia thái bình công tử tên tuổi đương hắn cái danh xứng với thực, lão phu tự nhiên liền sẽ hảo……”

Nói đến này, Hoàng Phủ Tung bỗng nhiên chuyện vừa chuyển, nhàn nhạt nói: “Ngươi hôm nay lãnh ngươi đệ đệ tới đây, nói vậy không phải gần vì thăm hỏi lão phu tới đi?…… Có phải hay không có việc muốn nhờ?”

Đào Thương tức khắc trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được nhìn Hoàng Phủ Tung, kinh ngạc nói: “Lão sư như thế tài cao, đệ tử tự đáy lòng tỏ vẻ khâm phục! Ngài này một đôi lão áp phích thực sự là sáng như tuyết thực a.”

Hoàng Phủ Tung nghe vậy bất đắc dĩ thở dài: “Tuy rằng lão phu cũng biết ngươi là ở khen lão phu, nhưng vì sao tổng chính là nghe không ra cái vui mừng cùng lạc thú đâu? Khen người có thể khen đến ngươi như vậy nông nỗi, người nghe người ta ghét, cũng thực sự là hiếm thấy.”

Dứt lời, liền thấy lão nhân bưng lên trước mặt thương, một bên mẫn thủy một bên nói: “Nói đi, tìm lão phu có chuyện gì?”

“Lão sư, ngươi xem ta này đệ đệ thế nào?”

Hoàng Phủ Tung thất thần nói: “Thiên tính thuần lương, làm người chân thành, là cái hảo hài tử.”

“Vậy ngươi cảm giác hắn cùng ta so đâu?”

“Ngươi thiên tính xảo trá, thiện chơi giảo quyệt, phi lão phu sở hỉ, ngươi này đệ đệ cùng ngươi so, kia khẳng định là tốt quá nhiều, ngươi về sau đừng đem hắn dạy hư chính là.”

Đào Thương nghe vậy cười: “Nếu ta đệ đệ nào đều so với ta muốn hảo, kia ngài lão cũng thu hắn đương cái đệ tử bái?”

“Khụ, khụ, khụ!” Hoàng Phủ Tung một ngụm thủy không uống hảo, thiếu chút nữa không bị sặc chết qua đi.

Tiểu con bê, tại đây chờ ta đâu?!

Hoàng Phủ Tung quay đầu đi, bình tĩnh nhìn Đào Ứng sau một lúc lâu, trong lòng ám đạo nguyên lai tiểu tử này hôm nay tới đây là vì cái này.

Quay đầu lại nhìn nhìn Đào Thương cười ha hả mặt, Hoàng Phủ Tung bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Lão phu giáo ngươi một cái, cũng đã là mệt không được, phế sát nửa đời chi tâm huyết, như thế nào còn có thể lại thu một cái đồ đệ? Việc này lại là giúp không được ngươi, huống hồ lão phu sở thiện dùng chi binh pháp chiến trận, tại đây một đoạn thời gian, đã trên cơ bản đều truyền cho ngươi, ngươi nếu là muốn cho ngươi đệ đệ học bản lĩnh, chính ngươi không ngại tự mình truyền thụ, cần gì phải một hai phải túm thượng lão phu đâu?”

Đào Ứng cũng làm như không nghĩ tới Đào Thương hôm nay lãnh hắn tới tìm Hoàng Phủ Tung là vì bái sư, tiểu tử trong lòng hoàn

toàn không có bất luận cái gì chuẩn bị, vội xua tay nói: “Đại, đại ca, ta xem việc này vẫn là không cần đi…… Hoàng Phủ công mọi việc quấn thân, sợ là không có gì thời gian quản giáo ta……”

“Không có việc gì, Hoàng Phủ lão sư có rất nhiều thời gian, hắn một ngày đãi đều phải nhàn ra thí.”

Hoàng Phủ Tung sắc mặt tức khắc trở nên đỏ bừng.

Lý là như vậy cái lý, nhưng phiền toái ngươi tên tiểu tử thúi này có thể hay không đừng nói đến như vậy trực tiếp?

Đào Thương đối Hoàng Phủ Tung thật sâu làm vái chào, cầu đạo: “Lão sư, com ngài cũng minh bạch, bái sư việc, sách giáo khoa lãnh là tiểu, nhưng ta đệ đệ bái ai vi sư mới vừa rồi là đại sự, khẩn cầu lão sư có thể lại thành toàn ta một lần.”

Hoàng Phủ Tung nghe đến đó không khỏi sửng sốt.

Cúi đầu trầm tư sau một lúc lâu, lão nhân rốt cuộc minh bạch quá vị tới.

Tiểu tử này, nguyên lai lại là ôm như vậy cái tâm tư a.

Đào Ứng vừa mới xuất sĩ, những năm gần đây cũng không có như thế nào thích đáng kinh doanh chính mình, chỉ là treo một cái Từ Châu thứ sử tiểu công tử danh hiệu.

Nhưng loại này danh hiệu, đừng nói là phóng nhãn thiên hạ, chính là phóng nhãn Dương Châu cũng hoặc là phóng nhãn Từ Châu, cũng không xem như đặc biệt có thể bãi ở mặt bàn thượng nói sự.

Nhiều nhất chỉ có thể là chứng minh hắn là một cái biên giới đại quan nhi tử, một cái quan nhị đại mà thôi.

Này đối với hắn chính trị tiền đồ cùng ngày sau ở Từ Châu lập trường tương đương hữu hạn.

Trái lại Đào Thương, từ khi suất binh thảo phạt Đổng Trác bắt đầu, cuối cùng đến nay, đã là được đến nguyệt đán bình, Hứa Tĩnh cử hiếu liêm, Đan Dương thái thú, thái bình công tử, Hoàng Phủ Tung đồ đệ các loại chính trị danh hiệu.

Có thể nói, Đào Thương có thể có trước mắt thành tựu, một phương diện quyết định bởi với hắn cá nhân kiến thức, năng lực cùng trù tính, nhưng về phương diện khác, trên người hắn này đó chính trị quang hoàn cũng vì hắn mang đến không thể xóa nhòa ảnh hưởng.

Không có vô duyên vô cớ ái, cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Được đến nhiều, tự nhiên cũng là vì trên người có được làm người khác đáng giá phụng hiến đồ vật.

Ở cái này sĩ tộc san sát thiên hạ, quang có một khang nhiệt huyết mà không có thích hợp thân phận cùng bối cảnh, là làm không thành cái gì đại sự.

------oOo------

Chương 217: tiến sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Như thế nào đóng gói Đào Ứng chuyện này, Đào Thương cũng xác thật tinh tế làm châm chước.

Thái bình công tử, nguyệt đán bình, mấy thứ này Đào Thương thế Đào Ứng thao tác không được, nhưng là vì có thể trợ giúp Đào Ứng nhanh chóng tăng lên danh vọng cùng chính trị lực độ, có lẽ làm hắn cũng cùng chính mình giống nhau, bái Hoàng Phủ Tung vi sư là một cái tốt đường ra.

Rốt cuộc, Hoàng Phủ Tung là đại hán quân thần, hoàn toàn xứng đáng binh pháp đại gia.

Hoàng Phủ Tung cũng là lão bánh quẩy, hắn giờ phút này cũng minh bạch Đào Thương dụng tâm lương khổ, nếu là đổi thành ban đầu, lão nhân có lẽ sẽ thành toàn bọn họ huynh đệ, nhưng là hiện tại lại không được.

Bởi vì Hoàng Phủ Tung đã biết chính mình hiện tại tình huống thân thể, xem hắn lại không thể đem chân tướng nói cho Đào thị huynh đệ.

Một cái có hôm nay không ngày mai người, liền tính là thu đồ đệ, lại có thể giúp Đào Ứng nhiều ít?

Từ từ trời xanh, khi không cùng ta.

Cho nên, lão nhân gia chỉ có thể cự tuyệt.

“Hài tử, chuyện này…… Lão phu sợ là bất lực.”

Hoàng Phủ Tung quyết tâm, cuối cùng vẫn là cự tuyệt.

Đào Thương thấy Hoàng Phủ Tung lời nói kiên định, trên mặt không khỏi lộ ra tiếc nuối chi sắc.

“Ai, lão sư không chịu hỗ trợ, ta đệ đệ này…… Lại là nên làm thế nào cho phải?” Đào Thương bắt đầu duỗi tay trảo đầu dưa, mặt lộ vẻ ưu sầu chi sắc.

Hoàng Phủ Tung đem Đào Thương lo âu xem ở trong mắt, trầm tư một hồi, đột nhiên nói: “Lão phu tuy rằng chính mình không giúp được ngươi, bất quá lại có thể cho ngươi cùng ứng nhi chỉ ra một con đường khác, liền xem ngươi có phải hay không nguyện ý nghe từ.”

Đào Thương giờ phút này trong lòng di hận, lời nói gian cũng làm như có chút thất thần.

“Nga? Phải không? Lão sư chỉ đường ra là cái gì?”

Hoàng Phủ Tung thấy Đào Thương không lắm để bụng, cũng không thèm để ý, hơi hơi mỉm cười nói: “Nhớ rõ lúc trước ngươi dục bái lão phu vi sư khi, từng có một người, cũng làm như rất là ý động, đáng tiếc tiểu tử ngươi lúc trước không có thuận hắn ý, nhưng thật ra làm nhân gia không vui mừng một hồi, người này hiện tại sợ là còn rất là tiếc nuối đâu.”

Đào Thương nghe thế, mới vừa rồi hồi qua thần, hắn cẩn thận hồi ức một hồi, chợt phản ứng lại đây.

“Lão sư chỉ chính là…… Vương Tư Đồ sao?”

Hoàng Phủ Tung thấy Đào Thương lập tức liền ẩn ẩn nghĩ thông suốt trong đó mấu chốt, trong lòng rất là thoải mái.

Nhưng thấy lão nhân chậm rãi gật gật đầu, nói: “Thương nhi thông tuệ, đúng là Tử Sư cũng.”

Đào Thương đầu trung bắt đầu phác họa ra một bộ thê thảm bức hoạ cuộn tròn.

Vương Duẫn ngưu bức hống hống cầm thước, đầy miệng giọt nước miếng cuồng phun, một cái kính hướng về phía Đào Ứng liền kêu mang mắng, một hồi làm Đào Ứng đấm lưng, một hồi làm Đào Ứng cho hắn đoan cái bô, một hồi làm Đào Ứng rửa chân, Đào Ứng ở Vương Duẫn dâm uy dưới, giống như tiểu thụ chịu giống nhau, khóc lóc nỉ non giống như chịu khổ chịu khổ tiểu tức phụ, chỉ có thể tùy ý lão nhân bài bố khi dễ.

Phục hồi tinh thần lại, Đào Thương hoảng sợ quay đầu nhìn về phía Đào Ứng, hai tròng mắt trung tràn ngập áy náy cùng thương tiếc chi sắc.

Đào Ứng bị Đào Thương ánh mắt nhìn chằm chằm cả người không được tự nhiên, hồn nhiên không biết đại ca ánh mắt như thế nào đột nhiên trở nên như vậy quái dị.

Kia biểu tình, phảng phất lại xem một cái hoạt tử nhân giống nhau.

Này liếc mắt một cái, phảng phất có thể cho chính mình xem không có…… Thật đáng sợ nói.

“Nhị đệ, thật là vất vả ngươi.” Đào Thương nhìn đáng thương Đào Ứng, tưởng tượng đến đệ đệ sắp đi vào đầm rồng hang hổ, nước mắt thiếu chút nữa không chảy xuống tới.

Não động quá lớn, cũng không phải cái gì chuyện tốt.

Đào Ứng không rõ nguyên do, thầm nghĩ ta này còn cái gì cũng không làm đâu a? Như thế nào liền vất vả?

Hoàng Phủ Tung người lão thành tinh, sao lại nhìn không ra Đào Thương ý tưởng.

Hắn trong lòng không khỏi thầm mắng tên tiểu tử thúi này hỗn đản.

Vương Duẫn ở trong lòng hắn, liền như vậy không đáng tin cậy sao?

Nhưng mặt ngoài, Hoàng Phủ Tung vẫn là quay đầu đối Đào Ứng giải thích nói.

“Ứng nhi, lão phu cùng phụ thân ngươi, chính là đồng liêu chi nghị, cùng đại ca ngươi, cũng có tình thầy trò, đại ca ngươi hôm nay lãnh ngươi tới bái lão phu vi sư, trên thực tế là muốn vì ngươi bác một cái tốt thân phận, ngươi tưởng tại đây thế đạo xông ra tên tuổi, này thân phận cùng chỗ dựa, chính là trăm triệu thiếu không được, bất quá lão phu tuổi lớn, thả thanh danh lại không bằng ban đầu như vậy thịnh long, năm xưa cũng là từng bị Đổng Trác hạ ngục, nói là thân bại danh liệt cũng không quá, ngươi đương lão phu học sinh, chỉ sợ chưa chắc sẽ có chỗ tốt gì, lão phu hiện giờ vì ngươi đề cử Vương Duẫn Vương Tư Đồ vi sư, ngươi cần biết được, Vương Tư Đồ chính là Thái Nguyên Vương thị người trong, Thái Nguyên Vương thị chính là ngàn năm môn phiệt, thụ đại căn thâm, này phía sau sĩ tộc bối cảnh phàn căn phức tạp, lại có đương triều tam công tôn sư, quả thật là quốc chi trọng khí cũng, ngươi nếu có thể đương hắn học sinh, đối với ngươi ngày sau quan lại kiếp sống, có trăm lợi mà không một hại!”

Đào Ứng thiệp thế chưa thâm, đầu óc không quá thông suốt, nghe vậy không khỏi ngạc nhiên nói: “Hoàng Phủ công, tiểu chất nhi thật sự là không rõ, vì sao ngươi cùng đại ca, nhất định phải cho ta tìm một cái lão sư đâu? Không có lão sư, ta coi như không được quan, không giúp được phụ thân cùng đại ca sao?”

Hoàng Phủ Tung nghe vậy ha ha cười, thầm nghĩ trong lòng đứa nhỏ này, thật là thiên tính thuần lương giống như ngốc tử giống nhau…… Là cái hảo hài tử!

Hoàng Phủ Tung hôm nay tâm tình còn có thể, lời nói cũng nhiều lên, liền vì Đào Ứng giải thích nói: “Ứng nhi, ngươi có biết, ngày xưa tam quân chi nhất, trần phiên?”

Đào Ứng tuy rằng kiến thức không nhiều lắm, lại không mừng chính vụ, nhưng đối với vị này đảng người lãnh tụ trung tam quân chi nhất vẫn là có một ít hiểu biết, ngay sau đó gật gật đầu, nói: “Trần thái phó trên đời là lúc, trong nước người vọng, đứng hàng tam công, thiên hạ nổi danh.”

Đào Thương ở một bên thở dài khẩu khí, ám đạo một tiếng nguy hiểm thật a, Đào Ứng hôm nay nếu là thật nói hắn liền trần phiên đều không quen biết, vậy nhưng ném đại nhân.

Hoàng Phủ Tung tán thưởng gật gật đầu, nói: “Không tồi, vậy ngươi nhưng biết được, trần thái phó đồ đệ đều là chút người nào? Hắn sư phụ lại là người nào?”

Vấn đề này đối với Đào Ứng tới nói, liền tương đối thâm ảo, nhưng chuyển biến tốt hài tử ngây thơ lắc lắc đầu, hoàn toàn một bộ si ngốc bộ dáng.

Hoàng Phủ Tung tiếc nuối thở dài một hơi, đứa nhỏ này tri thức mặt vẫn là quá thiển nha.

Đào Thương vội vàng vì Đào Ứng giải thích nói: “Ta đệ đệ tài hèn học ít, không thông lõi đời, lại làm lão sư chê cười.”

Hoàng Phủ Tung mày một chọn, quay đầu nhìn về phía Đào Thương, cười nhạo nói: “Hắn tài hèn học ít? Vậy ngươi biết lâu?”

Đào Thương: “……”

“Ai ~!” Hoàng Phủ Tung hoàn toàn bất đắc dĩ: “Còn không biết xấu hổ nói nhân gia…… Ca hai tất cả đều một bộ xú đức hạnh.”

Đào Thương vội vàng giải thích nói: “Lão sư chớ trách, chúng ta Từ Châu quân tử, giống nhau đều là cái dạng này phong cách.”

Hoàng Phủ Tung trên mặt cơ bắp trừu động một chút, nói: “Các ngươi Từ Châu quân tử đánh giá tiêu chuẩn…… Chính là vô tri phải không? Lão phu hôm nay thật đúng là lần đầu tiên lĩnh giáo.”

Đào Thương nghe vậy không nói.

Người lão thành tinh, như thế nào đều ngoan cố bất quá hắn, có lý không tha người chủ.

Đào Ứng vô tâm không phổi, cười ha hả vỗ vỗ Đào Thương nói, nhẹ giọng nói: “Đại ca, vô tri cũng không phải cái gì đại sự, bình tĩnh chút.”

Đào Thương: “……”

Này đệ đệ cũng là không ai.

Hoàng Phủ Tung làm lơ này ca hai chơi bảo, tiếp tục giải thích nói: “Trần phiên đồ đệ, hiện nay ly các ngươi gần nhất, liền có Hội Kê thái thú Vương Lãng, Dương Châu thứ sử trần ôn, còn có thương nhi đã từng tiếp nhận hạ Đan Dương quận thủ Chu Hân! Mà trần lão thái phó sư phụ, còn lại là ngày xưa Tư Đồ đại nhân, thái phó hồ quảng…… Lão phu muốn nói cái gì, các ngươi minh bạch không có?”

Đào Ứng ngu xuẩn lỗ trống nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tung, hoàn toàn không minh bạch.

Nhưng Đào Thương trong lòng hiểu rõ.

Cái gọi là trong triều thầy trò quan hệ, trên danh nghĩa là thầy trò, nhưng trên thực tế, sư phụ chân chính có thể dạy cho đệ tử thứ gì? Kỳ thật ở học thức phương diện, căn bản cái gì cũng dạy không được!

Cái này cái gọi là sư phụ, chẳng qua là một tầng chính trị thân phận quan hệ.

Trần phiên đã bái thượng một thế hệ trọng thần hồ quảng vi sư, liền có thể lợi dụng hồ quảng tài nguyên, vì chính mình thu hoạch càng cường đại chính trị đường bằng phẳng, mà đương trần phiên thành tam công chi nhất, thái phó tôn sư sau, hắn những cái đó đồ đệ, liền giống như khai chi tán diệp giống nhau, hắn đệ tử trung, chỉ là ở Đông Nam phụ cận đương thứ sử cùng thái thú, liền có ba cái! Càng miễn bàn mặt khác châu quận những cái đó ly chính mình thượng xa.

Này mẹ nó cùng kế thừa chế độ có cái gì hai dạng?

Hiện giờ trần phiên cùng hồ quảng kia một thế hệ người đã mất đi, trước mắt này một thế hệ đảng người trung người xuất sắc, không hề nghi ngờ, đó là thân là Tịnh Châu Vương thị người trong, đứng hàng tam công chi nhất Vương Duẫn!

Mặc kệ Vương Duẫn bản nhân rốt cuộc là cái cái gì ngoạn ý, nhưng nếu là Đào thị người trong có một người có thể trở thành hắn đồ đệ.

Kia liền xem như cùng thiên hạ sĩ tộc có một cái liên động cơ hội.

Này chính trị ảnh hưởng sao, không hề nghi ngờ…… Đại đại có.

Trong đó chỗ tốt, trước mấy thế hệ người thành tựu liền đủ rồi nhìn thấy một vài.

“Đa tạ lão sư đề điểm, đệ tử minh bạch nên làm như thế nào.” Đào Thương đứng lên, thật sâu hướng về phía Hoàng Phủ Tung cúc một cung.

Hoàng Phủ Tung hơi hơi mỉm cười, phất tay nói: “Đi thôi, đừng ở lão phu này hạt trì hoãn công phu, người trẻ tuổi, trời cao đất rộng, rong ruổi ngao du, đi làm các ngươi hẳn là đi làm sự.”

Đào Thương kéo Đào Ứng, làm hắn cùng chính mình cùng đối Hoàng Phủ Tung thật sâu thi lễ, sau đó ca hai mới vừa rồi cáo từ rời đi.

Hoàng Phủ Tung cũng không có nhiều làm giữ lại, chỉ là dặn dò một chút, liền mặc kệ bọn họ đi.

Nhìn hai người biến mất ở viện ngoại bóng dáng, Hoàng Phủ Tung đột nhiên cúi đầu, lại là một trận mãnh liệt ho khan.

Huyết đàm, lại từ vị này lão giả trong miệng chảy ra, có vẻ hết sức thê hồng.

……

……

Đào Thương không có chần chờ, mua hảo chút quà tặng, một lần nữa viết bái thiếp, lại nhanh chóng lôi kéo Đào Ứng hướng về Vương Duẫn chỗ ở nhanh chóng mà đi.

Khi không ta đãi, chạy nhanh xong xuôi đều nhanh nhẹn.

Đào Ứng mơ mơ màng màng, hồn nhiên không biết đại ca đối chính mình tìm lão sư sự vì sao phải như vậy ham thích.

Nên không phải cũng thực phụ thân giống nhau, được thất tâm phong đi?

Này ngoạn ý còn di truyền?

Đi tới Vương Duẫn chỗ ở, thế Vương Duẫn nghênh đón bọn họ người là Điêu Thuyền.

Đào Ứng khác sự không được, nhưng tại đây phương diện EQ làm như pha cao, thấy Điêu Thuyền trực tiếp tiến lên thâm thi lễ, thăm hỏi nói: “Gặp qua đại tẩu!”

Điêu Thuyền nghe xong Đào Ứng nói, không khỏi che miệng một trận cười khẽ, tiếp theo doanh doanh làm lễ.

“Tiểu thúc có lễ.”

Đào Thương ở phía sau nghe, com trán thượng một đống hắc tuyến thoáng hiện.

Các ngươi hai cái hỗn đản…… Thương lượng tốt sao? Cùng nhau xuyến ta không thành?

Đào Ứng cười ha hả quay đầu nhìn nhìn Đào Thương, lại quay đầu nhìn nhìn Điêu Thuyền, đột nhiên ngây ngốc hỏi một câu: “Đại tẩu, ngươi khi nào mới có thể cho chúng ta Đào thị sinh cái một mụn con gì, ta phụ thân ở Bành Thành, chờ đều ngủ không yên.”

Đào Thương đem tay thật sâu chôn vào bàn tay trung.

Nói hươu nói vượn, phụ thân ngủ không yên, rõ ràng là tiểu tử ngươi cấp khí! Cùng ta sinh không sinh hài tử có gì quan hệ?

Thật hận không thể một chân đá chết tiểu tử này a.

Điêu Thuyền u oán trắng Đào Thương liếc mắt một cái, ai thanh than nhẹ, trong giọng nói rất là thê lương: “Đại ca ngươi hiện tại không được.”

“Ti ~~!” Đào Ứng kinh ngạc hít ngược một hơi khí lạnh, không thể tin được quay đầu nhìn chằm chằm Đào Thương.

“Đại ca, đây là ngươi trở về Từ Châu đã hơn một năm, cũng vẫn luôn nếu không thượng hài tử nguyên nhân sao?”

Đào Thương lẳng lặng nhìn Đào Ứng, nỗ lực nhịn xuống vươn đôi tay bóp chết hắn xúc động.

“Nhị đệ, ta cảm thấy ngươi đại tẩu trong lời nói không được ý tứ, hẳn là chỉ đôi ta còn không có nạp thái vấn danh…… Là chỉ chúng ta còn không có thành thân cho nên không được! Ngươi có thể hay không hướng đường ngay thượng suy nghĩ một chút?”

Đào Ứng bỗng nhiên giơ tay một phách trán, bừng tỉnh nói: “Nguyên lai là như thế này, ngươi còn không có thành thân đâu! Đệ lại là đem chuyện này cấp ném ở sau đầu! Hổ thẹn.”

Ha hả.

Này đều có thể quên, cổ nhân tư tưởng, cũng là giấu vượt mức quy định nói, mở ra nha.

------oOo------

Chương 218: bái sư cùng trao đổi điều kiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhàn thoại qua đi, Đào Thương giác đến chạy nhanh làm chính sự.

Đào Thương nhìn về phía Điêu Thuyền, đem đề tài xoay trở về, nói: “Ve ve, Vương Tư Đồ ở đâu?”

Đào Ứng ở một bên nghe, cả người nổi da gà thẳng rớt.

Quá ghê tởm người đi…… Ve ve?

Điêu Thuyền duỗi ra tay, hướng về phía Đào Thương cười quyến rũ nói: “Nghĩa phụ thu các ngươi huynh đệ bái thiếp, đã sớm ở thư phòng chờ các ngươi, cùng tiểu nữ tử đi thôi…… Thái bình đại công tử.”

Đào Thương hừ một hừ, không để ý đến Điêu Thuyền trong giọng nói điều đậu chi ý.

Ngươi cũng dám kêu ta thái bình?…… Một ngày nào đó muốn cho ngươi biết bản công tử có bao nhiêu kiều.

Đào Ứng ở một bên xem sững sờ.

Này một đôi, ngày thường chính là như vậy tán tỉnh sao?

Đi tới Vương Duẫn thư phòng, Đào Thương cùng Đào Ứng bỏ đi giày vớ mà nhập, lại thấy Vương Duẫn đang ngồi ở bàn trước cúi đầu trầm tư…… Một bộ đầu bù tóc rối bộ dáng.

Nhưng thấy lão nhân này khuôn mặt thật là tiều tụy, nhìn so Hoàng Phủ Tung còn muốn suy yếu vài phần.

Vương Duẫn giờ phút này, đầy đầu chỉ bạc chỉ là tùy ý đánh cái búi tóc, còn lại đều là trình tán loạn trạng khoác trên vai, lão nhân xương gò má ao hãm, một đôi lão mắt thấy tựa bởi vì thức đêm mà trở nên đỏ bừng, tràn đầy tràn ngập mệt mỏi chi ý.

Đào Thương sá nhiên nhìn Vương Duẫn, hồn nhiên không rõ hắn là như thế nào lưu lạc tới rồi như vậy hoàn cảnh.

Vương Tư Đồ, đây là muốn chết tiết tấu sao?

“Vương Tư Đồ, ngươi đây là muốn……”

Vương Duẫn bạch mi một chọn, bỗng nhiên ngẩng đầu, hơi có chút khiêu khích ý vị trừng mắt Đào Thương, nói: “Muốn thế nào?”

“Muốn thượng Tây Thiên bái phật cầu kinh sao?” Đào Thương thay đổi một cái uyển chuyển cách nói.

Vương Duẫn nghe vậy nhíu nhíu mày.

“Tuy rằng lão phu nghe không hiểu ngươi lời này là có ý tứ gì, nhưng lão phu có thể nhạy bén cảm giác ra tới, ngươi nói không phải cái gì lời hay.”

Nhìn xem lão nhân này, nhiều có thể tự biên tự diễn, cảm giác liền cảm giác bái, còn nhạy bén!

Đào Thương cười hì hì nói: “Vương Tư Đồ, nhiều ngày không thấy, ngài lão như thế nào đổi phong cách? Hảo triều nói…… Ngài này tóc đến là có bao nhiêu lâu không xử lý? Như vậy loạn? Đều có thể dưỡng điểu.”

Vương Duẫn nhàn nhạt nhiên nói: “Một đầu lão bạch mao, xử lý nó làm chi.”

Dứt lời, duỗi duỗi tay ý bảo Đào Thương cùng Đào Ứng hai người ngồi xuống, nói: “Ngươi tiểu tử này, bao lâu thời gian không có tới lão phu này xuyến môn? Cả ngày chỉ lo ngươi Kim Lăng thành, có phải hay không đã sớm đem lão phu quên ở sau đầu?”

Đào Thương lặng lẽ cười, nói: “Xem ngài lời này nói, ta quên ai cũng sẽ không quên ngài nột, ta này không phải cố ý mang quà tặng tới bái phỏng ngài sao? Thuận tiện còn cho ngươi mang đến một kiện bảo vật —— nhân gian chí bảo!”

“Bảo vật?” Vương Duẫn pha là có chút không rõ nguyên do, ngạc nhiên nói: “Cái gì bảo vật?”

Đào Thương không nói gì, chỉ là đem ánh mắt dịch tới rồi Đào Ứng trên người.

Vương Duẫn cùng đường hạ hầu lập Điêu Thuyền cũng cùng đem ánh mắt theo Đào Thương ánh mắt mà di động, cuối cùng cũng dừng ở Đào Ứng trên người.

Trong lúc nhất thời, thính đường nội lặng ngắt như tờ.

Đào Ứng tựa hồ cũng nhiều ít cảm giác ra có điểm không thích hợp, mọi nơi nhìn quanh, thấy vài người ánh mắt đều dừng ở chính mình trên người, đứa nhỏ này không khỏi ngây ngốc duỗi tay một chút cái mũi của mình, kỳ quái nói: “Kia bảo vật, là ta nha?”

Đào Thương không để ý đến hắn, quay đầu nhìn về phía Vương Duẫn, mỉm cười nói: “Vương Tư Đồ, ngài cảm thấy này bảo bối thế nào?”

Vương Duẫn hừ một hừ, biểu tình rất là ngạo kiều: “Chẳng ra gì! Hắn không phải ngươi đệ đệ sao? Này cũng coi như là bảo bối? Ngươi lãnh hắn tới lão phu nơi này làm gì?”

Đào Thương lôi kéo Đào Ứng đứng lên, tiếp theo duỗi tay một lóng tay Vương Duẫn bàn phía trước đất trống, đối Đào Ứng thấp giọng nói: “Mau đi, cấp Tư Đồ đại nhân dập đầu!”

“Nga.”

Đào Ứng rất nghe lời, nghe vậy không chút do dự, bay nhanh nhảy đến Vương Duẫn bàn trước, một liêu đầu gối trước vạt áo, “Thình

thịch” một tiếng quỳ xuống, đối với Vương Duẫn chính là hành dập đầu đại lễ.

Vương Duẫn thấy thế khiếp sợ, vội vàng đứng dậy, nhón chân chạy đến Đào Ứng trước mặt, duỗi tay đem chính “Quang quang” khái chính hải Đào Ứng kéo lên, trong miệng kinh hô liên tục: “Không thể như thế! Ngươi đứa nhỏ này, không năm không tiết, ngươi này xem như làm gì? Mau mau đứng lên!”

Dứt lời, duỗi tay đem quỳ lạy Đào Ứng từ trên mặt đất chính là túm lên.

Đào Thương ở Đào Ứng sau lưng mắt lạnh xem nhìn, thấy thời cơ đã thành thục, vội phân phó Đào Ứng nói: “Nhị đệ, còn không mau kêu!”

Đào Ứng thở sâu, chứa đầy nhiệt tình, đối với Vương Duẫn hô to một tiếng: “Cha a!”

Đào Thương một cái thương lương, thiếu chút nữa không chính mình quỳ trên mặt đất.

Điêu Thuyền ở đường hạ, một đôi mắt đẹp tức khắc mở to đại đại…… Này tiểu thúc là chuyện như thế nào? Cùng chính mình tới đoạt cha sao?

Vương Duẫn càng là hoảng sợ mạc danh, thiếu chút nữa không đem đầu cấp Đào Ứng khái trở về.

“Hài tử, ngươi này cũng không thể nói bừa a! Này nếu là làm Đào Cung Tổ đã biết, lão phu cả người trường miệng cũng nói không rõ a!” Vương Duẫn dùng sức xoa hãn, cấp cả người run rẩy.

Đào Thương phục hồi tinh thần lại, bước nhanh tiến lên, nhấc chân cấp Đào Ứng mông tới thượng một cái, cả giận: “Ai làm ngươi kêu hắn cái này…… Kêu lão sư!”

“Nga!”

Đào Ứng vội vàng sửa miệng, hướng về phía Vương Duẫn hô to nói: “Lão sư!”

Vương Duẫn thẳng đến lúc này, mới hiểu được Đào Thương lãnh Đào Ứng này khối “Bảo bối” tới tìm hắn chân thật dụng ý.

Lão nhân trầm mặc sau một lúc lâu, đầu tiên là duỗi tay đem Đào Ứng đỡ lên, an bài hắn trở lại giường nệm ngồi hạ, chính mình còn lại là loạng choạng về tới chủ vị, sâu kín thở dài một tiếng.

“Hảo tiểu tử, vì Đào thị nhất tộc, ngươi là thực sự cái gì da mặt đều từ bỏ…… Ngươi lần này lại cân nhắc đến lão phu trên người, phải không?”

Đào thị hướng về phía Vương Duẫn vừa chắp tay, cung cung kính kính ngôn nói: “Đào Thương đi quá giới hạn, mong rằng Vương Tư Đồ đại nhân niệm ở ngươi ta chi gian tình cảm thượng, thành toàn ta đệ đệ.”

Vương Duẫn hừ một hừ, giơ tay chỉ chỉ Điêu Thuyền.

“Ngươi cùng nàng nhưng thật ra tình thâm mật ý, hai ta chi gian, giống như không gì giao tình đi?”

Đào Thương cười ha hả nói: “Vương Tư Đồ thật có thể nói giỡn, hai ta chi gian, có thể nói là bạn cùng chung hoạn nạn, hai ta ai với ai a! Ta đãi Tư Đồ là cái dạng gì, Tư Đồ chính mình trong lòng chẳng lẽ không rõ ràng lắm sao?”

Vương Duẫn nghe vậy sửng sốt, vuốt trên cằm chòm râu cẩn thận suy tư nhớ lại tới.

Hồi tưởng hơn nửa ngày, lại thấy Vương Duẫn thật mạnh lắc lắc đầu, khẳng định nói: “Nói câu lương tâm lời nói, ngươi đãi lão phu, giống như còn thật chính là chẳng ra gì.”

Đào Thương nghe vậy nóng nảy, Vương Duẫn này ngụ ý, hình như là không muốn hỗ trợ a.

Chính là, đương hắn thấy Vương Duẫn trong mắt kia một tia diễn ngược tươi cười, Đào Thương tâm lại rốt cuộc lại trở xuống chính mình trong bụng.

Chính mình suy nghĩ nhiều, Vương Duẫn kỳ thật cũng không phải như vậy lòng dạ hẹp hòi người.

Hắn đối chính mình, thực sự vẫn là có chút cảm tình.

Thậm chí có thể nói cảm tình rất thâm hậu.

Đương nhiên, cảm tình lại thâm, cũng muốn cùng chính mình trang trang con bê, đây là Vương Duẫn một quán diễn xuất.

Trầm tĩnh một lát, quả nhiên lại là nghe Vương Duẫn nói: “Đương nhiên, liền tính là không hướng ngươi, hướng Đào Cung Tổ, ngươi Đào thị cái này vội, lão phu thật cũng không phải không thể giúp, thu cá biệt đệ tử mà thôi, cũng không có gì ghê gớm, huống hồ ứng nhi đứa nhỏ này vô luận là xuất thân vẫn là bản tính, nhưng thật ra cũng đều thuộc thượng giai…… Chính là đầu óc không hảo sử điểm.”

Đào thị nghe vậy vui mừng quá đỗi, vội đối Đào Ứng nói: “Còn không cảm ơn lão sư khen!”

Đào Ứng ủy khuất nhìn về phía Đào Thương, hắn thật sự là tưởng không rõ chính mình vì cái gì muốn cảm ơn? Vừa rồi kia phiên lời nói, thật sự xem như khen sao?

“Đợi lát nữa!” Lại thấy Vương Duẫn duỗi tay chặn Đào Thương câu chuyện, chậm rì rì nói: “Lão phu nói còn không có nói xong đâu, ngươi cái gì cấp?”

Đào Thương có thể không nóng nảy sao? Sự tình quan Đào Ứng tài bồi công tác, hắn cái này đương ca ca, chính là so với ai khác đều phải để bụng.

“Vương Tư Đồ lại muốn thế nào?”

Vương Duẫn nhàn nhạt nhiên nói: “Đổi thành người khác, có lẽ việc này cũng liền như vậy địa, nhưng nếu là ngươi lãnh người lại đây bái sư, kia lão phu phải dựa theo ngươi quy củ làm, thu đồ đệ có thể, nhưng lão phu đến yếu điểm điềm có tiền.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc cứng lại.

Trầm tĩnh sau một lát……

“Vương Tư Đồ, cá độ cử chỉ, triều đình cũng không đề xướng a……”

Vương Duẫn tán đồng gật gật đầu, lặng lẽ nói: “Triều đình không đề xướng sự, nhưng ngươi giống nhau đều là làm thực hoan a…… Ít nói vô nghĩa! Lão phu hôm nay liền có thể thu đứa nhỏ này vì học sinh, nhưng là, ngươi cũng đến giúp lão phu hoàn thành một việc! Coi như là trao đổi điều kiện đi.”

Vương Duẫn đem lời nói một cho tới nơi này, Đào Thương tâm liền có chút chột dạ.

Hắn lấy mông cũng có thể đoán đến, Vương Duẫn muốn hắn hoàn thành sự là cái gì.

Chuyện này hắn ban đầu cũng từng đáp ứng quá Điêu Thuyền, tuy rằng trong lòng đại khái biết hẳn là hướng tới một cái cái gì phương hướng đi làm, nhưng nhưng vẫn không có một cái thích hợp cơ hội.

Hơn nữa Kim Lăng thành sự, cũng là đem chính mình vội sứt đầu mẻ trán.

Hiện giờ tới rồi cái này thời khắc, lại là không chấp nhận được chính mình tiếp tục giả ngu giả ngơ.

“Vương Tư Đồ muốn cho ta làm cái gì?”

Vương Duẫn ha hả cười, chậm rì rì nói: “Ngươi lúc trước đáp ứng Điêu Thuyền cái gì?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Điêu Thuyền, lại thấy Điêu Thuyền chột dạ nhìn hắn một cái, lặng lẽ đem đầu vặn hướng về phía nơi khác.

Nha đầu thúi, miệng nhưng thật ra rất nhanh!

Vương Duẫn thấy Đào Thương không theo tiếng, chậm rãi nói: “Lão phu muốn ngươi, giúp ta diệt trừ nghịch tặc Đổng Trác!”

Quả nhiên……

Đào Thương thật dài thở dài một hơi.

Trừ bỏ chuyện này, chỉ sợ là cũng không có gì sự sẽ đem Vương Duẫn tra tấn như thế tiều tụy đi.

Vấn đề là lão nhân gia có biết hay không, cho dù là diệt trừ Đổng Trác, cũng chưa chắc chính là tốt nhất, Quan Trung quân phiệt nhóm có Đổng Trác chế ước thời điểm, thượng còn miễn cưỡng xem như ngừng nghỉ.

Nhưng Đổng Trác một khi đã chết, Quan Trung quân phiệt nhóm liền sẽ giống như cởi cương chó hoang giống nhau, đến lúc đó, chính là căn bản không có người có thể trói buộc bọn họ.

Vấn đề là, hiện tại cùng Vương Duẫn nói này đó, chỉ sợ hắn cũng là sẽ không tin tưởng.

Thật sâu hít một hơi, Đào Thương đối Vương Duẫn nói: “Diệt trừ Đổng Trác có thể, nhưng là ta yêu cầu ngươi cho ta một cái thời hạn, rốt cuộc này không phải một chuyện nhỏ, yêu cầu ta cẩn thận vận tác trù tính.”

Vương Duẫn vừa nghe lời này, tức khắc tinh thần tỉnh táo.

Nghe tiểu tử này ngụ ý, hắn hình như là thật sự có thể làm đến a?!

Vương Duẫn ngăn chặn không được kích động tâm tình, run rẩy nói: “Cái này không có vấn đề, nói đi, ngươi tính toán dùng bao lâu thời

gian hoàn thành việc này?”

Đào Thương cẩn thận tự hỏi một hồi, mới vừa rồi thử thăm dò hỏi lại Vương Duẫn nói: “Ngươi xem mười năm thời gian thế nào?”

Vương Duẫn gương mặt tươi cười lập tức liền sụp đổ.

Trầm mặc thật lâu sau lúc sau……

“Tiểu tử ngươi, nên không phải đánh tính trù, muốn cho Đổng Trác chính mình chết già đi?”

Đào Thương nghe vậy, duỗi tay xoa xoa trên trán mồ hôi.

Thật là người lão thành tinh a, chính mình như vậy cao thâm mưu kế đều làm Vương Duẫn nhìn ra.

Có thể lên làm tam công lão bất tử, quả nhiên đều không phải ăn chay, thực sự là không hảo lừa gạt a.

------oOo------

Chương 219: 4 phương tình báo (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xấu xa ý tưởng bị người xem thấu, Đào Thương cảm thấy chính mình thật mất mặt.

Bị cổ nhân xem thường, thực sự là ngã xuyên qua nhân sĩ phân.

Nhìn Đào Thương có chút trắng bệch sắc mặt, Vương Duẫn thật mạnh "Hừ" một tiếng, nói: "Ngươi cũng không cần cùng lão phu hòa giải tranh chấp, lão phu nhiều nhất là có thể chờ ngươi một năm!"

"Một năm?" Đào Thương nghe vậy làm như có chút kinh ngạc, vuốt bóng loáng cằm nói: "Thời gian này có phải hay không có điểm quá nóng nảy chút?"

Vương Duẫn sắc mặt trầm trầm xuống, nghiêm túc tự hỏi một hồi, lại là quyết đoán lắc đầu nói: "Không thể lại kéo! Này đối lão phu tới nói, đã là cực hạn, ngươi nếu là chịu đáp ứng, kia lão phu hiện tại liền có thể thu ngươi đệ đệ vì học sinh, như thế nào?"

Đào Thương tròng mắt vừa chuyển, kế để bụng đầu.

Hắn ám đạo mặc kệ thế nào, tạm thời trước làm Đào Ứng bái ở Vương Duẫn môn tường dưới, đến nỗi chính mình một năm trong vòng rốt cuộc có thể hay không làm được diệt trừ Đổng Trác, đó chính là khác nói.

Thực sự có ý tứ, ai chơi bất quá ai nha.

Vương Duẫn làm như đã nhìn ra Đào Thương tiểu tâm tư, lặng lẽ cười, nói: "Ngươi cũng không cần tính kế lão phu, lão phu tốt xấu cũng là ở trên triều đình lăn lê bò lết vài thập niên người, còn không

đến mức trúng đạo của ngươi! Một năm lúc sau, hai ta nói tốt sự ngươi nếu là làm không được, lão phu liền đem cái này học sinh trục xuất môn tường, cũng quảng vì thiên hạ báo cho, sau đó lão phu liền cùng Điêu Thuyền trở về Trường An, tự hành đi giải quyết Đổng Trác việc, thái bình công tử xem lão phu cái này đề nghị như thế nào a?”

Đào Thương hận không thể nhào lên đi một cái tát đem lão già này chấm dứt.

Lão mà bất tử là vì tặc!

Nói chính là hắn đi.

Này không phải bức ta bão nổi sao?

Tính, này sư vẫn là không đã bái.

Cũng không biết có phải hay không nhìn ra Đào Thương muốn đổi ý, Vương Duẫn đột nhiên ha ha cười, cũng mặc kệ Đào Thương có đáp ứng hay không, trực tiếp liền đối Đào Ứng ngôn nói: “Hài tử, thất thần làm gì? Kêu lão sư a?”

Đào Ứng ngây ngốc kêu một tiếng: “Lão sư.”

Được, lúc này việc này xem như hoàn toàn ngồi thành.

……

……

Vương Duẫn lưu tại bên trong phủ không có ra tới, trang sói đuôi to nhìn theo bọn họ rời nhà, Điêu Thuyền còn lại là đại biểu nghĩa phụ đưa Đào thị hai huynh đệ ra nhà cửa.

Điêu Thuyền biểu tình hơi có chút sầu lo, thực hiển nhiên, cô nương đối với Đào Thương có không diệt trừ Đổng Trác sự, có chút sờ không chuẩn thành.

Cũng là vì nàng đối Đào Thương có mạc danh chờ mong,

Nàng sầu lo nhìn Đào Thương, vừa muốn mở miệng dò hỏi, lại thấy Đào Thương hướng về phía nàng hơi hơi mỉm cười, an ủi nói: “Yên tâm đi, ta đáp ứng ngươi sự, liền khẳng định có thể làm đến, chỉ là hôm nay làm nghĩa phụ trước tiên cho ta đặt tới mặt bàn thượng mà thôi, xem ra ta xác thật đến trừu tay bắt đầu xử trí việc này.”

Điêu Thuyền nghe Đào Thương nói như thế tự tin, trong lòng không khỏi bắt đầu yên ổn xuống dưới.

Nàng cúi đầu nắm nắm chính mình làn váy, chần chờ một lát mới vừa rồi tự trách ngôn nói: “Đều là ta sai, lại hại ngươi phải nghĩ biện pháp làm như vậy khó làm sự tình……”

Đào Thương tùy ý phất phất tay, cười nói: “Cùng ngươi có quan hệ gì, Đổng Trác di hoạ thiên hạ, thiên hạ mọi người toàn dục trừ chi, liền tính là không có ngươi cùng ngươi nghĩa phụ, ta thân là hán thần, cũng phải nghĩ biện pháp đối phó, hắn trở về nói cho ngươi nghĩa phụ, làm hắn một năm lúc sau, liền chờ lấy Đổng Trác đầu người giám định và thưởng thức thưởng thức đi.”

Nghe Đào Thương nói như vậy chắc chắn, Điêu Thuyền tự trách biểu tình mới vừa có chút thư hoãn, nàng dùng sức gật gật đầu, rốt cuộc lộ ra phát ra từ nội tâm tươi cười.

Đãi Điêu Thuyền đưa xong hai người hồi phủ đi lúc sau, Đào Thương mặt liền lập tức suy sụp xuống dưới.

Đào Ứng ở một bên thật cẩn thận nhìn Đào Thương, nhẹ giọng dò hỏi: “Đại ca, việc này…… Có phải hay không không giống như là ngươi nói dễ dàng như vậy a?”

Tiểu tử cũng không phải toàn ngốc, nhiều ít còn có thể xem minh bạch điểm nặng nhẹ nhanh chậm.

Đào Thương thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Nhị đệ a, khắp thiên hạ chư hầu liên hợp, ở cây táo chua tụ tập hai ba mươi vạn binh mã,

cũng chưa đem kia lão thất phu thế nào, Vương Duẫn này lão bất tử một trương miệng khiến cho ngươi ca ta đi lộng chết hắn, ngươi cảm thấy việc này thật dễ dàng như vậy sao?”

Đào Ứng nghe vậy có vẻ rất là kinh ngạc.

“Vậy ngươi còn đáp ứng hắn? Này chẳng phải là quy định phạm vi hoạt động.”

Đào Thương vui mừng vỗ vỗ Đào Ứng bả vai, nói: “Dù sao cũng là vì ngươi cho hắn đương học sinh sự, xem như cho ngươi tranh được một cái tốt thanh danh, đại ca ta nói cái gì cũng đến đem việc này làm…… Còn có, ngươi vừa rồi cái kia thành ngữ dùng rất có trình độ…… Quy định phạm vi hoạt động, trước đó không có người giáo ngươi đi?”

Đào Ứng thật mạnh lắc lắc đầu.

“Thực hảo, trẻ nhỏ dễ dạy cũng.”

“Đại ca, ngươi đối ta thật tốt.”

“Ngươi biết là được.”

……

……

Trở về Đan Dương quận thủ phủ, Đào Thương liền mệnh Bùi Tiền đi đem Quách Gia tìm tới.

Phải đối phó Đổng Trác, Đào Thương cũng không phải hoàn toàn không có kế hoạch, nhưng biết người biết ta, mới vừa rồi có thể bách chiến bách thắng, hắn yêu cầu một ít Đổng Trác tình báo.

Không bao lâu, Quách Gia tới, Đào Thương cũng không cùng hắn nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp hướng hắn rũ tuân nói: “Ta có chút việc yêu cầu hướng ngươi cố vấn.”

Quách Gia nghe vậy sửng sốt, trầm mặc một hồi, mới vừa rồi buồn bã nói: “Quách mỗ cũng có chút sự, yêu cầu hướng ngươi báo cáo.”

Đào Thương duỗi tay nói: “Vậy ngươi trước nói đi.”

Quách Gia vẫy vẫy tay, vội nói: “Ngươi là chủ, ta nãi thuộc, vẫn là ngươi hỏi trước đi.”

Đào Thương thấy thế không khỏi sửng sốt.

Tiểu tử này, như thế nào hôm nay cùng chính mình như thế khách khí đi lên?

Đào Thương thật sâu hít một hơi, nói: “Ta yêu cầu giáo sự phủ, giúp ta tìm hiểu một ít về Đổng Trác tin tức.”

Quách Gia tựa hồ là không nghĩ tới Đào Thương cư nhiên hỏi hắn cái này, có chút kỳ quái nói: “Nếu là đổi thành người khác, nghe xong vấn đề của ngươi, nhất định sẽ cảm thấy kinh hoảng, đáng tiếc Quách mỗ lúc trước ở thành lập giáo sự phủ là lúc, liền đã đem nhân thủ phái đến Trường An đi, hiện giờ lại là có một ít việc quan Đổng Trác tin tức, cũng không biết ngươi muốn hỏi cái gì?”

Đào Thương nghe vậy, tức khắc cảm thấy ngạc nhiên.

“Ngươi nhanh như vậy liền phái người đi Trường An? Vì sao?”

Quách Gia ha ha cười, nói: “Nhiều mới mẻ a, Trường An chính là thiên tử chi đô, nhất cử nhất động đều sự tình quan thiên hạ hướng đi, thiên hạ minh chiếu đều xuất từ Trường An, Quách mỗ không hướng Trường An phái người, lại là nên đi nơi nào phái?”

Đào Thương nghe xong lời này, không cần ở trong lòng đối Quách Gia dựng lên một cây ngón tay cái, ám đạo Quách Gia quả nhiên là cái có thật bản lĩnh.

Cái gọi là mưu định rồi sau đó động, có một số việc căn bản không cần chính mình nhắc nhở, Quách Gia cũng đã có tiên tri tính an bài hảo.

Đào Thương định định tâm thần, ngay sau đó hỏi: “Làm ca ca, ngươi có biết Đổng Trác lão tặc, hiện tại ở Trường An, mỗi ngày đều làm chút cái gì?”

Quách Gia nghe vậy chớp chớp mắt, một bên tưởng một bên nói: “Theo Trường An giáo sự không định kỳ truyền quay lại tin tức, Đổng Trác ở Trường An, hiện tại chủ yếu là liên tiếp Tây Bắc dân tộc Khương, Đổng Trác tuổi trẻ thời điểm, lâu cư Khương mà, uy vọng rất cao, cho nên cùng dân tộc Khương liên hợp, có thể đại đại tăng cường hắn đối với Quan Trung cùng với ung lạnh nhị châu lực khống chế, mặt khác, hắn còn ở gắng sức mượn sức Lương Châu Mã Đằng cùng Hàn Toại, khát vọng triệu tập bọn họ có thể nhập Trường An, tăng cường chính mình quân thế……”

“Không phải, không phải, không phải!” Đào Thương vội vàng xua tay, đánh gãy Quách Gia nói đầu, nói: “Ta không phải hỏi cái này, ta muốn biết Đổng Trác mỗi ngày đang làm gì sự, không phải hắn làm này đó công sự, mà là hắn làm mặt khác một ít việc.”

Quách Gia không rõ nguyên do nhìn Đào Thương, ngạc nhiên nói: “Ngươi ý tứ, Quách mỗ không lắm giải a, đây là Đổng Trác mỗi ngày ở làm sự a? Ngươi rốt cuộc muốn biết cái gì?”

Đào Thương châm chước một chút từ ngữ, nhẹ giọng nói: “Ta phải biết rằng chính là Đổng Trác việc tư, chính là tỷ như Đổng Trác mỗi ngày ăn cái gì, uống cái gì, ngủ cái gì nữ nhân, uống nhiều ít rượu, sau đó ngủ mấy cái canh giờ linh tinh…… Ngươi hiểu ta ý tứ?”

Quách Gia nghe vậy hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Nguyên lai tiểu tử này, là muốn tìm hiểu Đổng Trác sinh hoạt cá nhân a!

Này cũng quá xấu xa!

Thấy Quách Gia sắc mặt có chút không vui, Đào Thương cũng là có chút bất đắc dĩ.

Tuy là Đào Thương thực không nói lý, hắn cũng biết, chính mình này đó yêu cầu thực sự là có chút làm khó người.

“Không quan hệ, ngươi nếu là không phái người hỏi thăm này đó, đào mỗ cũng không trách ngươi, rốt cuộc sao, những việc này, giống nhau có chút hàm dưỡng người, đều sẽ không cố ý phái người đi thám thính.”

Quách Gia sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm hắn.

“Quách mỗ nếu là cùng ngươi nói, những việc này ta cũng xác thật là phái người hỏi thăm đâu?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Xem ra, hàm dưỡng cái này từ, dùng ở Quách Gia trên người cũng có chút không lắm thích hợp a!

“Nói nhanh lên! Ngươi đều nghe được cái gì?” Đào Thương vội vàng đem thân thể thăm về phía trước phương, bát quái chi tướng một biểu không bỏ sót.

Quách Gia mọi nơi nhìn một vòng, xác nhận không người sau, mới vừa rồi đối Đào Thương nói: “Nếu nói này Đổng Trác a, xác thật là quá mức với kiêu ngạo, Quách mỗ cũng chỉ là tò mò, tìm hiểu hắn sinh hoạt cũng không có ý khác, gần là tò mò……”

Đào Thương vội vàng vẫy vẫy tay, nói: “Không cần giải thích, ta có thể lý giải, ngươi chỉ lo nói trọng điểm là được.”

Quách Gia nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Đổng Trác ở Trường An, có thể nói là hết sức xa hoa hưởng thụ, việc này ở Trường An người đều có thể biết, thám tử cũng chỉ là thuận miệng báo trở về, không phải Quách mỗ cố ý hỏi thăm a……”

“Ta biết, ta đã biết!” Đào Thương không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, nói: “Không phải cố ý hỏi thăm, mau nói trọng điểm!”

Quách Gia lúc này mới thấp giọng trần thuật: “Đổng Trác người này, năm đã sáu mươi, nhưng lại không hề trưởng giả chi phong, hắn mỗi ngày đêm nhập cấm cung, ngủ lại với long sụp phía trên, nghe nói trong cung cung nữ cùng với tiên đế lưu lại tới phi tần, Đổng Trác các đều không có buông tha, hơn nữa nghe nói này lão tặc cực kỳ háo sắc, không một đêm không hưởng giường chiếu chi hoan, hơn nữa cứ nghe hắn mỗi đêm đều là ít nhất đêm túc tam nữ!”

“Ta đi!” Đào Thương không khỏi mở to hai mắt, nói: “Ngươi có thể a, liền lão tặc đêm túc tam nữ sự ngươi đều có thể tra xét rõ ràng, này giáo sự phủ chủ sự, ngươi thật không phải làm không nha.”

Quách Gia nghe vậy vội vàng xua tay: “Quách mỗ này cũng không phải cố ý hỏi thăm……”

“Hảo, hảo!” Đào Thương có chút không kiên nhẫn, lại nói: “Trừ bỏ đêm túc sự, Đổng Trác ngày thường thức ăn thế nào?”

Quách Gia thở dài khẩu khí, thấp giọng nói: “Đổng Trác đốn đốn rượu thịt không thiếu, cứ nghe mỗi ngày ăn thịt ít nhất ba năm cân, hắn cũng không sợ nị chết…… Thả lão tặc ghét này thích rượu, này mỗi ngày uống rượu ít nói cũng đến ở tam đàn trở lên, này sinh hoạt hảo là dễ chịu a! Quách mỗ hơn hai mươi cũng chưa giống hắn như vậy có thể uống, hơn nữa hắn còn có một cái đặc biệt ham mê, chính là bắt lấy kẻ thù lúc sau, vứt tâm đào phổi, thực thịt người uống người huyết, thực sự là súc sinh không bằng! Nghe nói kia Đổng Trác hiện tại thân khoan thể béo, cả người du thịt, thẳng như lợn ngưu giống nhau, hình thể rất là làm cho người ta sợ hãi!”

Đào Thương nghe vậy chau mày, làm như có điều bừng tỉnh, nói: “Đổng Trác như thế ăn uống quá độ, thức ăn mặn rượu thịt, mọi thứ không thiếu, thả mỗi ngày chuyện phòng the còn không ngừng, hơn nữa là đêm tẩm số nữ…… Ngươi là ý tứ này sao?”

Quách Gia dùng sức gật gật đầu, trong miệng ẩn ẩn làm như có chút hâm mộ: “Thật là…… Xa hoa lãng phí a!”

“Đổng Trác bao lớn tuổi? Có 60 nhiều sao?”

Quách Gia nghe vậy nói: “Không sai biệt lắm, lão tặc tuổi tác không thể so Vương Tư Đồ cùng Hoàng Phủ trung thừa bọn họ số tuổi tiểu.”

“Triều hội gì đó, lão tặc đều định kỳ tham gia sao?”

Quách Gia nhướng mày: “Đương nhiên, hắn là tướng quốc, một quốc gia quân chính, toàn ở này tay, hắn không tham gia nghe báo cáo và quyết định sự việc, sắc lệnh không có con a.”

Đào Thương nghe vậy thật mạnh vỗ tay một cái, nói: “60 tuổi tuổi tác, đốn đốn ăn uống quá độ, cả người thịt thừa, lại khuyết thiếu vận động, mỗi ngày còn uống đại rượu, chuyện phòng the so người trẻ tuổi làm cho còn muốn tần…… Hắn này hoàn toàn là tìm đường chết tiết tấu a, hắn đâu ra lớn như vậy tinh thần đầu đâu?”

Quách Gia nghe vậy ha ha cười, chỉ chỉ Đào Thương, nói: “Ngươi a, thực sự là không gì kiến thức! Cung đình bên trong, kỳ hoàng đan dược khả năng sĩ rất nhiều, luyện dược bổ thân chính là lịch đại hoàng đế toàn thiện hỉ việc, Đổng Trác tuy rằng tuổi rất lớn, nhưng liền tính là thân thể mệt mỏi, cũng đều có đan dược thế này dưỡng sinh, có gì kỳ thay?”

“Nga ~~” Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia mỉm cười.

Có biện pháp.

Quách Gia nghi hoặc nhìn Đào Thương gương mặt, không khỏi hơi chau mày, nói: “Đúng rồi, Quách mỗ còn tò mò đâu, ngươi hôm nay tìm ta hỏi nhiều như vậy về Đổng Trác sự làm chi?”

Đào Thương nghe vậy cười, xua xua tay nói: “Cũng không có gì đại sự, chính là Vương Tư Đồ làm ơn ta một chút việc nhỏ mà thôi.”

“Chuyện gì a? Cùng Đổng Trác có quan hệ?”

Đào Thương thật mạnh gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, hắn làm ta giúp hắn chỉnh chết Đổng Trác lão tặc.”

“Khụ, khụ, khụ!”

Quách Gia một hơi không đi lên, không khỏi dùng sức ho khan.

“Ngươi, ngươi quản này? Kêu việc nhỏ?”

Đào Thương ánh mặt trời xán lạn xem Quách Gia, vừa đi vừa mới phiền muộn, nói: “Ban đầu ta cảm thấy là không tính tiểu, nhưng thông qua hôm nay cùng ngươi tán gẫu, ta cảm giác việc này giống như xác thật là không tính đại sự.”

Quách Gia nghe vậy nhíu nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi nói: “Quách mỗ muốn nghe vừa nghe ngươi phương lược?”

“Đan dược việc, kỳ thật bất quá là nhất thời mê hoặc, Đổng Trác hứa đại niên kỷ, ngày thường còn như thế không cẩn thận, giày xéo thân thể, kỳ thật bất quá là ngoại doanh nội mệt, chỉ cần thoáng cho hắn thêm một chút hỏa, làm hắn cảm giác được chính hắn tình huống thân thể, tắc tất nhiên sẽ có điều sơ hở!”

Quách Gia làm như có điểm minh bạch: “Ý của ngươi là, muốn cho Đổng Trác cảm giác thiên không giả năm, trác tốc xuất binh Quan Đông?”

Đào Thương nghe vậy cười, giơ ngón tay cái lên, nói: “Làm ca ca biết ta, Đổng Trác trước mắt sở dựa vào giả, Quan Trung nơi thế cũng, nhưng ta cảm thấy lão tặc là một cái có hùng tâm tráng chí người, hắn chân chính mục đích, vẫn là muốn xưng bá thiên hạ, nếu là có thể đem Đổng Trác dẫn ra Quan Trung, bức bách hắn tiến binh Trung Nguyên, chưa chắc không tiễu trừ này liêu, nhưng trước mắt còn lại một liều cách hay, một cái làm hắn thân thể cấp tốc sụp đổ cách hay.”

Quách Gia nghe vậy một kỳ, nói: “Phương nào?”

“Cái này, kỳ thật ta còn không có tưởng hảo, còn phải ta quay đầu lại chậm rãi châm chước…… Không nói cái này, ngươi không phải nói có việc phải hướng ta hội báo sao? Đến tột cùng là chuyện gì?”

Quách Gia sắc mặt đột nhiên trở nên có chút trịnh trọng.

“Giáo sự phủ tìm hiểu trở về, hai việc, đều là đủ rồi thay đổi Quan Đông chư hầu đi hướng đại sự.”

Đào Thương thấy Quách Gia nói như thế trịnh trọng, trong lòng không khỏi một chọn.

Một cổ cảm giác không ổn nảy lên hắn trong lòng.

“Nào hai kiện đại sự?”

Quách Gia thanh thanh yết hầu, chậm rãi nói: “Đệ nhất kiện, Dự Châu thứ sử Tôn Kiên, suất binh tấn công Lưu biểu, bị Lưu biểu mai phục với Tương Dương, Lưu biểu dưới trướng đại tướng Hoàng Tổ lấy loạn mũi tên phi thỉ đem này bắn chết, Tôn Kiên óc nghịch lưu bỏ mình.”

Nghe đến đó, Đào Thương không khỏi cả người run lên.

Tôn Kiên quả nhiên vẫn là không có chạy thoát hắn số mệnh…… Chết thẳng cẳng.

Nhớ tới năm trước chính mình cùng Tôn Kiên cùng thảo phạt Đổng Trác điểm điểm tích tích, Đào Thương trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Giang Đông mãnh hổ thân chết, cũng không biết nên nói một câu đáng tiếc, hay là nên nói một câu may mắn.

Tôn Kiên đã chết, này liền thuyết minh Lưu biểu Kinh Châu chi chủ vị trí đã có thể chứng thực!

Nhưng này cũng đồng thời thuyết minh, Viên Thuật ngắn hạn trong vòng, là vô pháp đối Kinh Châu động thủ!

Kia hắn rất có khả năng đem mục tiêu chuyển dời đến Dương Châu, mà Đan Dương quận liền thành trong mắt hắn đinh cái gai trong thịt!

“Cái thứ hai đâu?” Đào Thương tiếp tục hỏi.

Quách Gia sắc mặt biến càng thêm ngưng trọng.

“Thanh Châu khăn vàng thủ lĩnh Tư Mã đều, dẫn binh trăm vạn hướng Duyện Châu tiến công, sát nhậm thành tương Trịnh toại, trảm Duyện Châu thứ sử Lưu Đại, đông quận thái thú Tào Tháo được lợi bắc tương Bào Tín duy trì, tiến quân Duyện Châu, đánh tan khăn vàng quân chúng, Tư Mã đều thân chết, khăn vàng đầu hàng, Tào Tháo bắt được hàng tốt 30 dư vạn, nam nữ khẩu hơn trăm vạn, hiện giờ đang ở Duyện Châu cảnh nội an bài thu phục cùng giải quyết tốt hậu quả việc, này chiến Bào Tín bỏ mình, Duyện Châu nơi, sau này sợ là đến từ Tào Tháo đang nói tính.”

“Ti ~~!”

Lần này tử, Đào Thương là thật sự hít ngược một hơi khí lạnh.

Tào Tháo quả nhiên là bắt đầu quật khởi, com hơn nữa một bước dưới, mại nện bước vẫn là như thế to lớn.

Mặt khác còn có Bào Tín, cái kia chính trực tướng quân, cùng chính mình rất là hợp ý tướng quân, chung quy vẫn là qua đời tại đây chiến.

Từ Châu cường lân, rốt cuộc vẫn là xuất hiện.

Thấy Đào Thương một bộ bộ dáng giật mình, Quách Gia không khỏi lại là thở dài khẩu khí.

Đào Thương thấy thế vừa tỉnh, nói: “Lại làm sao vậy?”

“Còn có một việc Quách mỗ cần thiết cùng ngươi nói, Quách mỗ một vị lão bằng hữu, Tuân Úc, cũng đã gia nhập Tào Tháo dưới trướng, chuyện này ngươi có lẽ cảm thấy không có gì, nhưng ở

Quách mỗ xem ra, chỉ sợ lại là so Tào Tháo thu phục Thanh Châu khăn vàng trăm vạn chi chúng còn muốn đáng sợ.”

Nghe đến đó, Đào Thương không khỏi hít hít cái mũi, nói: “Tuân Úc sẵn sàng góp sức Tào Tháo dưới trướng?”

Quách Gia thấy Đào Thương sắc mặt hơi có chút ngưng trọng, nhưng thật ra rất là tán thưởng gật gật đầu, nói: “Không tồi, xem ra ngươi đối Tuân thị tên tuổi nhiều ít vẫn là hiểu biết, Dĩnh Xuyên chư vọng tộc trung, danh sĩ vô số, trong đó nhất nổi danh chính là Tuân, chung, dữu mấy đại gia, trong đó Tuân thị ở chư môn giữa được giải nhất, gần tam đại người bên trong, trí người Tuân thục thiên hạ nổi tiếng, Tuân thị tám long càng là mới giật mình thiên hạ, tám long giữa càng có Tuân sảng quan đến Tư Không, hiện giờ này một thế hệ người trung, ở Quách mỗ xem ra nhưng làm người dẫn đầu tất Tuân Úc cũng! Hắn hiện giờ gia nhập Tào Tháo dưới trướng, ngày sau liền sẽ cấp Tào Tháo mang đi cuồn cuộn không ngừng nhân tài, hắc hắc, không thể tưởng được lúc trước liền một khối đặt chân nơi đều không có người, hiện giờ dưới trướng là muốn người có người, muốn binh có binh, nhảy trở thành thiên hạ giữa nhân vật phong vân, thái bình công tử, ngươi vị này lão hữu, đã trở thành ngươi đáng sợ nhất uy hiếp.”

------oOo------

Chương 220: Viên Thuật xuất binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia nói, làm Đào Thương trong lòng rất là buồn bực một chút.

Tuy rằng biết Tào Tháo quật khởi chính là tất nhiên, nhưng Đào Thương trong lòng chính là không thoải mái.

Đào Thương bình tĩnh nhìn Quách Gia, đột nhiên mở miệng kháng nghị nói: “Đồng dạng là Dĩnh Xuyên danh sĩ, vì sao Tuân Úc là có thể cấp Tào Tháo mang đi cuồn cuộn không ngừng nhân tài, ngươi liền không thể cho ta mang đến một ít?”

Quách Gia một chút xấu hổ bộ dáng đều không có, lại là ngửa đầu uống một ngụm khí rượu, lặng lẽ nói: “Quách mỗ có thể quản được, chỉ có ta chính mình mà thôi, ta lại không có Tuân Úc như vậy đại bối cảnh cùng hiền danh, Tuân thị là Dĩnh Xuyên sĩ tộc đứng đầu, nhân gia nghe hắn đó là bình thường…… Đến nỗi ta? Hắc hắc, Dĩnh Xuyên những cái đó danh sĩ, cái nào lại nguyện ý nghe Quách mỗ ra roi? Ngươi liền không cần lo lắng ở ta này động tâm tư…… Ta khuyên ngươi gần nhất vẫn là đối ta tốt một chút, miễn cho Tuân Úc ngày nào đó nhớ tới, khuyên Quách mỗ đầu tào thời điểm, ta nhất thời tâm động không khống chế được.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi sâu kín thở dài, tiếc hận nói: “Tào Tháo ở Duyện Châu chu lên như thế nhanh chóng, hắn hiện tại dưới trướng nhân viên cấu thành, ngươi giáo sự phủ gần nhất nhưng có điều tra rõ ràng?”

Quách Gia ngạo nghễ một đĩnh bộ ngực, hắc nói: “Duyện Châu chính là chúng ta Từ Châu cận lân, gần nhất lại ra chuyện lớn như

vậy, Tào Tháo hiện nay trong quân tình huống cùng với trong quân chủ yếu nhân tài, Quách mỗ tự nhiên sẽ tra xét rõ ràng, ngươi hỏi cái này để làm gì?”

Đào Thương sắc mặt biến có chút khẩn trương, nhỏ giọng nói: “Có không cho ta nói một ít Tào Tháo gần nhất ở trong quân chủ yếu đề bạt người, hoặc là trợ giúp hắn chấp chưởng Thanh Châu quân thân tín…… Ngươi có thể nhớ rõ trụ người danh sao?”

Quách Gia nghi hoặc nhìn Đào Thương, không rõ nguyên do nói: “Này trong quân chủ yếu nhân vật, đại khái Quách mỗ nhưng thật ra có thể nhớ rõ trụ, vấn đề là Quách mỗ nói ra, ngươi nhận thức sao?”

“Ngươi đừng động ta có nhận thức hay không, ngươi nói là được.”

Quách Gia thực không hiểu Đào Thương ý tưởng, nhưng hắn nếu muốn nghe, đơn giản nói chính là.

Quách Gia đầu thực thông minh, xem qua tình báo, cơ bản là đã gặp qua là không quên được.

Lãng tử thanh thanh yết hầu, đối Đào Thương chậm rì rì nói: “Hiện giờ Tào Tháo được Thanh Châu trăm vạn dân cư, lại có này bạn tốt Trương Mạc cùng với đông quận sĩ tộc Trần Cung duy trì, đã là nhập chủ Duyện Châu, thả Bào Tín sau khi chết, Tào Tháo cũng là tiếp chưởng này chúng cũng gồm thâu Lưu Đại binh mã, binh lực tăng nhiều, lại có Dĩnh Xuyên Tuân Úc sẵn sàng góp sức, nhân tài phương diện cũng là không thiếu…… Đến nỗi trong quân sao, Tào Tháo chính là lấy này tông tộc con cháu Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Thuần đám người vì giúp đỡ chưởng quân, nghe nói Trương Mạc dưới trướng Tư Mã Triệu sủng có một người dũng mãnh thủ hạ, gọi là Điển Vi, hiện giờ cũng là thuộc sở hữu với Tào Tháo trướng hạ, có khác Bào Tín dưới trướng đều bá Vu Cấm, cũng bị Tào Tháo thu làm quân Tư Mã, lại có thừa thị hào kiệt Lý Càn, suất này chất nhi Lý Điển cũng mấy ngàn thực khách trợ Tào Tháo ở thọ chương huyện phá khăn vàng quân, cũng vì này tương ứng…… Nga, đúng rồi, còn có một người hãm trần đô úy

Nhạc Tiến, cũng ở Tào Tháo dưới trướng đương trị, nghe nói cũng hơi có chút năng lực……”

Nói đến này, liền thấy Quách Gia ha ha cười, phất phất tay, nói: “Đều là chút bất nhập lưu tiểu nhân vật! Nghe một chút còn chưa tính!”

Đi ngươi muội!

Bất nhập lưu tiểu nhân vật? Ngươi có biết đây là cỡ nào xa hoa đội hình?

Hơn nữa nói không chừng, hắn cái này đội hình, ngày sau còn sẽ biến càng cường đại.

Đào Thương đem mặt thật sâu chôn ở bàn tay bên trong —— Tào Tháo hiện tại muốn binh có binh, yếu địa bàn có địa bàn, dưới trướng nhân tài cũng đang ở cuồn cuộn không ngừng hấp thu cũng tạo thành xây dựng bên trong.

Tuy rằng có chính mình trợ giúp, Đào Khiêm lần này đứng thành hàng cũng không có cùng Viên Thiệu cùng Tào Tháo là địch, tránh cho lần đầu tiên Tào Tháo cùng Viên Thiệu cộng đồng xuất binh Từ Châu huyết đồ chư quận, nhưng có này cường lân ở bên, sớm muộn gì đều là mối họa.

Khi không ta đãi a.

Đào Thương đem mặt từ bàn tay trung rút ra, sắc mặt sầu khổ nói: “Làm giáo sự phủ chặt chẽ giám thị Viên Thuật cùng Tào Tháo động thái, Từ Châu cùng Đan Dương quận ngày lành, phỏng chừng không sai biệt lắm muốn tới đầu.”

Quách Gia lần này không có phản bác Đào Thương, ngược lại là thực trịnh trọng gật đầu, nói: “Quách mỗ cũng là như vậy cảm thấy.”

……

……

Liền ở Đào Thương đau đầu Viên Thuật cùng Tào Tháo hai lộ quật khởi nhanh chóng thế lực thời điểm, lại có hai người, chính một nam một bắc, đồng thời cũng là một nam một nữ, chính hướng về Kim Lăng thành phương hướng đi tới.

Từ mặt bắc tới nữ nhân, chính là Từ Châu mi thị gia chủ Mi Trúc muội muội Mi Trinh, lần này phụng huynh trưởng chi mệnh đại biểu mi thị thường trú Kim Lăng thành, cùng Đào Thương bàn bạc tư muối hợp tác tiêu thụ bên ngoài việc.

Mi Trúc đầu óc vẫn là thực thông minh, hắn nương lần này hợp tác bán muối cơ hội, thế nhưng là đem tiểu muội đẩy đến Đào Thương nơi Kim Lăng thành.

Này lão tiểu tử muốn làm sao, phi thường rõ ràng.

Thật là ý đồ đáng chết a.

Mà một người khác, Đào Thương lại là chưa từng gặp qua, nhưng là hắn tuyệt đối nghe nói qua hắn đại danh.

Này nam người gần trung niên, vừa mới 40 xuất đầu tuổi tác, hắn từ Nam Dương niết dương huyện, không xa ngàn dặm cũng muốn tới Đan Dương quận thấy một người.

Hắn lần này tới gặp người, không phải người khác, đúng là Đan Dương quận thái thú Đào Thương.

Mà muốn gặp Đào Thương người này, còn lại là gọi là Trương Cơ, tự trọng cảnh.

Kỳ thật hai người hoàn toàn không quen biết, cũng không có gì giao tình, trong nhà hướng lên trên số vài bối cũng không dính biên.

Nhưng Trương Cơ lần này nhất định phải thấy Đào Thương không thể.

Bởi vì ở mấy tháng phía trước, từ phương bắc về nam một vị y giả, ở Nam Dương nơi đưa ra một cái phương thuốc, tên là quế chi canh

phương.

Này quế chi canh phương công hiệu, chủ yếu là dùng cho ngoại cảm phong hàn, đau đầu nóng lên, hãn ra ác phong chờ bệnh trạng.

Phi thường dùng được!

Trong khoảng thời gian ngắn, Nam Dương quận y giả nhóm sôi nổi biện chứng này phương, đối này phương trung phối dược giai đại cảm ngạc nhiên, toàn hô có thể ra này phương giả quả thật y học thiên nhân cũng, trong lúc nhất thời quế chi canh phương trị liệu bệnh thương hàn chi chứng, thịnh hành hán giang nơi, lại không biết này phương ở bắc địa đã sớm đã truyền lưu cực quảng.

Mà đặc biệt có ý tứ chính là, hiện giờ ở Trung Nguyên cùng tư lệ nơi, đều thịnh truyền này phương đều không phải là xuất từ y học người trong tay, mà là xuất từ đại biểu Từ Châu thứ sử đi trước Lạc Dương chinh phạt Đổng Trác chư hầu chi nhất, đương nhiệm Đan Dương quận thái thú Đào Thương.

Trương Cơ ở niết dương, khởi điểm đối chuyện này cũng không như thế nào để ý, sau lại nghe nói này phương ở hán giang y đạo mọi người trung bị quảng vì tôn sùng, cũng là không khỏi cảm thấy tò mò, vì thế liền phái người đi tìm phương thuốc cho chính mình lấy tới xem.

Cái gì phá phương thuốc, còn đến nỗi này bang nhân như vậy ồn ào?

Chờ phương thuốc lấy tới lúc sau, trá nhiên vừa thấy dưới, lại là đem Trương Cơ kinh không phải là nhỏ, trong mắt tối sầm, thiếu chút nữa không ngất đi.

Hắn vội vàng lấy ra chính mình tháng trước, vừa mới khổ tâm cân nhắc ra tới một giấy trị liệu bệnh thương hàn canh phương cùng chi tương đối!

Hai trương phương thuốc đặt ở một khối, Trương Cơ đôi mắt thiếu chút nữa không trừng ra tới.

Này hai trương canh phương, cơ hồ là giống nhau như đúc!

Y giả ra phương, ngẫu nhiên có một ít sai biệt, nếu là đều thuộc về đối người bệnh thể chất bất đồng hạ dược phân lượng khác nhau, kia không ảnh hưởng toàn cục, đáng sợ chính là, này hai trương phương thuốc, ở dược liệu lựa chọn sử dụng biện chứng phương diện cũng là chút xíu không kém.

Phải biết, y đạo người trong, tự nghĩ ra phương thuốc, liền tính là ở dược lý biện chứng thượng có tương tự chỗ, nhưng ở dùng dược cùng đại thể biện chứng dược lượng thượng lại phải làm đến nhất trí, này căn bản không có khả năng!

Kia đều là yêu cầu tự mình thực tiễn, tự mình nhấm nháp dược vật a.

Trên đời này nào có người dài quá giống nhau đầu, giống nhau tư tưởng!

Chuyện như vậy, ở Trương Trọng Cảnh trong lòng, hoàn toàn là vô pháp nắm lấy minh bạch, cũng không tiếp thu được.

Hắn thật sự là tưởng không rõ, chính mình tiêu phí nhiều năm, nếm thử vô số dược liệu, cuối cùng nghiên cứu chế tạo ra tới này một bức có thể trị liệu thương tổn thông dụng cách hay, cư nhiên dễ dàng như vậy đã bị một cái danh điều chưa biết tiểu tử cấp cân nhắc ra tới? Hơn nữa vẫn là cùng chính mình không sai chút nào?

Đương nhiên, Trương Trọng Cảnh phương thuốc còn không có ra đời, nếu nói là kia Đào Thương thật sự sao chép chính mình phương thuốc, Trương Trọng Cảnh thực sự là lấy không ra chứng cứ, đừng nói là người khác không tin, đổi thành chính hắn, cũng là không tin.

Nhưng sự thật chính là bãi ở trước mắt a.

Nếu là sau này chính mình y học đại thành, làm ra có một không hai kinh điển, một khi ra đời, lại có sao chép người khác chi ngại, y Trương Trọng Cảnh ngạo khí, chẳng phải đến nhảy lầu tự sát?

Bực này sao chép chi ác danh, Trương Trọng Cảnh lại là trăm triệu gánh vác không dậy nổi.

Ở trằn trọc mấy cái ngày đêm lúc sau, Trương Cơ rốt cuộc hạ quyết tâm, đi trước Đan Dương quận hướng đi Đào Thương dò hỏi về quế chi canh phương sự tình.

Này đối với hắn tới nói, quả thật là sự tình quan sau này trong cuộc đời một chuyện lớn.

Trương Cơ kế tục gia môn, sớm tại mười năm trước liền bị cử vì hiếu liêm, thả ở ba năm trước đây với Kinh Châu đảm nhiệm quá huyện lệnh.

Bất quá ở Tôn Kiên bức tử Kinh Châu thứ sử Vương Duệ lúc sau, Trương Cơ bởi vì thời cuộc náo động, liền tạm thời cáo ốm về quê, dốc lòng nghiên cứu y thuật, lấy cầu có thể ở chính mình sở thích này một phần nghề trung, vì thiên hạ bá tánh mưu phúc.

Nhưng vấn đề là, ở quê nhà nghiên cứu hơn hai năm, được đến lại là có người khác đem chính mình nghiên cứu thành quả chiếm đoạt mà đi.

Trương Cơ tâm đều phải nát.

Bởi vậy, hắn cần thiết muốn đi tìm Đào Thương hỏi cái minh bạch.

Bằng không, sớm muộn gì hắn sẽ bởi vì sầu lo việc này, tâm thần và thể xác đều mệt mỏi mà chết.

……

……

Lỗ dương.

Hôm nay Viên Thuật, chính triệu tập dưới trướng chư tướng nhóm, thương thảo một chuyện lớn.

Là về như thế nào chuyển quân đông chinh Dương Châu đại sự.

Tôn Kiên ở Tương Dương, bị Lưu biểu dưới trướng đại tướng Hoàng Tổ mai phục đánh chết, Lưu biểu dựa vào này chiến dịch, hoàn toàn ở Kinh Châu đứng vững vàng gót chân.

Mà Kinh Châu mặt bắc Nam Quận cùng Giang Hạ quận, giờ phút này ở Lưu biểu kêu gọi hạ, giống như bền chắc như thép, kín kẽ, Viên Thuật lại muốn đem thế lực thấm vào đi vào, chỉ sợ là phi thường khó khăn.

Tại đây loại bất lợi tình hình hạ, Viên Thuật quyết định tạm thời từ bỏ Kinh Châu, thay đổi tuyến đường hướng đông, cũng từ bỏ lấy Nhữ Nam sĩ tộc làm cơ sở điện chậm rãi như tằm ăn lên Cửu Giang quận cùng Lư Giang quận sách lược, quy mô tiến binh, phá được Dương Châu!

Đương nhiên, còn có một cái chiến lược, chính là bắc tiến tới quân Duyện Châu địa giới.

Hôm nay hắn triệu tập dưới trướng chư văn võ, muốn thương nghị, chính là chuyện này.

Rốt cuộc là đông hướng, vẫn là bắc thượng.

Viên Thuật ngồi ở chủ vị thượng, đầy mặt sát phạt nghiêm nghị chi khí, hắn hai tròng mắt biến có chút đỏ đậm.

Luân phiên thất lợi đã làm hắn trong lòng cảm thấy bực bội, hiện tại hắn, đã không có ngày thường khiêm tốn cùng kiêu căng, ngược lại là một bộ hung ác cùng thô bạo thần thái.

Phía dưới văn võ, thấy Viên Thuật cái dạng này, trong lòng không khỏi đều có chút thấp thỏm, ai cũng không dám tự tiện góp lời, lung tung nói chuyện.

“Duyện Châu…… Dương Châu…… Đánh cái nào?”

Viên Thuật lạnh như băng hỏi các thủ hạ nói.

Viên Thuật dưới trướng chiến tướng trung, luận chấm đất vị, lúc này lấy kiều nhuy, Trương Huân, Lưu Huân ba người cầm đầu não.

Mà ba người bên trong, lại lấy Lưu Huân ở trong quân uy vọng cùng địa vị tối cao, hắn từng là Phái Quốc kiến bình huyện trưởng, xuất thân sĩ tộc, thiên hạ phân loạn phía trước, Lưu Huân cùng nhị Viên cùng Tào Tháo bọn người có quan hệ cá nhân.

Người khác không dám nói lời nào, Lưu Huân bởi vì cùng Viên Thuật chi gian quan hệ, lại có thể ra tới nói thẳng.

Lưu Huân quyết định đứng ra trần thuật chính mình ý kiến.

:.:

------oOo------

Chương 221: tào đào cùng sĩ tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật dưới trướng, đại tướng Lưu Huân bởi vì thân phận quan hệ, đầu tiên đứng ra hướng Viên Thuật đưa ra chính mình quan điểm.

“Thượng tướng quân.” Lưu Huân ra ban gián ngôn, nói: “Hiện giờ chi thế, lấy mạt tướng xem chi, Dương Châu cùng Duyện Châu toàn không thể thực hiện, Duyện Châu phân loạn cách cục hiện giờ đã bị quấy rầy, ban đầu làm theo ý mình Lưu Đại, Kiều Mạo, Bào Tín đám người toàn chết, Tào Mạnh Đức nhân cơ hội thu nạp này chư bộ chi chúng, càng có đông quận sĩ tộc lãnh tụ Trần Cung cùng Trương Mạc duy trì này thượng vị, kiêm nương thảo phạt Thanh Châu Tư Mã đều một trận chiến, này hoạch khăn vàng trăm vạn chi chúng, thế lực chưa từng có! Mà Dương Châu thứ sử trần ôn, cũng đã cùng Đào Khiêm liên hợp, xếp vào Vương Lãng cùng Đào Thương tiếp quản Hội Kê quận cùng Đan Dương quận, thượng tướng quân thế lực hiện giờ tuy rằng đã thẩm thấu tới rồi Lư Giang quận cùng Cửu Giang quận, nhưng Thọ Xuân nơi, vẫn là bị gắt gao nắm giữ ở trần ôn trong tay, thả Từ Châu Đào Khiêm hiện tại lại vì này giúp đỡ…… Chúng ta bên này, Tôn Văn Đài chết trận Tương Dương, ta chờ thế lực bị nhục, lấy hiện nay thế cục, chúng ta hay là nên tiếp tục chiêu binh mãi mã, mở rộng thực lực, lấy mạt tướng độ chi, ba năm lúc sau, thượng tướng quân liền có thể huấn luyện ra một chi thiên hạ cường binh, đến lúc đó hoặc là bắc thượng đánh Duyện Châu, hoặc là đông hướng đánh Dương Châu, toàn không phải việc khó, lúc này lại không ứng hành động thiếu suy nghĩ.”

“Ba năm?” Viên Thuật nghe vậy cười lạnh một tiếng, lạnh giọng nói: “Ta Viên môn gia nô ở Ký Châu phát triển, tào a man hiện giờ cũng là thế lực đại trướng, ba năm lúc sau, hai người bọn họ liên hợp

chiếm cứ phương bắc, Viên mỗ còn dựa cái gì có thể lay động bọn họ? Này luận thật là là hủ nho chi thấy!”

Lưu Huân trung lương chi gián bị Viên Thuật lấy lời nói nghẹn cái quá sức, không khỏi mặt đỏ tai hồng, chỉ là hậm hực lui về ban nội.

Viên Thuật nhìn quét mọi người một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở Diêm Tượng trên người.

Diêm Tượng chính là Viên Thuật chủ bộ, ngày thường cũng bị hắn dựa vào vì đệ nhất quân sư.

Diêm Tượng thấy Viên Thuật đem ánh mắt dừng ở chính mình trên người, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài.

Chung quy vẫn là đến chính mình ra ban giải quyết trước mắt cái này tình huống.

Bằng lương tâm nói, Diêm Tượng vẫn là thực tán thành Lưu Huân ý kiến, Lưu Huân ý kiến, thật là lời bàn cao kiến, phi thường phù hợp Viên Thuật trước mắt tình huống.

Nhưng Diêm Tượng cũng có thể nhìn ra được tới, Viên Thuật giờ phút này đã tiếp cận với điên cuồng, muốn khuyên can hắn tắt binh, không khác người si nói mộng.

Tuy rằng lỗi thời, nhưng thoạt nhìn, này trượng cần thiết là muốn đánh.

Diêm Tượng cẩn thận ở trong lòng phân tích một chút trước mặt tình thế, mới vừa rồi hướng Viên Thuật gián ngôn nói.

“Thượng tướng quân nếu là quyết ý muốn chiến, trước mắt liền yêu cầu làm mấy tay chuẩn bị.”

Viên Thuật vừa nghe lời này, tức khắc vui vẻ.

Đây mới là hắn chân chính muốn nghe.

“Diêm chủ bộ mau mau thí ngôn chi?”

Diêm Tượng trầm ổn đối Viên Thuật gián ngôn nói: “Duyện Châu Tào Tháo, nếu đã được đến đông quận sĩ tộc Trần Cung duy trì, vậy chứng minh Duyện Châu sĩ tộc hiện nay đã là tiếp nhận rồi hắn, đã có Duyện Châu bản địa sĩ tộc duy trì, hơn nữa binh lực sậu trường, thượng tướng quân tạm thời liền không thể đối Tào Tháo dụng binh, nếu không chưa chắc có thể thắng, đối phó Tào Tháo, vẫn là đắc dụng chút phân hoá thủ đoạn, lấy đãi ngày sau sự thành, đi thêm mưu đồ Duyện Châu không muộn.”

“Phân hoá Tào Tháo?” Viên Thuật nhíu nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Kia y diêm chủ bộ chi ý, chúng ta ứng như thế nào phân hoá hắn?”

Diêm Tượng chậm rì rì nói: “Tào Tháo lần này quật khởi tốc độ quá nhanh, rất nhiều chuyện kỳ thật đều thuộc cơ duyên, lâm thời vừa khéo mà thôi, hắn chiếm cứ Duyện Châu, nhìn như bề ngoài tuy mạnh, nhưng thế cục lại không ổn định, Duyện Châu sĩ tộc trung, lấy Trần Cung đám người cầm đầu người đều duy trì Tào Tháo, cũng bất quá là bởi vì Thanh Châu khăn vàng chợt nhập cảnh nguyên nhân, Lưu Đại thân chết, chư sĩ tộc bất đắc dĩ mà làm chi cũng, sĩ tộc nhóm vì yên ổn thế cục, chỉ phải đem Tào Tháo đẩy lên mặt bàn, nhưng Tào Tháo tuy rằng nhất thời đắc thế, nhưng ở diêm mỗ xem ra, hắn lại là làm một kiện thiên đại chuyện ngu xuẩn, việc này ngày sau sợ là đủ rồi chặt đứt hắn ở Duyện Châu địa vị.”

Viên Thuật dưới trướng mọi người, nghe vậy không khỏi đều là âm thầm lấy làm kỳ.

Tào Tháo hiện giờ đắc thế, chiêu binh mãi mã, thế lực nhanh chóng khuếch trương thẳng bức nhị Viên…… Hiện tại người trong thiên hạ đều biết thấy được Tào Tháo đắc thế, nhưng là thật đúng là liền không biết hắn làm cái gì chuyện ngu xuẩn?

Diêm Tượng thấy mọi người không rõ, ngay sau đó cười nói: “Nghe nói Dĩnh Xuyên sĩ tộc đứng đầu Tuân thị người trong —— Tuân Úc! Nhập mạc Tào phủ, cũng bị Tào Tháo dẫn vì giúp đỡ, lấy diêm mỗ xem ra, đây là Tào Tháo sở làm thiên đại chuyện ngu xuẩn.”

Mọi người nghe vậy không khỏi đều có chút phát ngốc.

Dĩnh Xuyên Tuân thị, nhiều năm qua vẫn luôn là Trung Nguyên sĩ tộc chi quan, năm xưa Tuân thị tám long càng là thiên hạ nhân tài kiệt xuất chi lưu, Tào Tháo đến Tuân Úc nhập mạc, sau đó liền sẽ có cuồn cuộn không ngừng nhân tài nhập này u nang, này có thể xem như cái gì chuyện ngu xuẩn? Rõ ràng là chuyện tốt sao!

Diêm Tượng tiểu tử này, ngu đi?

Thấy mọi người không rõ, Diêm Tượng ngay sau đó vì đại gia giải thích, nói: “Từ lâu dài tới xem, được đến Tuân Úc đối với Tào Tháo tới nói, xác thật là kiện thiên đại chuyện tốt, nhưng Tào Mạnh Đức xuất thân hoạn quan lúc sau, ở đối đãi sĩ tộc thái độ cùng thủ đoạn thượng, lại xa không có thượng tướng quân cùng Viên Bổn Sơ như vậy xuất thân từ bốn thế tam công nhà cao cửa rộng người tới cao minh, được đến Tuân Úc, đối với hiện tại Tào Tháo tới nói, tuyệt đối là giống như ngoài ý muốn chi hỉ, như diêm mỗ sở liệu không tồi, Tào Tháo tất nhiên sẽ chẳng phân biệt nặng nhẹ, lợi dụng Tuân Úc, hoả tốc mời chào Dĩnh Xuyên mặt khác danh sĩ tiến vào Duyện Châu, nhưng Tào Tháo như vậy hành động, Duyện Châu những cái đó lấy Trần Cung cùng Trương Mạc cầm đầu địa phương sĩ tộc, rồi lại sẽ có cảm tưởng thế nào?”

Viên Thuật vừa nghe lời này, tức khắc minh bạch.

Cao kiến a!

Viên Thuật là bốn thế tam công chi môn xuất thân, đối với một châu sĩ tộc hào môn chi gian vinh nhục cùng nhau, cộng đồng tiến thối có khả năng đủ sinh ra thật lớn năng lượng, hiểu biết chính là tái minh bạch bất quá.

Tào Tháo được đến Tuân Úc không có sai, hắn lợi dụng Tuân Úc đi mời chào Dĩnh Xuyên danh sĩ nhóm cũng không có sai, nhưng hắn nếu là nóng lòng cầu thành, không chú ý cân bằng thủ đoạn, chợt phát lực, đại phê lượng chiêu mộ Dĩnh Xuyên danh sĩ tiến vào

Duyện Châu, ảnh hưởng tới rồi Duyện Châu bản địa sĩ tộc ích lợi, kia hậu quả có thể nói là không dám tưởng tượng.

Ở đối đãi sĩ tộc vấn đề thượng, Viên Thiệu cùng Viên Thuật hai huynh đệ vẫn luôn là tiểu tâm cẩn thận.

Ở Viên Thuật trong mắt, tào a man là cái thực người thông minh.

Nhưng đáng tiếc hắn tào a man cũng có một cái đoản chân, đó chính là vị này ngày xưa xuất thân từ hoạn quan gia đình Tào tướng quân, đối với sĩ tộc quần thể, ở hiểu biết trình độ thượng xa xa không có hắn cùng Viên Thiệu muốn thấu triệt.

Đặc biệt là sĩ tộc lợi hại trình độ, hắn Tào Tháo thượng còn xa xa không biết.

“Ha ha, Viên mỗ minh bạch.” Viên Thuật cười ha hả gật gật đầu, nói: “Một khi đã như vậy, kia liền tùy Tào Tháo đi làm đi, hắn nếu là lợi dụng Tuân Úc đi chiêu mộ Dĩnh Xuyên danh sĩ, Viên mỗ không ngăn cản hắn đó là.”

Diêm Tượng cười gật đầu nói: “Thượng tướng quân anh minh, chẳng những không thể cản, ở thời khắc mấu chốt còn muốn quạt gió thêm củi giúp Tào Tháo một phen, mặt khác, nghe nói triều đình đã phái kim thượng vì Duyện Châu thứ sử, chủ công không ngại âm thầm tương trợ với hắn, lợi dụng kim thượng sử Tào Tháo Duyện Châu chi chủ vị trí trong lúc nhất thời ngồi không ngừng nghỉ, lấy đồ hiệu quả về sau, mặt khác, thượng tướng quân còn muốn phái người đi liên hệ Duyện Châu bản thổ sĩ tộc danh sĩ biên làm! Cho hắn biết Tào Tháo muốn chiêu mộ Dĩnh Xuyên danh sĩ nhập Duyện Châu tâm tư, đến lúc đó nhiều mặt thi lực, liền có thể suy yếu Tào Tháo ở Duyện Châu thế lực.”

Viên Thuật nghe huyền mà biết nhã ý, tán thưởng nói: “Diêm chủ bộ này kế cực diệu, Viên mỗ ngày xưa ở Lạc Dương, cùng biên làm đều từng ở đại tướng quân gì tiến dưới trướng đảm nhiệm chức vụ! Cùng với rất là quen biết! Y theo Viên mỗ hiện nay thân phận, chỉ cần phái người phía đối diện làm trần lấy lợi hại, làm này minh bạch

trong đó mấu chốt, biên làm tất sẽ đối Tào Tháo sinh ra phòng bị…… Biên làm chính là Duyện Châu sĩ tộc đứng đầu, chỉ cần làm hắn minh bạch Tào Tháo chiêu mộ Dĩnh Xuyên danh sĩ tiến vào Duyện Châu sở sinh ra hậu hoạn, y theo biên làm ngay thẳng tính tình, tất nhiên tụ tập kết mọi người phản đối Tào Tháo……”

Nói đến này, Viên Thuật bỗng nhiên dùng tả quyền anh đánh hữu chưởng, nhạc nói: “Tào a man a tào a man, ta đảo muốn nhìn một chút, Duyện Châu sĩ tộc đứng đầu biên làm nếu là âm thầm phản ngươi, ngươi rốt cuộc là dám động vẫn là không dám động hắn?”

Diêm Tượng chậm rì rì cười nói: “Tào Tháo bất động biên làm, biên làm sớm muộn gì liền sẽ liên hợp Duyện Châu sĩ tộc đem Tào Tháo hư cấu, nhưng Tào Tháo nếu là dám động Duyện Châu sĩ tộc đứng đầu, kia hắn ở Duyện Châu ngày lành cũng liền đến đầu…… Cái gì Trần Cung, Trương Mạc chi lưu, đến lúc đó cũng tuyệt không sẽ lại duy trì Tào Tháo! Đến lúc đó, chỉ cần thoáng có một cái cơ hội, Tào Tháo ở Duyện Châu thế lực liền sẽ ở Duyện Châu sĩ tộc toàn thể thúc đẩy hạ, một đêm huỷ diệt!”

Viên Thuật cười ha ha, tán thưởng nói: “Chủ bộ cao minh, chiêu này phân hoá chi kế thực sự lợi hại!…… Kia đối phó Đan Dương quận Đào gia tiểu tử, có phải hay không cũng có thể dùng phương pháp này? Hắn cũng là cùng Tào Tháo giống nhau, tiếp quản Đan Dương quận thời gian không dài.”

Diêm Tượng nghe vậy lại là lắc lắc đầu.

“Viên công thứ tội, nguyên bản phương pháp này, thuộc hạ là chuẩn bị dùng ở Đào Thương trên người, chính là từ khi người này trở về Từ Châu tiếp nhận Đan Dương quận sau, thuộc hạ vẫn luôn an bài phái người tìm hiểu này hành vi, lại phát hiện, thuộc hạ vừa mới biện pháp này, đối với Đào Thương cùng này phụ Đào Khiêm tới nói, cũng không áp dụng.”

“Nga?” Viên Thuật nhíu nhíu mày, nói: “Vì sao?”

Diêm Tượng thở dài, nói: “Tào Tháo giờ phút này nóng lòng cầu thành, quảng nhận người mới, nhưng Đào thị phụ tử hành vi lại là trung quy trung củ, đặc biệt là Đào Thương, cân bằng sĩ tộc thủ đoạn cũng là rất là lợi hại, Từ Châu tứ đại gia tộc ở Bành Thành, từ này phụ Đào Khiêm tả hữu cân bằng, tuy không tiến thủ, nhưng lại không hề sơ hở, Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung ngoại hạng tới sĩ tộc, còn lại là bị Đào Thương yên ổn ở Đan Dương quận, dùng để làm ngoại viện, không cho cùng Từ Châu sĩ tộc tương giao, càng quan trọng là, liền tính là ngày xưa Từ Châu sĩ tộc lãnh tụ hoài phổ Trần gia trưởng tử Trần Đăng, thế nhưng cũng bị Đào Thương lộng tới Kim Lăng thành, tuy rằng Trần Đăng khẳng định cũng là vì ích lợi…… Nhưng ít ra trước mắt trước, Đào thị phụ tử đem này đó sĩ tộc cân bằng sử dụng đều là gãi đúng chỗ ngứa, không ôn không hỏa, ở Từ Châu sĩ tộc bên kia muốn xuống tay âm hắn phụ tử, thực sự là tìm không thấy khẩu tử.”

Viên Thuật nghe vậy hừ một hừ, pha là khinh thường nói: “Nếu là như thế, đối phó Đan Dương quận, cũng chỉ có thể đón đánh?”

Diêm Tượng thở dài khẩu khí, nói: “Giờ phút này thượng tướng quân nếu là chính diện đối kháng Tào Tháo, này thực lực quân đội thủ phạm, thượng tướng quân chỉ sợ chưa chắc có thể thắng được hắn, cho nên chỉ có thể lợi dụng sĩ tộc gian phân hoá chi kế, nhưng đối phó Đào thị phụ tử loại này không ôn không hỏa, cùng sĩ tộc quan hệ đắn đo gãi đúng chỗ ngứa người…… Lại chỉ có thể đánh.”

Nghe thế, Viên Thuật minh bạch.

Diêm Tượng nói nhiều như vậy, cũng bất quá là ở khuyên chính mình không đánh Duyện Châu, đánh Dương Châu!

“Như thế nào cái đấu pháp?”

Diêm Tượng nghe vậy cười cười, nói: “Hảo thuyết, trước tùy ý tìm cái lý do, đánh hạ Thọ Xuân, diệt trừ Dương Châu thứ sử trần ôn, lệnh Dương Châu chư quận vô đầu, lại đốc xúc Tôn Kiên chi tử Tôn Sách, đỡ này phụ linh cữu về quê giữ đạo hiếu, thượng tướng quân tắc nhưng sắc phong Tôn Kiên chi chất nhi tôn bí vì Dự Châu thứ

sử, chuyển Đan Dương đô úy, cũng lấy tôn bí vì tiên phong, lãnh Tôn Kiên ngày xưa binh mã vì trước bộ, ta Nam Dương đại quân vi hậu ứng, thuỷ bộ đồng tiến, thẳng lấy Đan Dương quận, mở ra đi thông Dương Châu môn hộ!”

Nói đến này, liền nghe Diêm Tượng lại dừng một chút, nói: “Nghe nói Đào Thương dưới trướng không có thuỷ quân, chủ công lúc này đây có thể đem chủ lực đặt ở thuỷ chiến phía trên, coi đây là ưu thế, nhất cử đánh tan Đào Thương, chiếm cứ Kim Lăng thành, nghe nói Đào Thương hạ hạt có một quặng sắt, cũng có một mỏ muối, nếu có thể đến này nhị bảo, lượng Viên Thiệu, Tào Tháo chi lưu ngày sau cũng lại khó cùng chủ công chống đỡ cũng!”

------oOo------

Chương 222: nhu cần ổ (chương 3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật hưng binh tin tức thực mau liền từ giáo sự phủ giáo sự truyền lại tới rồi Kim Lăng thành.

Lúc ấy, chính trực cuối năm tuổi quan hết sức.

Sơ bình hai năm mạt, đồng thời cũng tức là sơ bình ba năm nhâm thân năm tháng giêng, Viên Thuật ở lỗ dương huyện thu thập dưới trướng binh mã, cũng thừa Tôn Kiên thân tử vong cố, Tôn Sách hồi hướng cố hương trấn an này phụ linh cữu giữ đạo hiếu không đương, sắc phong ở Tôn thị trung tạm thay Tôn Sách lãnh binh đường huynh tôn bí vì Dự Châu thứ sử, thừa cơ tuyển nhận Tôn Kiên nguyên ban nhân mã, hơn nữa Viên Thuật bản nhân năm gần đây ở Nam Dương quận cùng Nhữ Nam quận chiêu mộ tân sĩ tốt, khởi binh mười vạn, đông hướng thẳng lấy Thọ Xuân thành cùng Kim Lăng thành mà đi.

Lần này xuất binh, Viên Thuật trước đó dựa theo mưu kế, phái người đi trước Duyện Châu, châm ngòi địa phương sĩ tộc danh nhân, biên làm cùng Tào Tháo quan hệ.

Xuất chinh trước, Viên Thuật ở Diêm Tượng dưới sự trợ giúp, trước thiết kế mưu hoa Thọ Xuân Dương Châu thứ sử trần ôn.

Đồng thời còn bao gồm hắn cái kia xui xẻo đồng tông huynh đệ, Sơn Dương thái thú Viên Di.

Viên Thuật trước phái người cố ý đem chính mình đông chinh tin tức tản tới rồi Sơn Dương quận.

Sơn Dương thái thú Viên Di tuy rằng là Viên Thuật đường huynh, nhưng lại là thân cận Viên Thiệu nhất phái, Viên Thiệu mấy năm nay, từng có ý tưởng làm Viên Di trở thành Dương Châu thứ sử, bất quá bởi vì cùng Công Tôn Toản chi gian chiến sự, cho nên vẫn luôn giằng co.

Tưởng bá chiếm Dương Châu Viên Thuật, đương nhiên không thể làm Viên Thiệu cùng Viên Di bàn tính nhỏ đánh thành công.

Đương biết được Viên Thuật đông tiến lúc sau, Viên Di lập tức luống cuống, hắn sợ Thọ Xuân nơi bị Viên Thuật đoạt được, này thế lực sẽ là lớn hơn nữa, cho nên đêm tối suất lĩnh dưới trướng binh mã, bôn đến Cửu Giang quận mà đi, hy vọng có thể chi viện Dương Châu thứ sử trần ôn ngăn địch.

Nhưng ai từng tưởng, những việc này đều ở Diêm Tượng kế hoạch bên trong, hắn thỉnh Viên Thuật phái đại tướng nhạc liền, Lý Phong ở Viên Di đi trước Cửu Giang quận nhất định phải đi qua chi trên đường tiến hành mai phục, nhất cử tiêu diệt Viên Di một chúng, cũng tước này đầu.

Đáng thương đồng tông huynh đệ, thế nhưng rơi vào cái giết hại lẫn nhau kết cục.

Xử lý Viên Di cái này cái đinh trong mắt lúc sau, về phương diện khác, Viên Thuật còn lại là phái kiêu tướng Kỷ Linh, phối hợp tôn bí, Trình Phổ, Hoàng Cái đám người, nhất cử phá được Thọ Xuân thành, cũng đem Dương Châu thứ sử trần ôn âm thầm xử tử, hắn đối ngoại tắc tuyên bố là Viên Di cùng trần ôn tự tương sống mái với nhau, chính mình là tới rồi cứu viện.

Giấu đầu lòi đuôi, Viên Thuật này giơ thật là thật đương thiên hạ người đều mù.

Nhưng người trong thiên hạ tuy rằng không hạt, nhưng cũng không đáng vì trần ôn hòa Viên Di sự tình chọc giận hắn.

Như thế, làm sao bây giờ?

Đại gia đành phải đều trang hạt chính là.

Đến tận đây, Viên Thuật xem như hoàn toàn chiếm hữu Nam Dương quận, Nhữ Nam quận, Dĩnh Xuyên quận, Cửu Giang quận, Lư Giang quận chờ mà, này đem thế lực hoàn toàn củng cố ở Hoài Nam vùng ven sông hai bờ sông.

Mà xuống một bước, hắn mục tiêu tắc chuyển hướng về phía Đan Dương quận nơi.

Đông Nam chi chiến, chạm vào là nổ ngay.

Tin tức truyền tới Kim Lăng thành lúc sau, cử thành toàn kinh.

Đào Thương trong lòng đối với Viên Thuật sẽ đến xâm phạm chính mình sự sớm có chuẩn bị, nhưng hắn lại không có nghĩ đến sẽ đến nhanh như vậy.

Trong lịch sử Viên Thuật trận này mở rộng thực lực, xâm lược bên lân chiến dịch, kỳ thật thượng hẳn là hắn cùng Tào Tháo đánh.

Đương nhiên, kết cục là Viên Thuật bởi vì tự đại cùng chiến lược sai lầm, bị Tào Tháo đánh đái trong quần.

Nhưng hiện tại, bởi vì hiệu ứng bươm bướm, Viên Thuật mở rộng thế lực chiến tranh đối thủ từ Tào Tháo biến thành chính mình, hơn nữa liền thời gian đi lên giảng, phảng phất so trong lịch sử phát sinh thời gian, tới còn muốn hơi sớm.

Lịch sử bánh xe đã bắt đầu phát sinh một chút lệch lạc.

Nhưng bất luận như thế nào, sự tình đã bãi ở trước mắt, phải nghĩ cách giải quyết.

Giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, trong lịch sử Tào Tháo ở cái này thời gian đoạn có thể đem Viên Thuật đánh đái trong quần, Đào Thương cảm thấy chính mình giống nhau cũng có thể.

Đái trong quần quá tiểu nhi khoa, hắn quyết định đem Viên Thuật đánh ra phân tới.

Đào Thương vội vàng triệu khai khẩn cấp quân sự hội nghị, tập kết mọi người, thương thảo như thế nào chống cự Viên Thuật.

Phòng nghị sự nội, Kim Lăng thành sở hữu mưu thần cùng võ tướng nhóm đều tề tụ một đường, lẳng lặng lắng nghe Quách Gia sở mang về tới tình báo.

Quách Gia giờ phút này cũng thu hồi ngày xưa vui cười gương mặt, ít có lộ ra đứng đắn thần sắc.

Đào Thương nhất thời có chút hoảng hốt, nhìn như thế đứng đắn Quách Gia, hắn có điểm hoài nghi tiểu tử này tối hôm qua có phải hay không uống nhiều quá.

Quách Gia đối đoàn người nghiêm mặt nói: “Viên Thuật đại quân, trước mắt đóng quân ở Thọ Xuân, đang ở chỉnh đốn binh mã, thu nạp chiến thuyền, mười vạn đại quân thậm chí còn bao gồm ngày xưa Giang Đông mãnh hổ Tôn Kiên dưới trướng cũ binh, này thế không nhỏ, chúng ta nếu là ở Kim Lăng thành địch lại, liền tính là đánh thắng, chỉ sợ cũng là sẽ phá hư Kim Lăng thành ở nông thôn đồng ruộng, lay động dân sinh, bởi vậy, ở nơi nào ngăn địch, đó là trọng trung chi trọng.”

Nghe đến đó, lại nghe Đào Thương lập tức nói: “Đương nhiên không thể ở Kim Lăng thành cùng Viên Thuật tác chiến, Kim Lăng thành là trọng trấn, cũng là đào mỗ ở Đan Dương quận trung tâm, tuyệt đối muốn đem Viên Thuật che ở Kim Lăng thành địa giới ở ngoài…… Phụng Hiếu tiên sinh, theo ý kiến của ngươi, ta quân đương ở nơi nào bố phòng? Cùng Viên Thuật giao phong?”

Quách Gia từ trên chỗ ngồi đứng lên, nhấc chân đi đến trong đại sảnh treo da đồ trước tấm bình phong, cẩn thận quan khán thật lâu sau lúc sau, đột nhiên duỗi tay một lóng tay, cất cao giọng nói: “Viên Thuật nếu từ Thọ Xuân tới, tắc nhất định phải đi qua Sào Hồ nơi, như thế, nhu cần khẩu đó là trấn giữ này tiến binh yết hầu yếu địa,

nhưng nhu cần khẩu không có công sự phòng ngự, nếu là ở cái này địa phương cùng Viên Thuật giao chiến, địch chúng ta quả, sợ là thù vì không khôn ngoan."

Quách Gia nói, trong nháy mắt liền làm Đào Thương trong đầu sáng lên một trản đèn sáng.

Kiến An mười bảy năm, Tôn Quyền dời trị sở với Mạt Lăng, thay tên Kiến Nghiệp, cũng ở nhu cần khẩu kiến tạo thạch thành, danh gọi nhu cần ổ, hắn bằng này thành mà thủ, cũng với Đông Hán Kiến An mười tám năm cùng tam quốc Ngụy hoàng sơ tứ năm, hai lần cùng tào quân tại nơi đây phát sinh đại quy mô chiến dịch, mà này hai lần chiến dịch đều là lấy tào quân lao mà vô công mà chấm dứt.

Dựa theo Quách Gia nói tới giảng, chính mình xác thật là có thể dựa theo hắn phương pháp, ở nhu cần khẩu kiến tạo một tòa thành lũy, dùng để ngăn cản Hoài Nam phương mặt xâm chiếm chi quân.

"Khoảng cách Viên Thuật tấn công Kim Lăng thành, còn cần bao lâu thời gian?" Đào Thương trầm giọng hỏi Quách Gia nói.

Quách Gia đếm trên đầu ngón tay tính tính toán, mới vừa rồi ngôn nói: "Viên Thuật đại quân vừa mới chiếm cứ Hoài Nam, Thọ Xuân phương diện còn chờ hắn ra mặt thu thập sẵn sàng, mười vạn nhân mã, chuẩn bị lương thảo, chuẩn bị đồng tiến, tới Sào Hồ nhanh nhất cũng muốn hai mươi ngày đến một tháng chi gian."

"Đủ dùng!" Đào Thương nhẹ nhàng vỗ tay một cái, đối Trần Đăng nói: "Nguyên Long, hoả tốc triệu tập dân phu, an bài thợ thủ công, ở nhu cần khẩu kiến tạo thành lũy, dùng để phòng bị Viên Thuật."

"Nặc." Trần Đăng biết sự tình quan trọng đại, vội vàng chắp tay thi lễ xưng là, ngay sau đó vội vàng đi an bài chuyện này.

"Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Đào Cơ, chỉnh đốn Kim Lăng thành toàn bộ binh mã, đi trước nhu cần khăn ăn phòng."

Bốn gã chiến tướng phân biệt đứng dậy, cộng đồng chắp tay ngôn nói: “Nặc!”

Đào Thương lại quay đầu nhìn về phía Hàn Hạo, nói: “Nguyên tự, ta lãnh binh đi trước nhu cần khẩu đối kháng Viên Thuật, phía sau lương thảo cung cấp cùng Kim Lăng thành phòng giữ an nguy, liền toàn quyền giao cho ngươi phụ trách…… Trương Chiêu, Trương Hoành, Trần Quần, Tư Mã Lãng đều là trị chính chi tài, nhưng không tốt quân sự điều hành, chỉ có ngươi có thể đảm đương khởi thay ta phòng giữ căn bản đại nhậm, ta sau khi đi, Kim Lăng thành hết thảy, liền từ ngươi toàn quyền làm chủ, quyền sinh sát trong tay, toàn duy ngươi là từ.”

Hàn Hạo từ lúc nhận thức Đào Thương bắt đầu, liền không có thấy quá hắn như vậy đứng đắn cùng chính mình nói chuyện, trong lòng cũng là biết được lần này chính là Kim Lăng thành tự cải cách tới nay, sở gặp được đệ nhất cửa ải đại nạn, này một trận chiến chẳng những liên quan đến Kim Lăng thành sinh tử an nguy, cũng liên quan đến đến Kim Lăng thành ngày sau ở thiên hạ vị trí.

Hàn Hạo chính chính nhan sắc, hướng về phía Đào Thương chắp tay thi lễ trịnh trọng nói: “Có Hàn Hạo ở, liền có Kim Lăng ở, phủ quân yên tâm là được.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, duỗi tay vỗ vỗ Đào Thương bả vai, nói: “Ngươi nói như vậy, ta càng không yên tâm…… Hàn Hạo không còn nữa, Kim Lăng thành cũng muốn ở a! Ngươi cái này trả lời làm ta phi thường không hài lòng.”

Hàn Hạo nghe vậy, mặt tức khắc trở nên khuyết hắc.

Chính mình thật là nhìn lầm hắn, thật vất vả cho rằng hắn đứng đắn một hồi, nguyên lai vẫn là cái này điểu dạng!

Ta không còn nữa, Kim Lăng thành cũng muốn ở?

Ta thiếu ngươi a?

Lão tử là bán cho ngươi là như thế nào?

Hàn Hạo không cao hứng hừ hừ, nói: “Hàn mỗ cả nhà đều tử tuyệt, cũng muốn giữ được Kim Lăng thành không mất, Đào phủ quân, như thế trả lời, ngươi nhưng vừa lòng chăng?”

Đào Thương vẫn là lắc lắc đầu: “Không hài lòng.”

Hàn Hạo nghe vậy có chút nóng nảy.

Này cũng quá khi dễ người.

“Kia phủ quân ngươi nói đi, rốt cuộc muốn hạo như thế nào làm? Ngươi mới vừa lòng? Chẳng lẽ là ta còn phải lấy ta Hàn gia tổ tông thề chăng?”

Đào Thương chính chính nhan sắc, đối Hàn Hạo nghiêm túc nói: “Kim Lăng thành muốn ở, Hàn Hạo cũng muốn ở, đương nhiên, ngươi cả nhà già trẻ càng muốn ở! Ai cũng không được không, hiểu ta ý tứ sao?…… Đương nhiên, ngươi tổ tông có ở đây không liền không sao cả, dù sao bọn họ cũng đã không có.”

Hàn Hạo nghe vậy sửng sốt, bình tĩnh nhìn Đào Thương, môi không biết vì sao lại cũng có chút run run, hốc mắt cũng có chút ướt át.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại nghe Hàn Hạo thật sâu hướng về phía Đào Thương làm vái chào, xúc động đáp ứng.

“Hàn Hạo tại đây thề, tất như phủ quân mong muốn.”

……

……

Nhu cần khẩu ở đời sau, chính là chỉ nhu cần sơn cùng Thất Bảo Sơn chi gian thủy khẩu, nhu cần sơn ở nay hàm sơn huyện đông quan trấn cảnh, ven sông thiết quan gọi đông quan, Thất Bảo Sơn ở nay vô vi huyện hoàng long hương cảnh, ven sông thiết quan gọi tây quan.

Hai sơn giằng co, tình thế hiểm yếu, vì Sào Hồ xuất khẩu, nhu cần thủy ra nhu cần khẩu đến hoàng lạc cửa sông chiết nam lưu, kinh nay thương đầu trấn đến mã khẩu áp tiến vào thượng, hạ chín liền vu chi gian mã khẩu hà, với thần đường cửa sông nhập Trường Giang.

Có thể nói, nhu cần khẩu là đứng hàng với Sào Hồ phụ cận, đã tiếp núi non, lại liền Bình Nguyên, thủy lộ địa mạch hỗn tạp nơi, đã có thể lấy lục quân ác chiến, lại có thể lấy Thủy sư quyết thắng.

Viên Thuật một khi đánh qua nhu cần khẩu, liền có thể qua sông Trường Giang, thẳng bức Kim Lăng thành.

Đào Thương đại quân đến sau, liền quân dân hợp tác, lấy cực nhanh tốc độ, tại đây dùng cục đá, dựa núi gần sông, vội vàng thành lập một tòa có thể chống đỡ giặc ngoại xâm thạch chế thành lũy.

Viên Thuật binh mã tuy nhiều, nhưng đại bộ phận đều là vừa rồi chiêu mộ tân binh, sức chiến đấu không lắm cường hãn, mà Đào Thương bốn vạn quân mã, ngày xưa lại đều là thượng quá chiến trường cường đạo cùng quan quân, liền sức chiến đấu so sánh với, ứng xa ở Viên Thuật quân phía trên.

Nhưng Đào Thương quân đội lại là có một cái khuyết điểm.

Đan Dương quận tuy rằng có một ít lúc trước Chu Hân cho hắn lưu lại chiến thuyền, nhưng lại không có giống dạng thuỷ quân, mà Viên Thuật thuỷ quân tuy rằng chiến lực không cao, nhưng chiến thuyền rất nhiều, đặc biệt là hắn ở cướp lấy Thọ Xuân lúc sau, ở lịch dương bến tàu, được đến đại lượng chiến thuyền, này đó chiến thuyền đủ rồi làm hắn mở rộng ra một chi khổng lồ thuỷ quân, điểm này hiện giờ lại là Đào Thương nhất lo lắng.

Một khi lục chiến không thành, Viên Thuật tổ chức binh mã thay đổi tuyến đường thuận Giang Nam hạ, kia Đào Thương liền hoàn toàn không có lực lượng có thể ngăn cản hắn tiến binh Kim Lăng thành.

------oOo------

Chương 223: ngươi truyền tin tới ta hồi âm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Lăng thành không có thuỷ quân làm cái chắn chuyện này, ở nhu cần ổ bảo lũy kiến thành sau, Trần Đăng cùng Quách Gia liền phân biệt hướng hắn gián ngôn quá.

Đào Thương cũng biết chuyện này nghiêm trọng tính.

Chuyện này nếu thật tới rồi tình trạng không thể vãn hồi, kia hắn liền chỉ có thể mượn dùng Cam Ninh cùng Chu Thái chờ một chúng Trường Giang thủy khấu thủy tặc đại quân.

Đào Thương tức khắc tự mình viết một phong thơ tiên, phái người thay thế chính mình đưa hướng Cam Ninh chỗ.

Vẫn là sớm làm chuẩn bị thì tốt hơn a.

Trừ bỏ cấp Cam Ninh tặng một phong thư từ sau, Đào Thương còn làm Trần Đăng, chọn tuyển một người am hiểu ngoại giao ngôn quan, thay thế chính mình đi trước Kinh Châu Tương Dương.

Hắn muốn tên kia ngôn quan thay thế chính mình thuyết phục hiện tại chính như mặt trời giữa trưa Kinh Châu đại lão —— Lưu biểu.

Nhu cần ổ kiến thành không mấy ngày, Viên Thuật đại quân liền ở này bản nhân chỉ huy hạ, đến nhu cần ổ phía tây Bình Nguyên trận địa, cũng y thượng du mực nước dựng trại đóng quân, mũi nhọn thẳng bức Đào Thương một mọi người ở nhu cần ổ.

Viên Thuật dựng trại đóng quân lúc sau, liền phái người cấp Đào Thương tặng một phong chiến thư.

Này phong thư cùng với nói là chiến thư, chi bằng nói là một phong vừa đe dọa vừa dụ dỗ thư khuyên hàng.

Hoặc là nói là một phong trang bức tin cũng không quá.

Viên Thuật ở tin trung lời nói hết sức ngạo mạn, hắn đầu tiên là trách cứ Đào Thương Đan Dương thái thú tên tuổi danh không chính ngôn không thuận, chính là nghịch tặc Đổng Trác sở sắc phong, sau đó lại trịnh trọng đưa ra, Ngô Cảnh mới là trải qua chính mình hướng tiến cử, lý nên trở thành Đan Dương quận thủ hợp lý Đan Dương thái thú người được chọn, hắn lần này tiến đến, thứ nhất đó là thế Ngô Cảnh thu hồi không nên từ Đào Thương quản lý Đan Dương quận.

Nhị, Viên Thuật còn trách cứ Đào Thương cấu kết Viên Thiệu nghịch tặc, cam vì khuyển mã, nghe theo Viên Thiệu nghịch tặc chỉ huy, thậm chí còn ý đồ lập U Châu mục Lưu Ngu vì đế, thực sự là đại nghịch bất đạo.

Đệ tam, này tự xưng lần này chính là dẫn dắt tinh binh mười vạn, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đàn tặc thúc thủ, ở đông hướng tấn công Đan Dương quận phía trước, binh mã nơi đi đến, có thể nói là thua chạy như cỏ lướt theo ngọn gió, Viên Thuật thậm chí còn ở tin trung khoác lác nói, lấy chính mình trước mắt thế lực, san bằng ba năm cái Đan Dương quận hoàn toàn là không nói chơi.

Cuối cùng, Viên Thuật làm một cái khắc sâu tổng kết, hy vọng Đào Thương có thể xem xét thời thế, chắp tay dâng lên Đan Dương quận, thượng có thể bảo toàn quận nội lão ấu.

Nếu Đào Thương có thể thức thời đầu hàng, Viên Thuật liền xem ở ngày xưa đồng minh thảo phạt Đổng Trác trên mặt, sẽ làm Đào Thương đương một cái nhà giàu ông, cả đời phú quý.

Nếu là Đào Thương chấp mê bất ngộ, kia ngượng ngùng, Kim Lăng thành phá ngày, chó gà không tha, cả người lẫn vật không tồn, Đào Thương bản nhân càng là đến bị vứt tâm đào phổi, hủy đi cốt đoạn gân.

Viên Thuật tin trung ngữ khí cực kỳ ngạo mạn, xem hắn tin trung ngữ khí, tựa hồ đã là nắm chắc thắng lợi, mà Đào Thương chờ một đám người, giờ phút này đã là giống như trên cái thớt thịt cá, mặc hắn tùy ý xâu xé.

Không coi ai ra gì, thậm chí tại đây.

Nghe Viên Thuật sứ giả đem tín niệm xong, người khác thượng còn chưa thế nào dạng, Hứa Chử cái thứ nhất liền có điểm nhịn không được.

Nhưng thấy Hổ Si sải bước đi lên trước tới, một phen nhéo kia sứ giả cổ cổ áo, hung hăng đem hắn nắm đến chính mình trước mặt, hung tợn trừng mắt hắn, giận dữ hét: “Viên Thuật tặc tử, an dám như thế? Xem mỗ gia trước bổ ngươi này truyền tin phụ thuộc nghịch tặc, ngày sau lại chém giết Viên Thuật!”

Dứt lời, liền thấy Hứa Chử một phen rút ra eo trung đao, làm bộ liền phải hướng kia người mang tin tức trên đầu băm.

Người mang tin tức vừa thấy này tư thế, tức khắc liền cấp không được, hắn một bên làm không có hiệu quả giãy giụa, một bên hoảng loạn ngôn nói: “Hai quân giao chiến, không chém tới sử! Không chém tới sử a!”

Hứa Chử thật mạnh hướng về phía trên mặt đất “Phi” một ngụm, khờ thanh hàm khí nói: “Không chém tới sử? Vậy có thể trang trứng là không? Nói khác vô dụng! Mỗ gia hôm nay thế nào cũng phải sửa sửa này quy củ không thành.”

“Trọng Khang thả trụ!” Trần Đăng vội vàng đứng dậy, ra tiếng quát bảo ngưng lại Hứa Chử, nói: “Hai quân giao phong, không chém tới sử, đối phương đại sứ nói không sai, Trọng Khang nhất thiết không thể lỗ mãng, để tránh rơi vào thiên hạ mượn cớ.”

Hứa Chử nghe vậy tuy rằng tức giận như cũ, nhưng vẫn là thoáng khôi phục một chút biết rõ, hắn hầm hừ ngừng tay, quay đầu nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương không có chút nào tức giận, hắn chỉ là bình tĩnh gật gật đầu, nhàn nhạt nói: “Trần Đăng nói không có sai, Trọng Khang, ngươi phóng hắn xuống dưới.”

Hứa Chử ai đều không phục, duy độc đem Đào Thương nói coi như là thánh chỉ giống nhau, thấy hắn đều nói như vậy, cũng liền không hề làm khó kia sứ giả, nhưng thấy Hổ Si đem trong tay sứ giả tùy tay một ném, trực tiếp đem sứ giả ném cái rắm ngồi xổm, chính hắn còn lại là hầm hừ đứng ở một bên.

Đào Thương cười ha hả nhìn tên kia người mang tin tức, mỉm cười nói: “Ngượng ngùng, làm ngươi bị sợ hãi.”

Người mang tin tức ngồi dưới đất, giờ phút này thượng còn trầm xâm ở vừa mới sợ hãi bên trong, nghe vậy vội vàng đứng dậy, một bên chắp tay thi lễ một bên nói: “Không có, không có, Đào công tử khách khí.”

Đào Thương nghe vậy lông mày một chọn, đối phương không xưng hô chính mình vì phủ quân, hiển nhiên là không thừa nhận chính mình Đan Dương quận thủ thân phận.

“Ta thủ hạ tướng lãnh vừa mới có chút kích động, bọn họ tính tình đều có chút táo bạo, không giống đào mỗ như vậy hảo tu dưỡng, làm sứ giả chê cười, mong rằng chớ trách.”

Sứ giả nghe vậy dùng sức lắc đầu, nói không ra lời, nhưng tâm tình cũng đã là bình tĩnh xuống dưới.

Đào Thương lấy ra một quyển giản độc, đề bút bắt đầu ở mặt trên viết chữ, một bên viết một bên đối sứ giả nói: “Cái gọi là có đi mà không có lại quá thất lễ, Viên công như thế thịnh tình, lấy thư từ dư ta, đào mỗ không lắm cảm kích, ta bên này cũng làm thư một phong, làm phiền sứ giả thế đào mỗ mang về, mặt trình Viên công, liền nói Viên công hậu ý, đào mỗ tâm lĩnh, chỉ muốn này thư cùng Viên công làm đáp tạ, liêu làm tâm ý, còn thỉnh Viên công tế duyệt chi.”

Sứ giả giờ phút này nào dám nói nửa cái không tự, hắn tiếp nhận Đào Thương thư từ, hướng về phía Đào Thương liên thanh nói lời cảm tạ, sau đó liền phi giống nhau chạy ra Đào Thương quân doanh.

Nhìn sứ giả biến mất bóng dáng, Đào Thương khóe miệng lộ ra một tia quỷ dị mỉm cười.

……

……

Trở về Viên Thuật doanh trại quân đội, sứ giả không dám dừng lại, trực tiếp liền bôn Viên Thuật trung quân soái trướng mà đi.

Viên Thuật giờ phút này, đang ở trong trướng tụ tập chúng văn võ, thương nghị ứng như thế nào tiến công nhu cần ổ đại sự, nghe nói sứ giả đã trở lại, tức khắc sai người đem hắn tiếp đón tiến trong trướng.

Không bao lâu, liền thấy sứ giả vẻ mặt chật vật chạy vào soái trướng.

Thấy sứ giả sắc mặt tái nhợt, Viên Thuật không khỏi mày một chọn, ngạc nhiên nói: “Như thế nào? Như thế chật vật chi tướng? Chẳng lẽ là kia Đào Thương làm khó dễ ngươi?”

Sứ giả bình phục một chút thấp thỏm tâm tình, cung kính hồi bẩm Viên Thuật nói: “Hồi thượng tướng quân lời nói, Đào Thương dưới trướng tướng lãnh biết được thượng tướng quân tin trung chi ý, các bực bội, tức giận phi thường, đặc biệt là có một cái kêu Hứa Chử, thậm chí còn muốn giết thuộc hạ, bất quá lại bị Đào Thương sở trở, thuộc hạ ở Đào Thương che chở hạ, mới vừa rồi may mắn thoát được vừa chết, lúc này mới có thể tồn tại trở về.”

Viên Thuật vừa nghe lời này, không khỏi có chút sá nhiên.

“Thoạt nhìn, Viên mỗ còn làm như coi thường cái này Đào Thương, tuổi còn trẻ, tu dưỡng nhưng thật ra rất tốt sao, Viên mỗ thư từ trung nội dung cố ý viết không lắm khách khí, chính là tưởng buộc hắn xuất chiến, nhìn không ra tiểu tử này nhưng thật ra có chút lòng dạ, cư nhiên còn đối với ngươi thực khách khí?…… Hắn thật một chút đều không tức giận?”

Sứ giả dùng sức gật gật đầu, nói: “Chẳng những một chút đều không tức giận, hắn còn đối thuộc hạ ôn tồn có thêm, hảo sinh trấn an, nói thật, y thuộc hạ chi gian, Đào Thương này thái bình công tử tên tuổi đảo thật đúng là danh bất hư truyền, này người trẻ tuổi thực sự là cái quân tử a…… Nga, đúng rồi, Đào Thương còn làm thuộc hạ cấp thượng tướng quân mang trở về một phong hồi âm.”

Viên Thuật nghe vậy một kỳ, ngạch đầu nói: “Hành! Có tới có lui, Đào gia tiểu tử nhưng thật ra cái hiểu quy củ…… Dương Hoằng, đi đem thư từ lấy tới, niệm cùng Viên mỗ nghe một chút, nhìn xem này đào quân tử lại có gì lời nói phải đối Viên mỗ giảng.”

Viên Thuật trướng hạ, mưu sĩ Dương Hoằng nghe vậy ra ban, từ sứ giả trong tay tiếp nhận Đào Thương tin, triển khai tới xem.

Dương Hoằng vừa mới chuẩn bị đọc, nhưng nhìn câu đầu tiên, liền thấy hắn đôi mắt tức khắc trừng tròn trịa, đầy mặt kinh ngạc, miệng lúc đóng lúc mở, có chút niệm không ra.

Viên Thuật đợi nửa ngày, cũng không thấy Dương Hoằng ra tiếng, hơi có chút bất mãn: “Ngươi làm gì? Như thế nào còn không niệm, không quen biết tự sao?”

Dương Hoằng thật cẩn thận nhìn Viên Thuật liếc mắt một cái, lúng túng nói: “Thượng tướng quân, kẻ hèn một phong hồi âm mà thôi, không có gì nhưng đọc, ta xem không ngại ở nghị xong việc sau, ngài ở tự mình xem không muộn.”

“Không được!” Viên Thuật làm như không có thể đọc ra Dương Hoằng trong lời nói che giấu chi ý, ngạo nghễ nói: “Liền hiện tại niệm! Niệm tới ta nghe! Ta chính là muốn nhìn tiểu tử này, đến tột

cùng là có bao nhiêu đại lòng dạ, bị ta như vậy nhục nhã, còn có thể như thế trấn định tự nhiên, hắc hắc, Viên mỗ hiện tại nhưng thật ra đối hắn có chút hứng thú.”

Dương Hoằng nghe vậy, hầu kết không khỏi lăn lộn một chút, thầm nghĩ này nếu là niệm, ngươi sợ là lập tức liền sẽ không đối hắn có hứng thú.

Nhưng xem Viên Thuật vẻ mặt ngạo mạn biểu tình, còn có bên cạnh những cái đó các tướng lĩnh tò mò chi sắc, Dương Hoằng cũng biết giờ phút này là cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống, liền chỉ có thể chậm rãi đem tin trung nội dung niệm ra tới cấp ở đây mọi người nghe.

“Viên Thuật, ta đi ngươi nương cái trứng……”

“Ầm!”

Một câu không đợi niệm xong, liền thấy bên kia sương Viên Thuật trực tiếp từ tòa trên giường ngã quỵ xuống dưới, thiếu chút nữa không ngã cái chó ăn cứt.

“Thượng tướng quân!”

“Chủ công!”

Trương Huân cùng Kỷ Linh vội vàng bước nhanh tiến lên, đem Viên Thuật từ trên mặt đất nâng lên.

Viên Thuật đỡ đỡ trán thượng lược hiện nghiêng lệch mũ giáp, mọi nơi xem xét một vòng, đột nhiên đi nhanh tiến lên, một chân đem Dương Hoằng đạp cái té ngã, thẹn quá thành giận: “Hỗn trướng đồ vật! Ngươi cư nhiên dám mắng ta! Tìm chết sao?”

Dương Hoằng té ngã lộn nhào đứng dậy, một cái kính hướng về phía Viên Thuật lại là chắp tay thi lễ lại là năn nỉ nói: “Thượng tướng quân, ngài trách oan thuộc hạ, thuộc hạ vừa rồi niệm, chính là Đào Thương viết cho ngài tin trung nội dung a! Phi tại hạ chính mình lời

nói! Thượng tướng quân, thuộc hạ về sau không dám! Này tin…… Này tin…… Ngài xem?”

Viên Thuật hung tợn nhìn Dương Hoằng, uu k a nsh u lại quay đầu trừng mắt nhìn liếc mắt một cái mang tin trở về sứ giả, chỉ vào Kỷ Linh, nói: “Kỷ Linh, ngươi niệm!”

Kỷ Linh chính là võ tướng, trời sinh tính hùng khôi, không sợ người khác.

Nhưng thấy này thất phu trực tiếp liền từ Dương Hoằng trong tay rút ra giản độc, gì cũng không sợ, gân cổ lên cao giọng thì thầm: “Viên Thuật, ta đi ngươi nương cái trứng! Ngươi viết thư khí ta là không? Quân tử báo thù, tuyệt không cách đêm! Ngươi hôm nay khí ta, lão tử nói cái gì cũng đến thừa hôm nay đem khẩu khí này phải về tới……”

Lều trại trong vòng, lặng ngắt như tờ, lá rụng có thể nghe.

Viên Thuật khóe miệng trừu vừa kéo, quay đầu nhìn về phía tên kia run run rẩy rẩy sứ giả, cười lạnh nói: “Đây là ngươi nói quân tử, đây là ngươi nói có tu dưỡng? Đây là ngươi nói một chút đều không tức giận?”

Kia sứ giả giờ phút này đã là hoàn toàn choáng váng, hắn ngốc lăng lăng nhìn Viên Thuật, lẩm bẩm nói: “Không nên a, không nên là như thế này a…… Hắn, hắn vừa rồi xác thật nhìn cùng không có việc gì người dường như nha……”

Viên Thuật lười đến đáp hắn, quay đầu đối Kỷ Linh nói: “Tiếp tục niệm!”

Kỷ Linh không có gì nhãn lực thấy, tùy tiện tiếp tục nói: “Viên Thuật, ngươi tin trung nói ta này Đan Dương thái thú hữu danh vô thực, Ngô Cảnh mới hẳn là Đan Dương thái thú, nhưng vấn đề là Ngô Cảnh sớm đã cũng đã tàn phế, hắn choáng váng, nằm trên giường, hắn lại danh xứng với thực lại có ích lợi gì?”

Viên Thuật sắc mặt trở nên càng ngày càng đen.

“Ta thật đúng là không sợ nói cho ngươi, Ngô Cảnh chính là ta tìm người phế bỏ! Ngươi đào ông ngoại tìm người phế! Thế nào? Ha ha ha! Có năng lực ngươi cắn ta a!”

Viên Thuật: “……”

------oOo------

Chương 224: khai chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Kỷ Linh nhắc mãi Đào Thương thư từ, tới rồi về Ngô Cảnh một đoạn này, Viên Thuật nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo không khỏi giận tím mặt.

Hắn duỗi tay thật mạnh một quyền đập bàn, tức giận nói: “Hảo cái nhãi ranh, không thể tưởng được cư nhiên là ngươi hỏng rồi ta chuyện tốt! Viên mỗ tất không buông tha ngươi!”

Kỷ Linh dường như không thấy ra Viên Thuật đã tới rồi hỏng mất bên cạnh, tiếp tục niệm thư tin nói: “Ngươi nói ta thân cận Viên Thiệu, duy trì hắn lập Lưu Ngu xưng đế, đúng vậy, đào mỗ chính là thân cận hắn, ngươi lại có thể lấy ta thế nào? Ta không thân cận hắn, chẳng lẽ thân cận ngươi cái này khiêng hàng? Ngươi cũng không la lối khóc lóc nước tiểu chiếu chiếu chính mình kia phó xuẩn dạng, còn Viên gia con vợ cả đâu, liền ngươi kia mấy lần, liền cấp Viên Thiệu xách giày đều không đủ tư cách……”

“Nhãi ranh khinh ta quá đáng! Ta tất sinh lột nhữ da, tạp toái nhữ cốt, sinh thực nhữ thịt cũng!”

Viên Thuật hận nhất người khác nói hắn so ra kém Viên Thiệu, Đào Thương cố tình ở tin trung tướng hắn này khối vết sẹo máu chảy đầm đìa lột ra, còn hướng lên trên rải một phen sinh muối, này so cầm đao tử thẳng chọc Viên Thuật tâm oa còn muốn làm hắn khó chịu.

Tiểu tử này, thật sự đáng giận,

Kỷ Linh lại là không nhãn lực thấy, cũng đã nhìn ra Viên Thuật giờ phút này đã tiếp cận hỏng mất bên cạnh, tuy là hắn tính cách chân chất, giờ phút này cũng không khỏi có chút do dự, ngay sau đó nói: “Thượng tướng quân, mỗ gia còn muốn niệm sao?”

Viên Thuật thật sâu hít một hơi, trong mắt lòe ra vài phần sát ý, lãnh đạm nói: “Niệm!”

“Nga.”

Kỷ Linh đáp ứng rồi một tiếng, tiếp tục nói: “Mười vạn đại quân, ở đào mỗ xem ra, bất quá là đám ô hợp, có bản lĩnh ngươi liền tới đánh, đừng nhìn đào mỗ chỉ có bốn vạn chi chúng, không đủ ngươi một nửa, nhưng chính diện quyết đấu, đối phó ngươi dưới trướng những cái đó con kiến hạng người đào mỗ cũng là không sợ, ngươi nếu là tránh ở Nam Dương quận khen ngược, thượng còn có thể lạc cái tiêu dao tự tại, hiện giờ ngươi nếu chủ động đưa tới cửa tới, vậy thả xem đào mỗ hôm sau đề ngươi đầu hướng Hà Bắc gặp mặt Viên Ký Châu tranh công, lời nói không nói nhiều, chúng ta chọn ngày ở trên chiến trường nhất quyết sống mái đó là —— lạc khoản, ‘ Đan Dương quận thủ thương ’ dư ‘ sau tướng quân hoạn quan thuật ’……”

Đọc được này, Kỷ Linh không khỏi tò mò giơ tay gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: “Hoạn quan thuật? Chủ công cũng không phải hoạn quan, Đào Thương kia tiểu tử vì sao quản ngài kêu hoạn quan thuật đâu?”

Kỷ Linh phía sau, chủ bộ Diêm Tượng tò mò cất bước đã đi tới.

Hắn từ mặt bên duỗi quá mức đi, cẩn thận nhìn nhìn tin thượng nội dung, thở dài khẩu khí, duỗi tay chỉ một lóng tay giản độc thượng cái kia tự, sửa đúng Kỷ Linh nói: “Kỷ tướng quân, sau này vẫn là đến nhiều đọc điểm thư a, không thể chậm trễ, cái kia tự niệm ‘ tiện ’.”

Kỷ Linh nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo ha ha cười, trêu ghẹo nói: “Ngượng ngùng, mỗ gia tài hèn học ít, lại là làm chư vị chê cười…… Nguyên lai là ‘ tiện nhân thuật ’ a!”

Viên Thuật khí thiếu chút nữa không ngất đi.

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Kỷ Linh lập tức cũng không dám lên tiếng.

Duỗi tay một lóng tay kia lấy về tin sứ giả, Viên Thuật tức giận nói: “Đem hắn cho ta kéo xuống, chém!”

Sứ giả nghe vậy không khỏi đại kinh thất sắc, hoảng loạn nói: “Thượng tướng quân, thuộc hạ vô tội a!”

“Vô tội?”

Viên Thuật âm ngoan cười lạnh nói: “Ngươi liền quân tử cùng tiểu nhân khác nhau đều phân biệt không được, còn nói bọn họ có tu dưỡng? Ta muốn ngươi bực này mắt mù hạng người làm gì? Kéo đi ra ngoài, kéo đi ra ngoài! Chém!”

……

……

Bằng tâm mà nói, Viên Thuật sứ giả chết thực sự là oan uổng chút.

Hắn không có chết ở Hứa Chử trong tay, cũng không xem như chết ở Viên Thuật trong tay, nghiêm khắc tới nói, Đào Thương cũng không phải lấy hắn tánh mạng hung thủ.

Hắn mất đi tánh mạng chân chính nguyên nhân, là người với người vô hình tâm lý đấu tranh bên trong, cũng là chết ở hai gã chư hầu ngươi tranh ta đoạt đả kích ngấm ngầm hay công khai tính kế dưới, cũng là chết ở cao tầng nhân vật lẫn nhau tranh da mặt hành vi dưới.

Chỉ có thể nói, là một loại giai cấp bi ai.

Đào Thương lúc này đây, xem như hoàn toàn đem Viên Thuật cấp chọc giận.

Liền tính là vì muốn vãn hồi bốn thế tam công chi nhóm mặt mũi, Viên Thuật lần này cũng tất nhiên muốn phá được nhu cần ổ không thể.

Đào Thương từ lúc bắt đầu cũng biết hiểu, tin một khi bị sứ giả lấy về đi hậu quả sẽ là cái gì, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác.

Nếu muốn đánh, vậy oanh oanh liệt liệt tới một hồi ngươi tới ta đi chư hầu chi chiến đi.

……

……

Tàn sát bừa bãi suốt một ngày nắng gắt chậm rãi chìm vào đường chân trời phía dưới, thái dương đã bắt đầu dần dần co rút lại nổi lên nó quang mang, đêm tối sắp bao phủ đại địa.

Nghe núi rừng dòng nước tiếng động, Đào Thương ăn mặc màu bạc giáp trụ, ấn kiếm đứng thẳng ở nhu cần ổ thành lũy đầu tường phía trên, hắn kiển chân nhìn xa phía tây đã lược hiện u ám phía chân trời, thẳng đến kia một đường dài giống như điểm đen tạo thành dây nhỏ ánh vào chính mình mi mắt, không hề nghi ngờ, đó là Viên Thuật đại quân!

Bởi vì đều là phương nam binh mã, Viên Thuật kỵ binh cũng không phải rất nhiều, nhưng ngay cả như vậy, kia biến càng ngày càng thô đường cong lại cũng ở bên mặt nhắc nhở Đào Thương, hắn lúc này đối mặt đối thủ sở có được chính là cỡ nào hùng hậu binh lực.

Mười vạn người tạo thành thật lớn quân đoàn!

“Tới thật nhanh a.” Đào Thương thật sâu hít một hơi, thu hồi ngày xưa gian vui cười thần sắc, trong mắt ở trong lúc lơ đãng, lại là lộ ra một tia lo lắng.

Trần Đăng thân ảnh xuất hiện ở Đào Thương phía sau.

Bất luận Từ Châu sĩ tộc cùng Đào thị chi gian ngày thường là như thế nào cho nhau kiềm chế, nhưng ở đối mặt ngoại địch thời điểm, đại gia vẫn là bền chắc như thép.

Mắt không ngoài mặt khác, chỉ là vì có thể bảo hộ chính mình an cư gia viên cùng các gia tộc đoạt được ích lợi.

Thiên hạ không có vô duyên vô cớ ái, cũng không có vô duyên vô cớ hận, càng là không có vĩnh viễn bằng hữu hoặc là vĩnh viễn địch nhân.

“Phủ quân, Viên Thuật đại quân tới so đoán trước trung còn muốn mau, xem ra ở được đến chủ công kia một phen kích tướng tin sau, trận này chính diện quyết chiến đã là vô pháp tránh cho.”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, nói: “Ta viết lá thư kia chọc giận Viên Thuật, mắt chính là vì buộc hắn nhanh chóng quyết chiến, như thế Viên Thuật ở dưới cơn thịnh nộ, liền sẽ không có thời gian tinh tế đi nhằm vào chúng ta nhược điểm tiến hành mưu hoa…… Chỉ cần hắn lựa chọn lấy lục chiến phương thức tốc chiến tốc thắng, kia đào mỗ sẽ không sợ cùng hắn đường đường chính chính nhất quyết thắng bại.”

Trần Đăng thở dài khẩu khí, hơi có chút tiếc nuối nói: “Phủ quân là sợ Viên Thuật dọ thám biết chúng ta không có thuỷ quân, sửa đi thủy lộ đánh lén Kim Lăng thành, phải không?”

Đào Thương nghe vậy trầm mặc.

Trần Đăng suy đoán cũng không sai.

Đào Thương sở dĩ sốt ruột chọc giận Viên Thuật, chính là không nghĩ làm Viên Thuật cẩn thận trù tính, làm này dưới cơn thịnh nộ lựa chọn bước chiến cường công nhu cần ổ.

Nhưng loại này phương pháp, liền tính có thể lừa bịp nhất thời, nhưng thật sự có thể đem Viên Thuật vẫn luôn lừa gạt đi xuống sao?

Viên Thuật hiện tại này đây vì chính mình tất thắng, thả trong lòng lửa giận đã cực.

Nhưng nếu là chờ hắn bình tĩnh lúc sau, cũng tra xét ra Đào Thương thật sự khuyết thiếu thuỷ quân nói, này một đại sơ hở, lại nên từ cái gì phương diện giải quyết?

Trần Đăng tưởng tượng đến điểm này, đầu liền đau không được.

Nhưng hắn lại cũng không có cách nào.

Mặc cho hắn lại có mưu trí, cũng không có khả năng trống rỗng dựa đầu biến ra thuỷ quân tới.

Lập tức, cũng chỉ có thể là trước tiên ở lục tranh tài lần này hợp, đánh thắng Viên Thuật lại nói.

Mặt khác, đãi chiến thắng Viên Thuật lúc sau, đang ngồi đừng đồ đi.

Mắt thấy Viên Thuật quân đoàn ly bên ta nhu cần ổ càng ngày càng gần, Đào Thương trong lòng bàn tay cũng không khỏi toát ra mồ hôi.

Đào Thương dụng binh, không đến vạn bất đắc dĩ tuyệt không sẽ cùng địch nhân tiến hành chính diện quyết chiến, nhưng nói trở về, không thích cùng địch quân chính diện quyết chiến, lại không đại biểu Đào Thương là sợ hãi cùng địch nhân quyết chiến, mà là ở Đào Thương quán tính tư tưởng trung, luôn là hy vọng có thể bằng tiểu nhân hy sinh đổi lấy lớn nhất ích lợi, này đối với hắn tới nói mới là tôn chỉ.

Nhưng là hôm nay một trận chiến, hắn nhất định phải ở chính diện đánh bại Viên Thuật.

Viên Thuật nguồn mộ lính tuy rằng nhiều, nhưng đại bộ phận đều là năm gần đây vừa mới chiêu mộ tân binh, hắn tự cho là người nhiều liền có thể tất thắng, Đào Thương hôm nay lại muốn cho Viên Thuật biết biết, cái gì mới là chân chính thiên hạ tinh nhuệ.

“Báo ——!”

Một người thám báo vội vã hướng về Đào Thương tiến lên mà đến, chắp tay nói: “Phủ quân, Viên Thuật binh mã chia làm năm trận mà

đến, trước bộ tiên phong quân bộ binh tổng cộng hai vạn người, làm người dẫn đầu chính là Viên Thuật tân nhiệm Dự Châu thứ sử tôn bí, lĩnh quân Tư Mã Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn đương, Tổ Mậu, chu trị!"

"Đã biết, kêu Từ Vinh, Từ Hoảng, Đào Cơ, Hứa Chử bốn người lại đây."

Thám báo lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu, liền thấy Đào Thương dưới trướng này bốn gã tướng lãnh sải bước mà đến.

Đào Thương xoay người lại, trầm tĩnh nói: "Các ngươi bốn người, ở Đan Dương quận thao luyện binh mã cũng sắp có một năm, các ngươi cảm giác ta Đan Dương quận này bốn vạn 5000 quân, chiến lực như thế nào?"

Bốn người cho nhau xem xét một hồi, lại thình lình nghe Đào Cơ nói: "Huấn luyện có thừa, mài giũa không đủ."

Đào Thương qua lại nhìn quét bốn người, trầm giọng nói: "Một khi đã như vậy, vậy làm cho bọn họ ở trong thực chiến mài giũa năng lực đi."

Dứt lời, giơ tay một lóng tay nơi xa quân địch, Đào Thương nghiêm nghị nói: "Mười vạn người quân đoàn, nhưng luyện binh không?"

Bốn người nghe vậy, đều là sắc mặt nghiêm.

Nhưng thấy Từ Hoảng khi trước cất bước mà ra, cao giọng nói: "Đan Dương tướng sĩ, chí không sợ chết! Thỉnh phủ quân hạ lệnh!"

"Thực hảo." Đào Thương tán thưởng gật gật đầu, giương giọng nói: "Các ngươi bốn người, từng người suất lĩnh bản bộ binh mã, cũng phân trung quân chủ lực vì bốn, lấy nhu cần ổ công thế vì khấu quan, lợi dụng chiến hào trấn giữ, nhu cần ổ trước toàn thảo nguyên đất bằng, lợi cho kỵ binh xung phong, nhưng may mà Viên Thuật dưới trướng toàn lấy bộ binh là chủ, ủng hộ quân tốt, trấn giữ thành lũy, Viên Thuật đại quân dù có mười vạn, cũng quyết khó càng

cương giới nửa bước…… Mặt khác, còn cần dựa theo hôm qua ta an bài cho các ngươi trình tự từng người xuất chiến, không thể thiện hành, biết hay không?”

Bốn người đều là rào rào ôm quyền nói: “Nặc!

Đào Thương quay đầu nhìn nhìn Từ Hoảng, trầm giọng nói: “Từ tướng quân, cuối cùng một kích trách nhiệm, ở trên người của ngươi, mà nhiệm vụ của ngươi cũng là nặng nhất, hết thảy phải làm phiền cho ngươi.”

Từ Hoảng thật sâu hít một hơi, nói: “Phủ quân yên tâm, Từ Hoảng nhất định cẩn tuân hôm qua chi ngôn.”

……

……

Nhu cần ổ bảo lũy trước.

Lảnh lót đồng giác tiếng vang triệt khắp nơi, kinh sợ phía chân trời, Đan Dương quận binh lính đều là hạng nặng võ trang, giáp sắt lành lạnh, từ nhu cần ổ thành lũy chỗ sâu trong ấn trật tự mà ra, bố trí ở thành lũy trong ngoài, bảo vệ nghiêm mật, lẳng lặng chờ đợi địch quân đã đến.

Hứa Chử thân khoác trọng giáp, trong tay kình một thanh từ Kim Lăng thành chế tạo phủ tân chế tạo 60 cân đầu hổ đao, vượt mã đứng trang nghiêm ở thành lũy chính phía trước, mà thành lũy phía trên “Đào” tự đạo kỳ còn lại là đón gió đêm phần phật phiêu đãng, lá cờ qua lại run lên run lên, tí tách vang lên.

Từ Hoảng, Từ Vinh, Đào Cơ, Dương Triển, Hồ Tài chờ mọi người còn lại là phân biệt ở thành lũy hai sườn tiếp ứng, tĩnh chờ Viên quân tiến công.

Đại chiến chạm vào là nổ ngay.

:.:

------oOo------

Chương 225: trang bị chênh lệch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật lần này tấn công nhu cần ổ, này trước bộ tiên phong quân chính là từ tôn bí suất lĩnh tôn gia quân cũ bộ.

Tôn Kiên ở Kinh Châu chết trận lúc sau, Tôn Sách đỡ này linh cữu về quê giữ đạo hiếu, này đường huynh tôn bí còn lại là vâng theo Viên Thuật chi mệnh, tiếp chưởng Dự Châu thứ sử chi vị, tạm thế Tôn Kiên chấp chưởng này quân.

Tôn gia quân cũ bộ trung, Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn đương, Tổ Mậu đám người như cũ lưu tại nơi đây, tương trợ tôn bí chưởng binh.

Vài người trung, lấy Trình Phổ nhất lão luyện thành thục.

Theo nhu cần ổ bóng dáng càng ngày càng gần, mà Trình Phổ cũng có thể đủ mơ hồ thấy hạng nặng võ trang Kim Lăng quân coi giữ trưng bày ở giữa, Trình Phổ cẩn thận híp mắt quan sát một hồi, không khỏi sắc mặt chợt biến đổi.

Hắn vội vàng ghìm ngựa, kinh hãi đối tả hữu dò hỏi: “Đào gia tiểu nhi tướng sĩ, như thế nào có thể tất cả đều mặc giáp? Này chờ võ trang, thực sự là chưa từng nghe thấy.”

Hán triều thiên hạ, nhất thiếu đồ vật đó là thiết khí, quý nhất đồ vật, cũng là thiết khí.

Hơn nữa đồng thiết chi vật, không chỉ là Hán triều người thiếu, Hung nô cùng Tiên Bi người, cũng thiếu.

So kim cương cùng hoàng kim cũng là muốn quý trọng thả thực dụng quá nhiều.

Bởi vậy, vô luận là cái nào quận, cũng hoặc là cái nào châu, ở đầy đất thái thú hoặc là thứ sử trấn quân bên trong, đồng thiết giáp trụ có thể có tư cách mặc giả, trừ lĩnh quân cao tầng ngoại, cũng chỉ có trong đó quân tinh nhuệ binh lính có thể mặc vào, mà đại bộ phận bình thường sĩ tốt, có thể tất cả đều mặc vào bố y áo giáp da, đó là thiên đại tạo hóa.

Sự thật chính là như vậy tàn khốc, tài nguyên chính là như vậy thiếu.

Mà giờ này khắc này, Trình Phổ nhìn chăm chú nhìn lại, Kim Lăng thành sĩ tốt, từ quan tướng, cho tới binh lính bình thường, toàn thân toàn khoác có đồng thiết giáp trụ……

Quả thực là quá chấn động! Ngày xưa Lạc Dương bắc quân, có thể toàn viên mặc giáp, sợ là cũng không có loại này đãi ngộ a.

Này đến là xưng nhiều ít đồng thiết, mới có thể chế tạo ra tới?

Họ Đào như thế nào sẽ như vậy có tiền?

Liền tính là có tiền, hắn lại từ nào cướp đoạt tới rồi nhiều như vậy đồng thiết?

Không nghĩ tới yên ngựa sơn quặng sắt một khai, Đào Thương căn bản là không thiếu đồng thiết, đừng nói là xuyên giáp sắt, chính là hắn hạ hạt dân cư mọi nhà đều dùng bát sắt, Đào Thương sở có được đồng thiết cũng đủ cung ứng khởi.

Luận cập sĩ tốt nhiều ít, Đào Thương chưa chắc là thiên hạ khôi thủ.

Luận cập trị hạ nhân khẩu, Đào Thương hiện tại cũng không phải thiên hạ chi quan.

Luận cập dưới trướng tướng sĩ tinh nhuệ thiện chiến trình độ, Đào Thương cũng bài không thượng hào.

Nhưng luận cập trước mắt trong tay sở có được tự nhiên tài nguyên, thậm chí bao gồm Đào Thương sau này sẽ có được tự nhiên tài nguyên, thái bình công tử thiên hạ vô địch.

Nhìn Kim Lăng quân đội thiết khí trang bị hiện giờ hoàn mỹ, Trình Phổ trong lòng kinh hãi!

Tôn gia quân lại dũng, ở trang bị thượng cũng là kém một đoạn.

Hơn nữa Viên Thuật ở võ trang phương diện, cấp tôn gia quân đều là hắn trong quân kém cỏi nhất.

Nghĩ đến đây, Trình Phổ vội vàng giá mã chạy về đến tôn bí bên người, gián ngôn nói: “Tướng quân, này chiến chúng ta không thể đánh!”

Tôn bí vừa mới tiếp nhận Tôn Kiên, trở thành Tôn thị một quân người lãnh đạo, lại đương Dự Châu thứ sử, đúng là khí phách hăng hái là lúc.

Lần này tiến công Đan Dương quận, tiểu tử này thực sự cũng ôm có một chút tư tâm, hắn đang muốn nương cơ hội này ở Viên Thuật trước mặt lộ một chút mặt, lấy cầu ngày sau có một cái tốt phát triển tiền đồ.

Vừa nghe Trình Phổ nói, trong lòng vội vàng tôn bí có chút không rất cao hứng, hắn nhíu mày nhìn về phía Trình Phổ, bất mãn nói: “Như thế nào đánh không được?”

Trình Phổ qua tay một lóng tay nơi xa nhu cần ổ, ngữ khí rất là vội vàng: “Kim Lăng binh tướng, từ từ hạ, toàn mặc giáp trụ, này chờ quân thế, thực sự là chưa từng nghe thấy, thả trước bất luận này chiến lực như thế nào, chỉ là này sĩ tốt binh giới giáp trụ, liền hoàn toàn không phải chúng ta có thể so sánh, này chiến một khi đánh lên tới, nhất định chính là một hồi ác chiến! Tướng quân thay thế quá cố tôn phủ quân chấp chưởng cũ bộ, hành sự không thể quá kích, tổn thất một người sĩ tốt, đều là tổn thất tôn phủ quân trên đời khi tâm huyết, ta tôn gia quân nếu là vì trước bộ, chiến đoan một khai, ta sợ

phủ quân trên đời khi nhiều năm tâm huyết, liền sẽ đốt quách cho rồi.”

Tôn bí nghe vậy, khí thổi râu trừng mắt.

Gia hỏa này nói chuyện quá làm giận, xem thường ta không thành?

Hắn niên thiếu nổi danh sốt ruột, nổi giận đùng đùng nói: “Ta thế thúc phụ cùng Bá Phù chấp chưởng cũ bộ, này chiến chính là vì dương ta Tôn thị chi danh! Trọng chấn Ngô Quận Tôn thị ngày xưa hùng phong! Ta lại chưa từng có cái gì tin nhắn, thúc phụ ở thiên có linh, tất nhiên sẽ lấy ta này cử vì ngạo, ngươi bất quá chính là thúc phụ dưới trướng một quân hầu, nào dám ở này lung tung nghị luận quân cơ? Viên công quân lệnh đã hạ, đại quân công nhưng nhu cần ổ đã thuộc tất nhiên, ta lúc này lui bước, đó là vi phạm quân lệnh, hồi doanh lúc sau nào có mệnh ở…… Hồ ngôn loạn ngữ, còn không lùi hạ!”

Trình Phổ có chút nóng nảy: “Tôn tướng quân, thả nghe ta nói……”

“Tránh ra!” Tôn bí phóng ngựa vòng qua Trình Phổ, quân lệnh kỳ giơ lên cao, quát lớn nói: “Thổi giác! Nổi trống! Kết trận!”

Tôn bí phía sau, một người lính liên lạc cao giọng quát: “Gần có lệnh, thổi giác! Nổi trống! Kết trận! Kết trận!”

Mười mấy tên lính liên lạc một tiếng tiếp một tiếng đem tin tức truyền lại tới rồi mặt sau quân trận bên trong, tôn gia quân ở các bộ quân hầu chỉ huy hạ, bắt đầu thay đổi trận hình, một chi chi cực đại đồng hào bị nâng lên, thẳng chỉ trời cao, phát ra “Ô ô ô” thanh âm, một người danh dáng người cường tráng tay trống cũng bò lên trên chịu tải trống to chiến xa, lộ cánh tay vãn tay áo, từng điều thô tráng cánh tay thượng bạo khởi con giun gân xanh, trong tay từng người nắm chặt kia hai chi trầm trọng dùi trống, chiếu kia đại như xe có lọng che trống trận thượng hung hăng mà một chút một chút đấm đi xuống.

“Đông, đông, đông, đông!”

Theo tiến công cổ vang sấm dậy, hai vạn Tôn thị bộ binh bắt đầu cấp tốc hướng về nhu cần ổ chạy như điên, dày đặc như châu chấu phấp phới mà đến, xanh đậm sắc mặt cỏ trong nháy mắt bị dẫm đạp một mảnh hỗn độn, cuồn cuộn bụi mù tự hai vạn tôn gia quân trận sau phấp phới dựng lên, tiệm dương tiệm cao, thẳng dục che đậy toàn bộ không trung.

Phía sau trong quân, Viên Thuật ở hai mã sở kéo đại chiến trên xe, thân khoác đồng màu vàng thượng phẩm giáp trụ, trong tay bội kiếm súc mà, một bộ chỉ điểm giang sơn khoe khoang bộ dáng đứng ở trên xe, chính híp lại hai mắt, dõi mắt nhìn ra xa.

Nơi xa nhu cần ổ bảo lũy hình dáng chính dần dần biến rõ ràng lên, nhưng thấy kia thành lũy kiến vị trí rất là thoả đáng, bóp lấy sơn thủy chi khẩu, ở giữa yết hầu vị trí, thành lũy trên không tinh kỳ tung bay, phảng phất ở hướng về chính mình huy quyền thị uy.

Thành lũy phía trên, Kim Lăng quân trận địa sẵn sàng đón quân địch, túc mục lành lạnh.

Viên Thuật trong con ngươi lộ ra vài phần sát khí, hắn một bên cười lạnh, một bên nghiến răng nghiến lợi thầm nghĩ: “Đào gia tiểu nhi, an dám như thế nhục nhã với ta? Hôm nay đó là ngươi ngày chết! Này mười vạn đại quân binh phong, chỉ bằng ngươi này kẻ hèn bốn vạn nhiều nhân mã cùng một tòa phá cục đá thành, lại có thể kiên trì đến bao lâu? Đợi lát nữa san bằng ngươi này nhu cần ổ, Viên mỗ muốn đích thân chém xuống ngươi đầu chó!”

Mắt thấy lấy tôn gia quân vì trước bộ Viên quân chính cấp tốc tới gần, Đào Thương thật sâu hít vào một hơi, định định tâm thần, hướng về phía phía sau Trần Đăng phân phó nói: “Bắt đầu đi.”

Trần Đăng hờ hững chắp tay đáp lễ, sau đó hướng về phía phía sau lính liên lạc, nói: “Thổi giác!”

“Ô ô ô ~~!”

Trên trời dưới đất, Kim Lăng thành tính chất đặc biệt tiếng kèn chính là độc nhất vô nhị, thanh âm tuy không phải nhất vang, nhưng bởi vì đồng thiết cao chất lại có thể thổi ra dày nhất trọng thanh âm, thanh âm kia cực có cảm nhiễm tính, truyền vào người trong lòng, phảng phất có thể thiêu đốt một người nam nhân cả người sở hữu máu, lệnh người nhiệt huyết sôi trào.

Cùng với Kim Lăng giác tiếng vang, nóng rực sát ý bắt đầu từ mỗi một người Kim Lăng binh lính trong mắt phát tiết ra tới!

Từ Hoảng không có xuất chiến với trước trận, hắn giờ phút này đứng ở nhu cần ổ đầu tường, an bài bố trí làm cuối cùng một kích, bất quá lại tay ngứa khó nhịn, liền thay đổi một cái kịch bản, lấy một loại khác phương thức khi trước động thủ!

Từ Công Minh từ thủ hạ sĩ tốt trên tay tiếp nhận một thanh thiết thai cung, Từ Hoảng điên điên phân lượng, sau đó giương cung cài tên, xa xa nhắm ngay địch quân quân trong trận một người cưỡi ngựa theo bộ binh tướng sĩ về phía trước vọt mạnh tướng lãnh, năm thạch cường cung chậm rãi mở ra, thẳng đến kéo giống như trăng tròn giống nhau, sắc bén mũi tên đã tỏa định tôn gia trong quân tên kia vọt mạnh hãn tướng!

Khoảnh khắc chi gian, chợt thấy Từ Hoảng kéo huyền tay buông ra!

Theo “Vèo!” Một tiếng huýt gió, sắc bén cung tiễn hỗn loạn năm thạch cung kéo mãn cự lực, mang theo sắc bén tiếng rít thanh thẳng đến tên kia tướng lãnh vọt tới, hàn quang chợt lóe, chỉ nghe “Phụt” một tiếng! Thế nhưng là xuyên thấu đồng khôi, ở giữa kia đem trán.

Kia tướng lãnh không phải người khác, đúng là tôn gia quân quân Tư Mã Tổ Mậu.

Tổ Mậu liền hừ cũng chưa tới cập hừ thượng một tiếng, thân mình về phía sau một ngưỡng, trực tiếp ngã quỵ xuống ngựa, khí tuyệt bỏ mình.

Tổ Mậu bên người tôn gia quân sĩ binh nhóm tức khắc đại kinh thất sắc.

Như thế xa khoảng cách, thế nhưng còn có như vậy xuyên thấu lực, chẳng những yêu cầu cường cung, càng là yêu cầu thật lớn lực cánh tay, như thế thủ đoạn thực sự là khủng bố!

Mà theo Từ Hoảng đệ nhất mũi tên bắn ra, nhu cần ổ bảo lũy thượng các binh lính cũng là bắt đầu trương cung cài tên, đại hoàng nỏ cũng là sôi nổi bắn nhanh, vô số cung tiễn cùng nỏ tiễn giống như che trời chim di trú đàn giống nhau, lấy cực nhanh tốc độ hướng về tôn gia quân trong trận bắn chết mà đi.

“Vèo ~”

“Vèo ~”

“Vèo ~”

Vô số mũi tên nhọn, giống như đoạt mệnh âm dương thiếp, một trương một trương, một giấy một giấy, phân biệt đưa tới rồi những cái đó tiên phong bọn lính trong tay, câu đi rồi bọn họ mệnh cùng hồn phách.

Hoàng Cái cầm trong tay một thanh khiên sắt, một mặt che đậy đánh úp lại mưa tên, một mặt thúc giục tôn gia quân sĩ tốt.

“Thượng! Đều thượng! Kia nhu cần ổ bất quá một thạch đôi chi thành, vô hiểm nhưng thủ! Né qua này một trận mưa tên, tới rồi dưới thành, liền có thể kiến công!”

Tôn gia quân sĩ tốt nhóm ở Hoàng Cái ủng hộ hạ, ra sức đột phá Kim Lăng quân mưa tên, hướng về nhu cần ổ gian nan tiếp tục xung phong, tuy rằng này dọc theo đường đi không ngừng ở ném xuống thi thể cùng thương hoạn, nhưng lại cũng không hề có ngăn trở trụ bọn họ bước chân.

Hồn cho rằng hướng qua Kim Lăng quân ở trên tường đá phóng xạ mưa tên, ánh mặt trời liền sẽ chiếu xạ đến tôn gia quân, lại không biết, bọn họ sắp đối mặt, là càng sâu một tầng hắc ám.

Chờ ở bọn họ trước mặt, là Kim Lăng thành trung quân.

Mà ở Kim Lăng trong thành quân phía trước nhất, lại là tam chi giống như quỷ mị giống nhau khủng bố quân đội.

Hứa Chử sở suất lĩnh 3000 hổ vệ quân.

Từ Vinh đại Hàn Hạo suất lĩnh 3000 Thái Sơn quân.

Đào Cơ sở suất lĩnh hai ngàn Đan Dương binh.

Kim Lăng quặng sắt thật lớn sản xuất, đã cũng đủ làm Đào Thương binh lính bình thường mặc vào giáp trụ, kia này 7000 tinh nhuệ nhất bộ đội, thử nghĩ Đào Thương sẽ như thế nào võ trang bọn họ?

Nhất hoàn mỹ mũ giáp.

Nhất sắc bén chiến đao, trường kích, song kích, đại rìu, trường sóc chờ vũ khí.

Dày nhất trọng giáp trụ.

Đào công tử không thiếu thiết, càng là không thiếu trang bị!

Hắn hận không thể đem này 8000 người, đều võ trang thành tương lai chiến sĩ!

Thuần thuần trọng bộ binh!

:.:

------oOo------

Chương 226: nhu cần ác chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối mặt Tôn thị trước bộ tiên phong quân, Kim Lăng thành bước quân ở Hứa Chử, Từ Vinh, Đào Cơ suất lĩnh hạ, sớm đã làm tốt trận thứ nhất giao thủ chuẩn bị!

“Giết sạch bọn họ!”

Theo một tiếng hô quát, tiến quân tiếng trống bắt đầu lôi động.

Hứa Chử kẹp kẹp thượng chân, thúc giục ngồi xuống chiến mã, đầu tàu gương mẫu, trước lãnh hổ vệ quân bôn tôn gia quân trong trận xung phong liều chết mà đi.

Mà ở hắn phía sau còn lại trọng giáp sĩ tốt, cũng là ở Đào Cơ cùng Từ Vinh dẫn dắt hạ theo sát mà thượng.

Kim lĩnh quân giờ phút này giống như vỡ đê sóng lớn, cuồn cuộn đón nhận những cái đó bôn nhu cần ổ chạy tới tôn gia quân binh tốt! Kim Lăng quân các binh lính giáp trụ đầy đủ hết, giờ phút này đồng thời xuất động, liền giống như một tảng lớn trọng thiết hình thành đại dương mênh mông, đem ngăn trở ở bọn họ trước mặt hết thảy cắn nát bao phủ.

Luận cập chiến lực, tôn gia quân nhiều năm qua tùy Tôn Kiên nam chinh bắc chiến, thực lực bổn không ở Đan Dương tinh binh, Thái Sơn quân, Kim Lăng hổ vệ quân dưới.

Nhưng hiện tại, kém liền kém ở trang bị thượng.

Đào Thương vận dụng trong tay quặng sắt tài nguyên, đại phê lượng tinh luyện khôi giáp khí giới, mặt khác châu quận coi như trân bảo thiết tài nguyên, ở Đào Thương trong mắt phảng phất không

đáng giá cười nhạt, hướng chết họa họa dùng, nhà giàu mới nổi tính cách bản chất hoàn toàn bại lộ.

Nhưng cũng đúng là căn cứ vào điểm này, kim lĩnh quân vũ khí cùng trang bị cùng tôn gia quân hoàn toàn kéo ra không ngừng một cái cấp bậc!

Tôn gia quân tuy rằng tinh nhuệ, nhưng dù sao cũng là Tôn Kiên lưu lại tới, trước mắt còn chưa biên chế với này Viên Thuật dưới trướng chính trong quân, bởi vậy ở quân lương cùng khí giới thượng, Viên Thuật tự nhiên cũng không có khả năng cho tôn gia quân tốt nhất cung cấp đãi ngộ.

Bên này giảm bên kia tăng.

Chiến trường phía trên, hai quân ẩu đả, tuy rằng có mưu kế cùng chiến trận vì phụ, nhưng là lại có tam dạng đồ vật là dùng nhiều ít mưu trí cùng chiến pháp cũng vô pháp điền bình.

Một cái là binh lực.

Một cái là lương hướng.

Lại một cái chính là trang bị.

Đây là mọi người thường nói, đánh giặc kỳ thật chính là ở thu tiền cơ sở nguyên nhân.

Sắc bén vũ khí cùng có thể bảo mệnh khôi giáp, chính là làm ngươi có thể áp chế đối thủ mấu chốt nơi!

Hơn nữa ở giao chiến phía trước, Đào Thương từng cố ý phân phó qua Hứa Chử, Từ Vinh đám người một kiện chuyện quan trọng.

Vô luận như thế nào, này chiến nhất định phải nghĩ cách, đại đại suy yếu Tôn Kiên di quân sinh lực.

Đào thị nếu muốn chế bá Đông Nam, đây là một bước mấu chốt!

Viên Thuật binh mã đều là tân binh viên, mở rộng nhân số lại nhiều, trong khoảng thời gian ngắn ở năng lực tác chiến một mình thượng cũng sẽ không có cái gì chất bay vọt.

Nhưng tôn gia quân lại là thật đánh thật, đi cùng Tôn Kiên nam chinh bắc chiến tinh nhuệ chi sư.

Giờ này khắc này, Tôn Kiên thân chết, Tôn Sách giữ đạo hiếu, tôn gia quân ở tôn bí thống lĩnh hạ tạm thời phụ thuộc vào Viên Thuật, này đối với Đào Thương tới nói, chính là ngàn năm một thuở cơ hội!

Hắn muốn thừa cơ hội này, đem này chi Tôn thị tinh nhuệ hoàn toàn làm dập tắt lửa, tẫn lớn nhất nỗ lực đi suy yếu thực lực của bọn họ.

Như thế, từ nay về sau, ở Trường Giang lấy nam Hán triều địa vực, liền lại vô tinh nhuệ quân đội có thể cùng Kim Lăng thành binh mã chống chọi!

Nhu cần ổ thành lũy về phía trước thúc đẩy vài dặm, hai quân ác chiến giờ phút này đang ở lửa nóng tiến hành bên trong.

Lộng lẫy xán lạn huyết hoa ở trên chiến trường không ngừng xâm nhiễm mỗi một tấc thổ địa, nhu cần ổ trước Bình Nguyên thượng, từng mảnh từng mảnh tiếng kêu rên vang lên, người với người ẩu đả dẫn tới người ngã ngựa đổ, tàn chi đoạn tí khắp nơi có thể tìm ra, kim loại thiết khí tiếng đánh còn lại là đánh hai quân sĩ tốt màng tai, làm người nghe chi run như cầy sấy.

Kim Lăng thành tinh nhuệ binh tướng nhóm, ở Hứa Chử, Từ Vinh dẫn dắt hạ, tắm máu chiến đấu hăng hái, bởi vì trước đó được đến thiết huyết chi lệnh cùng nguyên vẹn tác chiến chuẩn bị, cho nên tam quân tướng sĩ trung cũng không một người lưu thủ, sở hữu Kim Lăng thành sĩ tốt nhóm, ở trọng giáp dưới sự bảo vệ, dùng hết cả người thủ đoạn cùng thủ đoạn, chính tay đâm mỗi một cái xuất hiện ở trước mắt tôn gia quân binh tốt.

Tôn gia quân dũng mãnh, ở Kim Lăng quân trước mặt, giờ phút này lại là hoàn toàn chiếm không đến cái gì tiện nghi.

Ở bọn họ trước mặt Kim Lăng quân, thân mặc giáp trụ, tay cầm hoàn mỹ vũ khí, một đám giống như hạng nặng võ trang quái vật giống nhau, cơ hồ không thể lay động.

Đặc biệt là ở binh khí chất lượng phương diện, Kim Lăng thành các binh lính sở có được vũ khí chất lượng, so tôn gia quân hiếu thắng ra quá nhiều. Bởi vì Kim Lăng quân chế phủ sở sản xuất khí giới, cũng không câu nệ với một đạo, thiết khí sung túc khiến cho bọn hắn có thể đại phê lượng tinh luyện đủ loại kiểu dáng binh khí trang bị cấp sĩ tốt.

Sức lực đại sĩ tốt phổ biến sử dụng chiến đao, song thiết kích này đó sát thương tính cực cường vũ khí, mà thân thể không đủ cường kiện, nhưng thân thủ lại là thực linh hoạt người, giống nhau tắc sử dụng chính là loan đao, phác đao, bao gồm trường kích, trường mâu, trường sóc, chiến phủ chờ vật, mỗi một người sĩ tốt ở binh khí thượng, đều có nguyên vẹn suy tính xứng dùng, thậm chí có rất nhiều sĩ tốt trên người còn có giấu lưu tinh chùy chờ ám khí, ở hai quân đánh với trung, thực sự là lệnh người khó lòng phòng bị.

Hoa hoè loè loẹt sắc bén binh khí như là quái thú hàm răng, ở tôn gia quân trận doanh trung xé rách vô số khẩu tử, cắn nuốt bọn họ huyết nhục, phá hủy bọn họ thân thể, cơ hồ là ở mỗi thời mỗi khắc, đều sẽ có tôn gia quân binh lính kêu thảm bị đánh bại trên mặt đất, huyết quang bắn toé, hoặc chết hoặc thương, toàn bộ nhu cần ổ trước Bình Nguyên hạ giống như lò sát sinh giống nhau, nơi nơi đều là vong linh mộ, nơi nơi đều là anh hùng trủng.

Tôn thị binh mã tại đây một trận chiến, không có bại tinh nhuệ trình độ thượng, bọn họ thua ở trang bị, thua ở cứng nhắc điều kiện thượng.

Nhu cần ổ chính diện, Hứa Chử như cũ là tọa trấn trung ương, hắn giống như một tôn từ trên trời giáng xuống ma thần, đem trong tay đầu hổ chiến mã đao múa may giống như dao phay giống nhau lanh lẹ, thật lớn lực lượng cùng sắc bén binh khí, sử Hổ Si trở thành sống sờ sờ máy xay thịt, cơ hồ là không một đao đi xuống, đều có

thể phun xạ ra máu tươi, tử thương ở Hứa Chử thủ hạ tôn gia quân sĩ binh nhóm, nhiều đếm không xuể.

Chém giết ở một đường hổ vệ quân, ở Hứa Chử dẫn dắt hạ, chiến ý càng thêm ngẩng cao, sát tính cũng là càng thêm phấn khởi, mà trái lại tôn gia quân lại là càng đánh càng suy, theo tử thương nhân số không ngừng tăng nhiều, tôn gia quân trận hình cũng là bắt đầu đã xảy ra kịch liệt buông lỏng, toàn bộ chiến trường chiến tuyến cấp tốc hướng về phía sau chuyển dời, tôn gia quân bằng vào dũng mãnh kiên trì ở tiền tuyến, nhưng như cũ giống như trong gió lục bình, lung lay sắp đổ, chạy tán loạn phảng phất liền ở sớm tối chi gian.

Hàn đương mắt thấy bên ta chiến ý càng thêm suy nhược, trong lòng càng thêm lo âu, hắn thấy được Hứa Chử ở địch quân tiến công trung sở mang đến phấn chấn sĩ khí thật lớn tác dụng, vì thế liền anh dũng về phía trước, hướng về Hổ Si nơi phương hướng chém giết mà đi, ý đồ suất lĩnh thân quân xông thẳng nhập địch quân trung quân chém giết Hứa Chử, lấy cầu ở sĩ khí thượng khởi đến nghịch phản chi hiệu.

Đương nhiên, nếu là thật sự đụng phải Hứa Chử, Hàn đương mệnh hôm nay liền xem như giao đãi tại đây.

Có lẽ là ý trời thương hại, ở không đợi đụng tới Hứa Chử phía trước, liền có một người ngăn ở Hàn đương trước mặt.

Từ Vinh cầm trong tay một thanh kim bối đại đao, mang theo hắn kia mặt độc đáo chiêu bài mặt nạ, suất lĩnh một đội Thái Sơn binh, chặn ngang ở Hàn đương trước mặt, lành lạnh trừng mắt trước mắt vị này tôn gia quân trọng trấn.

Hàn đương thấy thế một không từ lăng.

Biện thủy chi chiến, tôn gia quân tuy rằng cũng cùng Từ Vinh đánh quá cái đối mặt, nhưng giờ phút này Từ Vinh hoàn toàn là thay đổi bộ dáng thay đổi trang phục, lệnh người nhìn không ra cái nguyên cớ tới.

Đặc biệt là kia mặt độc đáo đồng thau mặt nạ, cơ hồ là che khuất Từ Vinh hơn phân nửa khuôn mặt, căn bản thấy không rõ bộ dáng, cho nên Hàn đương nhận không ra hắn tới, cũng là ở tình lý bên trong.

Từ Vinh lại là mặc kệ những cái đó, hắn đem tay nâng lên, dùng đại đao xa xa chỉ vào Hàn đương, nghẹn ngào giọng nói, lạnh lùng quát: “Tặc tử! Tôn Sách ở đâu?”

Hàn đương nghe vậy không rõ nguyên do.

Trưởng công tử khi nào đắc tội như vậy một cái quái vật?

Tuy rằng không hiểu được Từ Vinh tìm Tôn Sách ra sao dụng ý, nhưng thực rõ ràng, trước mắt cái này mặt nạ tướng lãnh tìm trưởng công tử cũng không nhiều ít thiện ý.

Hắn khẳng định không phải bôn thỉnh Tôn Sách ăn cơm tới.

Hàn đương định định tâm thần, “Hừ” một tiếng ngôn nói: “Nhữ nãi người nào? Tìm ta gia công tử làm chi?”

Từ Vinh giơ thẳng lên trời ha ha cười, nói: “Tìm hắn trả nợ!”

“Đánh rắm? Công tử nhà ta nãi đương thời anh kiệt, chưa từng cùng người thua thiệt!”

“Ha hả, phải không? Đáng tiếc, bổn tạm chấp nhận là hắn trại chủ! Họ Tôn thiếu ta một con mắt! Hắn nếu là không còn, Từ mỗ đời này cũng tuyệt không sẽ sống yên ổn sống qua!” Nói đến này, Từ Vinh mặt nạ hạ độc nhãn bỗng nhiên nhảy ra một sợi tinh quang, lạnh lùng nói: “Nếu tôn gia tiểu tử không ở nơi này, này lợi tức liền trước từ ngươi thế hắn còn đi?”

Dứt lời, một kẹp hai chân, thẳng lấy Hàn đương mặt mà đi.

Hàn đương nhìn ra trước mắt cái này mặt nạ tướng lãnh tuy rằng dính điểm thần kinh, nhưng tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ, không dám đại ý, cũng là cẩn thận tiếp thượng, hai người ngươi tới ta đi chiến thành một đoàn.

Mà Từ Vinh cùng Hàn đương phía sau, thân binh nhóm một bên phòng thủ chém giết, một bên có ý thức đưa bọn họ hai người bảo vệ xung quanh thành một vòng khói, làm cho bọn họ hai người lừa ở vòng nội chiến đấu, để tránh xuất hiện sai lầm.

Lãnh binh cùng chiến trận tạm thời bất luận, Từ Vinh cùng Hàn đương võ nghệ lại là ở sàn sàn như nhau, bọn họ hai cái đều là xuất thân từ bắc địa U Châu chi cảnh, xuất sĩ phía trước kinh nghiệm bắc địa sương hàn khảo nghiệm, lại đều nhiều tập Tiên Bi cưỡi ngựa bắn cung chiến pháp, trong khoảng thời gian ngắn, lại là khó phân thắng thua.

Nhưng Hàn khi cùng Từ Vinh đấu chính là ngang tay, tôn gia quân cùng kim lĩnh quân lại không phải, tôn gia quân trận thế ở thời gian chuyển dời hạ, đã hoàn toàn tới gần tan vỡ cục diện.

……

……

Nơi xa phía sau trung quân, tôn gia quân xu hướng suy tàn đã sớm dừng ở Viên Thuật đám người trong mắt, chỉ thấy Viên Thuật mày nhăn lại, mãn sắc có chút trắng bệch, trên cằm tân trang chỉnh chỉnh tề tề chòm râu, giờ phút này một chợt phiến một chợt phiến, lại là bởi vì đi theo nhân bực bội mà run rẩy cằm ở qua lại đong đưa.

Viên Thuật trong lòng, giờ phút này phi thường bất mãn.

“Người trong thiên hạ toàn ngôn Tôn Kiên chính là Giang Đông chi mãnh hổ, này dưới trướng sĩ tốt làm sao lại là không chịu được như thế? Liền Đào gia tiểu tử binh mã đều chiến bất quá? Khó trách hắn ngày xưa bị nhục với Kinh Châu Lưu biểu!” Viên Thuật nghiến răng nghiến lợi, nói chuyện phi thường không khách khí.

Viên Thuật bên người, thượng tướng Trương Huân đã nhìn ra tệ đoan, vội vàng gián ngôn nói: “Thượng tướng quân, Đào Thương binh mã, trang bị thực sự hoàn mỹ, ta xem này chẳng những là quân giới sung túc, hình thức phồn đa, thả từ buông xuống tốt, các thân

mặc giáp trụ, toàn vô sơ hở, này chờ võ trang quân dung, đừng nói là Tôn thị binh mã, đổi thành là thiên hạ bất luận cái gì một chi binh mã, lại cũng là đấu không lại, thượng tướng quân còn cần cẩn thận độ chi.”

Viên Thuật nghe xong, trong lòng cực kỳ không mừng.

“Chê cười! Kẻ hèn một giới nhãi ranh, uổng chiếm Kim Lăng thành rất tốt quặng sắt, mới có hôm nay chi quân thế! Trời xanh không có mắt, non sông gấm vóc thế nhưng cấp người này làm áo cưới, Viên mỗ hôm nay nói cái gì, cũng muốn đem này nhu cần ổ cấp đánh hạ tới!”

Nói đến này, liền thấy Viên Thuật đột nhiên quát lớn: “Lưu Huân, Trương Huân, Kỷ Linh, kiều nhuy, Lý Phong, nhạc liền ở đâu?”

Sáu gã chiến tướng đồng thời ra ban, giương giọng đáp lại: “Ở!”

“Các dẫn bản bộ binh mã, nhanh đi chi viện tôn bí, một canh giờ trong vòng, đánh không dưới nhu cần ổ, liền đề đầu tới gặp!”

“Nặc!”

Theo Viên Thuật quân lệnh hạ đạt, vẫn luôn tại hậu phương áp trận Viên quân binh mã rốt cuộc xuất động, mấy vạn bước tốt ở Viên Thuật dưới trướng sáu gã đại tướng chỉ huy hạ, xông thẳng nhu cần ổ cửa thành vọt tới trước sát mà đi.

Bụi đất cuồn cuộn, đen nghìn nghịt liếc mắt một cái vọng không đến đầu khổng lồ bộ binh quân đoàn, bắt đầu hướng về nhu cần ổ phương hướng chậm rãi chạy mà đến.

Viên Thuật quân trong trận, phụ trách tổng lĩnh tam quận Lưu Huân quân lệnh kỳ vung lên, liền thấy sắp hàng với Viên Thuật quân trước trận trước hết đầu sĩ tốt nhóm bắt đầu về phía trước chạy vội, mà bọn họ phía sau binh lính cũng là bắt đầu tiếp theo phía trước các binh lính rong ruổi, sau đó là lại sau này sĩ tốt nhóm cũng là đề cao hành quân tốc độ……

Không cần thiết lâu ngày, liền thấy vừa mới vẫn là từng bước một, trung quy trung củ chậm rãi tiến lên khổng lồ quân đoàn, giờ phút này chợt biến thành cuồn cuộn mãnh liệt sóng lớn, gào thét áp hướng nhu cần ổ trước chiến trường, bọn họ chẳng những ở nhân số thượng che lấp bầu trời, thả ở khí thế thượng cũng là mênh mông chưa từng có, mỗi một cái sĩ tốt trong miệng cơ hồ đều ở hô lớn "Uy vũ" "Xung phong" chờ tăng lên chiến ý ngẩng cao khẩu hiệu, đó là một loại động lực, một loại chống đỡ bọn họ đem địch nhân hoàn toàn dập nát chiến ý động lực.

Rốt cuộc tới, đứng ở nhu cần ổ đầu tường thượng Đào Thương mắt lạnh nhíu lại, ngay sau đó quay đầu đối với Trần Đăng ngạch đầu ý bảo.

Trần Đăng minh bạch Đào Thương ý tứ, ngay sau đó hiệu lệnh bên trong thành trống trận thanh lại lần nữa vang lên.

Lúc này đây trống trận thanh thay đổi một cái trầm thấp tần suất, đại biểu chính là tam quân tạm thời lui về phía sau.

Giờ phút này tôn gia quân cơ bản đã bị kim lĩnh quân đánh cho tàn phế, không hề cứu vãn cùng lưu người năng lực, chỉ có Từ Vinh cùng Hàn đương ác đấu một hồi, ở không có phân ra thắng bại tiền đề hạ từng người hồi triệt, Từ Vinh là bởi vì quân lệnh, mà Hàn đương còn lại là bởi vì tôn gia quân rốt cuộc làm ơn ác mộng, mà chính hắn trong lòng cũng là có điều sợ hãi.

Kim Lăng quân thực lực hoàn toàn vượt quá Tôn thị chư tướng tưởng tượng, mặc dù là lúc trước cùng bọn họ giao thủ Lạc Dương bắc quân, ở trang bị phổ cập thượng, cũng cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

Thái bình công tử Đào Thương tên, giờ phút này đã là thật sâu dấu vết ở Tôn thị chư tướng tâm khảm bên trong.

:.:

------oOo------

Chương 227: sét đánh xe cùng thiết Phù Đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương mắt lạnh quan khán nơi xa chiến trường tình huống, không khỏi thật dài phát ra một tiếng thở dài.

Viên Thuật đối với Tôn thị tập đoàn binh mã, tựa hồ cũng không để ở trong lòng, lấy Đào Thương độ chi, Viên Thuật hiện nay hoàn toàn là đem tôn gia quân đương pháo hôi khi trước tới đưa, sau đó lại xem tôn gia quân ở đánh không thắng tiền đề hạ, liền lại phái bên ta quân đội từ phía sau đánh sâu vào mà thượng.

Cũng không biết Viên Thuật có hay không làm dự đoán, không nghĩ tới dưới tình huống như vậy, tôn gia quân sẽ có bao nhiêu nhân mã trở thành phía sau chạy băng băng quân đội giẫm đạp vật hi sinh, còn có những cái đó ngã vào trên chiến trường, lại còn có thể cứu chữa sĩ tốt nhóm, cũng là có bao nhiêu người sẽ bị Viên quân từ phía sau đánh sâu vào mà thượng mấy vạn đại quân nghiền áp mà chết.

Nghĩ đến đây, Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Đây là chiến trường, bất luận cái gì quyết định cùng hành động đều do không được ai, muốn trách cũng cũng chỉ có thể quái tôn gia quân vận mệnh vô dụng, này đó binh lính xem như cùng sai rồi chủ nhân đi.

Quơ quơ đầu, đem tạp niệm vứt ra, Đào Thương nhìn về phía Trần Đăng, nghiêm mặt nói: “Nên làm chúng ta vũ khí bí mật lên sân khấu.”

Trần Đăng lẳng lặng cười, tiếp theo phất phất tay, lại lần nữa mệnh lệnh lính liên lạc múa may lệnh kỳ truyền lệnh.

Không bao lâu, liền thấy nhu cần ổ phía sau thâm trong thành, từng chiếc thật lớn binh khí bị di động đến nhu cần ổ trước thành.

Nhìn này đó đi vào trước trận binh giới, Đào Thương khóe miệng hơi hơi khơi mào, lộ ra một tia tự tin tươi cười.

Này một năm tới, Đào Thương cùng Trương Hoành, ở Kim Lăng thành chế khí phủ, sở nghiên cứu chế tạo phát minh sáng tạo, không chỉ có riêng chỉ là Giang Đông lê cùng long cốt xe chở nước này đó có lợi cho nông cày dân sinh khí giới mà thôi.

Kinh tế phát triển, yêu cầu phát minh sáng tạo; nhưng vì bảo hộ kinh tế thành quả không bị phá hư, chiến tranh quân sự càng cần nữa sáng tạo.

Cho nên nói quân sự phát minh này một khối, Đào Thương một chút cũng không bỏ xuống.

Quay đầu đi, nhìn càng đi càng gần Viên quân sĩ binh, Đào Thương trong mắt ít có lộ ra hừng hực chiến dịch ngọn lửa.

Là thời điểm, làm sét đánh xe vì đại gia dâng lên một khúc.

Mắt thấy Viên Thuật binh mã ly chính mình khoảng cách càng ngày càng gần, đã tới tầm bắn trong vòng, Đào Thương đối Trần Đăng lại một lần phân phó nói: “Ý bảo Dương Triển, kéo đàn tam huyền nã pháo!”

“Ân? Này có ý tứ gì?” Trần Đăng nghe vậy có điểm ngất đi, không quá nghe minh bạch Đào Thương nói trung chi ý.

“Chính là đại lượng kén cục đá! Thế nào cũng phải làm ta nói như vậy dế nhũi khẩu hiệu…… Văn hóa, ngươi muốn bổ sung điểm văn hóa a, điển nông giáo úy đại nhân!”

Trần Đăng nhất phiên bạch nhãn, thực sự là lười đến cùng hắn vô nghĩa.

Bên ngoài đánh óc tử đều bắn ra tới, hắn còn có tâm tình tại đây cùng chính mình nháo.

Cũng không biết tiểu tử này lòng dạ cùng thần kinh, rốt cuộc là thứ gì làm được.

Hiệu lệnh một chút, đã sớm đã chuẩn bị tốt sét đánh xe lại là rốt cuộc có động tác.

Chỉ thấy từng khối cực đại dự trữ viên thạch, ở sét đánh xe ném mạnh hạ, gào thét bay lên không trung!

Kia từng khối cục đá ở không trung xẹt qua từng đạo uốn lượn độ cung lúc sau, lại lấy thật lớn trọng lực tăng tốc độ, nghiêng nghiêng rơi xuống, lấy cực nhanh tốc độ, thật mạnh tạp vào Viên Thuật quân đánh sâu vào quân trận trong vòng.

“Ầm ầm ầm ~~!”

“Ầm ầm ầm ~~!”

“Ầm ầm ầm ~~!”

Từng khối cực đại cục đá tạp vào trận địa địch, cuốn lên che trời lấp đất bụi đất, viên thạch nhảy toái! Nhưng thấy hòn đá văng khắp nơi, thật nhiều Viên quân sĩ binh trong lúc nhất thời còn không có phản ứng lại đây là chuyện như thế nào, liền có hảo những người này bị hòn đá tạp trung hoặc là đá vụn phun xạ sở lan đến, dọa những người đó tại chỗ mọi nơi chạy trốn, trường hợp tức khắc một mảnh đại loạn.

Viên Thuật quân kiêu tướng Kỷ Linh, giờ phút này chính múa may tam tiêm suất binh thẳng đến nhu cần ổ xung phong liều chết mà đi, chợt thấy thượng trăm khối lại đại lại viên cục đá từ trên bầu trời thẳng đến bên ta trong trận tạp đem mà đến, trong khoảnh khắc liền khiến cho một trận đại loạn, tuy là Kỷ Linh kiêu dũng phi thường, gan lớn như hổ, giờ phút này cũng không khỏi đại kinh thất sắc, trong lòng thật là kinh hãi.

“Ném ngươi nương! Cái gì ngoạn ý?! Chẳng lẽ là thiên ngoại sao băng?” Kỷ Linh không thể tin được lớn tiếng gầm lên nói.

Một vòng hòn đá oanh kích xong lúc sau, nhưng thấy Viên quân trận thế đã phát loạn, Đào Thương ngay sau đó đối Trần Đăng nhướng mày ý bảo, nói: “Dùng cờ hiệu nói cho Dương Triển, này cục đá khối tử, chúng ta hẳn là có thể lại phóng một vòng……”

Trần Đăng lĩnh mệnh, lại làm lính liên lạc lại phát tín hiệu cờ.

Trang thạch, kéo huyền, ném mạnh……

Lại một vòng sét đánh xe đạn pháo lại một lần bay lên không trung.

Lại là một đám hòn đá oanh kích ở Viên Thuật quân trận bên trong, lại một lần khiến cho một trận xôn xao.

Viên Thuật tại hậu phương, đã chính là xem trợn mắt há hốc mồm.

Hắn giật mình một lóng tay nơi xa từ nhu cần ổ trung bay về phía không trung cục đá khối, không rõ nguyên do hỏi tả hữu nói: “Sao lại thế này, đây là vật gì cũng? Ngươi chờ cũng biết, cát bay đá chạy, chẳng lẽ là có thần trợ chăng……”

Tả hữu mọi người, tất cả đều lắc đầu, hoàn toàn không rõ nguyên do.

Ngay cả nhất có kiến thức Diêm Tượng giờ phút này cũng là đại kinh thất sắc, hắn ngốc lăng lăng nhìn đầy trời cục đá vũ, trong miệng lẩm bẩm ngôn nói: “Thật là thần vật cũng, Kim Lăng thành cư nhiên có này vũ khí sắc bén gia?”

Nhưng mà, Kim Lăng quân thủ đoạn cũng không ngăn tại đây mà thôi.

Liền ở sét đánh xe chợt làm khó dễ, lệnh Viên Thuật đại quân trận hình đã xảy ra hỗn loạn lúc sau, Đào Thương vẫn luôn ẩn nấp quân đội, cũng là bắt đầu xuất kích.

Đây là Đào Thương tại đây một lần chiến tranh trước, chuẩn bị áp đáy hòm vương bài bộ đội.

Kim Lăng trong thành, có Đào Thương lúc trước từ Từ Châu mang về 200 thất chiến mã, tới rồi Đan Dương quận sau, lại phái người hướng Thanh Châu thu mua 200 con ngựa thất, Đan Dương quận bản địa có chiến mã 200 thất, trong khoảng thời gian này, Đào Thương lại lãnh Vu Nhĩ Tị quản lý trại nuôi ngựa, mặt khác phái Lưu Hổ tỉ ở người một nhà giám thị hạ, bắc thượng trở về mua sắm Hung nô mã, đến nay cũng là có 200 thất.

Tại đây gần một năm thời gian xuống dưới, Đào Thương đua kính toàn bộ lực lượng, ở Kim Lăng thành, tổng cộng thấu đủ có thể thượng chiến trường sở hữu chiến mã, huấn luyện một con ước có 800 nhân số kỵ binh.

800 thất chiến mã, tại đây phương nam một quận nơi, đã là một cái rất là khổng lồ con số.

Này tuyệt không phải tùy ý tìm ra một cái quận thủ là có thể đủ có được.

Nói trắng ra là, này cùng đời sau ở một tỉnh trong vòng, gom đủ 800 chiếc Maserati giống nhau khó khăn.

Hơn nữa, bởi vì có Kim Lăng quặng sắt tài nguyên chống đỡ, Đào Thương đem này chi kỵ binh, chế tạo thành đời sau Tống triều thời kỳ, lúc ấy tiếng tăm lừng lẫy, uy chấn nhất thời trọng giáp chiến mã quân.

Mà ở trong lịch sử, này chỉ trọng giáp kỵ binh từng bị xưng là “Thiết Phù Đồ”.

Thiết Phù Đồ ý tứ, tức là người cùng chiến mã đều thân khoác trọng hình khôi giáp, cũng đối địch trận khởi xướng nghiền áp thức xung phong.

Ở Tống kim trong chiến tranh, thiết Phù Đồ cùng mẹ mìn mã giống nhau đều là bị đồng thời ứng dụng, hỗ trợ lẫn nhau, lẫn nhau vì sừng chi thế.

Kim Quốc đại tướng xong nhan tông bật từng lợi dụng loại này kỵ binh chiến trận, ở cùng nước khác giao thủ trung, dọc theo đường đi không gì địch nổi, bách chiến bách thắng, uy chấn nhất thời.

Cổ đại hí khúc tạp đàm bên trong, cũng có hậu nhân xưng hô vật ấy vì xích sắt liên hoàn mã.

Ở Trung Quốc cổ đại, bởi vì đồng thiết sản lượng nguyên nhân cùng với ngẩng cao giá trị, loại này giá trị thập phần sang quý trọng giáp kỵ binh giống nhau rất ít sẽ có chư hầu sẽ đi suy xét tổ kiến, nhưng Đào Thương lại bằng vào Kim Lăng thành sản thiết lượng phong phú ưu thế, đem Đan Dương quận hiện có 800 kỵ binh toàn bộ võ trang thành ‘ thiết Phù Đồ ’ trọng trang kỵ binh hình thức ban đầu.

Sở hữu kỵ binh đều là thân khoác trọng giáp, toàn thân cơ hồ chính là mặt nạ bảo hộ trước chỉ chừa hai con mắt, chiến mã cũng ăn mặc trọng giáp, chỉ là lưu ra bốn cái chân tới, kể từ đó, này 800 danh kỵ binh liền biến thành một chi hộ giáp dày nặng, công kiên lực siêu cường, lực phòng ngự cực cao kỵ binh, ở thời đại này, có thể nói, thiết Phù Đồ liền tương đương với xe tăng cấp bậc đội ngũ.

Nhu cần ổ đại môn bị chậm rãi mở ra, Kim Lăng quân trận thế hướng về tả hữu hai bên chậm rãi di động, hô hô lạp lạp lòe ra một cái thông lộ.

Tại đây điều gần chỉ là có thể cất chứa năm kỵ song hành trong thông đạo, một đám cả người lẫn ngựa, đều bị trọng giáp sở bao vây trọng giáp thiết kỵ xuất hiện ở thế nhân trước mắt, trong tay bọn họ binh khí, toàn lấy lang nha bổng, trường mâu, kính nỏ, trường sóc chờ binh khí là chủ, giống như một đám từ trong địa ngục bò ra tới hung mãnh ác quỷ, đồng thiết chế tạo hậu giáp giờ phút này ở ánh chiều tà chiếu rọi xuống, tản mát ra lạnh băng hơi thở, mà vô tận sát phạt chi khí cũng là bắt đầu từ bọn họ trên người hướng về bốn phía tràn ngập mà đi.

Mà này chi kỵ binh giữa, một người cầm trong tay khai sơn đại rìu lĩnh quân tướng lãnh, đúng là Từ Hoảng không thể nghi ngờ.

Lúc này Viên Thuật quân tuy rằng bị Kim Lăng quân “Sao trời giận dữ” tạp trận hình đại loạn, nhưng địch quân đội ngũ trung chợt xuất hiện một con như thế làm cho người ta sợ hãi trọng trang kỵ binh, cũng là không khỏi những cái đó Viên quân sĩ tốt không đáng lấy coi trọng.

Đào Thương đem cánh tay về phía trước nhẹ nhàng vung lên, một trận giác thanh lần thứ hai vang vọng phía chân trời.

Trong nháy mắt, liền thấy này chi kỵ binh xuyên qua bên ta quân trận, gào thét hướng về địch quân Viên quân chiến trận đánh sâu vào mà đi, giống như một trận sắt thép chế tạo mà thành gió lốc giống nhau, này tốc độ tuy rằng chậm, nhưng cái loại này tiềm tàng lực chấn nhiếp lại là lệnh ở đây người đều bị động dung.

Mà Hứa Chử, Từ Vinh, Đào Cơ đám người, cũng tập hợp toàn bộ binh tướng, gắt gao đi theo Từ Hoảng sở suất lĩnh này 800 trọng giáp kỵ binh, hướng về địch quân trận doanh đánh sâu vào mà đi.

Từ Hoảng đứng hàng trước bài, giục ngựa bay nhanh.

Hắn trừ bỏ chiến tranh ngay từ đầu dùng thiết thai cung một mũi tên bắn chết Tổ Mậu lúc sau, liền vẫn luôn tránh ở hậu phương lớn, chờ đợi cho Viên quân này cuối cùng trầm trọng một kích.

Trọng giáp thiết kỵ một bên chậm rãi chạy băng băng, một bên chậm rãi triển khai đội hình, hoành thành đại khái bảy tám bài tả hữu, mỗi bài mấy chục kỵ, mỗi kỵ khoảng cách ước có một trượng giảm xóc đường sống.

Sau đó, liền thấy này chi trọng giáp kỵ binh —— thật mạnh, thật mạnh, va chạm tiến vào Viên quân quân trận bên trong!

Trong khoảng thời gian ngắn, khủng bố kinh gào ở Viên quân trong trận trá nhiên vang lên!

Lang nha bổng, trường sóc, trường kích, trường mâu, chiến đao, từng người dựa thế, lẫn nhau múa may, ở Viên quân trong trận xé rách ra một cái huyết sắc trường tuyến, làm người vọng chi tâm hàn.

Trong trận Viên quân, có sĩ tốt vội vàng lấy ra cung tiễn đối với những cái đó trọng giáp kỵ binh bắn tới.

Chính là những cái đó mũi tên chi bắn ra lúc sau, người bắn nỏ nhóm lại phát hiện chính mình xạ kích giống như đá chìm đáy biển, liền bọt nước đều chưa từng bắn khởi một cái, tuy rằng đối một ít kỵ binh cũng tạo thành tổn thương, nhưng đại bộ phận kỵ binh phảng phất không có cảm giác giống nhau, bọn họ ở trọng giáp bao vây trung, thẳng như xe tăng giống nhau không ngừng về phía trước nghiền áp…… Nghiền áp……

“Này cái quỷ gì?” Rất nhiều Viên quân sĩ tốt đã hoảng sợ, đối mặt như vậy liền người mang kỵ đều bao vây ở giáp sắt trung quái vật, rất nhiều người đời này đều là lần đầu tiên gặp phải, như thế khủng bố ngoạn ý, căn bản là không phải người!

------oOo------

Chương 228: á phu chi tài

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Oanh!”

Theo thật mạnh tiếng vang, đầu một loạt cầm trong tay lang nha bổng thiết Phù Đồ đã sát nhập Viên quân trung quân chiến trận bên trong, bởi vì ngựa chạy băng băng tốc độ, kéo kỵ binh trong tay lang nha bổng trọng lực tăng tốc độ, này sở tạo thành lực sát thương đã hoàn toàn không phải bình thường Viên quân sĩ binh có thể tiếp thu, cái loại này một kích là có thể đem nhân thân thể đánh ngàn sang trăm khổng đòn nghiêm trọng, tuyệt phi nhân loại thân thể có khả năng đủ ngăn cản.

Mà ăn đầu một loạt trọng kỵ binh oanh kích lúc sau, cho dù là bất tử người, mặt sau còn có bảy bài cầm trong tay mặt khác binh khí trọng giáp kỵ binh sẽ theo sát đi lên bổ đao, 800 người đội ngũ, ở mấy vạn người đại quân bên trong, lại là ngạnh sinh sinh xé rách một cái máu chảy đầm đìa khẩu tử.

Mà Kim Lăng thành mặt khác binh tướng, còn lại là mượn dùng trọng kỵ binh ở Viên trong quân sở mở ra cục diện, theo sát mà thượng, bọn họ lợi dụng thiết Phù Đồ phá tan quân địch chiến trận đương khẩu, từ nội hướng ra phía ngoài mà bái, đem Viên quân chiến tranh hoàn toàn nhiễu loạn, cũng đem này thiết số lượng đoạn, giống như chém dưa xắt rau giống nhau đi theo thiết Phù Đồ quân ở trận địa địch trung bốn phía hành hạ đến chết.

800 thiết Phù Đồ đối mặt mấy vạn người quân đội, căn bản giết không được bao nhiêu người, nhưng là bọn họ lại có thể hữu hiệu đem Viên quân trận thế cường đẩy ra tới, làm cho bọn họ phía sau quân đội bạn đột nhập trong đó, tiến hành hữu hiệu giết chóc.

Viên quân tình thế, bởi vì này chi trọng giáp kỵ binh xuất hiện mà lâm vào cực kỳ hỗn loạn hoàn cảnh.

Viên quân tuy rằng nhiều, nhưng căn bản không có người có thể chống đỡ được bọn họ!

800 thất thiết Phù Đồ ở Viên trong quân đấu đá lung tung, gặp người liền đánh bay, này chiến pháp sở mang đến chấn động hiệu quả, liền giống như 800 chiếc Ferrari, ở Trường An trên đường đi ngược chiều giống nhau đoạt người tròng mắt.

Thiết Phù Đồ trọng giáp kỵ binh, chỉ có tiến không lùi, ở Trung Quốc trong lịch sử, thiết Phù Đồ cách dùng, giống nhau cũng đều là chính diện công kiên, thẳng tắp đấu đá lung tung.

Trong lịch sử, thiết Phù Đồ cách dùng, giống nhau là dùng “Thiết Phù Đồ” chính diện tiến công, đột kích trận địa địch, oanh tán quân địch trận hình, chế tạo cũng đủ cảm giác áp bách, mặt khác, lại lợi dụng “Mẹ mìn mã” từ hai cánh sườn phương tiến hành bọc đánh, cơ hồ nhưng phùng chiến tất thắng.

Nhưng Kim Lăng thành hiện nay tuy rằng không thiếu chế tạo trọng giáp thiết khí tài nguyên, lại là cực độ khuyết thiếu chiến mã, cho nên mẹ mìn mã liền vô pháp thành lập.

Mười tám cái huyện thành, có thể tạo thành kỵ binh đội chỉ có 800 thất mà thôi, thấu đủ một con thiết Phù Đồ đã là cực hạn, cho nên khinh kỵ binh mẹ mìn mã cũng chỉ có thể bị Đào Thương từ bỏ, hắn cũng thay đổi chiến thuật, lợi dụng Hứa Chử, Từ Vinh đám người suất lĩnh hổ vệ quân cùng Đan Dương tinh binh theo sát thiết Phù Đồ cùng hướng trận địa địch trung tiến công, đền bù không có mẹ mìn mã khuyết điểm.

Chính cái gọi là nguyệt có âm tình tròn khuyết, trên thế giới này sự tuyệt không sẽ các đều có hoàn mỹ.

Đồng thời, trên thế giới này cũng không có chân chính hoàn mỹ vũ khí lạnh chiến thuật, liền tính là thiết Phù Đồ đánh sâu vào chiến pháp là phi thường lợi hại, nếu là nắm giữ chính xác phương pháp, giống nhau có thể đem loại này nhìn như không gì địch nổi, bách chiến bách thắng trọng giáp kỵ binh tiêu diệt.

Trung Quốc trong lịch sử, liền có nhạc Vương gia, Lưu kĩ, Hàn thế trung đám người, thông qua chiến tranh thực tiễn, sờ soạng ra đánh bại thiết Phù Đồ hữu hiệu biện pháp, chính là làm binh lính phổ biến sử dụng trường rìu, trường đao chờ có thể chặt đứt mã chân trường vũ khí tiến hành thao luyện diễn kịch, mặt khác còn phải là chiêu mộ thân thể khoẻ mạnh người, sử dụng thiết chùy, thiết chuy chờ trọng hình vũ khí, như vậy cũng có thể khiến cho thân khoác trọng khải thiết Phù Đồ quân đội đã chịu phi xỏ xuyên qua thức độn đánh cho bị thương hại, loại này chiến pháp, ở Tống Quốc danh tướng nhóm quán triệt sử dụng hạ, rốt cuộc phá giải kim quân nhìn như vô địch khắp thiên hạ trọng kỵ binh.

Nhưng sờ soạng ra này đó phương pháp, lại yêu cầu thật lớn hy sinh cùng sờ soạng phương pháp, mặt khác còn phải có cũng đủ tài lực cùng thiết khí đi duy trì chế tạo nhiều như vậy trường rìu cùng trường đao, cũng hoặc là thiết chùy cùng thiết chuy.

Trước mắt trước Hán triều trong quân đội, phổ biến vẫn là lấy kích cùng sóc làm chủ yếu chiến tranh sử dụng binh khí, thả ở quặng sắt tài nguyên thưa thớt dưới tình huống, Đào Thương tự mình cảm giác, cho dù làm Viên Thuật tìm được rồi phá giải thiết Phù Đồ phương pháp, hắn ở trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có năng lực đại phê lượng cải tạo quân đội xây dựng, hắn tạm thời còn không có cái kia tài nguyên, cũng không có cái kia vật lực!

Cho nên nói, liền trước mắt chiến sự tới xem, thiết Phù Đồ trọng giáp kỵ binh cơ bản chính là vô địch……

Mà sự thật xác thật chính là như thế.

Viên Thuật mười vạn đại quân, đại bộ phận đều là gần một năm trong vòng chiêu mộ tân binh, ở quần hùng chư hầu nhóm vừa mới bắt đầu tranh giành mấy năm nay, các châu quận thứ sử cùng chư hầu nhóm trong tay bộ đội đại bộ phận đều là gần đây chiêu mộ sĩ tốt, thao luyện thời gian cũng đều phi thường đoản, cho dù là huấn luyện cũng đủ, nhưng nếu là muốn thật phùng chiến sự, huyết dũng chém giết vẫn là kém một ít dũng khí, chiến cuộc thuận lợi khi liền

còn hảo, nếu là chiến cuộc không thuận, kia đó là thực dễ dàng tạo thành hỗn loạn cục diện.

Nhân số lại nhiều, chính là chính mình quân trận một khi sinh ra hỗn loạn, rất nhiều người mọi nơi chạy tán loạn là lúc, nhân số nhiều ngược lại sẽ tạo thành lớn hơn nữa tổn thất, rất nhiều người có lẽ đều không phải bị quân địch giết chết, mà là ở quân đội bạn hỗn loạn bôn tẩu thời điểm, bị đồng lõa cấp hại dẫm chết.

Nếu là thật đã xảy ra tình huống như vậy, kia đó là thần tiên cũng khó cứu!

Bất quá, dù sao cũng là mười vạn người đại hình quân đoàn, một trận chiến đánh bại bọn họ là có khả năng, nhưng nếu là đưa bọn họ hoàn toàn đánh tan, Đào Thương cho rằng cũng không phải chỉ dựa vào trước mắt một trận chiến là có thể đủ làm được sự tình, cho nên hắn trước đó đối Từ Hoảng làm một cái phân phó.

Hắn làm Từ Hoảng lợi dụng thiết Phù Đồ, thừa Viên Thuật quân hỗn loạn, trực tiếp giải khai quân địch trận thế, thừa địch nhân hỗn loạn, phòng bị không đủ đương khẩu, thẳng lấy Viên Thuật thủ cấp!

Hắn phải cho Từ Hoảng một cái bằng được trong lịch sử Trương Liêu cơ hội.

Trong lịch sử Hợp Phì chi chiến, Trương Liêu đó là lấy phá tan trận địa địch, thẳng lấy địch đầu cơ hội, uy chấn tiêu dao tân!

Hắn suất lĩnh 800 danh tinh nhuệ sĩ tốt, phá tan Đông Ngô mười vạn người chúng, thẳng lấy địch quân đại tướng Tôn Quyền, thuận lợi tạo thành nhưng chủ tướng lâm trận triệt thoái phía sau, binh mã toàn tuyến tan tác huy hoàng chiến cuộc.

Tiêu dao tân một trận chiến, thành tựu Trương Liêu, nhưng cũng làm này chiến trở thành Tôn Quyền trong cuộc đời, không thể xóa nhòa một cái thật lớn vết nhơ.

Từ đó về sau, Tôn Quyền vài vãn ngủ khi, đều có thể mơ thấy Trương Liêu thân ảnh, một mơ thấy cái kia múa may chiến đao, phảng phất có vô địch khắp thiên hạ chi thế đương thời danh tướng ở chính mình chiến trận trung lui tới xung đột, như vào chỗ không người người…… Tôn Quyền liền sẽ ở ca đêm bỗng nhiên bừng tỉnh, sau đó xốc lên chăn, nhìn nhìn lại ướt lại hoàng ấm áp đũng quần.

Liền một cái nhân tình cảm mà nói, làm Tôn Quyền đời này cảm giác khó nhất vượt qua người là Tào Tháo, làm hắn hận nhất người là Quan Vũ, nhưng làm hắn nhất lợi tiểu, tuyệt đối là Trương Liêu.

Đào Thương hôm nay quyết định chủ ý, làm Từ Hoảng cũng giúp Viên Thuật lợi lợi tiểu.

Trước mắt, bên ta cùng trong lịch sử so sánh với, 800 trọng giáp thiết Phù Đồ chiến lực nhất định là rất xa mạnh hơn Trương Liêu sĩ tốt, mà Viên Thuật binh mã lại chưa chắc so trong lịch sử Tôn Quyền cường thịnh, mà lãnh binh tướng lãnh phương diện, Từ Hoảng cùng Trương Liêu cùng liệt Ngụy ngũ tử, có lẽ Trương Liêu sẽ so Từ Hoảng cường một ít, nhưng phỏng chừng hẳn là cũng là hữu hạn……

Đào Thương thực hy vọng Từ Hoảng có thể một rìu, có thể chém rớt Viên Thuật tiểu JJ.

Giờ này khắc này, Từ Hoảng chính trung trinh không du, chấp hành Đào Thương cho hắn hạ định mệnh lệnh.

Trên người hắn trọng giáp, đã bị Viên quân sĩ binh máu tươi bắn đến hoàn toàn thay đổi, trong tay khai sơn đại rìu ở cắn nuốt không đếm được tươi sống sinh mệnh lúc sau biến càng thêm quỷ mị bắt mắt.

Từ Hoảng đầu tàu gương mẫu, xung phong liều chết ở thiết Phù Đồ quân trong trận trước nhất bài, thân là chủ tướng lại không tránh trốn với sau, chắn giả đỗ, thật có thể nói lương tướng chi tư!

Ở hắn kéo hạ, thiết Phù Đồ kỵ binh nhóm sĩ khí càng thêm ngẩng cao, trước mặt liếc mắt một cái vọng không đến Viên quân nhân triều đối bọn họ tới nói phảng phất cũng không phải vấn đề, bọn họ hiện tại căn bản sẽ không đi cố kỵ phía sau đường lui.

Hiện tại ở bọn họ trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là tiến công, tiến công, lại tiến công!

Thẳng đến tiến công đến bọn họ đem Viên quân quân trận từ trước nhất vọt tới cuối cùng, hoàn toàn xé rách mở ra mới thôi.

Đương nhiên, đến lúc đó bọn họ cũng không cần lo lắng sẽ không có đường lui, bởi vì bị bọn họ xé mở Viên quân quân trận, cũng không có lập tức khép lại, mà là có Hứa Chử, Từ Vinh, Đào Cơ đám người, suất lĩnh bốn vạn Kim Lăng trung quân, hưởng thụ bọn họ đánh sâu vào thành quả, Kim Lăng quân nhảy vào chỗ hổng, anh dũng chém giết, vì phía trước thiết Phù Đồ hộ giá hộ tống, thanh ra đường lui, cũng tiếp tục kéo dài bọn họ ở Viên trong quân lấy được ưu thế thành quả.

Nửa năm qua, 800 thiết Phù Đồ trọng giáp kỵ binh, Đào Thương toàn quyền dạy cho Từ Hoảng huấn luyện, này 800 trọng kỵ binh ngày ngày đêm đêm ăn ở bên nhau, ngủ ở một khối, đại gia bí mật thao luyện, chưa từng gián đoạn, như vậy sinh hoạt sử bọn họ thân như huynh đệ, cũng khiến cho bọn họ ở trên chiến trường phối hợp thập phần ăn ý.

Cho dù là đối mặt mười vạn người chúng đại quân đoàn, này đó trọng kỵ binh cũng là gắt gao ôm thành một đoàn, giống như một khối vạn cân cự thạch, kiên định ở tất cả đều là địch nhân biển người trung, đi anh dũng hoàn thành bọn họ hẳn là hoàn thành nhiệm vụ……

Giải khai một đợt lại một đợt đám người, lại là lập tức lại sẽ gặp được một đợt lại một đợt quân đầy đủ sức lực đương ở bọn họ trước mặt, tuy rằng ở chiến lực thượng, Viên quân bộ binh lấy này đó giống như quái vật giống nhau trọng kỵ binh không thể thế nào, nhưng là 800 trọng kỵ binh trong lòng vẫn là thấp thỏm mạc danh.

Rốt cuộc, bọn họ hiện tại là hãm sâu ở quân địch đám người bên trong!

Bọn họ trong lòng duy nhất cây trụ, chính là xông vào trước nhất mặt, anh dũng múa may khai sơn rìu lớn, không hề có khiếp đảm Từ Hoảng!

Từ Hoảng một bên về phía trước đẩy mạnh, một bên đôi tay nắm rìu tả chém hữu phách, tiếng hô như sấm.

Đại bộ phận Viên quân sĩ binh đều bị bọn họ khí thế cùng khủng bố sở kinh sợ không dám về phía trước, mọi nơi chạy tán loạn —— nhưng vẫn là có một ít ngạnh tra tử tồn tại, com thường thường, liền sẽ có một ít bị giết đỏ mắt Viên quân sĩ binh không chút nào yếu thế tám chín thành đàn vây quanh mà thượng, dùng thân thể của mình cùng này đó người sắt kỵ binh quái vật chống chọi, cho dù bị xé rách va chạm huyết nhục bay tứ tung, cũng không chút nào lùi bước.

Dũng sĩ, ở cái này thiên hạ, là mỗi thời mỗi khắc đều tồn tại.

Phía trước là rậm rạp vô cùng vô tận địch nhân, phảng phất không ngừng nghỉ, Từ Hoảng cũng là người, hắn trong lòng cũng có hoảng sợ, cũng có gan sợ, nhưng kiên định võ nhân tín niệm chống đỡ hắn trên mặt lại không vì chỗ động, chỉ là giống như máy móc giống nhau về phía trước anh dũng đi tới.

Cái gọi là vạn người địch cũng không tồn tại, võ nghệ ở cao, ở chiến trường phía trên, như cũ khởi không được tính quyết định tác dụng, thân là võ tướng, quan trọng nhất chính là cường đại tố chất tâm lý!

Ở hắn phía sau những cái đó binh lính bình thường nhóm trong lòng khiếp đảm thời điểm, thân là tướng lãnh võ nhân liền phải có trách nhiệm biểu hiện ra không chút nào sợ hãi dũng khí, kéo đại gia liều mạng về phía trước, bởi vì tại đây loại thời khắc, võ tướng chính là sĩ tốt nhóm tâm linh cây trụ, võ tướng biểu hiện, là quyết định sĩ tốt nhóm tiếp tục chiến đấu hăng hái vẫn là khiếp đảm mà triệt một cái quan trọng trung tâm nhân tố.

Chiến trường phía trên, đánh không chỉ là người thân thể, tâm lý chiến cũng rất quan trọng.

Từ Hoảng hoàn toàn mất đi ngày thường ưu nhã phong độ cùng hào hùng vạn trượng, giờ phút này hắn, chính là một tôn giết chóc máy móc, dính đầy máu tươi râu dài tùy ý dính vào trên má trên trán, hắn cùng ngựa thượng trọng giáp, không chỗ không phải màu nâu máu tươi có đọng lại có ướt nhẹp, nhìn qua tuy rằng chật vật bất kham, nhưng lại huyễn màu bắt mắt.

Cái gọi là á phu chi tài, chỉ cũng không phải hắn vũ dũng, mà là hắn có thể mang cho thủ hạ sĩ tốt nhóm cường đại vô cùng lực lượng tinh thần!

------oOo------

Chương 229: thấp mê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Theo thời gian trôi qua, thiết Phù Đồ trọng kỵ binh đã sắp giải khai Viên quân binh trận, mà đến Viên Thuật nơi sau quân!

“Chi viện sau quân……”

“Dựa sát! Về phía sau quân dựa sát……”

Viên quân đại tướng Trương Huân cùng kiều nhuy đám người nhìn ra bên ta sở tồn tại tệ đoan, bắt đầu chỉ huy bản bộ binh mã về phía sau phương cấp triệt.

Nhưng là có một người lại không có đi, hắn chính là tiếp tục ở trung quân chỉ huy binh mã, ổn định thế cục Viên Thuật Lưu Huân.

Lưu Huân ở Viên Thuật chiến tướng bên trong, thuộc về nhất có tài hoa cùng mưu lược tướng lãnh, luận cập cầm binh chỉ huy, phân tích thế cục, bài binh bố trận, Viên Thuật trong quân lúc này lấy Lưu Huân xếp hạng đệ nhất.

Lưu Huân bình tĩnh quan sát đến chiến trường trung thế cục, hắn trong lòng minh bạch, kỳ thật trận chiến tranh này, lấy Viên Thuật thực lực, kỳ thật là có thể hoàn toàn đánh thắng.

Kim Lăng quân trang bị xác thật hoàn mỹ, hơn nữa binh giới cũng sung túc, nhưng này cũng không đại biểu Kim Lăng thành binh lính đánh không chết.

Đao lại sắc bén, múa may lâu rồi cũng sẽ có độn khẩu, không có cường tráng thân thể, lại sắc bén đao cũng múa may không lâu.

Áo giáp lại nhiều, cũng chỉ là nhiều một ít bảo mệnh cơ hội, nhưng không đại biểu chém bất tử, đối mặt tinh nhuệ thiện chiến quân sĩ,

giống nhau có thể thứ thấu.

Trọng giáp mã lại hung hãn, cũng không phải không có nhược điểm, này đó trọng kỵ binh lại là không gì phá nổi, nhưng tốc độ quá chậm, thả không có cứu vãn xung phong đường sống cùng dư lực, kéo dài lực không cường, một đợt xung phong lúc sau, trên cơ bản liền sẽ không lại có cái gì quá lớn uy hiếp.

Như vậy kỵ binh, mặt ngoài tựa hồ là dũng mãnh vô địch, nhưng cùng tốc độ cực nhanh, kéo dài lực cực cường, thị huyết thiện chiến Tây Lương thiết kỵ, Tịnh Châu lang kỵ hoặc là con ngựa trắng nghĩa từ chờ trăm chiến tinh kỵ so sánh với……

Kim Lăng thành này chi trọng kỵ binh, có thể nói, vẫn là hoàn toàn không ở một cái trục hoành thượng.

Lưu Huân thở dài khẩu khí, trong lòng không khỏi có chút trách cứ chủ công nôn nóng.

Nam Dương đại quân, cơ bản đều là ở gần nhất mấy tháng chiêu mộ mà thành, qua loa thao luyện, bất kham đại nhậm, này mười vạn nhân mã, nếu là có thể giao cho chính mình cẩn thận thao luyện hai năm, phải đối phó Đào Thương Kim Lăng quân, Lưu Huân cảm thấy, ít nhất có bảy thành trở lên nắm chắc có thể chiến thắng.

Cho dù là Viên Thuật không bạc đãi Tôn thị binh mã, vì Tôn thị binh mã trang bị tốt nhất lương thảo cùng thuẫn giới, hôm nay chi chiến, bằng tôn gia quân cũng có thể cùng Đào Thương chiến cái năm năm bắt đầu.

Thượng tướng quân lòng dạ, vẫn là quá cao.

……

……

Lúc này Viên Thuật đã thu lòng dạ, bởi vì hắn bắt đầu có chút hốt hoảng.

Viên Thuật hoảng sợ nhìn kia chi đã phá tan trung quân chiến trận, chính một chút một chút hướng về chính mình hoạt động trọng kỵ binh, sắc mặt biến cực kỳ tái nhợt, cả người không khỏi đánh bệnh sốt rét, trong miệng nói không nên lời lời nói.

Viên lão nhị tuy rằng cũng không phải phàm nhân, nhưng đối mặt loại tình huống này, cũng là ngốc quá sức.

Đầu tiên là đầy trời phi thạch, sau là thình lình xảy ra, không ở chính mình trong dự đoán trọng trang kỵ binh phá tan mình trận, lại có Kim Lăng bộ binh đi theo này chỗ hổng đánh lén, bên ta các tân binh bởi vì thao luyện không thân, hoàn toàn khống chế không được loại này cục diện.

Mà chính mình trung quân chiến trận, ở những cái đó hành động thong thả, lại phá tan lực cực cường quái vật thiết kỵ công kiên dưới, đánh mất chiến ý, các quân sĩ chính như cùng thủy triều giống nhau, hướng về tứ phương bát phương phân tán mở ra, không ngừng có sĩ tốt ngã vào những cái đó thiết kỵ đao thương bổng hạ, nhưng càng nhiều sĩ tốt là bởi vì không dám ứng chiến, mà bị đối phương vó ngựa tử giẫm đạp mà qua, cho dù là như thế, vẫn là có nhiều hơn binh lính vẫn là lại hướng về hai mặt phân tán khai đi, lấy cầu có thể né tránh này đó thiết kỵ tiến quân lộ tuyến……

Bất quá này 800 thiết Phù Đồ, ở xung phong trong quá trình, cũng sinh ra tổn thất thật lớn.

Bởi vì tốc độ quá chậm, ở xung phong trong quá trình, rất nhiều sĩ tốt bị hai sườn quấy nhiễu Viên quân dụng vũ khí kéo xuống chiến mã.

Một khi ngã xuống đến mã hạ, những cái đó thân khoác trọng giáp binh lính liền sẽ bị Hàn Hạo Viên quân sĩ tốt gắt gao vây quanh ở bên trong, không chỗ trốn chạy, nháy mắt đã bị thứ vì thịt nát.

Từ trọng trận bắt đầu đến cuối cùng, ít nhất có 300 danh trọng giáp kỵ binh đã bị túm xuống ngựa tới.

Nhưng là cho dù đồng bạn ngã xuống bụi bặm, còn thừa nhân mã cũng là kiên định tuân thủ trách nhiệm, tiếp tục rong ruổi về phía trước.

Thẳng đến bọn họ có thể vọt tới Viên Thuật trước mặt mới thôi.

Đột nhiên, Viên Thuật đôi mắt tức khắc mở to!

Tuy rằng khoảng cách còn rất xa, nhưng kia chỉ thiết kỵ quân mở ra thông lộ, lại là hướng tới chính mình nơi phương hướng đi tới!

Trọng kỵ binh tốc độ tuy rằng rất chậm, nhưng không có chút nào tạm dừng, một chút một chút, một chút một chút hướng về chính mình nơi nghiền áp đẩy mạnh mà đến!

“Đào tặc! Mỗ cùng nhữ thề không lưỡng lập!” Viên Thuật hung hăng ở chiến xa thượng một dậm chân, tiếp theo cao giọng hô quát nói: “Chuẩn bị ngựa! Mau, cho ta chuẩn bị ngựa!”

Lúc này ở chưa chuẩn bị mã, một hồi nếu là lại muốn chạy trốn, lại là không còn kịp rồi.

Viên Thuật lúc này, nếu là kiên định bảo hộ ở chiến trường, ra lệnh cho thủ hạ tiếp đón binh tướng, tọa trấn chỉ huy, ủng hộ sĩ khí, chưa chắc không thể tiêu diệt này chi dốc hết sức xung phong, bôn chính mình mà đến trọng kỵ.

Nhưng là, Viên Thuật đánh cuộc không dậy nổi.

Bốn thế tam công lúc sau tánh mạng, ở Viên Thuật chính mình xem ra, so này đó chỉ biết một mặt xung phong tiện mệnh kỵ binh muốn quý giá đến nhiều.

Thiên kim chi tử tọa bất thùy đường, Viên Thuật không cần phải lấy chính mình quý giá mệnh đi theo hắn trong mắt con kiến tiện mệnh đi đánh cuộc.

Thủ hạ đem chiến mã dời lại đây, Viên Thuật liền bảo kiếm đều bất chấp mang, một bên đem vừa mới nhân kinh hoảng thất thố là lúc

nghiêng lệch mũ giáp phù chính, một mặt luống cuống tay chân sải bước lên chiến mã, tiếp nhận thủ hạ đệ đi lên roi, vung lên roi ngựa, vội vã hướng về phía tây mà đi.

Mà Viên Thuật thân quân, chưởng đạo tay, cũng là không dám chậm trễ, theo sát Viên Thuật bôn phía tây mà triệt.

Chiến trường phía trên, từ tôn bí, Hoàng Cái, Trình Phổ đám người suất lĩnh tôn gia quân bởi vì kim lĩnh quân cùng Viên Thuật quân trước sau oanh kích, bất kham gánh nặng, sớm đã từ cánh rút lui, mà còn lại ở trung tràng Viên quân sĩ binh, giờ phút này bởi vì Viên Thuật bản nhân cùng soái kỳ lui bước, cũng là bắt đầu sinh lui ý.

Chủ tướng đều không đánh, này đó binh lính còn đánh cái cầu.

Vừa mới bị Lưu Huân chỉnh đốn xong, cố ý phản kích Viên Thuật trung quân, lại một lần ở vào bất lợi bị động thế cục.

Lưu Huân trong lòng cái này khí a!

Hắn trong lòng thầm mắng Viên Thuật còn không bằng Đào Thương cái kia không đến hai mươi tuổi hài tử!

Đào Thương lá gan không lớn, cho nên dưới tình huống như vậy, hắn thà rằng tránh né ở nhu cần ổ, cũng không cho chính mình các tướng sĩ ra tới thêm phiền.

Viên Thuật lại quá làm giận, luận cập cầm binh tác chiến, hắn có lẽ khả năng so Đào Thương cường chút, nhưng phỏng chừng cũng là cường hữu hạn.

Ngươi nếu là không có hẳn phải chết quyết tâm, cũng đừng ra tới khoe khoang được không?

Ra tới, ngươi cũng đừng trở về liệu!

Lần này tử nhưng hảo, bức ngươi trang, sự lại không gánh! Vậy ngươi ra tới khoe khoang cái cầu?!

Vừa mới bị Lưu Huân mang về đến chính đạo thượng Viên quân, bởi vì chủ tướng cùng phía sau đại kỳ kỳ lâm thời lui lại, sĩ khí lần thứ hai lâm vào đê mê.

Cứ như vậy, liền cho Hứa Chử cùng Từ Vinh sở suất lĩnh bộ binh lớn hơn nữa cơ hội.

Kim Lăng bộ binh thừa này tân một vòng rối loạn, lại một lần đối Viên quân triển khai càng thêm mãnh liệt tiến công.

Từ Hoảng mắt thấy chính mình đều phải sắp lao ra sau trận, nhưng Viên Thuật cư nhiên chạy tán loạn, trong lòng không khỏi nôn nóng vạn phần.

Hắn lần này tiến binh, chính là mang theo chém xuống Viên Thuật thủ cấp tướng lãnh tới!

Nếu là phóng chạy hắn, chẳng phải là thất bại trong gang tấc!

Từ Hoảng một bên giết người, một bên phân phó bên người đi theo hắn trọng kỵ giáo úy tạm thay hắn chỉ huy thiết Phù Đồ tiếp tục hướng trận, chính mình còn lại là suất lĩnh trăm tên trọng kỵ, thay đổi phương hướng, thẳng đến Viên Thuật sở bôn đào phương hướng truy kích mà đi.

Vô luận như thế nào, hôm nay nói cái gì cũng đến lưu lại Viên Thuật!

Đáng tiếc chính là, Từ Hoảng trọng kỵ thật sự là tốc độ quá chậm, nhìn bôn đào mà đi Viên Thuật, hắn căn bản là truy không ít.

Hơn nữa, liền ở cái này mấu chốt đương khẩu, còn có người lắc mình ra tới, ngăn cản ở Từ Hoảng đường đi……

Bị Từ Hoảng khí thế sở kinh sợ mọi nơi bôn đào trong loạn quân, đột nhiên lòe ra một con đội ngũ chặn đường.

Cầm đầu đại tướng, hùng tráng eo viên thân hình đỉnh sừng trâu khôi, cầm trong tay một thanh tam tiêm lưỡng nhận đao, bạo thanh quát: “Ngô nãi sau tướng quân dưới trướng, trung lang tướng Kỷ

Linh là cũng! Ngươi chờ tặc tử, muốn thương tổn ngô chủ, trước quá mỗ gia này một quan!”

Từ Hoảng giờ phút này căn bản bất chấp trước mắt người là người phương nào, chỉ là khẩu khí lạnh băng khiển trách một tiếng: “Tránh ra!”

Tiếp theo, liền thấy khai sơn rìu lớn ở trong tay hắn hướng về Kỷ Linh dùng sức kén đi ra ngoài.

Kỷ Linh cũng không sợ hãi, cổ đủ khí lực, vung lên cánh tay, múa may 50 cân tam tiêm lưỡng nhận đao liền hướng về phía Từ Hoảng đón đi lên.

“Phanh!” Một tiếng vang lớn, Từ Hoảng thế rốt cuộc là bị Kỷ Linh cấp ngăn cản.

Hai người ở trên lưng ngựa đều là lung lay nhoáng lên, nhất chiêu giao thủ sai vị đều thiếu chút nữa ngã xuống mã tới, Từ Hoảng duỗi tay ghìm ngựa, ngửa đầu nhìn nhìn Viên Thuật tuyệt trần bóng dáng, tiếc hận thở dài khẩu khí.

Đáng tiếc, rốt cuộc là đem quân địch đầu đem cấp phóng chạy!

Từ Hoảng mặt âm trầm, quay đầu lạnh lùng trừng mắt Kỷ Linh.

Thiết Phù Đồ trang bị tuy rằng có lợi xung phong chém giết, nhưng nếu là đơn đối đơn đấu đem, lại nhiều ít dính chút có hại.

Ít nhất ở ngựa linh hoạt tính thượng, Từ Hoảng chiến mã bởi vì thân khoác trọng giáp, giờ phút này khẳng định là không bằng Kỷ Linh.

Bất quá việc đã đến nước này, bất chiến lại không có khả năng.

Kim Lăng mãnh tướng, đối thượng Giang Hoài danh tướng, sa trường quyết đấu, một người dùng rìu, một người dùng tam đao nhọn, giống như hai chỉ mãnh hổ, bắt đầu lẫn nhau va chạm lên.

Rìu lớn cùng tam đao nhọn ở trong không khí lại một lần va chạm ở cùng nhau, hai người lẫn nhau lại đối nhất chiêu, như cũ là năm năm bắt đầu.

Kỷ Linh cùng Từ Hoảng đều là lực lượng hình mãnh tướng, ngày thường trừ bỏ võ nghệ, nhất tự phụ đó là một thân sức lực, nhất am hiểu cũng là so sức lực.

Hai người giá mã lại lần nữa giao thủ quyết định lại quá nhất chiêu!

Lúc này đây hai người càng là cổ đủ toàn thân dư dũng.

“Phanh!” Lúc này đây va chạm, phát ra một thanh âm vang lên lượng kim thiết vang lên thanh, như cũ là chẳng phân biệt thắng bại.

Ba chiêu giao thủ, hai người còn đều là trên dưới chẳng phân biệt.

Từ Hoảng thật sâu hít một hơi, nhìn đối diện vẻ mặt hưng phấn, nóng lòng muốn thử Kỷ Linh, biết được có người này chặn đường, hắn hôm nay muốn thừa tháo xuống Viên Thuật thủ cấp, chỉ sợ là không có khả năng sự tình.

Từ Hoảng giờ phút này có tâm cùng Kỷ Linh ganh đua cao thấp, nhưng giờ phút này chính mình thâm nhập trận địa địch phía sau, cùng Kỷ Linh dây dưa không phải thời điểm, thứ hai Viên Thuật bỏ chạy, chủ soái lẩn trốn, này đại quân lui lại cũng là tức khắc, lúc này không thừa loạn quay trở lại ở Viên trong quân vớt chút chỗ tốt, lại là lại đãi khi nào?

Tam là này Kỷ Linh vũ dũng, làm như không ở chính mình dưới, trước mắt ngồi xuống chiến mã giáp trọng, lại bôn tẩu hồi lâu, nếu là cùng Kỷ Linh sinh tử tương bác, ở chiến mã tình thế thượng, sợ là sẽ ăn một ít mệt.

Nhưng là, việc cấp bách, lại là đến đem trước mắt cái này anh chàng lỗ mãng chi khai, người này một khi quấn lên chính mình, trong khoảng thời gian ngắn, tất nhiên là khó phân thắng bại.

Nghĩ vậy, Từ Hoảng đột nhiên ha ha cười, giơ thẳng lên trời nói: “Tặc thất phu, ngươi trung nhà ta phủ quân chi kế rồi! Viên Thuật sở trốn chạy chỗ, sớm có nhà ta phủ quân trước tiên an bài phục binh, nhữ tại đây cùng ta đánh nhau, hắc hắc, nói vậy lúc này, Viên Thuật tặc tử đầu, đã bị phục binh chém xuống, đưa hướng nhu cần ổ!”

Kỷ Linh vừa nghe lời này, tục tằng đại mặt tức khắc trở nên đỏ bừng, hắn mắng mi trừng mục đích gắt gao nhìn chằm chằm Từ Hoảng, nghiến răng nghiến lợi cả giận nói: “Nhữ lời này, thật nào giả nào?”

Từ Hoảng cười lạnh nói: “Nhữ chủ đã chết, còn không mau mau xuống ngựa quy hàng, xem ngươi thượng có vài phần dũng lực, ta nhưng tiến ngươi hướng Đào phủ quân trướng hạ làm một kích lang, hoặc là sẽ không mai một ngươi này thân man dũng……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Kỷ Linh hung hăng hướng về phía trên mặt đất “Phun” một ngụm, nổi giận đùng đùng nói: “Đánh rắm! Ngươi chờ, đãi mỗ gia cứu ra ngô chủ lúc sau, lại đến xé lạn ngươi này trương xú miệng!”

Dứt lời, Kỷ Linh vội vàng quay đầu ngựa lại, suất lĩnh dưới trướng binh mã, thẳng đến Viên Thuật hoảng sợ đào tẩu phương hướng mà đi.

Mà Từ Hoảng cũng là thở dài khẩu khí, trong lòng cảm giác vừa mới tình thế lại là pha hiểm, nếu là thật bị Kỷ Linh quấn lên, hắn giờ phút này thật đúng là chính là nguy hiểm.

Từ Hoảng thầm mắng một tiếng “Đồ ngu”, tiếp theo quay đầu ngựa lại, suất lĩnh một trăm trọng kỵ xoay người tìm đường mà đi.

Lúc này Viên quân vốn là bởi vì luân phiên thình lình xảy ra biến cố cùng kinh hách mà gặp tới rồi trầm trọng đả kích, nhưng nhất trí mạng, vẫn là Viên Thuật lâm trận rút lui, mà Kim Lăng quân còn lại là bởi vì mấy phen xuất kỳ bất ý thủ đoạn mà thất bại Viên quân, này chiến đánh tới loại này tình thế hạ, quả nhiên là không cần tái chiến.

Tại đây loại đã hoàn toàn đánh mất chiến ý dưới tình huống, Trương Huân, Lưu Huân chờ chỉ huy đại tướng, ở bất đắc dĩ dưới, chỉ có thể minh kim thu binh, an bài dưới trướng binh mã nhanh chóng rút lui chiến trường, rời đi nhu cần ổ chiến trường phạm vi.

Nhưng Kim Lăng quân tuy rằng đánh thắng, nhưng rất nhiều thắng cơ đều là nắm giữ ở liên tục xuất kỳ bất ý, nhưng nếu muốn ăn xong Viên Thuật quân khổng lồ quân đoàn, lấy Kim Lăng quân năng lực vẫn là hoàn toàn không được, cho nên cũng là không dám theo đuôi tương bức.

Rốt cuộc tại đây một trận chiến dưới, một năm tới tích góp của cải đều đã hiện ra ở Viên quân trước mắt, lại vô năng đủ lệnh đối phương hoảng loạn kỳ vật triển lộ.

Khăng khăng truy kích, chỉ sợ là sẽ mất nhiều hơn được.

Chuyển biến tốt liền thu, mới là Kim Lăng quân căn bản tôn chỉ.

Nhu cần ổ chi chiến, lấy Đào Thương Kim Lăng quân thắng lợi, Viên Thuật quân đoàn luân phiên thất lợi bại lui kết quả, mà chậm rãi kéo xuống màn che.

……

……

Viên Thuật soái trướng nội.

“Bang ~~!”

Viên Thuật thật mạnh hướng về trên mặt đất quăng ngã một cái rượu tước, trên mặt tràn ngập làm nhân tinh tim và mật hàn khủng bố.

“Mười vạn nhân mã? Mười vạn người! Cư nhiên làm người cấp đánh lui!”

Viên Thuật hung tợn qua lại nhìn quét phía dưới đứng thẳng một đám tao mi đạp mắt tướng lãnh, com nổi giận đùng đùng nói: “Viên mỗ thiên binh tiếp cận, cư nhiên bị Đào gia tiểu nhi đánh đầu đều nâng không đứng dậy, thiệt hại như vậy nhiều nhân mã, lại liền nhu cần ổ biên cũng chưa vuốt một chút? Này trượng đánh hảo a! Đánh làm người trong thiên hạ, ngày sau đều đem coi Viên mỗ vì con kiến hạng người!”

Phía dưới chúng tướng, nghe vậy đều là không rên một tiếng.

Viên Thuật thẹn quá thành giận quát: “Rốt cuộc là ai dẫn đầu trước chạy! Quay đầu lại cho ta tra, điều tra ra, lập trảm không buông tha!”

Trương Huân cùng kiều nhuy ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, không biết lúc này nên làm thế nào cho phải……

Hai người bọn họ hiện tại nếu là tuân thủ tướng lãnh, hiện tại liền đi lên đem Viên Thuật ngay tại chỗ chém, có phải hay không có điểm không tốt lắm?

Này trượng đánh ai cũng chưa sai, tôn gia quân ở tướng lãnh tân tang, sĩ khí đê mê, lương thảo cùng trang bị quân giới đều không đủ dưới tình huống, bại với Kim Lăng quân, không gì đáng trách.

Viên Thuật quân các tướng lĩnh cùng tân quân sĩ tốt cũng không có sai, rốt cuộc Kim Lăng quân trang bị tinh nhuệ, còn có những cái đó hoa hoè loè loẹt vũ khí sắc bén cùng trọng giáp những người này trước đó cũng không cảm kích, nếu là biết là loại tình huống này, chỉ cần thay đổi chiến thuật cùng sách lược, liền tính là đánh không thắng đối thủ, cũng tuyệt không sẽ giống hôm nay như vậy thua như vậy thật mất mặt.

Hơn nữa Lưu Huân ở đông chinh phía trước, đã đem trong đó lợi và hại cấp Viên Thuật giảng rõ ràng, chính là hắn bảo thủ, không nghe lời hay, hiện giờ đánh bại trận, lại tới chỉ trích này đó tướng lãnh……

Như vậy không nói lý chủ công cũng thực sự là không địa phương tìm đi.

Viên Thuật dưới trướng chư vị các tướng lĩnh đều không nói lời nào, lều trại nội trong lúc nhất thời lâm vào một mảnh tĩnh mịch bên trong.

::

------oOo------

Chương 230: thủy lộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật thấy lều trại nội người một đám đều gục xuống đầu không nói lời nào, trong lòng không khỏi lại là một cổ vô danh chi hỏa "Tạch tạch tạch" nhảy lên.

"Nói chuyện a!" Viên Thuật nghiến răng nghiến lợi nói: "Như thế nào một đám đều không nói lời nào? Người câm!"

Lưu Huân thở sâu, trạm ra ban tới.

"Thượng tướng quân, hôm nay chi chiến, phi chiến chi tội, quả thật ta quân đại ý, xem thường Kim Lăng quân coi giữ, hấp tấp hưng binh, cho nên mới có này bại."

Viên Thuật nghe vậy mày một chọn, làm như có chút không rất cao hứng.

Hấp tấp hưng binh, mới có này bại?

Ngươi lời này ý tứ, chẳng lẽ, vẫn là ta khuyết điểm?

Lưu Huân thấy Viên Thuật không hé răng, ngay sau đó nói: "Sau tướng quân, như mạt tướng sở liệu không tồi, hôm nay chi cục, nói vậy sớm tại Đào Thương tới Kim Lăng thành trước, cũng đã là có chuẩn bị mưu tính…… Người này quả quyết là đã sớm đoán trước tới rồi, chủ công sẽ có tấn công Kim Lăng thành hành động."

Viên Thuật nhíu nhíu mày, nói: "Có ý tứ gì?"

Lưu Huân châm chước một chút từ ngữ, tiếp tục nói: "Kim Lăng quân coi giữ, chiến mã, mỗi người mặc giáp, như thế đại phê lượng chiến giáp chế tạo, cho dù Đào Thương có Kim Lăng quặng sắt có thể chống đỡ, nhưng ở dân phu lao động thượng, Đào Thương

cũng nhất định là triệu tập Đan Dương quận toàn bộ, chỉ có toàn viên một năm chuẩn bị chiến tranh, hắn mới có thể tích góp ra nhiều như vậy giáp trụ cùng binh khí, vì chính là có thể tại đây một trận chiến trung xuất kỳ bất ý đánh úp, dùng để đối kháng ta quân……”

Nói đến này, Lưu Huân dừng một chút, nói: “Thượng tướng quân, nếu quả mạt tướng sở liệu không tồi, thượng tướng quân tấn công Kim Lăng có lẽ chỉ là nhất thời chi ý khí, nhưng Đào Thương, rất có khả năng ở một năm trước cũng đã bắt đầu xuống tay chuẩn bị hôm nay chi chiến.”

Viên Thuật nghe vậy trầm mặc, sắc mặt không tốt.

Này không lay động sáng tỏ nói chính mình không bằng Đào Thương sao.

Lời này cũng chính là Lưu Huân nói nói, bởi vì Viên Thuật cùng Lưu Huân từ tuổi trẻ khi liền quen biết muốn hảo, nếu là đổi thành người khác……

Ba tầng da cũng không đủ Viên Thuật bái.

Thấy Viên Thuật trầm mặc không lên tiếng, Lưu Huân lại gián ngôn nói: “Thuộc hạ khẩn cầu thượng tướng quân lui binh.”

Viên Thuật sắc mặt tức khắc thay đổi, cả giận nói: “Ngươi nói bậy gì đó?”

Lưu Huân không nhanh không chậm vì Viên Thuật giải thích nói: “Viên công, ta quân tuy rằng binh nhiều, nhưng phần lớn đều là tân tốt, bất kham trọng dụng, mà Đào Thương sớm có chuẩn bị, này chiến trước đây cơ thượng, chúng ta liền kém cỏi một bậc, nhưng Đào Thương sở có được, bất quá là một quận nơi, một thân khẩu không đủ 60 vạn, chủ công chiếm cứ Nam Dương, Nhữ Nam, Dĩnh Xuyên, Cửu Giang, Lư Giang năm quận nơi, dân cư mấy trăm vạn, làm sao có thể là Đào Thương so sánh với? Này sở dựa vào giả, bất quá là sĩ tốt giáp trụ cùng trọng kỵ mà thôi, lấy mạt tướng độ chi, Đào Thương một năm tới toàn lực chuẩn bị chiến tranh, mộ binh

dân phu tinh luyện thép ròng, nhưng này cử tuyệt không sẽ lâu dài, rốt cuộc Đan Dương mười tám huyện, tu lộ, tu kiều, dân sinh, cá mục toàn cần phu, dân cư bãi tại nơi đó, Đào Thương toàn lực dã thiết một năm, đã là cực hạn, sau đó vũ khí cũng là sẽ không lại nhiều."

Dừng một chút, Lưu Huân lại nói: "Đến nỗi kia giáp sắt trọng kỵ, tuy rằng hung hãn, nhưng tốc độ quá chậm, lại không thể kéo dài, thả mạt tướng xem này vó ngựa toàn lộ với trọng giáp ở ngoài, chỉ cần có thể chặt đứt này vó ngựa, này một quân toàn không phải sợ, huống hồ này cùng Lữ Bố Tịnh Châu lang kỵ so sánh với, thật sự là rất xa kém cỏi, mạt tướng trở về, rút ra một quân đơn độc huấn luyện, tất nhiên nhưng phá này trọng kỵ!"

Nói đến này, Lưu Huân lại nói: "Mặt khác, lấy Tôn Kiên di quân chi chiến lực, kỳ thật đương không ở kim lĩnh quân dưới, chỉ là chủ công đãi chi cực mỏng cũng, lần này chinh chiến, Tôn thị binh mã chuẩn bị chiến đấu cùng lương thảo toàn không đầy đủ, sĩ khí đê mê, lại bởi vậy thiệt hại Tổ Mậu, thực sự đáng tiếc…… Lần này trở về, chủ công nếu có thể khuynh tâm đãi chi, thu hết này tâm, phụ lấy tinh giáp, lấy Hoài Nam chi giàu có và đông đúc, võ trang Tôn thị binh mã, một năm sau tất ở Đào Thương kim lĩnh quân phía trên, thả đến lúc đó ta tân quân cũng là thao luyện đã thành, thả Đào Thương sở bày ra những cái đó thủ đoạn, ta quân cũng là kể hết biết được, hôm nay chi hoảng loạn liền sẽ không tái phạm, kể từ đó, một năm lúc sau, Kim Lăng thành dễ như trở bàn tay!"

Mọi người bên trong, Diêm Tượng nghe xong, không khỏi ở trong lòng đại điểm này đầu.

Lưu Huân, xác thật có thượng tướng chi tài, nếu đúng như hắn theo như lời an bài bố trí, một năm lúc sau, muốn đánh hạ Kim Lăng thành thật là không khó.

Nhưng thực hiển nhiên, đối với Lưu Huân thượng sách, Viên Thuật cũng không tính toán tiếp thu.

"Lui về!" Viên Thuật lạnh lùng nói.

“A? Này……” Lưu Huân có điểm ngốc, không rõ Viên Thuật vì sao như thế không nghe khuyên bảo.

“Viên mỗ hưng binh tới đây, tấc công chưa lập, cứ như vậy lui về Nam Dương…… Làm sao bộ mặt đi gặp người trong thiên hạ? Còn không lùi hạ!”

Lưu Huân nghe vậy, thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ lắc đầu.

Viên Thuật lạnh lùng nhìn quét những người còn sót lại, nói: “Như thế nào phá đào tặc, ai có thể dạy ta?”

Mọi người lại là cúi đầu không nói.

Không lên tiếng? Không lên tiếng là có thể tránh thoát đi sao?

Viên Thuật trừng lớn một đôi mắt, cẩn thận nhìn quanh một vòng quanh mình mọi người, hàm răng cắn “Kẽo kẹt kẽo kẹt” vang.

Cuối cùng, hắn đem ánh mắt lại dừng ở chủ bộ Diêm Tượng trên người.

Diêm Tượng tâm, ở trong nháy mắt làm như đều phải vỡ vụn.

Tổ tông ai…… Ta có thể hay không có khác gì sự đều nhìn ta được chưa a?

Này soái trướng nội ngồi xổm mấy chục khẩu tử người đâu, ngươi liền không thể quay đầu nhìn một cái bọn họ đi?

Mỗi lần người khác không lên tiếng đều tìm ta, ta là thiếu ngươi vẫn là như thế nào?

Diêm Tượng trong đầu, giờ phút này lao nhanh cơ hồ một vạn thất thảo nê mã.

Nhưng thực hiển nhiên, Diêm Tượng ý tưởng Viên Thuật hoàn toàn không biết.

Hắn vẫn là ở nơi đó một cái kính, dùng sức nhìn chằm chằm Diêm Tượng nhìn.

Diêm Tượng hiện tại rất muốn tiến lên đi cấp Viên Thuật một cái đại tát tai, cao giọng mắng hắn một câu: Nhìn ngươi nương!

Đáng tiếc hắn không có cái này gan chó.

Ở Viên Thuật ánh mắt nhìn chăm chú hạ, Diêm Tượng thực sự chịu không nổi, giờ phút này lại không đứng ra nói điểm cái gì, chỉ sợ tuyệt khó có lệ quá khứ.

Diêm Tượng ở trong lòng thở dài một hơi, sau đó cất bước ra ban, hướng về phía Viên Thuật thật sâu làm thi lễ, chính chính nhan sắc nói: “Thượng tướng quân, nếu là không thuận theo Lưu công chi ngôn, tiếp tục cùng Kim Lăng quân lục chiến, ta quân vô luận như thế nào, sợ là đều thảo không tới tốt.”

Viên Thuật thật sâu hít một hơi, nhắm mắt lại cẩn thận hồi ức một chút, mơ hồ nhớ lại Diêm Tượng ở xuất binh phía trước từng đối chính mình nhắc tới quá lấy thuỷ chiến chiến thắng sự tình, nhưng chính mình lại bởi vì dưới trướng sĩ tốt đông đảo, hơn nữa Đào Thương ở đại chiến trước từng cho chính mình viết quá kia một phong thư từ, thực sự là lệnh Viên Thuật hôn đầu óc, cho nên nhất thời quên mình, chỉ lo cường tập nhu cần ổ, lại đem có lợi nhất với chính mình chiến pháp hoàn toàn vứt chi với sau đầu……

Nghĩ đến đây, Viên Thuật cũng là thu liễm một chút vừa mới táo bạo cảm xúc, đối Diêm Tượng khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Kia như diêm chủ bộ ngay từ đầu sở gián ngôn —— thuỷ chiến, Viên mỗ liền nhất định có thể tất thắng Đào Thương sao?”

Diêm Tượng khẳng định gật gật đầu, nói: “Dương Châu nơi, thuỷ chiến vì trước, nhưng Dương Châu nơi chủ yếu chiến thuyền, đều bị trần ôn trữ hàng với Cửu Giang quận các nơi bến tàu, hiện giờ Thọ Xuân đã vì Viên công sở đến, bằng Cửu Giang bến tàu chi lợi, muốn kéo dài qua Trường Giang, thẳng bức Kim Lăng liền không phải việc khó, hơn nữa thuộc hạ trước đó đã tìm hiểu rõ ràng, Đan Dương

quận tuy rằng cũng có chút chiến thuyền dự trữ, nhưng Đào Thương lại không có cũng đủ thuỷ quân khống chế, đây là là chuẩn xác xác sự, thượng tướng quân nếu là muốn chiến, liền không cần lại chờ! Liền lấy thuỷ quân qua sông Sào Hồ nhập giang, thẳng lấy Kim Lăng thành, lượng kia Đào Thương cũng bất quá chỉ có thể là vọng giang than thở, không thể nề hà.”

Viên Thuật nghiến răng nghiến lợi ngạch đầu, dùng tay trái hung hăng một kích hữu chưởng, tê thanh nói: “Hảo, một khi đã như vậy, Viên mỗ liền lại tạm thời dung Đào Thương tiểu tặc hung hăng ngang ngược mấy ngày!”

Hắn vừa chuyển đầu, kêu: “Kiều nhuy!”

Kiều nhuy cất bước ra ban, hướng về phía Viên Thuật chắp tay ngôn nói: “Thượng tướng quân!”

“Hoả tốc phái người trở về Cửu Giang quận các nơi cảng, điều động bến tàu nội chiến thuyền tập kết với Sào Hồ, Viên mỗ lúc này đây, muốn từ thủy lộ thượng qua sông Trường Giang thẳng lấy Kim Lăng thành, đem Đào Thương tiểu nhi hoàn toàn huỷ diệt!”

“Nặc!”

……

……

Nhu cần ổ, Đào Thương chỗ ở.

Quách Gia hôm nay vừa mới từ Kim Lăng thành chạy tới, lãng tử với nhu cần ổ một trận chiến vẫn chưa trực tiếp tham dự, mà là phụng Đào Thương mệnh lệnh, đi trước Đan Dương quận cấp dưới các huyện thành, điều động quận nội bến tàu nhưng dùng con thuyền.

“Đan Dương quận có thể tham gia thuỷ chiến con thuyền đều điều động hảo sao?” Đào Thương hỏi Quách Gia nói.

Quách Gia đong đưa trong tay rượu tước, thở dài nói: “Điều động hảo, nhưng dùng cho thuỷ chiến lớn nhỏ con thuyền, ước có 300 dư.”

Đào Thương nghe vậy trầm mặc.

Một lát sau mới nghe hắn nói: “Kia Viên Thuật có thể điều động chiến thuyền, đại khái lại có bao nhiêu?”

Quách Gia một ngửa đầu, đem rượu tước trung rượu uống một hơi cạn sạch, chậm rì rì nói: “Cửu Giang quận chính là Dương Châu thứ sử trần ôn trị sở nơi, Dương Châu cảnh nội đại bộ phận chiến thuyền đều trữ hàng ở Cửu Giang quận, thô sơ giản lược tính ra, cũng nên ở sáu bảy trăm hướng lên trên.”

Đào Thương chớp chớp mắt, thô sơ giản lược tính một chút, cười nói: “Cũng không quan hệ, thuỷ chiến sao, không nhất định so chính là chiến thuyền nhiều ít, mà là ở chỗ thuỷ quân sĩ tốt cường hãn trình độ, một trận chiến này, chúng ta chưa chắc sẽ thua.”

Quách Gia nghe vậy, không khỏi bị Đào Thương khí cười.

Tiểu tử này là ở cố ý tê mỏi chính mình sao?

“Ngươi nói nhưng thật ra rất dễ dàng, kia Quách mỗ thả hỏi một chút ngươi, thái bình công tử là cảm thấy chính mình dưới trướng binh mã, đều là tinh thông thuỷ chiến?”

Đào Thương nghe vậy sắc mặt trầm xuống.

Ảo tưởng bị Quách Gia vô tình đánh diệt.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Liền tính là ta quân đội không tốt với thuỷ chiến, kia chẳng lẽ Viên Thuật dưới trướng binh mã liền tinh thông thuỷ chiến sao?”

Quách Gia gằn từng chữ một đối Đào Thương ngôn nói: “Hảo, vậy xem như Viên Thuật binh mã cũng không tinh thông thuỷ chiến,

nhưng hắn chiến thuyền số lượng lại là tại đây bãi, Đào công tử này 300 chiến thuyền, có thể chịu tải bao nhiêu người nhập giang? Viên Thuật bảy tám trăm chiến thuyền, lại có thể chịu tải bao nhiêu người thượng giang? Ra trận nhân số không giống nhau, ngươi như thế nào chống đỡ được Viên Thuật thế công?”

Đào Thương nhíu nhíu mày, lại cường điệu nói: “Nhưng ta Kim Lăng thành quân coi giữ, luận cập trang bị, có thể nói hoàn mỹ.”

Quách Gia một lời lại trực tiếp chọc thủng Đào Thương ảo tưởng: “Thái bình công tử nếu là không hiểu thuỷ chiến, vậy thỉnh không cần nói bừa, đại giang phía trên, ngươi xem qua cái nào quân tốt có thể thân khoác trọng giáp? Thuỷ chiến bất đồng lục chiến, đặc biệt là chúng ta thuyền lớn ít, đều là thuyền nhỏ, thuỷ chiến sĩ tốt toàn lấy linh hoạt là chủ, bằng không như thế nào diêu lỗ? Như thế nào phóng phàm? Lại như thế nào có thể làm con thuyền nước ăn kém cỏi? Ngươi những cái đó dày nặng giáp trụ, sĩ tốt nếu là mặc vào lên thuyền, ở trên sông đều không động đậy địa phương! Đừng nói không tinh với biết bơi, chính là tinh với biết bơi, rớt vào trong nước, cũng đến bởi vì hậu giáp chết đuối…… Làm đệ đệ, nhằm vào việc này, ngươi dùng cái gì giáo Quách mỗ a?”

Đào Thương mặt lập tức liền đen.

“Ta không hiểu! Ngươi hiểu, ngươi đều hiểu! Vậy ngươi đương thuỷ quân đại đô đốc, lãnh người thượng giang đi tấu Viên Thuật đi!”

Quách Gia trợn trắng mắt, nói: “Ngươi này không phải tranh cãi sao, dù sao nên nói Quách mỗ đều theo như ngươi nói, Viên Thuật nếu là thật đi thủy lộ tiến quân Kim Lăng, ngươi ở thủy thượng chặn lại với hắn, chính là nhất định thua!”

Đào Thương hung hăng trắng Quách Gia một lời, chống cằm sau một lúc lâu không hé răng.

Quách Gia thấy Đào Thương không nói, đột nhiên cười hắc hắc, nói: “Ngươi không phải hải tặc chi vương sao? Ngươi thuộc hạ những

cái đó hải lệ tử một đám vào nhà cướp của? Như thế nào không cần?”

Đào Thương biểu tình có chút u oán, www. uukans hu bất đắc dĩ nói: “Ngươi cho ta không suy nghĩ quá, ta đã phái người đi thông tri Cam Ninh, nhưng đến nay lại như cũ không có được đến hắn hồi đáp, đào mỗ hiện tại yêu cầu tọa trấn nhu cần ổ chủ trì đại cục, lại không thể phân thân tự mình đi tìm hắn…… Ai, việc này thực sự là khó giải quyết khẩn.”

Quách Gia nghe vậy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vài phần sầu lo chi sắc: “Viên Thuật hiện tại phái nhân thủ, đi trước Cửu Giang quận điều phối con thuyền, thượng còn cần một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này, đó là ngươi hi vọng cuối cùng, nếu là tại đây đoạn thời gian nội, Cam Ninh không thể lãnh thủy tặc nhóm tới rồi…… Thái bình công tử, nói câu không xuôi tai nói, ngươi ở Kim Lăng thành bố trí một năm tâm huyết, sợ là toàn muốn chắp tay dâng tặng cấp Viên Thuật làm áo cưới.”

Đào Thương sầu lo xoa xoa huyệt Thái Dương, đột nhiên nói: “Xem ngươi không nóng nảy không hoảng hốt, đào mỗ nếu là bại vong, ngươi cũng đến không hảo!”

Quách Gia đem đôi tay một mở ra, cười nói: “Nhiều mới mẻ a, ngươi nếu là bại vong, Quách mỗ khác chọn cao lương thượng trụ đó là, vì sao thế nào cũng phải bồi ngươi cùng nhau chơi xong? Tả hữu Quách mỗ lúc trước cũng là bị ngươi đoạt tới.”

Đào Thương âm trắc trắc trừng mắt Quách Gia, gằn từng chữ một ngôn nói: “Đào mỗ nếu chết, trước khi chết nhất định làm Vưu Lư Tử bắn ngươi, đem ngươi kéo làm đệm lưng, điểm này ngươi hoàn toàn có thể yên tâm!”

Quách Gia nghe vậy, sắc mặt tức khắc trở nên một trận trắng bệch.

“Ngươi còn giảng không nói lý?”

“Giảng a, đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh, ngươi là ta làm ca ca, chết cũng đến chết ở ta Đào gia phần mộ tổ tiên.”

Quách Gia trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi sâu kín ngôn nói: “Nhưng vấn đề là, ta họ Quách a……”

------oOo------

Chương 231: thủy tặc chung đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong bất tri bất giác, thời gian liền như vậy một ngày một ngày quá khứ, Đào Thương lại phái vài tên sứ giả đi tìm Cam Ninh, chính là nhưng vẫn không có được đến hồi âm, mà căn cứ giáo sự phủ giáo sự hồi báo, Viên Thuật điều động chiến thuyền hành động cũng ở một ngày tiếp theo một ngày tiếp cận kết thúc.

Thời gian bay nhanh trôi đi, trôi đi làm Đào Thương đau lòng, cũng may mắn là Thọ Xuân chiến thuyền rất nhiều, làm Viên Thuật ở trong khoảng thời gian ngắn khó có thể điều phối xong, cho Đào Thương thở dốc thời gian, nhưng trong khoảng thời gian này đối với Đào Thương tới nói, lại là giống như lửa đốt giống nhau dày vò.

Kia cảm giác phảng phất giống như là đang đợi chết giống nhau, nói không nên lời bi thương.

Cam Ninh kia vương bát đản, nên không phải là lừa chính mình đi?

Nếu quả thực như thế, chính mình hóa thành quỷ cũng đến cắn chết hắn cả nhà.

Ý tưởng về ý tưởng, nhưng đối với chuyện này, Đào Thương trong lòng thật đúng là chính là không chắc thành, nhưng cho dù là sờ không chuẩn Cam Ninh ý tưởng, chuyện này sở mang đến cuối cùng quả đắng cũng muốn dựa chính hắn tới toàn bộ thừa nhận.

Rốt cuộc, lúc trước không hề giữ lại đi tín nhiệm Cam Ninh người, là Đào Thương chính mình.

Muốn trách liền cũng tự trách mình mắt mù đi.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi đi mà đi, liền ở Đào Thương đã sắp tuyệt vọng thời điểm, cứu lại chính mình tánh mạng tin tức rốt cuộc bị cuối cùng một đợt người mang tin tức đưa trở về.

Cam Ninh rốt cuộc chạy tới nhu cần ổ!

Đương Đào Thương đã biết này tắc tin tức thời điểm, thiếu chút nữa không từ trên giường trực tiếp nhảy lên ôm người mang tin tức thân hắn một ngụm!

Nhưng ngại với quân tử thân phận, Đào Thương cuối cùng vẫn là không có làm như vậy không biết xấu hổ sự tình.

Quân tử, vẫn là đến bảo trì điểm tố chất tu dưỡng.

Đi vào nhu cần ổ tiếp đãi chính sảnh, Cam Ninh đang đứng ở nơi đó, vẻ mặt sảng khoái tươi cười nhìn Đào Thương.

Nhìn xuất hiện ở chính mình trước mắt đại hán, Đào Thương đôi mắt ở trong nháy mắt phảng phất đều phải đã ươn ướt.

Này thủy tặc đầu lĩnh, ở Đào Thương trong mắt thật nima là thân nhân a!

Đào Thương bước nhanh đi ra phía trước, đi vào Cam Ninh trước mặt, qua lại trên dưới đánh giá cẩn thận hắn vài lần, sau đó dùng mạnh tay trọng vỗ vỗ Cam Ninh bả vai, vui mừng cảm khái nói:

“Hỗn đản, ngươi chán sống rồi đi? Muốn chết vẫn là muốn đi khu vực khai thác mỏ dọn gạch? Tuyển một cái đi!”

Cam Ninh sang sảng tươi cười ở trong nháy mắt liền biến cứng đờ.

“Không phải? Như thế nào cái tình huống!? Ta…… Này…… Lão tử là tới giúp phủ quân ngươi a!” Cam Ninh ngữ khí rõ ràng có chút nóng nảy.

Bang nhân như thế nào còn giúp làm lỗi? Vị này Đan Dương quận thái thú trong đầu, rốt cuộc là tưởng chút cái gì?

Đào Thương sắc mặt tức khắc suy sụp xuống dưới, chậm rì rì nói: “Thiệt tình giúp ta?”

“Thiệt tình giúp ngươi a! Lão tử nguyện đối Trường Giang thề!”

Đào Thương mày nhăn lại, bất mãn cả giận nói: “Kia vì cái gì đào mỗ phái vài sóng sứ giả, ngươi đều không có hồi âm?”

Cam Ninh nghe vậy lặng lẽ nói: “Chỉ bằng vào lão tử thuộc hạ kia 800 cái nhãi con, cùng Viên Thuật đối chiến có thể nhấc lên cái gì sóng gió? Được ngươi tin nhi lúc sau, lão tử ngày đêm không thôi, khắp nơi bôn ba, không biết ngày đêm thế ngươi từ giữa khuyến khích Trường Giang thượng những cái đó thủy khấu đầu lĩnh! Thật vất vả mới làm những người này tất cả đều tập kết ở nơi này! Đào phủ quân, ngươi không chiếm cái hải tặc vương tên tuổi, không nghĩ tới cái này trung gian khổ khó xử, nơi nào là ngươi trong tưởng tượng đơn giản như vậy? Ngươi cho rằng xả một giọng nói, bọn họ liền cam tâm lại đây hiếu mệnh?”

Nghe thế thời điểm, Đào Thương đôi mắt tức khắc liền biến sáng.

Hắn vội vàng bắt lấy Cam Ninh tay, trên dưới qua lại lay động: “Huynh đệ, ngươi thật sự là đã đem Trường Giang các bộ thủy tặc nhóm tập kết tại đây?”

Cam Ninh nghe vậy, không khỏi toét miệng, không biết nên đánh giá hắn chút cái gì.

Vừa rồi còn nói chính mình là “Hỗn đản” đâu, như thế nào như vậy một hồi liền biến thành “Huynh đệ”?

Này người nào đâu đây là!

“Phủ quân, ngày mai sáng sớm, ngươi thả tùy cam mỗ đi trước Sào Hồ đi xem liền biết rốt cuộc!”

Đào Thương nghe vậy thật mạnh gật gật đầu, nhạc nói: “Hành a, ngươi trước nói cho đào mỗ đại khái có bao nhiêu thủy tặc tập kết ở

nơi này, ta đi trước trù bị một chút đối phó với địch sách lược.”

Cam Ninh rút ra bị Đào Thương nắm lấy đôi tay, một cái ngón tay một cái ngón tay bắt đầu bẻ xả, hình như là ở tính toán nhân số, bất quá hắn bẻ xả lại chậm lại loạn, làm người nhìn mơ hồ.

Nhìn Cam Ninh bị nghẹn đầy mặt đỏ bừng bộ dáng, Đào Thương đều không khỏi thế hắn cảm thấy khó chịu.

Toán học, thực sự thị phi người này sở trường nha.

Hơn nửa ngày lúc sau, Cam Ninh mới rốt cuộc tính toán xong.

Cẩm phàm tặc giơ lên đầu, rất là cao ngạo báo ra một số tự, đại thứ thứ nói: “Kỳ thật cũng không có nhiều ít, chỉ 5000 chi chúng ngươi.”

Nói xong lời nói, rất là đắc ý đem bộ ngực đỉnh một đĩnh, tựa hồ là đang đợi Đào Thương khen hắn.

Đào Thương nghe vậy, tựa bừng tỉnh tựa cân nhắc gật gật đầu, thở dài nói: “Xác thật là không có nhiều ít nha.”

Cam Ninh nghe vậy tức khắc cứng lại.

Này người nào a!

Thực sự là không nghĩ cùng hắn nói chuyện!

……

……

Sáng sớm hôm sau, Đào Thương chuẩn bị tốt hắn sở yêu cầu đồ vật lúc sau, liền suất lĩnh một đội nhân mã, cũng mang theo Bùi thị bốn huynh đệ cùng Từ Vinh, đi cùng Cam Ninh đi trước chúng thủy tặc đóng quân doanh địa.

Trường Giang chư thủy tặc sở suất lĩnh một chúng cường đạo đóng quân địa phương rất là ẩn nấp, Cam Ninh khẩu thượng nói là ở Sào

Hồ chi biên, nhưng trên thực tế lại là thiết lập ở khoảng cách Sào Hồ bờ biển cực xa rừng rậm bên trong, này dọc theo đường đi con đường cực kỳ gian nan, thả không có thổ nói, toàn bằng sờ soạng.

Đào Thương đám người sáng sớm xuất phát, ở Cam Ninh dưới sự chỉ dẫn, đi rồi hơn phân nửa ngày mới gặp được trát ở trong rừng một cái cực đại doanh địa.

Cam Ninh tại đây một đạo thượng không ngừng cùng Đào Thương tự biên tự diễn, ngụ ý, chính mình thực sự là phí thật lớn kính mới thế Đào Thương thuyết phục các cường đạo thủ lĩnh nhóm lãnh người tới đây, lời trong lời ngoài sở biểu đạt ý tứ, không ngoài tựa như nói nếu là không có hắn Cam Ninh, đơn hướng hải tặc vương tên tuổi, nguyện ý tiến đến thủy khấu chỉ sợ là liền một ngàn đều thấu không thượng, Đào Thương quay đầu lại, nói cái gì cũng đến cho chính mình phong một cái đại thuỷ quân quân chức đương đương mới được.

Lỏa khoác lác tranh công a.

Cam Ninh ở thủy tặc trung nhân duyên là cái cái gì tấu tính, Đào Thương trong lòng nhiều ít vẫn là có điểm số.

Trừ bỏ chuột chạy qua đường, trên cơ bản liền thuộc hắn nhất xú.

Hắn không có nghe này thủy tặc đầu lĩnh tự biên tự diễn, trong lòng minh bạch, có thể đem Trường Giang thủy tặc nhiều người như vậy đều triệu tập toàn, trừ bỏ Cam Ninh vận tác cùng chính mình hải tặc vương tên tuổi ở ngoài, giữa khẳng định vẫn là có người khác vận tác.

Người này, Đào Thương trong lòng đại khái hiểu rõ, rất có khả năng chính là Chu Thái.

Đi vào trong rừng đại doanh mà, Đào Thương cẩn thận quan sát, phát hiện các gia thủy tặc vẫn là y theo các trại các gia tụ tập phương thức, hàng rào phụng mệnh, bày ra ra vài cái doanh đầu,

hơn nữa doanh trại quân đội xếp vào đảo cũng là pha hợp quy củ, thực sự là lệnh người xem thế là đủ rồi.

Này đó thủy khấu vẫn là thật sự có tài.

Bất quá này đó doanh trại cùng quan quân sở lập quỹ đạo doanh trại so sánh với, vẫn là khiếm khuyết một ít hợp quy tắc, đông một cái tây một cái, ly nghiêng lệch thực không hợp quy tắc, có rất nhiều lều trại cửa còn bày ra bồn bồn vại vại, cùng ra cửa ăn cơm dã ngoại giống nhau.

Nhiều ít vẫn là nhiều một ít quê cha đất tổ hơi thở tồn tại a.

Trừ bỏ các gia thủy tặc đầu lĩnh, phía dưới tiểu lâu la nhóm đại bộ phận đều không quá nhận thức vị này tân tấn hải tặc vương, thấy Đào Thương theo Cam Ninh vào doanh trại, thả vẫn là một thân giáp trụ nhung trang, tiểu lâu la nhóm biểu hiện nhiều ít đều có chút kinh ngạc cảm thán, bọn họ một đám tuy rằng đều là rất xa tránh đi, nhưng lại là ba năm mười cái thành đàn châu đầu ghé tai, đối Đào Thương chỉ chỉ trỏ trỏ, nghị luận sôi nổi.

Đào Thương thấy thế mày nhăn lại, hắn thực không thích chính mình bị một đám người như thế vây xem, rất giống là trốn ra lồng sắt, độc lập hành tẩu đại tinh tinh giống nhau.

Cam Ninh lại là cười ha hả khuyên giải hắn nói: “Đều là một ít tặc, ngày thường vào nhà cướp của, chưa thấy qua cái gì việc đời, một chút xôn xao, không đáng nhắc đến, phủ quân đừng để trong lòng……”

Đào Thương một bên theo Cam Ninh đi, một bên thấp giọng ngôn nói: “Ta như thế nào cảm giác bọn họ không giống như là nhìn người, mà là giống đang xem cái gì hiếm lạ tiểu động vật giống nhau……”

Cam Ninh cười ha ha, lắc đầu nói: “Phủ quân suy nghĩ nhiều, có thể xem cái cái gì chó má động vật……”

Giọng nói lạc khi, liền thấy một cái tuổi rất nhỏ, đại khái chỉ có mười bốn lăm tuổi thiếu niên thủy tặc, lặng lẽ đi đến Đào Thương mặt bên, duỗi tay hướng Đào Thương trước mặt trên mặt đất nhẹ nhàng ném ra một cái quả quýt, sau đó manh manh nhìn Đào Thương, làm như ở quan sát hắn là nhặt vẫn là không nhặt.

Đào Thương cùng Cam Ninh mặt lập tức đều đen.

Đào Thương cắn cắn môi không nói gì, Cam Ninh lại là bay lên một chân cấp kia thiếu niên đá phi, tức giận nói: “Ném con mẹ ngươi! Cái nào thủy trại tiểu tể tử! Như vậy không có lễ phép! Đều nhìn cái gì mà nhìn, cút ngay, đều cút ngay! Nên làm gì làm gì đi! Chưa thấy qua hải tặc vương sao?”

Bị Cam Ninh như vậy một hô cùng, mọi người mới vừa rồi phần phật lập tức lập tức giải tán.

Nhìn những cái đó xa xa né tránh, một bên tiểu tâm nhìn chính mình một bên châu đầu ghé tai thủy tặc nhóm, Đào Thương trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Bọn họ rất nhiều người trên người đều là cực kỳ keo kiệt, có thậm chí chỉ dư phá y che thể, dưới chân giày rơm trên cơ bản đều là lại phá lại cũ, có mấy cái mang nước cường đạo trong tay xách theo thùng gỗ, ấm sành, cũng đều là miệng vỡ lạn răng, nhìn làm Đào Thương mí mắt thẳng nhảy.

Tuy rằng đều là thủy tặc, nhưng thực rõ ràng, ở thủy tặc bên trong, cũng có nghiêm khắc giai cấp chế độ, thủy tặc nhóm ngày thường cướp bóc những cái đó lương thực quần áo, rất có khả năng vẫn là bị cường đạo thủ lĩnh nhóm chia cắt, mà chân chính để lại cho tầng dưới chót này đó thủy tặc, chắc là không có nhiều ít.

Cá lớn nuốt cá bé, một bậc quát một bậc, ở cái dạng gì quần thể, tựa hồ đều là áp dụng, thủy tặc cũng không ngoại lệ.

Ăn mặc như thế keo kiệt thuỷ quân, nếu là kéo ra ngoài cùng Viên Thuật đánh, Viên Thuật đều không nhất định có thể cảm thấy đây là

Đào Thương Kim Lăng quân……

Viên lão nhị rất có khả năng sẽ hoài nghi đây là một con không biết từ nào toát ra tới khởi nghĩa nông dân quân.

Không bao lâu, Đào Thương ở Cam Ninh dẫn dắt hạ, đi tới một cái lều lớn nội, Cam Ninh kéo ra cũ nát mành, duỗi tay thỉnh Đào Thương đi vào.

Từ Vinh cùng Bùi thị huynh đệ đều đi theo Đào Thương phía sau, mấy người tiến vào lều lớn nội, lại thấy bên trong đã có hơn hai mươi vị thủy tặc đầu lĩnh ở bên trong chờ.

Đều là người quen, trên cơ bản, đại gia ở quần anh hội đều đã gặp qua mặt.

Mà giữa dẫn đầu, không hề nghi ngờ, đó là chín Chu Thái.

Thấy Đào Thương đi đến, Chu Thái khi trước chắp tay thi lễ, đối với Đào Thương chắp tay, nói: “Chín Chu Thái, gặp qua…… Không biết là hẳn là xưng hô ngài vì ‘ lộ tặc vương ’ vẫn là kêu ngài một tiếng ‘ Đào phủ quân ’?”

Đào Thương nghe vậy nhướng mày, kinh ngạc nhìn về phía Cam Ninh, lại thấy Cam Ninh huýt sáo, trăm nhàm chán lạp nhìn về phía nơi khác, cố ý không cùng Đào Thương làm kẻ chỉ điểm tri kỷ lưu.

Này vương bát đản!

Bất quá cẩn thận ngẫm lại cũng là, bằng Cam Ninh kia ở thủy tặc vòng trung hỗn cực lạn phá nhân duyên, lại như thế nào có thể đem này đó cường đạo thống lĩnh tụ tập với một chỗ? Nói vậy hắn nhất định là đối Chu Thái nói lời nói thật, cũng mượn từ Chu Thái hướng chư tặc truyền đạt, bằng vào Chu Thái uy vọng, mới có thể đem này đó cường đạo đầu lĩnh nhóm tụ tập tại đây.

Cái gì bôn ba lao khổ, chỉ do vô nghĩa, thời gian khẳng định đều là hao phí ở Chu Thái bên này.

Quả thật, ở chính mình trở thành hải tặc vương thời điểm, chúng thủy tặc đầu lĩnh đều có thể muốn lấy hải tặc vương sắc lệnh vi tôn, nhưng kia bất quá bị mù hứa nguyện mà thôi, thật tới rồi sự thượng, ai cũng không nhất định liền phải tuyệt đối tuân thủ hứa hẹn, hơn nữa một trận chiến này là đối phó sau tướng quân Viên Thuật —— uy chấn thiên hạ, tiếng tăm lừng lẫy Viên gia con vợ cả!

Việc này cũng không phải là đùa giỡn, nếu là không có cái minh xác cách nói, cường đạo đầu lĩnh nhóm cái nào sẽ dễ dàng đi đụng vào có triều đình danh chiếu sắc phong chư hầu hổ cần. www.

Này đó thủy tặc đầu lĩnh lại không phải thật khờ tử…… Ít nhất so thật khờ tử hiếu thắng một ít, chẳng lẽ, hải tặc vương làm đánh ai bọn họ liền thật sẽ đi đánh ai?

Hải tặc vương sao liền như vậy ngưu bức đâu!

Cho nên nếu muốn tụ tập bọn họ tới đây, Đào Thương thân phận thật sự, thế tất phải có sở thổ lộ.

Chu Thái thấy Đào Thương cùng Cam Ninh xấu hổ, ha ha cười, giải thích nói: “Đào phủ quân chớ nghi, cam huynh đệ đã đem tiền căn hậu quả cùng ta chờ thác ra, các gia thủ lĩnh đối phủ quân ngày xưa hành trình, tuy cũng có chút nghi ngờ, nhưng Chu mỗ lại nhớ rõ phủ quân ngày xưa từng đối Chu mỗ có ngôn —— cường đạo chi đạo, phi vì chính đồ! Nghĩ đến Đào phủ quân đối chúng ta này đó ở giang thượng vào nhà cướp của hạng người, vẫn là nhiều có chút bất công yêu quý, lần này ta chờ suất chúng tập kết tại đây, cũng là muốn nghe xem phủ quân rốt cuộc có gì lời bàn cao kiến? Hoặc là nói, đối chúng ta này đó không phải trong sạch thân cường đạo, phủ quân lại có gì cao minh chi phí điều khiển? Hơn nữa, ta chờ cũng muốn biết phủ quân đối chúng ta lại có gì an trí chi sách?”

Đào Thương trầm tĩnh nhìn Chu Thái, lại quay đầu nhìn nhìn quay chung quanh ở bốn phía những cái đó cường đạo đầu lĩnh, đột nhiên cười.

“Chư vị nhưng chân chính biết, đào mỗ lúc trước lẫn vào quý vòng bên trong, lập ý lên làm cái này thủy tặc minh chủ, cùng các vị kết giao dụng tâm lương khổ sao?”

------oOo------

Chương 232: vô lễ ý tưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở đây thủy tặc đầu lĩnh nhóm nghe vậy đều là cúi đầu không nói.

Quả thật ở trước đó, Chu Thái cùng Cam Ninh đã đối đại gia thản ngôn sự tình, nhưng hải tặc vương là Đan Dương quận thủ chuyện này, ở bọn họ trong mắt, vẫn là quá mức không thể tưởng tượng.

Bọn họ tuy rằng đều là giết người không chớp mắt cường đạo, nhưng đối mặt tên tuổi chấn động Đông Nam, thủ hạ có được mấy vạn tinh binh mãnh tướng một phương chư hầu, thủy tặc đầu lĩnh nhóm trong lòng nhiều ít vẫn là có chút kinh hãi mạc danh.

Thân phận chênh lệch xác thật là kém có chút quá lớn.

Thẳng giống như một cái bầu trời, một đám ngầm.

Chu Thái nhưng thật ra không có những người đó câu nệ cùng bất an, từ khi thượng một lần chia tay trước, Đào Thương đối hắn nói qua những lời này đó lúc sau, Chu Thái trong lòng kỳ thật liền có chút cảm giác, tiểu tử này tuyệt phi bình thường thủy khấu chi lưu.

Bất quá ngay cả như vậy, Chu Thái cũng là trăm triệu không nghĩ tới, này cùng chính mình tranh thủy tặc minh chủ người, cư nhiên sẽ là cái dạng này thân phận…… Một quận chi trường! Ở cái này loạn thế bên trong, này đó là một phương chư hầu thân phận, đủ rồi đứng hàng khắp thiên hạ đứng đầu giả chi liệt.

Sở hữu thủy tặc đầu lĩnh đều là trầm mặc không nói, Chu Thái chỉ có thể tiếp tục đại biểu người khác tiếp tục dò hỏi: “Đào phủ quân cải trang vì thủy tặc, nhập quần anh hội, có phải hay không đã có chiêu an ta chờ mọi người chi ý?”

Đào Thương cười quay đầu nhìn về phía Chu Thái, tán thưởng nói: “Chu trại chủ là cái minh bạch người a, kỳ thật đào mỗ mới vừa tiến lều trại thời điểm, thông qua các vị xem ta ánh mắt, liền biết ở đây chư vị đều đã là biết được đào mỗ thân phận, chỉ là đối với ta ngày xưa hành động vì sao còn không chắc thành…… Cũng thế, hôm nay ta liền vì ở đây chư vị trại chủ nhóm giao cái thật đế đó là.”

Đào Thương vươn một ngón tay, gằn từng chữ một đối ở đây mọi người nói: “Chính cái gọi là, loạn thế dùng mới không cần đức! Chư vị trên danh nghĩa tuy rằng đều là thủy khấu, nhưng ở đào mỗ xem ra, lại càng là tung hoành với Trường Giang phía trên anh hùng hào kiệt, ở lấy thuỷ quân chiến thắng thiên hạ Giang Nam nơi, chư vị trên người sở cụ bị tài hoa, y đào mỗ xem ra, nhưng dùng!”

Lại dựng lên một đầu ngón tay, Đào Thương lại tiếp tục nói: “Đệ nhị, vừa mới chu trại chủ theo như lời an trí phương diện, không biết chư vị trại chủ hiểu không hiểu được, đào mỗ từ khi tiếp quản Kim Lăng quận lúc sau, vẫn luôn ở phú quận cường binh, thao diễn sĩ tốt, hiện giờ Kim Lăng thành trong vòng, lương thảo đẫy đà, thiết cụ dư thừa, thuế ruộng không thiếu, bộ binh cũng là đủ có thể cùng phương bắc chư hầu chính diện nhất quyết, nhưng lại là khuyết thiếu một chi cường đại thuỷ quân hộ quốc……”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, thở dài nói: “Chư vị đều là trong nước hào kiệt, ở đào mỗ xem ra, các ngươi đương thủy tặc cũng là đương, đương thuỷ quân cũng là đương, chẳng lẽ cùng đương thủy tặc so sánh với, đương châu phủ quan quân, còn lấy lương dân chi thân, như vậy điều kiện còn không đủ rồi hấp dẫn các vị sao?…… Hơn nữa bằng vào đào mỗ Kim Lăng thành giàu có và đông đúc, ở lương hướng cùng sinh hoạt phương diện, nhất định sẽ không thua thiệt các vị cùng các ngươi thủ hạ các huynh đệ mảy may.”

Nói tới đây, Đào Thương dừng một chút, nói: “Chuyện này, đối chúng ta đều là có lợi, chư vị chẳng lẽ không cảm thấy sao?”

Chúng thủy trại trại chủ, ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, sắc mặt như cũ còn có chút do dự.

Đào Thương thấy như vậy trạng thái, không khỏi lông mày một chọn, làm như có chút không rõ nguyên do.

Lời nói đều nói như vậy trực tiếp, bọn họ còn ở do dự cái gì?

Dựa theo thư thượng lệ thường tới xem, những người này hẳn là đã tới rồi nạp đầu liền bái phân đoạn nha?

Chính mình tới phía trước, Cam Ninh hẳn là đã thông qua Chu Thái đem chính mình thân phận truyền lại cho bọn họ, nếu bọn họ vô tình quy thuận, là tuyệt đối sẽ không xuất hiện tại nơi đây chậm trễ thời gian.

Chính là giờ này khắc này, này đó thủy tặc đầu lĩnh lại như cũ là như vậy ngượng ngùng, chính mình vừa rồi ngôn luận đến tột cùng là kém ở địa phương nào?

Chẳng lẽ, ta có gì sơ hở?

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Tương Giang Lưu trại chủ do do dự dự đối Đào Thương nói: “Hải tặc vương, cái kia…… Ngươi nói những cái đó đều rất đúng, y ta chờ chi thấy, hải tặc vương đối chúng ta là một mảnh chân thành, chắc là sẽ không bạc đãi ta chờ chư vị huynh đệ…… Chỉ là lão Lưu ta còn muốn hỏi hải tặc vương một câu, nếu là ta chờ quy thuận hải tặc vương tiến vào quan quân, chúng ta đây này đó tặc đầu tặc đầu, tặc vương tính toán như thế nào đãi chi? Chúng ta những người này…… Hắc hắc, nói thật, cùng hiện có các huynh đệ đều là thân như một nhà.”

Bên kia sương, quan trại chủ cũng là dùng sức gật đầu: “Hải tặc vương, ta lão quan dưới trướng nhãi con nhóm ngày thường đều tản mạn hiệp tính quán, nếu là không có lão tử chế ước, vào quan quân, thật sự là không biết sẽ gặp phải bao lớn phiền toái, đều là chút không hiểu chuyện dám phiên thiên chủ, không cái minh bạch người thiết thực quản thực sự là không được!”

Mọi người mồm năm miệng mười cũng là sôi nổi phụ họa.

Đào Thương nghe vậy nghi hoặc, không rõ nguyên do.

Này nói đều là cái gì nha? Chúng ta lao giống như không phải một chuyện đi?

Còn hỏi ta như thế nào đối đãi các ngươi này đó tặc đầu, này có cái gì tưởng không rõ nha, khẳng định là các đều có quân chức a!

Một đám đều là óc heo sao, này còn dùng hỏi!

Đào Thương vừa định trả lời Lưu trại chủ, cái gì giáo úy, quân hầu linh tinh chức quan, đào mỗ tất sẽ không bủn xỉn, chính là lời nói vừa muốn xuất khẩu, Đào Thương trong đầu lại là bỗng nhiên vừa tỉnh.

Hắn trong lòng hơi hơi một cân nhắc, tức khắc liền minh bạch này đó thủy tặc đầu lĩnh chân chính dụng ý.

Bọn họ không phải nhớ thương những cái đó quân chức, mà là sợ bị thu nạp thành thuỷ quân lúc sau, lại vô quản lý hiện tại dưới trướng chư chúng quyền lợi.

Người sao, đều là tham luyến quyền thế hạng người, tuy rằng vào Đan Dương thuỷ quân, từ đây ăn uống không thiếu, còn có thể thay đổi thành viên chức, nhưng ngày xưa tọa trấn một phương, dưới trướng từng người thống lĩnh trên dưới một trăm hào nhãi con cái loại này uy phong bát diện địa vị, sợ là từ đây tan thành mây khói, hơn nữa làm không hảo thời gian dài, dưới trướng thủy tặc lâu la nhóm đều bị Đào Thương thu nạp qua đi, này đó thủy tặc đầu lĩnh dưới trướng liền lại không người nhưng dùng, càng không cần phải nói cái gì quyền lực cùng địa vị đáng nói……

Ngẫm lại vừa mới bên ngoài, những cái đó thủy tặc nhãi con nhóm một đám giống như khất cái ăn mày giống nhau đáng thương mặc……

Nhìn nhìn lại giờ phút này lều trại nội, chính mình trước mặt này đó thủy trại trại chủ, một đám du quang đầy mặt, các dinh dưỡng không

thiếu tướng mạo.

Thật muốn là đem bọn họ nhãi con hết thảy đưa về Đan Dương quận thuỷ quân, này đó vương bát đản ngày sau bóc lột ai đi?

Cái này, mới là bọn họ lo lắng nhất.

Đào Thương trong lòng lửa giận cọ cọ nhảy khởi.

Lão tử ứng thừa cho các ngươi chức quan quân vị, các ngươi còn không biết đủ? Như thế nào, còn tưởng đã làm trò quan, lại tưởng từng người quản lý ban đầu thuộc hạ những người đó?

Xem bọn họ bộ dáng, tựa hồ là thật đúng là chính là nghĩ như vậy!

Đã quy thuận Đào Thương đương Đan Dương quận thuỷ quân thống lĩnh, sau đó còn có thể từng người quản lý ban đầu thủ hạ, dường như chính bọn họ tư binh giống nhau, tiếp tục tăng thêm bóc lột.

Nếu là quả thực như thế, kia này Đan Dương quận thuỷ quân thể chế liền biến thành cái dạng gì? Quả thực chính là mơ mộng hão huyền ý tưởng!

Nếu là đổi thành ngày xưa, Đào Thương kiên quyết sẽ không đồng ý như vậy điều kiện.

Quả thực chính là nói giỡn, vô nghĩa!

Nhưng hiện tại đại chiến sắp tới, Viên Thuật người tùy thời đều có thể đem chiến thuyền điều động lại đây, một khi chiến thuyền đến đông đủ, mà chính mình chưa cùng này đó thủy tặc đầu lĩnh nhóm nói thỏa thu phục, kia Viên Thuật bên kia thuỷ quân một đến, Kim Lăng thành sợ là đem gặp phải tai họa ngập đầu.

Đào Thương hiện tại đã có như thế nào đối kháng Viên Thuật thuỷ quân sách lược, mà này đó thủy khấu chính là không thể thiếu một chi kì binh, nếu là không có bọn họ, chính mình tuyệt đối không có chiến thắng Viên Thuật thuỷ quân nắm chắc.

Làm sao bây giờ, lá mặt lá trái? Làm bộ đáp ứng bọn họ?

Nhưng vấn đề là, quân tử giống nhau là không nói dối nha, đào mỗ nãi thành tin người, như thế nào có thể tùy ý nói dối gạt người? Truyền đi ra ngoài, sợ là có thương tích thái bình công tử nhã hào.

Nhưng chính là như vậy không lý do tiếp thu này đó cường đạo vô lễ điều kiện……

Từ từ!

Đào Thương híp mắt, đại não bắt đầu bay nhanh vận chuyển, một cái một cục đá hạ ba con chim sách lược bắt đầu ở trong đầu dần dần hình thành.

Nghĩ đến đây, liền thấy thái bình công tử khóe miệng lộ ra một tia quỷ dị mỉm cười.

Cái này trên đời này, muốn cho thái bình công tử có hại người, sợ là còn không có sinh ra tới.

Các ngươi nếu tưởng chơi, kia chúng ta phải hảo hảo chơi chơi.

Chỉ thấy Đào Thương cười ha hả đối với đầy cõi lòng chờ mong chúng thủy tặc ngôn nói: “Chư vị, đào mỗ giờ phút này có một cái ý tưởng, tưởng nói với chư vị nghe một chút, đãi chư vị nghe qua lúc sau, nếu là cảm thấy được không, chúng ta liền dựa theo đào mỗ này pháp lập quân như thế nào?”

Cam Ninh giờ phút này, cũng nghe lên sân khấu nội chư tặc tựa hồ là ở đánh ích kỷ tính toán, cẩm phàm tặc tính tình táo bạo, vốn dĩ nghĩ ra ngôn răn dạy một chút này đó chỉ một lòng vì mình, không màng thủ hạ tiền đồ cường đạo đầu lĩnh nhóm, nhưng hắn vừa thấy Đào Thương là cái này biểu hiện, trong lòng không khỏi vừa tỉnh, thế nhưng là cực kỳ không có lên tiếng, chỉ là nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương yên lặng một chút, ngôn nói: “Bất đồng binh mã, đương dùng bất đồng quân chế chưởng quản, chư vị cùng dưới trướng các huynh đệ gia nhập Đan Dương quận sau, suy xét đến tình huống đặc thù, đào mỗ quyết định, đối từ chư vị trại chủ sở tạo thành Đan Dương thuỷ quân, đều thi lấy đặc thù quản chế, cho phép các vị phân biệt dẫn dắt dưới trướng các huynh đệ, xét khai phủ.”

Mọi người nghe vậy từng người một kỳ, vội vàng mắt trông mong nhìn về phía Đào Thương, chờ đợi hắn trong giọng nói bên dưới.

Đào Thương mỉm cười, duỗi tay một lóng tay Lưu trại chủ, nói: “Liền lấy Lưu trại chủ đánh cái cách khác đi, không biết trại chủ dưới trướng, có bao nhiêu huynh đệ?”

Lưu trại chủ vội vàng ngôn nói: “Hơn hai trăm người!”

Đào Thương chậm rãi gật gật đầu, . com nói: “Hảo, kia lấy Lưu trại chủ vì lệ, chờ Lưu trại chủ quy thuận đào mỗ lúc sau, đào mỗ có thể vẽ ra một cái huyện, thỉnh Lưu trại chủ ở huyện trung lấy cá nhân danh nghĩa, mở giáo úy phủ, cũng lãnh binh tọa trấn trong đó, một mặt thao luyện binh mã, một mặt phụ tá địa phương huyện lệnh trị chính dân sinh, cũng có quyền lợi có thể mở rộng dưới trướng quân tốt nhân số, huyện chính kiểm tra đánh giá là lúc, nếu là trại chủ làm hảo, ngày sau muốn quân chính ôm đồm, độc trị huyện thành, lại cũng không phải không có khả năng, nhưng nếu có chiến sự, các vị cần đến từng người suất lĩnh dưới trướng võ trang, thống nhất nghe theo đào mỗ an bài điều khiển, không biết các vị trại chủ, cho rằng đào mỗ cái này đề nghị như thế nào?”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Chu Thái cùng Cam Ninh sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Tiểu tử này…… Này chờ hứa hẹn cũng dám hứa hẹn, hắn chẳng lẽ là điên rồi không thành?

Nói nữa, giáo úy cũng có thể khai phủ? Tiểu tử này có phải hay không thật đương này đó thủy thượng cường đạo không có văn hóa?

Cam Ninh vừa định tiến lên, khuyên Đào Thương không cần như thế tùy hứng, nhưng bỗng nhiên nhớ tới chính mình lần đầu cùng Đào Thương công bằng nói chuyện.

Khi đó Đào Thương vừa đe dọa vừa dụ dỗ, còn có áp chế chính mình dọn gạch khi khủng bố thần thái…… Tưởng tượng đến này, Cam Ninh trên đầu mồ hôi lạnh liền thê thê mà xuống.

Không đúng! Tiểu tử này ý tưởng, tuyệt đối không phải là đơn giản như vậy.

------oOo------

Chương 233: thuỷ quân thành hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cam Ninh trong lòng đối Đào Thương ý tưởng có điều nghi kỵ, nhưng mặt khác thủy tặc đầu lĩnh nhóm mặc kệ kia một bộ, nghe xong Đào Thương nói, bọn họ một đám có vẻ đều thực hưng phấn!

Lại có thể gia nhập quan quân, lại có thể đóng giữ huyện thành, còn có thể tự hành định đoạt đi chiêu mộ binh mã, thậm chí ở tương lai còn có hy vọng có thể độc trị một huyện!

Này con mẹ nó cùng độc bá nhất phương, hậu dưỡng tư binh hoàn toàn không có hai dạng a! Bình thường sĩ tộc đều không thể làm được đến, phóng nhãn toàn bộ Hán triều, có thể làm được này một chút cũng bất quá là thiên hạ vọng tộc.

Này Đan Dương quận thủ cũng đặc con mẹ nó hào phóng!

Hắn có phải hay không có tật xấu, đầu óc không quá bình thường a?

Nguyên bản này đó thủy tặc đầu lĩnh, chỉ là có thể tưởng nhớ lại ở gia nhập Đan Dương quận thuỷ quân lúc sau, có thể tiếp tục chưởng quản ban đầu thủ hạ, tăng thêm tác oai tác phúc, tiếp tục bóc lột, nhưng không nghĩ tới Đào Thương cư nhiên lập tức liền cấp mọi người khai ra như vậy phong phú đãi ngộ!

Chiêu này an chiêu, cũng quá đáng giá! Ai không phục chiêu, đó chính là đầu đất!

Chỉ thấy lấy Lưu trại chủ cầm đầu một chúng thủy khấu đầu lĩnh nhóm, các đều lộ ra vui sướng thần sắc, sôi nổi chắp tay, đối với Đào Thương lời lẽ chính đáng cất cao giọng nói “Phủ quân như thế

cao thượng, ta chờ phục có gì vọng thay? Ta đều không có hai lời, sau này đương vì phủ quân quên mình phục vụ lực cũng!”

Đào Thương vui mừng gật gật đầu, tán thưởng nói “Như thế, thương tất sẽ không bạc đãi chư vị, ngươi chờ sau này rửa mắt mong chờ đó là.”

Đào Thương trên mặt giờ phút này tuy rằng treo tình thâm ý thiết ấm áp ý cười, nhưng nội tâm trung còn lại là đã ở trong tối tự cười lạnh.

Đều đừng khoe khoang, sớm muộn gì cho các ngươi chính mình đi dọn đúng vị trí của mình.

Mọi người bên trong, chỉ có Cam Ninh cùng Chu Thái không có tiếp cái này lời nói tra.

Cam Ninh là đối Đào Thương chân thật tâm tính hơi có chút hiểu biết, tắc Chu Thái còn lại là cảm thấy việc này quá mức vớ vẩn.

Đào Thương hiện tại áp dụng chính là kế sách tạm thời, cùng loại với đem trong lịch sử Đông Ngô chính quyền vẫn luôn chọn dùng thừa kế lãnh binh chế phồn mà hóa giản, lấy lại đây tạm thời trước ứng phó một chút này đó thủy tặc đầu lĩnh.

Trong lịch sử Đông Ngô rời xa Trung Nguyên, này địa phương chế độ cùng Trung Nguyên phương bắc đại tương đình kính, thuộc về thuần túy võ nhân chính quyền.

Đông Ngô chính quyền dụng binh chế độ, là ở thượng tầng cùng cường hào trung, ban bố thi hành thừa kế lãnh binh chế, cái này điều lệ, có thể khiến cho địa phương bộ phận cường hào có được chiêu mộ tư binh quyền hạn, đương nhiên đây cũng là bởi vì ngay lúc đó Đông Nam nơi rời xa văn hóa trung tâm, thả Tôn thị ở sĩ tộc trung địa vị cũng không rất cao, mà bất đắc dĩ áp dụng chính quyền, tuy rằng ở trình độ nhất định thượng giảm bớt tối cao người lãnh đạo cùng địa chủ cường hào giai cấp mâu thuẫn, nhưng từ lâu dài đi lên xem, lại là một loại mặc cho phía dưới cường hào dã man sinh trưởng mà sử cao tầng quyền lực hư không tiêu cực thủ đoạn.

Đào Thương sự cấp tòng quyền, lại bởi vì trong lòng có khác hắn mưu, cho nên tạm thời đem thừa kế lãnh binh chế hóa phiên giản lược, tạm thời trấn an này đó thủy tặc, đãi đánh bại Viên Thuật sự thành lúc sau, liền có khác để ý tới.

Một đám chỉ biết đốt giết đánh cướp, không có văn hóa mực nước anh chàng lỗ mãng mà thôi, xem chúng ta sau này ai khóc lóc cầu ai.

Đào Thương lại cùng một chúng thủy tặc đầu lĩnh nhóm hàn huyên một trận, sau đó đột nhiên đối chúng cường đạo thủ lĩnh nói “Chư vị thả trước theo ta đi bên ngoài, triệu tập toàn doanh các huynh đệ, ta có chút đồ vật muốn phân phát cho sắp quy phụ đến Đan Dương quận thủy tặc các huynh đệ, còn có chút muốn nói với đại gia hỏa nói rõ ràng!”

Nói đến này, Đào Thương chớp chớp mắt, làm như cảm giác không đúng, bỗng nhiên lại cười.

“Nói sai rồi, không nên lại là thủy tặc, mà là quan quân các huynh đệ!”

Chúng cường đạo giờ phút này đều đắm chìm ở vô biên vui sướng trung, nơi nào lại sẽ tưởng nhiều như vậy, Đào Thương nói như thế nào, bọn họ liền như thế nào ứng.

……

……

Đi vào lều trại ngoại, Chu Thái hiệu lệnh mọi người đem đóng quân tại đây thủy tặc sĩ tốt nhóm hết thảy triệu tập lên.

Không bao lâu, liền thấy doanh nội ở giữa đất trống thượng, hô hô lạp lạp tụ tập thật lớn một đám người.

Doanh trại trung, ăn mặc rách tung toé, hoa hoè loè loẹt thủy tặc nhóm đồng thời tụ tập tới rồi đất trống thượng một chỗ tân dựng đài

cao trước, nghi hoặc nhìn những cái đó đang có nói có cười, cũng hướng bên này đi tới chư vị đầu lĩnh.

Đào Thương đối với chúng thủy tặc đầu lĩnh nhóm gật đầu ý bảo một chút, ngay sau đó chậm rãi bước đi lên đài cao, nhìn quét một vòng phía dưới mọi người, cao giọng nói chuyện.

“Chư vị các huynh đệ, hôm nay triệu tập các ngươi tới đây, là có chuyện quan trọng bẩm báo, kỳ thật các ngươi giữa rất nhiều người hẳn là đã biết, nhưng ta còn là muốn một lần nữa trần thuật một lần…… Thật không dám dấu diếm, tại hạ đó là gần nhất vừa mới vinh nhậm Trường Giang thủy đạo minh chủ tặc vương, đồng thời, ta cũng là Đan Dương quận quận thủ Đào Thương, đào mỗ hôm nay tới đây, đó là trưng cầu chư vị trại chủ đồng ý, mời ở đây nội sở hữu hào kiệt các anh hùng, cộng đồng tiến vào chiếm giữ Dương Châu, từ lục hộ tịch, từ nay về sau đại gia liền không hề là cường đạo, mà là trong sạch chi thân! Hơn nữa vẫn là quan quân thân phận! Là đại hán triều nhất đáng tin cậy hộ thuẫn, là nhất đến tin lực sĩ lương tài.”

Một phen nói ra tới, liền thấy sở hữu cường đạo nhóm đều là sôi nổi châu đầu ghé tai, trong miệng lẩm nhẩm lầm nhầm nghị luận không thôi.

Đào Thương phất phất tay, ý bảo quay chung quanh ở đài cao chung quanh thủy tặc nhóm không cần ầm ĩ, tiếp tục nghe chính mình nói chuyện.

Nhưng thủy tặc nhóm thanh âm, tựa hồ cũng không có bởi vì Đào Thương ngăn lại mà đình trệ, ngược lại là ồn ào thì thầm, thanh âm càng lúc càng lớn, mặc cho Đào Thương như thế nào phất tay, đều không thể khiến cho bọn họ an tĩnh lại.

Cường đạo nhóm có điểm hưng phấn quá độ, các lải nhải.

Đào công tử mặt có điểm không nhịn được, có nghĩ thầm mắng vài câu người, nhưng hắn tự giữ thân phận, lại là ngượng ngùng tại như vậy nhiều người trước mặt nói thô tục.

Từ Châu Đào công tử quân tử chi phong thiên hạ vô song, nếu là tại như vậy nhiều người trước mặt lộ khiếp, tái giá lắm miệng tạp, đem hắn không văn minh hành vi truyền tới ngoại giới người lỗ tai, thái bình công tử này mặt vàng chiêu bài ngày sau ở văn nhân nhã sĩ trong vòng còn như thế nào hỗn?

Cho nên nói, đương quân tử, khó a.

Đương một cái muốn mặt quân tử, càng khó.

Vẫn là đến tìm một cái đại biểu, thế chính mình đem trong lòng thô tục nói ra.

Nghĩ vậy, Đào Thương quay đầu hướng về phía dưới đài Cam Ninh sử một cái ánh mắt.

Cam Ninh giờ phút này đảo cũng là có vẻ rất là linh tính.

Cẩm phàm tặc nghe huyền mà biết nhã ý, chuông đồng đại tròng mắt trừng, thả người nhảy, trực tiếp nhảy lên đài cao.

Đón nhận Đào Thương mịt mờ ánh mắt, lại thấy thái bình công tử hướng về phía Cam Ninh giơ giơ lên mi, sau đó lại hướng về phía dưới đài cãi cọ ồn ào ồn ào không ngừng cường đạo nhóm chu chu môi.

Cam Ninh lĩnh hội này ý, đối với dưới đài chính là một tiếng hét to.

“Đều con mẹ nó cấp lão tử đem miệng đóng! Ai dám lại hạt chi ô, lão tử giết hắn cả nhà!”

Cam Ninh giọng cực đại, một tiếng rống to, cơ hồ là chấn động khắp nơi, vang vọng núi rừng.

Một câu kêu xong, liền thấy giữa sân thủy tặc nhóm tức khắc toàn bộ câm miệng, lặng ngắt như tờ.

Thực hiển nhiên, bọn họ đối với vị này cẩm phàm tặc hiểu biết, muốn so với kia vị hư vô mờ mịt hải tặc vương muốn tới đến nhiều.

Này kẻ điên cái gì đều dám làm, hắn nói giết ngươi cả nhà, kia hắn chính là một chút dối không mang theo rải, thật dám đi diệt ngươi mãn môn.

Dưới đài, Chu Thái hơi có chút xấu hổ đem mặt chôn vào bàn tay bên trong.

Cam Ninh thằng nhãi này, quả thật là cường đạo trung sỉ nhục a.

Đào Thương còn lại là tán thưởng nhìn Cam Ninh, ở trong lòng cho hắn điểm một cái đại đại tán.

Cam Ninh mắng ra chính mình ở nơi công cộng không có phương tiện để lộ tiếng lòng, Đào Thương cảm giác rất là thống khoái.

Vẫn là có lên tiếng đại biểu hảo.

“Chư vị huynh đệ!” Đào Thương thấy dưới đài an tĩnh, ngay sau đó cao giọng lại đối mọi người nói “Ta biết, đại gia trong khoảng thời gian ngắn đều có chút khó có thể tiếp thu, các vị nhiều năm qua đều là ở Trường Giang thượng vào nhà cướp của hảo hán…… Nếu là đổi ở thái bình thịnh thế, chư vị rất có thể đều sẽ là bảo hộ một phương lương dân anh hùng, nhưng vừa lúc gặp loạn thế, thiên hạ phân loạn, các vị vì sinh hoạt kế, lại là bất đắc dĩ mà rơi vào tặc nói, đào mỗ thương tiếc chư vị hào dũng tài hoa, lấy tân thành lập Đan Dương quận Thủy sư mà chiêu mộ chư vị nhập quân! Các vị ở trong quân, nhưng tẫn sử một thân bản lĩnh, tránh lấy quân công, phúc trạch hậu đại, đào mỗ thề với trời, chỉ cần có Đào Thương ở một ngày, liền sẽ theo lẽ công bằng phân công ban thưởng, tuyệt không sẽ bạc đãi trợ ở đây mỗi một vị huynh đệ.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy những cái đó thủy tặc lại bắt đầu tân một trận châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi, mơ hồ trung, tựa hồ là còn có thể nghe được bọn họ lẩm nhẩm lầm nhầm lời nói……

“Thiệt hay giả?”

“Không phải là gạt chúng ta đi?”

“Người của triều đình giống nhau giống như đều không quá có thể tin……”

“Tiểu tử này lớn lên mi thanh mục tú, có cái mũi có mắt, tuấn lãng không giống người tốt……”

Cam Ninh thở sâu, lại là rống lớn một tiếng “Không nghĩ bị diệt mãn môn, liền đều cấp lão tử câm miệng!”

Tràng gian tức khắc lại là lặng ngắt như tờ.

Bất quá thực rõ ràng, có vài tên thủy tặc đều là vẻ mặt khó chịu căm tức nhìn Cam Ninh, đối với này cẩm phàm tặc kiêu ngạo ương ngạnh không phục lắm.

Trong đám người, mơ hồ, làm như có người nói một câu “Vốn dĩ chính là tặc, lạn mệnh một cái, nào có cái gì mãn môn làm ngươi diệt —— ngốc tử.”

Cam Ninh nghe vậy giận tím mặt, dậm chân cả giận nói “Cái nào hỗn đản nói? Cấp lão tử lăn ra đây một mình đấu!”

“Ai ai ai ~!” Đào Thương vội vàng giơ tay ngăn trở Cam Ninh nói đầu, cười ha hả quay đầu nhìn về phía phía dưới sĩ tốt nhóm, ấm dào dạt nói “Đào mỗ tuy rằng không biết vừa rồi câu nói kia là ai nói, nhưng là lại nói tới rồi đào mỗ tâm khảm thượng, chư vị huynh đệ, hàng năm đương tặc, đại bộ phận nói vậy đều vẫn là độc thân đi, cái gọi là bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, Đan Dương quận hiện nay tuy rằng giàu có và đông đúc, nhưng dân cư lại là cực thiếu, các huynh đệ nếu là đều gia nhập Đan Dương quận, này chung thân đại sự, đào mỗ nhất định sẽ nghĩ cách giúp đại gia giải quyết! Ưu sinh nuôi dạy tốt, chính là ta Đan Dương quận hạng nhất quan trọng cử động!”

Này một phen nói ra tới, thủy tặc nhóm cảm xúc rõ ràng có chút sôi trào.

Cường đạo nhóm lại bắt đầu châu đầu ghé tai, nhưng so với vừa rồi do dự, hiển nhiên là nhiều vài phần vui mừng.

Một người thủy tặc nhãi con tráng lá gan hướng Đào Thương hô "Tặc vương! Yêm nếu là đương quan quân, ngài thật có thể quản yêm ngủ bà nương sự không thành?"

Đào Thương một lóng tay tên kia cường đạo, lời thề son sắt nói "Vị này huynh đệ hỏi thực hảo! Cũng may địa phương nào đâu? Hảo liền hảo tại hắn hỏi ra một cái liên quan đến nhân dân quần chúng thiết thân ích lợi vấn đề —— độc thân cùng vô hậu, ở chúng ta Đan Dương quận là tuyệt đối sẽ không bị cho phép, lấy đào mỗ góc độ tới giảng, chẳng những muốn xen vào ngươi ngủ bà nương vấn đề, còn muốn xen vào ngươi ngủ xong bà nương có thể sinh mấy cái oa tử vấn đề! Này đó, đều là ở chúng ta Đan Dương quận trung kế hoạch dân sinh trong vòng."

Thủy tặc nhãi con nhóm tình cảm quần chúng kích động.

Đào mỗ vỗ vỗ tay, tiếp tục nói "Chúng ta Đan Dương quận chú ý dân chủ, tuyệt không cường đạo có khả năng, chư vị nếu là đáp ứng chiêu an tòng quân, đào mỗ liền lập tức trác người phân phối lương thảo, ấn đầu người ở đây mỗi một người hiện tại liền có thể lập tức lãnh đến một hộc lương, không muốn lập tức chạy lấy người, đào mỗ tuyệt đối sẽ không ngăn trở."

------oOo------

Chương 234: Kinh Châu người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương lời này một hô lên tới, bình thường cường đạo lâu la nhóm các cao hứng phấn chấn, nhưng tương phản, dưới đài những cái đó cường đạo thủ lĩnh lại là có chút không rất cao hứng.

Như thế nào cảm giác, vị này Đan Dương quận thủ, có điểm là ở mua chuộc mọi người trung tâm giọng?

Bất quá một chúng thủy tặc thủ lĩnh trong lòng tuy rằng không lắm sảng, nhưng rốt cuộc vừa rồi đã cùng Đào Thương đạt thành hiệp nghị, giờ phút này lại không có phương tiện nhiều lời chút cái gì.

Bọn họ không nói lời nào tỏ vẻ cam chịu, kia giữa sân một chúng cường đạo nhãi con nhóm càng là đối Đào Thương nói tin tưởng không nghi ngờ, tức khắc liền tình cảm quần chúng sôi trào.

“Ta, ta chờ nguyện ý tiếp thu chiêu an!” Vừa mới tên kia hỏi ngủ bà nương sự thủy tặc cái thứ nhất cao giọng hô quát.

“Ta cũng nguyện ý tòng quân!” Ngay sau đó lại là một cái.

“Ta cũng nguyện ý!”

“Ta cũng nguyện ý!”

“……”

Đào Thương vừa lòng qua lại nhìn mọi người, trong lòng âm thầm gật đầu khen ngợi.

Này đó bình thường thủy tặc, rõ ràng muốn so với bọn hắn những cái đó thủ lĩnh muốn thượng nói rất nhiều.

Mọi người đều là bình thường trăm tin xuất thân, liền tính khả năng có chút xem như cường dân, nhưng ít ra trong lòng tính thượng, đều còn xem như thuần phác, cũng tương đối dễ dàng thỏa mãn.

Cam Ninh thấy dưới đài thủy tặc nhóm tình cảm quần chúng tăng vọt, trong lòng cũng là cảm thấy khuây khoả, rốt cuộc chuyện này chính là hắn dốc hết sức thúc đẩy.

Nhưng thấy cẩm phàm tặc duỗi khai hai tay, hướng về phía dưới đài thủy khấu nhóm cao giọng hô quát.

“Đào phủ quân nói, nhãi con nhóm đều nghe rõ ràng sao?”

Những cái đó thủy tặc giờ phút này các vui mừng, đối Cam Ninh cũng tựa hồ là không có gì như vậy đại mâu thuẫn, đồng loạt cao giọng đáp lại nói: “Nghe rõ ràng!”

Cam Ninh cười ha hả giương giọng cười nói: “Chúng ta những người này, ngày thường vào nhà cướp của, đối với triều đình tới nói, vốn là mang tội chi thân, liền tính là ai ngàn đao chém đầu đoạn thân cũng không quá, nhưng hiện giờ lại có người nguyện ý khôi phục chúng ta trong sạch thân, còn cấp chúng ta quan quân thân phận! Bực này vì thế cứu chúng ta mệnh a —— cứu chúng ta mệnh chính là ai?”

Thủy tặc nhóm trăm miệng một lời hô quát: “Là tặc vương cứu!”

“Là hải tặc vương cứu!”

“Không đúng, là Đào phủ quân cứu!”

Cam Ninh vừa lòng gật gật đầu, quyết định đem không khí tiếp tục kéo cao: “Kia lại là ai cho nhãi con nhóm lương thực, làm chúng ta đại gia có thể ăn no mứt!”

“Là Đào phủ quân cấp!”

“Tạ Đào phủ quân tặng lương!”

“Đào phủ quân!”

Cam Ninh thật mạnh vỗ vỗ tay, đãi phía dưới thanh âm dần dần nhỏ, liền lại giương giọng cao quát: “Vậy các ngươi sau này, đương là ai tận trung a?”

Mọi người đồng thời hô to: “Đào phủ quân! Đào phủ quân!”

Cam Ninh lại lần nữa giương giọng dò hỏi: “Các ngươi sau này đương ăn nhà ai chi cơm?”

“Đào phủ quân! Đào phủ quân!”

“Các ngươi sau này đương thực nhà ai chi bổng?”

“Đào phủ quân! Đào phủ quân!”

“Các ngươi sau này đương nghe ai gia an bài điều hành?”

“Đào phủ quân! Đào phủ quân!”

“Các ngươi sau này đương loại nhà ai chi điền?”

“Đào phủ quân, Đào phủ quân!”

Cam Ninh vừa lòng gật gật đầu, lại nói không lựa lời lớn tiếng hô quát nói: “Các ngươi sau này đương ngủ nhà ai đàn bà?”

“Đào phủ quân, đào, đào……”

Nhiệt tình dào dạt cường đạo kêu lên lúc này, một đám đột nhiên tỉnh ngộ lại đây, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, trong miệng gào thét tức khắc đột nhiên im bặt.

Đại gia lại bắt đầu lẩm nhẩm lầm nhầm giao đầu tiếp nhĩ, hai mặt nhìn nhau, ồn ào nổi lên bốn phía.

Cẩm phàm tặc lời này…… Có điểm không tốt lắm tiếp a!

Này có phải hay không ở cố ý khảo nghiệm chúng ta nha?

Đào Thương đứng ở Cam Ninh phía sau, khí mặt lại có điểm biến thành màu đen.

Cam Ninh làm như cũng có chút phản ứng quá vị tới, vội vàng sửa miệng cao giọng quát: “Các ngươi sau này, đương ngủ ai an bài cho các ngươi nữ nhân!”

Dưới đài chúng cường đạo lúc này đây không dám hạt tiếp lời.

Mà là từng người cúi đầu phẩm một hồi, cảm giác Cam Ninh lần này cách nói không có nghĩa khác lúc sau, mới vừa rồi lại một lần cao giọng hô quát nói.

“Đào phủ quân! Đào phủ quân!”

……

……

10 ngày lúc sau, Viên Thuật từ Cửu Giang quận bến tàu thu thập mà đến chiến thuyền rốt cuộc tập kết xong.

Trong đó, lớn nhất chính là lâu thuyền, tổng cộng có một trăm con, này tầng cao kiến tam, nhưng vận tải sĩ tốt hai ngàn người, tựa như thủy thượng thành lũy, có khác chiến thuyền 200 thủ vì đi đầu, mặt khác loại nhỏ thuyền qua, lớn nhỏ tam cánh chờ ước 500 dư con.

Dương Châu cảnh nội, nhiều năm qua sở tích góp với trị sở Thọ Xuân hoành giang chi vật, giờ phút này đều bị Viên Thuật điều động với tiền tuyến.

Nhìn bên sông phía trên, này đó đủ rồi qua sông Trường Giang quái vật khổng lồ, Viên Thuật trong lòng lại một lần dâng lên nùng liệt hào hùng.

Bằng này chiến thuyền, Viên mỗ tự nhiên luôn luôn thuận lợi.

Đừng nói là Đào gia tiểu tử kẻ hèn một cái Kim Lăng thành, đó là phóng nhãn toàn bộ Đông Nam hán cảnh nội, lại có cái nào người, nào một chi quân đội, có thể đặt ở Viên mỗ trong mắt?

Chiến thuyền chiến thuyền toàn an trí thỏa đáng sau, Viên Thuật ngay sau đó phái người hỏi thiên bói toán, chọn tuyển ngày lành tháng tốt, chỉnh quân lên thuyền, qua sông Sào Hồ xuôi dòng tiến vào Trường Giang, chuẩn bị thẳng lấy Kim Lăng thành.

Mà Viên Thuật ở chỉnh đốn và sắp đặt Thủy sư đồng thời, Đào Thương cũng là ở an bài bố trí Kim Lăng quận trung lớn nhỏ con thuyền đối Viên Thuật tiến hành chặn lại.

Luận cập chiến thuyền nhiều ít, Đào Thương trước mắt cùng Viên Thuật căn bản vô pháp bằng được.

Bất quá may mà chính là, lấy Cam Ninh cùng Chu Thái chờ cầm đầu một chúng thủy khấu, đã gia nhập bên ta trận doanh, kể từ đó, Đào Thương trong lòng còn xem như có một ít đế, tuy rằng tất thắng quyết tâm còn không phải thực sung túc, nhưng ít ra lại có một trận chiến chi lực.

Bất quá cho dù có thủy tặc tương trợ, nhưng chính diện quyết đấu như cũ phần thắng nhỏ lại.

Bất quá y theo Quách Gia cách nói, chỉ cần thiết kế thỏa đáng, thích đáng bố trí an bài thiết mưu, liền nhất định có thể thất bại Viên quân thuỷ quân thế công.

Đối với điểm này, lãng tử huynh tựa hồ là định liệu trước.

Liền ở Viên Thuật cùng Đào Thương, hai bên nhân mã đều ở từng người chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh đương khẩu, một vị không tưởng được nhân vật lại là đi tới nhu cần ổ.

Mà vị này dự kiến không đến người đã đến, thế nhưng cấp Đào Thương mang đến một sợi tươi đẹp dương quang!

Kia lũ ánh mặt trời, chính là Đào Thương có thể nhất cử đánh bại Viên Thuật hy vọng!

Đại sứ chính là Kinh Châu thứ sử Lưu biểu dưới trướng sứ giả, Kinh Châu Nam Quận vọng tộc khoái thị người trong, Khoái Việt.

Tại đây loại hai quân giao chiến hỗn loạn thời khắc, Đào Thương ở gặp được Khoái Việt lúc sau, mới rốt cuộc phát hiện chính mình cho tới nay một cái manh khu.

Viên Thuật cái gọi là đông chinh chi chiến, thắng bại cùng không mấu chốt kỳ thật vẫn luôn đều chưa từng nắm ở Viên Thuật trong tay, cũng không ở Đào Thương chính mình trong tay.

Chân chính có thể quyết định trận chiến tranh này thắng bại người, kỳ thật vẫn luôn là mặt khác một vị.

Một vị bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau đại lão cấp nhân vật.

Là Lưu biểu!

Bởi vì ở chỉnh đốn và sắp đặt chiến thuyền cùng an bài thuỷ chiến thực thi kế hoạch, Đào Thương mấy ngày nay có thể nói là vội trời đen kịt, cơ hồ cũng chưa như thế nào chợp mắt.

Nhưng đương hắn nghe nói Kim Lăng thành hộ vệ đưa tới Lưu biểu sứ giả đến tiền tuyến lúc sau, Đào Thương cơ hồ là không có bất luận cái gì chần chờ, mang theo mỏi mệt, lập tức liền tiếp kiến rồi vị này Kinh Châu đại sứ.

Khoái Việt diện mạo rất hòa thuận, hắn tuy rằng xuất thân từ Nam Quận vọng tộc, nhưng làm người lại một chút không có cái giá, chẳng những thấy Đào Thương bản nhân lễ nghĩa chu toàn, cho dù là đi theo Đào Thương cùng hội kiến hắn Quách Gia cùng Trần Đăng, Khoái Việt cũng là từng cái chào hỏi, liên hệ tên họ, lễ nghĩa rất là chu đáo.

Kinh Châu người, hàm dưỡng thực sự là đại đại có.

Ở nhu cần ổ phòng khách chào hỏi lúc sau, Đào Thương sai người đưa lên trái cây, chiêu đãi Khoái Việt, cũng đối này khiêm tốn nhận lỗi: “Đại chiến sắp tới, trong quân cấm rượu, không thể lấy hào yến chiêu đãi Kinh Châu đại sứ, còn thỉnh tiên sinh chớ trách tội, nhiều hơn thứ lỗi.”

Khoái Việt thực hiển nhiên không có như vậy nhiều tật xấu, đối với trường hợp thượng sự không phải thực bắt bẻ.

Hắn chỉ là hòa hòa khí khí hồi Đào Thương nói: “Càng vì hai nhà tiền đồ đại sự, tiến đến gặp mặt Đào phủ quân, nhìn thấy phủ quân một mặt, càng liền giống như uống thả cửa cam thuần mỹ rượu số thăng, đã là vui vô cùng, tự say không rảnh, làm sao cần phủ quân thịnh tình chiêu đãi, phủ quân có thể tiếp kiến Khoái Việt, đó là càng thiên đại phúc phận.”

Quách Gia ở một bên nghe nổi da gà thẳng rớt.

Này Kinh Châu sứ giả, nịnh nọt chụp như vậy rõ ràng, nhưng nói xong lời nói cư nhiên còn có thể cười ha hả cùng giống như người không có việc gì, một chút cũng chưa bị chính mình ghê tởm đến, xem ra Lưu biểu phái tới sứ giả, thực sự là cái lợi hại nhân vật đâu.

Da mặt không phải giống nhau hậu nói.

“Khoái tiên sinh, đào mỗ hiện tại đối đầu kẻ địch mạnh, trước mắt thật sự là không có gì tâm tình cùng tiên sinh di tình thiên hạ việc, nếu là tiên sinh có nhàn rỗi, không ngại thả hồi Kim Lăng thành nghỉ chân mấy ngày, đãi chuyện ở đây xong rồi, đào mỗ đánh lui Viên Thuật binh mã lúc sau, lại cùng tiên sinh nhàn thoại việc nhà, luận thiên hạ phân tranh, không biết khoái tiên sinh ý hạ như thế nào?” Đào Thương bình tĩnh nhìn Khoái Việt, cũng lấy lời nói nói bóng nói gió thử hắn.

Khoái Việt cũng không biết là thật không nóng nảy, vẫn là đã nhìn thấu Đào Thương dụng tâm.

Hắn như cũ là ấm áp cười, ngữ khí không nhanh không chậm, đối Đào Thương nói: “Làm càng hồi Kim Lăng thành, kia nhưng thật ra thật cũng không cần…… Càng này tới chính là phụng Lưu Kinh Châu chi mệnh, cùng thái bình công tử khuynh tâm kết giao, nếu công tử có lui địch chuyện quan trọng, kia càng liền tại đây nhu cần ổ bồi công tử chờ, thẳng đến Viên Thuật đại quân tẫn triệt lúc sau, lại cùng công tử di tình thiên hạ việc đó là, không biết thái bình công tử ý hạ như thế nào?”

Quả nhiên!

Đào Thương trong lòng không khỏi sâu kín thở dài —— quả nhiên là có bị mà đến.

Bên kia sương Quách Gia còn lại là cười như không cười, một đôi mắt đào hoa lang thang nhìn từ trên xuống dưới Khoái Việt, đột nhiên đối cái này Nam Quận vọng tộc công tử sinh ra nồng hậu hứng thú.

Trần Đăng sắc mặt như thường, không để bụng, hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hỏi Khoái Việt nói: “Dị độ tiên sinh như thế nào liền như thế khẳng định, nhà ta phủ quân liền nhất định có thể chiến bại Viên Thuật đâu? Cần biết kia Viên Thuật dưới trướng, mang giáp giả gần như mười vạn chúng.”

Khoái Việt quay đầu nhìn Trần Đăng, cười như không cười: “Nguyên Long tiên sinh chính là Từ Châu sĩ tộc tuấn kiệt, nãi một châu chi danh sĩ, đương phải biết sĩ tộc người trong nói chuyện từ trước đến nay không lừa, càng nếu dám ra này hào ngôn, kia tất nhiên là có điều dựa vào…… Thử hỏi Khoái Việt nếu không đáy khí, sao dám vượt ngàn dặm chi cảnh, dễ dàng tiến đến Đan Dương cảnh nội cùng Đào phủ quân lung tung thổi phồng?”

“Hảo một cái sĩ tộc không lừa!”

Quách Gia đột nhiên mở miệng, nhướng mày hỏi Khoái Việt nói: “Xem ra Lưu Kinh Châu đối với Nam Dương quận nơi, đã là chảy nước dãi ba thước, dục đao kiếm xuất khiếu!”

Khoái Việt hướng về phía Quách Gia hơi khom người, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Ta chủ đến thiên tử chiếu mệnh, lãnh Kinh Châu tám quận nơi, nắm toàn bộ chư vụ, tám quận bên trong, bảy quận toàn phụ, hiện nay chỉ có Nam Dương một quận nơi, chưa y chiếu đến về, Viên Công Lộ y bức bách lực, vi phạm thiên tử ý nguyện, độc lãnh Nam Dương quận gần tam tái, giá trị này phi thường thời kỳ, cũng là thời điểm nên vật quy nguyên chủ…… Ba vị, không biết các ngài cảm thấy, càng lời này, hay không có lý chăng?”

------oOo------

Chương 235: nam thiên song trụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khoái Việt nói vừa nói xong, liền thấy Quách Gia cùng Trần Đăng hai người đều có chút động dung.

Thoạt nhìn, vị này đơn kỵ nhập Kinh Châu Lưu thứ sử…… Vẫn là bị này thiên hạ người cấp khinh thường.

Thực sự không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Lưu biểu năng lực, người khác không biết, nhưng thân là đời sau xuyên qua đến thời đại này Đào Thương, nhiều ít vẫn là hiểu rõ.

Rất nhiều người đều nói Lưu biểu chùn chân bó gối, không cầu tiến thủ, kỳ thật ở Đào Thương xem ra, nhiều ít cũng là bao hàm một ít chủ quan luận điệu, rốt cuộc Lưu biểu đơn cưỡi lên nhậm, sau đó vì ổn định Kinh Châu thế cục, này binh quyền nắm giữ vẫn luôn bất quá ổn thỏa, rất nhiều chuyện đều có khoái thị cùng Thái thị bỏ chạy, không thể nguyên vẹn phát lực tiến thủ, cũng hoàn toàn không hoàn toàn là hắn sai lầm.

Quan độ đại chiến, Viên tào giao phong, Lưu biểu không thể kịp thời cử binh phá được Hứa Xương, xâm chiếm Tào Tháo phía sau mà sai thất cơ hội tốt, bởi vậy sử rất nhiều người cảm thấy Lưu biểu không phải có thể thành đại sự người, nhưng trên thực tế đều không phải là như thế.

Lưu biểu đều không phải là không nghĩ thừa Viên tào giao phong mà bắc thượng mở rộng thế lực, mà là ở quan độ đại chiến khi, Trường Sa thái thú Trương Tiện cử binh phản loạn, Trương Tiện là Nam Dương người, nhiều lần đảm nhiệm Linh Lăng quận, Quế Dương quận, Trường Sa quận thái thú, thâm đến kinh nam sĩ tộc chi tâm,

Lưu biểu từ khi tiền nhiệm Kinh Châu sau, Trương Tiện trên danh nghĩa tuy rằng thần phục, nhưng kỳ thật vẫn luôn là kinh nam một bá, cơ hồ cùng cấp với cùng Lưu biểu nam bắc mà trị.

Trương Tiện với quan độ đại chiến chi kỳ phản loạn Lưu biểu, vung tay một hô, Trường Sa, võ lăng, Quế Dương, Linh Lăng bốn quận sôi nổi hưởng ứng làm phản, cơ bản tương đương vạch tới Kinh Châu một nửa.

Lưu biểu nội bộ mâu thuẫn, trong lúc này cơ bản đều vội vàng thu phục mất đất, căn bản là không có thời gian đi bắc thượng mở rộng.

Nếu là Trương Tiện không có ở kinh nam phản loạn, Viên tào đại chiến trong lúc, Lưu biểu chưa chắc sẽ không không có động tác.

Ít nhất ở Lưu Báo chấp chưởng Kinh Châu mười tám năm thời gian, thiên hạ chư hầu không ai có thể làm Lưu biểu thiệt thòi lớn, bao gồm Tào Tháo ở bên trong, chỉ dựa vào điểm này liền đầy đủ chứng minh rồi Lưu biểu không tầm thường.

Có căn cứ vào này, Đào Thương đối với Lưu biểu muốn thừa Viên Thuật đông chinh, phía sau hư không đoạt lại Nam Dương quận hành động cũng không phải đặc biệt giật mình, này xác thật là Lưu biểu có thể làm ra tới sự tình.

Nhưng là Đào Thương trong lòng có mấy cái nghi vấn, yêu cầu Khoái Việt hướng chính mình giải thích rõ ràng.

“Lưu Kinh Châu đơn kỵ nhập Kinh Châu, mượn dùng quý tộc cùng Thái thị chi lực, xoay chuyển càn khôn, ổn ngồi Tương Dương, điểm này đào mỗ cảm giác sâu sắc bội phục, lần trước Kinh Châu quân ở Tương Dương phục binh bắn chết Tôn Kiên, càng là uy chấn hoàn vũ, lệnh thiên hạ hào kiệt động dung! Chỉ là theo đào mỗ biết, Kinh Châu nơi nhiều năm qua tông tặc san sát, võ trang cường hào rất nhiều, Lưu Kinh Châu trước mắt không tư an nội, lại ý đồ nhúng chàm Viên Thuật căn bản, vạn nhất chọc giận Viên Thuật, phản binh tương công, đến lúc đó loạn trong giặc ngoài, không biết Lưu Kinh Châu lại nên xử trí như thế nào việc này?”

Đối mặt Đào Thương rũ tuân, Khoái Việt tựa hồ là định liệu trước.

Hắn loát theo hàm dưới chòm râu, một bên cười một bên nói “Đào công tử có điều không biết, ở càng rời đi Tương Dương thành tới đây phía trước, Kinh Châu tông tặc trung 55 vị đầu mục, cũng đã là mệnh tang cửu tuyền.”

Trần Đăng ở một bên, nghe trong lòng chợt cả kinh.

Kinh Châu tông tặc chi thịnh, thiên hạ đều biết.

Kinh Châu tông tặc số lượng nhiều, phóng nhãn thiên hạ chư châu ít có…… Mà cái gọi là tông tặc, chỉ cũng không phải cường đạo, chính là lấy tông tộc, quê nhà quan hệ mà tạo thành địa phương vũ trang tập đoàn, nói trắng ra là có chút cùng loại với loạn dân, nhưng còn không phải bình thường loạn dân, là một loại có tổ chức, có quy mô, có kế hoạch bạo lực tập đoàn, giống như ở các nơi thiết lập đường khẩu xã hội đen giống nhau, chiếm cứ nhiều năm, rồng rắn hỗn tạp, rất là khó làm.

Lưu biểu mới vào Kinh Châu, ở Trần Đăng nghĩ đến, phải đối phó này đó địa phương vũ trang thế lực, cho là lấy dụ dỗ chính sách là chủ…… Nhưng nào từng nghĩ đến, thằng nhãi này cư nhiên vừa lên tuỳ tiện đem này đó tông tộc sở tạo thành địa phương vũ trang thế lực thủ lĩnh tất cả đều cấp chém?

Này chờ khí phách cùng thủ đoạn, xác thật là đương thời ít có!

Bất quá dùng như vậy thủ đoạn, không khỏi cũng có chút quá kích đi? Vừa mới mặc cho, Lưu biểu sẽ không sợ khiến cho náo động?

Đào Thương nhưng thật ra không giống Trần Đăng như vậy tưởng.

Tông tặc bất đồng với vọng tộc thế gia, sĩ tộc quần thể liên lụy các châu quận huyện chính trị đi hướng, tuy rằng có đôi khi đáng giận nhưng bực, nhưng rốt cuộc đều là căn chính miêu hồng, tùy ý tàn sát, thế tất sẽ khiến cho chính trị thượng nổi loạn cùng tan vỡ, tạo thành không thể vãn hồi tổn thất.

Nhưng tông tộc linh tinh xã hội đen tập đoàn, muốn sát muốn vỗ, liền phải xem người đương quyền thủ đoạn cùng năng lực.

Nếu là Lưu biểu tự nhận là có thể chấn trụ bãi, khống chế cục diện, hắn đem này đó địa phương xã hội đen đường khẩu các nhổ cỏ tận gốc là chuyện tốt, này đối với ổn định xã hội an bình đoàn kết, có cực kỳ quan trọng tiến thủ tác dụng.

Đánh hắc trừ ác, mỗi người có trách.

Quách Gia hiển nhiên cũng cùng Đào Thương nghĩ đến một khối đi.

Lãng tử lại có chút thèm rượu, tùy tay lấy ra hồ lô quơ quơ, ngửa đầu một uống, mạt lau miệng “Kinh Châu tông tộc, ở các quận huyện võ trang thực lực không yếu, 55 gia tông tộc thủ lĩnh tẫn trừ…… Kia đối với bọn họ những cái đó thủ hạ, Lưu Kinh Châu lại nên là như thế nào đối phó…… Phái binh tiêu diệt sát sao?”

Khoái Việt nghe vậy ha ha cười, nói “Quách tiên sinh lời này, chẳng lẽ là ở thử với càng?”

Quách Gia giống không thèm để ý nói “Tò mò, Quách mỗ gần là tò mò.”

Khoái Việt cũng không ở Đào Thương đám người trước mặt tàng tư, ngay sau đó nói nói thật.

“Tông tặc thủ lĩnh, phần lớn tàn bạo, này bộ chúng đối này cũng tâm tồn sầu lo, trung lư khoái thị cùng Thái Châu Thái thị, toàn nãi Tương Dương vọng tộc, hai nhà nhiều năm qua thủ hạ bên trong, không thiếu tu dưỡng cùng với năng lực người, chỉ cần phái người thích đáng, tăng thêm lợi dụ, tông tộc thủ lĩnh tất phụng Lưu sứ quân chi mệnh mà đến, chúng ta nắm chắc thời cơ thích đáng, trước tru sát này tàn bạo đứng đầu, lại hợp nhất trấn an này bộ chúng, chẳng những sẽ sử kinh sở bá tánh quân dân cảm ơn, càng sẽ mọi nhà tán dương Lưu Kinh Châu chi công đức, lập uy đến tận đây, các bộ truyền hịch mà định, đại sự nhưng tế cũng.”

Đào Thương nghe thế, trong lòng chợt gian có một ít hiểu được.

Suy một ra ba, Khoái Việt loại này vỗ tiêu diệt cùng sử dụng kịch liệt thủ đoạn, chính mình ngày sau cải tiến sau giống nhau có thể tăng thêm mượn……

Bởi vì Giang Nam nơi, cũng không lắm thái bình.

Bách Việt mọc thành cụm, sơn man khắp nơi.

Đương nhiên, loại này phương pháp đối phó Đông Nam cảnh nội sơn man Bách Việt, cũng hoặc là cảnh nội tông tộc cường hào, không nhất định mọi nhà áp dụng, nhưng nếu là ở thời cơ cùng chuẩn bị đều thỏa đáng là lúc, nhất định sẽ cho chính mình giải quyết rất nhiều phiền nhiễu.

Người tồn tại, đôi khi không tàn nhẫn không được a…… Nhìn xem nhân gia Lưu đại lão!

Đào Thương trong lòng có ý tưởng, nhưng Quách Gia suy nghĩ lại là so Đào Thương càng sâu một cấp bậc.

Quách lãng tử bình tĩnh nhìn Khoái Việt, khóe miệng không khỏi treo lên cười lạnh.

Hảo nhất chiêu giả heo ăn hổ, cáo mượn oai hùm phương pháp!

Tương Dương vọng tộc khoái thị cùng Thái thị, nương trợ giúp Lưu biểu thu thập tông tộc, kỳ thật lại là ở mở rộng hai tộc ở Kinh Châu căn bản thực lực.

Lưu biểu đưa tới tông tặc thủ lĩnh 55 gia đầu lĩnh, cần đắc dụng ai? Khoái thị cùng Thái thị!

Giết tông tặc thủ lĩnh, Lưu biểu dục muốn hợp nhất 55 gia tông tặc từ chúng, nhân thủ căn bản sẽ không đủ dùng! Lúc này nhưng dùng ai tới? Khoái thị cùng Thái thị.

Chờ hợp nhất xong này 55 gia tông tộc từ chúng nhân mã lúc sau, những cái đó binh rốt cuộc xem như ai thu phục?

Là Lưu biểu? Vẫn là Tương Dương hai đại vọng tộc?

Hắc hắc, việc này như thế vận tác, đãi hợp nhất xong tông tộc hàng chúng lúc sau, Lưu biểu liên nhiệm vận mệnh bổn đều không cần nhâm mệnh, Tương Dương đại quân binh quyền, cơ bản chính là dừng ở Thái, khoái hai nhà trong tay.

Tam gia phân quyền sao?

Lưu biểu là không đơn giản, nhưng lợi hại hơn, lại là khoái thị cùng Thái thị hai đại vọng tộc.

Kinh Châu nơi, bên trong cũng cực không ngừng nghỉ a.

So sánh với dưới, Từ Châu bên trong phức tạp trình độ…… Tính không tồi.

Quách Gia quay đầu đi, cùng Đào Thương đối diện hai mắt, hai người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, đều từ đối phương trong mắt đọc ra lẫn nhau ý nghĩ trong lòng.

Trước mắt người này, thực sự là cái khó lường nhân vật!

Nhân vật như vậy, nếu là sinh hoạt ở Từ Châu, Đào Thương cùng Quách Gia nhất định không làm hắn tưởng —— bảy ngày trong vòng ngay tại chỗ lộng chết! Tuyệt không kéo dài đến sau tuần!

Nhưng nếu đối phương là Lưu biểu thủ hạ……

Kia đại gia liền giao cái bạn tốt đi.

Nghĩ vậy, Đào Thương trên mặt lập tức lộ ra một bộ chân thành tha thiết tươi cười, nói “Nghe khoái tiên sinh vừa mới ngụ ý, Lưu Kinh Châu làm như cố ý thừa Viên Thuật cùng đào mỗ giao phong, cướp lấy Nam Dương quận?”

Khoái Việt một bên loát theo chòm râu, một bên cười nói “Kinh Châu bảy quận nơi, độc thiếu Nam Dương, ta chủ đêm không thể ngủ, cuộc sống hàng ngày không yên, như càng phỏng chừng không tồi, Lưu Kinh Châu giờ phút này đã khởi binh đi tiến công Nam Dương, đến lúc đó ta chủ còn sẽ chặt đứt Nam Dương quận đi thông Đông Nam lương nói, nhiễu loạn Viên Thuật hậu phương lớn…… Lấy càng độ chi, Viên Thuật một khi biết tin tức lúc sau, liền sẽ nhanh chóng rút quân đi đoạt Nam Dương, đến lúc đó công tử cùng Lưu Kinh Châu hai lộ giáp công, tất nhưng chiến thắng Viên Thuật, lấy thế nhưng toàn công.”

Đào Thương nghe vậy lông mày một chọn, trong lòng âm thầm cân nhắc.

Xem ra, Lưu biểu lần này phái Khoái Việt tiến đến, tựa hồ không phải gần muốn bán chính mình một ân tình đơn giản như vậy.

Bất quá lời này Đào Thương không có phương tiện trực tiếp đi hỏi Khoái Việt.

Chủ ưu thần nhục, Trần Đăng đại biểu Đào Thương hỏi ra này trong lòng nghi vấn.

“Lưu Kinh Châu nếu ý đồ cướp lấy Nam Dương quận, thừa Viên Thuật trú binh Đông Nam, trực tiếp xuất binh đoạt lại đi là được, cần gì phải cố ý tới báo cho ta chủ? Nếu là thật muốn bán ta chủ một ân tình, làm sao cần phái tới tiên sinh như vậy Kinh Châu trọng trấn? Này giơ thật lệnh người phỏng đoán, tiên sinh nếu có lòng thành, không ngại báo cho ta chủ Lưu Kinh Châu chân ý như thế nào?”

Khoái Việt nghiêm mặt, lời lẽ chính đáng nói “Trần Nguyên Long không hổ là Từ Châu sĩ tộc khôi thủ, quả nhiên lợi hại! Càng sâu cảm phục phục…… Không tồi, nếu chỉ là muốn bán công tử một cái thuận nước giong thuyền, hoàn toàn không cần càng tự mình tiến đến, nhưng nhà ta Lưu Kinh Châu lại là cố ý mượn này cơ hội tốt, cùng thái bình công tử kết giao một chút. Hiện giờ thiên hạ phân loạn, sài lang nổi lên bốn phía, pháo hoa tràn ngập, cứ thế lang hành cẩu phổi hạng người rào rạt đương triều, khúm núm nịnh bợ

hạng người sôi nổi cầm quyền, mà chân chính hiền năng cánh tay đắc lực, trung thần nghĩa sĩ, lại không thể không tiềm thân súc đầu, chậm đợi thiên thời, lấy cầu đền đáp triều đình, cứu vớt thương sinh với nước lửa chi khổ……”

Khoái Việt nói nói tới đây thời điểm, lại thấy Quách Gia hai con mắt tức khắc mở to tròn trịa.

Họ Quách quay đầu nhìn nhìn Đào Thương, lại nhìn nhìn Khoái Việt, hơi có chút không xác định nói “Khoái tiên sinh vừa mới theo như lời hiền năng cánh tay đắc lực, trung thần nghĩa sĩ, chỉ nên không phải là……”

Khoái Việt hướng về phía Đào Thương hơi hơi khom người, sang sảng nói “Chỉ đúng là Đào phủ quân!”

“Nôn……”

Quách Gia một trận ghê tởm, com không khỏi có chút buồn nôn nôn khan.

Khoái Việt thấy thế tức khắc cả kinh, vội quan tâm nói “Quách tiên sinh thân thể không khoẻ?”

Quách Gia suy yếu dùng bên quang quét Đào Thương liếc mắt một cái, vẫy vẫy tay nói “Bệnh cũ, lâu lâu phạm, không ngại sự, không ngại sự.”

Đào Thương sắc mặt hơi có chút không tốt.

Quách Gia tiểu tử này gần nhất quá ngừng nghỉ, hơi có chút thiếu thu thập.

Khoái Việt quan tâm cùng Quách Gia nói mấy cái trị buồn nôn phương thuốc sau, mới vừa rồi tiếp tục đối Đào Thương nói “Nhà ta Lưu Kinh Châu chính là nhà Hán tông thân, lỗ cung vương lúc sau, thiếu niên khi liền nổi danh hậu thế, cùng Nhữ Nam trần tường, Lỗ Quốc khổng dục, Sơn Dương đàn đắp cùng liệt ‘ tám tuấn ’, hiền

danh quảng bố thiên hạ, mà Đào phủ quân năm không đủ song thập, liền đã là một quận chi trường, cùng thiên hạ chư hầu song song, thả có Hứa Tử Tương mười câu kim bình, nhã hào thái bình công tử…… Càng nói câu thổi phồng chi ngôn, Đào phủ quân cùng Lưu Kinh Châu, có thể nói là ta đại hán triều nam thiên song trụ, lại đều là thiên hạ nổi tiếng độ lượng rộng rãi người, quân tử chi sĩ…… Nếu là không kết làm minh hữu, thành môi răng bang giao, chẳng phải đáng tiếc?”

“Kết minh?” Đào Thương nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người “Lưu Kinh Châu muốn cùng ta kết minh?”

------oOo------

Chương 236: như thế minh hữu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khoái Việt đứng dậy, hướng về phía Đào Thương thâm cúc một cung, cất cao giọng nói: “Phóng nhãn toàn bộ đại hán nam cảnh, có tài đức sáng suốt cùng độ lượng rộng rãi xứng cùng ta chủ vì minh giả, phi thái bình công tử mạc chúc cũng.”

Đào Thương vừa nghe lời này, không khỏi nhếch miệng.

Chọn minh hữu còn phải chọn cái phong bình hảo, danh khí cao, Lưu biểu này lão tiểu tử cũng không tránh khỏi quá hư vinh đi.

Thật là say.

Quách Gia ở một bên một bên thổi hồ lô uống rượu, một bên ở người ngoài nhìn không thấy góc độ, bay nhanh trợn trắng mắt.

Tài đức sáng suốt độ lượng rộng rãi……?

Đào Thương có chút nghi hoặc hỏi Khoái Việt nói: “Đào mỗ bất quá là một quận chi trường, mà Lưu Kinh Châu tọa ủng kinh tương bảy quận, này mắt nhìn lại muốn đoạt hạ Viên Thuật Nam Dương quận, luận cập thực lực cùng thế lực, so đào mỗ cường gấp mười lần không ngừng…… Hơn nữa nói câu thật sự lời nói, đào mỗ chính là Hà Bắc Viên Ký Châu phụ thuộc, mà Lưu Kinh Châu cùng Viên Ký Châu cũng coi như là kết minh giao tình…… Cùng ta này Viên thị phụ thuộc kết minh, có phải hay không có điểm ủy khuất Lưu Kinh Châu?”

Khoái Việt ha hả cười, lắc đầu: “Thái bình công tử quá khiêm nhượng, kỳ thật bằng không, nhà ta Lưu Kinh Châu cùng công tử, tuy rằng đều cùng Viên giao thông công cộng hảo, nhưng hắn rốt cuộc xa ở Ký Châu, chính cái gọi là ngoài tầm tay với, chúng ta phương nam sự, trông cậy vào Viên công không thượng, rất nhiều

chuyện còn phải là dựa vào hai nhà tự hành giải quyết, mà ở Trường Giang lấy nam chúng chư hầu trung, có thể vào nhà ta Lưu Kinh Châu tuệ nhãn danh sĩ hùng chủ, xem đến xem đi, cũng chỉ có thái bình công tử một người mà thôi.”

Nói đến này, Khoái Việt làm như đột nhiên trở nên có chút khuây khoả, vui vẻ nói: “Lưu Kinh Châu kết giao minh hữu, coi trọng tuyệt không phải thực lực, mà là trọng ở nhân tính cũng.”

Quách Gia nghe thế, dạ dày trung một trận sông cuộn biển gầm……

Nhân tính?

Vậy ngươi gia Lưu Kinh Châu lần này thật đúng là mù mắt chó.

Đào Thương nghe xong lời này rất là thoải mái.

Lưu biểu người này tạm thời bất luận năng lực như thế nào, nhưng ánh mắt vẫn là thực không tồi, ít nhất có thể phân đến ra ai tốt ai xấu.

Lưu biểu chiếm cứ Kinh Châu, thực lực càng thêm hùng hậu, dựa theo trước mắt loại này tình thế phát triển, Lưu biểu trở thành phương nam đệ nhất chư hầu chỉ là thời gian thượng vấn đề, nếu là thật có thể cùng hắn kết thành minh hữu, liền trước mắt tình huống, ở Hán triều nam cảnh, Đào gia cũng chỉ dư lại Viên Thuật như vậy một cái thực lực hùng hậu địch nhân.

Viên Thuật tuy rằng bại cho Đào Thương một trận, nhưng giữa có rất nhiều khách quan nhân tố, hoặc là nói rất lớn một bộ phận là bởi vì Viên Thuật tự đại, Đào Thương xuất kỳ bất ý.

Nhưng chiến tranh không phải mỗi một lần đều tồn tại may mắn, Đào Thương không có khả năng trông cậy vào Viên Thuật vẫn luôn không học ngoan.

Nếu là hướng lâu dài tới xem, Đào Thương Đan Dương quận, cho dù là hơn nữa Đào Khiêm Từ Châu tam quận, ở tổng thể trên thực

lực vẫn là kém Viên Thuật một đoạn.

Nếu có Lưu biểu có thể trợ giúp Đào thị, một đông một tây, dao vì hô ứng, cho nhau giáp công như tằm ăn lên Viên Thuật, nhưng thật ra cũng vẫn có thể xem là một bước diệu cờ.

Nước ấm nấu ếch xanh, chậm rãi ma chết hắn.

“Lưu Kinh Châu như thế hậu ý, đào mỗ cảm giác sâu sắc vui mừng, nam cảnh nơi nhiều man di, địa vực tuy quảng, nhưng rất nhiều địa phương đều là man hóa chưa khai, đúng là dựa vào ta chờ quân tử hạng người nắm tay cộng tiến, bảo cảnh an dân là lúc —— Lưu Kinh Châu giác ngộ như thế chi cao, thật là văn nhân nhã sĩ chi mẫu mực, đào mỗ cảm giác sâu sắc vui mừng!”

Khoái Việt thấy Đào Thương biết điều như vậy, trong lòng cũng là cực cảm vui mừng.

Nhưng thấy này Kinh Châu gia tộc quyền thế đại biểu xúc động đáp: “Quân tử chi minh, như uống cam lao, quân tử chi minh, như uống hương tuyền, quân tử chi minh, giao đạm như nước, quân tử chi minh, như uống rượu nguyên chất a! Liền chính như hôm nay Lưu Kinh Châu cùng Đào phủ quân chi minh giống nhau!”

Trần Đăng cùng Quách Gia ở một bên, nghe mí mắt không khỏi thẳng nhảy.

Này cũng quá ghê tởm người đi.

Kinh Châu người, đều như vậy có thể nịnh nọt sao?

Đào Thương tựa hồ là không hề có cảm giác, chỉ là cảm khái ngôn nói: “Khoái tiên sinh thật là cái thật thành người nột.”

Khoái Việt cũng không có bởi vì Đào Thương khen mà biểu hiện ra đắc ý, lại là đột nhiên sắc mặt vừa chuyển, bỗng nhiên vung lên tay áo, nổi giận đùng đùng nói: “Lưu Kinh Châu cùng thái bình công tử như thế phong nhã, nhưng kia Viên Thuật lại dựa vào xuất thân cao

quý, vọng dối gạt mình lăng chúng ta, hôm qua liên hợp Tôn Kiên tấn công Lưu Kinh Châu, hôm nay lại tụ tập hổ lang chi sư cướp đoạt thái bình công tử Kim Lăng thành, quả thật là cầm thú hành vi, heo chó không bằng!…… Chẳng lẽ nho nhã chi sĩ cùng thái bình quân tử, phải mặc cho bực này không nói lý man phu tùy ý khi dễ sao? Như thế hành vi, ở ta Tương Dương khoái thị bên này, liền không thông qua!”

Đào Thương giơ ngón tay cái lên, tán đồng nói: “Quá mẹ nó đúng rồi! Không đáp ứng!”

Khoái Việt thật mạnh gật đầu, nói: “Đúng vậy, không đáp ứng! Nói cái gì cũng không thể làm họ Viên đem chúng ta này đó người tốt khi dễ lâu!”

Đào Thương vẻ mặt ý cười đi ra phía trước, kéo Khoái Việt tay, đem hắn túm đến thính đường nội treo ở mộc bình thượng da đồ phía trước, thoải mái nói: “Khoái tiên sinh, chúng ta quân tử chi gian nếu xú vị tương…… Nếu là cùng chung chí hướng, kết thành đồng minh, kia họ Viên ở Giang Nam, chính là chúng ta quân tử hạng người sở cộng đồng khinh thường dã man đồ đệ, hai ta gia sớm muộn gì muốn sẽ đại biểu thiên hạ quân tử nhã sĩ nhóm cộng đồng đối phó hắn! Một khi đã như vậy, kia không ngại hiện tại liền tới phân một phân Viên Thuật địa bàn? Như thế nào?”

Quách Gia cùng Trần Đăng nghe vậy đều là thân hình nhoáng lên, thiếu chút nữa cũng chưa té ngã trên mặt đất.

Tả một cái quân tử, hữu một cái nhã sĩ…… Này mới vừa nói mấy câu a, liền bắt đầu muốn phân quát người thành trì?

Còn quân tử chi minh, như uống hương tuyền?…… Hai ngươi này rõ ràng là ở uống Viên Thuật huyết hảo không?

Khoái Việt nhìn bản đồ, làm như có chút do dự: “Viên Thuật thế lực cực cường, phân hắn thành trì…… Bằng ngươi ta hai nhà trước mắt thế lực, sợ là diệt không được hắn đi?”

“Ai nói hiện tại!” Đào Thương cười ha hả vỗ Khoái Việt bả vai, nói: “Ta là nói chờ về sau có cơ hội, mộng tưởng luôn là phải có, vạn nhất thực hiện đâu? Chúng ta trước trước tiên phân hảo tang……”

“Khụ, khụ, khụ!” Khoái Việt nghe vậy không khỏi một trận khụ sách.

“Đào mỗ ý tứ, trước tiên quy hoạch hảo, luôn là tốt! Này minh kết, đại gia trong lòng cũng kiên định không phải.”

Khoái Việt ha hả cười gượng hai tiếng, gật đầu nói: “Thái bình công tử thật là trượng nghĩa chi sĩ, thành không khinh ta, chuyện gì đều bãi ở mặt bàn thượng! Cùng công tử như vậy quân tử kết minh, chúng ta Kinh Châu người này trong lòng thật là có một loại nói không nên lời thống khoái nha.”

Quách Gia lạnh lùng xem Khoái Việt bóng dáng, thầm nghĩ: Các ngươi Kinh Châu người sau này đã đau thả mau nhật tử còn nhiều lắm đâu…… Chậm rãi ngao đi tôn tặc!

Đào Thương một lóng tay Nam Dương quận nơi địa phương, đối Khoái Việt nói: “Nam Dương quận bổn thuộc Kinh Châu hạt cảnh, nãi Kinh Châu bảy quận chi nhất, thuộc sở hữu Lưu Kinh Châu, quả thật là thuận lý thành chương việc, mà đồng dạng, Cửu Giang quận cùng Lư Giang quận chính là Dương Châu hạ hạt, như thế liền ứng về đào mỗ sở hữu, đến nỗi Dự Châu Dĩnh Xuyên quận cùng Nhữ Nam quận, cùng ta Từ Châu Phái Quốc tương lâm, nếu là có thể quy về ta phụ thân trị hạ, cũng là tốt……”

Nói đến này thời điểm, Đào Thương nói âm rõ ràng càng ngày càng nhỏ.

Bởi vì hắn phát hiện Khoái Việt nhìn về phía chính mình ánh mắt, cùng vừa rồi so sánh với, rõ ràng có chút không quá giống nhau.

Ít nhất không phải như vậy hữu hảo.

“Khoái tiên sinh có cái gì cao kiến sao?” Đào Thương chột dạ cười cười, cố vấn Khoái Việt.

Khoái Việt thật sâu nhìn Đào Thương một hồi, trầm mặc thật lâu sau, mới vừa rồi chậm rì rì nói: “Thái bình công tử, Viên Thuật hạ hạt có năm cái quận…… Dựa theo ngài ý tứ, ngươi Đào gia đến bốn cái quận, nhà ta Lưu Kinh Châu đến một cái quận, là ý tứ này không?”

Đào Thương thật mạnh gật gật đầu: “Chẳng lẽ, loại này phân pháp chẳng lẽ không công bằng sao?”

Khoái Việt nghe vậy, thiếu chút nữa không một ngụm lão huyết phun ra tới.

Ngươi đến trên đường cái tùy tiện trảo một người hỏi một chút!

Là cá nhân cũng sẽ không giác này liền xem như công bằng đi? Ngươi học quá cửu cửu phép nhân ca quyết sao?

Liền ngươi người như vậy, cũng không biết xấu hổ kêu thái bình công tử?

Ta xem ngươi hẳn là kêu quá da công tử mới đúng đi.

“Đào công tử, ta cảm thấy ngươi loại này phân pháp không đúng.”

Khoái Việt thu hồi vừa mới ôn văn nho nhã, mặt lộ vẻ sương lạnh, giơ tay một lóng tay mộc bình thượng da đồ, nghiêm mặt nói: “Nam Dương quận chính là ta Kinh Châu quận huyện, này một chút không gì đáng trách, không cần tranh luận, nhưng Nhữ Nam quận cùng Dĩnh Xuyên nơi, lý nên quy về ta chủ Lưu Kinh Châu quản hạt, thứ nhất Lưu Kinh Châu xuất thân từ Sơn Dương quận, mà duyên so gần, pha là quen thuộc hai quận dân phong, thứ hai là Lưu Kinh Châu chính là nhà Hán tông thân, Dự Châu thứ sử hiện vì Viên Thuật tư nhân, cũng không triều đình danh chiếu, lấy Lưu Kinh Châu hoàng thân đế trụ tôn sư, dao lãnh Dự Châu chính là thuận lý thành chương việc…… Còn có này Cửu Giang quận, còn có này Cửu Giang quận cùng Lư Giang quận, đều tiếp giáp với Giang Hạ quận, nếu là từ Lưu Kinh Châu thay quản thúc, nhiều ít vẫn là phương tiện một ít……”

Đào Thương thiếu chút nữa không nhào lên đi cắn chết Khoái Việt!

Chính mình vừa rồi tốt xấu vô dụng, còn cấp Lưu biểu để lại một cái Nam Dương quận, nhưng này Khoái Việt thế nhưng so với chính mình càng chú ý, trực tiếp đem Viên Thuật sở hữu địa bàn tất cả đều cấp ăn!

Dựa theo hắn lời trong lời ngoài ý tứ, hình như là một cái quận đều không tính toán cho chính mình lưu lại.

Này cũng quá mẹ nó kiêu ngạo! Cái gì chó má minh hữu!

“Khoái tiên sinh, ta phát hiện các ngài Kinh Châu người kết minh, giống như khiếm khuyết một chút thành ý a?” Đào Thương bất mãn nhìn Khoái Việt, lời trong lời ngoài tràn ngập không mau.

Khoái Việt sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lời nói ẩn ẩn cũng tựa hồ là có một ít mũi nhọn: “Thái bình công tử thành ý, giống như cũng hoàn toàn không cũng đủ! Năm quận nơi độc chiếm thứ tư, nổi danh tố danh gia công tử, đó là như vậy làm việc sao?!”

“Kia cũng so các ngươi Kinh Châu người đem năm cái quận tất cả đều ăn hiếu thắng.”

“Hắc hắc, cũng thế cũng thế……”

Hai người hai tròng mắt bốn mắt gắt gao tương đối, trong không khí làm như ẩn ẩn kích bắn ra nóng cháy hỏa hoa.

“Ai, ai, ai! Nhị vị quân tử, nhị vị nhã sĩ!”

Quách Gia vội vàng đứng dậy, cười ha hả đánh giảng hòa nói: “Nhị vị làm gì vậy đâu? Tố chất! Chú ý một chút tố chất a? Viên Thuật còn chưa có chết đâu, vì trong tay hắn kia mấy cái đối với chúng ta hai nhà còn không có biên không ảnh mấy cái phá quận, đại gia lẫn nhau chi gian còn không đến mức nháo cương đi? Đến nỗi sao! Hai người các ngươi vừa rồi không phải còn như uống cam lao sao? Đáng không đáng nha……”

Đào Thương cùng Khoái Việt nghe vậy tức khắc đều là vừa tỉnh.

Đúng vậy, Viên Thuật còn sống đâu!

Cái gọi là phân cách địa bàn đều là không ảnh sự.

Như thế nào một không cẩn thận, liền có điểm tương đâu!

Khoái Việt cùng Đào Thương thật cẩn thận, lẫn nhau lẫn nhau nhìn liếc mắt một cái, đột nhiên, đôi tay bốn nắm, cùng nhau thoải mái cất tiếng cười to.

Khoái Việt cười ha hả nói: “Đúng vậy, này đều cái gì cùng cái gì nha! Nhã sĩ cùng quân tử, làm sao có thể bị này đó hứa tiểu lợi sở hoặc? Dưới bầu trời này, còn có chuyện gì có thể so sánh thanh danh cùng độ lượng rộng rãi càng thêm quan trọng?”

Đào Thương cũng là một cái kính gật đầu, tán đồng nói: “Đúng vậy, đối! Không sai, địa bàn tính cái rắm, nào có quân tử chi minh quan trọng, minh hữu đại như núi, đào mỗ cũng không hiếm lạ cái gì địa bàn, ở cuộc đời của ta trung, quan trọng nhất chính là bằng hữu…… Quân tử chi minh, như uống cam tuyền cũng!”

Khoái Việt liên tục gật đầu: “Quân tử chi minh, như uống rượu nguyên chất!”

“Quân tử chi minh, thống khoái nha.”

“Thực sự thống khoái!”

------oOo------

Chương 237: thuỷ chiến Viên Thuật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật thuỷ quân rốt cuộc bắt đầu hành động.

Che trời lâu thuyền, chiến thuyền chờ vật thừa chở Viên quân đại bộ phận sĩ tốt, bắt đầu dọc theo Sào Hồ, xuôi dòng thẳng hạ, mục tiêu thực minh xác —— mũi nhọn thẳng chỉ Kim Lăng thành bắc ngạn.

Viên Thuật bản nhân khí phách hăng hái đứng ở thuỷ quân trung quân một con thuyền treo “Viên” tự đạo kỳ thật lớn lâu thuyền phía trên, hắn tay trái véo eo, tay phải vỗ kiếm, nhìn cuồn cuộn nước sông không ngừng chảy về hướng đông mà đi, trong lòng không khỏi sự hào hùng vạn trượng, khí phách hăng hái, một loại nói không rõ tình tố ở trong bất tri bất giác, nảy lên Viên Thuật trong lòng.

Hảo bao la hùng vĩ đại giang a!

Hảo mỹ giang thượng triều dương!

Giờ này khắc này, Viên Thuật không biết vì sao, thế nhưng có muốn ngâm thơ một đầu cảm giác.

Quay đầu nhìn về phía đi theo ở chính mình phía sau Diêm Tượng cùng Kỷ Linh, Viên Thuật khó được lộ ra vài phần nhẹ nhàng ý cười, hắn vung tay lên, đối hai người nói: “Ngàn con chiến thuyền thuận giang mà xuống, bao nhiêu san bằng Trường Giang, tình cảnh này dữ dội đồ sộ cũng.”

Diêm Tượng cúi người hành lễ, tán thưởng nói: “Thượng tướng quân uy vũ! Lần này suất lĩnh ngàn thuyền sáng lập Dương Châu, ít ngày nữa liền có thể hùng lập Giang Nam nơi, bá nghiệp đều ở

trước mắt, ta chờ thâm cho rằng hạ, cung chúc thượng tướng quân sớm định Giang Nam.”

Thấy Diêm Tượng biết điều như vậy khen chính mình, Viên Thuật tỏ vẻ cảm giác sâu sắc khuây khoả.

“Tình cảnh này, Viên mỗ dục làm thơ một đầu, nhị vị nghĩ như thế nào?”

Kỷ Linh ha ha cười, giơ ngón tay cái lên nói: “Chủ công như thế hào hùng, ta chờ làm sao có thể không hợp chi cũng khúc? Chủ công thả vừa phun trong ngực khuây khoả, mỗ gia cùng Diêm Tượng là chủ công ngâm xướng!”

Viên Thuật tán thưởng đối với Kỷ Linh gật gật đầu, khó được khen này mãng phu một câu: “Khó được nghe ngươi nói một câu tiếng người.”

Xoay người sang chỗ khác, Viên Thuật thanh thanh giọng nói, há mồm liền phải phát huy nói: “A ~~! Sơn thủy từ lưu tuyệt……”

Đột nhiên, giang mặt phía trên, một cái sóng to công kích mà đến, thẳng tắp đánh vào thuyền mặt bên, đem Viên Thuật lâu thuyền đánh trên dưới tả hữu qua lại lắc lư chìm nổi.

Nếu là đổi thành bình thường Giang Nam đi thuyền người, đối với như vậy phập phồng thoải mái căn bản chính là hoàn toàn không bỏ ở trong mắt, đại giang phía trên, một chút tiểu lãng cùng trời mưa giống nhau thuộc về chuyện thường ngày.

Nhưng Viên Thuật dưới trướng binh mã chiến tướng, cũng không phải các đều là trà trộn ở thủy thượng, có rất nhiều người tại đây một lần, thậm chí đều là lần đầu tiên ngồi thuyền nhập giang.

Đối với lần đầu đi thuyền ngắm cảnh binh lính các du khách tới nói, này một lãng công kích, cơ hồ là trí mạng.

Kỷ Linh chính là giữa một cái.

“Phốc ~~!”

Lâu trên thuyền hạ xóc nảy vài cái, Kỷ Linh một cái không nhịn xuống, tức khắc cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa!

Hắn khống chế không được chính mình miệng mũi, che miệng rộng, xoay người lảo đảo lắc lư bôn đến mép thuyền chi biên, cúi đầu, mãnh liệt đối với đại giang chi thủy chính là một trận nôn mửa.

Đáng thương vừa rồi ăn về điểm này cơm sáng, tất cả đều phun ra đi.

Trên đất bằng mãnh tướng, thượng giang thuyền, giờ phút này lại cũng là hoàn toàn không có gì dùng võ nơi.

Nhìn Kỷ Linh đối với giang mặt một trận buồn nôn cuồng phun, Viên Thuật da mặt nhiều ít có điểm không nhịn được.

“Viên mỗ làm thơ…… Liền như vậy ghê tởm người sao?” Viên Thuật giơ tay một lóng tay Kỷ Linh, bất mãn cùng Diêm Tượng oán giận nói.

Diêm Tượng xấu hổ toét miệng, vội khuyên giải Viên Thuật: “Thượng tướng quân đây là đa tâm, kỷ tướng quân không biết biết bơi, lần này chính là lần đầu tiên lên thuyền, sóng gió xóc nảy, buồn nôn nôn mửa chính là chuyện thường, thượng tướng quân không cần ghi tạc trong lòng —— hắn không phải hướng ngươi.”

Viên Thuật nghe vậy, tâm tình lúc này mới có điểm khôi phục lại.

Bất quá giờ này khắc này, Viên Thuật cũng đã là đã không có tiếp tục làm thơ tâm tình, vừa mới nhã hứng hoảng hốt tức quá.

Này cũng trách không được Viên Thuật lòng dạ hẹp hòi, thật vất vả có muốn làm văn học đại gia nguyện vọng, một câu không đợi nói xong đâu, bên cạnh trực tiếp niệm phun một cái……

Đổi thành ai, ai trong lòng cũng quá sức có thể là tư vị.

Xem ra đương văn hào việc này thật là là cùng chính mình vô duyên…… Vẫn là thành thành thật thật làm đương chư hầu nghề cũ đi.

Viên Thuật quay đầu nhìn nhìn ngày, hỏi Diêm Tượng nói: “Cự Kim Lăng thành, đại khái còn có bao nhiêu lâu lộ trình?”

Diêm Tượng đối với thuỷ chiến, cũng là cái biết cái không.

Hắn không dám đoán mò, ngay sau đó đưa tới giáo úy nhạc liền hướng Viên Thuật bẩm báo.

Viên Thuật dưới trướng chiến tướng trung, nhạc liền chính là Linh Lăng quận người, từ nhỏ chìm nổi với Tương Giang, pha thức chút biết bơi, nhưng xem như Viên Thuật trong quân, ít có có thể hiểu được thuỷ chiến lương tài.

Nhạc liền tính tính thời gian, nhìn xem ngày, đại khái phỏng chừng một chút, mới vừa rồi đối Viên Thuật nói: “Thượng tướng quân, nếu là lấy loại này tốc độ chạy, ba ngày trong vòng, ta thuỷ quân liền có thể đến Kim Lăng thành.”

“Ba ngày trong vòng……” Viên Thuật cúi đầu trầm ngâm một hồi, lại nói: “Đào Thương sẽ không phái ra binh mã ngăn trở chúng ta tiến quân?”

Diêm Tượng thấu đi lên, đối Viên Thuật gián ngôn nói: “Đào tặc xảo trá đa trí, chúng ta từ Cửu Giang quận triệu tập chiến thuyền, lớn như vậy động tĩnh, hắn không có khả năng không trước đó phái người thám thính hư thật, liền tính là Đan Dương quận chiến thuyền không nhiều lắm, nhưng Kim Lăng thành dù sao cũng là đào tặc hang ổ, hắn nhất định sẽ khuynh tẫn toàn lực, phái thuỷ quân ngăn cản chúng ta tiến công Kim Lăng thành.”

Viên Thuật trải qua thượng một lần thất lợi, lúc này tuy rằng hoãn qua tinh thần khí, nhưng đối Đào Thương nhiều ít vẫn là có một ít cố kỵ, ngay sau đó hỏi Diêm Tượng nói: “Đào tặc sẽ không lại lộng chút cái gì quái dị ngoạn ý ra tới, bao vây tiễu trừ Viên mỗ thuỷ quân đi?”

Diêm Tượng định liệu trước đối Viên Thuật nói: “Điểm này chủ công cứ việc yên tâm, đào tặc lại là đa trí xảo trá, tại đây đại giang phía trên, cũng phiên không ra cái gì đa dạng tới, tại hạ từng cẩn thận tư độ, cảm thấy đào tặc nhãn hạ muốn đối phó chúng ta thuỷ quân, cũng chỉ có một cái biện pháp được không!”

Viên Thuật vừa nghe đến nơi đây, tức khắc tinh thần tỉnh táo đầu, vội nói: “Đào tặc sẽ dùng biện pháp gì tới đối phó Viên mỗ thuỷ quân?”

Diêm Tượng đôi mắt hơi hơi nheo lại, khóe miệng khơi mào một tia cười lạnh: “Chính diện quyết đấu, đào tặc tuyệt không phần thắng, đào tặc ở trên mặt sông không thể đắc thắng, tất nhiên sẽ nghĩ cách đem ta thuỷ quân dụ dỗ đến đường sông hẹp hòi hai sườn có lục địa địa hình, cũng ở bờ sông hai bên bố trí người bắn nỏ, lấy cường công ngạnh nỏ, trọng thương ta thuỷ quân sĩ khí, hắn lại nhân cơ hội lấy thuỷ quân tiến công, đây là đào tặc duy nhất có thể chiến thắng ta quân biện pháp, chỉ cần thượng tướng quân có thể tiểu tâm cẩn thận, canh phòng nghiêm ngặt tại đây, tắc đào tặc tất không thể khoảng cách nhưng thừa!”

“Hảo!”

Chỉ thấy Viên Thuật thật mạnh vỗ tay một cái, khen Diêm Tượng nói: “Diêm chủ bộ có thể cân nhắc ra địch ta ưu khuyết, suy đoán hai bên tâm tư, thật là đương thời kỳ sĩ, chủ bộ có thể nói là ngô chi tử phòng cũng!”

Diêm Tượng nghe vậy đầu tiên là ngây người ngẩn ngơ, tiếp theo cả người một trận rùng mình.

Ngô chi tử phòng?

Ta nima, lời này là ngươi có thể tùy tiện nói bậy sao?

Diêm Tượng nâng lên tay áo, xoa xoa trên đầu hãn, vội vàng đối Viên Thuật gián ngôn nói: “Thượng tướng quân nói cẩn thận chi, lời này cũng không thể tùy tiện nói bậy a!”

Viên Thuật cười ha ha, không để bụng nói: “Trở ra ngô khẩu, vào được quân nhĩ, thượng không vào thiên, hạ không vào mà, này bên cạnh, nơi nào còn có khác người?”

Diêm Tượng dùng bàng quan nhìn quét một chút trợn mắt há hốc mồm nhạc liền, còn có bên kia sương như cũ là đối với giang mặt phun chính happy Kỷ Linh, trong lòng cảm giác sâu sắc thương tiếc……

Nguyên lai ở chủ công trong mắt, hai người kia, liền người đều không tính là.

Chính không biết nên như thế nào đáp lại thời điểm, lại thấy sắc mặt trắng bệch Kỷ Linh, từ mép thuyền biên ngẩng đầu lên, hai tròng mắt vô thần hướng về nơi xa nhìn một hồi, quay đầu dò hỏi: “Thượng tướng quân, diêm chủ bộ, các ngươi xem những cái đó là cái gì?”

Viên Thuật đám người ngay sau đó quay đầu quan vọng, lại thấy nơi xa giang mặt phía trên, không biết khi nào xuất hiện một loạt rậm rạp trung loại nhỏ chiến thuyền.

Diêm Tượng thấy thế, tức khắc tinh thần rung lên, lặng lẽ nói: “Là đào tặc! Hắn quả nhiên tới!”

Viên Thuật không tự giác dùng tay đè lại bên hông thượng chuôi kiếm, đối với nhạc liền phân phó nói: “Nhạc liền, vừa mới diêm chủ bộ nói, ngươi có từng đều nghe rõ ràng?”

Nhạc cũng không dám đại ý, cất cao giọng nói: “Hồi bẩm chủ công, từng câu từng chữ, mạt tướng đều là nghe rành mạch.”

“Hảo, nghe rõ liền hảo…… Đi thôi, thích đáng an bài, cẩn thận ứng chiến, chỉ cần không tiến vào đường sông hẹp hòi bên đường nơi liền có thể, Viên mỗ mặc cho ngươi chỉ huy toàn bộ thuỷ quân!”

“Nặc!”

……

……

Nhạc liền ở được đến Viên Thuật bày mưu đặt kế lúc sau, ngay sau đó mệnh lệnh lính liên lạc lay động cờ màu, sở chỉ huy có chiến thuyền, triển khai đón đánh trận thế.

Mà Đào Thương một bên chủ chiến trên thuyền, Đào Thương chính đầy mặt bất đắc dĩ, nhìn ghé vào mép thuyền thượng, đối với mặt nước nôn mửa rải chỉ vàng Quách Gia, trong con ngươi tràn ngập thật sâu bất đắc dĩ.

Say tàu người, muốn nhiều ca cao liên có bao nhiêu đáng thương nha.

“Làm ca ca…… Ngươi đã phun ra mau non nửa cái canh giờ, lại như vậy đi xuống, đêm qua cơm canh chỉ sợ đều đến bị ngươi nôn ra tới…… Không sai biệt lắm cũng nên chậm rãi.”

Quách Gia suy yếu đem đầu từ thuyền biên nâng lên, hai tròng mắt nhìn về phía phía sau Đào Thương, ngày thường linh động hai mắt giờ phút này cơ hồ đều phải tán đồng.

“Quách mỗ là Trung Nguyên nhân sĩ!”

Quách Gia ai oán hướng về phía Đào Thương rống lên một câu: “Ta từ nhỏ đến lớn, liền không chịu quá lớn như vậy sóng gió xóc nảy…… Nôn ~~!”

Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Tuy rằng ta không phải thực nhẫn tâm đánh gãy ngươi ở chỗ này nhai lại, nhưng là Viên Thuật chiến thuyền đã triển khai trận thế.”

“Ngươi mới nhai lại! Ngươi mới là dê bò!” Quách Gia tuy rằng suy yếu, uukans h u . com nhưng vẫn là không quên dùng lời nói phản kháng Đào Thương: “Viên Thuật triển khai trận thế, chúng ta cùng hắn đánh là được, nên như thế nào đánh liền như thế nào đánh, chỉ là không cần lâm vào quá sâu…… Nôn ~~!”

Đào Thương sầu lo nhìn về phía trên mặt sông, đối diện Viên Thuật khổng lồ đội tàu, do dự nói: “Đả đảo là không thành vấn đề, nhưng vấn đề là, chúng ta đánh không thắng……”

Quách Gia nghe vậy hừ một hừ: “Vì cái gì muốn đánh thắng? Này trượng vốn dĩ nên thua…… Giao phong lúc sau, thừa bại tướng Viên Thuật thuỷ quân, dẫn hướng chúng ta trước đó bố trí đường sông!”

Đào Thương có chút không rõ nguyên do, hắn nhíu nhíu mày, thấp giọng nói: “Cam Ninh cùng Chu Thái thuỷ quân, bổn hẳn là thuỷ chiến chủ lực, nhưng ngươi giờ phút này lại không cho bọn họ xuất chiến, mà là đương quân yểm trợ…… Làm như vậy, có phải hay không không khỏi đại tài tiểu dùng?”

“Nôn ~~!” Quách Gia tựa hồ không có gì tâm tình cùng Đào Thương bẻ xả, chỉ là một bên nôn mửa, một bên thở dốc hỏi Đào Thương nói: “Ngươi tin hay không ta?”

“Còn chắp vá.”

“Cái gì kêu còn chắp vá?”

“Chính là tin ý tứ.”

Quách Gia gian nan từ mép thuyền thượng ngẩng đầu lên, suy yếu nói: “Tin, phủ quân liền thỉnh dựa theo Quách mỗ phân phó đi làm, này chiến nếu như không thắng, Quách Gia tánh mạng, liền mặc cho ngươi cầm đi xử lý!”

Lời nói đều nói đến cái này phân thượng, Đào Thương trong lòng cho dù là lại không thác đế, cũng không thể đang nói cái gì.

Đương thời quỷ tài mưu lược, đào mỗ tin tưởng ngươi lúc này đây!

“Truyền lệnh Từ Vinh, toàn lực nghênh địch, nhưng không thể quá mức thâm nhập!”

------oOo------

Chương 238: bại cho Viên Thuật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Theo Kim Lăng quân chủ hạm thượng lệnh kỳ đan xen múa may, Đan Dương quận thuỷ quân đội ngũ, cũng là bắt đầu hướng về Viên Thuật thuỷ quân xuất phát rong ruổi mà đi.

Một đường thuỷ quân xuôi dòng mà xuống, một đường thuỷ quân ngược dòng mà lên, hai chi thuỷ quân giao phong, Đào Thương vốn chính là chiếm cứ bất lợi một mặt, huống chi Từ Vinh tuy rằng tinh thông lục địa pháp, nhưng đối với thuỷ chiến, hoàn toàn chính là cái thường dân, ở hắn chỉ huy hạ, Kim Lăng thuỷ quân xiêu xiêu vẹo vẹo hướng về Viên Thuật thuỷ quân hành vi mà đi.

Quá không có quy củ.

Đào Thương cũng là bất đắc dĩ mà làm chi, Kim Lăng chư tướng trung, nhưng dùng giả duy Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Đào Cơ bốn người, bọn họ bốn cái ở lục tranh tài, đều là ai cũng có sở trường riêng, đều có thể xưng được với là một phen hảo thủ.

Nhưng đem bọn họ ném ở đại giang phía trên, đó chính là không có nhất phế, chỉ có càng phế.

Từ Vinh hoàn toàn là Đào Thương người lùn rút đại cái, lâm thời từ bốn người trung ngạnh rút ra một cái thuỷ quân thống soái.

Đại giang phía trên, hai quân tiếp chiến, khi trước phải dùng, tắc tất nhiên là cung nỏ cùng ném lao.

Hai quân chiến thuyền sắp tới đem tương đối phía trước, liền thấy hai bên mưa tên cùng mộc tiêu đồng thời từ từng người trên chiến trường khi trước hướng về đối phương chiến thuyền bay vụt qua đi.

Trong lúc nhất thời đầy trời mưa tên dưới trướng mà xuống.

Hai quân so sánh với, Viên Thuật quân ở thủy thượng chính xác cùng Đào Thương quân chính xác cơ hồ là giống nhau kém, hai bên giống như đều là ở mèo mù phủng chết chuột dường như, lẫn nhau một đốn loạn xạ loạn đầu.

Không phải bọn họ không nghĩ lộng chuẩn, giang mặt xóc nảy, phập phập phồng phồng, cùng lục địa bắn tên hoàn toàn là hai cái tính chất.

Chính xác hoàn toàn dựa mông.

Bất quá tại đây chờ không hề có kỹ thuật điều kiện thuỷ quân loạn mũi tên trong trận, Viên Thuật quân lại là so Đào Thương binh mã nhiều một cái ưu thế.

Đó chính là Viên Thuật chiến thuyền nhiều.

Chiến thuyền nhiều, liền đại biểu cho Viên Thuật có thể bước lên giang mặt binh nhiều, đồng thời cũng đại biểu cho hắn thuỷ quân diện tích che phủ muốn so Đào Thương quảng.

“Bá bá bá ~~!”

“Bá bá bá ~~!”

Đầy trời mưa tên không ngừng dừng ở hai bên con thuyền thượng, không ngừng có binh lính trung mũi tên kêu rên hoặc là rơi xuống nước trầm giang, hai quân con thuyền trường hợp đều có chút hỗn loạn, nhưng thực rõ ràng, Viên Thuật ỷ vào thuyền nhiều, hoành tự bài khai, ở bắn tên diện tích thượng cơ hồ bao trùm đào quân sở hữu con thuyền, này cũng đại biểu cho Viên quân ưu thế muốn rất xa áp đảo Đào Thương thuỷ quân.

“Tướng quân cẩn thận!”

Hồ Tài hét lớn một tiếng, cất bước tiến lên, dùng một mặt khiên sắt chặn một chi bắn về phía Từ Vinh tên lạc, nếu không có Hồ Tài mắt

sắc, vừa mới kia một mũi tên không nói lấy Từ Vinh tánh mạng, không thiếu được cũng phải nhường hắn nằm trên giường hai ba tháng khởi không tới.

Từ Vinh bị Hồ Tài một khảy, đứng thẳng không được, một mông liền ngồi ở con thuyền boong tàu thượng.

Tại tả hữu thân binh đem hắn chật vật nâng dậy tới lúc sau, Từ Vinh duỗi tay đẩy ra bọn họ, phù chính một chút trên đầu nghiêng lệch đầu sói khôi, khí hung hăng nói: “Đánh nửa đời người trượng! Vẫn là đầu một hồi như vậy uất ức! Quá nín thở!”

Hồ Tài nghe vậy nhếch miệng, cũng không mặt mũi nói cái gì, chỉ là tả đao, tay phải thuẫn, tiếp tục vì Từ Vinh đẩy ra tùy thời khả năng bay tới mưa tên.

Một cái xuất thân từ biên tái U Châu chi đem, giờ phút này làm hắn đến đại giang thượng chỉ huy đánh thủy trận, có thể ở trên mặt sông đứng lại không phun, đã là phi thường ghê gớm…… Không uất ức mới là lạ.

Một nhà vui mừng một nhà sầu, Viên Thuật giờ phút này hiển nhiên đã nhìn ra bên ta bởi vì chiến thuyền cùng nhân số ưu thế, đem đối phương thuỷ quân gắt gao áp chế, tuy rằng nhạc liền thuỷ chiến bản lĩnh cũng thuộc về gà mờ, nhưng áp chế chính là áp chế, không gì đáng trách!

Họ Đào, hôm nay nói cái gì cũng phải nhường ngươi đem nhu cần ổ trướng cấp Viên mỗ còn trở về!

“Truyền lệnh nhạc liền, hoả tốc thúc giục chiến thuyền xung phong tiến công!”

Viên quân lệnh kỳ, lại một lần ở chủ trên thuyền đón gió lắc lư.

Thuỷ chiến ý chính, tự xuân thu bắt đầu, trên cơ bản đều là không sai biệt lắm, ở hai chỉ hạm đội chưa giao phong tiền đề hạ, trước dùng cung nỏ hoặc là ném lao chờ viễn trình vũ khí đối địch phương

chiến hạm người trên viên tiến hành bắn chết, đại diện tích hạ thấp đối phương sinh lực, sau đó lại hai quân chiến hạm giao phong là lúc, đó là hai bên chiến hạm tiến hành trực tiếp va chạm.

Hai bên va chạm thời điểm, sở vận dụng chiến thuật vậy hoàn toàn các bằng thuỷ quân tướng lãnh cùng binh sĩ bản lĩnh, nhưng nhất phổ biến, đều là dùng thuyền đầu nhọn đi va chạm địch thuyền, nếu là có thể đem địch thuyền thân thuyền đâm hư, kia này một thuyền người, trên cơ bản chính là trong sông cá tôm thực nhị, hoàn toàn không cần lại quản. Nếu là đâm không xấu quân địch con thuyền, kia trực tiếp nhất chiến pháp, chính là làm thuỷ quân các tướng sĩ, nhảy đến đối phương chiến thuyền thượng triển khai cận chiến, tiến hành giết chóc cùng phá hư.

Nhưng là nói đến dễ dàng, dùng đầu thuyền va chạm địch thuyền thân thuyền, này yêu cầu thao tác con thuyền sĩ tốt cùng tướng lãnh yêu cầu cực cường lâm trận kinh nghiệm, vô luận là sào, giương buồm, cũng hoặc là mái chèo, dùng đầu thuyền chuẩn xác va chạm thượng đối phương thân thuyền, yêu cầu cực cường lâm trận kinh nghiệm cùng đối giang lưu vực hướng gió vô cùng quen thuộc trình độ.

Này không phải tùy tiện đọc xem một ít thuỷ chiến binh pháp là có thể làm được, yêu cầu hàng năm ngâm ở Trường Giang phía trên, dùng kinh nghiệm đi tiến hành tích lũy cùng sờ soạng.

Nhưng thực hiển nhiên, Viên Thuật thuỷ quân cùng Đào Thương thuỷ quân, tại đây phương diện kinh nghiệm có thể nói là hoàn toàn thiếu giai.

Hai bên sĩ tốt cơ bản cũng chưa quá đánh quá thuỷ chiến, giờ phút này dùng đầu thuyền đâm thân thuyền, hoàn toàn đều thuộc về hạt đâm!

Ở hai bên chủ tướng chỉ huy hạ, chỉ thấy Viên Thuật chiến thuyền cùng Đào Thương quân chiến thuyền, giống như chạm vào xe giống nhau, ở trên sông chiến trường trung, “Đinh quang đinh quang” qua lại tiến hành va chạm.

Có thể có đầu thuyền chuẩn xác va chạm đến địch quân thân thuyền có thể đếm được trên đầu ngón tay, đại bộ phận chiến thuyền đều là thân mình cùng thân mình trực tiếp song hành giao dựa, sau đó ở khuyết thiếu kinh doanh khoang lái tay cùng sào tay dưới tình huống, khẩn ai hai chỉ chiến trường nhất thời nửa khắc căn bản là không có tách ra khả năng tính, giao triền ở cùng nhau.

Thậm chí có thật nhiều chiến thuyền, bởi vì diêu lỗ sĩ tốt cùng sào sĩ tốt kinh nghiệm không đủ, bắt đầu tại chỗ đảo quanh, cùng thủy thượng tự do biểu diễn thi đua giống nhau, hoàn toàn thoát ly cấp thấp chiến tranh thú vị, ở trong nước hành xử khác người tiến hành lắc lư, hoàn toàn làm lơ người khác.

Còn có, thậm chí là quân đội bạn cùng quân đội bạn chiến thuyền chạm vào nhau.

Ở như vậy quẫn bách dưới tình huống, trong lúc nhất thời vô pháp tách ra trên chiến trường hai quân sĩ tốt, liền cách khoảng cách, cầm đao thuẫn, hô hô ha ha, một bên lay động một bên liều mạng điểm chân hướng lâm thuyền trên người địch nhân chém giết mà đi.

Có sĩ tốt rơi xuống nước, có sĩ tốt bị thương, có sĩ tốt thậm chí bởi vì choáng váng, một bên đánh, một bên như là Quách Gia cùng Kỷ Linh giống nhau, “Phốc phốc phốc” từ trong miệng ra bên ngoài phun hoàng thủy.

Thuỷ chiến đánh thành này phúc đức hạnh, thực sự là có chút thảm không nỡ nhìn.

Nhưng thuỷ chiến chính là như vậy, yêu cầu cực cường thật thao tính cùng huấn luyện, không có này đó làm tiền đề, thuỷ chiến đánh thành cái dạng gì, đều chẳng có gì lạ.

Đặc biệt nơi này, vẫn là sóng lớn ngập trời, dòng nước tật động Trường Giang.

Đào Thương tại hậu phương, xem mí mắt trực trừu trừu.

Loại này đấu pháp, nếu là làm chân chính thuỷ chiến người thạo nghề nhìn đến, phỏng chừng nhất định sẽ cười đến rụng răng.

Viên Thuật nhưng thật ra không có Đào Thương như vậy hảo mặt mũi, ở Viên lão nhị trong lòng, này chiến đánh có xinh đẹp hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng là hắn muốn đánh thắng!

“Đánh! Cho ta hung hăng đánh! Đem này đó tặc tử toàn bộ tiêu diệt, một cái không lưu! Hết thảy chém tới giang đi uy cá tôm!”

Viên Thuật một bên nhón chân huy quyền, một bên còn không quên thúc giục phụ trách thuỷ chiến nhạc liền.

Nhạc cũng không dám chậm trễ, không ngừng truyền lệnh làm tả trung hữu tam cánh chiến thuyền, không ngừng về phía trước tiến công đẩy mạnh.

Kể từ đó, thời gian dài, tuy rằng hai bên đều không am hiểu thuỷ chiến, nhưng lấy chiến thuyền cùng nhân số chiếm cứ ưu thế Viên Thuật quân, tại đây tràng gần gũi ẩu đả trung, dần dần lấy được thượng phong.

Đào Thương xem trên trán không khỏi ứa ra hãn.

“Phụng Hiếu huynh, loại tình huống này, chúng ta hẳn là đã xem như thua đi? Không cần thiết dùng phương thức này tiếp tục cùng Viên Thuật háo đi xuống, ta không nghĩ làm Đan Dương quận sinh lực, lãng phí tại đây loại buồn cười chiến sự giữa!”

Quách Gia từ tay áo trung lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng xoa xoa miệng.

Hắn nheo lại đôi mắt cẩn thận quan sát một hồi phương xa chiến sự, không bao lâu chờ, liền thấy lãng tử rốt cuộc vừa lòng gật gật đầu.

“Không sai biệt lắm, tình huống như vậy, chúng ta cơ bản liền tính là thua định rồi, Viên Thuật lấy chiến thuyền cùng nhân số ưu thế áp

chế ta quân, quả nhiên là không ra Quách mỗ ngoài ý liệu…… Phủ quân có thể đối Từ Vinh hạ lệnh, thông báo các con thuyền bắt đầu hồi phàm tiến hành triệt thoái phía sau!”

Đào Thương mệnh lệnh thông qua lệnh kỳ, thực mau truyền tới Từ Vinh đại chiến trên thuyền.

Từ Vinh giờ phút này, đã sớm là chịu không nổi, tức khắc hạ lệnh, hướng các thuyền lẫn nhau chi gian truyền lại kỳ lệnh, lệnh các bộ thay đổi đầu thuyền, hoả tốc rút lui.

Đào Thương quân sĩ tốt đối với đi chuyển đà, rất là mới lạ, hơn nữa hướng gió cùng dòng nước qua lại dao động, khiến cho Đào Thương quân rút lui phi vào rất nhiều nhăn, ở cái này đương trong miệng lại bị Viên Thuật đánh tan không ít chiến thuyền, lạc giang rất nhiều sĩ tốt.

Cũng may là Viên Thuật quân thuỷ quân chiến pháp cùng Đào Thương quân giống nhau lạn, rất nhiều Viên quân sĩ binh đều là trơ mắt nhìn Đào Thương chiến thuyền hoạt động đi, chính mình lại bởi vì dòng nước cấp tốc hoặc là hướng gió chuyển biến mà đi nhầm nói.

Nếu là đổi thành trong lịch sử Đông Ngô Chu Du hoặc là Lã Mông chờ danh tướng tại đây, Đào Thương thuỷ quân, hôm nay trên cơ bản đến có một nửa bị bắt lấy tại đây Trường Giang phía trên.

Nhưng ngay cả như vậy, Đào Thương thuỷ quân như cũ là tổn thất hơn ba mươi con chiến thuyền, thương vong cực đại.

Nhìn đến bên ta bộ đội bởi vì trận này thuỷ chiến sở tạo thành tổn thất, u u k an s hu Đào Thương trong lòng nổi lên một tia thật sâu đau kịch liệt cùng bi thương.

Quách Gia giờ phút này đã hoãn qua thần tới, hắn run run rẩy rẩy đi tới Đào Thương bên người, thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, tiếp theo giơ tay thật mạnh chụp một chút Đào Thương bả vai, bất đắc dĩ nói: “Đại tranh việc, chính là như thế…… Đánh giặc sao,

có tổn thất là không thể tránh được, có xá mới có đến, pha bất đắc dĩ cũng, thật cũng không cần quá mức quan tâm.”

Đào Thương chua xót cười một chút, lắc lắc đầu, cũng không có nói chút cái gì.

Nhiều ít rất tốt nam nhi thi trầm giang thượng…… Nhưng chính mình lại có thể làm sao bây giờ đâu?

Chính mình là người xuyên việt, không phải thần tiên.

Có một số việc, chung quy làm không được tận thiện tận mỹ.

“Quách huynh nói, ta tất cả đều minh bạch…… Không cần nhiều lời, hoả tốc rút quân!”

So với Đào Thương mất mát, Viên Thuật hiện tại chiến ý tắc rất là ngẩng cao.

Nhìn Đào Thương để lại mấy chục con chiến thuyền thi thể, còn lại còn lại là nghịch phàm xuôi dòng chạy trốn mà đi, Viên Thuật trên mặt tức khắc lộ ra hưng phấn thần sắc.

Nhu cần ổ một trận chiến bại tích, lệnh Viên Thuật cảm xúc đứng đắn tinh thần sa sút hảo một đoạn thời điểm, hiện giờ có thể ở trên chiến trường một lần nữa thu hồi chủ động, Viên Thuật hưng phấn đều phải nổ mạnh.

Mệt hắn hiện tại còn đang tuổi lớn, nếu là số tuổi lớn chút nữa, lập tức bởi vì kích động não máu bầm đều nói không chừng.

“Tiến binh, tiến binh! Hôm nay nói cái gì cũng muốn bắt sống đào tặc! Viên mỗ muốn cho tiểu tử này quỳ gối Viên mỗ trước mặt! Truyền lệnh tam quân tướng sĩ, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đánh hạ Kim Lăng thành!”

------oOo------

Chương 239: Cam Ninh, Chu Thái xuất kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai chi thuỷ quân một trước một sau xuôi dòng thẳng hạ, thẳng đến Trường Giang hạ lưu Kim Lăng thành phương hướng mà đi.

Chạy ra ước có mười dặm thủy lộ, Trường Giang nam diện, lại là xuất hiện một cái dòng bên mớn nước, mà Đào Thương thuỷ quân chiến thuyền, chính một con tiếp theo một con quay nhanh đi vào.

Viên Thuật chính dùng sức thúc giục nhạc ngay lập tức đem lớn nhỏ chiến thuyền chạy vào nước nói nội, trong lòng lại đột nhiên vừa tỉnh, vội vàng quay đầu nhìn về phía Diêm Tượng.

Quả nhiên, giờ phút này Diêm Tượng cũng là vẻ mặt thâm trầm quay đầu nhìn phía Viên Thuật.

Hai người ánh mắt ý vị thâm trường, lẫn nhau gian đều để lộ một tia cảnh giác.

Nhưng thấy kia chỗ thủy đạo hai lần, đã là dần dần hiển lộ lục địa, án thượng còn có một chút tầng tầng lớp lớp sơn lỗi, địa thế so cao, con thuyền nếu là xuôi dòng chạy nhập này nội, mà hai bên núi rừng trung lại trùng hợp có giấu cường cung ngạnh nỏ phục binh, đến lúc đó đối với giang thượng chiến thuyền một đốn cuồng oanh lạn bắn……

Nghĩ đến đây, Viên Thuật không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, hắn quay đầu nhìn về phía Diêm Tượng, tán thưởng nói: “Ít nhiều diêm chủ bộ trước đó nhắc nhở, bằng không Viên mỗ lần này thừa thắng xông lên dưới, còn thật có khả năng trứ Đào Thương tiểu nhi quỷ kế!”

Diêm Tượng khiêm tốn vẫy vẫy tay, cung kính nói: “Thượng tướng quân anh minh thần võ, tại hạ chỉ là lược làm đề điểm mà thôi, không coi là cái gì đại sự.”

Viên Thuật nhìn đã tiến vào hiệp nói Kim Lăng thuỷ quân, ngay sau đó lại hỏi Diêm Tượng nói: “Kia y theo chủ bộ chi thấy, Viên mỗ kế tiếp, lại nên như thế nào đi làm?”

Diêm Tượng đem trên cằm sợi râu dùng ngón tay đánh một cái cuốn, cười ha hả trả lời: “Việc này dễ ngươi, Đào Thương thuỷ quân nếu tưởng dụ dỗ chúng ta nước vào nói, vậy làm cho bọn họ chính mình đi vào đó là, thượng tướng quân không cần đáp hắn, chúng ta chuyển điệu chuyển tàu đầu thẳng lấy Kim Lăng thành, không thiếu được Tu Di lúc sau, Đào Thương thuỷ quân phải chính mình đuổi theo ra tới, đến lúc đó, chúng ta tìm cơ hội thay đổi thuỷ quân đầu thuyền, đi thêm đưa bọn họ tiêu diệt đó là…… Thượng tướng quân, chiến cùng bất chiến quyền chủ động, lần này lại là muốn bắt ở chúng ta trong tay.”

Viên Thuật cười ha ha, đối với Diêm Tượng vươn một cây ngón tay cái.

Diêm Tượng không hổ là chính mình dưới trướng đệ nhất quân sư, qua tay chi gian thay đổi như chong chóng.

Viên Thuật thuỷ quân ngay sau đó thay đổi đầu thuyền, mặc kệ lo chính mình vọt vào đường sông Đào Thương, mà là chỉ huy thuỷ quân tiếp tục xuôi dòng mà xuống, xông thẳng Kim Lăng thành phương hướng mà đi.

Đương nhiên, Viên Thuật cũng không có đem sở hữu thuỷ quân toàn bộ hồi triệt, hắn còn để lại mấy con giám thị lâu thuyền, ở chỗ này đường sông khẩu, gắt gao nhìn chằm chằm Đào Thương thuỷ quân kế tiếp là như thế nào hành động.

Thuỷ quân lại đi ra mười dặm hơn, giám thị đường sông thuyền nhỏ nắm giữ suy nghĩ, liền ngay sau đó thay đổi đầu thuyền, nhanh hơn

tốc độ gần sát Viên Thuật chiến thuyền đội chủ nhà, cũng hướng chủ thuyền huy động cờ xí, đưa ám hiệu tín hiệu cờ.

Nhạc liền híp mắt, cẩn thận quan sát một hồi, nhếch miệng sang sảng cười to: “Diêm chủ bộ thần toán! Đào Thương thuỷ quân, quả nhiên là từ đường sông trung cùng ra tới, lúc này là gắt gao đuổi theo chúng ta thuỷ quân, này tỉ suất truyền lực ngay từ đầu gặp phải bọn họ thời điểm, nhanh rất nhiều, chiếu này tình hình xem, họ Đào thực sự là sốt ruột.”

Viên Thuật nghe vậy trong lòng cảm thấy an ủi, hắn vỗ vỗ tay, trong giọng nói tràn ngập hào hùng: “Đào gia tiểu tặc, như thế coi khinh với ta? Một chút nông cạn chi kế, cũng dám lấy ra tới bêu xấu, có thể lừa nhà ngươi sau tướng quân sao? Hiện giờ ngươi mai phục hoàn toàn vô dụng, còn dừng ở Viên mỗ mặt sau, này Kim Lăng thành, Viên mỗ nhưng thật ra muốn nhìn ngươi lấy cái gì đi thủ!”

Nói tới đây, liền thấy Viên Thuật đối với nhạc liền phân phó nói: “Truyền lệnh thuỷ quân các bộ, tạm thời trước không cần phải xen vào phía sau đào tặc, chúng ta chỉ lo gia tốc hành quân, thuận giang mà xuống đi lấy Kim Lăng thành! Thả làm Đào Thương tiểu nhi ở phía sau, nếm thử hồn băng ngũ tạng là cái cái gì tư vị!”

“Nặc!”

……

……

Kim Lăng thành đi thông Trường Giang ra thủy khẩu hướng bắc năm mươi dặm thủy lộ, có một chỗ chỗ trũng, nơi này nước ăn không thâm, thủy thảo phong phú, có lợi cho loại nhỏ chiến thuyền chạy cùng diêu lỗ, mà Cam Ninh cùng Chu Thái, cũng một chúng thủy khấu đầu lĩnh nhóm, suất lĩnh dưới trướng thuỷ quân, giờ phút này đều mai phục tại này vũng nước bên trong.

Cam Ninh ngồi ở một con thuyền thuyền nhỏ mép thuyền thượng, một bên cầm đao khảy mặt nước phủi đi, đãng ra sóng gợn, một

bên ngậm một cái cỏ lau côn trên dưới lắc lư, ngữ khí có vẻ rất là bất đắc dĩ: “Con mẹ nó, đợi vài thiên! Cũng không thấy Viên quân chiến thuyền đến nơi này, kia họ Quách tiểu tử hay là không phải tính sai rồi thời gian, đến trễ chiến cơ?”

So với Cam Ninh kia một bộ cà lơ phất phơ hùng dạng, Chu Thái hiển nhiên còn lại là trầm ổn rất nhiều, cũng là lão luyện rất nhiều.

Tuy rằng không biết Đào Thương vì cái gì khăng khăng sẽ tin tưởng một người tuổi trẻ thư sinh chiến pháp, nhưng Chu Thái đối việc này cũng không có làm ra quá nhiều bình luận, Đào Thương tuy rằng tuổi trẻ, nhưng Chu Thái có thể cảm giác ra người này đều không phải là phàm nhân, hắn một mặt tin tưởng tên kia họ Quách mưu sĩ, nhất định là có hắn ý tưởng.

Chu đào dùng chiến đao xử boong thuyền, lẳng lặng nhìn nơi xa giang mặt, hờ hững nói: “Tả hữu đều đã đáp ứng rồi Đào phủ quân gia nhập quan quân đội ngũ, vô luận hắn như thế nào an bài bố trí, chúng ta thân là quan quân, liền chỉ cần tuân thủ này ý liền có thể, khác một mực mặc kệ.”

Cam Ninh cười hắc hắc, quay đầu đem trong miệng cỏ lau phun tới rồi Trường Giang trung, vươn đầu lưỡi liếm một chút trong tay vết đao: “Vấn đề là lão tử đã là chờ đến không kiên nhẫn! Viên Thuật kia tặc thất phu, như thế nào mà chính là không đến? Thật thật cấp sát người chết cũng.”

Chu Thái đối với Cam Ninh có chút thói quen pha không quen nhìn, hắn cau mày, thấp giọng quở mắng: “Nhìn ngươi kia xú đức hạnh, tốt xấu cũng là quan quân người trong, có thể hay không có điểm đứng đắn bộ dáng.”

Cam Ninh hằng một hừ, lười đến đáp hắn.

Liền ở ngay lúc này, Tưởng Khâm đột nhiên từ bên cạnh trên thuyền nhảy lại đây, đối Chu Thái thấp giọng nói: “Đại đương gia!”

Chu Thái bất mãn quay đầu trừng mắt Tưởng Khâm liếc mắt một cái.

Tưởng Khâm bị Chu Thái này liếc mắt một cái trừng có điểm ngốc, hồn nhiên không biết chính mình câu nào lời nói đem Chu Thái chọc mao.

Cam Ninh ha ha cười, trào phúng dường như nhìn Tưởng Khâm, chu chu môi nói: “Gọi sai xưng hô lạp!”

“Nga!”

Tưởng Khâm lúc này mới minh bạch chính mình ở địa phương nào đem Chu Thái chọc mao, vội vàng sửa lại chính mình sai lầm, một lần nữa nói: “Bình lỗ giáo úy!”

Chu Thái sắc mặt lúc này mới thích hợp có điều hòa hoãn.

Cam Ninh còn lại là nhẹ nhàng nhướng mày, ở một bên bĩu môi.

Chu Thái thằng nhãi này, cũng là man hư vinh nói.

“Thám tử tới báo, từ mặt bắc thủy đạo thượng, có thuyền lớn đội hướng về chúng ta bên này thuận giang mà đến!”

Chu Thái cùng Cam Ninh nghe vậy đều là tinh thần rung lên.

Cam Ninh mông cùng chân một dùng sức, trực tiếp từ mép thuyền thượng nhảy dựng lên, dừng ở boong tàu thượng: “Là Viên Thuật thuỷ quân, vẫn là Kim Lăng thành thuỷ quân?”

Tưởng Khâm trầm giọng đối Cam Ninh nói: “Hai lộ thuỷ quân đều có, bất quá Viên Thuật thuỷ quân ở phía trước, Kim Lăng thành thuỷ quân còn lại là ở phía sau đi theo!”

Cam Ninh cùng Chu Thái nghe vậy sá nhiên cho nhau nhìn nhau vài lần.

Đào Thương chuyển đạt Quách Gia chiến thuật thời điểm, từng nói cho hai người muốn bảo vệ cho Kim Lăng thành trước hơn mười dặm thủy lộ cùng, cũng nói cho bọn họ chờ Viên quân đến, liền xuất binh công kích Viên Thuật thuỷ quân, hơn nữa đến lúc đó là sẽ lấy Viên Thuật đội tàu ở phía trước, Kim Lăng thành đội tàu ở phía sau, bọn họ đến lúc đó sẽ cùng Cam Ninh cùng Chu Thái cũng một chúng Trường Giang thủy khấu, hai lộ giáp công Viên Thuật thuỷ quân.

Đối với chuyện này, Cam Ninh cùng Chu Thái kỳ thật là không quá tin tưởng.

Dựa theo đạo lý tới nói, Viên Thuật thuỷ quân thuận giang mà xuống, Đào Thương thuỷ quân cho là lấy ngăn cản hắn chiến lược vị trí từ Trường Giang nam diện đi ngăn cản Viên Thuật Thủy sư…… Dựa theo giống nhau đạo lý nói đến, Viên Thuật thuỷ quân là không có khả năng chạy đến Đào Thương thuỷ quân phía trước, cho dù là chạy tới bọn họ thuỷ quân phía trước, y lẽ thường độ chi, Viên Thuật ứng hẳn là về trước thân đánh tan bọn họ, mà không phải thuận giang thẳng lấy Kim Lăng thành, ngược lại là đem Đào Thương bọn họ ném ở phía sau.

Này trung gian, rốt cuộc là đã xảy ra sự tình gì, cư nhiên sẽ làm hai quân công thủ đổi chỗ?

Họ Đào cùng họ Viên, rốt cuộc có thể hay không đánh thủy trận a?

Xem ra cái kia họ Quách, nói chuyện cũng tựa hồ cũng không phải hoàn toàn ở thổi phồng.

Chu Thái vuốt cằm, quay đầu đối Cam Ninh nói: “Xem ra vị kia họ Quách tiên sinh tuy rằng tuổi trẻ, nhưng trong ngực thực sự là có vài phần tính kế…… Đào phủ quân ở an bài chúng ta những người này thời điểm từng nói, chúng ta nếu là một khi xuất chiến, Viên Thuật tất nhiên sẽ thay đổi đầu thuyền, mãnh công này phía sau Kim Lăng quân, đến lúc đó Kim Lăng thành đội tàu sẽ tận lực kéo dài trụ Viên Thuật thế, mà chúng ta tắc liền thừa cái này trục bánh xe biến tốc,

mãnh công Viên Thuật lúc sau, nhưng hoạch toàn thắng…… Lời này là thật là giả, xem ra thực mau liền có thể thấy rốt cuộc.”

Cam Ninh lặng lẽ âm hiểm cười nói: “Quản hắn là thật là giả, đãi chúng ta xuất trận lúc sau, hết thảy liền có phần hiểu, lại nói Viên Thuật dù cho không quay đầu lại lại có thể như thế nào? Gia không sợ hắn!”

……

……

Viên Thuật đội tàu, giờ phút này chính theo Trường Giang xuôi dòng mà xuống, đột nhiên, một đôi rậm rạp thuyền nhỏ lại là từ mặt phẳng nghiêng cỏ lau đãng thủy lộ trung đi ngang qua ra tới, lấy cực nhanh tốc độ bôn Viên Thuật đội tàu thẳng cắm mà đến.

Nhạc liền trước hết phát hiện phía trước thuỷ quân tung tích, thấy thế vội vàng bẩm báo Viên Thuật.

Viên Thuật cùng Diêm Tượng nghe vậy pha là ngạc nhiên, vội vàng từ khoang thuyền nội chạy ra tới.

Viên Thuật híp mắt, cẩn thận quan vọng đối diện hướng chính mình vọt tới thuỷ quân, đối Diêm Tượng nói: “Không thể tưởng được Đào Thương tiểu tặc cư nhiên còn có thuỷ quân mai phục tại này, Viên mỗ nhưng thật ra khinh thường hắn.”

Viên Thuật phía sau, Diêm Tượng cười ha hả nói: “Thượng tướng quân chớ ưu, dựa vào hạ xem chi, những cái đó binh mã bất quá là Kim Lăng thành cuối cùng thủ thành binh mã mà thôi, đảm đương không nổi bao lớn sự, ngươi xem bọn họ chiến thuyền đều là thuyền nhỏ, liền một con thuyền giống dạng lâu thuyền đều không có, hơn nữa thuyền nhỏ người trên quần áo không đồng đều, binh giới cũng là khác nhau, chắc là Đào Thương dưới trướng nhược lữ chi sư, thành không được nhiều sóng to gió lớn.”

Viên Thuật híp mắt xem nhìn sau một lúc lâu, cũng là tán đồng Diêm Tượng ý kiến.

“Trước mắt Kim Lăng thành thủ thành binh mã cũng thượng thủy trận, diêm chủ bộ cho rằng, chúng ta lập tức hẳn là xử trí như thế nào này chiến?”

Diêm Tượng chậm rì rì loát theo chòm râu, nói: “Kim Lăng thành quân coi giữ đi vào trên mặt sông khen ngược, đỡ phải chúng ta công thành còn cần phí rất nhiều sức lực, giờ phút này vừa lúc đưa bọn họ cùng nhau thu thập…… Dựa vào hạ chi gian, này chi binh mã đều là phía sau nhược lữ, thành không được bao lớn khí hậu, mấu chốt vẫn là đi theo phía sau bọn họ Đào Thương chủ lực, họ Đào tiểu tặc nếu là tưởng cùng chủ công làm cuối cùng một bác, kia chủ công không ngại sự tùy hắn tâm nguyện, thả trước phân ra một bộ phận thuyền nhỏ đi ngăn trở Viên Thuật tới quân, chủ công dẫn dắt đại quân công kiên phía sau đào tặc, trước diệt Đào Thương chủ lực, sau đó ở đem chính diện Kim Lăng quân coi giữ tiễu trừ, sau đó liền lại vô ưu lự.”

Viên Thuật nghe vậy tròng mắt vừa chuyển, suy nghĩ một hồi, gật đầu nói: “Được không!”

:.:

------oOo------

Chương 240: thắng lợi vinh quang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Y theo Diêm Tượng mưu kế, Viên Thuật liền tức khắc binh chia làm hai đường, thiếu bộ phận binh mã lấy ngăn cản thế đi chiến Cam Ninh cùng Chu Thái đám người thủy tặc quân, đại bộ phận chiến thuyền còn lại là thay đổi đầu thuyền, xoay người đi tiến công ở Viên Thuật đám người trong lòng "Kim Lăng thành thuỷ quân chủ lực".

Mà Viên Thuật thuỷ quân vừa mới làm ra loại này bố trí, liền thấy vẫn luôn nhìn chằm chằm Viên Thuật quân đội tàu trận hình Quách Gia, trên mặt lộ ra khuây khoả tươi cười

"Viên Thuật trúng kế!…… Phủ quân, truyền lệnh các thuyền, bám trụ Viên Thuật quân thuyền lớn đội chủ lực, chúng ta không cần tiến công, chỉ cần bảo trì đội hình, cẩn thủ môn hộ không mất…… Dư lại, liền giao cho Cam Ninh bọn họ tới làm!"

Viên Thuật cùng Diêm Tượng mấy ngày liền tới lại là thắng lợi, lại là phá giải "Đào Thương mưu kế", ở bất tri bất giác trung, đã là tâm phù khí táo, ở trong bất tri bất giác trúng Quách Gia kiêu binh chi kế, giờ phút này hoàn toàn không có coi trọng Cam Ninh cùng Chu Thái thuỷ quân, ngược lại dùng chủ lực tới đón đánh Đào Thương, này cũng vì thế một trận chiến thất bại, chôn xuống cuối cùng quả đắng.

Cam Ninh chờ một chúng thủy tặc con thuyền tuy rằng đều là thuyền nhỏ, nhưng vận chuyển tốc độ cực nhanh, thừa Viên Thuật đại bộ phận chiến thuyền đi công Đào Thương đội chủ nhà, bọn họ còn lại là mệnh lệnh diêu lỗ tay nhanh chóng hướng về Viên Thuật trước quân chiến hạm tới gần.

Thủy tặc nhóm diêu lỗ tay cùng sào tay cùng Viên quân cùng Đào Thương trong quân cái loại này gà mờ hoàn toàn không giống nhau, các đều là tài xế già! Bọn họ ở Trường Giang thủy lộ thượng, giống như dạo nhà mình hậu viện giống nhau dễ dàng, khống chế con thuyền chạy phảng phất sân vắng tản bộ, trong bất tri bất giác, giống như hoãn thật tật đến gần rồi Viên quân đội tàu chính phía trước.

Mắt thấy Viên Thuật đội tàu đã tiếp cận bên ta tầm bắn trong vòng, Chu Thái đem vung tay lên, cao giọng quát: “Bắn tên!”

Thủy tặc đại quân mưa tên liền che trời lấp đất hướng về Viên Thuật ở nam bộ phương hướng chiến thuyền đội ngũ bay đi.

So với Kim Lăng quân cùng Viên Thuật quân ở đại giang thượng chính xác, thủy tặc nhóm ở giang thượng bắn tên trình độ, rõ ràng liền không phải một cái cấp bậc.

Chỉ là một vòng mưa tên, thủy tặc nhóm cơ bản liền oanh khai Viên Thuật quân nam bộ chiến thuyền phòng ngự tiền tuyến.

Viên trong quân, phụ trách chỉ huy một bộ phận chiến thuyền đối phó Cam Ninh chờ một chúng, chính là Viên Thuật dưới trướng kiêu tướng Lý Phong.

Ở Lý Phong trong lòng, vốn dĩ cũng không lắm coi trọng này đó Kim Lăng thành “Nhược lữ chi sư”, nhưng một trận mưa tên xuống dưới, Lý Phong rõ ràng cảm giác có chút không đúng.

Này đó thuyền nhỏ thượng thuỷ quân, nơi nào như là nhược lữ a?

Rõ ràng là một đám hổ lang…… Không phải, hẳn là cá voi cọp!

Giờ phút này muốn một lần nữa an bài bố trí trận hình phòng ngự, đã là không còn kịp rồi, một vòng mưa tên qua đi, thủy tặc quân đại đội nhân mã hoàn toàn không có muốn dừng lại ý tứ, thuyền nhỏ lợi dụng linh hoạt thân thuyền, bay nhanh cùng Viên Thuật quân thuỷ quân tiến hành giáp giới.

Thủy tặc chiến thuyền không có áp dụng đào, Viên hai quân lẫn nhau dùng đầu thuyền va chạm thân thuyền thủ đoạn, cái loại này phương thức ở Cam Ninh chờ một chúng thủy tặc trong mắt, hoàn toàn là thuỷ chiến sơ cấp tuyển thủ mới có thể chọn dùng phương thức!

Thuỷ chiến cao thủ chiến pháp, giống nhau chính là đón đánh!

Tuy rằng đồng dạng là mặt nước tiếp huyền chiến, nhưng thủy tặc nhóm cùng Đào Thương quân cái loại này nhu nhược đấu pháp không giống nhau, bọn họ các trong tay đều có treo câu cự dây thừng, ở ly gần đối phương chiến thuyền là lúc, cường đạo nhóm liền sôi nổi cầm dây trói tung ra, đem đinh sắt chặt chẽ đâm vào chiến hạm địch boong tàu thượng, sau đó đại gia liền nhảy mà thượng, nhảy lên chiến hạm địch cùng Viên quân sĩ binh tiến hành cận chiến vật lộn.

Đối mặt này đó dám ở Trường Giang đi lên hồi nhảy bắn thủy tặc, Viên quân sĩ tốt nhóm bị dọa lo sợ té mật.

Trường Giang xóc nảy, bọn họ ở trên thuyền có đôi khi qua lại đi lại đều cảm giác khó chịu ghê tởm, nhưng này đó thủy tặc lại cùng thủy con khỉ giống nhau, ở các thuyền chi gian nhảy bắn cơ hồ là như giẫm trên đất bằng, vượt qua lạch ngòi giống nhau đơn giản dễ dàng.

Bọn họ chẳng lẽ không sợ rớt đến giang đi sao?

Vừa lên Viên quân chiến hạm, này đó thủy tặc liền theo tới đến chính mình gia dường như, một bên bốn phía ở địch trên thuyền múa may phác đao giết chết quân địch sĩ tốt, một bên trong miệng còn liền hô mang kêu to.

“Đem đáng giá đồ vật đều giao ra đây!”

“Giao lương không giết!”

“Cái gì? Không lương!”

“Vậy sát!”

Cam Ninh nơi thuyền nhỏ, còn lại là xông thẳng nhập địch quân hạm đội trung nội trận.

Hắn nhắm chuẩn địch đem Lý Phong nơi chiến trường, hơi hơi khuất chân, thả người nhảy, trực tiếp nhảy tới đối phương đầu thuyền phía trên.

Mà hắn phía sau thuỷ quân sĩ tốt nhóm cũng là theo sát sau đó, sôi nổi nhảy lên Viên quân thuỷ quân chiến trận trung các nơi chiến thuyền thượng.

Cam Ninh lặng lẽ cười múa may cánh tay, chém giết một chúng bôn hắn lại đây Viên quân, cơ hồ là một đao một cái, không chút nào cố sức giống như chém dưa xắt rau.

Hắn vốn là võ dũng hơn người, đối mặt này đó không tốt thuỷ chiến bình thường Viên quân sĩ tốt, một tay một cái càng là không nói chơi.

Lý Phong sắc mặt tái nhợt, sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

Cam Ninh nhe răng trợn mắt, vẻ mặt dữ tợn hướng hắn đi qua.

“Ngăn trở hắn, ngăn trở hắn!”

Lại có mấy tên Viên quân sĩ tốt bôn Cam Ninh vọt qua đi.

Chính là giờ này khắc này, Cam Ninh dưới trướng thủy khấu cũng là đi theo hắn sôi nổi bước lên này thuyền, thủy tặc nhóm đem Lý Phong thủ hạ Viên quân tướng sĩ sôi nổi ngăn trở, một đốn chém giết phách sát, bắn ra máu tươi đem boong thuyền sũng nước đỏ tươi.

Cam Ninh còn lại là đẩy ra đám người, một phen giữ chặt Lý Phong, lặng lẽ cười nói: “Lệnh kỳ đâu?”

Lý Phong bị Cam Ninh giống như lão hổ kiềm tử giống nhau cứng rắn bàn tay bắt lấy, liền tránh đều tránh không khai.

Ở Cam Ninh hung ác trừng mắt hạ, Lý Phong run run rẩy rẩy hướng về phía sau khoang thuyền nội một lóng tay, run như cầy sấy nói: “Ở, ở phía sau trong khoang thuyền.”

“Nga!” Cam Ninh bừng tỉnh gật gật đầu, tiếp theo bay lên một chân, trực tiếp đem Lý Phong đá vào Trường Giang trong vòng.

Đáng thương Viên Thuật dưới trướng chiến tướng, đối mặt Cam Ninh liền đao cũng chưa huy một chút, đã bị lăng không một chân, chết đuối trong sông.

“Giết hết trên thuyền Viên quân, lấy lệnh kỳ!” Cam Ninh lớn tiếng hướng về phía thủ hạ sĩ tốt cao giọng hô quát.

Lúc này thủy tặc nhóm, đã chiếm đoạt rất nhiều chiến hạm, bọn họ đem Viên quân lâu thuyền thay đổi đầu thuyền, hướng về Viên quân đội tàu bên trong, hung tợn trát nhập đi vào.

Mà Lý Phong lệnh kỳ, cũng là bị Cam Ninh thủ hạ bắt được trên chiến trường hạt lay động, cho địch quân hạm đội sai lầm tin tức, trong lúc nhất thời, Viên quân đội tàu bên trong đại loạn.

Viên Thuật giờ phút này vừa mới cùng Đào Thương tiếp trận, không đợi như thế nào giao phong, kỳ đội tàu phía sau cũng đã đã xảy ra thật lớn biến cố.

Mà Đào Thương lại là không nhanh không chậm, mệnh lệnh thuỷ quân ổn thủ vệ hộ, không cùng Viên Thuật đội tàu làm tranh phong, chỉ là vững vàng tĩnh xem này biến.

Nhạc liền mồ hôi đầy đầu, thẳng đến Viên Thuật vọt lại đây, đối hắn bẩm báo nói: “Thượng tướng quân! Đại sự không ổn, chúng ta phía sau hạm đội, bị Kim Lăng thành những cái đó nhược quân đánh tan!”

Viên Thuật nghe vậy sắc mặt không khỏi một bạch, hắn vội vàng lãnh Diêm Tượng cùng Kỷ Linh đám người vọt tới đầu thuyền, hướng về phía sau quan vọng mà đi.

Nhưng thấy phía sau đội tàu đã là một mảnh hỗn loạn, bên ta vô số sĩ tốt hoặc là bị chém chết, hoặc là rơi xuống nước, thật nhiều lâu thuyền đã bị quân địch thay đổi đầu thuyền, hung tợn trát vào Viên quân đội tàu trung tâm, tạo thành từng mảnh hỗn loạn chìm nổi, Trường Giang thượng thủy, ẩn ẩn làm như bị máu tươi xâm nhiễm đỏ lên, nơi nơi đều là trôi nổi tấm ván gỗ, con thuyền hài cốt, cùng với sĩ tốt thi thể.

Viên Thuật tròng mắt cơ hồ đều phải trừng ra tới.

Bờ môi của hắn run run, run rẩy đối Diêm Tượng gào rống nói: “Đây là có chuyện gì? Kim Lăng thành quân coi giữ, không nên là nhược lữ chi sư sao? Như thế nào sẽ như thế hung mãnh…… Thả làm như còn cực kỳ tinh thông thuỷ chiến!”

Diêm Tượng cũng là không có phản ứng lại đây, choáng váng.

Hắn ngốc lăng lăng nhìn bên ta sĩ tốt bị một chúng thủy khấu bốn phía tàn sát, bị cướp lấy chiến thuyền cũng là càng ngày càng nhiều, hỗn loạn ở bên ta đội tàu bên trong dần dần khuếch tán.

Sự tình, hoàn toàn vượt qua Diêm Tượng suy nghĩ phạm trù.

Mấy ngày liền tới xuôi gió xuôi nước, giờ phút này ở Diêm Tượng trong đầu một lần nữa lại hồi phóng một lần…… Mấy ngày liền tới sự, cẩn thận tư chi, tựa hồ biến thành một cái đang không ngừng mở rộng âm mưu.

Chính mình hình như là bị người tính kế a!

Nghĩ đến đây, Diêm Tượng trên đầu mồ hôi, bắt đầu theo gương mặt, chậm rãi mà xuống.

Hắn luôn luôn lấy đa trí tự cho mình là, nhưng hôm nay lại là ở trong bất tri bất giác trúng Đào Thương kiêu binh chi kế.

Là Đào Thương tính kế chính mình vẫn là người khác?

Kim Lăng quân bên trong, thật sự sẽ có như vậy cao nhân sao……

Liền ở ngay lúc này, nhạc lại đột nhiên cao giọng hô quát một tiếng!

“Hỏa! Hỏa! Là hỏa!”

Viên Thuật cùng Diêm Tượng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Chu Thái chờ thủy khấu ở chiếm đoạt Viên quân rất nhiều lâu thuyền cùng chiến thuyền lúc sau, liền đem bên ta ban đầu áp chế một ít thuyền nhỏ mặt trên đã sớm dự bị nhóm lửa chi vật điểm, cũng nương thủy thế cùng hướng gió, đuổi thuyền hướng về Viên Thuật trung gian mà đến.

Này đó tiểu hỏa thuyền ở đại giang bên trong, sẽ không đối Viên quân tạo thành cái gì hủy diệt tính đả kích, nhưng lại có thể làm được một kiện mấu chốt sự!

Đó chính là xua tan Viên Thuật đội tàu!

Quả nhiên, vì tránh né những cái đó trát nhập đến trung quân hỏa thuyền, Viên Thuật đội tàu bắt đầu gào thét mọi nơi bôn nhảy, trương hoảng mà chạy.

Đại giang phía trên, đội tàu nhất kỵ chia lìa, con thuyền một khi không có trận hình, liền sẽ bị địch quân thuỷ quân từng người cắt đứt!

Đội tàu bị cắt đứt, các con thuyền nhìn không tới lệnh kỳ, đơn độc chiến thuyền cũng chỉ có thể làm theo ý mình, không chiếm được hữu hiệu thống nhất chỉ huy.

Chu Thái đám người phải làm, chính là điểm này.

Mà giờ này khắc này, Đào Thương Kim Lăng quân cũng bắt đầu phát lực.

Hai tương giáp công dưới, Viên Thuật chiến thuyền bộ đội bị như nguyện tiệt thành số đoạn, đầu đuôi không thể nhìn nhau, các thuyền sĩ tốt nhóm không chiếm được thống nhất chỉ huy, com chỉ có thể làm theo ý mình, lung tung tiến công, bị Kim Lăng thành thuỷ quân cùng Cam Ninh thuỷ quân từng cái đánh bại.

Tình thế quay nhanh dưới, rất nhiều Viên quân sĩ tốt bất đắc dĩ, thậm chí bắt đầu diêu lỗ hô to đầu hàng.

Một con Thủy sư, nếu là ở đại giang phía trên bị cắt thành số đoạn, không hề nghi ngờ, vậy đại biểu cho hoàn toàn thất bại.

Viên Thuật trước mắt, chính là như thế.

Chút ít con thuyền, bảo hộ Viên Thuật chủ thuyền, vội vã hướng về bên cạnh thủy đạo hoảng sợ mà đi.

Từ Vinh một bên mệnh lệnh Kim Lăng thành các bộ thuỷ quân tập trung rửa sạch giang thượng chiến thuyền, một bên phái thuyền nhỏ sĩ tốt đi chủ thuyền dò hỏi Đào Thương, giờ phút này hay không còn muốn truy kích Viên Thuật.

Đào Thương cùng Quách Gia thương lượng một chút, ngay sau đó phái người hồi cáo Từ Vinh, tạm thời không cần đối Viên Thuật bản nhân tiến hành truy kích, chỉ là yêu cầu thanh chước đại giang phía trên Viên Thuật thuỷ quân, có thể chiêu an tận lực chiêu an, không thể chiêu an ngay tại chỗ xử quyết, lớn nhất hạn độ suy yếu Viên Thuật thực lực, cũng thu nạp thu được chiến thuyền.

Đối với Viên Thuật bản nhân, chỉ cần phái một ít đội tàu, tượng trưng tính đối hắn hơi làm tiến công liền có thể.

Cái gọi là dưỡng khấu tự trọng.

Đào Thương trong tay thực lực không đủ, hiện tại ăn không vô Viên Thuật như vậy nhiều địa bàn, thật nếu là đem Viên Thuật cấp liệu lý tại đây, đầu tiên nhất tiện nghi người, chỉ sợ chính là Lưu biểu.

Tuy rằng là minh hữu, nhưng Lưu biểu toàn theo Kinh Châu lúc sau, nếu là lại gồm thâu Viên Thuật địa bàn, vậy thật sự trở thành nam thiên một bá.

Đào Thương là hoà bình chủ nghĩa giả, đối với nam thiên một bá như vậy cấp bậc minh hữu…… Đào Thương cảm thấy vẫn là không cần tồn tại vì giai.

------oOo------

Chương 241: Dương Châu quyền lợi chân không

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trường Giang thượng thuỷ chiến sau khi chấm dứt, Đào Thương đoạt lại Viên quân bại tốt, chuẩn bị phản hồi nhu cần ổ, nhưng mà liền ở ngay lúc này, lại có giáo sự phủ sĩ tốt tiến đến hồi báo, nói là Viên Thuật đã ở bôn đào hồi đại doanh lúc sau, liền dưới trướng bại binh đều bất chấp thu nạp, nhổ trại khởi trại, hoảng sợ bôn phương tây hoả tốc rút lui.

Đào Thương trong lòng minh bạch Viên Thuật triệt thoái phía sau nguyên nhân, thuỷ chiến thất bại chỉ là mặt ngoài hiện tượng.

Quan trọng là, Lưu biểu khẳng định là đã phái đại quân phá được Nam Dương quận, Viên Thuật lập nghiệp căn bản bị Lưu biểu sở đoạt, hiện tại đừng nói là mưu đồ Dương Châu, liên thông hướng Giang Nam lương nói có thể hay không bảo trì thẳng đường đều là ở hai nói chi gian.

Nhưng là lấy Lưu biểu làm việc ổn thỏa phong cách tới xem, hoặc là không ra tay, một khi ra tay tất nhiên chính là nắm chắc, Viên Thuật lần này liền tính là trở về, muốn đoạt lại Nam Dương quận, chỉ sợ hy vọng cũng là không lớn.

Có được hơn hai trăm vạn dân cư Đông Hán đệ nhất quận lớn, rốt cuộc từ Viên Thuật trong tay bị người khác cấp cướp đi.

Đào Thương không biết ứng không nên viết thư đối Viên Thuật tỏ vẻ một chút an ủi.

Ý tưởng về ý tưởng, nhưng địch nhân nếu chạy, bên ta tự nhiên cũng không thể ngồi xem, ít nhất không thể làm Viên Thuật chạy như vậy thoải mái.

Đào Thương một mặt phái Hứa Chử, Từ Hoảng các lãnh một quân đuôi tập Viên Thuật lúc sau, một mặt thu nạp binh mã quay trở về Kim Lăng thành.

Một trận tuy rằng là đánh thắng Viên Thuật, nhưng Kim Lăng quân cũng là đã chịu không ít tổn thương, yêu cầu hảo hảo nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Nhưng trải qua này một trận chiến, Kim Lăng quân vô luận là ở lục chiến vẫn là thuỷ chiến, đều lấy được tương đối khó được chiến tranh kinh nghiệm, binh lính chiến tranh năng lực bắt đầu chuyển hướng thành thục, ở chiến lực phương diện đi hướng một cái hoàn toàn mới độ cao.

Trở về Kim Lăng thành sau, Đào Thương triệu kiến tại đây thứ trong chiến tranh lập hạ công lớn chư vị thủy tặc đầu lĩnh nhóm.

Đông Hán những năm cuối, rất nhiều địa phương thứ sử cùng quận thủ đại biên độ mở rộng thực lực quân sự, nhưng là bởi vì chức quan cùng địa vị so thấp, cho dù là khai phủ, cũng vô pháp ở trong phủ giả thiết càng nhiều chức quan cùng chức vị.

Nhưng hán mạt cùng này khác thời kỳ bất đồng, bởi vì chiến tranh yêu cầu, yêu cầu không ngừng mở rộng dưới trướng nhân viên thực lực, vì cho này đó thêm vào nhiều ra nhân viên tương ứng chức quan, bởi vậy ở Đông Hán những năm cuối địa phương quận phủ cơ cấu trung, có rất nhiều thái thú tự hành thiết lập tạp hào giáo úy cũng hoặc là tạp hào tướng quân.

Đào Thương hôm nay, liền cấp này đó thủy tặc đầu lĩnh nhóm từng cái giả thiết tạp hào giáo úy tên tuổi.

Đào Thương vì chư vị thủy tặc đầu lĩnh long trọng triệu khai một cái khen ngợi đại hội.

Sẽ thượng, Đào Thương cấp này đó thủy tặc đầu lĩnh một đốn loạn phong, trừ bỏ Chu Thái bị nhâm mệnh vì bình lỗ giáo úy, Cam Ninh tắc bị nhâm mệnh vì đánh và thắng địch giáo úy, Tưởng Khâm bị

nhâm mệnh vì tây bộ giáo úy, dư lại cái gì Lưu trại chủ, quan trại chủ, vương trại chủ tắc bị sôi nổi nhâm mệnh vì cái gì phụng nghiệp giáo úy, chính nghị giáo úy, phó quân giáo úy, diệt khấu giáo úy, trung nghĩa giáo úy, hiệp luật giáo úy, thượng vàng hạ cám linh tinh vụn vặt cái gì đều có.

Chức quan nhâm mệnh xong, kế tiếp quan trọng nhất chính là làm cho bọn họ dẫn dắt từng người binh mã, đi trước quận huyện độc lập đóng quân việc.

Đây là Đào Thương ở chiến tranh trước trước đó đáp ứng bọn họ, hơn nữa Đào Ứng cũng hoàn toàn không tính toán bội ước.

Chư thủy tặc đầu lĩnh nhóm vừa nghe Đào Thương thật sự bắt đầu thực hiện lời hứa, không khỏi các vui mừng quá đỗi, đại nước mũi đều nhạc ra phao tới.

Chỉ có Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm ba người không muốn đi trước huyện thành độc lập, bọn họ ba cái tỏ vẻ nguyện ý cùng dưới trướng sĩ tốt nhóm, thống nhất quy phụ đến Đan Dương quận quan quân tương ứng thể chế nội, thống nhất tiếp thu thượng quan điều phối cùng nhâm mệnh.

Đối với Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm lỗi lạc lòng dạ, Đào Thương tỏ vẻ phi thường tán thưởng —— bọn họ quả nhiên là cùng bình thường thủy tặc đầu lĩnh nhóm không giống nhau, là chân chính đáng giá tín nhiệm cùng trọng dụng hảo tướng quân.

Đến nỗi dư lại thủy tặc đầu lĩnh nhóm…… Ha hả đát.

Đào Thương lấy ra bản đồ, phân biệt vì mặt khác thủy tặc đầu nhóm chỉ ra yêu cầu bọn họ đi trước đóng quân huyện thành địa bàn, đại bộ phận đóng quân mà đều là tập trung ở an huyện, đan đồ, khúc a, bì lăng, ô trình, phú xuân chờ huyện thành phụ cận.

Cường đạo đầu nhóm thấy thế không khỏi vui mừng quá đỗi, một đám đối Đào Thương cúi đầu khom lưng, mang ơn đội nghĩa, liền hô hải tặc vương vạn tuế.

Bồi Đào Thương vì này đó cường đạo nhóm phân phong trị mà người là Trần Đăng.

Trần Nguyên Long nhìn đến Đào Thương cấp cường đạo đầu lĩnh nhóm phân phong đóng quân địa vực, trong lòng hơi vừa động, không khỏi âm thầm thổn thức.

Đào Thương cấp này đó thủy tặc đầu lĩnh nhóm an bài trú binh huyện thành, không có một chỗ là ở Đan Dương quận địa vực nội!

Này đó huyện thành, toàn bộ đều là Đan Dương quận lâm quận —— Ngô Quận tương ứng địa hạt!

Này xem như cái tình huống như thế nào?

Đãi chúng thủy tặc nhóm mang ơn đội nghĩa lui xuống đi lúc sau, Trần Đăng vội vàng hướng Đào Thương rũ tuân.

“Đào phủ quân, ngài cấp những cái đó thủy tặc chỉ hoa huyện thành, không có một chỗ là chúng ta Đan Dương quận thuộc địa, tất cả đều là Ngô Quận cấp dưới huyện thành, ngài làm như vậy, Ngô Quận thái thú Thịnh Hiến sao lại thiện bãi cam hưu? Huống hồ ngài chỉ là Đan Dương thái thú, luận chức quan cùng Thịnh Hiến cũng bất quá là cùng cấp mà thôi…… Ngài như thế hành vi, nếu là Thịnh Hiến thượng biểu triều đình, nghe đồn thiên hạ, đối phủ quân danh vọng hình như có bất lợi.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, dùng tay nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Đổi thành ban đầu, đào mỗ như vậy cách làm lại là thuộc về đi quá giới hạn hành trình, nhưng trải qua nhu cần ổ cùng Trường Giang thuỷ chiến, đào mỗ liên hợp Lưu biểu chiến lui Viên Thuật mười vạn chi chúng, đã là ở thiên hạ sở hữu quận thủ trung trổ hết tài năng, xem như có chút uy danh…… Dương Châu thứ sử trần ôn bị Viên Thuật hại chết, hiện tại Dương Châu thứ sử cái này chức vị chỗ trống, mà đào mỗ đánh bại Viên Thuật, liền cùng cấp với vì Dương Châu thứ sử trần ôn báo huyết hải thâm thù, nói câu tự đại điểm nói, bằng ta lúc này đây chiến bại Viên Thuật công tích, ở Đan Dương, Lư Giang, Hội Kê, Ngô Quận, Dự Chương chờ mà, đủ rồi xưng

được với là Dương Châu đệ nhất quận thủ, nổi bật xem như chính thịnh, bằng ta hiện tại quân công cùng uy vọng, thay thế tạm thời chỗ trống Dương Châu thứ sử hướng các huyện xếp vào nhân thủ, các nơi quận thủ cho dù không phục, cũng tuyệt không dám ngỗ nghịch mảy may…… Rốt cuộc, thực lực bãi ở trước mắt, bọn họ cái nào thực lực có thể cùng Viên Thuật so sánh với? Ai dám lỗ mãng?”

Trần Đăng là người thông minh, Đào Thương đem lời nói cho tới cái này phân thượng, hắn giờ phút này làm sao có thể không rõ Đào Thương ý tưởng?

Viên Thuật giết trần ôn, Dương Châu thứ sử chỗ trống, hiện tại thuộc về quyền lợi chân không thời kỳ, làm theo ý mình thời kỳ, Đào Thương thừa thời gian này đoạn muốn ở Dương Châu vớt chỗ tốt, cũng coi như thời cơ thích đáng.

Người thanh niên này, là muốn mượn lần này chiến bại Viên Thuật đại thắng, đem tay từ Đan Dương quận đầy đất, bắt đầu duỗi hướng chung quanh mở rộng.

Hắn dục vọng so ban đầu lớn.

Hắn hiện tại cùng Viên Thuật giống nhau…… Cũng tưởng khống chế Dương Châu.

Nhưng so Viên Thuật càng thêm cao minh chính là, Viên Thuật khống chế Dương Châu là dựa vào vũ lực, mà Đào Thương lại là phải đi cái danh chính ngôn thuận.

Quân tử làm việc, quả nhiên cùng hung bạo đồ đệ hoàn toàn không giống nhau.

Dương Châu chư quận trung, Dự Chương thái thú Chư Cát Huyền tuy rằng thân cận Viên Thuật, nhưng lần này Viên Thuật binh bại, thế lực co đầu rút cổ, Chư Cát Huyền cũng không phải ngốc tử, sau này chỉ sợ là sẽ cẩn thận cùng Viên Thuật phân rõ giới hạn, mà hắn chất nhi Gia Cát Lượng hiện tại cùng Đào Thương là trên danh nghĩa sư đồ.

Chư Cát Huyền vô luận là bởi vì Dương Châu chính trị hướng gió vẫn là bởi vì thân nhân, đối với Đào Thương ở Dương Châu chỗ vì, cho dù không duy trì, tất nhiên sẽ không cũng không dám phản đối;

Mà Hội Kê thái thú Vương Lãng, vốn chính là từ Từ Châu đi ra sĩ tộc, ở trên danh nghĩa, cùng Từ Châu Đào Khiêm còn xem như đánh gãy xương cốt hợp với gân, ít nhất Đào Thương không quá phận, Vương Lãng tất nhiên cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Lư Giang quận cùng Cửu Giang quận tạm thời vẫn là ở Viên Thuật trong lòng bàn tay, tạm thời bất luận.

Vậy chỉ còn lại có Ngô Quận là không biết bao nhiêu.

Như thế xem ra, Đào Thương trước lấy thủy tặc đầu lĩnh nhóm vì thử, phái bọn họ đi trước Ngô Quận huyện thành độc lập đóng quân, mặt ngoài là đối cường đạo đầu tư nhóm phóng túng, nhưng kỳ thật lại là ở đối Thịnh Hiến bố cục xuống tay.

Đây là một bước hảo cờ a.

Đào Thương ý tưởng xác thật giống như Trần Đăng suy nghĩ, bất quá hắn đem thủy tặc nhóm phái hướng Ngô Quận hạ hạt huyện thành, kỳ thật còn có một ít ý tưởng khác.

Từ xưa đến nay, Giang Tô cùng Chiết Giang hai tỉnh, ở phương nam chính là một cái không thể thiếu chỉnh thể cùng kinh tế văn hóa mang, Giang Chiết chiếm địa diện tích càng hơn hai mươi vạn km vuông, lại đều là điển hình Bình Nguyên mạng lưới sông ngòi khu vực, bãi sông ướt mà giữa còn có mấy vạn điều lớn nhỏ không đồng nhất con sông ngang dọc đan xen, có thể nói lạch trời.

Toàn theo Giang Chiết, cũng chính là tương đương khống chế toàn bộ Trường Giang hạ du thủy lộ.

Mà ở thời đại này, Giang Chiết hai tỉnh địa vực cơ bản chính là bao hàm ở Đan Dương quận cùng Ngô Quận này hai cái quận trung,

Đan Dương quận bao hàm đời sau Giang Tô tỉnh đại bộ phận, giờ phút này bị Đào Thương chặt chẽ chộp vào trong tay, mà thật là Chiết Giang tỉnh địa vực Ngô Quận, Đào Thương tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Chỉ cần bắt lấy thuộc về Ngô Quận cùng Đan Dương quận địa vực, hơn nữa Từ Châu, Đào thị thế lực ít nhất liền tính so ra kém ngày sau nhất thống Hà Bắc bốn châu Viên Thiệu như vậy nghịch thiên, nhưng ít ra cũng là khả công khả thủ, phi bình thường dễ khi dễ.

Trước mắt chính là một cái cơ hội tốt.

Bất quá Trần Đăng lại đối Đào Thương đưa ra một cái sầu lo.

“Cái gọi là danh bất chính tắc ngôn không thuận.”

Trần Đăng đối Đào Thương ngôn nói: “Dương Châu thứ sử trần ôn đã chết, Dương Châu hạt cảnh nội không có thứ sử quản hạt, phủ quân tuy rằng có thể thừa trong khoảng thời gian này bằng vào quân công ở Dương Châu cảnh nội làm, nhưng ngài không cần quên, Dương Châu thứ sử cái này chỗ trống, là sẽ không vẫn luôn bỏ sót, triều đình sớm hay muộn sẽ ủy nhiệm hạ nhân tới đón quản Dương Châu…… Thật giống như Lưu biểu đơn kỵ nhập Kinh Châu giống nhau.”

Đào Thương cũng không sốt ruột, hắn chỉ là lộ ra một cái cao thâm khó đoán tươi cười.

Cho dù là thông tuệ như Trần Đăng, cũng không khỏi bị hắn cái này biểu tình làm cho có chút mờ mịt.

Cái này biểu tình, như thế nào như vậy thiếu tước đâu?…… Thật giống như hắn có biết trước khả năng giống nhau, quá trang bức!

Trần Đăng đoán đúng rồi, Đào Thương chính là biết trước, chính là muốn trang bức.

Bởi vì hắn chính là biết cái này tiếp nhận trần ôn trở thành Dương Châu thứ sử người là ai.

Người xuyên việt tại đây phương diện, chính là vô địch nha.

……

……

Đông Hải quận, hoài phổ huyện.

Hoài phổ huyện là Trần Đăng gia tộc chỗ ở cũ, hoài phổ Trần thị thân là Từ Châu đệ nhất sĩ tộc.

Nhưng nếu là luận cập tôn quý, lại không phải Trần thị, chỉ vì ở hoài phổ huyện, thượng còn có một khác hộ tôn sùng gia tộc, này ở sĩ tộc trung ảnh hưởng tuy rằng không kịp Trần thị, nhưng luận chính thức bái sư hộ tôn sư lại xa ở hoài phổ Trần thị phía trên.

Nhưng này hộ gia môn cũng không phải sĩ tộc, này hộ nhân gia có được một cái so sĩ tộc càng thêm vang dội tên tuổi.

Nhà Hán tông thân!

Lưu Diêu ở tại hoài phổ huyện, hắn tổ tiên theo thứ tự là tề điệu huệ vương Lưu phì, mưu bình hầu Lưu tiết, mà hắn huynh trưởng, còn lại là ở phía trước một đoạn thời gian, vừa mới bị Thanh Châu khăn vàng hại chết Duyện Châu thứ sử Lưu Đại.

Lưu Diêu kỳ thật sớm đã xuất sĩ, sớm chút trong năm, hắn đã bị Tư Không phủ chinh tích vì duyện thuộc, trừ nhậm hầu ngự sử, nhưng là kinh thành trung cách cục thật sự là quá mức phức tạp, hơn nữa hắn huynh trưởng Lưu Đại là phản Đổng Trác chư hầu chi nhất, Lưu Diêu vì chính mình sinh mệnh an toàn suy nghĩ, liền không có đi trước kinh thành đi nhậm chức.

Liền điểm này tới xem, com Lưu Diêu cách làm còn là phi thường chính xác.

Bằng không, hắn kết cục rất có khả năng cùng nhị Viên thúc phụ Viên ngỗi giống nhau thê thảm —— trực tiếp bị Đổng Trác băm uy cẩu.

Vốn tưởng rằng ở cái này đại tranh chi thế, chính mình không bao giờ sẽ có cái gì có thể rời núi cơ hội, Lưu Diêu tâm thái ở năm gần đây đã là trở nên phi thường bình thản, phong khinh vân đạm, khám phá hồng trần.

Nhưng thực hiển nhiên, triều đình cũng không có quên hắn vị này nhà Hán tông thân.

Kế Duyện Châu thứ sử Lưu Đại bởi vì thảo phạt khăn vàng hi sinh vì nhiệm vụ lúc sau, triều đình chiếu thư ngay sau đó đi tới hoài phổ, sắc mệnh Lưu Diêu vì Dương Châu thứ sử.

Cho dù Lưu Đại đã từng là phản Đổng Trác chư hầu, nhưng hắn chết dù sao cũng là bởi vì chinh phạt Thanh Châu giặc Khăn Vàng khấu, tuy rằng thuộc về đối địch trận doanh, nhưng có chút trường hợp thượng sự, Đổng Trác vẫn là cần thiết phải làm đủ.

Nhà Hán tông thân hi sinh vì nhiệm vụ không phải việc nhỏ, Đổng Trác liền tính là vì lấp kín thiên hạ sĩ tử miệng lưỡi thế gian, cũng vì tạm thời ổn định thiên hạ Lưu họ hoàng tộc, hay là ở trình độ nhất định thượng phải cho hoàng đế Lưu Hiệp vài phần bạc diện, cho dù lão tặc lại không muốn, cũng vẫn là làm Lưu Diêu trở thành huệ vương Lưu phì này một thế hệ hậu nhân trung, kế Lưu Đại lúc sau vị thứ hai đại biên giới đại quan.

Chiếu thư tới Lưu Diêu trong tay lúc sau, vị này đã khám phá hồng trần nhà Hán tông thân tâm, lập tức lại lung lay lên.

Vẫn là làm chúng ta hồng trần làm bạn sống tiêu tiêu sái sái đi.

Biên giới đại quan sống, thực hiển nhiên là so đi kinh sư nhậm chức càng có thể hấp dẫn Lưu Diêu.

Đi nhậm chức, cấp bách —— cần thiết!

:.:

------oOo------

Chương 242: ủng thứ sử lấy lệnh Dương Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Diêu thu thập quân nhu bọc hành lý, hừ tiểu khúc, vô cùng cao hứng bôn Dương Châu địa giới đi trước tiền nhiệm.

Chính là đi đến nửa đường, Lưu Diêu liền có điểm không biết nên đi như thế nào.

Chỉ lo hưng phấn, Lưu Diêu giờ phút này mới nhớ tới một cái rất là nghiêm trọng vấn đề.

Ta hẳn là hướng đi đâu tiền nhiệm a?

Dương Châu thứ sử trị sở, hẳn là ở Cửu Giang quận Thọ Xuân, nhưng từ khi đời trước Dương Châu thứ sử trần ôn bị Viên Thuật tai họa đã chết lúc sau, Thọ Xuân thành cũng đã bị Viên Thuật sở chiếm cứ.

Chính mình chẳng lẽ còn muốn đi Thọ Xuân thành tiền nhiệm không thành?

Nếu thật đi, chính mình kết cục cũng sẽ không so trần ôn cường đi nơi nào…… Y theo Viên Thuật tiểu tính tình, này hai Dương Châu thứ sử, cuối cùng rất có khả năng hội hợp dùng một bộ quan tài, thiên hoang địa lão, vĩnh không chia lìa.

Việc này, giống như có điểm không tốt lắm làm a.

Liền ở Lưu Diêu ôm đầu, đối ứng nên đi nào tiền nhiệm sự nháo tâm là lúc, một chúng không tưởng được người lại ở trên quan đạo ngăn chặn Lưu Diêu đường đi.

Này một đội nhân mã là tới vì Lưu Diêu giải quyết thuộc sở hữu vấn đề.

Này một đám người hai cái dẫn đầu người, không phải người khác, đúng là Quách Gia cùng Đào Ứng —— suất lĩnh một chúng giáo sự phủ đi theo nhân viên.

Lưu Diêu xe đuổi đi bị chặn lại xuống dưới sau, Lưu Diêu bản nhân kinh nghi bất định, ngơ ngác đi xuống xe.

Qua lại nhìn cười ha hả Quách Gia cùng vẻ mặt manh trạng Đào Ứng, Lưu Diêu lòng có bắn tỉa hư.

Tình huống giống như có điểm không quá thích hợp nha.

Những người này đều là ai a?

Xem bọn họ bộ dáng, hẳn là không phải sơn tặc, đảo như là chỗ nào đó phủ nha người…… Bọn họ sao biết ngô sẽ từ đây lộ đi trước Dương Châu tiền nhiệm gia?

Triều đình chiếu thư, vừa mới mới đến ta trong tay, mà đi thông Dương Châu địa phương các quận thông báo, tắc hẳn là còn không có bị đưa đến mới đúng.

Bọn họ là từ đâu biết được tin tức, trước đó ở hoài phổ huyện ngoại chờ?

Lưu Diêu trong lòng thấp thỏm, mạc danh bất an nhìn về phía cầm đầu Quách Gia cùng Đào Ứng, hỏi: “Nhị vị chính là người nào cũng?”

Quách Gia thanh thanh giọng nói, vừa định nói chuyện, Đào Ứng lại đánh đòn phủ đầu.

Hôm nay nói gì cũng đến vì ca ca lập hạ một cái công lớn.

Đào Ứng cất bước tiến lên, cười ha hả hướng về phía Lưu Diêu vừa chắp tay, nói: “Đan Dương quận thủ Đào Thương, dưới trướng tuỳ

tùng Đào Ứng, gặp qua Lưu sứ quân.”

Lưu Diêu vừa nghe lời này, sắc mặt tức khắc có chút đen.

Nguyên lai là Đan Dương quận thủ…… Ngồi xuống tuỳ tùng?

Hoắc! Kia Đan Dương quận bảo vệ tốt đại cái giá, Lưu mỗ người chính là hắn Đào Thương thượng quan, hắn cư nhiên phái cái tuỳ tùng tới chặn lại ta xe giá, nói rõ là không đem ta để vào mắt a?

Quả thực là thiếu thu thập! Đào Thương kia tiểu tử, có phải hay không ngại chính mình giày đại?

Lưu Diêu sắc mặt có chút rét run, pha là bất thiện nhìn Đào Ứng, nói: “Nga? Nguyên lai là Đan Dương quận thủ ngồi xuống tuỳ tùng a…… Ha hả, đương thật lớn quan! Tuỳ tùng đại nhân tại nơi đây chặn lại Lưu mỗ xe đuổi đi, không biết chính là ý gì? Còn thỉnh chỉ giáo.”

Đào Ứng dường như không nghe ra Lưu Diêu trong giọng nói châm chọc chi ý, chỉ là ngây ngốc cười, nói: “Nghe nói Lưu sứ quân bị triều đình nhâm mệnh vì Dương Châu thứ sử, ứng phụng huynh trưởng chi mệnh, đặc tới bái kiến.”

“Nga?”

Lưu Diêu lông mày giơ giơ lên, nói: “Đan Dương quận thủ tin tức hảo sinh linh thông a, nhanh như vậy liền biết Lưu mỗ người đương Dương Châu thứ sử? Như thế nào, các ngươi nhiều người như vậy tại đây ngăn đón Lưu mỗ, chẳng lẽ là không nghĩ làm Lưu mỗ người đi Dương Châu tiền nhiệm chăng?”

“Sao có thể a!” Đào Ứng vội vàng hướng Lưu Diêu lắc lắc đầu, đánh mất hắn băn khoăn: “Lưu sứ quân ngàn vạn đừng hiểu lầm, ta huynh trưởng tuyệt không ngăn trở Lưu sứ quân tiền nhiệm chi ý, hắn phái ứng tới này, chỉ là tưởng tiếp Lưu sứ quân hồi Kim Lăng thành đi cấp chúng ta đương con rối chơi, ta đại ca muốn ủng thứ sử lấy lệnh Dương Châu……”

Vừa dứt lời hạ, liền thấy Lưu Diêu cùng Quách Gia sắc mặt chợt đều là đại biến.

Quách Gia duỗi ra tay, dùng sức đem Đào Ứng túm đến phía sau, đối với hắn một đốn nghiến răng nghiến lợi: “Tiểu tổ tông, ngươi có thể hay không câm miệng nha, sẽ không nói liền đừng nói!”

“Ngươi…… Ngươi…… Các ngươi!”

Lưu Diêu giơ tay qua lại chỉ vào Quách Gia cùng Đào Ứng cái mũi, khí cũng không biết phải nói chút gì đó hảo.

Quách Gia vội vàng tiến lên, đối với Lưu Diêu một đốn cúi đầu khom lưng, liên tục giải thích nói: “Lưu thứ sử thực sự là hiểu lầm, Dương Châu thứ sử, nhiều lần đảm nhiệm trị sở chính là ở Thọ Xuân, chỉ là từ khi đời trước thứ sử trần sứ quân vì Viên Thuật làm hại sau, Thọ Xuân thành liền bị Viên Thuật trú đóng ở, Đào phủ quân biết được Lưu sứ quân tân nhiệm thứ sử chi vị, khủng sứ quân nếu là đi hướng Thọ Xuân, sẽ vì Viên Thuật gian tặc làm hại, đặc mệnh Quách mỗ dẫn người tiến đến, bảo hộ thứ sử đi trước Đan Dương quận tiền nhiệm, Đào phủ quân này một mảnh chân thành chi tâm, quả thật là đương thời ít có, đủ có thể vì thiên địa sở giám…… Sứ quân ngàn vạn không cần hiểu lầm a”

Quách Gia vừa mới nếu là trước mở miệng cùng Lưu Diêu nói chuyện, Lưu Diêu khả năng còn sẽ tin hắn ba phần, nhưng ngốc tử Đào Ứng cũng đã đem sự tình cấp nói bại lộ.

Lưu Diêu cũng không phải không trường đầu óc, hơn nữa liền thực tế tình huống tới giảng, hắn đầu nhân còn so người bình thường muốn rõ ràng lớn hơn một cái duy độ.

Quách Gia cùng Đào Ứng tại đây mục đích, Lưu Diêu hiện tại trong lòng đã hiểu rõ, mặc cho Quách Gia như thế nào giảo biện, hắn cũng là sẽ không tin.

“Vị tiên sinh này, ngươi cảm thấy Lưu mỗ sẽ tin tưởng ngươi nói sao? Ngươi hiện tại lấy lời này lừa ta, là cảm thấy ta khờ vẫn là

chính ngươi ngốc?”

Quách Gia trầm ngâm một lát, giơ tay một lóng tay Đào Ứng: “Hắn ngốc……”

“Ngô nếu là không cùng ngươi đi trước Kim Lăng thành, ngươi lại có thể như thế nào?” Lưu Diêu hung tợn trừng mắt Quách Gia, trong giọng nói khó chịu đã là rõ ràng.

Quách Gia nghe vậy có chút do dự.

Vốn là hảo thuyết hảo thương lượng, liền lừa dối mang lừa một sự kiện, lộng tới Đào Ứng nơi này cố tình cấp nói lậu miệng.

Trước mắt Dương Châu thứ sử trong lòng khả nghi, nói rõ là không tính toán bồi chính mình chơi.

Quách Gia dùng bên quang nhìn lướt qua không có bất luận cái gì xin lỗi Đào Ứng, trong lòng thầm than.

Tiểu tử này, thật là là hố cha lại hố ca chủ a.

Nhưng lời nói lại nói trở về, nếu là Đào Thương tại đây, hắn lại sẽ làm sao đâu?

“Vèo ——!”

Một chi mũi tên nhọn tiếng rít đem Quách Gia ý nghĩ túm trở lại hiện thực giữa, chỉ thấy giáo sự phủ giáo sự quan Vưu Lư Tử, cầm trong tay kính nỏ, vẻ mặt túc mục.

Kia chi đoản tiễn từ trong tay hắn đoản nỏ trung bắn ra, chính chính hảo hảo trát ở Lưu Diêu phía sau xe ngựa phía trên.

Quách Gia lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Còn có cái gì có thể tưởng tượng? Nếu là Đào Thương tại đây, hắn khẳng định chính là như vậy làm.

Chính mình vừa mới có chút tương…… Kém cỏi.

Quách Gia cười nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt Lưu Diêu, châm chước một chút từ ngữ, thấp giọng nói: “Lưu sứ quân, ngài nếu là không đi Kim Lăng thành, hậu quả thế nào…… Giống như đã không cần Quách mỗ vì ngài đặc biệt tỏ rõ đi?”

Lưu Diêu quay đầu nhìn nhìn kia chi trát ở trên xe ngựa đoản tiễn, ngửa mặt lên trời thở dài khẩu khí, ngữ khí u oán khó hiểu.

“Các ngươi có phải hay không cũng quá bá đạo…… Này giơ thật là không đem ta này Dương Châu thứ sử đương người a.”

Quách Gia duỗi tay lại là một lóng tay Đào Ứng, tạ lỗi nói: “Vốn là tưởng lừa dối ngài một phen, làm ngài vô cùng cao hứng cùng chúng ta đi Kim Lăng thành tiền nhiệm, kết quả bị tiểu tử này một ngữ nói toạc ra thiên cơ…… Quách mỗ thực sự hổ thẹn, chờ quay đầu lại tới rồi Kim Lăng thành, ngài hướng Đào Thương cáo hắn đệ một cái điêu trạng! Để giải trong lòng chi hận! Quách mỗ giúp ngươi chứng minh!”

Lưu Diêu nghe đến đó, mới vừa rồi cẩn thận thẩm đạc Quách Gia một hồi, hỏi hắn nói.

“Tiên sinh như thế nào xưng hô?”

“Không dám, tại hạ họ Quách, tên một chữ một cái gia tự, Dĩnh Xuyên Dương Địch nhân sĩ.”

“Quách tiên sinh phải không?…… Ngươi là một nhân tài nha, so với kia tuỳ tùng cường.”

“Thứ sử quá khen, Quách mỗ sợ hãi, sợ hãi.”

……

……

Cứ như vậy, vừa mới được đến triều đình ủy nhiệm chiếu mệnh Lưu Diêu, không đợi thành công tiền nhiệm, đã bị Đào Thương trước tiên âm thầm phái người bắt cóc, mang hướng Kim Lăng thành.

Đi vào Kim Lăng ngoài thành, Đào Thương dẫn dắt một chúng văn võ mưu thần, tự mình ra tới nghênh đón thượng quan Lưu thứ sử.

“Đan Dương quận thủ Đào Thương, bái kiến thứ sử Lưu công, nghe nói Lưu công kế trần công lúc sau, chấp chưởng Dương Châu, thương vui vô cùng, hiện giờ cường tặc san sát, thế đạo bất bình, thương cố ý phái người bảo hộ Lưu công tiến đến Kim Lăng thành tiền nhiệm, Lưu công, ngài này dọc theo đường đi, quá còn thoải mái đi?”

Lưu Diêu nghe vậy, trên mặt chút nào không thấy vui mừng, chỉ là hai tròng mắt thẳng lăng lăng nhìn Đào Thương, khóe môi treo lên đã bất đắc dĩ lại trào phúng thức tươi cười.

Vừa nhìn thấy Lưu Diêu này biểu tình, Đào Thương tức khắc có điểm phát ngốc.

Không nên a!

Dựa theo chính mình dự đoán, Lưu Diêu lần này tiếp nhận chức vụ Dương Châu thứ sử, lại là không có trị sở dừng chân…… Chính mình gióng trống khua chiêng phái người đem hắn nhận được nhưng Kim Lăng thành, hắn hẳn là cao hứng cùng ta hô bằng gọi hữu mới đúng, nhất thứ cũng là bái cá biệt tử…… Như thế nào hiện tại lại bản như vậy một trương đại lừa mặt, bãi cho ai xem đâu?

Đào Thương quay đầu, nghi hoặc nhìn về phía Quách Gia.

Lại thấy Quách Gia một bên ho khan, một bên thản nhiên đem ánh mắt nhìn hướng nơi khác, làm như đột nhiên đối Kim Lăng ngoài thành sơn thủy phong cảnh, sinh ra dày đặc hứng thú.

“Lưu sứ quân…… Ngài có phải hay không nghe được cái gì tai tiếng?” Đào Thương trong lòng nổi lên nói thầm, mở miệng dò hỏi

Lưu Diêu.

Lưu Diêu thật mạnh gật gật đầu, nói: “Xác thật là nghe nói như vậy một sự kiện…… Làm Lưu mỗ người rất là ấm áp, không biết đào công có không vì Lưu mỗ giải thích nghi hoặc chăng?”

Đào Thương đem sống lưng vẫn luôn, lời thề son sắt đối Lưu Diêu nói: “Lưu công muốn hỏi nói cái gì, nhưng giảng không sao, nếu là đào mỗ biết đến, tất nhiên là biết gì nói hết.”

Lưu Diêu thật sâu hít một hơi, nói: “Cái gì kêu —— ủng thứ sử lấy lệnh Dương Châu.”

Đào Thương đầu thượng hãn “Bá” lập tức liền chảy xuống tới.

Hắn rất là tức giận quay đầu nhìn về phía một bên Quách Gia.

Quách Gia lại là vội vàng xua tay, sau đó lại lần nữa chỉ hướng về phía Đào Ứng, vội la lên: “Không liên quan Quách mỗ sự, tất cả đều là tiểu tử này nói lỡ miệng!”

Đào Thương u oán nhìn nhìn Đào Ứng, tiểu tử này…… Ta cố ý làm Quách Gia lãnh hắn đi ra ngoài rèn luyện một chút, như thế nào quỷ tài cũng mang bất động a.

Ý nghĩ của chính mình đã bị Lưu Diêu biết, Đào Thương cũng là bất đắc dĩ, đơn giản trực tiếp xong xuôi cùng Lưu Diêu đem sự tình bẻ xả rõ ràng.

Đào Thương nắm lấy Lưu Diêu tay, một bên cùng hắn sóng vai hướng bên trong thành đi đến, một bên nói: “Lưu công, y theo ngươi cái nhìn, hiện giờ ở Dương Châu cảnh nội, nhất giàu có và đông đúc thành trì, đương thuộc nào một tòa nha?”

Lưu Diêu nghe vậy ngẩn người, mờ mịt nói: “Tự nhiên thị phi Kim Lăng thành mạc chúc.”

Đào Thương trường hu khẩu khí, cười nói: “Một khi đã như vậy, kia ngài thân là một châu thứ sử, này thứ sử phủ tự nhiên phải kiến ở

Dương Châu xa hoa nhất đoạn đường! Nếu không như thế nào có thể xứng thượng ngài Dương Châu thứ sử này lóe sáng danh hiệu?”

Lưu Diêu nghe vậy hừ hừ, không lên tiếng.

“Đào mỗ đã ở ta phủ nha bên cạnh, vì ngài tu sửa một tòa lại đại lại xinh đẹp Dương Châu thứ sử phủ, tất cả đều là đào người nào đó xuất tiền túi bỏ vốn tu sửa —— tặng không! Liền tính là ta hiếu kính cho ngài lão tiền nhiệm lễ vật, Lưu công cảm thấy đào mỗ này cử có phải hay không phi thường có thành ý? Trung tâm đại đại có?”

Lưu Diêu yên lặng nhìn Đào Thương, nhiều năm làm chính trị kinh nghiệm nói cho Lưu Diêu, thiên hạ không có ăn không trả tiền cơm trưa, này một tòa tòa nhà lớn thượng khế nhà tuyệt đối sẽ không bạch viết chính mình danh.

“Từ xưa có một câu, gọi là lễ thượng vãng lai, không biết sứ quân đại nhân nghe nói qua không có?”

Lưu Diêu mí mắt mãnh nhảy vài cái, một cổ điềm xấu dự cảm đột nhiên sinh ra.

“Ngươi muốn cho ta thế nào?”

Đào Thương nghe vậy cười hắc hắc, nói: “Lưu công thật là thượng nói, tòa nhà đưa cho ngài trụ, ngài lập tức liền biết đào mỗ nhất định là đối ngài có sở cầu…… Kỳ thật ta cũng không có gì đại sự, Lưu công nhậm Dương Châu thứ sử, triều đình nhất định cũng vì Lưu công trang bị xứng đôi thân phận thứ sử con dấu đi?”

“Con dấu?” Lưu Diêu không rõ nguyên do.

“Chính là ấn tín và dây đeo triện…… Dương Châu thứ sử ấn tín và dây đeo triện.”

Lưu Diêu tức khắc giống như bị miêu cào giống nhau, thiếu chút nữa một nhảy ba trượng cao.

“Ngươi muốn đoạt Lưu mỗ thứ sử ấn tín và dây đeo triện…… Ngươi, ngươi! Đào gia tiểu tử, ngươi thật lớn gan chó!”

Đào Thương vội vàng vẫy vẫy tay, nói: “Thứ sử đại nhân yên tâm, đào mỗ tuyệt đối sẽ không đoạt ngài ấn tín và dây đeo triện…… Đó là triều đình cho ngài, ta làm sao dám dễ dàng cướp lấy đâu?…… Ta mượn!”

“Ngươi…… Ngươi…… Ngươi mượn nó làm gì?”

Đào Thương sờ sờ cái mũi, cười ha hả nói: “Ta mượn nó trở về ở ta nghĩ công văn thượng, cái mấy cái hồng xán xán đại công chương…… Biết không?”

Lưu Diêu trong lòng tức khắc bôn quá một vạn thất thảo nê mã.

“Nhãi ranh vô lễ! Ngươi này không phải nói rõ muốn hư cấu Lưu mỗ người sao?”

Đào Thương đầu diêu giống như trống bỏi giống nhau.

“Lưu sứ quân lời này nói liền không dễ nghe, cái gọi là có vay có trả, lại mượn không khó, ta lại không phải không còn cho ngài, cái xong con dấu lúc sau, ta liền đem hắn đưa về đến ngài tòa nhà lớn, vẫn là từ ngài chính mình đi bảo quản…… Bất quá chờ đến ta có khác công văn yêu cầu ngài đóng dấu thời điểm, ta phải hỏi lại ngài mượn, tuy rằng phiền toái một ít…… Nhưng Lưu công yên tâm, đào mỗ tuyệt đối không bạch sử, ngươi muốn ăn muốn uống muốn xuyên muốn mang, ta tất cả đều cho ngươi cung cấp rõ ràng nhi, đúng rồi…… Ta gần nhất còn tính toán ở sông Tần Hoài lộng một ít thuyền hoa, bên trong đặt mua thượng một ít Giang Nam bản địa xinh đẹp nhất cô nương, tuyệt đối là thượng cấp bậc cao cấp nơi, người bình thường ta không cho hắn đi, chính là ngài nếu là muốn đi dạo nói, đến lúc đó đào mỗ nhất định không thu Lưu công đài phí, ngài xem này giao dịch như thế nào?”

Lưu Diêu: “……”

------oOo------

Chương 243: Đào thị 13 hành (6000 tự 2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cứ như vậy, Dương Châu thứ sử Lưu Diêu không đợi tiền nhiệm, liền bị Đào Thương giam lỏng ở Kim Lăng thành.

Lưu thứ sử nhật tử cũng coi như là tự tại, Đào Thương mỗi ngày cung cấp hắn ăn ngon uống tốt, còn tìm oanh oanh yến yến quấn quanh này bên, làm Lưu thứ sử ở Kim Lăng trong thành quá thần tiên giống nhau hạnh phúc nhật tử.

Đây là nhiều ít nam nhân suốt đời mộng tưởng a, nhưng vấn đề là, Lưu Diêu không biết vì cái gì, chính là cảm thấy nghẹn khuất.

Mà kia khối Dương Châu thứ sử biện pháp phòng ngừa tiết lộ bí mật đại ấn, tắc thành Đào Thương tùy thời mượn thi lệnh phù, thường thường liền từ Lưu Diêu kia lấy tới cái mấy cái chơi chơi.

Đào Thương người này thực địa đạo, mỗi lần cũng không phải bạch sử —— ít nhất cũng là cho Lưu Diêu xách hai túi trái cây, tính làm mượn phí, hơn nữa, một khi cái xong, lập tức dâng trả, tuyệt không cách đêm.

Chính ứng có vay có trả, lại mượn không khó nói.

Quân tử làm việc, còn là phi thường chú ý.

Toàn bộ Dương Châu sở hữu chính lệnh, tự cái này thời kỳ khởi, liền đều xuất từ Đào Thương tay, hướng về các quận huyện phát ra mà đi.

Trước hết chính lệnh, đó là trừ bỏ Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm ba người ngoại, còn lại hơn hai mươi danh thủy khấu suất

lĩnh cũ bộ nhập trú Ngô Quận hạ các nơi huyện thành, với địa phương đóng quân.

Ngô Quận thái thú Thịnh Hiến, đối việc này tuy rằng là cực kỳ tức giận, nhưng thứ nhất sợ hãi Đào Thương đánh bại Viên Thuật thực lực, thứ hai Đào Thương sở làm sự tình, mỗi một kiện đều có Dương Châu thứ sử Lưu Diêu ấn tín và dây đeo triện đóng dấu, có thể nói là danh chính ngôn thuận.

Thịnh Hiến nào mặt đều không chiếm lý, giận mà không dám nói gì, chỉ có thể là nhịn.

Kế tiếp, Đào Thương lại lấy Dương Châu thứ sử danh nghĩa cấp Viên Thuật đã phát một phong lên án công khai tin hàm, trách cứ Viên Thuật chiếm cứ Cửu Giang quận cùng Lư Giang quận ý đồ gây rối, cũng lại cấp Hội Kê quận Vương Lãng, Dự Chương quận Chư Cát Huyền, Ngô Quận Thịnh Hiến đám người đã phát thứ sử sắc mệnh, giao trách nhiệm bọn họ chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, cùng Viên Thuật phân rõ địch ta giới hạn, cũng tùy thời chuẩn bị thảo phạt Viên Thuật.

Lần này tử, chính là đem chư quận quận thủ nhóm lộng cái sứt đầu mẻ trán.

Mặt ngoài lại đến là ứng thừa quận thủ công văn, ngầm lại không dám làm quá mức, để tránh đắc tội Viên Thuật.

Ngay cả Vương Lãng đều ở trong lòng thầm mắng Đào Thương: Tiểu tử này, thật sự là quá có thể làm yêu.

Mà liền ở Đào Thương bắt cóc Lưu Diêu, đem toàn bộ Dương Châu làm cho gió nổi mây phun thời điểm, một nam một bắc hai người rốt cuộc đến Kim Lăng thành.

Từ mặt bắc tới người, là Mi Trinh.

Từ nam diện tới người, là Trương Trọng Cảnh.

Kỳ thật hai người đã sớm tiến vào Đan Dương quận địa vực, đơn giản là Đào Thương đang ở cùng Viên Thuật tiến hành đại quy mô ác chiến, vì không bị chiến sự sở lan đến, hai người chỉ có thể ở Đan Dương quận chung quanh bồi hồi, liêu làm quan vọng, chờ đợi chiến sự kết thúc.

Thẳng đến Viên Thuật rút lui Đan Dương quận biên giới, Dương Châu bụng lại khôi phục an bình lúc sau, hai người mới lại bắt đầu hướng về Kim Lăng thành tiến lên.

Mi Trinh dẫn đầu đến Kim Lăng bên trong thành.

Cô nương lần này tới Kim Lăng thành, trên người gánh nặng cực kỳ trầm trọng.

Thứ nhất là nàng bị Mi Trúc nhâm mệnh vì đại biểu, cùng Đào Thương thương nghị như thế nào đối phương tây châu quận doanh bán muối ăn.

Sinh ý lợi nhuận cùng không chỉ là Mi Trinh muốn làm chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai…… Mi Trúc trong lén lút thực nghiêm túc tìm Mi Trinh nói qua lời nói, muốn nàng nương cùng Đào Thương hợp tác cơ hội, nghĩ cách tiếp cận Đào Thương, tốt nhất là có thể tự tiến chẩm tịch, đem họ Đào bắt lấy.

Này hai việc nếu là làm không thành, Mi Trinh cũng không cần hồi mi gia nhà cũ.

Mi Trinh đối việc này cảm giác thực bị đè nén.

Chuyện thứ nhất đảo còn hảo thuyết, dù sao cũng là trong nhà sinh ý thượng sự tình, hơn nữa nghe nói nơi này có Trần Đăng giật dây.

Chỉ cần Mi Trinh nỗ lực kinh doanh, bằng Kim Lăng thành mỏ muối chi đẫy đà, hơn nữa mi thị nhiều năm qua ở hán cảnh nội tích góp rất nhiều nguồn tiêu thụ, muốn kiếm tiền, không tính cái gì việc khó.

Mấu chốt liền ở chỗ chuyện thứ hai.

Chính mình nũng nịu một cái đại cô nương, đại ca thế nào cũng phải bức bách chính mình đem một đại nam nhân bắt lấy……

Loại này không biết xấu hổ hành động, Mi Trinh thật sự là làm không được

Nàng từ nhỏ rất là biết lễ, đừng nói cái gì tự tiến chẩm tịch, chính là cùng nam nhân nhiều lời nói mấy câu, nàng đều dễ dàng mặt đỏ.

……

Mi Trinh đến Kim Lăng quận thủ phủ thời điểm, Đào Thương cùng Điêu Thuyền hai người, chính bồi Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, tiểu Oanh Nhi ba cái hài tử nghiên cứu tân sự vật.

Hôm nay Gia Cát Lượng lại lắc qua lắc lại ra một loại kiểu mới món đồ chơi, chính lấy ra tới cấp vài người khoe khoang một chút.

Món đồ chơi mới có một cái trục tâm, cũng 26 cái tiểu hình lập phương tạo thành, có thể dọc theo giữa trục tâm qua lại xoay tròn, Gia Cát Lượng đem hình lập phương sáu mặt phân biệt viết với “Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, mình”, qua lại xoay tròn khảy quấy rầy, cũng làm người một lần nữa về sắp hàng xoay tròn tổ hợp trở về vị trí cũ.

Đào Thương vừa thấy đến thứ này thời điểm, lại là có chút kinh ngạc.

Này nima không phải khối Rubik sao?

Này ngoạn ý hẳn là người phương Tây phát minh đi? Như thế nào con bướm cánh một quạt gió, thế nhưng là làm Gia Cát Lượng đem cái này ngoạn ý trước tiên cấp mân mê ra tới?

Bất quá nghi hoặc về nghi hoặc, nhưng là chợt chi gian có khối Rubik chơi, Đào Thương đảo cũng cảm giác rất có ý tứ, Tư Mã Ý cùng tiểu Oanh Nhi đối vật ấy cũng cực cảm thấy hứng thú, hai cái

đại nhân ba cái hài tử, ban ngày ban mặt ở quận thủ trong phủ đua nổi lên khối Rubik.

“Chỉ đua ra hai mặt……” Đào Thương ở kiếp trước đối khối Rubik liền không phải thực am hiểu, ninh ba nửa ngày, chỉ đem hai mặt gom đủ ra tới.

Tiểu Oanh Nhi bĩu môi, khô cằn giơ lên trong tay khối Rubik.

Đứa nhỏ ngốc này thảm hại hơn, chỉ đua ra một mặt.

Tiểu Tư Mã Ý mồ hôi đầy đầu, một bên múa may chính mình chuyên chúc cây bồ quỳ phiến, một bên liếm môi ninh khí thế ngất trời.

Nhìn kia bộ dáng, đã càng ngày càng có truyền trung nói tế công tư thế.

“Lão sư mau xem!” Tiểu Tư Mã Ý một bên dùng sức lắc lư cây bồ quỳ phiến, một bên đem trong tay món đồ chơi nâng lên tới, mặt mày hớn hở nói: “Ha ha, ta đua ra tứ phía, thế nào?”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Gia Cát Lượng phong khinh vân đạm đem trong tay khối Rubik cử lên —— sáu mặt toàn tề.

Tiểu Tư Mã Ý gương mặt tươi cười lập tức liền cứng đờ ở.

Hắn một đôi manh mắt lẳng lặng nhìn Gia Cát Lượng trong tay khối Rubik, đột nhiên đem đầu vừa nhấc, khinh thường nói: “Trừ bỏ Nhị sư đệ, liền thuộc ta mạnh nhất……”

Lời nói còn chưa nói xong, Điêu Thuyền lại là cười khanh khách đem trong tay khối Rubik giơ lên, cũng là sáu mặt toàn tề.

Tư Mã Ý hoàn toàn héo đi.

Gia Cát Lượng còn chưa tính, không thể tưởng được liền Điêu Thuyền đều so với chính mình chơi lưu.

Hài tử lòng tự trọng rất là bị nhục……

Tiểu Tư Mã Ý tâm tình bị đè nén dưới, lại mắt trông mong nhìn Gia Cát Lượng trong tay bạch vũ phiến liếc mắt một cái, trong mắt lộ ra cực kỳ hâm mộ thần sắc.

Tuy rằng không phải thực hiểu, nhưng chuyên chúc thêm chút thật là hảo thần kỳ…… Nếu là ta cũng có thể bắt được như vậy một phen cây quạt, tưởng đua ra sáu mặt phỏng chừng cũng không phải việc khó.

Gia Cát Lượng không để ý tới hắn, cười hỏi Đào Thương nói: “Lão sư, ngài cảm thấy vật ấy như thế nào?”

Đào Thương trên dưới đùa nghịch trong tay khối Rubik, tán thưởng gật gật đầu: “Đường nét độc đáo, tài hoa hơn người, vật ấy đương nhưng đại sự mở rộng, tiểu lượng, thứ này có tên sao?”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cười nói: “Tạm thời còn không có, thỉnh lão sư thế học sinh giao cho kỳ danh.”

Đào Thương không có lập tức trả lời, mà là quay đầu nhìn về phía như suy tư gì Tư Mã Ý: “Ý nhi, ngươi cảm thấy thứ này hẳn là kêu cái tên là gì hảo?”

Tư Mã Ý khuôn mặt nhỏ một suy sụp, hiển nhiên là có chút không rất cao hứng.

“Lão sư…… Vì cái gì ngươi kêu Nhị sư đệ tiểu lượng, mà lại kêu ta ý nhi…… Học sinh cảm giác ăn ngon mệt a.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Việc này thực sự là không kém vi sư…… Ngươi kêu ta lão sư, ta kêu ngươi tiểu ý, ngươi cảm thấy này xưng hô đáng tin cậy sao?”

Tư Mã Ý lập tức liền nghẹn lại.

Đào Thương thấy Tư Mã Ý giận dỗi dường như cúi đầu, không có trả lời chính mình, bất đắc dĩ cười nói: “Tính, ngươi không nói, ta đây liền chính mình khởi đi…… Tiểu lượng, y vi sư chi thấy, vật ấy

căn bản chơi pháp, toàn dựa khâu mà thành, không ngại đã kêu làm ‘ Bính Đa Đa ’, như thế nào?”

“Tê ——!”

Một cái chớp mắt chi gian, thính đường nội, Điêu Thuyền, Tư Mã Ý, Gia Cát Lượng, tiểu Oanh Nhi bốn người, đồng thời về phía sau lui một bước, hít ngược một hơi khí lạnh.

Đào Thương tâm không khỏi xuống phía dưới trầm xuống.

Một loại điềm xấu dự cảm nảy lên hắn trong lòng.

Hình như là phải bị này giúp phụ nữ nhi đồng khinh bỉ tiết tấu a.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Này gì danh a? Sao như vậy khó nghe đâu?” Tư Mã Ý quay đầu nhìn về phía Gia Cát Lượng, thấp giọng nói.

Gia Cát Lượng còn lại là cắn môi, đau lòng nhìn trong tay đồ vật, biểu tình cực kỳ không tha…… Hiển nhiên là cảm thấy chính mình phát minh ra cái này bảo bối cục cưng làm lão sư nổi lên như vậy cái quái danh, thật là là giày xéo.

Đào Thương sắc mặt biến có điểm biến thành màu đen.

Tiểu Oanh Nhi còn lại là túm túm Điêu Thuyền thủy tụ, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, đào lão gia hắn sao này không văn hóa liệt.”

Điêu Thuyền còn lại là thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Cũng không biết hắn hôm nay là làm sao vậy…… Bọn nhỏ, vừa rồi tên kia không tính, sư mẫu cấp này bảo bối một lần nữa khởi một cái.”

Gia Cát Lượng vội vàng xoay người, cung cung kính kính hướng Điêu Thuyền làm thi lễ.

“Thỉnh sư mẫu vì học sinh chỉ ra chỗ sai.”

Đào Thương đứng dậy, không cao hứng nói: “Có ý tứ gì a? Bính Đa Đa làm sao vậy? Dựa vào cái gì không thể như vậy kêu a.”

Điêu Thuyền sợ Đào Thương tự ti, chỉ là ôn nhu an ủi hắn nói: “Bính Đa Đa khá tốt…… Chính là tên này quá cao nhã, bọn nhỏ có chút không tiếp thu được, chúng ta nhiều khởi mấy cái, lấy bị chờ tuyển.”

Dứt lời, liền thấy Điêu Thuyền dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm hàm dưới, suy nghĩ một chút, nói: “Tiểu lượng làm ra này hộp nhỏ, ngay ngắn hợp quy tắc, nhìn đơn giản, đùa nghịch lên lại là rất khó, rất là linh tính, không bằng đã kêu Linh Phương đi.”

Đào Thương trên mặt cơ bắp tức khắc cứng đờ.

Hảo hảo khối Rubik, cuối cùng biến thành cái Linh Phương, còn không bằng Bính Đa Đa dễ nghe đâu.

Điêu Thuyền nói vừa nói xong, lại thấy ba cái hài tử trên mặt, đều lộ ra thưởng thức cùng kính nể biểu tình.

Tư Mã Ý cái thứ nhất chắp tay bái phục nói: “Công dục thiện chuyện lạ, tất trước khởi hảo danh…… Sư nương như thế tài cao, thật sự là lệnh ý tâm trì hướng tới, Linh Phương! Tên này khởi cũng quá chuẩn xác!”

Gia Cát Lượng cũng là cung cung kính kính nói: “Đến sư nương kim khẩu một tán, vật ấy tất nhưng truyền lưu ngàn thế, lượng lòng rất an ủi chi.”

Tiểu Oanh Nhi cũng là vui sướng nói: “Vẫn là tỷ tỷ văn thải vô song, học thức nhưng cứu thiên nhân, đều có thể so mắc mưu thế đệ nhất tài nữ Thái đại gia.”

Đào Thương nghe xong buồn nôn, quả muốn phun.

Liền ở ngay lúc này, Bùi Tiền đi vào thính đường nội, nhìn nhìn trong phòng một nữ tam tiểu hoan thanh tiếu ngữ, mà Đào Thương còn lại là ở một bên giận dỗi bộ dáng, không khỏi mỉm cười.

Phủ quân đại nhân mấy năm tới rong ruổi tung hoành, ít khi bị bại, nhưng ở tình nhân cùng bọn học sinh trước mặt, phảng phất lại là thay đổi một người dường như, ít nhất không giống bên ngoài gian như vậy sắc bén ác độc.

“Phủ quân, mi phủ tiểu thư Mi Trinh, đại biểu Bành Thành mi gia tiến đến bái kiến phủ quân, giờ phút này đã là vào Kim Lăng thành.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, hướng về phía Bùi Tiền vẫy vẫy tay, tiếp nhận Bùi Tiền đưa lên bái thiếp, mở ra cẩn thận xem nhìn.

Sau khi xem xong, Đào Thương ngay sau đó phân phó: “Mi tiểu thư cũng không xem như người ngoài, ta cùng Điêu Thuyền cùng nàng cũng coi như là có vài lần chi duyên, sau đó ngươi phái người trực tiếp đem nàng mang đến, ta cùng Điêu Thuyền ở chỗ này chiêu đãi nàng đó là.”

“Nặc!” Bùi Tiền lĩnh mệnh, xoay người dựa theo Đào Thương yêu cầu xử lý việc này.

Điêu Thuyền có chút chần chờ nói: “Mi tiểu thư đại biểu chính là này huynh Mi Phương, nàng có chính sự cùng ngươi trao đổi, thiếp ở chỗ này, làm như có chút không có phương tiện đi.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Nếu là Mi Trúc tự mình lại đây, ta tự nhiên lấy công lễ chiêu đãi với hắn, nhưng kia Mi Trinh rốt cuộc chỉ là một cái không đủ song thập khuê phòng nữ tử, lấy công lễ tương chiêu có điều không ổn, ngày đó ta quan lễ thời điểm, chúng ta mấy cái cũng là ngồi ở cùng nhau luận các gia ưu khuyết điểm, cũng coi như là cũ thức, lần này đơn giản liền lấy bằng hữu chi lễ tương đãi, như vậy đối với mi gia cùng ta mua bán, không nói được còn có thể có một ít hữu ích tác dụng.”

Điêu Thuyền nghe Đào Thương nói có đạo lý, nhẹ nhàng gật đầu, cũng liền không làm lảng tránh.

Mà ba cái hài đồng cùng Điêu Thuyền tắc cùng nhau giữ lại.

Không bao lâu, Mi Trinh ở Bùi Tiền dẫn dắt hạ, đi vào thính đường nội, Đào Thương sai người mang lên trái cây mật nước tiếp đón Mi Trinh, sau đó lại đối Mi Trinh từng cái làm giới thiệu.

Đối với Điêu Thuyền, Mi Trinh tự nhiên là nhận thức, đến nỗi Tư Mã gia cùng Gia Cát gia hai đứa nhỏ, Mi Trinh cũng là có điều nghe nói.

Thấy Đào Thương dùng như vậy trận thế chiêu đãi chính mình, Mi Trinh làm như hơi có chút co quắp.

Thấy thế nào có điểm giống gia sẽ đâu.

Nàng đối với Đào Thương doanh doanh thi lễ, hơi có chút thẹn thùng nói: “Thái bình công tử lấy này chờ…… Này chờ gia yến trận trượng chiêu đãi trinh nhi, thực sự lệnh trinh nhi thật cảm thấy hổ thẹn sợ hãi.”

Đào Thương không lưu dấu vết nhìn lướt qua Mi Trinh đại bộ ngực……

Vẫn là như vậy núi non điệp khởi, lệnh người xem thế là đủ rồi đại nha.

“Mi cô nương không cần khách khí, ngươi lần này tuy rằng là đại biểu lệnh huynh, có công sự trong người, nhưng đào mỗ cùng cô nương cũng coi như là bạn cũ, Điêu Thuyền cùng cô nương cũng là cũ thức, chúng ta chi gian, liền không cần dùng cái loại này việc công xử theo phép công trường hợp đi? Như vậy trường hợp, cô nương nói chuyện cũng phương tiện chút.”

Mi Trinh nghe xong lời này, lược hiện thấp thỏm tâm mới làm như có chút hạ xuống.

“Thái bình công tử, ngài dục ở Kim Lăng xây thành lập hiệu buôn, cùng ta mi thị hợp tác, trinh nhi nơi này làm mi thị đại biểu cùng công tử bàn bạc việc này…… Không biết công tử cảm thấy, này hiệu buôn, cho là như thế nào hợp tác phương pháp đâu?”

Đào Thương nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ bàn, nói: “Ta tính toán thành lập hiệu buôn, gọi là mười ba hành, muối vụ chỉ là giữa hạng nhất, ngày sau hoặc có tăng thêm, mi cô nương đại biểu mi thị nhập phân trong đó, chúng ta hai nhà cộng đồng kinh doanh…… Cửa hàng bên này, chủ gia tuy rằng là ta Đào thị, nhưng ta ngày thường chính vụ phồn đa, hằng ngày trung chỉ sợ không có gì thời gian cố kỵ việc này, ta trái lo phải nghĩ, quyết định làm Điêu Thuyền đại biểu ta cùng với mi thị cùng hợp tác.”

Điêu Thuyền ở một bên vẫn luôn lẳng lặng nghe, nghe đến đó không khỏi chợt cả kinh.

Không đợi Điêu Thuyền nói chuyện, lại thấy Đào Thương tiếp tục nói: “Thứ nhất Điêu Thuyền cô nương cùng với ta cũng coi như có hôn ước, nhưng xem như ta Đào thị người trong, thứ hai các ngươi đều là cô nương gia, ngày thường hợp tác câu thông lên cũng coi như phương tiện, tam tắc nữ nhân tính toán tỉ mỉ, buôn bán loại sự tình này, đại phương hướng từ ta cầm giữ, thông thường chi tiêu tiến độ từ các ngươi kinh doanh, nói vậy có thể so với ta càng thêm cẩn thận chút, điểm này ta cùng lệnh huynh ý kiến nhưng thật ra giống nhau.”

Mi Trinh nghe xong lời này, đôi mắt đẹp lưu sóng, nhẹ nhàng nhìn lướt qua Điêu Thuyền, hỏi: “Cái này cái gọi là mười ba hành, trinh nhi rời đi Bành Thành hết sức, nghe huynh trưởng từng có sở đề cập…… Như vậy xin hỏi phủ quân, mười ba hành muối vụ ngoại bán, là từ phủ quân cung cấp hạn muối, mà từ ta mi thị cung cấp ngoại bán con đường, hay không?”

Đào Thương cười: “Đại khái chính là ý tứ này, chỉ là theo đào mỗ sở nghe, mi thị hơn trăm năm từ thương, kinh doanh gạo thóc, lụa bố, gốm sứ đồ vật, chỉ là này muối vụ chưa bao giờ đề cập, lại không biết các ngươi con đường, có không bán thành muối?”

Mi Trinh ở Đào Thương nóng bỏng nhìn chăm chú hạ, sắc mặt hơi có chút đỏ lên: “Xem công tử nói, thiên hạ cự giả, từ trước đến nay nào có quyết tâm chỉ bán mấy thứ đồ vật, chỉ cần có thể có lợi nhuận, ta mi gia cái gì đều có thể bán.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

“Kia như mi cô nương theo như lời, nếu là bán phân kiếm tiền, cô nương gia cửa hàng, cũng sẽ bắt đầu bốn phía ở Từ Châu các quận thu mua phân viên có phải hay không?”

Mi Trinh giống như bị cường rót xuân dược dường như, sắc mặt nổi lên một mảnh ửng hồng.

Đạo lý nhưng thật ra như vậy cái đạo lý, chính là như thế nào bị vị này thái bình công tử nói ra, nghe liền như vậy hụt hẫng đâu?

Đào Thương nhẹ nhàng dùng ngón tay đánh mặt bàn, lại hỏi Mi Trinh nói: “Còn có một việc, y theo cô nương chi thấy, này bán muối chia làm, hai ta gia lại là nên từng người lấy nhiều ít cho thỏa đáng?”

Mi Trinh hồi qua thần, dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm cằm, suy nghĩ một hồi mới vừa rồi nói: “Y tiểu muội chi thấy, muối vụ thủ lợi, phủ quân đến sáu, mi gia đến bốn, thù vì công bằng, không biết phủ quân ý hạ như thế nào?”

Đào Thương không đợi nói chuyện, lại nghe bên kia sương Điêu Thuyền đột nhiên mở miệng.

“Không được!”

Lại thấy Điêu Thuyền đứng dậy, vừa đi vừa mới ôn nhu kiều mị gương mặt, thay một bộ việc công xử theo phép công nghiêm túc bộ dáng.

Nhưng thấy nàng trước hướng Đào Thương nhẹ nhàng thi lễ, nói: “Tử Độ, ve nhi vừa mới lời nói đi quá giới hạn, sau đó ngươi đi thêm hỏi trách, nhưng nếu ngươi tin tưởng ve nhi, cho phép thiếp cùng mi tiểu thư đối vụ quản lý, kia này những trung việc, liền không khỏi ve nhi không cùng mi tiểu thư cẩn thận thương thảo thương thảo.”

Đào Thương thấy thế có điểm sững sờ: “A, có thể…… Không có việc gì, tả hữu ngày sau đều là hai ngươi phụ trách cụ thể sự vụ,

vậy bẻ xả bẻ xả.”

Điêu Thuyền hướng về phía hắn nhu mị cười, sau đó quay mặt đi tới, bản khởi gương mặt nhìn hướng Mi Trinh, nói: “Điêu Thuyền không giống trinh nhi muội muội xuất thân thương nhân đại tộc, tinh thông làm buôn bán chi đạo, nhưng hai nhà hợp tác, giao dịch lui tới, đơn giản là đem bổn cầu lợi mà thôi, hôm nay này cọc mua bán, nếu luận cập ‘ bổn ’, sở hữu sản muối đều là Tử Độ một phương ra, mà trinh nhi muội muội gia sở ra, đơn giản là ngày xưa buôn bán con đường, không có này đó hạn muối, ngươi mi gia cũng là bán khác, như thế tính ra, Đan Dương hạn muối trải qua mi gia, đơn giản là qua một tay, vừa không yêu cầu trước đó thải hóa, lại không cần phí tổn đầu nhập, lại không duyên cớ phân đi bốn thành, Điêu Thuyền cảm thấy có thất công bằng.”

Đào Thương ngạc nhiên mở to hai mắt, không thể tin được nhìn Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền lời nói, Đào Thương nhưng thật ra đều hiểu.

Nhưng là lại không nghĩ rằng, nàng một cái Vương Duẫn nghĩa nữ, cư nhiên cũng có thể có như vậy kiến thức cùng ý tưởng.

Mi Trinh không có bị Điêu Thuyền dọa đến, ngược lại là vừa đi vừa mới nhu nhược thẹn thùng thái độ, cũng bắt đầu biến thân.

Kỳ phùng địch thủ!

Mi Trinh đứng dậy, không chút nào sợ hãi nhìn Điêu Thuyền, tựa nhu thật mới vừa: “Tỷ tỷ lời này, có thất bất công, nếu luận phí tổn đầu nhập, ta mi thị tuy rằng không sản muối, nhưng tỷ tỷ lại quên tính một bút trướng, con đường nếu là ta mi thị, kia lui tới nam bắc vận chuyển, xe ngựa, nhân lực, lao phu, hoặc là ở ta mi thị nhà mình cửa hàng ngoại bán gã sai vặt nhân thủ chờ việc vặt vãnh, đều vì phí tổn, như thế tính ra, bốn sáu phần thành cũng không tính chiếm Kim Lăng thành tiện nghi, kỳ thật lại là mi gia đối Đào phủ quân tôn trọng, mà chủ động cắt thịt.”

Điêu Thuyền không chút khách khí, phản bác nói: “Muội muội nếu là cùng ta kế hoạch phí tổn, kia chúng ta hôm nay liền hảo hảo tính tính này bút trướng, Kim Lăng thành muối nãi thuộc quan muối, đào giếng thu thập, cũng là phí tổn, mười ba hành chính là Tử Độ tân kiến cửa hàng, hắn tuy có viên chức, nhưng mỏ muối lại phi Đào thị tài sản riêng, quận nội ra muối phí tổn tuy thấp, nhưng là lại vẫn cứ muốn thuế, Tử Độ thân là quận thủ, cũng là sẽ không trung gian kiếm lời túi tiền riêng, nói minh bạch chút, cũng bất quá là mười ba hành từ mỏ muối lấy muối ghi sổ mà thôi, này đó phí tổn không biết muội muội tính quá không có?”

Mi Trinh thở dài: “Tỷ tỷ nếu là như thế suy luận, kia tiểu muội liền lại nhường một bước, bảy tam nhiều nhất.”

Điêu Thuyền nhướng mày: “Bảy tam? Cũng có thể, ta đây tưởng hỏi lại muội muội một câu, nếu là vận ra bên ngoài châu chi muối, muối tiền nhân mi gia con đường khó khăn mà vô pháp thu về, này thiếu hụt trướng mục, lại là nên từ người nào gánh vác?”

Mi Trinh không chút khách khí: “Tự nhiên là thái bình công tử.”

“Muội muội lời này, ta tuyệt không đồng ý……”

“……”

Nhìn hai nữ nhân ở thính đường môi trên thương lưỡi kiếm, Đào Thương không khỏi toét miệng,

Còn phải là lão nương nhóm gặp qua a, cùng mua đồ vật chém giới dường như, một bút tính so một bút tinh tế.

Vừa rồi vẫn là ôn nhuận nhĩ nhã hai cái đại mỹ nữ, giờ phút này chỉ chớp mắt, đã là biến thân thành chợ bán thức ăn chém giới vô địch bác gái, đấu khẩu, ngươi tới ta đi, ai cũng không phục ai.

Tư Mã Ý thè lưỡi, đối với bên người Gia Cát Lượng thấp giọng nói: “Nữ nhân thật đáng sợ nha, ta lần đầu tiên thấy sư nương như vậy

hung…… Còn có cái kia đại ngực bụng thẩm thẩm, cũng hảo nghiêm túc.”

Gia Cát Lượng lắc lư bạch vũ phiến, nhưng thật ra có vẻ phong khinh vân đạm.

Hắn quay đầu nhìn về phía tiểu Oanh Nhi, ôn nhu nói: “Ngươi trưởng thành, nhưng không cho biến thành các nàng hai cái như vậy ồn ào.”

Tiểu Oanh Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu.

Không bao lâu, hai nữ nhân rốt cuộc đem sở hữu chi tiết từng cái nói thỏa, định ra chia làm chi tiết cùng chương trình, xem giữa sân còn lại bốn người trợn mắt há hốc mồm.

Điêu Thuyền quay đầu nhìn về phía Đào Thương, kiều tiếu cười: “Tử Độ, ta cùng trinh nhi muội muội vừa mới nói những cái đó, ngươi đồng ý sao?”

Mi Trinh cũng là khôi phục ngày thường thẹn thùng trạng thái: “Phủ quân nếu là cảm thấy có cái gì vấn đề…… Có thể nói ra, trinh nhi cùng ngài lại nghị.”

“A?” Đào Thương chớp chớp mắt, ngơ ngác gật đầu, phục hồi tinh thần lại: “Không tật xấu! Các ngươi lao đã thực thấu triệt, các mặt đều thực hoàn mỹ, ta thật sự là tìm không ra cái gì sơ hở…… Cái kia, quay đầu lại nghĩ cái văn tự chương trình, ta cấp Trương Chiêu bọn họ nhìn xem, nếu là không có gì đại sơ hở, liền có thể định ra.”

Mi Trinh cùng Điêu Thuyền, nghe vậy đều là lộ ra tươi cười.

Lại thấy Điêu Thuyền đột nhiên vừa chuyển đầu, nhìn về phía Mi Trúc, khẽ cười nói: “Muội muội, ngươi lần này tới, chính là tính toán thường trú Kim Lăng thành?”

Mi Trinh thẹn thùng gật gật đầu, nói: “Nhất thời nửa khắc, lại là đi không được.”

“Thật tốt quá, quay đầu lại ta lãnh ngươi ở Kim Lăng bên trong thành đi dạo, có một nhà bố phô, bán gấm vóc đặc biệt nhu, tính chất cực hảo, cảm giác so gấm Tứ Xuyên đều không sai biệt lắm đâu, quay đầu lại chúng ta cùng nhau qua đi, hảo hảo tuyển tuyển.”

Mi Trinh trên mặt tràn đầy mỉm cười: “Thật sự? Kia nhưng đến làm phiền tỷ tỷ, ta lần này tới vội vàng, ngày thường quần áo cũng chưa như thế nào mang, chỉ có tam chiếc xe ngựa……”

Hai cái vừa mới đấu võ mồm người, giờ phút này lập tức lại trở nên cực kỳ muốn hảo.

Đào Thương xoa xoa đầu, tự thẹn không bằng.

Các nàng, so với ta có thể thành đại sự a.

------oOo------

Chương 244: Trương Trọng Cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn đến vừa mới còn ở khẩu kiếm khẩu chiến Mi Trinh cùng Điêu Thuyền đột nhiên đều thay đổi khuôn mặt, còn muốn ước cùng nhau đi dạo phố, mọi người không khỏi đều có chút mờ mịt.

Tư Mã Ý gãi gãi đầu: “Các nàng hai vừa rồi ồn ào đến như vậy lợi hại, như thế nào lập tức lại như vậy hòa khí?”

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, hờ hững nói: “Công là công, tư là tư, rất đơn giản đạo lý, ta xem vị kia mi thẩm thẩm cùng sư mẫu rất là đầu cơ, ngày sau lại thành sinh ý đồng bọn, không nói được sẽ gấp đôi muốn hảo.”

Tư Mã Ý cười hắc hắc: “Tựa như hai ta giống nhau sao?”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng quét Tư Mã Ý liếc mắt một cái, tiếp theo giơ lên cái mũi, nhẹ nhàng một “Hừ”.

Thực hiển nhiên, hắn cũng không cảm thấy chính mình cùng Tư Mã Ý có bao nhiêu muốn hảo.

Đào Thương thấy Mi Trinh cùng Điêu Thuyền nói thỏa, trong lòng khẽ nhúc nhích, bắt đầu nhớ thương nổi lên mặt khác một sự kiện.

Đào Thương cười hỏi Mi Trinh: “Mi cô nương, đào mỗ có một kiện việc tư, muốn hướng cô nương thỉnh giáo một chút, còn thỉnh không tiếc chỉ giáo.”

Mi Trinh nghe vậy, không biết vì sao, trong đầu chợt nhớ tới rời đi Bành Thành trước, Mi Trúc đối chính mình đưa ra cái thứ hai yêu cầu, sắc mặt không khỏi bá lập tức biến đỏ.

Việc tư thỉnh giáo?

Hắn nên không phải muốn hỏi ta thành không thành thân đi?

Đào Thương lại không quản khác, chỉ là hỏi: “Mi thị sinh ý trải rộng các châu, xin hỏi quý hào sở kinh doanh mua bán trung, nhưng có dược liệu này hạng nhất nghề nghiệp?”

Mi Trinh không nghĩ tới Đào Thương sẽ hỏi hắn cái này, gật gật đầu nói: “Là có.”

“Vậy các ngươi dược liệu, nhưng có hướng Quan Trung tiêu thụ?”

Mi Trinh trầm ngâm một chút, thấp giọng nói: “Quan Trung khoảng cách Từ Châu mà xa, Lương Châu bên kia lại nhiều dân tộc Khương, mi gia sinh ý nhưng thật ra chưa từng hướng bên kia thâm làm, bất quá Trường An chung quanh quận huyện, đến vẫn là có chút cửa hàng tiền tệ.”

Đào Thương nghe vậy, tinh thần tức khắc vì này chấn động.

“Đào mỗ trong tay có một cái phương thuốc, dục ở Trường An nơi phát huy, đến lúc đó muốn dùng giáo sự phủ nhân viên mượn mi gia quý hào dùng một chút, không biết việc này được không không?”

Mi Trinh gật gật đầu, nói: “Như thế việc nhỏ, chỉ là không biết công tử muốn bán chính là cái gì phương thuốc?”

“A, cái này…… Ta còn cần lại cân nhắc cân nhắc, chờ phương thuốc thành, lại hướng mi tiểu thư để lộ không muộn.”

……

……

Đào Thương trong lời nói phương thuốc, kỳ thật đã cân nhắc hồi lâu, nhưng nhưng vẫn lại không có hoàn toàn thành hình.

Đào Thương không phải thần tiên, có chút đồ vật hắn đại khái biết, nhưng rốt cuộc không có thật thao quá, có chút phương thuốc hắn cho dù là biết đại khái thành phần, nhưng cụ thể như thế nào xứng, hắn lại là không hiểu.

Phương thuốc tử nếu muốn chế vì thành dược, vẫn là đến làm Kim Lăng trong thành các y sư giúp chính mình nghiền ngẫm nghiền ngẫm.

Một ngày này, Đào Thương người mặc thường phục, lãnh Bùi thị bốn huynh đệ đi trước Kim Lăng bên trong thành một nhà hiệu thuốc trung bàn bạc việc tư.

Từ khi thượng một lần Đào Thương đáp ứng rồi Vương Duẫn diệt trừ Đổng Trác yêu cầu lúc sau, một đoạn này thời gian, Đào Thương lâu lâu liền tới nhà này hiệu thuốc rũ hỏi cố vấn.

Vị này lão y sư mỗi tháng đều sẽ thu được Đào Thương thù lao, tiền số rất xa lớn hơn chính hắn ngày thường đến khám bệnh tại nhà chữa bệnh kim ngạch.

Đào Thương không phải ngốc tử, tương phản hắn quá so với ai khác đều khôn khéo, hắn sở dĩ phải cho lão y sư tiền, là làm hắn hiệp trợ chính mình giúp chính mình nghĩ cách biện chứng ra một cái phương thuốc, sau đó căn cứ dược tính chế tạo ra thành dược.

Một bộ tai họa Ngụy Tấn văn nhân nhóm hơn bốn trăm năm thành dược.

“Thạch nhũ, thạch lưu huỳnh, bạch thạch anh……” Lão y sư cau mày, giống nhau giống nhau cấp Đào Thương đem dược liệu mài nhỏ tăng thêm trong chén, sau đó qua tay đưa cho hắn, nói: “Lúc này hẳn là không sai biệt lắm.”

“Không sai biệt lắm?” Đào Thương nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói: “Kém nhiều đi! Này mấy tháng ngươi đều lừa gạt quá ta bao nhiêu lần, chính ngươi không phải không biết, liền bởi vì ngươi xứng phá

dược, ta đều hại chết nhiều ít tiểu bạch thử? Ta đôi tay, hiện tại dính đầy nhiều ít máu tươi, ngươi biết không?”

Lão y sư nghe vậy rất không phục.

“Phương thuốc là ngươi ra, nơi này dược liệu ngươi cũng bất quá là liền nhớ cái đại khái, liền phân lượng cùng tỉ lệ đều không có, toàn dựa lão phu một người tại đây hồ ngốc, này ngoạn ý ở thành hình trước, còn không thể cho người ta thử dùng, lão phu có thể xứng đến loại tình trạng này, đã thuộc khó được, đổi cá biệt người, căn bản là không thể tiếp ngươi này sống!”

“Thổi đi ngươi liền.” Đào Thương kéo kéo khóe miệng, nói: “Lúc này có thể có vài phần nắm chắc, đạt tới ta nói hiệu quả.”

Lão bác sĩ không nhanh không chậm trả lời: “Ba bốn phân đi.”

“Ba bốn phân?” Đào Thương hai cái đôi mắt trừng tròn trịa: “Ngươi thu ta vài tháng tiền, nghiên cứu tới nghiên cứu đi, kết quả là cho ta thành phẩm, cũng chỉ có ba bốn phân nắm chắc? Ngươi chơi ta đâu? Tin hay không ta tấu ngươi!”

Lão y sư một chút cũng không hổ thẹn, đem đầu giương lên: “Ngươi này phương thuốc tàn khuyết không thiếu, không hề định tề dùng lượng, toàn dựa lão phu một người hồ ngốc, hỏi ngươi là đang làm gì, ngươi phi nói là phải dùng tới trị thương hàn……”

Đào Thương sắc mặt có điểm đỏ lên, già mồm nói: “Vốn dĩ chính là trị thương hàn…… Chẳng lẽ này dược dược tính không táo sao?”

Lão bác sĩ hừ hừ, nói: “Táo nhưng thật ra táo! Vấn đề là trị thương hàn táo dược nào có ngươi đưa ra những cái đó yêu cầu? Nói cái gì ăn lúc sau còn muốn cả người nóng lên nóng lên, cần thiết muốn cởi áo tháo thắt lưng, uống rượu tẩy tắm nước lạnh, còn phải dục tiên dục tử…… Ngươi rốt cuộc là làm lão phu xứng bệnh thương hàn dược vẫn là xuân dược?”

Đào Thương sắc mặt càng ngày càng không tốt.

Này lão y sư hứa đại tuổi tác, sao như vậy không nhận người hiếm lạ đâu.

“Lui tiền! Ta không ở ngươi này lộng!”

Lão y sư hiển nhiên cũng là cái gốc rạ, đầu diêu cùng trống bỏi dường như: “Lui tiền? Khó mà làm được, lão phu trả giá lao động, dù cho không thành sự, này tiền ngươi cũng đến chiếu phó.”

Đào Thương tới cái này hiệu thuốc, thuộc về cải trang vi hành, này lão y sư ngày thường cũng không ra khỏi cửa đi lại, thế nhưng là không biết đến vị này Đan Dương quận thủ.

Đào Thương thật sâu hít một hơi, giơ tay gật gật đầu kia lão y sư cái mũi, nói: “Hành, ngươi chờ, quay đầu lại chờ ta đem này phương thuốc nghiên cứu chế tạo hảo, ta bắt ngươi thế tiểu bạch thử thí dược.”

“Ngươi dám! Rõ như ban ngày, còn không có vương pháp.”

Đào Thương nắm lấy trường án thượng phối dược, xoay người liền đi.

Bởi vì Đào Thương đi pha cấp, không có xem lộ, lại là cùng một cái đi vào hiệu thuốc trung niên nhân trực tiếp đâm vào nhau.

Mà Đào Thương trong tay gói thuốc, còn lại là trực tiếp rơi xuống ở trên mặt đất, tản ra hoa.

Kia bị Đào Thương đánh ngã trung niên nhân phong trần mệt mỏi, một mông ngồi dưới đất.

Trung niên nhân cúi đầu nhìn nhìn Đào Thương rơi xuống trên mặt đất phối dược, trên mặt lộ ra áy náy chi sắc, vội nói: “Này, xin lỗi! Thực sự là xin lỗi! Ta sốt ruột trảo mấy bức dược, đi quá hoảng loạn chút…… Nhất thời chưa từng xem lộ.”

Đào Thương lắc lắc đầu, một bên ngồi xổm xuống thân mình thu thập rơi rụng trên mặt đất thuốc bột, một bên nói: “Cùng ngươi

không quan hệ, là ta đi quá nóng nảy, không ngại sự.”

Kia trung niên nhân tiến lên giúp Đào Thương thu thập thành dược, áy náy nói: “Ngươi xem ngươi này dược đều rải…… Ai, tại hạ thực sự hổ thẹn, nếu không ta bồi ngươi tiền đi?”

Đào Thương tâm tình không tốt, thế nhưng là cực kỳ không có hố hắn: “Không cần, tả hữu đều là chỉ có bốn năm thành nắm chắc phương thuốc, ta lấy về đi cũng không có gì dùng, nhiều nhất bất quá chính là lại nhiều độc chết một cái bạch chuột……”

Lời nói còn chưa nói xong đâu, lại thấy kia trung niên nhân mày nhăn lại, dùng tay dính chạm đất thượng ma thành mặt thuốc bột, bắt được cái mũi hạ ngửi ngửi một chút, tiếp theo sắc mặt chợt đại biến.

“Ngũ thạch tán?!”

Đào Thương vừa nghe lời này, trong lòng tức khắc run lên.

Hắn kinh nghi bất định ngẩng đầu nhìn về phía kia trung niên nhân, com lại thấy trung niên nhân giờ phút này, cũng chính thật sâu nhìn chăm chú hắn.

Đào Thương: “Ngươi như thế nào biết ngũ thạch tán?” (trung niên nhân: “Ngươi xứng ngũ thạch tán làm cái gì?”)

Đào Thương: “Ngươi có biết hay không này ngoạn ý phối phương?” (trung niên nhân: “Ngươi có biết hay không này ngoạn ý độc tính cực đại?”)

Đào Thương: “Có thể hay không đem phối phương nói cho ta?” (trung niên nhân: “Vật ấy phối trí phương pháp thành thật không thể truyền lưu hậu thế.”)

Sau một lúc lâu lúc sau……

Đào Thương quay đầu tiếp đón cửa Bùi thị huynh đệ tiến vào, sau đó một lóng tay trung niên nhân: “Đem hắn cho ta trảo trở về!”

Trung niên nhân: “……”

……

……

Bùi thị huynh đệ từ khi ở cây táo chua huyện cùng Đào Thương nhận thức lúc sau, trừ bỏ ra trận đánh giặc bản lĩnh ở ngoài, còn luyện liền một tay bắt cóc cướp đường tuyệt sống, cái này bản lĩnh, cũng không phải Đào Thương yêu cầu bọn họ luyện, mà là Bùi thị huynh đệ đi theo Đào Thương thời gian dài, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy đã tốt muốn tốt hơn, bọn họ trong lòng biết được chính mình tay cầm thượng nếu là không có mấy hạng tuyệt sống, đi theo Đào Thương là tuyệt đối không phổ biến.

Ai biết vị này thái bình công tử mỗi ngày rảnh rỗi không có việc gì, sẽ cân nhắc chút cái gì nhận không ra người hoạt động.

Kỹ nhiều không áp thân, ngày thường nhàn hạ chăm học khổ luyện, hôm nay rốt cuộc có tác dụng.

Trung niên nhân bị trói trở về quận thủ phủ sau, Đào Thương ở chính sảnh hội kiến hắn, cũng tự mình vì hắn cởi bỏ trên người dây thừng, trí rượu an ủi, biểu hiện cực kỳ lễ ngộ.

:.:

------oOo------

Chương 245: Đổng Trác thân thể

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đại thúc!” Đào Thương một bên vì trung niên nhân cởi bỏ dây thừng, một bên đầy mặt đau lòng an ủi hắn nói: “Tại hạ tới muộn, lại là làm đại thúc ngài chịu khổ.”

Trung niên nhân ngây người ngẩn ngơ, không thể tưởng tượng nhìn Đào Thương, hồn nhiên không nghĩ tới tiểu tử này sẽ nói ra như thế không biết xấu hổ nói tới.

Ta còn không phải là bởi vì ngươi tiểu tử mới chịu khổ sao? Cái gì kêu ngươi đến chậm?

Đào Thương lại là không quản cái kia, một bên giải dây thừng một bên oán giận nói: “Nhìn xem này giúp xuẩn sát mới, trói như vậy khẩn, đem đại thúc cánh tay đều cấp lặc tím…… Như thế nào còn trói lại cái chết khấu.”

Giải khai dây thừng lúc sau, trung niên nhân sờ sờ trên tay lặc ngân, kinh nghi bất định nhìn Đào Thương.

“Ngươi rốt cuộc là người phương nào, trói ta tới đây làm chi?”

Đào Thương cũng không trực tiếp trả lời, như cũ là cười ha hả nhìn hắn.

“Vị này đại thúc…… Hẳn là kêu vị tiên sinh này, tựa hồ là một vị bốc thuốc cao thủ a.”

Trung niên nhân nghe vậy sửng sốt, sau đó gật gật đầu.

“Trảo dược ăn chết hơn người sao?”

Trung niên nhân nhíu mày, lắc lắc đầu.

“Có muốn cố ý ăn chết quá ai sao?”

Trung niên nhân sắc mặt có chút biến thành màu đen, một trương ngăm đen gương mặt hơi hơi đỏ lên, cũng không biết có phải hay không bởi vì khí.

Đào Thương cười ha hả tiếp tục nói: “Thật không dám dấu diếm, tại hạ chính là Đan Dương quận thủ Đào Thương, hôm nay mạnh mẽ thỉnh tiên sinh tiến đến bên trong phủ, quả thật là có một kiện tám ngày đại sự muốn thỉnh tiên sinh hỗ trợ……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy kia trung niên nhân hai tròng mắt tức khắc trừng tròn trịa, giật mình trên dưới đánh giá Đào Thương một hồi, đột nhiên hét lớn một tiếng, đem Đào Thương cấp khiếp sợ.

“Ngươi chính là Đào Thương? Cái kia danh chấn thiên hạ thái bình công tử!?”

Thấy trung niên nhân chợt biến cùng bệnh tâm thần giống nhau, Đào Thương trong lòng có chút không rõ nguyên do, hắn thấp thỏm bất an gật gật đầu, nói: “Ta chính là Đào Thương, danh chấn thiên hạ không tính là, nhiều nhất chính là so người bình thường hơi chút đỏ như vậy một tí xíu……”

“Ha ha!” Trung niên nhân phát ra một trận ngắn ngủi tiếng cười, trong tiếng cười tràn ngập khuây khoả.

“Hảo tiểu tử, chính là làm ta tìm được ngươi! Hôm nay nói cái gì cũng đến cùng ngươi lý luận lý luận!”

Đào Thương có chút khẩn trương, xem này trung niên nhân biểu tình, chính mình giống như thiếu hắn một đống nợ giống nhau.

Nhưng vấn đề là, ta cũng không nhận thức hắn a?

Chính mình cả đời này, giống như liền thiếu quá Mi Trúc tiền tới.

“Không biết tiên sinh như thế nào xưng hô?”

Trung niên nhân đem bộ ngực một đĩnh, cao giọng tự giới thiệu: “Hảo thuyết, tại hạ nãi Nam Dương Trương Cơ là cũng.”

Đào Thương ngây ngẩn cả người, bất quá cũng không phải bởi vì Trương Cơ Trương Trọng Cảnh thanh danh.

Quả thật, Trương Trọng Cảnh là một vị đáng giá tôn kính kỳ nhân, thân là Trường Sa thái thú, lại ở mùng một mười lăm không hỏi chính sự, khai đường vì tứ phương bá tánh chẩn bệnh chứng bệnh, chân chính làm ra phù hợp y thánh cái này tên tuổi cao quý sự nghiệp.

Nhưng Đào Thương sửng sốt chân thật nguyên nhân…… Là ông trời quá mẹ nó chiếu cố chính mình.

Đây là sống thoát thoát đem ngũ thạch tán phối phương nghiên cứu chế tạo người đưa đến chính mình trước mặt a!

Khó trách vừa mới ở hiệu thuốc, này lão tiểu tử sở trường đầu ngón tay dính dính thuốc bột, là có thể nghe ra là ngũ thạch tán tới.

Này phương thuốc vốn dĩ chính là xuất từ hắn bút tích, hắn nghe thấy không được liền kỳ quái.

Bất quá Đào Thương như cũ có chút nghi hoặc, thân là Nam Dương người, thả ngày sau vẫn là Trường Sa thái thú Trương Trọng Cảnh, không thành thành thật thật ở Kinh Châu đợi, chạy đến Đan Dương quận tới làm cái gì?

Chẳng lẽ hắn ở Kinh Châu trị đã chết người, chạy đến Giang Đông tới trốn kiện tụng?

Đào Thương thực mau sẽ biết Trương đại phu không xa ngàn dặm chạy đến Kim Lăng thành nguyên nhân là cái gì.

Trương Trọng Cảnh từ trong lòng, run run rẩy rẩy lấy ra mấy trương chiết nhăn bèo nhèo vải vóc.

Sau đó, liền thấy lão nhân này duỗi tay đem vải vóc mà đưa tới Đào Thương trong tay.

“Cái gì ngoạn ý?” Đào Thương nghi hoặc nói.

“Quế chi canh phương……” Trương Trọng Cảnh làm như có vẻ có chút ủy khuất: “Nghe nói là ngươi làm cho?”

Đào Thương mặt “Đằng” lập tức liền đỏ.

Xong rồi, sao chép sao, bị chính chủ đã tìm tới cửa!

Đào Thương pha là khó xử duỗi tay gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói: “Nguyên lai Trương tiên sinh ngàn dặm mà đến, là vì này giấy canh phương…… Cái kia, này canh phương e ngại ngươi chuyện gì?”

Trương Cơ lại đầy cõi lòng kích động từ trong lòng lấy ra mặt khác một phần giản độc, đưa cho Đào Thương: “Nơi này, là ta nhiều năm qua tâm huyết chi làm! Trương mỗ bất tài, tự gọi này vì 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》, này tuy chưa hoàn thành, nhưng giữa một bộ văn chương, từng ghi lại vì quế chi canh phương……”

Đào Thương làm bộ làm tịch “Nga” một tiếng, không biết xấu hổ nói: “Cùng ta lộng lặp lại bái?”

Trương Cơ ý vị thâm trường gật đầu.

Đào Thương lấy quá kia cuốn chưa hoàn thành 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》, một bên xem, một bên lẩm bẩm nói: “Không quan hệ, bao lớn điểm sự, bản quyền nhường cho ngươi chính là, một trương phương thuốc mà thôi, đào mỗ không lắm hiếm lạ……”

Trương Trọng Cảnh lại là thật mạnh lắc lắc đầu, nói: “Khó mà làm được, liền tính là phương thuốc lộng lặp lại, nhưng dược lý dược tính cũng không một mặt sai lầm, dưới bầu trời này nào có trùng hợp như vậy sự tình, nếu không có là ngươi sao chép Trương mỗ bí học, kia đó là ta sao chép ngươi…… Nhưng ta dám đối với Thiên Khải kỳ, Trương Cơ nghiên dược nửa đời, tuyệt không sẽ làm ra

bực này bỉ ổi việc, hôm nay tới đây, nói cái gì cũng muốn cùng ngươi lý luận cái minh bạch……”

Trương Cơ ở nơi đó lải nhải, Đào Thương lại không như thế nào nghe, chỉ vì hắn lật xem 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》 tay đột nhiên dừng, đôi mắt trừng đại đại.

Đào Thương đang xem kia một đoạn, lúc đầu tiêu đề hiển hách nhiên đúng là “Ngũ thạch tán” một thiên.

Trương Cơ thấy Đào Thương không cùng chính mình lý luận, mà chỉ là dùng sức nhìn chằm chằm giản độc xem, có chút không cao hứng.

“Thái bình công tử, còn thỉnh nhằm vào việc này, cho ta một cái cách nói mới là.”

Đào Thương cẩn thận đem kia một đoạn nhìn một lát, sau đó đối với Trương Trọng Cảnh triển khai, một lóng tay mặt trên phương thuốc, ha hả cười nói: “Ngươi những cái đó đều là việc nhỏ, liền tính là ta sao ngươi, hành đi? Ta đuối lý…… Chúng ta thả trước nhìn xem cái này phương, trương thần y quả nhiên là cao nhân a, này ngũ thạch tán phương, ngươi quả nhiên là hiểu, xem ra đào mỗ xác thật là không có trói sai người, trương thần y xin thương xót, có thể hay không giúp ta đem một đoạn này phương thuốc phối ra thành dược làm ta xem xét một chút?”

Trương Cơ sắc mặt lập tức liền biến khẩn trương.

“Thành thật không thể!” Trương Cơ đem đầu vặn giống như trống bỏi giống nhau, tỏ vẻ kiên quyết không từ.

“Vì cái gì? Ngươi này mặt trên rõ ràng viết này phương chính là trị liệu thương tổn, khô nóng bổ ích…… Nếu là bổ ích, vì cái gì không thể xứng?”

Trương Trọng Cảnh đột nhiên cất bước tiến lên, duỗi tay liền phải đoạt Đào Thương trong tay 《 bệnh thương hàn tạp chỉnh luận 》,

nhưng Đào Thương lại là sớm có chuẩn bị, hắn nhạy bén đem tay một chút đặt với phía sau, cười khanh khách nhìn Trương Cơ.

Trương Cơ trên đầu có chút đổ mồ hôi.

“Ngươi này hậu sinh…… Mạc nháo! Kia ngũ thạch tán đối với hoạn có thương tích hàn người bệnh, tuy rằng có ấm áp bổ ích công hiệu, nhưng đối với người thường tới nói, thương tổn cực đại, trăm triệu không thể hạt dùng.”

Đào Thương lông mày nhẹ nhàng một chọn, ngạc nhiên nói: “Ngươi nói trước nói, ngươi này phương thuốc phối trí ra tới thành dược, nếu là ăn, sẽ có cái gì thương tổn?”

Trương Cơ dậm chân nói: “Này ngũ thạch tán thường nhân dùng để uống lúc sau, tuyệt khó tĩnh nằm, tất nhiên là sẽ chuyển vòng khắp nơi đi lại, ba hồn bảy phách cũng là sẽ xuất hiện ảo giác cảm giác, như trụy sương mù, thả sẽ cả người khô nóng, cần thiết muốn ăn lạnh thực, uống rượu nguyên chất ngăn chặn dược tính, nếu không thân thể rất khó hóa giải rớt ngũ thạch tán độc tính, này mới có thể chữa bệnh, lại cũng nhưng hại người, tuyệt không có thể tùy ý xứng chi……”

“Này ngoạn ý có tráng dương công hiệu sao?” Đào Thương tò mò hỏi Trương Cơ nói.

Trương Cơ thấy Đào Thương giống như không nghe thấy chính mình nói chuyện dường như, hơi có chút phát bực: “Ta xứng chính là bệnh thương hàn dược! Lại không phải xuân dược, cái gì tráng dương không tráng dương…… Mau trả lại cho ta!”

Dứt lời, giương nanh múa vuốt hướng về Đào Thương vọt qua đi.

Đào Thương hướng về phía bên ngoài hô một giọng nói, liền thấy Bùi Tiền cùng Bùi bổn hai huynh đệ vọt tiến vào, một tả một hữu đem Trương Cơ kiềm trụ.

Đào Thương cười ha hả đối Trương Cơ nói: “Trương thần y, ngươi này bổn 《bệnh thương hàn tạp chứng》, đào mỗ tạm thời nhận lấy, đãi ta dùng này mặt trên phương thuốc phối trí ra gãi đúng chỗ ngứa ngũ thạch tán sau, tự nhiên châu về Hợp Phố…… Nếu trương thần y đã tới ta Kim Lăng thành, y đào mỗ xem đơn giản cũng đừng đi rồi, vừa lúc lưu lại nơi này…… Đào mỗ Kim Lăng thành thật sự thực khuyết thiếu giống ngài như vậy y đạo nhân tài, sau này vì giáo sự phủ phối trí các loại độc dược chuyện này, khả năng liền phải thường xuyên phiền toái trương thần y.”

Trương Cơ nghe vậy, sắc mặt chợt biến trắng bệch.

“Độc, độc dược?”

“Ân, không tồi, ta tin tưởng ở hơn một ngàn năm lúc sau, độc thánh Trương Trọng Cảnh thanh danh thế tất sẽ tán dương khắp cả Thiên triều! Hôm nay, chúng ta liền trước từ này nho nhỏ ngũ thạch tán bắt đầu.”

Trương Cơ trợn mắt cứng họng, không biết nên như thế nào mở miệng.

Chính mình vượt qua ngàn dặm nơi, tới tìm Đào Thương, chỉ là tưởng đem Đào Thương bên này quế chi canh phương xuất xứ lộng cái rõ ràng.

Có từng tưởng được đến, canh phương còn không có lộng minh bạch, lại bị thằng nhãi này đem chính mình khấu hạ làm độc dược?

Này thế đạo đến tột cùng là làm sao vậy?

……

……

Đào Thương chỉ là đậu đậu Trương Trọng Cảnh, đương thời hiển hách danh y, Đào Thương đương nhiên không thể đem hắn chế tạo thành Tây Độc.

Trị bệnh cứu người, phổ độ chúng sinh, mới là Trương Cơ hẳn là làm chủ nghiệp.

Y người sao, ở đâu làm không phải làm, Kim Lăng thành đoạn đường phong thuỷ thượng giai, tại đây cứu tử phù thương thành tựu, khẳng định so mặt khác địa phương đều đại.

Đương nhiên, lưu lại Trương Cơ làm điểm nghề phụ, ngẫu nhiên thật sự xứng điểm độc dược, này cũng không phải không được.

Liền xem Trương Cơ chính mình có hay không cái này giác ngộ.

Quan Trung, Trường An thành.

Tướng quốc phủ.

Ngày gần đây tới Đổng Trác cảm giác thân thể có điểm không quá thoải mái.

Nhưng cụ thể như thế nào cái không thoải mái pháp, Đổng Trác chính mình cũng không nói lên được.

Liền giống như ban đầu, hắn mỗi ngày có thể uống hai cái bình rượu, ăn thịt số cân, nhưng là hiện tại lại liền thường lui tới lượng cơm ăn một nửa đều ăn không đến.

Năm rồi thời điểm, Đổng Trác giống nhau có thể đêm ngự tam nữ, nhưng là hiện tại, buổi tối ngự một nữ đều có thể đem lão gia tử mệt hổn hển mang suyễn.

Đối với này điểm, Đổng Trác trong lòng rất là nín thở, hắn hoài nghi chính mình có phải hay không ở sinh lý cơ năng thượng xuất hiện vấn đề.

Tìm nhiều ít y quan, đối Đổng Trác tiến hành bắt mạch, nhưng y quan nhóm đều nói hắn là khéo tửu sắc gây ra, hơn nữa tuổi lớn, thân thể thận âm hư, thận dương hư, dạ dày hư, tì hư, gan hư…… Dù sao toàn thân trên dưới nào nào đều hư.

Không hề ngoài ý muốn, này đó nói tướng quốc đại nhân thận hư các y sư, không có một cái được đến kết cục tốt, hết thảy bị băm uy cẩu.

Tướng quốc đại nhân mới 60 xuất đầu, hoa nhi giống nhau tuổi tác, nụ hoa đãi phóng, đúng là tự cao tự đại, khắp nơi gieo giống tán hoan hảo thời đại, này đàn lang băm cư nhiên nói tướng quốc đại nhân hư?

Không chỉnh chết các ngươi chỉnh chết ai.

Tuy rằng Đổng Trác cực không phục lão, nhưng sự thật chứng minh, thân thể hắn tại đây loại cao cường độ giải trí tiêu hao quá mức hạ, xác thật là một ngày không bằng một ngày.

Một ngày này, Đổng Trác ở trong hoàng cung đêm túc một vị tiên đế phi tần, tiếc rằng lão tặc trên giường biểu hiện thật là không tốt, cơ hồ là không đến một nén nhang công phu, liền nộp vũ khí đầu hàng bỏ giới bại hạ trận tới.

Nhìn vị kia phi tần một bộ chưa đã thèm tao dạng, đổng tướng quốc trong lòng đã giận thả xấu hổ, trực tiếp rút ra bội kiếm, đem vị kia phi tần chém chết ở giường ngọc phía trên.

Ngồi ở trên giường tử thi bên cạnh, Đổng Trác cầm lấy một hồ ngự rượu, ngửa đầu ục ục rót lên.

Tướng quốc đại nhân đây là mượn rượu tiêu sầu, nghẹn khuất a!

Nếu không phải bởi vì trường không ra, lão tặc hận không thể đem chính mình thiến.

Đúng lúc này, thình lình nghe ngoài cửa có thị vệ giương giọng bẩm báo.

“Tướng quốc, Quách tướng quân cầu kiến.”

Đổng Trác đem bầu rượu từ bên miệng gỡ xuống, thật dài đánh cái rượu cách, đối ngoại cao giọng quát: “Làm a nhiều tiến vào.”

Không bao lâu, liền thấy Lương Châu đại tướng Quách Tị, người mặc trọng giáp, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào trong phòng.

Quách Tị hướng Đổng Trác thật sâu thi lễ, sau đó thẳng khởi sống lưng, lại bị trước mắt cảnh sắc lộng choáng váng.

Chỉ thấy giường ngọc bên cạnh, Đổng Trác lão tặc vai trần, lộ lông ngực, ăn mặc quần lót, bưng một bầu rượu ở kia ùng ục ùng ục rót.

Mà hắn phía sau giường gian, một khối trắng bóng nữ thi vẫn không nhúc nhích hoành nằm trên giường đệ thượng, máu tươi theo dọc theo mép giường một giọt một giọt dừng ở mộc chế trên mặt đất, huyết hồng huyết hồng, nhìn hết sức đáng chú ý.

Nhìn loại này tình hình, Quách Tị trợn mắt há hốc mồm, trong lòng chợt nhảy ra một cái vô lấy luân so vớ vẩn ý tưởng.

Tướng quốc không hổ chính là tướng quốc, 60 tuổi người, thật là uy phong không giảm năm đó a! Trời sinh thần lực a!…… Hắn lão nhân gia cũng quá mãnh!

Cái kia tiên đế phi tần…… Không phải thật sự bị tướng quốc làm chết đi?

------oOo------

Chương 246: Lữ Bố xấu hổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Tị đôi mắt bình tĩnh nhìn Đổng Trác phía sau trên giường kia cụ trần trụi nữ thi, trong đầu suy nghĩ muôn vàn, trong lòng kinh dị.

Đổng Trác không biết Quách Tị trong đầu giờ phút này đang ở cân nhắc nội dung,

Nếu là biết, hắn thế nào cũng phải đem Quách Tị cắt thành một ngàn phiến xuyến ăn.

Đổng lão tặc giờ phút này cũng có chút hiểu sai.

Hắn theo Quách Tị ánh mắt quay đầu nhìn nhìn lỏa thi, thật mạnh ho khan một tiếng, nói: “Nhìn không ra tới, quách nhiều ngươi cư nhiên còn hảo này một ngụm…… Cũng thế, ngươi nếu là thích, một hồi liền tìm cái bao tải bối về nhà đi thưởng thức, bất quá cần nhớ lấy, này ngoạn ý chơi cái một hai ngày ý tứ ý tứ phải, nếu không thời gian dài, thi thể một xú dễ dàng có độc.”

Quách Tị nghe vậy tức khắc hồi qua thần, hai tròng mắt trừng đại đại, không thể tin được nhìn Đổng Trác.

Này đều cái gì cùng cái gì nha!?

“Tướng quốc hiểu lầm! Mạt tướng…… Mạt tướng…… Tuyệt không ý này a.”

“Ai ai ai ~~! Cùng lão phu còn khách khí cái gì!”

Đổng Trác phất phất tay, chặn Quách Tị nói đầu, hào sảng nói: “Người trẻ tuổi, thích chút mới lạ cổ quái kích thích chơi pháp, lão phu là người từng trải, đều có thể lý giải! Rốt cuộc lão phu cũng tuổi trẻ quá, lại nói ngươi này mới vừa nào đến nào a, lão phu tuổi trẻ

thời điểm, đừng nói chết nữ nhân, chết nam nhân cũng không buông tha……”

Quách Tị nghe vậy sợ tới mức cả người một run run, chạy nhanh cúi đầu, dưới chân cũng là không dấu vết về phía sau hoạt động hai bước, tận lực ly Đổng Trác xa một chút.

Chính mình hôm nay này có tính không là đã biết tướng quốc bí tân a? Hắn phản ứng lại đây lúc sau sẽ không giết người diệt khẩu đi?

Hơn nữa tướng quốc này yêu thích cùng khẩu vị đều quá nặng chút…… Hắn quá một hồi sẽ không phạm cái gì thần kinh, lại coi trọng ta đi?

Nếu quả thực như thế…… Quách mỗ rốt cuộc là nên từ vẫn là không nên từ a?

Quách Tị chính mình ở bên kia thấp thỏm bất an, Đổng Trác lại là đã vì hắn an bài thượng.

“Người tới a!”

“Ở!”

Ngoài cửa đi vào hai cái cao lớn cường tráng Tây Lương quân hộ vệ.

Đổng Trác giơ tay một lóng tay trên giường nữ thi, đối với kia hai cái Tây Lương binh phân phó nói: “Dọn dẹp một chút sạch sẽ, quay đầu lại đóng gói đưa đến Quách tướng quân trong phủ đi!”

“Nặc!”

Quách Tị thấy thế khóc không ra nước mắt.

Này nhưng hảo, vừa vào cửa không đợi lao chính sự đâu, trước cấp trong nhà chỉnh đi trở về một khối nữ thi, quá đen đủi! —— hơn nữa này vẫn là Trường An trong cung cũ tần, quay đầu lại làm nhà mình

bà nương cùng lão nương thấy được, lại nên như thế nào giải thích? Chẳng lẽ nói là muốn hầm ăn?

Cố tình này thi thể còn không thể không cần.

Phất tướng quốc ý tốt, quay đầu lại bị hầm rất có thể chính là chính mình.

Nhìn hai gã Tây Lương quân hộ vệ đem thi thể khiêng đi, Quách Tị âm thầm thở dài một tiếng, sửa sang lại nhan sắc, từ trong lòng rút ra một phần danh sách, thượng trình cấp Đổng Trác nói: “Tướng quốc, đây là mạt tướng gần đây ở Trường An thành phụ cận khai quật lăng mộ, đạt được mồ trung hiếm quý danh sách, cố ý lấy tới cấp tướng quốc xem qua.”

Đổng Trác không có duỗi tay tiếp, chỉ là hưng ý rã rời phất phất tay, nói: “Không nhìn, không có gì đại ý tư, ngươi đại lão phu an bài, một nửa đưa hướng mi ổ, một nửa ngươi cùng Lý Giác, Trương Tế, Phàn Trù bọn họ mấy cái, cùng chúng ta Tây Lương trong quân tướng tá nhóm phân đó là.”

Quách Tị nghe vậy vui mừng quá đỗi, liên tục cười hướng Đổng Trác cảm ơn.

Đổng Trác có vẻ có chút mỏi mệt, oai cực đại thân hình, dựa nghiêng trên còn có chút mùi máu tươi trên giường, nửa mị thượng đôi mắt, bỗng nhiên làm như lại nghĩ tới cái gì, bổ sung nói: “Còn có Lữ Bố cùng Tịnh Châu quân tướng tá nhóm, lại cũng không thể bạc đãi, hiểu không?…… Cũng muốn cho bọn hắn phân một phần.”

Quách Tị nghe vậy, sắc mặt trở nên có chút cứng đờ.

Tuy rằng đối còn muốn phân cho Tịnh Châu quân một phần tài vật sự rất bất mãn, nhưng này dù sao cũng là Đổng Trác mệnh lệnh, Quách Tị không dám vi phạm, chỉ có thể là thấp giọng ứng một câu.

Bất quá nghĩ lại tưởng tượng, Quách Tị trong lòng ý niệm lại sống!

Tướng quốc chỉ là nói muốn phân cho Tịnh Châu quân một phần, lại là không có nói muốn phân cho Tịnh Châu quân nhiều ít.

Hắc hắc, nếu tướng quốc không có minh xác như thế nào phân, kia việc này nhưng lại quái không đến Quách mỗ trên đầu.

Đổng Trác híp mắt, nhìn như ở ngáy, kỳ thật lại đã là đem Quách Tị biểu tình tất cả đều xem ở trong mắt.

Đổng Trác khóe miệng trong bất tri bất giác, treo lên một tia mỉm cười.

“Lão phu gần nhất, không biết làm sao, thân thể thật là là nói không nên lời khó chịu……” Đổng Trác đột nhiên đem chuyện vừa chuyển, đem đề tài lại xả tới rồi thân thể của mình thượng: “Người này một qua 60, liền cảm giác là rất xa không bằng qua đi rắn chắc…… Ai, tưởng lão phu năm đó, là cỡ nào anh hùng vô địch, vô luận là ở chiến trường vẫn là trên giường, phóng nhãn thiên hạ có thể nói mấy vô địch thủ…… Cái gì nữ nhân lão phu trị không phục thiếp! Nhưng hôm nay lại là liền một cái cũ cung phi tần đều lộng nàng bất quá, ai, hay là lão phu là thật sự không được?”

Quách Tị nghe đến đó, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ, minh bạch vừa rồi cái kia đã chết nữ nhân là chuyện như thế nào.

Nguyên lai không phải làm chết a…… Mà là bởi vì làm bất tử, cho nên mới qua tay lộng chết nàng.

Nhìn Đổng Trác một bộ rất là ai oán bộ dáng, Quách Tị tròng mắt vừa chuyển, đột nhiên đối Đổng Trác gián ngôn nói: “Tướng quốc, Quách mỗ gần nhất ở Trường An bên trong thành, nghe nói Trường An thành một nhà hiệu thuốc trung, làm như ở bán một loại từ Đông Châu đưa tới thần dược, giá cả cực quý, nhưng hiệu quả lại cực kỳ hảo, Trường An trung rất nhiều danh môn con cháu, quan lại sĩ tộc, đều đối này dược rất là si mê, tướng quốc không ngại hoặc nhưng thử một lần?”

Đổng Trác nhíu nhíu mày, nói: “Thần dược? Quản gì đó?”

Quách Tị vội nói: “Nghe nói là có thể kéo dài tuổi thọ, tráng dương cường thân…… Mạt tướng cũng là nghe nói tới, rất nhiều Trường An sĩ tộc trung quan lại phong lưu con cháu, thực này dược lúc sau, đều nói hiệu quả tuyệt hảo, chẳng những là thần thái sáng láng, thần thanh khí sảng, thả uống thuốc sau tất nhiên rộng rãi, thể lực chuyển cường, thậm chí còn có người nói, ăn xong này dược sau, còn có thể có hư ảo mê ly, mọc cánh thành tiên cảm giác, lại là không biết là thật là giả.”

Đổng Trác nghe vậy, vội vàng từ trên giường thẳng đứng dậy, trừng lớn con mắt dùng sức nhìn chằm chằm Quách Tị xem, vội vàng nói: “Ngươi lời này thật sự? Thực sự có như vậy thần kỳ bảo bối? Ăn đều có thể làm người cảm giác thành tiên?”

Quách Tị cẩn thận nói: “Cụ thể có cái gì hiệu quả, mạt tướng cũng không dùng quá lại là không biết, bất quá Trường An trong thành, xác thật là có rất nhiều nhà giàu sĩ tử đối vật ấy cực kỳ mê luyến…… Tướng quốc nếu là nguyện ý, mạt tướng không ngại đi tìm một chút những cái đó dùng quá này dược sĩ tử, tìm tòi đến tột cùng, như thế nào?”

Đổng Trác giờ phút này cũng không hiện uể oải, hắn từ trên giường nghiêng người, xuống đất qua lại độ bước chân, vẻ mặt hưng phấn.

“Hành, ngươi trước phái người đi tra xét tra xét, nhớ lấy âm thầm hành sự, không thể làm người biết được, việc này nếu là là thật, kia liền…… Kia liền đem tên kia hiệu thuốc lão bản, cấp lão phu trực tiếp đưa tới tướng quốc bên trong phủ! Việc này không thể làm người khác biết được, đặc biệt là Lý Nho, biết không?”

Quách Tị vội vàng khom người, nghiêm mặt nói: “Tướng quốc yên tâm! Hết thảy bao ở mạt tướng trên người!”

Ở Đào Thương cấu tứ trung, hắn biết ngũ thạch tán một khi chảy vào Trường An, thả bị sĩ tộc con cháu sở thổi phồng, kia lấy Đổng Trác tâm tính tất nhiên là sẽ nếm thử!

Bởi vì Đổng Trác bản thân chính là cái hảo ngoạn chơi chủ. 60 tuổi người, như cũ là ở phóng túng chính mình dục vọng không biết thu liễm, này liền thuyết minh hắn thiên tính chính là hỉ nhạc hoan dâm, khát vọng nếm thử các loại kích thích, người như vậy đối với mới mẻ sự vật dục vọng trình độ muốn rất xa lớn hơn người thường.

Hơn nữa Đổng Trác tuổi lớn, chỉ cần giáo sự phủ thành viên ở Trường An bên trong thành không ngừng rải rác khuếch đại ngũ thạch tán công hiệu cùng thần kỳ, đặc biệt là “Thành tiên” như vậy mẫn cảm từ ngữ một khi truyền khai, không có khả năng hấp dẫn không đến Đổng Trác.

Đổng Trác hiện tại có được thiên hạ tối cao quyền lực, một người một khi có được tối cao quyền lực cùng địa vị, ở tiền tài sắc đẹp cũng không thiếu thiếu dưới tình huống, hắn nhất khát vọng đồ vật là cái gì?

Đương thần tiên!

Nhất điển hình ví dụ, chính là Tần Thủy Hoàng.

Hiện tại Đổng Trác ở trên thực tế tuy rằng không có Tần Thủy Hoàng như vậy công tích, nhưng tọa trấn Quan Trung, tay cầm thiên tử, ương ngạnh thiên hạ, như vậy thành tựu, phóng nhãn trước mắt Hán triều, cũng thật liền không có ai có thể so qua.

Cho nên, cái này đánh “Tiên dược” tên ngũ thạch tán, chỉ cần ở tuyên truyền phương diện làm tốt cũng đủ lực độ, Đào Thương tin tưởng, Đổng Trác không có khả năng không ăn.

Mà lấy Đổng Trác tại đây loại xa hoa dâm dật, hàng năm tiêu hao quá mức thân thể trạng huống hạ, nếu là dùng ngũ thạch tán nói……

Sau đó quả sẽ biến thành cái dạng gì, Đào Thương cũng không dám bảo đảm.

Đương nhiên, ở Đào Thương kỳ vọng, tốt nhất là có thể đem đổng lão tặc trực tiếp ăn chết.

Nhưng là thiên hạ sự cũng không đều ở Đào Thương trong lòng bàn tay, có chút thời điểm, sự tình phát triển khả năng sẽ so Đào Thương tưởng tượng càng thêm nghiêm trọng!

……

……

Trường An thành, Lữ Bố phủ.

Lữ Bố vẻ mặt âm trầm nhìn trong tay kia phân danh mục quà tặng, tay trái gắt gao nắm chặt thành nắm tay, cốt khớp xương đều bị chính mình nắm chặt rắc rắc vang lên.

“Quách Tị thất phu, đem ta Tịnh Châu quân đều trở thành là xin cơm khất cái.”

Lữ Bố đem kia danh mục quà tặng hướng về bàn trước trên mặt đất trực tiếp một ném.

Hắn lời nói tuy rằng như cũ là lạnh nhạt mà bình tĩnh, nhưng là tinh mắt bên trong tức giận, làm như có thể đem toàn bộ tướng quân phủ phòng ốc điểm.

Lữ Bố hạ đầu, theo thứ tự ngồi Ngụy Tục, Tống hiến, Trương Liêu, Cao Thuận, Hách Manh chờ vài vị hắn thân cận nhất chiến tướng.

Chư vị chiến tướng trung, Ngụy Tục cùng Lữ Bố có quan hệ thông gia quan hệ, cũng là Lữ Bố tín nhiệm nhất người, hắn đứng dậy, nhặt lên Lữ Bố vừa mới ném ra kia phân danh mục quà tặng, cẩn thận nhìn một lúc sau, ngay sau đó nói: “Ôn hầu, việc này muốn hay không cùng tướng quốc báo cáo một chút?” (Lữ Bố trong lịch sử là ở diệt trừ Đổng Trác sau, từ Vương Duẫn giật dây sắc phong ôn hầu, nhưng ở quyển sách trung xét xử lý, đã là ở 149 chương trung

nhắc tới từ Đổng Trác đem này ban hầu, đất phong như cũ là ôn huyện.)

Lữ Bố nhàn nhạt quét Ngụy Tục liếc mắt một cái, nói: “Bẩm báo? Bẩm báo lúc sau, lại có tác dụng gì?”

Ngụy Tục có chút sốt ruột: “Trường An gần lăng bảo vật, một nửa bị tướng quốc đưa hướng mi ổ, bốn thành bị Lương Châu quân sở chiếm, chúng ta Tịnh Châu quân lại chỉ chiếm một thành, đồng dạng là tướng quốc thủ hạ, vì sao như thế bạc đãi ta chờ?”

Hách Manh ở một bên tiếp lời nói: “Có thể hay không là tướng quốc sơ hở?”

Lữ Bố thở dài, nói: “Không phải tướng quốc sơ hở, chỉ sợ là hắn cố ý như thế.”

Ngụy Tục còn muốn nói lời nói, lại nghe Trương Liêu đột nhiên nói: “Chúng ta Tịnh Châu quân ở trên danh nghĩa tuy là ở tướng quốc trị hạ, nhưng luận cập thân mật trình độ, rốt cuộc Tây Lương quân mới là tướng quốc thân tín cũ bộ, Tịnh Châu quân đại bộ phận sĩ tốt vẫn là chỉ nhận ôn hầu, không nhận tướng quốc, tướng quốc lúc trước nhận ôn hầu làm nghĩa tử, com cứu này căn bản cũng bất quá là vì lung lạc trụ ôn hầu mà thôi, bởi vì hắn biết, lung lạc trụ ôn hầu một người, chẳng khác nào lung lạc ở toàn bộ Tịnh Châu quân.”

Lữ Bố nhắm mắt lại, trầm ngâm thật lâu sau mới vừa rồi nói: “Văn xa nói không tồi, kỳ thật từ quy thuận tướng quốc lúc sau, bổn tạm chấp nhận biết tướng quốc lấy ngô làm nghĩa tử chân ý nãi ở Tịnh Châu quân…… Nói câu không xuôi tai nói, kỳ thật ở Đổng Trác dưới trướng, bản tướng quân ở trong mắt người ngoài nhìn như phong cảnh vô hạn, kỳ thật như đi trên băng mỏng.”

Chúng tướng nghe vậy tức khắc toàn trầm mặc.

Bọn họ đều minh bạch Lữ Bố trong lời nói che giấu thâm ý.

Lữ Bố thân là Tịnh Châu quân dẫn đầu người, Đổng Trác đã muốn trọng dụng hắn, để chi phối Tịnh Châu quân này chi lực lượng cường đại, mặt khác còn muốn nơi chốn cẩn thận phòng bị cũng chế hành Lữ Bố.

Bởi vì rốt cuộc Tịnh Châu quân sở trung tâm người là Lữ Bố, Lữ Bố ở Tịnh Châu trong quân uy vọng hơn xa với Đổng Trác.

Này kỳ thật là Đổng Trác cực không muốn nhìn đến, nhưng hắn tạm thời không có cách nào.

Mà Đổng Trác cũng là giỏi về cân bằng người từng trải, hắn đối Lữ Bố lại là phong hầu lại là thu làm nghĩa tử, mặt ngoài nhìn như ân sủng vô hạn, nhưng kỳ thật Lữ Bố lại bởi vì sủng ái cử đã chịu Tây Lương quân cựu phái dòng chính các tướng quân không ít ghen ghét cùng cừu thị.

Mà lần này chia của trân bảo, Tây Lương quân chiếm bốn thành mà Tịnh Châu quân chiếm một tầng, trong đó nguyên nhân căn bản, cũng là ở chỗ này điểm.

Mà Đổng Trác cố ý phóng túng như thế hành sự, cũng là vì cô lập Tịnh Châu quân, đem Lữ Bố đẩy đến Lương Châu chư tướng mặt đối lập.

Hai chỉ binh mã càng là bất hòa, hắn Đổng Trác ở giữa điều đình, uy tín mới vừa rồi càng cao.

:.:

------oOo------

Chương 247: Đổng Trác cắn dược

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tướng quốc phủ, Đổng Trác thư phòng.

Đổng Trác ngồi ở chủ vị, lạnh lùng nhìn phía dưới tên kia tuổi trẻ hiệu thuốc lão bản, trong ánh mắt nhiều ít mang theo một ít xem kỹ cùng phỏng đoán ý vị.

“Ngươi tên là gì?” Đổng Trác đột nhiên mở miệng.

Tên kia tuổi trẻ hiệu thuốc lão bản, làm như sợ không được, hai chân đột nhiên mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống Đổng Trác trước mặt, run run rẩy rẩy nói: “Thảo, thảo dân Dĩnh Xuyên Dương Địch người Lý Kiệu…… Gặp qua tướng quốc! Tướng quốc, thảo dân vô tội a! Mong rằng tướng quốc đừng giết ta!”

Đổng Trác không kiên nhẫn phất phất tay, nói: “Cái nào nói muốn giết ngươi? Lăn lên! Lão phu có chuyện hỏi ngươi!”

Tên kia gọi là Lý Kiệu hiệu thuốc lão bản dường như nghe không giống nhau, chỉ là dùng sức hướng Đổng Trác quang quang dập đầu, trong miệng không ngừng hô to: “Tướng quốc tha mạng! Tướng quốc tha mạng a!”

Đổng Trác hướng về phía một bên Quách Tị sử một cái ánh mắt, liền thấy Quách Tị hiểu ý, đi nhanh tiến lên, một phen túm khởi kia hiệu thuốc lão bản, nâng lên tay tới, bùm bùm một đốn đại tát tai, chỉ đem hắn phiến đầu người óc heo giống nhau, thằng nhãi này mới vừa rồi ngừng nghỉ.

“Thoải mái?”

Hiệu thuốc lão bản Lý Kiệu rầm rì gật đầu ứng thừa.

Đổng Trác dùng tay nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Ngươi một cái Dự Châu người, chạy đến Quan Trung tới bán dược, vì cái gì?”

Lý Kiệu một bên rầm rì, một bên nói: “Trước, năm kia thời tiết, Dự Châu thứ sử tôn phủ quân chiếm cứ Dĩnh Xuyên quận, trước Dự Châu thứ sử Khổng phủ quân thân chết, tôn thứ sử trên diện rộng chiêu binh, không hạn hộ tịch nam đinh chi số, tuyên bố toàn thống nhập quân biên, tiểu dân tư thân một người, không muốn tễ trước người trận tang tánh mạng, cho nên âm thầm bán của cải lấy tiền mặt sản nghiệp tổ tiên bỏ chạy, may mà có tiểu dân Quan Trung có thân, cho nên ngàn dặm tới đây đến cậy nhờ, tướng quốc, thảo dân không phải là này đều có tội đi……”

“Được rồi, được rồi!” Đổng Trác lười đến nghe này hiệu thuốc lão bản dong dài, cùng xua đuổi ruồi bọ dường như vẫy vẫy tay, nói: “Lão phu không tưởng như thế nào mà ngươi, ngươi hoảng cái cái gì, lão phu triệu ngươi tới, là vì ngươi kia hiệu thuốc trung sở bán kia một phương tiên dược!”

Lý Kiệu nghe vậy tức khắc bừng tỉnh.

“Tướng, tướng quốc nói, nói chính là thảo dân phô trung sở bán tổ truyền tiên tán?”

Đổng Trác nghe vậy, mày một chọn, nói: “Cái gì, vẫn là tổ truyền?”

Lý Kiệu dùng sức gật đầu, đối Đổng Trác nói: “Không tồi, tổ truyền! Này phương nãi tiểu dân gia tổ đời đời tương truyền, dùng để điều dưỡng thân thể, kéo dài tuổi thọ, chữa bệnh phục thân, tổ tiên có di nguyện, nếu không có hậu bối sinh hoạt khó tế, trăm triệu không thể đem này bí phương truyền lưu hậu thế……”

“Nga?” Đổng Trác nghe thế, làm như tới điểm hứng thú, nói: “Thoạt nhìn, đảo thật đúng là một mặt cách hay a.”

Lý Kiệu cẩn thận nhìn Đổng Trác, thấp giọng nói: “Tướng quốc chẳng lẽ là dục muốn thử này thần phương?”

Đổng Trác cười ha ha, nói: “Không tồi, nếu không có muốn nhìn này vị thần dược có bao nhiêu thần kỳ, lão phu triệu ngươi này tiện dân nhập phủ làm chi? Sau đó ngươi cấp lão phu phối dược, cần cẩn thận chút, nếu như bằng không, đừng trách lão phu không nói tình cảm!”

Lý Kiệu vừa nghe tức khắc dọa luống cuống, vội vàng dập đầu: “Thảo dân không dám, thảo dân trăm triệu không dám! Thảo dân sao dám đối tướng quốc bất kính, chỉ cầu tướng quốc lưu thảo dân một cái tánh mạng!”.

“Ân, còn xem như cơ linh…… Lại đây đi, đem phương thuốc viết xuống tới, lão phu phái người đi ra ngoài bốc thuốc.” Đổng Trác ở trên bàn cầm lấy một quyển giản độc, về phía trước đẩy ý bảo Lý Kiệu viết.

Lý Kiệu té ngã lộn nhào đi vào Đổng Trác bàn trước, đề bút dính mặc, run run rẩy rẩy bắt đầu ở giản độc thượng viết phương thuốc.

Không bao lâu, Lý Kiệu viết xong, Đổng Trác cầm lấy phương thuốc cẩn thận nhìn nhìn.

Nhưng thấy mặt trên viết thạch nhũ, tím thạch anh, bạch thạch anh, lưu hoàng, xích thạch chi…… Từ từ.

Đổng Trác cũng không biết dược lý, nhưng nhiều ít cũng minh bạch một chút, hắn đại khái nhìn một chút.

Cái này niên đại không có gì cố định bệnh viện phòng khám, đặc biệt là giống Đổng Trác như vậy hàng năm ở trong quân trà trộn người, có đôi khi sinh bệnh, toàn dựa vào chính mình cho chính mình trị, cái gọi là lâu bệnh thành lương y, đại khái tề đồ vật, lão tặc nhưng thật ra còn có thể xem hiểu một tí xíu.

Trừ bỏ cảm giác dược tính đều tương đối khô nóng ở ngoài, đảo cũng là không có gì đặc biệt.

Liền mấy thứ này, cũng có thể phối ra cái gì chó má thần dược?

Đổng Trác pha là không quá tin tưởng nhìn Lý Kiệu, nghẹn ngào nói: “Đợi lát nữa dược xứng đã trở lại, nếu là không có hiệu quả, tin hay không lão phu quật ngươi tam đại phần mộ tổ tiên?”

Lý Kiệu nghe vậy đại kinh thất sắc, nói: “Tướng quốc lời này nói như thế nào, dù cho là mượn thảo dân một vạn cái lá gan, thảo dân cũng trăm triệu không dám lừa gạt tướng quốc ngươi nào.”

“Ha ha ha ha.” Đổng Trác vừa lòng gãi gãi hổ cần, duỗi tay tiếp đón quá Quách Tị nói: “Phái người đi bắt dược, nhớ lấy muốn tìm chúng ta Lương Châu quân tâm phúc, người khác lão phu không tin được.”

Quách Tị duỗi tay tiếp nhận, nói: “Tướng quốc yên tâm.”

……

……

Không bao lâu, các loại dùng dược đều trảo đã trở lại, kia Lý Kiệu tiện lợi Đổng Trác cùng Quách Tị mặt, từng cái ước lượng, phá đi dược vật, cũng từng cái phối trí.

Lý Kiệu cấp Đổng Trác phối dược, rất là tinh tế, chút nào không dám chậm trễ, không bao lâu liền đem dược xứng thành.

Nhìn một bao bao ngũ thạch tán bị bãi ở chính mình trước mặt, Đổng Trác giờ phút này lại có chút do dự.

Dù sao cũng là uống thuốc, không phải ăn cơm, thình lình ai đều không quá dám hạt dùng.

“Này ngoạn ý như thế nào ăn?”

Lý Kiệu nói khẽ với Đổng Trác nói: “Này dược đại bổ, cần lấy món ăn lạnh cùng lãnh rượu liền phục, mới vừa có lớn nhất chi công hiệu.”

Đổng Trác híp mắt trầm tư một hồi, mới vừa rồi đối Quách Tị nói: “Ấn hắn nói, trác người lộng chút món ăn lạnh lãnh rượu, lại tìm mấy cái tin được nội thị tới.”

Không bao lâu, Quách Tị phái người đem rượu và đồ nhắm lộng tới, còn tìm ba gã nội thị.

Liền thấy Đổng Trác đại thứ thứ hướng bàn thượng một dựa, đối với kia ba gã nội thị quát: “Cho các ngươi ba cái một cái cơ hội, nhìn đến bàn thượng này mấy bao dược không có? Mỗi người ăn một bao! Lão phu thưởng hắn một cái bên trong phủ tỳ nữ đương bà nương, không dám ăn, hết thảy chém đầu!”

Ba người vừa nghe lời này, vội vàng phía sau tiếp trước bôn tiến lên đi.

“Tướng quốc, ta ăn!”

“Tướng quốc, thả xem tiểu nhân ăn một cái ngươi cấp mở mở mắt!”

“Tướng quốc, ta so với bọn hắn cường, ta chính mình một người một lần là có thể ăn tam bao!”

Dứt lời, ba người phía sau tiếp trước chạy vội tới Đổng Trác án đi lên trảo, sợ một cái lạc hậu, bà nương đến không không nói, còn phải bị Đổng Trác chém đầu chết.

Vừa thấy này ba cái nội thị hổ dạng, Đổng Trác tức khắc có chút nóng nảy, tức muốn hộc máu nói: “Nhẹ điểm! Ăn một bao là được! Con mẹ nó đều đương cơm ăn đâu! Cấp lão phu chừa chút!”

Không bao lâu, liền thấy ba người từng người đem một bao ngũ thạch tán liền lãnh rượu lãnh cơm ăn đi xuống.

Đổng Trác cùng Quách Tị trừng mắt, dùng sức xem nhìn kia ba gã nội thị phản ứng.

Không bao lâu, liền thấy ba người bắt đầu tất cả đều đứng ngồi không yên.

Ba gã nội thị phía trước phía sau, đều là sắc mặt đỏ lên, giống như mới từ trong nồi bị vớt ra tới giống nhau, cả người mạo nhiệt khí không nói, còn không tự chủ được bắt đầu ở nhà ở trung qua lại đi bộ, một đám mặt mày hớn hở, không biết còn tưởng rằng này dược có bao nhiêu ngọt.

Đổng Trác híp mắt cẩn thận xem nhìn, lại phát hiện ba người biểu tình đều rất là mê ly, vẻ mặt tươi cười, phảng phất không biết gặp cái gì cao hứng thả lại vui vẻ sự, hơn nữa các tinh thần khí cũng có vẻ rất là tràn đầy.

Nhất rõ ràng, là trong đó một người, hắn nửa người dưới giống đực đặc thù, đã hiện phi thường tràn đầy, quần ở giữa thượng thực rõ ràng có một chỗ cao cao đứng thẳng.

“Đem bọn họ dẫn đi.” Đổng Trác đối Quách Tị phân phó nói.

Quách Tị ngay sau đó lĩnh mệnh, tiếp đón người đem ba gã nội thị lãnh ra thư phòng.

Phối dược Lý Kiệu vừa muốn nói chuyện, lại thấy Đổng Trác đối với hắn phất phất tay, nói: “Ngươi cũng đi xuống chờ.”

Kia Lý Kiệu vâng vâng dạ dạ khom người mà lui, nhưng không ai phát hiện, hắn trên mặt lộ ra một tia chợt lóe rồi biến mất ý cười.

Không cần thiết nhiều lời, này Lý Kiệu đúng là giáo sự phủ giáo sự quan, hắn thuộc về Dĩnh Xuyên nhà nghèo, chính là năm đó Quách Gia cầu học khi cùng trường chi hữu, bị Quách Gia cố ý từ Dĩnh Xuyên mang đến Kim Lăng thành, ở giáo sự bên trong phủ hiệp trợ chính mình cùng kinh doanh giáo sự phủ mọi việc.

Có thể cùng lãng tử Quách Gia ở cầu học thời kỳ hoà mình, có thể là cái gì hảo bánh.

Đãi tất cả mọi người đi xuống lúc sau, Đổng Trác nhìn bàn thượng kia một bao bao thành dược, trong mắt bắt đầu nhảy ra mãnh liệt quang mang.

Thân là ăn uống phiêu nhạc tổ tông cấp nhân vật, Đổng Trác giờ phút này thực sự là tâm ngứa khó nhịn.

Những người đó trạng thái, người khác có lẽ xem không rõ, nhưng Đổng Trác liếc mắt một cái liền đã nhìn ra này dược diệu dụng.

Kia ba cái thị vệ, vừa mới các đều ở hưng phấn điểm thượng a.

Đổng Trác thật sâu hút một ngụm khí lạnh, rốt cuộc khống chế không được nội tâm ma quỷ, mở ra Pandora ma hộp.

Ở ăn đại lượng món ăn lạnh lúc sau, Đổng Trác dùng lãnh rượu đưa phục một bao ngũ thạch tán.

Ăn xong lúc sau, Đổng Trác liền lẳng lặng ngồi ở thính đường nội, chờ đợi kiểm nghiệm kỳ tích thời khắc.

Không nhiều lắm một hồi, một cổ không thể dùng ngôn ngữ hình dung nóng cháy, bắt đầu từ Đổng Trác bụng nhỏ nhằm phía hắn ngực, lão tặc toàn bộ thân thể, phảng phất đặt mình trong với suối nước nóng trung giống nhau, cả người khô nóng không nói, thả phảng phất còn có sử không xong lực lượng, com dùng không xong tinh thần khí.

Này con mẹ nó cảm giác đảo vẫn là thật bổ a.

Đổng Trác ha ha cười, trong giây lát từ trên chỗ ngồi đứng lên, một phen kéo xuống trên người áo choàng, bắt đầu ở thư phòng nội qua lại bôn tẩu.

Trong bất tri bất giác, hắn trong đầu phảng phất xuất hiện vô số ly kỳ mê loạn, nhưng lại dường như cực kỳ chân thật ý niệm.

Rất nhiều ngày thường giấu ở tiềm thức trung ý tưởng giờ phút này ở trong đầu trung không ngừng mở ra trọng tổ, cuối cùng bện thành một bộ hiện thực đồ án, chiếu rọi ở Đổng Trác trước mắt.

Hắn phảng phất thấy tuổi nhỏ thiên tử Lưu Hiệp, bưng ngọc tỷ cùng thiên tử kiếm, ở chịu thiền trên đài, từng bước một hướng về chính mình đi tới, cuối cùng uốn gối cử bàn đến nỗi đỉnh đầu, thỉnh hắn tiếp thu nhường ngôi, chấp chưởng thiên hạ quyền bính trọng khí.

Hắn phảng phất thấy được chính mình đằng vân giá vũ, chạy như bay phía chân trời, đến trường sinh chi thân, từ đây với nắng gắt làm bạn, cùng đại địa cùng thọ.

Hết thảy hết thảy, đều là hắn tha thiết ước mơ, hoặc là nói, đều là hắn tự nhận là hắn vốn là nên có được.

Một lát sau, trước mắt huyễn tương một chút một chút biến mất, Đổng Trác còn lại là cả người đổ mồ hôi, quần áo lỏa lồ, nhưng lại là tinh thần khí mười phần, hắn cúi đầu nhìn nhìn chính mình đũng quần, nhưng thấy chính mình nơi nào đó lại là một phản năm gần đây thái độ bình thường, lại là ít có cao vút dâng trào.

“Ha ha ha ha!” Đổng Trác không khỏi giơ thẳng lên trời cười dài, cảm giác sâu sắc khuây khoả.

“Người tới, mau cấp lão phu bị xe! Lão phu muốn vào cung! Phái người đi trước hậu cung truyền tin, làm chư các phu nhân tắm gội thay quần áo, chờ lão phu đi trước sủng hạnh! Lão phu hôm nay muốn chiến nàng tam…… Không phải, muốn chiến nàng mười cái…… Ha ha ha ha ha ha!”

------oOo------

Chương 248: y học đến nói

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Trọng Cảnh gần nhất có điểm hiện tiều tụy.

Từ khi Đào Thương từ hắn trong tay đoạt đi rồi 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》 lúc sau, Trương Trọng Cảnh liền vẫn luôn không có tái kiến quá hắn, hơn nữa hắn còn bị Đào Thương giam ở Kim Lăng thành.

Nói là giam, nhưng Đào Thương ở sinh hoạt thượng cũng không có cấp Trương Trọng Cảnh không thoải mái, chẳng những là ăn ngon uống tốt cung phụng hắn, hơn nữa cũng không hạn chế người của hắn thân tự do, chỉ là Trương Trọng Cảnh nhưng phàm là muốn ra cửa, liền nhất định sẽ có hai gã giáo sự phủ giáo sự, thời thời khắc khắc đi theo hắn.

Trương Trọng Cảnh đối này rất là buồn bực, nhưng lại cũng không thể nề hà.

Bất quá chính mình tốt xấu không có bị Đào Thương giam cầm, này cũng coi như là trong bất hạnh rất may.

Này nhoáng lên, bất tri bất giác, chính là mấy tháng thời gian.

Một đoạn này thời gian, Trương Trọng Cảnh ở Kim Lăng thành ăn ngon uống tốt đợi, không có việc gì liền mang theo kia hai cái Đào Thương bố trí cái đuôi ra cửa đi dạo chuyển động.

Liền nguyệt tới, Trương Trọng Cảnh đối với Kim Lăng thành phồn hoa cùng náo nhiệt, càng là có một cái khắc sâu lý giải cùng nhận thức.

Vị kia Đan Dương quận thủ, tựa hồ cũng không phải hoàn toàn không đúng tí nào.

Kim Lăng thành phồn hoa tựa cẩm, hoàn toàn nhìn không ra đây là một tòa ở vào loạn thế thành trì, nơi chốn hiện ra một bộ thái bình thịnh thế, hoà thuận vui vẻ chi tướng.

Trương Trọng Cảnh ở tới Kim Lăng thành phía trước, vẫn luôn là ẩn cư với quê quán Nam Dương quận niết dương huyện, Nam Dương quận hiện tại tuy rằng bị Lưu biểu đoạt xuống dưới, nhưng ở Trương Trọng Cảnh trước khi rời đi, vẫn luôn là ở vào Viên Thuật trị hạ.

Nam Dương quận tuy rằng là hán mạt người trong thiên hạ khẩu quận lớn, nhưng ở Viên Thuật thống trị hạ, cũng không giàu có và đông đúc, dân sinh cũng không sung túc, chỉ vì Viên Thuật làm người hư hoa này biểu, thả tham lam ích kỷ, không tu pháp luật, lấy sao lược vì tư, xa tư vô ghét, Nam Dương quận 37 huyện bá tánh đều lấy Viên Thuật làm hại.

Đào Thương tuy rằng không tính là thánh nhân, nhưng so với Viên Thuật tham lam ích kỷ hành vi, lại là rõ ràng cao hơn rất nhiều, ít nhất thông qua Kim Lăng thành thống trị cùng dân sinh tới xem, người này liền so Viên Thuật cường không ngừng một bậc.

Mỗi khi nhìn đến Kim Lăng thành thật cảnh, nghĩ lại thái bình công tử hiện giờ ở thiên hạ tên tuổi, Trương Trọng Cảnh tâm, liền sẽ ở trong bất tri bất giác, bình tĩnh rất nhiều.

Liền bởi vì này đó, Trương Trọng Cảnh quyết định tha thứ Đào Thương ban đầu đối chính mình những cái đó bất kính hành vi.

Rốt cuộc, liền hắn trước mắt ở Kim Lăng thành sáng chế công tích tới xem, họ Đào còn xem như một cái không tồi hảo hài tử.

Kim Lăng thành chợ người đến người đi, bán đồ ăn, bán thịt, bán trái cây, bán mễ bán đậu cơ hồ là khắp nơi san sát, đương nhiên cũng không thiếu bán giản độc cùng với viết có chữ viết xiên tre thư thương.

Trương Trọng Cảnh xuất thân bất phàm, hắn tuy rằng làm là y sư, nhưng này gia tộc lại không hề nghi ngờ chính là Nam Dương quận

sĩ tộc một chi. Hắn từ nhỏ bỉnh học giỏi đọc, trừ bỏ y đạo ở ngoài, ở những mặt khác cũng là cực kỳ am hiểu, mỗi ngày thư không rời tay, thành có thể nói siêng năng.

Trước mắt nhìn đến thị trường thượng có bán tạp thư, Trương Trọng Cảnh hảo đọc thèm trùng tức khắc lại bị câu dẫn ra tới.

Hắn ngồi xổm xuống thân mình, tùy tay ở tên kia bán thư người sọt tre trung qua lại khảy, hỏi: “Bán thế nào?”

Bán thư lão nhân ha hả cười, duỗi tay một lóng tay: “Chuẩn bị giản độc đi hành giới, hàng rời thẻ tre năm cái thù tiền nhưng nắm!”

Trương Trọng Cảnh gật gật đầu, ám đạo này giá cả cũng không tính tiện nghi, còn xem như không có bôi nhọ văn nhã.

“Có cái gì tốt y thư sao? Cho ta nhìn nhìn.” Trương Trọng Cảnh nhất nguyện ý xem, vẫn là về chính mình nghề cũ.

Bán thư lão nhân nghe vậy lập tức tinh thần tỉnh táo: “Có! Đương nhiên là có! Đây là gần nhất lão phu gần nhất vừa mới nhờ người bàn ra hóa, nghe nói chính là Nam Dương danh y Trương Cơ tiêu phí nhiều năm công phu, nếm biến bách thảo sáng chế chi lực làm ——《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》! Quả thật là khó được y học đến điển, lão phu nơi này hiện nay cũng chỉ dư lại tam cuốn, quá hạn không hầu!”

Trương Trọng Cảnh vừa nghe lời này, trước mắt tức khắc tối sầm, thiếu chút nữa không trực tiếp chết ngất qua đi.

Họ Đào tiểu súc sinh! Trương mỗ tuyệt không tha thứ cho ngươi! Tuyệt không!

……

……

Trương Trọng Cảnh nổi giận đùng đùng thẳng đến quận thủ phủ mà đi.

Đi vào quận thủ phủ, hắn hô to hét lớn yêu cầu muốn gặp mặt Đào Thương, cũng tuyên bố hôm nay nếu là không thấy đến Đào Thương, liền ngồi chết ở hắn phủ trước cửa không thể.

Bùi Tiền vội vàng đem Trương Trọng Cảnh muốn tự sát sự bẩm báo với Đào Thương.

Đào Thương lại không để bụng.

Hắn giờ phút này trong tay có một chuyện lớn, hiện nay đang ở cấp Đào Khiêm viết thư, bất quá hắn vẫn là làm Bùi Tiền đi đem Trương Trọng Cảnh lãnh tiến vào.

Đào Thương lúc này đây cấp Đào Khiêm viết thư nội dung vô cùng chính thức, chính là sự tình quan toàn bộ Từ Châu an nguy.

Về tào tung sự tình.

Trong lịch sử sơ bình ba năm, cũng chính là năm nay, Đào Khiêm chém giết Hạ Bi khuyết tuyên, xác nhập hắn dưới trướng binh mã, cũng hô ứng Viên Thuật đóng quân phát làm, cưỡng bức Viên Thiệu, kết quả lại bị Viên Thiệu cùng Tào Tháo liên hợp quân giáp công đại bại.

Đào Khiêm cùng Viên Thiệu cùng Tào Tháo xé rách mặt sau, Tào Tháo lại thừa thắng binh phát Từ Châu, đem Từ Châu tàn sát máu chảy thành sông, hố sát nam nữ mấy chục vạn khẩu với Tứ Thủy, thủy vì này không lưu, mà thứ năm, Đào Khiêm vì trả thù Tào Tháo hành vi, phái kị binh nhẹ đuổi giết đến cậy nhờ Tào Tháo phụ thân tào tung, đem này chém giết với biên giới.

Nhưng hiện giờ, theo Đào Thương xuyên qua về tới thời đại này, lịch sử đã xảy ra thay đổi, Đào Khiêm bởi vì Đào Thương khuyên can, cũng không có phụ thuộc vào Viên Thuật, mà là chuyển với Viên Thiệu giao hảo, tránh cho Từ Châu quân cùng Viên Thiệu cùng Tào Tháo phát sinh xung đột.

Nhưng Đào Thương như cũ là không yên tâm, hắn không yên tâm, chủ yếu là tào tung trước mắt sở cư trú vị trí.

Tào tung cả nhà già trẻ, trước mắt toàn bộ đều ở tại Lang Gia quận nội, mà cố tình Lang Gia quận ở Tang Bá quản chế dưới, Đào Khiêm quản không được.

Hiện tại thời gian đã là càng trôi đi càng nhiều, tào tung rất có khả năng sẽ bị Tào Tháo tùy thời nhận được Duyện Châu đi, tuy rằng biết lúc này đây Đào Khiêm sẽ không lại phái người giết chết tào tung, nhưng vì bảo đảm vạn nhất, Đào Thương vẫn là muốn viết thư nghiêm túc nhắc nhở một chút tào tung vấn đề.

Đào gia trước mắt ở vào một cái phát triển không ngừng phát triển giai đoạn, vô luận như thế nào, Đào Thương đều cảm thấy không nên tại đây loại mấu chốt thượng cùng họ Tào nhấc lên bất luận cái gì quan hệ.

Vừa mới đem viết tốt thư từ lộng xong, Đào Thương không đợi xoa xoa mắt, liền thấy Bùi Tiền đã đem Trương Trọng Cảnh lãnh tiến vào.

Trương Trọng Cảnh vẻ mặt bi phẫn, nước mắt phảng phất đều phải thấp hèn tới, làm cho Đào Thương rất là kỳ quái, hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống).

“Trương thần y, đã nhiều ngày ở Kim Lăng thành trụ thế nào? Còn thói quen?” Đào Thương quan tâm hỏi hắn nói.

Trương Trọng Cảnh đầy mặt bi thương, khổ sở gật gật đầu, nói: “Kim Lăng thành phi thường phồn hoa, rất là thoải mái, giống như thế ngoại tiên cảnh giống nhau.”

“Nếu là như thế này……” Đào Thương cười ha hả nói: “Kia trương thần y biểu tình như thế nào lại còn như vậy ai oán? Chuyện gì chọc ngươi thương tâm?”

Trương Cơ giơ thẳng lên trời thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Trương mỗ sở dĩ thương tâm, chính là bởi vì vừa rồi ở chợ phía đông đi dạo phố thời điểm, phát hiện một kiện kỳ quái sự tình……”

“Chuyện gì?” Đào Thương mí mắt có điểm trực trừu trừu.

Trương Trọng Cảnh sắc mặt phức tạp nhìn chằm chằm Đào Thương, u oán nói: “Trương mỗ phát hiện, Trương mỗ từ quan quy ẩn lúc sau, khổ nước cờ năm dốc hết tâm can chi làm 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》, hiện giờ ở thị trường thượng bày quán lão nhân sọt trung, đều có thể tìm ra mấy cuốn……”

Đào Thương một bên huýt sáo, một bên đem ánh mắt nhìn về phía nơi khác, hắn đột nhiên làm như đối thính đường nội cây cột thượng khắc hoa phi thường cảm thấy hứng thú.

“Thái bình công tử, dùng cái gì dạy ta?”

Đào Thương ha ha một nhạc, nói: “Trương thần y, xin hỏi ngươi sáng tác ra này 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》 ước nguyện ban đầu là cái gì?”

Trương Cơ nhướng mày, nói: “Tự nhiên là vì hiểu rõ thiên hạ thương sinh chi tật, cứu bị đau tật sở nhiễu khổ sở bá tánh.”

Đào Thương dùng sức vỗ tay một cái, nói: “Kia không phải kết! Đào mỗ giúp ngươi đem này 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》 phát dương quang đại, hơn nữa vẫn là dùng ngài trọng cảnh chi danh, sự cũng làm, danh cũng dương, một hòn đá ném hai chim chuyện tốt, cớ sao mà không làm đâu?”

Trương Trọng Cảnh nghe vậy ngẩn người, ám đạo xác thật là như vậy cái lý.

Nhưng hắn thực mau vẫn là lắc lắc đầu, nói: “Không đúng, không đúng, ngươi đây là ngụy biện! 《 bệnh thương hàn tạp bệnh luận 》 nãi Trương mỗ mấy năm tới nôn ra máu chi công, ngươi như thế tùy

ý công bố hậu thế, chẳng phải là làm thiên hạ y sư tẫn tập đến lão phu chân truyền? Như thế lão phu xác thật quá mệt!”

Đào Thương nhíu nhíu mày.

Cái này niên đại người, thật tốt tàng tư, vô luận là sáng tác vẫn là phát minh, từng ngày đều là cất giấu, sợ làm người khác học một chút qua đi, mất nghệ nghiệp bát cơm, không nghĩ tới này giơ thật là không phóng khoáng.

Chân chính học thuật, là yêu cầu khai thông, yêu cầu giao lưu, yêu cầu đại gia cùng nhau lấy thừa bù thiếu, mới có thể toàn bộ xúc tiến nghệ nghiệp phồn vinh cùng phát triển.

Trương Trọng Cảnh lại là đại công vô tư, cũng chung quy không thể ngoại lệ.

Không được, còn phải là gõ gõ.

“Lão Trương a……”

“Ân?” Trương Trọng Cảnh ngây người một chút, làm như rất bất mãn Đào Thương như vậy xưng hô hắn.

“Ngươi tuy rằng trị bệnh cứu người, đức cao vọng trọng, nhưng loại này thích tàng tư tục khí tâm lý, đào mỗ chung quy còn phải là phê bình ngươi, ngươi có điểm không phóng khoáng, ngồi xuống, ta cho ngươi giảng mấy cái về bác sĩ chuyện xưa, ngươi hảo hảo tham khảo tham khảo, nhìn xem nhân gia lòng dạ.”

Trương Trọng Cảnh tuy rằng không phục, nhưng vẫn là hầm hừ ngồi xuống, bất mãn nói: “Mặc cho ngươi như thế nào hoa ngôn xảo ngữ, cũng chung quy không thể mở ra lão phu ném 《thương tổn tạp bệnh luận》 khúc mắc chi chứng!”

Đào Thương cũng mặc kệ Trương Trọng Cảnh nói cái gì đó, chỉ là chính mình bắt đầu từng câu từng chữ đối hắn nói: “Ở thật lâu thật lâu trước kia, đại khái là thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc đi, không

phải, hẳn là so với kia lại đi phía trước thật nhiều thật nhiều năm, có một vị dị tộc y sư, tên của hắn kêu bạch cầu ân……”

……

……

“Cứ như vậy, vĩ đại ngoại tộc y sư lão bạch đi, hắn bởi vì cứu trị bọn lính ôn dịch mà bị lây bệnh, lại như cũ kiên trì vì mỗi một vị sĩ tốt xem mạch bốc thuốc, thẳng đến sinh mệnh cuối cùng một khắc, hắn không có đem sinh mệnh hy sinh cấp dân tộc, nhưng hắn chẳng phân biệt bất luận cái gì quốc gia, bất luận cái gì dân tộc, chỉ là lấy cực kỳ cao thượng tinh thần, đi cứu trị hắn trước mắt mỗi một cái sinh mệnh, thậm chí bởi vì trị bệnh cứu người, hắn thậm chí rời đi xa ở cố hương, chờ đợi hắn trở về thê tử…… Thật là một vị vĩ đại y giả, đủ rồi trở thành thiên thu muôn đời y giả mẫu mực.” Đào Thương dùng một câu khẳng định câu, kết thúc chuyện xưa.

“Ô ô ô…… Thật là quá cảm động!”

Trương Trọng Cảnh giờ phút này đã là khóc rối tinh rối mù, hắn tuy rằng người đến trung niên, nhưng cảm tình như cũ tinh tế phong phú, tuyến lệ cũng là tương đương phát đạt.

Đào Thương từ trong tay áo lấy ra một lụa khăn lụa, đưa cho Trương Trọng Cảnh, an ủi nói: “Đừng khóc, lão Trương, ngươi xem đi, y giả kỳ thật cũng là có thể như thế vĩ đại, trị bệnh cứu người, không nhất định yêu cầu nhiều ít cao minh thủ đoạn, cũng không nhất định yêu cầu cỡ nào hoa mỹ thanh danh, nhưng chỉ cần có một viên chịu lấy đại nghị lực trị cứu thiên hạ này thất khiếu linh lung tâm, liền vậy là đủ rồi.”

Trương Trọng Cảnh kết quả khăn tay, một bên sát một bên nói: “Này chuyện xưa, không phải là ngươi biên đi?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Giữa khẳng định là có ta bóp méo địa phương, điểm này không gì đáng trách, nhưng đào mỗ lấy tánh mạng thề, lão bạch người này, thật là chân thật tồn tại, hơn

nữa hắn hành động, thậm chí so với ta nói còn muốn vĩ đại quang huy.”

Trương Trọng Cảnh lau khô nước mắt, trừng mắt nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, đột nhiên sâu kín thở dài nói: “So với lão bạch, Trương mỗ chí hướng cùng làm, thực sự là kém chi ngàn dặm…… Ta cả đời này, chỉ sợ cũng là chưa chắc có thể đạt tới lão bạch như vậy anh hùng hào khí.”

Đào Thương cười lắc lắc đầu, nói: “Thật cũng không phải không có khả năng, chúng ta không nhất định một hai phải siêu việt lão bạch, nhưng lại có thể dọc theo hắn chỉ cho chúng ta con đường đi xuống đi, lão Trương a, ngươi là một cái có tư cách trở thành thiên cổ y thánh người, thế nào, lưu tại Kim Lăng thành, cùng ta cùng đem y đạo phát dương quang đại đi, chúng ta làm y học chi đạo ở cái này thiên hạ đi hướng ngành sản xuất đỉnh núi, làm y đạo trở thành một cái chịu tôn sùng ngành sản xuất, không cần lại làm cái này thần thánh ngành sản xuất, ở cái này trong thiên hạ tiếp tục trở thành nhị lưu, như thế nào?”

------oOo------

Chương 249: 3 lộ binh mã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Trọng Cảnh đáp ứng rồi Đào Thương thỉnh cầu, hắn quyết định lưu tại Kim Lăng thành cùng Đào Thương cùng nhau toản tinh y đạo, đương một cái chân chính phù hợp tiêu chuẩn đại hán y học ngón tay cái.

Từ một ngày này khởi, Trương Trọng Cảnh quyết tâm từ đây đem không ở tàng tư, hắn hạ quyết tâm muốn đem chính mình trong ngực sở học chân chính truyền bá khắp thiên hạ.

Giống như là Đào Thương theo như lời, một cái Trương Trọng Cảnh y thuật lại cao, có thể cứu trị người cũng là hữu hạn, chỉ có không ngừng mở rộng y học nhân tài, đem bị coi là nhị lưu ngành sản xuất y học chi đạo ở thời đại này chân chính phát dương quang đại, mới có thể chân chính cứu thiên hạ bá tánh chi khó khăn.

Thiết lập y học công sở, quảng chiêu học viên, đại phê lượng huấn luyện y sư, đây là Đào Thương cùng Trương Trọng Cảnh nhằm vào việc này, muốn trước làm được bước đầu tiên.

Kết quả là, Trương Trọng Cảnh ở Đào Thương hiệp trợ hạ, ở Kim Lăng trong thành hừng hực khí thế bắt đầu kiếm quan gia y thự thư viện các hạng công việc.

Nhưng mà, liền ở ngay lúc này, một người phong trần mệt mỏi chạy về Kim Lăng thành.

Người này, chính là liền nguyệt từ Tây Bắc kéo dài qua đại hán chi cảnh, dọc theo đường đi không biết chạy đã chết nhiều ít thất ngựa tồi, mới vừa rồi vội vàng gấp trở về giáo sự quan Lý Kiệu.

Quách Gia nghe nói Lý Kiệu trở về thời điểm đúng là nửa đêm.

Vị này giáo sự phủ lãng tử chủ sự nghe nói Lý Kiệu từ Trường An đã trở lại, liền ngày hôm sau đều không thể chờ, lập tức liền tiếp kiến rồi vị này trực thuộc thủ hạ kiêm ngày xưa Dĩnh Xuyên học hữu.

Vừa thấy đến Lý Kiệu, Quách Gia liền câu khách khí nói đều không có, trực tiếp liền há mồm thẳng đến chủ đề.

“Ngũ thạch tán, Đổng Trác ăn không có?”

Lý Kiệu đầu tiên là hướng về phía thượng quan thật sâu cúc một cung, sau đó mới vừa rồi một năm một mười hướng Quách Gia bẩm báo nói: “Ăn.”

“Hiệu quả như thế nào? Lão tặc thân thể chính là có thấy suy nhược?” Quách Gia hiển nhiên là có chút khẩn trương, thanh âm đều có chút đi rồi âm.

Lý Kiệu thật sâu hít một hơi, mới vừa rồi bắt đầu gần từng chữ một hướng về Quách Gia đem Trường An tình hình trình bày.

Quách Gia nghe xong Lý Kiệu nói, sắc mặt biến càng ngày càng đen, gần như trầm trọng.

Đãi Lý Kiệu đem cuối cùng một chữ nói xong, liền thấy Quách Gia bỗng nhiên đứng dậy, đối với phía sau nội thị phân phó: “Thay quần áo, chuẩn bị ngựa đóng xe, Quách mỗ muốn đi quận thủ phủ gặp mặt Đào phủ quân!”

Quách Gia động tác phi thường mau, hơn nữa hắn phủ đệ ly Đào Thương phủ đệ cũng phi thường gần, không bao lâu liền tới rồi quận thủ phủ.

Quận thủ phủ màn đêm buông xuống chính là Bùi bổn đương trị, thấy Quách Gia tới, vội vàng tiến lên chào hỏi vấn an.

“Quách chủ sự, hơn phân nửa đêm, ngài như thế nào chạy đến nơi này?”

Quách Gia nhìn quận thủ phủ đại môn, trong mắt lưu quang chớp động, mở miệng hỏi: “Phủ quân đại nhân có từng nằm hạ?”

Bùi bổn nghe vậy cười khổ, nói: “Quách chủ sự, ngài như thế nào cũng không nhìn xem sắc trời, này đều giờ nào? Giờ Tý! Phủ quân làm sao có thể không ngủ?”

Quách Gia cơ hồ là không có bất luận cái gì do dự, nói: “Đem hắn tiếp đón lên!”

“A?!”

Bùi bổn nghe vậy, không khỏi đại kinh thất sắc, vội vàng nói: “Này…… Đem hắn tiếp đón lên? Ngài cười đùa ta đâu đi? Việc này tiểu nhân cũng không dám!”

Quách Gia nhíu nhíu mày, nói: “Sự cấp tòng quyền! Đều lửa sém lông mày, ngươi còn cố kỵ này đó trường hợp sự? Ngươi không gọi hắn, Quách mỗ tự mình đi kêu!”

Dứt lời, nhấc chân liền hướng quận thủ trong phủ mặt đi.

Bùi bổn do dự một chút, cầm đao theo sát ở Quách Gia phía sau, một bên cùng một bên nói: “Quách chủ sự, ngươi cũng không thể lỗ mãng hành sự a! Mấy ngày hôm trước, đào nhị công tử từng đối thuộc hạ lại nói tiếp một sự kiện, nghe tới rất là làm cho người ta sợ hãi, ngươi sau đó đi kêu hắn, chính là phải cẩn thận một ít!”

Quách Gia dưới chân không ngừng, nghe vậy quay đầu xem Bùi bổn nói: “Sự tình gì, còn có thể như vậy nghiêm trọng?”

Bùi bổn nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Đào nhị công tử nói, chúng ta Đào phủ quân trong mộng dễ giết người, hắn nếu ngủ, người khác chớ phụ cận!”

Quách Gia nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cười nhạo một tiếng, lắc đầu nói: “Hắn còn có này mấy lần đâu? Quả thực vớ vẩn,

giết người, liền sát gà hắn sợ là đều lao lực…… Ai, lười nói các ngươi, làm sao cái gì đều tin!”

Một phen đẩy ra Đào Thương phòng ngủ đại môn, Quách Gia đối với bên trong dồn dập gọi nhưng một tiếng: “Phủ quân mau mau lên! Quách mỗ có chuyện quan trọng cần suốt đêm bẩm báo!”

Đào Thương nằm trên giường, mơ mơ màng màng chính làm mộng xuân, trá nhiên bị Quách Gia một giọng nói rống đầu nhân thẳng mơ hồ, hai chỉ lỗ tai ong ong làm vang.

Đào Thương bỗng nhiên ngồi dậy tới, xoa xoa đỏ bừng đôi mắt, mắt lé nhìn vẻ mặt sốt ruột thần sắc Quách Gia.

Chỉ thấy hắn duỗi ra tay, dao điểm Quách Gia chóp mũi nói: “Ngươi tốt nhất là cho ta một cái có thể giải thích lý do, bằng không ta nhất định đá chết ngươi.”

Quách Gia thật sâu hít một hơi, nói: “Đổng Trác xuất binh Quan Đông! Cái này lý do có đủ hay không thích hợp?”

Đào Thương buồn ngủ cùng rời giường khí, ở trong nháy mắt liền tất cả đều biến mất.

……

……

Đổng Trác từ khi dùng ngũ thạch tán lúc sau, tinh thần đầu chẳng những không có suy bại, ngược lại càng thêm tinh thần, thả long tinh hổ mãnh, giống như về tới ba mươi năm trước, vừa đi uể oải, giống như phản lão hoàn đồng.

Tinh thần đầu hảo, Đổng Trác tính tình lại cũng là đi theo tăng trưởng, ngũ thạch tán chính là hổ lang khô nóng chi dược, dùng ăn trước tất đã món ăn lạnh rót chi, đủ thấy này dược nhiệt tính.

Đổng Trác mỗi ngày dùng này dược, giống như ngày ngày đặt mình trong với một đỉnh bếp lò bên trong, tính tình chi bạo liệt, bị ngũ

thạch tán ôn nhiệt đới động đã là cực kỳ cao vút.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Đào Thương trong lòng rất rõ ràng, này đó bệnh trạng chẳng qua là mặt ngoài hiện tượng, giống như hồi quang phản chiếu giống nhau, ngũ thạch tán hiện tại mang cho Đổng Trác càng cường tinh thần diện mạo, vậy chứng minh hắn ngũ tạng lục phủ đối dược vật ỷ lại cùng ăn mòn liền càng thêm khủng bố thật lớn.

Chính ứng câu nói kia, bò càng cao, ngã càng thảm, mối họa đã mai phục.

Nhưng ít ra trước mắt, Đổng Trác người ở bên ngoài trong mắt, này đó tai hoạ ngầm bọn họ đều nhìn không ra tới, bọn họ nhìn đến chỉ là Đổng Trác tinh thần trạng thái cùng tính tình là càng thêm lên đây.

Này tính tình lên đây, làm việc xúc động kính tự nhiên cũng liền lên đây.

Hắn cư nhiên đột phát kỳ tưởng, ý muốn xuất binh Quan Đông, thảo phạt đóng quân ở trung mưu huyện Chu Tuấn.

Đổng Trác năm đó chấp chưởng triều chính, phái người chiêu Chu Tuấn tiến đến nhập kinh, muốn phong này vì phó tướng quốc, lại bị Chu Tuấn lời nói dịu dàng cự tuyệt, mà từ kia bắt đầu, Đổng Trác liền đối với hắn ghi hận trong lòng.

Sau lại, Chu Tuấn âm thầm tuyên bố giả mạo chỉ dụ vua, trác Quan Đông chư hầu tập thể thảo phạt Đổng Trác, việc này tuy rằng làm rất là bí ẩn, nhưng thiên hạ không có không ra phong cường, Chu Tuấn động tác đã sớm ở xong việc bị Đổng Trác phái người âm thầm dò xét cái rõ ràng.

Việc này thực sự là đem Đổng Trác hận quá sức.

Hiện giờ Đổng Trác, tinh thần đầu ích cường, hỏa khí cũng là biến ngày đại, hắn trong lòng trầm phục đã lâu dã tâm, ở bất tri bất giác trung biến cực độ bành trướng.

Kết quả là, thảo phạt đóng quân ở trung mưu huyện Chu Tuấn để báo ngày xưa chi thù, liền bị Đổng Trác đề thượng nhật trình.

Đổng Trác trưng binh chuẩn bị chiến tranh, điều động lương thảo, Tịnh Châu quân cùng Lương Châu quân tinh nhuệ toàn bắt đầu diễn võ thao luyện, việc này ở Quan Tây sớm đã là truyền ồn ào huyên náo, Lý Kiệu từ Trường An liền nguyệt bôn hồi Kim Lăng thành, vì chính là hướng Đào Thương cùng Quách Gia bẩm báo cái này đại sự.

Đào Thương nghe xong Quách Gia tự thuật xong cái này đại sự lúc sau, không khỏi trầm mặc.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại nghe Đào Thương đột nhiên mở miệng nói: “Phụng Hiếu huynh, ngươi cảm thấy Đổng Trác lần này xuất binh tiến công trung mưu, này mắt thật sự chỉ là ở Chu Tuấn một người mà thôi sao?”

Quách Gia lạnh lùng “Hừ” một tiếng: “Dương đông kích tây mà thôi, Chu Tuấn tuy rằng cũng là danh khí không thua Hoàng Phủ Tung danh tướng, nhưng binh mã không nhiều lắm, thả chỉ là đóng quân với trung mưu một huyện nơi, cần gì lao động Tịnh Châu quân cùng Lương Châu quân đều xuất hiện? Càng đừng nói yêu cầu Đổng Trác thân chinh, nếu chỉ là bình Chu Tuấn, chỉ cần Lý Giác hoặc là Quách Tị hai người trung tùy ý một người ra ngựa cũng đủ…… Đổng Trác mục đích, chỉ sợ là muốn mượn cơ hội này, dẹp yên Hà Nam, xâm lược Quan Đông nơi.”

Đào Thương trầm trọng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, trải qua này mau hai năm thời gian, ngày đó chư hầu liên minh sớm đã giải thể, cho tới nay, Quan Đông chư hầu đều là lẫn nhau công sát, làm theo ý mình, hiện giờ hổ lang xuất quan, chỉ sợ muốn lại rối rắm mọi người tập thể chống đỡ Đổng Trác, đã là người si nói mộng.”

Quách Gia nghe vậy gật gật đầu, nói: “Lời tuy như thế, nhưng ở Quách mỗ xem ra, ít nhất có ba đường chư hầu, là nhất định sẽ xuất binh tương trợ Chu Tuấn, ngăn cản Đổng Trác đông tiến.”

Đào Thương nhíu mày, hỏi: “Ngươi nói chính là nào ba đường nhân mã?”

Quách Gia bẻ nổi lên ngón tay, nói: “Đệ nhất lộ, đó là Ký Châu Viên Thiệu, giáo sự phủ giáo sự hồi báo, Viên Thiệu năm gần đây với giới kiều, cự mã thủy, long thấu tam bại Công Tôn Toản, Công Tôn Toản hồi binh U Châu, Viên Thiệu đã là hoàn toàn khống chế Ký Châu nơi cũng nắm giữ phương bắc quyền bính chủ đạo, hắn giờ phút này đúng là mở ra bình sinh tâm nguyện chí lớn là lúc, Đổng Trác nếu là xuất binh Quan Đông, đối Viên Thiệu bá chủ địa vị uy hiếp chỉ sợ lớn nhất, người khác sẽ không động binh, Viên Thiệu nhất định sẽ động.”

Đào Thương bừng tỉnh “Nga” một tiếng, tiếp tục nói: “Kia đệ nhị lộ đâu?”

Quách Gia thở dài khẩu khí, nói: “Đệ nhị lộ, chính là Duyện Châu Tào Tháo, Đổng Trác nếu là đánh tan Chu Tuấn, đánh hạ đi thông Hà Nam bụng, kia đứng mũi chịu sào đó là Duyện Châu Tào Tháo, hắn liền tính là không nghĩ đánh, lấy Đổng Trác lão tặc đối này cừu hận cùng oán giận, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua Tào Tháo! Huống hồ, hôm nay Tào Tháo dưới trướng binh mã chiến tướng thế không nhỏ, nhất thời xưa đâu bằng nay, bởi vậy Tào Tháo phi xuất binh không thể.”

Đào Thương sờ sờ mũi tử, ám đạo xác thật là như vậy một chuyện.

“Kia đệ tam lộ đâu?”

Quách Gia nghe vậy tức khắc trầm mặc.

Qua một hồi lâu, mới vừa nghe Quách Gia chậm rì rì mở miệng ngôn nói: “Đệ tam lộ đến xuất binh chống cự Đổng Trác người, không hề nghi ngờ, đó là ngươi Từ Châu Đào thị —— Quách mỗ nói trực tiếp một chút, chính là ngươi thái bình công tử Đào Thương.”

------oOo------

Chương 250: Hoàng Phủ Tung nguyện vọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia nói lệnh Đào Thương cảm thấy phi thường kỳ quái.

Đổng Trác xuất quan liền xuất quan bái, lão tặc tuy rằng hung ác đáng sợ, nhưng hắn ở rốt cuộc xa ở Quan Tây nơi, cho dù là ra Quan Trung, đứng mũi chịu sào cũng là Tào Tháo cùng Viên Thiệu xuất binh cùng hắn đối kháng, chính bọn họ đi đánh đó là, đào mỗ đi theo hạt xem náo nhiệt gì?

Thấy Đào Thương làm như không quá lý giải, Quách Gia ngay sau đó đối hắn làm ra giải thích.

“Tuy rằng y theo ngươi lập trường, Đổng Trác xuất binh tấn công Chu Tuấn đối với ngươi mà nói, cũng không phải cái gì liên quan đến với mình đại sự, nhưng cha ngươi đào sứ quân lại không giống nhau.”

“Hắn?” Đào Thương vuốt cằm, lo chính mình bắt đầu nhớ lại tới.

Bỗng nhiên chi gian, một cái đoạn ngắn ánh vào chính mình trong đầu.

Chính mình vừa mới xuyên qua trở về lúc sau, dùng công văn chùi đít, chọc Đào Khiêm giận tím mặt, đau tấu Đào Thương.

Mà lúc ấy, kia phong bí mật công văn, nghe Đào Khiêm theo như lời, chính là Chu Tuấn viết cấp Đào Khiêm, về thảo phạt Đổng Trác công việc.

Thông qua chuyện này tới xem, Chu Tuấn cùng Đào Khiêm quan hệ, hẳn là không bình thường a.

Bất quá ngẫm lại cũng là.

Đào Khiêm luận cập khởi tuổi cùng bối phận, là cùng Hoàng Phủ Tung, Chu Tuấn đám người cùng thời kỳ nhân vật, năm đó ở trong triều nhậm chức khi, phỏng chừng quan hệ cũng coi như là muốn tốt.

Lúc trước Chu Tuấn tuyên bố giả mạo chỉ dụ vua thời điểm, trừ bỏ Viên Thiệu, Viên Thuật chờ hào môn đại lão ở ngoài, Đào Khiêm cũng được đến một phần, liền đủ rồi nhìn ra Chu Tuấn đối Đào Khiêm coi trọng trình độ.

Thấy Đào Thương trầm mặc không nói, Quách Gia tiếp tục nói: “Hơn nữa ở lúc trước chúng chư hầu hưởng ứng giả mạo chỉ dụ vua thảo phạt Đổng Trác thời điểm, ngươi phụ đào sứ quân, từng thượng biểu tiến cử Chu Tuấn đại Xa Kỵ tướng quân chi chức, thả cũng có đề cử hắn vì minh chủ chi ý, nhưng cuối cùng vẫn là bởi vì Viên Thiệu nổi bật chính thịnh, được chúng chư hầu chi tâm, cho nên mới đem việc này gác lại.”

Đào Thương thật dài thở phào nhẹ nhõm, bừng tỉnh mà ngộ, gật đầu nói: “Nói như thế tới, lần này xuất binh phòng ngự Đổng Trác, lấy phụ thân cùng Chu Tuấn quan hệ, ta Từ Châu còn không thể không ra binh?”

Quách Gia ngôn nói: “Không tồi, Từ Châu bên kia thành sẽ xuất binh, hơn nữa liền tính là không có phụ thân ngươi cùng Chu Tuấn tầng này quan hệ, Quách mỗ cho rằng ngươi cũng nên đi.”

Đào Thương có chút kỳ quái: “Vì cái gì?”

Quách Gia trầm ngâm một chút, mới mở miệng nói: “Bởi vì ngũ thạch tán…… Quách mỗ luôn là cảm thấy, kia ngũ thạch tán dược tính như thế chi liệt, ăn mặt ngoài tuy rằng tinh thần phấn khởi dị thường, nhưng kỳ thật giống như mạn tính kịch độc, Đổng Trác ăn ngũ thạch tán, hứng thú trở nên như thế xúc động hiếu chiến, Quách mỗ cảm thấy này đối hắn mà nói, tuyệt đối không phải một cái tốt

dấu hiệu, lão tặc số tuổi thọ, rất có khả năng sẽ tùy thời lại, Quách mỗ có dự cảm……”

Đào Thương nghe vậy nhướng mày, cảm thấy Quách Gia gần coi đây là bằng chứng khiến cho chính mình xuất binh, không khỏi cũng là quá võ đoán một ít.

Quách Gia làm như biết Đào Thương sẽ không chỉ muốn này một chuyện vì bằng, ngay sau đó nói: “Mặt khác, Đổng Trác tuy rằng có Tây Lương quân cùng Tịnh Châu quân vì phụ, quân thế vô song, nhưng căn cứ Lý Kiệu từ Trường An mang về tin tức, Tịnh Châu quân cùng Tây Lương quân ở Đổng Trác thủ hạ đều không phải là bền chắc như thép, lão tặc hiện giờ ăn ngũ thạch tán ăn ra nội hoạn, đầu óc nóng lên thả làm việc xúc động, lần này chợt xuất binh, chưa chắc có thể thảo đến hảo đi, ở thiên hạ đại bộ phận chư hầu quan vọng hết sức, ngươi nếu là có thể cùng Tào Tháo cùng Viên Thiệu cộng đồng xuất binh, lại là một cái tích lũy thanh danh cơ hội tốt a!”

“Tích lũy thanh danh sao, này đảo còn xem như có chút dụ hoặc……”

Đào Thương đối này nhưng thật ra cảm giác sâu sắc tán đồng, thái bình công tử tên tuổi cùng nguyệt đán bình sở mang cho chính mình chỗ tốt, Đào Thương năm gần đây là có thể thật sâu cảm nhận được.

Quách Gia tiếp tục nói: “Y theo Quách mỗ phân tích, này chiến trừ bỏ tặc đầu Đổng Trác chịu ngũ thạch tán chi sang, thần chí thể xác và tinh thần có dị ở ngoài, Tây Lương quân chính diện đối kháng Quan Đông chư quân cũng chưa chắc sẽ thắng.”

Đào Thương nghe vậy không nói gì, đối với điểm này, hắn so Quách Gia muốn đồng cảm như bản thân mình cũng bị nhiều.

Đổng Trác loạn chính phía trước, khắp nơi quận thủ cùng thứ sử chiêu binh số lượng, trừ bỏ Lương Châu cùng U Châu như vậy biên tái nơi, đại bộ phận khu vực đã chịu Hán triều trung ương chính phủ nghiêm khắc quy phạm khống chế, hơn nữa khi đó các nơi cũng

không phải thứ sử san sát, thẳng đến Đổng Trác loạn chính lúc sau, các nơi chư hầu chính phủ mới bắt đầu dần dần thoát khỏi trung ương khống chế, mà cùng loại thứ sử như vậy địa phương giám sát quan lớn, cũng bị triều đình vì giữ gìn địa phương trị an, điên rồi giống nhau nơi nơi phân công.

Sơ bình nguyên niên thời kỳ, là Quan Đông chúng chư hầu vừa mới khởi bước thời kỳ, cùng có được Tây Lương cùng Tịnh Châu cường quân Đổng Trác, hoàn toàn không phương pháp so.

Nhưng từ khi thảo đổng chi chiến sau khi kết thúc, địa phương quân phiệt thế lực bắt đầu tiến vào tới rồi không người giám thị bạo tăng thời kỳ, trải qua gần hai năm thời gian chiêu binh mãi mã cùng quân phiệt hỗn chiến, các nơi chư hầu thực lực cùng binh lực đều là thành lần dã man tính tăng trưởng!

Quan Đông chư hầu hiện nay thực lực, cùng lúc trước cùng Đổng Trác giao thủ thời kỳ, hoàn toàn xưa đâu bằng nay.

Đặc biệt là Tào Tháo cùng Viên Thiệu.

Một cái thu phục Hàn Phức cũ bộ, được thiên hạ kho lúa Ký Châu, lại được đến có được thật lớn bối cảnh tứ phương sĩ tộc nhân tài tới đầu!

Đặc biệt là Viên Thiệu năm nay tới cùng Công Tôn Toản quân luân phiên huyết chiến, đem hắn dưới trướng sĩ tốt các đều luyện thành tinh nhuệ chi tốt, đặc biệt là ở đối phó mã quân đội mặt, Ký Châu quân đã có cực kỳ phong phú lâm chiến kinh nghiệm.

Lại một cái chính là ở Duyện Châu cùng Thanh Châu biên giới mấy phen cùng khăn vàng cự khấu lui tới huyết chiến Tào Tháo.

Nhiều phiên ác chiến, lệnh Tào Mạnh Đức dưới trướng binh lính thực chiến kinh nghiệm cũng là đại biên độ tăng trưởng, hơn nữa Tào Tháo ở chiến thắng Thanh Châu khăn vàng lúc sau, chẳng những tiếp nhận rồi toàn bộ Duyện Châu, bao gồm ngày xưa Kiều Mạo, Lưu Đại, Bào Tín quân đội, còn thu nạp trăm vạn khăn vàng

dân cư, tổ kiến Thanh Châu binh, thực lực cũng là đại biên độ tăng cường.

Viên, tào, Chu Tuấn hơn nữa Đào thị một quân, đánh với có rất nhiều không ổn định nhân tố Đổng Trác, phần thắng mặt không thể nói không lớn.

Nếu là chiến quả này thật có thể diệt trừ Đổng Trác……

“Một khi đã như vậy, kia chúng ta liền hưởng ứng Chu Tuấn xuất binh?” Đào Thương thử tính hỏi Quách Gia nói.

Quách Gia híp mắt châm chước một hồi, nói: “Trước không vội, chờ chúng ta xác nhận Viên, tào nhất định sẽ xuất binh lúc sau, lại làm so đo không muộn, hơn nữa đến lúc đó Viên Thiệu nhất định sẽ viết thư từ mời phủ quân cùng hướng, đến lúc đó phủ quân thuận nước đẩy thuyền, cũng coi như là bán Viên Thiệu một cái thiên đại nhân tình, hơn nữa gây chuyện trọng đại, ngài vẫn là đến hồi tranh Bành Thành, cùng đào sứ quân thương nghị một chút cụ thể xuất binh công việc.”

……

……

Qua một đoạn thời gian, quả nhiên là như Quách Gia sở liệu, Đổng Trác Quan Tây quân mã, thật sự bắt đầu hướng về mặt đông tiến quân.

Hắn mục tiêu không quan hệ người khác, đúng là ở trung mưu huyện trấn thủ Chu Tuấn.

Đổng Trác từ Trường An hướng Quan Trung xuất binh, lập tức thiên hạ chấn động!

Quả nhiên là không ra Quách Gia sở liệu, chư hầu bên trong, tự lãnh Ký Châu thứ sử Viên Thiệu, lập tức tuyên bố hịch văn, sinh

thảo Đổng Trác, cũng điểm tề Ký Châu bản bộ binh mã, nam hạ Hoàng Hà, thẳng vào Duyện Châu cảnh nội.

Viên Thiệu lần này nam hạ đội hình phi thường xa hoa, căn cứ giáo sự phủ thám tử hồi báo, Viên Thiệu lấy Khúc Nghĩa vì trung quân chủ tướng, Nhan Lương cùng Văn Sửu vì chính phó tiên phong, Trương Hợp, Cao Lãm, Hàn Mãnh, cán bộ cao cấp đám người vì phụ quân phối hợp tác chiến, có khác dắt chiêu, Thuần Vu quỳnh, Tưởng nghĩa cừ, Lữ khoáng, Lữ tường, mã duyên chờ đi cùng trung quân lãnh binh, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nam hạ tới.

Đến nỗi mặt khác một mặt, cố thủ ở đông quận Tào Tháo cũng điểm tề Duyện Châu quân cũng Thanh Châu quân tây tiến, theo giáo sự phủ thăm báo: Hạ Hầu huynh đệ, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến, Điển Vi, Vu Cấm chờ tướng tá, tất cả đều tùy chinh.

Bất quá lệnh người ngạc nhiên chính là, còn có một vị nhân vật cũng bắt đầu âm thầm điều động nhân mã.

Đó chính là Tương Dương Lưu biểu.

Lưu đại lão e sợ cho Đổng Trác binh mã tiến vào võ quan, nhập uyển cảnh, bởi vậy bắt đầu hướng Nam Dương quận triệu tập binh mã, không phải vì khác, chỉ là vì có thể đề phòng Kinh Châu ranh giới không mất.

Mà Đào Thương ở trước đó, từng phân phối một bộ phận binh mã từ Kim Lăng thành đi trước Bành Thành phụ cận đóng quân, vì đó là có thể tham gia trận này chiến sự.

Mà quả nhiên như Quách Gia sở liệu, Viên Thiệu tự mình viết thư từ dư Từ Châu Đào Khiêm, mời hắn cùng xuất binh, nhập Hà Nam để địch Đổng Trác.

Từ Đan Dương quận phương hướng muốn tiến vào Hà Nam địa giới, nhất định phải quá Cửu Giang quận, đi Nhữ Nam địa giới,

nhưng hiện giờ này đó địa bàn đều ở Viên Thuật trong tay cầm giữ, Đào Thương binh mã căn bản vô pháp quá cảnh.

Bởi vậy, nếu tưởng lên tiếng ủng hộ Viên, tào hai người, Đào Thương chỉ có thể đi Từ Châu cảnh, tây hướng chọn tuyến đường đi Lương Quốc nhập Trần Lưu.

Viên Thuật tuy rằng ở nhu cần ổ một trận chiến đã chịu trọng tỏa, nhưng Đào Thương đối hắn lại không dám chậm trễ, rốt cuộc Viên lão nhị cũng không phải phàm nhân, khó bảo toàn hắn sẽ không mượn cơ hội ngư ông đắc lợi.

Đào Thương ở Kim Lăng để lại sở hữu thuỷ quân cùng đại bộ phận binh mã, cũng an bài Từ Vinh, Đào Cơ, Hàn Hạo, Trần Đăng, Chu Thái đám người đồng thời trấn thủ, chính mình còn lại là cùng Quách Gia, Hứa Chử, Từ Hoảng, Cam Ninh, Hồ Tài, Dương Triển đám người, suất lĩnh một vạn tinh nhuệ ở Bành Thành cùng Đào Khiêm sẽ cùng.

Đào Khiêm đối với ngăn cản Đổng Trác sự cũng là rất là coi trọng, hắn từ Từ Châu điều động hai vạn nhân mã, từ Tào Báo suất lĩnh, sẽ cùng Đào Thương cùng tây về phía trước hướng Duyện Châu địa giới.

Liền ở một vạn Kim Lăng quân, hai vạn Từ Châu quân chuẩn bị xuất chinh đêm trước, một người phong trần mệt mỏi từ Đan Dương quận chạy tới Bành Thành, nói rõ này chiến nhất định phải đi cùng Đào Thương cùng nhau xuất chinh, nói cách khác, hắn thà rằng nhảy Tứ Thủy tự sát mà chết……

“Lão sư, ngài có thể hay không đừng hồ nháo?”

Đối mặt vẻ mặt bướng bỉnh tướng, dầu muối không ăn Hoàng Phủ Tung, Đào Thương ngữ khí đều có chút hư nhược rồi.

Hoàng Phủ Tung rất là quật cường: “Hỗn trướng hài tử, như thế nào nói chuyện đâu? Ngươi dám nói lão sư hồ nháo? Tin hay không lão phu trừu ngươi!”

Hoàng Phủ Tung sắc mặt không tốt, đơn bạc thân mình đứng ở trong gió, lắc lư, dường như đều có thể bị gió thổi đi rồi giống nhau, Đào Thương thật sự là đau lòng bất quá hắn.

Như thế thân thể trạng huống, còn muốn tùy quân ra làm chứng, này không phải nói rõ là muốn chính mình tìm chết sao?

“Lão sư, lần này đánh với Đổng Trác nhìn như hung hiểm, kỳ thật cũng không lo ngại, Viên Bổn Sơ cùng Tào Mạnh Đức tất cả đều lãnh binh xuất chinh, bên ta thực lực chưa chắc nhược với Đổng Trác, đồ đệ có thể nói không có gì nguy hiểm, ngài vì cái gì còn muốn khăng khăng cùng ta cùng hướng?”

Hoàng Phủ Tung con ngươi tựa hồ ảm đạm chút, hắn cười khổ một chút, nói: “Ngươi cho rằng lão phu lần này xuất chinh là vì ngươi sao? Lão phu là vì chính mình a.”

Đào Thương nghe vậy ngây ngẩn cả người.

Hoàng Phủ Tung trường hư khẩu khí, giờ phút này cũng là đơn giản buông ra.

“Hài tử, ngươi là cái trời sinh linh tính người, lão phu thân thể trạng huống, sợ là cũng không thể gạt được ngươi, trước một thời gian, ngươi cũng từng cố ý lãnh vị kia Trương Cơ thần y đi cấp lão phu nhìn bệnh…… Nói vậy hắn đã là đem chuyện gì đều cùng ngươi nói đi?”

Đào Thương nghe vậy, tức khắc trầm mặc.

“Lão phu thiên không giả năm, sợ là thời gian vô nhiều, đây là mệnh số, không ai có khả năng cứu chi, liền tính là trương thần y, chỉ sợ cũng là vô lực làm, y giả có thể trị bệnh, nhưng là lại không thể trị mệnh a.”

Đào Thương biểu tình lược hiện kích động: “Lão sư đừng nói này đó ủ rũ lời nói, đệ tử đã thỉnh trương thần y nghiêm túc điều dược, nói

cái gì cũng đến đem lão sư chứng bệnh chữa khỏi, lão phu mệnh, là sống lâu trăm tuổi mệnh!”

Hoàng Phủ Tung bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Ngươi lời này là khá tốt nghe, đáng tiếc cũng không thực tế, người sao, có sinh tất có chết, đây là từ xưa đến nay, ai cũng thoát khỏi không xong vận mệnh…… Nói thật, lão phu không sợ chết, nhưng lão phu liền sợ chết không hề giá trị.”

Nói đến này, liền thấy Hoàng Phủ Tung suy yếu trên mặt, chợt lộ ra vạn trượng hào hùng.

“Lão phu là đại hán quân nhân! Từ khi lão phu tòng quân kia một ngày khởi, liền chú định lão phu sinh mệnh tuyệt không sẽ chung kết trên giường phía trên! Da ngựa bọc thây mới là lão phu chân chính quy túc! Này cuối cùng một trận chiến, lão phu về công về tư, đều phải vì đại hán triều trừ bỏ đổng tặc cái này cự ác, còn thiên hạ cùng triều đình một cái lanh lảnh thanh bình!”

Nói đến này, Hoàng Phủ Tung thế nhưng là lộ ra cầu xin biểu tình: “Hài tử, ngươi sẽ không liền điểm này yêu cầu đều không đáp ứng lão sư đi? Hay là, ngươi muốn cho lão phu chết không nhắm mắt?”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 251: lại thấy Tào Tháo Viên Thiệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cuối cùng vẫn là mang lên Hoàng Phủ Tung.

Ở Kim Lăng thành thời điểm, Đào Thương lại là đã từng an bài quá Trương Trọng Cảnh từng cái vì Vương Duẫn, Hoàng Phủ Tung, Quách Gia vài người bắt mạch chẩn trị, đương nhiên, cũng bao gồm Đào Thương chính mình.

Trương Trọng Cảnh tự cấp Đào Thương hào quá mạch lúc sau, nhằm vào thái bình công tử thân thể trạng huống, chỉ dùng một câu làm tổng kết.

“Nhìn gầy yếu, thực tế tráng cùng nghé con dường như…… Chạy nhanh cút đi!”

Đối với Vương Duẫn, Trương Trọng Cảnh còn lại là nói: “Lão Tư Đồ thân thể không gì trở ngại, chỉ là thường thường lòng có tắc nghẽn chi chứng, cần đến hảo sinh điều dưỡng, ngày thường không có việc gì khi muốn nhiều đi ra ngoài giải sầu, ngài thân thể hiện tại còn không cần dùng dược, chỉ cần điều trị tâm tình có thể, vạn sự không thể quá mức đi tâm a.”

Nhằm vào Vương Duẫn tình huống thân thể, Đào Thương cùng Điêu Thuyền thương lượng, chính mình xuất chinh Đổng Trác sau, đến là là từ Điêu Thuyền cùng tiểu Oanh Nhi, cũng hoặc là Đào Ứng, nhiều hơn bồi lão nhân gia dạo chơi ngoại thành giải sầu, thư hoãn tâm thái mới là.

Trên thế giới này rất nhiều người, không phải bệnh chết, đều là chính mình bị chính mình nghẹn khuất chết, đặc biệt như là Vương Duẫn như vậy lòng dạ hẹp hòi.

Mà ở cấp Quách Gia hào quá mạch sau, Trương Trọng Cảnh còn lại là rõ ràng có chút do dự.

“Quách tiên sinh, ngươi thận, có khỏe không?”

Quách Gia vừa nghe lời này, sắc mặt chợt biến đỏ.

Trương Trọng Cảnh lại là chưa cho hắn lưu mặt mũi, tiếp tục nói: “Quách tiên sinh uống rượu thật là ở quá liều, hơn nữa này trong phòng việc, cũng là còn phải thu liễm thu liễm a, như vậy tạo hại chính là không thành, dễ dàng chịu không nổi 40! Lão phu cho ngươi khai chút phương thuốc điều trị, nhưng duyên thọ chi mấu chốt còn phải ở chính ngươi giảm bớt tửu sắc chi độ.”

Nhằm vào Quách Gia tật xấu, Đào Thương quyết định đem hắn đưa tới trong quân.

Trong quân vô nữ tử, hơn nữa Đào Thương còn ở trong quân hạ đạt nghiêm khắc cấm tửu lệnh.

Lãng tử lãng tử, cũng là thời điểm nên ngừng nghỉ ngừng nghỉ.

Người khác đều hảo thuyết, nhưng ở Trương Trọng Cảnh cấp Hoàng Phủ Tung hào quá mạch lúc sau, thần y đại nhân lại là lâm vào lâu dài trầm mặc.

Cuối cùng, Trương Trọng Cảnh vẫn là cấp Hoàng Phủ Tung khai một ít thuốc bổ, nhưng ở sắp ra cửa thời điểm, hắn lại là đối Đào Thương nói một câu tổng kết tính nói.

“Trung thừa đại nhân thân thể, khủng vô sức mạnh lớn lao rồi.”

Trương Trọng Cảnh đều nói như vậy, này cơ bản cũng đã là đối Hoàng Phủ Tung hạ tử hình phán định thư.

Hoàng Phủ Tung đã số tuổi thọ vô nhiều, đứng ở Đào Thương góc độ, hắn lão nhân gia ở Kim Lăng thành tĩnh dưỡng điều tức, vượt qua sinh mệnh cuối cùng một đoạn vui sướng thời gian, hẳn là trong đời hắn tốt nhất quy túc.

Nhưng thực hiển nhiên, Hoàng Phủ Tung cũng không như vậy cho rằng.

Thân là đại hán đệ nhất quân thần, Hoàng Phủ lão nhân không cho phép chính mình liền như vậy giống như một phàm nhân giống nhau chết đi.

Hắn có hắn không thể vì người khác sở minh kiêu ngạo, cũng có hắn tòng chinh mấy chục năm chế tạo một thân bất khuất thiết cốt.

Ở Hoàng Phủ Tung trong lòng, cho dù là muốn chết, cũng muốn chết quang mang vạn trượng, dõng dạc hùng hồn.

Đây là hắn ngựa chiến phồn hoa trong cuộc đời, cuối cùng một cái nguyện vọng.

Tuy rằng thực không tình nguyện, nhưng Đào Thương vẫn là tôn trọng Hoàng Phủ Tung yêu cầu.

Nếu là lão sư cuối cùng nguyện vọng, cho dù chính mình không muốn, cũng cần thiết muốn thỏa mãn.

Đây là hắn đương đồ đệ, cuối cùng có thể làm được.

……

Đang đi tới Duyện Châu cảnh này dọc theo đường đi, Tào Báo luôn là cố ý vô tình ở thử Đào Thương khẩu phong.

Hắn một hồi hỏi Đào Thương, về mi thị cùng Đào Thương hợp tác hiệu buôn sự, một hồi hỏi thăm Mi Trinh ở Kim Lăng thành đều bận việc chút cái gì, một hồi lại hỏi Đào Thương đối hắn nữ nhi tào viện có cảm thấy hứng thú hay không……

Tào Báo như thế ân cần, chỉ đem Đào Thương làm cho đầu đại.

Xem Tào Báo hiện tại bộ dáng này, nhưng phàm là có cơ hội, hắn khẳng định cũng sẽ đem cô nương nhét vào Kim Lăng trong thành, ném tới Đào Thương mí mắt phía dưới cùng Mi Trinh cạnh tranh.

Một cái đại ngực muội còn không có bãi bình, lại tới nữa một cái tiểu ngực muội, Đào Thương cảm giác chính mình thể xác và tinh thần đều mệt, đầu dưa làm như đều phải nát.

Từ Châu sĩ tộc trung các vị thúc thúc đại gia nhóm, có phải hay không không khỏi có chút quá mức nhiệt tình?

Như thế đi xuống, đào mỗ thân thể, ngày sau thật là là chịu được vẫn là chịu không nổi a?

Tổng cảm giác chính mình chung có một ngày, sẽ so Quách Gia chết còn thảm.

Từ Châu quân cộng thêm Kim Lăng quân, một hàng tam vạn nhân mã, đi ngang qua Duyện Châu chi cảnh, thẳng để Viên tào hai lộ đại quân trước mắt sở đóng quân Trần Lưu.

Trần Lưu chính là Tào Tháo khởi binh nơi, địa lý vị trí ở Hà Nam thuộc về đồ vật thừa tiếp chỗ, rất là quan trọng, lại là màu mỡ nơi.

Viên Thiệu cùng Tào Tháo giờ phút này tất cả đều đóng quân tại đây, nghe nói Đào Thương tới, Viên Thiệu tức khắc phái dưới trướng quan trọng mưu sĩ Quách Đồ, tự mình đi thỉnh Đào Thương cùng với này dưới trướng chủ yếu các tướng lĩnh, đi trước này soái trướng cộng đồng nghị sự kháng địch chi sách.

Quách Đồ thấy Đào Thương, đầu tiên là phái thủ hạ dâng lên khao tam quân vật phẩm, sau đó lại hướng Đào Thương thuật lại Viên Thiệu tưởng niệm chi tình, thỉnh hắn dàn xếp tam quân sau, dựa theo ước định canh giờ đi gặp Viên Thiệu.

Đào Thương tự nhiên là không chỗ nào không từ.

Ở cùng Đào Thương hàn huyên qua sau, Quách Đồ lại là đem ánh mắt chuyển hướng về phía hắn ở Dĩnh Xuyên dòng bên thân thích Quách Gia.

Đối mặt Quách Đồ cổ quái ánh mắt, Quách Gia không hề có lui bước cùng ngượng ngùng.

“Công tắc huynh, đã lâu không thấy a, khoảng cách thượng một lần gặp mặt, ít nói cũng đến có…… Mười năm tám năm đi?” Quách Gia cười hì hì nói.

Quách Đồ hừ một hừ, lắc lắc đầu.

“Hai năm mà thôi, Quách Phụng Hiếu, ngươi rốt cuộc là có bao nhiêu không nghĩ nhìn thấy ta?”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Sao có thể a? Chính cái gọi là một ngày không thấy, như ba tháng hề! Quách mỗ nhớ ngươi, thực sự là…… Thực sự là……”

Nói đến này thời điểm, Quách Gia có điểm quên từ, ngay sau đó quay đầu hỏi Đào Thương nói: “Lần trước ngươi cho ta giảng, kia hai cái thật giả công chúa lừa gạt Đại vương lão cha chuyện xưa, bên trong chết buồn nôn nói, là hình dung như thế nào tới?”

Đào Thương nhất phiên bạch nhãn, bất đắc dĩ nói: “Nhớ ngươi sắp sinh bệnh, sắp vô pháp hô hấp đâu!”

Quách Gia khẳng định gật gật đầu, quay đầu đối Quách Đồ cười nói: “Quách mỗ chính là như vậy tê tâm liệt phế nhớ thương ngươi.”

Quách Đồ toàn thân, nổi da gà không khỏi rớt đầy đất.

Hắn dùng sức vỗ vỗ cánh tay, giảm bớt một chút làn da thượng kia nói không nên lời nói không rõ ngứa ngáy, hỏi Quách Gia nói: “Phụng Hiếu, lần trước rời đi Nghiệp Thành lúc sau, ngươi không phải nói tính toán về quê giao mấy cái tổn hữu sao? Như thế nào chạy đến thái bình công tử dưới trướng nhậm chức đi?”

Quách Gia sờ sờ cái mũi, bất mãn nói: “Cái nào cùng ngươi nói ta giao tổn hữu? Quách mỗ rõ ràng nói chính là giao bằng hữu!…… Hắc hắc, Quách mỗ hiện tại đã là cùng thái bình công tử thành cũng

hữu cũng từ, công tắc ngươi xem Quách mỗ cái này bằng hữu giao thế nào?”

Quách Đồ không có phản ứng hắn, chỉ là hướng Đào Thương thật sâu khom người, nói: “Tại hạ vị này đồng tông dòng bên làm người hành sự cổ quái, ngẫu nhiên có lang thang chi ngại, mong rằng Đào phủ quân ngày thường nhiều hơn đảm đương, không cần cùng hắn chấp nhặt mới hảo.”

Đào Thương lễ phép hướng Quách Đồ đáp lễ lại, nói: “Hảo thuyết, ta cùng với Phụng Hiếu chính là bạn tri kỉ, tên là chủ tớ, thật là huynh đệ, ngày thường một chút việc nhỏ, đào mỗ tự nhiên là sẽ không để trong lòng.”

Quách Đồ nghe vậy một kỳ, không khỏi thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái.

Tên là chủ tớ, thật là huynh đệ…… Xem ra vị này Đào phủ quân đối Quách Phụng Hiếu, làm như cực kỳ coi trọng a!

Đào Thương nói, đại đại dài quá Quách Gia mặt mũi.

Có thể cùng chủ công xưng huynh gọi đệ, trên đời này lại có mấy cái?

Hôm nay thật là là ở Quách Đồ trước mặt, thổ khí dương mi một phen…… Thoải mái a!

Chỉ thấy Quách Gia đem đầu giương lên, lộ ra một bộ thực thiếu trừu lại khoe khoang bộ dáng.

Một bộ làm Quách Đồ xem rất là khó chịu bộ dáng.

Mắt thấy Quách Gia như thế đắc ý, Quách Đồ trong lòng mạc danh nín thở, hắn tròng mắt vừa chuyển, ngay sau đó kế để bụng đầu.

“Phụng Hiếu, ngươi ở Đào phủ quân dưới trướng. Sở bất luận cái gì chức nha?” Quách Đồ lộ ra một bộ gương mặt tươi cười, dường như chồn cấp gà chúc tết giống nhau không có hảo tâm.

Quách Gia đem bộ ngực đĩnh cao cao: “Đan Dương quận giáo sự phủ chủ sự!”

“Giáo sự phủ?” Quách Đồ không khỏi nhăn lại: “Đây là cái quản gì đó?”

Quách Gia đã tiêu sái thả khoe khoang vung tay lên: “Nói ngươi cũng đúng rồi mà thôi…… Dù sao chính là một người dưới.”

Nhìn Quách Gia này phúc chết tính tình, Quách Đồ không khỏi khí ngứa răng.

“Nếu là một người dưới, vậy ngươi chi năm bổng có thể có bao nhiêu?”

Quách Gia rất là tùy ý nói: “Không nhiều lắm, một trăm thạch tả hữu đi.”

Vừa nghe lời này, Quách Đồ trên mặt tức khắc lộ ra cười xấu xa.

“A, kia giống như xác thật là không nhiều lắm a.”

Quách Đồ một câu trực tiếp đem Quách Gia đỉnh không âm, hắn nhíu mày nhìn Quách Đồ một hồi, thấp giọng nói: “Vậy ngươi một năm lại có thể có bao nhiêu năm bổng?”

Quách Đồ cười ha hả vươn ba ngón tay đầu, chậm rì rì nói: “Không nhiều lắm, là ngươi gấp ba mà thôi…… Hơn nữa ta còn không phải một người dưới.”

Quách Gia sắc mặt tức khắc liền đen.

Quách Đồ đắc ý hướng Quách Gia bay phi lông mày, sau đó hướng về phía Đào Thương cúi người hành lễ, nói: “Tại hạ đi trước trở về, hướng Viên công hồi báo, còn thỉnh phủ quân thu thập sẵn sàng sau, đi trước phó ước.”

Đào Thương đối Quách Đồ đáp lễ, nói: “Làm phiền tiên sinh trở về nói cho Viên công, đào mỗ nhất định đúng giờ tới.”

Quách Đồ ngay sau đó đối Đào Thương cáo từ.

Đãi Quách Đồ bóng dáng phương một biến mất, liền thấy Quách Gia đột nhiên quay đầu đối Đào Thương nói: “Ta muốn trướng tiền!”

Đào Thương nhìn chằm chằm Quách Đồ rời đi phương hướng, nhìn đều không nhìn Quách Gia liếc mắt một cái: “Ngươi nằm mơ.”

“Dựa vào cái gì a? Quách công thì tại Viên Thiệu dưới trướng, thí hào đều bài không thượng, Quách mỗ cho ngươi đương lừa làm mã tổ kiến giáo sự phủ, dựa vào cái gì không thể lấy so với hắn nhiều?”

Đào Thương cười ha hả vỗ vỗ Quách Gia bả vai, nói: “Bởi vì chúng ta tên là chủ tớ, thật là huynh đệ, ngươi gặp qua nhà ai thân huynh đệ còn so đo cái này, nhiều thương hòa khí nha? Đừng náo loạn, dọn dẹp một chút, tiếp đón Hứa Chử bọn họ, một hồi cùng ta đi gặp Viên Thiệu.”

Quách Gia: “……”

……

Dựa theo ước định thời gian, Đào Thương lãnh Quách Gia cùng thủ hạ quan trọng chiến tướng, đi tới Viên Thiệu soái trướng phó ước.

Đi vào thời điểm, Đào Thương phát hiện Tào Tháo người cũng đều tới rồi.

Nhưng thấy soái trướng trong vòng, hàng rào rõ ràng, đen nghìn nghịt đứng thật nhiều người, mặt trái nhất phái, mặt phải lại là nhất phái.

Thực hiển nhiên, mặt trái một đám người chờ, chính là Viên Thiệu dưới trướng chúng tướng cùng mưu sĩ, mà mặt phải, lại là Tào Tháo.

“Ha ha, đào lão đệ!”

Tào Tháo cười ha hả đứng dậy, sải bước đi đến Đào Thương trước mặt, vui rạo rực nhìn từ trên xuống dưới hắn.

Đào Thương cũng cẩn thận nhìn Tào Tháo, thân khoác lượng giáp, bối trí áo gấm, tuy rằng vẫn là ban đầu như vậy có điểm hắc có điểm lùn, nhưng so với năm đó đứng hàng với chư hầu chi mạt Tào Tháo, hiện tại Tào Tháo nghiễm nhiên đã có một phương hùng chủ phong tư cùng trác tuyệt.

Cách này vị hùng bá thiên hạ Ngụy Võ Đế, Tào Tháo tựa hồ lại gần một bước.

“Mạnh Đức huynh, đã lâu không thấy, nghe nói ngươi mấy năm nay tới, hỗn hô mưa gọi gió a.” Đào Thương cười ha hả điều trị Tào Tháo.

“Ai ~!”

Tào Tháo dùng sức vung tay lên, khinh thường nói: “Cùng tiểu tử ngươi so, tào mỗ này mấy lần lại tính cái gì, liền Viên Công Lộ đều làm ngươi cấp thu thập dễ bảo, bực này bản lĩnh, dù cho là đổi thành ta cùng Bổn Sơ, cũng chưa chắc có thể làm đến a, có phải hay không a? Bổn Sơ!”

Viên Thiệu tiếng cười từ chính diện truyền đến: “Không tồi, xác thật là, thật sự là hậu sinh khả uý.”

Đào Thương khiêm tốn cười cười, quay đầu nhìn về phía chủ vị, cất bước tiến lên, đối với Viên Thiệu chắp tay nói: “Thương gặp qua Viên công, chúc mừng Viên công chiến lui Công Tôn Toản, xưng hùng Ký Châu, từ đây nhưng dắt thiên hạ chư hầu chi người cầm đầu.”

Viên Thiệu so với hai năm trước, nhiều một chút đầu bạc, trên trán nếp nhăn trên trán làm như cũng dày một ít, nhưng tì vết không che được ánh ngọc, này đó như cũ ngăn không được hắn sinh ra đã có sẵn oai hùng bất phàm cùng danh môn khí chất.

Đào Thương trong lòng âm thầm cảm khái:

Viên Thiệu vẫn là tuấn lãng soái khí…… Như vậy thiếu trừu a.

Viên Thiệu biểu tình thực hiền từ, giống như xem một cái hậu bối con cháu giống nhau nhìn Đào Thương, tán thưởng nói: “Viên mỗ ở phương bắc chiến bại Công Tôn Toản, mà ngươi ở phương nam đánh lùi Công Lộ, xem ra, Viên mỗ lúc trước xác thật là không có nhìn lầm ngươi, Đào công tử, ngươi là cái làm tốt lắm.”

Tào Tháo ở một bên cười tiếp lời: “Gọi là gì Đào công tử, nhân gia hiện tại chính là thái bình công tử, danh khí sợ là còn ở ngươi ta phía trên.”

Viên Thiệu nghe vậy, cũng không cho rằng ngỗ, ngược lại là sang sảng cười ha ha.

Ba người một lần nữa tụ, chính nói thoải mái là lúc, lại thấy Tào Tháo một phương tướng lãnh trung, đi ra một cái dáng người cao trường, lưng hùm vai gấu, sắc mặt vàng như nến, mới vừa cần nồng hậu đại hán.

Trá nhiên nhìn hắn, cùng đại cẩu hùng thành tinh không kém bao nhiêu.

Kia hoàng mặt hán tử đánh giá cẩn thận Đào Thương lãnh tới vài vị tướng lãnh, rất là ngạo khí ra tiếng hỏi: “Các ngươi giữa, cái nào là Hứa Chử? Ở hổ lao quan đánh bại Lữ Bố cái kia?”

:.:

------oOo------

Chương 252: xa hoa đội hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng mặt đại hán ngữ khí rất là kiêu ngạo, vừa nghe chính là chuyên môn ra tới chọn sự.

Kim Lăng chư tướng giữa, Hứa Chử vô luận là tư lịch vẫn là công tích, chẳng sợ chính là luận khởi cùng Đào Thương cá nhân quan hệ, cũng đương thuộc đệ nhất.

Này đều đã nhiều năm, trừ bỏ Đào Thương ở ngoài, Hứa Chử vẫn luôn không gặp phải quá cái nào không có mắt dám đối với chính mình như vậy không khách khí!

Đây là đánh nào nhảy ra tới tìm đường chết quỷ, thật sự là sống không kiên nhẫn?!

Hứa Chử đi nhanh hướng ra một mại, hoàn toàn không bận tâm này phía sau chính trộm túm hắn Từ Hoảng, đem đầu to giương lên, khinh thường biểu tình bộc lộ ra ngoài.

“Mỗ gia đó là Hứa Chử! Nhữ là người phương nào? Tiếp đón mỗ gia làm chi?”

Kia hoàng mặt đại hán trên dưới đánh giá vài lần Hứa Chử, đột nhiên cười nhạo một tiếng, nói: “Mỗ gia nãi tào công trướng hạ quân Tư Mã Điển Vi là cũng! Xem ngươi bộ dáng này, cũng chẳng ra gì a? Như thế nào minh công một cái kính khen ngươi là là đương thời hào kiệt, vô song anh hùng, hắc hắc…… Thực sự là có chút khuếch đại.”

Hứa Chử trong lòng không mau, nhưng trên mặt lại là lặng lẽ cười, tàn nhẫn lải nhải mà nhìn chằm chằm Điển Vi: “Mỗ gia nếu là cùng tào công so sánh với, cũng hoặc là Nguyên Nhượng, Diệu Tài chờ vài vị cao thủ, kia tự nhiên là không coi là anh hùng, quả thực bài

không thượng hào! Nhưng cùng ngươi này không biết từ nào nhảy ra tới vô tri hạng người so sánh với, mỗ gia tự nhiên vì còn có thể coi như là một nhân vật.”

Điển Vi vừa nghe lời này, vàng như nến mặt tức khắc đỏ đỏ lên, cắn răng cả giận nói: “Họ hứa, ngươi lời này ý gì?”

Hứa Chử đem bộ ngực một đĩnh, rất là ngạo nghễ đối với Điển Vi nói: “Này ngươi còn nghe không rõ sao? Ngươi là ngốc vẫn là thế nào? Mỗ gia xem thường ngươi, không hơn!”

“Thật can đảm!”

Điển Vi duỗi tay hướng về trướng ngoại một lóng tay, nói: “Có dám hay không đi ra ngoài cùng mỗ gia thi đấu!”

Hứa Chử trước nay cũng không phải mềm quả hồng, nghe vậy cũng là không sợ chút nào: “Như thế nào, ta há sợ ngươi sao?”

Hai người nổi giận đùng đùng, lẫn nhau cho nhau trừng mắt, sải bước đi ra trướng ngoại.

Viên Thiệu nghi hoặc nhìn về phía Tào Tháo.

Lại thấy Tào Tháo đầy mặt ý cười, đối với Viên Thiệu vẫy vẫy tay, ý bảo nói: “Như vậy cũng hảo, chúng ta hôm sau muốn giao thủ người, chính là Đổng Trác, này Tây Lương quân cùng Tịnh Châu quân hạ mãnh tướng như mây, vừa lúc nương hôm nay, đối ta tam gia chư vị các tướng quân, cũng đều sờ sờ thật đế…… Đào lão đệ, ngươi không ý kiến đi?”

Đào Thương nhất phiên bạch nhãn, ngươi đều nói như vậy, ta còn có thể có ý kiến gì?

Vì thế gật gật đầu.

Viên Thiệu cũng không dám nói cái gì, cũng là ngầm đồng ý.

Bất quá Hứa Chử dũng lực, ngày đó ở hổ lao quan, Viên Thiệu chính là tận mắt nhìn thấy, tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ.

Hiện giờ Tào Tháo dưới trướng cái kia Điển Vi muốn cùng hắn tỷ thí, có thể nói hung hiểm cực kỳ, khả quan Tào Tháo sắc mặt, tựa hồ không chút nào lo lắng.

Hay là kia hoàng mặt Điển Vi, cũng không phải cái thiện tra tử?

Nghĩ vậy, Viên Thiệu trong lòng không khỏi tới hứng thú, mà Viên tào hai quân chiến tướng cùng mưu thần nhóm cũng là đối này đấu rất là tò mò.

Lều trại trung người, liền lấy Viên Thiệu cầm đầu, sôi nổi đi ra soái trướng.

Lều trại ngoại đất trống thượng, Điển Vi cùng Hứa Chử đã dọn xong tư thế.

Hai người đều là không lấy binh khí, xoa tay hầm hè, nghiến răng nghiến lợi lẫn nhau căm tức nhìn đối phương.

Quách Gia đi vào Đào Thương phía sau, thấp giọng nói: “Liền như vậy mặc kệ Hứa Chử đi đánh?”

Đào Thương nhún vai: “Không sao cả, dù sao cũng đánh không xấu.”

“Hứa Chử cũng không phải là bình thường người a, vạn nhất đem hắn Điển Vi đánh cho tàn phế tật, quay đầu lại ngươi sợ là cùng Tào Tháo không hảo công đạo.”

Đào Thương cười khẽ lắc lắc đầu, nói: “Ta nhưng thật ra hy vọng hắn có thể đem Điển Vi đánh thành nhị đẳng tàn phế…… Đáng tiếc việc này chỉ sợ là quá sức.”

Hứa Chử đem tay trái nắm tay dùng tay phải niết “Rắc rắc” vang lên, hắn hướng về phía Điển Vi chu chu môi, ngạo nghễ nói: “Xem ngươi

bất quá là một giới vô danh hạng người, mỗ gia trước làm ngươi mười chiêu!”

Điển Vi hừ hừ, cả giận: “Kia nhưng thật ra thật cũng không cần, mỗ gia sợ ngươi mười chiêu lúc sau ngã trên mặt đất bò không đứng dậy, quay đầu lại lại đối ngoại nói là mỗ gia khi dễ ngươi.”

“Ha ha ha!” Hứa Chử nghe vậy không khỏi giơ thẳng lên trời cười dài, nói: “Con kiến hạng người, ngoài miệng công phu nhưng thật ra lợi hại…… Cũng thế, không cho liền không cho, xem mỗ gia hôm nay liền thế nhà ngươi tào công giáo huấn một chút ngươi!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Hứa Chử bỗng nhiên một nhảy thân, hướng về phía Điển Vi bôn tập qua đi, sa bát đại nắm tay đánh thẳng Điển Vi mặt, này thế uy vũ sinh phong.

Điển Vi tuy rằng cùng Hứa Chử khoang miệng khẩu chiến, nhưng thật đối thượng lại vẫn là không dám đại ý.

Mắt thấy Hứa Chử một quyền đánh úp lại, Điển Vi trầm ổn vươn hai chỉ giống như tay gấu giống nhau tay, hoành ngăn ở mặt chỗ, đem Hứa Chử nắm tay vững chắc cấp ngăn cản xuống dưới, đồng thời đặt chân xoay tròn, che chở Hứa Chử hạ ba đường, trực tiếp đá qua đi.

Hứa Chử mắt sắc, vừa thấy Điển Vi đá chính mình đũng quần, ngay sau đó nhanh chóng lắc mình lui về phía sau, hữu kinh vô hiểm né tránh trở về.

“Này thứ gì nha!”

Quách Gia khí thẳng cắn răng: “Cư nhiên đá người hạ ba đường! Quá vô sỉ”

Đào Thương cười khổ gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói: “Này Điển Vi…… Ra chiêu nhưng thật ra cũng rất kỳ ba.”

Hai đại tráng hán vừa chạm vào liền tách ra, Tu Di chi gian đã là từng người trao đổi nhất chiêu, đối lẫn nhau chi tiết thoáng có chút hiểu biết.

Hai người đều bắt đầu thật cẩn thận về phía trước thấu, đương hai người bọn họ chi gian không đủ ba thước khi, hai cái đại hán từng người rít gào một tiếng, rống giận hướng đối phương phóng đi.

Cho dù chỉ là quyền cước công phu, hai đại mãnh tướng vẫn như cũ là đánh sinh động, chiêu chiêu tương đối, uy vũ sinh phong, lẫn nhau chi gian cực kỳ nguy hiểm.

Giống hai người bọn họ như vậy cấp bậc nhân vật, từ lúc ký sự khởi liền đều không phải ngừng nghỉ chủ, từ lúc trượng ẩu đả, đến trục hổ túm ngưu, có thể nói là chuyện thường ngày, hơn nữa bằng hai người bọn họ ra tay lực đạo, liền tính là không cần binh khí, một khi là đánh trúng người thường yếu hại, kia kết cục là bất tử cũng đến trọng thương, bởi vậy, Điển Vi Hứa Chử hai người cũng đều là từng người bỏ thêm hoàn toàn cẩn thận, không dám có chút đại ý.

Người thạo nghề vừa ra tay, liền biết có hay không.

Điển Vi cùng Hứa Chử tới tới lui lui 50 nhiều chiêu, đã là đem ở đây chư tướng đều xem trợn mắt há hốc mồm.

Đối với hai người bản lĩnh, chư tướng các đều là ở trong lòng thầm khen.

Thật sự là khó lường a.

Một lát sau lúc sau……

Hai người lâu cầm không dưới, lẫn nhau lại đều đã chịu đối phương đòn nghiêm trọng, toàn thân cũng đều là bị ám thương.

Vật lộn thời gian dài, hai vị mãnh tướng liền từ vừa mới bắt đầu có nề nếp lui tới chính thức giao thủ so chiêu, bắt đầu dần dần đi rồi

đường xuống dốc, chậm rãi đánh thành ngươi kéo ta túm lẫn nhau triền đấu, cùng phố phường vô lại ẩu đả không kém bao nhiêu.

Hai người đánh ra chân hỏa, cái gì phiến miệng, cào mặt, đá đũng quần, phụt lên mạt, khuy áo hạt châu, hiếm lạ cổ quái chiêu số bắt đầu các loại hướng đối phương trên người tiếp đón.

Hứa Chử má trái bị Điển Vi phiến ra một cái năm ngón tay hình đại chưởng ấn, đỏ bừng đỏ bừng, đôi mắt thượng còn bị Điển Vi trực tiếp phun thượng một ngụm đại dính đàm, muốn nhiều ghê tởm có bao nhiêu ghê tởm.

Mà Điển Vi bộ dáng càng thê thảm, trên cổ bị Hứa Chử một cái hổ cào trảo ra năm điều huyết xối tử không nói, liền cái mũi cũng bị Hứa Chử dùng đầu đâm ra huyết.

Điển Vi hai hàng máu mũi hạ lưu, từ xa nhìn lại cùng nhị điều dường như, hết sức đáng thương khôi hài.

Hai người không biết từ khi nào khởi, đã là lẫn nhau ôm ở cùng nhau.

Hứa Chử bắt lấy Điển Vi búi tóc, Điển Vi thủ sẵn Hứa Chử miệng, hai người cho nhau dùng cánh tay mâu thuẫn đối phương thân thể, trên mặt đất tả hữu qua lại lăn lộn, bắn chính là bụi đất phi dương, cát bụi bốn phía.

“Có phục hay không!”

“Phi! Làm ta phục? Không nhìn thấy mỗ gia chính chiếm cứ thượng phong sao?”

Đào Thương xem cay đôi mắt, quay đầu đối Tào Tháo cười nói: “Mạnh Đức huynh, không sai biệt lắm, ngươi xem hai người bọn họ trên mặt đất bánh xe cái kia hăng say, này nơi nào là luận võ? Rõ ràng là thành thân nhập động phòng nói.”

Tào Tháo cũng là xấu hổ cười, nói: “Không tồi, xác thật là đánh có điểm biến dạng…… Các ngươi hai cái, dừng ở đây, tốc tốc tách ra!”

Hai đại mãnh tướng trên mặt đất lăn hăng say, giống như không nghe thấy Tào Tháo nói chuyện dường như.

Hoàn toàn không nước tiểu hắn nha.

Tào Tháo sắc mặt lập tức liền có chút xấu hổ.

Viên Thiệu hảo khoe khoang tâm, lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, quay đầu hướng về phía phía sau hai người sử một chút ánh mắt, ngạo nghễ nói: “Các ngươi hai cái, đi lên vì bọn họ giải đấu”.

“Nặc!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy từ Viên Thiệu dưới trướng, đi ra hai gã thân xuyên trọng giáp đại hán, một cái bẻ trụ Điển Vi thủ đoạn, một cái túm chặt Hứa Chử hai vai, ngạnh sinh sinh đem hai người từ trên mặt đất kéo lên.

Điển Vi đánh đỏ mắt, liều mạng còn muốn đi phía trước hướng, thủ đoạn lại bị người gắt gao túm chặt, đối phương ở sức lực thượng, cư nhiên cùng chính mình có liều mạng chi lực.

Điển Vi trong lòng cả kinh, quay đầu đi, nhìn hắn phía sau mang theo sừng trâu khôi tướng lãnh, trầm giọng nói: “Nhữ nãi người nào?”

“Bổn đem chính là Văn Sửu! Điển Tư Mã, Viên công cùng tào công hữu lệnh, tỷ thí điểm đến mới thôi, tạm thời từ bỏ, mong rằng nhị vị không cần lại làm nan kham.”

Hứa Chử bả vai cũng bị người nắm chặt lấy, Hổ Si sử dùng sức, muốn chấn khai, lại phát hiện đối phương ở chính mình trên vai tay hơi ti bất động.

Hứa Chử kinh ngạc nhìn nhìn người tới, lại thấy đối phương nhưng thật ra một bộ gương mặt tươi cười, bất quá khóe miệng gian làm như có chút trào phúng cười lạnh, làm Hứa Chử xem thực không thoải mái.

“Ngươi là……?”

Hứa Chử trong lòng nghi hoặc, như thế nào hôm nay này lều lớn nội, cao thủ cư nhiên như vậy nhiều.

“Tại hạ Nhan Lương! Hứa huynh, ngươi cũng là năm đó ở hổ lao quan, đại triển quá nổi bật nhân vật thành danh, hôm nay làm sao như thế nào như vậy thất thố? Vẫn là đừng náo loạn! Viên công hạ lệnh, dừng tay.”

Thấy Điển Vi cùng Hứa Chử phân biệt bị Nhan Lương cùng Văn Sửu kéo ra, Viên Thiệu cười ha ha, bắt đầu làm người điều giải, trang bức khoe khoang thái độ bộc lộ ra ngoài.

“Nhị vị đều là đương thời mãnh tướng a, thành có thể nói là thiên hạ võ nhân mẫu mực! Chính mình người nhà, xem ở Viên mỗ mặt mũi thượng, chúng ta tỷ thí tỷ thí, điểm đến mới thôi liền tính, hà tất thật sự động khí đâu? Có nhị vị tướng quân tại đây, lần này phá Đổng Trác tất rồi! Viên mỗ hôm nay tại đây cho các ngươi giải đấu, trận này tỷ thí, liền tính là chẳng phân biệt thắng bại, như thế nào……”

Đại gia nghe vậy đều sôi nổi gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Bất quá Hứa Chử hiển nhiên không như vậy cho rằng.

Viên Thiệu lời nói còn chưa nói xong, liền thấy Hứa Chử thừa Nhan Lương không chú ý, đột nhiên tránh thoát hai tay của hắn, bôn Điển Vi liền vọt qua đi.

Lần này, lại là đem mọi người đều xem lăng.

Hứa Chử bãi chính tư thế, ngồi xổm xuống thân hình, thở sâu, một cái quét đường chân thở ra, trong miệng còn hô to hai chữ chân

ngôn.

“Ta đánh!”

Điển Vi đột nhiên không kịp dự phòng, một cái thí ngồi xổm trực tiếp bị Hứa Chử quét tới rồi trên mặt đất.

Hứa Chử vỗ vỗ tay, rất là đắc ý nói: “Cái gì chẳng phân biệt thắng bại? Mỗ gia thắng! Hắc hắc, Điển Vi! Chưa thấy qua chiêu này đi…… Cái này kêu tán đánh!”

Viên Thiệu nói đầu đốn khi dừng lại, trên mặt biểu tình mộc ngốc ngốc, thực sự là phi thường xấu hổ.

Đào Thương xấu hổ đem mặt chôn ở bàn tay trung.

Quá mất mặt.

Điển Vi nằm trên mặt đất, hai tròng mắt bình tĩnh nhìn không trung, vẻ mặt kiên quyết chi sắc.

Điển Vi bỗng nhiên hít sâu một hơi, cũng không đứng lên, chỉ là một cái xoay người, một phen liền ôm lấy Hứa Chử cẳng chân, hung tợn một ngụm cắn đi xuống.

Hứa Chử đau giơ thẳng lên trời thét dài, ngồi xổm xuống thân dùng sức dùng tay bẻ Điển Vi đầu, nổi giận mắng: “Nhả ra! Ngươi con mẹ nó là cẩu sinh không thành!”

Điển Vi cùng không nghe dường như, mặc cho Hứa Chử như thế nào đấm hắn đầu, chính là gắt gao cắn chặt răng, hận không thể đem Hứa Chử cấp ăn.

Hứa Chử đau đơn chân trên mặt đất qua lại cú sốc.

Tào Tháo khí râu thẳng run, quay người lại hướng về phía hắn phía sau Tào Hồng, Vu Cấm, Nhạc Tiến, Hạ Hầu Uyên, Lý Điển đám người cả giận nói: “Còn thất thần làm gì? Đều hạt a! Mau cho ta

thượng! Đem hai người bọn họ ấn xuống a! Đừng ở tiếp tục mất mặt!”

Chúng tướng lúc này mới xôn xao vọt lên.

……

……

Soái trướng trong vòng.

Viên Thiệu ngồi ở chủ vị thượng, có vẻ phi thường buồn bực, một bộ buồn bực không vui chi sắc.

Viên lão đại những năm gần đây hỗn hô mưa gọi gió, tứ phương tôn sùng, rất ít có người sẽ giáp mặt bác bỏ hắn khoe khoang.

Nhưng hôm nay cấp hai cái sơn dã mãng phu làm người điều giải, lại bị ngạnh sinh sinh bác mặt nhi, hai người căn bản không mua hắn trướng, Viên lão đại lòng tự trọng đã chịu nghiêm trọng tha thương.

Viên Thiệu pha lê tâm, hôm nay xem như hoàn toàn nát.

“Các ngươi hai cái hỗn đản, nhìn xem đều cấp Viên công khí thành cái dạng gì!”

Đào Thương nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm đứng ở lều trại ở giữa, rũ đầu Điển Vi cùng Hứa Chử, bất mãn quở mắng: “Một cái trang chó cắn người, một cái còn ở kia hô hô ha ha quét đường chân…… Chơi đâu?! Các ngươi rốt cuộc đem không đem Viên công để vào mắt? Còn chưa cút lại đây nhận lỗi!”

Điển Vi cùng Hứa Chử lúc này đây nhưng thật ra hiện nghe lời, trầm thấp nói: “Viên công thứ tội, chúng ta biết sai rồi, nguyện ý tiếp thu bất luận cái gì quân pháp trừng phạt!”

Đào Thương thấy thế vội vàng an ủi nói: “Viên công, bọn họ biết sai rồi, ngươi lại cho hắn hai một lần cơ hội…… Ngươi nhưng ngàn vạn

đừng khóc nha.”

Tào Tháo cười ha hả khuyên Viên Thiệu nói: “Đổng Trác trong quân, nếu là luận cập vũ dũng, lúc này lấy Lữ Bố vì nhất! Lữ Bố chi dũng, phóng nhãn thiên hạ không người có thể địch, chính là hôm nay thử một lần, lại là ở chúng ta trong quân, thí ra có thể cùng Lữ Bố ác chiến bốn viên mãnh tướng, kể từ đó, nếu là hai bên giao chiến, Lữ Bố chi nguy nhưng giải!”

Viên Thiệu vừa nghe lời này, tâm tình mới vừa rồi hảo chút.

Hắn biết Tào Tháo trong lời nói lời nói, chính là Điển Vi, Hứa Chử, Nhan Lương, Văn Sửu bốn người.

Hổ lao quan chi chiến, Quan Vũ, Trương Phi, Hứa Chử ác chiến Lữ Bố, đem này đánh lui, hiện giờ tuy rằng Quan Vũ cùng Trương Phi không ở, nhưng lấy này bốn người tổ hợp, muốn đánh bại Lữ Bố, tựa cũng không phải việc khó.

Nghĩ vậy, Viên Thiệu tâm tình, không khỏi thoải mái lên.

“Không tồi, có này bốn đem, ta chờ gì sợ Lữ Bố cũng?”

Đào Thương nghĩ nghĩ, đối với Viên Thiệu chắp tay nói: “Lữ Bố tuy rằng dũng mãnh vô địch, nhưng chung quy bất quá là một người chi dũng, thay đổi không được đại thế, mà Đổng Trác dưới trướng, Tây Lương thiết kỵ cùng Tịnh Châu lang kỵ, mới là chân chính khó giải quyết tồn tại, nếu phải đối phó này hai chi thiên hạ hùng kỵ, lại không biết Viên công hữu gì cao kiến?”

Viên Thiệu lúc này, lại khôi phục bá chủ phong tư, nhưng thấy hắn ha ha cười, đối với Đào Thương nói: “Đào công tử chớ ưu, Tây Lương thiết kỵ cùng Tịnh Châu lang kỵ tuy rằng kiêu dũng, nhưng đều không phải là không thể chiến thắng, công tử nhưng biết được Viên mỗ mấy năm nay đều là ở với ai tác chiến sao? Công Tôn Toản con ngựa trắng nghĩa từ! Viên mỗ thủ hạ có một người vật, nếu là từ hắn chủ trì đại cục, đối phó Đổng Trác kỵ binh, tuy rằng chưa chắc sẽ toàn thắng, nhưng cũng tuyệt không sẽ thua trận!”

Đào Thương nghe vậy, tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Người này, chính mình cũng là gặp qua.

Viên Thiệu nói âm lạc khi, liền thấy Khúc Nghĩa từ Viên quân chiến tướng hàng ngũ trung đi ra, đối với Đào Thương gật đầu nói: “Đào công tử, đã lâu không thấy.”

Đào Thương cười: “Khúc tướng quân phong tư không thấy năm đó, thực sự là thật đáng mừng.”

Viên Thiệu đối với Tào Tháo cùng Đào Thương cười nói: “Khúc tướng quân nhất am hiểu chính là lấy cung nỏ trận cùng bước trận kết hợp, đối kháng kỵ binh, luận cập bài binh bố trận, binh pháp thao lược, Viên mỗ dưới trướng, khúc tướng quân nhưng bài đệ nhất! Nhị vị nếu là tin quá hắn, không ngại đem dưới trướng từng người cung nỏ binh toàn tạm phó với hắn, từ hắn thống nhất điều khiển! Viên mỗ nguyện vì khúc tướng quân người bảo đảm!”

Tào Tháo nghe vậy trầm tư một chút, đột nhiên nói: “Có Bổn Sơ lời này, tào mỗ làm sao có thể không tin khúc tướng quân chi tài?”

Dứt lời, liền thấy Tào Tháo vừa chuyển đầu, đối với tào quân tướng lãnh trung một người chiến tướng phân phó nói: “Vu Cấm!”

Vu Cấm dáng người vừa phải, pha hiện nho nhã, trong mắt lộ ra khôn khéo, cất bước ra ban, khom người nói: “Có mạt tướng.”

“Từ ngươi thống nhất suất lĩnh Duyện Châu toàn bộ cung nỏ chi binh, chờ đợi khúc tướng quân an bài, không được có lầm!”

Vu Cấm mặt vô biểu tình, dường như Tào Tháo nói sự cùng chính mình một chút quan hệ không có giống nhau.

“Nặc.”

Tào Tháo cười nhìn về phía Viên Thiệu, chỉ vào Vu Cấm nói: “Tào mỗ Mao Toại tự đề cử mình, đề cử Vu Cấm suất lĩnh Duyện Châu

cung nỏ doanh, thống nhất nghe theo khúc tướng quân điều khiển, tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ không làm Bổn Sơ ngươi thất vọng.”

Đối với Tào Tháo thức người khả năng, Viên Thiệu vẫn là rất là hiểu biết, hắn tin tưởng cái này Vu Cấm tuyệt phi bình thường, ngay sau đó lại quay đầu nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương quay đầu đối Cam Ninh nói: “Hưng Bá, Từ Châu quân cung nỏ doanh, từ ngươi thống lĩnh, nghe theo khúc tướng quân điều khiển, không được có lầm.”

Cam Ninh chắp tay xưng là.

Viên Thiệu thấy thế cười nói: “Kể từ đó, nếu là có thể trị trụ Tây Lương thiết kỵ cùng Tịnh Châu lang kỵ, kia lão tặc trong quân, tắc lại vô ngã chờ nhưng sợ giả rồi.”

Đào Thương trầm ngâm một chút, mới vừa rồi đối Viên Thiệu nói: “Viên công, chỉ sợ chưa chắc sẽ như vậy thuận lợi, Tịnh Châu trong quân còn có một chi binh mã, chỉ sợ chúng ta trong quân, lại không người hiểu biết này có thể.”

Viên Thiệu nghe vậy một kỳ, nói: “Cái gì binh mã?”

“Là xông vào trận địa doanh.”

------oOo------

Chương 253: người chủ chi đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Xông vào trận địa doanh?”

Viên Thiệu nhíu mày, suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi nói: “Tịnh Châu quân dưới trướng này chi binh mã, Viên mỗ đảo cũng là nghe nói qua, nghe nói chính là một chi bước quân, cầm đầu tướng lãnh chính là Lữ Bố dưới trướng một người quan tướng, giống như gọi là gì…… Cái gì……”

“Kêu Cao Thuận.” Đào Thương thiện ý nhắc nhở Viên Thiệu nói.

Viên Thiệu quay đầu hỏi mọi người nói: “Cao Thuận người này, ngươi chờ nhưng có điều nghe nói?”

Tất cả mọi người là đờ đẫn lắc lắc đầu.

Đào Thương nhẹ nhàng khụ một chút, nói: “Viên công, Cao Thuận người này, tuy rằng là ở Trung Nguyên nơi thanh danh không hiện, nhưng kỳ thật lại có dị mới, hắn dưới trướng huấn luyện xông vào trận địa doanh quân, tuy rằng chỉ có 700 người, nhưng lại chính là thiên hạ ít có tinh nhuệ, nói là công đều bị phá, cũng hào không khoa trương, thượng một lần ở hổ lao quan, Lữ Bố hoảng sợ bại tẩu, thế Lữ Bố ngăn cản truy binh người, hẳn là chính là Cao Thuận cùng xông vào trận địa doanh.”

Hứa Chử ở Đào Thương phía sau, nghe đến đó lập tức nghĩ tới.

Hổ lao quan một trận chiến, Lữ Bố hoảng sợ bại tẩu, nếu không phải Cao Thuận cùng hắn thủ hạ xông vào trận địa doanh xuất kích chiến bại Viên Di đám người, cũng kinh sợ ở chính mình, Lữ Bố cho dù có

ngựa Xích Thố vì bảo mệnh phù, cũng chưa chắc là có thể như vậy thuận thuận lợi lợi chạy tiến quan nội.

Trong trướng mọi người nghe Đào Thương như thế thổi phồng một cái vô danh hạ đem, toàn không khỏi sôi nổi lộ ra khinh thường chi sắc.

Một cái vô danh hạ đem cùng một chi vô danh chi quân, có công phu lo lắng bọn họ, còn không bằng lo lắng một chút Lý Giác sở suất lĩnh phi hùng quân đâu.

Đào Thương còn muốn nói lời nói, lại thấy Viên Thiệu ha ha cười, nói: “Đào công tử cũng không cần quá mức sầu lo, dù cho kia Cao Thuận thật là có bản lĩnh, xông vào trận địa doanh cũng xác thật là tinh binh, nhưng y theo ngươi ý tứ, này dưới trướng cũng bất quá mấy trăm hơn người, thả đều là bước tốt, nghĩ đến không thành khí hậu.”

Tào Tháo hiển nhiên cũng không phải thực tán thành Viên Thiệu nói, ngay sau đó nói: “Bổn Sơ, đào lão đệ ngày xưa cùng chúng ta cùng phạt Đổng Trác khi, cơ mưu sâu xa, thả ánh mắt độc đáo, hắn nếu là lấy Cao Thuận cùng xông vào trận địa doanh vì ưu, nghĩ đến đối thủ tất nhiên là có chỗ đáng khen, Bổn Sơ thiết không thể đại ý, vẫn là tiểu tâm vì thượng hảo.”

Viên Thiệu chớp chớp mắt, vốn định ở phản bác vài câu, nhưng cẩn thận một suy nghĩ, Đào Thương cùng Tào Tháo nếu đều nói như vậy, chính mình nếu là khăng khăng lấy đối phương vì khinh thường, không khỏi quá mức ngang ngược võ đoán, vì thế liền cũng lỏng khẩu.

“Nếu Mạnh Đức cùng Đào công tử đều nói như vậy…… Cũng thế, vậy dựa theo các ngươi nói, ngày sau gặp được này xông vào trận địa doanh, chúng ta liền cho nhau thông báo, phái ra tinh nhuệ tiểu tâm đề phòng một chút là được.”

Viên Thiệu nói âm lạc khi, lại thấy Viên quân trong trận, một người tuổi trẻ tướng lãnh cất bước mà ra.

Kia tướng lãnh nhìn cũng liền hơn hai mươi tuổi, so Quách Gia lớn hơn không được bao nhiêu, diện mạo rất là tuấn tú thanh nhã.

Nhưng thấy hắn hướng về phía Viên Thiệu thâm khom người, cất cao giọng nói: “Minh công, mạt tướng dưới trướng sở thao luyện đại kích sĩ, cuối cùng một năm, đã là sơ có hiệu quả, đã là đều là bước quân tinh nhuệ, nếu ngộ kia xông vào trận địa doanh khi, mạt tướng nhưng thật ra nguyện ý lấy đại kích sĩ cùng Cao Thuận xông vào trận địa doanh một trận chiến, thả nhìn xem rốt cuộc là nào một phương hơn một chút.”

Viên Thiệu vừa lòng gật gật đầu, nói: “Tuấn Nghệ có thể có này chí, ngô lòng rất an ủi cũng.”

Đào Thương vừa nghe Viên Thiệu xưng hô, trong lòng hơi hơi có chút tiểu kích động.

Hắn quay đầu trên dưới đánh giá kia tuổi trẻ tướng quân một hồi, hỏi: “Viên công, vị này tướng quân là?”

Viên Thiệu cười đối Đào Thương giới thiệu nói: “Đây là Viên mỗ dưới trướng, Ninh Quốc trung lang tướng, họ Trương danh hợp, tự Tuấn Nghệ, chính là ta Ký Châu chi cảnh, số lượng không nhiều lắm thanh niên tài tuấn, đừng nhìn hắn tuổi tác tuy nhẹ, nhưng luận cập cầm binh bày trận cùng võ nghệ tài bắn cung, lại là chưa chắc ở Nhan Lương, Văn Sửu dưới…… Ấn tuổi tính, các ngươi nhưng thật ra tính cùng bối người.”

Nguyên lai vị này tuổi trẻ tuấn lãng tướng lãnh, chính là ngũ tử lương tướng chi nhất Trương Hợp a.

“Trương tướng quân hảo.” Đào Thương cười ha hả hướng về Trương Hợp chào hỏi.

Trương Hợp thoạt nhìn phi thường hiền lành, pha hiện bình dị gần gũi.

“Kính đã lâu thái bình công tử chi danh, như sấm bên tai, hôm nay phương đến bái kiến tôn dung.”

Đào Thương ha hả cười, hỏi: “Thế nào, cảm giác này tôn vinh tuấn sao?”

Trương Hợp lập tức nghẹn lại, có điểm sẽ không đáp.

Vị này thái bình công tử, da mặt thực sự không phải giống nhau hậu nha.

“Rất tuấn, tuấn ra hoa……” Nghẹn một hồi lâu, Trương Hợp mới vừa rồi do do dự dự thổi phồng một chút Đào Thương.

Đào Thương lập tức liền vui vẻ: “Thật có thể nói.”

Viên Thiệu bất đắc dĩ mắt trợn trắng.

“Hảo, nhị vị, hiện giờ mặt cũng đã gặp qua, bước tiếp theo, chúng ta chính là hồi doanh từng người điều khiển binh mã đi trung mưu huyện đi đón đánh Đổng Trác, Vu Cấm cùng Cam Ninh nhị vị tướng quân suất lĩnh cung nỏ doanh, tùy Viên mỗ trung quân tiến lên, thống nhất nghe theo Khúc Nghĩa điều hành, Viên mỗ mặt khác phái ra hai lộ binh mã, đi cùng Mạnh Đức cùng Đào công tử trung quân, làm giám quân đồng hành, đại biểu Viên mỗ tùy thời truyền đạt quân lệnh!”

Nghe xong Viên Thiệu lời này, Đào Thương hơi hơi nhẹ chọn hạ lông mày.

Tào Tháo còn lại là cười cười, nhưng hắn trong mắt lại ẩn ẩn có vài phần không mau.

Viên Thiệu này cử, thực sự là bá đạo chút.

Bất quá, Đào Thương cùng Tào Tháo đều là tâm tư tỉ mỉ, lòng dạ sâu đậm người, đối với Viên Thiệu an bài dù cho bất mãn, nhưng cũng tuyệt không sẽ chống đối cãi lời, giáp mặt đắc tội.

Ít nhất hiện tại sẽ không.

“Cẩn tuân Viên công phân phó.”

Viên Thiệu vừa lòng gật gật đầu, đột nhiên vừa chuyển đầu, đối mãnh tướng Tưởng Kỳ ngôn nói: “Nghĩa cừ lãnh bản bộ binh mã, tùy Mạnh Đức hành quân.”

“Nặc!”

Viên Thiệu mọi nơi nhìn quanh, cuối cùng lại là đem ánh mắt dừng ở Trương Hợp trên người.

“Tuấn Nghệ, ngươi liền đại biểu Viên mỗ, đi theo Đào công tử hành quân đi.”

“Nặc.”

Viên Thiệu vừa lòng gật gật đầu, lại hỏi chư tướng nói: “Chư vị nhưng còn có cái gì muốn trình bày trần minh việc chăng?”

Mọi người đều không hé răng.

Viên Thiệu tay áo vung lên, nói: “Nếu không có, tán trướng!”

……

Đãi mọi người từng người bái biệt rời đi lúc sau, Viên Thiệu bình lui tả hữu, chỉ là để lại một cái vừa mới ở trong trướng đứng ở cuối cùng một loạt, vẫn luôn nhỏ giọng không nói, tĩnh xem mọi người hướng đi trung niên quan tướng.

“Tắc chú, cảm giác như thế nào?” Viên Thiệu cười ha hả hỏi kia trung niên nhân nói.

Trung niên nhân mặt vô biểu tình, trầm tư một hồi, nói: “Minh công muốn hỏi, là thụ phương diện kia cảm giác?”

Viên Thiệu cười ha ha: “Tắc chú nãi ngô Ký Châu làm, nắm toàn bộ trong ngoài, có cái gì thì nói cái đó, ngươi ta chi gian, làm sao cần cái gì lẫn nhau thử đâu?”

Nghe xong Viên Thiệu nói, Tự Thụ bình tĩnh trên mặt mới vừa rồi lộ ra một chút tươi cười.

Tuy rằng tươi cười thực thiển, nhưng thực hiển nhiên, Tự Thụ đối với Viên Thiệu loại này đối với chính mình không hề giữ lại tín nhiệm, là cảm thấy phi thường vừa lòng thả cảm động.

“Minh công, vừa mới thụ vẫn luôn ở quan sát, Tào Tháo cùng Đào Thương dưới trướng những cái đó tướng lãnh, một đám trên người đều hơi có chút sát phạt chi khí, các toàn vật phi phàm, hai người dưới trướng nhân tài chi thịnh, lại là vượt quá thụ chi tưởng tượng.”

Viên Thiệu nghe vậy nhưng thật ra không có phản bác, gật đầu nói: “Không tồi, Đào Thương lãnh tới kia ba cái, tạm thời bất luận, Mạnh Đức dưới trướng tướng tá, lại vô bình thường, đãi cùng Đổng Trác giao phong là lúc, đương nhưng từng cái nghiệm chứng.”

Tự Thụ lại nói: “Minh công vừa mới hướng Tào Tháo cùng Đào Thương trong quân xếp vào nhân thủ khi, bọn họ tuy rằng đều thực mau đáp ứng rồi, nhưng thụ có thể xem ra tới, bọn họ đều không phải là cam tâm tình nguyện, thậm chí, còn có một ít mâu thuẫn.”

Viên Thiệu tùy ý vẫy vẫy tay, nói: “Nhân chi thường tình, có thể lý giải.”

Tự Thụ đối Viên Thiệu gián ngôn nói: “Lý giải thì lý giải, nhưng minh công lại cũng muốn lúc nào cũng lý giải chính mình lập trường, hiện giờ Tào Tháo cùng Đào Thương đều cùng năm đó ở Lạc Dương khi không giống nhau, khi đó Tào Tháo chính là chư hầu chi mạt, Đào Thương càng là bạch thân một người, lúc ấy bọn họ nguyện ý làm minh công phụ thuộc, chính là bởi vì bọn họ danh vọng cùng địa vị không, cần thiết đến dựa vào minh công che chở.”

Viên Thiệu nghe vậy, nhíu nhíu mày.

“Nói tiếp.”

Tự Thụ tiếp tục nói: “Chính là hiện giờ, Tào Tháo thành đại châu chi chủ, dưới trướng binh nhiều tướng mạnh, không thể so năm đó, mà Đào Thương dựa vào Hứa Tử Tương mười câu kim bình cùng thái bình công tử tên tuổi, cũng là nổi bật vô nhị, nhu cần ổ một dịch, chiến bại Viên Công Lộ mười vạn chi chúng, mấy nhưng uy chấn Giang Nam, ngày sau này nếu là lại kế thừa Đào Khiêm cơ nghiệp nói……”

Viên Thiệu cẩn thận cân nhắc một hồi, không sao cả nói: “Thì tính sao? Một cái Đan Dương quận, hơn nữa Từ Châu, lại cũng không bỏ ở Viên mỗ trong mắt, chờ lần này trừ bỏ Đổng Trác, Viên mỗ trở về Hà Bắc lập tức liền chuẩn bị bắt lấy Tịnh Châu cùng Thanh Châu, đãi ngày sau lại diệt Công Tôn Toản, Viên mỗ đó là Hà Bắc chi chủ! Phóng nhãn thiên hạ người nào địch? Tào Mạnh Đức cùng Đào Tử Độ…… Chẳng lẽ còn dám phản ta không thành?”

Tự Thụ kiên nhẫn đối Viên Thiệu nói: “Nếu quả có thể như thế, nhưng thật ra hảo thuyết…… Nhưng vấn đề là, minh công chẳng lẽ nhìn không ra Tào Tháo cùng Đào Thương quan hệ?”

Viên Thiệu nghe vậy sửng sốt: “Cái gì quan hệ?”

“Bọn họ hai người quan hệ, thực sự muốn hảo.”

Viên Thiệu không để bụng nói: “Kia có cái gì, lúc trước ở Lạc Dương là lúc, chúng ta ba người, nga, còn có Bào Tín, liền đều xem như đầu tính tình.”

Tự Thụ lắc lắc đầu nói: “Nay đã khác xưa, Tào Tháo cùng Đào Thương đều là ngài phụ thuộc, ngài đã làm người chủ, tự nhiên liền phải thẩm đạc cân bằng chi đạo, hai cái phụ thuộc quan hệ muốn hảo, này nhưng không nên là người chủ sở hy vọng nhìn đến —— chỉ có bọn họ lẫn nhau không mục, com lẫn nhau tranh cắn, lẫn nhau ác đấu, minh công thân là người chủ, tả hữu cân bằng, làm cho bọn họ bất luận cái gì một phương đều sẽ đối minh công một chút ân điển mang ơn đội nghĩa, đây mới là người chủ chi đạo.”

Viên Thiệu nghe vậy, hai tròng mắt nhíu lại, lâm vào thật sâu trầm tư bên trong.

……

……

Trần Lưu hợp binh lúc sau, ba đường binh mã, phân biệt ở ba vị chư hầu dẫn dắt hạ, lấy Viên Thiệu là chủ soái, đồng thời hướng về trung mưu huyện xuất phát.

Mà giờ này khắc này, Đổng Trác đại quân cũng là ra hết Quan Trung, thẳng đến trung mưu huyện mà đến.

Đổng Trác lần này nhất định phải được, lấy Lữ Bố vì trước bộ tiên phong, suất lĩnh Tịnh Châu quân bản bộ, khi trước tiến công trung mưu huyện.

Trung mưu huyện Chu Tuấn binh mã không nhiều lắm, liền tính là hắn năm đó cũng từng là đương thời danh tướng, nhưng hiện giờ cũng là từ từ già đi.

Đối mặt Lữ Bố, Trương Liêu, Cao Thuận, Ngụy Tục, Tống hiến chờ mãnh tướng tiến công, Chu Tuấn liền một ngày đều không có bảo vệ cho, vứt bỏ trung mưu huyện bôn đông mà đi, mà này thủ hạ binh mã còn lại là ở Trương Liêu tiến công hạ —— tẫn tang.

Lữ Bố dẹp xong thành trì lúc sau, cũng không có binh tướng mã đóng quân ở huyện thành nội, mà là ở ngoài thành dựng trại đóng quân, sắp hàng với khắp nơi nơi.

Thiên hạ cường đại nhất kỵ binh, liền ở Tịnh Châu trong quân.

Kiên thành chi chiến tuyệt phi Lữ Bố sở trường, ngược lại là với cánh đồng bát ngát tác chiến, càng có thể phát huy ra Tịnh Châu lang kỵ tàn nhẫn, thị huyết, vũ dũng cùng tàn bạo.

Thiên hạ đệ nhất võ tướng, cùng với hắn nhất bén nhọn nanh vuốt nhóm, giờ phút này liền trưng bày ở trung mưu huyện cánh đồng bát

ngát, chờ đợi Quan Đông ba vị chư hầu binh mã đã đến.

------oOo------

Chương 254: Viên tào thế thịnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố Tịnh Châu quân ở trung mưu huyện trưng bày, có ý định chờ đợi ba đường chư hầu đã đến.

Chu Tuấn hốt hoảng mà chạy, chỉ mang theo mười dư danh thân từ, đi vào Viên Thiệu trong quân đau thanh khóc thút thít, kể lể này chiến sự chi thảm thiết.

Đối với vị này ngày xưa danh tướng công thần, Viên Thiệu không dám chậm trễ, hắn một bên tự mình tiếp đãi Chu Tuấn, lấy hảo ngôn tương an ủi, hứa hẹn nhất định sẽ vì Chu Tuấn báo thù.

Sau đó Viên Thiệu liền tự mình chỉ huy ba đường binh mã hướng về Lữ Bố quân mà đi.

Mặt Viên Thiệu cùng Tào Tháo binh mã, Lữ Bố nhưng thật ra chưa đem này xem ở trong mắt.

Ở Lữ ôn hầu trong lòng, hiện tại Viên Thiệu cùng Tào Tháo còn cùng lúc trước mười dư lộ chư hầu cùng cử binh khi giống nhau, bất quá đều là giới chốc chi tật, thành không được cái gì khí hậu.

Chúng chư hầu trung, nhất vũ dũng thiện chiến Tôn Kiên đã chết trận, dư lại những người này, lại sẽ có cái gì năng lực?

Bất quá sự thật chứng minh, Lữ Bố ý tưởng sai thái quá.

Hắn đã cùng thời đại tách rời.

Hiện tại Viên, tào, đào tam gia thực lực, cùng năm đó cùng hắn ở hổ lao quan giao chiến là lúc, hoàn toàn không thể đồng nhật thì thầm.

Viên, tào, đào tam gia quân mã ở ngăn cản trung mưu huyện chi đông khi, ngay sau đó án binh bất động.

Viên Thiệu mệnh Đào Thương cùng Tào Tháo đem đại trại từng người xếp vào ở chính mình doanh trại tả hữu hai mặt, thành sừng chi thế, chính mình tắc đóng quân chính đông, trực diện trung mưu huyện phương hướng, tĩnh chờ Lữ Bố đã đến.

Hoàn toàn không phải tiến công tư thế —— Viên Thiệu không nhanh không chậm, trận địa sẵn sàng đón quân địch, cũng không có sốt ruột cùng Lữ Bố quyết chiến, có thể nói là rời rạc rối tinh rối mù.

Nhằm vào điểm này, Đào Thương trong lòng có chút buồn bực, ngay sau đó tìm Quách Gia thương nghị, nghiền ngẫm Viên Thiệu ý đồ.

Đào Thương cho rằng: Theo đạo lý tới nói, Tịnh Châu quân thân là quân địch trước bộ, tuy rằng dũng mãnh, nhưng rốt cuộc chỉ là địch quân một chi bộ đội, nếu là chờ Đổng Trác bản bộ binh mã đến lúc sau, hai lộ quân mã hợp lưu, chính diện chống đỡ thuộc vì không dễ, không thừa địch quân chủ lực binh mã chưa đến mà trước phá này trước bộ, ngược lại ở lẳng lặng chờ đợi, thật sự là làm không rõ Viên Thiệu suy nghĩ cái gì.

Quách Gia thân là quỷ tài, lại là xem so Đào Thương muốn thấu triệt, hắn nói cho Đào Thương, Viên Thiệu hiện tại chính là ở mưu người, mà không phải ở mưu quân.

Viên Thiệu giờ phút này đã là xưa đâu bằng nay, hắn dưới trướng chẳng những là mãnh tướng rất nhiều, hơn nữa thiên hạ trung sĩ tộc mưu thần, rất nhiều cũng quần tụ ở này dưới trướng, Viên Thiệu hôm nay an bài, tất nhiên là có cao nhân chỉ điểm.

Đào Thương không rõ này ý, Quách Gia ngay sau đó đối Đào Thương làm ra giải thích:

Lữ Bố mặt ngoài tuy rằng là trước bộ tiên phong, độc lãnh một quân, nhưng kỳ thật ở Tây Lương quân chư tướng trong mắt, thân là kẻ

tới sau Lữ Bố từng được đến Đổng Trác lớn lao ân sủng, thuộc về bị bọn họ trần trụi ghen ghét kia một loại —— người như vậy cần thiết cô lập.

Hơn nữa Đổng Trác ngày thường cố ý vô tình chế hành cùng xúi giục, đã là đem Lữ Bố đẩy đến Lương Châu chư tướng mặt đối lập.

Viên Thiệu làm tam gia quân mã trưng bày vì sừng, mặt ngoài nhìn như rời rạc bất chiến, kỳ thật thật là trận địa sẵn sàng đón quân địch, bắt ba ba trong rọ. Mà Lữ Bố cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, Viên Thiệu bất động, Lữ Bố tự nhiên cũng không dám dễ dàng tiến công.

Nơi đây trạng thái nếu là truyền tới phía sau, lấy Tây Lương chư tướng cùng Lữ Bố quan hệ, tất nhiên sẽ ở Đổng Trác trước mặt hãm hại Lữ Bố khiếp chiến không tiến.

Lấy Đổng Trác hiện giờ thô bạo tính tình, tưởng đều sẽ không tưởng, lão tặc nhất định sẽ phái người tiến đến trách cứ Lữ Bố, đến lúc đó còn sẽ hạn mùa Lữ Bố xuất chiến.

Kể từ đó, liền tương đương công thủ đổi chỗ.

Bên ta tam gia binh mã so Lữ Bố quân muốn nhiều, vẫn là chia làm ba đường thành sừng chi thế bố phòng, Đổng Trác trách cứ Lữ Bố xuất chiến, tam gia binh mã đổi công làm thủ, chẳng những có thể tránh đi Tịnh Châu quân kỵ binh sở trường, còn có thể lớn nhất hạn độ phát huy ra Khúc Nghĩa cung nỏ trận uy lực.

Hơn nữa Lữ Bố bởi vì Đổng Trác trách cứ chuyển thủ vì công, trên người áp lực chợt tăng đại, nếu là không thắng, hắn gặp phải, chỉ sợ chính là Tây Lương chư tướng nhóm lại một phen châm ngòi cùng bôi đen.

Viên Thiệu này một phen mưu người phương pháp, tuyệt phi bình thường người gián ngôn.

Quách Gia kết luận, Viên Thiệu bên người hiện tại tất nhiên là có cao tuyệt mưu trí chi sĩ, hơn nữa này bản lĩnh chỉ sợ không ở chính mình dưới.

Hơn nữa rất có chịu có thể còn không phải một cái.

Như thế, hoả lực tập trung mấy ngày sau, Lữ Bố quả nhiên là ngồi không yên, hết thảy đều hướng tới Viên Thiệu sách lược cùng với Quách Gia phỏng đoán phương hướng phát triển.

Lữ Bố phía sau, thám tử tướng quân trước tình báo bẩm báo cho Đổng Trác.

Lữ Bố án binh bất động, cùng Viên Thiệu đại quân giằng co bất chiến, lần này tử lại là ở giữa Tây Lương chư tướng nhóm lòng kẻ dưới này.

Đổng Trác dưới trướng tướng lãnh trung, lấy Lý Giác cầm đầu, Trương Tế, Phàn Trù, Quách Tị đám người đồng thời hướng Đổng Trác gián ngôn, ngôn nói Lữ Bố ngày thường, liền đối với tướng quốc năm gần đây đãi Tịnh Châu quân cực mỏng hơi có chút phê bình kín đáo, lần này thủ vững bất chiến, mặc cho Viên Thiệu quân đứng lại đầu trận tuyến, khẳng định là có chút quỷ dị tâm tư, thỉnh Đổng Trác cẩn thận một chút, cẩn thận phòng bị Lữ Bố quỷ dị tâm tư.

Hơn nữa Lý Giác còn hướng Đổng Trác trần thuật, Viên Thiệu quân phía sau đi thông Duyện Châu, Ký Châu, Từ Châu lương nói lưu loát, cũng không bất luận cái gì trở ngại, hơn nữa tam gia lại cũng không thiếu lương, đặc biệt Ký Châu chính là thiên hạ kho lúa, nếu phải đợi Viên, tào, đào tam gia lương thảo không đắp, bất chiến tự lui, quả thực chính là buồn cười —— như thế, Lữ Bố rốt cuộc suy nghĩ cái gì, thực sự là không cần nói cũng biết.

Lữ Bố nhất định là cố ý bảo tồn thực lực, không nghĩ làm dòng chính Tịnh Châu quân đã chịu tổn thất…… Ý đồ đáng chết.

Lữ Bố năm đó, vốn chính là ở tru sát đinh nguyên sau, suất lĩnh Tịnh Châu quân tướng sĩ quy phục Đổng Trác, trong lòng tính thượng nãi thuộc hổ lang, Đổng Trác đối hắn vốn chính là không quá yên tâm, cho nên năm gần đây, mới vẫn luôn cố ý vô tình hạn chế Lữ Bố phát triển, cũng cố tình chèn ép phân hoá.

Hiện giờ sự thật bãi ở trước mắt, hơn nữa Đổng Trác mỗi ngày ăn ngũ thạch tán, tinh thần phấn khởi, mặt ngoài thoạt nhìn thần thái sáng láng, kỳ thật đầu óc đã không lắm rõ ràng, vì thế lão tặc cũng bất chấp tất cả, trực tiếp phái người mang tin tức đi trước Lữ Bố quân doanh, dùng thư từ đem này một đốn mắng to, cũng lệnh cưỡng chế này chọn ngày cần thiết xuất chiến, nếu không lúc này lấy quân pháp xử trí.

Lữ Bố thấy Đổng Trác giấy viết thư, đầu đều lớn.

Tuy rằng Lữ Bố không phải thực xem trọng Quan Đông chư hầu liên quân, nhưng địch quân giờ phút này hư thật không rõ, lại cố thủ doanh trại, hấp tấp giao thủ tuyệt phi thượng sách.

Hơn nữa Lữ Bố cũng xác thật có điểm tiểu tâm tư, hắn không nghĩ làm chính mình dưới trướng Tịnh Châu quân đã chịu vô cớ tổn thất…… Hắn cân nhắc chờ một chút, tốt nhất là Đổng Trác chủ lực binh mã tới lúc sau, đi thêm công kiên.

Nhưng Đổng Trác giờ phút này quân lệnh dưới, liền không phải do Lữ Bố không từ.

Ở rất nhiều rơi vào đường cùng, Lữ Bố chỉ có thể lựa chọn hướng Viên Thiệu doanh trại tiến quân.

Nhưng kể từ đó, lại là ở giữa Viên Thiệu lòng kẻ dưới này!

Ba chỗ lấy sừng chi thế an trát doanh trại, sớm tại Viên Thiệu an bài hạ bị thiết trí giống như thùng sắt giống nhau, phòng vệ thế công cũng làm cực kỳ nghiêm mật, đặc biệt là lấy Khúc Nghĩa là chủ đạo, Cam Ninh cùng Vu Cấm vì phụ trợ tam gia cung nỏ doanh, thế công sắc bén, thành có thể nói là kỵ binh khắc tinh.

Lữ Bố suất lĩnh Tịnh Châu lang kỵ tấn công ba đường chư hầu đại trại ngày đầu tiên, đã bị ba đường nhân mã đánh chính là sát vũ mà về.

Tịnh Châu lang kỵ thiện sử loan đao, lực cơ động cực cường, nếu là ở Bình Nguyên thượng cùng chi chính diện tương đối, cơ hồ không có bọn họ hướng không phá trận địa địch.

Nhưng nhằm vào này điểm, Viên Thiệu đã sớm làm tốt trù tính, hắn cẩn thận bố phòng, cũng lợi dụng địch quân nội chiến, bức Lữ Bố không được từ bỏ ưu thế, hóa bị động là chủ động.

Tịnh Châu lang kỵ tuy rằng dũng mãnh thiện chiến, nhưng cùng U Châu con ngựa trắng nghĩa từ so sánh với, cũng chỉ là các có ưu khuyết điểm, Khúc Nghĩa cung nỏ trận từng ở Bình Nguyên trên chiến trường, chính diện bắn Công Tôn Toản mắng hoa, hiện giờ ở có công thế phòng ngự hạ đối phó Lữ Bố lang kỵ, này ưu thế càng là không cần nói cũng biết.

Huống chi có Cam Ninh cùng Vu Cấm tương trợ, này trượng đánh liền càng làm cho Lữ Bố ấm áp.

Ở tiến công Viên Thiệu đại trại ba lần lúc sau, Lữ Bố quân lại để lại mấy trăm người thi thể cũng mang về ngàn dư thương binh trở về bổn trận.

Nhìn này đó trung thành với chính mình các tướng sĩ, chết chết, thương thương, tuy là Lữ Bố thiết huyết vô tình, giờ phút này cũng biến thành thất khiếu linh lung tâm…… Nát đầy đất

Viên Thiệu cung nỏ, thực sự là quá lợi hại!

Lữ Bố đánh nhiều ít năm trượng, cũng chưa thấy qua như vậy nghiêm mật cung nỏ phòng thủ, cơ hồ chính là kín không kẽ hở, không hề khoảng cách đáng nói.

Suất lĩnh này chi cung nỏ doanh người, rốt cuộc là ai a?

Nhưng Lữ Bố không có công phu nghĩ nhiều, trượng đã đánh tới loại trình độ này, không thể làm dưới trướng các tướng sĩ bạch bạch hy sinh, hôm nay nhất định phải đánh vào Viên quân doanh trại!

Vì thế, Lữ Bố tổ chức lần thứ tư cường công lại một lần bắt đầu rồi.

Tám ngày mưa tên tề bắn, che lấp bầu trời, không trung đều phòng bị bị này bao phủ, mũi tên chi hỗn loạn phong thế, hung hăng va chạm ở nhằm phía Viên quân doanh trại Tịnh Châu quân trên người, máu tươi văng khắp nơi, sa trường chết cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều ở gia tăng.

“Thịch thịch thịch thịch ~~!”

Lữ Bố quân trống trận ở không ngừng lôi động, công kiên quân từ Lữ Bố dưới trướng đệ tam hào đại tướng Tống hiến chỉ huy.

Vấn đề là vô luận như thế nào an bài bố trí, Tống hiến chỉ huy binh tướng chính là hướng không đến Viên quân đại trại trước ba trượng trong vòng, Viên quân doanh trại trước, đã để lại dùng mắt thường không đếm được thi thể, mà Tống hiến trên mặt còn lại là gân xanh bại lộ, tròng mắt sung huyết đỏ bừng, hắn hung tợn nhìn nơi xa phòng thủ kiên cố Viên quân đại trại, tuy rằng tức giận không được, nhưng chính là không thể nề hà.

Ầm ầm ầm trống trận thanh phảng phất gõ ở sĩ tốt nhóm đầu quả tim, chọc người ruột gan cồn cào, thiên lại nghẹn chính là hảo sinh khó chịu.

Lữ Bố cưỡi tê phong ngựa Xích Thố đi tới trước quân, triều Tống hiến lạnh lùng quát: “Tống hiến! Lại mang 5000 tướng sĩ tiến công, nhất định phải đem Viên Thiệu đại trại cấp bổn đem đánh hạ tới!”

Tống hiến thật mạnh gật đầu, cao quát một tiếng: “Nặc!”

Sau đó liền thấy hắn thẳng thắn eo, từ tùy tùng trong tay tiếp nhận trường sóc, triều phía sau các tướng sĩ hung tợn nói: “Tịnh Châu các huynh đệ! Cùng mỗ lại xung phong liều chết một hồi, ai nếu cái

thứ nhất công vào Viên Thiệu đại trại, ôn hầu nơi đó thật mạnh có thưởng! Sát a!”

Tịnh Châu quân tướng sĩ đều là hổ lang chi chúng, tam quân bên trong không có một cái tham sống sợ chết, hơn nữa ở nhiều năm mài giũa hạ, đều là cực kỳ hiếu chiến.

Các tướng sĩ nghe xong lời này, đôi mắt đều đỏ.

“Sát a!!”

5000 Tịnh Châu công kiên quân như một đạo đen nghìn nghịt thủy triều, lại một lần hướng tới Viên Thiệu quân trại kích động mà đi.

Lữ Bố trong mắt cũng toát ra một cổ điên cuồng ngọn lửa, hắn vung trong tay Phương Thiên Họa Kích, cao giọng quát to: “Sau quân người bắn nỏ, theo sát Tống hiến xông lên, mưa tên yểm hộ! Lôi trọng cổ! Làm tướng sĩ nhóm trợ uy! Truyền lệnh đi xuống, phá Viên lúc sau, bản tướng quân cho phép bọn họ ở phụ cận huyện thành tàn sát dân trong thành ba ngày!”

Tịnh Châu quân các tướng sĩ được đến có thể tàn sát dân trong thành thù lao hứa hẹn, biểu tình càng thêm hưng phấn thả điên cuồng, đỏ bừng tròng mắt phiếm ra tham lam dục vọng cùng lạnh lẽo sát ý, chạy về phía Viên quân đại trại bước chân càng thêm nhanh chóng.

Viên quân công thế trước trận, Khúc Nghĩa, Cam Ninh cùng Vu Cấm ba người toàn ở.

Khúc Nghĩa vẻ mặt ngạo khí nhìn Tống hiến suất quân lại lần nữa vọt tới, nửa mễ con mắt cùng ngủ rồi dường như, căn bản không phát một lệnh.

Mà trại nội phòng thủ sĩ tốt nhóm cũng là cẩn tuân tướng lãnh, đối mặt hung mãnh như lang, sát ý tận trời Tịnh Châu quân, ở không có Khúc Nghĩa mệnh lệnh dưới tình huống, cư nhiên không có một cái sĩ tốt tự tiện làm ra động tác.

Chẳng sợ chính là địch nhân giết đến trước mặt, bọn họ dường như cũng chỉ sẽ chờ đợi tướng lãnh giống nhau, nếu không, đó là mặc cho quân địch chém giết.

Thẳng đến Tống hiến công kiên quân ly doanh trại gần một ít, Khúc Nghĩa mới đột nhiên mở to mắt, trầm ổn quát to: “Cầm bốn thạch cung doanh, bắn tên!”

“Bá bá bá!”

“Tam thạch cung doanh, bắn tên!”

“Bá bá bá!

“Hai thạch cung doanh, bắn tên!”

“Nỏ binh doanh, bắn!”

“Vèo vèo vèo!”

Liên tiếp ra mệnh lệnh đạt, bảo hộ doanh trại các tướng sĩ các tư này chức, tuy rằng bận rộn lại không thấy chút nào hoảng loạn, Viên quân đại trại trước đất trống thượng, một đám Tịnh Châu quân sĩ binh kêu thảm ngã quỵ trên mặt đất, tiếng kêu dần dần từ cường biến yếu.

Ngay cả Tống hiến bản nhân, cũng bị một mũi tên bắn trúng bả vai, từ trên ngựa ngã quỵ xuống dưới.

Xa xa quan chiến Lữ Bố thấy thế tức khắc sắc mặt trắng nhợt, chỉ vào ngã xuống chiến mã Tống hiến quát: “Mau! Mau cứu Tống hiến! Đây là bổn đem chi cánh tay, không thể có thất cũng!”

Lữ Bố phía sau thân quân không chút do dự vọt vào chiến trường, mạo hạt mưa mưa tên, ở dùng bảy tám cá nhân tánh mạng vì đại giới tiền đề hạ, nửa bối nửa kéo, mới vừa rồi đem Tống hiến cứu trở về bổn trận.

Tịnh Châu quân lại ném xuống mấy trăm cổ thi thể, bất lực trở về, thủy triều nảy lên trước, lại như thủy triều về phía sau phương thối lui.

Lần thứ tư thế công lại thất bại.

------oOo------

Chương 255: quả hồng không mềm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố gắt gao nhìn chằm chằm nơi xa, kia tòa sừng sững bất động, vững như Thái sơn doanh trại, ảm đạm thở dài khẩu khí: “Viên Thiệu tặc tử, cánh chim thành rồi, không thể tưởng được hắn cư nhiên sẽ có như vậy mạnh mẽ quân thế…… Lúc này mới chỉ là qua hai năm a, 43 công chi dòng dõi quả nhiên lợi hại! Ai, này thiên hạ chung quy vẫn là sĩ tộc thiên hạ a!”

Nói đến này thời điểm, Lữ Bố sắc mặt biến có chút ảm đạm, có vẻ có chút thương cảm.

Hắn bản nhân cũng không phải nguyện ý khuất cư với người hạ người, tiếc rằng gia thất cùng dòng dõi hạn chế hắn phát triển, Lữ Bố túng tưởng độc lập được việc, nhưng là hắn bản nhân bất quá là một giới vũ phu, càng kiêm ở giết đinh nguyên đầu Đổng Trác sau, càng là thanh danh hỗn độn.

Bằng không, y theo hắn bản tính cùng niệu tính, lại làm sao có thể cam tâm tình nguyện làm Đổng Trác đương mềm quả hồng giống nhau, niết cô đến bây giờ?

Lữ Bố phía sau, Trương Liêu phóng ngựa mà đến, hắn nhìn chăm chú vào nơi xa Viên quân đại trại thật lâu sau lúc sau, gián ngôn nói: “Ôn hầu, nghe nói Viên Thiệu mấy năm nay gian, vẫn luôn ở cùng U Châu Công Tôn Toản ác chiến với giới kiều, long thấu chờ mà, số bại Công Tôn dưới trướng con ngựa trắng nghĩa từ, nghe Viên Thiệu trướng hạ có một người gọi là Khúc Nghĩa người tài ba, cực thiện dụng binh, đối phó Công Tôn Toản, toàn người này chi công lao cũng, hôm nay chi chiến, đối phương thống soái chỉ sợ đó là Khúc Nghĩa.”

Lữ Bố nghe vậy, trên má cơ bắp trừu động vài cái, không có lên tiếng.

Trương Liêu chẳng những vũ dũng hơn người, thả xử sự quả quyết, hắn thấy Viên Thiệu đại trại ở Khúc Nghĩa an bài hạ kiên cố, ngay sau đó nói: “Ôn hầu, ta quân ba lần bốn lượt tấn công Viên Thiệu đại trại không thể, nếu là khăng khăng tiến công đi xuống, cũng chưa chắc có thể thảo đến cái gì chỗ tốt, không bằng chuyển công hắn chỗ.”

Lữ Bố tựa hồ có chút tinh thần không tập trung, nghe vậy nói: “Sửa công nơi nào?”

Trương Liêu lấy lại bình tĩnh, gián ngôn nói: “Ôn hầu hiện tại triệt binh, Viên Thiệu tất nhiên này đây vì chúng ta nhiều lần phiên không thắng, bất đắc dĩ mà bại tẩu, khủng này sẽ không bởi vậy để ý, ôn hầu lại nhưng làm theo cách trái ngược, ở triệt binh trên đường, chợt chuyển hướng sát hướng Từ Châu quân quân trại! Từ Châu quân ở ba đường liên quân trung thực lực yếu nhất, đột nhiên không kịp dự phòng dưới, tất nhiên khó chắn ôn hầu hổ lang thế công, ôn hầu nếu có thể phá được Từ Châu quân đại trại, quay đầu lại tướng quốc hỏi cũng coi như là công lao một kiện, có thể nói ưu khuyết điểm tương để, tướng quốc chỉ sợ cũng là nói không nên lời cái gì!”

Lữ Bố nghe vậy trầm mặc một hồi, giương mắt nhìn nhìn nơi xa Viên Thiệu quân trại, trong lòng làm như có chút không cam lòng.

Ở Lữ ôn hầu trong lòng, hắn vẫn luôn cho rằng chính mình dưới trướng Tịnh Châu quân tướng sĩ chính là thiên hạ dũng mãnh nhất thiện chiến quân đội!

Chỉ cần Lữ Bố Phương Thiên Họa Kích mũi nhọn sở chỉ, Tịnh Châu quân tướng sĩ liền có thể tàn sát hủy diệt này thiên hạ bất luận cái gì đối thủ, giống như bầy sói quá cảnh, đem sở đụng tới hết thảy đều gặm thực không còn một mảnh.

Nhưng lý tưởng là đầy đặn, hiện thực là nòng cốt.

Hôm nay Lữ Bố, tự thể nghiệm một đường sinh động công khai khóa, làm Khúc Nghĩa hung hăng phiến một cái đại tát tai.

Bạch bạch vang cái loại này.

Lữ Bố làm như còn tưởng lại giãy giụa một chút, hắn đối Trương Liêu nói: “Thả làm bổn đem thử lại cuối cùng một lần…… Nếu là không thành, lại y theo văn xa phương pháp không muộn.”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố thúc giục tê phong ngựa Xích Thố, đơn thân độc mã khó khăn lắm đi vào Viên quân tầm bắn ở ngoài, hắn nâng lên trong tay Phương Thiên Họa Kích, xa xa hư điểm doanh trại hàng rào thượng một chúng Viên quân, cao giọng quát: “Cái nào là Khúc Nghĩa? Cấp bổn đem đứng ra nói chuyện!”

Lữ Bố ngữ điệu tuy rằng lãnh lệ vững vàng, nhưng tiếng nói lại là cực đại, Viên quân trước trận người trên cơ bản đều nghe thấy được.

Vấn đề là Khúc Nghĩa căn bản không để ý đến hắn.

Vu Cấm mắt lé nhìn thoáng qua không vì chỗ động Khúc Nghĩa, nghi hoặc nói: “Khúc tướng quân, Lữ Bố gọi ngươi đó? Ngươi như thế nào không đáp lời đâu?”

Khúc Nghĩa nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói: “Lữ Bố tính thứ gì, cũng xứng nói với ta lời nói? Bổn đem lười đến đáp hắn.”

Vu Cấm nghe vậy không khỏi toét miệng.

Này Khúc Nghĩa bản lĩnh là có, nhưng bản tính cũng thực sự là quá bừa bãi chút, thiên hạ đệ nhất thiện chiến mãnh tướng…… Hắn cư nhiên đều không nước tiểu? Còn nói đối phương tính cái thứ gì?

Thật là cái cuồng vọng đồ đệ a.

“Đừng không để ý tới nha!” Cam Ninh cười ha hả liếm liếm môi, hưng phấn nói: “Sinh sôi bắn nửa ngày, chọc lão tử tay đều ngứa, lại

là liền một người cũng chưa chém thượng, hiện giờ Lữ Bố lại đây, thật vất vả có cái việc vui, tướng quân làm sao còn không để ý tới?”

Khúc Nghĩa thật mạnh “Hừ” một tiếng, nói: “Muốn lý ngươi lý, bổn đem không kia thời gian rỗi.”

Cam Ninh lại là một chút đều không tức giận, ha ha một nhạc: “Lão tử lý liền lão tử lý.”

Dứt lời, liền thấy Cam Ninh ở trên đài cao về phía trước đứng vừa đứng, cao giọng đối Lữ Bố quát: “Họ Lữ, ngươi hướng này xem…… Lão tử đó là Khúc Nghĩa, có cái gì thí ngươi liền thả ra! Lão tử tiếp theo đó là!”

Khúc Nghĩa nghe vậy, thân hình không khỏi nhoáng lên, thiếu chút nữa không từ trên đài cao tài đi xuống.

Ta cái đi…… Thằng nhãi này ngay trước mặt ta liền dám nói dối giả mạo?

Mới vừa quay đầu muốn mắng Cam Ninh vài câu, Vu Cấm lại vội vàng đi lên ngăn lại hắn, cười nói: “Khúc tướng quân chớ tức giận, không phải ngươi muốn hắn thế ngươi trả lời Lữ Bố sao? Nếu khúc tướng quân không muốn cùng Lữ Bố nói chuyện, vậy làm cam giáo úy thay ngươi nói nói, lại có gì phương?”

Khúc Nghĩa thật sâu hít một hơi, đem đầu vặn hướng nơi khác, lười đến lại xem.

Lữ Bố thấy Cam Ninh tự xưng vì Khúc Nghĩa, cũng không hoài nghi, chỉ là giương giọng quát to: “Khúc Nghĩa, nghe nói ngươi cũng là Hà Bắc nổi danh đại tướng, uy danh không thua Nhan Lương, Văn Sửu…… Như thế nào chỉ biết co đầu rút cổ ở doanh trướng trong vòng bãi cái gì cung nỏ trận? Có dám hay không ra tới cùng hầu gia một chọi một đi lên mấy chiêu?”

Cam Ninh quay đầu nhìn về phía Khúc Nghĩa, cố vấn nói: “Lữ Bố mời ngươi một mình đấu đâu? Hẳn là không ứng a?”

Khúc Nghĩa sắc mặt âm trầm như nước, cả giận nói: “Hắn đó là tìm ta một mình đấu sao? Rõ ràng chính là tìm ngươi!”

“Vậy ngươi ý tứ chính là không ứng bái?”

Khúc Nghĩa nghe vậy hừ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía nơi khác, không lên tiếng.

Hắn tuy rằng làm người ngạo khí, nhưng trong lòng vẫn là rất có tự mình hiểu lấy.

Luận cập cầm binh tác chiến, phóng nhãn thiên hạ, Khúc Nghĩa ai đều không sợ.

Nhưng nếu là luận cập một mình đấu…… Lữ Bố một cái thí chỉ sợ là có thể đem chính mình cấp băng đã chết.

Lữ Bố thấy “Khúc Nghĩa” không tiếp lời, ngay sau đó lại cao giọng hét lớn một giọng nói: “Thế nào? Khúc Nghĩa, ngươi dám vẫn là không dám!”

Cam Ninh đem tay phóng tới bên lỗ tai, làm ra một bộ dường như nghe không rõ bộ dáng, trả lời: “Ngươi — nói — gì?”

Lữ Bố thật sâu hít một hơi, lại cao giọng hô quát một lần: “Hầu gia ta nói, một mình đấu! Ngươi dám không dám?”

“Nghe không rõ a!…… Gì?”

“Một mình đấu! Một mình đấu! Một mình đấu!”

“Gì ngoạn ý?”

Lữ Bố thấy thế tức khắc giận tím mặt!

Hỗn đản này an dám trêu chọc với bản tướng quân?

Lữ Bố trong ngực khí huyết quay cuồng, múa may Phương Thiên Họa Kích, phóng ngựa liền đi phía trước vọt hai bước.

Vu Cấm mắt sắc, vừa thấy Lữ Bố tiến vào tầm bắn phạm vi, tức khắc vui mừng quá đỗi.

“Hảo a! Thằng nhãi này còn dám đi phía trước đi? Này lá gan là thật phì nha! Các tướng sĩ…… Cho ta bắn hắn!”

Hô kéo kéo một trận mưa tên che trời lấp đất bôn Lữ Bố phi đánh mà đến.

May Lữ Bố mắt sắc, vội vàng thúc giục tê phong ngựa Xích Thố, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế, rút khỏi mưa tên xạ kích phạm vi.

Vu Cấm tiếc nuối vỗ vỗ tay, tạp đi miệng: “Ai nha! Đáng tiếc, không thể tưởng được ngựa Xích Thố cư nhiên như thế cực nhanh! Ai, thật tốt cơ hội a, thiếu chút nữa là có thể bắn phiên Lữ Bố…… Cam giáo úy, nếu không phiền toái ngươi thử lại thượng một lần? Dụ dỗ hắn lại đây?”

Cam Ninh gật gật đầu, lại cao giọng hướng về phía Lữ Bố kêu lên: “Lữ ôn hầu, ngươi vừa rồi nói gì? Lão tử không nghe rõ, ngươi lặp lại lần nữa như thế nào?…… Gì?”

Lữ Bố đầy mặt khói mù nhìn còn ở cùng chính mình chơi bảo Cam Ninh, nghiến răng nghiến lợi từ trong miệng băng ra một chữ.

“Lăn!”

Theo sau, liền thấy Lữ Bố cùng Trương Liêu, chỉ huy Tịnh Châu binh mã, hướng về tới khi phương hướng chậm rãi lui lại mà đi.

Khúc Nghĩa híp mắt, nhìn Tịnh Châu quân dần dần tuyệt trần thân ảnh, khóe miệng lộ ra một bộ châm chọc tươi cười.

“Cam giáo úy, vừa mới ngươi cùng Lữ Bố này một phen đối thoại, không lâu lúc sau, chỉ sợ liền sẽ trở thành trong thiên hạ ít có trò cười nghe đồn, thân là một quân thượng tướng, ở tam quân trước

mặt như thế thất thố, bổn đem sợ ngươi 3-4 năm nội, thanh danh này đều là muốn xú phiên bất quá tới, ha ha ha ha!”

Cam Ninh nghi hoặc nhìn vẻ mặt tự đắc tươi cười Khúc Nghĩa, hồn nhiên không rõ thằng nhãi này vì cái gì sẽ như vậy vui sướng khi người gặp họa.

Lão tử vừa rồi —— giống như dùng chính là ngươi danh đi?

……

……

Giờ này khắc này, ở mặt khác một bên Đào Thương đại doanh nội, Đào Thương chính dựa theo Quách Gia phân phó, cấp Tào Tháo cùng Viên Thiệu phân biệt viết thư.

Tin viết xong lúc sau, Quách Gia lại lần nữa giúp Đào Thương giáo một lần, thực không khách khí cho hắn chỉ ra tin thượng hai cái lỗi chính tả, lúc sau liền phái người đem hai phân tin hàm phân biệt tặng đi ra ngoài.

An bài xong sau, Đào Thương hơi có chút nghi hoặc hỏi Quách Gia: “Ngươi như thế nào có thể tính định, Lữ Bố nếu là thất lợi với Viên Thiệu tay, tất nhiên sẽ giả tá lui lại cử chỉ, thay đổi mũi nhọn tới tiến công ta doanh trại?”

Quách Gia rung đùi đắc ý nói: “Quách mỗ cũng không phải dám như vậy khẳng định, nhưng Lữ Bố lần này cường công Viên Thiệu doanh trại, chính là phụng Đổng Trác thiết lệnh, nếu là lao mà vô công, đãi Đổng Trác tự mình đến Hà Nam là lúc, Lữ Bố chỉ sợ là vô pháp đối Đổng Trác giao đãi, cho nên hắn nếu là đánh không dưới Viên Thiệu doanh trại, tắc tất nhiên nếu muốn biện pháp khác tìm một cái thắng trận ra tới, như thế, cũng coi như là ngăn chặn Đổng Trác cùng Tây Lương chư tướng miệng.”

Đào Thương vừa nghe, tức khắc có chút tức muốn hộc máu.

“Cái gì? Này không khi dễ người sao? Viên Thiệu chính là chư hầu đứng đầu, Tào Tháo càng là Đổng Trác tử địch, phóng hai người kia không đánh, cố tình vòng qua tới đánh ta tìm thắng trận? Lữ Bố có ý tứ gì a? Đào mỗ là mềm quả hồng, nhéo lên tới rất có xúc cảm bái.”

Quách Gia lặng lẽ cười, nói: “Dù sao cùng Viên Thiệu cùng Tào Tháo so sánh với, ngươi khẳng định là yếu nhất, không đánh ngươi đánh ai? Còn có…… Quả hồng là thứ gì?”

“Cái này kêu nói cái gì, ta chính là ở nhu cần ổ, đánh bại Viên Thuật mười vạn đại quân người, dựa vào cái gì nói ta yếu nhất?”

Quách Gia cười nói: “Ngươi đánh thắng Viên Thuật đại quân, có rất lớn một bộ phận là xuất phát từ Viên Thuật chiến lược cực độ sai lầm cùng vận khí nơi, luận khởi tuổi, Tào Tháo cùng Viên Thiệu đều so ngươi lớn rất nhiều, bọn họ hai cái đều là tây viên tám giáo úy xuất thân, nãi đại tướng quân gì tiến chi dòng chính, bọn họ ở triều đình hô vân gọi vũ thời điểm, ngươi sợ là còn đi theo cha ngươi phía sau khóc nhè muốn nãi ăn đâu?”

Đào Thương sắc mặt có điểm phát tím, lời này cũng quá làm giận.

Họ Quách nói chuyện một chút logic tính đều không có, cái gì kêu đi theo cha ta phía sau muốn nãi ăn? Có thể muốn ra tới mới là lạ!

Muốn nãi cũng đến cùng ta mẹ muốn đi!

Đào Thương bĩu môi, nói sang chuyện khác nói: “Ngươi cho rằng Lữ Bố sẽ như thế nào đánh lén ta quân doanh?”

Quách Gia nói: “Lữ Bố dưới trướng người, đều là năng chinh thiện chiến mãnh tướng, nhưng không có mưu chủ, y theo Quách mỗ độ chi, hắn tiến công phương thức nhất định phi thường đơn giản, giả ý trước từ Viên Thiệu đại trại lui lại hồi hướng trung mưu huyện, sau đó ở nửa đường thượng, đột nhiên sát cái hồi mã thương, thẳng lấy chúng ta Từ Châu quân đại doanh…… Không hơn, không ngoài như vậy.”

Đào Thương nghe vậy nhướng mày, nói: “Trách không được, ngươi vừa rồi ở thư từ thượng viết đúng giờ thần, thỉnh Viên Thiệu cùng Tào Tháo phái binh tiến đến ta quân trại, là muốn cho hai người bọn họ cùng ta nội ứng ngoại hợp giáp công Lữ Bố.”

Quách Gia cười gật gật đầu, nói: “Đối phó này chờ khờ mãng đồ đệ, chúng ta tự nhiên cũng là phải dùng nhất trực tiếp thủ đoạn, này một trận chiến Lữ Bố tất bại, hơn nữa cũng có thể dương ngươi thái bình công tử uy danh, rốt cuộc đối phương là thiên hạ đệ nhất mãnh tướng, cũng không phải là ai đều có cơ hội có thể chính diện đem hắn đánh đuổi, này chiến nếu thành, ngươi có phải hay không có thể cấp Quách mỗ trướng trướng năm bổng?”

------oOo------

Chương 256: giữ gìn mệnh người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đổng Trác đại quân xuất phát ra Trường An, giờ phút này đã là binh đến Thủ Dương Sơn địa giới.

Mà ở Đổng Trác trung quân trung, phụng quân lệnh thế Đổng Trác chấp chưởng tam quân trấn quân chủ tướng, chính là Lương Châu quân hệ đệ nhất đại tướng Lý Giác.

Lý Giác chính là Đổng Trác trong quân, xếp hạng đệ nhất thiện chiến mãnh tướng, một thân tác chiến chẳng những cực kỳ dũng mãnh, hơn nữa hơi có chút thao lược quân cơ, dựa theo lúc ấy trường sử Lưu ngải cách nói, Lý Giác dụng binh khả năng, hẳn là không ở Tôn Kiên dưới.

Đương nhiên, loại này cá nhân tính chất cái nhìn, cũng là tồn tại hắn thân thể tính cùng thành kiến tính.

Nhưng không thể nghi ngờ, Lý Giác ở Lương Châu chư tướng giữa, xác thật là số một tồn tại, vô luận là kỳ thật lực vẫn là địa vị, toàn phi mặt khác mọi người có thể so.

Cũng nguyên nhân chính là vì cái này năng lực cùng địa vị, khiến cho Lý Giác ở Tây Lương trong quân có rất nhiều bằng hữu, hắn mạng lưới quan hệ đại cơ hồ là bao trùm toàn bộ Tây Lương quân các nơi quân doanh.

Nhưng mà, tuy rằng có rất nhiều các cấp quan tướng cùng Lý Giác quan hệ đều không tồi, nhưng y theo Lý Giác trước mắt ở Lương Châu quân địa vị, những người này đại bộ phận hắn đều không quá xem trọng mắt, rốt cuộc thân phận của hắn ở kia bãi đâu, không

phải tùy tiện cái gì miêu miêu cẩu cẩu đều có thể cùng hắn xưng huynh gọi đệ.

Phàm là sự đều có trường hợp đặc biệt, chung quy vẫn là có một ít chức quan không cao có tài chi sĩ, vẫn là có thể làm Lý Giác thưởng thức, cũng nguyện ý chiết kết cùng chi tướng giao.

Đổng Trác con rể ngưu phụ doanh trung liền có một cái, hắn ở Lý Giác trong mắt rất quan trọng, cũng đã chịu hắn tán thành.

Người này chính là thảo lỗ giáo úy Giả Hủ.

Giả Hủ 46 tuổi, bôn 50 đi người, ban đầu cũng từng đương quá Lương Châu danh sĩ, nhưng sau lại liền mai danh ẩn tích, không thế nào nổi danh, ở chức quan thượng, Giả Hủ làm cũng không phải rất cao, rất nhiều người đều cảm thấy hắn mơ màng hồ đồ, nhoáng lên liền hoảng thành đến lớn như vậy số tuổi, thực sự là có chút lãng phí nhà mình tài nguyên.

Ở cái này bình quân tuổi không phải cùng cao xã hội, bôn 50 đi người, cũng đã có thể xem như có hôm nay không ngày mai.

Giả Hủ cũng là tiểu sĩ tộc người trong, hắn dùng cả đời thời gian làm được cái tạp hào giáo úy, thành quả thật sự là có chút thảm không nỡ nhìn.

Như thế không phải Giả Hủ không có tài cán, thực sự là hắn tính cách quá điệu thấp, cũng thái âm trầm, xưa nay rất ít cùng người hô bằng gọi hữu, hơn nữa hắn cố ý vô tình, luôn là cố ý giấu giếm học thức, cho nên biết hắn bản lĩnh người cũng không quá nhiều.

Lý Giác cũng là ở một lần ngẫu nhiên cơ hội hạ, biết được Giả Hủ đích xác thật là có vài phần bản lĩnh, từ đó về sau mới vừa rồi thượng tâm tư, cố ý cùng với chi khuynh tâm tương giao.

Mà Giả Hủ tính cách trầm ổn, tâm tư quỷ dị, ở không có nguy hiểm dưới tình huống, hắn cũng nhưng thật ra ngầm đồng ý Lý Giác

thượng cột hành vi, rốt cuộc thêm một cái hậu trường, chính mình an toàn liền nhiều một phân bảo đảm.

……

Lương Châu quân đóng quân ở Thủ Dương Sơn chạng vạng, Lý Giác xách theo một bầu rượu, lại tới tìm Giả Hủ tán gẫu.

Giả Hủ quan cư thảo lỗ giáo úy, chính là võ quan, bất quá có ý tứ chính là, hắn ngày thường luôn là một bộ keo kiệt văn sĩ trang điểm, trừ phi là đích thân tới chiến tranh, nếu không ở trong quân cũng là như thế, rất ít mặc giáp.

Này có lẽ là hắn đối chính mình văn nhân thân phận một loại biểu hiện đi.

Lý Giác cũng không cần người khác thông báo, lo chính mình liền vén rèm đi vào Giả Hủ lều trại, tẫn hiện này da mặt dày.

Hắn tùy tiện hướng về phía Giả Hủ một nhạc, nói: “Văn Hòa, làm gì đâu? Xem ta cho ngươi mang theo cái gì?”

Giả Hủ giờ phút này chính cúi đầu đọc sách, vừa nghe Lý Giác thanh âm, chôn ở giản độc trung hai tròng mắt cư nhiên theo bản năng nhất phiên bạch nhãn.

Thằng nhãi này như thế nào lại tới nữa? Thân là trung quân trấn đem, hắn từng ngày như thế nào liền như vậy nhàn đâu?

Giả Hủ tướng mạo rất là bình thường, bình thường đến chợt vừa thấy đi, cùng một cái sắp ôm tôn tử anh nông dân không có gì quá lớn khác nhau, ném tới trong đám người lập tức liền tìm không đến cái loại này.

Giả Hủ buông trong tay giản độc, đứng dậy, cung kính thi lễ đối Lý Giác nói: “Tại hạ gặp qua thượng tướng quân, thượng tướng quân ở xa tới, có thể nào cũng không phái người thông báo tại hạ một tiếng, ta cũng hảo làm chút chuẩn bị mới là.”

Lý Giác cười ha hả phất phất tay, làm hắn không cần giữ lễ tiết.

Chính hắn cũng không khách khí, tìm cái mềm sụp ngồi xếp bằng ngồi xuống, đem rượu hướng bàn thượng một lược, cười nói: “Hai ta chi gian còn khách khí cái điểu? Nhìn xem ta cho ngươi mang cái gì tới? Đây chính là tốt nhất cung đình ngự rượu, tướng quốc ban cho!”

Giả Hủ biểu tình thực bình đạm: “Đa tạ tướng quân sau ý, ngài biết đến, tại hạ ngày thường không uống rượu.”

Lý Giác cười hì hì khuyên hắn: “Hôm nay có cao hứng sự, nói cái gì ngươi cũng đến chút ít uống điểm!”

Giả Hủ dùng sức lắc lắc đầu, hắn tại đây phương diện, rất có chủ kiến, không cho bất luận kẻ nào mặt mũi.

“Hồi thượng tướng quân nói, tại hạ thật là không thiện uống…… Không, phải nói là không uống. Hơn nữa đây là tại hành quân trung, dù cho chúng ta Tây Lương trong quân vô có cấm tửu lệnh, nhưng tại hạ lại thực sự cho rằng trong quân uống rượu nãi không ổn cử chỉ.”

Lý Giác âm thầm nói thầm, này nửa lão nhân thật là cái không tình thú.

Bất quá Lý Giác không tức giận, hắn cùng Giả Hủ nhận thức thời gian cũng không ngắn, biết hắn tính cách thực sự cổ quái.

Lão già này nhìn thực hiền hoà, nhưng kỳ thật lại cực có nguyên tắc, không muốn làm sự thật chính là trước nay đều không làm, Diêm Vương gia khuyên cũng không hảo sử.

Hắn chẳng những không uống rượu, thậm chí còn không thế nào ăn thịt, từng ngày cùng tu tiên dường như, cũng không biết luyện cái gì thành tiên đại pháp.

Bất quá có ý tứ chính là, Giả Hủ không muốn làm những người này, đều là một ít sinh hoạt việc nhỏ, làm tức giận không đến cấp trên nghịch lân, nhiều lắm chính là cảm thấy người khác có chút cứng nhắc thôi.

“Văn Hòa, ta như thế nào liền không rõ đâu? Này rượu cùng thịt, là thật tốt đồ vật a! Ngươi vì cái gì chính là không muốn thử xem đâu! Hiện giờ thiên hạ đại loạn, thổ địa hoang vu, Quan Đông chư châu có rất nhiều địa phương thậm chí là không thu hoạch, có chút bá tánh thậm chí dễ tử tương thực! Có thể tại đây loạn thế bên trong ăn thượng một ngụm rượu thịt, chính là bao nhiêu người trong mộng việc, ngươi nhưng khen ngược, có hảo hóa bãi ở trước mắt, lại là liền chạm vào đều không chạm vào một chút…… Ngươi nói cho ta, ngươi rốt cuộc là vì cái gì không muốn ăn uống?”

Giả Hủ thuận miệng nói một câu: “Chết mau.”

“A?” Lý Giác nghe vậy tức khắc ngốc.

Giả Hủ cấp Lý Giác đổ một thương thủy, đưa qua đi nói: “Rượu thịt chi vật, nghiện thương thân, thực có lỗi lượng, dễ dàng giảm số tuổi thọ, cũng là dễ dàng loạn thần chí, cho nên không thực.”

Lý Giác lấy quá thương tới, uống một ngụm nói: “Rượu thịt giảm thọ? Này ta nhưng thật ra lần đầu tiên nghe nói…… Vậy ngươi ăn ít điểm bái?”

Giả Hủ lắc lắc đầu, biểu tình chất phác, giống như cục đá giống nhau bất cận nhân tình: “Một khi nghiện, kia liền không phải chính mình định đoạt, đơn giản không bằng sẽ không ăn.”

“Ngươi đối chính mình nhưng thật ra đủ tàn nhẫn!” Lý Giác buông xuống chén rượu, cười nói: “Ta hôm nay tới, là tưởng cùng ngươi nói một cái tin tức tốt.”

Giả Hủ thở dài khẩu khí, làm như có chút bất đắc dĩ: “Thượng tướng quân, tại hạ không phải từng cùng ngài nói qua, tại hạ nhậm chức với ngưu trung lang tướng dưới trướng, ngài nếu là có việc tìm ta,

phái người thông báo một tiếng, ước định canh giờ địa điểm…… Ngài như vậy trực tiếp lại đây, quay đầu lại nếu là làm ngưu trung lang tướng biết, tại hạ bên này thật là không tốt lắm quá.”

“Ngươi cũng quá cẩn thận!”

Lý Giác không kiên nhẫn vung tay lên, nói: “Ngưu phụ cùng bổn đem, giao tình cũng coi như là có thể, ta tới hắn trong quân tìm một cái giáo úy, hắn còn có thể có cái gì nói không thành?…… Thật sự không được, quay đầu lại ta tìm thông báo hắn một tiếng, trực tiếp đem ngươi điều đến ta trong quân nhậm chức được, đỡ phải bổn đem luôn đến như vậy qua lại như vậy chạy, quá phiền toái!”

Giả Hủ nghe vậy không lên tiếng, trong lòng lại rất là bất đắc dĩ.

Đối với Lý Giác loại này thẳng thắn, bừa bãi không kềm chế được tính tình, Giả Hủ nói thật là thực sự có điểm đánh tâm nhãn coi thường.

Đổi thành ban đầu, muốn hắn cùng người như vậy giao bằng hữu, còn không bằng làm hắn uống hồ nước tiểu tới thoải mái.

Nhưng Giả Hủ lại cố tình không có biện pháp, ai làm chính mình thật đúng là chính là đến chỉ vào Tây Lương quân này đó đại gia nhóm bảo mệnh ăn cơm đâu.

“Thượng tướng quân hôm nay tới đây, không biết là có chuyện gì?” Giả Hủ đem lời nói thiết nhập chủ đề, hắn không nghĩ làm Lý Giác ở chỗ này vĩnh viễn quấy rầy chính mình.

Lý Giác cười hì hì nói: “Ta dựa theo ngươi cách nói, liên hợp Lương Châu quân chư vị các tướng quân nương Lữ Bố không tiến binh sự, ở tướng quốc trước mặt gián ngôn, nói Lữ Bố tư tâm rất nặng, có dưỡng khấu tự trọng, bảo tồn thực lực chi ngại, tướng quốc quả nhiên là lôi đình tức giận, hắn lão nhân gia phái người đêm tối đi trước trung mưu huyện, viết thư từ thâm trách Lữ Bố đến trễ chiến cơ, cũng đốc xúc Lữ Bố xuất chiến! Hắc hắc, họ Lữ lúc này đây, chính là có hảo trái cây ăn.”

Giả Hủ nghe vậy không nói chuyện, chỉ là chau mày: “Tướng quốc tức giận?”

“Đúng vậy!” Lý Giác có vẻ phi thường hưng phấn: “Tướng quốc lúc ấy trong cơn giận dữ, đem bàn đều cấp xốc.”

Giả Hủ uống một ngụm thủy, đôi mắt mị lên, trong đầu làm như ở bay nhanh vận chuyển.

“Ngài lần trước nói cái kia ngũ thạch tán, tướng quốc hiện tại còn ăn sao?”

Lý Giác nghe vậy sửng sốt, không rõ Giả Hủ nhắc tới thứ này làm gì.

Hắn suy nghĩ hạ nói: “Hẳn là còn ở ăn đi, ta cũng chỉ là nghe quách a nói thêm khởi quá như vậy một miệng, không như thế nào quá mức lưu ý, như thế nào, việc này có kỳ quặc?”

Giả Hủ trong lòng do dự, không biết có nên hay không nói.

Nhưng suy nghĩ tới suy nghĩ đi…… Nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, đánh đổ đi.

Thích chết thì chết người, cùng lão phu có rắm mao quan hệ, không ăn ngũ thạch tán, mỗi ngày tai họa thân thể, hắn cũng quá sức có thể sống bao lâu.

Một câu không nói hảo, lại cho chính mình chọc phải một thân mối họa.

Giả Hủ không có tiếp tục ở ngũ thạch tán đề tài thượng dừng lại, khuyên Lý Giác nói: “Trạng cũng tố cáo, sự cũng làm, thượng tướng quân liền ổn hạ tâm tới, hảo hảo giúp tướng quốc lâm trận tác chiến đó là.”

“Đừng nha!”

Lý Giác làm như đối Giả Hủ loại này cách nói cực không ủng hộ, nói: “Ta này trong lòng, nhưng thật ra còn có một cái chủ ý! Lần này cố ý tới cùng ngươi thương lượng…… Ta này suy nghĩ, Lữ Bố lần này xuất chiến, nếu là thắng, cũng liền thôi, nhưng hắn nếu là bại, ta liền lại hướng tướng quốc kia gián ngôn một phen, liền nói Lữ Bố đối tướng quốc bất mãn, tiêu cực ứng chiến, làm tướng quốc hung hăng lại thu thập hắn một chút, ngươi xem thế nào?”

Giả Hủ nghe xong lời này, com thiếu chút nữa không đại tát tai trừu hắn.

Hợp lại ngươi chạy đến ta này tới, muốn thương lượng đại sự, chính là lại cáo Lữ Bố một cái cáo điêu trạng?

Ngươi đem lão phu trở thành cái gì?

Giả Hủ mặt vô biểu tình, thật sâu nhìn Lý Giác liếc mắt một cái, nói: “Thượng tướng quân làm như vậy, có thể có chỗ tốt gì?”

“Chỗ tốt?” Lý Giác nghe vậy ngẩn người: “Chỗ tốt chính là, có thể làm tướng quốc đối Lữ Bố bất mãn a.”

Giả Hủ lắc lắc đầu: “Tướng quốc đã đối Lữ Bố bất mãn, thượng tướng quân lại thêm một phen hỏa, cũng không ngoài như vậy mà thôi, chẳng lẽ tướng quốc còn có thể đem Lữ Bố giết? Hắn còn cần Lữ Bố vì hắn chấp chưởng Tịnh Châu quân, chính là lại đánh lại mắng, cũng tuyệt không sẽ động Lữ Bố mảy may…… Tại hạ khuyên ngài một câu, không có ý nghĩa sự, thượng tướng quân vẫn là thiếu làm, thật đem Lữ Bố bức quá nóng nảy, tạm thời đối ngài không có gì chỗ tốt, vẫn là câu nói kia, thượng tướng quân giờ phút này vẫn là chuyên tâm giúp tướng quốc đánh hảo này trượng là được…… Còn có, thượng tướng quân sợ là hiểu lầm tại hạ đối ngài gián ngôn chân ý, tại hạ lúc trước làm ngài mời chư tướng buộc tội Lữ Bố, không phải muốn cho thượng tướng quân cùng Lữ Bố ở tướng quốc trước mặt tranh sủng…… Mà là muốn thông qua việc này, bảo đảm thượng tướng quân ngài ở Lương Châu chư tướng giữa địa vị! Tướng quốc ở ngày, thượng tướng quân là Lương Châu đệ nhất đại tướng, nhưng tướng quốc đã 60 nhiều, chờ tướng quốc trăm năm

sau, thượng tướng quân có từng nghĩ tới chính mình đương đi con đường nào chăng?”

Lý Giác nghiêm túc tự hỏi một hồi, rất là thản nhiên nói: “Không nghĩ tới.”

Tuy là Giả Hủ tính cách đanh đá chua ngoa di kiên, giờ phút này cũng không khỏi dâng lên một cổ sao dao phay chém người xúc động.

Ở Lương Châu trong quân doanh đãi lâu rồi, lão phu trí tuệ sớm hay muộn phải bị này đàn ngốc tử mang chạy thiên lâu.

------oOo------

Chương 257: đánh với Lữ Bố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giả Hủ đối Lý Giác kiên nhẫn thực sự hữu hạn, nhưng rồi lại không thể không khuyên giải.

Giả lão nhân hiện tại trong lòng, rất là buồn bực.

Lý Giác kỳ thật cũng không quá thoải mái.

Hắn vốn tưởng rằng ý nghĩ của chính mình cực kỳ cao cấp, không nghĩ tới vừa nói ra tới, khiến cho Giả Hủ bác bỏ thương tích đầy mình.

Cố tình nhân gia nói còn rất có đạo lý, làm chính mình vô pháp phản bác —— thật là lợi hại bộ dáng.

Lý Giác lòng tràn đầy khó chịu đi rồi, hắn thỏa thuê đắc ý mà đến, uể oải ỉu xìu mà đi.

Lý Giác bóng dáng phương một biến mất ở Giả Hủ lều trại khẩu, Giả Hủ liền lập tức đối với lều trại ngoại hô: “Giả triết! Giả triết ở sao? Làm hắn tốc tốc tới lão phu nơi này một chuyến.”

Giả triết là Giả Hủ quê quán thân tín dòng chính, hắn theo Giả Hủ 25 năm, có thể nói đúng Giả Hủ trung thành và tận tâm, đồng thời cũng là Giả Hủ trên thế giới này ít có có thể tin tưởng người chi nhất.

Qua đại khái ba nén hương công phu, liền thấy một cái choai choai lão gia tử đi vào Giả Hủ lều trại, tất cung tất kính nói: “Chủ nhân, ngài tiếp đón ta?”

Giả Hủ đối với giả triết phân phó nói: “Hiện tại có cái việc gấp, đến muốn ngươi đi tốc làm, ngươi cũng không cần lưu tại trong quân bồi lão phu, chạy nhanh hồi Trường An đi, đem lão phu gia quyến……

Còn có chính ngươi gia quyến, hết thảy dời hồi cô tang nhà cũ đi! Một khắc cũng không cần trì hoãn…… Trường An tòa nhà cùng đồng ruộng, ngươi liền làm chủ tùy ý xử lý một chút, không cần bán ra rất cao giới, quan trọng nhất chính là chạy nhanh ra tay, có thể nhiều sắp có nhiều khối, mệt điểm cũng không quan trọng, đã biết sao?”

Giả triết thật sâu hít vào một hơi: “Chủ nhân, ngài lại nhìn ra cái gì…… Là Đổng Trác quân là muốn xong rồi sao?”

Giả Hủ lắc lắc đầu, nói: “Xong nhưng thật ra không đến mức, bất quá lão phu có cảm giác, đổng tướng quốc sợ là sống không được đã bao lâu, hắn hiện tại là bề ngoài tinh thần phấn khởi, nội bộ suy yếu hồ đồ…… Nếu là đổi thành đầu hai năm, Lý Giác liên hợp Lương Châu chư tướng hãm hại Lữ Bố, lấy tướng quốc lịch duyệt cùng lão đạo, quả quyết sẽ không bởi vì một chút lời gièm pha mà qua loa làm ra trách cứ Lữ Bố cử chỉ…… Y lão phu xem, kia ngũ thạch tán tám chín phần mười là có kẻ cắp cố ý bố cục muốn lộng chết tướng quốc mà tỉ mỉ chuẩn bị, hơn nữa tướng quốc đã là thâm trung này kế, người khác sợ là cũng khuyên không được…… Lão phu mấy ngày hôm trước xem tướng quốc bộ dáng, giống như có điểm hồi quang phản chiếu chi tướng, hiện giờ nghe xong Lý Giác nói, càng thêm nghiệm chứng lão phu phỏng đoán.”

Giả triết đối Giả Hủ an bài bố trí cảm thấy phi thường bội phục, hỏi: “Chủ nhân làm Lý Giác liên hợp Lương Châu chư tướng hãm hại Lữ Bố, nguyên lai này chân ý là ở thử tướng quốc tình huống?”

Giả Hủ thở dài nói: “Không tồi, nghĩ nhiều một ít, nhiều làm chút bố cục, chúng ta họ giả mới có thể ở cái này loạn thế sống lâu lâu chút…… Tướng quốc nếu chết, Lương Châu Mã Đằng cùng Hàn Toại tất nhiên tạo phản! Bọn họ hai cái ngày xưa vốn chính là phản nghịch chi tặc, tướng quốc ở ngày, này có thể uy hiếp Lương Châu làm bọn hắn không dám vọng động, nhưng tướng quốc một khi đi, việc này nhưng chính là nói không chừng thành…… Còn có Lữ Bố quân cùng Lương Châu quân, hiện tại đã là nước lửa chi thế, tướng quốc một khi thân chết, bọn họ vì tranh quyền bính cũng tất nhiên

nội chiến, Trường An ít ngày nữa tắc đem tinh phong huyết vũ, sớm quản gia quyến bỏ chạy, là đúng.”

Nói đến này, Giả Hủ dừng một chút đối giả triết nói: “Đưa gia quyến hồi nhà cũ sau, ngươi cũng không cần đã trở lại, chờ lão phu tin đó là.”

Giả triết nghe thế có chút khẩn trương: “Chủ nhân, Trường An thời cuộc nếu là như thế hung hiểm, ngươi không bằng cũng nghĩ cách trở về đi.”

Giả Hủ lắc lắc đầu, nói: “Thời cuộc tuy hiểm, nhưng với lão phu lại không ngại sự, lão phu hiện tại đã có năng lực nhưng đem Lý Giác đương bảo mệnh phù, tất yếu là lúc, trợ hắn thượng vị cũng không phải không thể…… Ngươi yên tâm làm chuyện của ngươi đi thôi, không cần quá mức lo lắng lão phu…… Bất quá đáng tiếc nha, Lý Nho bị tướng quốc lưu tại Trường An giám thị thiên tử, nếu là hắn ở, nói không chừng còn có thể ổn định Lương Châu trong quân tình thế, đáng tiếc đổng tướng quốc kinh doanh nhiều năm thiên hạ đệ nhất quân thế, sớm tối chi gian chia năm xẻ bảy…… Này có lẽ đó là mệnh số đi…… Cái kia dùng ngũ thạch tán tính kế tướng quốc người, đến tột cùng sẽ là ai đâu? Như thế độc ác thủ đoạn, chỉ sợ thượng còn ở lão phu phía trên.”

Hạ lời nói, Giả Hủ làm trò giả triết mặt không có nói.

Như vậy độc người —— thật sự không nên tồn tại hậu thế, con mẹ nó hẳn là trời đánh ngũ lôi oanh.

……

……

“Hắt xì!”

Đào Thương thật mạnh đánh cái hắt xì, sau đó dùng sức xoa xoa cái mũi, khó hiểu nhìn về phía không trung.

Sắc trời tuy rằng đã tối sầm, nhưng cũng không phải thực lạnh a?

Hơn nữa chính mình vừa không đau đầu cũng không não nhiệt, như thế nào liền sẽ đột nhiên đánh lớn như vậy một cái hắt xì đâu?

Chẳng lẽ có tiểu nhân đang âm thầm quấy phá chăng?

Quách Gia ở hắn phía sau, nhìn Đào Thương lược hiện nghi hoặc biểu tình, cười nói: “Chuyện xấu làm nhiều, trong lòng không đế đúng không? Quách mỗ phỏng chừng cũng là có người chú ngươi đâu, hy vọng ngươi tao sét đánh.”

Đào Thương có điểm không rất cao hứng: “Ta có một câu tự nghĩ ra lời răn: Quân tử thường bình thản, tiểu nhân hay lo âu! Đào mỗ làm người như thế khẳng khái dũng cảm, hiệp cốt nhu tràng, ai như vậy không có mắt, cư nhiên chú ta? Này không phải muốn khiến cho thiên hạ sĩ tộc cùng bá tánh công phẫn sao!”

Quách Gia “Tê” hít ngược một hơi khí lạnh, bất đắc dĩ nói: “Yếu điểm mặt đi, Quách mỗ đều thế ngươi cảm thấy hổ thẹn…… Ngươi câu kia lời răn là Khổng thánh nhân nói, khi nào lại thành ngươi tự nghĩ ra?”

Đào Thương ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, nhưng thấy mây đen giăng đầy, tối nay tựa hồ sẽ có mưa to tầm tã.

“Hứa Chử bọn họ, đều đã chuẩn bị tốt sao?”

Quách Gia nghe vậy cười cười, nói: “Chuẩn bị tốt, hơn nữa Tào Tháo cùng Viên Thiệu cũng đều trở về tin, sẽ dựa theo ước định canh giờ phái binh tiến đến tấn công Lữ Bố sau quân, hơn nữa tối nay mưa to, Lữ Bố tối nay nhất định thua, chúng ta sau đó chỉ cần tĩnh xem trò hay đó là.”

Hai người chính khi nói chuyện, thình lình nghe nơi xa chợt một trận tiếng vó ngựa vang lên, cùng với “Ô ô a a” tru lên thanh, ẩn ẩn liền thấy Tịnh Châu quân binh mã đi mà quay lại, chính hướng về phía Từ Châu quân đại doanh mãnh liệt mà đến.

Tào Báo thân là Từ Châu quân chủ tướng, này xa xa nhìn đến Tịnh Châu quân quân dung, lại là kinh hãi sắc mặt trắng bệch, hắn hai chân giờ phút này thế nhưng là ở không tự chủ được đánh bệnh sốt rét, xem kia bộ dáng phảng phất trạm đều phải không đứng được.

Này cũng khó trách, Tào Báo cũng không có trải qua đại trận trượng, mấy năm nay bình tặc diệt phỉ, cũng bất quá là ở Từ Châu cảnh nội xử lý một ít giới chốc chi tật, năm trước tuy Đào Khiêm bình định khuyết Tiết, đã xem như trong đời hắn khó được trận đánh ác liệt, mà cùng Tịnh Châu quân loại này thiên hạ cường binh đối chiến kinh nghiệm, Tào Báo hoàn toàn không có.

Nếu luận cập chân thật bản lĩnh, liền Đào Khiêm cùng Trách Dung đều so với hắn mạnh hơn rất nhiều, càng đừng nói là uy chấn thiên hạ Lữ Bố.

Đào Thương nhìn Tào Báo trong lòng run sợ bộ dáng, cũng không có cái gì chút nào xem thường, trong lòng thực lý giải.

Lúc trước hắn lần đầu tiên lâm trận thời điểm, thiếu chút nữa không có nhổ ra, mà Tào Báo mấy năm nay ở Từ Châu nhưng xem như sống trong nhung lụa, đối mặt xú danh rõ ràng Tịnh Châu lang kỵ, biểu hiện như thế cũng là có thể lý giải.

Đổi thành chính mình năm đó, hiện tại không thiếu được sẽ ngay tại chỗ cởi quần giải quyết một bát.

Hắn đi đến Tào Báo bên người, chụp sợ Tào Báo bả vai, nói: “Tào tướng quân, hậu doanh trong trận cần phải có người chỉ huy điều hành, Hoàng Phủ lão sư một người ở nơi đó, đào mỗ sợ hắn lão nhân gia tuổi đại ứng phó không tới, không bằng từ ngươi đi hiệp trợ hắn một chút, như thế nào?”

Tào Báo nghe vậy hơi hơi sửng sốt, tiếp theo sắc mặt chợt đỏ lên.

Hắn trong lòng tự nhiên sẽ hiểu, Đào Thương làm hắn đi hiệp trợ Hoàng Phủ Tung tọa trấn hậu doanh là giả, thế chính mình suy nghĩ làm hắn tránh né trước trận chiến sự mới là thật sự.

Nghĩ đến đây, Tào Báo trong lòng không khỏi cảm giác sâu sắc hổ thẹn.

Nhớ năm đó, trong mắt hắn giống như phế vật giống nhau Đào Thương, trải qua gần ba năm trưởng thành, ở gần hai mươi tuổi tuổi tác đã xông ra nặc đại tên tuổi.

Xem hắn lâm trận không loạn, nói nói cười cười bộ dáng, thực sự không phải giả vờ!

Đó là thật đánh thật ở các loại sự kiện cùng đao thương kiếm trong mưa nhanh chóng trưởng thành.

Mà chính mình nhiều năm qua chùn chân bó gối, trên danh nghĩa tuy rằng là Từ Châu đệ nhất hào tướng lãnh, kỳ thật đã sớm bị cái này năm đó chính mình liền con mắt đều không muốn nhìn người, rất xa ném ở phía sau.

Một phen tuổi, sống đến bây giờ cư nhiên làm tiểu bối xem thường…… Hổ thẹn a.

Giờ này khắc này, Tào Báo biết, hắn nếu là thật sự dựa theo Đào Thương đề nghị, suất lĩnh thân binh đi trước hậu doanh, kia hắn cả đời này, cũng liền thật là không có gì đại tiền đồ!

Tào Báo thẳng nổi lên sống lưng, thật sâu hít một hơi, ổn định tâm thần đối Đào Thương cười nói: “Đại công tử nhiều lo lắng, Hoàng Phủ tướng quân chính là đương thời chi danh đem, hắn tuy rằng thượng tuổi, nhưng quản lý hậu doanh loại này việc nhỏ, đối hắn lão nhân gia tới nói vẫn là không nói chơi, trước quân sự cấp, tào mỗ nguyện ý tại đây hiệp trợ đại công tử, lấy tẫn non nớt chi lực.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Nói lương tâm lời nói, hắn ban đầu thật đúng là chính là không quá coi trọng Tào Báo.

Vô luận là trong lịch sử phong bình, vẫn là đánh xuyên qua càng đến thời đại này sau, Tào Báo hành động ở Đào Thương trong mắt, dù cho không phải một cái túng bao việc làm, nhưng cũng không xem như cái gì khó lường nhân vật.

Ít nhất là thực bình thường một loại mặt hàng.

Nhưng hôm nay Tào Báo biểu hiện, lại là đại đại ra ngoài Đào Thương ngoài ý liệu.

Có chút thời điểm, xem người xem sự, lại là không thể chỉ bằng vào thanh danh cùng mặt ngoài hiện tượng, chân chính lâm sự thời điểm, có lẽ cũng có thể nhìn ra được một người thủ đoạn cùng bản lĩnh.

Đào Thương tán dương hướng về Tào Báo cười, lấy tư cổ vũ.

Liền ở ngay lúc này, Tịnh Châu lang cưỡi ở Ngụy Tục suất lĩnh hạ, đã xung phong liều chết tới rồi Từ Châu quân trại chính phía trước. com

Ở Viên Thiệu trại trước thất lợi, đã hoàn toàn chọc giận này đó Tịnh Châu quân, bọn họ giờ phút này trong lòng không có ý tưởng khác, chỉ nghĩ đại sát một hồi, gặm thích rớt trước mắt sở gặp được hết thảy trở ngại, đem trong ngực này khẩu ác khí, toàn bộ phát tiết ra tới.

Mà Từ Châu quân, chính là bọn họ phát tiết đối tượng!

Đáng tiếc chính là, Tịnh Châu quân không nghĩ tới, ở bọn họ trong mắt căn bản không đáng giá cười nhạt Từ Châu quân, kỳ thật cũng là một khối xương cứng.

Từ Châu quân cũng không so Ký Châu quân hảo gặm.

Liền ở ngay lúc này, dị biến từ sinh.

Từ Châu quân trại trước thổ địa, phảng phất đột nhiên trời sụp đất nứt.

Đã sớm mai phục tốt cạm bẫy ở Tịnh Châu quân chiến mã giẫm đạp hạ, chợt oanh sụp!

Không đếm được lang kỵ sĩ binh cùng bọn họ chiến mã, tru lên một đầu chìm vào cạm bẫy trong vòng, rồi sau đó phương theo sát mà thượng mã quân cũng là thu kéo không được, một cái cùng một cái ngã tiến hố nội.

Trong lúc nhất thời, Từ Châu quân đại trại trước, toàn bộ loạn thành một đoàn.

Ngụy Tục vội vàng ghìm ngựa, cao giọng quát lớn phía sau kỵ binh tạm hoãn thế công.

Kỵ binh xung phong, kiêng kị nhất chính là đột nhiên kêu đình.

Vẫn luôn là căn bản cầm giữ không được, dễ dàng tạo thành bên ta hỗn loạn giẫm đạp, thứ hai đó là cho dù dừng lại, chiến mã tại chỗ đảo quanh tư minh, sẽ đem toàn bộ trận hình toàn bộ quấy rầy, tạo thành kế tiếp khó có thể vì kế, thế công cùng phòng ngự đều hiện ra yếu nhất hóa tai nạn tính quả đắng.

Mà cũng chính là bắt được như vậy trong nháy mắt cơ hội, mai phục tại doanh trại bên cạnh tả hữu hai chỉ phục binh sôi nổi xuất kích.

------oOo------

Chương 258: tuổi dậy thì Trương Hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Từ Châu quân doanh trại mặt bên lao ra hai chỉ mai phục Tịnh Châu quân binh mã, mặt trái một đường chính là Từ Hoảng, mặt phải một đường, chính là đại biểu Viên Thiệu ở Đào Thương trong quân đốc quân Trương Hợp.

Thân là đời sau người trong mắt ngũ tử lương tướng trung hai vị, Trương Hợp cùng Từ Hoảng hai người ở nắm giữ tác chiến thời cơ phương diện này, tự nhiên là tương đương thuần thục.

Mà Từ Châu quân ở giữa cửa trại, đã sớm vận sức chờ phát động Từ Châu quân chủ lực, cũng là ở Hứa Chử dẫn dắt hạ, thẳng đến bởi vì thế thái mất khống chế, nhất thời hoảng sợ hỗn loạn Tịnh Châu lang kỵ xung phong liều chết mà đi.

Chỉ huy Tịnh Châu quân trước bộ Ngụy Tục, đột nhiên không kịp dự phòng, vô pháp ổn định trụ cục diện, Tịnh Châu quân trước bộ khắp nơi trong lúc nhất thời lâm vào hoảng loạn bên trong.

Tịnh Châu quân trung quân trong trận, Trương Liêu phi mã tự mình hướng Lữ Bố bẩm báo phía trước tình hình chiến đấu.

“Ôn hầu! Trước bộ Ngụy Tục binh mã bị gặp Từ Châu quân mai phục, Ngụy Tục chi binh vì Đào thị ba đường binh mã khó khăn! Từ Châu quân doanh trước có cạm bẫy, tổ chức ta quân đánh sâu vào, như thế xem ra đối phương là sớm có chuẩn bị!”

Lữ Bố vừa nghe, hỏa khí tức khắc liền cọ cọ hướng đầu nhân thượng hướng.

Lúc trước ở Viên Thiệu bên kia bại trận một trận, nề hà Viên Thiệu là Quan Đông chư hầu đứng đầu, bại bởi hắn còn chưa tính…… Hiện giờ lại là liền họ Đào nhãi ranh đều dám tính kế chính mình.

Quan Đông chư hầu, chẳng lẽ là thật đem bản tướng quân trở thành dễ khi dễ không thành!

“Cao Thuận, Hách Manh đám người tại hậu phương áp trận! Trương Liêu, ngươi cùng Tống hiến đám người tùy bổn đem suất trung quân đi trước trận, đánh bại đào kẻ cắp mã!”

“Nặc!”

Ở Lữ Bố cùng Trương Liêu đám người điều binh khiển tướng dưới, Tịnh Châu quân trung quân thực mau một phân thành hai, Cao Thuận đám người tại hậu phương ngăn chặn đầu trận tuyến, để phòng bất trắc, mà Lữ Bố cùng Trương Liêu, Tống hiến đám người tắc tự mình đi phía trước chi viện Ngụy Tục, đối kháng Từ Châu quân.

Lúc này phía trước chiến trường, Ngụy Tục trước bộ tiên phong quân đã chịu Từ Châu quân ba đường binh mã mai phục, trong lúc nhất thời lâm vào trong hỗn loạn, lại là làm Đào thị Từ Châu quân thừa cơ chiếm thật lớn tiện nghi.

Nhưng Tịnh Châu quân không hổ là thiên hạ cường quân, tuyệt phi Viên Thuật tân quân có thể so, theo thời gian trôi qua, này đó binh lính thực mau liền phục hồi tinh thần lại.

Tịnh Châu quân trước bộ ở Ngụy Tục tổ chức dưới, bắt đầu dần dần bảo vệ cho đầu trận tuyến, cũng đối Từ Châu quân triển khai một ít thích hợp phản kích, đem thế cục dần dần ổn định, chậm rãi đem tình thế dọn trở về.

Từ Hoảng múa may đại rìu ở Tịnh Châu trong quân lui tới xung đột, Tịnh Châu quân thực mau ở hỗn loạn thế cục trung ổn định trận hình, điểm này thực sự là đại đại vượt qua Từ Hoảng đoán trước.

Giờ phút này Từ Hoảng, trong tay chiến phủ tuy rằng như cũ là múa may không ngừng, không chút nào sợ hãi chém giết địch chúng, nhưng hắn trong lòng đã bắt đầu đối thế cục lo lắng lên.

Tịnh Châu quân hổ lang chi binh, cùng bên ta lần trước ở nhu cần ổ đánh bại Viên Thuật sĩ tốt, ở chiến lực cùng lâm trận ứng biến thượng, hoàn toàn là cách biệt một trời!

Bên ta tuy rằng cực kỳ, nhưng xem ra lại không thể trí thắng, hơn nữa chiếu này tình thế đi xuống, tắc thực dễ dàng bị Tịnh Châu quân phản kích đánh tan.

Từ Hoảng chiến pháp trung quy trung củ, hắn tự mình suất quân ngăn chặn bên ta đầu trận tuyến, không vội không hoảng hốt về phía trước đẩy mạnh.

Cùng thực lực mạnh mẽ Tịnh Châu quân giao thủ, Từ Hoảng không dám dễ dàng mạo hiểm, cho dù là mai phục chiến cũng giống nhau.

Làm đâu chắc đấy, bảo tồn thực lực, cho dù không thắng, cũng không thể đại bại, này ở Từ Hoảng trong lòng mới là nhất thích đáng vương đạo chiến thuật.

Gần ba mươi nam tử, giống nhau đều là như vậy làm việc.

Nhưng Từ Hoảng đối diện Trương Hợp, lại hoàn toàn không như vậy làm.

Trương Hợp tuổi so Từ Hoảng muốn tiểu, tương đối, hắn chiến ý cùng tính tích cực cũng so Từ Hoảng muốn càng thêm nồng hậu.

Quan trọng nhất, là hắn bức thiết muốn lập công tâm!

Tuổi dậy thì còn không có kết thúc Trương Hợp u ~

Hiện giờ ở Viên Thiệu đại trại trung, Trương Hợp là tân một thế hệ tuổi trẻ võ tướng đại biểu nhân vật, nổi bật có thể nói chính thịnh.

Ngay cả Viên Thiệu đều chính miệng thừa nhận, Trương Hợp tác chiến trình độ trong tương lai, thế tất sẽ chậm rãi đuổi kịp và vượt qua với Nhan Lương cùng Văn Sửu, trở thành nhưng cùng Khúc Nghĩa song song Hà Bắc giữa dòng.

Như vậy khích lệ, đối Trương Hợp tới nói, có thể nói là thiên đại cổ vũ cùng thù vinh.

Viên Thiệu quá coi trọng chính mình, hắn quả nhiên là không hạt nha.

Nhưng tương ứng, này phân tán thưởng, cũng khiến cho tuổi trẻ khí thịnh Trương Hợp muốn chứng minh nguyện vọng của chính mình biến càng thêm nồng hậu.

Điểm này, liền khiến cho Trương Hợp ở tác chiến trung, biểu hiện dục phá lệ mãnh liệt.

Tịnh Châu quân cường đại Từ Hoảng đã nhìn ra, Trương Hợp tự nhiên cũng là đã nhìn ra, nhưng bất đồng với Từ Hoảng sự, Từ Hoảng làm đâu chắc đấy, từng bước đẩy mạnh; Trương Hợp lại là tính toán thừa Tịnh Châu quân rối loạn chưa ngăn tiền đề hạ, nhất cử gỡ xuống quân địch đầu đem, lấy cạnh toàn công!

Hắn nhắm chuẩn, là Ngụy Tục đầu!

Hiện tại Tịnh Châu quân trước quân, bởi vì chợt bị Từ Châu quân mai phục, sĩ khí tạm thời còn không có hoãn lại đây.

Mà Ngụy Tục vì ủng hộ sĩ khí, mau chóng hồi phục các bộ chiến lực, không thể không rời đi trung quân, đi vào chiến trường tuyến đầu, tự mình chỉ huy điều hành.

Tướng lãnh chính là một quân chi gan, là hoàn toàn xứng đáng trong quân trọng tâm.

Dẫn đầu tướng quân nếu là rời đi phía sau, tuy rằng có thể ủng hộ sĩ khí, nhưng tương đối, cũng sẽ gánh vác thật lớn tan tác nguy hiểm,

bởi vì toàn bộ chiến trường trọng tâm sẽ theo hai bên chủ tướng vị trí di động mà có điều di động.

Tướng lãnh tại hậu phương, có thể ổn định quân thế, tướng lãnh nếu là ở phía trước, có thể ủng hộ sĩ khí, phát huy ra quân đội cường đại nhất chiến lực.

Chính là ở vào trước trận tướng lãnh, một khi bị thương hoặc là tử vong, kia mang cho toàn quân, chính là tai nạn tính quả đắng.

Cho nên từ xưa đến nay, trừ bỏ Lữ Bố loại này, đối chính mình bảo mệnh thủ đoạn cực kỳ tự tin siêu tuyệt nhân vật, giống nhau chủ tướng đều sẽ lựa chọn tọa trấn phía sau chỉ huy.

Ngụy Tục không phải siêu tuyệt nhân vật, nhưng hắn hôm nay là bất đắc dĩ mà làm chi.

Ngụy Tục đi vào trước trận hành động, tựa như đánh nhau hai người, đột nhiên có một phương đem đầu duỗi đến đối diện trước mặt, sau đó thực không khách khí cùng đối phương khoác lác nói: “Tới a, ta ngày ngươi lão mẫu! Ngươi dám không dám động thủ trước làm ta lập tức! Sau đó ta lại tấu ngươi!”

Loại này hành vi phương thức, ở đời sau nội thành đoàn thể ẩu đả trung, gọi là điểm pháo.

Trương Hợp hiện tại mục đích, chính là tính toán điểm một chút Ngụy Tục pháo.

Hơn nữa hắn mục đích thực rõ ràng, chính là muốn lập tức đem Ngụy Tục điểm đứng dậy không nổi, không có kế tiếp……

Ngụy Tục bên người đại khái có một ngàn tả hữu thân vệ, tuy rằng bảo hộ nghiêm mật, nhưng đồng thời cũng hạn chế hắn tính cơ động, đối với điểm này, Trương Hợp trong lòng biết rõ ràng.

Trương Hợp suất lĩnh dưới trướng thân vệ quân đại kích sĩ, không ngừng hướng về Ngụy Tục nơi di động qua đi.

Mắt thấy ly gần, Trương Hợp ngay sau đó hạ lệnh, mạng lớn kích sĩ quân xông thẳng mà thượng, nghĩ cách chống lại Ngụy Tục thân binh, mà chính hắn, còn lại là nắm giữ thời cơ, một lần là bắt được Ngụy Tục đầu người.

Nhìn khoảng cách đi bước một kéo vào, Trương Hợp dưới trướng đại kích sĩ quân rốt cuộc bắt đầu hành động.

Theo Trương Hợp ra lệnh một tiếng, đại kích sĩ quân tam khúc sĩ tốt đột nhiên hướng Ngụy Tục thân quân khởi xướng xung phong.

Bọn họ công kích mục tiêu phi thường minh xác —— chính là tập trung với một chút ở Ngụy Tục thân vệ quân giữa xé mở một cái khẩu tử, cấp Trương Hợp lưu ra một cái có thể xung phong thông đạo.

Ngụy Tục thân vệ quân tuy rằng vẫn duy trì cảnh giác, nhưng đại kích sĩ doanh đột nhiên công kích thật sự là quá mức nhanh chóng, nhanh chóng đến bọn họ không có chút nào thời gian ban cho phản ứng,.

Đại kích sĩ quân binh khí toàn vì chiến kích, chiến kích lực phá hoại độ, ở trên chiến trường cực kỳ thật lớn, đặc biệt là chợt dựng lên tập trung với một chỗ công kích, càng là làm Ngụy Tục thân vệ quân ở trong khoảng thời gian ngắn, sinh ra không thể tránh khỏi hoảng loạn.

Hơn mười danh hộ vệ đang lúc này phong bị đột nhiên này tới công kích thứ đảo, liền kêu thảm thiết đều không kịp phát ra liền ngã xuống đất bỏ mình, mà mặt khác thân binh cũng là ở cái này mấu chốt thượng, bị thình lình xảy ra biến cố làm cho có chút luống cuống tay chân.

Cũng chính là ở cái này trục bánh xe biến tốc, Trương Hợp đầu tàu gương mẫu, cầm trong tay mã sóc, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế phóng ngựa xông thẳng vào quân địch phòng tuyến trong vòng, đem trong tay mã sóc thẳng đến Ngụy Tục mặt thứ đánh mà đi.

Nước chảy mây trôi, động như lôi đình.

Ngụy Tục mắt trông mong nhìn Trương Hợp trong tay trường sóc thẳng đến chính mình mặt đâm tới, miệng trương đại đại, liền phản ứng đều không kịp phản ứng, hắn tứ chi ở chợt biến cố hạ, lạnh băng phảng phất liền động đều sẽ không động.

Hắn chỉ có thể mặc cho kia sắc bén trường sóc đâm vào chính mình mặt, kết thúc chính mình ngắn ngủi sinh mệnh.

“Đang!”

Một phen trường đao từ một bên duỗi ra tới, đem Trương Hợp trường sóc thẳng tắp chắn khai đi.

Ngụy Tục bị một này nhớ đón đỡ chợt bừng tỉnh, phục hồi tinh thần lại, hoảng loạn một túm cương ngựa, xoay người liền hướng về phía sau bỏ chạy đi.

Lâm trốn là lúc, hắn nhìn nhìn tên kia xuất hiện ở chính mình trước mặt, thế chính mình chắn rớt Trương Hợp tập kích người……

“Trương Văn Viễn!”

Ngụy Tục giật mình hô một tiếng.

Trương Liêu không có nhìn hắn, chỉ là trầm thấp giọng nói quát một tiếng: “Đi mau!”

Ngụy Tục sắc mặt đỏ lên, không có phản bác, vội vàng hướng về phía phía sau vội vàng mà đi.

Trương Liêu hai tròng mắt gắt gao tỏa định Trương Hợp, khinh miệt cười: “Tiểu tử, tuổi còn trẻ, liền tưởng vạn quân bên trong lấy thượng tướng thủ cấp? Trước quá ta này một quan đi.”

Trương Hợp sắc mặt đỏ lên, cầm sóc liền tưởng cùng Trương Liêu liều mạng.

Nhưng hắn lại đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Trương Liêu phía sau cách đó không xa, một cái khuôn mặt cương ngạnh không cần, cả người lóe sáng ngân giáp, bối khoác Tây Xuyên gấm Tứ Xuyên bào, ngồi xuống một con lửa đỏ chiến mã cao lớn võ tướng, chính bay nhanh hướng về chính mình phương hướng chạy nhanh mà đến.

Kia tướng lãnh tuy rằng chưa chạy băng băng đến Trương Hợp trước mặt, nhưng này quanh thân sở phát ra cường đại khí tràng cùng hàn ý, lại là cơ hồ kinh sợ ở tràng gian mỗi người…… Bao gồm Trương Hợp ở bên trong!

Nhìn tên kia tướng lãnh, Trương Hợp nắm chặt mã sóc đôi tay, làm như đều hơi hơi có chút run rẩy.

Lữ Bố!

Ở Trương Hợp trong đầu, từng vô số lần ảo tưởng quá, chính mình nếu là lần này chinh phạt trung, gặp phải vị kia thiên hạ đệ nhất võ giả, sẽ có gì đó biểu hiện cùng ứng đối thủ đoạn?

Này đây chết tương đua? Là dõng dạc hùng hồn? Hoặc là chỉ huy ngàn quân thiết trận cùng chi tướng đấu?

Trương Hợp vô luận như thế nào đều không thể tưởng được, www.com đương chính mình thật sự đối mặt Lữ Bố thời điểm, trong đầu cái thứ nhất ý tưởng cư nhiên sẽ như thế bất kham……

Ta không phải người này đối thủ!

Trương Hợp bị Lữ Bố khí thế sở kinh sợ, Lữ Bố lại là xem cũng chưa liếc hắn một cái, trực tiếp phóng ngựa từ hắn cùng Trương Liêu bên cạnh chạy như bay mà qua, dọc theo đường đi hai bên binh lính giống như thủy triều giống nhau hướng về hai bên tản ra, vì Lữ Bố nhường đường.

Hai quân bên trong, thế nhưng không một người dám thẳng chuế Lữ Bố mũi nhọn!

Trương Liêu lẳng lặng nhìn Trương Hợp biểu hiện, lại một lần phát ra khinh miệt tiếng cười.

“Tiểu tử, ngươi vẫn là quá non.”

Một câu nói ra, chỉ đem Trương Hợp xấu hổ sự mặt đỏ tai hồng.

Trương Hợp trong lòng hậm hực khó bình, đem vừa mới bởi vì thấy Lữ Bố khiếp đảm vào giờ phút này tất cả đều biến thành xúc động phẫn nộ, toàn bộ liền hướng về phía Trương Liêu giết qua đi.

Trương Liêu cười lớn một tiếng, ngay sau đó chấn hưng tinh thần, cùng Trương Hợp ác chiến ở một chỗ.

------oOo------

Chương 259: Điển Vi di ngôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố thẳng tiến không lùi, dọc theo đường đi khai sơn phách hải, làm lơ bất luận kẻ nào, thậm chí bao gồm Trương Hợp ở bên trong mất đi trực tiếp lược quá.

Hắn đem Trương Hợp ném cho Trương Liêu, thẳng tắp nhằm phía chiến trường ở giữa.

Cũng không phải Lữ Bố tự đại, mà là hắn giờ phút này trong mắt đã có mục tiêu, còn lại bề bộn người chờ, tại đây loại phi thường thời kỳ, căn bản là không ở Lữ Bố tầm mắt trong phạm vi.

Lữ Bố hiện tại có một cái cần thiết chặn đánh hội mục tiêu, một cái cần thiết phải dùng đối phương máu tươi đi rửa sạch sỉ nhục.

Sát Hứa Chử!

Hứa Chử giờ phút này đang ở Tịnh Châu trong quân giết chính hải, đầu hổ trảm mã đao đại khai đại hạp, này thế thẳng tiến không lùi, tuy là kinh nghiệm sa trường Tịnh Châu quân, cùng hắn một so, cũng là không đáng giá cười nhạt.

Chính hướng trong ẩu đả gian, Hứa Chử đột nhiên linh đài vừa tỉnh, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Lại thấy cưỡi hỏa hồng sắc chiến mã chiến thần Lữ Bố, chính giống như một tôn ma thần giống nhau hướng về phía chính mình hăng hái vọt tới.

Đổi thành người khác, bị phi đem Lữ Bố trở thành bia ngắm giống nhau nhìn thẳng, giờ phút này sợ là đã sớm đã dọa đại tiểu tiện mất khống chế.

Nhưng Hứa Chử hiển nhiên thuộc về vô tâm không phổi kia một loại người, Hổ Si đem chiến mã một hoành, tùy tiện đem đầu giương lên, đại mã kim đao hướng tại chỗ một xử, không chút nào sợ hãi chờ đợi Lữ Bố đã đến.

Lữ Bố ở nơi xa xem ở trong mắt, hận bập bẹ thẳng ngứa.

Này tạo hình cũng quá ngưu bức đi?! Thật mẹ nó thiếu sát nha.

Ngươi chờ một lát!

Không bao lâu, lại thấy Lữ Bố rốt cuộc phá tan hai quân giao chiến cách trở, đi tới Hứa Chử trước mặt.

Mà cơ hồ chính là đồng thời, Hứa Chử phía sau một trận tiếng vó ngựa vang lên, lại là Đào Thương cùng Quách Gia đám người, ở hổ vệ quân dưới sự bảo vệ, rất xa đi tới Hứa Chử phía sau cách đó không xa đứng yên áp trận.

Đào Thương vừa mới đã quan vọng tới rồi chiến trường gian thế thái, mắt thấy Lữ Bố hướng về phía cái này phương hướng mà đến, lập tức tỉnh ngộ!

Đào Thương trong lòng minh bạch, Lữ Bố lần này tất nhiên là vì chém giết Hứa Chử, lại đây rửa mối nhục xưa.

Quá lòng dạ hẹp hòi đi, bao lớn điểm sự a, đến nỗi sao!

Bất quá Hứa Chử dù cho dũng mãnh, nhưng đối thủ là thiên hạ đệ nhất một mình đấu vương, Đào Thương không dám đại ý, vội vàng suất lĩnh hổ vệ quân đi vào cách đó không xa quan sát bảo hộ, để tránh Hứa Chử có thất.

Tràng gian chiến sự như cũ là hừng hực khí thế, nhưng Hứa Chử cùng Lữ Bố giằng co, lại tại đây một cái nho nhỏ góc trung, sáng lập một cái chiến trường trung hoàn toàn mới chiến trường.

Giờ này khắc này, hai bên cảm xúc đều là cực kỳ khẩn trương thả túc mục.

“Hứa Chử! Còn nhớ rõ bổn đem năm đó ở hổ lao quan đối với ngươi nói qua nói sao? Bổn đem nói qua, nhất định sẽ nhớ kỹ ngươi!” Lữ Bố âm ngoan nhìn Hứa Chử, nghiến răng nghiến lợi đối với hắn gào rống nói.

Hứa Chử giương lên mi, cao giọng đáp lễ một chữ.

“Gì?”

Lữ Bố hai mắt một bôi đen, thiếu chút nữa không tức chết qua đi.

Như thế nào lại một cái hỏi gì?

Quan Đông bọn chuột nhắt, chẳng lẽ là toàn nghễnh ngãng chăng?

“Hứa Chử, thiếu giả ngu! Nhữ hôm nay chết chắc rồi!”

Lữ Bố cũng không ở cùng Hứa Chử nhiều làm vô nghĩa, phóng ngựa xông thẳng Hứa Chử sát đem mà đi.

Hứa Chử lặng lẽ cười một tiếng, hừ nói “Thủ hạ bại tướng! Còn dám tại đây nhiều làm môi lưỡi chi tranh?” Cũng là chụp đao vũ mã nghênh đón mà thượng.

Hai người đều là phóng ngựa thẳng ra, thẳng đến đối phương công sát mà đi, đao kích đều phát triển, lui tới công sát, trong lúc nhất thời ở đây trung bắn bụi đất phi dương.

Đào Thương cùng Quách Gia gắt gao nhìn chằm chằm giống như gió xoáy đánh nhau kịch liệt hai người, tâm cơ hồ đều phải nhắc tới cổ họng.

……

……

Liền ở Lữ Bố Tịnh Châu quân cùng Từ Châu quân tiến hành ác chiến thời điểm, Tây Nam một góc, một con khổng lồ kỵ binh, chính

hướng về Từ Châu quân doanh trại phương hướng, bay nhanh tiến lên mà đến.

Cầm đầu đại tướng, chính là Tào Tháo dưới trướng trọng trấn Hạ Hầu Uyên!

Hạ Hầu Uyên người này, cực thiện bôn tập phương pháp.

Tào Tháo ở được đến Đào Thương cầu viện thư từ lúc sau, ngay sau đó điều binh khiển tướng, hắn dựa theo ước định thời gian an bài binh mã hướng Từ Châu quân doanh trại phái đi chi viện quân, cùng Từ Châu quân tiền hậu giáp kích Lữ Bố.

Mà Hạ Hầu Uyên thân là tào quân người tích cực dẫn đầu, tự nhiên đó là gánh vác nổi lên cái thứ nhất lĩnh quân đến chiến trường việc quan trọng.

Mà Tào Tháo quân quân Tư Mã Điển Vi, này chiến cũng là làm Hạ Hầu Uyên phó thủ, tùy Hạ Hầu Uyên cùng đi đánh sâu vào Lữ Bố sau trận.

Hành quân trên đường, Điển Vi hỏi Hạ Hầu Uyên nói “Diệu Tài tướng quân, thế nhân toàn ngôn Lữ Bố chính là đương thời đệ nhất mãnh tướng, võ nghệ tuyệt luân, thiên hạ vô địch…… Kia thất phu võ nghệ thật sự có như vậy lợi hại sao?”

Hạ Hầu Uyên một bên nhanh chóng thúc giục chiến mã, một bên đối Điển Vi giải thích nói “Không tồi, Lữ Bố người này, bổn đem ở hổ lao quan từng gặp qua này ra tay, liên trảm số đem sau, còn có thể cùng Quan Vũ, Trương Phi, Hứa Chử đám người thay phiên ác chiến, thực sự lợi hại! Hắn kia côn Phương Thiên Họa Kích quả nhiên là quỷ thần khó lường, thành có thể nói là thiên hạ vô song! Bổn đem đời này, cũng chưa thấy qua so với hắn càng dũng mãnh thiện chiến người.”

Điển Vi nghe xong lời này, trên mặt tất cả đều là không phục biểu tình, hắn thật mạnh một “Hừ”, nói “Diệu Tài tướng quân, mỗ gia bản lĩnh ngươi cũng là biết được, mỗ gia sản năm ở trong núi từng trục

hổ quá khe! Trong quân ba năm cá nhân cử không dậy nổi đại kỳ, mỗ gia một tay liền có thể trực tiếp dựng thẳng lên, như thế bản lĩnh, chẳng lẽ còn so bất quá Lữ Bố kia tư?”

Hạ Hầu Uyên biết Điển Vi động chiến tâm, bất đắc dĩ cười, nói “Điển Tư Mã bản lĩnh, bổn đem tự nhiên là biết được, tiếc rằng kia Lữ Bố kiêu dũng thiện chiến, tuyệt phi thường nhân có khả năng đợi đến, điển Tư Mã tuy rằng vũ dũng, nhưng so với Lữ Bố, chỉ sợ vẫn là kém như vậy một bậc.”

Điển Vi nghe vậy tức khắc khí không nói.

Này không phải xem thường mỗ gia sao? Có ý tứ gì a!

Lữ Bố a Lữ Bố, hảo, ngươi thiên hạ vô địch đúng không?…… Hôm nay mỗ gia nói cái gì cũng đến hảo hảo gặp ngươi vừa thấy, sẽ ngươi một hồi.

Từ nay về sau, khiến cho này thiên hạ đệ nhất võ nhân tên tuổi đổi chủ!

Qua không bao lâu, Lữ Bố sau quân Hách Manh, Cao Thuận đám người quân đội, bắt đầu dần dần xuất hiện ở Hạ Hầu Uyên đám người mi mắt bên trong!

Hạ Hầu Uyên khóe miệng khơi mào một tia ý cười, hắn đem tay vừa nhấc, tiếp theo bỗng nhiên về phía trước vung lên, thẳng chỉ địch quân trung trận.

Lại là ý bảo tam quân không cần chờ đợi, thẳng tắp đánh vào này trong quân.

Tào quân kỵ binh, ở Hạ Hầu Uyên chỉ huy hạ, chút nào chưa làm dừng lại, trực tiếp đâm vào Cao Thuận đám người quân trận, cùng Tịnh Châu quân sau trận triển khai giao phong.

Điển Vi múa may song thiết kích, giống như cẩu hùng xuống núi giống nhau uy thế, bốn phía giết chóc.

Hắn thiết kích, mỗi một chút cơ hồ đều có thể đâm bay hai cái đến ba người, này cự lực to lớn, thực sự là làm người trợn mắt cứng họng, chiến trường trong vòng không người có thể ở hắn thủ hạ đi qua tam hợp.

Quả thực chính là cái quái vật.

Hạ Hầu Uyên đi theo Điển Vi mặt sau hướng trận, áp lực cơ hồ tương đương không có, hắn một bên âm thầm kinh ngạc cảm thán Điển Vi dũng lực, một bên âm thầm vì Tào Tháo cảm thấy cao hứng.

Đến này mãnh tướng dẫn vì bên người thị vệ, ngày sau Mạnh Đức tung hoành thiên hạ, tại đây trên chiến trường an nguy, tất nhiên nhưng bảo không ngại.

Liền ở Hạ Hầu Uyên cùng Điển Vi chờ một chúng, cơ hồ muốn giải khai Lữ Bố quân sau trận thời điểm, lại thấy một chi bưu quân đột nhiên sát ra, ngăn cản lấy hai người cầm đầu tào quân đường đi.

Cầm đầu Lữ Bố quân chiến tướng, chính là Cao Thuận, Hách Manh, hầu thành chờ vài tên phụng mệnh trấn thủ ở phía sau quân thân tín võ tướng.

Hầu thành nghiến răng nghiến lợi, căm tức nhìn Hạ Hầu Uyên cùng Điển Vi chờ một chúng, tức giận nói “Tào Tháo tặc tử, quả nhiên là giảo hoạt hiểm ác, cư nhiên thừa ta quân tấn công Từ Châu quân, phái người tới giáp công ta chờ sau trận? Vô sỉ cực kỳ!”

Hạ Hầu Uyên nghe vậy không khỏi ngây ngẩn cả người.

Tiểu tử này là ai a, có tật xấu đi?

Nói chúng ta vô sỉ? Các ngươi nương lui lại danh mục, quay đầu tới đánh lén Từ Châu quân doanh trại, liền không vô sỉ?

Như thế nào suy nghĩ nói!

Hạ Hầu Uyên lười đến cùng loại này không nói lý người vô nghĩa, hắn đem trong tay chiến thương nhắc tới, giương giọng nói “Lời nói

thật không sợ nói cho ngươi chờ, không ngừng là mỗ này một chi binh mã, tào công trướng hạ có khác ba đường binh tướng, giờ phút này cũng là đang ở hướng nơi này xuất phát, sau đó liền đến! Có khác Viên công trướng hạ viện quân, cũng là ở hướng nơi này tới rồi! Lữ Bố tự cho là đắc kế, kỳ thật là xác thật trúng Đào Thương chi mưu, Lữ tặc lúc này đây là thua định rồi! Ngươi giống như là thức thời, liền tốc tốc xuống ngựa quy hàng! Mỗ nhưng bảo đảm lưu ngươi chờ nghịch tặc chi mệnh."

Cao Thuận cùng Hách Manh vừa nghe lời này, sắc mặt biến có chút biến thành màu đen, lộ ra một chút lo âu chi sắc.

Nhưng hầu thành lại là không để mình bị đẩy vòng vòng, hắn hung hăng "Phi" một tiếng, cả giận nói "Làm chúng ta quy hàng cùng ngươi? Nằm mơ đi! Ai thắng ai thua, thượng còn ở hai nói chi gian! Hôm nay ta hầu thành người khác sát không được, nhưng các ngươi này hai cái tào tặc nanh vuốt, lại là cần thiết giết được!"

Cao Thuận chính là đại tướng chi tài, suy nghĩ một lát sau, lập tức khôi phục bình tĩnh.

Hắn đem chiến thương một dựng, sắc lệnh phía sau xông vào trận địa doanh dọn xong trận thế, cũng lạnh lùng đối Hạ Hầu Uyên cùng Điển Vi nói "Xông vào trận địa chi chí, hữu tử vô sinh…… Ngươi chờ có cái gì di ngôn, tốt nhất hiện tại liền nói đi! Bằng không sau đó đãi Cao mỗ xông vào trận địa doanh vừa động, các ngươi tưởng nói lại cũng không có cơ hội."

Hạ Hầu Uyên giơ thẳng lên trời cười to, khinh thường nói "Ngươi chờ chết sắp tới khắc, thượng không tự biết, còn hỏi mỗ chi di ngôn? Ta Hạ Hầu Uyên bình sinh trọng nghĩa phí hoài bản thân mình, cũng không sợ chết, cũng chưa từng nghĩ tới lưu cái gì di ngôn, hôm nay các ngươi ba cái liền nạp mệnh đến đây đi!"

"Hừ!" Cao Thuận thật mạnh "Hừ" một tiếng, đồng thời vung trong tay chiến thương, lạnh lùng nói "Một khi đã như vậy, kia liền đừng trách Cao mỗ đối ngươi chờ vô tình!" Nói xong lời nói, liền muốn uống

lệnh làm xông vào trận địa doanh dựa thế xung phong liều chết qua đi.

“Chờ một lát!” Điển Vi đột nhiên duỗi ra tay, uống trụ Cao Thuận, nghiêm mặt nói “Mỗ gia có di ngôn muốn nói.”

“A?”

Cao Thuận nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Hạ Hầu Uyên ở bên cạnh cũng có chút nghe choáng váng.

Điển Vi cúi đầu, nghẹn nửa ngày, đột nhiên nhảy ra một câu nói “Ta thập phần muốn gặp Lữ Phụng Tiên!”

“Ngươi đi gặp quỷ đi!” Cao Thuận đám người cái mũi thiếu chút nữa đều khí oai, nổi giận gầm lên một tiếng, suất lĩnh xông vào trận địa doanh liền hướng về Hạ Hầu Uyên cùng Điển Vi xung phong liều chết qua đi.

……

……

Chiến trường một khác mặt, Từ Châu quân giờ phút này đang ở cùng Tịnh Châu quân tiến hành liều chết vật lộn.

Mà Lữ Bố cùng Hứa Chử chiến đấu, cũng đã tiến vào tới rồi 50 cái hiệp.

Từ khi lần trước ở hổ lao quan bị Hứa Chử chiến bại lúc sau, Lữ Bố ở Trường An, mỗi ngày cực kỳ khắc khổ rèn luyện tự thân võ nghệ, so sánh với cùng hơn hai năm trước, kỳ thật lực càng là xưa đâu bằng nay, so với lúc trước, cường thực sự là không ngừng một chút.

50 hiệp qua đi, Lữ Bố thế nhưng là đem Hứa Chử vững vàng đè ở hạ phong.

Hứa Chử cắn chặt răng, anh dũng cùng Lữ Bố quyết chiến, chỉ là Lữ Bố phương tiện họa kích nhanh như tia chớp, độc như mãng xà, càng kiêm một thân sức lực giống như hùng hổ.

Tuy là Hứa Chử, giờ phút này cũng đã chỉ có chống đỡ chi công.

Nếu là đổi thành ngày đó ở hổ lao quan cùng Lữ Bố đã giao thủ Quan Vũ cùng Trương Phi ở chỗ này, cũng tất nhiên sẽ bị Lữ Bố lúc này võ nghệ sở kinh sợ kinh hãi.

Mấy năm không thấy, thằng nhãi này nhẫn nhục phụ trọng, cá nhân bản lĩnh tẫn nhiên tiến bộ đến tư!

Lữ Bố một bên điên cuồng hướng về Hứa Chử phát động thế công, một bên cười ha ha “Hứa tặc! Vừa mới không còn rất là kiêu ngạo sao? Giờ phút này làm sao như vậy không cấm đánh? Chẳng lẽ là buổi tối không ăn cơm no chăng?”

Hứa Chử “……”

------oOo------

Chương 260: quần ẩu Lữ Bố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Chử bả vai cùng chân bộ, giờ phút này đều đã bị Lữ Bố Phương Thiên Họa Kích gây thương tích, máu tươi theo giáp trụ hướng về trên bờ cát nhỏ giọt.

Nhưng tuy là như thế, Hứa Chử như cũ không chút nào sợ hãi, phấn khởi dư dũng cùng Lữ Bố tương bác.

Chỉ là trên thực lực chênh lệch, theo thời gian trôi qua, đã bắt đầu dần dần rõ ràng lên.

Đào Thương trong lòng nôn nóng, hắn mọi nơi xem một vòng, bên người đã không có có thể phái đi lên chi viện Hứa Chử võ tướng.

Đào Thương nhất thời tình thế cấp bách, đành phải đem ánh mắt dừng ở Quách Gia trên người.

“Phụng Hiếu huynh…… Đào mỗ bên người đã mất lương tướng có thể chi viện Hứa Chử.”

Quách Gia sợ tới mức cả người một run run, khuôn mặt nhỏ tức khắc trắng bệch.

“Ngươi làm gì? Chẳng lẽ ngươi còn nhớ thương làm Quách mỗ đi lên không thành?”

Đào Thương âm trầm nói: “Ít nhất cũng có thể chặn lại nhất chiêu đi……”

“Là! Có thể chắn nhất chiêu! Nhất chiêu lúc sau ta liền xong rồi.” Nếu không phải cố kỵ Đào Thương thân phận, hắn thật hận không thể một chân hung hăng đá chết Đào Thương mới giải hận.

Làm Quách Gia đi lên giúp Hứa Chử đương nhiên là vô nghĩa, nhưng nếu là liền như vậy mặc kệ đi xuống, một cái làm không hảo liền sẽ bị Lữ Bố nhân cơ hội áp chế, trảm Hứa Chử với mã hạ.

Bỏ được ai, Đào Thương cũng tuyệt đối sẽ không bỏ được chiết Hứa Chử.

Đào Thương cắn chặt răng, đối phía sau Bùi Tiền nói: “Mệnh hổ vệ quân xông lên đi! Tiếp ứng Hứa Chử, vô luận như thế nào, đều không thể làm hắn có thất!”

Bùi Tiền tuy rằng cũng thực sợ hãi Lữ Bố uy thế, nhưng thượng quan Hứa Chử giờ phút này tình hình nguy cơ, hắn cũng chỉ có thể liều mình bảo hộ.

Bùi Tiền thở sâu, làm tốt không thành công liền xả thân tính toán, kiên định nói: “Nặc!”

“Đợi lát nữa! Phủ quân ngươi xem bên kia……”

Quách Gia lại là không thấy trong sân chiến sự, chỉ là đem đầu nhìn về phía một cái khác phương hướng, ẩn ẩn làm như ở chờ mong cái gì.

Đào Thương theo Quách Gia ánh mắt nhìn lại.

Rốt cuộc, lại thấy cách đó không xa, bụi mù nổi lên bốn phía, một chi binh mã chính từ xa tới gần hướng về bên ta đại trại xông thẳng mà đến.

Kia chỉ binh mã giữa, hai mặt đại kỳ thượng thêu tự, giờ phút này có vẻ là phá lệ loá mắt.

“Ký Châu đỡ nghĩa trung lang tướng — nhan.”

“Ký Châu diệt khấu trung lang tướng — văn.”

Quách Gia thật dài thở phào nhẹ nhõm, trong lòng rốt cuộc lạc định ra tới.

Hắn quay đầu hướng về phía Bùi Tiền hưng phấn mà nói: “Bùi giáo úy! Tốc tốc chỉ huy hổ vệ quân các tướng sĩ xuất chiến! Lưu lại chút ít nhân thủ bảo hộ phủ quân liền có thể…… Viên Thiệu chi viện binh mã tới, làm người dẫn đầu chính là Nhan Lương cùng Văn Sửu, hôm nay mượn này đại thế, đương nhưng một lần là bắt được Lữ Bố!”

Đào Thương đám người giờ phút này cũng thấy được Nhan Lương cùng Văn Sửu chi viện binh mã.

Đào Thương vung tay lên trúng kiếm, cao giọng quát: “Các huynh đệ! Ký Châu Viên công viện quân tới rồi, đại gia cùng nhau thượng, tùy quách tiên sinh đi bắt sống Lữ Bố…… Hướng a!”

Quách Gia hít hít cái mũi, đột nhiên hai mắt một phát bạch, vựng vựng hồ hồ mềm ở trên lưng ngựa.

“Ngươi lại làm sao vậy?”

“Quách mỗ…… Vựng.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy hổ vệ quân đại bộ phận thân vệ quân, ở Bùi Tiền chỉ huy hạ, đồng thời hướng về Lữ Bố nơi phương hướng vọt qua đi.

Mà vẫn luôn ở cùng Từ Châu quân giao thủ Tịnh Châu quân, giờ phút này cũng thấy được Ký Châu từ cánh công sát mà đến Viên Thiệu binh mã, trong lúc nhất thời tức khắc đại loạn.

Viên quân hành quân tốc độ cực nhanh, chỉ là ở sau một lát, liền oanh kích vào Lữ Bố quân tấn công Từ Châu quân đại trại cánh.

Viên quân dĩ dật đãi lao, lại là hai mặt giáp công, giờ phút này thế cực mãnh, mặc cho Tịnh Châu quân thế lực lại cường, tại đây chờ bố cục dưới, cũng là tuyệt khó ngăn cản.

Từ Châu quân vừa mới ở cùng Tịnh Châu quân giao thủ trung, đã bắt đầu bị Tịnh Châu quân phiên bàn, dần dần rơi vào hạ phong……

Nhưng giờ phút này tình thế nghịch chuyển, Tịnh Châu quân bị Ký Châu quân xuất kỳ bất ý đánh úp cùng Từ Châu quân hai tương giáp công, lập tức gian, lại một lần lâm vào bị động cục diện.

Ký Châu quân ở các thuộc cấp giáo chỉ huy hạ, cùng Từ Châu quân lui tới phối hợp, đối Tịnh Châu binh mã bắt đầu rồi mãnh liệt tiến công cùng tàn sát.

Hà Bắc đánh nữa mã, Ký Châu chiến mã cho dù không có U Châu như vậy thật lớn sản lượng, nhưng số lượng cùng mặt khác châu quận so sánh với, cũng là rất nhiều, cũng đúng là bởi vì này một chút, Ký Châu quân cùng Từ Châu quân so sánh với, chiến lực tự nhiên lại là có một cái chất bất đồng.

Mà thân là dẫn đầu đại tướng Nhan Lương cùng Văn Sửu hai người, đối Tịnh Châu quân mặt khác binh mã chẳng quan tâm, thế nhưng là thẳng đến cùng Hứa Chử giao thủ Lữ Bố mà đến!

Mắt thấy tới gần Lữ Bố, Nhan Lương nổi giận gầm lên một tiếng, giơ lên cao trong tay kim bối đại đao, đối với Lữ Bố vào đầu chính là một cái đòn nghiêm trọng.

Lữ Bố buông tha Hứa Chử, phất tay đảo qua, liền đem Nhan Lương đại đao đẩy ra.

Nhan Lương ở trên chiến mã thân hình quơ quơ, sá nhiên nhìn chằm chằm Lữ Bố.

Chính mình súc thế một kích, đối phương thế nhưng lại như thế nhẹ nhàng bâng quơ ngăn cản khai đi, quả nhiên là hảo bản lĩnh!

Nhan Lương không khỏi tán thưởng nói: “Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố, quả nhiên là danh bất hư truyền! Hà Bắc Nhan Lương, hôm nay đương hướng ôn hầu hảo sinh lãnh giáo!”

Lữ Bố không đợi đáp lời, liền thấy Văn Sửu cũng là phóng ngựa tới.

Ba người ba đao tam mã, trình chân vạc thức đem Lữ Bố vây quanh ở giữa, chút nào không cho hắn khe hở chạy thoát.

Lữ Bố nhìn ba gã mãnh tướng đem chính mình vây quanh ở ở giữa, giống như sói xám nhìn thẳng tiểu dê béo giống nhau nhìn chính mình, hoảng hốt gian, trong đầu lại nghĩ tới ngày đó hổ lao quan trước trận chiến ấy.

Như thế nào này tình hình, tựa hồ cùng lúc ấy giống nhau như đúc a?

Bất quá ở hổ lao quan chi chiến ngày đó, Quan Vũ, Trương Phi, Hứa Chử ít nhất còn xem như yếu điểm da mặt, xa luân chiến thức đi lên một chọi một so đấu……

Trước mắt này thế cục so ngày đó thảm hại hơn!

Nói rõ chính là bọn họ ba muốn trực tiếp đi lên quần ẩu a!

Lữ Bố thật sâu hít một hơi, quay đầu nhìn về phía Hứa Chử, nghiến răng nghiến lợi nói: “Các ngươi Trung Nguyên nhân, còn có thể yếu điểm mặt không?”

Hứa Chử nghe vậy sắc mặt tức khắc đỏ lên.

Bên kia sương Nhan Lương cùng Văn Sửu nghe xong lời này, cũng là cảm thấy có chút tao đến hoảng.

Lấy bao lớn thiếu vây ẩu chiến thuật, xác thật là rất làm người tao đến hoảng, đặc biệt là bọn họ còn đều là danh chấn một phương đại tướng.

Lữ Bố mặt âm trầm, tiếp tục nói: “Không chơi bẩn thỉu, các ngươi sống không được có phải hay không? Đây là các ngươi Trung Nguyên nhân tác phong?”

Ba người chính không biết như thế nào trả lời gian, lại nghe Đào Thương ở nơi xa xa xa hô lớn nói: “Nhan tướng quân, văn tướng

quân, các ngươi không cần ngượng ngùng, hai ngươi không phải Trung Nguyên nhân! Các ngươi quê quán Hà Bắc!”

Nhan Lương cùng Văn Sửu nghe vậy tức khắc tỉnh ngộ.

Lữ Bố: “……”

Ta nima, lời này là ai kêu?

Lữ Bố rất muốn quay đầu đi nhìn một cái, có thể nói ra như vậy không biết xấu hổ nói người, rốt cuộc lớn lên là sao sinh bộ dáng.

Đáng tiếc chính là, Hứa Chử, Nhan Lương, Văn Sửu ba người căn bản là không tính toán cho hắn cơ hội, bọn họ chuyển vòng vây quanh Lữ Bố vòng, làm hắn căn bản thấy không rõ bên ngoài tình huống.

Từ Viên Thiệu quân mã nghiêng cắm một đòn tiến vào, Lữ Bố liền biết hôm nay này trượng hắn là chuẩn lại đến đánh thua.

Từ Châu quân tuy rằng sớm có chuẩn bị, thiết hạ mai phục lệnh bên ta trong lúc nhất thời có chút bị động, nhưng luận cập chiến lực, Kim Lăng quân cùng Từ Châu quân căn bản là không phải Tịnh Châu quân đối thủ, chỉ cần hơi làm kiên trì, thế cục thực mau liền sẽ bị bên ta cấp xoay ngược lại lại đây.

Nhưng Tịnh Châu quân liền tính là lại dũng mãnh, đối mặt từ một cái khác phương hướng đánh bất ngờ chính mình cánh Viên Thiệu quân, hai mặt thụ địch cũng là quả quyết đánh không thắng.

Hơn nữa ở nhân số thượng, Tịnh Châu quân cũng căn bản không có biện pháp cùng Ký Châu quân nhân số đánh đồng.

Lữ Bố dù sao cũng là trên chiến trường vương giả, hắn từ tòng quân bắt đầu, đó là vô số lần giãy giụa ở tử vong tuyến thượng, chết với hắn mà nói cũng không tính cái gì, nhưng Lữ Bố tuyệt không tiếp thu không có ý nghĩa tử vong.

Mà trước mắt, Lữ Bố biết, chính mình nếu là muốn tồn tại, nhất định phải xử lý hoặc đột phá trước mắt này ba gã võ tướng vòng vây!

Liền ở ngay lúc này, Văn Sửu đột nhiên ra tay.

Văn Sửu bản tính nôn nóng, thả lực lớn như ngưu, trong tay hắn đại đao chính là chuyên môn làm trong quân thợ rèn chuyên môn luyện chế, ước chừng trọng đạt 60 nhiều cân.

Tuy là như thế chi trọng, Văn Sửu chiến đao ở trong tay hắn như cũ là có vẻ phiêu nhẹ, hắn phóng ngựa bôn tập Lữ Bố thời điểm, trong tay chiến đao giống như một cái nhẹ nhàng roi giống nhau, thẳng hướng Lữ Bố yết hầu dỗi đi, chút nào không ướt át bẩn thỉu.

Thất phu thật sự là không coi ai ra gì! Thật đem bổn đem đương ăn chay?

Lữ Bố khóe miệng khơi mào, trong mắt bắn ra thị huyết quang mang.

Hắn có thể coi khinh người khác, nhưng là tuyệt đối không thể chịu đựng được người khác coi khinh với hắn.

Hắn cũng không đi ngăn trở Văn Sửu binh khí, ngược lại là thẳng nghỉ này phong, dùng Phương Thiên Họa Kích cũng đồng thời trát hướng Văn Sửu yết hầu, rất có lấy mạng đổi mạng chi thế.

Lần này tử, đại đại ra ngoài người khác ngoài ý liệu.

Văn Sửu hoảng sợ, hắn cũng không tính toán cùng Lữ Bố lấy mạng đổi mạng, bất đắc dĩ chỉ có thể thu tay lại, ghìm ngựa hướng bên cạnh phi đi.

Đừng nhìn Văn Sửu hình thể khổng lồ, nhưng ngự mã chi thuật lại là phi thường cao minh, Hà Bắc chiến mã ở hắn khống chế hạ, động tác phiêu dật, có vẻ phi thường linh hoạt.

Lữ Bố ám đạo một tiếng không tồi, không hổ là Hà Bắc danh tướng!

Bất quá hắn lại không cho Văn Sửu thở dốc cơ hội.

Lữ Bố một kẹp bụng ngựa, thúc giục ngựa Xích Thố đuổi theo Văn Sửu, họa kích quét ngang, mãnh đánh đối phương bên tai bộ.

Lữ Bố họa kích quải phong, lực đạo cực đại, thật muốn là bị sát thượng, Văn Sửu toàn bộ đầu tất nhiên sẽ vỡ thành cặn bã.

Văn Sửu sắc mặt đột biến, Lữ Bố thanh danh quả nhiên không phải bằng bạch được đến, này một kích thế mạnh mẽ trầm, phi mỗi ngày thiên chuy bách luyện võ nghệ giả mà không thể vì này.

Hắn vội vàng cử đao đón đỡ.

“Quang!”

Hai kiện binh khí tương giao, từ họa kích thượng truyền tới thật lớn lực đạo thiếu chút nữa không đem Văn Sửu quét xuống ngựa đi.

Liền ở ngay lúc này, Hứa Chử thả người mà thượng, mãnh công Lữ Bố bên phải, phương khiến cho Lữ Bố thu tay lại, không ở tiến công, làm Văn Sửu có thở dốc chi cơ.

Vấn đề là Lữ Bố tựa hồ liền nhìn thẳng Văn Sửu không bỏ, hắn xoay người vũ kích, thẳng giũ ra ba đạo kích hoa, bức Hứa Chử không thể không tạm thời hồi triệt, sau đó tiếp tục xoay người mãnh công Văn Sửu, không đem hắn chém giết với mã hạ thề không bỏ qua.

Lữ Bố lại lần nữa mãnh hạ sát thủ, nhưng đem Văn Sửu kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Lữ Bố họa kích quá nhanh, lúc này đây mau đến không cho hắn thở dốc đón đỡ cơ hội.

Hắn kêu sợ hãi một tiếng, vận khí toàn lực, đột nhiên lôi kéo cương ngựa, làm ngựa lại lần nữa hướng mặt bên cấp trì đi ra ngoài.

Văn Sửu mã là mau, nhưng Lữ Bố Xích Thố mau càng là mau thái quá.

Tựa hồ sớm đoán được hắn sẽ trò cũ trọng thi, uu k a n s hu Lữ Bố giá mã theo sát Văn Sửu đuổi theo qua đi, Phương Thiên Họa Kích Tu Di không rời Văn Sửu nửa người trên các nơi yếu hại.

Văn Sửu thấy chính mình mau bất quá Lữ Bố, không có cách nào, đành phải thở sâu, miễn cưỡng đối phó với địch.

Chỉ thấy tả hữu hai bên bạch quang chợt lóe.

Tiếp theo, “Leng keng lang” truyền ra hai tiếng giòn vang, hai thanh chiến đao điện quang hỏa thạch phân biệt từ tả hữu giá trụ Lữ Bố binh khí, đúng là Nhan Lương cùng Hứa Chử tới rồi tiếp ứng.

Hứa Chử nhìn chằm chằm pha hiện chật vật Văn Sửu, nói: “Lữ Bố tuyệt phi bình thường chiến tướng, cùng hắn giao thủ sớm tối đại ý không được, chúng ta ba cái làm đâu chắc đấy, cho nhau chi viện, trăm triệu không thể tham công liều lĩnh!”

Văn Sửu nghe xong lời này, sắc mặt tức khắc đỏ lên.

Nhưng hắn trong lòng biết Hứa Chử nói chính là đại lời nói thật, cũng không thể nói cái gì phản bác, chỉ là thật mạnh gật gật đầu.

Lữ Bố hừ một tiếng, trong mắt lộ ra bễ mĩ quần hùng chi sắc, cười ha ha một tiếng, phóng ngựa phi thân tiến lên, lấy bản thân chi lực ác chiến tam đem!

Thiên hạ vô song, thậm chí tại đây.

------oOo------

Chương 261: mãnh đem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao thủ quần chiến, ở chỗ tìm kiếm đối phương nhược điểm.

Bốn người đối chiêu tuy rằng nhiều, nhưng đại đa số đều là quay chung quanh đối phương sở sử dụng hư chiêu, vì chính là ở trong nháy mắt tìm tòi đến ở trên người đối thủ phá điến, mà thật đến ra tay thời điểm, liền sẽ ở nháy mắt gian công ra mấy chiêu, thậm chí mười mấy chiêu, lấy cầu một kích đến đối phương vào chỗ chết.

Nhưng là như vậy đấu pháp, liền cực kỳ hao phí thời gian, trước mắt đối với Nhan Lương đám người thời gian thượng đủ, nhưng Lữ Bố lại không có thời gian bồi bọn họ ba cái tại đây so đấu làm háo.

Nghĩ đến đây, Lữ Bố quyết định binh hành hiểm chiêu.

Đột nhiên, Lữ Bố xoay tròn cánh tay, sử nhất chiêu quét ngang ngàn quân, đem ba người thoáng bức khai, sau đó không hề dấu hiệu, hướng cơn lốc giống nhau lược hướng về phía Hứa Chử.

Nhân mã hợp nhất, dường như một đoàn rực rỡ, thẳng so tia chớp còn muốn nhanh chóng.

Hứa Chử trực giác đỉnh đầu bị Phương Thiên Họa Kích kình phong bao lại, này thế giống như dời non lấp biển đè ép xuống dưới, Phương Thiên Họa Kích gần trong gang tấc, uy thế mạnh mẽ, thủ đoạn chi cường hoành bá đạo nãi này bình sinh hiếm thấy, trong lòng lập tức kinh hãi.

Lữ Bố này tặc thất phu! Vừa mới cùng chính mình một phen ác chiến, lại độc đấu tam đem số hợp, thế nhưng còn có thừa lực dùng ra bực này uy thế?!

Hứa Chử không kịp nghĩ nhiều, hoành đao biến chiêu, giơ lên hai tay hướng lên trên phong giá, thân hình hữu lóe để tránh họa kích mũi nhọn.

Không nghĩ Lữ Bố lần này lại là hư hoảng nhất chiêu.

Cổ tay hắn xoay ngược lại dựa thế quét ngang, cũng không có thật sự đi đánh sát Hứa Chử, mà thúc giục ngồi xuống ngựa Xích Thố, thế nhưng là trực tiếp từ Hứa Chử bên người lược đi ra ngoài.

Ý của Tuý Ông không phải ở rượu.

Lữ Bố từ chính mình bên người chạy, Hứa Chử lúc này mới tỉnh ngộ chính mình trúng kế, Hổ Si tướng quân lại thẹn lại giận, một trương đại mặt tao đỏ bừng.

Đối phương rõ ràng là chí đang chạy trốn, vừa mới dương đông kích tây cũng bất quá là lừa chính mình đổi công làm thủ mà thôi.

Nhưng nếu là chính mình vừa mới không tuân thủ, hạ quyết tâm cùng Lữ Bố ngạnh làm, kia Nhan Lương cùng Văn Sửu liền có thể bắt lấy thời cơ, đối Lữ Bố mặt bên không đương tiến hành mãnh công.

Kia Lữ Bố đó là chết không có chỗ chôn.

Lữ Bố làm mạo kỳ hiểm, nhất định là đoán chắc Hứa Chử đã kiệt lực, không dám cùng hắn ngạnh hám.

Thằng nhãi này ở một mình đấu thượng kinh nghiệm cùng ứng biến khả năng, thực sự là quá cao.

Hứa Chử khí hàm răng run lên, hận không thể hung hăng trừu chính mình hai cái đại tát tai.

Có thể đem chính mình trừu thành đầu heo cái loại này.

Mắt thấy Lữ Bố còn chưa chạy xa, Nhan Lương mày giương lên, thấp giọng quát: “Xem chiêu!”

Dứt lời, thế nhưng là đem trong tay chiến đao, đối với Lữ Bố sau lưng hung hăng ném mạnh qua đi, giống như đấu thầu thương giống nhau.

Lữ Bố liền đầu không trở về, dùng họa kích đột nhiên hướng phía sau đảo qua, trực tiếp xoá sạch Nhan Lương ném mạnh mà đến binh khí, ngồi xuống ngựa Xích Thố chút nào chưa từng tạm dừng, giống như phi giống nhau lược đi ra ngoài.

Đào Thương ở cách đó không xa xem trợn mắt há hốc mồm.

Ba cái đều lưu không dưới một cái…… Lữ Bố này xú ba ba, có phải hay không có điểm quá nghịch thiên chút?

Còn có Nhan Lương tên kia, hắn đầu có bệnh đi? Ném tới thứ Lữ Bố thời điểm, kêu cái gì xem chiêu? Này không phải trực tiếp liền nhắc nhở đối phương sao?

Này ba võ tướng mãnh là rất mãnh, nhưng đầu có ngạnh thương a.

Ba gã mãnh tướng cho nhau liếc nhau, trong lòng đều là có chút ngượng ngùng, da mặt rất là nóng lên.

Lữ Bố bản lĩnh, thực rõ ràng ở bọn họ ba người phía trên, không cần ngượng ngùng thừa nhận, sự thật chứng minh rồi hết thảy.

Này chờ vũ lực cùng quả quyết, thật sự chưa từng nghe thấy.

Thiên hạ đệ nhất, xác thật là danh xứng với thật!

“Truy!”

Nhan Lương thấp giọng khiển trách một tiếng, ngay sau đó khi trước đánh mã, đi trước nhặt đao, sau đó liền bôn Lữ Bố đào tẩu phương hướng bay nhanh mà đi.

……

……

Lữ Bố ngựa Xích Thố cực nhanh, thả vũ dũng vô địch, đừng nhìn hắn là hồi triệt, nhưng này một đường phía trên, lại như cũ là người chắn giết người, Phật chắn sát Phật, Từ Châu quân cùng Ký Châu quân sĩ tốt tướng tá, tại đây dọc theo đường đi, chiết ở hắn Phương Thiên Họa Kích dưới người vô số kể.

Mắt thấy Lữ Bố một đường hoành phách dựng chém, thế nhưng là không có chút nào đình trệ.

Không bao lâu, Lữ Bố đó là giục ngựa đánh sâu vào tới rồi Trương Hợp cùng Trương Liêu đang ở giằng co chiến trường trước.

Nhị trương giờ này khắc này, đấu khó phân thắng bại, đúng là đánh nhau kịch liệt hết sức.

Trương Liêu từ tự thượng hảo, nhưng Trương Hợp bởi vì tuổi trẻ, kinh nghiệm không kịp Trương Liêu, ở đấu đem là lúc bị Trương Liêu biến đổi pháp lãng phí không ít thể lực, giờ phút này đã là có chút kiệt lực, thở hồng hộc.

Lữ Bố lại là mặc kệ mặt khác, nghiêng thứ vọt tới, mạnh mẽ vung lên, một cái thế mạnh mẽ trầm mãnh đánh thẳng đến Trương Hợp mà đi, trong miệng cũng là cao giọng quát: “Cút ngay!”

Trương Hợp thấy thế đại kinh thất sắc.

Nhưng hắn chung quy là phản ứng cực nhanh, vội vàng hoành sóc ngăn cản.

Phương Thiên Họa Kích đập ở Trương Hợp sóc côn thượng, một cổ cự lực từ đôi tay truyền lại đến hắn quanh thân, đánh Trương Hợp cơ hồ giống như xương cốt tan thành từng mảnh tử giống nhau.

Tiếp theo, liền thấy Trương Hợp từ chính mình trên chiến mã, trực tiếp bay ngược đi ra ngoài.

Hình như là như diều đứt dây…… “Quang tức” một tiếng ngã xuống bụi bặm, ngồi cái đại thí ngồi xổm.

Trương Hợp dưới trướng đại kích sĩ quân các binh lính đại kinh thất sắc, vội vàng vây quanh tiến lên, đem từ trên ngựa bị Lữ Bố đánh bay Trương Hợp bao quanh vây quanh, nghiêm mật bảo hộ.

Lữ Bố không công phu xem Trương Hợp, đối Trương Liêu hạ lệnh nói: “Viên quân cùng Từ Châu quân giáp công ta chờ, này chiến khó thắng! Văn xa ngươi tốc tốc hiệp trợ Ngụy Tục chỉ huy trước bộ rút quân!”

Trương Liêu thở sâu, ổn định một chút hơi run rẩy tay, nói: “Ôn hầu, Viên quân giáp công ta quân, Cao Thuận cùng Hách Manh đám người không tới chi viện, nói vậy phía sau cũng có quân địch binh mã giết tới, cho nên bị vướng, mạt tướng sợ chúng ta đường lui không thông……”

Lữ Bố mày nhăn lại, phân phó nói: “Văn xa ngươi tại đây cùng Tống hiến cùng Ngụy Tục chỉ huy binh tướng, cản phía sau rút lui, bổn đem tự mình đi mở ra sau trận thông lộ.”

Trương Liêu gật gật đầu, nói: “Ôn hầu cẩn thận!”

Lữ Bố ngay sau đó suất lĩnh một bộ phận binh mã, lại lần nữa về phía sau chạy đi.

Mới vừa chạy ra không có rất xa, nghênh diện mà đến, chính là Từ Hoảng.

“Lữ Bố hưu đi!”

Lữ Bố nghiến răng nghiến lợi, múa may họa kích, lại cùng Từ Hoảng đánh nhau kịch liệt.

Lúc này Lữ Bố, đã hoàn toàn đã không có ngày thường cao ngạo cùng lãnh ngạo, hắn làm như đã hoàn toàn lâm vào điên cuồng, giống như khủng bố thị huyết cự thú, cắn nuốt mỗi một cái ở chính mình trước mắt xuất hiện sinh mệnh.

Ai tới chính là cái làm.

Từ Hoảng múa may rìu lớn cùng Lữ Bố ác chiến, đấu mười mấy hiệp, Từ Hoảng tâm bắt đầu dần dần có chút trầm xuống.

Bằng tâm mà nói, nếu là cùng Lữ Bố ở tiếp tục đều đi xuống, Từ Hoảng cũng vẫn là có thể kiên trì, chỉ là lúc này Lữ Bố thực sự đã lâm vào điên cuồng, chiêu chiêu mãnh hạ sát thủ, cùng như vậy kẻ điên giao chiến, Từ Hoảng thật sự là có chút không đế.

Thằng nhãi này đấu pháp có điểm phạm hổ a……

Bất quá chính là cái một mình đấu mà thôi sao, đến nỗi như vậy liều mạng? Đáng không đáng a?

Từ Hoảng tính cách, vốn là không phải một mặt cậy mạnh người, hắn thấy Lữ Bố giờ phút này đã lâm vào điên cuồng, thế không thể đỡ, chính mình nếu là cùng chi đánh bừa, hoàn toàn không có gì chỗ tốt không nói, một cái vô ý, còn thực dễ dàng bị Lữ Bố nhân cơ hội gây thương tích.

Vạn nhất lại bị hắn trát chết, kia đã có thể không có lời.

Lòng có cố kỵ dưới, Từ Hoảng tạm thời giả vờ vì Lữ Bố sở bại, về phía sau hoãn triệt, lại một lần áp dụng kiên cố phòng thủ chi thế.

Lữ Bố cũng không thẳng truy Từ Hoảng, hắn lại suất lĩnh mấy khúc Tịnh Châu lang kỵ, thẳng đến phía sau xung phong liều chết mà đi.

Lúc này Tịnh Châu quân phía sau, Hạ Hầu Uyên cùng Điển Vi đám người đang ở cùng Cao Thuận, Hách Manh đám người ác chiến.

Hạ Hầu Uyên giỏi về dụng binh, lại tinh thông bôn tập chiến pháp, Điển Vi càng là dũng mãnh vô địch, một đôi đại thiết kích trước mặt, mấy không một hợp chi địch.

Một cái cầm binh đại tướng, một cái chiến trường man ngưu, hai phối hợp, tào quân chiến lực có vẻ cực kỳ không tầm thường.

Nhưng đối mặt Cao Thuận xông vào trận địa doanh, tại đây chờ trạng thái hạ Hạ Hầu Uyên cùng Điển Vi thế nhưng là chiếm không

đến nửa điểm tiện nghi.

“Đây là cái gì bước quân? Thế nhưng như thế lợi hại!”

Mắt thấy chính mình tổ chức kỵ binh, vòng thứ ba thế công lại bị Cao Thuận tan rã, Hạ Hầu Uyên mặt cơ hồ đều bị kinh thay đổi hình.

Không nghe nói qua Đổng Trác dưới trướng có như vậy một chi bộ binh a, lão tặc sở dựa vào giả, không phải Tây Lương thiết kỵ sao?

Cao Thuận phóng ngựa ở xông vào trận địa doanh phía sau chỉ huy, hắn nhất cử trong tay trường thương, liền thấy xông vào trận địa doanh sĩ tốt nhóm lại một lần đồng thời binh tướng khí hướng trước ngực hoành liệt, đại thuẫn cũng là cao cao dựng thẳng lên, bày ra một bộ khả công khả thủ lạnh băng trạng thái.

“Xông vào trận địa chi chí, có chết không tiếng động!”

Xông vào trận địa doanh các tướng sĩ cao giọng tề uống, thanh âm túc mục, rung trời triệt địa.

Hạ Hầu Uyên nhíu mày, sầu lo nhìn nhìn những cái đó xông vào trận địa doanh sĩ tốt, trong lòng không khỏi đánh lên nhịp trống.

Trước mắt phía trước chiến sự không rõ, chính mình nơi phía sau lại là nhiều lần chiến không dưới, bên ta hiện tại tuy rằng không có hạ xuống hạ phong, nhưng đối mặt Cao Thuận chờ một đám người chờ, lại cũng không có chiếm được cái gì tiện nghi, nếu là như vậy giằng co đi xuống nói, không biết phía trước sẽ xuất hiện cái dạng gì biến cố.

Việc này có điểm không tốt lắm làm nha.

Liền ở ngay lúc này, Tịnh Châu quân phía sau đột nhiên nổi lên một trận xôn xao, nhưng thấy một người cầm kích hồng mã đại tướng, suất lĩnh một chúng kỵ binh, giống như màu đỏ cơn lốc giống nhau, hướng về chính mình phương hướng di động lại đây.

Hạ Hầu Uyên nhìn chăm chú xem nhìn, đãi thấy rõ tới đem lúc sau, hắn sắc mặt không khỏi chợt đại biến.

“Lữ Bố!?”

Lữ Bố suất lĩnh một đám người mã, rốt cuộc đến Tịnh Châu quân sau trận.

Bởi vì mặt sau Từ Châu quân cùng Ký Châu quân tuy khi khả năng đuổi theo, Lữ Bố không dám chậm trễ, vung lên Phương Thiên Họa Kích, cao giọng quát: “Các huynh đệ, tùy bổn đem xung phong liều chết qua đi!”

Mắt thấy Lữ Bố đến sau trận chiến trường, Cao Thuận, Hách Manh đám người sĩ khí chợt bay lên.

Được đến chi viện, áp lực suy giảm xông vào trận địa doanh càng là hô to khẩu hiệu, thế một lãng cao hơn một lãng.

Lữ Bố càng không chần chờ, hắn cùng Cao Thuận hợp binh một chỗ, suất lĩnh Tịnh Châu quân tướng sĩ giống như bão táp giống nhau hướng về tào quân xung phong liều chết qua đi.

Hai bên lần thứ hai huyết chiến huyết nhục bay tứ tung.

Cao Thuận suất lĩnh xông vào trận địa doanh các tướng sĩ hô to khẩu hiệu liều mạng về phía trước, biểu hiện dũng mãnh vô địch.

Lữ Bố càng là thế không thể đỡ, mỗi một kích đánh ra tất có người bỏ mạng.

Tịnh Châu quân ở Lữ Bố suất lĩnh hạ, cùng vừa mới biểu hiện lại có bất đồng.

Bọn họ xuống tay vô tình giết địch đông đảo, cho dù là bị tào quân điên cuồng vây công, sĩ tốt nhóm cũng đều di nhiên không sợ dũng mãnh mà thượng, có Tịnh Châu quân sĩ tốt trên người cho dù bị quân địch trát chém vỡ nát, cũng là liều mạng về phía trước cuồng hướng, giống như không nuốt xuống cuối cùng một hơi, bọn họ liền

sẽ không ngã xuống đất giống nhau, quả nhiên là làm người trong lòng run sợ.

Cường hãn Tịnh Châu quân sĩ tốt anh dũng về phía trước hàm hô ác chiến, rốt cuộc ở lấp kín đường lui tào quân quân trận nội, xé rách một cái cực đại khẩu tử, không đếm được Tịnh Châu quân các tướng sĩ, giết đỏ cả mắt rồi nghiến răng nghiến lợi tiếng hô, liều chết ra bên ngoài hướng tễ mà đi.

------oOo------

Chương 262: cơ trí ôn hầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương suất lĩnh Từ Châu quân cùng Ký Châu quân hợp binh ở một chỗ, bọn họ theo sát Lữ Bố nện bước, truy kích lui lại Tịnh Châu quân, lấy cầu có thể đạt được lớn nhất chiến tranh ích lợi.

Bất quá này chiến tuy rằng là đánh thắng, nhưng Tịnh Châu quân ngoan cường cùng với Lữ Bố dũng mãnh phi thường, ở Đào Thương trong lòng để lại không thể xóa nhòa ấn tượng.

Thằng nhãi này cũng quá có thể đánh, hắn là Tôn hầu tử chuyển thế đi?

Đào Thương một bên phân phó các bộ cẩn thận truy kích, một bên cùng Quách Gia tham thảo nói: “Thật không hổ là nhân trung Lữ Bố, ngựa giống Xích Thố……”

Quách Gia mở miệng đánh gãy hắn: “Ngươi đệ nhị câu nói không đúng.”

Đào Thương tiếp tục nói: “Lữ Bố này phân vũ dũng thật sự là quỷ thần khó lường, Tịnh Châu trong quân tuy rằng không có thiện mưu người, nhưng Lữ Bố lại thật thật tại tại thuộc về tam quân chi gan, chỉ cần có hắn ở, Tịnh Châu quân vô luận lâm vào cái dạng gì khốn cảnh, đều phảng phất có thể khởi tử hồi sinh giống nhau…… Này phân vũ dũng cùng sinh mệnh lực, thực sự là ngoan cường khẩn.”

Quách Gia sắc mặt cũng không phải rất đẹp, hắn luôn luôn thờ phụng mưu trí, đối cái dũng của thất phu luôn luôn đều là khinh thường nhìn lại, nhưng Lữ Bố hôm nay biểu hiện, lại là cấp Quách Gia thật sâu thượng một đường công khai khóa.

Họ Quách quyết định trở về tam tỉnh ngô thân, cứu lại một chút chính mình tư tưởng.

“Tịnh Châu quân binh mã tuy dũng, nhưng chung quy bất quá chỉ là năm sáu vạn chúng, nhưng Đổng Trác dưới trướng Tây Lương quân cùng Lạc Dương bắc quân, này số lượng là Tịnh Châu quân gấp ba hướng lên trên, thả này quân kiêu dũng thiện chiến khả năng, tuyệt không ở Tịnh Châu quân dưới…… Quách mỗ ban đầu đối Đổng Trác thế lực thực sự là có điều xem nhẹ, nếu là Tây Lương quân chiến lực cùng Tịnh Châu quân tương nhược, hai tương xác nhập nói, chúng ta cục diện, dường như cũng không lạc quan……”

Nói đến này, Đào Thương cùng Quách Gia lẫn nhau cho nhau sầu lo nhìn nhau liếc mắt một cái.

“Phụng Hiếu huynh trời sinh anh tài, có quỷ thần khó dò chi cơ, ngươi có biện pháp gì không, có thể đối phó sắp đã đến Tây Lương quân?”

Quách Gia nghe vậy cúi đầu.

Thực hiển nhiên, đối mặt như thế mạnh mẽ quân thế, quỷ tài trong lúc nhất thời cũng là không nghĩ tới cái gì hảo biện pháp.

“Lập tức, cũng chỉ có hai cái biện pháp, chính là thử một lần……”

Trầm mặc đã lâu lúc sau, Quách Gia mới vừa rồi hiến kế.

Đào Thương vội vàng rũ tuân nói: “Nào hai cái biện pháp?”

Quách Gia vươn ra ngón tay đầu, một đám số: “Cái thứ nhất biện pháp…… Ngươi không phải uy Đổng Trác ăn ngũ thạch tán sao? Kia đồ vật tùy thời khả năng muốn lão tặc tánh mạng, chúng ta không ngại chờ lão tặc chết bất đắc kỳ tử bỏ mình……”

Đào Thương sắc mặt biến có điểm biến thành màu đen.

Quỷ tài liền này trình độ sao?…… Này trình độ cũng quá thủy đi.

“Làm ca ca, ta yêu cầu sửa đúng ngươi vừa mới trong giọng nói hai cái sai lầm, đệ nhất, Đổng Trác ngũ thạch tán không phải ta uy hắn ăn, đào mỗ lại không phải lão tặc bảo mẫu, phiền toái ngươi về sau

dùng từ thoáng chuẩn xác một chút…… Đệ nhị, Tây Lương quân hổ lang chi sư đến sắp tới, này thế lực chưa từng có cường đại! Ngươi cư nhiên làm ta tại đây đương khẩu đem hy vọng ký thác với chờ đợi đổng lão tặc tự nhiên tử vong?…… Này không thuộc về làm dựa sao? Vạn nhất hắn độc phát phía trước, trước đem chúng ta khô chết làm sao bây giờ? Đào mỗ thanh xuân rất tốt niên hoa, tìm ai nói rõ lí lẽ đi?”

Quách Gia sâu kín thở dài, nói: “Vậy chỉ có thể dùng cái thứ hai biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Quách mỗ cho rằng, Hoàng Phủ trung thừa kéo bệnh thể, cùng ngươi đi vào tiền tuyến, quả quyết sẽ không chỉ là nghĩa khí cho phép, chúng ta đại hán quân thần nói vậy đã có sách lược…… Có lẽ, hắn có có thể đánh lui Tây Lương quân biện pháp.”

……

……

Liền ở ngay lúc này, Lữ Bố Tịnh Châu quân đã phá tan tào quân ngăn trở, hướng về ngoại phóng phá vây mà đi.

Mà Hạ Hầu Uyên đám người cố kỵ đến Lữ Bố cùng Tịnh Châu quân không sợ sinh tử tác chiến phương pháp, không dám dễ dàng truy kích, mà Đào Thương cũng không có tùy tiện làm Từ Châu quân cùng Ký Châu quân thâm nhập đuổi theo giết Lữ Bố quân.

Cái gọi là giặc cùng đường mạc truy, hiện tại Tịnh Châu quân đã là giết đỏ cả mắt rồi, chọc không được.

Đánh giặc tôn chỉ chính là: Hung sợ hoành, hoành sợ lăng, lăng sợ không muốn sống.

Tịnh Châu quân hiện tại chính là một đám không muốn sống chó điên, Đào Thương không đáng theo chân bọn họ giống nhau so đo.

Dù sao trượng đánh thắng là được.

Nhưng vấn đề là, cố tình liền có người phi tưởng cùng chó điên đối cắn lập tức thử xem.

Lữ Bố phá tan quân địch chiến tranh lúc sau, ngay sau đó lại chuyển mã trở về tiếp ứng Trương Liêu đám người, hắn ở tào trong quân lui tới xung phong liều chết, liên tiếp cắt vài cái vòng lớn, giống như ở nhà mình hậu viện sân vắng tản bộ giống nhau.

Lữ Bố loại này cực độ khoe khoang hành động, Hạ Hầu Uyên nhưng thật ra có thể nhẫn, nhưng có một người lại là tuyệt đối nhịn không nổi.

Điển Vi!

Mắt thấy Lữ Bố lại sát trở về, nội ứng ngoại hợp đem Trương Liêu chờ một chúng binh mã lại tiếp ứng mà đi, Điển Vi hoàng mặt khí biến thành màu gan heo.

Thằng nhãi này cũng quá khi dễ người? Ngươi thật đương chính mình là chiến thần giáng thế, tiên nhân hạ phàm sao?

Điển Vi không màng Hạ Hầu Uyên khuyên can, suất lĩnh một chúng binh mã, thẳng tắp bôn Lữ Bố xung phong liều chết mà đi.

Lữ Bố giờ phút này, đang ở một bên cùng tào quân tác chiến, một bên cao giọng khiển trách Tịnh Châu binh mã biên chống đỡ biên rút lui……

Đột nhiên, Lữ Bố võ nhân trời sinh giác quan thứ sáu có cảnh giác, một cổ bức người sát khí lại thẳng đánh Lữ Bố trái tim, làm hắn không thể không thay đổi Xích Thố đầu ngựa, cẩn thận ứng đối.

Sát khí bức người tới sẽ là một cái giống như gấu mù thành tinh giống nhau thật lớn hoàng mặt cự hán.

Chỉ là nhìn lướt qua Điển Vi hai tay trung nắm chặt binh khí, Lữ Bố tâm liền tức khắc lạnh nửa thanh.

Chỉ cần xem cặp kia kích duy độ, Lữ Bố liền biết này đối thiết kích trọng lượng mỗi một chi sợ là đều không ở 40 cân đi xuống.

Người thường đôi tay có thể huy động một cái ở trên chiến trường chém giết, cũng đã là tương đương khó lường, này đại hán cư nhiên có thể hai tay các cầm một chi!

Đây là cái gì quái lực?

Chỉ bằng điểm này, người này vũ lực, liền nhưng xưng là đương thời ít có.

Lữ Bố một tiếng lâm địch vô số, ở trong lòng hắn, nếu là cho đã giao thủ đối thủ bài cái thứ tự nói —— không hề nghi ngờ, ở Lữ Bố trong lòng, nhất cân xứng được với chính mình địch thủ người, chính là Quan Vũ.

Chính là cái này hoàng mặt đại hán cấp Lữ Bố cảm giác áp bách, giờ phút này thậm chí còn muốn ở Quan Vũ phía trên.

Lữ Bố lòng có bắn tỉa luống cuống.

Điển Vi vẻ mặt hưng phấn, phóng ngựa đi vào Lữ Bố trước mặt, cao giọng vừa uống giơ lên song thiết kích, chiếu Lữ Bố mặt, hung hăng lăng không tạp đi xuống.

Lữ Bố vội vàng hoành kích ngăn cản, thật lớn lực đạo từ binh khí thượng truyền lại đến chính mình hai tay thượng, đem hắn hai cái cánh tay chấn đều cơ hồ tê mỏi.

Lữ Bố cắn chặt răng, dùng sức đem Điển Vi đẩy ra, hung tợn nhìn chằm chằm cái này một thân cậy mạnh hoàng mặt đại hán.

Hứa Chử, Nhan Lương, Văn Sửu, Từ Hoảng…… Hiện giờ lại là cái này hoàng mặt đại hán, Quan Đông chư hầu trận doanh trung, khi nào lại là nhiều ra như vậy nhiều mãnh tướng?

Điển Vi vẻ mặt hưng phấn, cấp khó dằn nổi nhìn chằm chằm Lữ Bố, mắng mi trừng mục đích quát: “Lữ Bố! Mỗ gia hôm nay rốt cuộc là

nhìn thấy ngươi! Quả nhiên là có một tay! Cũng coi như là không hổ thiên hạ tên tuổi! Tới tới tới, hôm nay mỗ gia liền cùng ngươi đua cái sống mái!”

Lữ Bố vung phía sau đã là bị máu tươi xâm nhiễm áo choàng, lạnh giọng nói: “Nhữ là người phương nào? Báo thượng tên họ!”

Điển Vi tay trái đại thiết kích hướng bả vai đầu lĩnh thượng một kháng, vui tươi hớn hở nói: “Mỗ gia chính là tào công trướng hạ quân Tư Mã Điển Vi! Ta đã sớm nghe nói qua ngươi thanh danh! Bất quá hôm nay một quá, ngươi họ Lữ này thiên hạ đệ nhất tên tuổi, từ nay về sau chính là muốn dừng ở mỗ gia trên người! Ha ha ha ha!”

Lữ Bố lạnh lùng trừng mắt Điển Vi, trong lòng có chút ôn giận.

Nếu là ở ngày thường, lấy hắn ngạo khí nói cái gì đều phải ra tay giáo huấn một chút cái này không biết sâu cạn anh chàng lỗ mãng, cho hắn biết chính mình rốt cuộc có mấy cân mấy lượng trọng.

Nhưng trước mắt thời cuộc phi thường, Lữ Bố không có thời gian rỗi cùng này hán tử tại đây xả con bê.

Tịnh Châu quân đã nếm mùi thất bại, đã chịu tổn thất không nhỏ, Tịnh Châu quân mỗi một cái sĩ tốt đều là Lữ Bố tâm huyết, chết một cái thiếu một cái, căn bản không có nguồn mộ lính có thể bổ sung tiến vào.

Lữ Bố tâm huyết, hôm nay đã xói mòn đủ nhiều.

Hắn không thể bởi vì cá nhân so đấu, tại đây tiếp tục chậm trễ thời gian, cấp Tịnh Châu quân tạo thành lớn hơn nữa tổn thất.

Lữ Bố áp xuống trong lòng đem Điển Vi xuyến thành que nướng xúc động, nỗ lực bài trừ một tia lược hiện cứng đờ tươi cười.

Hắn tán thưởng đối Điển Vi gật gật đầu, khích lệ nói: “Chỉ bằng nhữ vừa mới kia một kích, nhữ liền có thể xem như bổn đem suốt đời

khó gặp một vị đối thủ tốt, có thể cùng nhữ như vậy hào kiệt nhất quyết sinh tử, bổn đem hôm nay đó là bỏ mạng tại đây…… Cũng đáng!”

Điển Vi vừa nghe lời này, không khỏi cười ha ha: “Lữ Bố, ngươi thực sự có ánh mắt!”

Điển Vi đắc ý chi sắc bộc lộ ra ngoài, cái mũi đều sắp biến dài quá, thiếu chút nữa chưa đi đến hóa thành Pinocchio.

Lữ Bố cưỡng chế muốn nôn mửa, tiếp tục nói: “Bất quá, bổn đem hy vọng, có thể cùng ngươi tiến hành một hồi công bằng quyết đấu, ngô xem nhữ chi vũ dũng, tuy là không ở bổn đem dưới, nhưng nhữ ngồi xuống chiến mã lại so với không được ta này tê phong ngựa Xích Thố! Ngựa chính là đem chi bản mạng, bổn đem ngựa hơn xa với ngươi, như vậy luận võ chẳng phải là chiếm anh hùng tiện nghi?”

Điển Vi nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Thằng nhãi này nói…… Thật là con mẹ nó hảo có đạo lý a!

“Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?”

Lữ Bố đem họa kích cấp thấp hướng trên mặt đất một dỗi, trát xuống mồ trung, giương giọng nói: “Anh hùng, vì hiện này chiến công bằng, ngươi ta toàn xuống ngựa bước chiến như thế nào? Chúng ta không mượn ngựa chi lực, ngươi dám không?”

Điển Vi hai tròng mắt tức khắc lộ ra tinh quang.

Lữ Bố thằng nhãi này, là chính mình tìm chết a!

Bước chiến…… Đúng là mỗ gia chi sở trường a, đã không có ngựa Xích Thố? Thu thập ngươi còn không cùng thu thập con cháu giống nhau?

“Lữ Bố, đây chính là chính ngươi nói! Sau đó đánh lên tới, nhữ nhưng ngàn vạn đừng khóc!”

Điển Vi ha ha một nhạc, cầm song kích thả người nhảy với mã hạ, cao giọng quát: “Đến đây đi! Bước chiến!”

Lữ Bố khóe miệng lại là lộ ra một tia đắc ý cười lạnh.

Nhưng thấy hắn không ra tay, đột nhiên từ yên ngựa thượng túi da trung tùy thân rút ra một cái lưu tinh chùy, đối với Điển Vi chiến mã liền phi ném qua đi.

Điển Vi mã ăn lưu tinh chùy, đã chịu kinh hách, tư minh một tiếng, “Lạch cạch lạch cạch” thay đổi phương hướng chạy xa.

Trong nháy mắt, Điển Vi làm như trợn mắt há hốc mồm.

Lữ Bố một ghìm ngựa cương, quay đầu ngựa lại, đối với phía sau thân binh nhóm quát: “Đi!”

Dứt lời, com liền thấy Lữ Bố giá mã hướng về phía phía sau chạy băng băng mà đi, hắn lúc gần đi còn không quên quay đầu lại trào phúng nhìn Điển Vi, cười khẩy nói: “Thất phu, ngươi đứng ở này chính mình chơi đi, hầu gia không rảnh bồi ngươi!”

Dứt lời, tê phong ngựa Xích Thố liền tức khắc tuyệt trần mà đi……

Chỉ để lại đứng trên mặt đất, không có chiến mã Điển Vi bị hắn phía sau sửng sốt thân binh nhóm, ngốc lăng lăng nhìn Lữ Bố biến mất bóng dáng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Điển Tư Mã…… Nếu không, ngài kỵ ngựa của ta đuổi theo?” Một người tào binh pha là do dự hỏi Điển Vi một câu.

Điển Vi lẻ loi đứng ở trong gió, nhìn xa Lữ Bố nhất kỵ tuyệt trần bóng dáng, hai lưu đại nước mũi theo lỗ mũi, chậm rãi chảy xuống dưới.

Không bao lâu, liền thấy vị này chân chất hán tử dùng sức một hút, đem đại nước mũi rút về đến trong lỗ mũi, sau đó hầu kết vừa động, theo cổ họng “Ực ực” nuốt vào bụng trung.

Điển Vi u oán thở dài, ủy khuất địa đạo.

“Lữ Bố thằng nhãi này…… Không quá chú ý.”

------oOo------

Chương 263: thế các ngươi báo thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tịnh Châu quân bị ba đường binh mã vây kín đến bại, tổn binh hao tướng, may mắn Lữ Bố lâm trận không hoảng hốt, ngăn cơn sóng dữ, chẳng những là chỉ huy tam quân vọt trở về, còn liền lừa gạt mang lừa, mới vừa rồi dẫn theo còn thừa binh tướng nhóm từ trùng vây trung đột phá mà đi.

Cái gọi là giặc cùng đường mạc truy, Đào Thương không khỏi dưới trướng quân đội đã chịu không cần thiết tổn thất, cũng không có quá mức thâm nhập tính đuổi theo, hắn chỉ là mệnh tam quân làm làm bộ dáng, giả ý đuổi giết một phen.

Thu binh lúc sau, Đào Thương cũng không có làm Nhan Lương, Văn Sửu, Hạ Hầu Uyên đám người lập tức trở về phục mệnh, mà là thỉnh bọn họ đi vào chính mình lều lớn nội, một mặt cùng bọn họ tham thảo lần này cùng Tịnh Châu quân tác chiến tâm đắc thể hội, một mặt khao tam quân tỏ vẻ cảm tạ.

Viên tào các tướng lĩnh nhưng thật ra cũng không có chối từ, vui sướng nhiên liền tiếp nhận rồi Đào Thương ủy lạo.

Bởi vì ở Viên Thiệu tướng lãnh trong mắt, Đào Thương thuộc về Viên Thiệu phụ thuộc, là người một nhà.

Ở tào đem trong mắt, Đào Thương thuộc về Tào Tháo bạn tri kỉ, cũng thuộc về người một nhà.

Vô luận là cổ đại vẫn là hiện đại, quân tử nhân duyên, giống nhau đều đặc biệt hảo.

Yến hội phía trên, mấy phương tham chiến chư tướng tất cả đều trình diện, bất quá lại có hai người không có tới, một cái là Điển Vi, một cái là Trương Hợp.

Đào Thương rất kỳ quái, kia hai người giống như không như thế nào bị thương đi, vì cái gì liền bữa tiệc đều không ứng?

Hắn ngay sau đó hướng mọi người dò hỏi một chút hai người rơi xuống, nhưng được đến đáp án phi thường kỳ ba —— hai người kia, tại đây thứ cùng Tịnh Châu quân một trận chiến lúc sau, đã chịu không nhỏ đả kích cùng kích thích, không muốn tham gia khao tam quân chi diên, sợ mất mặt! Vì thế đều đem chính mình nhốt ở trong phòng tối, diện bích tư quá đi.

Đường đường võ tướng —— thế nhưng hậm hực.

Thoạt nhìn, cổ nhân tâm tư, cũng là rất tinh tế nói.

Khao quân đến một nửa, Đào Thương nương niệu độn lấy cớ, làm Quách Gia, Hứa Chử đám người thế chính mình tạm bồi chư vị Viên tào tướng lãnh, chính mình còn lại là ra soái trướng, mượn cơ hội sẽ đi nhìn một cái kia hai vị tâm tình hạ xuống tiểu ca.

Đào Thương có điểm bát quái, hai người bọn họ rốt cuộc là ra chuyện gì a?

Đi tới Điển Vi tạm đãi lều trại, Đào Thương thế nhưng kinh ngạc phát hiện, cái kia ngày đó cùng Hứa Chử đánh nhau moi cái mũi nhổ nước miếng người vạm vỡ, giờ phút này đang ở lều trại một góc ngồi xổm, trộm lau nước mắt.

Đào Thương kinh ngạc xoa xoa đôi mắt, thực sự là không thể tin được trước mắt một màn này.

Trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy trung dũng đại hán, có ác tới chi danh bưu hãn thượng tướng…… Cư nhiên ở khóc nhè?

Trường hợp này, thật là là sáng mù chính mình mắt chó.

Đào Thương một cái không nhịn xuống, thế nhưng là “Phụt” một tiếng cười ra âm tới.

“Ai? Ai con mẹ nó cười ta!”

Điển Vi nghe được thanh âm, vội vàng quay đầu đi, hung tợn nhìn chằm chằm lều trại khẩu.

Đào Thương vội vàng thu liễm tươi cười, vẻ mặt hồ đồ tương mọi nơi xem xét một nhìn, nghi hoặc nói: “Ai? Đào mỗ đây là lạc đường sao? Như thế nào la lối khóc lóc nước tiểu công phu, lại là đi đến nơi này tới.”

Điển Vi nghe vậy cảm thấy phi thường vô ngữ.

Ở chính mình doanh trại quân đội cư nhiên còn có thể lạc đường, ngươi cũng thật là không ai.

“Điển Tư Mã, ngươi một người trốn ở chỗ này làm gì? Như thế nào không đi trung quân lều lớn cùng đại yến tam quân?”

Điển Vi duỗi tay xoa xoa trên mặt nước mắt, lay động cẩu hùng giống nhau đại não hạt dưa, nói: “Hồi Đào phủ quân lời nói, mỗ gia không có việc gì, chỉ là cùng Tịnh Châu quân tác chiến, thật là là cảm thấy có chút mệt mỏi, cho nên tại đây tiểu ngủ một hồi, lại là làm phủ quân chê cười.”

Tiểu ngủ…… Còn có ngồi xổm chân tường ngủ?

Đào Thương đi đến Điển Vi bên người, cười vỗ vỗ hắn thô tráng bả vai, nói: “Đào mỗ tuy rằng tuổi trẻ, nhưng lại cũng có vài phần lịch duyệt, điển Tư Mã chính là đương thời dũng tướng, thế gian ít có, người khác nói mệt ta có lẽ sẽ tin, nhưng điển Tư Mã nói mệt, đào mỗ lại là thành thật sẽ không tin tưởng, ngươi khẳng định là có việc.”

Điển Vi nghe xong lời này, không biết vì cái gì, vành mắt lại có điểm lên men.

Cuối cùng gặp phải cái sẽ nói tiếng người, quá cảm động.

Đào Thương ăn nói nhỏ nhẹ an ủi hắn nói: “Điển Tư Mã, đào mỗ là ngươi đồng minh, ngươi nếu là có cái gì không thoải mái…… Cùng ta nói nói? Ta giúp ngươi giải quyết giải quyết.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Điển Vi rốt cuộc rốt cuộc không nín được, “Oa” một tiếng, gào khóc lên.

Đào Thương bị Điển Vi kêu khóc thanh hoảng sợ, thiếu chút nữa không kinh đái trong quần.

Thằng nhãi này tiếng khóc, cũng không tránh khỏi quá dọa người một ít.

Như thế nào cảm giác bị miêu cào giống nhau?

Đào Thương một bên bất đắc dĩ vỗ Điển Vi bối, một bên nghe vậy lời nói nhỏ nhẹ nhẹ giọng an ủi.

Không bao lâu, mới vừa rồi thấy cái này tâm tư tỉ mỉ đại hán đình chỉ khụt khịt, miễn cưỡng hồi qua thần tới.

Đào Thương thấy Điển Vi bình tĩnh một ít, ngay sau đó quan tâm nói: “Điển Tư Mã, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ai nha, đem ngươi cấp khí thành như vậy, ta giúp ngươi tìm người tước hắn.”

Điển Vi vẻ mặt u oán đối Đào Thương ngôn nói: “Còn không phải Lữ Bố kia tư…… Này thất phu, quá không chú ý!”

Đào Thương nghe vậy có chút nghi hoặc, hắn trên dưới đánh giá Điển Vi vài lần, trong lòng toát ra một cái lệnh người rất là xấu hổ ý niệm.

Lữ Bố kia vương bát đản, hắn nên không phải đem Điển Vi cưỡng gian đi?

Đón Đào Thương nghi hoặc ánh mắt, Điển Vi khờ thanh hàm khí đối với Đào Thương đem sự tình lại giải thích một lần, lời nói không đợi

nói xong, Điển Vi liền lại bắt đầu rơi lệ khóc rống.

Bất quá may mắn Đào Thương đã đại khái nghe minh bạch sự tình ngọn nguồn.

Hắn thở dài khẩu khí, lại lần nữa vỗ vỗ Điển Vi bả vai, an ủi nói: “Điển Tư Mã, ngươi cùng Hạ Hầu tướng quân phụng mệnh tiến đến viện trợ đào mỗ, đối ta Từ Châu quân nhưng xem như có ân…… Lữ Bố này vương bát đản, cư nhiên dám lừa gạt đào mỗ ân nhân cứu mạng…… Việc này không đáp ứng!”

Điển Vi khóc hoa lê dính hạt mưa, hai mắt đỏ bừng nhìn Đào Thương, khụt khịt nói: “Vậy ngươi còn có thể làm sao bây giờ?”

Đào Thương tự tin một phách bộ ngực, chắc chắn nói: “Ngươi chờ ngày sau, đào mỗ cho ngươi báo thù đi…… Ta làm Lữ Bố biết biết, cái gì mới là chân chính không chú ý!”

Điển Vi căn bản cũng không tin.

……

……

An ủi qua Điển Vi lúc sau, Đào Thương ngay sau đó lại đi trước Trương Hợp lều trại, đi thăm này năm ở vào tuổi dậy thì đốc quân.

Ở vào tuổi dậy thì nam nhân, hiếu chiến, mẫn cảm, tâm linh thượng cũng không thành thục, cũng không kiên định, ở gặp suy sụp lúc sau, rất có khả năng sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt, lâm vào một cái lại một cái tư tưởng vòng lẩn quẩn bên trong.

Đào Thương không đành lòng làm Trương Hợp biến thành kia phó hùng dạng, vì thế lại tới trấn an hắn.

Trương Hợp nhưng thật ra không khóc, bất quá lại là một bộ đã chết cha biểu tình, buồn bực không vui, rầu rĩ không vui.

Đào Thương nghi hoặc ngồi ở Trương Hợp bên người, hỏi hắn nói: “Tuấn Nghệ tướng quân, như thế nào không đi lều lớn cùng ta chờ cùng khao quân? Chính mình tránh ở này, ngẩn người làm gì đâu?”

Trương Hợp sắc mặt rất là sầu khổ, trầm mặc sau một lúc lâu, mới vừa nghe hắn sâu kín cảm khái nói: “Ta đã không mặt mũi gặp người.”

“Không mặt mũi gặp người?” Đào Thương nghe vậy không khỏi nghi hoặc: “Đây là như thế nào lời nói giảng?”

Trương Hợp thở dài khẩu khí, chậm rì rì đối Đào Thương nói: “Hôm nay chi chiến, Lữ Bố kia tư cho mỗ bình sinh lớn nhất một cái sỉ nhục……”

Lại là Lữ Bố?

Đào Thương toét miệng, thầm nghĩ trong lòng Lữ Bố thật là hảo bản lĩnh a, hắn ở trên chiến trường chẳng những có thể giết người, còn sẽ tru tâm.

Đào Thương lại tinh tế rũ tuân một chút, mới biết hiểu Trương Hợp khúc mắc nơi.

Trương Hợp tuổi trẻ khí thịnh, ở Hà Bắc là lúc, lại thường bị Viên Thiệu dùng để so sánh tuổi trẻ tuấn kiệt đứng đầu, ngày sau có thể so Nhan Lương Văn Sửu.

Thời gian này một trường, Trương Hợp tự nhiên chính là biến tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đỉnh.

Nhưng chính cái gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Hôm nay Trương Hợp nhất chiêu bị Lữ Bố quét xuống ngựa hạ, suýt nữa mất đi tính mạng, này đối với hắn tới nói, quả thật là bình sinh chi vô cùng nhục nhã.

Kỳ thật y theo Trương Hợp bản lĩnh, cùng Lữ Bố so sánh với, bổn không đến mức như thế vô dụng.

Thứ nhất hắn cùng Trương Liêu đầu tiên là một hồi ác chiến, lãng phí không ít thể lực, thứ hai là Lữ Bố kia lập tức, thật sự là tới quá mức với đột nhiên, lệnh Trương Hợp không có gì phòng bị.

Tam còn lại là Trương Hợp hiện tại còn trẻ, vô luận là võ nghệ thuần thục, tính cách, hoặc là lâm trận phương diện kinh nghiệm, còn chưa đạt tới đại thành, cho nên có này một bại.

Đào Thương đã biết sự tình ngọn nguồn sau, ngay sau đó khuyên giải Trương Hợp, cũng nói cho Trương Hợp, hắn ưu thế ở chỗ tuổi trẻ, mở ra trong ngực khát vọng nhật tử còn ở phía sau, mà Lữ Bố hiện tại chính trực đỉnh thời kỳ, hai tương dưới, tạm thời không thể so sánh.

Trương Hợp nghe xong Đào Thương khuyên giải, thoáng khôi phục một chút bình tĩnh.

Bất quá thực hiển nhiên, hắn vẫn là có điểm sa vào trong đó mà không thể tự thoát ra được.

Đào Thương thấy Trương Hợp như cũ như thế, không có cách nào, đành phải dùng ra cuối cùng nhất chiêu đòn sát thủ.

Một cái dương cũng là đuổi, hai cái dạng cũng là phóng.

“Còn không phải là Lữ Bố sao? Đào mỗ báo thù cho ngươi đi!”

Trương Hợp giống như cũng không quá tin.

……

……

An ủi tâm tư tỉ mỉ Điển Vi cùng để tâm vào chuyện vụn vặt Trương Hợp, Đào Thương ngày kế đi trước Hoàng Phủ Tung doanh trại, bái kiến Hoàng Phủ Tung.

Hoàng Phủ Tung từ khi tới rồi trong quân lúc sau, thân thể thật là là một ngày không bằng một ngày.

Tuy rằng hắn còn có thể miễn cưỡng chống đỡ trợ giúp Đào Thương tham tán quân cơ, nhưng mỗi khi ho khan khi hộc máu bộ dáng, nhìn khiến cho Đào Thương cảm thấy đau lòng.

Hắn lão sư, đại hán cuối cùng quân thần, giờ phút này đang ở thiêu đốt chính mình sở thừa không nhiều lắm sinh mệnh.

Thấy Đào Thương tiến đến bái kiến chính mình, Hoàng Phủ Tung suy yếu cười, đối hắn nói: “Lão phu biết, cùng Lữ Bố Tịnh Châu quân đánh với lúc sau, ngươi nhất định sẽ đến thấy ta.”

Đào Thương nghe vậy nhẹ nhàng cười, nói: “Lão sư có phải hay không cảm thấy ta sẽ bị Tịnh Châu quân dũng mãnh cấp kinh?”

Hoàng Phủ Tung ho khan một tiếng, suy yếu nói: “Chẳng lẽ ngươi không có bị kinh hãi đến sao?”

Đào Thương pha hiện buồn bực: “Nói thật, đệ tử từng tưởng tượng quá Tịnh Châu quân dũng mãnh, nhưng lại thật là không nghĩ tới bọn họ cư nhiên như vậy khó chơi, đặc biệt là ở Lữ Bố dẫn dắt hạ, càng là bình thường khó địch…… Như thế nghĩ đến, Đổng Trác Lương Châu quân binh mã, nói vậy hẳn là càng thêm khó có thể đối phó đi?”

Hoàng Phủ Tung chậm rãi gật đầu: “Số lượng thượng, so Tịnh Châu quân nhiều, chiến lực thượng…… Ít nhất không kém gì Tịnh Châu quân, như thế hùng binh, chính diện đối kháng, khủng phi thượng sách a, Viên Thiệu là tính toán như thế nào ngăn địch?”

Đào Thương cân nhắc một chút nói: “Nhan Lương cùng Văn Sửu hồi Viên doanh sau, Viên Thiệu phái người cho ta đưa tới thư từ, nói là dục điều Ký Châu đại quân tiến đến, hắn viết thư từ mời Hà Đông thái thú vương ấp, Hà Nội thái thú Trương Dương, trương siêu hạng người, cộng đồng cử binh, cùng tiến đến đối kháng Đổng Trác, mặt khác hắn còn cấp Lưu biểu viết thư từ, hy vọng hắn khởi binh với uyển thành, giáp công Đổng Trác.”

Hoàng Phủ Tung nghe vậy lắc lắc đầu, nói: “Vương ấp, Trương Dương đám người toàn bình phàm chi tài, khủng không được việc, Lưu biểu thế lực tuy mạnh, nhưng chỉ sợ chỉ là tưởng mặc người thắng bại, chưa chắc có thể được việc, Viên Thiệu mời bọn họ tới góp đủ số…… Này phương pháp sợ là không thỏa đáng.”

Đào Thương nghe thế, đột nhiên cười.

Cười thực vui vẻ, dường như Hoàng Phủ Tung nói ở giữa này lòng kẻ dưới này.

Hoàng Phủ Tung mí mắt nhảy nhảy, bị hắn loại này cười pháp lộng có điểm không biết làm sao.

“Tiểu tử thúi, ngươi cười như vậy khiếp người làm gì? Thu hồi đi! Lão phu nhìn rất là không có cảm giác an toàn.”

------oOo------

Chương 264: Hoàng Phủ Tung ý tưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương thực nghe lời, vừa nghe Hoàng Phủ Tung như vậy sợ hãi hắn, ngay sau đó đem mặt nghiêm, che dấu vừa mới thái độ.

“Lão sư có thể nói ra nói như vậy tới, vậy thuyết minh ở ngài trong lòng, đã sớm đối việc này có phổ, có đế! Ngài nhất định có phương pháp có thể đánh thắng Đổng Trác đi? Còn thỉnh lão sư vì học sinh chỉ giáo chỉ giáo.”

Hoàng Phủ Tung nâng lên hắn gầy trơ cả xương tay, chỉ chỉ Đào Thương trán, dỗi nói: “Liền tiểu tử ngươi quỷ tâm nhãn nhiều, có thể đoán được lão phu tâm tư…… Ngươi là như thế nào biết được, lão phu sẽ có biện pháp đối phó Đổng Trác?”

Đào Thương cười cười, không dám thuận miệng tiếp tra.

Ngươi đương nhiên là có biện pháp đối phó Đổng Trác, không phải có một câu ngạn ngữ nói rất đúng sao, lão mà bất tử là vì…… Kia gì tới.

Hoàng Phủ Tung loát vuốt xuống ngạc thượng chòm râu, nói: “Ngươi quay đầu lại đi gặp mặt Viên Thiệu, lão phu có thể đại biểu hắn, viết thượng thư tin một phong, đưa hướng Lương Châu Mã Đằng cùng Hàn Toại chỗ, đối bọn họ hai người trần lấy lợi hại, làm cho bọn họ xuất binh tập kích Đổng Trác đường lui, phá được Trường An, cứu vớt thiên tử…… Đổng Trác nếu là biết được hang ổ bị tập kích, ngươi nói hắn sẽ có cái dạng nào biểu hiện?”

Đào Thương nghe vậy đột nhiên nhanh trí.

“Còn có thể làm sao bây giờ? Thiên tử là lão tặc chấp chưởng thiên hạ mệnh căn tử, nếu là làm Mã Đằng cùng Hàn Toại cắt, Đổng Trác chẳng phải thái giám?”

Hoàng Phủ Tung nhíu nhíu mày, bất mãn nói: “Cái gì lung tung rối loạn…… Nói ngắn lại, Mã Đằng cùng Hàn Toại thế lực không yếu, Đổng Trác vẫn luôn suy nghĩ biện pháp mượn sức bọn họ, mời hai người binh trú Trường An, đáng tiếc chính là, bọn họ hai cái nhưng vẫn không có binh tướng đông hướng, thực hiển nhiên, bọn họ cũng không tưởng khuất cư với Đổng Trác dưới, lần này đảo cũng là vừa lúc tùy bọn họ tâm nguyện, đến lúc đó Viên Thiệu, Tào Tháo còn có ngươi, cùng mã Hàn hai người tiền hậu giáp kích, huy động đại quân đánh lén, mặc cho Tây Lương quân kiểu gì kiêu dũng, cũng là bại cục tất rồi.”

Đào Thương vuốt bóng loáng cằm, suy nghĩ một hồi nói: “Lão sư, theo học sinh biết, Mã Đằng cùng Hàn Toại năm đó cùng vương quốc giống nhau, đều là phản nghịch người, hơn nữa bọn họ ủng hộ vương quốc khởi sự khi, cũng là từng cùng lão sư ngài cùng Đổng Trác đã giao thủ, có thể nói xem như địch nhân…… Ngài một giấy thư từ, đối bọn họ thật sự hữu dụng sao?”

Hoàng Phủ Tung cười lắc lắc đầu, nói: “Ngươi đứa nhỏ này, ngày thường rất thông minh một cái đầu, như thế nào tới rồi này thời khắc mấu chốt, ngược lại là ngớ ngẩn đâu? Năm đó lão phu cùng Đổng Trác thảo phạt vương quốc, đối binh mã, Hàn hai người, bất quá là các vì này chủ, nào có cái gì thâm cừu đại hận? Đổng Trác cùng hai người bọn họ đã giao thủ, hiện tại không phải cũng là cực lực mượn sức sao? Huống hồ lão tặc thế suy sắp tới, này chờ thời khắc, đúng là hai người bọn họ kiến công lập nghiệp là lúc, bọn họ làm sao có thể có điều không ứng? Huống hồ lấy lão phu thân phận viết thư, bọn họ nhiều ít còn phải đến cấp chút mặt mũi.”

Hoàng Phủ Tung cuối cùng một câu, Đào Thương không quá nghe minh bạch, suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Hoàng Phủ Tung chính là Lương Châu nhân sĩ, này gia tộc cũng là Lương Châu sĩ tộc, càng kiêm vẫn là danh tướng chi môn!

Hoàng Phủ Tung phụ thân Hoàng Phủ tiết chính là nhạn môn thái thú, tổ phụ Hoàng Phủ kỳ chính là đỡ phong đô úy, ông cố Hoàng Phủ lăng chính là độ liêu tướng quân, này thúc phụ Hoàng Phủ quy sau khi chết hoạch đại tư nông chi vị truy sắc, trên đời khi càng là cùng trương hoán, đoạn quýnh hợp xưng “Lương Châu tam minh “, uy chấn Tây Khương!

Cho nên nói, vô luận là danh vọng vẫn là dòng dõi, lấy Hoàng Phủ Tung ở Lương Châu đặc thù địa vị cùng bối cảnh đi viết này phong thư từ cấp Mã Đằng cùng Hàn Toại, thật đúng là chính là nắm chắc.

“Lão sư bày mưu lập kế, sớm có hứng thú thắng phương pháp, đệ tử thực sự cảm thấy khâm phục…… Kia chúng ta cũng đừng trì hoãn lạp, thỉnh ngươi hiện tại liền chạy nhanh viết?”

Hoàng Phủ Tung vốn đang ở loát theo sợi râu ha hả cười, vừa nghe lời này, trực tiếp liền đem mặt bản lên.

“Hỗn trướng đồ vật, lão phu nguyện ý khi nào viết, liền khi nào viết, như thế nào khi nào còn đến phiên ngươi cho ta lão phu khoa tay múa chân? Lão phu lại không phải ngươi thư đồng!”

Đào Thương nghe vậy phiết phiết.

Tuổi lớn chính là tính tình hướng, tam câu nói không lao hảo liền tức giận, lão nhân thực sự là có điểm không quá giảng đạo lý.

“Kia ngài thế nào mới có thể viết nha?”

Hoàng Phủ Tung đem sống lưng thẳng vẫn luôn, nói: “Lão phu thật vất vả lộ này một phen mặt, nói như thế nào, không cũng phải nhường Viên Thiệu cùng Tào Tháo tự mình lại đây thỉnh lão phu viết, lão phu mới có thể viết? Điểm này đạo lý cũng đều không hiểu, thật không hiểu ngươi là như thế nào ở quan trường hỗn?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi chính là một đầu hắc tuyến.

Một đám phổ đều lớn như vậy, ngươi thượng cột ra mưu kế, còn phải làm cho bọn họ hai cho ngươi tới cái ba lần đến mời?

Thật không phải là ngươi tiện vẫn là bọn họ tiện.

Đào Thương châm chước một chút từ ngữ, lại hỏi: “Lão sư làm cho bọn họ tới thỉnh thật cũng không phải không được, bất quá yêu cầu bao lớn trường hợp, đệ tử lại là đắn đo không được…… Có cần hay không đệ tử cho ngươi đáp cái đại thổ đài, làm cho bọn họ hai cái cho ngươi dâng hương dập đầu, ba quỳ chín lạy, sau đó ngài lại đến cái tam thỉnh tam từ, làm cho bọn họ hai ước chừng khái mãn tam chín 21 cái đầu, tại hành động bút chăng?”

Hoàng Phủ Tung khí râu thẳng run, tinh thần đầu so với vừa mới uể oải không phấn chấn, trong nháy mắt phảng phất là cường rất nhiều.

Xem bộ dáng này, lão nhân hiện tại thực sự là có điểm muốn kéo dài tuổi thọ dấu hiệu.

Lão nhân một lóng tay lều trại ngoại, cả giận: “Cút đi!”

“Nga.”

Đào Thương nghe vậy ngay sau đó đứng dậy hướng lều trại ngoại đi.

“Chờ một lát!” Hoàng Phủ Tung lại bỗng nhiên hô một giọng nói.

Đào Thương dừng lại bước chân, nghi hoặc nhìn Hoàng Phủ Tung.

Hoàng Phủ Tung trên mặt cơ bắp hơi hơi run run, làm như có điểm không nín được ý cười.

“Tiểu tử thúi, về sau ra cửa đừng nói là lão phu đồ đệ…… Tam cửu đẳng với 27? Điểm này số học đều tính không rõ, cũng không biết Đào Cung Tổ ngày xưa là như thế nào giáo ngươi!”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh, gật đầu trả lời: “Đệ tử nhớ kỹ.”

“Cút đi!”

Đào Thương ngay sau đó đi ra lều trại.

Nhìn Đào Thương biến mất bóng dáng, Hoàng Phủ Tung trên mặt lộ ra một chút an ủi chi sắc.

“Đứa nhỏ này, cố ý ở lão phu trước mặt làm bậy đằng…… Hắn là tưởng dời đi lão phu suy nghĩ, không cho lão phu quá mức sa vào với chính mình thân thể bệnh kha sao?…… Ai, cũng coi như dụng tâm lương khổ.”

……

……

Đào Thương đem Hoàng Phủ Tung mưu kế báo cáo cho Viên Thiệu lúc sau, Viên Thiệu lại tìm Tào Tháo thương nghị, hai người đối với Hoàng Phủ Tung kế hoạch cảm thấy vừa lòng.

Đối với vị này năm đó đại hán quân thần, Viên, tào hai người vẫn là tương đương tôn kính, nghe xong Đào Thương thuật lại lúc sau, hai người quả nhiên tự mình đi vào Đào Thương quân trại, cung thỉnh Hoàng Phủ Tung ra tay tương trợ.

Hoàng Phủ Tung thấy Viên Thiệu cùng Tào Tháo đem mặt mũi cấp đủ, cũng không làm ra vẻ, ngay sau đó đem sớm đã viết tốt thư từ giao cho hai người, làm cho bọn họ trác tốc phái người, đi đưa hướng Tây Lương Mã Đằng chỗ.

……

……

Lương Châu Kim Thành.

Mã Đằng tuy rằng là phục sóng tướng quân mã viện hậu đại, nhưng bởi vì này mẫu chính là Khương người, khiến cho thân thể hắn trung có một bộ phận Khương người huyết mạch, bởi vậy ở diện mạo

thượng, hắn cùng thuần chủng người Hán có một ít trọng đại sai biệt.

Hắn chiều cao tám thước dư, thân thể lớn, mặt mũi hùng dị, tóc tán loạn hệ búi tóc, còn lại đầu tóc còn lại là rối tung trên vai, luận cập trang điểm nhưng thật ra hơi có chút một ít Khương người tác phong.

Mà hắn tròng mắt nhan sắc, cũng không phải toàn hắc, ẩn ẩn trung làm như có chút phát lục quang, hơi có chút Tây Vực nơi dị tộc phong tình.

Hắn râu cùng tóc thoạt nhìn có một ít trời sinh từ trước đến nay cuốn, hơn nữa có chút lược hoàng, cũng không biết là trời sinh chính là loại này nhan sắc, vẫn là Mã Đằng từ nhỏ sinh hoạt điều kiện không hảo thiếu kẽm dẫn tới.

Nói phong cách tây một chút, Mã Đằng chính là một cái con lai.

Nói thực tế một chút, Mã Đằng trên thực tế chính là một chuỗi nhi.

Trước mắt, vị này Tây Bắc chuỗi dài chính cầm Viên Thiệu phái người đưa tới thư từ, nhăn chặt mày trầm tư không nói.

Viên Thiệu tin trung theo như lời sự tình can hệ quá lớn, liền tính là Mã Đằng trong lòng cố ý hướng đáp ứng hắn, nhưng Lương Châu cục diện phức tạp trình độ, chưa chắc so Trung Nguyên muốn thấp, bởi vậy Mã Đằng cần thiết muốn hỏi qua Hàn Toại ý kiến mới hảo hành động.

Mã Đằng cùng Hàn Toại năm đó cộng đồng ủng hộ vương quốc phản loạn, trong lúc phân phân hợp hợp, cãi nhau ầm ĩ, quan hệ có thể nói khi tốt khi xấu.

Hai người quan hệ tốt thời điểm có thể sơn vô lăng thiên địa hợp mới dám cùng quân tuyệt, thác thê hiến tử đều không nói chơi.

Quan hệ hư thời điểm, hai người hận không thể bào tâm, đào phổi, ăn thịt, tạp cốt, tẩm da, hận không thể quật đối phương mười tám đại phần mộ tổ tiên.

Đuổi kịp Viên Thiệu cùng Hoàng Phủ Tung vận khí tốt, Mã Đằng cùng Hàn Toại ở gần nhất, đang đứng ở sơn vô lăng thiên địa cùng thời gian đoạn. Hai người hiện nay, cộng đồng trú binh với Kim Thành.

Không nhiều lắm nhất thời, Hàn Toại đi tới Mã Đằng chỗ ở, vừa tiến đến, liền tùy tiện nói: “Đại huynh! Tìm vội vàng hoảng tìm mỗ, có gì chuyện quan trọng?”

Mã Đằng thỉnh Hàn Toại ngồi xuống, sau đó đem Viên Thiệu thư từ đưa cho Hàn Toại, nói: “Hàn nhị đệ, ngươi xem cái này! Viên Thiệu phái người đưa tới thư từ, lại là làm Hoàng Phủ Tung xuất đầu, du thuyết ngươi ta hai người cùng với phân đồ vật hai lộ giáp công, khởi binh tấn công Trường An, diệt Đổng Trác lấy cứu nhà Hán…… Trước một đoạn thời gian, Đổng Trác cũng là tần phát thư từ, mời chúng ta hai người khởi binh nhập trú Trường An, cùng hắn hùn vốn, cộng đồng chấp chưởng thiên hạ, hiện giờ hai mặt đều đối với ngươi ta rất là coi trọng, đi con đường nào, vi huynh lại là thật sự khó có thể quyết đoán! Nhân đây mời Hàn nhị đệ, tiến đến thương nghị một chút việc này.”

Mã Đằng cùng Hàn Toại, tuy rằng ngày xưa đều từng phản loạn quá triều đình, nhưng ở tính cách cùng bản chất, lại không hoàn toàn giống nhau.

Mã Đằng tuy rằng là phục sóng tướng quân hậu nhân, nhưng gia đạo không phấn chấn, sinh hoạt rất là khó khăn.

Mã Đằng làm người lại còn tính có chút nghĩa lý, com năm đó vây quanh vương quốc phản loạn, cũng bất quá là bởi vì ngay lúc đó Lương Châu thứ sử cảnh bỉ tín nhiệm gian nịnh, tàn khốc áp bức Khương người cùng để trong tộc người, Mã Đằng khí thịnh, lòng đầy căm phẫn, hơn nữa lại là tức giận bất quá cảnh bỉ hành động, cho nên tạo phản.

Liền trên thực tế tới nói, Mã Đằng còn xem như cái tương đối ổn trọng mặt hàng.

Nhưng hắn kia vừa địch vừa bạn bạn nối khố Hàn Toại lại hoàn toàn không giống nhau.

Hàn Toại người này, là một cái thuần túy đầu cơ chủ nghĩa giả, cũng là một cái hơi có chút dã tâm âm mưu gia.

Tính cách thượng, Hàn Toại làm người có thể nói là cực độ ích kỷ.

Loại này sài lang giống nhau tính cách, chú định sử Hàn Toại sẽ không lâu cư người hạ, cũng không muốn an phận ở một góc.

“Đại huynh, y ta cái nhìn, này Trường An, chúng ta có lẽ vẫn là đi đến!”

Hàn Toại trù tính một lát, ngay sau đó đối Mã Đằng nói ra ý nghĩ của chính mình: “Hiện giờ Viên Thiệu cùng Đổng Trác tranh chấp, thiên tử bị đặt Trường An, phòng bị hư không, chúng ta không ngại đáp ứng Viên Thiệu yêu cầu, xuất binh cùng phía trước sau giáp công Đổng Trác, nhưng vạn sự không thể làm không, này Trường An thiên tử, sau này nhưng cần đến dừng ở chúng ta trên tay!”

------oOo------

Chương 265: tận thế đêm trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Toại nói, đã là nói không thể lại lộ liễu.

Mã Đằng kinh ngạc nhìn Hàn Toại liếc mắt một cái, nghi hoặc nói: “Hàn nhị đệ ý tứ, chẳng lẽ là tưởng thay thế được Đổng Trác? Bắt cóc thiên tử?”

Hàn Toại mặt xuống phía dưới một suy sụp, nói: “Đại ca, ngươi lời này quá quá khó nghe! Cái gì kêu bắt cóc thiên tử? Kia kêu phụng nghênh! Này cử thật là cứu thiên tử với hổ lang chi khẩu, thiên cổ lưu danh cử chỉ! Đại huynh như thế nào lại còn kiêng kị? Kia Đổng Trác binh tướng toàn xuất từ Lương Châu, cũng có thể ủng hộ thiên tử…… Ngươi ta dưới trướng binh mã, cũng là Lương Châu chi binh, như thế nào không thể ủng hộ thiên tử?”

Mã Đằng nghe xong lời này, như cũ là có chút do dự.

Xuất binh nhưng thật ra không có gì tật xấu, nhưng như thế nào cảm giác Hàn Toại hỗn đản này tâm thuật bất chính đâu.

Hàn Toại thấy Mã Đằng không ngôn ngữ, ngay sau đó khuyên nhủ: “Đại huynh, đây là là trời cho chi cơ, thất chi không lấy, hối hận thì đã muộn. Nói nữa, Hoàng Phủ Tung cùng Viên Thiệu toàn nãi đương thời chi danh môn, chúng ta liền tính là không vì thiên tử, cùng bọn họ loại này sĩ tộc giao hảo, đối chúng ta lại là có trăm lợi mà không một hại, hiện giờ thiên tử tuổi nhỏ, hoàng quyền bên lạc, này thiên hạ, ngày sau chỉ sợ chính là sĩ tộc thiên hạ! Giống chúng ta như vậy tây chùy biên tái người, hoặc là ủng lập thiên tử, hoặc là dựa vào sĩ tộc, nhưng vô luận ngươi ta đi nào một cái lộ, lập tức này một nước cờ, đều là mở ra trí thắng chi cục một bước đường ra.”

Mã Đằng do dự một hồi, mới vừa rồi nói: “Cũng thế, nếu ngươi đều nói như vậy, kia vi huynh liền cùng ngươi hướng Trường An đi lên

một chuyến, chỉ là thành cùng không thành, liền đến xem thiên ý như thế nào.”

Hàn Toại dựng thẳng lên một cây ngón tay cái, cười nói: “Đại huynh! Đây mới là làm đại sự giả nên nói nói!”

……

……

Lữ Bố bại trận lúc sau, không dám lại cùng Viên Thiệu, Tào Tháo đám người giao phong, ngay sau đó binh tướng mã co rút lại đến trung mưu huyện nội, cố thủ huyện thành, chờ đợi Đổng Trác đã đến.

Ít ngày nữa sau, Đổng Trác Tây Lương quân chủ lực rốt cuộc đến Hà Nam chiến trường.

Đổng Trác đạt tới trung mưu huyện sau, lập tức liền triệu kiến Lữ Bố.

Đổng Trác từ khi dùng ngũ thạch tán sau, tính tình phi thường không tốt, đối Lữ Bố nói chuyện có thể nói phi thường không khách khí.

“Phụng Tiên, ngươi cũng coi như là kinh nghiệm sa trường, thân kinh bách chiến mãnh tướng, năm đó cùng Hung nô cùng Tiên Bi cũng là nhiều có giao thủ, như thế nào giờ này ngày này, lại là nhiều lần bại với Viên Thiệu tiểu tặc tay? Ngươi này bản lĩnh, lại là càng sống càng đi trở về!”

Lữ Bố nghe xong Đổng Trác nói, sắc mặt tức khắc biến đỏ bừng.

Trách cứ liền trách cứ, nào có như vậy bẩn thỉu người.

“Nghĩa phụ thứ tội, hài nhi lần này chinh phạt thất lợi, lại có tiên phong thất trách chi tội, nhưng Viên Thiệu cùng Tào Tháo đám người, thực lực cùng ba năm trước đây so sánh với, thực sự là khác nhau rất lớn, đặc biệt là bọn họ mấy cái dưới trướng dũng mãnh thiện chiến chi đem rất nhiều, cũng không là hài nhi từ chối thất lợi

chi trách, nhưng Viên tào chi lực, xác thật đã hơn xa ngày xưa có thể so, nghĩa phụ này tới, còn thỉnh ngàn vạn cẩn thận.”

Lữ Bố nói không đợi nói xong, lại nghe Đổng Trác bên người Lý Giác quỷ dị cười, nói chuyện rõ ràng là không có hảo ý.

“Ôn hầu không cần sợ hãi, Viên tào dưới trướng mãnh tướng lại nhiều, chẳng lẽ còn nhiều quá chúng ta Tây Lương quân mãnh tướng sao? Tây Lương quân lâu ở biên tái, hàng năm cùng ngoại tộc chinh chiến bình loạn, nếu luận thiện chiến, Tây Lương quân đương thuộc thiên hạ đệ nhất. Viên Thiệu cùng Tào Tháo, sợ bọn họ cực tới.”

Lữ Bố nghe vậy, sắc mặt tức khắc phát lạnh.

“Lý tướng quân, ngươi vừa mới nói ai sợ hãi?”

Lữ Bố thanh âm lạnh nhạt, ẩn ẩn trung, làm như hơi có chút đối địch cùng oán độc chi ý.

Nhìn Lữ Bố kia một đôi giống như sài lang giống nhau đôi mắt, Lý Giác toàn thân thế nhưng bắt đầu không được đánh run run.

Họ Lữ cặp kia lang mắt, thực sự là nhìn chằm chằm người khó chịu.

Thật muốn cho hắn đào ra a.

Lý Giác cũng coi như là thân kinh bách chiến Lương Châu kiêu tướng, nhưng đối mặt Lữ Bố, không biết vì sao, hắn nội tâm trung luôn là có một ít ẩn ẩn khiếp đảm cùng tự ti.

Lý Giác đối chính mình biểu hiện căm thù đến tận xương tuỷ, nhưng hắn chính là khống chế không được chính mình.

Vì cái gì chính mình chính là không dám trực diện Lữ Bố?

“Ôn hầu lời này là có ý tứ gì? Bổn đem không rõ lắm, chẳng lẽ, ôn hầu lời này là ở uy hiếp Lý mỗ người không thành?” Lý Giác cường tự chấn động, ra tiếng nổi giận quát Lữ Bố.

Lữ Bố khóe miệng lộ ra một tia châm chọc ý cười: “Lý tướng quân không cần nhiều lự, đối với ngươi, còn không cần bổn đem dùng để uy hiếp thủ đoạn.”

Này cũng quá khi dễ người? Không đem hướng để vào mắt sao?

Lý Giác vừa định đánh trả, lại là có người mở miệng.

“Đừng sảo! Ngươi chờ chẳng lẽ là đương lão phu chết không thành!”

Đổng Trác lôi đình tức giận, hét lớn một tiếng, tức khắc đem Lý Giác cùng Lữ Bố đều dọa một run run, cúi đầu không dám ở ngôn ngữ.

Đổng Trác lưng thẳng thắn, mắt hổ như điện, đem ở đây chư tướng từng cái nhìn quét một lần, mới vừa rồi lạnh lùng nói: “Lần này binh phát Quan Đông, thảo phạt Chu Tuấn bất quá chỉ là thứ nhất, quan trọng nhất chính là lão phu muốn nương lần này cơ hội, dẹp yên Trung Nguyên, vấn đỉnh thiên hạ!”

Ngừng lại một chút, Đổng Trác lại tiếp tục nói: “Phụng hiến, ngươi lần này nhậm chức tiên phong quan, lại liền thất số trận, tổn binh hao tướng, mất tam quân nhuệ khí, lão phu y theo quân quy, lý nên đem ngươi chém đầu thị chúng, răn đe cảnh cáo, nhưng niệm ở ngươi từ khi quy phụ lão phu trướng hạ, trung thành và tận tâm, rất có quân công, lần này tha cho ngươi lập công chuộc tội, lại có sơ thất, định trảm không buông tha!”

Lữ Bố nghe xong Đổng Trác nói, trong lòng muốn nhiều không thoải mái có bao nhiêu không thoải mái.

Viên Thiệu, Tào Tháo, Đào Thương như thế thế thịnh, ta bổn không muốn đánh, là ngươi cường tự làm ta xuất binh! Hiện giờ đánh thua, rồi lại muốn tới trảm ta?

Trong lòng tuy rằng bực bội Đổng Trác bá đạo, đáng tiếc người khác ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Lữ Bố giờ phút này cũng chỉ có thể là nhận.

“Tạ nghĩa phụ không giết chi ân.”

Đổng Trác đứng lên, từ vũ khí giá thượng bắt lấy chính mình bội kiếm, “Thương lang” một tiếng rút kiếm xuất khiếu, giơ tay chém xuống trước mặt bàn một góc, hào khí nói: “Ngày mai tam quân ra hết, binh phân ba đường, phân biệt tiến công Viên Thiệu, Tào Tháo, Đào Thương doanh trại, một trận chiến định thắng thua! Lý Giác cùng Quách Tị phân biệt tiến công Tào Tháo cùng Đào Thương quân trại, lão phu tự mình suất binh phá được Viên Thiệu đại trại!”

Thấy Đổng Trác như thế hào hùng vạn trượng, chư tướng cái nào dám nói nửa cái không tự, sôi nổi chắp tay tuân mệnh, thề nguyện ý vì tướng quốc quên mình phục vụ mệnh.

Đổng Trác thấy thế vừa lòng gật gật đầu, vừa muốn cẩn thận phân điểm binh mã, lại thấy một người Tây Lương quân trạm canh gác thăm vội vội vàng vàng đi vào lều trại khẩu, cao giọng hô: “Khởi bẩm tướng quốc, phía trước có khẩn cấp quân tình tấu.”

Đổng Trác dũng cảm vung tay lên: “Giảng!”

“Tướng quốc, Viên Thiệu bọn họ chạy!”

Trạm canh gác thăm một câu nói xong, thiếu chút nữa không đem Đổng Trác lung lay cái té ngã.

Chạy?

Đổng Trác trừng mắt một đôi mắt to tử, hung hăng nhìn chằm chằm tên kia trạm canh gác thăm, không xác định nói: “Lão phu vừa rồi có điểm ù tai, không nghe rõ, ngươi lặp lại lần nữa?”

“Viên Thiệu, Tào Tháo, Đào Thương tam quân, nghe nói tướng quốc thiên binh thân đến, đã là suốt đêm vứt bỏ doanh trại, hồi quân triệt hướng Trần Lưu!”

Đổng Trác biểu tình, trong nháy mắt liền đọng lại.

Viên Thiệu tiểu tử này, lần này lại là chơi cái gì tiểu hoa chiêu?

Lão phu mới vừa lãnh thiên binh đến tận đây, đang muốn thống thống khoái khoái cùng hắn nhất quyết sống mái, thằng nhãi này nhưng khen ngược, cư nhiên suốt đêm giơ chân triệt? Liền đại trại đều không kịp thu thập?

Này không phải lãng phí lão phu cảm tình sao!

Lão phu vừa mới mới mới đem lời nói hùng hồn nói xong, hắn cư nhiên chụp mông hất chân sau liêu, hắn đây là làm lão phu với ai đánh đi!

Đổng Trác con rể ngưu phụ, vẻ mặt hưng phấn.

Hắn cười ha hả trạm ra ban tới, đối với Đổng Trác chắp tay ngôn nói: “Chúc mừng nhạc phụ, chúc mừng nhạc phụ! Nhạc phụ đại nhân thiên uy cái thế, đàn tặc nghe nhạc phụ chi danh mà tán loạn thúc thủ, căn bản không có người dám thẳng 椡 nhạc phụ mũi nhọn, kể từ đó, Trung Nguyên chư quận, sớm tối nhưng định, nhạc phụ đại nhân bá nghiệp, sớm chiều nhưng thành.”

Ngưu phụ chính là cạp váy con cháu, bản lĩnh lơ lỏng, nói chuyện không trải qua đại não, Đổng Trác đối với hắn khen tặng, căn bản không bỏ trong lòng.

Đổng Trác loáng thoáng, tổng cảm giác nơi này hình như là có điểm cái gì vấn đề.

Nhưng cụ thể là địa phương nào xảy ra vấn đề, Đổng Trác nhất thời cũng không nói lên được.

Đổi thành ban đầu, lão tặc hoặc có thể tưởng tượng minh bạch trong đó mấu chốt.

Nhưng từ khi bắt đầu ăn ngũ thạch tán sau, Đổng Trác ngày thường gian cơ trí đanh đá chua ngoa đầu óc, ở trong bất tri bất giác bắt đầu biến hỗn loạn, nhiệt huyết táo bạo bắt đầu dần dần chiếm cứ chủ đạo, ở trong bất tri bất giác ảnh hưởng hắn phán đoán ý thức.

Cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, điểm này Đổng Trác chính mình cũng là không biết.

“Viên Thiệu bọn họ, lui lại đi nơi nào?”

“Hồi bẩm tướng quốc, Viên Thiệu bọn họ rút quân đi Trần Lưu thành.”

“Hảo! Kia lão phu liền truy bọn họ đến Trần Lưu, nếu đã ra quan, kia lão phu lúc này đây vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua Viên Thiệu cùng tào a man! Nhất định phải đưa bọn họ bầm thây vạn đoạn!”

Nếu không nghĩ ra được, vậy đơn giản dùng lực lượng áp đảo hết thảy, đây là Đổng Trác kết cục phương thức.

------oOo------

Chương 266: Đổng Trác bất đắc dĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Lưu nếu là quận danh, lại là huyện thành chi danh, đồng thời cũng là một quốc gia, cái lấy nãi nhân đương kim thiên tử Lưu Hiệp sắp tới vị trước chính là Trần Lưu vương mà trí chi.

Trần Lưu quốc chính là Duyện Châu tây bộ trọng trấn, hạ hạt mười thành, này trị sở cũng là tên là Trần Lưu, tự năm xưa Tần đem vương bí quyết hồng câu thủy yêm đại lương lúc sau, đại lương lấy đông Trần Lưu thành liền trở thành Trung Nguyên trọng trấn.

Trong lịch sử Tào Tháo từng thụ phong Ngụy Vương, trong đó có một bộ phận nguyên nhân, cũng là bởi vì Tào Tháo khởi binh địa điểm chính là ở Trần Lưu, mà Trần Lưu trong lịch sử nãi thuộc về Ngụy mà.

Viên Thiệu, Tào Tháo, Đào Thương ba đường binh mã, giờ phút này đều độn trát tại đây tòa thành trì.

Không lâu lúc sau, Đổng Trác đại quân liền theo sau chạy tới Trần Lưu thành.

Cái gọi là binh hừng hực một cái, đem hừng hực một oa, cái gì đem cà vạt cái dạng gì binh, Tây Lương quân binh mã liền rất có Đổng Trác phong van, cùng hắn lão nhân gia giống nhau thị huyết ngang ngược không nói đạo lý.

Ở tiến vào Trần Lưu địa giới lúc sau, Tây Lương quân các binh lính một chút cũng chưa nhàn rỗi, dọc theo đường đi đối Trần Lưu địa giới bá tánh tiến hành đốt giết, gian dâm bắt cướp cái gì đều làm, có thể nói không chuyện ác nào không làm.

Hán mạt khẩu người sở dĩ ở quần hùng tranh giành giai đoạn sẽ đại lượng đánh mất, cũng không phải bởi vì chúng chư hầu nhóm mộ binh cho nhau công phạt ở trên chiến trường tổn thất, có thể nói đó là tiểu đầu.

Hán mạt dân cư tổn thất trọng điểm nguyên nhân, xét đến cùng là bởi vì ở chư hầu hỗn chiến trong quá trình, thường thường sẽ lan đến gần chiến tranh thời kỳ chiến trường bên cạnh huyện thành dân chúng, rất nhiều chư hầu ở không có đủ lương hướng khao tam quân dưới tình huống, túng hứa thủ hạ binh tướng tàn sát dân trong thành đánh cướp, thay thế chư hầu nhóm chính mình đào sống lưng cấp bọn lính phát tiền thưởng.

Tự cổ chí kim, trong lịch sử người đương quyền trong miệng theo như lời “Yêu dân như con” “Quốc phú dân cường” chờ, hết thảy đều là một câu thí lời nói, ở người đương quyền trong mắt, dùng tầng dưới chót dân chúng thịt tới uy no chính mình quân đội, thỏa mãn dưới trướng sĩ tốt các tướng lĩnh nhu cầu, là một loại nhanh chóng nhất giản tiện phương thức.

Cho nên nói, hán mạt chư hầu kỳ thật đều thực cẩu, chính mình muốn nuôi quân, nhưng đơn đều để cho người khác dân chúng mua.

Sinh vật giới bản chất, chính là một cái cá lớn nuốt cá bé, tiểu ngư ăn gạo kê sinh vật liên hình thái, thượng tầng thỏa mãn hạ tầng căn bản ích lợi, nói thật bất quá là người đương quyền một loại tẩy não cách nói, nghe một chút liền xong việc, ngàn vạn không thể thật sự.

Không lo thật thương tiền, thật sự thương mệnh.

Đổng Trác Tây Lương binh ở Trần Lưu quanh mình địa giới đốt giết cướp bóc một phen lúc sau, liền bôn Trần Lưu thành sát đem mà đi.

Nếu là ở cánh đồng bát ngát thượng tiến hành dã chiến chém giết, Tây Lương quân binh mã có thể nói là tung hoành thiên hạ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Viên Thiệu ở Tào Tháo nói động hạ, thu nạp binh mã đóng giữ với Trần Lưu thành, này mục đích chính là dẫn Đổng Trác binh mã thọc sâu nhập cảnh, kéo dài thời gian, đãi Mã Đằng binh mã tiến công Trường An là lúc, lệnh Đổng Trác hoàn toàn không rảnh tây cố.

Ba đường quân đội hợp binh, suốt đêm gia cố công thế, xây dựng phòng ngự, chống đỡ Tây Lương quân tiến công.

Công thành chi chiến, binh thánh tôn võ có mười tắc vây chi cách nói, ý tứ là binh lực so đạt tới gấp mười lần, là có thể bao vây tiêu diệt địch nhân.

Mà hắn hậu đại tôn tẫn, so với hắn lão tổ tiên càng ngưu X, đưa ra năm tắc vây chi cách nói.

Tôn tẫn đồng học đối chính mình trò giỏi hơn thầy lý luận thực vui vẻ, hắn so lão tổ tông lợi hại nhiều, năm lần binh lực là có thể làm được tổ tiên gấp mười lần mới có thể làm được sự.

Viên Thiệu chờ tam gia binh mã thêm lên, tuy rằng ở chiến lực thượng không kịp Tây Lương quân đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, hung mãnh thích giết chóc, nhưng ở số lượng thượng, lại cùng Tây Lương quân ở vào ngang hàng trạng thái.

Nhưng vấn đề là Trần Lưu thành thành trì, lại không có Lạc Dương cùng Trường An như vậy nguy nga cao lớn, dễ dàng phòng thủ.

Đổng Trác quân trừ bỏ giỏi về dã chiến Tây Lương quân ngoại, thượng có tinh nhuệ vô cùng, công kiên lực cực cường Lạc Dương bắc quân.

Bởi vậy hai quân ở như vậy trạng thái hạ, thắng bại cơ bản thuộc về năm năm khai.

Liền xem ai ý chí lực cùng kéo dài lực càng cường.

Đổng Trác đến Trần Lưu thành sau, không ngừng nghỉ chút nào, ngay sau đó mệnh lệnh Tây Lương quân ở canh bốn tạo cơm, giờ

Thìn khởi binh, mão đủ toàn lực tiến công Trần Lưu thành.

Đổng Trác công kiên quân trận phía trước nhất, lấy một vạn đại thuẫn binh vì tiên phong, yểm hộ hướng xa trận cùng thang mây trận, sau đó chính là giành trước binh, tầng tầng dày đặc, một đợt tiếp một đợt không hề khoảng cách, này binh mã an bài bố trí tẫn hiện lão tặc chinh chiến mấy chục năm chi đanh đá chua ngoa di kiên.

Tây Lương quân bổn trận nội, Đổng Trác còn ở quân đội tiền tuyến trữ hàng đại lượng quân giới, dùng nhanh nhất tốc độ, tùy thời tùy chỗ nhưng dĩ vãng trước trận bổ sung quân giới, dùng để đem sức chiến đấu dùng để kéo dài.

Vì phối hợp công kiên quân, Đổng Trác còn kiến tạo rất nhiều cao lớn vọng tháp, này độ cao thậm chí nhưng cùng Trần Lưu thấp bé tường thành song hành, này tác dụng là có thể tùy thời giám thị Trần Lưu bên trong thành quân địch điều hành cùng phòng ngự hướng đi.

Đổng Trác ở trong quân một tòa tối cao tháp thượng, trên cao nhìn xuống, tự mình chỉ huy phía dưới chiến đấu.

Lão tặc bố trí an bài có thể nói đanh đá chua ngoa, nhưng hắn lại không biết, Trần Lưu thành trong quân, có một người càng thêm đanh đá chua ngoa quân nhân, đối hắn chiến pháp vô cùng quen thuộc, hắn đã sớm đem Đổng Trác nhất thường dùng chiến pháp nói cho Viên Thiệu đám người.

Hoàng Phủ Tung năm đó chính là cùng Đổng Trác cùng nhau ở tây rũ nơi, chinh phạt quá vương quốc người, hơn nữa Hoàng Phủ Tung đối Đổng Trác chiến pháp, thời trước liền từng có nghiên cứu.

Trước mắt, Hoàng Phủ lão sư đem Đổng Trác chiến pháp tẫn này có khả năng tất cả đều nói cho cho Viên, tào, đào ba người.

“Đổng Trác ngày xưa công kiên, này tấm chắn binh an bài yểm hộ cực kỳ nghiêm mật, cùng hắn đánh với, giai đoạn trước không cần

nhiều bắn tên, tiết kiệm mũi tên, đãi này trước trận tới gần, lấy dầu hỏa công chi……”

“Đổng Trác bố trí thang mây, luôn luôn thích dương đông kích tây, lão tặc đối dưới trướng quân tốt tánh mạng ít có cố kỵ, giống nhau sẽ giả ý dùng tác phẩm vĩ đại binh lực, tập trung với một chỗ, hấp dẫn đối thủ lực chú ý, đãi đối thủ binh lính chiến lực dời đi khi, lại thường đem thang mây tập trung an trí hạ xuống chỗ khác……”

“Cùng Đổng Trác đánh công kiên, ngàn vạn không thể phái kỵ binh lâm trận ra khỏi thành tập kích quấy rối, Đổng Trác trong quân đội, vĩnh viễn đều sẽ có một chi kỵ binh phục với trận nội, hơn nữa kia chi kỵ binh đều phối trí câu thằng, cầu treo một khi ở lão tặc trước mặt buông, liền lại vô năng thu hồi cơ hội……”

“Đổng Trác nếu là công thành không có kết quả, triệt binh hồi trận, đó là tê mỏi đối thủ một cái thiện dùng thủ đoạn, giống nhau ở một nén nhang sau, thành thượng binh lính đại ý hoảng hốt là lúc, lão tặc liền sẽ thình lình xảy ra, tổ chức lần thứ hai tiến công.”

“Đổng Trác còn sẽ……”

“Đổng Trác thường thường……”

“Đổng Trác thích nhất……”

Nghe xong Hoàng Phủ Tung đem Đổng Trác gốc gác xốc cái sạch sẽ, Đào Thương nghe không khỏi mãn đầu đổ mồ hôi.

Lão sư đối Đổng Trác hận ý rốt cuộc là có bao nhiêu sâu a? Đem lão tặc nghiên cứu như vậy thấu triệt.

Đổng Trác thân cha đối hắn, chỉ sợ cũng không có như vậy hiểu biết hắn đi.

Đây là đem Đổng Trác bái quần cộc đều không dư thừa, lỏa cởi truồng ở bên ta trước mặt lỏa bôn đâu.

Này mẹ nó mới là chân ái nha……

Ở Hoàng Phủ Tung báo cho hạ, Đổng Trác binh mã ở đối Trần Lưu thành tiến hành rồi mấy ngày liền cuồng oanh lạm tạc lúc sau, lại là tấc đất chưa đến.

Đổng Trác mỗi một lần tự nhận là là giây đến điên hào tiến công kế hoạch, cơ hồ đều bị tam gia liên quân phá giải rõ ràng nhi.

Lần này tử, Tây Lương chư tướng không khỏi đều có chút choáng váng.

Khó trách Lữ Bố lần trước sẽ bị Viên Thiệu đám người liền phá số trận.

Này Quan Đông liên quân, là thật không bình thường a! Liền tướng quốc tự mình chỉ huy đốc chiến, thế nhưng cũng chiếm không đến bọn họ chút nào tiện nghi!

Nhằm vào trước mắt loại này cực kỳ quẫn bách tình huống, Đổng Trác đành phải triệu khai quân sự đại hội, cùng dưới trướng một các tướng lĩnh nhóm đi thêm thương nghị.

……

……

“Viên Thiệu tiểu tử này, hắn nên không phải học tập đoán mệnh phương pháp đi?”

Đổng Trác ở cuộc họp do do dự dự suy đoán nói: “Bằng không hắn như thế nào có thể tính như vậy chuẩn, lão phu mỗi hạng nhất an bài, cơ bản đều trốn không thoát hắn pháp nhãn…… Mắt chó…… Thằng nhãi này là như thế nào làm được?”

Chư tướng nhóm một đám đều không hé răng, chỉ có Lữ Bố trong lòng cười thầm.

Nên!…… Xứng đáng!

Thất phu, lúc này các ngươi là đều biết lợi hại đi? Cho các ngươi ngày đó đều chèn ép bổn đem.

Hiện tại xem các ngươi phải làm như thế nào giảng hòa!

Trương Tế trạm ra ban tới, đối với Đổng Trác gián ngôn nói: “Tướng quốc, bất luận là Viên Thiệu bản nhân sẽ đoán mệnh, vẫn là hắn tìm một cái đoán mệnh đương quân sư, trước mắt có thể đánh hạ này thành phương pháp, chỉ có đại tạo chế tạo giếng lan xe cùng xe ném đá, trên cao nhìn xuống, ở phụ trợ lấy khai quật địa đạo phương thức, cũng ở các môn dùng hướng xe thi lấy cường công, mới có thể phá thành.”

Đào Thương nếu là ở chỗ này, nghe được Trương Tế gián ngôn, thế nào cũng phải vươn ngón tay cái tán hắn một câu:

Thật lớn bút tích a, này nima là tính toán hải, lục, không là tam phương tổng tiến công sao?

Đổng Trác nghe vậy do dự một chút, nói: “Này phương pháp đảo không phải không thể được, vấn đề là, nếu là đại lượng kiến tạo giếng lan xe, có thể hay không có chút kéo dài ngày?…… Từ Quan Trung vận lương lại đây, chính là thời gian không ngắn.”

Phàn Trù trạm ra ban tới, đối Đổng Trác nói: “Điểm này tướng quốc không cần lo lắng, tướng quốc nhưng một mặt hướng Quan Trung Trường An phái người thúc giục lương, mạt tướng suy nghĩ biện pháp ở quanh thân huyện thành điều động lương thảo, ứng quá trong khoảng thời gian này liền có thể không ngại.”

Phàn Trù theo như lời chinh lương chỉ là trường hợp lời nói, này bản chất vẫn là đi cướp bóc bá tánh.

Đổng Trác suy nghĩ sau một lúc lâu lúc sau, thấy tạm thời cũng không có biện pháp khác có thể nói thực thi, liền tạm thời ứng.

Mấy ngày kế tiếp, liền không hề thấy Đổng Trác quân sốt ruột hướng Trần Lưu thành trì phát động tiến công, hai bên tạm thời tiến vào

một cái tương đối với vững vàng thời kỳ.

Nhưng là cái này thời kỳ đối Đổng Trác tới nói, kỳ thật là trí mạng.

Mặt trời rực rỡ tráo đầu, Đào Thương cùng Quách Gia đi tới Trần Lưu đầu tường thượng, xa xa quan vọng nơi xa Đổng Trác trong quân doanh, chính như hỏa như đồ kiến tạo đại phê lượng giếng lan xe.

Đào Thương thấy thế không khỏi cảm khái sách sách miệng.

“Đổng tướng quốc thật là một cái có thể chịu khổ người a.” Đào Thương đối Quách Gia bình luận: “Ngươi không phát hiện tháng này, mỗi ngày đều là ngày hoàng đạo sao? Đặc biệt thích hợp tạo giếng lan xe.”

Quách Gia cười gật gật đầu nói: “Lại còn có thích hợp hạ táng đưa tang.”

Đào Thương đếm trên đầu ngón tay, tính tính thời gian, nói: “Mã Đằng cùng Hàn Toại binh mã, không sai biệt lắm đã mau đến Trường An đi?”

Quách Gia minh bạch Đào Thương muốn nói cái gì, ngay sau đó nói: “Mã Đằng cùng Hàn Toại, đều là lấy mã quân là chủ, ung lạnh nơi toàn Bình Nguyên bờ cát, đại quân đông hướng dọc theo Vị Thủy đủ có thể thẳng tiến không lùi, không gì quan ải hiểm trở, y theo Quách mỗ phỏng chừng, đãi Đổng Trác lão tặc những cái đó giếng lan kiến thành ngày, cũng đó là mã Hàn hai người tấn công Trường An tin tức đến hắn quân doanh là lúc. com”

Đào Thương lắc lắc đầu, ngữ khí hơi có chút bi thương: “Cũng quá tàn khốc điểm đi, này không phải đem đổng tướng quốc hướng tuyệt lộ thượng bức sao? Cái nào vương bát đản như vậy tàn nhẫn độc ác?”

Quách Gia tuy rằng không biết vương bát đản là thứ gì, nhưng hắn nghĩ đến cũng không phải cái gì lời hay.

“Chính là ngươi cái này vương bát đản làm nghiệt……” Lãng tử giơ tay, chỉ vào Đào Thương vô tình vạch trần hắn.

Đào Thương hít hít cái mũi, nói: “Nói bậy, rõ ràng chính là Viên Thiệu không có cảm tình, làm đào mỗ chuyện gì?”

Quách Gia không để bụng nhún nhún vai, đột nhiên đối Đào Thương nói: “Lần này chiến bại Đổng Trác lúc sau, Quan Trung nơi tất nhiên lâm vào phân liệt cử chỉ, thiên hạ đệ nhất cường thế từ đây biến mất, kế tiếp, đó là chư hầu phân tranh, giá trị này mấu chốt thời tiết, Đào phủ quân đối tương lai, không biết có ý nghĩ gì?”

Đào Thương pha là đau đầu gãi gãi đầu, nói: “Đi một ngày tính một ngày đi, ta có thể có cái gì ý tưởng?”

Quách Gia nâng lên một cái ngón tay, dùng sức quơ quơ: “Ăn no chờ chết cũng không phải là một phương minh chủ nên làm, phòng ngừa chu đáo mới vừa rồi là đứng đắn đại sự, như thế nào đối phó bên cạnh ngươi này hai cái minh hữu, ngươi nhưng đến cẩn thận nghĩ kỹ rồi.”

------oOo------

Chương 267: 4 sự kiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Quách Gia nói, Đào Thương thu hồi không đứng đắn tươi cười, trên mặt lộ ra một tia sầu lo.

Quách Gia lời nói có điều chỉ, Đào Thương đương nhiên có thể nghe minh bạch, hắn trong lời nói người tự nhiên là Viên Thiệu cùng Tào Tháo.

Viên Thiệu mấy năm nội mục tiêu tất nhiên là Hà Bắc bốn châu, nhưng hắn một khi hổ theo Hà Bắc lúc sau, bước tiếp theo tất nhiên chính là vượt biên Hoàng Hà, nam hạ nuốt chửng.

Từ Châu cùng Duyện Châu, có thể nói là đứng mũi chịu sào, đến lúc đó Đào Thương liền không xem như Viên Thiệu phụ thuộc, mà là hắn trở ngại.

Đến nỗi Tào Tháo…… Đào Thương thật sự là lười đến tưởng.

Căn bản không cần nghĩ lại, Tào Tháo trước mắt nếu muốn phát triển tự thân thế lực, mặt bắc Viên Thiệu hắn làm bất động, phía tây Quan Trung Đổng Trác cho dù đã chết, ngày sau thế cục cũng là rắc rối phức tạp, không phải Tào Tháo nhất thời có thể nhúng chàm, Kinh Châu Lưu biểu thế lực rất mạnh……

Chỉ có Từ Châu là Tào Tháo có thể nhúng chàm tốt nhất địa điểm, liền tính là Đào Thương cùng Tào Tháo quan hệ lại hảo, cũng không có khả năng hảo đến ngăn chặn Tào Tháo dã tâm trưởng thành.

Liền tính là không có Tào Tháo lão cha chuyện đó, xé rách mặt cũng là sớm muộn gì sự.

Tưởng tượng đến nơi đây, Đào Thương liền có chút đau đầu.

Tiềm tàng đối thủ đều là chưa từng có cường đại nha.

“Phụng Hiếu huynh có hay không cái gì hảo biện pháp?” Đào Thương nghi hoặc nhìn về phía Quách Gia nói.

Quách Gia nhún vai, nói: “Biện pháp sao, cũng bất quá là phòng ngừa chu đáo mà thôi, cũng thật đến thực thi thời điểm, lại là không nhất định sẽ có cái gì biến số, bất quá chờ này chiến một kết thúc, nhưng thật ra có vài món sự, yêu cầu ngươi lập tức đi làm.”

Đào Thương hướng về tường lỗ châu mai một dựa: “Nói nói xem.”

Quách Gia thanh thanh giọng nói, vươn đệ nhất căn ngón tay: “Có bốn sự kiện, đệ nhất kiện, hồi Từ Châu sau, lập tức nghĩ cách quét sạch Lang Gia quốc Tang Bá cùng Hạ Bi Trách Dung, nội có gian nan khổ cực, cuối cùng là cản tay, cần lập tức đem không ở đào sứ quân trong tay tam quận nơi thu về.”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ.

“Đổi thành ban đầu, này hai người có lẽ còn xem như hai khối xương cứng, nhưng hiện tại với ta mà nói…… Mưa bụi mà thôi, ngươi tiếp tục.”

Quách Gia vươn đệ nhị căn ngón tay: “Chuyện thứ hai, bắt lấy Đan Dương quận bên cạnh Ngô Quận, làm Trường Giang hạ du vượt giang lãnh thổ cùng Từ Châu hoàn toàn giáp giới, hoàn toàn hợp thành một chỗ.”

Đào Thương sờ sờ cằm, suy nghĩ một hồi gật đầu nói: “Ngô Quận Thịnh Hiến, ta đã đối hắn có bố cục, hắn lại lợi hại, cũng sẽ không so Viên Thuật khó làm đi, Ngô Quận nơi, đào mỗ nhất định phải được.”

Quách Gia vươn đệ tam căn ngón tay, nói: “Phái Quốc.”

Đào Thương không rõ nguyên do, hoàn toàn nghe không hiểu Quách Gia này hai chữ chân ngôn ý muốn gì chỉ.

“Nhữ nhưng rằng tiếng người chăng?”

Quách Gia chậm rì rì nói: “Phái Quốc nơi, hiện giờ tuy rằng ở Đào phủ quân trong tay, nhưng nơi đây chung quy là ở Dự Châu cảnh nội, nơi đây tây có Nhữ Nam hoài Dĩnh chi trở, bắc có Lương Quốc cùng Sơn Dương chi vây, nam diện càng là cùng Viên Thuật Cửu Giang quận tương giáp giới, lấy Quách mỗ tới phán đoán, lấy Từ Châu trước mắt thực lực, cùng với phái trọng binh ở Phái Quốc an trát, không bằng đem nơi đây hoa vì Từ Châu đội quân tiền tiêu môn hộ, làm Từ Châu tấm chắn, chống đỡ từ khắp nơi mà đến binh mã…… Bởi vậy, phái mà yêu cầu chúng ta mời chào một cái ngoại phiên, thay chúng ta trông coi Từ Châu môn hộ.”

Đào Thương hình như là có điểm minh bạch: “Ý của ngươi là, ta phải tìm một cái trông cửa cẩu bái?”

Quách Gia vỗ tay một cái: “Lời nói tháo lý không tháo, đối! Chính là đến tìm điều cẩu…… Ngươi có thể báo cáo Đào phủ quân, trước đem phái mà đại bộ phận dân cư đều dời đến Từ Châu cảnh nội, sau đó lại phái một con chó, đóng quân tại đây, đem nơi đây chế tạo thành Từ Châu tây hướng nam tiến quân sự tuyến đầu.”

Đào Thương bừng tỉnh mà ngộ: “Kia y Phụng Hiếu huynh ý tứ, này trông cửa cẩu, đào mỗ hẳn là tìm ai tới sắm vai hảo…… Uông, gâu, gâu gâu uông cái loại này!”

Quách Gia nhìn Đào Thương biểu tình, bị chọc cười.

“Có thiên phú, học thật giống! Bất quá việc này còn phải dựa chính ngươi giải quyết, Quách mỗ chỉ có thể nhắc nhở ngươi, ngươi hiện tại yêu cầu một cái cẩu…… Nhưng cụ thể mua cái gì chủng loại cẩu, vậy không phải Quách mỗ có thể thế ngươi quyết đoán, đến dựa Đào phủ quân chính mình châm chước.”

Đào Thương bắt đầu cân nhắc, đếm trên đầu ngón tay tính toán tương lai khả năng sẽ cho chính mình đương cẩu các loại nhân vật.

“Lữ cẩu, trương cẩu, Lý cẩu, quách cẩu, Lưu cẩu……”

Quách Gia tò mò nhìn hắn: “Ngươi nói thầm cái gì đâu?”

“Không có việc gì, ta chính là ngẫm lại nên mua kinh ba vẫn là mua tàng ngao…… Còn có cuối cùng một sự kiện là cái gì?”

Quách Gia bĩu môi, cũng mặc kệ Đào Thương phát cái gì thần kinh, chậm rì rì tiếp tục nói: “Đệ tứ sự kiện…… Ngươi tốt nhất bắt đầu chú ý một chút Tôn Sách.”

Đào Thương: “……”

……

……

Theo thời gian trôi qua, Đổng Trác quân sở kiến tạo giếng lan xe rốt cuộc hình thành quy mô, ở Đổng Trác trong lòng, lại một lần phát động tiến công thời gian đã không xa.

Mắt thấy thời cơ đã thành thục, Đổng Trác triệu khai lại một lần thệ sư đại hội.

“Chư vị tướng quân, trải qua mấy ngày liền đuổi tạo, công thành khí giới đã là có điều đại thành, lần này phá được Trần Lưu, chính là tất nhiên cử chỉ, đãi thành phá lúc sau, lão phu hướng chư vị tướng quân hứa hẹn, cho phép các vị ở Trần Lưu và hạt huyện, tàn sát dân trong thành 10 ngày, lấy chương chư vị chi công!”

Tây Lương chư tướng nhiều ngày tới, sôi nổi bận rộn, sớm đã xoa tay hầm hè, nóng lòng muốn thử, lần này nghe xong Đổng Trác hứa hẹn, không khỏi các hưng phấn, dõng dạc hùng hồn, sôi nổi giơ lên cao tay phải, phấn thanh hô to.

“Tướng quốc uy vũ!”

“Tướng quốc uy vũ!”

Đổng Trác cảm xúc Bành bái, giấu ở trong lòng mộng tưởng ở trong bất tri bất giác, lại một lần bính phát ra rồi.

Lão phu nếu quả có thể bình định Trung Nguyên, có phải hay không liền có thể thừa thiên tuân mệnh, thay đổi triều đại?

Quách Tị cực kỳ biết được Đổng Trác tâm ý, hắn cất bước tiến lên, cao giọng nói: “Lần này nếu có thể dẹp yên Trung Nguyên, tướng quốc uy chấn hoàn vũ, công chiêu thiên thu! Nhà Hán nhất thống, kéo dài 400 năm đến nay, vận mệnh quốc gia đã suy, thuộc hạ đại biểu chư tướng, thỉnh tướng quốc thừa thiên tuân mệnh, kế thừa đại thống, hành với vương đạo, thay đổi triều đại, lấy an ủi thiên hạ vạn dân chi tâm!”

Quách Tị nói vừa nói xong, này dưới trướng chư tướng không khỏi đều ở trong lòng sôi nổi mắng to.

“Tướng quốc đương đến đại thống!”

“Đương đến đại thống!”

Đổng Trác lão tặc nghe xong lời này, một trương mặt già thiếu chút nữa không cao hứng nhạc ra hoa tới.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, sắc lệnh chư vị tạm thời cấm thanh, vui mừng bảo đảm nói: “Nếu thiên mệnh quả nhiên ở lão phu trên người, chư công ngày sau, toàn vì khai quốc chi huân…… Các đều có đại tướng quân ngồi!”

Tây Lương chư vị nghe vậy tức khắc tiếng hoan hô nhảy nhót, cao giọng hô quát “Vạn tuế, vạn tuế!”

Chỉ có Lữ Bố mặc không lên tiếng, mắt lạnh nhìn quét một vòng vẻ mặt hưng phấn Tây Lương chư tướng, trong lòng âm thầm khinh thường.

Một đám không có đầu mọi rợ, còn các đều đương đại tướng quân…… Đương đại tướng quân chi vị là bán cải trắng sao? Một lần có thể phong mấy chục cái.

Thiên hạ đệ nhất võ tướng, rất là khinh thường cùng này đó không có văn hóa tầng dưới chót nhân vật làm bạn.

Liền ở mãn tràng chư vị các tướng quân cảm xúc tăng vọt, hưng phấn hô to là lúc, một người Đổng Trác thân quân vội vội vàng vàng hướng về phía Đổng Trác chạy vội tới.

Hắn sầu lo nhìn quét ở đây chư tướng một vòng, sau đó chạy vội tới Đổng Trác bên người, cúi đầu ở hắn bên tai tâm sự số ngữ.

Kia thân binh nói xong lúc sau, liền thấy Đổng Trác hưng phấn thả hạnh phúc biểu tình, ở trong nháy mắt liền biến đọng lại.

Lão tặc ngực ở chợt gian trở nên có chút khó chịu, một cổ lửa nóng bực bội từ nhỏ bụng xông thẳng này sọ não, làm cho Đổng Trác đầu váng mắt hoa, trước mắt hết thảy phảng phất đều biến thành song ảnh, uukanshu lỗ tai bên cạnh tiếng vang ong ong vang lên.

Trong thân thể hàng năm tích lũy trầm kha, ngũ thạch tán sở mang đến nội sang, tại đây một khắc, rốt cuộc bắt đầu bùng nổ.

“Oa……!”

Đổng Trác bỗng nhiên há mồm, một ngụm lão huyết trực tiếp phun ra, sái lạc ở trước mặt trên mặt đất, đỏ tươi lộng lẫy, đỏ tươi bắt mắt.

Tiếp theo, liền thấy hắn cực đại thân hình ầm ầm ngã xuống đất, bắn nổi lên một trận đáng chú ý bụi đất.

Giữa sân chư tướng các đại kinh thất sắc.

“Tướng quốc!”

“Nghĩa phụ!”

“Nhạc phụ!”

Chúng tướng sôi nổi tiến lên, đem hôn mê bất tỉnh Đổng Trác từ trên mặt đất đỡ lên.

Lý Giác rống giận hô to: “Mau tìm y quan!”

Lữ Bố tính cách hiển nhiên so Tây Lương chư tướng tương đối muốn bình tĩnh một ít, hắn một tay giữ được Đổng Trác, một tay vươn đầu ngón tay, chậm rãi bóp Đổng Trác người trung, từ từ dùng sức……

“Lữ Bố, ngươi làm cái gì?” Quách Tị biểu tình khẩn trương, nổi giận quát Lữ Bố.

Lữ Bố cũng không đáp lời, chỉ là lãnh lệ trừng mắt nhìn Quách Tị liếc mắt một cái, kia ánh mắt giống như tia chớp, lả tả Quách Tị cả người lạnh run.

May mà Lữ Bố cũng không có tiếp tục trừng hắn, tiếp tục dùng sức véo Đổng Trác người trung.

Không bao lâu, chung thấy Đổng Trác hộc ra một ngụm trọc khí, chậm rãi mở chính mình hai tròng mắt.

“Nghĩa phụ!” Lữ Bố trong lòng vừa chậm.

Ngưu phụ ở bên cạnh vội vàng cái trán đổ mồ hôi, vội nói: “Nhạc phụ, ngài nhưng hù chết chúng ta!”

Đổng Trác ở ngay lập tức chi gian, phảng phất già nua mười tuổi, hắn vươn tay gắt gao bắt lấy Lữ Bố tay, suy yếu nói: “Rút quân…… Rút quân…… Rút quân hồi Trường An.”

Chúng tướng tâm tức khắc toàn trầm.

Trường An bên kia…… Đã xảy ra chuyện sao?

Đổng Trác sắc mặt trắng bệch, mênh mông nhìn trên không, gằn từng chữ một nói: “Mã Đằng…… Hàn Toại…… Thừa Trường An hư

không, tẫn khởi bộ đội sở thuộc đi trước công thành, dục bắt cóc thiên tử…… Lý Nho báo nguy, báo nguy.”

------oOo------

Chương 268: khủng bố Giả Hủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đổng Trác hộc máu lúc sau, này thân thể trạng huống là xuống dốc không phanh, trực tiếp đó là giường không dậy nổi.

Lão nhân gia thân thể, là một ngày không bằng một ngày.

Chủ tướng bệnh nặng, phía sau báo nguy, Trường An báo nguy thư một ngày tiếp một ngày lục tục đã đến, Tây Lương quân chư tướng tức khắc lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Lý Giác thân là Tây Lương quân xếp hạng đệ nhất thượng tướng, tại đây loại thời khắc nguy cơ, tự nhiên mà vậy, liền phải từ hắn khiêng lên gánh vác tam quân đại nhậm.

Nhưng là thực đáng tiếc, Tây Lương đệ nhất đại tướng giờ phút này trong lòng cũng là hoảng một bức.

Tình hình chuyển biến bất ngờ, phía trước phía sau đều là sự, có thể nói tình cảnh gian nan, Lý Giác cũng không biết nên xử lý như thế nào việc này hảo.

Ở Lý Giác trong lòng, liền trước mắt tình huống, chỉ có một người có thể cho hắn chỉ ra một cái minh lộ.

Người kia chính là Giả Hủ!

Doanh trung chúng tướng một mảnh hoảng loạn, đại gia giờ phút này hoặc là lo lắng tiền đồ, hoặc là vây quanh Đổng Trác đảo quanh chuyển, các đều cùng ruồi nhặng không đầu giống nhau, không biết làm sao.

Cùng Tây Du Ký trung, sư phó bị yêu tinh bắt đi sau eo tan vỡ cục diện không sai biệt lắm.

Mà Lý Giác còn lại là thừa cái này hỗn loạn trục bánh xe biến tốc, tìm một cái bí ẩn thời gian đi gặp Giả Hủ.

Giả Hủ thực thông minh, hắn làm như đã sớm biết Lý Giác sẽ đến thấy hắn, bởi vậy cũng không ngoài ý muốn.

“Văn Hòa, không hảo! Tướng quốc có đại sự xảy ra!”

Lý Giác vừa thấy Giả Hủ, không có chút nào khách sáo, mở miệng thẳng đến chủ đề.

Giả Hủ biểu tình tắc rất là phong khinh vân đạm.

“Tướng quân không cần tường thuật, tướng quốc bệnh tại hạ biết, giờ phút này trong quân đều đã truyền khắp.”

Lý Giác chắp tay sau lưng, ở Giả Hủ doanh trại nội qua lại độ bước chân, mồ hôi trên trán cùng trời mưa giống nhau lả tả rơi thẳng.

“Văn Hòa, ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ mới hảo? Tướng quốc bệnh chính là trước mặt mọi người mà phát, tin tức căn bản phong tỏa không được, tam quân giờ phút này đã là tất cả đều biết được, hơn nữa Trường An giờ phút này đang ở bị Mã Đằng cùng Hàn Toại tấn công, thiên tử nếu là bị cướp đi, ta đây chờ liền cùng cấp là mất căn bản, phía trước còn có Viên, tào, đào ba người binh mã như hổ rình mồi, này…… Này gánh nặng hiện tại tất cả đều đè ở ta trên vai, nhưng ta lại vô có thượng sách mà làm! Văn Hòa, ngươi dạy dạy ta.”

Giả Hủ mặt vô biểu tình, có vẻ rất là bình tĩnh.

“Tướng quân hoảng cái gì?”

Lý Giác khí thẳng dậm chân: “Đều loại này lúc, bổn đem có thể nào không hoảng hốt?!”

“Đúng không?” Giả Hủ thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu, nói: “Nhưng tại hạ cảm thấy, trước mắt đối với tướng quân tới nói, đây là là trời cho chi cơ hội tốt, liền xem tướng quân có thể hay không nắm chắc ở.”

Lý Giác nghe vậy sửng sốt: “Trời cho cơ hội tốt…… Có ý tứ gì?”

Giả Hủ không có nói rõ, ngữ khí như cũ là thực bình đạm nói: “Tại hạ xin hỏi tướng quân chi chí.”

“A? Cái kia, cái kia nha……”

Lý Giác lập tức sẽ không trả lời.

Hắn có thể có cái gì chí hướng.

Mới vừa tham gia quân ngũ thời điểm, là vì ăn cơm no.

Sau lại là vì có thể lên làm quan lớn……

Lại sau lại là thiêu thiêu đánh cướp, có thể trung gian kiếm lời túi tiền riêng, tác oai tác phúc.

Chí hướng này hai chữ, ở Lý Giác từ điển căn bản là không có a.

Này hai tự rốt cuộc có mấy so mấy hoa, Lý Giác trong lòng giống như đều không có số.

Ở trong lòng nghẹn một hồi lâu lúc sau, lại thấy Lý Giác giơ tay, mô phỏng từ người khác trong miệng tin vỉa hè tới vài thứ kia: “Tiên sinh hỏi thật hay! Bổn đem chi chí, chính là dẹp yên hoàn vũ, tiêu diệt đàn tặc, quét sạch bọn đạo chích, còn cấp thiên hạ một cái thanh bình thịnh thế……”

Giả Hủ bất đắc dĩ thở dài khẩu khí: “Hảo hảo nói chuyện, bằng không lão phu không cùng ngươi lao……”

Lý Giác bị Giả Hủ chọc phá, sắc mặt lập tức liền trở nên đỏ bừng, hắn thấp giọng thưa dạ nói: “Ta chí hướng…… Đương đại quan, có quyền, có tiền, có lương, có nữ nhân…… Này đó tính sao?”

Giả Hủ gật gật đầu, nói: “Có thể tính.”

Nói đến này, lại thấy Giả Hủ vươn năm căn ngón tay, chậm rì rì cùng Lý Giác giải thích nói: “Tướng quân chí hướng tổng cộng có năm cái, tiền, lương, nữ nhân này tam hạng, lấy ngươi trước mắt địa vị, không cần tại hạ chi chiêu, nói vậy tướng quân thực dễ dàng liền có thể thực hiện, như thế, lão phu hôm nay liền trước giúp ngươi thực hiện trước hai cái nguyện vọng…… Thượng vị cầm quyền.”

Lý Giác nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người. Hắn không nghĩ tới, tại đây loại thời khắc nguy cơ, Giả Hủ cư nhiên sẽ cùng chính mình nói ra nói như vậy tới.

Ta nima, ta cũng không biết ta cư nhiên có được năm cái chí hướng! Xem ra bản tướng quân không phải như vậy không năng lực a.

“Ngươi…… Ngươi tính toán như thế nào giúp ta?”

Giả Hủ chậm rì rì nói: “Từ xưa đến nay, đại loạn là lúc, đồng thời cũng cùng với vô số cơ hội, tướng quân cẩn thận ngẫm lại, lúc trước tướng quốc cứu giá thiên tử, chấp chưởng triều chính, cũng bất quá là thừa mười thường hầu chi loạn mà thôi, nếu là không có mười thường hầu tạo thành đại loạn, tướng quốc cũng là sẽ không có hôm nay thành tựu…… Tiền nhân thành giám tại đây, tướng quân cẩn thận mô phỏng một chút là được.”

Lý Giác nghe vậy có chút tâm động: “Sao sinh cái mô phỏng pháp?”

Giả Hủ chậm rì rì nói: “Điểm thứ nhất, trước bắt lấy tam quân quân quyền.”

Lý Giác cơ mưu hữu hạn, không phải thực minh bạch: “Tướng quốc thượng ở, bổn đem như thế nào có thể trảo tam quân quân quyền?”

Giả Hủ đạm đạm cười, nói: “Này còn không đơn giản sao, tại hạ thượng một lần thỉnh tướng quân liên hợp Tây Lương chư tướng, ở tướng quốc trước mặt cùng nhau buộc tội Lữ Bố, vì còn không phải là hôm nay chi cục mà thôi…… Trải qua thượng một lần xong việc, Lý tướng quân đã ở trình độ nhất định thượng trở thành Lương Châu chư tướng người tâm phúc, tướng quốc giờ phút này bệnh

nặng không dậy nổi, tướng quân không bằng Tây Lương đệ nhất chiến tướng uy danh đứng ra chủ trì đại cục, càng đãi khi nào?”

Nguyên lai thằng nhãi này khuyên ta hư Lữ Bố, là vì cái này!

Lý Giác nghe vậy nhăn lại, do dự nói: “Tam quân chư tướng cùng nhau công kích phỉ báng Lữ Bố, đại gia nhưng thật ra có thể đồng lòng, chính là tại đây loại mấu chốt thượng, bọn họ lại chưa chắc có thể nghe ta một người, quang có uy vọng sợ là còn chưa đủ……”

Giả Hủ ha hả cười, thầm nghĩ trong lòng Lý Giác còn tính không ngốc.

“Quang có uy vọng đương nhiên là không đủ, hiện tại tướng quốc bệnh nặng, tam quân chấn động, chư tướng tâm tư trước mắt đều tập trung ở tướng quốc trên người, không có người có nhàn tâm để ý tới bên sự, tướng quân nhưng thừa cái này khe hở, đêm tối phái người đi trước Huỳnh Dương kho lúa, nắm giữ phía sau truân lương cùng với lương nói vận chuyển, chỉ cần tướng quân nắm giữ tam quân phía sau lương mạch, các doanh đại quân sinh tử, liền tính là nắm giữ ở tướng quân một người trong tay, đến lúc đó, ngươi nói cái gì, bọn họ phải ứng cái gì, đến nỗi này giữa như thế nào thao tác, tướng quân lâu ở trong quân, liền không cần tại hạ giống nhau giống nhau giáo ngươi đi.”

Lý Giác nghe vậy, không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Lão đông tây, ngươi này cũng quá con mẹ nó…… Độc ác đi!

Bất quá ta rất thích nha.

Lý Giác khuôn mặt, giờ phút này biến có chút hưng phấn, cùng vừa mới buồn bã ỉu xìu bộ dáng hoàn toàn không giống nhau.

Hắn nóng lòng muốn thử đối với Giả Hủ nói: “Kia sau đó đâu? Sau đó đâu!”

Giả Hủ ở trong lòng âm thầm khinh thường hắn một chút.

Nhìn ngươi kia không tiền đồ xú đức hạnh.

Giả Hủ tiếp tục gián ngôn nói: “Dùng lương nói làm chư tướng tạm thời quy phụ với ngươi, cũng bất quá là kế sách tạm thời, nếu tưởng hoàn toàn khống chế chư quân, liền phải làm ra có thể làm cho bọn họ tin phục đại sự.”

Lý Giác nghe vậy lại có chút khó khăn, nói: “Trước mắt có cái gì đại sự làm cho bọn họ tin phục?”

Giả Hủ sâu kín nói: “Uy chấn Lữ Bố.”

“Lữ Bố?” Lý Giác nhíu mày, cúi đầu trầm tư.

Giả Hủ ngữ khí dường như đang nói một kiện cùng chính mình không có quan hệ sự giống nhau…… Bất quá kỳ thật việc này cùng hắn cũng xác thật không có gì quan hệ.

“Tướng quốc một đảo, Lữ Bố cùng Tây Lương chư tướng mâu thuẫn tất nhiên sẽ ở cái này mấu chốt thượng hiển lộ ra tới, chỉ cần tướng quân có thể ở cái này thời tiết ngăn chặn hắn, liền tự nhiên mà vậy sẽ được đến Lương Châu chư tướng nhóm xem với con mắt khác, thu phục Lương Châu quân tâm, liền cũng không phải việc khó.”

Lý Giác tuy rằng trí tuệ không cao, nhưng cũng không phải thuần túy nhị hóa, hắn lộ ra một tia cười khổ nói: “Lữ Bố chi dũng, thiên hạ vô song! Càng gồm thâu châu quân đều là này dòng chính, ta lại dựa vào cái gì có thể ngăn chặn trụ hắn.”

Giả Hủ thở dài khẩu khí, trong giọng nói lần đầu tiên thoáng hiển lộ ra một tia bất cấp.

“Vừa rồi không phải nói sao? Đem trụ Huỳnh Dương độn lương cùng lương nói, chẳng khác nào đem ở các doanh mạch máu, Lữ Bố lại kiêu dũng, Tịnh Châu quân lại thiện chiến, chẳng lẽ bọn họ còn có thể không ăn cơm?”

Lý Giác chớp chớp mắt, do dự nói: “Vạn nhất bọn họ thật không ăn đâu……”

Giả Hủ cái ót thượng bắt đầu mạo hắc tuyến.

Hắn có điểm hối hận cùng Lý Giác thông đồng làm bậy, trong lòng có một loại đá chết hắn xúc động.

Thằng nhãi này, thực sự là mang không đứng dậy nha.

“Yên tâm đi, hắn khẳng định đến ăn cơm, Lữ Bố nếu là thật không ăn cơm…… Vậy ngươi liền tới lộng chết lão phu.”

Giả Hủ không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, không nghĩ cùng Lý Giác tham thảo không dị nghị đề tài.

Người làm công tác văn hoá sống trên đời, nhất khát vọng chính là cái gì?

Tri âm.

“Ngăn chặn Lữ Bố lúc sau, khiến cho hắn đi cản phía sau, thứ nhất nhưng suy yếu Tịnh Châu quân chiến lực, đối tướng quân ngươi ngày sau chấp chưởng đại cục có chỗ lợi, mặt khác còn có thể được đến Lương Châu chư tướng niềm vui.”

Lý Giác thật mạnh gật gật đầu, nói: “Việc này được không!”

Giả Hủ tiếp tục nói: “Tướng quân còn phải chú ý một chút ngưu phụ ngưu tướng quân, hắn là tướng quốc con rể, thời khắc mấu chốt, chưa chừng sẽ đứng ra cùng ngươi đoạt quyền, tướng quân đối hắn cẩn thận một ít, không có chỗ hỏng.”

Lý Giác nghe thẳng nhếch miệng.

Này lão đông tây tâm tư, cũng không tránh khỏi quá mức kín đáo đi……

Liền chính mình hiện tại thượng thuộc đều ở hắn tính toán bên trong?

Giả Hủ hờ hững nhìn Lý Giác nghi hoặc hai tròng mắt, nhàn nhạt nói: “Ta hiện tại chính là ở giúp ngươi.”

Một câu, tức khắc đánh thức Lý Giác.

Mặc kệ tâm tư của hắn cỡ nào sâu không lường được, uuka n s h u hắn hiện tại là ở giúp ta, đối! Này liền đủ rồi.

Lý Giác nghĩ thông suốt lúc sau, liên tục gật đầu lặng lẽ cười nói: “Đó là, đó là…… Văn Hòa, kia Trường An kia mặt, lại nên làm thế nào cho phải?”

Giả Hủ nghi hoặc nhìn hắn, nói: “Cái gì làm sao bây giờ? Phóng bái.”

Lý Giác nghe vậy lại một lần rụt rè.

“Phóng? Khó mà làm được! Vạn nhất Trường An bị Mã Đằng cùng Hàn Toại hai người dẹp xong, thiên tử bị bắt cóc mà đi, kia bổn đem trở về Trường An, chẳng phải là cái gì đều không có?”

Giả Hủ vẫy vẫy tay, ý bảo hắn tạm thời đừng nóng nảy.

“Tướng quân yên tâm đi, ngươi nói cái loại này tình huống khẳng định sẽ không phát sinh, tại hạ năm đó lâu cư Tây Lương, đối mã, Hàn hai người tính tình nhiều ít cũng là biết đến, bọn họ hai cái khi tốt khi xấu, nội chiến đã không phải một lần hai lần, ở phá được Trường An phía trước, bọn họ hai người là tụ họp tâm hiệp lực, nhưng là một khi đánh hạ Trường An, sự tình liền sẽ không thiện…… Mã Đằng rắn chắc, Hàn Toại giảo quyệt, bọn họ ở đối đãi thiên tử thái độ thượng thế tất sẽ sinh ra mâu thuẫn, đến lúc đó mã Hàn tất nhiên tái khởi nội chiến, chỉ cần tướng quân nắm bắt thời cơ hảo, thừa bọn họ nội chiến cho nhau công phạt là lúc, trở về Trường An đoạt lại thiên tử, ở lão phu xem ra, lại không phải cái gì việc khó.”

------oOo------

Chương 269: Lý Giác quật khởi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Giả Hủ đối mã Hàn hai người phân tích, Lý Giác nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Bất quá hắn trong lòng vẫn là có chút thấp thỏm.

“Chính là Trường An bị Mã Đằng cùng Hàn Toại đánh hạ, trong thành binh tướng cùng tướng quốc lưu thủ ở Trường An cũ bộ chẳng phải là, không một có thể mạng sống?”

Giả Hủ bình tĩnh nhìn Lý Giác, trong mắt hình như có thâm ý.

“Lý tướng quân cảm thấy này chẳng lẽ không phải một chuyện tốt sao?”

Lý Giác nghe xong lời này, không biết vì sao, cả người nổi da gà đều phải rơi trên mặt đất.

“Này…… Này có thể xem như cái gì chuyện tốt?”

Giả Hủ sâu kín nói: “Trường An trong thành, tướng quốc gia quyến, thân tử, cánh tay, thân tín…… Những người này, nếu chờ Lý tướng quân cầm quyền lúc sau, lại tính toán xử trí như thế nào? Tướng quốc nếu vong, hắn thân tử nếu là muốn cùng tướng quân tranh quyền, tướng quân ngươi cảm thấy, Tây Lương chư tướng là sẽ hướng về tướng quân, vẫn là hướng về tướng quốc nhi tử? Còn có Lý Nho, hắn nếu là quyết tâm phụ tá tướng quốc con vợ cả thượng vị, tướng quân cảm thấy ngươi chính là Lý Nho đối thủ sao?”

Một phen nói ra tới, chỉ đem Lý Giác nói ngây ra như phỗng, sững sờ ở đương trường.

Nói đến này, lại thấy Giả Hủ nhẹ nhàng dùng tay khoa tay múa chân một chút, nói: “Cùng với làm tình thế phát triển đến cái loại này trình độ, nhưng thật ra không bằng làm Mã Đằng cùng Hàn Toại đem Trường An phá được, trợ giúp tướng quân quét sạch tướng quốc ở Trường An bên trong thành huyết mạch, dòng chính, bao gồm Lý Nho ở bên trong…… Có lẽ còn sẽ có một bộ phận trung thành với thiên tử, mấy ngày nay sau khả năng sẽ cho tướng quân hạ ngáng chân hán thần, tại đây một phen sự trung tẫn qua đời, này cũng không phải thực hảo sao? Cũng tỉnh tướng quân ngày sau phiền toái.”

Lý Giác trên đầu, mồ hôi lạnh thê thê thẳng hạ.

Này cũng quá con mẹ nó độc!

Bất quá ta thật sự rất thích nói!

Trầm mặc thật lâu sau lúc sau, đột nhiên lại thấy Lý Giác chắc chắn đối Giả Hủ nói: “Bổn đem nếu là được việc, tất lấy quốc sĩ tương đãi tiên sinh, tuyệt không tương phụ.”

Giả Hủ lại là lắc lắc đầu, nói: “Không cần, tại hạ không nghĩ đương cái gì quan lớn, cũng không nghĩ trộn lẫn Tây Lương trong quân việc, đến lúc đó chỉ cần một phòng che đầu, một chén đoan cơm…… Đủ rồi.”

Lý Giác nghe vậy lại có điểm choáng váng.

Thanh tâm quả dục, lại không dã tâm lại không tham lam.

Lão nhân này quả thực liền con mẹ nó là cái quân tử a.

……

……

Lý Giác ngay sau đó bắt đầu dựa theo Giả Hủ chỉ điểm, bắt đầu rồi từng bước một hành động.

Hắn thừa trong quân chư tướng toàn vì Đổng Trác đột nhiên bị bệnh mà kinh hoảng thất thố thời điểm, bí mật phái thủ hạ thân tín bộ chúng, nắm giữ đi thông Huỳnh Dương lương nói, cũng phái thủ hạ tâm phúc tướng lãnh đi trước Huỳnh Dương, chiếm ở Đổng Trác xuất chinh trước tại hậu phương an trí kho lúa, như thế, tắc xem như hoàn toàn bóp chết Đổng Trác quân phía sau mạch máu.

Sự tình thực mau đã bị Tây Lương quân chư tướng nhóm phát hiện.

Lương thảo việc liên quan đến trọng đại, các doanh lương thảo lấy dùng đột nhiên từ ban đầu quân nhu quan mà biến thành Lý Giác dưới trướng người chấp chưởng điều hành, đại gia trong lòng có thể không dậy nổi nghi mới là lạ.

Ngay cả như vậy, cũng là không có người dám ở cái này mấu chốt thượng lộn xộn.

Tiếp theo, Lý Giác vì trấn an mọi người, lập tức triệu khai quân sự hội nghị.

Ở hội nghị thượng, Lý Giác hoàn toàn đã lấy một tay thân phận tự cho mình là, bắt đầu đối chư tướng làm ra mệnh lệnh cùng bố trí.

“Chư vị đồng liêu, hiện giờ tướng quốc bệnh nặng, quân tâm tan rã, Quan Trung phía sau lại bị Mã Đằng cùng Hàn Toại hai người sở tập kích quấy rối, ta quân tình thế thực sự kham ưu, hiện giờ tướng quốc bệnh nặng không dậy nổi, khó có thể quản lý, bổn đem thân là Lương Châu quân trọng trấn, trong lúc nguy nan thời tiết, tự nhiên có đứng ra vì tướng quốc phân ưu trách nhiệm, còn thỉnh chư vị vì ta Lương Châu quân tiền đồ, cần phải hiệp trợ với bổn đem.”

Lý Giác nói, trong tối ngoài sáng đều điểm như vậy trắng ra, hơn nữa hắn tay cầm lương thảo, càng kiêm thế lực khổng lồ, uy vọng cũng cao, ở đây Lương Châu quân chư tướng cũng không phải ngốc tử, làm sao có thể không ứng?

Bất quá đại gia trong lòng, nhiều ít vẫn là có một ít chú ý thôi.

Lương Châu quân chư tướng tâm lý, sớm tại trước đó, Giả Hủ liền đối Lý Giác phân tích quá, hơn nữa cũng đối hắn đưa ra quá giải quyết phương án, bởi vậy Lý Giác trong lòng hiểu rõ.

Hắn thanh thanh giọng nói, ngay sau đó đối chư tướng đầu tiên là nói một ít không có dinh dưỡng vô nghĩa, cũng an bài một ít cũng không thương gân động cốt bố trí, sau đó một chút một chút đem đề tài dẫn vào chính đạo thượng.

“Chư vị đồng liêu, trước mắt phía trước quân tâm không xong, phía sau có mã Hàn nhị tặc tập kích quấy rối Trường An căn bản, Viên Thiệu đám người binh mã rất nặng, thề sống chết tương để, này trượng thật là là không thể lại đánh, tam quân cần đến nhanh chóng hồi triệt…… Nhưng trước mắt Viên tặc đám người ở phía trước như hổ rình mồi, ta đại quân nếu là hồi triệt, tất nhiên sẽ đưa tới Viên tào đám người truy kích…… Ta ngang chết sự tiểu, nhưng tướng quốc thân thể thiếu giai, vạn nhất bị Viên tào nhân cơ hội làm hại, ta chờ chẳng phải tội lớn lao nào? Bởi vậy, vì tướng quốc an nguy, cần thiết đến có năng giả cản phía sau.”

Lý Giác nói nói xong lúc sau, mãn trướng mọi người đều cúi đầu, không có một cái lên tiếng.

Trước mắt loại này thời cuộc, cản phía sau sự không phải là nhỏ, Viên, tào, đào tam gia ở Trần Lưu đối với bên ta như hổ rình mồi, đại quân một khi bỏ chạy, y theo Viên Thiệu niệu tính, sao lại nhẹ tha? Tất nhiên sẽ chu đáo chặt chẽ an bài, tẫn khiển đại quân đánh lén, đến lúc đó, lưu lại cản phía sau người, nhưng chính là nguy hiểm.

Loại này cố sức không lấy lòng sống, giữa sân ai cũng không muốn tiếp.

Mắt thấy mọi người không nói lời nào, Lý Giác trong lòng tức khắc đối Giả Hủ lại nhiều vài phần bội phục.

Quả nhiên là như kia lão tặc đầu sở liệu cũng.

Lý Giác nhìn quét một vòng chư tướng, vuốt chòm râu do dự nói: “Cản phía sau việc, sự tình quan trọng đại, phi trí dũng song toàn chi mãnh tướng không thể vì này, này khởi sự quan trọng đại, phi bổn đem một người có khả năng độc đoán, bởi vậy tại hạ tư chi, chư vị đồng liêu có ý kiến gì, không ngại đều nói nói xem, chính cái gọi là hán khuất đàn sách, đàn sách khuất đàn lực, chúng ta hôm nay cũng rộng khai chư công chi đường cho dân nói.”

Lý Giác một chân tiểu bóng cao su, đem làm ai cản phía sau sự, trực tiếp thế trả lại cho ở đây chư tướng.

Hắn sở dĩ làm như vậy, là bởi vì hắn biết, cái này cản phía sau xui xẻo nhiệm vụ, Tây Lương chư tướng nhất định là sẽ đẩy cho Lữ Bố.

Này bang nhân là cái gì niệu tính, Lý Giác trong lòng tái minh bạch bất quá.

Hơn nữa Tây Lương quân chư vị đại lão cũng xác thật không có cô phụ Lý Giác kỳ vọng.

“Cái kia…… Lý tướng quân, theo ta thấy, này đoạn sự tình, phi ôn hầu mạc chúc.”

Lữ Bố ở một bên cả người một cái giật mình.

Nương, như thế nào một câu liền xả đến ta trên người, lão tử chiêu ai chọc ai?

Lữ Bố không đợi đứng ra phản đối, lại thấy Quách Tị đứng ra nói: “Lời này nói có lý, ở tướng quốc trướng hạ chư vị tướng quân trung, nếu luận anh dũng thiện chiến, ai có thể so được với ôn hầu? Tướng quốc năm đó bình luận chư tướng, từng ngôn ôn hầu chính là chư tướng đứng đầu, hiện giờ tam quân lâm nguy, Quan Đông tặc tử thế đại, phi ôn hầu không thể cản phía sau, vì tướng quốc phân ưu.”

Lữ Bố quay đầu căm tức nhìn Quách Tị.

Tiếp theo Quách Tị nói đầu, Tây Lương chư tướng một đám bắt đầu đối Lữ Bố xoi mói lên.

“Quách tướng quân nói tức là, ôn hầu võ dũng cái thế, cản phía sau chi trách, trừ bỏ ôn hầu người nào mà khi?”

“Đúng vậy, này trách phi ôn hầu mạc chúc!”

“Ôn hầu!”

“Ôn hầu!”

“Ôn hầu!”

Lý Giác khóe miệng gợi lên vẻ tươi cười.

Các huynh đệ biểu hiện thật là rất giống dạng.

“Ôn hầu dũng mãnh vô cùng! Mục đích chung, xem ra này cản phía sau chi trách, phải dừng ở ôn hầu trên người.”

Lữ Bố hai tròng mắt híp lại, trong mắt bắn ra làm cho người ta sợ hãi quang mang, bình tĩnh nhìn Lý Giác, lạnh giọng nói: “Lý tướng quân, ngươi là cố ý muốn tính kế Lữ mỗ sao?”

Lý Giác ha hả cười, cũng không sinh khí, chỉ là chậm rì rì nói: “Ôn hầu lời này liền không đúng rồi, cái gì kêu tính kế với ngươi? Chẳng lẽ yểm hộ tam quân bỏ chạy, bảo hộ tướng quốc an toàn, không phải ngươi Lữ tướng quân chức trách? Huống hồ việc này cũng không phải giác một người sở định, quả thật là tướng quân năng lực cùng thanh danh bãi tại nơi đó, chúng tướng dốc hết sức đề cử!”

Nghe Lý Giác như vậy nói, Tây Lương quân các tướng sĩ sôi nổi gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Lý tướng quân nói rất đúng nha!”

Chỉ là ở một cái nháy mắt, Lý Giác liền xảo dùng việc này, đem Lương Châu chư tướng tâm cùng Lữ Bố hoàn toàn phân cách mở

ra, cũng mượn sức tới rồi hắn bên này.

Lữ Bố trong lòng nín thở, com mắng mi trừng mục, hận không đi lên đá chết Lý Giác…… Kiêm mang đá chết sở hữu Tây Lương chư tướng.

Đá sau khi chết đem này đó hỗn đản từng cái lột da.

Lý Giác thấy Lữ Bố chỉ là hung hăng trừng mắt chính mình không nói lời nào, mày nhăn lại, hơi mang châm chọc nói: “Tướng quốc mới vừa một bị bệnh, ôn hầu liền không muốn vì tướng quốc phân ưu, ha hả, thật là hảo một phần phụ tử chi tình.”

Lữ Bố song quyền nắm chặt, cốt khớp xương phát ra “Lạc đi lạc đi” tiếng vang.

Liền ở ngay lúc này, đi theo Lữ Bố cùng mà đến Cao Thuận ở phía sau nhẹ nhàng túm một chút Lữ Bố, thấp giọng khuyên nhủ: “Ôn hầu tạm thời nhẫn nại, tướng quốc bị bệnh, nhưng lại chưa chắc sẽ không hảo lên, trước mắt Lý Giác chấp chưởng tam quân mạch máu, vì ngày sau so đo, còn thỉnh ôn hầu tạm thời ẩn nhẫn, đãi trở về Trường An, thấy Lý Nho, suy nghĩ biện pháp cùng Lý Giác luận dài ngắn không muộn.”

Lữ Bố thật sâu hít một hơi, đem lửa giận áp với trong ngực.

Hắn rốt cuộc cũng là phi hùng nhân vật, cũng không phải chỉ biết một mặt cầm cường đấu tàn nhẫn, có chút thời điểm, Lữ Bố cũng là có thể ẩn nhẫn.

Hắn cuối cùng, vẫn là đáp ứng rồi Lý Giác đám người yêu cầu.

------oOo------

Chương 270: Lữ Bố, sát không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở làm tốt hết thảy quy hoạch lúc sau, Tây Lương quân bắt đầu hướng về Quan Trung nhanh chóng lui lại mà đi.

Mà Tây Lương quân lui lại chi tình, tắc lại sớm tại Viên Thiệu đám người dự kiến bên trong.

Rốt cuộc Mã Đằng cùng Hàn Toại khởi binh tiến công Trường An, đó là Viên Thiệu cùng Đào Thương đám người chuẩn bị, hết thảy phát triển, giờ phút này đều ở Viên tào đào tam gia liên minh tính toán bên trong.

Tây Lương quân lui lại lúc sau, Viên Thiệu đám người ngay sau đó an bài nổi lên truy kích Đổng Trác công việc.

Viên, tào, đào binh phân ba đường, các lãnh này chức, thẳng đến phía tây hành quân, đối Đổng Trác sau quân đánh lén.

Lý Giác dù sao cũng là Tây Lương quân thượng tướng, hắn lần này lui lại áp dụng loạn trung thủ thắng sách lược, đem Tây Lương quân binh mã chia làm vài luồng, điểm lộ hướng về phía tây mà đi, phân biệt thông qua ruồi trì, Thủ Dương Sơn, nghiêu quan chờ các con đường phân biệt bôn Quan Trung hoảng sợ mà đi.

Bởi vì Lý Giác biết, Quan Đông chư hầu mục tiêu nhất định là chủ công Đổng Trác, chỉ cần đem binh mã chia làm vài luồng, Viên Thiệu đám người liền đoán không ra Đổng Trác đông hướng, như vậy liền có thể ở nhỏ nhất tổn thất dưới tình huống, rút về Quan Trung cảnh nội.

Mà Lữ Bố Tịnh Châu quân lại phi thường đặc thù, Tịnh Châu quân tuy rằng cũng là đơn độc hành động, nhưng cũng không lui lại, mà là bị Lý Giác an bài gánh vác kết thúc sau công tác, thế Đổng Trác ngăn trở Viên Thiệu đám người mãnh công.

Viên Thiệu đám người trong lòng sáng trong, bọn họ cũng không chỉ vào một trận chiến này là có thể đủ giết chết Đổng Trác, chỉ là vì thừa quân địch lui lại, có thể lớn nhất trình độ thu hoạch một ít ích lợi.

Đào Thương cũng là như thế làm tưởng…… Quan trọng nhất chính là, hắn biết, Đổng Trác thân thể trạng huống đã không cho phép hắn căng đã bao lâu.

Một trận chiến này, liền tính là cấp Đổng Trác phúng đi.

Đổng Trác binh mã hoảng sợ mà đi, tuy có Lữ Bố cản phía sau, nhưng cũng là ngăn không được tam gia liên quân đuổi giết.

Tào quân lấy Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân chờ tinh thông binh pháp chiến trận thượng tướng vì trước bộ, Viên Thiệu quân tắc lấy Khúc Nghĩa, Hàn Mãnh đám người vì trước bộ, Đào Thương quân lấy Từ Hoảng vì trước bộ tiên phong quân, đối Lữ Bố quân tiến hành rồi đến từ bất đồng phương hướng mãnh liệt công kích.

Tịnh Châu quân sĩ khí vốn là không cao, hơn nữa Lữ Bố đối lần này cản phía sau vốn chính là hơi có chút mâu thuẫn, đánh lên trượng tới uể oải ỉu xìu, pha bất tận tâm, thực mau khiến cho tam gia binh mã phá tan ngăn trở, thẳng đến Tây Lương quân sau trận mà đi.

Cũng không biết Lữ Bố thằng nhãi này có phải hay không cố ý.

Tịnh Châu quân ở bị tam gia chư hầu binh mã sau khi đột phá, cũng là vô tâm ham chiến, ở Lữ Bố dẫn dắt hạ, thẳng đến Thủ Dương Sơn địa giới mà đi……

Ở Lữ Bố trong lòng, Quan Đông chư hầu nếu là phá tan chính mình ngăn trở, tắc nhất định là sẽ thẳng đến Tây Lương quân đuổi giết

mà đi, thề lấy Đổng Trác thủ cấp.

Lữ Bố đoán trúng hơn phân nửa, nhưng lại có một bộ phận nhỏ vượt quá hắn đoán trước ở ngoài.

Đào Thương tựa hồ đối Đổng Trác đầu không có hứng thú, hắn mặc cho Viên Thiệu cùng Tào Tháo đuổi theo, chính mình còn lại là một cái kính đi theo Lữ Bố cắn……

Đào Thương hiện tại đối Đổng Trác đầu người lại không có hứng thú, bởi vì hắn đại khái có thể đoán được Đổng Trác thân thể trạng huống, hắn đối một cái đã sắp chết đi kiêu hùng không có hứng thú.

Hắn hiện tại cảm thấy hứng thú, chỉ có vị kia nhân trung Lữ Bố.

Lữ Bố phi thường tưởng cùng Đào Thương hảo hảo chiến một hồi, vấn đề cố tình là Lý Giác phân phối cấp Lữ Bố binh lương không nhiều lắm, nếu là không nhanh chóng lui về Quan Trung, cùng Đào Thương quân kéo dài lâu ngày, vạn nhất lại bị quay đầu mà đến Viên Thiệu cùng Tào Tháo đám người giáp công, kia Lữ Bố liền nguy hiểm.

Bởi vậy, Lữ Bố tuy rằng hận Đào Thương hận ngứa răng, nhưng tình huống bức bách Lữ Bố không thể cùng Đào Thương chính diện giao thủ, hắn chỉ có thể mặc cho này chỉ chó điên dùng sức cắn chính mình mông.

Lữ Bố binh mã ở đến Thủ Dương Sơn địa giới phía trước, đã lục tục bị Từ Châu quân đuổi giết binh mã công kích ba lần, mỗi một lần Tịnh Châu quân đều sẽ đã chịu bất đồng trình độ tổn thương.

Mỗi một lần nghe được binh mã tổn thất tình huống, Lữ Bố huyết áp liền hướng về phía trước tiêu thăng một lần.

Họ Đào tiểu con bê, thực sự là đáng giận cực kỳ!

Từ Châu quân binh mã, quả thực giống như là con rệp giống nhau, gắt gao dán hắn, giống như con cóc phác chân mặt giống nhau,

không cắn người ghê tởm người.

Thời gian dài, Lữ Bố rốt cuộc chịu không nổi.

Này cũng quá khi dễ người!

Hắn rốt cuộc chính là phi hùng nhân vật, há có thể vẫn luôn chịu đựng như vậy bị động cục diện?

Lữ Bố tìm được Trương Liêu cùng Cao Thuận, thương lượng hẳn là như thế nào giải quyết rớt phía sau lâu lâu, liền tới đây ghê tởm chính mình một chút truy binh.

Ở tìm người thương nghị điểm này thượng, Lữ Bố còn xem như có chút ánh mắt, Ngụy Tục tuy rằng là hắn thân thích, nhưng thật đương có yêu cầu động não thời điểm, Lữ Bố giống nhau không nước tiểu hắn, hắn trong lòng biết chỉ có Trương Liêu cùng Cao Thuận mới có thể giúp chính mình giải quyết nan đề.

Lữ Bố người này, kỳ thật ở trình độ nhất định thượng, vẫn là rất anh minh.

Mấy phen thương lượng dưới, đảo vẫn là thật làm Cao Thuận nghĩ tới một cái biện pháp có thể thử một lần.

Dựa theo Cao Thuận phân tích, trước mắt Đào Thương quân theo sát ở bên ta lúc sau, khi không thường liền sẽ tổ chức một đợt sắc bén tiến công, đối bên ta làm ra không thâm không cạn quấy rầy, đối mặt chiến lực cường hãn Tịnh Châu quân, Đào Thương sở dĩ dám như vậy kiêu ngạo, không ngoài với hắn tự nhận là Tịnh Châu quân giờ phút này chính sốt ruột hoảng hốt lui lại, không dám hồi binh làm ra hữu hiệu phản kích, để tránh hãm sâu trận địa địch, vạn kiếp bất phục.

Bên ta tuy rằng xác thật không thể xoay người cùng Đào Thương dây dưa ác chiến, nhưng một khi tiến vào Thủ Dương Sơn địa giới, có lẽ có thể ở nơi đó đối Đào Thương triển khai một hồi mai phục chiến.

Mai phục chiến, không phạm pháp đi!

Thủ Dương Sơn ở vào vị nguyên phía đông nam hướng, dãy núi vờn quanh, sơn thế cực cao, nhân này liệt dãy núi đứng đầu, ánh mặt trời trước chiếu mà được gọi là, tố lấy kỳ tú xưng, là cổ tơ lụa nam trên đường một viên mỹ lệ minh châu, thương triều những năm cuối, Bá Di thúc tề từng hôn mê ở nơi này.

Tịnh Châu quân hoàn toàn có thể ở chỗ này tìm kiếm đến thích hợp mai phục chỗ, binh tướng mã nấp trong Thủ Dương Sơn núi rừng bên trong, sau đó trên cao nhìn xuống, xuất kỳ bất ý đánh úp, đánh Đào Thương một cái trở tay không kịp.

Liền tính diệt không được Đào Thương, nói vậy cũng có thể trọng tỏa Từ Châu quân nhuệ khí, lệnh này biết khó mà lui, không ở cắn chặt bên ta.

Đối với Cao Thuận hiến kế, Lữ Bố tỏ vẻ phi thường tán thưởng, hắn cơ hồ là lập tức liền tiếp thu Cao Thuận hiến kế.

Họ Đào nhãi con! Ngươi cấp bổn đem rửa sạch sẽ cổ chờ!

……

……

Thủ Dương Sơn.

Lữ Bố binh mã dựa theo Cao Thuận gián ngôn, ở Thủ Dương Sơn trung một chỗ vùng núi tiến hành rồi mai phục.

Bọn họ gối giáo chờ sáng, lấy tịnh chế động, chỉ còn chờ Đào Thương đến, liền đối này làm ra trí mạng hữu hiệu một kích.

Liền nguyệt tới khuất nhục, phẫn hận, oán độc tất cả đều nghẹn ở Tịnh Châu quân nội tâm trung, bọn họ trong lòng giờ phút này đều chờ đợi Từ Châu quân chạy nhanh tới. Sau đó bọn họ liền có thể đem này luân phiên oán hận cùng khuất nhục, hết thảy đều phát tiết ở những cái đó Từ Châu binh trên người.

Ly Lữ Bố quân mai phục sơn gian mười dặm ở ngoài, Đào Thương binh mã đã hành đến tới rồi Thủ Dương Sơn địa giới.

Xa xa nhìn địa thế hiểm yếu, dãy núi chênh vênh Thủ Dương Sơn mạch, Quách Gia vui mừng lộ ra vẻ tươi cười.

“Thật là một chỗ có thể mai phục binh mã phục kích tuyệt hảo nơi nha.”

Đào Thương ở Quách Gia bên người tán thưởng phụ họa, cười nói: “Làm ca ca nói không tồi…… Hơn nữa nơi này cũng là một chỗ có thể hạ táng tuyệt hảo nơi.”

Hai người trong lòng biết rõ ràng, nhìn nhau cười.

Quách Gia vuốt trơn bóng cằm, híp mắt quan sát đến Thủ Dương Sơn mạch các nơi địa hình, ở trong lòng cẩn thận phân tích.

Không bao lâu, Quách Gia đem ánh mắt dừng ở một chỗ địa thế không cao, nhưng lại lâm lộ kỳ đẩu đoạn sơn sơn pha.

Cẩn thận quan sát một lúc sau, Quách Gia vỗ tay nói: “Quách mỗ nếu là Lữ Bố bản nhân, liền sẽ binh tướng mã an trát ở kia chỗ lưng chừng núi bên trong, chỉ chờ chúng ta qua đi, liền huy quân xông thẳng xuống núi, lấy thế nhưng toàn công.”

Đào Thương cũng không phản bác, hắn phi thường tin tưởng Quách Gia đối chiến trường tình thế phán đoán.

Hắn chỉ là cười nhìn Quách Gia: “Có thể mai phục binh mã vùng núi, giống như không ngừng kia một chỗ, Quách Đại tiên sinh vì sao lại đối Lữ Bố an bài bố trí như thế khẳng định?”

Quách Gia sắc mặt trầm xuống, chỉ vào kia chỗ núi non nói: “Bởi vậy nơi đó có sát khí!”

Thằng nhãi này còn sẽ xem sát khí đâu?

Tinh tế cân nhắc một hồi, Đào Thương nghĩ thông suốt, trực tiếp chọc lộ Quách Gia.

“Ngươi cũng thật có thể nháo, còn sát khí đâu…… Rõ ràng chính là nhiều như vậy sơn gian, chỉ có kia một chỗ thượng có cỏ cây, sườn núi đẩu không dứt, có thể an bài ngựa giấu kín, Lữ Bố chung quy là luyến tiếc hắn chiến mã, ngươi đương đào mỗ ngốc là không?”

Quách Gia sắc mặt đỏ lên, cười hắc hắc: “Ít nhất ngươi không phải thật bổn……”

Trang bức không giả dạng làm, lãng tử hôm nay nhiều ít có điểm hổ thẹn.

Đào Thương nhẹ nhàng ném roi ngựa tử, mắt nhìn kia chỗ bị Quách Gia xưng là Lữ Bố chôn dấu phục binh vùng núi, nói: “Nếu quách tiên sinh đã đoán được Lữ Bố mai phục tại nơi đó, kia kế tiếp chúng ta hẳn là như thế nào làm?”

Quách Gia khóe miệng đột nhiên lộ ra một tia quỷ dị tươi cười.

“Đào đại công tử, Quách mỗ đưa ngươi một phần tám ngày công lớn, này công nếu thành, ngươi từ đây đem danh chấn thiên hạ, danh vọng đạt tới đỉnh núi, này công ngươi có nghĩ muốn?”

Nghe xong Quách Gia lời này, Đào Thương trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

Tiểu tử này nói như vậy khẳng định, không phải là có miêu nị đi.

“Cái gì công lao? Ngươi nhưng đừng mông ta!”

Quách Gia bình tĩnh nhìn Đào Thương, gằn từng chữ một đối hắn nói: “Sát, Lữ, bố.”

Đào Thương nghe vậy mày tức khắc nhăn chặt.

Quách Gia thấy Đào Thương không có đáp lời, thế hắn nói: “Lữ Bố là thiên hạ đệ nhất mãnh tướng, hắn hiện tại tự cho là đắc kế, mai

phục tại Thủ Dương Sơn trong vòng, kỳ thật thật là đã đem chính mình lâm vào tuyệt lộ, Quách mỗ hiện tại, có tin tưởng không uổng một binh một tốt, là có thể bắt lấy Lữ Bố tánh mạng, cho ngươi thành tựu cái thế kỳ công…… Thế nào, tâm động không tâm động? Việc này nếu thành, ngươi cấp Quách mỗ trường điểm lương tháng như thế nào.”

Đào Thương trầm tư hồi lâu, lại đột nhiên lắc lắc đầu: “Ta hiện tại không nghĩ muốn Lữ Bố tánh mạng, vẫn là không cần lộng chết hắn.”

Quách Gia hít ngược một hơi khí lạnh.

“Vì không cho Quách mỗ trường tiền, ngươi liền Lữ Bố tánh mạng đều từ bỏ?…… Ngươi cũng quá moi chút đi.”

Đào Thương cười hắc hắc, lắc lắc đầu nói: “Này chỉ là một bộ phận nguyên nhân mà thôi.”

Có chút lời nói hắn tạm thời còn không thể cùng Quách Gia nói.

Y theo lịch sử tình huống suy đoán, Đào Thương cho rằng Đổng Trác sau khi chết, lấy Tây Lương quân cùng Tịnh Châu quân như nước với lửa quan hệ, Lữ Bố cùng Lý Giác ở Quan Trung tất nhiên sẽ có một phen tranh quyền chi đấu.

Nhưng lịch sử đã bất công, hai người bọn họ đến tột cùng ai sẽ thắng ai sẽ phụ, hiện tại tạm thời đều khó mà nói.

Hai bên nội chiến, vô luận thắng bại như thế nào, tất nhiên đều sẽ đại biên độ suy yếu Đổng Trác quân cũ bộ thực lực, nhưng nếu Lữ Bố hiện tại đã chết, trận này nội chiến rất có khả năng liền sẽ biến mất với vô hình, đối với Quan Đông chư hầu tới nói, này cũng không phải là cái gì sự tình tốt.

Tây Lương quân cùng Tịnh Châu quân hổ lang đồ đệ, làm cho bọn họ nội chiến lập tức, vẫn là tốt nhất.

Bằng không Đổng Trác tuy chết, lấy bọn họ quân thế cùng Quan Trung chi giàu có và đông đúc, Quan Đông chư hầu đối mặt vẫn như cũ là một con nằm ở phương tây bàng nhiên cự thú.

Tốt nhất vẫn là làm cho bọn họ nháo phân liệt hảo.

Mà thất bại một phương, nếu bất tử nói, rất có khả năng liền sẽ bị đuổi ra Quan Trung.

Tào Tháo cùng Viên Thiệu ở Từ Châu phía tây cùng Tây Bắc mặt, hai đại thế lực như mặt trời ban trưa, nếu là không có Quan Trung quân phiệt thế lực ra tới quấy Trung Nguyên nước đục, mặc cho Viên tào hai người như vậy dã man thức sinh trưởng đi xuống……

Đào Thương cảm thấy chính mình mạng nhỏ, cơ bản cũng liền hỗn đến cùng.

Nếu là có Viên Thiệu cấp bậc thực lực cùng kêu gọi lực, Đào Thương hiện tại làm chết Lữ Bố một chút tật xấu không có, thiếu một cái biến số tỉnh một phần tâm.

Đáng tiếc Đào Thương không phải Viên Thiệu, Từ Châu thế lực cũng xa thua kém Viên, tào.

Nếu tưởng tiếp tục phát triển lớn mạnh cầu sinh, vậy cần thiết làm thiên hạ nhiều một phân biến số tồn tại, không thể làm Tào Tháo cùng Viên Thiệu, ở không hề trở ngại dưới tình huống sinh trưởng đi xuống.

Đương nhiên, Lữ Bố hổ lang đồ đệ, lưu lại hắn, về sau sẽ là cái tình huống như thế nào, thật đúng là chính là không nhất định nói.

Nhưng này đó là, rốt cuộc đều là hắn lấy người xuyên việt thân phận tiến hành một ít suy đoán, dựa không đáng tin cậy Đào Thương không dám cam đoan.

Trước mắt Đào Thương chỉ có thể là đánh cuộc!

------oOo------

Chương 271: âm nhạc đệ 1 người

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ngươi thật không tính toán muốn Lữ Bố tánh mạng?” Quách Gia lại một lần ra tiếng dò hỏi Đào Thương nói.

Đào Thương hạ quyết tâm, kiên định lắc lắc đầu: “Phóng hắn một con đường sống.”

“Thật sự không tính toán muốn, ngươi xác định?”

“Ta xác định!”

“Ai ~ Quách mỗ lương tháng lại xong rồi!”

Quách Gia một tiếng thở dài, sầu lo nhìn nơi xa sơn gian, tiếc hận nói: “Cũng thế, tiền đảo chỉ là việc nhỏ, vấn đề là, cơ hội này thực sự là đáng tiếc, kia chính là thiên hạ đệ nhất mãnh tướng a, lộng chết hắn, ngẫm lại liền thoải mái……

Đào Thương hơi hơi mỉm cười: “Về sau sẽ có cơ hội.”

Quách Gia một mạt cái mũi, chậm rì rì nói: “Tuy rằng như thế, nhưng này trượng, vẫn là muốn đánh.”

Đào Thương xoay người xuống ngựa, tìm một chỗ sạch sẽ cục đá ngồi xuống, đối Quách Gia nói: “Ngươi nếu trong lòng đã có chủ ý, kia cụ thể như thế nào làm, liền từ ngươi thay truyền lệnh đi, đào mỗ nhìn xem ngươi có thể chơi ra cái gì hoa tới.”

Quách Gia ha ha cười, cũng là xoay người xuống ngựa, trước đối Đào Thương làm vái chào, cảm tạ nói: “Đa tạ phủ quân tín nhiệm.”

Theo sau liền thấy hắn đầu tiên là ngẩng đầu nhìn trời, duỗi tay cảm giác một chút lúc này hướng gió cùng sức gió, vừa lòng gật gật đầu, sau đó xoay người phân phó tùy tùng nói: “Lấy Quách mỗ cầm tới.”

Đào Thương thấy thế không khỏi một nhếch miệng.

Đánh giặc còn đánh đàn? Họ Quách cũng quá có thể trang trứng.

Này nói rõ là muốn khoe khoang tiết tấu a.

Đây chính là đánh giặc đâu, một chút đều không nghiêm túc.

Chu Du đánh Xích Bích, cũng chưa chắc có hắn lớn như vậy phổ đi

……

Keng keng keng ~~

“Bình sinh với quốc hề, khéo vùng quê.”

Leng keng leng keng ~

“Ngôn ngữ nột sáp hề, lại vô cường phụ.”

Leng keng leng keng đinh ~

“Thiển trí biển có thể hề, nghe thấy lại quả.”

Quách Gia tiếng đàn cùng với chính hắn tiếng ca, ở trong núi tiếng vọng, theo thanh phong cũng là sâu kín truyền tới Lữ Bố đám người mai phục binh mã sơn li bên trong.

Lữ Bố giờ phút này chính gối giáo chờ sáng, nóng lòng muốn thử chờ đợi đào quân đã đến sau, liền tức xuống núi đại sát một hồi.

Đột nhiên mơ hồ nghe được cầm khúc truyền đến, ở giữa còn cùng với tiếng ca, Lữ Bố không khỏi có chút ngây người.

Này ai a? Như vậy chẳng phân biệt thời điểm.

Lữ Bố nghi hoặc tả hữu quan vọng, nhìn bên người hầu đứng ở hắn bên cạnh vài vị tướng lãnh, ngạc nhiên nói: “Là cái nào ở kia quỷ gào đâu?”

Tống hiến cùng Hách Manh đám người, đều là nghi hoặc lắc lắc đầu, không rõ nguyên do.

Trương Liêu so với này đó chỉ biết đánh giặc trong quân mọi rợ, hiển nhiên là nhiều chút văn hóa nội tình, hắn rung đùi đắc ý nhắm mắt lắng nghe một hồi, loát theo chòm râu, cảm khái đánh giá: “Này khúc chính là sửa tự 《bảy gián》 trung sơ phóng…… Ân, đạn còn xem như không tồi, thật sự là có chút ý nhị, chính là tiếng đàn không như thế nào điều hảo, đó là loại kém mặt hàng……”

Lữ Bố kinh ngạc nhìn Trương Liêu, hiếu kỳ nói: “Văn xa cũng thông âm luật chăng?”

Trương Liêu khiêm tốn vẫy vẫy tay, nói: “Làm ôn hầu chê cười, liêu chỉ là lược hiểu.”

Lữ Bố kỳ quái nói: “Bố nãi thô nhân, ngày thường không đọc sách, xin hỏi văn xa, này 《sơ phóng》 một từ, trong đó chính là làm giải thích thế nào ý?”

Trương Liêu thấy mọi người đều là vẻ mặt mộng bức nhìn chính mình, trong lúc nhất thời tin tưởng tăng gấp bội.

Hắn tự nhiên là sẽ không từ bỏ cái này ở mọi người trong lòng mở ra tài học trang bức cơ hội tốt, ngay sau đó thanh thanh yết hầu, đối mọi người giải thích nói.

“Sơ phóng thuộc về 《bảy gián》 trung một phú, chính là hiếu võ hoàng đế tại vị khi, danh sư Đông Phương Sóc sở làm nên từ phú, trong đó chi ý, nãi nói về Khuất Nguyên cũng, tẫn vẽ Khuất Nguyên trên đời khi bị hoài vương tin mà thấy nghi, trung mà bị báng, trung trinh tao bỏ, vô tội bị lưu đày chi khổ sở buồn bực……”

Mọi người nghe đến đó, đều là bừng tỉnh gật đầu, liền kém cùng nhau vì hắn vỗ tay reo hò.

Trương tướng quân thật là hảo tu dưỡng, hảo học thức…… Tịnh Châu quân nhân trung biết chữ đều thiếu, có thể có loại này văn hóa trình độ người, thực sự là không nhiều lắm.

Chỉ có Lữ Bố nhíu mày, trong lòng theo bản năng, thế nhưng là đem Trương Liêu vừa mới những lời này đó an tới rồi chính mình trên người.

Tin mà thấy nghi, trung mà bị báng, trung trinh tao bỏ?

Này nói, như thế nào có điểm như là hiện tại chính mình đâu?

Từ từ!

Hiện tại chính mình……

Lữ Bố chợt cả kinh, nháy mắt đó là mồ hôi lạnh đầm đìa,

Hắn vội vàng đứng dậy cao quát một tiếng: “Không hảo!”

Chúng tướng giờ phút này còn đều là trầm xâm ở tri thức hải dương trung, bị Lữ Bố lúc kinh lúc rống đột nhiên hoảng sợ.

Ôn hầu ở hôm nay trận này khó được học thuật giao lưu trung, lại là tội phạm quan trọng cái gì tà phong a?

Nhưng Lữ Bố nói, ngay sau đó đem chư tướng túm về tới hiện thực giữa.

“Họ Đào tiểu tử biết bổn đem mai phục tại này!”

Lữ Bố nói mới vừa nói xong, chợt thấy một người Tịnh Châu quân sĩ tốt vội vã bôn Lữ Bố chạy tới, kinh hoảng thất thố nói: “Ôn hầu! Ôn hầu! Ra đại sự!”

Lữ Bố trong lòng tức khắc trầm xuống, vội nói: “Ra chuyện gì?”

“Đào quân phóng hỏa thiêu sơn!”

……

……

Nương chính phù hợp hỏa thế hướng gió, đào quân binh phân hai bộ, một bộ dẫn châm mồi lửa, ở dưới chân núi nhóm lửa, mà mặt khác một bộ còn lại là dùng hỏa tiễn, hướng về sơn gian thảo lâm cuồng bắn.

Hỏa mượn phong thế, hơn nữa thời tiết đã là nóng bức, mà Lữ Bố sở đãi chi núi rừng trung cỏ cây pha thịnh, nhân vi hạ ngọn lửa tức thì liền đem lưng chừng núi dưới biến thành một mảnh biển lửa, cuồn cuộn sóng nhiệt bạn mượn dùng phong thế, diễn tấu ở mai phục với sơn gian Tịnh Châu quân tốt trên mặt, chỉ cảm thấy nóng rát đau đớn.

Sơn li mặt sau chính là cao nhai khó phàn, mà đào quân mặt khác hai lộ binh mã còn lại là cầm cường cung ngạnh nỏ bảo vệ cho sơn li đồ vật hai giác, không có hỏa thế địa phương, cũng chỉ có này hai nơi.

Bất quá lại cường nỏ trận bảo vệ cho này nói, Lữ Bố binh mã cũng là lao ra không được.

Nhìn đến như vậy tình thế, Đào Thương bừng tỉnh đại ngộ, lúc này mới minh bạch vừa mới Quách Gia vì cái gì dám chắc chắn nói bằng một trận liền có thể diệt trừ Lữ Bố.

Lữ Bố lại ngưu bức, hắn cũng không phải Tôn Ngộ Không, phóng tới lò luyện đan hắn cũng luyện không ra hoả nhãn kim tinh.

Thiêu xong sau hắn nhiều nhất cũng là có thể luyện ra hai viên sỏi mật mà thôi.

Mà Quách Gia giờ phút này một bên đánh đàn ngâm xướng, một bên có điều không nhứ phân phó các bộ binh mã thiêu sơn đổ lộ, rất

có đàm tiếu gian, tường lỗ hôi phi yên diệt tuyệt đại quân sư khí khái.

Quách Gia cấp các bộ phân phó nhiệm vụ xong sau, lại lần thứ hai đàn hát một đầu 《 bảy gián 》 trung trầm giang, theo sau mới cười ha hả nhìn về phía Đào Thương, trêu đùa: “Phủ quân đại nhân, Quách mỗ âm luật khả năng như thế nào? Còn thỉnh ngài chỉ điểm một vài.”

Đào Thương vẫn luôn ở quan sát hắn.

Này hội kiến Quách Gia rốt cuộc trang xong rồi trứng, không khỏi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Còn không phải là chỉ huy binh mã thiêu cái sơn sao? Nhìn đem ngươi có thể…… Ngươi vừa ra tràng còn phải tự mang cái bối cảnh âm nhạc, làm ta này vai chính về sau còn hỗn không lăn lộn?”

Quách Gia không nghe hiểu Đào Thương trong lời nói chi ý, ngạc nhiên nói: “Cái gì là…… Bối cảnh âm nhạc?”

Đào Thương hừ một tiếng, chậm rì rì nói: “BGM, giống kiều đại hiệp giống nhau lên sân khấu khiêng loa cái loại này.”

Quách Gia càng là hồ đồ.

“Ngươi đừng nói những cái đó Quách mỗ không rõ, ngươi liền nói Quách mỗ đánh đàn ngâm tụng chi gian, vây khốn Lữ Bố, có phải hay không rất có cổ chi nho tướng chi tư, chỉ điểm vạn quân với đàm tiếu chi khí?”

Đào Thương dùng sức gật gật đầu, vươn ngón tay cái: “Ngươi ngưu…… Ở chúng ta Từ Châu quân giữa, trừ bỏ Cam Ninh ở ngoài, liền thuộc ngươi nhất tinh thông âm luật.”

“Cái gì?!”

Quách Gia nghe xong lời này, hơi có chút không phục: “Cam Ninh kia tư thô nhân một cái, luận cập âm luật như thế nào có thể cùng

Quách mỗ so sánh với? Ngươi rốt cuộc có thể hay không nghe a!”

Đào Thương nhún vai: “Như thế nào không thể so a, trên đời này giống Cam Ninh như vậy đam mê âm nhạc người, chính là không nhiều lắm, nhân gia đường đi đều kéo tĩnh.”

Quách Gia ngây người ngẩn ngơ, trong lúc nhất thời có điểm không quá minh bạch.

Không bao lâu, quỷ tài phương chợt vừa tỉnh, nghĩ đến Cam Ninh được xưng cầm phàm tặc, trên eo mỗi ngày treo một chuỗi đại lục lạc.

Hắn đường đi xác thật là kéo tĩnh.

Tưởng tượng đến nơi đây, Quách Gia không khỏi có chút buồn bực, hận không thể đi lên đau tấu Đào Thương một đốn.

Nào có như vậy giày xéo người?

Đáng tiếc chính là, hắn thể trạng hạt ở là đánh không lại họ Đào.

Đào Thương quan vọng cuồn cuộn bốc khói sơn li, ngữ khí pha là có chút bất an nói: “Ngươi nhưng đến chú ý chút hỏa hậu, đừng thật đem Lữ Bố nướng chín, ta nói, hiện tại còn không hy vọng hắn chết.”

Quách Gia mắt trợn trắng, nói: “Yên tâm đi, Quách mỗ không mang muối ăn, lúc này đây nướng bất tử hắn! Kia hỏa thế tuy rằng mãnh, nhưng tạm thời bất quá chỉ có thể đốt tới lưng chừng núi, nhiều nhất cũng bất quá là sặc người mà thôi, tạm thời sẽ không nguy hiểm cho Lữ Bố tánh mạng…… Đãi Lữ Bố không bao lâu hướng dưới chân núi hướng vài lần chịu trở lúc sau, tự nhiên liền sẽ thành thật, đến lúc đó ngươi lại qua đi bán người khác tình đó là.”

“Làm ca ca lo lắng…… Quay đầu lại ta thỉnh ngươi ăn nướng chuỗi dài.”

------oOo------

Chương 272: quân tử cùng ôn hầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chính như Quách Gia lời nói, Đào Thương quân phóng hỏa thiêu sơn lúc sau, Lữ Bố thấy hỏa thế thật lớn, dưới trướng binh lính lại kinh hoảng thất thố, ngay sau đó bắt đầu tổ chức binh mã hướng dưới chân núi đồ vật hai sườn hẹp khẩu phá vây.

Vấn đề là, lúc này hai đường hẹp khẩu, đã bị Cam Ninh cùng Từ Hoảng hai đạo nhân mã, dùng sức mạnh cung ngạnh nỏ gắt gao bảo vệ cho, con đường hẹp hòi, mặc cho thiên quân vạn mã cũng là xung đột không được.

Lữ Bố tổ chức binh mã tiến hành rồi vài lần xung phong, đáng tiếc đều không có thành công. Bọn họ ở sườn núi chỗ để lại đầy đất thi thể, sau đó liền vội vàng phản hồi trên núi.

Tịnh Châu quân sĩ tốt ở lửa lớn huân thiêu cùng cường nỏ áp bách hạ, không biết làm sao.

Liêu nhân lại sặc mũi khói đen, đã hoàn toàn làm Tịnh Châu quân đánh mất ý chí chiến đấu, này đó ngày thường thị huyết hiếu chiến sĩ tốt ở thiên nhiên khủng bố lực lượng hạ uy hiếp hạ, bắt đầu gào khóc khóc rống, một đám lộ tẫn trò hề, nhân loại trong lòng giấu ở khung trung nhút nhát cùng hèn mọn với lúc này giờ phút này hoàn toàn bạo phát ra tới.

Lữ Bố bản nhân cũng là bị yên huân váng đầu hoa mắt.

Hắn đứng ở đầu gió chỗ, bởi vì hỏa yên đã bắt đầu có chút thiếu oxy, suy nghĩ cũng là không lắm rõ ràng.

Lữ Bố trong lòng bi phẫn đan xen, không khỏi giơ thẳng lên trời trường kêu lên: “Trời xanh dục vong ta chăng?”

Không chỉ có là người, trên núi chiến mã bởi vì khói lửa mịt mù, cũng bắt đầu mất đi khống chế, phát sinh thật lớn rối loạn.

Ngựa tư minh tru lên hất chân sau, thanh âm đáng sợ, may là Lữ Bố quân sự trước đem ngựa buộc hảo, bằng không náo động dưới, còn không biết sẽ ra cái gì đại sự.

Vấn đề là Lữ Bố quân hiện tại liền người đều cố bất quá tới, lại làm sao có thời giờ có thể đi cố kỵ kinh hoảng chiến mã?

Liền ở Tịnh Châu quân cái này tiến thoái lưỡng nan thời điểm, Đào Thương tiêu tiêu sái sái chuẩn bị lên sân khấu.

Lửa lớn thiêu đốt ở trong núi, đem Lữ Bố quân sặc quỷ khóc sói gào, liền tính là tưởng tứ tán chạy tán loạn, nhưng đối mặt ngập trời hỏa thế, cùng đem hai bên thổ nói dùng ngạnh nỏ phá hỏng Đào Thương quân, Lữ Bố quân liền một chút biện pháp cũng không có, chỉ có thể lẳng lặng chờ chết.

Lữ Bố bản nhân giờ phút này, cũng đã lâm vào tuyệt vọng.

Hắn mấy phen tổ chức xung phong tấn công hai con đường khẩu, Đào Thương cường cung ngạnh nỏ đều phòng thủ ở một chút, bên ta quân thế hoàn toàn thi triển không khai, chẳng sợ Tịnh Châu quân sĩ tốt các đều là ba đầu sáu tay, ở như vậy tình hình hạ, cũng bất quá là bị bắn thành cái sàng kết cục.

Ngọn lửa giống như một đầu cự thú, đang ở gặm cắn Lữ Bố quân linh hồn cùng chiến ý.

Lữ Bố trong lòng minh bạch, cho dù lửa lớn cuối cùng thiêu không đến trên núi, nhưng ở cường yên huân liêu cùng hỏa thế khô nóng hạ, chờ đợi hỏa thế cuối cùng nhỏ, Đào Thương binh mã dĩ dật đãi lao, cũng có thể đem bên ta binh mã nhẹ nhàng bắt lấy.

Nghĩ đến đây, Lữ Bố trong lòng không khỏi nhấp nhoáng một tia bi thương, hắn lại lần nữa giơ thẳng lên trời thét dài, tẫn thở ra trong lòng bất mãn.

“Bổn đem tung hoành thiên hạ nhiều năm, không thể tưởng được hôm nay cư nhiên sẽ vong ở nơi này cũng!”

Liền ở ngay lúc này, bỗng nhiên lại nghe đến dưới chân núi truyền ra một trận nhẹ nhàng mà xa xưa tiếng la.

“Ôn hầu ở sao? Thái bình công tử gọi Lữ ôn hầu! Lặp lại, thái bình công tử gọi Lữ ôn hầu! Ôn hầu nghe được sao? Nghe được liền thỉnh phóng cái rắm.”

Đào Thương cầm một cái thiết chế nguyên thủy đại loa kèn hiệu —— giống như kèn sáo giống nhau, thượng tế hạ thô, đang ở dưới chân núi, đón hỏa thế, hướng về phía trên núi cao giọng hô quát Lữ Bố.

Lữ Bố nghe được Đào Thương kêu to, khóe miệng lộ ra một tia châm chọc tươi cười.

Thái bình công tử…… Kia không phải cái kia Đan Dương quận thủ Đào Thương nhã hào sao?

Này tiểu tặc quả nhiên là nhưng bực cực kỳ! Bổn đem đã là bị buộc nhập tuyệt cảnh, hắn thế nhưng còn muốn tới giáp mặt nhục nhã bản tướng quân một phen?

Thứ gì!

Bổn đem sinh tử sự tiểu, nhưng thành thật không thể bị này giáp mặt sở vũ nhục, nói cái gì cũng không thể tiếp hắn nói tra!

Quyết định chủ ý, Lữ Bố không nước tiểu hắn.

Đào Thương ở dưới chân núi cầm Đông Hán bản nguyên thủy đại loa hô một hồi lâu, thấy trên núi không người trả lời, không khỏi có chút nghi hoặc.

Hắn cẩn thận lật xem trong tay đại loa, trong lòng âm thầm nói thầm: “Này ngoạn ý chẳng lẽ là hỏng rồi?”

Xoay người sang chỗ khác, lại là thấy Bùi Tiền đứng ở chính mình phía sau cách đó không xa, Đào Thương ngay sau đó hướng hắn ngoắc ngón tay, ý bảo Bùi Tiền lại đây.

Bùi Tiền nghi hoặc đi đến Đào Thương bên người, lại thấy Đào Thương cười đối hắn nói: “Đem lỗ tai duỗi lại đây.”

Bùi Tiền thực nghe lời, nghiêng đầu đem hữu lỗ tai đưa qua đi.

Đào Thương giơ lên loa, hướng về phía Bùi Tiền hữu lỗ tai cao giọng hô quát một câu: “Nghe thấy sao?”

Bùi Tiền đầu tức khắc phảng phất muốn nổ mạnh giống nhau.

Lỗ tai hắn ầm ầm vang lên, trước mắt đồ vật cũng phảng phất biến thành song ảnh, đầu một mảnh hồn tương tương chỗ trống, không rõ nguyên do.

“Phủ quân nói cái gì?” Bùi Tiền lỗ tai giờ phút này ù tai nghiêm trọng.

Đào Thương buông loa, bình thường nói chuyện: “Ta đối với ngươi nói, ngươi nghe thấy sao?”

“Ngươi nói cái gì? Ta nghe không thấy!”

Đào Thương không ở hỏi hắn, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía trên núi, vò đầu ngạc nhiên nói: “Loa không tật xấu a…… Lữ Bố kia tư như thế nào liền nghe không thấy, chẳng lẽ là thằng nhãi này nghễnh ngãng?”

Yên lặng một chút lúc sau, Đào Thương lại một lần giơ lên loa, đối với trên núi hô to.

“Lữ Bố! Ta tìm ngươi không phải vì chuyện khác, chỉ là vì cho ngươi một con đường sống mà thôi! Ta hiện tại số ba cái số, ba cái số sau

ngươi nếu là không đáp lại, kia đào mỗ tiện lợi ngươi một lòng muốn chết…… Một, nhị!”

“Bản tướng quân tại đây!”

Đào Thương nói số không có số xong, liền ẩn ẩn nghe sơn gian phía trên, một cái phảng phất khởi tử hồi sinh, tràn ngập tinh thần phấn chấn sức sống thanh âm như lôi đình trá nhiên vang lên, này thanh âm cực lớn, cơ hồ không hề Đào Thương đại loa dưới.

Lữ Bố vừa đi vừa mới uể oải không phấn chấn, muốn chết muốn sống bộ dáng, tìm một khối cao lớn nham thạch, thần uy phiêu phiêu đứng thẳng với sơn gian thượng, hắn mặt đã bị hỏa huân hắc, toàn thân cũng toàn là bụi đất, rất giống là vừa từ than nắm đôi bị người bắt được tới tượng đất giống nhau.

Nhưng hắn trên mặt thần sắc, lại cùng vừa mới bất đồng, đã khôi phục ngày thường gian lãnh lệ kiêu ngạo.

Đào Thương ở dưới chân núi mơ hồ nhìn hỏa thế hướng về phía trước cách đó không xa, đứng ở núi đá thượng giống như một tôn chiến thần, chân đạp nóng rực địa ngục Lữ Bố, trong lòng không khỏi cảm khái vạn ngàn.

Hắn bưng loa phát ra từ nội tâm tán thưởng nói: “Quá có phạm!”

“Khụ, khụ, khụ!”

Lữ Bố ở vào đầu gió, bị gió núi quát tới khói đặc huân rốt cuộc trang không được bức, bỗng nhiên cúi xuống thân đi, che lại cái mũi bắt đầu kịch liệt khụ sách, nước mũi nước mắt một phen tiếp một phen hoàn toàn không có vừa mới bắt đầu lên sân khấu uy vũ cùng khí phách, muốn nhiều đáng thương có bao nhiêu đáng thương.

“Họ Đào, ngươi có nói cái gì liền chạy nhanh giảng! Bổn tạm chấp nhận sắp chịu không nổi…… Sặc sát ngô cũng!”

Đào Thương kính nể biểu tình tức thì biến thành khinh thường.

“Một chút yên mà thôi, ngươi xem ngươi sặc cái kia hùng dạng……”

Lữ Bố ngồi xổm xuống thân thể, tận lực tránh đi hướng về phía trước bay tới nùng liệt khói đen, một đôi khói báo động gắt gao trừng mắt dưới chân núi Đào Thương, nghẹn ngào giọng nói gầm rú nói: “Họ Đào, ngươi rốt cuộc có nói cái gì muốn cùng bản tướng quân nói? Còn không mau mau nói tới!”

Có rắm chạy nhanh phóng a, không nhìn thấy hầu gia ta sắp bị sặc đã chết sao?

Này nhãi ranh vừa rồi có phải hay không nói phải cho bổn đem một con đường sống tới?

Đào Thương thói quen tính xoa xoa mũi tử, do dự một chút, mới vừa rồi nói.

“Ôn hầu, chúng ta hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, chỉ liêu phong hoa tuyết nguyệt, không nói chuyện quốc gia đại sự, ôn hầu chấp nhận không?”

Lữ Bố nghe vậy, hận không thể mắng tẫn Đào thị tổ tông mười tám đại.

Này đều khi nào?

Còn liêu cái gì phong hoa tuyết nguyệt?

Chúng ta căn bản không thân được không! Bổn đem đều phải bị sặc đã chết ngươi xem không sao!

Lữ Bố thật sâu hít một hơi, lại bởi vì hút vào quá nhiều khói đặc mà thiếu chút nữa bị sặc mơ hồ qua đi.

Hắn cường tự chống đỡ thân thể, nheo lại trung đôi mắt tản ra sâu kín lục quang.

“Đào công tử chẳng lẽ là ở trêu chọc bổn đem chăng?”

Đào Thương dùng loa cao giọng trả lời: “Đương nhiên không phải, ôn hầu chính là đương thời anh kiệt, đào mỗ ngưỡng mộ còn ngưỡng mộ bất quá tới, gì nói khinh nhờn?”

Lữ Bố lời nói trung rõ ràng có tức giận: “Vậy ngươi vừa mới cao uống nói muốn phóng bổn đem một con ngựa, hiện tại vì sao rồi lại không đề cập tới?”

“Ta không phải suy nghĩ trước phong hoa tuyết nguyệt lập tức sao?”

Lữ Bố sắc mặt rõ ràng có chút xanh lè.

“Khụ, khụ, khụ! Đào Thương, ngươi nói trước thả bổn đem sự, sau đó chúng ta lại phong hoa!”

Đào Thương nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Xem ngươi kia gấp gáp…… Chết tướng.”

Ở Tịnh Châu quân như thế khẩn trương ngưng trọng, sinh tử một đường thời khắc, Đào Thương cư nhiên toát ra nói như vậy, ở đây mọi người không khỏi sôi nổi ngây ngẩn cả người.

“Chết…… Chết tương?” Lữ Bố sắc mặt lại có chút xanh lè.

Lời này ý tứ hắn hiểu, chính là từ Đào Thương trong miệng nói ra, nó như thế nào liền như vậy biệt nữu đâu?

Đào Thương thật sâu hít một hơi, giương giọng hướng về phía trên núi Lữ Bố nói: “Ôn hầu chính là đương thời lương tướng, nhất thời người tài, vũ dũng cái thế vô song, quả thật là ta đại hán triều ít có lương tài mãnh tướng, hôm nay một trận chiến, ngươi ta các vì này chủ, đào mỗ tuy rằng thiết kế đem ôn hầu vây với Thủ Dương Sơn trung, nhưng ngẫm lại nếu là liền như vậy bị thương một vị mãnh tướng tánh mạng, thật sự là phí phạm của trời…… Ôn hầu, đào mỗ đi xuống không tay a!”

Lữ Bố mắt lé nhìn nhìn dưới chân núi vây chết chính mình ngọn lửa, còn có cái gì hai mặt thổ trên đường, bên ta mấy phen xung phong

lúc sau ném xuống kia một đống thi thể……

Hắn thực sự là lười đến cùng Đào Thương bẻ xả.

Không hạ thủ được đều như vậy…… Này nếu là hạ thủ được, bổn đem hôm nay chẳng phải là đến bị ngươi nghiền xương thành tro?

Đại trượng phu đương nhẫn dưới háng chi nhục, bản tướng quân hôm nay nhịn!

Lữ Bố lại lần nữa nghẹn ngào há mồm, hô: “Đào công tử đã là như thế yêu quý nhân tài, bổn đem không có hai lời, từ nay về sau, ta Lữ Bố này mệnh chính là của ngươi, bản tướng quân nguyện ý vì Đào công tử nghiệp lớn hiệu khuyển mã chi lao!”

Một phen nói ra tới, Lữ Bố phía sau chư vị tướng quân tức khắc đều thần sắc đại biến.

Lâm trận đi theo địch, này cũng không tránh khỏi quá không có cốt khí đi!?

Trương Liêu rất là giận này không tranh hướng về phía Lữ Bố rống lên một tiếng: “Ôn hầu! Trăm triệu không thể như thế!”

Lữ Bố vung tay lên, chặn Trương Liêu nói đầu, chỉ là nhìn chằm chằm dưới chân núi Đào Thương.

“Đào công tử nghĩ như thế nào?”

Đào Thương vuốt cằm, rất là nghiêm túc suy nghĩ một hồi, mới mở miệng nói: “Nghe nói ôn hầu mỗi một lần nhận tân chủ nhân thời điểm…… Giống như đều là mang thêm tặng đứa con trai……”

Lữ Bố nghe xong lời này tức khắc sửng sốt.

Tặng nhi tử?

Hắn mới đầu không có cân nhắc ra Đào Thương nói trung chi ý, suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Lữ Bố ở đinh nguyên trướng hạ khi quản đinh nguyên kêu cha, ở Đổng Trác trướng hạ khi quản Đổng Trác kêu cha, hiện giờ muốn quy phụ đến Đào Thương trướng hạ……

Lữ Bố mặt lập tức biến thành màu gan heo.

Họ Đào, con mẹ nó khinh người quá đáng!

------oOo------

Chương 273: giao ra Xích Thố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố gắt gao cắn môi, trong lòng có một loại khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt oán giận chi tình.

Tuy là hắn vẫn luôn bị thế nhân xưng là tam họ gia nô, nhưng quản một cái không đến hai mươi tiểu tử thúi kêu cha…… Cái này làm cho hắn như thế nào có thể khai được khẩu?

Đường đường phi đem, làm sao có thể làm ra này chờ bỉ ổi việc?

Đào Thương kỳ thật cũng không tính toán thật sự làm Lữ Bố như vậy kêu.

Thu một cái 40 trên dưới người đương con nuôi, sống thoát thoát đem chính mình bối phận làm cho như vậy cao, quá ghê tởm người nói.

“Ôn hầu, ngươi giống như hiểu lầm ý tứ của ta, ta nhưng cho tới bây giờ chưa nói làm ngươi đầu hàng với ta? Ở trên danh nghĩa, đào mỗ chính là hưởng ứng thiên tử chiếu thư thảo phạt nghịch tặc hán thần, mà ngươi lại là loạn thần tặc tử nanh vuốt, đã sử ngươi đầu hàng với ta, đào mỗ lại như thế nào có thể cùng loạn thần tặc tử thông đồng làm bậy?…… Vô pháp hướng thiên hạ giao đãi.”

Lữ Bố nghe xong lời này, thiếu chút nữa không khí điên rồi.

Thượng cột chủ động đầu hàng người khác, sau đó người khác còn không nước tiểu hắn.

Lữ Bố cảm tình thực bị thương.

“Họ Đào, ngươi an dám trêu chọc với ngô!”

Lữ Bố mắng mi trừng mục, trong cơn giận dữ,

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Ai chơi ngươi? Đào mỗ chỉ là nói có thể cho ngươi một con đường sống, nhưng ta chưa nói con đường này là làm ngươi đầu hàng, là ôn hầu chính mình tự mình đa tình…… Êm đẹp, ôn hầu một hai phải nhận ta đương cha làm chi? Ngươi nếu là sửa gọi là đào Lữ Bố, cũng thực sự là không dễ nghe.”

Lữ Bố ống phổi đều phải khí tạc.

Ai muốn nhận ngươi đương cha!

Đào Lữ Bố lại là cái quỷ gì?!

Sống mấy chục năm, Lữ Bố lần đầu tiên đụng tới như vậy nhất hào khiến người chán ghét nhân vật!

Tiểu tử này, thật là so Lý Giác cùng Tào Tháo còn muốn thiếu đánh!

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Tràn ngập sương khói đối Lữ Bố tới nói, giờ phút này đã biến thành mưa bụi, hoàn toàn không có Đào Thương cho hắn thương tổn càng thêm thật lớn.

“Ta đáp ứng thả ngươi một con đường sống, nhưng chưa nói muốn ngươi quy hàng! Nói thật đào mỗ đối với ngươi cũng không hiếm lạ…… Ôn hầu hôm nay nếu là tưởng giữ được này tánh mạng, chỉ cần lấy một kiện đồ vật tới đổi liền có thể.”

Lữ Bố trong lòng cầu sinh dục vọng lại một lần phát động, vừa mới đối Đào Thương ngập trời tức giận tức khắc hóa thành vô hình.

Hắn hầu kết vừa động, nuốt xuống một ngụm nước miếng, thanh âm run rẩy đối Đào Thương hô: “Ngươi nghĩ muốn cái gì đồ vật?”

Đào Thương khóe miệng dâng lên một tia ý cười.

“Bắt ngươi kia chiếc màu đỏ Ferrari tới đổi chính ngươi mệnh, thế nào?”

Lữ Bố dùng sức khấu khấu lỗ tai, có điểm không quá nghe rõ.

“Thứ gì?”

Đào Thương tươi cười biến càng thêm rõ ràng.

“Ta muốn —— chính là ôn hầu ngồi xuống tê phong ngựa Xích Thố cũng!”

Lữ Bố mơ hồ gian nghe được Đào Thương nói, không khỏi tức khắc ngây ngẩn cả người.

Đào Thương yêu cầu, so làm Lữ Bố uốn gối đầu hàng, càng làm cho hắn cảm thấy khó có thể chịu đựng.

Thân là một cái đấu tranh anh dũng, mỗi ngày đem não treo ở trên lưng quần võ tướng tới nói, ngồi xuống chiến mã liền giống như hắn sinh mệnh giống nhau quan trọng.

Đặc biệt là đối với Lữ Bố như vậy không có trải qua cái gì nghĩa lý giáo dục, sinh ra bản tính chính là tham lam ích kỷ người tới nói, tê phong ngựa Xích Thố quả thực so với hắn lão bà còn muốn quan trọng.

Họ Đào tiểu tể tử cư nhiên một mở miệng liền phải hắn lão bà!

Lữ Bố nương cuồn cuộn khói đặc, mơ hồ nhìn dưới chân núi cười ha hả Đào Thương, ngày thường cương nghị tuấn lãnh mặt, giờ phút này lại biến muốn nhiều xấu xí liền có bao nhiêu xấu xí.

“Ngươi…… Ngươi muốn ta ngựa Xích Thố làm gì?”

Đào Thương khó hiểu gãi gãi tóc, làm như không minh bạch Lữ Bố vì cái gì muốn hỏi ra như vậy kỳ quái vấn đề.

“Còn có thể làm gì? Kỵ a!”

Lữ Bố giận tím mặt.

Thằng nhãi này cư nhiên muốn kỵ lão bà của ta!

Trầm mặc một hồi, lại nghe triền núi phía trên, mơ hồ truyền đến Lữ Bố thê lương mà bi phẫn chửi bậy thanh.

“Đào Thương! Gian tặc! Nhữ này không biết xấu hổ súc sinh! Hầu gia chiêu ngươi chọc ngươi? Ngươi cư nhiên vừa mở miệng liền tác muốn bổn đem yêu nhất! Nghiệp chướng! Ngươi ngày sau tất nhiên không chết tử tế được!”

Đào Thương đứng ở dưới chân núi, kỳ quái quay đầu nhìn về phía Bùi Tiền nói: “Lữ Bố thằng nhãi này có phải hay không có tật xấu, lấy một con ngựa đổi hắn một cái mệnh, dưới bầu trời này chạy đi đâu tìm như vậy thích hợp mua bán? Ta cho hắn tốt như vậy một cái cơ hội, hắn cư nhiên còn mắng ta?…… Này mã ta không đổi! Cho ta tăng lớn hỏa lực lộng chết hắn!”

Bùi Tiền cười khuyên giải nói: “Phủ quân chớ ưu! Mã đối võ tướng tới nói vốn chính là giống như sinh mệnh giống nhau quan trọng, đặc biệt là Xích Thố như vậy thế gian khó tìm ngàn dặm danh câu, Lữ Bố nhất thời khó có thể tiếp thu cũng là có thể lý giải……”

Đào Thương bình phục một chút trong lòng bất mãn, nói thầm nói: “Nếu không phải vì thỏa mãn ta cái này mộng tưởng, ta hôm nay thế nào cũng phải lộng chết Lữ Bố không thể.”

Không chỉ có là Đào Thương, trên sườn núi Lữ Bố giờ phút này cũng đang ở bị người khuyên giải.

Trương Liêu gấp giọng nói: “Ôn hầu, tam quân tướng sĩ toàn nãi ôn hầu chi căn cơ cũng! Có Tịnh Châu quân ở, ôn hầu liền có thể rong ruổi thiên hạ, thành tựu nghiệp lớn! Trăm triệu không thể nhân nhất thời chi nóng nảy, mà chậm trễ đại sự!”

Cao Thuận cũng là một bên ho khan, một bên gián ngôn: “Ôn hầu muốn thành nghiệp lớn, gì tích một con ngựa gia?”

Lữ Bố hai tròng mắt đỏ đậm, ẩn ẩn trung làm như còn có một chút nước mắt ở hốc mắt trung lăn lộn.

Trương Liêu quay đầu nhìn nhìn sơn gian hỏa thế, nôn nóng dậm chân nói: “Ôn hầu! Thời gian không nhiều lắm! Còn thỉnh ôn hầu tốc làm quyết đoán!”

Lữ Bố cắn răng khí nghiến răng, quay đầu nhìn về phía Cao Thuận, nghẹn ngào nói: “Dùng ngươi xông vào trận địa doanh quân sĩ, lại tổ chức một lần tiến công…… Mở ra dưới chân núi hướng lộ, như thế nào?”

Cao Thuận bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Ôn hầu, Đào Thương vừa mới cầm cái kia đại phá ống kêu gọi, thanh âm vô cùng lớn, giờ phút này tam quân tướng sĩ đã hết biết ôn hầu nếu là giao ra ngựa Xích Thố, liền có thể bảo các tướng sĩ một mạng…… Ôn hầu giờ phút này nếu là không giao ra ngựa Xích Thố, thử nghĩ tam quân tướng sĩ còn sẽ vì ngươi anh dũng ẩu đả sao?”

Lữ Bố nghe xong lời này, cả người tức khắc không khỏi run lên.

Hắn xoay người sang chỗ khác, nhìn những cái đó giờ phút này tụ tập ở bên nhau, lẫn nhau cho nhau nâng, mắt trông mong nhìn hắn những cái đó Tịnh Châu quân tướng sĩ……

Tịnh Châu quân tam quân tướng sĩ, nhìn Lữ Bố ánh mắt ý vị phức tạp.

Bọn họ đã hoàn toàn đã không có bất luận cái gì chiến ý, Đào Thương thật lớn kêu gọi thanh đã làm cho bọn họ tìm được rồi một đường sinh cơ, mà này một đường sinh cơ ở bọn họ trong mắt có thể nói là phi thường dễ dàng.

Đó chính là Lữ Bố tê phong ngựa Xích Thố.

Chỉ cần ôn hầu có thể đem ngựa Xích Thố giao cho Đào Thương, tam quân tướng sĩ liền có thể tất cả đều được đến còn sống.

Tịnh Châu quân sĩ tốt trong mắt, ý vị cực kỳ phức tạp.

Kia từng đôi đồng thời nhìn về phía Lữ Bố đôi mắt, thuyết minh ý tứ phi thường rõ ràng.

Trong đó thâm ý giờ phút này giống như nguyền rủa giống nhau nấn ná ở Lữ Bố nội tâm trung……

Giao ra ngựa Xích Thố!

Giao ra ngựa Xích Thố!

Ngươi đặc nương nhưng thật ra chạy nhanh giao ra ngựa Xích Thố a!

Lữ Bố trên người tức khắc mồ hôi lạnh đầm đìa!

Này họ Đào thực sự là ác độc a.

Hắn hiện tại nơi nào gần là ở mưu tính bản hầu ngựa Xích Thố?

Hắn rõ ràng chính là mượn cơ hội mưu tính ta tam quân tướng sĩ sĩ khí cùng trung tâm!

Ta nếu là không giao ra ngựa Xích Thố, tam quân tướng sĩ tất nhiên sẽ cho rằng bổn đem trọng một con ngựa mà cực với tam quân tánh mạng…… Như thế bọn họ nào còn sẽ cam tâm tình nguyện vì bổn đem bán mạng?

Đừng nói là chỉ huy tam quân hướng trận, bọn họ giữa khả năng sẽ lập tức có người bất ngờ làm phản, cướp ngựa xuống núi hướng Đào Thương đầu hàng!

Lữ Bố giờ này khắc này, mới vừa rồi tỉnh ngộ tới rồi dưới chân núi cái kia vẻ mặt vui cười tiểu tử, đến tột cùng là có bao nhiêu lợi hại.

Lữ Bố sắc mặt biến trắng bệch, từ hắn cùng Đào Thương kêu gọi kia một cái nháy mắt, hắn cũng đã bị tiểu tử này bức bách tới rồi tuyệt cảnh.

Trương Liêu cũng đã nhìn ra Tịnh Châu quân sĩ tốt nhóm giờ phút này cảm xúc pha là không ổn.

“Ôn hầu…… Việc này, không thể lại kéo dài, còn thỉnh tốc làm quyết đoán!”

Lữ Bố thật dài thở dài, một giọt nước mắt theo vị này rong ruổi thiên hạ con người rắn rỏi gò má chảy xuống.

Hôm nay, thực sự là lệnh người chung thân khó quên một ngày.

“Văn xa a, sĩ tộc trung công tử, chẳng lẽ đều là như vậy nham hiểm sao?”

Trương Liêu lòng có xúc động cảm khái nói: “Quốc chi đem vong, tất ra yêu nghiệt…… Ta đại hán sĩ tộc người trong, sớm đã là yêu nghiệt hoành hành, chướng khí mù mịt, liền cùng giờ phút này này thiêu sơn pháo hoa giống nhau.”

Lữ Bố không cam lòng chuyển hướng Trương Liêu, cả giận nói: “Nhưng kia họ Đào, không phải được xưng thái bình công tử sao? Trên đầu đỉnh như thế một cái ngăn nắp danh hào, lại cư nhiên không làm nhân sự…… Cái nào hỗn đản cấp tiểu tử này phong như vậy cái nhã hào! Quả thực bị mù hắn mắt chó!”

Trương Liêu do dự một chút, chậm rãi trả lời: “Là đổng tướng quốc phong……”

Lữ Bố: “……”

Dưới chân núi, Đào Thương lại một lần giơ lên trong tay đại thiết loa.

“Ôn hầu, ngươi suy xét rõ ràng không có? Đừng tưởng rằng ngươi tránh ở trên núi, hỏa thế thiêu không đi lên ngươi liền không có việc gì! Chọc giận bản công tử, ta tăng lớn hỏa thế ngươi làm theo xong đời.”

Lữ Bố nghe dưới chân núi Đào Thương thúc giục, biết được việc này hôm nay đã là thế ở phải làm.

Nhưng vấn đề là…… Liền như vậy chiết ngựa Xích Thố, cũng thật là là quá nghẹn khuất.

Không đợi Lữ Bố nói chuyện, Đào Thương một lóng tay mặt đông chưa bị hỏa thế lan đến sơn đạo, tiếp tục hô: “Lữ Bố, mặt đông đường núi không hỏa, ngươi một hồi đem ngựa Xích Thố chạy xuống, ta liền ngay sau đó đem ở đồ vật hai lộ cường cung ngạnh nỏ bỏ chạy, cũng thu binh hồi doanh, thả ngươi rời đi —— Đào Thương thề với trời, nói được thì làm được!”

Lữ Bố hít một hơi thật sâu, lại là lập tức bị thổi đến trên núi khói đặc sặc nói.

“Đào tặc, bổn đem nếu là trước đem ngựa Xích Thố đuổi đi xuống, ngươi nếu gạt ta không bỏ ta Tịnh Châu tam quân, kia lại nên như thế nào?”

Đào Thương lông mày ngay sau đó một chọn: “Cái gì như thế nào? Lừa ngươi liền lừa ngươi lâu.”

Lữ Bố thiếu chút nữa không bị hắn khí hộc máu.

Này tiểu con bê, khinh người quá đáng!

Đào Thương tiếp tục chậm rì rì nói: “Lữ ôn hầu, ngươi hiện tại đã là hẳn phải chết đến cục, còn có cái gì tư cách cùng ta nói điều kiện? Đào mỗ lấy nhân cách đáp ứng thả ngươi một con ngựa, đã là đối ôn hầu tận tình tận nghĩa, đến nỗi tin hay không ta, đưa không tiễn mã, bảo khó giữ được mệnh, toàn bằng ngươi một lời mà quyết!”

Đào Thương một phen nói cho hết lời, liền buông xuống microphone, không ở ngôn ngữ, chỉ là lẳng lặng nhìn chằm chằm trên núi Lữ Bố.

Lữ Bố làm Đào Thương nói, hoàn toàn sẽ không.

Lữ ôn hầu giơ thẳng lên trời thở dài khẩu khí, hồi ức đời này, hắn giống như còn là lần đầu tiên ăn lớn như vậy mệt.

Lữ Bố chậm rãi xoay người, mắt nhìn Trương Liêu, bất đắc dĩ thở dài: “Văn xa, Quan Đông thủy quá sâu…… Ta tưởng hồi Trường An.”

Trương Liêu vội vàng an ủi Lữ Bố nói: “Ôn hầu lời này thật là, Quan Đông khắp nơi yêu nghiệt hoành hành, theo chân bọn họ so sánh với, Tây Lương quân quả thực chính là lanh lảnh càn khôn trung thịnh thế chi quân a…… Ngài chạy nhanh đem Xích Thố cho hắn đi, quay đầu lại mạt tướng bảo hộ ngươi đêm tối hồi Trường An thành!”

------oOo------

Chương 274: Ferrari cùng mộng tưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với Lữ Bố tới nói, hắn hiện tại không có bất luận cái gì lựa chọn quyền.

Lữ Bố trong lòng đánh chủ ý, ngày sau nếu có cơ hội, nhất định phải đem dưới chân núi tiểu tử thúi rút gân rút cốt.

Lữ Bố không nói gì, hắn xoay người, một bên ho khan một bên đối thủ hạ thân binh hô: “Đem ngựa Xích Thố dắt tới……”

Không bao lâu, dưới trướng thân binh đem ngựa Xích Thố cấp Lữ Bố dắt lại đây.

Uy vũ hùng tráng, cả người giống như lửa đốt, hình thể cũng so giống nhau chiến mã muốn thật lớn nhiều.

Lữ Bố đi đến ngựa Xích Thố trước mặt, duỗi tay loát theo ngựa Xích Thố tông mao, trong bất tri bất giác, hốc mắt lại một lần đỏ lên.

Phi đem duỗi tay gắt gao ôm ngựa Xích Thố đầu ngựa, rơi lệ đầy mặt, cường tráng thô tráng đại hán khóc đến giống cái hài tử.

Lữ Bố thấp giọng ở nó bên tai thấp giọng nói: “Xích Thố, bảo trọng đi……”

Thanh âm bi thương, làm người vọng chi thổn thức.

Đào Thương ở dưới chân núi, mơ hồ nhìn đến Lữ Bố ôm lấy ngựa Xích Thố đầu ngựa, khóc lóc thảm thiết.

Đào Thương cũng có chút bị Lữ Bố cảm động tới rồi.

“Này cũng quá cảm động……” Đào Thương dùng tay xoa xoa khô ráo hốc mắt, khụt khịt nói: “Người cùng súc sinh hiểu nhau quen biết, tự cổ chí kim, chẳng sợ lại sau này đẩy 1800 năm, sợ là cũng bất quá như thế đi? Này ai đạo tiết mục a, như thế lừa tình…… Thực sự chán ghét, lừa đào mỗ nhiều ít nước mắt.”

Bùi thị huynh đệ ở phía sau xem thẳng nhếch miệng.

Hắn hốc mắt khô cứng muốn chết, nào có một tia nước mắt dấu vết.

Đỉnh núi thượng, Lữ Bố cùng ngựa Xích Thố lưu luyến chia tay, rốt cuộc vung tay lên, mệnh lệnh sĩ tốt đem ngựa Xích Thố dắt đi.

Không bao lâu……

Liền thấy mặt đông thổ trên đường, lửa đỏ ngựa Xích Thố bị Tịnh Châu quân dụng roi ngựa tử đuổi xuống núi tới.

Cam Ninh giờ phút này đang ở đông lộ suất lĩnh một bộ phận đào quân người bắn nỏ bảo vệ cho này khối thông lộ, mắt thấy Xích Thố theo đường núi chạy băng băng mà xuống, Cam Ninh lập tức liền hưng phấn.

“Đều đừng bắn! Không cần bắn tên! Kia không phải Tịnh Châu quân, là ngựa Xích Thố xuống dưới…… Ha ha, thiên hạ đệ nhất lương câu, thả làm lão tử trước cưỡi lên thử xem!”

Dứt lời, liền thấy Cam Ninh một ném binh khí cấp thân binh, một phen dắt quá ngựa Xích Thố cương ngựa, thả người nhảy, nhảy lên lưng ngựa, một bên phóng ngựa qua lại chạy băng băng, một bên ngửa mặt lên trời cười dài.

“Hảo! Hảo! Không tồi! Quả nhiên là một con khó được ngàn dặm lương câu!”

Ngựa Xích Thố bị Lữ Bố quân đuổi xuống dưới sau, lập tức có người đem việc này hồi báo cho Đào Thương.

Đào Thương nghe nói ngựa Xích Thố bị Cam Ninh bắt được tay, trong lòng cục đá rơi xuống, gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta liền cũng nên thực hiện hứa hẹn, truyền lệnh Cam Ninh cùng Từ Hoảng, y theo cùng Lữ Bố ước định triệt binh…… Nói cho bọn họ muốn từ từ mà triệt, cẩn thận cản phía sau, đừng làm Lữ Bố tìm được cơ hội phản kích.”

Bùi Tiền ở Đào Thương phía sau nghe được hắn nói như vậy, ngay sau đó có chút do dự nói: “Phủ quân, ngươi thật sự muốn phóng Lữ Bố đi sao?”

Đào Thương dựng thẳng bộ ngực, rất là tự tin: “Ta khi nào nói qua nói không giữ lời lời nói dối?”

Bùi Tiền nghe vậy nhếch miệng, này nói rõ là không nghĩ hảo hảo tán gẫu a.

Tuy là như thế, Bùi Tiền vẫn là đối Đào Thương gián ngôn nói: “Phủ quân, Lữ Bố chính là hổ lang đồ đệ, càng kiêm dũng mãnh phi thường, hôm nay có tốt như vậy cơ hội trí này vào chỗ chết, phủ quân vì cái gì muốn buông tha hắn đâu? Hôm nay việc này một quá, chúng ta chỉ sợ là liền phải cùng Lữ Bố kết hạ đại thù.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, dùng ngón tay hư điểm Bùi Tiền, nói: “Giáo ngươi một cái ngoan, này thiên hạ không có vĩnh viễn địch nhân, cũng không có vĩnh viễn bằng hữu, không có hôm nay việc này, chúng ta tương lai cũng sẽ là Lữ Bố địch nhân, nhưng chỉ cần có cũng đủ ích lợi ở phía trước, Lữ Bố ngày sau cũng sẽ là bằng hữu của chúng ta…… Dưới bầu trời này, có so Lữ Bố càng đáng sợ người, chúng ta yêu cầu Lữ Bố người như vậy tồn tại hậu thế, giúp chúng ta kiềm chế một ít người khác.”

Dứt lời, liền nghe Đào Thương khẳng định nói: “Truyền ta lệnh, triệt binh!”

……

……

Đào Thương rút quân, vì có thể dời đi ngày sau quần hùng cát cứ thời kỳ Từ Châu áp lực, hắn lựa chọn lần này khó được cơ hội hạ tạm thời buông tha Lữ Bố.

Giết Lữ Bố, đối Đào Thương tới nói không có bất luận cái gì chỗ tốt, ở nào đó ý nghĩa đi lên nói, loại này hành động vẫn là thế Tào Tháo cùng Viên Thiệu giải quyết một cái tiềm tàng đối thủ.

Thế đối thủ giải quyết tiềm tàng đối thủ, loại sự tình này Đào Thương giống nhau không làm.

Nhưng cho dù không giết Lữ Bố, y theo Đào Thương tính tình, quả quyết cũng sẽ không nhẹ nhàng đem Lữ Bố thả chạy, rốt cuộc hắn đáp ứng rồi giúp Điển Vi cùng Trương Hợp báo thù, thu thập Lữ Bố —— làm Lữ Bố biết biết cái gì mới là chân chính không chú ý.

Cường đoạt ngựa Xích Thố, chính là một cái tốt nhất cảnh cáo.

Cam Ninh ở phía sau trận, cưỡi ngựa Xích Thố ở một chúng đồng liêu trước mặt qua lại chạy băng băng khoe khoang, hắn trên eo vẫn là treo kia xuyến vãng tích ở Trường Giang thượng hoành hành là lúc đeo lục lạc, ở ngựa Xích Thố xóc nảy hạ, phát ra dễ nghe giòn vang tiếng động.

Cam Ninh cưỡi ngựa đi ngang qua Quách Gia bên người, còn cố ý qua lại ở trước mặt hắn lui tới chạy băng băng hai cái vòng, trên eo lục lạc thanh có vẻ càng sáng sủa.

Quách Gia sắc mặt lập tức liền trầm xuống dưới, trong đầu vang lên vừa mới Đào Thương vừa mới cùng chính mình thảo luận…… Cam Ninh so với hắn càng hiểu âm luật sự tình.

“Đem ngươi trên eo kia lục lạc hái được!”

Cam Ninh khoe khoang chính happy, thấy Quách Gia thái độ khác thường đối chính mình thét to, không khỏi mày nhăn lại, giương giọng nói: “Dựa vào cái gì a? Lão tử mang nó ngại ngươi chuyện gì!”

Quách Gia ngượng ngùng nói thật, chỉ là hừ hừ nói: “Tốt xấu cũng là đường đường viên chức, cả ngày mang cái lục lạc, không hề chính hành, đâu giống là trong quân tướng lãnh chỗ vì!”

Cam Ninh nghe vậy khinh thường trắng Quách Gia liếc mắt một cái, hắn trời sinh tính từ trước đến nay đó là kiệt ngạo khó thuần, mềm cho hắn, hắn đảo còn ăn, người khác nếu là mạnh bạo, hắn căn bản hoàn toàn khinh thường.

Cam Ninh hướng Quách Gia bay liếc mắt đưa tình, ở trên ngựa khoe khoang lắc lư hạ vòng eo, trên eo chuông đồng một đốn loạn hưởng.

Quách Gia hận không thể qua đi đem hắn nắm xuống dưới một trận vòng đá.

“Hừ……”

Quách Gia phẩy tay áo một cái, không hề xem Cam Ninh liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Nhìn Quách Gia có chút giận dỗi bộ dáng, Cam Ninh trong lòng không khỏi kỳ quái, lẩm bẩm nói: “Họ Quách ngày thường hi hi ha ha, hôm nay làm sao một bộ muốn chết bộ dáng, hắn đây là làm sao vậy?”

“Hắn chỉ là cảm thấy ngươi lên sân khấu bối cảnh âm nhạc so với hắn hăng hái, ghen ghét mà thôi.” Đào Thương từ phía sau chậm rì rì đã đi tới, trên dưới đánh giá vài lần Cam Ninh ngồi xuống ngựa Xích Thố, nói: “Cưỡi cảm giác thế nào?”

Cam Ninh vừa thấy Đào Thương tới, ngay sau đó xoay người xuống ngựa, cười ha hả nói: “Ngựa Xích Thố không hổ là đương thời thần câu, xác thật là thiên hạ võ tướng tha thiết ước mơ chi tọa kỵ…… Hắc hắc, mạt tướng có một chuyện muốn nhờ, còn thỉnh phủ quân có thể đáp ứng.”

Cam Ninh thỉnh cầu đã sớm ở Đào Thương dự kiến trong vòng, hắn cất bước đi hướng ngựa Xích Thố, giơ tay xoa xoa ngựa Xích Thố đầu, đạm nhiên nói: “Chuyện gì? Nói đi.”

Cam Ninh thật sâu hít một hơi, hào ngôn nói: “Còn thỉnh phủ quân có thể đem này thần câu, ban thưởng với mạt tướng! Mạt tướng nếu có thể đến này chiến câu, sau này sở hữu chinh chiến, nguyện vì phủ quân vượt lửa quá sông, không chối từ.”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Không cho ngươi ngựa Xích Thố, ngươi liền không thể vì ta rơi đầu chảy máu?”

Cam Ninh tuy rằng tính cách dũng cảm không kềm chế được, nhưng tính tình trung lại cũng có vài phần hắn tinh tế, nghe Đào Thương lời này ý tứ, nói rõ là không nghĩ đem ngựa Xích Thố giao cho chính mình.

Cam Ninh trong lòng cực kỳ tiếc hận, hắn cực kỳ hâm mộ nhìn cao lớn lửa đỏ ngựa Xích Thố liếc mắt một cái, cười hắc hắc, nói: “Mạt tướng nếu là vô duyên kỵ thừa này thần câu, xin hỏi chủ công tính toán đem này mã ban với dưới trướng vị nào tướng quân?”

Đào Thương nhướng nhướng chân mày, tò mò nhìn Cam Ninh, giống như lại xem một con quái thú giống nhau.

“Ai nói ta muốn đem hắn cho người ta?”

Một câu nói ra, trực tiếp đem Cam Ninh nói lăng.

“Không cho người, chẳng lẽ phủ quân còn muốn chính mình kỵ thừa không thành?”

Đào Thương đầy mặt hiền từ xoa ngựa Xích Thố đầu, lại sủng nịch khảy một chút nó lỗ tai, mỉm cười nói: “Ta có một giấc mộng tưởng, chính là thu thập sở hữu thiên hạ lương câu, đem chúng nó hoành thành một cái đại bài, vì ta kéo xe khai đạo!”

Cam Ninh nghe xong lời này lúc sau, giống như bị sấm đánh giống nhau, ngốc lăng lăng đứng ở tại chỗ, không thể tin được nhìn Đào Thương.

Thật con mẹ nó phí phạm của trời a, tốt như vậy chiến trường chiến câu…… Họ Đào không cho dưới trướng võ tướng, cư nhiên muốn lưu lại cho chính mình kéo xe?

Loại này hành vi, có tính không là ngu ngốc vô đạo?

Đào Thương lại là không quan tâm, một bên xoa ngựa Xích Thố lỗ tai, một bên cười đối nó nói: “Ngựa Xích Thố, hảo con ngựa, từ hôm nay trở đi, tên của ngươi đã kêu cách làm kéo lợi, yên tâm đi, đi theo đào mỗ, ngươi cô đơn chỉ là nhất thời, một ngày nào đó, ta sẽ đem Porsche, Lamborghini cùng Rolls-Royce đều làm ra cùng ngươi làm bạn, đến lúc đó, các ngươi bốn cái ở chuồng ngựa, liền có thể thấu một bàn tiểu mạt chược.”

Cam Ninh: “……”

------oOo------

Chương 275: quân thần đi rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Đào Thương chiến bại Lữ Bố, lấy được ngựa Xích Thố đồng thời, phụ trách bảo hộ Đổng Trác Tây Lương quân binh mã, cũng là ở hàm cốc quan trước cùng Viên Thiệu cùng Tào Tháo truy kích quân triển khai một hồi chung kết chi chiến.

Đổng Trác tuy rằng bệnh nặng trong người, nhưng cũng có thể an bài bố trí, hắn hạ lệnh cố bố nghi binh, binh tướng chia làm vài luồng mà lui, nhưng là hắn loại này mưu kế kịch bản, cũng đã là bị quân thần Hoàng Phủ Tung xuyên qua.

Hoàng Phủ Tung ngay sau đó hướng Viên Thiệu minh kỳ Đổng Trác mưu kế, cũng cam đoan nói cho Viên Thiệu, bảo hộ Đổng Trác lui lại một đường binh mã, nhất định sẽ đi hàm cốc quan.

Bởi vậy Viên, tào hai lộ binh mã, mới có thể đem trọng điểm binh lực, tập trung tại đây một đường cưỡng chế nộp của phi pháp hàm cốc Quan Tây lạnh quân này một đường.

Hàm cốc quan hạ, khói báo động tận trời khởi, lệ khí khắp nơi sinh.

Đổng Trác binh mã trung cũng là bao hàm một bộ phận vận chuyển quân nhu nhân mã, vì đem những cái đó quân nhu hoàn toàn tổn hại, Viên, tào hai lộ binh mã bắn về phía những cái đó quân nhu mũi tên chi, đều là hỏa tiễn.

Trong lúc nhất thời, một bộ phận quân nhu bị thiêu đốt lên, đỏ bừng ánh lửa chiếu sáng nửa bầu trời tế.

Chiến trường trung, người tiếng la, tiếng ngựa hí, khóc tiếng kêu, khóc thét thanh, binh khí va chạm thanh, người lúc sắp chết kêu thảm thanh, vang thành một mảnh, loạn thành một đoàn.

Ở ánh lửa cùng mặt trời rực rỡ chiếu rọi xuống, có thể rõ ràng nhìn đến, không đếm được hai bên sĩ tốt từng người huy động binh khí, hướng về trước mắt địch nhân hung hăng hướng chém tàn sát.

Cùng với huyết đua, không ngừng có người ngã xuống.

Hoàng Phủ Tung tại đây phiên truy kích trung, không màng Đào Thương phản đối, khăng khăng muốn đi theo Viên Thiệu cùng Tào Tháo bản bộ binh mã truy kích hàm cốc quan Đổng Trác.

Đối mặt bướng bỉnh Hoàng Phủ Tung, Đào Thương cũng không thể nề hà, hắn chỉ có thể làm Hứa Chử suất lĩnh một bộ phận hổ vệ quân đi theo, cẩn thận bảo hộ Hoàng Phủ Tung an toàn.

Lúc này Viên Thiệu cùng Tào Tháo suất lĩnh dưới trướng chiến tướng ở trung quân chỉ huy tác chiến, mà Hoàng Phủ Tung còn lại là tại hậu phương, suy yếu nhìn phía trước chém giết chi trận.

Mặt trời rực rỡ, chiến hỏa, huyết cùng sa…… Như vậy ác chiến, chính mình bình sinh không biết trải qua quá nhiều ít hồi.

Nhưng mà hôm nay trận này đại chiến, có lẽ chính là chính mình cuộc đời này cuối cùng một hồi lâm trận đối địch đi.

Hoàng Phủ Tung trong lòng duy nhất tiếc nuối, chính là tại đây một hồi cuối cùng lâm trận trung, không thể đủ lại một lần tự mình đề ba thước trường kiếm, chính tay đâm địch đầu…… Vì nước tận trung, vì mình báo thù.

Hoàng Phủ Tung ngửa đầu nhìn sang sắc trời.

Xuân phong gợi lên đang ở thiêu đốt chiến hỏa, cho dù là ban ngày, lại cũng hiện ra một loại quỷ dị âm trầm.

Mà không bao lâu lúc sau, cùng với này cổ liệt phong tùy theo mà đến, lại là mưa to mưa to, không hề dự triệu mưa to.

Vừa mới vẫn là trời nắng, giờ phút này chợt chuyển thành mưa to, phi tinh thông thiên thời giả mà không thể biết chi.

Nhưng thực hiển nhiên, quân thần là thông thiên khi.

Hoàng Phủ Tung đón nước mưa, khóe miệng chậm rãi gợi lên vẻ tươi cười.

Này chiến cho dù không thắng, nhưng nói vậy cũng là không bị thua.

Chính suy nghĩ chi gian, Hoàng Phủ Tung cảm thấy dưới chân đại địa bắt đầu run nhè nhẹ lên.

Ngay sau đó, từ địch quân mặt bên trận doanh ở ngoài, đại khái sáu bảy xa bình dã phía trên, bỗng nhiên xuất hiện một chi kỵ binh.

Lập tức kỵ binh nhóm giơ lên cao chiến đao hoặc là trường mâu, phát ra kinh thiên động địa hét hò, hướng về Viên tào nơi chiến trận tru lên xung phong liều chết tới.

Cảm thụ được dưới chân đại địa rung động, Hoàng Phủ Tung hô hấp cũng vì này cứng lại, sau đó thở dài khẩu khí: “Rốt cuộc tới……”

Hứa Chử đứng ở Hoàng Phủ Tung phía sau, không minh bạch hắn rốt cuộc ở nói thầm cái gì, bỗng nhiên chi gian, lại thấy Hoàng Phủ Tung thân hình, ở trong mưa chậm rãi về phía sau ngã xuống……

“Hoàng Phủ trung thừa!” Hứa Chử hét lớn một tiếng, vội vàng bôn đi lên đỡ hắn.

Bắt đầu là lúc, Tây Lương thiết kỵ tốc độ còn thực mau, giống như một đầu hắc long, cuốn cuồn cuộn bụi mù, thế nếu sấm đánh.

Những cái đó Tây Lương thiết kỵ trung bất luận cái gì một người thuật cưỡi ngựa đều viễn siêu với bình thường kỵ tốt, có thể nói, Tây Lương thiết kỵ binh lính bình thường thuật cưỡi ngựa, đã là đủ khả năng cùng Quan Đông chư hầu trăm người đem tương so.

“Sát!”

Tây Lương thiết kỵ các binh lính kêu to, kẹp phong, bọc điện, này cường đại lực chấn nhiếp, làm bất luận cái gì người chi tâm đều vì

này phát run.

Bọn họ không phải một chi bộ đội, mà là một đợt phác thiên mà thượng hải triều, làm địch quân không chỗ trốn, không chỗ tàng, chỉ có thể bị nó cuốn vào không đáy vực sâu.

Chính là, cho dù Tây Lương thiết kỵ sát khí lại trọng, thế công lại mãnh, nhưng tại đây mưa to tầm tã dưới, cũng phát huy không ra bên ta sở trường, bởi vì bọn họ đã tiến vào đại hán quân thần bẫy rập.

Liền ở khoảnh khắc chi gian, phi nước đại thiết kỵ giữa, có một con binh chiến mã trước chân đột nhiên một lùn, đã nhảy vào bị nước mưa xâm nhiễm vũng bùn trung.

Mà loại tình huống này cũng không phải cái lệ, bị mưa to xâm nhiễm thâm bùn, hạn chế ở Tây Lương thiết kỵ chạy vội, mà bởi vì lầy lội mềm hoạt, có kỵ binh thậm chí bởi vì chiến mã sậu đình mà từ trên ngựa bay ra đi, rất xa dừng ở hai trượng ở ngoài, phế tận lực khí bò lên.

Có còn lại là cả người lẫn ngựa ngã trên mặt đất, ở bùn lầy thượng vùng vẫy giành sự sống, có kỵ binh còn lại là cấp đề ti cương, muốn đem ngựa từ hoạt đến bùn đất thượng túm lên, chính là bởi vì tình huống xuất hiện quá mức đột nhiên, trong lúc nhất thời căn bản không có biện pháp xoay chuyển trước mắt hoảng sợ cục diện.

Trước quân sinh biến, sau quân có có thể đình, có lại đình không được, muốn dừng bước hoặc là vòng qua, thế so lên trời —— phía trước thiết kỵ mới đảo, mặt sau liền đạp chúng nó xông thẳng qua đi, vì thế liền cấp Tây Lương quân kỵ binh trận tạo thành lớn hơn nữa hỗn loạn.

Trong phút chốc, tiếng kêu thảm thiết, bi thiết kêu gọi thanh, chiến mã bi tê thanh, ở kỵ binh trong trận một đợt tiếp một đợt nhấc lên.

Tình huống như vậy, dường như là một nồi nước sôi nấu quá liều sủi cảo, Tây Lương thiết kỵ gian cho nhau tụ tập, lôi kéo, chen chúc,

phân hủy đi không khai.

Mà đối với am hiểu đối phó kỵ binh Viên tào hai quân tới nói, mất đi tốc độ kỵ binh, liền không hề là kỵ binh.

“Nổi trống tiến công!”

Khúc Nghĩa cao giọng hạ lệnh, trác lệnh tam quân thừa cơ hướng Tây Lương kỵ binh công sát mà đi……

“Khụ, khụ!”

Hoàng Phủ Tung nằm ở Hứa Chử trong lòng ngực, đón vào đầu rơi xuống giọt mưa, hắn hai tròng mắt nhan sắc làm như ở dần dần biến ảm đạm, hắn trong miệng hô hấp cũng một ngụm so một ngụm càng thêm trầm trọng.

Hứa Chử dùng thân thể của mình cùng áo choàng nỗ lực vì Hoàng Phủ Tung che đậy mưa to, sợ nước mưa dừng ở lão nhân này trên người.

Nhưng như cũ là như muối bỏ biển.

Cái này tính cách chân chất, ở trên chiến trường thẳng tiến không lùi Hổ Si anh chàng lỗ mãng, nhìn trong lòng ngực sinh mệnh đang ở kịch liệt tiêu tán Hoàng Phủ Tung, đại viên đại viên nước mắt thế nhưng bắt đầu từ gò má chảy lạc, cùng trên mặt hắn chảy xuôi nước mắt hỗn tạp ở bên nhau, căn bản phân biệt không rõ.

Hứa Chử cùng Hoàng Phủ Tung cũng đã có mấy năm giao tình, từ lúc ở bạch bụng sóng đối chiến khăn vàng bắt đầu, Hứa Chử đối vị này lão nhân gia bản lĩnh cùng tâm tính, là đánh tâm nhãn cảm thấy bội phục.

Giờ này khắc này, nếu có biện pháp nào có thể bảo toàn trụ Hoàng Phủ Tung tánh mạng, Hứa Chử nhất định sẽ không chút do dự đi làm, dù cho là vượt lửa quá sông, cũng là không chối từ!

Nhưng mà hiện tại, vị này ở trên chiến trường vô địch mãnh tướng, giờ phút này cũng chỉ có thể vô lực giống như một cái hài tử, nhìn lão nhân gia ở chính mình trong lòng ngực tiệm hành tiệm thệ.

Hứa Chử muốn khóc, lại chỉ có thể mặc cho nhiệt lệ không biết cố gắng chảy xuôi. Hắn tưởng kêu, nhưng một trương miệng, lạnh thấu xương cuồng phong liền chảy ngược nhập khẩu, làm hắn vô pháp phát ra âm thanh.

Hoàng Phủ Tung hô hấp càng ngày càng trầm trọng, khụ hai tiếng, khóe miệng lại chảy ra một ít máu tươi.

Hứa Chử luống cuống tay chân thế Hoàng Phủ Tung chà lau khóe miệng thượng vết máu, hoảng loạn nói: “Hoàng Phủ trung thừa, mỗ gia bối ngươi hồi doanh trại, tìm y quan thế ngài cứu trị!”

Hoàng Phủ Tung lại là nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hắn bắt được Hứa Chử tay, muốn lôi hắn đứng dậy, xả một chút lại phát hiện chính mình đã tới rồi dầu hết đèn tắt nông nỗi, liền như vậy một cái rất nhỏ động tác, đều đã biến dị thường khó khăn.

Nhưng kỳ quái chính là, ở sinh mệnh cuối cùng một khắc, Hoàng Phủ Tung cũng không có bất luận cái gì sợ hãi cùng bi ai.

Hắn trong mắt quang mang biến hiền từ, thở dốc nói: “Trọng Khang…… Tây Lương thiết kỵ giờ phút này như thế nào?”

Hứa Chử quay đầu nhìn về phía chiến trường, sau đó khụt khịt đối Hoàng Phủ Tung nói: “Trung thừa dụng binh như thần, biết được thiên cơ, tính đến hôm nay mưa to, Tây Lương thiết kỵ tại đây bùn cát trải rộng chỗ khó có thể phát huy toàn lực…… Trung thừa, trước đừng nói này đó, làm mỗ gia cõng ngươi hồi doanh tìm y sư đi!”

Hoàng Phủ Tung nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thở dài: “Trọng Khang, com ngươi nghe ta nói, lão phu đại nạn buông xuống, cái gì thần y cũng là khó cứu…… Lão phu có nói mấy câu, làm phiền ngươi mang cho ta đồ đệ, ngươi nhất định phải hảo hảo nhớ kỹ.”

Hứa Chử thật mạnh gật đầu: “Ta nhất định nhớ kỹ!”

Hoàng Phủ Tung vui mừng gật gật đầu, nói: “Lão phu cả đời này, chinh chiến tứ phương, vì triều đình bình định khăn vàng chi loạn, tuy có công với xã tắc, nhưng sát phạt quá nặng, lại vô công với bá tánh…… Tử Độ chính là lão phu lúc tuổi già sở thu duy nhất một cái đệ tử, đứa nhỏ này bản lĩnh cùng tâm tính, lão phu cũng không lo lắng, nhưng hiện giờ thiên hạ phân loạn, chư hầu cũng khởi, cho dù Đổng Trác thân chết, nhưng thiên hạ phân tranh cũng không sẽ đình, điểm này lão phu xem thực minh bạch…… Chuyển cáo Tử Độ, hắn ngày sau nếu có thể làm được đại sự, chớ đi lên lão phu đường xưa, quá mức sát phạt, muốn nhiều tu đức hành, quan tâm dân sinh…… Hắn là cái hảo hài tử, nhận thức hắn này ba năm, Tử Độ chưa từng làm lão phu thất vọng quá, lão phu sẽ không nhìn lầm, này trấn an thiên hạ trọng trách, hắn đảm đương nổi……”

Lập tức Hứa Chử chua xót rơi lệ, tình không thể chính mình nói: “Trung thừa……”

Hoàng Phủ Tung toát ra cuối cùng một tia mỉm cười, đôi mắt gắt gao nhìn mưa rơi không trung, trong miệng tự mình lẩm bẩm: “Nói cho hắn, lão phu chi tang sự giống nhau giản lược, giữ đạo hiếu trị kỳ không thể vượt qua ba ngày, không thể bởi vì lão phu một người mà chậm trễ quốc gia đại sự…… Làm việc thiện nói, ngộ chính đạo, ta này đồ đệ thành tựu, sớm muộn gì sẽ siêu việt lão phu…… Đáng tiếc, lão phu lại nhìn không thấy kia một ngày, nhìn không thấy……”

Hắn run rẩy giơ ra bàn tay, hư không đi bắt không trung giọt mưa, trong giây lát, này động tác ngay lập tức đình chỉ.

Hoàng Phủ Tung tay đọng lại ở giữa không trung, tiếp theo chậm rãi rơi xuống, ngã xuống ở bên người, bên miệng vẫn hàm chứa một mạt nhẹ nhàng tươi cười, cặp kia thâm thúy mắt lại đã là hạp khởi, vĩnh viễn sẽ không lại mở.

Bi khiếu như tố, sơn vũ nức nở.

Phong kèn, nguyệt như câu.

Ô hô! Duy ta Hoàng Phủ công.

------oOo------

Chương 276: Đổng Trác di chúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ầm ầm ầm ——!

Một trận đinh tai nhức óc tiếng sấm đem ở hàm cốc quan nội ngủ say Đổng Trác bừng tỉnh, lão tặc cả người là hãn từ trong mộng hồi lại đây thần tới.

Cho dù là mấy ngày liền tới cơ hồ mỗi khắc đều ở ngủ say, nhưng Đổng Trác giờ phút này như cũ là vô cùng mệt mỏi.

Hôm qua một trận mưa trung đại chiến, Tây Lương quân bởi vì vũ bùn duyên cớ, không có phát huy ra Tây Lương thiết kỵ ứng có uy lực, khiến cho chiến trước có điều tính kế Viên, tào hai quân đem Đổng Trác đánh bại, nhưng Đổng Trác quân cũng là thừa vũ đại ưu thế, hoảng sợ trốn vào hàm cốc quan nội, không có lại cấp Viên tào dư lực truy kích.

Vào được hàm cốc quan nội Đổng Trác quân, giờ phút này mới vừa rồi là có thể nghỉ chân.

Mà Đổng Trác còn lại là bị an trí ở hàm cốc quan một chỗ thiên thất an dưỡng.

Không biết vì sao, từ lúc bị an trí ở hàm cốc quan an toàn địa giới lúc sau, Đổng Trác mấy ngày nay ngược lại là tổng ở làm ác mộng.

Hắn ác mộng trung, sở mơ thấy người cũng chỉ có một cái.

Là Hoàng Phủ Tung……

Đổng Trác không rõ, vì cái gì một cái đã sớm bị chính mình chỉnh nửa chết nửa sống lão cấp trên kiêm lão đối thủ, sẽ mấy ngày liền bỏ ra hiện tại chính mình ngủ mơ bên trong.

Chẳng lẽ kia lão thất phu là tới báo mộng?

Thẳng đến hôm nay bạch gian, Lý Giác vì hắn mang đến một cái tin tức trọng yếu, phương sử lão tặc bừng tỉnh đại ngộ.

Hàm cốc quan ngoại Viên tào hai quân tất cả đều tang phục phúng.

Hoàng Phủ Tung chết bệnh với hai quân trước trận.

Đã biết tin tức này Đổng Trác, đã không có cao hứng, cũng không có bi thương, hắn chỉ là lẳng lặng trầm mặc không nói, ngay sau đó lần thứ hai hôn trầm trầm đã ngủ.

Thẳng đến tối nay, Đổng Trác lần thứ hai mơ thấy Hoàng Phủ Tung chi, Đổng Trác mới vừa rồi minh bạch —— chính mình đại nạn ngày có lẽ đã không xa.

Tối nay bị ác mộng bừng tỉnh lúc sau, Đổng Trác biết được chính mình chỉ sợ đã là lại không có mấy ngày sống đầu, ngay sau đó suy yếu mệnh lệnh thủ hạ mang tới bút mực.

Hắn dựa vào cuối cùng một chút dư lực, cường tự đứng dậy, đề bút ở một quyển giản độc thượng để lại cuộc đời này cuối cùng di chúc.

Lập xong di chúc lúc sau, Đổng Trác lại phái thủ hạ thị vệ suốt đêm đem Lý Giác cùng Quách Tị triệu hoán tới chỗ này gặp mặt.

Lý Giác cùng Quách Tị nghe nói Đổng Trác đêm tối gọi bọn họ, không dám trì hoãn, ngay sau đó vội vội vàng vàng tới rồi gặp mặt.

Đổng Trác giờ phút này thân thể rất là suy yếu, hắn cường tự đem di chúc viết xong lúc sau, lúc này chính dựa vào trên giường thở hổn hển.

Vừa thấy Lý Giác cùng Quách Tị tới, Đổng Trác tựa hồ là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lão tặc vừa rồi còn thực sự có chút lo lắng, hắn sợ chính mình rất không đến hai người tới rồi, liền trước khí tuyệt mà chết.

Thấy hai viên thân tín đại tướng tới rồi, Đổng Trác tâm mới vừa rồi hạ xuống.

Lý Giác cùng Quách Tị hai người cấp Đổng Trác thỉnh an, Đổng Trác lại không để bụng.

Hắn suy yếu phất phất tay, phân phó nói: “Lại đây, đến giường tiến đến……”

Lý Giác cùng Quách Tị hai người lẫn nhau gian rất là nghi hoặc nhìn nhau một chút, mới vừa rồi cọ tới cọ lui hướng về Đổng Trác giường trước di động qua đi.

Hai người tuy rằng là biên tái hung man đồ đệ, nhưng ở Đổng Trác trước mặt vẫn là thực biết thu liễm, hai người thấp thỏm quỳ gối Đổng Trác giường trước, rốt cuộc lão tặc nhiều năm uy thế thật là làm người ký ức quá sâu.

Cho dù là bệnh nguy kịch, ở bọn họ trước mắt, cũng là một con lão hổ.

Bệnh hổ, cũng là có thể ăn người.

Nhìn Lý Giác cùng Quách Tị cung cung kính kính quỳ gối giường phía trước, Đổng Trác suy yếu thở dài, nói: “Lão phu chỉ sợ là sắp không được rồi……”

Lời nói không đợi nói xong đâu, liền thấy Quách Tị miệng một liệt, gào khóc bổ nhào vào Đổng Trác cái chăn thượng, gào kia kêu một cái tê tâm liệt phế.

“Tướng quốc ~~! Ngài không cần đi a!! Ngài đi rồi, mạt tướng đám người lại nên làm cái gì bây giờ a! Tây Lương quân lại nên làm thế nào cho phải a! Ô ô ô ~~!”

Đổng Trác vốn là cực độ suy yếu, thân thể bị Quách Tị như vậy một áp, hai mắt trắng dã, thiếu chút nữa không trực tiếp nghẹn chết qua đi.

Đổng Trác mồm to thở hổn hển, đôi mắt không ngừng trắng dã, hắn run run rẩy rẩy hướng về phía Lý Giác câu lấy ngón tay, sau đó dùng hết sức lực chỉ vào Quách Tị.

Lý Giác lăng hơn nửa ngày, mới rốt cuộc phản ứng quá vị tới, hắn vội vàng tiến lên, một tay đem quỷ khóc sói gào Quách Tị từ Đổng Trác cái chăn thượng túm xuống dưới, hầm hừ quở mắng: “Quách a nhiều, nhìn xem nhữ làm chuyện tốt! Nhữ tưởng đem tướng quốc đại nhân áp chết không thành!?”

Quách Tị kinh ngạc chớp chớp mắt, lúc này mới có điểm hồi quá vị tới, trên mặt biểu tình hiện rất là xấu hổ.

Đổng Trác thật mạnh đổ mấy hơi thở, vừa mới đã bắt đầu phát tán đồng tử mới vừa rồi lại lần nữa khôi phục lại đây.

Lão tặc nghiến răng nghiến lợi dùng ngón tay hư điểm Quách Tị mặt, hung tợn nói: “Hỗn trướng đồ vật, ngươi tưởng áp chết lão phu không thành?”

Dứt lời, hắn lại nhìn về phía Lý Giác, mệnh lệnh nói: “Cấp lão phu trừu hắn!”

Lý Giác không dám vi phạm Đổng Trác mệnh lệnh, ngay sau đó túm khởi Quách Tị vạt áo, che chở hắn gò má “Bạch bạch bạch” liền trừu mười cái đại tát tai.

Nhìn đến Quách Tị bị Lý Giác trừu thành đầu heo, Đổng Trác khí lúc này mới miễn cưỡng tiêu đi xuống.

Hắn tức giận trừng mắt Quách Tị, suy yếu nói: “Nếu không phải bởi vì lưu lại ngươi còn chỗ hữu dụng, hôm nay thế nào cũng phải bắt ngươi cấp lão phu tuẫn táng.”

Quách Tị sợ tới mức một cái đầu nặng nề khái ở trên mặt đất.

Không bao lâu, Đổng Trác rốt cuộc đem lời nói dời về tới chính đề.

“Các ngươi hai cái, chính là lão phu nhất đắc lực chiến tướng…… Lão phu thân thể từ từ suy yếu, đại nạn buông xuống, sợ là kéo không đến hồi Trường An kia một ngày, có chút phía sau sự, lão phu không thể không an bài cho các ngươi.”

Hai người vội vàng chắp tay nói: “Thỉnh tướng quốc phân phó.”

Nói đến này, liền thấy Đổng Trác từ gối đầu bên, cầm lấy vừa mới hắn dùng hết sức lực viết xuống kia cuốn giản độc.

“Đây là lão phu tự tay viết sở thư, hồi Trường An lúc sau, các ngươi đem nó giao cho Lý Nho đó là…… Lão phu tung hoành Tây Bắc mấy chục năm, đến tới hiện giờ cơ nghiệp không dễ, mong rằng hai người các ngươi cùng Lý Nho, cộng đồng phụ tá lão phu chi tử tới kế thừa lão phu cơ nghiệp, chớ sử người khác nhân cơ hội áp chế, di hận thiên cổ…… Ta sau khi chết, Lý Nho chấp chính, hai người các ngươi chưởng quân, đồng tâm hiệp lực, chớ sử nghiệp lớn có thất, này mặt trên viết rõ ràng……”

Lý Giác cúi đầu, đôi mắt híp lại, trong lòng nổi lên so đo.

Không bao lâu, lại thấy thằng nhãi này duỗi ra tay, từ Đổng Trác trong tay tiếp nhận kia cuốn giản độc.

Lý Giác phủng giản độc, do dự nói: “Tướng quốc tuy rằng bố trí chu đáo chặt chẽ, nhưng mạt tướng trong lòng lại thực sự vẫn là đối một người cảm thấy sầu lo……”

Đổng Trác thở hổn hển, lẩm bẩm nói: “Ngươi nói.”

Lý Giác trầm ngâm một hồi, mới vừa rồi nói: “Tướng quốc tuy có ý làm thân tử kế thừa cơ nghiệp, chính là tướng quốc đừng quên, ngươi dưới gối còn có một cái con nuôi, hơn nữa cái này con nuôi, vẫn là cái lòng muông dạ thú đồ đệ, dưới trướng cũng là có mấy vạn quên mình phục vụ chi chúng……”

Nghe xong Lý Giác nói, Đổng Trác cả người không khỏi một cái giật mình.

Hắn bộ ngực phập phồng trình độ, lại bắt đầu dần dần tăng lên.

Đúng vậy, Lữ Bố, Lữ Bố…… Chính mình còn có một cái nghĩa tử Lữ Bố.

Lý Giác thấy Đổng Trác thần sắc làm như có dị, vội vàng thêm mắm thêm muối nói: “Lữ Bố vì tiền đồ cùng một con chiến mã, năm đó liền chính mình nghĩa phụ đinh nguyên đều dám chính tay đâm, tướng quốc ở ngày, hắn thượng còn sợ hãi tướng quốc ba phần, không dám lỗ mãng…… Tướng quốc nếu là đi, Lữ Bố ỷ vào này nghĩa tử thân phận, nếu là khăng khăng cùng đổng công tử đoạt quyền, ta, ta cùng Quách Tị lại phải làm như thế nào cho phải? Thỉnh tướng quốc minh kỳ.”

Đổng Trác hai tròng mắt bỗng nhiên trừng, cả giận nói: “Hỗn trướng! Cái nào dám phản? Ngươi chờ xuất binh thảo chi đó là! Cần gì hỏi nhiều!”

Lý Giác gằn từng chữ một nói: “Danh bất chính tắc ngôn không thuận a…… Tướng quốc.”

Đổng Trác sinh mệnh, giờ phút này đã cơ hồ là thiêu đốt hầu như không còn, vì cho chính mình hậu đại lưu lại một an ổn cơ nghiệp, lão tặc ngày thường khôn khéo, giờ phút này đã là không còn sót lại chút gì.

Kề bên tử vong người, tư tưởng tất nhiên không phải là như vậy rõ ràng, thực dễ dàng làm người có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Trước mắt cái này thừa cơ người, là Lý Giác.

“A nhiều…… Lấy bút mực tới, lão phu cấp ngươi chờ lưu lại một phong công chư chúng tướng thảo phạt Lữ Bố mật lệnh……”

Quách Tị vội vàng đứng dậy, hoang mang rối loạn đi lấy bút mực, Lý Giác khóe miệng lại là treo lên một tia cười lạnh.

……

……

Không bao lâu, hai người ra Đổng Trác phòng.

Lý Giác trong tay, một tả một hữu cầm Đổng Trác di lưu cho hắn hai phong mật lệnh, một phong là trác lệnh Lý Nho, Lý Giác, Quách Tị ba người phụ tá này tử, mà một phong còn lại là trác lệnh chư tướng tùy thời nhưng thảo phạt Lữ Bố.

Lý Giác giờ phút này trong lòng rất là vui vẻ, dựa theo Giả Hủ chỉ điểm, hắn quả nhiên là bắt được này phong có thể danh chính ngôn thuận thống lĩnh Lương Châu chư tướng, diệt trừ Lữ Bố tuyệt mệnh chi lệnh!

Quách Tị xoa phát sưng mặt, đi theo Lý Giác phía sau, hắn một bên nhìn đứng ở tại chỗ, như suy tư gì Lý Giác, một bên oán giận nói: “Ngươi vừa mới trừu cũng quá độc ác, tướng quốc làm ngươi đánh, ngươi liền thật đánh gần chết mới thôi a?”

Lý Giác không có hồi phục Quách Tị nói, mà là đem kia phong nội dung viết rõ thảo phạt Lữ Bố giản độc giao cho hắn trên tay, lại đem không bàn tay đến Quách Tị trước mặt, nói: “Cho ta hỏa tin.”

Quách Tị không rõ nguyên do, nhưng vẫn là đem tùy thân hỏa tin đưa cho Lý Giác.

Lý Giác bậc lửa hỏa tin, dùng ngọn lửa đem Đổng Trác lưu lại một khác cuốn viết kêu gọi chư tướng phụ tá chính mình nhi tử giản độc chậm rãi bậc lửa……

Hắn mặt ở thiêu đốt giản độc trong ngọn lửa, com giờ phút này có vẻ đã âm trầm lại hiểm ác……

“Ngươi!” Quách Tị đại kinh thất sắc, gấp giọng nói: “Ngươi đây là làm chi!”

“Hư ——!”

Lý Giác vươn ra ngón tay, hướng về phía Quách Tị khoa tay múa chân hạ, ý bảo hắn thấp giọng, tiếp theo tả hữu nhìn xem, thấy bốn bề vắng lặng, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Ngươi ta tùy tướng quốc chinh chiến nửa đời, vào sinh ra tử nhiều lần tao ngã khó, chuyện tới hiện giờ, hắn mắt nhìn đều phải đã chết, ngươi còn tưởng tiếp tục cấp Đổng gia xuẩn nhi tử bán mạng không thành?”

Quách Tị kinh ngạc trừng mắt, hồn nhiên không nghĩ tới Lý Giác cư nhiên sẽ nói ra nói như vậy.

“Ngươi ta hợp tác, cùng cầm giữ triều chính, diệt trừ Lữ Bố, bắt cóc thiên tử, hiệu lệnh thiên hạ, Tây Lương quân cùng Trường An, từ nay về sau đó là chúng ta!” Lý Giác thanh âm ở Quách Tị trong tai, giờ phút này tràn ngập vô hạn dụ hoặc.

“Nhưng, chính là……” Quách Tị do do dự dự nói: “Trường An còn có Lý Nho đâu……”

Lý Giác lặng lẽ cười, thấp giọng nói: “Yên tâm đi, chúng ta tạm thời không hướng Trường An triệt binh, đãi Mã Đằng cùng Hàn Toại công phá Trường An lúc sau, bọn họ tự nhiên sẽ giúp ngươi ta diệt trừ Lý Nho cùng tướng quốc xuẩn nhi tử, a nhiều, ngươi nếu là không nghĩ cùng ta cùng nhau, ta đây cũng không ngăn cản ngươi, nhưng từ nay về sau lộ đi như thế nào ngươi nhưng đến nghĩ kỹ! Là chính mình ủng lập thiên tử, xưng bá Quan Trung hiệu lệnh quần hùng, vẫn là tiếp tục cấp họ đổng làm mã đương ngưu…… Ngươi cũng không phải xuẩn phu, ai hảo ai hư, nói vậy cũng là không cần vi huynh giáo ngươi đi?”

Lý Giác nói giống như ma âm giống nhau, hung hăng trát ở Quách Tị trong lòng.

Ủng lập thiên tử, xưng bá Quan Trung……

Không bao lâu, liền thấy hắn đem Lý Giác ngay từ đầu đưa cho hắn kia cuốn giản độc, chậm rãi sủy vào trong lòng ngực.

Tuy rằng Quách Tị cái gì đều không có nói, nhưng hắn biểu tình đã thuyết minh hết thảy.

Lý Giác trên mặt lộ ra khoái ý mỉm cười.

------oOo------

Chương 277: quần hùng tranh giành bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ba ngày sau, uy chấn thiên hạ bốn năm lâu Đổng Trác, chết bệnh với hàm cốc quan nội.

Hắn có lẽ là thế nhân trong miệng hổ lang, cũng có lẽ là thế nhân trong miệng ma quỷ, cũng có lẽ là sẽ để tiếng xấu muôn đời…… Nhưng này đối với một cái đã chết đi người tới nói, đều đã là không hề quan trọng.

Quần hùng tranh bá thiên hạ, chính thức kéo ra màn che.

Từ Châu quân, Đào Thương quân trại trong vòng……

Soái trướng bên trong, đã dọn xong linh đường, màu trắng chiêu hồn cờ cùng lụa trắng đem toàn bộ doanh nội bố trí tràn đầy, Hoàng Phủ Tung linh vị ở đèn dầu làm nổi bật hạ, hiện phá lệ bi thương túc mục.

Linh vị chính phía trước, lẳng lặng đứng sừng sững một người cao lớn hán tử.

Hắn thân hình cao lớn, bả vai dày rộng kiên cố, sắc mặt có chút trắng bệch, chuông đồng trong ánh mắt có khó có thể giấu thệ bi thương.

Là Hứa Chử.

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến rất nhỏ động tĩnh, đó là bước chân nhẹ nhàng đạp trên mặt cát phát ra tiếng vang.

Bước chân thanh âm tiệm hành tiến dần, nhưng không ai nói chuyện.

Hứa Chử phảng phất giống như chưa giác, như thế đêm khuya, còn có thể đi vào nơi này người, chỉ biết có một cái.

Đào Thương từ trước tuyến phản hồi tới, hắn giờ phút này đã thay tố lụa trắng.

Hắn từ từ đi đến linh vị trước, ngóng nhìn bài vị thượng lạnh lẽo phồn thể, thon dài đĩnh bạt thân hình run nhè nhẹ, cố nén trong lòng đau nhức, “Bùm” một tiếng, hai đầu gối quỳ xuống đất thật lâu không dậy nổi.

Giờ khắc này, soái trướng nội lư hương toát ra khói nhẹ, phảng phất đều bị nhuộm dần vô hạn bi thương, sương khói mù mịt, mềm nhẹ thổi qua màu trắng rèm bố, xoay quanh ở bài vị trên không.

Mấy ngày liền mưa to giàn giụa, đây là ông trời rơi xuống nước mắt sao?

Đào Thương ngơ ngác nhìn chăm chú bài vị, hồi ức này ba năm tới cùng Hoàng Phủ Tung ở chung từng màn thời trước cảnh tượng.

Hắn chỉ điểm, hắn dạy dỗ, hắn tài bồi, hắn cố chấp, hắn từ thiện, hắn nguyện vọng, trong trí nhớ cảm giác càng nhiều, Đào Thương đáy lòng đau giờ phút này liền càng thêm thâm trầm.

Nhớ tới lần đầu tiên, chính mình không muốn bị người chiếm tiện nghi đánh ngụy trang kêu hắn “Thế heo”.

Nhớ tới chính mình cùng hắn cùng ở Hà Nội quận, cùng Vương Duẫn cùng Hà Nội chung quanh đám người đấu khí đủ loại cảnh tượng.

Nhớ tới lần đầu tiên, chính mình cùng hắn tham thảo binh pháp gần hai ngày hai đêm.

Nhớ tới chinh phạt bạch bụng sóng, Hoàng Phủ Tung đối chính mình dốc lòng chỉ điểm, chính mình dùng hắn đạo kỳ kinh sợ bạch sóng chư tặc……

Người với người cảm tình, là dựa vào tích lũy tháng ngày thời gian dần dần ngưng tụ, nhưng tích lũy tháng ngày cảm tình, cũng sẽ theo người mất đi mà chuyển khó xử lấy nói rõ đau thương.

Tình cảnh này, đau triệt nội tâm.

Đào Thương từng cái tế bái dập đầu, phảng phất hôm nay là hắn lần đầu tiên hướng Hoàng Phủ Tung bái sư giống nhau.

Khi cách ba năm, cảnh còn người mất, thầy trò chi gian âm dương lưỡng cách, sinh tử mênh mông.

Từng giọt nước mắt xâm nhiễm hắn gương mặt, theo sau rơi xuống nước trên mặt đất, cuồn cuộn nhiệt lệ từ Đào Thương hốc mắt chảy lạc, mặc cho rơi, thổ đi che lấp, lại như cũ vô pháp khuynh tiết tẫn đầy ngập bi thương.

“Lão sư……”

Cuối cùng một câu lão sư, phát ra một thanh âm vang lên tự đáy lòng kêu gọi, chỉ là kia hôn mê người, đã là vĩnh viễn nhắm mắt lại, vô pháp lại nghe được.

Vô pháp ức chế tùy ý nhiệt lệ mãnh liệt, nhiễm ướt quần áo.

Hứa Chử đi đến Đào Thương bên người, dày nặng bàn tay to dùng sức ấn ở trên vai hắn,

“Hoàng Phủ công ngôn, thiên hạ đại loạn, tam quân sự trọng, mệnh ngươi không thể vì này túc trực bên linh cữu, để tang ba ngày lúc sau, hết thảy như thường đó là toàn tình thầy trò, nếu nhiều một ngày, tắc sau khi chết không còn nữa vi sư đồ cũng.”

Hứa Chử nói âm lạc khi, cũng là nước mắt đã giàn giụa.

Cho dù là ở sinh mệnh cuối cùng một khắc, Hoàng Phủ Tung vẫn như cũ là ở vì Đào Thương suy nghĩ.

Lão sư, kiếp sau phục thấy.

……

……

Đổng Trác chết đi tin tức, thực mau liền truyền tới tam gia quân doanh nội.

Đổng Trác nếu đã chết, Quan Đông chi nguy nan tự giải, Viên Thiệu, Tào Tháo cùng Đào Thương cũng nên từng người phản hồi thuộc địa.

Bất quá trừ bỏ Đổng Trác thân chết này một tin tức tốt ngoại, Đào Thương từ Lữ Bố trong tay đoạt hạ Ferrari, vì Điển Vi cùng Trương Hợp báo huyết hải thâm thù, chuyện này thực sự là làm Đào Thương lại lộ một phen mặt.

Ở chia lìa phía trước, Điển Vi cùng Trương Hợp phân biệt từng người tới đối Đào Thương tỏ vẻ cảm tạ.

Đào Thương cũng không khách khí, trực tiếp liền nhận lấy hai người đối hắn sùng bái chi tình.

Hắn còn cố ý đem Ferrari dắt ra tới, làm trò hai người mặt lưu vài vòng.

Trương Hợp cùng Điển Vi chảy nước dãi đều mau chảy ra, trong mắt ứa ra ngôi sao nhỏ.

Đào Thương hư vinh tâm, vào giờ phút này phảng phất được đến nguyên vẹn thỏa mãn.

Này phảng phất giống như là ở đời sau, chính mình thật sự khai một chiếc Ferrari, ở nội thành trung lấy một trăm sáu bảy chục mại tốc độ, ở một đám người trước mắt gào thét chạy như bay mà qua, sau

đó nhìn con đường hai bên mọi người sôi nổi bĩu môi đánh giá chính mình là cỡ nào không có tố chất.

Thực không thành thục hành vi, Đào Thương cũng biết loại này hành động hảo ấu trĩ…… Nhưng chính là hảo sảng nói.

Chờ trở về lại kéo Điêu Thuyền ra cửa khoe khoang vài vòng.

Điển Vi cùng Trương Hợp đã hâm mộ thả kính nể.

Đào Thương thật là giúp bọn hắn báo thù, làm Lữ Bố đã biết cái gì là chân chính không chú ý.

Thái bình công tử sắc bén, quả nhiên là danh bất hư truyền a.

Thực sự là làm người bội phục.

Trở về các gia doanh trại lúc sau, Trương Hợp ngay sau đó bị Viên Thiệu tiếp đón tới rồi chính mình soái trướng nội.

Giờ phút này Viên quân soái trướng bên trong, chỉ có Viên Thiệu một người tĩnh tọa.

“Mạt tướng gặp qua chủ công.” Trương Hợp chắp tay thi lễ ôm quyền.

Viên Thiệu chính thẩm duyệt trong tay công văn, thấy Trương Hợp vào được, mí mắt cũng chưa nâng một chút, thuận miệng nói: “Đi Đào Tử Độ kia?”

Trương Hợp gật gật đầu, cung kính trả lời: “Thái bình công tử đánh tan Lữ Bố, xảo đoạt ngựa Xích Thố, hung hăng đánh Lữ Bố mặt, vì mạt tướng báo một kích chi thù, mạt tướng xuất phát từ lễ tiết, hướng đi Đào công tử hỏi tạ một tiếng.”

Viên Thiệu tùy tay buông xuống trong tay giản độc, xoa đôi mắt, từ từ nói: “Tuấn Nghệ a, ngươi cảm thấy Đào Tử Độ người này, như thế nào?”

Trương Hợp nghe vậy do dự một chút, mới vừa rồi cẩn thận trả lời: “Khôn khéo người, thanh niên tuấn tài.”

“Khôn khéo người hảo nha…… Tuấn Nghệ a, com ngươi cũng là thanh niên tuấn tài, ngươi nhưng biết được, Viên mỗ ngày đó phái ngươi đi Đào Thương doanh trung đốc quân chân ý ở đâu?” Viên Thiệu bình tĩnh nhìn chăm chú vào Trương Hợp, cười nói.

Trương Hợp trong lòng hơi có chút thấp thỏm, nói: “Chủ công chi ý, mạt tướng hơi có phỏng đoán, chủ công là muốn cho ta quen thuộc đào quân bên trong quân thế?”

Viên Thiệu gật gật đầu, tán thưởng nói: “Viên mỗ quả nhiên không có nhìn lầm ngươi, vậy ngươi có không cô phụ Viên mỗ một mảnh khổ tâm.”

Trương Hợp vẫn luôn sau sống, cung kính đáp: “Mạt tướng tự nhiên sẽ không cô phụ chủ công kỳ vọng! Đào quân chi quân thế, mạt tướng đã hết tất chi.”

Viên Thiệu vừa lòng gật gật đầu, cười nói: “Như thế rất tốt, Tuấn Nghệ a, Viên mỗ hiện tại có một việc, yêu cầu ngươi đi xử lý, lúc này doanh trung vô người ngoài, Viên mỗ chi ngôn, thượng không vào thiên, hạ không vào mà, chỉ nhập ngươi nhĩ, ngươi nhưng minh bạch Viên mỗ ý tứ?”

Trương Hợp trong lòng tức khắc căng thẳng, vội nói: “Còn thỉnh chủ công phân phó!”

Viên Thiệu chậm rãi đứng dậy, gằn từng chữ một, đem hắn muốn an bài sự, phân phó cho Trương Hợp.

Mà Trương Hợp sau lưng, ở Viên Thiệu còn không có đem nói cho hết lời khi, liền đã là mồ hôi lạnh đầm đìa.

Viên Thiệu nói nói xong lúc sau, toàn bộ soái trướng nội, tức khắc lâm vào chết giống nhau yên tĩnh bên trong.

“Chủ công, làm như vậy, không khỏi có chút quá……”

Viên Thiệu mày một chọn.

“Ngươi muốn nói cái gì?”

Trương Hợp lập tức liền nghẹn lời.

Đối mặt Viên Thiệu uy thế, Trương Hợp hạ lời nói đã cũng không nói ra được.

Không bao lâu……

Lại thấy Trương Hợp thật sâu hít một hơi, trịnh trọng hướng về phía Viên Thiệu liền ôm quyền.

“Nặc!”

Viên Thiệu vừa lòng gật gật đầu, nói: “Như vậy mới đúng, Tuấn Nghệ, sự tình làm được sạch sẽ một chút, đừng làm ta thất vọng…… Tam quân chư tướng trung, ngày sau có thể tiếp nhận Khúc Nghĩa vị trí người, ở Viên mỗ xem ra, cũng chỉ có ngươi mạc chúc mà thôi.”

------oOo------

Chương 278: gian tế là người xưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trung Nguyên sự đã lại, Đào Thương đám người thu thập binh mã, ngay sau đó quay lại Từ Châu.

Tào Tháo đối Đào Thương thực đủ ý tứ, hắn làm cảnh xuất đạo, chấp thuận Đào Thương một đoàn người ngựa từ Duyện Châu cảnh nội trực tiếp đi qua mà qua, binh phản Từ Châu, bởi vậy này dọc theo đường đi, nhưng thật ra tiết kiệm không ít thời gian.

Này một phen chinh chiến Đổng Trác trong quá trình, Tào Báo đối Đào Thương bản lĩnh cùng với ứng biến khả năng phát ra từ nội tâm cảm thấy khâm phục.

Lúc này đây chinh chiến, Tào Báo bản nhân nhưng thật ra không có khởi đến quá nhiều tác dụng, nhưng hắn vẫn luôn đi theo Đào Thương, vô thanh vô tức quan sát đến hắn hành động.

Nếu nói, lúc trước Tào Báo muốn đem nữ nhi tào viện đưa cho Đào Thương nguyên nhân, là bởi vì Đào Thương được đến Hứa Tử Tương chữ thập kim bình cùng với Đào Thương thượng một lần thế phụ tòng chinh tám ngày chi công, kia hiện tại, Tào Báo đối Đào Thương thái độ, còn lại là biến thành hắn phát ra từ nội tâm tán thành.

Trăm nghe không bằng một thấy, tiểu tử này năng lực, xác thật là không bình thường a, Từ Châu ngày sau nếu là từ hắn kế thừa, này phát triển chưa chắc sẽ bại bởi Viên Thiệu cùng Viên Thuật.

Có thể sinh sôi từ thiên hạ đệ nhất mãnh tướng trên tay, đem ngựa Xích Thố hố tới người, đặt ở nào một châu đều không phải thiện tra tử.

Tào Báo tuy rằng cũng là sĩ tộc người trong, nhưng hắn ở bản chất lại không có Mi Trúc như vậy khôn khéo, cũng không có Trần Đăng như vậy nhiều quỷ tâm nhãn tử.

Hắn là một cái quân nhân, trong xương cốt cũng có quân nhân sang sảng, một khi nhận định mỗ một người lúc sau, liền sẽ phát ra từ nội tâm tự đáy lòng đi tán thành hắn, trong tình huống bình thường đều sẽ không thay đổi.

Người như vậy, thực sự nhưng xưng được với là tử tâm nhãn tử a.

Từ Châu quân binh mã về tới Từ Châu cảnh nội, tới đến chín dặm sơn, lại phùng mưa to thời tiết, mưa to sậu hạ, rơi vào đường cùng, Từ Châu quân chỉ phải tạm hoãn tiến quân.

Một hàng binh mã ở chín dặm sơn phụ cận trong rừng cây, tìm kiếm có thể che mưa chắn gió địa phương, cắm trại trát nợ, tạm lánh nước mưa.

Thừa trời mưa cắm trại không đương, Đào Thương vốn là muốn phải hảo hảo nghỉ tạm một chút, nhưng không nghĩ tới Tào Báo lại ôm một cái bình lớn rượu, lại đây tìm Đào Thương cộng uống.

Thằng nhãi này hiện tại nếu đã ở trong lòng đối Đào Thương tràn ngập tán thành, kia bước tiếp theo, chính là muốn vào một bước kéo vào cảm tình.

Kỳ thật Đào Thương trong khoảng thời gian này thực mệt mỏi, này nếu là đổi thành người khác tìm nàng uống, có lẽ trực tiếp khiến cho Đào Thương cấp đuổi ra ngoài.

Nhưng đối phương chính là Từ Châu sĩ tộc thủ lĩnh chi nhất, lại là Bành Thành chưởng quân nhân vật, nhiều ít vẫn là đến cho hắn điểm mặt mũi.

Làm quân sĩ bưng lên điểm đồ ăn, Đào Thương cùng Tào Báo bắt đầu uống rượu thưởng mưa to.

Lần này xuất chinh trước, Đào Thương vì Quách Gia sự tình, đã là ở trong quân ban bố cấm tửu lệnh, nhưng Tào Báo mang đến rượu, chính là binh mã tiến vào Từ Châu cảnh nội phía trước, Đào Khiêm đặc biệt phái người đưa tới uỷ lạo quân đội rượu, bởi vậy ở nào đó ý nghĩa thượng này cũng không tính vi phạm quy định.

Thức ăn còn tính có thể, đại bộ phận đều là một ít rau dại, có khác một con Tào Báo bạch gian săn bắn nai con, mệnh quân sĩ nấu nướng một bộ phận.

Rượu là Bành Thành bản địa rượu ngon yển khung rượu, Đào Thương uống một ngụm, vẫn là cảm thấy có chút nhạt nhẽo, nhiều ít không rất hợp vị.

Căng da đầu hảo Tào Báo uống lên mấy tước, hai người liền bắt đầu rồi không dứt bắt đầu hàn huyên.

Các đời lịch đại quan trường chi gian vô nghĩa đều rất nhiều, đặc biệt là cùng Tào Báo như vậy không có gì nội tình người, cơ bản là lao không ra cái gì hàng khô tới.

“Công tử lần này lãnh binh, lại đánh một cái thắng trận lớn, liền đổng lão tặc đều mệnh vẫn tại đây chiến, công tử danh chấn thiên hạ, báo lần này hồi Từ Châu sau, nói cái gì cũng đến giả sử quân gián ngôn, làm sứ quân cấp công tử đại đại ân thưởng mới là.”

Đào Thương thất thần trả lời nói: “Nhận được tào công quá yêu, ngài xem làm là được.”

Tào Báo tiếp tục nói: “Lần này tào mỗ xem công tử dụng binh, thật là giống như thần trợ, tào mỗ trong lòng thập phần bội phục, nói đến nói đi, nếu là đổi thành tào mỗ chính mình chưởng binh, tuyệt không như vậy đại thành tựu, chờ lần này trở về Bành Thành, tào mỗ tưởng lược bị chút lễ mọn, cấp phủ quân đưa đến Kim Lăng thành đi, không có ý gì khác, thuần túy chính là cảm kích mà thôi, công tử đến lúc đó còn cần cần phải nhận lấy.”

Đào Thương nhìn lều trại ngoại mưa to tầm tã xuất thần: “Nhận được tào công quá yêu, ngài xem làm là được.”

Tào Báo nghe vậy đại hỉ, lại hỏi: “Kia tiểu nữ tào viện cùng công tử hôn sự, cũng dứt khoát đề thượng nhật trình đi, chờ trở về Bành Thành lúc sau, tào mỗ liền phái người đem nàng trực tiếp đưa đến công tử phủ đệ, như thế nào?”

Đào Thương như cũ là thất thần: “Nhận được Tào tướng quân quá yêu, ngài xem làm……”

Nói đến này, Đào Thương bỗng nhiên vừa tỉnh.

“Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

Tào Báo lại là một chút đều không cho hắn cơ hội, ha ha cười, đứng dậy, chắp tay bái nói: “Đa tạ công tử, như thế, tào mỗ hồi Từ Châu liền lập tức chuẩn bị.”

Đào Thương trên mặt cơ bắp quất thẳng tới: “Ngươi trước đợi lát nữa……”

Tào Báo cười khanh khách ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

Tào Báo hắc hắc cười nói: “Tào mỗ nói, trở về về sau, liền đem tiểu nữ đưa đến phủ quân phủ đệ đi lên.”

Đào Thương lúc này thực sự có điểm nóng nảy.

“Này không thể được a! Tào công, ngài đem ngài nữ nhi đưa đến ta trong phủ làm gì?”

Tào Báo trên mặt lộ ra một tia xấu xa tươi cười.

Hắn hướng Đào Thương một cái liếc mắt đưa tình, lộ ra một bộ ngươi hiểu ta hiểu bộ dáng: “Công tử tuổi trẻ khí thịnh, tiểu nữ nụ hoa chi năm, ta đưa hắn đến ngài trong phủ, còn có thể làm gì?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Này mẹ nó là nhiều vượt mức quy định cổ nhân a.

“Tào công, việc này còn phải lại làm thương thảo!”

Tào Báo có điểm không cao hứng: “Có cái gì nhưng thương thảo, ngươi vừa rồi không phải chính miệng đáp ứng rồi sao?”

Đào Thương trên đầu hắc tuyến một đống.

Ta vừa rồi căn bản là không cẩn thận nghe ngươi nói cái gì, hoàn toàn là máy móc tính trả lời, kia cũng có thể xem như đáp ứng?

Ngươi người này cũng quá không phụ trách nhiệm đi.

“Tào công, việc này còn cần lại làm phán đoán suy luận, đào mỗ cùng Thái Nguyên Vương thị nghĩa nữ, có miệng hôn ước, ngài lỗ mãng hấp tấp đem nữ nhi đưa tới, đối tiểu thư chỉ sợ không phải chuyện tốt.”

Tào Báo nghe vậy bừng tỉnh, vuốt sợi râu cẩn thận suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Thái Nguyên Vương thị…… Ân, Vương Tư Đồ…… Không tồi, việc này xác thật có chút khó làm.”

Đào Thương thấy hù dọa ở Tào Báo, mới vừa rồi thở dài nhẹ nhõm một hơi, suy yếu nói: “Đúng không, vãn bối hôn sự hiện nay pha là phức tạp khó lộng, tào công liền không cần lại cho ta thêm phiền……”

Chưa từng tưởng, Tào Báo lại là chuyện vừa chuyển, đĩnh đạc nói: “Không có việc gì! Ngươi nên cưới Thái Nguyên Vương thị chi nữ, vậy cưới hắn, tào mỗ không ngại con ta nữ làm bình thê, thiếp cũng thành!”

Đào Thương tức khắc ngây ngẩn cả người.

Này nima…… Cũng quá rộng lượng đi!

“Tào công đối ta như thế tình trọng, đào mỗ thật là cảm động đến rơi nước mắt, nhưng là liền tính là làm ngài nữ nhi làm tiểu nhân…… Đó có phải hay không cũng đến ta cưới chính thê lúc sau lại nói nha? Dù sao cũng phải có cái thứ tự đến trước và sau đi, muốn an bài danh phận cũng đến ở cưới chính thê lúc sau……”

Đào Thương trước mắt là tưởng cùng Tào Báo kéo dài một chút thời gian.

Vấn đề Tào Báo là thật không hảo có lệ.

Tào Báo nghe vậy bừng tỉnh vỗ tay một cái, nói: “Công tử lời này cực kỳ có lý! Không tồi, lễ chế không thể phế, vạn sự đều có trước sau…… Bất quá không quan hệ, tào mỗ vẫn là trước đem tiểu nữ cho ngươi đưa đi, hai người các ngươi trước chắp vá quá, đến nỗi danh phận sao, trì hoãn cái ba bốn năm, cũng không tính sự.”

Đào Thương lần này tử xem như hoàn toàn chịu phục.

Như vậy tâm đại cha vợ, đốt đèn lồng cũng không mà tìm đi a.

Trước đem cô nương thượng cột dường như cho ngươi đưa đến trong nhà ngủ, giấy hôn thú lãnh không lãnh không chỗ nào ai, tóm lại quan trọng nhất tiền đề là —— đến trước ngủ!

Quá mẹ nó mở ra.

Còn phải cổ đại các lão gia rộng lượng, nhìn nhìn lại đời sau những cái đó xảo trá tai quái cha vợ…… Quả thực là xưa đâu bằng nay, Tào Báo hành vi thực sự là hẳn là chụp thành giáo dục phim phóng sự, cấp đời sau những cái đó đương lão nhân nhóm hảo hảo phổ cập một chút cố hóa tư tưởng.

Liền ở hai người tranh chấp không dưới thời điểm, Bùi Tiền đỉnh đại đại vũ, đi tới Đào Thương lều trại ngoại, đối hắn chắp tay nói: “Phủ quân, hổ vệ quân các tướng sĩ ở doanh ngoại tuần tra là lúc, bắt được một cái gian tế, thuộc hạ không dám thiện đoạn, đặc thỉnh phủ quân xử trí.”

“Gian tế?” Đào Thương cùng Tào Báo bị cùng đồng thời nhìn về phía Bùi Tiền.

Chín dặm sơn đã là Từ Châu địa giới trong vòng, huống hồ trượng đều đã đánh xong, loại này thời khắc, còn sẽ có cái gì gian tế?

Bất quá đối với Bùi Tiền trung thành, Đào Thương còn là phi thường tin tưởng, hắn bắt lấy người, giống nhau sẽ không có cái gì vấn đề, hơn nữa Bùi Tiền xuất thân bần hàn, tinh thông dân chúng khó khăn, giống nhau cũng sẽ không cố ý đi oan uổng người nào.

Hắn nói là gian tế, kia phỏng chừng liền khẳng định là gian tế.

“Đem gian tế mang lại đây đi.” Đào Thương phân phó Bùi Tiền nói.

“Nặc!”

Không bao lâu, liền thấy Bùi Tiền đem một cái mang đấu lạp, thân khoác áo tơi trung niên hán tử mang theo tiến vào.

Đào Thương đột nhiên vừa thấy cái này hán tử, không biết vì sao lại là cảm giác có chút quen mắt.

Nhưng người nọ mang theo đấu lạp, hơn nữa đầy mặt dơ hề hề, Đào Thương một chốc một lát có điểm không nhận ra tới.

Không đợi Đào Thương hỏi chuyện, Tào Báo lại là có điểm không làm.

Hắn lộ cánh tay vãn tay áo, tiến lên một phen nhéo tên kia gian tế, nổi giận đùng đùng nói: “Lão tử bình sinh hận nhất đó là các ngươi này đó bỉ ổi gian tế! Lén lút, hành sự nhất giảo quyệt nham hiểm!”

Kia gian tế có chút kinh hoảng, hắn liên tục xua tay: “Hiểu lầm! Mỗ phi gian tế cũng……”

“Đi ngươi đi!”

Tào Báo trong mắt hung quang chợt lóe, hung tợn đem kia gian tế hướng trên mặt đất một quăng ngã, sau đó trực tiếp cưỡi ở tên kia gian tế trên người.

Tiếp theo liền thấy hắn tay trái nắm tay, dùng sức một đấm, chiếu gian tế mặt chính là một cái quả đấm đánh ra.

Kia gian tế chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, thiếu chút nữa không hôn mê qua đi.

Tào Báo thủ hạ chút nào không lưu tình, một tay ấn xuống tên kia gian tế, một tay không lưu tình chút nào đau bẹp hắn, thẳng đem hán tử kia tấu kêu cha gọi mẹ, “Chi oa gọi bậy” tru lên không ngừng.

Tào Báo đánh đã ghiền, một bên đánh một bên nói: “Ta làm ngươi lén lút! Ta làm ngươi lén lút! Ta làm ngươi dò hỏi quân tình! Ta làm ngươi không làm chuyện tốt!”

Đào Thương ngồi ở phía sau, một tay vuốt trơn bóng cằm, một bên nhíu mày cẩn thận suy nghĩ.

Này gian tế thanh âm, xác thật là hảo sinh quen thuộc nói.

Đại khái là qua một nén nhang công phu, Tào Báo tấu thoải mái, đứng dậy dùng sức duỗi một cái lười eo, tiếp theo quay đầu đối Đào Thương cười nói: “Công tử, ngươi thẩm đi!”

Đào Thương do dự đứng dậy đi đến tên kia bị đánh nửa chết nửa sống gian tế trước mặt, bám vào người nhìn kỹ hắn một hồi, ngạc nhiên nói: “Ta có phải hay không ở đâu gặp qua ngươi?”

Kia gian tế quỳ rạp trên mặt đất, com suy yếu nâng lên một bàn tay, đầu tiên là chỉ chỉ Đào Thương, sau đó lại run rẩy chỉ chỉ chính mình đỉnh đầu.

Đào Thương có điểm không quá xem minh bạch.

Tên kia gian tế thấy Đào Thương không có phản ứng, lại run run rẩy rẩy duỗi tay, chấm bị tấu ra máu mũi, ở lều trại nội trên bờ cát dùng

tay phủi đi hai chữ……

“Hiếu liêm.”

Lần này tử, Đào Thương hoàn toàn là biết người này là ai.

“Hứa công!” Đào Thương tức khắc cả kinh, vội vàng cúi người đem tên kia gian tế từ trên mặt đất đỡ lên, nôn nóng nói: “Ngươi là trước Dự Châu thứ sử Khổng Trụ trướng hạ Hứa Tĩnh, hứa công! Thế Đào Thương cử hiếu liêm hứa công?!”

Kia gian tế suy yếu dùng huyết trên mặt cát tiếp tục viết nói:

Nhiên cũng!

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 279: ân công tới đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe Đào Thương hô lên “Hứa công” hai chữ, Tào Báo ở Đào Thương phía sau, không khỏi dọa cả người một run run.

Này cái gì ý nghĩa a? Như thế nào nghe đại công tử nói, ta giống như đánh chính là hắn người quen đâu?

Nhìn nhìn lại trên mặt đất “Hiếu liêm” hai chữ huyết thư, Tào Báo có điểm hồi quá vị tới.

Hắn đối Đào Thương năm đó thượng nguyệt đán bình cùng lên làm thái bình công tử sự, nhiều ít cũng là biết.

Chính mình, hình như là tấu hiểu rõ không được người.

Đào Thương vội vàng ngẩng đầu, nhìn đứng ở lều trại khẩu, vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm Bùi Tiền, nói: “Còn thất thần làm gì? Còn không mau đi đem y quan tìm tới!”

……

Tào Báo tuy rằng tay tàn nhẫn, nhưng vừa rồi cũng này đây hết giận là chủ, xuống tay tiếp đón ra tới đều là bị thương ngoài da, y sư bận việc hảo một trận, thi lấy kim sang, Hứa Tĩnh xem như miễn cưỡng không ngại.

“Thượng thư lang! Tào mỗ mục đại không thấy, đắc tội thượng thư lang, làm thượng thư lang bị như vậy đại khổ sở! Còn thỉnh thượng thư lang thứ tội!”

Tào Báo bưng rượu tước, hướng về Hứa Tĩnh một cái kính nhận lỗi.

“Thượng thư lang! Tào mỗ uống này một tước, cho rằng bồi tội chi lễ!”

Dứt lời, ngửa đầu đem tước trung rượu uống một hơi cạn sạch.

Hứa Tĩnh trên mặt cùng trên người đã bị y quan thi gói thuốc trát, làm cho giống như nửa cái xác ướp giống nhau, hắn phát sưng mi mắt nhìn Tào Báo, khóe miệng hơi hơi có chút phát run.

“Ngươi đem lão phu đánh thành như vậy, uống một tước rượu liền tính xong việc?”

Tào Báo nghe vậy, trên đầu hãn thê thê mà xuống.

Hắn vừa mới hành vi nôn nóng, cũng là vì có điểm ở Đào Thương trước mặt biểu hiện một chút tâm lý, lộ một chút mặt thảo điểm hảo.

Kết quả mặt không lộ thành, nhưng thật ra đem thượng thư đài thượng thư lang cấp đắc tội.

Liền tính là Hứa Tĩnh lúc trước bởi vì sợ hãi Đổng Trác trốn ra kinh thành, nhưng thượng thư lang ấn tín và dây đeo triện bị hắn cấp mang ra thượng thư đài, hơn nữa thiên tử vẫn luôn không có minh chiếu miễn đi hắn ở thượng thư đài chức vụ, cho nên Hứa Tĩnh biên chế cùng thân phận có thể nói vẫn là giữ lại ở thượng thư đài nội.

Thuần thuần trong kinh quan lớn a, hiện tại thiên hạ thứ sử cùng thái thú, năm đó cơ hồ có một nửa là hắn bút tích.

Điểm chết người hắn vẫn là Hứa Tử Tương từ huynh, Đào Thương sở dĩ có thể lên làm thái bình công tử cùng thượng nguyệt đán bình, có thể nói là hắn một tay thúc đẩy.

Đem kinh thành trung phụ trách cán bộ nhân sự nhận đuổi nhân sự trưởng quan cùng chính mình tương lai cấp trên ân nhân cấp tấu…… Này xem như cái tội danh gì?

Ngẫm lại liền đau đầu thực.

Đào Thương bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt xấu hổ thấp thỏm Tào Báo, nhìn nhìn lại u oán phẫn nộ Hứa Tĩnh, chính mình cũng thực sự cảm giác có chút xấu hổ.

Loại tình huống này, mặc cho chính mình lại là có thể quấy đục thủy, cũng giải quyết không được.

Tào Báo thằng nhãi này, thực sự cũng là cái diệu nhân nha.

Thật sự là ra tay bất phàm.

“Đào công tử, này một vị nãi người nào cũng?” Hứa Tĩnh chỉ vào Tào Báo hỏi Đào Thương nói.

Đào Thương bồi cười nói: “Hứa công, việc này thực sự là cái hiểu lầm, này một vị, chính là ta Từ Châu Bành Thành trung quân trấn đem Tào Báo Tào tướng quân, hắn vừa mới nhất thời tình thế cấp bách, nghĩ lầm hứa công chính là gian tế, cho nên xuống tay trọng chút, quả thật sự cấp tòng quyền cử chỉ, mong rằng hứa vùng biển quốc tế hàm thứ lỗi.”

Hứa Tĩnh bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nguyên lai là Từ Châu quân trung quân trấn đem, khó trách khó trách…… Tào tướng quân thật mãnh tướng cũng, quả nhiên là có vạn phu không lo dũng! Ra tay như vậy tàn nhẫn, tấu lão phu hiện tại còn cả người đau.”

Tào Báo lần đầu bị người lớn như vậy chừng mực khen, thực sự là có chút xấu hổ.

“Hứa công quá khen, tào mỗ hổ thẹn……”

Đào Thương chạy nhanh nói sang chuyện khác: “Hứa công, ngài như thế nào sẽ như thế xuất hiện ở ta doanh trại bên ngoài, còn bị trở thành gian tế bắt lại?”

Hứa Tĩnh nghe xong lời này, trên mặt lộ ra một tia khổ sở bi thương chi sắc.

“Hài tử, khổng Công Tự lúc trước vì Tôn Kiên cùng Viên Thuật liên thủ làm hại, việc này, nói vậy ngươi là biết đến đi.”

Đào Thương nghe xong lời này, trên mặt cũng lộ ra bi thương chi sắc.

Khổng Trụ chết, sớm tại Đào Thương dự kiến bên trong, nhưng lúc ấy Đào Thương chính mình còn không thể tự bảo vệ mình, lại như thế nào có thể nghĩ cách ở Viên Thuật cùng Tôn Kiên hai đại cường tay bên trong, hộ đến Khổng Trụ chu toàn.

Cũng mặc kệ nói như thế nào, Khổng Trụ là chính mình trọng sinh ở thời đại này lúc sau, cái thứ nhất chịu trợ giúp chính mình chư hầu, liền tính hắn thực nhát gan, liền tính hắn cao đàm khoát luận không làm thật sự, nhưng không thể phủ nhận chính là, Khổng Trụ đối chính mình, xác thật là phi thường không tồi.

Bao gồm trước mắt cái này Hứa Tĩnh, cũng coi như là chính mình ân nhân.

Đào Thương trầm mặc hồi lâu, mới vừa rồi nói: “Khổng thế thúc chi tử, đào mỗ biết được, đáng giận đào mỗ ngoài tầm tay với, không thể ở Tôn Kiên cùng Viên Thuật trong tay bảo vệ thế thúc tánh mạng, trong lòng thật sự hối hận.”

Hứa Tĩnh cười khổ lắc đầu, nói: “Lời nói cũng không thể sử nói như vậy, ngươi một giới song thập thanh niên, chu toàn tại đây thiên hạ hổ lang bên trong, đã thuộc khó được, còn nói cái gì bảo hộ người khác? Huống hồ hiện giờ Tôn Kiên đã chết, ngươi còn ở nhu cần ổ một trận chiến đánh bại Viên Thuật, thiên hạ nổi tiếng, cũng coi như là vì khổng Công Tự ra một hơi, Công Tự cửu tuyền có biết, trong lòng cũng là nhắm mắt.”

Hai người nhớ lại lúc trước sự, cảm khái vạn phần, không thắng thổn thức.

Đào Thương lại hỏi Hứa Tĩnh tình hình gần đây: “Hứa công, khổng thứ sử sau khi chết, chính ngươi là như thế nào quá?”

Hứa Tĩnh trầm mặc một hồi, mới vừa rồi thở dài nói: “Gần nhất một năm, lão phu vẫn luôn là ở giao châu, giao ngón chân thái thú Sĩ Tiếp đối lão phu rất là kính trọng, cho nên tạm thời cư trú này hạ hạt.”

Đào Thương nghe vậy, trong lòng âm thầm mặc niệm…… Sĩ Tiếp.

Chính mình từ tiếp nhận Đan Dương quận sau, liền vẫn luôn có tưởng cùng giao châu Sĩ Tiếp có câu thông ý tứ, giao châu có rất nhiều chính mình muốn tài nguyên, chỉ tiếc vẫn luôn không có một cái thực thích hợp cơ hội, hơn nữa hắn thuộc hạ cũng không có có thể cùng Sĩ Tiếp quen biết bàn bạc người.

Chính là xem Hứa Tĩnh ý tứ, Sĩ Tiếp đối với hắn, tựa hồ là hơi có chút tôn sùng chi ý.

“Nếu sĩ quân đối hứa công tôn trọng có giai, phủ quân vì sao còn muốn tới này Từ Châu nơi đâu?”

Hứa Tĩnh trầm mặc một lát, sau một lúc lâu mới vừa rồi bất đắc dĩ nói: “Giao ngón chân quận chung quy là rời xa trung thổ, thuộc về biên tái nơi, nơi đó thời tiết bốn mùa nóng bức, lão phu ở bên kia, vẫn là pha không thói quen.”

Hứa Tĩnh lời này thật cũng không phải hắn kiểu tính, nói chính là đại lời nói thật.

Giao ngón chân quận hạ hạt mười thành nơi, địa vực bao gồm đời sau Quảng Tây, Quảng Đông, Việt Nam bắc trung bộ chờ khu vực.

Đông Hán những năm cuối chính quyền náo động, giao châu mà chỗ Hán triều nhất nam cảnh, rời xa phân tranh, tuy rằng là tương đối yên ổn, nhưng ở khai hoá trình độ thượng, cùng trung thổ phồn hoa so sánh với, kém thực sự không phải một chút.

Đời sau Quảng Châu ở Trung Quốc cảnh nội kinh tế có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng ở Đông Hán những năm cuối, Lĩnh Nam như cũ là thuộc về khai phá so vãn lạc hậu khu vực, hơn nữa

địa phương dân bản xứ cư dân tương đối hỗn tạp, Chương khí bố trí cũng rộng, sơn lĩnh trung rất nhiều mãnh thú, giống Hứa Tĩnh nhân vật như vậy, đi giao châu tuy rằng là đã chịu lễ ngộ, nhưng ở trong lòng hắn vẫn là có một loại bị sung quân đến biên cảnh cảm giác.

Tìm cơ hội hồi Trung Nguyên, đối với Hứa Tĩnh tới nói, là hoàn toàn có thể lý giải.

Hứa Tĩnh ở giao ngón chân quận đã biết Đào Thương trước mắt ở hán cảnh cũng là nổi bật chính thịnh, xem như vang dội một nhân vật, đặc biệt là nghe nói liền Viên Thuật đều thua ở hắn trong tay, nói vậy thực lực đã phi bình thường.

Nhớ tới năm đó chính mình từng thế Đào Thương cử hiếu liêm, cũng làm từ đệ Hứa Tử Tương đem hắn lộng thượng nguyệt đán bình sự, Hứa Tĩnh trong lòng ngay sau đó liền nổi lên tiểu tâm tư……

Liền hướng chính mình đối Đào Thương ân đức, nói vậy đứa nhỏ này cũng nhất định sẽ tiếp nhận chính mình, cũng đối chính mình tôn kính có thêm đi?

Mang theo cái này ý tưởng, Hứa Tĩnh bái biệt rời đi giao châu Sĩ Tiếp, trèo đèo lội suối đi trước Từ Châu gặp mặt Đào Thương.

Không từng tưởng, đương hắn sắp đến Từ Châu cảnh nội thời điểm, vừa vặn đuổi kịp Đào Thương suất binh đi trước Trung Nguyên đi ác chiến Đổng Trác cùng Lữ Bố.

Hứa Tĩnh đảo cũng là không sốt ruột, hắn ở chín dặm sơn phụ cận thôn trấn tìm cái chỗ ở hạ, chậm đợi Đào Thương khải hoàn mà về.

Đối thủ là Lữ Bố cùng Đổng Trác, thắng bại sinh tử thực sự khó liệu, nhưng Hứa Tĩnh lúc này đây cũng không biết là vì cái gì, đối với Đào Thương thế nhưng tràn ngập vô hạn chờ mong cùng tin tưởng.

Cũng không biết là bởi vì Đào Thương thật sự có bản lĩnh vẫn là Hứa Tĩnh một viên thành tâm cảm động đất trời, Đào Thương cư nhiên thật sự đánh thắng Đổng Trác cùng Lữ Bố đã trở lại.

Nghe nói Đào Thương quân đội hồi đến chín dặm sơn phụ cận, Hứa Tĩnh trong lúc nhất thời không thể khắc chế trong lòng kích động, cư nhiên mạo mưa to, suốt đêm tới rồi này quân trại dục thấy Đào Thương.

Hảo một bộ kéo dài chân thành tha thiết tình ý a, thực sự là cảm động lòng người.

Đương nhiên, bị Tào Báo một đốn quần ẩu kết cục có thể xem nhẹ bất kể, quan trọng là Hứa Tĩnh này một phần chân thành quy phụ chi tâm.

Mặc kệ là về công về tư, Đào Thương đều không thể đem Hứa Tĩnh cự chi với ngàn dặm ở ngoài.

Về tư, là hắn thành tựu chính mình “Thái bình công tử” tên tuổi, liền tính là vì báo ân, Đào Thương cũng muốn hảo hảo dàn xếp hắn.

Về công, Hứa Tĩnh nếu cùng giao châu Sĩ Tiếp chi gian giao tình thâm hậu hậu, kia Đào Thương càng là yêu cầu mượn hắn tầng này quan hệ, cùng giao châu bên kia đáp khởi một tòa hữu nghị nhịp cầu.

“Hứa công nếu là không chê, không ngại liền ở chúng ta Kim Lăng thành trụ hạ đi, hứa công chính là đào mỗ dìu dắt ân nhân, sau này, phàm là có đào mỗ một vị trí nhỏ, liền tuyệt không sẽ làm cô phụ hứa công!”

Hứa Tĩnh nghe được nơi này, tức khắc lộ ra trấn an tươi cười.

Đứa nhỏ này thực sự có lương tâm.

“Có Đào công tử ngươi này một phen lời nói, lão phu liền an tâm rồi, ngươi thả yên tâm, lão phu tuy rằng là tầm thường người, nhưng tốt

xấu cũng có chút nhân mạch cùng thủ đoạn, ngày sau Tử Độ nếu có cái gì phân phó, lão phu tuyệt không từ chối.”

Hứa Tĩnh đem lảm nhảm đến này, Đào Thương nhưng thật ra thật là có một sự kiện muốn hỏi hắn.

“Hứa công, năm đó ngươi ở Dĩnh Xuyên, từng đáp ứng làm đào mỗ hướng nguyệt đán bình thượng đi một chuyến, chính là lại chưa từng nói qua phải cho đào mỗ mười câu kim bình…… Việc này, uu kan shu thật sự là ngài ở sau lưng có điều trợ lực?”

Vừa nói đến chuyện này, Hứa Tĩnh trên mặt cũng lộ ra một tia nghi hoặc chi sắc.

“Đào công tử, nói thật, làm ngươi thượng nguyệt đán bình, xác thật là lão phu tiến cử, nhưng lão phu kia từ đệ ở nguyệt đán bình cho ngươi mười câu lời bình, nhưng tuyệt không phải lão phu sở sai sử, ta kia từ đệ ngày thường hành sự vốn chính là rất là cổ quái, hắn đột nhiên đối với ngươi như vậy coi trọng, nói thật, cũng là đại ra lão phu ngoài ý liệu……”

Đào Thương nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Thái bình công tử cùng mười câu kim bình thao tác, nguyên lai không phải Hứa Tĩnh ở sau lưng sử lực?

Hứa Tử Tương lại không quen biết chính mình, hắn vì cái gì phải đối chính mình như vậy coi trọng?

Hắn rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Này sau lưng rốt cuộc là Hứa Tử Tương nhất thời hứng khởi, vẫn là có cái gì không vì người khác biết nguyên nhân đâu?

Mặc kệ Hứa Tử Tương đối chính mình coi trọng chân chính nguyên nhân là cái gì, trước mắt, Đào Thương cần thiết phải đối Hứa Tĩnh hảo, rốt cuộc đây cũng là một loại báo ân, một loại tình nghĩa.

------oOo------

Chương 280: trong kinh biến đổi lớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu nói Đổng Trác tin người chết chấn kinh rồi thiên hạ, kia ở lão tặc sau khi chết, Quan Trung phát triển còn lại là lệnh thiên hạ kinh càng thêm kinh.

Đổng Trác sau khi chết, Lý Giác cùng Quách Tị đem này dưới trướng binh mã đóng quân với hàm cốc quan theo không tiến trước, trơ mắt nhìn Mã Đằng cùng Hàn Toại đối Trường An khởi xướng trí mạng mãnh công.

Trường An trong thành thiếu binh thiếu tướng, tinh nhuệ tất cả đều làm Đổng Trác mang đi ra ngoài, căn bản là khó có thể lâu thủ.

Lý Nho mấy phen gấp quá thư cấp Lý Giác, thỉnh hắn nhanh chóng hồi binh cứu viện, bằng không Trường An thế nguy.

Nhưng Lý Nho mỗi một phong thơ đều là giống như đá chìm đáy biển giống nhau, không có bắn khởi một đóa bọt sóng tới.

Cuối cùng, Mã Đằng cùng Hàn Toại rốt cuộc là đem Trường An cấp đánh hạ tới.

Mã Đằng cùng Hàn Toại phá được Trường An kết quả —— chính là Đổng Trác hoàn toàn tuyệt hậu.

Cũng không phải bọn họ tàn nhẫn, chỉ là bởi vì đây là chấp chưởng cục diện chính trị tất yếu thủ đoạn, nếu Mã Đằng cùng Hàn Toại muốn thay thế Đổng Trác ủng lập thiên tử, trở thành quyền thần, kia bọn họ nhất định phải phủ nhận rớt đời trước quyền thần sở chế tạo hết thảy…… Bao gồm phủ nhận sinh mệnh.

Mã Đằng nhưng thật ra có chút do dự, nhưng Hàn Toại đã đối Đổng Trác ở Trường An lưu lại gia tộc cùng cũ bộ tiến hành rồi khủng bố đại thanh tẩy.

Luận cập hung ác thô bạo, Mã Đằng cùng Hàn Toại dưới trướng binh tướng cũng đều là Tây Lương quân, hơn nữa trong đó vẫn là Khương nhân sâm nửa, cùng Đổng Trác dưới trướng binh tướng không kém bao nhiêu, luận cập đốt giết đánh cướp bản lĩnh chỉ ở Đổng Trác quân phía trên, mà không ở này hạ.

Có này đàn binh lính càn quấy làm hậu thuẫn, còn có cái gì là bọn họ không dám làm?

Ngắn ngủn ba ngày chi gian, Đổng Trác di lưu ở Trường An cũ bộ cùng Đổng thị tam tộc nam nữ già trẻ, cơ hồ bị tàn sát hầu như không còn, liền tra đều không dư thừa một đinh.

Mà Trường An trong thành bá tánh, cũng là bởi vì trận này náo động mà tao ương, Hàn Toại binh mã, nương thanh trừ đổng tặc cũ bộ lý do, ở Trường An trong thành tùy ý cướp bóc, cướp đoạt dân tài, đem toàn bộ Trường An thành biến tinh phong huyết vũ.

Trong lúc nhất thời, vô luận là sĩ tộc, quan viên, vẫn là bá tánh, đều là mỗi người cảm thấy bất an.

Bất quá ở kiểm kê tàn sát Đổng thị nhân viên khi, mã, Hàn hai người làm như xuất hiện một chút bọn họ đều chưa từng đoán trước đến sơ hở.

Đổng Trác thân tín tuy rằng chết hết, nhưng là Lý Nho xác chết nhưng vẫn không có tìm được!

Mặt khác còn bao gồm Đổng Trác một cái đời cháu!

Bất quá sự tình tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng trong thành có đồn đãi nói, Lý Nho ở mã Hàn hai người đánh vào Trường An đêm trước, cũng đã đầu giếng tự sát, lại cuộc đời này.

Đến nỗi hắn đầu chính là nào khẩu giếng, nhưng không ai có thể nói thanh.

Trường An trong thành giếng quá nhiều, nếu là từng cái tra, không biết đến tra được khi nào.

Huống hồ so với Lý Nho cùng Đổng Trác đời cháu, này đó việc vặt trước mắt cũng không đáng giá Mã Đằng cùng Hàn Toại quá mức để bụng, bởi vì bọn họ trước mắt có càng chuyện quan trọng phải làm.

Bọn họ hiện tại muốn nội chiến!

Ca hai gian nội chiến nguyên nhân gây ra rất đơn giản, thậm chí có thể nói thực buồn cười —— gần là bởi vì hai người lần đầu tiên vào cung khi sở sinh ra kỳ thấy.

Mã Đằng cùng Hàn Toại lâu cư Lương Châu biên tái nơi, bọn họ hàng năm cùng dân tộc Khương làm bạn, hơn nữa năm đó lại đều ủng hộ vương quốc phản loạn tác loạn quá, cho nên ở trình độ nhất định đi lên giảng, này hai người đều không phải cái gì thiện tra tử, cùng thổ phỉ ác bá không có gì hai dạng.

Vấn đề là, cho dù là thổ phỉ cũng phân ba bảy loại, có nhận thức tự thổ phỉ, còn có không quen biết tự thổ phỉ.

Mã Đằng hiển nhiên liền thuộc về nhận thức tự.

Hắn cùng Hàn Toại bất đồng chỗ ở chỗ, Mã Đằng tuy rằng sa đọa, nhưng bởi vì này tổ tiên chính là phục sóng tướng quân mã viện, cho nên ở hắn sâu trong nội tâm, vẫn là có một viên hăng hái hướng về phía trước, trở về văn minh thế giới tiến tới tâm.

Ta tuy rằng từng đương quá phản tặc, nhưng ta lão tổ tông là trung thần!

Mã Đằng sâu trong nội tâm luôn là ở không ngừng hò hét…… Lão tử đã từng cũng là thư hương dòng dõi a!

Nhưng Hàn Toại thực rõ ràng liền không quá giống nhau.

So sánh với cùng Mã Đằng tới nói, Hàn Toại người này tâm tương đối dã, sớm tại hiếu linh hoàng đế còn trên đời thời điểm, Hàn Toại liền dám công nhiên đối triều đình làm khó dễ, hơn nữa đã bao nhiêu năm, hắn vẫn luôn đều không thế nào ngừng nghỉ.

Nói trắng ra là, hắn chính là Đông Hán bản tòa sơn điêu.

Trung bình hai năm, Hàn Toại suất lĩnh mấy vạn kỵ binh xâm nhập tam phụ, xâm bức viên lăng, nói rõ chính là tưởng đào ngược đế gia lăng mộ, mở ra trong lịch sử trộm mộ tân văn chương.

Lúc ấy hán linh hoàng đế Lưu Hoành còn trên đời, thả tam phụ nơi cũng coi như là thiên gia thế lực nhưng khống phạm vi, tuy rằng lúc ấy khăn vàng đang ở các nơi tác loạn, nhưng ở thiên tử dưới chân động thổ, cũng không phải người bình thường dám làm sự —— đặc biệt là còn muốn trộm thiên tử mộ!

Hàn đại ca ở rõ như ban ngày dưới, công nhiên liền lãnh mấy vạn người kháng thiêu đi bào lão Lưu gia phần mộ tổ tiên, này sợi làm yêu kính, cũng thật là là không ai.

Sau đó Hàn Toại liên tục cùng Hoàng Phủ Tung, Đổng Trác đám người giao chiến, đều lệnh này chờ bất chiến mà còn.

Bào mồ sự kiện qua đi, Hàn Toại phỏng chừng không có đào đến cái gì hảo hóa, trong lòng nhiều ít dính điểm nghẹn khuất, cho nên đem tâm một hoành —— dứt khoát tạo phản được!

Bất quá hắn vẫn luôn không dám thực thi, thẳng đến một cái cơ hội xuất hiện.

Hàn Toại lúc ban đầu phản loạn, là cùng đồng liêu biên chương cùng nhau bị Khương người thủ lĩnh Bắc Cung Bá Ngọc hiếp bức, thuộc về bị Bắc Cung Bá Ngọc đưa vào Lương Sơn, bất đắc dĩ mà ngồi một phen ghế gập.

Nhưng là theo thời gian trôi qua, Hàn Toại phát hiện tạo đại hán triều đình phản, việc này cũng rất có ý tứ nói, sử chính mình nhân sinh tràn ngập ý nghĩa —— đã phong phú lại kích thích, so mẹ nó bào nhân gia phần mộ tổ tiên có ý tứ nhiều.

Vì thế, Hàn Toại hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, dứt khoát trực tiếp xử lý Bắc Cung Bá Ngọc ca ca cùng biên chương ca ca, một mình kéo thay trời hành đạo đại kỳ, từ đây bước lên một cái phản loạn bất quy lộ……

Lại sau lại, hắn lại nhận thức vương quốc, trước vây quanh vương quốc phản nghịch, rồi lại đem nhân gia phế đi, sau lại lại cùng Mã Đằng kết làm huynh đệ, ca hai hôm nay hảo ngày mai hư, phân phân hợp hợp.

Tổng này việc làm, Hàn Toại người này, kỳ thật không có gì nhân tính đạo đức.

Đối với loại này liền Lưu gia mồ mả tổ tiên đều dám bào trác tuyệt nhân vật, trông cậy vào hắn đối đương nhiệm Lưu gia thiên tử tất cung tất kính, nói thật cũng coi như rất làm khó hắn.

……

Hàn Toại vừa vào cung, không nói hai lời, liền thăm viếng phân đoạn đều tỉnh, trực tiếp đi đến thiên tử Lưu Hiệp trước mặt, đắc ý dào dạt Mao Toại tự đề cử mình nói: “Ngô huynh đệ chi công, nhưng tiếm tướng quốc cùng đại tướng quân chi vị chăng?”

Hàn Toại cho rằng chính mình bá vương sắc khí phách có thể đem thiên tử chấn vựng, vấn đề là thiên tử Lưu Hiệp mấy năm nay gặp qua sài lang hổ báo thật sự là có điểm quá nhiều, kháng áp năng lực phi thường cường, thậm chí có thể nói là có điểm chết lặng.

Lưu Hiệp hiện tại tuổi không lớn, nhưng hàm dưỡng thực hảo, hắn kiên nhẫn khuyên giải Hàn Toại, cũng uyển chuyển nói cho hắn: Năm đó đại tướng quân gì tiến, cũng không phải vừa lên tới là có thể lên làm đại tướng quân, hắn cũng là vì linh tư Hoàng Hậu bị

tuyển vào cung, đã chịu tiên đế sủng ái, mới ơn trạch gì tiến, làm hắn nhiều lần đảm nhiệm lang trung, Hổ Bí trung lang tướng, Dĩnh Xuyên thái thú, đem làm lớn đem, Hà Nam y chờ vị lúc sau, mới lên làm đại tướng quân.

Mà cùng gì tiến so sánh với, Hàn Toại ngươi muốn làm đại quan, còn phải lại học hỏi kinh nghiệm a.

Hàn Toại vừa thấy thiên tử như vậy không cho mặt nhi, một cái đại tướng quân đều luyến tiếc cấp, tức khắc liền không cao hứng.

Hắn hướng về phía thiên tử Lưu Hiệp diễu võ dương oai quát: “Ngô phi gì tiến đồ tể hạng người gia!”

Thiên tử Lưu Hiệp trong lòng thực không cao hứng.

Ngươi khoe khoang cái rắm a, nhân gia đồ tể hạng người có thể đương đại tướng quân tốt xấu cũng là vì có cái xinh đẹp muội muội có thể bồi cha ta ngủ! Ngươi đâu? Thuộc hạ trừ bỏ một đám thối hoắc Tây Lương đại lão gia gì đều không có!

Trẫm tuyệt không cùng những cái đó các lão gia ngủ.

Vì thế, thiên tử Lưu Hiệp trầm mặc không nói.

Hàn Toại thấy thiên tử cự không phong quan, giận tím mặt, thổ phỉ tính tình liền bắt đầu lên đây.

Thổ phỉ tính tình vừa lên tới, Hàn Toại trong miệng liền bắt đầu không sạch sẽ, đối thiên tử ô ngôn toái ngữ.

Phỏng chừng là Hàn Toại nói khả năng thật sự là quá khó nghe, Mã Đằng trong lòng đều có chút không tiếp thu được.

Thân là phục binh tướng quân mã viện hậu đại, tuy rằng nghèo túng không thể so năm đó tổ tiên hùng vĩ, còn đương một đoạn thời gian phản nghịch, nhưng Mã Đằng lần này tới Trường An mục đích vẫn là muốn cho thiên tử nhìn một cái hắn Mã Đằng nho tướng phong tình.

Hắn nằm mơ đều muốn đem mã thị nhất tộc ở trong tay chính mình phát dương quang đại.

Tới gặp thiên tử đầu một buổi tối, Mã Đằng đốt đèn ngao du, cơ hồ là chuẩn bị một đêm nghĩ sẵn trong đầu, bao gồm gặp mặt thiên tử khi lễ nghi, vấn an, cùng với hướng thiên tử góp lời sau này đương như thế nào thống trị Quan Trung, cũng đưa ra một ít tốt thi hành biện pháp chính trị sách lược, ở bệ hạ trước mặt hảo hảo biểu hiện một phen.

Hắn thậm chí nghĩ tới, nếu là thiên tử mặt rồng đại duyệt, nhất định phải mở tiệc chiêu đãi chính mình ăn cơm, kia chính mình ở bữa tiệc thượng phải nói chút cái gì đã thú vị lại không mất phong độ nghe đồn thú sự, tới làm thiên tử phát ra từ nội tâm thưởng thức với hắn —— hoặc là ngâm thơ một đầu sẽ tương đối đáng tin cậy nói.

Mã Đằng làm nhiều như vậy chuẩn bị, nhưng hắn duy nhất quên mất một cái có thể đem này hết thảy phá hủy người, đó chính là Hàn Toại.

Hàn Toại ở thiên tử trước mặt làm, hoàn toàn đem hắn cùng Mã Đằng, đưa đến cùng Đổng Trác giống nhau Tây Lương chó dữ trục hoành thượng.

Nhìn ra thiên tử đang xem bọn họ hai người trong ánh mắt, kia cổ mịt mờ khinh miệt cùng chán ghét, Mã Đằng biết, hắn muốn từ Tây Bắc mọi rợ xoay người biến thành đại hán cao giai sĩ tộc quần thể trung một viên nguyện vọng, theo Hàn Toại đối thiên tử chửi ầm lên, mà tuyên cáo hoàn toàn phá sản.

Hàn Toại huỷ hoại Mã Đằng đương người làm công tác văn hoá mộng tưởng, Mã Đằng cũng tuyệt đối sẽ không làm hắn hảo quá.

Này đối khi thì hảo khi thì hư anh em kết nghĩa, ở đoạt được Trường An sau, bởi vì lý tưởng cùng chính trị hành vi bất đồng, lại một lần sinh ra mâu thuẫn.

Tây Lương người cùng Trung Nguyên nhân xử lý sự tình phương thức có chút bất đồng.

Trung Nguyên nhân sinh ra mâu thuẫn, đại gia giống nhau đều là lấy nói là chủ, đại gia trước ngồi xuống bẻ xả đạo lý, đấu võ mồm, đem đại nghĩa chiếm trụ, dùng thủ đoạn cùng trí nhớ tới phân phối ích lợi đoạt được, nếu không thể đồng ý, lại tưởng biện pháp khác.

Tây Lương người còn lại là thực rõ ràng đem cái này phân đoạn cấp trực tiếp lược qua.

Đàm phán đối với bọn họ tới nói, hoàn toàn là dư thừa phân đoạn.

Có khác nhau cùng mâu thuẫn, lâu cư biên tái Tây Lương người xử lý biện pháp giống nhau chỉ có ba chữ.

Vậy làm!

Cứ như vậy, Trường An bên trong thành bị Đổng Trác cũ bộ cùng tam tộc máu tươi xâm nhiễm một lần lúc sau, lại bắt đầu lâm vào một khác thứ chiến hỏa bên trong.

Mã Đằng đại chiến Hàn Toại!

Hai bên từ minh hữu biến thành đối địch, từng người mã người ở Trường An vùng ngoại thành tập hợp, bắt đầu rồi luân phiên sống mái với nhau nội chiến.

Loại sự tình này đối với Mã Đằng quân cùng Hàn tùy quân tới nói, có thể nói là chuyện thường ngày.

Quen thuộc hai vị này tướng lãnh bản tính người đều biết, Mã Đằng cùng Hàn Toại hai người sống mái với nhau, thực sự không phải một lần hai lần.

Phàm là chỉ cần hai người bọn họ bất tử, giống nhau quá một đoạn lúc sau, đều sẽ bắt tay giảng hòa, tốt có thể tiếp tục mặc chung một cái quần.

Hơn nữa hai người thực lực còn xem như tương đương, ở không có đặc thù dưới tình huống, hai bên cơ bản đều là thế lực ngang nhau, ai cũng không làm gì được ai.

Bất quá, sự tình chung quy sẽ theo thời gian trôi qua mà có chút biến số.

Lúc này đây Mã Đằng trong quân, xuất hiện một con hắc mã, đem thắng lợi thiên bình, hướng về Mã Đằng một phương hơi áp trọng một ít.

Lúc này đây xuất chinh Trường An, Mã Đằng lãnh thượng chính mình vừa mới 17 tuổi, hành quá quan lễ trưởng tử mã siêu.

Một cái 17 tuổi thiếu niên lang, vừa mới quan lễ thượng chiến trường, ở Hàn Toại trong mắt, cũng không có cái gì ghê gớm.

Oa tử mà thôi, có thể đối hai quân giao chiến khởi đến nhiều ít tác dụng?

Nhưng là Hàn Toại không nghĩ tới chính là, mã siêu lần này rời núi, sở biểu hiện ra bản lĩnh, cũng không so năm đó Tôn Sách cùng Đào Thương muốn tiểu nhiều ít.

Này tuổi trẻ oa oa ở trên chiến trường biểu hiện dũng mãnh phi thường vô địch, liền bại Hàn Toại dưới trướng sáu viên chiến tướng, rất có nhất kỵ đương tiên không người nhưng địch đại tướng chi khí.

Thiếu niên này một thân gấm vóc, trong tay trường thương ở trên chiến trường gần như vô địch, Hàn Toại dưới trướng chư tướng ở trước mặt hắn, mấy vô mười hợp chi địch.

Có thể so với Lữ Bố võ dũng.

Mã Đằng quân bởi vì mã siêu lóe sáng lên sân khấu, liên tiếp chiến bại Hàn Toại, nhưng Hàn Toại dưới trướng cũng đều là hàng năm ở biên tái thiện chiến chi quân, Mã Đằng bằng sĩ khí chiếm cứ thượng

phong có thể, nhưng muốn hoàn toàn đánh tan Hàn Toại, lại như cũ là không thể.

Hai bên mấy phen ác chiến, cũng là tổn binh hao tướng, sĩ khí tổn hao nhiều, hai bên binh lính vô luận là ở chiến lực cùng chiến ý thượng, đều ngã xuống thung lũng.

Nhưng cũng chính là tại đây loại thời khắc, Lý Giác dựa theo Giả Hủ mưu hoa, bắt đầu chỉ huy tam quân hướng Mã Đằng cùng Hàn Toại phát động trí mạng một kích.

Lý Giác chờ một chúng nghỉ ngơi dưỡng sức, dĩ dật đãi lao, Mã Đằng cùng Hàn Toại nội chiến ẩu đả, binh mã kiệt sức, hai so sánh, ai thắng ai thua tự nhiên là vừa xem hiểu ngay.

Càng kiêm Lý Giác có Giả Hủ tương trợ, bày mưu tính kế không nói chơi, tự nhiên mà vậy từ mã Hàn hai người trong tay đoạt lại Trường An thành.

Mã Đằng cùng Hàn Toại lại lần nữa hòa hảo, lại đối Lý Giác tiến hành rồi phản kích, muốn một lần nữa đoạt lại thiên tử.

Như thế nào Trường An thành trải qua hai người một lần huyết tẩy lúc sau, bên trong thành sĩ tộc bá tánh đối hai người cực kỳ chán ghét, hơn nữa thiên tử cũng là ban bố chiếu thư, trực tiếp sắc phong Lý Giác vì Xa Kỵ tướng quân, tổng đốc chư quân, thảo diệt tàn bạo, càng là đại biên độ tăng lên Trường An quân dân báo thù sĩ khí.

Từ lúc theo Đổng Trác lúc sau, Lý Giác vẫn là lần đầu tiên như vậy nhận người hiếm lạ.

Kéo dài lâu ngày, mã Hàn hai người thấy sự không thể vì, chỉ có thể là bất đắc dĩ triệt binh, tạm thời từ bỏ tiến công Trường An, binh tướng mã trần với hòe, lại như cũ là nhìn thèm thuồng Trường An.

Mà Trường An náo động cũng là không ngừng, Mã Đằng cùng Hàn Toại hai người mới vừa đi, Tịnh Châu quân ở Lữ Bố chỉ huy hạ, cũng chạy về Trường An.

Hiện giờ Đổng Trác tam tộc diệt hết, Lý Nho không biết tung tích, Tây Lương quân nắm giữ ở lấy Lý Giác cùng Quách Tị cầm đầu hai người trong tay, mà Lữ Bố dưới trướng có Tịnh Châu quân vì phụ, càng kiêm hắn có Đổng Trác nghĩa tử danh nghĩa, nếu là kế thừa Đổng Trác cơ nghiệp, cũng chưa chắc không thể.

Mà Mã Đằng cùng Hàn Toại ở trên thực tế, cũng lại chưa từng hoàn toàn lui lại, bọn họ binh tướng mã trưng bày với Kính Dương, chặt chẽ nhìn chăm chú vào Trường An thành hướng đi, muốn tìm cơ hội ngóc đầu trở lại.

Mà Giả Hủ cáo già, giờ phút này tuy ở Lý Giác trận doanh trung, nhưng trong lòng cũng ở qua lại nghiền ngẫm.

Hiện giờ Quan Trung tình thế càng ngày càng hỗn loạn, Lý Giác, Quách Tị, Lữ Bố, Mã Đằng, Hàn Toại…… Nhiều mặt quay chung quanh Trường An tiến hành hỗn chiến, trận này chiến sự lại nên như thế nào kết cục?

Trong lịch sử ban đầu quỹ đạo, com bởi vì Đổng Trác chính là Vương Duẫn cùng Lữ Bố hợp mưu cầm quyền, thả không đồng ý Tây Lương cũ bộ quy thuận, đang ở Tây Lương trong quân Giả Hủ, vì chính mình mạng sống, cần thiết muốn quạt gió thêm củi, trợ giúp Lý Giác cùng Quách Tị giết chết Vương Duẫn, đem nhà Hán trung hưng cuối cùng một tia hy vọng bóp chết, một lần nữa đoạt quyền mới có thể giữ được chính mình tánh mạng.

Nhưng là tình huống hiện tại tắc hoàn toàn bất đồng, Đổng Trác chính là “Tự nhiên tử vong”, thả không có hậu nhân kế thừa cơ nghiệp, Vương Duẫn cũng không ở Trường An, trước mắt Tây Lương quân như cũ ở Trường An trong thành chiếm cứ chủ đạo.

Giả Hủ hiện tại không giống trong lịch sử yêu cầu suy xét chính mình tánh mạng, hắn yêu cầu suy xét, chỉ là dùng cái dạng gì phương thức, tới giải quyết trận chiến tranh này……

Ở không cần cố kỵ chính mình tánh mạng tiền đề hạ, Giả Hủ tự nhiên liền sẽ không đối Lý Giác hoàn toàn trung tâm.

Có lẽ hiện tại, là thời điểm nên là vì chính mình lựa chọn một cái tốt quy túc.

Lý Giác, ở nhất định ý nghĩa thượng cũng không phải Giả Hủ đồ ăn.

Giả Hủ hạ quyết tâm sau, quyết định thừa hỗn loạn thời tiết, tiến cung đi gặp mặt thiên tử.

------oOo------

Chương 281: Vương Duẫn tu tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đổng Trác qua đời lúc sau, sở mang đến biến cách là thật lớn, không chỉ là Quan Trung trong vòng các bộ thế lực, giờ này khắc này, liền Đông Nam khắp nơi thế lực cũng là ở ngo ngoe rục rịch.

Đào Thương trở về Từ Châu cảnh nội lúc sau, đầu tiên là tùy Tào Báo đi bái kiến một chút Đào Khiêm, hai người hướng Đào Khiêm tự thuật lần này tây chinh trong lúc tình huống cùng chiến quả.

Đào Khiêm nghe nói Đổng Trác cùng Hoàng Phủ Tung toàn đã qua thế, trong lòng thực sự thổn thức không thôi, lão gia tử đem vị này lão cấp trên lệnh đường bố trí ở Bành Thành, mệnh Bành Thành nội các cấp văn võ đều phải đi tế điện thăm viếng.

Đào Thương lại vì Đào Khiêm dẫn tiến Hứa Tĩnh, đối mặt vị này đối chính mình nhi tử có đại ân thượng thư lang, Đào Khiêm tự nhiên là lễ ngộ có giai.

Tế điện Hoàng Phủ Tung sự tình an bài xong sau, Đào Thương lại đối Đào Khiêm đưa ra ngày đó cùng Quách Gia tán gẫu, Quách Gia làm hắn hồi Từ Châu sau liền phải an bài bốn kiện đại sự.

Đào Khiêm nghe xong Đào Thương tự thuật lúc sau, cảm giác sâu sắc lời này có lý, ngay sau đó dò hỏi Đào Thương nói.

“Ngô nhi cho rằng, này bốn kiện đại sự trung, khi trước làm nào một kiện?”

Đào Thương đối Đào Khiêm giải thích nói: “Hài nhi dọc theo đường đi minh tư khổ tưởng, phân tích lợi và hại, cho rằng trước mắt giải quyết bốn sự, đương từ dễ nhập thâm, hài nhi tưởng trước thế phụ

thân xuất binh, trước lấy Hạ Bi Trách Dung, sau đó tương biện pháp ăn xong Ngô Quận Thịnh Hiến, sau đó ta sao gia hai lại tập trung toàn lực, cưỡng bức Tang Bá đi vào khuôn khổ, đoạt lại Lang Gia quận!”

Đào Khiêm cúi đầu tính tính, cao hứng nói: “Nếu là có thể đoạt lại vốn là ta Từ Châu tam quận quyền bính, lại bắt lấy Ngô Quận, kia lão phu liền cũng là tọa ủng tám quận nơi, hơn nữa tự Trường Giang Đông Nam ven bờ bắt đầu, nam bắc hai bờ sông ốc thổ toàn vì ta Đào thị chi cảnh!”

Đào Thương mỉm cười nói: “Phụ thân này số tính thật tốt, nếu là có thể tọa ủng tám quận, vậy tuyệt phi giống nhau chư hầu.”

“Nhi a, kia đối phó Trách Dung cùng Thịnh Hiến, ngươi nhưng yêu cầu lão phu giúp ngươi làm chút cái gì?”

Đào Thương cười lắc lắc đầu, nói: “Phụ thân cái gì đều không cần làm, ta về trước Kim Lăng thành nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, đi thêm chinh chiến liền có thể, phụ thân chỉ cần ở Bành Thành, gắt gao nhìn thẳng khắp nơi động thái, đừng làm người khác nhân cơ hội chiếm chúng ta Từ Châu tiện nghi chính là…… Thịnh Hiến cùng Trách Dung, đều là giới chốc chi tật, hài nhi nếu là muốn thu thập bọn họ, cơ bản một trận chiến nhưng định.”

Đổi thành khác thủ hạ, nếu là cùng Đào Khiêm thổi như vậy ngưu bức, Đào Khiêm đã sớm mở miệng răn dạy hắn.

Nhưng đối mặt chính mình cái này trưởng tử, Đào Khiêm còn thật là nói không nên lời hắn cái gì tới.

Đem Kim Lăng thành chế tạo thành một phương dồi dào ốc thổ không nói, riêng là chiến bại Viên Thuật, cũng tham gia trận này thảo diệt Đổng Trác chi chiến, Đào Thương công tích liền đã là ở Đào Khiêm phía trên, hơn nữa tiểu tử này uy vọng ở Đông Nam chi cảnh cũng là càng ngày càng cao.

Nếu là lại sớm cái mười năm hai mươi năm, Đào Khiêm phỏng chừng đều sẽ lo lắng Đào Thương có chút công cao chấn chủ, chính mình sẽ cầm giữ không được hắn.

Bất quá tới rồi Đào Khiêm hiện tại cái này số tuổi, chỉ do là thuộc về có hôm nay không ngày mai, một chút cá biệt nghi kỵ ý tưởng, nhưng thật ra có thể buông xuống.

Gần đất xa trời người, có thể nhìn đến hậu đại bên trong có như vậy một cái có thể khiêng lên đại nhậm hài tử, trên thế giới này còn có cái gì có thể so sánh này càng đáng giá cao hứng sự sao?

“Hảo! Hài tử! Ngươi buông tay đi làm đi! Vi phụ ở Bành Thành, thế ngươi trông giữ khắp nơi, đừng nói ngươi có tin tưởng thu phục Hạ Bi quốc, Quảng Lăng quận, còn có Ngô Quận, dù cho ngươi làm không được, vi phụ ở Bành Thành cũng cho ngươi lật tẩy…… Có vi phụ ở, hôm nay sụp không xuống dưới!”

Tuy rằng biết Đào Khiêm nói lấy khoác lác chiếm đa số, nhưng Đào Thương trong lòng vẫn là thực cảm động.

Nguyện ý vô tư vì người khác thừa một mảnh trời nắng người, trên thế giới này, cũng chỉ có cha mẹ có thể làm được.

……

……

Ở Từ Châu bái biệt Đào Khiêm lúc sau, Đào Thương đỡ Hoàng Phủ Tung linh cữu cùng bài vị về tới Kim Lăng thành.

Kỳ thật Hoàng Phủ Tung linh cữu ở nên xuống mồ vì an, nhưng Hoàng Phủ Tung năm đó từng cùng Đào Thương nói qua, vô luận hắn cuối cùng chết ở nơi đó, hắn đều hy vọng Đào Thương có thể đem hắn mang về đến nơi đây, bởi vì Kim Lăng thành sơn thủy phong cảnh, lão gia tử còn không có xem đủ, nơi này, thực sự là nhất thích hợp hắn hôn mê nơi.

Ở Kim Lăng ngoài thành, nhìn đến Hoàng Phủ Tung linh cữu trong nháy mắt, Vương Duẫn, Điêu Thuyền, tiểu Oanh Nhi đám người tất cả đều khóc thút thít.

Trong đó, khóc nhất thương tâm người, vẫn là Vương Duẫn.

Nhưng cho dù là như thế, Vương Duẫn lại là như cũ quật cường một câu đều không có nói.

Bởi vì hắn biết, Hoàng Phủ Tung lần này xuất chinh, đã là hoàn thành hắn nguyện vọng, hắn chết có ý nghĩa, chết cũng không tiếc.

Nhân sinh như thế, phu phục gì cầu?

Hoàng Phủ nghĩa thật, đã là không có tiếc nuối.

Dựa theo Hoàng Phủ Tung sinh thời yêu cầu, ở Kim Lăng thành Nam Sơn, Đào Thương vì Hoàng Phủ Tung phát tang nhập mộ, hết thảy giản lược.

Đào Thương cùng Vương Duẫn cùng đứng ở Hoàng Phủ Tung mộ bia trước, lẳng lặng trừng mắt lạnh băng mộ bia thượng tự, một già một trẻ trong lòng các có chút suy nghĩ.

“Hài tử, ngươi làm được ngươi hứa hẹn.”

Vương Duẫn đột nhiên mở miệng, đối Đào Thương ngôn nói: “Tuy rằng không biết ngươi rốt cuộc dùng chính là biện pháp gì, nhưng lão phu biết, Đổng Trác lão tặc nhất định không phải là nhân bệnh mà chết, này trong đó nhất định là có ngươi mưu hoa, nhưng ngươi cụ thể là như thế nào làm được, lão phu lại là không được biết rồi.”

Nhìn Hoàng Phủ Tung mộ mới, Đào Thương tâm tình trầm trọng, ít có không có mở miệng đùa giỡn Vương Duẫn.

“Tư Đồ, Đổng Trác đã chết, nhưng Trường An thành giờ phút này nguy cơ thượng ở…… Lữ Bố, Lý Giác, Quách Tị, Mã Đằng, Hàn Toại toàn ở, các đều là hổ lang đồ đệ, ngài…… Còn tưởng hồi kinh vì thiên tử hộ giá sao?”

Vương Duẫn khóe miệng lộ ra một tia cười khổ.

“Có một số việc, rốt cuộc không ai có khả năng vì này, nên làm đều làm, nên sầu cũng đều sầu, đã chết một cái Đổng Trác, lại tới nữa một đám người, lão phu dù cho là cùng ngươi hợp lực, đem Lữ Bố, Lý Giác những người này cũng đều diệt trừ, khó bảo toàn sau đó sẽ không tiếp tục xuất hiện hổ lang hạng người…… Nghĩa thật đi, lão phu này tâm cũng đi theo đi, có một số việc, không phải ta lão nhân này có thể quản.”

Đào Thương sá nhiên nhìn về phía Vương Duẫn, vị này một lòng vì hán, một lòng vì thiên tử tam triều lão thần…… Giờ phút này, cư nhiên không hề để tâm vào chuyện vụn vặt, hắn thật sự đã thấy ra?

Đào Thương cảm thấy Vương Duẫn nói nhiều ít dính điểm lừa gạt chính mình, ngay sau đó mở miệng thử nói: “Vương Tư Đồ nếu là không nghĩ quản cái này phân loạn thiên hạ cùng nhà Hán…… Kia ngươi tính đi làm những gì đây?”

Vương Duẫn trầm mặc một hồi, đột nhiên thở dài khẩu khí.

“Nhân gian chi tục sự đã xong, lão phu này thế hệ đã tận lực, thành cùng không thành không ai có khả năng vãn hồi…… Lão phu đối này triều đình cùng phân tranh, đã là không có quyến luyến.”

“A?”

Đào Thương nghe vân sơn vụ nhiễu, không rõ nguyên do.

Cái gì kêu nhân gian việc tục sự? Lão nhân này nên sẽ không tưởng tự sát đi?

Vương Duẫn lẳng lặng nhìn Hoàng Phủ Tung mộ bia, đột nhiên thương cảm nói: “Hoàng Phủ nghĩa thật đời này, thực sự là quá mệt, sắp chết đều ở vì triều đình sự bôn ba, hắn cho rằng trừ bỏ Đổng Trác, liền sẽ đổi được thiên hạ thanh bình, kết quả ngược lại là hổ lang tiệm nhiều…… Lão phu xem như tưởng khai, sau này sự đều có hậu nhân đi làm, cùng lão phu không quan hệ, lão phu tưởng

quản cũng quản không được…… Lão phu từ nay về sau, đương vân du Đông Nam, một lòng cầu tiên vấn đạo, ít nhất cũng đến đem nghĩa thật kia một phần thọ mệnh, thế hắn sống ra tới mới là.”

“Phốc ——!”

Đào Thương một hơi thiếu chút nữa không phun, hai tròng mắt trừng tròn trịa.

“Cái gì ngoạn ý? Ngươi, ngươi nói ngươi muốn làm gì?”

Vương Duẫn dùng bàng quan phiết Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Lão phu chỉ là yêu cầu tiên hỏi mà thôi, ngươi khẩn trương cái gì…… Nhìn ngươi kia đại kinh tiểu quái bộ dáng, nào còn có một quận chi lớn lên uy phong.”

Đào Thương không thể tin được nhìn Vương Duẫn, hoàn toàn ngốc.

Hắn trong đầu thình lình nhớ tới ở kiếp trước sở xem một bộ kinh điển phim truyền hình trung một câu kinh điển lời kịch —— “Bật Mã Ôn, ngươi cái tao ôn con khỉ, không lo hòa thượng, ngươi muốn làm yêu tinh!”

Đào Thương toét miệng, thở dài: “Không lo Tư Đồ, ngươi muốn làm đạo sĩ?”

Vương Duẫn hừ hừ: “Ai nói lão phu muốn xuất gia? Lão phu đương cái phương sĩ, vân du Đông Nam, tìm kia thành tiên chi đạo, tổng không phải tội lỗi đi?”

Đào Thương âm thầm nhếch miệng, thầm nghĩ này đương nhiên không phải tội lỗi.

Đây là làm yêu!

Tuổi lớn, mỹ kỳ danh rằng là đã thấy ra, thực tế không chỉ sao vẫn là sợ chết sao.

“Cũng thế, kia đào mỗ ngày sau liền làm người ở Kim Lăng thành phụ cận kiến một tòa đạo quan, sau đó tìm một ít nổi danh đạo sĩ cùng phương sĩ vào ở lại đây, cùng ngài cùng nghiên cứu Thiên Đạo, theo đuổi trường sinh chi thuật, như thế nào?”

Vương Duẫn khoát tay, hờ hững nói: “Không cần, như vậy tìm tới người, tám chín phần mười đều là kẻ lừa đảo, chân chính tiên sư lại há có thể bị ngươi tùy ý triệu tới? Lão phu không phải nói sao, lão phu muốn hóa thành phương sĩ, chính mình vân du, dựa cơ duyên tìm kiếm tiên sư điểm hóa.”

Đào Thương nhíu nhíu mày: “Ngài thật đúng là muốn đi ra ngoài vân du a? Này binh hoang mã loạn, ngài nếu là xảy ra chuyện gì, làm ta cùng Điêu Thuyền như thế nào giao đãi?”

Vương Duẫn đĩnh đạc nói: “Lão phu cũng không rời đi Ngô Việt chi cảnh, liền ở ngươi mí mắt phía dưới chuyển động, lại nói ngươi nhiều phái mấy cái tinh nhuệ lực sĩ, bảo hộ lão phu không phải xong rồi sao!”

Đào Thương đối Vương Duẫn này sợi da mặt dày sức mạnh rất là vô ngữ.

Một cái lão phương sĩ, ăn mặc đạo bào vui đùa phất trần, trong miệng ‘’ bốp bốp bốp bốp ‘’ niệm Đạo Đức Kinh, phía sau đi theo một đám thân xuyên giáp trụ, hạng nặng võ trang kỵ binh bộ binh?

Này đến là bao lớn phổ phương sĩ có thể làm ra tới sự a?

Cái nào tiên sư như vậy mắt mù, sẽ đến điểm hóa hắn như vậy?

“Hành, ngươi muốn thế nào đều được……” Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Từ khi Hoàng Phủ Tung đi sau, Đào Thương trong lòng đối này đó lão đồng chí chính là phát ra từ nội tâm lần cảm quý trọng.

Cái gọi là nhà có một lão như có một bảo, Hoàng Phủ Tung rời đi xác thật mang cho Đào Thương rất lớn chấn động cùng không tha.

Chỉ cần người bất tử, tưởng như thế nào làm yêu liền như thế nào làm!

Vương Duẫn cười vỗ vỗ Đào Thương bả vai, an ủi nói: “Hảo hài tử, không nghĩ tới ngươi cư nhiên có thể như vậy lý giải lão phu…… Lão phu tạ ngươi.”

Đào Thương suy yếu nói: “Không tạ, đều là vãn bối nên làm.”

“Chờ lão phu lấy ra cầu tiên vấn đạo pháp môn lúc sau, quay đầu lại đi Bành Thành kéo cha ngươi cùng nhau thành tiên đi!”

Đào Thương trên đầu tức khắc mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Đa tạ Tư Đồ đại nhân ý tốt…… Ta cầu ngài vẫn là buông tha cha ta đi.”

Vương Duẫn cười ha ha: “Khách khí như vậy làm gì! Việc này chờ về sau lại nói…… Ân, chờ lão phu an bài xong một chuyện lớn lúc sau, lão phu phải rời đi Kim Lăng, ha hả, vân du tứ phương đi cũng, ngươi chuyên tâm làm chính mình sự, hảo hảo trị quân trị dân, nhưng ngàn vạn không cần quá mức với tưởng niệm lão phu.”

Đào Thương xấu hổ cười cười, tươi cười có vẻ thực cứng đờ.

Lời này, chính mình hẳn là như thế nào hồi nha?

Lão Tư Đồ nhưng thật ra còn rất tự luyến. com

“Tư Đồ yên tâm, vãn bối sẽ không bởi vì tưởng niệm ngài mà chậm trễ chính sự…… Đúng rồi, Tư Đồ, ngươi nói ngươi lâm hành phía trước, còn muốn làm một chuyện lớn? Là chuyện gì?”

Vương Duẫn cười ha hả nói: “Lão phu tạm thời cùng ngươi bí ẩn một chút, mấy ngày lúc sau, tiểu tử ngươi tự nhiên liền biết được.”

Dứt lời, đột nhiên thấy Vương Duẫn nghiêm mặt, run run tay áo, hướng về phía Đào Thương thâm thi lễ.

Đào Thương hoảng sợ, Vương Duẫn cho chính mình thi lớn như vậy lễ, Đào Thương nhưng chịu không dậy nổi, hắn vội vàng cung kính đem lễ còn bái cho hắn.

Vương Duẫn ngồi dậy, chính sắc đối Đào Thương nói: “Thái bình công tử, vọng ngươi sớm ngày quét sạch hoàn vũ, quét sạch bọn đạo chích còn thiên hạ thanh bình.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Không bao lâu, Đào Thương cũng là do dự hồi phục Vương Duẫn nói: “Vương lão phương sĩ, vọng ngài sớm ngày công đức viên mãn, vinh đăng cực mừng rỡ vũ hóa thành tiên.”

------oOo------

Chương 282: định ra hôn kỳ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vương Duẫn muốn theo đuổi lúc tuổi già lý tưởng, rời đi Kim Lăng thành vân du Giang Nam nơi, bất quá hắn ở đi phía trước, đối Đào Thương nói tính toán lại một kiện trong lòng đại sự, còn cố tình không nói ra là chuyện gì, đối Đào Thương bảo mật.

Đào Thương thực mau liền biết Vương Duẫn muốn lại chính là chuyện gì.

Mấy ngày lúc sau, Bành Thành phương diện, Mi Phương đại biểu cho Đào Khiêm, mang theo mấy xe lớn quà tặng đi tới Kim Lăng thành.

Mi Phương cùng Đào Thương có thể xem như lão giao tình, nói là sinh tử chi giao cũng không vì quá, hai người năm đó cùng nhau hưởng ứng chư hầu thảo phạt Đổng Trác, một cái là chủ đem một cái vì giám quân, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, phối hợp khăng khít.

Ở Đào Thương xem ra, đây là tung hoành thiên hạ, đối xử chân thành anh hùng gian giao tình đi.

“Đại công tử! Đã lâu!” Mi Phương như cũ là lão bộ dáng, tròn tròn khuôn mặt hiện rất là phúc hậu, bất quá lại so với lúc trước Đào Thương mới vừa nhận thức hắn thời điểm, nhiều vài phần phong sương cùng kiên nghị.

Năm đó kia cổ nhà giàu ông sức mạnh, tựa hồ là bị mài giũa không sai biệt lắm.

Chư hầu thảo đổng sau khi chấm dứt, Mi Phương bởi vì công tích, bị nhâm mệnh vì phụng trong xe lang đem, tuy rằng là thuộc về

không chính hiệu quân chức, nhưng lại cũng cũng bởi vậy ở Từ Châu có thống lĩnh khúc bộ quyền hạn.

Dưới trướng có binh quản lý người, tự nhiên cùng lúc trước là không giống nhau, cái gọi là trên làm dưới theo, thuộc hạ có người đem hắn trở thành mẫu mực, Mi Phương tự nhiên cũng không thể giống quá khứ giống nhau hỗn nhật tử.

Gần hai năm tới tiểu tử này cũng coi như nỗ lực, thao luyện binh mã, hàng đêm cắm trại.

Quân đội là nhất có thể rèn luyện một người địa phương, vô luận cổ đại cùng hiện đại đều là, hàng năm trú nghề nghiệp sống, mài đi Mi Phương năm đó những cái đó kiều khí cùng non nớt, làm hắn biến thành một người chân chính lãnh binh giả.

Đào Thương trị quân lý chính, cũng đứng đắn là có mấy năm quang cảnh, Mi Phương trên người biến hóa, tự nhiên là trốn không thoát hắn một đôi áp phích.

Hắn trong lòng thực vì tên này lão bằng hữu cảm thấy vui mừng cùng cao hứng.

Người a, quả nhiên đều là ở dần dần thay đổi.

“Tử Phương lần này tới Kim Lăng thành, còn mang theo nhiều như vậy xe quà tặng, chẳng lẽ là tưởng theo ta đi người sai vặt, cầu thăng quan không thành?”

Đào Thương cùng Mi Phương rất quen thuộc, nháo hắn vui đùa cũng thập phần tùy ý: “Đào mỗ người sai vặt chính là ngạnh thực, ngươi một chút lễ mọn, chỉ sợ chưa chắc có thể được việc a, ngươi trở về nhiều ít còn phải lại dự bị điểm.”

Mi Phương cười hắc hắc, duỗi tay từ trong tay áo móc ra một phong thơ tiên, đưa cho Đào Thương.

“Mạt tướng biết được công tử người sai vặt phí tiền, cho nên không dám dễ dàng thỉnh công tử ra tay…… Lần này tiến đến, quả thật là vì mặt khác một chuyện lớn, công tử xem qua lúc sau liền biết.”

Đào Thương mặt mày một chọn, tiếp nhận Mi Phương tin, lại là Đào Khiêm tự tay viết sở thư.

Tin thượng nội dung, rất là lôi người…… Đào Khiêm cùng Vương Duẫn đã thương nghị hảo, Đan Dương Đào thị cùng Thái Nguyên Vương thị muốn kết thành thân gia, mà Vương Duẫn cũng đã phái người trở về Tịnh Châu, chính thức dư Điêu Thuyền lấy vương họ, song song với gia phả trung, mà Mi Phương lần này tiến đến, đó là đại biểu Đào Khiêm, đối Điêu Thuyền…… Có lẽ có thể kêu vương Điêu Thuyền thi lấy nạp thái vấn danh, hành lục lễ chi trách.

Đào Thương xem có điểm răng đau.

Hắn hiện tại biết Vương Duẫn kia lão già thúi muốn lại tâm nguyện là cái gì……

Tuy rằng chính mình cùng Điêu Thuyền là lưỡng tình tương duyệt. Nhưng vấn đề là này hai lão đông tây không khỏi cũng quá không đem chính mình đương bàn đồ ăn, chuyện lớn như vậy, cùng chính mình cái này đương sự thương lượng cũng không thương lượng, cư nhiên đi lên trực tiếp liền làm.

Không bị coi trọng cảm giác, thật là phi thường không tốt.

Chính mình muốn hay không ngỗ nghịch lập tức, tới chứng minh một chút chính mình tồn tại cảm cùng quyền lên tiếng đâu?

Nhìn Đào Thương trên mặt lúc sáng lúc tối biểu tình, Mi Phương tựa hồ là đã sớm biết Đào Thương sẽ có như vậy do dự, ngay sau đó đối hắn nói: “Mạt tướng tới khi, đào sứ quân từng phân phó mạt tướng, làm ta thay chuyển cáo công tử, lần trước công tử xuất chinh bên ngoài, không ở cảnh nội, bởi vậy sứ quân đại nhân cùng Vương Tư Đồ trải qua thương nghị, liền trước đem cái này hôn sự định ra, không kịp thông báo công tử, Vương Tư Đồ cũng đã đem nghĩa nữ

sửa vì vương họ, đặt cạnh nhau với gia phả, nàng này đã chính thức xem như Thái Nguyên Vương thị người trong, cùng Thái Nguyên Vương thị leo lên thông gia, đối công tử ngày sau tiền đồ có thể nói đại đại hữu ích……”

Đào Thương nghe vậy bĩu môi.

Lời nói là cái này sao đạo lý, vấn đề là hai lão nhân tùy tiện định nhân gia lục lễ hành trình, đều không nói cho chính mình, có điểm quá mức.

Mệt ta như vậy lao tâm lao lực ở bên ngoài cho hắn liều mạng.

Thấy Đào Thương như cũ là không có gì tỏ vẻ, Mi Phương ngay sau đó thanh thanh giọng nói tiếp tục nói: “Phía dưới mạt tướng còn phải cho công tử thuật lại một đoạn đào sứ quân nói, thỉnh công tử yên lặng nghe.”

Đào Thương nghi hoặc nhìn phía hắn.

Mi Phương chậm rãi đã mở miệng: “Lão phu là phụ thân ngươi……”

Đào Thương sắc mặt tức khắc tối sầm.

Tuy rằng biết này hẳn là Đào Khiêm nguyên lời nói, nhưng từ Mi Phương như vậy trực tiếp thuật lại, Đào Thương trong lòng vẫn là có chút nghẹn khuất.

Hàng năm chiếm người khác tiện nghi người, hôm nay làm Mi Phương cho ta ấn ở trên mặt đất cưỡng gian cọ xát.

Mi Phương làm như không phản ứng quá vị tới, tiếp tục nói: “Lão phu là phụ thân ngươi, lão phu cho ngươi định ra sự, không có chỗ nào mà không phải là vì ngươi suy nghĩ, thân là Đào thị tử, đương vì Đào thị ưu, cùng Thái Nguyên Vương thị kết thân việc cũng coi như can hệ trọng đại, nhữ nếu dám khởi chuyện xấu, lão phu cho dù là xuất binh san bằng Kim Lăng thành, cũng muốn dọn dẹp chết ngươi, cụ thể nên làm như thế nào, nhữ tự giải quyết cho tốt.”

Đào Thương: “……”

Tính, nghẹn không nghẹn khuất không sao cả, cùng chính mình lão cha không cần phải bẻ xả nhiều như vậy, đều là người một nhà, có chuyện vẫn là đến hảo hảo nói.

Nhìn xem lão nhân dùng này mấy cái từ: Xuất binh, san bằng, dọn dẹp chết……

Còn không phải là thành thân sao, khá tốt một chuyện, không cần phải thế nào cũng phải lộng tới như vậy đại chính trị quân sự độ cao đi lên.

Thấy Đào Thương sắc mặt từ khó chịu thay đổi thành bình tĩnh, Mi Phương ở trong lòng không khỏi đối Đào Khiêm vươn ngón tay cái.

Lão mà bất tử là vì tặc, đối phó trưởng công tử, đổi ai cũng không hảo sử, phóng nhãn khắp thiên hạ, cũng chỉ có hắn cái này thân cha ra tay mới có thể đủ hàng phục.

Mi Phương lần này đại biểu Đào Khiêm tiến đến, đảm đương chính là bà mối nhân vật, cũng chính là hành sử lục lễ trung trước năm hạng, tức nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ.

Nói trắng ra là, chính là cầu hôn, vấn danh tự, đối bát tự, tặng lễ, đính hôn kỳ.

Này vài món sự, Đào Thương cùng Điêu Thuyền loại này đương sự đều không thể tham dự, chỉ có thể là mặc cho Mi Phương cùng Vương Duẫn thương nghị.

Khác sự thượng còn hảo thuyết một chút, chỉ vì Vương Duẫn cùng Đào Khiêm đều là lẫn nhau vừa ý trận này hôn sự, đảo cũng không ngại, chủ yếu là này hôn kỳ giả thiết thời gian.

Ở Đào Khiêm xem ra, hiện giờ thiên hạ phân tranh, tứ phương họa loạn, hôn sự không nên kéo dài lâu lắm, càng sớm làm nhanh nhẹn càng tốt.

Đương Mi Phương đem Đào Khiêm ý tứ chuyển đạt cho Vương Duẫn lúc sau, vương lão nhân lại là một trăm vạn cái không đồng ý.

Vương Duẫn thái độ thực kiên quyết, nhà cao cửa rộng thành thân, nhất định phải tuần hoàn cổ lễ.

Như vậy mới có thể biểu hiện ra sĩ tộc cùng cao quản cấp bậc!

Cổ lễ có tái: Thiên tử một năm mà hôn, chư hầu nửa năm, đại phu ba tháng.

Vương Duẫn kiên quyết yêu cầu nửa năm lúc sau thành hôn.

Mi Phương thấy lão nhân thái độ kiên quyết, rơi vào đường cùng, cũng chỉ hảo đáp ứng rồi.

Hôn kỳ đã định ra, Vương Duẫn liền lại vô vướng bận, ngay sau đó chuẩn bị rời đi Kim Lăng thành, đi vân du Đông Nam, thực hiện hắn tuổi già kia không thực tế mộng tưởng.

Tu tiên về tu tiên, nhưng Đào Thương vẫn là sợ Vương Duẫn xuất hiện điểm cái gì an toàn nguy hiểm, bởi vậy ở trước đó làm chuẩn bị.

Đào Thương làm Hứa Chử từ hổ vệ trong quân lấy ra một trăm danh trung thành và tận tâm tráng sĩ, cũng ở Bùi thị bốn huynh đệ trung lấy ra Bùi Tịnh, đi cùng Vương Duẫn cùng ở Giang Nam vân du nửa năm cầu tiên vấn đạo.

Lâm xuất phát ngày đó, Đào Thương cùng Điêu Thuyền đám người tự mình đem Vương Duẫn đưa ra cửa thành, cho đến vùng ngoại ô.

Cha con hai biểu hiện phi thường đặc biệt thả có tham chiếu tính.

Điêu Thuyền khóc hoa lê dính hạt mưa, kiều mặt ưu sầu, hiển nhiên là luyến tiếc phụ thân.

Vương Duẫn còn lại là vẫn luôn ở vô tâm không phổi ngây ngô cười, cùng hắn nữ nhi hình thành cực kỳ tiên minh đối lập.

“Nghĩa phụ, ngươi chừng nào thì trở về?” Điêu Thuyền hồng con mắt, hỏi Vương Duẫn nói.

Vương Duẫn giờ phút này trong lòng đã buông xuống hết thảy, một lòng truy tiên hỏi, hắn giờ phút này miệng đều phải liệt đến trên lỗ tai đi.

“Hiện tại còn nói không tốt, nhưng nửa năm sau nhữ hai người chi hôn kỳ, lão phu chắc chắn trở về, tuyệt không vắng họp.”

Điêu Thuyền nước mắt chỉ là khống chế không được lưu.

Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn luôn là lấy vị này nghĩa phụ vì chỗ dựa, chính là hiện giờ lão phụ lại là yếu quyết nhiên ly nàng mà đi, Điêu Thuyền ở cảm xúc thượng, một chốc một lát có chút không tiếp thu được.

Vương Duẫn cười ha hả nhìn Điêu Thuyền nói: “Hài tử, ngươi trưởng thành, lại còn có có Vương thị chi họ, hơn nữa cũng đã định ra hôn kỳ, lão phụ cũng có thể gọi là tâm nguyện đã xong, hoàn toàn có thể yên tâm du lịch, có Đào gia tiểu tử chiếu cố ngươi, lão phụ cũng yên tâm rất nhiều, sau này ngươi hảo sinh giúp chồng dạy con, không cần lo lắng lão phu.”

Điêu Thuyền xoa xoa nước mắt, khụt khịt gật đầu đáp ứng.

Đào Thương ở tiễn đưa dọc theo đường đi, đều là ở vẻ mặt mộng bức đánh giá Vương Duẫn.

Lão gia tử trang phục siêu phàm thoát tục, giờ phút này đã hoàn toàn có thể lẫn vào tiến vào phương sĩ vòng, hắn đầu đội mộc chế cao quan, một thân sạch sẽ nhanh nhẹn đạo bào, màu trắng râu xử lý sạch sẽ chỉnh chỉnh tề tề, Đào Thương ước lượng hắn nếu là trong tay lại nắm lấy một cây phất trần, phía sau lại phối trí hai cái ôm hồ lô cùng cầm cây quạt đồng tử, vậy sống thoát là Thái Thượng Lão Quân thấp xứng bản. com

“Tư Đồ đại nhân quả nhiên là làm nghề nào yêu nghề đó, ngài này thân trang điểm…… Cũng không tránh khỏi quá chuyên nghiệp đi.” Đào Thương mỉm cười khích lệ Vương Duẫn.

Vương Duẫn trợn trắng mắt, hừ hừ nói: “Ngươi thiếu bắt ngươi những cái đó toái ngữ loạn điều tới chèn ép lão phu, Điêu Thuyền hiện giờ đã là chính thức vào Vương thị gia phả, là ta Thái Nguyên Vương thị trung người! Lão phu không ở Kim Lăng thành, ngươi nếu là dám khi dễ lão phu khuê nữ, lão phu dù cho là cách xa nhau ngàn dặm, cũng tha cho ngươi không được, tất lấy ngươi cái đầu trên cổ! Ngươi nghe minh bạch không có?”

Đào Thương nghe vậy sắc mặt trầm xuống, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa có chút khẩn trương nói:

“Tư Đồ đại nhân quả nhiên là chí hướng cao xa, này tu tiên ngạch cửa còn không có vuốt đâu, liền nhớ thương ngàn dặm ở ngoài ngự kiếm lấy tiểu tế đầu người…… Tiểu tế, bội phục.”

Vương Duẫn bị Đào Thương khí râu bạc thẳng run.

Hắn hiện tại thật sự bắt đầu suy xét, ngày sau một khi vị liệt tiên ban, có phải hay không thật sự có thể lạm dụng chức quyền, triệu hoán một đạo cửu thiên thần lôi đem này tặc tiểu tử trực tiếp đánh chết!

Cũng làm cho này thiên hạ ngừng nghỉ một ít.

------oOo------

Chương 283: Tôn Sách giữ đạo hiếu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương hồn nhiên không biết Vương Duẫn hiện tại đang lo lắng tương lai đến chứng đại đạo lúc sau chuyện thứ nhất là tưởng lộng chết chính mình.

Bằng không, hắn rất có thể sẽ hiện tại lập tức liền trực tiếp đưa Vương Duẫn thượng Tây Thiên.

“Tư Đồ, tiểu tế còn có một chuyện không rõ, Điêu Thuyền lấy Vương thị vì họ lúc sau, không biết tên này lại nên như thế nào sửa? Vương Tư Đồ có nghĩ tới không? Sau này là nên gọi nàng vương tiểu chồn? Vẫn là kêu vương tiểu ve?…… Hoặc là vương Điêu Thuyền?”

Lúc này không riêng gì Vương Duẫn lão nhân, liền Điêu Thuyền đều là bị chọc tức mặt đỏ lên, nàng duỗi tay nhẹ nhàng ở Đào Thương cánh tay thượng kháp một chút.

Vương Duẫn hắc mặt, đem tay áo hung hăng vung, nói: “Lão phu này mắt nhìn đều phải đi rồi, ngươi còn tại đây cấp lão phu khí chịu! Ta đi đều đi không ngừng nghỉ…… Lão phu lúc tuổi già nhận thức ngươi tiểu tử này, thật là nhân sinh to lớn bất hạnh cũng!…… Các ngươi dừng bước đi, lão phu đi cũng!”

Dứt lời, liền đi qua đi dẫn ngựa, suất lĩnh một đám người mã khí hung hăng hướng vùng ngoại ô đường hẹp quanh co rời đi.

Bùi Tịnh hướng về Đào Thương cung kính vừa chắp tay, bái biệt.

Đào Thương phân phó hắn nói: “Lại chuyện gì, tùy thời dùng ám hiệu liên hệ giáo sự phủ người thông báo ta.”

“Phủ quân yên tâm đó là!”

Điêu Thuyền nhìn đi xa Vương Duẫn, trong lòng không kềm chế được, gào to một tiếng: “Nghĩa phụ, sớm chút trở về.”

Vương Duẫn thân hình lược có cứng lại, nhưng là lại không có quay đầu lại, chỉ là đưa lưng về phía nàng phất phất tay, nói: “Hài tử, hảo hảo chiếu cố chính mình, bảo trọng.”

Đào Thương cũng là gào to một tiếng: “Nghĩa phụ, sớm chút……”

Vương Duẫn trực tiếp mở miệng đánh gãy hắn: “Ngươi câm miệng!”

Nhìn Vương Duẫn cùng Bùi Tịnh đám người thân ảnh dần dần biến mất, Điêu Thuyền một bên vuốt nước mắt, một bên quay đầu nhìn về phía Đào Thương nói: “Nghĩa phụ hắn thật sự có thể tìm được đắc đạo thành tiên pháp môn sao?”

Đào Thương rất muốn há mồm nói một câu “Đến cái rắm nói”.

Nhưng lời nói đến bên miệng, cuối cùng vẫn là nuốt đi xuống.

Hắn nhẹ nhàng duỗi tay ôm quá Điêu Thuyền bả vai, an ủi nói: “Đổng Trác đã chết, Hoàng Phủ lão sư cũng đi, nhưng Trường An phân tranh lại không có dừng, nhà Hán cũng không có một lần nữa quật khởi hy vọng, tại đây loại thời khắc, Vương Tư Đồ yêu cầu một cái cơ hội thoát khỏi ngày cũ tâm nguyện, một lần nữa tỉnh lại, hắn trong lòng hôi ý lười dưới, có thể tìm được một cái tân ký thác, đảo cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt. Có được hay không tiên, nhưng thật ra không sao cả.”

Điêu Thuyền nhẹ nhàng vuốt nước mắt, nghe xong Đào Thương nói không khỏi cũng là nín khóc mỉm cười.

Đúng vậy, đối với một cái đã tiến vào nhân sinh tuổi mạt lão nhân tới nói, còn có cái gì có thể so sánh thượng ở lúc tuổi già đi tìm được một sự kiện đi thay thế chính mình trước nửa người kia không ngừng nghỉ chấp nhất đâu.

Nhân sinh, quan trọng nhất, có lẽ chính là lấy đến khởi, phóng đến hạ đi.

Điêu Thuyền lau khô nước mắt, nhìn Vương Duẫn đám người dần dần biến mất bóng dáng, chắc chắn nói: “Bất luận như thế nào, hiện tại nghĩa phụ, tổng so với lúc trước muốn sung sướng rất nhiều…… Nói nữa, hắn lão nhân gia như thế thành tâm, trời cao cũng nhất định sẽ chiếu cố với hắn, nếu là thật làm hắn tìm được rồi thành tiên pháp môn, chẳng phải là một kiện thiên đại chuyện may mắn.”

Đào Thương toét miệng, không mặt mũi tiếp lời.

Trong lịch sử, lấy Tần Thủy Hoàng, Lưu Triệt, Lý Thế Dân, chu hậu thông năng lực, vật lực, tài lực đều không có thành công sự, Vương Duẫn có thể làm thành?

Những cái đó đế vương nhóm đáp tiền đáp tiền, đáp vật đáp vật, phong quan phong quan, luyện đan luyện đan, cắn dược cắn dược, cái gì đem nữ nhi gả cho phương sĩ, mang đồng nam đồng nữ ra biển tìm tiên, thậm chí còn thải âm bổ dương hoang đường sự đều đã làm, kết quả không nên ngỏm củ tỏi vẫn là ngỏm củ tỏi.

Cổ nhân mê tín bởi vì hoàn cảnh, rốt cuộc vẫn là không có thuốc nào chữa được.

“Đúng rồi, ta lãnh ngươi đi xem một kiện thứ tốt.”

Đào Thương vì phân tán Điêu Thuyền lực chú ý, không cho nàng sa vào với chia lìa thỉnh thương, ngay sau đó nói sang chuyện khác.

Hắn dắt tay nàng, đi đầu lãnh nàng hướng Kim Lăng thành đi đến.

Điêu Thuyền sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu nhậm Đào Thương nắm.

Về tới Kim Lăng trong thành, Đào Thương cũng không có mang nàng về phủ đệ, mà là lãnh nàng tới rồi một tòa nho nhỏ xưởng chỗ.

Tiến xưởng nội, liền có một cổ nhàn nhạt hương khí từ bên trong phiêu ra, tiến vào Điêu Thuyền trong mũi, tức khắc làm nàng cảm

thấy một loại nói không nên lời hưng phấn cùng sung sướng.

“Đây là cái gì hương vị, thơm quá a!” Điêu Thuyền pha là vui sướng nhìn Đào Thương.

Đào Thương cười ha hả nhìn nàng, nói: “Là hương lộ.”

“Hương lộ?” Điêu Thuyền nghi hoặc nhìn Đào Thương, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ không phải huân hương sao?”

Hán triều thời kỳ, huân hương ở sĩ tộc cùng quý tộc giữa cũng đã lưu hành lên, Điêu Thuyền thân là Vương Duẫn nghĩa nữ, lâu ở trong kinh thành, đối huân hương hương vị tự nhiên là không xa lạ.

Hán triều dùng hương chi thịnh có thể nói tới rồi kỳ ba nông nỗi, thậm chí thành một loại cung đình lễ chế.

Theo 《hán quan nghi》 ghi lại một đoạn: Thượng thư lang nhập thẳng đài trung, nữ hầu sử đồ quân dụng, chấp lư hương thiêu huân, từ nhập đài trung, cấp sử hộ quần áo.

Có thể thấy được lúc ấy Hán triều người đối hương liệu là có bao nhiêu si mê,

Tuy là Trung Quốc dùng hương như thế chi thịnh, nhưng dùng chưng cất pháp lấy ra hương liệu, chế tạo nước hoa, cũng chỉ là ở đường mạt năm đời là lúc mới bắt đầu.

Tuy rằng chưng cất pháp tương đối đơn giản, nhưng Hán triều công nghệ cùng dụng cụ tương đối thiếu thốn, thuần tinh dầu là thông qua hơi chưng cất phương pháp từ thực vật trung lấy ra ra tới.

Thử nghĩ đem cánh hoa huyền với nước sôi phía trên, làm hơi nước đem tinh dầu từ cánh hoa trung mang ra tới, bay lên trong quá trình lại dùng vật chứa bắt giữ, mà hơi nước nhanh chóng làm lạnh lúc sau, lại lần nữa biến thành dòng nước chảy xuống tới, do đó đem tinh dầu từ trong nước chia lìa……

Đơn giản nhưng lại phiền toái bước đi, hậu kỳ còn phải có ổn định bước đi tiến hành bảo tồn không để này phát huy……

Hơn nữa thứ này còn không phải phổ biến thử dùng, bởi vậy Đào Thương đối nước hoa chế tạo, cũng chỉ là định vị vì xa hoa hàng xa xỉ.

Hắn vô dụng dùng bao nhiêu người thao tác chuyện này, chỉ là ở Kim Lăng trong thành lộng một cái nho nhỏ xưởng, mỗi năm hạn định một chút sản lượng có thể.

Trừ bỏ nhà mình sử dụng, điểm này nước hoa có thể làm đối ngoại bang giao cao xa quà tặng, cũng hoặc là ngày sau có cơ hội tiến phụng cấp Trường An thiên tử, đối với chính mình một ít chính trị mục đích, có lẽ sẽ có xúc tiến tác dụng.

Đào Thương sai người ở xưởng trung lấy một ít thành phẩm cấp Điêu Thuyền lấy tới, đặt ở nàng cái mũi hạ, hỏi: “Thế nào? Cảm giác hương sao?”

Điêu Thuyền trong tay phủng cái kia tiểu vại vại, cẩn thận ngửi một hồi, mới vừa rồi kinh ngạc nói: “Nha, hương, thật là quá thơm! Tử Độ, ngươi là như thế nào sẽ nghĩ đến làm ra như vậy diệu tuyệt chi vật?”

Điêu Thuyền nói chuyện thời điểm, nhìn phía Đào Thương ánh mắt có thể nói tràn ngập khát khao chi sắc, chợt lóe chợt lóe, liền kém đâm ra ngôi sao nhỏ.

Nữ nhân a, đối với vật như vậy chính là vô pháp kháng cự.

Đào Thương mới vừa hồi Kim Lăng thành, dùng ngựa Xích Thố kéo nàng căng gió thời điểm, cũng không gặp nàng cao hứng đến nào đi.

Đào Thương một bên cười một bên hướng xưởng nội người phân phó, mệnh bọn họ đem thành phẩm đóng gói thành hai phân, một

phần giao cho Điêu Thuyền, một phần cũng là giao phó với nàng, làm nàng chuyển giao cấp Mi Trinh.

Điêu Thuyền đôi mắt đẹp lưu chuyển, cười khanh khách nhìn Đào Thương, dùng ngón tay nhẹ nhàng hoa hắn ngực nói: “U, Đào đại công tử thật lớn trí tuệ, này mặt theo ta đi lục lễ đính hôn kỳ, bên kia còn nhớ thương trinh nhi muội muội sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Tưởng đi đâu vậy, mi thị hiện tại cùng chúng ta hợp tác làm mua bán, hiệu buôn nguồn tiêu thụ đều ở này tay, ngươi là thay ta chưởng quản mười ba hành cùng mi gia hợp tác đại biểu, nói cái gì cũng đến giữ gìn hảo tầng này quan hệ không phải, ta đây chính là ở giúp ngươi đâu.”

Điêu Thuyền duỗi tay sờ sờ Đào Thương mặt, cười khanh khách nói: “Xem ngươi cấp, ta chính là hỏi một câu, ngươi giải thích như vậy nhiều làm cái gì? Yên tâm đi, mười ba hành ta nhất định thế ngươi chuẩn bị hảo, trinh muội muội bên kia, ta tự nhiên cũng đương hảo sinh kết giao, bất quá nói thật, trinh muội muội chính là ít có mỹ nữ, tính tình còn như vậy hiền thục, Đào công tử ngươi lại là đương thời tuấn kiệt, liền thật sự không có gì ý tưởng sao? Ngươi nếu là có ý tưởng, tiểu nữ tử giúp ngươi làm mai đi.”

Đào Thương sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ cười.

Cũng không biết là chuyện như thế nào, từ khi trở về Hán triều, hắn phát hiện cái này niên đại nữ tử cùng nữ tử các ba ba…… Điêu Thuyền cũng hảo, Tào Báo cũng hảo, dù sao liền chính mình sở gặp phải người tới nói, một đám đều rất rộng lượng.

Tâm nhãn tử đều đại rối tinh rối mù.

……

……

Ngô Quận, phú xuân huyện.

Cổ nhân có giữ đạo hiếu ba năm nói đến.

Từ khi Tôn Kiên chết trận lúc sau, Tôn Sách liền đem phụ thân cũ bộ binh mã giao phó với đường huynh tôn bí thay chưởng quản, cũng làm này tạm thời phụ thuộc vào Viên Thuật dưới.

Tôn Sách chính mình còn lại là hồi phú dương một bên túc trực bên linh cữu, một bên lẳng lặng tỉnh lại tự thân, tỉnh ngộ mình quá.

Không thể không nói, Tôn Kiên chết đối với Tôn Sách tới nói, thực sự là sét đánh giữa trời quang.

Cái này sét đánh, com trọng đến cơ hồ ma diệt Tôn Sách tuổi trẻ khi sở hữu thô bạo cùng hỏa khí.

Nếu là Đào Thương nhìn thấy hiện tại Tôn Sách, hắn nhất định sẽ đại đại kinh ngạc với Tôn Sách hiện tại thay đổi.

Ở khí độ cùng trầm ổn thượng, hắn cùng lúc trước khác nhau như hai người.

Trải qua quá tang phụ chi đau Tôn Sách, không bao giờ là lúc trước cái kia tùy hứng làm bậy, cuồng táo tùy hứng thiếu niên sư nhi, hắn tổng tới đi vào Tôn Kiên mộ bia trước, lẳng lặng nhìn này phụ hôn mê chỗ, trầm tư qua đi cùng hiện tại chính mình, trong lòng không ngừng nghĩ lại qua đi, cũng không đoạn đối tương lai làm ra trù tính.

Cho dù là biết cữu cữu Ngô Cảnh rốt cuộc qua đời, cho dù là biết lúc trước hại Ngô Cảnh tê liệt người chính là Đào Thương, cho dù là biết Viên Thuật chinh phạt Kim Lăng thành thất lợi, cho dù là đã biết tôn bí sở suất lĩnh phụ thân cũ bộ ở nhu cần ổ tổn binh hao tướng, cho dù là đã biết Tổ Mậu chết trận……

Đã biết nhiều như vậy bất lợi tin tức, Tôn Sách lại thái độ khác thường, không có một tia nôn nóng, chỉ là như cũ lẳng lặng vì phụ thân túc trực bên linh cữu, không có một chút ít oán độc hoặc là phẫn nộ biểu hiện.

Tôn Sách hiện tại chỉ cần lắng đọng lại chính mình, cũng chờ mong ở một ngày kia tích lũy đầy đủ, trọng tố tổ tiên chi uy.

------oOo------

Chương 284: mục tiêu là giả hòa thượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một ngày này, lại đến mỗi tháng cố định tế điện Tôn Kiên canh giờ, Tôn Sách như cũ là theo thường lệ đi vào Tôn Kiên trước mộ, thắp hương tế bái, dâng hương tiền chiết khấu, quét tước lăng mộ bốn phía cỏ dại bùn đất.

Cổ nhân quy củ phức tạp, một cái ngắn ngủn tế điện quá trình, cơ hồ hao phí suốt một buổi sáng thời gian, chờ đến vội xong sở hữu sự lúc sau, đã là tới gần buổi trưa.

Liền ở Tôn Sách vừa mới tế điện xong Tôn Kiên lăng mộ là lúc, lại thấy nơi xa một chiếc xe ngựa chậm rãi hướng Tôn Kiên chi mộ chạy mà đến, mà trên xe ngựa mặt, một cái diện mạo cực kỳ tuấn lãng, anh tuấn đến làm nam nhân nhìn đến hắn đều sẽ mặt đỏ tuấn lãng thanh niên, đang ở hướng về phía Tôn Sách hữu hảo mỉm cười.

Thấy người tới, Tôn Sách tức khắc ngây ngẩn cả người.

Không bao lâu, xe ngựa tới gần, kia nam tử xuống xe ngựa, mệnh tùy thân tôi tớ đem hộp đồ ăn trung tế phẩm bày biện ở Tôn Kiên mộ bia trước, sau đó cung kính thi lấy bái lễ.

“Tôn bá bá, tiểu chất nhi tiến đến xem ngươi.”

Anh tuấn nam tử ngữ khí đau kịch liệt, trong mắt có điểm điểm lệ quang hiện lên.

Tôn Sách lúc này đã là phục hồi tinh thần lại, hắn thở dài khẩu khí, đối anh tuấn nam tử nói: “Công Cẩn, sao ngươi lại tới đây”

Chu Du lau khô nước mắt, quay đầu nhìn về phía Tôn Sách, cảm khái nói: “Từ khi tôn bá phụ đi sau, huynh trưởng liền đem bá mẫu dọn ly thư huyện hồi đến phú dương, đã hơn một năm cũng chưa từng tới cái tin, ngu đệ nhớ thương huynh trưởng, cho nên nương đi thăm từ phụ cơ hội, đi vòng tới phú dương huyện thấy gặp nhau…… Vừa mới đi Tôn thị tổ trạch, gặp qua bá mẫu sau, mới biết ngươi ở bá phụ lăng trước tẫn hiếu.”

Tôn Sách bừng tỉnh “Nga” một tiếng, cảm khái nói: “Hiền đệ thật là có tâm, ngu huynh thế gia phụ ở chỗ này cảm tạ hiền đệ cao thượng.”

Chu Du nghe vậy lộ ra tươi cười, kia tuấn lãng tươi cười phảng phất có thể hóa khai băng sơn, ấm áp thế gian, chiếu sáng đại địa.

“Huynh trưởng, tiểu đệ tới khi mệnh hạ nhân lược bị một ít đồ ăn, chúng ta thả ngồi thả nói, tiểu đệ có chút lời nói tưởng đối huynh trưởng nói.”

Chu Du cùng Tôn Sách chính là cùng năm sở sinh, nhưng Chu Du nhưng vẫn đối Tôn Sách lấy đệ tự cho mình là.

Đuổi kịp buổi trưa, hai người liền tức ở Tôn Kiên mộ bia bên vĩ lều nội nghỉ ngơi tán gẫu.

“Huynh trưởng có biết, Đổng Trác thân chết, Viên Thiệu cùng Tào Tháo thanh thế cái thiên, Từ Châu Đào thị cũng là nhân tham gia này chiến mà biến thanh danh tố.”

Tôn Sách biểu tình không mừng không giận, nhàn nhạt nói: “Ta tuy ở túc trực bên linh cữu là lúc, nhưng đối thiên hạ đại sự, cũng là không dám có chút chậm trễ, hiền đệ nói này đó ta tự nhiên là biết được.”

Chu Du vội vàng nói: “Một khi đã như vậy, huynh trưởng như thế nào còn có thể tại này cố thủ trụ”

Tôn Sách cười khổ đáp: “Ngồi không được lại có thể như thế nào trước mắt vi huynh còn là ở thủ tang kì trung, chẳng lẽ còn có thể cùng bọn họ đi ra ngoài tranh không thành……”

Chu Du kiên định lắc lắc đầu, nói: “Kim Lăng thành Đào Thương liền không giống ngươi như vậy, nghe nói hắn lão sư Hoàng Phủ Tung trong người chết phía trước, nghiêm lệnh Đào Thương chỉ cho phép vì hắn túc trực bên linh cữu ba ngày, nếu không liền không còn nữa vi sư đồ cũng, việc này thiên hạ đều biết…… Bọn họ vì sao như thế chỉ vì Đào Thương cùng Hoàng Phủ Tung đều biết được, trước mắt loạn thế hết sức bất đồng với thanh bình là lúc, lúc nào cũng đều có ngay lập tức chi biến, liền giống như Viên Thiệu cùng Tào Tháo lãnh tụ Quan Đông, Viên Thuật nhu cần chi bại, thái bình công tử quật khởi Đông Nam, Công Tôn Toản giới kiều chi bại, Đổng Trác hàm cốc quan chi qua đời, Trường An chư phương tranh hùng, cơ hồ đều là ở lôi đình là lúc phát sinh, trong lúc đại loạn thời tiết, huynh trưởng nếu là một mặt cố thủ, chỉ biết sai thất cơ hội tốt!”

Tôn Sách nghe vậy không nói gì, hắn ở lẳng lặng suy nghĩ Chu Du trong lời nói chi ý.

“Công Cẩn chi ngôn thật là có lý, bất quá ta dù rằng thỉnh động gia mẫu cùng tông tộc nhóm ra mặt, miễn ta còn thừa này một năm túc trực bên linh cữu chi kỳ, nhưng khó làm chính là, gia phụ ngày cũ chi binh hiện từ tôn bí thống lĩnh, đều ở Viên Thuật dưới trướng, ta túng tưởng được việc, nhưng binh quyền lấy không trở lại, chỉ sợ là cũng khó giương cánh.”

Chu Du nghe xong lời này, cười ha ha.

Hắn chỉ chỉ Tôn Sách, lại chỉ chỉ dưới chân, nói: “Từ khi bá phụ qua đời, huynh trưởng mấy năm nay vẫn luôn đó là ở tại này phú dương nơi, ngươi chính là đã lâu cũng chưa gặp qua Viên Thuật, nơi nào còn sẽ biết được hắn suy nghĩ cái gì mà ngu đệ chính là vẫn luôn ở thư thành cư trú, đối Viên Thuật tình huống hiện tại rất là hiểu biết, hắn hiện tại cũng không phải là năm đó cái kia khí phách hăng hái, rất có quét ngang Giang Nam chi thế Viên Công Lộ!”

Tôn Sách nghe vậy ngạc nhiên nói: “Công Cẩn lời này ý gì Viên Thuật hiện tại cùng lúc trước có gì bất đồng”

Chu Du cười trả lời: “Nhu cần ổ một trận chiến, Viên Thuật liên tục tang bại với Đào Thương tay, lại bị Lưu biểu thừa cơ bất ngờ đánh chiếm Nam Dương quận, chẳng những thua trận trượng, còn ném căn bản, lấy Viên Công Lộ hẹp hòi tính tình, khẩu khí này hắn làm sao có thể nuốt đi xuống cố tình Kim Lăng thành Đào Thương phát triển tấn mãnh, thanh thế không tầm thường, nghe nói Thủ Dương Sơn một trận chiến, Lữ Bố ngựa Xích Thố đều bị hắn chước! Này chờ uy thế, Viên Thuật dù có tâm chinh phạt, nhưng cũng là không dám nhẹ động, hắn cực sợ xuất hiện thượng một lần bại cục.”

Nói đến này, Chu Du dừng một chút, nói: “Viên Thuật dưới trướng, thiếu nhưng dùng người chi a.”

Nói đến này, Tôn Sách làm như minh bạch Chu Du ý tứ.

“Công Cẩn ý tứ là, ngu huynh nếu là hiện tại trở về giúp Viên Thuật nói, Viên Thuật rất có khả năng sẽ trọng dụng vi huynh sau đó vi huynh liền có thể mượn cơ hội……”

Chu Du thấy Tôn Sách một chút tức thấu, phi thường vui vẻ, khen nói: “Huynh trưởng sáng suốt! Không tồi, họ Viên hiện nay trong lòng, hận nhất người chính là Đào Thương, chỉ cần huynh trưởng đi hắn nơi đó nói hết cùng Đào Thương không đội trời chung, nguyện thế này thảo phạt chi nguyện, tin tưởng lấy về ngày xưa binh mã hẳn là không phải việc khó, huống hồ huynh trưởng nếu là muốn thành nghiệp lớn, phi theo Giang Đông chi cảnh không thể…… Nói như thế tới, Đào Thương chiếm cứ Đan Dương quận, bắt cóc Dương Châu thứ sử Lưu Diêu, tâm tư chỉ sợ cũng là cố ý toàn theo Giang Nam, người này sớm muộn gì đều đem là huynh trưởng đối thủ.”

Tôn Sách bất đắc dĩ thở dài: “Đáng tiếc ta hiện tại thế đơn lực cô, lại chưa chắc có thể tranh quá Đào Thương.”

“Có ngu đệ tại đây, thế huynh trưởng mời chào Giang Nam đàn anh, huynh trưởng ở lấy Viên Thuật vi hậu thuẫn, chưa chắc liền thua kia thái bình công tử.”

Tôn Sách vừa nghe Chu Du nguyện ý trợ hắn, không khỏi vui mừng quá đỗi.

Phải biết Chu Du tuy rằng tuổi trẻ, lại tài hoa hơn người, đầy bụng mưu trí, có thể nói Giang Hoài nơi thanh niên tuấn tài chi quan.

Càng làm cho Tôn Sách vì này tâm động chính là, Chu thị nhất tộc chính là Lư Giang quận hào môn vọng tộc —— hơn nữa tuyệt đối không phải giống nhau hào môn vọng tộc.

Lư Giang Chu thị thành danh thời gian tuy rằng không dài, chỉ có hơn trăm năm, nhưng từ Đông Hán chương cùng trong năm tính khởi, Chu thị gia tộc gần tam đại liền có chu cảnh, chu trung hai người đảm nhiệm quá thái uý, trong đó chu cảnh còn từng đảm nhiệm quá Tư Không, hơn nữa hơn trăm năm qua, thượng thư lang, quang lộc đại phu, đại tư nông, đem làm lớn thợ, thái thú, quốc tướng, huyện lệnh Chu gia vẫn luôn là ùn ùn không dứt, Chu thị ở Giang Hoài hai bờ sông vọng tộc trung ảnh hưởng phi thường to lớn.

Nếu nói Viên Thiệu là bốn thế tam công lúc sau, kia Chu Du liền xem như hai đời tam công chi môn.

Có như vậy môn phiệt tương trợ, ở mua chuộc nhân tài cùng với lấy được chính trị tài nguyên phương diện, Tôn Sách tự nhiên là so ban đầu nhiều ra không ít tin tưởng.

Xem ra, chính mình rời núi tranh bá thiên hạ, cùng chư hùng ganh đua cao thấp thời điểm, tới rồi!

……

……

Đào Thương tiễn đi Vương Duẫn lúc sau, ngay sau đó ở Kim Lăng thành bắt đầu rồi hắn bước tiếp theo hành động.

Vương Duẫn có thể hay không thành tiên hắn không biết, nhưng là Hạ Bi quốc hiện tại có một người lại quá thần tiên giống nhau nhật tử, người này chính là Đào Thương lập tức muốn giải quyết mục tiêu.

Sống so thái bình công tử dễ chịu người, giống nhau cũng chưa gì kết cục tốt.

Cái này sinh hoạt dễ chịu người, chính là Đào Khiêm lão bằng hữu, Hạ Bi tương Trách Dung.

Người này trước mắt hư cấu Quảng Lăng thái thú Triệu Dục, tương đương ở Từ Châu độc lập Hạ Bi cùng Quảng Lăng hai quận nơi, hắn cắt đứt hai quân thuế phú, tự mình tham ô, tháng đủ chùa miếu thờ, yêu cầu Hạ Bi nhân dân ngày đêm đọc kinh Phật, còn nơi nơi mời chào hòa thượng, khiến cho Hạ Bi quốc phụ cận các quận hòa thượng, ni cô cùng Phật tử dời vào Hạ Bi, trước sau cao tới 5000 nhiều hộ.

Thằng nhãi này quả thực chính là muốn Tây Thiên lấy kinh tiết tấu a!

Vương Duẫn bên kia vừa mới đương đạo sĩ, Đào Thương thân là người tế, về tình về lý đều hẳn là giúp vương lão tiên trưởng dọn dẹp Trách Dung này giả hòa thượng! Chỉnh ra một cái hòa thượng cùng đạo sĩ có thể cùng tồn tại lý tưởng cõi yên vui.

Đánh giả hòa thượng, cần thiết!

Mặt khác còn có Ngô Quận Thịnh Hiến, chính mình rất sớm trước kia, cũng đã đem những cái đó không muốn quy về vương hóa thủy tặc đầu lĩnh an trí ở Ngô Quận các nơi huyện hạ, hơn nữa này đây Dương Châu thứ sử Lưu Diêu danh nghĩa, cho nên ít nhất ở bên ngoài, Thịnh Hiến là không có cách nào ngỗ nghịch Đào Thương cái này an bài.

Hiện tại, là tới rồi kết thúc lúc.

Quảng Lăng quận, Hạ Bi quốc, Ngô Quận…… Thừa lúc này cơ một khối bắt lấy.

Đối thủ cũng không phải một ít rất lợi hại nhân vật, có thể nói là giới chốc chi tật, nếu là giới chốc chi tật, Đào Thương liền không nghĩ ở bọn họ trên người chậm trễ quá nhiều thời giờ.

Đi Trung Nguyên thảo phạt Đổng Trác là lúc, nhằm vào Ngô Quận chờ mà kế tiếp theo vào công tác, Đào Thương tất cả đều ủy thác cho Trần Đăng cùng Hàn Hạo, hiện tại nên là hỏi bọn hắn hai cái muốn nói pháp lúc. u u k a nshu．com

Tam quận nơi, đẩy đồ trước đẩy Ngô Quận, mà Ngô Quận bên kia, sớm có Đào Thương xếp vào đi vào những cái đó muốn độc trị huyện thành thủy khấu đầu lĩnh nhóm……

“Trừ bỏ Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm chờ ba người ở ngoài, những cái đó lãnh binh đi trước Ngô Quận, muốn độc trị huyện thành thủy tặc đầu lĩnh nhóm, hiện tại đều thế nào Thịnh Hiến cùng bọn họ ở chung còn hòa hợp” Đào Thương dò hỏi Trần Đăng cùng Hàn Hạo.

Nghe xong Đào Thương hỏi chuyện, Trần Đăng cùng Hàn Hạo hai người ý vị thâm trường cho nhau nhìn nhau liếc mắt một cái.

“Ân, nói như thế nào đâu” Hàn Hạo loát hàm dưới thượng sợi râu, chậm rì rì nói: “Tiến không được, lui không được, nói quan không quan, nói phỉ không phỉ đi.”

“Như thế nào cái ý tứ” Đào Thương có chút không rõ nguyên do.

Hàn Hạo bắt đầu chậm rãi vì Đào Thương giải thích nói: “Lúc trước công tử đưa bọn họ nhâm mệnh đến Ngô Quận cấp dưới các nơi huyện thành nội, làm đóng quân, đồng thời lại bổ sung lấy Dương Châu thứ sử Lưu Diêu ấn tín và dây đeo triện sắc lệnh, có thể nói là danh chính ngôn thuận, Ngô Quận thái thú Thịnh Hiến, vô luận là ở

trên danh nghĩa vẫn là tại hành sự thượng, đều không chiếm lý, chỉ có thể là mặc kệ nó, bất quá Thịnh Hiến dù sao cũng là một quận chi trường, có một số việc mặt ngoài không thể minh kháng, nhưng ngầm lại vẫn là có thể ám kháng.”

------oOo------

Chương 285: ngu xuẩn thủ pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe Hàn Hạo trần thuật thủy tặc đầu lĩnh nhóm cái gọi là ám kháng, Đào Thương nhưng thật ra có hứng thú.

“Lời này nói như thế nào tỷ như đâu” Đào Thương giương lên lông mày, rũ tuân Hàn Hạo.

Hàn Hạo cười ha hả vì hắn giải thích nói: “Này đệ nhất, đóng tại Ngô Quận các nơi thủy tặc đóng quân nhóm, Thịnh Hiến không cung cấp cho bọn hắn lương thảo, chỉ ngôn nói là Ngô Quận mấy năm liên tục thu hoạch không tốt, thuế phú không đồng đều, lương thảo không đắp, không có dư thừa lương thảo cung cấp nuôi dưỡng cấp thứ sử hạ phái quận binh, làm cho bọn họ chính mình nghĩ cách.”

“Hắn cũng liền này mấy lần.” Đào Thương mỉm cười lắc đầu, hơi có chút cảm khái.

Thịnh Hiến cấp các huyện thành thủy tặc nhóm cạn lương thực, cái này thủ pháp đã sớm ở Đào Thương dự kiến trong vòng, đây là đơn giản nhất cũng liền trực tiếp hữu hiệu cách làm, đơn giản thô bạo, một giây hữu hiệu.

“Đã không có lương thảo, những cái đó trú huyện thuỷ quân trung có người nháo sự sao” Đào Thương đột nhiên rất muốn biết này đó thủy khấu là như thế nào giải quyết vấn đề này.

Hàn Hạo dùng sức gật đầu: “Đương nhiên là có! Những cái đó thủy tặc năm đó ở Trường Giang thượng đều là lấy đốt giết đánh cướp mà nổi tiếng, Thịnh Hiến cho bọn hắn chặt đứt lương, bọn họ tự nhiên sẽ không đáp ứng, nghe nói bất ngờ làm phản rất nhiều lần, lại đều bị những cái đó thủy tặc thủ lĩnh nhóm ấn đi xuống, Thịnh

Hiến ước gì bọn họ bất ngờ làm phản, như vậy là có thể lấy trấn áp tên tuổi trực tiếp xuất binh tiêu diệt giết.”

Đào Thương cười nói: “Còn tính bọn họ thông minh, ta nếu là không đoán sai nói, kế tiếp, những cái đó thủy tặc đầu lĩnh, ở Thịnh Hiến kia lấy không được lương, hẳn là quay đầu hỏi ta muốn đi”

Hàn Hạo chắp tay nói: “Cái gì đều không thể gạt được phủ quân, xác thật là quản chúng ta muốn.”

Vừa nghe đến lời này, Đào Thương liền hận bập bẹ thẳng ngứa.

Tuy nói hắn cũng nhiều ít có thể lý giải những cái đó thủy tặc tình cảnh, nhưng Thịnh Hiến kia lấy không lương xoay người liền hỏi chính mình muốn, Đào Thương cảm giác nhiều ít vẫn là dính điểm khi dễ người.

Đào Thương mày giương lên, nói: “Cho sao”

Hàn Hạo gật gật đầu, nói: “Bọn họ là phủ quân lúc trước tự mình tiếp nhận đầu hàng binh tướng, đương nhiên là phải cho.”

“Như thế nào cái cấp pháp”

Hàn Hạo đôi mắt phiêu hướng về phía đối diện người kia, cười nói: “Tự nhiên là ấn Trần Nguyên Long dạy ta phương pháp cấp.”

Đào Thương đem đầu lại chuyển hướng về phía Trần Đăng.

Gia hỏa này, cấp Hàn Hạo ra cái gì sưu chủ ý đem Hàn làm nhạc thành kia phó hùng dạng.

Lại thấy Trần Đăng lễ phép hướng Đào Thương một ngạch đầu, kiên nhẫn giải thích nói: “Tại hạ cũng chưa từng dùng cái gì đặc thù phương pháp, chính là mỗi một lần cấp lương, đều là phái Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm chờ dưới trướng cũ tốt đi đưa, cũng làm cho bọn họ mỗi lần đưa lương thời điểm, đều ở lương trên xe kể chuyện phủ quân cờ hiệu, cũng đem những cái đó cam, chu dưới trướng thủy tặc nhóm người mặc tinh giáp mỹ phục, mỗi lần đi phía

trước, toàn ban cho trọng thưởng, làm cho bọn họ đi đưa lương thời điểm, cũng hảo cùng những cái đó thủy khấu nhóm lén nói nói, đi theo Cam Ninh cùng Chu Thái, trực tiếp vào ta Kim Lăng trung quân chỗ tốt đến tột cùng có bao nhiêu……”

Đào Thương nghe xong Trần Đăng nói, trực tiếp dùng bốn chữ cấp đánh giá hắn này kế công tích.

“Làm xinh đẹp!”

Ở Đào Thương trong mắt, Trần Đăng thực sự là hư đến rớt tra, làm Cam Ninh cùng Chu Thái dưới trướng thủy tặc nhóm đi đưa lương, đánh thượng cờ hiệu nói cho những cái đó thủy tặc lâu la nhóm, lương thực là hắn Đào Thương lấy, làm cho bọn họ đối Đào Thương trong lòng sinh ra cảm ơn chi tình.

Mà này đó người mặc tinh giáp, cầm trọng thưởng, ở Kim Lăng quá rất tốt nhật tử thủy tặc nhóm mỗi một lần đưa lương, không thiếu được đều đến theo chân bọn họ những cái đó ngày cũ thủy tặc đồng hành nhóm thổi khoác lác.

Cái gì lão Trương quá thế nào, lão Lý hiện tại làm gì đâu, lão vương cỡ nào cỡ nào có tiền đồ…… Từ từ vân vân.

Trên thế giới này, không có so sánh thì không có thương tổn. Một lần hai lần cũng liền như vậy bộ dáng, nhưng thời gian này một trường, Đào Thương lấy ngón chân cũng sẽ nghĩ ra được, những cái đó đi theo đầu lĩnh ở Ngô Quận nơi dừng chân nguyên thủy tặc binh mã, nhất định sẽ rất có oán khí.

Người là một loại rất kỳ quái sinh vật, bọn họ giống nhau rất ít sẽ đi ghen ghét những cái đó không quen biết có tiền phú hào, lại cố tình thích ghen ghét bên người nhận thức những cái đó tiểu phú nhà.

Đổi thành ai ai cũng không cân bằng, đồng dạng là đầu nhập vào ở Đào Thương thủ hạ ngầm thủy tặc, Cam Ninh cùng Chu Thái thủ hạ đi theo Đào Thương đóng quân ở Kim Lăng thành, đương thuỷ quân, một cái so một cái sống tinh thần, một cái so một cái giống

người…… Trái lại dư lại những cái đó ngốc điếu đầu lĩnh, tư tâm rất nặng, một hai phải độc lập trị huyện, hiện tại nhưng thật ra hảo —— thủ lĩnh nhóm nhưng thật ra độc lập, nhưng phía dưới binh đâu một đám tả hữu không phải người, tham gia quân ngũ đương còn phải muốn dựa vào người khác tiếp tế! Từng ngày sống cùng xin cơm dường như, cuộc sống này ngược lại không bằng đương tặc thời điểm thoải mái.

Thời gian dài, những cái đó thủy tặc nhãi con cùng bọn họ khăng khăng muốn độc lập quận huyện thủ lĩnh, thế tất muốn nội bộ lục đục.

Đây là cái gọi là phân hoá a.

Trần Đăng này lão tiểu tử, tổn hại về đến nhà.

“Thịnh Hiến đối phó ta chiêu số, hẳn là không phải chỉ có này nhất chiêu cạn lương thực đi nếu là chỉ có điểm này năng lực, hắn chỉ sợ là cũng làm không được thời gian dài như vậy Ngô Quận thái thú.” Đào Thương tiếp tục dò hỏi.

Hàn Hạo ngạch đầu trả lời: “Phủ quân anh minh, Thịnh Hiến trừ bỏ hạn chế Ngô Quận cấp dưới huyện thành đóng quân lương thảo ở ngoài, còn cho bọn hắn hạ một liều mãnh dược —— đó là làm đóng quân ở các huyện binh mã, thảo phạt Ngô Quận cảnh nội sơn càng cừ soái.”

Hàn Hạo trong miệng lời nói sơn càng, cũng không phải chỉ một chỉ ở tại trong núi càng người hậu duệ cũng hoặc là Giang Nam dân bản xứ.

Bất luận là cái dạng gì người miền núi cũng hoặc là dân bản xứ, đối với Giang Nam các nơi quận thủ cùng huyện trưởng tới nói, cho dù là không hảo quản lý, cũng thuộc về hạ hạt trị dân, có đôi khi liền tính là trêu chọc không dậy nổi, kia chỉ cần không phản loạn, liền có thể chịu đựng.

Nhưng sơn càng trung thủ lĩnh, một khi treo lên cừ soái hai chữ, liền không tốt lắm nghe xong.

Nói trắng ra là, cùng Trương Giác kia một loại tạo phản phái vô dị, thuộc về thuần thuần địa phương cường đạo.

Đông Hán những năm cuối, lại trị tham hủ không ngừng, hơn nữa quần hùng cát cứ, binh liền họa kiếp, rất nhiều tầng dưới chót nhân dân vì trốn tránh hoạ chiến tranh, lại là cử gia đoạn hộ dời vào núi sâu trung, có nhìn thấu hồng trần cường hào đại tộc cũng thường thường hợp tông vào núi, thậm chí phát triển trở thành trộm cướp.

Đây là một loại phổ biến hiện tượng, mà Giang Nam nơi, bởi vì đối người miền núi cùng dân bản xứ di tộc kỳ thị, có đôi khi cũng đem này một bộ phận thống nhất xưng chi vị sơn càng, hai người thường xuyên lẫn nhau dùng, nhưng kỳ thật ở tính chất thượng lại tuyệt không tương đồng, sơn càng tông tặc cách gọi, có đôi khi, chỉ kỳ thật là dân tộc Hán địa phương phản nghịch lãnh tụ.

Mà Thịnh Hiến làm đóng quân ở Ngô Quận các nơi tặc đầu, đi thảo phạt Ngô Quận bản địa sơn càng cừ soái, nói trắng ra là, này căn bản chính là mượn đao giết người, bằng những cái đó thủy tặc thực lực căn bản là không có khả năng làm đến.

Giang Nam các nơi, sơn càng tông tặc đều có, nhưng liền trước mắt tới giảng, thực lực lớn nhất hai chi sơn càng tông tặc đều là ở Ngô Quận cảnh nội.

Một cái là kính huyện phụ cận sơn càng cừ soái Tổ Lang, hắn từ khi vào núi đương sơn càng lúc sau, liền vẫn luôn hoạt động với uyển lăng khu vực, cùng Đông Hán chính phủ đối nghịch.

Thẳng đến Đào Thương tiếp nhận Đan Dương quận sau, mang đến lấy Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Đào Cơ chờ một loạt mãnh tướng lúc sau, uy chấn Đan Dương quận tứ phương, sử Kim Lăng thành đại trị.

Tổ Lang lại ngưu bức, cũng không quá dám ở đánh bại Viên Thuật mười vạn chi chúng Kim Lăng quân trước mặt khoe khoang, ngay sau đó đông di, đem dưới trướng tông tặc, hướng Ngô huyện sở tại dời đi.

Mà Ngô Quận bản địa, còn lại là có một chi càng cường đại sơn càng tông tặc.

Dưới trướng có được một vạn người chúng Nghiêm Bạch Hổ!

Y theo Đào Thương trước mắt thực lực, Nghiêm Bạch Hổ liền tính là có một vạn tông tặc chi chúng, nhưng cũng chính là chỉ có thể cùng địa phương huyện binh hoặc là mặt khác sơn càng cừ soái trang trang trứng, ở Kim Lăng thành binh mã trước mặt, Nghiêm Bạch Hổ liền cái vang thí đều không tính là.

Hắn nhiều nhất liền tính là cái héo thí.

Nhưng đối những cái đó phân tán ở các huyện thủy tặc tới nói, có được một vạn người Nghiêm Bạch Hổ cơ bản liền tính là thiên.

Càng không thể đánh đồng chính là, những cái đó thủy tặc, năm đó một thân bản lĩnh chính là ở Trường Giang thượng luyện ra, đánh thủy chiến bọn họ không đâu địch nổi, nhưng đúng sự thật cùng Nghiêm Bạch Hổ đánh sơn chiến……

Phỏng chừng Nghiêm Bạch Hổ có thể đem bọn họ các đều thua tại trên sườn núi, liễu xanh thường thanh.

Thịnh Hiến chiêu thức ấy mượn đao giết người, thực sự là thi triển diệu a.

Bất quá Đào Thương nhưng thật ra cảm giác rất có ý tứ.

Thịnh Hiến nếu là liền này mấy lần phá giải chi đạo đều không có, hắn thực sự cũng liền không có tư cách làm chính mình tự mình bồi hắn so chiêu, có lẽ Đào Thương chỉ cần phái Trần Đăng, Quách Gia

hai người trung một cái thiết kế thu thập hắn liền vững vàng cũng đủ.

Bất quá trước mắt, Đào Thương đảo thật đúng là tưởng gặp một lần Ngô Quận thái thú Thịnh Hiến.

Tựa hồ là nhìn ra tới Đào Thương ý tưởng, Trần Đăng ngay sau đó gián ngôn nói: “Phủ quân không cần sầu lo, lấy đăng đối này đó thủy tặc hiểu biết, Thịnh Hiến cho bọn hắn thiết hạ như thế to lớn một vòng tròn bộ, này đó thủy tặc ở vô kế khả thi dưới tình huống, tối ưu trước vẫn là sẽ hướng phủ quân cầu cứu.”

Hàn Hạo cũng là vỗ tay nói: “Như thế cũng hảo, đến lúc đó phủ quân lấy chi viện địa phương huyện binh vì danh, làm Dương Châu thứ sử Lưu Diêu khởi thư một phong, cho phép phủ quân xuất binh nhập Ngô Quận cảnh nội diệt phỉ, thảo phạt sơn càng tông tặc! Phủ quân thuận thế nhập Ngô Quận, thứ nhất dọn dẹp những cái đó ngày đó không chịu thiệt tình quy phụ thủy tặc đầu lĩnh, thu nạp bọn họ dưới trướng sĩ tốt nhóm nỗi nhớ nhà, thứ hai dùng bình định sơn càng lấy cớ, một lần là bắt được Thịnh Hiến, lấy được Ngô Quận!”

Trần Đăng trầm ngâm một lát, ở một bên bổ sung nói: “Thịnh Hiến tuy là văn nhân, nhưng lại là cùng Khổng Dung tề danh danh sĩ, có thể không cùng hắn động thủ tốt nhất, tốt nhất là bất chiến mà khuất này chi binh.”

Đào Thương cười ha hả vươn ra ngón tay đầu, nói: “Việc này ta nhớ kỹ…… Bất quá, đào mỗ cho rằng còn có đệ tam điểm, ta lần này trên danh nghĩa là xuất binh càn quét tông tặc, nhưng kỳ thật thật là muốn mượn cơ hội nhất cử xuất kích, thẳng gỡ xuống bi quốc!”

Trần Đăng nghe vậy cười: “Dương đông kích tây, Trách Dung bên kia cho rằng phủ quân đi Ngô Quận là thu thập sơn càng, kỳ thật phủ quân thật sự mục đích, lại là cái kia tôn trọng Phật lý giả tăng phải không”

Đào Thương cười gật gật đầu, nói: “Không tồi, chúng ta không có thời gian ở phương nam tam quận nơi quá nhiều liên lụy, cho hết

thời gian…… Nhất định phải thừa lần này thời cơ, bằng mau tốc độ bình định tam quận, trấn an phía sau.”

……

……

Dựa theo Trần Đăng thiết tưởng, đóng quân ở Ngô Quận thủy tặc, lấy Lưu trại chủ cầm đầu, quả nhiên là liên danh hướng Đan Dương quận phát tới cầu viện tin, bất quá cầu viện tin nội dung ở bản chất cùng Đào Thương cùng Trần Đăng trước đó phỏng đoán, uuka n s h u có chút bất đồng chỗ.

Thủy tặc đầu lĩnh nhóm làm một kiện ngu xuẩn sự, thực sự là làm Đào Thương dở khóc dở cười.

Thịnh Hiến mệnh lệnh đóng quân ở các huyện đóng quân thảo phạt Ngô Quận cảnh nội sơn càng cừ soái, này kiện đối với này đó thủy tặc tới nói, thật là quá mức hà khắc.

Sơn càng tông tặc tất cả đều giấu ở núi rừng trung khó có thể tìm kiếm địa phương, chính là có thể tìm được, trong khoảng thời gian ngắn như vậy nhiều sơn càng tông tặc, lại như thế nào có thể trừ tẫn huống hồ bọn họ còn không tốt với sơn chiến!

Ở Thịnh Hiến cưỡng bức dưới, thủy tặc đầu lĩnh nhóm nghĩ ra một cái xuẩn không thể lại xuẩn biện pháp.

Bọn họ từng người giả ý xuất binh, ở trong núi lắc lư một vòng, tới một cái quốc khánh bảy ngày trong núi du.

Sau đó thủy tặc nhóm sau khi trở về, trực tiếp liền hướng Thịnh Hiến bẩm báo, nói là từ uyển lăng di chuyển đến Ngô Quận sơn càng quân chúng cùng với này thủ lĩnh Tổ Lang, lần này xuất binh trung, đã bị bên ta ở bảy ngày thời gian nội dẹp yên.

Nói dối quân công, thật mẹ nó là xuẩn không thể lại xuẩn biện pháp, loại sự tình này, cũng chỉ có này đó thủy tặc đầu lĩnh có thể nghĩ ra.

------oOo------

Chương 286: Ngô Quận ân oán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vì ứng phó Ngô Quận thái thú Thịnh Hiến nan đề, đóng quân ở Ngô Quận các huyện thủy tặc nhóm nghĩ ra một cái xuẩn không thể lại xuẩn biện pháp.

Chính là bọn họ giả ý vào núi lắc lư một vòng, sau đó ra tới lúc sau liền nói sơn càng trung cừ soái Tổ Lang một đám, đã bị bình định rồi.

Tổ Lang bị bình……

Bị bình……

Bình……

Vì cái gì nói cái này mạo công phương pháp thực ngu xuẩn đâu.

Bởi vì con mẹ nó thủy tặc giáo úy nhóm tấu vừa mới bị đệ trình đến Thịnh Hiến bàn làm việc thượng, Tổ Lang liền nghênh ngang từ trong núi xuất hiện.

Sơn càng tông tặc, có đôi khi một hai năm đều không lộ mặt một lần.

Nhưng lúc này đây, Tổ Lang thật giống như cố ý là cùng này đó thủy tặc đầu lĩnh nhóm đối nghịch giống nhau, ở bọn họ nói dối quân công không mấy ngày lúc sau, Tổ Lang liền suất lĩnh chính mình dưới trướng sơn càng chi chúng, từ trong núi ra tới bắt cóc Ngô Quận cấp dưới huyện phủ, bổ sung lương thảo quân nhu.

Này thật là xứng đáng điểm bối tới cực điểm!

Thuần túy chính là ông trời tưởng diệt bọn họ a!

Tin tức một truyền tới Thịnh Hiến nơi đó, thiếu chút nữa không đem long trọng quận thủ cấp nhạc ra thí tới.

Đang lo không lý do đâu, này không phải chính mình đưa tới cửa tới, tập thể duỗi cổ nhi làm chính mình băm đầu sao?

Kỳ thật Thịnh Hiến trước đó nhiều ít cũng có chút khó xử.

Nếu chỉ là không có đạt thành thảo phạt sơn càng cừ soái mệnh lệnh, trực tiếp liền đem này đó đóng quân ở các huyện thủy tặc đầu lĩnh nhóm rửa sạch, về tình về lý nhiều ít là có điểm không thể nào nói nổi, đặc biệt là bọn họ lại không có bại trận, chỉ là tìm không thấy người ở đâu mà thôi, huống hồ bọn họ dù sao cũng là Đào Thương lợi dụng Lưu Diêu sắc lệnh, lưu tại Ngô Quận cảnh nội, như vậy đối đãi bọn họ, truyền đi ra ngoài, chỉ sợ có tổn hại chính mình thanh danh.

Nhưng này đó thủy tặc đầu lĩnh nhóm lại cư nhiên làm ra nhất ngu xuẩn lựa chọn, sống sờ sờ đem chính mình nhược điểm dùng chuyển phát nhanh túi bao thượng, tám trăm dặm kịch liệt đưa đến Thịnh Hiến trong tay.

Nói dối quân công, chính là nguy hiểm cho xã tắc tám ngày tội lớn, ở các đời lịch đại, chính là chém hết tam tộc, cũng tuyệt đối sẽ không có người dám nói ra nói vào.

Nếu không nói bọn họ một đám năm đó đều là tặc đâu, thật là cái gì đều dám làm!

Biết Tổ Lang cư nhiên ở cái này mấu chốt chạy ra giảo bên ta cục, thủy tặc đầu lĩnh nhóm thiếu chút nữa cũng chưa dọa đái trong quần.

Thủy tặc đầu lĩnh nhóm vốn là tưởng từ bỏ viên chức, một lần nữa chạy đến giang mắc mưu tặc.

Nhưng vấn đề là ở thử mấy phen dưới, mới phát hiện thuộc hạ những cái đó nhãi con nhóm, đã đối bọn họ thủ lĩnh xuất hiện mâu

thuẫn tâm lý!

Trần Đăng mấy phen cử động đã làm này đó thủy tặc đầu lĩnh cùng các thủ hạ nhãi con ly tâm, giờ phút này muốn cho bọn họ lại lần nữa tùy thủ lĩnh nhóm đi đương giang tặc, trên cơ bản đã sẽ không có người nào hưởng ứng.

Nếu là một mặt bức bách, làm không hảo còn sẽ xuất hiện bất ngờ làm phản kết cục, càng thêm khó có thể thu thập.

Không có thủ hạ người hưởng ứng, này đó thủy tặc chó má đều không phải.

Bọn họ nếu là độc thân lẩn trốn, kết cục cũng là rõ ràng, một đình trường liền có thể đem bọn họ bắt được nộp lên trên lĩnh thưởng.

Thủy tặc đầu lĩnh nhóm lúc này là thật sự liền luống cuống.

Người không làm, sẽ không phải chết.

Bãi ở bọn họ trước mắt lộ hiện tại cơ hồ đã biến thành không có, chỉ còn lại có duy nhất một cái chính là thử một lần con đường.

Đó chính là hướng Đào Thương cầu cứu!

Đào Thương vốn dĩ đã chuẩn bị xuất binh Ngô Quận, nhưng không nghĩ tới cư nhiên sẽ gặp phải như vậy một cọc sự tình.

Heo đồng đội, thật là mang bất động a.

Liền không thể làm ta tỉnh điểm tâm sao?

Đào Thương ngay sau đó ở Đan Dương quận chỉnh điểm binh mã, điểm binh một vạn, cũng mệnh Hứa Chử vì trước bộ tiên phong, khác trác Trần Đăng, Chu Thái, Từ Vinh, Đào Cơ, Đào Ứng đám người tùy quân cùng hướng, đi trước Ngô Quận thế này đó thủy tặc đầu lĩnh nhóm chùi đít liệu lý hậu sự.

Tuy rằng nói làm cho bọn họ liền như vậy bị Thịnh Hiến giết là tương đối phương tiện lựa chọn, nhưng rốt cuộc đều là chính mình an bài người, bởi vì loại này buồn cười lý do làm Thịnh Hiến đem bọn họ chém, nhiều ít có điểm ném Đào Thương chính mình da mặt.

Chết cũng không thể làm cho bọn họ như vậy ném chính mình mặt chết da a.

Trước đem bọn họ chuộc lại tới, quay đầu lại lại tai họa chết bọn họ.

Chuẩn bị xuất binh Ngô Quận hai ngày trước, trước bộ tiên phong Hứa Chử phương hướng Đào Thương hội báo binh mã an bài bố trí tình huống.

Đào Thương vừa thấy đến Hứa Chử, tức khắc có chút choáng váng.

Chỉ thấy Hứa Chử trên mặt thanh một khối, tím một khối, hai cái gò má đều là lại hồng lại sưng, chỉnh thể xem ra liền không có một khối hảo địa phương.

Chính mình dưới trướng chư tướng giữa, dũng mãnh nhất thiện chiến mãnh tướng, cư nhiên sẽ bị người đánh thành như vậy?

Này rốt cuộc là chuyện như thế nào a?

Nhớ rõ hắn lúc trước cùng Điển Vi một mình đấu thời điểm, cũng không bị dọn dẹp thảm thiết như vậy đi.

Thần thánh phương nào, cư nhiên có thể đem Hứa Chử tước thành như vậy?

“Cùng Cam Ninh đánh nhau?” Đào Thương pha là nghi hoặc mở miệng dò hỏi Hứa Chử.

Hứa Chử một trương đại mặt xấu hổ đỏ bừng, dùng sức lắc đầu nói: “Không phải.”

Không phải Cam Ninh? Kia sẽ là ai đâu?

Chẳng lẽ này Kim Lăng thành, còn cất giấu một vị võ nghệ viễn siêu Hứa Chử dân gian cao thủ không thành!?

Đào Thương tò mò chớp mắt, cùng Hứa Chử hỏi thăm: “Đó là sao lại thế này? Đến tột cùng là thần thánh phương nào, có thể đem ngươi đánh thành này phúc đức hạnh?”

“Ai ~! Ngài đừng hỏi, binh mã đã chuẩn bị tốt, mỗ gia đặc tới xin từ chức, này liền đi trước một bước!” Hứa Chử tựa thực không muốn ở cái này đề tài thượng nhiều lời, dùng sức nói sang chuyện khác.

Đào Thương thấy Hứa Chử làm như có nỗi niềm khó nói, cũng không có phương tiện hỏi nhiều, ngay sau đó nói: “Trọng Khang ngươi suất lĩnh hai ngàn binh mã đi trước đi hướng Ngô Quận, phùng sơn tu lộ, ngộ thủy bắc cầu, cũng tùy thời hội báo phía trước tình huống, Đào Thương ba ngày sau, liền suất lĩnh còn lại 8000 binh tướng theo sau xuất chinh.”

Hứa Chử lĩnh mệnh đi.

Ba ngày sau, Đào Thương cũng là suất lĩnh 8000 chủ lực binh bôn Ngô Quận phương hướng mà đi.

Lúc này đây xuất chinh, ở hung hiểm trình độ thượng so với thượng một lần đi Trung Nguyên đối phó Đổng Trác, thật sự là muốn thiếu quá nhiều, bởi vậy Đào Thương mang lên tuỳ tùng Đào Ứng cùng chính mình cùng nhau xuất chinh, cũng coi như là làm đệ đệ được thêm kiến thức, học hỏi kinh nghiệm.

Vương Duẫn vân du ra ngoài cầu tiên thời điểm, chính đuổi kịp Trần Đăng làm Đào Ứng đi trước uyển lăng đốc kiến khoách thành, bởi vậy Đào Ứng không có đuổi kịp cho chính mình tiện nghi sư phó tiễn đưa, trở về lúc sau không khỏi hối hận vạn phần.

Đứa nhỏ này dọc theo đường đi đều ở trộm lau nước mắt.

Đào Thương xem thực lo lắng, mặc kệ cái này đệ đệ ở người ngoài trong mắt có bao nhiêu bất kham, nhưng hắn tâm địa lại là vô cùng

thiện lương.

“Nhị đệ, nghe Trần Nguyên Long nói, ngươi lần này đi uyển lăng đốc kiến khoách thành làm thực hảo, sở hữu sự đều an bài bố trí gọn gàng ngăn nắp, kỳ thật chỉ cần chịu dụng tâm, nhị đệ ngươi vẫn là có thể làm được, vì cái gì ban đầu liền không hảo hảo đi lộng đâu?”

Đào Ứng còn đắm chìm ở tiện nghi sư phó rời đi bi thống trung, nghe vậy một bên khụt khịt một bên nói: “Có thể là bởi vì lười đi.”

Đào Thương: “……”

Đại lời nói thật, không tật xấu, đứa nhỏ này một chút đều không dối trá.

Đứa nhỏ này một lời trúng đích, nói rất là đúng trọng tâm, Đào Thương vì hắn thành thật thật sâu cảm thấy an ủi.

“Đại ca, ngươi nửa năm sau liền phải thành hôn, vì cái gì còn tuyển ở ngay lúc này xuất binh đi lấy Ngô Quận cùng Hạ Bi quốc?” Đào Ứng lau khô nước mắt, cùng Đào Thương nói chuyện phiếm thiên.

Đào Thương cười vì hắn giải thích nói: “Ngô Quận, Hạ Bi quốc, Quảng Lăng quận là chúng ta Từ Châu nam diện cái chắn, cũng là thuộc về Từ Châu phía sau thọc sâu, bắt lấy ở tam quận nơi, vô luận là ở dân cư vẫn là hậu phương lớn mặt trên, Từ Châu sau này cũng liền tính là đều có bảo đảm, tam quận nơi có thể cấp Bành Thành cùng Đan Dương quận cung cấp cuồn cuộn không ngừng dân cư cùng thuế má, chỉ cần bắt lấy tam quận nơi, lại hảo hảo kinh doanh, không ra hai năm, Từ Châu chỉnh thể thực lực cùng kinh tế ít nhất cũng có thể phiên thượng một phen.”

Đào Ứng bĩu môi nói: “Nhưng vấn đề là, xuất chinh không phải việc nhỏ, ngươi nửa năm sau còn muốn đại hôn, vạn nhất kéo dài lâu ngày, không đuổi kịp hôn kỳ, sư tỷ kia mặt chúng ta chính là không hảo giao đãi.”

“Sư tỷ?” Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Ai là ngươi sư tỷ?”

Đào Ứng hai tròng mắt tức khắc mở to, hiển nhiên là không thể tin được Đào Thương cư nhiên hỏi ra như vậy không có trình độ vấn đề.

“Còn có thể là ai? Sư phụ ta nữ nhi, đại ca ngươi tương lai chính thê…… Đào vương chồn thị!”

Đào Thương trên mặt cơ bắp trừu trừu, dở khóc dở cười.

Tiểu tử này thật đúng là sẽ làm thân thích, đã bái cái sư phụ, nhân tiện còn nhận cái tỷ……

Cũng mệt hắn hao tổn tâm huyết cấp sư tỷ an cái nặc đại tên tuổi…… Còn đào vương chồn thị.

Nhật Bản người a?

“Lại nói tiếp.” Đào Thương tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngay sau đó hỏi Đào Ứng nói: “Nhị đệ, ngươi năm trước cũng đã hành qua quan lễ, theo đạo lý cũng là tới rồi thành thân số tuổi, thế nào, hiện tại trong lòng có hay không ái mộ cô nương? Có lời nói cùng ca nói một tiếng, vi huynh giúp ngươi trói người đi!”

Đào Ứng đôi mắt tức khắc mở to, trong miệng hít ngược một hơi khí lạnh.

“Ngạch…… Ta là nói, vi huynh giúp ngươi làm mai đi.” Đào Thương vội vàng sửa lại khẩu.

Nguy hiểm thật, vừa rồi một không cẩn thận, thiếu chút nữa ở thân đệ đệ trước mặt bại lộ chính mình chân thật bản tính.

Đào Ứng nhưng thật ra nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Nói thật, đại ca, từ nhỏ đến lớn, ta thật đúng là không gặp được quá có thể làm đệ đệ ý trung nhân, ngươi cũng không cần cố ý giúp ta lo lắng.”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ.

Đứa nhỏ này ánh mắt, có phải hay không thực sự cũng quá cao điểm a.

Bản lĩnh không lớn, com ánh mắt nhưng thật ra không nhỏ.

“Giống ngươi sư tỷ hoặc là mi gia cô nương, như vậy xinh đẹp nữ tử, ngươi cũng không thích.”

Đào Ứng pha là cao ngạo một ngửa đầu: “Đại ca ngươi cũng quá coi khinh ta! Đệ đệ ta há là ham sắc đẹp người? Ta muốn chính là cái loại này…… Cái loại này…… Như thế nào cùng ngươi hình dung đâu.”

Đào Thương nhướng mày: “Hỏi thế gian tình là vật gì, thẳng kêu sinh tử tương hứa, trời nam đất bắc song phi khách, lão cánh vài lần hàn thử…… Là ý tứ này sao?”

Đào Ứng nghe vậy, hai con mắt lập tức toàn sáng.

“Đại ca, ngươi thật tài tình! Thực sự là nói đến đệ đệ trong lòng đi!…… Chính là cái này tư vị!”

Đào Thương bất đắc dĩ thở dài, ám đạo hai ta cũng không biết rốt cuộc là ai có tài.

Nhìn không ra tiểu tử này ngày thường cà lơ phất phơ, thế nhưng vẫn là cái văn nghệ thanh niên, theo đuổi sinh tử tình yêu cái loại này.

Cũng không biết này tiểu vương bát đản ngày sau sẽ tìm một cái cái dạng gì……

------oOo------

Chương 287: giao phó binh quyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Lăng thành một vạn binh mã chia làm trước sau bộ, thẳng đến Ngô Quận mà đi, đi trước Ngô Quận trị sở Ngô huyện.

Ngô huyện khoảng cách Kim Lăng thành khoảng cách cũng không phải rất xa, mấy ngày thời gian liền có thể đến, thả trong lúc trải qua Thái Hồ.

Liền ở Thái Hồ mặt đông, Đào Thương an bài ở Ngô Quận trong vòng thủy tặc đầu lĩnh nhóm đã lục tục hoả lực tập trung tới đây, chờ đợi, chuẩn bị nghênh đón Đào Thương.

Thái Hồ sở tại ở Xuân Thu Chiến Quốc phía trước, từng là lục địa đánh sâu vào Bình Nguyên, mà từ khi Xuân Thu thời kỳ về sau, hồ nước mới dần dần xâm mà, đem nơi đây từ lục thành hồ, thẳng đến đường triều những năm cuối Thái Hồ mới hoàn toàn hình thành.

Ở hiện giờ cái này thời kỳ, Thái Hồ nơi tuy rằng cũng có thủy, nhưng nhiều vì yên tắc, vì phong thảo mạn tế.

Bởi vì như thế, nơi này cảnh sắc khả năng xa xa không bằng đời sau mỹ lệ, nhưng thực rõ ràng, này lại là một chỗ có thể tùy thời giấu kín độn thân thủy chiểu.

Binh tướng mã trưng bày tại đây, thoạt nhìn này đó thủy tặc đầu lĩnh là đã quyết định nào đó chủ ý.

Hoả lực tập trung tại đây nguyên nhân vô ngoại có nhị, thứ nhất là nghênh đón Đào Thương, thỉnh hắn hỗ trợ giải quyết mạo công vấn đề, thứ hai là vạn nhất sự tình quả thực không thể cứu, kia này đó thủy tặc đầu lĩnh liền dứt khoát nương hồ nội đặc thù thủy chiểu địa

thế tìm cơ hội đào tẩu, đây cũng là bọn họ cuối cùng một trương bảo mệnh át chủ bài.

Đào Thương đối này lại không sao cả, thủy tặc đầu lĩnh nhóm muốn chạy là chính bọn họ sự, chỉ cần bọn họ thủ hạ binh không chạy là được.

Hơn nữa liền trước mắt tình huống tới xem, bọn họ thủ hạ thủy tặc nhãi con nhóm, xác thật không có mấy cái sẽ tưởng tiếp tục vì bọn họ ban đầu chủ nhân bán mạng.

Thủy tặc đầu lĩnh nhóm có một số việc chỉ là một bên tình nguyện, bọn họ hiện tại có khả năng làm, chỉ có thể là chờ đợi Đào Thương tới nghĩ cách dàn xếp bọn họ.

Đào Thương vào thủy tặc đầu lĩnh nhóm đại trại sau, một chúng thủ lĩnh nhóm liền nhiệt tình nghênh đón Đào Thương, cũng ở trong trướng an bài rượu ngon yến vì hắn đón gió tẩy trần.

Đào Thương đầy mặt ý cười đối một chúng cường đạo đầu lĩnh hỏi han ân cần, giống như lãnh đạo thị sát giống nhau quan tâm đại gia sinh hoạt trạng huống, nhưng không có sốt ruột tiến trại trung ăn tiệc, hơn nữa cũng không đề cập tới mạo công sự.

Thủy tặc đầu lĩnh nhóm tuy rằng sốt ruột, nhưng cũng không hảo mất lễ nghĩa, chỉ có thể là lá mặt lá trái đi theo Đào Thương tiết tấu đi.

Đào Thương lần này tới, vẫn là dựa theo Trần Đăng cũ kỹ lộ, vừa đến thủy tặc đại trại trung, liền bắt đầu bốn phía phân phát lương thảo cùng quần áo.

Mà đảm nhiệm lần này khao quân phân phát chi vụ người, chính là Chu Thái cùng hắn thủ hạ thuỷ quân sĩ tốt nhóm.

Nhìn những cái đó cùng Chu Thái cùng nhau khao quân thuỷ quân sĩ tốt, một đám y giáp lượng lệ, tinh thần toả sáng, bị bố thí này đó thuỷ quân bọn lính tâm đều phải nát.

Vỡ thành từng mảnh từng mảnh, rốt cuộc dính không đứng dậy.

Ngày thường thỉnh thoảng toát ra tới ý tưởng lại một lần vang vọng trong đầu.

Đồng dạng là quy thuận Kim Lăng thành thủy tặc, nhìn xem nhân gia Cam Ninh cùng Chu Thái thủ hạ người quá chính là ngày mấy, nhìn nhìn lại chúng ta những người này hiện tại quá chính là ngày mấy!

Theo chân bọn họ một so, chúng ta quả thực so xin cơm còn không bằng a!

Cẩu giống nhau nhật tử!

Khao quân hành động, cũng không có làm này đó thủy tặc bọn lính trong lòng có nhiều hơn vui mừng, ngược lại làm cho bọn họ ở trong lòng lại một lần đối từng người đầu lĩnh sinh ra càng sâu oán độc.

Nếu không phải bọn họ ích kỷ, một hai phải làm cái gì độc trị huyện thành, mà là thành thành thật thật đi cùng Chu Thái, Cam Ninh đám người giống nhau, lãnh đoàn người trực tiếp quy thuận Kim Lăng quân, chúng ta đến nỗi hỗn giống như bây giờ thảm?

Nhà mình những cái đó đầu lĩnh quả thực chính là đồ con lừa!

Bọn họ như thế nào không chết đi…… Không chết đi đâu!

Đào Thương huýt sáo, vừa lòng nhìn trại trung khao quân sự vụ xong, sau đó hướng về phía những cái đó sắc mặt đã trở nên giống như than lửa giống nhau hắc trại chủ nhóm vẫy tay một cái, nói: “Đi thôi, ăn cơm đi!”

Vào chủ trại, thức ăn đã mang lên đã lâu.

Đào Thương chút nào không khách khí, lại ăn lại uống, tạo rất là thơm ngọt.

Nhưng những cái đó thủy tặc trại chủ nhóm giờ phút này lại là nhạt như nước ốc.

Ở Đào Thương tới phía trước, này đó trại chủ đã sớm thương nghị hảo, đại gia cùng lấy chết tiến gián, làm Đào Thương thế bọn họ kháng khởi lần này mạo công sự kiện, giúp bọn hắn giải quyết chuyện này.

Nói cách khác, bọn họ liền tập thể về vườn, dẫn dắt dưới trướng thủy tặc nhóm thoát ly Đào Thương thống trị hạt cảnh.

Đối, liền dùng chiêu này uy hiếp hắn!

Vốn dĩ chuẩn bị hảo hảo kế hoạch, nhưng Đào Thương một lại đây khao quân, trực tiếp đem bọn họ cái này ý tưởng cấp mất đi.

Vừa mới khao quân trong quá trình, các trại thủy tặc nhãi con nhóm nhìn về phía Chu Thái các thủ hạ trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ, nhìn hướng Đào Thương trong mắt khát vọng, cùng với nhìn về phía chính mình này đó vào đầu lãnh nhóm ánh mắt oán độc……

Hết thảy đều đã không ở này đó đầu lĩnh khống chế trúng.

Trước mắt nếu là dùng về vườn tới uy hiếp Đào Thương, chỉ sợ căn bản là sẽ không có bất luận cái gì hiệu quả, còn sẽ chọc giận hắn, mất nhiều hơn được.

Hơn nữa xem hắn kia một bộ lại ăn lại uống, cười hì hì không chút nào lo lắng bộ dáng, thủy tặc nhóm trong lòng gương sáng dường như, hù dọa hắn tuyệt đối là không có khả năng.

Trước mắt đối với bọn họ tới nói, sợ là chỉ còn lại có một cái lộ có thể đi.

Đào Thương chính hết sức chuyên chú ăn cơm, lại thấy phía dưới dự thính trung, thủy tặc đầu lĩnh quan trại chủ vẻ mặt ai dạng từ trong bữa tiệc chạy vội ra tới, hai đầu gối quỳ xuống đất, hướng về phía Đào Thương chính là một cái đầu nặng nề khái ở trên mặt đất.

Cái này đầu khái cực vang, trực tiếp phát ra thật mạnh thanh trầm đục, Đào Thương cảm giác chính mình dưới chân mà đều có chút

run rẩy.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm cố thủy tặc quan trại chủ, Đào Thương trong lòng rất là tán thưởng.

Hảo đầu!

“Phủ quân! Cứu ta chờ tánh mạng a!” Quan trại chủ khóc sướt mướt hừ nói.

Đào Thương như cũ là chậm rì rì kẹp rau dại, hướng trong miệng tắc, không hé răng.

Thấy quan trại chủ quỳ xuống đất dập đầu Đào Thương cũng không gặm thanh, mặt khác những cái đó trại chủ cũng đều nóng nảy, sôi nổi từ ghế thượng chạy đem xuống dưới, đối với Đào Thương một đốn dập đầu, liền hô mang kêu, đem Đào Thương dưới chân động đất hết đợt này đến đợt khác.

“Phủ quân, cứu ta chờ tánh mạng a!”

“Phủ quân, Thịnh Hiến kia tư khăng khăng cưỡng bức ta chờ! Ta chờ như vậy làm thực sự cũng là bất đắc dĩ cử chỉ a!”

“Thịnh Hiến khinh người quá đáng, ta chờ thật sự là bị bất đắc dĩ, mới ra này hạ sách!”

“Phủ quân, chúng ta này hết thảy nhưng đều là vì ngài a!”

Đào Thương thấy tất cả mọi người dập đầu, lúc này mới lược hạ chiếc đũa, chống cằm cười như không cười nhìn bọn họ.

“Chư vị đứng lên đi, các ngươi tao ngộ, đào mỗ đại khái cũng rõ ràng…… Ai, việc này quả thực là quá bất hạnh.”

Những cái đó thủy tặc đầu lĩnh nhóm một đám khóc lóc nỉ non, một cái nâng một cái từ trên mặt đất đứng lên.

Không đợi bọn họ chiến ổn, lại nghe Đào Thương bất đắc dĩ thở dài: “Nhưng vấn đề là, nói dối quân công chính là xét nhà chém đầu tội lớn, tam quân bên trong, kiêng kị nhất chính là cái này, ta tuy rằng là các ngươi đề cử người, nhưng nếu là y theo đại hán luật pháp, ta sợ ta cũng là không thể làm việc thiên tư, lại nói ta liền tính là làm việc thiên tư, Thịnh Hiến đem sự tình hướng lên trên mặt vừa báo, triều đình truy tra xuống dưới, ta cũng quá sức có thể bảo trụ các ngươi.”

Không đợi Đào Thương nói xong lời nói, liền thấy này đó cường đạo đầu lĩnh nhóm lại sôi nổi hướng trên mặt đất quỳ xuống, liên tục dập đầu, khái toàn bộ đại trại đều bị bắn khởi một mảnh bụi bặm.

“Phủ quân, ta chờ oan uổng a!”

“Phủ quân, chúng ta cũng không nghĩ nói dối quân công! Quả thật là kia Thịnh Hiến khinh người quá đáng, hắn cho chúng ta hạ định rồi thời hạn! Còn bức chúng ta lập hạ quân lệnh trạng!”

“Chính là nói a! Hơn nữa liền cho chúng ta một tháng thời gian quét sạch Ngô Quận cảnh nội sơn càng tông tặc chi hoạn, đừng nói là diệt tặc, chính là tìm cường đạo sào huyệt, này một tháng thời gian cũng không đủ dùng a!”

“Phủ quân, chúng ta ngày xưa ở giang thượng, bất quá đều là thủy khấu, này ở trên núi giết địch việc, thực sự là sẽ không a!”

“Phủ quân, ngươi đại hán luật pháp, cũng đến giảng điểm lý, giảng điểm nhân tình a!”

Đào Thương vuốt cằm, lộ ra một bộ khó xử chi tướng.

“Với cá nhân mà nói, ta đối với các ngươi mỗi người đều có cảm tình, nhưng quân pháp không dung tình, việc này…… Thật là có chút khó xử lý.”

Những cái đó thủy tặc đầu lĩnh ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, lẫn nhau ở đối phương trong mắt đều thấy được tuyệt vọng.

Liền ở ngay lúc này, chợt thấy Lưu trại chủ hoạt động đầu gối, về phía trước cọ hai bước, nói: “Phủ quân, ngài xem như vậy được chưa…… Mạt tướng không muốn lãnh binh, cũng không nghĩ độc lập trị huyện, chỉ cần phủ quân chịu cứu mạt tướng một mạng, mạt tướng…… Mạt tướng nguyện ý giao ra dưới trướng binh quyền, ta chính mình tắc quy phụ với Kim Lăng thuỷ quân trung quân, chẳng sợ chính là đương cái lính hầu ngạch hành, chỉ cần bất tử liền có thể…… Lưu trữ này mệnh, báo đáp phủ quân đại ân đại đức!”

Lưu trại chủ nói, giống như xao chuông giống nhau, gõ vang lên ở đây này đó cường đạo hồn tương tương đầu óc.

Đúng vậy, quang quỳ xuống đất khóc cầu có ích lợi gì, không lấy ra điểm thành ý tới, liền tính là đem đầu gối ma bình, đôi mắt khóc mù, Đào Thương lại như thế nào sẽ giúp những người này?

Trên đời này có một số việc, là muốn bắt điều kiện tới trao đổi.

Quan trại chủ cũng là vội vàng nói: “Mạt tướng cũng không nghĩ lãnh binh!”

“Ta cũng không cần trú huyện!”

“Mạt tướng cũng không lãnh binh, chỉ cầu phủ quân cứu chúng ta một cứu!”

“……”

Đào Thương khó xử gãi gãi đầu, nói: “Như vậy…… Không tốt lắm đâu? Các ngươi đều là đào mỗ lúc trước ân nhân, giúp đỡ đào mỗ ở Trường Giang thượng đánh bại Viên Thuật, ta hiện tại nếu là cầm các ngươi binh quyền, chẳng phải là chính là tá ma giết lừa?”

Thủy tặc đầu lĩnh nhóm sắc mặt còn lại là có vẻ thực xấu hổ.

Khó được Đào phủ quân còn nhớ rõ việc này, quả nhiên là vị quân tử…… Người tốt a!

Không bao lâu, lại thấy quan trại chủ sợ hãi rụt rè giơ lên tay.

Đào Thương hiền hoà đối quan trại chủ nói: “Quan giáo úy có chuyện muốn nói?”

“Ta, ta không phải lừa.”

Ở đây thủy tặc đầu lĩnh nhóm sôi nổi gật đầu.

“Nga, ngượng ngùng, này từ dùng không hảo…… Đào mỗ ý tứ là, ta nếu là hiện tại cầm các ngươi quân quyền, com chẳng phải là qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa? Đào mỗ là quân tử, tuyệt không có khả năng loại này làm người trong thiên hạ cười nhạo sự.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút tiếp tục nói: “Vì đào mỗ quân tử chi danh, nếu không, phiền toái ở đây các vị, vẫn là đi tìm chết một chút được không?”

Thủy tặc đầu lĩnh nhóm động tác nhất trí cùng lắc đầu.

“Phủ quân lời này nói không đúng! Cái gì kêu lên hà rút ván? Rõ ràng chính là ta chính mình không nghĩ muốn binh quyền!”

“Đúng vậy, mạt tướng gần nhất lười thực, cao tuổi, mang bất động binh, là ta chủ động giao phó binh quyền, cùng phủ quân đại nhân có quan hệ gì?”

“Chính là chính là, ta 80 tuổi lão mẫu ốm đau trên giường, không ai chiếu cố, làm người lúc này lấy trung hiếu vì trước, rõ ràng chính là ta chính mình muốn giao binh quyền trở về hầu hạ ta lão mẫu!”

“Cái nào hỗn đản dám nói phủ quân không phải quân tử, lão tử quay đầu lại giết hắn cả nhà!”

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Các ngươi a, đây là muốn tập thể bức ta giở trò bịp bợm, làm những cái đó bất trung bất nghĩa sự a…… Các ngươi vẫn là người sao?”

------oOo------

Chương 288: cưỡng bức quận thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe Đào Thương nói như vậy, thủy tặc đầu lĩnh nhóm một đám lại bắt đầu kêu cha gọi mẹ, dập đầu dập đầu, cầu xin cầu xin, trong trướng ở bên nhau bị khái nổi lên một trận bão cát.

Xem thủy tặc đầu lĩnh nhóm không dứt ồn ào, Đào Thương cũng thực sự là phiền lòng.

“Hảo, hảo…… Việc này đào mỗ giúp các ngươi bãi bình.” Đào Thương pha là bất đắc dĩ thổn thức nói: “Đương hai mươi năm quân tử, kết quả vẫn là ở các ngươi này đó hỗn đản trong tay té ngã, huỷ hoại một đời thanh danh…… Cũng không biết là ta thiếu các ngươi, vẫn là các ngươi thiếu ta.”

Một phen lời nói, chỉ đem này đó thủy tặc đầu lĩnh nhóm nói mặt đỏ tai hồng, không biết nên như thế nào trả lời hảo.

Không bao lâu, lại thấy Lưu trại chủ vâng vâng dạ dạ hỏi Đào Thương nói: “Phủ quân đại nhân, tính toán như thế nào giúp chúng ta giải quyết việc này”

Đào Thương mỉm cười nhìn chằm chằm Lưu trại chủ, nói: “Kia Lưu giáo úy cảm thấy, đào mỗ lại hẳn là xử lý như thế nào việc này”

Sự tình quan chính mình sinh tử, Lưu trại chủ không dám chậm trễ, hắn cúi đầu suy nghĩ hảo sau một lúc lâu, mới vừa rồi do do dự dự nói:

“Phủ quân chẳng lẽ là tưởng tự mình ra mặt, lấy hảo ngôn khuyên bảo, cầu Thịnh Hiến giơ cao đánh khẽ, buông tha ta chờ”

Đào Thương cười hì hì nhìn vẻ mặt chờ mong Lưu trại chủ, trong lòng rất là bất đắc dĩ.

Đầu óc là cái thứ tốt, đáng tiếc này bang gia hỏa đều không có.

Đào mỗ nếu là thật sự như vậy đi theo Thịnh Hiến nói, kia này Ngô Quận mọi việc, nếu là tưởng lại nhúng tay, đó chính là một chút khả năng tính đều không có.

Thế đạo này, nhất vô dụng một loại thủ đoạn, chính là cầu người khác!

Không có bất luận cái gì trù tính, không có bất luận cái gì quyền lên tiếng, thành cùng không thành chỉ có thể dựa vào người khác bố thí……

“Các ngươi trước đi xuống đi, tìm Chu Thái giao hàng binh quyền, đến nỗi các ngươi nói dối quân tình mạo công sự, đào mỗ sẽ tự đi tìm Thịnh Hiến giải quyết, các ngươi yên tâm chính là.”

Đào Thương không nghĩ theo chân bọn họ nói nhảm nhiều, hắn sợ cùng bọn họ nói nhiều, sẽ kéo thấp chính mình chỉ số thông minh.

Này đó thủy tặc đầu lĩnh trước mắt đã không có mặt khác biện pháp, chỉ có thể là vâng vâng dạ dạ đứng dậy rời khỏi lều trại ngoại, dựa theo Đào Thương theo như lời đi tìm Chu Thái giao hàng binh quyền.

Từ Vinh vẫn luôn bồi ở Đào Thương bên người, thấy này đó cường đạo đầu lĩnh đều lui đi ra ngoài, vội vàng nói: “Phủ quân thật sự tính toán giúp bọn hắn giải quyết mạo công việc”

Đào Thương bất đắc dĩ thở dài, nói: “Bọn họ những người này, tuy rằng ngu xuẩn tham lam lại đáng giận, nhưng bọn hắn lúc trước rốt cuộc giúp ta chiến bại Viên Thuật, ta hiện tại mượn cơ hội đoạt trong tay bọn họ nhân mã, xếp vào Kim Lăng thuỷ quân như vậy đủ rồi, nếu là làm cho bọn họ đã chết, chỉ sợ sẽ nhiều ít ảnh hưởng ta quân tử danh vọng, thanh danh thứ này, là mời chào người trong thiên hạ

mới mấu chốt, dễ dàng thất không được…… Cho nên này nói dối mạo công chịu tội, ta còn là đến giúp bọn hắn ngẫm lại biện pháp.”

Từ Vinh nhíu nhíu mày, nói: “Mạo công là cỡ nào tội lỗi, ngài liền tính là lấy Lưu Diêu Dương Châu thứ sử danh nghĩa đi áp Thịnh Hiến, hắn cũng chưa chắc chịu chịu phục, việc này là chúng ta không ở lý……”

Đào Thương dùng tay nhẹ nhàng gõ bàn, nhàn nhạt nói: “Vậy đem không có lý biến cố thành có lý, từ tướng quân, ngươi có biết Thịnh Hiến là như thế nào phát hiện này đó xuẩn tặc nói dối quân công”

Từ Vinh một nhún vai nói: “Này đó ngu dốt hạng người nói dối quân tình, nói là đã tiêu diệt sơn càng tông tặc Tổ Lang, kết quả không quá mấy ngày, Tổ Lang binh liền từ trong núi mặt chạy ra tới……”

Đào Thương nghe vậy cười: “Kia Thịnh Hiến chính mắt thấy sao”

Từ Vinh lắc đầu nói: “Hắn một quận chi trường, làm sao mỗi ngày miêu đến khe suối rình coi cường đạo…… Cái này tự nhiên là không có.”

“Kia hắn như thế nào biết, kia chi từ trong núi ra tới, bị cho rằng là Tổ Lang quân binh mã, liền nhất định là Tổ Lang người, mà không phải khác sơn càng giả mạo đâu”

Từ Vinh nghe vậy vừa mới bắt đầu có điểm ngốc, nhưng ngay sau đó chậm rãi, liền bắt đầu phản ứng quá vị tới.

Tên tiểu tử thúi này, lại bắt đầu muốn quấy đục thủy sao

Đào Thương cười đối Từ Vinh nói: “Ngươi đi tìm ta từ huynh Đào Cơ, hắn là Đan Dương người địa phương, nhiều ít biết một ít Tổ Lang tình huống, ngươi hỏi thăm rõ ràng, nhiều phái mấy đội nhân mã, giả dạng làm Tổ Lang binh ở Ngô Quận các huyện hiện thân, nhớ rõ khoảng cách tận lực các huyện xa một chút, chỉ cần làm cho bọn họ nhìn đến là được, hơn nữa ngươi không thể quấy rầy đánh cướp bình dân bá tánh, chỉ là hiện thân làm người nhìn đến có

thể…… Ta muốn cho trong một đêm, Ngô Quận nơi chốn có Tổ Lang.”

Từ Vinh trầm ngâm một lát nói: “Đào Cơ cũng chưa chắc thật gặp qua Tổ Lang nhân mã, mạt tướng chưa chắc sẽ trang giống.”

Đào Thương nghe vậy cười: “Chính là làm ngươi trang không giống, thật trang giống, ai còn sẽ tưởng giả đâu”

Từng ngày đục nước béo cò, này cũng thật là không ai.

……

……

Đào Thương ở Thái Hồ biên, một lần nữa thu hồi lúc trước có tiểu tâm tư những cái đó thủy tặc đầu lĩnh dưới trướng thuỷ quân, cũng đem này đó chính mình lúc trước sắc phong “Hư danh giáo úy” nhóm hết thảy để đó không dùng, sau đó lại mệnh Từ Vinh phái ra hơn mười cổ binh mã, giả làm sơn càng cừ soái Tổ Lang binh mã, ở Ngô Quận các nơi triển lộ tài giỏi.

Sự tình làm thỏa đáng lúc sau, Đào Thương cũng suất binh thẳng đến Ngô Quận trị sở Ngô huyện mà đi.

Thịnh Hiến thuộc về sĩ tộc văn nhân, ngày xưa lại từng là đảng người, hắn văn nhân thanh danh rất lớn, cơ hồ nhưng cùng Khổng Dung này một loại sĩ tộc văn nhân ganh đua cao thấp, hơn nữa hắn bản nhân cùng Khổng Dung quan hệ lại là tương giao tâm đầu ý hợp.

Này cũng chính là Đào Thương mắt thèm Ngô Quận, nhưng nhưng vẫn không có phương tiện trực tiếp động thủ đoạt nguyên nhân.

Đào Thương cũng không tưởng cùng thanh danh tố văn nhân trực tiếp đánh, chính mình là quân tử, Thịnh Hiến là văn nhân đại nho, đại gia thuộc về một cái lưu phái, đều là làm văn hóa vòng cao cấp nhân sĩ, người làm công tác văn hoá đánh người làm công tác văn

hoá, này không phải làm những cái đó chỉ biết đánh giặc mọi rợ nhìn chê cười

Đào công tử yêu nhất chính là lấy đức thu phục người.

Nghe nói Đào Thương suất binh sắp đến Ngô huyện, người làm công tác văn hoá Thịnh Hiến có điểm không biết làm sao.

Hắn tưởng phái binh đi ngăn lại Đào Thương tiến trình, nhưng lại không dám.

Kim Lăng thành quân uy cũng không phải là hắn thủ hạ Ngô Quận binh tướng có khả năng đủ ngăn cản —— huống chi Đào Thương nhập cảnh thảo phạt sơn càng hành vi, vẫn là trải qua Dương Châu thứ sử Lưu Diêu trao quyền, hắn xuất binh Ngô huyện có thể nói là danh chính ngôn thuận.

Thịnh Hiến tâm phiền ý loạn, không biết hẳn là như thế nào ứng đối.

Nghe nói kia Đào Thương tuy hào thái bình công tử, nhưng dụng binh đánh giặc cực thật sự có tài, liền Lữ Bố đều bị hắn đoạt tọa kỵ.

Vạn nhất hắn đối chính mình đánh, chính mình một giới văn nho, chẳng phải là liền quần cộc đều bị hắn bái không còn.

Bất quá thực hiển nhiên, Đào Thương cũng không tính toán đối hắn đánh, ít nhất tạm thời sẽ không.

Đào Thương trước phái người cấp Thịnh Hiến tặng một phong thư từ, cho thấy chính mình lần này tiến đến Ngô Quận mục đích, là phụng Dương Châu thứ sử Lưu Diêu tướng lãnh, tiến đến thảo phạt Ngô Quận địa phương tông tặc, cũng không tưởng cùng Thịnh Hiến khởi cái gì xung đột, còn thỉnh hắn không cần quá mức chú ý.

Đào Thương danh nghĩa thực chính, tin cũng viết thực khách khí, khách khí đến Thịnh Hiến không có bất luận cái gì lý do cự tuyệt hắn.

Hắn thậm chí liền tính kế Đào Thương đều không có lý do.

Thịnh Hiến danh vọng, gia thế, bao gồm hắn văn nhân khí khái, không cho phép hắn ở xử lý loại này vấn đề thượng, cùng bình thường kiêu hùng giống nhau không màng luân thường, bởi vì thanh danh với hắn mà nói, cũng là so tánh mạng còn quan trọng.

Bởi vậy hắn chỉ có thể ra lệnh cho thủ hạ kéo ra tranh chữ, nhiệt liệt hoan nghênh thái bình công tử đem binh đến Ngô Quận.

Hai người liền ở như vậy phương thức hạ gặp mặt.

Thịnh Hiến không màng mặt khác, vừa thấy mặt liền hướng Đào Thương thỉnh giáo, vì sao hắn Đào Thương lúc trước sẽ phái Đan Dương quận một chúng giáo úy nhập trú Ngô Quận cấp dưới huyện thành, này xem như cái gì hành động cùng không chào hỏi liền trực tiếp tiến nhà người khác làm khách giống nhau không nói lễ phép.

Thịnh Hiến tính toán lớn tiếng doạ người, cấp Đào Thương tiểu tử một cái công lý thượng ra oai phủ đầu.

Đào Thương yên lặng vô ngữ, trực tiếp từ trong lòng lấy ra cái có Lưu Diêu ấn tín và dây đeo triện chuẩn nhập trú công văn.

Ngô Quận không phải ngươi cá nhân, là triều đình, nếu đem Ngô huyện so sánh nhà của ngươi, vậy ngươi Thịnh Hiến nhiều nhất liền tính là cái liêm người thuê, triều đình có quyền lợi tuy rằng để cho người khác cùng nhau tới cùng ngươi cùng nhau thuê nhà trụ.

Liền đơn giản như vậy chuyện này, ngươi nói nhao nhao lông gà.

Thịnh Hiến ngay sau đó triển khai hiệp thứ hai hỏi đáp.

Thịnh Hiến lại hỏi Đào Thương, những cái đó nhập trú giáo úy nói dối quân tình, mạo quân công, việc này hẳn là xử lý như thế nào.

Ngươi liêm người thuê quá cùng ta cùng nhau trụ, kết quả dẫn sói vào nhà, bao che ăn trộm, việc này triều đình xử lý không xử lý

Đào Thương cười.

Việc này hắn cũng sớm có chuẩn bị.

Hắn lấy ra một chồng công văn, đều là mấy ngày nay hắn phái hướng Ngô Quận cấp dưới các huyện thám tử mang về hội báo. ‘

Đào Thương nói cho Thịnh Hiến, Ngô Quận hiện tại khắp nơi đều xuất hiện giả mạo Tổ Lang binh mã xuất hiện sơn trong đám người kia, mười mấy chỗ địa phương đều xuất hiện Tổ Lang, thực rõ ràng, là có mặt khác sơn càng tông tặc ở giả mạo Tổ Lang, bởi vậy này không thể chứng minh những cái đó nhập trú giáo úy nhóm sở đệ trình thỉnh công sổ kê khai chính là giả, vạn nhất bọn họ giết là thật sự đâu ngươi bởi vì nhiều như vậy giả mạo liền định bọn họ chịu tội, có phải hay không có thất công đạo

Ít nhất đến trải qua luận chứng cùng cẩn thận phân biệt lúc sau mới có thể kết luận.

Thịnh Hiến khí thẳng cắn răng, hắn hỏi Đào Thương: Ngươi dựa vào cái gì kết luận kia này đó giả mạo tông tặc bên trong, liền không có thật Tổ Lang

Đào Thương hỏi lại hắn: Vậy ngươi dựa vào cái gì kết luận những người này bên trong, liền nhất định có thật Tổ Lang

Một phen cưỡng từ đoạt lí kiêm mang không biết xấu hổ nói nói ra lúc sau, Thịnh Hiến thiếu chút nữa không khí ngất xỉu đi.

Nhưng hắn thật sự là không có lý do gì bác bỏ Đào Thương.

Thịnh Hiến ngay từ đầu liền đánh sai bàn tính.

Hắn tưởng cấp Đào Thương ra oai phủ đầu, còn không bằng đi lên trực tiếp cùng Đào Thương so sánh thế, như vậy thắng cục diện còn sẽ lớn hơn một chút.

Nhưng hắn cố tình cùng họ Đào so càn quấy, này không phải chính mình tìm chết sao.

Thịnh Hiến còn tưởng lại chất vấn Đào Thương khác, lại thấy Đào Thương đánh gãy hắn, đảo khách thành chủ, mặt khác dò hỏi hắn một việc.

“Hiếu chương công, nghe nói năm gần đây, Tôn thị nhất tộc Tôn Sách, vẫn luôn là ở Ngô Quận cấp dưới phú dương huyện để tang giữ đạo hiếu đi chính là đào mỗ ở binh tiến Ngô Quận lúc sau, phái người đi phú dương tìm kiếm hỏi thăm Tôn Sách tung tích, lại phát hiện người này cùng hắn thân thích, đã sớm đã mai danh ẩn tích, Tôn Kiên trên đời khi là Dự Châu thứ sử, Tôn Sách tang phục chi kỳ chưa quá, gia tộc của hắn thân thích nếu muốn từ Ngô Quận dịch đi, nói vậy nhất định là phải có ngươi tự mình cái thụ lộ dẫn mới có thể khởi hành có phải hay không xin hỏi hiếu chương công, Tôn Sách bản nhân hiện tại đã không ở Ngô Quận chi cảnh, chuyện này, ngài ứng như thế nào cùng Lưu thứ sử giao đãi”

Thịnh Hiến nghe vậy tức khắc sắc mặt đỏ lên, nhưng trong miệng vẫn là không phục nói: “Tôn Sách tang phục chi kỳ dù chưa đến, nhưng này tông tộc trưởng bối đã tất cả đều liên danh, ngôn cử tộc di chuyển chính là trong tộc thương nghị việc, phi Tôn Sách bản nhân bất tận hiếu chi cố, thịnh mỗ dù cho là quận thủ, rồi lại có gì lý do đi ngăn trở”

Đào Thương cười như không cười nhìn Thịnh Hiến, nói: “Lý do ta đây nói cho ngươi một cái lý do! Hiếu chương công quản mặc kệ Tôn Sách hiếu thuận cùng không sự, đào mỗ cũng không quan tâm, hắn thân cha chính là bị hắn bản nhân khắc chết, cùng chúng ta cũng không nửa điểm quan hệ…… Chính là ngươi có biết hay không, Tôn Sách chi phụ Tôn Kiên chính là Viên Thuật phụ thuộc, ngày xưa bệnh dịch tả Giang Nam, sát Kinh Châu thứ sử Vương Duệ, Nam Dương thái thú Trương Tư, Dự Châu thứ sử Khổng Trụ hành động, toàn này hai người việc làm, tôn người nhà chính là một cái mầm tai hoạ, Tôn Sách ở ngươi hạt cảnh trong phạm vi, ngươi không nghĩ biện pháp khống chế được hắn, ngược lại thả cọp về núi, ngày sau Giang Nam nếu có họa loạn, ngươi chính là đầu sỏ gây tội!”

Thịnh Hiến bị Đào Thương khí đầy mặt đỏ lên, nhưng cố tình lại nói không nên lời cái gì tới.

Tôn Sách chi phụ Tôn Kiên là Viên Thuật phụ thuộc, chuyện này thiên hạ đều biết, mà Viên Thuật cùng Tôn Kiên ở Giang Nam nơi liên tục nhấc lên tinh phong huyết vũ, chuyện này Thịnh Hiến cũng là biết được.

Nhưng là cũng nguyên nhân chính là vì như thế, Thịnh Hiến mới không dám tùy ý đi trêu chọc Tôn thị nhất tộc.

Tôn Sách tuy rằng là ở Ngô Quận cấp Tôn Kiên giữ đạo hiếu, nhưng không đại biểu hắn dưới trướng binh mã bị mất, này đường huynh tôn bí giờ phút này thay thế Tôn Sách thống lĩnh Tôn Kiên dưới trướng tôn gia quân, chính mình nếu là tùy ý ngăn trở Tôn Sách, không cho Tôn Sách lộ dẫn, hôm sau một khi bị Tôn thị trả thù, Thịnh Hiến hậu quả có thể nghĩ.

Văn nhân cũng không các đều là thiết cốt tranh tranh.

Đào Thương làm như nhìn ra Thịnh Hiến không thể nói ra nói, ngay sau đó nói: “Xem ra Lưu thứ sử nói cũng không sai, Giang Nam hiện tại nhiều chuyện, ngài một giới văn nhân làm như cũng đảm đương không nổi này một quận chi dài quá. Hiếu chương công, ngươi thả chạy Tôn Sách, mặt trời rực sáng hắn xuất binh Giang Nam, trăm họ lầm than, ngươi dù cho là trăm chết cũng mạc chuộc tội, xem ở ngài lão nhiều năm khí khái phân thượng, đào mỗ cũng không vì khó ngươi, ngươi chủ động về hưu, đem Ngô Quận quyền bính giao ra đây, đào mỗ đại Lưu thứ sử làm chủ, này một tờ liền xem như lật qua đi, như thế nào”

------oOo------

Chương 289: trong núi tặc Nghiêm Bạch Hổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nói kẹp dao giấu kiếm, ý tứ thực rõ ràng, muốn Thịnh Hiến giao ra trong tay quyền bính.

“Ngươi……!”

Thịnh Hiến mặt bị chọc tức có điểm pháp lục, hắn tay hư điểm Đào Thương cái mũi, vừa muốn cùng hắn theo lý cố gắng, lại thấy Đào Thương bên người Trần Đăng cười ha hả đứng lên.

Trần Đăng một bộ người điều giải bộ dáng, đối với Thịnh Hiến nói: “Hiếu chương công bớt giận, nhà ta Đào phủ quân cũng đều không phải là là muốn cố ý như thế, quả thật là nóng vội chi ngôn, hiếu chương công chớ trách móc, có một số việc chung quy không phải tỏ vẻ thượng xem đơn giản như vậy.”

Đào Thương nhẹ nhàng vung tay áo, nhàn nhạt đứng dậy, hướng lều trại ngoại đi đến.

Đi đến Trần Đăng bên người thời điểm, bọn họ hai người lặng lẽ trao đổi một chút ánh mắt, trong đó ý vị khắc sâu.

Thịnh Hiến loại này đảng người kiêm sĩ tộc văn nhân, bất luận này mặt ngoài trang chính là cỡ nào kiên cường, nhưng hắn ở trong xương cốt kỳ thật bất quá là cùng Khổng Trụ giống nhau đồ nhu nhược.

Bất quá hắn hiển nhiên vẫn là so Khổng Trụ muốn nhiều muốn vài phần mặt mũi, yêu quý chính mình lông chim.

Bởi vậy, ở đến Ngô huyện thấy Thịnh Hiến phía trước, Đào Thương cùng Khổng Trụ cũng đã thương lượng hảo đối phó người này biện pháp.

Từ Đào Thương trước chính diện khi dễ khi dễ hắn, chèn ép chèn ép, cho hắn tới điểm ngạnh.

Sau đó lại thay đổi thành Trần Đăng ra ngựa, cho hắn tới điểm mềm, khẳng khái trần từ, nói lấy lợi hại, dùng vừa đấm vừa xoa phương pháp, vừa đe dọa vừa dụ dỗ Thịnh Hiến đi vào khuôn khổ.

Này nhất chiêu Đào Thương đem này mệnh danh là “Băng hỏa lưỡng trọng thiên”.

Trần Đăng chi phụ Trần Khuê năm đó ở Quảng Lăng là lúc, cùng Thịnh Hiến có cũ, hai người một cái là Đông Nam đảng người đại nho, một cái là sĩ tộc đại biểu, lẫn nhau gian đảo cũng là có vài phần cơ duyên.

Đào Thương sau khi ra ngoài, chỉ có Thịnh Hiến cùng Trần Đăng hai người ở lều trại nội.

Thịnh Hiến vẻ mặt tức giận khó bình, chỉ vào Đào Thương rời đi bóng dáng nói: “Nguyên Long, ngươi xem hắn đây là cái gì thái độ?! Rõ ràng là hắn họ Đào mượn cường thế, ngạnh hướng ta Ngô Quận nội loạn xếp vào người, hiện tại lại là mượn loạn che lấp thủ hạ mạo công tội lớn, còn phản đến là vu hãm ta họa loạn Giang Nam, thịnh mỗ tận tâm thống trị Ngô Quận, đến hắn trong miệng còn thành tội nhân? Này còn có hay không thiên lý! Nguyên Long, phi ngô nói ngươi, ngươi làm sao có thể phụ tá loại người này? Bất luận như thế nào, thịnh mỗ thế nào cũng phải đến thứ sử đại nhân nơi đó, cáo hắn một trạng!”

Trần Đăng bất đắc dĩ cười: “Thịnh công, ngươi đừng quên, Dương Châu Lưu thứ sử, hiện tại chính là cũng ở tại Kim Lăng thành đâu.”

Thịnh Hiến nghe vậy lập tức nghẹn lời.

Trần Đăng vỗ vỗ Thịnh Hiến bả vai, khuyên nhủ: “Thịnh công, kỳ thật ta cảm thấy, ngươi hoàn toàn không cần phải cùng nhà ta phủ quân trí khí, ngươi tuy rằng là Ngô Quận một quận chi trường, nhưng hiện giờ thiên hạ đại loạn, quần hùng cũng khởi, ngài chính là văn nhân, không mừng tranh đấu, yêu quý thanh danh, nhưng như vậy tính tình lại như thế nào tại đây rất nhiều hào hùng trung ác chiến đến tồn?”

Thịnh Hiến sắc mặt lược có hòa hoãn, nói: “Liền tính là thiên hạ rối loạn, phàm là sự cũng đến nói đạo lý!”

Trần Đăng chậm rãi dẫn đường hắn nói: “Hiện giờ Giang Nam nơi, Đan Dương quận có Đào phủ quân, Hoài Nam có Viên Thuật cùng với Tôn Sách, sớm muộn gì tất là lại có đại chiến, đến lúc đó thịnh công như thế nào tự xử? Thịnh công nói mọi việc giảng đạo lý, chính là ở đến tột cùng cái gì mới là đạo lý?”

Không đợi Thịnh Hiến hồi hắn, Trần Đăng lại nói:” Hôm nay việc, kỳ thật thịnh công là có thể nhìn ra tới, nhà ta phủ quân mượn Lưu thứ sử chi lệnh ở Ngô Quận các huyện xếp vào nhân thủ, cho dù là thịnh công cộng sơn càng phương pháp hóa giải, nhà ta phủ quân lại cũng là có thể có biện pháp thế bọn họ che lấp mạo công chi tội, đó là thịnh công ngươi, cũng không nói được cái gì, này chẳng lẽ không phải đạo lý? Hơn nữa hiện giờ Đào phủ quân đã binh tiến Ngô Quận, đăng có thể nhìn ra tới, hắn đối Ngô Quận mười hai huyện đã là nhất định phải được, thịnh công một mặt cùng chi đối lập, chưa chắc sẽ có chỗ tốt gì……”

Nếu nói Đào Thương vừa mới dùng chính là ngạnh dao nhỏ, kia Trần Đăng hiện tại sử chính là thủ đoạn mềm dẻo.

Thịnh Hiến tuy rằng là tọa ủng một quận, nhưng cũng biết thời thế, nhưng nếu là liền như vậy làm hắn dễ dàng giao ra một quận quyền bính, hắn thực sự là có chút luyến tiếc.

Trần Đăng nói, làm hắn tả hữu lắc lư.

“Nguyên Long, này…… Ta…… Thịnh mỗ cũng biết ngươi nói xác thật có lý, nhưng ta dù sao cũng là một quận chi trường, liền như vậy giao ra thuộc địa, có phải hay không có chút quá…… Quá……”

Trần Đăng lắc lắc đầu, nói: “Thịnh công, không phải Trần mỗ nói ngươi, đại trượng phu ứng minh thật sự, hiểu tiến thối, đem Ngô Quận giao cho thái bình công tử, tổng so muốn giao cho Tôn Sách hoặc là Viên Thuật cường đi? Thử nghĩ năm đó Viên Thuật cùng tôn gia, là như thế nào đối đãi Trương Tư, Khổng Trụ, Vương Duệ đám người? Nhà ta phủ quân mặc kệ làm sao, tốt xấu cũng là có thái bình công tử tên tuổi, quân tử nhân nghĩa chi danh trải rộng thiên hạ, ngươi thử nghĩ, lần này hắn phái đến Ngô Quận này đó giáo úy phạm phải như thế đại sự, bất luận thật giả, hắn đều ban cho bảo toàn, có thể nghĩ này chính là cái nhân nghĩa người, so Viên Thuật cùng họ Tôn chính là mạnh hơn nhiều…… Thù đi thù từ, thịnh công tâm trung nói vậy vẫn là hiểu rõ đi.”

Thịnh Hiến nghe vậy trầm mặc một hồi lâu, chung quy là thở dài khẩu khí: “Nguyên Long lời này nói có lý, bất quá thái bình công tử bản lĩnh cùng thực lực đến tột cùng như thế nào, tại hạ chỉ có nghe thấy, chưa từng gặp qua, hắn lần này tiến đến Ngô Quận không phải lấy tiễu trừ sơn càng cừ soái chi danh sao? Đào công tử nếu có thể trừ bỏ Nghiêm Bạch Hổ, kia thịnh mỗ liền tình nguyện nhường ra Ngô Quận, quyết không nuốt lời.”

……

……

Trần Đăng cùng Đào Thương, một cái xướng mặt đỏ, một cái diễn vai phản diện, đem Thịnh Hiến trái tim nhỏ làm cho cao trào thay nhau nổi lên, chợt cao chợt thấp, hết đợt này đến đợt khác.

Cuối cùng, Trần Nguyên Long bằng vào hắn kiên nhẫn cùng dẫn đường, rốt cuộc là khuyên phục Thịnh Hiến, làm hắn giao ra Ngô Quận thống trị quyền.

Thịnh Hiến chung quy cũng là trà trộn triều đình nhiều năm người, biết nếu muốn sống, hắn giờ phút này đã không có lựa chọn khác.

Ngô Quận không cho Đào Thương, ngày sau làm theo cũng sẽ có người phương hướng hắn tác muốn, mà đến lúc đó, mệnh còn có thể hay không đắn đo ở chính mình trong tay, thượng vẫn là ở hai nói chi gian.

Bất quá ngay cả như vậy, Thịnh Hiến vẫn là cho chính mình để lại một cái có chút lừa mình dối người lấy cớ —— hắn hy vọng Đào Thương có thể ở thảo phạt rớt Ngô Quận sơn càng cừ soái Nghiêm Bạch Hổ lúc sau, lại tiến hành Ngô Quận giao tiếp.

Đây là hắn duy nhất điều kiện.

Nghe xong Trần Đăng thuật lại lúc sau, Đào Thương cảm thấy rất là kỳ quái.

“Thịnh Hiến này rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Nếu là hắn nguyện ý giao ra Ngô Quận, đào mỗ tự nhiên sẽ không bạc đãi với hắn, nhưng hắn thế nào cũng phải muốn làm ra một cái thảo phạt Nghiêm Bạch Hổ sự, tuy rằng ta cũng là cố ý muốn thu thập này liêu, nhưng việc này cùng hắn đem Ngô Quận cho ta, hẳn là cũng không xung đột a, này hai sự có cái gì tất nhiên quan hệ sao.”

Nghe xong Đào Thương nghi vấn, Trần Đăng không khỏi cười.

Hắn khuyên giải Đào Thương nói: “Việc này cũng thực sự trách không được Thịnh Hiến, kỳ thật đăng nhiều ít cũng có thể lý giải hắn một chút, dù sao cũng là một cái chưởng quản mười hai thành quận thủ, nói nhường ra tới khiến cho ra tới, ai trong lòng cũng không phải tư vị, Trần mỗ thử nghĩ, Thịnh Hiến cũng bất quá là cho chính mình một cái vững vàng quá độ mà thôi, mặt khác, cũng là muốn mượn lần này sự, kiến thức một chút phủ quân thực lực.”

Dừng một chút, Trần Đăng lại nói: “Nói nữa, làm chúng ta uy hiếp một chút liền giao thành, truyền ra đi, cũng không lắm dễ nghe a.”

Đào Thương nghe vậy lúc này mới có điểm minh bạch, lão gia hỏa vẫn là sĩ diện.

“Cũng thế, dù sao lần này tới Ngô Quận, sơn càng tông tặc việc cũng là chờ làm hạng nhất, tả hữu đều tới, vậy thuận tiện đem Nghiêm Bạch Hổ bình, cũng coi như là vì địa phương bá tánh trừ bỏ một hại.”

Trần Đăng vui mừng gật gật đầu, nói: “Phủ quân có thể có ý nghĩ như vậy, lại là tốt nhất, bất quá chúng ta ở thảo phạt Nghiêm Bạch Hổ phía trước, có thể tiên tri sẽ Quảng Lăng quận Triệu Dục, nói cho hắn tùy thời tiếp ứng, tại thế nhân toàn cho rằng chúng ta lần này xuất binh mục đích chính là ở Nghiêm Bạch Hổ hết sức, sau đó làm tốc xuất binh, bắc thượng liền khắc Quảng Lăng cùng Hạ Bi nhị quận, làm Trách Dung đột nhiên không kịp dự phòng, như thế nhưng hoạch toàn công.”

Trần Đăng dụng binh chiến lược, sớm tại trong lịch sử liền có điều ghi lại, này dùng kỳ khả năng phóng nhãn thiên hạ, ít có người có thể so sánh, như vậy tùy cơ ứng biến chiến pháp, cùng Đào Thương lúc trước đưa ra dương đông kích tây có thể nói không mưu mà hợp.

“Hảo! Một khi đã như vậy, vậy trước công Nghiêm Bạch Hổ, lại nhanh chóng đi vòng đi đoạt được bi hai quận.”

Trần Đăng đột nhiên đối Đào Thương nói: “Nghiêm Bạch Hổ một vạn binh mã, cùng phủ quân so sánh với, tuy rằng không đáng để lo, nhưng muốn diệt trừ hắn, chỉ sợ là còn có một cái khó xử.”

Đào Thương nghe vậy ngạc nhiên nói: “Nghiêm Bạch Hổ bất quá là một giới cường đạo, dưới trướng đều là tặc chúng, muốn diệt trừ hắn, còn có cái gì khó xử đáng nói?”

Trần Đăng nghe vậy thở dài: “Nghiêm Bạch Hổ binh tướng nhưng thật ra không có gì đáng sợ, vấn đề là sơn càng tông tặc cứ điểm giống nhau đều không phải thành trì, bọn họ ẩn thân ở Ngô Quận núi rừng bên trong. Địa phương quận huyện có đôi khi cũng nhiều

sẽ xuất binh tiêu diệt thảo sơn càng tông tặc, chỉ là Giang Nam núi rừng rất nhiều, nội vô đạo lộ, thọc sâu ngàn dặm, không quen thuộc người giống nhau rất khó ở trong đó tìm kiếm đường ra kính, Nghiêm Bạch Hổ nếu là nấp trong núi sâu trong vòng, đại quân nếu là tưởng tiêu diệt thảo hắn, chỉ sợ cũng phi chuyện dễ.”

------oOo------

Chương 290: Hứa Tĩnh tiến nhân tài (phát sốt, này chương thiếu điểm)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Trần Đăng giải thích, Đào Thương nghe vậy lập tức liền toàn minh bạch.

Tặc binh dễ thảo, tặc huyệt khó tìm.

Việc này nhưng thực sự là có điểm khó làm nói.

……

……

Đào Thương cùng chúng tướng liên tục thương lượng hai ngày, lại đều không có tham thảo ra cái gì có thể tìm ra Nghiêm Bạch Hổ sào huyệt hảo biện pháp, chỉ là căn cứ giáo sự phủ ở đương Ngô Quận tuyến báo, đại khái biết Nghiêm Bạch Hổ đóng quân với trường hưng huyện nam năm mươi dặm ngoại thạch thành sơn cùng Bạch Hổ sơn chỗ giao giới nội.

Vấn đề là Bạch Hổ sơn cùng thạch thành sơn sở chiếm địa vực là cực đại, Bạch Hổ sơn lại hướng nam chính là mạc làm sơn, Thiên Mục Sơn, Long Vương sơn, liên miên ngàn dặm, Nghiêm Bạch Hổ nếu là khăng khăng trốn chạy, một khi trốn vào núi sâu đi liền rất khó tìm.

Dựa theo thường quy, Đào Thương nhưng thật ra có thể phái dưới trướng sĩ tốt tiến vào vùng núi tìm hiểu một chút quân địch tình huống, bất quá như vậy không khỏi quá chậm trễ thời gian, chờ đến

tìm hiểu ra Nghiêm Bạch Hổ tung tích, cũng không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào.

Đào Thương nhưng không nghĩ ở một cái bất nhập lưu sơn càng cừ soái nơi này, chậm trễ như vậy nhiều thời giờ.

Nói giỡn, chính mình nửa năm sau còn phải kết hôn đâu!

Liền ở Đào Thương đối việc này có chút vò đầu thời điểm, một người cầm Hứa Tĩnh tiến cử thư tiến đến đến cậy nhờ hắn.

Nghe nói là một người ngày xưa ở giang nhữ khu vực nổi tiếng du hiệp, cũng ở năm gần đây gian với lãng lăng khởi binh, lúc trước Hứa Tĩnh ở Dĩnh Xuyên thời điểm, bởi vì thượng thư lang quan chức cùng Hứa Tử Tương từ huynh thân phận, cùng khắp nơi hào kiệt đều có điều kết giao, vị này du hiệp đó là một trong số đó.

Người này tên, gọi là Lý Thông.

Đào Thương nghe nói Lý Thông tên sau, trong lòng rất cao tâm, vội vàng cùng hắn gặp nhau.

Trong lịch sử Lý Thông ở đến cậy nhờ Tào Tháo lúc sau, vẫn luôn vì hắn trấn thủ phương nam hoài nhữ nơi, hắn hiệp trợ Tào Tháo đã đánh bại thiện chiến Tây Lương quân phiệt Trương Tú, hắn ở trận chiến Quan Độ cùng Tào Nhân giống nhau vì Tào Tháo sở trọng dụng, Tào Nhân bảo hộ uyển nam, Lý Thông bảo hộ Giang Hoài, đều là Tào Tháo nhất nể trọng phía sau bảo đảm.

Ở Xích Bích chi chiến khi, Lý Thông tiếp ứng bị Quan Vũ cắt đứt đường về Tào Nhân, công huân lớn lao.

Hơn nữa Lý Thông thời trước liền từng kéo đội ngũ trở thành một phương cường hào, uy chấn Giang Hoài hai mà, Nhữ Nam khăn vàng dư nghiệt thế lực cường đại, nghe nói Lý Thông tên, cũng không dám xâm chiếm này hương.

Ở Tào Tháo gây dựng sự nghiệp trung kỳ, Hoài Nam nơi là nhất không yên ổn, Tôn Sách mỗi thời mỗi khắc, cơ hồ đều tưởng cấu kết Hoài Nam địa phương chư tặc, xâm chiếm nơi đây, nhưng lại mỗi khi bị Lý Thông phá giải trấn áp, xu với yên ổn.

Nhân tài như vậy, hiện giờ lại bởi vì cùng Hứa Tĩnh quan hệ, trời xui đất khiến mà đến cậy nhờ đến chính mình dưới trướng, Đào Thương không biết nên nói cái gì hảo.

Hắn lại thiếu Hứa Tĩnh một ân tình.

Lý Thông thân hình cao lớn, tướng mạo hùng khôi, bởi vì ban đầu là hào hiệp xuất thân, hắn tính cách rất là hào sảng, nhìn ai đều là tự tin tràn đầy miệng cười, làm người nhìn rất là thoải mái.

“Lý Thông gặp qua thái bình công tử!” Lý Thông sang sảng cười cấp Đào Thương đệ thượng Hứa Tĩnh tiến cử tin, xoa xoa tay cảm khái nói: “Thông kính đã lâu thái bình công tử đại danh, hôm nay cuối cùng là có duyên có thể bái kiến!”

Đào Thương duỗi tay thỉnh Lý Thông ngồi xuống, cười nói: “Có thượng thư lang thư từ tại đây, đào mỗ tất nhiên sẽ không bạc đãi văn đạt huynh, đúng rồi, nghe nói văn đạt huynh chính là nhữ trần nơi nổi danh hiệp sĩ, dưới trướng cũng là có một chi đội ngũ, không biết lần này tiến đến, có từng cùng nhau mang đến?”

Lý Thông nghe vậy nói: “Thông dưới trướng ước có ngàn người, năm xưa phần lớn đều là hàng năm len lỏi với sơn dã du hiệp chi sĩ, tinh thiện tìm hiểu, nghe nói phủ quân ngày gần đây muốn thảo phạt sơn càng cừ soái Nghiêm Bạch Hổ, thông nguyện Mao Toại tự đề cử mình, lãnh này đó thủ hạ nhập Bạch Hổ sơn cùng thạch thành sơn nội, thế phủ quân tìm hiểu Nghiêm Bạch Hổ giấu kín binh mã nơi!”

Đào Thương vừa nghe lời này, trong lòng tức khắc đại duyệt.

“Văn đạt huynh nếu là có thể thế đào mỗ hoàn thành việc này, đào mỗ tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi cùng ngươi thuộc hạ các

huynh đệ, ta hiện tại liền cam đoan nhâm mệnh văn đạt huynh vì giáo sư đô úy, cũng thủ hạ các huynh đệ nhập giáo sự phủ nghe dùng…… Chỉ là, nghe nói kia Bạch Hổ sơn cùng thạch thành sơn đều là hiểm yếu nơi, núi rừng dày đặc cực kỳ khó đi, các huynh đệ đi dò hỏi tình báo, có thể hay không có cái gì nguy hiểm cùng không tiện?”

Lý Thông cười nói: “Điểm này thái bình công tử cứ việc yên tâm, ta thuộc hạ các huynh đệ năm xưa đều là du hiệp lưu chúng, leo núi thiệp thủy, đi lâm xuyến cốc thực sự không phải cái gì việc khó, ít nhất từ bọn họ đi núi rừng trung làm tra xét sự, so công tử dưới trướng quân chính quy hẳn là dễ dàng rất nhiều.”

Đào Thương nghe xong lời này mới hoàn toàn yên tâm, hắn đối với Lý Thông chắp tay, tạ nói: “Nhận được văn đạt huynh giải đào mỗ lửa sém lông mày, đào mỗ không thắng cảm kích…… Chờ quay đầu lại chiến sự bình định, lãnh ngươi hồi Kim Lăng thành dạo thuyền hoa đi!”

Lý Thông cười ha hả nhìn Đào Thương, sau một lúc lâu mới hồi quá vị tới.

“Đào phủ quân, thuyền hoa là thứ gì? Qua lại giao hảo giống chưa từng có nghe nói qua.”

Đào Thương mỉm cười hướng về phía Lý Thông ngoắc ngón tay, sau đó đem miệng thấu tiến lỗ tai hắn, thấp giọng miêu tả một phen.

Lý Thông sắc mặt lập tức liền biến đỏ bừng.

Hắn sợ hãi rụt rè thu hồi đầu, mặt đỏ cúi đầu đối Đào Thương nói: “Thái bình công tử tâm ý, thông thực sự là tâm lĩnh, chỉ là này thuyền hoa…… Ta liền vẫn là không đi đi…… Thông chưa từng có đi qua kỹ quán”

Đào Thương đứng lên, đi đến Lý Thông bên người, cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Văn đạt huynh hiểu lầm, như thế nào có thể nói là kỹ quán đâu?”

“Đó là?”

“Rõ ràng chính là kỹ thuyền.”

……

……

Lý Thông thủ hạ, ở được đến Lý Thông mệnh lệnh lúc sau, ngay sau đó liền hướng về thạch thành sơn cùng Bạch Hổ sơn xuất phát, vào núi đi điều tra Nghiêm Bạch Hổ cùng với này dưới trướng binh mã tung tích.

Kỳ thật đối với Lý Thông thủ hạ nhóm, rốt cuộc có thể hay không tìm được Nghiêm Bạch Hổ, mà tìm được Nghiêm Bạch Hổ sau, lại có thể hay không rút dây động rừng, lệnh đối phương cử chúng dời, Đào Thương trong lòng thực sự là không đế.

Nhưng Lý Thông trong lịch sử lại là thanh danh pha giai, com thuộc về cùng Tào Ngụy bát hổ kỵ Tào Nhân phối hợp khăng khít nhân vật, Tào Tháo có thể đem nhiều loạn Giang Hoài nơi giao cho hắn, liền đại biểu đối người này năng lực nguyên vẹn tín nhiệm.

Nhân vật như vậy, trong lòng nếu là không điểm số, nói vậy cũng sẽ không vu khống nói mạnh miệng đi.

Lý Thông xác thật không có cô phụ Đào Thương kỳ vọng, không đến nửa tháng thời gian, thủ hạ của hắn liền đem Nghiêm Bạch Hổ ẩn thân nơi tra xét cái rõ ràng, khó được chính là thế nhưng không có rút dây động rừng lệnh Nghiêm Bạch Hổ một chúng phát hiện, cũng bằng mau tốc độ hồi cáo cho Đào Thương.

Nghiêm Bạch Hổ hàng rào, an trát ở Bạch Hổ sơn cùng thạch thành thượng giao giới chỗ sâu trong núi rừng chỗ, địa vực tiếp cận mạc làm sơn, mà chỗ ô trình huyện cùng trường hưng huyện hai huyện chỗ giao giới, có điểm vùng đất không người quản ý vị,

Căn cứ Lý Thông thủ hạ trần thuật, Nghiêm Bạch Hổ hàng rào sở an trát nơi, dễ thủ khó công, thả địa phương bí ẩn, đại đội nhân mã kỵ binh căn bản vào không được, chỉ có lấy tinh nhuệ thiện chiến bước quân phá chi.

Lần này tiến đến bắc thượng hội chiến, Đào Thương một vạn người trung có hai ngàn hổ vệ quân chúng, cùng với Đào Cơ suất lĩnh Đan Dương tinh binh, Đào Thương đưa bọn họ điều động ra tới, cũng hơn nữa Lý Thông một ngàn người, tổng cộng 5000 người ở dẫn đường dẫn đường hạ, tiến vào Bạch Hổ trong núi, thẳng lấy Nghiêm Bạch Hổ một chúng.

------oOo------

Chương 291: Bạch Hổ trại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bạch Hổ trong núi địa thế pha hiểm, thả nơi chốn rừng rậm, liền tính là trong tay không có bất cứ thứ gì tráng hán, ở trong núi đi qua cũng yêu cầu hai ngày thời gian, huống chi Kim Lăng thành này đó binh lính còn muốn tùy thân mang theo lương khô cùng đánh giặc dùng binh khí.

Cứ như vậy, tốc độ căn bản là mau không đứng dậy.

Bất quá mau không đứng dậy cũng có mau không đứng dậy chỗ tốt, như vậy chính là có cũng đủ thời gian vận tác cùng chế định núi rừng chiến thuật.

Đương nhiên, chỗ hỏng cũng là tương đối.

Cổ đại thời kỳ núi rừng trung nhưng xa xa không thể so đời sau núi rừng trung an toàn, rắn độc mãnh thú rất nhiều, một loại hiện đại người không thể tưởng được nhiều.

Tiến vào Bạch Hổ sơn ngày thứ ba, liền có một con hung mãnh Hoa Nam hổ, thừa lúc nửa đêm đánh lén một chỗ lều trại.

Kia lão hổ cực kỳ hung tàn, liền bị thương vài tên sĩ tốt không tính, còn kéo đi rồi một người Đan Dương tinh binh trung quân tốt, tuy rằng xong việc bị Hứa Chử cùng hổ vệ quân tinh nhuệ đuổi kịp đánh gục, nhưng tên kia bị kéo đi quân tốt cũng đã bị lão hổ gặm thực hoàn toàn thay đổi, nhìn muốn nhiều khủng bố có bao nhiêu khủng bố.

Đào Thương nhìn tên kia Đan Dương binh hài cốt bị các quân sĩ đào thổ hạ táng, trong lòng dâng lên mạc danh bi thương.

Ở thời đại này, người chẳng những muốn cùng người đấu, còn muốn cùng thiên đấu, cùng thiên nhiên đấu.

Mãnh thú có thể uy hiếp nhân thân an toàn sự, này ở đời sau thời điểm, là Đào Thương hoàn toàn cảm thụ không đến.

Hứa Chử đem kia chỉ lão hổ da hổ toàn bộ lột xuống dưới, hắn cười ha hả cấp Đào Thương đưa tới.

Da hổ ở đời sau là bảo vật, ở kiếp trước càng là làm người thèm nhỏ dãi trân bảo.

Tưởng tượng đến tên kia binh lính bị lão hổ gặm cắn thịt xương nửa nọ nửa kia xác chết, Đào Thương liền một trận buồn nôn, này da hổ hắn không có muốn, làm Hứa Chử tự hành xử trí.

“Núi rừng trung như thế nguy hiểm, Nghiêm Bạch Hổ còn có thể đủ tụ tập nhân thủ khiếu chúng với núi rừng chi gian…… Những cái đó đi theo người của hắn, thà rằng bị dã thú ăn, cũng không chịu đương lương dân. Đồ một cái gì?” Nhìn Hứa Chử trong tay kia trương da hổ, Đào Thương hỏi ra chính mình trong lòng nghi vấn.

Lý Thông đứng ở Đào Thương phía sau, nói: “Kỳ thật nguyên nhân căn bản, vẫn là lương thực nháo, Giang Nam nơi vốn chính là Bách Việt mọc thành cụm, người miền núi lại nhiều, trừ bỏ hiểu rõ đại thành cùng huyện thành ở ngoài, có thể khai khẩn ra lương thổ địa thực sự là quá ít, thả đại bộ phận có sản xuất thổ địa, còn đều là nắm ở Giang Nam sĩ tộc trong tay, bình dân bá tánh ăn không được cơm, thà rằng vào núi tạo phản, liền tính là nguy hiểm, nhưng cũng xem như có một đường sinh cơ.”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, cảm khái nói: “Xét đến cùng, vẫn là lương thực nháo.”

Lý Thông gắt gao nhìn chằm chằm Đào Thương, nói: “Đào phủ quân ở Kim Lăng thành bốn phía khai phá lúa nước điền, nghe nói năm gần đây Kim Lăng thành thổ khẩn diện tích cùng thu hoạch, so với ban đầu nhiều gấp đôi hướng lên trên, thả lại có Giang Đông lê khai

phá đất hoang, nếu là có phủ quân chấp chưởng toàn bộ Giang Nam, đem Kim Lăng thành loại lương khai khẩn thổ địa phương pháp quảng vì mở rộng, mười năm lúc sau, khai khẩn Giang Nam ốc thổ thứ nhất nhưng tuyển nhận thiên hạ lưu dân, gia tăng dân cư, thứ hai thổ địa một khi nhiều, liền có thể pha loãng Giang Nam sĩ tộc nhân thủ trung quyền lợi, thành có thể nói là một công đôi việc.”

Đào Thương minh bạch Lý Thông trong lời nói ý tứ, cũng đối hắn thản trần cảm thấy khen ngợi.

Giang Nam sĩ tộc so với phương bắc muốn thiếu nhiều, nhưng ở trình độ nhất định thượng so phương bắc sĩ tộc càng khó làm.

Nguyên nhân căn bản chung quy vẫn là bởi vì Giang Nam khai phá không tốt, có thể sản xuất mà không nhiều lắm, sản xuất mà không nhiều lắm, kia có được mà sĩ tộc chính trị quyền lên tiếng liền dễ dàng trọng.

Nhưng một khi Giang Nam có thể sản xuất thổ địa đại biên độ gia tăng, giảm bớt những cái đó sĩ tộc trong tay thổ địa tỉ lệ trình độ, sở mang đến một loạt phản ứng dây chuyền, tự nhiên có thể suy yếu sĩ tộc lời nói quyền.

Cứu này căn bản, cùng công ty đại biên độ chiêu tư pha loãng vốn có đại cổ đông cổ quyền, là một đạo lý.

Lấy Kim Lăng thành trước mắt sở có được khai khẩn cùng trồng trọt năng lực, muốn làm được điểm này cũng không phải không có khả năng.

Giang Nam địa vực vốn là so Trung Nguyên quảng đại, nếu là ngày sau may mà có thể đem đem chiết cây lúa nước làm thành, cũng hoặc là từ giao ngón chân sĩ gia nơi đó làm đến chiếm thành lúa, làm phương nam tiến vào cách mạng tính phát triển giai đoạn cũng không phải không có khả năng.

Rốt cuộc Giang Nam nơi, còn xem như một khối vì thâm nhập khai triển khai quật bảo địa.

Bất quá này đó đều là lời phía sau, lập tức hàng đầu, vẫn là muốn mở rộng địa bàn, củng cố phía sau mới có thể.

……

……

Mấy ngày sau, một chúng binh mã đến Nghiêm Bạch Hổ đại trại nơi.

Bất quá làm Đào Thương ngạc nhiên chính là, Nghiêm Bạch Hổ cư trú đại trại, thật là làm hắn mở rộng tầm mắt, này tòa dựng với trong núi nguyên thủy sơn trại, chương hiển dân tộc Trung Hoa ưu tú nhân chủng vĩ đại trí tuệ.

Một tòa thấp bé sơn gian thượng, an trí Nghiêm Bạch Hổ đại quân Bạch Hổ trại, mà kia sơn gian phía dưới một chỗ oa hố, cư nhiên bị Nghiêm Bạch Hổ khai khẩn ra một bộ phận thổ địa, cũng ở khai khẩn thổ địa thượng đều loại thượng lương thực.

Khe núi lưu khê, cũng bị Nghiêm Bạch Hổ dùng cát đất cự thạch chờ vật khai khẩn cải tạo.

Bạch Hổ trại người đem một bộ phận nguồn nước thay đổi tuyến đường, sử chi tưới hướng khai khẩn đồng ruộng, như vậy, liền có thể ở trình độ nhất định thượng bảo đảm bên ta ở trong núi lương thực tiếp viện.

Cứ như vậy, chẳng sợ có đôi khi ra ngoài đánh cướp không đến lương thực, cũng có thể tự cấp tự túc một đoạn thời gian.

Bạch Hổ trại chủ trại ngoại có trạm gác, Đào Thương quân đội đến thời điểm, trạm gác trung người tắc nhanh chóng rút về chủ trại, hướng chủ trại tiến hành hội báo đi.

Như thế xem ra, có lẽ không dùng được bao lâu, Bạch Hổ trại số đông nhân mã liền sẽ xuất hiện, đến lúc đó hai bên liền sẽ bùng nổ một hồi đại chiến.

Nhưng đợi đã lâu lúc sau, cũng không thấy Nghiêm Bạch Hổ mở ra cửa trại tới cùng bên ta tiến hành sống mái với nhau, Đào Thương không khỏi cảm giác phi thường kỳ quái.

Bên ta lần này tiến vào núi rừng, thảo phạt Nghiêm Bạch Hổ nhân số ước có 5000 chi chúng, nhưng cùng Nghiêm Bạch Hổ trại trung một vạn nhân số so sánh với, vẫn là ước chừng thiếu một nửa.

Đương nhiên, Đào Thương tự tin bằng vào Đan Dương tinh binh cùng hổ vệ quân, liền tính là chỉ có 5000 người, nhưng phải đối phó Nghiêm Bạch Hổ thủ hạ kia một vạn giống như dã nhân giống nhau vùng núi sĩ tốt, bọn họ tuyệt không sẽ là bên ta đối thủ.

Vấn đề Đào Thương chính mình đối bên ta binh lính có tự tin, Nghiêm Bạch Hổ đối Kim Lăng thành binh lính cũng như vậy có tự tin sao?

Kim Lăng thành binh mã đều bức bách đến Bạch Hổ trại cửa nhà chuẩn bị làm hắn, Nghiêm Bạch Hổ liền mặt đều không lộ một chút?

Vị này Đông Ngô đức vương, cũng không tránh khỏi thủy có chút quá mức đi.

Cũng hảo. Nếu đối phương cẩn thủ cửa trại không lộ mặt, kia bên ta liền chủ động tiến công!

Khai chiến phía trước, Đào Thương dẫn theo Lý Thông, Đào Cơ, Đào Ứng đám người quan sát một chút Bạch Hổ trại địa hình.

Bạch Hổ trại kiến trại vị trí ở vào dãy núi bên trong, hơn nữa vừa vặn là bị chung quanh núi cao rừng rậm sở ngăn cản bảo vệ xung quanh, nếu không phải trước đó tìm hiểu rõ ràng, lấy nơi này bí ẩn, Đào Thương cho dù là ở hai ba trong ngoài đều không thể phát hiện nơi này có một cái trại lớn.

Ngoài ra, cái này Bạch Hổ trại là thành lập ở một cái dãy núi bên trong trong sơn cốc, mặt khác ba mặt đều là hiểm trở núi non, căn bản vô pháp hành tẩu, chỉ có nam diện địa hình tương đối bình thản,

theo bình thản địa thế, lại hướng tây sườn đi, chính là những cái đó cung cấp Bạch Hổ trại lương thực sơn điền.

Bất quá Bạch Hổ trại trước bình thản cũng chỉ là tương đối với những cái đó hiểm trở núi cao tới nói, trên thực tế chủ trại nam diện như cũ là một tòa núi cao, chẳng qua địa hình yếu lược vì bằng phẳng thôi, nào đó trình độ đi lên nói, này địa thế có thể coi như là trong núi gò đất lăng. Đồi núi trình lõm trạng, hai bên địa hình tương đối cao, hơn nữa có rừng rậm, trung gian còn lại là tương đối bình thản, có một cái đường nhỏ nhưng thông.

Bạch Hổ trại cửa trại, chính là kiến tại đây đồi núi trung gian bình thản thông lộ cuối.

Kia cửa trại là dùng cục đá làm cơ sở, thô mộc vì tường, cao ước trượng dư, trên tường rõ ràng có thể thấy số lượng không ít bóng người ở đi lại.

“Đại ca, nếu muốn đánh vào Bạch Hổ trại, chỉ có thể từ nơi này đánh đi vào!” Đào Ứng chỉ chỉ Bạch Hổ cửa trại trước hẹp nói.

Đào Ứng khó được hướng Đào Thương chủ động gián ngôn, tuy rằng lời hắn nói thực không có dinh dưỡng.

“Đại ca, y tiểu đệ xem, nơi này cái khác phương hướng không phải núi cao chính là rừng rậm, binh mã căn bản không có biện pháp thông qua!”

Đào Cơ ở một bên, mắt trợn trắng…… Vị này từ đệ thật là một nhân tài, điểm này đạo lý chỉ cần không hạt ai đều có thể nhìn ra tới đi.

Đào Thương lại là khen Đào Ứng nói: “Nhị đệ quả nhiên hảo nhãn lực, ngươi nói một chút đều không tồi, có tiến bộ.”

Mọi người giờ phút này đều nhìn ra tới Bạch Hổ trại địa hình là phi thường có lợi cho phòng thủ.

Nghiêm Bạch Hổ lúc trước vì thành lập cái này đại trại, chắc là phí một phen công phu.

Bất quá nơi đây tuy rằng bí ẩn hơn nữa dễ thủ khó công, như vậy cũng liền đại biểu cho, chỉ cần Đào Thương binh mã mang theo người hướng nơi này một đổ, những cái đó Bạch Hổ trại người muốn chạy đều chạy không được, chẳng sợ chính là những cái đó sơn ngoài ruộng thu hoạch, bọn họ cũng lấy không đi vào.

Bất quá Đào Thương 5000 quân tốt vào núi, tùy thân cũng không có nhiều mang cái gì quân nhu bọc hành lý, nếu là một mặt đổ ở chỗ này, cũng không phải cái gì thượng thiện chi sách.

Vẫn là phải nghĩ biện pháp mở ra trước mắt cục diện bế tắc.

Đào Thương quay đầu, nhìn về phía đi theo chính mình tiến đến những người này, nói: “Bạch Hổ trại liền ở phía trước, chư vị nhưng có tiến binh thượng sách?”

Hứa Chử liền nói ngay: “Mỗ gia nguyện lãnh hổ vệ quân các tướng sĩ, trực tiếp công trại, một lần là bắt được Nghiêm Bạch Hổ thủ cấp!”

Nghe xong Hứa Chử nói, Đào Thương không có trả lời, mà là quay đầu nhìn về phía Lý Thông cùng Đào Cơ.

Lý Thông nhìn Bạch Hổ trại, trầm ổn nói: “Bạch Hổ trại phía trước pha nói có chút nhỏ hẹp, mấy ngàn binh mã chỉ sợ là thi triển không khai, mạnh mẽ tấn công, chỉ sợ với ta quân bất lợi.”

Đào Thương tán đồng gật gật đầu.

Lý Thông nói không tồi, Bạch Hổ trại dễ thủ khó công, chủ yếu chính là bởi vì bọn họ cửa trại trước trống trải địa vực quá mức nhỏ hẹp, y theo tính ra, nhiều lắm cũng là có thể làm mấy chục hào người ở nơi đó buông tay làm…… Hai ngàn hổ vệ quân nếu là toàn bộ xông lên đi, đừng nói công phá Bạch Hổ trại đại môn, chính mình phải trước đem chính mình tễ chết.

Mọi người ở đây thương thảo thượng sách thời điểm, Đào Ứng đột nhiên mở miệng nói: “Đại ca, đệ đệ ta có phá địch chi sách dâng lên!”

Một câu nói xong, ở đây mọi người trừ bỏ Lý Thông ngoại tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Hắn, có thượng sách?

------oOo------

Chương 292: Đào Ứng hiến 3 sách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lý Thông vừa tới Đào Thương dưới trướng, không hiểu được Đào Ứng tiểu nhi niệu tính, nhưng những người khác chính là biết rõ Đào gia nhị tiểu tử công lực sâu cạn.

Nói câu không dễ nghe lời nói, ở bọn họ trong mắt, Đào gia nhị tiểu tử chính là cái nửa tàn phế, hắn hiến kế có thể phá được Bạch Hổ trại? Kia quả thực so Nghiêm Bạch Hổ chính mình ra tới hô to tha mạng, nạp đầu liền bái còn muốn cho người không thể tin được.

Người khác kỳ thị Đào Ứng, Đào Thương lại không có.

Liền tính là biết đệ đệ trí lực có bẩm sinh tính khuyết tật, nhưng luôn là đến cấp đệ đệ một ít biểu hiện cơ hội đi.

Máu mủ tình thâm, hài tử đúng là trưởng thành thời điểm, cũng không thể ma diệt hắn hăng hái hướng về phía trước tâm.

“Nhị đệ có gì thượng sách? Tốc tốc hiến kế nói đến.”

Đào Ứng thanh thanh yết hầu, trầm ngâm sau một lúc lâu nói: “Đệ có thượng, trung, hạ ba điều sách lược, nhưng cung đại ca chân tuyển.”

Đào Thương nhìn Đào Ứng ánh mắt cơ hồ đều thẳng.

Hảo gia hỏa, tiểu tử này thật sự là im lặng thì thôi, ra tiếng kinh người, lần đầu tiên hiến kế liền mua 1 tặng 2, còn trực tiếp làm ra cái thượng trung hạ tam kế!

Ngọa long Phượng Sồ cũng bất quá chính là như thế đi?

Ta đệ đệ, thật là là một nhân tài a, đứa nhỏ này là khi nào đột nhiên thông suốt?

“Nhị đệ, ngươi thả đem thượng sách cùng vi huynh nói đến nghe một chút?”

Đào Ứng thanh thanh giọng nói, cất cao giọng nói: “Cái gọi là bất chiến mà khuất người chi binh, thiện chi thiện cũng, ta Kim Lăng thành đại quân thượng ứng thiên tử chi mệnh, hạ cùng vạn dân chi tâm, binh mã nơi nơi đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, Viên Thuật bại tẩu, Đổng Trác chém đầu, này chờ uy thế, lượng kẻ hèn một giới Nghiêm Bạch Hổ như thế nào có thể địch? Đệ đệ tuy rằng bất tài, nguyện ý thân hướng quân địch đại trại, bằng ba tấc không lạn miệng lưỡi, nói Nghiêm Bạch Hổ tới hàng!”

Một phen nói xuống dưới, trực tiếp đem ở đây mọi người tất cả đều nói sửng sốt.

Nói Nghiêm Bạch Hổ tới hàng? Chỉ bằng hắn?…… Còn ba tấc không lạn?

Thấy Đào Thương đám người ngốc lăng lăng không nói lời nào, Đào Ứng cho rằng mọi người đều bị hắn diệu kế cấp kinh diễm tới rồi, ngay sau đó xoay người nói: “Đại ca sau đó, đãi đệ đệ ta độc thân đi trước địch doanh, nói Nghiêm Bạch Hổ tới hàng!”

Dứt lời, nhấc chân liền phải hướng Bạch Hổ trại đi.

Đào Thương phục hồi tinh thần lại, vội vàng tiến lên bắt lấy cổ tay của hắn, một bên lau mồ hôi một bên đối Đào Ứng nói: “Nhị đệ…… Mạc nháo!”

Đào Ứng nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Đào Thương, ngạc nhiên nói: “Không nháo nha, ta chính là thực nghiêm túc.”

Hứa Chử, Lý Thông, Đào Cơ đám người lẫn nhau cho nhau nhìn xem, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ.

Nghiêm Bạch Hổ khiếu chúng núi rừng, nghe nói chính mình còn cho chính mình an cái Đông Ngô đức vương danh hào, nhân gia nhiều năm như vậy thà rằng oa ở núi sâu rừng già cũng không hướng Ngô Quận thái thú quy thuận, ngươi nói làm hắn đầu hàng liền đầu hàng? Ngươi mồm mép đến nhiều lưu a.

Nghiêm Bạch Hổ đến là có bao nhiêu tiện a, sẽ chịu ngươi một cái tuỳ tùng chiêu hàng.

Lý là như vậy cái lý, nhưng lời nói lại không thể nói như vậy.

Đào Thương một bên lau mồ hôi, một bên suy yếu nói: “Nhị đệ, ngươi này thượng sách thật là là khoáng cổ thước kim kế sách thần kỳ a! Khương Tử Nha tồn tại đều đến bị ngươi sống sờ sờ chèn ép chết…… Nhưng đại ca cho rằng, chúng ta cử chúng đánh lén mà đến, một mũi tên không bỏ, liền như vậy làm Nghiêm Bạch Hổ kia lão tiểu tử đến cậy nhờ lại đây, không khỏi có điểm quá tiện nghi hắn…… Huống hồ chư vị tướng quân như vậy cố sức trèo đèo lội suối đi vào nơi này, gân cốt cũng không có giãn ra một chút, khiến cho Nghiêm Bạch Hổ quy thuận, việc này truyền ra đi thực sự có chút quá nín thở.”

Dứt lời, quay đầu hướng về phía Đào Cơ sử cái ánh mắt.

Đào Cơ ngay sau đó hiểu ý.

Đào Cơ tiến lên đối Đào Ứng nói: “Ứng đệ, Nghiêm Bạch Hổ chính là trong núi cường đạo, làm ác không cạn, chúng ta lần này chinh phạt, không thể liền như vậy tiện nghi hắn…… Ngươi kế sách tuy rằng cao minh…… Nhưng này chiêu hàng sao, vẫn là trước không thi hành hảo.”

Đào Ứng nghe vậy đô nổi lên miệng.

“Tốt như vậy kế, các ngươi cư nhiên không tiếp thu? Quả thực là không có thiên lý…… Ai.”

Đào Thương cùng Đào Cơ ngay sau đó đem ánh mắt nhìn về phía nơi khác.

Bất quá Đào Ứng hiển nhiên không phải lòng dạ hẹp hòi người, hắn sắc mặt biến đổi, đĩnh đạc nói: “Không có việc gì! Thượng kế không cần, ta này còn có một cái trúng kế cũng rất là tuyệt diệu!”

Mọi người lẫn nhau cho nhau nhìn xem, ngay sau đó yên lặng nghe…… Hắn như thế nào cái tuyệt diệu pháp.

Đào Ứng tự tin nói: “Tam quân bên trong, quan trọng nhất chính là lương thảo, Nghiêm Bạch Hổ co đầu rút cổ ở trong trại mặt không ra, chúng ta liền đem bọn họ hàng rào bên thủy lộ cùng lương nói đều chặt đứt, sau đó tử thủ ở nhập trại thông lộ khẩu, chậm đợi Nghiêm Bạch Hổ một chúng lương tẫn thủy tuyệt, tự nhiên mà vậy liền sẽ bất chiến tự vỡ tan…… Hừ hừ, ta đói không chết hắn nhóm!”

Đào Thương chờ một đám người nghe đầu thượng mồ hôi lạnh chảy ròng.

Thật mẹ nó có một không hai kỳ tài nha.

Bên ta nhân mã đều là cõng chút ít lương thảo vào núi, đem Nghiêm Bạch Hổ vây đến đạn tận lương tuyệt phía trước, bên ta này đó nhân mã lấy cái gì sống?

Trước đói chết, đến tột cùng đến là ai?

Mọi người lẫn nhau liếc mắt nhìn nhau, đều là thầm than khẩu khí.

Thực sự là không nghĩ cùng tiểu tử này lại vô nghĩa đi xuống.

Đào Thương cũng là hoàn toàn thất vọng rồi.

Lại thấy Đào Cơ hướng về phía Đào Thương chắp tay, nói: “Tử Độ, ta đi trước đi an bài sĩ tốt nhóm dựng trại đóng quân!”

Đào Thương gật đầu nói: “Như thế, liền làm phiền huynh trưởng, làm các tướng sĩ thả hảo sinh tu chỉnh một chút, ngày sau đang tìm

lương kế phá trại không muộn.”

Đào Ứng vừa thấy bọn họ trực tiếp đem chính mình xem nhẹ, tức khắc nóng nảy.

“Khác a, đại ca! Ta còn không có nói xong đâu! Thượng trúng kế không được, không phải còn có hạ sách sao?”

Đào Thương duỗi tay vỗ vỗ Đào Ứng bả vai, an ủi nói: “Nhị đệ, ngươi thượng sách cùng trung sách thật là tuyệt diệu sinh động, thượng sách tức chết Lữ vọng, trung sách sặc tử trương lương…… Cái này sách, ta xem liền không có nghe đi xuống tất yếu đi.”

Đào Ứng lần này nhưng thật ra phi thường kiên định, dùng sức lắc đầu nói: “Đại ca! Không được, nói cái gì cũng đến đem cuối cùng này một cái hạ sách làm ta nói xong, bằng không tiểu đệ ta đêm nay phải nghẹn chết!”

Nhìn Đào Ứng lập loè ngôi sao nhỏ đôi mắt, Đào Thương bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, nói: “Nếu ngươi như vậy kiên trì…… Vậy đem hạ sách nói đến nghe một chút đi.”

Đào Ứng thanh thanh giọng nói, đối Đào Thương nói: “Đối phương hàng rào chỉ có một cái lộ, thả nhân mã đứng hàng không khai, đệ đệ ta hạ sách, chính là dùng hỏa công mở ra cái này cửa trại.”

Một phen nói cho hết lời, lại thấy mọi người thần sắc tức khắc cứng đờ.

Đào Thương thật sâu hít một hơi: “Nhị đệ, nói kỹ càng tỉ mỉ điểm.”

Đào Ứng một lóng tay kia thật lớn cửa trại, nói: “Đại ca, ngươi xem Nghiêm Bạch Hổ cửa trại, tuy rằng cao lớn, nhưng đều là lấy sơn mộc sở chế, thả núi rừng trung cũng là khô nóng, muốn bậc lửa nó, nói vậy không phải việc khó.”

Đào Thương trong lòng lại một lần đối Đào Ứng dâng lên một tia hy vọng, vội nói: “Bất quá kia doanh trại hai bên có tường đá, binh mã

nếu là dựa vào trước, địch quân trên cao nhìn xuống, dùng mưa tên công kích chúng ta, chỉ sợ không đợi bậc lửa cửa gỗ, phải trước bị bắn thành cái sàng.”

Đào Ứng dùng tay khoa tay múa chân một chút cửa gỗ hai mặt tường đá nói: “Thông lộ nhỏ hẹp, mặt khác trên tường đá có thể mũi tên bắn tới cửa gỗ trước khoảng cách hữu hạn, sẽ không có quá mức dày đặc mưa tên, chỉ cần có thể có một hai chiếc cũng đủ đại thuẫn xe yểm hộ, làm một bộ phận tướng sĩ dùng để làm công sự che chắn, vọt tới cửa gỗ trước phóng hỏa, nói vậy cũng không phải cái gì việc khó.”

“Cái kia…… Thuẫn xe muốn từ nơi nào làm?” Đào Thương lại lần nữa dò hỏi hắn nói.

Đào Ứng dùng tay, đối với sơn gian dùng sức một phủi đi, nói: “Nhiều như vậy cây cối vờn quanh sơn gian, muốn làm cái gì làm không được? Chính là thô ráp chút thôi.”

Lý Thông cùng Đào Cơ đám người nghe xong lời này cũng là cảm thấy kinh ngạc.

Biện pháp này…… Đáng tin cậy a!

Ít nhất so cạn lương thực cùng chiêu hàng kia thượng trung hai sách mạnh hơn nhiều!

Đứa nhỏ này thượng trung hạ tam sách này đây cái gì vì tiêu chuẩn mà định đâu?

Đào Thương giờ phút này, trong lòng rất là cảm khái.

Đào Ứng còn nhỏ tử, nhiều ít vẫn là so ban đầu có tiến bộ.

Người, sẽ không một dẫm mà, từng giọt từng giọt trưởng thành tích lũy cuối cùng mới có thể tích lũy đầy đủ.

Đứa nhỏ này vẫn là có thể điêu khắc a!

Ai nói hắn không cứu!

Đào Thương xoay người phân phó Đào Cơ nói: “Huynh trưởng, dàn xếp hảo các tướng sĩ hạ trại sau, điều động một bộ phận nhân thủ, chuẩn bị đốn củi, chế tác cự thuẫn.”

Đào Thương lại quay đầu nhìn về phía Hứa Chử nói: “An bài các thuộc cấp sĩ thay phiên nghỉ ngơi, không thể toàn bộ nghỉ ngơi, đề phòng Nghiêm Bạch Hổ thừa chúng ta ở xa tới, phái binh ra doanh đánh lén.”

“Nặc!” Đào Cơ cao giọng đáp lại.

Chư một an bài thỏa đáng lúc sau, 5000 quân mã liền ngay sau đó bắt đầu rồi từng người phân công.

Đào Thương không có đi nghỉ ngơi, hắn đứng ở cách đó không xa, yên lặng nhìn nơi xa Nghiêm Bạch Hổ quân trại, tuy rằng khoảng cách không phải rất gần, nhưng mơ hồ có thể thấy rõ một ít hàng rào trung tình huống.

Từ Đào Thương binh mã đến trại Bạch Hổ trại trước đến bây giờ, Bạch Hổ trại trung thạch đôi lan thượng, liền vẫn luôn không có nhìn đến Bạch Hổ trại trung có điểm thân phận nhân vật xuất hiện.

Mà trên tường đá lục tục xuất hiện quan sát bên ta tình huống, đại bộ phận đều là một ít bình thường cường đạo, sở dĩ nói bọn họ bình thường, là thông qua bọn họ trên người lại phá lại lỏa lồ quần áo nhìn ra tới.

Bọn họ trên người mang theo thượng vàng hạ cám binh khí, có rất nhiều thiết chế có rất nhiều mộc chế, cực không chỉnh tề.

Bất quá những người này thoạt nhìn, đảo đều là tinh tráng mà cường tráng, Đào Thương từ khi xuyên qua trở về lúc sau, cũng gặp qua không ít cường đạo, bởi vậy nhưng thật ra liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tới, những người này đều là nhiều năm hung hãn đồ bậy bạ.

Đào Thương nhìn bọn họ, những cái đó Bạch Hổ trại cường đạo nhóm cũng là rất là kinh hoảng nhìn Đào Thương chờ một chúng.

Bất quá cũng gần như thế mà thôi.

Đào Thương không quá rõ ràng, vì cái gì bên ta đều đã gần đến đánh tới này, mà thân là quân địch lão đại Nghiêm Bạch Hổ, đến nay lại liền mặt cũng chưa lộ thượng một lộ, bao gồm Nghiêm Bạch Hổ trong quân có uy tín danh dự nhân vật, làm như cũng không xuất hiện một cái.

Giống như có điểm không hợp với lẽ thường nói.

------oOo------

Chương 293: văn đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tác chiến phương lược bị định rồi xuống dưới, kế tiếp, đó là làm chuẩn bị công tác thời gian.

Đào Cơ bản nhân tự mình ở trong quân điều động một đám am hiểu nghề mộc khéo tay sĩ tốt nhóm, làm cho bọn họ tiến hành cự thuẫn kiến tạo công tác, lần này chinh phạt Bạch Hổ trại binh mã lại 5000 chi chúng, nhân viên so nhiều, cho nên kiến tạo lên cũng không phí cái gì kính, cơ hồ chỉ là ở một ngày tả hữu công phu liền kiến tạo hoàn thành tam khối thật lớn mộc thuẫn.

Bất quá, Đào Ứng nguyên bản cung cấp sách lược là tạo thuẫn xe, đại tấm chắn liền không khỏi có chút kém tiền người ý.

Nhưng bởi vì nhân lực cùng công cụ số lượng thực sự hữu hạn, chỉ là muốn lộng bánh xe tử chỉ sợ liền phải phí thượng không ít công phu, bởi vậy xe khẳng định là lộng không thành, chỉ có thể chỉnh thành thật lớn mộc thuẫn, sau đó từ người nâng đứng vững đi phía trước hướng.

Bất quá liền thực tế tình huống tới giảng nói, vật như vậy kỳ thật cũng nên là đủ dùng, duy nhất tồn tại tệ đoan, chính là cử nâng nhân số cùng trọng lượng.

Kế tiếp, chính là tuyển chọn hướng trận đi thiêu đốt đối phương mộc sách môn người được chọn.

Kỳ thật theo đạo lý tới nói, phóng hỏa mũi tên đi bậc lửa địch quân cửa gỗ lan hẳn là càng an toàn cách làm, nhưng thứ nhất Đào Thương quân vào núi khi quần áo nhẹ giản hành, cung nỏ cũng mang theo mũi tên chi số lượng cực kỳ hữu hạn, thứ hai mộc lan đều là dùng thô to thân cây sở chế tạo, gần là mũi tên chi thượng

hỏa đánh vào cửa gỗ thượng, thiêu đốt diện tích không đủ, chưa chắc có thể đem cửa gỗ bậc lửa.

Bởi vậy, dùng cự thuẫn làm che lấp, trước gần sát đối phương mộc sách môn, làm bọn lính đem tùy thân mang theo dầu thắp hắt ở cửa gỗ thượng, sau đó lại nhanh chóng gần gũi tiến hành hỏa vật bậc lửa, như vậy mới có thể có cơ hội đem đối phương mộc sách môn đầy đủ thiêu đốt.

Cửa gỗ kiến tạo hảo lúc sau, Đào Cơ lại ở Đan Dương tinh binh trúng tuyển nhổ có thể đi bậc lửa mộc sách môn binh lính, hắn từ hai ngàn Đan Dương binh trúng tuyển ra nhất cường tráng một trăm sĩ tốt, cũng chỉ có những người này thân thể tố chất đủ cường, mới có thể đủ nâng lên này tam giá thật lớn mộc thuẫn đánh sâu vào cửa gỗ.

Cùng với nói là đại thuẫn, không bằng nói là dùng cọc gỗ ghép nối mà thành thật lớn tấm ván gỗ tử, tấm ván gỗ tử phía dưới đại khái đinh một cái trường bắt tay, có thể cũng đủ có mười mấy người nâng nó đi phía trước di động, nhưng bởi vì mộc thuẫn thực trầm, mười cái người dọn nó cũng không thể đủ về phía trước hướng rất xa khoảng cách, sau đó yêu cầu lại thay mười mấy cá nhân cắt lượt tiếp nhận.

Bất quá, này tam giá đại mộc thuẫn tuy rằng có thể ngăn trở địch quân mũi tên chi, nhưng nếu là ở tới gần Bạch Hổ trại thời điểm, Nghiêm Bạch Hổ quân ném xuống cục đá hoặc là cự mộc, những cái đó thật lớn mộc thuẫn chỉ sợ cũng không có thể đủ bảo hộ bọn lính an toàn.

Cho nên nói ở trình độ nhất định đi lên nói, Đào Ứng này mưu kế, vẫn là có nhất định nguy hiểm tính.

Bất quá may mắn chỉ là bậc lửa mộc sách môn, Đào Thương quân sở yêu cầu dùng thời gian hẳn là không nhiều lắm, bọn họ vừa không yêu cầu trèo tường, cũng không cần hướng xe đâm nhóm, cũng không cần cùng đối phương đánh bừa, chỉ là đào bướng bỉnh, ở nhân gia cửa phóng cái đại mắng hoa mà thôi.

Chỉ cần có thể nắm chặt thời gian, xông lên đi ném văng ra du cùng cây đuốc, ở trên cửa đem hỏa khiến cho tới, kia đối với Kim Lăng quân tới nói, liền tính là thắng.

Đương nhiên, nếu là ở phóng hỏa phía trước, chọc Nghiêm Bạch Hổ quân cố thủ không được, có thể đem đối phương quân trại trung cường đạo nhóm dẫn ra tới chính diện đối kháng, đó chính là không thể tốt hơn, hết thảy liền sẽ biến càng đơn giản.

Hứa Chử hổ vệ quân liền tại hậu phương cách đó không xa nhìn chằm chằm Bạch Hổ trại hướng đi, hai ngàn danh tráng hán ở Hổ Si tướng quân dẫn dắt hạ gối giáo chờ sáng, nếu là Nghiêm Bạch Hổ ở thiêu môn thời gian đoạn dám suất chúng chủ động xuất kích, chính diện tương đua, kia Hứa Chử liền sẽ đầu tàu gương mẫu quá khứ đứng vững cửa trại, sau đó hổ vệ quân liền sẽ nhanh chóng nhảy vào địch trại!

Lấy Kim Lăng quân chiến lực muốn đối phó Nghiêm Bạch Hổ tặc quân, cho là không nói chơi.

Trừ bỏ đại thuẫn binh ở ngoài, còn có Lý Thông suất lĩnh tịnh chỉ huy người bắn nỏ canh giữ ở phía sau, bọn họ dùng mũi tên nỏ làm yểm hộ, bảo hộ nâng tam giá đại thuẫn binh lính có thể thuận lợi đến đến đối phương cửa trại dưới.

Tam giá thật lớn mộc thuẫn, ở cường tráng bọn lính cất nhắc hạ, một chút một chút hướng về Bạch Hổ trại cửa trại tiến lên mà đi.

Này một đường lộ trình cũng không tính rất dài, bình thường binh lính nếu muốn lấy bình thường tốc độ đi qua đi, nhiều nhất cũng chính là một phút thời gian, nhưng là nâng này ba cái lại đại lại trọng mộc thuẫn, thời gian đã bị kéo dài quá ước chừng gấp mười lần hướng lên trên.

Đi đi dừng dừng, đi đi dừng dừng, mắt thấy liền phải đến Bạch Hổ trại đại môn chỗ.

Bạch Hổ trại đã phái ra người bắn nỏ, đối đại thuẫn tiến hành xạ kích, nhưng mũi tên nỏ cường độ hoàn toàn vô pháp xuyên thấu đại thuẫn, nhiều nhất cũng chính là trát ở mộc thuẫn thượng mà thôi.

Một lát sau, tam giá thật lớn mộc thuẫn đã đến Bạch Hổ trại môn hạ, Kim Lăng thành các binh lính không chút do dự, vội vàng đem trong tay du vật bát chiếu vào cửa gỗ thượng, theo sau hướng về phía trước mặt ném ra cây đuốc, thật lớn cửa gỗ ở nhiều chỗ bị hỏa bậc lửa, trong lúc nhất thời khói đặc bắt đầu cuồn cuộn dựng lên.

Đào Thương cùng Đào Ứng hai huynh đệ đứng ở nơi xa, thấy đối phương cửa gỗ thượng bắt đầu bốc khói, Đào Ứng trên mặt tức khắc lộ ra hưng phấn biểu tình.

“Đại ca! Mau xem! Địch quân cửa trại đã bị điểm! Ngô kế thành rồi……”

Không đợi Đào Ứng xú khoe khoang xong, liền thấy mộc hàng rào phía trên, Nghiêm Bạch Hổ các binh lính đồng thời buông xuống trong tay cung tiễn.

Bọn họ bắt đầu từ binh lính trong nháy mắt chuyển biến thân phận vì đội viên chữa cháy, dùng thùng gỗ “Xôn xao “” xôn xao” đi xuống đổ nước.

Một thùng xô nước bát chiếu vào thiêu đốt điểm, tức khắc đem hỏa thế ngăn chặn tắt.

Đào Ứng đôi mắt tức khắc trừng tròn trịa.

Chơi gì đâu?

Đào Thương nhíu nhíu mày, quay đầu đối với Đào Cơ phân phó nói: “Minh giác! Lại thiêu!”

Ngắn ngủi giác tiếng vang lên, giơ đại thuẫn binh lính lại một lần đem du hắt ở đối phương hàng rào thượng, sau đó lại một lần dùng

hỏa tin bậc lửa cây đuốc, lại đem cây đuốc hướng về cửa gỗ thượng ném qua đi.

Cửa gỗ lại một lần bị bậc lửa.

Nhưng thực hiển nhiên, Bạch Hổ trại trung người múc nước động tác một đám cũng không có dừng lại.

Mộc hàng rào bị bậc lửa nháy mắt, một thùng thùng thủy lại một lần từ hàng rào trên cửa đón đầu bát hạ, đem phía dưới ngọn lửa thế áp xuống.

Lần này tử đừng nói là Đào Thương, liền trước trận đốt lửa Đan Dương tinh binh nhóm đều nổi giận!

Nghiêm Bạch Hổ quân…… Này không phải nói rõ phân cao thấp sao?

Trong lúc nhất thời, Bạch Hổ trại cửa trại phía trước tiếng người ồn ào, khói thuốc súng không dứt hò hét thanh cũng không ngừng, hỏa thế khi thì bị bốc cháy lên, khi thì bị tưới diệt, nùng liệt sương khói cũng là khi khởi khi diệt.

Hai bên ngươi tới ta đi, không chút nào nhường nhịn, ngươi điểm yên tới ta diệt chi, ngươi phun lửa tới ta phun thủy, lăn lộn hơn phân nửa cái buổi trưa, hai bên lăng là một người thương vong đều không có, tất cả đều đem tinh lực đặt ở đốt lửa cùng dập tắt lửa thượng.

Thỏa thỏa văn đấu a.

Hai bên cung tiễn thủ không biết từ khi nào bắt đầu, cũng không ở tiếp tục bắn tên, chỉ là ngơ ngác nhìn tiền tuyến hai bên sĩ tốt nhóm trí khí giống nhau chơi hỏa chơi thủy, Bạch Hổ trại cửa trại tuy rằng vẫn luôn không có mở ra, hai bên cũng không có đánh giáp lá cà, nhưng đốt lửa tưới nước kịch liệt trình độ, hiển nhiên cũng không thể so chính diện giao phong trình độ muốn thấp.

Nghiêm Bạch Hổ một phương diện, có binh lính cảm thấy phía sau đưa nước tốc độ thật sự quá chậm, cấp dứt khoát nhảy lên cửa trại trên đỉnh trạm canh gác cương, trực tiếp xuống phía dưới đi tiểu dập tắt lửa.

Kia bát nước tiểu xối ở dưới đang ở đốt lửa Đan Dương sĩ quan thượng……

Hàm ti nhi ti nhi.

Cũng không biết từ khi nào bắt đầu, bảo hộ tại hậu phương Hứa Chử cùng Lý Thông, nhìn phía trước những cái đó phóng hỏa dập tắt lửa cùng chơi trốn tìm giống nhau hai bên sĩ tốt, hai bên lẫn nhau cùng mệt tiểu tử ngốc dường như giống nhau thú vị, nhị vị tướng lãnh đều là không khỏi cười ha ha, mấy là đều nhạc ra nước mắt.

Đánh giặc đánh tới này trình độ, cũng thật là là khó có vài lần nghe thấy.

Phía sau Đào Thương nhìn phía trước hai bên “Nước sôi lửa bỏng” chiến sự, bất đắc dĩ đem mặt thật sâu chôn vào bàn tay trung.

“Nghiêm Bạch Hổ này vương bát đản! Hắn đây là ở cùng ta chơi cái gì đâu? Chơi anh em tốt sao!…… Còn có các ngươi hai cái, Hứa Chử, Lý Thông! Đều cho ta nghiêm túc điểm, ta này đánh giặc đâu!”

Hứa Chử cùng Lý Thông nghe vậy, cũng chỉ hảo là nghẹn lại cười.

Này trượng đánh, cũng thực sự là quá không chuyên nghiệp một ít đi.

Liền như vậy ngươi chơi ta, ta chơi ngươi qua lại kiên trì hơn nửa ngày, một chúng tiến lên đốt lửa Đan Dương tinh binh nhóm đem trong tay hỏa tin cùng dầu hỏa cơ bản đều sử không sai biệt lắm.

Mà ở phía trên đổ nước Bạch Hổ trại bọn lính cũng mệt mỏi thở hồng hộc, không chỉ có là thủy, nước tiểu cũng cơ hồ nước tiểu tịnh, hai bên trận này đánh giằng co mới xem như miễn cưỡng từ bỏ.

Phía trước Đan Dương binh nhóm dọn đại thuẫn triệt xuống dưới, so đấu tạm thời hạ màn.

Một hồi giằng co cơ hồ một cái buổi trưa chiến đấu, ở hai bên đối chọi gay gắt tiêu ma hạ, cuối cùng lấy tham chiến binh tướng nhóm mệt tay đau cánh tay đau chân đau eo đau kết cục mà xong việc.

Đào Thương quân —— linh bỏ mình linh bị thương.

Nghiêm Bạch Hổ quân —— linh bỏ mình linh bị thương, nước tiểu mất nước không tính.

Đào Ứng vẻ mặt xấu hổ, nhìn nơi xa Nghiêm Bạch Hổ quân trại, dậm dậm chân, cả giận: “Ta lợi hại như vậy mưu kế, không thể tưởng được cư nhiên làm bỉ cấp phá! Nghiêm Bạch Hổ thật ngô địch thủ cũng! Ta còn là lần đầu tiên đụng tới như thế cường tay!”

Hứa Chử cùng Đào Cơ nghẹn kính, tưởng nhạc lại không dám nhạc, một hơi nghẹn ở trong miệng, thiếu chút nữa không đem nha băng ra tới.

Đào Thương trầm mặc sau một lúc lâu, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Không thể tưởng được Nghiêm Bạch Hổ cư nhiên như vậy khó chơi, không có biện pháp, xem ra chỉ có thể là cường công! Hứa Chử, chúng ta có thể chọn dùng dương đông kích tây chi kế, một hồi lại chuẩn bị dầu hỏa cùng dẫn châm vật, một đường công đại môn, một đường mạnh mẽ leo lên, tuy rằng sẽ có không nhỏ thương vong, nhưng chuyện tới hiện giờ, cũng chỉ có thể như thế hành sự……”

Đào Ứng lại một lần Mao Toại tự đề cử mình nói: “Đại ca, tiểu đệ đề nghị lại sử dụng một chút thượng kế, từ ta thi triển ba tấc không lạn miệng lưỡi, nói Nghiêm Bạch Hổ nạp đầu tới hàng……”

Lời nói không đợi nói xong đâu, lại nghe Đào Thương thật mạnh khiển trách hai chữ: “Bác bỏ!”

Mọi người ở đây bắt đầu trù tính một hồi công trại, như thế nào khiển binh điều hành sự khi, lại thấy Bạch Hổ trại đại môn đột nhiên từ từ mở ra.

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo không khỏi vui mừng quá đỗi.

Nghiêm Bạch Hổ đây là rốt cuộc không nín được, com muốn chủ động ra tới cùng bên ta đối kháng không thành?

Kể từ đó, nhưng chính là tỉnh đi bên ta ở chỗ này hết đường xoay xở công phu.

Đào Thương đối với Hứa Chử cùng Đào Cơ hai người sử cái ánh mắt, trầm thấp nói: “Chuẩn bị nghênh chiến!”

“Nặc!”

Hứa Chử cùng Đào Cơ hai người phân biệt triệu hoán hổ vệ quân cùng Đan Dương tinh binh, bài khai trận thế, chuẩn bị đối phó với địch.

Nhưng thấy đối phương đại môn bị chậm rãi đẩy ra sau, xuất chiến binh tướng không có.

Lại thấy một cái dáng người cường tráng hán tử, trong tay giơ lên cao một thước lụa trắng, phía sau đi theo hai cái tùy tùng, chậm rãi xuống phía dưới đi tới.

Mọi người thấy thế tức khắc đều thất thần.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại nghe Hứa Chử không tự tin hỏi:

“Phủ quân, Nghiêm Bạch Hổ…… Này có phải hay không muốn đầu hàng ý tứ a?”

------oOo------

Chương 294: Đông Ngô đức vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt thấy Nghiêm Bạch Hổ sứ giả ra tới hướng chính mình đầu hàng, liền Đào Thương cũng có chút phát ngốc.

Vừa rồi còn chiến như vậy kịch liệt, như thế nào lập tức liền phải đầu hàng?

Đào Ứng tắc không quan tâm, hắn ở một bên dậm chân hưng phấn nói: “Các ngươi nhìn xem! Nhìn xem! Đào mỗ nói ngôn không giả cũng! Cái gọi là bất chiến mà khuất người chi binh, thiện chi thiện giả cũng! Nghiêm Bạch Hổ tuy rằng là cường đạo, nhưng cũng là hiểu đại lễ, minh đại thế…… Đáng tiếc a, bọn họ là chính mình đầu hàng lại đây…… Đại ca, ngươi vừa mới thực sự là hẳn là làm đệ đi nói Nghiêm Bạch Hổ tới hàng, như thế chẳng phải thành tựu một đoạn thiên cổ giai thoại? Huynh a, ngươi thực sự là…… Quá cẩn thận!”

Đào Thương bất đắc dĩ cười.

Xem ra lần này sự kiện thượng, chính mình xác thật là so Đào Ứng xem kém một ít.

Không bao lâu, tên kia đôi tay phủng lụa trắng tráng hán đi tới Đào Thương trước mặt, hắn đôi tay giơ lên cao qua đỉnh đầu, đối với Đào Thương cao giọng ngôn nói.

“Tại hạ Nghiêm Dữ, phụng gia huynh nghiêm hổ chi mệnh, đặc phương hướng thái bình công tử xin hàng! Bạch Hổ trại một vạn 1037 khẩu, nguyện lấy thái bình công tử vi tôn.”

Đào Thương trên dưới đánh giá Nghiêm Dữ vài lần, trong lòng bừng tỉnh.

Nguyên lai này hán tử là Nghiêm Bạch Hổ đệ đệ.

“Ngươi huynh trưởng, Nghiêm Bạch Hổ muốn đầu hàng với ta?”

Nghiêm Dữ cung kính trả lời nói: “Hồi thái bình công tử nói, Bạch Hổ trại trên dưới tổng cộng một vạn người, nãi nhân thiên hạ phân loạn bất đắc dĩ mà nhập lùm cỏ, mấy năm tới khô thủ với núi sâu, chỉ vì thủ đến minh chủ đã đến, hôm nay chung mong đến thái bình công tử đến, nhiều năm qua tâm nguyện được đền bù, toàn trại trên dưới vui vô cùng, ta đại huynh ý tứ, từ nay về sau, toàn bộ Bạch Hổ trại nguyện vì công tử đi theo làm tùy tùng, không chối từ.”

Nói tuy rằng xinh đẹp, nhưng nhiều ít là dính một ít tô son trát phấn, cái gì thủ đến minh chủ, chỉ do xả con bê…… Này nguyên nhân căn bản vẫn là nịnh nọt, xu lợi tị hại mà thôi.

Đào Thương sờ sờ cằm, nghi hoặc nheo lại đôi mắt, trầm thấp nói: “Ngươi nói Nghiêm Bạch Hổ nhiều năm qua, vẫn luôn đang đợi chờ minh chủ đã đến?”

Nghiêm Dữ thật mạnh gật đầu nói: “Là!”

“Kia hắn dựa vào cái gì liền cho rằng đào mỗ chính là minh chủ?”

Nghiêm Dữ cười ha hả trả lời: “Gia huynh nghiêm hổ, tuy không bằng thái bình công tử thanh danh rung trời hạ! Nhưng cũng xem như Giang Nam anh hào, gia huynh bị mọi người ủng vì Đông Ngô đức vương, phóng nhãn toàn bộ Ngô Quận, có thể cùng gia huynh sóng vai mà đứng người thực sự thiếu chi lại thiếu…… Nhưng hôm nay buổi trưa một trận chiến, thái bình công tử dưới trướng binh mã lại có thể cùng Ngô huynh đức vương thân quân đánh có tới có lui, đối chọi gay gắt sàn sàn như nhau! Thật là giống như cổ chi tôn tẫn đấu bàng quyên giống nhau xuất sắc, hai bên các loại thủ đoạn ùn ùn không dứt, dùng kỳ không dứt, lệnh tại hạ không kịp nhìn, thật là là Giang Nam nơi, mấy năm tới ít có có một không hai ác chiến.”

Này một phen nói cho hết lời, đừng nói là Đào Thương, liền tính là Hứa Chử, Lý Thông đám người, cho dù là Đào Ứng, đều muốn phun ra.

Liền buổi trưa kia một đoạn phóng hỏa tưới nước ẩu đả…… Linh chết linh thương, còn chỉnh ra cái không kịp nhìn? Có một không hai ác chiến!? Này không phải bẩn thỉu người sao?

Đào Thương hận không thể một cái tát trừu chết Nghiêm Dữ.

Nghiêm Bạch Hổ là cố ý làm hắn tới ghê tởm người sao.

Đã lâu không như vậy có sát ý.

Nghiêm Dữ giống như nhìn không ra cái ý tứ, trong miệng như cũ là không thâm không thiển thổi này chiến mông ngựa.

Đào Thương thật sự là cảm giác tao đến hoảng, hắn vươn tay, tổ chức Nghiêm Dữ nói đầu, nói: “Nghiêm Bạch Hổ tưởng đầu hàng…… Cũng có thể, ngươi trở về chuyển cáo hắn, làm hắn lấy ra quy thuận thành ý.”

Nghiêm Dữ vội nói: “Xin hỏi công tử, như thế nào thành ý?”

“Cho các ngươi nghiêm trại chủ lãnh dưới trướng thanh tráng ra Bạch Hổ trại, tự mình hướng ta quy phục.”

Nghiêm Dữ thổi phồng chính mình nói tuy rằng không quá xuôi tai, nhưng nếu đối phương nguyện ý quy phục lại đây nói, Đào Thương vẫn là tương đối nguyện ý tiếp thu.

Kim Lăng thành trước mắt thuế má cùng lương thảo thu hoạch đủ rồi chống đỡ Đào Thương tiếp tục mở rộng quân đội, hơn nữa Ngô Quận ở thu nạp lại đây lúc sau, Đào Thương tính toán cùng phát triển Đan Dương quận giống nhau đối này tiến hành cải cách phát triển.

Vùng ven sông hai quận cộng chiếm hơn ba mươi cái huyện thành, nếu là cải cách thành công, thuế má cùng lương thu cùng hiện tại

càng không thể đồng nhật mà ngữ, bởi vậy, Đào Thương cần phải có càng nhiều binh mã tiến hành hai quận quản lý cùng phòng ngự.

Bạch Hổ trại này một vạn nhiều người, cùng lúc trước bạch sóng khăn vàng quân giống nhau, giữa cũng nên là lão có thiếu, có tráng có nhược.

Nhưng liền tính là bảo thủ phỏng chừng, từ giữa điều động ra tam thành tinh tráng, nói vậy hẳn là không khó.

Rốt cuộc đều là hàng năm kêu gọi nhau tập họp với núi rừng gian hãn phỉ, tổng thể sức chiến đấu khẳng định là so giống nhau dân chúng hiếu thắng, ít nhất lấy lại đây sau không cần đương tân binh viên giống nhau từ cơ bản thao luyện, bản thân nhiều ít vẫn là có chút chiến lực.

Đào Thương nói chuyện tuy rằng trực tiếp, nhưng hắn yêu cầu cũng coi như là hợp tình hợp lý, hơn nữa thái bình công tử quân tử chi mệnh cũng coi như là thiên hạ nổi danh, nghĩ đến sẽ không cố ý âm Nghiêm Bạch Hổ.

Nghiêm Dữ lập tức cúi đầu khom lưng đáp ứng rồi hắn, sau đó quay lại Bạch Hổ trại hướng đi hắn huynh trưởng Nghiêm Bạch Hổ hội báo.

Qua đại khái một canh giờ hậu, Bạch Hổ trại cửa trại lại một lần mở ra.

Nghiêm Bạch Hổ ở một chúng thân tín bảo vệ xung quanh hạ, suất chúng tự mình phương hướng Đào Thương quy phục.

Nghiêm Bạch Hổ tướng mạo thon gầy, thật dài chòm râu dày đặc mắt túi, tướng mạo nhiều ít có điểm như là cái gian trá sư gia, nhưng nhất lệnh người ấn tượng khắc sâu, là hắn trang điểm trang trí.

Này liêu trên đầu bao vây lấy một khối to khăn đỏ, mặt bên còn đừng một đóa hoa, trên eo hệ da hổ váy, phía sau khoác một tịch có

thể kéo mà màu đỏ đại áo choàng.

Này phúc giả dạng liền giống như sơn trại bản Tề Thiên Đại Thánh chuyển thế giống nhau, phong cách không muốn không muốn.

Vừa thấy Đào Thương, liền thấy Nghiêm Bạch Hổ quỳ một gối xuống đất, đối với Đào Thương hô to ôm quyền, cung kính nói: “Thần, Đông Ngô đức vương Nghiêm Bạch Hổ…… Gặp qua thượng quân!”

“Phốc ~!”

Này một giọng nói, trực tiếp cấp Đào Thương kêu ngốc.

Hắn chột dạ mọi nơi nhìn nhìn, sau đó tiến lên nắm lấy Nghiêm Bạch Hổ, trầm thấp giọng nói nói: “Lão tiểu tử, ngươi vừa rồi quản đào mỗ gọi là gì?”

Nghiêm Bạch Hổ lời lẽ chính đáng khẳng định nói: “Kêu lên quân a.”

“Hồ nháo!”

Đào Thương nhăn lại, trầm thấp nói: “Loại này xưng hô sao lại có thể gọi bậy đâu? Họ nghiêm, ta cùng ngươi không thân hảo đi! Ngươi như vậy hạt kêu to, thực dễ dàng làm người hiểu lầm, ngươi là cố ý tới hủy đào mỗ sao?”

Nghiêm Bạch Hổ hiển nhiên là có bị mà đến, hắn cười ha hả đứng lên, cung kính cấp Đào Thương tính một bút trướng.

“Thượng quân, thần chính là mục đích chung Đông Ngô đức vương, ngồi xuống chư tướng, nhất thứ kia cũng đến là có cái bốn trấn bốn chinh tên tuổi, ngài này lập tức liền phải cấp thần đương chủ công, ta nếu là không gọi ngài một tiếng thượng quân, lại là lại nên gọi cái gì đâu? Luận tư bài bối, ngài đảm đương nổi này một tiếng xưng hô!”

Nghe xong lời này, Đào Thương ở trong lòng đều không khỏi đối hắn giơ ngón tay cái lên…… Có thể đem ngụy biện lao như vậy

chính, này cường đạo đầu lĩnh thật đúng là không phải giống nhau có thể càn quấy.

Nghiêm Bạch Hổ phảng phất không có gì cảm giác dường như, cười ha hả cấp Đào Thương giới thiệu hắn phía sau những cái đó cường đạo.

Hắn khi trước một lóng tay Nghiêm Dữ: “Này một vị, thượng quân hẳn là nhận thức đi? Hắn vừa mới đại biểu thần phương hướng thượng quân xin hàng, này là thần Đông Ngô đức vương đệ đệ, tự hào hiệp vương, đồng thời kiêm lãnh thần trướng hạ trấn nam đại tướng quân chức! Có thể nói là ở Bạch Hổ trại nội đệ nhất mãnh tướng a, ta hảo suy nghĩ quá một đoạn liền cho hắn phong cái Phiêu Kị đại tướng quân đâu…… Nhị đệ, còn không mau một lần nữa bái kiến thượng quân”

Nghiêm Dữ đơn đầu gối một quỳ, nói: “Vi thần gặp qua thượng quân, vừa mới thất lễ, thỉnh thượng quân chớ trách.”

Đào Thương nhất phiên bạch nhãn.

Ta nima, còn vi thần?

Nghiêm Bạch Hổ không quan tâm, đối với đi theo hắn cùng nhau ra tới đầu hàng Bạch Hổ trại một đám ăn mặc hoa hoè loè loẹt cường đạo đầu lĩnh nhóm từng cái hướng Đào Thương giới thiệu.

“Cái này là thần Đông Ngô đức vương điện trước trấn điện tướng quân!”

“Cái này là thần Đông Ngô đức vương trấn hạ quốc tương!”

“Cái này là thần Đông Ngô đức vương dưới gối thế tử!”

“Cái này là thần Vương phi!”

Nhìn cái kia lớn lên cao lớn thô kệch một thân vải bố, ít nhất có 200 cân “Đức Vương phi” hướng về phía chính mình doanh doanh thi lễ,

Đào Thương cực lực nhịn xuống phiến Nghiêm Bạch Hổ một cái tát tai xúc động.

Hắn hướng về phía Nghiêm Bạch Hổ ngoắc ngón tay.

Nghiêm Bạch Hổ cụp mi rũ mắt đã đi tới, vẻ mặt nịnh nọt tươi cười.

“Quân thượng có gì phân phó?”

“Bạch Hổ a, ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi rốt cuộc là tới quy phục với đào mỗ? Vẫn là tới thu mua đào mỗ a? Ta như thế nào cảm giác không giống như là ngươi đầu hàng ta, ngược lại là ngươi đem ta cấp xúi giục?…… Ngươi cái này gánh hát thành viên bên trong, ta Từ Châu tam quận hơn nữa Đan Dương quận, mọi người quan niết ở bên nhau, cũng không có ngươi dưới trướng này mấy đầu anh tài tùy tiện nắm một cái quan đại.”

Nghiêm Bạch Hổ hắc hắc cười nói: “Thần này không phải thuận thế mà làm sao?”

Đào Thương sắc mặt nghiêm, cả giận nói: “Thuận thế cái rắm! Chạy nhanh đem xưng hô danh hào đều cho ta sửa lại! Phàm là lại làm đào mỗ nghe thấy một câu…… Đào mỗ liền đem các ngươi tất cả đều trói lại đưa lên kinh sư, giao cho thiên tử tru chín tộc…… Tuy rằng thiên tử nhiều nhất cũng là có thể cho ta một cái thứ sử đương đương, nhưng tốt xấu vô dụng, ta đương kiên định.”

Nghiêm Bạch Hổ nghe vậy, sắc mặt tức khắc một suy sụp, có vẻ thực không tình nguyện.

“Thần minh bạch……”

Đào Thương lông mày một chọn.

“Thuộc hạ minh bạch.”

……

……

Đào Thương đương nhiên sẽ không cho phép Nghiêm Bạch Hổ tiếp tục giữ lại cái này Đông Ngô đức vương chó má tên hiệu.

Đương nhiên, Đào Thương cũng sẽ không đem hắn đưa lên kinh xử tử.

Cái gọi là Đông Ngô đức vương chẳng qua là này ngốc điếu tự mình ở núi rừng gian một bên tình nguyện hạt kêu to mà thôi, lại không thể bởi vì cái này, liền nhất định phán hắn đại nghịch bất đạo.

Trong lịch sử ở Giang Đông cùng hắn hợp tác người cũng không tính thiếu, Vương Lãng, Lưu Diêu chờ đều cùng Nghiêm Bạch Hổ lén từng có hợp tác lui tới.

Trải qua xong việc cùng Nghiêm Bạch Hổ câu thông, Đào Thương mới biết được, Nghiêm Bạch Hổ trừ bỏ đương Đông Ngô đức vương một việc này thượng ngớ ngẩn, nhưng ở chuyện khác thượng, hắn tâm nhãn nhiều ít cũng là cái minh bạch người.

Nghiêm Bạch Hổ cũng biết chính mình không có khả năng vĩnh viễn tụ chúng với núi rừng gian, hắn cần thiết muốn chọn tuyển một cái có viên chức chủ nhân đến cậy nhờ hợp tác, mới có khả năng giữ được tuổi già an ổn.

Đương nhiên, Thịnh Hiến như vậy văn nhân đại nho, tự nhiên không phải Nghiêm Bạch Hổ Thái.

Trong lịch sử Nghiêm Bạch Hổ ngay từ đầu là lựa chọn hướng Tôn Sách dựa sát.

Đáng tiếc Tôn Sách cũng không có đem hắn tiếp nhận, ngược lại là giết Nghiêm Bạch Hổ phái đi cùng hắn hoà đàm sứ giả Nghiêm Dữ, cuối cùng dẫn tới Nghiêm Bạch Hổ chỉ có thể cùng với đối lập.

Bất quá, Tôn Sách cũng xác thật là có thực lực này cùng năng lực, quét ngang Giang Đông hết thảy quân sự võ trang.

Nhưng Đào Thương bất đồng với Tôn Sách, hắn vẫn là lấy chiêu hàng là chủ.

Giang Nam vốn là thiếu dân cư, đừng không có việc gì tổng đánh đánh giết giết, sinh làm nhiều ít ưu sinh nuôi dạy tốt công tác mới có thể bổ sung trở về?

Người tồn tại đều không dễ dàng, đừng mọi chuyện có lý không tha người.

Đào Thương lần này lãnh binh tiến đến chinh phạt Nghiêm Bạch Hổ, Nghiêm Bạch Hổ đã sớm nghe qua thái bình công tử đại danh, đặc biệt là đánh bại Viên Thuật một chuyện, liền đủ rồi lệnh Nghiêm Bạch Hổ tim đập nhanh.

Kim Lăng thành binh mã đến tới rồi Bạch Hổ trại ngoại sau, Nghiêm Bạch Hổ lúc ấy liền có quy thuận chi tâm.

Rốt cuộc Đào Thương thứ nhất là chiếm hữu đại nghĩa, vì Dương Châu thứ sử Lưu Diêu đại lý.

Có khác Kim Lăng thành binh mã, trước mắt ở Giang Nam rất có nổi danh, phóng nhãn Giang Đông chư quận, cơ hồ không có bất luận cái gì một chi quân đội có thể cùng Đào Thương Kim Lăng quân so sánh với.

Kim Lăng quân đến Bạch Hổ trại trước tiên, com Nghiêm Bạch Hổ liền muốn mở ra cửa trại đầu hàng.

Vấn đề hắn thuộc hạ gánh hát thành viên thật sự quá ngạnh, không theo chân bọn họ thương lượng một chút không tốt.

Bởi vậy, Nghiêm Bạch Hổ cùng hắn thủ hạ thế tử, quốc tướng, Vương phi, hiệp vương, trấn nam trấn trấn điện bắc tướng quân này đó quốc gia cấp đại nhân vật mới không có lập tức xuất hiện, mà là ở Bạch Hổ trại nội kịch liệt thảo luận nếu không muốn đầu hàng Đào Thương.

Trải qua này đó đủ rồi tả hữu thiên hạ thế cục cao tầng nhân vật nhóm kịch liệt khắc khẩu sau, cuối cùng kết quả là —— Đông Ngô đức vương gánh hát thành viên toàn thể cán bộ nhóm nhấc tay nhất trí biểu quyết thông qua, Bạch Hổ trại cử quốc trên dưới, quyết định hướng đào thượng quân đầu hàng!

Cùng Nghiêm Bạch Hổ hàn huyên một lúc sau, Đào Thương cảm giác cái này cái gọi là “Đông Ngô đức vương” vừa không thông minh, cũng không ngu xuẩn.

Tổng thể tới nói còn xem như một cái tương đối trung dung người.

Mặc kệ nghiêm Vương gia ý nghĩ trong lòng như thế nào, nhưng trung dung người tương đối tới nói còn tính hảo khống chế, không cần lo lắng hắn mất khống chế.

Cho nên, liền Đào Thương ở các phương diện suy nghĩ hoàn chỉnh lúc sau, hắn vẫn là tiếp nhận rồi Bạch Hổ trại quy thuận.

------oOo------

Chương 295: Tắm Phật hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghiêm Bạch Hổ hàng rào trung, bào diệt trừ lão ấu nhược lữ ở ngoài, có thể một lần nữa biên chế tiến vào Kim Lăng trong quân tinh tráng giả đại khái ở 4000 người tả hữu.

Hơn nữa trước một đoạn thời gian, Lý Thông lãnh tới sẵn sàng góp sức một ngàn danh du hiệp chi chúng, thô sơ giản lược tính ra, Kim Lăng thành lại nhiều ra 5000 người có thể mở rộng quân sự võ trang.

Bất quá ở chấp hành mở rộng nhiệm vụ phía trước, Đào Thương còn có cuối cùng một việc yêu cầu thu phục.

Vậy đánh bại Hạ Bi quốc phản nghịch chi tặc —— Trách Dung.

Đào Thương cùng Hứa Chử đám người vào núi thảo phạt Nghiêm Bạch Hổ, mà Trần Đăng cùng Chu Thái, Từ Vinh đám người còn lại là lưu tại Ngô Quận.

Đương nhiên, Trần Đăng bọn họ cũng cũng không có nhàn rỗi, hắn ở Ngô huyện phái người bắc đi lên khắp nơi rải rác lời đồn, nói là Đào Thương đã suất binh thâm nhập núi rừng thảo phạt Nghiêm Bạch Hổ, hai bên giằng co không chừng, ba năm tháng sợ là khó phân thắng bại, mà Kim Lăng quân còn lại binh tướng còn lại là tạm thời đóng quân ở Ngô huyện chuẩn bị tùy thời tiếp ứng.

Kể từ đó, sương khói đạn liền tính là bố trí hoàn thành.

Cái gọi là phu thị chi vô hổ minh rồi, nhưng mà ba người ngôn thành hổ, lời đồn đãi chính là như vậy luyện thành.

Tiếp theo cái bước đi, Đào Thương liền phải tại hạ bi quốc Trách Dung không hiểu rõ dưới tình huống, nhanh chóng binh tướng mã

hướng bắc dời đi, thẳng gỡ xuống bi quốc trị sở —— Hạ Bi huyện.

Bất quá đang đi tới Hạ Bi huyện phía trước, Đào Thương lại là ở Nghiêm Bạch Hổ nơi đó biết được một cái rất có ý tứ tin tức.

Một cái về Trách Dung tin tức.

Trách Dung thờ phụng Phật giáo, quảng khởi công xây dựng tập chùa miếu thờ, muốn Hạ Bi quận các bá tánh ngày đêm đọc kinh Phật, khiến cho tứ phương đại lượng hòa thượng cùng ni cô nhóm tập thể di chuyển đến Hạ Bi quận hạt cảnh trong vòng, chuyện này Đào Thương nhiều ít là biết đến.

Chỉ là có một việc Đào Thương biết đến không phải rất rõ ràng, kỳ thật hắn biết nói này đó tôn trọng Phật học hành động đối với Trách Dung tới nói gần chỉ là chín trâu mất sợi lông, Nghiêm Bạch Hổ nói cho Đào Thương, Trách Dung ở mỗi năm tháng tư sơ tám, tức Phật Tổ sinh nhật ngày, đều sẽ tại hạ bi huyện cử hành một hồi long trọng “Tắm Phật hội”.

Trận này Tắm Phật hội xa hoa lãng phí trình độ, chỉ là ven đường thiết tiệc rượu phí dụng, liền phải lấy trăm triệu vì đơn vị tới tính toán.

Cái gọi là tắm Phật, cũng tục xưng vì rót Phật, khởi nguyên chính là trong truyền thuyết nhân tất đạt nhiều Thái Tử ở lan bì ni viên vô ưu dưới tàng cây giáng sinh chuyện xưa.

Trách Dung đối Phật giáo cực kỳ tin đốc, từ lúc hắn tới Hạ Bi lúc sau, mỗi năm cái này “Tắm Phật hội” hắn đều phải long trọng tổ chức.

Trách Dung chẳng những yêu cầu toàn bộ Hạ Bi huyện hòa thượng cùng ni cô nhóm đều phải tập thể lên phố tuyên truyền Phật lý Phật ý, còn hoa đi đại lượng thuế má tiền tài ở huyện nội an bài bố thí tiệc rượu, chỉ cần là tham gia Tắm Phật hội người, bất luận là hòa thượng ni cô, cũng hoặc là bình dân bá tánh, cùng ngày trên cơ bản

đều có thể ăn cái mương mãn hào bình, này hao phí có thể nói cực độ thật lớn.

Nghe nói Trách Dung mấy năm nay tại hạ bi tu sửa Phù Đồ chùa, chín kính tháp đều là hao tổn của cải hàng tỉ mà thành, này sở thành trong chùa có tháp, thượng có kim bàn, hạ có trọng lâu, hết sức xa hoa lãng phí, xảo đoạt thiên công.

Cùng Trách Dung thủ đoạn một so, Đào Thương mấy năm nay ở Kim Lăng thành khai thác mỏ đào muối, tinh luyện tinh giáp, chế tạo trọng giáp thiết kỵ hành động, quả thực chính là mưa bụi giống nhau việc.

Mà ở Tắm Phật hội ngày đó cùng mấy ngày hôm trước, toàn bộ Hạ Bi quận quân dân, cơ bản đều sẽ không làm chuyện khác, mọi người lực chú ý, đều tập trung ở như thế nào tham gia, như thế nào cử hành trận này mỗi năm một lần vĩ đại thịnh tiết.

Mà ngày hội kia một ngày, không hề nghi ngờ, Hạ Bi thành sẽ là bốn môn toàn khai, quảng nạp tứ phương dòng người, phát huy mạnh phật hiệu.

Mà vừa vặn chính là, năm nay Tắm Phật hội nhật tử, thực rõ ràng liền phải tới gần.

Đối với Đào Thương tới nói, đây chính là trời cho cơ hội tốt.

Đến lúc đó, Hạ Bi thành sẽ hấp dẫn tứ phương tăng chúng cùng ni cô, thậm chí bao gồm rất nhiều muốn thừa ngày hội tới cọ ăn cọ uống bình dân bá tánh, có thể nói người nhiều mắt tạp dễ làm việc.

Như vậy hỗn loạn đại tiết, Hạ Bi thành phòng bị lực lượng cơ hồ có thể nói là linh, như thế lại là cho Đào Thương đám người tấn công Hạ Bi huyện tuyệt diệu cơ hội tốt.

Đào Thương thực sự là không nghĩ tới Nghiêm Bạch Hổ cư nhiên còn có thể cho hắn cung cấp ra tốt như vậy chủ ý, lập tức liền có chút vui vô cùng.

Ai nói Bạch Hổ là tài trí bình thường? Đức Vương đại ca cũng là có hắn ưu điểm.

Nhưng là nghĩ lại tưởng tượng, Đào Thương đối một sự kiện cảm thấy phi thường tò mò.

Nghiêm Bạch Hổ đang ở Ngô Quận núi sâu rừng già trung, cả ngày ôm thô chi vải bố sinh hoạt người, hắn như thế nào sẽ đối Hạ Bi quận Trách Dung bên kia phát sinh sự hiểu biết như vậy thấu triệt? Lại còn có đối Tắm Phật hội như vậy hiểu biết?

Nghe Nghiêm Bạch Hổ trong miệng đối Hạ Bi thành Tắm Phật hội tình cảnh miêu tả cùng hình dung ngữ khí tới xem, này lão tặc đầu phảng phất là người lạc vào trong cảnh, tự mình cảm thụ quá giống nhau.

Hơn nữa ở hắn hình dung Tắm Phật hội chi long trọng thời điểm, kia một trương gầy gầy mặt đen thượng, tràn ngập đều là cực kỳ hâm mộ, khát vọng biểu tình, hai chỉ trong mắt làm như đều phải lòe ra ngôi sao nhỏ giống nhau.

Chẳng lẽ nói thằng nhãi này cũng đối Phật lý cảm thấy hứng thú?

Kết hợp Nghiêm Bạch Hổ biểu tình cùng thần thái, Đào Thương suy nghĩ một hồi lâu, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Tắm Phật hội chính là Phật gia trọng đại ngày hội, đặc biệt là tại hạ bi thành, này ngày hội trung, chẳng những muốn cho bản địa cao tăng dựng đài cao, ở trong thành các nơi yếu địa tán dương Phật lý, càng muốn bố thí tăng chúng cùng bá tánh, dùng để làm phát huy mạnh phật hiệu tuyên truyền thủ đoạn.

Nghe nói Tắm Phật hội thời điểm, Trách Dung ở các điều đại lộ bên đều thiết trí có yến hội, này yến hội lớn lên thậm chí nhưng cho đến ngoài thành, dài đến hơn mười dặm, cung cấp bái phật bá tánh ăn uống, đồ ăn cùng quận nội nhân lực phí tổn hao phí có thể nói là vô số kể, bố trí chi xa hoa, trường hợp chi hoành quảng, khí thế chi hùng vĩ thế sở hiếm thấy.

Đến nỗi Nghiêm Bạch Hổ vì cái gì sẽ đối Tắm Phật hội cụ thể tình huống như vậy quen thuộc.

Quá mẹ nó đơn giản!

Năm rồi Tắm Phật hội thời điểm, vị này Đông Ngô đức vương nhất định là dẫn theo hắn trại trung cử người trong nước dân, cái gì thế tử quốc tương đức Vương phi tất cả đều tính thượng, đại gia cùng cải trang giả dạng, cử khuynh người trong nước mã chạy đến Tắm Phật hội thượng cọ ăn cọ uống đi!

Ngẫm lại Nghiêm Bạch Hổ Vương phi kia hơn hai trăm cân đại thể ô vuông, phỏng chừng này trong đó ít nhất có 150 cân, là Trách Dung thế hắn dưỡng ra tới mỡ!

……

……

Đánh lén Hạ Bi phía trước, Đào Thương phái người trước liên hệ một chút Quảng Lăng thái thú Triệu Dục.

Thân là Từ Châu tứ đại sĩ tộc trung gia chủ chi nhất, Triệu Dục tiền nhiệm thời gian cùng Đào Thương tiền nhiệm Đan Dương quận là giống nhau, đáng tiếc đồng nhân bất đồng mệnh, Đào Thương ở Đan Dương quận chơi xuôi gió xuôi nước, Triệu Dục ở Quảng Lăng lại là khổ ha ha sinh hoạt.

Bởi vì ở hắn đến nhận chức phía trước, Quảng Lăng rất nhiều quận huyện, cũng đã bị Trách Dung thực tế khống chế được.

Triệu Dục trước mắt ở Quảng Lăng quận nội sở khống chế thực quyền không nhiều lắm, lên làm quận thủ thời gian đoản chỉ là thứ nhất, chủ yếu vẫn là từ khi đến nhận chức Quảng Lăng lúc sau, Trách Dung liền vẫn luôn tại tìm cách hạn chế Triệu Dục quyền lợi.

Trước mắt Triệu Dục ở Quảng Lăng mười một huyện thành trung, hắn bản nhân hạ đạt chính lệnh có thể chân chính chấp hành huyện

thành thượng còn không đủ một nửa.

Đáng thương Triệu Dục, nếu là muốn đánh giá một cái sơ năm thường gian đệ nhất xui xẻo quận thủ, hắn rất có thể sẽ vinh đăng đứng đầu bảng.

Triệu Dục cũng không nghĩ như vậy, hắn cũng rất muốn mở ra thân thủ, giúp Đào Khiêm ở Quảng Lăng đánh hạ căn cơ, chứng minh một chút chính mình giá trị.

Tiếc rằng đừng nhìn Trách Dung tuy rằng tôn trọng Phật học, mỗi ngày cùng hòa thượng ni cô lêu lổng, nhưng hắn nhưng tuyệt đối không phải lại phàm trần cái loại này loại hình, Trách Dung bản chất chính là một cái lòng muông dạ thú, hung ác thích giết chóc hạng người.

Trong lịch sử Trách Dung cả đời cơ hồ đều ở làm Phật học, phản bội, dụ ra để giết hợp tác đồng bọn này vài món sự trung vượt qua.

Triệu Dục có thể sống đến bây giờ còn không có bị Trách Dung lộng chết, bằng tâm mà nói cũng đã là thiên đại tạo hóa.

Dưới tình huống như vậy, hắn còn nói cái gì thế Đào Khiêm thu phục Quảng Lăng quận.

Bất quá, thái bình công tử tới, này đối với Triệu Dục tới nói, chính là một cái rất tốt cơ hội.

Đào Thương phái Trần Đăng cùng Triệu Dục tiến hành câu thông, muốn hắn ở lễ tắm Phật mấy ngày trước đây, lấy Quảng Lăng quận thủ danh nghĩa, đem Quảng Lăng quận cấp dưới huyện thành sở hữu huyện lệnh Huyện thừa còn có quan trọng cán bộ, tất cả đều triệu tập đến Quảng Lăng quận trị sở Quảng Lăng huyện.

Hắn làm Triệu Dục ở Quảng Lăng cũng triệu khai một cái Tắm Phật hội, hơn nữa quận nội trọng điểm quan viên cần thiết tham gia.

Quảng Lăng quận cấp dưới huyện thành quan lớn, bọn họ tuy rằng phần lớn là Trách Dung dòng chính thân tín, ngày thường không nghe theo Triệu Dục điều động, nhưng lễ tắm Phật việc này tính chất lại không giống nhau.

Ai đều biết, cái này ngày hội chính là bọn họ lão đại Trách Dung tự mình chỉ định quốc khánh tiết, toàn bộ Hạ Bi quận nhân dân đều vì này điên cuồng, cái này tiết tại hạ bi ngưu bức trình độ, liền kém tới cái bảy ngày tiểu nghỉ dài hạn.

Năm có thể bất quá, nhưng lễ tắm Phật cần thiết quá!

Triệu Dục ở Quảng Lăng cũng bốn phía tổ chức lễ tắm Phật, những cái đó thân là Trách Dung dòng chính những người đó, tự nhiên biết Triệu Dục này cử là vì phủng Trách Dung mông ngựa, mà bọn họ cũng biết rõ lấy Trách Dung làm người, biết tin tức này sau tất nhiên là rất là vui sướng.

Thân là dòng chính bọn họ, càng là không thể cũng không thể cự tuyệt.

Mà Đào Thương, còn lại là ở ăn tết đêm trước, mệnh Từ Vinh cùng Chu Thái đám người, bí mật suất lĩnh một con tinh nhuệ Kim Lăng quân, tiến vào Quảng Lăng thành trị sở đi hiệp trợ Triệu Dục, làm hắn thành viên tổ chức sát thủ.

Chờ Quảng Lăng quận các trong huyện Trách Dung thân tín nhóm đến trị sở lúc sau……

Những người này muốn sát muốn xẻo, muốn chém muốn chôn, là sử Hồng Môn Yến hoặc là dùng rượu tước binh quyền gì đó, vậy xem Triệu Dục chính hắn là cái gì tâm tình, tưởng như thế nào chơi.

Quảng Lăng quận mọi việc an bài xong lúc sau, Đào Thương ngay sau đó dẫn dắt trong núi binh mã, binh chia làm hai đường, nương lễ tắm Phật ngày trước nhiễu nhương, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế, vọt vào Hạ Bi quận cảnh nội.

……

……

Lễ tắm Phật ngày đó, toàn bộ Hạ Bi huyện tiện nội thanh ồn ào, biển người tấp nập.

Vô luận là chủ yếu đường phố hai bên vẫn là khắp nơi chùa miếu cùng Phật tháp bốn phía, đều là trải rộng yến hội cùng đài cao, phóng nhãn nhìn lại, nơi nơi đều có hòa thượng ở các bá tánh vây quanh hạ giảng đạo truyền kinh, diễn thuyết Phật lý, mọi người đều là thành kính hướng Phật, đầy mặt hiền từ chi sắc, thực sự là một bộ phật quang chiếu khắp cực lạc chi cảnh.

Nơi này quả thực chính là tiểu Tây Thiên a.

Mãn đường cái đều là hết đợt này đến đợt khác “Vô lượng thọ Phật” “Thiện tai thiện tai” khẩu hiệu, ai nói lời nói giữa nếu là không hỗn loạn một hai câu cái này, kia liền giống như đại nghịch bất đạo giống nhau.

Lui tới người đi đường vô luận là tăng chúng cùng người đi đường, đều là chắp tay trước ngực, vẻ mặt từ bi trang trọng chi sắc, trừ bỏ ngồi vào vị trí ăn chay cơm những người đó ở ngoài, đại bộ phận người đều tập trung ở trong thành dựng thượng trăm chỗ đài cao bốn phía, nghe mặt trên có bối phận, có hàm dưỡng, có học thức cao tăng vì phía dưới bình dân cùng bình thường tăng chúng nhóm giảng thuật cao thâm Phật lý chuyện xưa.

Mà Trách Dung bản nhân, còn lại là khoác tạo bào, trong tay cầm lần tràng hạt, đứng ở Hạ Bi bên trong thành, nhất xa hoa Phù Đồ chùa ngoại pháp đàn thượng, vì phía dưới quay chung quanh trong ba tầng ngoài ba tầng chư tăng các bá tánh, giảng giải lễ tắm Phật khởi nguyên cùng truyền thừa.

Cổ nhân có ngữ: Thân thể tóc da, bị quản chế cha mẹ, không dám phá hoại, hiếu chi thủy cũng.

Thời đại này người, trong tình huống bình thường, là sẽ không dễ dàng tổn hại chính mình đầu tóc. Đương nhiên không phải nói bọn họ không xử lý tóc, nhưng trong tình huống bình thường, bọn họ khẳng định là không thể đem đều phát cắt tổn hại quá nhiều.

Nhưng giống Trách Dung loại này sùng bái Phật học đến mức tận cùng kỳ ba, cùng bình thường dân chúng hành vi tự nhiên là không giống nhau.

Phật giáo coi trọng chặt đứt hết thảy phiền não, tước đi tóc liền đại biểu tước đi hết thảy phiền não cùng tật xấu. Cái gọi là chém hết 3000 phiền não ti, đó là bởi vậy diễn dụ.

Ở hán mạt, cùng loại với kiêng rượu giới thịt giới sắc Phật gia tập tục nghi thức còn không có chính thức phát triển lên, cho nên ở cái kia thời đại nếu là muốn làm hòa thượng, nhất có thể cho thấy quyết tâm hành vi —— chính là cùng “Thân thể tóc da, nhận từ cha mẹ” lý luận đối nghịch, chặt đứt này hết thảy hiếu đạo ràng buộc…… Trực tiếp cạo đầu!

Chỉ cần cạo đầu, lại mặc vào áo vải thô, kia ở thời đại này, liền có thể kêu hòa thượng, không cần khảo chứng!

Thân là toàn bộ đại hán triều phát huy mạnh Phật học lý luận đệ nhất người tích cực dẫn đầu, Trách Dung bụng làm dạ chịu cho chính mình cạo một cái đầu trọc.

Hơn nữa lão già này làm việc rất là hoàn toàn, chẳng những là chính hắn, hắn Hạ Bi quốc tướng phủ đừng giá, làm, sáu tào, giáo úy, can sự, cùng với đi theo nhân viên, thậm chí chính là trong biên chế binh lính…… Hết thảy đều đến từng cái cạo đầu trọc!

Tại hạ bi quốc sinh hoạt, đương ngươi đi ở trên đường cái, nếu là nhìn đến một đoàn cưỡi cao đầu đại mã, đầu dưa nhi bóng loáng trọc lão lượng chính hướng ngươi nghênh diện đi tới……

Không cần sợ hãi, kia chỉ là Hạ Bi quốc tối cao gánh hát các thành viên cải trang vi hành, thị sát dân tình mà thôi.

Trách Dung ở trên đài hảo một phen giảng thuật phật hiệu, chỉ đem chính mình nói miệng khô lưỡi khô lúc sau, mới vừa rồi xuống đài rời đi, thay mặt khác Phật học cao thâm cao tăng thay thế hắn tiếp tục lên đài diễn thuyết.

Trách Dung một chút đài, liền có tiểu hòa thượng thế Trách Dung lấy tới kim tước cùng thau đồng tốc khẩu.

Trách Dung ngửa đầu "Ùng ục đô" uống một mồm to thủy, sau đó phốc hướng trong bồn vừa phun.

"Vô lượng thọ Phật, lúc này đây Tắm Phật hội, làm như so năm rồi người còn muốn nhiều thượng không ít nha." Trách Dung quay đầu nhìn về phía phía dưới, đối thủ hạ của hắn cảm khái ngôn nói, trong giọng nói tràn ngập vui mừng.

Tiểu tăng chúng nhóm vội vàng một cái kính gật đầu, vuốt mông ngựa nói: "Đại sư phật hiệu cao thâm, phổ độ chúng sinh, dẫn tới tứ phương thành kính dân chúng tới đây chịu Phật lý chiếu khắp, thực sự là vô lượng công đức."

Trách Dung liền thích nghe người khác nói như vậy hắn, lập tức vừa lòng gật gật đầu.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy một người đầu trọc Hạ Bi quốc giáo úy, hoang mang rối loạn hướng về phía Trách Dung chạy vội lại đây.

Đãi chạy đến hắn trước mặt, liền thấy kia giáo úy hai đầu gối mềm nhũn, com "Thình thịch" một tiếng, thế nhưng là trực tiếp quỳ xuống trước Trách Dung trước mặt.

Vừa thấy tên này giáo úy biểu hiện, Trách Dung không khỏi nhíu mày, trong lòng thật là khó chịu.

Lớn hơn tiết ý gì? Cùng Phật gia muốn bao lì xì a!

Trách Dung niệm một tiếng thiền ngữ: "Vô lượng thọ Phật, nhữ này si nhi, đây là làm chi? Nhữ dù cho là khát khao bái phục Phật gia,

khá vậy không cần hành như vậy quỳ xuống chi lễ, phật hiệu đường trung không thể so quận quốc phủ nha, không thịnh hành này một bộ, mau mau lên, nhìn ngươi giống cái bộ dáng gì!”

Dứt lời, duỗi tay đôi tay, bày ra một bộ trách trời thương dân bộ dáng, đi sam cái kia giáo úy hai tay, lại là muốn dìu hắn lên.

Tên kia giáo úy lại không có thời gian lãnh Trách Dung tình, hắn kinh hoảng thất thố hô: “Đại sư, việc lớn không tốt! Thám báo hồi báo, nam thành ở ngoài mười dặm chỗ, không biết từ chỗ nào toát ra tới mấy ngàn nhân mã, chính bôn Hạ Bi thành công tới! Này thế không nhỏ, hiển nhiên là sớm có chuẩn bị! Hôm nay chính là thịnh tiết, bốn môn toàn khai, bên trong thành ngoài thành pháp đàn trải rộng, này nhất thời nửa khắc, cửa thành quan hắn bổ thượng a! Đại sư, tựa này phải làm như thế nào?”

Trách Dung một bộ trách trời thương dân biểu tình lập tức đọng lại.

------oOo------

Chương 296: quân tử cùng Phật gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt thấy trên đài cao, rất nhiều hòa thượng sa di đều bắt đầu nghi hoặc hướng về hai người đối thoại phương hướng xem, Trách Dung vội vàng cường tự yên ổn nội tâm.

Tình thế dù cho căng thẳng, nhưng cũng không thể mất một tấc vuông nha.

Trách Dung lấy lại bình tĩnh, chắp tay trước ngực, một bộ bình tĩnh hiền từ bộ dáng nói: “Si nhi, vạn sự vạn vật đều có duyên pháp, nên tới chung quy sẽ đến, tránh cũng không thể tránh, lại có cái gì đáng giá khẩn trương đâu?”

Này một phen nói cho hết lời, đem trên đài cao tăng chúng khẩn trương thần kinh tất cả đều trấn an xuống dưới.

Chúng tăng ở trong lòng không khỏi đều là đối Trách Dung dựng lên một cây ngón tay cái.

Đại sư tu vi quả nhiên không phải giống nhau cao a! Đủ bình tĩnh!

Trách Dung lại lần nữa duỗi tay, nâng dậy tên kia tiến đến hội báo giáo úy, hiền từ nói: “Đi thôi, triệu tập bên trong phủ chúng tăng nhóm, tùy bản tôn cùng hướng cửa nam nhìn một cái đó là.”

Giáo úy giờ phút này cũng bị Trách Dung phong khinh vân đạm thái độ sở cảm nhiễm, tâm thái so với vừa mới bình thản rất nhiều.

Kia đầu trọc giáo úy cũng là không chút hoang mang duỗi ra tay, làm dẫn đường trạng, chậm rì rì nói: “Thỉnh đại sư đi theo ta đi.”

Trách Dung đi theo tên kia giáo úy, thong thả ung dung hạ đài cao, hướng mặt bên chuồng ngựa đi qua.

Tới rồi chuồng ngựa trước, tên kia giáo úy xoay người vừa định hỏi Trách Dung bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ thời điểm, lại là bị trước mắt người biểu tình cấp kinh ngạc tới rồi.

Giờ phút này mọi nơi cũng không người khác, Trách Dung liền vừa đi vừa mới trách trời thương dân hiền từ biểu tình, lộ ra một bộ hung ác thô bạo thần sắc, hắn hai con mắt cơ hồ đều phải trừng ra tới, thân thể phát run, chòm râu đều đi theo qua lại thẳng run.

Lại nghe Trách Dung nghiến răng nghiến lợi táo bạo gào rống.

“Vô lượng ngươi lão mẫu thọ tôn! Cái nào thiên giết quỷ quái tặc! Cư nhiên dám đến đánh Phật gia thành tử? Chán sống rồi sao! Phật gia nhất định phải diệt hắn cả nhà!”

Kia giáo úy cả người một cái giật mình, lúc này mới nhớ tới chính mình vị này chủ công thật tình tới.

Vừa rồi thật là là bị tương!

Giáo úy khôi phục ngay từ đầu khẩn trương hề hề bộ dáng, run rẩy nói: “Đại sư, trước mắt lại là nên làm thế nào cho phải? Tắm Phật hội bốn môn toàn khai, tăng Phật quân dân tứ tán ở trong thành ngoài thành, cửa thành nhất thời nửa khắc bế không được, nếu là tùy ý bọn họ vọt vào Hạ Bi trong thành, kia hậu quả là không dám tưởng tượng……”

Trách Dung vung tay áo, đối kia giáo úy nói: “Không sao! Bất quá chính là kẻ hèn mấy ngàn binh mã mà thôi, gì đủ nói thay? Tắm Phật hội tuy rằng phân tán ta Hạ Bi đại bộ phận nhân lực, nhưng Phật gia bên trong phủ thượng có 8000 bản bộ tinh nhuệ đủ có thể phá địch, ngươi tốc về phủ đệ tiếp đón vương hộ pháp, làm hắn chỉnh đốn và sắp đặt binh tướng, ở cửa nam tập kết, Phật gia tự mình đi gặp một lần những cái đó tặc tử, nhìn xem là nào lộ tới gậy thọc cứt tử!”

Đầu trọc giáo úy thấy Trách Dung tức giận, không dám chậm trễ, vội nói:

“Nặc!”

Trách Dung thật sâu hít một hơi, cắn răng nói: “Vô lượng thọ Phật! Quá con mẹ nó làm giận! Hảo hảo Tắm Phật hội cư nhiên cho ta náo loạn như vậy vừa ra, thật hắn nương nên sát!…… Phái người lấy Phật gia đại khảm đao tới! Phật gia hôm nay thế nào cũng phải thân thủ siêu độ hắn mấy cái không thể!…… Nương!”

……

……

Không hề nghi ngờ, Hạ Bi thành nam binh mã, là Đào Thương quân đội.

Đào Thương lấy Nghiêm Bạch Hổ cùng Nghiêm Dữ hai người vì dẫn đường, giờ phút này đang từ nam diện đuổi binh, thẳng đến Hạ Bi huyện cửa nam mà đi.

Không bao lâu, mấy ngàn binh mã liền đến thành nam, nơi xa ồn ào náo động Phật lý thanh cơ hồ đều phải vào lỗ tai,

Mắt thấy cát bụi nổi lên bốn phía, một chi hạng nặng võ trang bưu quân đến, nam thành ngoại còn ở tham gia Tắm Phật hội ngày hội tăng chúng cùng các thực khách, sôi nổi kinh hô mọi nơi bôn đào.

Trong lúc nhất thời, nam thành ở ngoài, loạn thành một nồi cháo.

Cơ hồ chính là ở Đào Thương đến đồng thời, cửa nam trung, một chi cũng là ước có mấy ngàn nhân mã thẳng đến ngoài thành lao ra, ở thành nam ngoài cửa lớn triển khai trận thế.

Đào Thương cưỡi ngựa Xích Thố, đi theo Trách Dung bên cạnh, nghi hoặc nhìn nơi xa những cái đó Hạ Bi quận binh lính đội ngũ.

Những cái đó bọn lính giáp trụ cùng binh khí cùng khác quân đội bọn lính giống nhau, đều là tương đối chỉnh tề, không có gì nói.

Bất quá so với mặt khác quân đội, Hạ Bi thành quân đội còn có giống nhau tính chất đặc biệt so khác quân đội càng thêm chỉnh tề.

Đó chính là bọn họ các đều là đầu trọc, thuần một sắc trọc lão lượng.

Đào Thương đôi mắt có điểm thẳng.

“Trách Dung binh mã như vậy triều? Vẫn là Hạ Bi thành độ ấm cao?” Đào Thương nghi hoặc một lóng tay những cái đó binh lính, hỏi Nghiêm Bạch Hổ nói: “Hoặc là hắn đã định sách lược, muốn hoảng hạt ta dưới trướng binh mã mắt?”

Nghiêm Bạch Hổ trường thanh thở dài, nói: “Đây là Trách Dung định ra quy củ, này lão tiểu tử nhập Phật giống như chiêu si ngốc giống nhau, phàm là về hắn quản hạt trực thuộc sĩ tốt, các đều đến cạo trọc, đây là Trách Dung quân thiết luật quy củ.”

Đào Thương nghi hoặc khơi mào tả lông mày: “Thân thể tóc da, nhận từ cha mẹ, chẳng lẽ bọn họ không hiểu này đạo lý?”

Nghiêm Bạch Hổ lặng lẽ cười, lắc đầu nói: “Kia đều là nói cho đọc quá thư nghe, bình thường trong quân anh nông dân, tự đều không quen biết, có mấy cái đọc quá 《hiếu kinh》? Huống hồ tại hạ bi thành, cạo đầu so không cạo càng tao đãi thấy, đổi thành lão tử gặp phải như vậy nhất hào quốc tướng, lão tử cũng đến cạo!”

Liền ở ngay lúc này, hòa thượng quân đội ngũ ở ở giữa mở ra một chỗ thông lộ.

Lại thấy Trách Dung ở một chúng đầu trọc hộ vệ dưới sự bảo vệ, đánh mã đi ra trận tới.

Lão tặc trọc nhìn từ trên xuống dưới Kim Lăng quân quân trận, cao giọng chất vấn.

“Vô lượng thọ Phật…… Đối diện là nhà ai binh mã? Tại sao tới ta Hạ Bi một phương tịnh thổ quấy rầy? Còn thỉnh xuất trận chỉ giáo.”

Đào Thương nhìn đối diện, cái kia vẻ mặt từ thiện, tuổi pha đại lão hòa thượng, cũng là đánh mã mà ra, giương giọng nói.

“Vãn bối Đào Thương, gặp qua đại sư.”

Trách Dung nghe xong tên này không khỏi cả người một giật mình.

Họ Đào ở hắn đây là nhất không tao đãi thấy.

“Đào Thương?”

Trách Dung không thể tin được nhìn cái kia cười khanh khách người trẻ tuổi, run giọng nói: “Chẳng lẽ là Kim Lăng thành thái bình công tử? Ngươi, ngươi không phải ở Ngô Quận bình định sơn càng nghiêm hổ sao? Như thế nào sẽ đến bản tôn Hạ Bi thành?”

Đào Thương nâng lên một cái ngón tay, bãi bãi nói: “Ngã phật từ bi, Nghiêm Bạch Hổ đã khổ hải vô nhai quay đầu lại là bờ, đào mỗ rảnh rỗi không có việc gì, tính tính còn có chút thời gian, liền tiện đường tới Hạ Bi huyện đến xem đại sư ngài, có mấy vấn đề muốn cùng đại sư giáp mặt lãnh giáo.”

Trách Dung ánh mắt né tránh: “Ta lại không quen biết ngươi, có cái gì nhưng hỏi ta!”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Đại sư nếu tôn trọng Phật học, kia tự nhiên sẽ hiểu nhân quả chi báo…… Ngài cùng ta phụ thân chính là đồng liêu, lại nói tiếp, ta Đào gia cùng đại sư còn xem như nhiều có sâu xa.”

Trách Dung trong lòng thấp thỏm, khổ tư thượng sách mà không được.

Hạ Bi thành tuy rằng kiên cố, nhưng Đào Thương đuổi ở hôm nay suất binh tiến đến, thực rõ ràng chính là có bị mà đến, hiện giờ bốn môn mở rộng ra, bên ta lại ở ngoài thành, nếu là thối lui, cửa thành

tất nhiên cũng sẽ vì Đào Thương cướp đoạt, hôm nay việc xem ra tuyệt phi dễ cùng.

Nghe nói người này dụng binh pha cường, liền Viên Thuật cùng Lữ Bố đều là thủ hạ bại tướng của hắn……

“Vô lượng thọ Phật, Phật gia cạo tẫn phiền não ti, đã phi thế tục người trong, cùng ngươi Đào gia sâu xa, sớm đã là theo gió rồi biến mất…… Sâu xa gì đó, không đề cập tới cũng thế.”

Đào Thương nghe vậy sắc mặt tức khắc trầm xuống.

“Đại sư, ngươi lời này đã có thể có điểm không biết xấu hổ. Năm đó ngô phụ là cỡ nào tín nhiệm ngài? Đại sư trong lòng tự nhiên rõ ràng, hắn làm ngài ở Từ Châu phía sau, tổng đốc Hạ Bi cùng Quảng Lăng thuế má lương thu, có thể nói, ngô phụ là đem chính mình hậu phương lớn giao cho đại sư…… Chính là, đại sư, ngài lại là như thế nào làm đâu?”

Trách Dung hổ thẹn khó làm, càn quấy nói: “Ngươi đề những cái đó làm cái gì?”

“Nhân quả nói đến, ta đương nhiên muốn đề! Đại sư độc bá hai quận, cắt đứt hai quận cùng Từ Châu trị sở thuế ruộng thông đạo, trung gian kiếm lời túi tiền riêng, phản nghịch tự lập, đem hai quận thuế ruộng thuế má tất cả đều sủy đến chính mình trong túi! Muốn làm gì làm gì…… Đại sư, ngài nhưng không làm thất vọng ngô phụ tín nhiệm sao?”

Trách Dung thình lình ở hai quân trước trận bị Đào Thương vạch trần vết sẹo, trong lòng cực độ khó chịu.

“Vô lượng thọ Phật, này đó đối với Phật gia tới nói, đều thuộc chuyện cũ năm xưa, Phật gia sớm đã là chặt đứt phàm trần, trước sự toàn theo gió rồi biến mất!”,,

Trách Dung như cũ là bày ra một bộ cao tăng bộ dáng, nhảy ra tam giới ngoại, không ở năm hình trung.

“Khó mà làm được.” Đào Thương nhẹ nhàng ném roi ngựa tử, cười nói: “Ngài thiếu nhà ta đã nhiều năm thuế ruộng thuế má, kết quả là một câu chặt đứt phàm trần liền tưởng bình chuyện này? Này cũng không tránh khỏi quá mỹ…… Đại sư, ta hôm nay tới cùng ngài thanh toán nhân quả —— ngài nếu không còn tiền, nếu không còn mệnh! Tuyển một cái đi!”

Trách Dung khí cả người phát run, hắn run rẩy một lóng tay Đào Thương, cả giận nói: “Ngươi…… Ngươi dám kêu Phật gia còn tiền?”

“Con lừa trọc! Chạy nhanh còn tiền! Nếu không ta hôm nay san bằng ngươi phá xem!”

Đào Ứng vội vàng gián ngôn nói: “Đại ca, nói sai rồi! Đạo quan là sư phụ ta trụ, hắn trụ chính là miếu!”

Đào Thương ngay sau đó sửa lại khẩu phong: “Ta hủy đi ngươi phá miếu!”

Trách Dung chắp tay trước ngực, đôi môi run rẩy niệm Phật lý an ủi chính mình.

“Vô lượng thọ Phật, như thế tôn ngôn, hết thảy pháp vô ngã, kiểu gì hết thảy pháp, vân như thế nào vô ngã…… Đi con mẹ nó! Lão tử chịu không nổi! Họ Đào tiểu súc sinh! Lão tử hôm nay phi sống bổ ngươi! Tam quân tướng sĩ, cấp lão tử thượng! Xả nhãi ranh kia da!”

Mệnh lệnh một chút, Hạ Bi thành các bộ giáo úy, liền phân biệt tiếp đón các bộ binh mã, hướng về Đào Thương nơi phương hướng tật hướng mà đi.

Đào Thương không nhanh không chậm, hồi mã vào trận, hắn rút ra bội kiếm, xa xa một lóng tay Trách Dung, cao giọng quát:

“Tam quân tướng sĩ! Nghe ngô hiệu lệnh!”

Kim Lăng quân mã động tác nhất trí giơ lên cao trong tay binh khí.

“Ở!”

“Nổi trống! Làm giả hòa thượng!”

“Thịch thịch thịch thịch ~~!”

Sớm có Đào Cơ, Hứa Chử hai người suất lĩnh hổ vệ quân cùng Đan Dương tinh binh, thẳng đến Trách Dung “Hòa thượng quân” sát đem mà đi.

Hai quân khoảng cách cũng không quá xa, bọn họ động tác nhất trí, động tác nhất trí hướng về đối phương đánh sâu vào mà đi.

Đào Thương ở cách đó không xa, lộ ra vẻ tươi cười.

Ở hắn xem ra, hổ vệ quân cùng Đan Dương tinh binh trải qua hơn năm dạy dỗ, lại nhiều lần kinh đại chiến, đối thủ không phải Tây Lương quân chính là Tịnh Châu quân, lượng Trách Dung dưới trướng hòa thượng quân như thế nào có thể là bọn họ đối thủ?

Hơn nữa thành nam ác chiến chỉ là cướp lấy Hạ Bi bước đầu tiên, chân chính lấy được tính quyết định tác dụng sát chiêu, vẫn là ở Quảng Lăng hiệp trợ Triệu Dục Trần Đăng bọn họ bên kia.

Này cũng chính là Đào Thương vừa rồi cùng Trách Dung ở nơi đó vô nghĩa nguyên nhân, hắn phải cho Trần Đăng, Chu Thái, Từ Vinh bọn họ tranh thủ càng nhiều thời giờ đến chiến trường.

Bất quá, này đó tạm thời là lời phía sau

……

Hổ vệ quân xông vào đội ngũ phía trước nhất!

Bọn họ như cũ là lão chiến thuật, com xốc vác binh lính lấy Hứa Chử vì trung tâm, cầm trong tay phác đao cùng viên thuẫn, như bầy sói giống nhau, lấy thảm nghiền áp phương thức hướng về quân địch đánh sâu vào mà đi.

Cá nhân dũng lực ở trên chiến trường khởi không được tính quyết định tác dụng, nhưng ở hai quân so đấu là lúc, tăng lên sĩ khí, lại có phi thường đại hiệu quả.

Hứa Chử ngày thường tuy rằng phản ứng không mau, nhưng ở trên chiến trường phản ứng năng lực cùng ứng biến năng lực, lại thuộc về người trung nhân tài kiệt xuất.

Hắn xem chuẩn hòa thượng quân đội liệt bạc nhược địa phương, suất lĩnh hổ vệ quân tinh nhuệ, đầu tàu gương mẫu liền xông thẳng đi vào.

Hứa Chử đại đao huy động, giống như sóng khai lãng nứt, như sắt lê chui từ dưới đất lên, không có người là hắn hợp lại đối thủ.

Hắn mặt sau hổ vệ quân sĩ càng là quen thuộc hắn chiến pháp, nhiều phiên chinh chiến đã đạt tới đem tốt phối hợp khăng khít nông nỗi. Hòa thượng quân căn bản là ngăn không được này đàn mãnh hổ thế công.

Hạ Bi thành thu về chiến, chính thức bắt đầu.

------oOo------

Chương 297: thu về Hạ Bi quốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu nói hổ vệ quân là một đám lực lớn thế đột nhiên hổ, kia Đan Dương tinh binh chính là một đám bắt giết con mồi dứt khoát lưu loát lang.

Đi sơn càng khe, như loát bình uyên, nói chính là này đó đáng sợ người miền núi Đan Dương binh.

Nguyên bản chính là sinh hoạt ở trong núi bọn họ, ở thể lực thượng tự nhiên so bình thường binh lính hiếu thắng ra một mảng lớn!

Mà trải qua quỹ đạo trong quân tướng lãnh nghiêm khắc thao luyện cùng thực chiến lúc sau, Đào Thương dưới trướng này đàn Đan Dương binh chúng, này chiến lực càng là lệnh người xem thế là đủ rồi.

Hổ vệ quân ở trên chiến trường tinh thần lãnh tụ là Hứa Chử, nhưng đối với Đan Dương tinh binh tới nói, bọn họ không cần bất luận cái gì tinh thần lãnh tụ.

Bọn họ tinh thần cây trụ, chính là chính hắn.

Dũng mãnh hổ vệ quân cùng vững vàng Đan Dương tinh binh, hai phối hợp dưới, thổi quét hướng về phía Trách Dung 8000 hòa thượng quân.

Kim Lăng quân sĩ tốt thị huyết trình độ cùng qua đi so sánh với rất có bất đồng, trải qua cùng Tịnh Châu quân cùng Tây Lương quân ác chiến, Kim Lăng quân sĩ tốt đã bắt đầu xuất hiện đối chiến trường tàn sát chết lặng cùng lãnh khốc, tính cách của bọn họ trở nên càng ngày càng trầm ổn không kinh, nhưng khung trung thị huyết tế bào, lại theo thời gian từng ngày tăng trưởng.

Bọn họ đao thương cơ hồ ở mỗi một chút chém ra lúc sau đều sẽ thấy huyết, chém vào địch nhân trên người, đều sẽ phát ra “Phụt” thịt đốn tiếng vang, rút ra thời điểm, cũng là sạch sẽ lưu loát, chút nào không ướt át bẩn thỉu, bắn khởi một mảnh sương mù mênh mông huyết vụ.

Nhưng này đó làm người bình thường xem ở trong mắt, cũng đủ buồn nôn cảnh tượng, dừng ở bọn họ trong mắt, lại bắn không dậy nổi một tia gợn sóng.

Này, liền mới là một con có được ẩu đả kinh nghiệm tinh binh hẳn là có biểu hiện.

Đối mặt hổ vệ quân cùng Đan Dương tinh binh mãnh công, Trách Dung 8000 hòa thượng quân ở Tu Di chi gian, liền đã là bị chém giết một tảng lớn, trung quân trận thế, cũng là bắt đầu xuất hiện hỗn loạn cùng buông lỏng dấu hiệu.

Trách Dung binh mã đối mặt thiện chiến túc sát Kim Lăng quân, ở trong bất tri bất giác, trận hình thế nhưng bắt đầu chỉnh thể về phía sau di động.

Ở tác chiến kinh nghiệm phong phú Kim Lăng quân trong mắt, đây là rõ ràng tan tác phía trước dấu hiệu.

Bởi vì Trách Dung quân triệt thoái phía sau, Kim Lăng quân khí thế càng là dâng lên, phía sau thúc giục chiến binh mã tiếng trống như sấm, binh tướng nhóm tiếng người ồn ào, đủ loại kiểu dáng binh khí ở hòa thượng quân trung bắn nổi lên không đếm được huyết vụ, thoáng như ửng đỏ độc hoa, ở không trung nhanh chóng nở rộ suy bại.

Đào Thương phỏng chừng một chút cũng không tồi, bào diệt trừ Hạ Bi thành thành quách chi kiên, chính diện giao thủ, chỉ dựa vào hổ vệ quân cùng Đan Dương tinh binh hai đạo nhân mã, liền đủ ở trong khoảng thời gian ngắn đánh tan Trách Dung bản bộ binh tướng.

Trách Dung trong thành binh mã kỳ thật không ít, nhưng thứ nhất hôm nay là lễ tắm Phật, Trách Dung dưới trướng rất nhiều binh mã đều tại hạ bi các nơi tứ tán giữ gìn đại tiết trật tự, nhất thời nửa khắc hội tụ không đồng đều.

Thứ hai, Trách Dung chiếm cứ Hạ Bi quận mấy năm nay, thực sự là đem đứng đắn sự cấp chậm trễ.

Hắn đem từ Đào Khiêm nơi đó bắt cóc tới thuế má, cơ hồ đều hoa ở thành lập chùa miếu, Phật tháp, quảng chiêu tăng lữ này đó tôn giáo công việc thượng.

Mà xuống bi thành quân sự võ trang cùng bộ đội thao luyện, Trách Dung cơ bản ở vào đình trệ trạng thái.

Nhà người khác binh lính mỗi ngày đều ở nắm chặt thời gian huấn luyện, Trách Dung binh lính còn lại là mỗi ngày tu thân dưỡng tính.

Toàn bộ bộ đội đều trầm xâm ở Phật học hải dương trung, bọn lính mỗi ngày mỗi đêm nghe được đều là hóa giải lệ khí Phật học tri thức.

Tôn giáo giảng đạo là nhất có thể ảnh hưởng nhân loại tâm tính, thử nghĩ một đám bản chức là ở trên chiến trường chém giết sĩ tốt, không huấn luyện tâm huyết, ngược lại là ngày ngày nghiên cứu Phật lý…… Trời tối một nhắm mắt đều là trong đầu đều là Phật Tổ giọng nói và dáng điệu nụ cười.

Bọn họ trong xương cốt sát tính cùng chiến ý còn có thể dư lại nhiều ít?

Bọn họ đều là người thường, không phải Pháp Hải, càng không phải Đấu Chiến Thắng Phật…… Cho dù cạo đầu trọc, cũng không thể vừa lên chiến trường liền có thể đánh yêu quái.

Phật gia quân đội đối mặt ba năm tới nhiều lần kinh sóng to Kim Lăng quân, thắng bại liền có thể tưởng mà biết.

Những cái đó đỉnh đầu trọc binh tướng môn, ở Hứa Chử cùng Đào Cơ luân phiên chỉ huy cùng công sát dưới, liền mười lăm phút thời gian đều không có đỉnh đến, liền đã hiện ra mọi nơi chạy tán loạn chi thế.

Mà Hứa Chử bản nhân càng là đầu tàu gương mẫu, liên trảm mười mấy tên đầu trọc!

“Đại sư! Đào quân thế đại, không dễ để địch, ta chờ vẫn là tạm thời lui lại, đóng cửa cửa thành vì thượng!” Trách Dung quân giáo úy chạy vội tới hắn bên người, khuyên Trách Dung tốc tốc trở về thành.

Trách Dung nhiều năm không trải qua chiến trận, nơi nào sẽ tưởng được đến Kim Lăng quân cư nhiên như vậy thiện chiến dũng mãnh, kinh hoảng thất thố dưới, chỉ phải y theo kia giáo úy gián ngôn xử lý.

Này lão hòa thượng trong lòng tuy rằng không cam lòng, nhưng hắn giờ phút này cũng đã nhìn ra, hổ vệ quân sĩ tốt dũng mãnh vô cùng, Đan Dương binh càng là thiên hạ tinh nhuệ, không dưới bi thành quách vì cái chắn, chính mình dưới trướng các tướng sĩ chỉ có bị giết phân.

”Minh kim! Toàn quân tạm thời lui lại! Khẩn thủ Hạ Bi thành quách! Vương hộ pháp, nhữ suất bản bộ binh mã cản phía sau, ngăn cản Kim Lăng quân theo chúng ta đánh vào thành trì, Phật gia chỉ huy toàn quân vào thành, chớ đến có thất!!”

Theo Trách Dung ra mệnh lệnh đạt, hòa thượng quân bắt đầu từng người phân công, từ vương hộ pháp trước bộ khó khăn lắm ngăn cản trụ Hứa Chử cùng Đào Cơ bộ đội, Trách Dung chính mình còn lại là chỉ huy chủ lực binh tướng vào thành.

Nhưng vấn đề là, Hạ Bi bên trong thành, cũng đã là không an toàn!

Trần Đăng cùng Từ Vinh, Chu Thái đám người, ở Quảng Lăng trợ giúp Triệu Dục diệt trừ Trách Dung nanh vuốt lúc sau, ngay sau đó thay đổi quân tiên phong, hoả tốc chạy tới Trách Dung nơi Hạ Bi thành.

Bọn họ đã sớm cùng Đào Thương ước định thời gian, cơ hồ là ở cùng thời gian, đối Hạ Bi thành phát động tiến công.

Trách Dung chủ lực binh mã bị Đào Thương kiềm chế ở cửa nam, mà Trần Đăng đám người còn lại là từ cửa đông sát đem mà nhập.

Cơ hồ không có đụng tới cái gì giống dạng phòng thủ, Từ Vinh cùng Chu Thái hai lộ binh mã, liền sát nhập Hạ Bi nội thành, cũng chiếm cứ trong thành phủ nha cùng kho vũ khí.

Trần Đăng đánh mã đi vào phủ nha trước, co chặt hai hàng lông mày hướng nam thành phương hướng nhìn qua đi, tiếp theo phân phó Từ Vinh cùng Chu Thái nói: “Trần mỗ tiên tiến phủ nha, sửa sang lại một chút phủ nha nội hộ tịch cùng quận huyện sổ kê khai, dùng để chiến hậu an dân chi dùng, nhị vị tướng quân hưu từ lao khổ, lãnh binh hướng cửa nam, cùng phủ quân tiền hậu giáp kích Trách Dung, lấy cầu toàn thắng.”

Từ Vinh cùng Chu Thái đồng thời chắp tay, ngay sau đó dẫn binh cáo từ rời đi.

Hướng nam thành trên đường, Từ Vinh cũng không sốt ruột, mà là làm Chu Thái lãnh dưới trướng bản bộ binh mã vì tiên phong, chính mình ở hắn phía sau tiếp ứng.

Chu Thái mới đầu không phải thực minh bạch Từ Vinh là có ý tứ gì, theo sau mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Hảo rộng lớn lòng dạ a!

Chu Thái từ khi vào Kim Lăng quân sau, trừ bỏ lúc trước cùng Cam Ninh cùng nhau đại phá Viên Thuật ở ngoài, từ nay về sau liền vẫn luôn không có gì quá cao thành tựu.

Hôm nay chi chiến, đã là nắm chắc thắng lợi, Từ Vinh đây là cố ý làm công, thành toàn chính mình.

Nghĩ vậy, Chu Thái trong lòng đối Từ Vinh, không khỏi nổi lên vài phần tôn kính cùng cảm kích chi tình.

……

Mà giờ này khắc này, Hạ Bi ngoài thành, hòa thượng quân trận thế đã hỗn độn.

Trách Dung muốn đem binh mã thu về đến bên trong thành, chính là hắn tưởng thiên chân, Hứa Chử cùng Đào Cơ căn bản không có cho hắn cơ hội.

Bởi vì Tắm Phật hội quan hệ, bên trong thành ngoài thành vốn dĩ chính là một mảnh tròn trịa, Trách Dung binh mã nếu là có thể kiên trì chống đỡ Kim Lăng quân nhưng thật ra còn hảo, chính là một khi nhanh chóng lui lại, kia toàn bộ thành nam cầu treo trong ngoài, căn bản là không có khoảng cách thời gian làm cầu treo thu hồi tới.

Hòa thượng trong quân vương hộ pháp, chỉ huy binh tướng thủ đoạn lơ lỏng bình thường, như thế nào có thể ngăn trở thiện chiến Hứa Chử cùng trầm ổn Đào Cơ?

Bọn họ hai người chia làm hai lộ, Đào Cơ lãnh Đan Dương tinh binh vây khốn cũng tiêu diệt sát vương hộ pháp, mà Hứa Chử còn lại là phá tan hắn quân trận, đi trước cầu treo chỗ, bá trụ cầu treo cùng Trách Dung trung quân chém giết, không cho cầu treo có thời gian bị thu hồi tới.

Cầu treo dưới, máu chảy thành sông, đám người tranh chấp, lui tới dẫm đạp bôn đạp, kêu rên vô số.

Trách Dung thấy thế tức khắc khẩn trương, uu k a n shu cầu treo thu không nổi tới, kia cái này bi thành chẳng phải là bảo hộ không được?

Sau đó tin dữ lại là một cái tiếp theo một cái.

Bên trong thành bại binh người bệnh chạy tới thành nam, hướng Trách Dung bẩm báo, thành đông phương hướng vừa mới chợt xuất hiện một con binh mã, giờ phút này đã sát nhập Hạ Bi, Hạ Bi phủ nha, kho vũ khí. Tiền kho, kho lúa toàn vì đối phương sở chiếm cứ, bên trong thành quân địch binh chia làm hai đường, một đường ở trong thành khắp nơi bình loạn, một khác lộ chính bôn cửa nam mới đem xung phong liều chết mà đến.

Trách Dung nghe xong lời này trực tiếp hôn mê qua đi.

Hắn tả hữu hộ vệ tiểu hòa thượng nhóm tức khắc khẩn trương, vội vàng đem hắn vây quanh, lại là ấn huyệt nhân trung, lại là trừu đại tát tai, thật vất vả mới đưa hôn mê Trách Dung đánh thức.

Trách Dung tỉnh chuyện thứ nhất, đó là lão lệ tung hoành.

“Ô hô ai tai! Phật Tổ vì sao không hữu ta gia?”

Hắn thủ hạ tiểu hòa thượng hoảng loạn nói: “Đại sư, đào quân giờ phút này tiền hậu giáp kích, Hạ Bi thành đánh mất sắp tới, việc cấp bách, là chạy ra nơi đây, đi trước mặt khác huyện thành, thu nạp binh mã, lại đến báo thù!”

------oOo------

Chương 298: tổng đốc 4 quận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trách Dung thủ hạ nói tuy rằng thực rớt sĩ khí, nhưng đối Trách Dung tới giảng, giờ này khắc này, hắn binh mã đã không có gì sĩ khí nhưng nói.

Các bộ hạ nói đúng, chậm trễ chi cấp, chính là đến chạy!

Trách Dung bị các thủ hạ nâng đỡ lên ngựa, ở một chúng thân vệ dưới sự bảo vệ, mơ màng hồ đồ bôn Hạ Bi thành phía tây thoát đi mà đi.

Đến nỗi ở thành nam những cái đó bản bộ binh mã sinh tử, Trách Dung hiện tại đã hoàn toàn cố kỵ không thượng.

Trong lúc nguy nan thời tiết, chuyện gì có thể so sánh chính mình tánh mạng càng quan trọng?

……

Trách Dung hoảng không chọn lộ bôn thành tây chạy trốn, dọc theo đường đi, ánh vào mi mắt chính là Hạ Bi thành bởi vì hỗn chiến mà bày biện ra kia một mảnh làm hắn tan nát cõi lòng cảnh tượng.

Không lâu trước đây, nơi này vẫn là ở cử hành long trọng Tắm Phật hội, giống như tiểu Tây Thiên giống nhau an tĩnh tường hòa.

Nhưng giờ này khắc này, bên trong thành ngoài thành, hòa thượng ni cô khắp nơi chạy, bá tánh sa di khắp nơi liệu.

Thổ đài, cái giá, pháp khí, đồ ăn bị làm vẻ mặt hỗn độn, bên trong thành khắp nơi đều có cặn, phóng nhãn nhìn lại toàn là gà bay chó sủa chi cảnh.

Hảo hảo một hồi Tắm Phật hội, lại bởi vì Kim Lăng quân chợt đến, mà biến thành một hồi hai quân chém giết địa ngục yến hội.

Trách Dung hai tròng mắt rơi lệ, giơ thẳng lên trời thở dài: “Họ Đào làm bậy quá sâu a! Trận này nhân quả, Phật gia sớm muộn gì cùng ngươi tính rõ ràng!”

Trách Dung ở vài tên đầu trọc thị vệ dưới sự bảo vệ, chính hoảng sợ chạy tán loạn chi gian, thình lình nghe phía trước một trận ngựa tư minh tiếng vang lên, cát bụi cũng là theo thanh âm vang lên.

Lướt qua hỗn loạn đám người, Trách Dung thấy một người dáng người cường tráng, đầy mặt ngạnh cần đại hán suất binh ngăn cản hắn đường đi.

Kia đại hán nhất cử trong tay trường đao, thần uy hiển hách hướng về phía Trách Dung một chúng khiển trách nói: “Các ngươi giữa cái nào là phản tặc Trách Dung?”

Trách Dung nghe vậy không khỏi giận tím mặt —— cái nào không có gia giáo nói như vậy?

“Cái gì phản tặc! Ta là Phật gia!”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Chu Thái chờ một chúng đã là giống như sói đói giống nhau bôn hắn phác sát mà thượng.

Chu Thái lập công sốt ruột, cũng bất chấp ngăn ở hắn cùng Trách Dung trung gian những cái đó lui tới chạy vội người rốt cuộc có phải hay không vô tội bá tánh, tóm lại này thủy tặc đầu lĩnh là gặp người liền chém, chắn người khác chết.

Mà hắn bên người thân vệ quân ra tay cũng là không lưu tình chút nào.

Trách Dung dưới trướng giáo úy cùng sĩ tốt vốn là không có gì sĩ khí, chiến ý nghiêm trọng không đủ, Tu Di chi gian, liền bị Chu Thái một chúng như xua tan chó hoang giống nhau giết tứ tán bôn đào.

Tự cầu mạng sống dưới, hòa thượng trong quân lại là không ai lại đi cố kỵ một chút bọn họ Phật gia sinh tử luân hồi tình huống.

Chu Thái bản nhân phóng ngựa chạy như điên, vẻ mặt âm ngoan ý cười hướng về phía Trách Dung chạy như bay mà đến, trong tay hắn đại đao dưới ánh mặt trời có vẻ hết sức sáng như tuyết, hàn khí dày đặc.

Trách Dung trong nháy mắt, phảng phất tọa hóa ngộ đạo!

Hắn chấp tay hành lễ, khóe miệng treo lên một tia cười khổ, bất đắc dĩ thật dài thở dài một tiếng:

“Vô lượng thọ Phật, ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục…… Con mẹ nó.”

Giọng nói lạc khi, Chu Thái đã bôn đến Trách Dung trước ngựa, trong tay chiến đao dùng sức xuống phía dưới vung lên.

Khoảnh khắc phương hoa —— liền thấy Trách Dung kia viên lại viên lại lượng cực đại đầu trọc, từ cái gáy thượng rớt xuống dưới, ‘’ ục ục ‘’ lăn ở trên mặt đất.

Máu tươi ở không trung hình thành một mảnh huyết mạc.

Lần này, hắn cũng coi như là hoàn toàn thượng Tây Thiên.

Từ Châu nam bộ tam quận, đến tận đây bình định.

……

……

Từ Châu, Bành Thành.

Thu được Đào Thương báo tiệp thư từ Đào Khiêm, một đôi tay ở trong bất tri bất giác, thế nhưng là có chút hơi hơi phát run.

Cái loại này run rẩy là lão nhân chính mình khắc chế không được —— bởi vì quá mức kích động.

Đã bao nhiêu năm, Trách Dung cùng Tang Bá này một nam một bắc hai đại tai họa, ở Từ Châu bên trong giống như hai thanh sắc bén đại rìu treo không giống nhau, tùy thời đều có thể rớt ở chính mình cái gáy thượng, làm Đào Khiêm ăn không biết ngon, đêm không thể ngủ.

Nhưng chính là ở không đến mấy tháng thời gian, này hai cái nhiều năm qua trát ở Đào Khiêm trong lòng mới vừa thứ, đã bị Đào Thương ở giơ tay nhấc chân chi gian nhổ một cây —— cũng đem nhiều năm qua, vẫn luôn chưa từng hướng Từ Châu cung phụng thu nhập từ thuế Hạ Bi quốc cùng Quảng Lăng quận hết thảy thế chính mình thu về lại đây.

Hơn nữa căn cứ Đào Thương tin thượng trần thuật, Ngô Quận thái thú Thịnh Hiến, cũng bởi vì thân thể nguyên nhân, chuẩn bị tự nhận lỗi về hưu, trở về quê cũ.

Ngô Quận thái thú chức vị treo không, tạm thời từ Đào Thương thay quản lý.

Trống rỗng chi gian nhiều ra ba cái quận trở thành Đào gia phía sau thuế ruộng thuế má cung ứng mà!

Trung vé số cũng bất quá như thế mà thôi.

Phải biết rằng, nhiều năm như vậy, Đào Khiêm chính mình cơ nghiệp, cũng chính là ba cái quận mà thôi.

Đào Thương lập tức, lại cho hắn dâng lên ba cái.

Hạnh phúc tới quá mức với đột nhiên, Đào Khiêm cảm giác chính mình muốn nổ mạnh.

Chạm vào nổ vang cái loại này!

Cảm giác này, quá thoải mái!

Đào Khiêm ngồi ở thượng đầu chi vị, bưng giản độc lo chính mình cười ngây ngô.

Phụ trách cấp Đào Khiêm đưa tin tức Bùi Quang, xem lão nhân bộ dáng, nhiều ít có điểm sợ hãi.

Đào lão gia tử như thế nào vẫn luôn ngây ngô cười không nói lời nào đâu? Xem hắn như vậy, nước miếng giống như đều phải chảy ra!

Nên không phải hưng phấn quá độ, xuất hiện ảo giác, ma chướng đi?

Này bệnh nhưng không hảo trị a, Trương Trọng Cảnh cũng chưa chiêu!

“Sứ quân, sứ quân?” Bùi Quang thấp giọng kêu gọi.

Đào Khiêm ở vô tận mơ màng trung bị Bùi Quang kêu gọi thanh kêu hoàn hồn.

Hồn phách nháy mắt trở về vị trí cũ.

“Ngươi như thế nào còn tại đây? Ngươi không đi sao?” Đào Khiêm nghi hoặc nhìn Bùi Quang, xuất khẩu dò hỏi.

Bùi Quang trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, ta vẫn luôn cũng không nhúc nhích địa phương a.

“Ha hả, cái kia……” Bùi Quang bất đắc dĩ đối với Đào Khiêm chắp tay: “Ngài còn chưa nói, khi nào phái tri kỷ người, đi trước Hạ Bi quốc cùng Ngô Quận tiền nhiệm đâu?”

Đào Khiêm nghe vậy dùng sức vỗ vỗ chính mình đầu.

Chỉ lo cao hứng, chính sự không làm!

Đào Thương lần này phái Bùi Quang tới, thứ nhất là hướng Đào Khiêm hội báo thu phục tam quận hỉ sự, thứ hai là thỉnh Đào Khiêm

định đoạt có thể đảm nhiệm Ngô Quận thái thú cùng Hạ Bi quốc tương quan trọng người được chọn.

Dù sao cũng là hai cái quận lớn, nhân sự nhâm mệnh còn cần từ Đào Khiêm trong tay đi lưu trình mới được, này đã là một loại tôn kính, cũng là một loại chế độ.

Đào Khiêm vuốt trắng bóng chòm râu, trầm ngâm một lát, cuối cùng lại là thở dài khẩu khí.

Bành Thành những người này, chính mình thực sự là tin không.

Đào Khiêm đối với Bùi Quang nói: “Ngươi trở về nói cho Tử Độ, Hạ Bi quốc quốc tương cùng Ngô Quận quận thủ ứng dụng người nào, liền từ hắn tới định đoạt đi, đến nỗi Quảng Lăng quận Triệu Dục, lão phu quay đầu lại cũng sẽ cho hắn viết một phong thư từ, làm hắn từ nay về sau, nghe theo Tử Độ an bài điều khiển —— Hạ Bi quốc, Quảng Lăng quận, Đan Dương quận, Ngô Quận…… Từ đây lúc sau, nam bộ bốn quận, đều có hắn Đào Tử Độ thế lão phu một tay tổng đốc, nói cho Tử Độ, đừng làm lão phu thất vọng.”

Nghe xong Đào Khiêm nói, Bùi Quang cho dù chỉ là một cái hổ vệ quân hộ vệ, cũng không khỏi dọa âm thầm tạp lưỡi.

Đào Khiêm lão gia tử là thật bỏ vốn gốc a!

Trong tay hắn trước mắt cũng liền chưởng quản Bành Thành quốc, Đông Hải quận, Phái Quốc tam quận nơi, lại là đem nam bộ bốn quận tất cả đều làm Đào Thương thay tổng đốc!?

Nói như thế tới, lão nhân đây là đem chính mình hậu phương lớn toàn bộ đều giao cho Đào Thương xử lý a.

Này đến là cỡ nào tín nhiệm cùng khí phách!

Nghĩ vậy, Bùi Quang trong lòng đối Đào Khiêm không khỏi dâng lên vài phần tôn trọng.

Đào sứ quân nhìn tuổi đại, ngày thường nói chuyện làm việc chậm rì rì một người, nhưng thời khắc mấu chốt, một khi là làm ra quyết định, hắn lão nhân gia biểu hiện vẫn là rất có quyết đoán cùng anh hùng khí khái!

Cái gì là thân cha, nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi!

Nhìn xem nhân gia đào sứ quân, nhiều khí phách!

Bùi Quang trong lòng nghiêm nghị khởi kính, vừa muốn ứng thừa, lại nghe Đào Khiêm lại mở miệng bổ sung một câu.

“Nói cho Tử Độ, bốn quận nơi, mỗi tháng mỗi quý đúng hạn cấp lão phu giao nộp thuế má thuế ruộng, dám thiếu một cái tử, lão phu liền xuất binh san bằng hắn Kim Lăng thành!”

Bùi Quang: “……”

Xem ra vị này lão gia tử, cũng không phải phi thường có quyết đoán.

Cùng nhà mình vị kia chủ tử giống nhau, vẫn là lòng dạ hẹp hòi chiếm đại đa số.

Ngẫm lại Đào Thương kia phó chết đức hạnh, Bùi Quang trong lòng chợt minh bạch ngọn nguồn.

Đây là tùy căn a.

Bùi Quang lĩnh mệnh bái biệt rời đi, đi đến thứ sử phủ trước cửa khi, lại thấy hai gã trung niên tướng lãnh bộ dáng trang điểm người, tiến đến thứ sử phủ bái kiến Đào Khiêm.

Kia hai gã tướng lãnh vừa thấy chính là người xứ khác, tuyệt phi Từ Châu bản thổ nhân sĩ.

Bùi Quang không biết vì sao, nhìn kia hai người làm như cảm giác quen mắt, nhưng hắn nhất thời nửa khắc có điểm nghĩ không ra ở địa phương nào gặp qua hai vị này.

Bất quá trước mắt vẫn là trong tay chính sự quan trọng, Bùi Quang không công phu đi suy nghĩ kia hai người là cái gì lai lịch, vì thế liền vội vàng rời đi.

Mà kia hai gã tướng lãnh ở được đến Đào Khiêm triệu kiến sau, liền cùng nhau tùy tôi tớ tiến vào thứ sử bên trong phủ chính sảnh.

Thấy Đào Khiêm, hai người cùng thi lễ, cung kính nói.

“Bào Trung (Bào Thao), gặp qua đào sứ quân.”

------oOo------

Chương 299: tiếp tào tung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bào Trung cùng Bào Thao đi vào Bành Thành thứ sử phủ bái kiến Đào Khiêm.

Bào Tín tuy rằng đã chết, nhưng hắn năm đó rốt cuộc chính là trung thần lương tướng, thả cùng Đào Thương tương giao tâm đầu ý hợp, về công về tư, Đào Khiêm đều sẽ không bạc đãi hắn bọn đệ đệ.

Đào Khiêm cười ha hả duỗi tay ý bảo hai người không cần giữ lễ tiết, sau đó thỉnh hai người ngồi xuống.

“Nhị vị tướng quân đại thật xa từ Duyện Châu tới rồi, thực sự là vất vả thực…… Ai, bào duẫn thành thân tang với Thanh Châu giặc Khăn Vàng tay, lão phu nghe chi, trong lòng bi thương vô độ, đáng tiếc thân kiêm triều đình chức vị quan trọng, không thể thân hướng Duyện Châu phúng, thực sự là cuộc đời này di hận việc.”

Bào Trung thấy Đào Khiêm như thế cảm khái, thở dài nói: “Đào sứ quân không cần như thế, gia huynh tuy đi, nhưng Duyện Châu hiện tại có Mạnh Đức công thống trị, càng hơn vãng tích, Mạnh Đức công hiện giờ tiễu trừ Duyện Châu cảnh nội chư tặc, lệnh sáu quận an khang, bá tánh an bình, gia huynh dưới suối vàng có biết, nói vậy cũng là sẽ nhắm mắt.”

Đào Khiêm nghe xong Bào Trung nói, cũng là thổn thức không thôi.

“Nhị vị tướng quân, từ khi duẫn thành sau khi đi, các ngươi ở Mạnh Đức dưới trướng, còn đắc ý không?”

Bào Trung cùng Bào Thao lẫn nhau nhìn xem, trong lòng âm thầm cười khổ.

Bào Tín năm đó Duyện Châu cảnh nội, danh vọng tố, này dưới trướng binh mã càng là kinh nghiệm sa trường, cực kỳ thiện chiến, bị dự vì Duyện Châu cảnh nội đệ nhất cường binh.

Bào Tín cùng Lưu Đại lần lượt chết vào Thanh Châu khăn vàng tay sau, Tào Tháo ở Viên Thiệu duy trì hạ, trở thành Duyện Châu chi chủ, cũng tiếp chưởng Lưu Đại cùng Bào Tín ngày xưa binh tướng, một lần nữa an bài biên chế cũng tiến hành điều chỉnh, đem Duyện Châu ngày cũ chi binh phân chia tới rồi này dưới trướng Tào Nhân, Hạ Hầu Đôn chờ tông tộc tướng lãnh trướng hạ.

Đến nỗi Bào Trung cùng Bào Thao người như vậy, ngày xưa ở tế bắc trong quân cũng coi như tố có uy vọng, Tào Tháo tự nhiên không dám thiện dùng.

Bọn họ ở Tào Tháo dưới trướng, bổng lộc cùng đãi ngộ tự nhiên là có, có thể nói là muốn ăn có ăn muốn uống có uống.

Nhưng trên danh nghĩa, hai người cũng bất quá chính là hữu danh vô thực giáo úy mà thôi, thủ hạ vô binh không có quyền, nhiều nhất cũng chính là bị phái ra làm điểm vụn vặt sống, chạy chạy chân linh tinh.

Cũng không phải Tào Tháo lòng dạ hẹp hòi, đổi thành ai đều đến như vậy.

Này thuộc về là một loại chính trị phòng bị, bất đắc dĩ mà làm chi, rốt cuộc Tào Tháo cái này Duyện Châu thứ sử, có điểm thuộc về đâm đại vận chạm vào tới tính chất —— khoe khoang quá lợi hại, dễ dàng ném.

Bào Trung cùng Bào Thao làm như không nghĩ ở cái này sự tình thượng nói chuyện, bọn họ cùng Đào Khiêm nói lên chính sự.

Lại thấy Bào Trung từ trong tay áo lấy ra một phần giản độc, giao cho Đào Khiêm bên người người hầu, nói: “Đào sứ quân, đây là nhà ta Tào tướng quân viết cho ngài thư từ, thỉnh cầu một duyệt.”

Đào Khiêm tiếp nhận lúc sau, đem giản độc mở ra, cẩn thận xem giữa nội dung.

Không bao lâu, lại thấy Đào Khiêm buông giản độc, nói: “Mạnh Đức công đây là muốn đem lão phụ cự cao công từ Lang Gia quận nhận được Duyện Châu đi?”

Bào Trung gật đầu nói: “Không tồi, đúng là như thế! Tào lão thái công năm đó nhân Nhữ Nam cát pha khăn vàng chi loạn, lầm bị bãi quan, Đổng Trác chi loạn khi, lại huề thiếu tử đi trước Lang Gia quận tránh họa, hiện giờ Duyện Châu mọi việc đại định, nhà ta Tào tướng quân tưởng tiếp lão gia tử hồi Bộc Dương an cư lạc nghiệp, chỉ là Lang Gia quốc chính là về đào sứ quân quản hạt, vì vậy, ta hai người cố ý trước tới Bành Thành hướng đào sứ quân thông báo một tiếng.”

Đào Khiêm trong đầu, chợt nhớ tới lúc trước Đào Thương từng viết thư báo cho chính mình: Một khi Tào Tháo muốn tiếp lão phu về quê, Từ Châu cùng việc này nhất định phải ly càng xa càng tốt, ngàn vạn không thể sờ chạm.

Đại phiền toái trốn càng xa càng tốt!

Tuy rằng không biết Đào Thương ý muốn như thế nào, nhưng Đào Khiêm ở trong lòng vẫn là cẩn thận báo cho chính mình, phải tin tưởng chính mình nhi tử nói, rốt cuộc Đào Thương là sẽ không hại hắn.

“Nhị vị lần này tới đón tào lão thái công, thực sự là vất vả khẩn, tào lão thái công từ Lang Gia quốc dời hồi Duyện Châu, này lộ dẫn lão phu tự nhiên sẽ khai, chỉ là Lang Gia quốc trên danh nghĩa tuy là lão phu quản hạt, nhưng kỳ thật lại là ở Tang Bá trong lòng bàn tay, nhị vị nếu là tưởng tiếp lão thái công trở về, tìm lão phu kia giống như là tìm lầm người.” Đào Khiêm cười ha hả giải thích nói.

Bào Trung cùng Bào Thao thấy thế không khỏi một kỳ.

Loại này cùng Tào Tháo kết giao kỳ hảo sự, Đào Khiêm cư nhiên không có bất luận cái gì tỏ vẻ, ngược lại là có điểm muốn né tránh mặc kệ ý tứ?

Thực sự là làm người cảm thấy kỳ quái.

Bất quá nhân gia lão đào nếu không nghĩ đi theo hạt trộn lẫn, kia bào gia hai tiểu đệ, tự nhiên cũng sẽ không quá mức bức bách.

Rốt cuộc, ai đều có một đống sự tình muốn làm, nào có công phu từng ngày đi hống người khác cha chơi.

“Một khi đã như vậy, liền lao thỉnh đào sứ quân vì ta hai người khai ra lộ dẫn, quay đầu lại chúng ta lại đi Khai Dương tìm Tang Bá đó là.”

Chuyện này, Đào Khiêm tự nhiên sẽ đáp ứng.

Hắn viết một cái bút ký, làm thủ hạ người đi Từ Châu dân tào bên kia, cấp Tào thị tông tộc đoàn người khai ra lộ dẫn giao phó với nhị bào.

Ở mở đường dẫn trong khoảng thời gian này, Đào Khiêm lại bắt đầu cùng Bào Trung cùng Bào Thao nói chuyện phiếm thiên.

“Cứ nghe Mạnh Đức tiếp quản Duyện Châu lúc sau, bốn phía phân công Tào thị tông tộc cùng Hạ Hầu thị tông tộc làm tướng, trợ này trị quân, lần này tiếp lão thái công nhập Duyện Châu cảnh như vậy đại sự, vì sao lại ủy nhiệm nhị vị tướng quân tiến đến, ngược lại là không có phái tông tộc thân tín đâu?”

Bào Thao ha hả cười, nói: “Vốn dĩ sao, phái người nghênh đón lão thái công hồi Duyện Châu, chủ công là tính toán làm Tào Thuần tới làm, không nghĩ phía tây bên kia đột nhiên có đại sự xảy ra, chủ công cùng Hạ Hầu thị còn có Tào thị tông tộc binh tướng nhóm, khuynh Duyện Châu chi binh hướng tây mà đi, lão thái công này mặt sự, tông tộc nội không người nhưng phái…… Không có biện pháp, cũng chỉ có thể phái chúng ta hai cái người rảnh rỗi tới.”

Một phen nói ra tới lúc sau, chỉ đem Đào Khiêm làm cho không thể hiểu được.

Khuynh binh hướng tây?

Đây là có chuyện gì?!

Chẳng lẽ này trong đó sở chỉ, vẫn là Trường An không thành?

……

……

Trường An thành, Vị Ương Cung chính điện trong vòng.

Thiên tử Lưu Hiệp đã mười ba tuổi, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng hắn non nớt trên mặt lại luôn là treo một bức hờ hững cùng tang thương biểu tình, phụ trợ ra chính là cùng hắn cái này hoa nhi giống nhau tuổi tác không giống nhau thành thục.

Tuổi nhỏ trưởng thành sớm đại bộ phận nguyên nhân, tắc tất nhiên là đã trải qua thường nhân sở không thể trải qua thống khổ.

Lưu Hiệp sở đối mặt long dưới bậc phương, một cái tuổi chừng năm mươi tuổi choai choai lão nhân yên lặng nhiên đứng ở đại điện ở giữa, thân hình thon gầy nhưng lại dị thường kiên nghị, đơn bạc thân ảnh ở trống trải đại điện trung tuy rằng có vẻ lẻ loi, nhưng lại không biết vì sao, tổng làm người có một loại không dám coi thường chiêm ngưỡng cảm giác.

Lưu Hiệp lẳng lặng nhìn hắn, đột nhiên mở miệng rũ tuân.

Hắn ngữ điệu tuy rằng thành thục, nhưng tiếng nói lại vẫn là pha hiện non nớt.

“Giả đại phu……”

Phía dưới người trầm tĩnh mở miệng trả lời: “Bệ hạ, thần vô đức vô năng, lại tố vô danh vọng, không dám cư quang lộc đại phu chi vị.”

Lưu Hiệp chớp chớp mắt, an ủi nói: “Giả khanh, này cũng phi trẫm chi bổn ý, chính là Lý xe kỵ hướng trẫm tiến cử……”

“Kia thần quay đầu lại cùng Lý xe kỵ nói nói đó là, này quang lộc đại phu thần không đảm đương nổi, bệ hạ không cần lo lắng, như cũ hô lão phu giả khanh liền có thể.” Giả Hủ âm điệu như cũ là không nhanh không chậm, bình thản mà hờ hững.

Đại điện trung xấu hổ yên tĩnh một hồi lâu.

“Ai!”

Thình lình nghe Lưu Hiệp lại lần nữa thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Trường An ngoài thành chiến sự, hiện tại như thế nào?”

Giả Hủ cúi đầu, lấy người khác không thể coi chi tốc độ bay nhanh bĩu môi, chậm rì rì nói: “Lý Giác dẫn dắt Tây Lương chư tướng cùng Lữ Bố giao chiến mấy lần, vốn là ổn chiếm thượng phong, tiếc rằng lúc trước bỏ chạy Mã Đằng cùng Hàn Toại lại lãnh binh tiến đến công kích sau đó, lệnh Lý Giác chờ Tây Lương binh đại bại, mã Hàn hai người dục lại mưu Trường An, không nghĩ Lữ Bố lại thừa cơ tập kích quấy rối Mã Đằng cùng Hàn Toại phía sau lương nói, tam gia cho nhau kiềm chế, các có thắng bại, tình hình chiến đấu…… Phi ‘ thảm ’ chi nhất tự mà không thể hình dung.”

Thiên tử Lưu Hiệp nghe xong, tuy rằng chưa nói cái gì, nhưng trong lòng lại là cảm giác sâu sắc khuây khoả.

Cắn! Dùng sức cắn!

Tây Lương cẩu! Tịnh Châu cẩu! Khương cẩu! Hết thảy đều cắn chết mới hảo đâu!

“Giả khanh, kia theo ý kiến của ngươi, trận này chiến sự cuối cùng sẽ là cái cái dạng gì kết cục?”

Giả Hủ bình đạm trả lời: “Tam phương hiện tại tuy rằng là cho nhau kiềm chế chi cục, nhưng Mã Đằng cùng Hàn Toại thiếu lương, bởi

vậy không thể lâu dài, mà Lữ Bố dưới trướng binh lực không bằng Lý Giác, cũng là không có gì căn cơ, sớm muộn gì tất thất, nếu là lão phu không nhúng tay nói, cuối cùng thắng lợi người, chỉ sợ chung quy vẫn là Lý Giác mà thôi.”

Lưu Hiệp vừa nghe Giả Hủ nói như vậy, tức khắc nóng nảy.

“Giả khanh, ngươi lúc trước cùng trẫm cũng không phải là nói như vậy a! Ngươi không phải nói, Lý Giác Quách Tị, Lữ Bố, Mã Đằng Hàn Toại, bọn họ tam gia cuối cùng tất nhiên là tam bại đều thương sao? Như thế nào chuyện tới hiện giờ, lại biến thành Lý Giác thắng? Này không thể được! Ngươi mau nghĩ cách, làm cho bọn họ tam gia đều thua!”

Mười ba tuổi hài tử, nói ra nói rốt cuộc vẫn là có điểm thiên chân, tam gia đều thua, ai thắng?

Giả Hủ hướng về phía thiên tử một thi lễ, ôn hòa nói: “Bệ hạ, lão phu vừa mới là nói, nếu là lão phu không nhúng tay, tắc tất nhiên là Lý Giác thắng…… Nếu bệ hạ muốn cho tam gia đều thua, lại cũng không thể, này đệ tứ gia không phải chính hướng Trường An trên đường sao, rốt cuộc tĩnh tâm chờ đợi đó là.”

------oOo------

Chương 300: duy mới là cử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Hiệp nghe vậy trong lúc nhất thời không phản ứng lại đây, nhưng theo sau tỉnh ngộ.

“Giả khanh, vậy ngươi nhưng thật ra nhúng tay a! Chạy nhanh nhúng tay a! Đừng phóng bọn họ!” Lưu Hiệp rốt cuộc tuổi còn quá tiểu, giờ phút này trong giọng nói nhiều ít nhiều một ít cấp khó dằn nổi.

Ngươi mẹ nó nhưng thật ra nhúng tay a! Quang tại đây cùng trẫm khoác lác tính sao lại thế này?

Giả Hủ không chút hoang mang, đạm nhiên nói: “Bệ hạ trước một đoạn thời gian, chính là dựa theo lão phu yêu cầu, cấp Viên Thiệu cùng Tào Tháo phát cần vương chiếu thư sao?”

Lưu Hiệp vội vàng gật đầu, nói: “Đã phát! Đã phát! Viên Thiệu cùng Tào Tháo ta đều đã phát, trẫm ngôn Trường An chiến loạn, xã tắc treo ngược, làm cho bọn họ xuất binh hoả tốc cứu giá, chính là đến bây giờ còn không có chờ đến một người hồi âm……”

Giả Hủ loát theo chòm râu, suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Bệ hạ yên tâm đi, Viên Thiệu tới hay không lão phu không dám nói chết, nhưng Tào Tháo là nhất định sẽ đến…… Mà chờ bọn họ tới rồi lúc sau, lão phu lại cùng chi câu thông hòa giải, nhất định trợ bệ hạ thoát ly hổ lang chi khẩu.”

Lưu Hiệp nghe xong Giả Hủ nói, lúc này mới hơi chút có chút an tâm, bất quá hắn trong lòng nghi hoặc cũng là càng lúc càng lớn.

“Giả khanh, ngươi vừa mới nói, Viên Thiệu tới hay không ngươi không dám kết luận, nhưng Tào Tháo nhất định sẽ đến…… Ngươi

vì cái gì sẽ như vậy khẳng định? Hay là giả khanh ngươi nhận thức bọn họ?”

Giả Hủ lắc lắc đầu, nói: “Bọn họ hai người, lão phu một cái đều không có gặp qua, cũng không hiểu biết bọn họ làm người.”

Lưu Hiệp có chút nghi hoặc: “Kia giả khanh vì sao có thể như thế chắc chắn?”

Giả Hủ cười cười, không có trả lời.

Có chút lời nói, là không thể cùng hài tử nói, đặc biệt là đương thiên tử hài tử.

……

Thiên tử là một kiện bảo vật, giá trị này loạn thế, hắn giá trị, phàm là không phải một cái mắt mù người, trên cơ bản đều có thể xem ra tới.

Trong lịch sử Tào Tháo đoạt đến tiên cơ, trước Viên Thiệu một bước ủng lập thiên tử, xác định ưu thế chính trị địa vị, rất nhiều người cảm thấy Viên Thiệu do dự không quyết đoán, mà Tào Tháo khôn khéo quả cảm, chỉ dựa vào điểm này liền so Viên Thiệu cường, kỳ thật hoàn toàn không phải đạo lý này.

Viên Thiệu không thể so Tào Tháo bổn nhiều ít, hắn đương nhiên cũng biết ủng hộ thiên tử chỗ tốt, nhưng hắn không có cách nào giống Tào Tháo giống nhau làm như vậy nhanh chóng.

Viên Thiệu thành tựu cùng Tào Tháo bất đồng, hắn sở bằng vào, là bốn thế tam công thâm hậu nhân mạch, cũ có trật tự trung sĩ tộc khổng lồ năng lượng thành tựu Viên Thiệu.

Viên Thiệu thế lực hoạt động phương thức cùng Tào Tháo loại này lấy tân quật khởi tiểu cường hào vì trung tâm mới phát thế lực hoàn toàn bất đồng.

Viên gia dưới trướng sĩ tộc quần thể, nguyên bản liền có một bộ vững chắc mà thành thục mấy trăm năm hoạt động hệ thống.

Những cái đó dựa vào Viên Thiệu cường đại sĩ tộc, ở đền đáp Viên gia ân tình thời điểm, bọn họ trên người một cái khác ký hiệu, cũng nùng liệt lập loè —— bọn họ là cũ có trật tự hạ hán thần tập đoàn.

Này không đại biểu này đó ủng Viên sĩ tộc đối Hán triều sẽ có bao nhiêu trung tâm, chính là một khi Viên Thiệu đem thiên tử triều đình dọn tới rồi Nghiệp Thành lúc sau, vì cũ có gia tộc thu hoạch lớn hơn nữa ích lợi, Viên Thiệu bên người vây quanh danh môn sĩ tộc thế lực, rất có khả năng sẽ mượn từ ôm đoàn đảo hướng thiên tử một phương tới ngăn chặn Viên Thiệu chính trị phát triển, dùng chi tới làm chấn hưng từng người gia tộc thủ đoạn.

Không có vĩnh hằng bằng hữu, không có vĩnh hằng địch nhân, chỉ có vĩnh hằng ích lợi, điểm này cũng áp dụng với chủ công cùng thần hạ.

Đây là cũ có trật tự ích lợi phân phối thủ pháp: Bốn thế tam công Viên Thiệu là lão đại khi, hết thảy đều hảo thuyết. Nhưng một khi thiên tử tới, bốn thế tam công quang hoàn không ở, Viên Thiệu rất khó bảo đảm những cái đó vây quanh ở chính mình dưới trướng sĩ tộc quần thể, cùng chính mình vẫn là một lòng.

Viên Thiệu năm đó thậm chí động quá ủng lập một cái Ngụy Đế Lưu Ngu tâm, cũng bất quá là muốn mượn này phương pháp tới suy yếu hoàng quyền lực ảnh hưởng, hóa giải chính mình phía sau thế lực to lớn mặt âm u.

Này cũng chính là Đổng Trác, Lý Giác, Quách Tị này đó manh lưu tử có thể tùy tiện ủng lập thiên tử, nhưng Viên Thiệu loại này người làm công tác văn hoá lại không được nguyên nhân căn bản.

Giả Hủ là cáo già, thâm minh bốn thế tam công lúc sau ở sĩ tộc quần thể trung xấu hổ địa vị.

Cho nên cho dù chưa thấy qua Viên Thiệu cùng Tào Tháo, hắn cũng biết hai người trung, Tào Tháo sẽ so Viên Thiệu tới trước.

Bước tiếp theo, chính là như thế nào bày mưu lập kế sự tình.

……

……

Tây Bắc kia mặt, quay chung quanh thiên tử chiến sự càng thêm tăng lên, mà Kim Lăng thành bên kia, Đào Thương còn lại là nhận được Đào Khiêm mệnh lệnh hắn thẳng quản nam bộ bốn quận nhâm mệnh.

Từ một cái quận lãnh đạo, trá nhiên biến thành bốn cái quận quản lý giả, còn muốn đúng giờ hướng Từ Châu Bành Thành nộp lên trên thuế phú……

Đào Thương trở về Kim Lăng thành tinh tế tính toán kế: Ngay tại chỗ vực phân chia tới giảng, chính mình hẳn là so Thanh triều Lưỡng Giang tổng đốc ngưu bức nhiều.

Bất quá ở chủ trảo bốn quận chính trị, kinh tế cùng quân sĩ chờ phương diện, Đào Thương vẫn là cẩn thận làm một phen trù tính.

Kim Lăng thành như cũ là bốn quận thủ phủ, bốn quận lực lượng quân sự như cũ vẫn là dựa vào chính mình ôm đồm.

Mà Trương Chiêu cùng Trương Hoành còn lại là phân biệt đi đảm nhiệm Ngô Quận cùng Hạ Bi quốc quận thủ, Triệu Dục như cũ quản lý Quảng Lăng, phụ trách đem Kim Lăng thành chính vụ cùng nông cày mở rộng hướng bốn quận nơi.

Ngô Quận trị sở từ Ngô huyện hoạt động ra tới, bị dời hướng dư hàng huyện, Đào Thương đem này thay tên vì Hàng Châu.

Hàng Châu cùng Kim Lăng thành giống nhau, làm chính mình thống trị Đông Nam một cái khác kinh tế trọng địa, Đào Thương làm

Trương Chiêu chủ trì thành Hàng Châu xây dựng cùng phát triển công tác.

Có phát triển Kim Lăng thành tham chiếu, Ngô Quận phát triển nói vậy sẽ càng thêm suy nghĩ, nhưng trước mắt có một việc tương đối phiền toái.

Bốn cái quận địa bàn là mở rộng, khả nhân mới cũng tương đối thiếu khẩn, điểm này là Đào Thương tương đối sốt ruột sự tình.

Trách Dung lưu tại Hạ Bi quốc cùng Quảng Lăng quận những người đó căn bản không thể dùng.

Thứ nhất bọn họ cùng chính mình không phải một lòng, cái gọi là một đời vua một đời thần.

Thứ hai những người đó mấy năm nay mỗi ngày đọc kinh Phật, Phật lý tuy rằng tăng trưởng, nhưng bản lĩnh trên cơ bản đều đọc phế đi.

Bởi vậy, ba cái quận đều yêu cầu nhân tài bổ sung!

Lúc này, Đào Thương nhiều ít có điểm khó khăn.

Đào Thương ngay từ đầu cũng không phải không nghĩ tới, giống kiếp trước chơi tam quốc trò chơi khi, khai bản đồ đi tìm mưu thần cùng võ tướng.

Nhưng mà, đương chân chính đi tới thời đại này lúc sau, Đào Thương mới phát hiện, có một số việc cũng không phải chính mình tưởng tượng dễ dàng như vậy.

Đào Thương là biết rất nhiều Giang Đông danh nhân tên, nhưng chính mình đại bộ phận cũng bất quá là biết cái tên họ cùng tự mà thôi.

Liền tính là chính mình trí nhớ nghịch thiên, có thể nhớ kỹ những cái đó người tài ba quê quán, nhưng nhiều nhất cũng bất quá là đến huyện một bậc mà thôi.

Lại cụ thể đến là cái nào hương, cái nào đình, lại không được biết rồi.

Huống hồ từ khi khăn vàng chi loạn về sau, rất nhiều người đều đã không ở chính mình nguyên quán nơi sinh sống, chuyển nhà tị nạn, liền tính là không tránh khó, tới rồi nhất định tuổi ra ngoài du học cũng là phổ biến hiện tượng.

Muốn xác thật tìm được một người, kia không khác là ở biển rộng vớt châm, huống hồ thời đại này người danh tướng đối đơn giản, thực dễ dàng liền có trọng danh, liền tính là tìm được rồi, nào biết người này chính là người đó thay?

Cho nên nói, khai đồ tìm người, loại tình huống này chỉ giới hạn trong Tam Quốc Chí trò chơi hệ liệt, thả giới hạn trong Tam Quốc Chí 10 phía trước phiên bản.

Kể từ đó, trong khoảng thời gian ngắn, muốn tìm kiếm đến chính mình muốn nhân tài, cũng chỉ có một cái phương pháp.

—— phát cầu hiền lệnh, khai chiêu hiền quán!

Đương Đào Thương đem chính mình cái này ý tưởng, đối Quách Gia nói ra lúc sau, Quách Gia chỉ là đối hắn nói một câu nói.

“Ý tưởng rất tốt, chỉ cần ngươi có thể khiêng được sĩ tộc nhóm áp lực liền hành.”

Quách Gia trong lời nói theo như lời áp lực là cái gì, Đào Thương thực mau sẽ biết.

Chiêu hiền lệnh cùng chiêu hiền quán mệnh lệnh phương châm một chút, cái thứ nhất cực lực phản đối người chính là Trần Đăng!

Quận thủ phủ chính sảnh nội……

“Phủ quân, việc này có vi triều đình pháp chế, cũng là đầy hứa hẹn tổ chế, còn thỉnh phủ quân phán đoán sáng suốt.” Trần Đăng tận tình khuyên bảo khuyên Đào Thương.

Đào Thương giờ phút này đang ở phê duyệt công văn, nghe vậy cũng không ngẩng đầu, chậm rì rì nói: “Nguyên Long ý tứ, đào mỗ không phải thực minh bạch.”

Trần Đăng sắc mặt khẩn trương, đối Đào Thương nói: “Từ xưa đến nay, sát cử cùng chinh tích, mới vừa rồi là nhậm tuyển quan viên địa phương chính quy chế độ, phủ quân hiện giờ dục nhảy qua sát cử, áp dụng duy mới là cử, bất kể phẩm hạnh chính lược…… Như thế chẳng phải là rối loạn pháp luật? Việc này thành thật không thể!”

Một phen nói ra tới, ngữ điệu đau kịch liệt, ngữ khí âm trầm, cho người ta một loại việc này rất nghiêm trọng cảm giác.

Thật giống như Đào Thương muốn đánh vỡ thiên địa tự nhiên pháp tắc quy luật giống nhau!

Đào Thương nhướng mày, trong lòng nhiều ít mang theo điểm buồn bực.

Quả nhiên là bị Quách Gia nói trúng rồi, đại gia ngày thường đối ngoại đều là ôm đoàn, com chính là một khi liên lụy đến từng người lợi ích của gia tộc thời điểm, này đó chó má sĩ tộc liền tới đây cho chính mình ngột ngạt.

“Nguyên Long, loạn thế bên trong, dùng người luận mới bất luận đức, hiện tại là phi thường thời tiết, nếu là một mặt bảo thủ không chịu thay đổi, chỉ sợ là ngồi chết chi cục, lấy ngươi mới có thể, đối đào mỗ hành động cùng ý tưởng hẳn là minh bạch.”

Trần Đăng thở dài khẩu khí, nói: “Phủ quân, nguyên nhân chính là vì ta đối với ngươi hành động minh bạch, cho nên mới càng là muốn khuyên ngài một câu, này cầu hiền lệnh thực sự phát không phải thời điểm.”

Đào Thương cũng không khách khí, trực tiếp mở miệng dò hỏi: “Nơi nào phát không phải thời điểm?”

“Ngô Quận, Hạ Bi chờ mà vừa mới bình định, chức vị chỗ trống, đúng là chủ công quảng bố ân nghĩa là lúc, nhưng phủ quân lúc này không được ân nghĩa cử chỉ, rồi lại là đang làm cái gì?”

Đào Thương hai tròng mắt nhẹ nhàng nhíu lại.

“Ta cầu hiền như khát, mời chào Giang Nam hiền năng, này không phải quảng bố ân nghĩa hành động, lại là cái gì?”

Trần Đăng nghiêm mặt nói: “Phủ quân này cầu hiền lệnh trung ân nghĩa, bố thí đối tượng chỉ là bình dân, lại xem nhẹ Đông Nam chư đại gia!”

------oOo------

Chương 301: Hoài Thủy thuyền hoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Đăng đối Đào Thương nói thẳng cầu hiền lệnh thi ân đối tượng không đúng, hắn cho rằng cướp lấy Ngô Quận lúc sau, lý nên thi ân cùng sĩ tộc, mà không phải bình thường nhà nghèo lùm cỏ.

Đào Thương không tỏ ý kiến, chỉ là bình tĩnh nhìn Trần Đăng.

“Kia Nguyên Long nói nói, ta này ân nghĩa hẳn là bố trí cấp này đó sĩ tộc”

Trần Đăng lộ ra một bộ tận tình khuyên bảo biểu tình, đối Đào Thương nói: “Ngô trung sĩ tộc trung, hiện lấy ngu, Ngụy, cố chờ mấy đại gia vi tôn, phủ quân hiện giờ tân trị bốn quận, đúng là cùng bọn họ kết giao nạp tốt thời cơ, này Ngô Quận rất nhiều quan chức, đúng là nên cùng mấy đại gia tộc thương nghị…… Nga, đúng rồi, còn có chúng ta Từ Châu sĩ tộc con cháu, cũng là hẳn là nhập mạc Ngô Quận, thỉnh chư sĩ tộc gia trưởng sát cử nhân mới trình báo chọn tuyển, như thế mới có thể yên ổn thế cục…… Nhưng phủ quân lại trực tiếp đưa bọn họ xem nhẹ mà qua, trực tiếp khai bảng cầu hiền, này cử chẳng phải là gián tiếp tước đoạt sĩ tộc tiến cử nhân tài quyền lợi kể từ đó, này bốn quận nơi, ngày sau làm sao có thể cố thủ trụ……”

Trần Đăng nói càng nói càng thanh tiểu, chỉ là bởi vì Đào Thương nhìn hắn ánh mắt càng ngày càng trầm.

Bốn quận các cấp cán bộ yêu cầu bổ sung, liền phải từ Ngô trung sĩ tộc cùng Từ Châu sĩ tộc tiến cử phân công kia những người này sau này là tính các ngươi người vẫn là tính đào mỗ người

Ta há có thể cho các ngươi mặc chung một cái quần

Thật lâu sau lúc sau, lại thấy Đào Thương đột nhiên mặt giãn ra lộ ra vẻ tươi cười.

“Nguyên Long, ngươi lời nói, đào mỗ nhớ kỹ, ngươi thả đi về trước đi, việc này dung đào mỗ tự hỏi một chút lại nghị.”

Trần Đăng chắp tay còn tưởng gián ngôn, lại thấy Đào Thương đã phất phất tay, không dung hắn nhiều lời, chỉ là muốn cho hắn đi ra ngoài.

Trần Đăng bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, ngay sau đó cáo từ rời đi.

Thấy Trần Đăng đi rồi, Đào Thương mới vừa rồi đứng dậy, hướng về thính đường ngoại đi đến.

Đào Thương phía sau, Bùi Tiền do dự đối hắn nói: “Phủ quân, cầu hiền bảng cùng chiêu hiền quán việc, còn muốn tiếp tục thi hành sao”

“Tiếp tục!” Đào Thương khẳng định ngôn nói: “Chỉ cần đào mỗ còn sống, ta bất luận cái gì quyết định liền sẽ không cho phép người khác tả hữu bài bố! Đừng nói là sĩ tộc, chính là hoàng tộc cũng không được!”

Bùi Tiền bị Đào Thương bá đạo ngữ khí sợ tới mức co rụt lại cổ.

……

……

Khoác lác về khoác lác, đối phó sĩ tộc, cũng không thể toàn dựa nhiệt huyết nhân tính, vẫn là đắc dụng chút cơ mưu thủ đoạn.

Đào Thương quyết định đi tìm Quách Gia thương nghị một chút.

Nghe nói Đào phủ quân đến giáo sự phủ kiểm tra công tác, Lý Thông vội vàng ra phủ nghênh đón.

Bởi vì Lý Thông dưới trướng những cái đó trần nhữ du hiệp năng lực đặc thù tính, Đào Thương đem bọn họ toàn bộ hoa biên tới rồi giáo sự phủ quản hạt, Lý Thông bản nhân giữ lại quân chức, thả kiêm mang trở thành Quách Gia phó thủ, gánh vác nổi lên mưu báo dò hỏi việc quan trọng.

Thân kiêm nhị chức, có thể nói chức trách trọng đại.

“Phụng Hiếu huynh đâu” Đào Thương nghi hoặc ở giáo sự phủ tìm người.

Lý Thông xấu hổ nhếch miệng: “Không ở……”

Lớn hơn ban nhật tử, họ Quách cư nhiên không ở cương vị thượng, Đào Thương trong lòng có chút không cao hứng.

Thu bốn quận lúc sau, vô luận là chính sự cùng việc vặt vãnh đều biến nhiều, mọi người đều bận việc không được, duy độ này lãng tử không làm công lý chính, lại chạy đến địa phương nào vui vẻ đi

Thấy thế nào hắn giống như so với ta còn nhàn

Đón Đào Thương có chứa nghi hoặc cùng chất vấn ánh mắt, Lý Thông thực sự là không dám nói dối, hắn thuộc về mới đến, xa không có Quách Gia như vậy da.

Lý Thông cung kính một thi lễ, pha là bất đắc dĩ nói: “Quách chủ sự hắn…… Chạy đến sông Hoài thuyền hoa bên kia thị sát dân tình.”

Đào Thương vừa nghe lời này, trên mặt biểu tình có điểm không đúng rồi.

Hoài Thủy thuyền hoa, là Đào Thương gần nhất vừa mới lấy mười ba hành danh nghĩa đầu tư thành lập, giữa công nhân trên cơ bản đều là trải qua huấn luyện nữ tính, là một con lấy ca vũ giải trí, oanh oanh yến yến, bồi ăn bồi uống vi chủ thể hạng mục kinh doanh, phi tam tục chế độ công hữu xí nghiệp.

Sông Hoài thuyền hoa con thuyền kiến tạo mỹ lệ, rất có phong tình, ở Giang Nam nơi thuộc về độc nhất vô nhị phi vật chất văn hóa di sản quỹ hạng mục, vì có thể đào tạo một chi tốt đoàn đội, Đào Thương mấy năm nay chính là bỏ vốn gốc, kiếm ba năm, lại thẳng đến trước mấy tháng mới vừa rồi chính thức hoạt động.

Bất quá là thay đổi một loại hình thức pháo hoa nơi mà thôi, vì sao còn muốn làm cho như vậy rườm rà

Bởi vì Đào Thương mục đích không phải kiếm tiền, mà là dùng Hoài Thủy thuyền hoa làm giám sát Giang Nam sĩ tộc một cái quan trọng môi giới!

Độc nhất vô nhị pháo hoa thuyền hoa, ở giang thượng thưởng thức phong cảnh, phong hoa tuyết nguyệt, ẩm thực phẩm rượu, này tự nhiên không phải bình thường dân chúng có thể tiêu phí khởi! Có thể chơi nổi cái này, ở Đào Thương xem ra, cũng chỉ có Giang Đông nơi sĩ tộc công tử.

Mà những cái đó thuyền hoa ca cơ vũ cơ nhóm, ba năm tới, đều là trải qua giáo sự phủ nghiêm khắc huấn luyện, chẳng những rải một tay hảo kiều, càng sẽ ở ở chung trung, lơ đãng từ nam nhân trong miệng dò ra một ít ngày thường người khác thăm không ra đồ vật.

Sĩ tộc đại gia nhóm ở chỗ này tiêu phí thả lỏng đồng thời, bọn họ uống rượu khoác lác mỗi một câu mấu chốt chuyện quan trọng, đều sẽ bị chế tác thành chất chứa cơ mật giản độc, bị đưa vào giáo sự bên trong phủ.

Ở toàn thế giới nhân loại phát triển tiến trình trung, muốn nói có cái gì là so đặc vụ còn muốn ngưu bức —— đó chính là nữ đặc vụ!

Mà Quách Gia thân là giáo sự phủ chủ sự, này thuyền hoa trung oanh oanh yến yến nữ đặc vụ, tất cả đều về hắn quản lý.

Vấn đề đối việc này, Đào Thương vẫn luôn có chút không yên tâm.

Làm họ Quách đương chính mình nương tử quân đầu, có phải hay không một loại dẫn sói vào nhà hành động

Thừa chủ quản chức vụ chi tiện, cho chính mình mở rộng ra phương tiện chi môn…… Hoàn toàn giống lãng tử có thể làm ra sự!

Tưởng tượng đến này, Đào Thương mặt liền tức khắc đen.

“Mang ta đi Hoài Thủy thuyền hoa tìm hắn.” Đào Thương phân phó Lý Thông nói.

Lý Thông nghe thế, tức khắc hoảng sợ.

“Ban ngày ban mặt, đi loại địa phương kia không tốt lắm đâu làm người thấy được làm sao bây giờ”

Đào Thương trợn trắng mắt, từ từ nói: “Lời này ngươi còn từng đối ai nói quá”

Lý Thông: “Cũng từng đối quách chủ sự ngôn chi……”

“Hắn nghe ngươi sao”

Lý Thông toét miệng: “Không có……”

“Vậy ngươi cho rằng đào mỗ sẽ nghe ngươi sao” Đào Thương đối Lý Thông mỉm cười.

Lý Thông bất đắc dĩ thở dài khẩu khí.

Một cái Đào phủ quân, một cái quách chủ sự, chính mình mặt trên hai vị này đại gia, đều là khó hầu hạ chủ.

Lý Thông duỗi tay làm ra thỉnh trạng: “Phủ quân đại nhân mời theo mỗ tới.”

Thu thập sẵn sàng sau, một đoàn người ngựa ngay sau đó chuyển hướng Hoài Thủy thuyền hoa kỹ phường.

Sau lại sông Tần Hoài ở thời đại này là được xưng là Hoài Thủy, tương truyền Tần Thủy Hoàng đông tuần Hội Kê quá Mạt Lăng, lấy nơi đây có “Vương khí “, hạ lệnh ở Kim Lăng thành Đông Nam phương sơn, thạch vị sơn vùng, tạc tích liền cương, đạo long tàng phổ bắc nhập Trường Giang lấy phá chi.

Làm sai mà lại đúng dưới, ngược lại là thành tựu Hoài Thủy hai bờ sông phụ cận một bộ chung tú mỹ cảnh.

Cái gọi là yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu, có này chờ tự nhiên cảnh đẹp làm cơ sở, Đào Thương tận sức với ở Hoài Thủy thượng phát triển một chút thuyền hoa ca vũ sản nghiệp, cũng bất quá là thuận thế mà làm.

Hắn thậm chí còn tính toán ở ca vũ thuyền hoa cơ sở thượng, về sau lại tăng thêm chút khác hạng mục, tỷ như đánh cuộc thuyền linh tinh.

Đương nhiên, mục tiêu cũng không phải dân chúng.

Ở Đào Thương trong mắt, đáng giá tiêu phí hắn quần thể, chỉ có Từ Châu cùng Giang Nam sĩ tộc ngươi.

Còn thu thập không phục các ngươi

Ở Giang Nam nơi, thuyền bản thân chính là trọng yếu phi thường vật dẫn công cụ, mà Hoài Thủy thuyền hoa, tuy rằng là buổi tối mấy trăm năm mới dựng dục tại đây, nhưng ở Giang Nam trong lịch sử, vẫn luôn chiếm hữu dày đặc bút mực ý nhị.

“Đông thuyền tây thuyền khẽ không nói gì” thương cảm tỳ bà, “Trong triều vô Tể tướng, hồ thượng có bình chương” xa hoa dâm dật, các loại vui buồn tan hợp, các đời lịch đại phong lưu thú sự đều từng tại đây nho nhỏ thuyền nhi trình diễn quá.

Đào Thương chẳng qua là đem những việc này trước tiên một chút mà thôi.

Đi vào Hoài Thủy thuyền hoa bến tàu bên cạnh, nhưng gặp người sơn biển người, nhà giàu thương nhân cùng sĩ tộc ăn chơi trác táng tụ tập.

Chưa đến buổi tối khai thuyền thời khắc, này đó sói đói dường như đại tộc con cháu cũng đã là cấp khó dằn nổi đi vào bực này, Đào Thương đối bọn họ tỏ vẻ thật sâu khinh bỉ.

Xem ra, vô luận là loạn thế vẫn là thanh bình, loại này cao cách điệu phong nguyệt mua bán, tuyệt đối có thể hấp dẫn này đó từ trong xương cốt bắt đầu mĩ lạn sĩ tộc con cháu.

Liền ở ngay lúc này, bến tàu bên cạnh trên cỏ, một hình bóng quen thuộc ánh vào Đào Thương mi mắt.

Là giáo sự phủ giáo sự quan Vưu Lư Tử.

Ở hắn bên người, còn có vài tên giáo sự phủ mặt khác giáo sự quan.

Bọn họ hẳn là cùng đi Quách Gia cùng nhau tới.

Đào Thương lãnh Lý Thông hướng bọn họ đi đến, ly gần thời điểm, mơ hồ đã nghe được bọn họ nói chuyện.

“Quách chủ sự nói đến thuyền hoa bên này thu nạp một chút gần nhất tình báo, như thế nào thượng cô nương thuyền thuyền, liền không ra”

Một người giáo sự quan một bên trêu chọc, một bên lộ ra đáng khinh tươi cười.

“Này còn dùng nói quản cái này hảo việc, sao có thể không làm điểm trộm tanh sự các ngươi có biết quách chủ sự nhã hào là cái gì lãng tử a!…… Nào có lãng tử không phác điệp.”

Một khác danh giáo sự bất đắc dĩ thở dài nói: “Đồng nhân bất đồng mệnh, hắn ở thuyền trộm tanh, chúng ta còn khắp nơi này cho hắn canh gác…… Bất quá nói đến cũng là, những cái đó thuyền ca cơ

các cô nương, cái đỉnh cái kia kêu một cái tao khí dễ coi! Ta quách chủ sự chủ quản cái này, diễm phúc thực sự là không cạn cũng.”

Mọi người chít chít sao sao, chỉ có Vưu Lư Tử vẫn là kia một bộ ngơ ngác bản bản, lời lẽ chính đáng dạng.

Nghe xong những người này như vậy nói, Vưu Lư Tử tức thì liền lộ ra bất mãn thần sắc, cả giận nói: “Không được ở sau lưng loạn nhai quách chủ sự lưỡi căn!”

Vài tên giáo sự thấy Vưu Lư Tử tức giận, liền không dám nói thêm nữa.

Thoạt nhìn, vị này vưu giáo sự quan, đối quách chủ sự nhân phẩm rất là tín nhiệm a.

“Cho dù là chuyện thật cũng không cho loạn nhai.” Vưu Lư Tử lời lẽ chính đáng bổ sung nói.

Chúng giáo sự: “……”

Liền ở ngay lúc này, mấy người đột nhiên nghe được phía sau có một tiếng ho nhẹ.

“Ân hừ!”

Mọi người vội vàng quay đầu, đãi thấy rõ người tới sau, sắc mặt tức khắc đều thay đổi.

“Phủ quân!”

Đào Thương vươn một cái ngón tay, nhẹ nhàng che khuất môi, làm ra một cái “Hư” thanh âm.

Hắn mọi nơi xem xét một nhìn, sau đó đối với vài tên nơm nớp lo sợ giáo sự hơi giương lên mi, thấp giọng nói: “Các ngươi quách chủ sự ở đâu chiếc thuyền thượng đâu”

Chúng giáo sự cũng không dám lên tiếng, chỉ có Vưu Lư Tử trầm tĩnh duỗi tay đối Đào Thương làm một cái thỉnh tư thế.

Đào Thương một bên theo hắn đi, một bên âm thầm lắc đầu.

Quách Gia này lãng tử không khỏi cũng quá không bớt lo, Trương Trọng Cảnh lúc trước đã cho hắn đem quá mạch, tỏ rõ thân thể hắn trạng huống cực độ không hảo…… Thận âm hư, thận dương hư, tì hư, dạ dày hư nào nào đều hư, vì có thể khiến cho hắn thân thể hảo lên, Đào Thương còn cố ý nghĩ cách cấm hắn rượu, cũng thỉnh Trương Trọng Cảnh khi không thường liền đối hắn bắt mạch phúc tra, khai dược dưỡng sinh.

Người khác đều thế hắn sốt ruột thượng hoả, nào từng nghĩ đến lãng tử huynh chính mình còn cùng không có việc gì người dường như, nương chức vụ thượng tiện lợi chạy đến nơi này tới lêu lổng, chẳng lẽ hắn không biết chính mình hư sao

Cả ngày nói nhao nhao muốn trướng lương tháng, chưa chừng ngày thường chính là đem tiền tiêu đến loại địa phương này tới.

Còn có thuyền hoa cô nương cũng đều là không có mắt sao như vậy một cái ma ốm, vạn nhất chết ở trên thuyền, quay đầu lại chồng lạn sự một đống, ai thế các nàng chùi đít xử lý

Không bao lâu, Đào Thương cùng Vưu Lư Tử đi vào một con thuyền ngừng tại hạ du thuyền thuyền bên cạnh, kia thuyền hoa khai ly cảng, ở một chỗ u tĩnh đầu nguồn vùng biên cương thả neo dừng lại, bốn phía khúc kính sâu thẳm, đảo cũng là một chỗ nói tình hảo nơi đi.

Vưu Lư Tử giơ lên giáo sự phủ lệnh bài, ý bảo người chèo thuyền nhường đường, ngay sau đó bảo hộ Đào Thương cùng Lý Thông hai người lên thuyền.

Đi vào trang điểm bố trí cao nhã thuyền hoa cửa, lại nghe thấy bên trong chợt truyền ra một trận cầm khúc tiếng động, trong đó còn kèm theo Quách Gia thanh xướng.

“Có mỹ nhân hề, thấy chi không quên. Bất đắc dĩ giai nhân hề, không ở đông tường. Nguyện ngôn xứng đức hề, nắm tay tương đem. Không được với phi hề, sử ngô tiêu vong……”

------oOo------

Chương 302: lãng tử tiểu tra nam

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc trước ở Thủ Dương Sơn phá Lữ Bố thời điểm, Đào Thương từng nghe quá Quách Gia đánh đàn ngâm tụng, nhưng lại chưa từng nghe qua hắn hôm nay xướng này một đầu.

Nghe xong vài câu nghe không ra cái nguyên cớ, Đào Thương nghi hoặc nhìn về phía phía sau Lý Thông, hỏi: “Cái gì khúc?”

Lý Thông lặng lẽ cười, trên mặt lộ ra một bộ dị sắc.

“Hắc hắc, là phượng cầu hoàng…… Nhìn không ra quách chủ sự cư nhiên còn có như vậy lịch sự tao nhã, chỉ bằng vừa rồi này một đầu khúc làn điệu chi lưu ly cùng tiếng nói chi viên dung, đủ có thể thuyết minh quách chủ sự là bụi hoa trung trong đó tay già đời a, mỗ ban đầu còn thực sự là xem thường hắn.”

Đào Thương hừ hừ, cũng không biết là nên khen ngợi hắn, hay là nên mắng hắn.

Xem Lý Thông biểu tình, Quách Gia xướng đạn này đầu khúc, hẳn là thời đại này liêu muội tiêu xứng.

Chính mình quay đầu lại muốn hay không cũng học thượng một học đâu?

Liền ở ngay lúc này, khoang thuyền trong vòng, một đầu phượng cầu hoàng đàn hát xong, khúc âm sậu đình.

Lại nghe trong khoang thuyền mặt, một cái kiều mị giọng nữ đà đà mở miệng, cơ hồ đều có thể đem người xương cốt kêu tô.

“Tiên sinh này một khúc phượng cầu hoàng, quả thật thiếp thân cuộc đời này sở nghe nhất dung tình chi nhất khúc, thật đại tài cũng.”

Ngay sau đó, đột nhiên liền nghe một trận thật dài “Ho khan” thanh, nghe tựa hồ là Quách Gia thanh âm.

“Này khúc bắn bảy năm, đáng tiếc chung quy không thể tùy người nguyện, không một người có thể hiểu, thẳng đến gặp được cô nương ngươi…… Quách mỗ phiêu bạc nửa đời, đến nay như cũ thì là, khó gặp gỡ tri âm, nay ngộ cô nương, dư nguyện đủ rồi……”

Đào Thương cùng Lý Thông ở khoang thuyền ngoại, cả người thẳng rớt nổi da gà.

Kia kiều mị thanh âm vang lên: “Tiên sinh như thế coi trọng thiếp thân?”

Quách Gia thanh âm chợt gian biến có chút cô đơn: “Coi trọng lại như thế nào, không coi trọng lại như thế nào? Chung quy chỉ là hoa rơi một ngày, lại khó tương tục.”

Nữ tử kỳ quái nói: “Tiên sinh như thế nào nói như vậy?”

Quách Gia thở dài nói: “Hôm nay cùng cô nương chia tay lúc sau, sau này sợ là lại không cơ hội cùng ngươi cộng khúc…… Quách mỗ đã là thời gian vô nhiều.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Nghe lời này ý tứ, như thế nào cảm giác này vương bát đản là muốn chết tiết tấu đâu?

Không nên a…… Trương Trọng Cảnh nói hắn hiện tại tiết chế, gắn liền với thời gian không muộn, thân thể nhược, cũng vẫn là có thể điều dưỡng lại đây!

Lại nghe thuyền hoa trung nữ tử ôn nhu an ủi nói: “Tiên sinh lời này là nói như thế nào? Hiện giờ Kim Lăng trong thành ai không biết tiên sinh chính là Đào phủ quân ngồi xuống đệ nhất quân sư, cũng là hắn nhất đắc lực cánh tay, ngay cả thiếp thân bọn tỷ muội này đó đón đi rước về người đáng thương, cũng muốn nghe tiên sinh phân phó, tiên sinh tiền đồ không thể hạn lượng, như thế nào nhẹ giọng sinh tử?”

Nữ tử nói nói rất là quan tâm, Đào Thương đơn từ ngữ điệu trung là có thể nghe ra tới, nàng đối Quách Gia hẳn là có ý tứ, hơn nữa là phi thường thượng cột cái loại này.

Lại nghe Quách Gia thổn thức ngôn nói: “Đều là mặt ngoài phù hoa mà thôi, khuyết thiếu nội hàm, cái gì đệ nhất quân sư, cái gì đắc lực cánh tay, đều là hư danh! Quách mỗ tình nguyện buông tha này hết thảy, học Phạm Lãi Tây Thi, cùng ngươi cộng phiếm năm hồ, sớm chiều tương đối…… Sau đó sinh một đống lớn tiểu quách “

Nữ tử trong thanh âm chứa đầy ẩn ẩn mừng thầm, đà dỗi nói: “Gạt người, ta mới không tin.”

Đào Thương ở khoang thuyền ngoại hừ hừ.

Ta cũng không tin.

Chỉ nghe Quách Gia tiếp tục nói: “Mỹ nhân nhi, ngươi cũng biết hiểu, Quách mỗ từ khi tới rồi Kim Lăng thành sau, liền vì phủ quân nhọc lòng lao động, cúc cung tận tụy…… Kiến nha phủ chính, thiết kế phá địch, thao luyện binh mã, khai thác mỏ lấy muối, quật thiết tinh luyện, lâm trận chỉ huy…… Có đôi khi, còn phải thuận đường giúp phủ quân dụ dỗ ngựa Xích Thố gì đó, Quách mỗ việc vặt vãnh quá nhiều.”

Đào Thương nghe sắc mặt biến thành màu đen.

Khi nào, đều biến thành hắn một người làm?

Cô nương thanh âm hiện rất là kinh ngạc: “Như thế phồn đa trọng vụ, đều là tiên sinh một người làm? Tiên sinh làm xong sao?”

Quách Gia ngữ điệu lược hiện bi thương: “Trời giáng sứ mệnh với tư nhậm cũng…… Quách mỗ cũng thực bất đắc dĩ a.”

Khoang thuyền ở ngoài, Lý Thông kinh ngạc nhìn chằm chằm Đào Thương.

“Quách tiên sinh chức trách, cư nhiên như thế nhiều? Phủ quân, ngài như vậy rất là không ổn a, sẽ đem người mệt suy sụp.”

Đào Thương hừ hừ, không nói chuyện, hai tay cũng đã bắt đầu niết quyền, cốt khớp xương phát ra “Rắc rắc” giòn vang tiếng động.

Kia cô nương hiển nhiên thực lo lắng Quách Gia thân thể trạng huống.

“Tiên sinh, chẳng lẽ…… Ngài thân thể?”

Quách Gia bất đắc dĩ cảm khái: “Rốt cuộc là mệt ra bệnh nặng…… Đại phu nói, Quách mỗ sợ là thời gian vô nhiều.”

“Anh nha!” Cô nương thanh âm từ tình chuyển âm, làm như đều có khóc nức nở: “Tiên sinh thân hoạn trọng tật, nhưng mua thuốc hay đồ bổ không? Phủ quân biết hay không?”

Quách Gia tiêu điều thanh âm lại một lần truyền ra tới.

“Khụ, khụ…… Bốc thuốc? Không có tiền.”

“Tiên sinh như thế nào sẽ không có tiền?”

“Đào phủ quân không cho Quách mỗ trường lương tháng……”

Khoang thuyền ngoại, Lý Thông nhìn Đào Thương ánh mắt đều có chút khiển trách ý vị.

“Đào phủ quân, việc này ngài thật là làm có điểm không quá địa đạo.”

Đào Thương: “……”

Khoang thuyền nội, nữ tử thanh âm lại lần nữa vang lên, ẩn ẩn làm như có khóc nức nở.

“Tiên sinh…… Ngài thật là quá ủy khuất, thiếp thân giúp không được ngài cái gì, bất quá trước một đoạn thời gian Hội Kê Ngu thị thứ công tử tới khi, từng cấp thiếp thân lưu lại một viên Đông Hải ‘ minh nguyệt châu ’, nói là giá trị xa xỉ, tiên sinh thả trước nhận lấy nó, thay đổi tiền xem bệnh quan trọng.”

Quách Gia trong thanh âm hình như có một tia bi thương: “Mỹ nhân nhi, đó là ngươi đồ vật, Quách mỗ sao dùng tốt?”

Nữ tử thanh âm rất là kiên định: “Thiếp thân là giáo sự phủ người, có công vụ trong người, kia minh châu chính là sĩ tộc công tử tặng cho, đối thiếp thân mà nói vốn chính là khoảng thu nhập thêm, tiên sinh lấy nó xem bệnh quan trọng, bọn tỷ muội này mấy tháng ở thuyền hoa, đến thưởng bảo vật không ít, thiếp thân ngày sau nhiều tìm mấy cái tỷ muội, đại gia cùng nhau quyên chút bảo bối cấp tiên sinh xem bệnh bốc thuốc…… Định không thể làm tiên sinh chịu ủy khuất.”

“Mỹ nhân, tạ ngươi.”

“Tiên sinh, ngươi ta chi gian, còn nói cái gì tạ đâu.”

Quách Gia thanh âm chợt trở nên cực có từ tính: “Như vậy, không tốt lắm đâu…… Quách mỗ lấy cái gì báo đáp ngươi a?”

“Báo đáp? Thiếp thân không cầu tiên sinh báo đáp, chỉ cần tiên sinh dưỡng hảo thân mình liền thành.”

“Khó mà làm được, Quách mỗ đường đường bảy thước nam nhi, há có thể có ân không báo?”

“Ai u ~? Kia tiên sinh tưởng lấy cái gì báo đáp thiếp thân?”

“Nếu không Quách mỗ liền lấy thân báo đáp đi, ta hiện tại cũng liền dư lại cái này…… Tới, mỹ nhân nhi, cởi quần áo.”

“Anh nha! Tiên sinh, ngươi thật là xấu!”

Khoang thuyền ở ngoài, Đào Thương khí khuôn mặt tuấn tú khuyết hắc.

Hắn tiếp đón một chút phía sau Vưu Lư Tử, chỉ vào trong khoang thuyền mặt, ngón tay đều có chút phát run.

“Lừa tài không đủ còn muốn gạt sắc, quả thực chính là cái tra nam! Vưu Lư Tử, đối ngươi ngươi có thể nhẫn sao?”

Vưu Lư Tử giống như sớm đã có điểm không nín được, trong tay đại nỏ qua lại đùa nghịch, “Ca ca” lên đạn.

“Nhịn không nổi, cần thiết!”

Đào Thương thật sâu hít một hơi.

”Nhịn không nổi liền cho ta đi vào bắn hắn! Người chết không quan trọng, đào mỗ thế ngươi bọc!”

“Được rồi!”

Vưu Lư Tử bưng lên đại nỏ, giống như một con thật sự sống lừa, gào thét vọt vào thuyền hoa khoang thuyền.

Tiếp theo liền nghe thấy khoang thuyền nội một trận hoảng loạn kinh hô.

“Anh nha ——! Nhữ là người phương nào, sao dám tự tiện xông vào?”

“Hỗn đản, Vưu Lư Tử, phản ngươi, ngươi muốn làm sao!?”

“Vèo ——!”

“A ~~!”

……

……

Một trận hỗn loạn qua đi, không bao lâu, thuyền hoa nội chỉ để lại bưng rượu tước chậm rì rì uống rượu Đào Thương, cùng trên đầu búi tóc nội trát đoản nỏ tiễn chi, hốc mắt phát thanh Quách Gia, còn lại người không liên quan đã bị thanh đi ra ngoài.

“Ngươi ánh mắt không tồi a, kia cô nương lớn lên rất xinh đẹp, còn có tiền cho ngươi xem bệnh……”

“Ngươi mới có bệnh…… Tê ~!”

Đào Thương khí ra, hỏa khí không giống vừa mới như vậy đại, hỏi Quách Gia nói: “Nhân gia đối với ngươi như vậy hảo, tưởng không nghĩ tới cưới nhân gia trở về đương cái thiếp nha?”

Quách Gia một bên xoa phát đau gương mặt, trong miệng một bên phát ra “Tê tê” khí lạnh.

“Thật đúng là liền nghĩ tới……”

Đào Thương hừ hừ, buông trong tay rượu tước: “Nghĩ tới cũng không thể nói dối! Lừa tài lừa sắc, ngươi nói ngươi đến có bao nhiêu tra? Lại vãn mấy trăm năm, ngươi loại người này nên tẩm lồng heo.”

Quách Gia thấp giọng lẩm bẩm nói: “Ai nói Quách mỗ lừa tài! Con mắt nào của ngươi xem ta cầm?”

Đào Thương hừ hừ: “Ít nhất ngươi lừa sắc sự là làm ta bắt tại trận…… Kỳ quái, lẽ ra đào mỗ mỗi tháng cho ngươi lương tháng cũng coi như không ít, thật đúng là liền không đáng ngươi mãn thế dã nơi nơi khóc than…… Ngươi tiền đều làm gì sử?”

Đào Thương rất kỳ quái, Quách Gia ở hắn dưới trướng, tránh tuy rằng không tính siêu nhiều, nhưng tuyệt đối không ít!

Nhưng xem này lãng tử ngày thường ăn uống cùng mặc quần áo chi phí, làm như cùng Đào Thương mới vừa nhận thức hắn thời điểm giống nhau, vẫn là như vậy cùng sưu sưu.

Hơn nữa hắn đến bây giờ còn ở tại giáo sự phủ nhà kề, không chịu ở Kim Lăng thành mua tòa nhà, hơn nữa bên người liền cái chiếu cố hắn tôi tớ đều sính không dậy nổi.

Chính mình lúc trước đã cho hắn đặt mua sản nghiệp ban thưởng a.

Đào Thương thuộc hạ trung, liền thuộc Quách Gia quá chật vật nhất, nhất không giàu có.

Theo đạo lý hắn làm nhiều năm như vậy, không nên hỗn thành như vậy a, hắn tiền nhiều làm gì sử?

Quách Gia vừa nghe Đào Thương hỏi tiền, thần sắc tức khắc thay đổi, hắn ánh mắt cũng biến né tránh.

“Đây là là Quách mỗ việc tư…… Không nhọc ngươi hỏi thăm.”

Không nghĩ nói?

Không nghĩ nói tính, dù sao đào mỗ khẳng định có thể điều tra ra.

“Ngươi chuyên môn chạy đến này tới đổ ta, không phải vì tao Quách mỗ da mặt đơn giản như vậy đi? Có việc nói sự.” Quách Gia u oán nhìn chằm chằm Đào Thương.

Đào Thương nhẹ nhàng cười, ngay sau đó đem ban ngày gian cùng Trần Đăng một phen đối thoại nói ra.

“Trần Nguyên Long cực độ phản cảm chiêu hiền quán cùng chiêu hiền bảng thiết lập, việc này nhưng thật ra làm ta có chút lo lắng, cho nên tìm ngươi thương nghị thương nghị?”

Quách Gia tùy ý nhún nhún vai, nói: “Trần Nguyên Long chính là Từ Châu sĩ tộc đứng đầu, sát cử luôn luôn là sĩ tộc phát triển lớn mạnh tốt nhất thủ đoạn, Trần Đăng phản đối cầu hiền lệnh tất nhiên là ở lẽ thường bên trong, ngươi ở Đan Dương quận cùng Ngô Quận hành việc này, nói trắng ra là, cướp đoạt chính là Giang Đông sĩ tộc tiến nhân quyền bính, tuy rằng tạm thời sẽ không ảnh hưởng đến Từ Châu sĩ tộc, nhưng Trần Nguyên Long ánh mắt khá xa, hắn sợ ngươi ngày sau kế thừa Từ Châu đại vị, chiếu hành này pháp, dần dà, Từ Châu sĩ tộc lời nói quyền liền không còn nữa tồn tại, bởi vậy hắn đương nhiên bắt cấp.”

Đào Thương cũng biết, chiêu hiền lệnh thuộc về lướt qua sát cử, trực tiếp từ chính mình từ địa phương mướn nhân tài, thuộc về trên diện rộng suy yếu sĩ tộc ở dân bản xứ quyền lợi một loại sách lược, thực thi khẳng định đắc tội với người.

Nhưng hắn biện pháp này, hắn cần thiết muốn thực thi.

Lột đi những cái đó sĩ tộc đặc quyền, trên thực tế là dời đi trở về Đào Thương chính mình trên tay.

Sát cử chế tệ đoan, đã sớm hiện ra không thể nghi ngờ, mặc cho này phát triển đi xuống, sĩ tộc chính trị quyền bính chỉ biết càng ngày càng nặng, nhất định phải nghĩ cách ban cho hạn chế.

“Kia trước mắt làm sao bây giờ, chiêu hiền quán không thể không lập! Trần Đăng nói chuyện cũng không hảo sử…… Đào mỗ nếu là một mặt kiên trì? Bọn họ lại có thể lấy ta thế nào?”

Quách Gia dùng một ngón tay xoa huyệt Thái Dương, cười nói: “Ngươi là một phương đứng đầu, bốn quận quân chính đều ở ngươi tay, ngươi quyết tâm chấp hành chính lệnh, ai dám bắt ngươi thế nào? Bất quá bọn họ ngầm khẳng định sẽ mưu hoa với ngươi, này đó sĩ tộc nếu là một khi sinh ra ngoại tâm, chúng ta phía sau nhưng chính là không xong…… Rốt cuộc, hiện tại nhìn chằm chằm Đan Dương quận chư hầu, chính là không ít, đừng làm cho người chui chỗ trống.”

Quách Gia lời này nói rất có đạo lý, Đào Thương gật đầu tán đồng.

“Kỳ thật việc này, cũng hảo giải quyết.” Quách Gia đột nhiên nói.

“Như thế nào giải quyết?”

“Ngươi đã quên bị ngươi di chuyển đến đây Thái Nguyên Vương thị cùng Tư Mã thị?” Quách Gia đột nhiên nhắc nhở Đào Thương.

Đào Thương giơ giơ lên mi, com nói: “Ý gì?”

“Chiêu hiền quán cùng chiêu hiền lệnh, chỉ biết phân lưu rớt một bộ phận nhân tài, nhưng sẽ không hoàn toàn thay thế sát cử, ít nhất tạm thời không thể, nhưng là sẽ đại biên độ giảm bớt sát cử danh ngạch, kể từ đó, Giang Đông cùng Từ Châu sĩ tộc khẳng định sẽ có điều bất mãn, bọn họ nhất định sẽ có điều mâu thuẫn, thậm chí bắt đầu liên hợp đối phó ngươi, mà ngươi có thể ở ngay lúc này, đem Thái Nguyên Vương thị cùng Tư Mã thị dọn đến mặt bàn đi lên.”

Đào Thương làm như có điểm hiểu rõ.

“Sát cử danh ngạch vốn dĩ liền bởi vì chiêu hiền lệnh ban bố giảm bớt, Thái Nguyên Vương thị thân là thiên hạ khôi thủ! Chính là đem sát cử danh ngạch đặt bao hết, cũng có rất nhiều nhân tài nhưng gián! Nếu là bọn họ cũng bắt đầu tham dự bốn quận sát cử nhân tiến, kia Giang Đông cùng Từ Châu bản địa sĩ tộc thấy, còn nào có tâm tình cùng ngươi đấu tâm nhãn? Danh ngạch đều phải bị ngoại lai sĩ tộc phân đi rồi, bọn họ không được chạy nhanh nghĩ cách đi ngươi phương pháp, liều mạng tiến cử từng người trong tộc nhân tài, chẳng lẽ tưởng bị ngoại lai sĩ tộc, phát triển lớn mạnh, đưa bọn họ toàn bộ ăn không thành?”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, tiếp theo vỗ tay một cái chưởng: “Thì ra là thế…… Mâu thuẫn dời đi!”

Quách Gia nhún vai, nói: “So với ngươi cách nói, Quách mỗ càng nguyện ý xưng đây là cân nhắc phân hoá chi đạo.”

------oOo------

303 chương Tào Tháo quật khởi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương dựa theo Quách Gia góp lời biện pháp, có điều không nhứ đem Tư Mã thị cùng Thái Nguyên Vương thị cũng kéo vào Đông Nam sát cử giữa hệ thống tới.

Tư Mã Lãng liền ở Đào Thương thủ hạ, Đào Thương cho hắn sát cử quyền hạn, hắn tự nhiên là vui vô cùng.

Vương Duẫn vân du bên ngoài, nhưng có Bùi Tịnh đi theo hắn, Đào Thương lúc nào cũng đều có thể nắm giữ lão gia tử đông hướng.

Vương Duẫn tuy rằng nhảy ra tam giới ngoại, nhưng Đào Thương làm hắn lấy Thái Nguyên Vương thị thân phận sát cử nhân mới, Vương Duẫn tự vô bất tòng.

Hắn bản nhân tuy rằng không ở Kim Lăng thành, nhưng Thái Nguyên Vương thị kiểu gì năng lượng, chỉ cần phái người hướng chủ gia chào hỏi một cái, có chút yêu cầu bị sát cử người, tự nhiên văn phong tới Kim Lăng thành.

Mặt khác còn có Hứa Tĩnh, cũng bị Đào Thương nạp vào Giang Nam sát cử hệ thống trung.

Hứa Tĩnh thân phận so với Thái Nguyên Vương thị càng đến không được, thượng thư đài thượng thư lang, từ huynh lại là Hứa Tử Tương, hắn tiến cử người, ai dám nói một cái không tự? Ai lại có tư cách nói một cái không tự?

Trần Đăng biết được tin tức này lúc sau, quả nhiên không có lại tiếp tục phản đối Đào Thương an trí chiêu hiền quán công việc.

Đông Nam sĩ tộc cũng tự nhiên sẽ không lại khoe khoang, bởi vì Đào Thương hành động đã làm cho bọn họ biết, người thanh niên này nghịch lân không thể đụng vào.

Khoa tay múa chân gian, Đông Nam sĩ tộc quần thể toàn bộ biến thiên, Từ Châu sĩ tộc, Dương Châu sĩ tộc, ngoại lai sĩ tộc hiện ra ba chân thế chân vạc trạng thái.

Mà ở Đông Nam địa vực sĩ tộc quần thể hiện ra chân vạc lẫn nhau dỗi là lúc, sĩ tộc trong tay nắm giữ một đại bộ phận bánh kem, cũng bị Đào Thương lấy chiêu hiền quán cùng cầu hiền bảng tình thế, hấp thu tới rồi trong tay chính mình.

Chỗ trống chức vụ trung, đi qua Dương Châu, Từ Châu, ngoại lai sĩ tộc sát cử nhân tài chỉ chiếm không đến bốn thành, dư lại tất cả đều đi qua Đào Thương thông qua chiêu hiền tình thế, đến chính mình tiến hành an bài.

Phân hoá, yếu bớt sĩ tộc chính trị quyền bính, đây là Đào Thương cả đời này, đều sẽ không có lúc nào là đi tiến hành tiểu sự nghiệp.

Chiêu hiền quán thiết lập, chiêu hiền bảng đánh ra, ở Đông Nam cảnh nội lập tức khiến cho thật lớn hưởng ứng.

Tán cũng có chi, biếm cũng có chi.

Bất quá chiêu hiền quán, xác xác thật thật vì Đào Thương chiêu mộ tới rồi một đám có thật mới thật làm nhà nghèo tầng dưới chót.

Những người này ở Đào Thương dưới trướng, trở thành từ hắn trực tiếp đề bạt lên trực tiếp cánh chim, hiệp trợ hắn phân hoá Giang Nam sĩ tộc quyền lợi, năng lực cường thả trung tâm người, bị trực tiếp ủy nhiệm đến Ngô Quận, Quảng Lăng quận, Hạ Bi quốc cấp dưới các huyện chỗ trống quan trọng cương vị thượng, dùng để làm rèn luyện năng lực ngôi cao.

Đặc biệt là người trẻ tuổi, Đào Thương mạnh mẽ cường điệu bồi dưỡng.

Mà tuyển dụng mà đến người giữa, có một ít người tên gọi, nhưng thật ra lệnh Đào Thương cảm giác thực sự kinh ngạc.

Bởi vì này đó tên, Đào Thương là nhận thức.

Đổng Tập, Hội Kê dư Diêu người.

Lăng thao, Ngô Quận dư hàng người.

Từ Thịnh, lang tà cử huyện người, năm gần đây nhân tránh né chiến loạn mà dời đến Ngô huyện.

Phan Chương, nhân rượu ngon, trong nhà bần cùng, thiên tính phóng đãng, mà tránh né chí dương tiện huyện.

Chiêu hiền quán sở đưa tới nhóm người thứ nhất trung, này mấy cái bị Đào Thương trọng điểm vòng trung, phóng tới bên người tiến hành bồi dưỡng.

……

……

Liền ở Đông Nam bốn quận có điều không nhứ tiến hành phát triển đồng thời, Tây Bắc bên kia chiến sự rốt cuộc tiến hành tới rồi kết thúc, mà giáo sự phủ sở mang đến chiến sự hội báo, lệnh Đào Thương rất là giật mình.

Lịch sử bánh xe, bắt đầu đã xảy ra nghiêm trọng lệch lạc.

Theo tấu, Lữ Bố, Lý Giác Quách Tị, Mã Đằng Hàn Toại, tam phương binh mã liên tục ác chiến lúc sau, thiên tử ở không biết tên nhân vật hiệp trợ hạ, cư nhiên bí mật đưa tới Viên Thiệu cùng Tào Tháo hai lộ kì binh.

Viên Thiệu hành động vẫn là có điều giữ lại, hắn không có tự thân xuất mã, chỉ là phái dưới trướng Nhan Lương, Cao Lãm, Hàn Mãnh, Tưởng tế bốn đem, suất lĩnh tam vạn tinh nhuệ nhân mã gấp rút tiếp viện Trường An.

So với Viên Thiệu bởi vì sĩ tộc hạn chế, mà không dám buông ra tay chân đại làm, Tào Tháo lại là khuynh Duyện Châu chi chúng, không hề giữ lại trực tiếp đánh vào tây châu.

Viên tào hai bên liên thủ, lấy Tào Tháo là chủ, Viên quân Nhan Lương vì phụ.

Ở đến Trường An sau, bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức, trận chiến đầu tiên liền đánh tan đã ở vào mềm nhũn vô lực trạng thái hạ Lữ Bố quân.

Đáng thương Lữ Bố gần nhất thật sự là xui xẻo thấu.

Lữ Bố quân hao tổn thật sự quá nghiêm trọng, rơi vào đường cùng chỉ phải hoảng sợ bại tẩu, thẳng đến phương bắc chật vật mà đi.

Mà Mã Đằng, Hàn Toại, Lý Giác, Quách Tị, Trương Tế, Phàn Trù này đó Tây Lương quân phiệt, bởi vì luân phiên chém giết ác chiến, cũng đã là nỏ mạnh hết đà.

Cùng Lữ Bố so sánh với, bọn họ trước mắt chiến lực cùng sĩ khí, so Lữ Bố cường không ra nhiều ít.

Tào Tháo quân quả thực chính là tới nhặt của hời giống nhau.

Hơn nữa không biết là chuyện như thế nào, Tào Tháo đối với Tây Lương quân phiệt nhóm chiến thuật đã hư thật tình huống, tựa hồ phi thường hiểu biết.

Theo giáo sự phủ thám tử tình huống tới xem, Quách Gia kết luận, Tào Tháo sở dĩ liên chiến liên thắng, nhất định là có người đang không ngừng hướng hắn cung cấp Tây Lương quân tình báo, mới có thể làm hắn đem thời cơ trảo như thế chuẩn xác.

Ở sớm có dự mưu tào quân cùng Viên quân luân phiên công kích hạ, Quan Trung chư tướng binh mã bị đánh tán loạn tán loạn, bôn đào bôn đào.

Thậm chí có rất nhiều Tây Lương binh tướng trực tiếp hướng Tào Tháo đầu hàng.

Viên quân cùng Tào Tháo thu được Tây Lương quân chiến mã, quân giới có thể nói vô số.

Nhưng là lúc này, Tào Tháo ngoài dự đoán, biểu hiện phi thường rộng lượng.

Hắn đem đại bộ phận chiến mã cùng quân giới nhường cho Nhan Lương, không chút nào đau lòng bủn xỉn, chính mình chỉ là để lại rất ít một bộ phận.

Nguyên nhân chỉ có một —— hắn hy vọng Nhan Lương chạy nhanh lăn.

Nhan Lương đám người trước đó bởi vì được đến Viên Thiệu bày mưu đặt kế, không dám ở Trường An ở lâu, vì thế hoả tốc triệt binh phản hồi Tịnh Châu.

Mà Tào Tháo lại không có lập tức liền đi.

Hắn cùng Trường An trung nào đó phía sau màn độc thủ, đang âm thầm tiếp tục bọn họ cấu kết cùng mưu đồ.

Lý Giác cùng Quách Tị chờ Tây Lương cũ đem tán loạn, đi theo bọn họ cùng chạy trốn chỉ có bọn họ cũ bộ Tây Lương binh, nhưng là năm đó bị Đổng Trác hợp nhất gì tiến từng chấp chưởng Lạc Dương nam bắc quân, hiện giờ đại bộ phận người lại không có đi theo bọn họ tán loạn.

Này chi binh mã, vốn là thiên tử cuối cùng dựa vào, nương lần này cơ hội, mười ba tuổi Lưu Hiệp bổn có thể nghĩ cách một lần nữa thu Lạc Dương nam bắc quân này chi thiên hạ cường quân với dưới trướng, trọng chấn triều cương, lại hưng nhà Hán thiên hạ.

Đáng tiếc, Lưu Hiệp tuổi quá tiểu, không có gì uy hiếp lực, mà hắn thủ hạ công khanh đại thần cũng không có năng lực, kết quả là, liền

làm Tào Tháo nhặt cái đại tiện nghi.

Tào Tháo ngày xưa vốn chính là tây viên tám giáo úy chi nhất, coi như là gì tiến phụ tá đắc lực, đối gì tiến năm đó dưới trướng binh mã, tự nhiên là hiểu tận gốc rễ, cực kì quen thuộc.

Thu phục Lạc Dương nam bắc quân, đối Tào Tháo tới nói, cơ hồ là không nói chơi.

Mà thiên tử cũng là ở Tào Tháo cùng nào đó ẩn nấp nhân vật thúc đẩy cùng khuyên bảo hạ, bị Tào Tháo di chuyển trở về Duyện Châu chi cảnh, tạm định dời đến đến Bộc Dương.

Tào Tháo binh mã nghênh đón thiên tử, vừa mới phản hồi đến Huỳnh Dương cảnh nội, Mã Đằng cùng Hàn Toại bởi vì nuốt không dưới khẩu khí này, lại một lần theo đuôi Tào Tháo đuổi tới, cùng tào quân triển khai một hồi kịch liệt ác chiến.

Cũng khó trách nhân gia ca hai sinh khí, từ Tây Lương Kim Thành biên tái tới rồi, mao chỗ tốt cũng chưa đến, cuối cùng cư nhiên bị Tào Tháo nhặt của hời.

Họ Tào thật sự là quá không trượng nghĩa.

Mã Đằng cùng Hàn Toại tuy rằng báo thù sốt ruột, đáng tiếc bọn họ binh mã chiến lực cùng sĩ khí, ở cùng Lý Giác, Lữ Bố đám người thời gian dài ác chiến hạ, đã tiêu ma không sai biệt lắm.

Mã Đằng ái tử mã siêu tuy rằng dũng mãnh phi thường vô địch, nhưng chung quy bất quá là một dũng chi phu, đối mặt am hiểu mưu lược Tào Tháo, cùng với hắn dưới trướng tinh thông binh mã chiến trận Tào Nhân, Tào Thuần, Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến, Vu Cấm chờ chúng, cũng là khó địch.

Liền tính là một mình đấu, xe ngựa gặp gỡ tào quân Điển Vi, cũng là chỉ có năm năm khai chi số.

Hơn nữa tào quân tinh nhuệ, người đông thế mạnh, mưu sĩ lại rất nhiều, lại có Tuân Du cùng Trình Dục luân phiên thiết kế, Mã Đằng cùng Hàn Toại gốc gác cơ hồ là một trượng bồi cái sạch sẽ.

Một trận đánh hạ tới, Tào Tháo cơ hồ xoá sạch Mã Đằng cùng Hàn Toại quần cộc.

Hai người cuối cùng bị Tào Tháo dưới trướng mưu chủ nhóm thiết kế thiết kế, cơ hồ toàn quân bị diệt, chỉ là dẫn hơn trăm kỵ bôn Kim Thành phương hướng triệt hồi.

Chưa gượng dậy nổi, thậm chí tại đây.

Mà Mã Đằng cùng Hàn Toại đang chạy trốn đồng thời, hai người dưới trướng có rất nhiều sĩ tốt không có dựa vào, không thể kịp thời đi cùng hai người quay lại Quan Trung, rơi vào đường cùng, cũng là chỉ có thể hướng Tào Tháo đầu hàng.

Mà đầu hàng Tào Tháo mã Hàn liên quân trung, cũng là có hai gã thanh niên tài tuấn lệnh Tào Tháo rất là thưởng thức.

Một người gọi là Bàng Đức, một người gọi là Diêm Hành.

Trường An một trận chiến, từng uy chấn thiên hạ thiên hạ Tây Lương các lộ quân phiệt, không phải bị đánh ngã, chính là dưới trướng binh mã đầu hàng tán loạn, đến tận đây, Tây Bắc thiên hạ đệ nhất cường rốt cuộc binh tồn tại trên danh nghĩa.

Mà Tào Tháo tắc trải qua này một trận chiến, uy danh đại chấn, thực lực chưa từng có.

Nhìn giáo sự phủ nhân viên đưa tới chiến báo, Đào Thương đôi mắt đều có điểm đăm đăm.

Như thế nào cảm giác, lịch sử tiến trình chẳng những là nhanh hơn, hơn nữa Tào Tháo thực lực giống như so nguyên bản đồng kỳ, còn muốn khổng lồ rất nhiều?

Tình huống cùng trong lịch sử, thực sự là có điểm không quá giống nhau.

Này rốt cuộc là Tào Tháo sai, vẫn là ta sai?

Lịch sử phát sinh biến động, đã không phải chính mình có khả năng khống chế ở.

……

……

Duyện Châu, Bộc Dương thành.

Tào Tháo mệnh Chung Diêu thay thế chính mình tọa trấn Lạc Dương, đem tư lệ nơi cùng Duyện Châu nối thành một mảnh, lấy cầu mở rộng dân cư thu nhập từ thuế, cũng dần dần ăn mòn Quan Trung.

Tào Tháo chính mình còn lại là lãnh binh quay lại Duyện Châu trị sở Bộc Dương.

Đem thiên tử Lưu Hiệp dàn xếp hảo lúc sau, Tào Tháo đại yến dưới trướng một chúng văn võ quan viên, vì thế chưa từng có thắng lợi ăn mừng.

Mà lần này yến hội trung, hắn còn cố ý thỉnh một vị từ Trường An đi cùng mà đến nhân vật trọng yếu.

Không có người này âm thầm cùng Tào Tháo cấu kết, tình thế tuyệt đối sẽ không thay đổi như vậy rất tốt.

Giả Hủ.

Độc sĩ chính là độc sĩ, mấy phen tả hữu cân nhắc dưới, từ Đổng Trác đi xuống Tây Lương quân toàn bị hủy bởi này tay.

Tiệc rượu thượng, Tào Tháo liên tiếp cử trản hướng Giả Hủ kính rượu.

“Lần này nếu không có Văn Hòa tiên sinh tương trợ, tào mỗ làm sao có thể đến này tám ngày chi công? Hiện giờ cứu giá đến thành, tào mỗ cảm giác sâu sắc khuây khoả, những người này, đều là tào mỗ dưới trướng đắc lực thân tín, Văn Hòa tiên sinh ngày sau cùng bọn họ, còn cần nhiều hơn thân cận mới là!”

Giả Hủ đạm nhiên mỉm cười, hắn lấy thủy đại rượu, xa xa hướng mọi người cử trản, trong bữa tiệc lại là rất ít nói chuyện.

Tào Tháo tả một phen phủng Giả Hủ, hữu một phen phủng Giả Hủ, nhưng vô luận như thế nào phủng, Giả Hủ đều là tam hàm này khẩu, nói chuyện so ăn cơm đều thiếu, lệnh Tào Tháo trong lòng rất là bất đắc dĩ.

Lão già này thật sự là cái không có tình thú! Nhàm chán đến cực điểm!

Bất quá trải qua Trường An một trận chiến, Giả Hủ âm thầm cùng Tào Tháo liên lạc, ở đánh bại Lữ Bố, Lý Giác, Mã Đằng đám người trung gian, sở thi triển thủ đoạn lệnh Tào Tháo xem thế là đủ rồi, trong lòng đối này có thể nói là bội phục vạn phần.

Được đến như vậy một người, xa so thu nạp Lạc Dương nam bắc quân hoặc là tiếp nhận đầu hàng rất nhiều Tây Lương quân chúng đều phải tới giá trị đến nha.

Bởi vậy, chẳng sợ Giả Hủ chính là không còn có tình thú, Tào Tháo cũng muốn nhiệt mặt đi dán hắn lãnh mông.

------oOo------

Chương 304: tào tung qua đời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong yến hội, Tào Tháo đột nhiên hướng Giả Hủ tung ra một cái mẫn cảm vấn đề.

“Văn Hòa tiên sinh, theo ý kiến của ngươi, tào mỗ dục đem thiên tử an trí với Bộc Dương, trùng kiến triều đình uy danh, cái này cử động, hảo vẫn là không tốt?”

Giả Hủ mẫn một ngụm thủy, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Không tốt lắm.”

Tào Tháo vội nói: “Nga? Vì sao?”

Giả Hủ chậm rì rì nói: “Bộc Dương địa thế dựa bắc, cùng con ngựa trắng, Lê Dương chờ mà cách xa nhau cực gần, không yên ổn, vẫn là hướng nam dời một dời, tốt nhất là ở Dự Châu chi cảnh, như vậy thiên tử có thể an toàn chút……”

Giọng nói lạc khi, Tuân Úc lập tức vỗ tay khen ngợi, nói: “Văn Hòa công một lời trúng đích, cùng mỗ chi giải thích không mưu mà hợp.”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy một cái trung niên văn sĩ đứng dậy, đối Giả Hủ nói: “Văn Nhược tiên sinh cùng Văn Hòa tiên sinh lời này, thứ Trần mỗ không thể gật bừa! Dự Châu nơi, khăn vàng mọc thành cụm, đạo tặc khắp nơi, sơn dã lập trại hạng người chỗ nào cũng có, đặc biệt là cát pha giặc Khăn Vàng đến nay hãy còn tồn! Thiên tử nếu là nam dời, chẳng lẽ không phải vào hổ lang chi oa? Bộc Dương nãi cổ chi đế khâu, Ngũ Đế chi nhất Chuyên Húc từng coi đây là đều, luôn luôn có trời cho chi dự, càng kiêm lịch sử đã lâu, quả thật long hưng nơi, xá này bảo địa, phục có gì vọng thay?”

Giả Hủ quay đầu xem qua đi, lễ phép gật đầu một cái, rũ tuân nói: “Các hạ là?”

“Tại hạ đông quận Trần Cung.”

Giả Hủ bừng tỉnh gật gật đầu, trong lòng đại khái có cái số.

Tuân Úc là Dĩnh Xuyên người, đem thiên tử nam dời Dự Châu, tự nhiên là hắn nhất nhìn đến.

Mà Trần Cung chính là đông quận người, vì Duyện Châu bản địa sĩ tộc đại biểu chi nhất, làm thiên tử lập thủ đô ở Duyện Châu cảnh nội Bộc Dương, tự nhiên là Duyện Châu sĩ tộc nhóm sở tha thiết ước mơ.

Đến nỗi cái gì tặc không cường đạo, long không long hưng, đều là xả con bê.

Nói trắng ra là, vẫn là Duyện Châu sĩ tộc tập đoàn cùng Dự Châu sĩ tộc tập đoàn chính trị mâu thuẫn va chạm mà thôi.

Thân là cáo già, tự nhiên là không muốn cuốn vào hai châu sĩ tộc tranh đoạt chính trị tài nguyên nơi đầu sóng ngọn gió.

Giả Hủ sau khi suy nghĩ cẩn thận, lập tức cười, nói: “Lão phu mới vừa rồi say, đem thiên tử nam dời sự là lão phu thuận miệng đề, các ngươi không cần thật sự…… Tiếp tục, các ngươi tiếp tục.”

Tuân Du cùng Trình Dục hai người bất đắc dĩ lẫn nhau liếc mắt nhìn nhau.

Lão nhân này nói dối thật là há mồm liền tới, còn uống say?

Ngươi gặp qua cái nào uống nước sôi để nguội có thể đem chính mình uống hải?

Trần Đăng thấy Giả Hủ né xa ba thước, việc nhân đức không nhường ai, trực tiếp hướng Tào Tháo chắp tay nói: “Chủ công cơ nghiệp chính là ở Duyện Châu, nếu là đem thiên tử nam dời, thế lực không cố, chẳng phải là xá bổn cử chỉ? Mong rằng chủ công tam tư!”

Tuân Úc loát chòm râu, mỉm cười lắc đầu nói: “Công Đài lời này nói không đúng, Bộc Dương tới gần bắc địa, tứ phương đều là cường lân, đem thiên tử đặt nơi đây, phi sáng suốt cử chỉ cũng.”

Trần Cung nghe vậy cười lạnh nói: “Tuân Văn Nhược, ngươi lời này thật là vớ vẩn! Như thế nào tứ phương cường lân, bất quá Viên Thiệu một người mà thôi, thả Viên Bổn Sơ cùng ta chủ chính là minh hữu, lại có gì ngại?”

Tuân Úc thở dài khẩu khí: “Công Đài lời này không khỏi tiểu, hiện giờ này thế đạo, nào có cái gì chân chính minh hữu? Nơi nào lại có kia rất nhiều lòng son giao tình? Viên Thiệu cùng ta chủ hôm nay là minh hữu, nhưng làm sao có thể bảo đảm hắn ngày sau sẽ không có sở mưu đồ? Viên Thiệu dã tâm không nhỏ, lâu sau tất nên trò trống! Liền tính Dự Châu nơi khăn vàng khắp nơi, nhưng ở úc xem ra bất quá đều là giới chốc chi tật…… Ít nhất so đem thiên tử sắp đặt ở Viên Thiệu mí mắt phía dưới, phải mạnh hơn rất nhiều.”

Trần Cung người này tính tình bạo, Tuân Úc nói chuyện có điểm tổn hại biếm chi ý, hắn lập tức liền nóng nảy.

Trần Cung phương muốn mở miệng phản bác, lại thấy Tào Tháo đột nhiên duỗi tay vỗ vỗ bàn, ý bảo hai người không cần ở cãi cọ.

“Hảo, hảo! Đều không cần nói nữa! Việc này, tào ngày nọ sau đều có chủ ý.”

Tuân Úc rất nghe lời, thấy Tào Tháo không nghĩ tại đây chuyện thượng tiếp tục thâm nhập tham thảo, ngay sau đó chắp tay ngồi xuống, quả nhiên là lấy đến khởi phương đến hạ.

Nhưng thực hiển nhiên, Trần Cung đang xem người sắc mặt phương diện, không có Tuân Úc tới như vậy tiêu sái tự nhiên.

“Chủ công, Trần mỗ có khác một sự kiện, tưởng thỉnh chủ công ân cho phép.”

Nhìn đến Trần Cung như thế bướng bỉnh hướng chính mình thỉnh cầu, Tào Tháo đầu có điểm phát đau.

Hắn đại khái cũng đoán được Trần Cung muốn nói chính là chuyện gì.

Nhưng chuyện này, Tào Tháo là tuyệt đối sẽ không đáp ứng!

“Công Đài, hôm nay là khánh công yến, có chuyện gì, chúng ta chọn ngày nói chuyện.” Tào Tháo đánh ha ha, muốn đem này một thiên xốc quá.

Nhưng thực hiển nhiên, Trần Cung không nghĩ cấp Tào Tháo ba phải cơ hội.

“Chủ công, nghe nói trước một đoạn thời gian, chủ công đem biên văn lễ hạ ngục đãi thẩm, việc này khiếp sợ Duyện Châu các quận, không biết biên làm đã phạm tội gì, thế nhưng lao động chủ công thân lệnh?” Trần Cung chút nào không bận tâm Tào Tháo mặt mũi, trực tiếp mở miệng tương tuân.

Tào Tháo đối Trần Cung loại này mở miệng lỗ mãng phương thức phi thường bất mãn, nhưng hắn nói đã làm trò mọi người nói ra, Tào Tháo lại không thể không đáp, nếu không giống như chính mình trong lòng có quỷ giống nhau.

“Biên làm lén cùng người mưu đồ bí mật châu nội bí chính, hình như có gây rối, tào mỗ đến tuyến người cử báo, chưa kiểm chứng, tạm thời trước phái người đem hắn giam giữ, chỉ đợi điều tra rõ lúc sau, còn hắn một cái trong sạch mà thôi, Công Đài sốt ruột cái gì.”

Trần Cung lời lẽ chính đáng nói: “Biên văn lễ chính là Duyện Châu đệ nhất danh sĩ, sĩ tộc đứng đầu, kỳ tài tình cùng tiết tháo đều là cực cao, đoạn đều bị quỹ chi lễ, cũng không gây rối chi động cơ, việc này định là mưu hại, còn thỉnh chủ công tường tra.”

Tào Tháo cười cười, an ủi Trần Cung nói: “Biên văn lễ là cái dạng gì người, tào mỗ trong lòng tự nhiên là hiểu rõ, Công Đài không cần lo

lắng, tào mỗ đem hắn tạm thời giam giữ, cũng bất quá là vì lấp kín từ từ chúng khẩu mà thôi, đợi điều tra chứng lúc sau, tất nhiên là sẽ còn hắn một cái trong sạch, ngươi cứ việc yên tâm đó là.”

Trần Đăng thấy Tào Tháo nói như vậy, cũng liền không hảo tiếp tục nói thêm cái gì.

Ở hắn tiềm thức trung, Tào Tháo dù cho là Duyện Châu thứ sử, cũng quả quyết sẽ không đem Duyện Châu sĩ tộc trung đệ nhất danh sĩ thế nào.

Nhưng vấn đề là, Tào Tháo thân là thiên hạ đệ nhất kiêu hùng, làm việc há có thể tẫn như người khác sở liệu?

……

……

Tiệc rượu tan đi lúc sau, mọi người từng người bái biệt rời đi.

Tào Tháo hôm nay uống lên không ít, vốn nên là lập tức trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng hắn cũng không có đi sốt ruột ngủ, ngược lại là đi trước thư phòng, phái người đem này đường đệ Tào Thuần tìm lại đây.

Không bao lâu, Tào Thuần vào Tào Tháo thư phòng trong vòng.

“Biên làm chiêu sao?”

Vừa thấy Tào Thuần, Tào Tháo cũng không khách khí, trực tiếp mở miệng dò hỏi.

Tào Thuần lắc đầu nói: “Hắn tự nhiên là không chịu chiêu.”

Tào Tháo nhẹ nhàng dùng tay gõ bàn, nhíu mày nói: “Hắn không chiêu, chẳng lẽ các ngươi liền không có biện pháp làm hắn chiêu sao? Nhiều năm như vậy, quang sẽ mang binh luyện binh, đầu óc đều ngây người.”

Tào Thuần khóe miệng treo lên một tia mỉm cười, thấp giọng nói: “Hắn tuy rằng không chịu cung khai, bất quá huynh trưởng tân mời vị kia làm Mãn Sủng, nhưng thật ra có chút tàn nhẫn thủ đoạn, một phen nghiêm hình tra tấn, trực tiếp đem biên làm làm cho nửa chết nửa sống, làm ta làm sĩ tốt cầm hắn tay, ấn hạ huyết trạng! Như vậy có tính không chiêu?”

Tào Tháo thầm nghĩ này không tính chiêu, cái gì mới tính chiêu? Tào Thuần tiểu tử này, thế nhưng cùng ta vòng cái nút.

Tào Tháo vừa lòng gật gật đầu, nói: “Việc này ngươi làm không tồi…… Biên làm thằng nhãi này, cư nhiên âm thầm khúc khoản Viên Thuật! Hắn cho rằng tào mỗ cực lực đối phó Đổng Trác, không rảnh quản hắn, hừ! Thực sự là hủ nho chi gian thấy! Thằng nhãi này ngày thường đối tào mỗ liền thật là bất kính, ta nhẫn hắn không phải một ngày hai ngày!”

Tào Thuần cất bước tiến lên, âm ngoan nói: “Đại ca, kẻ hèn một giới toan nho mà thôi, sợ hắn làm chi? Hắn đối đại ca bất kính, ta một đao chém phiên hắn đó là! Nào còn cần phế như vậy đại trắc trở? Lại là hạ ngục lại là mưu hại!”

Tào Tháo nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, cười nói: “Thuần đệ, này ngươi liền không hiểu, ta triều nhiều năm qua, thiên hạ chính quyền vẫn luôn là từ hoạn quan, ngoại thích, cũng hoặc là sĩ tộc thay phiên cầm giữ, rất nhiều địa phương đại tộc thế lực thụ đại căn thâm, phi bình thường có thể so, biên làm chính là Duyện Châu sĩ tộc lãnh tụ, đừng nhìn hiện nay là bạch thân, nhưng kỳ thật lại có cùng vi huynh ám kháng năng lực, vi huynh nhiều lần mời chào hắn, hắn đều không từ, như thế, liền chỉ có thể sát chi, lấy tuyệt hậu hoạn!”

Nói đến này, lại thấy Tào Tháo kiên nhẫn thoải mái giáo dục Tào Thuần nói: “Nhưng giết người cùng đánh giặc không giống nhau, đánh giặc khi, quân địch tẫn nhưng đồ, nhưng giết người…… Đặc biệt là sát sĩ tộc, không thể uổng sát…… Nhất định phải có chứng cứ rõ ràng, lấy đổ miệng lưỡi thế gian, ngay cả như vậy, tào mỗ vẫn là không nghĩ làm biên làm chết ở tay của ta, rốt cuộc, hắn ở Duyện Châu uy vọng thực sự rất cao.”

Tào Thuần hơi nhướng mày, suy nghĩ sau một lúc lâu, khóe miệng lộ ra một tia lãnh khốc tươi cười.

“Đại ca ý tứ, tiểu đệ minh bạch! Tiểu đệ nghĩ cách, làm biên làm ở ngục trung ‘ sợ tội tự sát ’, làm hắn chết, không cùng đại ca có quan hệ đó là.”

Tào Tháo vừa lòng gật gật đầu, nói: “Hảo, hảo, như thế tốt nhất.”

Liền tại đây ca hai âm thầm so đo này đó không thể cho ai biết bí mật thời điểm, com môn thính ngoại, một trận dồn dập tiếng bước chân đột nhiên vang lên.

Không bao lâu, liền nghe có người dùng sức gõ Tào Tháo cửa phòng.

“Chủ công, việc lớn không tốt! Ra tám ngày tai họa!”

Tào Tháo đang cùng Tào Thuần nói cao hứng, nghe được lời này hơi có chút bất mãn, nói: “Cái nào không có quy củ, cư nhiên phá cửa! Hoảng cái gì? Đại kinh tiểu quái, lanh lảnh càn khôn dưới có thể có cái gì tai họa!”

“Đi tiếp lão thái công Bào Trung cùng Bào Thao mà nhị vị tướng quân độc thân đã trở lại, bọn họ bị thương không nhẹ, tựa trải qua ác chiến!”

Tào Tháo nghe vậy chợt cả kinh, sắc mặt cũng là trong phút chốc biến trắng bệch.

Một cổ dự cảm bất hảo trong thời gian ngắn nảy lên Tào Tháo trong lòng.

Tào Thuần cũng có chút luống cuống.

“Đại ca, không phải là bá phụ hắn…… Ra chuyện gì đi?”

------oOo------

Chương 305: Viên tào quỷ dị hành động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Thuần nói nói đến Tào Tháo tâm lý, hơn nữa dựa theo lão tào ý tưởng, việc này phỏng chừng là tám chín phần mười.

Tào Tháo thật sâu hít một hơi, đem cảm xúc cường tự trấn định xuống dưới.

Hắn thanh âm lược hiện run rẩy, đối với ngoài cửa người hô: “Đem Bào Trung cùng Bào Thao bọn họ hai cái cấp mỗ mang tiến vào.”

Kia quản gia không dám trì hoãn, vội vội vàng vàng rời đi.

Không bao lâu, hắn liền mang theo Bào Trung cùng Bào Thao hai người đi tới Tào Tháo thư phòng.

Nhưng thấy hai người trên người giáp trụ thượng nơi nơi đều là đã đọng lại máu tươi dấu vết, cánh tay chân không ít địa phương đánh băng bó, bị thương không nhẹ.

Bất quá này trung gian cũng hình như có gặp may hiềm nghi, hai người thực rõ ràng là không có thu thập, chuyên môn chính là này phúc chật vật tương tới gặp Tào Tháo.

Vừa thấy Tào Tháo, Bào Trung cùng Bào Thao không khỏi tất cả đều gào khóc.

Khóc kia kêu một cái hoa lê dính hạt mưa, nhìn thấy mà thương.

Nhìn kỹ này tình hình, Tào Tháo liền đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Tào Tháo môi cùng sắc mặt trắng bệch, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Bào Trung, nghẹn ngào hỏi: “Ta phụ thân…… Người đâu?”

Bào Trung một bên khóc kêu một bên dập đầu: “Chủ công, mạt tướng thực xin lỗi ngài a! Lão thái công cùng với lệnh đệ, ở trở về trên đường, toàn vì gian tặc làm hại rồi! Mạt tướng bảo hộ không chu toàn, tựa tử tội rồi!”

Tào Tháo nghe xong lời này, một trận đầu váng mắt hoa.

Hắn trong đầu một trận choáng váng, thân hình nhoáng lên, suýt nữa ngã quỵ trên mặt đất.

Tào Thuần mắt sắc nhanh tay, vội vàng một phen đỡ Tào Tháo.

“Trời xanh không có mắt! Là cái nào hỗn đản hại yêm lão cha a!” Tào Tháo bi phẫn giơ thẳng lên trời thở phào.

Tào Tháo thương tâm muốn chết, Tào Thuần còn lại là thay thế hắn hỏi nhị bào nói: “Đến tột cùng là chuyện như thế nào? Tốc tốc nói tới!”

Bào Trung cùng Bào Thao một bên khóc thút thít, một bên hướng Tào Tháo cùng Tào Thuần tự thuật nổi lên tình huống.

Bọn họ phụng mệnh mang thủ hạ đi nghênh đón tào tung phản hồi Duyện Châu, trong lúc bái kiến Từ Châu thứ sử Đào Khiêm, mà Đào Khiêm còn lại là thực khách khí vì bọn họ hai người khai ra lộ dẫn, làm cho bọn họ đi Lang Gia quốc thấy Tang Bá.

Mà Tang Bá nhân sợ hãi Tào Tháo chi uy thế, cũng là không dám có điều ngăn trở, bởi vậy hai người thực thuận lợi tiếp tào lão thái công từ Lang Gia quốc ra tới, trở về đến Duyện Châu.

Không nghĩ binh mã hành đến Tứ Thủy phụ cận, lại đụng phải một chúng cường đạo tập kích quấy rối.

Mới đầu nhị bào không đem đối phương đương hồi sự, nhưng giao thủ lúc sau mới phát hiện có chút không thích hợp.

Này đó cường đạo chiến lực cực cường, lại tinh thông chiến trận, tuy là Bào Trung cùng Bào Thao ra sức chống cự, cũng là bị giết đại bại, dưới trướng binh mã cơ hồ thiệt hại hầu như không còn, dư lại còn lại là tứ tán mà chạy.

Mà tào tung cùng Tào Tháo đệ đệ tào đức cũng một chúng Tào gia gia quyến, toàn ở loạn chiến trung bị kia hỏa cường đạo tàn sát.

Kẻ cắp giết người lúc sau không bao lâu lưu, chỉ là mang theo một bộ phận đáng giá quân nhu, nhanh chóng bỏ chạy.

Tới như gió, đi như điện.

Tào Tháo càng nghe càng nín thở, khụt khịt nói không ra lời.

Tào Thuần nghe thế thời điểm, vành mắt cũng là biến đỏ, hắn duỗi tay một phen nhéo Bào Trung, cắn răng nói: “Lão nhân gia thi thể, các ngươi có từng mang về tới?”

Bào Trung dùng sức gật đầu, nói: “Mang về tới, không chỉ có là lão thái công xác chết, còn có một ít bị chúng ta giết chết cường đạo thi thể, cùng với cường đạo sở dụng binh giới chờ di lưu chi vật, chúng ta đều mang về tới, chính là vì cấp chủ công kiểm chứng!”

Tào Tháo giờ phút này đã là phục hồi tinh thần lại, hắn lạnh lùng đối Bào Trung cùng Bào Thao nói: “Mang ta đi xem!”

Đi tới đình thi gian nội, gặp được tào tung cùng đệ đệ tào đức thi thể, Tào Tháo lại một lần chịu đựng không được, lên tiếng khóc rống.

Từ nay về sau, hắn Tào Tháo liền hoàn toàn thành một cái không cha không mẹ hài tử.

Qua nhất thời nửa khắc, Tào Tháo mới vừa rồi miễn cưỡng hoàn hồn, cùng Tào Thuần cùng nhau kiểm tra thực hư những cái đó bị Bào Trung mang về tới tặc tử xác chết cùng sở dụng binh giới.

Hai người càng xem, trong lòng càng là có chút nhút nhát.

Này tinh luyện phác đao hình dạng cùng quy cách, cực kỳ thống nhất, hơn nữa vọng chi quen mắt.

Thật lâu sau lúc sau……

Tào Thuần hít một hơi, hỏi Bào Trung nói: “Ngươi nói, những cái đó cùng ngươi giao thủ tặc tử, tựa tinh chiến trận, bọn họ sử chính là gì dạng chiến pháp? Ngươi cho ta cẩn thận hình dung, không thể để sót nửa điểm.”

Bào Trung ngay sau đó đối Tào Thuần tiến hành rồi một phen tinh chuẩn miêu tả.

Tào Tháo ở một bên nghe…… Càng nghe, trong mắt lệ khí càng là dày đặc.

Đãi Bào Trung tự thuật xong lúc sau, Tào Tháo bỗng nhiên nói: “Bọn họ dẫn đầu tướng lãnh là cái cái dạng gì người? Sử loại nào binh giới?”

Bào Trung nghĩ nghĩ, nói: “Dẫn đầu đại hán che mặt, xem không rõ, bất quá đối phương dáng người khổng lồ, tiếng nói như sấm, hung man táo bạo, sử một thanh đầu hổ trảm mã đao, khí lực bất phàm, dũng mãnh vô cùng, phi bình thường có thể so……”

“Thật là bọn họ?” Tào Thuần bỗng nhiên quay đầu, nổi giận đùng đùng gào rống nói: “Họ Đào tiểu tặc, dám hại ngô bá phụ! Huynh trưởng, tuyệt không có thể vòng Đào gia.”

Bào Trung vừa nghe Tào Thuần hô lên một câu họ Đào, khởi điểm không minh bạch là chuyện như thế nào, nhưng cẩn thận tưởng tượng, lập tức thông suốt.

“Chủ công! Đúng rồi! Mạt tướng nghĩ tới! Mạt tướng đi tiếp lão thái công phía trước, đi trước Từ Châu hỏi Đào Khiêm mở đường dẫn…… Ám đạo lý tới nói, Đào thị cùng chủ công chính là minh hữu, lại cùng là Ký Châu Viên Thiệu phụ thuộc, như thế quan hệ, chủ công muốn tiếp lão thái công hồi Duyện Châu, Đào Khiêm hẳn là có

điều tỏ vẻ mới là…… Nhưng kia lão nhân trừ bỏ khai ra lộ dẫn ở ngoài, ngược lại là đứng ngoài cuộc, không hỏi một tiếng một câu, né tránh…… Thuộc hạ cảm thấy, việc này nhất định là có kỳ quặc!”

Bào Trung nói xong, vẻ mặt chờ mong nhìn Tào Tháo, phỏng chừng là kỳ vọng Tào Tháo có thể khen ngợi hắn cơ trí.

Vấn đề là người ta hiện tại liền cha đều đã chết, nào còn có tâm tình khen ngươi?

Không đánh ngươi cái sinh hoạt không thể tự gánh vác, liền đã là Tào Tháo thiên đại ân đức.

Tào Tháo giờ phút này đã khôi phục bình tĩnh.

Hắn dùng tay lẳng lặng xử trán, cúi đầu cẩn thận cân nhắc, trong đầu ngay lập tức thay đổi vô số ý niệm.

“Đào Thương…… Hứa Chử…… Kim Lăng quân……”

Không bao lâu, liền thấy Tào Tháo mở nửa khép đôi mắt, lẩm bẩm nói: “Nếu là căn cứ Bào Trung chi hình dung miêu tả, tựa hồ thật đúng là chính là Đào gia làm……”

Tào Thuần nóng nảy: “Cái gì làm như cũng không là! Sự tình phát sinh ở hắn Từ Châu địa giới! Đối phương chiến pháp cùng binh khí, còn có dẫn đầu tướng lãnh đều tựa chi không kém! Người nào có thể bắt chước như vậy chi tượng? Định là Đào Thương tiểu tặc không thể nghi ngờ! Người này quả nhiên ti tiện! Đại ca ngươi đãi hắn như thân huynh đệ giống nhau, hắn cư nhiên như vậy vong ân phụ nghĩa, hại bá phụ, lần này nếu là không giết tẫn Từ Châu quân dân, dùng trăm vạn xác chết ngột ngạt nước mũi hà! Làm sao có thể báo này huyết hải thâm thù chăng!”

Tào Tháo phi Tào Thuần lỗ mãng, hắn trong lòng đang ở cân nhắc một cái mấu chốt vấn đề.

Làm như vậy, đối Đào gia sẽ có chỗ tốt gì?

Tào Tháo lần này biểu tình cực kỳ âm trầm, so với vừa mới ai động chi tướng, phảng phất thay đổi một người dường như, khí chất thượng có vẻ thâm trầm tựa hải, ai cũng đoán không được hắn trong lòng hiện tại rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Hắn cúi đầu đánh giá qua đời tào tung thi thể.

Nhưng thấy phụ thân thi thể đã bắt đầu có mùi thúi, làn da thượng ẩn ẩn đã xuất hiện thi đốm.

“Phụ thân a.” Tào Tháo lẩm bẩm lầm bầm lầu bầu: “Thiên hạ này, thực sự là loạn khẩn a, liền ngươi cũng bị liên lụy đến trong đó…… Yên tâm đi, hài nhi sớm muộn gì chắc chắn cho ngươi tìm một cái chân chính công đạo.”

……

……

Hà Bắc, Nghiệp Thành.

Tào Tháo phụng đón thiên tử, ở trình độ nhất định thượng đạt tới chính trị độ cao, này đối Viên Thiệu tới nói tự nhiên là một cái uy hiếp.

Nhưng cho dù là như thế, Viên Thiệu cũng không có cách nào, bởi vì thân là cũ có sĩ tộc tập đoàn đại biểu hắn, nếu là phụng nghênh thiên tử tới Nghiệp Thành nói, đối chính mình trước mắt đang đứng ở bay lên chính trị địa vị là cực kỳ bất lợi.

Cho nên Viên Thiệu đã quyết định chủ ý: Tạm thời làm thiên tử ở Tào Tháo trong tay nắm mấy năm!

Chờ toàn theo Hà Bắc bốn châu sau, chính mình trong tay lợi thế càng ngày càng dày, có thể thoát khỏi những cái đó vây quanh chính mình sĩ tộc cản tay thời điểm, lại đem thiên tử từ Tào Tháo trong tay lấy lại đây đó là.

Thả làm họ Tào a man nhảy nhót nhảy nhót là được.

Nếu mưu tính đã định, kia chậm trễ chi cấp, chính là muốn trước chiếm cứ Tịnh Châu.

Kỳ thật, Viên Thiệu đã bắt đầu hướng Tịnh Châu duỗi tay.

Tịnh Châu nơi, từ khi đinh nguyên sau khi chết, liền vẫn luôn ở vào một cái tương đối hỗn loạn tình huống.

Viên Thiệu thuộc hạ Trương Dương đối Tịnh Châu tuy rằng có nhất định khống chế năng lực, nhưng cũng giới hạn trong Thượng Đảng quận cùng Hà Nội quận, mà hai quận nơi còn có một ít huyện thành chịu đủ dị tộc tập kích quấy rối cùng khống chế.

Trừ bỏ này nhị quận ở ngoài, Thái Hành Sơn lấy tây còn lại Tịnh Châu chư quận, đại bộ phận đều ở Trương Yến uy hiếp dưới.

Lấy Viên Thiệu lập trường, lại không thể chiêu hàng hắc sơn quân, hai bên mâu thuẫn giờ phút này đã không thể giảm bớt.

Giờ phút này Viên Thiệu sẵn sàng ra trận, chuẩn bị bắt đầu đối hắc sơn quân ra tay.

Đồng thời, hắn còn phái tiếp theo đời chất trung nhất có năng lực cán bộ cao cấp, đi Tịnh Châu tiền nhiệm, đảm đương Tịnh Châu thứ sử.

Hai cậu cháu trong ngoài tương hợp, mục tiêu là dọn sạch hắc sơn quân, khống chế Tịnh Châu chín quận.

Liền ở Viên Thiệu tính toán đối hắc sơn quân dụng binh thời điểm, một ngày này, Trương Yến lại phái người đưa tới một phong thư từ, thư từ trung ngữ khí tuy rằng cường ngạnh, nhưng ẩn ẩn, làm như có khiếp chiến chi ý.

Thực hiển nhiên, Trương Yến không nghĩ cùng Viên Thiệu triển khai toàn diện chiến tranh.

Bởi vậy, hắn thư từ trung hết sức có khả năng cùng Viên Thiệu phàn quan hệ, thậm chí liền hắn thủ hạ cừ soái Bạch Nhiễu, cùng Viên

Thiệu hai cái nhi tử là sinh tử chi giao sự, đều viết ở thư từ thượng.

Tin thượng kỹ càng tỉ mỉ viết rõ, Viên Thiệu hai cái nhi tử, cùng Bạch Nhiễu có một đốn rượu cục giao tình.

Viên Thiệu tức khắc nhìn choáng váng.

Này đều cái gì cùng cái gì a?

Ta nhi tử cùng hắc sơn tặc có giao tình, ta như thế nào không biết?

Kết quả là, Viên Thiệu đem ba cái nhi tử: Viên Đàm, Viên hi, Viên Thượng ba người kêu lại đây.

Ba cái nhi tử tiến thính đường, Viên Thiệu trực tiếp liền đem tin ném ở bọn họ trước mặt.

Các ngươi ba cái nghịch tử, nào hai cái cõng ta đi hắc sơn quân nơi đó cọ cơm?

Ba cái nhi tử vừa thấy Viên Thiệu nổi giận đùng đùng, lại vừa thấy trong lòng nội dung, tức khắc liền choáng váng.

Ai mẹ nó cùng hắc sơn tặc ăn cơm!

Còn sinh tử chi giao?

Này quả thực chính là vu hãm, là mưu hại a!

Hắc sơn quân chỉ nói cùng Viên Thiệu hai nhi tử ăn cơm, cũng không viết rõ ràng là cùng nào hai cái, này cũng quá không chú ý đi!

Ba cái nhi tử trung, tuổi ấu tiểu phản ứng nhanh nhất.

Hắn hướng về phía Viên Thiệu đơn đầu gối một quỳ, trực tiếp đem chính mình phủi sạch: “Phụ thân, ngươi là hiểu biết ta! Hài nhi cũng không cùng đại lão gia ăn cơm, việc này nhất định là đại ca cùng nhị ca làm!”

Viên Đàm cùng Viên hi nghe vậy, thiếu chút nữa không khí trừu qua đi.

Ngươi này tiểu tể tử, không phải ngươi liền không phải ngươi bái! Như thế nào còn chỉ ra chỗ sai hai ngươi ca ca?

Đứa nhỏ này quá không chú ý.

Viên Đàm cũng vội vàng phủi sạch quan hệ: “Phụ thân, ngài là hiểu biết ta, hài nhi cũng cũng không cùng các lão gia ăn cơm! Đây là Tam đệ hắc ta! Nhất định là hắn cùng nhị đệ làm!”

Viên hi ăn nói vụng về, khí thiếu chút nữa không phun bọt mép tử.

Hợp lại theo ta nguyện ý cùng đại lão gia ăn cơm đúng không? Các ngươi đều cao nhã!

Các ngươi hai cái quả thực chính là súc sinh a!

Ba người ngay sau đó ở Viên Thiệu trước mặt lớn tiếng khắc khẩu lên, đem Viên Thiệu làm cho đau đầu dục nứt.

“Đều lăn trở về đi đóng cửa ăn năn đi! Rốt cuộc là ai cọ hắc sơn quân cơm, nghĩ kỹ chính mình tới cùng ta tỉnh lại!”

Một câu đem ba cái hỗn đản trực tiếp đuổi rồi.

Ba cái hài tử đi rồi lúc sau, không bao lâu, thị vệ tới báo, nói là Tự Thụ dẫn dắt Văn Sửu cùng Trương Hợp tiến đến bái kiến.

Vừa nghe bọn họ mấy cái đã trở lại, Viên Thiệu trong lòng tức khắc cảm thấy an ủi, vội vàng chiêu bọn họ mấy cái tiến vào.

“Sự tình đã làm thành?” Viên Thiệu qua lại nhìn quét Văn Sửu cùng Trương Hợp, hưng phấn hỏi.

Trương Hợp cúi đầu, sắc mặt không phải thực hảo, không có lên tiếng.

Văn Sửu còn lại là cười ha ha, nói: “Chủ công yên tâm, đều là dựa theo ngài cùng Tự Thụ tiên sinh định ra mưu lược làm, chưa từng ra một chút sơ hở, mạt tướng cố ý giả thành Hứa Chử kia mọi rợ…… Tự tiên sinh nói ít nhất có tám chín thành tượng.”

“Hư ——!” Viên Thiệu nâng lên ngón tay, hướng về phía Văn Sửu lộ ra một cái cái ra dấu im lặng.

Tự Thụ ở một bên loát chòm râu ha hả cười nói: “Văn tướng quân, sự tình làm xong, được công lao là chuyện tốt, nhưng nhớ lấy họa là từ ở miệng mà ra, không thể như thế cao giọng.”

Văn Sửu giơ tay vỗ vỗ miệng mình, cười ha hả nói: “Là, là! Tiên sinh giáo huấn chính là! Mạt tướng nhớ kỹ!”

Viên Thiệu tán thưởng đối Tự Thụ gật gật đầu, nói: “Nhị vị tướng quân vất vả, thả trước đi xuống nghỉ ngơi…… Tuấn Nghệ, ngươi hưu khước từ lao khổ, quá mấy ngày hảo đến tuy Viên mỗ xuất chinh hắc sơn tặc, lần này ngươi độc lãnh một quân, đừng làm Viên mỗ thất vọng!”

------oOo------

Chương 306: mi cô nương ý tưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu làm Trương Hợp độc lãnh một quân, hiệp trợ hắn đi chiến hắc sơn, thực rõ ràng, là cố ý muốn trọng điểm tài bồi hắn.

Bất quá Trương Hợp lại không có biểu hiện ra Viên Thiệu trong tưởng tượng như vậy vui sướng.

Hắn chỉ là cung kính chắp tay, nói: “Nặc.”

Văn Sửu vừa nghe lời này, tức khắc nóng nảy: “Chủ công, như thế nào chỉ làm Tuấn Nghệ xuất chiến? Mỗ gia cũng nguyện ý tùy chủ công đi chiến Chử Phi Yến kia tặc tư!”

Viên Thiệu cười ha ha, nói: “Văn tướng quân như thế trung dũng, Viên mỗ trong lòng cực cảm an ủi, bất quá này Nghiệp Thành còn cần mãnh tướng lưu thủ, ngươi thả tùy thẩm xứng tại đây bảo thủ Viên mỗ cơ nghiệp, này chờ gìn giữ cái đã có đại sự, phi văn tướng quân không thể, Viên mỗ thực sự khó có thể ủy thác cho người khác a.”

Tự Thụ vuốt chòm râu cười nói: “Kẻ hèn hắc sơn tặc chúng, thượng còn không cần làm phiền văn tướng quân như vậy trong quân thượng tướng, có trương Tuấn Nghệ đi theo đủ rồi.”

Viên Thiệu cùng Tự Thụ lời này rất là làm Văn Sửu hưởng thụ, hắn cười hắc hắc, ngay sau đó cùng Trương Hợp cùng bái biệt rời đi.

Mà Trương Hợp từ đầu chí cuối, đều là cúi đầu, không có phát biểu bất luận cái gì ngôn luận.

Nhị đem đi rồi lúc sau, Viên Thiệu liền bắt đầu cùng Tự Thụ thương nghị Tào Tháo cùng Đào Thương sự.

“Tắc chú, lần này ly gián tào, đào hai người phương pháp, tuy rằng là trù tính đã lâu, lôi đình mà đi, nhưng Tào Tháo cùng Đào Thương đều không phải dễ cùng hạng người, hai người kia đều là ánh mắt độc ác người, ngươi nói bọn họ thật sự sẽ bởi vậy mà khai chiến sao?”

Tự Thụ khẳng định gật đầu nói: “Chủ công yên tâm, tào đào hai người tất nhiên khai chiến.”

Viên Thiệu nửa híp mắt cẩn thận suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi lắc lắc đầu.

“Ta xem chưa chắc, tào a man người này, trên đời này không có người so Viên mỗ càng hiểu biết hắn, kia tiểu tử cũng không phải là một cái tùy ý là có thể bị người lừa gạt người, trí kế sâu xa, gian trá giảo hoạt nói chính là hắn như vậy! Ở giảo quyệt phương diện, ta tự nhận là không bằng Tào Tháo…… Chúng ta kế hoạch tuy rằng không có gì sơ hở, nhưng hắn cũng chưa chắc sẽ tin.”

Tự Thụ lắc đầu nói: “Minh công, Tào Tháo tin cũng hảo, không tin cũng hảo, hắn tất nhiên đều sẽ xuất binh.”

Viên Thiệu nghe vậy nhẹ giương lên mi: “Vì sao?”

Tự Thụ vì Viên Thiệu mưu hoa nói: “Hiện tại Tào Tháo cùng lúc trước nhưng đại không giống nhau, mấy năm gần đây họ Tào địa bàn cấp tốc khuếch trương, đặc biệt là Trường An một trận chiến sau, đông đến Sơn Dương phong huyện, tây đến hàm cốc Hoa Sơn, bắc đến duyên tân bến cảng, nam đến mang đãng Lương Quốc, toàn này hạt cảnh phạm vi, phóng nhãn thiên hạ, này thế chỉ ở chủ công dưới, huống hồ thiên tử hiện giờ còn từ hắn vây quanh, tuy rằng là chủ công cố ý nhường cho hắn…… Nhưng Tào Tháo hiện giờ đã phi giống nhau chư hầu, thử nghĩ phụ thân hắn đã chết, mà chứng cứ toàn thẳng chỉ Từ Châu Đào thị, Tào Tháo nếu là liền thí

đều không bỏ một cái, chẳng phải là đến trở thành thiên hạ trò cười?”

Viên Thiệu nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, tay vịn nói: “Ngươi lời này không sai, Tào Tháo vừa mới đem thiên tử nhận được Duyện Châu, uy tín không đủ, liền tính là vì căng mặt mũi, hắn cũng đến đánh Từ Châu!”

Tự Thụ đối Viên Thiệu bổ sung nói: “Hơn nữa quan trọng nhất, ta không tin Tào Tháo không mắt thèm Từ Châu nơi…… Giống như chủ công chiến lược chính là gồm thâu Hà Bắc bốn châu, nam hướng lấy tranh thiên hạ giống nhau, Tào Tháo cũng nhất định có hắn chiến lược bố trí, như tự mỗ phỏng chừng không sai nói, đó chính là thu nạp toàn bộ Trung Châu, mà hiện giờ Trung Châu chi cảnh, trừ bỏ hắn Tào Tháo ở ngoài, lớn nhất thế lực tự nhiên là……”

“Từ Châu!” Viên Thiệu cười đem Tự Thụ chưa hết chi ngôn tiếp thượng, vừa lòng nói: “Không tồi, liền tính là không có phụ thân hắn việc này, tào a man cũng quả quyết sẽ không bỏ qua họ Đào! Chúng ta chỉ là cho hắn một cái cớ, một cái hắn đã sớm muốn lấy cớ!”

Tự Thụ chậm rì rì nói: “Từ Châu Đào Khiêm bổn không đủ lự, bất quá hiện giờ lại có cái thái bình công tử Đào Thương ở Đông Nam hoành hành, người này thành có thể nói là Tào Mạnh Đức đối thủ! Y theo tự mỗ tới xem, này hai người có thể nói là kỳ phùng địch thủ, đem ngộ lương tài! Minh công liền mặc kệ bọn họ hai cái đi đánh đi, hai người kia, ai ngờ ăn xong ai, cũng không phải dễ dàng như vậy! Cuối cùng rất có khả năng chính là trình giằng co chi thế, lẫn nhau kiềm chế, tổn binh hao tướng…… Chủ công không đi quản bọn họ, chỉ lo thu nạp Hà Bắc bốn châu, chờ chủ công thế lực đại thành, không kỵ sĩ tộc cản tay, binh mã đủ có thể tịch quyển thiên hạ là lúc, cái gì Tào Tháo trong tay thiên tử, Đào Thương trong tay muối thiết chi tư, còn không đều là minh công vật trong bàn tay sao?”

Viên Thiệu cười nói ra một chữ: “Thiện!”

……

……

Kim Lăng thành, quận thủ phủ.

Đào Thương hôm nay vừa vặn rảnh rỗi, vì thế liền cùng Điêu Thuyền cùng tiểu Oanh Nhi cùng nhau đến Kim Lăng ngoài thành đạp thanh du ngoạn.

Mắt nhìn nửa năm chi kỳ sắp tới rồi, cũng chính là Điêu Thuyền cùng Đào Thương hôn kỳ càng ngày càng gần.

Đào Thương cho rằng, có một ít việc, hẳn là cùng Điêu Thuyền bãi ở mặt bàn thượng nói.

Không nói ra tới, Đào Thương liền cảm giác cả người không thoải mái……

“Của hồi môn?” Điêu Thuyền sá nhiên nhìn chằm chằm Đào Thương, không thể tin được nói: “Ngươi hỏi ta muốn của hồi môn?”

Đào Thương cười ha hả nói: “Ta không phải hỏi ngươi muốn của hồi môn, là hỏi Vương Tư Đồ muốn của hồi môn, dù sao cũng là tam công tôn sư, nào có gả cô nương một phân tiền không ra, nhiều ngã Tư Đồ đại nhân phân! Truyền ra đi không dễ nghe a.”

Ở người xuyên việt giữa, cưới tứ đại mỹ nữ chi nhất còn kiêm mang đòi tiền, này tiểu vương bát đản phỏng chừng cũng coi như là đầu một phần.

Điêu Thuyền cùng Đào Thương chỗ thời gian dài, làm như cũng lây dính một ít hắn tật, đem tay ngăn, rất là trượng nghĩa trả lời.

“Không có!”

Thấy Đào Thương biểu tình làm như có chút không tin, nàng ngay sau đó cười nói: “Lạc Dương Tư Đồ phủ bị đốt thành cái dạng gì, ngươi cũng không phải không nhìn thấy, chúng ta cha con hai đến nào cho ngươi tìm của hồi môn nha?”

Đào Thương vừa nghe là nguyên nhân này, liền an tâm rồi.

“Tư Đồ phủ là bị hủy, chính là Thái Nguyên Vương thị không còn ở sao? Quay đầu lại làm Vương gia người từ Thái Nguyên nhà cũ đưa tới biết không?”

Điêu Thuyền do dự nói: “Vấn đề là, Thái Nguyên Vương thị nhà cũ, cách nơi này ngàn dặm xa, hơn nữa Hà Bắc nơi hắc sơn quân tung hoành, vạn nhất lại làm cường đạo cướp đi, chẳng phải là mất nhiều hơn được?”

Đào Thương bừng tỉnh vỗ tay một cái, nói: “Vẫn là phu nhân tưởng chu đáo.”

Dừng một chút, Đào Thương lại cười nói: “Bằng không, phu nhân ngươi cho ta viết cái giấy nợ?”

Điêu Thuyền khí muốn đánh hắn.

Hai người liền như vậy một đường quay tít chuyển, chính vui đùa ầm ĩ chi gian, lại thấy bọn họ phía sau tiểu Oanh Nhi phủng một bó hoa hướng về hai người chạy vội tới.

“Đào lão gia, tỷ tỷ, mặt sau giống như có người đi theo chúng ta?”

Đào Thương nghi hoặc quay đầu đi.

Lại thấy một bóng hình lén lút đột nhiên vọt đến một viên thụ sau, hành động cùng giấu kín thân pháp……

Nói như thế nào đâu? Rất là vụng về.

Vẫn luôn xa xa âm thầm bảo hộ Đào Thương Bùi Tiền, đã sớm thấy được người kia ảnh, bất quá hắn cũng không có đi trảo, chỉ là một bên nghẹn cười, một bên bất đắc dĩ lắc đầu.

Điêu Thuyền giờ phút này cũng là thấy rõ người tới, nàng đô khởi miệng, nhẹ nhàng chụp Đào Thương một chút, u oán nói: “Đi thôi, đừng quang nhìn, ta tại đây chờ ngươi.”

Đào Thương sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ nói: “Ta đi tính sao lại thế này a?”

“Nhân gia khẳng định là hướng ngươi tới.” Điêu Thuyền cười khẽ: “Ngươi tổng không đến mức làm nhân gia đại cô nương trước đi lên hỏi ngươi lời nói đi?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nhún nhún vai, sau đó hướng về kia viên thụ sau bóng người đi qua.

“Hải, mi cô nương, hảo xảo a.” Đào Thương cười ha hả hướng về phía thụ sau Mi Trinh chào hỏi.

Mi Trinh khiếp sợ, khuôn mặt nhỏ tức khắc xấu hổ đỏ bừng, tả hữu qua lại mọi nơi dùng sức xem.

“Ai! Ai? Nhìn cái gì đâu? Ta cùng ngươi chào hỏi, ngươi không nhìn thấy?” Đào Thương hướng nàng dùng sức vẫy vẫy tay.

Mi Trinh lúc này mới giống như phục hồi tinh thần lại, nàng đỏ mặt, duỗi tay loát loát bên tai phía sau sợi tóc, khẽ cười nói: “Đào phủ quân, ngươi cũng tới.”

“Đúng vậy, ta tới đạp thanh, ngươi làm gì tới?”

Mi Trinh thấp giọng nói: “Ta, ta cũng là tới đạp thanh……”

Đào Thương nghẹn lại cười, hỏi: “Liền ngươi một người?”

Mi Trinh nhấp miệng, không bao lâu mới vừa rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Một lát sau, lại nghe Mi Trinh đột nhiên mở miệng nói: “Phủ quân……”

“Mi cô nương có gì lời nói giảng?”

Mi Trinh đầu thấp càng trầm, đôi tay làm như chính bắt lấy váy biên, qua lại xoa bóp: “Phủ quân, ngươi cùng thiền tỷ tỷ, là muốn thành hôn sao?”

Đào Thương khẽ gật đầu, nói: “Không tồi, đây là ta phụ thân cùng Vương Tư Đồ đã định ra, tính ra, thành hôn thời gian cũng là không đã bao lâu, đến lúc đó mi tiểu thư nếu là rỗi rãnh, không ngại tới một khối tới xem lễ mới là…… Thuận tiện có thể thế mi gia quyên cái giống dạng điểm bao lì xì.”

Mi Trinh biểu tình trở nên cực kỳ phức tạp, nàng do do dự dự, làm như có nói cái gì tưởng nói. Chính là lời nói đến bên miệng lại biến hi toái: “Đào phủ quân, ngươi muốn thành hôn, ta…… Ta…… Này, ai!”

Đào Thương trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Mi cô nương, đào mỗ biết ngươi trong lòng sở sầu lo chuyện gì, chẳng lẽ là bởi vì ngươi huynh trưởng?”

Mi Trinh mắt đẹp, lập tức mở to viên.

“Phủ quân biết ta?”

Đào Thương bất đắc dĩ cười cười, nói: “Đào mỗ không phải ngốc tử, lệnh huynh muốn đem tác hợp ngươi ta chi ý, đào mỗ tự nhiên là nhìn ra được tới, nhưng vấn đề là, chuyện này vẫn luôn là lệnh huynh một bên nhiệt tình, cô nương bất quá là chịu sai sử thoi bãi người, vì gia tộc, bị mi huynh sai sử vượt cảnh tới đây, làm chính mình cũng không am hiểu sự, cũng thực sự là làm khó ngươi.”

------oOo------

Chương 307: nói tiếng thực xin lỗi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, Mi Trinh vành mắt không khỏi có chút đỏ lên.

Đại ca cùng nhị ca chỉ là lấy gia tộc danh nghĩa, bức bách chính mình nhiều hơn thân cận Đào Thương, cùng chi thành loan phượng chi hảo, thậm chí không tiếc đem nàng một cái khuê phòng thiếu nữ phóng tới trời xa đất lạ Kim Lăng thành tới, nếu không phải Đào Thương cùng Điêu Thuyền bình dị gần gũi cùng Mi Trinh vẫn luôn hữu hảo ở chung, Mi Trinh cũng không biết chính mình thời gian dài như vậy, ở Kim Lăng thành nên như thế nào sinh hoạt đi xuống.

“Có một số việc, nên giải quyết liền nên giải quyết, mi cô nương, đào mỗ hôn sự sắp tới. Chọn ngày liền phải cùng Điêu Thuyền đám người cùng phản hồi Bành Thành, đến lúc đó, ngươi không ngại tùy ta đi thông, đãi thành hôn lúc sau, có một ít ngươi không có phương tiện cùng lệnh huynh lời nói, liền từ đào mỗ toàn quyền thế ngươi đi theo nàng nói, cũng làm cho ngươi dỡ xuống trên vai chi gánh, như thế nào?” Đào Thương vỗ bộ ngực thế nàng bảo đảm, trượng nghĩa rối tinh rối mù.

Mi Trinh nghe thế, tiểu nước mắt càng là khống chế được không được đi xuống lạch cạch.

Hồn nhiên chưa từng nghĩ đến, vẫn luôn nhất hiểu biết nhất quan tâm chính mình, cũng không phải chính mình coi như thân phụ huynh trưởng, ngược lại là vị này huynh trưởng bức chính mình cùng hắn…… Làm kia gì gì người.

“Như thế, liền đa tạ Đào phủ quân, phủ quân ân nghĩa chi đức, tiểu nữ tử ngày sau tất có thâm tạ.”

Đến từ Mi Trúc kia một phương diện áp lực dỡ xuống tới lúc sau, Mi Trinh bộ dáng làm như rộng rãi rất nhiều, quấn quanh trong lòng nàng bóng ma sương mù, ở Đào Thương bảo đảm hạ, cũng tùy theo xua tan.

Trên mặt nàng tươi cười, thẳng đến lúc này, mới phảng phất chân chính biến nồng đậm lộng lẫy lên.

Mi Trinh lá gan dỡ xuống, Đào Thương cũng pha vui mừng, hắn ngay sau đó mời Mi Trinh cùng chính mình, Điêu Thuyền cùng tiểu Oanh Nhi cùng đạp thanh ngắm cảnh.

Mấy người đi mệt lúc sau, ngay sau đó tìm một cái hà xá biên nghỉ ngơi.

Vẫn luôn đi theo bọn họ phía sau Bùi Tiền, thấy bốn người ngồi xuống, lúc này mới lại đây đệ trình thượng một con vừa mới săn giết gà rừng.

Đối mặt như vậy một con thịt gà, mọi người nhiều ít có điểm khó khăn: Ngay tại chỗ huân nướng nói, thiếu nồi lại thiếu hỏa, thực sự là có chút không hảo làm cho.

Lại còn có không có nước ấm, này gà không dễ dàng cởi mao.

Đào Thương cười cười, hắn làm Bùi Tiền giúp đỡ hai nàng một hài nhóm lửa, chính mình tự mình bào trừ liệu lý gà rừng.

Không bỏ huyết, không rút mao, chỉ là ở gà trên mông dùng đao hoa cái lỗ nhỏ, đem nội tạng móc ra tới rửa sạch sẽ.

Từ Bùi Tiền kia lại mượn tới một ít thằng nhãi này tùy thân mang theo muối ăn cùng thực liêu, mài nhỏ bôi trên gà bế khang nội, sau đó tìm một ít hoàng bùn thêm thủy, giảo thành bùn lầy bôi trên gà

bốn thân, dùng lá sen bao hảo sau, chôn nhập trong hầm, điền bình lúc sau ở hố mặt trên dùng lò câu nhóm lửa.

Điêu Thuyền, Mi Trinh, tiểu Oanh Nhi, thậm chí bao gồm Bùi Tiền đều là cực kỳ nghi hoặc nhìn Đào Thương loại này bẩn thỉu lộng pháp.

Tiểu Oanh Nhi hít hít cái mũi, duỗi tay chỉ chỉ hố nhỏ, nói: “Đào lão gia, ngươi đây là cái gì phương pháp dân gian? Đem gà chôn ở hố, mao đều không rút, khăn vàng cũng chưa giống ngươi như vậy thô thực quá……”

Đào Thương một bên khảy lửa trại, một bên cười nói: “Đây là gà ăn mày, ngươi sau đó liền biết…… Tiểu người mù, như thế nào nghe ngươi ý tứ, ngươi làm như rất quen thuộc khăn vàng a?”

Tiểu Oanh Nhi một đôi bạch đồng tử quơ quơ, vội vàng cúi đầu không rên một tiếng.

Không bao lâu, gà ăn mày mới mẻ ra lò, Đào Thương dùng cục đá đem ngươi đem tạp toái, bùn khối cùng lá sen nhổ xuống tới, liền mao đều mang theo xuống dưới, một cây không dư thừa, hương khí phác mũi.

Điêu Thuyền ngày thường luôn là thấy Đào Thương đùa nghịch này đó mới lạ pháp môn, nhưng thật ra thấy nhiều không trách.

Nhưng thật ra Mi Trinh cùng tiểu Oanh Nhi kinh ngạc há to miệng.

“Ngươi, ngươi là như vậy nghĩ ra như vậy nhà bếp phương pháp?”

Mi Trinh nghi hoặc nhìn Đào Thương, hồn nhiên không cảm thấy đây là một cái thứ sử phủ công tử hẳn là sẽ làm sự.

Đào Khiêm chẳng lẽ là khi còn nhỏ đem hắn bị đói?

Đào Thương xé xuống một khối thịt gà, đưa cho nàng, tễ tễ một con mắt, nói: “Đây là thiên bẩm chi tài!”

Mi Trinh đem thịt gà đặt ở trong miệng, chỉ cảm thấy bôi trơn thơm ngọt, cực kỳ ngon miệng.

Nhớ tới thượng một lần Điêu Thuyền cho nàng đưa đi thủy trạng hương liệu, Mi Trinh từng kinh ngạc hỏi Điêu Thuyền xuất xứ, Điêu Thuyền nói cho nàng, là Đào Thương nghiên sang thời điểm, Mi Trinh trong lòng còn không tin, cảm thấy Điêu Thuyền nhiều ít có chút khuếch đại thổi phồng tình lang.

Nhưng trước mắt…… Xem ra việc này xác thật là thật sự.

Mi Trinh một bên tinh tế nhấm nuốt thịt gà, một bên lén nhìn liếc mắt một cái cùng tiểu Oanh Nhi xé gà xé chính hăng hái Đào Thương.

Cái này thái bình công tử, thực sự là thú vị đâu.

Mấy người chính ăn, lại thấy Bùi bổn đột nhiên vội vội vàng vàng chạy tới.

Đào Thương thấy thế một kỳ.

Chẳng lẽ là lại một cái bị mùi hương hấp dẫn lại đây?

Bùi bổn mồ hôi đầy đầu, hắn hướng về phía Bùi Tiền đánh điệu bộ, đem hắn tiếp đón qua đi.

Bùi Tiền nhai thịt gà, đầy miệng dầu mỡ hướng về phía Bùi bổn nghênh qua đi, lại thấy Bùi bổn nôn nóng ở ở hắn bên lỗ tai một trận nói thầm.

Bùi Tiền nhai thịt gà miệng trong nháy mắt liền bất động.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Bùi Tiền vẻ mặt u buồn xoay người đi trở về tới rồi Đào Thương đám người bên người.

Nhưng thấy một con gà ăn mày đã bị Đào Thương, Điêu Thuyền, Mi Trinh đám người ăn thi cốt vô tồn, đầy đất lông gà.

Chồn ăn gà, cũng là bất quá như vậy đi.

Bùi Tiền nhìn Đào Thương ánh mắt rất là kỳ quái, tựa bi thương, tựa ủy khuất, tựa ai điếu.

Đào Thương bị Bùi Tiền ánh mắt nhìn chằm chằm cả người không được tự nhiên, thật giống như chính mình nằm ở nhà tang lễ nội, tùy thời chuẩn bị tiến bếp lò giống nhau.

Đào Thương mắt nhìn Bùi Tiền, ôn thanh nói: “Làm sao vậy? Sắc mặt như thế không tốt…… Không ăn vui vẻ? Nếu không ta lần tới đơn độc lại cho ngươi làm.”

Bùi Tiền sắc mặt đau kịch liệt nhìn chằm chằm hắn, ngữ khí ai động: “Từ Châu kia mặt ra tám ngày đại sự! Lúc này đây, chúng ta thực sự là chọc đại họa.”

Nhìn Bùi Tiền ngưng trọng biểu tình, Đào Thương tâm không khỏi lộp bộp nhảy mấy nhảy.

Một cái không lý do, cực độ cảm giác không ổn trong nháy mắt nảy lên hắn trong lòng.

Đào Thương đứng lên, đi đến Bùi Tiền trước mặt.

Bùi Tiền đem khóe miệng để sát vào Đào Thương lỗ tai, đã hiện hoảng loạn lại hiện mà trầm nói: “Từ Châu bên kia truyền đến tin tức, Tào Tháo phụ thân tào tung, từ Lang Gia quốc hướng Duyện Châu di chuyển trên đường, bị gian tặc làm hại, cường đạo sở lưu lại tới tràng vật chứng theo, toàn chỉ chứng cứ ta Kim Lăng quân, Tào Tháo phái sứ giả hướng Bành Thành, chất vấn đào sứ quân, muốn đào sứ quân cho hắn một cái vừa lòng giao đãi! Bằng không, liền muốn chỉ huy đông hướng, san bằng Từ Châu, diệt hết Từ Châu quân dân……”

Lời nói còn không có nói xong, Đào Thương đầu liền dường như bị tiếng sấm oanh kích tới rồi giống nhau, trong nháy mắt liền có điểm không đáng giá làm sao.

Đây đều là cái gì cùng cái gì a?

Tào Tháo nghênh đón lão cha hồi Duyện Châu, ta không phải cố ý dặn dò quá phụ thân, làm hắn không cần nhúng tay trong đó, trốn càng xa càng tốt sao?

Như thế nào kết quả là tào tung hắn vẫn là đã xảy ra chuyện? Hơn nữa như thế nào vẫn là chết ở Kim Lăng quân chặn giết hạ?

Tào tung kia lão vương bát đản bát tự cùng ta Đào gia rốt cuộc là nhiều phạm hướng a!

Mỗi một lần chết thời điểm không cùng họ Đào dính điểm quan hệ, tào lão nhân giống như liền chết không ngừng nghỉ dường như.

Bất quá chuyện này, lại rất rõ ràng có chút kỳ quặc.

Cảm giác hình như là bị người âm giống nhau.

Mắt thấy Đào Thương bị cái này thình lình xảy ra tin tức cũng là làm cho khuôn mặt u sầu không triển, Bùi Tiền càng thêm sốt ruột, dậm chân nói gián ngôn.

“Phủ quân, việc này như thế nào cho phải? Tào Tháo hiện tại chính là không thể so năm đó, từ khi Trường An một trận chiến qua đi, thiên tử bị hắn mang về Duyện Châu, tư lệ cùng Dự Châu chi cảnh đối này tất cả đều thần phục, địa vực mở rộng không ít, liền năm đó Lạc Dương nam bắc quân cũng là bị hắn hợp nhất, phóng nhãn thiên hạ, cũng chỉ có Viên Thiệu chi thế ở này phía trên, hắn nếu là tới đánh Từ Châu, chỉ sợ……”

Đào Thương duỗi tay chặn Bùi Tiền nói đầu.

Tào Tháo nếu là tới công Từ Châu, hậu quả nghiêm trọng trình độ hắn tự nhiên là so Bùi Tiền rõ ràng hơn.

Nhưng việc này trước mắt thật đúng là liền không phải dựa vào chính mình một người có thể ngăn trở ở.

Hàng năm đánh nhạn, năm nay làm nhạn mổ mắt, ngàn tính vạn tính, chỉ là đề phòng chính mình người sẽ làm chuyện ngu xuẩn, kết

quả lại xem nhẹ người khác ác ý mưu tính.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào? Thủ đoạn cư nhiên như thế chi tiện.

Mi Trinh cùng Điêu Thuyền đám người cũng làm như nhìn ra Đào Thương không thích hợp, đã đi tới.

“Phát sinh chuyện gì?”

Đào Thương lấy lại bình tĩnh, ngay sau đó đem sự tình hướng các nàng hai giải thích tới nghe.

Điêu Thuyền cùng Mi Trinh nghe xong lúc sau, bất giác toàn là hoa dung thất sắc.

Điêu Thuyền trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: “Năm đó thảo đổng là lúc, ngươi cùng Tào Tháo cũng coi như là giao tình thật dầy, hắn…… Sẽ không thật sự không màng năm đó tình nghĩa, xuất binh thảo phạt Từ Châu đi?”

Đào Thương nghe vậy, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ.

“Năm đó là năm đó, hiện tại là hiện tại, có một số việc cũng không giống ngươi tưởng tượng đơn giản như vậy, hiện tại Tào Tháo cũng không phải là năm đó cái kia cùng ta hi hi ha ha ngốc đại ca…… Huống hồ mối thù giết cha, không đội trời chung, chúng ta vẫn là không cần như vậy lạc quan hảo.”

Mi Trinh biểu tình rõ ràng so Điêu Thuyền càng là sầu lo.

Tào Tháo nếu là xuất binh, quân tiên phong tất nhiên thẳng chỉ Bành Thành……

Mà Mi Trinh người nhà hòa thân bằng toàn ở Bành Thành an cư, Mi Trinh sao có thể không nóng nảy?

“Không được, ta phải chạy nhanh hồi Bành Thành một chuyến.” Mi Trinh không yên lòng, hạ quyết tâm quyết định trở về.

Điêu Thuyền vội vàng khuyên nhủ: “Trinh nhi muội muội, ngươi một giới nữ tử, chính là trở về lại có thể như thế nào? Huống hồ Bành Thành hiện nay, tùy thời đều có khả năng biến thành chiến trường, ngươi vẫn là lưu tại Kim Lăng thành còn an toàn một ít.”

Mi Trinh buồn bã nói: “Mi thị cả nhà tổ nghiệp toàn ở Bành Thành, Bành Thành nếu phá tắc mi thị không tồn, mi thị không tồn tại gia không tồn…… Ta còn sống một mình có gì ý tứ, không bằng hồi Bành Thành, cùng người nhà cùng tồn tại.”

Điêu Thuyền há miệng thở dốc, muốn khuyên nàng, lại nghe Đào Thương vỗ vỗ nàng bả vai, lắc lắc đầu.

“Mi cô nương nói đúng, Từ Châu đại nạn sắp tới, làm sao có thể tại đây tham sống sợ chết? Xem ra, ta cũng đến hồi Bành Thành một chuyến.”

Tiểu Oanh Nhi nhấc tay nói: “Đào lão gia, ta cũng cùng ngươi cùng đi.”

Điêu Thuyền thở dài khẩu khí, buồn bã nói: “Thôi, nếu là chết thật, đại gia chết cũng đến chết ở một khối, ra chuyện lớn như vậy…… Hồi Bành Thành cũng không thể cô đơn rơi xuống ta.”

Đào Thương pha hàm thâm ý qua lại nhìn các nàng, làm như muốn nói gì, nhưng thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng vẫn là hóa thành ngậm miệng không nói.

Thiên kim không bằng một mặc, có chút lời nói, cho dù không cần miệng nói, dụng tâm đi tinh tế thể vị, cũng có thể cảm giác đến.

Bùi Tiền cũng là kiên định đứng ở Đào Thương bên người, nói: “Phủ quân, mạt tướng cũng nguyện ý tùy ngươi hồi Bành Thành, ngàn khó muôn lần chết, mạt tướng cũng đều nhận.”

Điêu Thuyền cười khúc khích, đối Đào Thương cười nói: “Trong lúc nguy nan thời tiết, đại gia mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh

như thành đồng, thái bình công tử liền không có cái gì muốn cảm khái một chút nói nói sao?”

Đào Thương khóe miệng trừu trừu, suy nghĩ một hồi lâu, mới vừa rồi phát ra từ phế phủ cảm khái nói:

“Ta hiện tại cùng Tào Tháo nói tiếng thực xin lỗi, còn kịp không?”

------oOo------

Chương 308: đuổi hổ nuốt lang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giáo sự phủ ở Bộc Dương giáo sự, ít ngày nữa gian liền đem tin tức truyền lại trở về Kim Lăng thành, nói rõ Tào Tháo ở phái sứ giả đi trước Từ Châu đồng thời, cũng đã bắt đầu ở Bộc Dương điều binh khiển tướng.

Nghe nói lần này xuất chinh, Tào Tháo động tĩnh làm cho rất lớn.

Duyện Châu bản bộ binh mã, Thanh Châu binh, Lạc Dương cũ nam bắc quân cùng Tây Lương hàng chúng đều có điều động.

Xem ra lúc này đây, Tào Tháo xác thật là bỏ vốn gốc cũng muốn bình định Từ Châu.

Đào Thương không dám chậm trễ, hắn vội vàng điều động Kim Lăng trong thành tinh nhuệ cùng các tướng lĩnh, lập tức bắc thượng, chuẩn bị trở về Bành Thành.

Chủ lực binh mã từ Từ Vinh đám người tại hậu phương thống lĩnh, Đào Thương trước lãnh một bộ phận đi trước quân, huề bọc Điêu Thuyền, Mi Trinh, Đào Ứng đám người phi mã chạy về Bành Thành.

Đào Khiêm thấy Đào Thương, lập tức liền lão lệ tung hoành.

“Nhi a, hôm nay đại tai họa, lại là làm lão phu như thế nào đảm đương khởi a?!”

Đào Khiêm ngày thường tuy rằng không phải khôn khéo quả cảm, nhưng cũng là một cái trầm ổn giỏi giang người, như vậy thất thố biểu hiện, ở Đào Thương trong ấn tượng giống như còn là lần đầu tiên.

Giống như so ban đầu thảo phạt Đổng Trác khi biểu hiện đều đại.

“Phụ thân, Tào Tháo tuy rằng thế đại, nhưng cũng không phải không thể phá chi, phụ thân không cần như vậy sầu lo.” Đào Thương tâm tình tuy rằng cũng tương đối thấp thỏm, nhưng vẫn là mở miệng an ủi Đào Khiêm.

Lão gia tử rối loạn, ít nhất chính mình không thể loạn, nhất định phải trầm ổn áp sự.

Đào Khiêm dùng sức vẫy vẫy tay, nói: “Lão phu sở ưu giả, không phải Tào Tháo thế đại, mà là thiên tử minh chiếu trách cứ! Sống 60 nhiều năm, lần đầu tiên ném lớn như vậy người a…… Lão phu đều không muốn sống nữa!”

“Thiên tử?”

Đào Thương trong lúc nhất thời không phản ánh quá mức tới, không bao lâu mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Trường An một trận chiến, Tào Tháo đánh bại Tây Lương chư tướng, thế lực đại trướng, hơn nữa so với trong lịch sử còn trước tiên đem thiên tử Lưu Hiệp tiếp chưởng tới rồi trong tay.

Lợi hại thượng Tào Tháo hai lần xuất binh Từ Châu tàn sát, sở hành việc làm đều là thiên nộ nhân oán, nhưng liền tính là hắn thực lực quân đội cường đại, ít nhất ở đạo đức điểm cao thượng là không thể nào nói nổi.

Đại gia có thể cùng nhau khoa tay múa chân công kích Tào Tháo: Ngang ngược, bá đạo, đê tiện, vô sỉ, tàn nhẫn, không biết xấu hổ, khi dễ người, không yêu quốc từ từ.

Nhưng hiện tại Tào Tháo trước tiên ủng hộ thiên tử mấy năm, kia hắn xuất binh thảo phạt Đào Khiêm vi phụ báo thù sự tình, trải qua thiên tử một giấy chiếu thư, liền thành danh chính ngôn thuận cử chỉ.

Ai dám lại nói hắn Tào Tháo không phải?

Ai còn dám lại nói Tào Tháo xuất binh thảo phạt Từ Châu chính là không màng đại cục tư oán?

Ai còn dám nhắc Tào Tháo không yêu quốc?

Nhân gia xuất binh là có văn bản rõ ràng quy định!

Rõ ràng bị thiên đại ủy khuất, kết quả liền đạo đức quảng cáo rùm beng đều bị Tào Tháo hái được đi…… Đây mới là Đào Khiêm bị khí khóc chân chính nguyên nhân.

Đào Thương trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: “Phụ thân, ngươi cùng ta nói một câu lời nói thật, Tào Tháo chết cha sự, cùng ngươi rốt cuộc có hay không quan hệ?”

Đào Khiêm hồng con mắt trừng mắt hắn, râu đều bị khí thẳng run.

“Ngươi này nghịch tử! Nói bậy gì đó đâu? Lão phu chẳng lẽ nhìn liền như vậy hỗn sao? Hắn cha đã chết, ngươi còn tưởng tức chết cha ngươi không thành?! Bào Trung cùng Bào Thao tới đón tào tung thời điểm, lão phu tị hiềm còn không kịp! Còn như thế nào sẽ phái binh giết hắn? Quả thực vớ vẩn.”

Đào Thương sắc mặt âm trầm: “Nói như thế tới, chúng ta đây chính là bị người đương hầu chơi…… Phụ thân, Viên Thiệu bên kia, ngươi phái người đi cầu quá cứu sao? Chuyện tới hiện giờ, từ hắn ra mặt điều đình, có lẽ có thể ngăn cản Tào Tháo trả thù.”

Đào Khiêm biểu tình biến phi thường chi cô đơn.

“Phái người đi qua, Viên Thiệu nhưng thật ra nói sẽ hỗ trợ, bất quá nhưng vẫn không có tin…… Trước mắt Viên Thiệu đang ở cùng hắc sơn quân Trương Yến tranh đoạt Tịnh Châu chín quận, ta xem hắn sợ là không có thời gian tới quản chúng ta cùng Tào Tháo sự, cho dù là hắn cấp Tào Tháo viết thư, nhưng hiện tại Tào Tháo cũng chưa chắc sẽ cho Viên Thiệu mặt mũi.”

Đào Thương trầm ngâm một lát không nói gì.

Trong lịch sử Tào Tháo lần thứ hai huyết tẩy Từ Châu, Đào Khiêm từng phái người hướng Thanh Châu thứ sử Điền Giai cầu cứu.

Nhưng vấn đề là Điền Giai chính là Công Tôn Toản phụ thuộc, Đào Khiêm trong lịch sử cùng Công Tôn Toản cùng Viên Thuật là đứng ở cùng trận tuyến, bởi vậy mới có thể được đến hắn duy trì.

Chính là hiện tại, Từ Châu Đào gia là đứng ở Viên Thiệu này một mặt, Công Tôn Toản như thế nào còn sẽ trợ giúp bên ta?

Mà một mình dùng Kim Lăng quân cùng Từ Châu quân cùng Tào Tháo tác chiến, nói thật, Đào Thương cũng không phải rất có tin tưởng.

Trong lịch sử Ngụy Võ Đế, từ khi phụng nghênh thiên tử lúc sau, hắn cùng hắn thủ hạ tào binh liền biến thành đẩy đồ vương, công vô bất khắc chiến vô bất thắng. Nhân vật như vậy, thật là không hảo đánh.

Liền tính là Đào Thương có tin tưởng, hắn cũng không cho rằng chính mình có thể ở rất nhỏ tổn thất dưới tình huống chiến bại Tào Tháo.

Giết địch một ngàn, tự tổn hại 800 sự, cũng không phải Đào Thương nguyện ý làm……

Không được, vẫn là đến tìm minh hữu giúp đỡ chính mình kiềm chế Tào Tháo.

“Phụ thân, ngươi trước không cần quá mức sầu lo, Tào Tháo tuy rằng thế đại, nhưng không đại biểu chúng ta liền đánh không thắng hắn, ta lần này tới Từ Châu, mang lên Kim Lăng thành tinh nhuệ nhất tướng quân cùng mưu chủ nhóm, Tào Tháo xuất binh sự đánh, phỏng chừng còn cần một đoạn thời gian, chúng ta thả đãi Kim Lăng thành chủ lực binh mã đến Bành Thành, đoàn người cùng nhau khai cái đình nghị, dùng kế nhiều phương diện chế hành Tào Tháo, nhất định phải đem hắn ngăn cản ở Bành Thành nước ngoài.”

Đào Khiêm bởi vì thiên tử chiếu thư sự, đã rối loạn tâm thần, lúc này xem hắn, phảng phất lập tức già rồi mười mấy tuổi.

Lão nhân gia nếu là ruột gan rối bời, kia Đào Thương nói cái gì, hắn đó là ứng cái gì.

……

……

Mấy ngày sau, Kim Lăng thành chủ yếu nhân vật nhóm lục tục đến Bành Thành, Đào Khiêm ngay sau đó triệu khai đình nghị, tề tụ Bành Thành cùng Kim Lăng thành chủ yếu quan tướng, thương thảo ứng phó Tào Tháo chi sách.

Cung cấp Duyện Châu tình báo sự, tự nhiên thị phi Quách Gia mạc chúc.

Quách Phụng Hiếu lúc này đây chuẩn bị công tác làm được rất nhỏ, đối ở đây quan tướng nhóm giải thích nói:

“Dự Châu Lương Quốc, ở Tào Tháo phụng đón thiên tử lúc sau, liền bị Tào Tháo lấy đại nghĩa chi danh thu như trị hạ, hiện giờ tào quân các bộ tinh nhuệ, chính sôi nổi hướng Lương Quốc điều khiển, cứ nghe Tào Tháo ở Lương Quốc binh tướng mã chia làm mười trận, phân biệt từ Tào Nhân, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến, Vu Cấm, Tào Thuần, Tào Hồng, Lý Điển, Lữ kiền, Bàng Đức phân thống, Tào Tháo tự lãnh trung quân cũng còn lại chư tướng, phía sau là Tuân Úc cùng Trình Dục thế hắn điều động lương thảo.”

Đào Thương nghe này đội hình nghe thẳng răng đau.

Từ Châu võ quan trung, Tào Báo lạnh lùng hừ một tiếng, thần khí hiện ra như thật nói: “Toàn là một đám vô danh hạ đem, thổ gà ngói khuyển ngươi! Nghe đều không có nghe nói qua, có gì sợ thay? Ta Tào Báo muốn lấy những người này thủ cấp, giống như lấy đồ trong túi cũng!”

Đào Thương thật sâu nhìn Tào Báo liếc mắt một cái.

Tào tướng quân quả nhiên không phải phàm nhân đâu, này ngưu bức đều dám thổi?

Rốt cuộc là vị nào thiên sứ đại tỷ, ban cho ngươi nói lời này dũng khí?

Trần Đăng cau mày, hướng Đào Khiêm gián ngôn nói: “Tào Tháo đem trọng binh tụ tập ở Lương Quốc, này ý thực rõ ràng, mục tiêu chính là Phái Quốc! Phái Quốc là Bành Thành ở phía tây trước bình, một khi bị phá, tắc Bành Thành chi cảnh đó là vùng đất bằng phẳng, lại vô hiểm trở có thể kháng cự.”

Đào Khiêm có chút hoảng hốt: “Nguyên Long ý tứ, là chúng ta cũng đến binh tướng mã tụ tập ở Phái Quốc, ngăn cản Tào Tháo nhập Từ Châu cảnh?”

Trần Đăng chắp tay nói: “Đúng là như thế.”

Đào Thương đột nhiên nhớ tới một sự kiện, hỏi Đào Khiêm nói: “Phụ thân, thượng một lần ta thỉnh ngài đem Phái Quốc người hộ tất cả đều dời vào Từ Châu cảnh nội, không biết việc này ngài làm không có?”

Đào Khiêm thận trọng gật đầu: “Việc này lão phu đã làm theo, hiện giờ Phái Quốc đại bộ phận người hộ toàn đã nội dời, bất quá này mà rốt cuộc có 21 huyện, hiện giờ vẫn là dư lại một bộ phận người hộ lưu tại phái mà, không kịp di chuyển.”

Đào Thương hướng về phía Đào Khiêm vừa chắp tay: “Quan hệ trọng đại, còn thỉnh phụ thân tốc tốc di chuyển dư lại nhân khẩu, việc này Nguyên Long so có kinh nghiệm, không bằng làm hắn hiệp trợ.”

Trần Đăng vội vàng đứng dậy: “Thuộc hạ nguyện tẫn non nớt chi lực.”

Đào Khiêm tự nhiên mà vậy đáp ứng rồi.

Đào Thương lại chuyển hướng Quách Gia, nói: “Trừ bỏ triệu tập binh mã ở ngoài, Tào Tháo gần nhất còn là làm cái gì chuyện khác?”

Quách Gia biểu tình ít có nghiêm túc: “Giáo sự phủ thám tử hồi báo, trước một đoạn thời gian, Tào Tháo từng lấy ngỗ nghịch mưu quốc chi tội, đem Duyện Châu sĩ tộc thủ lĩnh biên làm hạ ngục, sau nghe biên làm ở ngục trung ký tên lúc sau, liền sợ tội tự sát……”

Một phen nói ra tới, Từ Châu chư vị quan đem đều là đại kinh thất sắc.

Biên làm tuy rằng là Duyện Châu sĩ tộc đứng đầu, nhưng kỳ danh thanh ở Trung Châu có thể nói cực thịnh, đặc biệt là năm đó một đầu 《 chương hoa phú 》 có thể nói khiếp sợ thiên hạ, danh táo nhất thời.

Người như vậy, cư nhiên liền như vậy đã chết?

Đào Thương đem mọi người biểu tình đều xem ở trong mắt. uuk a n s h u

“Biên làm đã chết, kia Duyện Châu địa phương sĩ tộc chính là có cái gì quá kích hưởng ứng sao?”

Quách Gia thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Ít nhất trước mắt trước mới thôi không có, bình tĩnh có chút quỷ dị a.”

Lời này có thể nói là một ngữ hai ý nghĩa, xem ra Đào Thương trong lòng sở trù tính, Quách Gia cũng là đã nghĩ tới.

“Phụng Hiếu huynh, Đổng Trác dưới trướng tàn quân chư tướng, hiện tại đều ở địa phương nào?”

Quách Gia lập tức liền đoán được Đào Thương chủ ý, ngay sau đó cười nói: “Tứ tán với Quan Trung chi cảnh, dựa cướp bóc mà sống, nhật tử cùng qua đi so sánh với, thẳng như cách biệt một trời, sống không bằng chết a.”

Ở đây mọi người giữa, có thể lãnh hội Đào Thương cùng Quách Gia trong lời nói chi ý, chỉ có Trần Đăng một người mà thôi.

Vừa nghe Đào Thương cùng Quách Gia tham thảo khởi Quan Trung chư tướng, Trần Đăng trong lòng lập tức nổi lên bốn chữ.

Đuổi hổ nuốt lang!

------oOo------

Chương 309: Đào Thương cầu viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đuổi hổ nuốt lang bốn chữ vừa nói ra tới, trừ bỏ Đào Thương cùng Quách Gia ngoại, có thể lý giải cũng chỉ có Trần Đăng một người.

Thấy thính đường nội đại bộ phận người đều hãi không có phản ứng lại đây, Đào Thương ngay sau đó đối Quách Gia nói: “Vậy làm phiền Phụng Hiếu huynh đem Đổng Trác cũ bộ hiện nay tình huống, cấp ở đây chư vị làm một chút giải thích cùng phân tích.”

Quách Gia thẳng thắn sống lưng, thanh thanh yết hầu, chậm rì rì nói: “Từ khi Trường An đại chiến lúc sau, Tào Tháo thừa khắp nơi tổn binh hao tướng hết sức, bắt cóc thiên tử, đánh bại mọi người, còn tiếp nhận đầu hàng không ít đối địch quân chúng, có thể nói là Trường An chi tranh lớn nhất người thắng, Mã Đằng cùng Hàn Toại hai người thiệt hại đại bộ phận binh mã, thủ hạ binh tướng thậm chí có một ít còn bị Tào Tháo chiêu hàng, đã là tồn tại trên danh nghĩa giặc cỏ, hiện đã lui giữ tới rồi Kim Thành biên tái, kéo dài hơi tàn, không đáng để lo…… Mà Đổng Trác ngày xưa dưới trướng chúng tướng quân, giờ phút này cũng là chia năm xẻ bảy, trong đó: Lữ Bố một quân lưu vong với võ đều, Lý Giác tàn quân ở thao lâm hơi tàn, Quách Tị binh mã chạy đến Linh Châu đi vào nhà cướp của, Trương Tế một quân giống như còn lại là ở thiên thủy phụ cận bồi hồi du đãng……”

Quách Gia nói âm chưa dứt, liền thấy Mi Trúc lắc đầu thở dài, lần cảm tiếc hận nói: “Thật là cẩu giống nhau sinh hoạt a, đáng thương, đáng thương…… Này đó Đổng Trác quân cũ đem, ngày xưa cũng đều là hùng phi một phương, coi rẻ chư hầu nhân vật, bọn họ thủ hạ binh mã cũng coi như là hung man…… Nhưng dù cho là mất

Trường An cùng thiên tử, khá vậy không đến mức nghèo túng thành như vậy a cùng xin cơm có gì khác nhau”

Mi Trúc nói nói ra ở đây mọi người tiếng lòng.

Đổng Trác dưới trướng Tây Lương binh, tuy là biên tái man di, nhưng tung hoành thiên hạ, không người có thể địch, nếu không phải bởi vì nội đấu, phổ thiên hạ không có gì người có thể chính diện đánh tan bọn họ.

Tuy là Viên Thiệu, năm đó cũng bất quá là rối rắm một đại bang các tiểu đệ ôm đoàn, mới dám cùng Đổng Trác chính diện giao phong…… Chẳng sợ Đổng Trác trước khi chết, quân tâm tứ tán, kia cũng đến là Viên, tào, đào tam gia liên hợp mới dám cùng Tây Lương quân chính diện quyết đấu, hơn nữa cuối cùng có thể thắng lợi, vẫn là lại gần rất nhiều tính kế cùng Hoàng Phủ Tung chỉ điểm.

Như vậy cường quân, hiện giờ lại chia năm xẻ bảy không thành khí hậu, còn lưu lạc đến lưu manh đánh cướp, ăn xin xin cơm nông nỗi, thật là lệnh người thổn thức.

Quách Gia đối Mi Trúc giải thích nói: “Đừng giá lâu cư Đông Châu, đối tây châu tình huống có điều không biết, kia Tây Lương tuy là đại châu, địa vực quảng đại viễn siêu trung thổ, nhưng thành trì sửa chữa lại tương đối lạc hậu, tây châu hoang vắng, đại bộ phận đều là không có khai khẩn quá hoang vu nơi, quận huyện thành trì cũng chính là có thể đếm được như vậy một ít, huống hồ còn có dân tộc Khương hỗn cư, thị phi so nhiều…… Hơn nữa thời trẻ Đổng Trác rời đi Tây Lương sau, Lương Châu thành trì cũng bị Mã Đằng, Hàn Toại, Lý kham, chờ tuyển, trương hoành mười dư cái thế lực phân cách, khắp nơi thế cục đã thành, tự nhiên sẽ không dễ dàng làm thành trì cấp Lý Giác bọn họ cư trú!”

Đào Thương cũng là gật đầu nói: “Tây châu tuy rằng rất lớn, nhưng thành trì cùng thu nhập từ thuế tài nguyên hữu hạn, căn bản không đủ những cái đó dã man người phân, Lý Giác bọn họ du đãng ở bỉ, sớm muộn gì đều đến đói chết…… Cho nên, không ngại phái người phân biệt cùng Lý Giác, Trương Tế, Quách Tị, Lữ Bố đám người liên

lạc, mời bọn họ đi Trung Nguyên làm khách…… Rốt cuộc muốn ở Trung Nguyên tìm quận huyện cung cấp nuôi dưỡng quân đội cư trú, muốn xa so ở hoang vu tây châu dễ dàng nhiều.”

Một phen nói cho hết lời, chỉ đem Từ Châu một ít quan viên nói mồ hôi lạnh đầm đìa.

Tây Lương chư man kia đều là thứ gì đó chính là một đám lang a!

Làm cho bọn họ ra tây châu nhập Trung Nguyên, đến tột cùng sẽ vì thiên hạ mang đến cái gì biến số, ai dám bảo đảm

Một cái không hảo liền dễ dàng đem Trung Nguyên làm cho gió nổi mây phun!

Đạo lý này, Đào Thương tự nhiên cũng hiểu, nhưng hắn hiện tại bất chấp rất nhiều, thế cục tại đây bãi, không có biện pháp khác.

Đào Thương đảo mắt nhìn về phía Quách Gia, nói: “Biên làm đã chết, Duyện Châu sĩ tộc trung, có thể chấp chưởng quyền lên tiếng người hẳn là đông quận người Trần Cung cùng Trương Mạc, ta yêu cầu giáo sự phủ phái người thay ta đi liên lạc bọn họ, sau đó còn muốn giúp ta liên lạc đến Tây Lương những cái đó lưu lạc cẩu.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Từ chúng ta Từ Châu người làm mai mối, xe chỉ luồn kim, làm Duyện Châu sĩ tộc cùng Quan Trung lưu lạc cẩu làm đến một khối đi!”

Mọi người nghe trên trán mồ hôi lạnh thê thê.

Cái gì kêu…… Làm đến một khối đi

Trần Đăng đứng lên, trước đối Đào Khiêm hành lễ, lại đối Đào Thương khom lưng, nói: “Duyện Châu Trương Mạc cùng Trần Cung bên kia, không ngại liền từ tại hạ âm thầm đi trước du thuyết đi, từ tại hạ ra mặt, nói vậy hiệu quả hẳn là sẽ tốt một chút.”

Trần Đăng là Từ Châu sĩ tộc đứng đầu, này phụ Trần Khuê năm đó cũng coi như là sĩ tộc trung danh giác, từ hắn ra mặt đi nói động

Duyện Châu sĩ tộc, ở trình độ nhất định thượng đảo cũng coi như là thân phận xứng đôi —— ít nhất Trần Cung cùng Trương Mạc, sẽ bán hắn vài phần bạc diện.

Hơn nữa gia hỏa này mồm mép không tồi, tâm nhãn lại nhiều, việc này giao cho hắn làm hẳn là không rời mười.

Đào Thương nhẹ nhàng hướng Đào Khiêm gật gật đầu.

Đào Khiêm vừa lòng nói: “Một khi đã như vậy, Nguyên Long, việc này liền giao cho ngươi làm, sự thành lúc sau, lão phu tất có trọng thưởng.”

Trần Đăng ngay sau đó hứa hẹn: Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, vạn vô nhất thất.

Mi Trúc pha là sầu lo nói: “Duyện Châu sĩ tộc dù cho có thể liên lạc, nhưng Lương Châu những cái đó lưu lạc cẩu……”

Đào Khiêm há to miệng, kinh ngạc nhìn Mi Trúc, bỗng nhiên không thể tưởng được lời này cư nhiên sẽ từ trong miệng của hắn nói ra.

Mi Trúc ho khan vài tiếng, xấu hổ sửa lại khẩu phong.

“Ta là nói, Lương Châu chư tướng, lại do ai đi liên lạc hảo chúng ta Từ Châu người, theo chân bọn họ nhưng không thân đâu, hơn nữa đại gia ngày xưa cũng đều là địch nhân, bọn họ thật sự chịu nghe chúng ta nói”

Đào Thương cười nói: “Từ Châu người theo chân bọn họ không thân, nhưng ngày xưa đồng liêu chi gian, quen thuộc giao tình hẳn là vẫn phải có đi!”

Một ngữ đánh thức người trong mộng.

Mọi người ánh mắt theo Đào Thương nói, đều đồng thời dừng ở tên kia mang theo đồng thau mặt nạ cao lớn tướng lãnh trên người.

Từ Vinh!

Từ Vinh trầm mặc một hồi, mới vừa rồi chậm rãi nói: “Mạt tướng lúc trước ở đổng tướng quốc trướng hạ là lúc, cũng là chỉ cùng Lý Giác cùng Trương Tế đám người tương hậu, đến nỗi Lữ Bố cùng quách a nhiều, Phàn Trù những người đó, mạt tướng cùng bọn họ quan hệ cũng không tính rất quen thuộc.”

Đào Thương cười nói: “Không quan hệ, chỉ cần ngươi có thể nói động Lý Giác hoặc là Trương Tế hai người bọn họ giữa bất luận cái gì một người liền có thể, chỉ cần Quan Trung chư tướng giữa có một cái hướng Duyện Châu xuất binh, bọn họ dư lại tất nhiên liền sẽ chen chúc mà động…… Rốt cuộc, lúc trước từ bọn họ mí mắt phía dưới đem thiên tử cướp đi, làm cho bọn họ lưu lạc đến xin cơm đồng ruộng người là Tào Tháo, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái có thể nội ứng ngoại hợp, khát vọng kẻ thù cơ hội, lấy Tây Lương chư tướng lòng dạ hẹp hòi, bọn họ quả quyết sẽ không cự tuyệt.”

Quách Gia cũng là bổ sung nói: “Hơn nữa dùng Duyện Châu huyện thành nuôi quân, so với Lương Châu hoang vu nơi, kia chính là cường không phải một chút, Quan Trung chư tướng nhãn lực, điểm này vẫn phải có.”

Từ Vinh ngay sau đó lĩnh mệnh, nói: “Mạt tướng một hồi liền đi cấp Lý Giác cùng Trương Tế viết thư từ, tỏ rõ trong đó lợi và hại.”

Di chuyển Phái Quốc còn thừa dân chúng, binh tướng mã trưng bày này cảnh, sau đó tây hướng liên hợp Lương Châu chư tướng cùng Duyện Châu sĩ tộc sự tình đều đã lạc định, nhưng Đào Thương trong lòng vẫn là cảm giác không yên ổn.

Đặc biệt là vừa nhớ tới Quách Gia trong miệng, Tào Tháo liệt ra mười bộ binh mã chiến tướng cường đại đội hình, những người đó các đều không phải kẻ đầu đường xó chợ, Đào Thương ngẫm lại liền có chút đau đầu.

Liền ở ngay lúc này, Mi Trúc đột nhiên hướng Đào Khiêm gián ngôn.

“Sứ quân, chúng ta tuy rằng làm bố trí, nhưng xa thủy nan giải gần hỏa, trước mắt Tào Tháo đang ở điều động binh mã cùng lương thảo hướng Lương Quốc, trong khoảng thời gian ngắn tạm không động đậy đến, Trúc nhưng thật ra có một kế muốn hiến cho phủ quân, vì bảo ta Từ Châu khác tìm giúp đỡ, không biết phủ quân chịu nạp chi không”

Đào Khiêm vội vàng nói: “Đừng giá có gì thượng sách, cứ nói đừng ngại.”

Mi Trúc thanh thanh giọng nói, nói: “Sứ quân trước một đoạn viết thư từ, mời Viên Thiệu tương trợ giải Tào Tháo chi vây, nhưng cho đến ngày nay, Viên Thiệu cũng không chịu ra tay tương trợ, trước mắt thời cuộc không chừng, sứ quân không ngại lại tìm chút những người khác thêm binh tương trợ đi.”

Đào Khiêm vuốt trắng bóng râu, do dự nói: “Y đừng giá chi ý, chúng ta tìm ai cho thỏa đáng”

Mi Trúc nghiêm túc nói: “Thanh Châu thứ sử Điền Giai, ly ta Từ Châu mà duyên so gần, có thể vì viện.”

Đào Thương nghe vậy pha là do dự.

“Điền Giai là Công Tôn Toản phụ thuộc, mà lão phu là Viên Thiệu phụ thuộc, Công Tôn Toản cùng Viên Thiệu đã là thế như nước với lửa, hắn như thế nào chịu xuất binh tương trợ lão phu”

Mi Trúc tự tin nói: “Việc này không khó, Viên Thiệu tuy cùng Công Tôn Toản tranh chấp, nhưng ta Từ Châu cùng hắn lại chưa từng ăn tết, huống chi Công Tôn Toản ở giới kiều, long thấu, cự mã thủy chịu khổ tam bại, giờ phút này đối ngoại cũng là tưởng tìm chút giúp đỡ duy trì…… Mi mỗ mang theo lễ trọng, trước hướng Bắc Hải đi gặp Khổng Dung Khổng Văn Cử, người này là là đương thời đại gia, Thanh Châu sĩ tộc khôi thủ, văn danh biến thiên hạ, ta trước nói động hắn, lại thỉnh Khổng Dung nói động Điền Giai cùng Công Tôn Toản xuất binh, việc này có lẽ nhưng thành.”

Mi Trúc nói lệnh Đào Khiêm rất là vừa lòng, hợp mưu hợp sức mới có hy vọng, lão nhân tỏ vẻ cảm giác sâu sắc an ủi!

Nhưng Đào Thương lại có điểm ngốc.

Vừa nghe Khổng Dung, Điền Giai, Công Tôn Toản này đó tên……

Không biết vì sao, hắn trong đầu lại đột nhiên dần hiện ra một cái bạn cũ bóng người!

Cái kia năm đó ở Trác quận đại cây dâu hạ dương xưng “Ta vì thiên tử, đương thừa này xe có lọng che” ấu tử.

Cái kia dệt tịch phiến lí, lại vẫn có thể được Quan Vũ, Trương Phi hai đại thiên nhân mãnh tướng thề sống chết tương tùy hiền lành thanh niên.

Hắn là thượng thư Lư thực đệ tử, kiêu hùng Công Tôn Toản khách và bạn.

Nhân cách mị lực cường đại đến có thể làm Đào Khiêm chắp tay làm quốc, Lưu biểu phó thác cơ nghiệp, Gia Cát Lượng hi thân minh chí.

Có thể cùng Tào Tháo thanh mai nấu rượu, có thể cùng Lữ Bố xưng huynh gọi đệ, có thể làm Viên Thiệu chiết tiết tương đãi, có thể làm Tôn Quyền lấy muội tương hứa.

Cái kia toàn thân, tự mang bá vương sắc khí phách nam nhân!

Tưởng tượng đến người này, com Đào Thương toàn thân tức khắc liền mồ hôi lạnh thê thê.

“Ta cùng ngươi cùng đi!”

Đào Thương bỗng nhiên đứng lên thần, nói: “Ta cùng ngươi cùng đi Thanh Châu thấy Khổng Dung!”

Đào Thương tiếng la chỉ đem Đào Khiêm cùng Mi Trúc dọa một cú sốc.

Tiểu tử này, lại phạm cái gì thần kinh

Đón Đào Thương kiên định ánh mắt, Đào Khiêm hơi có chút chần chờ nói: “Con ta, đối đầu kẻ địch mạnh, ngươi cùng mi đừng giá đi Thanh Châu làm gì lưu tại Từ Châu hiệp trợ vi phụ bố phòng ngăn địch mới vừa rồi là đứng đắn đại sự.”

Đào Thương hỏi ngôn chần chờ một chút, nhưng cuối cùng vẫn là kiên định nói: “Phụ thân yên tâm, có Hứa Chử, Từ Vinh, Từ Hoảng, Đào Cơ đám người tại đây, làm cho bọn họ chỉ huy Kim Lăng quân phối hợp Từ Châu quân ở Phái Quốc bố phòng, cho là không nói chơi, lần này đi Từ Châu cầu viện, sự tình quan ta Từ Châu sinh tử an nguy, hài nhi nhất định phải cùng mi đừng giá tự mình qua đi một chuyến không thể…… Này tất cả đều là vì chúng ta phụ tử tương lai suy nghĩ!”

Đào Khiêm không có nghe hiểu Đào Thương trong lời nói một ngữ hai ý nghĩa, cảm khái nói: “Vì Từ Châu, con ta thực sự là rầu thúi ruột a.”

------oOo------

Chương 310: hảo sắc đẹp khổng Bắc Hải

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một ngàn danh Kim Lăng quân sĩ binh, cùng với giáo sự phủ một chúng thành viên, ở Lý Thông chỉ huy hạ, bảo vệ Đào Thương, Quách Gia, Đào Ứng, Mi Trúc bốn người, bắc thượng thẳng đến Bắc Hải quận địa giới mà đi.

Đi hướng Thanh Châu, giữa đường quá Lang Gia quốc, nhưng thực hiển nhiên, Tang Bá lần này không có cố tình làm khó Từ Châu quân, đối với bọn họ đi ngang qua lãnh thổ một nước, chẳng quan tâm.

Đây cũng là thực bình thường, Tào Tháo đông chinh Từ Châu tin tức, Tang Bá cũng biết, Đào Khiêm hiện nay tuy rằng là chủ yếu đầu sỏ gây tội, nhưng tào tung ban đầu vẫn luôn ở tại Lang Gia quốc, Tào Tháo một khi đánh hạ Từ Châu, Tang Bá cũng trốn không được can hệ.

Môi hở răng lạnh đạo lý, tang mãnh nhân tâm trung cũng hiểu rõ.

Phỏng chừng hắn cũng là nghe được tiếng gió, biết Từ Châu sứ giả đoàn là đi hướng Thanh Châu cầu cứu, cho nên mới không có ngăn trở, trực tiếp phương hành.

……

Trên đường, Quách Gia cùng Đào Ứng khó được ý nghĩ cũng tề, đều đối Đào Thương lần này đột nhiên yêu cầu tự mình đi trước Thanh Châu cầu viện sự tỏ vẻ phi thường không hiểu.

Tuy rằng đi Thanh Châu thỉnh cầu Điền Giai, Khổng Dung viện binh cũng là đứng đắn sự, nhưng toàn quyền giao cho Mi Trúc một người

như vậy đủ rồi, bọn họ những người này đi theo đi làm gì

Trên đường, thừa Mi Trúc không chú ý, Đào Thương liền cùng Đào Ứng cùng Quách Gia hai người nói đến việc này, cũng đem chính mình lần này bắc thượng chủ yếu mắt nói cho hai người nghe.

“Các ngươi nghe nói qua Lưu Bị người này sao” Đào Thương ít có trịnh trọng nói.

Đào Ứng ngốc manh manh nhìn hắn, lắc đầu: “Chưa từng nghe qua.”

Quách Gia hiển nhiên so Đào Ứng nhiều một ít tri thức dự trữ: “Lược có điều nghe.”

Đào Thương vừa lòng hướng về phía Quách Gia gật gật đầu, quay đầu phê bình Đào Ứng nói: “Quay đầu lại muốn nhiều hơn tăng mạnh văn hóa học tập.”

Đào Ứng có điểm phát ngốc, hắn hồn nhiên không rõ, vì sao không biết Lưu Bị người này danh, chính là không có văn hóa biểu hiện

Quách Gia tiếp theo lời nói mới rồi tra nói: “Lưu Bị người này, nghe nói này chính là Lư thượng thư đệ tử, Công Tôn Toản bạn thân! Công Tôn Toản cùng Viên Thiệu tranh chấp là lúc, cứ nghe Lưu Bị ở Công Tôn Tán một phương, đối này cũng là nhiều có giúp đỡ.”

Đào Thương tán đồng ngạch đầu, thấp giọng nói: “Lúc này đây ta sở dĩ đi theo Mi Trúc tới Thanh Châu, có thể hay không cầu được Khổng Dung Hòa Điền Giai xuất binh trợ giúp cũng không quan trọng, ta chủ yếu vẫn là bởi vì Lưu Bị người này mà đến, nghe nói hắn hiện tại là Bình Nguyên tương đi nơi đó hẳn là lệ thuộc với Thanh Châu địa giới.”

Đào Ứng nghe thế làm như có chút suy nghĩ cẩn thận: “Đại ca tự mình tới Thanh Châu, chẳng lẽ là tưởng thỉnh kia Bình Nguyên tương Lưu Bị xuất binh Từ Châu, tương trợ chúng ta cùng đối kháng Tào Tháo chăng”

Đào Thương quyết đoán lắc đầu: “Không, ta tới là tưởng lộng chết hắn.”

Đào Ứng: “……”

Quách Gia cẩn thận quan sát đến Đào Thương biểu tình, thấy Đào Thương không giống nói giỡn, không khỏi cười nói: “Xem ngươi thái độ, Quách mỗ nhưng thật ra đối cái này Lưu Bị càng cảm thấy hứng thú! Người này rốt cuộc là có cái gì niệu tính a, cư nhiên có thể làm thái bình công tử vì này như thế động dung xem ra đối phương tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ cũng.”

Đào Thương nhìn Quách Gia vẻ mặt cười hì hì bộ dáng, trong lòng thầm than.

Họ Quách trước mắt làm như coi thường Lưu Bị…… Không quan hệ, chờ ngươi chân chính nhìn thấy người này thời điểm, ngươi đại khái là có thể minh bạch là chuyện như thế nào.

Ít ngày nữa lúc sau, một hàng mọi người đến Thanh Châu Bắc Hải quận trị sở doanh Lăng Thành.

Bắc Hải quận thủ Khổng Dung chính là mấy năm sau Kiến An thất tử chi nhất, hiện tại cũng là đương thời đại nho, này gia học sâu xa sâu đậm, vì Khổng phu tử hai mươi đại thế tôn, hắn cùng bị Tào Tháo trước đó không lâu vừa mới lộng chết Duyện Châu đệ nhất danh sĩ biên làm cùng đào khâu hồng, cũng xưng Trung Châu tam đại gia.

Khổng Dung làm người rất là biết lễ, nghe nói uy danh hiển hách thái bình công tử dẫn theo Từ Châu sứ giả đoàn đội tới, vị này một quận chi trường cư nhiên tự mình ra tới nghênh đón, nghi thức rất là long trọng.

Năm đó thảo phạt Đổng Trác các vị chư hầu trung, Khổng Dung cũng từng chiếm cứ quá một vị trí nhỏ, bất quá ngay lúc đó Đào Thương cùng hắn không thân, hắn đối Khổng Dung người này cũng không có gì hứng thú.

Tương đối, Khổng Dung lúc ấy cũng là đối một cái choai choai tiểu tử hứng thú không lớn, cũng không có đem Đào Thương để ở trong lòng, cho nên hai người cơ bản tương đương không quen biết.

Bất quá trước mắt tình hình lại là không giống nhau, Đào Thương thân là thái bình công tử, Đông Nam bốn quận tổng đốc, tại thân phận thượng sớm đã là vào Khổng Dung pháp nhãn.

Mà Đào thị trước mắt còn tưởng thỉnh Khổng Dung xuất binh Từ Châu hỗ trợ đối phó Tào Tháo, bởi vậy Đào Thương cùng Khổng Dung đối lẫn nhau để bụng trình độ, tự nhiên là muốn so năm đó cường rất nhiều.

Từ Châu sứ giả đoàn đi vào cửa thành hạ, Đào Thương đánh giá một vòng đối diện nghênh đón mọi người, ngạc nhiên phát hiện Bắc Hải quận một chúng quan lại, cư nhiên là thuần một sắc mỹ nam tử.

Đào Thương nhớ không rõ Khổng Dung trông như thế nào, hắn híp mắt, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở một chúng tuấn tú nam tử giữa trạm nhất giữa cái kia.

Đào Thương tiến lên một phen nắm lấy chính giữa vị kia người mặc tạo phục cao quan, tam lũ râu dài, khuôn mặt mảnh khảnh tướng mạo tiên phong đạo cốt tiên sinh đôi tay, cảm khái ngôn nói.

“Khổng Bắc Hải, mau bốn năm không thấy, khổng Bắc Hải tướng mạo thật đúng là một chút cũng chưa biến, vẫn là cùng lúc trước giống nhau tuấn tiếu…… Quả thực chính là phong thần tuấn tú a!”

Nam tử bị Đào Thương lay động thẳng mơ hồ, cười khổ nói: “Công tử quá khách khí! Không dám nhận!”

Đào Thương hiền lành cười nói: “Có cái gì không dám nhận! Ai không biết Khổng phủ quân là trừ bỏ Viên Bổn Sơ ở ngoài, mười tám lộ chư hầu giữa đệ nhất hào soái ca, lần này có thể lại thấy tôn vinh thực sự là vãn bối vinh hạnh nha…… Thật là quá tuấn!”

Dứt lời, Đào Thương xoay người từ đứng sừng sững Bùi Tiền trong tay lấy qua một cái bao vây, đưa tới tuấn tú nam tử trong lòng bàn tay.

“Khổng Bắc Hải, nhìn xem đào mỗ cho ngươi mang cái gì tới…… Đây là ngươi thích nhất lê nha!”

Tuấn tú nam tử sắc mặt tức khắc biến có chút do dự ngượng ngùng.

“Ân hừ!”

Tuấn tú nam tử phía sau, một cái tướng mạo thường thường vô kỳ trung niên chú lùn dùng sức ho khan một tiếng.

Tuấn tú nam tử đầy mặt xấu hổ, đối Đào Thương khom người nói: “Thái bình công tử dày ý, tại hạ thâm vì cảm động, bất quá tại hạ đều không phải là khổng Bắc Hải bản nhân, tại hạ chính là khổng Bắc Hải trướng hạ công tào, họ Phương danh thêu, công tử hình như là nhận sai người……”

Đào Thương nghe vậy tức khắc cứng họng.

Thổi phồng nửa ngày, cư nhiên là đem người cấp nhận sai, việc này thực sự là có chút xấu hổ.

Hai người tuy rằng không quen biết, nhưng năm đó ở cây táo chua hội minh thời điểm, tốt xấu cũng coi như gặp qua mặt, hiện giờ vừa thấy mặt lại là liền người đều phân biệt sai rồi, này cử chẳng phải là đến bị thương Khổng Dung tâm

Còn có này Phương Tú cũng là, như vậy nửa ngày mới dong dong dài dài nói chính mình là đồ dỏm, vừa rồi kia công phu tưởng cái gì

Đào Thương một phen từ Bắc Hải công tào Phương Tú trong tay lấy quá kia đâu lê, thẹn thùng nói: “Ngượng ngùng, đào mỗ gần nhất bị phong hàn, đôi mắt có điểm không hảo sử.”

Phương Tú xấu hổ nhếch miệng, thầm nghĩ trong lòng phong hàn cùng đôi mắt không hảo sử…… Này hình như là hai bệnh đi chúng

nó trung gian có cái gì tất nhiên liên hệ sao

Phương Tú bên cạnh, cái kia tướng mạo thường thường vô kỳ tên lùn mập lộ ra mỉm cười, cất bước đón nhận Đào Thương.

Đào Thương cũng là cười trực tiếp từ hắn bên người đi qua, giống như không nhìn thấy người này dường như, thẳng đến hắn phía sau một cái khác tướng mạo tuấn cùng khí chất đều cực kỳ bất phàm trung niên nhân đi qua.

“Khổng Bắc Hải, đã lâu không thấy, ta cho ngươi mang đến ngươi thích nhất lê……”

Tướng mạo bình thường nam tử khuôn mặt cứng đờ, khí trên cằm chòm râu qua lại phiên run.

Một vị khác tuấn lãng trung niên nhân cũng là cực kỳ xấu hổ, lặng lẽ đem kia đâu lê nhét trở lại đến Đào Thương trong tay, suy yếu nói: “Thái bình công tử nhận sai người, tại hạ chính là khổng Bắc Hải trướng hạ làm vương hùng, không phải khổng Bắc Hải bản nhân……”

Đào Thương lập tức ngây ngẩn cả người.

Lại nima nhận sai

Những người này đều dùng bệnh đi, các lớn lên cùng gối thêu hoa dường như, như thế nào một chút đều không có EQ liền không thể chủ động giới thiệu lập tức

Rốt cuộc cái nào vương bát đản là Khổng Dung! Có thể hay không đứng ra chính mình thét to một giọng nói!

“Thái bình công tử, Khổng mỗ người ở chỗ này, phiền toái ngươi chuyển cái thân được không” tướng mạo thường thường ục ịch nam tử rốt cuộc chịu đựng không được vắng vẻ, u oán ở Đào Thương phía sau mở miệng.

Đào Thương chậm rãi xoay người sang chỗ khác, cúi đầu nhìn nhìn trước mắt cái này —— lại lùn lại béo, đen bẹp giống như bị quá anh nông dân……

“Ngài là…… Khổng Bắc Hải” Đào Thương không thể tin được rũ tuân.

Khổng Dung duỗi khai tay áo, đắc ý nói: “Nhiên cũng!”

Nhìn cái này lại lùn lại tỏa, nhìn so Tào Tháo còn khó coi đương thời đại nho, Đào Thương lại quay đầu nhìn nhìn Khổng Dung mang ra tới kia một chúng Bắc Hải quận soái ca quan lại nhóm……

Cũng không trách Đào Thương sẽ nhận sai người, đổi thành ai ai cũng không dám nhận hắn là Khổng Dung.

Khổng Dung lãnh ra tới mỗi một cái bắc quân quận quan viên các đều là phong thần tuấn tú, thân hình cao lớn đĩnh bạt, giống như là ở người mẫu đội ngũ tuyển chọn ra tới giống nhau.

Này nơi nào là làm quan đội ngũ rõ ràng là tuyển mỹ tuyển ra tới!

Trái lại này lại lùn lại béo lại hắc Khổng Dung bản nhân…… Đào Thương cũng không biết hắn là nghĩ như thế nào.

Chính mình trưởng thành này Võ Đại Lang đức hạnh, cư nhiên còn sính hôn nhất bang yến thanh thức tuỳ tùng, sợ chính mình ở trong đám người yêm bất tử là không

Thật là gà lập hạc đàn a.

Mang theo trong lòng u oán cùng nghi hoặc, Đào Thương đem lê phóng tới Khổng Dung trong tay.

“Khổng Bắc Hải, ngài vẫn là cùng bốn năm trước phân biệt thời điểm giống nhau tuấn tú…… Tuấn tú đào mỗ đều có điểm không quá dám nhận, đây là một chút chút lòng thành, còn thỉnh khổng Bắc Hải vui lòng nhận cho.”

Khổng Dung lòng dạ đại khí, làm như một chút đều không mang thù, www. com hắn từ bao vây trung lấy ra một cái lê, dùng tay xoa xoa đặt ở trong miệng cắn một ngụm.

“Ngươi đứa nhỏ này, xem ở ngươi như vậy có thể nói phân thượng, Khổng mỗ người tha thứ ngươi…… Ân hảo giòn a! Quả thật là hảo lê! Đào công tử như thế nào biết Khổng mỗ người hảo này một ngụm”

Đào Thương cười ha hả nói: “Khổng Bắc Hải tuổi nhỏ làm lê hành động, thiên hạ vô song, vạn người kính ngưỡng, thật là đương thời chi mẫu mực, vãn bối mỗi khi nghe thế đoạn chuyện xưa, đều sẽ bị khổng Bắc Hải lễ nhượng chi khiêm cùng cuồn cuộn trí tuệ sở cảm động, này lê phi kính khổng Bắc Hải bản nhân, chính là kính khổng Bắc Hải chi tình thao cũng.”

Một phen vỗ mông ngựa xuống dưới, ăn lê Khổng Dung chẳng những không có có vẻ cao hứng, ngược lại là nhìn có chút cô đơn.

Khổng Dung quay đầu ngắm nơi xa phía chân trời, trong mắt dần hiện ra một tia khó có thể nói rõ bi tình cảm giác.

“Kẻ hèn việc nhỏ, gì đủ nói đến…… Ngươi khi còn nhỏ nếu là có mấy cái mỗi ngày không có việc gì liền tấu ngươi chơi ca ca, ngươi cũng phải nhường……”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Vị này đương thời đại nho thơ ấu, tựa hồ là rất hắc ám nói.

------oOo------

Chương 311: Mi Trúc ném kim

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đám người đến Bắc Hải quận, cùng đại nho quận thủ Khổng Dung gặp nhau.

Lập tức, Khổng Dung liền ở Bắc Hải quận thủ phủ nha nội, chiêu đãi chư vị đường xa mà đến khách khứa. Mà doanh Lăng Thành nội, có uy tín danh dự quận nội cán bộ cao cấp nhóm, còn lại là tất cả đều tiếp khách.

Khổng Dung hành động, nhưng xem như đại cấp Từ Châu sứ giả đoàn thể diện.

Mấy năm gần đây tới, Từ Châu Đào gia ở Đông Nam thanh danh thước khởi, tại ngoại giao trung, thân phận ở cũng bất giác, tất nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Phủ nha thính đường nội, Từ Châu sứ giả đoàn các thành viên các trong lòng buồn bực —— xem này Bắc Hải quận ở cương quan lại nhóm, các diện mạo thượng giai, thân hình cao kiện, thực hiển nhiên trải qua tỉ mỉ sàng chọn, các đều là trăm dặm mới tìm được một tuấn tú nhân vật.

Nhưng trái lại thân là lão đại Khổng Dung, cùng hắn thủ hạ này đó bọn quan viên một so, liền có điểm quá khó coi.

Này đến tột cùng là chơi nào vừa ra đâu?

Tựa hồ là nhìn ra tới trong phòng mọi người trong lòng nghi hoặc, Khổng Dung cười vì đại gia giải thích nói.

“Chư vị không cần như thế nghi hoặc, Khổng mỗ trướng hạ người, các đều là tuấn lãng bất phàm, việc này quả thật là bởi vì kẻ hèn chi tâm tư cho phép cũng…… Khổng mỗ người không có khác sở

trường, chỉ có này tướng mạo đoan chính, phẩm hạnh đôn lương thượng giai, có thể nói là nội ngoại kiêm tu! Nhưng chính cái gọi là độc mỹ chi không bằng chúng mỹ chi, này nặc đại Bắc Hải quận quan trường, nếu là chỉ có ta chính mình một người lớn lên đẹp, truyền ra đi thật là là làm người khác nhìn chê cười, chọn tật xấu……”

Đào Thương nghe Khổng Dung khoác lác nghe răng đau.

Này lùn lùn béo trong lòng còn có hay không điểm bức đếm?

Chính ngươi lớn lên cái gì điếu dạng, chính ngươi không la lối khóc lóc nước tiểu chiếu chiếu sao?…… Còn độc mỹ mỹ không bằng chúng mỹ mỹ.

Từ Châu sứ giả đoàn đối Khổng Dung không hề căn cứ tự luyến tràn ngập khinh bỉ.

Chỉ có Đào Ứng phát ra từ phế phủ tán thưởng nói: “Khổng Bắc Hải nói rất đúng a.”

Đứa nhỏ này, thẩm mĩ quan thực sự là làm cẩu ăn.

Chỉ có Khổng Dung vừa lòng gật đầu: “Đứa nhỏ này tuổi còn trẻ, lại thực sự có ánh mắt!”

Mọi người tập thể xấu hổ.

Mi Trúc thân là Từ Châu sứ giả đoàn chủ yếu đại biểu, chủ trảo cầu viện công việc.

Hắn thanh thanh yết hầu, đối Khổng Dung nói: “Khổng Bắc Hải, ta chờ lần này bắc tiến lên hướng Thanh Châu, quả thật là có chuyện quan trọng muốn nhờ, khổng Bắc Hải chính là đương thời đại nho, thanh danh thiên hạ, đến chư sĩ kính ngưỡng, lần này ta chờ mặt dày tới đây, thật là tưởng làm phiền khổng Bắc Hải vì thiên hạ đại nghĩa, mời Thanh Châu thứ sử điền quân, cùng xuất binh, cứu ta Từ Châu một cứu.”

Mi Trúc nói lệnh Khổng Dung hảo sinh kinh ngạc, nghi hoặc nói: “Mi đừng giá trong lời nói nói sao như vậy nghiêm trọng? Chẳng lẽ là Từ Châu bên kia ra cái gì đại sự?”

Mi Trúc lời ít mà ý nhiều, đem Từ Châu cùng Tào Tháo chi gian ân oán tình thù đại khái hướng Khổng Dung giải thích một chút.

Cuối cùng, phương nghe Mi Trúc nói: “Khổng Bắc Hải, tào cự cao chi tử, ta Từ Châu có thể nói là bị người vu hãm, việc này thật là có khác nội tình! Nhưng Tào Mạnh Đức báo thù tâm trọng, đã tụ tập binh mã với Lương Quốc, ít ngày nữa khả năng liền sẽ xuất binh thảo phạt, đào sứ quân sầu lo quá sâu, e sợ cho lầm Từ Châu bá tánh, đặc làm mi mỗ cùng thái bình công tử tiến đến Bắc Hải quận, thỉnh khổng Bắc Hải thi lấy cao thượng, xuất binh tương viện, ta Từ Châu trên dưới ngày sau định thề báo này ân!”

Khổng Dung nghe xong Mi Trinh nói, trong lòng mới vừa có sở tỉnh ngộ.

Bất quá Khổng Dung tuy là đương thời đại nho, nhưng cũng không phải cái gì tao lạn sự đều quản, liền tính là Đào Thương cùng Mi Trúc suất lĩnh sứ giả đoàn chuyên môn tới thỉnh hắn hỗ trợ, nhưng ở Khổng Dung xem ra, Tào Tháo hiện giờ thế lực như mặt trời ban trưa, kỳ thật phi so bình thường, mạo muội cùng hắn giao thủ chỉ do tự tìm khổ ăn.

Nói nữa, Khổng Dung cùng hắn thượng quan Thanh Châu thứ sử Điền Giai đều xem như duy trì Viên Thuật cùng Công Tôn Toản một hệ.

Mà Đào Khiêm cùng Tào Tháo đều xem như Viên Thiệu một hệ, bọn họ những người đó nội chiến chó cắn chó, quan Khổng mỗ người chuyện gì?

Trong nháy mắt liền nghĩ kỹ trong đó lợi và hại, Khổng Dung lộ ra một bộ bất đắc dĩ lại hối hận biểu tình.

“Nhận được đào sứ quân như thế để mắt Khổng mỗ người, còn đặc biệt làm thái bình công tử cùng mi đừng giá lâm Bắc Hải quận tới một chuyến, nhưng cho dù Khổng mỗ người có tâm, nhưng lại thực sự là vô lực a! Bắc Hải quận binh hơi đem quả, lần trước hiệp trợ Điền Giai cùng Công Tôn Toản ngăn địch, đã là nguyên khí đại thương, Tào Tháo xuất binh Từ Châu cử chỉ, xác thật vi phạm lẽ trời, nhưng Khổng mỗ người thực sự là hữu tâm vô lực, này vội sợ là không giúp được……”

Mi Trúc nghe xong lời này, sắc mặt bất biến.

Khổng Dung cự tuyệt ở hắn dự kiến bên trong.

Hắn vươn tay, xa xa hướng về phía Khổng Dung dựng lên một đầu ngón tay.

Khổng Dung thấy thế có chút phát ngốc.

Này lão tiểu tử cùng ta dựng ngón tay làm gì? Khoe khoang hắn ngón tay thực thon dài sao?

Đào Thương ở một bên cũng xem nghi hoặc mạc danh.

Mi Trúc gia hỏa này, hắn là ở “Thao” Khổng Dung sao?

Bất quá này ngón tay duỗi không đúng a, hắn dựng ngón trỏ làm gì?…… Hẳn là dựng ngón giữa mới đúng đi.

“Một vạn kim.”

Mi Trúc chậm rãi mở miệng nói: “Mi Trúc nguyện cá nhân bỏ vốn, ra vạn kim thỉnh khổng Bắc Hải xuất binh tương trợ ta Từ Châu.”

Thốt ra lời này ra tới, ở đây mọi người không khỏi tất cả đều động dung.

Mi Trúc thằng nhãi này, thật lớn bút tích a! Há mồm liền chịu đào nhiều như vậy tiền?

Ai đều biết mi gia chính là Đông Nam cự giả, nhưng hắn gia lại có tiền, kia tiền cũng đều là nhân gia chính mình tránh.

Lấy chính mình gia tiền ra tới thế nhà mình chủ công bình họa, người như vậy không thể nói là không có, nhưng tuyệt đối là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thật là bỏ được hạ vốn gốc a.

Đào Thương lẳng lặng nhìn Mi Trúc, trong lòng đối hắn thực sự xem trọng vài phần.

Mi Trúc người này, tuy rằng có giống nhau thương nhân như vậy xu lợi tị hại bản tính, cũng có một ít thân là cường hào tư tâm cùng tính kế, nhưng không thể không thừa nhận chính là, liền nào đó phương diện tới giảng, Mi Trúc lòng dạ vẫn là tương đối lớn khí.

Thân là một cái thần tử, trong lịch sử Mi Trúc đối hắn mỗi một vị chủ công đều xem như tận tâm tẫn ý, ra tay rộng rãi rối tinh rối mù.

Liền giống như hôm nay, vì Đào thị an nguy, Mi Trúc chỉ tay ném vạn kim vì Đào Khiêm tranh thủ viện quân, chính là hắn lòng dạ trống trải chứng minh.

Mà ở nguyên bản trong lịch sử, đương Lưu Bị bị Lữ Bố cùng Viên Thuật đánh tan tác, lui giữ Quảng Lăng hải tây huyện thời điểm, hắn thê tử cùng nữ nhi tất cả đều ly tán.

Hai bàn tay trắng Lưu Bị nhớ tới nhiều năm bôn ba lao mà vô công, một sớm chi gian cơ nghiệp mất hết, không khỏi gào khóc.

Lúc ấy, hắn bên người chỉ có Mi Trúc.

Đối mặt nản lòng thoái chí Lưu Bị, Mi Trúc chỉ là lẳng lặng nghe Lưu Bị những cái đó khổ sở thất bại bực tức cùng oán giận.

Cuối cùng, Lưu Bị lấy một câu: “Cơ nghiệp không có, tiền không có, lão bà hài nhi không có, ta cái gì đều không có, ta xem như xong rồi!” Làm tổng kết tính lời nói.

Mi Trúc chỉ là trả lời hắn hai chữ:

Ha hả.

Qua một ngày, hắn liền đem chính mình muội muội cấp Lưu Bị tặng tới —— ngươi có lão bà.

Theo sau, hắn mua mấy ngàn danh cường tráng tôi tớ làm của hồi môn, tỉ mỉ điều huấn, làm cho bọn họ vì Lưu Bị vào sinh ra tử —— ngươi có cơ nghiệp.

Theo sau, hắn không gián đoạn cung ứng Lưu Bị thuế ruộng, lấy mi gia thật lớn tài lực làm Lưu Bị kiên cường hậu thuẫn —— ngươi có tiền.

Đây là Mi Trúc, một cái ngày thường tinh với tính kế, nhưng ở thời khắc mấu chốt lại có gan xa hoa đánh cuộc, có thể vi chủ nhân hy sinh hết thảy loạn thế cự hào!

Xem ra không chỉ là Lưu Bị, đối đãi Đào Khiêm, hắn như cũ như thế……

Vừa nghe Mi Trúc ra tay như thế rộng rãi, Khổng Dung tròng mắt đều phải trừng ra tới.

Luôn luôn đều là chủ công ban thưởng thần hạ, nào có thần hạ thế chủ công bỏ tiền? Từ Châu thần tử nhóm, thật là không bình thường a!

Hôm nay xem như mở rộng tầm mắt!

Đào Khiêm lão gia hỏa kia rốt cuộc nơi nào hảo a, đáng giá Mi Trúc vì hắn như vậy trả giá? Vừa ra tay chính là một vạn kim?

“Cái kia……” Khổng Dung có chút do dự nói: “Thanh Châu thứ sử điền sứ quân, cùng Công Tôn Toản kết giao sâu, nếu là muốn cho hắn xuất binh, sợ là không thiếu được muốn phí chút trắc trở……”

“Hai vạn kim!”

Mi Trúc lại nhiều vươn một cái ngón tay, rất giống là đêm qua mới vừa trúng song sắc cầu nhà giàu mới nổi giống nhau, trượng nghĩa rối tinh rối mù.

“Mi đừng giá, việc này thực sự liền không phải ra tiền sự……” Khổng Dung liếm liếm phát làm môi, suy yếu nói.

“Tam vạn kim!” Mi Trúc sắc mặt chút nào bất biến.

Không bao lâu……

“Thành giao! Việc này liền giao cho Khổng mỗ người làm đi, khuyên động Điền Giai xuất binh Từ Châu sự, Khổng mỗ người bao! Chư vị yên tâm chính là!”

Khổng Dung một phản vừa mới thái độ, đứng dậy, dùng sức vỗ bộ ngực, hướng Từ Châu sứ giả đoàn đánh cam đoan.

Vừa nghe Khổng Dung lỏng khẩu, mọi người lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mi Trúc quay đầu, âm thầm về phía Đào Thương chớp chớp mắt.

Đào Thương còn lại là hướng hắn ôm quyền khom người, tỏ vẻ chân thành tha thiết cảm tạ!

Kẻ có tiền chính là không giống nhau, cự hào sảng nói.

Làm trò mọi người mặt, Khổng Dung lập tức lấy giản độc, tự mình viết xuống mời Thanh Châu thứ sử cộng đồng xuất binh thư từ, cũng phái người đưa hướng Thanh Châu trị sở.

Viết xong tin sau, Khổng Dung tựa hồ là nhớ tới cái gì chuyện quan trọng, hắn đối Đào Thương đám người nói: “Thái bình công tử, chư vị…… Khổng mỗ người Hòa Điền Giai dù cho là có thể xuất chiến, nhưng nghe nhắc Tào Tháo mấy năm gần đây thế tới lực càng đại, phi bình thường có thể so, chúng ta Thanh Châu binh hơi đem quả, đối Tào Tháo cơ hồ không có gì uy hiếp, trước mắt Khổng mỗ người nhưng thật ra tưởng tiến cử một người cùng hướng, người này là là

đương thời hào kiệt, loạn thế chi anh hùng, nếu là có hắn tương trợ, đối phó Tào Tháo hoặc nhưng làm ít công to……”

Lời nói không đợi nói xong, liền nghe Đào Thương trực tiếp mở miệng nói: “Khổng Bắc Hải không cần lo lắng, Từ Châu hiện tại thế nguy, không tương quan người, liền không có tất yếu làm cho bọn họ thang vũng nước đục này.”

Khổng Dung nghe vậy trực tiếp choáng váng.

Tiểu tử này cự tuyệt sao như vậy dứt khoát đâu?

Hắn biết ta muốn nói người là ai a, liền không làm!?

Khổng Dung thử thăm dò hỏi Đào Thương nói: “Đào công tử, Khổng mỗ người sở tiến cử người, xác thật là anh hùng hào kiệt, trượng nghĩa phi thành! Ngươi tốt xấu cũng nghe một chút tên của hắn a, không nghe tên liền nói không được, chẳng phải đáng tiếc?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Khổng Bắc Hải hảo ý, đào mỗ tâm lĩnh…… Tên ta thật liền không cần nghe xong.”

Không nghe không nghe, vương bát niệm kinh.

Khổng Dung sắc mặt biến hảo sinh xấu hổ.

Mi Trúc cũng cảm thấy Đào Thương liền đối phương người danh đều không nghe, này giữa khẳng định là có cái gì vấn đề.

Chẳng lẽ Khổng Dung tưởng nói cái kia anh hùng là ai, tiểu tử này trong lòng đã hiểu rõ?

Vừa định mở miệng cố vấn một chút, môn thính ở ngoài, lại thấy một người Bắc Hải quận binh lính vội vội vàng vàng chạy tiến vào.

“Khổng phủ quân, việc lớn không tốt! Phía trước thám báo tới báo, giặc Khăn Vàng cừ soái trương tha tụ chúng mấy ngàn, tấn công chu hư huyện! Hiện giờ chu hư huyện thành trì đã mất! Còn thỉnh phủ quân tốc làm quyết đoán!”

“Cái gì? Chu hư huyện mất?” Khổng Dung chấn động, khuôn mặt tức khắc biến hoảng loạn thất thố.

------oOo------

Chương 312: đông lai Thái Sử Từ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thanh Châu trăm vạn khăn vàng cự khấu Tư Mã đều tuy rằng là bị Tào Tháo sở cũng, nhưng thượng còn có một ít khăn vàng dòng bên tiểu cổ binh mã ở khắp nơi làm hại.

Trong đó, lấy Bắc Hải quận khăn vàng quân nháo nhất hung hăng ngang ngược.

Khổng Dung tiền nhiệm Bắc Hải quận lúc sau, khí phách hăng hái, cũng từng có quá muốn tiêu diệt địa phương giặc Khăn Vàng, vì dân trừ hại quyết tâm.

Cho nên hắn đến nhận chức lúc sau, liền tức khắc triệu tập sĩ dân, tụ binh giảng võ, hạ phát hịch văn, lại thân viết thư, cùng các châu quận thông khí, cộng đồng mưu hoa Bắc Hải quận giặc Khăn Vàng tiêu diệt công việc.

Đáng tiếc chính là, Khổng Dung tuy có văn thải hùng tâm, lại không có võ lược tế chi.

Làm văn hắn là một phen hảo thủ, đánh giặc hắn liền tam lưu đều không tính là, nhiều nhất cũng chính là cái 30 lưu.

Chinh phạt Bắc Hải quận khăn vàng quân trận chiến đầu tiên, Khổng Dung binh mã liền bị khăn vàng quân cừ soái trương tha cấp đánh thành cẩu.

Chuẩn bị đã nhiều năm, kết quả một trận chiến liền định thắng bại.

Khổng Dung chẳng những không có hoàn thành chính mình một phen cứu dân chí nguyện to lớn, ngược lại là đem khăn vàng quân

cấp đắc tội, càng là bại lộ thực lực của chính mình hư thật.

Khăn vàng quân nhìn ra Khổng Dung miệng cọp gan thỏ, tự kia về sau lâu lâu liền đến Bắc Hải quận hạ hạt các nơi huyện thành làm khách cướp bóc, cọ ăn cọ uống còn đóng gói tự mang, thực sự là đem Bắc Hải chư huyện thành cấp tai họa không nhẹ.

Nhưng khăn vàng quân ngày xưa đến Bắc Hải quận, nhiều nhất cũng bất quá là cướp bóc một phen liền đi, nhưng như là hôm nay như vậy, trực tiếp đem huyện thành tấn công xuống dưới lúc sau dừng bước, thật sự là ban đầu chưa từng xuất hiện quá tình huống.

Khổng Dung thật sự có điểm sợ hãi.

“Khăn vàng cừ soái trương tha như thế hung hăng ngang ngược, cư nhiên dám khoan người nào đó huyện thành…… Việc này tất không cùng hắn bỏ qua!” Khổng Dung khàn cả giọng vỗ án cả giận nói.

Đào Thương thấy mấy ngàn giặc Khăn Vàng là có thể cấp Khổng Dung làm thành này phúc hùng đức hạnh, không khỏi thổn thức.

Người như vậy cho dù là đưa tới Từ Châu đối kháng Tào Tháo…… Lại có thể tạo được bao lớn tác dụng?

Mi Trúc kia tam vạn kim, sợ là hoa mù.

“Khổng Bắc Hải…… Giặc Khăn Vàng mà thôi, không đáng để lo, muốn hay không, đào mỗ giúp ngươi đem bọn họ đuổi rồi?” Đào Thương mở miệng cố vấn Khổng Dung.

Vốn là cầu viện, kết quả ngược lại là muốn giúp người khác giải quyết khó khăn, Mi Trúc này tam vạn kim hoa cũng không hiểu được rốt cuộc là hoa giá trị không đáng.

Khổng Dung giờ phút này đã là hồi qua thần, hắn hướng về phía Đào Thương vẫy vẫy tay, nói: “Không nhọc thái bình công tử động thủ, vừa lúc đuổi kịp giặc Khăn Vàng tiến đến gây chuyện, Khổng

mỗ vừa lúc phái người đi thỉnh vị kia anh hùng nhân vật tới đây tương trợ!”

Đào Thương vừa nghe thiếu chút nữa không một ngụm lão huyết phun ra phổi khang.

Hỗn đản này có tật xấu đi!

Thí đại điểm sự đều phải mã người, còn lì lợm la liếm một hai phải tìm cái kia Lưu Bị…… Tìm siêu cấp anh hùng nghiện có phải hay không?

“Khổng Bắc Hải, việc này ta xem liền không có cái này tất yếu đi.” Đào Thương lại một lần nói lời phản đối.

Khổng Dung đầu lay động giống như trống bỏi giống nhau: “Cần thiết! Cần thiết! Nhất định cần thiết! Vị kia anh hùng nhân vật, Khổng mỗ người ta nói cái gì nhất định phải đem hắn tìm tới, làm đại gia trông thấy!”

Đào Thương trong lòng thầm than…… Thật là phạm tiện.

Khổng Dung cũng không màng Đào Thương phản đối, liền thấy hắn trực tiếp phân phó ngoài cửa người hầu nói: “Người tới a, đi đem Thái Sử Từ gọi tới.”

Những người khác nhưng thật ra không có gì phản ứng, nhưng vừa nghe tên này, Đào Thương trong mắt, cơ hồ đều phải phóng lục quang.

Đúng vậy, gần nhất sự tình quá nhiều, bận quá!

Hắn cơ hồ đều phải quên mất…… Thái Sử Từ bởi vì Khổng Dung hậu đãi này mẫu, hiện nay thời gian này đoạn, là tạm thời lưu tại Bắc Hải báo ân giai đoạn trung!

Đào Thương chính suy nghĩ gian, liền thấy một cái dáng người thon dài đĩnh bạt, tướng mạo cực kỳ tuấn lãng anh tuấn nam tử đi vào trong phòng.

Này nam tử diện mạo tuy rằng thực tuấn lãng, nhưng lại không phải cái loại này nho nhã chi tuấn, thứ nhất thân kính trang dưới, cân xứng cứng rắn cơ bắp cơ hồ đều có thể đem vải dệt nứt vỡ, rất có nam tử khí khái.

Không cần đoán cũng biết, người này đó là Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ cung kính hướng về phía Khổng Dung ôm quyền thi lễ: “Khổng Bắc Hải gọi từ tới, không biết có chuyện gì phân phó?”

Khổng Dung cười ha hả nhìn hắn, nói: “Tử nghĩa, ngươi trước một đoạn thời gian hồi Bắc Hải quận khi, đối Khổng mỗ nhân ngôn chi dục báo cố mẫu chi ân, trước mắt Khổng mỗ người nhưng thật ra thật là có một sự kiện, yêu cầu ngươi tới hỗ trợ, không biết ngươi nguyện ý không?”

Thái Sử Từ rất là biết lễ biết nghĩa: “Khổng Bắc Hải đối mỗ chi trọng ân, tuy kết cỏ ngậm vành mà không thể báo đáp, nay đến khổng Bắc Hải há mồm, từ nào dám không từ? Phủ quân cứ việc phân phó đó là!”

“Hảo, thực hảo!” Khổng Dung cao hứng vỗ tay nói:” Vừa mới thám tử tới báo, giặc Khăn Vàng trương tha đã dẹp xong chu hư huyện, cưỡng bức ta Bắc Hải trị sở, này họa không thể không trừ, chẳng qua là kia trương tha dũng lực tuyệt luân, dưới trướng khăn vàng binh lại rất là thiện chiến, Khổng mỗ người sợ là đấu hắn bất quá, bởi vậy tưởng phái một người tinh tráng chi sĩ, đột phá khăn vàng quân trận tuyến phong tỏa, đi trước Bình Nguyên, mời Bình Nguyên tương Lưu Bị lãnh binh tiến đến tương trợ.”

Thẳng đến lúc này, trừ bỏ Đào Thương ở ngoài, ở đây mọi người mới biết được Khổng Trụ trong lời nói anh hùng nhân vật là ai.

Nguyên lai chính là vị kia từng cùng chúng chư hầu cùng thảo phạt Đổng Trác, cùng tồn tại hạ không ít công huân Lưu Bị Lưu Huyền Đức.

Mi Trúc cũng từng nghe quá người này nổi danh, không khỏi tò mò quay đầu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái.

Kỳ quái nha!

Nghe Mi Phương cùng chính mình nói, lúc trước thảo phạt Đổng Trác thời điểm, Đào Thương cùng cái này Lưu Bị là mấy phen cộng đồng ngăn địch, quan hệ có thể nói là phi thường không tồi.

Nhưng thấy thế nào vừa mới Khổng Dung muốn tìm Lưu Bị tới, đứa nhỏ này ngược lại là ra sức khước từ? Đây là làm gì đạo lý?

Chẳng lẽ, hắn thiếu Lưu Bị tiền không còn không thành?

Mi Trúc trong lòng có điểm không rất cao hứng.

Đứa nhỏ này, thực sự là keo kiệt khẩn! Nếu là thiếu Lưu Bị tiền tài, cùng mi mỗ nói là được! Ta thế ngươi còn a! Sao có thể bởi vì một chút ân oán cá nhân mà chậm trễ việc lớn nước nhà?

Đào Thương không biết Mi Trúc trong đầu đang ở nghiền ngẫm chính mình cùng Lưu Bị quan hệ, hắn hiện tại lực chú ý tất cả đều đặt ở Thái Sử Từ trên người.

Như thế mãnh tướng, nếu là liền như vậy buông tha…… Chẳng phải là đến ô hô ai tai?

“Vị này tráng sĩ, chẳng lẽ là chính là năm đó hủy biểu đệ sách đông lai Thái Sử Từ chăng?” Đào Thương tiến lên cười hỏi.

Thái Sử Từ không nghĩ tới trước mắt người thanh niên này cư nhiên nhận thức chính mình, còn có thể nói ra chính mình chuyện cũ.

Hắn ngay sau đó cung kính đáp lễ, nghiêm mặt nói: “Mỗ gia đúng là Thái Sử Từ, không dám hỏi tôn hạ cao danh quý tánh?”

Khổng Dung cười ha hả vì Thái Sử Từ giới thiệu nói: “Tử nghĩa, mau nhận thức một chút, vị này chính là đương kim thiên hạ, thanh

danh hiển hách thái bình công tử Đào Thương! Lần này riêng Từ Châu việc, tiến đến ta Bắc Hải quận bái phỏng thỉnh binh.”

Thái Sử Từ vừa nghe Khổng Dung nói ra Đào Thương tên, dịu dàng ấm áp biểu tình ở trong nháy mắt liền thay đổi.

Hắn trên mặt không biết vì sao, chợt chi gian che kín sương lạnh…… Nhìn Đào Thương ánh mắt, cũng là cực kỳ không tốt.

“Hừ!” Thái Sử Từ thật mạnh hừ một tiếng, căm thù chi sắc nhìn một cái không sót gì.

Hắn hướng về phía Khổng Dung chắp tay, không hề xem Đào Thương liếc mắt một cái, xoay người liền hướng về phía môn thính ngoại sải bước mà đi.

Đào Thương còn lại là có điểm trợn mắt há hốc mồm.

Này cũng…… Quá không có lễ phép đi? Với ai chơi tiểu tính tình đâu?

Vẫn luôn không nói gì Quách Gia, đi tới Đào Thương bên người, thấp giọng nói: “Phủ quân, ngươi nhận thức hắn?”

Đào Thương vuốt mũi, nghi hoặc nói: “Đảo cũng không thể nói là nhận thức, chúng ta ban đầu chưa thấy qua mặt, nhưng ta từng nghe nói qua Thái Sử Từ người này.”

“Chưa thấy qua người này, hắn hừ ngươi làm gì?”

Đào Thương trong lòng cũng không rõ, chính mình đến tột cùng là ở địa phương nào đắc tội quá Thái Sử Từ sao?

……

……

Thái Sử Từ con ngựa ra khỏi thành, đi trước Bình Nguyên đi cầu cứu với Lưu Bị, mời này tiến đến.

Mấy ngày sau, Lưu Bị quả nhiên là dẫn dắt Quan Vũ, Trương Phi, giản ung đám người, dẫn theo dưới trướng 3000 binh tướng, thẳng đến Bắc Hải quận tới rồi tương trợ.

Có người tiếp đón hắn liền tới, thực sự là thiếu không được không được.

Lưu Bị bộ dáng cùng lần trước phân biệt thời điểm không như thế nào biến, vẫn là như vậy một bộ hảo hảo tiên sinh bộ dáng, làm người nhìn nhìn, không tự giác gian liền sẽ sinh ra một cổ thân thiết cảm giác, rất là thoải mái.

“Đào công tử! Ba năm không thấy, thượng mạnh khỏe chăng?”

Vừa thấy mặt, Lưu Bị đối Đào Thương liền biểu hiện ra vô lấy luân so nhiệt tình, hắn tiến lên trảo một cái đã bắt được Đào Thương đôi tay, trên dưới qua lại diêu tới diêu đi, cấp Đào Thương diêu thẳng mơ hồ.

“Ta khá tốt! Huyền Đức công cũng là phong thái như cũ a, thật sự thật đáng mừng…… Ngươi một chút không thấy lão nha.”

Lưu Bị cười ha ha: “Bị bất quá là ba mươi tuổi có tam, dùng cái gì dùng lão tự vừa nói? Công tử ngươi nói chuyện, vẫn là như vậy hài hước…… Nghẹn người a!”

Khổng Dung đem Lưu Bị hướng về mọi người từng cái giới thiệu một chút.

Lưu Bị tươi cười như tắm mình trong gió xuân, cùng ở đây mọi người từng cái chào hỏi nói chuyện, lệnh mỗi người đều là phát ra từ nội tâm thích.

Liền ở Lưu Bị cùng ở đây những người này nói chuyện thời điểm, Đào Thương phát hiện một cái phi thường không ổn hiện tượng.

Ba năm không thấy, Lưu Bị trên người cái loại này sinh ra đã có sẵn mị lực quang hoàn, tựa hồ là càng ngày càng cường, kia thẩm thấu

lực cơ hồ là không người có thể kháng cự. Đặc biệt là trên mặt hắn cái loại này thong dong ôn nhuận tươi cười, làm như có thể cho người ta một loại phát ra từ trong lòng kiên định cùng mê hoặc.

Ở lẫn nhau giao lưu chi gian, tràng gian trừ bỏ số ít vài người ngoại, đại bộ phận người đã bị hắn trời sinh mị khí hấp dẫn.

Khổng Dung một chúng thủ hạ, còn có bên ta bao gồm Mi Trúc ở bên trong một bộ phận sứ giả đoàn quan văn —— những người này đang nhìn hướng Lưu Bị trong ánh mắt, đã là nhiều thân cận, ái mộ, khát khao chờ nhiều loại tình tố.

Thích không muốn không muốn.

Đào Thương trong lòng tức khắc kinh hãi, mồ hôi lạnh lả tả chảy ròng.

Lưu Bị thằng nhãi này ẩn núp ba năm nhiều, xem ra là đã luyện thành tàn nhẫn nhất lệ đại chiêu!

Kia cổ sinh ra đã có sẵn cường đại mị lực, người thường cơ hồ ở nháy mắt luân hãm, không có bất luận cái gì biện pháp có thể ngăn cản…… Thằng nhãi này bá vương sắc khí phách đại thành a!

“Khổng Bắc Hải, Đào công tử!” Lưu Bị rất là biết lãnh biết nhiệt đối hai người nói: “Thái Sử Từ đã đem sự tình đều cùng bị nói, Bắc Hải quận bản địa giặc Khăn Vàng khấu, tự nhiên có bị trừ chi! Khổng Bắc Hải cứ yên tâm đi! Đãi Bắc Hải đại sự đến định, bị lại cùng hai vị nghĩa đệ cùng đi Đào công tử cộng đồng phản hồi Từ Châu, chúng ta cùng nhau chống đỡ Tào Tháo đó là.”

Khổng Dung cười ha hả vừa lòng gật đầu: “Các ngươi xem, ta liền nói sao! Huyền Đức nãi thật anh hùng cũng!”

Đào Thương còn lại là cười nói: “Từ Châu kia mặt kẻ hèn việc nhỏ, liền không nhọc Huyền Đức công thân hướng, rốt cuộc ngài còn có muốn vụ trong người, cùng Tào Tháo ân oán, chúng ta Từ Châu người chính mình làm định.”

Mi Trúc vừa nghe lời này, tức khắc nóng nảy.

Hắn cất bước hướng Đào Thương trước mặt một chắn, cười nói: “Nếu là có thể từ Huyền Đức công thân hướng Từ Châu, tắc không thể tốt hơn! Huyền Đức công anh hùng chi danh, trong nước đều biết, nếu là ngài tới rồi Từ Châu, lượng Tào Tháo lại là hung man, nhiều ít cũng sẽ cố kỵ ba phần.”

------oOo------

Chương 313: Lưu Bị mỉm cười

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Châu sứ giả đoàn mọi người, đối Lưu Bị hiển nhiên là rất có hảo cảm, Mi Trúc tự mình ra mặt, mời Lưu Bị đi trước Từ Châu, hiệp trợ đối kháng Tào Tháo.

Nghe xong Từ Châu cùng Tào Tháo ân oán tình thù, Lưu Bị không khỏi thở dài khẩu khí, hơi có chút cảm khái nói: “Tào Mạnh Đức tốt xấu cũng là một vị anh hùng, bị năm đó cùng hắn cùng Đào công tử cộng thảo Đổng Trác là lúc, nhìn ra tào công chính là một vị thâm minh đại nghĩa có một không hai nhân vật, tuyệt phi độ lượng hẹp hòi hạng người, hắn lần này dục đem binh tấn công Từ Châu, tưởng cũng bất quá là bởi vì nhất thời chi cấp mà thẹn quá thành giận…… Mi đừng giá yên tâm, đãi bị tới rồi Từ Châu lúc sau, lúc này lấy cũ tình nói động với hắn, khuyên này lui binh, hai bên chớ động can qua, cùng phụ nhà Hán.”

Đào Thương vừa nghe Lưu Bị nói, tâm tư hơi hơi vừa động, kế để bụng đầu.

Đào Thương đối Lưu Bị cố vấn: “Kia y Huyền Đức công chi ý, ngươi nếu là tùy chúng ta đi Từ Châu, kỳ thật là không tính toán cùng Tào Tháo động võ?”

Lưu Bị thổn thức nói: “Đều là năm đó cùng chinh phạt Đổng Trác đồng liêu bạn cũ, bị đương nhiên là muốn lấy khuyên giải là chủ.”

Đào Thương lộ ra ấm áp tươi cười, lắc đầu nói: “Đào mỗ chỉ là sợ Huyền Đức công cũng không am hiểu khuyên bảo người khác.”

“Di?”

Lưu Bị hơi có chút nghi hoặc.

Hắn thấy Đào Thương tựa hồ đối chính mình có điều nghi ngờ, ngay sau đó nói: “Nghe Đào công tử này ngụ ý, chẳng lẽ là còn muốn khảo giáo Lưu mỗ người?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Khảo giáo thực sự không tính là, đào mỗ cũng chính là muốn nhìn một chút Huyền Đức công mấy năm nay bản lĩnh, đến tột cùng là tiến bộ tới trình độ nào, rốt cuộc chúng ta đã lâu không thấy, Từ Châu chi dịch hung hiểm, nếu là Huyền Đức công bản lĩnh vô dụng, đào mỗ lại là ngượng ngùng làm lão nhân thang vũng nước đục này.”

Lưu Bị hàm dưỡng thực sự là cực hảo, Đào Thương tiểu dùng kích tướng, hắn cũng không vội, chỉ là vẫn duy trì hắn ấm áp khiêm tốn thái độ, trả lời: “Ha ha, Đào công tử suy nghĩ chu đáo cẩn thận, việc này khá vậy…… Nếu hiền đệ cố ý ra đề mục thí ta, kia bị tiếp theo là được.”

Đối với Đào Thương năng lực, Lưu Bị năm đó ở liên minh trong quân, đã sớm là có điều lĩnh giáo.

Tiểu tử này, trong ngực sở học cực kỳ bề bộn, lại giàu có mưu trí, hơn nữa tựa hồ còn có thể véo sẽ tính, có rất nhiều thời điểm có thể nhìn đến thường nhân không thể nhìn đến tương lai.

Đào Thương cái này bản lĩnh, Lưu Bị mấy năm tới vẫn luôn nhớ kỹ, hắn giờ phút này thấy Đào Thương tưởng khảo nghiệm chính mình, trong lòng lại là đánh giá Đào Thương lại tựa hồ là đoán trước tới rồi cái gì chính mình sở không có nhìn đến sự.

Đào Thương không nóng nảy nói sự, mà là trêu ghẹo nói: “Nếu là đánh đố, kia hai anh em ta liền thiết điểm tiền đặt cược, Huyền Đức công nếu là thua, nhưng bồi chút cái gì cấp đào mỗ đâu?”

Lưu Bị nghe vậy không khỏi vui vẻ: “Ha ha, kia khiến hiền đệ thất vọng rồi, bị tuy rằng độc lãnh đầy đất, nhưng lại là cái nghèo tướng quốc, trên người thực sự là không có gì tiền tài có thể cho hiền đệ làm đánh cuộc a!”

Đào Thương không nhanh không chậm nói: “Huyền Đức công yên tâm đi, đánh bạc sao! Chính là chơi chơi! Đào mỗ khẳng định không thể làm huynh trưởng bồi tiền…… Như vậy đi, nếu là huynh trưởng thua, vậy cần đến nghe theo đào mỗ điều khiển chỉ huy, ta làm ngươi như thế nào, ngươi liền như thế nào, thế nào?”

Này cũng chính là Quan Vũ cùng Trương Phi không ở nơi này, nếu là bọn họ hai người ở, thế nào cũng phải một người một cái đại tát tai cấp Đào Thương rút ra đi.

Chúng ta ca ca là cỡ nào nhân vật? Kia tốt xấu cũng dính điểm hoàng thân quốc thích!

Nhà Hán tông thân ngươi nghe nói qua không có?

Cư nhiên làm hoàng thân nghe ngươi điều khiển? Tiểu tử ngươi là chán sống rồi đi! Thiếu sát!

Đào Thương tự nhận là ý nghĩ trong lòng rất là vững vàng.

Dựa theo hắn ý tưởng, thả trước dùng đánh bạc phương pháp đem Lưu Bị kịch bản một chút, làm hắn thua tiền đặt cược nghe theo chính mình chỉ huy.

Đến lúc đó chính mình lấy chỉ huy chi danh không cho hắn đi Từ Châu, nói vậy Lưu Bị hắn cũng tổng không bị chết da lại mặt đi thôi.

Lưu Bị nhưng thật ra phong khinh vân đạm, rất là tiêu sái, cười nói: “Công tử ở nhu cần ổ đánh bại Viên Thuật, lại ở Thủ Dương Sơn bị thương nặng Lữ Bố, thiên hạ nổi tiếng, cho dù không có cái này đánh cuộc, bị chính là nghe ngươi chỉ huy cũng hoàn toàn không vì quá, nên là ngươi.”

Lưu Bị như thế khiêm tốn ngữ khí cùng vẻ mặt chân thành tha thiết tươi cười, thế nhưng làm Đào Thương ở trong nháy mắt thiếu chút nữa đều phải trầm mê trong đó.

Vừa mới một cái nháy mắt, Đào Thương trong đầu thế nhưng ma xui quỷ khiến toát ra một loại muốn giao ra Kim Lăng thành binh quyền, về vườn cấp Lưu Bị đương tiểu đệ xúc động……

Không có nguyên nhân khác, chính là vì có thể lưu tại cái này ấm áp nhân thân biên.

Đãi phục hồi tinh thần lại sau, Đào Thương cả người đổ mồ hôi, trong lòng kinh sợ.

Hắn giơ tay xoa xoa trên đầu mồ hôi, trong lòng thổn thức kinh tủng.

Lưu Bị thằng nhãi này…… Ba năm không thấy, này mị lực giá trị cũng biến có điểm quá nghịch thiên đi!

Liền người xuyên việt đều có thể mị hoặc!

Càng đừng nói Mi Trúc, Khổng Dung chờ kia một phiếu người!

Đào Thương không dám lại đi xem Lưu Bị đôi mắt, thực sự là quá câu dẫn người.

Đào Thương cúi đầu, đem ánh mắt chuyển đi, nói: “Huyền Đức công vừa mới mở miệng nói, ngày sau muốn đi Từ Châu khuyên Tào Tháo lui binh…… Kia giờ phút này không ngại liền trước lấy Bắc Hải quận giặc Khăn Vàng nhóm trước luyện luyện tập như thế nào? Vừa lúc cũng coi như là giúp khổng Bắc Hải giải quyết đại họa. Kia khăn vàng quân cừ soái trương tha không phải chiếm cứ chu hư huyện, uy hiếp Bắc Hải quận an nguy sao? Huyền Đức công nếu là có thể khuyên phục trương tha giao ra huyện thành lui binh trở về, kia đào mỗ liền tin ngươi năng lực, này đánh cuộc cũng coi như là Huyền Đức công thắng, như thế nào?”

Này một phen nói ra tới, Mi Trúc ở một bên nghe có điểm không rất cao hứng.

Mi Trúc đứng ra khuyên nhủ:” “Đại công tử, giặc Khăn Vàng tử, đốt giết đánh cướp, không chuyện ác nào không làm! Bọn họ mơ ước

Bắc Hải quận thành trì lâu ngày, sao có thể là một câu hai câu lời nói là có thể làm cho bọn họ lui binh? Nói nữa, giải cứu Từ Châu đại sự, há có thể lấy này chờ trò đùa việc làm đánh cuộc?”

Đào Thương quay đầu đi, không lưu dấu vết trắng Mi Trúc liếc mắt một cái.

Lão tiểu tử, ngươi rốt cuộc là với ai một đám? Nhanh như vậy liền luân hãm đến Lưu Bị kia một mặt đi?

Lưu Bị hiển nhiên cũng không có Mi Trúc tưởng như vậy nông cạn, thông qua năm đó đối Đào Thương có thể tính toán không biết hiểu biết, Lưu Bị cảm thấy Đào Thương này đánh cuộc tất có thâm ý.

Hắn ngược lại là đối Đào Thương nói thực để bụng!

Lại thấy Lưu Bị ấm áp cười, gật đầu hào khí nói: “Hành! Liền dựa theo công tử nói tới! Bị ngày sau liền lãnh binh đi trước chu hư huyện, trước thử khuyên bảo một chút trương tha, nếu là không thành, đi thêm chém giết không muộn! Đào công tử thiết đánh cuộc, bị nguyện lấy tiếp!”

Đào Thương thấy Lưu Bị như thế phối hợp, cũng có chút phát ngốc.

Gia hỏa này cư nhiên liền chính mình thắng muốn cái gì tiền đặt cược đều không nói, trực tiếp liền tiếp đánh cuộc…… Này cũng không tránh khỏi có chút nhân nghĩa quá mức đi?

Đãi Lưu Bị đi rồi lúc sau, Quách Gia âm thầm đem Đào Thương kéo đến bên người, thấp giọng nói: “Ngươi rốt cuộc ở đánh cái gì quái chủ ý? Lưu Bị lại không phải Thần Tiên Sống, giặc Khăn Vàng thật vất vả đánh hạ huyện thành, dựa vào cái gì hắn làm giặc Khăn Vàng từ bỏ liền từ bỏ?”

“Ta cũng biết giặc Khăn Vàng sẽ không từ bỏ chu hư huyện, ta chính là dùng phương pháp này đánh cuộc thắng Lưu Bị mà thôi.” Đào Thương lộ ra vẻ mặt trầm tư tướng, thấp giọng nói: “Chờ đánh cuộc thắng hắn, ta liền có tư cách có thể không cho hắn đi Từ Châu.”

Quách Gia không rõ nguyên do, kỳ quái nói: “Ngươi rốt cuộc vì cái gì như thế mâu thuẫn làm Lưu Bị đi Từ Châu?…… Quách mỗ xem Lưu Bị người này kỳ thật vẫn là thực không tồi, ôn tồn lễ độ còn có anh hùng chi khí, hơn nữa làm việc thực nhân nghĩa, nghe hắn nói lời nói thực sự là có một loại như tắm mình trong gió xuân cảm giác…… Ai, nếu không phải năm đó rơi vào ngươi tặc thủ, Quách mỗ đều tưởng chủ động xin ra trận đi cho hắn đương phụ tá.”

Đào Thương thật sâu nhìn Quách Gia liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: “Đây là ta vì cái gì không nghĩ làm Lưu Bị đi Từ Châu nguyên nhân.”

Quách Gia: “?”

……

……

Mấy ngày lúc sau, một kiện tám ngày đại sự hoàn toàn điên đảo Đào Thương tam quan.

Đào Thương vẫn là quá mức coi thường Lưu Bị mị lực đáng giá.

Thử nghĩ, trong thiên hạ, cái nào người có thể lấy phiêu linh chi thân tung hoành thiên hạ mười mấy năm, trong người vô kích cỡ nơi dưới tình huống, lại có thể lệnh một chúng thủ hạ khuynh tâm tương tùy, không rời không bỏ, cam tâm tình nguyện vì này máu chảy đầu rơi, lệnh trong thiên hạ mạc dám khinh thị.

Như vậy anh khí nam nhi, nhìn chung công nguyên hơn hai ngàn năm sông dài chi sử, lại có mấy người có thể làm được?

Duy Lưu Bị cũng.

Một ngày này sáng sớm, Đào Thương vừa mới rời giường, không đợi rửa mặt, liền thấy Đào Ứng cùng Quách Gia hai người vội vàng tới tìm hắn.

“Đại ca, ra đại sự!”

Đào Ứng tiến phòng liền đối Đào Thương hét lớn một tiếng, thiếu chút nữa không đem thân ca hù chết.

Đào Thương nghi hoặc nhìn về phía hai người.

Chỉ thấy Đào Ứng thực nôn nóng, Quách Gia có vẻ thực bất đắc dĩ.

“Xảy ra chuyện gì?” Đào Thương nghi hoặc nói.

Đào Ứng vội vàng nói: “Đại ca, Lưu Bị từ chu hư huyện đã trở lại!”

Đào Thương lông mày một chọn, trong lòng không biết vì sao, nổi lên một trận mạc danh khẩn trương.

“Hắn nên không phải thật sự làm trương tha lui binh, còn trở về huyện thành đi?”

Đào Ứng dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Kia nhưng thật ra không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Đào Thương thật dài thở phào nhẹ nhõm, bưng lên bàn thượng thương, trường uống một ngụm nước trong.

Quách Gia chậm rì rì nói: “Hắn đem kia giặc Khăn Vàng trương tha trực tiếp khuyên đến đầu hàng!”

“Phốc ——!”

Đào Thương một ngụm thủy trực tiếp phun tới.

Ta đi!

Lưu Bị thằng nhãi này…… Chơi cái gì đâu?

Nhìn Đào Thương không thể tin được biểu tình, Quách Gia thật sâu hít một hơi, gật đầu thừa nhận nói: “Ta hiện tại rốt cuộc là biết ngươi vì sao sẽ như thế đề phòng thả tiểu tâm cái này Lưu Bị…… Thằng nhãi này thực sự không phải người bình thường a! Nhìn đã hiền hoà lại dễ nói chuyện, kỳ thật lại là có thể làm thường nhân sở không thể việc…… Không nói được, hắn so Tào Tháo còn muốn đáng sợ!”

“Lưu Bị người khác đâu!” Đào Thương vội vàng dò hỏi Quách Gia.

Quách Gia duỗi tay một lóng tay: “Ở cửa thành ngoại đâu, mang theo khăn vàng cừ soái trương tha, hướng Khổng Dung chịu đòn nhận tội.”

Đào Thương nắm lấy móc treo quần áo thượng trường bào, thẳng đến ngoài cửa chạy vội mà đi.

……

……

Đào Thương đám người đi vào doanh Lăng Thành trì ở ngoài thời điểm, lấy Khổng Dung cầm đầu một chúng Bắc Hải quận quan lại nhóm, đang ở tiếp thu lấy cừ soái trương tha cầm đầu khăn vàng một quân thỉnh tội xin tha.

Khổng Dung giờ phút này, trong lòng đó là muốn nhiều sảng có bao nhiêu sảng a.

Đã bao nhiêu năm, chính mình vẫn luôn bị Bắc Hải cảnh nội này đó khăn vàng cừ soái nhóm khi dễ —— đặc biệt là cái này trương tha!

Hắn liên tiếp cùng Khổng Dung dưới trướng binh mã giao phong, đánh doanh Lăng Thành trị hạ binh tướng liền quần lót đều mau thừa không được!

Thực sự là không thể tưởng được, hắn cũng có quỳ gối chính mình trước mặt chịu thua một ngày!

“Hảo cái tặc tử, ngươi cũng có hôm nay a!” Khổng Dung chỉ vào quỳ một gối xuống đất cừ soái trương tha, lời lẽ chính đáng khiển trách hắn nói: “Lúc trước ngươi khi dễ Khổng mỗ người thời điểm, tưởng cái gì tới?”

Khăn vàng cừ soái trương tha vai trần, noi theo cổ đại Liêm Pha cấp Lận Tương Như xin lỗi phương thức, cõng cành mận gai, quỳ một

gối xuống đất, một phen nước mũi một phen nước mắt cấp Khổng Dung thừa nhận sai lầm.

“Khổng phủ quân, ban đầu sự! Xác thật là ta trương tha không đúng! Mỗ không rõ lý lẽ, liên tiếp cùng khổng Bắc Hải quan quân đối nghịch, tấn công huyện thành tàn hại bá tánh còn dương dương tự đắc, nếu không có Huyền Đức công hiểu lấy đại nghĩa, tha hiện tại còn giống như đặt mình trong trong mộng giống nhau cẩu thả tồn tại! Ở không nhận thức Huyền Đức công phía trước, mỗ gia đời này đều xem như sống uổng phí! Ta lần này tới khổng Bắc Hải trước mặt thỉnh tội không có ý khác, chính là buông tha này một thân thịt, mặc cho khổng Bắc Hải sát xẻo nấu nấu! Bất luận Bắc Hải xử trí như thế nào ta, mỗ gia đều tuyệt không sẽ có nửa câu oán hận!”

Đào Thương ở một bên nghe nhếch miệng đổ mồ hôi.

Vị này trương cừ soái nói chuyện, thật là một chút rụt rè đều không có a!

Cái gì kêu nhận thức Huyền Đức công phía trước đều xem như sống uổng phí?

Lưu Bị thằng nhãi này, rốt cuộc là cho hắn rót cái gì mê hồn canh?

Khổng Dung dù cho là đối trương tha hận nghiến răng nghiến lợi, nhưng trước mắt người này đã bị Lưu Bị chiêu hàng, vô luận như thế nào cũng không thể làm quá mức…… Hắn cũng không thể thật sự liền đem trương tha kéo vào thành đi nấu nấu đi.

Có một số việc, trên mặt nói nói, quá quá miệng nghiện phải.

Lưu Bị vẫn là kia phó ấm dào dạt tươi cười, cấp hai bên làm người điều giải: “Trương tha ban đầu không rõ lý lẽ, lầm trụy bùn nói, lần này quyết tâm sửa đổi lỗi lầm, bị nguyện lấy giám sát chi trách, đem này thu vào dưới trướng trông giữ, sau này hắn sẽ không lại quấy rầy Khổng phủ quân.”

Khổng Dung lão thần khắp nơi nói: “Này liêu hung ngoan, về sau còn phải nhiều dựa Huyền Đức công quản giáo.”

Lưu Bị gật gật đầu, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đào Thương, ngay sau đó lộ ra một cái đã thân thiết lại cảm kích tươi cười.

“Đào công tử! Đa tạ, đa tạ a!”

Đào Thương bất đắc dĩ dùng tay xoa xoa huyệt Thái Dương: “Huyền Đức công, hảo thủ đoạn a.”

Lưu Bị rất là khiêm tốn nói: “Chỉ là trùng hợp mà thôi, hải! Ta liền biết, công tử cùng bị đánh đố, nhất định là có thâm ý! Như thế rất tốt, trương tha quy thuận không nói, còn bằng bạch làm bị dưới trướng tăng thêm mấy ngàn binh tướng, nếu không có công tử cố tình tương trợ, làm sao có thể làm bị thành này công lớn?”

Lưu Bị cảm kích phát ra từ phế phủ, nhưng Đào Thương nghe vào trong tai, liền cùng mắng chửi người dường như.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía vai trần trương tha, kỳ quái nói: “Huyền Đức công, ngươi có thuận tiện hay không nói cho ta, ngươi rốt cuộc là nói với hắn cái gì kinh thiên địa, quỷ thần khiếp ngôn luận, có thể làm một cái hung man thị huyết hết thuốc chữa khăn vàng đầu đầu quay đầu lại là bờ?”

Lưu Bị nhíu mày, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi nói: “Kỳ thật bị cũng không nói với hắn cái gì a…… Ta chính là hướng hắn mỉm cười tới.”

Đào Thương nghe đều sửng sốt.

Hắn dùng sức nhìn Lưu Bị, tựa hồ là tưởng ở trên mặt hắn tìm ra nói dối dấu vết.

Nhưng Lưu Bị chỉ là hướng về phía Đào Thương mỉm cười, kia tươi cười ấm, cơ hồ đều có thể hòa tan Đào Thương tâm.

Đào Thương quay đầu đi, không hề xem hắn.

Này đến là bao lớn BUG a, chỉ dựa vào mỉm cười là có thể đem nhân tài chinh phục.

Lưu Bị a, chân nhân mới cũng!

. m.

------oOo------

Chương 314: Quách Gia hành thích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc này Lưu Bị dưới ánh nắng chiếu xuống, dường như một vị cả người bị phủ thêm một tầng quang huy sa mỏng thiên sứ, nhìn là như vậy loá mắt, như vậy lệnh nhân tâm chiết.

Đào Thương ở trong nháy mắt lại bị hắn hoảng có điểm thất thần.

Người xuyên việt còn như thế, người khác liền càng không cần phải nói, các nhìn Lưu Bị hai con mắt đều tựa muốn phóng ngôi sao nhỏ.

Thật là yêu nghiệt a.

Khổng Dung cười ha hả nắm lên Lưu Bị tay, khen nói: “Huyền Đức công quả nhiên là vô song tuấn kiệt, lần này công thế Khổng mỗ người giải đại vây, dung thực sự là không có gì báo đáp, đi! Chúng ta mọi người đều vào thành vì Huyền Đức công bãi yến ăn mừng đi.”

Mọi người nhóm sôi nổi cao giọng tán thành, đại gia tả một cái “Huyền Đức công”, hữu một cái “Huyền Đức công”, tập thể vây quanh hắn hướng trong thành mặt đi.

Quách Gia lặng lẽ đi vào Đào Thương bên người, hướng về phía hắn thấp giọng nói: “Lưu Bị người này, thực sự là không đơn giản a! Không biết vì sao, vừa nhìn thấy người này, Quách mỗ trong lòng liền có một loại nói không rõ thoải mái, một thân chẳng lẽ là có sinh ra đã có sẵn mị hoặc nhân tâm khả năng?…… Ngươi thấy hắn vừa mới dưới ánh mặt trời mỉm cười sao? Quách mỗ cư nhiên không hề nguyên nhân liền vì này tâm chiết!”

Đào Thương thở dài khẩu khí, lòng có xúc động nói: “Đừng nói là ngươi, ta vừa rồi thiếu chút nữa đều nạp đầu liền bái…… Năm đó mới vừa nhận thức hắn thời điểm không như vậy a! Như thế nào hiện tại có điểm hướng họa thủy phương hướng phát triển.”

Nhìn Lưu Bị đám người rời đi bóng dáng, Quách Gia trên mặt đột nhiên dần hiện ra một tia sát khí.

“Người này đoạn không thể lưu!”

Đào Thương nghe vậy cả kinh, mọi nơi nhìn nhìn thấy tả hữu không người, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Quách Gia lặng lẽ cười một tiếng, lạnh giọng nói: “Người này như thế đắc nhân tâm, tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ! Hắn hiện tại là long vây chỗ nước cạn, không thể triển đủ, nhưng hôm sau một khi hắn lân giáp trưởng thành, bay lượn với phía chân trời là lúc, chỉ sợ đó là ta Từ Châu kình địch. Quách mỗ hiện tại liền phải diệt trừ hắn!…… Ngươi nhưng ngàn vạn không cần khuyên ta!”

Đào Thương tả hữu mọi nơi nhìn xem, ngạc nhiên nói: “Ta không khuyên ngươi, ta chính là nói cho ngươi, chúng ta là quân tử, mưu tài hại mệnh sự…… Tốt nhất là làm bí ẩn chút.”

Quách Gia trợn trắng mắt, hắn còn tưởng rằng Đào Thương sẽ không làm hắn làm đâu.

Có vẻ không có việc gì lão đề quân tử hai tự làm gì, tao không tao hoảng.

“Ngươi tính toán như thế nào làm đâu?” Đào Thương dò hỏi Quách Gia chủ ý.

Lại thấy này lãng tử cười hắc hắc, nói: “Một chút việc nhỏ, gì đủ nói thay? Giáo sự bên trong phủ thành lập ba năm, không chỉ có là khắp nơi thám thính tình báo, càng là quyển dưỡng huấn luyện một đám tinh với ám sát thích khách, thượng một lần có Lý Thông dưới trướng những cái đó du hiệp gia nhập sau, càng là như hổ thêm

cánh…… Chúng ta dứt khoát lưu loát chút, Quách mỗ trực tiếp phái sát thủ đem Lưu Bị xử lý!”

Đào Thương đôi mắt tức khắc thẳng.

Như vậy trực tiếp cách làm, có phải hay không có điểm quá không có kỹ thuật hàm lượng?

Nhìn Đào Thương hơi mang thần sắc nghi hoặc, Quách Gia đạm cười nói: “Quách mỗ làm việc, ngươi cứ việc yên tâm! Quả quyết là vạn vô nhất thất.”

Đào Thương thấy Quách Gia chủ ý đã quyết, trầm tư một chút nhắc nhở nói: “Lưu Bị dưới trướng, có quan hệ vũ, Trương Phi hai đại mãnh tướng vì giúp đỡ, ca ba ngày thường tốt đều phải xuyên một cái quần, hơn nữa Lưu Bị ngủ giống nhau là không ngủ tức phụ ngủ đệ đệ, ngươi nếu là thật muốn phái thích khách, cũng muốn tiểu tâm kia hai người.”

Quách Gia nghe vậy tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên lai còn có việc này, phủ quân yên tâm, việc này Quách mỗ nhớ kỹ, quay đầu lại tất nhiên là hảo sinh trù tính…… Hảo cái Lưu Huyền Đức a, nhân mô cẩu dạng nhìn rất nhận người hiếm lạ, không thể tưởng được liền làm đệ đệ đều không buông tha, thực sự là nên sát!…… Giết hắn xứng đáng!”

Đào Thương cười vỗ vỗ Quách Gia bả vai, nói: “Ngươi nhìn xem, cho nên nói cho ta đương làm ca ca là một kiện cỡ nào hạnh phúc sự tình, cũng không cần bồi ngủ…… Quán thượng ta, ngươi lão Quách gia xem như tổ tiên thiêu cao hương có phúc.”

Hai người chính khi nói chuyện, lại thấy một thân kính trang Thái Sử Từ mắt nhìn thẳng từ hai người bên người lập tức đi qua, xem đều không xem hai người liếc mắt một cái.

Đào Thương vừa nhìn thấy Thái Sử Từ, trong lòng lược làm trù tính.

Lưu Bị năm nay 33 tuổi, lớn lên tuy rằng thân hòa nhưng tướng mạo lại không anh tuấn.

Hắn có thể dựa vào mỉm cười hoành hành thiên hạ, khắp nơi thuyết phục anh hùng…… Đào mỗ năm nay mới vừa hai mươi xuất đầu, lớn lên anh tuấn tiêu sái khí vũ bất phàm, dựa vào cái gì ta liền không thể dựa mặt ăn cơm?

Nghĩ vậy, Đào Thương quyết định thử xem.

Hắn kêu gọi một tiếng: “Tử nghĩa huynh.”

Thái Sử Từ dừng lại bước chân, quay đầu lạnh lùng nhìn Đào Thương.

Đào Thương lộ ra một cái ánh mặt trời mỉm cười, tiến lên chủ động cùng Thái Sử Từ đến gần: “Tử nghĩa huynh, đào mỗ tưởng đơn độc thỉnh ngươi ăn bữa cơm, chúng ta uống chút rượu lẫn nhau giao lưu một chút cảm tình, không biết tử nghĩa huynh khi nào rảnh rỗi phương tiện?”

Thái Sử Từ thật mạnh hừ một tiếng, nói: “Ngươi hướng về phía ta nụ cười giả tạo cái gì? Từ thành thật sẽ không cùng ngươi bực này thấp kém người có bất luận cái gì liên lụy…… Ngươi cái này gian tặc!”

Dứt lời, xoay người liền hướng bên trong thành đi đến, chỉ để lại Đào Thương đứng ở tại chỗ, bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn bóng dáng, trong lòng không thể hiểu được.

Xem ra lớn lên tuấn tiếu vẫn là vô dụng, mỉm cười phục vụ so có lẽ cũng không phải ai cười đẹp…… Chính mình trên người, chung quy vẫn là không có Lưu Bị cái loại này sinh ra đã có sẵn bá vương sắc khí phách, có thể kinh sợ mị hoặc quần hùng.

Quách Gia tò mò đi tới Đào Thương phía sau, nhìn Thái Sử Từ bóng dáng, ngạc nhiên nói: “Hắn là ngươi thân thích?”

“Không phải.”

Quách Gia nghi hoặc nói: “Không phải ngươi thân thích, như thế nào sẽ biết ngươi gian tặc gương mặt thật?”

Đào Thương quay đầu lại một chân cấp Quách Gia đá phi.

……

……

Bắc Hải quận bên này bởi vì không đánh mà thắng thu phục khăn vàng quân thủ lĩnh trương tha mà bốn phía ăn mừng, nhưng Thanh Châu hắc sơn quân mặt khác cừ soái, lại ăn không hương, ngủ không hảo.

Từ khi Tư Mã đều trăm vạn Thanh Châu quân vì Tào Tháo sở gồm thâu lúc sau, Thanh Châu khăn vàng còn sót lại các bộ liền vẫn luôn là thế đơn lực mỏng, quá lén lút, heo chó không bằng len lỏi nhật tử.

Thẳng đến trước một đoạn thời gian, Viên Thiệu ở Ký Châu bốn phía hưng binh, tây chinh Tịnh Châu cùng Thái Hành Sơn Trương Yến, khiến cho Ký Châu bắc địa một ít khăn vàng quân cùng hắc sơn quân cấp dưới tiểu cổ khăn vàng, sôi nổi chạy đến Thanh Châu tới tị nạn, cũng cùng Thanh Châu trước mắt lớn nhất khăn vàng thủ lĩnh Quản Hợi tương hợp, mọi người đều đề cử Quản Hợi vì Thanh Châu khăn vàng minh chủ.

Nhân số nhiều, nhưng lương thảo không đủ, Quản Hợi ngay sau đó liền đánh lên Bắc Hải quận chủ ý.

Hắn phái thủ hạ đắc lực can tướng cừ soái trương tha đánh đội quân tiền tiêu, đi chiếm lĩnh chu hư huyện, cho rằng thử, Quản Hợi chính mình còn lại là cùng còn lại khăn vàng cừ soái nhóm chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, chuẩn bị lấy chu hư huyện vì ván cầu, phá được Bắc Hải quận trị sở doanh Lăng Thành.

Liền ở Quản Hợi chuẩn bị sung túc, cùng các bộ khăn vàng cừ soái tính toán khởi binh thời điểm, thám tử lại đột nhiên mang về tình báo, nói là cừ soái trương tha đã suất chúng hướng quan quân đầu hàng.

Tin tức một lại đây, trực tiếp liền cấp Quản Hợi chỉnh ngốc.

Tình huống cũng quá con mẹ nó trở tay không kịp.

Trương tha thằng nhãi này phạm cái gì tà phong, đột nhiên liền biến thành đồ nhu nhược?

Quản Hợi không dám trì hoãn, trực tiếp tìm được rồi một chúng khăn vàng cừ soái nhóm thương nghị.

Ở đây một chúng cừ soái nhóm nghe được trương tha đầu hàng tin tức, không khỏi các động dung.

Đổi thành ai đầu hàng, cừ soái trương tha cũng không có khả năng đầu hàng a?

Thằng nhãi này chính là Thanh Châu vùng khăn vàng lão nòng cốt, đại hiền lương sư trên đời thời điểm, hắn chính là Thanh Châu khăn vàng bộ cùng địa phương quan quân tác chiến người tích cực dẫn đầu.

Nói trương tha đầu hàng quan quân, quả thực so đại hiền lương sư chết mà sống lại còn muốn cho người không thể tin được.

Vấn đề là, sự thật lại là bãi ở trước mắt!

Quản Hợi suy nghĩ một lát, ngay sau đó đối một chúng cộng đồng khởi binh khăn vàng cừ soái nhóm nói: “Trương tha đầu hàng quan quân, việc này hơi có chút kỳ quặc, ta ý, chúng ta đại bộ phận nhân mã vẫn là không cần hành động thiếu suy nghĩ, đơn thỉnh một vị cừ soái lãnh binh, lại đi đánh một chút chu hư huyện, nhìn xem quan quân ra sao hướng đi, sau đó chúng ta lại làm so đo không muộn…… Như thế nào?”

Quản Hợi đề nghị, được đến một chúng giặc Khăn Vàng thủ lĩnh nhóm khen ngợi.

Lại thấy một người cường tráng đại hán đứng dậy, com đối Quản Hợi nói: “Một khi đã như vậy, quản cừ soái, liền từ yêm Thanh Ngưu Giác suất bản bộ nhãi con nhóm đi tấn công chu hư huyện! Xem quan quân đến tột cùng có gì ứng đối chi sách, chúng ta lại làm so đo không muộn!”

Vừa thấy cừ soái Thanh Ngưu Giác chủ động xin ra trận đi chiến, Quản Hợi trong lòng một trăm cao hứng.

Này Thanh Ngưu Giác cừ soái ngày xưa suất chúng ở Ký Châu vùng hoạt động, thuộc về hắc sơn khăn vàng Trương Yến phụ thuộc.

Không nghĩ Viên Thiệu tới rồi Ký Châu lúc sau, bốn phía rửa sạch Ký Châu cảnh nội giặc Khăn Vàng chúng, Thanh Ngưu Giác sợ hãi Viên Thiệu chi uy, dục đi trước Thái Hành Sơn lại là cách trở thật mạnh, không có cách nào dưới, đành phải suất lĩnh dưới trướng khăn vàng chúng, đi tới Thanh Châu đầu nhập vào Quản Hợi.

Thanh Ngưu Giác dũng lực phi thường, tác chiến cực kỳ vũ dũng, thả làm người pha trượng nghĩa, ở khăn vàng chúng cừ soái trung, cũng xem như một cái hảo hán.

Nhân vật như vậy, tuyệt đối sẽ không giống trương tha như vậy, bị quan quân dễ dàng mượn sức.

“Một khi đã như vậy, liền làm phiền Thanh Ngưu Giác cừ soái!” Quản Hợi cười ha hả nói.

. m.

------oOo------

Chương 315: nhiều lần đắc thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thanh Ngưu Giác xuất binh tấn công chu hư huyện, chỉ dùng không đến một ngày công phu, liền đem chu hư huyện cấp bắt lấy.

Kế tiếp, vị này chân chất khăn vàng quân đại cừ soái, liền hoả lực tập trung với chu hư huyện, lẳng lặng chờ đợi quan quân động tác.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Bắc Hải quận, quan tặc hai bên lực chú ý, tất cả đều tập trung ở chu hư huyện thượng.

Tin tức truyền tới Bắc Hải trị sở doanh Lăng Thành sau, Khổng Dung lại một lần kinh hoảng thất thố.

Làm lê ca vội vàng tìm dưới trướng văn võ chư thần cùng với Đào Thương cùng Lưu Bị chờ một chúng thương nghị.

Vừa nghe chu hư huyện lại ném, Đào Thương tâm tư lại bắt đầu hoạt động.

Hắn ở trong lòng lược làm trù tính, hỏi Lưu Bị nói: “Huyền Đức công, ngươi dám không dám cùng đào mỗ lại đánh một cái đánh cuộc?”

Lưu Bị vừa nghe, trong lòng tức khắc vui vô cùng.

Vị này thần thông quảng đại, giỏi về nghiền ngẫm hậu sự giống như thần trợ thái bình công tử, chẳng lẽ là lại cấp bị chuẩn bị cái gì kinh hỉ?

Hắn vẻ mặt hiền lành nhìn Đào Thương, cười nói: “Đào công tử tính toán như thế nào đánh cuộc pháp?”

Đào Thương cười chỉ chỉ phía tây, nói: “Cùng thượng một lần giống nhau, Huyền Đức công nếu là còn có thể làm chu hư huyện Thanh

Ngưu Giác chủ động từ bỏ huyện thành, liền xem như Huyền Đức công thắng.”

Đào Thương lần này liền tiền đặt cược cũng chưa nói.

Hắn chính là tưởng quan sát một chút, Lưu Bị kia làm nhân tâm chiết khí chất sau lưng, rốt cuộc là có bao nhiêu nguyên liệu thật!

Lưu Bị nghe xong, như cũ là kia phó khiêm tốn thái độ, chút nào không có quá độ hỉ nộ biểu hiện.

“Ân…… Nghe nói kia Thanh Ngưu Giác chính là Ký Châu khăn vàng cừ soái trung hung man hạng người, võ dũng cái thế, nhiên bị thanh danh cực mỏng, khủng không thể thuyết phục Thanh Ngưu Giác từ bỏ huyện thành…… Bất quá Đào công tử đã là cố ý, kia bị tiếp được cái này đánh cuộc lại có thể như thế nào đâu? Như thế, bị liền tức khắc lãnh binh, đi trước chu hư huyện thử một lần, nếu là không thể thành công, bị lại quy mô dụng binh, thế khổng Bắc Hải đoạt lại huyện thành không muộn.”

Đào Thương vỗ tay tán thưởng nói: “Huyền Đức công thật là nhân nghĩa người.”

Khổng Dung nghe đào, Lưu hai người lại định rồi đánh cuộc, vốn dĩ nhiều ít có chút thấp thỏm, sợ bọn họ hai người đem sự lao bẻ, quay đầu lại không còn có người trợ giúp chính mình đối phó Thanh Ngưu Giác.

Nhưng Đào Thương cùng Lưu Bị đều đối lẫn nhau như thế tôn kính, như thế phối hợp, lại là đại đại vượt quá Khổng Dung ngoài ý liệu.

Hai người kia, quả nhiên đều là danh bất hư truyền…… Một cái là quân tử, một cái là nhân người!

Khổng Dung trong lòng an lòng, hắn hướng về phía Lưu Bị chắp tay, cảm kích nói: “Huyền Đức công như thế cao thượng, ngươi liền yên tâm lãnh binh mã đi là được…… Xong việc ngài muốn cái gì báo

đáp, cứ việc nói cùng Khổng mỗ người, nhưng phàm là có thể làm được, Khổng mỗ người tuyệt không chối từ.”

Lưu Bị khiêm tốn nói: “Khổng Bắc Hải không cần như thế, cứu người với nguy nan, nãi làm người chi căn bản, gì nói báo đáp hai chữ.”

Dứt lời, liền thấy Lưu Bị hướng về phía Đào Thương mỉm cười gật gật đầu, nói: “Đào công tử, bị thả cáo từ.”

Đào Thương chắp tay nói: “Huyền Đức công một đường cẩn thận.”

Quách Gia ngồi ở Đào Thương bên người, đãi Lưu Bị đi rồi, hắn mới vừa rồi nghiêng đầu đối Đào Thương nói: “Ngươi đây là cái gì kịch bản? Vì sao làm Lưu Bị lại đi một chuyến chu hư huyện?”

Đào Thương hướng về phía Quách Gia chớp chớp mắt, nói: “Ngươi không phải muốn phái thích khách ám sát Lưu Bị sao? Tại đây Bắc Hải quận trị sở, nào có cái gì cơ hội, thả làm hắn lại đi một chuyến chu hư huyện, này một đường chinh chiến hành quân, muốn tìm hành thích cơ hội, lại là so ở Bắc Hải trị sở muốn nhiều hơn nhiều…… Đóng cửa nhị đem từng người lãnh binh trị doanh, một khi khai chiến liền cũng sẽ không thời thời khắc khắc canh giữ ở Lưu Bị bên người.”

Quách Gia nghe vậy bừng tỉnh, cười nói: “Thì ra là thế, vẫn là ngươi ý đồ xấu nhiều…… Đào quân tử.”

……

……

Ngày kế, Lưu Bị liền điểm tề bản bộ binh mã, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang hướng về phương tây xuất phát, nhị thảo chu hư huyện đi.

Đào Thương nhìn Lưu Bị binh mã dần dần biến mất ở mi mắt, trong lòng hơi nổi lên gợn sóng…….

Lưu Bị —— cái kia theo thứ tự bị Tào Tháo, Lữ Bố, Viên Thiệu, Thái Mạo, Tôn Quyền, Chu Du chờ rất nhiều người coi là phải giết người, lại tổng có thể bình an hóa hiểm vi di bất khuất anh kiệt……

Làm ta nhìn xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh đi!

Mấy ngày sau, Lưu Bị binh mã từ chu hư huyện quay trở về doanh Lăng Thành.

Mà làm mọi người trợn mắt há hốc mồm chính là, Lưu Bị binh mã, so đi phía trước rõ ràng lại rắn chắc một ít.

Mà cùng Lưu Bị lần đầu tiên chinh phạt chu hư huyện tương đồng chính là —— kế trương tha lúc sau, Lưu Bị lại lãnh đã trở lại một cái chịu đòn nhận tội, quỳ xuống đất hướng Khổng Dung xin lỗi khăn vàng cừ soái.

Thanh Ngưu Giác vai trần, thân phụ bụi gai, thấy Khổng Dung không nói hai lời "Thình thịch" một tiếng liền trực tiếp cho hắn quỳ xuống.

"Khổng phủ quân, ta thực xin lỗi ngài a!"

Thanh Ngưu Giác gào khóc, so trương tha xin lỗi thời điểm, còn muốn nhiều ra không ít ăn năn chi ý: "Nhiều năm như vậy, yêm lãnh dưới trướng nhãi con nhóm khắp nơi đốt giết đánh cướp, làm hại châu lý, không màng bá tánh khó khăn, không màng người khác chết sống, yêm quả thực chính là cái súc sinh a! Nếu không phải đụng phải Huyền Đức công! Yêm cả đời này, khả năng liền như vậy sai đi xuống a! Ô ô ô ô ~~~! Yêm thẹn với trời xanh a!"

Khổng Dung vuốt râu, lại tượng trưng tính phê bình Thanh Ngưu Giác vài câu, sau đó mới vừa rồi nói: "Cái gọi là không việc thiện nào hơn biết sai chịu sửa, nhữ về sau liền đi theo Huyền Đức công hảo hảo học tập nhân nghĩa chi bổn đi…… Nhữ ngày thường nhiều nhìn xem Huyền Đức công, quay đầu lại lại nhiều chiếu chiếu gương, ngẫm lại nhữ chính mình rốt cuộc muốn làm một cái cái dạng gì người!"

Thanh Ngưu Giác đầy mặt nước mắt, “Quang đông” một tiếng, thật mạnh đem đầu khái ở trên mặt đất.

Đào Thương nhướng mày, trong lòng không khỏi thổn thức.

Lưu Bị người này, luận đánh giặc cùng mưu trí, hắn có lẽ không phải Tào Tháo đối thủ, nhưng hắn trên người xác thật là có một cái vương giả trời sinh cụ bị tố chất.

Đời sau rất nhiều nhân phẩm luận cổ kim, cảm thấy Lưu Bị giả nhân giả nghĩa, độc ác tàn nhẫn, năng lực không kịp Tào Tháo, nhưng lòng dạ hẹp hòi chơi tặc lưu…… Nhưng mắt thấy vì thật, chiêu liệt đế xác thật có hắn độc đáo anh hùng mị lực cùng trí tuệ.

Giết người không tính gì, quan trọng nhất chính là hắn có thể tru tâm!

Khó trách Tào Tháo sẽ đem cái này nửa đời đều ở vào thất vọng người coi như suốt đời đối thủ…… Loại này giết người không thấy máu vương giả, một trăm năm đều ra không được một cái.

Nhìn Lưu Bị lại lần nữa bị lấy Khổng Dung cầm đầu Bắc Hải chư bọn quan viên vây quanh vào thành, Đào Thương tự giễu cười, vừa muốn cùng trở về, lại thấy Quách Gia vẻ mặt mây đen giăng đầy đi đến hắn bên người.

Vừa thấy Quách Gia biểu tình, Đào Thương liền đại khái biết là chuyện gì.

“Ngươi thích khách thất bại?” Đào Thương cười hỏi Quách Gia nói.

Quách Gia đầy mặt đau kịch liệt gật gật đầu, nói: “Lưu Bị thằng nhãi này, thực sự là khó sát, cái gì thích khách chỉ sợ cũng là không động đậy đến hắn mảy may.”

Đào Thương cười vỗ vỗ Quách Gia bả vai, an ủi nói: “Chút lòng thành, kỳ thật ta từ ngay từ đầu cũng không cảm thấy việc này có thể thành công, chỉ là làm ca ca ngươi khăng khăng thử một lần, ta

liền thả ngươi thi tay mà vì…… Rốt cuộc Quan Vũ cùng Trương Phi đều là cái thế hổ tướng, Lưu Bị bản nhân cũng võ nghệ bất phàm, nơi nào là có thể bị dễ dàng ám sát?”

Quách Gia mặt tức khắc đỏ lên: “Phi ngươi tưởng tượng đơn giản như vậy!”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Đó là như thế nào?”

Quách Gia vẻ mặt đưa đám nói: “Quách mỗ thích khách, không phải không có thành công cơ hội! Chỉ là hắn ở trong tối giết cuối cùng một khắc, thế nhưng bị Lưu Bị cấp chiêu hàng!”

Đào Thương nghe vậy, đột nhiên thấy một trận choáng váng.

“Kia chúng ta phái thích khách ám sát sự, chẳng phải là bại lộ?” Đào Thương ngữ khí lược hiện khẩn trương.

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Kia nhưng thật ra không đến mức, ngươi yên tâm, Quách mỗ làm việc, sao lại như thế sơ hở? Giáo sự phủ thích khách, đều là ở các nơi quyển dưỡng, cùng địa phương chủ quản giáo sự một tuyến liên hệ, cũng không biết được chân chính chủ nhân là ai……”

Đào Thương thở phào khẩu khí: “Thì ra là thế, vậy là tốt rồi, mệt ngươi có dự kiến trước…… Việc này cũng là ta ngay từ đầu sơ sót, về sau nhưng đừng lại làm như vậy nguy hiểm sự.”

Quách Gia khí nghiến răng nghiến lợi: “Vấn đề là, vấn đề là thích khách như thế nào sẽ bị chiêu hàng? Việc này thực sự lệnh người khó hiểu! Quách mỗ thủ hạ chủ quản giáo sự nói, kia thích khách cho hắn để lại một phong thơ, nói là ở gặp phải Lưu Bị phía trước, đời này đều xem như sống uổng phí, hắn nguyện vứt bỏ hết thảy, đi theo Lưu Bị giúp đỡ nhà Hán, đi thực tiễn cái gì đại nghĩa chi đạo……”

Nghe thế, Đào Thương xem như hoàn toàn không biết giận.

Này đều có thể.

Lưu Bị a, ngươi là thật giỏi a!

……

……

Không riêng gì Đào Thương bội phục, tin tức truyền quay lại nói Quản Hợi kia, thằng nhãi này đương trường liền mộc.

Lúc này đây, khăn vàng thám tử cấp Quản Hợi mang về tới, là xác thật tình báo!

“Nói như vậy, trương tha còn có Thanh Ngưu Giác, hai vị này cừ soái đều là bị một cái gọi là Lưu Bị người…… Cấp thuyết phục?” Quản Hợi hùng hổ hỏi thủ hạ khăn vàng quân thám tử.

Thám tử vội vàng nói: “Hồi đại soái! Việc này thiên chân vạn xác! Trương cừ soái cùng Thanh Ngưu Giác cừ soái chi hàng, toàn nãi Bình Nguyên Lưu Bị việc làm cũng!”

Quản Hợi bỗng nhiên đứng dậy, ở lều lớn nội qua lại xoay hai vòng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hảo cái Lưu Bị! Này tặc tư…… Chẳng lẽ là dục noi theo tô Tần, Trương Nghi chăng?”

Kia thám tử nhỏ giọng trả lời: “Cũng không hoàn toàn toàn là! Tục truyền ngôn, kia Lưu Bị hai lần lãnh binh đến chu hư huyện dưới thành, đều là một bên cười, một bên hướng thành thượng hai vị cừ soái trầm nói lợi hại, lấy đại nghĩa khuyên này bỏ thành…… Kia họ Lưu bị thực sự lợi hại, hai vị cừ soái thấy hắn cười, liền tất cả đều cầm giữ không được, mở cửa hiến hàng……”

Quản Hợi nghe xong lời này thiếu chút nữa không khí ngất xỉu đi.

Thật con mẹ nó không tiền đồ!

Từ xưa đến nay, liền không nghe nói qua cái nào người là bị quân địch cấp…… Cười hàng!

Việc này quả thực chính là thiên cổ trò cười a!

Liền ở ngay lúc này, Quản Hợi phía dưới, lại thấy một cái tướng mạo mảnh khảnh người mù, chống quải trượng run rẩy đứng dậy.

“Quản cừ soái đừng vội, việc này mỗ có biện pháp.”

Người này ngày xưa, cũng là Trương Giác dưới trướng một người cừ soái, tên gọi là bạch tước.

Hắn năm đó trước sau tùy Trương Giác, với độc, Trương Ngưu Giác đám người khởi binh, cuối cùng độc lãnh một quân, trở thành một phương cừ soái.

Bạch tước võ dũng phi thường, bổn có thể trở thành khăn vàng cừ soái trung trọng trấn, đáng tiếc chính là, sau lại ở một hồi đại chiến trung, hắn bị tên lạc bắn mù một con mắt, mà miệng vết thương cũng là không thể kịp thời xử lý, khiến cho mặt khác một con mắt cũng đi theo đã chịu cảm nhiễm.

Kể từ đó, uy danh hiển hách bạch tước cừ soái, thế nhưng là biến thành một cái người mù.

Tuy rằng mất hai tròng mắt, nhưng bạch tước lại phi vô dụng võ nơi, hắn chẳng những thiện chiến, càng kiêm tâm tư kín đáo, giỏi về dùng mưu, cho dù là bởi vì mù mà không thể lâm trận ngăn địch, này lại có thể tại hậu phương chỉ huy tọa trấn, chính cái gọi là trò cười gian, ngăn địch với trăm dặm ở ngoài, có thể nói là khăn vàng cừ soái trung ít có mưu trí hình nhân vật.

Bạch tước đứng lên, lắc lư trong tay trọc lông chim phiến, cười ha hả nói: “Thanh Ngưu Giác cùng trương tha, quả thật là phụ nữ và trẻ em hạng người, bị họ Lưu cười mượn sức hai câu, com liền vứt bỏ ước nguyện ban đầu mà về hàng quan quân, nhân vật như thế, thực sự không xứng sống ở hoàng thiên dưới!”

Quản Hợi nghe vậy, vui mừng quá đỗi: “Bạch cừ soái chính là nguyện ý tự thân xuất mã?”

Bạch tước thu hồi trong tay quạt lông, tìm kiếm thanh âm, xa xa hướng Quản Hợi ôm quyền nói: “Nếu là quản cừ soái không bỏ, tin được mỗ cái này người mù, Bạch mỗ nguyện ý lại đi chu hư huyện đi một chuyến, đánh hạ huyện thành, cũng hảo gặp cái này Lưu Bị!”

Quản Hợi nghe vậy đại hỉ.

Bạch tước tuy rằng cùng Thanh Ngưu Giác cùng trương tha giống nhau, cũng là một phương cừ soái, nhưng bởi vì tên lạc trung mắt sự, đối quan quân có thể nói là căm thù đến tận xương tuỷ, thành thật là sẽ không dễ dàng bị hàng phục!

Huống hồ hắn mưu trí cao thâm, tinh với tính kế, bình thường người không làm gì được hắn!

Quan trọng nhất, vị này bạch cừ soái chính là một cái không hơn không kém người mù!

Ngươi Lưu Bị không phải giỏi về “Cười hàng” sao?

Ta xem ngươi như thế nào “Cười hàng” người mù!

------oOo------

Chương 316: Lưu Bị thất lợi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không lâu lúc sau, khăn vàng có đông hướng tin tức lại một lần truyền tới doanh Lăng Thành.

Khăn vàng quân lại lần nữa ra mãnh người, thiện mưu cừ soái bạch tước, dẫn dắt dưới trướng khăn vàng nhãi con, lần thứ ba phá được chu hư thành.

Khổng Dung lần này không hề hoảng loạn.

Hắn trong lòng cái này khí a!

Mấy ngày này giết khăn vàng quân, bọn họ là có tật xấu sao?

Đánh huyện thành còn chưa tính, còn lão đánh chu hư huyện!

Các ngươi liền không thể đổi cái địa phương sao? Nắm lông dê cũng không mang theo các ngươi như vậy, liền chuyên môn ở một con dê trên người nắm a!

Ở tức giận đến gan đau tiền đề hạ, mọi người liền lại một lần gặp nhau với doanh Lăng Thành phòng nghị sự, tham thảo lần này đương như thế nào thu phục chu hư huyện sự.

Đào Thương lần này không đợi phát biểu ý kiến đâu, liền thấy Lưu Bị vẻ mặt vội vàng nói: “Đào công tử, ngươi có phải hay không muốn cùng bị lại đánh cuộc một phen?”

Đào Thương ngây người một chút, ám đạo này lão tiểu tử còn đánh bạc nghiện.

Đào Thương hưng ý rã rời phất phất tay, nói: “Ngươi thắng, không đánh cuộc, lộng bất quá ngươi.”

Nhưng Lưu Bị giờ phút này lại có điểm phiêu, có vẻ rất là phấn khởi.

“Đào công tử, kỳ thật khổ tâm của ngươi, bị đã minh bạch.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi có chút phát ngốc.

“Cái, cái gì khổ tâm?”

Lưu Bị cảm khái nói: “Công tử ngươi liêu địch với tiên cơ trăm biến cơ mưu, sớm tại thảo phạt Đổng Trác là lúc, bị liền đã là lược khuy một vài! Lần này giặc Khăn Vàng nhiều lần công chu hư huyện, ngươi liên tiếp cùng bị đánh đố, muốn ta đi nói khăn vàng quân, kỳ thật là ngươi đã sớm biết được này đó khăn vàng sẽ bị bị thuyết phục…… Công tử đây là cố ý làm công với bị, làm bị đi thuyết phục khăn vàng quân, là đạo lý này không?”

Đào Thương ngơ ngác nhìn Lưu Bị.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Nói quá đúng! Huyền Đức công xem thấu triệt!”

Lưu Bị vỗ vỗ tay, cảm khái ngôn nói: “Đào công tử nhiệt tình vì lợi ích chung, chân quân tử cũng!”

Quách Gia ở Đào Thương phía sau nghe thẳng trợn trắng mắt.

Nói đến nơi đây, lại thấy Lưu Bị chuyện vừa chuyển, hỏi Đào Thương nói: “Đào công tử, kia trước mắt cái này khăn vàng quân cừ soái bạch tước, bị là có đi hay là không đâu?”

Đào Thương vung tay, nói: “Đi, nhất định phải đi! Nhớ rõ, vẫn là lấy thuyết phục hắn là chủ, công tâm vì thượng, công thành vì hạ!”

Lưu Bị được đến Đào Thương duy trì, tin tưởng mười phần, ngay sau đó bái biệt Khổng Dung cùng Đào Thương, lại một lần hướng về chu hư huyện xuất phát.

Nhìn Lưu Bị rời đi bóng dáng, Quách Gia đối với Đào Thương thấp giọng nói: “Theo giáo sự phủ tìm hiểu, kia khăn vàng cừ soái bạch tước, hình như là một cái người mù, hơn nữa này mắt mù năm đó cũng là bởi vì cùng quan quân giao phong sở hủy…… Như thế thù hận, hơn nữa mắt manh nhìn không tới người, Lưu Bị đó là gặp lại mê hoặc người, lần này cũng sợ là không được.”

Đào Thương nhìn Lưu Bị bóng dáng, cười cười không có tùy ý tiếp lời.

Cái này bản thân liền giống như kỳ tích giống nhau nam nhân, trên thế giới này thượng lẽ thường, ở hắn nơi đó, chỉ sợ chưa chắc đi được thông.

……

……

Không ra ngoài ý liệu, ba ngày lúc sau, người mù cừ soái bạch tước, vai trần cõng cành mận gai, đi vào Khổng Dung trước mặt chịu đòn nhận tội.

Nhìn bạch tước làm trò Khổng Dung mặt, chỉ thiên thề sám hối chính mình ban đầu sở phạm phải chịu tội, cũng cao giọng tuyên bố từ nay về sau nguyện ý nguyện trung thành Lưu Bị, Đào Thương biểu tình đều đã trở nên đờ đẫn —— thói quen.

Hắn quay đầu hỏi Quách Gia nói: “Ngươi không phải nói trắng ra tước là cái người mù sao? Cái gì đều nhìn không thấy, như thế nào cũng sẽ trúng Lưu Bị đạo đạo?”

Quách Gia làm nuốt một ngụm nước miếng, suy yếu nói: “Bạch tước bị mù, nhưng hắn không điếc a……”

Đào Thương đờ đẫn nhìn hắn, hỏi: “Có ý tứ gì?”

“Theo giáo sự hồi báo, Lưu Bị tới rồi chu hư huyện lúc sau, vừa nhìn thấy hai chỉ hốc mắt lỗ trống vô thần người mù bạch tước, ở hai

quân trước trận lúc ấy chính là một đốn khóc rống, thâm hận trời xanh đối bạch tước như vậy bất công…… Bạch tước bị Lưu Bị tiếng khóc sở cảm, lúc ấy liền khai thành suất chúng đầu hàng.”

Đào Thương thật sâu hít một hơi,

“Đúng vậy, ngươi không nói ta đều đã quên, Lưu Bị còn có cái này bản lĩnh đâu…… Khóc, đối, hắn còn sẽ khóc.”

Nghĩ vậy, Đào Thương quay đầu nhìn vẻ mặt xán lạn tươi cười Lưu Bị.

Hôm nay, mới vừa rồi biết được cái gì mới là chân chính đa tài đa nghệ.

Liền ở ngay lúc này, Lưu Bị cười ha hả hướng về phía Đào Thương đã đi tới.

“Đào công tử, ngươi trực giác quả nhiên là đúng, bị tam đi chu hư huyện, quả nhiên là lại nói được bạch tước quy hàng, công tử ánh mắt độc đáo, tính toán không bỏ sót, thực sự là lệnh bị cảm động khâm phục, khâm phục không thôi a!”

Đào Thương cứng đờ một nhếch miệng: “Đều là Huyền Đức công chính mình anh khí bức người, bức cho bọn họ không thể không nạp đầu liền bái, cùng đào mỗ có quan hệ gì?”

Quách Gia cũng là tán đồng nói: “Đào phủ quân nói không sai, vẫn là Huyền Đức công chính mình tranh đua, cùng người khác không quan hệ, chạy nhanh vào thành hảo sinh nghỉ ngơi một chút đi, quá hai ngày không biết lại đến có nào lộ giặc Khăn Vàng đi tấn công chu hư huyện, đến lúc đó, lại đến làm phiền Huyền Đức đi công cán mã nói hàng.”

Lưu Bị cười ha hả vẫy vẫy tay, đối Quách Gia nói: “Quách chủ sự yên tâm, lần này hẳn là cuối cùng một lần, về sau không cần.”

Đào Thương cùng Quách Gia nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Có ý tứ gì?

Thấy hai người hình như có khó hiểu, Lưu Bị cười đối bọn họ giải thích nói: “Bạch tước nói, Bắc Hải quận phụ cận khăn vàng quân các bộ cừ soái, trừ bỏ Quản Hợi ở ngoài, dư lại hắn đều thục, quay đầu lại hắn từng cái thay phiên đi đi một chuyến, làm cho bọn họ trực tiếp lại đây đầu hàng là được.”

Đào Thương nghe vậy, tức khắc ngây ra như phỗng, đứng sừng sững đương trường.

Lưu Bị xoa xoa tay, tiếp tục cười nói: “Lúc này đây nếu không phải Đào công tử tương trợ, bị an có thể có như vậy đại thu hoạch? Ngươi yên tâm! Chờ Bắc Hải quận sự nhất định xuống dưới, bị liền đi theo ngươi Từ Châu huyết chiến Tào Tháo! Ngươi không cho ta đi cũng không được…… Cái này thiên đại ân tình, bị nói cái gì đều đến còn cấp công tử ngươi!”

Đối mặt như thế chân thành tha thiết Lưu Bị, Đào Thương thật sự không biết phải nói cái gì mới tốt.

Hắn chỉ có thể dùng hai chữ tới biểu đạt chính mình trong lòng tình cảm.

Ha hả.

……

……

Bắc Hải quận nội các bộ cừ soái tất cả đều đầu hàng, chỉ có Quản Hợi một người không có.

Chẳng những không có, hắn đối Lưu Bị oán độc đã đạt tới núi lửa bùng nổ đỉnh điểm.

“Thiên giết Lưu Bị! Lão tử chú ngươi chết vào trời đánh ngũ lôi oanh!”

Quản Hợi ở soái trướng nội, giống như một con chó điên giống nhau giơ thẳng lên trời rít gào.

Cũng không trách hắn như thế oán hận Lưu Bị, ngắn ngủn mấy ngày thời gian, hắn bên người minh hữu cừ soái, tất cả đều bị Lưu Bị một người thuyết phục đầu hàng quan quân, nặc đại Bắc Hải quận cảnh nội, chỉ còn lại có hắn một chi khăn vàng quân vẫn kéo dài hơi tàn.

Quản Hợi hoàn toàn biến thành quang côn tư lệnh, hắn không hận Lưu Bị mới là lạ!

Hắn hiện tại hận không thể trực tiếp cầm đao cấp Lưu Bị thiến.

Nhìn lều trại phía dưới những cái đó trống rỗng vị trí, Quản Hợi cuối cùng hạ quyết tâm.

“Điểm tề sở hữu nhãi con! Chuẩn bị quân giới! Lão tử muốn san bằng toàn bộ Bắc Hải quận!”

……

Kết quả là, ở bị sở hữu các minh hữu phản bội lúc sau, Quản Hợi dẫn dắt dưới trướng nhãi con nhóm, không màng tất cả hướng về Bắc Hải quận phát động tiến công.

Lúc này đây, Quản Hợi thay đổi kịch bản, không có lại lựa chọn chu hư huyện tiến hành tấn công.

Cái kia địa phương quỷ quái đối với khăn vàng quân tới nói, chính là tuyệt địa! Là nguyền rủa! Quản Hợi tới rồi quản chi sẽ xúc cảnh sinh tình, tâm linh lần thứ hai bị thương.

Kết quả là, hắn đem mục tiêu định vị với Bắc Hải quận hạ hạt mặt khác một chỗ huyện thành —— thọ quang huyện.

Thọ quang huyện thủ vệ lực lượng cũng thiếu thốn, thực mau liền bị Quản Hợi phá được.

Nghe nói Quản Hợi dẹp xong thọ quang huyện, Khổng Dung không chút hoang mang mời Lưu Bị cùng Đào Thương tới cùng thương nghị.

Đối với hiện tại Khổng Dung tới nói, mất đi cá biệt huyện thành đã hoàn toàn không tính sự.

Có Lưu Huyền Đức ở, gì sầu đại sự không chừng.

Đừng nói là Khổng Dung, ngay cả Đào Thương hiện tại cũng đối Lưu Bị năng lực, cũng là bội phục không muốn không muốn.

Khổng Dung lời ít mà ý nhiều đem tình huống hướng hai người thuyết minh một chút, theo sau liền dùng nóng bỏng ánh mắt, nhìn phía Lưu Bị.

Lưu Bị giờ phút này hiển nhiên cũng là hỉ khí dương dương, luân phiên đắc lực, làm hắn đối chính mình tin tưởng chưa từng có bạo trướng.

Bất quá Lưu Bị vẫn là thực hiểu công việc, ở hắn trong lòng, nếu là không có Đào Thương trợ giúp cùng đốc xúc, chính mình cũng tuyệt đối sẽ không thành tựu như thế đại công tích.

Hắn cực độ phấn khởi nhìn về phía Đào Thương, thành khẩn cố vấn: “Đào công tử nghĩ như thế nào? Còn muốn cùng bị lại đánh cuộc một vòng sao?”

Hắn giờ phút này ánh mắt liền phảng phất là than hỏa giống nhau, mang theo màu đỏ nóng rực, Đào Thương bị bao phủ với ở giữa, phảng phất cả người đều phải bị nướng hóa giống nhau.

Đào Thương hiện tại đã thực sự là không có tâm tình cùng cái này quải bức tiếp tục bẻ xả, thuận miệng có lệ nói: “Huyền Đức công nhiều lần lập công lớn, ta xem cũng không sai biệt lắm, nên nghỉ liền nghỉ đi, cá độ việc này, triều đình không đáng lấy đề xướng.”

Lưu Bị nghe vậy lại là sửng sốt, cúi đầu cẩn thận suy nghĩ một lát.

Khổng Dung ở một bên chờ đợi nói: “Còn thỉnh Huyền Đức công lại trợ ta một lần.”

Lưu Bị do dự một hồi lâu, chung quy là không có giá được Khổng Dung yêu cầu, ngay sau đó đáp ứng tại đây đi trước thọ quang huyện chiêu hàng.

Này vừa đi, chính là suốt 5 ngày thời gian.

5 ngày lúc sau, thám mã hồi báo Khổng Dung, nói là Huyền Đức công binh mã đã trở lại.

Khổng Dung tức khắc vui mừng quá đỗi, vội vàng mời thượng Đào Thương đám người, cũng Bắc Hải quận một chúng quan lại môn ra khỏi thành nghênh đón, chuẩn bị cấp Lưu Bị khánh công.

Cửa thành ở ngoài, Khổng Dung bóp thận, đại mã kim đao hướng tại chỗ một trận chiến, chờ Lưu Bị một hồi lãnh Quản Hợi tới cấp chính mình chịu đòn nhận tội.

Này lão tiểu tử làm người thỉnh tội thỉnh còn nghiện.

Không bao lâu, liền thấy Lưu Bị binh mã đã xuất hiện ở mọi người mi mắt.

Xa xa nhìn lại, Đào Thương sá nhiên phát hiện Lưu Bị binh mã so với tiền tam thứ tới, lúc này đây lại không có rõ ràng gia tăng.

Quay đầu nhìn về phía phía sau Quách Gia cùng Đào Ứng, phát hiện bọn họ hai người trong mắt, cũng tất cả đều là sá nhiên chi sắc.

Đào Ứng nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Đại ca, Lưu Bị kia tư, nên không phải thất bại đi?”

Kết quả giống như thật sự bị Đào Ứng cấp nói đúng.

Lưu Bị trước ngực trúng Quản Hợi một mũi tên, bị thủ hạ sĩ tốt nhóm nâng trở về.

Lưu Bị tới thành trì lúc sau, rất là bất đắc dĩ hướng Khổng Dung cáo tội.

Hắn lần này tới rồi thọ quang huyện, vô luận là khuyên bảo, vẫn là mỉm cười, cũng hoặc là khóc, đều không có tan rã Quản Hợi tâm lý phòng tuyến.

Đối mặt Lưu Bị gần như vô địch chiêu hàng kỹ năng, Quản Hợi ở trên tường thành, chỉ dùng một câu liền đem Lưu Bị cấp dỗi trở về.

“Lưu Bị ta sất giai ngươi lão mẫu! Lừa ta sở hữu minh hữu! Lão tử cùng ngươi không đội trời chung!”

Mắng xong lúc sau, ngay sau đó ở đầu tường thượng một mũi tên vọt tới, ở giữa không hề phòng bị Lưu Bị vai.

Quản Hợi chính xác nếu là lại tinh chuẩn một chút, Thục Hán chiêu liệt đế tánh mạng liền như vậy trôi đi ở nơi này.

Nghe nói Lưu Bị thất bại với Quản Hợi trải qua, Đào Thương đám người không khỏi tất cả đều ở trong lòng cảm khái.

Lộng nửa ngày, Quản Hợi mới là cái chân chính năng lực người a!

------oOo------

Chương 317: đình trệ từ mẫu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bởi vì tiền tam thứ chiêu hàng khăn vàng cừ soái sự quá mức thuận lợi, Lưu Bị lần này đi trước thọ quang huyện, liền thang mây cùng hướng xe chờ cơ bản công thành khí giới đều không có mang, chỉ là lãnh dã chiến bộ đội liền trực tiếp qua đi chiêu hàng.

Kết quả không nghĩ tới Quản Hợi này khối xương cứng cư nhiên không nước tiểu hắn.

Lưu Bị tận tình khuyên bảo khuyên giải, thiện giải nhân ý tươi cười cùng động tình diễn thuyết, ở Quản Hợi trong mắt chính là cái rắm, căn bản không có đả động này tâm khả năng tính.

Thực hiển nhiên, bởi vì tiền tam thứ khuyên phục quá mức thuận lợi, đã khiến cho Lưu Bị kiêu ngạo chi tâm —— Huyền Đức công hữu điểm quá đem chính mình đương bàn đồ ăn.

Hắn làm như cảm thấy chính mình thật sự giống như thần trợ.

Ý tưởng rất tốt đẹp, hiện thực thực tàn khốc, Quản Hợi ở trên thành lâu, một cái cường mũi tên trực tiếp bắn vào Lưu Bị hõm vai, dùng hành động chứng minh rồi chân lý cùng thuyết vô thần.

Lưu Bị lúc ấy liền ngã quỵ xuống ngựa, hạnh đến Quan Vũ cùng Trương Phi vội vàng phi mã bôn tiến lên, tả hữu bảo vệ, ở nghìn cân treo sợi tóc hết sức mới đem Lưu Bị từ trước tuyến cướp đoạt xuống dưới.

Lưu Bị bị thương, tam quân chấn động, hơn nữa hắn này tới ngạo khí, cho rằng chiêu hàng Quản Hợi căn bản chính là dễ như trở bàn tay, bởi vậy thế nhưng không có mang công thành quân giới, rơi vào đường cùng, chỉ có thể là bại trận mà về.

Nghe nói sự tình ngọn nguồn lúc sau, mọi người không khỏi tất cả đều ở trong lòng âm thầm thổn thức. Quản Hợi cái này cực độ không có nhãn lực thấy giặc Khăn Vàng, chứng minh rồi trên thế giới này cũng không tồn tại kiên trì bền bỉ may mắn.

Một đám người chờ tiến đến nhìn xem bị thương Lưu Bị, lại thấy Lưu Bị nằm ở cáng thượng, thân không giáp, hõm vai cùng bộ ngực chi gian, băng bó thật dày vải bố trắng, xem ra kia một mũi tên thực sự là thiếu chút nữa đã đưa mệnh.

Đào Ứng ở phía sau, nói thầm một câu: “Quản Hợi thằng nhãi này, thật là cái con người rắn rỏi a! Đụng tới Huyền Đức công đều không hàng.”

Một câu nói ra, không khỏi đem Lưu Bị mặt tao đỏ bừng đỏ bừng.

Quan Vũ cùng Trương Phi còn lại là đối Đào Ứng trợn mắt giận nhìn.

Đào Thương lông mày một chọn, quay đầu bất mãn nhìn Đào Ứng, phê bình nói: “Nhị đệ, không cho nói nói mát, không lễ phép.”

Nhưng ở phê bình đồng thời, Đào Thương lại lặng lẽ hướng về Đào Ứng dựng lên một cây ngón tay cái.

Đào Ứng có điểm không phản ứng lại đây, này rốt cuộc là khen hắn vẫn là mắng hắn?

Đào Thương xoay người, quan tâm đối Lưu Bị nói: “Huyền Đức công chịu khổ.”

Lưu Bị mất máu quá nhiều, sắc mặt có chút trắng bệch, hổ thẹn nói: “Bị nhất thời đắc chí, không nghe Đào công tử lời hay khuyên bảo, phương đến có hôm nay chi nhục, hổ thẹn vô mà, hổ thẹn vô mà…… Ai, lúc này là tự đại.”

Đào Thương lại là ngây ngẩn cả người, kỳ quái nói: “Ta khi nào khuyên ngươi?”

Lưu Bị nhàn nhạt mỉm cười: “Công tử thật là cái thật thành người, chân quân tử, chuyện gì đều không kể công…… Bị xuất chinh Quản Hợi phía trước, không phải công tử đối bị nói nên nghỉ liền nghỉ sao? Ai, hiện giờ nghĩ đến, xác thật là phế phủ lời hay! Về sau ta đều nghe ngươi.”

Đào Thương nhẹ nhàng ho khan một chút, nói: “Huyền Đức công biết thẹn là đã gần có Dũng…… Còn có cứu.”

Lưu Bị thở dài khẩu khí, biểu tình có vẻ rất là cô đơn.

Đào Thương đột nhiên thử tính nói: “Đào mỗ cho rằng, Huyền Đức công hữu thiên nhân chi tư, ngươi này chiêu hàng bản lĩnh, đương thời vô cùng, lúc này đây rất có khả năng là không phát huy hảo…… Bằng không, chờ thương hảo, Huyền Đức công không ngại lại đi khuyên Quản Hợi một lần thử xem?”

Lưu Bị u oán nhìn Đào Thương, không biết nên nói cái gì mới hảo.

Bị thoạt nhìn, liền thật sự như vậy hổ sao?

Lưu Bị phía sau, Trương Phi mở miệng nói: “Ca ca, yêm xem Đào công tử nói có lý, đại ca liên tục chiêu hàng ba vị khăn vàng cừ soái, duy độc ở Quản Hợi này tài cái té ngã! Truyền ra đi làm người khác chê cười, quay đầu lại hay là nên đi tiếp tục chiêu hàng hắn, đem này mặt mũi tìm trở về mới đúng.”

Lưu Bị trầm ngâm sau một lúc lâu, mới vừa rồi sâu kín mở miệng nói.

“Tam đệ a.”

Trương Phi vội nói: “Đại ca chuyện gì?”

“Lần tới chúng ta nói sự, ngươi có thể hay không đi trước lui ra.”

“Nặc……”

Khổng Dung giờ phút này lại là có điểm sốt ruột, vội nói: “Vài vị, ai đúng ai sai tạm thời bất luận, vấn đề là khăn vàng quân Quản Hợi, chiếm cứ thọ quang huyện, liền Huyền Đức công cũng vô pháp chiêu hàng, việc này lại nên làm thế nào cho phải?”

Lưu Bị nằm ở cáng thượng, suy yếu nói: “Việc này dễ ngươi, bị từ Bình Nguyên đến tận đây, hành trình vội vàng, chưa từng mang đến công thành quân giới, nguyện mượn khổng Bắc Hải kho vũ khí trung quân giới dùng một chút, ba ngày trong vòng, phá thành trì tất rồi!”

Khổng Dung nghe vậy, biểu tình có vẻ có chút xấu hổ.

Khổng Dung năm gần đây tuy rằng cũng từng chỉnh quân bố võ, nhưng bởi vì khuyết thiếu tướng tài, không có một bộ rõ ràng quy hoạch, những năm gần đây đông một búa, tây một cây gậy, chiêu binh nhiều nhưng huấn luyện không đủ, truân lương nhiều nhưng quân giới không đủ, tính gộp cả hai phía tính xuống dưới, liền một đại bộ hoàn chỉnh công thành quân giới cũng chưa thấu thượng số.

Nghe xong Khổng Dung trạng huống, Lưu Bị tức khắc liền ngốc.

Công thành quân giới không đủ, kia còn đánh cái rắm a!

Liền tính là thọ quang huyện thành trì không cao, nhưng Quản Hợi dưới trướng khăn vàng binh nhân số lại không ít, có thể ra trận giả tẫn có năm sáu ngàn chúng, này đó binh mã nếu là toàn bộ dùng để tăng mạnh phòng thủ thành phố, kia thọ quang huyện liền tuyệt phi là bình thường quân đội tùy ý có thể đánh hạ huyện thành.

Trầm ngâm thật lâu sau lúc sau, Lưu Bị mới vừa rồi đối Khổng Dung nói: “Chuyện tới hiện giờ, chỉ có lệnh thợ thủ công gia tăng chế tạo công thành quân giới, đãi binh giới hoàn bị lúc sau, mới có thể tấn công thành trì.”

Trước mắt đây là duy nhất được không con đường, mọi người đối này đều tỏ vẻ thập phần tán đồng.

Khổng Dung nhìn nhìn Lưu Bị trên người thương, ám đạo liền tính là quân giới đủ, lấy Lưu Bị trước mắt thương tình, trong lúc nhất thời cũng là khó có thể xuất chinh Quản Hợi, cũng chỉ có đãi này thương bệnh hoàn toàn hảo lúc sau, mới có khả năng đoạt lại thọ quang huyện.

Mọi người ở đây thương thảo chi gian, chợt thấy bên trong thành một con chạy như bay mà ra, thẳng đến Khổng Dung cái này phương hướng mà đến.

Không bao lâu, người nọ đi vào phụ cận, người trên ngựa xoay người mà xuống, “Thình thịch” một tiếng đối với Khổng Dung trực tiếp quỳ xuống, lệ nóng doanh tròng nói: “Khổng Bắc Hải, còn thỉnh nhanh chóng phát binh thọ quang huyện! Cứu ta lão mẫu một cứu!”

Người nói chuyện, không phải người khác, đúng là Thái Sử Từ.

Khổng Dung vừa thấy Thái Sử Từ như thế, vội vàng tiến lên nâng dậy hắn, kỳ quái nói: “Tử nghĩa, mau mau lên, chuyện gì cũng từ từ…… Ngươi đây là vì sao?”

Thái Sử Từ xoa xoa nước mắt, ở Khổng Dung nâng hạ đứng dậy, nói: “Nghe nói khăn vàng quân Quản Hợi suất đàn tặc tiến công thọ quang huyện! Gia mẫu thượng nguyệt hướng thọ quang thăm viếng, tạm ở thọ quang huyện nội, thực sự không nghĩ sẽ đụng tới như vậy biến cố! Hiện giờ kia thành trì vì cường đạo sở đoạt, lão mẫu lâm vào trong thành, sinh tử không biết, từ khẩn cầu khổng Bắc Hải nhanh chóng xuất binh, từ nguyện vì lính hầu, thế khổng Bắc Hải bình định thọ quang huyện khăn vàng nạn trộm cướp!”

Nghe xong Thái Sử Từ nói, Khổng Dung trên mặt lộ ra vẻ khó xử, ngay sau đó đem hiện nay trong thành khuyết thiếu công thành quân giới cùng Lưu Bị bị thương sự tình nói với hắn một lần.

Thái Sử Từ nghe xong lúc sau, tức khắc ngây ra như phỗng, đứng sừng sững đương trường.

Lưu Bị lúc trước từng là bị Thái Sử Từ thỉnh đến Bắc Hải quận, cùng hắn cũng coi như nhận thức, giờ phút này cũng là khuyên giải nói: “Tử nghĩa, bị xem ngươi cũng là biết binh người, cần biết mười tắc vây chi, năm tắc công chi, trước mắt Quản Hợi chiếm cứ thọ quang huyện, dưới trướng binh lực không ít, nếu vô công kiên vũ khí sắc bén, thành thật không có phá thành chi lý, huống hồ bị nhất thời sơ sẩy, trúng Quản Hợi một mũi tên, trong lúc nhất thời cũng là không thể xuất chinh, khổng Bắc Hải vừa mới cùng bị thương nghị, đã là chuẩn bị đại tạo quân giới…… Đãi binh giới tập toàn lúc sau, bị thương khỏi hẳn, ta tự nhiên tự mình lãnh binh công phá thọ quang huyện, giải cứu tử nghĩa lão mẫu chi nguy, như thế nào?”

Thái Sử Từ biểu tình dại ra, lẩm bẩm nói: “Quân giới đại thành, cần đến mấy ngày?”

Lưu Bị tính ra một chút thời gian, nói: “Nếu là khuynh tẫn toàn lực, mười lăm nay mai, chắc chắn có sở thành!”

“Mười lăm ngày?” Thái Sử Từ chua xót cười.

Mười lăm ngày biến số thật sự quá nhiều, nếu là trong lúc này khăn vàng quân nhất thời hứng khởi, bởi vì khuyết thiếu quân lương, đuổi binh tàn sát dân trong thành, lão mẫu an nguy lại nên như thế nào?

Nhưng Thái Sử Từ cũng là từ nhỏ thục đọc binh pháp người, tự nhiên biết Lưu Bị lời nói phi hư, cũng không phải thoái thác chi từ.

Quân giới không đủ, đuổi binh cường công năm sáu ngàn người bảo hộ huyện thành, không thể nghi ngờ là tự rước bại tích mà thôi.

Huống chi Lưu Bị còn bị trọng thương.

Kể từ đó, Thái Sử Từ liền lâm vào thế khó xử hoàn cảnh.

Khổng Dung đám người an ủi Thái Sử Từ một phen, liền vội vội vào thành, thương thảo chế tạo công trình quân giới công việc.

Mà Lưu Bị cũng là bị nâng vào thành trì dưỡng thương.

Mà Đào Thương lại không có sốt ruột, hắn an tĩnh đứng ở tại chỗ, quan sát đến vẻ mặt bi thương, thế khó xử gần như tuyệt vọng Thái Sử Từ.

Quách Gia làm như nhìn ra Đào Thương lại tưởng cùng Thái Sử Từ nói chuyện, không khỏi nghẹn lại cười nói: “Còn không có ai đủ xem thường sao?”

Đào Thương lặng lẽ cười, nói: “Bám riết không tha, kiên cường, nước chảy đá mòn, kiên trì bền bỉ, nãi đào mỗ cuộc đời chi lời răn cũng.”

Dứt lời, cất bước hướng Thái Sử Từ đi đến.

Quách Gia nhún nhún vai, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Chết không biết xấu hổ.”

Đào Thương đi đến Thái Sử Từ bên người, nói: “Tử nghĩa huynh, trong lòng như đốt?”

Thái Sử Từ giờ phút này trong lòng vạn niệm câu hôi, cũng vô tâm tình cấp Đào Thương xem thường, nhàn nhạt nói: “Ngươi là đặc biệt tới giễu cợt với mỗ?”

Đào Thương nhíu nhíu mày: “Ta là cái loại này người sao?”

Thái Sử Từ không có tiếp lời.

Đào Thương thở dài khẩu khí, tự mình kiểm điểm: “Hảo đi, ta chính là cái loại này người…… Bất quá, ta hiện tại lại thực sự không phải tới giễu cợt với ngươi, ta là có biện pháp giúp ngươi phá được thọ quang huyện, cứu ra lão phu nhân.”

Thái Sử Từ mới đầu còn không có phản ứng lại đây, theo sau mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Ngươi, ngươi vừa mới nói cái gì? Mỗ không có nghe rõ.”

Đào Thương ho nhẹ một chút, nghiêm mặt nói: “Ta nói, ta có thể giúp ngươi cứu ra mẫu thân.”

Một phen nói cho hết lời, Thái Sử Từ biểu tình tức khắc kích động: “Ngươi, ngươi lời này thật sự?”

“Thật sự!” Đào Thương thật mạnh gật đầu.

Thái Sử Từ mặt lộ vẻ vui mừng, phương muốn chắp tay cảm ơn, lại là đột nhiên nghĩ tới cái gì, hậm hực buông đôi tay, có vẻ thế khó xử.

Thực hiển nhiên, Thái Sử Từ đối tiếp thụ Đào Thương ân huệ thực mâu thuẫn.

Thái Sử Từ đối chính mình địch ý, sớm tại Đào Thương bước vào Bắc Hải cảnh nội thời điểm, hắn là có thể cảm giác ra tới, chỉ là không biết vì cái gì?

Thừa trước mắt cơ hội này, Đào Thương cảm thấy cũng nên là lộng biết rõ ràng.

“Tử nghĩa, đào mỗ có một chuyện không rõ, làm phiền chỉ giáo.”

Thái Sử Từ thấp thấp “Ân” một tiếng, tính làm trả lời.

“Tử nghĩa đối ta tựa hồ là địch ý thâm hậu, nhưng đào mỗ cùng ngươi, lại chưa từng giao thoa, ta lần này tới Bắc Hải quận, cùng tử nghĩa hẳn là lần đầu gặp mặt đi? Ngươi đến tột cùng là vì cái gì muốn thêm ta gian tặc?”

Thái Sử Từ trầm ngâm một lát, mới mở miệng nói: “Hay là ngươi thật không biết?”

------oOo------

Chương 318: hóa thù thành bạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Thái Sử Từ nói, Đào Thương có chút không rõ nguyên do.

“Ta biết cái gì?”

Thái Sử Từ gằn từng chữ một nói: “Đương nhiệm Dương Châu thứ sử Lưu Diêu chính là đông lai mưu bình người, mỗ chính là đông lai hoàng huyện người! Ta hai người chính là đồng hương, thời trẻ quen biết, năm kia Lưu thứ sử đến bái Dương Châu thứ sử, từ hoài phổ xuất phát tiền nhiệm trước, từng làm thư mời mỗ cùng hướng đi nhậm chức, giúp người này một tay, mỗ đều đã chuẩn bị hảo bọc hành lý, không nghĩ sau đó liền lại vô Lưu thứ sử tin tức, mỗ khắp nơi hỏi thăm, mới biết hiểu Lưu thứ sử lại là bị ngươi giam ở Kim Lăng thành! Ngươi vì độc bá Dương Châu, cư nhiên làm ra bực này hành vi, không gọi ngươi gian tặc lại gọi là gì?”

Đào Thương nghe vậy, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai là bởi vì này gốc rạ a.

Cũng đúng, ở nguyên bản trong lịch sử, Thái Sử Từ cùng Lưu Diêu ở trình độ nhất định thượng liền tính là bạn cũ.

Hắn đây là thế đồng hương tới cùng ta minh bất bình tới a!

Thiên hạ sở hữu sự, vô pháp giải quyết chính là sợ không biết nguyên nhân, chính là một khi biết vấn đề ra ở nơi nào, kia vô luận là bao lớn tật xấu, liền nhất định có thể giải quyết.

Lập tức, Đào Thương liền bắt đầu đối Thái Sử Từ tiến hành tẩy não.

“Tử nghĩa, việc này ngươi thực sự là hiểu lầm ta! Đào mỗ là người phương nào? Đem Đan Dương quận Kim Lăng thành thống trị giàu nhất một vùng quận thủ! Thảo phạt gian thần Đổng Trác người tích cực dẫn đầu! Đến Hứa Tử Tương mười câu kim bình thái bình công tử! Ta phong bình ở Đông Nam đến tột cùng như thế nào, nói vậy ngươi cũng là lược có nghe thấy, ta nếu là thật muốn độc bá Dương Châu, trực tiếp phái người xử lý Lưu thứ sử là được, hà tất đem hắn tiếp đi Kim Lăng thành? Này giữa chi tiết, ngươi cũng không cảm kích.”

Thái Sử Từ thấy Đào Thương nói chân thành tha thiết, trong lòng cũng là hơi khả nghi.

Rốt cuộc về Lưu Diêu sự, cũng là hắn tin vỉa hè tới, cũng không có chứng cứ rõ ràng, thuộc về phỏng đoán.

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Dương Châu trị sở chính là ở Thọ Xuân thành, mà đời trước thứ sử trần ôn, đó là bị Viên Thuật hại chết, Viên Thuật muốn xưng bá Dương Châu lâu rồi, triều đình nhâm mệnh Lưu công vì thứ sử, mặt ngoài là trọng điểm đề bạt, kỳ thật thật là đem hắn đẩy đến Viên Thuật mặt đối lập, đào mỗ nếu là không đem hắn nhận được Kim Lăng thành bảo vệ lại tới, Lưu thứ sử đã sớm bị Viên Thuật kia tặc tư xử lý!”

Thái Sử Từ vừa nghe lời này, đôi mắt tức khắc trừng tròn trịa.

“Thiệt hay giả? Nhưng ta như thế nào nghe nói, ngươi nương Lưu thứ sử danh nghĩa, ở Dương Châu nơi nơi giả danh lừa bịp?”

“Ghen ghét!” Đào Thương thật mạnh vung tay lên, nghiêm mặt nói: “Trần trụi ghen ghét! Đào mỗ ủng hộ Lưu thứ sử, đối hắn tôn kính có thêm, hiện giờ Dương Châu sở hữu chính lệnh, đều là Lưu thứ sử một tay ký phát, cùng đào mỗ không hề quan hệ! Đào mỗ nguyện ý chỉ thiên thề!”

Thái Sử Từ nghi hoặc nhìn Đào Thương: “Như thế nào vì bằng?”

Đào Thương chậm rãi xoay người, chỉ vào phía sau cách đó không xa Quách Gia cùng Đào Ứng hai người: “Bọn họ hai cái liền có thể làm chứng!”

Quách Gia cùng Đào Ứng mới đầu chỉ là xem náo nhiệt, lại là không nghĩ tới Đào Thương một câu liền đem hai người bọn họ cũng mang xuống thủy.

Này cái gì chủ công a! Một chút đều không khiêng sự!

Quách Gia dùng sức bài trừ một cái tươi cười, tiến lên nói: “Tử nghĩa thực sự là hiểu lầm, nhà ta Đào phủ quân vì Lưu thứ sử an toàn, thậm chí đem chính mình trị sở Kim Lăng thành nhường ra tới cấp Lưu thứ sử cư trú, chính là sợ hắn vì gian tặc Viên Thuật làm hại, thứ nhất phiến dụng tâm lương khổ, quả thật thiên địa chứng giám.”

Đào Ứng cũng là dùng sức gật đầu: “Đúng vậy! Ta đại ca đối Lưu thứ sử nhưng hảo, đem hắn dưỡng trắng trẻo mập mạp cùng heo dường như…… Ai u!”

Đào Ứng nói còn chưa nói xong, Quách Gia liền đang âm thầm dẫm hắn một chân.

Thái Sử Từ nghi hoặc qua lại nhìn quét hai người, tựa hồ là ở phán đoán bọn họ hai cái trong lời nói thật giả.

Quách Gia tròng mắt vừa chuyển, đột nhiên nói: “Nhà ta Đào phủ quân lòng dạ quảng đại, không sợ người khác giáp mặt rũ tuân, tử nghĩa nếu là còn không yên tâm, đãi chuyện ở đây xong rồi, không ngại liền đi Kim Lăng thành một chuyến, giáp mặt hỏi một câu Lưu thứ sử, liền biết chúng ta nói chính là thật là giả!”

Đào Thương vừa nghe Quách Gia nói như vậy, không khỏi cảm thấy khâm phục!

Quỷ tài chính là quỷ tài, một câu quải cong liền đem Thái Sử Từ lừa dối đi Kim Lăng thành?

Thái Sử Từ vừa nghe Quách Gia như vậy nói, nhìn nhìn lại Đào Thương một chút không chột dạ bộ dáng, rốt cuộc có vài phần tin tưởng.

“Nếu nói như thế tới, từ quả thật là hiểu lầm Đào phủ quân sao?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Vàng thật không sợ lửa, là thật là giả, tử nghĩa quay đầu lại cùng ta cùng phản Kim Lăng thành, chính mắt thấy Lưu thứ sử tình huống liền biết manh mối.”

Thái Sử Từ thở dài khẩu khí, chắp tay tạ lỗi nói: “Phủ quân như thế thẳng thắn thành khẩn, nói vậy lời nói không giả, từ lầm tin lời đồn đãi, đối Đào phủ quân bất kính, mong rằng thứ tội!”

Đào Thương cười cười, đều: “Việc nhỏ, hảo thuyết, chúng ta trước hết nghĩ biện pháp phá được thọ quang huyện, cứu ra tử nghĩa lão mẫu, chuyện khác, về sau bàn lại không muộn.”

Thái Sử Từ vừa nghe Đào Thương đến bây giờ còn nhớ thương nhà mình mẫu thân, trong lòng thật là cảm động.

Như thế, hắn đối chính mình trước kia đối Đào Thương ác liệt thái độ, càng là tự trách.

Như vậy bằng phẳng lanh lẹ người, vừa thấy chính là cái quân tử, sao có thể sẽ là bắt cóc Lưu Diêu gian trá tiểu nhân?

Chính mình ban đầu dễ tin đồn đãi vớ vẩn, bạc đãi Đào Thương, thực sự là quá võ đoán!

Thái Sử Từ cảm kích đối Đào Thương lại lần nữa thi lễ, rũ tuân nói: “Xin hỏi phủ quân có gì biện pháp, có thể cứu gia mẫu với nước lửa bên trong?”

Đào Thương cười cười nói: “Công thành phương pháp, không phải thượng sách, muốn cướp lấy thọ quang huyện, cần thiết phải dùng kế, kia Quản Hợi chính là khăn vàng cừ soái, bất quá chỉ bằng hắn có thể mặc kệ một đám minh hữu bị Huyền Đức công nói hàng mà

không hề biện pháp, liền chứng minh người này dũng mà vô mưu, không phải cái gì người thông minh, ít nhất không quá linh quang…… Dùng kế dụ dỗ hắn ra khỏi thành, hẳn là không khó.”

Thái Sử Từ vội nói: “Phủ quân có gì sách nhưng dụ Quản Hợi?”

Đào Thương ngay sau đó nói: “Từ lúc lần đầu tiên trương tha tấn công chu hư huyện, đào mỗ liền đã nhìn ra, này đó khăn vàng cừ soái sở dĩ nhiều lần đối Bắc Hải quận huyện thành ra tay, cũng không phải bởi vì bọn họ cùng khổng Bắc Hải có cái gì tư oán, nói trắng ra là vẫn là bởi vì thiếu lương, thiên hạ khăn vàng, trừ bỏ Trương Yến ở ngoài, còn lại đều không có mà thuế má thu, muốn nuôi quân, chỉ có thể dựa đoạt, Quản Hợi, trương tha, Thanh Ngưu Giác, bạch tước chờ cừ soái lần này như thế đồng lòng xâm lược Bắc Hải quận, đã nói lên bọn họ lương thảo cung ứng sở dư thật sự quá ít, sợ là mau không có gì ăn.”

Thái Sử Từ nghe thế, tựa hồ là có điểm minh bạch: “Phủ quân muốn dùng lương thảo tới dụ dỗ Quản Hợi trúng kế ra khỏi thành?”

Đào Thương nhẹ nhàng búng tay một cái, nói: “Tử nghĩa tướng quân quả nhiên thông tuệ, một điểm liền thấu, khăn vàng chi chúng, đào mỗ cùng chi đánh quá giao tế, cũng coi như là không ít, cái gọi là giặc Khăn Vàng, đại bộ phận đều là dụng binh vô khẩn, không có thuế má lương thảo cung ứng, cạn lương thực là thường xuyên sự, cho nên đối phó khăn vàng chi chúng, dùng lương thảo làm mồi, có thể nói là lần nào cũng đúng, trăm thí bách linh.”

Thái Sử Từ trầm ngâm một lát, nói: “Từ hiện nay ở khổng Bắc Hải chỗ, không có cụ thể danh thụ chi chức, cũng không tính khổng Bắc Hải tâm phúc, vận dụng kho phủ lương thảo lương xe, từ sợ là không có cái này quyền hạn.”

Đào Thương an ủi Thái Sử Từ nói: “Chuyện này, tử nghĩa cứ yên tâm đi, đào mỗ lần này tuy rằng xem như vì cầu cứu mà đến, nhưng đối khổng Bắc Hải tới nói xong thế nhưng cũng coi như là thượng tân, sau đó ta tự mình hướng khổng Bắc Hải chỗ, trần thuật trong đó lợi và hại, khổng Bắc Hải chắc chắn tương trợ.”

Thấy Đào Thương như thế trượng nghĩa, vì chính mình sự tình nguyện ý xuất đầu hỗ trợ, Thái Sử Từ trong lòng cực kỳ cảm động.

Hắn hướng về phía Đào Thương thật mạnh ôm quyền, nghiêm mặt nói: “Nếu có thể cứu lão mẫu ra thọ quang huyện, phủ quân đó là từ ân công! Sau này như có phân phó, vượt lửa quá sông cũng không chối từ.”

Đào Thương nghe xong lời này, trong lòng cảm thấy phi thường an ủi.

Hắn có thể nhìn ra được tới, Thái Sử Từ người này thuộc về ân oán phân minh cái loại này người, tính cách sang sảng so thẳng.

Hắn thích người, hắn là có thể moi tim móc phổi dùng hết toàn thân sức lực đi thích, người hắn chán ghét, hắn cũng là sẽ dùng hết toàn thân sức lực đi chán ghét hắn.

Thực hiển nhiên, chính mình đã từ Thái Sử Từ người đáng ghét dần dần biến thành hắn thích người.

. m.

------oOo------

Chương 319: lấy lương bắt tặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở cùng Thái Sử Từ nói xong cùng ngày, Đào Thương tự mình bái phủ, hướng Khổng Dung đưa ra chính mình muốn điều tạm Bắc Hải quận cấp dưới lương thảo thuế ruộng, như vậy liền có thể dùng nhanh nhất tốc độ đánh bại khăn vàng quân Quản Hợi.

Lúc này Lưu Bị nằm trên giường không dậy nổi, Bắc Hải quận quân giới cũng là không đủ, mà Quản Hợi chiếm cứ thọ quang huyện, tùy thời đều có khả năng đuổi binh lại đây tấn công doanh Lăng Thành.

Quản Hợi nhân mã tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không ít.

Hắn ở Hoàng Hà lấy bắc là một chi cực kỳ nổi danh khăn vàng cường quân, làm như vậy hung man vẫn luôn bá chiếm chính mình huyện thành, làm cường tặc lân với trị sở, nói lương tâm lời nói, Khổng Dung trong lòng thực sự là có chút tiểu hơi sợ.

Tuy rằng cùng Đào Thương không như thế nào tiếp xúc quá, nhưng đối với Đào Thương trước sau chiến bại Viên Thuật cùng Lữ Bố chiến tích, Khổng Dung vẫn là biết được.

Lưu Bị giờ phút này bị Quản Hợi một mũi tên bắn phiên, sợ là không thể giúp chính mình giải quyết khó khăn.

Ở Khổng Dung trong lòng, có lẽ xác thật đến thỉnh Đào Thương giúp chính mình giải quyết khó khăn mới được mới đúng.

Tại đây loại tình huống dưới, Khổng Dung nghe theo Đào Thương kiến nghị, làm dưới trướng vương hùng cùng Phương Tú cùng hiệp trợ hắn thiết mưu đối phó Quản Hợi.

……

……

Quản Hợi giờ phút này ở thọ quang huyện trung, đãi cũng không phải thực thoải mái.

Thọ quang huyện kho lương trung lương thảo thiếu đáng thương, cơ hồ bị Quản Hợi binh mã dùng một chút tức tẫn, tuy rằng mấy ngày trước đây ỷ vào Lưu Bị nhất thời đại ý đem này bắn phiên, nhưng trước mắt Quản Hợi nhật tử cũng thực sự là không lắm dễ chịu.

Mắt thấy quân lương liền phải hao hết, Quản Hợi bất đắc dĩ, chỉ phải bắt đầu kiếm mưu hoa lại đi đánh khác huyện thành.

Liền ở hắn cùng hắn thủ hạ khăn vàng bộ khúc thương nghị là lúc, lại có thám mã tới báo, lại là biết được Bắc Hải quận cấp dưới các huyện đang ở hướng doanh Lăng Thành vận chuyển các huyện bổn quý lương thảo cùng thuế má.

Các huyện đều hướng bắc hải quận trị sở doanh Lăng Thành vận chuyển lương thảo thuế má? Này hành động đại biểu có ý tứ gì?

Quản Hợi vừa mới bắt đầu còn không có quá suy nghĩ cẩn thận.

Ngay sau đó, Quản Hợi mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Khổng Dung cấp điều các huyện lương thảo thuế má, không phải vì khác, khẳng định là vì chinh phạt chính mình sở dụng!

Hắn đây là ở mở rộng quân nhu dự trữ, chuẩn bị cùng chính mình cứng đối cứng!

Nghĩ đến đây, Quản Hợi khóe miệng không khỏi treo lên âm ngoan tươi cười.

Ta há có thể làm Khổng Dung được như ý nguyện?

Thương nghị đã định lúc sau, Quản Hợi ngay sau đó điều khiển binh mã, thăm sáng tỏ gần nhất một chuyến lương thảo cùng thuế má

vận chuyển đội đi trước doanh Lăng Thành lộ tuyến, tổ chức binh mã chuẩn bị tiến hành cướp bóc!

Bắt cóc ngươi dùng để đối phó ta lương thảo thuế má, hồi lấy dùng chi với ngươi!

Họ Khổng, lão tử xem ngươi như thế nào để địch?!

……

Trên quan đạo, từ Bắc Hải quận cấp dưới huyện thành áp giải lương xe cùng thuế má chiếc xe, chính chậm rãi hướng về doanh Lăng Thành phương hướng dời đi.

Bảo hộ chiếc xe sĩ tốt, đều là địa phương huyện phủ tinh nhuệ nhất binh sĩ.

Dù sao cũng là suốt một quý thuế má đồ ăn, địa phương huyện tôn tự nhiên đến là làm thủ hạ người nhìn kỹ tạm giam vận, để tránh trên đường làm lỗi.

Đội xe ngựa hành đến ly doanh Lăng Thành đại khái hai trăm dặm ở ngoài, Quản Hợi sớm đã dự mưu mai phục binh mã, đột nhiên từ quan đạo phía sau đuổi giết tới rồi, bôn lương đội sát đem mà đi.

“Có cường tặc bắt cóc lương xe!”

Bảo hộ lương đội Bắc Hải quận binh mã một bên hô to một bên đón nhận Quản Hợi khăn vàng quân binh mã.

Hai bên giao thủ, này đó quan quân biểu hiện có thể nói cực kém, cơ hồ là một trận chiến tức lui, đánh không lại lập tức liền chạy, chút nào không cùng Quản Hợi sở suất lĩnh khăn vàng quân dây dưa.

Khăn vàng quân cường tặc nhóm thị lực, cũng cơ bản đều là tập trung ở lương trên xe, đối với quan quân biểu hiện nhưng thật ra không lắm để ý.

Quản Hợi quân ở cướp lấy lương thảo cùng quân nhu lúc sau, cũng không đúng Bắc Hải quận quận binh tiến hành truy kích, khăn vàng binh lính chỉ là điên rồi giống nhau cướp bóc lương thảo, tiền xe cùng với gửi vận chuyển lương xe trâu ngựa.

Tự cổ chí kim, lại ưu tú binh lính một khi bắt đầu bắt cóc đồ vật, tắc trận hình tất nhiên tán loạn, đồng thời chiến ý cũng là tất nhiên ngã xuống.

Mà hiện tại bắt cóc thuế ruộng khăn vàng, cũng là nhất bạc nhược.

Bắc Hải quận binh mã cùng Đào Thương sở suất lĩnh Từ Châu hộ vệ quân đội liền mai phục tại cách đó không xa sơn li cùng bụi cỏ trung, gối giáo chờ sáng, lẳng lặng nhìn đang ở tranh đoạt thuế ruộng ngựa xe khăn vàng quân đội.

Đào Thương quay đầu đối với Lý Thông cùng Thái Sử Từ nói: “Là lúc, chiến bại Quản Hợi tại đây nhất cử, làm phiền văn đạt cùng tử nghĩa, cơ hội khó được, làm ơn tất một lần là xong, nhất định không thể thả chạy Quản Hợi, nếu là làm hắn chạy trốn rút về đến thọ quang huyện trung, lại muốn thu thập hắn, liền không biết đến là khi nào…… Cần biết lại khờ đột nhiên tướng lãnh, ở đã chịu trọng đại đả kích lúc sau, cũng là sẽ biến thành rùa đen rút đầu.”

Lý Thông sắc mặt nghiêm túc, trong lòng hơi có chút tật nhảy.

Trừ bỏ Bạch Hổ sơn đối phó Nghiêm Bạch Hổ kia một hồi giống thật mà là giả công thành chiến, một trận mới coi như là chính mình ở Đào Thương dưới trướng trận đầu trận đánh ác liệt, vô luận là về công về tư, hắn tất nhiên đều phải đánh ra một cái oanh oanh liệt liệt xinh đẹp chiến tích.

Lý Thông trầm ổn nói: “Phủ quân yên tâm đó là!”

Thái Sử Từ còn lại là lẳng lặng nhìn chằm chằm dưới chân núi Quản Hợi, sắc mặt lạnh lùng dị thường.

Lão mẫu ở thọ quang huyện tình huống không biết, nếu tưởng cứu lão mẫu thoát ra hiểm cảnh, cũng chỉ có tại nơi đây một trận chiến đánh bại Quản Hợi, vô luận sống hay chết —— tóm lại tuyệt đối không thể làm Quản Hợi chạy đó là.

Thái Sử Từ đề đề trong tay trường kích, sờ sờ phía sau bảo điêu cung, đột nhiên quay đầu nói: “Thỉnh Đào phủ quân cùng Lý giáo úy, hiệp trợ Bắc Hải quận phương công tào bao vây tiễu trừ Quản Hợi bộ chúng…… Quản Hợi bản nhân giao cho ta! Từ chắc chắn bắt sống chi.”

Lý Thông nghe xong lời này không khỏi có chút sá nhiên, hắn không rõ lắm Thái Sử Từ bản lĩnh, do dự nói: “Kia Quản Hợi nếu là này vùng khăn vàng quân tặc đầu, thuộc hạ tất nhiên là có chút thật bản lĩnh! Chúng ta vẫn là làm đâu chắc đấy, mới là thượng sách, ngươi nếu con ngựa phạm hiểm, không thể diệt trừ Quản Hợi không nói, làm không hảo còn dễ dàng đem chính mình rơi vào đi, mất nhiều hơn được cũng.”

Thái Sử Từ thật mạnh nói: “Từ chỉ là thỉnh Đào phủ quân cùng Lý giáo úy tin tưởng ta một lần, gia mẫu hãm sâu địch thành, nếu vô thập phần nắm chắc, từ nào dám ra này đại ngôn cũng?”

Từ xưa đến nay, ngàn trong quân lấy thượng tướng thủ cấp giả, tuy rằng không thể nói không có, nhưng tuyệt đối là lông phượng sừng lân, Thái Sử Từ giờ phút này danh điều chưa biết, Lý Thông tự nhiên là không tin được hắn.

Kết quả là, hắn rũ tuân thức quay đầu nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương hướng về phía Thái Sử Từ cổ vũ cười, nói: “Ta phái người thông tri Bắc Hải quận Phương Tú, làm hắn cùng chúng ta binh tướng, cùng yểm hộ ngươi…… Văn đạt, tuyển mười kỵ thiện hướng tinh nhuệ, cùng Thái Sử Từ cùng đi làm này cọc đại sự.”

Nữ tử vì người mình thích mà trang điểm, kẻ sĩ vì người thưởng thức mình mà chết, Đào Thương ở hai quân trước trận đối chính

mình có thể như thế tín nhiệm, làm Thái Sử Từ trong lòng tự nhiên mà vậy lại nhiều nổi lên một phần cảm động.

Vị này tuổi trẻ thái bình công tử, vẫn là man thật tinh mắt.

Hắn thật mạnh liền ôm quyền, đối Đào Thương nói: “Này chiến qua đi, từ nếu là có thể thành tựu toàn công! Tất sẽ báo đáp phủ quân to lớn đức.”

Đào Thương cười nâng lên tay, chặn hắn nói đầu: “Đại đức chưa nói tới, tử nghĩa nếu thật có thể thành tựu công lớn…… Đến lúc đó đáp ứng giúp đào mỗ một cái tiểu vội, liền tính là báo ân.”

……

Giờ này khắc này, phía dưới đang ở tranh đoạt lương thảo khăn vàng quân, đột nhiên phát hiện những cái đó lương thảo thượng có chút vấn đề.

Một người khăn vàng quân sĩ tốt vội vội vàng vàng hướng về Quản Hợi bẩm báo: “Cừ soái! Lương thảo có vấn đề, mỗi chiếc xe thượng bao tải trung, trang không chỉ là lương thảo, còn có cỏ khô pha trong đó, hai tương nửa nọ nửa kia không biết sao!”

Quản Hợi vừa nghe đến này, com trong lòng tức khắc cả kinh.

Cỏ khô?

Không tốt!

Tuy là Quản Hợi tuy rằng vẫn luôn này đây dũng lực hơn người ở khăn vàng trong quân xưng, nhưng cũng cũng không phải hoàn toàn man đem, đối với binh pháp chiến tranh, hắn hoặc nhiều hoặc ít, vẫn là hiểu một chút.

Cỏ khô trang xe ý nghĩa cái gì, hắn lập tức liền hiểu rõ!

“Không tốt, tiếp đón nhãi con nhóm mau bỏ đi!” Quản Hợi một bên đánh mã, một bên hướng về phía khăn vàng tiểu giáo lên tiếng gào

rống.

Vấn đề là, giờ này khắc này, hết thảy đều đã chậm.

“Vèo vèo vèo ——!”

Cách đó không xa sơn li cùng núi rừng bên trong, vô số hỏa tiễn ở Bắc Hải quận Phương Tú cùng với Từ Châu quân Lý Thông chỉ huy hạ, hướng về ống dẫn trung lương xe cùng trâu ngựa gào thét mà đến.

Quản Hợi trên mặt trong phút chốc bị kinh trắng bệch, nhìn không ra bất luận cái gì nhan sắc.

------oOo------

Chương 320: báo thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lúc nhất thời, những cái đó lương xe sôi nổi cháy, trâu ngựa chấn kinh tứ tán chạy băng băng, vốn chính là xen lẫn trong này đó chiếc xe chi gian khăn vàng quân nhóm lập tức liền đã chịu hỏa thế lan đến.

Những cái đó bị hỏa tiễn sinh ra ngọn lửa trình độ không lớn, nhưng thật ra không đủ để đối khăn vàng quân sinh ra cái gì thật lớn lực sát thương, nhưng nhân loại là một loại trời sinh sợ hỏa sinh vật, đối mặt thiêu đốt ở bốn phía ngọn lửa, vô luận là cái dạng gì nhân loại, tại tâm lí thượng đều sẽ đã chịu thật lớn suy sụp.

Hỗn loạn là tất nhiên không thể ngăn cản kết quả.

Theo ở trên quan đạo bốc cháy lên ngọn lửa khiến cho khăn vàng quân sinh ra thật lớn hỗn loạn, ngay sau đó, ngàn dư chỉ dùng gậy gỗ tước tiêm ném mâu cũng là bay vụt mà đến, cơ hồ che khuất hơn phân nửa không trung.

Trên quan đạo, tức khắc kêu thảm thiết liên tục.

“Cừ soái cẩn thận!”

Hai gã khăn vàng tiểu giáo từ trên lưng ngựa nhảy dựng lên, ra sức nhào vào Quản Hợi trên người, bốn năm chi mộc mâu xuyên qua đem khăn vàng tiểu giáo thân thể xuyến thành thịt xuyến, lại lăng là không có thương tổn đến Quản Hợi một cây lông tơ.

Nơi xa chỉ huy Đào Thương, thấy như vậy một màn, trong lòng cũng không khỏi có chút cảm thán.

Thoạt nhìn, khăn vàng quân Quản Hợi cũng là hơi có chút uy tín cùng năng lực, có thể được thủ hạ người như thế tương hộ, nhiều ít

không phải giống nhau phàm nhân.

“Thịch thịch thịch ~~!”

Theo kinh thiên tiếng trống sấm dậy, quan quân binh mã ở bắn xong mưa tên cùng ném mạnh xong mộc mâu lúc sau, cùng với đánh sâu vào nhịp trống, bắt đầu hướng khăn vàng quân phát động mãnh liệt đánh sâu vào.

“Hướng a! Sát a! Lấy được Quản Hợi thủ cấp giả, bất luận là ai, đều phong làm thọ quang đô úy!”

“Giết Quản Hợi, giết Quản Hợi, giết Quản Hợi!”

Quản Hợi nghe được quan quân kêu gọi, trong lòng vừa kinh vừa giận.

Không thể tưởng được luôn luôn mềm yếu nhưng khinh Khổng Dung, thế nhưng sẽ dùng ra như vậy hy sinh thuế ruộng chiến pháp, dụ dỗ chính mình trung phục?

Lão gia hỏa kia đảo thật đúng là trường năng lực!

Này mưu kế đảo không phải có bao nhiêu cao thâm, chỉ là bởi vì chính mình thật sự quá khuyết thiếu lương thảo, ngày xưa lại thật sự quá coi thường Bắc Hải quan quân.

“Khổng Dung thằng nhãi này, dám như thế tính kế với mỗ? Thật là không biết sống chết! Nhãi con nhóm nghe lệnh, tùy lão tử cùng giết qua đi, đưa bọn họ hết thảy giết sạch.” Quản Hợi tức giận lớn tiếng gào rống.

Vấn đề là, khăn vàng bọn lính giờ phút này đều là hoảng loạn mạc danh, có thể ổn hạ tâm thần tác chiến, nhiều nhất cũng chính là mười chi nhị tam, bọn họ đại bộ phận đều là bị trường thi biến hóa sở kinh, không hề ý chí chiến đấu.

Liền ở ngay lúc này, cách đó không xa phương hướng, mười dư kỵ tinh nhuệ kỵ binh, ở Thái Sử Từ suất lĩnh hạ, chính bôn Quản Hợi

phương hướng bay nhanh mà đến.

Thái Sử Từ cầm trong tay trường kích, giục ngựa chạy như bay, hắn hai tròng mắt gắt gao nhìn chằm chằm Quản Hợi, mà phía sau mười dư danh kỵ binh, còn lại là ở hắn hai bên bảo vệ, làm yểm hộ, hiệp trợ hắn dọn sạch dọc theo đường đi chướng ngại.

Thái Sử Từ chờ một chúng tinh kỵ hành động, tự nhiên là dừng ở Quản Hợi chờ một chúng trong mắt.

Quản Hợi bên người, giờ phút này cũng có khăn vàng quân kỵ binh ở dựa sát, những cái đó khăn vàng kỵ tốt sôi nổi giá mã chạy băng băng tiến lên, muốn thế Quản Hợi ngăn trở Thái Sử Từ đám người đường đi.

Thái Sử Từ đem trường kích dùng chân sau kẹp với yên ngựa chỗ, nắm lên bảo điêu cung, đối với những cái đó nghênh diện mà thượng kỵ binh đó là một mũi tên bắn ra!

Một người khăn vàng quân kỵ binh cái trán trung mũi tên, lập tức gian té ngựa mà chết.

Thái Sử Từ trong tay hai thạch cung không ngừng, lại lần nữa kéo cung cài tên, cơ hồ cũng chưa dùng nhắm chuẩn, lại là một mũi tên bắn ra!

Mặt khác một người khăn vàng kỵ binh cũng là cái trán trung mũi tên, té ngựa mà chết.

Ngay sau đó lại là lại một mũi tên…… Lại có một người té ngựa……

Thái Sử Từ biểu hiện, cơ hồ chấn kinh rồi đối phương còn thừa sở hữu khăn vàng kỵ tốt!

Đừng nói là bọn họ, liền tính là Quản Hợi bản nhân, cũng là bị kinh mặt không còn chút máu.

Này chờ cung thuật, nếu là hơi có vô ý, chính mình tánh mạng chẳng phải là lập tức phải giao đãi ở đối phương trong tay?

Hai quân đánh với, tinh thông với bắn tên chiến tướng xa so tinh thông với khờ chiến mãnh tướng càng đáng sợ.

Thừa giờ phút này bên người thượng có kỵ binh hộ vệ, Quản Hợi không dám ở lâu, thế nhưng là một ghìm ngựa cương, quay đầu liền hướng về phía cùng Thái Sử Từ tương phản phương hướng chạy tới.

Thái Sử Từ thấy Quản Hợi chạy trốn, lại không nóng nảy, hắn hướng về phía bên cạnh đi theo chạy băng băng kỵ binh nhóm phân phó nói:

“Thay ta ngăn trở người khác!”

Mười dư kỵ binh chợt đều là tàn nhẫn kẹp hai chân, nhanh hơn tốc độ, nhằm phía Quản Hợi bên người một chúng kỵ binh chạy đi.

Những cái đó kỵ binh nhắm chuẩn Quản Hợi bên người đi theo khăn vàng kỵ tốt, hoặc đánh hoặc chém hoặc bắn hoặc triền đấu, cố gắng vì Thái Sử Từ càn quét ra một chỗ có thể chạy băng băng đến Quản Hợi bên người hẹp hòi con đường.

Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng đối với Thái Sử Từ tới nói đã vậy là đủ rồi!

Hắn kéo cung bắn tên, lại phóng đổ một người khăn vàng kỵ tốt lúc sau, duỗi tay rút ra chiến kích, thẳng đến Quản Hợi giục ngựa sát đem mà đi.

Quản Hợi xoay đầu, thấy Thái Sử Từ đã là phi mã giết tới bên người, trong lòng thế nhưng kinh thả sợ!

Hắn dưới chân đánh mã không ngừng, như cũ là giục ngựa chạy như điên, bất quá trong tay đại đao đã là bôn Thái Sử Từ đầu chém đem mà đi.

Hai thất chiến mã, chính là tại đây loại chạy như bay trạng thái hạ, một bên chạy băng băng, một bên “Đinh quang đinh quang” tiến

hành va chạm.

Hai người ở chạy như bay trạng thái hạ giao thủ vài cái lúc sau, Thái Sử Từ liền nhìn ra Quản Hợi ưu thế cùng nhược điểm!

Nếu luận võ dũng, Quản Hợi người này cũng miễn cưỡng tính thượng là một cái đối thủ tốt.

Nhưng luận cập thuật cưỡi ngựa! Người này so với chính mình thành thật không kịp vạn nhất!

Thái Sử Từ hạ quyết tâm, đột nhiên biến chiêu, một kích đẩy ra Quản Hợi đại đao, sau đó dùng đùi phải một chạm vào bụng ngựa, thế nhưng là chọc chiến mã hướng về Quản Hợi chiến mã sườn chen qua đi.

Trong lúc nhất thời, hai mã chân đều đánh mềm, thân hình kịch liệt đong đưa, mà lập tức người cũng là bởi vì này mà đại chịu ảnh hưởng.

Thái Sử Từ trong lòng hiểu rõ, vững vàng ứng đối, gắt gao kẹp lấy bụng ngựa, ổn định thân hình.

Nhưng Quản Hợi hiển nhiên không có này mấy lần, bị Thái Sử Từ chiến mã như vậy một tễ, hắn cực đại thân hình cơ hồ đều phải đứng thẳng không được, lung lay sắp đổ suýt nữa liền phải ngã xuống mã tới.

Quản Hợi khó khăn lắm ở trên lưng ngựa ổn định thân hình, trong miệng hô to một tiếng: “Nguy hiểm thật a…… Thiếu chút nữa ngã xuống đi!”

Lời nói không đợi nói xong đâu, liền thấy Thái Sử Từ một cái trường kích quét ngang mà ra, đánh vào Quản Hợi ngựa trước chân phía trên.

Quản Hợi liền người đại mã nháy mắt ngã xuống đất, quăng ngã cái hoàn toàn chó ăn cứt.

Thái Sử Từ lôi kéo cương ngựa, từ trên lưng ngựa nhanh chóng xoay người xuống ngựa, từ yên ngựa hạ rút ra dây thừng, thành thạo liền đem Quản Hợi bắt sống!

……

Quan đạo một trận chiến, quan quân đại hoạch toàn thắng, Thái Sử Từ càng là bắt sống Quản Hợi, dũng kinh mọi người.

Bắc Hải quận quan lại môn một đám đều không có suy nghĩ đến Thái Sử Từ thế nhưng là như vậy dũng mãnh, đối hắn không khỏi đều là lau mắt mà nhìn.

Thái Sử Từ đem Quản Hợi áp giải đến mọi người trước mặt thời điểm, lấy Bắc Hải quận quan lại Phương Tú, vương hùng đám người đối này năng lực đều là tán thưởng không thôi.

Người này thực sự là cái anh hùng nhân vật a, há nhưng không thâm giao cũng? Kết quả là, Bắc Hải quận quan lại nhóm, đều là sôi nổi chủ động lại đây cùng Thái Sử Từ kết giao bắt chuyện.

Chỉ có Đào Thương không có quá khứ cùng bọn họ cùng nhau thổi phồng Thái Sử Từ.

Hắn thừa mọi người lực chú ý đều tập trung ở Thái Sử Từ trên người cái này trục bánh xe biến tốc, đi tới bị trói trói Quản Hợi trước mặt.

Quản Hợi cả người bụi đất, đầy mặt vết thương, tuy là như thế, lại cũng che đậy không được hắn cả người lệ khí.

Hắn nghiến răng nghiến lợi ngẩng đầu nhìn Đào Thương, hai tròng mắt trung làm như đều phải phun ra hỏa tới.

“Nhữ là người phương nào?” Quản Hợi nghiến răng nghiến lợi nói.

Đào Thương trầm tĩnh nói: “Đan Dương quận thủ, Đào Thương.”

Quản Hợi nghe vậy, chỉ là khẽ hừ nhẹ một tiếng.

“Ta không quen biết ngươi, đổi Lưu Bị lại đây!”

Đào Thương trong mắt hiện lên một tia như suy tư gì quang mang, nói: “Ngươi tìm hắn làm cái gì?”

Quản Hợi nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu không có này liêu lừa lừa lão tử sở hữu đồng liêu, lão tử làm sao có thể rơi xuống như vậy nông nỗi? Ngươi gọi Lưu Bị tới, lão tử mắng cũng muốn mắng chết hắn!”

“Nguyên lai ngươi hận Lưu Bị?” Đào Thương nhướng mày nói.

Quản Hợi biểu tình hung tợn: “Hận? Lão tử là phẫn hận! Đổi thành ngươi, bên người minh hữu đều bị người đào đi thử xem? Lão tử thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua hắn!”

Đào Thương cúi xuống thân, lẳng lặng nhìn Quản Hợi biểu tình, tựa hồ là ở suy đoán lời hắn nói là thật là giả.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương khóe miệng dâng lên một tia ánh mặt trời tươi cười.

Hắn thở sâu, nhẹ nhàng đối với Quản Hợi nói: “Yên tâm đi, ngươi không cần làm quỷ cũng có thể báo thù, hảo hảo ở lồng giam tồn tại, không cần đối bất luận kẻ nào nhiều lời một câu, ngươi chỉ cần lẳng lặng chờ đợi liền hảo, ngươi sẽ nhìn thấy hắn…… Quân tử báo thù, tuyệt không cách đêm.”

Quản Hợi nghe vậy, biểu tình tức khắc cứng lại.

Tiểu tử này nói trung, chính là ý gì?

Hắn há miệng thở dốc, muốn hỏi chút cái gì, lại thấy Đào Thương đã đứng thẳng thân thể, không hề xem hắn, xoay người rời đi.

------oOo------

Chương 321: long tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nói khẽ với Quản Hợi nói xong lời nói sau, liền không hề xem hắn, mà Quản Hợi đang nghe Đào Thương nói lúc sau, cũng là cúi đầu không lên tiếng, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Qua không lớn một hồi, lại thấy Bắc Hải quận một chúng quan đem vây quanh Thái Sử Từ đã đi tới.

Thái Sử Từ vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía Đào Thương, chắp tay nói: “Phủ quân, tin tức tốt! Quận nội phân quân phái người hồi phục, đã là đem huyện thành đoạt lại, may mà gia mẫu bình an không có việc gì, lần này ít nhiều phủ quân thiết mưu tương trợ, từ mới có thể cứu đến lão mẫu thoát ly nguy nan, này ân này đức, Thái Sử Từ mạc dám tương quên cũng!”

Đào Thương mỉm cười vẫy vẫy tay, nói: “Tử nghĩa không cần như thế, kẻ hèn việc nhỏ gì đủ nói thay, ngươi ta là bằng hữu, giúp ngươi chính là đào mỗ phân nội việc, gì ngôn ân đức hai chữ?”

Đào Thương nói lệnh Thái Sử Từ rất là cảm động.

Quân tử làm người xử thế, chính là chú ý a.

Hắn lại một lần cung kính hướng về phía Đào Thương khom người thi lễ.

Đột nhiên, Thái Sử Từ làm như lại nghĩ tới một sự kiện, vội đối Đào Thương nói: “Phủ quân, chúng ta đối phó Quản Hợi phía trước, ngươi từng nói nếu là công thành, hy vọng từ có thể giúp ngươi một chuyện nhỏ, không biết chính là chuyện gì?”

“Nga, tử nghĩa thật là cái trượng nghĩa người, liền cái này đều còn nhớ rõ.” Đào Thương thấp giọng một khụ, cười nói: “Cái kia, kỳ thật ta vốn dĩ cũng bất quá là tùy tiện nói nói mà thôi, ngươi cũng không cần như thế thật sự.”

Thái Sử Từ vội vàng lắc đầu, nói: “Khó mà làm được! Từ lúc này đây chính là thiếu Đào phủ quân thiên đại ân tình, đừng nói là một cái việc nhỏ, dù cho là trăm ngàn kiện cũng không đủ rồi báo đáp, Đào phủ quân nhất định phải nói.”

“Ân…… Ta đây liền nói ha.” Đào Thương quay đầu nhìn về phía bị buộc chặt, quỳ trên mặt đất Quản Hợi, nói: “Người này là là tử nghĩa sở bắt sống, dựa theo đạo lý, đương từ ngươi tự mình giải áp hướng Thanh Châu, mặt giao cho khổng Bắc Hải xử trí…… Bất quá đào mỗ vừa mới khuyên Quản Hợi này hán tử vài câu, phát hiện hắn tuy rằng hung bạo ngoan cố chống lại, gàn bướng hồ đồ, lại rất nhiều làm hại, nhưng tốt xấu cũng coi như là thà chết chứ không chịu khuất phục, chỉ bằng vào này sức mạnh, lại cũng có thể xưng thượng là một cái hảo hán.”

Thái Sử Từ gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Đào Thương tiếp tục ngôn nói: “Nếu là không có sai lầm, này liêu trở về Bắc Hải quận lúc sau, hẳn là sẽ bị khổng Bắc Hải xử trí, ta tưởng ở hồi Từ Châu phía trước, dùng người này tế cờ tuyên thệ trước khi xuất quân, nhiên đào mỗ tuy rằng cũng chán ghét này ác độc hành vi, lại cũng kính nể hắn thà chết chứ không chịu khuất phục niệu tính…… Đào mỗ có một cái tật xấu, đối ninh chiết bất khuất hán tử, nhiều ít luôn là có một chút kính nể, như tử nghĩa cảm thấy có thể, không ngại khiến cho ngô đệ Đào Ứng, ở hồi Bắc Hải quận trong khoảng thời gian này thay ta chiếu cố hắn, chính là đưa đưa cơm an ủi an ủi gì đó, như thế nào?”

Đào Thương đưa ra yêu cầu này, căn bản là không tính xem như yêu cầu —— thấy thế nào đều có điểm tìm tội chịu ý tứ.

Làm chính mình thân đệ đệ thỉnh thoảng đi an ủi một cái đãi chết tù nhân…… Hắn đến là nhiều coi thường hắn này đệ đệ a.

Thái Sử Từ nghi hoặc nhìn Đào Thương, nói: “Phủ quân đề chuyện này, thật không tính cái gì đại sự…… Vấn đề, có phải hay không có điểm ủy khuất đào nhị công tử?”

Đào Thương không nói gì, chỉ là cười xem hắn.

“Ai, cũng thế.” Thái Sử Từ bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, nói: “Nếu là phủ quân chi ý, từ quả quyết không có lý do cự tuyệt, đào nhị công tử nếu là nguyện ý đại biểu sứ quân tới trông giữ hợi, kia liền làm hắn tùy thời đến đây đi.”

……

“Vì cái gì muốn ta đi chiếu cố một cái giặc Khăn Vàng tử tù?”

Đào Ứng nghe thấy cái này tin tức thời điểm, biểu hiện rất là khó chịu.

Hắn tuy rằng trên danh nghĩa là tuỳ tùng, nhưng tốt xấu cũng là Từ Châu công tử, đại ca đối chính mình có phải hay không cũng quá mỏng đãi chút!

“Bởi vì có chuyện, ta phải làm ngươi âm thầm đi làm.” Đào Thương quan tâm đối Đào Ứng nói; “Hơn nữa chuyện này, cũng chỉ có ngươi đi làm, mới sẽ không làm người khả nghi.”

Đào Ứng không quá minh bạch: “Ta? Còn có chuyện gì là ta có thể làm, mà người khác không thể làm?”

Đào Thương hướng về phía Đào Ứng ngoắc ngón tay đầu, làm Đào Ứng đem đầu đưa qua.

Theo sau, Đào Thương ở Đào Ứng bên lỗ tai thượng, bắt đầu ít ỏi số ngữ, giảng giải trong đó bến mê.

Theo Đào Thương nói càng nói càng nhiều, Đào Ứng tròng mắt tắc trừng chính là càng lúc càng lớn.

“Đại ca, ngươi dựa vào cái gì bảo đảm Lưu Bị liền nhất định sẽ làm như vậy?”

Đào Thương hơi một nhún vai, nói: “Ta không dám bảo đảm, nhưng ta cảm thấy Lưu Bị sẽ có rất lớn tỷ lệ đi tìm Quản Hợi.”

Đào Ứng nghi hoặc nhìn về phía hắn: “Vì sao? Hắn nhàn?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Lưu Bị ngoài mềm trong cứng, lại thiện lung lạc nhân tâm, hắn người như vậy có một cái đặc điểm, chính là trong xương cốt kiên trì không ngừng, không quên sơ tâm, loại người này, giống nhau là không đâm nam tường không quay đầu lại…… Hơn nữa Lưu Bị ở cái này tuổi đâm tường đâm còn không nhiều lắm, hắn vì giải trừ trong lòng nghi hoặc, hắn chắc chắn thử xem.”

Đào Ứng chớp chớp mắt nói: “Đại ca ngươi nói nhưng thật ra rất giống như vậy hồi sự dường như, ngươi đây là gọi là bẩm sinh tính toán sao?”

Đào Thương nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Không, cái này kêu tính cách nhan sắc phân tích rõ.”

Đào Ứng tuy rằng không rõ Đào Thương nói chính là cái gì, nhưng căn cứ vào đại ca mấy năm gần đây sở làm ra thành tích, Đào Ứng cảm thấy đại ca quyết định làm sự, hẳn là tám chín phần mười, vì thế liền ứng Đào Thương phân phó.

Sau đó, lại thấy Đào Ứng đột nhiên chuyện vừa chuyển, đối Đào Thương nói: “Đại ca, cái kia Thái Sử Từ thật là là đương thời anh kiệt, hắn chẳng những tiễn pháp siêu quần, võ nghệ cũng là có một không hai đàn anh, diện mạo còn như vậy nho nhã, đệ đệ ban đầu thật đúng là không thấy ra tới hắn đại năng nại…… Này thiên hạ gian, giống hắn như vậy tuấn lãng thả siêu quần hào kiệt, chỉ sợ là sẽ không lại có cái thứ hai.”

Đào Thương trầm ngâm một lát, mới vừa rồi lắc đầu nói: “Nhị đệ lời này nói có điểm tuyệt đối, kỳ thật theo ý ta tới, giống Thái Sử Từ

như vậy tài mạo song toàn nhân vật, thế gian này ứng ít nhất còn có một cái.”

……

Đào Thương cùng Thái Sử Từ chờ một chúng đánh bại Quản Hợi, cứu ra Thái Sử Từ ở thọ quang huyện trung lão mẫu, hoàn toàn giải quyết Bắc Hải quận họa loạn.

Cùng lúc đó, một chi ước có mấy trăm kỵ tinh nhuệ kỵ binh, chính hướng về Bắc Hải quận phương hướng hăng hái mà đến.

Suất lĩnh kia chi kỵ binh tướng lãnh, con ngựa trắng ngân thương, tuấn tú đĩnh bạt, thực sự là một vị phong thần tuấn tú nhân vật.

Hắn chủ công Công Tôn Toản, mấy ngày hôm trước được đến Khổng Dung thư từ, ngôn chi Từ Châu thứ sử Đào Khiêm phái sứ giả đoàn đi trước Bắc Hải, tương mời Thanh Châu thứ sử Điền Giai cùng Khổng Dung cùng đi trước Từ Châu tương trợ, đối kháng Tào Tháo.

Công Tôn Toản bổn không nghĩ phản ứng việc này, nhưng đang là Đông Châu lệnh Điền Dự đi trước Bắc Bình báo cáo công tác, nghe nói Khổng Dung gởi thư xong việc, cực lực thỉnh Công Tôn Toản bát một chi quân yểm trợ tương trợ Từ Châu.

Thứ nhất, Viên Thiệu, Tào Tháo, Từ Châu Đào thị vẫn luôn ở vào liên minh trạng thái, ba người thế lực dần dần biến đại biến cường, nhưng ở Điền Dự xem ra, như vậy liên minh tất nhiên không thể lâu cầm.

Nếu là ba người thực sự có một ngày hoàn toàn nháo bẻ, làm theo ý mình, Công Tôn Toản vì đối phó trước mặt địch nhân lớn nhất Viên Thiệu, thế tất vẫn là đến cùng mặt khác hai nhà làm một ít chính trị ngoại giao, dẫn vì giúp đỡ.

Mà dưới bầu trời này có chuyện gì, lại có chuyện gì là so ở nguy nan thời kỳ phái binh tương trợ, càng có ân huệ đâu?

Điền Dự nói rất có vài phần đạo lý, Công Tôn Toản không có lý do gì cự tuyệt hắn.

Kết quả là, hắn phái đi ra ngoài năm bị thường sơn quận đề cử, suất lĩnh nghĩa binh gia nhập chính mình dưới trướng tướng lãnh Triệu Vân, lãnh mấy trăm tinh kỵ đi trước Bắc Hải quận, cùng mọi người hợp binh, cùng đi trước Từ Châu.

Triệu Vân vừa mới gia nhập Công Tôn Toản dưới trướng, tuy có bản lĩnh, nhưng hiện năm bất quá 26 tuổi, này địa vị cùng danh vọng đều không đủ để cùng Điền Giai, Khổng Dung đám người so sánh với.

Trước khi đi là lúc, Triệu Vân từng hỏi Công Tôn Toản: “Lần này xuất binh, lúc này lấy người nào vi tôn mà nghe này hiệu lệnh?”

Công Tôn Toản đã biết Lưu Bị hiện nay đang ở Bắc Hải quận, liền ngay sau đó nói: “Huyền Đức ở bỉ, nhữ nhưng nghe này lệnh mà đi.”

Triệu Vân vừa mới gia nhập Công Tôn Toản dưới trướng khi, cùng Lưu Bị từng có số mặt chi duyên, được nghe Công Tôn Toản như thế phân phó, ngay sau đó xưng là.

Bất quá Triệu tuy rằng tuổi trẻ, nhưng tâm tư lại không hấp tấp, làm việc nhiều ít chú ý điểm hoàn mỹ chủ nghĩa.

Hắn lại hỏi Công Tôn Toản: “Nếu Huyền Đức công không đi Từ Châu, lại nên tôn người nào chi lệnh?”

Ở Triệu Vân nhận tri, Lưu Bị thuộc về Công Tôn Toản quan trọng phụ thuộc, trước mắt Hà Bắc chiến loạn không ngừng, hơn nữa Khổng Dung tin trung cũng không có nói rõ Từ Châu người hay không có cầu cứu với Lưu Bị, hắn chỉ là biết Lưu Bị lần này chính là đi trước Bắc Hải quận tương trợ Khổng Dung đối phó khăn vàng. com

Công Tôn Toản nghe Triệu Vân có này vừa hỏi, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Xem ra Triệu Tử Long vẫn là không quá hiểu biết ta kia Lưu hiền đệ vui với trợ giúp người khác tính tình.

Bất quá Công Tôn Toản cũng không có vạch trần Triệu Vân, chỉ là đối hắn vui đùa nói: “Nếu ngô đệ Huyền Đức quả thực không đi Từ Châu hỗ trợ, kia tử long ngươi liền nên xem ai hành, liền tôn người nào chi lệnh là được, ta cho ngươi gặp thời lộng quyền chi quyền đó là.”

Công Tôn Toản tuy rằng là vui đùa, nhưng Triệu Vân vẫn như cũ trịnh trọng lĩnh mệnh xưng là.

Mắt thấy sắp bước vào Bắc Hải địa giới, Triệu Vân dẫn theo trong tay ngân thương tay không khỏi khẩn căng thẳng.

Từ bổn quận địa giới, bước ra bắc cảnh đi vào xa như vậy địa phương, với hắn mà nói vẫn là lần đầu tiên.

Thiên hạ to lớn, lại cũng không phải rời đi bắc địa lúc sau thiên hạ, thế gian này đến tột cùng là dáng vẻ gì, mặt khác châu quận người, lại đều là chút cái dạng gì người, chính mình lại là đến hảo hảo nhìn một cái, coi một chút.

. m.

------oOo------

Chương 322: say rượu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Triệu Vân binh mã vừa đến Thanh Châu địa giới thời điểm, chinh phạt Quản Hợi binh mã còn lại là đã về tới doanh Lăng Thành.

Khổng Dung nghe nói khăn vàng quân bộ phi bại tức hàng, lại có Quản Hợi bị Thái Sử Từ bắt sống sống trói, hạnh phúc đều phải nổ mạnh.

Hắn vốn dĩ đối Đào Thương biện pháp vẫn là có chút nửa tin nửa ngờ, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc Đào Thương tuổi quá nhỏ, bản lĩnh thượng không đủ rồi lệnh Khổng Dung bội phục.

Nhưng hiện giờ đến nghe đại thắng, mới biết thái bình công tử xác có thật có thể.

Bất quá để cho Khổng Dung cảm thấy vui sướng, vẫn là Thái Sử Từ bản lĩnh đại đại vượt quá hắn đoán trước.

Có thể bắt sống ở Thanh Châu cảnh nội lấy dũng lực xưng khăn vàng cừ soái Quản Hợi, Thái Sử Từ bản lĩnh thực sự là làm người cảm thấy đã kinh thả bội! Không thể tưởng được chính mình dưới trướng cư nhiên có như vậy lương tướng mà không tự biết, Khổng Dung hận không thể thật mạnh phiến chính mình mấy cái vang dội cái tát lấy làm cảnh giới.

Ở mọi người phản hồi doanh Lăng Thành màn đêm buông xuống, Khổng Dung liền ở trong thành quận thủ phủ cấp Đào Thương cùng Thái Sử Từ đám người khánh công, vì thuận lợi bình định lần này Thanh Châu mối họa, đại yến doanh Lăng Thành nội quan lại cùng ngoại sử.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị.

Đào Thương nương niệu độn lấy cớ, từ buổi tiệc trung rời đi, đi vào trong viện phóng thông khí, tỉnh tỉnh rượu.

Đương nhiên, hắn cũng là muốn mượn cái này một mình cơ hội, chờ một người tới tìm chính mình.

Không ra Đào Thương sở liệu, liền ở chính mình thông khí thời điểm, lại là có một người theo ra tới.

Người này, là thương tình hơi chuyển biến tốt chuyển, cũng cùng lại đây bồi tịch Lưu Bị.

Lưu Bị tới trong sân thấy Đào Thương thời điểm, vừa lúc đuổi kịp Đào Thương rượu tính cũng là đạt tới đỉnh điểm thời điểm, hắn hai cái khuôn mặt đỏ bừng, trong mắt làm như cũng có chút mê ly.

Tuy rằng có một ít say rượu biểu hiện, nhưng Đào Thương cố ý khống chế được chính mình, làm chính mình không say.

Thấy Lưu Bị đi theo chính mình cùng lại đây lúc sau, Đào Thương giả bộ vẻ mặt say tướng, cười ha hả nói: “Huyền Đức công, như thế nào không ở tịch trung uống rượu, đi theo đào mỗ tới đây vì sao?…… Ngươi cũng tới đi tiểu sao?”

Lưu Bị thương tình còn chưa thấy khỏi hẳn, sắc mặt nhiều ít vẫn là có vẻ có chút tái nhợt, nói: “Bị thương tình chưa lành, không thể uống rượu, ở yến hội trung đợi cũng không gì hảo làm, ta nhị đệ Tam đệ toàn thiện uống, làm cho bọn họ cùng Bắc Hải quận nội mọi người tương bồi liền có thể, bị ở đây nội, lại cũng phát huy không ra cái gì trọng dụng.”

Đào Thương thật dài đánh cái rượu cách, nói: “Huyền Đức công nếu là thương tình không tốt, không ngại cử binh hồi Bình Nguyên đi thôi, tội gì tại đây ngạnh căng?”

Lưu Bị trầm ngâm một chút, đột nhiên mở miệng nói: “Lần trước đến mông Đào công tử tương trợ, còn chưa từng báo đáp, lúc này hồi Bình Nguyên thù không trượng nghĩa, Từ Châu sắp cùng Tào Tháo

tương đua, bị liền tính là vì báo đáp công tử ân đức, cũng đương cùng đi trước.”

Đào Thương trên mặt mỉm cười, nhưng trong lòng lại là âm thầm nói thầm: Này lão tiểu tử quả nhiên vẫn là không có chặt đứt muốn đi Từ Châu tâm.

Lưu Bị trong lòng cũng là ở trong tối tự suy đoán chính mình trước mắt tình cảnh.

Kỳ thật cũng không phải hắn có bao nhiêu muốn đi Từ Châu giúp Đào Thương cùng Tào Tháo cứng đối cứng, Lưu Bị không ngốc, cũng không phạm tiện, hắn thật sự cũng là có bị bất đắc dĩ khổ trung.

Lưu Bị hiện tại thuộc về cùng trường bạn tốt Công Tôn Toản thuộc hạ, ngày xưa Công Tôn Toản muốn binh có binh, muốn đem có đem, muốn danh vọng có danh vọng, đi theo Công Tôn Toản hỗn, lại cũng vẫn có thể xem là một cái tốt đường ra, huống chi bọn họ hai người vẫn là bạn tri kỉ khách và bạn.

Nhưng vấn đề là, trước mắt Công Tôn Toản làm việc nhiều ít vẫn là có chút hạ nói.

Công Tôn Toản liên tục bại cấp Viên Thiệu ở Lưu Bị xem ra không có gì cùng lắm thì, dưới bầu trời này không có thần nhân, nào có người sẽ bách chiến bách thắng? Chỉ cần biết sỉ rồi sau đó dũng, nỗ lực tìm ra chính mình không đủ, Lưu Bị tin tưởng, Công Tôn Toản ở bọn họ một đám người phụ tá hạ, ngày sau nhất định hội chiến bại Viên Thiệu, một lần nữa lấy được ưu thế.

Vấn đề là, hiện tại Công Tôn Toản chẳng những không biết sỉ sau dũng, ngược lại trở nên là càng thêm thô bạo.

Hơn nữa, hắn cùng hắn cấp trên thái phó Lưu Ngu, quan hệ cũng là biến càng thêm không mục.

Thông qua gần nhất vài lần cùng Công Tôn Toản nói chuyện với nhau, Lưu Bị phát hiện Công Tôn Toản đối với Lưu Ngu đã động sát tâm, hơn nữa mặc cho chính mình khuyên như thế nào nói cũng không có hiệu quả.

Dưới tình huống như vậy, Lưu Bị không thể không động nổi lên rời đi Công Tôn Toản, nam hạ khác mưu đường ra tâm tư, lần này đi trước Từ Châu đối kháng Tào Tháo, với hắn mà nói chính là một lần cơ hội.

Cũng không xem như Lưu Bị tâm tàn nhẫn, chỉ là Công Tôn Toản nếu quả thực ra tay đối phó Lưu Ngu, chuyện đó kiện đối Lưu Bị ảnh hưởng liền quá mức thật lớn.

Lưu Bị tuy rằng là Công Tôn Toản cấp dưới, nhưng hắn đồng thời còn có một cái khác đặc thù danh hiệu, đó chính là nhà Hán tông thân.

Lưu Bị tổ tông Lưu thắng có hơn một trăm nhi tử, Lưu Bị này một chi ở này tổ tiên Lưu trinh bị đi tước sau tắc định cư Trác huyện, tới rồi hắn này đồng lứa, hoàng thất dòng bên máu đạm bạc đã cùng muỗi đinh người hút huyết lượng không kém bao nhiêu…… Nhưng nếu hắn vẫn luôn lấy cái này danh hiệu vì quảng cáo rùm beng, kia thế nhân tự nhiên là đem hắn quy nạp tới rồi nhà Hán một phương.

Lưu Bị tông thân cái này tên tuổi đến chỗ nào đều hảo sử, duy độc đối đồng loại không chiếm ưu thế.

Lưu Ngu cũng là nhà Hán tông thân, hơn nữa cùng Lưu Bị loại này tầng dưới chót tông thân không giống nhau, nhân gia là yết giá rõ ràng Đông Hải cung vương Lưu Cường lúc sau, tổ phụ Lưu gia từng nhậm quang lộc huân, phụ thân Lưu Thư từng nhậm Đan Dương thái thú, gia thất hiển hách.

Lưu Bị trên người Lưu thị đế vương huyết lượng nếu là chỉ có muỗi hút như vậy một ngụm, kia Lưu Ngu ít nhất đến có nhị cân.

Đồng dạng là nhà Hán tông thân, Công Tôn Toản nếu thật là lãnh Lưu Bị xuống tay đối phó Lưu Ngu, lại là làm người trong thiên hạ nên nói như thế nào?

Giúp đỡ Công Tôn Toản đánh Lưu Ngu, đó là phản bội hoàng thân.

Nếu là không giúp Công Tôn Toản, đó chính là phản bội cùng trường bạn tốt ân nhân.

Như thế nào lộng đều là rớt danh vọng a…… Xoát xoát rớt cái loại này.

Nghe nói gần nhất Công Tôn Toản giống như mắt nhìn liền phải đối Lưu Ngu động thủ, nếu là không thừa dịp Đào thị cầu viện cơ hội chạy nhanh rời đi, lấy Công Tôn Toản tính cách, tất nhiên là gì sự đều đến lôi kéo thượng chính mình.

Vạn nhất Công Tôn Toản thật đem dao mổ đưa tới chính mình trong tay, kia con mẹ nó tiếp vẫn là không tiếp?

Công Tôn này không phải hủy người sao.

Lưu Bị muốn đi Từ Châu, vấn đề là Đào Thương không nghĩ làm hắn đi Từ Châu.

Đào công tử quyết tâm phải làm đến sự, giống nhau đều có thể hoàn thành.

Đào Thương không ở chuyện này thượng cùng Lưu Bị bẻ xả, tùy ý nói: “Cũng thế, nếu Huyền Đức công như thế hậu ý, đãi chọn ngày đào mỗ giết Quản Hợi tế cờ lúc sau, chúng ta liền xuất sư phản hồi Bành Thành.”

Vừa nghe Đào Thương nói lên Quản Hợi, Lưu Bị ngay sau đó theo bản năng duỗi tay sờ sờ trước ngực miệng vết thương.

Cái này ngăn trở Lưu Bị may mắn ánh sáng người, trước mắt ở trong bất tri bất giác, thế nhưng là thành hắn trong ngực một cục đá,

nặng trĩu, này mấy vãn tổng có thể đem Lưu Bị từ ác mộng trung bừng tỉnh.

Lưu Bị trước mắt rốt cuộc chỉ có 33 tuổi, tương đối tuổi trẻ còn chưa đủ đanh đá chua ngoa, rất nhiều chuyện cũng ái để tâm vào chuyện vụn vặt.

Như vậy nhiều giặc Khăn Vàng đối mặt chính mình khuyên bảo, đều chịu quy hàng, vì sao chỉ có cái này Quản Hợi chẳng những không hàng, còn bắn chính mình một mũi tên?

Họ quản đến tột cùng nhiều con mẹ nó một gì?

“Đào công tử, cái kia Quản Hợi, đến tột cùng là cỡ nào dạng người?” Lưu Bị thử tính hỏi.

Vừa nghe Lưu Bị hỏi ra vấn đề này, Đào Thương cúi đầu, cõng Lưu Bị lộ ra một cái không có làm hắn phát hiện tươi cười.

Đại sự thành rồi! Là chính ngươi chủ động phạm tiện, không kém đào mỗ.

Không bao lâu, liền thấy Đào Thương ngẩng đầu, như cũ là kia say khướt bộ dáng.

“Khó được hảo hán a, chẳng những vũ dũng phi thường, thả tính cách cương liệt trung trinh, người như vậy, hoặc là thuyết phục không được, nhưng một khi nếu là thu phục, kia ngày sau tất nhiên là chịu vi chủ tử rơi đầu chảy máu hán tử…… Cảm giác thượng, cùng ta trong quân Hứa Chử nhiều ít có điểm giống.”

Lưu Bị nghe vậy, tức khắc trong lòng nhảy dựng.

“Không thể tưởng được thế nhưng là bực này anh liệt nhân vật…… Nghe Đào công tử ngụ ý, com chẳng lẽ là tính toán thu này với trướng hạ?”

Đào Thương có vẻ vẫn là có chút mơ mơ màng màng: “Ta cùng Huyền Đức công là bạn tốt, cũng không sợ cùng ngươi nói thật,

Quản Hợi thằng nhãi này một đoạn này thời gian tuy rằng không lắm chịu phục ta, nhưng hắn bị Thái Sử Từ giam giữ ở vùng ngoại ô đóng quân lồng giam trung, mấy ngày tới nhiều ít cũng mài giũa một ít tính nóng, ta còn cố ý làm ta đệ đệ Đào Ứng đại biểu ta, ngày ngày đi trước đưa ăn đưa uống chăm sóc, nhiều hơn quan tâm…… Người này tâm đều là thịt lớn lên, nghĩ đến muốn thu phục hắn, cũng kém không được bao lâu."

Lưu Bị nghe thế, tâm tư tức khắc lung lay lên.

Hắn mắt thấy Đào Thương uống có chút mơ mơ màng màng, ngay sau đó lại cùng hắn bắt chuyện hai câu, sau đó liền lấy cớ có việc đi trước một bước.

Đào Thương hừ hừ ha ha ứng phó, đãi Lưu Bị đi xa lúc sau, liền vừa đi vừa mới say rượu trạng thái.

Nhìn Lưu Bị biến mất bóng dáng, Đào Thương thật dài thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm: "Thiên làm bậy, hãy còn nhưng thứ, tái kiến, huynh đệ."

. m.

------oOo------

Chương 323: Đào Ứng trang khờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Bị làm một người tay đi theo đóng cửa nói, nói thẳng thể mệt, muốn đi về trước nghỉ ngơi, làm hai cái đệ đệ đại biểu hắn lưu lại nơi này thay thế chính mình cùng mọi người tiếp khách.

Hắn làm như vậy cũng là sợ người khác sinh ra nghi ngờ, tuy rằng không phải cái gì đại sự, nhưng trên đường tiệt hồ đi thuyết phục nhân gia hàng tướng, cũng không phải cái gì sáng rọi sự, ở sự tình thành kết cục đã định trước, không cần phải làm mỗi người đều biết.

Thừa tối nay không đương, Lưu Bị gần chỉ là dẫn theo vài tên thị vệ, liền hướng về vùng ngoại ô Bắc Hải quận doanh trại quân đội chạy vội qua đi.

Hiện tại Bắc Hải quận quan lại cùng quan tướng nhóm đều tập trung ở trong yến hội, nếu là muốn khuyên phục Quản Hợi, cũng chỉ có tại đây nhất thời nửa khắc chi gian hành động mới sẽ không bị người khác có điều cảnh giác.

Lưu Bị làm như thế mục đích, là này dưới trướng chân chính nhưng kham trọng dụng nhân tài thật sự là thiếu, đây là thứ nhất.

Đào Thương say rượu sau, hướng hắn trần thuật Quản Hợi năng lực cùng tính dẻo nãi ở thứ hai.

Nhưng Lưu Bị lần này còn tưởng lại đến thử xem thuyết phục Quản Hợi nguyên nhân, nguyên nhân căn bản vẫn là ở thứ ba —— hắn ở trong tiềm thức vẫn là đang ở để tâm vào chuyện vụn vặt.

Tiền tam cái giặc Khăn Vàng cừ soái đều bị chính mình thu phục, tuy rằng đều chỉ là một ít thất phu hạng người, nhưng dựa vào cái gì

cái này Quản Hợi, ta liền lộng không phục hắn?

Có thể thành nghiệp lớn người, giống nhau lòng dạ đều tương đối cao, cũng so người bình thường phải có càng vì nùng liệt cưỡng bách chứng.

Bởi vì bọn họ đều cảm thấy chính mình đều không phải người bình thường.

Phi người bình thường giống nhau không đến cuối cùng thời điểm, liền sẽ không dễ dàng nhận thua, cũng không muốn dễ dàng từ bỏ. Đây là mỗi một cái thành đại sự người ưu điểm, nhưng đồng thời, cũng là mỗi một cái thành đại sự người trên người tật xấu.

Thành cũng tật xấu, bại cũng tật xấu.

Mắt thấy liền phải tới rồi doanh Lăng Thành vùng ngoại ô, Thái Sử Từ phụng mệnh đóng giữ tiểu doanh trại quân đội, Lưu Bị tâm giờ phút này liền càng thêm vội vàng.

Thái Sử Từ vừa mới được chức quan, Khổng Dung làm hắn dẫn dắt người không nhiều lắm, cũng liền như vậy mấy chục tới cái.

Nói là cho Thái Sử Từ thống lĩnh thủ hạ, kỳ thật liền cùng hiệp trợ hắn tạm giam Quản Hợi không kém bao nhiêu, cho nên hắn doanh trại quân đội chiếm địa không tính rất lớn.

Đang ở Lưu Bị hướng bên trong đi thời điểm, vừa lúc lại gặp phải không có tham gia yến hội Đào Ứng từ doanh trại quân đội bên trong đi ra.

Vừa thấy Lưu Bị lãnh người hướng trong tiến, Đào Ứng không khỏi thật sâu hít ngược một hơi khí lạnh, trong lòng cảm thấy bội phục.

Đại ca a…… Ngươi đoán vẫn là thực chuẩn sao!

Lưu Bị thế nhưng thật sự ở trước tiên lại đây tìm Quản Hợi!

Đào Ứng sắc mặt đỏ lên, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng…… Hắn vừa mới làm chuyện xấu, âm thầm đem lồng giam trung Quản Hợi trên tay trói thằng sửa đánh thành nút thòng lọng.

Hắn vốn tưởng rằng Đào Thương nói sẽ không ứng nghiệm, nhưng không nghĩ tới chính là, Lưu Bị cư nhiên thật sự đúng hạn ấn điểm tới Quản Hợi lao trung xuyến môn.

Thật là tìm đường chết tiết tấu a.

Đào Ứng đứng ở tại chỗ, nhiều ít có điểm không biết làm sao.

Lưu Bị đi tới doanh trại quân đội trước, thấy Đào Ứng, đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó một cái tiểu mưu kế liền nảy lên trong lòng.

“Đào nhị công tử!” Lưu Bị xoay người xuống ngựa, nhiệt tình cùng Đào Ứng chào hỏi.

Đào Ứng ấp úng, đầu tiên là hướng về phía Lưu Bị cúi người hành lễ, sau đó lễ phép nói: “Huyền Đức công không phải ở trong thành quận thủ phủ tham gia buổi tiệc sao? Như thế nào có rảnh chạy đến Thái Sử Từ đóng quân chỗ?”

Lưu Bị ha ha cười, tùy ý phất phất tay nói: “Bị tân thương phương càng, không thể đủ uống rượu, ở buổi tiệc thượng cũng là rảnh rỗi không có việc gì, liền ra tới phóng thông khí mà thôi, không nghĩ tại đây xảo ngộ đào nhị công tử, ha hả a, quá xảo.”

Đào Ứng nhếch miệng, không mặt mũi tiếp lời.

Ngươi này phong nhưng thật ra phóng rất xa đâu, lập tức liền phóng tới ngoài thành tới, này trung gian đến cách bao lớn một khoảng cách?

Thật nhữ mẫu xảo.

Lưu Bị cười ha hả nhìn Đào Ứng, hỏi ngược lại: “Đào nhị công tử làm sao không đi trong thành tham gia khánh công yến? Bị ở buổi

tiệc thượng không có thấy công tử, này trong lòng vẫn là hảo sinh buồn bực đâu.”

Đào Ứng khiêm cẩn gật đầu một cái, nói: “Hẳn là phụng ta huynh trưởng chi mệnh, tại đây chiếu cố tặc tù Quản Hợi, ta đại ca đã cùng khổng Bắc Hải nói qua, ở điều quân trở về Bành Thành lúc sau, dùng người này dùng để tế cờ, lấy tráng quân uy, ở kia phía trước, ứng liền khi không thường tới chăm sóc người này, để tránh trung gian có gì sai lầm.”

Lưu Bị bừng tỉnh gật gật đầu, cảm khái nói: “Thái bình công tử có thể có đào nhị công tử như vậy hiền đệ, cũng là thực sự thật là may mắn, bất quá nghe nói kia Quản Hợi chính là bị Thái Sử Từ bắt, hiện nay tù ở này doanh trong vòng, đào nhị công tử dù sao cũng là người ngoài, như thế nào có thể tùy ý ra vào?”

Đào Ứng ngốc manh ngốc manh từ tay áo trung lấy ra một cái lệnh bài, nói: “Đây là Thái Sử Từ mượn với ta, dùng để ở doanh nội qua lại xuất nhập dùng.”

Lưu Bị thấy thế tức khắc cứng họng, trong lòng cười thầm đứa nhỏ này quả nhiên là giống như đồn đãi trung giống nhau không hề tâm cơ, thực sự là cái xuẩn vật.

Đào Ứng thấy Lưu Bị nhìn chính mình trong tay lệnh bài, hai con mắt đều phải toát ra quang tới, trong lòng thầm than khẩu khí.

Gia hỏa này hiện tại trong lòng nhất định là cảm thấy ta tặc xuẩn tặc xuẩn đi? Ngươi xem hắn kia phó thèm nhỏ dãi bộ dáng…… Một hồi ngươi phải trúng kế chơi xong.

Ấn đại ca nói giảng, người như vậy chính là, cái kia từ dùng như thế nào tới…… Đại ngốc đắc!

Lưu Bị trầm hạ tâm, đối với Đào Ứng cười, sau đó chỉ chỉ trên ngực thương chỗ, nói: “Cái này Quản Hợi, từng ở thọ quang huyện đầu tường, một mũi tên đem bị bắn phiên, này thù không thể nói không nặng, hôm nay trùng hợp tại đây gặp được đào nhị công tử, bị có

một việc muốn cầu công tử hỗ trợ, còn thỉnh công tử cần phải đáp ứng.”

Đào Ứng sắc mặt đờ đẫn suy nghĩ một hồi, giả ngu giả ngơ nói: “Huyền Đức công không phải muốn cho ta giúp ngươi lộng chết hắn báo thù đi? Kia chính là thành thật không thể! Người này ta đại ca còn phải lưu trữ tế cờ đâu.”

Lưu Bị ha ha cười, thầm nghĩ trong lòng tiểu tử này cũng quá ngây người.

Hắn vội vàng hướng về phía Đào Ứng xua tay, thiện ngôn an ủi: “Bị tuyệt phi ý này, chỉ là muốn cho đào nhị công tử dẫn ta đi xem một chút Quản Hợi, cũng thỉnh doanh nội trông coi binh tướng xa hơn một chút chút, bị giáp mặt có chút lời nói muốn hỏi hắn.”

Đào Ứng biết rõ Lưu Bị nói dối, nhưng vẫn là làm ra một bộ do dự biểu tình.

Đào Ứng người này ngày thường liền khờ manh, cho nên, cũng chính là khiến cho hắn vô luận là đang nói nói thật, nói láo thời điểm đều có vẻ như vậy ngốc, làm người nhìn ra không cái nguyên cớ tới.

Chính cái gọi là ngẩn ngơ che bạch xấu.

“Việc này không tốt lắm đâu.” Đào Ứng tựa thật phi giả nói: “Nếu là làm ta đại ca hoặc là Thái Sử Từ đã biết, quay đầu lại nói cho ta cha…… Cha ta phi đá chết ta không thể.”

Lưu Bị mỉm cười an ủi hắn nói: “Việc này trời biết đất biết, ngươi biết ta biết, huống hồ bị lại không phải muốn bắt Quản Hợi thế nào…… Chỉ là có một việc muốn hỏi hỏi hắn mà thôi, đào nhị công tử chẳng lẽ liền điểm này việc nhỏ đều không muốn hiệp trợ với bị sao? Rốt cuộc chúng ta là minh hữu a.”

Nói đến này, Lưu Bị lại bổ sung nói: “Quay đầu lại bị chính là muốn đi Từ Châu giúp các ngươi đối phó Tào Tháo.”

Đào Ứng ám đạo ngươi nếu là thật vào cái kia lồng sắt, phỏng chừng ngươi cũng liền không gì cơ hội thấy Tào Tháo.

Hắn trầm mặc sau một lúc lâu, tựa ở làm trầm tư trạng.

Không bao lâu, lại thấy Đào Ứng vươn một đầu ngón tay, nói: “Xem ở Huyền Đức công chuẩn bị giúp ta Đào thị đi đối phó Tào Tháo phân thượng, việc này ta giúp ngươi làm…… Nhưng ngươi chỉ cho phép đãi một lát, còn có! Quay đầu lại ngàn vạn không thể làm ta đại ca biết!”

Lưu Bị thấy Đào Ứng nói trịnh trọng chuyện lạ, trong lòng không khỏi cười thầm.

Nhưng hắn trên mặt lại bày ra nghiêm trang thần sắc, liên tục gật đầu nói: “Nhất định, nhất định, bị tất nhiên không phụ đào nhị công tử.”

Đào Ứng cầm lấy lệnh bài, xoay người dẫn Lưu Bị nhập doanh.

Lưu Bị cùng Đào Ứng hai người đồng thời ở trong lòng cấp đối phương hạ một cái hai chữ kim bình.

“Ngốc điểu!”

……

Không bao lâu, Đào Ứng đám người đi tới giam giữ Quản Hợi lồng giam trước.

Tạm giam Quản Hợi chính là hai gã bình thường sĩ tốt, mấy ngày nay đã cùng Đào Ứng hỗn chín, lại biết hắn có Thái Sử Từ lệnh bài, bởi vậy rất là nhiệt tình.

Đào Ứng theo chân bọn họ bắt chuyện hai câu, nói có chút việc tư muốn làm, thỉnh bọn họ hai người có thể trạm xa chút.

Chuẩn bị sẵn sàng, Đào Ứng liền dẫn Lưu Bị xem mộc trong lồng Quản Hợi.

Quản Hợi quần áo tả tơi, đôi tay bị trói ở lồng giam trung một đoạn mộc lan thượng, từ lồng giam bên ngoài xem, hắn giờ phút này là chút nào cũng không thể động đậy.

Mọi người trung, chỉ có Đào Ứng biết, Quản Hợi bối ở sau người bị trói trói đôi tay thượng dây thừng, đã làm chính mình ở lung ngoại lặng lẽ đổi thành sống tiết.

Quản Hợi cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, dường như đã chết giống nhau, lồng sắt ngoại lai người, hắn một chút phản ứng đều không có.

Đào Ứng đánh tâm nhãn cũng là sợ Lưu Bị chết chậm, ngay sau đó đối với Quản Hợi hô một giọng nói: “Quản Hợi, Bình Nguyên huyện Huyền Đức công cố ý tới xem ngươi.”

Này một câu nói xong, Quản Hợi thân thể ở không bị người khác phát hiện trạng thái hạ nhẹ nhàng run lên.

Nhưng hắn thực mau lại là khôi phục bình tĩnh, cùng vừa rồi giống nhau không phản ứng.

Đào Ứng duỗi tay một lóng tay: “Huyền Đức công, ngươi xem, ta không lừa ngươi đi, ngươi xem hắn nửa chết nửa sống bộ dáng, người như vậy có cái gì xem tất yếu? Ngươi nói với hắn lời nói hắn lý đều sẽ không lý ngươi, chúng ta đừng ở chỗ này trì hoãn công phu, chạy nhanh trở về thành đi thôi…… Đêm tối, ta lãnh.”

Lưu Bị không chút hoang mang, cười đối Đào Ứng nói: “Làm phiền công tử đem này tù môn mở ra, bị muốn giáp mặt hỏi hắn nói mấy câu.”

Đào Ứng nghe vậy cứng lại, do dự nói: “Như vậy, không tốt lắm đâu…… Huống hồ cửa này ta mở không ra.”

Lưu Bị trực tiếp chọc thủng Đào Ứng nói dối: “Nhị công tử hà tất như thế đùn đẩy đâu? Quản Hợi đôi tay bị trói trói, Đào đại công tử nếu là an bài ngươi chiếu cố Quản Hợi, ngày thường đưa cơm linh

tinh, tất nhiên là đến khai tù môn mới vừa rồi có thể sử chi có điều thực, nếu là nói nhị công tử mở không ra này lồng giam, bị là thành thật không tin.”

Đào Ứng hừ một hừ, khen nói: “Huyền Đức công thật thông minh.”

Lưu Bị đắc ý ha hả cười.

Tiểu tử ngốc, u u k ans h u bị đương nhiên là so ngươi linh tính.

Liền thấy Đào Ứng đi cấp Lưu Bị mở ra nhà giam.

Lưu Bị nhìn thoáng qua Đào Ứng, lại nói: “Nhị công tử không ngại cũng hướng nơi xa trạm trạm, bị có chút lời nói tưởng đơn độc cùng hắn nói.”

Đào Ứng không hài lòng: “Huyền Đức công cùng một tù nhân có cái gì cõng người lặng lẽ lời nói hảo thuyết? Nói nữa, này Quản Hợi trời sinh thần lực, vạn nhất hắn tránh ra nhà giam, chẳng phải nguy hiểm? Ta tại đây bảo hộ ngươi.”

Lưu Bị ha ha cười, nói: “Hắn nếu là có như vậy năng lực, còn có thể bị Thái Sử Từ sở bắt sống?”

Dứt lời, hướng về phía vài tên tùy tùng sử cái ánh mắt, nói: “Các ngươi thả thỉnh nhị công tử hướng chỗ khác đi một chút.”

Lưu Bị vài tên tùy tùng liền liền kéo mang tiểu nhân đem Đào Ứng ngạnh đẩy ra.

Đào Ứng biểu hiện dục cự còn đổi, nôn nóng đối Lưu Bị nói: “Huyền Đức công, ngươi như vậy làm bậy, xảy ra chuyện cũng đừng hối hận a!”

. m.

------oOo------

Chương 324: thiên nhân chi tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Ứng bị Lưu Bị thủ hạ, hi hi ha ha xô đẩy đi rồi, trước khi đi còn cao giọng nhắc nhở Lưu Bị.

Không phải Đào Ứng thiện tâm, mà là đào nhị tâm trung minh bạch, hắn hô cũng là kêu không lên tiếng, đơn giản không bằng đương người tốt.

Này nếu là đổi thành người khác như vậy cùng Lưu Bị nói chuyện, Lưu Bị có lẽ còn sẽ suy xét một chút, nghiền ngẫm ba phần.

Nhưng lời này là Đào Ứng hô lên tới, Huyền Đức công tự nhiên mà vậy liền không quá đương hồi sự.

Chủ yếu là, hắn là thật không quá đem Đào Ứng người này đương hồi sự.

Lưu Bị sửa sang lại một chút vạt áo, cất bước đi vào xe chở tù trong vòng.

Cũng không phải Lưu Bị thác đại, Quản Hợi đôi tay bị gắt gao cột vào mộc sách cọc thượng, căn bản sẽ không đối chính mình sinh ra uy hiếp, có thể có cái gì nguy hiểm?

Đừng nói là hắn, chính là hắn hai gã hiền đệ —— Quan Vũ cùng Trương Phi, ở lưng đeo đôi tay bị trói chặt dưới tình huống, cũng là không làm nên chuyện gì.

Mãnh tướng cũng không phải thần tiên.

Nếu tình huống an toàn, vậy muốn thừa thời gian này đoạn chạy nhanh đem Quản Hợi khuyên phục, dù sao cũng là khó được trung nghĩa mãnh tướng, việc này nếu thành, hắn ngày sau nhất định sẽ

trở thành hưng phục nhà Hán một cánh tay đắc lực, chính là không thể làm Đào Thương đoạt tiên cơ.

Càng quan trọng là, lúc trước ở Quản Hợi nơi này mất đi mặt mũi, Lưu Bị nhất định nghĩ cách muốn tìm trở về mới được!

Nhữ mẫu, bị ban đầu là nói ai ai chịu phục, duy độc Quản Hợi thằng nhãi này không cho mặt mũi! Lần này nói gì cũng đến cho hắn điểm nhan sắc nhìn xem, làm hắn hảo sinh lãnh hội một chút bị mị lực.

“Quản cừ soái.” Lưu Bị tiến vào lồng sắt lúc sau, lại lộ ra hắn kia chiêu bài thức mỉm cười.

Quản Hợi chắp tay sau lưng, cúi đầu, không có hé răng.

Lưu Bị thấy Quản Hợi không có ngẩng đầu xem hắn, ngay sau đó lại bắt đầu hắn đệ nhị hạng tuyệt kỹ —— khuyên.

Hắn lời nói thấm thía cảm khái nói: “Quản cừ soái, bị cùng ngươi tuy là ở vào bất đồng trận doanh, nhưng đối với các hạ vũ dũng cùng đảm lược, bị còn là phi thường bội phục, đặc biệt là quản cừ soái anh khí cùng ngạo cốt, thực sự là lệnh nhân tâm chiết, cho dù ngày đó ngươi ở thọ quang huyện bắn bị một mũi tên, bị cũng không lắm để ý……”

Quản Hợi như cũ là không rên một tiếng.

Lưu Bị tiếp tục cảm khái nói: “Đương kim thiên hạ, sài lang giữa đường, dân chúng lầm than, bị không biết tự lượng sức mình, dục mở rộng đại nghĩa khắp thiên hạ……”

Kế tiếp, đó là Lưu Bị một chuỗi dài lời nói thấm thía la lý đi sách cảm khái, về hắn là như thế nào như thế nào tưởng cứu vớt cái này phân loạn thiên hạ, lại bất đắc dĩ như thế nào như thế nào thực lực không đủ, như thế nào như thế nào khuyết thiếu cùng loại với Quản Hợi như vậy trung lương mãnh tướng……

Nói xong lời cuối cùng, Lưu Bị lại bắt đầu giơ tay sát nước mắt, âm điệu trung bắt đầu nổi lên khóc nức nở.

Quản Hợi thân thể ở đột nhiên, tựa hồ là có chút hơi hơi phát run.

Lưu Bị chà lau nước mắt, lại đem này hết thảy đều xem ở trong mắt.

Hắn trong lòng lược cảm yên ổn, ám đạo việc này thành rồi!

Quản Hợi quả nhiên cũng không phải cái gì ngạnh tra tử, nên không có chạy thoát chính mình kịch bản.

Đột nhiên, lại nghe Quản Hợi suy yếu mở miệng, đối Lưu Bị nói: “Ngươi lại đây……”

Lưu Bị nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trong lòng một trận kích động.

Lúc này rốt cuộc muốn chịu thua sao?

Hắn cất bước tiến lên: “Quản cừ soái có gì lời nói muốn giảng?”

“Lại đi phía trước dựa dựa.”

Lưu Bị lại đi phía trước đi đi: “Quản cừ soái ý gì?”

“Đi hai bước……”

Lưu Bị lại đi phía trước hoạt động hai bước: “Quản huynh?”

“Lại đi hai bước.”

Lưu Bị nghi hoặc lại hướng gần một ít.

Liền ở ngay lúc này, nhưng thấy lồng giam trong vòng, dị biến đột nhiên chợt khởi!

Quản Hợi hai tay thượng cơ bắp gân xanh nổi lên, liền thấy hắn ra sức vung lên hai tay, giống như siêu nhân biến thân giống nhau đem

hai tay từ sau lưng bỗng nhiên xé rách dựng lên, sau đó dùng sức dùng sức một xả, trong miệng cũng là còn có tiết tấu thức hét to!

“Nha nha nha nha nha nha nha ~~ a ha!”

Quản Hợi một tiếng rống to, làm trò Lưu Bị mặt đem trói chặt đôi tay dây thừng lập tức cấp xả chặt đứt.

Lưu Bị bị kinh hãi hai tròng mắt trừng tròn trịa.

Thật lớn sức lực a!

Loại sự tình này, đó là nhị đệ cùng Tam đệ cũng làm không đến a.

Nhìn Quản Hợi bỗng nhiên đứng dậy, làm trò chính mình mặt xả chặt dây tác, Lưu Bị lại là kinh hỉ lại là khâm phục.

“Quản cừ soái! Thật thiên nhân cũng……”

“Thiên ngươi tổ tông! Ngô hướng bỉ nương chi!”

Lưu Bị nói không đợi nói xong, liền thấy Quản Hợi vào đầu một quyền thẳng đánh Lưu Bị mũi tử, một cái quả đấm đoan đoan chính chính công kích ở Lưu Bị mặt phía trên.

“Ping!”

“A!”

Lưu Bị lúc trước ở chu hư huyện lại cười lại khóc, liền nói rất đúng vài tên khăn vàng cừ soái rời bỏ Quản Hợi, Quản Hợi này đầy ngập lửa giận vẫn luôn không chiếm được phát tiết con đường, cho dù là bắn Lưu Bị một mũi tên, cũng thực sự là cảm giác không đủ.

Nằm mơ mộng bao nhiêu lần, Quản Hợi một ngụm răng vàng khè đều mấy dục cắn, hận không thể bình nuốt Lưu Bị này liêu.

Thực sự không thể tưởng được, Lưu Bị lần này cư nhiên lại tới khuyên hàng với hắn?

Đổi thành người khác, có lẽ sẽ cảm thấy Lưu Bị nội tâm trung chân thành cùng thiện ý, nhưng những lời này đó nghe vào Quản Hợi lỗ tai liền thay đổi hương vị.

Này cũng con mẹ nó quá kiêu ngạo!

Ngươi đem lão tử sở hữu minh hữu đều xúi giục, hiện tại xem lão tử gặp nạn, cư nhiên lại đảm đương lão tử mặt dong dài, còn giả mù sa mưa quan tâm này quan tâm kia, như thế nào nghe đều lộ ra một cổ tử được tiện nghi khoe mẽ trào phúng hương vị.

Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa cũng!

“Lưu Bị! Gian tặc! Ngươi con mẹ nó cũng quá khi dễ người! Lừa lừa lão tử như vậy nhiều minh hữu không nói, lão tử rơi xuống như vậy đồng ruộng ngươi cư nhiên còn không buông tha? Ngươi thật đương này Thanh Châu địa giới liền không ai có thể trị ngươi? Lão tử hôm nay dù cho chọc thiên đao vạn quả, ngũ xa phanh thây phanh thây, cũng tuyệt không buông tha ngươi…… Ta liều mạng với ngươi!”

Dứt lời, liền thấy Quản Hợi hung tợn đem Lưu Bị ấn ở mộc trong lồng trên mặt đất, túm lên sa bát đại nắm tay, đối với Lưu Bị mặt, chính là một quyền một quyền tạp đi xuống.

Lưu Bị đột nhiên bị biến cố, vừa kinh vừa giận.

Luận võ dũng, hắn vốn dĩ cũng không ở thường nhân dưới, vấn đề là trước một đoạn thời gian trúng tên chưa lành, thân thể vốn dĩ liền suy yếu, hiện giờ bị Quản Hợi cưỡi ở trên người đánh, cư nhiên là không thể động đậy, cũng phản kháng không được.

Lưu Bị trong lòng tức khắc luống cuống!

“Quản cừ soái! Ngươi nhưng ngàn vạn không cần xúc động a!…… Ai u!” Lưu Bị chi oa gọi bậy, liều mạng dùng tay đón đỡ Quản Hợi tiếp đón ở trên mặt hắn nắm tay.

Quản Hợi trong tay chính là không ngừng, đánh Lưu Bị mặt mũi bầm dập, lỗ mũi cọ cọ ra bên ngoài nhảy huyết.

“Quản cừ soái, có việc hảo thương lượng…… A!”

“Quản Hợi, ngươi lại khoe khoang ta đánh trả a?”

“Quản Hợi! Nhữ mẫu chi!”

“Cứu mạng a! Cứu mạng…… Cứu…… Mệnh, Quản Hợi! Ngô hướng bỉ nương chi!”

Cách đó không xa Đào Ứng đám người nghe được tiếng kêu cứu, tức khắc các đại kinh thất sắc.

Lấy Lưu Bị đi theo mà đến những cái đó thị vệ biểu hiện nhất vội vàng, bọn họ vội vàng tiếp đón Thái Sử Từ doanh nội tìm tốt, cùng bôn lồng giam chạy qua đi.

Quản Hợi vốn chính là trời sinh lực lớn, giờ phút này đối mặt không hề phòng bị, thả vẫn là thân thể suy yếu Lưu Bị, mấy quyền đi xuống, cũng đã là đem hắn đánh đầy mặt máu tươi, hai chân vừa giẫm trực tiếp đi qua.

Mọi người ong nhộng nhào lên đi đem hai người lôi kéo khai thời điểm, Lưu Bị trên mặt đã là máu tươi đầm đìa, cả người mềm oặt, cũng không biết là sinh là chết, mà kia chi đĩnh bạt tuấn tú mũi tử, nếu vô tình ngoại, đã là bị Quản Hợi hoàn toàn mã bình, một ngụm hàm răng cũng có vẻ hơi có chút buông lỏng, không hiểu được có thể hay không bảo toàn.

Đào Ứng đứng ở một bên, nhìn mọi người một bên cứu giúp Lưu Bị, một bên tiếp đón sĩ tốt chế phục Quản Hợi, không khỏi tiếc hận thở dài khẩu khí.

……

Thái Sử Từ doanh nội giám thị chọc đại họa, không dám chậm trễ, ngay sau đó cùng Đào Ứng cùng với Lưu Bị đám người thị vệ cùng

nhau, bôn bên trong thành quận thủ phủ mà đi.

Lúc này bên trong thành mọi người còn ở thoải mái chè chén, nghe xong Lưu Bị tao ngộ, mọi người tức khắc choáng váng.

Trong đó, đặc biệt là lấy Quan Vũ cùng Trương Phi nhất sốt ruột.

Trương Phi uống rượu đến không ít, hắn mơ mơ màng màng, trừng mắt hoàn mắt đứng dậy, bạo nộ quát: “Ta đại ca bị Quản Hợi đả thương? Quả thực hồ nháo! Ca ca ta êm đẹp, không có việc gì đi kia tù nhân bên kia làm chi?!”

Lưu Bị bọn thị vệ cùng Thái Sử Từ doanh thị vệ bị Trương Phi rống đều có chút run run, chỉ có Đào Ứng ai đến cũng không cự tuyệt, nhàn nhạt ngôn nói: “Huyền Đức công chính mình khăng khăng đi xem hắn, ta chờ không từ, hắn liền mềm ngôn ngạnh ma, thế nào cũng phải nhiên làm ta lãnh hắn đi xem, đi nhìn liền xem đi, hắn còn thế nào cũng phải nói có cái gì lặng lẽ muốn nói với quản còn nói, thế nào cũng phải đem chúng ta chi khai……”

Đào Ứng nói không đợi nói xong, liền thấy Trương Phi tức giận quát: “Nói bậy! Ta đại ca đường đường Lưu thị tông thân, cùng kia giặc Khăn Vàng tử có gì lặng lẽ lời nói hảo thuyết?”

Đào Thương dùng tay nhẹ nhàng gõ rượu tước, chậm rì rì nói: “Kia như Dực Đức công chi ngôn, chính là Huyền Đức công chính mình thị vệ, ta đệ đệ Đào Ứng cùng hắn thị vệ, bao gồm Thái Sử Từ doanh trung thị vệ…… Mọi người đều là ở nói dối lâu?”

Trương Phi: “!”

------oOo------

Chương 325: lọt gió anh hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương mấy câu nói đó, trong tối ngoài sáng trực tiếp đem Bắc Hải quận người cùng Thái Sử Từ đều tiện thể mang theo đi vào, làm Trương Phi trong khoảng thời gian ngắn lại là không lời nào để nói, không biết đương như thế nào phản bác.

Đây cũng là thực bình thường, tự cổ chí kim, vô luận đại gia quan hệ ngày thường có bao nhiêu hảo, một khi xuất hiện trọng đại sự cố, cái thứ nhất ý niệm khẳng định chính là đùn đẩy tai nạn do thiếu trách nhiệm.

Ai sẽ có vẻ không có việc gì, chủ động đem chậu phân hướng chính mình trên đầu khấu.

Chẳng những là Đào Ứng cùng Đào Thương, bao gồm Bắc Hải quận Khổng Dung, Thái Sử Từ, Phương Tú, vương hùng đám người cũng là giống nhau.

Đại gia giờ này khắc này, ở vô hình trung, đã là đứng ở một cái chiến tuyến thượng.

Khổng Dung trước mắt thả mặc kệ sự tình ngọn nguồn, hắn chỉ là ho khan một tiếng, nói gần nói xa: “Êm đẹp yến hội, Huyền Đức công không ở thính đường nội cùng chư công cùng nhạc, đột nhiên chạy đến ngoài thành Thái Sử Từ doanh trại quân đội làm gì đi? Này giữa, chẳng lẽ là có cái gì ẩn tình?”

Mi Trúc tuy rằng đối Lưu Bị bản nhân ấn tượng rất là tốt đẹp, nhưng cũng là cơ sở với minh hữu thái độ, cũng cố ý kéo Lưu Bị đến Từ Châu hỗ trợ đối phó Tào Tháo.

Nhưng một khi thật xảy ra sự tình, hắn tự nhiên mà vậy còn phải là đứng ở người trong nhà bên này nói chuyện.

Đặc biệt là vừa rồi Trương Phi đối Đào Ứng ác liệt thái độ, lệnh Mi Trúc trong lòng rất là khó chịu.

Chúng ta nhị công tử ngốc điểm là ngốc điểm, nhưng kia cũng là chúng ta Từ Châu người chính mình đóng cửa lại nói, ngươi này hắc mọi rợ tính thứ gì? Đồ tể mà thôi! Cũng dám đối Từ Châu thứ sử công tử hô to gọi nhỏ?

Hắn sờ sờ cằm, nhàn nhạt nói: “Trúc tuy rằng là nhiều uống mấy tước rượu, nhưng nếu là không nghe lầm, vừa mới Huyền Đức công chính là phái người tới thông tri quan, trương nhị vị giáo úy, hắn là không thắng rượu lực, hồi dịch quán nghỉ tạm đi đi?”

Nói đến này, chợt thấy Mi Trúc đem đầu chuyển hướng Khổng Dung, tò mò nói: “Khổng Bắc Hải gia dịch quán hảo sinh kỳ quái, như thế nào sẽ thành lập đến ngoài thành đi? Như thế lệnh Trúc mở rộng tầm mắt.”

Lời này nói ra, mọi người trong lòng toàn minh bạch thực.

Mi Trúc lời này trong tối ngoài sáng, chỉ chính là Lưu Bị nói dối.

Nhưng trên thực tế, Lưu Bị cũng xác thật là nói dối.

Đào Thương thuận côn hướng lên trên bò, nghi hoặc tiếp tra nói: “Huyền Đức công đêm khuya đi tìm Quản Hợi, còn một hai phải đơn độc cùng chi tướng chỗ, này trung gian, chẳng lẽ là có cái gì…… Đại sự tương mưu? Nhị đệ, ngươi nhưng nghe được bọn họ nói cái gì sao?”

Đào Ứng lắc lắc đầu, đờ đẫn nói: “Huyền Đức công không cho ta nghe.”

Lời này nhưng nói có điểm nghẹn người, Lưu Bị là nhà Hán tông thân, hắn cùng một cái cự không đầu hàng giặc Khăn Vàng đầu lĩnh có thể có cái gì đại sự tương mưu? Còn không cho người nghe!

Như thế nào làm cho hình như là muốn tạo phản giống nhau?

Trương Phi mặt khí giống như Quan Vũ như vậy hồng, cả giận nói: “Nhữ chờ còn dám nói bậy! Để ý yêm rút các ngươi đầu lưỡi!”

Hắn nếu là không kêu lên còn hảo, như vậy một kêu, kia thuần túy chính là đem sự hướng lớn nháo.

Thái Sử Từ đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Trương Phi nói: “Đào công tử chỉ là lời nói thật thật giảng, nhữ tính thứ gì, cũng dám tại đây chơi bát?”

Đào Thương hiện tại là Thái Sử Từ ân nhân, đừng nói hắn trong tối ngoài sáng nói Lưu Bị hành vi có miêu nị, hắn chính là nói Lưu Bị là đầu heo, Thái Sử Từ cũng sẽ đứng ra cho hắn điểm tán.

Mấy ngày phía trước, này hai người vẫn là không đội trời chung kẻ thù đâu.

Tương ái tương sát, có đôi khi chính là đơn giản như vậy thuần túy.

Trương Phi vừa thấy Thái Sử Từ đứng ra thế Đào Thương hoà giải, càng là tức giận bất bình.

“Hảo a, yêm còn không có tìm ngươi tính sổ đâu! Ngươi nhưng thật ra chính mình trước đứng ra! Ta đại ca chính là ở ngươi doanh trung ra sự, việc này cùng ngươi tốt xấu cũng thoát không được can hệ! Quay đầu lại, tiểu tử ngươi cũng cần đến cấp yêm một cái cách nói!”

Thái Sử Từ đem đầu giương lên, lãnh đạm nói: “Chê cười! Đại ca ngươi tư sấm mỗ doanh trại quân đội, mỗ còn không có lấy hắn vấn tội, ngươi thằng nhãi này ngược lại là tới nói mỗ không phải? Thật khi ta Bắc Hải quận không ai có thể trị ngươi không thành?”

Trương Phi không thể nhịn được nữa, một chân ném đi bàn, bỗng nhiên đứng dậy!

“Nhữ có dám cùng yêm ra thính, đại chiến 300 hiệp?”

Thái Sử Từ vui mừng không sợ, cười lạnh đứng dậy, nói: “Ta há sợ ngươi sao!”

“Dừng tay!” Khổng Dung nhịn không được, hắn dùng sức một phách bàn, đứng dậy cả giận nói: “Khổng mỗ người buổi tiệc, nào là các ngươi này đó thất phu la lối khóc lóc chơi man nơi? Đều cho ta ngồi xuống!”

Khổng Dung thân là đương đại đại nho, nặng nhất lễ nghi, buổi tiệc xốc bàn, chính là hắn nhất cáu giận việc.

Này truyền ra đi, chẳng phải là hỏng rồi hắn đại nho thanh danh.

Đào Thương chậm rì rì đứng lên, hắn không có lại xem Trương Phi, ngược lại là đi nhìn vẫn luôn nửa khép con mắt, không nói một lời Quan Vũ.

“Vân Trường công, chúng ta ở chỗ này tranh chấp này đó dài ngắn, thật sự cần thiết sao? Trước mắt Huyền Đức công bị trọng thương, các ngươi làm huynh đệ không đi quan tâm một chút huynh trưởng thương thế, xem hắn thương tình như thế nào, ngược lại là ở chỗ này luận không quan hệ ưu khuyết điểm, nếu làm Huyền Đức công đã biết, chẳng phải là trái tim băng giá này huynh đệ tình nghĩa?”

Đào Thương này một phen lời nói, lập tức nhắc nhở thính đường nội mọi người.

Quan Vũ đã sớm nghĩ vậy một chút, vấn đề là sự tình quan đại ca trong sạch, lại nói Lưu Bị hành vi cũng là đuối lý, không ở nơi này biết rõ ràng, quay đầu lại truyền ra đi hỏng rồi huynh trưởng thanh danh, lại cũng không phải việc nhỏ.

Quan Vũ đứng lên, phân biệt đối với Đào Thương cùng Khổng Dung chắp tay, nói: “Thái bình công tử nói rất đúng, Tam đệ, trước mắt vẫn là đại ca thương thế quan trọng, ta huynh trưởng ly tịch đi Quản Hợi bên kia sự, Quan mỗ ngày sau nhất định sẽ cho chư vị một cái giao đãi!”

Nói tới đây, hắn nhìn quét mọi người một vòng, nói: “Nhưng nếu là làm Quan mỗ biết được này trong đó có khác ẩn tình nói, đến lúc đó

Quan mỗ cũng nhất định sẽ thỉnh ở đây chư vị cấp Quan mỗ một cái giao đãi!”

Đối mặt Quan Vũ loại này uy hiếp ngữ khí, Đào Thương chút nào không để bụng.

Rốt cuộc việc này vô luận thấy thế nào, đều là Lưu Bị cách làm có thất thỏa đáng, quái cũng quái không đến người khác trên đầu.

Lưu Bị chính mình nếu là tưởng cho chính mình chừa chút da mặt, cũng tất nhiên sẽ không đối chuyện này vẫn luôn truy cứu đi xuống.

Mọi người đều là trường hợp người, có một số việc, trời biết đất biết ngươi biết ta biết, liền xong rồi, hà tất tính toán chi li không bỏ?

Khổng Dung nghe Quan Vũ nói như vậy, cũng không nghĩ quá nhiều dây dưa, mượn sườn núi hạ lừa nói: “Khổng mỗ người cũng tùy các ngươi đi thăm một chút Huyền Đức công.”

Thấy quận thủ đi, Phương Tú cùng vương hùng chờ Bắc Hải quận quan lại nhóm cũng là đi thông coi thăm.

Đào Thương cùng Mi Trúc chờ Từ Châu sứ giả đoàn người cũng không hảo đứng ngoài cuộc, ngay sau đó cùng hướng.

Mọi người ly tịch hết sức, Đào Thương đi đến Thái Sử Từ bên người, thấp giọng nói: “Cái kia Quản Hợi gặp phải chuyện lớn như vậy, tuy là chết chưa hết tội, nhưng ta còn muốn dùng hắn tế cờ, vì phòng ngừa Trương Phi đám người trả thù, còn thỉnh tử nghĩa phái người đem hắn áp giải đến ta Từ Châu sứ giả đoàn doanh trại quân đội, giao phó với Lý Thông trông giữ.”

Thái Sử Từ nghe vậy đầu tiên là sửng sốt.

Hắn trong lòng tuy cảm thấy như vậy dời đi tù binh có điều không ổn, nhưng Đào Thương dù sao cũng là hắn ân nhân, hắn cũng không hảo không vâng theo.

Huống hồ vừa mới trong yến hội, Khổng Dung cũng đáp ứng rồi Đào Thương làm hắn dùng Quản Hợi tế cờ, cho nên ở trình độ nhất định đi lên nói, Quản Hợi hiện tại đảo cũng có thể xem như Đào Thương bắt làm tù binh.

Thái Sử Từ trầm ngâm một chút, ngay sau đó nói: “Từ này liền phái người đi làm.”

……

Mọi người ngay sau đó đi tới dịch quán thăm Lưu Bị.

Giờ phút này đã là có y quan ở dịch quán nội thế Lưu Bị cầm máu băng bó, rịt thuốc cứu trị.

Hướng y quan tìm hiểu một chút Lưu Bị tình huống, Đào Thương trong lòng không khỏi âm thầm thổn thức.

Trời không chiều lòng người, Quản Hợi cuối cùng vẫn là không có lộng chết Lưu Bị.

Bất quá hắn trước mắt thương thế lại là rất nặng, căn cứ y quan chẩn bệnh, không cái một hai năm, Lưu Bị là đừng tưởng từ trên giường đứng lên.

Liền Lưu Bị trước mắt trạng thái tới xem, đãi hắn ở Bắc Hải quận dưỡng không sai biệt lắm, liền đến phản hồi Bình Nguyên huyện nơi đó, tiếp tục cấp Công Tôn Toản làm công.

Từ Châu hắn là đừng trông cậy vào đi.

Mọi người nghe vậy trong lòng đều là thổn thức không thôi.

Lưu Bị lần này lén đi Quản Hợi nơi đó, tuy không biết là có cái gì mưu đồ, nhưng rốt cuộc cũng không xem như đặc biệt vi phạm nguyên tắc đại sự.

Từ Châu chi chiến chạm vào là nổ ngay, chợt gian dị biến đột nhiên sinh ra, thiếu như vậy một vị cường hữu lực giúp đỡ, đại gia trong

lòng tự nhiên là đều có chút không quá thoải mái.

Thiếu Lưu Bị một chi binh mã, cũng chẳng khác nào thiếu Quan Vũ cùng Trương Phi hai đại mãnh tướng đi trước Từ Châu, đối kháng Tào Tháo có thể nói thiếu một chi quan trọng lực lượng.

Đào Thương nhưng thật ra không để bụng, Lưu Bị đi Từ Châu hỗ trợ lúc sau sẽ sinh ra cái dạng gì biến số, hắn trong lòng so bất luận kẻ nào đều hiểu rõ.

Mặc kệ nói như thế nào, chính mình lần này tới Thanh Châu ngăn cản Lưu Bị đi trước Từ Châu chung cực mắt là đạt thành.

Đến nỗi quay đầu lại nên như thế nào đối phó Tào Tháo, Đào Thương cảm thấy đó là chính mình quay đầu lại mặt khác nên cân nhắc sự.

Thổn thức về thổn thức, khó chịu về khó chịu, mọi người còn phải đi thăm một chút Lưu Bị.

Đại gia vào Lưu Bị phòng ở, này không xem còn hảo, vừa thấy dưới, mọi người đều có điểm ngẩn người.

Đặc biệt là Đào Thương, xem cũng là cứng họng, trong lòng đối chính mình hành vi, cũng là phá lệ dâng lên một tia tội ác cảm.

Quản Hợi cái kia vương bát đản, xuống tay có phải hay không cũng có chút quá ngoan độc?

Ngươi hoặc là liền đánh chết hắn, hoặc là cũng đừng đánh…… Ngươi đem nhân gia đánh sống không bằng chết, xem như sao lại thế này?

Cả người gãy xương, mặt mũi bầm dập, hốc mắt sung huyết không nói, liền mũi tử cũng bị đánh gãy.

Thời đại này chính là không có chỉnh dung cùng lót cái mũi giải phẫu, mũi tử chiết, kia nhưng chính là thật sự phá tướng.

Hơn nữa càng quan trọng là, y quan hiện tại, đang ở từ Lưu Bị trong miệng, đem hắn răng cửa cùng răng nanh đi xuống bẻ.

Thực hiển nhiên, Quản Hợi là đem hắn một loạt nha chỉnh thể đều đánh buông lỏng, khác không nói, kia hai viên răng cửa rõ ràng liền không thể dùng, nói cái gì cũng đến nhổ xuống tới.

Này về sau tưởng gặm đề bàng thời điểm, nên làm cái gì bây giờ?

Đào Thương trong lòng thẳng run…… Đánh thành như vậy, quay đầu lại còn có sống hay không?

Từ Vinh lúc trước phá tướng, chính là thiếu chút nữa không nhảy lầu tự sát.

Ban đầu tươi cười như vậy ấm áp một người, này về sau lại nhếch miệng cười, miệng oai mắt nghiêng, liền nha đều không được đầy đủ……

Này có thể hay không so giết hắn còn tàn nhẫn a?

Quản Hợi này vương bát đản, quá hắn sao đáng giận!

“Đại ca!”

“Đại ca a!”

Quan Vũ cùng Trương Phi hai người vừa thấy Lưu Bị bị làm cho thảm như vậy, không khỏi bị kinh mặt không còn chút máu, mặt đỏ cùng mặt đen đều biến thành mặt trắng, hai người khóc kêu bổ nhào vào hôn mê bất tỉnh Lưu Bị trên người, lên tiếng khóc lớn.

Một thế hệ anh hùng nhân vật, biến thành này phúc thảm tướng, com Khổng Dung, Phương Tú, vương hùng, bao gồm Mi Trúc đám người, cũng là đều sôi nổi che mặt, lộ ra không đành lòng chi sắc.

Đào Thương trong lòng cũng thực áy náy.

Tội ác cảm ít có ở thái bình công tử trong lòng lan tràn.

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương phía sau Đào Ứng, còn lại là ngốc manh manh nhìn trên giường hôn mê bất tỉnh, thiếu nha chiết mũi Lưu Bị, đột nhiên một hút cái mũi, hỏi ra một câu thực lỗi thời nói.

“Đại ca, Huyền Đức công không có hai viên răng cửa, này về sau cùng người khác nói chuyện, có thể hay không lọt gió? Nhiều đông lạnh đầu lưỡi a!”

Quan Vũ cùng Trương Phi nghe vậy, đồng thời quay đầu, đối Đào Ứng trợn mắt giận nhìn.

Đào Thương xoa xoa cái trán mồ hôi, bắt lấy Đào Ứng tay áo, đem hắn túm ra trong nhà.

Vừa đi, Đào Thương một chút thấp giọng nói: “Nhị đệ a, loại này thời khắc, phiền toái ngươi liền không cần trở ra kéo cừu hận…… Chúng ta không thể đem chính mình vui sướng, thành lập ở người khác thống khổ phía trên a.”

. m.

------oOo------

Chương 326: chân dê huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lệnh Đào Thương không nghĩ tới chính là, Đào Ứng hôm nay nói, cư nhiên là một ngữ thành sấm.

Lọt gió cùng đại đầu lưỡi, từ nay về sau, thế nhưng thật sự thành Lưu Bị lang bạt giang hồ đại danh từ…… Đại đầu lưỡi tông thân.

Hai người đi ra dịch quán ở ngoài, ở bên ngoài thông khí nhìn trời.

Đêm đã khuya trầm, hai người cùng nhìn nơi xa sao trời.

Sao trời không mây, bầu trời đầy trời lượng điểm, ngẫu nhiên có sao băng mang theo cái đuôi xẹt qua, đảo cũng pha là mỹ lệ

“Đại ca a……” Đào Ứng đột nhiên mở miệng hỏi: “Ngươi ngay từ đầu tới mục đích, chính là không nghĩ làm Lưu Bị đi Từ Châu hỗ trợ, lấy hắn trước mắt thương thế, nói vậy khẳng định là không thể lại đi Từ Châu cho ngươi ngột ngạt, kia bước tiếp theo, chúng ta lại hẳn là như thế nào làm?”

Đào Thương trầm ngâm sau một lát, đột nhiên nói: “Hồi Từ Châu, đối phó Tào Tháo, sau đó phái người liên hệ Công Tôn Toản.”

Đào Ứng không nghĩ tới Đào Thương cư nhiên sẽ nói như vậy, pha là tò mò nói: “Phái người liên hệ Công Tôn Toản? Chúng ta Từ Châu cùng hắn, hình như là chưa từng lui tới đi? Ngươi đây là muốn làm cái gì?”

Đào Thương giơ tay chống cằm, nhìn sạch sẽ bầu trời đêm, giải thích nói: “Liên hệ Công Tôn là có hai cái nguyên nhân, đệ nhất, Lưu Bị trước mắt bị trọng thương, sớm muộn gì tất hồi Bình Nguyên dưỡng thương, ta tưởng cấp Công Tôn Toản viết thư, vì hắn dâng lên một kế, đem Lưu Bị hoàn toàn trói chặt ở U Châu nơi, làm hắn

lưu tại Công Tôn Toản bên người, làm cho bọn họ này đối đồng môn sư huynh đệ một nhục đều nhục, một vinh đều vinh, Lưu Bị sau này cũng cũng đừng nơi nơi chạy, thành thành thật thật giúp hắn sư huynh mới là chính đạo."

Đào Ứng khó hiểu này ý gãi gãi đầu, nói: "Đem Lưu Bị cột vào Công Tôn Toản bên người? Là vì hạn chế hắn sao?"

Đào Thương chậm rì rì nói: "Này chỉ là trong đó một nguyên nhân, mặt khác, ta cũng là tưởng cấp Công Tôn Toản gia tăng một chút lợi thế, làm hắn giúp ta đối phó một người, có Lưu Quan Trương chờ lực sĩ tương trợ, nói vậy Công Tôn Toản cũng liền không đến mức thất bại nhanh như vậy."

Đào Ứng tuy rằng không thông minh, nhưng có chút thiên hạ đại sự hắn nhiều ít vẫn là biết đến, so với năm đó nằm mơ dưỡng lão hổ, Đào Ứng cũng trưởng thành không ít.

"Công Tôn Toản địch nhân lớn nhất, chính là Viên Thiệu…… Đại ca tưởng đem Lưu Bị trói chặt ở Công Tôn Toản bên người, là muốn cho hắn giúp Công Tôn Toản đối phó Viên Thiệu sao?"

Đào Thương không nói gì, nhưng biểu tình thực rõ ràng, là đã thừa nhận.

Đào Ứng cả người một tá run run, thấp giọng nói: "Đại ca, vấn đề là…… Chúng ta Từ Châu, chính là Viên Thiệu phụ thuộc a, ngươi làm như vậy, có tính không phản bội?"

Đào Thương lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Ai trước phản bội ai, lại còn không nhất định đâu."

Hắn quay đầu nhìn về phía Đào Ứng, gằn từng chữ một nói: "Nhị đệ, ngươi không cảm thấy, lúc trước tào tung từ Lang Gia quốc trở về Duyện Châu này dọc theo đường đi, bị hại chết vào ta Từ Châu địa giới, việc này còn bị vu oan giá họa ở ta Kim Lăng quân thượng, sau đó dẫn tới Tào Tháo tới công, này đó có phải hay không không khỏi có chút quá trùng hợp?"

Đào Ứng gãi gãi đầu, nghẹn khí suy nghĩ hảo sau một lúc lâu, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

“Đại ca là nói, giả làm ta quân giết chết Tào Tháo lão phụ thân người, là Viên Thiệu người?”

Đào Thương đếm trên đầu ngón tay, gằn từng chữ một nói: “Có thể đối ta Kim Lăng quân quân thế như vậy quen thuộc người, trừ bỏ Viên Thiệu cùng Tào Tháo này hai cái minh hữu ở ngoài, ta thực sự là không thể tưởng được cái thứ ba…… Tào Tháo tổng không đến mức vì vu oan giá họa với ta, giết chính mình thân cha đi? Cho nên, chuyện này, theo ý ta tới, Viên Thiệu hiềm nghi lớn nhất! Hơn nữa lúc trước thảo phạt Đổng Trác thời điểm, Viên Thiệu đã từng phái Trương Hợp vì đốc quân, ở ta Kim Lăng quân doanh nội đãi quá một đoạn thời gian, cho nên……”

Đào Ứng nghe vậy, dùng sức dậm dậm chân, nói: “Hỗn trướng Viên Thiệu, chúng ta Từ Châu lấy này là chủ, như thế giúp hắn! Còn trợ hắn đánh bại Viên Thuật, lót định gia chủ chi vị, hắn lại cư nhiên như vậy đối đãi với chúng ta? Quả nhiên là không vì người chủ, quá đáng giận! Có cơ hội, ta thế nào cũng phải cắn hắn mấy cái.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng việc này tám chín phần mười chính là Viên Thiệu làm, cho nên chúng ta Từ Châu trước mắt cũng nên là thay đổi sách lược, liên lạc một chút Công Tôn Toản, làm hắn hỗ trợ ở mặt bắc kiềm chế Viên Thiệu, có lẽ ngày sau, chúng ta còn sẽ cùng Công Tôn Toản biến thành minh hữu, cùng đối phó Viên Bổn Sơ…… Này thiên hạ không có vĩnh viễn minh hữu, chỉ có vĩnh viễn ích lợi, loạn thế đó là như thế.”

Đào Ứng có chút nóng nảy: “Đại ca, vậy ngươi vì cái gì không đem chuyện này viết thư nói cho Tào Tháo! Viên Thiệu kế sách thực sự là quá độc! Họ Tào còn ngây ngốc muốn đánh Từ Châu, cũng phải nhường hắn thanh tỉnh thanh tỉnh đi.”

Đào Thương chua xót cười, lắc đầu nói: “Ta đều có thể đại khái đoán, ngươi cho rằng Tào Tháo đoán không ra tới sao?”

Đào Ứng đôi mắt tức khắc mở to.

“Ý của ngươi là, Tào Tháo biết rõ hắn lão phụ thân là làm Viên Thiệu lộng chết, còn thiên trung này kế tới tấn công chúng ta Từ Châu?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Lấy Tào Tháo niệu tính, này xác thật chính là hắn có thể làm ra tới sự.”

“Chính là, chính là……” Đào Ứng thanh âm rõ ràng có chút hư nhược rồi: “Tào Tháo làm như vậy, đồ một cái gì a?”

Đào Thương cười: “Đồ Từ Châu a, đồ Từ Châu làm căn bản, làm hắn có thực lực có thể cùng Viên Thiệu chống lại, đồ chính là biết sỉ rồi sau đó dũng, sớm muộn gì lại sát Viên Thiệu báo thù.”

Đào Ứng nghe trên trán mồ hôi lạnh thê thê.

Không đi ra Từ Châu tới, thực sự là thấy không rõ này thiên hạ tình thế.

Thiên hạ quá lớn, lớn đến người tài ba cư nhiên là như thế nhiều.

Một cái ngoài mềm trong cứng Lưu Bị mới vừa bị thu thập xong, lại nhảy ra tâm tư như thế độc ác Viên Thiệu cùng như thế có thể ẩn nhẫn Tào Tháo.

Nguyên lai thế giới này cũng không phải đơn giản như vậy.

Ở Đào Ứng trong lòng, cho tới nay, cũng chỉ có lão cha cùng đại ca, mới là chân chính người tài ba.

Chính là có thể cùng bọn họ đối kháng người, hiện tại xem ra, chỉ sợ là có khối người.

Liền ở Đào Ứng tinh thần không tập trung thời điểm, một người Bắc Hải quận sĩ tốt vội vội vàng vàng vọt vào dịch quán trong vòng.

Không bao lâu, liền thấy Khổng Dung lãnh một chúng quan viên, vội vội vàng vàng từ dịch quán nội đi ra, Quách Gia cùng Mi Trúc cũng

ở ở giữa.

Vừa thấy Đào Thương ở bên ngoài đứng, Khổng Dung cười tiến lên đối hắn nói: “Đào công tử, thả cùng ta hướng quận thủ phủ vừa đi, hội kiến một người.”

Đào Thương hiếu kỳ nói: “Hơn phân nửa đêm, khổng Bắc Hải yếu lĩnh đào mỗ đi gặp ai?”

Khổng Dung cười ha ha, hưng phấn nói: “Công Tôn bá khuê phái tới viện quân tới rồi, vừa mới đến ta Bắc Hải quận, có hắn viện quân, chúng ta ngày sau, liền có thể xuất binh nam hạ, cùng đi trước Từ Châu hiệp trợ lệnh tôn đối kháng cường tào.”

Đào Thương nghe vậy lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Bất quá việc này cũng là vừa lúc, nếu Công Tôn Toản viện quân tới Bắc Hải, kia vừa lúc có thể nương này một cái tuyến, cùng Công Tôn Toản đáp thượng quan hệ, vì chính mình sau này chiến lược đánh hạ kiên cố cơ sở.

Đi vào quận thủ phủ chính sảnh thời điểm, tên kia tướng lãnh liền đã là đang đợi chờ.

Nhưng thấy vậy người tướng mạo tuấn lãng, một thân màu bạc giáp trụ, nội mặc đồ trắng sấn, có vẻ cực kỳ tuấn lãng anh khí.

So với Thái Sử Từ thậm chí càng là phải mạnh hơn vài phần.

Vừa thấy người này ngoại tại hình tượng, Đào Thương trong lòng liền đại khái hiểu rõ, biết hắn là ai.

“Mạt tướng Triệu Vân, gặp qua khổng Bắc Hải!”

Triệu Vân hướng về Khổng Dung ôm quyền thi lễ, lang lãng ngôn nói: “Mạt tướng phụng ngô chủ công tôn phủ quân chi mệnh, đặc suất 500 cưỡi ngựa trắng nghĩa từ, tiến đến tương trợ chư công cùng hướng Từ Châu nghe dùng!”

Quả nhiên là Triệu Vân a.

Đào Thương cười khanh khách gật gật đầu, trong lòng thầm khen.

Triệu Vân bề ngoài đặc thù cùng chính mình trong tưởng tượng chênh lệch không lớn, oai hùng bất phàm, tuấn lãng lại không mất nam tử khí khái, xem tuổi hẳn là so với chính mình đại cái năm sáu tuổi tả hữu, đang đứng ở rất tốt thanh xuân niên hoa.

Đối với Triệu Vân hai nói, tuổi này mới là kiến công lập nghiệp rất tốt năm tháng.

Khổng Dung mới đầu rất cao hứng, nhưng vừa nghe Triệu Vân cư nhiên chỉ lãnh 500 con ngựa trắng nghĩa trước nay, sắc mặt tức khắc liền suy sụp.

Con ngựa trắng nghĩa từ thanh danh nhưng thật ra rất lớn, nhưng vấn đề là chỉ có 500 người…… Công Tôn Toản này có phải hay không cũng có chút quá keo kiệt?

Phái ít như vậy người tới, còn không có nhân gia Từ Châu sứ giả họp mặt chúc tết phóng ăn không ngồi rồi người nhiều đâu.

Hơn nữa cái này tướng lãnh nhìn tuổi cũng quá nhỏ đi? Như vậy tuổi trẻ tướng lãnh, đối mặt như lang tựa hổ tào quân, có thể có bao nhiêu đại tác dụng?

Công Tôn Toản rõ ràng chính là ở có lệ chúng ta a!

Cùng Khổng Dung giống nhau, Mi Trúc sắc mặt cũng thật không đẹp.

Quách Gia nhưng thật ra không để bụng, rốt cuộc hắn lần này tiến đến, chính là xem Đào Thương như thế nào ngăn lại Lưu Bị đi Từ Châu, còn lại sự, đối lãng tử tới nói, cũng không quá chỉ là cái thêm đầu mà thôi. uuka n s h u

Triệu Vân nói xong lời nói, thấy thính đường trung không có người để ý tới hắn…… Sắc mặt đỏ lên, có vẻ có chút co quắp, rất là xấu

hổ.

Hiện tại Triệu Tử Long mới ra giang hồ, ở đạo lý đối nhân xử thế thượng, còn không phải phi thường đanh đá chua ngoa.

Đào Thương nhìn ra Triệu Vân quẫn bách, ám đạo Khổng Dung, Mi Trúc, Phương Tú những người này không khỏi quá sẽ không làm việc.

Sao lại có thể như thế vắng vẻ trung nghĩa vô song tử Long ca ca? Thật mẹ nó thiếu trừu.

Đào Thương mọi nơi xem xét một vòng, lại thấy vừa mới thính đường yến hội nội, còn có chút không bị triệt hạ đi món ăn lạnh.

Có một cái bàn thượng thực đỉnh nội, còn có một con đã lạnh cả người, nhưng không bị người động quá nướng chân dê.

Đào Thương giờ phút này cũng bất chấp như vậy nhiều, hắn tiến lên nắm lấy kia chỉ nướng chân dê, đi đến Triệu Vân trước mặt, duỗi tay đệ đi, một bên cười một bên nói:

“Vị này Triệu huynh đệ tướng mạo đường đường, khí vũ bất phàm, cái gì cũng đừng nói nữa, ăn cái nướng chân dê, chúng ta về sau chính là huynh đệ.”

------oOo------

Chương 327: đi con đường nào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương ngày thường là một cái thực thân thiết người, hắn cười ánh mặt trời, đãi nhân không cái giá, càng quan trọng, là hắn hiểu như thế nào đi giảm bớt xấu hổ không khí.

Cổ đại người cùng hiện đại người có một chút bất đồng, chính là bọn họ chịu Nho gia tư tưởng giáo dục quá sâu, hành sự có đôi khi quá mức có nề nếp, không hiểu đến vu hồi uyển chuyển, dẫn tới rất nhiều trường hợp sẽ xuất hiện xấu hổ lệnh người hạ không được đài cục diện.

Hôm nay lãnh đạm Triệu Vân, cũng tuyệt phi là Khổng Dung bọn họ cố ý, đổi thành một ít người từng trải, tự nhiên có thể thành thạo đối đãi.

Nhưng mới ra đời Triệu Vân ở trải qua như vậy sự kiện thượng kinh nghiệm cơ bản bằng không, bởi vậy trong lúc nhất thời có vẻ có chút co quắp bất an.

Đào Thương lúc này đưa qua chân dê, gãi đúng chỗ ngứa giảm bớt này phân xấu hổ.

Triệu Vân cảm kích nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, duỗi tay tiếp nhận, chắp tay nói: “Đa tạ vị công tử này, mạt tướng một đường mệt nhọc, trong bụng chính đói khát đâu.”

Dứt lời, đảo vẫn là thật phủng chân dê gặm thực lên.

Kia chân dê hiện tại lại lãnh lại ngạnh, gặm thực lên hẳn là không gì tư vị, nhưng Triệu Vân gặm thực chân dê bộ dáng, lại có vẻ cực kỳ thơm ngọt, một trương tuấn lãng tiêu sái trên mặt đều biểu hiện khó có thể miêu tả thỏa mãn cảm, bộ dáng kia tuyệt đối không phải giả vờ.

Xem ra Triệu Tử Long ở tòng quân trước nhật tử cũng không phải thực hảo quá, xem này phúc hình dạng nhật thực, thuần thuần tiểu tham ăn.

“Triệu huynh đệ chậm một chút, đừng nghẹn, không đủ ăn còn có…… Khổng Bắc Hải trong nhà chân dê có rất nhiều.” Đào Thương cười an ủi Triệu Vân nói.

Đối mặt thiện giải nhân ý, không hề có cái giá Đào Thương, vừa mới còn rất là câu nệ Triệu Vân hiện tại cũng có chút buông ra, hắn ha hả cười, lau lau dính du miệng nói: “Không dối gạt công tử, so với chân dê, mạt tướng càng thích ăn đề bàng.”

Hắc, nhìn không ra tới, hắn còn rất kén ăn.

Khổng Dung thấy Đào Thương đối Triệu Vân cái này vô danh tuổi trẻ hạ đem như thế lễ ngộ, đối Công Tôn Toản bất mãn cũng liền tùy theo tan thành mây khói.

Nhân gia cầu viện chủ gia đều cảm thấy Công Tôn Toản làm không tật xấu, chính mình còn tại đây đi theo thao cái gì nhàn tâm.

“Thái bình công tử, nếu Công Tôn bá khuê viện quân cũng đến, kia chúng ta hôm sau liền có thể xuất binh đi trước Từ Châu, Thanh Châu thứ sử điền sứ quân cũng đem tin hồi cho Khổng mỗ người, ngôn nói hắn đem đơn độc lãnh binh đi trước Bành Thành, liền không cùng chúng ta ở doanh Lăng Thành hội sư.”

Đào Thương chạy nhanh hướng về phía Khổng Dung chắp tay, nói: “Làm phiền khổng Bắc Hải, Triệu tướng quân còn có xa ở quảng huyện điền sứ quân, đãi ta Từ Châu giải lần này nguy nan lúc sau, Đào thị đối chư vị tương trợ tình nghĩa, ngày sau tất nhiên có điều báo đáp, quyết không nuốt lời.”

Từ Châu thế lực chi cường hiện giờ cũng coi như là truyền khắp thiên hạ, Đào thị tọa ủng tám quận nơi, Kim Lăng thành giàu nhất một vùng, càng kiêm thái bình công tử quân tử chi danh trải rộng thiên hạ, hiện giờ đến Đào Thương kim khẩu một nặc, Khổng Dung

đám người tự nhiên là vì có thể kết giao hạ bực này cường viện mà cảm thấy cao hứng.

So với Khổng Dung vui mừng, gặm chân dê Triệu Vân làm như có một ít nghi hoặc.

Hắn thấp giọng rũ tuân Đào Thương nói: “Xin hỏi thái bình công tử, vân xuất chinh phía trước, từng nghe ngô chủ ngôn, Bình Nguyên tương Lưu Huyền Đức cũng là đuổi binh đến tận đây, dục xuất binh tương trợ Từ Châu khó khăn, như thế nào vừa mới không có nghe ngươi nhắc tới hắn?”

Đào Thương mày một chọn, quay đầu nhìn về phía Triệu Vân.

“Triệu huynh đệ êm đẹp hỏi Huyền Đức công làm chi? Hai người các ngươi…… Rất quen thuộc sao?”

Triệu Vân lược là do dự nói: “Thục nhưng thật ra chưa nói tới, bất quá lại hiểu rõ mặt chi duyên, lúc trước vân đến cậy nhờ đến Công Tôn quận thủ trướng hạ sau, cùng Huyền Đức công cùng Vân Trường, Dực Đức ba người từng có vài lần gặp gỡ, lần này thảo phạt Từ Châu, ngô chủ công tôn quận thủ còn cố ý dặn dò vân, dụng binh việc, còn cần lấy Huyền Đức công vi tôn.”

Đào Thương thầm nghĩ trong lòng, thật là may mà Quản Hợi đã đem Lưu Bị đánh phế đi, bằng không Triệu Vân được Công Tôn Toản quân lệnh, lấy Lưu Bị vi tôn nghe này ra roi, chính mình muốn tận dụng mọi thứ, thật đúng là phải phí thượng không ít tâm huyết.

Đào Thương bi thương thở dài khẩu khí, di hận nói: “Huyền Đức công lần này, sợ là không thể đủ cùng chúng ta cùng đi Từ Châu.”

Triệu Vân nghe vậy, kinh ngạc mở to hai mắt, nói: “Như thế nào sẽ? Chẳng lẽ Huyền Đức công sợ Tào Tháo, không nghĩ giải Từ Châu khó khăn? Không nên a…… Vân nhớ rõ hắn người kia vẫn là rất thấy việc nghĩa hăng hái làm.”

Đào Thương ngữ khí đau kịch liệt, biểu tình làm như đều phải khóc ra tới.

“Huyền Đức công thấy việc nghĩa hăng hái làm, trí tuệ đại dũng, xả thân lấy nghĩa tinh thần điểm này chúng ta mọi người đều biết, nhưng hắn lần này thực sự là quá xúc động, xả thân xá có điểm đại, một không cẩn thận đem chính mình cấp đáp đi vào, y quan nói, không cái một hai năm, hắn sợ là liền mà đều hạ không được.”

Triệu Vân nghe vậy tức khắc cả kinh, ngạc nhiên nói: “Huyền Đức công như thế nào bị như thế đại nạn?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, đem ánh mắt đệ hướng về phía Khổng Dung đám người.

Lưu Bị là ở chính mình hai đầu bờ ruộng thượng ra sự, Khổng Dung tự nhiên là không hảo đùn đẩy trần thuật chi trách, chỉ có thể đem tiền căn hậu quả hướng Triệu Vân giải thích một lần.

Đương nhiên, vì biểu hiện chính mình không có trách nhiệm, Khổng Dung ở biểu đạt trong quá trình, tự nhiên là trọng điểm miêu tả Lưu Bị lén lút, không cùng mọi người thương lượng, tự mình đi hội kiến giặc Khăn Vàng đầu không ổn hành vi.

Trung Hoa ngôn ngữ bác đại tinh thâm, bất đồng nói từ bất đồng người trong miệng nói ra, hoàn toàn chính là bất đồng hương vị.

Tóm lại, trải qua Khổng Dung như vậy một miêu tả, sở hữu hết thảy ở Triệu Vân nghe tới, tự nhiên là Lưu Bị xú khoe khoang sở dẫn tới, hoàn toàn là gieo gió gặt bão, cùng người vô vưu.

Triệu Vân mới ra đời, cùng Lưu Bị ở Công Tôn Toản thủ hạ cũng chính là vài lần chi duyên, tuy rằng rất có hảo cảm, nhưng còn xa xa không đạt được trong lịch sử cái loại này bào tâm đào phổi, đối xử chân thành thâm hậu cảm tình.

Nghe xong Khổng Dung miêu tả, Triệu Vân cũng cảm thấy Lưu Bị gặp lén tù phạm cử chỉ, nhiều ít dính chút không địa đạo.

Huống hồ những lời này chính là Khổng Tử hai mươi bối huyền tôn hậu đại nói, danh nhân hiệu ứng ở nơi đó bãi, Triệu Vân tự nhiên cũng sẽ không có nghi mặt khác.

Cúi đầu trầm tư một chút, Triệu Vân đột nhiên thở dài khẩu khí, nói: “Lần này xuất chinh, Công Tôn quận thủ làm ta hết thảy lấy Huyền Đức ngựa đực đầu là chiêm, nhưng hôm nay Huyền Đức đi công cán chuyện lớn như vậy, vân lại là nên đi nơi nào đâu…… Việc này thực sự có chút khó làm, ai.”

Triệu Vân tuy rằng có tài hoa cùng võ dũng, nhưng rốt cuộc không có một mình lãnh đạo một quân kinh nghiệm, hơn nữa Công Tôn Toản nhân hắn tuổi trẻ, đối này cũng không phải đặc biệt nhậm trọng, ngày thường cổ vũ lời nói ít, bởi vậy trước mắt Triệu Vân đối chính mình tin tưởng cũng không phải thực nùng, ngược lại là nhiều ít ngờ vực chính mình năng lực.

Đào Thương lẳng lặng nhìn lược hiện co quắp Triệu Vân, đột nhiên kế để bụng đầu, hắn đối Triệu Vân nói: “Huyền Đức công tuy rằng không thể xuống giường, nhưng này một hai ngày nội nói vậy hẳn là sẽ thanh tỉnh đi, hắn nếu đi không được Từ Châu, đào mỗ liền không ngại bồi Triệu huynh đệ cùng đi xem hắn, thuận tiện nghe một chút hắn đối Triệu huynh đệ lần này đi Từ Châu sự, có ý kiến gì, như thế ngươi cũng yên tâm, có phải hay không?”

Triệu Vân nghe Đào Thương như vậy vì chính mình suy nghĩ, trong lòng cực kỳ cảm động.

Từ chính mình năm trước tòng quân, bị quận nội đề cử đến Công Tôn Toản chỗ lúc sau, đối chính mình như vậy săn sóc chiếu cố người, vị này thái bình công tử vẫn là cái thứ nhất đi.

Quả nhiên là vì chân quân tử, không phụ nổi danh.

……

Ngày kế, Bắc Hải chư quân toàn bắt đầu thu thập bọc hành lý, chuẩn bị cùng Từ Châu sứ giả đoàn cộng đồng xuất binh đi trước

Từ Châu, Triệu Vân còn lại là ở Đào Thương dẫn dắt hạ, đi trước dịch quán đi thăm Lưu Bị.

Trương Phi ngày hôm trước ở Bắc Hải quận thính đường nội, tuy rằng cùng Đào Thương có điều tranh chấp, nhưng rốt cuộc vẫn là nhà mình đại ca hành sự đuối lý, thả Trương Phi nổi giận quát Đào Ứng hành động cũng pha là chọc nhiều người tức giận.

Trải qua Quan Vũ đối hắn một phen khuyên giải an ủi, Trương Phi lại cẩn thận châm chước chính mình hành vi, phát hiện ngày hôm trước chính mình làm việc xác thật thiếu thỏa.

Hơn nữa lần này Đào Thương đám người cũng coi như là không so đo hiềm khích trước đây, chủ động tới xem huynh trưởng, cho nên Trương Phi cùng Đào Thương chi gian đảo vẫn là lẫn nhau khách khách khí khí, tương đối hòa hợp.

Quan Vũ hôm nay đi ngoài thành đốc quân, chỉ có Trương Phi lưu lại khán hộ Lưu Bị.

Lưu Bị trải qua mười cái canh giờ hôn mê, giờ phút này rốt cuộc chậm rãi chuyển tỉnh.

Nhưng biết được chính mình hiện giờ biến hóa lúc sau, com Lưu Bị tâm thái đã lâm vào đáy cốc, cả người mơ màng hồ đồ, bỗng nhiên đã không có ngày xưa ấm áp cùng hiền hoà bình tĩnh.

Toàn thân trọng thương không tính, liền cái mũi cùng nha đều bị Quản Hợi chỉnh hình, lần này tử xem như hoàn toàn phá tướng, làm Lưu Bị nhất thời nửa khắc như thế nào có thể tỉnh lại lên?

Vấn đề là việc này chính mình ai cũng lại không được, từ nào đó trình độ đi lên giảng, toàn xem như chính mình gieo gió gặt bão.

Êm đẹp, thế nào cũng phải tranh cái gì cơn giận không đâu, đi khuyên kia Quản Hợi làm chi?

Liền ở Lưu Bị nằm trên giường nghẹn khuất không được thời điểm, Trương Phi đẩy cửa ra đi đến, đối hắn nói: “Đại ca, Đào công tử tới xem ngươi! Còn có Công Tôn quận thủ dưới trướng Triệu Tử Long tướng quân.”

Vừa nghe hai vị này tuổi trẻ tuấn kiệt tới, Lưu Bị thiếu chút nữa xấu hổ tưởng trên sàn nhà tìm cái phùng chui vào đi.

Chính mình hiện tại này phúc tôn vinh, thực sự là không nghĩ thấy bất luận kẻ nào a.

Đặc biệt vẫn là này hai cái lớn lên như vậy tuấn!

------oOo------

Chương 328: mưu tính Hà Bắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi dẫn Đào Thương cùng Triệu Vân đi vào phòng trong, ba người hướng trên giường nhìn lại, lại thấy Lưu Bị đã dùng đại bị che lại mặt, cả người đều tránh ở trong chăn, không có thò đầu ra.

Đào Thương cùng Triệu Vân vừa thấy Lưu Bị như thế hành vi, tức khắc ngây dại.

Hoắc! Ẩn nấp rồi.

Triệu Vân một lóng tay trên giường Lưu Bị, quay đầu hỏi Trương Phi nói: “Dực Đức, Huyền Đức công đây là làm chi?”

Trương Phi cũng là không rõ nguyên do gãi đầu, ngạc nhiên nói: “Không biết a, buổi sáng mới vừa tỉnh thời điểm rõ ràng không như vậy a, kia trước còn có thể thấy phong đâu, như thế nào đột nhiên còn đem mặt cấp bịt kín? Đây là lạnh?”

Đào Thương giơ giơ lên mi, trong lòng âm thầm thổn thức.

Hắn đại khái cũng lý giải Lưu Bị hiện tại tâm tình, cùng lúc trước Từ Vinh hủy dung lúc sau, dùng đồng thau mặt nạ che khuất gương mặt không muốn gặp người biểu hiện là giống nhau, đều là một loại từ thịnh mà suy thật lớn chênh lệch sở dẫn tới bóng ma tâm lý.

Bởi vì ban đầu quá ưu tú, cho nên trong lúc nhất thời có chút tiếp nhận không được hiện tại chính mình, có thể lý giải.

Trương Phi duỗi tay muốn đi kéo Lưu Bị chăn, lại thấy Đào Thương thiện giải nhân ý duỗi tay chặn Trương Phi, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Nhiều ít, còn cấp phải cho nhân gia lưu chút tôn nghiêm.

Trương Phi hướng về phía trên giường Lưu Bị hô: “Đại ca, Triệu Tử Long từ Bắc Bình quận chạy đến, hắn cố ý đến thăm đại ca, có Công Tôn quận thủ giao đãi chuyện quan trọng muốn dò hỏi với ngài, ngươi này dùng bị mê đầu không thấy, nhiều ít có chút không địa đạo đi?”

Lưu Bị cái chăn bông như cũ là không hề động tĩnh, sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa rồi từ bên trong truyền ra Lưu Bị mơ hồ thanh âm.

“A ba nháo ba, a ba thương a ba tâm, a ba a ba a không a mặt a ba thấy ba ba người.”

Triệu Vân nghe xong này đại một chuỗi không biết là cái nào dị tộc phương ngôn, không khỏi tức khắc sững sờ ở đương trường.

“Dực Đức công, này, đây là cái gì ngữ trung? Chẳng lẽ là ta U Châu bên kia Tiên Bi ngữ sao? Như thế nào nghe có điểm không quá thích hợp a.”

Trương Phi bất đắc dĩ thở dài, nói: “Buổi sáng tỉnh khi, yêm cũng có chút buồn bực đâu, sau lại nghe y quan nói, ta đại ca hàm răng rất nhiều đều buông lỏng bóc ra, hơn nữa cằm bị kẻ cắp đánh trật khớp, một chốc một lát mồm miệng không rõ, cần đến tĩnh dưỡng một đoạn thời gian mới có thể khỏi hẳn…… Trước mắt nói chuyện đại khái chính là cái này trình độ, y quan còn nói, đại ca sau này chính là khỏi hẳn, hàm răng không được đầy đủ, nói chuyện giống như cũng đến lậu điểm phong.”

Triệu Vân bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Thì ra là thế, Huyền Đức công thật là gặp tội lớn…… Nhưng vấn đề là, vân hiện tại căn bản nghe không rõ Huyền Đức công đang nói chút cái gì nha……”

Đào Thương lại là cười nói: “Đào mỗ khi còn nhỏ thích đoán bí hiểm, đối việc này nhưng thật ra rất là lành nghề, nếu ta đoán không lầm nói, Huyền Đức công vừa rồi chi ngôn, là tưởng nói ‘ hắn đại thương chưa lành, nếu là thò đầu ra thấy phong, khủng đối thương thế bất lợi, bởi vậy chỉ có thể mê đầu gặp nhau, thất lễ chỗ, mong rằng Đào công tử cùng Triệu huynh đệ nhiều hơn thứ lỗi. ’”

Phòng ngủ trong vòng, trong lúc nhất thời có vẻ cực kỳ yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Không bao lâu, liền thấy Trương Phi hầu kết lăn lộn, nhẹ nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Đại ca, hắn dịch đúng hay không a?”

Cái chăn bông Lưu Bị trầm mặc một lát, mới vừa rồi nhảy ra hai chữ.

“A ba.”

Đào Thương một lóng tay chăn bông, cười nói: “Hắn nói ‘ quá đúng ’!”

Trương Phi lược tựa bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Đào công tử thật là nhân tài a, loại này giống thật mà là giả nói đều có thể nghe hiểu được, yêm thật là bội phục chi đến.”

Đào Thương cười khẽ vẫy vẫy tay, nói: “Dực Đức công quá khen, kẻ hèn việc nhỏ gì đủ nói thay, đừng nói Huyền Đức công nói còn xem như người ngữ, hắn chính là không nói tiếng người ta giống nhau cũng có thể phiên dịch minh bạch.”

Trương Phi buồn bực gật gật đầu, nói: “Vậy các ngươi tiếp tục.”

Triệu Vân lắng đọng lại một chút, nói: “Huyền Đức công, vân làm theo việc công tôn quận thủ chi mệnh, suất binh tiến đến Bắc Hải quận, trợ thái bình công tử hồi Từ Châu ác chiến, lâm hành là lúc, Công Tôn quận thủ từng có phân phó, làm vân lần này đi hướng Từ Châu cần lấy Huyền Đức ngựa đực đầu là chiêm, chỉ là công lần này chịu khổ đại nạn, sợ là không thể cùng chúng ta cùng hướng Từ Châu cứu viện, bởi vậy vân đặc tới thỉnh giáo Huyền Đức công, không có ngài ở, vân nếu hướng Từ Châu, nên lấy người nào chi lệnh vi tôn mới là?”

Chăn bông bên trong, mơ hồ nghe được Lưu Bị thanh âm truyền ra.

“A ba ba nhữ tự hành a ba ba chỗ chi a ba ba.”

Đào Thương cẩn thận nghe, tiếp theo thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Huyền Đức công, ngươi lời này nói, đào mỗ như thế nào có thể đảm đương nổi nha?”

Đón Triệu Vân thần sắc nghi hoặc, Đào Thương vì hắn phiên dịch nói: “Huyền Đức công nói, làm ngươi suất lĩnh U Châu bộ đội sở thuộc, xem xét thời thế, chớ cường tự cùng Tào Tháo tranh phong, tào tặc thế đại, Triệu huynh đệ cần thận trọng từng bước tiểu tâm cẩn thận, nhưng có nghi hoặc mà không thể lựa chọn việc, cứ việc tìm thái bình công tử thương nghị liền có thể……”

Trương Phi ở phía sau nghe không hiểu ra sao, nói: “Ta đại ca nói vừa rồi kia một đoạn, có như vậy trường sao?”

Đào Thương bất mãn quay đầu xem hắn: “Ta này không phải tăng thêm một ít cành lá, tận lực phiên dịch đầy đặn một ít sao? Ngươi nếu không chịu phục ngươi tới dịch.”

Trương Phi không lên tiếng.

Triệu Vân trầm tư một chút, lại nói: “Lần này đi trước Từ Châu, đối đãi Tào Tháo, này đây chiến là chủ, lấy cùng là chủ, dùng loại nào chiến lược thả nên như thế nào hành sự, còn thỉnh Huyền Đức công chỉ điểm.”

Chăn bông bên trong truyền ra thanh tới: “A ba ba Tào Tháo a ba thế đại a ba, a ba thả chiến a ba thả cùng a ba ba khá vậy.”

Triệu Vân nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương ho nhẹ một chút, nói: “Huyền Đức công ngôn, Từ Châu Đào thị năm gần đây càng thêm lớn mạnh, ta phụ thân đào sứ quân dưới trướng mưu thần mãnh tướng như mây, lấy hắn lão nhân gia thái độ vì chuẩn là được.”

Triệu Vân gật gật đầu, lại hỏi: “Huyền Đức công, Đào công tử dịch, nhưng tinh chuẩn không?”

“Hắn a ba ba đánh rắm.”

Đào Thương phiên dịch nói: “Huyền Đức công nói, này ngôn cực chuẩn cũng.”

Nằm trong ổ chăn Lưu Bị không thể nhịn được nữa, đột nhiên đem chăn bông đột nhiên xốc lên, hướng về phía Đào Thương cùng Triệu Vân một đốn loạn kêu.

“A ba ba nói bậy a ba ba loạn ngữ……”

Lưu Bị môi răng không rõ nói còn chưa nói xong, hai tròng mắt đón nhận, lại là Triệu Vân khiếp sợ ánh mắt.

Tuy rằng đã đại khái đã biết Lưu Bị thương tình như thế nào, nhưng trá nhiên đột nhiên thấy Lưu Bị này phúc thảm dạng, Triệu Vân vẫn là kinh ngạc không khép miệng được.

Đầy mặt vết thương, hốc mắt phát thanh sung huyết, gương mặt phát sưng, mũi tử cũng là chiết, lược hiện bẻ cong, một ngụm hàm răng, cũng là đông thiếu một cái tây thiếu một cái, nói chuyện khi hô hô lọt gió không nói, còn bởi vì không có hàm răng ngăn cản mà hướng ra phía ngoài phun xạ nước miếng.

Này cũng quá thê lương.

“Huyền Đức công, ngài mặt……”

Lưu Bị bỗng nhiên vừa tỉnh, tiếp theo vội vàng lại lần nữa dùng chăn bông tiền chiết khấu, đệm chăn trung ẩn ẩn phát ra hắn ô ô khóc thút thít tiếng động.

Triệu Vân sắc mặt tức khắc đỏ lên, biểu tình phi thường xấu hổ.

“Huyền Đức công, thực xin lỗi…… Vân không phải cố ý, chỉ là vừa mới nhất thời tình thế cấp bách…… Ai, vân này sương cấp Huyền

Đức công tạ lỗi, đúng rồi, Đào công tử nói lấy hình bổ hình, đối thương tình sẽ có điều chuyển biến tốt đẹp, hắn bồi vân cùng vì Huyền Đức công đưa tới dương mặt, dương cái mũi, dương đầu lưỡi chờ ăn thịt, Huyền Đức tai nạn lao động tình chuyển biến tốt đẹp sau ăn, có lẽ sẽ đối thương thế có kỳ hiệu."

Lưu Bị vừa nghe Triệu Vân đưa tới này mấy thứ đồ vật, trong lòng liên tưởng khởi chính mình mặt, càng là lên men, khóc càng hung.

"Ô ô ô ~~! A ba lăn a a ba ba lăn a a ba ba ba hai ngươi a ba chạy nhanh lăn!"

Triệu Vân nghe không rõ ràng lắm, quay đầu hỏi Đào Thương nói: "Huyền Đức công nói cái gì?"

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: "Lần này ta cũng nghe không rõ lắm, hình như là làm hai ta hảo hảo phối hợp đánh giặc, chớ lấy hắn thương tình vì niệm, mặt khác hắn phi thường cảm tạ ngươi đưa tới dương mặt cùng dương đầu lưỡi……"

Triệu Vân nghe vậy bừng tỉnh mà ngộ, lại an ủi Lưu Bị vài câu lúc sau, hai người ngay sau đó cáo từ rời đi.

Đi vào phòng ngoại, Đào Thương cố ý còn dặn dò Trương Phi nói: "Huyền Đức công đại thương chưa lành, tận lực làm hắn ăn nhiều chút thức ăn lỏng, thiếu thực ngũ cốc thức ăn mặn, ngươi xem hắn mỗi ngày đem đầu mông trong ổ chăn, nếu là ăn không thuận miệng lại phóng mấy cái vang thí, chẳng phải là đến đem chính mình huân ngất xỉu đi? Các ngươi đương đệ đệ, đối người bệnh sinh hoạt thói quen cần cẩn thận đối đãi."

Trương Phi nghe vậy bừng tỉnh mà ngộ, ngay sau đó bái tạ Đào Thương đề điểm.

……

Ba ngày sau, Bắc Hải quận các bộ binh mã chỉnh đốn và sắp đặt xong, liền hướng về Từ Châu địa giới trở về mà đi.

Trên đường, Đào Thương cùng Triệu Vân cùng Thái Sử Từ hai người như hình với bóng, vẫn luôn là ở cố ý vô tình tăng tiến lẫn nhau chi gian hữu nghị trình độ.

Mà lâm hành phía trước, Đào Thương nghe Khổng Dung nói, Lưu Bị ở Bắc Hải quận nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đãi có thể cưỡi xe ngựa lúc sau, liền sẽ phản hồi Bình Nguyên huyện đi dưỡng thương.

Nghe được tin tức này Đào Thương, tức khắc kế để bụng đầu.

Một ngày này, Đào Thương tìm được Triệu Vân, đối hắn nói: “Bắc Bình thái thú Công Tôn phủ quân như thế nhân nghĩa, phái Triệu huynh đệ lãnh 500 con ngựa trắng nghĩa trước nay hiệp trợ ta thủ vệ Từ Châu, chinh phạt Tào Tháo, đào mỗ thật là cảm kích, hiện giờ Từ Châu sự cấp, đào mỗ nhất thời nửa khắc không thể phái người cẩn thận lễ đi trước Bắc Bình quận bái tạ Công Tôn phủ quân, bởi vậy tưởng tu thư một phong, liêu biểu cảm tạ chi tình, còn thỉnh Triệu huynh đệ phái người, đem đào mỗ tin cấp Công Tôn phủ quân đưa trở về.”

Đào Thương đối Công Tôn Toản như thế tỏ vẻ cảm tạ, gián tiếp cũng thuộc về là đối Triệu Vân năng lực cá nhân tán thành.

Triệu Vân tự nhiên là phi thường cao hứng, đến nỗi truyền tin một chuyện, chỉ cần phái một con trở về liền có thể, đơn giản thực, vì thế liền lập tức đáp ứng.

Lập tức, Đào Thương liền cấp Công Tôn Toản trí thư một phong.

Tin trung nội dung đại khái là:

“Thương tự với cây táo chua đến bái Công Tôn phủ quân nhan, sau đó trời nam đất bắc, không kịp thăm hỏi, ngày gần đây Từ Châu tức tao lâm nạn, Công Tôn phủ quân khiển Triệu Tử Long suất binh tương trợ, này ân này đức, hãy còn là cảm kích, hiện trí thư một phong với quân, nói hết hậu sự, nghe nói phủ quân cùng U Châu Lưu Ngu tố không mục, dư lấy chi cũng, thương cho rằng Lưu Ngu

chính là ngu dốt thủ cựu người, trị mà U Châu khủng không xứng chức, phủ quân thay thế khá vậy! Nhiên Lưu Ngu nổi danh tố chất, cũng là nhà Hán tông thân, công nếu lấy chi, khủng với thanh danh bất lợi, xong việc khó có thể phục chúng, hiện có Bình Nguyên Lưu Huyền Đức chính là nhà Hán đế trụ, tuy thuộc dòng bên huyết mạch, nhưng lại nổi danh tố chất, anh hùng khí khái tuyệt hoàn vũ, lấy này độ chi, công dục lấy Lưu Ngu mà tuyệt thiên hạ chi bêu danh, phi sử Lưu Huyền Đức không thể, thả công chi địch thủ nãi Viên Thiệu cũng, một thân dưới trướng Khúc Nghĩa, Nhan Lương, Văn Sửu, Trương Hợp, Cao Lãm, Hàn Mãnh, Tưởng Kỳ chờ bối toàn cái thế lương tướng, phi Lưu Huyền Đức cùng với dưới trướng đóng cửa nhị đem không thể địch cũng, công trú đóng ở U Châu, nếu muốn bình định trong ngoài, phi dựa vào Lưu Huyền Đức tiếng động danh, còn thỉnh trọng dụng chi, trọng dụng chi, thận chi, thận chi —— tiểu bối Đào Thương khóc nước mắt bái ngôn.”

Viết xong tin, Đào Thương ngay sau đó giao cho Triệu Vân, thỉnh hắn phái người đưa hướng Bắc Bình quận, giao cho Công Tôn Toản.

Nếu không có ngoài ý muốn nói, com Công Tôn Toản ở đọc xong này phong thư sau, nhất định sẽ đem Lưu Bị điều hướng dễ kinh, cũng lưu tại chính mình bên người nghe dùng.

Mà Lưu Bị một khi tới rồi Công Tôn Toản bên người, hắn muốn lại rời đi Bắc Bình, đó chính là khó càng thêm khó khăn.

Nếu thật sự như chính mình sở kỳ vọng như vậy, Lưu Bị thật sự cùng Công Tôn Toản lộng chết Lưu Ngu sự dính vào quan hệ, vị này thiên hạ toàn cho rằng là nhân nghĩa anh hùng tông thân danh vọng chắc chắn ngã đến đáy cốc!

Nhà Hán tông thân tương trợ người ngoài lộng chết nhà Hán tông thân, vẫn là thái phó cấp bậc…… Đây là cái tội danh gì?

Thật tới rồi lúc ấy, Lưu Bị liền cùng trong lịch sử Công Tôn Toản giống nhau, không còn có cái gì chính trị tư bản tham gia thiên hạ

cuộc đua, cơ bản đã bị bài xích ở Trung Nguyên chính trị trung tâm văn hóa sân khấu ở ngoài.

Mà Lưu Bị bị trói chết ở Công Tôn Toản trên thuyền sau, cũng chỉ có thể tận tâm tận lực giúp hắn đối phó Viên Thiệu, đại biên độ trì hoãn Viên Thiệu nhất thống Hà Bắc bốn châu tốc độ cùng xu thế.

Viên công a Viên công, đừng tưởng rằng thiên hạ chỉ có ngươi một người là người thông minh, ngươi nếu tưởng tính kế minh hữu, kia chúng ta phải hảo hảo bẻ bẻ thủ đoạn, nhìn xem ai có thể chân chính cười đến cuối cùng.

------oOo------

Chương 329: Phái Quốc kháng tào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thanh Châu cùng Từ Châu trên mặt đất duyên thượng giáp giới, lướt qua Hoàng Hà hạ du, đó là Từ Châu cảnh nội, Đào Thương chờ một chúng hành quân tốc độ thực mau, không lâu lúc sau, liền đến Từ Châu chi cảnh.

Trở về đến Bành Thành lúc sau, Đào Khiêm nhiệt liệt nghênh đón lấy Điền Giai, Khổng Dung, Triệu Vân đám người sở suất lĩnh bắc địa viện quân, cũng đối bọn họ đã đến tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh cùng chân thành tha thiết cảm tạ.

Giá trị lúc này tiết, Đào Khiêm đã đem Phái Quốc người hộ đại bộ phận đều di chuyển đến Từ Châu nội địa.

Mà lấy Kim Lăng quân vì tiên phong tinh binh mãnh tướng, cũng là tất cả đều bố phòng ở Từ Châu phía tây tuyến đầu trận địa Phái Quốc.

Như thế bố trí, phòng tuyến đã thành, y theo Đào Thương ý tưởng: Tào Tháo người này cáo già xảo quyệt, hắn hiện tại tuy rằng là bắt tay phía dưới binh tướng tất cả đều đóng quân ở Lương Quốc, nhưng vạn nhất hắn dương đông kích tây, phái ra một chi quân đầy đủ sức lực vòng qua Lương Quốc đi Sơn Dương quận mà đông hướng đánh thẳng Bành Thành bụng, kia bên ta liền khẳng định là bị động.

Cho nên, Đào Thương vẫn là cảm thấy Đào Khiêm bản nhân hẳn là suất lĩnh hắn lão thành viên tổ chức Đan Dương tinh binh trấn thủ ở Bành Thành, làm Bành Thành cùng Phái Quốc chủ lực binh mã hình thành kỉ giác chi thế, bảo đảm vạn vô nhất thất.

Đào Thương chiến lược được đến Đào Khiêm khẳng định cùng tán thành, vì thế Đào Khiêm bản nhân liền suất lĩnh dưới trướng Đan Dương tinh binh cũng Khổng Dung Bắc Hải quận binh Hòa Điền Giai Thanh Châu quân đóng quân ở Bành Thành, mà Tào Báo còn lại là suất lĩnh Từ Châu bản bộ nhân mã cùng Đào Thương Kim Lăng thành bản bộ nhân mã trú trại ở Phái Quốc tiền tuyến.

Mà Phái Quốc tiền tuyến chủ yếu quyền chỉ huy, Đào Khiêm toàn giao phó với Đào Thương trong tay.

Ở cùng Đào Khiêm vội vàng so đo một ít chiến sự lúc sau, Đào Thương cùng Triệu Vân, Quách Gia, Đào Ứng, Lý Thông đám người cùng nhau, chạy tới Phái Quốc trị sở.

Mặt khác, Đào Thương còn hướng Khổng Dung mượn Thái Sử Từ.

Giờ này khắc này, Tào Báo Từ Châu quân chủ lực cùng Hứa Chử, Từ Hoảng đám người suất lĩnh Kim Lăng quân, đã ở Phái Quốc cảnh nội hoàn thành bố phòng, chỉ còn chờ Tào Tháo đại quân tiến đến tiến công.

Toàn bộ Phái Quốc trên dưới, hiện có bao gồm Từ Châu lĩnh quân Tào Báo, cùng với phụ tá hắn tào hoành, Lữ phạm, múc liêm đám người, có khác Kim Lăng thành Hứa Chử, Từ Hoảng, Đào Cơ, Từ Vinh, Cam Ninh, Chu Thái chờ đem.

Hơn nữa lần này đi cùng Đào Thương cùng nhau tới rồi Triệu Vân, Thái Sử Từ, Lý Thông đám người, Đào Thương tự nhận là ở chất lượng tốt tướng lãnh phương diện, chính mình chưa chắc sẽ bại bởi Tào Tháo.

Nhưng chiến tranh loại sự tình này, rốt cuộc không phải tính toán đầu người là có thể làm cho rõ ràng, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, mưu hoa cũng là thiếu một thứ cũng không được.

Đánh giặc cũng không phải là một thêm cùng nhau tương đương nhị đơn giản như vậy.

Đào Thương đi tới Phái Quốc lúc sau, lập tức phái giáo sự phủ thám tử đi trước Lương Quốc, chặt chẽ giám thị Tào Tháo xếp vào ở Lương Quốc mười lộ binh mã nhất cử nhất động.

Dựa theo Đào Thương suy đoán, Tào Tháo binh mã thực mau liền sẽ sát đem lại đây.

Bất quá ngoài dự đoán chính là, đóng quân ở Lương Quốc Tào Tháo quân phảng phất là mọc rễ nẩy mầm giống nhau, chính là vẫn không nhúc nhích đóng quân tại chỗ bất động, bọn họ không hề có muốn phái binh đánh sâu vào Phái Quốc quân sự biểu hiện.

Nhưng Tào Tháo quân biểu hiện càng là như vậy, Đào Thương cùng Quách Gia đám người trong lòng liền càng không yên ổn.

Đào Thương lo lắng người là Tào Tháo, mà Quách Gia lo lắng người, còn lại là ở Tào Tháo dưới trướng nhậm chức hắn những cái đó Dĩnh Xuyên thư viện bạn vong niên hoặc là các bạn thân.

Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục, Mãn Sủng, Hí Chí Tài……

Kia mấy cái hỗn đản cư nhiên ôm đoàn ở Tào Tháo kia, Quách Gia ngẫm lại liền đau đầu.

Bất quá cẩn thận ngẫm lại cũng là, những người đó dù sao cũng là được Tuân Úc triệu hoán, Tào Tháo đến Tuân Úc một người quy phụ, liền tương đương được đến nửa cái Dĩnh Xuyên quân sư đoàn.

Rốt cuộc Tuân Úc ở Dĩnh Xuyên thư viện lực ảnh hưởng, tuyệt không phải người khác có thể cập.

Không bằng là chính mình lúc trước không có bị Đào Thương tiểu tử này bắt cóc đến Từ Châu nói, Duyện Châu Tào thị tập đoàn, hiện tại có lẽ cũng là có Quách mỗ một vị trí nhỏ đi?

Liền ở Phái Quốc toàn quân trên dưới kịch liệt phòng thủ thành phố, trữ hàng lương thảo, củng cố thao luyện thời điểm, một người thanh

danh hiển hách nhân vật chống quải trượng, run run rẩy rẩy đi tới Phái Quốc trị sở chủ phủ, yêu cầu hội kiến Đào Thương.

Người này, chính là Trần Đăng lão phụ thân Trần Khuê.

Trần Khuê ngày xưa từng là Phái Quốc tướng, sau lại lại bởi vì tuổi tiệm đại, thân thể không tốt, bởi vậy từ đi chức quan, cũng đem gia chủ chi vị truyền cho nhi tử Trần Đăng, sau đó liền ẩn cư tại đây Phái Quốc Trần gia nhà cũ trung, không hỏi thế sự.

Đào Thương là đời sau xuyên qua tới, tự nhiên là biết được Trần Khuê lão già này người già nhưng tâm không già, hắn trên danh nghĩa tuy rằng là về hưu, nhưng kỳ thật cũng vẫn là có một viên bồng bột hướng về phía trước, khát vọng phát triển lão ký chi tâm.

Rốt cuộc hắn là Trần Đăng phụ thân, ngẫm lại Trần Đăng ngày thường những cái đó mịt mờ biểu hiện, cũng là có thể đoán được lão gia tử nhà hắn cũng không phải đèn cạn dầu.

Hắn nếu là thật sự an với hưởng thụ lúc tuổi già sinh hoạt, lần này cũng sẽ không lại đến thấy Đào Thương.

Trần Khuê đức cao vọng trọng, ở Từ Châu sĩ tộc trung danh khí rất nặng, có thể nói là châu bảo cấp nhân vật.

Hắn tự mình lại đây bái phỏng, Đào Thương liền tính là lại bận về việc công vụ, cũng đến rút ra thời gian tới gặp thấy.

Hai người ở phòng nghị sự chào hỏi lúc sau, Đào Thương đánh giá cẩn thận Trần Khuê.

Không xem còn hảo, vừa thấy dưới, Đào Thương không khỏi ứa ra hãn.

Trần Đăng thực tuổi trẻ, nhưng hắn cha Trần Khuê tuổi tác lại quá lớn, đầy mặt lão nếp gấp, một đầu tóc bạc không nói, đường đi vẫn là run rẩy, run run rẩy rẩy dường như phong tùy thời đều có thể thổi đi rồi hắn.

Hắn lúc này chỉ dựa vào quải trượng chống đỡ cũng không được, phía sau còn phải có liền cái tôi tớ một tả một hữu nâng hắn đi, hơn nữa mỗi đi vài bước, còn muốn dùng sức ho khan vài tiếng, thở hổn hển.

Cảm giác thượng, chính là một cái gần đất xa trời lão nhân, khi nào không đều không kỳ quái.

Đào Thương nhếch miệng…… Trần Đăng tên kia, nên không phải xem chính mình phụ thân sắp không được rồi, cố ý làm hắn cha đến ta này tới ăn vạ đi?

Này nếu là một hồi, lão nhân "Rắc" lập tức mất ở chính mình phủ nha, chính mình cả người há mồm cũng nói không rõ a?

"Trần đại phu, lần đầu gặp mặt, vãn bối Đào Thương, kính đã lâu đại phu chi danh……"

Đào Thương nói không đợi nói xong, liền thấy Trần Khuê thật mạnh một trận khụ sách, mặt nghẹn đến mức đỏ bừng, thiếu chút nữa không ngất đi.

"Khụ khụ khụ ~~! A phi!"

Giọt nước miếng cũng bởi vì khụ sách mà phun Đào Thương vẻ mặt.

Đào Thương giơ tay lau chùi một chút ướt át gương mặt, rất là bất đắc dĩ.

"Trưởng công tử, lâu, đã lâu." Trần Khuê khụ sách xong rồi, thở hổn hển cùng Đào Thương hàn huyên nói: "Ta kia bất hiếu tử ở trưởng công tử thủ hạ làm quan, đến mông công tử chiếu cố, lão phu, lão phu, cảm ơn ngài! Ngạch khụ khụ khụ!"

Đào Thương nhìn Trần Khuê thảm tướng, vội vàng phân phó hắn tôi tớ nâng lão nhân ngồi xuống, tự mình cấp Trần Khuê đổ một thương nước ấm, thổn thức nói: "Trần đại phu, ngài đều lớn như vậy số tuổi,

còn khụ lợi hại như vậy, Phái Quốc bên này lập tức liền phải đánh giặc, chính là tuyến đầu trận địa, thập phần nguy hiểm…… Đại bộ phận bá tánh đều bị ta phụ thân dời Từ Châu nội địa, ngài không trở về Từ Châu, còn lưu lại nơi này làm cái gì?”

Trần Khuê uống lên mấy khẩu nước ấm, đem thở hổn hển đều, suy yếu nói: “Lão hủ gần đất xa trời người, tại đây trụ thói quen, không nghĩ nhúc nhích, muốn chết cũng đến chết ở Phái Quốc, cùng nhà cũ cùng tồn vong.”

Đào Thương nghe xong, trong lòng không khỏi cười thầm.

Lão nhân này cùng con của hắn, trong lịch sử đem Lữ Bố lừa dối cùng tam tôn tử dường như, trí toàn bộ Từ Châu cơ nghiệp với cổ chưởng chi gian, hắn nếu có thể cùng Phái Quốc cùng tồn vong, chỉ sợ là heo mẹ đều có thể sinh ra gấu trúc.

Đào Thương cười hỏi Trần Khuê nói: “Trần đại phu hôm nay tới đây, chẳng lẽ là đối vãn bối có cái gì chỉ giáo?”

Trần Khuê đem hơi thở suyễn đều, mới vừa rồi nói: “Lão hủ lần này tới không khác, là tưởng chỉ điểm một chút công tử, tương lai ba năm nội lấy tồn trí thắng chi đạo.”

------oOo------

Chương 330: lão nhân tinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe Trần Khuê như vậy vừa nói, Đào Thương đầu tiên là cả kinh, sau đó liền thật sâu lâm vào trầm tư giữa.

Lão già này trong lịch sử, chính là giả heo ăn thịt hổ, có thể hô mưa gọi gió kia một loại nhân vật.

Chỉ vì lão nhân này ánh mắt vẫn là cực kỳ độc ác.

Hắn lần này chủ động tiến đến hiến kế, hơn nữa vừa nói chính là nói sau này ba năm, tuy rằng không bài trừ khoác lác khả năng tính, nhưng lấy hắn bản lĩnh đảo cũng xác thật có thể làm được.

Cũng không biết hắn có phải hay không thiệt tình tới hiến kế.

Lão nhân này nhìn suy yếu vô cùng, kỳ thật thật là cái thiên đại tai họa.

Đào Thương trong lòng tuy rằng như thế tưởng, nhưng trên mặt lại không thể nói như thế, hắn cười đối Trần Khuê nói: “Trần đại phu chính là lão tiền bối, ngày xưa cũng là ta Từ Châu sĩ tộc lãnh tụ, vô luận là bản lĩnh vẫn là tầm mắt, đều hơn xa vãn bối, vãn bối nguyện ý nghe……”

Đào Thương nói không đợi nói xong, liền thấy Trần Khuê lại là một trận khụ sách.

“Khụ khụ khụ ~, hắt xì!”

Mới mẻ nước bọt theo hắt xì, lại một lần rơi ở Đào Thương trên mặt.

Đào Thương bất đắc dĩ dùng tay một lau mặt, cúi đầu nhìn nhìn, nói: “Trần đại phu thật là tinh với dưỡng sinh a, này thức ăn phối hợp

thực không tồi…… Sáng nay nhi ăn ngó sen đi?”

Trần Khuê lắc lắc tay, bất đắc dĩ nói: “Lão phu số tuổi lớn, chỉ có thể là ăn chút tố, trưởng công tử chê cười.”

Đào Thương một bên đứng dậy, một bên hướng chính mình chỗ ngồi đi đến, thầm nghĩ ngươi may mắn là ăn chút tố, ngươi nếu là ăn thức ăn mặn ta này mặt còn muốn hay không?

Trần Khuê thấy Đào Thương sau này đi, vội vàng kêu gọi nói: “Ai, hài tử, ngươi hướng như vậy xa ngồi làm gì, mau tới đây! Ly lão phu gần một ít.”

Đào Thương trên đầu một đầu hắc tuyến.

Lão gia hỏa còn rất tự quen thuộc, chính ngươi trong miệng phun thứ gì chính ngươi trong lòng không điểm bức số sao?

Rơi vào đường cùng, Đào Thương chỉ phải ngồi trở về.

Lại thấy Trần Khuê đều đều khí, cười nói: “Con ta Nguyên Long, âm thầm đi trước Duyện Châu liên hệ Trần Cung cùng Trương Mạc, dục ở Tào Tháo phía sau khởi sự, chuyện này, chắc là trưởng công tử vì đào sứ quân dâng lên kế sách đi?”

Trần Đăng đem việc này âm thầm nói cho này phụ, cũng không ở Đào Thương ngoài ý liệu, phản chi hắn nếu là không cùng hắn cha nói, kia mới kêu là thật sự lệnh người kỳ quái đâu.

“Hồi trần đại phu, này kế xác thuộc vãn bối suy nghĩ, Duyện Châu danh sĩ biên làm vì Tào Tháo làm hại, đông quận Trần Cung cùng Trương Mạc đám người tất nhiên trong lòng khó chịu, nếu là có thể nói động bọn họ liên hợp Tây Lương quần hùng, cướp lấy Tào Tháo hậu phương lớn, tắc Từ Châu chi nguy tự giải!”

Trần Khuê nghe vậy gật gật đầu, nói: “Nếu là ở ngày thường, ngươi này kế sách, hẳn là một cái diệu kế, đáng tiếc lúc này đây, lại là chưa chắc sẽ dùng được.”

Đào Thương nghe không hiểu ra sao, nói: “Trần đại phu này có ý tứ gì?”

Trần Khuê chậm rì rì nói: “Lương Quốc bị Tào Tháo đóng quân mười lộ binh mã, đến nay không có động tĩnh, ngươi biết là vì cái gì sao? Đó là bởi vì Tào Tháo lần này tấn công Từ Châu là giả, thừa cơ cắt ra Duyện Châu bên trong sĩ tộc cùng Tây Bắc chư hầu uy hiếp mới là thật!”

Đào Thương nhíu nhíu mày, có chút không tin nhìn Trần Khuê.

Hắn ý tứ là, Tào Tháo dùng Từ Châu làm ngụy trang, tương kế tựu kế?

Không nên a! Trong lịch sử tiến trình cũng không phải là như vậy, Tào Tháo xác thật là bôn Từ Châu tới.

Trần Khuê không biết Đào Thương đang tìm tư cái gì, hắn chỉ là thở hổn hển tiếp tục nói: “Nếu là đổi thành ngày thường, kia Tào Tháo đối Duyện Châu sĩ tộc có lẽ là không để bụng, nhưng hiện giờ thiên tử đã bị Tào Tháo nắm giữ với trong tay, Duyện Châu cùng Dĩnh Xuyên sĩ tộc đối với thiên tử thái độ cùng khuynh hướng, trực tiếp quyết định Tào Tháo ngày sau quyền bính nặng nhẹ, hắn đối với dưới trướng sĩ tộc trông giữ tất nhiên muốn xa cực từ trước…… Như lão phu sở liệu không tồi, ở nghênh đón thiên tử tiến vào Duyện Châu sau, Tào Tháo cũng đã động gạt bỏ Duyện Châu sĩ tộc tâm tư, bởi vậy mới dám nhanh chóng giết biên làm! Lần này xuất binh Từ Châu, đến nay không thấy một binh một tốt nhập cảnh, tiếng sấm to hạt mưa nhỏ, nói rõ không phải nhằm vào chúng ta Từ Châu!”

Lại ho khan vài tiếng, Trần Khuê lại bổ sung nói: “Từ giết biên làm kia một khắc khởi, Tào Tháo mục tiêu kỳ thật cũng chỉ là dẫn Duyện Châu sĩ tộc cùng Tây Bắc chư tướng tới công.”

Nghe xong Trần Khuê nói, Đào Thương tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Chính mình vào trước là chủ, bị trong lịch sử sự kiện ảnh hưởng quá sâu, lần này lại là vào trước là chủ.

Trần Khuê nói không có sai, Tào Tháo nếu thật sự có tâm muốn tấn công Từ Châu, y theo hắn năng lực, hẳn là âm thầm tập kết binh mã, lấy sét đánh giấu mà không kịp chi thế hoả tốc bôn tập Bành Thành, đánh úp, xuất kỳ bất ý mới đúng!

Nhưng Tào Tháo hành vi hoàn toàn không đúng rồi!

Này gian hùng đầu tiên là làm thiên tử hạ chiếu, trách cứ Đào Khiêm, sau đó lại là tuyên bố muốn san bằng Từ Châu, hận không thể làm toàn thế giới đều biết hắn điệp bị Đào Khiêm làm, thậm chí liền mười lộ binh mã đóng quân Lương Quốc bức cảnh sự, ở không xuất binh phía trước cũng như vậy sớm tản khắp thiên hạ, làm cho Từ Châu trên dưới một mảnh hoảng loạn, gà bay chó sủa, lại là di chuyển dân chúng lại là tìm ngoại viện, còn đem toàn bộ lực lượng đều an trát với Phái Quốc cố thủ thành trì.

Thiên hạ tất cả mọi người ở chú mục tào, đào hai bên đại chiến.

Chính là lại có mấy người có thể nghĩ đến, Tào Tháo chân chính mục đích, căn bản là không phải muốn đánh Từ Châu!

Hắn đã sớm tưởng tính kế Duyện Châu sĩ tộc cùng Tây Bắc Lương Châu chư hầu nhóm!

Lúc này đây hắn thuần túy là muốn mượn thảo phạt Từ Châu trả thù thù ngạnh, đưa bọn họ nhổ cỏ tận gốc, hoàn toàn chấp chưởng thiên tử, khống chế triều đình!

Chỉ cần có thể làm được điểm này, kẻ hèn Từ Châu, còn không phải tùy thời dễ như trở bàn tay?

Trong lịch sử Tào Tháo không có tưởng điểm này, vì cái gì hiện tại Tào Tháo nghĩ tới?

Đào Thương nghe xong Trần Khuê nói, phân tích ra nguyên nhân xét đến cùng vẫn là bởi vì thiên tử trước tiên bị Tào Tháo nắm giữ ở trong tay, cho nên sử hắn chính trị tu dưỡng cùng tầm mắt ở cái này thời gian đoạn có trọng đại đổi mới, bởi vậy hắn mới có thể vì ngày

sau có thể yên ổn khống chế triều đình, mà làm ra loại này dẫn xà xuất động quyết định.

Đào Thương trên đầu hãn ở trong bất tri bất giác hạ xuống.

Thật lớn một bàn cờ a!

Nguyên lai, đây là hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu Tào Tháo chân chính bản lĩnh.

“Nếu y trần đại phu chi ngôn, đóng quân ở Lương Quốc mười lộ binh mã, đều là hư trương thanh thế, là làm cấp người trong thiên hạ xem?”

Trần Khuê thở dài khẩu khí, nói: “Kỳ thật hư chi, hư tắc thật chi, kia mười lộ binh mã doanh trại quân đội cùng các tướng lĩnh đại kỳ kỳ đều ở Lương Quốc, mỗi ngày binh mã cùng lương xe qua lại trằn trọc không ngừng, ai cũng không biết này doanh trại quân đội nội rốt cuộc là chuyện như thế nào, bất quá y lão phu phán đoán…… Này tám chín phần mười là giả, Tào Tháo chân chính quân chủ lực, vẫn là ở Duyện Châu cảnh nội, chờ đợi Duyện Châu sĩ tộc nhóm mưu phản!”

“Hắn đây là muốn nhất cử gạt bỏ nội hoạn sao.” Đào Thương vuốt trắng nõn cằm, híp mắt nói: “Nếu là như thế, ta Từ Châu nguy nan trên thực tế bất quá là Tào Tháo vì diệt trừ nội hoạn mà bày ra một cái thủ thuật che mắt mà thôi, trên thực tế ta Từ Châu căn bản vô ưu.”

Trần Khuê vẫy vẫy tay, nói: “Công tử nếu là như vậy cho rằng, kia đã có thể sai rồi! Tào Tháo một khi tiễu trừ Duyện Châu sĩ tộc nội hoạn cùng Tây Bắc chư hầu uy hiếp, kia hôm sau hắn liền có thể khuynh tẫn toàn lực công ta Từ Châu, chúng ta Từ Châu vẫn là có đao huyền cổ khó khăn, công tử ánh mắt vẫn là ứng xem xa chút, vì ta Từ Châu an nguy mà đi một bước hiểm kỳ!”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, nói: “Trần đại phu là muốn cho ta xuất binh Duyện Châu, thừa Tào Tháo bình định nội loạn…… Giết

hắn?”

Trần Khuê nghe vậy, cười ha ha, nói: “Tây Lương chư tướng bất quá là giới chốc chi tật, Duyện Châu sĩ tộc cũng là sớm tại Tào Tháo bàn trung, Tào Tháo nếu là có chuẩn bị, đối phó bọn họ hoa không được nhiều thời gian dài, công tử có tin tưởng có thể diệt Tào Tháo sao?”

Đào Thương ước lượng một chút trước mắt trong tay thực lực, thở dài nói: “Hẳn là vẫn là không thể, Tào Tháo nếu là tập trung toàn lực, chuyển binh đông hướng đánh ta, ngược lại là nhóm lửa tự thiêu.”

Trần Khuê đối Đào Thương nói: “Xuất binh là đúng, nhưng một muốn nhắm chuẩn đối phương tử huyệt! Hơn nữa muốn đạt tới chúng ta muốn mục đích, như thế, phương không đến mức công tử mạo hiểm một hồi.”

Đào Thương nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Trần công ý tứ là…… Mục tiêu là Bộc Dương, cướp lấy thiên tử?”

Trần Khuê vuốt trắng bóng râu, đầu tiên là gật gật đầu, tiếp theo lại lắc lắc đầu.

“Mục tiêu có thể là thiên tử, nhưng thiên tử lại không thể đoạt, công tử nếu là đem thiên tử đoạt lại Từ Châu, chỉ sợ chúng ta Từ Châu sau này, liền sẽ trở thành Viên Thiệu, Tào Tháo, Lưu biểu, Viên Thuật, thậm chí về công tôn toản hàng đầu mục tiêu, hiện nay thực lực không đủ, lấy thiên tử còn không đến thời cơ.”

Đào Thương chớp chớp mắt nói: “Kia trần công ý tứ là?”

“Thiên tử không thể đoạt, nhưng cũng không thể sử chi trí Tào Tháo trong tay, không tăng này lực ảnh hưởng, Viên Thiệu bởi vì dưới trướng sĩ tốt môn phiệt đông đảo, tạm thời cũng không thể đem thiên tử nghênh hướng Nghiệp Thành, công tử lần này không ngại

thừa Tào Tháo bình loạn, đem thiên tử nghênh giá Phạm Huyện……”

Nói đến này, Trần Khuê một cái không khống chế được, lại là hảo một trận khụ sách.

“Khụ khụ khụ, a phi!”

Đào Thương gò má tức khắc lại đã ươn ướt.

Bất quá Đào Thương lúc này đây sát xong mặt sau, lại không có vừa mới nháo tâm, ngược lại, tâm tình của hắn trước mắt thực sự rất tốt.

Trần Khuê, danh xứng với thực, thực sự là cái lão nhân tinh a.

Phạm Huyện là địa phương nào? Lâm với Hoàng Hà chi biên, thành quách nhỏ hẹp, miếu đường không cao, như thế nào có thể an trí thiên tử? Quá ủy khuất hắn.

Nhưng ủy khuất hắn cũng được.

Nhưng vấn đề là, Phạm Huyện ở vào Hoàng Hà cùng tế thủy hỗn loạn chi gian, hắn phía tây chính là Hà Bắc Ngụy quận, mặt bắc là Thanh Châu Bình Nguyên, nam diện là Duyện Châu đông quận, mặt đông là Bắc Hải cùng Thái Sơn, mà Đông Nam mặt chính là Từ Châu Tứ Thủy.

Đem thiên tử đặt ở này, vậy tương đương đem thiên tử đặt Viên Thiệu, Tào Tháo, Đào thị, Tang Bá, Điền Giai Khổng Dung…… Thậm chí là Công Tôn Toản đều có thể có điều nắm chắc địa phương!

Tào Tháo dám thế nào?

Hơn nữa ngày sau Tào Tháo nếu là muốn đánh Từ Châu, Từ Châu mặt bắc chiến trường cơ hồ chính là trở thành tuyệt địa…… Ai biết Tào Tháo là đi đánh Từ Châu vẫn là kiếp thiên tử? Viên Thiệu bọn họ khẳng định không thể làm!

Như thế, Tào Tháo nếu tưởng chiến Từ Châu, vậy chỉ có thể đi Duyện Châu nam bộ, đại biên độ giảm bớt Từ Châu đối với phía tây cường địch bố quân phòng tuyến.

Trần Khuê lão nhân, quả nhiên là khôn khéo thực nha.

Bội phục!

. m.

------oOo------

Chương 331: cũ thức kình địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Khuê cùng Đào Thương nói xong lời này lúc sau, lại cùng Đào Thương nhàn thoại việc nhà, lao một đống về Từ Châu sĩ tộc quần thể trung nghe đồn thú sự, lão nhân đã lâu không ra cửa, hôm nay phi thường vui vẻ, hắn phun Đào Thương một cân nhiều giọt nước miếng lúc sau, mới vừa rồi cảm thấy mỹ mãn cáo từ rời đi.

Trần Khuê lão nhân đi rồi lúc sau, Đào Thương ngồi ở tại chỗ, khổ tư hắn vừa mới nói, thật lâu không thể bình ổn trong lòng cảm xúc.

Không bao lâu, Đào Thương ngay sau đó phái người đem Quách Gia tiếp đón lại đây.

Quách Gia hấp tấp chạy tới phòng nghị sự, vừa tiến đến liền càu nhàu nói: “Quách mỗ vội vàng an bài phòng thủ thành phố, diễn luyện kỵ binh chiến trận, suốt ngày mệt thủy đều uống không thượng một ngụm, ngươi chính là khen ngược, cư nhiên tránh ở nơi đây tiếp đãi sĩ tộc lão nhân!”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Ngươi nếu là nguyện ý, lần tới nhưng đổi ngươi tới tiếp đãi hắn…… Bảo đảm có thể uống thượng không ít nước miếng.”

Quách Gia thực hiển nhiên là không lý giải Đào Thương trong lời nói thâm ý, bằng không thế nào cũng phải tấu hắn.

“Nói đi, Trần lão đầu đều theo như ngươi nói chút cái gì? Làm ngươi vô cùng lo lắng liền đem Quách mỗ đưa tới.” Quách Gia cười hì hì đối Đào Thương nói.

Đào Thương cuộn chỉ, nhẹ nhàng bắn ra tay áo thượng hôi, theo sau mới vừa rồi một năm một mười đem Trần Khuê nói thuật lại cho Quách Gia nghe.

Quách Gia nghe xong Đào Thương nói lúc sau, trên mặt tươi cười cũng thu nạp, dần dần biến thành thâm trầm suy nghĩ nhan sắc.

“Ngươi cảm thấy Trần Khuê nói, có bao nhiêu khả năng tính là thật sự?” Đào Thương hỏi Quách Gia nói.

Quách Gia cúi đầu, loát trên cằm đoản cần, nhắm mắt lại trù tính thật lâu sau mới vừa rồi nói: “Năm năm chi số đi, Trần Khuê lão nhân chi ngôn, xác thật là có loại này khả năng tính, Tào Tháo đối ta Từ Châu cử chỉ, rất có khả năng là hư trương thanh thế…… Rốt cuộc Hí Chí Tài kia tư hiện giờ ở Tào Tháo dưới trướng, người này yêu thích xuất kỳ bất ý, cực thiện dùng kỳ, này sách chưa chừng đó là hắn hướng Tào Tháo góp lời.”

“Nếu Tào Tháo thật là hư trương thanh thế, kia Trần Khuê muốn ta xuất binh Bộc Dương, đem thiên tử sửa nghênh đến Phạm Huyện, này pháp được không?”

Quách Gia giơ tay, vẫy vẫy tay chỉ nói: “Ngươi cũng trước không cần nóng lòng nhất thời, Tào Tháo hiện giờ thế đại, dưới trướng binh nhiều, hắn liền tính là đem chủ lực an bài đến tây tuyến đi thu thập Duyện Châu sĩ tộc cùng Lương Châu chư tướng, cũng đủ chia quân bảo thủ thiên tử cùng Bộc Dương, chúng ta nếu là trù tính không ổn, binh mã một khi lâm vào tới rồi Duyện Châu bụng, trong lúc nhất thời không thể đến thoát, đến lúc đó không cần Tào Tháo ra ngựa, chính là Tuân Úc, Trình Dục kia mấy cái lão vật là có thể tai họa chết chúng ta, việc này cần đến cẩn thận trù tính.”

Đào Thương nghe vậy cảm khái nói: “Phụng Hiếu huynh đối Tào Tháo dưới trướng mưu sĩ nhóm biết được quá sâu a.”

Quách Gia thở dài khẩu khí, vẻ mặt đau khổ: “Vì ngươi như vậy cái tổn hữu, Quách mỗ sau này cơ hồ đến cùng sở hữu nhận thức bạn cũ nháo phiên…… Ngươi còn không cho Quách mỗ trường tiền tiêu vặt, bỉ này nương chi.”

Quách Gia nói trung chi kế rất là vững vàng, thả đối thủ thực lực phi thường, tào trong quân mưu trí chi sĩ xác thật rất nhiều, Trần Khuê

gián ngôn lại là có đạo lý, Từ Châu quân cũng không thể mù quáng đi Duyện Châu cảnh nội la lối khóc lóc.

“Kia chúng ta bước tiếp theo hẳn là như thế nào làm?” Đào Thương hỏi Quách Gia nói.

Quách Gia lặng lẽ cười, cùng hắn bán cái cái nút.

“Thái bình công tử nếu là như thế hỏi Quách mỗ, trong ngực chắc là đã có điều mưu hoa, ngươi cùng ta không ngại đem trong ngực kế sách toàn viết với trong tay, sau đó nhìn xem hay không tương hợp, như thế nào?”

Đào Thương trợn trắng mắt: “Thật là phục ngươi rồi, loại này thời điểm cư nhiên còn úp úp mở mở…… Người tới, lấy bút mực tới.”

Không bao lâu, liền có hạ hầu đem bút mực đưa tới, Quách Gia cùng Đào Thương đưa lưng về phía bối, từng người đem ý tưởng viết với trong tay, sau đó cho nhau duỗi tay, đồng thời mở ra.

Nhưng thấy Quách Gia bàn tay trung viết “Lương Quốc”.

Mà Đào Thương trong tay tắc viết “Tập kích đại bản doanh”.

Quách Gia cười hắc hắc, gật đầu nói: “Không tồi, thật là thiên hạ mưu trí chi sĩ chứng kiến toàn cùng, xem ra hai ta xác thật là nghĩ đến một khối đi…… Đánh lén Lương Quốc…… Bất quá Quách mỗ đến phê bình phê bình ngươi này, cái gì kêu tập kích đại bản doanh? Ngươi liền không điểm càng văn thải từ? Quách mỗ cùng ngươi ở một khối, thực sự là tự hạ mình giá trị con người.”

Đào Thương cười hắc hắc, nói: “Đánh đổ đi, chính ngươi nhìn xem ngươi kia một tay lạn tự, ta cùng ngươi ở một khối này cấp bậc mới cọ cọ đi xuống rớt.”

“Ngươi biết cái gì, Quách mỗ đây là cuồng thư!”

Chính khi nói chuyện, phòng nghị sự ngoại một trận tiếng bước chân vang, Từ Vinh, Từ Hoảng, Đào Cơ ba người vội vội vàng vàng đi

vào phòng nghị sự.

Từ Vinh hướng về phía Đào Thương cùng Quách Gia phân biệt hành lễ, sau đó nghiêm mặt nói: “Phủ quân! Quách chủ sự! Tào quân có động tĩnh!”

Đào Thương nghe vậy vội vàng đứng dậy.

“Như thế nào cái động tĩnh pháp?”

Đào Cơ cất bước tiến lên, hướng Đào Thương đệ trình thượng một phần tấu.

“Từ đệ, phái quận cấp dưới rất nhiều huyện thành, ở đêm qua đồng thời bị tào quân đánh lén, may là chúng ta trước tiên đem dân chúng nội dời, nhưng phái quận các nơi thành trì tao đốt, tổn thất thực sự là không nhỏ.”

Đào Thương cùng Quách Gia lẫn nhau trao đổi một cái ý vị thâm trường ánh mắt.

Không bao lâu, phương thấy Quách Gia hỏi Từ Vinh nói: “Đều có nào mấy chỗ huyện thành gặp tào quân vây công?”

Từ Vinh cẩn thận vì Quách Gia liệt kê nói: “Trữ Thu, Thái Khâu, Tán Huyện, Phù Ly, Công Khâu, Hào Huyện, Cốc Dương, Kỳ Huyện, cùng sở hữu tám huyện vì tào quân đánh lén.”

“Nhiều như vậy?” Đào Thương đôi mắt tức khắc mở to: “Đối phương đánh đều là ai cờ hiệu?”

Từ Vinh bẩm báo nói: “Căn cứ thám tử hồi báo, tào quân tấn công huyện thành chiến tướng phân biệt là Hạ Hầu Đôn, Lý Điển, Nhạc Tiến, Tào Thuần, Tào Hồng, Bàng Đức, Hạ Hầu Uyên, Vu Cấm.”

Quách Gia nghe thế, trên mặt tức khắc lộ ra một tia quỷ dị mỉm cười.

“Tám huyện thành, tám gã chiến tướng đồng thời ra ngựa, mắt ở đâu?” Quách Gia cười khanh khách khảo giáo chư tướng.

Từ Vinh cẩn thận ngôn nói: “Tào quân bốn phía dọn dẹp phái quận bốn phía huyện thành, chẳng lẽ là tưởng cô lập chúng ta đóng quân tương huyện, phương tiện lần sau toàn lực công thành?”

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Không phải, như Quách mỗ sở liệu không tồi, tào quân ý đồ, chính là tưởng mê hoặc ta quân, làm chúng ta cho rằng bọn họ sắp đối phái quận quy mô tiến công, cho nên cẩn thận thủ vững, không dám vượt qua nửa bước…… Đây là vây địch chi kế, xem ra Trần Khuê lão nhân gián ngôn, vẫn là rất là đúng trọng tâm.”

Đào Thương nghe vậy cũng là cười nói: “Nói như thế tới, này Lương Quốc nơi, chúng ta thật đúng là chính là không trộm tập một chút không được.”

Quách Gia lại là lắc lắc đầu nói: “Tào quân nếu là không có này đồng thời tập kích tám huyện hành động, chúng ta hoặc nhưng tập kích quấy rối Lương Quốc…… Nhưng hiện giờ đối phương nếu ra này sách, này Lương Quốc liền không thể đơn giản đánh lén, cần đến khác mưu thượng sách lấy chi…… Trong một đêm tám quân tập thành, như thế đại bút tích, như thế giảo hoạt dụng binh chi kế, hắc hắc, Quách mỗ cũng đại khái có thể đoán được là ai ở Lương Quốc.”

……

Lương Quốc thủ đô ở vào tuy dương, hạ hạt chín huyện, trong lịch sử ở Đông Hán những năm cuối trừ quốc phía trước, truyền năm thế sáu nhậm Lương Vương, lập quốc hơn trăm năm.

Hiện giờ, lại có Tào Tháo dưới trướng chiến tướng Hạ Hầu Uyên, cùng tào quân đương nhiệm quân sư Tuân Du cộng đồng đóng quân với tuy dương.

Hạ Hầu Uyên thân là Tào Tháo cùng thân tộc đem, dụng binh mới có thể đã bắt đầu dần dần hiện ra, đặc biệt là bôn tập chiến pháp, Hạ Hầu Uyên này cân nhắc nghiên cứu vô cùng nhuần nhuyễn.

Lần này tám lộ đều xuất hiện, tấn công phái quận tám chỗ huyện thành thả lệnh tào quân toàn thân mà lui, đổi thành người khác là quyết định không thể làm được, chỉ có Hạ Hầu Uyên ra tay, phương đến có như vậy kỳ hiệu.

Mà làm Hạ Hầu Uyên như thế hành sự người, không hề nghi ngờ, cũng là quân sư Tuân Du.

“Công Đạt tiên sinh, uyên đã dựa theo Công Đạt tiên sinh giao đãi, phái binh đánh lén phái quận tám chỗ huyện thành, cũng đánh ra ta trong quân tám gã trấn đem đạo kỳ! Chiêu này hư trương thanh thế chi kế, nhất định sẽ lệnh đào quân táng đảm, hắc hắc, lúc này bọn họ nhất định sẽ gia cố phòng thủ thành phố, cẩn thủ không ra!”

Tuân Du năm nay 37 tuổi, người gần trung niên, bất quá bảo dưỡng lại là cực hảo, nhìn chỉ có 30 xuất đầu.

“Diệu Tài không thể đại ý, Lương Quốc mười lộ trấn đem chính là hư chiêu, Từ Châu trong quân, bổn vô tuyệt trí chi tài có thể nhìn thấu, bất quá nghe nói Quách Phụng Hiếu ở Đào Thương dưới trướng vì sĩ, người này năm đó ở Dĩnh Xuyên thư viện cùng ta chờ cộng nghiên cứu học vấn là lúc, liền có dị mới, ta này hư trương thanh thế phương pháp, giấu đến quá người khác, xác cũng chưa chắc có thể giấu đến quá hắn.”

Hạ Hầu Uyên ngạc nhiên nói: “Kia họ Quách như thế lợi hại? Có thể nhìn thấu Công Đạt tiên sinh diệu chiêu?”

Tuân Du nửa híp mắt gật đầu nói: “Tám chín phần mười…… Hơn nữa như ta sở liệu không tồi, Quách Phụng Hiếu rất có khả năng sẽ khuyên Đào Thương xuất binh đánh lén Lương Quốc, cho rằng thử.”

“Họ Quách còn dám đánh lén Lương Quốc?” Hạ Hầu Uyên giật mình nhìn Tuân Du nói: “Hắn không muốn sống nữa, nơi này tuy thật vô mười lộ binh mã, nhưng lại cũng là trọng trấn bố phòng, đào quân nếu là dám đến, uyên tất lệnh này có đến mà không có về cũng!”

Tuân Du cười gật gật đầu: “Quách Gia người này thiện kỳ thiện biến, phi bình thường có thể so, quả thật ngô chi địch thủ, như vô tình ngoại, người này trộm Lương Quốc tất rồi, hơn nữa tuyệt không phải đơn giản đánh lén, Diệu Tài không thể đại ý, chúng ta cần đến cẩn thận phòng chi.”

. m.

------oOo------

Chương 332: Tuân Du cùng Quách Gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phái quận trong vòng, Từ Châu quân binh mã bắt đầu hành động.

Ở Quách Gia mãnh liệt yêu cầu hạ, Đào Thương đem lần này chế định chiến lược cùng chỉ huy điều phối toàn quân chi quyền, toàn bộ giao cho Quách Gia phụ trách.

Chỉ vì Quách Gia đối Đào Thương nói, hắn muốn cùng vị kia Lương Quốc lão bằng hữu, so ganh đua cao thấp, tỷ thí một chút thân thủ.

Thoạt nhìn, Quách Gia đối với vị kia ở Lương Quốc nhân vật rất là tán thành đâu.

Phái quận tám huyện thành bị tào quân tàn sát bừa bãi quá ngày thứ năm, Kim Lăng thành bên này rốt cuộc triển khai hành động.

Từ Từ Hoảng cùng Đào Cơ sở suất lĩnh hai lộ binh mã, tổng cộng một vạn tinh binh, binh chia làm hai đường, các 5000 nhân mã, bắt đầu hướng về Lương Quốc trị sở Tuy Dương Thành xuất phát.

Một vạn Kim Lăng quân vừa mới tiến vào đến Lương Quốc cảnh nội, tào quân thám báo liền đem tin tức mang về cho Hạ Hầu Uyên.

Hạ Hầu Uyên nghe xong lúc sau hoảng sợ, hắn vốn tưởng rằng hư trương thanh thế chi kế nhất định sẽ đem Từ Châu quân cấp trấn trụ, làm cho bọn họ ở phái quận nội gia tăng bố phòng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ai từng nghĩ đến bọn họ cư nhiên thật sự dám chủ động xuất kích, lại đây thử bên ta hư thật.

Xem ra quả nhiên như Tuân Du lời nói, đối phương đã xuyên qua bên ta lần này “Chinh phạt Từ Châu” chân chính ý đồ.

Lần này thực sự là coi thường Từ Châu người đâu.

Hạ Hầu Uyên phụng Tào Tháo chi mệnh tọa trấn Lương Quốc, cẩn thủ phương đông, hắn ở tuy dương có tam vạn truân quân, mà Từ Hoảng cùng Đào Cơ tổng cộng một vạn binh mã thâm nhập này cảnh tiến công hạ ấp cùng mông huyện, thật muốn là đánh lên tới, bên ta muốn tiêu diệt bọn họ, cũng ứng không khó.

Bởi vậy, Hạ Hầu Uyên lập tức liền phải xuất binh, muốn tấn công Từ Hoảng cùng Đào Cơ.

Liền ở hắn điểm binh hết sức, Tuân Du lại ngăn cản Hạ Hầu Uyên hành động.

Hắn đối Hạ Hầu Uyên bình tĩnh phân tích một chút trước mắt thế cục.

“Diệu Tài, Kim Lăng quân dám đuổi binh tiến vào Lương Quốc, liền đại biểu cho bọn họ đã nhìn thấu tào công tạm thời cũng không tính toán tiến công Từ Châu thâm ý, Kim Lăng quân lúc trước cùng Viên Thuật cùng Tây Lương quân đại chiến sau có điều thiệt hại, nhưng gần đây lại chiêu hàng Nghiêm Bạch Hổ cùng Trách Dung chi chúng, đi thô tồn tinh, lại trừ bỏ thuỷ quân, này mã bộ nhân số ứng ở bốn vạn tả hữu, hơn nữa Tào Báo binh mã, ít nhất hẳn là không dưới năm vạn dư, Từ Hoảng cùng Đào Cơ một vạn nhân mã nhập Lương Quốc cảnh tấn công nhị huyện, nếu vô tình ngoại, đây là là Quách Phụng Hiếu hư chiêu, phái quận còn thừa bốn vạn binh mã, này mục tiêu hẳn là chúng ta nơi tuy dương, Diệu Tài nếu là thật đi cứu viện, kia này thành trì lại chưa chắc bảo ở.”

Hạ Hầu Uyên nghẹn cả giận: “Chẳng lẽ mặc cho bằng Từ Châu quân tấn công chúng ta huyện thành mà không hề động tác?”

Tuân Du ha hả cười, nói: “Hoảng cái gì, ngươi mấy ngày trước đây vừa mới phái binh đánh bất ngờ nhân gia phái quận tám huyện

thành, hiện giờ nhân gia mới đánh ngươi hai cái huyện thành, ngươi cứ ngồi không được? Như thế không khỏi quá không phóng khoáng, có thất phong độ đại tướng.”

Hạ Hầu Uyên nặng nề nghĩ nghĩ, nói: “Chính là bằng bạch mặc kệ Từ Châu quân công ta huyện thành, không khỏi quá mức nén giận!”

Tuân Du ha hả cười, nói: “Du cũng không phải không cho ngươi xuất binh, việc này dễ ngươi, ta trong thành tam vạn quân, ngươi lưu lại một vạn từ ta dẫn dắt đóng giữ tuy dương, ngươi tự lãnh hai vạn binh tướng đi cứu nhị huyện, nhưng nhớ lấy không thể đi xa, càng không thể cùng Từ Hoảng cùng Đào Cơ khai chiến, ngươi chỉ cần hướng mông huyện phương hướng, đuổi binh hành trăm dặm xa, sau đó đột nhiên quay lại binh phong hồi tuy dương, cùng ta trong ngoài tương hợp, nhất cử tiêu diệt tiến đến đánh lén tuy dương Kim Lăng quân, như thế chẳng phải diệu thay?”

Hạ Hầu Uyên nghe xong lời này, mới vừa có sở ngộ đạo.

……

Hạ Hầu Uyên ngay sau đó dựa theo Tuân Du kế sách, ra khỏi thành đi trước nhị huyện cứu viện, mà Tuân Du còn lại là mang theo còn thừa binh tướng, đóng tại tuy dương, tĩnh chờ Kim Lăng quân tiến đến đánh lén thành trì.

Cùng ngày ban đêm, Tuân Du lại không có sốt ruột ngủ.

Hắn tính định bên ta chủ lực binh mã ra khỏi thành lúc sau, lấy Quách Gia trí tuệ, nhất định sẽ làm quân chủ lực tiến đến đánh lén Lương Quốc trị sở tuy dương.

Đến lúc đó, chính mình chỉ cần cùng nửa đường trở về Hạ Hầu Uyên nội ứng ngoại hợp, tự nhiên liền có thể cấp Quách Phụng Hiếu kia tiểu tử hung hăng đánh đòn cảnh cáo.

Đối với Quách Gia đầu nhập vào Đào Thương chuyện này, Tuân Du đã cảm thấy đáng tiếc, lại cảm thấy hưng phấn.

Hắn thúc bối Tuân Úc đầu phục Tào Tháo lúc sau, năm đó Dĩnh Xuyên thư viện một chúng bạn cũ trên cơ bản liền đều ở Tuân Úc dắt kéo xuống quy phụ Tào Tháo, duy độc Quách Gia cũng không biết ăn sai rồi cái gì dược, thế nhưng chạy đến Từ Châu lêu lổng đi, còn cấp một cái năm ấy nhược quán tiểu tử trợ thủ, Tuân Úc, Tuân Du, Chung Diêu, Trình Dục, Hí Chí Tài đám người đối này đều là hảo sinh tiếc nuối, thâm giận Quách Gia không tranh!

Nhưng theo thời gian trôi đi, bao phủ ở Tuân Du trong lòng cảm tình, lại dần dần từ tiếc nuối biến thành hưng phấn.

Quách Gia ở Dĩnh Xuyên cái này tiểu đoàn thể nội, tuy rằng là có lãng tử chi danh, nhưng cũng vẫn luôn thuộc về dị mới phạm trù.

Cùng Tuân Úc, Trình Dục đám người trung quy trung củ không giống nhau, Quách Gia trong đầu cả ngày tràn ngập đều là khiêu thoát, giảo quyệt, thiên mã hành không không bám vào một khuôn mẫu, hắn trong ngực ý đồ xấu lệnh thường nhân khó lòng phòng bị.

Ngày xưa, Tuân Du ở hâm mộ hắn linh động đồng thời, cũng còn có một tia ghen ghét.

Tuy rằng là bằng hữu, nhưng là lẫn nhau chi gian, cũng vẫn là có tâm tư muốn tranh một tranh cao thấp!

Nếu thật là ở cùng trận doanh đâu, chỉ sợ là vĩnh viễn đều so không ra cao thấp.

Mà giờ này khắc này, đối với Tuân Du tới nói, chính là một cái cùng Quách Gia so trí trời cho cơ hội tốt.

Đêm đã khuya trầm, Tuân Du lại không có sốt ruột ngủ, hắn bưng thư từ, ngồi ở tĩnh thất trung, uống mật thủy, dương dương tự đắc.

Hắn hiện tại chờ đợi chính là Đào Thương Kim Lăng quân tiến đến tiến công Tuy Dương Thành, sau đó lại cùng Hạ Hầu Uyên nội ứng ngoại hợp, nhất cử đánh tan này thực lực quân đội.

Quách Phụng Hiếu a Quách Phụng Hiếu, ngươi điểm này dễ hiểu chi kế, du nếu là còn nhìn không ra tới, liền thực sự là uổng vì Dĩnh Xuyên học sinh.

Liền ở Tuân Du tự đắc này nhạc thời điểm, thính đường ở ngoài một trận tiếng bước chân vang, Hạ Hầu Uyên dưới trướng quân hầu trần trung vội vội vàng vàng chạy tiến vào.

“Khởi bẩm quân sư, thám mã tới báo! Kim Lăng quân chủ lực đã xuất hiện!”

“Nga?” Tuân Du cười ha hả buông trong tay giản độc, vuốt sợi râu cười nói: “Kim Lăng quân xuất hiện? Ha hả, tới thật nhanh! Quả nhiên là binh quý thần tốc, bọn họ là tới tấn công Tuy Dương Thành? Sao sinh cái quân thế?”

Trần trung hoảng loạn ngôn nói: “Không! Thám báo hồi báo, Kim Lăng thành quân chủ lực đầu tiên là bôn Tuy Dương Thành mà đến, nhưng sau lại, lại là ở đến tuy dương nam ba mươi dặm ngoại đột nhiên chuyển biến phương hướng, bôn phía tây đi!”

“Phía tây?” Tuân Du mày nhíu nhíu, nghi hoặc nói: “Kim Lăng quân không tới Tuy Dương Thành, đi vòng đi phía tây làm cái gì?”

Trần trung lắc lắc đầu, nói: “Thuộc hạ cũng là không biết……”

Phòng nghị sự trung lâm vào một trận xấu hổ trầm mặc.

Không bao lâu, lại thấy Tuân Du một đôi thanh tú đôi mắt chợt mở to, vừa mới vẫn là tâm bình khí hòa hắn, khuôn mặt chợt gian dâng lên một tia kinh hoảng.

“Quách Phụng Hiếu…… Hắn chẳng lẽ là, muốn cùng Từ Hoảng cùng Đào Cơ ba đường giáp công, dục tiêu diệt Diệu Tài binh mã chủ lực?”

Giáo úy trần trung nghe Tuân Du như vậy vừa nói, tức khắc cứng họng há to miệng.

“Quân, quân sư! Này?”

Tuân Du hít sâu một hơi, duỗi tay xoa xoa huyệt Thái Dương, làm chính mình khôi phục bình tĩnh.

Họ Quách quả nhiên là không đi tầm thường lộ a, quả nhiên là có một tay.

Không đánh thành trì, đánh binh tướng?

Ngươi nhưng thật ra sẽ chơi!

“Trần trung, ngươi hoả tốc sẽ cùng vương thực, Mạnh thản đám người, điểm tề trong thành sở hữu quân tốt, theo ta đi cứu Hạ Hầu Diệu Tài, bên trong thành quân giới cùng lương thảo phái người đêm tối vận hướng ngu huyện, có thể vận quá khứ liền vận qua đi, vận bất quá đi, hết thảy ngay tại chỗ đốt hủy, không thể lưu chi.”

Trần trung nghe vậy, không khỏi chấn động, nói: “Quân sư, mạt tướng nghe ngài ý tứ này, này Tuy Dương Thành chẳng lẽ là từ bỏ không thành?”

Tuân Du tự giễu cười, nói: “Một không cẩn thận, bị Quách Phụng Hiếu nhiều tính kế một bước, Hạ Hầu Diệu Tài bị hắn thiết kế thành ba đường giáp công chi thế, ta nếu là đuổi binh đi cứu Hạ Hầu Diệu Tài, thiếu mang binh tắc vô dụng, nếu nhiều mang binh, này tuy dương còn làm sao có thể bảo thủ trụ? Quách Gia đây là đang ép ta làm ra lựa chọn, là muốn thành trì vẫn là muốn binh tướng…… Kẻ hèn một tòa thành trì mất không sao cả, tướng lãnh cùng sĩ tốt mới là trọng trung bên trong, này Tuy Dương Thành ta từ bỏ, coi như là đưa cho Quách Phụng Hiếu, tính du ở lãng tử kia mua cái giáo huấn…… Không cần nhiều lời, tốc tốc điểm binh đó là!”

Một phen vội vàng chuẩn bị lúc sau, Tuân Du đóng tại Tuy Dương Thành một vạn quân đội, liền bôn mông huyện phương hướng bay nhanh mà đi, có khác một chi chút ít quân đội còn lại là đem Tuy Dương Thành nội nhà kho tài sản dời đi, dời đi không được ngay sau đó ngay tại chỗ đốt cháy.

……

Quả nhiên là không ra Tuân Du sở liệu, Hạ Hầu Uyên đuổi binh đi cứu mông huyện, hành đến trăm dặm, liền ngay sau đó thay đổi phương hướng, phản hồi Tuy Dương Thành, muốn cùng bên trong thành Tuân Du nội ứng ngoại hợp, giáp công muốn công thành Kim Lăng quân.

Đáng tiếc chính là, Tuân Du nghĩ sai rồi Quách Gia mục tiêu, lãng tử ngay từ đầu mục tiêu liền không phải thành trì, mà là Hạ Hầu Uyên quân đầy đủ sức lực.

Hạ Hầu Uyên hành đến ly Tuy Dương Thành năm mươi dặm chỗ, liền có thám mã tới báo, nói là tấn công hai nơi huyện thành Từ Hoảng cùng Đào Cơ đã từ bỏ công thành, từ phía sau hướng bên ta sát đem lại đây.

Hạ Hầu Uyên vốn chính là tính tình nóng nảy, vừa nghe việc này hỏa khí tức khắc cọ cọ hướng lên trên nhảy.

Hảo a, ta không đi tìm các ngươi, các ngươi ngược lại là chủ động tới tìm bổn đem!

Kia bổn đem hôm nay phải hảo hảo dọn dẹp dọn dẹp các ngươi!

. m.

------oOo------

Chương 333: chiến Hạ Hầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở Tào Tháo dưới trướng Hạ Hầu chư tào trung, tính tình bản tính nhất thô bạo người có hai cái, một cái là Hạ Hầu Uyên, một cái là Tào Hồng.

Hai người tính tình tuy rằng đều rất là hỏa bạo, nhưng cái này hỏa bạo điểm cũng không phải hoàn toàn giống nhau.

Tào Hồng thuộc về thuần chủng hỏa bạo hình, một điểm liền trúng, hắn trời sinh tính chính là hiếu chiến dễ giết.

Hạ Hầu Uyên thuộc về tạp chủng hỏa bạo hình, cũng không phải cái loại này thuần bạo tính tình, chỉ là tính cách cương liệt, cực kỳ quật cường.

Hạ Hầu Uyên ngày thường nhất không muốn nhìn đến sự, chính là người khác chọc hắn lại không thể đánh trả báo thù, nói trắng ra là chính là có điểm tiểu ngạo kiều.

Lần này xuất binh, ở Hạ Hầu Uyên bản nhân xem ra, chính mình không đi đánh Từ Hoảng cùng Đào Cơ, ở nửa đường thượng đi vòng vèo hồi Tuy Dương Thành, ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, xem như cho Từ Châu tướng lãnh thiên đại mặt mũi, bọn họ hiện tại lý nên có biểu hiện nên là một bên chạy vắt giò lên cổ, một bên cầu thần bái phật, cảm tạ Hạ Hầu Uyên đại gia thủ hạ lưu tình, không có đuổi tận giết tuyệt.

Lý tưởng thực đầy đặn, hiện thực thực nòng cốt, Từ Hoảng cùng Đào Cơ biểu hiện thực lệnh Hạ Hầu Uyên thất vọng.

Bọn họ cư nhiên chủ động theo kịp tìm tấu!

Đối với chủ động tìm tấu người, Hạ Hầu Uyên nếu là không đuổi binh dọn dẹp bọn họ, chỉ sợ hắn buổi tối liền giác đều ngủ không được.

Lập tức, Hạ Hầu Uyên không hề có do dự, trực tiếp đuổi binh quay đầu, đón nhận xong xuôi trước theo lại đây Từ Hoảng binh mã.

Chiến đấu chạm vào là nổ ngay.

Hạ Hầu Uyên dụng binh, lớn nhất một cái đặc điểm chính là mau.

Mau đến làm ngươi còn không có tới kịp thay đổi trận hình, hắn binh trận cũng đã tập kết thành công, kỵ binh lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế đột kích tới rồi ngươi trước mặt.

Này nhất chiêu thực sự là lệnh người khó lòng phòng bị.

Từ Hoảng cùng Hạ Hầu Uyên lần này cũng là lần đầu tiên giao thủ, một không cẩn thận cũng là thiếu chút nữa liền trứ đạo của hắn.

Hạ Hầu Uyên thay đổi quân mã đánh trả tốc độ thật sự là quá nhanh, Từ Hoảng suýt nữa không kịp chỉ huy truy kích các tướng sĩ nhanh chóng làm ra phản ứng kết trận.

Bất quá so với Hạ Hầu Uyên mau, Từ Hoảng cũng có một cái hắn lớn nhất ưu điểm.

Đó chính là ổn!

Kim Lăng thành quân kỵ binh số lượng không có tào binh nhiều, đây là một cái hoàn cảnh xấu, bởi vậy ở này bước quân phối trí trung, dùng cho củng cố trận hình phòng thủ trường mâu binh cùng đại thuẫn binh liền chiếm đại đa số.

Từ Hoảng ở tình thế thay đổi trong nháy mắt dưới, nhanh chóng làm ra chỉ huy, hắn đem đại thuẫn binh cùng trường mâu binh kết trận đuổi trước, trát trụ môn hộ tại chỗ cố thủ, hạ nghiêm lệnh làm dưới trướng các binh lính vô luận như thế nào đều phải đứng vững tào quân thế công.

Từ Hoảng trong lòng thực minh bạch, lấy hắn binh lực là không có khả năng chiến thắng Hạ Hầu Uyên này một chi tào quân, nhân số kém nhiều, kỵ binh số lượng cũng vô pháp cùng đối phương bằng được.

Dựa theo Quách Gia bố trí an bài, muốn từ hắn, Đào Cơ, cùng với không lâu lúc sau liền sẽ đến nơi này Đào Thương, hình thành ba mặt vây kín chi thế, từ các phương hướng tiến hành bao kẹp, mới có thể đủ tiêu diệt Hạ Hầu Uyên này chi bộ đội.

Cho nên, trước mắt ổn định bên ta sĩ khí, đem Hạ Hầu Uyên kéo tại chỗ, đó là Từ Hoảng hàng đầu nhiệm vụ.

Từ Hoảng một bên an bài binh lính kết trận ngăn cản tào quân, một bên phân phó tả hữu phó tướng cùng chư quan: “Các tướng sĩ! Hạ Hầu Uyên binh mã đi mà phục tới, này lòng dạ rất cao cũng! Hắn cho rằng cùng mỗ binh lực cách xa, liền có thể tốc chiến mà định? Nhưng hắn không hiểu được chính là chúng ta Kim Lăng quân bản lĩnh cùng chiến ý! Ta Kim Lăng quân chính là Đông Nam đệ nhất cường quân, Viên Thuật cùng Lữ Bố cũng không phải ta quân địch thủ, chính cái gọi là nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ, hôm nay chính là chúng ta Kim Lăng quân danh dương thiên hạ thời điểm, các tướng sĩ, cùng mỗ thượng, giết hết tặc cẩu, bảo ta Từ Châu!”

“Giết hết tặc cẩu, bảo ta Từ Châu!”

“Giết hết tặc cẩu, bảo ta Từ Châu!”

“Sát —!”

Từ Hoảng xoay người phân phó tùy quân quân hầu, nói: “Từ giờ trở đi, nhữ đó là giam trảm quan, phàm là có sĩ tốt dám có lui ra phía sau giả, toàn sát!”

Dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Bao gồm Từ mỗ người ở bên trong!”

Dứt lời, liền thấy Từ Hoảng múa may chiến phủ, suất lĩnh dưới trướng thân quân thẳng để trước trận mà đi.

Cùng với Từ Hoảng chỉ huy thanh cùng ủng hộ thanh, tào đào hai quân đã là đồng thời va chạm mà thượng, hai chi binh mã giống như hai viên thật lớn thiên thạch, va chạm ở bên nhau sinh ra thật lớn năng lượng, vỡ toang ra kịch liệt hỏa hoa!

Cao vút gào rống, lạnh băng thiết cụ, hai bên binh mã bắt đầu tiến hành mãnh liệt công sát cùng phòng thủ.

Từ Hoảng vì phấn chấn sĩ khí, đích thân tới trước trận, cam mạo nỏ thỉ, một bên chỉ huy tướng sĩ ác chiến, một bên tự mình chém giết tào quân sĩ tốt, dùng chính mình lâm trận kéo Kim Lăng quân sĩ khí, cùng Hạ Hầu Uyên binh tướng mãnh liệt tương công, trong lúc nhất thời thế nhưng là ngăn cản ở Hạ Hầu Uyên đột nhiên hồi điều, ổn định trận thế.

Kim Lăng quân đối mặt bên ta đột nhiên quay đầu tập kích thế nhưng có thể như thế ngoan cường, điểm này nhưng thật ra cực ra Hạ Hầu Uyên ngoài ý liệu.

Mà đối phương trước trận, đang ở suất lĩnh dưới trướng thuẫn binh cùng trường mâu binh vững vàng bảo vệ cho trận thế Từ Hoảng, hắn một bên chỉ huy binh tướng, một bên múa may đại rìu anh dũng chém giết, này xuất sắc biểu hiện cũng thực sự là lệnh Hạ Hầu Uyên lần cảm kinh dị.

“Kim Lăng quân mấy năm gần đây tới ở Đông Nam thanh danh thước khởi, liền bại Lữ Bố, Viên Thuật, Trách Dung đám người, quả nhiên là có này chỗ đáng khen, kia Từ Hoảng bản lĩnh không tầm thường, thật không phải người thường có thể so sánh nổi! Đào tặc dưới trướng xác có lương tướng, quả thật là Mạnh Đức mạnh địch!”

Hạ Hầu Uyên chính là thích đua đòi so kỹ người, hắn thấy Từ Hoảng như thế lợi hại, trong lòng cũng là thấy cái mình thích là thèm, lập tức liền giục ngựa bay nhanh, cũng là chạy tới trước trận, dục cùng Từ Hoảng so kỹ.

Loạn quân trong trận, Từ Hoảng đang ở suất lĩnh thân vệ anh dũng chém giết, Hạ Hầu Uyên đột nhiên thế nhưng tự mình lãnh binh giết tới cách đó không xa.

Hạ Hầu Uyên gắt gao nhìn thẳng Từ Hoảng, đuổi binh mà thượng, hai bên binh đối binh, đem đối đem, Hạ Hầu Uyên đẩy ra mọi người, tự mình dụng binh khí tiếp được Từ Hoảng đại rìu, mắng mi trừng mục đích khiển trách nói: “Tặc đem hảo võ nghệ! Quả nhiên là có chút năng lực! Nhưng báo họ danh chăng?”

Từ Hoảng nhìn trước mắt tên này dáng người tinh tráng, xương gò má gương mặt gầy chiến tướng, đại khái đã phỏng đoán tới rồi đối phương thân phận, trầm thấp nói: “Mỗ nãi Từ Hoảng! Nhữ đó là Hạ Hầu Uyên?”

Hạ Hầu Uyên lặng lẽ cười, không có chính diện trả lời: “Ngô chính là ai không quan trọng, ngươi chỉ cần nhớ kỹ ta nãi lấy tánh mạng của ngươi người đó là!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Hạ Hầu Uyên trong tay trường mâu đã động, thẳng đến Từ Hoảng mặt đâm tới.

Từ Hoảng đem thân một bên, né tránh Hạ Hầu Uyên công kích, đồng thời đem đại rìu chém, chiếu Hạ Hầu Uyên đầu chém giết qua đi.

“Phanh!” Nhất chiêu tương giao, hai người tách ra.

Từ Hoảng thở sâu, thầm nghĩ trong lòng Tào Tháo dưới trướng chiến tướng quả nhiên không tầm thường, này Hạ Hầu Uyên thành có thể nói là chính mình đối thủ.

Hắn âm thầm vặn vẹo một chút bị chấn tê mỏi thủ đoạn, lại một lần múa may đại rìu, nương xung lượng, treo bén nhọn tiếng gió tráo Hạ Hầu Uyên bổ đi xuống.

Hạ Hầu Uyên hét lớn một tiếng, cử mâu chống đỡ.

“Đang lang” một tiếng giòn vang, Hạ Hầu Uyên cùng Từ Hoảng thân thể đồng thời về phía sau một nghiêng, Hạ Hầu Uyên cúi đầu vừa thấy đầu mâu, thế nhưng là nhiều ra gạo đại chỗ hổng.

Từ Hoảng đồng thời cũng quét mắt thấy hạ chính mình đại rìu, sắc bén vẫn như cũ, hoàn hảo vô khuyết…… Hắn cười đắc ý, lớn tiếng nói: “Cẩn thận!” Lại lại lần nữa hướng Hạ Hầu Uyên chạy trốn qua đi.

Hai người ngươi tới ta đi, giá mã tả hữu qua lại xê dịch, đánh túi bụi.

Một bên đánh, Từ Hoảng một bên âm thầm bội phục Hạ Hầu Uyên thực lực.

Đối phương mỗi ra một mâu đều là xảo quyệt mà âm hiểm, hơn nữa tốc độ cực nhanh, đá lấy lửa điện thiểm giống nhau, thường thường đem chính mình tiến công ưu thế một mâu hóa giải.

Thực rõ ràng, này Hạ Hầu Uyên chính là từ nhỏ chuyên tấn công võ nghệ binh pháp hạng người, hơn nữa học đều là dị thường tinh thông, nếu không phải chính mình mấy năm gần đây tới nhiều cùng Hứa Chử so kỹ, Từ Hoảng cảm giác chính mình thật đúng là chưa chắc là đối thủ của hắn.

Hạ Hầu Uyên cũng là càng đánh càng kinh hãi, đối phương đại rìu tuy rằng cồng kềnh, thả thượng chặt bỏ phách, không hề có xảo quyệt kỹ xảo, nhưng rìu rìu đều là bôn yếu hại mà đến, không có hư chiêu, một không cẩn thận bị dính thượng, bất tử cũng là trọng thương, thả đối phương lực cánh tay còn cực đại, Hạ Hầu Uyên liên tiếp bị chấn đến cánh tay tê dại, hắn dần dần không dám cùng Từ Hoảng cứng đối cứng, chỉ là lợi dụng trường mâu nhẹ nhàng né tránh đại rìu mũi nhọn.

Từ Hoảng cùng Hạ Hầu Uyên bản lĩnh chẳng phân biệt thắng bại, nhưng tào quân kỵ binh so nhiều, thả nhân số so Từ Hoảng 5000 người muốn đa số lần, Từ Hoảng dưới trướng quân tốt ngay từ đầu còn có thể đủ kiên trì, nhưng chậm rãi liền bắt đầu chống đỡ không

được, thương vong nhân số tỉ lệ dần dần bắt đầu tăng đại, trận hình cũng bắt đầu xuất hiện rải loạn tan vỡ dấu hiệu.

Liền ở ngay lúc này, từ Đào Cơ suất lĩnh mặt khác 5000 Kim Lăng quân từ một cái khác phương hướng bôn tập lại đây.

Đào Cơ tồn tại sớm tại Hạ Hầu Uyên dự kiến trong vòng, hắn mệnh giáo úy chu hành suất lĩnh cánh binh mã, đi ngăn cản Đào Cơ 5000 nhân mã.

Hạ Hầu Uyên binh mã tuy chúng, nhưng bởi vì gần là hai mặt đối địch, thả tình huống đều ở hắn nắm giữ trong vòng, bởi vậy nhưng thật ra không có gì trở ngại, nhưng hắn không có tính toán đến chính là, giờ này khắc này, từ Đào Thương cùng với Hứa Chử đám người sở suất lĩnh Kim Lăng quân chân chính chủ lực, đang ở từ một cái khác phương hướng, triều hắn vội vàng chạy tới.

Hơn nữa bọn họ bôn tập phương hướng, chính là Hạ Hầu Uyên binh mã chính sau lưng.

. m.

------oOo------

Chương 334: tuyệt sắc song kiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương làm Tào Báo suất lĩnh Từ Châu quân tọa trấn ở phái quận, chính hắn còn lại là suất lĩnh Kim Lăng thành quân chủ lực thẳng đến Hạ Hầu Uyên bối trận tập kích mà đi.

Lần này giao chiến Hạ Hầu Uyên, Đào Thương còn cố ý thỉnh Thái Sử Từ cùng Triệu Vân hai người đi theo chính mình cùng hướng, thỉnh hai người cùng nhau hỗ trợ chế địch.

Thái Sử Từ lần này tới Từ Châu, vốn chính là vì trợ giúp Đào Thương, dùng để báo đáp hắn ở Bắc Hải quận khi đối chính mình ân tình. Ở Bắc Hải quận khi, hắn liền từng cùng Khổng Dung tỏ vẻ, hy vọng có thể cùng Đào Thương đi trước phái quận tiền tuyến, nghe theo điều khiển.

Khổng Dung đối Thái Sử Từ quá mức thân cận Đào Thương hành động tuy có chút không hài lòng, nhưng thứ nhất Thái Sử Từ ban đầu ở hắn dưới trướng vốn là không có chức quan, thứ hai Thái Sử Từ ở hắn dưới trướng chính là vì báo đáp cố mẫu chi ân, ở nhất định nghiêm khắc tiêu chuẩn cân nhắc hạ, Thái Sử Từ căn bản là không xem như Khổng Dung thủ hạ.

Bởi vậy, hắn cũng không quyền quá mức hạn chế Thái Sử Từ tự do.

Đến nỗi Triệu Vân, này tới vốn cũng là làm theo việc công tôn toản chi mệnh, vì Đào Thương trợ trận, Đào Thương mời chính mình cùng hướng, gan góc phi thường Triệu Tử Long tự nhiên là sẽ không cự tuyệt.

Hơn nữa, từ khi cùng Đào Thương đi vào Từ Châu lúc sau, Triệu Vân phát hiện vị này Đào công tử đối chính mình thật là thực không

tồi.

Triệu Vân năm đó bởi vì võ dũng phi thường, ở thường sơn quận liên tiếp kêu gọi đồng hương kháng giặc Khăn Vàng, thanh danh ở bổn quận tiệm đại, bởi vậy đã bị quận thủ đề cử cho Công Tôn Toản.

Công Tôn Toản tuy rằng cũng thưởng thức Triệu Vân vũ dũng, nhưng niệm này tuổi trẻ yêu cầu rèn luyện, lại phi sĩ tộc xuất thân, nếu là lập tức quá mức trọng dụng, khủng tao người khác phê bình, bởi vậy chỉ là phong làm cấp thấp giáo úy, chấp chưởng số ít kỵ binh thao diễn.

Mà Triệu Vân cũng biết hiểu chính mình vừa mới nhập quân, tư lịch không đủ, cũng cần nhiều hơn rèn luyện, bởi vậy cũng không có trách cứ Công Tôn Toản, hai người có thể nói là trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Bất quá vị này Đào công tử hiển nhiên cũng không như vậy tưởng.

Đào Thương hành động, rất có chút duy mới là cử ý vị.

Kim Lăng quân chủ lực cấu thành chính là khăn vàng quân cũ bộ, hứa trang tầng dưới chót bình dân cùng Từ Vinh như vậy hàng tướng.

Bởi vậy ở Đào Thương trong quân, không có cái gọi là sĩ tộc xuất thân vừa nói, ai có bản lĩnh ai liền thượng, đều là Đào Thương một câu sự.

Thái bình công tử, kỳ thật phong cách hành sự là tuyệt đối độc tài.

Hắn đối Triệu Vân nhiệt tình rối tinh rối mù.

Một đoạn này thời gian tới nay, Đào Thương mỗi ngày ít nhất đều phải tìm Triệu Vân một lần, không phải ăn cơm chính là tặng lễ, thả hỏi han ân cần, chiếu cố cẩn thận tỉ mỉ.

Đặc biệt là ở chiếu cố Triệu Vân ẩm thực phương diện, Đào Thương quả thực giống như là đối đãi trẻ con giống nhau khảo cứu.

Đào Thương phủ đệ bào chế mới mẻ lộc thịt, hắn đến làm người cấp Triệu Vân đưa đi nửa chỉ.

Đào Khiêm từ Bành Thành đưa tới khao tam quân rượu ngon, Đào Thương ít nhất phải cho Triệu Vân đưa đi tam đàn.

Trần Khuê làm người hầu cấp Đào Thương đưa đi thượng đẳng trái cây, Đào Thương phái người cấp Triệu Vân đưa đi mới mẻ nhất mấy sọt.

Mới mẻ sữa dê đưa tới, Đào Thương cũng phải nhường người cấp Triệu Vân đưa đi, nói là mãnh tướng huynh đến uống nhiều bổ Canxi.

Đào Thương tân nghiên cứu xuyến thịt dê cùng nướng thịt dê xuyến ăn pháp, cũng muốn Triệu Vân cùng tới bồi tịch nhấm nháp……

Mặt khác yến hội, tam cơm, gạo thóc, rau xanh, hằng ngày thịt loại vậy càng không cần phải nói.

Tóm lại, từ khi tới rồi Từ Châu lúc sau, vô luận là từ đâu cái con đường ăn ngon, Đào Thương đều sẽ làm Triệu Vân ăn tốt nhất.

Không có biện pháp, Đào Thương thuộc về nhan khống, liền thích tuấn tiếu tiểu bạch kiểm.

Mệt ai miệng, cũng không thể mệt tử Long ca ca.

Đại đội binh mã một bên bôn Hạ Hầu Uyên sau trận chạy băng băng, Đào Thương một bên đối bên người Triệu Vân nói: “Tử Long huynh đệ, mấy ngày nay cảm giác thế nào, ở Từ Châu còn tiêu dao khoái ý không? Đào mỗ thấy thế nào ngươi hình như là béo không ít đâu?”

Triệu Vân vừa mới nhận thức Đào Thương thời điểm là cái tiểu mặt dài, nhưng này đoạn xa hoa lãng phí nhật tử một quá, hắn cư nhiên bị Đào Thương dùng rượu ngon hảo thịt thúc giục thành tiểu viên mặt!

Giá trị này một chuyện, Đào Thương liền đủ rồi cảm thấy tự hào.

Thân là người xuyên việt, hắn cư nhiên bồi dưỡng ra tới một cái béo đôi nhi phiên bản Triệu Vân…… Đối với quảng đại nhân dân quần chúng tới giảng, đây là cái tội danh gì?

Triệu Vân vừa nghe Đào Thương nói hắn béo, tâm tình tức khắc có vẻ cực kỳ hạ xuống.

Hắn một bên thúc giục ngồi xuống chiến mã, một bên duỗi tay véo véo gương mặt tử thượng gần nhất tân mọc ra tới thịt mỡ, giống như xác thật là có như vậy một chút……

Triệu Vân hai tròng mắt bên trong lộ ra đau thương chi sắc.

“Thái bình công tử, trong khoảng thời gian này công tử đối mạt tướng thật là lễ ngộ ân trọng, mạt tướng cực kỳ cảm kích, nhưng này ba ngày một tiểu yến, 5 ngày một đại yến, lên ngựa một con heo, xuống ngựa một con gà nhật tử…… Thực sự là quá mức xa hoa lãng phí, mạt tướng thượng bất quá 26 tuổi, còn chưa chờ công thành danh toại, đã bị phủ quân dưỡng ra một thân tiểu mỡ béo, ngày này sau chinh chiến chiến trường, làm người thấy, không khỏi…… Không khỏi kém cỏi a.”

Triệu Vân ngữ khí rất là đau khổ.

Đào Thương thực lý giải Triệu Vân tâm tình.

Một cái dáng người to lớn mạn diệu, đi ở trên đường cái đều có thể dẫn muôn vàn thiếu nữ quay đầu lại chảy nước miếng đại soái ca, một không cẩn thận không quản hảo miệng, bị thúc giục ra tiểu thịt thịt, cho dù này thịt cùng người thường so không có gì, hắn như cũ là rất tuấn tú…… Nhưng này ở Triệu Vân như vậy đối chính mình yêu cầu cực cao nhân tâm trung, là tuyệt đối không tiếp thu được.

Tử Long ca ca lòng dạ rất cao.

Đào Thương thở dài khẩu khí, an ủi nói: “Tử Long huynh đệ chớ cấp, quay đầu lại chờ lui tào quân, ngươi cũng trước đừng có gấp hồi U Châu, đào mỗ bồi ngươi ở Từ Châu giảm giảm béo, làm ngươi khôi phục tới khi yểu điệu đó là.”

Chính khi nói chuyện, phía trước đã là có thể mơ hồ thấy Hạ Hầu Uyên binh mã sau trận, cũng ẩn ẩn có thể nghe được hai quân kêu sát tiếng động.

Mọi người lập tức liền khẩn trương đi lên.

Vẫn luôn tiên phong Hứa Chử cùng Từ Vinh nhị đem, vội vàng mệnh thân vệ binh hồi trung quân hướng Đào Thương xin chỉ thị bên ta phải làm như thế nào hành động.

Đào Thương cấp Hứa Chử cùng Từ Vinh mệnh lệnh phi thường đơn giản —— làm cho bọn họ hai suất lĩnh toàn bộ trung quân chủ lực, hung hăng tấn công Hạ Hầu Uyên binh mã phần lưng, cùng Từ Hoảng cùng Đào Cơ hình thành ba mặt giáp công, đem hết toàn lực tiêu diệt sát Hạ Hầu Uyên quân sinh lực!

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ đều là giá mã đi theo ở Đào Thương bên người, nghe được hắn đối Hứa Chử thân vệ truyền lời làm Hứa Chử cùng Từ Vinh nhị đem làm lôi đình chi thế, công phá Hạ Hầu Uyên sau quân, hai người nghe đến đó cũng đều là cực kỳ hưng phấn, xoa tay hầm hè nóng lòng muốn thử, ý đồ một lập chiến công.

Mắt thấy hai vị con ngựa trắng ngân thương, tướng mạo tuấn lãng song kiêu mãnh tướng cực có chiến ý, Đào Thương cười phân phó bọn họ nói: “Tử long cùng tử nghĩa nhị vị không cần sốt ruột, các ngươi hai viên đại tướng chính là đào mỗ lần này đánh bại Hạ Hầu Uyên đòn sát thủ! Thật cũng không cần cùng Từ Vinh cùng Hứa Chử bọn họ cùng hành động, đào mỗ có khác đại sự làm ơn nhị vị, lại là tám ngày đại công lao cho các ngươi đi lập!”

Vừa nghe Đào Thương nói như thế, Triệu Vân cùng Thái Sử Từ liền không dám chậm trễ, vội vàng bình tĩnh lắng nghe.

Lại thấy Đào Thương cười nói: “Tào trong quân chư tướng tuy rằng thanh danh không hiện, nhưng trên thực tế lại có rất nhiều có thể chinh quán chiến, biết được binh cơ lương tài chiến tướng! Này Hạ Hầu Uyên chính là một trong số đó, Hứa Chử cùng Từ Vinh suất lĩnh Kim Lăng quân chủ lực tập kích sau đó, cùng Từ Hoảng cùng Đào Cơ ba đường tương công, này chiến phá Hạ Hầu Uyên tất rồi, hắn chính là Thần Tiên Sống cũng không có biện pháp chính diện vãn hồi xu hướng suy tàn, nhưng Hạ Hầu Uyên người này, cực thiện bôn tập chiến pháp, như vô tình ngoại, hắn nhất định sẽ xuất kỳ bất ý, công ta chưa chuẩn bị.”

Thái Sử Từ nhíu nhíu mày, nói: “Công tử chi ngôn chính là ý gì? Mạt tướng không lắm giải.”

Đào Thương tiếp tục giải thích nói: “Hạ Hầu Uyên không thể chính diện vãn hồi xu hướng suy tàn, lại thấy Từ Vinh cùng Hứa Chử đều ở phía trước đuổi binh công sát, hơn nữa Từ Hoảng cùng Đào Cơ, ta Kim Lăng quân thiện chiến nhất tứ đại mãnh tướng toàn ở tiền tuyến, Hạ Hầu Uyên tất nhiên sẽ cho rằng bên cạnh ta không có mãnh tướng bảo vệ, lấy hắn tính tình, không thiếu được liền sẽ bí quá hoá liều, suất lĩnh tinh kỵ tập trung lực lượng, không màng tất cả đột nhập đến ta trung quân, tới lấy đào mỗ cái đầu trên cổ, nương tru sát chư tướng tới vãn hồi cục diện…… Mà lúc này, chính là các ngươi tuyệt sắc song kiêu lên sân khấu lúc!”

Triệu Vân nghe vậy tức khắc sửng sốt: “Tuyệt sắc?”

Đào Thương vội vàng sửa miệng: “Không phải, là Tuyệt Đại Song Kiêu! Nhưng cũng là tuyệt sắc! Nhị vị tướng quân đều là tuấn lãng không phạm, lại võ nghệ cao cường, ngươi xem hai ngươi con ngựa trắng ngân giáp, họa kích trường thương, ta nhìn các ngươi này hai cái oai hùng mỹ nam tử đều chảy nước miếng, trừ bỏ song kiêu xưng hô, đào mỗ thật sự là nghĩ không ra cái gì từ tới khen các ngươi hai người…… Thật là quá mẹ nó soái!”

Dứt lời, hắn giơ tay chỉ chỉ Thái Sử Từ nói: “Ngươi là tiểu bạch kiểm.”

Thái Sử Từ kiêu ngạo một đĩnh bộ ngực.

Đào Thương lại giơ tay chỉ Triệu Vân: “Ngươi là tiểu viên mặt.”

Triệu Vân biểu tình lập tức lại hiện đau thương.

Ai động một lát, phương nghe Triệu Vân sâu kín nói: “Đào công tử là tính toán làm chúng ta hai người mai phục tại cạnh ngươi, nhất cử chém giết Hạ Hầu Uyên?”

Đào Thương vội vàng lắc lắc đầu, nói: “Hạ Hầu Uyên không thể chém giết, hắn là Tào Tháo trong tộc bạn tri kỉ, nghe nói Hạ Hầu Uyên tuổi trẻ thời điểm, từng thế Tào Tháo mang tội ngồi tù, này giao tình không thể nói không thâm hậu, ta Từ Châu thế lực hiện tại không kịp Tào Tháo, lẫn nhau gian tuy có chiến sự, nhưng ngày sau vẫn là có thể hoà đàm giảm bớt, giờ phút này nếu là giết Hạ Hầu Uyên, ta sợ Tào Tháo quay đầu lại sẽ thật sự tập kết toàn bộ binh lực tấn công ta Từ Châu, đến lúc đó thì mất nhiều hơn được.”

Triệu Vân nghe vậy, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn giơ tay đột nhiên một phách cái trán nói: “Đào công tử là muốn cho ta hai người bắt sống Hạ Hầu Uyên?”

Đào Thương gật gật đầu, tán thưởng nói: “Tử Long huynh đệ quả nhiên là băng tuyết thông minh, một điểm liền thấu, ta sau đó sẽ đem đại bộ phận binh tướng phái ra tiền tuyến, chỉ để lại chút ít sĩ tốt lưu tại bên người, đương nhiên, còn có các ngươi hai vị! Hạ Hầu Uyên thấy ta binh thiếu, lại vô tri danh chiến tướng bảo vệ, vì dọn về thắng cục, tất nhiên sẽ đem ta coi như mục tiêu, mà cho đến lúc này……”

Đào Thương đột nhiên vỗ tay một cái, nói: “Chính là các ngươi này một đôi song kiêu bày ra thực lực lúc…… Bất quá các ngươi nhưng đến hảo hảo bảo hộ ta an toàn, đào mỗ đây chính là ở lấy sinh mệnh làm tiền đặt cược đâu.”

Thái Sử Từ cùng Triệu Vân Tề tề chắp tay, nói: “Đào công tử yên tâm, ta hai người tất bắt sống Hạ Hầu Uyên, dâng cho dưới trướng!”

……

Hạ Hầu Uyên lúc này còn ở phía trước trận cùng Từ Hoảng cùng Đào Cơ chém giết, trá nhiên chi gian, lại đột nhiên sau khi nghe được phương một trận rối loạn.

Hạ Hầu Uyên vội vàng quay đầu nhìn lại.

Hắn không xem khen ngược, này vừa thấy, lại là kinh tam hồn ném hai hồn.

Bên ta phía sau quân trận, thế nhưng là xuất hiện đầy khắp núi đồi Kim Lăng quân, thủ phạm đột nhiên hướng về bên ta nhất bạc nhược phía sau tiến hành mãnh liệt công sát.

Hạ Hầu Uyên sắc mặt tức khắc trở nên trắng bệch.

Này chi binh mã, là từ chỗ nào nhảy ra tới? Hơn nữa xem nhân số, làm như còn xa ở Từ Hoảng cùng Đào Cơ sở suất lĩnh binh mã phía trên.

Thẳng đến trông thấy địch quân quân trong trận, kia một mặt mặt thêu “Đào” tự ngũ sắc cờ xí, Hạ Hầu Uyên mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Đào Thương tiểu tặc, thiết kế hố ngô cũng.

------oOo------

Chương 335: ngân thương bạch câu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hạ Hầu Uyên trúng Đào Thương cùng Quách Gia kế sách, bị Kim Lăng quân chia quân ba đường bao kẹp trong đó.

Luận cập chiến mã số lượng, Tào Tháo quân chỉ ở sau Hà Bắc Viên Thiệu, Công Tôn Toản cùng Tây Lương quân phiệt, nhưng luận cập quân tốt thiện chiến cùng bưu hãn trình độ, Tào Tháo quân thiện chiến chi tinh lại tuyệt không ở thiên hạ bất luận cái gì một chi cường quân dưới.

Nhưng cho dù Tào Tháo quân các binh lính lại bưu hãn dũng mãnh, nhưng tả hữu chiến tranh thắng lợi nhân tố nguyên nhân cũng là phi thường nhiều, đặc biệt là một chi quân đội lại bị ba đường bao kẹp lúc sau, mặc cho này chi quân đội có lại cường chiến lực cùng trang bị, cũng tuyệt đối là vô pháp nghịch chuyển phiên bàn.

Quân đội trận hình cùng sĩ tốt trang bị phối trí, giống nhau đều là đem vũ khí hạng nặng cùng lực sát thương cường binh chủng phối trí với trận hình chính diện hướng địch, mà tam quân cánh cùng phía sau sĩ tốt chiến lực liền xa xa không bằng chính diện, quân địch nếu lựa chọn từ phía sau hoặc là cánh tiến hành công kích nói, kia đã chịu phản kích cũng tương đối tiểu, cũng có thể đối bị công kích phương tạo thành lớn hơn nữa thương tổn.

Đồng thời, bố xong trận bộ đội cánh chịu tập, chuyển động trận hình tới chống lại nói yêu cầu một lần nữa bố trí thời gian, đối mặt thời khắc đều ở biến hóa chiến cuộc, như vậy khẳng định sẽ tạo thành hỗn loạn, đối với cục diện chiến đấu không thể nghi ngờ là càng thêm bất lợi.

Giáp công, vây kín, kiềm hình thế công là cổ đại phương thức tác chiến trung tiêu diệt địch nhân nhất điển hình phương pháp! Một khi bị giáp công, tắc bố trí khó khăn, phía sau chi viện khó khăn đều đem thành tăng gấp bội thêm.

Cho nên nói dưới tình huống như vậy, mặc cho Hạ Hầu Uyên lại là vũ dũng, lại là thiện chiến, tại đây loại trạng thái hạ cũng là vọng binh than thở, không thể nề hà.

Chiến tranh, trước nay liền không phải một người có thể tả hữu sự tình.

Đối mặt tình huống như vậy, Hạ Hầu Uyên cái thứ nhất lựa chọn, chính là nghĩ cách phá tan Từ Hoảng trước trận, mở ra một cái làm bên ta thoát đi sinh lộ.

Rốt cuộc Từ Hoảng là đã chịu tào quân binh mã đánh sâu vào nghiêm trọng nhất một chi, cũng là tự khai chiến tới nay, đã chịu áp lực cũng là lớn nhất.

“Tam quân tướng sĩ! Xung phong! Mở ra trước quân quân trận!”

Hạ Hầu Uyên ở trong trận hô to, chỉ huy tào quân tấn mãnh mà hữu lực nhằm phía Từ Hoảng bổn trận.

Nhưng vấn đề là, thân là ngày sau ngũ tử lương tướng chi nhất, bị Tào Tháo so sánh vì chu á phu Từ Hoảng, lại sao lại không nghĩ ra Hạ Hầu Uyên chân ý?

Ở Từ Hoảng chỉ huy hạ, Kim Lăng quân điên cuồng hét lên vọt đi lên, như một khối cự thạch, gắt gao đỉnh ở Hạ Hầu Uyên quân phía trước, mặc cho Hạ Hầu Uyên dưới trướng cảm tử đội đâm cho huyết hoa vẩy ra, bọn họ chính là không chịu lùi bước.

Hai bên này phiên giao thủ, ngươi tới ta đi, đua thành huyết hồ lô, lại ai cũng không chịu lui về phía sau nửa bước.

Nhưng là thực rõ ràng, Từ Hoảng hiện tại biểu hiện muốn so Hạ Hầu Uyên càng thêm anh dũng, bởi vì hắn cùng hắn thân binh trạm đến càng thêm dựa trước.

Từ Hoảng với chiến trước ở từng được đến Quách Gia đề điểm, hắn đã biết chiến tranh sẽ đi đến hiện giờ này một bước, đối mặt Hạ Hầu Uyên thế công, hắn gắt gao cắn chặt răng, chính là không chịu lui bước một bước.

Bởi vì hắn biết, hắn chỉ cần nhiều kiên trì một khắc, Hạ Hầu Uyên liền sẽ nhiều một phân lớn hơn nữa thất bại.

Hạ Hầu Uyên rốt cuộc lui bước.

Không phải hắn chiến bất quá Từ Hoảng, mà là hắn hiện tại là ở vào bị bao kẹp một phương, kéo dài thời gian càng dài, đối với bên ta liền càng vì bất lợi.

Hắn không có vô tuyến thời gian cùng Từ Hoảng đi cứng đối cứng.

Thực đáng tiếc, Hạ Hầu Uyên dưới trướng cảm tử đội này một đợt xung phong va chạm, huyết, là bạch chảy.

Bất quá lúc này đây xung phong, cũng đích xác cấp Kim Lăng quân mang đến nhất định ảnh hưởng.

Tuy rằng đã hình thành bao kẹp chi thế, nhưng tào quân dũng mãnh trình độ, lại là vượt quá Kim Lăng quân ngoài ý liệu.

Nhưng ngay cả như vậy, lại như cũ vô pháp nghịch chuyển Hạ Hầu Uyên quân tán loạn tan tác xu hướng suy tàn.

“Hiện tại tiến công chúng ta, đều là Kim Lăng quân này đó tướng lãnh?” Hạ Hầu Uyên một bên bất đắc dĩ suất binh qua lại bôn tập ác chiến, ổn định sĩ tốt trận hình, một bên dò hỏi bên người quân hầu nói.

Kia quân hầu đã là được đến trước trận thám báo tin tức, ngay sau đó đối Hạ Hầu Uyên nói: “Cùng ta quân chính diện chống đỡ, chính

là Kim Lăng quân Từ Hoảng, tấn công ta quân hữu quân chính là Kim Lăng quân Đào Cơ, phía sau địch quân chủ trận đánh Hứa Chử cùng Từ Vinh cờ hiệu, xem này trước trận, chính là hổ vệ quân vì tiên phong!”

Hạ Hầu Uyên nghe đến đó, trong lòng tức khắc vừa tỉnh.

Hứa Chử, Từ Vinh, Đào Cơ, Từ Hoảng, hổ vệ quân……

Vì tiêu diệt chính mình binh mã, Đào Thương đem này đó tinh đem đều phái ra, kia hắn bên người đến tột cùng lại có cái gì phòng vệ lực lượng?

Mọi người đều biết, Đào Thương bên người nhất nổi danh chiến tướng chính là Hứa Chử cùng Từ Vinh, mà nhất cụ sức chiến đấu bộ khúc, đó là Kim Lăng thành hổ vệ quân.

Hiện giờ vô luận là Hứa Chử vẫn là Từ Vinh, cũng hoặc là Kim Lăng hổ vệ quân, lại đều không ở Đào Thương bên người.

Kia Kim Lăng quân lúc này chân chính uy hiếp, có lẽ đó là —— chủ soái Đào Thương!

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Uyên hai tròng mắt chợt nhíu lại, trong ngực lần thứ hai dâng lên một tia hy vọng.

Hắn một bên chỉ huy binh mã thay đổi trận thế, một bên phái người rối rắm thân vệ kỵ binh, phối hợp chính mình hướng về phía sau trận địa di động mà đi.

Tào quân giữa, không biết vì sao, sở hữu trống trận cơ hồ ở cùng thời gian bị gõ vang, mà cùng với kịch liệt nhịp trống, tào quân sĩ tốt cũng là phấn khởi dư dũng, hướng về từ ba phương hướng đè ép chính mình Kim Lăng quân tiến hành cuối cùng phản kích.

Kim Lăng quân sau trận……

Đào Thương trong tai bị thật lớn tiếng trống rót mãn, kia cổ thanh âm chi táo, thế nhưng làm hắn nhịn không được dùng ngón tay che

lại lỗ tai.

Triệu Vân nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Tào quân chiến bại lại tức, làm sao đột nhiên đem tiếng trống lôi rung trời vang? Này cử ý gì cũng?”

Đào Thương cười đối Triệu Vân nói: “Chính cái gọi là giấu đầu lòi đuôi, Hạ Hầu Uyên mệnh tam quân tề cổ, mặt ngoài xem là hắn ở thúc giục dưới trướng các tướng sĩ anh dũng ẩu đả, ý đồ đột phá ba mặt vây quân khốn cảnh, nhưng kỳ thật bất quá là vì mê hoặc chúng ta…… Như đào mỗ sở liệu không tồi, không cần nhiều một hồi, kia Hạ Hầu Uyên liền sẽ suất lĩnh tinh nhuệ kỵ binh thẳng đến ta nơi phương hướng lại đây.”

Nói đến này, Đào Thương ngừng lại một chút, nói: “Chính cái gọi là bắt giặc bắt vua trước, đào mỗ là như vậy tính toán, Hạ Hầu Uyên cũng là như vậy tính toán, trận này đánh giáp lá cà, đến tột cùng là hắn bị bắt vẫn là ta bị giết, vậy muốn toàn xem ai nắm tay càng ngạnh một ít…… Ta tả hữu song quyền, chính là các ngươi hai vị! Làm ơn!”

Triệu Vân nhẹ nhàng vung ngân thương, đạm nói: “Đào phủ quân, yên tâm đó là.”

Thái Sử Từ một tay cầm kích, một tay ấn cung, tự tin nói: “Mỗ tất bắt sống Hạ Hầu Uyên!”

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương đám người phía trước mình quân sau trận đột nhiên xuất hiện một trận xôn xao, tiếp theo lại ngay lập tức xuất hiện một trận hỗn loạn.

Đào Thương hai tròng mắt híp lại, nói: “Tới!”

Không bao lâu, liền thấy phía trước quân trận bị một chi ước có bảy tám trăm hạng nặng võ trang tinh nhuệ tào quân kỵ binh hướng đem mở ra, một chúng tào quân thiết kỵ cả người tắm máu, anh dũng chém giết, ở Hạ Hầu Uyên chỉ huy cùng dẫn dắt hạ, chính hoả tốc hướng tới Đào Thương đại kỳ kỳ nơi vị trí chạy như điên mà đến.

Mà Hạ Hầu Uyên ở giải khai quân địch chi trận, xa xa trông thấy Đào Thương nơi sau, cũng là trong lòng vui mừng quá đỗi.

Hắn mơ hồ gian làm như đã có thể nhìn đến Đào Thương trú chân chỗ ở.

Chiến xa thượng Đào Thương mơ hồ gian có thể xem cái lờ mờ, mà hắn bên người binh mã cũng không phải rất nhiều, chỉ có đại khái 200 dư kỵ kỵ binh, mà hắn bên người bảo vệ tướng lãnh, cũng không quá chỉ là hai gã cưỡi con ngựa trắng, người mặc áo bào trắng tiểu tướng.

Như vậy lơ lỏng đội hình, ở Hạ Hầu Uyên trong mắt, thật sự là quá dễ dàng đột phá!

Mắt thấy Hạ Hầu Uyên kỵ binh xung phong liều chết lại đây, Triệu Vân giơ lên trong tay chiến thương, hướng về phía đối phương kỵ binh hung hăng một lóng tay.

Trong thời gian ngắn, liền thấy những cái đó đi cùng Triệu Vân cùng nhau bảo vệ Đào Thương con ngựa trắng nghĩa tòng quân khi trước động lên.

Đối mặt hướng về bên ta vọt tới con ngựa trắng nghĩa từ, tào quân kỵ binh cũng không để ý.

Thứ nhất là đối phương kỵ binh số lượng thiếu, thứ hai tào quân kỵ binh cũng cũng không có đem đối phương kỵ binh xem thành cùng bọn họ cùng đẳng cấp kỵ binh.

Rất nhiều người từng đối bọn họ nói qua, nam người không tinh cưỡi ngựa, cho nên cùng phương nam kỵ binh đối chiến, đối với bọn họ tới nói trên cơ bản chính là nhặt tiện nghi.

Nhưng bọn họ nơi nào tưởng đến, lần này gặp gỡ kỵ binh cũng không phải Kim Lăng thành kỵ binh, mà là uy chấn thiên hạ con ngựa trắng nghĩa từ…… Phân đội nhỏ.

Triệu Vân xông vào mọi người đằng trước, hắn ngồi xuống con ngựa trắng khống chế nhất nhanh chóng, trong tay hắn ngân thương lượng như một đạo điện quang.

“Nghênh địch!”

Chạy băng băng ở đằng trước tào quân thập trưởng giơ lên cao trường sóc, giương giọng hô quát, tùy theo, lại lấy càng mau tốc độ té ngã đi xuống, hắn yết hầu ở trong nháy mắt đã bị Triệu Vân đâm cái lỗ thủng, máu tươi phun ra, thân thể thẳng tắp quăng ngã đi xuống.

Đối mặt trước mắt những cái đó ngăn cản kỵ binh, Triệu Vân không chút nào dừng lại trệ đốn.

Hắn giống như là trát nhập trong biển Đại Vũ thần châm giống nhau, phá hơi nước lãng, thế không thể đỡ.

Lại như xuyên qua thạch khích kéo dài nước chảy giống nhau, không hề cản trở, uyển chuyển nhẹ nhàng trong sáng.

Triệu Vân mặt sau là theo sát mà thượng Thái Sử Từ, vị này thiện sử trường kích đứng đầu chiến tướng, giờ phút này nhìn Triệu Vân thương pháp thế nhưng cũng là kinh hãi mạc danh.

Đây là người có thể sử dụng ra thương pháp sao? Thái Sử Từ trong lòng ở hò hét kinh hô.

Kỳ thật từ lúc bắt đầu thời điểm, Thái Sử Từ tuy rằng nhìn ra Triệu Vân cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, nhưng cũng thực sự không nghĩ tới Triệu Vân thương pháp cư nhiên sẽ như vậy cao siêu, chẳng qua là bởi vì Đào Thương đối Triệu Vân phá lệ kính trọng, Thái Sử Từ yêu ai yêu cả đường đi dưới, mới đối Triệu Vân nhiều vài phần thân cận cùng kính nể chi ý.

Nhưng giờ này khắc này, Thái Sử Từ mới phát hiện tình huống căn bản là không phải như vậy hồi sự!

Hắn luôn luôn cho rằng luận cập thương kích võ nghệ, đương kim thiên hạ lúc này lấy chính mình vì nhất! Cũng chỉ có vị kia chỉ nghe kỳ danh, không thấy một thân Lữ Bố, hoặc nhưng cùng chính mình ganh đua dài ngắn.

Nhưng hôm nay, này Triệu Vân võ nghệ, đặc biệt là hắn kia quỷ thần khó lường thương pháp, lại ở thật sâu chấn động luôn luôn kiêu ngạo Thái Sử Từ tâm.

Như vô tình ngoại, người này thương pháp hoặc còn có thể áp đảo chính mình phía trên!

Thái Sử Từ một bên đối địch, một bên ngưng thần nhìn Triệu Vân thương pháp, ánh mắt tất cả đều là không thể tưởng tượng.

Địch nhân hướng Thái Sử Từ vọt tới, hắn chỉ là tiện tay rơi, liền đưa bọn họ đánh rơi, ánh mắt lại trước sau chăm chú vào Triệu Vân trên người, không chịu có một tia di động.

Thái Sử Từ mặt sau là Bùi thị tam huynh đệ suất một bộ phận kỵ binh yểm hộ song kiêu.

Nếu nói Thái Sử Từ nhìn về phía Triệu Vân ánh mắt là không thể tưởng tượng, như vậy Bùi Tiền đám người chính là trần trụi sùng bái.

Thần thương! Này quả thực chính là thần thương a!

Bùi Tiền là dùng thương, hắn cũng ngộ quá rất nhiều dùng thương, nhưng là hắn chưa từng có nhìn đến quá Triệu Vân như vậy dùng thương.

Chiến thương vốn là giết người vũ khí, là huyết tinh, lệnh nhân tâm giật mình, nhưng chuôi này ngân thương ở trên chiến trường bị Triệu Vân huy động lên, lại phảng phất là một loại cảnh đẹp, chiêu chiêu tàn nhẫn đoạt mệnh, nhưng lại còn có thể có vẻ dị thường phiêu dật, lệnh nhân tâm trì hướng về.

Đánh giặc có thể đánh như vậy xinh đẹp người, thật là không nhiều lắm.

Nếu là nói trên chiến trường ẩu đả Lữ Bố cho người ta cảm giác khí phách, Hứa Chử là hào khí, suất lĩnh xông vào trận địa doanh Cao Thuận là hàn khí, kia Triệu Vân cho người ta cảm giác đó là anh khí!

Hiên ngang anh khí.

Triệu Vân ra thương khoảng cách quá ngắn, hắn tựa hồ là không nghĩ dùng nhiều phí một chút ít sức lực, nhưng lại là một kích tất trúng, một đường sát đem qua đi, cơ hồ chưa bao giờ dùng thứ đệ nhị thương.

Con ngựa trắng ngân thương, Triệu Vân trong tay binh khí phảng phất là có ma pháp giống nhau, phàm là ở này bảy thước trong vòng, bao phủ chỗ, vô luận là người là mã, là đao là thương, đều tự nhiên liền đi xuống lạc, mà hắn lại dường như không có động qua tay giống nhau.

Đây là thương pháp cảnh giới cao nhất.

Triệu Vân đầu tàu gương mẫu, Thái Sử Từ theo sát sau đó, con ngựa trắng nghĩa từ còn lại là đối chọi cánh chim, bọn họ phá tan tào quân kỵ binh trận, hướng về Hạ Hầu Uyên bản nhân bay nhanh thẳng tiến mà đi.

Nhìn đột nhiên vọt tới kia một chúng kỵ chúng, lấy Hạ Hầu Uyên cầm đầu một chúng tào quân không khỏi có chút choáng váng.

Này không phải là thật sự đi?

Sao có thể là thật sự?

Phương nam quân đội, lúc nào hầu có như vậy tinh với hướng trận kỵ binh?

Mắt thấy kia chi kỵ binh đi theo Triệu Vân hướng về chính mình vọt tới, Hạ Hầu Uyên trong lòng vừa kinh vừa giận!

Chính mình vốn là sát Đào Thương, nhưng chuyện tới hiện giờ, như thế nào bị giết người, phảng phất lại muốn thành chính mình?

Đặc biệt là kia ngân thương tướng lãnh, tuyệt đối không phải phương nam người!

Hạ Hầu Uyên ánh mắt độc ác, liếc mắt một cái liền nhìn ra Triệu Vân còn có hắn phía sau con ngựa trắng nghĩa từ, nhất định là hàng năm sinh hoạt ở trên lưng ngựa chiến sĩ, bằng không tuyệt không sẽ có bực này thuật cưỡi ngựa!

Dù cho là thảo nguyên thượng Tiên Bi, cũng là cùng khó khăn lấy đánh đồng.

. m.

------oOo------

Chương 336: Quách Gia tuyên ngôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Triệu Vân chờ một chúng tốc độ cực nhanh, mắt thấy liền phải vọt tới Hạ Hầu Uyên trước mặt, mà lúc này, Hạ Hầu Uyên muốn tránh né, đã là không có khả năng.

Hắn chỉ có thể chính diện tiếp chiến!

Địch quân những cái đó xông tới bình thường kỵ binh tuy rằng tinh nhuệ, nhưng ở Hạ Hầu Uyên trong mắt còn không đáng giá cười nhạt, con kiến hạng người, cũng không sẽ đối chính mình sinh ra cái gì quá lớn uy hiếp!

Mấu chốt chính là cái kia con ngựa trắng ngân thương tướng lãnh, thương pháp xuất thần nhập hóa, quả nhiên xem như ngô chi địch thủ.

Họ Đào tiểu tặc dưới trướng, khi nào thế nhưng nhiều ra tới như vậy nhất hào người tài ba?

Hạ Hầu Uyên vừa chuyển đầu, đối với bên cạnh một người quân hầu nói: “Đàm đệ, trước mắt quân địch phong đầu phía trên có một viên đại tướng, thành có thể nói là dũng mãnh vô cùng, ngươi tiễn pháp chính là ta dưới trướng mọi người trung tối cao một cái, ngươi cấp mỗ bắn chết tới đem, át trụ quân địch công kích, quay đầu lại vi huynh tất hướng tào công tiến ngươi vì quân Tư Mã, hôm sau cũng là nhưng một mình đảm đương một phía!”

Hạ Hầu Uyên phân phó người, chính là hắn đồng tông bà con xa tông đệ Hạ Hầu Đàm.

Ngày đó Hạ Hầu Uyên suất chúng đến cậy nhờ Tào Tháo thời điểm, Hạ Hầu Đàm cũng là tùy thứ nhất khởi cộng đồng đi trước tào quân quân doanh, mấy năm tới cũng coi như là nhiều lần lập chiến công, cũng bị Tào Tháo lên chức vì Hạ Hầu Uyên dưới trướng quân hầu.

Hạ Hầu Đàm từ nhỏ tinh thông võ nghệ, pha thông binh pháp, trong đó lợi hại nhất đó là một tay tuyệt bắn chi thuật.

Nói hắn là thiện xạ, cũng là không cho rằng quá.

Triệu Vân khác hẳn với thường nhân vũ dũng, tự nhiên cũng là dừng ở Hạ Hầu Đàm trong ánh mắt.

Nghe Hạ Hầu Uyên như thế phân phó chính mình nhiệm vụ, Hạ Hầu Đàm không dám chậm trễ, vội vàng lấy ra tùy thân mang theo cường cung, cũng rút ra một chi điêu linh mũi tên, giương cung cài tên, xa xa nhắm ngay từ nơi xa đang ở chạy tới Triệu Vân.

“!”Hạ Hầu Đàm hét lớn một tiếng, buông tay một mũi tên thẳng đến Triệu Vân mặt vọt tới.

Hạ Hầu Đàm động tác, cũng không có chạy ra Triệu Vân đôi mắt.

Nhưng thấy Triệu Vân hai tròng mắt nhíu lại, giơ lên trong tay ngân thương, phương muốn ngăn cản phi mũi tên, nhưng khí đầu mặt sau, thế nhưng là có một trận kình phong đột gào thét mà qua.

Triệu Vân phía sau, Thái Sử Từ ở Hạ Hầu Đàm bắn tên thời điểm, đồng thời cũng là một mũi tên bắn ra.

Kia hai chỉ điêu linh mũi tên ở trong không khí đối đâm, đồng thời ngã xuống bụi bặm.

Hạ Hầu Đàm vừa thấy đối phương bực này thần bắn chi kỹ, bị kinh cứng họng, thân mình cương ma, thế nhưng là liền đệ nhị mũi tên đều không kịp rút ra.

Đừng nói là Hạ Hầu Đàm, đó là Hạ Hầu Uyên, thậm chí là Triệu Vân, cũng bị bực này tài bắn cung kinh cả người mồ hôi lạnh.

Này còn xem như người sao?

Ở đây mọi người tuy rằng kinh ngạc, nhưng Thái Sử Từ lại không có cho bọn hắn càng nhiều tự hỏi cơ hội.

Hắn duỗi tay từ tùy thân mũi tên hồ trung lại lấy ra một chi điêu linh mũi tên, giơ tay nhắm ngay vẻ mặt kinh hãi Hạ Hầu Đàm, khóe miệng khơi mào một tia lạnh lùng ý cười.

Chơi cái gì không tốt, ngươi chơi bắn tên trộm?

Lần này xem như ngươi thua tại mỗ tay trúng.

Tươi cười qua đi, kia chi mũi tên nhọn lông chim đuôi trạm canh gác liền từ Thái Sử Từ đầu ngón tay đưa mà ra.

Sắc bén tiễn vũ cắt qua không khí, phát ra gào thét tiếng vang, lấy sấm đánh chi thế, chính chính hảo hảo trát ở Hạ Hầu Đàm trước ngực trái tim chỗ.

Hạ Hầu Đàm trừng lớn hai con mắt, hoảng sợ nhìn phía trước, phảng phất không thể tin được đây là này giống nhau.

Tiếp theo, liền thấy hắn cực đại thân hình về phía sau một nằm, thật mạnh té ngã lưng ngựa dưới, ầm ầm rồi biến mất.

“Đàm đệ!” Hạ Hầu Uyên kinh giận giao thoa, không khỏi lên tiếng rống to.

Không đợi Hạ Hầu Uyên cẩn thận đi xem Hạ Hầu Đàm tình huống, con ngựa trắng ngân thương Triệu Vân đã là vọt tới hắn trước mặt.

Hạ Hầu Uyên trong ngực tà hỏa cọ cọ thẳng nhảy, hắn mắng mi trừng mục, đem trường mâu đối với Triệu Vân đầu, hung hăng trát đem qua đi.

Thương quang như điện, kích trời lạnh mang, một thương một kích đồng thời từ hai cái phương hướng cắt qua không khí mà đến, “Thương lang” một thanh âm vang lên, giá ở Hạ Hầu Uyên binh khí.

Đừng nói là Hạ Hầu Uyên, chính là Triệu Vân cùng Thái Sử Từ cũng không khỏi bị này ăn ý trình độ lộng lăng.

Hạ Hầu Uyên ngây người chỉ là trong nháy mắt, hắn sắc mặt trầm xuống, táo bạo giận dữ hét: “Các ngươi hai cái tặc tư, chẳng lẽ là tưởng lấy nhiều khi ít?”

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ lẫn nhau lẫn nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, hơi trầm xuống mặc, lại là rất có ăn ý cùng nhau gật đầu.

“Đúng vậy!”

Hạ Hầu Uyên thiếu chút nữa không khí ngất xỉu đi.

Này hai cái áo bào trắng tiểu tướng, nhìn nhân mô cẩu dạng, như thế nào một chút da mặt đều từ bỏ!

“Hai quân trước trận, nào có cái gì khinh không khi dễ? Ta hai người hôm nay được quân lệnh, cần thiết đem ngươi bắt sống bắt sống!”

Nghe xong Triệu Vân bổ sung, Hạ Hầu Uyên giận cực phản cười, hắn hung hăng phỉ nhổ, nói: “Bắt sống? Hảo, hai người các ngươi có bản lĩnh, liền bắt cho ta mỗ xem!”

Dứt lời, liền thấy Hạ Hầu Uyên trong tay trường mâu dùng một chút lực, đẩy ra thương, kích, ngay sau đó liền đem binh khí chiếu Thái Sử Từ đâm tới, oanh kích này mặt.

Tuy rằng Hạ Hầu Uyên đối chính mình võ nghệ cực kỳ tự tin, cũng không nghe nói qua trước mắt này hai gã áo bào trắng tiểu tướng thanh danh, nhưng thông qua vừa mới Triệu Vân hướng trận, Thái Sử Từ thần tiễn một kích, Hạ Hầu Uyên cũng biết này hai người không phải dễ cùng, vì vậy hắn vừa lên tới liền gắng đạt tới tốc chiến tốc thắng, để tránh đêm dài lắm mộng, tự nhiên đâm ngang.

Trước mắt hắn dưới trướng binh mã đều bị con ngựa trắng nghĩa từ cùng Bùi Tiền đám người vướng, trong lúc nhất thời trừu không ra

tay tới trợ hắn, muốn chiến lui này hai gã cường địch, chỉ có dựa Hạ Hầu Uyên chính mình.

Thái Sử Từ trầm ổn đối địch, chặt chẽ tập trung vào Hạ Hầu Uyên động tác, thấy đối phương trong tay trường mâu phủ động, lập tức không chút do dự đem thân thể về phía sau một khuynh, trở tay dựng thẳng lên trường kích, vung lên mà thượng chặn Hạ Hầu Uyên trường mâu, vững vàng định trụ hắn này nhất chiêu.

Hạ Hầu Uyên phương phải có sở phản ứng, Triệu Vân lại lập tức hành động.

Triệu Vân thủ đoạn run lên, nháy mắt vứt ra tam đóa thương hoa, thí dụ như chim bay bắt cá giống nhau chuẩn xác thẳng đến Hạ Hầu Uyên thủ đoạn mổ đi.

Hắn lại là muốn cậy cường dùng cùng lúc nhiều phương pháp lấy xảo, tá Hạ Hầu Uyên binh khí.

Hạ Hầu Uyên kinh một thân mồ hôi lạnh.

Dùng chiến thương đánh ra thương hoa lại không kinh ngạc, nhưng là có thể giống Triệu Vân như vậy, như thế tùy ý liền vứt ra tam đóa thương hoa người, thực sự là thiếu chi lại thiếu.

Này áo bào trắng tiểu tử, rốt cuộc là người nào?

Hạ Hầu Uyên cánh tay uốn éo, vứt bỏ Thái Sử Từ, lại dụng binh khí đi chắn Triệu Vân.

Nhưng Thái Sử Từ cùng Triệu Vân phảng phất là tâm hữu linh tê giống nhau, ở Hạ Hầu Uyên biến chiêu đồng thời, trường kích cũng là biến chiêu, kia trường kích ở giữa không trung vẽ ra một đạo nửa hình cung, nhất chiêu thuận nước đẩy thuyền, phản đi đánh Hạ Hầu Uyên cánh tay phải.

Hạ Hầu Uyên không thể nề hà, buông tay triệt binh khí, xoay người về phía sau nhảy, thế nhưng là rơi vào đường cùng bị buộc bỏ mã.

Nhưng vấn đề là, Triệu Vân nhãn lực cùng trong tay ngân thương tốc độ, so Hạ Hầu Uyên hành động càng mau.

Hắn ngân thương quét ra, ở Hạ Hầu Uyên còn không có rơi xuống đất thời điểm, thương bính ở giữa không trung liền hung hăng đánh trúng hắn đầu gối.

Hạ Hầu Uyên ở giữa không trung bị xế thân hình, trình dẩu mông quỳ xuống đất thức hình tượng dừng ở trên mặt đất, bởi vì tư thế đặc thù, hắn đầu còn hướng về phía Thái Sử Từ thật mạnh khái cái đầu.

Ba chiêu! Ba chiêu bắt sống Hạ Hầu Uyên!

Đừng nói là Hạ Hầu Uyên bản nhân, ngay cả Triệu Vân cùng Thái Sử Từ cũng không dám tin tưởng bọn họ hai người lần đầu tiên liên thủ, cư nhiên là có thể có như vậy ăn ý.

Bọn họ hai người võ nghệ tuy rằng đều là ở Hạ Hầu Uyên phía trên, nhưng nếu là một chọi một so đấu, bọn họ hai người ở 30 cái hồi cái trong vòng, đều tuyệt bắt không được Hạ Hầu Uyên.

Thiên hạ to lớn, có thể đánh ra như vậy nước chảy mây trôi ăn ý phối hợp người, tuyệt không phải tùy tiện ở trên đường cái tìm hai cái võ nhân là có thể làm được.

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ lẫn nhau kích động liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt tựa kinh ngạc cũng tựa kinh hỉ.

Hạ Hầu Uyên dẩu mông, đầu khái chấm đất, miễn cưỡng ngẩng đầu, hung tợn ngửa đầu nhìn phía trên Triệu Vân cùng Thái Sử Từ.

“Các ngươi hai cái…… Cũng quá khi dễ người!”

Này nói khàn cả giọng, còn kèm theo tiếng khóc rống giận, vô cùng nhuần nhuyễn biểu đạt Hạ Hầu Uyên giờ phút này trong lòng tình cảm.

Hắn nghẹn khuất a.

……

Ba đường Kim Lăng quân giáp công Hạ Hầu Uyên đồng thời, Tuân Du cũng là suất lĩnh một vạn binh tướng, thẳng đến mông huyện phương hướng chạy đến.

Bởi vì chính mình cờ kém nhất chiêu, dẫn tới Hạ Hầu Uyên đình trệ với hiểm địa, Tuân Du trong lòng cực kỳ tự trách.

Hắn chuyến này không còn suy nghĩ, chỉ hy vọng có thể đem Hạ Hầu Uyên cứu ra trùng vây, kia liền xem như lấy công chuộc tội, trở về đối Tào Tháo cũng hảo có cái giao đãi.

Nhưng vấn đề là, ý trời cố tình không theo người nguyện.

Tuân Du chờ một chúng binh mã đi vào một chỗ lối rẽ khi, lại thấy hắn đột nhiên phân phó giáo úy trần trung lệnh cưỡng chế binh mã tại chỗ đứng yên, không thể dễ dàng về phía trước.

Một vạn tào binh trạm định lúc sau, Tuân Du mới bắt đầu bình tĩnh quan sát nơi xa địa hình.

Nhưng thấy phía trước cách đó không xa sơn cốc khẩu, hai sườn cao thạch lâm liệt, cỏ cây phồn thịnh, con đường hẹp hòi……

Tuân Du chẳng những hiểu mưu lược, thả cực thông quân sự, hắn chỉ là nhìn kỹ, liền biết nơi đây chính là dùng để phục binh tuyệt hảo nơi.

Tuy rằng biết Đào Thương giờ phút này nhất định là muốn đem binh mã chủ yếu dùng ở đối phó Hạ Hầu Uyên bên kia, nhưng Quách Phụng Hiếu tư duy hơn người, thiên tính hảo lộng hiểm, hắn nếu thật là trước tiên ở chỗ này mai phục một chi binh mã dùng để phục kích, kia chính mình phía sau này một vạn người, nhưng cho dù là hoàn toàn giao đãi.

Tuân Du trù tính hơn nửa ngày…… Này tiến cùng không tiến, thực sự là làm hắn do dự.

Nhưng vấn đề là, hiện tại phía trước quân tình chiến sự căng thẳng, hắn càng là trù tính, Hạ Hầu Uyên bên kia biến số liền càng nhiều.

Chỉ là không lớn một hồi, Tuân Du đều cảm giác miệng mình thượng muốn khởi phao.

Liền ở ngay lúc này, thình lình nghe quân hầu Mạnh thản chỉ vào nơi xa hô: “Quân sư, ngươi xem đó là sao lại thế này? Huyền thượng có người!”

Tuân Du theo Mạnh thản ngón tay phương hướng nhìn lại, lại thấy kia vách núi phía trên, không biết khi nào, thế nhưng là thật sự nhiều ra một người tới.

Một thân thanh y, màu trắng khăn chít đầu, trong tay một cái tinh xảo hồ lô, này sắc mặt có vẻ có chút tái nhợt, thân thể càng là gầy yếu phảng phất có thể bị gió núi thổi đi dường như.

Tuân Du chỉ dùng liếc mắt một cái, liền đem người này thân phận cấp nhận ra tới.

“Quách Phụng Hiếu, đã lâu không thấy.” Tuân Du thở dài khẩu khí, đối với nơi xa sơn gian Quách Gia trường thanh hô.

Quách Gia cười nhìn Tuân Du, nếu có điều ngộ gật đầu nói: “Xem ra Quách mỗ không đoán sai, Tuân Công Đạt, ở Lương Quốc thiết mưu người quả nhiên là ngươi.”

Tuân Du nghe Quách Gia nói như vậy, trong lòng cảm thấy hổ thẹn.

Xem ra chính mình lúc này đây cờ kém họ Quách nhất chiêu, nhiều ít vẫn là không mệt, vốn tưởng rằng chính mình là giấu ở chỗ tối, không nghĩ tới tiểu tử này vẫn là thông qua dấu vết để lại, tìm được rồi chính mình tung tích.

“Phụng Hiếu, ngươi ta các vì này chủ mà thôi, vô luận dùng ra loại nào thủ đoạn, toàn nãi bình thường việc, đáng tiếc lần này du lại là

chậm ngươi nửa suy nghĩ tự, tiếp theo, chắc chắn báo cáo bổ túc bổ sung!”

Quách Gia như cũ là cười nhìn Tuân Du, đột nhiên mở miệng nói: “Nghe nói, Văn Nhược, diễn quân, Công Đạt ngươi, Trọng Đức lão gia tử, còn có chung quân, mãn quân đám người, giờ phút này đều ở Tào Tháo thủ hạ? Ha ha, các ngươi mấy cái, dứt khoát đem Dĩnh Xuyên thư viện, dọn đến Tào gia nhà cũ đi khai tính.”

Tuân Du cũng không có bị Quách Gia kẹp dao giấu kiếm châm chọc sở chọc tức, hắn ngược lại là kiên nhẫn khuyên giải nói: “Phụng Hiếu, tào công chính là đương thời anh hùng, Văn Nhược vì ta chờ dẫn tiến hiền chủ, cũng là vì này nhất ban bạn cũ cùng Dĩnh Xuyên thư viện một chúng học sinh tiền đồ suy nghĩ……”

Nói đến này, Tuân Du ngừng lại một chút, nói: “Phụng Hiếu, Bộc Dương trong thành, tào công phủ để, thượng có quân sư tế tửu chi vị hư lấy không huyền, ta chờ Dĩnh Xuyên bạn cũ không có lúc nào là, không ở tưởng niệm chờ đợi với ngươi.”

Quách Gia nghe vậy, sắc mặt đầu tiên là vừa chậm, làm như hơi có chút đau kịch liệt,

Không bao lâu, liền thấy Quách Gia làm như lại nghĩ tới cái gì, tự giễu lắc lắc đầu.

“Công Đạt, u u k a n s h u. com Dĩnh Xuyên chư hữu ở tào công phủ thượng thiết một vị trí chờ ta, nhưng ta lại làm sao không phải ở thái bình công tử trong phủ thiết một loạt chỗ ngồi ở tĩnh chờ chư công đâu?”

Thốt ra lời này ra tới, Tuân Du sắc mặt tức khắc biến rất là tái nhợt.

Tiểu tử này cũng quá có thể khoác lác!

“Phụng Hiếu, nghe ngươi ý tứ này, là muốn cùng ta nhóm nhiều như vậy Dĩnh Xuyên bạn cũ tuyên chiến?” Tuân Du cười khanh khách nói: “Ngươi này lãng tử, càng sống càng đi trở về, ngươi cũng

không đếm đếm đầu người, nhìn xem chúng ta có bao nhiêu người…… Này cũng không tránh khỏi quá cuồng đi?”

Quách Gia ha hả cười, nói: “Công Đạt, họ Quách chính là kiểu gì dạng người, ngươi cũng không phải hôm nay mới biết được? Quách mỗ hôm nay tới đây chỉ có hai cái mắt, một là niệm cập cũ tình khuyên ngươi binh tướng đi vòng vèo, chớ vì Hạ Hầu Uyên tự tìm tử lộ, nhị là lao ngươi cấp ta Dĩnh Xuyên kia vài vị mang cái lời nói, từ hôm nay sau này, Quách mỗ liền lấy thiên địa vì bàn, lấy binh tướng vì tử, cùng Dĩnh Xuyên chư vị lão hữu từng cái đánh cờ, thẳng chờ chư vị đều đẩy bàn khí tử nhận thua, chủ động tới thái bình công tử phủ đệ quy phục làm khách, kia chúng ta liền còn phục bạn tốt!”

Tuân Du nghe vậy không khỏi buồn cười: “Làm sở hữu Dĩnh Xuyên bạn cũ nhận thua? Quách Phụng Hiếu, ngươi lời này nói ra, thẳng cùng với thiên đánh nhau có gì dị cũng?”

------oOo------

Chương 337: Trần Đăng trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia cùng Tuân Du ở sơn cốc kêu xong lời nói lúc sau, liền không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là lẳng lặng đứng sừng sững với sơn gian thượng, nhắm mắt lại, phảng phất ở cảm thụ từ trên bầu trời kia ập vào trước mặt mát mẻ phong.

Tuân Du lẳng lặng nhìn một hồi nơi xa sơn gian Quách Gia kia phó trang trứng đức hạnh, trong lòng chuẩn bị thật lâu sau, rốt cuộc là thở dài khẩu khí, đối với giáo úy trần trung phân phó nói: “Triệt binh đi, tạm thời rút quân hồi Duyện Châu cảnh.”

Trần trung nghe vậy tức khắc cả kinh, vội nói: “Quân sư, chúng ta…… Không đi cứu Hạ Hầu tướng quân?”

Tuân Du trầm tĩnh sau một lúc lâu, tiếp theo lắc lắc đầu, nói: “Diệu Tài tướng quân vũ dũng phi thường, lại thiện dụng binh, cho dù nhất thời bị vây, cũng chưa chắc không thể thoát ly đại nạn, nhưng chúng ta nếu là thẳng ngơ ngác tiến lên, chưa chừng thật đúng là chính là trúng Quách Phụng Hiếu kế!”

Nói đến này, Tuân Du lại lần nữa thật sâu nhìn nhìn nơi xa Quách Gia liếc mắt một cái, trong lòng nổi lên một tia mạc danh phiền muộn.

Tuân Du cũng biết giờ này khắc này, liền như vậy từ bỏ đi cứu Hạ Hầu Uyên không khỏi có chút bi ai.

Nhưng cùng Quách Gia đối thủ như vậy đấu trí tuệ, liền rất dễ dàng một bước sai từng bước sai, Hạ Hầu Uyên đã bị Kim Lăng quân vây khốn ở, chính mình phía sau này một vạn sĩ tốt nếu là tái xuất hiện sai lầm, Tuân Du ngày sau liền thật sự không có cách nào cùng Tào Tháo công đạo.

Hắn trước mắt đảo cũng là có thể cùng Quách Gia đánh cuộc này một ván, nhưng cân nhắc lợi hại lúc sau, Tuân Du phát hiện chính mình cùng họ Quách đánh cuộc không dậy nổi.

Vạn nhất đánh cuộc cái toàn quân bị diệt, chính mình chẳng lẽ còn phải hồi Duyện Châu hướng Tào Tháo lấy chết tạ tội?

Cũng thế, lần này khiến cho hắn này một đạo.

Tuân Du lại một lần nghiêm khắc đối trần trung hạ lệnh nói: “Lui binh!”

“Nặc……”

Mắt thấy Tuân Du binh mã bắt đầu từ từ lui bước, vẫn luôn phong khinh vân đạm, đầy mặt ý cười Quách Gia, lại chậm rãi thu hồi vui cười gương mặt, thật dài thở phào nhẹ nhõm, một bộ nhẹ nhàng chi sắc.

Kỳ thật trong sơn cốc thật đúng là liền không có cái gì phục binh, hắn phía sau chỉ có một trăm danh khoái mã tinh kỵ, là dùng để để ngừa vạn nhất, ở thời khắc mấu chốt bảo hộ nhanh chóng Quách Gia đào tẩu.

Đào Thương vì bao vây tiêu diệt Hạ Hầu Uyên một chúng, đã phái ra Kim Lăng trong quân sở hữu tinh nhuệ, căn bản là không có dư thừa binh mã lại đây ngăn cản Tuân Du.

Hạ Hầu Uyên dưới trướng hai vạn tào binh chiến lực tương đối so cao, thả có không ít kỵ binh, phi Kim Lăng quân xuất động toàn lực mà không thể đối phó hắn.

Bởi vậy Quách Gia cũng là ở không có cách nào dưới tình huống, mới áp dụng này chờ tiền đặt cược cùng sách lược.

Nhìn Tuân Du binh mã dần dần biến mất ở chính mình trong tầm nhìn, Quách Gia trong lòng nhiều ít cũng là cảm thấy may mắn.

Mỗi người có mỗi một cái tính cách, lúc này đây nhiều ít cũng là tính chính mình vận khí không tồi, đụng tới chính là ở Dĩnh Xuyên chư hữu trung, tính cách cùng suy nghĩ tương đối tương đối bình tĩnh ôn nhu Tuân Du.

Tuân Du người này, tuy thiện kỳ mưu, nhưng một khi thất bại, lại cũng là cầm được thì cũng buông được đại khí người.

Hôm nay tới người nếu là tính cách tàn nhẫn không chịu thua Trình Dục, cũng hoặc là so Quách Gia càng thêm am hiểu nghiền ngẫm nhân tâm Hí Chí Tài, kia khả năng liền sẽ không có như vậy kết quả.

……

Tuân Du binh mã từ từ lui bước, hướng Duyện Châu rút lui, mà Đào Thương bên kia còn lại là bắt lấy Hạ Hầu Uyên, đánh bại hai vạn tào binh.

Hạ Hầu Uyên dưới trướng tào quân ở Kim Lăng quân ba mặt vây đánh hạ tử thương không ít, dư giả tất cả đều tán loạn.

Đào Thương không có giết chết Hạ Hầu Uyên, tuy rằng Hạ Hầu Uyên là tướng tài, xem như Kim Lăng quân địch thủ, nhưng hắn cũng là Tào Tháo thân thích dòng chính, trước mắt nếu là giết hắn sẽ gia tốc hai bên quan hệ nổi loạn, làm tình huống hướng đối Từ Châu không tốt phương hướng phát triển.

Bởi vậy ngược lại không bằng tạm thời đem hắn khấu hạ, dùng hắn làm chính mình ngày sau cùng Tào Tháo đàm phán điều kiện tới tương đối có lợi.

Đào Thương một chúng sau khi thắng lợi, Kim Lăng quân ngay sau đó thay đổi quân tiên phong, nhanh chóng phá được không có nhân mã đóng giữ Lương Quốc trị sở Tuy Dương Thành.

Vào Tuy Dương Thành nội, lại sai người cẩn thận một kiểm kê bên trong thành vật tư, Đào Thương cùng Quách Gia kinh ngạc phát

hiện: Bên trong thành tiền kho, kho lương, kho vũ khí đều đã bị Tuân Du khuân vác không còn, liền cái tra đều không có.

Đến nỗi dư lại khuân vác không được đồ vật, Tuân Du thực trực tiếp đốt quách cho rồi, một đinh điểm cũng chưa giày xéo, lăng là cái gì cũng chưa cấp Kim Lăng quân lưu lại.

Đối mặt Tuân Du như thế sấm rền gió cuốn, khôn khéo quả cảm cách làm, Đào Thương ở chư vị thủ hạ trước mặt, cho này nguyên vẹn khẳng định cùng đánh giá —— họ Tuân thật sự là quá mẹ nó phá của, các ngươi nhưng ngàn vạn không cần học hắn.

Nhưng trước mắt còn có một việc tương đối làm người đau đầu.

Đánh hạ Lương Quốc trị sở lúc sau, bước tiếp theo nên như thế nào hành động? Đây là chậm trễ chi cấp.

Đừng nói là Đào Thương, chính là Quách Gia cũng có chút suy nghĩ không chừng.

Dựa theo lúc trước cách nói, Trần Khuê là làm Đào Thương thừa lần này chiến loạn, nghĩ cách đem thiên tử từ Bộc Dương nghênh đón đến Phạm Huyện, tróc rớt Tào Tháo chính trị ảnh hưởng.

Ý tưởng là thực hảo, nhưng trước mắt đến tột cùng nên như thế nào thao tác, lại là lệnh Đào Thương khó khăn.

Rốt cuộc Tào Tháo trước mắt hướng đi còn tương đối làm người nắm lấy không chừng, Kim Lăng quân nếu là thật sự đi đánh Bộc Dương, trong lúc nếu là thật bị tào quân bản bộ binh mã phản sát một ván, toàn bộ đình trệ ở Duyện Châu, kia nhưng chính là mất nhiều hơn được.

Liền ở Đào Thương cùng Quách Gia do dự thời điểm, vẫn luôn ở Duyện Châu cảnh nội du thuyết Trần Cung cùng Trương Mạc Trần Đăng, chạy tới Tuy Dương Thành.

Đối Đào Thương xuất binh đánh hạ Tuy Dương Thành hành động, Trần Đăng lần cảm kinh ngạc, hồn nhiên không rõ lúc này hẳn là ở vào thủ thị Từ Châu quân, vì sao sẽ nhất cử phản kích công phá Lương Quốc?

Tào Tháo ở Lương Quốc kia mười lộ binh mã, đều đều là phế vật?

Mang theo trong lòng nghi hoặc, Trần Đăng phong trần mệt mỏi đi tới Lương Quốc, vừa thấy Đào Thương, hắn liền vội vàng tranh công dường như đối Đào Thương tiến hành bẩm báo.

“Phủ quân, đại sự định rồi! Trần mỗ ở đông quận, đã là thuyết phục Duyện Châu sĩ tộc thủ lĩnh Trần Cung cùng Trương Mạc, bọn họ hai người giờ phút này đã ở Duyện Châu các bộ liên hệ đối Tào Tháo đánh chết biên làm bất mãn sĩ tộc thủ lĩnh, cũng thông qua giáo sự phủ giật dây, liên hệ thượng Lý Giác, Quách Tị, Lữ Bố, Trương Tế chờ một chúng Tây Lương chư tướng, chỉ chờ Tào Tháo bản nhân vừa ly khai Duyện Châu cảnh, liền sẽ ở Duyện Châu cảnh nội ghét bỏ phản loạn, lật đổ này chính!”

Trần Đăng vui rạo rực hướng Đào Thương hội báo xong lúc sau, lại phát hiện Đào Thương mặt vô biểu tình, không có chút nào hưng phấn nhảy nhót biểu hiện.

Đào Thương này phúc vô dục vô cầu biểu hiện, tức khắc liền đem Trần Đăng cấp lộng ngốc.

Không đúng a, chính mình lập hạ này tám ngày công lớn, như thế nào phủ quân liền một đinh điểm tỏ vẻ cũng không có.

Đừng nói là ban thưởng, như thế nào liền một câu khích lệ nói cũng không nói?

Này cũng không tránh khỏi quá không đem người đương bàn đồ ăn.

Nghĩ vậy, Trần Đăng không khỏi chu lên miệng.

Nguyên Long trong lòng có điểm tiểu thụ thương.

Nhìn Trần Đăng lược hiện u oán biểu tình, Quách Gia tức khắc nhạc hỏng rồi.

Lãng tử dùng khuỷu tay nhẹ nhàng dỗi dỗi bên người Đào Thương, thấp giọng nói: “Thấy không, có điểm không rất cao hứng, phủ quân còn không mau an ủi một chút.”

Đào Thương lúc này mới phản ứng quá vị tới, hắn vẫy vẫy tay, ý bảo Trần Đăng ngồi xuống, sau đó tự mình đứng dậy vì Trần Đăng trước mặt thương trung rót đầy thủy.

“Nguyên Long lần này đi trước Duyện Châu thuyết phục sĩ tộc không dễ, càng vất vả công lao càng lớn, đào mỗ cực cảm kích chi, vất vả vất vả.”

Trần Đăng quan sát một chút Đào Thương khuôn mặt, nói: “Phủ quân chi ngôn, lời nói không đối tâm, ngài này trên mặt rõ ràng còn chính là khuôn mặt u sầu nhiều chút, không hề có cao hứng nhan sắc…… Còn có, chúng ta binh mã, không cố thủ phái quận, như thế nào ngược lại là đem tuy dương cấp đánh hạ tới? Trần mỗ người không ở trong khoảng thời gian này, rốt cuộc là ra chuyện gì?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Việc này nói ra thì rất dài…… Kỳ thật là có người hướng đào mỗ góp lời, nói là Tào Tháo lần này đông chinh, này chân ý cũng không phải ở Từ Châu, mà là muốn mượn Từ Châu lần này sự kiện, hoàn toàn quét sạch Duyện Châu cảnh nội, lấy Trần Cung cùng Trương Mạc đám người cầm đầu ẩn núp phản nghịch thế lực, cho nên ta vì thử tào binh, mới cùng Quách Gia lập kế hoạch, dẹp xong Tuy Dương Thành……”

Dứt lời, Đào Thương liền đại khái đem Trần Khuê ngày đó đối hắn nói kia một phen nói cho Trần Đăng nghe.

Trần Đăng càng nghe càng tới khí.

Này đến tột cùng là ai gián ngôn?

Thực sự là hố người đến cực điểm!

Này không lay động sáng tỏ là nói cho Đào Thương, chính mình lần này hướng Duyện Châu chạy này một chuyến là vô dụng chi công, chỉ do dư thừa sao?

Nghĩ vậy, Trần Đăng không khỏi oán giận nói: “Người nào hướng phủ quân gián này đại mậu chi ngôn! Quả thực chính là mê hoặc chi ngữ! Như thế tà thuyết mê hoặc người khác giả, nên trảm phố bỏ thị, di diệt tam tộc!”

Đào Thương cùng Quách Gia rất là kinh ngạc lẫn nhau liếc mắt nhìn nhau.

Trần Đăng tức giận khó bình, bộ ngực lúc lên lúc xuống nói: “Phủ quân, rốt cuộc là cái nào hỗn đản hiến này lầm quốc chi sách?”

Đào Thương nhìn chằm chằm hắn, com buồn bã nói: “Cha ngươi hỗn đản.”

“Gì?” Trần Đăng đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo có điểm không cao hứng nói: “Phủ quân ngươi như thế nào mắng chửi người đâu!”

Giữa sân tức khắc xuất hiện một trận xấu hổ trầm mặc.

Không bao lâu, Trần Đăng mới vừa có điểm phản ứng quá vị tới.

“Là cha ta hiến?”

Đào Thương cùng Quách Gia cùng nhau dùng sức gật đầu.

Trần Đăng sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, giống như tắc kè hoa giống nhau, chỉ một thoáng biến hết sức đẹp.

Một lát sau, lại nghe hắn nhạ nhạ ngôn nói:

“Ân…… Kỳ thật tinh tế nghĩ đến, cái này hiến kế người ta nói vẫn là man có đạo lý ha, quả thật lời bàn cao kiến cũng.”

Đào Thương sâu kín thở dài, giơ tay xa xa điểm điểm Trần Đăng mặt, nói: “Ngươi người này a, thật là dối trá.”

------oOo------

Chương 338: không thể thành công đàm phán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bị Đào Thương như vậy một đám bình, Trần Đăng cũng biết chính mình sai lầm nơi, sắc mặt áy náy có chút đỏ lên.

Đào Thương lời nói thấm thía chỉ ra Trần Đăng không đủ:

Một là có điểm lòng dạ hẹp hòi, một khi người khác cùng chính mình ý kiến tương tá, liền không phân xanh đỏ đen trắng, dùng bất cứ thủ đoạn nào phản bác người khác, liền tự hỏi đều không tự hỏi một chút.

Nhị là có điểm kẻ bất lực, ngươi tốt xấu cũng là Trần thị gia chủ, như thế nào vừa nghe là cha ngươi hiến kế, liền dọa cùng tiểu nhị so dường như, há mồm liền sửa lại khẩu phong, một chút đều không có chính mình lập trường!

Ngươi như thế nào liền không học học ta?

Cha ngươi lại hung, còn có thể lấy quải trượng tấu chết ngươi không thành!

Đáng tiếc chính là, Trần Đăng sợ hắn cha xác thật sợ có điểm gì, Đào Thương tận tình khuyên bảo khuyên bảo ở hắn trên người, không có bất luận cái gì hiệu quả.

“Ta cảm thấy ta phụ thân gián ngôn phi thường có đạo lý!” Trần Đăng lời lẽ chính đáng đối Đào Thương cùng Quách Gia lại lần nữa cường điệu.

Xem hắn này không tiền đồ đức hạnh.

Đào Thương bất đắc dĩ nhất phiên bạch nhãn, bất đắc dĩ nói: “Nếu ngươi như thế tán đồng cha ngươi ý kiến, vậy ngươi trong khoảng thời gian này vẫn luôn ở Duyện Châu cảnh nội cùng Trần Cung cùng Trương Mạc chờ sĩ tộc đàm phán, kia không ngại trước đem Duyện Châu tình báo cùng đào mỗ nói thượng vừa nói?”

Trần Đăng thanh thanh giọng nói, nói: “Trần Cung cùng Trương Mạc, trước mắt đã ở Duyện Châu cảnh nội liên hệ chư sĩ tộc thủ lĩnh khởi sự, Lương Quốc này mặt tào quân mười lộ binh mã đông hướng, Trần Cung cùng Trương Mạc cũng không lắm rõ ràng, bọn họ chỉ là biết tào quân mười lộ quân xác thật là ở Bộc Dương điểm binh khởi hành, Bộc Dương chư quan cũng xác thật này đây vì này mười lộ trọng binh toàn ở Lương Quốc, không nghĩ tới chỉ có Hạ Hầu Uyên một chi binh mã ở chỗ này hư trương thanh thế.”

Quách Gia nghe xong Trần Đăng tự thuật, lặng lẽ nói: “Cha ngươi trần đại phu quả nhiên là đa mưu túc trí, không giảm năm đó, Lương Quốc đóng quân mười lộ binh mã sự, liền Trần Cung cùng Trương Mạc đều không biết chân tình, hắn lão nhân gia cư nhiên có thể nhìn ra tới…… Xem ra Tào Tháo này bàn cờ hạ đích xác thật rất lớn, hắn mục tiêu, cũng xác thật là Duyện Châu sĩ tộc cùng Tây Bắc chư tướng.”

Đào Thương đứng dậy, ở chính sảnh trung treo da đồ trước mặt đứng yên, do dự nói: “Một khi đã như vậy, kia này mười lộ binh mã, hiện tại lại đến tột cùng hẳn là đóng quân với nơi nào đâu? Tào Tháo bản nhân lại ở nơi nào đâu?”

Trần Đăng đứng dậy, nói: “Bổn hẳn là đóng quân ở Lương Quốc tào quân chư tướng ở đâu, Trần mỗ cũng là không biết, nhưng dựa theo Trần Cung cách nói, Tào Tháo bản nhân hiện tại hẳn là ở tế âm huyện.”

“Tế âm huyện?”

Quách Gia đột nhiên đứng dậy, bước nhanh đi đến da đồ trước, vuốt cằm, cẩn thận xem kỹ da đồ sau một lúc lâu, tiếp theo bừng

tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là thế, Quách mỗ hiểu được Tào Tháo dụng binh chi ý.”

Đào Thương cùng Trần Đăng cùng nhau nhìn về phía hắn.

Lại thấy Quách Gia chỉ vào da đồ, vì bọn họ hai người phân tích nói.

“Tế âm huyện tới gần Hoàng Hà, đồng thời cũng tới gần duyên tân bến đò, như Quách mỗ sở liệu không tồi, Tào Tháo bản nhân ở tế âm huyện, là vì trấn an Duyện Châu sĩ tộc chi tâm, đồng thời nơi đây tới gần Từ Châu tây cảnh, Tào Tháo ở nơi đó có thể tùy thời thám thính đến chúng ta hướng đi, mà Tào Tháo dưới trướng những cái đó chư tướng, tắc toàn đóng quân với duyên tân bến đò, nếu là chúng ta Từ Châu binh chưa từng có kích thích hành động, bọn họ liền sẽ ở duyên tân độ đi thuyền, duyên Hoàng Hà bến đò bôn tây hướng Huỳnh Dương đi chặn giết đông tới Tây Lương chư tướng, sau đó ở đi vòng vèo tiến vào cảnh nội bình định sĩ tộc phản loạn, mà chúng ta Từ Châu quân nếu là làm ra quá mức hành động, kia duyên tân độ tào quân chủ lực, liền sẽ trước nam hạ đối phó chúng ta Từ Châu quân, sau đó đi thêm chinh phạt cảnh nội phản nghịch.”

Trần Đăng nghe vậy, bừng tỉnh mà ngộ đạo: “Lợi dụng bến đò thủy lộ chi tiện, liền sẽ không xuất hiện cố đông không màng tây bất lợi cục diện…… Tào Tháo thằng nhãi này, quả nhiên là xảo trá phi thường.”

Đào Thương nheo lại đôi mắt, ngạc nhiên nói: “Ngươi nhắc Tào Tháo ở quan sát ta quân tình thế, suy xét muốn hay không đối chúng ta động thủ? Nhưng hôm nay Lương Quốc đều bị chúng ta bắt lấy tới, hắn chẳng phải là thực mau liền sẽ giết đến?”

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Tạm thời còn sẽ không, hiện tại Tào Tháo hàng đầu mục đích vẫn là muốn thu thập Duyện Châu phản nghịch sĩ tộc, thả Lương Quốc mà ở vào Sơn Dương quận cùng Trần Lưu quận chi gian, ngươi liền tính là bắt lấy tới cũng lâu thủ không được, ở thành trì thượng, Tào Tháo đảo không phải thực lo lắng, hắn hiện tại tim đập nhanh, là ngươi bước tiếp theo động tác.”

Đào Thương nghe vậy có chút minh bạch,

Hắn nhẹ nhàng dùng tay một chút tế âm huyện vị trí, hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, nói: “Y theo Phụng Hiếu huynh chi ý, chúng ta hiện tại phải làm, chính là nghĩ cách mê hoặc Tào Tháo, làm hắn cho rằng chúng ta cũng không có hướng Duyện Châu tiến quân dã tâm, làm hắn an tâm đi bình định nội loạn mầm tai hoạ, đúng không?”

Quách Gia cười: “Đạo lý là như vậy cái đạo lý, vấn đề là chúng ta nên làm như thế nào.”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, bắt đầu cân nhắc.

Trần Đăng gián ngôn nói: “Tưởng lừa Tào Tháo, kỳ thật cũng không phải không có khả năng, điểm này đăng nhưng thật ra có mấy cái điểm tử nhưng cung phủ quân tham khảo.”

Trần Đăng nói vừa nói ra tới, Đào Thương một chút nghĩ tới.

Trần Nguyên Long trong lịch sử, chính là xếp hạng chữ thiên đệ nhất hào kẻ hai mặt, nhất am hiểu hai mặt, luận khởi lừa dối người cùng Mông nhân, Trần Nguyên Long có thể nói là thời đại này tổ tông cấp nhân vật.

“Nguyên Long thí ngôn này tường?”

Trần Đăng thanh thanh yết hầu, ngay sau đó đối Đào Thương cùng Quách Gia nói ra hắn điểm tử cùng sách lược.

Quách Gia lẳng lặng nghe xong, cẩn thận phẩm nhất phẩm, sau đó đối Trần Đăng vươn ngón cái, tán thưởng nói: “Cao chi!”

Đào Thương cũng là phẩm thật lâu sau, gật đầu nói: “Nguyên Long kế sách cực thiện, bất quá còn cần làm chút bổ sung, rốt cuộc Tào Tháo phi kẻ đầu đường xó chợ, đào mỗ tưởng ở Nguyên Long kế sách thượng làm một ít thích hợp cải biến.”

Dứt lời, liền đem Trần Đăng kế sách ở trình độ nhất định thượng làm ra một ít phù hợp hắn phong cách cải biến.

Quách Gia lại là tinh tế nhất phẩm, sau đó cũng đối Đào Thương vươn một cây ngón tay cái, nói: “Tiện chi!”

……

Tế âm, huyện nha phủ đệ.

Tào Tháo ở tế âm huyện đã đãi rất dài một đoạn thời gian, không vì cái gì khác, chính là vì có thể lúc nào cũng biết được ở phái quận Kim Lăng quân tình báo.

Ở biết được Kim Lăng quân Từ Hoảng cùng Đào Cơ binh chia làm hai đường tấn công Lương Quốc hai nơi huyện thành khi, Tào Tháo liền giác có chút không thích hợp.

Hắn vốn định lập tức liền thông tri duyên tân quân chủ lực nam hạ, nhưng cuối cùng vẫn là nhẫn nại xuống dưới.

Tào Tháo bình tĩnh phân tích một chút thế cục, sau đó tưởng viết thư thông tri Tuân Du cùng Hạ Hầu Uyên, làm cho bọn họ chớ hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Tào Tháo tin không đợi đưa ra đi, phải tới rồi Hạ Hầu Uyên binh bại bị bắt, Tuân Du suất quân rời khỏi Lương Quốc chiến báo.

Tào Tháo lúc ấy liền giận tím mặt, thiếu chút nữa không lập tức phát binh tự mình đi trước Lương Quốc, giải cứu Hạ Hầu Uyên.

Cuối cùng, hắn vì Duyện Châu ổn định, vẫn là không có sốt ruột làm như vậy.

Nhưng giờ này khắc này Tào Tháo, cũng đã ở vào bạo tẩu điểm tới hạn thượng, tùy thời đều có khả năng thật sự phái ra đại quân đối Từ Châu tiến hành tiêu diệt sát.

Liền ở cái này mấu chốt thượng, Từ Châu sứ giả lại mang theo Đào Thương thành ý, tiến đến Duyện Châu bái kiến Tào Tháo.

Nghe nói Đào Thương phái sứ giả tiến đến thấy chính mình, Tào Tháo ngay sau đó đánh lên mười hai vạn phần tinh thần, tiếp kiến đại sứ.

Từ Từ Châu đi vào tế âm sứ giả, là gần nhất vừa mới bị đại nho Trịnh huyền đề cử cấp Đào Khiêm nhân tài, bị Đào Khiêm nhâm mệnh vì làm, cũng làm hắn đi trước phái quận, phụ trách giúp Đào Thương kiếm quân nhu thuế ruộng.

Sứ giả tên, gọi là Tôn Càn.

Tào Tháo thấy Tôn Càn, nhưng thấy Tôn Càn ung dung phong nghi, lễ nghĩa chu toàn, trong lòng rất là thưởng thức thích, này lệ khí nhưng thật ra đi vài phần.

Bất quá mặt ngoài, Tào Tháo lại không có cấp Tôn Càn hoà nhã.

“Tào mỗ đã triệu tập xong Duyện Châu quân binh, dục hướng Từ Châu tru sát Đào thị phụ tử, vì ngô lão phụ cùng đệ đệ báo thù, Đào Thương tiểu nhi không cẩn tu đức hành, dâng hương cầu nguyện ăn năn, ngược lại là đi trước khởi binh, đoạt ta Lương Quốc, thương ta binh tướng, bắt ta tôn thất, này thù không báo phi quân tử! Như lúc này tiết, Đào Thương tiểu tặc còn làm ngươi tới đây làm chi!”

Tôn Càn đối mặt Tào Tháo sắc bén trách cứ, không hề có kinh hoảng.

“Hồi bẩm tào công, Đào công tử cố ý mệnh ta tiến đến thỉnh cùng ngưng chiến, hắn tưởng lấy Hạ Hầu Uyên tướng quân vì điều kiện, thỉnh tào ngày lễ chiến, hai nhà trùng tu minh hảo, cộng đồng đỡ hán an dân.”

Thốt ra lời này ra tới, Tào Tháo cái mũi thiếu chút nữa không khí oai.

“Đào Thương tiểu tặc sát ngô thân phụ, bắt ta huynh đệ, hiện giờ còn muốn giảng hòa? Quả thực nằm mơ! Hắn đem tào mỗ trở thành cái gì? Giống năm đó lừa dối Đổng Trác như vậy lừa dối ta? Ta phi! Tào mỗ không ăn hắn kia một bộ!”

Tôn Càn cũng không sốt ruột, chỉ là khuyên bảo: “Tào công, Đào phủ quân khiển tại hạ tới trước, làm ta tiện thể nhắn cho ngài: Lệnh tôn chi tử, đến tột cùng cùng Từ Châu có vô quan hệ, tào công tâm biết rõ ràng, công kiểu gì anh hùng, dữ dội cam nguyện vì người khác trong tay đao chăng? Nay Hạ Hầu tướng quân ở ta Từ Châu quân tay, mệnh ở sớm tối, tào công nếu là còn nhớ huynh đệ tình nghĩa, liền thỉnh ngừng chiến bãi binh, cũng ra tiền 50 vạn, mua Hạ Hầu tướng quân tánh mạng, ta hai bên đảo cũng có thể không thương hòa khí……”

“Đợi lát nữa, đợi lát nữa! Ngươi trước đem miệng nhắm lại!”

Tào Tháo vội vàng giơ tay, đánh gãy Tôn Càn nói đầu, dùng không thể tưởng tượng ánh mắt nhìn hắn.

“Ngươi vừa rồi trong lời nói ý tứ…… Là Đào Thương hại ta lão phụ thân, tóm được ta huynh đệ, ta hiện tại muốn xuất binh đánh hắn, hắn lại dùng ta huynh đệ tánh mạng tới đến lượt ta lui binh, đồng thời ta còn phải lại khác phó cho hắn 50 vạn tiền? Tôn sứ giả, ngươi là ý tứ này không? Tào mỗ hẳn là không lý giải sai đi?”

Tôn Càn cười ha hả gật đầu một cái, nói: “Tào công thật là là đương thời chi anh hùng, một điểm liền thấu, không tồi, thái bình công tử chính là ý tứ này.”

“Ta phi!”

Tào Tháo lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, cười nhạo nói: “Đào Thương tiểu tặc, đã bao nhiêu năm, này phúc xú đức hạnh như thế nào một chút cũng chưa biến? Này kiện ở tào mỗ trong tai, như thế nào cảm giác không phải ta xuất binh đánh hắn, ngược lại là có điểm như là hắn xuất binh diệt ta đâu? Tôn sứ giả, ngươi tới tào mỗ này phía trước, rốt cuộc biết rõ ràng trạng huống không có?”

Tôn Càn khiêm cẩn vừa chắp tay, nói: “Làm phiền tào xã giao tâm, Càn tới phía trước, đem việc này làm cho rõ ràng.”

“Làm cho rõ ràng, ngươi còn……” Tào Tháo vừa muốn mở miệng khiển trách, lại đột nhiên đột nhiên nhanh trí, trong đầu làm như nghĩ tới cái gì điểm mấu chốt.

Không đúng!

Loại này trao đổi điều kiện, chính mình lại không ngốc, sao có thể đáp ứng?

Đào Thương tiểu tặc kia chính là thông tuệ người, tuyệt không sẽ đại thật xa phái sứ giả lại đây nói một bút căn bản không có khả năng nói thành hiệp nghị, hắn vì cái gì muốn phí cái này dư thừa tâm tư?

Nơi này nhất định có vấn đề!

Nghĩ đến đây, Tào Tháo liền không cần phải nhiều lời nữa, hắn phất phất tay, đối Tôn Càn nói: “Sứ giả thả đi trước dịch quán nghỉ ngơi, đãi tào mỗ cẩn thận thẩm định việc này lúc sau, ngươi ta đi thêm định đoạt!”

------oOo------

Chương 339: sư hổ quân, ưng xà phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo làm Tôn Càn trở về dịch quán nghỉ ngơi, sau đó liền đem trước mắt cùng chính mình đi theo ở tế âm huyện hai vị mưu trí chi sĩ tìm lại đây.

Cùng Tào Tháo cùng tồn tại nơi đây trí sĩ, hiện tại có hai cái.

Một cái là trước thọ trương lệnh Trình Dục, hắn ban đầu gọi là trình lập, ở nhận thức Tào Tháo sau bởi vì Tào Tháo một giấc mộng, mà bị Tào Tháo thay tên vì Trình Dục.

Trình lập bị Tào Tháo sửa lại danh, tuy rằng rất muốn chửi má nó, nhưng Tào Tháo dù sao cũng là hắn người lãnh đạo trực tiếp, dễ dàng trêu chọc không được.

Đừng nói là cho hắn sửa tên kêu Trình Dục, chính là kêu hắn trình miêu miêu cũng hoặc là trình cẩu cẩu, cho dù là trình ba ba, hắn cũng đến chịu.

Trình Dục là đông quận người, bất quá cùng Tuân thị tám long Tuân sảng từng có giao tình, năm đó cũng là nghỉ chân Dĩnh Xuyên, bởi vậy so với đông quận sĩ tộc, hắn cùng Dĩnh Xuyên chư học sinh, ngược lại là càng hiện thân cận.

Một vị khác tắc gọi là Đổng Chiêu, nguyên bản là Viên Thiệu trướng hạ tòng quân, sau lại phụng Viên Thiệu mệnh đi tùy Trương Dương, Lý Giác Quách Tị cùng Lữ Bố đại náo Trường An là lúc, Đổng Chiêu phụng Trương Dương chi mệnh nam hạ hướng đế đô Trường An, tên là tiến cống, thật là quan sát Trường An tình thế, vấn đề là Đổng Chiêu người này có tư tâm, hắn đã sớm xem Trương Dương không

thể thành đại sự, liền mượn từ cơ hội lấy Trương Dương sứ giả thân phận lưu tại Trường An, lấy đãi thiên thời.

Sau Tào Tháo trộm nghênh thiên tử, Đổng Chiêu bởi vậy cùng Tào Tháo quen biết, từ đây liền bị ủy lấy thân tín cánh tay chi nhậm.

Này hai người hiện tại đi cùng Tào Tháo đóng quân ở tế âm huyện.

Hai người đi tới Tào Tháo trước mặt, Tào Tháo cũng không khách khí, ngay sau đó cùng hai người kể ra Đào Thương sứ giả đối này sở trần thuật sự, sau đó lại đem chính mình trong lòng nghi hoặc đối Trình Dục cùng Đổng Chiêu hai người nói.

Nghe xong Tào Tháo nói lúc sau, Đổng Chiêu cùng Trình Dục từng người suy nghĩ thật lâu sau, cẩn thận châm chước.

Một hồi lâu lúc sau, phương nghe Trình Dục mở miệng nói: “Minh công, Từ Châu Đào Thương đoạt được Lương Quốc, lại lấy Hạ Hầu Uyên vì chất, tới uy hiếp minh công lui binh, việc này vốn đã là buồn cười chi đến, hắn lại còn khác hỏi rõ công muốn 50 vạn tiền, này chờ hành vi, thù với tiểu nhi hồ nháo vô dị, bất quá Đào Thương người này năm gần đây thanh danh thước khởi, khủng không phải người tầm thường, bởi vậy sợ là trong đó có khác kỳ quặc.”

Tào Tháo vuốt sợi râu, sắc mặt cũng có vẻ rất thâm trầm.

Đối với Đào Thương bản lĩnh, hắn tự nhiên là so Trình Dục càng thêm rõ ràng.

“Trước mắt Duyện Châu sĩ tộc cùng Lương Châu chư tướng hành sự sắp tới, tào mỗ bố cục lâu ngày, đúng là muốn mượn cơ hội này đưa bọn họ trừ tận gốc trừ, như thế đó là nhất lao vĩnh dật, muôn đời xã tắc chỗ lại, nhưng tại đây loại thời điểm, Đào Thương tiểu tặc nếu là mưu đồ gây rối, ở sau lưng thọc tào mỗ một đao tử, chỉ sợ sẽ có chút phiền phức.”

Dứt lời, Tào Tháo lại nhìn về phía Đổng Chiêu.

Đổng Chiêu là cái diện mạo cực kỳ thân thiện béo đôn, cả ngày cười tủm tỉm, thoạt nhìn thân thiện hòa ái, kia gương mặt hiền từ tướng mạo giống như phật Di Lặc giống nhau, cùng cả ngày hắc mặt, vẻ mặt nghiêm túc Trình Dục, bày biện ra tiên minh đối lập.

Nghe xong Trình Dục cùng Tào Tháo đối thoại, Đổng Chiêu một bên cười, một bên hiền lành trấn an nói: “Minh công cũng không cần quá mức sầu lo, Đào Thương đánh hạ Lương Quốc binh mã bất quá mấy vạn, thả nhiều vì bước tốt, ít có kỵ binh, liền tính là hắn cùng Duyện Châu sĩ tộc đồng thời làm khó dễ, lấy minh công trong tay binh lực cũng đủ rồi ứng phó, trước mắt chúng ta muốn nghiền ngẫm, chính là Đào Thương tiểu tặc trong lòng suy nghĩ rốt cuộc là cái gì? Hắn đến tột cùng hay không cố ý tiếp tục cùng minh công là địch, hoặc là có mưu đồ Duyện Châu chi tâm.”

Tào Tháo nghe vậy gật gật đầu, nói: “Đào Thương kia tiểu tử, nói thật, tào mỗ đối hắn còn là phi thường thưởng thức, hắn tuổi tác nhẹ nhàng, tràn đầy mưu lược thả nhiều phú mưu trí, người này, năng lực tuyệt đối là có, nhưng hắn ngày thường làm những cái đó sự, thực sự lại cùng phố phường người vô dị…… Trước mắt tào mỗ nhất nghiền ngẫm không rõ, đó là một thân chí hướng như thế nào!”

Đổng Chiêu cười nói: “Này thiên hạ người dù cho là lại có mưu trí, nhưng nếu là trong ngực không có hải nạp bách xuyên, phun ra nuốt vào núi sông cách cục cùng chí khí, cũng là vô dụng, này trước mắt, có lẽ chính là có thể thấy được Đào Thương tiểu tặc trong ngực cách cục rất tốt thời cơ.”

Đổng Chiêu người này, tuy rằng cả ngày cười hì hì nhìn là cái người hiền lành giống nhau, nhưng Tào Tháo biết rõ Đổng Chiêu am hiểu nghiền ngẫm người khác tâm lý động thái, điểm này tuyệt phi người thường có thể so.

Lập tức, Tào Tháo hỏi Đổng Chiêu nói: “Công Nhân đối nên như thế nào nghiền ngẫm Đào Thương người này, có gì cao kiến?”

Đổng Chiêu cũng không sốt ruột, nói: “Nghe qua minh công ở Duyện Châu, đã là mở huấn luyện tinh với điều tra cùng hành thích phủ

nha, cùng Đào Thương ở Kim Lăng thành giáo sự phủ tương nhược…… Cái kia, gọi là gì phủ tới? Đối, ưng xà phủ! Không ngại thả trước làm ưng xà phủ ưng sĩ đi dò hỏi một chút Lương Quốc đào tặc hướng đi, thuộc hạ hoặc nhưng thông qua đào tặc hành sự trung dấu vết, suy đoán này chân ý.”

Tào Tháo nghe xong Đổng Chiêu hỏi chuyện, tức khắc một trận cảm thấy trên mặt không ánh sáng.

Nói thật, bởi vì việc này, hắn trong lòng đã mắng Đào Thương lão cha Đào Khiêm cùng hắn Đào gia tổ tông mười tám bối không ngừng một ngàn biến.

Tào Tháo ở toàn theo Duyện Châu lúc sau, liền mệnh Hạ Hầu Đôn ở Thanh Châu khăn vàng cùng ngày xưa Bào Tín, Lưu Đại, Viên Di, Kiều Mạo chờ cũ trong quân rút ra tinh tráng chi sĩ, vì chính mình tổ chức một chi xốc vác bên người bước quân, từ Điển Vi dẫn dắt.

Này chi tinh nhuệ công kích bộ binh, cùng Tào Tháo gần nhất vừa mới bắt đầu xây dựng hổ báo kỵ giống nhau, có thể nói là trong tay hắn vương bài bộ đội, một chi kỵ binh một chi bộ binh, ở Tào Tháo tư tưởng mưu hoa trung, này hai chỉ bộ đội đem làm hắn phụ tá đắc lực, đi theo hắn cùng trăn trọc ngàn dặm, bình định thiên hạ.

Hết thảy đều rất tốt đẹp, nhưng chỉ có một chút không được hoàn mỹ, đó chính là này chi công kích bộ đội tên.

Không biết vì cái gì, mỗi một lần tưởng cấp này chi bộ đội đặt tên thời điểm, Tào Tháo trong đầu liền nổi lên “Hổ vệ quân” này ba chữ, thật giống như tên này ở vận mệnh chú định sớm lấy thiên định, chú định có thể đem chính mình này chi binh mã danh dương thiên hạ, truyền lưu thiên cổ.

Nhưng vấn đề là “Hổ vệ quân” này ba chữ, đã sớm đã bị Đào Thương trước tiên đã nhiều năm dùng ở chính mình hộ vệ quân trên người.

Tào Tháo hiện tại nếu là cùng Đào Thương dùng giống nhau quân đội tên, kia chẳng phải thành bản lậu?

Tuy rằng biết sự là như vậy chuyện này, lý là như vậy cái lý, nhưng Tào Tháo không biết vì cái gì, tổng giác trong lòng có một đạo mại bất quá đi khảm.

Hình dung như thế nào đâu? Thật giống như “Hổ vệ quân” này ba tự là Đào Thương từ hắn này trộm đi giống nhau!

Cuối cùng, ở không thể nề hà dưới, Tào Tháo chỉ có thể lựa chọn lui mà cầu tiếp theo, vì chính mình này chi tinh nhuệ bộ binh nổi lên một cái thổ không thể lại thổ tên —— “Sư hổ quân.”

Mỗi lần tưởng tượng đến tên này, Tào Tháo tại bên người không có người thời điểm, liền giơ tay hung hăng trừu chính mình mấy cái đại tát tai, lấy kỳ khiển trách, trừu kia kêu một cái uy phong bát diện, tàn nhẫn trác tuyệt.

Hắn cũng biết sư hổ quân tên này quá mức khó nghe, vấn đề là hắn cũng không có gì biện pháp.

Đào Thương quân đội kêu hổ vệ quân, hắn Tào Tháo quân đội nhất thứ cũng đắc dụng sư tử mệnh danh a!

Kỳ thật dùng long linh tinh mệnh danh sẽ càng dễ dàng dễ nghe chút, nhưng long dù sao cũng là đại biểu thiên tử điềm lành chi vật, dân gian cấp bình thường mới sĩ tùy ý hạt kêu cái ‘ long phượng ’ linh tinh tên hiệu nhưng thật ra không quan trọng, nhưng nếu là dùng ở chư hầu quỹ đạo quân tên thượng, nhiều ít sẽ dính một ít đi quá giới hạn, chọc người phê bình, trừ phi là thiên tử hạ chiếu thân phong.

Sư hổ quân này một vụ sự vừa qua khỏi đi, Tào Tháo tổ chức tình báo bộ môn ở đặt tên thượng lại gặp khó khăn.

Đương Tào Tháo đắc ý dào dạt đem “Giáo sự phủ” ba chữ nói cho một chúng thủ hạ thời điểm, hắn thủ hạ xếp hạng số một mưu chủ

Tuân Úc liền cái thứ nhất đứng ra tỏ vẻ phản đối.

“Minh công, ta đại hán văn tự muôn vàn, ngữ ý sâu xa từ ngữ chỗ nào cũng có, minh công vì sao một hai phải lấy trộm kia Kim Lăng thành Đào Thương khởi tên, như thế chẳng phải là vì thiên hạ kẻ sĩ giễu cợt?”

Tào Tháo nghe xong lời này, lúc ấy liền hỗn độn.

Ta ngươi nương, tào mỗ gì thời điểm lấy trộm Đào Thương khởi tên?

Con mẹ nó gì thời điểm!!

Đương Tuân Úc ở Tào Tháo trước mặt, đem Đào Thương dưới trướng cơ cấu đã dùng “Giáo sự phủ” chi danh gần ba năm sự thật hướng hắn liệt kê ra tới thời điểm, Tào Tháo bi phẫn hận không thể khởi khuynh quốc chi binh san bằng Kim Lăng thành, đem Đào Thương bắt được hắn trước mặt, hung hăng trừu hắn 200 cái đại tát tai, lấy tư khen thưởng.

Cuối cùng, ở không thể nề hà dưới, Tào Tháo cho chính mình dưới trướng tình báo bộ môn nổi lên cái cùng “Sư hổ quân” thực hòa hợp tên gọi “Ưng xà phủ”, mà những cái đó phụ trách dò hỏi tình báo thành viên, tắc bị mệnh danh là ‘ ưng sĩ ’ hoặc là ’ xà sĩ ’.

Hảo hảo Tào Ngụy tập đoàn trung tâm bộ môn, trời xui đất khiến dưới, lăng sinh sôi bị biến thành chẳng ra cái gì cả động vật đoàn xiếc thú.

Đào Thương không biết, hắn ở vô hình trung, cùng Tào Tháo làm hạ thù này, khả năng so với chính mình thật sự phái người lộng chết tào tung, còn muốn nghiêm trọng nhiều.

……

Mấy ngày lúc sau, Tào Tháo dưới trướng ưng xà sĩ phái người trở về bẩm báo, nói là Đào Thương ở Lương Quốc đang ở kiểm kê các

huyện hộ khẩu, tra mấy người đinh, kiểm tra đối chiếu sự thật trong danh sách nhân viên chân thật tình huống.

Vừa nghe dưới trướng ưng xà sĩ nói như vậy, Đổng Chiêu tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn lập tức liền hướng Tào Tháo gián ngôn nói: “Chúc mừng chủ công, chúc mừng chủ công, Đào Thương tuy rằng gian trá giảo hoạt, lại phú mưu trí, đáng tiếc cách cục chung lại không lắm đại, hắn không có phun ra nuốt vào thiên địa hùng tâm cùng chí khí, chủ công lần này cứ yên tâm đi đi đối phó Tây Bắc chư tướng, Từ Châu một phương vô ưu rồi.”

Tào Tháo nghe xong lời này, rất là không rõ này ý.

Đào Thương bất quá là ở tổng điều tra Lương Quốc dân cư, cùng hắn có hay không chí lớn, lại có cái gì tương quan?

------oOo------

Chương 340: có một không hai đại tác phẩm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy Tào Tháo lộ ra khó hiểu thần sắc, Đổng Chiêu thanh thanh giọng nói, ngay sau đó bắt đầu hướng hắn tiến hành giải thích.

“Minh công, tổng điều tra Lương Quốc dân cư đảo cũng không có gì, bất quá tự cổ chí kim, làm tướng giả dẹp xong một chỗ tân mà, nhất thường thấy hành động, hoặc là là tàn sát dân trong thành giảm phụ, hoặc là là bảo cảnh an dân, cũng hoặc là kết hảo sĩ tộc, nhưng vừa lên tới liền tra đầu người, đảo cũng không thể nói là không có, nhưng như là Đào Thương làm như vậy tinh tế, chỉ sợ là càng ngày càng ít.”

Tào Tháo đối Đổng Chiêu năng lực vẫn là thực hiểu biết, biết hắn kế tiếp tất có lời bàn cao kiến, lẳng lặng lắng nghe.

Đổng Chiêu tiếp tục nói: “Hiện giờ Đào Thương, một bên phái người cùng minh công hoà đàm, một bên vô cùng lo lắng kiểm kê Lương Quốc dân cư, này thâm ý bất quá là muốn dùng đàm phán sự tình, cùng minh công tiến hành cò kè mặc cả giằng co ma kỉ, mà hắn bản nhân còn lại là thừa thời gian này đoạn, đem Lương Quốc dân cư hướng phái quận dời đi, bởi vì hắn biết, Lương Quốc mà chỗ Sơn Dương quận cùng Trần Lưu quận chi gian, minh công muốn nhiều trở về, tùy thời đều có thể xuất binh thu hồi, mà lấy Từ Châu quân trước mắt thực lực, thực sự là không đủ rồi cố thủ Lương Quốc.”

Tào Tháo nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn dùng tay nhẹ nhàng một phách cái trán, nói: “Công Nhân không hổ là tào mỗ dưới trướng nhất thiện nghiền ngẫm người ý giả, Tu Di chi gian liền đã là biết được đào tặc thâm ý…… Không tồi! Đào

Thương phái Tôn Càn tới này dùng Diệu Tài làm điều kiện cùng tào mỗ đàm phán, còn làm ra một ít giống thật mà là giả yêu cầu, rõ ràng chính là chờ tào mỗ cùng hắn cò kè mặc cả, hắn liền hảo thừa thời cơ này, dời đi Lương Quốc nhân khẩu……”

Nói tới đây, liền thấy Tào Tháo hắc gầy trên mặt lộ ra một tia quỷ dị tươi cười.

“Đào Thương tiểu tặc, thực sự là giảo quyệt, cùng tào mỗ lúc trước mới vừa nhận thức hắn thời điểm giống nhau, liền thích đùa nghịch này đó tiểu thông minh.”

Trình Dục ở một bên, thấy Tào Tháo mỉm cười trần thuật lời này, có vẻ không chút hoang mang, trong lòng hơi có chút kinh ngạc.

Hắn chắp tay đối Tào Tháo gián ngôn nói: “Minh công, Đào Thương di chuyển nhân khẩu, lớn mạnh Từ Châu dân cư, này tâm chí không nhỏ, minh công làm sao còn sẽ cười ra tiếng tới đâu?”

Tào Tháo nghe vậy chỉ là cười, cũng không có trả lời.

Đổng Chiêu ở một bên thế Tào Tháo hướng Trình Dục giải thích: “Trọng Đức công, Đào Thương dùng Hạ Hầu Diệu Tài làm ngụy trang cùng chủ công đàm phán, di chuyển dân cư hành động, tuy rằng cũng có thể xưng là cao minh cử chỉ, nhưng giá trị này phi thường thời tiết, hắn không suy nghĩ cùng Tây Lương chư tướng đồ vật liên hợp, đồ ta Duyện Châu, mà chỉ là một mặt hành này cố thủ bảo mệnh cử chỉ, nói trắng ra là, liền chứng minh người này cách cục không lớn, tuyệt phi đồ bá thiên hạ chi tài, cùng Hà Bắc Viên Thiệu quả quyết là không thể so sánh với…… Nói trắng ra là, ta xem hắn nhưng thật ra cùng Kinh Châu Lưu biểu có chút cùng loại, tuy có đại tài, lại vô phun ra nuốt vào thiên địa chi chí!”

Trình Dục nghe vậy, lúc này mới bừng tỉnh mà ngộ, trong lòng đối Đổng Chiêu giỏi về đá mỗ người khác bản lĩnh, lại nhiều vài phần bội phục.

Đổng Chiêu người như vậy, sẽ không trở thành quân sự cao thủ, nhưng hắn tuyệt đối là cái chính trị người tài ba.

Tào Tháo đứng dậy, chậm rãi ngôn nói: “Càng quan trọng là, nếu Đào Thương hiện tại thật là tưởng di chuyển dân cư hồi phái quận, kia hắn tắc tất vô đồ ta Duyện Châu chi chí, như thế, tào mỗ liền có thể buông tay làm, đối phó Duyện Châu nội hoạn cùng phía tây Lương Châu chư tướng.”

Đổng Chiêu chắp tay nói: “Chúc mừng minh công, nội hoạn cùng Lương Châu chư tướng nhất định, giả lấy thời gian, Quan Trung nơi, cũng đem về minh công quản hạt cũng.”

Tào Tháo cười nói: “Bất quá, lúc này còn không thể quá sớm hạ quyết đoán, thả trước phái người hướng duyên tân bến đò, làm Hạ Hầu Đôn cùng Tào Nhân chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, tùy thời chuẩn bị bình định Duyện Châu mối họa, tào mỗ thả lưu tại nơi đây, cùng Đào Thương tiếp tục đàm phán, thứ nhất mê hoặc tiểu tặc, thứ hai cũng là mượn cơ hội ở hảo hảo quan sát quan sát hắn, rốt cuộc có phải hay không đúng như chúng ta phỏng đoán như vậy.”

……

Ngày kế, Tào Tháo ngay sau đó lại một lần tiếp kiến rồi Tôn Càn.

Lúc này đây Tào Tháo, thực hiển nhiên không có thượng một lần như vậy phẫn nộ rồi, hắn làm bộ làm tịch đối Tôn Càn nói: “Nhữ chủ Đào Thương, phái ngươi lại đây đối tào mỗ trần thuật giải hòa điều kiện, tào mỗ tế tư thật lâu sau, bổn không muốn đáp ứng, thù cha không đội trời chung, liền tính ta lão phụ chi thù chưa chắc là Đào thị phụ tử việc làm, nhưng ta lão phụ chi mệnh dù sao cũng là vẫn với Từ Châu, Đào thị phụ tử chung có giám sát thất lợi chi trách…… Bất quá niệm cập hiện giờ xã tắc rung chuyển, tứ phương cường đạo nhiễu nhương, vì quốc gia yên ổn, Đào Thương kiến nghị tào mỗ đảo cũng không thể không phải tiếp thu.”

Tôn Càn nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó hướng về phía Tào Tháo thâm làm vái chào: “Đa tạ tào công như thế thâm minh đại

nghĩa, công quả nhiên là đại hán cánh tay đắc lực chi thần, triều đình có tào công ở, thật là là xã tắc chi phúc cũng.”

Tào Tháo chậm rãi giơ tay, chậm rì rì nói: “Thả không vội tạ, tào mỗ điều kiện ngươi còn không có nghe đâu.”

Tôn Càn nghe vậy tức khắc sửng sốt.

“Điều kiện? Chúng ta đưa ra điều kiện, tào công vừa rồi không phải đáp ứng rồi sao?”

Tào Tháo lạnh lùng cười, nói: “Ngươi nhưng thật ra rất có thể trang khờ! Ai nói tào mỗ đáp ứng các ngươi những cái đó hồ ngôn loạn ngữ? Ngươi trở về nói cho Đào Thương, hắn nếu là muốn tào mỗ ngưng chiến, cần đến làm được bốn sự kiện.”

Tôn Càn trong lòng nhảy dựng, nói: “Còn thỉnh tào công bảo cho biết.”

“Đệ nhất kiện, đem Diệu Tài hảo sinh cấp tào mỗ đưa về tới, Diệu Tài nếu là thiếu một cây tóc, tào mỗ liền dẫu hắn Đào thị tam đại phần mộ tổ tiên!”

Tôn Càn trả lời nói: “Tự nhiên.”

“Cái thứ hai, Đào thị phụ tử cần thiết muốn đích thân ở Từ Châu khai đàn thiết tế, ở ta phụ thân cùng đệ đệ linh vị tiền tam quỳ chín khấu, sám hối thống trị hạt cảnh không nghiêm có lỗi!”

Tôn Càn sắc mặt một bạch, nói: “Cái này?”

Tào Tháo mặc kệ hắn, tiếp tục nói: “Đệ tam kiện, Từ Châu tự năm nay khởi, mỗi năm cấp tào mỗ, nga, không! Là triều đình! Mỗi năm cấp triều đình thượng nạp tiền một trăm vạn, chiến mã 300 thất, dê bò các một ngàn đầu, lân ngón chân kim 3000, đệ tứ kiện, làm Đào thị phụ tử hai năm trong vòng, cần thiết tìm được hại chết ta phụ cùng ta đệ hung phạm, cũng đem tặc đầu dâng cho tào mỗ dưới trướng!”

Nói xong lúc sau, liền thấy Tào Tháo thật mạnh gõ gõ bàn, nói: “Bốn sự kiện có một kiện làm không được, tào mỗ liền lập tức xuất binh, san bằng Từ Châu!”

Tuy là Tôn Càn ngay từ đầu cũng biết Tào Tháo sẽ không có cái gì thành ý, giờ phút này cũng không khỏi cứng họng, kinh ngạc nói: “Tào công, ngươi này cũng quá khi dễ người!”

Tào Tháo ha ha cười, đại thứ thứ vỗ tay nói: “Trở về nói cho Đào Thương, tào mỗ lần này liền khi dễ hắn! Hắn có thể thế nào?”

Tôn Càn thật sâu hít một hơi, chắp tay nói: “Tào công điều kiện, tôn mỗ trở về, tất nhiên sẽ chuyển cáo với thái bình công tử, tuyệt không sẽ sơ hở một cái…… Bất quá, ai! Đáng tiếc nhà ta Đào phủ quân đối tào công tình nghĩa một mảnh, nhưng tào công cư nhiên như thế làm khó nhà ta phủ quân, thực sự là thật đáng buồn, đáng tiếc.”

Tào Tháo nghe vậy cũng không bực bội, nói: “Họ Đào tiểu tặc hại ta phụ đệ, công ta Lương Quốc, bắt ngô tôn thất thân tín, còn ngôn cái gì tình nghĩa không tình nghĩa? Buồn cười.”

Tôn Càn trầm mặc một hồi, mới nói: “Đào công tử năm gần đây, nhiều nghiên thơ từ, có không ít đủ rồi truyền lưu đời sau chi tác phẩm xuất sắc, chỉ là vẫn luôn chưa từng công chư hậu thế, lần này thừa cơ hội này, đặc mệnh ta tặng tới với tào công giám định và thưởng thức, Tôn Càn hướng nghe tào công yêu thích thi phú, năm đó ở Lạc Dương cũng là cùng công tử nhà ta từng người làm ra truyền lưu thiên cổ cẩm tú thơ, danh chấn nhất thời, dữ dội hôm nay lại quên mất năm đó tình nghĩa ước nguyện ban đầu, thực sự là lệnh người thương cảm.”

Tào Tháo nghe thế đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nhớ tới năm đó chính mình cùng Đào Thương cùng ở Lạc Dương làm ra thơ từ, lẫn nhau cho nhau bội phục, trong lòng cực cảm thổn thức.

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, một đi không quay lại, hoảng hốt gian, cảnh còn người mất, bốn năm quá rồi.

“Đem nhà ngươi thái bình công tử năm gần đây tân tác thơ, lấy tới cùng tào mỗ nhìn xem đi.”

Tôn Càn vỗ vỗ tay, sai người đem chuyên chở thơ cái rương đệ trình đi lên.

Tào Tháo mở ra cái rương sau, thấy nơi đó mặt là một quyển một quyển thật dày giản độc, ước chừng có hơn mười cuốn nhiều.

Tào Tháo thấy thế đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo hình như có chút hoài niệm.

Năm đó ở Lạc Dương thời điểm, hắn liền biết tiểu tử này tham tài xảo quyệt, không làm việc đàng hoàng, thả trầm mê cùng kỳ dâm xảo kỹ.

Này tuy có tài hoa, nhưng này chờ hành vi, lại thực sự không phải có thể nhất thống tứ hải người nên làm.

Hiện giờ hắn thiên hạ đại loạn, đúng là dụng tâm đồ bá là lúc, hắn còn lại có nhiều như vậy nhàn hạ lộng này rất nhiều nhàn làm?

Ha hả, thoạt nhìn Đổng Chiêu phân tích là đúng, người này cách cục, vẫn là không đủ to rộng a.

Tào Tháo tùy ý cầm lấy một quyển giản độc, mở ra tới xem.

“Sáng quắc tây đồi ngày, dư quang chiếu ta y. Hồi gió thổi bốn vách tường, hàn điểu tương nhân y.”

Tào Tháo đọc xong lúc sau, loát sợi râu dư vị một chút, cảm khái nói: “Hảo tiểu tử! Nhiều năm như vậy, này bút đầu lĩnh lại vẫn là thực sự không có rơi xuống!”

Dứt lời, lại cầm lấy một quyển giản độc, tùy ý lật xem.

“Đêm trung không thể ngủ, khởi ngồi đạn minh cầm. Mỏng rèm giám minh nguyệt, thanh phong thổi ta khâm. Cô hồng phụ trương dã, tường chim hót bắc lâm……”

Đọc bãi, Tào Tháo lại là cảm khái một tiếng, gật đầu khen: “Hảo, không tồi, hảo cái tiểu tử, hắn nếu là không lo chư hầu, đổi nghề đi làm tác gia, nói vậy chắc chắn có sở thành cũng!”

Tào Tháo đã lâu không có như vậy nhã hứng, hắn xem xong một quyển lại một quyển, đọc xong một quyển lại một quyển, nhìn những cái đó Đào Thương từ hậu thế Ngụy Tấn thời đại trích sao thơ từ, chỉ đem Tào Tháo xem chính là càng ngày càng hưng phấn, tính chất càng ngày càng ngẩng cao! Trong miệng cũng là không ngừng lặp lại nhắc mãi “Hảo, hảo.”

Không bao lâu, Tào Tháo lại cầm lấy một quyển giản độc, nhưng thấy ở giữa tự rậm rạp, thực hiển nhiên cũng không phải thơ từ, nhìn này nội dung ngược lại như là một bộ thư.

Tào Tháo thấy thế tức khắc sửng sốt, hướng tới tiêu đề tinh tế nhìn lại, nhưng thấy tiêu đề thượng, hiển hách nhiên viết ba cái mắt sáng chữ to.

《 Kim Bình Mai 》.

. m.

------oOo------

Chương 341: cần cù hảo đọc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cùng ngày ban đêm, tế âm huyện Tào Tháo thư phòng nội, đèn đuốc sáng trưng, một đêm chưa diệt, cũng không thấy Tào Tháo bản nhân từ thư phòng ra tới, người hầu đưa tới cơm chiều cùng bữa ăn khuya, Tào Tháo cũng chỉ nói không đói bụng, làm đưa cơm sứ giả chạy nhanh trở về, không cần quấy rầy hắn lão nhân gia thanh tu. Tào Tháo một đêm không ăn cơm không uống thủy, trên đường chỉ là làm người hầu tặng hai lần giẻ lau lại đây, như thế một đêm như đậu mà qua.

Ngày hôm sau sáng sớm, Tào Tháo như cũ là không ăn cơm sáng, chỉ là đem chính mình nghẹn ở thư phòng nội khổ đọc.

Trình Dục cùng Đổng Chiêu tới gặp Tào Tháo, nghe nói người hầu nói lên Tào Tháo tình huống sau, nhị vị mưu chủ tức khắc liền có chút không bình tĩnh.

Tào công một đêm không ngủ không nghỉ, chẳng lẽ là được cái gì tà bệnh chăng?

Hai người cũng bất chấp lễ nghi tôn ti, vội vội vàng vàng bôn Tào Tháo thư phòng chạy tới.

Lúc này thư phòng nội, Tào Tháo chính vẻ mặt buồn bực nhìn bàn thượng kia cuốn kỳ thư thượng nửa bộ, trong lòng có một loại nói không nên lời buồn bực cùng bực bội.

Tuy không biết này bộ tác phẩm có phải hay không Đào Thương bản nhân sở làm, nhưng Tào Tháo không thể không thừa nhận, này thư hành văn thực sự là cực hảo.

Nội dung tỉ mỉ xác thực, hình thức đa dạng, cảm tình sắc thái sinh động, đặc biệt là văn tự chi tiết xử lý thủ pháp, có thể nói là sinh

động như thật, làm người có một loại người lạc vào trong cảnh cảm giác.

Tào Tháo mau 40 tuổi, cũng coi như là đọc nhiều sách vở, nhưng lại chưa từng đọc quá lấy miêu tả nhân vật hành vi hỗ động vi chủ thể, thả chi tiết xử lý thủ pháp như thế tinh tế tinh phẩm.

Thực sự là sảng điểm mười phần a, quá nhữ mẫu đã ghiền!

Vấn đề là, Đào Thương kia tiểu súc sinh không biết là cố ý vẫn là vô tình, cư nhiên chỉ ở cái rương trung thả kia bộ kỳ thư thượng nửa bộ, hạ nửa bộ nội dung, Tào Tháo đem cái rương phiên cái đế hướng lên trời cũng không tìm được.

Để cho Tào Tháo cảm thấy kinh ngạc chính là, Đào Thương cư nhiên còn ở cuối cùng một quyển tiểu chú trung, liệt ra một ít có khác thâm ý người danh, cũng lấy khoa trương thủ pháp, đem các nàng vô hạn phủng cao.

Cái gì Tương Dương Lưu biểu lúc sau thê Thái thị.

Lữ Bố thuộc cấp Tần Nghi Lộc chi thê Đỗ thị.

Trương Tế chi thê Trâu thị.

Viên Thuật chi thiếp, triều đình tư lệ phùng phương chi nữ Phùng thị từ từ.

Dù sao đều là nhà người khác tức phụ, hơn nữa này đó tức phụ dung mạo yểu điệu chi phong, cũng bị Đào Thương thần tới chi bút vừa phải khoa trương.

Này một đêm xuống dưới, chỉ đem Tào Tháo xem hỏa mắng liêu, cả người khô nóng, trong lòng có một loại nói không nên lời chưa đã thèm.

Hiện tại để cho Tào Tháo nháo tâm chính là…… Này họ Đào cư nhiên chỉ viết một nửa!

Đến thời khắc mấu chốt lại đột nhiên im bặt!

Họ Đào tiểu con bê như vậy không chú ý sao? Mặt sau nội dung là gì nha!

Ngươi nhưng thật ra cho ta đổi mới a! Đoạn chương cẩu!

Tiểu tử ngươi cấp tào mỗ viết một nửa rốt cuộc là muốn quậy kiểu gì?

Tào Tháo đem cái rương trung những cái đó thơ từ, hết thảy ngã trên mặt đất, sau đó dùng chân đá đến một bên.

Đối những cái đó thơ từ, Tào Tháo đã không có hứng thú.

Hắn chỉ là một cái kính ở giản độc trung lay còn có hay không về Đào thị kế tiếp nội dung.

Tìm một hồi lâu lúc sau, Tào Tháo hoàn toàn thất vọng rồi.

Vừa định ngửa mặt lên trời mắng vài câu thô tục, đột nhiên liền nghe ngoài cửa một trận dồn dập tiếng bước chân.

Trình Dục cùng Đổng Chiêu “Minh công, minh công” tiếng quát tháo cũng là đã mơ hồ truyền tới.

Tào Tháo vừa nghe thấy này hai người tiếng quát tháo, trong lòng tức khắc biết được muốn tao, hắn luống cuống tay chân thu thập trong tay những cái đó giản độc, đem chúng nó hết thảy nhét vào cái kia rương gỗ bên trong.

Liền ở Tào Tháo vừa mới đem rương gỗ đắp lên thời điểm, lại thấy Trình Dục cùng Đổng Chiêu đã là kinh hoảng thất thố vọt vào phòng trong.

“Minh công, thân thể mạnh khỏe chăng?”

Trình Dục tuổi tác không nhỏ, đã là năm mươi tuổi có tam, cơ bản đã là có thể đương gia gia số tuổi, này vài bước cú sốc, thiếu chút

nữa không muốn hắn mạng già.

Nhưng vì chủ công, Trình Dục bất chấp mặt khác.

Tào Tháo vừa mới bãi chính tư thế, ngồi ngay ngắn ở bàn trước, một trương mặt đen ẩn ẩn làm như có điểm đỏ lên.

Hắn thật sâu hít một hơi, cắn răng miễn cưỡng lộ ra một tia cứng đờ tươi cười.

“Nhị vị tiên sinh hoảng cái gì, sáng tinh mơ cứ như vậy cấp? Tào mỗ thân thể không ngại a.”

Đổng Chiêu nghe vậy thở phào khẩu khí, chắp tay khom người nói: “Minh công thứ tội, ta hai người vừa mới nghe người hầu nói minh công đêm qua một đêm không miên, thủy mễ chưa hết, trong lòng hoảng hốt, bởi vậy cố ý tới rồi xem xét minh công tình huống của ngươi, thuộc hạ chờ nhất thời tình thế cấp bách mà nhập, hành vi có điều đi quá giới hạn, còn thỉnh minh công thứ lỗi.”

Tào Tháo nghe vậy, đã xấu hổ lại chột dạ cười hai tiếng, không nói chuyện.

Trình Dục nghi hoặc nhìn Tào Tháo một hồi, sau đó đôi mắt thấp hèn đi, lại phát hiện Tào Tháo bàn trước một cái đại cái rương trước, có một quyển đánh rơi giản độc.

“Di? Minh công, ngươi công văn rớt.” Trình Dục một bên nói, vừa đi tiến lên đi nhặt.

Tào Tháo thấy thế tức khắc hoảng sợ.

Vừa mới nhất thời tình thế cấp bách, cư nhiên đem Đào thị kỳ thư quyển thượng cấp đánh rơi.

“Hưu xem!”

Tào Tháo sợ tới mức lập tức từ mềm sụp thượng nhảy lên, sốt ruột hoảng hốt liền phải đi đoạt lấy.

Đổi thành người khác, có lẽ sẽ nghe Tào Tháo nói, nhưng Trình Dục tính cách cực kỳ cương liệt, từng nhiều lần chống đối Tào Tháo, đại sảo đại nháo, thuộc về một chút cũng không quen cấp trên cái loại này thẳng thần.

Tào Tháo người này cũng là phạm tiện, Trình Dục càng là như vậy đối đãi hắn, hắn cùng Trình Dục tắc càng là thân hậu.

Cứ thế mãi, Trình Dục ở Tào Tháo trước mặt, liền nhiều ít có điểm thả bay tự mình.

Lão nhân nện bước cực kỳ mạnh mẽ, đi lên liền đem kia giản độc cầm lên, triển khai ở trước mắt nhìn lên.

“Khụ, khụ!”

Tào Tháo đứng ở tại chỗ, ngửa đầu nhìn về phía thiên bồng, làm bộ cái gì đều không hiểu được bộ dáng.

Không bao lâu……

“Này, minh công! Này ngươi viết?” Trình Dục kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tào Tháo.

Tào Tháo nghe vậy cả người một run run, vội vàng xua tay nói: “Nói bậy! Việc này cùng tào mỗ không có quan hệ!”

Đổng Chiêu cũng là tò mò, đem đầu tiến đến Trình Dục bả vai trên đầu, cúi đầu nhìn lại.

Đổng Chiêu đọc tốc độ cực nhanh, đọc nhanh như gió nhìn một hồi, đôi mắt tức khắc liền thẳng, hàm hậu viên trên mặt lộ ra khiếp sợ thần sắc.

“Này, này…… Sao hình dung a, thật là hảo một thiên cẩm tú văn chương a!”

“Ân?” Trình Dục mắt lé nhìn hắn.

Đổng Chiêu một đốn ho khan, vội vàng sửa lại khẩu phong: “Tục! Thực sự là tục khí thực! Chủ công, này văn là người phương nào đưa tới?”

Tào Tháo vội vàng giải thích nói: “Này văn chính là Đào Thương pha tự cấp tào mỗ đưa tới thơ từ giữa! Cùng ta không có quan hệ, trong đó nội dung toàn xuất từ tiểu tặc kia tay!”

Trình Dục nghe vậy bừng tỉnh, hắn loát chòm râu, nhíu mày nói: “Đào Thương tiểu nhi, đưa tới bực này…… Kỳ văn, này ý vì sao?”

Tào Tháo khôi phục ngày thường thanh minh, trầm mặc sau một lúc lâu nói: “Tiểu tặc xảo trá, chẳng lẽ là tưởng lấy này văn loạn ngô tâm trí cũng?”

Trình Dục cùng Đổng Chiêu nhìn nhau, tiếp theo không khỏi cười ha ha.

“Nếu quả thực như thế, tiểu tặc kia thực sự là xem thường minh công! Minh công tâm hệ trong nước, có phun ra nuốt vào Bát Hoang chi chí, làm sao có thể bị này chờ tiểu kế mê hoặc tâm trí? Thoạt nhìn, này họ Đào tiểu tặc, cũng hoàn toàn không giống chúng ta tưởng như vậy lợi hại, tẫn chơi một ít thông minh mà thôi.” Trình Dục vuốt chòm râu, tự tin nói.

Đổng Chiêu cũng là tán đồng: “Ai nói không phải đâu? Có thể viết ra bực này văn chương người, nghĩ đến cũng là sẽ không có cái gì đại tiền đồ, bất quá là tục tằng hạng người ngươi, không thành khí hậu…… Xem ra chúng ta lần trước suy đoán quả nhiên không tồi, minh công, xem ra Từ Châu quân bên kia, chúng ta tạm thời có thể an tâm, thả trước đối phó Duyện Châu cảnh nội phản loạn cùng Tây Lương chư tướng, com đãi dọn sạch hậu hoạn lúc sau, ở nhất cử phá được Từ Châu.”

Tào Tháo trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Thiện…… Đổng Chiêu, ngươi thả lưu tại tế âm huyện, đại biểu tào mỗ cùng đào tặc tiếp tục đàm phán, cần phải tận lực kéo dài thời gian, làm đào tặc tự cho là đắc kế, chuyên tâm dời đi Lương Quốc

dân cư, tào mỗ cùng Trọng Đức ngày sau liền đi trước duyên tân, đãi hoả tốc bình nội loạn lúc sau, lại điều quân trở về phá được Từ Châu!”

“Nặc!”

Phân phó định rồi lúc sau, Đổng Chiêu liền quay đầu trở về an bài mọi việc, Tào Tháo còn lại là đem Trình Dục để lại.

Trình Dục cùng Tào Tháo thương lượng một hồi ngày sau dụng binh cụ thể chi tiết, lại đột nhiên nghe Tào Tháo nói: “Trọng Đức, ngươi có biết Trương Tế có cái phu nhân Trâu thị sao?”

Trình Dục nghe vậy sửng sốt, lắc đầu: “Không nhận biết.”

“Kia Lữ Bố có cái phó tướng kêu Tần Nghi Lộc đâu?”

“Chưa từng nghe qua, minh công hữu sự?”

“Nga nga, không có, không có việc gì.”

------oOo------

Chương 342: cướp bóc thiên tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lương Quốc.

Kim Lăng quân hiện tại với Lương Quốc, chủ yếu nhiệm vụ, chính là xác minh hộ khẩu, kiểm tra nhân số, giả bộ một bộ muốn đem Lương Quốc dân cư tất cả đều di chuyển đến Từ Châu tư thế.

Tuy rằng Lương Quốc dân cư đối với Đào Thương tới nói cũng phi thường có lực hấp dẫn, rốt cuộc dân cư chính là sức sản xuất, nhưng trước mắt đối với thời cuộc quan trọng nhất, vẫn là gần ở Bộc Dương thiên tử.

Vì này một nước cờ, Đào Thương bãi đủ thiên đại tư thế, ngay cả "Đào thị" đều viết ra tới cấp Tào Tháo nhìn, vì chính là làm Tào Tháo cho rằng chính mình là một cái không có đủ trí tuệ, thả hỉ nhạc với bàng môn tả đạo người, làm Tào Tháo an tâm đem trọng tâm chuyển dời đến Duyện Châu bên trong cùng Tây Lương chư tướng bên kia đi.

Đến nỗi Đào thị lời cuối sách trung, sở phụ Đông Hán phụ nữ Quần Phương Phổ, còn lại là Đào Thương vì Tào Tháo mai phục một cái phục bút bom.

Tuy rằng không biết này viên bom rốt cuộc có thể hay không bạo, nhưng Đào Thương cảm thấy, chôn một chút tổng so không chôn muốn hảo.

Tào Tháo là một thế hệ hùng chủ, điểm này không gì đáng trách, nếu là làm hắn tuyển một chút bá nghiệp cùng phụ nữ, Tào Tháo khẳng định vẫn là sẽ lấy bá nghiệp làm trọng.

Nhưng Đào Thương cho rằng, ở điều kiện nhất định thành thục, cũng hoặc là bá nghiệp thành thục tiền đề hạ, Tào Tháo ở có điều

chậm trễ dưới tình huống, như cũ vẫn là sẽ bị phụ nữ sở mê hoặc.

Rốt cuộc Tào Tháo cũng là một người nam nhân, một cái cũng sẽ bị nữ nhân làm cho mất đi thần chí nam nhân.

Trong lịch sử ghi lại uyển thành chi chiến, còn không phải là một cái thực tốt ví dụ sao.

Trước mắt nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tào Tháo sẽ đối Từ Châu quân tạm thời an tâm, mà Lữ Bố thuộc cấp Tần Nghi Lộc gia Đỗ thị cùng Trương Tế chi thê Trâu thị, có lẽ sẽ là tăng lên Tào Tháo nhanh chóng tây hướng chất xúc tác.

Tò mò hại chết miêu a, Tào Tháo trước mắt khẳng định phi thường tưởng diệt Lữ Bố cùng Trương Tế, sau đó nhìn một cái các nàng rốt cuộc có phải hay không Đào Thương viết dáng vẻ kia.

Tôn Càn mang theo Tào Tháo bốn cái điều kiện trở về lúc sau, Đào Thương nghe xong căn bản một chút đều không tức giận, bởi vì hắn biết Tào Tháo sở đưa ra này đó chó má điều kiện hoàn toàn chính là vô nghĩa.

Hắn là lại dùng này đó điều kiện tới mê hoặc chính mình, làm chính mình tiếp tục cùng hắn đàm phán, mà Tào Tháo còn lại là nắm chặt thời gian đi bình loạn.

Không sao cả, nếu ngươi muốn diễn kịch, đào mỗ liền bồi ngươi tiếp tục diễn hảo.

Đào Thương từ Tào Tháo bốn cái điều kiện trung, đem cuối cùng hai cái không thực tế chém rớt, ngay sau đó làm Tôn Càn lại đi tế âm huyện cùng Tào Tháo đàm phán.

Tôn Càn qua lại chạy hai tranh, cảm giác chính mình chân cẳng đều phải lăn lộn chặt đứt.

Đào Thương hiện tại còn muốn cho hắn lại đi đi sứ.

Đi sứ Tào Tháo nhưng thật ra không sao cả, nhưng Tôn Càn rõ ràng cảm giác được, Đào Thương rõ ràng liền không phải rất có cùng Tào Tháo hoà đàm thành ý, mà Tào Tháo cũng giống nhau.

Này hai người cùng thương lượng hảo dường như, cùng nhau ở lưu hắn Tôn Càn chân.

Tôn Càn tuy rằng rất là không tình nguyện, nhưng thân là thuộc thần, chủ thượng làm hắn làm, hắn không thể không làm, ai làm nhân gia miệng đại hắn miệng tiểu đâu.

Lãnh quân lệnh lúc sau, Tôn Càn lại lần nữa phong trần mệt mỏi xuất phát.

Mà chờ Tôn Càn đi rồi, Đào Thương lập tức tìm tới Trần Đăng cùng Quách Gia.

Nghe xong Tôn Càn mang về tới tin tức sau, Quách Gia cười nói: “Như thế xem ra, chờ Tôn Càn đến tế âm huyện thời điểm, Tào Tháo không sai biệt lắm nên là đã rời đi, như thế, chúng ta nhanh chóng xuất binh thời cơ đó là tới rồi!”

Đào Thương sờ sờ cằm, nói: “Tào Tháo tuy rằng rời đi đối phó Quan Tây chư tướng, nhưng ta tưởng Duyện Châu cảnh nội hẳn là vẫn là sẽ có điều bố trí, nếu là đại quy mô đuổi binh đi trước Bộc Dương nghênh giá, rất có khả năng sẽ bị Tào Tháo sở phát hiện, đến lúc đó, nhiều ít sẽ có chút không ổn.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Trần Đăng, đồng thời cũng trưng cầu một chút hắn ý kiến.

Trần Đăng híp mắt, suy nghĩ thật lâu sau lúc sau, chậm rãi ngôn nói: “Đại đội binh mã đi vào Duyện Châu, kia khẳng định là không được, lại còn có muốn tác chiến nhanh chóng, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế bắt lấy Bộc Dương.”

Đào Thương ước lượng một chút, nói: “Lấy các ngươi nhị vị chi thấy, chúng ta lần này, đến tột cùng đến mang bao nhiêu nhân mã vì

thượng?”

Trần Đăng cùng Quách Gia lẫn nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, tiếp theo trăm miệng một lời nói: “Nhiều nhất bất quá 5000!”

Đào Thương trong lòng đại khái tính ra một chút.

Hai ngàn Đan Dương tinh binh, hai ngàn Thái Sơn quân, đây là công kiên tất dùng.

Kim Lăng thành trọng kỵ không thích hợp tiến nhanh công thành, chỉ có thể dẫn dắt lực cơ động so cường khinh kỵ binh, chính là Từ Châu hoặc là Kim Lăng thành khinh kỵ binh, chiến lực cũng không phải rất mạnh, nếu là gặp gỡ trấn thủ Bộc Dương tào quân kỵ binh……

“Ta yêu cầu thấy một chút Triệu Vân.” Đào Thương thâm trầm nói.

Không bao lâu, Triệu Vân tiến đến gặp mặt Đào Thương.

“Tử Long huynh đệ, ta có một việc, tưởng thỉnh ngươi suất lĩnh dưới trướng con ngựa trắng nghĩa từ cùng ta cùng đi làm.”

Triệu Vân lần này tùy Đào Thương công hãm Lương Quốc, vốn tưởng rằng nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, không nghĩ tới Đào Thương lại muốn cho chính mình tùy hắn xuất chinh, ngay sau đó ngạc nhiên nói: “Không biết thái bình công tử muốn làm vân tùy ngươi đi đâu?”

Đào Thương châm chước một chút từ ngữ, ngay sau đó đem chính mình tính toán đánh lén Duyện Châu trị sở Bộc Dương sự, cùng Triệu Vân nói một chút.

Triệu Vân nghe xong lời này, nhiều ít có chút do dự.

Lần này tiến đến, Triệu Vân tuy rằng là dẫn đầu, nhưng dù sao cũng là làm theo việc công tôn toản chi mệnh.

Công Tôn Toản mệnh lệnh là hiệp trợ Từ Châu lui địch, nhưng trước mắt tình thế có biến, Đào Thương không phải ở lui địch, mà là muốn phá được đối phương trị sở.

Này hiệp trợ Từ Châu công thành, cùng hiệp trợ Từ Châu lui địch, hoàn toàn là hai cái bất đồng khái niệm.

Thâm nhập Duyện Châu nội địa, việc này nhưng thực sự là so bảo hộ Từ Châu khó khăn muốn lớn hơn, một cái làm không tốt, Công Tôn Toản giao cho chính mình này 500 con ngựa trắng nghĩa từ liền đều đến đáp đến bên trong đi.

Đừng nhìn chỉ có 500 kỵ binh, nhưng kia mỗi một con đều là Công Tôn Toản bảo bối, đặc biệt là ở giới kiều, cự mã thủy, long thấu tam chiến, Công Tôn Toản dưới trướng khổng lồ kỵ binh bộ đội, bị Khúc Nghĩa giành trước quân tiêu diệt mấy ngàn, đại đại bị thương nguyên khí, còn thừa kỵ binh trước mắt liền càng là có vẻ di đủ trân quý.

Thấy Triệu Vân làm như có chút do dự, Đào Thương ngay sau đó khuyên hắn nói: “Tử Long huynh đệ, lần này tiến công Duyện Châu, đào mỗ cũng không có trả đũa phụ Tào Tháo ý tứ, quả thật là vì thiên hạ xã tắc suy nghĩ.”

Thiên hạ xã tắc?

Cái này từ đối với Triệu Vân tới nói có điểm quá mức trầm trọng, hắn hiện tại bất quá là Công Tôn Toản dưới trướng một người thấp chức kỵ đem, tư tưởng mặt còn hoàn toàn đến không được này một khối.

Đào Thương kiên nhẫn cho hắn tẩy não: “Tự Đổng Trác tới nay, thiên hạ hào kiệt cũng khởi, đương kim thiên tử chính là vạn dân cộng chủ, lại là nhiều lần tao lâm nạn, Đổng Trác lúc sau lại là Lý Giác Quách Tị Mã Đằng Hàn Toại chờ bối, quốc không giống quốc, quân không giống quân, hiện giờ lại rơi vào Tào Tháo tay, kia Tào Tháo mặt ngoài đối thiên tử chấp lễ cực cung, nhưng kỳ thật lại cũng là hổ lang hạng người, thiên tử ở hắn nắm giữ trung, chung khó có

trị khi chi làm, này đại hán thiên hạ, cũng là không biết khi nào mới có thể an bình?”

Triệu Vân nghe vậy, cúi đầu tinh tế tự hỏi một hồi, đột nhiên nói: “Ngày đó tử ở thái bình công tử trị hạ, sẽ có sở làm sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu nói: “Ta nếu như thế hành sự, cùng Đổng Trác, Lý Giác chờ sài lang hạng người có gì ý? Ta lần này, chính là muốn đem thiên tử kiếp hướng Phạm Huyện, ở Điền Giai, Viên Thiệu, ta Từ Châu, Khổng Dung, Tào Tháo, Công Tôn phủ quân chờ mọi người cộng đồng vây thốc dưới, chư hầu lẫn nhau kiềm chế, không người nhưng nắm giữ thiên tử, nhưng mặc cho bệ hạ thi hành biện pháp chính trị trị quốc.”

Triệu Vân nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người, hắn mở to hai mắt, không thể tin được nhìn Đào Thương.

“Công tử như thế cao thượng, quả nhiên không phụ thái bình công tử chi danh, vân mới đầu còn tưởng rằng ngươi là muốn đem thiên tử chiếm làm của riêng, ủng thiên tử mà lệnh chư hầu, không thể tưởng được lại là như vậy vì nước vì dân ý tưởng…… Triệu Vân vừa rồi thực sự là đem công tử tưởng thấp, công tử chân quân tử cũng!”

Đào Thương cười vẫy vẫy tay, nhiều ít có điểm ngượng ngùng.

Thiên tử nếu là bị an trí với Phạm Huyện, ở đông đảo thế lực trung gian, trên dưới tả hữu đều là yêu ma quỷ quái, sau này sợ là càng không có gì tự do, phỏng chừng đến so hiện tại sống còn nghẹn khuất.

Nhưng lời này Đào Thương không thể cùng Triệu Vân nói.

“Tử long huynh, nguyện trợ ta an bang định quốc không?”

“Vân an dám không tòng mệnh!”

Đào Thương cười gật đầu, trộm đối Triệu Vân nói: “Hơn nữa nghe nói thiên tử trong tay có rất nhiều ngự thiện mỹ thực, tử long huynh nếu là có thể thành tựu hộ giá công lớn, ngày sau cẩm y ngọc thực, bệ hạ không thiếu được sẽ làm ngươi nếm thử…… Kia có thể so nướng chân dê tươi ngon nhiều.”

Triệu Vân nghe vậy, duỗi tay véo véo chính mình tiểu viên mặt, thở dài một tiếng, tựa u oán tựa chờ mong.

……

Cứ như vậy, Đào Thương an bài thỏa đáng lúc sau, điểm tề này 5000 tinh nhuệ, bao gồm Triệu Vân con ngựa trắng nghĩa từ, thừa Tôn Càn đi trước tế âm huyện cùng Tào Tháo trao đổi thời điểm, âm thầm tiềm hướng Bộc Dương thành, đi cướp bóc thiên tử.

Trước mắt Bộc Dương trong thành, quan trọng bộ đội đều đã bị Tào Tháo mang đi đi đối phó Tây Lương chư tướng, nhưng lại có một chi còn đang ở huấn lệnh tinh nhuệ bộ đội, giờ phút này chính đóng quân ở Bộc Dương bên trong thành chưa bị Tào Tháo mang đi.

Này chi binh mã, gọi là hổ báo kỵ.

. m.

------oOo------

Chương 343: Bộc Dương ruộng lúa mạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mọi người đều biết, trong lịch sử Tào Tháo dưới trướng hổ báo kỵ chính là tinh nhuệ nhất kỵ binh, vì Tào Thuần sở thống lĩnh, bởi vì này tác chiến dũng mãnh giống như hổ báo giống nhau, cho nên bị mệnh danh là hổ báo kỵ.

Lúc này hổ báo kỵ vừa mới tổ kiến mà thành, thao luyện thời gian không nhiều lắm, thượng không đủ rồi xưng là thiên hạ đệ nhất tinh nhuệ kỵ binh, bởi vậy Tào Tháo lần này mệnh Tào Thuần đem hổ báo kỵ trung đại bộ phận chủ lực, đều đưa tới tây tuyến trên chiến trường, mà ở Bộc Dương trong thành, chỉ là để lại một ngàn kỵ tiểu bộ kỵ binh, hiệp trợ bảo hộ thành trì.

Lúc này Bộc Dương trong thành, phụ trách chính sự người chính là Tào Tháo mưu chủ Tuân Úc, mà phụ trách chiến sự người còn lại là ba gã Hạ Hầu thị tông tộc tướng lãnh.

Này ba người đều là Hạ Hầu Đôn tộc đệ, Hạ Hầu kiệt, Hạ Hầu liêm, Hạ Hầu Ân (Hạ Hầu Ân cùng Hạ Hầu liêm trong lịch sử nãi cùng người, nơi này hơi làm điều chỉnh thử).

Bộc Dương bên trong thành, trừ bỏ kia một chi hổ báo kỵ chi nhánh, cũng là có mấy ngàn bộ binh trấn thủ, tuy rằng số lượng không phải rất nhiều, nhưng ổn thủ thành trì, vẫn là không có gì vấn đề.

Một ngày này, Tuân Úc đang ở Bộc Dương lâm thời chỗ ở hướng Lưu Hiệp bẩm báo châu nội sự vụ, chợt thấy một người Bộc Dương từ quan, hoang mang rối loạn tiến vào hướng thiên tử cùng Tuân Úc bẩm báo, nói là Đào Thương binh mã chính bôn Bộc Dương mà đến, tinh kỳ che lấp mặt trời, tốc độ cực nhanh, này thế tuy rằng

không lớn, nhưng thế pha hung hãn, vọng chi ít nhất cũng có mấy ngàn tinh binh.

“Từ…… Từ Châu quân” đang ở hướng thiên tử bẩm báo Tuân Úc mở to hai mắt nhìn, có chút sá nhiên nhìn tên kia từ quan, nhất thời không biết nói cái gì mới hảo.

Thiên tử Lưu Hiệp không rõ trong đó cụ thể nguyên do, hơn nữa hắn chỉ có mười ba tuổi, căn bản là không rõ quân sự.

“Tuân khanh, tào khanh lần này xuất binh, còn không phải là đi tấn công Từ Châu sao như thế nào Từ Châu không đánh hạ tới, ngược lại là làm đối phương binh mã, bức tới rồi chúng ta Bộc Dương”

Tuân Úc từ lúc ban đầu kinh ngạc trung phục hồi tinh thần lại, thở dài khẩu khí, trong lòng âm thầm thổn thức.

Thân là Tào Tháo tâm phúc, Tuân Úc tự nhiên là biết Tào Tháo lần này chinh phạt Từ Châu chân chính mắt, nhưng hắn thực sự là không thể tưởng được, lấy Tào Tháo mưu trí bố cục, một cái không cẩn thận dưới, cư nhiên vẫn là làm Đào Thương cấp chui chỗ trống.

Lần này sơ hở không thể nói không lớn, xem ra cái này thái bình công tử, so trong lời đồn vẫn là muốn đâm tay rất nhiều.

“Bệ hạ chớ sầu lo, thần tuy rằng không biết Từ Châu quân vì sao sẽ xuất binh tới ta Bộc Dương, nhưng trước mắt trong thành thượng có mấy ngàn binh mã, càng có Hạ Hầu liêm chờ tam đem tọa trấn, đủ có thể cố thủ, bệ hạ tẫn nhưng kê cao gối mà ngủ.”

Lưu Hiệp nghe vậy, này tâm mới vừa rồi thả xuống dưới, hắn thật vất vả yên ổn, thực sự là không nghĩ ở quá trôi giạt khắp nơi sinh sống.

“Tuân khanh, trong thành trước mắt tuy có binh tướng, nhưng rốt cuộc chỉ có mấy nghìn người chúng, vạn nhất Từ Châu quân quân thế rất nặng, kia này thành trì đã có thể nguy hiểm, hiện giờ trong

thành thượng có rất nhiều sĩ tộc, không bằng lệnh này xuất gia phó tương trợ, hoặc nhưng bổ sung thủ thành nhân thủ.”

“Không thể!”

Không đợi Lưu Hiệp nói xong, Tuân Úc liền lập tức mở miệng ngăn trở.

Lưu Hiệp nghe vậy, trong lòng rất là không cao hứng.

Có ý tứ gì a ta này không đợi nói xong đâu, ngươi liền đánh gãy ta nói chuyện! Đây là làm thần tử thái độ sao ta này mưu kế làm sao vậy chẳng lẽ liền như vậy không còn dùng được sao

Nhìn Lưu Hiệp vẻ mặt không phục bộ dáng, Tuân Úc trong lòng không khỏi âm thầm bất đắc dĩ.

Thiên tử không biết tào công lần này xuất chinh mục đích.

Tào công lần này chủ yếu đối phó người chính là Duyện Châu sĩ tộc, hiện giờ Bộc Dương trong thành sĩ tộc đều là ở bên ta sĩ tốt chặt chẽ giám thị hạ, chỉ chờ phía tây chiến tuyến vừa động thủ, Tuân Úc liền sẽ đại biểu Tào Tháo ở Bộc Dương trong thành rửa sạch bên trong thành sĩ tộc.

Nếu cuối cùng mục đích là muốn rửa sạch bọn họ, như thế nào lại có thể làm cho bọn họ hiệp trợ thủ thành

Nhưng lời này Tuân Úc không thể đối thiên tử nói.

Hắn chỉ là bất đắc dĩ hướng về phía thiên tử thật dài làm thi lễ, tạ lỗi nói: “Bệ hạ thứ tội, là thần đi quá giới hạn, chỉ là bên trong thành sĩ tộc trong phủ gia phó, ngày thường bất quá là giữ nhà hộ viện hạng người, như thế nào có thể lâm trận giết địch một cái không hảo ngược lại dễ dàng ảnh hưởng chính chúng ta sĩ khí, thần có binh mã mấy ngàn, bảo hộ thành trì đủ rồi, bệ hạ không cần quá mức sầu lo.”

Tuân Úc đối thiên tử cực kỳ tôn trọng khách khí, như thế nào Lưu Hiệp vô luận ở như thế nào trưởng thành sớm, cũng chung quy bất

quá chỉ có mười ba tuổi, đổi ở đời sau, vừa mới tiểu học tốt nghiệp thăng mùng một, thuộc về thuần thuần không có thị phi quan niệm tiểu thí hài.

Tiểu thí hài ngạo kiều một ngửa đầu, vặn đạt vặn đạt bôn buồng trong đi, để lại cho Tuân Úc một cái đại đại bóng dáng.

Lưu Hiệp vào nội thất lúc sau, Tuân Úc ngay sau đó hỏi tên kia hầu quan đạo: “Hướng Bộc Dương thành tiến lên mà đến Từ Châu quân, đại khái có bao nhiêu”

Kia hầu quan cẩn thận đáp: “Ít nhất ứng không dưới 5000 chi chúng.”

“Không dưới 5000……” Tuân Úc vuốt chòm râu, trầm tĩnh một hồi nói: “Còn hảo, nếu là chỉ có 5000 người nói, lấy bên trong thành binh tướng số lượng, đảo cũng là đủ rồi ứng phó, truyền lệnh Hạ Hầu liêm, làm hắn tổng đốc binh mã, cẩn thủ thành trì, chớ làm đào quân có kẽ hở để lợi dụng! Chỉ cần thủ vững đến tào công an định đại sự trở về, lượng Đào gia tiểu tặc cũng trốn không thoát chúng ta lòng bàn tay.”

Kia hầu quan nhẹ nhàng một nuốt nước miếng, thấp giọng nói: “Hầu trung, việc này chỉ sợ cũng không phải đơn giản như vậy.”

Tuân Úc chau mày, nói: “Ý gì”

Hắn hầu quan cẩn thận đối Tuân Úc nói: “Từ Châu quân tuy rằng là bôn Bộc Dương tới, nhưng y theo bọn họ hiện nay tiến quân phương hướng, giống như còn không phải bôn thành trì tới, bọn họ mục tiêu…… Hình như là Bộc Dương mặt đông đóng quân khai hoang ruộng lúa mạch.”

“Ruộng lúa mạch!” Tuân Úc cả người một cái run run, kinh suýt nữa không hôn mê qua đi.

Hầu quan thấy hắn thân hơi hoảng, hoảng sợ, vội vàng chạy tới duỗi tay nâng hắn.

Tuân Úc lấy lại bình tĩnh, sau đó đột nhiên cả giận: “Như thế ác độc kế sách, không cần thiết nhiều lời, định là kia Quách Phụng Hiếu cấp Đào Thương mưu hoa!”

Tào Tháo từ khi mua chuộc trăm vạn Thanh Châu khăn vàng, Bào Tín, Lưu Đại chờ chư hầu quân đội cũng một bộ phận Tây Lương binh tướng sau, vô luận là binh lực, dân cư, chiến lực, mãnh tướng, mưu sĩ chờ các phương diện cũng không thiếu thiếu, nhưng chỉ có một cái đoản chân vẫn luôn khó có thể giải quyết.

Đó chính là hắn lương thực vấn đề.

Đông Hán đô thành ở Lạc Dương, ở vào Quan Trung cùng Quan Đông hai cái phương bắc chủ yếu chiến lược khối liên tiếp điểm thượng.

Từ khởi nghĩa Khăn Vàng bắt đầu, Trung Nguyên khu vực liền tiến vào đại hỗn chiến thời kỳ.

Đã chịu đông nam tây bắc, lui tới binh mã quá cảnh đánh sâu vào lớn nhất chính là ở vào thiên hạ ở giữa Duyện Châu, tỷ như nói, lúc này đúng là một năm mùa xuân vạn vật sinh sôi, cây nông nghiệp bắt đầu sinh trưởng thời điểm, Duyện Châu khu vực lại bởi vì nam bắc mấy vạn người binh mã quá cảnh hoặc là hỗn chiến nói dẫn tới dân cư xói mòn, thổ địa đại diện tích hoang vu, càng kiêm quân đội sở trải qua địa phương, người đạp mã tiễn, cây nông nghiệp trên cơ bản liền hủy, này một năm thu hoạch liền không có.

Cho nên ở khăn vàng chi loạn bắt đầu, Duyện Châu nông nghiệp giảm sản lượng là nhất nghiêm trọng, thổ địa hoang vu, khai khẩn lạc hậu, đặc biệt là năm kia, Tư Mã đều suất lĩnh trăm vạn khăn vàng nam hạ, nơi đi qua càng là giống như châu chấu quá cảnh, muốn nhiều thảm thiết liền có bao nhiêu thảm thiết.

Đổi thành ai tại nơi đây cầm quyền, cũng là hết đường xoay xở.

Căn cứ vào này đó khách quan nhân tố, trong lịch sử Tào Tháo chiến lực ở chư hầu trung có thể nói cầm cờ đi trước, nhưng hắn lại

nửa đời người đều ở vì lương thảo phát sầu.

Hiện tại Tào Tháo đến táo chi hiến kế, ở Duyện Châu cảnh nội khai khẩn quân truân dân truân, Duyện Châu lương thảo vấn đề vừa mới có điều thư hoãn.

Nhưng cho dù có đồn điền chế, Tào Tháo lương thảo điều hành cũng là phi thường khẩn trương.

Trước mắt Tào Tháo tây chinh Tây Lương chư tướng, hậu cần tiếp viện toàn bộ giao cho Tuân Úc, mà trước mắt Bộc Dương mặt đông đãi thu ruộng lúa mạch, chính là tây tuyến tào quân quan trọng nhất tiếp viện, kia phiến ruộng lúa mạch một khi có thất, Tào Tháo ở tây tuyến tinh nhuệ binh mã, sẽ có toàn diện hỏng mất nguy hiểm.

Tuân Úc lập tức liền khẩn trương.

Từ Châu quân chiêu thức ấy hảo tuyệt, bức chính mình không thể không suất binh từ Bộc Dương thành đi ra ngoài, từ bỏ thành trì ưu thế. Cùng bọn họ tranh đoạt ruộng lúa mạch!

------oOo------

Chương 344: xíu mại lưu cẩu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hướng Đào Thương hiến kế đánh lén ruộng lúa mạch người xác thật chính là Quách Gia.

Quách Gia mấy năm nay phụ trách tổ kiến giáo sự phủ, đối các châu tình báo tự nhiên là rõ như lòng bàn tay, mà Duyện Châu Tào Tháo ở lương thảo thượng có điều đoản chân tin tức, tự nhiên là không thể gạt được hắn.

Này một ván so đấu, cũng không phải Quách Gia so Tuân Úc cao minh, mà là ở lương thảo chuyện này thượng, Tuân Úc xác thật là có uy hiếp.

Cho dù hắn biết Quách Gia là buộc hắn ra khỏi thành, vì tây tuyến Tào Tháo an nguy, hắn cũng không thể không ra khỏi thành cùng Từ Châu quân đoạt mạch.

Tào Tháo ở tây tuyến quân chủ lực an nguy, chính là toàn bộ Duyện Châu an nguy, tây tuyến quân chủ lực nếu là bởi vì lương thảo sự có thất, Bộc Dương muốn hay không, cũng liền không có gì ý nghĩa.

Tới ruộng lúa mạch lúc sau, Đào Thương một bên tiếp đón các thủ hạ cắt lúa mạch, một bên hỏi tùy quân Quách Gia cùng Trần Đăng nói: “Nhị vị, chúng ta tại đây cùng Tuân Úc đoạt mạch, cho dù là đem Tuân Úc dẫn ra thành, nhưng ta cho rằng ở Tào Tháo lưu tại bên trong thành thủ thành binh lính chiến lực hẳn là tào trong quân tinh nhuệ, huống hồ hai bên nhân số tương đương, hai bên lại đều thiện chiến, một khi đánh lên tới, chỉ sợ chính là giằng co hoặc là huyết đua chi cục…… Muốn chiến bại bọn họ chỉ sợ không dễ.”

Quách Gia gật gật đầu, nói: “Nguyên nhân chính là vì như thế, mới càng muốn dẫn bọn họ ra tới, nếu là vây quanh Bộc Dương thành đánh trận công kiên, kia này chiến liền càng là không có phần thắng!

Huống chi đối thủ vẫn là Tuân Úc…… Người này, quân chính toàn thông, không có đoản chân, Quách mỗ nhưng không có tất thắng hắn nắm chắc.”

Trần Đăng đối Đào Thương nói: “Bất quá lời tuy như thế, chúng ta xác còn có một khác bước diệu cờ có thể đi, kia đó là phân ra một chi binh mã, thừa Tuân Úc tới cùng chúng ta ở đông truân tranh mạch, âm thầm đi trước Bộc Dương, đánh vào thành trì, hoả tốc phụng nghênh thiên tử ra khỏi thành đi trước Phạm Huyện, tới nhất chiêu rút củi dưới đáy nồi.”

Quách Gia lặng lẽ nói: “Nguyên Long không khỏi cũng quá coi thường Tuân Úc, người này ngày thường nhìn tuy rằng đôn hậu nho nhã, như là cái người thành thật, kỳ thật tâm tư nhất kín đáo, hắn nếu là rời đi thành trì, trong thành tất nhiên cũng sẽ lưu lại chuẩn bị, lại nói liền tính là chia quân có thể công tiến Bộc Dương thành, nhưng mang đi binh mã nếu là ít, cũng chưa chắc có thể ở trong thành bá tánh cùng sĩ tộc mí mắt phía dưới mang đi thiên tử, rốt cuộc đối với bọn họ tới nói, thiên tử can hệ trọng đại, không thể so tầm thường.”

Trần Đăng tựa hồ đối này định liệu trước, nói: “Không sao, tại hạ lần trước đi trước đông quận cùng Trần Cung cùng Trương Mạc đám người âm thầm giao thiệp khi, từng biết được Bộc Dương trong thành nhà giàu Điền thị cũng là bọn họ nội tuyến, Tuân Úc phòng bị Bộc Dương thành sĩ tộc, lại tổng không thể đem sở hữu thương tộc nhà giàu đều phòng bị đi? Ta lại Trần Cung nơi đó, sớm đã đi được Điền thị liên lạc phương pháp, cũng đã âm thầm cùng với dắt thượng tuyến, chỉ cần có thể vào Bộc Dương thành, ta tất nhiên có biện pháp đem thiên tử nhanh chóng mang đi.”

Quách Gia nghe vậy bừng tỉnh, trong lòng không khỏi âm thầm thán phục Trần Đăng dự kiến trước.

Nhưng hắn cẩn thận ngẫm lại sau, lại nhíu mày nói: “Chính là chúng ta binh mã hữu hạn, phân ra binh không thể nhiều, như thế nếu muốn phối hợp Nguyên Long ngươi làm bực này đại sự, thế nào cũng phải có cái trí dũng song toàn chi đem đi theo không thể.”

Hai người nói đến này, ngay sau đó cùng đồng thời nhìn về phía Đào Thương.

Vô luận sách lược bọn họ hai cái trí sĩ như thế nào định ra, này cuối cùng định đoạt chi quyền còn phải là dừng ở Đào Thương trên người.

Đào Thương nghe xong bọn họ hai người lời nói, cẩn thận suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi nói: “Y theo hiện giờ tình thế, hai bên thực lực tương đương, ta muốn ở Tuân Úc trong tay đem thiên tử đoạt lại đây, cũng chỉ có dựa theo các ngươi vừa mới trù tính đi làm, cái này sách lược được không…… Quan trọng nhất vẫn là tên này tùy Nguyên Long cùng đi chia quân đoạt thành tướng lãnh người được chọn…… Thế nào cũng phải là trí dũng song toàn người không thể.”

Quách Gia chắp tay nói: “Lần này tùy chúng ta cùng tới, có Đào Cơ cùng Cam Ninh hai người, còn lại chư tướng, còn lại là ở Lương Quốc thao luyện binh mã, phối hợp Tôn Càn mê hoặc tào quân ở tế âm huyện tai mắt, Cam Ninh tuy rằng vũ dũng, nhưng tính cách quá mức cương liệt, đánh giặc có thể, nhưng phối hợp Nguyên Long uổng có vô dụng, mà Đào Cơ trầm ổn có thừa, đáng tiếc dũng liệt không đủ……”

Trần Đăng tiếc nuối thở dài, nói: “Biết sớm như vậy, liền đem Từ Vinh mang đến hảo.”

Đào Thương lại là đột nhiên cười.

“Nhị vị lời này liền không đúng rồi, kỳ thật việc này cũng không hẳn vậy, đi theo chư tướng trung, còn có một người đủ rồi đảm đương này đại nhậm! Đã có thể công thành, lại có thể phối hợp Nguyên Long, hơn nữa ta cá nhân cảm thấy hắn so Từ Vinh càng thích hợp.”

“Ai?”

“Công Tôn Toản dưới trướng Triệu Vân.”

……

Tuân Úc để lại Hạ Hầu Ân suất lĩnh một ngàn hổ báo kỵ trấn thủ với Bộc Dương, chính mình còn lại là suất lĩnh còn thừa 5000 bộ binh thẳng đến đông truân ruộng lúa mạch mà đến.

Mơ hồ chi gian, Tuân Úc đã có thể thấy Đào Thương Kim Lăng quân đang ở đông truân ruộng lúa mạch thu hoạch lúa mạch.

Không xem còn hảo, vừa thấy Tuân Úc thiếu chút nữa không khí hộc máu.

Từ Châu quân sĩ tốt cắt lúa mạch cư nhiên không cần lưỡi hái, mà là dùng bình thường phác đao!

Lúa mạch toái rải đầy đất, muốn nhiều phá của có bao nhiêu phá của, muốn nhiều lãng phí có bao nhiêu lãng phí.

Tuân Úc tâm đều phải nát, Duyện Châu vốn dĩ liền thiếu lương, đám hỗn đản này cư nhiên còn tại đây nhưng kính họa họa.

Quay đầu, Tuân Úc nhìn chằm chằm phía sau Hạ Hầu kiệt, mệnh lệnh nói: “Mau cấp mỗ ra truyền lệnh đi xuống, một hồi tiến vào ruộng lúa mạch, hưu hỏi mặt khác, trực tiếp tru sát Từ Châu quân, giết địch một người, thưởng lương một hộc! Giết địch vượt qua mười người giả, miễn một năm phú!”

Cái gọi là trọng thưởng dưới tất có dũng phu, Tuân Úc mệnh lệnh một truyền tới tào binh sĩ binh nhóm lỗ tai, tức khắc tình cảm quần chúng xúc động.

Mọi người đều là xoa tay hầm hè, chỉ còn chờ một hồi vọt vào ruộng lúa mạch sau, hung hăng thống kích này đó tới cắt nhà mình lương mễ đều cắt không sạch sẽ cường đạo.

Thật là quá làm giận!

Nhưng thực hiển nhiên, Đào Thương Kim Lăng quân cũng không có tính toán cùng tào quân lâu cầm.

Hạ Hầu kiệt cùng Hạ Hầu liêm hai người, chỉ huy binh mã vừa mới vọt vào ruộng lúa mạch, liền thấy những cái đó thu hoạch Kim Lăng binh, ở Đào Cơ chỉ huy hạ, liền nhanh chóng hướng về phía sau triệt hồi.

Tuân Úc binh mã dẫn đầu cột một đầu nhiệt, vọt vào ruộng lúa mạch sau liền muốn giết người, kết quả liền nhân ảnh cũng chưa bắt được, đối phương liền lui lại.

Mà Tuân Úc e sợ cho có trá, không có làm Hạ Hầu kiệt thâm truy, chỉ là phái thám báo đi điều tra Kim Lăng quân động tĩnh.

Không bao lâu thám báo thám thính đã trở lại tình báo, Đào Thương binh mã ở lui lại ra một khoảng cách lúc sau, cư nhiên vừa chuyển cong, chạy đến mặt khác một mặt đóng quân khai hoang chỗ đoạt mạch.

Hạ Hầu kiệt vừa nghe lời này tức khắc nổi trận lôi đình.

“Từ Châu tặc an dám như thế, khinh ngô chờ quá đáng!”

Hạ Hầu kiệt vừa muốn chỉ huy binh mã lại đi truy kích, lại thấy Tuân Úc đột nhiên duỗi tay chặn hắn, nói: “Dung ta tam tư.”

Tuân Úc nửa híp mắt, cẩn thận suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi lộ ra vẻ tươi cười.

“Quách Phụng Hiếu a Quách Phụng Hiếu, ngươi tưởng tại đây bám trụ ta binh mã, sau đó lại chia quân đi lấy Bộc Dương thành? Hắc hắc, đáng tiếc Tuân mỗ đã sớm ở trong thành an bài binh tướng đóng giữ, ngươi này phiên khổ tâm, sợ là muốn thất bại.”

Hạ Hầu kiệt ở một bên có chút sốt ruột: “Hầu trung, Từ Châu quân lại đi một khác mặt cắt mạch, chúng ta chạy nhanh đuổi theo đi!”

Tuân Úc vẫy vẫy tay, nói: “Không vội, đây là Quách Phụng Hiếu mệt binh chi kế, cắt mạch là giả, dẫn tới ta quân hoảng sợ truy đuổi, tiêu ma sĩ khí mới vừa rồi là thật, Hạ Hầu Tư Mã không cần đáp hắn,

ngươi sau đó chỉ cần cùng lệnh đệ chia quân hai lộ, từ đồ vật tương hợp, từ từ hướng Từ Châu quân chỗ ở tiến binh áp bách, Từ Châu quân hiện tại là không nghĩ cùng chúng ta cứng đối cứng, bọn họ nếu là thấy các ngươi, tắc tất lui bước, mà ngươi nhị vị tắc không cần tương truy, chỉ cần một tả một hữu đưa bọn họ trục xuất ruộng lúa mạch, sau đó hoả lực tập trung với điền biên không cho Từ Châu quân tiến điền khá vậy."

Hạ Hầu kiệt nghe xong, lập tức lĩnh mệnh, theo sau cùng Hạ Hầu liêm phân biệt hành động.

Dựa theo Tuân Úc sách lược, không bao lâu sau, Hạ Hầu kiệt cùng Hạ Hầu liêm quả nhiên là đem Kim Lăng thành binh mã đuổi ra ruộng lúa mạch, sau đó dụng binh mã gác ở rãnh, kiên quyết không cho Kim Lăng quân ở đi vào tai họa hoa màu, hai bên trận địa sẵn sàng đón quân địch, thành giằng co chi thế.

Phụ trách chỉ huy binh mã Đào Cơ đem tin tức mang cho phía sau Đào Thương cùng Quách Gia.

Quách Gia vừa nghe Tuân Úc thủ pháp, không khỏi lắc đầu cười khổ: "Này Tuân Văn Nhược quả nhiên vẫn là bộ dáng cũ, trung quy trung củ không lưu chút nào khe hở, làm người tìm không thấy hắn nửa điểm nhược điểm cùng sơ hở, Quách mỗ bình sinh nhất đau đầu chính là hắn loại này đối thủ, thực sự là không hảo lừa gạt a."

Đào Thương trong miệng ngậm một cây mạch tuệ, nghe vậy "Phi" đem mạch tuệ hướng về trên mặt đất vừa phun, nói: "Có gì đặc biệt hơn người, văn đấu không được, ta liền cùng hắn cẩu hoặc võ đấu!"

Quách Gia nghe vậy sửng sốt, cân nhắc hơn nửa ngày, cũng không minh bạch này '' cẩu hoặc '' hai tự đến tột cùng là ngụ ý đâu ra.

"Ngươi tính toán làm sao bây giờ?"

Đào Thương lộ ra hắn kia nhất quán ánh mặt trời tươi cười: "Cam Ninh ở đâu?"

Này một tiếng kêu to xong rồi, liền nghe một trận “Bùm bùm” lục lạc tiếng vang, tự mang bối cảnh âm nhạc nam nhân lên sân khấu.

“Hắc hắc! Mạt tướng tại đây, phủ quân có gì phân phó?”

Đào Thương một lóng tay nơi xa ruộng lúa mạch, nói: “Ngươi lãnh một đội người bắn nỏ, cầm hỏa tiễn, đi bắn thiêu một mảnh ruộng lúa mạch, cấp cẩu hoặc mở mở mắt.”

Quách Gia nghe vậy tức khắc hoảng sợ.

Hắn vội vàng hướng về phía Đào Thương xua tay, nói: “Phủ quân hưu nháo! Chúng ta tại đây là vì kiềm chế Tuân Úc, ngươi nếu là thật dám thiêu điền, họ Tuân tất nhiên sẽ cho ngươi liều mạng, đến lúc đó chúng ta bị hắn quấn lên khó có thể thoát thân, hãm sâu địch cảnh không thể lui bước, lần đó đầu đã có thể nguy hiểm.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh, nói: “Cũng đúng, như vậy xác thật thực dễ dàng cẩu cấp khiêu tường…… Hưng Bá, vậy ngươi suất lĩnh cung nỏ quân, ở ly tưới nguồn nước gần chút địch quân dùng hỏa tiễn xíu mại, nhớ kỹ dùng ôn lửa đốt, điểu khẽ thiêu, ôn nhu một ít, phương tiện Tuân Úc binh mã có thể dập tắt cái loại này hỏa thế tốt nhất.”

Cam Ninh nghe vậy tức khắc choáng váng.

Thiêu liền thiêu đi, còn phải đắn đo đến gãi đúng chỗ ngứa, muốn phương tiện đối phương có thể tùy thời dập tắt?

Ngươi đây là thiệt tình muốn cho ta phóng hỏa sao?

Chính mình năm đó đương tặc giống như cũng chưa thiêu như vậy tinh tế quá.

Trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng Cam Ninh vẫn là lười biếng đáp ứng rồi một tiếng:

“Nặc……”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, sau đó giơ tay chỉ hướng một cái khác phương hướng: “Tiểu lửa đốt xong một chỗ, lại dùng tiểu lửa đốt mặt khác một chỗ, nhớ kỹ hỏa thế đều không thể quá lớn, nhất định chỉ là muốn đốt tới có thể làm Tuân Úc có thể kịp thời dập tắt cái loại này, như vậy chúng ta liền sẽ không hoàn toàn chọc mao hắn, nhưng hoả điểm số lượng nhất định phải cũng đủ nhiều…… Cái gọi là chỉ một tia lửa có thể thành đám cháy to, chúng ta này cũng coi như là lưu cẩu.”

Cam Ninh nghe vậy toét miệng: “Phủ quân, ngươi này cũng quá làm khó người! Phóng hỏa việc này đều là nhưng đại không thể tiểu, ngươi làm ta phóng đại hỏa phác bất diệt cái loại này ta sẽ, phóng tiểu hỏa, còn phải tùy thời có thể dập tắt…… Này cũng quá làm khó người, khác không nói, vạn nhất sau đó quát một trận gió to, hỏa mượn phong thế, kia đã có thể không phải có thể từ ta khống chế, như thế lại nên làm thế nào cho phải?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, thực không nói lý nói: “Ngươi nhìn một cái ngươi này không khai quang miệng, ngươi liền sẽ không ngóng trông ông trời trời mưa? Còn thế nào cũng phải quát phong, nếu là thật sự quát phong, vậy ngươi liền cùng Tuân Úc cùng đi dập tắt lửa, nói không chừng hắn đến lúc đó sẽ đối với ngươi mang ơn đội nghĩa, hóa thù thành bạn, cùng ngươi đem rượu ngôn hoa, làm bằng hữu có đôi khi chính là đơn giản như vậy.”

Cam Ninh: “……”

. m.

------oOo------

Chương 345: ỷ thiên cùng thanh công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đông truân ruộng lúa mạch, ở dựa vào mương máng kia một hợp lại chỗ, hỏa thế đột nhiên nhảy lên.

Lại là ở nơi xa Cam Ninh chỉ huy cung nỏ doanh bậc lửa hỏa tiễn, đối kia mấy khẩn ruộng lúa mạch là được chút ít xạ kích.

Hỏa thế tuy rằng không lớn, nhưng lập tức liền làm tào quân binh tướng nhóm khẩn trương lên.

Chính như Đào Thương theo như lời ngôi sao chi hỏa, có thể lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Đối với nhỏ bé nhân loại tới nói, hỏa là một loại không thể kháng cự thiên tai, bởi vậy đổi thành ai, đối này cũng là không dám coi khinh.

Tuân Úc ở biết được đào quân dụng hỏa tiễn xíu mại thời điểm, một hơi không suyễn đều chăng đi lên, thiếu chút nữa không chết ngất qua đi.

Sự tình quan tào quân tiền đồ đại sự, Tuân Úc không dám có chút chậm trễ, hắn vội vàng phái một đội tinh tráng sĩ tốt, ở Hạ Hầu liêm dẫn dắt hạ đi trước nổi lửa điểm, gánh thừa mương máng nội tưới chi thủy mồi lửa điểm tiến hành dập tắt lửa hành động.

Hán triều thời kỳ tuy rằng đã có hỏa chính chuyên trị cứu viện bộ đội, nhưng ở cứu hoả phương diện kinh nghiệm cùng năng lực còn tương đối lạc hậu, đồng ruộng vô dụng để ngừa bị đột phát trạng huống rồng nước, chỉ có thể là dùng nhân lực khiêng thùng gỗ mồi lửa thế tiến hành dập tắt lửa hành động.

May mà Cam Ninh được đến Đào Thương dặn dò, vì phòng ngừa Tuân Úc cùng Đào Thương liều mạng, cũng không có đem hỏa phóng đại,

Này thủy tặc đầu lĩnh chỉ là qua loa bắn một tiểu sóng hỏa tiễn liền ngay sau đó lui lại, hơn nữa hắn bắn ra hỏa tiễn cũng chỉ có chút ít bốc cháy lên, bởi vậy dập tắt lửa lên nhưng thật ra tương đối dễ dàng một ít.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng đem Hạ Hầu liêm cùng Tuân Úc đám người mệt chết khiếp, kinh ngạc cái quá sức.

Thật vất vả mới đem hỏa dập tắt, Tuân Úc lại được đến thủ hạ thám báo tuyến báo, nói là Từ Châu quân binh mã, từ một cái khác phương hướng, lại điểu khẽ thả một phen tiểu hỏa, hỏa thế như cũ không lớn, chỉ là tinh tinh điểm điểm, nhưng nếu là không kịp thời cứu viện nhậm này phóng túng, một cái không cẩn thận liền rất dễ dàng bị ấp ủ thành thật lớn đồng ruộng hoả hoạn, đến lúc đó thì mất nhiều hơn được.

Tuân Úc hiện tại có một loại họa tiểu nhân dán Đào Thương cùng Quách Gia tên, sau đó hướng tiểu nhân thượng ghim kim xúc động.

Hắn thật sâu hít một hơi, ngay sau đó ra mệnh lệnh Hạ Hầu liêm hoả tốc dẫn dắt dập tắt lửa đội chạy tới thám báo trong miệng nổi lửa điểm cứu hoả.

Loại này tiểu hỏa sẽ không tạo thành rất lớn tổn thất, nhưng lại làm Tuân Úc run như cầy sấy, hắn hiện tại trong lòng thực sự là hận chết Đào Thương cùng Quách Gia, cố tình Đào Thương cùng Quách Gia đắn đo đạt được tấc thực hảo, ruộng lúa mạch tổn thất còn không có đạt tới có thể làm Tuân Úc không màng tất cả điều khiển tào quân, lao ra đi cùng Từ Châu quân liều mạng trình độ.

Hơn nữa Tuân Úc hiện tại trong lòng vẫn là có một cái lo lắng…… Nếu là một khi lao ra đi cùng Đào Thương so đấu, ruộng lúa mạch vô binh trông coi, vạn nhất Từ Châu quân ở khác địa phương nào

đem ruộng lúa mạch đốt quách cho rồi, kia nhưng chính là vô pháp vãn hồi sơ suất.

Dưới tình huống như vậy, đối với Tuân Úc tới nói, vẫn là ruộng lúa mạch tương đối quan trọng.

Bởi vậy, tuy rằng biết rõ Đào Thương cùng Quách Gia hiện tại chính là ở lưu hắn chân, Tuân Úc cũng không có cách nào, chỉ có thể mặc cho Đào Thương lưu hắn, một bên lưu một bên cẩn thận trù tính, nghĩ ra có thể mở ra loại này cục diện bế tắc phương thức.

Ruộng lúa mạch tào đào hai quân, liền dưới tình huống như vậy bị gác lại xuống dưới.

……

Liền ở Đào Thương cùng Tuân Úc một cái lưu người, một cái bị người lưu thời điểm, Triệu Vân cùng Trần Đăng tắc suất lĩnh một đội phân quân thẳng đến Bộc Dương thành đánh tới.

Bộc Dương trong thành, Tuân Úc không ở, phòng thủ thành phố toàn bộ từ Hạ Hầu Đôn tộc nhân Hạ Hầu Ân phụ trách.

Hạ Hầu Ân giờ này khắc này, đang ở phòng thủ thành phố môn lâu trung quan sát đến trong tay hai thanh tinh xảo trường chuôi kiếm.

Này hai chi trường chuôi kiếm, là Tào Tháo ngày gần đây tới thông qua trong triều cận thần được đến hai thanh cái thế danh kiếm, trong đó một thanh kiếm tên là Ỷ Thiên kiếm, một khác bính tên là thanh công kiếm.

Tào Tháo vốn định lựa chọn trong đó một chi tùy thân mang theo, nhưng trường kiếm bị người đưa đến Tào Tháo trên tay thời điểm, chính đuổi kịp trước mắt tào quân sắp sửa đông chinh Từ Châu thời tiết, Tào Tháo trong lúc nhất thời khó có thể lựa chọn tự mang nào một thanh, đơn giản liền quyết định trước tất cả đều giao cho Bộc Dương bên trong thành Hạ Hầu Ân thay bảo quản.

Hạ Hầu Ân xuất thân cũng coi như không tồi, thượng đẳng tinh phẩm vũ khí cũng gặp qua không ít, bất quá tựa Ỷ Thiên kiếm cùng thanh công kiếm bực này đương thời tuyệt phẩm lại cũng là không có gặp qua.

Thân là võ nhân, bình sinh nhất coi trọng đồ vật không ngoài có tam, một là thần binh, nhị là bảo giáp, tam là lương câu.

Có thể có cơ hội nhìn thấy này tam dạng đồ vật, cũng có được chi, đủ có thể gọi là thiên hạ lớn nhất may mắn.

Mà hiện tại Hạ Hầu Ân vận khí liền phi thường không tồi, gặp được hai thanh tuyệt thế thần binh, hơn nữa có thể tạm thời có được một hồi.

Đáng tiếc có được chỉ là tạm thời, Hạ Hầu Ân trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Nếu là có thể ở Tào Tháo từ trong tay chính mình thu hồi này hai thanh tuyệt thế thần binh phía trước, dùng chúng nó sát vài người, cảm thụ một chút này hai thanh thần binh lợi hại.

Vấn đề là, tuy rằng có ý nghĩ như vậy, nhưng Hạ Hầu Ân tổng không thể ở Tuân Úc mí mắt phía dưới, đến trên đường cái tùy tiện đi giết người đi…… Tuy rằng hắn xác thật từng có loại này ác liệt ý tưởng, nhưng tóm lại vẫn là không thể thực thi.

Liền ở Hạ Hầu Ân muốn dùng này hai thanh thần binh làm thí nghiệm nghẹn không được thời điểm, lại có hộ vệ đột nhiên chạy vào thành nội, đối Hạ Hầu Ân bẩm báo ngôn: Bộc Dương ngoài thành, có một chi Từ Châu binh mã chính hướng Bộc Dương thành đánh lén mà đến.

Hạ Hầu Ân vừa nghe loại tình huống này, chẳng những không hoảng loạn, ngược lại là vui mừng quá đỗi.

Này không lay động minh tặng người đầu tới cấp chính mình thử kiếm!

Quả thực chính là tìm chết a!

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, đối tên kia tào quân hộ vệ phân phó nói: “Như thế rất tốt! Điểm binh! Ra khỏi thành! Dã chiến Từ Châu quân! Bổn sắp sửa giết hắn mấy cái địch đem lấy lập uy thế!”

Tào quân hộ vệ pha là thấp thỏm đối Hạ Hầu Ân nói: “Tuân hầu trung rời đi thành trì trước từng có phân phó, nếu là có Từ Châu quân chia quân lại đây ăn cắp thành trì, hắn làm giáo úy suất lĩnh binh tướng cẩn thủ bên trong thành các nơi hiểm yếu, lấy cơ sở huyện thành củng cố cầm đầu muốn, không cần cầu thắng, chỉ cần đem Từ Châu binh ngăn cản ở huyện thành ở ngoài liền có thể……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Hạ Hầu Ân thật mạnh “Hừ” một tiếng nói: “Nói bậy! Ta chính là tào công đường đường tộc đệ, Duyện Châu binh lính cũng là thiên hạ cường quân, hổ báo kỵ càng là tinh nhuệ trung tinh nhuệ, Từ Châu quân là cái gì? Bất quá là Đông Nam mềm nhũn chi sư, lúc trước bất quá là đánh bại Viên Thuật tân quân, lại dựa cơ mưu giảo quyệt chi thuật chiến bại Lữ Bố, đã bị thế nhân thổi thượng thiên, quả thực vớ vẩn! Luận kỵ binh, nam mã nhược kỵ làm sao có thể cùng ta hổ báo kỵ so sánh với? Nhữ ít nói vô nghĩa, chỉ lo đi truyền lệnh đó là!”

Kia thị vệ thấy Hạ Hầu Ân nói như thế, không dám chậm trễ, ngay sau đó thưa dạ xoay người đi tổ chức binh mã chuẩn bị xuất chinh.

Hạ Hầu Ân cười ha hả vuốt Ỷ Thiên kiếm cùng thanh công kiếm, trong lòng cơ hồ là đều phải nhạc ra hoa tới.

Đang lo không địa phương thí nghiệm này hai thanh thần binh, lại đột nhiên được đến như vậy cái tin tức, thật là là trời cũng giúp ta!

Kỳ thật Hạ Hầu Ân ý tưởng không có sai, cái gọi là nam thuyền bắc mã, phương nam bởi vì hà xá đông đảo, dưỡng mã vận chuyển không bằng giá thuyền tới phương tiện, bởi vậy ít có người thuần dưỡng ngựa, hơn nữa khí hậu nguyên nhân, nam mã cái đầu so với bắc mã muốn thiếu, bởi vậy phương nam kỵ binh cùng phương bắc so sánh với, xưa nay liền yếu kém.

Mà Đào Thương Kim Lăng quân trọng kỵ sở dụng chiến mã, lúc trước cũng đều là từ Thanh Châu hoặc là thảo nguyên cảnh nội, lợi dụng Vu Nhĩ Tị cùng Lưu Hổ tỉ mua sắm xui mà đến, nhưng số lượng cũng không nhiều, thành không được quy mô, thả không thích hợp bôn tập tác chiến.

Cho nên Hạ Hầu Ân kiêu ngạo là có hắn tiền vốn. com

Nhưng vấn đề là, Hạ Hầu Ân thực sự không thể tưởng được chính là, lần này cùng chính mình đánh với kỵ binh cũng không phải Đông Nam kỵ binh, mà là ở U Châu rong ruổi tung hoành, ở cùng Khúc Nghĩa đối chọi trước chưa từng bại tích con ngựa trắng nghĩa từ!

“Thịch thịch thịch thịch ~~!”

Triệu Vân cùng Trần Đăng một hàng binh mã vừa mới đến Bộc Dương đông giao, còn chưa từng làm tốt như thế nào công thành chuẩn bị, liền thấy tào quân binh mã đã là sắp hàng hảo trận thế, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Trần Đăng cũng là người mặc giáp trụ, cưỡi ngựa theo sát ở Triệu Vân bên người, vừa thấy tào quân này tư thế, tức khắc hoảng sợ.

Hắn nghi hoặc quay đầu đối Triệu Vân nói: “Tào quân không cẩn thủ đô thành, ngược lại là binh tướng mã trưng bày với khắp nơi, này trung gian chẳng lẽ là có trá?”

Triệu Vân cẩn thận híp mắt nhìn một hồi, trầm ổn nói: “Nguyên Long tiên sinh chớ ưu, cái gọi là giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, tiên sinh thả sau này trận tạm lánh, ác chiến việc đều có Triệu Vân để chi, vân lấy đầu đảm bảo, hôm nay mặt trời lặn thời gian, nhất định sẽ làm tiên sinh nhập ngồi trên Bộc Dương lòng dạ nha cao đường trong vòng.”

. m.

------oOo------

Chương 346: Triệu Vân chiến hổ báo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt thấy Từ Châu quân phái tới binh mã cách chính mình càng ngày càng gần, Hạ Hầu Ân hưng phấn mặt đều đỏ. ◢ tùy ◢ mộng ◢ tiểu ◢ nói Щщш.

Hắn đem trong tay trường sóc vứt cho phía sau một người thân vệ, chính mình còn lại là “Thương lang” một tiếng từ sau lưng vỏ kiếm trung rút ra Ỷ Thiên kiếm cùng thanh công kiếm này hai thanh thượng giai Thần Khí.

Hắn tay trái một thanh tay phải một thanh, giống như cưỡi ngựa đấu trường giác đấu sĩ giống nhau, trở thành chiến trường phía trên một đạo lượng lệ phong cảnh tuyến.

Hạ Hầu Ân giờ phút này trong lòng rất là đắc ý, tay cầm hai thanh thần binh, quả thực chính là lóa mắt tồn tại!

Còn có ai có thể cùng ta so?

Nếu là Đào Thương tại đây, nhìn đến Hạ Hầu Ân cưỡi chiến mã, lại không cần trường binh mà sử song đao, khẳng định đến tự đáy lòng tán thưởng Hạ Hầu Ân một câu:

Này không sao? Ngươi tại đây cùng ta chơi song kiếm hợp bích đâu?

Giờ này khắc này, liền thấy Từ Châu quân binh mã đã ở đánh với đứng yên.

Mà một người cưỡi con ngựa trắng, dắt ngân thương tướng lãnh, con ngựa lao ra trận tới, đơn độc chạy như bay, thẳng đến ly Hạ

Hầu Ân trăm bước ở ngoài khoảng cách sau, mới vừa rồi hu mã đứng yên.

Hạ Hầu Ân còn có một chúng tào quân sĩ tốt nhóm tức khắc đều xem trợn tròn mắt.

Như vậy khoảng cách…… Đối phương cư nhiên dám một mình dẫn theo thương liền xông tới?

Người như vậy, không phải kẻ tài cao gan cũng lớn, chính là đầu có cái gì vấn đề!

Thực hiển nhiên, Hạ Hầu Ân không cho rằng Từ Châu trong quân trừ bỏ Hứa Chử ở ngoài, còn có cái gì cái thế mãnh tướng có thể có như vậy vũ dũng cùng dũng khí.

Xem người này con ngựa trắng ngân thương, mặt trắng không râu, tướng mạo đường đường, cùng trong truyền thuyết cao lớn thô kệch Hứa Chử thực hiển nhiên là không khớp.

Nếu đối phương không phải Hứa Chử, kia người này liền thuộc về đầu có vấn đề kia một phạm trù.

Nghĩ thông suốt đạo lý này, Hạ Hầu Ân trên mặt không khỏi lộ ra một tia kiêu ngạo tươi cười.

Hắn giơ lên giọng nói hướng về phía Triệu Vân hô to nói: “Ngô chính là tào công trướng hạ tông tộc thân đem Hạ Hầu Ân! Người tới người nào, an dám phạm ta thành trì cũng?”

Triệu Vân vừa nghe Hạ Hầu Ân tự báo gia môn, tinh trong mắt tinh quang chợt lóe lướt qua, giương giọng hỏi: “Ngươi cũng họ Hạ hầu? Kia Hạ Hầu Uyên cùng ngươi là cái gì quan hệ?”

Hạ Hầu Ân vừa nghe đến này, tức khắc có chút phát ngốc.

Hạ Hầu Uyên cùng chính mình quan hệ…… Thực sự là phức tạp thực a!

Đại gia tộc chính là điểm này không tốt, mỗi lần giải thích lẫn nhau gian quan hệ đều phi thường mệt.

Hắn theo bản năng một bên cân nhắc một bên nói: “Diệu Tài là ta phụ thân cùng cha khác mẹ ca ca mẫu thân muội muội trượng phu tôn tử, bất quá hắn cha đồng thời cũng là tộc của ta người trong, là ta tứ thúc công đường đệ……”

Triệu Vân nhàn nhạt thế hắn tổng kết nói: “Tóm lại hắn cùng ngươi xem như đồng tông đúng không? Này liêu hiện tại đã bị ta bắt sống bắt sống, ngươi là là hắn đồng tông, ta xem ngươi trừ bỏ nói nhiều người ngốc ngoại, khác bản lĩnh hoàn toàn so ra kém hắn, vân tại đây xin khuyên ngươi một câu, chạy nhanh đầu hàng hiến thành, nếu không sau đó đánh đem lên, ngươi kết cục chưa chắc so Hạ Hầu Uyên muốn hảo đến nào đi.”

Thốt ra lời này ra tới, Hạ Hầu Ân lúc ấy liền phát hỏa.

Này hỗn trướng đồ vật, ta phế đi như vậy đại sức lực trả lời vấn đề của ngươi, ngươi cư nhiên một trương miệng liền giày xéo ta?

Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa cũng!

“Hảo tiểu tử, hôm nay khiến cho ngươi biết bổn đem lợi hại!”

Dứt lời, liền thấy Hạ Hầu Ân đem trong tay song kiếm đồng thời hướng không trung một lóng tay, hô to nói: “Hổ báo doanh! Kết trận!”

“Ha!”

“Ha!”

“Ha!”

Bài bố ở Hạ Hầu Ân bên người kỵ binh một chữ một chữ cao giọng hô quát, đồng thời động tác nhất trí giơ lên trong tay binh khí, chỉnh tề phảng phất giống như liên thể anh giống nhau, phảng phất này kỵ binh sở xài chung đều là cùng cái đại não.

Nơi xa Trần Đăng nhìn thấy loại này tình hình, sắc mặt tức khắc liền trắng.

Như thế chỉnh tề túc sát kỵ binh, hắn đời này thật đúng là chính là lần đầu nhìn thấy.

Triệu Vân ánh mắt cũng có chút ngưng trọng, bất quá hắn cũng không có lùi bước, mà là đem trong tay trường thương hướng về trên bầu trời cao cao giơ lên.

Vẫn luôn ngóng nhìn Triệu Vân bóng dáng con ngựa trắng nghĩa từ, thấy thế cũng là sôi nổi gối giáo chờ sáng, chuẩn bị tùy thời từ nơi xa khởi xướng tiến công.

Nếu là đổi thành khác tướng lãnh, giờ phút này có lẽ liền sẽ là quay đầu ngựa lại, trở lại bổn trận, tổ chức binh mã chuẩn bị cùng địch quân tiến hành xung phong.

Nhưng Triệu Vân lại không có động, hắn giơ lên ngân thương chỉ là làm phía sau con ngựa trắng nghĩa từ cùng đi theo Từ Châu quân làm chuẩn bị, nhưng hắn bản nhân lại vẫn là dừng ngựa lập với tại chỗ, lẳng lặng quan vọng đối diện những cái đó bị Hạ Hầu Ân xưng là hổ báo doanh kỵ binh.

Cùng Triệu Vân tương đồng chính là, hổ báo doanh kỵ binh sao tuy rằng một đám sắc mặt âm trầm, không có biểu tình không thấy hỉ nộ, nhưng bọn hắn nhìn Triệu Vân ánh mắt, đã lập loè ra kinh dị sắc thái.

Đây là nơi nào tới tuổi trẻ tiểu tướng, khác thả trước bất luận, lá gan thực sự không phải giống nhau đại!

Liền như vậy lẻ loi một người dừng ngựa với bên ta trăm bước ở ngoài, liền tính là hắn phía sau có viện quân, nhưng là một hồi hướng trận, trăm bước xa khoảng cách đối với hổ báo kỵ tới nói chính là ngay lập tức việc, không thiếu được nháy mắt là có thể đem hắn băm thành thịt nát!

Nhưng là càng làm cho một chúng hổ báo doanh kỵ binh cùng Hạ Hầu Ân không thể tưởng được chính là, đầu tiên làm khó dễ cư nhiên không phải bên ta!

Thình lình nghe Triệu Vân giơ lên đầu, hướng về phía trên không một trận cao uống, giống như tự cấp hắn phía sau con ngựa trắng nghĩa từ lúc khí, cũng là tự cấp chính mình nâng cao tinh thần giống nhau.

Kia một tiếng hùng hồn mãnh liệt thật dài khiếu âm giống như long hành ngàn dặm, vang vọng trên cao, như nhịp trống ở mỗi một người hổ báo kỵ tướng sĩ trong lòng kích động khởi thấp thỏm phong vân.

Bắc cảnh tái ngoại thảo nguyên, Tiên Bi kỵ binh xung phong khẩu lệnh có đôi khi đó là lấy thét dài thay thế minh cổ.

Triệu Vân tiếng huýt gió chưa dứt, liền thấy hắn phía sau con ngựa trắng nghĩa từ bắt đầu hành động chạy băng băng.

Con ngựa trắng nghĩa từ thời gian dài ở tái ngoại tác chiến, hành sự tác phong ở trong lúc lơ đãng lại là cùng Tiên Bi có chút tương tự, hướng trận thời điểm, cũng là yêu thích ném động thủ trung binh khí, trong miệng cũng là ô ô oa oa gọi bậy.

Mà giờ này khắc này, xa xa khi trước với con ngựa trắng nghĩa từ Triệu Vân, cũng là thúc giục ngồi xuống chiến mã, cô kỵ khi trước thẳng đến hổ báo doanh chiến trận xung phong liều chết qua đi.

Bày ra song kiếm hợp bích tạo hình Hạ Hầu Ân đôi mắt đều có điểm đăm đăm!

Tiểu tử này như vậy niệu tính sao?

Vốn tưởng rằng chính mình tạo hình ở trên chiến trường là lớn nhất lượng điểm, không thể tưởng được đối phương cư nhiên so với chính mình còn đoạt mắt.

Cô kỵ hướng trận a! Này quả thực chính là điên rồi!

Lúc này Triệu Vân phảng phất là một đạo bạch quang, cắt qua trên chiến trường bờ cát, đón mênh mông kình phong, con ngựa chạy tới, khí thế chi cường xá hắn này ai?

Hạ Hầu Ân thấy Triệu Vân như vậy đoạt mắt, quang mang vạn trượng đem chính mình áp phong thái toàn vô, trong lòng ôn giận đại thịnh.

“Nơi nào tới hỗn tiểu tử! Thật là cuồng vọng đến cực điểm! Cư nhiên dám đơn thương độc mã chọn ta một doanh? Hổ báo kỵ nghe lệnh! Hướng trận! Giết hắn! Muốn chết không cần sinh!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy hổ báo doanh các binh lính hùng hồn gào thét chạy ra, xông thẳng Triệu Vân sát đem mà đi.

Hổ báo doanh khoảng cách cùng Triệu Vân cực gần, trong nháy mắt liền thấy kia một con con ngựa trắng đã vọt vào đối phương trận doanh trung.

Nơi xa Trần Đăng thấy Triệu Vân độc thân khi trước nhảy vào trận địa địch, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt lá gan muốn nứt ra.

Hắn một cái kính thúc giục phía sau lính liên lạc: “Mau! Mau! Nổi trống! Nổi trống! Gia tốc tiến quân! Toàn quân đều đi lên chi viện Triệu Vân a!”

Triệu Vân giục ngựa bay nhanh về phía trước xung phong liều chết, hắn gần dùng trường thương qua lại càn quét, cùng tầm mắt có thể đạt được hổ báo doanh kỵ binh nhóm lui tới so chiêu.

Triệu Vân cũng biết chính mình này nhất chiêu cực kỳ hung hiểm, nhưng hổ báo doanh chiến lực ở còn chưa giao thủ thời điểm, liền đã là bị Triệu Vân đánh giá không rời mười, hắn trong lòng biết này chi kỵ binh chiến lực cực cường, nếu là tưởng chiến bại bọn họ, cần thiết muốn trước nghiền áp bọn họ sĩ khí, lệnh quân địch khiếp đảm,

lệnh bên ta chiến ý tiêu thăng, sau đó nghĩ cách giết chết Hạ Hầu Ân, này trượng mới có đánh!

Cho nên ở con ngựa trắng nghĩa từ tiếp ứng đến chính mình phía trước, độc thân hướng trận đả kích hổ báo doanh sĩ khí, đây là nhất có thể nhanh chóng trí thắng biện pháp, nhưng đồng thời cũng sẽ có cực đại nguy hiểm!

Nguy hiểm chính là ở con ngựa trắng nghĩa từ còn không có nhảy vào tiến chiến trường trong khoảng thời gian này, Triệu Vân chỉ sợ đã bị hổ báo kỵ nhóm giết!

Đây là một hồi cực đại đánh bạc!

Triệu Vân ở hổ báo doanh trận địa trung tả xung hữu đột, chỉ là ở mới vừa nhảy vào trận địa địch khoảnh khắc, Triệu Vân liền cảm thấy áp lực tăng gấp bội!

Hắn đời này, vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được áp lực lớn như vậy.

Những cái đó từ tả hữu chém giết lại đây binh khí, lực đạo hùng hồn, tuyệt phi là bình thường sĩ tốt khả năng có được lực đạo, Triệu Vân tự nhận là bản lĩnh thiên hạ vô song, nhưng đối mặt như vậy kỵ binh, thế nhưng cũng cảm giác bị áp không thở nổi.

Triệu Vân một bên anh dũng ẩu đả, trong lòng một bên nghiền ngẫm.

Xem này chi kỵ binh trận hình, tựa hồ là vừa mới tổ kiến, lại còn có chỉ là một chi quân yểm trợ, chủ yếu kỵ binh chiến lực hẳn là vẫn là bị Tào Tháo đưa tới tây tuyến chiến trường đi.

Nếu là này chi kỵ binh chủ yếu chiến lực tại đây, thả bị Tào Tháo thao luyện thuần thục……

Ký Châu Khúc Nghĩa giành trước binh có thể hay không bắt lấy này chi kỵ binh, chỉ sợ cũng là không biết chi số.

Tuy là hổ báo kỵ chiến lực bưu hãn, lệnh Triệu Vân líu lưỡi, nhưng ở mặt ngoài, Triệu Vân vẫn như cũ là anh dũng vô cùng, tuyệt không lùi bước nửa bước.

Một tiếng rống to dưới, lại thấy một người nhìn như hổ báo doanh trung kỵ đem gào thét chạy băng băng tới rồi Triệu Vân trước mặt.

Kia hổ báo kỵ đem sử một thanh trường sóc, dùng hết toàn thân sức lực hướng Triệu Vân đâm thẳng mà đến, trường sóc như mãnh hổ ra lâm, hỗn loạn phong lôi chi thế, đâm thẳng Triệu Vân trước tâm.

Kia hổ báo kỵ đem ngày thường lấy lực lượng tự cho mình là, này một sóc, có thể nói là dùng hết toàn bộ sức lực, hắn biết, đối phương chẳng sợ lực lượng cùng hắn tương đương, cũng tuyệt ngăn không được như vậy đâm mạnh.

Ở chính hắn xem ra, hắn này một thứ có thể nói là bá đạo mau lẹ, thực sự là có một cổ tử sơn băng địa liệt uy lực.

Mà bên cạnh mặt khác hổ báo kỵ binh cũng là như thế cho rằng.

Chính là tất cả mọi người không nghĩ tới, Triệu Vân cư nhiên không tiếp!

Ngân thương ngăn, liền tiêu mang đánh, này mãnh liệt một kích, thế nhưng vuông góc thất bại!

Hổ báo kỵ đem cả người lực lượng đều rơi xuống không chỗ!

Mà Triệu Vân lại là dựa thế, ở hắn phía sau lưng dùng thương bính nhẹ gõ một chút.

Cự lực huy không, sau lưng bị thuận thế đẩy đánh, hổ báo kỵ đem chỉ cảm thấy ngực một trận đau nhức, thật lớn lực đạo bị Triệu Vân bốn lạng đẩy ngàn cân ngăn lộng, trực tiếp bị lôi kéo ngã xuống ngã xuống mã đi.

Hai kỵ hợp lại tức phân, kia hổ báo kỵ đem trên mặt đất khái ra một đầu huyết.

Bên cạnh nhìn đến tình cảnh này hổ báo kỵ binh nhóm tức khắc đều động dung!

Đây là kiểu gì ứng biến cùng kỹ xảo?

Trong đó mấu chốt chỗ, cũng gần chỉ có này đó thiện chiến hổ báo kỵ quân sĩ có thể nhìn ra được tới, đổi thành người khác, chỉ sợ là liền Triệu Vân là như thế nào làm được đều đoán không được, chỉ biết đem hắn kinh vi thiên nhân!

Nhưng Triệu Vân như cũ về phía trước, trường thương huy động, ấn bước bộ ban cùng chung quanh hổ báo kỵ các tướng sĩ lui tới so chiêu.

Liền dường như hắn vừa mới làm, chỉ là bé nhỏ không đáng kể một chuyện nhỏ giống nhau.

Mà liền ở ngay lúc này, con ngựa trắng nghĩa từ các tướng sĩ cũng là rốt cuộc đuổi tới, vọt vào hổ báo kỵ quân trận, cùng bọn họ lui tới tương giao giao chiến chém giết.

Triệu Vân độc thân hướng trận cùng con ngựa trắng nghĩa từ đuổi đem mà thượng, com lệnh hổ báo kỵ các tướng sĩ trong lúc nhất thời ở sĩ khí thượng lâm vào thung lũng.

Đặc biệt là Triệu Vân biểu hiện, thực sự là lệnh người kinh sợ!

Độc thân hướng trận còn không tổn hao gì, này quả thực liền không ai có khả năng vì này!

Quá thần kỳ đi?

Lời tuy nhiên như thế, nhưng hổ báo kỵ cũng chỉ là bởi vì này đó biến cố mà nhất thời sĩ khí hạ xuống.

Triệu Vân biểu giống như chăng cùng giống như người không có việc gì, nhưng ở chính mình ngắn ngủn ở hổ báo doanh trung xung phong một lát, đã là mồ hôi ướt đẫm, cả người mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy đời này cũng không có như vậy mệt quá.

Hắn trong lòng thật sâu minh bạch tào quân này chi kỵ binh cường hãn, nếu là một hồi làm cho bọn họ một lần nữa khôi phục sĩ khí, này trượng liền thực sự không hảo đánh!

Trước mắt, Triệu Vân minh bạch, hắn phải làm sự, chính là bắt lấy quân địch chủ tướng! Như vậy mới có thể có phần thắng!

Nhất định phải xử lý cái kia song kiếm hợp bích!

------oOo------

Chương 347: âm thầm độc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một cây ngân thương đẩy ra quân địch trận thế, Triệu Vân cắn chặt răng đứng vững bên cạnh không ngừng gây lại đây áp lực, hướng về Hạ Hầu Ân nơi phương hướng chạy như bay mà đi.

Một người lực lượng chung quy là hữu hạn, muốn xung đột khai này ngàn dư kỵ binh trận thế lấy thượng tướng thủ cấp, trước mắt tới xem vẫn là rất khó, ít nhất chỉ dựa Triệu Vân một người lực lượng là làm không được.

Cái gọi là vạn phu không lo chi dũng, chung quy cũng chỉ là cái hình dung từ mà thôi.

Hắn chung quy vẫn là đến yêu cầu hiệp trợ.

Đã nhảy vào hổ báo doanh trong quân con ngựa trắng nghĩa từ kỵ binh một bộ phận chống lại hổ báo kỵ áp lực, một bộ phận rút ra sau lưng kính cung cùng mũi tên hồ trung mũi tên chi, hướng về không trung “Vèo lâu lâu, vèo lâu lâu” bắn ra cao mũi tên.

Kia một mảnh mưa tên hiện ra hình cung nghiêng nghiêng rơi xuống, buông xuống tới rồi hổ báo doanh đội ngũ trung.

Những cái đó mưa tên đối hổ báo kỵ lực sát thương hữu hạn, nhưng dù sao cũng là mưa tên, bởi vậy trong nháy mắt liền ở này trận thế trung chế tạo ra một mảnh hỗn loạn!

Chính là tại đây một cái chớp mắt chi gian, Triệu Vân bắt được phá tan trận địa địch cơ hội tốt!

Hắn khống chế rong ruổi, bay nhanh chạy như điên, xen kẽ với ngàn quân bên trong, giống như một cái trơn không bắt được cẩm lý,

đồng thời lại hỗn loạn một cổ kỵ binh lưỡi mác chi khí ở hạo nhiên tiến nhanh.

Song kiếm hợp bích Hạ Hầu Ân bãi khốc khốc tạo hình, chính vẻ mặt túc mục quan vọng hai quân chiến sự.

Đột nhiên, hắn đồng tử bắt đầu dần dần co rút lại, môi cũng là có chút run run.

Triệu Vân bản nhân giống như một đạo sao băng, thẳng đến Hạ Hầu Uyên nhảy vào mà đến, trong tay hắn trường thương giống như quỷ mị rắn độc, xa xa nhắm chuẩn Hạ Hầu Ân cổ họng chỗ……

Hai người chưa giao thủ, Hạ Hầu Ân đã bị Triệu Vân khí thế sở kinh sợ.

Tuy rằng ở chiến trước hắn từng ảo tưởng chính mình tay trái ỷ thiên, tay phải thanh công, trường kiếm uống huyết đại sát tứ phương, nhưng kia rốt cuộc đều là tưởng tượng.

Đương hắn chân chính đi đối mặt Triệu Vân như vậy cái thế mãnh tướng, thể hội đối phương kia vô lấy luân so khí thế là lúc, hết thảy kiêu ngạo tự phụ đều theo hắn khiếp đảm mà biến tan thành mây khói.

Mắt thấy Triệu Vân càng ngày càng gần, Hạ Hầu Ân rốt cuộc là không ở ngạnh căng hảo hán.

Hắn dùng hai chân bỗng nhiên một kẹp bụng ngựa, quay đầu ngựa lại, thẳng đến phía sau hoảng sợ thoát đi mà đi.

Vấn đề là Triệu Vân như thế nào sẽ bỏ qua hắn đâu?

Luận cập ngự mã cùng thuật cưỡi ngựa, Hạ Hầu Ân căn bản là không phải bắc địa xuất thân Triệu Vân đối thủ! Hai người căn bản là không phải một cái đẳng cấp thượng.

Không cần thiết lâu ngày, Hạ Hầu Ân liền bị Triệu Tử Long con ngựa trắng nhanh chóng đuổi theo.

Kia côn ngân thương cũng là như bóng với hình hướng về Hạ Hầu Ân cổ nhắm chuẩn đâm tới.

Hạ Hầu Ân cảm giác được phía sau có người đuổi theo tới, trong lúc nhất thời dọa lá gan muốn nứt ra.

Hắn một bên giá mã bay nhanh, một bên vặn vẹo vòng eo, liều mạng hướng về mặt sau lung tung múa may hắn kia đối song kiếm, một bên hạt phủi đi một bên cao giọng hô: “Tránh ra! Tránh ra! Đều cho ta tránh ra!”

“Răng rắc!” Một tiếng giòn vang.

Gần sát Hạ Hầu Ân trường thương cùng ỷ xanh thẫm công hai kiếm chạm vào nhau, kia hai thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn, thế nhưng ở một cái nháy mắt, lập tức liền đem Triệu Vân trong tay ngân thương đầu thương cấp tước đi.

Không thể tưởng được Hạ Hầu Ân một đốn hạt phủi đi, cư nhiên cũng có bực này kỳ hiệu.

Giục ngựa chạy băng băng hai người thấy thế đều là sửng sốt.

Triệu Vân một bên dùng hai chân giáp công bụng ngựa ngự mã, một bên híp mắt nhìn nhìn chính mình trong tay chuôi này chặt đứt đầu thương ngân thương……

Lại chuyển mắt nhìn phía Hạ Hầu Ân trong tay kia hai thanh bảo kiếm khi, Triệu Vân trong mắt thế nhưng ít có phóng xuất ra khát vọng quang mang.

Hạ Hầu Ân không rõ nguyên do, đồng dạng cũng là ngốc ngốc nhìn Triệu Vân trong tay kia bị tước đi đầu thương thương, đột nhiên lộ ra bừng tỉnh đại ngộ thần sắc.

“Thì ra là thế…… Không thể tưởng được ta Hạ Hầu Ân cư nhiên còn có như vậy đại vũ dũng tiềm năng? Ngô thật là thiên nhân cũng! Đây là vạn phu không lo chi dùng đi?”

Hạ Hầu Ân tự cho là đúng lời nói, linh tinh truyền tới Triệu Vân lỗ tai.

Triệu Vân trong lòng tức khắc phát hỏa!

Chém ta đầu thương, còn ngay trước mặt ta thổi phồng, này không phải tương đương lấy đế giày tử trực tiếp liền trừu ta mặt sao?

Không cho ngươi lượng điểm tuyệt sống, ngươi là thật không hiểu được chính mình là ai!

Nghĩ vậy, Triệu Vân không chút nào hàm hồ, duỗi tay đem đoạn thương ném xuống đất, bàn tay trần, phóng ngựa thẳng đến Hạ Hầu Ân mà đi.

Hạ Hầu Ân nhất kiếm chặt đứt Triệu Vân binh khí, tự cho mình siêu phàm, trước mắt đúng là trong lòng không có một chút bức số thời điểm.

Hắn thấy Triệu Vân xích thủ không quyền bôn chính mình chạy tới, cười ha ha, đôi tay giơ kiếm chiếu Triệu Vân đầu liền phách!

Một bên phách còn một bên kêu:

“Thất phu, ta mạnh như vậy, ngươi cư nhiên còn dám tới truy? Hôm nay làm nhữ biết được một chút cái gì là bá vương trên đời!”

Triệu Vân cười lạnh một tiếng, hai chân gia tăng mã bụng, cái mông thoáng rời đi yên ngựa, đôi tay hướng về phía trước một trảo, thế nhưng là lăng không phân biệt bóp lấy Hạ Hầu Ân phách lại đây hai tay cổ tay.

“Ngươi cho ta xuống dưới!”

Triệu Vân hét lớn một tiếng, lôi kéo nhắc tới, trực tiếp đem Hạ Hầu Ân từ trên lưng ngựa nắm qua đi, phủi tay một ném, trực tiếp ném ở trên mặt đất!

Hạ Hầu Ân quăng ngã cái chó ăn cứt, nằm trên mặt đất ô ngao kêu thảm thiết.

Triệu Vân một cái xoay người, cũng từ trên lưng ngựa nhảy xuống tới, cất bước đi đến Hạ Hầu Ân bên người, đầu tiên là từ trên mặt đất nhặt lên kia hai thanh bảo kiếm, sau đó vung Ỷ Thiên kiếm, dùng mũi kiếm chống lại Hạ Hầu Ân yết hầu.

Lạnh lẽo thiết cụ chi khí từ mũi kiếm thượng truyền tới Hạ Hầu Ân trên cổ, nhè nhẹ lạnh lẽo thấu cốt.

“Anh, anh hùng tha ta tánh mạng!” Hạ Hầu Ân nói lắp hướng Triệu Vân hô.

Triệu Vân cười lạnh một tiếng, đối với Hạ Hầu Ân sử một cái ánh mắt.

“Bá vương, ngươi trước đứng lên đi.”

Hạ Hầu Ân ở Ỷ Thiên kiếm bức bách hạ, giơ đôi tay, chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Triệu Vân hướng về phía Hạ Hầu Ân phía sau chu chu môi, nói: “Tùy ta qua đi, làm ngươi dưới trướng những cái đó sĩ tốt nhóm, bỏ giới, ngồi xổm mà, tiếp nhận đầu hàng!”

……

Bộc Dương, đông thành.

Một chi binh mã mơ hồ xuất hiện ở đầu tường bảo hộ cửa thành tào binh trong mắt, nhưng xem kia chi binh mã ngựa cùng áo giáp khí giới, xác thật là bên ta hổ báo doanh binh lính không thể nghi ngờ.

“Mở ra cửa thành!” Một người hổ báo doanh binh lính hướng về phía cửa thành trên lầu sĩ tốt cao giọng hô quát.

Thủ thành tào quân sĩ binh làm như có chút do dự, do dự lao xuống phương hô: “Hạ Hầu giáo úy ở đâu?”

Không bao lâu, liền thấy Hạ Hầu Ân ở một người ăn mặc hổ báo doanh giáp trụ người cùng với hạ, từ giữa quân đi tới cửa thành trước.

Hắn sắc mặt tái nhợt, tựa thấp thỏm bất an, thanh âm không biết vì sao, có một chút âm rung.

“Là ta…… Khai, mở cửa.”

Cửa thành trên lầu tào binh thủ thành tốt cẩn thận xem nhìn, thấy xác thật là Hạ Hầu Ân, liền không hề khả nghi, ngay sau đó sai người mở ra cửa thành.

Liền ở cửa thành mở ra trong nháy mắt, lại thấy Hạ Hầu Ân phía sau tên kia hổ báo kỵ tốt một tay đem hắn nhéo, từ trên lưng ngựa bỏ với phía sau, lập tức liền có hai gã kỵ binh tiến lên đem Hạ Hầu Ân coi chừng.

Triệu Vân ngẩng đầu lên, chấp khởi thương, xa xa hướng về phía cửa thành nội cao giọng gọi nói: “Sát đi vào!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy hắn phía sau những cái đó giả trang thành hổ báo kỵ quân tốt nhóm, đi theo hắn cùng ong nhộng hướng về bên trong thành xung phong liều chết mà nhập.

……

Bộc Dương thành tây một chỗ thiên trạch.

“Phụ thân, phụ thân ~!”

Một cái vóc dáng nhỏ thanh niên nam tử hoang mang rối loạn chạy vào Giả Hủ thư phòng, chính là Giả Hủ vừa mới từ cô tang triệu đến Duyện Châu trưởng tử giả mục.

Giả Hủ đang ở thư phòng nội đọc sách, bị đánh gãy suy nghĩ rất là bất mãn.

Hắn nhẹ nhàng quét hoảng loạn giả mục liếc mắt một cái, giáo dục nói: “Gặp được sự, không cần cấp, ngươi cũng là song thập niên hoa người, làm chuyện gì, nói cái gì lời nói, đều vững vàng một ít…… Không chỗ hỏng.”

Giả mục thật sâu hít một hơi, nghe theo Giả Hủ phân phó, khắc chế chính mình cảm xúc, lạy dài nhất bái, nói: “Gặp qua phụ thân.”

“Nói đi, chuyện gì?”

“Phụ thân, Từ Châu quân đánh bại Hạ Hầu Ân quân đội, hiện tại đã sát nhập Bộc Dương…… Bên trong thành nhà giàu Điền thị cùng Từ Châu quân sớm có ám mưu, trước mắt đã là tiếp ứng bọn họ vào nội thành, mà sát nhập bên trong thành Từ Châu quân chủ lực, giờ phút này chính bôn thiên tử sở cư nhà cửa mà đi! Nói rõ chính là muốn bắt cóc thiên tử a!”

Giả Hủ nhàn nhạt gật gật đầu, nói: “Đã biết.”

Dứt lời, như cũ là cúi đầu đọc sách.

Giả mục thấy Giả Hủ như thế bình tĩnh, không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Phụ thân, Từ Châu quân rõ ràng chính là bôn thiên tử quá khứ! Thiên tử chính là ngài lúc trước thật vất vả từ Trường An cùng tào km ứng ngoại hợp nhận được Duyện Châu tới, trước mắt xem tình huống này, liền phải bị Từ Châu quân cướp đi sắp tới, ngài như thế nào một chút đều không hoảng hốt?”

Giả Hủ buông xuống giản độc, hỏi nhi tử nói: “Thiên tử họ giả sao?”

Giả mục nghe vậy, ngơ ngác lắc lắc đầu.

“Thiên tử là hứa hẹn ta Giả gia người chức quan chưa cho, vẫn là thiếu ta Giả gia thuế ruộng không còn?”

Giả mục nghe vậy theo bản năng đáp: “Đều, đều không có.”

Giả Hủ hơi hơi mỉm cười, nói: “Nếu thiên tử không có thiếu ta Giả gia cái gì, kia hắn bị cướp đi, lão phu vì sao phải hoảng loạn?”

Lời này đem giả mục nói chính là đầu óc choáng váng.

Lý là như vậy cái lý, nhưng sự lại không thể như vậy làm a!

“Phụ thân, vấn đề là, ta Giả gia hiện tại là nhập mạc với tào công trướng hạ, có thể nói là một nhục đều nhục, một vinh đều vinh.”

Giả Hủ nhàn nhạt nói: “Ngươi đây là đem phụ thân ngươi ta, hoặc là chính ngươi tưởng cao, chúng ta ở tào công trong lòng, chỉ là có công chi thần, nhưng lại phi dòng chính, luận cập thân tín trình độ xa không kịp Dĩnh Xuyên thư viện trung những người đó, này cũng chính là lão phu từ khi tới rồi Duyện Châu sau, liền không thế nào hiến kế nguyên nhân, nói nhiều, không phải đắc tội Duyện Châu sĩ tộc, chính là đắc tội Dĩnh Xuyên thư viện những cái đó trí sĩ…… Làm người nhiều hơn dọn đúng vị trí của mình, mới sẽ không chết không minh bạch.”

Giả mục nghe vậy như suy tư gì.

Sau một lúc lâu lúc sau, phương nghe hắn nói: “Phụ thân có phải hay không đã sớm dự đoán được sẽ có hôm nay chi cục?”

“Hôm nay cái gì cục?”

“Thiên tử bị kiếp chi cục!”

Giả Hủ lắc lắc đầu, cả giận: “Lão phu lại không phải Thần Tiên Sống, như thế nào sớm có thể phỏng đoán đến Từ Châu quân sẽ công Bộc Dương kiếp thiên tử?…… Bất quá từ Tuân Úc ra khỏi thành lúc sau, lão phu liền biết thiên tử sẽ có sơ xuất.”

Giả mục nghe vậy vội nói: “Kia phụ thân tính toán như thế nào làm?”

Giả Hủ nhẹ nhàng cười, nói: “Có một số việc, lão phu bổn không nghĩ quản, nhưng Từ Châu người lần này thực sự có chút là khinh người quá đáng, không cho bọn họ điểm lợi hại nhìn một cái, bọn họ

liền thật cho rằng chính mình đắc kế…… Lão phu nghe Tuân Úc nói qua, Kim Lăng thành Quách Gia năm đó ở Dĩnh Xuyên thư viện, bị mọi người dự vì quỷ tài, tiểu tử này hiện tại nhất định cho rằng này Bộc Dương trong thành chỉ có Dĩnh Xuyên thư viện trí sĩ khó đấu, lão phu này đem lão xương cốt, sợ là khó nhập hắn pháp nhãn…… Bất quá như vậy cũng hảo, vi phụ cũng không nghĩ chọc người chú mục, lúc này đây liền âm thầm cấp Từ Châu Đào thị cùng họ Quách một chút nhan sắc nhìn xem, rốt cuộc lão phu ăn tào công bổng lộc, nếu là một chút việc đều không làm, này trong lòng nhiều ít cũng có chút băn khoăn.”

Giả mục vừa nghe Giả Hủ nói như vậy, ám đạo chính mình cái này làm thiên hạ tất cả mọi người xem không rõ phụ thân, bao gồm chính mình ở bên trong, trước mắt rốt cuộc là muốn ra tay!

“Xin hỏi phụ thân tính toán như thế nào ra chiêu đối phó Từ Châu người?”

Giả Hủ từ bàn thượng cầm lấy giản độc, một bên tiếp tục đọc một bên nói: “Lão phu đã ra so chiêu.”

“A?” Giả mục đôi mắt trừng tròn trịa: “Nhi tử…… Nhi tử ta như thế nào không thấy được?”

Giả Hủ thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Tiểu tử ngốc, lão phu lại không phải cùng người luận võ luận bàn, ra chiêu chẳng lẽ còn thế nào cũng phải làm người nhìn thấy? Lão phu đêm qua đi bệ hạ bên kia đương trị, đã đem đối phó Từ Châu người chiêu số lưu tại bệ hạ bên kia, đến nỗi dùng vẫn là không cần, bệ hạ trong lòng đều có quyết đoán.”

Giả mục nghe vậy lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai Giả Hủ mấy ngày trước đây liền tính tới rồi hôm nay chi cục, bất quá lại một chút không có để lộ, ngược lại là đi bệ hạ nơi đó hiến kế làm công tác, thần không biết quỷ không hay.

“Phụ thân nếu sớm có đoán trước, vì sao ngày đó không nhắc nhở một chút Tuân Úc? Có lẽ liền sẽ không có hôm nay chi thất, hơn nữa

ngài cùng Tuân Úc nói không chừng còn thông suốt quá việc này trở thành bạn thân đâu.”

Giả Hủ lần này xem đều không xem chính mình nhi tử liếc mắt một cái, nói: “Dĩnh Xuyên thư viện một hệ người, cùng lão phu đạo bất đồng khó lòng hợp tác, huống hồ lão phu ở tào công trướng hạ, là cầu cái an ổn thái bình, không phải tới giao bằng hữu…… Hài tử, ngươi nhớ kỹ, ngày sau chúng ta Giả gia bất luận là ở ai dưới trướng nhập mạc, đều không cần quá nhiều giao hữu, bằng hữu nhiều tình nghĩa thâm, ràng buộc liền nhiều, bất lợi với loạn thế tồn tại. Nhưng chúng ta làm việc cũng muốn có hạn cuối, không thể nay Tần mai Sở, làm Lữ Bố như vậy tam họ gia nô, đôi khi nhìn thấu không nói toạc, cũng là một loại sinh tồn chi đạo, nhưng cũng không thể làm người khinh thường…… Tóm lại, ngươi còn trẻ, cái này trung sâu cạn chi đạo, ngươi chậm rãi cân nhắc, ít nhất ở lão phu trước khi chết, còn có thể cho ngươi đem hảo quan.”

. m.

------oOo------

Chương 348: cướp đi thiên tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giả Hủ nói lệnh giả mục giống như thể hồ quán đỉnh, được lợi không ít.

Hắn nhìn trước mắt cái này sâu không lường được cha, vừa muốn chắp tay bái biệt đi ra ngoài, lại thấy Giả Hủ đột nhiên mở miệng nói: “Ngươi trước đừng có gấp đi, lão phu thả khảo khảo ngươi, họ Đào lúc này đây nếu là đem thiên tử cướp đi, đương sẽ xử trí như thế nào?”

Giả mục nghe vậy rất là nghi hoặc, xử trí như thế nào?

Hắn còn có thể như thế nào xử trí, mang về bái!

Chẳng lẽ hắn Đào gia còn có thể đem thiên tử hầm không thành?

“Tự nhiên là mang về đến Bành Thành hoặc là Kim Lăng thành.”

Giả Hủ lắc lắc đầu, nói: “Quá nông cạn, lão phu nói cho ngươi, lấy Từ Châu hiện tại binh lực, nếu là Từ Châu người thật đem thiên tử mang về Bành Thành, kia lão phu chỉ cần làm tào công trí thư với Viên Thiệu, lấy bọn họ hai người khôn khéo đanh đá chua ngoa, mười ngày chi gian là có thể đem Từ Châu Đào thị đưa vào chỗ chết.”

Giả mục chớp chớp mắt, khó hiểu nói: “Không đem thiên tử mang về Từ Châu, kia bọn họ còn có thể đem thiên tử đặt ở nào?”

Giả Hủ hướng về phía giả mục ngoắc ngón tay, làm hắn đi vào chính mình bàn trước, cũng rút ra một quyển da đồ triển khai.

“Dương bình, nội hoàng, Phạm Huyện, hoa huyện…… Đều có thể.”

Giả mục dù sao cũng là Giả Hủ thân nhi tử, tuy rằng nhất thời tưởng không rõ, nhưng ở Giả Hủ như vậy đề điểm hạ, vẫn là bừng tỉnh đại ngộ.

“Từ Châu người nếu quả thực làm như thế, kia các lộ chư hầu thật đúng là chính là bó tay bó chân! Mọi người đều vây quanh thiên tử, cái nào dám tự mình cướp đoạt đi quá giới hạn? Thế nào cũng phải là ngày sau phân ra thực lực mạnh yếu phía sau được không chi, như thế phương bắc chúng chư hầu thật đúng là liền không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Giả Hủ loát sợi râu, chậm rì rì nói: “Vậy ngươi lại đoán xem, lão phu phải đối phó Từ Châu người thủ đoạn, lại là cái gì?”

Giả mục nhìn Giả Hủ trên bản đồ thượng chỉ ra kia bốn cái huyện thành, nói: “Phụ thân chẳng lẽ là tưởng hoả tốc tấu minh tào công, làm hắn ở cái này bốn cái huyện thành trước mai phục hảo binh mã? Làm Từ Châu quân ăn đại đau khổ?”

Giả Hủ lắc lắc đầu: “Đừng nói tào công hiện tại chính tận sức với đối phó Tây Lương chư tướng hoà bình định Duyện Châu chư sĩ tộc, hắn chính là có thể chia quân mai phục, thứ nhất thời gian không đuổi kịp, thứ hai này cử hành kính có vi thần nói, hắn đây là mai phục Từ Châu quân, vẫn là mai phục thiên tử xa giá? Ngươi lời này rất nhiều tệ đoan, không hiện thực.”

Giả mục tưởng phá da đầu, cũng không nghĩ ra Giả Hủ chân ý.

“Còn thỉnh phụ thân chỉ giáo.”

Giả Hủ nheo lại đôi mắt, nhàn nhạt nói: “Ngươi cảm thấy, thiên tử nếu là bị bắt cóc hướng các lộ chư hầu chi gian huyện thành yên ổn sau, chuyện thứ nhất nên làm chút cái gì?”

Giả mục híp mắt suy nghĩ nửa ngày, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ nói: “Phong quan?”

Giả Hủ lộ ra vẻ tươi cười, chậm rãi gật đầu nói: “Chính là cái này.”

……

Giờ này khắc này, Trần Đăng cùng Triệu Vân đám người ở Bộc Dương nhà giàu Điền thị dẫn dắt hạ, đã ở Bộc Dương trong thành tìm được rồi thiên tử nơi.

Tào Tháo vừa mới đem thiên tử phụng nghênh đến Duyện Châu không có bao lâu, tạm thời còn không có đem đô thành quyết định chỗ nào ý đồ, mà Bộc Dương tới gần Hà Bắc, cũng không phải Tào Tháo trong lý tưởng an trí thiên tử hảo địa phương, bởi vậy hắn chỉ là làm thiên tử tạm ở bên trong thành một chỗ đại trạch nội, mà không có vì thiên tử thành lập cung điện.

Triệu Vân cùng Trần Đăng ở Điền thị dẫn dắt hạ vọt vào đại trạch nội, cũng thẳng vào chính sảnh hội kiến thiên tử.

Trần Đăng còn tính có kiến thức, thấy thiên tử nhiều ít còn có thể ổn định cảm xúc.

Nhưng Triệu Vân xuất thân không cao, thả hiện nay chí hướng cũng bất quá là có thể trở thành độc chắn một mặt chiến tướng, đột nhiên làm hắn nhìn thấy thiên hạ chi chủ, đối với Triệu Vân tới nói, nhiều ít vẫn là quá nhanh chút.

Áp lực tâm lý có điểm đại nha!

Thiên tử sắp đi vào tuổi dậy thì, giờ phút này đúng là trường thân thể thời điểm, Triệu Vân cùng Trần Đăng vọt vào đi thời điểm, tiểu tử này đang ở ăn mảnh.

Triệu Vân cùng Trần Đăng vào nội trạch, thiên tử chính phủng cái gà đùi, gặm chính hăng hái.

“Bệ hạ!!”

Triệu Vân lần đầu tiên nhìn thấy sống hoàng đế, tâm tình rất là kích động.

Hắn chạy vội tới Lưu Hiệp trước mặt, đơn đầu gối một quỳ, chắp tay quát to: “Thần chờ cứu giá chậm trễ, làm bệ hạ bị sợ hãi! Còn thỉnh bệ hạ thứ tội!”

Lưu Hiệp bị Triệu Vân lớn tiếng như vậy một kêu, một ngụm thịt gà không ăn nhai đều chăng nuốt quá cấp, thế nhưng đem xương gà tạp ở cổ họng chỗ.

“Nôn nôn nôn ~” Lưu Hiệp bắt lấy chính mình yết hầu, phát ra thống khổ gào rống.

“Bệ hạ!!”

“Bệ hạ, kiên trì trụ a!”

“Mau tới người a! Bệ hạ bị xương cốt bóp chặt yết hầu lạp!”

Trần Đăng cùng một chúng vây quanh ở Lưu Hiệp bên người hoạn quan đại kinh thất sắc, cao giọng kinh hô.

Đặc biệt là Trần Đăng, cả khuôn mặt đều cấp tái rồi.

Bên ta là tới phụng nghênh thiên tử, vốn là một kiện rất tốt sự.

Kết quả thiên tử không phụng nghênh đến, lại là đem thiên tử cấp dọa nghẹn trứ.

Dùng xương gà tạp đã chết thiên tử, này tính cái tội danh gì?

Trần Đăng không dám trì hoãn, hắn cùng Lưu Hiệp bên người một chúng tiểu hoạn quan nhóm đi tới thiên tử bên người, lại là vỗ ngực, lại là chụp bối, nhưng chính là không thấy thiên tử có bất luận cái gì chuyển biến tốt đẹp, Lưu Hiệp khuôn mặt nhỏ ngược lại là càng nghẹn càng hồng, đôi tay ở giữa không trung loạn phủi đi, hai con mắt đều trắng dã.

Triệu Vân khôi phục bình tĩnh, đã là đứng lên.

Hắn đi đến Trần Đăng cùng tiểu hoạn quan nhóm trước mặt, lắc đầu nói: “Các ngươi như vậy lộng không được.”

Trần Đăng nôn nóng quay đầu hướng hắn quát: “Ngươi hành! Vậy ngươi nhưng thật ra tới lộng a! Đây chính là ngươi gây ra tai họa!”

Triệu Vân hơi hơi mỉm cười, không chút hoang mang nói: “Còn không phải là nghẹn một ngụm sao? Còn đến nỗi như vậy hoảng loạn? Ta tới theo ta tới.”

Dứt lời, liền thấy Triệu Vân đi ra phía trước, đi tới Lưu Hiệp bên người.

Hắn đẩy ra mọi người, tay phải họa quyền vì chưởng, đối với Lưu Hiệp cái gáy dùng sức một tước, đồng thời tay trái còn lại là hướng về phía hắn yết hầu phía dưới dùng sức một phách.

“Phụt ——!”

Lưu Hiệp bị Triệu Vân này trước sau hai hạ cự lực thiếu chút nữa không đánh hôn mê qua đi.

Bất quá tạp ở cổ họng trung xương gà lại là thuận thế phun ra tới.

“Lớn mật!”

“Làm càn!”

“Vô lễ!”

Lưu Hiệp bên người một chúng tiểu hoạn quan nhóm hướng về phía Triệu Vân dùng sức thét to, khí thẳng dậm chân.

Đây là từ đâu ra mãng phu, quá lớn mật!

Lưu Hiệp dùng sức vỗ về bộ ngực, duỗi tay chặn những cái đó tiểu hoạn quan nói đầu, thở hổn hển chỉ chỉ Triệu Vân nói: “Nhữ, người nào cũng?”

Triệu Vân lại lần nữa chào hỏi nói: “Mạt tướng Triệu Vân, phụng Từ Châu đào thái bình chi mệnh, đặc tới Bộc Dương cần vương cứu giá, bệ hạ bị sợ hãi.”

Lưu Hiệp nhíu nhíu mày, nhớ tới ngày hôm trước Giả Hủ tiến đến đối chính mình nói qua kia buổi nói chuyện……

“Trẫm lại chưa từng bị ai trói lại? Các ngươi hạt cứu cái gì giá!”

Trần Đăng cất bước tiến lên, hiền lành đối Lưu Hiệp nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần chính là thái bình công tử trướng hạ Trần Đăng, lần này phụng mệnh đặc tới cứu bệ hạ với nước lửa bên trong, Tào Tháo ở tây châu đem bệ hạ bắt cóc đến Duyện Châu, lại không vì bệ hạ lập triều, ngược lại là lợi dụng bệ hạ chiếu thư, vô cớ thảo phạt triều đình sắc phong thứ sử cùng quận thủ, này quả thật là không phù hợp quy tắc cử chỉ! Này lòng muông dạ thú có thể nói rõ như ban ngày!…… Tào Tháo làm việc ngang ngược, đã là chọc đến thiên hạ chư hầu cộng giận! Chẳng những là Lương Châu Lý Giác, Quách Tị, Trương Tế, Lữ Bố đám người, chính là Duyện Châu cảnh nội Trần Cung cùng Trương Mạc cũng là trước sau khởi sự, thượng có Thanh Châu Điền Giai, Bắc Hải Khổng Dung, Bắc Bình thái thú Công Tôn Toản tất cả đều khởi binh, cùng ta Từ Châu hợp binh, cộng thảo Tào Tháo che dấu thánh giá chi tội!”

Dứt lời, Trần Đăng xoay người chỉ chỉ Triệu Vân, nói: “Vị này Triệu Vân Triệu tướng quân, chính là Bắc Bình thái thú Công Tôn Toản dưới trướng đắc lực thượng tướng, lần này cũng là tới phụng nghênh bệ hạ rời đi Bộc Dương!”

Lưu Hiệp nghe vậy, dò hỏi thức nhìn phía Triệu Vân.

Lại thấy Triệu Vân lưng vẫn luôn, khuôn mặt nghiêm, ôm quyền cất cao giọng nói: “Thần Triệu Vân phụng mệnh, từ Bắc Bình đường xa tới đây, không vì mặt khác, chỉ là vì bệ hạ an nguy suy nghĩ!”

Lưu Hiệp thở dài khẩu khí, lộ ra một bộ đau khổ biểu tình.

“Tùy các ngươi, trẫm từ khi đăng cơ lúc sau, liền giống như thú bông dường như bị chúng chư hầu đoạt tới đoạt đi, lúc này đây dừng ở Tào Tháo trên tay, thượng còn không có ngừng nghỉ mấy ngày, không nghĩ rồi lại phải bị kiếp hướng Từ Châu…… Trẫm tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng cũng minh bạch, trẫm là tưởng cũng đến cùng các ngươi đi, không nghĩ cũng đến cùng các ngươi đi……”

Nghe Lưu Hiệp nói như vậy bi thương, Triệu Vân vội vàng khuyên nhủ: “Bệ hạ đừng vội đa nghi, thái bình công tử tới khi từng đối vân ngôn, lần này nghênh đón bệ hạ, chính là dục thỉnh bệ hạ di giá Phạm Huyện, độc lập trị chính! Không hề cùng bất luận cái gì chư hầu cùng thành, đãi dàn xếp bệ hạ lúc sau, thái bình công tử còn sẽ kêu gọi chúng chư hầu, nguyệt nguyệt nhà giàu bệ hạ, thượng cống nạp lương, ngày sau đại hán chính lệnh toàn xuất từ bệ hạ một người tay, bên cạnh bệ hạ cũng là lại vô cản tay chi hoạn!”

Triệu Vân nói âm lạc khi, Lưu Hiệp đôi mắt tức khắc trừng tròn trịa, hô hấp cũng ẩn ẩn có chút thô nặng.

Sống một mình huyện thành, độc lập trị chính!

Gia hỏa này nói…… Thế nhưng thật đúng là cùng Giả Hủ ngày hôm trước lời nói đụng phải!

Lão gia hỏa kia ngày hôm trước cùng trẫm lời nói, trẫm còn tưởng rằng là hắn bậy bạ, không nghĩ tới —— cư nhiên là thật sự!

Nghĩ đến đây, Lưu Hiệp giấu ở tay áo trung tay không khỏi dùng sức nhéo nhéo Giả Hủ trước khi đi để lại cho chính mình một cái túi gấm, đồng thời trong lòng dâng lên một tia tự đăng cơ tới nay, xưa nay chưa từng có hy vọng.

Thật là trời xanh phù hộ ta đại hán nha!

Nghĩ vậy, Lưu Hiệp vội vàng đứng dậy, hướng về phía Triệu Vân cảm khái nói: “Tướng quân thật là là trung dũng chi thần a…… Như thế, trẫm lập tức thu thập đồ vật cùng các ngươi đi!”

Trần Đăng tiến lên một bước, gián ngôn nói: “Bệ hạ không cần thu thập, đãi đến Phạm Huyện lúc sau, tất cả chi phí vật phẩm, đều có thái bình công tử vì bệ hạ thượng hiến, trước mắt sự tình khẩn cấp, còn thỉnh bệ hạ tốc tốc triệu Hoàng Hậu nương nương cùng thần chờ rời đi Bộc Dương!”

“Hảo, hảo!”

Lưu Hiệp kích động gật đầu, nói năng lộn xộn nói: “Còn có Đổng Thừa, Phục Hoàn đám người, đến làm cho bọn họ cùng trẫm cùng nhau đi.”

“Hảo thuyết! Việc này đều có thần phái người đi thông tri an bài chư vị trung thần đó là.” Trần Đăng vỗ bộ ngực, hướng Lưu Hiệp trịnh trọng hứa hẹn nói.

Lưu Hiệp phương muốn dời bước, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nói: “Nếu là có Duyện Châu binh tướng đuổi theo, trẫm lại nên như thế nào chắn chi như thế nào?”

Trần Đăng một lóng tay Triệu Vân, nói: “Bệ hạ yên tâm, Triệu tướng quân chính là bắc địa ít có dũng mãnh chi đem, này bản lĩnh không ở Lữ Bố dưới, có hắn hộ giá, tự nhưng bảo bệ hạ vạn vô nhất thất!”

Triệu Vân cất cao giọng nói: “Thần chắc chắn lấy tánh mạng giữ được bệ hạ chu toàn.”

“Hảo! Hảo a! Thật mãnh tướng cũng! —— thưởng!” Lưu Hiệp kích động nói năng lộn xộn, mở miệng liền phải thưởng Triệu Vân.

Nhưng nói xong lời này, hắn liền có điểm hối hận.

Hắn hiện tại đỉnh đầu gì cũng không có, com có thể nói là khốn cùng thất vọng mắc nợ thiên tử, chính mình ngày thường áo cơm chi phí còn phải dựa Tào Tháo cung ứng, lại có thứ gì có thể ban thưởng Triệu Vân đâu?

Nhưng chính cái gọi là nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, thiên tử càng là đến một cái nước miếng một cái đinh, há có thể nói không tính?

Lưu Hiệp trong lòng nôn nóng, đột nhiên đem ánh mắt dừng ở kia nửa chỉ vừa mới thiếu chút nữa không đem chính mình tạp chết thiêu gà thượng.

Có!

Lưu Hiệp duỗi tay một lóng tay kia chỉ thiêu gà nói: “Triệu tướng quân, trẫm trong tay nhất thời không còn gì nữa, này gà chính là cung trẫm chuyên thực ngự gà, vừa mới bị trẫm long khẩu gặm quá một nửa, cũng nhưng xưng là long gà, trẫm liền đem này nửa chỉ long gà đưa cho ái khanh, liêu biểu trẫm đối ái khanh cảm kích chi tình! Vọng ái khanh ngàn vạn không cần chối từ a.”

Triệu Vân nhìn kia nửa chỉ thiêu gà, trong lòng nhớ tới lần trước tới khi, Đào Thương nói cho hắn, lần này nếu là cứu giá thành công, thiên tử tất nhiên sẽ thưởng hắn cẩm y ngọc thực……

Không thể tưởng được, đường đường thiên tử ngự thực, cư nhiên chính là này nửa chỉ long gà…… Họ Đào, có tính không là mông ta?

. m.

------oOo------

Chương 349: khắp nơi biểu hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tuân hầu trung! Tuân hầu trung!”

Soái trướng trong vòng, Tuân Úc đang ở cùng Hạ Hầu liêm cùng Hạ Hầu kiệt hai người thương lượng như thế nào đánh lui Đào Thương sách lược, dùng để thay đổi trước mắt loại này quay chung quanh ruộng lúa vô pháp rút lui giằng co tình thế, nhưng theo một người thám báo vội vội vàng vàng chạy vào đối hắn làm ra bẩm báo, này hết thảy phảng phất đều biến không quan trọng.

Nghe nói Hạ Hầu Ân binh bại, thiên tử bị bắt cóc mà đi, Tuân Úc mặt ở trong nháy mắt biến trắng bệch, hắn hai con mắt trợn trắng mắt, thiếu chút nữa không chết ngất qua đi.

Tuân Úc người này bị dự vì có “Vương tá chi tài”, này năng lực là có, mưu trí cũng là có, giống nhau sự tình cũng ảnh hưởng không đến hắn cứng rắn tâm trí, nhưng lại có một thứ có thể làm hắn kiên cường tâm sinh ra rung chuyển, đó chính là hán đình căn cơ cùng kéo dài.

Không hề nghi ngờ, Tuân Úc cho dù là ở Tào Tháo dưới trướng, nhưng hắn như cũ vẫn là thuộc về kiên định giữ gìn thiên tử bảo hoàng đảng cũ hệ thống sĩ tộc.

Thiên tử thất ly, đối với trước mắt hắn tới nói, sở tạo thành tâm linh thương tổn, cơ hồ vô pháp dùng ngôn ngữ có thể hình dung.

Hạ Hầu liêm đứng dậy thét ra lệnh tên kia thám báo: “Bộc Dương là như thế nào bị chiếm đóng, thiên tử lại là như thế nào gặp nạn? Tốc tốc nói tới!”

Kia thám báo không dám giấu giếm, ngay sau đó một năm một mười đem Hạ Hầu Ân như thế nào tự đại rời thành xuất binh liệt trận, lại như thế nào vì Triệu Vân đánh bại mất ỷ xanh thẫm công, Triệu Vân lại là như thế nào kiếm mở cửa thành sự, một năm một mười hướng Tuân Úc cùng Hạ Hầu liêm làm hội báo.

Tuân Úc nghe xong thám báo hội báo, thật mạnh một dậm chân, khí nước mắt chảy ròng.

“Y! Hạ Hầu Ân lầm đại sự của ta rồi!”

Hạ Hầu liêm vội vàng vừa chắp tay, nói: “Hầu trung! Mạt tướng nguyện khởi một quân đuổi theo hồi bệ hạ!”

Tuân Úc giờ phút này trong lòng tuy rằng nôn nóng, nhưng hắn rốt cuộc vẫn là cái cơ trí nhân vật, vương tá chi tài thanh danh cũng không bạch cấp.

Hắn trầm hạ tâm tới, bình tĩnh phân tích lập tức lợi và hại, nói: “Giờ này khắc này, ta chờ không thể nôn nóng, Hạ Hầu Ân kia chi binh mã bị Từ Châu quân đánh bại, ta quân lại khó phân xuất binh tới, trước mắt nếu là tùy tiện truy kích thiên tử, chúng ta trước mặt này chi Từ Châu binh nếu là nhân cơ hội đánh lén lúc sau, đánh tan chúng ta, đừng nói thiên tử, liền này ruộng lúa mạch cũng là xong rồi, đến lúc đó chúng ta Duyện Châu quân bộ liền thật là lại khó xoay người, ta cũng không nhan tái kiến tào công.”

Hạ Hầu liêm nghe xong Tuân Úc nói, tinh tế một cân nhắc, tức khắc mồ hôi lạnh đầm đìa.

Chính như Tuân Úc lời nói, trước mắt tình thế vi diệu, tuyệt đối không thể nhân nhất thời chi loạn, mà hỏng rồi bước đi.

“Hầu trung, kia chúng ta hiện tại lại nên làm thế nào cho phải?”

Tuân Úc đứng dậy, ở lều trại trung qua lại độ hai vòng, sau đó chậm rãi nói: “Thiên tử đã bị Từ Châu quân mang đi, chúng ta nôn nóng cũng là vô dụng, thả trước bảo vệ cho ruộng lúa mạch, sau đó hoả

tốc phái người đi trước tây tuyến, đem tình huống hội báo với tào công, mặt khác phái ra thám báo, nhìn xem Từ Châu quân là đem thiên tử bắt cóc hướng nơi nào.”

Hạ Hầu liêm nghe vậy vội la lên: “Chúng ta nếu là không làm, mặc cho Từ Châu quân đem thiên tử kiếp hướng Bành Thành, ngày sau lại nên làm thế nào cho phải?”

Tuân Úc thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu nói: “Thiên tử nếu là bị Từ Châu quân bắt cóc hướng Bành Thành, kia ngược lại là hảo, liền sợ bọn họ…… Ai!”

……

Tuân Úc động tác ở bị giáo sự phủ giáo sĩ thăm minh sau, bẩm báo cho Đào Thương cùng Quách Gia hai người.

Nghe xong Tuân Úc như thế hành sự, Quách Gia đánh tâm nhãn đối hắn cảm thấy bội phục.

“Hảo một cái Tuân Văn Nhược, thiên tử ném, hắn vừa không truy, lại không triệt, chỉ là cẩn thủ ruộng lúa mạch canh phòng nghiêm ngặt tai họa mở rộng, này chờ bình tĩnh cùng trầm ổn, phóng nhãn đương thời khủng lại không người có thể cập, xem ra chúng ta ở chỗ này tiếp tục chờ đi xuống, cũng sẽ không xuất hiện cái gì biến số, vạn nhất chờ tới Tào Tháo viện quân, chỉ sợ không ổn, vẫn là sớm cho kịp rút lui, mới là thượng sách.”

Đào Thương cùng Quách Gia giờ phút này cũng là không mưu mà hợp.

“Đúng vậy, thực sự là đáng tiếc, kỳ thật lần này sự tình cũng thực sự là lộng hiểm, nếu là bảo hộ Bộc Dương người không phải Hạ Hầu Ân, mà là mặt khác tính cách thận trọng một ít tào quân tướng lãnh, chúng ta phân quân muốn kiếp ra thiên tử, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như vậy…… Trước mắt liền tạm thời triệt binh hướng Lương Quốc đi.”

“Không thể!”

Quách Gia vội vàng nói: “Trước mắt chẳng những không thể hồi binh Lương Quốc, phủ quân còn muốn nhanh chóng chỉ huy binh mã đi trước Phạm Huyện, khác lại phái người hoả tốc đi trước Lương Quốc cùng phái quận, triệu tập Kim Lăng quân cùng Tào Báo Từ Châu binh chủ yếu chiến lực tiến đến Phạm Huyện chi sườn bảo vệ, như Quách mỗ sở liệu không tồi, Tào Tháo biết này tin tức sau, tất nhiên sẽ triệu tập chủ lực binh mã tiến đến, đến lúc đó không nói được sẽ có một hồi đại chiến, chúng ta cần đến là sớm làm chuẩn bị.”

Nghe xong Quách Gia nói, Đào Thương ngay sau đó nói: “Nếu là Tào Tháo đuổi binh tấn công Lương Quốc hoặc là phái quận, như thế rồi lại nên làm thế nào cho phải?”

Quách Gia cẩn thận tự hỏi một hồi, nói: “Sẽ không, Tào Tháo cũng là một phương chư hầu, hơn nữa từ hắn lần này thiết mưu Duyện Châu sĩ tộc cùng Tây Lương chư tướng tới xem, người này cũng là một thế hệ hùng chủ, rất có cao chiêm chi thấy, Lương Quốc cùng phái quận cùng thiên tử so sánh với, bất quá là râu ria nơi, hiện tại đối Tào Tháo tới nói công chi vô ích, liền tính là hắn thật sự muốn đánh, chúng ta cũng nhường cho hắn là được.”

……

Duyện Châu tây cảnh, Tào Tháo quân doanh.

Hôm nay Tào Tháo đánh một cái thắng trận lớn, đang ở lều trại nội triển khai yến hội chúc mừng.

Mấy phen liền chiến xuống dưới, Tào Tháo lợi dụng Tây Lương chư tướng này tâm không đồng đều, lẫn nhau gian tâm lòng nghi ngờ kỵ đặc điểm, liên tục đánh tam tràng thắng trận lớn, Lý Giác cùng Quách Tị bị Tào Tháo đánh thành cẩu, hoảng sợ chạy trốn chạy đến Tịnh Châu.

Phàn Trù bị Điển Vi một kích chém giết, hơn người hoặc hàng hoặc tán, Trương Mạc cùng tạo phản Duyện Châu sĩ tộc bởi vì bại lộ, cũng bị Tào Tháo nhổ tận gốc, tất cả đều trừ tận gốc, chỉ có Trần Cung thấy tình thế không ổn, đầu phục Lữ Bố.

Tây Lương chư tướng trung, cũng chỉ có Lữ Bố chiến lực phi thường, cùng Tào Tháo đánh có tới có lui, không giống mặt khác Tây Lương chư tướng bị Tào Tháo một kích tức hội.

Nhưng Lữ Bố tuy rằng so với mặt khác Tây Lương chư tướng hiếu thắng, nhưng đối mặt cường đại tào quân, cũng là càng đánh càng mềm nhũn, càng đánh càng vô dụng.

Hơn nữa tào trong quân mưu trí chi sĩ rất nhiều, Tào Tháo bản nhân dụng binh phương lược lại gãi đúng chỗ ngứa, lệnh Lữ Bố khó lòng phòng bị, cuối cùng cũng là bại lui mà đi.

Đại bộ phận Tây Lương chư hầu toàn tán, Tào Tháo lại thiết kế vây khốn Lương Châu quân phiệt Trương Tế bộ đội, Trương Tế ở rơi vào đường cùng, cuối cùng chỉ có thể là tưởng Tào Tháo cử chúng đầu hàng.

Tào Tháo được đến Trương Tế quy hàng, hết sức cao hứng, trong đầu không biết vì sao, lại nghĩ tới Đào thị trung “Phụ nữ Quần Phương Phổ”.

Không biết kia Trương Tế thê tử Trâu thị, có phải hay không đúng như Đào Thương phụ lục thượng viết như vậy diễm lệ phong vận.

Nhưng thật ra thật muốn gặp một lần a.

Tào Tháo trong lòng tuy rằng có cái này tiểu ý tưởng, nhưng Trương Tế suất chúng quy thuận, ở trình độ nhất định đi lên nói là tăng cường thực lực của chính mình, thả ở đông đảo Tây Lương quân phiệt trung, Trương Tế quân sở có được chiến mã là nhiều nhất, một trận Tào Tháo có thể nói là kiếm lời cái đầy bồn đầy chén.

Lều trại nội, Tào Tháo cùng Trương Tế uống mặt đỏ rần, hai cái ngày hôm trước vẫn là lẫn nhau cho nhau cừu thị đối thủ, hiện tại uống giống như thân huynh đệ giống nhau, ôm cổ nâng đỡ, muốn nhiều vui vẻ có bao nhiêu vui vẻ.

“Trương huynh, nhà của ngươi quyến hiện tại nơi nào đâu?” Tào Tháo cười ha hả hỏi Trương Tế nói.

Trương Tế say khướt đánh cái rượu cách: “Hồi tào công, mạt tướng gia quyến, hiện tất cả đều tùy ta chất nhi Trương Tú đóng tại Tung Sơn hạ một chỗ thôn nhỏ trung.”

Tào Tháo nghe vậy bừng tỉnh “Nga” một tiếng, sau đó mở miệng thử nói: “Trương huynh như thế làm, chẳng phải là ủy khuất tôn phu nhân? Nghe nói Trương huynh chi thê chính là Lương Châu đại tộc Lũng Tây quận Lý thị đích nữ, làm vọng tộc chi nữ ở chân núi dưới, này nhưng chính là Trương huynh không phải ~!”

Trương Tế nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo mờ mịt nói: “Tào công, ngươi nhớ lầm đi? Mạt tướng cưới cũng không phải là Lũng Tây Lý thị chi nữ, mạt tướng chi thê họ Trâu, cũng không phải sĩ tộc nhà cao cửa rộng.”

Trương Tế ngốc nghếch bị Tào Tháo trá xuất thê tử dòng họ.

Tào Tháo vừa nghe Trương Tế thê tử họ Trâu, hai tròng mắt tức khắc thả ra một tia không vì người khác sở giác tinh quang.

Họ Đào tiểu tử thật là có năng lực a.

“Cái kia, Trương huynh, ngươi nếu đã quy thuận tào mỗ, kia tào mỗ tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, ta hôm sau liền phái người đi trước Bộc Dương, tấu thỉnh Trương huynh vì trước tướng quân, ngươi xem coi thế nào?”

Trương Tế nghe vậy vui mừng quá đỗi, vội vàng chắp tay: “Đa tạ tào công!”

Tào Tháo cười ha hả vỗ vỗ Trương Tế tay: “Ta huynh đệ chi gian ai với ai nha? Cần gì như thế khách khí, như vậy đi, Trương huynh, quay đầu lại ngươi nhìn xem phái người quân lệnh chất nhi cùng gia quyến đều tiếp nhận tới, cũng làm cho ngươi hưởng thụ nhân luân chi nhạc, tào mỗ đối Trương huynh tuyệt không bạc đãi, sau này chúng ta huynh đệ cùng đỡ bảo thiên tử, giúp đỡ xã tắc!”

Trương Tế vui mừng quá đỗi: “Nặc!”

Liền ở Tào Tháo lòng tràn đầy vui mừng chính mình mưu kế thực hiện được thời điểm, một người sư hổ quân sư sĩ vội vàng chạy vào lều trại nội, ở Tào Tháo bên lỗ tai nói nhỏ số câu.

Tào Tháo sắc mặt chợt trắng.

. m.

------oOo------

Chương 350: Viên Thiệu nam tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo đã biết thiên tử mất đi lúc sau, không dám chậm trễ, tức khắc suất lĩnh đại quân bôn Bộc Dương phương hướng mà đi.

Mà giờ này khắc này, Đào Thương cũng là phái người đem Lương Quốc cùng phái quận binh mã điều hướng Phạm Huyện, mà chính hắn, cũng là thả phòng thả đi, e sợ cho Tuân Úc binh mã xuất kỳ bất ý đuổi theo.

Bất quá thực hiển nhiên, Tuân Úc biểu hiện còn là phi thường vững vàng, cũng không có không màng tất cả đuổi theo Đào Thương.

Như thế, ở mấy ngày sau, Đào Thương binh mã liền đến Phạm Huyện.

Bởi vì Đào Thương tại hành quân khi, còn thời khắc phòng bị phía sau Tuân Úc, khiến cho này hành quân tốc độ cũng không có Lương Quốc Hứa Chử cùng phái quận Tào Báo muốn mau.

Đào Thương đến Phạm Huyện thời điểm, này hai lộ chủ lực binh mã đã đến, bất quá bọn họ cũng không có làm binh mã tiến vào chiếm giữ với Phạm Huyện nội, mà là làm binh mã đóng quân ở Phạm Huyện ngoại giao.

Thiên tử cùng một bộ phận Bộc Dương cận thần cũng là đến Phạm Huyện, cũng đã tiến vào chiếm giữ huyện nội, Triệu Vân cùng Trần Đăng cũng là tới tìm Đào Thương phục mệnh.

Thấy Đào Thương lúc sau, Triệu Vân ngay sau đó đem từ Hạ Hầu Ân nơi đó thu được hai thanh bảo kiếm đệ trình đi lên.

Nhìn bàn thượng hai thanh bảo kiếm, Đào Thương có chút ngạc nhiên.

“Tử Long huynh đệ đây là có ý tứ gì?”

Triệu Vân mỉm cười nói: “Này nhị vật chính là từ Hạ Hầu Ân trên người thu được xuống dưới, đặc đệ trình cấp thái bình công tử.”

Đào Khiêm cúi đầu nhìn lướt qua, hắn đối thần binh lợi khí thật đúng là chính là không quá cảm thấy hứng thú.

“Tử long huynh, này hai thanh bảo kiếm chính là ngươi thu được, liền nên từ chính ngươi xử trí, không cần cố ý đệ trình cấp đào mỗ.”

Đào Thương nói lệnh Triệu Vân phi thường cảm động, này hai thanh bảo kiếm có thể nói hi thế thần binh, Đào Thương cư nhiên không chút nào để ý, không hề có mơ ước chi sắc.

Như vậy lòng dạ bằng phẳng quân tử, đương kim thiên hạ, đã là phi thường hiếm thấy.

Quách Gia ở một bên nhìn Đào Thương cùng Triệu Vân, trong lòng không khỏi hừ hừ.

Ai cũng không có Quách Gia hiểu biết Đào Thương, nếu là Triệu Vân dâng lên không phải hai thanh bảo kiếm, mà là hai căn chói lọi đại thỏi vàng, xem ngươi Đào Thương còn có phải hay không lòng dạ bằng phẳng.

Triệu Vân thấy Đào Thương cực lực chối từ, trầm tư một chút, ngay sau đó duỗi tay thu hồi thanh công kiếm.

“Vân lần này chính là phụng thái bình công tử chi mệnh, mới có thể đến này nhị kiếm, phủ quân đã vô tình toàn lấy chi…… Kia vô luận như thế nào, đều đến lưu lại trong đó một phen! Vân có một phen phòng thân đủ rồi.”

Đào Thương nhìn nhìn bàn thượng Ỷ Thiên kiếm, trầm tư sau một lúc lâu, nói: “Hảo đi, nếu tử long huynh như thế khách khí, kia đào

mỗ liền hổ thẹn chịu chi.”

Nhận lấy Ỷ Thiên kiếm lúc sau, Đào Thương hỏi Trần Đăng nói: “Thiên tử hiện tại ở tại địa phương nào?”

Trần Đăng vẻ mặt túc mục nói: “Bị Điền thị an bài ở Phạm Huyện một chỗ nhà cửa nội.”

Đào Thương trầm tư một hồi, nói: “Thừa Tào Tháo bọn họ còn không có tới, ta đi trước bái kiến một chút thiên tử.”

……

Lập tức, Đào Thương suất lĩnh Hứa Chử, Triệu Vân, Thái Sử Từ cũng 500 hổ vệ quân lực sĩ vào Phạm Huyện, cũng ở Trần Đăng dẫn dắt hạ, ở một chỗ tòa nhà lớn gặp mặt thiên tử.

Đào Thương dựa theo đời nhà Hán lễ chế hành lễ lúc sau, cũng ngôn chi: “Thần Đào Thương bái kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Lưu Hiệp ngồi nghiêm chỉnh nhìn Đào Thương, vừa nghe lời này tức khắc ngây ngẩn cả người.

“Đào ái khanh, ngươi vừa rồi…… Kêu cái gì?”

Đào Thương lại lần nữa lặp lại nói: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Lưu Hiệp đờ đẫn nhìn Đào Thương, trong lòng lặp lại cân nhắc này bộ tân từ.

Nghe tới, cảm giác hảo quá nghiện a!

“Lâu nghe ái khanh quân tử chi danh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền, chẳng những cực có hiền phong, này văn thải cũng không phải người bình thường có thể so sánh! Hảo một câu vạn tuế…… Nên thưởng!”

Dứt lời, cúi đầu bắt đầu ở chính mình bàn tới qua lại nhìn quét.

Đào Thương đã sớm ở Triệu Vân nơi đó biết Lưu Hiệp từng ban thưởng quá hắn nửa chỉ long gà, trước mắt thấy Lưu Hiệp lại muốn ban thưởng chính mình, sợ hắn không biết lại từ nơi nào đào làm ra một cái ngàn năm cá mặn gì đó, đến lúc đó chính mình đến tột cùng có nên hay không được thưởng? Như thế liền không hảo thoái thác.

Nghĩ vậy, Đào Thương vội nói: “Bệ hạ, ngài không cần khách khí, thần này tới, thứ nhất là vì bệ hạ dâng lên ngày gần đây tới sinh hoạt sở dụng cống phẩm, thứ hai cũng là vì bệ hạ sau này phải làm như thế nào thống trị thiên hạ góp lời…… Bệ hạ, thần ở phụng nghênh bệ hạ trước khổ tư hồi lâu, tư chi này Phạm Huyện chính là đứng hàng với phương bắc chư hầu thế lực ở giữa, đại gia cho nhau kiềm chế, ai cũng không dám dễ dàng đối bệ hạ đánh, bệ hạ lập triều tại đây, một bên trị chính thiên hạ, một bên mở rộng thực lực của chính mình, ung dung mưu tính giúp đỡ nhà Hán, có thể nói tiến khả công lui khả thủ.”

Lưu Hiệp vừa thấy Đào Thương liền ban thưởng đều không cần, sẽ vì chính mình mưu hoa tương lai, trong lòng rất là cảm động.

“Đào ái khanh a, ở trẫm gặp qua sở hữu chư hầu giữa, ngươi là đối trẫm đối chân thành tha thiết kia một cái! Vô luận là Đổng Trác, Lý Giác, Quách Tị, Mã Đằng, Hàn Toại cũng hoặc là Tào Tháo, đều đem trẫm đưa tới chính bọn họ trị sở tăng thêm khống chế nắm giữ, chỉ có ái khanh lại đối trẫm trung thành và tận tâm, không cầu tư lợi…… Liền từ ngươi kia một câu vạn tuế vạn vạn tuế, trẫm liền càng cảm thụ đến ái khanh đối trẫm trung tâm cùng thành ý!”

Nói đến này, lại thấy Lưu Hiệp hai tròng mắt trung, có tinh tinh điểm điểm lệ quang chớp động.

Đứa nhỏ này bỗng nhiên đứng lên, đi đến Đào Thương trước mặt, gắt gao nắm lấy hai tay của hắn.

“Ái khanh ngươi…… Chân quân tử cũng!”

Đào Thương không biết xấu hổ hồi phục nói: “Vì đại hán xã tắc, quân tử hạng người tự nhiên hiệu khuyển mã chi lao!”

Đi theo Đào Thương phía sau Quách Gia cùng Trần Đăng nghe vậy, thiếu chút nữa không nhổ ra.

Kích động qua đi, Lưu Hiệp ngay sau đó nói: “Ái khanh a, ngươi tính toán như thế nào giúp trẫm đâu?”

Đào Thương vội vàng nói: “Bệ hạ nếu đã tới rồi Phạm Huyện, liền nhu cầu cấp bách phát ra thánh chỉ, phái người đưa hướng Ký Châu Viên Thiệu, U Châu Công Tôn Toản, Thanh Châu Điền Giai đám người chỗ, làm bọn hắn tiến đến hộ giá cần vương, bằng không nếu đãi Tào Tháo tập kết đại quân tới đây, lấy thần trong tay binh lực, chỉ sợ chưa chắc có thể hộ đến bệ hạ chu toàn a.”

Lưu Hiệp nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ, hắn duỗi tay vỗ vỗ cái trán, nói: “Đào ái khanh nói rất đúng, việc này liền giao cho ngươi, ngươi hoả tốc điều động vài tên tinh kỵ, vì trẫm hướng các lộ chư hầu phái thư từ dùng.”

“Thần tuân chỉ.”

“Ái khanh a, trẫm còn tính toán cho ngươi một kinh hỉ.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người: “Kinh hỉ? Bệ hạ muốn ban cho thần cái gì bảo bối sao?”

Lưu Hiệp hướng về phía hắn chớp chớp mắt, cười nói: “Yên tâm đi, chờ thêm một đoạn thời gian, ái khanh ngươi sẽ biết.”

……

Không bao lâu, Lưu Hiệp triệu tập chúng chư hầu tiến đến Phạm Huyện chiếu thư, đã bị mau kỵ tặng đi ra ngoài.

Mà không hề nghi ngờ, cái thứ nhất nhận được chiếu thư người là Ký Châu Viên Thiệu.

Viên Thiệu giờ phút này chỉ huy chúng tướng, vừa mới phá được cũng chiếm cứ Tịnh Châu.

Hắc sơn quân Trương Yến vì Viên Thiệu đánh bại, tổn binh hao tướng, chỉ có thể tụ chúng bôn Thái Hành Sơn chỗ sâu trong mà đi, hoàn toàn trở thành giặc cỏ.

Liền ở ngay lúc này, Viên Thiệu thu được thiên tử Lưu Hiệp đưa tới chiếu thư.

Viên Thiệu vừa mới bắt đầu xem cái này chiếu thư thời điểm vẫn là thực vui sướng, rốt cuộc Đào Thương biểu hiện thực sự là vượt quá hắn tưởng tượng.

Tào đào hai nhà quan hệ chẳng những bởi vì hắn mưu kế mà nháo cương, Duyện Châu cảnh nội cũng là vì sĩ tộc cùng Tây Lương chư tướng mà bị nháo gió nổi mây phun.

Đặc biệt là Đào Thương đem thiên tử bắt cóc tới rồi Phạm Huyện, sự thật này ở lệnh Viên Thiệu quá kinh hỉ.

Viên Thiệu bởi vì dưới trướng đại bộ phận đều là sĩ tộc quan hệ, không dám dễ dàng đem thiên tử nhận được Nghiệp Thành, nhưng này lại không đại biểu hắn muốn cho Tào Tháo nắm giữ thiên tử.

Hiện giờ Đào Thương đem thiên tử bắt cóc tới rồi Phạm Huyện, đối với hắn tới nói, có thể nói là thiên đại chuyện tốt.

Đã có thể nhìn thiên tử, lại không cần sợ chính mình dưới trướng sĩ tộc nhóm đã chịu thiên tử ảnh hưởng.

Cớ sao mà không làm đâu?

Bất quá đương nhìn đến Lưu Hiệp chiếu thư mặt sau nội dung thời điểm, Viên Thiệu mặt thế nhưng là biến so than đen còn hắc.

Nhưng thấy Lưu Hiệp ở chiếu thư cuối cùng rành mạch viết đến:

Vì khen ngợi thái bình công tử Đào Thương lần này cần vương chi công tích, đặc sắc phong này vì —— đại tướng quân.

. m.

------oOo------

Chương 351: cùng hoạn quan giao bằng hữu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm, mấy cái đánh ngáp tiểu hoàng môn ở một cái lão hoạn quan giám sát hạ, từ Lưu Hiệp cuộc sống hàng ngày nhà cửa, bưng Hổ Tử, một đám buồn bã ỉu xìu đi ra.

“Đều nhanh nhẹn điểm!”

Lão hoạn quan Mã Tốn đứng hàng trung bình hầu, chính là Lưu Hiệp bên người gần hầu đứng đầu, hắn tuổi tác cũng không nhỏ, nhưng tính cách lại không thế nào ôn hòa, ngày thường đối đãi thuộc hạ tiểu hoạn quan nhóm rất là khắc nghiệt.

“Chạy nhanh đem Hổ Tử rửa sạch sạch sẽ! Sau đó bệ hạ cùng Quý Phi lên sau phải dùng!” Mã Tốn tiêm giọng nói liền hô mang kêu.

Cái gọi là Hổ Tử chỉ đó là Hán triều thời kỳ nước tiểu bồn, cũng có thể nói là cổ đại bồn cầu non hình.

Liền ở lão hoạn quan chít chít sao sao la hoảng thời điểm, lại thấy một cái bạch y nam tử đi đến lão hoạn quan Mã Tốn trước mặt, trên mặt treo ấm áp hiền lành tươi cười.

“A ông, sáng tinh mơ liền như vậy vội? Ăn cơm sáng sao?”

Mã Tốn vừa nghe lời này cảm giác thực không xuôi tai.

Không nhìn thấy chúng ta tại đây đảo nước tiểu bồn đâu!

Lúc này ngươi còn hỏi ăn không ăn cơm sáng sự, này không phải ý định hết muốn ăn sao?

Quả thực là tìm tra!

Mã Tốn vừa chuyển đầu, vừa muốn nổi giận quát người tới hai câu, nhưng vừa thấy thanh người tới giọng nói và dáng điệu nụ cười, liền lập tức thu trên mặt tức giận, thay một bộ miệng cười, khom người hành lễ nói: “Nguyên lai là thái bình công tử, lão nô thất kính.”

Đào Thương cười ha hả xua xua tay, lời nói rất là ôn hòa: “Mã a ông cùng ta không cần khách khí, đào mỗ lần trước gặp mặt thiên tử thời điểm, không rảnh nói với ngươi lời nói, hôm nay cũng coi như xảo ngộ, liền có điều càn rỡ…… Thiên tử nhiều năm qua đã chịu rất nhiều khổ sở, sinh hoạt thượng toàn trượng a ông chiếu cố, mã a ông thay chúng ta chiếu cố thiên hạ cộng chủ, nhiều chịu lao khổ, đào mỗ hôm nay đặc tới đại biểu thiên hạ vạn dân đối ngài trí tạ.”

Mã Tốn vừa nghe Đào Thương nói như vậy khách khí, thực sự là thụ sủng nhược kinh: “Không dám! Không dám! Lão nô bất quá là một giới nội thị mà thôi, nào dám đương công như thế khen ngợi, lại nói này a ông xưng hô, thành thật là không được.”

Đào Thương cười ha hả từ tay áo trung lấy ra một cái trang kim viên túi gấm, không dấu vết nhét vào Mã Tốn trong tay.

“Có cái gì không được, nghe nói thiên tử hằng ngày đều phải gọi ngài một tiếng a ông, sau này chúng ta liền đều là thiên tử dưới trướng thần tử, đại gia đồng lòng hợp lực, cùng nhau phụ bảo thiên tử, giúp đỡ xã tắc, trên triều đình chúng ta là cùng điện chi thần, triều đình hạ chúng ta là bằng hữu, nào có kia rất nhiều nói.”

Mã Tốn ước lượng trong tay túi tiền, trong lòng đã kinh thả hỉ.

Cấm lúc sau, hơn nữa mười thường hầu chi loạn, khiến cho sĩ tộc người trong luôn luôn coi hoạn quan nội thị vì hổ lang đồ đệ, ngay cả mấy năm gần đây chấp chưởng quyền bính Đổng Trác, Lý Giác đám người, đối đãi bọn họ này đó hoạn quan cũng giống như chó hoang giống nhau, không đánh tức mắng, động bất động sát mấy cái đó là thực bình thường sự.

Giống Đào Thương như vậy cố ý chiết tiết tương giao sĩ tộc người trong, hơn nữa nói chuyện còn như vậy khách khí, Mã Tốn cẩn thận hồi tưởng, từ khi thiên tử gặp nạn sau, mấy năm tới nay này thật đúng là chính là cái thứ nhất.

Mã Tốn trong lòng rất là cảm động hưởng thụ, hắn hướng Đào Thương khom người, nói: “Công tử như thế khách khí, lão nô thực sự hổ thẹn…… Lão nô trước tiên ở nơi này, trước cấp thái bình công tử nói cái hỉ đi.”

Đào Thương nhẹ nhàng sờ sờ mũi, cười nói: “Cho ta chúc mừng? Không biết đào mỗ hỉ từ đâu tới?”

Mã Tốn thấp giọng nói: “Công tử thượng không biết đi, bệ hạ đã chuẩn bị hạ chiếu, đãi các lộ chư hầu binh mã đến Phạm Huyện lúc sau, liền chính thức sắc phong công tử vì đại tướng quân, uyển lăng hầu! Này chờ thù vinh, tự gì đại tướng quân lúc sau, chính là lại vô người thứ hai.”

Đào Thương sắc mặt tươi cười tức khắc cứng đờ.

“A ông lời này thật sự?”

Mã Tốn dùng sức gật đầu nói: “Lão nô không dám lừa gạt thái bình công tử? Việc này thiên chân vạn xác! Bệ hạ ở viết cấp các lộ chư hầu cần vương chiếu thư trung, đã là chỉ ra việc này, làm chúng chư hầu trong lòng, trước có cái chuẩn bị.”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, nỗ lực ngăn chặn hiện tại liền vọt vào đại trạch nội, đem thiên tử Lưu Hiệp bắt được tới vòng đá xao động.

Xúc động là ma quỷ a.

“Bệ hạ êm đẹp, vì sao phải phong ta vì đại tướng quân? Rốt cuộc từ khi gì đại tướng quân qua đời lúc sau, ta triều vẫn luôn cũng không có lại lập được đại tướng quân, đào mỗ nhớ rõ lúc trước Hàn Toại ở Trường An chủ động hướng bệ hạ muốn này tước khi, bệ hạ ngày

ngày ở vào nguy cơ bên trong, cũng không từng đáp ứng cái kia hổ lang đồ đệ.”

Mã Tốn mọi nơi nhìn nhìn, sau đó đem Đào Thương kéo đến nhà cửa mặt bên, mắt thấy bốn bề vắng lặng, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Lão nô xem công tử chính là vị khiêm khiêm quân tử, lại một lòng vì bệ hạ suy nghĩ, cho nên mới bẩm báo…… Lão nô làm bạn bệ hạ nhiều năm, cũng coi như nhìn bệ hạ lớn lên, cũng thấy bệ hạ quả quyết sẽ không đem đại tướng quân chi vị dễ dàng trao tặng người khác…… Bất quá nếu là không có nhớ lầm, ở công tử dưới trướng binh tướng tiến Bộc Dương thành nghênh giá ngày hôm trước, từng có một người ở đêm khuya âm thầm hội kiến bệ hạ, lão nô lúc ấy canh giữ ở ngoại thất, vẫn chưa nghe thấy hắn cùng bệ hạ nói cái gì đó, bất quá, hiện tại nghĩ đến, hoặc cũng chỉ có người này có thể nói động bệ hạ sắc phong công tử như vậy đại tước.”

“Là ai?”

“Nguyên Tây Lương quân ngưu phụ dưới trướng Giả Hủ, hắn ở Trường An khi, từng năm lần bảy lượt cứu bệ hạ với nguy nan chi gian, cho nên bệ hạ đối hắn gián ngôn luôn luôn đều là tin tưởng không nghi ngờ.”

Đào Thương nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên lai là hắn…… Cái này lão độc.”

……

Đào Thương đối Mã Tốn lại là một phen hảo ngôn an ủi, cũng hứa hẹn ít ngày nữa đem dâng lên hậu lễ, hy vọng ngày sau có thể cùng Mã Tốn nhiều có kết giao.

Mã Tốn rất khó đến đụng tới một vị nguyện ý cùng chính mình cái này hoạn quan đương bằng hữu chư hầu, cái gọi là thụ đại dưới hảo thừa lương, hắn tự nhiên là vui mừng đáp ứng rồi.

Hơn nữa ở hắn xem ra, chính mình cùng Đào Thương nói điểm này việc nhỏ, căn bản là không tính chuyện này.

So với năm đó mười thường hầu rất nhiều hành vi, hắn Mã Tốn chỉ là cùng Đào Thương xả một chút chuyện nhà mà thôi, so với năm đó trương làm đám người, hắn Mã Tốn này hoạn quan đương, đã là có thánh nhân giống nhau hành vi cử chỉ.

Mã Tốn đi rồi không lâu, lại thấy Trần Đăng cùng Quách Gia từ nơi không xa đi tới Đào Thương bên người.

Đào Thương đem việc này theo chân bọn họ hai người nói xong lúc sau, hai người đều là lộ ra ngưng trọng biểu tình.

Trần Đăng nhíu mày tế tư, biểu tình có vẻ rất là ngưng trọng.

“Thiên tử sắc phong phủ quân vì đại tướng quân, này cử đối với ngài tới nói thật hung hiểm! Bực này vì thế đem phủ quân đặt chư hầu nhóm mặt đối lập, nếu là ta Từ Châu binh lực cùng thế lực ở chư hầu trung liệt với khôi thủ, này đại tướng quân chức vị phủ quân hoàn toàn xứng đáng, nhất định uy chấn quần hùng, nhưng hôm nay xa không nói, đơn nói gần, liền có Viên Thiệu cùng Tào Tháo hai đại thế lực tới gần với sườn, đặc biệt là kia Viên Thiệu, cực hảo mặt mũi không nói, lại trọng chức quan dòng dõi, hắn năm đó càng là chư hầu minh chủ, phủ quân nếu là đương đại tướng quân, kia cái thứ nhất coi phủ quân vì kẻ thù, tắc chắc chắn là Viên Thiệu.”

Đào Thương hơi mang trào phúng cười nói: “Đúng vậy, Tào Tháo hiện tại còn cùng chúng ta ở vào đối địch quan hệ, nếu là hơn nữa cái Viên Thiệu, nam diện còn có Viên Thuật cùng chúng ta là chết thù, cuộc sống này thật đúng là chính là có điểm vô pháp qua.”

Quách Gia ý tưởng so Trần Đăng còn thâm: “Còn có một chút không biết phủ quân có hay không nghĩ tới, ngài nếu là đương đại tướng quân, cùng lệnh tôn đào sứ quân chi gian quan hệ lại nên xử trí như thế nào? Lệnh tôn là Từ Châu thứ sử, ngài là đại tướng quân, lúc này đầu cẩn thận tính đem lên, rốt cuộc là ngươi quản cha ngươi,

vẫn là cha ngươi quản ngươi? Trong đó hung hiểm quả thật phi thường, không thể không cẩn thận độ chi.”

Đào Thương ngửa đầu nhìn bầu trời, buồn bã nói: “Hảo độc thủ đoạn, liền ta phụ thân đều tính kế đi vào, đây là thật sự không tính toán làm ta quá hảo a, chiêu ai chọc ai.”

Trần Đăng nghi hoặc nói: “Cái này Giả Hủ, rốt cuộc là người phương nào? Trần mỗ ban đầu lại là chưa bao giờ nghe qua người này khả năng.”

Đào Thương dặn dò bọn họ hai người nói: “Giả Hủ chính là Lương Châu chi trí sĩ, nhất thiện độc kế, theo ý ta tới, người này bản lĩnh hẳn là ở Dĩnh Xuyên thư viện chư học sinh phía trên, người này hoặc là không ra tay, vừa ra tay nhất định đều là tuyệt sống! Chúng ta cần đến gấp bội tiểu tâm mới là.”

Trần Đăng nghe vậy trong lòng cả kinh, ám đạo Lương Châu kia chim không thèm ỉa địa phương quỷ quái, thế nhưng còn có thể sinh ra người như vậy tinh?

Xem ra dưới bầu trời này mưu trí chi sĩ, thật là vượt quá chính mình tưởng tượng.

Quách Gia tưởng tương đối hiện thực: “Giả Hủ hiện tại đã bãi hạ đạo đạo, liền chờ chúng ta tới phá, nhưng vấn đề là hiện tại nước đổ khó hốt, thiên tử chiếu lệnh đã ra, trừ phi phủ quân ngươi kiên quyết không chịu!”

Đào Thương trầm tư một hồi, nói: “Kiên quyết không chịu chính là hạ sách, ta còn có một cái biện pháp, có thể một mũi tên số điêu —— đó chính là làm thiên tử chủ động thu hồi chiếu mệnh.”

Trần Đăng do dự nói: “Vấn đề là, thiên tử đã đem tưởng sắc phong phủ quân vì đại tướng quân chiếu mệnh tuyên bố cho chúng chư hầu, lúc này đột nhiên làm thiên tử thu hồi chiếu mệnh, vô luận là với thiên tử mặt mũi thượng, cũng hoặc là phủ quân mặt mũi thượng rất khó coi, quay đầu lại một khi ở chúng chư hầu trung truyền khai,

mọi người còn nói là phủ quân sợ Viên Thiệu cùng Tào Tháo đám người, này đều nhiều ít có chút không ổn.”

Đào Thương không nhanh không chậm nói: “Yên tâm đi, ta có biện pháp, làm việc này thuận lý thành chương bóc quá, đồng thời cũng sẽ không thiệt hại thiên tử mặt mũi, cũng sẽ không rớt ta Từ Châu quân khí thế…… Lại còn có có thể làm ta Từ Châu, có một bút đại đại chỗ tốt nhưng kiếm!”

------oOo------

Chương 352: nhất hiền lương thần tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phạm Huyện đại trạch chính sảnh nội, thiên tử Lưu Hiệp chính phủng một cách tân tiên canh thịt, tư lưu tư lưu uống chính hương.

Liền tính là ở vào trường thân thể thời điểm, nhưng sáng tinh mơ thượng liền ăn thịt, đứa nhỏ này sinh hoạt thói quen cũng thực sự là không ai.

Ăn chính thơm ngọt gian, lại có nội thị hướng Lưu Hiệp bẩm báo, nói là Đào Thương tiến đến cầu kiến.

Đối với vị này trước mắt chính được sủng ái hồng nhân, Lưu Hiệp tự nhiên không có không thấy đạo lý.

Không bao lâu, liền thấy Đào Thương vào trong phòng.

Vừa thấy Lưu Hiệp ăn dầu mỡ bánh quai chèo miệng, thái bình công tử không khỏi nhíu nhíu mày, trong lòng nhiều ít có chút ghét bỏ.

Đảo không phải Đào Thương chính mình có bao nhiêu sạch sẽ, vấn đề là này hùng hài tử ẩm thực thói quen thật là không thể đề xướng, cơm sáng liền uống canh thịt, kia buổi trưa giờ cơm ngươi còn không được bay lên?

Nhiều năm lang bạt kỳ hồ, đã đem đứa nhỏ này trên người vốn là không có nhiều ít đế vương chi khí ma không có, ngược lại là biến thành một cái thuần thuần tiểu tham ăn.

Sớm muộn gì cũng là cái tiểu viên mặt.

“Thần Đào Thương bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Lưu Hiệp vừa nghe vạn tuế này xưng hô liền nhạc đầy mặt nở hoa.

Lời này thật là như thế nào nghe như thế nào thoải mái.

“Ái khanh bình thân! Ái khanh sớm như vậy liền tới triều kiến, chẳng lẽ là có cái gì chuyện quan trọng khải tấu?”

Đào Thương thật sâu nhìn Lưu Hiệp liếc mắt một cái, đột nhiên nói: “Thần ở Ký Châu thám tử hồi báo, nói là Viên Thiệu ở nhận được bệ hạ chiếu thư lúc sau, lập tức khởi mã bộ tam quân, quay lại Lê Dương, đi vòng thẳng đến Phạm Huyện mà đến. Đến nỗi Điền Giai cùng Khổng Dung đám người, đã là hoả lực tập trung với ta Từ Châu cảnh nội lâu ngày, giây lát chi gian, liền sẽ cùng thần phụ cùng đến, cộng đồng hộ giá, Tào Tháo ít ngày nữa cũng sẽ tới rồi, đến lúc đó long hổ Phong Vân Hội, đó là bệ hạ đại triển tay chân, trọng lập triều cương là lúc.”

Lưu Hiệp vừa nghe chúng chư hầu tất cả đều tới, trong lòng không khỏi mạc danh có chút tiểu kích động.

Đây chính là bao nhiêu năm rồi cũng chưa quá kỳ cảnh!

Từ khi thượng một lần Quan Đông chư hầu thảo phạt Đổng Trác lúc sau, bọn họ liền ở không có vì trẫm an nguy tập kết quá.

Như thế xem ra, trẫm lần này chuyển nhà Phạm Huyện, thật đúng là có thể nói là khiếp sợ thiên hạ cử chỉ!

Lần này có thể được đến chúng chư hầu như thế coi trọng đối đãi, còn tất cả đều là trước mắt vị này đào thái bình công lao.

Lưu Hiệp vừa định khen Đào Thương vài câu, lại nghe Đào Thương đột nhiên hỏi nói: “Bệ hạ, thần ở Hà Bắc thám tử còn mang về một tin tức, nói là bệ hạ ở viết cấp Viên Thiệu chiếu thư phía trên, từng

đề cập muốn sắc phong vì đại tướng quân một chuyện, không biết nhưng có việc này không?”

Lưu Hiệp nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người.

“Ái khanh thám tử thật sự là quá lợi hại, liền trẫm viết cấp Viên Thiệu chiếu thư thượng viết cái gì đều có thể thám thính đến…… Chân nhân mới cũng, quay đầu lại cũng đưa cho trẫm hai cái sai sử sai sử.”

Đào Thương nghe Lưu Hiệp nói như thế, liền biết Mã Tốn lời nói xác thật là tám chín phần mười.

“Bệ hạ, đại tướng quân chi vị sự tình quan trọng đại, thần tuổi nhẹ tư lịch thiển, lại vô kích cỡ chi công với triều đình, tùy tiện sắc phong ta đảm nhiệm này chức vị quan trọng, khủng không phục khắp thiên hạ.”

Lưu Hiệp nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Hắn nguyên bản cho rằng chuyện này đối hắn Đào Thương tới nói là một kiện kinh hỉ, lại là trăm triệu không nghĩ tới Đào Thương đối việc này cư nhiên là một cự rốt cuộc.

Trước một đoạn thời gian ở Bộc Dương, Giả Hủ đêm khuya đi trước thấy Lưu Hiệp, từng đối hắn nói sắp tới trong vòng, Đào Thương rất có khả năng sẽ nhân cơ hội phụng nghênh hắn rời đi Bộc Dương.

Mà đến lúc đó Đào Thương nếu là đem thiên tử tiếp hướng Bành Thành, kia tắc đại biểu Đào Thương chính là cùng Đổng Trác, Lý Giác đám người giống nhau gian trá hạng người, tuyệt đối không thể tín nhiệm!

Nhưng Đào Thương rốt cuộc có thái bình công tử quân tử chi danh, hắn nếu là nguyện ý làm Lưu Hiệp một mình lập chính, cũng vì Lưu Hiệp sau này thiết tưởng, tương trợ hắn kiềm chế các lộ chư hầu, tắc đại biểu người này chính là đương thời ít có trung thần chí sĩ, kia thỉnh Lưu Hiệp nhất định phải nghĩ cách lung lạc trụ hắn.

Lưu Hiệp lúc ấy liền hỏi Giả Hủ, đương như thế nào lung lạc trụ Đào Thương? Nhưng Giả Hủ này cáo già lại không có nói thẳng, mà là cho Lưu Hiệp một cái túi gấm, làm hắn yêu cầu thời điểm lại mở ra đó là.

Này cũng không phải Giả Hủ ở Lưu Hiệp trước mặt cố ý trang cao thâm, mà là một loại vu hồi chiến thuật tâm lý, làm năm ấy mười ba tuổi Lưu Hiệp ở một loại hoảng hốt thần bí ảo giác hạ, cảm nhận được cái này túi gấm trung là có thể cứu lại nhà Hán diệu kế, do đó đối này tin tưởng không nghi ngờ.

Tới rồi Phạm Huyện lúc sau, Lưu Hiệp mở ra túi gấm, Giả Hủ quả nhiên ở trong đó đối thiên tử nói rõ, trung thần chí sĩ liền nhất định phải lấy địa vị cao trí chi, như thế mới có thể sử dụng hắn cam tâm tình nguyện vì thiên gia sở dụng.

Mặt khác Giả Hủ còn gián tiếp chỉ ra Lưu Hiệp, nói cho hắn Đào Thương bản nhân chính là Thái Nguyên Vương thị chi tế, Hoàng Phủ Tung đồ đệ, mà này đệ Đào Ứng cũng là Vương Duẫn danh dự đệ tử.

Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung trung trinh, ở Lưu Hiệp trong lòng là có ấn tượng,

Hơn nữa Giả Hủ ra vẻ thần bí, làm cho đứa nhỏ này đối này Đào Thương nhân cách tin tưởng không nghi ngờ.

Ở như vậy rất tin hạ, Lưu Hiệp dựa theo Giả Hủ vì hắn thiết kế lộ, chuẩn bị sắc phong Đào Thương vì đại tướng quân.

Bất quá cáo già rốt cuộc vẫn là có một chút lậu tính chỗ.

Hắn gián ngôn, là muốn cho Lưu Hiệp có thể ở chúng chư hầu đến Phạm Huyện thời điểm, lại sắc phong Đào Thương vì đại tướng quân, để làm việc này không có xoay chuyển đường sống.

Vấn đề là Lưu Hiệp rốt cuộc chỉ có mười ba tuổi, mười ba tuổi thiếu niên so với gần 50 tuổi Giả Hủ, nhất thiếu chính là trầm ổn.

Thông tục điểm tới giảng, chính là cẩu trong bụng trang không được hai lượng dầu mè.

Lưu Hiệp không nín được, trước tiên đem sự cấp lộ ra tới.

Đối mặt Đào Thương dò hỏi, Lưu Hiệp đỏ mặt cúi đầu không nói lời nào.

Nhưng Đào Thương không cần hắn trả lời, chỉ là thông qua biểu tình cũng đại khái đem trong đó việc đoán tám chín phần mười.

Thái bình công tử lộ ra một bộ bất đắc dĩ biểu tình, nói: “Bệ hạ, thần không biết việc này có phải hay không bệ hạ chủ ý, nhưng bệ hạ sắc phong thần vì đại tướng quân, việc này may mắn chính là thần, nhưng về sau chịu khổ người, lại là bệ hạ ngài chính mình a.”

Lưu Hiệp vừa nghe lời này tức khắc ngây ngẩn cả người.

Trẫm cho chính mình sắc phong một cái đại tướng quân ra tới, như thế nào còn sẽ chịu khổ đâu? Này không phải hỉ sự sao?

“Ái khanh lời này là có ý tứ gì, trẫm không quá rõ ràng.”

Đào Thương kiên nhẫn vì Lưu Hiệp giải thích nói: “Bệ hạ, ngài nếu muốn lập chủ với Phạm Huyện một mình trị chính, trước mắt nhất yêu cầu chính là cái gì, ngài có biết sao?”

Lưu Hiệp nghe vậy nhíu nhíu mày, nói: “Là binh?”

Đào Thương dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Không phải a! Bệ hạ lại không cần ra trận giết địch, muốn binh làm gì! Bệ hạ ngươi hiện tại nhất thiếu chính là tiền!”

Lưu Hiệp nghe vậy lại ngây ngẩn cả người.

Trẫm thiếu tiền sao? Trẫm như thế nào không cảm thấy?

Đào Thương đếm trên đầu ngón tay đối Lưu Hiệp giống nhau giống nhau mấy đạo: “Thần cho bệ hạ tính tính một năm nội sổ sách, bệ

hạ nếu là muốn ở Phạm Huyện độc lập, ngày sau tất nhiên đến tổ kiến tân triều, này thần công bổng lộc cùng lương thực, ai đài thọ? Bệ hạ ngày thường ăn mặc chi phí, ai đài thọ? Bệ hạ hiện tại không có cung điện cư trú, nếu là muốn sửa chữa một tòa hành cung dùng để cư trú đàm phán hoà bình sự, này nặc đại công trình với phu sử dụng, ai đài thọ?”

Lưu Hiệp nghe thế tức khắc choáng váng.

Mười ba tuổi hài tử đối tiền không gì khái niệm, đặc biệt là hắn ban đầu vẫn luôn cũng không tự mình chấp chính quá.

Đã không có Đổng Trác, Lý Giác, Tào Tháo những người này cung cấp nuôi dưỡng, hắn giống như còn thật chính là như Đào Thương theo như lời, một nghèo hai trắng, gì đều không có.

“Chính là…… Trẫm phong ái khanh ngươi vì đại tướng quân, này cùng tiền lại có quan hệ gì?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Bệ hạ đem lớn nhất quan chức sắc phong cho thần, chư hầu nhóm lại như thế nào có thể cam tâm tình nguyện vì bệ hạ lấy tiền tổ kiến tân triều đình, sửa chữa tân cung điện? Thần đối bệ hạ trung thành và tận tâm nhật nguyệt chứng giám, bệ hạ chính là không cho thần phong quan, thần cũng nguyện ý vì bệ hạ phân ưu, chính là mặt khác chư hầu, lại không nhất định!”

Lưu Hiệp nghe vậy, tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Đào Thương vô cùng đau đớn tiếp tục nói: “Bệ hạ a, nhiều năm như vậy, đối với này đó chư hầu, chẳng lẽ bệ hạ còn không có xem minh bạch sao? Ở bọn họ trong mắt, tước vị cùng ích lợi, trọng với hết thảy a! Có mấy cái là chịu như là thần giống nhau, cam tâm tình nguyện vì bệ hạ lấy tiền làm việc? Chính là thần Kim Lăng thành rốt cuộc chỉ là nho nhỏ một quận nơi, bệ hạ có nhiều như vậy đại sự muốn làm, thần về điểm này cung phụng, thật sự là như muối bỏ biển a! Thần tuy rằng họ Đào, nhưng nhiều như vậy tiền, lại là đào không ra.”

Lưu Hiệp hít hít cái mũi, ngữ khí nhiều ít có chút cảm động.

“Ái khanh a, ngươi thật là…… Khó được quân tử a! Ngươi vì trẫm suy xét như vậy chu đáo, trẫm lấy có được ngươi như vậy trung thần vì hạnh!”

Đào Thương trường làm vái chào, nói: “Bệ hạ, này đại tướng quân vị trí, thần không thể ngồi! Bệ hạ vẫn là thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, đem đại tướng quân chi vị quay đầu lại bán cho Viên Thiệu là được, họ Viên chính là bốn thế tam công gia đình bối cảnh, còn chiếm cứ được xưng vì thiên hạ kho lúa Ký Châu thủ phủ, họ Viên lão có tiền, làm hắn tiêu tiền mua cái này đại tướng quân, vì bệ hạ tu sửa cung thất, như thế mới là thượng sách cũng.”

Lưu Hiệp vừa nghe đến này, đôi mắt tức khắc có chút đăm đăm.

“Bán…… Bán quan?”

Đào Thương thật mạnh gật gật đầu, nói: “Đúng vậy! Phi thường chi kỳ, yêu cầu hành phi thường việc! Năm đó hiếu linh hoàng đế vì phong phú nội phủ, anh minh quả quyết, ở tây viên ban bố bán quan chính sách, giải trừ nhất thời chi cấp, thủ đoạn có thể nói cao minh chi đến, nay bệ hạ dục hành đại sự, sao không mô phỏng tiên đế bán quan phương pháp, như thế đã có thể làm chư hầu nhóm cam tâm tình nguyện bỏ tiền, cũng có thể phong phú bệ hạ kho phủ, tiên đế lưu lại tới biện pháp hay, bệ hạ cớ sao mà không làm đâu?”

Lưu Hiệp cẩn thận trầm tư một hồi, rốt cuộc chậm rãi gật đầu nói: “Ái khanh nói có đạo lý, chỉ là việc này…… Trẫm lại không có phương tiện xuất đầu đi làm, dù sao cũng là đem quan bán cho chư hầu, trẫm có điểm kéo không dưới cái này mặt……”

Đào Thương vội vàng nói: “Này chờ xuất đầu lộ diện làm buôn bán việc, đương nhiên không thể làm bệ hạ tự mình đi làm…… Cần đến phái một cái thành thật thủ tín, đối bệ hạ trung thành và tận tâm, đối chúng chư hầu còn tương đối quen thuộc, càng sẽ không làm giả trướng lừa gạt bệ hạ trung thần, mới vừa rồi được không…… Vấn đề người này nên tuyển ai đâu?”

Nói đến này, Đào Thương vuốt cằm bắt đầu đau khổ trầm tư.

Lưu Hiệp nghe xong lúc sau, bừng tỉnh gật gật đầu, cũng cẩn thận suy nghĩ một hồi.

Không bao lâu, lại thấy Lưu Hiệp ánh mắt dừng ở Đào Thương trên người.

“Bệ hạ, ngài xem ta làm gì?”

Lưu Hiệp thở dài khẩu khí, nói: “Ái khanh a, ngươi vừa rồi nói những cái đó, trẫm nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có ngươi cái này đại hán đệ nhất hiền thần, mới có thể thay thế trẫm hành sự, giao cho người khác làm, trẫm không yên tâm a.”

Đào Thương nghe vậy, sắc mặt tức khắc một bạch.

“Bệ hạ, không thể a, thần chính là ngoại phiên chi thần, nếu hành việc này, chẳng phải sẽ làm người khác chỉ thần lưng? Huống hồ bệ hạ bán quan tiền đều là muốn kiến tân triều chi dùng, làm người ngoài đại bệ hạ hành sự, vạn nhất có người trung gian kiếm lời túi tiền riêng, chẳng phải lừa thiên hạ? Trăm triệu không thể!”

Nghe xong Đào Thương nói, Lưu Hiệp trong lòng cực kỳ cảm động.

“Ái khanh a, liền hướng ngươi như vậy trần khẩn cùng trẫm nói chuyện, trẫm liền tin tưởng, ngươi tuyệt không sẽ là một cái sẽ che lại lương tâm sẽ mị trẫm tiền tài người! Cái này đại sự, phi ngươi mạc chúc, ái khanh liền không cần chối từ!”

“Bệ hạ, việc này trách nhiệm trọng đại, thần thiệt tình không thể tiếp thu a……”

“Ái khanh a, ngươi nếu là cũng không chịu không vì trẫm phân ưu, trẫm lại nên đi tìm ai đâu? Chẳng lẽ ngươi còn tính toán làm trẫm cầu ngươi không được sao?”

Nhìn Lưu Hiệp kia trương thành khẩn mặt, Đào Thương chung quy là bất đắc dĩ thở dài khẩu khí.

“Thần nguyện vì bệ hạ hiệu khuyển mã chi lao! Cúc cung tận tụy đến chết mới thôi! Bán quan tiền, bảo đảm không ít một phân một hào!”

“Ái khanh thật là trẫm nhất hiền lương thần tử, trẫm tin được ngươi!”

------oOo------

Chương 353: chúng trù đại hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Hiệp vẫn là thực thông tình đạt lý, hắn đang nghe Đào Thương trung ngôn thẳng gián sau, lập tức liền cấp Đào Thương hạ một phong chiếu thư, trao quyền hắn chủ trì bán quan, đại diện toàn quyền thiên gia thế nhà Hán tổ chức lần này bán quan việc trọng đại.

Không mấy ngày lúc sau, Tào Tháo chủ lực binh mã đến Phạm Huyện Tây Bắc ba mươi dặm chỗ.

Trước bộ tiên phong Tào Hồng cùng Diêm Hành, ở đến Phạm Huyện lúc sau, liền tưởng lập tức tổ chức bộ đội đối Đào Thương phát động tiến công.

Đào Thương này mặt tắc sớm có chuẩn bị.

Hứa Chử suất lĩnh Kim Lăng hổ vệ quân, Từ Vinh sở suất lĩnh Thái Sơn quân, cùng với Đào Cơ sở suất lĩnh Đan Dương tinh binh sớm đã là trình tam phương chân vạc bố trí hảo trận thế, Tào Báo suất lĩnh Từ Châu quân cùng Kim Lăng trung quân cũng là tại hậu phương phối hợp tác chiến.

Một trận chuẩn bị, Từ Châu quân cùng kim lĩnh quân chính là mão đủ toàn lực.

Liền ở Tào Hồng cùng Diêm Hành chuẩn bị tiến công Kim Lăng quân thời điểm, Tào Tháo tại hậu phương lại đối hai người phát ra quân lệnh —— nghiêm cấm hai người đối Kim Lăng quân hành động thiếu suy nghĩ.

Đảo không phải Tào Tháo không nghĩ đoạt lại thiên tử, quả thật là căn cứ Duyện Châu ưng xà phủ tuyến báo, Viên Thiệu binh mã đã qua Lê Dương cảnh nội, mà đồng thời, Từ Châu Đào Khiêm ở sẽ

cùng Thanh Châu Điền Giai cùng Bắc Hải Khổng Dung, cũng là đã ly Phạm Huyện không xa.

Trước mắt các lộ chư hầu toàn ly Phạm Huyện không xa, Tào Tháo trong lòng minh bạch, chính mình nếu là nhất ý cô hành, tắc thực dễ dàng khiến cho nhiều người tức giận!

Hiện tại lúc này đối Đào Thương động thủ, cũng không sáng suốt, ngược lại là dễ dàng đem chính mình đặt kẻ địch chung.

Tại đây loại thiên hạ các lộ chư hầu đều đã nổi lên oai tâm tư thời điểm, muốn ở bọn họ, đặc bị là Viên Thiệu mí mắt phía dưới đoạt lại thiên tử, cơ hồ là không có khả năng.

Tào Tháo trong lòng hận Đào Thương hận tới rồi Đào thị tổ tông mười tám đại, nhưng hắn dù sao cũng là hùng người bay vật, nên nhẫn thời điểm tự nhiên vẫn là sẽ làm ra ẩn nhẫn nhượng bộ.

Xúc động người, giống nhau đều không đảm đương nổi kiêu hùng.

Mấy ngày sau, chư hầu nhóm các lộ binh mã tất cả đều đến Phạm Huyện bốn phía, tuy rằng vẫn chưa trực tiếp sinh ra xung đột, nhưng đại gia các dựa vào địa thế hiểm yếu muốn dựng trại đóng quân, lẫn nhau giám thị, thả rất có ăn ý đem thiên tử sở cư trú Phạm Huyện quay chung quanh trong đó,

Mặt ngoài tuy rằng bình tĩnh, nhưng cái này trung gió nổi mây phun, lại là mọi người đều biết.

Ngay cả U Châu Công Tôn Toản, Thái Hành Sơn bình khó trung lang tướng Trương Yến, Kinh Châu Lưu biểu —— bọn họ tuy rằng không có phái binh mã lại đây, lại cũng là khiển đại sứ giả tiến đến triều hạ thiên tử di giá.

Nhưng tên là triều hạ, kỳ thật cũng bất quá là muốn mượn cơ phân một ly canh.

Viên Thiệu, Tào Tháo, Điền Giai, Đào Khiêm đám người cắm trại xong sau, còn lại là cũng lục tục sứ giả tiến vào Phạm Huyện yết kiến thiên tử.

Bất quá, lệnh chúng sứ giả không nghĩ tới chính là, thiên tử ở tiếp kiến rồi chúng sứ giả lúc sau, cư nhiên cho bọn hắn mỗi người đều phát xuống một đạo chiếu lệnh —— tức tuyên bố đem một lần nữa phục dùng hiếu linh hoàng đế tại vị khi dục tước chi chính.

Cái gọi là dục tước ở năm đó thông tục cách nói, chính là “Tây viên bán quan”.

Hơn nữa thiên tử ở nói cho chúng chư hầu sứ giả cái này đã ban bố chiếu mệnh lúc sau, còn tuyển định ngày lành tháng tốt, làm chúng chư hầu phái dưới trướng đắc lực sứ giả, đi trước Đào Thương doanh trại, nghe thái bình công tử an bài điều hành, từ hắn chủ trì bán quan.

Tuy rằng Lưu Hiệp nói nói không phải thực minh bạch, nhưng chúng chư hầu nhóm lại không phải ngốc tử, các đều là lão bánh quẩy, trong lòng đối việc này đều bắt đầu đánh lên tính toán.

Nhưng bất luận chúng chư hầu trong lòng đánh thần toán bàn, cũng hoặc là dùng ra 72 biến, nhưng Đào Thương đều tin tưởng, chư hầu nhóm nhất định đều sẽ phái sứ giả lại đây mua cái này quan.

Rốt cuộc, chức quan lớn nhỏ quyết định bọn họ ngày sau ở lãnh địa chạy quyền lợi cùng phát triển tiềm lực, đặc biệt là chấp chưởng một châu những cái đó đại hình chư hầu, một cái châu mục vị trí, là quyết định bọn họ tại đây khối lãnh thổ thượng quyền lên tiếng tính hợp pháp, cái này trung chỗ tốt căn bản không cần miêu tả, rất nhiều chư hầu mấy năm liên tục thượng cống, muốn bất quá chính là như vậy một đạo biên giới đại quan chính văn sắc phong.

Nguyên bản là can hệ trọng đại chính trị chuyện quan trọng, mắt thả lại biến thành có thể dùng tiền tới bãi bình, này ngàn năm một thuở cơ hội, cái nào chư hầu không nghĩ nắm chắc?

Mấy ngày sau, chư hầu nhóm sứ giả liền dựa theo thiên tử an bài. Tiến đến Từ Châu quân quân doanh.

Đào Thương cho này đó sứ giả nhiệt tình tiếp kiến.

Viên Thiệu phái tới sứ giả Tân Bì, Tào Tháo phái tới Đổng Chiêu, Công Tôn Toản phái tới Điền Dự, Khổng Dung phái tới Phương Tú, Điền Giai phái đi vương tu, Trương Yến phái đi người còn lại là hắc sơn quân tướng lãnh Khôi Cố, Đào Khiêm tắc đem sứ giả trọng trách tượng trưng tính ủy nhiệm cho Mi Trúc —— ngay cả Kinh Châu Lưu biểu, cũng là nghe thấy phong tin, phái sứ giả Khoái Việt tiến đến.

Chỉ có Viên Thuật thực ngạo kiều, căn bản là không nước tiểu này một hồ.

Trong lúc nhất thời, nho nhỏ Phạm Huyện nơi, thành toàn bộ thiên hạ chú mục trung tâm cùng tiêu điểm.

Đào Thương không có sốt ruột bán quan, hắn một bên trù tính kế hoạch, một bên đem chúng sứ giả tạm thời an bài ở chính mình hành dinh cư trú.

Làm như thế, là bởi vì Đào Thương muốn cùng này đó sứ giả giữa vài người lén gặp một lần mặt, làm một ít hộp tối thao tác.

Mặt khác còn có một ít sứ giả lộ trình khá xa, yêu cầu chờ các lộ chư hầu người đều đến lúc sau, mới bắt đầu thụ quan công việc.

Dù sao cũng là mười năm khó được một ngộ rất tốt sự, Đào Thương không nghĩ nặng bên này nhẹ bên kia, đại gia ai cũng đừng rơi xuống!

……

Một ngày này, chính là chúng sứ giả cùng Đào Thương hội đàm ngày thứ nhất.

Lều trại nội, chúng sứ giả một đám mắt to trừng mắt nhỏ lẫn nhau nhìn, cho nhau cẩn thận đề phòng, đại gia trong lòng đều ở mưu hoa đối bên ta nhất có lợi điều kiện.

Không bao lâu, liền thấy Đào Thương cười ha hả đi vào lều trại nội, hướng về phía mọi người hiền lành mỉm cười nói: “Làm phiền chư công lâu hầu, đào mỗ không thắng hổ thẹn, thật sự là thiên tử lần này ban bố chiếu lệnh quá cấp, đào mỗ vì hiệp trợ thiên tử trù bị lần này dục tước việc trọng đại, cơ hồ là mấy ngày không có chợp mắt, thất lễ chỗ, còn thỉnh chư công chớ trách móc.”

Mọi người sôi nổi đứng dậy, đại gia nhiệt tình dối trá khách sáo.

Nói một ít không có dinh dưỡng hàn huyên vô nghĩa lúc sau, Đào Thương ngay sau đó đem sự tình kéo đến chính đề thượng.

“Chư vị, thiên tử lần này di giá Phạm Huyện, vì định thiên hạ kế, dục đem triều đình an trí tại đây……”

Đào Thương nói còn chưa nói xong, liền thấy Tào Tháo sứ giả Đổng Chiêu cái thứ nhất đứng ra.

Nhưng thấy này tên mập chết tiệt cười như không cười nhìn Đào Thương, chắp tay nói: “Tại hạ Đổng Chiêu, lần này chính là đại biểu tào Duyện Châu tiến đến tham dự thiên tử định đô việc, hiện có một chuyện không rõ, đặc tưởng hướng thái bình công tử thỉnh giáo thỉnh giáo.”

Tào Tháo lúc này đây nương hư trương thanh thế thảo phạt Từ Châu chi cơ, diệt trừ Duyện Châu nội phản đối hắn sĩ tộc thế lực, mặt khác còn tiễu trừ Tây Lương chư tướng hậu hoạn, thu được không ít chiến mã, vốn là xuân phong đắc ý vó ngựa tật, không nghĩ lại bị Đào Thương ở sau lưng cắm một đao, liền thất Hạ Hầu Uyên, Hạ Hầu Ân, thiên tử…… Lúc trước thắng lợi có thể nói thành hư vô.

Cho nên Đổng Chiêu cái thứ nhất đứng ra đại biểu Tào Tháo cùng Đào Thương khởi thứ, hoàn toàn là ở Đào Thương dự kiến bên trong.

“Không biết đổng tiên sinh có gì chỉ giáo?”

Đổng Chiêu nhíu lại mắt: “Xin hỏi công tử, năm đó thiên tử ở Trường An gặp nạn, vì Lý Giác Quách Tị Mã Đằng Hàn Toại chi loạn khi, thái bình công tử người ở nơi nào?”

Đào Thương vuốt cằm cẩn thận suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi nói: “Ta hẳn là…… Là ở Kim Lăng thành, cũng có lẽ là ở Bành Thành, có lẽ là ở bình định Nghiêm Bạch Hổ, hoặc là Hạ Bi Trách Dung…… Tiên sinh hỏi quá cụ thể, đào mỗ thực sự là nghĩ không ra.”

Lều trại nội, mặt khác sứ giả nghe vậy nhịn không được thấp giọng cười nhạo.

Đổng Chiêu sắc mặt tối sầm: “Sự tình quan quốc gia đại sự, còn thỉnh công tử đừng vội vui đùa.”

Đào Thương nghi hoặc nhìn, biểu tình manh manh: “Ta không cùng ngươi nói giỡn nha, nguyên nhân chính là vì là quốc gia đại sự, ta mới không dám tùy ý hồ biên, ta xác thật là nhớ không rõ ta lúc ấy ở đâu…… Đổng tiên sinh, ta rất bận!”

Đổng Chiêu khí thẳng cắn răng, này đáng giận tiểu tử.

“Thái bình công tử, ngày đó thiên tử ở Trường An gặp nạn, đem bệ hạ cứu với nước lửa bên trong người, chính là tào Duyện Châu, làm bệ hạ thoát ly hổ lang chi oa người, cũng là tào Duyện Châu! Hiện giờ công tử thừa tào Duyện Châu vì triều đình diệt trừ Tây Lương hung man hết sức, ngược lại là khởi binh đoạt thánh giá, như thế đại nghịch bất đạo, bệnh dịch tả thiên hạ cử chỉ, thử hỏi công tử lại như thế nào đảm đương nổi ‘ thái bình ’ hai chữ?”

Đối mặt Đổng Chiêu gần như là trách cứ chất vấn, Đào Thương cười.

Chuyện này, căn bản là không cần hắn trả lời, tự nhiên liền có người đứng ra thế hắn phân biệt.

Quả nhiên, liền thấy Viên Thiệu sứ giả Tân Bì cười lạnh mở miệng.

“Đổng tiên sinh lời này, tuy rằng là tình ý chân thành, nhưng đối với này đại hán triều đình tới nói, lại thù vô đạo lý…… Không tồi, lúc trước là tào Duyện Châu hao hết tâm tư từ Quan Trung bầy sói trong tay cứu ra thiên tử, nhưng thiên tử chính là thiên hạ cộng chủ, cũng không phải tào Duyện Châu một người thiên tử! Thái bình công tử phụng nghênh thiên tử với Phạm Huyện, từ thiên hạ chư hầu cộng đồng phụ tá, giúp đỡ nhà Hán, trọng chấn nhà Hán uy danh, có gì không ổn?”

Ngừng lại một chút, Tân Bì tiếp tục nói: “Chẳng lẽ, tào Duyện Châu còn tưởng đem thiên tử tù với Duyện Châu, làm cái thứ hai Đổng Trác sao?”

“Ngươi!” Đổng Chiêu sắc mặt một bạch, trong lòng kinh hãi.

Hắn vạn lần không ngờ, này cái thứ nhất đứng ra giúp Đào Thương nói chuyện, cư nhiên sẽ là Viên Thiệu người.

Kỳ thật đây cũng là thực bình thường.

Thứ nhất Viên Thiệu tuy rằng không muốn làm thiên tử đi Nghiệp Thành phá hư hắn trước mắt ở Ký Châu tỉ mỉ bố trí chính trị cách cục, nhưng kia cũng không ý nghĩa Viên Thiệu muốn cho thiên tử lưu tại Tào Tháo trong tay, không duyên cớ lớn mạnh Tào Tháo thực lực.

Giống Đào Thương như vậy, đem thiên tử tiếp ra tới, đặt ở một cái đại gia mí mắt đều có thể xem đến địa phương, đối với Viên Thiệu tới nói, chính là tốt nhất bất quá lựa chọn.

Mặt khác, Đào Thương ở phía trước mấy ngày cũng tìm được rồi Tân Bì, cùng hắn giảng thuật lần này bán quan trong đó lợi và hại.

Đào Thương nói có thể nói nửa thật nửa giả.

Hắn nói thiên tử ý muốn phong chính mình vì đại tướng quân, chính là bởi vì chính mình lần này phụng nghênh thiên tử tới Phạm Huyện có công, cũng đối thiên tử ở Phạm Huyện thành lập triều kiến cùng cung điện sự tỏ vẻ đại thêm duy trì, cũng nhiều có thượng cống.

Nếu là Viên Thiệu thượng cống có thể vượt qua chính mình, thiên tử tự nhiên sẽ ủy nhiệm Viên Thiệu vì đại tướng quân!

Hơn nữa Đào Thương còn tự xưng chính mình năng lực hữu hạn, bản lĩnh bình thường, thực sự là đảm đương không nổi đại tướng quân cái này quan trọng vị trí, mà Viên Thiệu bốn thế tam công, lại là chư hầu minh chủ, đương đại tướng quân quả thật danh xứng với thật!

Nếu là Viên Thiệu cố ý nói, Đào Thương nguyện ý nương chủ trì lần này bán quan việc, trợ Viên Thiệu bước lên đại tướng quân bảo tọa.

Đào Thương đem nói đến loại trình độ này, ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, đối Viên Thiệu đó là thuộc về phi thường đại nhượng bộ.

Viên Thiệu ở nhận được Tân Bì phái người đưa trở về tin tức sau, rất là cao hứng.

Đào gia tiểu tử tuy rằng thông minh, nhưng chung quy bất quá là cái song thập thanh niên, tới rồi thật trường hợp thời điểm, còn phải là hướng chính mình chịu thua!

Vì thế Viên Thiệu phái người truyền lời Tân Bì, làm hắn lần này hội nghị trung, nhất định phải lực đĩnh Đào Thương, giúp chính mình bắt lấy cái này đại tướng quân vị trí.

Viên Thiệu đối vị trí này, có thể nói đều phải tưởng điên rồi.

Không bởi vì khác, chính là bởi vì hắn đệ đệ Viên Thuật sau tướng quân chi vị vẫn luôn là áp hắn một đầu.

Một khi bắt lấy cái này đại tướng quân chi vị, chính mình vô luận là ở danh vọng, chính trị tiềm lực, hoặc là ở Nhữ Nam Viên thị trung

địa vị, đều đem đạt tới tối cao đỉnh núi.

------oOo------

Chương 354: Đào Thương bán quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đổng Chiêu tức giận nhìn nhìn Tân Bì, lại nhìn nhìn Đào Thương, thật sâu hít một hơi, không ở nhiều lời lui xuống.

Trước mắt loại này thời cuộc, thực hiển nhiên chúng chư hầu đều cảm thấy đem thiên tử đặt Phạm Huyện muốn so ở Tào Tháo trong tay hiếu thắng nhiều, ít nhất cứ như vậy, thiên tử liền sẽ không thay đổi thành người nào đó tư hữu vật phẩm, mà là đại gia sở cùng sở hữu.

Một người vui không bằng mọi người cùng vui sao.

Nhìn Đổng Chiêu chật vật lui trở về, Tân Bì loát sợi râu, trên mặt lộ ra một tia tự đắc mỉm cười.

Đã có thể giáp mặt bác bỏ Tào Tháo sứ giả, lại có thể thế chủ công đem đại tướng quân vị trí lộng trở về, như thế dày nặng công lao, quả thực liền cùng bạch nhặt giống nhau, này đối với hiện tại Tân Bì tới nói, cảm giác thật sự là quá sung sướng.

Nhưng vấn đề là, Tân Bì có một người không có nhìn thấu triệt, đó chính là Đào Thương.

Mặc kệ ngoài miệng nói có bao nhiêu dễ nghe, nhưng Đào Thương là tuyệt đối không có khả năng không duyên cớ làm Viên Thiệu bạch bạch được đến cái này đại tướng quân vị trí.

Nếu quả thật là như thế, hắn cũng liền không phải Đào Thương.

Rốt cuộc, lúc trước trước tính kế chính mình người là Viên Thiệu.

Đào Thương cho rằng hắn hiện tại đối Viên Thiệu thi để báo phục, không có gì tật xấu.

“Chư vị!” Đào Thương vỗ vỗ tay, nói: “Lần này thiên tử ủy nhiệm đào mỗ bán tước, kỳ thật cũng là bất đắc dĩ, rốt cuộc bệ hạ nếu là muốn ở Phạm Huyện trọng tổ triều đình, sửa chữa cung điện, không có tiền tài không thể được! Cái gọi là dưới bầu trời này, đất nào không phải là đất của Thiên tử, ở trên đất này, dân nào mà không phải là dân của Thiên tử, chúng ta thân là thần tử, vì bệ hạ thượng cống nạp hiến, trọng tổ triều đình, vốn là phân nội việc, nhưng bệ hạ thiên ân mênh mông cuồn cuộn, không đành lòng không duyên cớ cướp lấy thần tử chi tư, cho nên lấy này pháp liêu làm báo cáo bổ túc bổ sung, thật là là thiên ân mênh mông cuồn cuộn!”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương xa xa hướng về phía Lưu Hiệp nơi Phạm Huyện phương hướng xa xa chắp tay thi lễ.

Một chúng thần tử nhìn Đào Thương này phúc dối trá bộ dáng, một đám ở trong lòng hận nghiến răng nghiến lợi.

Có quan ngươi liền chạy nhanh mua! Chỉnh như vậy nhiều hư đầu ba não sự làm chi?

Nhưng Đào Thương đã làm gương tốt chắp tay thi lễ, này đó sứ giả nhóm đúng sự thật không tôn quy củ, truyền ra thế đi tất sẽ ảnh hưởng thanh danh, thực sự là mất nhiều hơn được.

Đại gia không thể nề hà tùy Đào Thương cùng hướng về Phạm Huyện xa xa chắp tay thi lễ, cao uống: “Bệ hạ thiên ân mênh mông cuồn cuộn!”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, bỗng nhiên lại nói: “Tu sửa cung điện, trọng tổ triều đình, vốn nên hao phí cự trăm triệu, nhưng bệ hạ săn sóc thiên hạ khó khăn, không đành lòng hà quyên quá nặng, bởi vậy trên diện rộng giảm tư.”

Nói đến này, liền thấy Đào Thương đơn đầu gối chấm đất, hướng về phía Phạm Huyện phương hướng xa xa nhất bái: “Bệ hạ ân đức,

hậu trạch vạn dân.”

Sứ giả nhóm thấy thế khí thẳng mắng.

Nhưng vô luận như thế nào, mặt ngoài công tác nhất định phải làm tốt.

Đại gia sôi nổi vén lên áo choàng trước bãi, sôi nổi quỳ một gối xuống đất, tập thể hô: “Bệ hạ ân đức, hậu trạch vạn dân!”

Đào Thương nhìn trong trướng đại gia hỏa đối bệ hạ như thế cung kính, trong lòng rất là vui mừng.

“Chư vị đối bệ hạ như thế trung tâm, đào mỗ thân là bệ hạ thân sử, rất là cảm thấy ủng hộ, nếu không…… Chúng ta đại gia hỏa tập thể lại cho bệ hạ khái một cái bái?”

“Thình thịch!”

Những cái đó còn không có đứng lên sứ giả có mấy cái thân mình một nghiêng, thiếu chút nữa không trực tiếp ném tới trên mặt đất.

Công Tôn Toản sứ giả Điền Dự thật mạnh một thanh giọng nói, đối Đào Thương nói: “Lâu nghe thái bình công tử quân tử nhã danh, hôm nay vừa thấy quả nhiên là trung thành và tận tâm, đương thời có một không hai…… Bất quá ta cá nhân cho rằng, chúng ta trước mắt vẫn là mua quan…… Vẫn là cho bệ hạ trù tiền quan trọng.”

Khổng Dung sứ giả Phương Tú cũng là xoa hãn nói: “Điền trường sử lời này nói rất đúng, chúng ta vẫn là trước đem chính sự làm đi.”

Đào Thương qua lại nhìn xem mọi người, thấy đại gia hỏa đều là sôi nổi gật đầu tán đồng, mới vừa nói nói: “Cũng thế, kia đào mỗ hôm nay liền trước bán tháo bệ hạ sở ân điển cái thứ nhất chức vị…… Chính là đại tướng quân!”

Tân Bì hai tròng mắt tức khắc tinh quang chợt lóe.

Kinh Châu sứ giả Khoái Việt cùng Đào Thương quen biết, càng là minh hữu, hắn cùng Đào Thương không thấy ngoại, cái thứ nhất mở miệng cố vấn nói: “Thái bình công tử, xin hỏi này đại tướng quân sở bán bao nhiêu?”

Đào Thương thanh thanh giọng nói, nói: “Năm đó tiên đế ở tây viên hành bán quan chi sách khi, từng lập tiêu chuẩn, ấp so hai ngàn thạch chi vị hai ngàn vạn, ấp so 400 thạch giả 400 vạn, năm đó này giá cả tiên đế đều cảm giác tiện nghi, hơn nữa hiện giờ kinh tế chuyển về, giá cả càng năm đó xưa đâu bằng nay, hơn nữa này đại tướng quân chức vị càng là một người dưới quan lớn, cho nên……”

Nói đến này, liền thấy Đào Thương vươn bốn căn ngón tay, cất cao giọng nói: “Bệ hạ săn sóc đào người nào đó cần vương chi công, đặc ân chuẩn đào mỗ lấy 4000 vạn giá cả mua này đại tướng quân chi vị, nhưng đào mỗ nghĩ tới nghĩ lui, ta tuổi trẻ kiến thức nông cạn, tư lịch vốn là không cao, đương cái này đại tướng quân thật sự khó có thể phục chúng…… Bởi vậy lúc ta tới từng cùng bệ hạ gián ngôn, ở đây chư vị trung thần chỉ cần nguyện ý nhiều ra một đinh điểm, này đại tướng quân chi vị liền thuận lý thành chương làm hiền.”

Đào Thương nói không đợi nói xong, liền thấy Tân Bì cực có nắm chắc cao giọng một hô: “Ký Châu Viên công nguyện thượng cống bệ hạ 4100 vạn tiền!”

Nói xong, liền thấy Tân Bì thần khí hiện ra như thật nhìn quét ở đây mọi người một vòng, trên mặt rất có đắc ý chi sắc.

Sớm tại trận này bán quan bắt đầu phía trước, Đào Thương liền từng lén tìm Tân Bì thương lượng quá, đến lúc đó chỉ cần chờ chính mình một hô lên 4000 vạn tiền thời điểm, hắn liền lập tức mở miệng hô lên 4100 vạn bảng giá, đến lúc đó này đại tướng quân chi vị, đó là danh chính ngôn thuận dừng ở nhà mình Viên Ký Châu trên đầu.

Hơn nữa căn cứ Tân Bì cùng Đào Thương phân tích, chúng chư hầu trung, lấy Viên Thiệu trước mắt thực lực cùng danh vọng nhất cường thịnh, này chờ uy thế dưới, nói vậy cũng không có người dám cùng Viên Thiệu tranh cái này đại tướng quân.

Tân Bì tưởng thực mỹ, vấn đề là cố tình có không biết thú.

“Nhà ta bình khó trung lang tướng, nguyện ra 4500 vạn tiền!”

Nghe được này một tiếng kêu gọi, Tân Bì mỹ tư tư tươi cười tức khắc biến mất, giây lát thay thế, chính là vẻ mặt vẻ khiếp sợ.

Quay đầu nhìn lại, lại thấy Trương Yến sứ giả Khôi Cố, vẻ mặt ngạo nghễ hướng Tân Bì thị uy.

Tân Bì thấy thế tức khắc giận dữ.

“Chê cười! Kẻ hèn hắc sơn tặc khấu, thế nhưng cũng vọng tưởng ngồi này đại tướng quân chi vị?”

Khôi Cố chính là vũ phu, bổn không tốt đấu khẩu, nhưng hôm nay không biết như thế nào mà, đối mặt Tân Bì chất vấn, trả lời lên cư nhiên đạo lý rõ ràng.

“Này có cái gì? Nhà ta trương bình khó chính là bệ hạ tự mình hạ chiếu sắc phong hán đình quan viên! Nhiều năm qua cũng là có tư cách hướng triều đình tiến cử hiếu liêm nhân tài, đồng dạng là bệ hạ thần tử, triều đình lương đống, Viên Thiệu có tư cách ra giá mua này đại tướng quân, nhà ta bình khó trung lang tướng dựa vào cái gì không tư cách?”

Tân Bì nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Đào Thương: “Đào thái bình, ngài như thế nào cũng không quản?”

Đào Thương trên mặt lộ ra một bộ rất là khó xử biểu tình.

“Việc này, ai, việc này thực sự khó làm, trương bình khó sứ giả đã vào Phạm Huyện gặp mặt bệ hạ, đến bệ hạ tự mình triệu kiến, cũng là có tư cách tham dự lần này cung phụng mua quan…… Ta nếu là bác bỏ, quay đầu lại chọc giận trương bình khó, ở trước mặt bệ hạ vô pháp công đạo.”

Tân Bì nghe vậy tức khắc trợn tròn mắt.

Hắn quay đầu căm tức nhìn Khôi Cố, nói: “Trương Yến đều đã làm Viên Ký Châu đánh tới khe suối đi! Nuôi quân chi tư thượng vô nơi phát ra, từ đâu ra 4000 vạn tiền mua quan?”

Khôi Cố đem tiểu cổ giương lên: “Trương bình khó bản lĩnh, há là ngài có thể hiểu được?”

Đào Thương đứng dậy, tả hữu qua lại khuyên bảo.

Việc này nói trắng ra là chính là hắn trong lén lút cùng Khôi Cố mưu hoa.

Năm đó trở về Từ Châu là lúc, com Đào Thương cùng Khôi Cố cũng coi như là đánh bậy đánh bạ thành bằng hữu, càng cùng hắc sơn Bạch Nhiễu thành lập giao tình, lần này Khôi Cố tiến đến vì sử, nhưng thật ra lệnh Đào Thương đến ngộ cố nhân.

Hắc sơn quân vốn là ở cùng Viên Thiệu đánh giặc, lại còn có bị Viên Thiệu đánh giống như cẩu giống nhau, khẩu khí này không ra, hắc sơn quân từ trên xuống dưới ai đều nghẹn khó chịu.

Bởi vậy, chỉ cần là có thể tìm Viên Thiệu tra, hắc sơn quân bất luận kẻ nào đều sẽ nguyện ý.

Đãi hai người tức giận bình ổn lúc sau, Đào Thương mới vừa rồi nhỏ giọng đối Tân Bì nói: “Sự ra đột nhiên, ai có thể nghĩ vậy dạng sứ giả cư nhiên ra tới làm khó dễ, ta trên người có bệ hạ ý chỉ, nếu là khăng khăng hướng về ngươi, chỉ sợ còn lại chư hầu sứ giả không phục a, quay đầu lại lại truyền tới Viên Thuật lỗ tai, càng là sẽ làm Viên công rơi xuống trò cười.”

Tân Bì cấp hãn đều chảy xuống tới.

“Kia làm sao bây giờ?”

Đào Thương trầm tư một hồi, thấp giọng nói: “Thật sự không được, nếu không…… Ngươi đại biểu Viên công, đem này mua đại tướng quân tiền, lại trướng điểm?”

Tân Bì: “……”

------oOo------

Chương 355: U Châu mục thuộc sở hữu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khôi Cố cùng Đào Thương âm thầm thông khí, cố ý ở đây gian mở miệng cùng Tân Bì đoạt mua đại tướng quân chi chức, ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, thuần túy chính là vì lên ào ào giá hàng.

4000 vạn tiền Trương Yến tích góp nhiều năm như vậy của cải, cũng sẽ không lấy không ra, nhưng lấy hắn hiện giờ quẫn bách tình huống, chính là làm hắn lấy 4000 tiền, phỏng chừng hắn đều luyến tiếc.

Dựa theo Đào Thương cùng Khôi Cố trong lén lút làm ra câu thông giao thiệp, ghê tởm Viên Thiệu mới là hôm nay mấu chốt nhất vấn đề nơi!

Hơn nữa Đào Thương trong đầu đã nghĩ kỹ rồi khẩn cấp đối sách.

Lấy Tân Bì hiện giờ lập trường, hắn nếu đã đứng ra thế hắn chủ tử Viên Thiệu muốn cái này đại tướng quân, kia hắn liền tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ!

Viên Thiệu người này nặng nhất da mặt, hoặc là không ra tay, nếu một khi ra tay, liền tất nhiên là nhất định phải được.

Đường đường chư hầu minh chủ, liền cái đại tướng quân đều tranh không xuống dưới, Viên Thiệu sau này cũng vô pháp lăn lộn.

Tân Bì thân là Viên Thiệu cận thần, tự nhiên là nhất hiểu biết chính mình vị kia chủ công, đặc biệt hiện tại cạnh giới đối thủ vẫn là Trương Yến người.

Làm trò nhiều như vậy sứ giả mặt, Tân Bì nếu là làm hắc sơn quân cấp đè ép đi xuống, bực này vì thế ở thiên hạ chư hầu trước mặt hung hăng phiến Viên Thiệu một cái cái tát, quay đầu lại đi gặp Viên Thiệu, chủ công không lộng chết chính mình mới là lạ!

Nghĩ vậy, Tân Bì không khỏi thật sâu hít một hơi, sau đó vươn năm căn ngón tay, đối với Đào Thương nói: “Ngô chủ Viên Ký Châu, nguyện tẫn thần tử chi trung, vì bệ hạ phụng cống tiền năm ngàn vạn, cho rằng đại tướng quân chi tư……”

Lời nói không đợi nói xong, Khôi Cố không chút do dự cao giọng vừa uống: “6000 vạn tiền!”

Lần này đừng nói là Tân Bì, ngay cả mặt khác chư hầu sứ giả nhóm, không khỏi là tất cả đều động dung.

Chử Phi Yến cái kia tặc tư…… Trong tay thực sự là có điểm trữ hàng nha! Không thể khinh thường!

Không riêng gì trên chiến trường, liền mua quan đều là…… Đương kim thiên hạ, dám như vậy cùng Viên Thiệu trực tiếp đối với dỗi người, cũng thực sự là không nhiều lắm.

Tân Bì khí nghiến răng nghiến lợi, quay đầu nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương biểu tình lúc này có vẻ thế khó xử.

“Cái này…… Không thể tưởng được trương bình khó đối bệ hạ ở Phạm Huyện lập triều sự như vậy để bụng, như thế có thể soi nhật nguyệt trung tâm, thật là là không nhiều lắm.”

Khôi Cố đem bộ ngực một đĩnh, cất cao giọng nói: “Không dối gạt đào thái bình, kỳ thật nhà ta trương bình khó trong tay thuế ruộng cũng không giàu có, nhưng vì bệ hạ, vì triều đình, vì thiên hạ vạn dân, nhà ta trương bình khó liền tính là đánh bạc gốc gác, cũng là nghĩa vô phản cố!”

Tấm tắc, nhìn xem nhân gia lời này nói, đại nghĩa lăng nhiên!

Đào Thương thở dài khẩu khí, quay đầu nhìn về phía Tân Bì, ngữ khí thổn thức, thả làm như lược có buông lỏng.

“Tá Trị công, ngươi xem nhân gia trương bình khó như vậy trung tâm, nếu là nháo đem đi xuống, phản vì không đẹp, thật sự không được, ngài không ngại thoái nhượng một bước, đem này đại tướng quân chi vị nhường ra tới…… Quay đầu lại đào mỗ cấp Viên công tuyển cái càng tốt.”

Thốt ra lời này ra tới, trực tiếp liền trát Tân Bì tâm.

Nếu là Đào Thương không nói lời này, hắn còn còn do dự ba phần.

Đào Thương lời này vừa nói ra, Tân Bì làm trò chúng chư hầu sứ giả mặt, cho dù là táng gia bại sản quay đầu lại chính mình bổ khuyết cũng đến hướng lên trên hướng.

Nếu là bởi vì này hoàng bạch chi vật lui bước, chẳng phải là hướng người trong thiên hạ chứng minh rồi nhà mình chủ công Viên Thiệu đối thiên tử trung tâm không kịp kẻ hèn một cái khăn vàng cũ khấu?

Huống chi Trương Yến hiện tại cùng Viên Thiệu đúng là đối chọi gay gắt quân sự mẫn cảm thời kỳ, trận này chiến sự vì thiên hạ sở chú mục, sự tình quan Viên Thiệu nhất thống Hà Bắc bốn châu!

Tân Bì tuyệt không có thể tại đây loại thời khắc mấu chốt, làm Viên Thiệu ở chính trị hướng gió thượng té ngã.

Cắn răng, cũng đến đem việc này làm đi xuống!

“Thái bình công tử không cần như thế, luận cập đối thiên tử trung tâm, nhà ta Viên Ký Châu làm sao có thể so ra kém một cái lùm cỏ phản tặc?…… Ta ra 5000, 5100 vạn tiền.”

Đào Thương trong lòng âm thầm khinh thường Tân Bì.

Tân thị gia tộc mấy trăm năm trước khởi nguyên tự Lũng Tây hào môn quý tộc, sau dời Dĩnh Xuyên, bài tư luận bối, kia cũng coi như được với là bắt nguồn xa, dòng chảy dài một đại gia tộc, làm sao bây giờ ra tới sự, lại là không phóng khoáng!

Nhân gia đều là 500 vạn nhất ngàn vạn hướng lên trên nâng, hắn cố tình một trăm vạn nhất trăm vạn hướng lên trên thêm…… Quá khấu!

Trong lòng tuy rằng là như thế làm tưởng, nhưng mặt mũi thượng nhiều ít vẫn là phải cho đủ.

“Không hổ là bốn thế tam công danh môn! Làm việc chính là rộng thoáng, thiên tử nếu nghe chi tắc tâm tất rất an ủi, kia này đại tướng quân chi vị, liền từ Viên Ký Châu……”

Lời nói không đợi nói xong, liền nghe Khôi Cố ngao một giọng nói.

“Trương bình khó ra 7000 vạn tiền!”

Tân Bì hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không quỳ trên mặt đất.

Đào Thương vội vàng tiến lên đỡ lấy Tân Bì: “Tá Trị công tiểu tâm thân thể.”

Tân Bì run run rẩy rẩy chỉ vào trời không sợ mà không chụp Khôi Cố: “7000 vạn tiền? Chử Phi Yến kia tư đời này sợ là cũng chưa gặp qua nhiều như vậy tiền đi? Ngươi từ nào ra?”

Khôi Cố nhiều ít vẫn là có một ít chột dạ, bất quá may hắn là cái hỗn người, biểu hiện không hiểu rõ lắm hiện.

Hắn ngạo nghễ đem cằm giương lên, mơ hồ không rõ nói: “Nhà ta trương bình khó tiền từ đâu ra, không cần ngươi quản!”

Đào Thương nâng Tân Bì tay nhẹ nhàng một véo, nói khẽ với hắn nói: “Tá Trị công, Trương Yến sứ giả đôi mắt mơ hồ, làm như có chút chột dạ, lấy đào mỗ xem chi, Trương Yến cho hắn ra giá điểm mấu chốt làm như đã mau tới rồi, Tá Trị công không ngại lại nỗ lực hơn.”

Tân Bì suy yếu nói: “Này tặc tư nói gian không gian dối, nói ngốc không ngốc, hơn nữa căn bản là không ấn kịch bản ra chiêu, ta sợ một không cẩn thận trung hắn chiêu……”

Đào Thương thấp giọng nói: “Như vậy đi, ngươi sau đó trực tiếp kêu cái 9000 vạn tiền, đào mỗ giải quyết dứt khoát, không cho thằng nhãi này cùng lời nói xoay người cơ hội, chúng ta tới cái một kích phải giết…… Mau kêu!”

Tân Bì đầu hồn tương tương loạn thành một đống, nghe xong lời này trong lòng cả kinh, theo bản năng xuất khẩu cả kinh nói: “9000 vạn?”

“Thành giao!”

Đào Thương hét lớn một tiếng, thanh âm lanh lảnh, làm trò chúng chư hầu sứ giả mặt trực tiếp đem việc này gõ định.

“Chúc mừng Viên Ký Châu lấy 9000 vạn tiền mua đến đại tướng quân chi vị! Bốn thế tam công chính là không giống nhau, thật là thuần thuần sống thổ hào a!”

Dứt lời, Đào Thương một lóng tay Khôi Cố, lời lẽ chính đáng giáo dục nói: “Tưởng cùng Viên đại tướng quân so lực, nhữ chờ còn không phải đối thủ, trở về luyện nữa hai năm đi.”

Khôi Cố cái mũi trung hừ một hừ, đem đầu uốn éo, lộ ra đầy mặt khinh thường chi sắc.

Ngay sau đó, liền thấy Lưu biểu sứ giả Khoái Việt, cùng Đào Khiêm sứ giả Mi Trúc đám người, sôi nổi đi lên đối Tân Bì tỏ vẻ chúc mừng.

Tân Bì vẻ mặt mộng bức nhìn mọi người, trên mặt lộ ra cười khổ càng sâu, nhìn phía Đào Thương ánh mắt cùng biểu tình cũng càng hiện u oán.

Chính mình vừa mới đó là một câu 9000 vạn…… Rõ ràng là cái hỏi lại câu được không!

Tiểu tử ngươi là nghễnh ngãng không thành?

Nhưng trước mắt ván đã đóng thuyền, làm trò nhiều như vậy chư hầu sứ giả mặt trở về súc, đó là kiên quyết không được, quay đầu lại Viên Thiệu nếu là biết đến lời nói, thế nào cũng phải sống quát chính mình không thể.

Này một ngụm toái nha, chỉ có thể là hướng trong bụng nuốt.

Kế tiếp, đó là cấp còn lại chư hầu sứ giả nhóm bán quan.

Trừ bỏ hắc sơn quân sứ giả Khôi Cố ở ngoài, Bắc Hải quận Khổng Dung sứ giả Phương Tú, Từ Châu Đào Khiêm sứ giả Mi Trúc đều từng ở trước đó cùng Đào Thương có điều giao thiệp.

Có thể nói, bọn họ đều là Đào Thương dùng để lên ào ào giá cả thác.

Cuối cùng, Đổng Chiêu lấy 7500 vạn tiền giá cả mua đi rồi Tư Không chi vị.

Điền Giai lấy 3500 vạn giá cả mua đi rồi Thanh Châu mục, mặt khác lại tăng giá một ngàn vạn, đóng gói mang thêm hữu tướng quân chi vị, này trong đó bao hàm Đào Thương đối hắn xuất binh viện trợ Từ Châu cảm kích.

Lưu biểu lấy 4000 vạn giá cả mua đi rồi Kinh Châu mục chi vị, Đào Thương sau lại ở lén tặng hắn một cái miễn phí trấn nam tướng quân, tính làm phần ăn, rốt cuộc Lưu biểu trước mắt là hắn minh hữu, yêu cầu giúp Đào Thương ở nam diện giúp Kim Lăng thành kiềm chế Viên Thuật.

Khổng Dung tắc lấy một ngàn vạn giá cả mua đi rồi Bắc Hải tướng, khác mang thêm quá trung đại phu, Đào Khiêm lấy một ngàn vạn giá cả mua đi rồi Từ Châu mục…… Này hai người ở vào thuần bên trong người.

Khôi Cố tắc lấy 2500 vạn giá cả thế Trương Yến mua đi rồi Tịnh Châu mục.

Bất quá lệnh người kỳ quái chính là, Công Tôn Toản sứ giả Điền Dự tưởng thế Công Tôn Toản tranh thủ U Châu mục chi vị, Đào Thương nhưng vẫn không có thả ra.

Chủ yếu nguyên nhân có hai cái, một là đại tư mã Lưu Ngu tin người chết hiện tại còn không có người báo đưa lại đây, này U Châu mục vị trí vẫn là Lưu Ngu, không thể dễ dàng hứa cấp Công Tôn Toản.

Thứ hai, Đào Thương muốn mượn cái này U Châu mục chuyện này, ở Triệu Vân trên người động chút văn chương.

------oOo------

Chương 356: Triệu Vân thuộc sở hữu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bán quan cùng ngày ban đêm, đại bộ phận sứ giả đều mang theo tin tức quay trở về từng người quân doanh, nhưng cũng vẫn là có một ít đặc biệt người cũng không có sốt ruột ở cùng ngày phản hồi.

Liền giống như Công Tôn Toản trướng hạ Điền Dự.

Công Tôn Toản giờ này khắc này, đã đem Lưu Bị cột vào chính mình bên người, cũng y theo thượng một lần Đào Thương viết cho hắn thư từ trung sở giảng thuật, ủy nhiệm lấy Lưu Bị vì chính mình phó thủ, cùng chính mình cùng thu thập Lưu Ngu.

Chỉ cần xử lý Lưu Ngu, đại hán phía đông bắc liền lại không người có thể cản tay chính mình, đến lúc đó Công Tôn Toản liền có thể danh chính ngôn thuận tọa trấn U Châu, cùng túc địch Viên Thiệu lại quyết thư hùng.

Vốn định Công Tôn Toản lần này phái Điền Dự tới, chính là muốn mượn lần này Đào Thương bán quan cơ hội, đem U Châu hoàn toàn nắm giữ ở trong tay, lấy được trị chính U Châu chính trị thân phận.

Nhưng không nghĩ tới bán được cuối cùng, cũng không thấy Đào Thương đem U Châu mục tước vị thả ra.

Kể từ đó, Điền Dự chính là trứ khẩn trương.

Nhưng Đào Thương mục đích chính là muốn cho Điền Dự sốt ruột.

Công Tôn Toản trước mắt cùng chính mình cũng coi như là âm thầm thân cận quan hệ, Đào Thương vốn dĩ không nên như vậy đối đãi

Công Tôn Toản, nhưng vì đem Triệu Vân lưu tại chính mình dưới trướng, Đào Thương không thể không dùng phương thức này, cùng Công Tôn Toản tiến hành một ít hộp tối thao tác cùng giao thiệp.

Điền Dự tới Đào Thương soái trướng thỉnh cầu gặp mặt thời điểm, Đào Thương kỳ thật cũng là lược có nôn nóng chờ đợi hắn.

“Đào phủ quân, ban ngày việc, phủ quân vì sao như thế vì này?” Điền Dự đi thẳng vào vấn đề, không chút nào khách sáo, nói thẳng dò hỏi Đào Thương.

Đào Thương nhìn trước mắt vị này tuổi trẻ sứ giả, trong lòng cảm thán không thôi.

Điền Dự người này ở Công Tôn Toản dưới trướng thần tử trung, nghĩ đến cũng coi như là văn võ song toàn, tiềm lực vô hạn đứng đầu nhân tài.

Đừng nhìn hắn trước mắt tuy rằng chỉ có 23 tuổi, nhưng trong lịch sử hắn từng uy chấn Bắc cương, vì Tào Ngụy kinh sợ ngoại tộc hồ lỗ, vì yên ổn phương bắc biên cảnh làm ra xông ra cống hiến,

Ở đối đãi Giang Nam phương diện, Điền Dự cũng từng nhiều lần chỉ huy binh mã đánh lui tôn Ngô, hơn nữa hắn đối chính vụ cũng là tinh thông thuần thục, làm quan mặc cho tạo phúc một phương, ở nhiệm kỳ gian bảo đảm Nhữ Nam quận ổn định cùng phát triển.

Đào Thương hiện tại thật muốn đem hắn cũng lưu lại nha.

Ý tưởng về ý tưởng, nhưng Đào Thương biết chuyện này không quá khả năng.

Rốt cuộc Điền Dự cùng chính mình không có gì đại giao tình, thuần túy là công vụ liên hệ, hơn nữa nghe nói người này cùng Lưu Bị còn có tình như thủ túc chi nghị.

Cũng thế, liền làm hắn trở về hảo hảo phụ tá Công Tôn Toản đối kháng Viên Thiệu, cùng chính mình nam bắc tương hô ứng đi.

Chính mình cũng không phải Thần Tiên Sống, người trong thiên hạ mới, cũng không thể toàn nhập ông trung không phải.

Đối mặt Điền Dự dò hỏi, Đào Thương cũng không có sốt ruột trả lời, hắn chỉ là sai người bưng lên mật trái cây phẩm, tự mình chiêu đãi Điền Dự.

Đối mặt Đào Thương nhiệt tình, tuổi trẻ Điền Dự nhiều ít có chút không thói quen.

Công Tôn Toản chính là lãnh lệ kiêu hùng, đối nội đối ngoại luôn luôn đều là sát phạt quả quyết, khuyết thiếu lực tương tác, hướng Đào Thương như vậy thân cận đối đãi cấp dưới, ở Công Tôn Toản dưới trướng làm quan căn bản chính là chạm vào không sự.

Thân là chủ công, một chút cũng không biết lãnh biết nhiệt, mỗi ngày hắc đại mặt giống như thời mãn kinh giống nhau, Công Tôn Toản ở điểm này lại là sống thực thất bại.

Đào Thương như thế thân cận hành vi, đảo cũng là làm Điền Dự tức giận cùng bất an giảm bớt không ít.

Ăn một chút trái cây lúc sau, Đào Thương mới vừa rồi đối Điền Dự nói: “Quốc Nhượng hư trường đào mỗ ba tuổi, ta liền lấy huynh xưng chi đi…… Quốc Nhượng huynh, hôm nay bạch gian, đào mỗ phụng thiên tử chi mệnh bán quan, trong lúc lại chưa đem U Châu mục chi huynh bán tháo, quả thật là vì Công Tôn thái thú danh vọng cùng tiền đồ suy nghĩ…… Rốt cuộc, đào mỗ hiện tại, là đem Công Tôn thái thú coi là minh hữu, coi là người một nhà, ta không nghĩ hại hắn.”

Điền Dự nghe xong lời này cũng không có phản bác.

Đào Thương lần trước cấp Công Tôn Toản viết mật tin, Điền Dự tới khi Công Tôn Toản từng cũng đối Điền Dự từng có một ít giao đãi, đơn từ tin thượng khuyên nhủ nội dung tới xem, Đào Thương xác thật là đem Công Tôn Toản trở thành người một nhà.

“Điền mỗ biết được Đào công tử đối Công Tôn thái thú chính là thiệt tình, nhưng nhà ta Công Tôn thái thú đối U Châu mục chi vị nhất định phải được, nếu không được này muốn vị, như thế nào có thể chính thức chấp chưởng U Châu, cũng cùng công tử tương lai cùng đối kháng Viên Thiệu?”

Đào Thương vẫy vẫy tay chỉ, thấp giọng nói: “Quốc Nhượng huynh, đào mỗ xem ngươi cũng là người thông minh, ngươi cần phải biết, U Châu mục vị trí, hiện nay vẫn thuộc đại tư mã Lưu Ngu, Lưu Ngu là nhà Hán tông thân, này quan tuy rằng là bệ hạ làm bán, nhưng từ tông thân trên người cướp đoạt tước vị, phó chi với họ khác, liền tính là bệ hạ, cũng ngượng ngùng há mồm a.”

Điền Dự nghe thế, cúi đầu không nói.

Hắn biết Đào Thương ngụ ý chỉ chính là cái gì.

Chỉ có Công Tôn Toản giết Lưu Ngu, làm này U Châu mục vị trí treo không, Đào Thương mới có thể đem cái này U Châu mục vị trí bán cho Công Tôn Toản, đồng thời chính hắn ở thiên tử bên kia cũng có thể giải thích quá khứ.

“Đào phủ quân yên tâm, mười ngày trong vòng, đại tư mã chết bất đắc kỳ tử việc, tất có tin tức.”

Đào Thương nghe vậy cười: “Nếu quả thực như thế, này U Châu mục treo không, đào mỗ mới vừa rồi hảo thao tác, bất quá này trung gian lại có một kiện việc khó, yêu cầu đào mỗ cùng thiên tử câu thông, thành cùng không thành, thượng là lưỡng nan việc.”

Điền Dự tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng không phải chính trị tiểu bạch, Đào Thương như vậy tán gẫu, nói rõ chính là tưởng đề điều kiện.

“Cái gì việc khó? Đào công tử không ngại nói nói xem.”

Đào Thương vuốt cằm, do dự nói: “Đại tư mã chính là nhà Hán tông thân, hắn chết ở Công Tôn phủ quân trong tay, bệ hạ nếu là lại đem U Châu mục vị trí bán cho Công Tôn phủ quân, truyền ra đi, cùng bệ

hạ thanh danh phong bình vô ích, huống hồ nhà Hán đồng tông lẫn nhau gian cũng là có cảm tình, rốt cuộc quê nhà hương thân, ai biết bệ hạ biết việc này lúc sau, có thể hay không lôi đình tức giận? Kia chính là đã chết một cái thúc thúc nha."

Điền Dự nghe vậy trong lòng không khỏi cười lạnh.

Ở nhà Hán tông thân bên trong, Lưu Ngu danh vọng cùng năng lực, thậm chí là ở dân gian phong bình đều rất xa vượt qua mười ba tuổi Lưu Hiệp.

Viên Thiệu năm đó thậm chí có lập Lưu Ngu vì đế cùng ủng hộ Lưu Hiệp Đổng Trác đối kháng chi tâm.

Như vậy lực ảnh hưởng thật lớn tông thân thúc bối, chỉ cần Đào Thương có thể cùng thiên tử "Thiện ngôn phân tích", thiên tử ước gì Lưu Ngu chạy nhanh chết!

Kia chính là một cái có thể có thể thay thế được chính mình, trở thành hoàng đế tồn tại! Còn quản hắn thúc không thúc? Chạy nhanh đã chết nhất ngừng nghỉ!

Nhưng thực hiển nhiên, trước mắt việc này, tiền đề là xem Đào Thương nguyện ý hay không cùng thiên tử phân tích trong đó lợi và hại.

Điền Dự thật dài thở dài, chắp tay dối trá nói: "Việc này tuy rằng phiền toái, nhưng sự tình quan Công Tôn phủ quân tiền đồ, đồng thời cũng sự tình quan Đào phủ quân tiền đồ, rốt cuộc Công Tôn phủ quân là cố ý cùng Đào phủ quân giao hảo…… Chúng ta bên người, hiện tại nhưng đều là cường địch a!"

Nói đến này, Điền Dự dừng một chút lại bổ sung nói: "Nếu là Đào phủ quân có chuyện gì khó xử, ta U Châu bên này có thể hỗ trợ, lấy Công Tôn phủ quân cầm đầu, ta chờ toàn đạo nghĩa không thể chối từ."

Đào Thương đối Điền Dự xem xét thời thế khả năng, cảm giác sâu sắc tán thưởng.

Văn võ song toàn nhân tài, quả nhiên là danh bất hư truyền, chuyện gì một điểm liền thấu.

Đào Thương nhẹ nhàng khụ một chút, đối Điền Dự cười nói: “Lại nói tiếp, đào mỗ thật là có sự kiện tưởng làm ơn Công Tôn thái thú, hy vọng hắn giúp ta cái tiểu vội…… Chính là về ta Đông Nam kỵ binh sự.”

Điền Dự nghe vậy sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Ý gì?”

Đào Thương xoa xoa tay, cười ha hả nói: “Ta Đào thị tuy rằng chiếm cứ tám quận nơi, binh gia lương hướng giàu có, nhưng phương nam thiếu liệt mã, khuyết thiếu cường lực kỵ binh vì thứ nhất, thứ hai càng là khuyết thiếu cường lực kỵ binh chiến tướng, ta thủ hạ có hai cái Hung nô người hầu, hàng năm vì ta mua thảo nguyên mã, tuy rằng có thể hơi làm giảm bớt, nhưng này am hiểu huấn luyện kỵ binh chiến tướng, đào mỗ thủ hạ thực sự là thiếu không được.”

Đón Điền Dự nghi hoặc ánh mắt, Đào Thương lại cười nói: “Lần trước Công Tôn thái thú phái tới vì ta Từ Châu trợ trận vị kia Triệu Vân Triệu Tử Long tướng quân, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng đào mỗ lén cùng với nói chuyện phiếm thời điểm, lại cảm giác một thân pha thông huấn luyện kỵ binh phương pháp, đào mỗ nghe nói hắn ở Công Tôn phủ quân dưới trướng thời gian không dài, thả chức quan không cao, nghĩ đến Công Tôn phủ quân là có thể bỏ những thứ yêu thích…… Nếu là Công Tôn phủ quân phương tiện, đào mỗ tưởng tạm mượn Triệu Vân 5 năm, dùng để huấn luyện Từ Châu kỵ binh, đãi Từ Châu kị binh nhẹ đại thành ngày, tự nhiên làm tử long tướng quân trả về U Châu, đến lúc đó ta Từ Châu có cường kỵ, cùng Công Tôn phủ quân nam bắc tương hợp, đối kháng Viên Thiệu hạng người, khá vậy càng có thể gia tăng vài phần phần thắng!”

Điền Dự nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai hắn là muốn Triệu Tử Long a.

Cái gì huấn luyện kỵ binh lấy cớ, đều là chó má…… Còn mượn 5 năm! Ngươi cũng nhưng thật ra thật liếm mặt nói, này cùng bạch cho ngươi cá nhân, có cái gì khác nhau? 5 năm lúc sau, quỷ tài tin tưởng hắn còn có thể trở về!

Bất quá Triệu Vân chức quan không cao, lại là vừa mới đến cậy nhờ tân nhân, ở U Châu trong quân hiện nay không có như vậy thật lớn tác dụng.

Tuy rằng Công Tôn Toản đối hắn cũng coi như là coi trọng tài bồi, nhưng nếu là cùng U Châu mục chức vị so sánh với, Công Tôn Toản khẳng định là sẽ không lựa chọn Triệu Vân.

Lý là như vậy cái lý, nhưng Điền Dự nếu là hiện tại tự tiện liền thế Công Tôn Toản làm chủ định rồi Triệu Vân sự, không biết trở về có thể hay không bị Công Tôn Toản trách phạt…… Rốt cuộc này cũng coi như là đi quá giới hạn, trừ phi Điền Dự có thể mang về một cái đủ rồi thuyết phục Công Tôn Toản lý do.

Đào Thương đối Triệu Vân nhất định phải được, cái này lý do hắn tự nhiên là đã sớm thế Điền Dự nghĩ kỹ rồi.

Hắn nhìn ra Điền Dự trong lòng do dự, lập tức lại cấp Điền Dự đánh một chi thuốc trợ tim.

“Quốc Nhượng huynh, Công Tôn phủ quân nếu là chịu giúp đào mỗ chuyện này, đào mỗ chẳng những sẽ giúp hắn tranh thủ đến U Châu mục vị trí, đồng thời còn vui dâng tặng hắn một cái chấn uy tướng quân danh vị…… Cùng giả tiết chi quyền!”

“Giả tiết?” Điền Dự nghe thế, liền hô hấp đều không khỏi biến thô nặng: “Có thể tiết chế chỗ nào?”

Đào Thương cười ha hả nói: “Viên Thiệu hiện giờ đã là có đại tướng quân chi vị, nổi bật chính thịnh, phóng nhãn Hà Bắc, nổi bật nhất thời vô nhị, Công Tôn phủ quân nếu là không thể giả tiết ký, thanh, cũng, u bốn châu nơi, ngày sau ở trên danh nghĩa, lại như thế nào có thể cùng Viên Thiệu chống chọi? Thừa lần này cơ hội tốt, đào mỗ

đến giúp Công Tôn phủ quân đem việc này suy xét chu đáo cẩn thận…… Rốt cuộc chúng ta là minh hữu sao!”

Điền Dự giật mình há to miệng, không thể tin được nhìn Đào Thương.

Giả tiết bốn châu nơi!

Này…… Này nên dùng một cái cái gì từ hình dung đâu?

Quả thực quá con mẹ nó đã ghiền!

“Việc này hảo về hảo, nhưng chỉ sợ ở thiên tử bên kia, chưa chắc có thể được chuẩn đi?” Điền Dự nghi hoặc nhìn Đào Thương, thấp giọng nói: “Thiên tử ở Phạm Huyện lập triều, nghĩ đến cũng là không muốn quá mức đắc tội Viên Thiệu.”

Đào Thương cười ha hả nói: “Thiên tử kia mặt, tự nhiên là từ ta đi thuyết phục, ngươi chỉ cần trả lời ta, hành vẫn là không được, có thể!”

Điền Dự thật sâu hít một hơi, nói: “Nếu là Đào phủ quân xác thật có thể thực hiện vừa mới chi ngôn, Triệu Vân việc không cần thông báo Công Tôn phủ quân, điền mỗ hiện tại liền nhưng dùng đặc sứ thân phận, trực tiếp tìm Triệu Vân đi nói!”

Đào Thương cười ha hả vỗ tay một cái, nói: “Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, ngươi ta phân công nhau hành sự, đãi Lưu Ngu thư không địa chỉ tới rồi sau, đào mỗ tự nhiên sẽ đối Công Tôn phủ quân thực hiện hứa hẹn.”

Điền Dự cũng là đứng dậy, chắp tay nói: “Tự nhiên! Sự thành lúc sau, Triệu Vân bên kia, đều có điền mỗ đi làm.”

……

Viên Thiệu đại trại nội.

“Ping!”

Viên Thiệu thật mạnh dùng nắm tay đập bàn, nổi giận đùng đùng nhìn hạ đầu Tân Bì, nghiến răng nghiến lợi nói: “9000 vạn tiền? Đây là ngươi cấp Viên mỗ làm ra đại tướng quân chi vị?”

Tân Bì sắc mặt có chút trắng bệch, com thấp giọng nói: “Thiên tử lần này bán quan, bảng giá tuy rằng pha cao, dù sao cũng là bệ hạ muốn ở Phạm Huyện thành lập tân triều, dùng tiền địa phương rất nhiều…… Này giá cả cùng tiên đế trên đời khi tự nhiên là không thể đánh đồng…… Minh công, thuộc hạ lần này cũng là phi thường tận lực, kỳ thật này giá cả đã thực không tồi, rốt cuộc còn không có quá trăm triệu đâu!”

Viên Thiệu nghe vậy, thiếu chút nữa không bị Tân Bì khí ngất xỉu.

Còn nima muốn quá trăm triệu?

“4000 vạn mua bán, lăng làm ngươi làm thành 9000 vạn…… Ngươi nên không phải là làm họ Đào tiểu súc sinh cấp hố đi?”

Tân Bì hiện tại hồi tưởng lên, cũng cảm giác chính mình hình như là làm Đào Thương cấp chơi.

Nhưng làm trò Viên Thiệu mặt, hắn cũng không thể nói như vậy.

“Chủ công, việc này vừa không oán ta, cũng không oán Đào Thương, muốn trách…… Cũng đến quái kia hắc sơn quân Trương Yến sứ giả, nói rõ chính là chuyên môn tới cùng chúng ta làm rối, chủ công nếu là bất bình hắc sơn tặc, thật không thể giải này trong lòng chi hận cũng!”

------oOo------

Chương 357: thiên tử hoảng hốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu người này, tổng thể tới giảng vẫn là tương đối anh minh.

Có thể lên làm chư hầu minh chủ người, tuyệt phi giống Tân Bì như vậy tuổi trẻ láu cá chi sĩ có thể tùy tiện lừa gạt, rốt cuộc Viên Thiệu cũng là ở triều đình phập phồng nhiều năm người, tuyệt phi người thường có thể so sánh.

Tân Bì người này có tài cán, Viên Thiệu có thể xem ra tới, nhưng hắn đồng thời còn nhìn ra người thanh niên này ngả ngớn nóng nảy cùng chỉ vì cái trước mắt.

Nhưng tân thị gia tộc dù sao cũng là Dĩnh Xuyên danh môn, hơn nữa Tân Bì cùng hắn ca ca Tân Bình đều là đương thời danh sĩ, Viên Thiệu không có khả năng bởi vì hắn vì chính mình tranh tiêu chuẩn cao việc nhỏ liền đem hắn cấp xử lý.

Quay đầu lại truyền tới mặt khác thị tộc lỗ tai đi, Viên Thiệu người vọng nhưng chính là hoàn toàn suy sụp.

Nhưng Viên Thiệu có thể dùng khác phương pháp trị hắn.

Nếu Tân Bì chủ động hướng Viên Thiệu thẳng thắn thành khẩn, Viên Thiệu thượng sẽ không coi thường hắn, nhưng Tân Bì chết khẩu không thừa nhận sai lầm, ngược lại là đem sự tình hướng hắc sơn quân sứ giả trên người đùn đẩy, điểm này liền có chút làm Viên Thiệu không quen nhìn.

Viên Thiệu vì trấn an hắn ca ca Tân Bình, không có thu thập Tân Bì, mà là tạm thời đem hắn điều khỏi Ký Châu trung tâm, phái hướng chính mình trưởng tử Viên Đàm thủ hạ báo cáo công tác lưu dụng.

Viên Thiệu làm như vậy, cũng là cực có thâm ý.

Ở bắt lấy Tịnh Châu lúc sau, đem Trương Yến đuổi tới khe suối đi lúc sau, Viên Thiệu liền cố ý bắt lấy Thanh Châu, mà bắt lấy Thanh Châu chủ tướng, Viên Thiệu tắc cố ý nâng đỡ một chút chính mình trưởng tử Viên Đàm.

Làm Tân Bì qua đi, thứ nhất khiển trách, thứ hai cũng có thể làm hắn cấp Viên Đàm ra ra chủ ý.

Tân Bì tuổi trẻ nôn nóng, đối Viên Thiệu loại này hành động không phục lắm, mặt ngoài tuy rằng vâng theo, nhưng kỳ thật trong lòng đã sinh ra oán hận.

Nhìn như gió nổi mây phun thiên tử dời đô, tại đây tràng mua quan hành động trung, liền như vậy vô thanh vô tức bị che đi, nhưng Đào Thương cũng không thiên chân cho rằng việc này sẽ đơn giản như vậy kết thúc.

Ít nhất có một người sẽ không cam tâm liền như vậy ngậm bồ hòn.

Lần này di chuyển thiên tử sự kiện trung, lớn nhất thất lợi người là Tào Tháo.

Cái gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, nhưng Đào Thương tin tưởng, lấy Tào Tháo tính cách hắn tuyệt đối chờ không được mười năm.

Trả thù chính mình khẳng định chính là sắp tới sự.

Mấy ngày sau, phương bắc bên kia truyền đến tin tức, đại tư mã, U Châu mục Lưu Ngu nhân phản nghịch chi tội bị Công Tôn Toản chém đầu thị chúng, Công Tôn Toản đã sai người đem Lưu Ngu thủ cấp đưa hướng Phạm Huyện, cũng báo cáo công tác thượng biểu thỉnh tội.

Công Tôn Toản sát Lưu Ngu hành động tuy rằng là ở Đào Thương dự kiến trong vòng, nhưng lại đại đại ra ngoài chúng chư hầu đoán

trước.

Bất luận như thế nào, Lưu Ngu cũng là đương kim thiên hạ nhất phú nổi danh nhà Hán tông thân! Hơn nữa hắn ở dân gian người vọng cực cao, ở phương bắc rất được nhân tâm, thậm chí có người từng đem này dụ vì ‘ thiên hạ dẫn dắt chi vì về ’, nhân vật như vậy, cư nhiên bị Công Tôn Toản khấu lấy mưu phản tội danh giết?

Công Tôn Toản này cử, dùng một cái cái gì từ tới hình dung đâu?

Quả thực là thiên nộ nhân oán!

Liền ở đại gia đồng thời vì Lưu Ngu cảm thấy tiếc hận thời điểm, chỉ có một người thiếu chút nữa không nhạc ra thí tới.

Không cần thiết nhiều lời, người kia tự nhiên chính là Viên Thiệu.

Hà Bắc chư hùng trung, Công Tôn Toản không hề nghi ngờ chính là Viên Thiệu lớn nhất đối thủ, so Trương Yến chỉ có hơn chứ không kém, thân là năm đó cùng Tôn Kiên song song thiện chiến nhất hai đại chư hầu chi nhất, Công Tôn Toản con ngựa trắng nghĩa từ có thể nói là bất luận cái gì một cái chư hầu ác mộng.

Đáng tiếc chính là, ở ra thiện sát Lưu Ngu chuyện này lúc sau, ở Viên Thiệu trong mắt, Công Tôn Toản đã cùng người chết vô dị.

Nhậm ngươi dưới trướng kỵ binh lại thiện chiến, ở mất người trong thiên hạ vọng lúc sau, thả xem ngươi còn có gì năng lực nhưng cùng Viên mỗ làm đối!

Mấy ngày sau, Công Tôn Toản sứ giả thỉnh tội thư cùng Lưu Ngu đầu người, bị đưa đến Phạm Huyện.

Lưu Hiệp ở nhìn đến này đó lúc sau, đương trường liền chảy xuống tiếc hận nước mắt.

Tuy nói hắn cùng Lưu Ngu cũng không quen thuộc, nhưng ở cái này hỗ lang khắp nơi thiên hạ, có thể chân chính làm Lưu Hiệp yên tâm

người, có lẽ cũng chỉ dư lại những cái đó cái gọi là nhà Hán tông thân hán.

Đương kim thiên hạ, ở Lưu Hiệp trong lòng, chân chính có năng lực giúp đỡ thiên hạ Lưu gia tông thân chỉ có ba người.

Một cái là Ích Châu mục Lưu nào, một cái là vừa rồi mới bị sắc phong vì Kinh Châu mục, trấn nam tướng quân Lưu biểu, còn có một cái chính là Lưu Ngu.

Năm trước thời điểm, Lưu Hiệp ở Bộc Dương thành được đến tin tức, nói là Ích Châu mục Lưu nào ở thành đô nhân bối sang phát ra rồi biến mất thế, hiện giờ không quá mấy tháng, Lưu nào lại chết ở Công Tôn Toản trong tay.

Ba cái nhất có lực ảnh hưởng tông thân, ở năm nay một năm liền thiệt hại hai gã, Lưu Hiệp rất muốn tìm đoán mệnh phong thuỷ sư phó tính tính, xem lão Lưu gia ở năm nay có phải hay không mới vừa tới cái gì tà vật, đi rồi cái lớn như vậy bị tự.

Chính thương cảm gian, trung bình hầu Mã Tốn vào phòng tới, hướng về phía Lưu Hiệp chắp tay đến nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Đan Dương quận thủ Đào Thương cầu kiến.”

Lưu Hiệp duỗi tay xoa xoa nước mắt: “Mau truyền.”

Mã Tốn ra khỏi phòng, mời Đào Thương đi vào, Đào Thương lại là cười ha hả hướng Mã Tốn cố vấn thiên tử tình huống.

Mã Tốn đối Đào Thương phi thường có hảo cảm, liền đem thiên tử thu được Công Tôn Toản trình báo tấu chương sau, rất là thương cảm tình huống nói cho Đào Thương.

Nghe xong Mã Tốn nói, Đào Thương trong lòng có số, ngay sau đó đi vào diện thánh.

“Đào ái khanh!”

Vừa nhìn thấy Đào Thương, thiên tử rốt cuộc là rốt cuộc khống chế không được nước mắt, một bên khóc một bên nói: “Ái khanh có biết, trẫm tông thân thúc bối, bị Công Tôn Toản kia tặc tư hại!”

Lưu Hiệp rốt cuộc vẫn là cái hài tử, Đào Thương thấy hắn khóc, trong lòng cũng cảm giác pha không dễ chịu, hắn duỗi tay từ tay áo trung lấy ra một quyển khăn tay, đưa cho Lưu Hiệp, thấp giọng nói: “Bệ hạ không cần quá mức thương tâm, người chết đã đi xa, thần hôm nay chính là cố ý vì việc này tới tìm bệ hạ.”

Lưu Hiệp tiếp nhận Đào Thương khăn tay, xoa xoa nước mắt, khụt khịt nói: “Ái khanh có gì lời nói muốn cùng trẫm nói?”

Nhìn Lưu Hiệp khóc thút thít không thành bộ dáng, Đào Thương trong lòng hơi có chút xúc động.

Đứa nhỏ này cảm tình vẫn là man tinh tế, vì một cái không có gặp qua thúc thúc mà khóc thành cái dạng này, xem như rất trọng cảm tình.

Nói đến nói đi, hắn chung quy còn chỉ là một cái không cha không mẹ, lại đang không ngừng bị người khi dễ lợi dụng hài tử mà thôi.

“Bệ hạ, Công Tôn Toản bình định có công, bệ hạ ứng ban cho ân thưởng, bệ hạ nhưng đem Trấn Bắc tướng quân cùng U Châu mục quan chức bán cho Công Tôn Toản, lấy an này tâm.”

“Cái gì!”

Lưu Hiệp vừa nghe lời này, không có đại kinh thất sắc: “Đào ái khanh, Công Tôn Toản giết trẫm tông thân thúc thúc, còn oan uổng hắn phản bội! Trẫm hiện tại hận không thể thân đề trăm vạn đại quân, bắc quá Hoàng Hà thân trảm này liêu thủ cấp! Ngươi còn làm trẫm đi phong thưởng hắn? Quả thực chính là vớ vẩn!”

Đào Thương cũng không sốt ruột, hắn chỉ là nhàn nhạt nói: “Bệ hạ nếu là muốn hỏi Công Tôn Toản tội, vậy thỉnh lập tức hạ chiếu, đề

trăm vạn binh đi U Châu bình định, thần nguyện vì trước bộ tiên phong, vì bệ hạ phân ưu.”

Lưu Hiệp nghe vậy một dẫu miệng: “Ái khanh nói nói gì vậy! Ngươi rõ ràng biết trẫm trong tay không có binh tướng!”

Đào Thương thở dài khẩu khí: “Bệ hạ biết chính mình trong tay vô binh, lại vẫn là như thế tùy hứng hành sự, bệ hạ có biết, hiện giờ Chử Phi Yến hắc sơn quân đã bị Viên Thiệu đánh vào núi mương xin cơm đi, toàn bộ Hà Bắc nơi, trừ bỏ Công Tôn Toản ở ngoài, lại không người là Viên Thiệu kháng tay, nếu là Công Tôn Toản lại bị suy yếu, kia toàn bộ Hoàng Hà lấy bắc sớm muộn gì tất thuộc Viên Thiệu…… Viên Thiệu nếu là đoạt Hà Bắc, bệ hạ có biết này ý nghĩa cái gì?”

Lưu Hiệp tuy rằng không phải thực minh bạch, nhưng cũng đại khái nghe ra sự tình nghiêm trọng tính.

“Ý vị cái gì?”

Đào Thương nghiêm túc nói: “Ký Châu chính là thiên hạ kho lúa, Tịnh Châu ra bưu hãn cường tốt, Thanh Châu chính là muối biển đại châu thuế má cực cao, U Châu sản thiên hạ lương mã…… Lương, tiền, người, mã Viên Thiệu giống nhau không thiếu, bệ hạ cảm thấy hắn ngày sau có thể hay không so Đổng Trác càng cụ uy hiếp?”

Lưu Hiệp bị Đào Thương như vậy một dọa, tức khắc hoảng loạn.

“Tuyệt, tuyệt không có thể làm Viên Thiệu thành thế!”

Đào Thương tiếp tục nói: “Đại tư mã chết tuy rằng lệnh người tiếc hận, nhưng từ lâu dài tới xem, đối bệ hạ vẫn là có lợi, rốt cuộc năm đó Viên Thiệu từng có ý lập đại tư mã vì đế, ở Quan Đông kiến triều…… Tuy rằng đại tư mã không có đáp ứng, nhưng sau này khó bảo toàn Viên Thiệu sẽ không chuyện xưa nhắc lại!”

“Cư nhiên còn có chuyện như vậy!” Lưu Hiệp nghe vậy giận tím mặt, thật mạnh một phách bàn: “Viên Thiệu thằng nhãi này, uổng vì chư

hầu minh chủ, thực sự là đáng giận đến cực điểm! Nếu vô ái khanh nhắc nhở, trẫm còn đương hắn là cái trung thần lương tướng đâu!”

Đào Thương đón ý nói hùa Lưu Hiệp nói: “Ai nói không phải đâu, bệ hạ sau này nhất định phải hết sức cẩn thận, không thể làm Viên thị tặc tử chui chỗ trống, cần biết Viên thị thụ đại căn thâm, ở thiên hạ cực đến sĩ tử chi vọng!”

“Trẫm đối Viên Thiệu thật tốt, liền đại tướng quân đều bán cho hắn, hắn lại như vậy đối đãi trẫm! Cư nhiên còn tưởng lập người khác vì đế…… Lại thực sự không thể tưởng được hắn là cái dạng này người! Đào ái khanh, lần này đại tướng quân chi vị, ngươi bán hắn bao nhiêu tiền?”

Đào Thương lặng lẽ cười: “Bệ hạ yên tâm, thần tuyệt không sẽ bằng bạch tiện nghi Viên Thiệu, thần lần này ước chừng hố hắn 6000 tiền!”

Lưu Hiệp nghe vậy kinh ngạc: “Nhiều như vậy?”

“Này vẫn là thần thủ hạ lưu tình đâu.”

Lưu Hiệp ngốc lăng một hồi, đột nhiên nói: “Hắn xứng đáng! Ai làm hắn đối trẫm bất trung! Ái khanh hố xinh đẹp!”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Bệ hạ, dựa theo trước mắt thế cục, Công Tôn Toản này quan là nhất định phải phong, bệ hạ chẳng những muốn phong hắn vì U Châu mục, mặt khác tốt nhất tự cấp hắn cái tiết chế bốn châu danh phận, như vậy hắn mới có thể cùng bị phong làm đại tướng quân Viên Thiệu đánh có tới có lui, làm bệ hạ vô ưu phát triển…… Bệ hạ yên tâm, thần tuyệt không sẽ làm bệ hạ bằng bạch cấp Công Tôn Toản phong quan, thần nhất định sẽ hung hăng tể Công Tôn Toản một bút.”

Lưu Hiệp dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, tể chết hắn!”

Đào Thương lại hướng Lưu Hiệp chắp tay thi lễ nói: “Thần lần này bán quan, được đến tiền tài ngày sau liền đem đủ số đăng báo, thần

tuy đối bệ hạ trung tâm như một, nhưng vì đổ thiên hạ từ từ chúng khẩu, còn thỉnh bệ hạ phái thân cận người kiểm toán, lấy chứng thần chi thanh liêm."

Lưu Hiệp cảm khái nói: "Ái khanh thật là cái quân tử trung lương a, đối với ngươi như vậy thần tử, trẫm sao có thể phái đại thần đi tra ngươi, như thế trẫm chẳng phải thành hôn quân? Như vậy đi, khiến cho trung bình hầu Mã Tốn đại biểu trẫm đi xem trướng, ý tứ ý tứ liền xong rồi."

Đào Thương trên mặt tràn ngập cảm động: "Bệ hạ như thế tín nhiệm thần, thần tuy máu chảy đầu rơi, ngày sau cũng đương muôn lần chết không chối từ nguyện trung thành bệ hạ."

"Đào ái khanh không cần như thế, ngươi là trẫm trung thần lương tướng, ngày sau nhất định tái nhập sử sách, lưu phương thiên cổ."

Đào Thương khiêm tốn vẫy vẫy tay, đột nhiên nói: "Bệ hạ, thần còn có một việc muốn cùng bệ hạ xin chỉ thị."

"Chuyện gì?"

"Công Tôn Toản dưới trướng, có một người gọi là Lưu Bị, nguyên là Bình Nguyên tướng, người này là là nhà Hán tông thân, cũng là Công Tôn Toản tâm phúc, bệ hạ lần này nếu là muốn phong Công Tôn Toản, nhớ lấy cũng không thể đã quên người này."

------oOo------

Chương 358: đào thái phó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Hiệp vừa nghe Đào Thương tự thuật Lưu Bị tình huống, trong lòng thực sự là có điểm không rất cao hứng.

Tuy rằng hắn trước mắt cũng không quá rõ ràng cái này đồ bỏ Bình Nguyên tương đến tột cùng là chuyện như thế nào, nhưng nghe Đào Thương nói trung chi ý, cái này Lưu Bị tựa hồ cũng là nhà Hán tông thân, trên người có hắn lão Lưu gia dòng bên huyết mạch.

Một cái trên người có Lưu thị dòng bên huyết mạch người, cư nhiên giúp Công Tôn Toản cái kia ác tặc giết hại đồng dạng là nhà Hán tông thân Lưu Ngu, này xem như chuyện gì?

Súc sinh giống nhau hành vi!

“Trẫm vì cái gì muốn phong thưởng hắn?” Lưu Hiệp trên mặt lộ ra rõ ràng không cao hứng.

Mà Đào Thương muốn, chính là này không cao hứng hiệu quả.

“Bệ hạ, theo thần biết, Lưu Bị cùng Công Tôn Toản đều là Lư thượng thư đệ tử, một thân vì Công Tôn Tán phụ tá đắc lực, đại tư mã việc, lần này nói vậy cũng ít không được người này với trong đó hòa giải, nếu là đem này cùng nhau phong thưởng, chẳng những nhưng an Công Tôn Toản chi tâm, càng có thể vì Công Tôn Toản gia tăng lợi thế, tận lực kéo gần hắn cùng Viên Thiệu chi gian khoảng cách.”

Đào Thương lời này, mặt ngoài là giúp đỡ Lưu Bị muốn quan, nhưng kỳ thật lại là đoạn này tiền đồ.

Lưu Bị sở dựa vào chính trị tư bản là cái gì?

Một cái nhà Hán tông thân thân phận cùng danh vọng.

Nhưng nếu là liền nhà Hán thiên tử đều phiền ngươi, này thân phận cùng danh vọng, trên cơ bản chẳng khác nào là phế.

Quả nhiên, vừa nghe Đào Thương nói, Lưu Hiệp sắc mặt tức khắc lại đen vài phần.

“Ha hả, hảo thật sự a, đều là tông thân, lại thế nhưng như thế tương bức, lộng chết chính mình thân thích! Kết quả là trẫm còn phải cho hắn phong quan? Hảo thật sự! Lợi hại khẩn a! Cái này Lưu Bị, trẫm nhớ kỹ hắn, đào ái khanh, ngươi nhưng biết được cái này Lưu Bị là nào một chi nhà Hán tông thân sao?”

Đào Thương cẩn thận hồi tưởng một chút, nói: “Thần nhớ mang máng, Lưu Bị hình như là tự xưng hậu nhân của Trung Sơn Tĩnh Vương, hiếu cảnh hoàng đế huyền tôn.”

“Hảo a, hảo! Trẫm nhớ kỹ.”

Lưu Hiệp sắc mặt có chút không tốt, trong mắt tinh quang chớp động, làm như ở cân nhắc chút cái gì.

Nhưng mặc kệ Lưu Hiệp cân nhắc chính là cái gì, Đào Thương biết, hắn mục đích đã đạt tới, việc này không cần thiết tiếp tục lại cùng Lưu Hiệp thảo luận đi xuống.

Nói nhiều, ngược lại dễ dàng bại lộ bổn ý.

Mười ba tuổi tiểu hài tử, từ nhỏ lại chịu áp bách, tính cách chung quy sẽ không quá lớn độ.

Đột nhiên, lại thấy Lưu Hiệp sắc mặt vừa chậm, thiện ý nhìn Đào Thương, đến: “Đào ái khanh đối trẫm thật là trung thành và tận tâm, đương thời quân tử chi danh, quả là không giả…… Vội như vậy một vòng lớn, chúng chư hầu đều có sắc phong, duy độc đào khanh liền cái giống dạng chức quan cũng chưa lộng tới, trẫm thực sự là không đành lòng a.”

Đào Thương cung kính hướng Lưu Hiệp vừa chắp tay, nói: “Thần không dám, thần chỉ là tận tâm tận lực vì bệ hạ làm việc, vì triều đình tận trung, chức quan lớn nhỏ cao thấp, đối thần tới nói cũng không quan trọng.”

Lưu Hiệp cảm khái nói: “Ái khanh a, trẫm sống mười ba năm, liền chưa thấy qua giống ngươi như vậy thật thành người.”

Đào Thương nghe chính mình đều có điểm hơi xấu hổ.

“Liền Công Tôn Toản cùng Lưu Bị như vậy cầm thú, trẫm đều đến ban cho bọn họ chức quan cho rằng trấn an, nhưng đối ái khanh như vậy thần công, trẫm nếu không thể tăng thêm phong thưởng, kia trẫm cái này hoàng đế, coi như quá thất bại.”

Nói đến này, Lưu Hiệp đối Đào Thương nói: “Ái khanh, đại tư mã vừa mới qua đời, nếu như bằng không, trẫm đem đại tư mã chức vị sắc phong cho ngươi, như thế nào?”

Đào Thương suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu.

Trước mắt loại này loại này thời cuộc, chính mình không cần thiết đi phát triển an toàn Tư Mã như vậy quan, bò cao bị chết mau, thuần túy là chọc người thấy được.

“Bệ hạ, vẫn là thôi đi, thần tuổi trẻ kiến thức nông cạn, sợ là không đảm đương nổi như vậy cao giai quân chức…… Bệ hạ nếu là cố ý, kia không ngại liền sắc phong thần một cái văn chức, như thế nào?”

“Văn chức?”

Lưu Hiệp dùng tay xử cằm, nhíu mày khổ chết thật lâu sau, bỗng nhiên hai tròng mắt chợt lóe, trong mắt tinh quang biểu lộ, có chủ ý.

“Đào ái khanh, ngươi lần này cứu trẫm với nước lửa nguy nan, giúp trẫm ở Phạm Huyện xác lập tân triều, lại không tham công, thành có thể nói là thiên hạ mẫu mực, lấy ngươi tác phong cùng nhân phẩm, chính là vì trẫm chi sư, có cái gì không được?”

Nói đến này, liền thấy Lưu Hiệp xác nhận nói: “Đào ái khanh, trẫm sắc phong ngươi vì đương triều thái phó, Trấn Đông tướng quân, lãnh Dương Châu mục, lục thượng thư sự! Từ nay về sau, ngươi chính là trẫm lão sư, còn thỉnh thái phó đối trẫm nhiều hơn thúc giục mới là…… Đào thái phó!”

Đào Thương nghe vậy, mí mắt không khỏi trực trừu trừu.

Một hồi đào thái bình, một hồi đào thái phó…… Chính mình đời này tựa hồ chính là đến cùng quá tự bối làm thượng.

Chỉ hy vọng chính mình về sau đừng làm đào Thái Hậu, đào thái thái gì đó liền hảo.

……

“Lục thượng thư sự?”

Quách Gia cùng Trần Đăng đang nghe Đào Thương chức quan lúc sau, trên mặt đều lộ ra vui sướng thần sắc.

“Thiên tử tuổi trẻ, đối phủ quân…… Nga, không, là đối thái phó nhất thời cảm kích, cho nên làm thái phó lục thượng thư sự, nhưng y theo thuộc hạ xem ra, này ngắn ngủn bốn chữ, lại là so này thái phó cùng Dương Châu mục, còn muốn quý giá rất nhiều!”

Đào Thương không rõ, chỉ là mờ mịt nhìn hai người bọn họ.

Quách Gia vừa thấy hắn kia tán đồng ánh mắt, rất là bất đắc dĩ, không khỏi thở dài khẩu khí, mở miệng thế hắn giải thích nói:

“Hiếu võ hoàng đế khi, vì tước tương quyền, mà thiết nội triều, phân công thiếu phủ thượng thư xử lý thiên hạ tấu chương, mà thượng thư lệnh cùng ngự sử trung thừa, tư lệ giáo úy hào vì tam độc ngồi, tuy quan giai không tính tối cao, xử lý lại là nội triều đầu vụ, hiện giờ bệ hạ triều đình cùng cấp hư vô, vô pháp trị chính, ngươi này cái gọi là lục thượng thư sự, ở trên danh nghĩa bất quá là hư, nhưng cho dù là lại hư, nhưng ngươi cũng là chưởng quản thiên hạ chính lệnh chỗ

ra thủ lĩnh, nói câu xuôi tai nói, sau này triều đình nhậm quan, tuyển chọn quan lại, hiếu liêm khảo hạch, nhâm mệnh biên cương đại quan, nếu là dựa theo điều lệ, sợ là toàn phải được đến ngươi cho phép mới được."

Trần Đăng cười ha hả nói: "Đương nhiên, thiên hạ chư hầu sẽ không để ý tới thái phó, nhưng ít ra chúng ta ở chính mình cảnh nội tuyển chọn quan viên, đề cử tuyển chọn phân công cao giai, cho dù là bãi miễn, sau này lại đều là danh chính ngôn thuận."

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh.

Bất quá hắn cũng gần là cao hứng một chút, sau đó vẫn là tùy ý nhún vai nói: "Bất luận như thế nào, này cũng bất quá là cái mánh lới, cuối cùng xem, còn phải là thực lực."

Quách Gia cười nói: "Công Tôn Toản sự tình đã làm thỏa đáng, kế tiếp, có phải hay không phải hỏi Điền Dự muốn Triệu Vân tới?"

Trần Đăng kiến thức quá Triệu Vân bản lĩnh, rất là kích động nói: "Triệu Vân chính là hiếm có đại tướng chi tài, cần thiết tốt, thái phó không thể mặc kệ này rời đi Từ Châu."

Đào Thương nghe vậy cười, nói: "Yên tâm đi, ta đã cùng Điền Dự chào hỏi, chuyện này, tự nhiên có bọn họ U Châu người chính mình đi làm, cùng chúng ta vô can, bất quá Triệu Vân, ta là nhất định phải."

……

Mấy ngày sau, Đào Thương bắt đầu cùng thiên tử hoạn quan Mã Tốn tiến hành bán quan tiền tài giao hàng.

Mã Tốn cùng Đào Thương hiện tại quan hệ là càng chỗ càng tốt, làm hắn tới giám sát Đào Thương trướng vụ, cùng phái một cái mắt bị mù lão cẩu tới, hiệu quả là hoàn toàn giống nhau.

Đương nhiên, u u ka n shu Đào Thương ở trình độ nhất định thượng, tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi vị này trung bình hầu.

Rốt cuộc, ngày sau chính mình yêu cầu dùng đến vị này hoạn quan địa phương còn có rất nhiều.

Giao hàng tiền tài không phải dễ dàng như vậy, đặc biệt là như vậy một tuyệt bút tiền tài.

Bởi vì không chỉ có chỉ là chư hầu bản nhân mua quan, còn có bọn họ dưới trướng cận thần mua quận thủ, huyện lệnh chờ chức, cũng có mua sắm cao giai văn chức, tóm lại là hoa hoè loè loẹt.

Loát thanh trướng mục, ước chừng dùng vài ngày thời gian.

Ở vội xong loát thuận trướng mục sự tình lúc sau, Đào Thương rốt cuộc gặp được hắn nhất muốn gặp người.

Triệu Vân tự mình tới bái kiến Đào Thương.

Nhìn thấy Triệu Vân thời điểm, Đào Thương kinh ngạc phát hiện, cái kia bị chính mình dưỡng có điểm trắng trẻo mập mạp tiểu viên mặt, giờ phút này lại biến trở về mảnh khảnh khuôn mặt.

Hơn nữa thực hiển nhiên, Triệu Vân sắc mặt thậm chí là có chút tiều tụy.

------oOo------

Chương 359: cúc hoa huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Triệu Vân tiều tụy khuôn mặt, thuyết minh hắn hiện tại trong lòng đang ở cực độ rối rắm bên trong.

Như thế, trách không được hắn tiểu viên mặt sẽ biến thành tiểu mặt dài đâu.

Kỳ thật Đào Thương thực có thể lý giải hắn, Triệu Vân mới ra đời, tuổi thượng nhẹ, có một khang trung trinh báo quốc chi tình cùng kiến công lập nghiệp chi tâm.

Đúng là mở ra chí khí khát vọng hảo tuổi đâu, cùng chính mình hiện tại giống nhau.

Hắn là Hà Bắc người, lại là một người võ tướng, nhất sùng kính, nghĩ đến chính là vị kia nhiều năm qua vẫn luôn suất lĩnh con ngựa trắng nghĩa từ, trấn áp ngoại tộc con ngựa trắng tướng quân Công Tôn Toản.

Phỏng chừng ở Triệu Vân xem ra, có thể đầu nhập vào đến bắc địa kiêu hùng Công Tôn Toản dưới trướng, đối với tuổi trẻ hắn tới nói, nói vậy nhất định là một loại vô thượng vinh quang.

Rốt cuộc, Công Tôn Toản ở trình độ nhất định đi lên giảng, có thể nói là phương bắc võ nhân cọc tiêu.

Đáng tiếc chính là, một khang nhiệt huyết rốt cuộc là so bất quá chính trị đấu tranh.

Vì sinh tồn cùng quyền mưu, vì có thể được đến danh chính ngôn thuận chấp chưởng U Châu châu mục quan chức, Công Tôn Toản lấy 4000 vạn tiền cùng Triệu Vân, cùng Đào Thương làm trao đổi.

Một cái khát khao chính mình nhiệt huyết thanh niên, cứ như vậy bị Công Tôn Toản giống như bán tiện thịt giống nhau cấp xử lý rớt.

Thử nghĩ lấy Triệu Vân như vậy tâm khí cao ngẩng người, như thế nào sẽ không uể oải? Đây là một loại thật sâu thương tổn, so cho hắn ba đao còn khó chịu.

Công Tôn Toản loại này hành vi tuy rằng thực làm người bực bội, nhưng từ nào đó ý nghĩa đi lên nói, gia hỏa này kỳ thật cũng cũng không có làm sai.

Hắn cũng là vì sinh tồn, vì thắng lợi, vì chiến bại Viên Thiệu, dứt bỏ Triệu Vân, đối với Công Tôn Toản tới giảng, cũng là một loại trả giá, đơn từ hắn có thể phái người thanh niên này lãnh binh tới viện trợ Từ Châu tới xem, Công Tôn Toản đối Triệu Vân vẫn là hoặc nhiều hoặc ít ôm có một ít kỳ vọng.

Cho nên nói, hắn này cử cũng là bất đắc dĩ.

Nhân sinh, mỗi thời mỗi khắc, có lẽ đều sẽ tràn ngập loại này bất đắc dĩ đi.

“Tử Long huynh đệ!”

Đào Thương cười ha hả hướng về Triệu Vân đi qua, một phen kéo lại Triệu Vân tay, có vẻ rất là thân cận.

“Đào mỗ gần nhất bận quá, cũng chưa công phu cùng tử Long huynh đệ gặp mặt, lúc này mới vừa mới vừa đem thiên tử cận thần tiễn đi ngươi liền tới rồi, vừa lúc! Đào mỗ này có chút chuyện quan trọng đến cùng ngươi thương lượng một chút.”

Triệu Vân suy yếu cười cười, thấp giọng nói: “Đào thái phó muốn cùng vân nói, chính là dục lưu vân ở Từ Châu 5 năm thời gian, tương trợ phủ quân huấn luyện Đông Nam kỵ binh sự?”

Đào Thương không nghĩ tới Triệu Vân nói như vậy trực tiếp, đầu tiên là sửng sốt, mới vừa rồi nói: “Điền Quốc Nhượng đã cùng tử Long

huynh đệ đều nói rõ?”

Triệu Vân thảm đạm cười, cứng đờ gật gật đầu.

“Tử Long huynh đệ…… Ngươi không muốn lưu tại ta nơi này?” Đào Thương thử thăm dò hỏi Triệu Vân nói.

Triệu Vân cười khổ một chút, lắc lắc đầu nói: “Vân từ khi nhập sĩ tới nay, sở gặp phải người trung, đối vân nhất coi trọng, không ngoài Đào phủ quân…… Đào thái phó đối ta coi trọng cùng tình nghĩa, vân tất cả đều xem ở trong mắt, trong lòng cũng là thâm vì cảm kích.”

Đào Thương nghe vậy nghi hoặc nói: “Tử long huynh nếu không chán ghét đào mỗ, kia vì sao không muốn lưu lại nơi này giúp đào mỗ đâu? Cần biết ta tuyệt không sẽ bạc đãi tử long ngươi.”

Triệu Vân trầm mặc một hồi, mới vừa rồi từ từ nói: “Triệu Vân cũng không phải không muốn lưu tại Từ Châu, chỉ là ta này trong lòng tưởng không rõ, cũng là không cam lòng…… Vân từ khi đến cậy nhờ đến Bắc Bình quận lúc sau, đối Công Tôn thái thú có thể nói trung thành và tận tâm, lâm trận không lùi, phùng chiến tất trước, thả chưa từng sơ hở, chính là, vì sao Công Tôn thái thú đối vân, lại không một điểm lưu luyến chi ý? Thậm chí liền thư từ hoặc là quân lệnh đều không muốn cho ta tiếp theo phong…… Chỉ là làm Điền Dự miệng cùng vân trình bày!”

Đào Thương lúc này mới nghe minh bạch, Triệu Vân tiểu tử này là bởi vì không rõ nguyên do sự mà bị làm cho có chút tự ti.

Này thuộc về tâm lý vấn đề, đến lược làm khai thông.

Đào Thương thanh thanh yết hầu, đối Triệu Vân nói: “Đào mỗ cho ngươi giảng một cái chuyện xưa đi, thật lâu thật lâu trước kia, có một cái tiểu thí hài gọi là Mạnh Tử, Mạnh Tử gia ở tại một cái mồ vòng bên cạnh, mỗi ngày buổi tối kia mồ vòng quỷ khóc sói gào đem Mạnh Tử dọa thẳng đái dầm, sau lại Mạnh Tử hắn lão nương liền giá cao ở trong thành chợ thương vòng phụ cận mua xa hoa phòng, nhưng kia địa phương bên cạnh trụ đều là các loại tiểu phú hào,

không khí phi thường thối nát, Mạnh Tử lão nương vừa thấy nơi này vẫn là không được a, cuối cùng thật sự không có biện pháp, lại là cắn chặt răng ở trong thành học cung phụ cận cấp Mạnh Tử mua một gian học khu phòng…… Từ đó về sau, đã chịu quanh thân tốt đẹp hoàn cảnh ảnh hưởng, Mạnh Tử biến thành một cái chăm học tiến tới hảo hài tử……”

Triệu Vân nghe này chuyện xưa nghe thẳng răng đau.

Hảo hảo một cái 《 Mạnh mẫu tam dời 》, lăng là làm hắn giảng thành này phúc điểu dạng.

Đào Thương tiếp tục đối Triệu Vân nói: “Chính cái gọi là hải xem hà bá, cũng có nên, thiên coi giếng ếch, cũng có khác ngộ…… Rời đi nguyên bản hoàn cảnh chưa chắc liền không thể được, thiên hạ to lớn, so nguyên bản sở cư tốt địa phương cũng chưa chắc không có, cái gọi là coi chi lại có thể, không tự cho là có thể, coi thiên hạ người người vi sư, tự cam vì đồ đệ, trơ trẽn học người, vì thế người tài ba ngày mai thay đổi có thể, cường đạo tự thành cường trung thủ, tử long huynh làm sao cần gần chỉ đem ánh mắt ngắm nhìn ở Công Tôn thái thú một người trên người đâu? Thiên hạ này rất lớn!”

Triệu Vân ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, phảng phất lần đầu tiên nhận thức người này giống nhau.

Không bao lâu, phương thấy Triệu Vân hiểu ra nói: “Hảo một cái người tài ba ngày mai thay đổi có thể, cường đạo tự thành cường trung tay…… Bọ ngựa hầu ve tự chướng diệp, có thể ẩn hình, cùng với hối tiếc tự ai, vân chi bằng đồ cường làm việc, làm một phen đại sự nghiệp khắp thiên hạ người xem! Đến lúc đó thị phi đúng sai, đều có công luận!”

Đào Thương cười vỗ vỗ Triệu Vân bả vai, nói: “Đây mới là thường sơn Triệu Tử Long hẳn là có chí khí!”

Hai người chính khi nói chuyện, lại có Bùi Tiền tiến trướng hướng Đào Thương bẩm báo, nói là Thái Sử Từ thỉnh thấy.

Không bao lâu, Thái Sử Từ vào trong trướng.

Tiến trướng, liền thấy Thái Sử Từ cung kính hướng về Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Thái phó, từ đã hướng khổng Bắc Hải đọc diễn văn, nói rõ dục hướng Dương Châu thấy Lưu sứ quân, để báo ngày đó Lưu sứ quân tương mời chi tình, hôm nay đặc tới gặp lễ.”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ, cười nói: “Tử nghĩa ngụ ý, là tưởng tùy đào mỗ cùng phản hồi Kim Lăng thành?”

Thái Sử Từ thật mạnh gật gật đầu, nói: “Mục cầu ly chu chi minh, nhĩ tác sư khoáng chi thông, từ cùng thái phó ở chung mấy tháng, thâm giác được lợi không ít, thiên tử một chuyện, phủ quân đem bệ hạ an trí với Phạm Huyện, không đáng khống chế, càng là siêu thoát khắp thiên hạ chư hầu phía trên, này chờ trung thần quân tử, từ ban đầu chưa bao giờ đụng tới quá…… Từ lần này từ quan, nguyện tùy phủ quân đi Kim Lăng thành, như mông không bỏ, từ nay về sau, núi đao biển lửa không chối từ.”

Đào Thương nghe lời này nghe cả người thoải mái, trong lòng không biết vì sao thế nhưng nhảy ra một loại ít có kiệt ngạo phi dương cảm giác.

Hắn ngăn chặn hơi có chút kích động tâm tình, suy nghĩ một chút, xoay người từ vũ khí giá thượng bắt lấy chuôi này Ỷ Thiên kiếm.

Đào Thương đi tới Thái Sử Từ trước mặt, đem Ỷ Thiên kiếm giao cho hắn trong tay, nói: “Thanh kiếm này, cùng tử long huynh từ Hạ Hầu Ân trên người thu được thanh công kiếm chính là một đôi, thanh công kiếm đã từ tử long huynh đeo, chuôi này Ỷ Thiên kiếm, liền giao cho tử nghĩa chấp chưởng!”

“Này!” Thái Sử Từ tức khắc sửng sốt: “Vật ấy không khỏi quá mức quý trọng đi?”

“Bảo kiếm xứng lương tướng, kiếm này ở đào mỗ trong tay, cũng không bao lớn tác dụng, nhưng nếu là giao cho ở trên chiến trường

rong ruổi anh hùng, nhất hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, tử nghĩa vẫn là không cần chối từ.”

Thái Sử Từ trời sinh cũng không phải cái làm ra vẻ người, thấy Đào Thương nói như vậy trịnh trọng, cũng không hề chối từ, hắn khom người duỗi tay, tiếp nhận Ỷ Thiên kiếm.

Nhìn Thái Sử Từ tiếp nhận Ỷ Thiên kiếm, Đào Thương qua lại nhìn quét hai người, đột nhiên hào ngôn nói: “Hôm nay đến mông hai vị mãnh tướng toàn nguyện lưu tại ta Kim Lăng thành, hơn nữa chúng ta ba cái ý hợp tâm đầu, đào mỗ đột nhiên có một cái hảo ý tưởng, chính là tưởng giá trị thời cơ này, ta cùng với hai vị huynh trưởng kết làm khác họ huynh đệ, sau này có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, không biết tử nghĩa cùng tử long ý hạ như thế nào?”

“Kết làm huynh đệ?”

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ tức khắc ngây ngẩn cả người.

Ở thời đại này, lẫn nhau kết nghĩa kim lan đảo cũng là không có gì.

Nhưng trọng liền trọng ở cái này thân phận.

Đào Thương chính là thiên hạ nổi danh thái bình công tử, hiện giờ lại lên làm thái phó, mà Triệu Vân bất quá là Ký Châu nơi một người vũ phu, xuất thân dòng dõi cũng không phải rất cao, Thái Sử Từ năm xưa tuy có chức quan, nhưng cũng là sớm lấy mạt vì bạch thân.

Lấy Đào Thương giờ này ngày này địa vị, đừng nói là Thái Sử Từ cùng Triệu Vân như vậy thân phận, chính là hào môn sĩ tộc con cháu cũng không phải tùy tùy tiện tiện là có thể cùng hắn dễ dàng đáp thượng quan hệ —— càng đừng nói là kết nghĩa kim lan.

Triệu Vân cúi đầu, không mặt mũi tiếp lời.

Thái Sử Từ còn lại là chắp tay nói: “Thái phó, như thế hành vi…… Có phải hay không có chút qua? Từ thân phận, nếu cùng thái phó

kết bái, chỉ sợ là đi quá giới hạn.”

Đào Thương vẫy vẫy tay, cười nói: “Có cái gì quá? Có thể cùng các ngươi hai vị hào kiệt kết làm huynh đệ, chính là đào mỗ vinh hạnh.”

“Nhưng ta thân phận?”

Đào Thương mày một chọn: “Ta xem các ngươi hai người cũng nên là cùng đào mỗ giống nhau, không bận tâm thế tục thành kiến hảo hán tử, làm sao cũng đối này thân phận dòng dõi việc như vậy coi trọng? Thực sự là kém cỏi!”

Vừa nghe Đào Thương nói như vậy, Thái Sử Từ cùng Triệu Vân không khỏi ở trong lòng đại gia cảm khái.

Ôn ôn như ngọc quân tử, lòng dạ uyên bác trượng phu, nói có lẽ chính là trước mắt người này đi!

Không bao lâu, lại thấy Triệu Vân chắp tay, cất cao giọng nói: “Nhận được thái phó không bỏ, vân nguyện cùng thái phó kết nghĩa kim lan, từ nay về sau, cùng cam khổ cộng hoạn nạn!”

Thái Sử Từ cũng là nghiêm mặt nói: “Một khi đã như vậy, kia từ liền cũng không đùn đẩy…… Nghe nói năm đó Lưu Quan Trương ở Trác quận đào viên tam kết nghĩa, sau đó ba người toàn thành danh, câu chuyện này truyền lưu thiên hạ, hiện giờ từ cùng tử long cùng thái phó kết bái, này kết bái địa điểm, lại không thể tuyển kém! Ít nhất không thể nhược với Lưu Quan Trương mới là.”

Đào Thương sờ sờ cằm, cẩn thận cân nhắc một hồi, lại là không nghĩ tới cái gì hảo địa phương. u u k a nsh u

Triệu Vân lại là đột nhiên tỉnh ngộ nói: “Nghe nói ly này mười dặm ở ngoài, có một mảnh cúc hoa viên, sáng nay đúng là khai tươi tốt, ở giữa cảnh đẹp phi thường, ta ba người không ngại đi trước nơi này, ở cúc hoa bên trong vườn kết bái, như thế nào?”

“Cúc viên tam kết nghĩa?” Thái Sử Từ nghe vậy vui vẻ, nói: “Lời này cực diệu! Ta huynh đệ ba người ngày sau tất nhưng lưu danh thiên cổ.”

Đào Thương sắc mặt lại không quá đẹp.

Nhân gia Lưu Quan Trương là đào viên tam kết nghĩa…… Nghe nhiều có cảm giác.

Chính mình nhưng khen ngược, này xem như cái gì?

Cúc viên tam kết nghĩa?

Ở thời đại này nghe tới, nhưng thật ra không có gì.

Nhưng nếu là ngàn năm lúc sau, Thái Sử Từ, Triệu Vân, Đào Thương kết bái sự tích một khi ở sách sử thượng ghi lại…… Kia đời sau những cái đó nói nhảm sẽ đem bọn họ ba cái xưng là cái gì?

Cúc hoa tam huynh đệ sao!

------oOo------

Chương 360: Tào Tháo báo thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lang lãng trời quang, thanh phong từ thổi, cúc hoa bên trong vườn một mảnh hương thơm, chính cái gọi là “Quý thu chi nguyệt, cúc có hoàng hoa” “Triều uống mộc lan chi đọa lộ hề, tịch cơm thu cúc chi hoa rụng”. Này nhã câu trung hình dung, đó là này sợi tự nhiên kỳ cảnh.

Phóng nhãn nhìn lại, đầy đất đều là một đóa một đóa vàng tươi đại cúc hoa, Đào Thương trong lòng không khỏi thổn thức phi thường.

Hai đời làm người, lần đầu tiên cùng người khác dâng hương dập đầu kết bái nghi thức…… Liền phải ở này đó vàng tươi đại cúc hoa đôi tiến hành rồi.

Cũng không biết là chính mình may mắn vẫn là bất hạnh.

Bùi Tiền chờ một chúng hổ vệ quân các tướng sĩ ở đây gian thế Đào Thương chờ ba người an bài bố trí, dâng hương trí lò, bày biện cống phẩm, chuẩn bị tam sinh, cũng thiết lập bàn.

Hứa Chử cùng Quách Gia hai người ở một bên ôm bả vai nhìn, trong mắt ánh mắt phức tạp mạc danh.

Hai người ánh mắt một chút đều không ghen ghét, ngược lại là có điểm…… Đồng tình ý vị.

Đào Thương đối với bọn họ hai người vẫy vẫy tay, nói: “Bằng không, cũng coi như hai người các ngươi một phần?”

Hứa Chử cùng Quách Gia cho nhau liếc nhau.

Tiếp theo liền thấy Hứa Chử chột dạ cười hắc hắc, dùng sức lắc lắc đầu.

Quách Gia cũng là thanh thanh giọng nói, nói: “Quách mỗ là văn nhân, không thịnh hành kết bái này một bộ…… Các ngươi ba tiếp tục! Không cần để ý tới ngô chờ.”

Ăn ngay nói thật, ở hai người bọn họ trong lòng, đương Đào Thương kết bái huynh đệ, cũng chưa chắc là cái gì chuyện tốt.

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ, kia thuộc về là không thấy rõ bọn họ gương mặt thật, mới có thể trúng họ Đào nói.

Hứa Chử cùng Quách Gia tắc bất đồng, hai người bọn họ quá hiểu biết Đào Thương.

Cùng hắn kết bái, trên danh nghĩa là huynh đệ, phỏng chừng cuối cùng đến cùng sai sử nhi tử không sai biệt lắm.

Không bao lâu, hết thảy chuẩn bị ổn thoả lúc sau, liền thấy Đào Thương, Thái Sử Từ, Triệu Vân ba người đồng thời quỳ lạy, thượng lạy trời, hạ khấu mà, trong miệng nhắc mãi không cầu cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh lời thề từ từ, ở mọi người quan sát cùng chứng kiến hạ, kết thành khác họ tam huynh đệ.

Thái Sử Từ năm hai mươi tám tuổi, nhất lớn tuổi, vì đại huynh.

Triệu Vân năm 25 tuổi, thứ chi, vì nhị huynh.

Đào Thương 21 tuổi, vì Tam đệ.

Uống rượu lúc sau, kết thúc buổi lễ.

Cúc hoa tam huynh đệ, với sơ năm thường gian, ở Hán triều thổ địa thượng, chính thức lên sân khấu.

……

Bộc Dương thành, Giả Hủ phủ đệ.

Tiền tuyến tấu đã bị người đưa về Bộc Dương, Phạm Huyện bên kia đã phát sinh sự tình, tự nhiên mà vậy bị ưng xà phủ ưng sĩ mang về

cho Giả Hủ.

Ở biết được Đào Thương bán quan sự tình lúc sau, Giả Hủ ở trong cuộc đời lần đầu tiên có chút ngẩn người.

Không đúng a!

Này xem như cái tình huống như thế nào?

Chính mình vốn là tận tình khuyên bảo cấp thiên tử Lưu Hiệp vẽ ra đạo đạo, làm hắn sắc phong Đào Thương vì đại tướng quân, để làm Đào Thương ngày sau trở thành bị Viên Thiệu nhằm vào chủ yếu mục tiêu, mượn này lợi dụng Viên Thiệu đối Đào Thương tiến hành trả thù.

Nhưng kết quả Đào Thương chẳng những không có lên làm cái này đại tướng quân, hơn nữa ngược lại là đem cái này đại tướng quân chức vị bán cho Viên Thiệu.

Nghe nói chúng chư hầu sôi nổi từ Đào Thương trong tay mua đi quan chức, giúp hắn trù tiền vì thiên tử ở Phạm Huyện xây dựng cung điện, trùng kiến triều đình…… Kể từ đó, như thế nào hắn ngược lại là được đến thiên tử thưởng thức?

Nghe nói chuyện này lúc sau, Giả Hủ tức khắc có chút hoảng loạn.

Sự tình phát triển đến này một bước, thực sự là ra ngoài lão độc vật ngoài ý liệu.

Hơn nữa nếu không ra Giả Hủ suy nghĩ nói, Đào Thương tất nhiên đã biết được hướng thiên tử hiến kế người là chính mình.

Bất luận Đào Thương sẽ từ cái nào con đường biết được chính mình sự tình, nhưng không hề nghi ngờ chính là, chính mình bí ẩn trí sĩ thân phận nhất định là bị tiểu tử này phát hiện.

Giả Hủ trong lòng không khỏi có chút nghẹn khuất.

Sống 50 năm, không thể tưởng được chính mình độc kế thế nhưng một sớm bị người khác phá giải!

Hơn nữa phá giải chính mình mưu kế người, số tuổi còn không có chính mình nhi tử đại.

Này đối với Giả Hủ tới nói, thực sự là một cái vô cùng nhục nhã.

Hơn nữa họ Đào nếu quả thật là từ thiên tử bên kia biết được chính mình bản lĩnh, kia đối với chính mình sau này an toàn thực sự là bất lợi.

Giả Hủ là một cái không muốn làm nổi bật người, hắn thích tránh ở phía sau màn thao túng hết thảy, không cho người khác nhìn thấu chính mình chân thân…… Nói trắng ra là, người như vậy ở tinh thần thượng, khả năng cũng dính điểm tật xấu.

Nhưng kể từ đó, đã biết Giả Hủ là thiên hạ trí sĩ Đào Thương, ở lão độc vật trong lòng, liền thành một cái cần thiết muốn chém trừ nhân vật.

Người này tuổi còn trẻ, liền có như vậy thủ đoạn, có thể nhẹ nhàng bâng quơ hóa giải chính mình độc kế, đãi ngày sau thành thục, kia còn phải?

Nghĩ vậy, Giả Hủ trong lòng lược làm trù tính, lại tâm sinh một kế, ngay sau đó đề bút múa bút thành văn, chuẩn bị hướng Tào Tháo tiến hiến báo thù chi kế.

……

Phạm Huyện sự tình có tin tức lúc sau, chúng chư hầu tới hạn binh mã bắt đầu từ từ hướng về chính mình thuộc địa mà triệt, mà những cái đó chư hầu sứ giả cũng là sớm đã khởi hành, trở về hướng nhà mình chủ công phục mệnh.

Thiên tử lần này tổng cộng bán quan 30 dư vị, đạt được một tuyệt bút tiền tài, cũng đủ thiên tử thành lập cung điện, ở Phạm Huyện lập

triều, bất quá thiên tử trong tay hiện nay lại không có cũng đủ phu, vì thế liền hướng thái phó Đào Thương cầu viện.

Trợ giúp thiên tử thành lập cung điện, cũng là một kiện liên quan đến khắp thiên hạ thể diện đại sự, Đào Thương đạo nghĩa không thể chối từ đáp ứng rồi Lưu Hiệp, nói hắn hồi binh Từ Châu lúc sau, tự nhiên sẽ điều động dân phu, tới Phạm Huyện trợ giúp Lưu Hiệp thành lập cung điện.

Đối mặt không chút nào thoái thác Đào Thương, Lưu Hiệp trong lòng lại một lần tràn ngập cảm kích chi tình.

Đào thái phó, thật là cái chú ý người a.

Đào Khiêm Từ Châu quân đã đi trước rút quân, nhưng Đào Thương Kim Lăng quân lại không có sốt ruột hành động.

Hắn còn muốn ở quan vọng một trận, để tránh chư hầu giữa có cái nào người thật sự không biết xấu hổ, đi mà quay lại, không màng mặt khác chư hầu ích lợi mà đem thiên tử bắt cóc.

Tuy rằng loại chuyện này xác suất cực thấp, thậm chí khả năng sẽ lạc cái bị còn lại chư hầu liên thủ chỉnh chết kết cục, nhưng Đào Thương cho rằng nhiều ít vẫn là tiểu tâm một chút tốt hơn.

Liền ở Đào Thương Kim Lăng quân ở trú bước quan vọng thời điểm, một người tào quân người mang tin tức tiến đến Đào Thương quân trại, cũng đưa lên Tào Tháo thư từ.

Vừa thấy là Tào Tháo thư từ, Đào Thương tâm tức khắc liền nhắc tới cổ họng, trong tiềm thức càng là nhiều vài phần cẩn thận.

Xem một chút Tào Tháo thư từ trung nội dung…… Nguyên lai Tào Tháo là muốn cùng Đào Thương giảng hòa, cũng thỉnh cầu Đào Thương phóng thích hắn tông tộc thân đem Hạ Hầu Uyên cùng Hạ Hầu Ân.

Tuy rằng Tào Tháo thư từ trung nội dung viết phi thường thành khẩn, nhưng Đào Thương đánh tâm nhãn không tin hắn.

Y theo hắn đối Tào Tháo hiểu biết, Tào Tháo không có khả năng sẽ vô cùng đơn giản chính là muốn chuộc Hạ Hầu Uyên hai người trở về, cho dù Hạ Hầu Uyên là hắn tông tộc thân đem.

Hắn nhất định là ở trù tính cái gì, mượn cơ hội muốn lộng chết chính mình.

“Tào Tư Không ngôn, thái phó nếu là chịu phóng thích ta trong quân hai vị tướng quân, vô luận là ra điều kiện gì, Tư Không toàn nguyện ý đáp ứng.” Sứ giả thấy Đào Thương xem xong rồi Tào Tháo thư từ, ngay sau đó bổ sung nói.

Đào Thương trầm tư một lát, mới vừa rồi đối sứ giả nói: “Lúc trước tào lão thái công thân chết vào Từ Châu cảnh nội, quả thật là ngoài ý muốn việc, cùng ta phụ tử không quan hệ, sau đó lại diễn sinh ra nhiều như vậy hiểu lầm, đào mỗ cảm giác sâu sắc thẹn với Từ Châu quân dân…… Ta cũng không nghĩ cùng tào Tư Không nháo quá cương, nếu tào Tư Không muốn hồi hai vị này Hạ Hầu tướng quân, kia đào mỗ đáp ứng Tư Không đó là.”

Sứ giả nghe vậy không khỏi vui mừng quá đỗi, vội nói: “Không biết thái phó nghĩ muốn cái gì điều kiện làm trao đổi? Tào Tư Không nói, chỉ cần là năng lực nơi, hắn đều có thể làm theo.”

Đào Thương ở sứ giả trên mặt nhìn không ra cái gì sơ hở, trong lòng đánh giá Tào Tháo có thể là lừa cái này sứ giả.

Người này khả năng xác thật là phụng mệnh tới cùng chính mình thương thảo trao đổi Hạ Hầu Uyên cùng Hạ Hầu Ân điều kiện, cũng không hiểu được Tào Tháo ở sau lưng làm cái gì tên tuổi.

Đào Thương cẩn thận suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Nghe nói tào Tư Không chuồng ngựa trung, có hai thất đương thời lương câu, một con gọi là tuyệt ảnh, một con gọi là trảo hoàng phi điện, đào mỗ người này lớn nhất ưu điểm chính là tương đối thật sự thả không

tham lam, nếu là tào Tư Không nguyện ý, không ngại liền lấy này hai thất lương câu tới cùng đào mỗ làm trao đổi đi.”

Sứ giả nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Vốn tưởng rằng Đào Thương sẽ mượn cơ hội đưa ra cái gì không thể tưởng tượng yêu cầu, không thể tưởng được, hắn cư nhiên há mồm muốn hai con ngựa?

Này không quả thực chính là ở nói giỡn sao?

Sứ giả ngốc lăng lăng nhìn cười khanh khách Đào Thương, nói: “Thái phó, ngài, ngài mà khi thật muốn rõ ràng?”

Đào Thương nhẹ gật đầu một cái, nói: “Tưởng phi thường rõ ràng, ngươi trở về cùng tào Tư Không giảng, đào mỗ chỉ cần này nhị vật, không còn hắn cầu.”

……

Người mang tin tức trở về tào doanh, ngay sau đó hướng Tào Tháo bẩm báo.

Nghe xong người mang tin tức hội báo lúc sau, Tào Tháo làm hắn đi trước đi xuống, sau đó cùng Trình Dục thương lượng: “Trọng Đức, theo ý kiến của ngươi, họ Đào chính là nhìn ra tào mỗ ý đồ?”

Trình Dục suy tư một lúc sau, mới vừa rồi nói: “Nếu là Đào Thương dùng vàng bạc hoặc là thành trì làm trao đổi, có lẽ hắn đã là nhìn ra cái gì sơ hở, nhưng dùng hai thất chiến mã…… Tư Không, nghe nói Đào Thương ở Thủ Dương Sơn cùng Lữ Bố ác chiến là lúc, liền từng vì ngựa Xích Thố mà buông tha Lữ Bố tánh mạng, tiểu tử này giống như đối thiên hạ lương mã pha là độc tình, như thế xem ra, trước mắt việc, đảo thật đúng là không giống giả.”

Tào Tháo nghe vậy lạnh lùng nói: “Hảo, một khi đã như vậy, kia tào mỗ liền đem tuyệt ảnh cùng trảo hoàng phi điện làm cùng hắn lại có

thể như thế nào? Thả trước đem Diệu Tài đổi về tới…… Tào Nhân bên kia chuẩn bị thế nào?”

Trình Dục hướng về phía Tào Tháo vừa chắp tay nói: “Các bộ chiến tướng, đã là chuẩn bị ổn thoả, chỉ chờ chủ công ra lệnh một tiếng, liền sẽ ở Đào Thương rút lui Phạm Huyện trên đường Kim Lăng quân triển khai lôi đình một kích.”

“Rất tốt.”

Tào Tháo dùng sức cầm quyền, trầm thấp nói: “Đào gia tiểu tặc, hại tào mỗ ném thiên tử, khẩu khí này tào mỗ vô luận như thế nào cũng nuốt không đi xuống, nói cái gì cũng đến nương trao đổi tù binh cơ hội, làm nhữ biết được một chút tào mỗ thực lực quân đội chi cường.”

……

Hoàng Hà bắc ngạn, Viên Thiệu đại trại.

Viên Thiệu ở binh tướng mã trở về đến Phạm Huyện lúc sau, lại là đột nhiên bất động.

Hắn suốt đêm triệu tới điền phong, Tự Thụ, Hứa Du, Bàng Kỷ, Quách Đồ năm người.

“Minh công, com như thế nào một qua bắc ngạn, liền lập tức nghỉ binh, không quay lại hồi Nghiệp Thành?” Điền phong tính cách nhất thẳng, khi trước hướng Viên Thiệu đặt câu hỏi.

Viên Thiệu mặt âm trầm, chậm rì rì nói: “Viên mỗ vốn muốn hồi binh, nhưng đột nhiên nghĩ thông suốt một sự kiện.”

Bàng Kỷ kỳ quái nhìn hắn: “Minh công nghĩ thông suốt chuyện gì?”

“Tào a man!” Viên Thiệu gằn từng chữ một nói: “Viên mỗ gần nhất bị thiên tử ở Phạm Huyện lập triều sự, làm cho suy nghĩ phồn đa, suýt nữa quên mất một chuyện lớn…… Chính là tào a man, lấy Viên mỗ đối hắn hiểu biết, họ Tào tuyệt đối sẽ không thiện bãi cam hưu, ta

liêu mọi người binh mã một triệt, tào a man tất nhiên sẽ cử binh tấn công Đào Thương, trả thù thiên tử bị kiếp việc!”

Tự Thụ nghe xong lời này, vuốt chòm râu trầm tư thật lâu sau: “Ta chờ đối Tào Tháo cũng không quen thuộc…… Chủ công lời này thật sự?”

Viên Thiệu cười hắc hắc, nói: “Ta cùng hắn nhận thức năm đầu đều hơn hai mươi năm, như thế nào còn sẽ không hiểu biết hắn? Tựa như Tào Tháo hiểu biết Viên mỗ giống nhau!”

Liền ở ngay lúc này, Hứa Du đứng ra nói chuyện: “Minh công, chẳng lẽ là tưởng ngư ông đắc lợi? Mượn cơ hội này, diệt trừ tào, đào?”

------oOo------

Chương 361: cổ chiến trường 9 sơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương soái trướng nội, đào thái phó cùng một các tướng lĩnh cùng mưu thần nhóm đang ở thương thảo lúc này đây cùng Tào Tháo trao đổi con tin sách lược.

Quách Gia thân là thủ tịch quân sư, việc nhân đức không nhường ai cái thứ nhất phát biểu ngôn luận.

“Lúc này thiên tử đã an cư với Phạm Huyện, cũng bán quan khắp thiên hạ chư hầu, một mình lập triều việc đã vì thiên hạ chư hầu cam chịu, giá trị lúc này tiết, Tào Tháo dù cho có lần thứ hai bắt cóc lòng dạ thiên tử, chỉ sợ cũng là không dám, hắn từ Tây Lương chư tướng trong tay mang đi thiên tử có thể nói cứu giá, cũng trước mắt nếu lại như vậy hành sự, đó là kiếp giá cử chỉ.”

Trần Đăng rất là tán đồng Quách Gia quan điểm: “Tào Tháo trong ngực này khẩu ác khí khó bình, tự nhiên mà vậy liền nghĩ đến chính là phải đối phó thái phó, để báo này thâm thù.”

Đào Thương đỡ đỡ trán đầu, thổn thức nói: “Như ta sở liệu không tồi, Tào Tháo hẳn là tính toán thừa trao đổi tù binh chi cơ, thừa ta quân chưa chuẩn bị, đối chúng ta tiến hành đánh bất ngờ…… Cũng không biết hắn tính toán lấy loại nào phương thức tới đánh trận này?”

Quách Gia định liệu trước nói: “Bỉ không ngoài có hai loại chiến pháp, thứ nhất chính là thừa trao đổi tù binh chi cơ hướng trận, nhị là ở trao đổi tù binh lúc sau đãi ta quân thối lui sau hướng trận, lấy Tào Tháo khả năng, quả quyết sẽ không thi triển đệ nhất loại chiến pháp, thứ nhất quá mức rõ ràng, dễ dàng bị ta chờ xuyên qua, thứ

hai Hạ Hầu thị nhị đem rốt cuộc chính là này thân tộc tướng lãnh, nếu không có đến bất đắc dĩ là lúc, Tào Tháo nói vậy còn sẽ không như thế vì này, rốt cuộc tào quân chủ yếu cầm binh tướng lãnh, vẫn là Tào Tháo tông tộc huynh đệ, như thế hành sự dễ dàng đánh mất tông tộc chi tâm.”

Đào Thương cười cười, nói: “Ta lần trước vì tê mỏi Tào Tháo, cố ý đưa ra làm hắn lấy tuyệt ảnh cùng trảo hoàng phi điện tới trao đổi hai gã Hạ Hầu thị tướng lãnh, ta lúc trước ở Thủ Dương Sơn từng dùng phương pháp này làm ra Lữ Bố ngựa Xích Thố, như thế Tào Tháo tất không nghi ngờ ta.”

Trần Đăng đứng dậy, đối Đào Thương khom người hành lễ: “Lời tuy như thế, nhưng con tin còn cần cùng Tào Tháo nghiêm túc trao đổi, để tránh lộ ra sơ hở.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Việc này đào mỗ đã biết.”

Nói xong lúc sau, Đào Thương đem đầu chuyển hướng về phía Quách Gia, nói: “Trao đổi xong con tin lúc sau, nói vậy Tào Tháo liền sẽ đuổi binh đuổi tới đi?”

Quách Gia phác phác tay áo, nói: “Tào Tháo cùng chúng ta trao đổi xong con tin lúc sau, cho rằng ta quân lơi lỏng, tất nhiên sẽ đuổi binh tới truy, đến lúc đó chúng ta cần đến tìm ưu thế nơi bố hảo trận thế, mới có thể cùng Tào Tháo nhất quyết sống mái.”

Đào Thương vừa nghe lời này, trong lòng liền không khỏi có chút cô đơn.

Chọn lựa địa hình cùng Tào Tháo quyết chiến…… Xét đến cùng, vẫn là bởi vì bên ta không có thành quy mô cùng cường hữu lực kỵ binh mà dẫn tới.

Triệu Vân ở bắt sống Hạ Hầu Ân lúc sau, đã từng đối chính mình hội báo quá trấn thủ Bộc Dương hổ báo kỵ thực lực cực kỳ mạnh mẽ, này chiến lực ổn ở con ngựa trắng nghĩa từ phía trên, hơn nữa kia chi kỵ binh, còn gần bất quá là hổ báo doanh một cái chi nhánh.

Nếu cùng Tào Thuần sở suất lĩnh hổ báo kỵ quân chủ lực chính diện chống cự, Từ Châu quân kỵ binh cùng bộ binh, tuyệt không kháng tay.

Chính là hẳn là ở địa phương nào cùng tào quân tiến hành quyết đấu đâu?

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Từ Vinh đứng dậy, lạnh như băng nói: “Mạt tướng nhưng thật ra một cái hảo nơi đi, thích hợp an bài ta Từ Châu quân cùng Tào Tháo đánh với!”

Đào Thương vội vàng dò hỏi: “Chỗ nào?”

Từ Vinh cúi cúi người, sau đó đi đến Đào Thương phía sau treo ở bình phong thượng da đồ bên cạnh, một bên khoa tay múa chân một bên ngôn nói.

“Phạm Huyện nơi, chính là thiên tử hiện nay an cư chỗ, lại bị thiên hạ chư hầu sở chú mục, Tào Tháo trước mắt tất nhiên không dám dễ dàng ở chỗ này cùng ngô quân động thủ, để tránh vì mặt khác chư hầu bắt lấy nhược điểm, mạt tướng liệu định Tào Tháo tất nhiên sẽ đãi ta quân để phản Từ Châu biên cảnh là lúc, đi thêm đột kích, như thế, chúng ta liền có thể chọn tuyến đường đi chín dặm sơn cổ chiến trường, bài binh bố trận cùng Tào Tháo tương địch.”

“Chín dặm sơn?” Đào Thương vuốt cằm, lẩm bẩm nói nhỏ.

“Đúng là!” Từ Vinh cất cao giọng nói: “Mạt tướng từ Kim Lăng thành tới phái quận khi, từng cố ý đi trước chín dặm sơn khảo sát địa hình, này mà trạng nếu uốn lượn Cù Long, dãy núi vây quanh, dễ thủ khó công, nhân vùng núi so nhiều, kỵ binh không tiện thi triển, từ xưa vì binh gia vùng giao tranh! Cổ truyền Hàn Tín từng tại đây bố thập diện mai phục chi trận phá Tây Sở Bá Vương Hạng Võ, chúng ta nếu là đuổi binh đến tận đây, hoặc nhưng cùng Tào Tháo một trận chiến.”

Đào Thương đôi mắt tức khắc sáng ngời, bừng tỉnh mà ngộ đạo: “Ta nhớ ra rồi, từ xưa liền có dân dao —— chín dặm sơn trước cổ chiến

trường, mục đồng nhặt đến cũ đao thương, thuận gió gợi lên ô nước sông, dường như Ngu Cơ đừng bá vương.”

Nói đến này, liền thấy Đào Thương đứng dậy, đối chư tướng phân phó nói: “Từ Vinh, ngươi lãnh một chi tinh binh, đi trước đi trước chín dặm sơn chỗ khảo sát địa hình, để ta đại quân đến chín dặm sơn lúc sau, có thể nhanh chóng bố phòng.”

Từ Vinh chắp tay: “Nặc!”

……

Ba ngày lúc sau, Tào Tháo dựa theo ước định cùng Đào Thương tiến hành con tin giao tiếp.

Đào Thương đưa trở về Hạ Hầu Uyên cùng Hạ Hầu Ân cấp Tào Tháo, mà Tào Tháo tắc đem chính mình hai thất danh mã, tuyệt ảnh cùng trảo hoàng phi điện cấp Đào Thương tặng tới.

Tuy rằng chỉ là vì tê mỏi Tào Tháo, nhưng Đào Thương cũng là từ tâm nhãn cảm thấy cao hứng.

Ferrari đã tới tay, hiện giờ tuyệt ảnh cùng trảo hoàng phi điện cũng tới tay.

Tứ đại siêu xe toàn bộ bắt được mộng tưởng, đã hoàn thành ba phần tư.

Đào Thương cấp tuyệt ảnh đặt tên kêu “Porsche”, cấp trảo hoàng phi điện đặt tên “Rolls-Royce”.

Giống như liền kém Lamborghini.

Lấy người thay ngựa sự tình sau khi kết thúc, Kim Lăng quân ngay sau đó bôn Từ Châu phương hướng vội vàng mà triệt.

Cùng lúc đó, ở Kỳ hương nơi —— Tào Tháo quân chủ lực truân quân chỗ, tào quân chủ lực bộ đội cũng đã chuẩn bị bắt đầu rồi bọn họ hành động.

Lấy Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân, Tào Hồng, Bàng Đức, Diêm Hành, Tào Thuần, Điển Vi, Lý Điển, Vu Cấm chờ làm chủ yếu chiến lực Tào thị tướng lãnh, chính gối giáo chờ sáng, chờ Tào Tháo hướng bọn họ hạ đạt khởi binh tấn công Kim Lăng quân quân lệnh.

Lúc này đây đánh với, không hề là bất luận cái gì một chi Tào thị quân yểm trợ, mà là từ Tào Tháo bản nhân suất lĩnh tào binh trung quân chủ lực.

Tào Tháo bản nhân ở đối thủ hạ chiến tướng tiến hành rồi một phen thông thấu tuyên truyền giảng giải lúc sau, ngay sau đó liền mệnh Tào Nhân tổng đốc các bộ, thẳng đến đã hướng chín dặm sơn phương hướng tiến quân Đào Thương sau quân tiến lên.

Mắt thấy các bộ binh mã một chi một chi hướng nơi xa thẳng tiến, Tào Tháo đôi mắt không khỏi hơi hơi nheo lại, làm như ở cân nhắc cái gì đại sự.

Hắn phía sau, Trình Dục vội vã đi tới, đối Tào Tháo chắp tay nói: “Tư Không, Bộc Dương bên kia Giả Hủ gởi thư.”

“Giả Hủ?” Tào Tháo nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, một chốc một lát giống như có điểm không nhớ tới đối phương là ai, hồi ức một hồi mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên lai là hắn a.” Tào Tháo cười nhạo lắc lắc đầu.

Cái kia lão đông tây, từ ở Quan Trung cùng chính mình mưu đồ bí mật tiếp đi rồi thiên tử việc sau, liền vẫn luôn không có lại vì chính mình thiết quá một kế, hiến quá một mưu.

Lão già này lại không lên tiếng, Tào Tháo chỉ sợ là đều phải quên hắn gọi là gì.

“Hắn truyền tin tới…… Mặt trên nói cái gì?”

Trình Dục được đến Tào Tháo trao quyền, ngay sau đó mở ra Giả Hủ giấy viết thư, vội vàng nhìn một lần lúc sau, mới vừa rồi nói: “Giả

Văn Hòa nghe nói bệ hạ đã ở Phạm Huyện lập triều, đặc hướng Tư Không gián ngôn hướng Đào Thương báo thù chi kế.”

Tào Tháo lạnh lùng hừ một tiếng.

“Nếu không phải sự tình quan thiên tử, hắn đời này ở tào mỗ trước mặt, sợ đều là không khai tôn khẩu, nói nói xem, hắn hiến cái gì kế sách?”

Trình Dục một lần loát sợi râu, một bên đối Tào Tháo nói: “Giả Văn Hòa hướng Tư Không gián ngôn, còn thỉnh Tư Không nhẫn nhất thời chi khí, chớ dễ dàng phái binh tập Đào Thương lúc sau.”

Tào Tháo nghe vậy ngẩn người.

Lão đông tây, nhưng thật ra rất sẽ đoán, hắn thế nhưng biết tào mỗ sẽ truy kích Đào Thương quân lúc sau?

“Tào mỗ binh mã đã xuất trận, như thế nào thu đến trở về? Không đáp hắn!” Tào Tháo phảng phất là ở cùng Giả Hủ trí khí, không để ý đến.

Trình Dục khuôn mặt thượng, lộ ra một bộ bội phục thần sắc, nói: “Này Giả Hủ phi người bình thường a, hắn giấy viết thư thượng còn nói, nếu là Tư Không đã xuất binh truy kích Đào Thương, không đáng thu hồi quân lệnh, vậy thỉnh Tư Không nhớ lấy tiểu tâm Viên Thiệu đánh lén.”

“Nga……!”

Tào Tháo thật sâu hút một ngụm khí lạnh, tiếp theo bỗng nhiên giơ tay một phách cái trán.

“Thiếu chút nữa quên mất, Viên Bổn Sơ cũng không phải bình thường, tào mỗ đây là làm Đào Thương tiểu tặc cấp khí trứ, thế nhưng đem bực này đại sự quên mất.”

Trình Dục nghi hoặc nhìn Tào Tháo: “Viên Thiệu được đại tướng quân, đúng là thỏa thuê đắc ý, chỉ huy bắc hướng nhất thống Hà

Bắc là lúc, chẳng lẽ hắn sẽ ở cái này mấu chốt thượng, đắc tội Tư Không?”

“Hắn sẽ!” Tào Tháo gật gật đầu, khẳng định nói: “Tào mỗ cùng hắn nhận thức hơn hai mươi năm, đối Viên Bổn Sơ tính tình bản tính phi thường hiểu biết, nhớ năm đó hắn thân vô kích cỡ chi binh, thượng dám cùng Đổng Trác đường gian giằng co, này chờ khí phách đương thời ít có, hắn nếu coi tào mỗ cùng đào tặc cùng cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt nói, sợ là sẽ không bỏ qua lần này cơ hội.”

Trình Dục nghe vậy có chút do dự: “Kia chúng ta cùng Đào Thương trận này, còn đánh sao?”

Tào Tháo nghe vậy cười ha ha, thật mạnh ngôn nói: “Đánh! Cho dù Đào Thương lại quỷ, Viên Thiệu lại cường, lại năng lực tào mỗ gì? Này chiến không đánh tào mỗ trong ngực này khẩu ác khí khó bình, nói cái gì cũng đến cùng Đào gia tiểu tặc thi đấu.”

------oOo------

Chương 362: Tư Không phủ tân tế tửu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Tào Tháo hào ngôn, Trình Dục cũng không có nhiều làm khuyên can, ngược lại là lộ ra thưởng thức biểu tình.

Hắn đối Tào Tháo vẫn là hiểu biết, biết nhà mình vị này chủ công không phải hành động theo cảm tình người.

Tào Tháo hiện tại hồi quá vị tới, biết Viên Thiệu khả năng sẽ đánh lén chính mình, nhưng vẫn là muốn tiến công Đào Thương, hắn trong lòng nhất định là có hắn trù tính cùng quyết đoán.

“Tư Không, Giả Hủ tin thượng còn nói, Tư Không này chiến lại đây, nếu vô thu hóa, không ngại thử một lần hắn gián ngôn.”

Tào Tháo lúc này, mới đối Giả Hủ sách lược có điều coi trọng, lão già này đang ở Bộc Dương, cư nhiên có thể đem chính mình, Đào Thương, còn có Viên Thiệu động tác đều đoán cái tám chín phần mười, trí kế chi biện pháp hay thật là đương thời hiếm thấy.

Bực này thâm mưu xảo tư, nếu nói này trí kế chính là đương thời khôi thủ, chỉ sợ cũng hoàn toàn không vì quá.

“Giả Hủ…… Giả Văn Hòa sở hiến chi sách, vì sao?” Tào Tháo trong lòng ở trong bất tri bất giác đối Giả Hủ càng thêm coi trọng, liền xưng hô cũng lược có cải biến.

Trình Dục cẩn thận nhìn Giả Hủ thư tay, càng xem càng là bội phục.

“Giả Hủ nói, đãi chuyện ở đây xong rồi, thỉnh Tư Không xuất binh, nam hạ cướp lấy Dự Châu.”

“Đoạt Dự Châu?” Tào Tháo nghe vậy tức khắc lăng.

Trình Dục vẻ mặt vui sướng gật đầu, nói: “Duyện Châu thiếu lương, Dự Châu nhiều chiếm địa khăn vàng, Tư Không nam hạ Dự Châu, thứ nhất nhưng bổ sung lương thảo, mở rộng đồn điền cày ruộng, bổ sung quân lương, thứ hai mượn cơ hội từ Đào Thương trong tay thu về Lương Quốc, cũng đoạt Dĩnh Xuyên quận cùng Nhữ Nam quận, này nhị quận người hộ rất nhiều, nãi thiên hạ quận lớn, chỉ ở sau Nam Dương, đến này nhị quận, tắc chủ công thực lực tất nhiên tăng nhiều.”

Tào Tháo nhíu nhíu mày: “Đây là muốn cho tào mỗ cùng Viên Thuật giao thủ sao? Tào mỗ nhưng thật ra không sợ hắn, vấn đề là bằng bạch đắc tội này liêu, chỗ tốt ở đâu?”

Trình Dục loát sợi râu nói: “Giả Hủ người này, ngày sau nhất định trở thành Tư Không dưới trướng mưu chủ, Tư Không nếu là đoạt được Dự Châu, đặc biệt là Dĩnh Xuyên quận sau, tắc nhưng đem trị sở nam di, ở Dự Châu cảnh nội dừng chân.”

Tào Tháo nghe vậy cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, rốt cuộc minh bạch Giả Hủ thâm ý.

Này một trận chiến qua đi, như không ra ngoài ý liệu, Đào Thương, chính mình, còn có Viên Thiệu minh ước, liền tính là hoàn toàn tan vỡ.

Viên Thiệu được đại tướng quân, hiện giờ đánh bại Trương Yến bình định Tịnh Châu, kia hắn bước tiếp theo mục tiêu tắc tất nhiên là Thanh Châu nơi.

Thanh Châu cùng Từ Châu phương bắc giáp giới, Từ Châu Đào thị nếu là tưởng an ổn đồ tồn, liền nhất định sẽ không mặc cho Viên Thiệu nhúng chàm Thanh Châu.

Mà cùng Đào Thương có thâm cừu đại hận Viên Thuật, trong khoảng thời gian này vẫn luôn như vậy ngừng nghỉ, thứ nhất là bởi

vì thượng một lần nhu cần ổ ác chiến, đem vị này Viên gia con vợ cả đánh mất đi tin tưởng, nhiều ít có chút tự bế.

Thứ hai, đó là Đào Thương minh hữu, Nam Dương Lưu biểu vẫn luôn ở kiềm chế Viên Thuật, làm Viên Thuật không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kỳ thật Viên Thuật vẫn luôn không có từ bỏ tiến công Đào Thương Kim Lăng thành ý tưởng, chỉ là có Lưu biểu ở bên, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu Tào Tháo đoạt được Dự Châu, cũng đem trị sở di chuyển đến Dự Châu cảnh nội mỗ huyện, cưỡng bức Nam Dương quận, đến lúc đó cường lân ở bên, Lưu biểu tất nhiên liền không có tâm tình đi quản Viên Thuật.

Kể từ đó, Viên Thuật liền có thể đằng ra tay chân lại đi mưu đồ Kim Lăng thành.

Đương nhiên, Viên Thuật cũng rất có khả năng sẽ phản công Dự Châu, lại lấy Nhữ Nam quận.

Nhưng đối với điểm này, Tào Tháo vẫn là rất là tự tin, hắn cảm thấy ở hắn Tào Tháo cùng Đào Thương chi gian, chính là làm Viên Thuật nhị tuyển một làm một cái lựa chọn, Viên Thuật vẫn là sẽ lựa chọn đi tấn công Đào Thương.

Đã có thể mở rộng chính mình thế lực, lại có thể làm Từ Châu Đào thị chìm đắm vào ba mặt toàn địch tình cảnh, cớ sao mà không làm?

Hơn nữa Duyện Châu sĩ tộc trước một đoạn thời gian liên hợp Tây Lương chư tướng làm phản, tuy rằng là ở Tào Tháo tính kế trong vòng cuối cùng bị bình định, nhưng cũng lệnh Tào Tháo đối Duyện Châu cảnh còn lại sĩ tộc sinh ra cực độ phản cảm.

Hiện tại Duyện Châu sĩ tộc, ở Tào Tháo trong lòng chính là một đám vong ân phụ nghĩa lang.

Ai nguyện ý cùng lang ở chung một phòng mà cư?

Hiện giờ Tào Tháo dưới trướng mưu thần đại bộ phận đều là Dĩnh Xuyên nhân sĩ, mà Dĩnh Xuyên thư viện một chúng học sinh cùng hắn càng là cực kỳ thân cận, Tào Tháo nếu là đem trị sở nam di, ở trình độ nhất định thượng, có lẽ càng có trợ với chính mình hấp thu Dĩnh Xuyên sĩ tử làm giúp đỡ.

Tào Tháo từng nghe Tuân Úc đối chính mình nói qua, ly Dĩnh Xuyên trị sở Dương Địch huyện rất gần…… Hứa huyện, là một khối phong thuỷ thật tốt thịnh vượng nơi!

Đế Nghiêu thời kỳ ẩn sĩ hứa từ mục cày nơi đây, tẩy nhĩ với Dĩnh thủy bên bờ mà được gọi là, Tuân Úc cũng từng có ý đề điểm quá Tào Tháo, ngày sau nếu là có thể bắt lấy Dự Châu, dời trị sở với hứa huyện, chính là không tồi lựa chọn.

Nghĩ vậy, lại thấy Tào Tháo thật sâu hít vào một hơi, đối Trình Dục nói: “Trọng Đức, quay đầu lại thế ngô viết một đạo nhâm mệnh…… Nhậm Giả Hủ vì Tư Không phủ quân sư tế tửu.”

Trình Dục ngay sau đó chắp tay xưng là.

Thoạt nhìn, trải qua lần này xong việc, Tào Tháo tính toán làm Giả Hủ tiến vào chính mình trung tâm vòng.

……

Chín dặm sơn, Kim Lăng quân trận.

Kim Lăng quân đến chín dặm sơn vùng núi lúc sau, lập tức đình chỉ hồi binh tiến trình.

Ở Đào Thương dưới trướng chư tướng an bài bố trí hạ, Kim Lăng quân binh mã gác trụ chín dặm sơn chiến trường các nơi hiểm yếu, cũng thiết lập sừng hươu doanh trại, trấn giữ sơn đạo cùng cốc nói, chờ đợi Tào Tháo quân đã đến.

Mơ hồ, nơi xa khói đặc cuồn cuộn, mắt thấy tào quân bộ đội, cách Kim Lăng quân ở chín dặm sơn bố phòng chỗ càng ngày càng gần.

Mơ hồ có thể thấy được thấy Kim Lăng quân hình dáng, tào quân đại tướng Tào Thuần ngay sau đó nhất cử chiến đao.

“Sát!”

Tào quân trước bộ —— hổ báo kỵ chủ lực kỵ binh bắt đầu thúc giục chiến mã, khổng lồ kỵ binh chiến đoàn khởi xướng xung phong tới, như phác thiên cái địa giống nhau, có không thể ngăn chặn đáng sợ lực đánh vào.

Hổ báo doanh kỵ binh nhóm huy động chém giết địch nhân chiến đao, hướng về Kim Lăng quân ở cửa cốc an bài bày trận chỗ hung ác đánh tới.

Mắt thấy hổ báo kỵ kỵ binh càng ngày càng gần, Đào Thương vội vàng đối Từ Hoảng phân phó nói: “Lui lại, hướng cốc nói chỗ sâu trong đi!”

Kim Lăng quân phòng ngự chiến khu, là ở chín dặm sơn hai tòa cao phong kẹp cốc bên trong.

Ở giữa tuy rằng cũng rất là to rộng, nhưng ít ra không giống như là Bình Nguyên nơi, có thể cho hổ báo doanh kỵ binh vô tận phát huy không gian.

Ở hẻm núi nói chiến trường nội, ít nhất có thể ngăn chặn hổ báo kỵ hung mãnh thế công.

Đào Thương trong lòng minh bạch, mặc cho Kim Lăng quân giáp trụ lại hoàn mỹ, nhưng to rộng Bình Nguyên trên chiến trường, lấy bộ binh là chủ Kim Lăng quân là rất khó chiến thắng Tào Tháo hổ báo kỵ binh.

Hổ báo kỵ cơ hồ làm lơ Kim Lăng quân ở hạp khẩu đặt kia rộng chừng mấy chục mét sừng hươu trận, giống như đạp hải bình sơn

giống nhau chà đạp những cái đó sừng hươu, thực mau liền nhảy vào hẻm núi nội bụng.

Mà ở Tào Thuần sở suất lĩnh hổ báo kỵ lúc sau —— Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm, Lý Điển, Tào Nhân, Tào Hồng, Nhạc Tiến, Bàng Đức, Diêm Hành, Điển Vi chờ tướng lãnh cũng là chỉ huy từng người bộ đội nối đuôi nhau mà nhập.

Nhưng là ở không thích hợp dùng để một chữ bình phô xung phong hẻm núi chiến trường, Kim Lăng quân sẽ không sợ cùng Tào Tháo quân tiến hành một trận chiến.

Luận kỵ binh, Kim Lăng binh so ra kém Tào Tháo quân, nhưng luận cập bước quân, Kim Lăng quân lại đủ cùng tào quân có ganh đua chi lực.

Tào Thuần đầu tàu gương mẫu, suất lĩnh hổ báo kỵ tiến vào chiến trường nội.

Không bao lâu, hắn thấy Kim Lăng quân dựa vào hiểm yếu, cũng ở đây gian bày trận, những cái đó Đông Nam sĩ tốt thủ phạm tàn nhẫn trừng mắt bên ta binh tướng.

Tào Thuần thấy thế đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cười ha ha: “Hảo a, thế nhưng là ở chỗ này chờ ngô chờ! Này đào tặc sớm có chuẩn bị, lại là bất phàm.”

Cuồng phong gào thét, di có phi sa, hai quân khẩn trương giằng co.

Kim Lăng quân các bộ ở một các tướng lĩnh nhóm chỉ huy hạ, các dựa vào địa thế hiểm yếu muốn lập trận, đặc biệt là từ Cam Ninh suất lĩnh ở cao điểm cung nỏ doanh, một đám trong mắt tràn ngập hừng hực chiến ý, tào quân kỵ binh nếu là dám đẩy mạnh một bước, bọn họ liền sẽ lập tức mưa tên tề phóng.

Thoáng như mây đen binh tướng nhóm đem hẻm núi nội rộng mở con đường ngăn trở kín không kẽ hở, nếu là từ chim bay góc độ từ

thiên mà coi, ở này đó trong đám người, chút nào tìm không thấy một tia khe hở có thể dung đối phương xuyên thấu mà qua.

Nhưng tào quân cũng là không sợ chút nào, hổ báo kỵ lâm với trước nhất trận, chiến mã hí vang, mâu qua hàn lượng, hai quân giằng co đất trống trung ương, trong không khí làm như lộ ra một cổ làm người thấu bất quá khí hít thở không thông cảm giác.

Hổ báo kỵ vó ngựa dưới, hỗn loạn chính là trời sụp đất nứt chi uy. Kim Lăng hổ vệ quân chiến kích hạ, huề bọc chính là điên sơn phúc hải khả năng.

Ở Kim Lăng quân phía sau Đào Thương, cũng là nhịn không được nhẹ nuốt một ngụm nước miếng.

Đã lâu không trải qua quá như vậy đại chiến khúc nhạc dạo.

Tào Thuần phía sau, Hạ Hầu Đôn ra roi thúc ngựa mà thượng, nghiêm nghị nói: “Tư Không có lệnh, vô luận Kim Lăng quân làm ra kiểu gì bố trí —— toàn chiến!”

“Sát!”

“Sát!”

“Sát!”

Hổ báo kỵ phía sau trung quân trong trận, đại biểu Tào Tháo chỉ huy các quân Tào Nhân cao giọng hạ lệnh nói: “Tam quân! Nổi trống! Phá địch!”

Nặng nề tiếng trống vang vọng trên cao, ngay sau đó, liền thấy tào quân này phương, lấy Tào Thuần, Hạ Hầu Đôn, Điển Vi, Tào Hồng, Bàng Đức, Diêm Hành, Lý Điển, Nhạc Tiến, Hạ Hầu Uyên, Vu Cấm, Hạ Hầu kiệt, Hạ Hầu liêm chờ đem vì tiên phong các chi bộ đội, dẫm lên trầm trọng nhịp trống, bắt đầu hướng Kim Lăng quân nghiền áp mà đi.

Kim Lăng quân sau trận, Đào Thương cũng là nhẹ nhàng nhấc tay, hô một tiếng: “Nghênh địch!”

Tiếng kèn vang vọng trên cao.

Lấy Triệu Vân, Thái Sử Từ, Hứa Chử, Đào Cơ, Từ Vinh, Từ Hoảng, Cam Ninh, Chu Thái, Đổng Tập, Từ Thịnh, Phan Chương chờ đem cũng là suất binh ban cho đánh trả.

Đen nghìn nghịt hổ báo kỵ khi trước, phía sau huề bọc tào quân bộ binh, giống như là một cái sắt thép cự long, hít mây nhả khói, thổi quét trời cao, hướng về Kim Lăng quân xung phong liều chết mà đến.

Tuy rằng Đào Thương cùng Tào Tháo lẫn nhau gian từng có quá vài lần thử tay nghề, nhưng đều là tiểu đánh tiểu nháo, mà nay ngày, lại là đào, tào hai quân đao thật kiếm thật lần đầu tiên tắm máu chém giết!

Vó ngựa vẩy ra, tinh kỳ phấp phới, trên bầu trời mây đen che lấp mặt trời, toàn bộ hẻm núi nội sát ý làm nhân vi chi nghiêm nghị, kia cổ huyết tinh chi khí nùng liệt ở toàn bộ nơi sân nội tùy ý lan tràn.

Ở hổ báo kỵ sắp cùng Kim Lăng quân va chạm phía trước, bị Cam Ninh sở suất lĩnh cung nỏ doanh liền bắt đầu chuẩn bị.

Này đó sĩ tốt vẫn duy trì bình tĩnh, lãnh lệ hai tròng mắt gắt gao nhìn chằm chằm những cái đó hung mãnh kỵ binh.

“Người bắn nỏ chuẩn bị!”

Cam Ninh một bên loạng choạng bên hông lục lạc, một bên lớn tiếng cao uống.

“Bá!”

Chỉnh tề mà cử mũi tên tản ra lạnh băng hàn quang, nhắm ngay những cái đó càng bôn càng gần hổ báo kỵ.

“Bắn tên!”

“Vèo vèo vèo!”

Trăm bước ở ngoài, hổ báo doanh đi đầu kỵ bộ trung, có một bộ phận hổ báo kỵ binh bị mưa tên bắn trúng, bọn họ hoặc là tài đến trên mặt đất, hoặc là ở giữa không trung xẹt qua một đạo đường cong, sau đó thật mạnh đánh vào rắn chắc thạch trên mặt đất, liền hét thảm một tiếng đều không kịp phát ra, vốn nhờ vì phía sau kỵ binh giẫm đạp mà mất mạng, trên người mũi tên khổng chảy ra máu tươi trong chớp mắt liền nhiễm hồng tràng gian thổ.

Nhưng ngay cả như vậy, còn thừa hổ báo kỵ quân lại phảng phất nhìn không thấy dường như, như cũ là lãnh lệ về phía trước hướng trận.

Tuy là Cam Ninh bực này hung man người, cũng xem không khỏi da đầu tê dại.

Đây là nơi nào nhảy ra tới quỷ kỵ binh?

Bọn họ là không biết sợ hãi là vật gì sao?

Là tào trong quân cái nào tướng lãnh huấn luyện?

“Tiếp tục bắn tên! Cấp lão tử bắn tên!” Cam Ninh liên tục hét to, chỉ huy cung nỏ doanh không ngừng tiến công.

Chính là mưa tên ngăn cản chung quy chỉ là nhất thời, hổ báo kỵ cuối cùng vẫn là vọt vào Kim Lăng quân trận thế nội.

Mà ngập trời huyết vũ cùng với hai bên chiến ý, một hồi đã sớm hẳn là phát sinh ác chiến, như vậy kéo ra màn che.

……

“Ầm ầm ầm!”

Hẻm núi nội hét hò cùng với cuồn cuộn tiếng sấm, phảng phất đều quấy nhiễu tới rồi hơn mười dặm ngoại, đang ở đuổi binh chạy tới chiến trường Viên Thiệu.

Viên Thiệu ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, trong miệng lẩm bẩm nói: “Đây là, muốn trời mưa?”

------oOo------

Chương 363: rất nhiều hào kiệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hẻm núi trong vòng, tào quân cùng Đào Thương quân đang ở tiến hành kịch liệt giao phong.

Cùng Kim Lăng quân so sánh với, tào quân lớn nhất ưu thế, chính là bọn họ có cường đại kỵ binh đoàn thể, mà so sánh với dưới, Kim Lăng quân còn lại là lấy bộ binh vi chủ thể binh trận cấu thành, ở điểm này, Tào Tháo quân xác thật là chiếm cứ thượng phong.

Trong lịch sử từ nam tới bắc mà thống nhất thiên hạ ví dụ cực nhỏ, chỉ có Chu Nguyên Chương chờ ít ỏi mấy người, trong đó một cái quan trọng nguyên nhân, chính là trung cổ thời kỳ trước kia phương nam kỵ binh quy mô tương so phương bắc, hoàn toàn không thành hệ thống.

Bất quá Đào Thương giờ phút này dương trường tị đoản, thứ nhất hắn mượn dùng địa hình, hữu hiệu ngăn chặn tào quân phát huy.

Thứ hai chính là cung nỏ.

Kim Lăng quân mà chỗ Dương Châu, phương nam thủy lộ đan xen, vô luận là bộ binh vẫn là thuỷ quân, đều cần thiết trường tập cung nỏ thả đến thiện dùng cung nỏ.

Bởi vậy, Cam Ninh sở suất lĩnh cung nỏ doanh tại đây loại có lợi địa hình phụ trợ hạ, cũng có thể từ mặt bên hữu hiệu áp chế tào quân kỵ binh thế, đem chiến cuộc hướng có lợi cho Kim Lăng quân phương hướng xoay chuyển.

Đào Thương tại hậu phương trận doanh, bình tĩnh quan sát đến phía trước chiến sự, vẻ mặt của hắn có vẻ rất là tự nhiên, tay phải nắm roi ngựa tử ở trong tay vung vung, có vẻ rất là bình tĩnh.

Nhưng loại này nhẹ nhàng thích ý chỉ là mặt ngoài, vì chính là ổn định quân tâm, kỳ thật Đào Thương trong lòng cũng là phi thường khẩn trương.

Bởi vì hẻm núi địa hình hạn chế, trận này ác chiến ở mặt ngoài nhìn quy mô cũng không phải phi thường thật lớn, nhưng trong đó kịch liệt trình độ, lại là rất xa vượt quá người bình thường tưởng tượng.

Đặc biệt là Kim Lăng quân cùng Tào Tháo trong quân danh tướng lần này cơ hồ toàn bộ xuất trận, chư vị hào kiệt mở ra sở trường, lợi dụng hai bên trong quân tinh anh bộ đội áp dụng đủ loại phối hợp chiến thuật, chiến pháp cùng trận hình cũng là tùy thời biến hóa, hoa hoè loè loẹt, cường đại làm người cảm thấy kinh sợ.

Mà hai quân bên trong, hai quân các bộ trung thượng tầng võ tướng xung đột cũng là triển khai.

Ở hai bên ác chiến bên trong, Điển Vi cùng Hứa Chử này hai gã anh chàng lỗ mãng ở chiến trận trung không hẹn mà gặp, này tranh đấu nhất bác người tròng mắt.

Ở thượng một lần tào, đào hai bên cộng đồng chinh phạt Lữ Bố trong chiến đấu, Hứa Chử cùng Điển Vi cũng đã tỷ thí so kỹ qua, lúc ấy hai người đều là bàn tay trần, lẫn nhau đánh lộn, moi đôi mắt nhổ nước miếng đào cái mũi đấu pháp có thể nói chẳng phân biệt trên dưới.

Nhưng lúc này đây, lại rất lần trước giao chiến tính chất hoàn toàn bất đồng, chính là thật đánh thật huyết chiến chém giết.

Chiêu chiêu đều là bôn lấy đối phương tánh mạng đi.

Điển Vi múa may một đôi đại thiết kích, suất lĩnh Tào Tháo dưới trướng sư hổ quân ở trong trận chém giết, sư hổ gia đình quân nhân với Tào Tháo bộ binh trung tinh nhuệ, cùng bình thường bộ binh bất đồng, một nửa sử trường thương cùng viên thuẫn, một nửa kia tắc sử rèn đao, xa thân gần đánh, lẫn nhau tiếp ứng, chiến lực pha

cường…… Cùng hổ vệ quân thuần một sắc phác đao không giống nhau.

Này hai bên mạnh nhất bộ binh trừ phi gặp gỡ kỵ binh, nếu không ở quân trong trận đó là hoành hành tồn tại.

Liền tại đây hai chi bộ binh cường binh chạm vào nhau đồng thời, Hứa Chử cùng Điển Vi cũng đã lẫn nhau theo dõi đối phương.

Này hai cái người vạm vỡ không có bất luận cái gì khách sáo, những cái đó không có dinh dưỡng vô nghĩa cũng không thích hợp bọn họ, bọn họ trong đầu chỉ cần nghĩ như thế nào đánh chết đối phương là được.

Hứa Chử cùng Điển Vi, hai người đồng thời chỉ huy hổ vệ quân cùng sư hổ quân hướng về lẫn nhau xung phong liều chết qua đi.

“Sát!”

“Sát!”

Hai chỉ cường bộ binh đồng thời xếp thành một loạt, một bên đồng thời hướng đối phương quân trong trận mãnh liệt thứ trát đồng thời, trong miệng cũng là đồng thời cao giọng ồn ào náo động.

Máu tươi trong nháy mắt chảy đầy đất, này thảm thiết trình độ rất xa vượt qua chiến trường địa phương khác.

Điển Vi cùng Hứa Chử này hai gã chủ tướng cũng đều ở trước trận, hai người nhìn thẳng lẫn nhau, cũng là bắt đầu giao phong!

Song thiết kích cùng đầu hổ đao ở trong không khí lui tới giao kích, đánh “Bang bang” rung động, hai người múa may binh khí tốc độ đều không phải thực mau, nhưng thắng ở thế mạnh mẽ trầm.

Hai bên binh khí mỗi lần va chạm ở bên nhau, cơ hồ đều có thể chấn hai người đồng thời lược về phía sau ngưỡng, nhưng hai người kia đều là tử tâm nhãn, thả chém giết lên đều không muốn sống, chẳng những không ai tạm lánh đối phương mũi nhọn, ngược

lại là càng thêm hăng say hướng về đối phương tiếp tục mãnh công, đổi thành người bình thường, có lẽ đều bị sẽ này sợi mạnh mẽ chấn ngất đi rồi.

Một cái có thể trục hổ quá khe, một cái có thể đảo túm ngưu đuôi, như vậy hai cái cự hán chi gian chiến đấu, tuy không hoa lệ mỹ lệ, nhưng lại đủ rồi làm người khác xem run sợ tâm cảnh.

Phảng phất giống như là hai chỉ đại gấu mù ở ẩu đả giống nhau.

Trừ bỏ Hứa Chử cùng Điển Vi ở ngoài, mặt khác tướng lãnh cũng là bắt đầu phát huy chính mình bản lĩnh.

Hạ Hầu Uyên vì cớ mất tay bị bắt chi thù, ở trong trận chiến đấu này đánh chính là phá lệ dụng tâm ra sức.

Hạ Hầu Uyên bản bộ binh mã đều là quần áo nhẹ giản giáp, thả nhất thiện tốc chiến, nếu là đổi thành giống nhau tướng lãnh, nhất định là ngăn không được hắn thế công.

Nhưng không khéo chính là, hắn cố tình gặp phải cùng hắn đồng dạng giỏi về bài binh bố trận Từ Hoảng,

Hạ Hầu Uyên lần trước thất thủ bị Triệu Vân cùng Thái Sử Từ liên thủ bắt, ít nhất có một nửa nguyên nhân là bởi vì Từ Hoảng cố thủ, như thế xem ra, này hai người cũng coi như là huyết cừu.

Nhìn đến Từ Hoảng đại kỳ kỳ, Hạ Hầu Uyên không dám lại lãng, thu nạp binh mã cẩn thận tác chiến.

Trải qua thượng một lần giao thủ, Hạ Hầu Uyên không dám lại đối Từ Hoảng có bất luận cái gì coi khinh, hắn từ bỏ mau công chiến pháp, chỉ huy này bộ đội sở thuộc cùng Từ Hoảng làm đâu chắc đấy tác chiến, không cho đối phương có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Luận cập binh pháp cùng bài binh bố trận, Hạ Hầu Uyên cũng là đương thời đại gia, hơn nữa Từ Hoảng trầm ổn, hai bên tức khắc lâm vào giằng co trạng thái.

Thái Sử Từ cùng Chu Thái hai người tắc phân biệt cùng Hạ Hầu Đôn bộ cùng Tào Hồng bộ giao phong.

Hai người kia trong lịch sử đều là Tào Ngụy bát hổ kỵ chi nhất, chiến công hiển hách, đặc biệt là Hạ Hầu Đôn ngự binh khả năng, cực kỳ lợi hại, ở Hạ Hầu chư tào trung, hắn cùng Tào Nhân có thể nói là Tào Tháo quân trụ cột vững vàng.

Luận cập tự thân vũ dũng thiện chiến, Hạ Hầu Đôn có lẽ không kịp Thái Sử Từ, nhưng hắn dụng binh khả năng, tuyệt phi người bình thường có thể đạt được, hơn nữa Hạ Hầu Đôn tính cách cũng không táo bạo, tương phản, này bản nhân phi thường trầm ổn cẩn thận.

Thái Sử Từ cầm trong tay trường kích, ở chính mình sở suất lĩnh kia chi quân yểm trợ phía trước nhất lui tới hướng trận, kéo chính mình dưới trướng binh lính sĩ khí.

Hạ Hầu Đôn liếc mắt một cái liền nhìn ra Thái Sử Từ thân thủ bất phàm, là một người hãn tướng, cùng người như vậy giao thủ, đánh mau chiến là sẽ có hại.

Vì thế hắn cũng không sốt ruột cùng Thái Sử Từ đánh bừa, Hạ Hầu Đôn mệnh lệnh dưới trướng cự thuẫn binh hàng ngũ mai rùa trận, chia làm từng khối từng khối, cũng lấy trường kích binh vì trung đuổi, làm thuẫn binh sắp hàng trước trận bó chặt bọn họ, từ từ về phía trước đẩy mạnh.

Thái Sử Từ cùng hắn phía sau kia một chi Thái Sơn quân, nhất thời nửa khắc hướng không phá Hạ Hầu Đôn trận tuyến, bởi vậy cũng là tại chỗ đợi mệnh, hình thành phòng thủ, Thái Sử Từ tắc suất lĩnh thiếu bộ phận tinh nhuệ, bọc đánh đến đối phương cánh, nhiễu loạn bọn họ trận hình, hai bên ở tinh thần cùng sức chịu đựng thượng bắt đầu đánh đánh lâu dài.

Cùng Hạ Hầu Đôn bất đồng chính là, Tào Hồng bản tính dữ dằn, xúc động dễ giận, hắn cùng Chu Thái một bộ giao phong cơ hồ là từng bước huyết đua, không hề vu hồi khu thẳng chi đạo, Chu Thái là

thủy khấu xuất thân, ở tính cách thượng cũng không phải đèn cạn dầu, thô bạo chi khí không thua Tào Hồng, hai bên binh mã ở chủ tướng chỉ huy hạ, dứt khoát này đây cứng đối cứng, cùng Hứa Chử cùng Điển Vi giao phong cơ hồ không có gì hai dạng.

Đối mặt từ Tào Thuần suất lĩnh hổ báo kỵ binh, Kim Lăng quân tuy rằng này đây cường cung ngạnh nỏ cùng kiên thuẫn vì phòng ngự trận.

Nhưng tuy rằng như thế, vẫn là yêu cầu cùng hổ báo kỵ chính diện tương địch tinh nhuệ binh mã —— mà cùng hổ báo kỵ đã giao thủ Triệu Vân, đó là bụng làm dạ chịu.

Hổ báo doanh tuy rằng là sơ kiến, nhưng cái này sơ kiến chỉ ý tứ chính là chỉ này doanh biên chế vì sơ kiến, đều không phải là chỉ chính là cái này doanh trại trung kỵ binh đều là tân binh viên.

Hổ báo doanh kỵ binh, đều là Tào Tháo từ Lưu Đại năm xưa Duyện Châu lão binh, Kiều Mạo đông quận binh, Bào Tín Thái Sơn cự bình quân, khăn vàng giặc cỏ Thanh Châu trong quân, Tây Lương hàng quân, bao gồm chính mình dưới trướng lúc trước cùng trăm vạn khăn vàng cùng Đổng Trác ác chiến binh lính trung, sở chân tuyển ra tới thiện chiến nhất nài ngựa lực sĩ sở tổ kiến, có thể nói là tào trong quân thiện chiến nhất tinh nhuệ sở tạo thành kỵ binh đoàn, ở giao từ lấy am hiểu đa dạng tính kỵ binh chiến thuật Tào Thuần dạy dỗ, có thể nói thực lực cường hãn.

Lần trước ở bình định Duyện Châu sĩ tộc phản nghịch trong chiến đấu, hổ báo cưỡi ở luân phiên cùng Lý Giác, Quách Tị, Phàn Trù, Lữ Bố binh mã giao phong sau, này đó hãn tốt lẫn nhau mài giũa hợp tác kinh nghiệm, giờ phút này đã trở thành tào quân vương bài kỵ binh.

Triệu Vân chỉ huy hắn sở suất lĩnh kỵ binh, ở trường sóc binh cùng cung nỏ quân tả hữu bảo vệ hạ, tiếp được hổ báo kỵ chiến tranh.

Triệu Vân trong lòng biết rõ ràng, trước mắt muốn chính diện đánh tan hổ báo kỵ, thượng không có khả năng…… Ổn định chính mình

bộ đội trận hình, không đến mức bị hổ báo kỵ đánh bại, mới là hắn hiện tại ứng chân chính đi làm sự.

Cho nên, tăng lên sĩ khí mới là hắn chân chính phải làm sự.

Triệu Vân lần này lưu lại, Công Tôn Toản kia 500 cưỡi ngựa trắng nghĩa từ chưa bị Điền Dự mang đi, hiện nay cũng ở Đào Thương trong quân, Triệu Vân liền lấy này 500 con ngựa trắng nghĩa từ là chủ lực, lui tới rong ruổi, lấy mã cung bay vụt vì kinh sợ, đối hổ báo kỵ triển khai chặn lại thức công kích.

Ở 500 con ngựa trắng nghĩa từ đoản bắn trúng, thỉnh thoảng có đối phương kỵ binh xuống ngựa.

Luận cập tác chiến kinh nghiệm, con ngựa trắng nghĩa từ hàng năm cùng Tiên Bi người Hồ đánh với, kinh nghiệm so nhiều, nhưng xưng là hán mạt đệ nhất kị binh nhẹ.

Nhưng con ngựa trắng nghĩa từ này chi khinh kỵ binh ở chỉnh thể chiến lực thượng lại có một cái khuyết điểm, chính là bọn họ quá nhẹ.

U Châu sản vật không phong, thiết cụ không đủ, Tiên Bi kỵ binh ở thảo nguyên thượng cũng là tương đối tán loạn, bởi vậy con ngựa trắng nghĩa từ chiến pháp ở thảo nguyên thượng nhiều lấy mã cung vì thượng, này thế công tương đối tán loạn, thả không chú trận, hộ thân y giáp nhiều vì da cụ.

Hán triều trung ương trong quân xu quỹ đạo kỵ binh, tự Hán Vũ Đế Lưu Triệt chiến bại bắc Hung nô lúc sau, liền đã là bao trùm còn lại chư bộ phía trên.

Ngay lúc đó Lưu Triệt đại lượng thiết lập mã uyển, Hán triều trung tâm quan mã số lượng đạt tới 45 vạn thất, trong đó quỹ đạo kỵ binh số lượng đạt tới mười lăm vạn chi cự, này thật lớn kỵ binh đoàn lúc ấy sở diễn kịch chiến thuật, cơ hồ bao dung lúc đầu kỵ binh toàn bộ nội dung quan trọng!

Bởi vì có như vậy đại quy mô chiến mã số đếm, khiến cho đại hán nội địa kỵ binh phối hợp cùng chỉnh thể chiến thuật thượng ở rất nhiều năm trước, cũng đã dẫn đầu bắc địa Tiên Bi chờ hồ tộc, cũng vì đời sau để lại phong phú kỵ quân huấn luyện tốn liêu.

Tào Thuần từ nhỏ liền yêu thích này nói, mượn dùng tiền bối di lưu chiến sách, hắn trở thành kỵ binh chiến thuật người xuất sắc.

Hổ báo doanh kinh hắn một tay dạy dỗ, như hổ thêm cánh.

Nhưng đối mặt Triệu Vân như vậy thiện chiến mãnh tướng, Tào Thuần võ nghệ không kịp Triệu Vân, bởi vậy hắn tận lực cũng không tự mình lâm địch, nhưng hổ báo kỵ đi đầu trung, lại có mặt khác tuổi trẻ tướng lãnh chặn Triệu Vân thế công.

Một người trường đao tiểu tướng chủ động giục ngựa chạy như bay, tiến đến cùng Triệu Vân so kỹ.

Một đao một thương, hai bên chợt giao thủ, Triệu Vân ở hai bên trong trận rong ruổi dáng người tức khắc cứng lại.

Hắn kinh ngạc quét tới đem liếc mắt một cái, lôi kéo ngồi xuống chiến mã cương ngựa, lạnh lùng nói: “Nhữ, người nào cũng?”

“Nam An Bàng Đức!”

Kia tướng lãnh cũng thực tuổi trẻ, xem tuổi làm như so Triệu Vân còn muốn tiểu thượng vài tuổi, nhưng thông qua vừa mới một cái giao thủ, Triệu Vân đã là biết đối phương đã đứng hàng siêu một đường võ nhân chi lưu.

Bàng Đức ở Mã Đằng dưới trướng vừa mới nhập quân, tuy rằng tuổi trẻ lại cũng là tùy Mã Đằng ở Tây Khương đánh mấy tràng trận đánh ác liệt, biểu hiện trác tuyệt, bị phá cách tăng lên vì giáo úy.

Ở Trường An một trận chiến, Bàng Đức vốn định mượn cơ hội thành lập công huân, ở Mã Đằng dưới trướng bát một cái xuất thân, lại không nghĩ Mã Đằng cùng Hàn Toại trí lực có ngạnh thương, không

đổi được phản nghịch cường đạo tập tính, hai người bị Giả Hủ cùng Tào Tháo tính kế quần cộc đều không có lưu lại một cái, liền hoảng sợ bôn Kim Thành mà đi, cơ hồ là chưa gượng dậy nổi.

Bàng Đức bởi vì chính là tân tấn giáo úy, cho nên cùng đồng dạng là ở Hàn Toại trong quân tân tấn giáo úy Diêm Hành bị mệnh cản phía sau, không nghĩ lần này tử, lại là làm Tào Tháo cấp bắt được bảo.

Bàng Đức cùng Diêm Hành anh dũng ác chiến, lực chiến Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng, Vu Cấm, Nhạc Tiến, Điển Vi năm bộ, vẫn vui mừng không sợ, dũng mãnh không lùi, hai người biểu hiện thật sâu chấn động Tào Tháo.

Theo sau Tào Tháo thiết kế đem hai người bắt được, cũng tăng thêm thi lễ, mọi cách biến đổi pháp chiêu hàng……

Triệu Vân thấy Bàng Đức như thế dũng mãnh, trong lòng cũng dâng lên so đấu chi tâm.

Thân là võ nhân, có thể gặp được một cái cũng đủ cường đối thủ, quả thật là nhân sinh một may mắn lớn cũng.

Bàng Đức chấn hưng tinh thần, cùng Triệu Vân ác chiến ở một chỗ, hai người con ngựa chạy băng băng lui tới đan xen, ở chiến trường một chỗ nhấc lên che trời lấp đất cát bụi.

Tào quân phía sau, Tào Tháo giờ phút này đã suất lĩnh trung quân đi tới trước trận, hắn híp mắt quan vọng nơi xa chiến sự, trầm mặc đã lâu, lại là đột nhiên thở dài khẩu khí.

“Nhớ năm đó cùng chinh Đổng Trác tiểu tử, dưới trướng binh bất quá 5000, đem bất quá Hứa Chử một người ngươi…… Hiện giờ lại có được như vậy nhiều tinh binh mãnh tướng, tào mỗ dục bình Đông Nam nơi, chỉ sợ phi cường công có khả năng.”

Trình Dục đứng ở Tào Tháo phía sau, đột nhiên ngửa đầu nhìn xem sắc trời, nói: “Tư Không, muốn hạ mưa to.”

Tào Tháo gật gật đầu, nói: “Minh kim! Lệnh tam quân rút khỏi này cốc.”

Trình Dục nghe vậy cả kinh, nói: “Tư Không, Kim Lăng binh tướng tuy rằng dũng mãnh, nhưng lại chưa chắc không thể thắng, chúng ta đã đuổi tới này, tùy tiện lui lại, chỉ sợ là với quân thế bất lợi.”

Tào Tháo loát kia một nắm đoản cần, cười nói: “Không sao, Kim Lăng quân bằng vào địa thế cùng ta quân ác chiến, này thế ở thủ, tào mỗ giờ phút này minh kim thu binh, lấy Đào Thương mưu trí, quả quyết sẽ không đuổi binh thâm truy…… Nhiều nhất cũng chính là rất xa làm đánh nghi binh chi tướng, đi theo tào mỗ làm làm bộ dáng mà thôi, hắc hắc, đừng nhìn người này tuổi trẻ, lại cũng là tinh thông binh pháp, dù sao cũng là Hoàng Phủ công học sinh sao…… Hắn cũng biết nếu là lúc này tùy tào mỗ dưới trướng binh tướng đến Bình Nguyên mảnh đất, thế tất là với hắn bất lợi.”

Trình Dục hồn nhiên khó hiểu.

Như thế xem ra, Tào Tháo xác thật không có một trận chiến diệt Đào Thương ý tứ, hơn nữa hắn cũng không có năng lực làm được.

Kia Tào Tháo không chối từ lao khổ, đuổi binh đến tận đây, đến tột cùng là vì cái gì? Hay là chỉ là muốn thăm dò một chút Kim Lăng quân chiến lực sao?

Nếu là quả thực như thế, Tào Tháo mục đích đạt tới, Kim Lăng quân thực lực xác thật cực cường.

Tào quân phía sau trăm mặt chiêng vàng đồng thời bị gõ khởi.

Tào quân các bộ binh mã ở nghe được này thật lớn thanh âm lúc sau, một mặt tiếp tục cùng Đào Thương quân giao chiến, một mặt tận lực thu nạp các bộ binh mã phục trận, áp dụng thủ thế.

Kim Lăng quân mặt sau, vẫn luôn ở trung quân chủ trì tọa trấn Từ Vinh phái người hồi mã dò hỏi sau trận Đào Thương, ngôn Tào Tháo dục lui binh, hay không truy kích.

Đào Thương ngay sau đó dò hỏi bên cạnh hai đại mưu chủ ý kiến.

Tìm lại được là không truy?

Quách Gia lập tức gián ngôn: “Tào quân chưa hiện bại tích liền lui, trong đó chỉ sợ là có giảo quyệt, thái phó nhưng từ từ mà đuổi, làm làm bộ dáng, không thể thâm ra này cốc, thả nhìn xem Tào Tháo là chơi cái gì hoa chiêu.”

------oOo------

Chương 364: rách nát hữu nghị

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ầm ầm ầm ~!”

Mưa to mưa to ở không có bất luận cái gì điềm báo hạ, đột nhiên từ không trung bắt đầu tầm tã mà xuống, đem chín dặm sơn vùng thổ địa làm cho lầy lội gian nan, bước đi khó đi.

Vừa mới tào quân cùng Kim Lăng quân ở trong cốc một phen ác chiến, hai bên hoặc là mượn dùng địa lợi, hoặc là mượn dùng người cùng, thật đánh thật tiến hành rồi một hồi ngắn ngủi chính diện ngạnh hám.

Quy mô tuy rằng chưa từng đạt tới Bình Nguyên chiến cùng công thành ác chiến thảm thiết cùng thật lớn, nhưng lại cũng là phi thường kịch liệt.

Hai bên lẫn nhau thử ra thực lực của đối phương sau, liền không hề giằng co, cũng coi như là thử một lần đối phương sâu cạn thực lực.

Đây cũng là Tào Tháo cùng Đào Thương từ khi nhận thức lúc sau, sở tiến hành trận đầu cứng đối cứng chính diện quyết đấu.

Mà giờ này khắc này, tào quân đổi công làm thủ, rút khỏi chín dặm sơn cốc mà, mà Đào Thương cũng là không dám quá mức mau chóng đuổi, hắn chỉ là đuổi binh tới đến hẻm núi khẩu, hai bên chiến sự trong lúc nhất thời lâm vào tạm dừng trạng thái.

Tào Tháo quân ở chuyển xuất cốc khẩu sau, cũng không có sốt ruột hồi quân, mà là triển khai trận thế, xa xa giằng co ở chín dặm sơn cốc hẻm núi khẩu chỗ cẩn thận bố trí Đào Thương quân.

Hai bên tuy rằng đều có chút mỏi mệt, nhưng thượng còn không đạt được lưỡng bại câu thương trình độ, chỉ là cẩn thận lẫn nhau giằng

co, xa xa quan vọng đối phương.

Đào Thương đón bầu trời mưa to, mặc cho nước mưa theo cái trán chảy tới gương mặt, lại từ cằm thượng tích nhập bùn đất trung, một đôi linh động con ngươi khó hiểu nhìn nơi xa tào quân khổng lồ quân trận.

“Tào Mạnh Đức, ngươi đến tột cùng muốn làm chút cái gì?” Đào Thương lẩm bẩm lầm bầm lầu bầu.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy một con giáo sự phủ giáo sự từ mặt bắc con ngựa mà đến, tiến vào sau trận lúc sau, hắn đi vào Đào Thương cùng Quách Gia trước mặt, xoay người xuống ngựa, hướng hai người bẩm báo phương bắc tình hình chiến đấu.

Mà theo tên kia giáo sự nói càng nhiều, Đào Thương cùng Quách Gia khuôn mặt tắc từ lúc ban đầu nghi hoặc mà biến bình tĩnh.

Thì ra là thế!

Khó trách Tào Tháo muốn triệt binh xuất cốc liệt trận.

Viên Thiệu kia lão tiểu tử cư nhiên tới âm thầm tới nhặt của hời!

Đào Thương thật dài thở sâu, ở trong đầu một lần nữa đối Viên Thiệu hạ định nghĩa.

Không lấy thành bại luận anh hùng, trong lịch sử Viên Thiệu tuy rằng bại cho Tào Tháo, nhưng không thể phủ nhận chính là, hắn xác thật là cái cực kỳ lợi hại nhân vật.

Tại đây loại thời khắc, còn nghĩ nắm lấy cơ hội muốn nhất cử công giết chính mình cùng Tào Tháo!

Hơn nữa, nếu là không ra ngoài ý liệu, Tào Tháo lão cha, cũng là Viên Thiệu giết chết một tay vu oan giá họa cho Từ Châu.

Cho tới nay, Viên Thiệu động tác nhỏ có thể nói là vẫn luôn không đình.

Mà Tào Tháo cũng không hổ là thiên hạ đệ nhất kiêu hùng, liên tục hai lần xuyên qua Viên Thiệu âm mưu quỷ kế, cũng tăng thêm lợi dụng, đem thế cục chuyển hướng đối chính mình có lợi nhất một mặt.

Này hai cái cực kỳ lợi hại địch nhân, ở không lâu phía trước, tựa hồ giống như còn là chính mình minh hữu đâu.

Nghĩ vậy, Đào Thương không khỏi cười nhạo một chút, trong lòng có một loại nói không nên lời cảm giác.

Tuy rằng ở bốn năm trước, hắn liền biết lẫn nhau gian sẽ có như vậy một ngày, nhưng không biết vì sao, thật tới rồi một ngày này thời điểm, hắn này trong lòng nhiều ít vẫn là có điểm phát đổ.

Nói vậy, Tào Tháo cùng Viên Thiệu, hẳn là cũng là giống nhau đi, chỉ là so sánh với cùng chính mình, hai người kia càng không muốn biểu hiện ra chính mình cảm giác mà thôi.

Thân là người chủ, vô luận trong lòng như thế nào phát đổ, rồi lại không thể biểu hiện ra mềm yếu một mặt.

Mà Đào Thương giờ phút này cũng đã minh bạch, Tào Tháo lúc này đây phái binh truy kích chính mình ý nghĩa nơi.

Không thể không nói, Tào Tháo cũng là một vị cực có đảm đương kiêu hùng!

Xem ra, hắn chính là muốn mượn hôm nay việc, đem Viên Thiệu cấp dẫn ra tới!

Loạn thế chi gian hùng cũng có hắn điểm mấu chốt, như vậy che che dấu dấu lẫn nhau tranh đấu, Tào Tháo có lẽ đã sớm đã chán ghét.

Hắn hôm nay chính là tưởng đem sự tình bãi ở bên ngoài!

Tam quân lâm trận, Viên, tào, đào tam gia liên minh đem ở Tào Tháo hôm nay một tay dẫn đường thế cục hạ, ở trên chiến trường

hoàn toàn làm một cái kết thúc!

Hôm nay qua đi, thiên hạ lại vô này tam gia liên minh!

Sau này lẫn nhau chi gian, ai đánh ai liền đều là theo lý thường hẳn là.

……

Viên Thiệu trước bộ tiên phong, Nhan Lương cùng Văn Sửu xua đuổi Viên Thiệu dưới trướng kỵ binh, chính bôn chín dặm sơn cổ chiến trường chạy băng băng mà đến, mắt thấy đã có thể mơ hồ thấy rõ Tào Tháo cùng Đào Thương quân trận, nhị đem lẫn nhau liếc nhau, đang muốn muốn đuổi binh phát động tiến công, lại đột nhiên lại phát hiện tình thế có chút không đúng lắm.

Tào, đào hai quân tuy rằng đều là sát khí tận trời, nhưng lẫn nhau lại không có giao phong, ngược lại là ở mưa to trung khẩn liệt trận thế, lẫn nhau giằng co.

Tình huống này, tựa hồ là cùng trong tưởng tượng không giống nhau a.

Dựa theo bọn họ tới khi thiết tưởng, bọn họ hai bên giờ phút này hẳn là đánh không thành phạm vi.

Nhan Lương vội vàng lệnh cưỡng chế Viên quân trước bộ kỵ binh quân tạm thời trú chân, tại chỗ chỉnh quân đợi mệnh.

Hắn còn lại là phái thám báo phi mã hồi phục sau quân Viên Thiệu, hướng chủ công bẩm báo Đào Thương cùng Tào Tháo hai bên giờ phút này quỷ dị liệt trận…… Thực sự là hành vi quỷ dị a.

Viên Thiệu lúc này chính đuổi binh thẳng đến chín dặm sơn chạy nhanh, trong lòng tính toán như thế nào một kích tất thắng.

Được đến Nhan Lương tấu sau, Viên Thiệu tức khắc có điểm choáng váng.

Mưa to dừng ở Viên Thiệu anh tuấn trên má, trình mớn nước dường như sái lạc trên mặt đất.

Không bao lâu, lại thấy vị này trung lão niên soái ca khóe miệng lộ ra một tia quỷ dị mỉm cười.

Tựa bất đắc dĩ, tựa tự giễu.

“Bị này hai người nhìn thấu, hảo cái Tào Mạnh Đức, đây cũng là qua tay tính kế Viên mỗ một lần đi…… Cũng thế, sớm muộn gì đều sẽ có ngày này, Viên mỗ liền sẽ sẽ bọn họ ngại gì.”

Dứt lời, liền thấy Viên Thiệu ngửa đầu nhìn nhìn đầy trời mưa to, đột nhiên làm ra một tiếng bất đắc dĩ thở dài.

“Vốn tưởng rằng có thể ngư ông đắc lợi, xem ra, vẫn là Viên mỗ vẫn là quá coi thường này nhị liêu. Sau này chắn ngô người làm đại sự, tất này hai người cũng.”

……

Không bao lâu, Viên Thiệu trung quân cũng là đuổi tới chín dặm sơn cổ chiến trường, cũng ở Nhan Lương cùng Văn Sửu trước bộ kỵ binh phía sau bày trận.

Lúc này bầu trời vũ thế càng lúc càng lớn, Viên Thiệu bản nhân lại ở trung quân, vô luận làm bao nhiêu người thế hắn kêu gọi, chỉ sợ Tào Tháo cùng Đào Thương bản nhân cũng là nghe không được.

Kết quả là, Viên Thiệu cố ý làm hai gã kỵ binh làm sứ giả, phân biệt khoái mã đi trước Tào Tháo quân cùng Đào Thương quân quân trong trận hướng bọn họ chủ soái truyền lời.

Viên Thiệu làm hai gã kỵ binh truyền ra câu đầu tiên lời nói là: “Viên mỗ nghe nói nhữ hai người dục đánh nhau, đặc tới giải đấu.”

Hai gã kỵ binh ngay sau đó lĩnh mệnh đi.

Nghe xong tên kia Viên quân kỵ binh truyền lời, Đào Thương cái thứ nhất bị khí vui vẻ.

Dưới bầu trời này, ai còn có thể so sánh Viên lão bản mặt lại lớn hơn một chút?

Không cho hắn hồi hai câu có dinh dưỡng, thực sự là có điểm thực xin lỗi hắn da mặt dày!

Viên Thiệu ở trung quân trong trận, đỉnh mưa to chờ đợi hai gã kỵ binh mang về Đào Thương cùng Tào Tháo đáp lời.

Đợi hồi lâu lúc sau, lại thấy Viên Thiệu thật mạnh đánh một cái hắt xì, tựa hồ là có điểm bị đông lạnh trứ.

Ai, Viên Thiệu trong lòng không khỏi thổn thức —— thân thể có chút không được, xem ra chính mình là số tuổi lớn.

Liền ở ngay lúc này, hai gã kỵ binh một trước một sau mang theo Đào Thương cùng Tào Tháo truyền lời trở về.

Tào Tháo cấp Viên Thiệu đáp lời là: “Binh bọc sát khí, cháy nhà ra mặt chuột, gì ngôn giải đấu chăng?”

Đào Thương mang cho Viên Thiệu đáp lời là: “Viên công tính toán bồi ta bao nhiêu tiền dùng để giải đấu?”

Viên Thiệu trầm tư một hồi, lại làm hai gã kỵ binh phân biệt cấp tào, đào hai người tiện thể nhắn.

“Mạnh Đức cùng Tử Độ hiểu lầm Viên mỗ. Viên mỗ đối với ngươi hai người một mảnh chân thành, chớ thấy nghi, chớ thấy nghi.”

Hai gã kỵ binh bay nhanh ly trận, phân biệt đi gặp Tào Tháo cùng Đào Thương, không bao lâu lại mang về hai người đáp lời.

Tào Tháo hồi Viên Thiệu: “Mối thù giết cha hãy còn ở, làm sao có thể không nghi ngờ?”

Đào Thương hồi Viên Thiệu: “Ngươi làm ta bối sát Tào Tháo lão cha hắc oa, còn không bồi tiền, chúng ta sau này còn có thể hay không cùng nhau vui sướng chơi đùa?”

Viên Thiệu nghe vậy trầm mặc hảo sau một lúc lâu, lại làm kỵ binh cấp hai người tiện thể nhắn: “Mạnh Đức, Tử Độ, ý muốn như thế nào?”

Không bao lâu, kỵ binh lại mang theo Tào Tháo cùng Đào Thương nói trở về.

Tào Tháo cấp Viên Thiệu hồi phục là: “Quân tử đoạn giao, không ra ác ngữ, việc đã đến nước này, cắt bào đoạn nghĩa, ngày xưa tình nghĩa, nay khi nãi hưu.”

Đào Thương cấp Viên Thiệu hồi phục là: “Ngươi bồi ta 3000 vạn tiền tiền bồi thường thiệt hại tinh thần, kia hai ta còn có thể đương một đôi vui sướng hảo bằng hữu.”

Nghe xong Tào Tháo nói, Viên Thiệu vành mắt không biết vì sao, đột nhiên có điểm đỏ lên, một cổ bi thương chi khí không biết vì sao ở trong ngực qua lại phập phồng, có một loại nói không nên lời buồn bực khó chịu.

Nhưng hắn dù sao cũng là hùng người bay vật, kia cổ sinh ra đã có sẵn ngạo khí trong nháy mắt liền đem đau thất bằng hữu hối hận chi tình xua tan.

Viên Thiệu ha ha cười, đầu tiên là chỉ chỉ phụ trách cấp Tào Tháo tiện thể nhắn tên kia kỵ binh, nói: “Ngươi đi nói cho Mạnh Đức, đại tranh việc, thân bất do kỷ —— dê con rượu ngon, nửa đời chi hữu, quãng đời còn lại sợ chỉ chưa chắc có…… Cuối cùng thắng, định nãi vì ngô.”

Kỵ binh nghe vậy vừa chắp tay, nói: “Nặc!”

Bên kia sương, phụ trách cấp Đào Thương truyền lời kỵ binh tiểu tâm hỏi: “Đại tướng quân, thuộc hạ cấp Đào Thương mang nói cái gì

đi?”

Viên Thiệu cười ha hả vừa chuyển đầu, đối tên kia kỵ binh nói: “Nói cho Đào Tử Độ…… Làm hắn chạy nhanh lăn! Tiểu tể tử nếu là lại lấy lời nói cấp ngô ngột ngạt, Viên mỗ hiện tại liền đuổi binh đánh lén qua đi, bất kể tổn thất lộng chết hắn!”

------oOo------

Chương 365: Đào Khiêm bị bệnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Châu, Bành Thành.

Đào Khiêm ở Phạm Huyện bị thiên tử sắc phong vì Từ Châu mục lúc sau, thỏa thuê đắc ý, rất là thư thái, phảng phất có một loại đi tới đỉnh cao nhân sinh cảm giác.

Nhưng này cổ đỉnh cảm giác với hắn mà nói lại là tạm thời, về tới Bành Thành lão nhân không biết vì sao, vẫn luôn cảm giác thân thể không quá thoải mái.

Vừa mới bắt đầu, Đào Khiêm cũng không có đem việc này đương hồi sự, nhưng theo thời gian trôi qua, thân thể hắn trạng huống lại là càng ngày càng suy nhược.

Đào Thương năm nay đã 62 tuổi, ở tuổi thọ trung bình cũng không phải rất cao Đông Hán những năm cuối, hắn đã cơ bản xem như quá tới rồi xưa nay hi số tuổi.

Ở cái này niên đại 60 tuổi lão nhân, có một ít thậm chí đều bế lên chắt trai.

Bất quá thân là tòng quân lữ xuất thân Đào Khiêm, đối thân thể của mình trạng huống vẫn luôn vẫn là rất có tự tin, ở đào đại gia tự mình xem kỹ trung, lấy chính mình trước mắt thân thể trạng huống sống thêm cái năm 70 năm, hẳn là không thuộc về cái gì việc khó.

Rốt cuộc nhiều năm như vậy, Đào Khiêm liền một hồi rất nhỏ tiểu bệnh đều không có đến quá.

Người có tự tin là tốt, đáng tiếc lại không thể cùng mệnh tranh chấp.

Về tới Bành Thành một đoạn thời gian lúc sau, Đào Khiêm cảm giác được thân thể của mình trạng huống càng ngày càng kém, lại còn có ở hướng một loại thật không tốt phương hướng phát triển, mặc cho hắn tìm nhiều ít y quan tới, cũng không thể đủ giải quyết vấn đề.

Lưu Hiệp định đô Phạm Huyện đại phong quần thần này một năm, thiên tử đem niên hiệu từ sơ bình sửa vì hưng bình, mà cũng chính là ở hưng bình nguyên niên tám tháng, Đào Khiêm ở chính mình phủ đệ nội đột nhiên vô dự triệu té xỉu trên mặt đất.

Từ Châu thứ sử bên trong phủ mọi người sợ hãi, chạy nhanh tìm tới Bành Thành tốt nhất y quan đem hết toàn lực cứu trị, dùng vài cái ngày đêm, mới đưa Đào Khiêm khó khăn lắm cứu tỉnh.

Nhưng Đào Khiêm tỉnh lại sau trạng thái lại rất là không tốt, hắn bắt đầu biến có chút thần chí không rõ, sốt cao không lùi, nằm trên giường không dậy nổi, ngủ thời điểm còn luôn là nói mê sảng, có khi còn không ngừng tiếp đón Đào Thương cùng Đào Ứng mau mau trở về.

Tại đây loại nghiêm túc dưới tình huống, thân là văn thần đứng đầu Mi Trúc không dám chậm trễ, hắn một mặt nghiêm mật phong tỏa tin tức, không cho Đào Khiêm bệnh nặng sự ở Bành Thành sĩ tộc trung khiến cho hoảng loạn, một mặt phái chính mình thân đệ đệ Mi Phương tự mình mang theo lời nhắn, ra roi thúc ngựa lao tới phương đông tiền tuyến, hướng Đào Thương thông tri cái này không ổn tin tức.

Chín dặm sơn một trận chiến, Tào Tháo, Viên Thiệu, Đào Thương ba người tương đương chính thức nháo bẻ, ba người minh hữu quan hệ từ kia một khắc bắt đầu, liền tuyên cáo hoàn toàn phá sản.

Nhưng bởi vì trước mắt phương bắc thế cục vi diệu, tam đại chư hầu cũng không có tiếp tục lẫn nhau tiến công, chỉ là từng người thu nạp dưới trướng binh tướng, hướng về từng người thuộc địa rút lui, cũng ở trong lòng làm ra đối ngày sau chiến lược quy hoạch.

Tam gia sớm hay muộn đều sẽ trải qua vì tranh đoạt bá quyền ác chiến!

Nhưng ba người trong lòng đều minh bạch, giờ phút này còn không phải cùng mặt khác hai bên triển khai toàn diện chiến tranh thời cơ tốt nhất.

Viên Thiệu trước mắt yêu cầu nhất thống Hà Bắc, hoàn toàn ngồi ổn mạnh nhất chư hầu bảo tọa.

Tào Tháo yêu cầu dựa theo Giả Hủ góp lời, tướng quân lực cùng chính trị trung tâm chuyển hướng Dự Châu, mở ra nhân sinh tân văn chương.

Mà Đào Thương trong lòng cũng đã hạ quyết tâm —— lần này hồi Từ Châu lúc sau, chính mình nhất định phải thu nạp toàn bộ Đông Nam.

Kim Lăng thành binh mã vừa mới tiến vào Từ Châu cảnh nội, Mi Phương liền mang theo Đào Khiêm bệnh nặng tin tức tới gặp Đào Thương, thỉnh hắn mau mau hồi Bành Thành thấy phụ thân.

Vừa nghe nói Đào Khiêm bệnh nặng, Đào Thương tức khắc có chút luống cuống, bốn năm cảm tình chỗ xuống dưới, Đào Khiêm là hắn trên thế giới này duy nhất trưởng bối.

Hơn nữa chịu moi tim móc phổi, không muốn vô tư đối Đào Thương người tốt, có lẽ chỉ có cái này lão nhân.

Tuy rằng biết người không thể cãi lời quy luật tự nhiên, nhưng Đào Thương thật sự không nghĩ mất đi vị này phụ thân.

Hắn không dám lại trì hoãn, ngay sau đó an bài Hứa Chử cùng Từ Vinh thay thế chính mình chỉ huy Kim Lăng binh mã triệt hướng Bành Thành, rồi sau đó kêu lên Đào Ứng, hai huynh đệ cùng Mi Phương cùng phi mã thẳng đến Bành Thành vội vàng mà đi.

Ở trở về Bành Thành này dọc theo đường đi, huynh đệ hai người trừ bỏ ăn cơm ngủ, cơ hồ không có làm bất luận cái gì nghỉ ngơi, chỉ là liều mạng thúc giục chiến mã, bôn Bành Thành ra roi thúc ngựa.

Vào thành trì sau, hai người lại thẳng để Đào Khiêm phủ đệ.

……

Đào Khiêm nằm ở trên giường, sốt cao không lùi, vẫn luôn là mơ mơ màng màng nửa ngủ nửa tỉnh.

Nhưng không biết là trong thân thể có tiềm tàng kiên cường nghị lực, vẫn là bởi vì tưởng niệm nhi tử sốt ruột, hoặc là bởi vì mặt khác cái gì nguyên nhân, Đào Khiêm ở biết hai cái nhi tử đã trở lại lúc sau, cư nhiên kỳ tích thanh tỉnh lại đây.

Đào Ứng hai chỉ trong mắt tất cả đều là nước mắt, tiến lên một phen cầm Đào Khiêm tiều tụy tay già đời, ngữ khí nghẹn ngào, trong lúc nhất thời làm như cũng không biết nên nói cái gì hảo.

“Phụ thân, ngài, ngài nhưng làm ta sợ muốn chết!”

Đào Khiêm lộ ra một tia hiền từ mỉm cười, duỗi tay điểm điểm Đào Ứng cái trán, hư thanh nói: “Tiểu tử ngốc, vi phụ mệnh ngạnh thực, thượng còn chết không được.”

Đào Ứng giơ tay xoa xoa trên má nước mắt, suy yếu nói: “Mấy ngày này, hài nhi cùng đại ca ngày đêm rong ruổi, liền một khắc cũng không dám trì hoãn, liền sợ phụ thân ra cái gì ngoài ý muốn……”

Đào Khiêm ha hả cười, nói: “Si nhi, ngươi ngày sau cũng sẽ là thân cư địa vị cao người, làm việc làm sao vẫn là như vậy thiếu kiên nhẫn, truyền ra đi, chẳng phải là làm người khác chê cười.”

Vẫn luôn không nói gì, nhưng lại cùng Đào Ứng giống nhau nôn nóng Đào Thương nói: “Phụ thân, nhị đệ cùng ta hoảng loạn cũng là nhân chi thường tình, huống hồ ta đại hán nãi lấy hiếu trị thiên hạ,

phụ thân thân thể có bệnh nhẹ, chúng ta hai anh em nếu là còn không nhanh không chậm, kia mới là làm người khác chê cười đâu.”

Đào Khiêm quay đầu nhìn về phía hắn, vui mừng bật cười, kia trương biến đầy da đốm mồi nếp uốn trên mặt, tràn ngập hiền từ cùng nhu hòa.

“Nói đến hiếu thuận, tiểu tử, lão phu hiện tại xác thật có một việc yêu cầu làm nhữ tẫn hiếu…… Thương nhi ngươi đã mặc cho thái phó địa vị cao, Từ Châu trước mắt tạm thời thanh bình, lão phu hồi Bành Thành khi đã cùng chư công thương nghị quá, muốn vào tháng sau tuyển định giờ lành, vì ngươi cử hành đại hôn.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, tháng sau thành hôn, giống như không mấy ngày rồi, tính toán đâu ra đấy bất quá năm bảy tám ngày.

Tiếp theo, Đào Thương bỗng nhiên minh bạch cái gì, trong lòng nổi lên bi thống cảm giác.

Đào Khiêm như thế sốt ruột vì chính mình cử hành đại hôn…… Chẳng lẽ là hắn đã cảm giác được chính mình thời gian vô nhiều?

Nhìn cái này nằm trên giường, gần đất xa trời lão nhân, Đào Thương trong lòng quặn đau phi thường.

Đều đến lúc này, phụ thân hắn, vẫn là nhớ thương chính mình chung thân đại sự.

Hắn là tưởng ở tồn tại thời điểm, có thể nhìn đến chính mình lập gia đình.

“Phụ thân như thế vì hài nhi suy nghĩ, hài nhi sao có thể không từ.”

Đào Khiêm vừa lòng gật gật đầu, tiếp theo quay đầu đối Đào Ứng nói: “Ngươi huynh trưởng lần này thành thân, cũng coi như là vì ngươi đánh cái tấm gương, ngươi muốn cùng ngươi huynh trưởng hảo hảo học, đừng rơi xuống.”

Đào Ứng nức nở dùng sức gật đầu.

Đào Thương nghe vậy còn lại là giơ tay sát mồ hôi.

Phụ thân đối chính mình quan tâm là quan tâm, nhưng này đầu óc vẫn là có chút thật không minh bạch.

Lão nhân này nói chuyện như thế nào một chút không lưu nhi, thành thân này ngoạn ý…… Làm Đào Ứng như thế nào cái học pháp?

Chẳng lẽ buổi tối nhập động phòng thời điểm, làm hắn bò chân tường học sao?

Đào Khiêm híp mắt nhìn hai cái ái tử thật lâu sau, đột nhiên thở dài khẩu khí, suy yếu nói: “Bọn nhỏ, lão phu nhật tử, sợ là không nhiều lắm……”

Đào Ứng nghe vậy tức khắc cả kinh, cao giọng nói: “Phụ thân!”

Đào Khiêm chậm rãi nâng lên tay, đánh gãy Đào Ứng nói đầu, nói: “Người quá năm mươi tuổi mà chi thiên mệnh, lão phu qua tuổi sáu mươi, thọ cũng đủ rồi, chỉ là ở qua đời phía trước, có một số việc cần đến cùng hai người các ngươi nói rõ ràng.”

Nói đến này, Đào Khiêm nhìn phía Đào Ứng, khuôn mặt cũng biến nghiêm túc: “Ứng nhi, lão phu nghĩ tới nghĩ lui, Từ Châu này phân cơ nghiệp, chung quy còn phải là truyền cho ngươi huynh trưởng, thứ nhất chính là bởi vì hắn là con vợ cả, thứ hai này thiên hạ phân tranh không ngừng, sài lang giữa đường, ngươi thiên tính hồn nhiên, suất tính chưa mẫn, sợ là đấu không lại những cái đó hổ lang đồ đệ, vi phụ nếu là truyền cho ngươi Từ Châu cơ nghiệp, chỉ sợ ngươi liền mệnh đều giữ không nổi…… Vi phụ như thế, chính là vì ngươi, vì chúng ta Đào thị suy nghĩ, ngươi khả năng lý giải vi phụ khổ tâm?”

Đào Ứng để lại hai hàng nước mắt, dùng sức gật đầu: “Phụ thân nói, hài nhi tất cả đều minh bạch! Phụ thân chính là muốn đem Từ Châu cơ nghiệp cho ta, ta cũng là thủ không được……”

Đào Khiêm cảm khái thở dài, quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Thương nhi, lão phu biết các ngươi huynh đệ hai người tình cảm thâm hậu, ngày sau nhữ đương Từ Châu chi chủ, nhớ kỹ phải hảo hảo đối xử tử tế ngươi huynh đệ, còn muốn đối xử tử tế chúng ta Đào thị tộc nhân, không thể dựa vào gia chủ chi vị, không màng thân tình, vọng động thân tộc! Lão phu nói, ngươi nhưng minh bạch?”

Đào Thương nghe xong lời này, vành mắt cũng có chút đã ươn ướt.

Vị này lão nhân gia, tại đây loại thời khắc, còn như thế dụng tâm lương khổ.

Hắn dùng sức gật đầu: “Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định sẽ đối xử tử tế huynh đệ, bảo hộ Đào thị, bảo hộ Từ Châu cơ nghiệp.”

“Hảo, thực hảo……, đúng rồi, còn có một việc.” Đào Khiêm nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tiếp tục nói: “Lão phu đời này, không bế lên tôn tử, cảm giác sâu sắc tiếc nuối…… Thương nhi ngươi thành thân lúc sau, cần đến nhiều hơn khai chi tán diệp, lấy truyền đời sau, không để ta Đào gia vô hậu, việc này phương chính là thiên hạ lớn nhất hiếu đạo, nhữ nhưng minh bạch?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người.

Sau một lúc lâu, phương thấy hắn gật đầu bất đắc dĩ.

Chính mình cái này cha a…… Ai, ta nên nói hắn điểm cái gì đâu? Bất quá này cũng xác thật là thời đại này chuyện quan trọng, đáng thương lão nhân gia sống đến 62 tuổi, còn không có bế lên tôn tử, chuyện này, chính mình cùng Đào Ứng trên người, không hề nghi ngờ có trọng đại trách nhiệm.

Đào Ứng xoa xoa nước mắt, nức nở nói: “Phụ thân, vì Đào thị hậu thế phồn vinh, hài nhi cũng nguyện ý tẫn một phần non nớt chi lực.”

Đào Khiêm nghe vậy vui mừng vỗ vỗ Đào Ứng cái trán, cảm khái nói: “Hảo hài tử, hảo hảo cùng đại ca ngươi học điểm…… Việc này

tương lai, không thiếu được cũng cần dùng ngươi nhiều giúp ngươi đại ca chia sẻ chia sẻ. com”

Đào Thương trên đầu hãn tức khắc chảy xuống tới.

Đào Khiêm quả nhiên là bởi vì sinh bệnh, có điểm thần chí không rõ.

Này một già một trẻ, ta nên nói cái gì cho tốt?

Hình ảnh này nhìn nhưng thật ra rất cảm động, chỉ là lời này lao, như thế nào liền như vậy không xuôi tai đâu?

Đào Khiêm lại quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Lão phu mệnh không có đã bao lâu, ngươi cưới Thái Nguyên Vương thị chi nữ, kia nữ oa lão phu là gặp qua, thực sự là cái hảo nữ tử, nhưng ngươi đệ đệ hôn sự, lão phu sợ là ngao không đến…… Ai, thao không để bụng, cái gọi là trưởng huynh như cha, ứng nhi hôn sự, ngày sau còn phải muốn ngươi giúp đỡ tìm kiếm trấn cửa ải, hiểu không?”

Đào Thương hướng về phía Đào Khiêm thật sâu cúc một cung, nghiêm mặt nói: “Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định sẽ cho nhị đệ tìm cái đức nghệ song hinh.”

Đào Khiêm vừa lòng gật gật đầu, lại đối Đào Thương cùng Đào Ứng hai người nói: “Lão phu thân thể không tốt, trước mắt tuy rằng là bị Mi Trúc phong bế tin tức, nhưng việc này sợ là giấu không được bao lâu, hiện cần đề điểm các ngươi vài món sự, các ngươi hai người muốn cẩn thận nhớ chi.”

------oOo------

Chương 366: Lưu Bị tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cùng Đào Ứng hai người thấy Đào Khiêm biểu tình nghiêm túc, ngay sau đó tĩnh tâm lắng nghe.

Đào Khiêm lại ho khan vài tiếng, mới vừa rồi nói: “Trước nói Từ Châu sĩ tộc, lão phu bệnh nặng tin tức sau khi truyền ra, các ngươi muốn cẩn thận phái người nhìn thẳng Từ Châu sĩ tộc hướng đi, loại này thời điểm nhân tâm nhất không xong, này đó sĩ tộc vì nhà mình ích lợi, thay đổi địa vị chính là thường có sự, các ngươi cần đến cẩn thận đối đãi, không thể bởi vì thương tâm mà thả lỏng cảnh giác, để tránh hoạ từ trong nhà trong vòng.”

Đào Thương một bên nghe một bên gật đầu, ám đạo nhà mình lão gia tử xác thật là chính trị kinh nghiệm phong phú, bệnh như vậy trọng, còn nhớ thương việc này.

Trước mắt chính mình cùng Đào Ứng đều là nội tâm thương cảm, một cái không cẩn thận, thật đúng là dễ dàng tại đây phương diện vì người khác áp chế.

Đào Khiêm qua lại nhìn xem hai người, mới vừa rồi từ từ nói lên chuyện thứ hai.

“Các nơi chư hầu, nếu là nghe lão phu bệnh nặng, không thiếu được cũng có sẽ điều động binh mã hành động, ngươi chờ thiết yếu cẩn thận chú ý.”

Đào Thương an ủi dường như vỗ vỗ Đào Khiêm tràn đầy nếp gấp tay, khuyên nhủ: “Phụ thân, yên tâm đi, hài nhi nhất định sẽ cẩn thận nhìn thẳng các lộ chư hầu đông hướng, không cho bọn họ đối Từ Châu có cơ hội thừa nước đục thả câu.”

Đào Khiêm thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu.

“Không chỉ có là muốn nhìn thẳng chư hầu, còn muốn nhìn thẳng Lang Gia quận Tang Bá a.”

Đào Thương cùng Đào Ứng tức khắc vừa tỉnh.

Đào Khiêm cũng không phải hoàn toàn mơ hồ.

“Lão phu nhiều năm như vậy, làm qua nhất xuẩn một sự kiện, chính là mặc cho Tang Bá ở Khai Dương xưng hùng! Này liêu hung ác, thả lại thiện chiến, lão phu này mấy năm tới, vẫn luôn đều lấy hắn không có cách nào, mặc cho hắn ở Từ Châu thành lập quốc trung quốc gia, bất quá khiếp sợ lão phu thủ đoạn, lão phu ở ngày, Tang Bá còn không dám xằng bậy…… Sợ là sợ, mặt khác chư hầu sẽ thừa lão phu bệnh nặng đương khẩu, đi chiêu hàng Tang Bá, phân cách Lang Gia quận, kể từ đó, lại là mất nhiều hơn được…… Thương nhi, ngươi nhất định phải cẩn thận đối đãi việc này.”

Đào Thương bị Đào Khiêm nhắc nhở lúc sau, trong lòng có số, ngay sau đó gật đầu nói: “Phụ thân yên tâm, đãi hài nhi thành hôn lúc sau, lập tức liền xuống tay xử lý Tang Bá chuyện này, hài nhi đối phụ thân bảo đảm, ba tháng nội, nhất định gạt bỏ cái này u ác tính.”

Đào Khiêm nghe vậy, lúc này mới yên tâm, vừa lòng gật gật đầu.

Yên lặng sau một lúc lâu, Đào Khiêm đột nhiên đối Đào Ứng nói: “Ứng nhi, ngươi thả trước đi ra ngoài, lão phu có chuyện tưởng cùng thương nhi đơn độc nói một chút.”

Đào Ứng mặt lộ vẻ nghi hoặc chi sắc, có chút không rõ nguyên do, hắn không biết Đào Khiêm có nói cái gì không thể cùng chính mình nói, một hai phải cùng Đào Thương đơn độc nói.

Bất quá Đào Ứng luôn luôn là cái thành thật hài tử, thiên tính thuần phác, cũng không có như vậy nhiều thượng vàng hạ cám ý tưởng, Đào Khiêm như thế nào phân phó, Đào Ứng liền như thế nào làm.

Đào Ứng đứng lên, hướng về phía Đào Khiêm cúi cúi người, hướng về ngoài phòng đi đến.

Đào Thương cũng không biết Đào Khiêm trong hồ lô bán chính là cái gì dược, nhưng vẫn là lẳng lặng nhìn chính mình cái này phụ thân.

Thấy Đào Ứng đi ra ngoài, Đào Khiêm duỗi duỗi tay, làm Đào Thương ngồi ở hắn giường chi biên.

Đãi Đào Thương ngồi xuống lúc sau, Đào Khiêm vỗ vỗ hắn tay, cảm khái nói: “Nhi a, kỳ thật vi phụ đơn độc lưu lại ngươi…… Cũng không phải có cái gì đặc biệt sự tình, chỉ là vi phụ trong lòng vẫn luôn có một việc không rõ nguyên do, bối rối ở trong lòng nhiều năm, đều tới rồi lúc này, ta liền tưởng cùng ngươi hỏi cái đến tột cùng.”

Đào Thương nhẹ giọng nói: “Phụ thân có cái gì muốn hỏi ta?”

Đào Khiêm trường hu khẩu khí, chậm rãi nói: “Suy nghĩ một chút, cũng là hơn bốn năm trước, dao nhớ năm đó, ngô nhi lần đầu tiên lấy công văn sát phân chi bắt đầu……”

Đào Thương nghe vậy, sắc mặt nhiều ít có chút biến thành màu đen.

Này không vô nghĩa đâu sao, có nhà ai phụ tử sẽ như vậy tán gẫu?

Còn sát phân chi bắt đầu?

Đào Khiêm chậm rì rì tiếp tục nói: “Giống như chính là từ lúc ấy bắt đầu, hài tử ngươi giống như đột nhiên, cùng qua đi có chút không quá giống nhau, tiến tới, hiểu chuyện, tiền đồ, nhưng kia lại chỉ là mặt ngoài, lão có thể cảm giác ra tới, ngươi nội bộ không giống nhau…… Nhưng cụ thể như thế nào cái không giống nhau pháp, vi phụ cũng không phải thực có thể nói quá đi lên, tóm lại liền dường như thay đổi một người giống nhau…… Không phải lão phu ban đầu sở nhận thức cái kia hài nhi.”

Đào Thương nghe vậy, trong lòng nhiều ít có điểm chột dạ.

Cái gọi là biết tử chi bằng phụ, ban đầu Đào Thương bị Đào Khiêm dưỡng mười bảy năm, người khác có lẽ nhìn không thấu Đào

Thương nội tại biến hóa, nhưng Đào Khiêm lại kỳ thật là nhất có quyền lên tiếng cũng nhất có quyền lên tiếng.

Đối Đào Thương biến hóa, hắn cái này đương cha có lẽ là cảm xúc sâu nhất.

“Hài tử a, ngươi đến tột cùng là đã trải qua cái gì? Thế nhưng một sớm thay đổi đến tư?” Đào Khiêm ôn hòa nhìn về phía Đào Thương, tưởng ở Đào Thương trong mắt tìm đáp án.

Đào Thương trầm tĩnh thật lâu sau, mới vừa rồi chậm rãi mở miệng nói: “Hoa phi hoa, sương mù phi sương mù, như lộ cũng như điện, hài nhi biến hóa cùng không, đối với phụ thân tới nói, lại có quan hệ gì đâu? Phụ thân chỉ cần biết được, ta là ngươi hài tử là được.”

Đào Khiêm ngơ ngác thần, quay đầu nhìn về phía thiên bồng, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười, nhàn nhạt lầm bầm lầu bầu.

“Hoa phi hoa, sương mù phi sương mù? Ha hả, thật đúng là như vậy lý lẽ……”

……

Bắc Bình, Công Tôn Toản phủ đệ.

Điền Dự mang về thiên tử sắc phong Công Tôn Toản vì U Châu mục, cũng làm hắn tiết độ bốn châu chiếu lệnh, chuyện này lệnh Công Tôn Toản rất là vui vẻ, trong lúc nhất thời thỏa thuê đắc ý, như tắm mình trong gió xuân.

Tuy rằng này giữa, bởi vì mất đi Triệu Vân cái này tuổi trẻ giáo úy mà lệnh việc này lược hiện có tì vết, nhưng Đào Thương đại biểu thiên tử hứa hẹn cấp Công Tôn Toản đồ vật, này giá trị đối với trước mắt Công Tôn Toản tới nói, rất xa vượt qua Triệu Vân sở cụ bị giá trị.

Dùng một người tuổi trẻ tướng lãnh đổi đến này đó chính trị tài nguyên, đối với Công Tôn Toản tới nói —— đáng giá!

Mà kế Công Tôn Toản kế nhiệm U Châu mục lúc sau, chỗ trống ra tới Bắc Bình thái thú chi chức, còn lại là từ thiên tử nhâm mệnh trác Lưu Bị kế thừa.

Đương thu được thiên tử sắc mệnh trong nháy mắt, Lưu Bị thiếu chút nữa không trực tiếp hôn mê qua đi.

Từ khi thượng một lần bị Quản Hợi đau bẹp qua sau, Lưu Bị phát hiện chính mình vẫn luôn ở đi bị tự.

Vận mệnh chú định, làm như có một con vô hình bàn tay to, đang ở cùng chính mình bẻ cổ tay phân cao thấp, hơn nữa đối phương phảng phất tổng có thể bắt lấy chính mình sâu trong nội tâm che giấu không muốn người biết dục vọng.

Đầu tiên là bị Công Tôn Toản cứng nhắc cột vào đối phó Lưu Ngu chiến xa thượng, hiện giờ lại cùng Công Tôn Toản đồng thời được đến thiên tử sắc phong.

Sự tình phát triển, phảng phất chính là vì trở ngại chính mình mà thiết.

Chẳng lẽ đây là ý trời?

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra nói, Lưu Ngu chết ở bắc địa nhân tâm trung, sợ là cùng chính mình thoát không được quan hệ.

Uổng chính mình luôn luôn cùng nhà Hán tông thân tự cho mình là.

Hiện giờ lấy nhà Hán tông thân danh nghĩa hại chết nhà Hán tông thân, này xem như cái tội danh gì?

Lưu Bị lúc trước hướng về phía hữu nghị bất đắc dĩ tương trợ Công Tôn Toản đối phó Lưu Ngu, nhưng hắn ngàn dặn dò vạn dặn dò: Vô luận như thế nào, nhất định không thể một thiện sát Lưu Ngu, cho dù là đem hắn giam cầm, cũng khẳng định là sát phải mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng Công Tôn Toản bản tính thật sự là quá cương liệt, miệng thượng đáp ứng chính là khá tốt, nhưng vẫn là thiện giết này chờ cực có danh vọng nhân vật.

Này không phải thuần cho chính mình tự tìm phiền phức sao?

Quan trọng nhất chính là, hiện tại liền chính mình đều bị kéo xuống thủy.

Lưu Bị quả thực khóc không ra nước mắt.

Trải qua thượng một lần bị Quản Hợi đánh lén lúc sau, Lưu Bị hàm răng tuy rằng rớt mấy viên, nói chuyện có chút lọt gió, nhưng trời sinh văn nho khí chất hãy còn ở, thương thế hảo lúc sau, thoạt nhìn lại không có như vậy bất kham.

Bất quá vì che đậy một chút bất nhã, hắn vẫn là cho chính mình hạ nửa khuôn mặt, lộng một cái màu đen tơ lụa che đậy, trá nhiên nhìn lại, nhiều ít có điểm ninja cảm giác.

Lưu Bị quyết định không thể ở ngồi chờ chết.

Ở như vậy bị Công Tôn Toản liên lụy đi xuống, chính mình đừng nói là thành tựu một phen đại sự, không để tiếng xấu muôn đời liền xem như không tồi.

Ở trong lòng trù tính một phen lúc sau, Lưu Bị quyết định đi bái phỏng Công Tôn Toản.

Lưu Bị che đậy miệng bộ hắc mành, làm Công Tôn Toản nhìn nhiều ít có chút không thói quen, bất quá lại càng vì hắn bằng thêm vài phần thần bí cảm giác.

Nghe xong Lưu Bị ý đồ đến lúc sau, com Công Tôn Toản không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

“Hiền đệ, ngươi muốn đảm nhiệm hộ Tiên Bi trung lang tướng cũng hoặc là sử hung trung lang tướng?”

Lưu Bị hướng về phía Công Tôn thật dài chắp tay thi lễ, nói: “Huynh trưởng, ta đại hán hiện tại loạn trong giặc ngoài, nội có chúng chư hầu cát cứ tranh giành, siêu cương không phấn chấn, mà này ngoại…… Đó là phương bắc dị tộc ngày càng cường đại, mà ta đại hán bên trong lại từ từ suy nhược, như thế đi xuống, bên này giảm bên kia tăng dưới, chắc chắn có mối họa, bị tuy bất tài, nhưng vì thiên hạ kế, nguyện kiêm này nhị chức, vì ta đại hán nhương định phương bắc dị tộc, lấy báo đáp quốc.”

Nghe xong Lưu Bị nói, Công Tôn Toản trong lòng rất là khó hiểu.

Trước mắt Lưu Bị cùng tự mình giống nhau, đều bị nhậm vì một phương biên giới đại quan, đúng là tức giận phấn đấu, mở rộng bá nghiệp rất tốt cơ hội tốt.

Có tranh giành thiên hạ thiên thu công nghiệp không đi làm, ngược lại là muốn đi trấn an dị tộc.

Lưu Bị đầu rốt cuộc trang đều là chút cái gì?

Làm như vậy đối hắn đến tột cùng có chỗ tốt gì?

------oOo------

Chương 367: khi cục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy rằng Công Tôn Toản đối với Lưu Bị yêu cầu thực cảm hoang mang, nhưng hắn cuối cùng vẫn là đáp ứng rồi Lưu Bị yêu cầu.

Rốt cuộc, hiện tại Lưu Bị là hắn phụ tá đắc lực, chỉ từ đối phó Lưu Ngu một việc này đi lên xem, Lưu Bị ở giữa sở khởi đến tác dụng, liền rất xa vượt qua Công Tôn Toản bản nhân năng lực phạm trù.

Lập tức liền phải đối phó Viên Thiệu, vô luận thấy thế nào, Lưu Bị đều là dùng đến.

Bởi vậy mặc kệ Lưu Bị phải làm chút cái gì, Công Tôn Toản đều sẽ nghĩa vô phản cố duy trì hắn.

Công Tôn Toản hiện tại là U Châu thứ sử, thả còn bị thiên tử sắc phong có được tiết chế bốn châu quyền lực, bởi vậy, này hộ Tiên Bi trung lang tướng cùng đỡ hung trung lang tướng chức vụ, Công Tôn Toản là có tư cách chính mình tiến hành nhâm mệnh.

Lưu Bị bị Công Tôn Toản đồng thời nhâm mệnh kiêm này hai chức!

……

Tin tức truyền quay lại đến Trung Nguyên thời điểm, không sai biệt lắm cũng đúng là Đào Thương về tới Bành Thành thời điểm.

Đào Thương tạm thời không thể hồi Kim Lăng thành.

Trước mắt Đào Khiêm bệnh nặng, Bành Thành tùy thời khả năng xuất hiện biến số, Đào Thương cần thiết đến lưu tại Từ Châu bản thổ chủ trì đại cục.

Kim Lăng đại bộ phận binh tướng, đều bị Đào Thương điều khiển hồi Kim Lăng thành đóng giữ chỉnh đốn, nhưng hắn lại đem tinh nhuệ nhất hổ vệ quân cùng Đan Dương tinh binh này hai chi binh mã giữ lại.

Đồng thời Đào Thương còn để lại Quách Gia, Hứa Chử, Triệu Vân, Thái Sử Từ bốn người ở Bành Thành hiệp trợ hắn.

Trần Đăng cùng còn lại tướng lãnh phản hồi Kim Lăng thành bố phòng, ở hắn lâm hành phía trước, Đào Thương làm Trần Đăng cấp Hàn Hạo truyền cái lời nói, làm hắn đem Trương Cơ từ Kim Lăng thành cấp thỉnh đến Bành Thành tới vì Đào Khiêm xem bệnh.

Mấy ngày sau, Trương Cơ đến Từ Châu, Đào Thương không dám trì hoãn, ngay sau đó thỉnh hắn vì Đào Khiêm chẩn bệnh.

Đối với Đào gia huynh đệ tới nói, Trương Cơ chẩn bệnh thành cùng không, là Đào Khiêm có không khang phục cuối cùng hy vọng.

Rốt cuộc, khám bệnh trị nội tật tới nói, Trương Cơ có thể xưng thượng là thời đại này y học cọc tiêu nhân vật, Hoa Đà cũng chưa chắc có thể so sánh được với hắn.

“Trương thần y, ta phụ thân bệnh, như thế nào?”

Đón Đào Thương cùng Đào Ứng chờ mong ánh mắt, Trương Cơ biểu tình có vẻ rất là trầm trọng.

“Đào quân thọ nguyên sắp hết, thể mệt nội tổn hại, nhiều năm qua lại nhiều bực bội, bị thương tâm mạch cùng thần mạch, tại hạ chỉ sợ là vô lực xoay chuyển trời đất…… Bất quá nếu là thích hợp lấy dược vật tiến bổ, có lẽ còn có thể hơi duyên số tuổi thọ, nhưng cụ thể có thể kiên trì tới khi nào, lại là cần xem thiên ý.”

Nghe xong Trương Cơ nói, Đào Thương trong lòng cuối cùng một tia hy vọng đoạn tuyệt.

Cùng Đào Thương lòng dạ so sánh với, Đào Ứng hiển nhiên vẫn là kém không ít mài giũa.

Đứa nhỏ này bắt lấy Trương Cơ tay, nôn nóng dậm chân nói: “Ngươi nói bậy! Ta phụ thân thân thể luôn luôn ngạnh lãng! Nơi nào sẽ đột nhiên liền sẽ không có số tuổi thọ? Ngươi lung tung chẩn trị, còn xem như cái cái gì thần y!”

Đào Thương duỗi tay túm khai Đào Ứng, hướng về phía hắn lắc lắc đầu: “Nhị đệ, không thể vô lễ.”

Trương Cơ rất là có thể lý giải Đào thị huynh đệ hiện tại tâm tình, đối mặt nói không lựa lời Đào Ứng, hắn cũng không tức giận, chỉ là chua xót cười, bất đắc dĩ tự giễu nói.

“Tại hạ thực sự là đã tận lực, nhị công tử…… Thần y chi xưng cũng bất quá là thế nhân lung tung kêu, không thể coi là thật, tại hạ căn bản là không phải cái gì thần y, liền tính là, thần y cũng không phải thần tiên…… Sinh lão bệnh tử, không ai có khả năng vãn cũng a.”

Đào Ứng nước mắt tức thì liền xuống dưới.

Đào Thương trong lòng minh bạch, lấy Trương Cơ tâm tính cùng từ bi tâm địa, nếu là có thể cứu trị Đào Khiêm nói, hắn nhất định sẽ không mặc kệ mặc kệ.

Trương Trọng Cảnh nói rất đúng, y giả rốt cuộc chỉ là y giả, không phải Diêm Vương gia —— có thể trị bệnh, lại không thể trị mệnh.

“Nhị đệ nhất thời tình thế cấp bách, mở miệng nhiều có đắc tội, trương thần y đừng để trong lòng…… Phiền toái ngài giúp gia phụ khai dược đi.”

Trương Cơ nói thanh “Nặc”, ngay sau đó đi tìm bút mực, bắt đầu một mặt một mặt ra phương thuốc.

Đào Thương một bên nhìn hắn khai phương thuốc, một bên nói: “Thần y, chúng ta Kim Lăng thành, hiện tại quan học trung y khoa,

làm cho thế nào? Học sinh còn tính nhiều?”

Từ khi Đào Thương đem Trương Cơ khấu ở Kim Lăng thành sau, Kim Lăng thành liền từ quận thủ phủ bỏ vốn, một tay thành lập quan học, cũng ở trong đó thiết lập y thự.

Tên này dự hiệu trưởng chức vị, tự nhiên là Đào Thương bản nhân chịu trách nhiệm, nhưng y thự bổn viện khoa tổng quản, lại là Trương Cơ.

Trương Cơ nghe vậy cười nói: “Còn hảo đi, nhân số không ít, bất quá tiến đến sở học giả toàn bình dân, sĩ tộc trung con cháu lại cơ hồ không có……”

Điểm này sớm tại Đào Thương dự kiến bên trong.

Ở thời đại này, có thể làm quan ai còn sẽ đi xem bệnh?

Hắn nhẹ nhàng cười nói: “Sĩ tộc người trong không muốn học y, chính là bình thường việc, không ngại…… Bình dân tới học, chỉ cần là tư chất hảo, thân gia trong sạch giả, đều có thể xét mà lục, giao không nổi học phí…… Quay đầu lại ngươi đi tìm Trương Hoành, từ quận nội bỏ vốn quản đó là…… Mấy cái học y học sinh, ta Kim Lăng thành, vẫn là nuôi nổi.”

Trương Cơ nghe xong, tuy rằng không nói gì thêm, nhưng trong lòng vẫn là man cảm động.

Hiện có sĩ tộc người trong, có thể như thế lý giải cũng tôn sùng y đạo người, trừ bỏ chính mình ở ngoài, chỉ sợ cũng cũng chỉ có Đào Thương.

Phương thuốc khai hảo lúc sau, Trương Cơ lập tức liền đi bắt dược.

Đào Ứng trong lòng nhớ phụ thân, cũng tung ta tung tăng đi theo Trương Cơ cùng đi.

Kỳ thật Đào Ứng đi theo đi, trừ bỏ thêm phiền ở ngoài, căn bản không thể giúp gấp cái gì, nhưng Đào Thương vẫn là tùy ý hắn đi

làm.

Sắp mất đi phụ thân thống khổ, chỉ có hắn cái này đương cục giả, có thể lý giải Đào Ứng tâm tình.

Nhưng hắn lại không thể cùng Đào Ứng giống nhau tùy hứng chơi điên, trước mắt Từ Châu còn có một đại sạp sự, yêu cầu hắn ra mặt giải quyết.

Đào Thương đi phòng nghị sự, chính sảnh nội, đã có Kim Lăng thành cùng Bành Thành rất nhiều văn võ đang chờ hắn.

Quách Gia hướng Đào Thương đệ trình thượng giáo sự phủ tấu, mặt trên rành mạch viết Lưu Bị đã bị Công Tôn Toản nhận đuổi vì vỗ hung trung lang tướng kiêm hộ Tiên Bi trung lang tướng, toàn quyền phụ trách đối dị tộc sự.

Đào Thương lẳng lặng nhìn kia phân tấu một hồi, đột nhiên nói: “Lưu Huyền Đức, thực sự là cái người thông minh, hắn nếu là cùng Công Tôn Toản tiếp tục quậy với nhau, đối chính mình thanh danh thật sự không có chỗ tốt, trước mắt hắn cũng chỉ có đi trước dị tộc mà, bên ngoài sử thân phận tiến hành giao thiệp, nếu là có thể ở trình độ nhất định thượng thế đại hán giải quyết Tiên Bi cùng nam Hung nô bộ phận uy hiếp, có lẽ ở không lâu tương lai, còn có thể rơi vào cái anh hùng dân tộc mỹ danh…… Như thế, hoặc nhưng triệt tiêu hại chết Lưu Ngu đồng lõa ác danh.”

Quách Gia thổn thức không thôi, nói: “Lưu Bị người này, là cái tâm tư kín đáo người, tuy vô cơ nghiệp, lại có bản lĩnh, hắn đương đối bắc địa dị tộc trung lang tướng, có thể hay không cấu kết ngoại tộc xâm lấn nội địa, làm hại ta trung thổ?”

Đào Thương trầm tư một chút, đột nhiên mở miệng nói: “Tuyệt đối sẽ không!”

Mọi người nghe vậy tức khắc lăng.

Tiểu tử này, như thế nào sẽ đối Lưu Bị như vậy có tin tưởng đâu?

Quách Gia nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương, nói: “Thái phó vì sao sẽ như vậy khẳng định?”

Đào Thương nghe vậy cười cười, nói: “Ta biết Lưu Bị là cái có dã tâm người, nhưng dã tâm đổi thành mặt khác một loại cách nói, cũng chính là cái gọi là chí lớn khí! Có dã tâm cũng không phải chuyện xấu, mỗi người đều có dã tâm, nhưng có có dã tâm người làm việc không có điểm mấu chốt, vậy không thể thực hiện…… Nhưng ta cảm thấy Lưu Bị không phải người như vậy.”

Ngừng lại một chút, Đào Thương tiếp tục khẳng định nói: “Lưu Bị có kiêu hùng tiềm chất, hắn sẽ dụng tâm ra sức đối phó thiên hạ chúng chư hầu, nhưng hắn tuyệt không sẽ đi hại nước hại dân.”

Tuy rằng không rõ Đào Thương vì như thế khẳng định, nhưng Quách Gia đám người vẫn là đối Đào Thương nói tán thành.

Cũng không phải bọn họ tán thành Lưu Bị, mà là bọn họ tán thành Đào Thương nhãn lực.

Tuy rằng không hiểu được nguyên nhân.

Có một ít lời nói, Đào Thương vô pháp cùng bọn họ nói thực minh bạch.

Lưu Bị là kiêu hùng, từ mỗ một ít phương diện tới xem, hắn cũng xác thật là cái anh hùng nhân vật.

Công Tôn Toản sư đệ, Đào Khiêm chắp tay làm quốc, cùng Lữ Bố xưng huynh gọi đệ, cùng Tào Tháo thanh mai nấu rượu, làm Viên Thiệu chiết kết đón chào, bị Lưu biểu dẫn vì đồng tông, làm Tôn Quyền lấy muội tương hứa, làm Gia Cát Lượng cúc cung tận tụy.

Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến lệnh thiên hạ hào kiệt khuynh tâm kết giao, Lưu Bị bất khuất kiên cường tinh thần thâm nhập nhân tâm, làm người kính nể.

Như vậy nam nhân, hắn nhiều nhất sẽ trở thành một cái tâm tư tàn nhẫn kiêu hùng, nhưng tuyệt không sẽ trở thành hại nước hại dân súc sinh!

Đào Thương tin tưởng Lưu Bị là có hạn cuối.

Nhưng Đào Thương cho dù biết Lưu Bị có hắn loang loáng điểm, cũng không thể không đi dùng sức tai họa Lưu Bị.

Bằng tâm mà nói, Đào Thương thượng một lần tai họa Lưu Bị, thậm chí so đối phó Tào Tháo còn muốn ra sức nhiều.

Hơn nữa ngay lúc đó Lưu Bị, đối Đào Thương cũng không căm thù, nhưng Đào Thương ra tay vẫn như cũ tàn nhẫn.

Này không phải bởi vì hắn đối Lưu Bị có cái gì cá nhân thành kiến, mà là vì đại cục, không thể không đi làm.

Ở Đào Thương nhận tri, từ xã hội phát triển góc độ tới xem, trong lịch sử Lưu Bị cùng Tôn Quyền, thậm chí bao gồm Gia Cát Lượng cùng Chu Du ở bên trong, đều thuộc về phá hư xã hội ổn định quan trọng nhân tố.

Nếu là không có bọn họ ở Xích Bích chi chiến dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, ngay lúc đó trung thổ rất có khả năng sẽ ở Kiến An mười ba năm lúc sau, liền nghênh đón một cái tân thời kỳ hòa bình đã đến.

Mà bởi vì bọn họ cá nhân dục vọng cùng muốn chứng minh tự thân giá trị hành vi, khiến cho vốn đã kinh tiếp cận nhất thống xu thế thiên hạ, trần trọc trở thành tam quốc chia làm cục diện, vô cớ đem nội chiến tiêu hao sinh sôi kéo dài 72 năm lâu, cơ hồ dài đến một thế kỷ.

Này một thế kỷ chết đi người! Lùi lại xã hội sức sản xuất! Suy nhược kinh tế phát triển! Căn bản là tính ra không ra.

Lưu Bị người này kiên trì bền bỉ, bất khuất kiên cường, thả hắn trong lòng cũng xác thật có giúp đỡ nhà Hán chí hướng cùng với độc đáo

nhân cách mị lực, đối với hắn này đó ưu điểm, Đào Thương là thực thưởng thức.

Nhưng hắn loại này bất khuất kiên cường, đôi mắt hạ xã hội tới nói, là kỳ hạn hoàn thành đại nhất thống nghiêm trọng trở ngại.

Mặc kệ Lưu Bị là kiêu hùng vẫn là anh hùng, lịch sử chứng minh rồi Lưu Bị không có Tào Tháo như vậy hùng tài đại lược có thể nhất thống loạn thế.

Nhưng hắn lại là một cái có thể kéo dài loạn thế quan trọng nhân tố.

Cho nên Đào Thương đối đãi Lưu Bị thủ đoạn, có thể nói cực kỳ tàn nhẫn, thậm chí tàn nhẫn có điểm làm Đào Thương chính mình đều cảm thấy Lưu Bị đáng thương.

Do sớm kết thúc loạn thế, Đào Thương không thể không làm như vậy.

“Tiếp tục phái người giám thị Lưu Bị hướng đi, có cái gì tin tức, tùy thời hướng ta bẩm báo.” Đào Thương đối Quách Gia phân phó nói.

Đào Thương đối Lưu Bị để bụng, Quách Gia đã sớm biết, bởi vậy cũng liền thấy cũng không kinh ngạc nữa.

“Còn có một việc.” Quách Gia tiếp tục đối Đào Thương nói: “Viên Thiệu trở về Nghiệp Thành lúc sau, một bên mệnh cán bộ cao cấp tiếp tục trấn an Tịnh Châu các quận, mộ binh binh lính, một mặt mệnh trưởng tử Viên Đàm vì đô đốc, triệu tập binh mã, hướng trú Bình Nguyên.”

Từ Lưu Bị rời đi Bình Nguyên lúc sau, nơi đây vẫn luôn lâm vào trạng thái chân không, hiện giờ Viên Thiệu đánh đòn phủ đầu, phái trưởng tử giành trước suất binh đóng quân, này ý có thể nói là không cần nói cũng biết.

Đào Thương một bên vuốt cằm một bên nói: “Viên Đàm đóng quân Bình Nguyên, như thế xem ra, Viên Thiệu là phải đối Thanh Châu

động thủ?”

Quách Gia chắp tay nói: “Đúng là như thế.”

“Vậy hoả tốc phái người thông tri Công Tôn Toản, đào mỗ trước mắt yêu cầu tiêu diệt Tang Bá, lại nhất thống toàn bộ Dương Châu, trừu không ra tinh lực quản Thanh Châu sự.”

Nghe được Đào Thương nhắc tới Tang Bá, Tào Báo trạm ra ban, hướng hắn chắp tay nói: “Đại công…… Thái phó tính toán như thế nào đối phó Tang Bá?”

Đào Thương cười một chút, nói: “Ban đầu không đối hắn động thủ, là bởi vì chúng ta không có mạnh mẽ thực lực, hiện giờ chúng ta Từ Châu cùng Kim Lăng thành, muốn binh có binh, muốn đem có đem, trực tiếp xuất binh Lang Gia quận, Tang Bá nếu là thức thời, tự nhiên đầu hàng, nếu là không phục…… Trực tiếp nghiền áp qua đi đó là.”

Đào Thương rất ít sẽ đối địch thủ tiến hành như thế trực tiếp cường lấy sách lược, này ở chúng thần xem ra rất là ngạc nhiên.

Chỉ có Quách Gia trong lòng minh bạch.

Trước mắt thời cuộc khẩn trương, Từ Châu tứ phía toàn địch, để lại cho Đào Thương thời gian không nhiều lắm, cho nên cần thiết bắt đầu đao to búa lớn sử dụng cường ngạnh thủ đoạn.

Nghĩ vậy, Quách Gia ra ban gián ngôn nói: “Quách mỗ nhưng thật ra có một cái biện pháp, có thể đánh Tang Bá một cái trở tay không kịp, nhanh chóng bình định Lang Gia quận, nhưng chính là sợ thái phó cùng với lệnh tôn, không chịu đáp ứng……”

Đào Thương nhìn về phía hắn, nói: “Nói nói xem?”

Quách Gia thanh thanh yết hầu, cười nói: “Đào quân tưởng vào tháng sau ra vị thái phó cử hành đại hôn, đại hôn chi kỳ, chính là toàn bộ Từ Châu quốc khánh ngày, lấy Quách mỗ độ chi, Tang Bá

tuyệt đối sẽ không nghĩ đến ta quân sẽ ở thái phó đại hôn thời điểm, đi ngược chiều dương triển khai tiến công……”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh: “Đây là cái ý kiến hay a!”

Quách Gia xấu hổ cười cười, nói: “Vấn đề là, hôn kỳ trong vòng động đao qua, việc này…… Đào quân có thể đáp ứng sao?”

------oOo------

Chương 368: Thái Sơn 5 tặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với Quách Gia sách lược, Đào Thương đảo cũng là tán thành, chỉ là không biết nên như thế nào đi theo Đào Khiêm nói.

Lão nhân đối chính mình trận này hôn sự rất là coi trọng, có lẽ có thể chống đỡ lão cha kiên trì đến bây giờ, chính là trận này đại hôn đi.

Hôn kỳ bên trong động đao binh, liền tính là chính mình không thèm để ý, Đào Khiêm cùng Điêu Thuyền bên kia lại là khó mà nói.

Chính mình vẫn là trước theo chân bọn họ thăm dò khẩu phong hảo.

Từ khi Tào Tháo tuyên bố muốn công Từ Châu lúc sau, Điêu Thuyền cùng tiểu Oanh Nhi liền vẫn luôn ở tại Bành Thành, lời thề cùng Đào Thương cùng Từ Châu cùng tồn vong.

Tuy rằng xong việc chứng minh rồi việc này chính là sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng đối với các nàng đối chính mình loại này nghĩa vô phản cố, Đào Thương trong lòng vẫn là thực cảm động.

Cổ đại nữ tử nhiều trung trinh, như vậy nữ tử ở Đào Thương xem ra thật sự là đáng giá quý trọng.

Điêu Thuyền nghe xong Đào Thương nói lúc sau, nhưng thật ra không có như vậy đại phản ứng.

“Nếu là đối Từ Châu có lợi sự, vậy ngươi đi làm là được, cần gì còn muốn cố ý hỏi ta?” Điêu Thuyền lôi kéo Đào Thương tay, cười hì hì nói.

Đào Thương một ngưỡng mi, vui đùa nói: “Chung quy lại không phải ta một người đại hôn, dù sao cũng là động đao bính cử chỉ, hôn kỳ

trong nghề chi, nhiều ít vẫn là có chút bất lợi…… Ta là sợ ngươi không thể tiếp thu.”

Điêu Thuyền mị mị cười, chớp mắt nói: “Động đao binh là ở hắn Tang Bá địa bàn, lại không phải ở Bành Thành, cùng ngươi ta hôn sự, có gì quan hệ? Bất quá quay đầu lại, liền sợ nghĩa phụ hắn lão nhân gia nghe được sẽ có lý do thoái thác.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi mỉm cười.

Này đàn bà nhưng thật ra có thể tính kế thanh.

“Nói lên nghĩa phụ, ngươi chính là phái người liên hệ Vương Tư Đồ sao? Hắn khi nào đến Bành Thành?”

Nói đến này thời điểm, Điêu Thuyền sắc mặt liền có chút cô đơn.

“Ta trước một đoạn thời gian, thác Mi Trinh muội muội làm thương đội hướng Dự Chương quận cấp nghĩa phụ mang cái lời nói, thỉnh hắn lão nhân gia ở chúng ta đại hôn trước hồi Bành Thành…… Chính là, nghĩa phụ hồi âm lại là không nói được không……”

“Không được không?” Đào Thương hai tròng mắt tức khắc mở to: “Chính mình nghĩa nữ thành hôn, thả vẫn là Vương thị gia phả thượng có người danh, hắn cư nhiên không nói được không?”

Điêu Thuyền rất là cô đơn gật gật đầu.

Vương Duẫn tu tiên đã gần đến nửa năm, bởi vì có hổ vệ trong quân Bùi Tịnh cùng một trăm hổ sĩ đi theo, giáo sự phủ bên này vẫn luôn có thể thu được Bùi Tịnh định kỳ truyền quay lại tới thư từ, Đào Thương cùng Điêu Thuyền đám người có thể tùy thời biết được Vương Duẫn đông hướng cùng nơi.

Vấn đề là nửa năm không gặp mặt, hắn lão gia hỏa như thế nào càng ngày càng không lưu.

Liền chính mình khuê nữ hôn lễ đều không ra mặt, hắn là đem đầu tu tú đậu sao?

Đào Thương gần nhất việc nhiều, không quá quan tâm Vương Duẫn sự, giờ phút này mới vừa rồi cẩn thận hướng Điêu Thuyền dò hỏi: “Vương Tư Đồ hiện tại là ở Dự Chương quận đặt chân sao? Hắn hiện tại với ai tu tiên ngươi có biết?”

Điêu Thuyền thở dài khẩu khí, chu lên môi anh đào: “Bùi Tịnh phái người đưa về tới tin thượng, nói nghĩa phụ hắn lão nhân gia trước mắt đang ở Nam Xương, nghe một vị năm gần trăm tuổi lão thần tiên truyền đạo.”

Đào Thương nghe vậy nhíu mày, nói: “Cái gì lão thần tiên, còn trăm tuổi? Hù hắn liền ngươi đều mặc kệ?”

Điêu Thuyền cẩn thận hồi ức một chút, mới vừa rồi nói: “Giống như, hình như là kêu, gọi là gì…… Vu Cát.”

Đào Thương: “……”

Mặc kệ Vương Duẫn đến tột cùng là với ai học tu tiên, nhưng dựa theo Điêu Thuyền theo như lời tình huống tới xem, này lão hỗn đản là thật sự không chuẩn bị trở về tham gia Đào Thương cùng Điêu Thuyền đại hôn.

Tu tiên tu choáng váng, liền đạo lý đối nhân xử thế cũng đều không hiểu?

Càng già càng sống đi trở về.

Không tới liền không tới đi, dù sao sớm muộn gì cũng có thể nhìn thấy.

Đào Thương đã quyết định chủ ý, thành hôn cũng thu hồi Lang Gia quận lúc sau, hắn liền chuyển hướng phương nam, sẽ kê quận cùng Dự Chương quận cũng nhập vào chính mình bản đồ, hoàn toàn thu phục Dương Châu, đánh hạ một cái kiên cố phía sau cơ sở.

Hắn hiện tại đã là thái phó, lãnh Dương Châu mục, thu nạp Dương Châu chư quận, có thể nói là danh chính ngôn thuận.

Cùng Điêu Thuyền đừng qua sau, Đào Thương ngay sau đó lại đi gặp Đào Khiêm, đem muốn ở hôn kỳ gian đồng thời cũng phá được Khai Dương sự hướng hắn làm hội báo.

Đào Khiêm ở phục Trương Cơ dược lúc sau, tinh thần đầu rõ ràng là khôi phục không ít.

Nghe xong Đào Thương đối hắn tự thuật lúc sau, lão nhân cúi đầu suy nghĩ thật lâu sau, rốt cuộc là chậm rãi đã mở miệng.

“Thôi, phi thường chi kỳ hành phi thường việc, ngươi cùng kia Vương thị nữ tử nếu là cảm thấy không ngại, liền y theo này pháp hành chi đó là, lão phu cũng không bắt buộc khác, chỉ cần có thể tận mắt nhìn thấy ngươi lập gia đình, tắc tâm nguyện đủ rồi…… Nhưng Thái Sơn năm tặc tuyệt phi bình thường, việc này ngươi vẫn là cẩn thận châm chước mới là.”

……

Lang Gia quận, Khai Dương huyện phủ nha sân nội, có một người ở trần đại hán chính ném động trong tay trường sóc, ở trong sân thứ, chọn, phách vũ động, hắn cả người đổ mồ hôi đầm đìa hãy còn không biết mệt, một thân kiên cố cơ bắp dưới ánh nắng chiếu rọi hạ, có vẻ phá lệ có hình.

Không hề nghi ngờ, người này, đó là Lang Gia quận trên danh nghĩa chủ nhân, Tang Bá.

Thân là một phương quận thủ Tang Bá tính cách rất là dũng liệt, thả tính cách lại cực đoan.

Đặc biệt là ở hắn 18 tuổi thời điểm, hắn bởi vì cứu chính mình phụ thân mà lấy dũng liệt trung hiếu nổi tiếng đời sau.

Trong lịch sử ghi lại, Tang Bá phụ thân bởi vì giữ gìn pháp luật, không nghe thái thú lén phân phó, mà thiện sát ngục phạm, cho nên chọc giận thái thú mà bị hạ ngục.

Mà Tang Bá nghe nói phụ thân bị hạ ngục sau, vì giữ gìn chính nghĩa cùng hoà bình, triệu tập thủ hạ thực khách giết chết địa phương thái thú cũng cứu ra phụ thân, liền áp giải này phụ hơn trăm quan tốt toàn sợ hãi Tang Bá cùng thực khách vũ lực mà không dám ngăn trở, này cứu phụ hành vi vui buồn lẫn lộn.

Nhưng này đoạn tình tiết thực rõ ràng là trải qua lịch sử gia công.

Tang Bá phụ thân thiện sát phạm nhân, là bởi vì giữ gìn pháp luật?

Người sáng suốt vừa thấy liền biết đây là xả con bê!

Tang Bá có thể suất lĩnh một chúng thực khách giết thái thú cứu ra này phụ, lại còn có sợ tới mức hơn trăm danh quan tốt không dám thiện động, này thuyết minh cái gì?

Thuyết minh Tang Bá phụ tử ngày thường ở địa phương chính là nổi danh xã hội người, yakuza!

Này dâm uy cùng ác bá chi thế, đã sớm đã là thâm nhập nhân tâm. Còn có Tang Bá hắn cha bất quá là cái huyện ngục duyện, dưỡng giết người cướp ngục thực khách làm gì?

Một cái tiểu yakuza giết địa phương tối cao chấp hành trưởng quan, cứu ra ác bá phụ thân, nhưng cuối cùng còn bị xưng là giữ gìn pháp luật chính nghĩa cử chỉ, cũng trải qua sách sử vụng về trát phấn, này nguyên nhân căn bản bất quá là chỉ có một.

Chính là bởi vì Tang Bá ngày sau trở thành Tào Ngụy Trấn Đông tướng quân, Chấp Kim Ngô mà thôi!

Mà trước mắt, vị này cứu phụ anh hùng đang ở một bên vũ động trường sóc, một bên ở trong lòng suy tính chính mình sau này tiền đồ.

Đổ mồ hôi đầm đìa lúc sau, Tang Bá đem trường sóc hướng về bảo hộ ở bên cạnh tiểu giáo trong tay một ném, sau đó cầm lấy ấm

nước, dùng sức rót mấy khẩu, xoa miệng hướng đứng ở cách đó không xa Tôn Quan đi đến.

Tôn Quan ngày xưa chính là Thái Sơn cự khấu chi nhất, giang hồ phỉ hào tôn anh tử, là Tang Bá tốt nhất bằng hữu.

Lấy Tang Bá khả năng, sở dĩ có thể ở Khai Dương được việc, độc bá Lang Gia quận, dựa hắn một người vẫn là rất khó làm được.

Chỉ dựa vào Tang Bá một người, tuyệt đối vô pháp cùng Đào Khiêm Từ Châu quân cùng Đan Dương tinh binh chính diện địch nổi.

Tang Bá sở dĩ ở Từ Châu cảnh nội có thể kiêu ngạo đến bây giờ, vẫn là bởi vì hắn có một đám bồi hắn, hiệp trợ hắn, cộng đồng hăm hở tiến lên bạn tốt cùng các đồng bọn.

Mà này đó bạn tốt, chính là bao gồm Tang Bá cùng Tôn Quan ở bên trong năm tên Thái Sơn tặc.

Sở dĩ xưng bọn họ vì Thái Sơn tặc, không phải bởi vì bọn họ chiếm cứ Thái Sơn, mà là bởi vì bọn họ xuất thân, cùng với thuộc hạ binh lính, đại bộ phận đều là ở Thái Sơn vùng chiêu mộ.

Cùng Vương Khuông, Bào Tín năm đó sở suất lĩnh anh dũng Thái Sơn quân giống nhau, Thái Sơn năm tặc dưới trướng sĩ tốt chiến lực cũng là cực kỳ cường hãn Thái Sơn quân tốt.

Đúng là bởi vì từ năm tặc suất lĩnh Thái Sơn binh chiến lực cực cường, trong lịch sử, Tang Bá đám người ở trận chiến Quan Độ đêm trước, vẫn luôn ở vào nửa độc lập trạng thái, cho dù là Tào Tháo đưa bọn họ thu phục về sau, bọn họ cũng cũng không có hoàn toàn quy phụ Tào Tháo, mà là ở có điều kiện dưới tình huống nửa tự do duy trì Tào Tháo, cũng nhiều lần phạm Thanh Châu, đối Viên Thiệu ở mặt đông chiến tuyến, khởi tới rồi hữu hiệu kiềm chế tác dụng.

Nếu là không có lần này đại hôn vì tiền đề, Đào Thương cũng là không dám dễ dàng đối Thái Sơn năm tặc động thủ, nhưng cho dù có cái này tiền đề, việc này cũng chưa chắc liền sẽ thuận lợi.

------oOo------

Chương 369: hôn kỳ trừ ác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tang Bá luyện xong rồi trường sóc, một bên lau mồ hôi, một bên đi tới Tôn Quan bên người, Tôn Quan chủ động cho hắn truyền lên một khối lau mồ hôi bố, thấp giọng nói: “Đại huynh, ngài nghĩ kỹ sao?”

Tang Bá tiếp nhận khăn vải, lau lau trên đầu như mưa giọt mồ hôi, nói: “Chuyện gì nghĩ kỹ?”

“Hải!”

Tôn Quan đối với Tang Bá này sợi giả ngu giả ngơ kính rất là buồn bực, rồi lại không dám thật sự cùng Tang Bá phát hỏa, chỉ là ngăn chặn hỏa khí khuyên nhủ: “Còn có thể có chuyện gì? Đó là lần trước kia Viên Thuật viết thư cùng ngô chờ, muốn chúng ta huynh đệ quy phụ này dưới trướng, nam bắc giáp công, cộng đồng đối phó Từ Châu Đào thị! Đến lúc đó chia đều Từ Châu.”

Tang Bá nghe vậy khinh thường cười, nói: “Đối phó Từ Châu Đào thị? Còn chia đều Từ Châu? Hắn Viên Thuật năm đó ở nhu cần ổ, mười vạn đại quân bị kim lĩnh quân bốn vạn nhân mã đánh chưa gượng dậy nổi, thẳng đến hôm nay mới vừa rồi hoãn quá khí tới, cư nhiên còn dám lại làm mưu đồ? Họ Viên chẳng lẽ là tưởng liền Thọ Xuân quê quán đều bị Đào gia lộng đi, mới cam tâm dừng tay không thành!”

Tôn Quan lắc lắc đầu, nói: “Đại huynh, sự tuy rằng là như vậy chuyện này, nhưng lời nói lại không thể như vậy giảng, Viên Thuật năm đó mười vạn binh, rốt cuộc đều là tân quân, không có gì chiến lực, hiện giờ trải qua hơn năm thao luyện, đã là không thể cùng năm đó đánh đồng…… Hiện giờ Đào Khiêm thành Từ Châu mục, Đào Thương thành Dương Châu mục còn phải bái thái phó tôn sư, Đông Nam hoàn cảnh sớm muộn gì tất vì này phụ tử toàn theo! Chúng ta

Thái Sơn năm kiệt, nhiều năm như vậy ở Lang Gia quốc kinh doanh, vì chính là cái gì? Chính là độc tôn nơi đây, nhưng là lấy trước mắt Đào gia phát triển thế, nếu là lại mặc cho bọn họ kiêu ngạo đi xuống, này Lang Gia quốc, chỉ sợ liền không còn nữa vì chúng ta huynh đệ sở hữu.”

Tang Bá đem khăn tay ném xuống đất, sắc mặt biến có chút âm trầm.

Ở Đông Hán những năm cuối, Duyện Châu Thái Sơn quận, cùng với cùng với tương sơn hải mảnh đất tức Lang Gia quốc Tây Bắc mặt, là một cái bối sơn mặt hải đặc thù mảnh đất.

Ở chỗ này đóng quân theo hiểm tự thủ, đã nhưng phản kháng quan phủ, lại có thể sao lược bá tánh, cái gọi là quận tiếp sơn hải, đó là như thế.

Thực sự là Tang Bá chờ không hợp pháp phần tử thiên đường a.

Hơn nữa bởi vì cái này mảnh đất đặc thù tính chất, khiến cho sớm tại Tang Bá chờ Thái Sơn năm tặc phía trước, Lang Gia quốc liền thành phản kháng Đông Hán chính phủ đấu tranh không hợp pháp phần tử nơi khởi nguyên, những người này có thể tên gọi tắt vì Lang Gia giúp.

Vĩnh hưng hai năm, Lang Gia tặc Công Tôn cử phản loạn, trở thành Lang Gia bảng đơn thượng đệ nhất tặc đầu, sau vì Đông Hán danh tướng đoạn quýnh thảo phá.

Duyên hi ba năm, Lang Gia tặc lao Bính phục phản bội, trở thành Lang Gia bảng thượng vị thứ hai Lang Gia tặc.

Duyên hi ba năm tháng 11, Lang Gia tặc thúc tôn không cố kỵ công sát đô úy hầu chương, trở thành Lang Gia tặc vị thứ ba.

Mà Tang Bá đám người còn lại là tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, ở tân thời đại bước lên Lang Gia bảng đứng đầu bảng, hơn nữa vừa lên chính là năm cái!

Tang Bá, Tôn Quan, Doãn Lễ, Ngô Đôn, Xương Hi.

Lang Gia quốc sở dĩ luôn là có cường đạo liên tiếp thượng bảng, vẫn là bởi vì nó độc đáo tự nhiên ưu thế, đã có thể theo sơn tự thủ, lại có thể phù hải nhập đảo, hơn nữa bởi vì tự nhiên hoàn cảnh nguyên nhân, nơi này rất nhiều quận dân đều cử gia vào núi, cả nhà "Cưỡng phụ tới", ở trình độ nhất định thượng trở thành cùng sơn càng giống nhau người miền núi.

Bởi vì hoàn cảnh ảnh hưởng, này đó bắc địa người miền núi tùy thời đều ở vào khẩn trương trạng thái, cực giàu có sức chiến đấu, mà những người này, tự nhiên là Tang Bá chờ Thái Sơn năm tặc nguồn mộ lính chủ yếu nơi phát ra.

Như thế, Tang Bá dưới trướng sĩ tốt chiến lực mới có thể ngày càng tăng cường.

Đây cũng là nhiều năm như vậy, Đào Khiêm lấy Tang Bá không có cách nào nguyên nhân.

Nhưng trước mắt Đào gia thế lực càng cường, Thái Sơn năm tặc hoàn cảnh liền trở nên càng ngày càng xấu hổ, tùy thời đều có bị Đào thị đem Lang Gia quốc thu về khả năng.

Đặc biệt là Kim Lăng quân liền bại Viên Thuật, Lữ Bố, Nghiêm Bạch Hổ, Trách Dung, Bộc Dương tào quân chờ quân lúc sau, Thái Sơn năm tặc bắt đầu cảm giác có chút sợ hãi.

Đối mặt như vậy cường quân, nếu là muốn ở Lang Gia quốc cùng Thái Sơn quận chi gian tiếp tục tự lập, ở tiếp tục như vậy tự bế đi xuống, khẳng định là không được.

Nhưng là liền ở ngay lúc này, Viên Thuật mời Thái Sơn năm tặc giáp công Từ Châu thư từ, thông qua Tôn Quan tay, bị trằn trọc đưa đến Tang Bá trong tay.

Vốn dĩ này đối Thái Sơn năm tặc tới nói là một cái điểm đột phá, nhưng Viên lão nhị ở thời khắc mấu chốt lại tái phát tật xấu, hắn thư

từ trung không có mời Tang Bá đám người làm hắn minh hữu, mà là làm cho bọn họ suất chúng quy phụ.

Ở Viên Thuật nhận tri, Tang Bá đám người bất quá là một đám kêu gọi nhau tập họp núi rừng, bất nhập lưu không chính hiệu cường đạo.

Chính mình thân là sau tướng quân, đường đường bốn thế tam công chi con vợ cả, làm một đám Thái Sơn tặc quy thuận, thực sự là tính cho bọn hắn thiên đại mặt!

Tang Bá đám người có thể nhận được chính mình mời, thực sự là hẳn là thiêu cao hương cảm tạ tổ tiên hiển linh, may mắn nhà mình là có phúc.

Nhưng thực hiển nhiên, Tang Bá cũng không phải như vậy tưởng, hắn đem chính mình xem thành cùng Viên Thuật là một cái trục hoành thượng.

Bởi vậy, việc này ở trong khoảng thời gian ngắn liền trì hoãn xuống dưới.

Tang Bá không nóng nảy, nhưng Tôn Quan thực sốt ruột, người này ánh mắt không có Tang Bá lâu dài, bởi vậy một cái kính tới khuyên Tang Bá, chạy nhanh hồi phục Viên Thuật.

Nhưng kỳ thật Tang Bá cũng không tưởng đáp ứng Viên Thuật, đừng nói là đương Viên Thuật phụ thuộc hoặc là thủ hạ, ở hắn xem ra, Viên Thuật liền tính là đương chính mình minh hữu, cũng không đủ tư cách.

Hắn tưởng chờ như là Viên Thiệu cũng hoặc là Tào Tháo như vậy kiêu hùng, phái người tới mời chính mình.

……

Liền ở Tang Bá đối hay không cùng Viên Thuật liên hợp do dự thời điểm, Bành Thành phương diện, từ Hứa Chử, Triệu Vân, Thái Sử

Từ suất lĩnh Kim Lăng quân tinh nhuệ, thừa Bành Thành quân dân ở vì Đào Thương chuẩn bị đại hôn thời điểm, hướng về Khai Dương phương hướng bay nhanh di động thẳng tiến.

“Thái Sơn năm tặc binh tướng, đều là ngày xưa từ Thái Sơn quân cùng Lang Gia người miền núi trúng chiêu mộ lực sĩ, này chiến lực cùng chúng ta Kim Lăng thành Thái Sơn quân hẳn là có ganh đua chi lực!” Thái Sử Từ một bên chỉ huy binh tướng nhóm nhanh chóng tiến binh, một bên đối Hứa Chử cùng Triệu Vân giải thích nói: “Năm tặc chia quân đóng quân, thành kỉ giác chi thế, ngày thường bình thường khó phá, nhưng hiện giờ đuổi kịp thái phó đại hôn, Bành Thành trong ngoài quân dân toàn khánh, bởi vậy Khai Dương phòng giữ ở trình độ nhất định thượng, tất nhiên là có điều yếu bớt, chúng ta lần này thừa cơ phá được Tang Bá doanh trại, chỉ cần có thể lấy trụ người này, còn lại bốn tặc, liền có thể truyền hịch mà định, đến lúc đó Lang Gia quốc cũng là nhưng thuận lợi trở về Từ Châu.”

Hứa Chử nghe xong Thái Sử Từ giảng giải, cười hắc hắc, khờ thanh hàm khí nói: “Hai ngươi tuy rằng là thái phó huynh đệ kết nghĩa, nhưng Tang Bá đầu người, phi mỗ gia mạc chúc, hai người các ngươi lại là không cần vọng tưởng.”

So sánh với cùng Hứa Chử phân cao thấp, Triệu Vân biểu hiện hiển nhiên là bình tĩnh rất nhiều.

“Chỉ cần là có thể theo kế hoạch bắt lấy Tang Bá, ai trảo, cũng không cái gọi là.”

……

Xác thật là như Đào Thương cùng Quách Gia đám người sở phỏng đoán, Tang Bá đóng quân ở Khai Dương bộ đội, ở biết được Bành Thành trước mắt vui mừng xong việc, cũng tương đối thả lỏng cảnh giác, giảm bớt một bộ phận phòng vệ lực lượng.

Buổi tối ăn cơm xong sau, trừ bỏ thiếu bộ phận ở tuần tra ban đêm bộ khúc ở ngoài, đại bộ phận Thái Sơn tặc quân trên cơ bản là ngã đầu liền ngủ.

Trong bóng đêm Khai Dương huyện phi thường an tĩnh, mát lạnh mùa hạ gió đêm ngẫu nhiên đem chiến mã mũi đế thanh lặng lẽ thổi vào đến không trung theo gió phiêu lãng, bụi cỏ trung không biết tên các loại côn trùng ở không kiêng nể gì kêu to.

Đêm nay bầu trời không có ánh trăng, thực sự là có chút duỗi tay không thấy năm ngón tay cảm giác.

Tuần tra ban đêm Thái Sơn tặc bọn lính vì có thể thấy rõ ràng xa hơn một ít địa phương, liền ở quân doanh bốn phía bậc lửa mười mấy đôi lửa trại dùng để phụ trợ tầm mắt.

Thiêu đốt lửa trại tràn ra cực nóng quang mang, chiếu sáng chung quanh thượng trăm bước địa phương.

Đột nhiên, giống như thiên lôi giống nhau dồn dập dày đặc tiếng vó ngựa từ nơi xa đột nhiên vang lên.

Đang ở mọi nơi tuần tra các binh lính hoảng sợ, vội vàng tốp năm tốp ba tấn tụ tập đến doanh trại quân đội ở ngoài, thê lương tiếng kèn vang vọng đêm tối trên cao.

Kim Lăng quân công giết qua tới!

------oOo------

Chương 370: bắt Tang Bá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong nháy mắt, liền tới rồi Đào Thương đại hôn ngày tốt.

Toàn bộ Bành Thành đều bởi vì trận này long trọng hôn sự mà trở nên náo nhiệt lên, quân dân hoan hô, khắp chốn mừng vui.

Đào Thương trên người ăn mặc đại hồng bào tử, cưỡi ở cao đầu đại mã thượng, ở một đội Từ Châu lễ quan cùng đi dưới, chịu đường hẻm hai bên bá tánh reo hò, hướng về đón dâu trên đường tiến lên mà đi.

Đào Thương bị lược thi phấn trang, giống như tạo hình quá búp bê sứ, một bên mỉm cười một bên hướng về mọi người phất tay thăm hỏi.

Nửa đường thượng, Đào Thương trong tay còn cầm một bộ không lớn không nhỏ gương đồng, thường thường nâng lên tới trên dưới tả hữu tự mình thưởng thức.

“Này thật là…… Quá tuấn tiếu! Như thế tuấn lãng bất phàm tân lang, đến tột cùng là từ đâu toát ra tới, này chẳng phải là đến tiện sát thiên hạ sở hữu mỹ nam tử?” Đào Thương một bên chiếu, một bên tự mình hạ định nghĩa.

Đào Thương mặt sau, đi theo ti nghi quan Quách Gia.

Nghe xong tiểu tử này hỗn trướng lời nói, Quách Gia không biết vì sao, có một loại đem hắn đánh hồi từ trong bụng mẹ trọng sinh một lần xúc động.

Như thế không biết xấu hổ yêu nghiệt, cư nhiên mắt thấy liền phải cưới tới rồi Thái Nguyên Vương thị mỹ kiều nương?

Này thiên hạ có phải hay không thật sự không cứu?

Đào Thương tự luyến xong, đem gương đồng qua tay đưa cho một người đi theo người hầu, sau đó hỏi Quách Gia nói: “Tấn công Khai Dương binh mã, chính là đều an bài hảo?”

Quách Gia có điểm không quá tưởng nói với hắn lời nói, có lệ gật gật đầu, nói: “An bài hảo, nếu là dựa theo thời gian tới tính, ngươi kia hai vị kết bái nghĩa huynh cùng Hứa Chử, đêm qua liền hẳn là tới rồi Khai Dương huyện, y theo Quách mỗ suy tính, Tang Bá truân quân trong khoảng thời gian này, bố trí hẳn là tương đối bạc nhược, đánh lén chiến bại bọn họ, hẳn là không thành vấn đề, nhưng là có thể hay không bắt được Tang Bá, liền xem ba vị tướng quân thuộc hạ thật bản lĩnh.”

Đào Thương vui mừng cười, phân phó Quách Gia nói: “Ta hy vọng, có thể ở ta nhập động phòng phía trước, được đến bắt sống Tang Bá tin tức tốt, có thể làm được sao?”

Quách Gia hì hì cười gượng: “Vì sao như thế? Bắt sống Tang Bá, có thể có trợ giúp thái phó sinh nhi tử sao?”

Đào Thương: “……”

……

Đêm qua chiến sự trung, Kim Lăng quân ở ba gã mãnh tướng chỉ huy hạ, nương ánh trăng, đối Tang Bá Khai Dương quân truân phát động đánh bất ngờ.

Nơi xa giống như oanh lôi tiếng vó ngựa, khiến cho toàn bộ Khai Dương đại doanh nội tức khắc sôi trào lên, giống như bạo nồi giống nhau.

Người hô ngựa hí hỗn loạn loạn thành một đoàn.

Vừa mới ngủ say Thái Sơn tặc binh nhóm còn buồn ngủ bị thượng cấp tặc binh tướng giáo nhóm từ trong doanh trướng hoảng loạn

kêu lên.

Thái Sơn binh các binh lính một bên sảo một bên mắng, oai ăn mặc bố y áo giáp da cầm binh khí, lao ra quân trướng cũng tốp năm tốp ba tập hợp ở một chỗ, chuẩn bị ứng đối những cái đó thình lình xảy ra địch nhân.

Tôn Quan bởi vì ban ngày gian cùng Tang Bá thương lượng hay không muốn đầu nhập vào Viên Thuật sự, cho nên lưu tại Tang Bá truân doanh.

Đãi nghe được dị thường tiếng vang sau, Tôn Quan cơ hồ là cái thứ nhất liền chạy ra doanh trướng.

Hắn phi thân lên ngựa, liền giáp trụ đều không có mặc tốt liền chuẩn bị hấp tấp ứng chiến.

Hắn mặt sau đi theo một đại bang xiêm y không chỉnh Thái Sơn tặc chúng, những người này kêu loạn giảo hợp một đoàn, vây quanh Tôn Quan gào thét chạy ra khỏi đại doanh.

Trước ánh vào mi mắt, là nơi xa một mảnh điểm đỏ ở trong bóng đêm có vẻ phá lệ bắt mắt.

Những cái đó điểm đỏ di động tốc độ thực mau, còn không có quá bao lâu thời gian, liền đã biến thành rộn ràng nhốn nháo một tảng lớn nhảy lên ánh lửa.

Tôn Quan cũng là trên chiến trường tay già đời, kinh nghiệm phong phú, hắn chỉ từ cây đuốc phân bố tới xem ra, liền biết tập doanh quân địch ít nhất cũng có 3000 nhiều người.

Mà những cái đó càng ngày càng gần tiếng vó ngựa cùng chạy vội thanh, mỗi một chân mỗi một bước đều giống như nhịp trống giống nhau, đánh ở mỗi cái Thái Sơn tặc binh trong lòng, một cổ vô hình khẩn trương không khí bất tri bất giác, thế nhưng là bao phủ ở toàn bộ Khai Dương quân doanh.

“Nhãi con nhóm! Tùy ngô ứng chiến!”

Tôn Quan đối phía sau Thái Sơn tặc chúng nhóm lớn tiếng quát mắng, Thái Sơn tặc quân giờ phút này tuy rằng là y giáp không chỉnh, trận hình không đồng đều, nhưng vẫn là ầm ầm nhận lời.

Ước chừng cách xa nhau Khai Dương quân doanh một dặm tả hữu thời điểm, đối phương cây đuốc quân trong trận cư nhiên thổi lên xung phong kèn.

Thái Sơn quân tặc nhóm trong lòng lại là trầm xuống.

Kia tiếng kèn rất là trầm thấp, “Ô ô” tiếng vang ở màn đêm hạ có vẻ phá lệ tiêu điều mà khủng bố.

Tôn Quan tâm phảng phất đều phải từ ngực trung nhảy ra tới.

Tại đây loại thời khắc mấu chốt, Tang Bá đại huynh chạy đi nơi đâu? Theo đạo lý hắn không phải ở nên lao ra doanh tới cùng chính mình cùng chỉ huy binh mã kháng địch sao?

Liền ở Tôn Quan trong lòng thấp thỏm không chừng thời điểm, kỳ quái sự tình đột nhiên đã xảy ra.

Những cái đó dùng mắt thường có thể thấy được, mơ hồ nhằm phía bên ta cây đuốc đột nhiên thế nhưng là toàn bộ tắt!

Toàn bộ đại địa phảng phất lại lần nữa lâm vào trong bóng tối.

Mà đối phương vừa mới vẫn là hướng về phía Khai Dương đại doanh chạy băng băng mà đến tiếng bước chân cùng tiếng vó ngựa, ở một trận ồn ào trung, nghe cư nhiên là mơ hồ thay đổi phương hướng, ồn ào qua đi còn lại là chỉnh tề quay đầu hướng hắc ám chỗ sâu trong chạy trở về, cho đến Tôn Quan chờ một chúng rốt cuộc nghe không rõ ràng lắm.

Tôn Quan trợn mắt há hốc mồm.

Đối phương là nhà ai binh mã?

Là Từ Châu quân vẫn là Thanh Châu quan quân?

Đây là chơi cái gì xiếc?

Lại là thổi kèn lại là đốt đuốc, hư trương thanh thế chạy đến nhà mình đại doanh cửa, sau đó lại không thể hiểu được quay đầu đi rồi?

Đây đều là cái gì kịch bản a!

Hiện tại quan quân đều là như vậy tiêu sái sao?

Theo thời gian trôi qua, từ doanh trại nội chạy băng băng đến Tôn Quan phía sau những cái đó Thái Sơn quân càng ngày càng nhiều, Tôn Quan trong lòng có tự tin, hắn làm thám báo chạy như bay ra doanh đi tra xét đến tột cùng, nhìn xem đối phương rốt cuộc ra sao phương binh mã, lại đến tột cùng là có cái gì mắt.

Liền ở Tôn Quan do dự, lấy không chuẩn đối phương có cái gì thâm ý thời điểm…… Đột nhiên, đại doanh phía sau, thật lớn kèn đột nhiên thổi lên!

Thê lương giác thanh lại lần nữa đem Tôn Quan cũng một chúng Thái Sơn quân tặc quân làm cho là thấp thỏm mạc danh.

Quay đầu nhìn nhìn phía sau càng tụ càng nhiều Thái Sơn tặc quân, một cái khủng bố ý tưởng đột nhiên thoáng hiện ở Tôn Quan trong óc bên trong.

“Không tốt! Bọn họ mục tiêu là tang Tuyên Cao!”

Tôn Quan vội vàng khiển trách hắn phía sau càng tụ càng nhiều sĩ tốt tùy hắn cùng phản hồi quân doanh phía sau.

Nhưng đáng tiếc chính là, bọn họ chính diện vừa mới cây đuốc biến mất phương hướng, chợt chi gian lại một lần lượng khí vô số cây đuốc.

Vẫn là cái kia khoảng cách, vẫn là những cái đó tiếng bước chân, nhưng thực hiển nhiên, đối phương lúc này đây xung phong ý chí rất là kiên định!

Không bao lâu, liền thấy 300 bước ngoại, một chi ước có mấy trăm kỵ binh kỵ binh, các tay cầm loan đao cũng hoặc là mã công, thả thuần một sắc màu trắng chiến mã, giống như giống như rời cung mũi tên, chính hướng về chính mình nơi xung phong liều chết mà đến.

Dẫn đầu tướng lãnh, con ngựa trắng ngân thương, đã anh tuấn lại hùng khôi, ở cây đuốc chiếu rọi xuống rất là đáng chú ý.

Tôn Quan trong lòng cả kinh…… Từ Châu quân khi nào có như vậy kỵ binh cùng như vậy chiến tướng? Chưa từng nghe nói qua a!

Chẳng lẽ, đối phương cũng không phải Từ Châu quân?

Nhưng trước mắt Tôn Quan cũng không thể lại quản này đó, bởi vì hắn biết hiện tại quan trọng nhất, là chạy nhanh hồi quân đi cứu phía sau soái trướng trung Tang Bá.

Đối phương chiến pháp thực sự là làm người cảm thấy nghẹn khuất a!

Trước phái ra chủ lực binh mã, lại là thổi giác lại là đốt đuốc, thừa bóng đêm làm ra sắp sửa đánh bất ngờ quân trại bộ dáng, đem đại bộ phận vừa mới tỉnh lại, suy nghĩ hảo không thanh tỉnh Thái Sơn tặc chủ lực binh tướng tất cả đều hấp dẫn đến hàng rào chính diện!

Mà vừa mới doanh trại phía sau kia trận kèn, là đối phương phân quân, âm thầm đi đường tắt đi sau này trại, phía sau thổi lên giác thanh chính là cấp phía trước chủ lực binh mã tuyên bố ám hiệu.

Những cái đó phía sau binh mã, này mục tiêu nhất định là soái trướng nội Tang Bá!

Tôn Quan trong lòng một trận chột dạ.

Tang Bá chính là Thái Sơn năm tặc đứng đầu, cũng là toàn bộ Thái Sơn quân hồn, nếu là thật sự bị quân địch tướng lãnh bắt sống hoặc là giết, kia hậu quả thực sự là không dám tưởng tượng, đến lúc đó còn lại bốn tặc nhất định sẽ biến thành năm bè bảy mảng!

Tôn Quan suy đoán là không sai.

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ suất lĩnh Đan Dương tinh binh cùng một chi kinh hãi Từ Châu quân, u u k a n s h u cũng con ngựa trắng nghĩa từ, ở chính diện làm tú, hấp dẫn quân địch lực chú ý.

Mà ẩn núp đến đối phương sau trận, đúng là Hứa Chử hổ vệ quân.

Mà Hứa Chử mục tiêu cũng rất là đơn giản!

Đó chính là phía sau soái trướng nội, Tang Bá đầu!

Giờ phút này, Khai Dương quân doanh binh tướng trên cơ bản đều bị Triệu Vân cùng Thái Sử Từ hấp dẫn tới rồi chính diện, Hứa Chử tại hậu phương thế như chẻ tre!

Tự cấp trước trận Triệu Vân cùng Thái Sử Từ ám hiệu lúc sau, Hứa Chử suất lĩnh binh mã xông thẳng nhập doanh, cũng bôn Tang Bá soái trướng xông thẳng mà đi.

Hứa Chử đầu tàu gương mẫu, vén lên Tang Bá soái trướng mành liền nhảy đem đi vào, trong miệng thanh như cự lôi!

“Tang Bá tặc tử, nhữ ngày chết buông xuống rồi!”

Soái trướng trong vòng, rỗng tuếch, chỉ có một chút đèn dầu còn ở mặt thiêu đốt, đến nỗi Tang Bá bản nhân…… Lại là liền một cây mao đều không có.

------oOo------

Chương 371: Đào Thương động phòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bành Thành nội phủ phòng khách trong vòng, tiếng người ồn ào, sân bên trong, cầm sắt nhạc minh, nơi nơi đều là một bộ hỉ nhạc vui sướng chi tướng. Tiến đến tham lễ mọi người lui tới tương kính, hoan thanh tiếu ngữ, một mảnh hỉ khí dương dương vui sướng thần sắc.

Đào Khiêm cũng là một thân hỉ trang, suy yếu thân thể bởi vì vui mừng tâm tình, giờ này khắc này lại là có vẻ ngạnh lãng một ít.

Từ Châu bọn quan viên các đều phương hướng hắn chúc mừng, đem Đào Khiêm lão nhân làm cho không khép miệng được, hỉ khí dương dương.

Không bao lâu, liền thấy nghênh xong thân Đào Thương cùng cái rèm châu Điêu Thuyền nhập thính bái lễ, trai tài gái sắc, mãn thính mọi người đều là tấm tắc khen ngợi.

“Đại lễ tuy giản, hồng nghi tắc long, Thiên Tôn mà ti, quân trang thần cung, nam nữ liên hôn, loan phượng từ long, vô tự tư lập, gia xương bang vinh. Ca vũ trợ hứng, lấy hưởng người xem, tân nhân bái thiên địa.”

Đào Thương cùng Điêu Thuyền ở tư lễ quan kêu gọi trong tiếng lui tới chào hỏi, từng bước một đem nghi thức đẩy mạnh đi xuống.

Hành lễ xong lúc sau, lại thấy tư lễ quan lấy ra một quyển giản độc, cung kính đối hai vị tân nhân nói: “Thái phó, phu nhân, Vương Tư Đồ người ở Nam Xương có chuyện quan trọng muốn làm, không thể chạy về tham lễ, đặc phái người đưa về lời chúc cũng hạ lễ, dao chúc thái phó cùng phu nhân đến gắn bó suốt đời.”

Điêu Thuyền mặt ở phía sau bức rèm che mặt lờ mờ, nghe vậy vành mắt có điểm phiếm hồng.

Nàng vốn tưởng rằng Vương Duẫn không tới tham gia chính mình hôn sự, lại là đem nàng quên mất, không thể tưởng được nghĩa phụ chung quy vẫn là nhớ chính mình, chẳng những phái người đưa về lời chúc, còn đưa lên tân hôn lễ vật.

Đào Thương hướng về phía kia ti nghi quan sử ánh mắt, sau đó liền thấy kia ti nghi quan đem Vương Duẫn lời chúc triển khai, từng câu từng chữ bắt đầu niệm nổi lên tới, đại biểu Vương Duẫn đưa lên chúc phúc.

Nhưng niệm một hồi, liền thấy ti nghi quan trên đầu hãn liền bắt đầu như mưa đi xuống hạ xuống, mà Đào Thương tươi cười cũng là càng ngày càng cứng đờ.

Vương Duẫn đưa tới lời chúc đại khái nội dung, lải nhải ma kỉ một đống lớn, trong đó cơ bản liền không nhắc tới Điêu Thuyền, đại bộ phận đều là cùng Đào Thương nói.

Này trong lời nói sở chất chứa ngụ ý không ngoài là tiểu tử ngươi cưới lão phu nữ nhi, quả thật là thiên đại phúc phận, lão phu hiện giờ ở Dự Chương quận tu vi tinh tiến, tiến triển cực nhanh, ngươi này tiểu con bê nếu là dám đối với nữ nhi của ta không hảo hoặc là khi dễ nàng, lão phu đối phó ngươi liền tiên kiếm đều không cần rút, tùy tiện giơ tay nhất chiêu tiên nhân chỉ lộ là có thể đem ngươi oanh phá thành mảnh nhỏ, sau đó lại đem ngươi tàn thi uy cẩu luyện cổ vân vân……

Này một phen đến trễ chúc phúc chẳng những là đem Đào Thương nói hổ thẹn vô mà, đồng thời cũng là chấn kinh rồi ngồi đầy khách và bạn.

Không thể tưởng được Vương Tư Đồ rời đi Kim Lăng thành tu tiên nửa năm, thế nhưng đã luyện thành như vậy thật lớn thành tựu! Dùng tiên kiếm lấy Đào Thương hạng thượng đầu chó đều đã là

khinh thường làm, cư nhiên dùng ngón tay tùy tiện một lóng tay là có thể sát Đào Thương cả nhà.

Phi Nguyên Anh kỳ cao thủ mà không thể vì này cũng.

Đào Thương trong lòng rất là bất đắc dĩ, hắn hiện tại cũng khinh thường cùng Vương Duẫn trí khí.

Bởi vì chiếu cái này tình huống tới xem, Vương Duẫn lão nhân này thực rõ ràng chính là luyện có điểm tẩu hỏa nhập ma, thần chí không rõ.

Thuần thuần lão niên si ngốc điềm báo —— chính mình hôm nay kết hôn không đáng vì cái bệnh tâm thần sinh khí.

Bất quá càng làm cho mọi người mở rộng tầm mắt chính là, Vương Duẫn phái người cấp Điêu Thuyền đưa tới tân hôn hạ lễ, cư nhiên là một cây lại đại lại thô dây mây ngạnh tiên!

Này ngoạn ý nếu là trừu ở trên người, sức lực điểm nhỏ da tróc thịt bong, sức lực đại điểm sợ là đến cốt đoạn gân chiết.

Đào Thương có chút không tiếp thu được.

Hắn một lóng tay Vương Duẫn quà tặng cái rương trung dây mây tiên, đối Đào Thương oán giận nói: “Cha, ngươi như thế nào cũng không quản?”

Lại thấy Đào Khiêm loát râu bạc trắng, nhìn chằm chằm kia rương gỗ như suy tư gì.

Không bao lâu, lại thấy Đào Khiêm hướng về phía kia ti nghi quan vẫy vẫy tay, nói: “Vương Tư Đồ hiện tại là ở cùng vị nào thần tiên tu tập tiên thuật? Lão phu thân thể suy nhược, sợ là thọ nguyên sắp hết, quay đầu lại ngươi phái người hỏi một chút Vương Tư Đồ, lão thần tiên ngồi xuống còn có hay không đệ tử danh ngạch? Có thể hay không thu lão phu vừa thu lại, cứu lão phu một cứu?”

Đào Thương: “……”

Chính mình cái này thân cha a! Ta nên nói hắn chút cái gì hảo đâu?

……

Đi xong rồi trình tự, một đôi bích người bị đưa hướng động phòng sân, mà còn lại khách khứa còn lại là ở sảnh ngoài uống rượu chúc mừng.

Đào Thương cùng Điêu Thuyền ở một chúng tiểu thị nữ hộ tống hạ, vào động phòng nội, nhưng thấy trong phòng một mảnh hỉ hồng, ngọn đèn dầu san sát bốn bố, có vẻ rất là ấm áp lãng mạn.

Đào Thương mỉm cười nhìn chăm chú vào ngồi ở trên giường Điêu Thuyền.

Rèm châu che đậy nàng mặt bộ, có chút thấy không rõ khuôn mặt, nhưng màu đỏ hỉ phục phụ trợ ra nàng nhu mì xinh đẹp dáng người.

Quả nhiên, bất luận là cổ đại là hiện đại, đại hôn chi kỳ, vĩnh viễn là một nữ nhân mỹ lệ nhất thời khắc.

Đào Thương cầm lấy chọn khăn voan rèm châu dùng hỉ cân, nhẹ nhàng vén lên rèm châu, nhìn mành phía dưới kia trương kiều mị diễm lệ hai bên, Đào Thương khóe miệng lộ ra ấm áp mỉm cười.

Từ khi ở biện thủy chi chiến nhận thức nữ tử này lúc sau, bọn họ chi gian tuy rằng không có oanh oanh liệt liệt trải qua, nhưng nhưng vẫn là lẫn nhau chiếu cố, tin tưởng, cộng đồng đi tới.

Thực bình đạm, nhưng lại là thực kiên định cảm giác.

Đặc biệt là nữ tử này còn lớn lên như vậy mỹ, như vậy diễm!

“Phu quân……” Điêu Thuyền ngẩng đầu, kiều mị nhìn Đào Thương, đà đà một gọi.

Đào Thương trong nháy mắt, cảm giác chính mình có điểm muốn chảy máu mũi.

“Ngày tốt cảnh đẹp, xuân tiêu một khắc, phu nhân, chúng ta hẳn là có thể nghỉ ngơi.” Đào Thương cười ngồi ở Điêu Thuyền bên cạnh, vươn tay nhẹ nhàng ôm nàng nói.

Điêu Thuyền dục cự còn đổi trừng hắn một cái, đột nhiên vừa chuyển chuyện: “Phu quân, động phòng phía trước, chúng ta còn phải làm mặt khác một sự kiện đâu?”

Đào Thương nghe vậy một kỳ, động phòng phía trước phải làm sự?

Chẳng lẽ, phu nhân tưởng cùng ta chơi sẽ tiểu ngọn nến cùng tiểu roi da?

“Phu nhân khẩu vị hảo trọng nha, bất quá vi phụ thích!” Đào Thương vui sướng nói.

Điêu Thuyền đứng dậy, từ bàn thượng lấy quá bầu rượu, cười khanh khách cấp Đào Thương đổ một trản: “Uống chén rượu giao bôi mà thôi, sao đem phu quân nhạc thành như vậy?”

Đào Thương bừng tỉnh một phách đầu.

Chính mình thật là đại ý, vẫn là nhà mình phu nhân có tình thú.

Hai người lẫn nhau giao trản hành rượu, uống xong lúc sau, Điêu Thuyền lại vì Đào Thương đổ một trản, đột nhiên há mồm nói: “Ngươi có hay không nghĩ tới, làm phụ thân cùng ta nghĩa phụ cùng nhau, đến Nam Xương lão thần tiên nơi đó đi tu hành một chút?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Vừa mới ở trong sảnh, chính mình nhưng thật ra mơ hồ nghe Đào Khiêm chính mình nói một miệng, bất quá Đào Thương cũng không có quá đương hồi sự.

Liền Trương Trọng Cảnh đều ngôn Đào Khiêm thọ nguyên sắp hết, chẳng lẽ đem Đào Khiêm đưa đến Vu Cát kia thần côn học cái gọi là tu tiên, là có thể kéo dài sinh mệnh?

Đào Thương là một cái tôn trọng y học cùng khoa học người, kiên quyết ngăn chặn mê tín.

Đương nhiên, chính mình xuyên qua chuyện này ngoại trừ.

“Thần quỷ việc, bất quá đều là thế nhân lừa mình dối người mà thôi, cái gọi là tử bất ngữ quái lực loạn thần, này tu tiên việc, hắc hắc…… Không tin cũng thế.”

Điêu Thuyền lại bồi Đào Thương uống lên một trản rượu, vươn nhỏ dài tay ngọc bưng kín Đào Thương bàn tay, nói: “Tu tiên việc, tuy rằng hư vô mờ mịt, nhưng ta nghe nói, lại rất nhiều phương ngoại chi sĩ tinh thông dưỡng sinh, tĩnh tâm, Luyện Khí phương pháp, nhưng kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể, cùng trương thần y dùng dược y học chi đạo, lại là hoàn toàn tương phản hai loại phương thức.”

Nói đến này thời điểm, lại thấy Đào Thương tinh thần đầu đốn khi chấn động.

Điêu Thuyền lại cùng Đào Thương uống lên một trản, thấp giọng nói: “Tả hữu đều là vì phụ thân tẫn hiếu đại sự, liền tính là không thành, nói vậy cũng là vô hại, ta nghĩa phụ kiểu gì dương người, hiện giờ lại như thế trầm mê tại đây nói, có lẽ kia với lão đạo thật sự có chút cường thân kiện thể pháp môn, nếu quả thực có thể vì phụ thân duyên thọ, chúng ta vì sao liền không thể vì phụ thân thử một lần đâu?”

------oOo------

Chương 372: xương hi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Chử từ phía sau sát nhập Tang Bá soái trướng, hắn bổn ý là muốn giam giữ Tang Bá, nhưng không nghĩ tới, toàn bộ lều lớn nội lại là rỗng tuếch, đến chỗ nào đều tìm không thấy Tang Bá bóng dáng.

Hứa Chử tại chỗ ngốc lăng một hồi, đột nhiên bỗng nhiên một phách cái trán, cả giận nói: “Hảo cái giảo hoạt tặc tử! Cư nhiên thừa loạn liệu! Thực sự là đáng giận đến cực điểm!”

Dứt lời, liền thấy Hứa Chử quay đầu phân phó hổ vệ quân vài tên giáo úy, nói: “Các ngươi nhanh chóng suất ta trong quân hổ sĩ, từ sau đi phía trước trại tiến quân, tương trợ cúc hoa huynh đệ đánh tan Thái Sơn tặc, thả trước bắt lấy Khai Dương doanh trại quân đội lại nói!”

Kia vài tên hổ vệ quân giáo úy sôi nổi nhận lời, sau đó lại thấy trong đó một người hỏi Hứa Chử nói: “Tư Mã, ta chờ đi trước trận tiếp ứng cúc hoa nhị đem, Tư Mã ngài lại là muốn làm cái gì? Làm sao không tự mình đi trước?”

Hứa Chử dùng sức nhéo nhéo chính mình nắm tay, phát ra “Rắc rắc” giòn vang.

“Mỗ gia muốn đuổi theo Tang Bá kia tư! Hắc hắc, cái này tặc tư tưởng từ mỗ gia mí mắt phía dưới đào tẩu, quả thực chính là nằm mơ! Đổi thành người khác, có lẽ làm hắn chạy trốn! Nhưng ở mỗ gia trong tay, hắn lại trăm triệu chạy không được!”

Dứt lời, liền thấy Hứa Chử ra tới Tang Bá doanh trại, cúi đầu trên mặt cát quan sát một hồi, tràn đầy râu quai nón đại trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

“Lão tiểu tử, mỗ gia xem ngươi có thể chạy đến nào đi!”

……

Tang Bá người này, vẫn là rất là cáo già xảo quyệt.

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ ở phía trước trại lần đầu tiên thổi giác châm lửa đem thời điểm, Tang Bá liền từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh.

Tang Bá thân là Thái Sơn năm tặc đứng đầu, ngày thường đó là cáo già xảo quyệt hạng người, hiểm ác tâm tư cùng người thường so sánh với, cao hơn thực sự không phải một chút.

Tôn Quan sốt ruột hoảng hốt đi phía trước trại đi tụ chúng nghênh địch, nhưng Tang Bá lại không có động.

Hắn chỉ là mặc xong rồi y giáp, triệu tập thuộc hạ thân vệ quân, ở soái trướng nội ổn ngồi, cũng phái người hỏi thăm trước trận tình huống, tính toán thăm dò tình huống lúc sau, lại làm ra lâm trận phản ứng.

Thẳng đến Hứa Chử binh mã tại hậu phương phát ra tiếng kèn sau, Tang Bá mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai quân địch mục tiêu, chính là chính mình!

Tang Bá không phải người phi thường, hắn làm việc chẳng những là tàn nhẫn độc ác, hơn nữa cũng không ướt át bẩn thỉu, ở cân nhắc lợi hại lúc sau, Tang Bá lập tức hạ quyết tâm!

Quân địch là có bị mà đến, bên ta một đoạn này thời gian phòng ngự lơi lỏng, một khi thật sự bị tiền hậu giáp kích, mất đi tính mạng, Thái Sơn năm tặc ở Lang Gia quốc nhiều năm tâm huyết, nhưng chính là ném đá trên sông!

Thả đối phương tám chín phần mười chính là Từ Châu quân, hiện giờ Từ Châu quân chiến lực ở đại hán triều cũng là rất có danh khí,

bên ta Thái Sơn quân tặc tuy rằng cường hãn, lại cũng chưa chắc là Từ Châu quân đối thủ.

Hơn nữa Tang Bá còn có một cái tâm tư.

Binh đánh tan, có thể lại triệu tập, chẳng sợ chính là bị giết hết, cũng có thể ở một lần nữa chiêu mộ, nhưng chính mình mệnh nếu là ném kia hết thảy nhưng chính là toàn xong rồi!

Lập tức Tang Bá không hề do dự, trực tiếp vứt bỏ quân trại, suất lĩnh một chúng thân vệ quân thẳng đến sườn doanh ngoại một cái tiểu đạo mà đi, hướng về phía tây vội vàng bỏ chạy đi.

Nếu là đổi thành người khác, có lẽ thực dễ dàng cứ như vậy làm Tang Bá ở núi rừng gian chạy thoát.

Nhưng đáng tiếc chính là, lần này phụ trách đuổi giết Tang Bá người chính là Hổ Si Hứa Chử.

Hứa Chử năm đó đương tông chính là lúc, hàng năm ở trong núi hành tẩu, săn hổ liệp báo đối với hắn tới nói, chính là chuyện thường ngày, hàng năm núi rừng hoạt động, càng là làm hắn luyện ra một tay theo dõi bản lĩnh.

Đặc biệt là ở Đào Thương thu phục Nghiêm Bạch Hổ lúc sau, Nghiêm Bạch Hổ đệ đệ Nghiêm Dữ, bị phân phối tới rồi Hứa Chử trướng hạ vì giáo úy.

Nghiêm Dữ cũng là một viên dũng mãnh chi sĩ, thả năm rồi nhiều ở Bạch Hổ sơn hành tẩu, ngày thường cùng Hứa Chử nhiều làm câu thông, đảo cũng là lẫn nhau gian học được đối phương không ít bản lĩnh.

Hiện giờ Hứa Chử, ở trong núi bản lĩnh, có một bộ phận cũng là xuất từ Nghiêm Dữ kinh nghiệm chỉ đạo.

Tìm kiếm dấu vết để lại, Hứa Chử suất lĩnh một đội tinh nhuệ hổ vệ quân lực sĩ theo đuôi Tang Bá chạy trốn phương hướng mà đi.

Tang Bá rất là thông minh, hắn thẳng đến vùng núi mà đi, núi rừng trung cưỡi ngựa không tiện, đối phương nếu là quan quân, nhất định không khắp nơi núi rừng nội tìm được chính mình.

Đáng tiếc Hứa Chử cố tình không phải chính thống quan quân, núi rừng bước chiến chính là hắn trường hạng!

Điểm này chính là Tang Bá trăm triệu không nghĩ tới.

Tang Bá suất lĩnh một chúng binh mã ở núi rừng trung chạy vội, nghe nơi xa hét hò càng ngày càng nhỏ, trong lòng không khỏi lược cảm yên ổn.

Cũng không biết dưới trướng binh mã còn có Tôn Quan thế nào…… Tôn Quan đã chết nhưng thật ra không có gì, chỉ hy vọng chính mình truân doanh trung binh tướng thương vong thiếu một ít tốt nhất.

Tang Bá cũng không sợ chính mình dưới trướng Thái Sơn tặc chúng bị tính toán sau sẽ ném, này đó tặc binh đại bộ phận đều không có hộ tịch thuộc địa, rời đi quân doanh, không có lương thực bọn họ khẳng định là tử lộ một cái.

Chỉ cần người không chết, chính mình bất luận ở địa phương nào lại dốc sức làm lại, này đó tặc chúng nhất định vẫn là sẽ văn phong đuổi đến, chính mình đến lúc đó vẫn là có xoay người đường sống.

Tang Bá chính nhẹ nhàng thở ra gian, thình lình nghe phía sau vang lên một trận tiếng kêu vang!

“Tang Bá thất phu hưu đi!”

Nghe xong này thanh kêu to, Tang Bá thiếu chút nữa không bị kinh từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

Quay đầu nhìn lại, lại là ở trong bất tri bất giác, Hứa Chử cùng với hổ vệ quân hổ sĩ nhóm đi bộ đuổi tới.

“Phía trước nhất định là Tang Bá cẩu tặc! Các tướng sĩ xung phong liều chết, ai nếu là chém giết Tang Bá, thái phó liền phong hắn vì Lang Gia chi chủ!”

“Sát, sát a!”

Một chúng đi theo Hứa Chử đi bộ mà đến hổ vệ quân các tướng sĩ đồng thời từ cổ họng phát ra rống to, gào thét đi theo Hứa Chử xung phong liều chết, giống như cơn lốc giống nhau thổi quét tới.

Tang Bá khí nghiến răng nghiến lợi, hắn trăm triệu không có dự đoán được, quan quân bên trong, cư nhiên có người ở núi rừng trung tìm được hắn tung tích.

Từ Châu quân quả nhiên là danh bất hư truyền, nhân tài gì cũng có!

Nhưng trước mắt quân địch đã truy đến, tưởng không trời đen kịt sát thượng một hồi, lại cũng là không được.

“Sát a, sát a, về phía trước hướng.”

“Từ mặt bên vây quanh qua đi, đừng làm cho bọn họ chạy thoát!”

“Ngươi chờ tiểu tặc, nạp mệnh tới!”

“Cái nào là Tang Bá! Bắt sống Tang Bá, dư giả không giết!”

Hổ vệ quân trải qua hơn bốn năm đánh Đông dẹp Bắc, thiên hạ cường quân cơ hồ đều cùng hổ vệ quân chạm qua mặt, Tang Bá Thái Sơn tặc thân vệ tuy rằng thực lực không tầm thường, nhưng đối mặt này chờ hổ lang chi sư, vẫn là kém một cái đẳng cấp, chỉ chốc lát liền bị giết kế tiếp bại lui, tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác.

May mà Thái Sơn tặc giờ phút này vị ở vào cao điểm, mới vừa rồi không đến mức bị hổ vệ quân nhất chiêu đánh sập, nhưng ngay cả như vậy, bọn họ cũng là một tiết một tiết bắt đầu hướng về mặt sau phương hướng tháo chạy.

Hứa Chử đi bộ huy đao, đứng ở đội ngũ phía trước nhất kéo tiết tấu, trong tay hắn chiến đao trên dưới tung bay, liên tiếp chém bay hai mươi mấy danh Thái Sơn quân tặc, ngạnh sinh sinh đem hổ vệ quân chiến tuyến, hướng về phía trước đẩy mạnh ba trượng nơi.

Tang Bá thấy bên ta quân tốt chính là chiếm cứ cao điểm, còn có thể bị đối phương hướng kế tiếp bại lui, không khỏi thẹn quá thành giận.

Hắn tự mình múa may binh khí, tới chiến Hứa Chử.

“Leng keng” một tiếng giòn vang, hai người bước chiến giao phong, chỉ là một chút, Hứa Chử văn ti chưa động, Tang Bá lại là bị hắn chấn đến thiếu chút nữa không một mông ngồi dưới đất.

Hứa Chử ha ha cười, trong miệng hét lớn: “Thật sự có tài!” Dứt lời cử đao liền hướng về phía Tang Bá trên đầu phách.

Tang Bá bị dọa đến tè ra quần, một cái con lừa lăn lộn, vội vã hướng về phía sau chợt lóe, khó khăn lắm tránh thoát Hứa Chử phách sát, sau đó liền tè ra quần chạy đến sau trận đi, không dám lại ở phía trước trận cùng cái này quái vật giống nhau anh chàng lỗ mãng giao thủ.

Liền ở Tang Bá cùng Hứa Chử hai quân cứng đối cứng thời điểm, một con ước có ngàn dư binh mã, chính hướng về Khai Dương phương hướng vội vàng tiến lên di động.

Suất lĩnh này chi binh mã dẫn đầu người, gọi là Xương Hi, chính là Thái Sơn năm tặc chi nhất.

Ở Thái Sơn năm tặc bên trong, nếu là luận cập năng lực, xác thật đương thuộc Tang Bá cầm đầu, nhưng nếu là luận cập tàn nhẫn độc ác, nay Tần mai Sở, quỷ tâm nhãn tử nhiều nhất người, thật là lấy Xương Hi mạc chúc.

Ở Thái Sơn năm tặc trung, lệnh Tang Bá bất đắc dĩ nhất người là Xương Hi, làm Tang Bá phòng bị sâu nhất người cũng là Xương Hi.

Bởi vậy, Xương Hi truân doanh bị Tang Bá an trí rời đi dương gần nhất địa phương, mỹ kỳ danh rằng là thân cận, kỳ thật lại là giám thị.

Khai Dương quân truân bị Thái Sử Từ cùng Triệu Vân tiến công, chuyện lớn như vậy, Xương Hi không có khả năng không biết.

Kỳ thật, hắn trong lòng cũng ở do dự muốn hay không đi cứu Tang Bá, ở cẩn thận làm một phen nguy hiểm đánh giá lúc sau, Xương Hi quyết đoán quyết định vẫn là đến đi chi viện Tang Bá!

Rốt cuộc, nếu là chính mình án binh bất động, quay đầu lại bị Tang Bá mượn cơ hội vấn tội, làm đối phương bắt được nhược điểm, nhiều ít là có chút khó làm.

Nhưng Xương Hi không hổ là năm tặc trung giảo hoạt nhất, hắn tuy rằng xuất binh viện trợ Tang Bá, nhưng bất quá là chỉ dẫn theo kẻ hèn ngàn người, cũng gần là ở Khai Dương truân doanh phương xa quan vọng, cẩn thận xem xét đối phương đông hướng, cũng không sốt ruột đi nghĩ cách cứu viện.

Xương Hi cùng mặt khác Thái Sơn tặc bất đồng, ở trong lòng hắn, trong tiềm thức có một cái ý tưởng.

Đó chính là ước gì Tang Bá đã chết mới hảo.

------oOo------

Chương 373: nhân sinh đắc ý cần tẫn hoan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trung Quốc có một câu tục ngữ, gọi là đêm động phòng hoa chúc, khi tên đề bảng vàng.

Đối với cổ đại nam nhân tới nói, này hai việc có lẽ là trong cuộc đời hạnh phúc nhất thời khắc.

Đào Thương thực may mắn, một xuyên qua trở về hán mạt, phải tới rồi một cái rất giống dạng thân phận, không cần phải kim bảng đề danh, hắn cũng đã có thể ngồi vào biên giới đại quan vị trí.

Mà hiện giờ lại là động phòng hoa chúc, thê tử lại là tuyệt thế mỹ nữ.

Ở trải qua lần này đại hôn lúc sau, Đào Thương liền cảm giác chính mình người này sinh hẳn là xem như thực viên mãn.

Không chỉ là Đào Thương, Bành Thành nội rất nhiều quan lại văn võ, cũng cảm thấy Đào Thương hiện tại đã trở thành nhân sinh người thắng.

Vừa mới đương thái phó, lại nghênh thú Thái Nguyên Vương thị tộc nữ, hơn nữa nữ nhân này lại lớn lên mỹ diễm không gì sánh được…… Mà Đào Thương lại gần chỉ có 21 tuổi.

Nhưng có chút đồ vật, thực sự là không thể xem mặt ngoài.

Nam nhân rất nhiều vất vả đều là người khác nhìn không tới, ấm lạnh tự biết.

Liền giống như giờ này khắc này……

Lúc này động phòng trong vòng, Đào Thương hoảng sợ phát hiện, chính mình giống như có điểm khống chế không được nữ nhân này!

Ở hai người suốt uống lên một bầu rượu lúc sau, Điêu Thuyền sắc mặt bắt đầu dần dần đỏ lên, mặt mày gian cũng là bắt đầu liên tiếp đưa tình, ngày thường chim nhỏ nép vào người nghe lời bộ dáng dần dần biến mất, một bộ nữ trung hào kiệt khăn trùm khí khái trong bất tri bất giác bắt đầu ở toàn bộ phòng nội lan tràn.

“Ngươi cấp lão nương làm!” Điêu Thuyền một lóng tay Đào Thương trong tay chén rượu, giọng nói tuy rằng vũ mị nhưng ngôn ngữ lại rõ ràng có chút không nói đạo lý: “Hảo hảo một đại nam nhân, uống một trản rượu cư nhiên còn thừa nửa khẩu!”

Đào Thương đầy đầu hắc tuyến.

Lần đầu gặp phải đua rượu nữ nhân, này tiểu nương tử thực sự là thiếu dọn dẹp.

Hắn bất đắc dĩ đem kia trản tàn uống rượu: “Phu nhân…… Ngươi có phải hay không say?”

“Thiếp thân không có say!” Điêu Thuyền đúng lý hợp tình giương lên tiểu tế cổ: “Thiếp thân thanh tỉnh đâu…… Phu quân không cần coi khinh thiếp thân, ngươi gặp qua cái nào uống say hình người thiếp thân như vậy?”

Đào Thương xấu hổ cười, liền hướng lời này, Điêu Thuyền khẳng định chính là say.

Rượu ma tử uống nhiều quá giống nhau đều nói như vậy.

Ngọn đèn dầu nhẹ lay động kéo, kéo phòng trong đỏ thẫm vui mừng, đem phòng nội phụ trợ cực có bầu không khí.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Điêu Thuyền tới gần Đào Thương, đem chính mình chén rượu đưa tới hắn trước mặt, thẹn thùng vô hạn nói:

“Phu quân nếu là có tâm, liền thỉnh uống thiếp thân này trản tàn rượu.”

Toàn bộ phòng nội, trong lúc nhất thời kiều diễm không khí theo những lời này, mà đạt tới đỉnh điểm.

Đào Thương giờ phút này cũng không biết nên nói cái gì hảo.

Bầu không khí là thực không tồi, rất có tình thú, nhưng lời này như thế nào lại như vậy không xuôi tai đâu.

Này bộ tiểu từ…… Chính mình nghe có chút quen tai.

Thủy Hử Truyện bên trong tiểu kim liên, có phải hay không chính là như vậy trêu chọc Võ Tòng tới?

Hảo hảo cưới hỏi đàng hoàng thê thất, như thế nào nháo cùng thông tiêm giống nhau?

“Phu nhân, ngươi giống như xác thật là uống nhiều quá…… Nếu không, vi phu trước đỡ ngươi đi nghỉ ngơi một chút?”

Điêu Thuyền tựa oán đã kiều trắng Đào Thương liếc mắt một cái, làm như đối Đào Thương biểu hiện rất không vừa lòng.

Không bao lâu……

“Nghỉ cái gì nghỉ!”

Điêu Thuyền đem chén rượu hướng trên mặt đất một ném, đột nhiên vươn đôi tay, thô bạo đi xé rách Đào Thương hồng y, dùng sức to lớn, thực sự là vượt quá Đào Thương tưởng tượng.

“Thứ lạp ——!”

“Thứ lạp ——!”

Đào Thương trên người màu đỏ lễ bào, cư nhiên bị nàng xé thành một cái một cái.

Đào Thương bị dọa mặt không còn chút máu: “Phu nhân! Ngươi… Ngươi muốn làm gì? Vi phu không hảo này một ngụm!”

Điêu Thuyền mắt say lờ đờ mông lung, lộ ra một cái kiều tiếu mỉm cười, nàng một bên tiếp tục xé rách Đào Thương quần áo, một bên triển khai hai tay vây quanh hắn, hai người xô xô đẩy đẩy hướng buồng trong túm đi.

“Ngươi không thích như vậy…… Ta hảo! Ngươi cấp lão nương lại đây!” Uống xong rượu sau mỹ kiều nương giờ phút này sức lực cư nhiên cực kỳ đại.

Màn đêm bên trong, động phòng chỗ sâu trong, loáng thoáng tiếng gào thậm chí chạy ra khỏi sân.

“Phu nhân, kỳ thật vi phu không thích nam nhân ở dưới, ta không vui bị động…… A nha!”

Uyên ương trong chăn thành đôi đêm, nhất thụ lê hoa áp hải đường…… Cũng hoặc là hải đường đè ép hoa lê cũng.

Sân ở ngoài, Bùi thị huynh đệ trung Bùi Tiền cùng Bùi Quang tối nay phụ trách đương trị.

Mơ hồ nghe được Đào Thương tiếng kêu cứu, lại thấy Bùi thị huynh đệ lẫn nhau liếc mắt nhìn nhau, hai người khóe miệng đều treo lên thân thiết tươi cười.

“Thái phó hắn…… Thật sung sướng.”

“Nhân sinh người thắng a!”

……

Ngày hôm sau buổi sáng, Đào Thương xoa eo xuất hiện ở phòng nghị sự nội, nơi đó sớm có Quách Gia đang đợi chờ hắn.

Quách Gia cười hì hì, vừa định tiến lên vì Đào Thương chúc mừng, lại bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Đào Thương nhìn rất là chật vật, vành mắt hắc hắc, hai chỉ mắt túi lại đại lại sưng, trên cổ bị trảo thanh một khối tím một khối.

Ẩn ẩn, làm như còn có vài đạo vết máu tử.

Quách Gia miệng há hốc, không thể tin được nhìn Đào Thương, sau một lúc lâu mới vừa rồi phục hồi tinh thần lại.

“Ngươi tối hôm qua là động phòng đi…… Vẫn là tìm người luận võ đi, sao biến thành như vậy bộ dáng?”

Đào Thương đường đi đỡ chân tường, hắn một bên lắc đầu một bên thở dài: “Tính sai…… Uống xong rượu nữ nhân, không thể trêu chọc a.”

Quách Gia vô ý thức đem đầu đi phía trước xem xét, dùng sức trừng mắt Đào Thương, bát quái nói: “Công lời này ý gì cũng?”

Đào Thương vươn ngón cái, ngón trỏ cùng ngón giữa, khoa tay múa chân ra một cái “Bảy” thủ thế, thổn thức nói: “Bảy lần, mụ già thúi đêm qua ước chừng muốn ta bảy lần…… Còn có một lần thậm chí là chạy đến trong viện làm cho…… Lộ thiên tác nghiệp a…… Ta nima đời này cũng chưa ném quá lớn như vậy người!”

Quách Gia theo bản năng cảm khái: “Này cũng quá điên rồi chút.”

“Không đáp ứng không được, ta xong là bị cưỡng bách…… Ta cảm giác ta hiện tại đường đi đều có thể hộc máu.”

Quách Gia lộ ra một bộ đau lòng biểu tình, nói: “Mấy ngày trước đây Từ Vinh ra ngoài săn bắn, đánh một con mã lộc trở về, chuyển giao một chút lộc nhung cấp Quách mỗ…… Quách mỗ chuyển giao cấp thái phó, cũng coi như là liêu biểu tâm ý, chúc thái phó thân thể an khang.”

“Ngươi có này phân tâm, là đủ rồi.” Đào Thương che lại eo, nhe răng nhếch miệng ngồi ở mềm sụp thượng, lại hỏi: “Khai Dương huyện bên kia có tin tức truyền quay lại tới sao?”

Quách Gia mãn sắc tức khắc nghiêm, đổi về đứng đắn gương mặt, đối Đào Thương nói: “Chính quy chiến báo công văn còn không có đưa đến, nhưng giáo sự phủ giáo sự lại trước đó truyền lại trở về một ít tin tức.”

Đào Thương thấy Quách Gia nói trịnh trọng, vội nói: “Trước mắt tình huống như thế nào?”

Quách Gia thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu nói: “Cùng chúng ta trước đó mưu hoa, nhiều ít là có chút biến cố.”

……

“Sát!”

Khai Dương huyện cách đó không xa núi rừng thượng, Hứa Chử một chúng cùng Tang Bá một chúng chiến sự đã tiếp cận kết thúc.

Đối mặt hổ vệ quân xốc vác dũng sĩ, Tang Bá một chúng bị đánh bị đánh cho tơi bời, ở núi rừng trung tứ tán mà chạy.

Tang Bá đời này cũng không đã chịu quá lớn như vậy uất khí, chỉ là Kim Lăng hổ vệ quân các binh lính quá mức với dũng mãnh, Thái Sơn tặc quân căn bản chính là khó có thể ngăn cản, đặc biệt là đụng tới Hứa Chử như vậy một viên cơ hồ có thể xưng được với là bước chiến vô địch tướng lãnh, Tang Bá một chúng đối mặt hắn vũ dũng, càng là nhút nhát.

Tang Bá ở một chúng bước tốt dưới sự bảo vệ, hoảng sợ hướng về phía tây sơn li hạ vội vàng chạy vội, chật vật bất kham.

Vừa mới chạy ra núi rừng, chạy tới phía tây trên quan đạo, thình lình nghe một trận tiếng vó ngựa vang, nhưng gặp quan nói chính phía trước cây đuốc chợt sáng lên, một con bưu hãn binh mã xuất hiện ở Tang Bá một chúng mi mắt bên trong.

Tang Bá cả người một run run, cơ hồ là ai thán hô: “Mạng ta xong rồi!”

Hắn đang định phấn khởi dư dũng, suất chúng cùng những cái đó ngăn trở ở quan đạo quan quân nhất sau một bác thời điểm, lại thình lình nghe kia chi “Quan quân” trung vang lên một cái quen thuộc thanh âm.

“Đối diện, chẳng lẽ là Tuyên Cao huynh trưởng?”

Nghe được cái này quen thuộc thanh âm, Tang Bá trong lòng không khỏi một trận kích động, hắn dùng sức hướng về phía phía trước hô: “Người tới chẳng lẽ là xương hiền đệ?”

Tang Bá thanh âm rơi xuống đi không lâu, com liền thấy Xương Hi tại bên người một chúng hộ vệ bảo vệ hạ, vội vã đánh mã xuất trận, hướng về Tang Bá phương hướng tới rồi.

Xương Hi lớn lên chương mi mắt chuột, xương gò má cao ngất, trên trán tóc thưa thớt, cơ hồ đều phải biến thành đầu trọc, chỉ nhìn một cách đơn thuần tướng mạo liền biết hắn không phải cái gì hảo điểu.

Xương Hi vội vã đi tới Tang Bá bên người.

Lại thấy Tang Bá cả người tắm máu, bên người hộ vệ cũng không dư lại mấy cái, vừa thấy chính là đánh một hồi chật vật trượng.

Xương Hi tròng mắt vừa chuyển, đại não trung bắt đầu bay nhanh vận chuyển.

“Tuyên Cao huynh…… Hi được nghe huynh trưởng quân truân chịu quan quân tập kích quấy rối, không dám chậm trễ, đặc suất lĩnh dưới trướng tinh nhuệ binh mã, tiến đến chi viện…… Huynh trưởng, ngài đây là bị thương?”

Tang Bá suy yếu vẫy vẫy tay, thở dài: “Thực sự ở một lời khó nói hết, trời sinh Từ Châu quân, thừa đại hôn chi kỳ còn hưng binh phạm ngô, thực sự là ti tiện cực kỳ! Ta thủ hạ binh mã tẫn tán, liền dư lại như vậy mấy cái huynh đệ, xương hiền đệ tốc tốc mở đường, dẫn ta chờ đi ngươi doanh nội tạm lánh nhất thời.”

------oOo------

Chương 374: nội hồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Tang Bá nói, Xương Hi mắt chuột trung chợt tản mát ra hưng phấn sắc thái, gia hỏa này lỗ mũi lúc đóng lúc mở, hô hấp đều làm như biến có chút thô nặng, da mặt thượng, cũng chiếu rọi nổi lên một ít cùng bình thường không quá giống nhau ửng hồng.

Sắc trời so hắc, Tang Bá lại cả người mỏi mệt, ở cây đuốc chiếu rọi xuống lại không có phát hiện Xương Hi biến hóa.

Hắn chỉ là duỗi duỗi tay, đối với phía sau con đường chỉ một chút, nói: “Xương huynh đệ dẫn đường, chúng ta trước rút lui này hiểm địa rồi nói sau, kia Từ Châu quân anh chàng lỗ mãng, sau đó sợ là sẽ đuổi theo.”

Chính khi nói chuyện, Xương Hi thám báo lại là vội vàng đuổi đem trở về, bẩm báo nói: “Xương soái, phía trước trên quan đạo có chút động tĩnh, từ núi rừng trung nhảy ra mấy trăm quan quân, xem phương hướng, làm như hướng ta chờ bên này!”

Xương Hi còn chưa nói lời nói, Tang Bá sắc mặt tức khắc biến đổi, hắn vội vã một túm Xương Hi: “Không tốt! Định là kia Từ Châu mọi rợ nhóm tới, mau chút đi! Mau chút đi, nếu là làm kia mọi rợ đuổi theo, đại đại không ổn!”

Xương Hi cùng hắn phía sau những cái đó quân tốt trong lòng không thể hiểu được, không biết Tang Bá phạm cái gì thần kinh.

Bất quá là một ít liền chiến mã đều không có kỵ bộ binh mà thôi, hơn nữa nghe thám báo hội báo, nhân số cũng không phải mấy trăm mà thôi, hắn sợ cái gì?

Xương Hi an ủi nói: “Tuyên Cao huynh chớ sợ, kẻ hèn mấy trăm quan quân bước tốt, huynh đệ ta không cần mấy nén hương công

phu, liền vì tuyên cáo huynh quét tịnh!”

“Hải!” Tang Bá dùng sức dậm dậm chân, trong lòng khí không được.

Ngươi là chưa từng nhìn thấy kia cẩu hùng tráng hán dũng mãnh, cùng hắn dưới trướng quân tốt thiện chiến mới có thể như vậy nói!

“Đừng vội nhiều lời, ngô làm ngươi tốc tốc hồi triệt, ngươi theo ta hồi triệt đó là!” Tang Bá ngữ khí chuyển hướng tức giận, nổi giận đùng đùng đối Xương Hi phân phó nói.

Dứt lời, còn chạy đến Xương Hi một người tùy đem bên người, đem hắn kéo túm xuống ngựa, chính mình muốn cưỡi lên đi.

Xương Hi thấy Tang Bá hiện giờ gặp nạn, còn ở chính mình trước mặt bãi đại huynh cái giá, còn động thủ đi đoạt lấy chính mình kỵ binh ngựa, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Hắn vốn là không phải thiện nam tín nữ, trong lòng đối người khác cũng chưa từng nửa điểm tình nghĩa, quả thật là cái tàn nhẫn độc ác người.

Hắn vừa rồi đột nhiên thấy Tang Bá, trong lòng liền vẫn luôn ở tính toán một ý niệm, trước mắt thấy Tang Bá bực này chật vật chi tướng còn muốn cùng chính mình trình hùng, càng là kiên định hắn tin tưởng.

Xương Hi cười ha hả đi tới Tang Bá phía sau, đối hắn nói: “Tuyên Cao huynh, này con ngựa không lắm hảo, huynh vẫn là kỵ ta tọa kỵ đi.”

Tang Bá xoay người, vừa muốn cảm ơn, lại thấy Xương Hi từ bên hông đột nhiên rút ra một thanh sắc bén chủy thủ, không hề dự triệu, nhắm ngay Tang Bá bụng nhỏ, hung tợn đâm đi xuống.

Xương Hi đột nhiên biến sắc mặt hành vi thực sự là quá nhanh, cũng quá đột nhiên, hắn cái này tử thủ một đao, ra ngoài mọi người đoán trước, bao gồm chính hắn suất lĩnh binh tướng.

Tang Bá ngày thường cũng tuy rằng biết Xương Hi làm người bạc tình quả nghĩa, nhưng lại trăm triệu không nghĩ tới, hắn cư nhiên tàn nhẫn đến bực này hoàn cảnh, cư nhiên ở cái này mấu chốt thượng đối chính mình hạ độc thủ.

Đổi thành người khác, chỉ sợ liền sự là chuyện như thế nào, chỉ sợ đó là lập tức đương trường mất mạng.

Nhưng Tang Bá thân thủ cao cường, tuy rằng không kịp Hứa Chử bực này quái vật, nhưng ở Thái Sơn trong quân, cũng này đây vũ dũng xưng, hắn phản ứng thực mau, ở chủy thủ đâm đến chính mình bụng trước trong nháy mắt, lại là vội vàng về phía sau lui.

Xương Hi chủy thủ vẫn là trát nhập vào Tang Bá thân thể, bất quá bị thương trình độ thực rõ ràng lại còn không có đạt tới thương cập đến nội tạng trình độ.

Tang Bá đau hét lớn một tiếng, tru lên té ngã ở trên mặt đất.

Hắn dùng tay che lại miệng vết thương, nóng bỏng máu tươi theo chỉ gian hướng về trên mặt đất như châu tuyến chảy xuôi, máu tươi tí tách trên mặt đất hình thành một mảnh huyết quán.

“Nhữ…… Nhữ này thất phu!” Tang Bá lại tức lại đau, ngũ quan vặn vẹo, lớn tiếng hướng về phía Xương Hi rít gào.

“Tạo phản?” Xương Hi hắc hắc cười lạnh một tiếng, sau đó hướng về phía bên người kỵ đem sử một cái ánh mắt, cũng thổi một tiếng huýt sáo.

Kia kỵ đem chính là Xương Hi thân tín, đối hắn ngày thường hành sự tác phong rất là thói quen, ngây người chỉ là một cái chớp mắt chi gian.

Ngay sau đó, liền thấy tên kia kỵ đem hướng về phía Xương Hi kỵ binh đội ngũ trung kỵ đem nhóm vung tay lên, một chúng kỵ đem hô quát hướng về những cái đó đi cùng Tang Bá đuổi tới còn sót lại Thái Sơn quân giết qua đi.

Binh hừng hực một cái, đem hừng hực một oa, mà Xương Hi thuộc hạ binh, tắc đều là cùng hắn học giống nhau, làm khởi sự tới tâm tàn nhẫn tay độc.

Những cái đó đi theo Tang Bá còn sót lại, bởi vì vừa mới cùng hổ vệ quân chém giết, vốn chính là đã sức cùng lực kiệt, giờ phút này đối mặt Xương Hi dưới trướng binh lính công sát, liền đánh trả dư lực đều không có, ngay lập tức chi gian liền bị tàn sát sạch sẽ.

Tang Bá mắt thấy đi theo ở chính mình bên người những cái đó quân tốt bị một cái lại một cái chém giết hầu như không còn, quan trọng khớp hàm, liền môi đều bài trừ huyết, hai con mắt trừng huyết hồng huyết hồng.

“Xương Hi! Mỗ gia đối đãi ngươi không tệ, ngươi…… Ngươi nào dám tạo phản!”

“Tạo phản? Ha ha ha ha ——”

Xương Hi lộ ra trong xương cốt thật tình, ngửa mặt lên trời cười to, cười một hồi lâu lúc sau, mới vừa rồi lắc đầu nói: “Lão tử khi nào thành thủ hạ của ngươi? Tang Tuyên Cao! Thái Sơn năm kiệt trung, ta chờ bốn người toàn nhường ngươi, quản ngươi kêu một tiếng huynh trưởng, ngươi thật đúng là đem chính mình trở thành ta chờ chủ tử? Không có ta chờ nâng đỡ, ngươi thí đều không phải.”

Nói đến này, lại thấy Xương Hi lặng lẽ cười, nói: “Ngươi nhìn xem ngươi vừa mới kia phó điểu dạng, bị Từ Châu quân đêm tập một trận, liên doanh bàn cũng không dám muốn, tựa ngươi như vậy phế vật, làm sao còn xứng làm ta chờ Thái Sơn mọi người minh chủ?”

Tang Bá nghiến răng nghiến lợi, thấp giọng gào rống nói: “Ngô không xứng vì minh chủ? Kia nhữ liền ngồi lúc này chăng?”

Xương Hi kiêu ngạo ưỡn ngực, trên mặt biểu tình rất là tự đắc.

“Đó là! Nhữ sau khi chết, Thái Sơn mọi người chủ, xá ngô này ai.”

Nghe xong lời này, Tang Bá trong ngực một ngụm ác khí nảy lên, thiếu chút nữa không đem chính mình nghẹn chết qua đi, trên bụng nhỏ miệng vết thương bởi vì tức giận mà bị tác động, càng thêm là đau nhức khó nhịn.

Không thể tưởng được chuyện tới cuối cùng, hắn không có chết ở Từ Châu quân tên kia cẩu hùng anh chàng lỗ mãng trong tay, ngược lại là chết ở chính mình minh hữu trong tay.

Tang Bá trong ngực tuy rằng hận không thể một chân đem Xương Hi đá đến trên tường, sau đó lại từng mảnh từng mảnh đem hắn tước thịt đến cốt, nhưng vì một đường sinh cơ, hắn vẫn là nghẹn ngào nói.

“Xương Hi, ngươi muốn làm Thái Sơn mọi người minh chủ, không nghĩ tới ngươi làm hạ này chờ tiểu nhân hành vi, Thái Sơn chư kiệt sao lại đối với ngươi tâm phục? Tôn Quan, Doãn Lễ đám người toàn cùng mỗ tương hậu, quay đầu lại nếu là làm cho bọn họ biết được ngươi hại ngô tánh mạng, bọn họ há có thể tha cho ngươi?…… Nhữ nếu mê mà biết quay lại, mỗ nhưng niệm cập cũ tình bất trí nhữ tội, nhữ nếu cô lập hành một ý, com tắc chết không có chỗ chôn rồi.”

Xương Hi cười ha ha, lắc đầu nói: “Chuyện tới hiện giờ, nhữ còn tại đây nói chuyện giật gân? Trước mắt bên cạnh ngươi hơn người tẫn vì lão tử sở trừ, ta tại đây làm thịt ngươi, ai có thể biết được? Việc này ngày sau không thiếu được lại đến quái ở Từ Châu quân trên đầu……”

Nói đến này, Xương Hi hai con mắt làm như đều phải mạo ngôi sao nhỏ.

“Đến lúc đó lão tử kêu gọi Thái Sơn quần hùng, bắc liên Viên Thiệu, nam kết Viên Thuật, đánh báo thù cho ngươi danh hào tìm Từ Châu quân báo thù, liền tính là đánh không dưới Bành Thành, nhưng thử hỏi Thái Sơn chư kiệt ai không phục lão tử?”

Tang Bá vừa nghe lời này, hai mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê qua đi.

Xương Hi cười hắc hắc, phương muốn động thủ, mặt đông lại đột nhiên truyền đến một trận kêu sát cùng bước chân tiếng động.

Quay đầu nhìn lại, lại thấy Hứa Chử suất lĩnh một loại hổ sĩ đã là đi bộ đuổi giết đến tận đây, mắt thấy phía trước Xương Hi ngàn dư binh mã, Hứa Chử mắng mi trừng mục, khi trước bay nhanh hướng về Xương Hi quân chạy vội mà đi.

“Cẩu nương dưỡng nhãi con, cư nhiên dám cùng mỗ gia đoạt đầu người? Đem Tang Bá giao ra đây!”

------oOo------

Chương 375: hổ vệ quân đội trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Chử sở suất lĩnh hổ vệ quân hướng về Xương Hi giết qua đi thời điểm, Xương Hi căn bản là không đem bọn họ đương hồi sự.

Xương Hi lần này ra tới, nhân số tuy rằng không nhiều lắm, nhưng tốt xấu vô dụng cũng là có một ngàn tinh nhuệ, hơn nữa trong đó còn có 300 danh khinh kỵ binh.

Mà đối phương này chi từ núi rừng trung xung phong liều chết ra tới bộ binh, đục lỗ nhìn lên, nhiều nhất cũng bất quá bốn 500 người, khả năng liền bên ta một nửa đều không đuổi kịp, thậm chí liền một con đều không có.

Lấy ngón chân tưởng cũng có thể suy nghĩ cẩn thận, như vậy thuần bộ binh bộ đội là căn bản không có khả năng chiến thắng bên ta kỵ bước hỗn bộ.

Xương Hi hơi mang châm chọc tươi cười nhìn những cái đó chạy về phía bên ta Kim Lăng hổ vệ quân, sau đó đối với thủ hạ kỵ úy phất phất tay, cũng thổi tiếng huýt sáo.

Kia kỵ úy hiểu ý, hắn giơ tay trung chiến đao, liền thấy Thái Sơn quân kỵ binh nhóm sôi nổi đánh mã xuất trận, theo quan đạo hướng về Hứa Chử hổ vệ quân xung phong sát đi.

Đang ở chạy vội Hứa Chử cùng hổ vệ quân nhóm phảng phất sớm có chuẩn bị.

Hứa Chử bỗng nhiên cao giọng gầm lên, lệnh cưỡng chế trụ hổ vệ quân sĩ tốt nhóm ngừng tiến lên bước chân.

Ngày thường, phụ trách thống soái hổ vệ quân Hứa Chử, từng nhiều lần cùng Đào Thương tham thảo quá kỵ binh cùng bộ binh các loại chiến pháp cùng tiểu hoa chiêu.

Từ khi Tây Hán kỵ binh bắt đầu trang bị bàn đạp lúc sau, kỵ binh tốc độ mau, đột kích năng lực cường, đặc biệt là nài ngựa hơn nữa ngựa trọng lượng, ở trọng lực thế năng cùng trọng lực tăng tốc độ thượng thế công là bình thường bộ binh vô pháp địch nổi, thả trên cao nhìn xuống, đả kích phạm vi quảng cũng là kỵ binh hạng nhất ưu thế.

Nhưng có ưu thế tức có hoàn cảnh xấu, Đào Thương cho rằng bộ binh ở điều kiện nhất định hạ vẫn là có thể đánh bại loại kém kỵ binh.

Đầu tiên là ở chiến trường lựa chọn phương diện.

Kỵ binh chiến trường thông thường là yêu cầu khô ráo mà trống trải nơi sân, nhưng nếu gặp được ngày mưa lầy lội ẩm ướt lục địa, hoặc là rừng cây, đầm lầy, đồi núi chờ địa vực, kỵ binh liền không thể phát huy tác dụng.

Lúc trước đào, Viên, tào tam gia liên quân ở hàm cốc quan chiến bại Tây Lương thiết kỵ, dựa vào chính là thời tiết ưu thế.

Đương nhiên, cung nỏ trận cũng có thể hữu hiệu đối kỵ binh tiến hành sát thương.

Liền giống như Khúc Nghĩa giành trước cung nỏ trận chiến bại tái bắc kị binh nhẹ con ngựa trắng nghĩa từ.

Mà nếu ở không có này đó ưu thế dưới tình huống, Đào Thương cùng Hứa Chử thương thảo phân tích, nếu là muốn cho Kim Lăng hổ vệ quân có thể chiến bại một ít không phải như vậy tinh nhuệ kỵ binh, liền phải lợi dụng một ít tương đối không quá trống trải địa thế cùng có thể chiếm cứ ưu thế phương trận.

Kỵ binh không dễ dàng tạo thành củng cố phương trận, tương đối với chỉnh tề bộ binh phương trận mà nói, kỵ binh lực phòng ngự cũng là yếu kém.

Bởi vậy muốn ở không phải thực khoan trên quan đạo chiến thắng kỵ binh, có tỉ mỉ thao luyện quá phương trận vì phụ trợ, liền không phải không có khả năng, thậm chí có thể lấy ít thắng nhiều.

Trước mắt quan đạo ở đồ vật hai mặt là vùng núi, quan đạo Bình Nguyên tương đối không đủ trống trải, nếu là củng cố phòng thủ, đảo cũng là chưa chắc không thể đánh bại Xương Hi kỵ binh bộ đội.

Hứa Chử hiệu lệnh hắn phía sau hổ vệ quân khẩn cấp đi trận, hấp tấp gian, Kim Lăng hổ vệ quân hổ sĩ nhóm trạm thành một cái phương hình chiến trận, chính diện hổ vệ quân vẫn là sử dụng bọn họ quen dùng trường mâu, mà hai bên cánh hổ sĩ, còn lại là buông xuống binh khí, bắt lấy phía sau lưng tùy thân lưng đeo cung tiễn, ở hai sườn hình thành một tháng rưỡi hình, hoạt động bán kính vừa lúc có thể sử cung tiễn bắn thành bắn tới trận hình trung ương.

Xương Hi tuy rằng hung ác xảo trá, nhưng lại là cái thật đánh thật đại quê mùa, tuổi trẻ thời điểm cũng không đọc quá hai bổn binh thư, sở dĩ có thể hỗn đến Thái Sơn năm tặc chi nhất vị trí, dựa vào tất cả đều là thật đánh thật cứng nhắc chém giết, có lý luận tính cùng bài binh bố trận thượng, có thể nói là phi thường thấp kém.

Hắn không có xem chỗ địch quân cái này trận thế lợi hại, chỉ là mù quáng tính mệnh lệnh những cái đó kỵ binh đối Kim Lăng hổ vệ quân binh trận tiến hành đánh bất ngờ.

Lúc này Tang Bá đã té xỉu ở trên mặt đất, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, ở Xương Hi xem ra chết chính là tất nhiên, gia hỏa này hiện tại thỏa thuê đắc ý, hắn thậm chí lười đến đi lên đối Tang Bá tới cái tiểu bổ đao.

Mà giờ này khắc này, Xương Hi quân 300 kỵ binh đã là thẳng tắp hướng về Kim Lăng hổ vệ quân ở giữa phóng đi, ở bọn họ xem ra,

chỉ cần hướng xuyên địch quân trung quân trận, này chi 500 người bộ binh căn bản là sẽ không lại có cái gì đánh trả chi lực.

Khi bọn hắn tiến vào hình bán nguyệt cung tiễn tầm bắn nội khi, hổ vệ quân ở trăng non hai sườn cung tiễn thủ lập tức bắt đầu xạ kích.

Thái Sơn quân tao ngộ “Mưa tên” tập kích, vào đầu kỵ binh liền dẫn đầu rơi xuống mã, bất quá đối với kế tiếp kỵ binh tới nói này cũng không phải cái gì vấn đề.

Hướng trận kỵ binh đã chịu đối phương người bắn nỏ công kích, thuộc về là bình thường ứng đối thủ đoạn, chỉ cần chống đỡ được này một đợt mưa tên, phá tan quân địch trung ương quân trận, dư lại đó là kỵ binh trận đơn phương tàn sát.

Thái Sơn tặc kỵ binh vẫn là không màng tất cả mà nhắm ngay hổ vệ quân loại nhỏ trung ương phương trận tiến hành mãnh liệt xung phong, ý đồ nhanh chóng từ trung ương mở ra một cái thông lộ.

Hứa Chử bỏ quên trảm mã đao, cũng nắm lấy một thanh trường mâu, hắn đứng ở trung ương trận phía trước nhất, dùng chính mình biểu hiện tới ổn định trung ương trường mâu hổ vệ quân sĩ khí.

“Lục!”

Gầm lên giận dữ từ Hứa Chử trong miệng rít gào mà ra.

“Lục!”

“Lục!”

“Lục!”

Hưởng ứng Hứa Chử rống lên một tiếng, vô số trường mâu ở trung ương trong trận đồng thời về phía trước đâm mạnh, đón nhận những cái đó nghênh diện mà đến Thái Sơn quân kỵ trận.

Thái Sơn tặc kỵ tốt lọt vào hổ vệ quân mâu lâm ngắm bắn, sinh sôi bị ngăn chặn thế công!

Hàng phía trước kỵ binh bị trát giống như con nhím giống nhau, máu tươi ở trong trời đêm rơi phun xạ, chọc người nôn mửa mùi máu tươi tràn ngập ở trong không khí, chọc người buồn nôn nôn mửa.

Nhưng là Thái Sơn quân hàng phía trước kỵ binh lại bị thứ trước khi chết, đã bắt đầu rồi xung phong, tuy rằng khoảng cách so đoản, nhưng cũng có nhất định trọng lực thế năng, bị thứ chết kỵ binh cùng chiến mã căn bản dừng không được tới, cả người lẫn ngựa thật mạnh tạp nhập tới rồi hổ vệ quân trận thế trung, đối hổ vệ quân sĩ tốt nhóm cũng tạo thành thật lớn thương tổn.

Nhưng cho dù là như thế, hổ vệ quân các tướng sĩ vẫn là cắn răng, tre già măng mọc, lấy không nhỏ thương vong vì đại giới, ngạnh sinh sinh ngăn chặn quân địch xung phong.

Mà bị ngăn chặn kỵ binh, ở hình bán nguyệt trận thế nội, còn lại là bị hai bên những cái đó cung tiễn thủ trở thành sống bia ngắm, đã chịu thảm trọng đả kích.

Giờ phút này phía chân trời đã bắt đầu manh manh tỏa sáng, đêm tối bị ánh mặt trời xua tan mở ra, Thái Sơn quân kỵ binh thảm trạng theo hơi mỏng ánh sáng mặt trời quang mang ánh vào tới rồi Xương Hi đôi mắt bên trong.

Xương Hi cả người đều có chút ngẩn người.

300 kỵ binh…… Đối kháng 500 bước tốt, cư nhiên bị đánh tan?

Này con mẹ nó còn có hay không thiên lý?

Liền ở ngay lúc này, lại thấy đã loạn thành một đoàn, bị hổ vệ quân đứng vững cũng đánh tan Thái Sơn quân mã quân tùng trung, một người cầm trong tay trường mâu người vạm vỡ từ trong đám người chợt sát đem mà ra!

Hắn toàn thân đều là máu tươi, cũng không biết là chính hắn vẫn là địch nhân, râu quai nón đại trên mặt bày biện ra chính là làm người hoảng sợ muôn dạng thị huyết biểu tình.

Kia biểu tình, phảng phất giống như là một đầu dã thú.

Mà hắn phía sau hổ vệ quân các tướng sĩ cũng sôi nổi theo sát mà thượng, không một người rơi xuống, ở phá tan Thái Sơn tặc kỵ binh trận thế sau, liền hướng về Xương Hi sau trận xung phong liều chết mà đi.

Xương Hi trong quân cung tiễn thủ cũng là vội vàng vội vàng bắn tên, tuy rằng là bắn đổ một ít hổ vệ quân sĩ tốt, nhưng lại ngăn cản không được đối phương tiến công đại thế đầu.

Hai bên khoảng cách vốn là không tính quá xa, này ở nhất định trình độ thượng, đền bù bước quân xung phong thời cơ động lực không đủ.

Ngay lập tức chi gian, hai bên liền tiếp nhận đánh với thượng.

Thái Sơn trong quân, một người bưu tốt tay cầm chiến đao, lên tiếng tru lên, đón đầu liền hướng về phía Hứa Chử xung phong liều chết mà đi.

Hắn thân thủ thoăn thoắt, nhảy bật lên dùng đao chém thẳng vào Hứa Chử mặt.

Hắn này đao tuy rằng thực mau, nhưng Hứa Chử động tác càng mau, hắn kia một đao khó khăn lắm bổ tới Hứa Chử đỉnh đầu là lúc, Hổ Si lại liền binh giới cũng chưa ra, khi trước một quyền đã trước đánh vào hắn mặt thượng.

Hứa Chử vóc người cao lớn, Đào Thương ngày thường liền khen hắn là gấu mù thành tinh, hắn nắm tay chừng sa bát lớn nhỏ, bản thân lực cánh tay đã là có thể đảo túm song ngưu, giờ phút này hơn nữa về phía trước hướng xung lượng, này lực đạo đâu chỉ hai trăm cân hướng lên trên.

Mơ hồ chỉ nghe được “Răng rắc” một tiếng giòn vang…… Kia Thái Sơn quân bưu tốt mặt cốt thế nhưng bị Hứa Chử một quyền đánh nát!

Hắn cả người giống như bị tung ra phá bao tải, bay ngược ra hai trượng nơi, “Thình thịch” một tiếng thật mạnh rơi trên mặt đất, cả khuôn mặt thượng đều là huyết, hai chân loạn đặng vài cái, liền lại không một tiếng động.

Hứa Chử ném chính mình vừa mới sử dụng ám sát chiến mã trường mâu, từ trên mặt đất nhặt lên kia Thái Sơn quân chiến đao, liếm liếm vết đao thượng máu tươi, tru lên suất lĩnh hổ vệ quân tiếp tục xung phong liều chết.

Hứa Chử này kinh người một quyền vừa lúc dừng ở Xương Hi trong ánh mắt.

“A? Này, này cái gì yêu vật!”

Xương Hi cùng với bảo hộ ở hắn bên người vài tên Thái Sơn tặc người hầu đều bị đảo hút khí lạnh.

Một quyền liền đem người cấp đánh chết, cái này cẩu hùng tráng hán lực lượng cũng không tránh khỏi quá mức dọa người rồi.

Lâu nghe Từ Châu trong quân mãnh tướng như mây, hôm nay vừa thấy…… Đồn đãi không giả.

Mà hổ vệ quân sĩ tốt nhóm còn lại là ở Hứa Chử kéo hạ, càng đánh càng hăng, tình cảm quần chúng trào dâng.

“Giết hắn! Chém giết địch đem!”

Lại có hai gã Thái Sơn tặc sĩ tốt cầm kích hướng Hứa Chử đâm tới.

Hứa Chử cười lạnh một tiếng, trầm ổn đứng yên, thân hình một bên, né tránh trước xông tới người nọ một kích, tiếp theo, không nắm mâu cái tay kia chợt vươn, bắt lấy này cổ căn, trực tiếp đem hắn từ trên mặt đất nhắc lên.

Hổ Si hai tròng mắt trung tất cả đều là lạnh lẽo, hắn nhéo kia Thái Sơn binh cổ, sau đó dùng sức hướng bên cạnh một ném.

“Xì” một tiếng trầm vang, kia sĩ tốt đầu cùng mặt đất đâm cái rắn chắc, máu tươi bắn toé, đầu mất tự nhiên hướng bên cạnh vặn vẹo, xương cột sống đã là bị tỏa đoạn, mắt thấy là hết giận nhiều, nhập khí thiếu, không sống nổi.

Một người khác còn không có phản ứng lại đây, liền bị Hứa Chử một cái tay khác chiến đao đảo qua, lưỡi dao ngạnh sinh sinh chém nhập thận nội, cơ hồ đều có thể đem hắn bổ ra vì hai đoạn.

Cậy mạnh như vậy, đã đến làm cho người ta sợ hãi nông nỗi.

Giết hai người kia lúc sau, Hứa Chử cùng không có việc gì người dường như, tiếp tục suất binh vọt tới trước, trong tay hắn chuôi này chiến đao bị hắn vũ uy vũ sinh phong, mỗi một chút đều có khai sơn toái thạch uy lực.

Lại có một người Thái Sơn quân tốt trộm tiến lên, tưởng sấn Hứa Chử không chú ý thời điểm, ở sau lưng đánh lén với hắn.

Nào biết Hứa Chử thoạt nhìn lại đại lại khờ, nhưng phản ứng lại kỳ mau vô cùng, đây là hắn “Hổ Si” ngoại hiệu ngọn nguồn.

Kia Thái Sơn quân vừa mới tiếp cận đến hắn sau lưng, không đợi xuống tay, Hứa Chử xoay tay lại liền đem chuẩn xác bóp lấy hắn yết hầu.

Hắn bàn tay to hơi dùng một chút lực, liền “Răng rắc” một tiếng vặn gãy hắn yết hầu.

Máu tươi như là sương mù lộ giống nhau ở không trung nở rộ, giống như thê mỹ hoa, đã mỹ lệ động lòng người lại lãnh nhân tâm phổi.

Hứa Chử một tay dẫn theo chiến đao, một tay dẫn theo một cái người chết, một đao một người tới hồi ném động, oanh kích bốn phía Thái Sơn binh.

Hiện tại hắn, chính là bên ta trong mắt chiến thần, địch nhân trong mắt ác quỷ.

Hứa Chử biểu hiện, đối chiến trường thế cục không có quyết định tính ảnh hưởng, lại có thể đại biên độ kéo bên ta sĩ khí.

Mà hổ vệ quân sĩ khí, lại là quyết định chiến cuộc mấu chốt nơi.

Nhìn đến đi đầu tướng lãnh như vậy hung ác, hổ vệ quân các binh lính các giống như tiêm máu gà giống nhau, liều mạng công sát Thái Sơn tặc, trong lúc nhất thời liền đem Thái Sơn quân đánh sâu vào đại loạn, tan tác tốc độ cực nhanh, lệnh người táp lưỡi!

Xương Hi tại hậu phương xem mặt đều tái rồi.

Không thể tưởng được chính mình một ngàn nhân mã, cư nhiên sẽ bị đối phương 500 bước tốt sở bại?

Đặc biệt là kia dẫn đầu cẩu hùng chiến tướng biểu hiện, quả thực là nghịch thiên!

Mắt thấy Hứa Chử càng ngày càng gần, Xương Hi không dám tiếp tục lưu lại, hắn vội vàng quay lại quá thân, đi tìm chính mình chiến mã, liền bò mang túm mới vừa rồi miễn cưỡng leo lên mà thượng.

Thượng chiến mã lúc sau, Xương Hi phương muốn chạy trốn chạy, lại đột nhiên nhớ tới vừa mới đã té xỉu trên mặt đất Tang Bá.

Hắn quay đầu lại nhìn nhìn cái kia nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích thân thể, suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định trở về bổ một đao, lấy tuyệt hậu hoạn.

Xương Hi chuyển mã trở về, đi vào Tang Bá bên người, phương muốn động thủ, trước trận bỗng nhiên một trận đại loạn.

Hứa Chử tay trái xách theo đao, tay phải xách theo một khối tử thi, tru lên hướng về phía Xương Hi tới rồi.

Xương Hi không đợi phản ứng lại đây, liền thấy Hứa Chử thả người nhảy, dùng tay phải kia cụ tử thi hung hăng giống Xương Hi ném tới.

Kia tử thi mặt đối với Xương Hi mặt, thật mạnh dán ở cùng nhau…… Thậm chí là, liền hai người môi đều thân thượng.

Xương Hi bị Hứa Chử dùng người chết một kén, từ trên lưng ngựa bay ngược đi ra ngoài, bị vài tên Thái Sơn quân tốt tiến lên đỡ lấy.

Hắn cả khuôn mặt bị tạp đều là huyết, liền nụ hôn đầu tiên đều bị Hứa Chử trong tay tử thi cướp đi, trong lòng đã giận lại sợ.

Hứa Chử cũng không để ý những cái đó, hắn một tay đề đao, một tay xách theo người chết, hung ác nhìn Xương Hi, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Tang Bá ở đâu?”

------oOo------

Chương 376: hoa đà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn Hứa Chử vẻ mặt hung tướng, Xương Hi sợ tới mức đũng quần trung đều có một cổ ướt át.

Hắn trước mắt cũng bất chấp chất vấn Hứa Chử vì sao sẽ dùng thi thể cướp đi chính mình nụ hôn đầu tiên, trước mắt có thể từ này ác hán trong tay giữ được chính mình tánh mạng, đối hắn mà nói mới là quan trọng nhất sự.

Hắn run run rẩy rẩy một lóng tay Hứa Chử dưới lòng bàn chân, hoảng sợ nói: “Liền ở nơi đó……”

Hứa Chử cúi đầu đi xem, lại thấy bên chân quả nhiên có một cái giáp trụ quần áo bất đồng với bình thường Thái Sơn quân đại hán che lại bụng nhỏ, hôn mê trên mặt đất, cũng không biết sống hay chết.

Không thể không nói, Tang Bá vận khí vẫn là có đủ, bị đâm một đao không có chết, liền nằm ở kia trong khoảng thời gian này, cư nhiên cũng không bị quân tốt dẫm lạn.

Liền ở Hứa Chử nghi hoặc nháy mắt, Xương Hi đã bụm mặt, dẫn theo những cái đó người hầu cận tướng tá, điên rồi giống nhau hướng về phía sau chạy tới.

Hắn một bên chạy còn không quên một bên quay đầu lại hướng về phía Hứa Chử giận dữ hét.

“Ngột kia thất phu! Ngươi cấp lão tử chờ, hôm nay chi kỳ nhục, lão tử ngày sau thế tất dâng trả!”

Hứa Chử nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Chính mình bất quá là bình thường cùng đối phương giao thủ mà thôi, cái gọi là thắng bại là binh gia chuyện thường, đánh không lại liền đánh không lại, nơi nào tới kỳ nhục hai chữ?

Chính mình lại không đem hắn thế nào.

Hứa Chử giơ tay nhìn nhìn trong tay người chết, sau đó dùng đủ toàn thân sức lực, dùng sức hướng về Xương Hi chạy trốn phương hướng vung.

Cũng không biết Xương Hi có phải hay không cùng này tử thi có duyên, nặc đại thi thể bị Hứa Chử tung ra đi, không nghiêng không lệch, vừa lúc đầu đối đầu nện ở Xương Hi sắp trọc rớt trán phía trên.

Xương Hi bị khái cái bảy vựng tám tố, cả người cơ hồ bủn rủn, nhưng dưới chân lại như cũ không có đình, chỉ là ở trong lòng mắng to Hứa Chử đồ vô sỉ.

……

Hứa Chử bên kia đánh tan Xương Hi viện quân, mà về phương diện khác, Thái Sử Từ cùng Triệu Vân còn lại là liên hợp dẹp xong Khai Dương quân truân doanh.

Tôn Quan xa không phải hai người đối thủ, hơi làm chống cự lúc sau, liền suất lĩnh hơn người hoảng sợ mà chạy.

Phá được Khai Dương lúc sau, Triệu Vân cùng Thái Sử Từ xác nhập trú binh tại đây, chờ đợi Hứa Chử hồi báo.

Cúc hoa hai huynh đệ trong lòng, giờ này khắc này, còn là phi thường khẩn trương.

Dẹp xong Khai Dương truân doanh, đối với Từ Châu quân tới nói ý nghĩa không lớn, nơi này chỉ có thể xem như Thái Sơn năm tặc một cái truân doanh cứ điểm, Lang Gia quốc cùng Thái Sơn chi gian đặc thù địa thế, chú định Thái Sơn quân có thể ở chỗ này hô mưa gọi

gió, khắp nơi ẩn núp cùng Từ Châu quân đánh du kích chiến, nếu là Hứa Chử không thể bắt được Tang Bá, hôm nay nỗ lực kỳ thật liền tính là uổng phí.

Ác chiến chi sơ, Triệu Vân từng đề nghị, từ chính mình đường vòng phía sau đi bắt sống Tang Bá.

Nhưng Hứa Chử lại nhất định không chịu, nói cái gì cũng muốn tranh này phân công lao.

Ở Kim Lăng trong quân, Hứa Chử luôn luôn này đây dũng mãnh nhất chiến tướng xưng, thẳng đến trước một đoạn thời gian, Đào Thương này hai gã huynh đệ kết nghĩa quy thuận, lệnh Hứa Chử có nghiêm trọng nguy cơ ý thức.

Thái Sử Từ cùng Triệu Vân dụng binh bản lĩnh tạm thời bất luận, nhưng đơn từ vũ dũng đi lên xem, Hứa Chử từ một ít dấu vết để lại là có thể nhìn ra tới, này hai người võ nghệ thực sự là không ở chính mình dưới.

Điểm này nhiều ít làm Hứa Chử ở cảm tình thượng có chút khó tiếp thu.

Bởi vậy hắn lần này khăng khăng muốn tranh bắt Tang Bá này phân công lao.

Thái Sử Từ cùng Triệu Vân không lay chuyển được hắn, chỉ có thể là miễn cưỡng đáp ứng.

Đáp ứng về đáp ứng, nhưng chờ đánh hạ Khai Dương quân trại lúc sau, Triệu Vân cùng Thái Sử Từ trong lòng liền bắt đầu không yên tâm.

Hứa Chử là có bản lĩnh, nhưng tính cách chân chất, lại có chút táo bạo dễ giận, Thái Sử Từ cùng Triệu Vân thực sự là sợ hãi hắn một cái sơ sẩy, liền phóng chạy Tang Bá.

Liền ở hai người ở tân lập soái trướng nội, thương thảo muốn hay không xuất binh đi tiếp ứng một chút Hứa Chử thời điểm, một người thị vệ lại đây hướng hai người tiến hành bẩm báo.

Doanh trại ngoại, có một người trung niên y giả, nói là muốn tới bái kiến bạn cũ, cầu kiến Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ hướng thị vệ dò hỏi đối phương tên họ, thị vệ nói đối phương tự xưng là Phái Quốc tiếu huyện người Hoa Đà.

“Thế nhưng là hoa thần y!” Thái Sử Từ mặt lộ vẻ kinh hỉ chi sắc, vội vàng làm thị vệ thỉnh Hoa Đà tiến vào.

Triệu Vân nghi hoặc nhìn về phía Thái Sử Từ: “Đại huynh, ngươi khi nào kết giao cái giang hồ du y?”

Thái Sử Từ cười ha hả đối Triệu Vân giải thích: “Nhị đệ có điều không biết, này hoa thần y cũng không phải là bình thường y giả, này trong tay thật có thần kỹ cũng!”

Thấy Triệu Vân vẻ mặt mờ mịt, Thái Sử Từ ngay sau đó nói: “Trung bình bốn năm, vi huynh bị nhâm mệnh vì đông lai quận lại sử, phụng bổn châu quận thủ chi mệnh đi trước lạc dương chặn lại quận nội thượng chương, trở về trên đường ngộ sơn tặc chặn đường, tuy bị vi huynh tẫn trừ, nhưng nhất thời vô ý ngực trúng tặc tử âm thầm một mũi tên, mũi tên bắn vào sâu đậm, nhập thể khó lấy, suýt nữa bị thương vi huynh tánh mạng, đương đúng lúc ở Trần Lưu tu dưỡng, tìm địa phương y giả cứu trị, lại không người dám tiếp, vừa lúc gặp hoa thần y ở Trần Lưu du lịch, được nghe mỗ việc sau, tùy Mao Toại tự đề cử mình, thế vi huynh khai ngực lấy mũi tên mà chữa khỏi ác thương.”

“Khai ngực lấy mũi tên?” Triệu Vân sá nhiên: “Này…… Có thể nào khai ngực? Như thế hành chi, người dù cho có thể sống, lại chẳng phải là đến đau đã chết.”

Thái Sử Từ nhớ tới trước sự, cũng là thổn thức.

“Vi huynh lúc ấy cũng là như thế cho rằng, lại không này hoa thần y bản lĩnh thực sự cao tuyệt, hắn cho ta uống lên một thương chén thuốc, thế nhưng là làm ta toàn thân tô ma, không hề hay biết, khai ngực là lúc thậm chí khâu lại là lúc, cư nhiên không hề thống khổ! Lại nói tiếp, hoa thần y quả thật là vi huynh ân nhân cứu mạng cũng.”

Triệu Vân nghe vậy bừng tỉnh.

“Không nghĩ thiên hạ kỳ nhân dị sự kinh như vậy nhiều, này chờ tuyệt kỹ vân nghe chi không nghe thấy…… Cũng hảo, hôm nay vừa lúc vừa thấy huynh trưởng ân công.”

Hai người chính khi nói chuyện, lại thấy thị vệ đã là lãnh một cái bốn mươi tả hữu nam tử tiến vào.

Nam tử hướng về Thái Sử Từ cùng Triệu Vân phân biệt chào hỏi.

Thái Sử Từ đi nhanh tiến lên, một phen cầm người tới tay, nói: “Không nghĩ hôm nay cùng thần y tại đây gặp nhau, nhận được ân công năm đó cứu từ chi tánh mạng, mới có ngô chi hôm nay cũng.”

Hoa Đà làm người thực khiêm tốn, diện mạo cũng phi thường hiền lành.

Hắn hướng về phía Thái Sử Từ vẫy vẫy tay, nói: “Năm đó việc, toàn bằng tướng quân cát nhân thiên tướng, mỗ chỉ là lược thi lấy tiểu kỹ mà thôi, gì ngôn ân nghĩa? Hôm nay thấy tướng quân thần thái như cũ, thực sự là thật đáng mừng…… Mỗ ở Khai Dương huyện nội, nghe nói tướng quân chiếm quân doanh, đặc tới gặp nhau, vốn tưởng rằng tướng quân đã sớm đem ta này bình phàm y giả quên mất, không nghĩ tướng quân lại còn có thể nhớ rõ đương nam việc, thực sự là lệnh Hoa mỗ cảm động đến cực điểm.”

Thái Sử Từ vỗ bộ ngực nói: “Từ nơi nào là như vậy vong ân phụ nghĩa hạng người? Thần y đừng vội khinh thường với ta.”

Triệu Vân cũng là tiến lên, hướng về Hoa Đà chắp tay, nói: “Thần y năm đó cứu ta huynh trưởng tánh mạng, vân tại đây thế huynh trưởng cảm tạ hoa thần y đại ân.”

Hoa Đà cười ha hả nói: “Nguyên lai là cúc hoa tam huynh đệ giữa Triệu tướng quân, quả nhiên như nghe đồn chính là cái oai hùng người, Hoa mỗ ở Khai Dương, nghe nói thiên tử di giá hạnh phạm đều, đào thái phó tắc lại này đại hỉ thời tiết, cùng Thái Sử Công cùng Triệu tướng quân ở cúc hoa viên, thưởng cúc tam kết nghĩa, uy danh chi long không thua đào viên tam kết nghĩa, hiện giờ cúc hoa huynh đệ cùng đào viên huynh đệ giống nhau, tại thế gian cũng coi như là hơi có chút thanh danh, thực sự là thật đáng mừng.”

Thái Sử Từ cùng Hoa Đà lẫn nhau hàn huyên một trận, lại lẫn nhau lẫn nhau hỏi hỏi tình hình gần đây.

Không bao lâu, lại nghe Thái Sử Từ hỏi Hoa Đà nói: “Hoa thần y, ngài luôn luôn là du lịch tứ phương, không mục công danh, y theo ngài bản tính, liền tính là đang ở Khai Dương, nếu vô chuyện quan trọng, cũng sẽ không quả quyết tới gặp từ.”

Hoa Đà thở dài khẩu khí, cười nói: “Lại là không thể gạt được tướng quân, Hoa mỗ nghe nói tướng quân đánh hạ Khai Dương quân trại, chính phùng Hoa mỗ cũng ở chỗ này, lại là có một kiện chuyện quan trọng, muốn thỉnh tướng quân hỗ trợ.”

Thái Sử Từ cười nói: “Thần y nãi mỗ ân công, có cái gì yêu cầu, cứ nói đừng ngại!”

Hoa Đà trầm tư một hồi, trên mặt lộ ra ngưng trọng biểu tình.

Không bao lâu, mới vừa nghe hắn nói: “Hoa mỗ tưởng thỉnh tướng quân dẫn tiến, gặp một lần ngài vị kia kết nghĩa Tam đệ, thái phó đào quân.”

------oOo------

Chương 377: Nhữ Nam khăn vàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Châu Bành Thành lao ngục.

Đào Thương, Từ Vinh, Hồ Tài ở quan coi ngục cùng đi hạ, đi vào lao ngục chỗ sâu nhất phòng đơn lao ngục.

Tại đây kiện tận cùng bên trong ngục trung, giam giữ một cái trọng phạm.

Dựa theo Bành Thành ngục giam nội phiến khu phân chia thói quen, bị giam giữ ở cái này lao ngục phòng đơn trung, giống nhau đều là đãi trảm tử tù.

Nhưng cái này tử tù lại có điểm đặc thù, đều vài tháng, nhưng vẫn không có bị giết, chính là như vậy vẫn luôn đóng lại, hơn nữa ăn ngon uống tốt.

Mà thân là Bành Thành trước mắt đương gia người, nếu không phải đặc thù nhân vật nói, Đào Thương giống nhau cũng là sẽ không chuyên môn tới xem một cái tử hình.

Lao ngục trung hoàn cảnh cùng trong tưởng tượng cũng không giống nhau, không có tanh tưởi, cũng không có dơ bẩn chi vật, tương phản, ngược lại là thu thập phi thường sạch sẽ.

Ở tại bên trong người, là lúc trước ở Bắc Hải, bị đào dương tuyên bố muốn ở Từ Châu tế cờ Thanh Châu giặc Khăn Vàng Quản Hợi.

Quản Hợi lúc trước bị bắt sống sau, sau ở mộc trong lồng thừa Lưu Bị không có nói phòng xuống tay tập kích hắn, cơ hồ đem Lưu Bị

đến chết, sau ở Đào Thương bảo đảm hạ, bị mang hướng Từ Châu chiến trước tế cờ.

Kết quả Đào Thương cũng không có dùng Quản Hợi tế cờ, mà là sửa dùng một ngụm đại bạch heo.

Ngay lúc đó tình huống, Hứa Chử thiếu chút nữa đều phải rơi lệ.

Quản Hợi hiện nay ở lao ngục trung sinh hoạt rõ ràng cũng không tệ lắm, hắn tuy rằng không có tự do, nhưng toàn thân vải bố quần áo cũng coi như là sạch sẽ, hơn nữa khuôn mặt hồng nhuận, hai tròng mắt có thần, thuyết minh mỗi bữa cơm ăn thực no.

Nếu là nói Quản Hợi hiện tại nơi nào quá không vừa lòng, vậy chỉ có một chút: Tại đây đoạn dài dòng thời gian, không ai có thể nói với hắn lời nói.

Thình lình nhìn đến Đào Thương vào ngục giam, Quản Hợi đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó trên mặt lộ ra một loại phức tạp thần sắc.

Hắn là rất muốn cùng người giao lưu một chút, nhưng Đào Thương lại không thích hợp vừa lòng người được chọn.

“Nhữ tại sao không giết ta?” Quản Hợi bình tĩnh há mồm hỏi: “Liền tính là lúc trước ngươi ta chi gian lén có nghị, liên hợp dọn dẹp Lưu Bị, nhưng ngô cũng bất quá là vì báo kia nhất thời chi khí mà thôi! Ngươi tự mình lưu lại mỗ chi tánh mạng, ngày sau nếu là bị Khổng Dung cùng Lưu Bị đám người hỏi tới, lại là phải làm như thế nào tự xử?”

Đào Thương bên người có Từ Vinh ở bên, cũng không sợ Quản Hợi dám đối với chính mình thế nào, hắn tìm một chỗ sạch sẽ địa phương ngồi xuống, chậm rì rì nói: “Lúc đó chi minh hữu, sau này lại chưa chắc là minh hữu, lúc đó chi địch thủ, lại cũng chưa chắc là sau này chi địch thủ, đào mỗ cần gì phải đi để ý bọn họ ý tưởng đâu?”

Quản Hợi thật sâu hít một hơi, nói: “Ngươi nhưng thật ra rất có tự tin, như thế hành sự, ngươi không sợ hãi gánh chịu một đời bêu danh?”

Đào Thương không có chính diện trả lời hắn.

Quản Hợi ở lao ngục trung đãi thời gian lâu rồi, không biết hiện nay thiên hạ đại thế, hiện giờ dưới tình huống, Lưu Bị bởi vì Lưu Ngu sự, ở bắc địa thanh danh thẳng hàng, bởi vì hắn hiện nay tình huống, Đào Thương cho dù để lại Quản Hợi, đối chính mình danh dự cũng sinh ra không được nhiều đại ảnh hưởng.

“Quân tử thường bình thản, tiểu nhân hay lo âu, đào mỗ làm việc toàn tin tưởng nghĩa hai chữ, cũng không vì hư danh sở mệt, quản huynh đệ thật cũng không cần nhiều như vậy tâm.”

Nghe xong Đào Thương nói, Quản Hợi thiếu chút nữa không đem cơm sáng nhổ ra.

Bằng phẳng quân tử…… Liền làm việc này? Làm tù binh xuyến mưu giúp chính mình đi tấu minh hữu?

Đào Thương không có tại đây sự kiện thượng cùng hắn tiếp tục bẻ xả, mà là đối Quản Hợi nói: “Đào mỗ lưu trữ quản huynh tánh mạng, quản huynh có biết là bởi vì cái gì?”

Quản Hợi vài tháng không cùng người ta nói thượng nhiều lời, đổi thành ban đầu loại này không dinh dưỡng nói hắn lý đều sẽ không lý, nhưng trước mắt hắn lại là chỉ có thể theo Đào Thương lao.

“Đào công tử là muốn cho mỗ gia quy hàng với ngươi đi?” Quản Hợi lấy lại bình tĩnh, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Đào Thương.

Đào Thương tiêu sái cười: “Kêu ta thái phó.”

“Thái phó?”

Lãnh lệ thanh âm từ Từ Vinh đồng thau mặt nạ hạ truyền ra tới: “Hưng bình nguyên niên bảy tháng, thiên tử đã chính thức sắc

phong đào quân vì đương triều thái phó, lãnh Dương Châu mục, lục thượng thư sự…… Ngươi hiện tại đối mặt, chính là ta đại hán đương triều đệ nhất phụ thần.”

Nghe xong lời này, Quản Hợi cằm thiếu chút nữa không kinh rớt.

Chính mình bị bắt sống bắt sống mấy tháng trước, tiểu tử này vẫn là Đan Dương quận thủ đi? Lấy hắn tuổi tác, ở song thập niên hoa có thể lên làm ngồi lãnh một quận địa phương chi trường, tuy không thể nói là không có, nhưng lại cũng là cực kỳ số ít.

Nhưng hôm nay, lấy hắn tuổi tác, cư nhiên lên làm đương triều thái phó?! Này nhưng chính là vang dội cổ kim.

Quản Hợi tuy rằng không có gì văn hóa, nhưng cũng biết thái phó chính là cùng loại với đế sư linh tinh phụ chức, tuy là chức suông, nhưng địa vị thực sự cao thượng.

Trong lúc nhất thời, Quản Hợi trong lòng bắt đầu có chút ý động.

Tiểu tử này, tựa hồ là cái đại nhân vật đâu, so với chính mình ban đầu tưởng tượng phải mạnh hơn rất nhiều.

Đào Thương cười nói: “Mỗi người đều có chí khí, cũng đều có hào hùng, nếu không có gắn liền với thời gian cục bắt buộc, này thiên hạ không ai nguyện ý đi phản nghịch vì tặc, bất luận quản huynh ban đầu đã làm cái gì, lấy đào mỗ hiện nay thân phận, muốn khôi phục ngươi bạch thân…… Thậm chí làm huynh trở thành nhân thượng chi nhân, đều không phải việc khó, này bút mua bán, quản huynh chính mình có thể tính minh bạch đi?”

Quản Hợi nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, có chút nghi ngờ lại thả không tự tin nói: “Nhưng mỗ gia dù sao cũng là khăn vàng xuất thân……”

Đào Thương cười quay đầu.

Lại thấy mới từ Kim Lăng thành bị Đào Thương điều hướng Bành Thành Hồ Tài, đi trên trước một bước, đối Quản Hợi cười nói: “Quản huynh nhưng thức ngô không?”

Quản Hợi đối Hồ Tài ấn tượng không thâm, nhìn nửa ngày lăng là không nhớ tới.

“Mỗ chính là bạch bụng sóng Hồ Tài là cũng.”

Quản Hợi nghe vậy, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hồ Tài đối Quản Hợi nói: “Khăn vàng quân ngày xưa tuy là thiên hạ phản nghịch, nhưng thái bình công tử từ khi thu nạp bạch bụng sóng quân chúng lúc sau, vì thiên hạ kế, đem lão nhược chi dân khôi phục bạch thân nông cày, đem tinh tráng chi sĩ xếp vào trung quân thành lập công lao sự nghiệp, Hồ mỗ bất tài, hiện giờ ở phủ quân trướng hạ cũng là pha chịu trọng dụng, thái bình công tử đối khăn vàng cùng thứ dân chẳng phân biệt chẳng phân biệt giới hạn, toàn ngang nhau đãi chi, hiện giờ Kim Lăng thành cùng thành Hàng Châu, đã trở thành Đông Nam hai đại trọng trấn, giàu nhất một vùng, thành có thể nói là thiên đường chỗ, này toàn phủ quân chi công lao cũng.”

Dừng một chút, Hồ Tài lại bổ sung nói: “Hơn nữa năm xưa hoàng thiên vu, lúc này cũng vì phủ quân sở thu lưu.”

Quản Hợi năm đó chính là Tư Mã đều thân tín không đem, đối với Tư Mã đều trong tay sở nắm giữ hoàng thiên vu tự nhiên là biết được.

Hơn nữa Quản Hợi thuộc về đối Trương Giác tương đối trung tâm kia một loại người, năm đó Tư Mã đều ở Bộc Dương một trận chiến, thất lạc hoàng thiên vu, thực sự là lệnh Quản Hợi cảm giác sâu sắc di hận.

Không thể tưởng được hiện giờ hoàng thiên vu, lại là ở Đào Thương nơi này.

Đối mặt Quản Hợi khiếp sợ thả nghi hoặc ánh mắt, Đào Thương đột nhiên cười: “Đào mỗ đối tiểu Oanh Nhi cũng không lợi dụng chi ý, năm đó ở lạc dương cứu nàng, cũng bất quá là thuận tay vì này, tuyệt không lợi dụng chi ý…… Kia hài tử hiện tại, liền dường như là ta muội muội giống nhau.”

Nói đến này, liền thấy Đào Thương dừng một chút, nói: “Hơn nữa chờ tiểu Oanh Nhi trưởng thành lúc sau, đào mỗ còn tính toán ở Đan Dương Đào thị trung tìm một hậu bối tài tuấn, vì tiểu Oanh Nhi giật dây, cũng coi như là một cọc mỹ sự.”

Quản Hợi bình tĩnh nhìn Đào Thương, trầm mặc sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Không thể tưởng được đào quân đối ông trời tướng quân cô nhi cư nhiên như thế ân nghĩa…… Ai, quản mỗ ban đầu thực sự là nhìn lầm rồi đào quân, chỉ là hiện giờ Thanh Châu khăn vàng đại bộ phận đã hết vì Tào Tháo sở hàng, quản mỗ độc thân một người, lại vô kích cỡ chi công năng đủ tiến dâng cho đào quân, cảm giác sâu sắc hổ thẹn.”

Đào Thương lại là cười nói: “Việc này đảo cũng là chưa chắc, đào mỗ hiện tại, nhưng thật ra thật là có một sự kiện yêu cầu thỉnh quản huynh hỗ trợ.”

Quản Hợi nghe vậy nói: “Còn thỉnh đào quân phân phó.”

Đào Thương sắc mặt nghiêm, đối Quản Hợi giải thích nói: “Nhữ Nam khăn vàng chư hào, mấy năm gần đây tới, vẫn luôn phụ thuộc vào Tôn Kiên cùng Viên Thuật, Dự Châu nam bộ bởi vì khăn vàng nguyên nhân, vẫn luôn ở vào nửa độc lập trạng thái, mà ta thủ hạ giáo sự gần đây dọ thám biết, Duyện Châu Tào Tháo đã đem trọng binh nam di đến Lương Quốc, ý muốn nhúng chàm Dự Châu, nếu đào mỗ sở liệu không tồi, lấy Viên Thuật trước mắt trạng thái, hẳn là không phải Tào Tháo đối thủ, đến lúc đó Nhữ Nam khăn vàng chư hào toàn sẽ trở thành lục bình vô căn người, bọn họ hoặc là nam dời tiếp tục dựa vào Viên Thuật, hoặc là đầu hàng Tào Tháo, đào mỗ tưởng ở cái này thời gian đoạn thượng, làm quản huynh đại biểu đào mỗ đi thuyết phục bọn họ —— tới Kim Lăng thành!”

------oOo------

Chương 378: binh phỉ hợp tác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quản Hợi quy thuận, ở cân nhắc lợi hại lúc sau, Quản Hợi đáp ứng rồi quy thuận Kim Lăng quân.

Không chỉ là bởi vì Đào Thương uy danh cùng hắn thành ý mời, Quản Hợi quy thuận một nguyên nhân khác là bởi vì Đào Thương mấy năm gần đây ở Kim Lăng thành kinh doanh cùng đối đãi bạch bụng sóng khăn vàng hành động.

Không thể không thừa nhận, vị này sĩ tộc xuất thân công tử, ở đối đãi khăn vàng vấn đề thượng, xác thật lấy hắn góc độ ngồi xuống đối xử bình đẳng, không có chút nào kỳ thị cùng áp bách, đặc biệt là bạch bụng sóng quy hàng quân chúng, rất nhiều người đã trở thành Đào Thương trong quân khúc thuộc cấp giáo, đây là không tranh sự thật.

Còn có chính là hắn đối hoàng thiên vu thái độ, cũng lệnh Quản Hợi đối hắn tăng thêm không ít hảo cảm.

Đảo không phải Quản Hợi bản nhân đối hoàng thiên vu bản nhân có bao nhiêu thân nhiều tôn trọng, rốt cuộc tiểu Oanh Nhi chỉ là một cái nhược chất bé gái mồ côi, dù cho là Trương Giác cô nhi, những cái đó hung thần ác sát khăn vàng các tướng lĩnh, cũng sẽ không ngây ngốc đi ủng hộ nàng đương chủ nhân.

Khăn vàng thời đại sớm đã là đi qua, hoa quỳnh một cái chớp mắt, nhưng Trương Giác cô nhi tồn tại cùng với quy túc, ở hiện tại thời gian đoạn cùng nào đó ý nghĩa đi lên nói, có thể xem như khăn vàng quân còn thừa các tướng lĩnh quan trọng nói tiêu.

Ít nhất đi theo nói tiêu mà đi, ở trình độ nhất định thượng, cũng coi như là đền bù bọn họ sâu trong tâm linh, kia đầu hàng quan quân

lúc sau đối đã qua đời ông trời tướng quân Trương Giác tiếc nuối cùng thua thiệt.

Bất quá nếu là làm Đào Thương tới nói, này cũng bất quá là một loại lừa mình dối người mà thôi.

Chẳng qua Đào Thương sẽ không nhàn không có việc gì đi vạch trần.

Chinh phạt Khai Dương quân đội rốt cuộc đã trở lại, mà đi theo Kim Lăng trong quân dũng mãnh nhất tam viên chiến tướng trở về, còn có Phái Quốc tiếu quận người Hoa Đà cùng bị thương không thể tự gánh vác Tang Bá.

Hứa Chử mang theo Tang Bá về tới Khai Dương quân doanh thời điểm, hắn mất máu quá nhiều, đã lâm vào cơn sốc trạng thái, cũng mệt Hoa Đà cho dù đối này ngoại thương tiến hành xử lý, mới có thể miễn cưỡng giữ được hắn một cái tánh mạng.

Thấy Hoa Đà bảo vệ Tang Bá tánh mạng sau, Hứa Chử tâm mới rơi xuống trong bụng, lúc này đây Đào Thương cùng Quách Gia chủ yếu kế hoạch chủ yếu là bắt sống Tang Bá, nếu không thể đủ bắt sống Tang Bá, lui mà cầu tiếp theo mới là chém giết chi.

Hứa Chử đối chính mình yêu cầu rất cao, đặc biệt là Triệu Vân cùng Thái Sử Từ bên kia, hắn không nghĩ rơi xuống nói cái gì bính ở bọn họ hai người trên người.

Kỳ thật Thái Sử Từ cùng Triệu Vân đều là lỗi lạc chiến tướng, chưa từng này chờ tâm tư.

Nhưng Hứa Chử ở trong bất tri bất giác, thế nhưng là đem này hai gã mới gia nhập vũ dũng tướng lãnh, trở thành chính mình trong tiềm thức đối thủ cạnh tranh.

Bởi vậy, ở Hoa Đà cứu trị Tang Bá thời điểm, Hứa Chử vẫn luôn ở vào một loại thấp thỏm bất an trạng thái, hắn ở an trí Tang Bá lều

trại bên ngoài đi tới đi lui, giống như lão hổ vòng lồng sắt giống nhau nôn nóng.

Không biết, còn tưởng rằng là Hứa Chử lão bà ở trong phòng sinh lần đầu hài tử.

Đương Hoa Đà mang theo Tang Bá đã bình an tin tức từ lều trại đi ra sau, Hứa Chử thiếu chút nữa không quỳ xuống trực tiếp hỏi hắn tiếng la càn gia gia.

Binh mã về tới Bành Thành lúc sau, Hoa Đà ở Thái Sử Từ dẫn tiến hạ cùng Đào Thương gặp mặt.

Đối với vị này Kiến An tam thần y trung một vị, Đào Thương sớm đã có ý tưởng tìm một chút hắn, chỉ là vẫn luôn không có đằng ra thời gian.

Nếu là nói Trương Trọng Cảnh tinh thông với nội khoa y đạo, Hoa Đà đó là ngoại khoa thủ tịch y sư, đặc biệt là hắn phát minh ma phí tán, có thể nói là ở Trung Quốc trong lịch sử, khai sáng giải phẫu thuốc mê khơi dòng, đáng tiếc chính là ở đời sau thất truyền.

“Lâu nghe thái bình công tử chi danh, hôm nay may mắn một hồi.” Hoa Đà thoạt nhìn phi thường hiền lành, hắn tuy rằng năm gần năm mươi tuổi, nhưng bảo dưỡng phi thường hảo, trên tóc bạch ti phi thường thiếu, mặt bộ làn da cùng bạn cùng lứa tuổi so sánh với cũng tương đối bóng loáng, nếp nhăn cũng ít hữu hạn.

Đào Thương cùng Hoa Đà thấy lễ, cũng mệnh người hầu dâng lên trà bánh, hàn huyên lúc sau mới vừa rồi nói: “Đào mỗ tuy rằng là triều đình người trong, nhưng cũng biết hoa thần y chi danh, đặc biệt là một bộ 《thanh túi thư》, có thể nói là đương thời y đạo ở ngoài khoa đến điển, ma phí tán càng là tiền vô cổ nhân bí phương, thần y dấu chân trải rộng nửa ngày hạ, trong lúc không biết cứu nhiều ít bệnh hoạn, đào mỗ kính nể.”

Hoa Đà nghe xong lời này có chút phát ngốc.

Lâu nghe Kim Lăng thành thực lực cường đại, hiện nay chính là Đông Nam đệ nhất cường thịnh nơi, không nghĩ này điều tra năng lực thế nhưng như thế lợi hại.

Không nói đến Đào Thương biết được chính mình như vậy một cái tuổi già lão hủ, ngay cả chính mình quen dùng với khai đao ma phí tán, cùng thiếu cho người ngoài biết 《 thanh túi thư 》, hắn cư nhiên đều hiểu được.

Hoa Đà giờ phút này ở trong lòng lại đối Đào Thương xem trọng vài phần…… Tiểu tử này rất thần nha!

“Thái phó, tại hạ lần này thác quá sử tử nghĩa dẫn tiến, tiến đến cầu kiến thái phó, là bởi vì tại hạ nghe nói, thái phó ở Kim Lăng thành thiết lập y đạo học quản, cũng ở quận nội vì tinh với y học giả, an bài công sở chức vị, phát huy y đạo phương pháp, lão phu nghe chi việc này rất là kinh ngạc, cho nên đặc tới tương tuân.”

Đào Thương gật đầu nói: “Không tồi, việc này xác thật là đào mỗ vì này.”

Hoa Đà rất là kỳ quái, nói: “Tự nguyên quang nguyên niên bắt đầu, y giả liền luôn luôn vì trung cửu lưu dưới, hiện giờ thái phó lại lập phủng này nói, chính là vì sao?”

Đào Thương suy nghĩ một chút, chính chính sắc mặt nói: “Y đạo nãi cứu mạng chi đạo, thế giá trị loạn thế, này nói chẳng những có thể cứu người, càng có thể cứu quốc, hiện giờ thiên hạ phân tranh, vô luận là sĩ tốt vẫn là bá tánh, giá trị lúc này tiết định là nhiều có tử thương, rầm rộ y đạo, nhiều giữ được một người tánh mạng, liền vì ta triều nhiều giữ được một phần nguyên khí.”

Nói đến này, liền nghe Đào Thương gằn từng chữ một nói: “Y giả chi thuật, nho giả việc.”

Hoa Đà nghe vậy, thân thể không tự giác run rẩy một chút.

“Y giả chi thuật, nho giả việc…… Không thể tưởng được thái phó cư nhiên có tâm đem y đạo quy về sĩ tử chi nghệ nghiệp bên trong…… Ai, lão phu du lịch tứ phương nhiều năm, cứu người vô số, nhưng tại đây phát huy y học cảnh giới thượng, so với thái phó vẫn cứ là kém đi ngàn dặm, hôm nay tới gặp thái phó, quả nhiên là chuyến đi này không tệ…… Cũng thế, còn thỉnh thái phó chấp thuận tại hạ một cái thỉnh cầu.”

Đào Thương bình tĩnh nhìn Hoa Đà: “Nếu là hoa thần y tưởng phụ trợ đào mỗ hoàn thành việc này, đào mỗ không thắng vinh hạnh, Kim Lăng thành công sở thư viện nội, vẫn luôn đều có hoa thần y một vị trí nhỏ.”

Hoa Đà nghe vậy, lộ ra hiểu ý mỉm cười.

“Đúng rồi!” Đào Thương đột nhiên lại nghĩ tới một sự kiện, tả hữu mọi nơi nhìn xem không người, thấp giọng hỏi Hoa Đà nói: “Hoa thần y, ta nghe Hứa Chử nói, Tang Bá trên người cấp thương, là ngươi cho hắn cứu trị?”

Hoa Đà gật gật đầu, nói: “Trước cầm máu, lại rửa sạch khâu lại miệng vết thương dùng dược, người này thân thể chắc nịch, đổi thành người bình thường, sợ là lưu không được tánh mạng.”

Đào Thương bừng tỉnh “Nga” một tiếng: “Kia ngài cho hắn khâu lại miệng vết thương thời điểm, dùng ma phí tan sao?”

Hoa Đà không biết Đào Thương hỏi cái này sự kiện làm gì, chỉ là theo bản năng gật đầu: “Dùng a, hắn lúc ấy còn hơi có chút ý thức, e sợ cho này thống khổ, cố làm hắn miễn cưỡng uống một bộ.”

Đào Thương giương lên mi, thấp giọng nói: “Uống lên có phải hay không liền không có thống khổ?”

Hoa Đà cười ha hả kiêu ngạo nói: “Đó là tự nhiên!”

“Cắt nào cũng không đau?”

“Cũng không đau!”

Đào Thương bừng tỉnh “Nga” một tiếng: “Kia cắt thành thái giám đau sao?”

Hoa Đà thân hình một ở tài oai, suýt nữa ngã quỵ trên mặt đất.

“Cái, cái gì ngoạn ý?”

Đào Thương lộ ra một cái hư thủ thế, sau đó thấp giọng nói: “Ta cho rằng có đôi khi nhiều gia tăng một ít hoạn quan, cũng là một loại cân bằng xã hội chi đạo, chỉ là trước mắt khuyết thiếu lâm sàng trường hợp kinh nghiệm, hơn nữa thông thường thủ pháp không khỏi quá đau quá tàn nhẫn, vô nhân đạo…… Cái này khoa chúng ta ngày sau nhất định phải cẩn thận nghiên cứu một chút…… Nếu không, thừa Tang Bá hiện tại nằm ở kia không thể động, hoa thần y trước lấy hắn luyện luyện tập thử xem?”

Hoa Đà: “……”

……

Tang Bá nằm trên giường, thần sắc không vui, đầy mặt u sầu.

Hắn bụng miệng vết thương giờ phút này còn ẩn ẩn làm đau, thân thể không thể tùy ý hoạt động, chỉ cần là hơi vừa động đạn, toàn bộ bụng nhỏ liền sẽ cảm giác được như lửa đốt đau nhức.

Hắn nằm ở trên giường không có việc gì, trong lòng đem Xương Hi tổ tiên nữ tính từng cái thăm hỏi một lần.

Thăm hỏi xong rồi về sau, cảm giác không đủ lanh lẹ, vì thế liền lại thăm hỏi một lần.

Phòng ngủ ngoại, Đào Thương chậm rãi cất bước đi đến.

Hắn đứng ở giường biên, cười như không cười nhìn nằm ở nơi đó, khuôn mặt trắng bệch, vô pháp nhúc nhích Tang Bá.

Tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Tang Bá vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra trước mắt người thanh niên này là ai.

“Ngươi chính là Đào Thương?” Tang Bá nhăn lại mi nói.

Đào Thương không có trả lời hắn, chỉ là nâng lên tay phải, năm ngón tay mở ra, đối với Tang Bá gương mặt, hung hăng phiến một phiết tử.

“Bang” một tiếng giòn vang, Tang Bá trên má tức khắc xuất hiện năm ngón tay hình dạng đỏ thẫm dấu tay tử.

“Kêu thái phó.” Đào Thương vui vẻ thoải mái địa đạo.

“Nhãi ranh! An dám như thế!” Tang Bá lại thẹn lại giận, hận không thể nhảy dựng lên nhào qua đi cắn chết Đào Thương.

Có thể hắn trước mắt thân thể trạng huống, đừng nói là cùng Đào Thương đánh, chính là thoáng hoạt động một chút thân thể, toàn bộ bụng đều đau không được.

Đào Thương mắt lạnh nhìn hắn, chậm rãi nói: “Vừa rồi kia một cái tát, là thay ta phụ thân đánh, năm đó ngô phụ nhâm mệnh nhữ vì kỵ đô úy, cùng ngươi cùng thảo khăn vàng, ngươi lại cắt đất tự lập, cô phụ ta phụ thân một phen chân thành, đừng nói là đánh ngươi một cái tát, ta chính là thiến ngươi, đều về tình cảm có thể tha thứ.”

Tang Bá mắng mi trừng mục, hận không thể bình nuốt Đào Thương, cố tình lại làm hắn nghẹn không có đạo lý có thể phản bác.

“Khuyển nhi! Có bản lĩnh ngươi liền giết ta, mỗ gia thề sống chết cũng không muốn chịu nhục!”

Đào Thương không phản ứng hắn, chỉ là tìm cái địa phương ngồi xuống, lạnh lùng nhìn nằm trên giường Tang Bá nói: “Mấy năm nay, ngươi cát cứ tự lập, ở Từ Châu cảnh nội tự thành quốc trung quốc gia, đào mỗ bổn ứng đem ngươi thiên đao vạn quả, răn đe cảnh cáo, nhưng hướng ngươi từ khi cát cứ Lang Gia quốc lúc sau, còn

vẫn luôn không có chính thức xuất binh xâm phạm quá Từ Châu, xem như thành thật, bằng điểm này, ta không giết ngươi.”

Đào Thương bế lên hai điều cánh tay, chậm rì rì nói: “Ta cứu ngươi tánh mạng, chính là tưởng cùng ngươi nói một bút mua bán, làm cùng không làm, tất cả đều ở ngươi, ngươi có thể chính mình lựa chọn, đào mỗ tuyệt không cưỡng cầu.”

Tang Bá trong lòng nghẹn khuất, cố tình lại không thể nề hà, chỉ là thật mạnh một “Hừ”.

Đào Thương cũng không sốt ruột, chỉ là chậm rì rì mở miệng, ngữ khí rất là bình đạm: “Theo ta được biết, Thái Sơn quận cùng Lang Gia quốc mà tiếp sơn hải, thế loạn bắt đầu, thế nhân đều có tàng nhảy, thu thập một cái như vậy quận quốc, khả năng thậm chí so thu thập một cái châu còn muốn phiền toái.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, lại nói: “Cho nên nói, ta quyết định người bảo lãnh đỡ khấu, dùng ngươi thay ta chỉnh đốn Lang Gia quốc cũng gồm thâu Thái Sơn quận, sau đó ngươi lại nghĩ cách bắc thượng Thanh Châu, thay ta kiềm chế Viên Thiệu.”

Tang Bá nghe thế, com “Phụt” một tiếng vui vẻ.

Khí.

“Quả thực vớ vẩn! Mỗ gia dựa vào cái gì muốn giúp ngươi? Ngươi cho rằng ngươi là ai?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Ta là thái phó, thái bình công tử, Dương Châu mục! Bằng, chính là ngươi nằm ở chỗ này không thể nhúc nhích, ta tùy thời đều có thể thiến ngươi, mặt khác, còn bằng ngươi đáp ứng rồi đào mỗ điều kiện lúc sau, ta nguyện ý đem Thái Sơn quận cùng Lang Gia quốc toàn bộ chuyển ra tới, thượng biểu thiên tử, chính thức sắc phong cho ngươi toàn quyền quản chế.”

Tang Bá nghe vậy ngây ngẩn cả người.

Chính mình nằm tại đây mặc người xâu xé, hắn cư nhiên phải cho ta nhiều như vậy chỗ tốt? Còn muốn giúp ta thành lập quốc trung quốc gia.

Tiểu tử này có tật xấu đi!

Đào Thương mặt vô biểu tình, tiếp tục nói: “Nghe hiểu chưa? Ta không phải làm ngươi cho ta thuộc hạ, mà là làm ngươi cho ta minh hữu, hơn nữa ta còn có thể thừa nhận ngươi sở hữu đã đến ích lợi! Này đối với ngươi có trăm lợi mà không một hại, đào mỗ cảm thấy, ngươi không có lý do cự tuyệt.”

. m.

------oOo------

Chương 379: chật vật kết hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tang Bá tưởng không rõ sự tình, Đào Thương tưởng phi thường rõ ràng.

Lang Gia quốc cùng Thái Sơn quận, sau đó còn có lại hướng bắc Thanh Châu, hắn vẫn là thật đến yêu cầu một người làm trước trận, giúp đỡ chính mình đứng vững áp lực.

Từ lúc linh đế thời kỳ bắt đầu, Lang Gia quốc cùng Thái Sơn quận quanh thân liền hình thành một cái vùng đất không người quản, địa phương quân dân huề bọc vào núi, lấy gia vì đơn vị, không phục địa phương quản chế, tập hợp thành một đám cùng loại với Tang Bá như vậy cường hào tính thế lực đối kháng quan phủ, hơn nữa theo thời gian trôi qua, nhiều lần ra không nghèo.

Muốn dọn dẹp cái này Lang Gia quốc, thực sự yêu cầu phí rất lớn công phu.

Hiện tại vấn đề là Đào Thương không có tinh lực đi dọn dẹp này phiến man địa.

Phía tây có Tào Tháo, mặt bắc có Viên Thiệu, Tây Nam mặt có Viên Thuật, lại còn có có một cái từ Ngô Quận chạy trốn Tôn Sách, Dương Châu nơi còn dư lại Dự Chương quận cùng Hội Kê quận không có bị Đào gia thu phục, mà này hai cái quận địa vực rộng, cơ hồ là tương đương với toàn bộ Kinh Châu, trong đó sơn man càng là nhiều đếm không xuể.

Tại đây loại đông nam tây bắc đều là đau đầu vấn đề dưới tình huống, Đào Thương ở là lộng chết Tang Bá vẫn là cùng hắn liên hợp hai lựa chọn thượng khó khăn.

Đương nhiên, hắn bản nhân vẫn là càng có khuynh hướng lộng chết Tang Bá.

Nhưng cuối cùng lý trí chiến thắng nhân tính, Đào Thương quyết định lấy liên hợp là chủ.

Mà hiện tại xương ý đồ lật đổ Tang Bá ở Lang Gia quốc địa vị, vừa lúc cũng cho Đào Thương một cái nhưng thừa chi cơ.

Tang Bá bình tĩnh lại lúc sau, cẩn thận tự hỏi một chút Đào Thương nói, trong lòng bắt đầu đánh lên tính toán.

Hắn vốn là không phải cái gì thiện nam tín nữ, cũng không phải cái gì trung trinh hạng người.

Trước mắt bị xương phản bội, Tang Bá trong lòng này khẩu ác khí khó trừ, nằm ở trên giường mỗi khi nghĩ đến việc này, liền thiếu chút nữa không đem chính mình nghẹn khuất chết.

Bất quá hiện giờ chính mình bị trọng thương, liền tính là một lần nữa lộ diện, ở Thái Sơn chư tặc chúng cũng đã không có gì thực lực cùng uy tín đáng nói……

Muốn báo thù rửa hận đối phó xương, có lẽ thật đúng là đến mượn dùng Đào Thương lực lượng không thể.

Đặc biệt là tiểu tử này còn cho chính mình tung ra một cái danh chính ngôn thuận cát cứ Lang Gia quốc ngọt táo.

Tang Bá ở trong lòng cảm khái, tiểu tử này so với hắn lão tử, càng thêm khôn khéo vài phần.

Việc này đối với hắn tới nói xác thật dễ làm, lấy Đào Thương giờ này ngày này địa vị, nếu là thượng biểu thỉnh tấu thiên tử, Lưu Hiệp nhất định sẽ cho hắn cái này mặt mũi.

Bất quá đương nhiên, việc này nếu thành, Đào Thương cùng Tang Bá kỳ thật cũng bất quá là lẫn nhau lợi dụng quan hệ, bọn họ chi

gian vẫn là cho nhau đề phòng, tuyệt đối không thể hoàn toàn tín nhiệm đối phương.

Tang Bá nếu là thành công hồi quản Lang Gia quốc cái này đối hắn có lợi nhất tự nhiên khu vực, cũng lấy kính dũng Thái Sơn quân vì phụ trợ, tắc có thể ở trên danh nghĩa tiếp thu Đào Thương ủy nhiệm, trên thực tế vẫn có thể ở vào nửa độc lập trạng thái.

Mà Đào Thương đối hắn dung túng, hậu thêm ưu đãi, còn lại là lợi dụng này chống cự hoặc kiềm chế Viên Thiệu ở Thanh Châu phát triển, lấy giảm bớt Từ Châu ở Thanh Châu một đường áp lực.

Nhìn ra Tang Bá đã tâm động, nhưng còn chưa hạ quyết tâm, Đào Thương bỗng nhiên từ tay áo lấy ra một quyển giản độc, đối hắn thì thầm: “Đây là giáo sự phủ cho ta đệ trình trở về Thanh Châu tân tình báo, ngươi muốn nghe vừa nghe sao?”

Tang Bá quay đầu trừng mắt hắn, cắn răng nói: “Không nghĩ.”

Đào Thương thực không nói lý: “Không nghĩ cũng đến nghe.”

Sau đó, liền thấy Đào Thương từ từ triển khai giản độc, nói: “Căn cứ chúng ta ở Thanh Châu giáo sĩ hồi báo, Viên Thiệu đã nhâm mệnh này trưởng tử Viên Đàm vì Thanh Châu thứ sử, suất binh nhập trú Bình Nguyên, ý đồ gồm thâu Thanh Châu nơi! Mà Viên Đàm ở nhập trú Bình Nguyên lúc sau, sở làm chuyện thứ nhất, ngươi biết là cái gì sao?”

“Có rắm thì phóng!” Tang Bá theo bản năng cãi lại nói.

Đào Thương quơ quơ trong tay giản độc, chậm rì rì nói: “Viên Đàm thỉnh Viên Thiệu lấy đại tướng quân chi danh, sắc phong Thái Sơn quận quách tổ, Công Tôn nghé đám người vì trung lang tướng, bốn phía mượn sức Thái Sơn quận chư mà hơn mười vị cường hào, người bảo lãnh vì khấu…… Mặt ngoài, đây là ở nhằm vào Duyện Châu Thái Sơn quận, nhưng Thái Sơn quận cùng Lang Gia quốc không thể phân gia, một khi làm Viên Thiệu duy trì những người này

khởi sự, ngươi cảm thấy ngươi Lang Gia quốc còn có thể bảo trụ sao?”

Tang Bá mặt bá một chút liền biến trắng.

Quách tổ cùng Công Tôn nghé, Tang Bá đương nhiên nhận thức, bọn họ là Thái Sơn quận kia một bên, cùng chính mình, Tôn Quan, xương đám người làm là tương đồng mua bán.

Những người này thế lực tự nhiên là không kịp Thái Sơn năm tặc, nhưng nếu là được đến Viên Thiệu nâng đỡ……

Tang Bá ban đầu nhưng thật ra cũng suy xét quá, Viên Thiệu vì thu phục Thanh Châu, mở rộng phương đông chiến tuyến thực lực, rất có khả năng sẽ hướng Thái Sơn quận cùng Lang Gia quốc động thủ, nhưng hắn không nghĩ tới chính là, Viên Thiệu động tác cư nhiên sẽ nhanh như vậy.

Đào Thương nhìn ra Tang Bá nghi hoặc cùng khó chịu, cười cười nói: “Cùng ta hợp tác đi, ngươi muốn bất quá là ở Lang Gia quốc độc lập, với ta mà nói cũng không cái gọi là, chúng ta chi gian không có xác thật mâu thuẫn xung đột, hơn nữa trước mắt phương bắc chư hầu dị động liên tiếp, ngươi tưởng đứng ngoài cuộc, chỉ sợ là không có khả năng…… Tàng Tuyên Cao, hiện tại chỉ có ta có thể bảo hộ ngươi, ngươi trừ bỏ liên hợp ta, không còn hắn pháp…… Ít nhất, chúng ta mấy năm nay, lẫn nhau cùng ở Từ Châu, đại gia cũng coi như là quen thuộc.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương đứng lên, đi tới Tang Bá giường trước, giống như Thiên giới thánh mẫu giống nhau, hiền từ hướng chịu khổ con dân vươn có chứa màu trắng quang huy bàn tay.

“Làm ta nhi tử đi.”

Tang Bá hai tròng mắt tức khắc trừng tròn trịa: “Ngươi nói cái gì?!”

“Nga!” Đào Thương lập tức phản ứng lại đây: “Xuyến từ, ta là nói, làm ta minh hữu đi.”

“Hừ!” Tang Bá phục hồi tinh thần lại, hừ nhẹ một tiếng: “Ngươi ta liên hợp thật cũng không phải không được, so sánh với cùng mặt khác hổ lang chư hầu, ngươi thái bình công tử xác thật còn xem như hơi có chút quân tử phong bình, chắc là cái giữ chữ tín…… Bất quá, mỗ gia có một điều kiện!”

Đào Thương nhướng mày, nghi hoặc nói: “Ta đều đáp ứng biểu tấu ngươi vì Lang Gia tướng, ngươi còn có cái gì điều kiện muốn đề? Đòi tiền ta nhưng một phân không có.”

Tang Bá nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi vừa mới phiến mỗ gia một cái đại tát tai, mỗ gia muốn ngươi còn trở về!”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, cười nói: “Cái này đơn giản.”

Dứt lời, liền thấy hắn giơ tay, hướng về phía Tang Bá vừa mới không có bị đánh má trái má, “Bang” một tiếng, lại phiến một cái đại đại tát tai.

Thanh âm rất là giòn lượng.

Tang Bá trên má một tả một hữu hai cái ngũ chỉ sơn vết đỏ, nhìn hết sức huyễn màu bắt mắt.

Tang Bá ngơ ngác nhìn Đào Thương, hai chỉ chuông đồng đại trong ánh mắt, bắt đầu lòe ra điểm điểm nước mắt.

Này hán tử cư nhiên bị Đào Thương hai bàn tay cấp trừu khóc.

“Ngươi dựa vào cái gì lại đánh ta?”

Đào Thương nghi hoặc nhìn Tang Bá, ngạc nhiên nói: “Không phải ngươi làm ta đem nhĩ quát còn cho ngươi sao, cũng không biết ngươi vì cái gì muốn đề như vậy tự ngược yêu cầu…… Bất quá chờ ngươi quay đầu lại chính mình chiếu gương nhìn xem, một tả một hữu cũng rất cân xứng! Còn tính thuận mắt…… Thật tốt!”

……

Hoài Nam, Thọ Xuân thành.

Viên Thuật buồn bực nhìn phía dưới tuyến người đưa về tới tấu, trong lòng thực sự cảm thấy bị đè nén đến cực điểm.

Hắn trước một đoạn thời gian, phái người đi Lang Gia liên minh quốc tế hệ Thái Sơn năm tặc trung Tang Bá cùng Tôn Quan, muốn cùng bọn họ liên hợp, nội ứng ngoại hợp đối phó Từ Châu Đào thị, kết quả không đợi hai bên câu thông thành công, tiền tuyến liền truyền đến tin tức, Tang Bá cư nhiên làm Từ Châu quân thừa Đào Thương đại hôn, Khai Dương thủ thế lơi lỏng thời điểm cấp làm rớt.

Mà Thái Sơn năm tặc trung xương, còn lại là kêu gọi Thái Sơn chư hùng vì Tang Bá báo thù, ẩn ẩn đã là có Thái Sơn chư tặc tân minh chủ bộ dáng biểu hiện.

Viên Thuật thay đổi sách lược, muốn liên lạc một chút xương, lại phát hiện chính mình cái kia hỗn trướng ca ca Viên Thiệu, cư nhiên trước chính mình một bước cùng với tiến hành rồi bàn bạc.

Tính kế Từ Châu công lao sự nghiệp mệt một quĩ, Viên Thuật rất là khó chịu.

Cùng Viên Thiệu so sánh với, chính mình phảng phất mỗi một lần đều chậm một bước.

Thực sự là hận sát người cũng.

Ta rốt cuộc có chỗ nào so ra kém cái kia tiểu thiếp chi tử?

Liền ở Viên Thuật khí đều phải đem khớp hàm cắn thời điểm, com Diêm Tượng vội vội vàng vàng tới rồi bái kiến hắn, nói là có đại sự bẩm báo.

Đương Diêm Tượng đem cái này chuyện quan trọng hướng Viên Thuật nói ra lúc sau, Viên Thuật kinh ngạc quả thực liền miệng đều không khép được.

“Ngươi, ngươi nói Lữ Bố trí thư, muốn tới đến cậy nhờ cùng Viên mỗ?”

Diêm Tượng kích động gật đầu, nói: “Đúng là! Tướng quân, chúng ta Hoài Nam khuyết thiếu chiến mã, nhiều vì bước quân, quân thế tuy trọng, nhưng coi đây là trận lại là khó khắc Kim Lăng quân, hiện giờ Lữ Bố dục suất binh quy thuận, này dưới trướng nhiều có chiến mã, Tịnh Châu lang kỵ càng là đương thời tiếng tăm lừng lẫy kỵ binh, tướng quân nếu là có thể sử dụng Lữ Bố, mặc hắn Đào Thương cùng Lưu biểu, đều không đáng để lo cũng!”

Viên Thuật nghe vậy bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Lữ Bố hiện tại nơi nào?”

Diêm Tượng hướng về Viên Thuật chắp tay nói: “Hiện đóng quân với ba mươi dặm ngoại, chưa dám nhẹ động, chỉ chờ tướng quân tương triệu, tại hạ đã phái Chu Du tiến đến ủy lạo.”

Viên Thuật vừa nghe Diêm Tượng phái Chu Du tiến đến, rất là khó chịu.

“Như thế nào phái hắn đi, nhữ lẽ nào không biết kia Chu Du hiện tại thân cận chính là tôn lang!”

------oOo------

Chương 380: Chu Du tiểu tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thọ Xuân thành bắc mặt ba mươi dặm, Dĩnh thủy chi bạn, Lữ Bố binh mã đang ở nơi này đóng quân, cũng chờ đợi Viên Thuật tin tức.

Chu Du còn lại là lãnh Diêm Tượng mệnh lệnh, đại biểu Viên Thuật một phương, ở Viên Thuật chuẩn xác ra mệnh lệnh đạt trước, ở Lữ Bố quân chỗ đối này tiến hành an ủi.

Lữ Bố tuy rằng chưa từng nghe qua Chu Du tên, nhưng ở nghe được này tự báo gia môn lúc sau, cũng là có điều hiểu rõ.

Lữ Bố dù cho là xuất thân cửu nguyên, lại cũng hiểu được Lư Giang Chu thị tam thế hai công, chính là thật đánh thật hào môn sĩ tộc, ở trình độ nhất định thượng cũng miễn cưỡng có thể cùng Nhữ Nam Viên thị bãi ở một cái mặt bàn thượng.

Liền tính là Chu Du hiện tại không có danh khí, nhưng liền hướng Lư Giang Chu thị bốn chữ, đến chỗ nào đều sẽ bị cấp thượng vài phần bạc diện.

Lữ Bố ngay sau đó ở trong trướng mở tiệc tương thỉnh Chu Du.

Lữ Bố xuất thân thực bình thường, ở hắn sâu trong nội tâm, vẫn luôn khát vọng có thể được đến sĩ tộc duy trì cùng hữu hảo.

Tầng dưới chót xuất thân hắn, rất muốn đánh vào giới quý tộc, đây là một loại thực bình thường tâm lý hiện tượng.

Vấn đề là, có một số việc cũng không giống hắn tưởng đơn giản như vậy.

Ở đại đa số sĩ tộc người trong mắt, Lữ Bố bất quá là một dũng chi phu, thả vẫn là cái tam họ gia nô, như vậy mọi rợ, chỉ xứng cùng binh lính càn quấy cùng đại quê mùa làm bạn, đánh đánh giết giết sự hắn có khả năng, thượng tầng giai cấp xa hoa hoạt động, hắn vẫn là hướng một bên dựa đi.

Đại bộ phận sĩ tộc đều khinh thường cùng Lữ Bố kết giao.

Đối với vô pháp đánh vào sĩ tộc bên trong chuyện này, Lữ Bố vẫn luôn ở trong lòng là canh cánh trong lòng, thậm chí vì yêu mà sinh hận, đã bao nhiêu năm, hắn trong lòng vẫn luôn đối sĩ tộc quần thể sinh ra không thể dùng ngôn ngữ hình dung mâu thuẫn cùng phản cảm.

Lúc trước ở kinh đô, Đổng Trác năm lần bảy lượt mệnh Lữ Bố đi tàn sát đương triều quan viên cùng sĩ tộc quý tộc, thực sự là đem Lữ Bố sảng quá sức.

Cho các ngươi này đó hỗn đản xem thường bổn đem?

Hành vi thượng thực bôn phóng, nhưng kỳ thật nội tâm thực tự ti, Lữ Bố trong tiềm thức, vẫn là tưởng được đến sĩ tộc nhận đồng.

Nhưng hôm nay thân là hào môn con cháu Chu Du, rất là cấp Lữ Bố mặt mũi, lẫn nhau giao lưu chi gian, Chu Du đối Lữ Bố phi thường nhiệt thành thả thẳng thắn thành khẩn, hắn nho nhã cùng thiện ý, ở trong bất tri bất giác, thế nhưng là cảm nhiễm Lữ Bố.

Lữ Bố lòng tự trọng lập tức liền tìm đã trở lại!

Nguyên lai lão tử cũng không phải không chịu sĩ tộc đãi thấy.

Này không phải có thanh niên tài tuấn nhìn trúng bổn đem sao?

Ai nói bổn đem cùng quan nhị đại hỗn không đến một khối đi!

Soái trướng trong vòng, Lữ Bố cùng Chu Du lao cực kỳ đầu cơ, hắn còn gọi tới dưới trướng nhân vật trọng yếu nhóm, từng cái hướng Chu Du giới thiệu chính mình này đó đắc lực can tướng.

Trương Liêu, Cao Thuận, Trần Cung, Ngụy Tục, Tống hiến, Hách Manh, hầu thành, thành liêm từ từ.

Chu Du nho nhã phi thường, hành sự đã có phong độ lại không mất cốt khí, ở cùng mọi người từng cái chào hỏi lúc sau, Lữ Bố dưới trướng võ tướng nhóm thế nhưng là cực kỳ nhất trí đối người thanh niên này đều sinh ra không ít hảo cảm.

Chủ yếu là Chu Du lớn lên quá chiếm ưu thế.

Anh tuấn tiêu sái qua đầu, Tịnh Châu đại quê mùa nhóm cả ngày dãi nắng dầm mưa, khi nào gặp qua như vậy tuấn soái ca?

Lữ Bố sai người đưa lên rượu thịt, cùng Chu Du ăn tiệc.

Trừ bỏ Trần Cung một người xuất thân Duyện Châu sĩ tộc, ở đây mặt khác Tịnh Châu võ tướng nhóm đều không phải cái gì rụt rè nhân vật, cái đỉnh cái đại quê mùa.

Trong lúc nhất thời trong trướng thôi bôi hoán trản, ăn uống thả cửa, kính rượu thét to thanh nối liền không dứt.

Tiệc rượu quá nửa, lại thấy Chu Du thừa một chút men say, đột nhiên đứng dậy kính Lữ Bố một tước rượu: “Tại hạ một giới hậu bối nho sinh, kính đã lâu ôn hầu uy danh, như sấm bên tai, hôm nay may mắn bái kiến, quả nhiên là như trong lời đồn giống nhau uy vũ hùng tráng, có một không hai quần hùng, thực sự là thiên nhân chi tư! Du này sương kính ôn hầu này một tước rượu, lấy biểu dư vì ôn hầu chi uy danh tướng hạ chi thành.”

Lữ Bố thực cấp Chu Du mặt mũi, cũng là đứng lên, cùng Chu Du đối ẩm.

“Bổn đem may mắn kết bạn Công Cẩn, cũng là nhân sinh một đại khoái sự, tới! Ngươi ta mãn uống này tước!.”

Hai người ngồi xuống lúc sau, vẫn luôn lẳng lặng quan sát đến Chu Du Trần Cung đột nhiên mở miệng.

“Nghe nói Công Cẩn năm xưa ở Lư Giang, đến sau tướng quân liên tiếp tương triệu mà không đến, lại với năm trước sơ tùy Ngô Quận Tôn Sách cùng quy phụ với sau tướng quân trướng hạ, lấy Lư Giang Chu thị uy danh, ở sĩ chủ việc thượng giây lát tịch biến, khủng vì thiên hạ cười ngươi…… Này chờ hành động tựa vì không ổn đi? Ta xem Công Cẩn chính là thanh niên tuấn kiệt, như thế đơn giản đạo lý chắc là minh bạch, không biết Chu thị đối việc này lại là có gì trù tính, cũng hoặc là mặt khác cái gì ý tưởng?”

Lữ Bố ở một bên nghe thực không cao hứng.

Trần Cung thằng nhãi này nói chuyện thật không xuôi tai!

Chúng ta vừa mới mới nhận thức Chu Du, ngươi liền mở miệng hỏi đối phương như vậy mẫn cảm vấn đề, có phải hay không quá phiến đối phương da mặt?

Đây chính là ta mới vừa giao huynh đệ, ngươi ở kia xem như chất vấn ai đâu?

Thật vất vả mới kết giao một cái tam thế hai công hào môn sĩ tộc, ngươi hỗn đản này nhưng đừng cho ta trộn lẫn thất bại!

Lập tức, Lữ Bố đối Trần Cung nói: “Công Đài, đây là là người ta Chu thị gia tộc việc tư, tựa cùng chúng ta không quan hệ.”

Trần Cung mỉm cười quay đầu nhìn về phía hắn, rất là ôn hòa nói: “Lư Giang Chu thị chính là đương triều ít có sĩ tộc hào môn, hành sự chi phong luôn luôn nghiêm cẩn, có chút thời điểm này hành sự thậm chí đại biểu một phương hướng gió, trong đó sở chất chứa sâu ý, khủng phi ôn hầu biết cũng.”

Trần Cung lời này nói rất là khách khí, nhưng nghe vào Lữ Bố lỗ tai chính là một cái khác ý tứ.

Lời này ý tứ ở Lữ Bố nghe tới chính là: Đây là chúng ta văn hóa vòng sự, ngươi này manh lưu tử không hiểu liền ít đi trộn lẫn!

Lữ Bố tâm nhãn không lớn, cân nhắc một lúc sau, đem chính mình mặt khí đỏ bừng.

Hắn ghét nhất chính là này đó sĩ tộc hào môn động bất động ở chính mình trước mặt bãi cảm giác về sự ưu việt, giống như bọn họ về điểm này giới quý tộc sự, chính mình loại này tầng dưới chót vũ phu căn bản là lý giải không đi lên dường như.

Quá con mẹ nó ngạo mạn!

Kỳ thật nhân gia Trần Cung căn bản là không phải ý tứ này, chỉ là làm trò Chu Du mặt không hảo nói rõ, nói bóng nói gió nhắc lại điểm Lữ Bố, nhưng Lữ Bố chính mình còn lại là ở kia hạt cân nhắc.

Chu Du lẳng lặng nhìn Trần Cung, trong lòng nổi lên một tia gợn sóng.

Người này, không đơn giản nha, hắn mặt ngoài dường như là ở dò hỏi chính mình con đường làm quan trong tộc sự, kỳ thật còn lại là ở lấy ngôn ngữ tra xét chính mình ý đồ đến.

Ở Lữ Bố quân chư tướng bên trong, chỉ có người này nhìn ra phỏng đoán tới rồi chính mình ở Viên Thuật dưới trướng là có khác ý đồ.

Xem ra có một số việc hôm nay không thể cùng Lữ Bố làm rõ, cần đến ngày sau lại làm thẩm thấu.

Trần Cung tên Chu Du cũng là lược có nghe thấy, biết hắn cùng Trương Mạc giống nhau đều là Duyện Châu sĩ tộc nhân vật trọng yếu.

Trước một đoạn thời gian kích động Duyện Châu sĩ tộc dẫn Tây Lương quân cùng Tịnh Châu quân đối kháng Tào Tháo sự, chính là bọn họ hai người một tay kế hoạch. Tuy rằng lược tốn Tào Tháo một bậc, cuối cùng thất bại, nhưng nghe quá việc này vẫn là nhìn ra Trần Cung năng lực không tầm thường.

Sự tình thất bại lúc sau, Trương Mạc tùy Lý đào tẩu, mà Trần Cung còn lại là cùng Lữ Bố cùng nam hạ tị nạn, này phân cầm được thì cũng buông được trí tuệ, cũng thật là làm người động dung.

Nghĩ vậy, Chu Du lễ phép cười cười, khom người nói: “Công Đài huynh chi ngôn đảo cũng là không sai, bất quá sự tình lại không có huynh trưởng tưởng như vậy phức tạp, du dấn thân vào với sau tướng quân dưới trướng, chính là bởi vì nghĩa huynh tôn lang thủ tang kì đến, này hồi hướng Hoài Nam đến cậy nhờ Viên công trước, từng trí thư từ với du, du niệm cập thiếu niên là lúc tình nghĩa, cho nên tương tùy, lẫn nhau gian có thể chiếu ứng lẫn nhau, không hơn.”

Trần Cung không phải kẻ đầu đường xó chợ, Chu Du này bộ có lệ chi từ, thực mau liền bị hắn bắt được trọng điểm.

“Nga! Nguyên lai là bởi vì tôn lang.”

Chu Du cười ha hả nói: “Không tồi, ngô huynh Tôn Bá Phù chính là thiếu niên anh hùng, năm kia quay lại Hoài Nam, tiếp nhận này đường huynh tôn bí đại chưởng quá cố văn đài công cũ bộ, cuối cùng một tái, đã là trọng chấn tôn gia quân binh mã chi uy, trước mắt đúng là dục đại triển hoành đồ là lúc! Bá Phù huynh kính đã lâu ôn hầu đại danh, biết rõ ôn hầu nãi đương thời đệ nhất danh tướng, sớm dục gặp gỡ thỉnh giáo, nay khi chung được như ước nguyện rồi.”

Lữ Bố nghe xong trong lòng rất là cảm thấy thỏa mãn.

“Giang Đông mãnh hổ Tôn Văn Đài chi tử…… Kính ngô vì thiên hạ đệ nhất võ tướng?”

Chu Du mỉm cười ngạch đầu: “Đúng là, Bá Phù huynh có ngôn, đương kim thiên hạ, có thể xưng là danh tướng người, chỉ có ôn hầu cùng Tôn Văn Đài tướng quân hai người cũng.”

Lữ Bố thấy Chu Du như vậy có thể nói, rất là cao hứng.

Mặc kệ lời này là thật là giả, nhưng lấy tôn gia ở phương nam uy thế, Chu Du chịu đem chính mình cùng Tôn Sách hắn cha đánh đồng, này đã thực sự là lớn lao tôn sùng.

Lữ Bố không khỏi cười ha ha.

Tiệc rượu tán tất, Lữ Bố tự mình đem Chu Du đưa ra doanh trại ở ngoài.

Dao nhìn Chu Du biến mất bóng dáng, Lữ Bố trong lòng cảm thấy cảm thấy mỹ mãn.

Hắn bình sinh lần đầu tiên được đến sĩ tộc đại gia công tử ca thổi phồng, này ở ban đầu xác thật là chưa từng có.

Chu Du đứa nhỏ này thực sự có ánh mắt, hắn sau này nhất định là cái có tiền đồ!

Trần Cung đứng ở Lữ Bố phía sau, nhìn Chu Du tiệm đi xa dần bóng dáng, trên mặt lộ ra trầm tư chi sắc.

“Ôn hầu nhưng nhìn ra, Chu Du hôm nay tới đây là vì làm gì đó sao?”

Lữ Bố nhìn đều không có nhìn Trần Cung, nhàn nhạt nói: “Vì cái gì? Hắn thân là Viên Thuật sứ giả, tất nhiên là phụng mệnh tiến đến trấn an ta chờ…… Có lẽ, cũng là vì khát khao bổn đem, cho nên muốn gặp một lần ngô chi chân dung, ha ha ha ha.”

Trần Cung nghe vậy mắt trợn trắng.

“Ôn hầu, sự tình mặt ngoài là như thế này, kỳ thật không có đơn giản như vậy, theo tại hạ thấy, Chu Du lần này là đại biểu Tôn Sách, chuyên môn tới thăm dò ôn hầu chi tiết.”

“Thăm ta chi tiết?” Lữ Bố nghi hoặc: “Hắn thăm bổn đem đế làm chi?”

Trần Cung cười lạnh nói: “Này Chu Du ngoài mềm trong cứng, ngôn ngữ chi gian tích thủy bất lậu, là một nhân vật, hắn cái kia nghĩa huynh Tôn Sách, nói vậy cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ…… Nghĩ đến cũng là, Giang Đông mãnh hổ nhi tử, định phi lâu cư người hạ người.”

Lữ Bố lúc này, com có chút nghe minh bạch Trần Cung trong lời nói thâm ý.

“Công Đài ý tứ, là kia Tôn Sách cùng Chu Du, cũng không ý ở Viên Thuật dưới trướng lâu hầu…… Mà là có tự lập chi tâm?”

Trần Cung gật gật đầu, nói: “Trừ cái này ra, tại hạ thực sự nghĩ không ra Chu Du còn có cái gì lý do trước cự Viên Thuật, sau lại phục hầu hành động.”

“Vậy ngươi vừa mới lời nói, hắn quan sát với bổn đem, chẳng lẽ là tưởng……?”

Trần Cung khẳng định gật đầu nói: “Tôn gia binh mã tuy rằng xốc vác, nhưng từ khi Tôn Văn Đài sau khi qua đời, liền vẫn luôn không có được đến mở rộng, Tôn Sách nếu dục tự lập, chỉ sợ là thực lực không đủ, ta xem Chu Du này tới, là cố ý muốn cùng ôn hầu kết làm đồng minh, ngày sau cũng hảo cộng đồ đại sự cũng.”

Lữ Bố nghe xong lời này, không khỏi cả người một cái giật mình.

“Công Đài, kia việc này khả năng làm không?”

Trần Cung vẫy vẫy tay, nói: “Không vội, chúng ta vừa đi vừa nhìn, tạm thời mô phỏng Chu Du, ở Viên Thuật trướng hạ đợi mệnh, ngày sau nếu là có cơ hội, đoạt Hoài Nam cơ nghiệp, cũng chưa chắc không phải không có khả năng.”

------oOo------

Chương 381: mọi người đều nhớ thương Lữ Bố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Du về tới Thọ Xuân thành lúc sau, chuyện thứ nhất đó là hướng đi Viên Thuật bẩm báo chính mình lần này hành trình.

Hắn hướng Viên Thuật trung quy trung củ hội báo một ít về Lữ Bố lần này tới đầu cụ thể yêu cầu cùng này quân đội tương quan công việc.

Đương nhiên, Chu Du cùng Viên Thuật hội báo đều là một ít trường hợp thượng nói, lại không đề cập đến hắn bản nhân đối Lữ Bố một ít mặt khác ý tưởng…… Này ngôn thực sự là không có gì dinh dưỡng.

Nếu là đổi thành người khác, có lẽ không dậy nổi nghi.

Nhưng Viên Thuật thân là một phương hào kiệt, ngày xưa phương nam bá chủ, cũng tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ.

Tôn Sách cùng Chu Du đến cậy nhờ đến hắn dưới trướng, ở nào đó ý nghĩa thượng là ở lợi dụng Viên Thuật, nhưng Viên Thuật lại làm sao không phải ở lợi dụng Tôn Sách cùng Chu Du?

Từ khi nhu cần ổ chi bại sau, Viên Thuật rút kinh nghiệm xương máu, trở lại Thọ Xuân lúc sau liền nằm gai nếm mật, ở Hoài Nam một lần nữa bổ túc binh mã, cũng giao từ Lưu Huân thống nhất thao luyện.

Khi cách gần tam tái, Viên Thuật binh mã ở Lưu Huân thao luyện hạ, dần dần biến thành một chi cường quân, không bao giờ là lúc trước kia chi chỉ có số lượng lại không có chất lượng tân binh bộ đội.

Viên Thuật tự tin bên ta nếu là lại cùng Kim Lăng quân giao thủ, Hoài Nam bộ đội tuyệt đối sẽ không giống lúc trước giống nhau, bại như vậy thảm thiết.

Nhưng cho dù là như thế, Viên Thuật cũng không dám dễ dàng hướng Đông Nam tiến binh, rốt cuộc lần trước thất bại, cho hắn trong lòng bịt kín không ít bóng ma.

Đặc biệt là hắn sau lưng, còn có một cái như hổ rình mồi Kinh Châu Lưu biểu.

Viên Thuật người này có đôi khi cũng là rất có thể nhẫn nại, một nhẫn liền nhịn gần ba năm.

Hắn rốt cuộc ngao tới rồi năm nay, đãi sự tình có chuyển cơ.

Mất đi thiên tử Tào Tháo vì khuếch trương thế lực, binh tướng mã chủ lực nam di, thâm nhập tới rồi Dự Châu cảnh nội.

Tào Tháo đóng quân hứa huyện, binh tướng thế trọng điểm bày trận với tây tuyến, ở vô hình trung, ẩn ẩn đối Lưu biểu hình thành uy hiếp.

Lưu biểu cũng không phải dung tay, hắn e sợ cho Nam Dương có thất, liền đem ở đông tuyến nhằm vào Viên Thuật trọng binh dời đi trận địa.

Lưu biểu đem Nam Dương quận chương lăng huyện chia làm ra tới, mệnh danh là chương lăng quận.

Hắn trí chương lăng quận Nam Dương đội quân tiền tiêu, cũng phái thân tín Hoàng Tổ nhi tử hoàng bắn vì chương lăng thái thú, làm Kinh Châu thượng tướng văn sính ở tân dã phía sau bày trận hợp lại mã, vì hoàng bắn hậu viên, ở Tương Dương trước trận bố trí hạ mấy đạo cái chắn, đối phương bắc hình thành chống lại chi thế.

Lưu biểu như thế đại động tác, làm Viên Thuật ở tây tuyến áp lực chợt yếu bớt.

Đương nhiên, Tào Tháo tiến vào Dự Châu, đối Viên Thuật cũng là có thật lớn ảnh hưởng.

Tào Nhân, Lý Điển, Vu Cấm, Diêm Hành bốn đem, phụng mệnh tiến công Nhữ Nam quận, ở Nhữ Nam trấn thủ tôn bí căn bản là không có cùng Tào Tháo đối kháng ý tứ, dừng tay tào quân binh đến, liền lập tức thu binh hồi triệt, mà hắn phía sau phụ trách tiếp ứng Tôn Sách, cũng chỉ là đem tôn bí tiếp ứng lại đây, không cùng Tào Tháo bẻ một chút thủ đoạn.

Viên Thuật nghe nói việc này lúc sau, khí răng đau.

Tôn Sách tiểu tử này…… Thực sự là không địa đạo!

Cho ngươi đi tiếp ứng một chút tôn bí, ngươi mẹ nó thật đúng là chính là chỉ tiếp ứng một chút liền tính?

Liền đánh một chút ý tứ ý tứ đều lười đến làm? Quá không cho ta họ Viên mặt mũi đi? Ta tốt xấu cũng coi như là trưởng bối của ngươi được không?

Vấn đề là Tôn Sách từ khi về tới Viên Thuật dưới trướng lúc sau, liền dâng lên tiên phụ để lại cho hắn truyền quốc ngọc tỷ, Viên Thuật nhất thời si mê, không có đê Tôn Sách dụng ý, liền đáp ứng rồi hắn một lần nữa đốc hiệp tôn bí cũ quân yêu cầu.

Hiện giờ Tôn Sách chưởng quản Tôn Kiên cũ bộ, tuy rằng dựa vào Viên Thuật, nhưng trên thực tế lại có chính mình binh tướng cùng quyền lên tiếng, điểm này lệnh Viên Thuật rất là khó chịu, nhưng rồi lại không thể không tạm thời theo điểm hắn.

Viên Thuật vốn định xuất binh đoạt lại Nhữ Nam quận, nhưng bình tĩnh lại cẩn thận tưởng tượng, không nói đến Tào Tháo thế lực phi so với lúc trước, chính là làm hắn ở hứa huyện cùng Lưu biểu giằng co, chậm lại chính mình ở tây tuyến áp lực cũng là tốt.

Vạn nhất họ Tào cùng họ Lưu nào một chút hỏa hoa không sát hảo, đánh ra chân hỏa, tới cái lưỡng bại câu thương, kia chính mình

chẳng phải là ngồi hưởng ngư ông đắc lợi?

Viên Thuật cuối cùng hạ quyết tâm, thả làm cho bọn họ hai bên giằng co kiềm chế một chút, chính mình vẫn là đem mục tiêu dời đi hướng Giang Đông!

Đãi đoạt được Giang Nam lúc sau, lại cùng Tào Tháo tính này bút trướng không muộn.

Bất quá chính mình dưới trướng đại quân tuy rằng bị Lưu Huân huấn luyện thành thục, nhưng rốt cuộc đều là bước tốt, cùng Đào Thương Kim Lăng binh giao thủ, vẫn là chưa chắc có mười thành nắm chắc.

Muốn đối phó Kim Lăng quân, vẫn là đến có Tôn Sách hiệp trợ mới được.

Trước mắt lại có Lữ Bố tới đầu, Viên Thuật tin tưởng càng là tăng đại tăng cường vài phần.

Nhưng Lữ Bố tuy rằng dũng mãnh, lại cũng là cùng Tôn thị giống nhau, tự thành một quân, Tịnh Châu quân mỗi người đều là kiệt ngạo khó thuần hạng người, tuy anh dũng thiện chiến lại cũng rất khó quản lý, sợ là trừ bỏ Lữ Bố ở ngoài, không ai có thể chế trụ bọn họ.

Hơn nữa tuyệt không có thể làm Lữ Bố cùng Tôn thị một đám từng có nhiều giao thoa cùng lui tới.

Lần này làm Chu Du đi cấp Lữ Bố đương trấn an sử là Viên Thuật nhất thời thất tra, hắn hạ quyết tâm, lần sau tuyệt không có thể làm như vậy sự lại đã xảy ra.

Vấn đề là Lữ Bố bản nhân cũng là cái hổ lang hạng người, thế nào mới có thể đem hắn buộc ở chính mình chiến xa thượng mà không đến làm này phản bội phản đâu?

Nghĩ tới nghĩ lui, Viên Thuật lập tức có cái chủ ý!

Chính mình nhi tử vừa mới quan lễ, thượng vì thành thân, nghe nói Lữ Bố dưới trướng có một cái ái nữ, hơi có chút nhan sắc……

Chính mình sao không cùng Lữ Bố làm thông gia, kết thành Tần Tấn chi hảo, như thế liền dễ dàng khống chế này hổ lang đồ đệ!

Viên Thuật càng nghĩ càng là có chuyện như vậy, hắn cảm giác chính mình thực sự một thiên tài.

……

Chu Du hướng Viên Thuật hội báo xong lúc sau, liền đi Thọ Xuân thành tây doanh trại gặp mặt Tôn Sách.

Tôn Sách nghe xong Chu Du tự thuật lúc sau, rất là khó hiểu, nói: “Công Cẩn, ngươi như thế chiết kết cùng Lữ Bố tương giao, đến tột cùng là ý muốn như thế nào?”

Chu Du cười cười, nói: “Viên Thuật tuy có chút bản lĩnh, nhưng lại tự giữ bốn thế tam công tôn sư, luôn luôn là mắt cao hơn đỉnh, huynh trưởng dù cho là lại tận tâm tận lực vì này bán mạng, ngày sau cũng chưa chắc sẽ có cái gì kết cục tốt, cùng với như thế, còn không bằng đừng đồ tự mưu chi đạo.”

Tôn Sách gật gật đầu, thở dài nói: “Ngươi lời này nói nhưng thật ra không giả, chỉ là vi huynh ngày đêm tơ tưởng, cũng không biết việc này phải làm như thế nào chỗ chi.”

Chu Du bắt đầu chỉ điểm hắn nói: “Bá Phù, trước mắt nhưng chính là một cái cơ hội tốt a!”

“Ý gì?”

“Viên Thuật sớm có xuất binh Dương Châu, tái chiến Đào Thương chi tâm, hiện giờ lại đến Lữ Bố quy thuận, hưng binh ngày bất quá là sớm chiều việc, chúng ta thừa cơ hội này tùy Viên Thuật cùng đi trước Giang Đông, cùng trung thủ lợi, nghĩ cách đánh hạ một khối thuộc về chính mình cơ nghiệp! Như thế nào?”

Tôn Sách nghe vậy đầu tiên là vui vẻ, nhưng cẩn thận nghĩ nghĩ lúc sau, vẫn là cảm thán nói: “Công Cẩn chi ngôn tuy thiện, nhưng việc này sợ không phải dễ dàng như vậy, thả trước không nói Viên Thuật dưới trướng mang giáp mười vạn, Từ Châu Đào Thương mấy năm gần đây tới cũng là hô mưa gọi gió, Kim Lăng quân thực lực cũng là vang vọng thiên hạ…… Chúng ta, như thế nào có thể cùng hắn chống lại?”

Chu Du cười nói: “Cho nên nói, chúng ta cũng yêu cầu Lữ Bố hỗ trợ, Lữ Bố người này, ngu đệ gặp qua, xem này mặt hướng cũng tuyệt phi khuất cư với người hạ hạng người, chúng ta hoặc nhưng cùng hắn liên hợp được việc.”

Tôn Sách nghe vậy thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Ta cùng với Lữ Bố, chưa từng lui tới, như thế nào có thể nói động hắn giúp ta? Lại nói a chính là hắn chịu giúp ta, lại làm sao có thể tẫn có thể tin chi?”

Chu Du trên mặt lộ ra một tia quỷ dị mạc danh tươi cười.

“Nghe nói Lữ Bố dưới gối, có một cái ái nữ, mà Bá Phù ngươi đến nay chưa hôn phối, không bằng……”

“Cái gì!” Tôn Sách nghe vậy tức khắc cả kinh, nói: “Ngươi muốn cho ta cưới Lữ Bố chi nữ? Công Cẩn, này nhưng không tốt, ngươi này không phải lại sử mỹ nhân kế sao!”

Chu Du tươi cười có điểm cương.

Mỹ nhân kế?

Không bao lâu, Chu Du hồi quá vị tới, lại nói: “Bá Phù, ngươi cần hiểu được, Lữ Bố dưới trướng có mấy vạn cường quân, càng có Tịnh Châu lang kỵ, hơn nữa ngu đệ hôm nay xem hắn dưới trướng Trương Liêu, Cao Thuận, Tống hiến, Ngụy Tục, Hách Manh, hầu thành đám người, cũng toàn vì dũng mãnh chi đem, Lữ Bố dưới gối không con, huynh trưởng nếu là nạp hắn nữ nhi, này đó tinh binh mãnh tướng ngày sau chẳng phải là chính là ngươi giúp đỡ?”

“Chính là, chính là……” Tôn Sách lắp bắp, trên mặt hơi có chút không tình nguyện: “Chính là, Lữ Bố bất quá là một giới thất phu mà thôi, hắn nữ nhi làm sao có thể xứng với ta?”

Chu Du nghe vậy không khỏi mắt trợn trắng, trong lòng ám đạo bằng cha ngươi tác phong cũng cùng thất phu không kém bao nhiêu…… Còn chọn!

“Huynh trưởng, loạn thế bên trong, không thể câu nệ với một đạo, trước mắt chúng ta tình cảnh, vẫn là lúc này lấy mở rộng thực lực là chủ a.”

Tôn Sách bất mãn trừng mắt Chu Du, nói: “Nói nhưng thật ra dễ dàng, còn không câu nệ với một đạo…… Vậy ngươi như thế nào không cưới Lữ Bố chi nữ?”

Chu Du nghe xong lời này, trên mặt tức khắc lộ ra hoảng sợ chi sắc.

“Khó mà làm được, ta Chu gia chính là Lư Giang đại tộc, ta nếu là cưới Tịnh Châu mọi rợ nữ nhi, cha ta phi tấu chết ta không thể!”

Tôn Sách nghe xong lời này, như thế nào nghe như thế nào không thoải mái.

Ngươi ngụ ý, đây là ở khi dễ cha ta đã chết bái?

……

Từ Châu, Bành Thành.

Từ khi Đào Thương đại hôn lúc sau, Đào Khiêm thân thể liền càng ngày càng kém.

Hắn mỗi ngày luôn là không ngừng ho khan, tuy không đến mức nằm trên giường không dậy nổi, nhưng ở sinh hoạt thượng, xác thật là đã đánh mất nhất định tự gánh vác năng lực, thậm chí đường đi còn cần người nâng.

Hoa Đà cũng tới cấp Đào Khiêm xem bệnh, nhưng đến ra kết luận cùng Trương Trọng Cảnh giống nhau, Đào Khiêm hiện nay tuy có thể dùng dược kéo dài thọ mệnh, nhưng nếu là tưởng khỏi hẳn, chỉ sợ là khó càng thêm khó.

Nhìn đến Đào Khiêm chất lượng sinh hoạt như thế chi kém, còn tùy thời khả năng ăn bữa hôm lo bữa mai, Đào Thương trong lòng rất là thương cảm bi thống.

Có lẽ…… Chính mình là nên nghe một chút Điêu Thuyền nói, làm dẫn dắt Vương Duẫn tu hành vị kia lão thần tiên hỗ trợ nhìn xem Đào Khiêm tình huống.

Tiên thuật gì đó có lẽ là giả, nhưng nói không chừng nhân gia thật sự có chút kéo dài tuổi thọ cửa hông dưỡng sinh chi đạo đâu?

Nhưng nghe nói Vu Cát hiện tại ở Dự Chương quận, nói như thế tới, chính mình cần đến mau chóng nam hạ, nhất thống Giang Đông!

Một ngày này, Đào gia hai cái tiểu tử lại đến thăm thể nhược lão phụ thân rồi.

Đào Khiêm ngồi ở trong sân, chống quải trượng, một bên uống Trương Trọng Cảnh cho hắn xứng dược một bên nhíu mày oán giận nói: “Này cũng quá khổ điểm.”

Đào Thương an ủi hắn nói: “Thuốc đắng dã tật lợi cho bệnh, phụ thân không cần làm nũng nga, ngoan ngoãn uống xong đi, toàn uống sạch bệnh thì tốt rồi.”

Đào Khiêm dùng vẩn đục lão tròng trắng mắt hắn một chút.

Như thế nào cảm giác tiểu tử này giống như không phải ở hống cha, mà như là ở hống tôn tử giống nhau?

Hắn có phải hay không thừa lão phu có bệnh chiếm ta tiện nghi đâu?

Uống xong rồi dược, Đào Khiêm thở dài khẩu khí, thổn thức nói: “Khổ chết lão phu cũng…… Đúng rồi, nghe nói ngươi tính toán tiến binh phương nam, thu phục Dương Châu chư quận?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đúng là! Vương Tư Đồ ở Dự Chương quận vị kia lão thần tiên chỗ cầu tiên vấn đạo, phụ thân không phải cố ý muốn cho kia lão thần tiên cho ngươi xem xem số tuổi thọ sao? Vừa lúc nương lần này cơ hội, đem hắn cùng nhau thỉnh về tới.”

Đào Khiêm thở dài khẩu khí, ngữ khí pha là vui mừng: “Còn xem như ngươi có điểm hiếu tâm, lão phu không cũng coi như phí công nuôi dưỡng ngươi…… Lão phu này thân thể không thể gánh sự, này Từ Châu chư quận, sau này liền cùng nhau giao cho ngươi xử lý đi, chớ cô phụ lão phu kỳ vọng.”

Đào Thương chắp tay khom người: “Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định nỗ lực đi làm.”

Đào Khiêm chuyện vừa chuyển, đột nhiên nói: “Ngươi thành hôn phía trước, lão phu an bài cho ngươi đại sự, làm được thế nào? Chính là có cái gì mặt mày sao?”

Đào Thương nghe vậy có điểm phát ngốc.

Giống như không có như vậy một vụ a.

“Phụ thân cho ta an bài chuyện gì?”

Đào Khiêm khí thẳng ho khan, hung tợn trừng mắt hắn.

“Tiểu tử thúi! No hán tử không biết đói hán tử đói, ngươi thành hôn! Ngươi đệ đệ bà nương lại ở nơi nào? Lão phu không nhìn chằm chằm các ngươi, các ngươi sợ là cả đời đều thành không được hôn! Ngươi đến chạy nhanh thế hắn tìm a! Quên lạp!”

Đào Thương nghe vậy nhếch miệng, biểu tình rất là bất đắc dĩ.

“Phụ thân, ta này tuần trăng mật còn không có quá đâu, làm sao có thời giờ thế nhị đệ an bài việc này……”

“Hỗn trướng!”

Đào Khiêm tuy rằng suy yếu, nhưng ở nhi tử trước mặt, vẫn là uy thế thực đủ: “Mới vừa tiếp chưởng mấy ngày quyền to, liền dám không nghe lão phu nói? Ngươi thành ngươi thân, ngủ ngươi bà nương, chậm trễ cho ngươi đệ đệ tìm tức phụ sao?”

“Không, không chậm trễ!” Đào Thương bất đắc dĩ lắc đầu.

Lão nhân từ khi có bệnh lúc sau, ỷ vào thân thể không tốt, luôn là tùy hứng làm nũng chơi tính tình, com một chút lý đều không nói.

Quả nhiên là nhân quả báo ứng, Đào Khiêm tuổi trẻ thời điểm đuổi kịp hai cái nhi tử nhân tính, hiện giờ tuổi lớn, toàn bộ đảo ngược.

“Ta quay đầu lại khiến cho Mi Trúc đem Bành Thành những cái đó xuất thân hảo, tướng mạo tốt nữ tử cấp nhị đệ phân biệt ra tới, từng cái chọn lựa.” Đào Thương hướng Đào Khiêm bảo đảm nói.

Giọng nói lạc khi, bên cạnh vẫn luôn không có lên tiếng Đào Ứng đột nhiên mở miệng.

“Đại ca, Bành Thành những cái đó sĩ tộc khuê tú, ta, ta đều không thích.”

Đào Thương nhăn lại mi, nghi hoặc nhìn hắn: “Vậy ngươi thích cái dạng gì?”

Đào Ứng hai tròng mắt trung, tức khắc lập loè ra một tia hướng về, suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi lẩm bẩm nói:

“Ta thích cái loại này hung!”

Đào Thương tại chỗ ngốc ngốc nhìn Đào Ứng, hơn nửa ngày cũng không cân nhắc minh bạch Đào Ứng những lời này ý tứ.

“Nào, loại nào ngực? Ngươi cấp đại ca miêu tả minh bạch một chút.”

------oOo------

Chương 382: tranh bá Dương Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôn sự qua, Tang Bá tạm thời ở Bành Thành an dưỡng, mà Quản Hợi còn lại là bị Đào Thương phái hướng Dự Châu thuyết phục Nhữ Nam khăn vàng chư bộ, dùng để tăng cường thực lực của chính mình, nhưng việc này có thể hay không thành, Đào Thương hiện nay còn có chút nói không chừng thành.

Thời tiết dần dần chuyển vào cửa ải cuối năm tuổi đuôi, nhưng Đào Thương cũng không có kiêng dè thời tiết, mà là hạ định thức tỉnh nam hạ thu phục Dự Chương quận cùng Hội Kê quận, đem toàn bộ Đông Nam nắm trong tay.

Từ Châu phương diện này, gần là làm Tào Báo chờ Từ Châu cũ đem trấn thủ, Đào Thương cũng không phải thực yên tâm, trung tâm bất trung tâm chỉ là một phương diện, năng lực ở kia bãi, Đào Khiêm dưới trướng thế hệ trước người, nên si hẳn là si một chút.

Hắn tư tiền tưởng hậu, cuối cùng quyết định lưu lại Thái Sử Từ cùng Quách Gia, có bọn họ ở Bành Thành, ít nhất chính mình hướng phương nam bình định phía sau thời điểm, trong lòng còn tương đối kiên định một ít.

Hơn nữa làm hai người kia hiệp trợ Tào Báo trấn thủ, thứ nhất là có thể hữu hiệu kháng cự Tào Tháo cùng Viên Thiệu đánh lén, thứ hai Đào Thương trong khoảng thời gian ngắn còn không nghĩ làm Thái Sử Từ trở lại Kim Lăng thành.

Tuy rằng đã là huynh đệ kết nghĩa, nhưng hắn hiện nay còn tạm thời không nghĩ làm Thái Sử Từ nhìn thấy Lưu Diêu.

Vạn nhất Lưu Diêu cho chính mình vạch trần, Đào Thương tuy rằng có tin tưởng thuyết phục Thái Sử Từ, nhưng ở huynh đệ kết nghĩa trước mặt, nhiều ít có chút rớt mặt mũi, hơn nữa cũng làm Thái Sử Từ nan kham.

Tân hôn yến nhĩ chi kỳ một quá, Đào Thương cùng Điêu Thuyền liền quyết định thu thập đồ vật nam hạ, về trước Kim Lăng thành dàn xếp, sau đó lại đi trước Dự Chương quận.

Lâm hành phía trước, Mi Trinh cố ý lại đây vấn an Điêu Thuyền, Đào Thương thân là gia chủ, cũng là cùng Điêu Thuyền cùng tiếp đãi nàng.

Mi Trinh tuy rằng trong miệng đối hai người là chúc phúc chi ngữ, nhưng không biết vì sao, Đào Thương tổng cảm giác đại ngực muội đang xem hướng chính mình hai tròng mắt trung nhiều ít có một ít u oán, cũng không hiểu được có phải hay không chính mình ảo giác.

Trước mặc kệ, chạy nhanh đem Đông Nam sự liệu lý xong lại nói.

Bành Thành sự tình an bài hảo lúc sau, Kim Lăng thành chủ lực binh mã liền tùy Đào Thương trở về Đan Dương quận.

Kim Lăng thành phát triển vẫn cứ ở tiếp tục, khá dài thời gian không trở về, giàu có và đông đúc Kim Lăng thành như cũ đang không ngừng mà hấp thu ngoại châu chạy nạn bá tánh, Đan Dương quận dân cư số lượng đang ở kịch liệt tăng trưởng, từ ba năm trước đây 60 vạn hộ tịch trong danh sách biến thành 110 vạn.

Này trong đó đại bộ phận ngoại lai dân cư, bao gồm Cửu Giang quận, Nhữ Nam quận, Sơn Dương quận chờ mà.

Dưới tình huống như vậy, phụ trách Kim Lăng thành trị chính Trần Quần cùng ở Ngô Quận trị sở Hàng Châu phát triển trương thương nghị, đem một bộ ngoại lai dân cư chuyển dời đến Ngô Quận địa hạt, thứ nhất là vì phát triển Hàng Châu cung cấp sức lao động, thứ hai cũng là thích hợp giảm bớt một chút Đan Dương quận cực gia tăng mãnh liệt lớn lên dân cư áp lực.

Về tới Kim Lăng thành lúc sau, Đào Thương đầu tiên là dàn xếp Điêu Thuyền, lại tìm Hàn Hạo hiểu biết một chút gần nhất quận nội chính trị sự vụ, biết hết thảy thuận lợi lúc sau, hắn liền bắt đầu ở Kim Lăng bên trong thành chỉnh đốn và sắp đặt lương thảo, thu thập binh giới, chuẩn bị điểm binh đi trước Dự Chương quận tranh hùng.

Đối với lúc này đây thu phục Hội Kê quận cùng Dự Chương quận, Đào Thương nhưng thật ra không có gì quá mức lo lắng, lấy Kim Lăng quân chiến lực cùng chính mình danh vọng, muốn thu nạp này nhị quận, hẳn là không phải cái gì việc khó.

Nhưng chủ yếu vấn đề là, Hội Kê quận Đông Nam quảng đại khu vực cùng Dự Chương quận chính nam giáp giới Lĩnh Nam thổ địa, là Bách Việt tạp cư tập hợp mà, cái này địa phương dân cư ở trình độ nhất định đi lên nói cũng coi như là đông đúc, nhưng rất nhiều người lại không có bị đăng tịch trong danh sách, mà là lấy bộ lạc lễ chế hỗn tạp, có thể nói là lâu tới phản loạn nơi.

Hơn nữa tuy rằng nói chỉ là hai quận, nhưng này hai cái địa phương thực tế chiếm địa diện tích cực đại, cơ hồ có thể đỉnh thượng hai cái Từ Châu, đương nhiên, trong đó đại bộ phận vùng duyên hải đều là còn chưa khai khẩn rừng rậm đất hoang.

Hơn nữa chiếm cứ này hai cái quận lúc sau, liền đại biểu từ hôm nay trở đi, Đào Thương đem lúc nào cũng đối mặt sơn càng cùng Bách Việt mân bộ dung hợp vấn đề, đây chính là yêu cầu hoa đại lực khí đi chỉnh đốn.

Chỉnh đốn thuận lợi, đây là chính mình hậu phương lớn, là một khối thọc sâu mấy ngàn dặm bảo đảm chỗ.

Chỉnh đốn không tốt, liền phải lúc nào cũng phái binh trấn áp phản loạn, sứt đầu mẻ trán.

Mà giáo sự phủ cũng truyền đến tân tin tức, đó chính là Viên Thuật đã tiếp nhận đầu hàng Lữ Bố, cũng đem bên ta bản bộ binh mã từ Dự Châu chuyển dời đến Hoài Nam cảnh nội.

Viên Thuật một dẩu mông, Đào Thương liền biết hắn muốn kéo cái gì phân.

Viên lão nhị xem ra là đối Kim Lăng thành còn chưa từ bỏ ý định a…… Tên hỗn đản này.

Chính mình lúc này đây nam hạ Dương Châu, Viên Thuật rất có khả năng cũng sẽ nhân cơ hội tiến binh Dương Châu, lại lấy Kim Lăng thành.

Bất quá Đào Thương đã nghĩ kỹ rồi một cái đối sách.

Nếu Viên Thuật quả nhiên cố ý mưu đồ chính mình, kia chính mình không ngại liền thừa cơ hội này cấp Viên Thuật thiết cái bẫy rập…… Mai phục hắn! Tới cái nhất lao vĩnh dật, tranh thủ hoàn toàn diệt trừ này viên lúc nào cũng sẽ đối Kim Lăng thành sinh ra uy hiếp tiềm tàng u ác tính.

……

Kim Lăng thành, Lưu Diêu phủ đệ.

Đào Thương cùng Lưu Diêu ngồi ở trong phòng khách mềm sụp thượng, mặt đối mặt ngồi, hai người biểu tình có vẻ rất có tham chiếu tính cùng đối lập giá trị.

Đào Thương đang cười, Lưu Diêu ở khóc.

Đào Thương cười xem Lưu Diêu khóc không sai biệt lắm lúc sau, mới vừa rồi đem bàn tay tới rồi hắn trước mặt, tác yếu đạo:

“Chính lễ công, ngươi xem ngươi này khóc cũng không sai biệt lắm gần nửa canh giờ, có cái gì thiên đại ủy khuất, cũng đều nên gào không sai biệt lắm đi? Ngươi liền đem Dương Châu thứ sử ấn tín và dây đeo triện cho ta đi…… Kỳ thật ta cũng rất vội.”

“Không cho!”

Lưu Diêu như là tiểu bằng hữu ở bị đại ca ca đoạt kẹo giống nhau, đem kia khối Dương Châu thứ sử ấn tín và dây đeo triện dùng sức hướng trong lòng ngực tàng, biểu tình có vẻ rất là bất lực.

Đào Thương rất là khinh thường nhìn hắn.

Mau 40 tuổi người, như thế nào cùng cái ba tuổi tiểu hài tử dường như giống nhau tùy hứng, này cũng quá không có trí tuệ cùng đảm đương.

Đào Thương trấn an hắn, từ từ hướng dẫn nói: “Chính lễ công, cũng không phải đào mỗ cố ý tới cùng ngươi cướp miếng ăn! Chỉ là thiên tử đã hạ minh chiếu, sắc phong ta vì đương triều thái phó, lãnh Dương Châu mục! Cái gọi là ăn lộc của vua thì phải trung với vua, ngươi không đem ấn tín và dây đeo triện cho ta, ta này Dương Châu mục ngồi cũng không phải như vậy hồi sự nha, chúng ta đều là vì triều đình nguyện trung thành, như vậy Dương Châu mục, ai ngồi không giống nhau? Ngài đến đem việc này đã thấy ra a.”

Lưu Diêu dầu muối không ăn: “Liền không cho!”

Đào Thương có điểm không kiên nhẫn.

“Ngươi chạy nhanh! Ta đỉnh đầu một đống sự đâu, không công phu lão tại đây cùng ngươi nhàn bẻ xả…… Lại không cho ta, ta nhưng tấu ngươi.” Đào Thương uy hiếp đe dọa hắn.

Lưu Diêu lợn chết không sợ nước sôi.

Hắn đem mặt hướng về Đào Thương duỗi ra: “Ngươi đánh đi, ngươi đánh! Họ Đào, ngươi cũng quá khi dễ người! Lưu mỗ người vâng mệnh Dương Châu thứ sử, ước chừng hai năm có thừa, nhưng vẫn nghẹn ở cái này trong phòng tối, mỗi ngày duy nhất có thể làm sự, chính là cầm cái này ấn tín và dây đeo triện đối với ngươi đưa lại đây phá công văn từng cái cái con dấu! Liền một đạo chính mình sắc lệnh đều không có hạ quá, phải làm giao tiếp?…… Cái nào một phương châu đầu sống giống ta như vậy nghẹn khuất! Ngươi nói xem!”

Nhìn Lưu Diêu hai mắt đẫm lệ hùng dạng, Đào Thương trong lòng cũng dâng lên một tia không đành lòng.

Dao nhớ năm đó, kỳ thật chính mình việc này xác thật là làm được rất không địa đạo.

Nhân gia hảo hảo một cái Dương Châu thứ sử, biên giới đại quan, tiền nhiệm ngày đầu tiên đã bị chính mình phái Đào Ứng cùng Quách Gia cấp tận diệt, trực tiếp bắt được Kim Lăng thành, giống như nuôi chó giống nhau mỗi ngày nắm, mỗi ngày gì cũng không thể làm, cùng cái xã khu văn phòng văn viên dường như chuyên trách đóng dấu…… Đổi thành ai, ai trong lòng cũng sẽ không quá thoải mái.

Người này rốt cuộc cũng là Thái Sử Từ đồng hương, quan hệ cũng coi như không tồi, trước mắt Thái Sử Từ đã thành chính mình kết bái đại ca, cái gọi là không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, chính mình tốt xấu cũng đối với Thái Sử Từ có cái giao đãi không phải.

Chính mình có phải hay không nên đối hắn hảo một chút?

Đào Thương thở dài khẩu khí, bưng lên trước mặt thịnh thủy đồ đựng, đặt ở bên miệng vừa định muốn uống điểm, lại là chau mày, qua tay liền đem thương ném xuống đất.

Lưu Diêu bị Đào Thương hành động sợ tới mức cả người thẳng run run, ôm đại ấn hai cái cánh tay lại khẩn chút.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì? Ngươi thật đúng là dám tấu ngô không thành?”

Đào Thương chắp tay trước ngực, hướng về phía Lưu Diêu chắp tay thi lễ, nói: “Ban đầu sự, xác thật là đào mỗ làm có chút quá mức, nhưng vì thiên hạ kế, có đôi khi lại không thể không hành phi thường việc, hôm nay việc này có thể nói đã lại, ban đầu ân oán khiến cho hắn xóa bỏ toàn bộ đi, thương ở chỗ này hướng Lưu công tạ lỗi, sau này nhất định sẽ đối xử tử tế về công.”

Lưu Diêu nghe vậy tức khắc ngây dại.

Hắn dùng sức moi moi lỗ tai, sá nhiên nhìn Đào Thương, không thể tin được nói: “Ngươi, ngươi nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa!”

“Đào mỗ hướng Lưu công tạ lỗi.”

“Ta không nghe rõ……”

“Ta hướng ngươi tạ lỗi.”

“Ngươi là thiệt tình sao?”

Đào Thương ngẩng đầu, mắt lé nhìn về phía Lưu Diêu, quơ quơ nắm tay nói: “Không sai biệt lắm được a! Ngươi chiếm ta tiện nghi đâu?”

Lưu Diêu xoa xoa khóe mắt nước mắt, thở dài nói: “Kỳ thật đi, có một số việc, ta cũng không phải xem không khai, đại tranh chi thế, vốn là như thế, lại nào có cái gì ai đúng ai sai? So với mặt khác những cái đó chư hầu, ngươi thực sự xem như rất có nhân tâm…… Lưu mỗ mấy năm nay ở tại Kim Lăng thành, nhìn Kim Lăng thành một ngày lại một ngày biến hóa, trong lòng cũng nhiều ít minh bạch khổ tâm của ngươi, nếu là đổi thành ta, quả quyết không thể đem nơi đây thống trị như vậy hưng thịnh…… Nhưng ngươi đối thủ đoạn của ta, thực sự là tàn nhẫn một ít.”

Đào Thương nghe vậy, cười.

Mặc kệ nói như thế nào, Lưu Diêu người này vẫn là có chút thấy xa, có chút ưu điểm.

Hắn ít nhất so với kia chút mắt cao hơn đỉnh, tự cho mình siêu phàm sĩ tộc chư hầu phải mạnh hơn rất nhiều, có thể nói rõ bạch chính mình vị trí.

Hơn nữa trong lịch sử Lưu Diêu ở nhiệm kỳ gian, xác thật là cực kỳ thanh liêm thả có danh vọng, ở địa phương danh tiếng so Tôn Sách

hiếu thắng rất nhiều, sở dĩ không có tranh quá Tôn Sách, thật sự là hắn thực lực quân đội quá yếu.

Luận thống trị địa phương hiền lành đãi bá tánh, Lưu Diêu là so Tôn Sách cường.

“Chính lễ công, đào mỗ đã quyết định, đãi lần này bình phục Dương Châu chư quận lúc sau, liền sẽ ủy nhiệm ngươi vì biên nam nhị quận ra chính chi trường, đến lúc đó từ ngươi đại biểu ta, đem Kim Lăng thành chính lược phát triển phương thức, hướng nam thâm nhập, ở Đông Nam vùng duyên hải địa vực mở rộng, làm ngươi mở ra tài cán, cũng coi như là liêu biểu đào mỗ đối với ngươi áy náy chi ý.”

Lưu Diêu nhíu nhíu mày, nghi hoặc nói: “Sao cảm giác giống bị sung quân dường như?”

Đào Thương sắc mặt biến thành màu đen: “Ngươi nếu không nguyện ý, ta đây liền lưu ngươi tại đây cái con dấu.”

Lưu Diêu vội vàng xua tay, nói: “Không, không! Nguyện ý, kỳ thật việc này cũng là khá tốt, Lưu mỗ người thực cảm kích ngươi.”

Tuy rằng không biết Đào Thương vừa mới theo như lời “Áy náy” là thật là giả, nhưng nghe ở Lưu Diêu lỗ tai, hắn vẫn là thực hưởng thụ.

Dựa theo bình thường chư hầu thủ đoạn, ở chính mình cái này con rối vô dụng lúc sau, rất có thể đã bị xử lý rớt.

Nhưng Đào Thương hành sự tác phong, lại làm Lưu Diêu thấy được hy vọng.

Ít nhất, hắn còn tính có tâm, không có muốn chính mình tánh mạng.

Tiểu tử này, xác thật là không phụ quân tử chi danh.

Bất quá hắn làm chính mình đi nơi đó, cũng thật là có chút làm ầm ĩ người.

Tưởng tượng đến Dương Châu nam bộ Bách Việt cùng mân tộc di sau, Lưu Diêu liền có chút đầu đau.

Hắn vuốt chòm râu, cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi đối Đào Thương ngôn nói: “Ngươi nếu là thật sự cố ý muốn cho Lưu mỗ người giúp ngươi vội, kia không ngại liền phái một người cho ta đương phó thủ, như thế Lưu mỗ người ở phương nam thi hành chính sách trấn an Bách Việt thời điểm, mới vừa rồi có thể kiên định dám làm.”

Đào Thương nhướng mày: “Ngươi muốn phó thủ, nên không phải là Thái Sử Từ đi? Thực xin lỗi, người này không được, hắn là ta kết nghĩa huynh trưởng, trước mắt còn có trọng trách trong người, ta không thể đem hắn lưu tại phương nam.”

Lưu Diêu trừng mắt: “Quá sử tử nghĩa cư nhiên thành ngươi huynh trưởng? Các ngươi khi nào kết bái? Này thật đúng là thiên hạ kỳ sự!…… Bất quá Lưu mỗ người muốn người cũng không phải là hắn.”

Đào Thương trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy ngươi muốn ai?”

Lưu Diêu rốt cuộc khó được lộ ra tươi cười: “Lưu mỗ người ở hoài phổ cư trú là lúc, biết Hải Lăng huyện có một người, chính là quan lại nhân gia lúc sau, họ Lữ danh đại, từng nhậm huyện lại, sau tránh loạn nam độ, người này cực kỳ tài cán, nhưng vì ta chi giúp đỡ, nếu đến người này tương phụ, Lưu mỗ liền đáp ứng ngươi tương trợ ngươi ở Dự Chương quận cùng Hội Kê quận thi hành chính khách.”

Đào Thương lẳng lặng nhìn Lưu Diêu, đột nhiên vui vẻ.

Lưu Diêu người này nhưng thật ra rất tự luyến, đào mỗ nếu là có thể được đến Lữ Đại, ta giống như liền dùng không ngươi.

“Chính lễ công một khi đã như vậy tôn sùng cái này Lữ Đại, nói vậy hẳn là cùng người này quen biết đi?”

Lưu Diêu trịnh trọng gật đầu nói: “Đây là tự nhiên, Lưu mỗ người tự nhiên nhận thức hắn, bằng không sao lại tùy ý tiến cử chi?”

“Kia không biết người này hiện tại nơi nào?”

Lưu Diêu ha hả cười, nói: “Người này hiện nay, liền ở đồ đường, ly này không xa cũng.”

……

Dựa theo Lưu Diêu chỉ điểm, Đào Thương phái giáo sự phủ nhân viên tìm được Lữ Đại, cũng đem hắn trịnh trọng thỉnh tới rồi Kim Lăng thành.

Lữ Đại qua tuổi ba mươi tuổi, tướng mạo gầy ốm, vừa thấy chính là tính cách tự hạn chế kiên cường, làm việc tương đối có nề nếp người.

Đối với Đào Thương triệu kiến, Lữ Đại rất là kinh ngạc.

Chính mình tuy rằng xuất thân từ quan lại nhà, nhưng ở Đông Nam sĩ tộc quần thể trung, này gia tộc cũng không phải thập phần đại gia tộc, hơn nữa hắn bản nhân ban đầu cũng bất quá là một người tiểu lại, luận cập thân phận cùng địa vị, còn xa xa đến không được Đào Thương có thể tự mình phái người tìm hắn nông nỗi.

Bất quá Đào Thương chính là làm như vậy.

Nghe nói Đào Thương muốn Nam chinh Dự Chương quận cùng Hội Kê quận, cũng tính toán ở chiến hậu làm chính mình hiệp trợ hắn trấn an Lĩnh Nam Bách Việt bộ tộc, Lữ Đại trầm tư sau một lúc lâu, mới vừa rồi đối Đào Thương nói:

“Thái phó đến Lưu công chi tiến, ý trọng tại hạ, tại hạ không thắng vinh hạnh, Đông Nam Bách Việt bộ tộc, dân cư đông đúc đông đảo, phần lớn không ở địa phương hộ tịch thượng, nhiều có thiếu thuế, quả thật là ta triều một khối trọng đại thiếu hụt, nếu là có thể xác thật đem Bách Việt chư bộ an bài bố trí, cũng thành hình quy về vương

hóa chính thống, đăng ký trong danh sách, đối với ngày sau thu nhập từ thuế cùng nguồn mộ lính tăng thêm, đều là một khối thật lớn bổ sung, bất quá Bách Việt nhiều lần phản bội, muốn hoàn toàn thu nạp, tuyệt phi sớm chiều chi công, tại hạ sức của một người, khủng có không thua, lễ tạ thần tiến cử vài người, cộng tương thái phó hoàn thành này hoạt động lớn, không biết thái phó chịu nạp chi không?”

Đào Thương nghe vậy cười.

“Có một đầu tính một đầu, ta đều phải!”

Lữ Đại nghe vậy ngây ngẩn cả người.

Đầu?

------oOo------

Chương 383: Gia Cát liên nỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Đại cấp Đào Thương đề cử người, phân biệt là Hạ Tề, Toàn Nhu, Hám Trạch.

Này ba người, Đào Thương tự nhiên là đều biết đến.

Hiện giờ có Lữ Đại tiến cử, Đào Thương tự nhiên càng là vui tuyển dụng.

Hám Trạch thiếu niên gia bần, nhiều thế hệ nghề nông, hàng năm hướng người khác mượn thư trích sao, có thể nói bác học thấy nhiều biết rộng.

Hạ Tề là sơn âm nhân, đương nhiệm diệm huyện quận lại, chính là Vương Lãng trực thuộc thủ hạ, Đào Thương lần này từ Vương Lãng trong tay tiếp thu Hội Kê quận lúc sau, liền chuẩn bị đề bạt điều động hắn.

Rốt cuộc Hạ Tề ở Đông Ngô trong lịch sử, vô luận là đối Ngụy quốc vẫn là đối sơn càng, đều là thân kinh bách chiến, lập công vô số, chính là Ngô trung ít có trọng thần lương tướng.

Toàn Nhu chính là hiếu linh hoàng đế thời kỳ hiếu liêm, hiện nay ở Dương Châu vì Hội Kê phía Đông đô úy, cũng là thuộc về Vương Lãng thủ hạ, mặt khác làm Đào Thương để ý sự, hắn còn có một cái nhi tử, tên là toàn tông.

Đào Thương nhâm mệnh Lữ Đại vì định nam đô úy, đi theo chính mình cùng nam hạ, thu phục Dương Châu chư quận.

Nhưng ở nam hạ phía trước, còn có hai người, Đào Thương yêu cầu gặp một lần.

Đó chính là hắn hai cái đồ đệ, Tư Mã Ý cùng Gia Cát Lượng.

Khá dài một đoạn thời gian không gặp, cũng không biết hai đứa nhỏ việc học thế nào.

Đào Thương tuy rằng là bọn họ danh nghĩa thượng sư phó, nhưng có thể dạy bọn họ đồ vật thực sự hữu hạn, có thể dạy bọn họ thời gian cũng thực sự hữu hạn.

Nhưng Đào Thương lại không tiếc số tiền lớn, ở toàn bộ Giang Nam mời lục nghệ danh sư, đối hai đứa nhỏ tiến hành việc học giáo dục.

Đương nhiên, thân là xuyên qua nhân sĩ, đối cổ đại nghệ nghiệp, Đào Thương cũng không phải xem phi thường trọng, hắn càng nguyện ý làm hai đứa nhỏ phát huy chính mình tính năng động chủ quan.

Thời gian thấm thoát, nhoáng lên, Gia Cát Lượng đã là mười bốn tuổi mụ, mà Tư Mã Ý còn lại là mười lăm hư.

Nhớ năm đó, hai cái nhảy nhảy tiểu tể tử, hiện giờ đều đã là không lớn không nhỏ thiếu niên lang.

Thấy hai đứa nhỏ thời điểm, bọn họ việc học đã tinh tiến tới rồi rất cao trình độ.

Quả nhiên đều là trời sinh học bá mầm.

Nhưng lệnh Đào Thương cảm thấy chỉ có một chút mỹ tổng không đủ chính là, ở nhìn thấy hai đứa nhỏ thời điểm, bọn họ trong tay không có lấy cây quạt.

Điểm này lệnh Đào Thương thực khó chịu, hắn đầu tiên liền phê bình Gia Cát Lượng.

“Vì cái gì không mang theo cây quạt?”

Gia Cát Lượng mặt lập tức liền trở nên đỏ bừng, hắn cúi đầu, xấu hổ e thẹn hoạt động hai chân, nói: “Lão sư, thiên bắt đầu mùa đông,

thiên không quá nhiệt, học sinh liền cấp đã quên.”

“Khó mà làm được, về nhà lấy đi! Cầm cây quạt lại đến cùng ta nói chuyện…… Thứ tốt không tùy thân mang theo, nhớ kỹ, kia ngoạn ý hai ngàn năm sau đều có người nhận.”

Gia Cát Lượng rơi vào đường cùng, chỉ phải xoay người trở về lấy cây quạt, lưu lại Tư Mã Ý một người ở kia cười trộm.

Đào Thương mắt lé nhìn Tư Mã Ý.

“Ngươi nhạc cái gì? Ngươi cảm thấy không ngươi sự sao? Ngươi cũng về nhà lấy cây quạt đi.”

Tư Mã Ý sắc mặt tức thì biến tái rồi.

“Lão sư, ta cây quạt kia quá khái sầm, cấp nhóm lửa giống nhau giống nhau, ta có thể hay không không cần?”

“Không được! Thứ tốt sao có thể không cần! Quả thực là phí phạm của trời, ngươi cây quạt kia so Gia Cát Lượng quý giá, một ngàn năm sau có thể sử dụng cây bồ quỳ phiến, chỉ có Lạt Ma mới đủ cấp bậc!”

Tư Mã Ý bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đi trở về.

Không bao lâu, hai người đón gió thu, phe phẩy cây quạt, giống như hai cái vui sướng tiểu nhị b giống nhau, xuất hiện ở Đào Thương trước mặt.

Đào Thương lúc này mới cảm thấy vừa lòng.

Gia Cát Lượng chẳng những là mang đến cây quạt, mặt khác còn mặt khác mang theo một cái mô hình đồ vật, tới cấp Đào Thương quan sát.

“Lão sư, ngài xem, đây là học sinh gần nhất vừa mới thiết kế ra tới liền nỏ, thỉnh lão sư quan sát.”

Đào Thương nghe vậy tinh thần chấn động, vội vàng bưng lên Gia Cát Lượng đưa tới mô hình, cẩn thận đoan trang.

Gia Cát Lượng còn lại là đứng ở một bên vì Đào Thương giải thích phân tích: “Ta hướng phía trước đại đã là có liền nỏ, nhưng phát ra mũi tên nỏ cũng không nhiều, học sinh y theo trước đây liền nỏ chi cơ, hơi làm cải tiến, nhưng liền phát mười chi trường tám tấc thiết nỏ tiễn, này bộ kiện chia làm lục bộ, theo thứ tự là ngoại khuếch, huyền đao, ngưu, xu, vọng sơn, nha, này nỏ nhưng căn cứ yêu cầu làm lớn cũng hoặc là nhưng làm tiểu, đại nhưng vì nỏ cơ, thiết lập với đầu tường, tiểu nhân nhưng dùng vì nỏ thủ chi dùng, tổ kiến liền nỏ doanh, lục chiến thuỷ chiến, đều có thể lo liệu.”

Đào Thương qua lại đùa nghịch này chi mô hình liền nỏ, hỏi: “Ngươi này liền nỏ, nhưng suy nghĩ hoàn thiện? Có thể liền phát nhiều ít chi?”

Gia Cát Lượng vì Đào Thương giải thích nói: “Học sinh tự nhận là đã là suy nghĩ hoàn thiện, này nỏ có hai cái ưu điểm, một là uy lực cường, nhưng liền bắn mười thỉ. Nhị vì mệnh trung so cao, lo liệu chi sĩ nhưng tĩnh chờ nhắm chuẩn lúc sau đi thêm phóng ra, cường với trường cung. Bất quá cũng là không đủ khả năng.”

Đào Thương quay đầu xem hắn, nói: “Điểm nào không đủ?”

“Chế tác phức tạp, sở dụng thiết chế chi thiết mũi tên, cũng cần đặc chế……”

Đào Thương nhẹ nhàng cười, nói: “Đối với người khác tới nói, việc này có lẽ là cái việc khó, nhưng chúng ta Kim Lăng quặng sắt không thiếu, dù cho không thể đại phê lượng quảng vì chế tạo, nhưng chống đỡ một cái 5000 đến 6000 liền nỏ doanh, hẳn là vẫn là miễn cưỡng có thể làm được.”

Nói đến này, Đào Thương liền đem nỏ cơ mô hình đặt ở bàn thượng, nói: “Ta ngày sau liền hạ lệnh Hàn Hạo bắt đầu ở trong thành chế tạo, cũng làm Tưởng Khâm ở thuỷ quân trúng tuyển rút

binh tướng, tổ kiến liền nỏ doanh…… Lượng lượng, ngươi trong tay nhưng có bản vẽ sao?”

Gia Cát Lượng dùng sức gật đầu, nói: “Học sinh đều đã gần đến chuẩn bị xong, liền chờ lão sư quyết sách…… Bất quá lúc trước nếu là không có lão sư đối học sinh khăng khăng yêu cầu, học sinh cũng chưa chắc có thể nghĩ vậy một tầng thượng.”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, Gia Cát Lượng nỗ lực, hắn là xem ở trong mắt.

Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tư Mã Ý, ngay ngắn khuôn mặt nói: “Lượng lượng ở không chậm trễ việc học cơ sở thượng, thượng có nhàn hạ làm ra này chờ khí cụ, tiểu ý ngươi thân là sư huynh, còn cần hiểu sự, đến nỗ lực hướng hắn làm chuẩn mới là.”

Tư Mã Ý sắc mặt lập tức biến đỏ bừng.

Hắn nhẹ nhàng một sát cái mũi, thấp giọng nói: “Lão sư, học sinh tuy rằng không có sư đệ như vậy hơn người tài hoa, lại cũng chưa từng rơi xuống công khóa…… Hơn nữa ta cũng nghiên cứu ra không ít thứ tốt đâu.”

Đào Thương nhướng mày, trong mắt quang mang rất là sắc bén.

“Còn dám giảo biện? Đem ngươi nghiên cứu đồ vật, cùng vi sư nhìn xem.”

Tư Mã Ý thật cẩn thận nhìn Gia Cát Lượng liếc mắt một cái, sau đó mới vừa rồi từ tay áo trung chạy ra một quyển bố chế cuốn sách, thật cẩn thận giao cho Đào Thương trên tay.

Đào Thương tùy ý vừa mở ra, đôi mắt tức khắc thẳng.

“Đây là xuân……”

“Hư!” Tư Mã Ý dùng sức dùng ngón tay khoa tay múa chân môi: “Lão sư chớ cao giọng!”

Đào Thương dùng bên quang nhẹ nhìn lướt qua mờ mịt Gia Cát Lượng, sau đó duỗi tay đem Tư Mã Ý triệu đến phụ cận, thấp giọng nói:

“Vẽ lại đi tâm, thanh âm và tình cảm phong phú, nội dung tỉ mỉ xác thực, cực có điều nghiên cùng tham khảo giá trị…… Chỉ là ta không rõ, ngươi một cái chưa kinh nhân sự thiếu niên, như thế nào làm cho ra cái này?”

Tư Mã Ý tất cung tất kính nói: “Học sinh tuy chưa từng tự mình lâm trận, lại nhiều có âm thầm quan sát……”

“Bang!”

Đào Thương thật mạnh dùng kia cuốn da đồ hung hăng trừu Tư Mã Ý đầu một chút, cả giận nói: “Còn tuổi nhỏ không học giỏi, thế nhưng làm kia gà gáy cẩu trộm rình coi việc, thực sự nên đánh…… Giống ngươi như vậy, về sau như thế nào làm quân tử? Một hồi lăn trở về gia diện bích tỉnh lại, đồ vật tịch thu!”

Tư Mã Ý ăn phê bình, tao mi đạp mắt đứng ở một bên đi.

Gia Cát Lượng lại là đột nhiên thật sâu hướng Đào Thương làm vái chào, nói: “Học sinh còn có một việc muốn nhờ, tưởng thỉnh lão sư đáp ứng.”

Gia Cát Lượng hành động, sớm tại Đào Thương dự kiến trong vòng.

“Vi sư lập tức muốn xuất binh bình định phương nam, ngươi là tính toán cùng ta cùng đi Dự Chương quận đi? Cũng là, rốt cuộc ngươi thúc phụ cùng huynh trưởng, đệ đệ đều ở Nam Xương…… Ngươi cũng mười bốn tuổi mụ, nói đến cũng là có thể cùng ta cùng nhau đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm…… Cũng thế, lần này bình định Dương Châu sự, liền mang lên ngươi, viên ngươi huynh đệ đoàn tụ chi mộng.”

Gia Cát Lượng vui mừng quá đỗi, lộ ra chân thành tha thiết tươi cười.

“Đa tạ lão sư.”

Tư Mã Ý vừa nghe có điểm hoảng hốt.

“Ta, ta cũng phải đi!”

Đào Thương quay đầu xem hắn: “Nhân gia lượng lượng là đi Nam Xương thấy thúc phụ cùng huynh trưởng, ngươi ca liền ở Kim Lăng thành, ngươi đi làm chi?”

Tư Mã Ý mặt có điểm hồng, thấp giọng nói: “Ta, ta luyến tiếc lượng lượng.”

Gia Cát Lượng cả người tức khắc chấn động ác hàn, dạ dày thẳng phản toan thủy.

Hắn quay đầu nhìn nhìn Tư Mã Ý, thở dài: “Sư huynh, ngươi nếu là muốn đi, liền cùng lão sư nói thẳng đó là, hà tất lấy ta coi như lấy cớ? Ngươi cũng biết ta vừa rồi thiếu chút nữa không phun ra.”

Tư Mã Ý trừng hắn một cái: “Chính là luyến tiếc ngươi, làm sao?”

“Hảo, hảo! Tiểu ý cũng lớn, cùng đi rèn luyện một chút, cũng là tốt, tả hữu cũng là không có gì giống dạng đối thủ, nghĩ đến cũng ra không được cái gì đại sự.”

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý cùng chắp tay thi lễ bái tạ.

Gia Cát Lượng ngồi dậy, cảm khái thở dài, nói: “Lão sư, nói thật, học sinh tuy rằng tuổi nhỏ, lại cũng không sợ đao thương trước trận, lão sư nói lần này đi bình định Giang Nam không có đối thủ, thực sự là lệnh học sinh cảm thấy tiếc nuối, học sinh ở lão sư tịch hạ học tập mấy năm, lại cũng là hy vọng một thân bản lĩnh hữu dụng võ nơi.”

Tư Mã Ý cũng là vui cười nói: “Kia cũng không phải là! Học sinh vẫn là hy vọng có thể chạm vào cái lợi hại một chút, làm ta cùng lượng lượng hảo hảo dọn dẹp một chút hắn.”

……

Cửu Giang quận, Thọ Xuân thành.

“Hắt xì ~!”

Chu Du dùng sức đánh một cái hắt xì, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa cái mũi, nghi hoặc nói: “Thật là kỳ, này trong phòng cũng không lạnh a, ta như thế nào đánh hắt xì…… Vẫn là có ai nhớ thương ta đâu?”

Viên Thuật ngồi ở chủ vị thượng, mắt lé nhìn thoáng qua đánh hắt xì Chu Du, không để ý đến hắn, tiếp theo đề tài vừa rồi tiếp tục đối mọi người nói: “Thám tử tới báo, Kim Lăng thành đang ở chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, điều khiển lương thảo, nghĩ đến Đào Thương tiểu nhi là phải có đại động tác…… Đều thành hắn tưởng công ta Thọ Xuân?”

Diêm Tượng ra ban nói: “Minh công chớ nghi, Đào Thương hiện giờ tuy rằng binh cường, nhưng Từ Châu tây có Tào Tháo, bắc có Viên Thiệu, hắn nếu là đuổi binh tới Cửu Giang, nhất thời nửa khắc không thể hạ, Từ Châu phương diện tất có sở loạn, dựa vào hạ độ chi, Đào Thương lần này điều binh, này ý hẳn là ở thu phục Dương Châu chư quận, minh công thật cũng không cần sầu lo.”

Nghe xong lời này, Viên Thuật tinh thần tức khắc vì này rung lên.

“Nói như thế tới, Viên mỗ lần này, hoặc là liền có thể nhân cơ hội tấn công Kim Lăng thành?”

Chu Du trạm ra ban tới, đối Viên Thuật nói: “Đào Thương tuy dục nam hạ, nhưng Kim Lăng thành tinh binh mãnh tướng không ít, thả Đào Thương đề phòng minh công, chưa chắc không có phòng bị, lấy du độ chi, lần này lấy Kim Lăng, Đào Thương nhằm vào minh công, tất nhiên sẽ có điều thiết mưu, thẳng lấy Kim Lăng, thành không thể thực hiện…… Du ý, thỉnh minh công triệu tập các lộ tinh binh hãn tướng, đi Lư Giang nơi, trước khắc Dự Chương, cùng đào tặc ở Giang Nam nhất quyết sống mái, mới là thượng sách.”

------oOo------

Chương 384: đối thủ có 3 gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hưng bình nguyên niên mười hai tháng, cuối năm tuổi đuôi hết sức, Đào Thương ở Kim Lăng thành phân phối sáu vạn Kim Lăng quân, lấy Triệu Vân vì tiên phong, Từ Hoảng, Từ Vinh vì trung quân, Cam Ninh, Chu Thái vì hợp sau, Trần Đăng vì quân sư, hướng về Dự Chương quận thủ phủ Nam Xương thành xuất phát.

Mà Kim Lăng thành bản thổ, còn lại là để lại hai vạn hậu bị binh mã bảo hộ thành trì.

Mặt ngoài xem, là như thế này.

Bất quá ở Đào Thương sáu vạn nhân mã, đi ra ba dặm nơi sau, Đào Thương lại lặng lẽ binh tướng mã xoay trở về, an trại ở Đan Dương quận cảnh nội một chỗ bên trong sơn cốc, cũng phái người cẩn thận tìm hiểu Kim Lăng thành tình báo cùng Thọ Xuân thành đông hướng.

Dựa theo Đào Thương cùng Trần Đăng thương nghị trù tính, Viên Thuật ở được đến Lữ Bố quy phụ sau, đền bù ban đầu Hoài Nam quân khuyết thiếu kỵ binh không đủ, hơn nữa Lưu biểu cản tay tạm thời đã không có, lấy Viên Thuật niệu tính, hắn nhất định sẽ xuất binh đánh lén Kim Lăng thành.

Đào Thương tính toán thừa lần này cơ hội, lại cấp Viên Thiệu một cái ra oai phủ đầu.

Đào Thương ở trước khi đi, đã cùng Hàn Hạo thương lượng hảo, chỉ chờ Viên Thuật binh mã vừa vào Đan Dương cảnh nội, chính mình này sáu vạn nhân mã liền đi mà quay lại, mai phục tại Viên Thuật quân đi trước Kim Lăng thành có lợi địa thế thượng, đối hắn tiến hành mai phục trận tiêu diệt.

Kim Lăng thành thành quách từ từ cao lớn, Hàn Hạo có hai vạn người đủ có thể chống đỡ nhất thời, đến lúc đó Đào Thương đại quân ở từ phía sau đánh lén, liền tính là có Lữ Bố cùng Tôn Sách, hấp tấp chi gian, Đào Thương cũng có chiến thắng Viên Thuật nắm chắc.

Cứ như vậy, chờ a chờ, chờ a chờ.

Nhưng làm Đào Thương cùng Trần Đăng cảm thấy nghi hoặc chính là, Viên Thuật binh mã, lại là vẫn luôn không có xuất hiện quá.

Liền ở Đào Thương bắt đầu hoài nghi Viên Thuật có phải hay không không dài trí nhớ, lại từ chính diện đi rồi nhu cần ổ tính toán cùng chính mình đường đường chính chính nhất quyết thắng bại, giáo sự phủ thám tử lại vì hắn mang về Viên Thuật tin tức.

Viên Thuật ở Thọ Xuân, điểm tề Hoài Nam bộ binh năm vạn, cũng Tôn Sách dưới trướng tôn gia quân hai vạn, có khác Lữ Bố tam vạn Tịnh Châu quân, tổng cộng mười vạn nhân mã, chính mênh mông cuồn cuộn hướng về Dự Chương quận thủ phủ Nam Xương tiến binh.

Nghe xong tin tức này, Đào Thương có chút không rất cao hứng.

Họ Viên hỗn đản không tới Kim Lăng thành, cư nhiên chạy tới Nam Xương cùng chính mình cướp miếng ăn?

Hắn hiện tại cũng học gian, cư nhiên hiểu không ấn kịch bản ra bài.

Đào Thương tìm Trần Đăng, cùng hắn thương lượng đối sách, như thế nào đối phó Viên Thuật này mười vạn nhân mã.

“Thượng một lần đánh bại Viên Thuật, Kim Lăng thành lại trải qua mấy năm phát triển, chúng ta còn tiếp nhận đầu hàng Ngô Quận Thịnh Hiến quân cùng Nghiêm Bạch Hổ quân, theo đạo lý thực lực của ta hẳn là so với hắn cao, như thế nào lúc này hắn binh mã vẫn là mười vạn? Dựa vào cái gì hồi hồi đều đến là ta lấy thiếu đánh nhiều?”

Trần Đăng cười khổ khuyên can nói: “Không có biện pháp, Từ Châu bản thổ binh mã phòng bị Tào Tháo cùng Viên Thiệu thượng không đủ đủ, Kim Lăng thành binh lực tuy rằng so ban đầu tăng nhiều không ít, nhưng Viên Thuật lúc này đây có Lữ Bố tương trợ, hơn nữa Tôn Sách trở về, thực lực tăng nhiều, này thực lực quân đội so với chúng ta muốn nhiều cũng là lẽ thường việc.”

Đào Thương cười nhạo một tiếng, nói: “Lữ Bố phỏng chừng còn nhớ thương ta lần trước ở Thủ Dương Sơn đánh bại hắn thù hận đâu, Tôn Sách từ lúc lần đầu tiên gặp mặt, đối ta liền không phải thực hữu hảo…… Lúc này đây Giang Nam ác chiến, đối phó bọn họ tam gia, nói thật, ta nhiều ít cảm giác có chút cố hết sức.”

Trần Đăng cũng là tràn đầy cảm xúc, nói: “Không phải cố hết sức, thực sự là thực cố hết sức…… Viên Thuật bộ binh thao luyện tam tái, đã phi năm đó tân quân có thể so, Tôn Sách dưới trướng càng là kinh nghiệm trăm chiến Tôn Kiên cũ bộ, Lữ Bố trướng hạ kỵ binh rất nhiều thả mãnh tướng như mây, nếu là muốn theo chân bọn họ tranh Dự Chương quận, một trận tuyệt không hảo đánh, còn cần đến mưu lợi mới là.”

Đào Thương nhẹ nhàng gõ bàn, trong đầu ở bay nhanh vận chuyển.

Viên Thuật, Tôn Sách, Lữ Bố…… Tam gia liên hợp hiện tại xuất binh Dự Chương quận, chính mình hoặc là từ bỏ hoặc là ác chiến.

Thật vất vả có thể rút ra thời gian bình định Giang Nam, làm Đào Thương từ bỏ là tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng nếu là chính diện theo chân bọn họ đánh……

Nếu là đối thượng bọn họ tam phương giữa bất luận cái gì một phương. Đào Thương đều không e ngại, nhưng vấn đề là, trước mắt tam gia đã quy phụ với một chỗ, thả lấy Viên Thuật là chủ đạo.

Địch quân muốn bộ binh có bộ binh, muốn kỵ binh có kỵ binh, muốn chiến đem có chiến tướng.

Lữ Bố, Chu Du, Lưu Huân, Kỷ Linh, Trương Liêu, Cao Thuận, Tôn Sách, Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn đương…… Này một đám tên ở Đào Thương trong đầu qua lại chuyển, những người này nào có một cái dễ đối phó?

Việc này liền thực sự là có chút không hảo lộng.

Chính cân nhắc đâu, đột nhiên thấy lều trại khẩu chỗ, có hai cái đầu nhỏ đang ở tham đầu tham não hướng bên trong nhìn.

Đào Thương thấy thế tức khắc vui vẻ: “Ta không phải phong các ngươi hai cái đương tham mưu sao? Tưởng tiến vào liền vào đi, đại gia cùng nhau nghị một nghị.”

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý tức khắc vui vẻ, ngay sau đó đi vào trong trướng hướng Đào Thương cùng Trần Đăng vấn an.

Đào Thương làm cho bọn họ hai cái ngồi xuống, nói: “Vi sư cùng Trần tiên sinh lúc này đây đối Viên Thuật hành động phỏng chừng lược có lệch lạc, này trượng sợ là không lắm hảo đánh.”

Hai cái tiểu tử vừa mới ở lều trại ngoại, nghe xong Đào Thương cùng Trần Đăng đối thoại, đối việc này đã là biết đến không rời mười.

Tư Mã Ý thân là sư huynh, trước gián ngôn nói: “Lão sư, kỳ thật có một số việc, cũng chưa chắc giống như ngươi nghĩ như vậy khó.”

Đào Thương nhìn hắn: “Ngươi lời này nói như thế nào?”

Tư Mã Ý thanh thanh yết hầu, nói: “Viên Thuật binh mã tuy chúng, nhưng lại thế thành ba phần, cái gọi là phá một người khó, phá hai người dễ, Viên Thuật nếu là minh chủ, có lẽ nhưng thu phục Tôn Sách cùng Lữ Bố chi tâm, nhưng lấy học sinh độ chi, Viên Thuật tuy có bản lĩnh, lại vô độ lượng, Tôn Sách cùng Lữ Bố chưa chắc chịu phục với hắn, lâu sau định là tự lập, lão sư nhưng nhân cơ hội hành phân hoá chi sách.”

Đào Thương nghe vậy cười: “Tiểu tử ngươi rất âm a…… Bất quá sự tuy rằng là như vậy chuyện này, lý cũng là như vậy cái lý, nhưng kế ly gián, thao tác lên lại không dễ dàng, ít nhất bọn họ trước mắt là bền chắc như thép, phân hoá phương pháp có đôi khi cũng đến xem thời cơ…… Bất quá tiểu ý nói, vi sư là sẽ nhớ kỹ.”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Gia Cát Lượng cung cung kính kính một thi lễ, nói: “Lão sư, lần này bình định Giang Nam, Viên Thuật tuy rằng có Tôn Sách cùng Lữ Bố tương trợ, nhìn như thực lực cực cường, nhưng bọn hắn trong quân kỳ thật cũng có tai hoạ ngầm.”

Đào Thương nói: “Nói nói xem?”

Gia Cát Lượng lắc lư trong tay bạch vũ phiến, nói: “Mấy năm gần đây tới, Viên Thuật liền mất Nam Dương quận cùng Nhữ Nam quận, này trị hạ nhân đinh cùng thuế má có thể nói là giảm mạnh quá nửa, nhưng đồ nhi lại chưa từng nghe nói qua Thọ Xuân phương diện có giải trừ quân bị giảm biên hành động, ngược lại là nhiều lần tăng binh dao, Viên Thuật trướng hạ sĩ tốt biên chế, mấy năm gần đây tới vẫn luôn bảo trì ở mười vạn trên dưới, Hoài Nam nơi tuy rằng giàu có và đông đúc, nhưng mang giáp mười vạn, này trị hạ bá tánh sợ là gánh nặng không nhẹ……”

Đào Thương nghe vậy, đôi mắt sáng ngời.

Gia Cát Lượng quả nhiên là ngút trời kỳ tài, còn tuổi nhỏ, là có thể xuyên thấu qua hiện tượng xem bản chất, bắt lấy sự tình trọng điểm.

Này nếu là trưởng thành, kia còn phải? Không được thành tinh!

Gia Cát Lượng tiếp tục nói: “Đương kim thiên hạ có thể mang giáp mười vạn giả, lấy lượng xem ra, chỉ có năm cái! Hà Bắc Viên Thiệu chiếm cứ thiên hạ kho lúa Ký Châu, khá vậy; Duyện Châu Tào Tháo hiện giờ lại chiếm cứ Dự Châu chi cảnh, hợp Trung Nguyên quân dân chi lực trọng dụng táo chi khai khẩn đồn điền, khá vậy; kinh tương bảy quận phong nhạc chi thổ, ít có chiến sự, nay lại đến Lưu biểu dốc lòng kinh doanh, khá vậy; Ích Châu thiên phủ chi thổ, nhân khẩu mấy trăm vạn kế, thiên phủ Bình Nguyên ốc dã ngàn dặm, khá

vậy; Kim Lăng cùng Hàng Châu phú giáp nửa ngày hạ, lão sư cũng khá vậy.”

Đào Thương nghe vậy cười: “Lượng lượng ý tứ là, Viên Thuật không ở này có thể mang giáp mười vạn năm cái thế lực trung?”

Gia Cát Lượng lắc lắc đầu, nói: “Nếu có Nam Dương quận cùng Nhữ Nam quận, Viên Thuật cũng có thể đứng hàng trong đó, nhưng nhị quận đã mất cũng! Y theo Hoài Nam hiện nay tình huống, Viên Thuật lại vô làm dân giàu thủ đoạn, thả sưu cao thế nặng, hành sự nhiều ương ngạnh…… Thọ Xuân thành mang giáp mười vạn, thuần túy chính là ở ngạnh sống bằng tiền dành dụm mà thôi. Hơn nữa Tôn Sách cùng Lữ Bố binh tướng, đồ nhi cho rằng Viên Thuật cho dù là bắt lấy Dự Chương quận, cũng kiên trì không được bao lâu.”

Trần Đăng ở một bên nghe trợn mắt há hốc mồm.

Hắn kinh đảo không phải Gia Cát Lượng ngôn luận có bao nhiêu cao thâm.

Mấy thứ này, Trần Đăng chính mình cũng là một điểm liền thấu, đảo cũng là không tính quá mức hiếm lạ.

Nhưng này phân tích xuất từ một thiếu niên trong miệng, việc này đã có thể còn chờ thương thảo!

Ít nhất ở Trần Đăng trong ấn tượng, chính mình mười bốn tuổi thời điểm, là tuyệt đối nói không nên lời này đó ngôn luận.

Đào Thương ngửa đầu, nhắm mắt cẩn thận cân nhắc.

“Lượng lượng ý tứ chính là nói, Viên Thuật lần này Nam chinh, lương thảo chưa chắc được lợi?”

Gia Cát Lượng nghiêm mặt nói: “Không tồi, y độ sáng chi, lão sư không ngại nhường một chút Viên Thuật, làm hắn đuổi binh tiên tiến Nam Xương thành, mà lão sư còn lại là đóng quân ở Dự Chương quận biên cảnh, làm ra đãi công chi thế! Viên Thuật thấy lão sư ý đồ

công Dự Chương, tất nhiên sẽ ở địa phương bốn phía chinh lương, người này tuy cũng coi như hùng mới, cũng không săn sóc quân dân, sưu cao thế nặng dưới, Nam Xương thành tất có biến cố.”

Trần Đăng quay đầu đi, đối Đào Thương nói: “Lượng lượng nói có đạo lý, trước mắt phải đối phó Viên Thuật, chính diện tranh chấp xác thật không phải thượng thiện chi sách, không ngại lấy Dự Chương quận vì nhị, dụ địch tự nhập! Dự Chương quận nhưng không thể so Thọ Xuân thành, nơi nơi đều là Bách Việt mân di chi bộ, quan phủ ngày thường trấn an đều trấn an bất quá tới, Viên Thuật nếu là đem hắn ở Thọ Xuân khi những cái đó kiêu xa dùng ở Dự Chương quận, Bách Việt không phục, này kết quả có thể nghĩ.”

Đào Thương nhìn chung quanh ba người liếc mắt một cái, cười nói: “Lượng lượng chi ngôn có lý, bất quá y đào mỗ tính tình bản tính, chỉ là nhìn Viên Thuật tự mình đào mồ chôn mình, không phải ta tính cách, ta thích chủ động một chút…… Ta còn phải nghĩ cách lộng hắn một lộng, ít nhất chúng ta đến phái những người này hướng Dự Chương quận, kích động những cái đó Bách Việt chi dân, phản loạn Viên Thuật, không thể mặc kệ bọn họ tự hành phát huy.”

Gia Cát Lượng nghe xong lời này, không khỏi thẳng le lưỡi.

So với lão sư tới, chính mình thủ đoạn thực sự còn…… Không đủ tàn nhẫn.

“Vấn đề là, phái ai đi đâu? Trần mỗ cùng sĩ tộc giao tiếp tạm được, nhưng cùng Bách Việt chư tộc……” Trần Đăng nghi hoặc nói.

Đào Thương cười.

“Nếu muốn đánh vào núi càng bên trong, còn thế nào cũng phải phái một cái có thể theo chân bọn họ hỗn đến một khối đi nhân tài hành…… Đào mỗ nơi này nhưng thật ra có một người tuyển.”

“Ai?”

“Nghiêm Bạch Hổ.”

……

Nghiêm Bạch Hổ từ khi đầu hàng Đào Thương lúc sau, liền cùng này đệ nghiêm cùng ở Kim Lăng trung quân đương giáo úy.

Đào Thương đối hắn cũng coi như đủ ý tứ, cho hắn bổng lộc không thấp, áo cơm ấm lạnh, nơi chốn đều có thể chiếu cố đến.

Lần này xuất chinh, Nghiêm Bạch Hổ cùng nghiêm cũng phụng mệnh tương tùy.

Nghe nói Đào Thương triệu kiến hắn, Nghiêm Bạch Hổ không dám chậm trễ, vội vã đi tới Đào Thương soái trướng.

Vừa thấy Nghiêm Bạch Hổ, Đào Thương liền không khỏi muốn cười.

“Đức vương, Kim Lăng trong quân, nhật tử còn thoải mái?”

Nghiêm Bạch Hổ nghe vậy hoảng sợ: “Thái phó lại lấy ta giễu cợt! Này, này đức vương chi xưng, lại là trăm triệu kêu không được…… Thuộc hạ làm trò thái phó mặt, thừa này vương xưng, chẳng phải là tìm chết sao.”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Đậu ngươi đâu, ngươi xem ngươi cấp dáng vẻ kia…… Có chuyện, ta muốn tìm ngươi hỗ trợ?”

Nghiêm Bạch Hổ vội nói: “Thái phó phân phó, núi đao biển lửa, muôn lần chết không chối từ, thái phó có cái gì phân phó cứ việc nói! Thuộc hạ tuyệt không không thể nào, nhất định làm được.”

“Ta muốn cho ngươi nam hạ đi Dự Chương quận, chọn lựa một ít quan trọng Bách Việt thủ lĩnh, theo chân bọn họ làm tốt quan hệ.”

Nghiêm Bạch Hổ thực trực tiếp lắc đầu: “Việc này thuộc hạ làm không được.”

Đào Thương: “……”

“Ngươi vừa rồi không phải còn nói, núi đao biển lửa, tuyệt không không từ sao?”

Nghiêm Bạch Hổ nghe vậy cười khổ nói: “Thái phó, u u k an s hu thuộc hạ là một cái thô nhân, cùng Bách Việt chưa bao giờ có quá bất luận cái gì tiếp xúc, cũng không quan hệ phương pháp, ngài làm ta theo chân bọn họ kết giao, ta, ta lấy cái gì kết giao a?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Ngươi năm đó ở Bạch Hổ trong núi, khắp nơi mời chào sơn càng lưu dân, còn tự thành một vương, kêu gọi nhau tập họp núi rừng, ta xem ngươi khi đó, không phải cùng sơn càng hỗn nghe minh bạch sao?”

Nghiêm Bạch Hổ nghe vậy thiếu chút nữa không khóc.

“Thái phó a, sơn càng là sơn càng, Bách Việt là Bách Việt, Ngô Quận sơn càng là phần lớn từng là Ngô mà bộ tộc lưu dân, hoặc nhân náo động, hoặc nhân vô điền, hoặc nhân sĩ tộc gồm thâu mà vào núi, bọn họ lại là kêu gọi nhau tập họp núi rừng, lại không nói lý, lại là dã man, kia bọn họ cũng là người Hán! Bách Việt kia không giống nhau a, dương càng, đông âu, Lạc càng, mân càng di dân hỗn cư…… Đặc biệt là võ lăng man, Linh Lăng man, lễ trung man, theo chân bọn họ căn bản là nói không được tiếng người!”

Đào Thương bình tĩnh nhìn hắn, mặt lộ vẻ mỉm cười.

“Mặc kệ ngươi có cái gì lý do, nhưng đây là đào mỗ đã quyết định liền giao cho ngươi, ngươi làm cũng đến làm, không làm cũng đến làm, mặt khác ta còn sẽ phái Lữ Đại hiệp trợ ngươi…… Đức vương, việc này ngươi nếu là làm không thành, vậy ngươi sau này cũng đừng trở lại, không ngại liền ở Bách Việt chư bộ tự lập, bọn họ kia hẳn là thiếu cái Đại vương đi?”

------oOo------

Chương 385: Tôn Sách, Gia Cát cùng Lã Mông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghiêm Bạch Hổ khóc lóc nỉ non đi rồi.

Ở Nghiêm Bạch Hổ tư tưởng, Bách Việt chư bộ đều là một đám chưa khai man trí dã nhân, bọn họ mỗi ngày bưng nồi to, giơ thạch mâu, ăn mặc da thú, ở tại thảo đôi cùng trong thạch động, ăn tươi nuốt sống, ngẫu nhiên còn đánh giết mấy cái người qua đường nhắm rượu, cải thiện cải thiện thức ăn.

Nghiêm Bạch Hổ chưa thấy qua cái gì việc đời, đều là tin vỉa hè, nhưng Đào Thương trong lòng minh bạch, sự thật căn bản là không phải như vậy hồi sự.

Thời cổ, Trường Giang lấy nam xác thật là Bách Việt dân tộc thiên hạ, từ hà mỗ độ văn hóa, lương chử văn hóa hình thành càng văn hóa hệ thống cùng Trung Nguyên văn hóa xác thật có thập phần lộ rõ khác biệt, mà càng tộc sử dụng chính là cùng đời sau nam đảo ngữ hệ có thân duyên ngôn ngữ, cùng ngữ hệ Hán Tạng khác biệt.

Nhưng tiến vào thương chu lúc sau, Ngô mà càng tộc nguyên thủy sứ, đồng thau kiếm chờ công nghệ thậm chí thắng qua Trung Nguyên, ở thời Chiến Quốc, thậm chí xuất hiện lấy càng nhân vi chủ thể cường quốc, một lần trở thành Trung Nguyên bá chủ.

Bách Việt chư tộc là có tương đối văn minh, hiện giờ ở Đào Thương thống lĩnh Đan Dương quận cùng Ngô Quận, cũng có rất nhiều càng người đã bị hán hóa, nhưng ở Dự Chương quận, Hội Kê quận, cùng với Kinh Châu nam bộ âu càng, mân càng, dương càng, Nam Việt, tây âu chờ, xác thật còn ở vào tương đối nguyên sinh thái trạng thái.

Cái này nguyên sinh thái chỉ cũng không phải ăn tươi nuốt sống, mà là chỉ chưa về phụ với vương hóa.

Kỳ thật Đào Thương cũng sẽ không nguyện ý phái Nghiêm Bạch Hổ cái này nhị hóa cùng Bách Việt câu thông, nhưng chính mình thủ hạ trung, liền thuộc hắn năm đó ở núi rừng trung cùng Ngô mà sơn càng hỗn minh bạch, tuy rằng Ngô mà chi càng cùng nam cảnh Bách Việt có điều bất đồng, nhưng trăm sông đổ về một biển, đại khái sinh hoạt trạng thái hẳn là không sai biệt lắm.

Không cầu Nghiêm Bạch Hổ có thể nói động Bách Việt chư bộ hướng về chính mình, chỉ cần hắn có thể nói động mấy cái tạo Viên Thuật phản, kia đối với chính mình tới nói, liền có rất lớn trợ giúp.

Hơn nữa lúc này đây còn có Lữ Đại hiệp trợ với hắn, ở Đào Thương nghĩ đến, việc này hẳn là vẫn là có chút hy vọng.

……

Đào Thương dựa theo cùng mọi người thương nghị định rồi phương lược, chậm lại nam hạ tiến quân tốc độ, cố tình làm Viên Thuật binh mã tiên tiến nhập Dự Chương quận.

Xác thật như Tư Mã Ý sở suy đoán như vậy, Viên Thuật người này rắp tâm bất lương, lúc này còn cất giấu tiểu tâm tư.

Hắn làm Tôn Sách binh mã vì toàn bộ tiên phong, dẫn đầu tiến binh Nam Xương.

Làm Tôn Sách quân vì trước bộ tiên phong ý đồ rất đơn giản, Viên Thuật là muốn cho Tôn Sách cùng tiến đến thu Nam Xương Đào Thương quân trực tiếp gặp phải, hai bên đánh cái vỡ đầu chảy máu, đồng thời suy yếu Đào Thương cùng Tôn Sách chiến lực, có trợ giúp hắn ngày sau mặt khác kế hoạch.

Nhưng thực đáng tiếc, Viên Thuật kế hoạch thất bại.

Tôn Sách đến Nam Xương thời điểm, thái bình công tử căn bản là không có tới.

Phụ trách trấn thủ Nam Xương Dự Chương thái thú Chư Cát Huyền nghe nói Tôn Sách binh mã đến sau, lập tức liền mở ra cửa thành, nghênh đón tôn gia binh mã vào thành.

Chư Cát Huyền Dự Chương thái thú chi vị, năm đó chính là Viên Thuật tiến cử.

Mà Viên Thuật làm như vậy lý do rất đơn giản, vì chính là hôm nay có thể thu phục nên mà.

Chư Cát Huyền cũng này chất nhi Chư Cát Cẩn, cung cung kính kính vì Tôn Sách dâng lên quận nội ấn tín và dây đeo triện, dân cư hộ tịch cùng với sổ kê khai.

Tôn Sách ngồi ở quận thủ phủ chủ vị thượng, tùy ý lật xem quận nội sổ kê khai, hắn mắt lé nhìn Chư Cát Huyền, nói: “Bổn binh tướng mã đến Nam Xương trước, Đào Thương nhưng có phái binh hoặc là phái người đi trước Nam Xương?”

Đối mặt vị này Giang Đông mãnh hổ cô nhi, Chư Cát Huyền không dám chậm trễ, tất cung tất kính nói: “Hồi Thiếu tướng quân, Kim Lăng phương diện, chưa từng phái một binh một tốt đi trước Nam Xương, trong lúc cũng chưa từng phái quá một cái người mang tin tức.”

Tôn Sách “Nga” một tiếng, đột nhiên chuyện vừa chuyển, lãnh đạm nói: “Gia Cát công, lời này thật nào giả nào? Ngươi nhưng đừng lừa bổn đem! Nếu là làm bổn đem tra ra ngươi cùng Đào Thương xâu chuỗi, quay đầu lại xử trí lại cũng không phải là như vậy nhẹ nhàng.”

Chư Cát Huyền nghe vậy cả kinh, trên mặt lộ ra khó hiểu thần sắc, nói: “Thiếu tướng quân gì ra lời này? Lão phu vì sao phải mở miệng lừa gạt với ngươi? Tướng quân lời này không khỏi nhẹ người.”

Tôn Sách chậm rì rì nói: “Phòng bị điểm hảo a, nghe nói ngươi có một cái chất nhi, là Kim Lăng thành đào tặc ngồi trước học sinh, có tầng này quan hệ ở, bổn đem sợ ngươi tâm không ở Viên công này mặt, tùy thời sẽ đảo hướng Kim Lăng bên kia!”

Chư Cát Huyền nghe vậy trên mặt tức khắc lộ ra tức giận: “Thiếu tướng quân đem lão phu trở thành người nào? Lão phu tuy rằng ngu dốt, lại cũng đỡ phải tri ân báo đáp nói đến, lửa đèn năm đó vào Kim Lăng thành, chính là sự ra có nguyên nhân, lão phu cũng không nghĩ nhiều làm giải thích…… Nhưng lão phu này Dự Chương quận thủ, lại là thật đánh thật đến từ chính sau tướng quân tiến cử, sau tướng quân nếu là muốn Dự Chương quận, lão phu tự nhiên là tùy thời dâng lên, cái gì cũng nghe, Thiếu tướng quân như thế nào đem lão phu tưởng thành kia chờ ti tiện đồ đệ?”

Tôn Sách không tức giận, chỉ là cười ha ha, nói: “Gia Cát công chớ nghi, bổn đem thân là Viên công trướng hạ tiên phong quan, làm việc tự nhiên là tiểu tâm một ít, có một số việc không hỏi rõ ràng, quay đầu lại ở Viên công nơi đó không hảo giao đãi…… Sách nơi này, cấp Gia Cát công nhận lỗi đó là.”

Chư Cát Huyền hầm hừ, rất là khó chịu.

Nhưng Tôn Sách nếu nhận lỗi, hắn cũng không hảo nhéo không bỏ, chỉ là theo nếp hướng Tôn Sách đáp lễ.

Tôn Sách vẫy tay một cái, đột nhiên hô: “Đặng đương!”

Tôn Sách thuộc cấp trung, một người người vạm vỡ cất bước mà ra, hướng Tôn Sách chắp tay nói: “Ở!”

Tôn Sách một lóng tay Chư Cát Huyền phía sau Chư Cát Cẩn, nói: “Ngươi hiện tại liền tùy tử du công tử đi Nam Xương bên trong thành, kiểm kê trong thành kho vũ khí, tiền kho, kho lúa, thẩm tra đối chiếu sổ kê khai số lượng, đãi điểm thanh số lượng lúc sau tất cả đều phong ấn, người không liên quan không thể thiện nhập, đãi Viên công đến Nam Xương lúc sau tuần tra khi, nếu là kém một li một hào, bổn đem duy ngươi là hỏi!”

Đặng đương không dám chậm trễ, vội nói: “Nặc!”

Chu Du đứng ở Tôn Sách bên người vẫn luôn không nói gì, đột nhiên lại đối Đặng giữa đường: “Đặng Tư Mã, thẩm tra đối chiếu Nam Xương các nơi phủ kho là lúc, cần phải lãnh thượng ngươi cái kia em vợ, làm hắn cũng đi theo ngươi học tập một chút.”

Đặng đương nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn cái kia em vợ năm vừa mới mười lăm, chính là trước một đoạn thời gian ở quê hương vừa mới lại đây đến cậy nhờ chính mình, như thế nào Chu Du liền việc này đều biết?

“Chu quân nói…… Là Lã Mông?”

Chu Du cười nói: “Như thế nào? Ngươi liền chính mình em vợ tên, đều quên mất?”

Đặng đương vội vàng khom người, nói: “Không phải! Chỉ là tại hạ trăm triệu không thể tưởng được một cái mười lăm tuổi oa nhi, cư nhiên có thể bị chu quân coi trọng, này thực sự, thực sự……”

Chu Du vẫy vẫy tay, xen lời hắn: “Đi thôi, ngươi cái kia em vợ ta đã thấy hai lần, là cái có dị mới, lãnh hắn rèn luyện một chút, quay đầu lại đem hắn đưa đến ta này tới, du thế ngươi hảo sinh đốc xúc.”

Đặng đương nghe vậy “Nặc, nặc” mà lui, trong lòng lại là nổi lên thật lớn nói thầm.

Lã Mông kia tiểu tử, ở Đặng đương trong mắt bất quá là cái dã hài tử, thể trạng tử thượng có lẽ là rất là cường tráng, ngày sau ở trong quân rèn luyện, có lẽ sẽ bò thành cái thiện chiến giáo úy, nhưng phỏng chừng nhiều nhất cũng cứ như vậy.

Nhân vật như vậy, ở Tôn Sách trong quân nhiều đếm không xuể, Chu Du vì sao cô đơn liền coi trọng hắn?

Đặng đương lãnh Chư Cát Cẩn đi kiểm kê kho phủ, Chư Cát Huyền còn lại là hướng về phía Tôn Sách khom người nói: “Lão phu rời đi

Dự Chương phía trước, tưởng ở thấy Viên công một mặt, lấy giáp mặt hướng Viên công kính tạ năm đó tiến cử chi ân, không biết Thiếu tướng quân nhưng chuẩn không?”

Tôn Sách hơi hơi mỉm cười, nói: “Gia Cát công lời này nói, đãi Viên công đến Nam Xương ngày, ngài lão có rất nhiều cơ hội cùng Viên công gặp gỡ, hà tất nóng lòng nhất thời? Đến nỗi rời đi Dự Chương quận sự, ít nhất cũng đến chờ đánh bại đào tặc lúc sau lại nói.”

Chư Cát Huyền nghe vậy, cả người tức khắc run lên.

Tôn Sách lời này là có ý tứ gì? Hắn chẳng lẽ là muốn đem lão phu giam tại đây, coi như con tin!

Người này quả nhiên là vô lễ cực kỳ!

------oOo------

Chương 386: Gia Cát Lượng ánh mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghiêm Bạch Hổ cùng Lữ Đại tạo thành sứ giả đoàn cải trang thành khách thương, hướng về Dự Chương quận bụng cảnh nơi xuất phát.

Đi cùng bọn họ cùng đi, còn có một cái lệnh người không tưởng được nhân vật…… Là Đào Ứng.

Lúc này đây Nam chinh, Đào Thương vốn dĩ không có tính toán mang lên hắn, nhưng là binh mã tiến lên tới rồi một nửa, Đào Ứng liền vội vội vàng vội lãnh người ra roi thúc ngựa đuổi theo.

Đào Ứng lý do rất đơn giản: Huynh đệ đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn.

Đại ca có việc, đương đệ đệ nói cái gì cũng đến hướng lên trên hướng a.

Đào Thương đối với đệ đệ chính mình này phân tâm ý rất là cảm động, vì chương hiển chính mình đối Đào Ứng chân thành, hắn còn nói cho Đào Ứng những lời này nửa câu sau.

Anh em bất hoà, cửa nát nhà tan.

Đào Ứng ở trong quân kỳ thật không có gì chuyện quan trọng, hắn hiện tại trên danh nghĩa là Đào Thương tuỳ tùng, quân cơ đại sự căn bản không có hắn có thể nói thượng lời nói phân.

Nói thật, chính là làm hắn nói, hắn cũng không thể nói quá nhiều.

Nói câu xuất phát từ nội tâm oa tử nói, hắn so vừa mới tòng quân Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý đều không bằng —— thuần túy chính là ở trong quân ăn mà không làm.

Nhưng Đào Ứng lại là cái tiến tới hảo…… Bổn hài tử, hắn không muốn tiếp thu chính mình chính là cái ăn mà không làm hiện thực.

Kết quả là, đương Nghiêm Bạch Hổ cùng Lữ Đại một chúng chuẩn bị đi trước Giang Đông bụng thời điểm, Đào Ứng cư nhiên ồn ào muốn theo chân bọn họ cùng đi, nói là phải vì đại ca cùng Từ Châu, cống hiến chính mình một phần non nớt chi lực.

Đào Thương không lay chuyển được hắn, tinh tế nghĩ đến lần này cũng không có gì đại sự, đơn giản khiến cho Đào Ứng đi theo đi học tập một chút.

Thù không nghĩ này vừa đi, Đào gia lão nhị từ đây thế nhưng bước vào đỉnh cao nhân sinh.

Liền ở tiễn đi Đào Ứng đám người âm thầm đi trước Bách Việt nơi không lâu, Nam Xương quận giáo sĩ liền mang về tình báo, nói là Tôn Sách ở chiếm cứ Nam Xương lúc sau, tiếp chưởng Nam Xương các nơi cửa ải hiểm yếu, sau đó đem Chư Cát Huyền một nhà giam lỏng, đồng thời, Viên Thuật cùng Lữ Bố binh mã cũng là xuất phát đến Dự Chương quận cảnh nội.

Gia Cát Lượng biết tin tức này lúc sau, hơi có chút lòng nóng như lửa đốt.

Hắn từ nhỏ cha mẹ mất sớm, là ở thúc phụ cùng huynh trưởng chiếu cố hạ trưởng thành, hiện giờ cả nhà một sớm bị Viên Thuật sở chế, thiếu niên Gia Cát Lượng tâm chí còn tương đối bạc nhược, nghe xong tiểu tử này thiếu chút nữa không trực tiếp chết ngất qua đi.

May mà ở mọi người an ủi cùng Đào Thương bảo đảm hạ, Gia Cát Lượng tâm cảnh mới dần dần chuyển vì vững vàng, nhưng hắn trong lòng như cũ ở nhớ thương việc này.

Kỳ thật ở Viên Thuật khởi binh thời điểm, Đào Thương cũng từng nghĩ tới muốn đánh lén Thọ Xuân thành, nhưng Viên Thuật cũng phi kẻ đầu đường xó chợ, hắn ở Thọ Xuân thành để lại năm vạn bước quân cố thủ cảnh nội, cũng để lại vài tên thân tín chiến tướng nghiêm mật bố phòng, đem Hoài Nam đầy đất củng cố rất là kiên cố.

Đào Thương e sợ cho đi Thọ Xuân lúc sau, nhất thời phá được không dưới, lại bị Viên Thuật, Tôn Sách, Lữ Bố đám người sao đường lui, đến lúc đó liền có chút mất nhiều hơn được.

Như thế xem ra, còn phải là ở Dự Chương quận chính diện chiến trường đánh bại Viên lão nhị, mới là chính đạo.

Viên Thuật đến Nam Xương thành lúc sau, nghe nói Đào Thương Kim Lăng quân ở Dự Chương cảnh bên, đối Nam Xương thành như hổ rình mồi, trong lòng rất là kiêng kị, vì thế liền lập tức mệnh lệnh Lữ Bố cùng Tôn Sách hợp binh một chỗ, làm trước bộ tiên phong quân, tiên hạ thủ vi cường, bắc thượng đối Đào Thương triển khai tiến công.

Đào Thương sáu vạn Kim Lăng binh, lần này là thuỷ bộ đồng tiến nam hạ, hiện nay ở Dự Chương quận cùng Đan Dương quận biên cảnh, ở giáo sĩ hồi báo Lữ Bố cùng Tôn Sách đông hướng lúc sau, hắn lập tức tìm tới chư văn võ thương nghị.

Chư văn võ bên trong, Quách Gia cùng Thái Sử Từ ở Bành Thành tọa trấn, hiện nay lấy Trần Đăng lời nói quyền tối cao, hắn cái thứ nhất dẫn đầu lên tiếng.

Trần Đăng đối Đào Thương nói: “Dựa theo ta quân khởi binh trước định ra chiến lược, muốn bức bách Viên Thuật ở Dự Chương quận nội hoành trấn sưu cao thuế nặng, lập tức quan trọng nhất, chính là muốn cho Viên Thuật biết được, nếu muốn đuổi đi ta quân ra Dự Chương quận, tuyệt phi sớm tối chi công! Như thế, ta quân liền cần lựa chọn một chỗ hiểm yếu nơi cố thủ, làm Tôn Sách cùng Lữ Bố bất lực trở về, mới là chính đạo!”

Đào Thương nhìn hắn, cười tủm tỉm nói: “Kia y theo Nguyên Long chi ý, chúng ta hẳn là đem binh mã an trí ở đâu đâu?”

Trần Đăng một lóng tay trong trướng dựng đứng thật lớn da đồ, nói: “Dục mượn thái phó bản đồ dùng một chút.”

Đào Thương vung tay lên: “Tùy tiện sử.”

Trần Đăng đi đến bản đồ trước, chỉ vào xương nam huyện vị trí, đối Đào Thương nói: “Nam Xương bắc địa chư huyện trung, lấy xương nam huyện phòng thủ thành phố so kiên cố, thả này mà lệ thuộc với đồi núi nơi, tọa lạc với hoài Ngọc Sơn dư mạch cùng phiên dương hồ quá độ nơi, thành trì địa thế nghiêng, có lợi cho đối nam diện cố thủ, thả không cần lo lắng có hậu cố chi ưu, tiến khả công lui khả thủ, chính là hiện nay ở Dự Chương quận nội, tốt nhất một chỗ hoả lực tập trung phòng thủ nơi, ta chờ nhưng trú đóng ở tại đây, lấy kháng Lữ, tôn.”

Trần Đăng theo như lời xương nam huyện, chỉ chính là đời sau Giang Tây Cảnh Đức trấn.

Đào Thương lẳng lặng nhìn bản đồ, không nói gì.

Trần Đăng sở tiến cử địa phương, tuy rằng là Dự Chương quận bắc bộ nhất kiên cố thành trì, nhưng cũng không hoàn toàn phù hợp Đào Thương tâm ý.

Xương nam huyện bên cạnh có Bình Nguyên, bất lợi với cùng Tịnh Châu lang kỵ tác chiến, Đào Thương muốn không chỉ là cố thủ, hắn muốn đánh bại Lữ Bố cùng Tôn Sách, lấy chấn quân uy.

Nhưng chuyện này xác thật có chút khó khăn, thả trước bất luận Tịnh Châu quân cùng tôn gia quân dưới trướng binh tướng cực kỳ thiện chiến, riêng là cầm đầu Lữ Bố cùng Tôn Sách hai người kia, liền đều là có vạn phu không lo chi dũng mãnh tướng, ở trình độ nhất định thượng so Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi tổ hợp còn khó làm.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Gia Cát Lượng đứng dậy, đối Đào Thương khom người nói: “Lão sư, đệ tử nhưng thật ra có cùng Nguyên Long tiên sinh bất đồng chi thấy.”

Trần Đăng vừa mới còn đắc ý dào dạt, giờ phút này vừa nghe lời này tức khắc sửng sốt.

Tiểu hoàng mao con bê nha còn không có trường toàn, cư nhiên dám ra đây cùng ta gọi nhịp?

Ngươi có phải hay không không nghĩ lăn lộn?

Đào Thương bình tĩnh nhìn Gia Cát Lượng, chân thành tha thiết nói: “Lượng lượng, ngươi thúc phụ cùng huynh trưởng trước mắt toàn rơi vào Nam Xương, dừng ở Viên Thuật trong tay, ngươi tâm hoảng ý loạn dưới, cư nhiên còn có tâm tư cấp vi sư mưu hoa chiến lược…… Này cử thật là lệnh vi sư thực cảm động.”

Gia Cát Lượng chua xót cười, nói: “Công là công, tư là tư, đệ tử lần đầu tiên tùy quân xuất chinh, há có thể cô phụ lão sư tài bồi?”

Nói đến này, lại thấy Gia Cát Lượng cưỡng chế trụ trên mặt thống khổ chi sắc, nói: “Thúc phụ cùng đại ca Tam đệ sự…… Đều có thiên định mệnh số, đồ nhi tuy là sốt ruột, cũng là vô dụng.”

Đào Thương rất là áy náy nói: “Lượng lượng, là vi sư thực xin lỗi ngươi!”

Gia Cát Lượng thực hiểu chuyện, còn trái lại an ủi Đào Thương: “Không có việc gì, dù sao lão sư thực xin lỗi ta đã không phải một hồi hai lần.”

Đào Thương: “……”

Tư Mã Ý ở một bên thở dài nói: “Nhưng lúc này tình tiết đặc biệt nghiêm trọng.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Đào Thương túm lên một quyển giản độc trực tiếp hướng về phía Tư Mã Ý ném qua đi, cấp tiểu tử này đầu

tạp mắt đầy sao xẹt, tại chỗ thẳng lắc lư.

Trở lại chuyện chính, lại thấy Gia Cát Lượng phe phẩy bạch vũ phiến, chậm rãi bước đi đến da đồ trước mặt, nói: “Đồ nhi cho rằng, phải đối phó Lữ Bố cùng Tôn Sách, Trần tiên sinh kiến nghị tuy rằng là hảo, nhưng lại chỉ có thể là cố thủ, lại chưa chắc có thể chiến thắng Lữ Bố cùng Tôn Sách, Tôn Sách tôn gia quân dũng mãnh, cùng ta Kim Lăng quân không phân cao thấp, mà Lữ Bố Tịnh Châu lang cưỡi ở Bình Nguyên phía trên càng là vô địch, muốn đánh bại bọn họ, thế nào cũng phải lấy ta chi trường, chiến bỉ chi đoản không thể.”

Đào Thương ánh mắt sáng ngời nhìn Gia Cát Lượng: “Nói tiếp.”

Gia Cát Lượng dùng bạch vũ phiến nhẹ nhàng một chút bản đồ.

Chỉ là rất nhỏ một động tác, trong lúc nhất thời cư nhiên làm trong trướng mọi người có một ít hoảng hốt.

Kia cổ sinh ra đã có sẵn độc đáo khí chất, thế nhưng làm người vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung.

Tiểu tử này thấy thế nào có điểm…… Tiên phong đạo cốt?

Còn tuổi nhỏ hắn, giờ phút này ở động tác thượng cư nhiên đã có trong truyền thuyết võ hương hầu chỉ điểm thiên hạ thần thái hình thức ban đầu.

“Đô Xương huyện!” Gia Cát Lượng cao giọng ngôn nói.

“Đô Xương huyện?” Trần Đăng nhíu mày nhìn Gia Cát Lượng: “Đô Xương huyện thành quách, nhưng cũng không kiên cố a.”

Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “Đô Xương huyện thành quách tuy rằng không kiên, nhưng lại kề bên phiên dương hồ, mà chỗ năm thủy hối một hồ muốn hướng nơi, nam liền năm thủy, bắc thông Trường Giang, này quanh thân toàn là hồ nước đầm lầy nơi, thuỷ vực diện tích cơ hồ chiếm này hạt cảnh một nửa, này hạ hạt chi hương, đình

duyên hồ ngạn dài đến gần ba trăm dặm, càng kiêm này mà khẩn liền phiên dương hồ, chúng ta thuỷ quân chỉ cần từ phiên dương hồ tái binh nhập đi này huyện, chúng ta liền có thể bằng vào thuỷ quân chiến bại Lữ Bố cùng Tôn Sách!”

Mọi người nghe vậy trong lòng đều không khỏi âm thầm bội phục. com

Cái gọi là nam thuyền bắc mã, tại đây Giang Nam nơi, cùng với cùng Lữ Bố bắc địa kỵ binh ở Bình Nguyên mảnh đất cứng đối cứng, chi bằng đem bọn họ dẫn vào đầm lầy cùng hồ khẩu mảnh đất, làm hắn kỵ binh không có vũ dũng nơi.

Mà nếu là so thuỷ quân, đương kim thiên hạ, nhà ai thuỷ quân có thể là Kim Lăng thuỷ quân đối thủ?

Nghe xong Gia Cát Lượng phân tích, liền Trần Đăng cũng không khỏi đối hắn cảm thấy tâm phục.

Đứa nhỏ này, là cái có bản lĩnh! Xác thật là so với chính mình tuổi trẻ thời điểm phải mạnh hơn rất nhiều.

Đào Thương cười gật gật đầu, lấy tư cổ vũ, sau đó quay đầu nhìn về phía Cam Ninh cùng Chu Thái hai người.

“Như thế xem ra, muốn đánh thắng này Dự Chương đệ nhất trượng, vẫn là đến dựa vào nhị vị tướng quân?”

Chu Thái chắp tay xưng nặc.

Cam Ninh còn lại là đem bên hông lục lạc lung lay nhoáng lên, ha ha cười, nói: “Thái phó yên tâm, thượng một lần mạt tướng ở Thủ Dương Sơn đoạt Lữ Bố ngựa Xích Thố! Lúc này đây, thả xem ngô đem hắn Phương Thiên Họa Kích cũng lấy tới chơi chơi!”

------oOo------

Chương 387: trộm Xích Thố tặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố Tịnh Châu quân cùng Tôn Sách tôn gia quân, ở được đến Viên Thuật mệnh lệnh sau, cùng hướng bắc mặt Đào Thương nơi phương hướng tiến quân.

Căn cứ Chu Du tính kế, Kim Lăng quân nhất định sẽ ở xương nam huyện bài binh bố trận cùng bên ta ác chiến.

Ở toàn bộ Dự Chương quận trung, duy lấy xương nam huyện thành quách tương đối kiên cố, tuy rằng không thể cùng phương bắc cao lớn thế hiểm thành trì so sánh với, nhưng ở Dự Chương huyện cảnh nội, có thể chọn lựa ra cùng xương nam huyện so sánh với thành quách, xác thật là tìm không thấy.

Tôn Sách đối Chu Du ánh mắt tự nhiên không có hoài nghi, hắn cùng Lữ Bố cùng hành quân, thẳng đến xương nam huyện mà đi.

Hai lộ binh mã cũng không sốt ruột, hành đến đến nửa đường thời điểm, Tôn Sách đưa ra cùng Lữ Bố quân các tướng lĩnh cùng triệu khai quân sự hội nghị, thảo luận như thế nào đối phó Kim Lăng quân.

Rốt cuộc Kim Lăng quân chiến lực ở hiện tại Hán triều, cũng là cực kỳ nổi danh, hai lộ liên quân cho dù binh cường đem dũng, nhưng đối phó Đào Thương, lại còn cần phá lệ cẩn thận.

Đặc biệt là Lữ Bố cùng Tôn Sách đều ăn qua Đào Thương mệt.

Tôn Sách tuổi trẻ thời điểm làm Đào Thương cấp chơi rất nhiều lần, liền Từ Vinh đều bị Đào Thương ở hắn mí mắt phía dưới lộng đi rồi, mà Lữ Bố thảm hại hơn, trực tiếp ném thân tức phụ “Ngựa Xích Thố” cấp Đào Thương.

Đối với cái này tiểu nhân, hai người bọn họ tự nhiên là đã giận thả sợ, không dám quá mức với khinh địch.

Hai bên tướng lãnh tề tụ ở Tôn Sách soái trướng, cùng phân tích Đào Thương thực lực quân đội, chế định công kích sách lược.

Phân tích phân tích, tràng gian trạng huống liền có điểm không quá giống nhau.

Vốn là tham thảo quân tình, không biết vì sao, chậm rãi lại biến thành phê phán Đào Thương nhân phẩm phê đấu đại hội.

Đầu tiên là Lữ Bố chửi ầm lên.

“Đào Thương tiểu tặc, không dám cùng bổn đem chính diện quyết đấu, năm đó ở Thủ Dương Sơn dùng hỏa công phương pháp, thực sự là ti tiện cực kỳ! Kia Đào Khiêm năm đó cũng là vì triều đình chinh phạt Bắc Cung Bá Ngọc thượng tướng, như thế nào sinh ra như vậy một cái hỗn đản ngoạn ý? Trước mắt cư nhiên còn đương thái phó, cũng không chê mất mặt sao!”

Tôn Sách nghe xong Lữ Bố oán giận, tùy ý khoát tay.

“Ôn hầu, ngươi điểm này sự mới vừa nào đến nào? Ta năm đó cùng Đào Thương thân là minh hữu, này gian tặc cư nhiên cầm cường dùng hoành, từ tay của ta đem Từ Vinh đoạt đi rồi! Từ Vinh chính là Đổng Trác thượng tướng, vốn nên vì ta tự mình chính tay đâm, thành tựu công lớn! Kia tặc tử cư nhiên ỷ vào Hứa Chử chi lực, ngạnh sinh sinh từ ta trong tay cầm đi công lao, quả thực chính là đê tiện vô sỉ!”

Lữ Bố nghe xong tức khắc sửng sốt.

Không bao lâu, lại nghe Lữ ôn hầu nói: “Ngươi việc này không được! Ta nói cho ngươi ta thảm hại hơn! Thủ Dương Sơn kia một trượng, bổn đem tuy bị hỏa vây, lại cũng là không sợ sinh tử, dục cùng Đào gia tiểu tặc thề đua sống mái, chỉ là nhớ đến dưới trướng các tướng sĩ sinh tử, bất đắc dĩ cùng tiểu tặc đàm phán nghị hòa,

không nghĩ tiểu tặc kia cư nhiên mặt dày vô sỉ quản bổn sắp sửa ngựa Xích Thố!…… Kia chính là Xích Thố a! Trong thiên hạ tuyệt không đệ nhị thần câu! Tiểu tặc kia bản lĩnh lơ lỏng, kỵ ngựa Xích Thố làm gì? Hắn nơi nào là ra trận giết địch nhân vật? Xích Thố ở hắn nơi đó, chẳng phải là cùng cấp không có tác dụng? Thực sự là đáng giận đến cực điểm!”

Tôn Sách nhíu nhíu mày, nghẹn nửa ngày lại nói:

“Ôn hầu ngươi này đều không tính sự, ta so ngươi thảm nhiều, Đào Thương này tiểu tặc, năm đó cư nhiên lừa lừa ngô phụ, làm ta kêu hắn đào đại huynh……”

“Ân hừ! Khụ khụ khụ ~!”

Chu Du thật mạnh ho khan một tiếng, đánh gãy hai người cạnh tranh so thảm.

“Cái kia…… Bá Phù huynh, ôn hầu, đào tặc xác thật là đáng giận cực kỳ, chúng ta lần này vừa lúc thừa lúc này cơ đem đào tặc nhất cử tiễu trừ, để báo lần trước sỉ nhục…… Cái kia ban đầu sự, chúng ta thả trước không nói chuyện, liền thảo luận lần này chiến sự, như thế nào?”

Lữ Bố một phương tướng lãnh trung, Trần Cung đột nhiên nói: “Công Cẩn nói Đào Thương lần này tất nhiên hoả lực tập trung với xương nam huyện, ngươi đối việc này nhưng có nắm chắc?”

Chu Du anh tuấn trên mặt, lộ ra ngạo nghễ tươi cười.

“Xương nam thành trì kiên cố, đào tặc binh tướng trưng bày tại đây tất rồi! Du nguyện đem tính mạng đảm bảo, chúng ta lần này chỉ cần nhằm vào xương nam huyện lập kế hoạch mai phục, tất nhưng đánh bại đào tặc.”

Tôn Sách cũng là thế Chu Du đánh cam đoan nói: “Công Cẩn chi sách, cái thế vô song, trong thiên hạ, mạc có người nhưng cùng với so sánh với cũng……”

Nghe xong Tôn Sách khen, Chu Du tuấn tú khuôn mặt thượng, càng là lộ ra vài phần ngạo nghễ chi khí.

Đang đắc ý chi gian, lại nghe lều trại ngoại, một người thám báo thỉnh cầu yết kiến.

“Báo!”

Tôn Sách rất là đại khí vung tay lên: “Giảng!”

“Bẩm tướng quân, Đào Thương binh mã đi phiên dương hồ nước lộ, này binh mã đã nhập Đô Xương huyện!”

“Thình thịch!”

Chu Du một cái thương lương, thiếu chút nữa không ngã quỵ với trên mặt đất.

Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn kia thám báo, không thể tin được nói: “Ngươi vừa mới nói, Đào Thương chạy đi nơi đâu?”

“Đô Xương huyện.”

Chu Du ngốc ngốc nhìn tên kia thám báo, một cái chớp mắt khi không có phản ứng quá vị tới.

Bên kia sương, Tịnh Châu quân Hách Manh, Tống hiến, Ngụy Tục, thành liêm, hầu thành chờ thô hán, đều là cất tiếng cười to.

Này Chu Du này có ý tứ, vừa rồi còn dùng tánh mạng đảm bảo đâu, này sẽ liền lập tức chính mình đánh chính mình mặt.

Chu Du mặt trở nên đỏ bừng, hận không thể tìm cái khe đất chui vào đi.

Chu Du phía sau, một người tuổi trẻ tiểu tướng trừng mắt mắt lạnh lẽo, cất bước đứng dậy, hướng về phía những cái đó Tịnh Châu anh chàng lỗ mãng nhóm lớn tiếng quát lớn nói: “Thiên hạ vô con người toàn vẹn, dụng binh tác chiến, sao có thể nhiều lần liêu địch tiên cơ?

Công chờ như thế công nhiên trào phúng! Há là minh hữu chỗ vì?! Đạo nghĩa ở đâu!”

Những cái đó làm càn cười to Tịnh Châu quân các tướng lĩnh, nghe vậy toàn không vui.

Bọn họ đều là kinh ngạc nhìn cái này ở bọn họ trong mắt, giống như tiểu tể tử giống nhau tuổi trẻ tiểu tướng.

Trương Liêu ánh mắt sáng ngời trừng mắt hắn, hỏi: “Vị này tiểu tướng quân tuy rằng tuổi trẻ, nhưng khí vũ bất phàm, ngôn ngữ tê uy…… Không dám hỏi tôn tính đại danh?”

Tôn Sách vì Trương Liêu giới thiệu nói: “Đây là Công Cẩn trước một đoạn thời gian, vừa mới đưa tới bên người thân đem, kêu Lã Mông, tự tử minh.”

Chu Du tuy rằng bị Tịnh Châu quân chư tướng cười nhạo, trong lòng có chút tức giận, nhưng hắn vừa mới vẫn là thừa cơ cẩn thận quan sát Lữ Bố dưới trướng mọi người.

Ở này đó giết người như ma, làm việc giống như ác lang không có điểm mấu chốt Tịnh Châu anh chàng lỗ mãng trung, trừ bỏ Trần Đăng ở ngoài, chỉ có Trương Liêu cùng Cao Thuận không có phụ họa mọi người cười nhạo chính mình.

Xem ra hai người kia, đều không phải nhân vật đơn giản, bọn họ ánh mắt lâu dài, đều thấy được Đào Khiêm chuyển quân hướng Đô Xương huyện nghiêm trọng tính.

Cao Thuận không để ý đến mọi người, chỉ là cất bước đi đến trong trướng bản đồ bên cạnh, cẩn thận tìm kiếm Đô Xương huyện vị trí.

Không bao lâu, liền thấy hắn quay đầu, đối với Lữ Bố nói: “Ôn hầu, Đào Thương di binh Đô Xương huyện, việc này lại là không tốt lắm làm.”

Lữ Bố nghe vậy ngạc nhiên nói: “Lời này ý gì?”

Cao Thuận nói: “Ta tuy không phải nam người, nhưng cũng biết hiểu phương nam nhiều hồ chiểu, ướt mà so nhiều, này Đô Xương huyện láng giềng gần phiên dương hồ, này quanh thân nói vậy tất nhiên đều là lớn nhỏ đường sông, hồ nước vũng nước, chúng ta Tịnh Châu quân mã quân tại nơi đây, sợ là phái không thượng bao lớn công dụng, ngược lại bộ binh cùng cung binh, mới có thể biểu hiện trọng dụng.”

Lữ Bố khinh miệt một hừ, nói: “Kia có cái gì? Ta Tịnh Châu lang cưỡi lên mã là thiên hạ đệ nhất kỵ binh, xuống ngựa đó là bộ binh hãn tốt, mã sơn bước chiến, đều không không thể.”

Chu Du ở một bên nhàn nhạt tiếp lời nói: “Kia thuỷ quân đâu? Kim Lăng thành thuỷ quân hiện nay chính là đương thời đệ nhất.”

Mọi người nghe vậy toàn không nói.

Không bao lâu, lại nghe Trương Liêu mở miệng nói: “Cái gọi là giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, bất luận như thế nào, chúng ta còn phải là đi trước Đô Xương, quan sát địa thế, sau đó lại làm trù tính.”

Mọi người nhất thời không thể tưởng được cái gì hảo biện pháp, cũng là tán đồng Trương Liêu ý tưởng.

Đột nhiên, lại thấy một người thị vệ vội vã chạy vào soái trướng, đối với Tôn Sách chắp tay nói: “Khởi bẩm tướng quân, có cái thân khoác chiến giáp nữ tướng sấm doanh!”

Tôn Sách nghe vậy sửng sốt: “Thiếu nữ sấm doanh?”

Như thế cái chưa từng nghe thấy kỳ sự.

Không bao lâu, liền thấy Tôn Sách lộ ra một bộ lãnh lệ khuôn mặt, cả giận nói: “Thiên hạ đại loạn, thật là cái gì việc lạ đều có! Quân doanh trọng địa, há dung điêu dân giặc cỏ tùy ý xông loạn? Ngay tại chỗ giết chết đó là, hà tất tới báo?”

Kia thị vệ trên mặt lộ ra bất đắc dĩ.

“Hồi tướng quân lời nói, chủ yếu là kia sấm doanh thiếu nữ…… Nàng, nàng đánh chính là ôn hầu cờ hiệu.”

Lữ Bố ở một bên tức khắc nghe choáng váng.

Ngốc lăng lăng đứng sừng sững thật lâu sau, lại thấy Lữ Bố bỗng nhiên vỗ đùi.

“Hỏng rồi!”

Liền thấy Lữ Bố cũng không cùng mọi người chào hỏi, vội vã liền bôn lều trại ngoại chạy như bay mà ra.

Mà hắn phía sau một chúng Tịnh Châu tướng lãnh cũng là đi theo mà ra.

Chạy băng băng đến viên môn ở ngoài, lại thấy một người người mặc tiểu xảo ngân giáp, cầm một thanh đoản kích, cưỡi tiểu hồng chiến mã thiếu nữ, đang ở viên môn trước cùng một chúng bảo hộ doanh trại binh lính giằng co.

Kia thiếu nữ phía sau đứng vài tên sĩ tốt, run run rẩy rẩy, trên tay giơ đạo kỳ, hiển hách nhiên thêu “Phấn uy tướng quân, Lữ” chữ.

“Lăn trở về đi!” Lữ Bố vừa thấy thiếu nữ, khí trên trán gân xanh thẳng nhảy, tức giận rít gào, chấn ở đây sĩ tốt tất cả đều sợ hãi.

Tràng gian, chỉ có tên kia ngân giáp thiếu nữ không sợ Lữ Bố, mày đẹp một chọn, nói: “Ngươi suất binh đi đánh giết trộm Xích Thố tặc, vì sao không gọi thượng ta? Ngươi không biết ta muốn giết kia cướp ngựa tặc thật lâu!”

Lữ Bố hai mắt biến càng ngày càng hồng, nghiến răng nghiến lợi: “Trở về…… Hồi mẫu thân ngươi bên người đi! Chiến trường không phải ngươi nên tới địa phương!”

Thiếu nữ vui mừng không sợ, giơ lên tiểu kích, giương giọng nói: “Ta phải vì Xích Thố báo thù, thân thủ chém giết cái kia trộm đi Xích Thố tặc!”

Lữ Bố trong mũi thật mạnh một “Hừ”: “Liền sợ ngươi không cái kia bản lĩnh.”

Thiếu nữ nhất cử trong tay tiểu kích: “Ngươi coi khinh người!…… Lữ Phụng Tiên, ta muốn cùng ngươi một mình đấu!”

Tôn Sách, Trình Phổ, Hoàng Cái, trần võ, Hàn đương đám người tất cả đều hít ngược một hơi khí lạnh.

Nha đầu này ngưu bức a.

Cũng dám cùng thiên hạ đệ nhất võ tướng kêu gào?

Ngược lại là Trương Liêu, Cao Thuận, Ngụy Tục, hầu thành đám người biểu tình rất là bình tĩnh, giống như đã là tập mãi thành thói quen.

Tôn Sách đứng ở Lữ Bố phía sau, cẩn thận nhìn nơi xa nữ tử, đột nhiên nói khẽ với Chu Du: “Công Cẩn, cái này nên sẽ không chính là ngươi nói cái kia……?”

Chu Du sắc mặt tươi cười cứng đờ, gật gật đầu, nói: “Hẳn là chính là nàng…… Không hổ là lang hầu chi nữ, thật là gia phong nghiêm cẩn đâu.”

Tôn Sách thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Thật là cái hổ nữ a, như thế táo bạo đanh đá, thậm chí dám cùng phụ thân động thủ, nghe nàng khẩu khí, này tựa cũng không phải lần đầu tiên…… Cũng không biết Lữ Bố ngày thường cùng nữ nhi ở chung, đụng tới loại tình huống này lại nên như thế nào giải quyết?”

Giọng nói lạc khi, lại nghe Lữ Bố hô: “Một mình đấu liền một mình đấu, ta còn sợ ngươi này tiểu tể tử không thành!”

Tôn Sách, Chu Du đám người đứng ở trong gió, tức khắc cảm giác hỗn độn.

“Giá ~!” Nàng kia hai chân một giá, thúc giục ngồi xuống tiểu hồng mã, giải khai Tôn Sách doanh trước binh lính, bôn không có lấy binh

khí Lữ Bố liền chạy băng băng qua đi.

Lữ Bố hiển nhiên là ngựa quen đường cũ, tùy tay rút ra bên hông bội kiếm, đi bộ hướng về khoái mã mà đi.

Hai người tương giao, liền thấy chiến kích cùng bảo kiếm “Ping” một tiếng đan chéo ở cùng nhau, phát ra thật lớn giòn tiếng vang.

Ngay sau đó, liền thấy nàng kia từ trên ngựa bay ngược đi ra ngoài, thật mạnh dừng ở trên mặt đất.

Lữ Bố vừa thu lại bội kiếm, duỗi tay kéo lại chạy băng băng chiến mã, lạnh lùng nói: “Cùng ta đấu? Ngươi còn kém năm đầu! Chung quy còn phải ta là cha ngươi!”

------oOo------

Chương 388: chiến Tôn Sách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố một kích đem nữ nhi đánh xuống mã tới, tiểu cô nương cơ hồ bay ra hai trượng nơi, mới vừa rồi thật mạnh rơi trên mặt đất.

Mọi người ở đây cứng họng, không biết Lữ linh khỉ thương thế như thế nào thời điểm, lại thấy Lữ linh khỉ đột nhiên từ trên mặt đất nhảy lên.

Lữ Bố khinh miệt quét nàng liếc mắt một cái, đạm nhiên nói: “Liền điểm này bản lĩnh, còn muốn đi sát Đào Thương? Quả thực là vớ vẩn! Lăn trở về mẫu thân ngươi bên người đi!”

Lữ linh khỉ lần này không có chống đối Lữ Bố, chỉ là xoay người, nhặt lên rơi trên mặt đất đoản kích, giận dỗi dường như hướng về phía sau đi đến, rời đi Tôn Sách doanh trại.

Mọi người xem trợn mắt há hốc mồm.

Bị Lữ Bố một cái đòn nghiêm trọng, còn cùng không có việc gì người dường như……

Này thiếu nữ là ăn cái gì lớn lên?

Chu Du nhẹ nhàng một dỗi Tôn Sách eo, thấp giọng nói: “Đây là một cái cơ hội tốt a, Bá Phù sao không thừa này cơ hội tốt, chạy nhanh đi khuyên giải an ủi biểu hiện một chút.”

Tôn Sách trên mặt cơ bắp trực trừu trừu, do dự sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa rồi thở dài khẩu khí.

“Vẫn là thôi đi…… Này chờ lang nữ lang phụ, bổn đem nhưng tiêu thụ không nổi.”

Chính khi nói chuyện, Lữ Bố đã là hắc mặt đi rồi trở về, Tôn thị một chúng tướng già vội vàng tiến lên.

Lữ Bố vung tay lên, ý bảo không ngại, nói: “Việc nhỏ mà thôi, tiểu hài tử không hiểu chuyện, giáo huấn một chút liền thành thật…… Chuyện thường!”

Chu Du cất bước tiến lên, đối Lữ Bố nói: “Quả nhiên là hổ phụ vô khuyển nữ, lệnh viện chi dũng liệt hào tính, quả nhiên là kế tục ôn hầu, thật tướng môn hổ nữ cũng, thực sự lệnh người kính nể.”

Lữ Bố bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu nói: “Bổn đem xuất thân cửu nguyên huyện, từ nhỏ nhiều sẽ Hung nô, gia phong đó là như thế…… Lại là sinh không ra có nữ nhân dạng cô nương, làm chư vị chê cười.”

Chu Du vội vàng nói: “Ôn hầu quá khiêm nhượng, lệnh viện tuy rằng tính liệt, nhưng dung mạo lại thuộc thượng giai…… Chỉ là hắn vừa mới lời nói trộm mã tặc, chẳng lẽ là chỉ Đào Thương?”

Lữ Bố gật gật đầu, hậm hực nói: “Ta này nữ nhi không mừng thêu tuyến, độc hỉ việc binh đao, nàng đối Xích Thố cực kỳ sủng ái, liên tiếp hỏi ta tác muốn, ta đều chưa từng cùng nàng…… Sau lại nghe nói Xích Thố vì Đào Thương tiểu nhi dùng kế lừa đi rồi, mỗi ngày ồn ào muốn giết hắn báo thù, lấy huyết này đoạt mã chi hận.”

Tôn Sách nhìn Lữ Bố chi nữ biến mất phương hướng, do dự nói: “Ôn hầu…… Lấy tiểu thư tính tình bản tính, ngươi không đồng ý nàng tùy quân, nàng có thể hay không chính mình tìm Đào Thương báo thù đi?”

Lữ Bố nghe vậy cười ha ha.

“Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không! Nàng không cái kia bản lĩnh, cũng không cái kia can đảm! Đứa nhỏ này còn không đến mức như vậy ngốc…… Hẳn là không đến mức.”

……

Xương đều huyện chủ huyện thành, cùng với này cấp dưới hương, đình, đều là lưng dựa hồ Bà Dương, mà thứ tư chu địa thế đều là vờn quanh hồ nước đầm lầy, cùng với các loại giao nhau thủy lộ. Quanh thân núi rừng địa thế so nhiều, thả rừng rậm tương đối tươi tốt, bất lợi với kỵ binh triển khai thảm thức xung phong.

Đào Thương rất là vừa ý này khối địa phương.

Hắn tới rồi xương đều huyện lúc sau, lập tức phái Cam Ninh cùng Chu Thái ở hương trung các nơi điều động con thuyền, dùng để ở các nơi thủy đạo trung bố phòng.

Dựa theo Đào Thương đám người thiết tưởng, lợi dụng loại này địa thế, bằng Kim Lăng quân thực lực, đánh bại Lữ Bố cùng Tôn Sách là tuyệt đối có thể làm được.

Đang là mười hai sơ chín, Lữ Bố cùng Tôn Sách binh mã rốt cuộc đến xương đều huyện, cũng bắt đầu đối xương đều huyện phát động tiến công.

Tôn Sách suất lĩnh hai vạn tôn gia quân binh mã hướng về xương đều huyện chủ thành, từ đường sông xuôi dòng mà đi.

Chu Du hành sự cẩn thận, cũng không có làm sở hữu binh tướng cùng tiến công, mà là binh chia làm hai đường, từ Tôn Sách dẫn dắt một chi binh mã đi trước, từ Trình Phổ suất lĩnh mặt khác một bộ phận binh mã đi theo ở phía sau tiến lên, thật ra ngoài ý muốn, lẫn nhau gian cũng hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Tôn thị binh mã ở đường sông gian xuôi dòng mà xuống, hành đến tới rồi xương đều huyện vùng ngoại thành, nơi đó ở ven sông bốn phía có tảng lớn hoa màu cùng với dân trạch.

Này đình ban đầu cũng là xương đều huyện cấp dưới một chỗ dân cư dày đặc chi đình, nhưng Đào Thương ở đến xương đều lúc sau, liền hạ lệnh làm quanh thân vùng ngoại thành dân chúng đều di chuyển nhập huyện, chỉ là ở chỗ này để lại một tòa không đình.

Đào Thương vì chính là có thể làm hai quân lại tiến hành ác chiến thời điểm, đối dân chúng sinh mệnh có thể làm được lớn nhất hạn độ bảo toàn.

Sinh mệnh không dễ, có thể khống chế đến nhỏ nhất thương vong là tốt nhất.

Ngồi thuyền ly xương đều huyện càng gần, Tôn Sách cùng với tôn gia quân các tướng lĩnh liền càng là cẩn thận, bọn họ ở trên thuyền đưa mắt hướng bốn phía quan vọng.

Lúc này đêm khuya tĩnh lặng, giao nhau nhánh sông biên bốn phía toàn một mảnh yên tĩnh, không trung mây đen giăng đầy, che khuất trăng rằm, sắc trời tựa hồ so ngày xưa càng thêm dày đặc.

Bờ sông bên cạnh càng là quạnh quẽ, đừng nói có người, chính là liền cái thỏ hoang hoặc là dã hươu bào gì đó đều nhìn không tới.

Tôn Sách thở sâu, sờ sờ trong tay trường mâu, nguyên bản khẩn trương tâm tình chậm rãi bằng phẳng xuống dưới.

Hắn nghiêng đầu, đối bên người một người giáo úy nói: “Làm con thuyền ngừng bờ biển!”

Tên kia giáo úy tùy thanh nhận lời, lệnh sĩ tốt múa may cây đuốc đối mặt sau con thuyền tiến hành thông tri.

Tôn Sách thám báo sớm đã đem xương đều huyện thủy đạo tra xét rành mạch cũng hội báo Tôn Sách, Tôn Sách hiện tại đình thuyền cập bờ, chỉnh đốn và sắp đặt quân thế, sau đó đi thêm tiến công, là một cái nhất ổn thỏa khoảng cách.

Tôn Sách rời thuyền lúc sau mọi nơi quan vọng một hồi, sau đó phân phó Hoàng Cái nói: “Tra xét bốn phía, xem này trong đình nhưng còn có di lưu người.”

“Nặc!”

Hoàng Cái lĩnh mệnh sau ngay sau đó phái thám báo đi bốn phía điều tra.

Không bao lâu, thám báo sau khi trở về, hướng Tôn Sách bẩm báo, nói là này đình trong vòng bá tánh tất cả đều dời đi, cũng không người lưu lại.

Tôn Sách gật gật đầu, phương muốn hạ lệnh chư quân ở chỗ này nghỉ tạm một ít, đột nhiên nghĩ đến có chút không đúng.

Đào Thương trước đó đem xương đều huyện chung quanh bá tánh đều triệt hướng chủ thành, chuyện này Tôn Sách nhiều ít có thể lý giải, nhưng vấn đề là, xương đều huyện bốn phía nếu bị dọn sạch nói, kia y theo lẽ thường suy đoán, kia nơi này liền hẳn là Đào Thương dụng binh chỗ ở, nhưng vì sao thế nhưng liền một cái sĩ tốt bóng dáng đều tra xét không đến?

Việc này nhiều ít có điểm không đúng!

Dù sao cũng là Giang Đông tiểu bá vương, phản ứng quả nhiên rất nhanh! Hắn lập tức tiếp đón trần võ cùng Hoàng Cái đám người, làm cho bọn họ truyền lệnh tam quân, tạm thời không cần rời thuyền lên bờ.

Chính là, lúc này lại tưởng đình chỉ, đã là không còn kịp rồi.

Chỉ nghe trong đêm đen đột nhiên vang lên một mảnh bén nhọn tiếng rít, tiếp theo, liền thấy một con hỏa tiễn đột nhiên bay lên trời cao.

Tiếng kêu ở đường sông bốn phía vũng nước bụi cỏ trung nổi lên bốn phía, thủy đạo chi lộ vũng nước thảo mật chỗ, các âm u trong một góc đồng loạt trào ra tới rất nhiều loại nhỏ mau thuyền, không đếm được Kim Lăng thành thuỷ quân, trong tay toàn đề có chói lọi phác đao cùng sắc bén cung tiễn, từ bốn phương tám hướng hướng về Tôn Sách chờ một chúng ở bờ biển đổ bộ binh mã chạy mà đến, trong thời gian ngắn liền từ các góc độ, đưa bọn họ vây quanh cái ba tầng, ngoại ba tầng.

Kim Lăng thành thuỷ quân đoạt một cái hảo thời cơ, bọn họ chính là phải đợi Tôn Sách binh mã từ trên thuyền hướng lục địa lên bờ thời điểm, tiến hành công kích!

Cái gọi là binh nửa độ nhưng đánh chi, cùng lý, binh nửa lên bờ cũng nhưng đánh chi.

Trung tâm tư tưởng, đều là thừa đối phương cởi quần thoát đến một nửa thời điểm muốn hắn mệnh!

“Họ Đào, quả nhiên là gian trá giảo hoạt!” Tôn Sách âm thầm hít một hơi, bất quá vẻ mặt của hắn cũng không hoảng loạn, hiện tại hắn sớm đã không phải năm đó đi theo ở Tôn Kiên bên người cái kia hỏa bạo thiếu niên, hắn biết nếu chủ tướng biểu hiện không đủ trầm ổn, phía dưới sĩ tốt liền sẽ ngay lập tức mà loạn, đến lúc đó liền sẽ bị đối phương có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Tôn Sách trấn tĩnh như cũ, một bên chỉ huy binh mã một lần nữa lên thuyền đối phó với địch, một bên sai người thám báo bay nhanh thông báo phía sau Chu Du tiến đến tiếp ứng.

Cam Ninh cùng Chu Thái thuỷ quân lúc này đây không có sử dụng thuyền lớn, mà là thuần một sắc thuyền nhỏ cùng ở xương đều huyện lâm thời điều động thuyền đánh cá, thứ nhất là bọn họ đối chính mình thuỷ quân chiến lực cực có tin tưởng, thứ hai dùng thuyền nhỏ ở như vậy nhánh sông hà oa trung lợi cho che giấu tự thân, sẽ không bị đối phương phát hiện, tam tắc đó là hành động nhẹ nhàng, tại đây loại hẹp đường sông cùng vũng nước trung, đối địch chém giết có nhất định bổ ích.

Tôn Sách một bên chỉ huy binh lính sao một lần nữa lên thuyền, một bên cũng là tự mình cầm súng lên thuyền vào nước, đích thân tới chiến trận.

Tôn thị binh mã cũng là nam binh, lục chiến hung mãnh, thuỷ chiến cũng có một bộ, bởi vậy cùng Kim Lăng quân so thuỷ chiến, Tôn Sách cũng không sợ bọn họ.

Chu Thái ở trên thuyền nhỏ, một bên dùng tấm chắn ngăn trở đối phương lung tung phóng tới mưa tên, một bên lệnh Kim Lăng thuỷ quân bắn tên đánh trả.

Không bao lâu, Tôn Sách một mặt mưa tên yếu đi, Chu Thái mới vừa rồi buông trong tay đại thuẫn, giương giọng hướng về phía đối phương chiến thuyền thượng cao quát: “Cái nào là tôn lang? Có dám ra tới nói chuyện, ngươi chờ chi chiến lược đã bị nhà ta thái phó xuyên qua, nếu là thức thời, không bằng thừa sớm quy hàng, lấy thái phó chi trí tuệ, thượng không mất phong hầu chi vị……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy nghênh diện một con cường hữu lực trường mâu, theo thanh âm hướng Chu Thái đâm tới, mâu chưa đến, nhưng tiếng gió tới trước.

Chu Thái dọa cả người một run run, cũng không kịp dùng trong tay đại thuẫn này cản trở, vội vàng dùng chiến đao một khảy, miễn cưỡng đem trường mâu khảy tới rồi trong nước.

Này một mâu ném mạnh chính là Tôn Sách tự mình vì này, thế mạnh mẽ trầm, cấp Chu Thái chấn đến cánh tay phải tê dại, thân hình nhoáng lên, thiếu chút nữa không ngã xuống đến giang đi.

“Hảo gia hỏa!” Chu Thái không khỏi cảm khái: “Thật là lợi hại!”

Theo Tôn Sách ném mâu xong, hai bên ở trên mặt nước cung nỏ chiến tiếp tục triển khai, hai bên ở mưa tên trung không ngừng có sĩ tốt lạc thuyền, nhưng hai bên con thuyền khoảng cách cũng là ly càng ngày càng gần.

Không bao lâu, Kim Lăng thuỷ quân thuyền nhỏ rốt cuộc đến thuyền lớn bên cạnh.

Từ Đổng Tập, Từ Thịnh, lăng thao đám người suất lĩnh thuỷ quân cận chiến sĩ tốt còn lại là đi theo bọn họ cùng nhảy tới boong tàu thượng, cùng Tôn thị binh tướng nhóm triển khai gần người ẩu đả.

Chiến thuyền thượng không gian hữu hạn, nhân viên hoạt động không khai, chém giết toàn bằng thân thủ dũng cảm quả quyết cùng với cường đại thân thể cân bằng tính.

Bởi vậy thuỷ chiến cận chiến ẩu đả, so với lục chiến, càng thêm huyết tinh, càng thêm làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ thấy các nơi chiến thuyền thượng, tức khắc ánh đao kích ảnh, huyết vụ đầy trời, kích đấu tiêu điểm chỗ người bệnh nơi nơi rơi xuống nước, trên thuyền thuyền hạ, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Ở một mức độ nào đó tới nói, như vậy dày đặc hình gần người xé sát căn bản không có người thắng, hai bên thuỷ quân trước nhất tuyến sĩ tốt đều ở một cái tiếp theo một cái hướng về trong nước rơi đi, mặt sau thuỷ quân binh lính bổ tiến lên mặt trục bánh xe biến tốc, tiếp tục múa may trong tay binh giới, điên cuồng lặp lại phách chém động tác, thẳng đến hắn lại ngã vào trên thuyền hoặc là trong nước mới thôi. Sau đó mặt sau sĩ tốt ở tiếp tục lặp lại……

Nhưng liền ở ngay lúc này, trong lịch sử bị dự vì tiểu bá vương Tôn Sách, thể hiện rồi thực lực của hắn.

Tôn Sách bỏ quên binh khí dài, cầm trong tay bội kiếm, vọt tới đầu thuyền tiền tuyến cùng Kim Lăng thuỷ quân cận chiến ẩu đả!

Hắn vận may đao lạc chi gian, cơ hồ mỗi một chút đều có thể chém phiên một người Kim Lăng sĩ tốt, trong lúc nhất thời này thủ hạ thế nhưng không một hợp chi địch.

Uy chấn tứ phương rồi. com

Nơi xa yên lặng chỗ vũng nước trung một cái thuyền nhỏ thượng, Đào Thương ngưng trọng nhìn ở thuyền lớn đầu thuyền, dũng mãnh vô cùng, đem bên ta sĩ tốt đánh run sợ tâm cảnh Tôn Sách, sâu kín thở dài.

Tôn Sách vô luận là ở võ dũng vẫn là lâm trận cơ biến thượng, đều so năm đó ở Quan Tây nơi cường rất nhiều, hơn nữa ẩn ẩn còn có áp đảo Tôn Kiên trạng thái.

Tôn gia quân ở hắn dẫn dắt hạ, này sức chiến đấu cường dọa người, so với năm đó ở nhu cần ổ từ tôn bí suất lĩnh khi, này tác chiến trình độ hoàn toàn xưa đâu bằng nay.

Quay đầu, Đào Thương nhìn hắn phía sau Cam Ninh, nói: “Âm hưởng ca, nên ngươi lên sân khấu.”

Cam Ninh làm như hơi có chút không cam lòng, hắn cắn răng nói: “Thái phó, lão tử lúc này đây, vốn là tưởng chiến Lữ Bố……”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Tôn Sách chi dũng, đã không thua năm đó Lữ Bố, đánh bại hắn, ngươi quay đầu lại cũng giống nhau có thể danh chấn thiên hạ…… Đến nỗi Lữ Bố bên kia, ta đã an bài một cái có thể cùng hắn địch nổi cao thủ cùng hắn so chiêu, lần này liền không tới phiên ngươi, phiền toái ngươi liền lấy Tôn Sách đối phó đối phó…… Ngươi liền đem hắn trở thành Lữ Bố đánh! Đóng lại đèn, không xem mặt cảm giác đều giống nhau.”

------oOo------

Chương 389: đấu Lữ Bố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn gia quân ở Tôn Sách dẫn dắt hạ, dựa vào một cổ không chịu thua cùng không cam lòng sức mạnh ở chiến thuyền thượng đỉnh, liều mình cùng Kim Lăng quân lui tới chém giết, đem Kim Lăng thuỷ quân mạnh mẽ thế ngăn cản cũng ức chế đồng thời, tôn gia quân sĩ tốt tử thương suất cũng ở trình thẳng tắp bay lên.

Tôn Sách đứng ở chiến trường tầm nhìn tối cao boong thuyền giơ lên mục quan vọng —— đường sông thượng thuyền nhỏ chỉ chịu tải Kim Lăng thuỷ quân rậm rạp một mảnh, giống như vĩnh vô cuối, sát cũng giết không xong.

Bất quá quân địch càng hăng càng nhiều, Tôn Sách chiến ý đó là càng cao, hắn trời sinh chính là một cái thị huyết hiếu chiến người.

Hắn đứng sừng sững ở đầu thuyền, che ở đằng trước, cầm Tôn Kiên để lại cho hắn cổ thỏi đao, mỗi một lần phách chém, đều có địch nhân máu tươi phun ra mà ra, tuy là sắc bén cổ thỏi đao, giờ phút này cũng là có vẻ có chút lùn độn.

Tôn Sách cả người là huyết, sớm đã phân không rõ là chính hắn vẫn là những cái đó bị hắn chém giết Kim Lăng quân sĩ tốt.

Hai bên đang ở chém giết bên trong, từ phía sau Cam Ninh, Phan Chương đám người suất lĩnh một đường thuỷ quân, theo gió vượt sóng, thẳng đến Tôn Sách nơi chiến thuyền tập kích mà đến.

Mạo mưa tên cùng ánh đao, Cam Ninh phách phong rẽ sóng, liền câu khóa cũng không cần, chỉ là thả người nhảy, liền nhảy tới Tôn Sách nơi boong thuyền, này hai chân cường đại sức bật lệnh người trợn mắt cứng họng.

Cam Ninh mới vừa rơi xuống ở boong tàu thượng, liền có mấy tên tôn gia quân sĩ tốt hướng về phía hắn xung phong liều chết mà đến.

Cam Ninh xem đều không xem, rất là tùy ý vẫy vẫy trong tay phác đao, ngay lập tức chi gian, liền thấy kia vài tên tôn gia quân đầu người liền rơi xuống ở vũng máu bên trong.

Lại xem Cam Ninh, trong tay hàn đao thượng, huyết hạt châu ở lưỡi dao thượng chậm rãi hạ xuống, giống như quỷ mị, có vẻ phá lệ khiếp người.

Cam Ninh hành động tự nhiên là bị Tôn Sách chú ý tới, Tôn Sách nhíu nhíu mày, cao giọng hét lên một tiếng: “Đều cho ta tránh ra!”

Bên người tôn gia quân sĩ tốt đều vội vàng hướng về hai bên bôn tản ra, cấp Tôn Sách ở boong tàu thượng nhường ra một cái thông lộ.

Tôn Sách dẫn theo trong tay đao không nhanh không chậm hướng về Cam Ninh đi qua.

“Ngươi chính là Tôn Sách?”

“Nhiên cũng.”

Cam Ninh trên mặt nhìn không tới chút nào sợ hãi, cười to hỏi: “Ngươi nhưng hiểu được lão tử là người phương nào cũng?”

Tôn Sách lạnh lùng nói: “Bổn đem không cần biết ngươi là người phương nào, bổn đem chỉ cần biết được, ta muốn đầu của ngươi!”

Cam Ninh vặn vẹo một chút vòng eo, làm hông thượng lục lạc phát ra “Đinh linh, đinh linh” tiếng vang, nói: “Liền ngươi cẩm phàm tặc đại gia đều không quen biết, thực sự là không gì kiến thức! Giống ngươi như vậy hoàng mao nhãi con, thành không được đại sự!”

Tôn Sách hừ một tiếng, cả giận nói: “Có bệnh!”

Dứt lời, liền thấy Tôn Sách múa may chiến đao, thẳng đến Cam Ninh xung phong liều chết mà đi!

Cam Ninh hoành đao ở trước ngực, thân mình uốn lượn, kéo ra tư thế, lập tức liền cùng Tôn Sách chiến ở một chỗ.

Hai người ngươi tới ta đi, đánh rất là kịch liệt, chung quanh Kim Lăng quân cùng tôn gia quân cũng là sôi nổi né tránh, lúc này đi lên trợ trận, chỉ biết cố sức không lấy lòng, một cái làm không tốt, còn sẽ dễ dàng mơ hồ mất đi tính mạng.

Boong tàu thượng sát khí càng ngày càng ngưng trọng lên.

Tôn Sách năm đó không phải Hứa Chử địch thủ, nhưng trải qua hơn năm mài giũa, võ nghệ càng thêm tinh thục, sức lực cũng so năm đó tăng lên rất nhiều.

Đánh đánh, tuy là Cam Ninh võ dũng phi thường, ở Tôn Sách trước mặt, cư nhiên là cũng sơ qua rơi xuống hạ phong.

Liền ở ngay lúc này, một cái gầy nhưng rắn chắc nam nhân bò tới rồi boong tàu thượng, một đôi tặc nhãn qua lại nhìn chằm chằm Tôn Sách cùng Cam Ninh chiến đấu, tựa hồ là đang tìm kiếm khe hở.

Đột nhiên, lại thấy cái kia gầy nhưng rắn chắc nam nhân nhếch miệng cười, chợt một cái bước xa nhảy tiến lên đi, chỉ là một cái nháy mắt, hắn liền nhảy tới rồi Tôn Sách cùng Cam Ninh bên người.

Tiếp theo, liền thấy hắn lại là một cái bước xa, đã đến Tôn Sách phụ cận, trong tay phác đao thuận thế bổ ra, thẳng hướng Tôn Sách đầu chém tới.

Tôn Sách hoảng sợ, đối phương tới quá mức với đột nhiên, quả thực như là tia chớp, thả hành vi rất là đê tiện!

Tôn Sách không kịp nghĩ nhiều, hắn đôi tay nâng đao, tiến đến chống đỡ.

Nhưng nghe “Leng keng” một tiếng bén nhọn giòn vang, hai thanh đao va chạm ở cùng nhau, thậm chí khái ra liên tiếp hoả tinh.

Không thể tưởng được Tôn Sách thế nhưng có thể tiếp được chính mình như vậy nhanh chóng một đao đánh lén!

Cái kia gầy nhưng rắn chắc hán tử ám đạo thanh lợi hại!

Mà liền ở ngay lúc này, Cam Ninh lại là bắt lấy thời cơ, bay lên một chân đá hướng về phía Tôn Sách bụng, trong tay đao cũng là hướng Tôn Sách cổ mạt sát qua đi.

Tôn Sách nổi giận gầm lên một tiếng, ra sức về phía sau nhảy, nhảy tới bên ta đội ngũ bên trong, hắn căm tức nhìn Cam Ninh, lại quay đầu nhìn nhìn tên kia gầy nhưng rắn chắc nam tử, phẫn hận nói: “Kim Lăng binh tướng, thế nhưng tất cả đều là bực này ti tiện đồ đệ sao? Ha hả, hảo! Hảo thật sự! Các ngươi hai cái một khối thượng đi! Tôn người nào đó cũng là không sợ!”

Cam Ninh sắc mặt đỏ lên, hắn hướng bên cạnh gầy nhưng rắn chắc nam tử nhìn lướt qua, nghiến răng nghiến lợi nói: “Phan Chương! Ngươi làm cái gì! Đừng vội ngươi tới nhiều chuyện!”

Phan Chương đối mặt Cam Ninh quở trách, không hề cảm giác đúng vậy, chỉ là cười hắc hắc: “Cam huynh, thái phó có lệnh, lấy Tôn Sách thủ cấp giả, nhưng vì đốc quân, này chiến công lại không phải ngài một người.”

……

Liền ở Tôn Sách cùng Kim Lăng thuỷ quân ác chiến thời điểm, mặt khác một bên, từ núi rừng biên đường bộ tiểu đạo hướng Đô Xương huyện tiến công Lữ Bố quân, cũng là đụng phải một chi Kim Lăng thành trọng quân chặn đường.

Này một đường binh mã, bằng vào núi rừng cùng vũng nước địa thế, ngạch bảo vệ cho đi hướng Đô Xương huyện đường bộ tiểu đạo, không cho Lữ Bố quân binh mã có thể thông hành.

Bởi vì địa thế hẹp hòi cái hố quan hệ, Lữ Bố quân khổng lồ Tịnh Châu lang kỵ bộ đội không thể đủ hoàn toàn phát huy tác dụng.

Ở bất đắc dĩ dưới tình huống, Lữ Bố áp dụng Trần Cung kiến nghị, làm Trương Liêu, Cao Thuận, Tống hiến, Ngụy Tục, thành liêm, Hách Manh đám người từng người suất lĩnh bản bộ binh mã, thay phiên tiến công.

Như vậy có thể trên đường nghỉ tạm, đánh đánh lâu dài, gửi kỳ vọng với Tịnh Châu quân mỗ một vị tướng lãnh ở mỗ nhất thời khắc có thể thuận lợi phá tan Kim Lăng quân nghiêm trận phòng thủ.

Nhưng thực hiển nhiên, đối với có được rất nhiều thiện chiến mãnh tướng Tịnh Châu quân, Đào Thương là làm đủ nguyên vẹn chuẩn bị.

Phòng thủ Lữ Bố quân tướng lãnh, lấy Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Đào Cơ, Từ Thịnh, Hồ Tài chờ rất nhiều nhân vi bố trí, trận địa sẵn sàng đón quân địch, không cho Lữ Bố quân có thể vượt Lôi Trì nửa bước.

Hơn nữa tại đây một mặt Kim Lăng phòng thủ trong quân, còn có Trần Đăng làm lâm trận giám quân, đối Tịnh Châu quân chiến lược tiến hành thực thi quy hoạch cùng phá giải.

Trần Đăng nhìn ra Trần Cung chiến thuật ý đồ, hắn cũng làm Kim Lăng quân tướng lãnh cùng những binh sĩ thay phiên nghỉ ngơi cũng tiến hành phòng bị, dùng để tan rã Tịnh Châu quân chiến lược ý đồ. Thả thực thiết hạ cung nỏ trận, dùng sức mạnh cung ngạnh nỏ, gắt gao bắn trụ các nơi hiểm yếu góc chết, làm Lữ Bố quân vô pháp nhân cơ hội đột phá.

Trương Liêu nếu là tới công, Kim Lăng quân đội béo phệ có Từ Hoảng phụ trách đốc chiến.

Cao Thuận xông vào trận địa doanh nếu là xuất chiến, Hứa Chử hổ vệ quân liền ra trận đối phó với địch.

Tống hiến nếu là tới chiến, Từ Vinh Thái Sơn quân cũng phụng mệnh mà ra, Ngụy Tục kỵ binh tới rồi, dũng mãnh Đan Dương tinh binh liền ở Đào Cơ chỉ huy hạ đối này tiến hành ngăn trở.

Hai bên ngươi tới ta đi, suốt đánh gần một canh giờ rưỡi, Tịnh Châu quân cư nhiên liền một tấc nơi đều không có vượt Lôi Trì một bước.

Lữ Bố tại hậu phương xem nôn nóng, www.com liên tiếp muốn cầm Phương Thiên Họa Kích, suất binh tự mình ra trận, nhưng lại đều bị Trần Cung gắt gao ngăn lại.

Lữ Bố giận dữ hỏi Trần Cung lý do thời điểm, Trần Cung chỉ là nói cho Lữ Bố —— Đào Thương xảo trá, Kim Lăng binh dũng mãnh, cần đề phòng Đào Thương phái tướng lãnh suất binh vòng đến phía sau đối bên ta triển khai đánh bất ngờ, cho nên Lữ Bố nhất định phải tọa trấn trung quân, bảo đảm phía sau an toàn.

Lữ Bố tuy rằng đối Trần Cung ý tưởng khịt mũi coi thường, nhưng sự thật chứng minh, Trần Cung ý tưởng xác thật là đúng.

Ở Tịnh Châu quân xung phong gần hai cái canh giờ lúc sau, thám báo rốt cuộc tới rồi hướng Lữ Bố hội báo, nói là mình quân phía sau, xuất hiện một chi chút ít Kim Lăng quân, từ một người con ngựa trắng ngân thương tướng lãnh tự mình đôn đốc, tiến đến đánh bất ngờ.

Lữ Bố sá nhiên nhìn Trần Cung liếc mắt một cái, sau đó hỏi thám báo nói: “Nhưng dọ thám biết đối phương binh mã chính là người nào suất lĩnh? Chính là Hứa Chử?”

Thám báo hồi bẩm nói: “Phía sau tiến đến đánh bất ngờ chi đem đều không phải là Hổ Si, mà là một người ngân thương con ngựa trắng chi đem, đạo kỳ thượng ấn một cái Triệu tự, lại không biết chính là người nào.”

Lữ Bố anh mi một chọn, cười lạnh nói: “Không phải Hứa Chử? Kia liền không có việc gì! Họ Triệu? Vô danh bọn chuột nhắt! Thả làm bổn đem tự mình đi gặp một lần hắn!”

------oOo------

Chương 390: Lữ Bố cùng Triệu Vân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Triệu Vân ở chiến trước, liền tôn kính Đào Thương cùng Quách Gia chi mệnh, lãnh thiếu bộ phận binh mã thẳng lấy Lữ Bố phía sau, ý đồ đối Lữ Bố quân hình thành trước sau bọc đánh chi thế, làm hắn đầu đuôi không thể nhìn nhau.

Triệu Vân chấp hành năng lực cực cường, hắn suất lĩnh Kim Lăng thành hàng trăm kỵ binh cùng vẫn luôn đi theo chính mình con ngựa trắng nghĩa từ chi chúng, ở giáo sự phủ giáo sự dẫn đường hạ, lặng lẽ vòng tới rồi Lữ Bố quân phía sau, chuẩn bị đối này bộ đội sở thuộc triển khai đánh bất ngờ.

Vấn đề là, Lữ Bố quân trước mắt quân sư Trần Cung cũng không phải bạch cấp.

Hắn đã sớm nghĩ tới Đào Thương cùng Trần Đăng sách lược, kiên trì làm Lữ Bố vẫn luôn trấn thủ ở trung quân nội, để tùy thời ứng biến đột phát tình huống.

Sự tình quả nhiên là không ra Trần Cung sở liệu, Đào Thương thật là phái binh mã tiến đến đối này quân chúng tiến hành đánh lén.

Lúc này đây, Lữ Bố là động thật nổi giận!

Hắn tự mình suất lĩnh một chi Tịnh Châu lang kỵ, đi trước phía sau nghênh chiến đánh lén Triệu Vân!

Lữ Bố một bên dẫn binh đi trước, trong lòng một bên tức giận mắng Đào Thương.

Họ Đào thật là quá nhưng khí!

Thủ Dương Sơn phóng hỏa thiêu ta, liệu yên sặc ta không tính……

Còn con mẹ nó đoạt ta ngựa Xích Thố!

Hiện tại đổi thành bổn đem suất binh đánh hắn, hắn cư nhiên còn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, phái binh đánh lén ta phía sau?

Làm bổn đem ở Trần Cung trước mặt mất hết người!

Một kiện một kiện vãng tích việc ở Lữ Bố trong đầu qua lại chiếu phim, càng nghĩ càng nghẹn khuất.

Lữ Bố trong lòng khí không muốn không muốn……

Họ Đào, ngươi cũng quá khi dễ người! Bản tướng quân cùng ngươi không để yên!

Ở Lữ Bố trong ấn tượng, Kim Lăng trong quân, trừ bỏ Hổ Si Hứa Chử ở ngoài, còn không có một cái tướng lãnh là chính mình đối thủ…… Cho dù là Từ Vinh hoặc là Từ Hoảng cũng không được!

Nhưng hôm nay Đào Thương phái tới một cái họ Triệu vô danh hạng người đánh lén chính mình phía sau, này chẳng phải là tự tìm tử lộ!

Ngươi là thật không đem bản tướng quân để vào mắt nha.

Báo thù, liền từ thân thủ tàn sát cái này họ Triệu bắt đầu!

Suy nghĩ muốn báo thù tuyết hận hừng hực lửa giận chống đỡ hạ, Lữ Bố binh mã cùng Triệu Vân binh mã rốt cuộc là không hẹn mà gặp.

Mắt thấy Triệu Vân binh mã cách chính mình càng ngày càng gần, Lữ Bố khóe miệng lộ ra một tia tàn nhẫn cổ quái tươi cười.

Liền ở Lữ Bố muốn cao giọng báo thượng chính mình tên họ, uy chấn đối phương binh tướng thời điểm, một con màu đỏ chiến mã lại ánh vào Lữ Bố mi mắt.

Chỉ là ở kia một cái nháy mắt, Lữ Bố đầu lưỡi liền dường như đánh cái kết giống nhau, cứng họng, a ba a ba, liền lời nói đều cũng không nói ra được.

Kia không phải chính mình tê phong ngựa Xích Thố sao?

Triệu Vân thấy Lữ Bố binh mã hoành ở bên ta thông lộ thượng ngăn lại, ngay sau đó lôi kéo cương ngựa, giơ lên ngân thương, thét ra lệnh phía sau một chúng binh mã dừng bước liệt trận, chuẩn bị nghênh địch.

Triệu Vân sờ sờ dưới thân tê phong ngựa Xích Thố, trong đầu nhớ lại chính mình lần này lâm xuất chinh trước, Đào Thương cùng chính mình nói chuyện cảnh tượng……

“Nhị ca, lần này xuất chinh, ta đem Ferrari cho ngươi mượn kỵ, chờ đánh xong, ngươi trả lại cho ta!” Đào Thương rất lớn khí lãnh Triệu Vân đi vào chuồng ngựa, chỉ vào ngựa Xích Thố đối hắn nói.

Triệu Vân trong lòng cảm thấy phi thường nghi hoặc, hắn không rõ êm đẹp Đào Thương phi làm chính mình thay ngựa làm gì.

“Tam đệ không cần như thế khách khí, vi huynh ngồi xuống bạch long câu, cũng là bắc địa khó được lương câu, tuy rằng không kịp hiền đệ tê phong…… Ferrari, lại cũng là cũng đủ dùng.”

Đào Thương dùng sức lắc đầu, đối Triệu Vân nói: “Nhị ca, ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, này không phải được không dùng vấn đề, chính là vấn đề mặt mũi, dù sao ngươi dựa theo ta nói làm là được…… Cưỡi Ferrari đi đánh Lữ Bố! Nhất định sẽ có cùng ngày thường bất đồng mỹ diệu cảm giác.”

……

Lữ Bố gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Vân ngồi xuống tê phong ngựa Xích Thố, lại nhìn nhìn ngựa thượng cái kia tướng mạo tuấn lãng thanh niên tướng quân, hai tròng mắt trung lửa giận cơ hồ có thể thiêu thiên sí vân, dập nát thiên địa, hổ thẹn thả ghen ghét quang

mang hung hăng trát ở Triệu Vân trên người, giống như dao cạo giống nhau, phảng phất muốn đem hắn cắt thành từng mảnh từng mảnh, phương giải trong lòng chi hận.

Ngựa Xích Thố ở Lữ Bố trong lòng, liền giống như hắn tức phụ giống nhau.

Tức phụ bị họ Đào bắt cóc đi rồi kỵ không nói…… Còn mượn cho người khác kỵ?!

Lữ Bố ống phổi cơ hồ đều phải nổ mạnh!

Hắn một kẹp hai chân, đánh mã đi vào trước trận, giơ lên trong tay sắc bén Phương Thiên Họa Kích, xa xa chỉ vào Triệu Vân, cao giọng phẫn nộ quát: “Ngột kia tặc tư! Ngươi cút cho ta xuất trận tới!”

Lữ Bố tiếng gầm gừ là phát ra từ nội tâm gầm rú, thanh âm kia tê tâm liệt phế, thanh âm vô cùng lớn không nói, thả còn quát nhân tâm trung có nói không nên lời khó chịu.

Liền dường như một cái oán phụ giống nhau.

Triệu Vân nghe xong cái này tiếng hô, cả người nổi da gà thẳng rớt, hắn nghi hoặc nhìn về phía đối diện Lữ Bố, lại thấy cái kia nam tử dáng người cường tráng cao lớn, mơ hồ gian xem này khuôn mặt pha là vừa nghị, có lăng có giác rất là oai hùng! Vừa thấy chính là cái anh hùng nhân vật,

Như vậy một cái có được mãnh tướng chi tư người, như thế nào sẽ phát ra lão nương nhóm giống nhau tiếng gào đâu?

Triệu Vân nghi hoặc giá mã xuất trận, hướng về phía Lữ Bố xa xa vừa chắp tay, nói: “Tại hạ Triệu Vân! Các hạ hay là đó là Lữ ôn hầu?”

Lữ Bố lười đến cùng Triệu Vân khách khí, tiếng gầm gừ như cũ khiếp người.

“Ta quản ngươi là ai! Ngươi dám không dám cút cho ta lại đây, xem lão tử một kích chọc chết ngươi!”

Triệu Vân mày nhíu nhíu, nói: “Kính đã lâu ôn hầu cái thế chi danh, nói như thế nào ra nói, thế nhưng giống như phố phường đồ đệ, thực sự là có nhục thiên hạ đệ nhất danh tướng tôn sư.”

Lữ Bố không kiên nhẫn vung tay lên, nói: “Ít nói vô nghĩa! Tiểu tử thúi, bổn đem còn không cần ngươi tới giáo huấn! Có dám hay không ra ngựa quyết chiến!”

Triệu Vân không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Nếu ôn hầu cố ý chỉ điểm, kia Triệu mỗ liền thỉnh ôn hầu chỉ giáo một vài.”

Dứt lời, hai chân một kẹp ngựa Xích Thố bụng ngựa, phóng ngựa mà ra.

Ở đây trung còn lại binh tướng xem Triệu Vân ra ngựa thời điểm, cũng không có cái gì hiếm lạ, bất quá Lữ Bố trong lòng lại là bỗng nhiên chấn động.

Tuy rằng cách khá xa, nhưng Lữ Bố vẫn là rõ ràng bắt giữ tới rồi Triệu Vân ngự mã là lúc động tác.

Hắn động tác cùng bình thường Trung Nguyên nhân khống chế ngựa thời điểm không giống nhau, động tác phi thường uyển chuyển nhẹ nhàng, hiển nhiên là giỏi về hàng năm khống chế ngựa thuật cưỡi ngựa hảo thủ mới có thể làm được động tác.

Lữ Bố xuất thân cửu nguyên, trong lòng thực minh bạch, thiện dùng này thuật cưỡi ngựa giả, tất nhiên là hàng năm cùng Tiên Bi cùng Hung nô giao tiếp người.

Lữ Bố áp xuống vừa mới nhìn đến Xích Thố là lúc khuất nhục cùng lửa giận, nỗ lực làm chính mình đầu óc bảo trì bình tĩnh, đồng thời giá mã mà ra.

Cái này tuổi trẻ tiểu tử…… Không phải cái đơn giản nhân vật!

Luận cập võ nghệ cùng sức lực, đương thời có thể cùng Lữ Bố sánh vai giả không ít, chỉ là Lữ Bố gặp qua, liền có quan hệ vũ, Trương Phi, Hứa Chử, Điển Vi chi lưu.

Nhưng luận cập thuật cưỡi ngựa, những người này cùng Lữ Bố hoàn toàn không phải một cái cấp bậc.

Chỉ có trước mắt người này, xem hắn cưỡi ngựa tư thế cùng động tác, này ngự mã chi thuật cho là không ở chính mình dưới.

Lữ Bố trong lòng có dự cảm, hôm nay chiến đấu, tựa hồ là cũng không như là chính mình tưởng tượng đơn giản như vậy.

Lập tức, liền thấy Lữ Bố phóng ngựa mà ra, đi tới Triệu Vân trước mặt, hắn nỗ lực khắc chế chính mình không hề đi xem ngựa Xích Thố, mà là gắt gao nhìn thẳng Triệu Vân, lạnh giọng nói: “Ngươi không phải Từ Châu người đi?”

Triệu Vân hơi hơi mỉm cười, gật đầu nói: “Ôn hầu hảo nhãn lực, Triệu mỗ chính là thường sơn nhân sĩ.”

Lữ Bố nghe vậy bừng tỉnh, gật đầu nói: “Khó trách…… Nguyên lai nhữ nãi bắc địa người, xem ra là cái hàng năm ngự mã, xem ngươi hình thể cùng thuật cưỡi ngựa, mã chiến công phu hẳn là đương thời đứng đầu, chính là ngươi hay không biết được, liền tính ngươi bản lĩnh lại cao, gặp phải bản tướng quân, cũng là vô dụng!”

Lữ Bố giờ phút này nói âm đã không có vừa mới mùi thuốc súng, nghe giống như là một cái lão tiền bối ở giáo dục vãn bối, nhưng trong lời nói khiêu khích chi ý, kỳ thật lại so với vừa rồi càng vì dày đặc.

Triệu Vân cũng không hoảng hốt, chỉ là cười nói: “Xảo, Triệu mỗ xuất đạo năm đầu tuy rằng xa xa không kịp ôn hầu, nhưng lại cũng là chưa gặp được một bại, hôm nay gặp phải ôn hầu, ta dục sẽ ôn hầu lâu rồi, hôm nay lại là vừa lúc nhất quyết sống mái.”

------oOo------

Chương 391: cái thế song hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Triệu Vân nói, Lữ Bố thần sắc chợt chuyển hàn.

Đừng nhìn Triệu Vân nói chuyện khi nho nhã lễ độ, nhưng lại bộc lộ mũi nhọn, ẩn ẩn chi gian, làm như còn không có quá đem Lữ Bố yên tâm.

Lấy Lữ Bố tâm tính, như thế nào chịu đựng cái này!

Lữ Bố sắc mặt hơi trầm xuống, hắn đem Phương Thiên Họa Kích hoành ở trước ngực, thân mình thăm trước, làm ra tùy thời phóng ngựa lao ra tư thế.

“Hảo cái cuồng vọng tiểu tử! Thả xem bổn đem lấy đầu của ngươi, lấy về Xích Thố!”

Triệu Vân cũng là ánh mắt một ngưng, nắm lấy ngân thương tay nhẹ gân bại lộ: “Ôn hầu có thể thử xem.”

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy Lữ Bố đột nhiên động thủ.

Hắn ngồi xuống chiến mã ở hắn khống chế hạ bỗng nhiên hướng Triệu Vân phóng đi, Phương Thiên Họa Kích giống như Thanh Long ra biển, đâm thẳng Triệu Vân hai tròng mắt mà đi.

Thật nhanh!

Triệu Vân không nghĩ tới Lữ Bố nói động thủ liền động thủ, làm người đột nhiên không kịp dự phòng.

Bất quá cũng may hắn phản ứng cực nhanh, này hai chân một kẹp, thân thể dùng sức hướng về mặt phải một bên, lại là khó khăn lắm tránh thoát Lữ Bố đánh bất ngờ.

Phương Thiên Họa Kích tiểu chi xoa Triệu Vân lượng bạc khôi mà qua, tuy rằng không có thương tổn đến Triệu Vân, lại ở lượng bạc khôi thượng để lại một cái nho nhỏ sát ngân.

“Hô ——!”

Triệu Vân nhẹ nhàng hộc ra một hơi, vội vàng hồi mã ổn định thân hình, trong lòng ám đạo một tiếng nguy hiểm thật.

Lại xem Lữ Bố, phảng phất giống như người không có việc gì, thu hồi Phương Thiên Họa Kích, vẻ mặt ngạo nghễ chi khí, giơ lên cánh tay dục đãi lại phách.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Triệu Vân đánh trả tốc độ lại là càng mau.

Ngân thương chợt mà động, ngân quang lập loè, đâm thẳng Lữ Bố yết hầu.

Lữ Bố hơi hơi sửng sốt, buột miệng thốt ra: “Hảo thương!”

Tán thưởng về tán thưởng, nhưng hắn trong tay động tác lại không có đình, hồi kích ngăn trở Triệu Vân đầu thương.

Hai người ngươi tới ta đi, ở đây gian triển khai một hồi cận chiến chém giết.

Lữ Bố lực cánh tay cực đại, lực đạo còn ở Triệu Vân phía trên, bất quá Triệu Vân thương pháp lại là quỷ thần khó lường, luận cập đa dạng lại là so Lữ Bố chiêu thức muốn nhiều.

Hai mươi hiệp, hai người chi gian có thể nói cực kỳ nguy hiểm.

Lữ Bố thấy Triệu Vân thương pháp quỷ dị, rất là khó chơi, ngay sau đó thay đổi sách lược, làm bộ không địch lại.

Hắn dùng sức đẩy ra Triệu Vân ngân thương, lôi kéo chiến mã, thẳng đến phía sau thoát đi mà đi.

Triệu Vân không chút do dự, lập tức phóng ngựa thẳng truy Lữ Bố.

Đương kim thiên hạ, không có người so Lữ Bố càng hiểu được ngựa Xích Thố tốc độ —— hắn biết Triệu Vân khẳng định sẽ đuổi theo chính mình.

Ngự mã chạy ra không bao xa, Lữ Bố đột nhiên một cúi người, dùng Phương Thiên Họa Kích trên mặt đất trát nổi lên một đoạn gỗ vụn, dùng sức hướng phía sau đãng đi, dùng kia khối gỗ vụn lăng không ném mạnh Triệu Vân.

Xích Thố tốc độ cực nhanh, muốn tại như vậy đoản thời gian nội thay đổi chạy vội quỹ đạo căn bản chính là không có khả năng, mặc dù là bằng vào Triệu Vân ngự mã chi thuật cũng không được.

Lữ Bố đúng là hiểu biết điểm này, cho nên mới ra này kỳ chiêu.

Mắt thấy gỗ vụn lăng không phi đánh mà đến, Triệu Vân cũng không ngừng lại, mà là giơ lên ngân thương, từ từ hạ, dùng sức xuống phía dưới một phách.

“Răng rắc!” Kia đoạn gỗ vụn ở Triệu Vân dùng ngân thương phách chặt bỏ, cư nhiên là một phân hai đoạn.

Tịnh Châu quân cùng kim lĩnh quân cách hay sĩ tốt không khỏi đều nhìn choáng váng.

Hai người kia vẫn là người sao?

Một cái ở khoái mã chạy băng băng nhanh như vậy tốc độ trung, có thể sử dụng Phương Thiên Họa Kích từ trên mặt đất trát khởi một đoạn gỗ vụn sau này tung ra?!

Một cái cư nhiên dùng trường thương đem gỗ vụn chém thành hai đoạn?

Thương là dùng để trát hoặc là thứ có được không!

Lữ Bố gặp được Triệu Vân ứng biến thủ đoạn cùng năng lực, đầu tiên là sửng sốt một chút, tiếp theo cười lớn một tiếng, hồi mã lại lần nữa hướng Triệu Vân vọt tới.

Phương Thiên Họa Kích hướng về Triệu Vân ngực hung hăng đánh sâu vào mà đến, này một kích xứng với Lữ Bố lực cánh tay hơn nữa này chiến mã lao tới tốc độ, chừng 300 cân hướng lên trên thế năng.

Triệu Vân ngự mã nhẹ nhàng trốn tránh khai đi, đồng thời ngân thương trát hướng Lữ Bố chân gân.

Lữ Bố phản ứng thực mau, hắn nhanh chóng từ bàn đạp bộ trung tướng chân rút ra, giữ chặt cương ngựa, thân thể toàn bộ sườn tới rồi chiến mã mặt khác một bên, Phương Thiên Họa Kích liền thứ vì quét, thẳng quét Triệu Vân đầu.

Triệu Vân về phía sau ngửa người, tránh đi họa kích mũi nhọn, đồng thời đem ngân thương về phía trước một đưa.

Bất quá hắn động tác thoáng chậm một chút, họa kích ở hắn trên trán vẽ ra một cái miệng nhỏ, nhưng Triệu Vân trong tay ngân thương ở về phía trước đưa đồng thời, cũng đem Lữ Bố bên hông sư man mang hoa khai.

Này nhất chiêu qua đi, hai người vừa chạm vào liền tách ra, từng người ngự mã lui ra phía sau vài bước, Triệu Vân lông mày thượng ở lấy máu, mà Lữ Bố bên hông sư man mang cũng là chậm rãi bóc ra.

Vừa mới một kích dưới, đổi thành mặt khác phản ứng chậm một chút người, rất có khả năng chính là một cái ném đầu, một cái thận bị trát xuyên.

Lữ Bố từ lúc xuất chiến tới nay, từng chạm qua rất nhiều hào kiệt!

Quan Vũ, Trương Phi, Hứa Chử đám người toàn cùng Lữ Bố đánh với quá, cũng cơ hồ đều là thế lực ngang nhau đánh lộn trạng thái,

tuy rằng có điều không kịp, nhưng lại đều là ở trăm hiệp lúc sau.

Nhưng như là cùng Triệu Vân như vậy, cùng Lữ Bố giao thủ hơn hai mươi cái hiệp chi gian, liền làm hai bên đều cực kỳ nguy hiểm, liên tiếp dục dùng nhất chiêu phân ra thắng bại hung hiểm chi chiến, Lữ Bố bình sinh vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Nhưng là này hai mươi cái hiệp chiến đấu, đối Lữ Bố mà nói, lại so với cùng người khác đánh tốt nhất trăm cái hiệp còn muốn mệt, còn muốn kinh tâm động phách.

Lữ Bố bình sinh lần đầu tiên đụng tới chiến bình cục diện.

Lữ Bố thật sâu hút một ngụm khí lạnh, trong lòng nổi lên một loại mạc danh sợ hãi.

Một đoạn thời gian không thấy, Kim Lăng quân thế lực càng thêm khổng lồ, cái này danh điều chưa biết mãnh tướng, là Đào Thương từ nơi nào đào làm ra tới?

Hắn thật sâu hít một hơi, nhìn chăm chú Triệu Vân nói: “Lấy ngươi này thân võ nghệ, đương thời nơi nào đi không được? Ngươi nếu là bắc địa người, vì sao không ở Viên Thiệu hoặc là Công Tôn Toản trướng hạ hiệu lực, lại cố tình muốn đầu Đào Thương.”

Triệu Vân vừa thu lại ngân thương, kiên định nói: “Đào Thương là ta Tam đệ.”

“Tam đệ?” Lữ Bố ngơ ngác thần, bừng tỉnh nói: “Nói như thế tới, bổn đem trước một đoạn thời gian, nhưng thật ra nghe qua họ Đào ở bị sắc phong vì thái phó lúc sau, cùng hai người ở cúc viên kết nghĩa…… Này cúc hoa tam huynh đệ trung, ngươi đứng hàng lão nhị?”

“Nhiên cũng.”

Lữ Bố trong lòng đột nhiên nhớ tới ở hổ lao quan trước ác chiến Quan Vũ cùng Trương Phi việc, trong lòng nổi lên lạnh lẽo.

Một cái đào viên tam huynh đệ không đủ, lại tới cái cúc viên!

Hiện tại kết bái nghi thức, vì cái gì đều ở hoa hoa thảo thảo bên trong?

“Đại ca ngươi võ nghệ như thế nào?” Lữ Bố tò mò hỏi.

Triệu Vân trầm ngâm một chút, mới vừa rồi nói: “Ngô huynh trưởng Thái Sử Từ, bản lĩnh ở ta phía trên.”

“Ở ngươi phía trên……”

Lữ Bố trong lòng có chút rét run.

Một cái Triệu Vân bản lĩnh đã không còn chính mình dưới, cái kia Thái Sử Từ bản lĩnh dù cho không bài trừ Triệu Vân khoác lác nói như vậy so với hắn cao…… Nhưng bảo thủ phỏng chừng cũng không sai biệt nhiều.

Nếu không có là cái tàn nhẫn nhân vật, lấy Đào Thương giờ này ngày này địa vị, lại như thế nào sẽ cùng hắn tùy tiện kết bái?

Hiện tại này thế đạo là làm sao vậy? Tùy tiện tới một cái kết nghĩa đội, bên trong liền các đều là người tài ba…… Chẳng lẽ nói ở trong hoa viên kết làm huynh đệ, có thể có tăng lên vũ lực hiệu quả?

Quay đầu lại bổn đem kéo lên Tống hiến cùng Ngụy Tục đi hạnh hoa trong viện kết bái thí nghiệm một chút nhìn xem!

Lữ Bố giơ thẳng lên trời cạc cạc cười quái dị mấy tiếng, đối Triệu Vân nói: “Họ Triệu, luận bản lĩnh, ngươi xác thật xem như ngô chi đối thủ, ta nếu không ở! Nhữ đó là thiên hạ vô địch! Nhưng là hôm nay này một ván, các ngươi Kim Lăng quân gian kế lại chưa từng thực hiện được!”

Triệu Vân mày một chọn, nói: “Có ý tứ gì?”

Lữ Bố ha hả cười quái dị nói: “Đào Thương làm ngươi vòng đến ngô quân lúc sau, này kế đã bị bổn đem xuyên qua, hiện giờ so với bị trở

tại đây, bổn đem nhưng thật ra còn muốn nhìn một chút, họ Đào còn có cái gì hoa chiêu!”

Triệu Vân cũng không có nói lời nói, hắn cũng cười.

“Ôn hầu, ngươi chung quy vẫn là không hiểu biết ta Tam đệ, ngươi cho rằng ngươi tại đây ngăn cản ta? Liền có thể lập với bất bại chi địa? Ngươi cho rằng là ngươi ngăn cản ta, nhưng Triệu mỗ làm sao lại không phải kiềm chế ngươi?”

Lữ Bố nghe vậy sửng sốt.

Triệu Vân lại là mặc kệ Lữ Bố nghi hoặc, lo chính mình nói: “Tam đệ thủ đoạn, tuyệt phi ngươi có thể biết rõ, ngươi chờ xem!”

……

Lữ Bố cùng Triệu Vân ở phía sau quân tiến hành ác chiến, mà phía trước Tịnh Châu quân chư tướng như cũ là tiếp tục đối Trần Đăng, Hứa Chử, Từ Vinh đám người sở suất lĩnh Kim Lăng quân tiến hành đánh bất ngờ.

Mà liền ở ngay lúc này, từ chiến trường bên cạnh một chỗ thiển hẹp đường sông thượng, xuất hiện mấy con Kim Lăng quân chiến trường.

Ở đệ nhất con chiến thuyền thượng, đứng sừng sững chính là phe phẩy cây bồ quỳ phiến, cũng tay cầm một cái thiết chế đại loa Tư Mã Ý.

Đãi đội tàu từ từ tới gần lúc sau, lại thấy Tư Mã Ý giơ lên thiết chế giương giọng đại loa, đối với bờ sông thượng chiến trường cao giọng kêu gọi nói: “Trên bờ Tịnh Châu quân nghe, các ngươi minh hữu Tôn Sách đã bị ta quân tiêu diệt! Hiện có tam vạn Kim Lăng thuỷ quân đang ở từ thái phó tự mình suất lĩnh chạy tới nơi đây, ngươi chờ thừa sớm đầu hàng! Mỗ lại lặp lại một lần, ngươi chờ thừa sớm đầu hàng!”

Tư Mã Ý thanh âm tuy rằng rất lớn, nhưng vẫn chưa ở Tịnh Châu trong quân nổi lên cái gì gợn sóng, giống như đá chìm đáy biển, tin tức toàn vô.

Tư Mã Ý nhíu nhíu mày, đối với phía sau trên thuyền sĩ tốt nhóm sử một cái sắc mặt.

Liền thấy đội tàu thượng mấy trăm danh quân tốt, các lấy ra một cái thiết chế giản dị đại loa, đồng thời hướng về phía án thượng cao giọng kêu gọi:

“Tôn Sách quân vong! Tịnh Châu quân hàng! Tôn Sách quân vong! Tịnh Châu quân hàng!”

------oOo------

Chương 392: lấy giả đánh tráo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy trăm danh cầm thiết chế đại loa Kim Lăng thành thuỷ quân đồng thời kêu to, mới vừa rồi đem trên bờ lấy Trần Cung cầm đầu Lữ Bố quân lực chú ý hấp dẫn qua đi.

Kia "Tôn Sách quân bị tiêu diệt" tiếng la vang ở Lữ Bố quân các tướng sĩ lỗ tai trung, giống như ma âm giống nhau, thật mạnh đánh mỗi người trái tim.

Này trượng muốn xong a!

Khác tạm thời bất luận, Tôn Sách quân nếu là thật sự bị Đào Thương quân tiêu diệt, kia mặt khác một nửa Kim Lăng quân đó là đang ở chạy tới cái này phương hướng trên đường, đến lúc đó hai mặt giáp công, Lữ Bố quân nhất định không phải bị Kim Lăng quân đối thủ.

Lữ Bố quân quân tốt nhóm ẩn ẩn đã bắt đầu có rối loạn dấu hiệu, quân tâm không xong!

Trần Cung mày tức khắc nhíu lại.

Hắn tuy rằng không biết đường sông thượng cầm cái đại loa tuổi trẻ tiểu tử là người nào, nhưng hắn hiện tại loại này mê hoặc bên ta quân tâm thủ đoạn, thực sự là đê tiện cực kỳ.

Bịa đặt tạo như vậy không tiêu chuẩn, Kim Lăng quân cũng thật là không ai!

Trần Cung cao giọng đối Cao Thuận hạ mệnh lệnh nói: "Kim Lăng quân nói dối quân tình, loạn ta quân tâm, cao tướng quân tốc tốc đi trước trước trận, ổn định tam quân, phàm là có dám lâm trận khiếp lui giả, nhưng tốc trảm chi!"

“Nặc!” Cao Thuận lĩnh mệnh mà đi.

Ở Tịnh Châu chư tướng trung, Hách Manh lá gan nhỏ nhất, hắn thật cẩn thận đối Trần Cung nói: “Công Đài huynh, Kim Lăng quân chi dũng mãnh vang vọng Đông Nam, hơn nữa Đào Thương giảo tiện như hồ, Tôn Sách cùng Chu Du…… Nên không phải thật sự làm hắn cấp diệt đi?”

Trần Cung cười lạnh một tiếng, nói: “Vớ vẩn! Tôn gia quân chính là Tôn Kiên cũ bộ, chiến lực phi thường, thả một thân mã ít nhất ở hai vạn chi số, Kim Lăng quân lại là dũng mãnh, há có thể nhanh như vậy liền đem Tôn thị binh mã diệt hết? Trần mỗ thành thật là không tin!”

Hách Manh nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Sĩ tộc trung người chính là thông minh, nhân gia này đầu là như thế nào lớn lên.

Tịnh Châu quân tướng lãnh tạm hoãn bờ bên kia thượng Kim Lăng quân chư tướng thế công, bắt đầu trấn an quân tâm, Cao Thuận tuyên bố Kim Lăng quân bất quá là mê hoặc quân tâm, làm tam quân chư bộ thiết không thể vì này sở lừa.

Tư Mã Ý ở trên thuyền, mơ hồ thấy được Tịnh Châu quân dị động, tuy có rải loạn, lại chưa từng hoảng loạn.

Hắn lặng lẽ cười, lại cầm lấy đại loa, đối với án thượng Tịnh Châu quân quát: “Hắc! Các ngươi cư nhiên còn không tin? Nói cho các ngươi, Tôn thị binh mã xác vì ta gia thái phó giết hết rồi!”

Dứt lời, liền thấy Tư Mã Ý hướng về phía phía sau những cái đó bọn lính sử một cái ánh mắt.

Boong tàu thượng Kim Lăng quân sĩ binh nhóm dọn khởi boong tàu thượng bện cái sọt, cố hết sức đem những cái đó cái sọt nâng đến mép thuyền chỗ, tiếp theo sôi nổi hướng về nước sông trung một đảo.

Không đếm được dính đầy huyết tinh đầu người từ cái sọt trung cuồn cuộn mà ra, rơi vào nước sông bên trong.

Mà Tư Mã Ý phía sau những cái đó trên thuyền, một trường xuyến mấy cái thuyền binh lính cũng là bắt đầu một sọt một sọt hướng về trong nước khuynh đảo đầu người.

Ngay lập tức chi gian, liền thấy toàn bộ đường sông thượng, đều rậm rạp phiêu đầy người đầu.

Lần này tử, đừng nói là Tịnh Châu quân bình thường sĩ tốt, chính là lấy Trần Cung, Trương Liêu, Cao Thuận chờ khôn khéo trầm ổn người, ở trong nháy mắt trái tim đều bỗng nhiên trừu động.

Minh hữu cư nhiên thật sự bị đánh tan, thả còn như thế huyết tinh!

Tịnh Châu quân lúc này là thật hoảng loạn!

Đặc biệt là bình thường các binh lính, chiến ý cơ hồ là ngã xuống tới rồi đáy cốc, mơ hồ nhìn đường sông thượng những cái đó máu chảy đầm đìa đầu người, hận không thể lập tức cất bước liền triệt.

“Uy vũ!”

“Uy vũ!”

“Uy vũ!”

Trái lại Kim Lăng quân sĩ khí, ở trong nháy mắt tức khắc đại thịnh.

Tam quân tướng sĩ tất cả đều cao giọng kêu gọi, trong lúc nhất thời “Uy vũ” tiếng động vang thiên xả mà.

Tư Mã Ý ở trên chiến trường sĩ tốt nhóm cũng là đồng thời cầm đại loa, cùng kêu gọi nói:

“Tặc quân chư tướng lúc này không hàng, càng đãi khi nào!”

Trần Cung bị chọc tức cả người phát run, hắn hung hăng nhìn thẳng kia ở chiến thuyền thượng Tư Mã Ý, hàm răng đều đem môi cắn ra huyết.

“Sát ——!”

Theo trống trận thanh vang lên, Kim Lăng quân qua tay vì công, ở Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Đào Cơ, Hồ Tài, Từ Thịnh chờ chiến tướng dẫn dắt hạ, một bên lên tiếng hô quát, một bên hướng về Lữ Bố quân bôn sát mà đi.

Chiến thuyền thượng, Tư Mã Ý còn đối với Lữ Bố quân cao giọng hô quát: “Ngươi chờ nhớ kỹ, mỗ chính là Tư Mã Ý là cũng! Tên này, ngươi chờ nhớ kỹ trong lòng mới là!”

Tịnh Châu quân bị Tư Mã Ý một chúng kêu gọi, cùng những cái đó đường sông trung Tôn Sách quân đầu người hù trụ, trong lúc nhất thời tiếng lòng rối loạn, ngay cả Tịnh Châu lang kỵ một chúng cũng là nhân tâm hoảng sợ.

Kim Lăng thành thừa cái này thời cơ, chuyển thủ vì công, đối Tịnh Châu quân triển khai công kích mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời ánh đao huyết ảnh, mưa tên bay loạn.

Không ít binh lính ý chí chiến đấu đã hoàn toàn hỏng mất, căn bản không có năng lực ứng đối này đột nhiên phát sinh biến đổi lớn.

Hách Manh nhìn trước mắt tình thế càng ngày càng không xong, nôn nóng đối Trần Cung nói: “Công Đài huynh, tựa này có thể làm gì!”

Trần Cung lúc này cũng có chút hoảng loạn, hắn đối Hách Manh nói: “Tôn Sách quân nếu là thật sự tan tác, ta đây quân tắc một cây chẳng chống vững nhà, ngươi có lẽ đi sau trận, báo cho ôn hầu, làm hắn tốc tốc lui địch đem chạy về áp trận, ta bên này an bài còn lại chư tướng…… Tạm thời lui lại!”

Hách Manh hướng về phía Trần Cung vừa chắp tay, có lẽ suất lĩnh bản bộ binh mã sau này chạy.

“Truyền lệnh Trương Liêu, Cao Thuận cản phía sau, còn lại binh mã! Hoả tốc tùy chư tướng rút lui.” Trần Cung lớn tiếng phân phó an bài.

Trước mắt thế cục hỗn loạn, minh hữu sinh tử tình hình chiến đấu không rõ, đã không thể cấp Trần Cung rất nhiều thời gian làm ra hữu hiệu suy xét, giữ được Tịnh Châu quân có sinh chủ lực.

Trương Liêu cùng Cao Thuận, phân biệt suất lĩnh Tịnh Châu lang kỵ tinh nhuệ cùng xông vào trận địa doanh đi trước ngăn trở Kim Lăng quân mãnh công, vì mặt khác binh tướng rút lui tranh thủ thời gian.

Vấn đề là, Kim Lăng quân thật vất vả bắt được cơ hội này, sao lại không đau đánh một phen chó rơi xuống nước?

Trần Đăng mệnh Từ Hoảng thống lĩnh cung nỏ doanh, không cần tiếc rẻ mũi tên chi, đối Tịnh Châu quân tiến hành loạn vũ đánh chết.

Tịnh Châu quân kỵ binh bởi vì lui lại tán loạn, hơn nữa con đường bất lợi với mã quân bày trận, đã chen chúc lại tốc độ chậm, bị địch quân mưa tên tảng lớn bắn chết, tuy rằng Tịnh Châu quân cung nỏ doanh cũng đối Kim Lăng quân tiến hành phản kích, nhưng hiệu quả lại không lộ rõ.

Một đám kỵ binh ầm ầm ngã xuống đất, máu tươi tẩm đỏ mặt đất.

Trương Liêu phụ trách chủ yếu cản phía sau, hắn đôi mắt đều đỏ, liều mạng cùng Kim Lăng quân chém giết, đồng thời còn phải ổn định bên ta thế cục.

Tịnh Châu trong quân, hiện nay chỉ có Cao Thuận 800 xông vào trận địa doanh chút nào không loạn, chiến lực cùng với ý chí chiến đấu cũng không từng yếu bớt, lệnh Kim Lăng quân không thể nào hạ khẩu.

Nhưng xông vào trận địa doanh đại biểu chỉ là một chỗ, cũng không thể tả hữu toàn bộ chiến cuộc.

Thái Sơn quân ở Từ Vinh dẫn dắt hạ, cầm trong tay trường thương, đối địch quân kỵ binh tiến hành mãnh liệt đột kích, một cây côn trường thương bị Kim Lăng quân về phía trước hung hăng đưa mà đi.

Trường thương đâm xuyên qua bụng ngựa, đâm bị thương mã chân, màu trắng óc cùng màu đỏ máu tươi, trong lúc nhất thời nơi nơi đều là.

Tịnh Châu quân tổn thất cực đại.

Đêm trăng trên cao, huyết bắn núi sông.

……

Mà chiến trường mặt khác một mặt, Tôn Sách quân cùng Đào Thương binh mã cũng tiến hành tới rồi gay cấn giai đoạn.

Này một mặt tôn gia quân bởi vì ngay từ đầu sai lầm, ở vào bị động giai đoạn, nhưng theo phía sau Chu Du quân gia nhập, chiến cuộc tình thế bắt đầu dần dần chuyển vì cân bằng, hai bên ngươi tới ta đi, cũng là đánh phi thường kịch liệt.

Tôn Sách đích thân tới trước trận, ở Cam Ninh cùng Phan Chương liên thủ giằng co hạ, thế nhưng cũng là đấu lực lượng ngang nhau, tôn gia quân ở hắn dẫn dắt hạ, sĩ khí càng thêm ngẩng cao.

Liền ở ngay lúc này, thuỷ chiến tràng cỏ lau đãng trung, chịu tải Đào Thương một chi quân yểm trợ cũng là hướng về chiến trường trung tiến lên.

Chiến thuyền phía trên, sở hữu sĩ tốt cũng là cao giọng kêu to:

“Tịnh Châu quân đã vong! Tôn Sách tốc hàng!”

“Tịnh Châu quân đã vong! Tôn Sách tốc hàng!”

Chu Du thấy được Đào Thương đội tàu, anh tuấn trên mặt lần đầu lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Hắn bên người Trình Phổ nghi hoặc nhìn về phía Chu Du, nói: “Tịnh Châu quân thực lực mạnh mẽ, càng có Lữ Bố tự mình tọa trấn, như thế nào sẽ như vậy nhanh chóng vì Đào Thương sở bại? Việc này chắc chắn có kỳ quặc!”

Chu Du không nói gì, chỉ là đối Trình Phổ nói: “Đức Mưu công, tùy thời chuẩn bị minh kim triệt binh, để tránh vì Đào Thương quân áp chế……”

Trình Phổ sá nhiên nhìn về phía Chu Du, khó hiểu nói: “Công Cẩn cũng tin việc này chăng?”

Chu Du lắc lắc đầu, nói: “Tin hay không nhưng thật ra lại tiếp theo, chỉ là ta quân cùng Đào Thương đánh với, hiện nay tuy là năm năm cục, nhưng chính là bởi vì Đào Thương phân ra một nửa binh lực đi đối phó Lữ Bố, Lữ Bố bên kia nếu là quả nhiên có cái gì sai lầm, Kim Lăng quân tất cả tới đây, ta quân tất nhiên không phải này đối thủ…… Cần biết, Hứa Chử, Từ Vinh chờ Kim Lăng trọng đem, hiện nay đều không từng ở chúng ta này một mặt xuất hiện.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Đào Thương bên kia đội tàu cũng là giống như một khác tuyến chiến trường giống nhau, bắt đầu hướng trong nước khuynh đảo máu chảy đầm đìa đầu.

Tôn thị binh mã vừa thấy bực này tình huống, cũng là giống như một khác tuyến Tịnh Châu quân giống nhau, sĩ khí đại ngã, mà ngược lại, Kim Lăng quân sĩ khí còn lại là nhanh chóng tăng trưởng.

Trên chiến trường thế cục phát triển, cùng Lữ Bố một đường cơ hồ là như ra một triệt.

“Đào Thương……”

Chu Du híp mắt, nhìn những cái đó phiêu lưu ở trên sông đầu người, nhẹ nhàng hừ một tiếng, sau đó ngay sau đó phân phó Trình

Phổ nói: “Đức Mưu công, chuẩn bị minh kim triệt binh, còn thỉnh ngài tự mình cản phía sau, cũng tiếp ứng chủ công.”

“Nặc!”

……

Đô Xương huyện một trận chiến, Kim Lăng quân binh chia làm hai đường, đánh lui Lữ Bố cùng Tôn Sách tiến công, sĩ khí đại chấn.

Trong lúc Triệu Vân cũng là ác chiến Lữ Bố, thanh danh thước khởi, ở Đông Nam nơi, cũng là xông ra danh hào.

Lữ Bố quân cùng Tôn Sách quân lui lại bất lực trở về, một lần nữa hội sư lúc sau, mới phát hiện trúng Đào Thương gian kế.

“Bang!”

Tôn Sách một chân đá phiên soái trướng nội bàn, nghiến răng nghiến lợi tức giận nói: “Họ Đào gian tặc như thế giảo hoạt! Cư nhiên ở ác chiến trong lúc hướng trong nước ném mạnh đầu người, loạn ta chờ quân tâm, nếu là cứng đối cứng giao chiến! Chúng ta xác chưa chắc thua hắn, gian tặc thực sự là đáng giận đến cực điểm.”

Lữ Bố sắc mặt cũng là hắc dọa người.

Kim Lăng quân thắng lợi, Tôn Sách quân ở Chu Du chỉ huy cùng điều hành hạ, tổn thất không lớn, một trận mệt nhất thảm đó là hắn.

Kim Lăng quân tung ra đầu người lúc sau, Tịnh Châu quân sĩ khí đại ngã, thậm chí một lần xuất hiện hoảng loạn, đánh tới cuối cùng, ngay cả Trương Liêu, Cao Thuận chờ tướng già cũng là mất chiến ý, vì Hứa Chử, Từ Hoảng đám người áp chế, thừa thế đánh lén đánh lui.

Trương Liêu phần lưng trúng Hứa Chử một đao, bị trọng thương.

Tôn Sách một phương tổn thất tuy rằng ít, nhưng chung quy cũng là bại lui.

Thấy Lữ Bố cùng Tôn Sách tức giận, Chu Du lại là không nhanh không chậm mà mỉm cười nói: “Bá Phù huynh chớ như thế lo âu, com Đào Thương lần này dùng này chờ quỷ kế chiến lui ta chờ, mặt ngoài là thắng, nhưng kỳ thật hắn bản nhân lại là đại đại thua gia.”

Tôn Sách nghi hoặc nhìn về phía Chu Du, ngạc nhiên nói: “Công Cẩn lời này ý gì?”

Chu Du đắc ý cười, nói: “Công thành đoạt đất, đầu ở dân tâm, Đào Thương sơ tới Dự Chương quận, không tu đức hành, không ôm dân tâm, ngược lại là bốn phía giết chóc, này chờ ác hành, thử hỏi Dự Chương quận bá tánh đối này có thể nào ủng hộ? Đã không có dân tâm, thử hỏi họ Đào ở chỗ này có thể nào lâu đãi? Sớm muộn gì tất hồi Kim Lăng rồi.”

Tôn Sách nghe vậy tức khắc bừng tỉnh: “Không tồi! Đào Thương nơi nào tới kia rất nhiều người đầu? Định là giết hại nhiều ít vô tội bá tánh tánh mạng! Tiểu tử này, mỗi ngày lấy quân tử tự xưng là, lại làm hạ như thế ác sự, quả thực so Đổng Trác kia lão tặc cùng hắn những cái đó nanh vuốt còn muốn đáng giận!”

Lữ Bố nghe đến đó, sắc mặt lược hiện có chút xấu hổ.

Tiểu con bê, ngươi con mẹ nó đây là nói ai đâu?

Tôn Sách thấy Lữ Bố sắc mặt không lắm hảo, lập tức tỉnh ngộ lại đây, cuống quít giải thích nói: “Ôn hầu hưu nghi, ta không phải cố ý phải mắng ngươi cha.”

Lữ Bố: “……”

------oOo------

Chương 393: thứ đào hành động

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Không thể tưởng được đầu gỗ làm đầu người, cư nhiên có bực này kỳ hiệu!”

Đô Xương huyện nội, Kim Lăng quân các tướng lĩnh đang ở triển khai khánh công yến, đại gia liên tiếp nâng chén đổi trản, một bên chúc mừng một bên tham thảo đêm trước chiến sự.

Từ Hoảng hướng về phía Đào Thương giơ lên rượu tước, vui tươi hớn hở cười nói: “Thái phó chi kế, thực sự là quỷ thần khó lường, tới rồi Đô Xương huyện sau, trước phái binh tiêu diệt giết phụ cận sơn tặc, được dân tâm, sau đó lại dùng những cái đó sơn tặc đầu người xứng với rải hồng sơn đầu gỗ, thật giả nửa nọ nửa kia, lăng là rối loạn Lữ Bố cùng Tôn Sách quân tâm!”

Từ Vinh cũng là cảm khái nói: “Đương kim thiên hạ, có thể bằng vào bản thân chi lực cùng một đống đầu gỗ đầu mà đánh lui này hai chi cường binh, sợ là cũng chỉ có chúng ta Kim Lăng quân đi?”

Mọi người sôi nổi gật đầu xưng là, đối Đào Thương hôm nay mã hành trống không kế sách, cảm giác sâu sắc bội phục chi đến.

Lúc ấy sắc trời so ám, thả là ở loạn chiến dưới tình huống, ai lại sẽ có nhàn tâm đi cẩn thận phân biệt những cái đó ở bọt sóng trôi nổi đồ vật, rốt cuộc là đầu người vẫn là đầu gỗ.

Hiệu quả xác thật là rõ ràng.

Đào Thương cười vẫy vẫy tay, nói: “Muốn kính nói không cần kính ta, đại gia kính lượng lượng đi, đây là hắn nghĩ ra được biện pháp.”

Mọi người nghe vậy đều sôi nổi nhìn về phía Gia Cát Lượng, trong lòng nổi lên gợn sóng.

Cái này nhìn văn văn trứu trứu nhược quán thiếu niên lang, cư nhiên còn có sẽ như vậy thủ đoạn cùng bản lĩnh? Thực sự đúng rồi đến a!

Khó trách năm đó thái phó thà rằng da mặt dày phạt Chư Cát Cẩn độc thân thuế, cũng muốn đem Gia Cát Lượng lưu lại!

Hiện tại xem ra, đào thái phó quả nhiên là có dự kiến trước.

Kết quả là, mọi người sôi nổi hướng Gia Cát Lượng kính rượu.

Gia Cát Lượng rất là biết lễ, hắn vội vàng đứng dậy, từng cái hướng ở đây mọi người đáp lễ, không hề khoe khoang chi ý, này thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm người cảm giác rất là tâm chiết.

Tư Mã Ý hâm mộ nhìn một chút Gia Cát Lượng, đối Đào Thương nói: “Lão sư, ta cũng lập công.”

Đào Thương hướng về phía hắn giơ ngón tay cái lên: “Đúng vậy, ngươi đại loa dùng thực đúng chỗ! Chỉ ở sau vi sư.”

Tiệc rượu giữa, Đào Thương đối chư tướng hạ đạt bước tiếp theo sai sử.

“Này một trận chiến lúc sau, Lữ Bố cùng Tôn Sách trong khoảng thời gian ngắn tất nhiên sẽ không phục tới, mà Viên Thuật đã biết bọn họ thất bại tin tức sau, tất nhiên liền sẽ bắt đầu làm đánh đánh lâu dài chuẩn bị…… Y Viên Thuật tính cách, vì trữ hàng lương thảo, ở Nam Xương sưu cao thế nặng là khẳng định, chúng ta tắc cần thiết ý tưởng, muốn thừa cơ hội này, lấy xương đều huyện vì tâm, bắt lấy quanh thân huyện thành, dùng để trấn an dân tâm.”

Chúng tướng nghe vậy, tất cả đều đứng dậy ứng hòa.

Tư Mã Ý còn lại là cười nói: “Nói không chừng, kia Tôn Sách cùng Lữ Bố hiện tại còn hoài nghi lão sư ở Dự Chương quận tàn sát bình dân, mất đi dân tâm, không nghĩ tới, mất đi dân tâm người chính là bọn họ!”

Mọi người nghe vậy, tất cả đều cười ha ha.

Chính khi nói chuyện, chợt thấy Bùi Tiền đi vào chính sảnh, đối Đào Thương chắp tay nói: “Thái phó, Nghiêm Bạch Hổ kia mặt, phái Nghiêm Dữ đã trở lại.”

Đào Thương nhướng mày, vội vàng mệnh Bùi Tiền đem Nghiêm Dữ mang theo tiến vào.

Nghiêm Dữ chính là Nghiêm Bạch Hổ thân đệ đệ, lần này đi cùng hắn cùng Đào Ứng, Lữ Đại đám người, cùng nhau âm thầm nam hạ, chuẩn bị ở Lĩnh Nam chư mà thuyết phục Bách Việt bộ tộc hưởng ứng Đào Thương.

Thấy Đào Thương lúc sau, Nghiêm Dữ ngay sau đó hướng Đào Thương bẩm báo trước mắt cùng Bách Việt câu thông tình huống.

“Như thế nào? Sự tình tiến triển còn thuận lợi?” Đào Thương đối việc này thực coi trọng, rốt cuộc có thể thuyết phục Bách Việt bộ tộc nghiêng hướng chính mình, đối hắn ngày sau hay không có thể an ổn ngồi hoa tiêu đường sông đông, quan trọng nhất.

Nghiêm Dữ trịnh trọng hướng Đào Thương bẩm báo nói: “Hồi thái phó, cùng Bách Việt chư tộc câu thông còn tại tiến hành bên trong, bất quá trước mắt cũng đã có một cái mặt mày, kia đó là dương càng lớn tộc chi nhánh Hàn Việt tộc thủ lĩnh, nguyện ý thần phục với thái phó, cũng hiệp trợ thái phó thuyết phục câu Ngô tộc.”

Hàn Việt chính là Dương Châu chư bộ trung một cái đại bộ phận tộc, dân cư số lấy mười vạn kế, có thể như vậy nhanh chóng được đến ủng hộ của bọn họ, nhưng thật ra thực lệnh Đào Thương cảm thấy kinh ngạc.

“Việc này chẳng lẽ là ngươi huynh trưởng công lao?”

Nghiêm Dữ xấu hổ một nhếch miệng, nói: “Huynh trưởng tuy rằng là vì thái phó tận tâm tận lực, nhưng nề hà thủ đoạn bình thường, chưa từng đạt tới lý tưởng hiệu quả.”

Đào Thương nghe vậy thở dài khẩu khí.

Vốn tưởng rằng Nghiêm Bạch Hổ đương nhiều năm sơn đại vương, cùng Bách Việt câu thông tiện lợi, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt lại là phế vật điểm tâm một cái, khởi không đến cái gì tác dụng.

“Kia thuyết phục Hàn Việt chi công lao? Là Lữ Đại lập hạ?”

Nghiêm Dữ vẫn là lắc lắc đầu.

“Lữ giáo úy ở cùng Hàn Việt giao lưu trung, tuy rằng hơi có chút thủ đoạn, nhưng thúc đẩy việc này đại công thần, lại không phải hắn.”

Đào Thương nghe vậy, hai tròng mắt tức khắc mở to.

“Nên không phải là?”

Nghiêm Dữ trịnh trọng nói: “Đúng là nhị công tử!”

Đào Ứng!

Mãn thính mọi người nghe vậy đều là sửng sốt.

Không thể tưởng được cái kia ngốc nghếch hài tử, cư nhiên còn có loại này ngoại giao bản lĩnh đâu?

Đào Thương nghi hoặc gãi gãi đầu, nói: “Hắn nói như thế nào phục Hàn Việt thủ lĩnh?”

Nghiêm Dữ nhẹ giọng nói: “Hồi thái phó, nghiêm khắc tới nói, hẳn là ngủ phục.”

Mọi người đều rất kỳ quái, có cái gì không giống nhau sao?

Nghiêm Dữ mọi nơi nhìn quanh một vòng, đối Đào Thương nói: “Hàn Việt tộc thủ lĩnh Hoa Đương con gái duy nhất hoa nhi, coi trọng nhị công tử, muốn cùng thái phó một nhà kết thành Tần Tấn chi hảo.”

“Gì?” Đào Thương nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người: “Coi trọng ai?”

“Nhị công tử!” Nghiêm Dữ lại lần nữa khẳng định nói.

Đào Thương ngơ ngác nhìn chằm chằm Nghiêm Dữ, sau một lúc lâu không hồi quá vị tới.

Ở Từ Châu thành những cái đó đại tộc nữ, tuy là hướng Đào Khiêm mặt mũi, cũng không có nguyện ý gả cho chơi bời lêu lổng đào nhị công tử……

Xem ra Bách Việt nữ nhân ở đối đãi nam nhân lựa chọn thượng, khẩu vị vẫn là rất trọng.

“Cái kia hoa, hoa cái gì tới?”

Nghiêm Dữ nói: “Hoa nhi!”

“Đúng vậy, cái kia hoa nhi coi trọng ta đệ cái gì?”

Nghiêm Dữ trên mặt cơ bắp trừu vừa kéo: “Nàng hình như là coi trọng nhị công tử thông minh kính.”

“Thông minh kính……” Đào Thương cười khổ một chút, nói: “Thật là di trí chưa khai a, ta đây nhị đệ thích nàng sao?”

Nghiêm Dữ nghe vậy vui vẻ: “Nhị công tử đối kia hoa nhi cũng thật là vừa ý.”

“Ta nhị đệ thích nàng cái gì?”

“Vừa mới bắt đầu cùng Hoa Đương gặp mặt thời điểm, nhị công tử bởi vì nói không lựa lời, bị hoa nhi đạp một chân…… Sau đó nhị

công tử liền có chút không thể tự thoát ra được, hắn nói hắn thích hung.”

Đào Thương: “……”

Tên tiểu tử thúi này, không thể tưởng được hắn cư nhiên hảo này một ngụm!

Chờ hắn thành hôn thời điểm, chính mình hẳn là đưa hắn điểm cái gì? Tiểu roi da vẫn là tiểu sáp du?

Nghiêm Dữ từ tay áo trung lấy ra một khối bạch bạch, nói: “Đây là nhị công tử cấp thái phó viết thư từ.”

Đào Thương nghi hoặc nhận lấy, triển khai tới xem, nhưng thấy mặt trên chỉ có ngắn ngủn một hàng tự.

“Đại ca, ta rất sung sướng, ta không đi rồi.”

Đào Thương: “……”

Này từ như thế nào cảm giác có điểm thục? Kiếp trước thời điểm, giống như ở đâu bộ thư thượng nhìn đến quá.

Còn có này tiểu vương bát con bê, cư nhiên trọng sắc nhẹ ca! Liền gia đều từ bỏ.

Đào Thương thở dài khẩu khí, đem thư từ đặt ở bàn thượng, lại nói: “Cái kia hoa nhi, tướng mạo như thế nào? Cư nhiên làm ta nhị đệ như vậy si mê?”

Nghiêm Dữ do dự một chút, tổ chức tìm từ nói: “Hoa nhi tiểu thư bề ngoài rất là rất là đoan chính, chính là dáng người nhìn khoan chút, trọng chút.”

Đào Thương mí mắt phải tử có điểm nhảy.

“Có thể có bao nhiêu trầm?”

“Ít nói cũng đến có 200 tới cân đi.”

Đào Thương thật dài thở dài, giơ thẳng lên trời cảm khái.

Quả nhiên là đã hung thả ngực a.

“Nhị đệ a, một đường đi hảo! Ca chúc ngươi hạnh phúc.”

……

Xương đều huyện ngoại, một cái người mặc màu đỏ kính trang mỹ mạo thiếu nữ chính nắm mã, cầm đoản kích, ánh mắt âm ngoan nhìn huyện thành nội qua lại ra vào bá tánh cùng sĩ tốt, khóe miệng treo lên một tia âm ngoan cười.

“Xích Thố, chờ ta…… Họ Đào, ngươi chết chắc rồi!”

------oOo------

Chương 394: khai thương phóng lương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nam Xương bên trong thành.

Lữ Bố cùng Tôn Sách ở Đô Xương huyện vì Đào Thương sở trở tin tức truyền quay lại tới rồi Viên Thuật lỗ tai, lại một lần đem Viên gia con vợ cả chấn động.

Lữ Bố, Tôn Sách…… Này hai lộ binh mã cư nhiên đều đánh không thắng Kim Lăng quân?

Họ Đào tiểu tặc, dưới trướng binh tướng hay là đều là thần ma chuyển thế không thành?

Viên Thuật tìm Diêm Tượng đi thương lượng biện pháp.

“Đào gia tiểu tặc binh mã chiến lực càng thêm mạnh mẽ, năm đó nhu cần ổ một trận chiến đánh bại Viên mỗ còn chưa tính, hiện giờ liền Lữ Bố cùng Tôn Sách thêm lên thế nhưng cũng không phải đối thủ của hắn…… Hiện giờ việc, phải làm như thế nào, Diêm Quân, bổn đem dục tự mình lãnh binh sẽ cùng Tôn Sách cùng Lữ Bố đi chiến Đào Thương, ngươi xem coi thế nào?”

Diêm Tượng lắc lắc đầu, khuyên giải an ủi nói: “Hiện giờ Lữ, tôn tân bại, sĩ khí không phấn chấn, minh công suất binh tái chiến Đào Thương, liền tính là thắng, tổn thất cũng không tránh khỏi quá lớn, bất lợi với minh công bá nghiệp, lập tức chi kế, vẫn là tạm thời thủ vững Nam Xương, cùng Dự Châu mặt bắc Đào Thương giằng co, sau đó lại phái người đi trước Hà Bắc, liên hợp Viên Thiệu, nam bắc giáp công, chia đều Từ Châu nơi……”

“Cái gì!”

Viên Thuật nghe xong lời này tức khắc nổi trận lôi đình, nói chuyện đều có chút nói lắp: “Ngươi làm ta đi liên hợp cái kia Viên thị gia nô? Quả thực là vớ vẩn!”

Diêm Tượng kiên nhẫn khuyên Viên Thuật nói: “Hiện giờ thiên hạ chi thế, đã cùng lúc trước bất đồng, thiên hạ các bộ thế lực đã thành, Viên Bổn Sơ chiếm cứ Ký Châu cùng Tịnh Châu, hiện giờ lại ở mưu hoa Thanh Châu nơi, thực lực không thể nói không cường, nhưng hắn ngày xưa hai chỉ cánh tay Tào Tháo cùng Đào Thương, hiện giờ cùng hắn toàn đã là trở mặt thành thù, Đào thị chiếm cứ tám quận nơi, cánh chim đầy đặn, đã nên trò trống, đối minh công tới nói như thế, đối Viên Thiệu tới nói cũng là như thế…… Hiện tại không nên là các ngươi rối rắm huynh đệ chi gian những cái đó mối hận cũ thời điểm, mà là hẳn là niệm cập huynh đệ chi tình, cộng đồ thiên hạ.”

Viên Thuật sắc mặt rất kém cỏi, nghe vậy không hé răng.

Thực hiển nhiên, hắn không tiếp thu được Diêm Tượng cái này kiến nghị.

Diêm Tượng thở dài khẩu khí, tiếp tục khuyên giải an ủi nói: “Viên thị nhất tộc hai vị anh kiệt, nhưng vẫn là đối lập lẫn nhau, thử nghĩ lấy Viên Thiệu cùng minh công thế lực cùng uy vọng, nếu là huynh đệ đồng lòng, nam bắc hô ứng, này thiên hạ có lẽ đã sớm yên ổn, làm sao cần chờ đến hôm nay như vậy bị động cục diện.”

Viên Thuật cẩn thận tự hỏi một hồi, cuối cùng vẫn là không có bước qua hắn trong lòng kia đạo khảm.

Làm chính mình chủ động đi tìm Viên Thiệu liên hợp, hắn không bỏ xuống được cái kia cái giá.

Liền tính là nhị Viên liên hợp, ít nhất cũng đến là Viên Thiệu chủ động tới cầu hắn.

“Không thành!”

Viên Thuật cuối cùng hạ kết luận: “Làm ta cùng cái kia gia nô liên hợp, còn không bằng muốn ta mệnh. Việc này không cần nhắc lại…… Lập tức mệnh Lưu Huân ở Hoài Nam điều động lương thảo, vận hướng Nam Xương, bổn sắp sửa ở chỗ này, cùng họ Đào tiểu tặc đánh đánh lâu dài, xem hắn có thể kiên trì bao lâu.”

Diêm Tượng thấy Viên Thuật không nạp chính mình chi ngôn, trong lòng cảm giác sâu sắc tiếc hận.

“Minh công, chúng ta Cửu Giang quận hà thuế so trọng, nuôi quân quá nhiều, hơn nữa Lữ Bố quân tân đầu, áp lực lại tăng lên không ít…… Trước mắt lương thảo đã là cực hạn, chính là lại mạnh mẽ điều động, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể có cái gì thu hoạch.”

Viên Thuật trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: “Vậy ở Dự Chương quận chinh lương!”

Diêm Tượng vội nói: “Viên công không thể, Dự Chương quận tuy rằng địa vực mở mang, nhưng chính là hẻo lánh chỗ, dân sinh không phú, thả dân cư không nhiều lắm, minh công tân theo Nam Xương, lý nên lấy trấn an bá tánh, thu nạp dân tâm vì trước……”

“Ngươi thật là hồ đồ!” Viên Thuật không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, nói: “Dự Chương quận người Hán bá tánh là không nhiều lắm, bất quá không phải là có những cái đó Bách Việt chư bộ sao? Này đó dị nhân ngày thường nhân khẩu không vào quận huyện hộ sách, đã thiếu thuế lại không nạp lương, Viên mỗ lần này tới Dự Chương, thế nào cũng phải đem bọn họ này tật xấu bản nghiêm, giá trị này loạn thế thời tiết, nên là bọn họ vì triều đình làm chút cống hiến lúc.”

Diêm Tượng nghe vậy luống cuống.

Hắn vội vàng khuyên can Viên Thuật nói: “Bách Việt bưu hãn dễ phản, minh công không thể tưởng bức quá mức, đối đãi bọn họ, cần đến ân uy cùng sử dụng, từ từ mưu tính, trù tính một cái thoả đáng sách lược mới là, nếu là thủ đoạn quá mức nóng nảy, một khi có biến, hối chi không kịp rồi……”

“Chê cười! Cái nào dám phản?” Viên Thuật cười lạnh một tiếng: “Kẻ hèn điêu dân mà thôi, Viên mỗ bốn thế tam công chi con vợ cả, chinh bọn họ chút lương thuế làm sao? Việc này liền như vậy định rồi, ngươi không cần quản, quay đầu lại ta làm nhạc liền xử lý việc này đó là.”

Diêm Tượng đau khổ khuyên bảo, tiếc rằng Viên Thuật tâm ý đã định, căn bản là không nước tiểu hắn.

……

Viên Thuật lấy Nam Xương thành vì trung tâm, bắt đầu hướng nam bộ thu chư huyện, bao gồm hải hôn, kiến thành, nam thành, Nghi Xuân, lư lăng, an bình, an thành chờ huyện, cũng không luận là người Hán vẫn là càng tộc chư bộ, đều bắt đầu cường chinh lương thảo thuế má.

Đào Thương còn lại là lấy Đô Xương huyện vi căn cơ, trấn an dân chúng cùng bá tánh, cũng thu phục Dự Chương quận mặt bắc bà dương, Bành trạch, sài tang, lịch lăng chờ thành huyện.

Hai đại chư hầu ở to như vậy Dự Chương quận nội, một nam một bắc, lẫn nhau mở rộng chính mình thế lực phạm vi, ẩn ẩn hình thành giằng co chi thế.

Bởi vì muốn thu nạp Dự Chương mặt bắc chư huyện, Đào Thương dưới trướng các tướng lĩnh ở mấy ngày gần đây đều đi trước Đô Xương huyện quanh thân các nơi đi an ủi dân tâm, mà hắn bản nhân còn lại là tự mình phụ trách Đô Xương huyện nội bá tánh trấn an.

Kim Lăng thành cùng thành Hàng Châu lương thảo năm gần đây thu hoạch so ban đầu càng thêm thật lớn, chủ yếu là ở thực nghiệm nhiều lần sau khi thất bại, tạp giao lúa nước rốt cuộc có đột phá, sinh trưởng chu kỳ cùng thành thục suất càng thêm nhanh chóng, đã đạt tới ít nhất một năm hai thục trình độ, Đan Dương quận bao gồm Từ Châu nơi dân sinh càng ngày càng giàu có, mà thuế má nạp lương số lượng cũng càng ngày càng tăng.

Đào Thương dưới trướng binh tướng từ Kim Lăng thành điều hành lương thảo tới đây, mà không ở bản địa chinh lương, bởi vì bọn họ căn bản không thiếu lương thực.

Có cái này cơ sở, Đào Thương vì càng mau dựng đứng chính mình uy vọng, lấy được Dự Chương quận dân tâm, hắn quyết định ở Đô Xương huyện khai thương phóng lương.

Một ngày này, Đào Thương cùng Hứa Chử, Bùi Tiền, Bùi Quang đám người ở kho lương cửa, quảng dán bố cáo, khai thương tế dân.

Trong lúc nhất thời Đô Xương huyện đã chung quanh hương, đình bá tánh chen chúc tới, mỗi người đều đối Đào Thương mang ơn đội nghĩa.

Khai thương tế dân loại sự tình này, trừ phi là đuổi kịp hồng nạn úng hại, trong tình huống bình thường, hành chính người cầm quyền là cực không muốn làm như vậy, đảo không phải người đương quyền không săn sóc bá tánh, chỉ là nhà kho một khi bị phóng không, năm nay chấp chính năng lực tất nhiên liền sẽ trứng chọi đá, bao gồm tu lộ, tu kiều, xây thành, khai điền chờ chính khách việc căn bản là phát triển không đi xuống…… Cổ đại xã hội sức sản xuất thấp hèn, một năm thuế má liền như vậy điểm, ngươi làm chuyện này, tất nhiên liền làm không được khác.

Nhưng thực hiển nhiên, Đào công tử hiện nay cùng mặt khác người cầm quyền tình huống thực không giống nhau.

Thái bình công tử không kém tiền nhi!

Kho lúa phía trước, sở hữu bá tánh đều là hô to “Cảm tạ đào thái phó” “Cảm tạ đào thái bình” “Cảm tạ thái bình công tử” chờ lời nói, trong lúc nhất thời sơn hô hải khiếu, quần chúng tập thể cúng bái, Đào Thương đứng ở trên đài cao, dùng sức hướng đại gia hỏa phất tay, trong lúc nhất thời danh vọng lại là đạt tới đỉnh điểm.

Bị người kính yêu tư vị quả nhiên là không giống nhau!

Quá sung sướng! Ta quả nhiên là cái quân tử!

“Các hương thân! Các ngươi chịu khổ! Đào mỗ lần này hưng binh tới Dự Chương, phi vì thành trì, thật là đuổi đi bạo Viên, còn nơi đây hưng thịnh, đãi đánh lui Viên tặc lúc sau, đào mỗ tất nhiên sẽ không tiếp tục lưu tại nơi này quấy rầy đại gia, nhất định sẽ rút quân hồi Kim Lăng đi, thả sẽ không động ta Dự Chương quận bá tánh một hào một li chi vật…… Đại gia cứ việc an tâm đó là.”

Nghe xong Đào Thương kêu gọi, rất nhiều bá tánh đều sôi nổi kêu la —— bọn họ không đáp ứng Đào Thương đi.

“Thái phó, cầu ngài! Ngài lưu lại đi!”

“Thái bình công tử yêu dân như con, có thể ở công tử trị hạ sinh hoạt, là chúng ta phúc phận a!”

“Thái phó chính là đương thời ít có quân tử, ta chờ tiểu dân nguyện thề sống chết đi theo thái phó.”

“Cầu thái phó không cần vứt bỏ chúng ta!”

“Thái bình công tử nếu là đi rồi, quay đầu lại Viên tặc phục tới, chúng ta đây lại phải làm như thế nào cho phải a?”

“Thái phó ta muốn gả cho ngươi!”

Đào Thương quay đầu đối Hứa Chử cùng Bùi Tiền hai người nói: “Nhìn đến không có, đây là dân ý a! Nhìn nhìn này tiếng hô, quá mẹ nó chân thật!”

Hứa Chử cùng Bùi Tiền lẫn nhau cho nhau xem xét liếc mắt một cái, không biết hẳn là như thế nào tiếp cái này lời nói tra.

Nhìn hai người ngốc lăng lăng ngốc bộ dáng, Đào Thương không khỏi thở dài khẩu khí, trong lòng rất là vì bọn họ trí tuệ bắt cấp.

Thông minh tướng lãnh đều bị ngoại phóng đi ra ngoài, com liền lưu lại như vậy hai cái ngốc ngoạn ý.

Một cái kêu Hổ Si, một cái danh tặc phá của, xem hắn hai này phúc hùng sắc, thật là một chút nhãn lực thấy đều không có.

“Các ngươi nhưng thật ra vỗ tay a!” Đào Thương mở miệng nhắc nhở bọn họ.

“Nga ~!”

Hứa Chử cùng Bùi Tiền lúc này mới phản ứng lại đây.

Bọn họ một bên vỗ tay, một bên hướng về phía bọn họ phía sau hổ vệ quân ý bảo, liền thấy sở hữu các tướng sĩ cùng nhau “Bùm bùm” vì Đào Thương hành động cùng uy vọng nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng.

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, lúc này mới giống lời nói!

Lúc này mới như là một cái đã chịu nhân dân kính yêu lãnh đạo nên có đãi ngộ.

Liền ở cái này đương khẩu, dưới đài trong đám người, một cái cực không phù hợp hài hòa giọng chính thanh âm ở đây gian vang lên lên, giống như ở bình tĩnh trong hồ nước ném ra một viên đá, bắn nổi lên một mảnh gợn sóng.

“Đào Thương cẩu tặc! Xem ta hôm nay làm thịt ngươi!”

------oOo------

Chương 395: thái phó gặp nạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái kia thanh âm tuy rằng chỉ có một, nhưng lại dị thường chói tai bén nhọn, trong thời gian ngắn liền đem giữa sân vô số người lực chú ý đều hấp dẫn qua đi.

Các bá tánh cùng nhau quay đầu, động tác nhất trí hướng về cái kia thanh âm phát ra người nhìn lại.

Đào Thương tìm kiếm thanh âm nhìn qua đi, lại thấy là một cái tướng mạo mỹ lệ, chân eo nhỏ trường, da như ngưng chi, một thân màu đỏ kính trang anh khí thiếu nữ.

Này thiếu nữ vừa thấy chính là cái hàng năm luyện võ, tuổi tuy rằng không lớn, nhưng dáng người cực hảo, ở màu đỏ kính trang bao vây hạ, có vẻ phá lệ chọc người thèm nhỏ dãi.

Nàng trên lưng có một thanh tiểu đoản cung, trong tay có một phen tiểu đoản kích, một đôi thanh triệt đôi mắt, chứa đầy giận dữ, bắn thẳng đến hướng trên đài cao Đào Thương gương mặt.

Đào Thương thấy thế có chút không rõ nguyên do, hồn nhiên không biết tại đây loại bổn hẳn là khắp chốn mừng vui nhật tử, vì sao sẽ xuất hiện như vậy không hài hòa thanh âm.

Chính mình hôm nay hẳn là làm không ít chuyện tốt a, mọi thứ đều là quân tử hành trình.

Hơn nữa chính mình giống như không quen biết cái này tiểu phiêu phiêu a?

Đào Thương duỗi tay một lóng tay trong đám người thiếu nữ, quay đầu hỏi Bùi Tiền nói: “Vừa rồi không có cấp cái kia cô nương phát lương thực sao? Có phải hay không đem nhân gia cấp rơi xuống?”

Bùi Tiền xoa hãn, nghi hoặc nói: “Không nên a, nhưng phàm là xếp hàng lãnh lương thực, một người một hộc, đều phát tới rồi nha, tuyệt không sẽ có sơ hở.”

Đào Thương nghiêm túc giáo dục Bùi Tiền: “Lời nói đừng nói như vậy mãn! Muốn lấy sự thật vì căn cứ, chạy nhanh cho ta tra thiếu bổ lậu! Chúng ta không thể bạc đãi bất luận cái gì một người quần chúng, đặc biệt là lớn lên như vậy xinh đẹp quần chúng, càng là muốn săn sóc yêu quý.”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy kia thiếu nữ đem đoản kích ném xuống đất, sau đó từ sau lưng lấy ra tiểu cung cùng mũi tên chi, giương cung cài tên, đối với Đào Thương chính là một mũi tên vọt tới.

“Gian tặc! Chịu chết đi!”

“Thái phó cẩn thận!” Hai gã cầm trong tay tấm chắn hổ vệ quân vội vàng từ bên cạnh vọt đến Đào Thương trước người.

Ở mọi người kinh dị trong ánh mắt, kia thiếu nữ mũi tên từ dây cung thượng bắn ra, hướng về phía Đào Thương nơi phương hướng —— thẳng lăng lăng, thẳng lăng lăng bắn tới……

Sau đó, liền thấy kia chi mũi tên nhọn ở giữa không trung, lại thẳng lăng lăng, thẳng lăng lăng…… Càng bay càng thấp.

Không đợi bắn tới Đào Thương trước mặt, ở hai trượng có hơn, kia chi mũi tên liền ở nửa đường trung đều tốc rơi xuống tới rồi trên mặt đất.

Tràng gian khán giả, vô luận là quân dân, toàn tức thì trầm mặc.

Cũng không biết là này thiếu nữ cung không kính, vẫn là nàng bản nhân không có gì kính.

Này một mũi tên lực đạo rõ ràng có chút không đủ.

Đào Thương cùng đã xông lên che ở trước mặt hắn hổ vệ quân tướng sĩ, cùng với trong sân bá tánh, nhìn kia chi căn bản là không có bắn ra rất xa mũi tên, đại gia trên mặt đều lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Cảm giác một chút cũng không cần khẩn trương a.

Thiếu nữ sắc mặt nghẹn đến mức đỏ bừng, hắn từ nhỏ cùng phụ thân Lữ Bố luyện tập võ nghệ, bản lĩnh khác đều còn có thể, chỉ có này bắn tên chi thuật, vẫn luôn là nhập không được môn.

Nàng tại đây phương diện, xác thật là không có thêm thiên phú điểm.

Thiếu nữ áo đỏ gắt gao cắn môi, sau đó lại đem ra một mũi tên, lúc này đây nàng cổ sức chân khí, hướng về phía Đào Thương lớn tiếng hô quát nói:

“Gian tặc! Ngươi lại ăn ta một mũi tên!”

Dứt lời, lại là một mũi tên bắn ra.

“Phanh!”

Lúc này đây lực đạo nhưng thật ra cũng đủ, nhưng vấn đề là, chính xác thực sự quá kém.

Đào Thương cùng mọi người nhìn kia chi mũi tên nhọn gào thét bắn ở ly Đào Thương tám trượng xa ngoại đài cao cọc gỗ tử thượng.

Thiếu nữ khí sắc mặt đỏ bừng, bá bá bá lại liên tục bắn ra bảy tám mũi tên.

Trốn đều không cần trốn, phòng cũng không cần phòng, không có một chi bắn ở Đào Thương đứng thẳng chỗ ba trượng trong vòng.

Hơn nữa càng làm cho người cảm động chính là, này đó mũi tên không phải bắn trên mặt đất, chính là bắn ở đầu gỗ trên đài, ở đây

nhiều như vậy bá tánh, cư nhiên không có một cái lọt vào ngộ thương.

Trăm phần trăm MISS a?

Này thiếu nữ hành vi, thực sự là làm người cảm động.

Đổi thành Thái Sử Từ, tại như vậy nhiều người trung gian, muốn một người cũng bắn không đến, giống như cũng là làm không được.

Không bao lâu……

Lại thấy Đào Thương dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mũi, nói: “Cô nương, ngươi là cố ý thủ hạ lưu tình sao?”

Thiếu nữ trên mặt tức khắc toát ra xấu hổ.

Này mấy mũi tên, thật là là bắn quá mất mặt.

Xác thật có điểm giống thủ hạ lưu tình, nhân gia nói không tật xấu.

Nhưng thiếu nữ thực mau liền phục hồi tinh thần lại, hắn khom lưng hướng trên mặt đất nhặt lên chuôi này tiểu đoản kích, sắc mặt đỏ bừng, hướng về phía Đào Thương lớn tiếng quát tháo nói: “Gian tặc, an dám nhục nhã với ta! Bổn cô nương không bắn ngươi…… Ta muốn chính tay đâm với ngươi!”

Dứt lời, liền đẩy ra đám người, hướng về phía Đào Thương phương hướng vọt qua đi.

Đào Thương cũng có chút không rất cao hứng.

Nha đầu này phiến tử một ngụm một cái gian tặc, một ngụm một cái gian tặc, ta mẹ nó là quân tử được không?

Làm ngươi bạch bắn nhiều như vậy hạ, ta chiêu ai chọc ai?

Hảo hảo khắp chốn mừng vui, đột nhiên toát ra như vậy nhất hào ngốc đàn bà làm rối, thật là đậu má.

Đào Thương phất phất tay, vừa định phân phó Bùi Tiền đem này ngốc nữu bắt lấy thời điểm, dưới đài bá tánh quần thể trung, lại đột nhiên xuất hiện dị biến.

Dưới đài bá tánh bên trong, không biết là ai đột nhiên lớn tiếng kêu gọi một tiếng: “Này đàn bà cư nhiên dám đối với thái phó bất kính!”

Vừa mới mới bị Đào Thương ban ân quá các bá tánh, theo này một tiếng kêu to, tức khắc đều phục hồi tinh thần lại, đại gia hỏa tình cảm quần chúng xúc động.

“Thái phó là người tốt, hắn cư nhiên dám đối với thái phó bất kính! Chúng ta hôm nay không thể buông tha nàng!”

“Dám nói thái phó không hảo…… Không đáp ứng!”

“Cẩu nhật, tưởng đối thái phó hạ độc thủ, tin hay không lão tử giết ngươi cả nhà!”

“Hôm nay không dọn dẹp nàng một chút, thật khó tiêu ta chờ trong lòng chi hận cũng!”

“Tấu nàng!”

“Đúng vậy, tấu nàng!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy dưới đài bá tánh trong đám người, hô hô lạp lạp nảy lên tới thật lớn một đám người, đem thiếu nữ áo đỏ quay chung quanh ở ở giữa.

Thiếu nữ áo đỏ thấy một chúng các bá tánh xông tới, sắc mặt tức khắc trầm xuống, lãnh đạm nói: “Các ngươi này đó điêu dân, bị đào tặc mê hoặc thượng không tự biết, còn dám vì hắn làm trành? Ha hả, còn muốn tấu bổn cô nương? Hành a! Có bản lĩnh các ngươi liền đụng đến ta một chút thử xem……”

Lời nói không đợi nói xong, từ trong đám người cũng không biết từ nào lăng không bay ra một khối gạch xanh, chính chính hảo hảo vỗ vào thiếu nữ áo đỏ trên mặt.

“Bang!”

Này một cục gạch chụp thanh âm chụp cực kỳ giòn lượng, thiếu nữ áo đỏ trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa không chết ngất qua đi.

Tuy là đứng ở trên đài Đào Thương nghe xong này thanh giòn vang, đều không khỏi đáy lòng phát lạnh.

Rất xinh đẹp một cô bé, nên sẽ không bị này một cục gạch phá tướng đi?

“Nói tấu ngươi liền tấu ngươi!”

Thiếu nữ tuổi quá nhỏ, không hiểu chuyện…… Nàng không hiểu được, nhân dân quần chúng lửa giận, ai cũng vô lễ đem nó dập tắt.

Vĩnh viễn không cần đứng ở nhân dân quần chúng mặt đối lập! Cũng ngàn vạn không cần xem nhẹ nhân dân quần chúng mộc mạc đạo đức quan, đó chính là chiến tranh nhân dân đại dương mênh mông biển rộng.

Chỉ thấy vô số bá tánh mắt lộ ra hung quang, giương nanh múa vuốt từ bốn phương tám hướng ong nhộng mà thượng, đối với tên kia bụm mặt, đau không được thiếu nữ, bắt đầu tiến hành rồi —— cực kỳ tàn ác vây ẩu.

Sơn hô hải khiếu đám người ở trong nháy mắt liền đem kia thiếu nữ bao phủ, đại gia ngươi một chân tới ta một chân, thay phiên thức vây bên người nàng, đối nàng tiến hành rồi một lãng lại một lãng mãnh liệt vòng đá.

Một bên đá, một bên đánh, trong đám người còn phát ra quần chúng nhóm phát ra từ nội tâm chân thành tha thiết hò hét.

“Làm ngươi đối thái phó bất kính!”

“Làm ngươi lấy mũi tên bắn thái phó!”

“Làm ngươi không biết tốt xấu!”

“Làm ngươi trang!”

“Làm ngươi tài bắn cung trình độ như vậy kém!”

“Đá chết ngươi, đá chết ngươi!”

Tràng gian loạn thành một đoàn, nơi nơi đều là tranh nhau hướng trong đám người mặt tễ, muốn cọ quyền tấu kia thiếu nữ người, sơn hô hải khiếu, khí thế chưa từng có, ngay cả kinh nghiệm sa trường hổ vệ quân, đều bị một màn này sợ ngây người.

Nhưng nhiều người như vậy đánh một người, căn bản là không có khả năng ai đều đánh đến, rất nhiều người ở nhiều lần hoa hoa lung tung động thủ gian, lại là đem người một nhà đều cấp thương tới rồi.

Theo bá tánh chi gian ngộ thương càng ngày càng nhiều, trường hợp cũng càng thêm vô pháp khống chế.

“Ai? Cái nào hỗn đản cư nhiên đánh ta đầu! Tìm chết sao!” Một người trung niên tráng hán xé thanh rống giận.

“Ai u ~! Có người đá ta đũng quần!”

“Ngươi hạt a! Đánh ta làm chi! Có phải hay không người một nhà ngươi đều thấy không rõ lắm a!”

“Không phải ta đánh ngươi!”

“Đánh rắm! Ta tận mắt nhìn thấy ngươi đánh ta! Ngươi chạy nhanh đem đầu duỗi lại đây, làm ta đánh trả lại ngươi một chút!”

“Dựa vào cái gì a!”

“Không cho ta đánh đúng không? Không cho ta cũng đánh!”

“Ai u! Ngươi thật đúng là dám động thủ! Hành! Tiểu tặc! Xem ta hôm nay lộng chết ngươi!”

“Ta túi tiền đâu? Ta túi tiền như thế nào ném! Ai con mẹ nó thừa loạn trộm đồ vật!”

“Ta hài tử? Ta hài tử đâu! Ai đem ta hài tử đánh ném!”

“Ta đánh chết ngươi! Ta đánh chết ngươi!”

Trên quảng trường tình thế trở nên càng ngày càng tới hỗn loạn, từ vừa mới vô số người vây ẩu thiếu nữ một cái, dần dần diễn biến thành vô số người lẫn nhau chi gian tập thể đại loạn đấu.

Giữa sân trong lúc nhất thời cát bay đá chạy, che trời, mây đen giăng đầy tiếng sấm cuồn cuộn, nơi nơi đều là xé đánh thanh cùng tiếng quát tháo, ẩn ẩn thậm chí còn có kêu khóc thanh.

Đến nỗi tên kia bị vây ẩu thiếu nữ áo đỏ, tại đây loại hỗn loạn dưới tình huống, đã sớm bao phủ ở biển người trung, không biết tung tích.

Đào Thương trên trán bắt đầu hãn ra như mưa.

Hảo hảo một hồi khai thương tế dân…… Như thế nào sẽ diễn biến thành này phúc điểu dạng!

“Các bá tánh! Các bá tánh! Các hương thân! Đại gia đình một chút tay! Đều không cần lại đánh, đều nghe ta nói! Cho ta một cái mặt mũi! Ta các ngươi quân tử đào thái phó a!” Đào Thương đứng ở trên đài cao, giương giọng hướng về phía dưới đài hỗn loạn đánh lộn đám người khàn cả giọng kêu gọi.

Đáp lại hắn, là một khối lăng không phi đánh lại đây gạch!

Đào Thương khiếp sợ, vội vàng né tránh tới rồi cầm tấm chắn hổ vệ quân phía sau.

“Đông ——!”

Gạch va chạm ở tấm chắn thượng, phát ra một tiếng nặng nề trọng vang.

Đào Thương giơ tay lau mồ hôi, ám đạo một tiếng nguy hiểm thật.

Lần này tử nếu là tước ở chính mình trên mặt, phỏng chừng chính mình này anh đĩnh mũi cao, lập tức phải bị mạt bình.

“Chậc chậc chậc ~!” Hứa Chử loạng choạng đại não hạt dưa, trong miệng phát ra tấm tắc thanh, cảm khái nói: “Thật con mẹ nó là nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền a! Hôm nay mỗ gia là trường kiến thức! Thật sự thật náo nhiệt!”

Dứt lời, liền thấy Hứa Chử quay đầu nhìn về phía Đào Thương, đem hai chỉ sa bát đại nắm tay niết “Ca băng ca băng” giòn vang: “Thái phó, mỗ gia có thể hay không thừa loạn xuống đài đi cọ mấy quyền?”

“Ngươi thiếu cho ta vô nghĩa! Còn chê ta phiền lòng sự không nhiều lắm sao?” Đào Thương bi phẫn nhìn Hứa Chử liếc mắt một cái, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hảo hảo một hồi khai thương tế dân, cư nhiên biến thành bộ dáng này! Ta khổ tâm thiết kế nhiều ít cảm động lòng người lời kịch, không đợi nói xong đâu, khiến cho người cho ta trộn lẫn…… Đều là cái kia xú đàn bà chọc họa, đào mỗ tuyệt đối không buông tha nàng! Nàng tuyệt đối là nhân dân công địch…… Hứa Chử, quay đầu lại phái người cho ta tìm, đào ba thước đất cũng muốn đem nàng đào ra, đào mỗ nói cái gì cũng muốn lộng chết nàng!”

------oOo------

Chương 396: cố chấp thiếu nữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trải qua Đào Thương cùng hổ vệ quân một phen nỗ lực lúc sau, hỗn loạn ác chiến các bá tánh mới bị trấn an xuống dưới, kho lúa trước trên quảng trường một mảnh hỗn độn, nơi nơi đều là rầm rì kêu to thanh, rất nhiều bá tánh cùng sĩ tốt đều là bị trọng thương, không phải mặt mũi bầm dập, chính là què chân khom lưng, một đám lẫn nhau nâng trở về đi, so mới vừa ở trên chiến trường đánh giặc xong, nhìn còn muốn chật vật.

Bất quá thực rõ ràng, ở đây bị thương bá tánh đều thực hưng phấn, bọn họ thật lâu cũng chưa quá thượng như vậy có nhiệt huyết tình cảm mãnh liệt sinh sống.

Lại có thể lãnh mễ lại có thể đánh nhau.

Ở thái bình công tử thống trị hạ sinh hoạt —— thật tốt!

Biển cả như núi, tà dương như máu.

……

Đào Thương chờ một chúng ở xử lý, rửa sạch xong tràng gian việc sau, mỏi mệt hướng về Đô Xương huyện quận thủ phủ đệ mà đi.

Một đường phía trên, Đào Thương tâm tình đều không phải thực hảo.

Này cũng khó trách, hảo hảo một hồi khai thương phóng lương, dương chính mình quân tử chi danh kế hoạch, kết quả là cư nhiên biến thành một hồi thiên đại trò khôi hài, giống như chê cười giống nhau.

Đổi ai, ai trong lòng đều sẽ không quá thoải mái, liền tính là Kim Lăng thành không thiếu lương, nhưng dùng một lần thả ra đi nhiều như vậy lương thảo, ai đều đau lòng.

Nhà ai thuế ruộng cũng không phải gió to quát tới.

Mọi người bên trong, chỉ có Hứa Chử vô tâm không phổi, chỉ là một cái kính cười ngây ngô, trong miệng còn "Lải nhải lẩm bẩm" nói vừa rồi thú sự, xem hắn kia bộ dáng, cảm giác hắn giống như là ăn sinh nhật giống nhau.

Nếu không phải bởi vì đánh không lại, Đào Thương thật muốn một cái đại tát tai trừu chết hắn.

"Tự cổ chí kim, này thật là mỗ gia thấy quá nhất có ý tứ một lần phóng lương, trừ bỏ thái phó, nhà ai phóng lương có thể phóng cùng ăn tết dường như như vậy náo nhiệt?"

Đào Thương lạnh lùng một hừ, nói: "Này cũng chính là ta, đổi thành người khác, chỉ bằng ngươi vừa rồi câu nói kia, cũng đã bị ban thuốc trấm đã chết."

Hứa Chử ha ha một nhạc, rất là tự tin nói: "Ta hiểu được thái phó luyến tiếc mỗ gia."

Hứa Chử đang nói tự luyến nói, chợt thấy này đại hán sắc mặt chợt biến đổi, bỗng nhiên giơ tay ngăn cản Đào Thương, đem hắn hộ ở chính mình bên người.

Hổ vệ quân sĩ tốt nhóm lấy Bùi Tiền cầm đầu, được đến Hứa Chử ý bảo, ngay sau đó tại chỗ trú chân đợi mệnh.

Hứa Chử đứng sừng sững ở Đào Thương bên người, mắt hổ trung tinh quang bắn ra bốn phía, cẩn thận nhìn chằm chằm cách đó không xa một chỗ ngõ nhỏ góc.

Không bao lâu, lại thấy một bóng người từ cái kia trong một góc đi ra.

“Lại là ngươi?” Đào Thương lông mày hơi chọn, cười nhạo nói: “Ngươi thật đúng là đủ chấp nhất, không để yên đúng không?”

Thiếu nữ áo đỏ cả người là thương, trên mặt thanh một khối tím một khối, đáng thương một trương mỹ lệ tinh tế khuôn mặt bị các bá tánh vòng đá thành đầu heo, đường đi còn có chút khập khiễng, có vẻ rất là chật vật.

Nhưng tuy là như thế, nàng hai tròng mắt trung kiên định chi ý lại chưa từng có chút thay đổi.

Thật là một cái chấp nhất…… Ngốc lão nương nhóm.

“Đào tặc!” Thiếu nữ áo đỏ nghiến răng nghiến lợi cả giận nói: “Ta hôm nay tất lấy ngươi chi mạng chó rồi!”

Đào Thương bị nàng biểu tình đều chọc cho vui vẻ.

“Cô nương, ngươi đều này phúc hùng dạng? Còn nhớ thương giết ta đâu? Ngươi rốt cuộc là ai a! Ta cùng ngươi có cái gì thâm cừu đại hận?”

Thiếu nữ áo đỏ sắc mặt đỏ bừng: “Ngươi còn dám nói! Nếu không phải bởi vì ngươi, bổn cô nương lại sao lại biến thành bộ dáng này! Đều là ngươi làm hại, cướp đi vốn là thuộc về ta Xích Thố, còn hại ta bị thương, bổn cô nương từ nhỏ đến lớn cũng chưa thảm như vậy quá, ta cùng ngươi không đội trời chung!”

Đào Thương nghe đến đó sửng sốt.

Xích Thố?

Nga! Nguyên lai cái này ngốc nữu là Lữ Bố bên kia.

Cười nhìn cả người là thương thiếu nữ áo đỏ, Đào Thương trong lòng bắt đầu cẩn thận trù tính.

Này thiếu nữ tuổi tác không lớn, nhiều nhất cũng chính là 15-16 tuổi, nhưng lá gan lại thực sự là không nhỏ, cư nhiên dám đơn thương

độc mã tới ám sát chính mình?

Đứa nhỏ này dính điểm hổ a.

Dựa theo cái này tình huống tới xem, liền hướng này phân dũng mãnh, này ngốc nữu nên không phải là Lữ Bố nữ nhi đi?

Đào Thương trong lòng nổi lên nói thầm.

Nếu thật là Lữ Bố cô nương, chính mình hẳn là làm sao bây giờ đâu? Là giết nàng vẫn là khấu hạ đương con tin, dùng để uy hiếp Lữ Bố đâu?

Dù sao mỗi một cái đối chính mình cũng chưa chỗ hỏng, bất quá nếu là thật giết, kia khẳng định là không có lời đến, dễ dàng dẫn Lữ Bố cùng chính mình liều mạng, vẫn là bắt sống bắt sống, đối chính mình chỗ tốt đại đại có.

Đào Thương đầu trung ý tưởng tuy rằng là thiên hồi bách chuyển, nhưng thiếu nữ áo đỏ hiển nhiên không tưởng cho hắn lưu cái gì thời gian tự hỏi, nàng cũng không biết Đào Thương suy xét nhiều như vậy.

Chỉ nghe thiếu nữ áo đỏ một tiếng kêu to, hướng về phía Đào Thương hô giọng nói.

“Họ Đào, tới a, tới một mình đấu a!”

Không chỉ là Đào Thương, đại bộ phận người đều sững sờ ở đương trường.

Đơn, một mình đấu?

Cùng thái phó?

Này ngốc nữu trong óc cân nhắc cái gì đâu!

Đào Thương phục hồi tinh thần lại, hơi hơi mỉm cười nói: “Ngươi thượng cột chính mình lại đây muốn giết ta, ta vì sao còn phải đáp

ứng cùng ngươi một mình đấu.”

Thiếu nữ áo đỏ tràn đầy vết thương trên mặt lộ ra khinh thường khinh miệt chi sắc.

“Hừ hừ! Cùng cha ta nói giống nhau, các ngươi này đó nam người quả nhiên đều là chút không loại không trứng hóa.”

Đào Thương cười lắc đầu nói: “Cô nương, ngươi lời này có điểm lỗi trong lời nói, nam nhân giống nhau đều khẳng định là có trứng. Nhu nhược chính là hoạn quan, vậy không thể xưng là nam nhân.”

“Ít nói vô nghĩa! Ta liền hỏi ngươi có dám hay không!”

Đào Thương thở dài khẩu khí, gật đầu nói: “Nếu ngươi như thế khăng khăng, ta đây liền đáp ứng ngươi yêu cầu này lại có gì phương? Đến đây đi.”

Bùi Tiền vừa nghe lời này tức khắc sốt ruột.

Hắn đi mau hai bước, đi tới Đào Thương bên người, ngữ khí hơi có chút nôn nóng nói: “Thái phó, đối phương tuy rằng chỉ là cái nữ lưu hạng người, thả còn bị thương, nhưng ta xem nàng thân thủ, hiển nhiên là hơi có chút dũng lực, không phải kẻ đầu đường xó chợ, thái phó nhất thiết không thể thác đại tài là.”

Đào Thương hai mắt rất có thâm ý nhìn Bùi Tiền liếc mắt một cái, thấp giọng thở dài: “Ngươi a, theo ta mấy năm, như thế nào vẫn là không hiểu biết ta đâu?”

Bùi Tiền bị Đào Thương này một câu cấp hỏi mông.

Chính mình hảo ý nhắc nhở hắn, hắn như thế nào còn toát ra như vậy một câu?

Thái phó người này, hiện tại có phải hay không biến có điểm cuồng?

Chỉ thấy Đào Thương nhàn nhã từ một người hổ vệ quân người hầu trong tay tiếp nhận một thanh bảo kiếm, sau đó chậm rãi bước về

phía trước đi rồi hai bước, nghiêng nghiêng đem bảo kiếm hướng về mặt bên vung, nói: “Đến đây đi.”

Thiếu nữ áo đỏ cũng là hàng năm luyện võ người, gần là từ Đào Thương lấy kiếm động tác đi lên xem, liền biết hắn võ nghệ khẳng định là thủy háng nước tiểu quần, lơ lỏng bình thường, liền này mấy lần, chính mình trong vòng nhất chiêu lấy tánh mạng của hắn tất rồi.

Thiếu nữ áo đỏ trong lòng không khỏi vui mừng quá đỗi, thầm nghĩ trong lòng tên ngốc này tất nhiên là nhìn chính mình là cái đại cô nương, cho nên trong lòng sinh ra khinh địch chi ý.

Này ngốc tử tất nhiên là không hiểu được chính mình từ nhỏ cùng phụ thân luyện võ, bình thường dưới tình huống, ba năm cái tráng hán cũng không phải chính mình đối thủ.

Thiếu nữ áo đỏ trong lòng vui mừng, trên mặt thật là lạnh lùng phi thường, vung tay lên trung đoản kích, cao giọng nói: “Ta đây tiện lợi ra tay trước! Ngươi tiếp hảo!”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Tùy ngươi.”

Bùi Tiền chờ một đám người nhìn đến cả người là hãn, bọn họ nắm chặt binh khí, chỉ chờ phàm là có cái gì không đúng, liền vây quanh đi lên bảo hộ thái phó.

“Xem ta chiêu thứ nhất!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy thiếu nữ áo đỏ, cầm kích hướng về phía Đào Thương vọt đi lên, ở trong nháy mắt kia, nàng vừa mới còn khập khiễng chân cẳng phảng phất khỏi hẳn, thân thể chi nhanh chóng, mãnh như một con màu đỏ tiểu liệp báo.

Mắt thấy nàng liền phải vọt tới Đào Thương trước mặt, đột nhiên liền thấy một cái thật lớn thân ảnh ngăn ở Đào Thương cùng thiếu nữ áo đỏ chi gian.

Hứa Chử vẻ mặt hung tướng, giơ lên hai tay, một bàn tay chuẩn xác mà nhanh chóng bắt lấy thiếu nữ áo đỏ cầm tiểu kích thủ đoạn, mặt khác một bàn tay hóa quyền vì thủ đao, che chở thiếu nữ áo đỏ cổ chính là tàn nhẫn kính một tước.

Thiếu nữ áo đỏ trợn trắng mắt, trực tiếp hôn mê qua đi.

Đào Thương bất đắc dĩ thở dài khí, đối với chết ngất quá khứ thiếu nữ áo đỏ thở dài: “Nói một mình đấu ngươi liền tin? Thật là cái ngốc nữu.”

Hắn quay đầu nhìn nhìn trợn mắt há hốc mồm Bùi Tiền chờ một chúng, cười nói: “Minh bạch chưa Bùi Tiền, ngươi vẫn là không đủ hiểu biết ta.”

Bùi Tiền trong lòng bội phục không muốn không muốn.

Ta đối với ngươi không biết xấu hổ xác thật lợi hại còn chưa đủ thấu triệt.

Bùi Tiền hướng về phía Hứa Chử chắp tay, nói: “Vẫn là hứa Tư Mã hiểu biết thái phó, thuộc hạ theo không kịp.”

Hứa Chử liệt khai miệng rộng cười: “Không dám, không dám, về sau nhiều học nhiều xem, chậm rãi liền hiểu hắn.”

……

Thiếu nữ áo đỏ chậm rãi mở to mắt khi, phát hiện chính mình đang nằm ở một gian sạch sẽ tĩnh thất nội, mà nàng bên người tắc có một người lão bà bà đang ở chờ đợi nàng.

Vừa thấy thiếu nữ tỉnh, lão bà tử cuống quít chạy ra phòng.

Thiếu nữ áo đỏ tưởng động nhất động tay chân, lại phát hiện thân thể của mình bị trói ở trên giường.

Bất quá thân thể của nàng, trên đùi, còn có mặt mũi thượng thương, đều đã bị đắp thượng thảo dược, cũng băng bó thực kín mít, trên

mặt sưng chỗ tuy rằng như cũ rất đau, nhưng lại so với ngay từ đầu muốn tốt hơn rất nhiều.

Một lát sau, cửa phòng “Kẽo kẹt” một tiếng bị đẩy ra, Đào Thương ở lão bà tử dẫn dắt hạ đi đến.

Đào Thương mỉm cười đi đến thiếu nữ áo đỏ bên người, nói: “Lữ cô nương, ngươi tỉnh?”

------oOo------

Chương 397: 3 điểm lời bàn cao kiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiếu nữ áo đỏ vừa thấy đến Đào Thương, mạch não vừa chuyển, nhớ tới té xỉu trước sự, trong lòng cả kinh, vốn định theo bản năng nhảy dựng lên đánh hắn, tiếc rằng chính mình bị trói trên giường, không thể động đậy.

Bất quá nàng nghe được Đào Thương cư nhiên có thể hô lên nàng dòng họ, không khỏi đại kinh thất sắc.

“Ngươi, ngươi là như thế nào biết ta họ Lữ?”

Đào Thương trong lòng rất là vô ngữ.

Này ngốc nữu.

“Đào mỗ cùng ngươi phụ thân Lữ tướng quân rất quen thuộc.” Đào Thương cười ha hả nói: “Cô nương ngốc kính…… Không, là dũng mãnh kính cùng ôn chờ rất giống rất giống, thả còn cùng ôn chờ giống nhau tuấn tiếu, bởi vậy đào mỗ mới cả gan suy đoán.”

Thiếu nữ áo đỏ nhẹ nhàng một hừ, nói: “Phụ thân lời nói quả nhiên không sai, nam người một đám gian trá giảo hoạt, mỗi người đều không thể tin, thả còn đều là chút không trứng túng hóa…… Nói tốt hai ta một mình đấu, ngươi lại khác phái cao thủ đối ta đánh lén, thực sự là cái không biết xấu hổ cực kỳ người!”

Đào Thương mặt không đỏ tâm không nhảy, dùng ngón tay nhẹ xoa mũi, nói: “Chính cái gọi là binh bất yếm trá, Lữ cô nương, phụ thân ngươi không dạy qua ngươi như vậy dễ hiểu đạo lý sao?”

Thiếu nữ áo đỏ rất là đắc ý giương lên tinh xảo tiểu cằm: “Ta phụ thân chỉ dạy ta như thế nào anh hùng chi đạo, như thế nào võ nhân chi đạo, như thế nào tướng giả chi đạo, lại chưa từng dạy ta này rất nhiều không cần da mặt giảo quyệt chi thuật!”

Đào Thương cười cười, trong lòng thầm nghĩ: Phụ thân ngươi cũng là cái ngốc thấu sặc, chính hắn cũng không biết giảo quyệt hai tự nên sao viết, còn có thể giáo ngươi sao?

Đào Thương tìm cái mềm sụp, ngồi ở thiếu nữ áo đỏ giường biên, bắt đầu cùng nàng lôi kéo làm quen: “Lữ ôn chờ cùng đào mỗ tuy rằng là đối địch quan hệ, nhưng muốn nói có bao nhiêu đại thâm cừu đại hận, lại cũng chưa nói tới, hơn nữa đối ôn hầu người này, đào mỗ nhiều ít vẫn là có chút kính nể chi ý, không nghĩ tới hắn vì đối phó ta, lại liền thân khuê nữ đều phái ra…… Ta có như vậy nhận người hận sao? Ôn hầu này tiền đặt cược có phải hay không cũng hạ có điểm quá lớn chút?”

Thiếu nữ áo đỏ cả giận: “Mệt ngươi còn có mặt mũi nói đi! Nếu không phải ngươi lừa lừa ta phụ thân ngựa Xích Thố, ta làm sao cần gạt chính hắn trộm đi tới ám sát với ngươi……”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên lai cô nương là chính mình trộm đi lại đây, ôn chờ không biết, ta liền nói sao, ha hả, kia việc này liền dễ làm rất nhiều.”

Ngốc nữu mặt lập tức liền biến đỏ.

Như thế nào cảm giác lại làm hỗn đản này bày một đạo.

Đào Thương nói sang chuyện khác, nói: “Lữ cô nương, có một việc đào mỗ yêu cầu cùng ngươi nói rõ ràng, phụ thân ngươi ngựa Xích Thố, cũng không phải đào mỗ cuồng lừa hắn, mà là ở Thủ Dương Sơn, cha ngươi binh bại vì ta thiết kế khó khăn, kia ngựa Xích Thố là hắn dùng để đổi chính mình tánh mạng ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, chính là chính hắn cam tâm tình nguyện, cùng người vô vưu.”

Thiếu nữ áo đỏ nghe vậy, nhíu mày, trắng nõn gương mặt lộ ra mê mang chi sắc.

Chuyện này, Lữ Bố lại là chưa từng có cùng chính mình nói qua, Trương Liêu, Ngụy Tục, hầu thành đám người cũng là không cùng chính mình đề qua.

Ở nàng trong lòng, phụ thân Lữ Bố vẫn luôn là đương thời dũng mãnh nhất chiến tướng, là thiên hạ vô địch tồn tại, như thế nào sẽ tùy tùy tiện tiện, đã bị một cái miệng lưỡi trơn tru nam người tiểu tặc cấp đánh bại đâu? Thậm chí còn phải lấy ngựa Xích Thố đi đổi mệnh?

Việc này căn bản là không có khả năng!

Thiếu nữ áo đỏ nghĩ thông suốt lúc sau, lộ ra tức giận chi sắc, dỗi nói: “Ngươi nói bậy! Không được ngươi chửi bới ta phụ thân!”

Đào Thương cũng không cùng nàng cãi cọ, chỉ là chậm rì rì nói: “Có phải hay không thật sự, ngươi quay đầu lại hảo hảo hỏi một chút cha ngươi Lữ Bố hoặc là Tịnh Châu quân chư tướng là được, ta không cùng ngươi tốn nhiều môi lưỡi.”

Thiếu nữ áo đỏ trí tuệ tuy rằng không phải thực đủ dùng, nhưng lúc này đây lại nghe ra một ít môn đạo.

“Hỏi, hỏi ta phụ thân? Ngươi muốn phóng ta trở về?”

Đào Thương dùng ngón tay sờ sờ mũi, nói: “Đổi thành là người khác, ta đã sớm đem hắn phiến thành tám cánh hạ nồi chiên ăn, bất quá đào mỗ nghĩ tới nghĩ lui, ta trước mắt còn không nghĩ đắc tội ôn chờ, muốn ngươi tánh mạng, đối ta không có gì chỗ tốt, lúc này đây tính ngươi nhặt, ta tha cho ngươi một cái mạng nhỏ, xem như đối ôn hầu một chút bồi thường.”

Thiếu nữ áo đỏ không thể tin được nhìn hắn, vừa mới bắt đầu không cân nhắc quá vị tới.

Nàng trí tuệ xác thật không phải thực đủ dùng, qua một hồi lâu, mới vừa rồi đột nhiên minh tỉnh ngộ, trong lòng vui vẻ!

Hắn đây là muốn phóng ta trở về nha!

Êm đẹp, vì cái gì muốn phóng ta trở về…… Thuyết minh tiểu tử này vẫn là sợ hãi cha ta!

“Muốn cho ta trở về cũng không phải không được.” Thiếu nữ áo đỏ ngực đại ngốc nghếch, lại bắt đầu ngớ ngẩn kính: “Bất quá ngươi đến đem ngựa Xích Thố trả lại cho ta, ngươi nếu là còn ta Xích Thố, ta nhưng thật ra có thể miễn cưỡng đáp ứng ngươi yêu cầu ngoan ngoãn trở về……”

Đào Thương cười lạnh một tiếng, đứng dậy, không hề xem thiếu nữ áo đỏ, cất bước hướng ra phía ngoài đi đến.

Vừa đi, Đào Thương một bên nói: “Ngươi ái có trở về hay không, tưởng lưu lại nơi này cũng tùy tiện ngươi, nhưng ta nhưng không nhàn cơm cung phụng ngươi, nơi này người, đều là tay làm hàm nhai, không ai quán ngươi này tướng môn tiểu thư, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Dứt lời, không hề xem thiếu nữ áo đỏ, chỉ là tiêu sái ra khỏi phòng.

Thiếu nữ áo đỏ nóng nảy, một cái kính ở phía sau hướng về phía Đào Thương kêu gọi: “Ai? Ai! Ngươi trở về, trở về a, chúng ta còn chưa nói xong đâu? Ngươi trở về được không…… Hỗn đản!”

Đào Thương ra nhà ở lúc sau, lại có Trần Đăng vừa mới tuần tra xong sài tang, về tới Đô Xương huyện hướng Đào Thương phục mệnh.

Trần Đăng nghe trong phòng mặt ngốc nữ tiếng gào, lại nhìn nhìn Đào Thương, nói: “Thái phó, liền tính là không giết nàng, nhưng nàng dù sao cũng là Lữ Bố nữ nhi, đem nàng khống chế ở trong tay, dùng để uy hiếp Lữ Bố, chẳng phải là thực phương tiện? Liền tốt

như vậy đoan đoan phóng nàng đi rồi, không khỏi có chút đáng tiếc đi.”

Đào Thương cười, hắn tiếp đón Trần Đăng tùy hắn rời đi tĩnh thất cửa, đi vào trong sân một chỗ yên lặng góc, thấp giọng nói: “Ta mới đầu, cũng là giống Nguyên Long giống nhau ý tưởng, dùng hắn nữ nhi đương con tin, uy hiếp Lữ Bố, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, đào mỗ phát hiện, kỳ thật chúng ta hẳn là có càng tốt lựa chọn.”

“Nga?” Trần Đăng tựa hồ là tới hứng thú: “Thái phó có gì cao kiến?”

Đào Thương một cái một cái vì Trần Đăng giải thích nói: “Đệ nhất, Lữ Bố người này lòng muông dạ thú, nhân phẩm rất có vấn đề, ở hắn khái niệm không có gì thị phi luân lý hoặc là lễ nghi nghĩa lý quan niệm, ta dùng hắn nữ nhi có lẽ có thể uy hiếp đến hắn nhất thời, nhưng rất có thể sẽ không lâu dài, vạn nhất có một ngày hắn lang tính phát tác, thật sự quyết định từ bỏ cái này nữ nhi, kia này ngốc đàn bà ở trong tay ta chính là cái trói buộc, có lẽ còn sẽ bởi vì nàng mà cùng Lữ Bố hoàn toàn kết hạ không chết không ngừng thù hận.”

Trần Đăng trầm ngâm thật lâu sau, gật đầu nói: “Thái phó chi ngôn, thật là có lý, đổi thành bình thường chư hầu này pháp có lẽ được không, nhưng cứ nghe Lữ Bố từ nhỏ liền cùng Hung nô giao tiếp, trời sinh tính lương bạc, xác thật không hảo uy hiếp cùng hắn.”

Đào Thương tiếp tục nói: “Đệ nhị, ta cá nhân cho rằng, cùng với dùng hắn nữ nhi đương con tin đắc tội Lữ Bố, chi bằng ở cái này nữ hài trên người làm làm văn, ly gián một chút Viên Thuật cùng Lữ Bố quan hệ, giáo sự phủ ở Hoài Nam thám tử từng hồi báo, Lữ Bố vừa mới đầu nhập vào Viên Thuật thời điểm, Viên Thuật từng có ý đồ hắn nạp thái vấn danh, sau nhân đông chinh Dự Chương quận mà gác lại việc này……”

Trần Đăng là cỡ nào thông minh người, chỉ là ở một cái nháy mắt, hắn liền lập tức lĩnh hội Đào Thương ý đồ.

”Ha ha ha, thái phó cái này mưu kế rất tốt, quả nhiên cao minh! Không tồi, chỉ cần có thể thích đáng lợi dụng nữ tử này, không khó ly gián Lữ Bố cùng Viên Thuật quan hệ, rốt cuộc Viên Công Lộ ở chư hầu bên trong, chính là có tiếng lòng dạ hẹp hòi.”

Đào Thương thấy Trần Đăng tán đồng, càng có tin tưởng, nói: “Cho nên nói, ở phóng cái này nữ hài hồi Lữ Bố kia phía trước, chúng ta hai cái, còn phải cẩn thận mưu hoa một chút việc này hẳn là như thế nào thao tác.”

Trần Đăng thật mạnh gật đầu, nói: “Việc này yêu cầu chúng ta giữa lo liệu, thái phó yên tâm, Trần mỗ trong lòng đã có đại khái thủ đoạn cùng biện pháp, ta nhất định toàn tâm toàn ý vì thái phó hoàn thành việc này.”

Đào Thương cười nói: “Ngươi làm việc, ta yên tâm, đúng rồi, còn có cái đệ tam điểm……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Trần Đăng đem tay vừa nhấc, trịnh trọng chuyện lạ nói: “Thái phó cái này đệ tam điểm, Trần mỗ cảm thấy, liền không có nghe đi xuống tất yếu.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Vì cái gì?”

Trần Đăng do dự một chút, mới vừa rồi nói: “Y theo Trần mỗ đối thái phó hiểu biết, giống nhau ở trọng điểm đều nói qua lúc sau này đệ tam điểm, giống nhau đều không phải là cái gì hữu dụng sự.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người.

Nima!

Ta có như vậy không đứng đắn sao? Như thế nào ta tại thủ hạ trong ánh mắt chính là này phúc không chính hành đức hạnh?

“Không được!”

Đào Thương quật tính tình cũng lên đây: “Ngươi nhất định phải nghe!”

Trần Đăng biểu tình, nhìn làm như đều phải khóc.

“Thái phó, ta cảm thấy này đệ tam thật sự liền không có nghe đi xuống tất yếu.”

“Ta nói không được liền không được!”

Đào Thương một phen nhéo Trần Đăng, bái trụ lỗ tai hắn, gằn từng chữ một đối Trần Đăng hô quát nói: “Đệ tam điểm chính là, giam giữ một nữ tử, rất là ảnh hưởng đào mỗ quân tử chi danh! Ta Từ Châu quân chính là quân tử chi sư, há có thể hành này lấy người khác chi thê nữ áp chế việc? Đây là thành thật không thể!”

Trần Đăng khuôn mặt cứng đờ, trong lòng không khỏi thở dài.

Quả nhiên là làm chính mình đoán trúng, tiểu tử này đệ tam điểm quả nhiên nói chính là vô dụng vô nghĩa, thả vẫn là làm chính mình buồn nôn cái loại này.

Quân tử không cần người khác thê nữ đương con tin, là có thể dùng người khác thê nữ đi ly gián người khác?

Đây là cái gì quân tử? Cái gì ngụy biện!

Cũng không biết tiểu tử này lễ nghi liêm sỉ quan niệm, rốt cuộc là căn cứ cái gì kinh điển vì đạo đức tiêu chuẩn tới tuân thủ.

……

Lữ Bố từ khi dựa vào Viên Thuật quân lúc sau, liền tạm thời đem thê tử nghiêm thị cùng nữ nhi gia quyến chờ đều lưu tại Thọ Xuân phương bắc hai trăm dặm một cái huyện thành, cũng chia quân bảo hộ.

Hắn không yên tâm đem gia quyến đặt ở Thọ Xuân thành, hắn không nghĩ làm chính mình gia quyến vì Viên Thuật sở khống chế.

Trong lúc chỉ có nữ nhi tự mình trộm đi lại đây muốn cùng chính mình một khối đi Dự Chương chiến Đào Thương, com kết quả bị

chính mình tấu đi trở về, Lữ Bố trong lòng hiện nay vẫn là thực an tâm.

Thẳng đến nghiêm thị phái người đưa tới thư nhà, nói cho Lữ Bố nữ nhi ném thời điểm, Lữ Bố trong lòng mới phát hiện, việc này có điểm không tốt lắm lộng!

Nữ nhi nên sẽ không thật sự chạy đến Đào Thương bên kia đi đi?

Liền ở Lữ Bố trong lòng nghi hoặc thời điểm, Đào Thương mật thất lại mang theo Đào Thương thư từ tiến đến gặp mặt Lữ Bố.

Ở đọc Đào Thương cho chính mình thư từ thời điểm, Lữ Bố đầu thiếu chút nữa không trực tiếp nổ mạnh!

Này không bớt lo hài tử, thế nhưng dừng ở đào tặc trong tay?

Lữ Bố hung tợn nhìn chằm chằm tên kia Đào Thương phái tới sứ giả, cắn răng nói: “Họ Đào muốn như thế nào?”

Truyền tin tới sứ giả không phải người khác, đúng là Tôn Càn!

Tôn Càn thấy Lữ Bố tức giận cũng không tức giận, chỉ là cười nói: “Đào thái phó không có ý khác, hắn tưởng cùng ôn hầu ngài giao cái bằng hữu.”

------oOo------

Chương 398: ly gián Viên Lữ (2 hợp 1 chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Càn người này phản ứng mau, suy nghĩ nhanh nhẹn, năng ngôn thiện biện, quan trọng nhất chính là hắn có một bộ trung hậu tướng mạo.

Người như vậy, nhất thích hợp chính là đương sứ giả, Đào Thương làm hắn vì sứ giả tới cùng Lữ Bố câu thông, cũng là vì trên người hắn xác thật có này đó tốt đẹp tố chất.

Lữ Bố sắc mặt âm trầm, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Tôn Càn, hai tròng mắt trung ẩn ẩn thiêu đốt bị hắn cực lực áp lực lửa giận.

“Cùng bổn đem làm bằng hữu?” Lữ Bố nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải vì nữ nhi an toàn, hắn hiện tại hận không thể trực tiếp đem Tôn Càn hạ nồi nấu, tiếc rằng hiện tại là yêu cầu ẩn nhẫn thời kỳ, cho nên nói hắn không có cách nào.

“Bằng hữu chi gian, chính là như vậy làm? Tùy ý giam người khác thê nữ?” Lữ Bố giận dữ đem nói cho hết lời.

Tôn Càn đối mặt Lữ Bố không cần làm che dấu phẫn nộ, tựa hồ không chút nào sợ hãi, hắn vẫn là kia phó dương dương tự đắc tươi cười, nói:” Ôn chờ lời này, không khỏi có chút oan uổng thái phó.”

Lữ Bố hầm hừ nói: “Bổn đem nơi nào oan uổng hắn?”

Tôn Càn thành khẩn nói: “Thái phó năm đó cùng ôn chờ chi tranh đấu, chính là bởi vì các vì này chủ, ôn hầu năm đó vì Đổng Trác dưới trướng trọng đem, thái phó năm đó là Viên Thiệu phụ thuộc, các vì này chủ mà thôi, hiện giờ Đổng Trác đã chết, chư hầu phản bội, thái phó cùng ôn chờ chi gian thù hận, sớm đã không còn nữa

tồn tại, hiện giờ đối thái phó mà nói, không đội trời chung thù địch chính là Viên Thuật, nhưng hôm nay ôn chờ chẳng những là tương trợ Viên Thuật cùng thái phó là địch, còn làm tiểu thư hành thích với thái phó, hiện giờ lại muốn hỏi lại với ta, không biết ra sao đạo lý?”

Tôn Càn xảo ngôn có thể biện, một phen lời nói đem Lữ Bố nói mơ mơ màng màng, không biết nên từ góc độ nào trả lời.

Một bị nghẹn lại, Lữ Bố liền muốn giết người.

Tôn Càn dường như không cảm giác được Lữ Bố sát ý giống nhau, chậm rì rì nói: “Tuy rằng ôn chờ liên tiếp đối thái phó bất kính, nhưng thái bình công tử làm người luôn luôn khoan dung độ lượng, không muốn cùng ôn chờ tiếp tục tranh chấp đi xuống, cho nên lần này cho dù là bắt sống tiểu thư, cũng chưa từng thương cập mảy may, cũng phái tại hạ tới thông báo ôn chờ, nguyện ý đem tiểu thư trả lại, trùng tu hữu hảo.”

Lữ Bố tinh thần đầu đốn khi chuyển biến tốt đẹp rất nhiều.

“Ý của ngươi là, nữ nhi của ta chưa từng có việc? Đào Thương không có thương tổn với nàng?”

Tôn Càn trong đầu lược quá thiếu nữ áo đỏ bị một đám bá tánh vây ẩu vòng đá khi vĩ ngạn tình cảnh, trong lòng không khỏi thở dài.

“Bẩm ôn hầu…… Tiểu thư xác thật là không có bị đào thái phó thương cập một sợi lông, Càn nguyện đem tính mạng đảm bảo.”

Tôn Càn lời này đánh một cái gần cầu, mặc kệ từ góc độ nào giảng, thiếu nữ áo đỏ xác thật không có bị Đào Thương gây thương tích.

Lữ Bố đứng dậy, bước chậm đi đến Tôn Càn bên người, một đôi ưng mục bình tĩnh trừng mắt nàng, cả người tản mát ra cực làm cho người ta sợ hãi tâm uy hiếp lực.

Thẳng đến lúc này, Tôn Càn mới vừa rồi cảm nhận được này chỉ hàng năm ở trên chiến trường thị huyết mãnh thú là cỡ nào khủng

bố.

Quả nhiên là bị so sánh vì phi đem nhân vật, xác thật là không bình thường.

Tôn Càn áp xuống lược hiện thấp thỏm tâm thần, nỗ lực làm gương mặt thượng ý cười bảo trì tự nhiên.

“Ôn chờ có nói cái gì đối tại hạ giảng? Tại hạ nguyện chăm chú lắng nghe.”

Lữ Bố thấy Tôn Càn biểu hiện, buồn bã thở dài.

“Thái phó đến người a, Tôn Càn, đào thái phó đưa còn ngô nữ, còn có cái khác cái gì yêu cầu?”

Tôn Càn thấy Lữ Bố ngữ khí mềm xuống dưới, rốt cuộc buông xuống một hơi, lời nói cũng biến nhu hòa rất nhiều.

“Thái phó đối ôn chờ một mảnh chân thành, chỉ là muốn cùng ôn chờ kết thành minh hữu, ngày sau cộng đồng đỡ bảo nhà Hán, làm sao đối ôn chờ đưa ra cái gì yêu cầu?”

Lữ Bố nhíu nhíu mày, rất là nghi ngờ nhìn về phía Tôn Càn, trong ánh mắt đều là không thể tin được thần sắc.

“Ngươi, ngươi lời này thật sự?”

Lữ Bố đương nhiên sẽ không cảm thấy đây là thật sự, chính mình hiện nay tuy rằng là lưu lạc quân, nhưng lại có số xong lệnh người nghe tiếng sợ vỡ mật Tịnh Châu quân, đặc biệt là trong đó còn có mấy ngàn lang kỵ chi chúng.

Như vậy binh mã, đủ có thể làm người chảy nước dãi ba thước, lúc trước chính mình vừa đến Thọ Xuân thời điểm, Viên Thuật liền có tâm muốn đoạt lại Lữ Bố quân đội, nhưng lại bị Lữ Bố quyết nghị mâu thuẫn.

Viên Thuật bởi vì yêu cầu đối phó Đào Thương cùng Lưu biểu, bởi vậy có chút bận tâm, liền không dám quá ra tay tàn nhẫn.

Hiện giờ Đào Thương ấn xuống Lữ Bố chi nữ, lại muốn vô điều kiện đưa về tới, Lữ Bố tự nhiên là sẽ không tin tưởng.

Nhân tính bãi ở trước mặt, không hơn.

Tôn Càn thấy Lữ Bố mặt lộ vẻ nghi hoặc, cười nói: “Tự nhiên là thật sự, bất quá vì có thể cùng ôn chờ kết thành chân chính minh hữu, thái phó vẫn là có vài giờ phân phó, làm ta chuyển cáo cho ôn chờ.”

Lữ Bố mặt tức khắc trầm xuống.

Ngươi nhìn xem! Ta liền biết, họ Đào làm sao có như vậy hảo tâm, này giữa khẳng định là có mưu kế.

Hắn nhất định là đối bổn đem có cái gì yêu cầu hoặc là mưu đồ!

“Thái phó có gì phân phó? Nói thẳng đi!”

Lữ Bố lại làm tốt tùy thời đem Tôn Càn đẩy ra đi hạ nồi chuẩn bị.

Tôn Càn nghiêm mặt nói: “Thái phó cho rằng, ôn chờ nếu là muốn trở thành ta quân minh hữu, kia nhất định liền phải có chính mình thuộc địa mới có thể, rốt cuộc Đào thị chính là ngồi lãnh tám quận nơi đại chư hầu, ôn chờ nếu là phiêu bạc không nơi nương tựa, không có chỗ ở cố định, kia liền thực sự là quá ngã Đào thị nhất tộc phân.”

Thốt ra lời này ra tới, Lữ Bố chợt gian có chút ngây ra như phỗng.

Không đúng đi? Đây là dựa theo bình thường kịch bản ra bài sao?

“Thái phó phân phó, là cái này?”

Tôn Càn thật mạnh gật đầu, nói: “Tự nhiên là cái này, kia ôn chờ tưởng chuyện gì?”

“A? Bổn đem còn tưởng rằng…… Ha ha ha, không gì đại sự! Chỉ là chuyện này thái phó tuy rằng nói dễ dàng, chỉ sợ là lại chưa chắc như vậy hảo làm……”

Tôn Càn rất là có tin tưởng gật gật đầu, nói: “Thật cũng không phải như vậy khó làm, thái phó cảm thấy, ôn hầu đầu tiên phải có một cái thích hợp quan tước.”

Lữ Bố nghe xong lời này, cảm giác càng là giật mình.

Đào Thương cư nhiên còn phải cho hắn chức quan ngồi?

Tôn Càn phảng phất không nhìn thấy Lữ Bố biểu tình giống nhau, đối Lữ Bố chắp tay nói: “Ôn chờ, không biết ngươi doanh trại trung nhưng có Giang Nam bản đồ? Có không mượn tại hạ dùng một chút.”

Lữ Bố phục hồi tinh thần lại, đối với soái trướng ngoại thị vệ phân phó nói: “Đem bổn đem bản đồ lấy tới?”

Tịnh Châu quân thị vệ lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu, liền đem bản đồ vì Tôn Càn cầm tới.

Tôn Càn cúi đầu, trên bản đồ thượng tìm được rồi Giang Hạ quận cùng Lư Giang quận địa giới, sau đó chỉ chỉ tới gần bọn họ bắc cảnh một chỗ giao hội chỗ.

“Ôn chờ cảm thấy cái này địa phương thế nào?”

Lữ Bố cẩn thận nhìn về phía kia chỗ địa phương, nghi hoặc nói: “Qua dương?”

Tôn Càn gật đầu nói: “Cao Tổ khi, qua dương thuộc Hoài Nam quốc dư hãn huyện, này mà tuy nhỏ, lại cũng đủ ôn chờ nghỉ ngơi lấy lại sức, hơn nữa qua dương mà chỗ Hoài Nam cùng Giang Hạ giao hội chỗ, có lợi cho ôn chờ hoặc là hướng đông, hoặc là hướng tây, phương bắc còn nhưng nối thẳng Nhữ Nam cùng nhữ âm nơi, hiện giờ Tào Tháo dời chỗ với hứa huyện, cùng Lưu biểu giằng co, giá trị

thời cơ này, đúng là ôn chờ tìm khích mở rộng thế lực là lúc, hoặc hướng Dự Châu, hoặc hướng Hoài Nam, hoặc hướng Kinh Châu, không biết ôn chờ nhưng cố ý chăng?”

Lữ Bố nghe vậy cười ha ha: “Lại cô đơn không thể hướng ngươi Từ Châu phát triển phải không?”

Tôn Càn hơi hơi mỉm cười, nói: “Ôn chờ dưới trướng toàn vì hổ lang chi sư, lần trước giao thủ bị thua, chính là bại với kế, mà phi bại với mưu.”

Lữ Bố hừ hừ, nói: “Các ngươi đào thái phó mỗi lần cùng ta giao thủ, đều cố ý tuyển những cái đó bất lợi với ta Tịnh Châu lang kỵ phát huy nơi, nếu như bằng không, bổn đem đã sớm……”

Tôn Càn cười ha hả nói: “Đó là, đó là tự nhiên, ôn chờ kỵ binh thiên hạ vô địch, cái nào dám ở Bình Nguyên cùng chi tướng kháng? Thái phó cũng đúng là biết này một chút, cho nên mới liên tiếp tận lực tránh cho cùng ôn hầu kỵ binh chính diện tác chiến.”

Lời này mặc kệ là thật là giả, thực sự là phi thường hưởng thụ.

Lữ Bố trong lòng rất là ý động, chính mình ở Viên Thuật dưới trướng làm công, rốt cuộc không phải kế lâu dài, sự tình nếu là thật sự có thể dựa theo Tôn Càn vì hắn mưu hoa phát triển, làm hắn trước tiên ở qua dương an thần, sau đó lại thừa cơ bắt lấy một cái quận, kia lấy hắn Lữ Bố dũng mãnh phi thường cùng này dưới trướng Tịnh Châu quân chi uy, sớm muộn gì tất nhưng thành tựu một phen bá nghiệp.

Nhà Hán thành trì, thiên họ Viên hợp đến?

Bất quá trải qua rất nhiều sự kiện, Lữ Bố lại cũng không ngốc.

Hắn so ban đầu xác thật biến thông minh rất nhiều.

“Bổn đem có thể đáp ứng đào thái phó bằng hữu, cũng đáp ứng hắn vĩnh không tương xâm, bất quá, thái phó yêu cầu cho ta một ít tỏ vẻ

mới là.”

Tôn Càn ha hả cười, nói: “Việc này dễ ngươi, thái phó đã viết hảo thỉnh chỉ chi thư, chỉ cần ôn hầu nguyện ý đáp ứng thái phó thỉnh cầu, thái phó lập tức thượng biểu thiên tử, tất thỉnh thiên tử chuẩn ôn hầu vì qua dương quá lệnh, cũng duy trì ôn hầu đến nhận chức trong lúc lương thảo chi phí.”

Dứt lời, Tôn Càn dừng một chút, nói: “Chỉ cần ôn hầu ngày sau có thể chính mình gỡ xuống bất luận cái gì một chỗ cơ nghiệp, thái phó đều sẽ biểu tấu thiên tử, làm ôn hầu ngồi danh xứng với thực.”

Lần này tử, Lữ Bố tâm mới vừa rồi là hoàn toàn phóng tới trong bụng đi.

Hắn cảm khái hướng về phía Tôn Càn nói: “Hảo! Thái phó nếu là nhiều có thể làm được, bố tất nhiên sẽ không cô phụ thái phó chi ý, lập tức lãnh binh rút lui Dự Chương quận!”

Tôn Càn cười ha hả loát theo chòm râu, ám đạo chính mình thật đúng là một khối đi sứ tài liệu, lần này lại không có nhục sứ mệnh hoàn thành nhiệm vụ.

Lữ Bố thật là có chút chờ không kịp, hắn vội vàng đứng dậy, dường như đuổi đi người giống nhau hướng về phía đối phương nói: “Tôn tiên sinh còn tại đây trì hoãn cái gì? Còn không mau mau trở về, làm đào thái phó làm chính sự quan trọng.”

Tôn Càn mặt lập tức liền kéo xuống tới.

Này Lữ Bố xem như cái thứ gì nha? Hắn như vậy cũng coi như là cá nhân?

Tôn Càn tức giận nhìn chằm chằm Lữ Bố, nhắc nhở nói: “Ôn hầu, quý quân tiểu thư hiện nay còn ở ta trong quân, ôn chờ chỉ lo quan chức, có phải hay không đã quên hỏi một chút như thế nào nghênh đón tiểu thư hồi doanh sự?”

Lữ Bố bừng tỉnh một phách đầu.

Hắn thật đúng là đem cái này thân sinh nữ nhi cấp quên đến không còn một mảnh.

……

Tôn Càn trở về doanh trại lúc sau, ngay sau đó hướng Đào Thương hội báo đi trước Lữ Bố quân quân doanh tình huống.

Đào Thương sau khi nghe xong sở hữu chi tiết lúc sau, khen Tôn Càn một phen, làm hắn trở về nghỉ ngơi, sau đó liền tìm tới Trần Đăng.

Nghe xong Đào Thương tự thuật, Trần Đăng cảm khái nói: “Lữ Bố quả nhiên là một con dưỡng không thân lang, một thân dã tâm không nhỏ, thế nhưng tưởng tự lập.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Rốt cuộc hắn có có thể cho hắn tự lập hùng tâm cùng tư bản, đảo cũng là có thể lý giải, chúng ta giúp hắn một phen, lại có gì phương? Nam Xương thành bên kia đều an bài thỏa đáng sao?”

Trần Đăng nói: “Như thế nào hành sự, ta đã cùng Vưu Lư Tử nói rõ ràng, hiện tại liền xem hắn có thể đem giáo sự phủ giáo sự sao sinh điều hành…… Bất quá y Trần mỗ xem ra, hẳn là không là không có gì vấn đề, rốt cuộc Vưu Lư Tử cũng cùng Quách Gia thật nhiều năm, mệnh lệnh giáo sự rải rác lời đồn đãi loại sự tình này, cũng là thuận buồm xuôi gió.”

Vưu Lư Tử mấy năm gần đây tới, mỗi ngày bưng cung nỏ đi theo Quách Gia, cơ hồ là một tấc cũng không rời, nhĩ tuyển mục nhiễm dưới, thế nhưng là luyện thành Quách Gia chủ trì giáo sự phủ bản lĩnh.

Theo thời gian trôi qua, Vưu Lư Tử cư nhiên thành giáo sự phủ phó chủ sự, một cái nho nhỏ Thái Sơn binh, cư nhiên tự học thành tài.

Lúc này đây, Quách Gia người ở Bành Thành, phương nam này mặt, nếu là phải dùng giáo sự phủ, tự nhiên liền đến dựa hắn.

Đào Thương cùng Trần Đăng thương nghị một ít chi tiết, Trần Đăng ngay sau đó lại đưa ra về ly gián Viên, Lữ tiến thêm một bước đề án.

Trần Đăng vì Đào Thương phân tích nói: “Thái phó, trước mắt bước đầu tiên ly gián Lữ Bố phương diện, đã thành công, nhưng bước thứ hai, đó là đem Lữ Bố chi nữ còn cho hắn, hiện giờ giáo sự phủ giáo sự đã đi trước Nam Xương rải rác lời đồn đãi, liêu Viên Thuật nhất định sẽ nhìn chằm chằm việc này, nhưng như thế còn không đủ để ly gián Viên, Lữ hai người, cần đến ở trao đổi Lữ Bố chi nữ thời điểm, hơi làm chút bố trí.”

Đào Thương vuốt cằm, cẩn thận trầm tư.

“Nguyên Long huynh, y ngươi chứng kiến, chúng ta ứng như thế nào an bài trận này trao đổi? Mới có thể sử Viên Thuật sinh nghi.”

Trần Đăng trên mặt lộ ra thần sắc áy náy.

“Nói ra thật xấu hổ, Trần mỗ trước mắt thật đúng là chưa từng nghĩ đến biện pháp gì.”

Đào Thương cũng không có trách cứ Trần Đăng, nói: “Thôi, ngươi không nghĩ tới, ta nhưng thật ra nghĩ ra một cái chủ ý, chính là có điểm tổn hại. Nhưng trước mắt nếu vô mặt khác biện pháp, cũng chỉ có thể như thế.”

Trần Đăng trong lòng không biết vì sao “Lộp bộp” một chút.

Hắn cảm giác Lữ Bố khả năng lần này cần xui xẻo.

Vấn đề là Trần Đăng tưởng không rõ, một cái trao đổi tù binh, Đào Thương có thể nghĩ ra biện pháp gì tới?

……

Nam Xương thành, quận thủ phủ đệ.

Viên Thuật cùng Trương Huân bốn mắt nhìn nhau, hai người chi gian không khí trong lúc nhất thời có vẻ rất là quỷ dị.

“Lữ Bố tư thông Đào Thương?” Viên Thuật hai tròng mắt nghi hoặc nhìn Trương Huân, nói: “Ngươi này tin tức nơi nào tới? Chuẩn xác không?”

Trương Huân hướng về Viên Thuật một cái chắp tay, nói: “Minh công, lại nói tiếp, việc này xác thật là rất là kỳ quặc.”

Viên Thuật nhướng mày, ngạc nhiên nói: “Như thế nào kỳ quặc?”

Trương Huân ngạc nhiên nói: “Việc này chính là từ Dự Chương quận mặt bắc lưu dân nơi đó truyền lưu lại đây, nói là Lữ Bố cùng Đào Thương này hai lộ binh mã hiện nay thường xuyên tiếp xúc, lẫn nhau gian hình như có đại sự phát sinh, nhưng cụ thể là chuyện gì, lại không biết thỉnh, hơn nữa này đó đều là lời đồn đãi, lại cũng làm không được thật. “

Viên Thuật cẩn thận suy nghĩ một chút, thật mạnh lắc lắc đầu, nói: “Không huyệt không gió, có một số việc, chúng ta vẫn là tiểu tâm một chút cho thỏa đáng, tạm thời phái ra tập làm văn, điều tra Lữ Bố quân gần nhất đông hướng, nghiêm mật giám thị, Viên mỗ nhưng thật ra muốn xem vừa thấy, hắn rốt cuộc có hay không lá gan, dám cùng Đào Thương làm ra cẩu thả phản bội việc!”

Trương Huân do dự một chút, nói: “Nếu là Lữ Bố cùng Đào Thương chi gian quả nhiên lại sở liên hệ, lại nên như thế nào? Chẳng lẽ chúng ta còn muốn đồng thời đối phó Lữ Bố cùng Đào Thương hai quân không thành?”

Viên Thuật nghe vậy, sắc mặt tức khắc đen.

Hắn trầm mặc sau một lúc lâu, mới vừa rồi nghiến răng nghiến lợi nói: “Chuyện này thả trước bất luận, trước cho ta đi cẩn thận điều tra, nhìn xem này lời đồn rốt cuộc là thật cũng vẫn là giả cũng!”

“Nặc!”

……

Đào Thương cùng Lữ Bố, ước hẹn trao đổi tù binh địa điểm là ở hồ Bà Dương một chỗ chỗ trũng chi khẩu.

Thứ nhất là vì phòng ngừa Lữ Bố kỵ binh đội chính mình triển khai tiến công, thứ hai Đào Thương có thể ở chỗ này thiết lập thuỷ quân cung nỏ phụ trận, một khi phát hiện không đúng, liền ở hung hăng cấp Lữ Bố Tịnh Châu lang kỵ một cái giáo huấn.

Phương nam bà dương nơi, mặc cho ngươi kỵ binh ở phương bắc lại là lợi hại, này lại cũng là nam quân sân nhà! Muốn chế ngươi, có rất nhiều chiêu số!

Bất quá lệnh người cảm thấy kỳ quái chính là, ở Lữ Bố chi nữ bị chuẩn bị trao đổi kia một ngày, Đào Thương an bài một đống lão bà tử, nhất định phải cấp Lữ Bố nữ nhi thay quần áo.

Hồng xán xán đại hỉ bào!

Hình như là muốn xuất các thành thân giống nhau.

------oOo------

Chương 399: trao đổi tù binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bảy tám cái lão bà tử, ba chân bốn cẳng đem Lữ cô nương ấn trên giường, tả một xuyên hữu một bộ, không bao lâu liền đem nguyên bộ đỏ thẫm lễ bào mặc ở Lữ cô nương trên người.

Sau đó, các nàng lại dùng phấn mặt cấp Lữ cô nương miêu mi họa mục.

Lăng sinh sôi cấp này lắc đầu trang điểm thành một cái tân nương tử bộ dáng.

Không bao lâu, một chúng lão bà tử đem Lữ cô nương từ phòng nội mang theo ra tới, Đào Thương còn lại là ở ngoài cửa phòng cười hì hì chờ.

Trên dưới đánh giá Lữ Bố chi nữ vài lần, Đào Thương vừa lòng gật gật đầu.

“Không tồi! Nhìn không ra ngươi này điên nha đầu cẩn thận trang điểm một chút, đảo vẫn là rất dễ coi.” Đào Thương ít có phát ra từ nội tâm tán thưởng gật đầu.

Lữ cô nương cắn khẩn môi nhìn chằm chằm hắn, hai bên bị phấn mặt nhiễm quá khuôn mặt bởi vì thẹn thùng mà lộ ra ửng hồng.

“Vì cái gì muốn đem ta trang điểm thành như vậy? Ngươi không phải muốn đem ta đưa trở về sao! Này, này xem như cái gì.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Lữ cô nương không cần để ý, chúng ta Từ Châu có một cái tập tục, đưa còn tù binh hoặc là con tin, liền nhất định phải trang điểm thành cái dạng này, này thuộc về một loại tín ngưỡng.”

Lữ cô nương nghi hoặc nhăn lại mi: “Các ngươi Từ Châu đưa còn tù binh tập tục, chính là đem người trang điểm thành xuất các bộ dáng? Này ta thật đúng là lần đầu tiên nghe nói……”

Đào Thương nhẹ nhàng vung tay lên, xoay người nói: “Ngươi không biết sự còn nhiều lắm đâu? Đi thôi, canh giờ mau tới rồi, đào mỗ tự mình đưa ngươi hồi phụ thân ngươi bên người đi.”

Đào Thương tươi cười dưới ánh nắng chiếu xuống, đem bản nhân có vẻ phá lệ tuấn lãng ánh mặt trời, ở như vậy một cái nháy mắt, Lữ cô nương có điểm xem thất thần.

Nàng chợt phục hồi tinh thần lại, cúi đầu, nỗ lực áp xuống vừa mới trong nháy mắt “Phanh, phanh” loạn nhảy trái tim nhỏ, thấp thấp lên tiếng.

Đi ra huyện nha phủ đệ, sớm có một chiếc treo đỏ thẫm hoa xe ngựa, ở Triệu Vân cùng Hứa Chử hai đại mãnh tướng dưới sự bảo vệ, chờ ở ngoài cửa.

Lữ cô nương nhìn kia chiếc quải hồng xe ngựa, lại là sửng sốt.

“Ta liền ngồi, ngồi cái này?”

Đào Thương cười ha hả nói: “Không sai, liền ngồi nó trở về, cao lớn thượng đi?”

“Đây cũng là các ngươi Từ Châu tập tục?”

“Lữ cô nương thật thông minh, chính mình đều học được đoạt đáp.”

Binh mã bảo vệ quải hồng xe ngựa ra xương đều huyện, thẳng đến cùng Lữ Bố ước định vũng nước địa giới mà đi.

Mà Cam Ninh cùng Chu Thái tắc suất lĩnh hai lộ thuỷ quân, thuận giang mà xuống, từ hai bên bảo vệ, thẳng đến trao đổi địa điểm mà đi.

Lữ Bố quân đã sớm chờ đợi ở ước định địa điểm, này dưới trướng tinh nhuệ cũng là ra hết, Trương Liêu, Cao Thuận, Tống hiến chờ mãnh tướng toàn ở.

Hai bên ở một khoảng cách nhỏ bài khai trận thế, lẫn nhau giằng co.

Đào Thương cưỡi trảo hoàng phi điện, ở Triệu Vân cùng Hứa Chử dưới sự bảo vệ, về phía trước hoạt động một khoảng cách, cao giọng nói: “Thỉnh ôn hầu ra tới trả lời.”

Lữ Bố năm đó ở Thủ Dương Sơn cùng Đào Thương từng có gặp mặt một lần, nhưng lúc ấy một cái ở trên núi, một cái ở dưới chân núi, hiện giờ ở trên chiến trường trao đổi tù binh, như thế gần khoảng cách gặp nhau, lại vẫn là lần đầu tiên.

Đối phương tuy rằng là đương thời đệ nhất mãnh tướng, nhưng có Triệu Vân cùng Hứa Chử hai người kia ở, Lữ Bố tưởng động Đào Thương tỷ lệ cơ hồ bằng không, bởi vậy Đào Thương mới vừa rồi dám như thế bạo gan định ngày hẹn hắn.

Lữ Bố quét quét Đào Thương bên người Hứa Chử cùng Triệu Vân, trên mặt lộ ra phức tạp thần sắc.

Họ Đào thủ hạ mãnh tướng thật là không ít, chỉ là trước mắt này hai cái, liền đều từng làm chính mình ăn qua bẹp.

Hứa Chử dũng mãnh tạm thời bất luận, họ Triệu cơ hồ có thể cùng chính mình chiến đến năm năm bắt đầu.

“Ôn hầu, đã lâu.” Đào Thương cười ha hả đối với Lữ Bố nói: “Khi cách hai năm, ôn hầu khí thế cùng phong tư đều không thua năm đó, thực sự thật đáng mừng.”

Lữ Bố cũng là hơi hơi khom người, nói: “Còn thỉnh đào thái phó có thể tuân thủ hứa hẹn.”

Đào Thương cười ha ha, gật đầu nói: “Ôn hầu yên tâm, đào mỗ người này, không có gì ưu điểm, chỉ có quân tử chi phong đương

thời đều biết, nói không giữ lời sự, đào mỗ là chưa bao giờ sẽ đi làm.”

Dứt lời, liền thấy hắn hướng về phía phía sau Triệu Vân sử một cái ánh mắt.

Triệu Vân ngay sau đó hiểu ý, hắn tay trái cầm một con hộp gỗ, hắn đề thương đánh mã chậm rãi qua đi, cẩn thận đi vào Lữ Bố bên người, đem kia chỉ hộp gỗ đưa tới Lữ Bố trước mặt.

Lữ Bố cũng là cẩn thận nhìn chằm chằm Triệu Vân, hai bên ánh mắt ở trong không khí cơ hồ có thể va chạm ra nóng cháy hỏa hoa.

Lữ Bố lấy ra hộp gỗ lúc sau, Triệu Vân chậm rãi mà lui, Lữ Bố đem này mở ra, từ giữa lấy ra kia cuốn thêu đế sấn bạch bạch, nhưng thấy mặt trên rành mạch viết nhâm mệnh Lữ Bố vì “Qua dương lệnh”.

Là Đào Thương từ Phạm Huyện mời đến thánh chỉ.

Đào thái phó thân là lục thượng thư sự thiên tử chi sư, thỉnh thiên tử sắc phong một cái qua dương lệnh, vẫn là dễ như trở bàn tay, nhưng nếu là phân phong quan lớn quá nhiều, chỉ sợ Viên Thiệu cùng Tào Tháo đám người liền sẽ không đáp ứng rồi.

Đào Thương cười đối Lữ Bố nói: “Nên nói nói, Tôn Càn đã đại biểu ta cùng ôn hầu nói qua, đào mỗ mong ước ôn hầu có thể đại triển kế hoạch vĩ đại, cũng chúc ta hai bên hữu nghị vĩnh thế trường tồn.”

“Thái bình công tử quả nhiên có quân tử chi phong, bố ở chỗ này bái tạ…… Không biết ngô nữ hiện tại nơi nào?”

Đào Thương hướng về mặt sau xe đuổi đi một lóng tay, cười nói: “Hảo thuyết! Tiểu thư liền ở nơi đó.”

Lữ Bố nghi hoặc nhìn kia chiếc trát đỏ thẫm hoa xe ngựa, nghi hoặc nói: “Như thế nào làm cho cùng đón dâu dường như?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Đây là chúng ta Từ Châu đưa còn tù binh tập tục, mong ước tiểu thư cùng ôn hầu, có thể ở sau này nhật tử viên viên mãn mãn, toàn gia hạnh phúc.”

Lữ Bố ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương một hồi, trong lòng thầm nghĩ:

Tiểu tử này có tật xấu đi? Ngươi nhìn nhìn hắn nói đây là tiếng người sao?

Lữ Bố trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng trên mặt cũng không có biểu lộ ra tới, hắn thật mạnh một ho khan, nói: “Một khi đã như vậy…… Kia bố tại đây liền trình thái phó cát ngôn.”

Đào Thương đối mặt sau vung tay lên, nói: “Đưa tiểu thư hướng ôn hầu trận tới!”

Mấy cái đi theo lão bà tử đem Lữ cô nương từ trên xe ngựa nâng xuống dưới, kéo đại hồng bào, một chút một chút hướng về Lữ Bố một quân phương hướng đã đi tới.

Lữ Bố quân phía sau, Tống hiến cùng Ngụy Tục bọn người xem choáng váng.

Từ Châu quân, đây là chơi cái gì kịch bản? Đưa còn tù binh, như thế nào làm cho cùng cùng Hung nô kết thân giống nhau?

Ngụy Tục chính là Lữ Bố chi thê nghiêm thị đường huynh, bởi vậy cũng chính là Lữ Bố chi nữ đại cữu, hắn nhìn đến Lữ cô nương bị trang điểm thành như vậy tặng trở về, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

“Ta này cháu ngoại gái tướng mạo dáng người toàn thuộc thượng giai, họ Đào tiểu tử đem ta cháu ngoại gái biến thành này thành thân bộ dáng cấp tặng trở về…… Hắn nên không phải đem ta cháu ngoại gái cấp họa họa đi?”

Mọi người vừa nghe lời này, sợ tới mức đều cấm thanh.

Ngươi là ôn hầu đường cữu ca, tùy tiện lải nhải không ai dám quản ngươi, chúng ta chính là không được!

Không bao lâu, Lữ cô nương bị lão bà tử nhóm đưa về bổn trận, Ngụy Tục liền vội vội đánh mã qua đi, nhìn từ trên xuống dưới bị đóng gói như thế bộ dạng nàng, nói: “Khuê nữ, Đào Thương kia tư đem ngươi làm sao vậy?”

Lữ cô nương trong lúc nhất thời không phản ứng lại đây, com nàng nghi hoặc nhìn về phía Ngụy Tục, nhíu nhíu mày, nói: “Không, không như thế nào nha…… Chính là đem ta chỉnh cả người đau.”

“Tê ——!” Chúng tướng nghe vậy, tất cả đều đảo hút một ngụm khí lạnh.

Lời này một hồi, lại là nên như thế nào cùng ôn hầu nói a?

Ngụy Tục còn lại là lộ ra vẻ mặt phẫn nộ biểu tình.

“Hảo cái đào tặc! Ngày thường lấy quân tử tự xưng, không thể tưởng được trong lén lút lại làm ra bực này dơ bẩn sự! Lão tử ta cùng hắn không để yên!”

Lời nói là nói như vậy, nhưng Ngụy Tục lại không dám hướng lên trên đi, Từ Châu quân binh đem bản lĩnh, Ngụy Tục cũng là lĩnh giáo qua, tùy tiện lấy ra một cái, là có thể đem hắn tấu dăm ba bữa bò không dậy nổi giường đất.

Bên kia sương, Lữ Bố đã cùng Đào Thương trí tạ bái biệt, về bổn trận, hai bên tập kết binh mã về phía sau chậm rãi mà triệt.

Khác võ tướng không dám tùy tiện hạt tiếp lời, Ngụy Tục thân là Lữ Bố quan hệ thông gia, lại là dám nói, hắn đánh mã đi vào ôn hầu bên người, đối hắn thấp giọng nói: “Muội phu, ta cùng ngươi nói một sự kiện…… Ngươi nhưng nhất định phải chịu đựng a!”

------oOo------

Chương 400: Viên Thuật cầu thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngụy Tục đem nói như vậy dọa người, làm cho Lữ Bố trong lúc nhất thời đều có chút không biết làm sao.

“Chẳng lẽ là Đào Thương phái binh tại hậu phương tập kích?” Lữ Bố vội vàng quay đầu, nhìn xa hướng Tịnh Châu quân sau trận.

Phong khinh vân đạm, gì cũng không có.

Lữ Bố nghi hoặc nhìn về phía Ngụy Tục.

Ngụy Tục lại là hoảng loạn nói: “Muội phu, không phải binh gia thượng sự, mà là ta khuê nữ! Khuê nữ!”

Lữ Bố nghe vậy một kỳ: “Nữ nhi của ta làm sao vậy?”

Ngụy Tục thật dài thở dài khẩu khí, nói: “Ta khuê nữ…… Lần này trở về, giống như đã không phải đại cô nương!”

Lữ Bố không quá nghe minh bạch, hắn nghi hoặc nhìn Ngụy Tục.

Cái gì đại cô nương không lớn cô nương, nói cái gì đâu?

Ngụy Tục thấy Lữ Bố này phúc ngốc dạng, hung hăng vung roi ngựa tử, nói: “Còn không rõ! Ta khuê nữ làm họ Đào cấp tai họa!”

“Cái gì!” Lữ Bố nghe vậy đại kinh thất sắc, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi lời này thật sự?”

Ngụy Tục thật mạnh gật đầu nói: “Ta xem tám chín phần mười, bằng không họ Đào vì sao đem ta khuê nữ trang điểm thành bộ dáng kia

đưa về tới?”

“Này, này!” Lữ Bố có chút hoang mang lo sợ, hắn bỗng nhiên vung họa kích, về phía sau thúc ngựa nói: “Ta hỏi nàng đi!”

“Không thể!” Ngụy Tục nóng nảy, thúc ngựa tiến lên nói: “Không thể đi hỏi, nữ hài tử da mặt mỏng, ngươi đi hỏi, nàng chẳng phải là chết tâm đều có?”

“Kia làm sao bây giờ!” Lữ Bố hầm hừ nói: “Liền như vậy ngoan ngoãn mặc cho đào tặc khi dễ ta họ Lữ không thành?”

Ngụy Tục an ủi Lữ Bố nói: “Chúng ta trước mắt, còn cần Đào Thương hỗ trợ, thả buông này khẩu oán khí, đãi ngày sau lại tìm hắn tính sổ, huống này muốn ta khuê nữ, không nói được ngày sau hai nhà còn có thể kết thành Tần Tấn chi hảo! Trước mắt đem da mặt xé rách, khủng vì không ổn.”

“Kết thành Tần Tấn chi hảo?” Lữ Bố nghe vậy hơi có chút mê mang: “Ý của ngươi là…… Làm kia họ Đào tiểu súc sinh, cấp bổn đem đương con rể?”

Ngụy Tục thấy Lữ Bố có chút khí tiết, vội an ủi nói: “Muội phu, kỳ thật vừa rồi đột nhiên vừa nghe, đem ta cũng cấp khí quá sức, trước mắt quan trọng nhất sự, vẫn là chúng ta tìm một cái an cư lạc nghiệp chỗ, hiện giờ Đào Thương đã có thể trợ giúp chúng ta, liền không hảo cùng hắn trở mặt, kỳ thật cẩn thận nói đến, này cô gia tử đảo cũng không có gì không tốt, tuổi còn trẻ dưới trướng binh tinh đem dũng, độc chiếm tám quận nơi, vẫn là đại hán triều thái phó, cùng thiên tử chi gian, cũng là quan hệ phỉ thiển, muốn cái như vậy con rể, không mất mặt!”

Lữ Bố hầm hừ nói: “Họ Đào nếu là có thể đem Xích Thố còn trở về, cùng bổn đem đương lễ hỏi, bổn đem thật cũng không phải không thể suy xét một chút!”

……

Trao đổi tù binh sự tình, liền như vậy vô cùng đơn giản quá khứ, nhưng là truyền tới Viên Thuật lỗ tai, sự tình nhưng chính là đi rồi dạng.

Bởi vì ở trước đó, Vưu Lư Tử dưới trướng giáo sự ở Nam Xương bên trong thành rải rác đồn đãi vớ vẩn, khiến Viên Thuật đối Lữ Bố sinh ra hoài nghi.

Hắn mệnh lệnh Trương Huân nhiều hơn phái ra thám báo cùng thám tử, cẩn thận quan sát Lữ Bố quân cùng Đào Thương quân hướng đi.

Hoài Nam thám tử vẫn là có chút tài năng, thực mau liền đem tin tức vì Viên Thuật truyền trở về.

Lữ Bố cùng Đào Thương xác thật là đã gặp mặt, nhưng cụ thể ở mưu đồ bí mật cái gì, việc này nhưng thật ra còn không có tra xét đến.

Đem nữ nhi rơi vào trận địa địch, rốt cuộc không phải cái gì sáng rọi sự, ở Tịnh Châu trong quân, Lữ Bố đem sự tình áp rất thấp, biết trong đó tình hình cụ thể và tỉ mỉ, cũng bất quá này đây hắn cầm đầu cùng mặt khác vài tên Tịnh Châu quân hãn tướng. Liền Trần Cung đều đối cái này mất mặt sự không lắm rõ ràng.

Mà Kim Lăng quân đội mặt, Đào Thương đối với chuyện này, cũng là cố tình làm được lớn nhất giấu giếm.

Bởi vậy Viên Thuật ở được đến thám báo tin tức, đều là một ít trải qua tân trang cùng giấu giếm.

Đặc biệt là lần này Đào Thương cùng Lữ Bố chạm mặt, thám báo hồi báo lại đây tin tức, là Đào Thương ở cùng Lữ Bố đã gặp mặt lúc sau, Đào Thương tòng quân trong trận hướng Lữ Bố trong quân, đưa đi một cái thân khoác lụa hồng sắc hà bào, giống như hòa thân xuất các giống nhau tuổi thanh xuân mỹ nữ.

Nhưng đến nỗi Đào Thương vì cái gì phải cho Lữ Bố đưa mỹ nữ, thám báo liền không được biết rồi.

Viên Thuật ở biết được tin tức này lúc sau, tức khắc bị chọc tức nổi trận lôi đình!

“Bang!”

Viên Thuật hung hăng đem một con thương ném xuống đất!

“Lữ Bố thằng nhãi này, an dám phản bội với ta!” Viên Thuật nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức đem Lữ Bố kéo dài tới chính mình trước mặt, rút gân lột da.

Diêm Tượng cúi đầu nhìn nhìn kia chỉ bị Viên Thuật ném xuống đất thương, xoa cằm, cẩn thận cân nhắc.

“Minh công, ta cảm thấy chuyện này làm như có chút kỳ quặc, Lữ Bố như thế nào sẽ như vậy nhanh chóng đảo hướng Đào Thương? Diêm mỗ cảm thấy hắn hẳn là sẽ không phản bội, giữa có lẽ có chút biến cố, minh công trước mắt vẫn là không nên xử trí Lữ Bố, hẳn là tĩnh xem này biến, thu này tâm vì thượng.”

Trương Huân thực không tán đồng Diêm Tượng nói.

“Lữ Bố thằng nhãi này xuất thân từ Tịnh Châu, hàng năm cùng Hung nô làm bạn, ở mỗ chờ xem ra, chính là không biết lễ nghi man nhân mà thôi, huống hồ nghe nói Lữ Bố người này háo sắc, năm đó ở đô thành, ỷ vào Đổng Trác dâm uy, một phụ một tử lại cũng là tai họa không ít cung đình nữ quyến, Đào Thương nếu là dùng mỹ nhân kế mê hoặc Lữ Bố, ở mạt tướng xem ra, cũng là rất có khả năng.”

Viên Thuật lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nói: “Lưu Huân trước mắt người ở Thọ Xuân, không thể hướng ta gián ngôn, hết thảy liền đều phải dựa vào hai người các ngươi vì ngô mưu hoa, lấy hai người các ngươi chi thấy, đối với Lữ Bố việc này, Viên mỗ lại là nên xử trí như thế nào hảo?”

Trương Huân mở miệng nói: “Mạt tướng đề nghị, thừa Lữ Bố không có phản bội phía trước, lập tức khởi binh tấn công Lữ Bố phía sau, để ngừa hắn chuyển hướng Đào Thương, đối ta quân bất lợi.”

Diêm Tượng vội vàng nói: “Không thể! Lữ Bố trước mắt vẫn chưa trực tiếp đầu hướng Đào Thương, như vậy mạo muội công hắn, chẳng phải là đem hắn bản nhân hướng Đào Thương bên kia đẩy? Tựa này thành không thể thực hiện cũng!”

Trương Huân tức giận quay đầu nói: “Diêm công, vậy ngươi nói nên làm cái gì bây giờ? Y ngươi ý tứ, chẳng lẽ chúng ta liền trơ mắt mặc kệ Lữ Bố cùng Đào Thương tằng tịu với nhau một chỗ?”

Diêm Tượng thong thả ung dung nói: “Trương tướng quân không cần lo âu, mặc kệ Lữ Bố ý tưởng là cái gì, nhưng y theo diêm mỗ độ chi, hắn tuyệt không sẽ dễ dàng cùng ta quân là địch, lập tức còn hẳn là lấy chiêu an vì thượng…… Minh công rời đi trước, không phải từng vì trưởng công tử hướng Lữ Bố chi nữ cầu thân sao? Trước mắt không bằng trò cũ trọng thi.”

Viên Thuật nghe vậy nhíu nhíu mày, nói: “Viên mỗ ở Thọ Xuân thời điểm, liền từng hướng Lữ Bố cầu thân, thằng nhãi này không đáp ứng, chọc Viên mỗ ném thật lớn mặt mũi, hiện giờ rồi lại làm ta đi cầu hắn, này bốn thế tam công ngạch cửa, chẳng lẽ liền như vậy hảo với tới không thành?”

Diêm Tượng an ủi Viên Thuật nói: “Có một số việc, nhẫn nhất thời chi khí, phương thành tựu đại sự cũng, trước mắt chúng ta yêu cầu Lữ Bố lực lượng, Đào Thương phi kẻ đầu đường xó chợ, minh công không thể làm khí phách chi tranh.”

Viên Thuật trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc là thở dài khẩu khí, nói: “Cũng thế, việc này liền giao cho ngươi, ngươi phái người đi trước Lữ Bố quân doanh, hướng Lữ Bố ở tỏ vẻ Viên mỗ dục cùng với thành thân chi ý.”

Diêm Tượng lĩnh mệnh mà đi.

……

Không mấy ngày, Diêm Tượng sứ giả đem tin tức mang theo trở về, kết quả làm mọi người trong lòng lại lần nữa lạnh nửa thanh.

Lữ Bố không biết ra sao nguyên nhân, cực lực không muốn cùng Viên Thuật kết thân, hơn nữa hắn còn hướng Viên Thuật đưa ra đưa ra một cái yêu cầu.

Lữ Bố muốn chào từ biệt tây hướng.

Nghe được tin tức này, Viên Thuật tức khắc thẹn quá thành giận, hắn phản ứng đầu tiên chính là: Lữ Bố thằng nhãi này phản bội ta.

------oOo------

Chương 401: Chu Du cùng Gia Cát Lượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lữ Bố muốn bái biệt tây hướng! Còn nói đã chịu thiên tử sắc phong, muốn đi qua dương huyện tạm trú, không thể tại đây nâng đỡ với Viên mỗ…… Hừ! Thiên tử sắc phong? Hắn Lữ Bố xem như cái thứ gì, cũng có thể đáp thượng thiên tử nói? Nhất định là kia đào tặc thế hắn hướng bệ hạ thỉnh ý chỉ!”

Diêm Tượng đối chuyện này không có phản bác, hắn chỉ là thở dài khí, tiếc hận nói: “Mỹ nữ, chức quan…… Đào Thương nắm đúng Lữ Bố tính cách, cho nên thi hạ loại này thủ đoạn, thực sự là vượt quá ta chờ ngoài ý liệu.”

Nếu là Viên Thuật cùng Diêm Tượng biết lần trước Đào Thương giao cho Lữ Bố nữ tử, đó là chính hắn nữ nhi, có lẽ liền sẽ thay đổi một chút đối Lữ Bố trù tính, nhưng trước mắt sự tình nói không rõ, mọi người đều không có biết rõ ràng, nhưng Đào Thương cấp Lữ Bố tặng mỹ nữ sự thật lại bãi ở trước mắt.

Ở bọn họ trong tiềm thức, Lữ Bố chính là tiếp nhận rồi Đào Thương mỹ nữ cùng hối lộ.

Hơn nữa Lữ Bố chính là không đem nữ nhi gả cho Viên Thuật nhi tử Viên Diệu, làm cho Viên Thuật trong lòng càng là đối Lữ Bố sinh ra khoảng cách.

Hỗn đản này rõ ràng chính là xem thường Viên mỗ!

Đảo không phải Lữ Bố nhất định chính là muốn thoái thác rớt việc hôn nhân này, chỉ là trải qua Ngụy Tục một phen gián ngôn, hơn nữa Đào Thương đem Lữ cô nương đưa về tới thời điểm, cái loại

này kỳ quái trang phẫn, làm cho Lữ Bố hiện tại không biết chính mình nữ nhi còn rốt cuộc có phải hay không trong sạch thân.

Ở Đông Hán thời đại này, nữ tử tái giá đổi phu thật cũng không phải cái gì cùng lắm thì sự, đại gia rất là tập mãi thành thói quen…… Nhưng Viên Thuật dù sao cũng là thế gia đại tộc, cực hảo mặt mũi, vạn nhất phát hiện Lữ Bố nữ nhi không có xuất các quá, còn không phải trong sạch chi thân, tuy rằng cũng sẽ không nháo ra cái gì đại sự, nhưng rốt cuộc mặt mũi thượng không lắm đẹp.

Lữ Bố lo lắng như vậy ngày sau hai nhà gian sẽ có phiền toái, nhưng nếu là làm hắn đối Viên Thuật nói thẳng chính mình khuê nữ bị Đào Thương tai họa, kia quả thực so giết Lữ Bố còn muốn khó chịu.

Đương cha như thế nào mà cũng đến cái mặt không phải.

Rất nhiều cơ duyên xảo hợp, hoặc là nhân vi, hoặc là hiểu lầm, đem sự tình lộng tới hiện tại loại này vi diệu cục diện thượng.

“Lữ Bố muốn đi qua dương huyện? Quả thực chính là nằm mơ! Làm hắn đi qua dương huyện làm gì? Liên hợp Đào Thương đối Viên mỗ hai mặt giáp công không thành? Viên mỗ tuyệt đối sẽ không làm hắn vừa lòng đẹp ý.”

Diêm Tượng do dự một chút, vẫn là tận lực khuyên can Viên Thuật nói: “Minh công, Lữ Bố hiện tại tuy có dị tâm, nhưng hắn rốt cuộc chưa từng cùng minh công xé rách da mặt, trước mắt việc vẫn là ứng lấy mượn sức vì thượng…… Lấy tại hạ chi ý, minh công không ngại phái người cấp Lữ Bố đưa đi số tiền lớn hậu lễ, nhiều quá Đào Thương cho hắn chỗ tốt, cũng thượng biểu triều đình, biểu tấu Lữ Bố quận thủ quan lớn, khác lại nhiều đưa mỹ nữ có thể, Lữ Bố chính là thấy lợi quên nghĩa hạng người, muốn đem hắn lung lạc trở về hẳn là không khó.”

Viên Thuật cười lạnh một tiếng, này tiếng cười cực kỳ chói tai, làm cho Diêm Tượng cả người đều có điểm rớt nổi da gà.

“Họ Đào đối Lữ Bố kỳ hảo, Viên mỗ liền cũng đến cấp Lữ Bố kỳ hảo? Quả thực chính là vớ vẩn tuyệt luân! Quay đầu lại họ Đào nếu là cắt nhường ra một cái quận cấp Lữ Bố, ta có phải hay không còn phải đem toàn bộ Hoài Nam đều hoa cấp Lữ Bố không thành…… Này tam họ gia nô, ngô thề diệt chi!”

Diêm Tượng nghe vậy tức khắc nóng nảy: “Minh công thiết không thể nóng vội, nếu như thế hành sự, hấp tấp chi gian nếu là đánh Lữ Bố không dưới, hai quân giằng co, chẳng phải là làm họ Đào ngồi thu ngư ông đắc lợi.”

Viên Thuật lạnh lùng cười, nói: “Yên tâm đi, Viên mỗ tuyệt phi hạng người lỗ mãng, việc này dễ dàng khẩn, Viên mỗ thả trước không cùng Lữ Bố nháo trở mặt, âm thầm liên hệ Tôn Sách, làm hắn lấy đồng minh chi nghị, mời Lữ Bố dự tiệc đưa tiễn, đến lúc đó làm Tôn Sách ở trong bữa tiệc tru sát Lữ Bố, tước này thủ cấp, Viên mỗ tắc thừa thế hợp nhất tiếp nhận đầu hàng Lữ Bố Tịnh Châu quân, như thế chẳng phải vui sướng?”

“Này, cái này……” Diêm Tượng cẩn thận cân nhắc một chút, nói: “Này pháp không khỏi có chút quá mức hung hiểm đi? Tôn Sách cũng không phải như vậy đáng giá tín nhiệm.”

Viên Thuật rất là tự tin nói: “Tôn lang tuy rằng tính cách cương liệt, nhưng hiện nay còn cần dựa vào với ta, không có ta cung ứng, hắn tôn gia quân liền cơm đều ăn không được! Ít nhất trong khoảng thời gian ngắn, tôn lang còn không thể thoát ly Viên mỗ khống chế, huống hồ tôn lang chí ở Giang Đông địa bàn, Đào Thương một ngày bất diệt, hắn hướng Giang Đông phát triển tâm tư liền một ngày chịu trở, điểm này Viên mỗ đã sớm xem minh bạch, cho nên mới yên tâm dùng hắn! Ngươi đừng lo, hắn không dám chơi cái gì đa dạng!”

……

Hôm nay Chu Du cảm giác chính mình rất là may mắn, bởi vì luôn luôn tự cho mình rất cao hắn, gặp được một cái đủ có thể cùng chính mình đánh đồng tuyệt đại phong hoa nhân vật.

Người này, chính là Đào Thương phái hướng tôn gia quân sứ giả —— Gia Cát Lượng.

Cái gọi là liên hoàn ly gián, tất nhiên đến chậm rãi tương khấu.

Nhưng muốn nói động Tôn Sách, liền nhất định phải cho hắn cũng đủ ích lợi hòa hảo chỗ, bởi vì Tôn Sách vốn dĩ liền chán ghét Đào Thương, cho nên cần thiết muốn từ Chu Du vào tay.

Mà có thể thành công nói động Chu Du người, ở Đào Thương xem ra, có lẽ chỉ có Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng y theo Đào Thương phân phó, làm theo cách trái ngược, hắn không có tiên kiến tôn gia quân chủ tướng Tôn Sách, mà là trước bái kiến giống như Tôn Sách thủ túc huynh đệ giống nhau chu lang.

Chu Công Cẩn ở chính mình lều trại nội, tiếp kiến rồi vị này tuổi trẻ đào quân sứ giả.

Nhìn đến Đào Thương phái một cái như vậy tuổi trẻ nhân vi sứ giả, Chu Du mới đầu trong lòng lược cảm nghi hoặc, Đào Thương dưới trướng là không người sao?

Nhưng cái này ý tưởng chỉ là một cái chớp mắt lướt qua.

Y Đào Thương này 5 năm làm tới xem, hắn tuyệt không phải một cái đơn giản nhân vật.

Chu Du ngay sau đó không nói chuyện chính sự, chỉ là cố ý vô tình đối Gia Cát Lượng năng lực tiến hành thử, thiên hạ đại thế, đông nói một khối, tây nói một khối, trong lời nói đối Gia Cát Lượng nhiều có khảo giáo chi ý.

Trải qua một phen dễ hiểu nói chuyện với nhau lúc sau, Gia Cát Lượng biểu hiện còn lại là làm Chu Du kinh hãi.

Vô luận là cách nói năng, khí chất, tư tưởng, kiến thức vẫn là tài hoa, vị này tuổi còn trẻ thiếu niên sở bày ra ra tới năng lực, ngứa

đều vượt qua Chu Du tưởng tượng.

Có thể nói, người này kiến thức hoàn toàn không ở chính mình dưới, thậm chí ở đối chính vụ dân sinh lý giải thượng, còn muốn so Chu Du cao hơn một ít.

Tiểu tử này tuyệt đối là cái tuấn tài!

Nhưng này còn gần chỉ là Đào Thương đồ đệ mà thôi a.

Chu Du trong lòng đối Gia Cát Lượng cảm khái bội phục đồng thời, trên mặt lại không có lộ ra bất luận cái gì yếu thế.

Hắn nhàn nhạt cười nói: “Đào thái phó cùng nhà ta tôn tướng quân, chính là đối thủ, ngươi ta hai quân trực tiếp giao thủ cũng là từng có hai lần, Gia Cát công tử hôm nay tới đây vì sử, lại là ra ngoài lẽ thường, không biết có ý nghĩ gì đối du chỉ giáo?”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng khom người, nói: “Năm đó 18 chư hầu thảo phạt Đổng Trác, biện thủy một trận chiến, chỉ có tôn tướng quân chi phụ, cùng nãi sư thái bình công tử liều chết lực chiến, thề cộng đỡ nhà Hán, hiện giờ mấy năm đã qua, gia sư mỗi khi niệm cập quá cố tôn lão tướng quân, vẫn hồi tưởng ngưỡng mộ, cảm khái không thôi.”

Chu Du nghe vậy cười: “Nay đã khác xưa, hôm nay tôn đào hai nhà, đã là thù địch rồi, không bao giờ phục năm đó chi hữu nghị.”

Gia Cát Lượng bình tĩnh nói: “Tử rằng: Phụ ở, xem ý chí. Phụ không, xem này hành. Ba năm vô sửa với phụ chi đạo, có thể nói hiếu rồi. Ngày xưa, tôn tướng quân chi phụ cùng đào thái phó liên thủ cộng thảo quốc tặc, hôm nay tôn tướng quân cùng đào thái phó cộng đồng liên thủ, lại thảo phản nghịch, chẳng lẽ không phải thuận theo ý trời chăng? Lại có cái gì không có khả năng.”

Chu Du rất là bình tĩnh nhìn Gia Cát Lượng: “Không biết tiên sinh trong miệng nghịch tặc, là ai?”

Gia Cát Lượng nhàn nhạt nói: “Thọ Xuân, Viên Thuật.”

Chu Du nghe vậy còn lại là cười ha ha.

“Gia Cát tiên sinh, ngươi lời này nói không đúng đi? Viên công chính là thiên tử thân mệnh sau tướng quân, ngày xưa cùng Bá Phù huynh chi phụ cũng là sinh tử chi giao, Bá Phù cùng ta, đều ở phía sau tướng quân dưới trướng nhậm chức, này thiên hạ há có người trong nhà thảo phạt người trong nhà đạo lý?”

Gia Cát Lượng nhàn nhạt cười.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng lay động bạch vũ phiến, hỏi Chu Du nói: “Năm trước cuối năm, gia sư cùng Viên Công Lộ cộng đồng xuất binh Dự Chương quận, cùng đi săn với Giang Đông Nam Xương thành, Viên công hữu dưới trướng tinh binh năm vạn, lại chỉ phái tôn tướng quân lãnh bản bộ hai vạn nhân mã chiếm cứ Nam Xương cùng gia sư sáu vạn chi chúng chống đỡ, chính hắn chủ lực binh mã lại chậm chạp không đến, xin hỏi Công Cẩn huynh, Viên công này cử thâm ý vì sao? Nhà mình người chỗ hành, đó là như vậy đạo lý sao?”

Chu Du đôi mắt nhíu lại, trong ánh mắt lòe ra một tia hàn ý.

Hảo tiểu tử! Quả nhiên có chút kiến thức.

Chu Du cười nói: “Quân mã điều hành, thuế ruộng vận chuyển, đều không chuyện thường, Viên công hành quân nhất thời đến trễ, làm sao đủ nói thay.”

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, cảm khái nói: “Hà Bắc Viên Thiệu, Hoài Nam Viên Thuật, hiện nay tuy rằng lẫn nhau căm thù, nhưng hai người rốt cuộc xuất từ đồng môn, hai người đối địch, thượng nhưng một nam một bắc đủ rồi ngạo thị thiên hạ, nếu có một ngày hai quân liên hợp, thu tẫn thiên hạ sĩ tử, đương thời chư hầu, ở này trong mắt chẳng phải toàn vì cỏ rác?”

Chu Du như cũ là cười, lẳng lặng nhìn Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng chút nào không xấu hổ, tiếp tục nói: “Gia sư ở Kim Lăng thành khi, từng đối lượng từng nhiều có cảm khái, đáng thương tôn gia quân phụ thuộc vào Viên Thuật, phụ thuộc, nếu Tôn Văn Đài trên đời, an có thể sử này nặc đại thiên hạ, vô Tôn thị binh mã kích cỡ chi thổ?”

“Hảo!”

Chu Du đứng dậy, uukans hu một bên vỗ tay một bên nhìn về phía Gia Cát Lượng, nói: “Thật là cái thiếu niên anh kiệt, thái bình công tử chi môn đồ, quả nhiên lợi hại! Kia du không ngại thỉnh giáo một chút tiên sinh, đương kim thiên hạ, nơi nào cho là Tôn thị binh mã đất cắm dùi?”

Gia Cát Lượng nhẹ khom người, nói: “Lượng mang theo thái phó thành ý tiến đến, không dám đối Công Cẩn huynh có chút lừa gạt, gia sư lần này chinh phạt Viên Thuật, binh mã tổng cộng sáu vạn, bảo hộ ở Kim Lăng thành binh mã thượng có hai vạn, bắc địa Từ Châu Bành Thành cùng Hạ Bi quốc, thượng có Từ Châu trung quân năm vạn, tổng cộng mười ba vạn nhân mã, thả các trang bị hoàn mỹ, quân giới sung túc, binh tinh đem dũng, lương thảo đẫy đà! Hoài Nam nơi, Viên Thuật có Lưu Huân thủ thành quân năm vạn, tự mang binh mã trung quân năm vạn, hơn nữa Tôn thị cùng Lữ Bố mấy vạn nhân mã, tuy nhưng cùng Đào thị tám quận chi binh thành thế lực ngang nhau chi thế, nhưng Hoài Nam lại dân sinh không phú, hà quyên trọng thuế, Viên Thuật ham dâm nhạc, lương thảo không đắp, thuyền cũng là bất quá trăm con, dù rằng nhất thời chống đỡ, bất quá chỉ là mượn thiên thời địa lợi chi tiện, nhất thời đắc thủ, tuyệt không nối nghiệp chi lực, mà ta Kim Lăng binh mã tiến khả công lui khả thủ, dù cho toàn quân mà lui, đem Dự Chương ốc thổ làm cùng Viên Thuật cũng không không được, thử hỏi lấy Viên Thuật chi chính sách tàn bạo, ở Giang Đông làm sao có thể lâu thủ? Dự Chương sớm muộn gì cũng là nhà ta thái phó vật trong bàn tay rồi.”

Chu Du ha ha cười, thở dài: “Hảo một trương khéo nói a…… Gia Cát huynh đệ, du nếu là nhớ rõ không tồi, ngươi thúc phụ cùng huynh trưởng, đệ đệ, hiện nay nhưng đều là ở Viên công trong tay,

ngươi còn tới đây đối ta lắm mồm? Mạc là không bận tâm các thân nhân an nguy?”

------oOo------

Chương 402: Gia Cát luận 5 phân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe thấy Chu Du lại nhắc tới Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn đám người, Gia Cát Lượng trong lòng không khỏi tức khắc cảm thấy một trận quặn đau.

Tuy rằng hắn trong lòng rất là nhớ thương thúc phụ cùng huynh trưởng đệ đệ an nguy, nhưng giá trị này thời khắc mấu chốt, Gia Cát Lượng biết chính mình nhất định không thể ở Chu Du trước mặt lộ ra nhút nhát.

Hắn có thể cảm giác đến ra tới, đối phương là một cái ít có mưu hoa chi sĩ, cũng là một cái ít có người thông minh, nếu là làm hắn bắt được một tia cơ hội, vậy sẽ có khó lòng dự tính tổn thất.

Gia Cát Lượng định định tâm thần, lộ ra một tia tự tin mỉm cười.

“Quán quân hầu từng ngôn: Hung nô chưa diệt, dùng cái gì gia vì! Lượng tuy không kịp hoắc Phiêu Kị chi vạn nhất, nhưng cũng biết được đại nghĩa, nếu trung hiếu quả thực không thể lưỡng toàn nói, kia lượng liền lựa chọn vì nước tận trung.”

Chu Du nghe vậy cười, nói: “Nga? Kia nếu là bởi vì này hại chết ngươi thúc phụ cùng huynh đệ, ngươi đời này lại sao lại an tâm?”

“Bằng không.” Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “Thúc phụ cùng huynh trưởng, đệ đệ nhất định có thể lý giải lượng khổ trung, huống hồ, ta nếu quả thật là bởi vì việc này mà mất đi thân nhân nói……”

Nói đến này thời điểm, Gia Cát Lượng trong tay bạch vũ phiến chợt chuyển đình, ôn hòa hai tròng mắt trung chợt hiện lên một tia sắc bén chi sắc.

“Kia khiến ta thân nhân chết thảm những người đó, lượng tất lấy quãng đời còn lại chi lực…… Giết hết này đời đời con cháu, để báo này thù.”

Đang nói xong lời này lúc sau, Gia Cát Lượng trong tay bạch vũ phiến lại bắt đầu nhẹ nhàng lắc lư, khôi phục ngày thường trung kia phó ôn hòa bộ dáng.

Nhưng Chu Du phía sau lưng lại hãn ra như tương, cơ hồ đều phải làm ướt hắn toàn bộ quần áo.

Hắn gắt gao nhìn thẳng Gia Cát Lượng, phảng phất là tưởng ở hắn trên mặt tìm được hắn vừa mới nói lời này khi kia cổ cơ hồ làm người uốn gối sắc bén khí thế.

Chính là hiện tại, hắn phảng phất cái gì đều nhìn không tới.

Không biết vì sao, Chu Du hiện tại có một cái xúc động.

Đó chính là lập tức đem cái này gọi là Gia Cát Lượng thiếu niên lang chém giết ở lều trại trong vòng, không thể làm hắn trở lại Đào Thương bên người.

Nhưng lý trí nói cho Chu Du hắn không thể làm như vậy.

Hắn biết hắn một khi như thế nào làm, y Đào Thương niệu tính, Tôn Sách một quân các tướng sĩ, rất có khả năng đem lọt vào hủy diệt tính trả thù.

Chu Du thật sâu hít một hơi, ổn định một chút tâm thần, nói: “Gia Cát tiên sinh thật là thiếu niên anh hùng, lợi hại lợi hại. Thái phó dưới trướng quả nhiên là đến người a.”

Gia Cát Lượng bình tĩnh nhìn hắn nói: “Kia y theo Công Cẩn huynh chi ý, là nguyện ý tiếp thu gia sư điều kiện?”

Chu Du xoay người đi đến bàn trước, triển khai da đồ, đối Gia Cát Lượng nói: “Gia Cát tiên sinh điều kiện…… Cũng hoặc là nói thái phó điều kiện vì sao, thỉnh cầu chỉ điểm.”

Gia Cát Lượng xem đều không có xem kia phó bản đồ.

Thiên hạ tình thế đã hết ở này trong ngực, không cần xem đồ.

Gia Cát Lượng đối Chu Du nói: “Lượng cùng gia sư ngày hôm trước từng nói cập thiên hạ chi thế, cho rằng ba năm trong vòng, đại hán mười ba châu, trở thành năm phần thiên hạ chi thế, không biết Công Cẩn huynh nghĩ như thế nào?”

Chu Du nghe vậy nghi hoặc nói: “Không biết nên vì nào năm phần chi thế?”

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, nói: “Viên Thiệu thân là đại tướng quân, danh vọng hiện nay chính là chư hầu đứng đầu, thiên hạ sĩ tử một nửa xuất từ Viên môn, này uy tín cực cao, hiện nay chiếm cứ thừa thải kho lúa Ký Châu, lại có bao nhiêu ra cường tốt Tịnh Châu, thuế muối đại châu Thanh Châu cùng thừa thải lương mã U Châu cũng là này vật trong bàn tay, này thế lực sớm muộn gì tất là chư hầu trung đệ nhất, này chiếm thiên thời cũng.”

Chu Du gật gật đầu, nói: “Đệ nhị đâu?”

Gia Cát Lượng tiếp tục nói: “Duyện Châu Tào Tháo, dưới trướng binh tinh đem dũng, lại bất luận xuất thân, duy mới là cử, quảng nạp con cháu nhà nghèo, hiện nay lại bình phục Dự Châu nơi, tây hướng còn mệnh Chung Diêu tọa trấn lạc dương, trợ hắn mưu định Quan Trung, ngày sau Trung Nguyên lấy tây, chỉ sợ cũng là trở thành hắn thế lực phạm vi, này dưới trướng nhân tài cực thịnh, chiếm người mưu cũng.”

Chu Du khẽ thở dài, nói: “Quả nhiên là tuấn tài, xem thật là thông thấu.”

Gia Cát Lượng tiếp tục nói: “Hiện giờ nhà Hán tuy rằng suy vi, nhưng Kinh Châu Lưu biểu cùng Ích Châu tân nhiệm châu mục Lưu Chương, đều là nhà Hán tông thân, thiên hạ tuy rằng rung chuyển, nhưng nhà Hán 400 năm dư uy còn tại, nhân tâm như cũ tư hán,

Lưu thế hai đại tông tộc, sớm muộn gì chắc chắn liên thủ, này chiếm người cùng cũng.”

Chu Du thấp giọng lặp lại nói: “Nhà Hán cũng là một thế…… Kia còn có hai cái đâu?”

Gia Cát Lượng cười nói: “Gia sư bắc có Từ Châu vì cái chắn, nam có Đan Dương quận chi giàu có và đông đúc, Kim Lăng quặng sắt mỏ muối phú giáp thiên hạ, tám quận nơi hiện giờ chính là thiên hạ đệ nhất phong nhạc chi thổ, gia sư chiếm quân tử chi vọng cũng.”

Chu Du nghe xong lời này, da mặt tử trực trừu trừu.

Họ Đào nếu là đứng ở trước mặt hắn, hắn nhất định trừu hắn.

“Thứ năm cái thế lực, ngươi nên không phải nói chúng ta Bá Phù đi?”

Gia Cát Lượng thở dài khẩu khí, nói: “Phương bắc có nuốt chửng chi địch, phương tây có hùng hổ ở bên, phương nam cũng là có sài lang đồ đệ, tứ phương nhiễu nhương, phi gia sư một người có khả năng chống đỡ, Tôn Bá Phù chi phụ cùng Đào Thương từng có quân tử chi minh, y theo gia sư tới xem, nếu từ tôn lang thay thế Viên Thuật, mượn sức Lữ Bố, tọa trấn Hoài Nam, kéo dài qua Lưỡng Giang nơi, chiếm địa lợi chi thế, tất nhưng thành đại khí!”

Nghe đến đó, Chu Du tâm lập tức liền bị nắm lên.

Họ Đào cư nhiên muốn cho bên ta thay thế Viên Thuật tọa trấn Hoài Nam?

Hắn đây là có ý tứ gì? Đều tưởng lừa gạt ta chờ? Lấy thực lực của hắn cùng tâm tính, nếu là có thể tiêu diệt Viên Thuật, chiếm cứ Thọ Xuân, chính hắn vì cái gì không cần, một hai phải nâng đỡ chúng ta?

Chu Du cẩn thận cân nhắc một chút, chợt minh bạch Đào Thương hiểm ác dụng ý.

Đào Thương này cử xác thật là xuất phát từ chân tâm, hắn muốn cho Tôn Sách chiếm cứ Giang Hoài nơi!

Chính hắn không phải không nghĩ, mà là không dám.

Trước mắt, ở Đào Thương trong mắt, chân chính thật lớn uy hiếp cũng không ở phương nam, mà là ở phương bắc cùng phương tây!

Viên Thiệu cùng Tào Tháo!

Này hai cái quái vật khổng lồ thế lực, hiện nay đều ở bay nhanh tăng trưởng, một khi bọn họ thế lực đại thành hết sức, giàu có và đông đúc Từ Châu cùng Kim Lăng thành, nhất định sẽ trở thành bọn họ mục tiêu.

Đào Thương hiện tại là ở theo chân bọn họ đoạt thời gian.

Nhưng lấy hiện tại thời gian điểm tới xem, Đào Thương chính là bình định rồi toàn bộ Giang Đông, hơn nữa Hoài Nam, kia hắn lãnh thổ rộng, liền sẽ trực tiếp cùng Tào Tháo toàn diện giáp giới, hơn nữa còn sẽ trực diện Kinh Châu Lưu biểu cùng Giang Hạ Hoàng Tổ!

Binh không đủ dùng a.

Đến lúc đó từ Thanh Châu thẳng bức Từ Châu Viên Thiệu, cùng Từ Châu phía tây yêu cầu toàn chiến tuyến phòng bị Tào Tháo, Lưu biểu dù cho cùng Đào Thương quan hệ không tồi, nhưng ai dám bảo đảm hắn liền vĩnh viễn đều sẽ là Đào Thương bằng hữu?

Đã không có ích lợi, chư hầu gian hữu nghị yếu ớt hi mềm giống như cứt chó giống nhau.

Viên Thuật cùng Đào Thương không đội trời chung, Đào Thương nhất định sẽ không làm hắn bảo tồn hậu thế, trở thành chính mình ngày sau đối phó Tào Tháo cùng Viên Thiệu khi tai hoạ ngầm.

Bởi vậy, com cùng Tôn Sách kết minh cũng làm hắn chiếm cứ Hoài Nam, có lẽ là một cái giảm bớt áp lực biện pháp.

Đào Thương đem sổ sách tính phi thường minh bạch, Gia Cát Lượng vừa mới nói cũng không có vứt bỏ Lữ Bố ý tứ, thực hiển nhiên, họ Đào cùng Lữ Bố cũng đáp thượng tuyến, Tôn Sách muốn chính mình một nhà độc đại, tuyệt không dễ dàng, Lữ Bố thực hiển nhiên cũng sẽ trở thành cản tay.

Hơn nữa nếu là thật làm Tôn Sách chiếm cứ Hoài Nam, lấy hắn tính cách, hắn hàng đầu mục tiêu, nhất định là Giang Hạ quận!

Bởi vì nơi đó có hắn kẻ thù, Hoàng Tổ cùng hắn phía sau Lưu biểu! Giết chết này phụ Tôn Kiên thủ phạm!

Chu Du cũng không dám bảo đảm, làm Tôn Sách thế lực cùng Giang Hạ tiếp giáp lúc sau, chính mình có thể hay không khuyên đến động hắn.

Hắn đối Tôn Sách tính cách thật sự là quá hiểu biết.

Họ Đào tự xưng là quân tử, kỳ thật lại là một cái âm đến không thể lại âm tiểu nhân.

Cố tình chính mình còn không thể cự tuyệt hắn.

Địa bàn đối với Tôn thị gia tộc tới nói, hiện tại thật sự là quá trọng yếu.

------oOo------

Chương 403: kết làm huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát Lượng đề nghị, làm Chu Du cảm thấy có một loại bị hấp dẫn, nhưng đồng thời lại bị quản chế với người cố tình lại không cách nào cự tuyệt không xong cảm giác.

Dựa theo Chu Du nguyên bản kế hoạch, hắn là hy vọng Tôn Sách có thể ở Giang Nam tìm được một khối địa bàn dừng chân, lại tăng thêm như tằm ăn lên toàn bộ Giang Đông.

Nhưng y theo hiện giờ tình huống tới xem, cái này kế hoạch chỉ sợ là không thể thực hiện.

Bởi vì Đào Thương tồn tại.

Đào Thương thế lực cùng quân lực đã hoàn toàn vượt qua Chu Du tưởng tượng, Đào thị tám quận lãnh thổ cùng cường binh giống như một cái quái vật khổng lồ giống nhau, uy hiếp toàn bộ Giang Nam, ở Đông Nam địa giới, vô luận là thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tài lực, binh tướng, Tôn thị nhất tộc không có giống nhau có thể cùng Đào Thương đánh đồng.

Tưởng cùng Đào Thương tranh Giang Đông, lấy tôn gia quân thực lực chỉ sợ là si tâm vọng tưởng.

Chu Du thậm chí xem minh bạch, chẳng sợ chính là Viên Thuật lâu sau cũng không phải là Đào Thương đối thủ.

Cùng với cùng cái này quái vật khổng lồ tiếp tục làm vô vị đấu tranh, chi bằng biến hóa một loại ý nghĩ, từ một cái khác góc độ cấp Tôn thị binh mã tìm một cái đường ra.

Chiếm cứ Hoài Nam lúc sau, có lẽ nhất thời canh ba chi gian, bên ta sẽ vì Đào Thương sở trị, nhưng nếu có thể liên hợp Lữ Bố hảo hảo

kinh doanh, Hoài Nam cũng coi như là vũ dũng nơi.

Hơn nữa cẩn thận ngẫm lại, tuy rằng Tôn Sách cùng Hoàng Tổ có thù oán, đãi ngày sau cánh chim đầy đặn sau, hướng tây phát triển phá được Giang Hạ kéo dài qua Tương Giang, cũng không phải không có khả năng, chờ bên ta có thực lực lúc sau, đương nhưng có khác đừng đồ.

Nghĩ đến đây, Chu Du thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo cười nói: “Gia Cát tiên sinh còn thỉnh tạm thời nghỉ ngơi một ngày, đãi ngày mai bạch gian, du tự mình mang ngươi đi gặp Bá Phù huynh.”

……

Liền ở Gia Cát Lượng đến Chu Du chỗ đồng thời, mặt khác một bên Lữ Bố còn lại là lại một lần nghênh đón Đào Thương sứ giả.

Tuổi còn trẻ Tư Mã Ý.

“Gia sư thác ta chuyển cáo ôn hầu, kế hoạch có biến, còn thỉnh ôn hầu tạm dừng nghỉ chân, đãi Tôn Sách quân doanh gởi thư lúc sau, lại có điều động tác không muộn.”

Lữ Bố tuy có dũng lược, lại không thông giảo quyệt chi thuật, không minh bạch Tư Mã Ý ý tứ.

Ngược lại là Trần Cung khôn khéo, trong nháy mắt liền nghe ra Tư Mã Ý trong lời nói hàm nghĩa.

Trần Cung mắt nhìn Tư Mã Ý sau một lúc lâu, mới vừa rồi chậm rì rì mở miệng nói: “Y theo Tư Mã tiểu hữu chi ý, Viên Thuật chẳng lẽ là đối nhà ta ôn hầu động sát tâm? Lại còn có tưởng mượn tay với Tôn Sách?”

Lữ Bố nghe xong lời này, cả người không khỏi một cái giật mình.

Tư Mã Ý cung kính nói: “Công Đài tiên sinh chính là Duyện Châu trí giả đứng đầu, tinh thông mưu lược chi đạo, tại hạ phụng gia sư chi mệnh, chỉ là đối ôn hầu lược làm đề điểm, trước mắt đang có ý Nhị

sư đệ đi trước Tôn Sách trong quân, thuyết phục Tôn Sách cùng ôn hầu cùng ta quân cộng thương đại kế, mưu đồ Hoài Nam, đãi ngày sau sự thành, Hoài Nam nơi, đều có ôn hầu cùng tôn tướng quân cộng phân, gia sư tuyệt không nhúng tay, chúng ta tam gia lẫn nhau vì môi răng, dừng chân phương nam, tiến khả công, lui khả thủ! Cùng phương bắc cường địch nhưng thành thế chân vạc."

"Không cầu Hoài Nam?" Trần Cung nghe vậy cười nói: "Chỉ sợ không phải thái phó không nghĩ muốn, mà là không có thời gian cùng cũng đủ binh lực muốn đi? Làm sao lại nói đến dường như bố thí nhà ta ôn hầu giống nhau?"

Tư Mã Ý nghe vậy cũng không sinh khí, mắt nhìn Trần Cung nói: "Liền tính là Công Đài tiên sinh nói đúng, nhưng việc này lại có cái gì không giống nhau sao? Ôn hầu chính là đương thời anh hùng, hiện giờ đã có cơ hội trở thành một phương bá chủ, cùng thiên hạ chư hầu song song, cớ sao mà không làm? Chẳng lẽ làm ôn hầu vĩnh viễn bám vào Viên Thuật trướng hạ, đối ôn hầu đó là công bằng?"

Trần Cung phương muốn mở miệng, lại nghe Lữ Bố nói: "Tư Mã tiểu hữu lời này tức là, Viên Thuật tặc tử lòng dạ hẹp hòi, xa không kịp thái phó lỗi lạc, cùng với phụ thuộc vào hắn, chi bằng sát một thân, đoạt này mà!"

Tư Mã Ý ha ha cười, vỗ tay khen ngợi: "Ôn hầu sảng khoái nhanh nhẹn, không hổ là đương thời tuấn kiệt, một khi đã như vậy, còn thỉnh ôn hầu tạm nghỉ binh mã, tạm thời chờ tôn lang bên kia thông báo."

Lữ Bố quay đầu mệnh nói: "Ngụy Tục!"

"Ở!"

"Nhữ lãnh Tư Mã tiểu hữu thả hướng doanh trung nghỉ tạm, đãi Tôn Sách bên kia có tin tức lúc sau, lại hầu bổn đem chi lệnh."

"Nặc!"

Tư Mã Ý cũng không trì hoãn, tức với Ngụy Tục đi xuống, hắn trong lòng minh bạch, Lữ Bố nhất định là cùng Trần Cung cùng với Tịnh Châu chư tướng còn muốn nhằm vào việc này làm một phen thương thảo.

Tư Mã Ý đi rồi, Trần Cung đối Lữ Bố nói: “Ôn hầu, ngài vừa rồi đáp ứng không khỏi có chút quá sốt ruột, sao không làm ta cùng với kia tiểu nhi nhiều so đo một phen, vì ôn hầu tranh thủ càng nhiều chỗ tốt cùng ích lợi.”

Lữ Bố lại là không kiên nhẫn khoát tay, nói: “Làm người không thể quá mức tham lam, Đào Thương luân phiên kỳ hảo với ta, hiện giờ lại chịu trợ ta ở Hoài Nam dừng chân, cũng coi như đối ta chờ ân trọng, ta chờ làm việc, lại cũng không thể làm quá tuyệt!”

Trần Cung thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu, biểu tình rất là bất đắc dĩ.

“Đào Thương đối chúng ta có cái gì ân? Hắn trước mắt bất quá là ở lợi dụng ta chờ, thế hắn trừ bỏ Viên Thuật, ở Hoài Nam thế Giang Đông ngăn trở bắc tuyến cùng tây tuyến áp lực, đãi ngày sau hắn thế lực đại thành hết sức, lại như thế nào sẽ bỏ qua ta chờ?”

Lữ Bố hừ một tiếng, nói: “Thì tính sao? Họ Đào thế lực có đại thành là lúc, chẳng lẽ bổn đem cánh chim liền sẽ không đầy đặn? Giá trị lúc này cơ không cần, thực sự đáng tiếc! Chỉ cần có địa bàn, có bổn đem chiêu binh mãi mã, từ tiên sinh đồn điền trị dân, lại làm sao có thể luyện không ra thiên hạ cường binh, đến lúc đó Đào Thương nếu là theo ta chờ, ta chờ nhưng tiếp tục cùng hắn làm bạn, hắn nếu là coi khinh bổn đem, bổn đem đến lúc đó lại cùng hắn xé rách da mặt, lại có gì sợ?”

Trần Cung cúi đầu, trong lòng cẩn thận cân nhắc việc này.

Nói thật, này kiến nghị đối với lưu lạc quân Lữ Bố tới nói, này dụ hoặc xác thật là rất xa vượt qua mong muốn, Viên Thuật sưu cao thế nặng, ở Hoài Nam đã sớm mất đi dân tâm, thay thế được hắn trở thành Hoài Nam chi chủ, đã có thể giải quyết an thân vấn đề, lại có thể phát triển tự thân thế lực, nhưng là bằng Tôn Sách cùng Lữ

Bố hiện nay thực lực, chỉ sợ rất khó, nhưng nếu là có Đào Thương hiệp trợ, này một ít liền đều đem trở thành khả năng.

Mà cùng lý, Đào Thương muốn ở trong khoảng thời gian ngắn diệt Viên Thuật, đối hắn tới giảng cũng phi thường khó khăn, nhưng nếu là có Lữ Bố cùng Tôn Sách trợ giúp, này hết thảy cũng sẽ dễ dàng rất nhiều.

Cẩn thận trù tính sau một lúc lâu lúc sau, Trần Đăng đột nhiên nói: “Này cử tuy rằng cùng cấp bảo hổ lột da, nhưng lại cũng đáng đến, chỉ là ôn hầu còn cần ghi nhớ tại hạ chi ngôn, đến nỗi ngày sau có thất.”

Lữ Bố thật mạnh gật đầu, nói: “Công Đài có gì dạy ta? Cứ nói đừng ngại!”

Trần Cung chậm rì rì nói: “Ôn hầu quân đội cùng Tôn Sách quân đội, đều không có địa bàn, thả vẫn luôn vì một mình, ở cái này thiên hạ muốn được việc, liền nhất định phải nhớ lấy môi hở răng lạnh đạo lý, ôn hầu không thể giống vãng tích giống nhau sử tính, nhất định phải cùng Tôn Sách liên thủ rốt cuộc, như thế mới có thể có mở rộng cơ hội cùng thực lực…… Dựa vào hạ chi ý, ôn hầu tốt nhất là cùng là Tôn Sách kết thành cái nhi nữ thông gia, thu này vì tế, như vậy mới vừa có lợi cho ngày sau nghiệp lớn.”

Lữ Bố nghe xong lời này, com rất là do dự.

“Công Đài, nữ nhi của ta hiện tại…… Không rất thích hợp gả chồng, đem nàng gả qua đi, bổn đem sợ quay đầu lại có một số việc bại lộ ra tới, ngược lại là chọc hai nhà không đẹp…… Nếu không ta cùng Tôn Sách kết làm huynh đệ như thế nào?”

Thốt ra lời này ra tới, trong trướng không riêng gì Trần Cung, ngay cả mặt khác chư tướng đều ngây ngẩn cả người.

Kết làm huynh đệ?

Hách Manh nhất chân chất, hắn đếm trên đầu ngón tay cẩn thận tính một hồi lâu, mới vừa rồi nói: “Ôn hầu, ngài nếu là cùng Tôn Sách kết bái vì huynh đệ, kia giống như chính là trực tiếp rớt đồng lứa a! Quay đầu lại liền họ Đào đều có thể quản ngươi kêu đại ca, mà Viên Thiệu, Tào Tháo đám người tắc thành ngươi đại gia……”

Lữ Bố khí đi qua đi, một chân đá phiên Hách Manh, cả giận nói: “Tào Tháo là ngươi đại gia!”

Tiếp theo, liền thấy Lữ Bố rất là tự tin một phách bộ ngực, cao ngạo nói: “Bổn đem theo chân bọn họ các luận các!”

Trần Cung giơ tay xoa xoa mồ hôi trên trán.

Trần mỗ cùng này đó Tịnh Châu mọi rợ, chính là không hợp a.

------oOo------

Chương 404: 3 gia mưu Viên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Cung lại đối Lữ Bố nói lên hắn cái thứ hai ý tưởng:” Chúng ta nếu là cùng Tôn Sách Chu Du liên hợp, cộng trị Hoài Nam, kia bước tiếp theo còn muốn hỏi Đào Thương mượn mấy cái huyện thành, kia đó là Dự Chương phía tây lấy Nghi Xuân huyện cầm đầu bôn nam mấy cái huyện thành.”

Lữ Bố nghe vậy rất là nghi hoặc, ngạc nhiên nói:” Dự Chương quận cảnh nội đều là nghèo hương nơi, chúng ta nếu là có Hoài Nam, còn muốn kia mấy cái phá huyện thành làm chi?”

Trần Cung vì Lữ Bố giải thích nói:” Dự Chương quận tuy rằng khốn cùng, Hoài Nam tuy rằng giàu có, nhưng nếu có thể mượn tới Nghi Xuân lấy nam mấy cái huyện thành, chúng ta liền có thể có một cái chiến lược phương hướng chính là hướng Nam Hải tiến binh, như thế liền lại là có một cái chiến lược thọc sâu, mà lấy Tôn Sách cùng Chu Du ý tưởng, bọn họ tất nhiên là tính toán xuất binh hướng Giang Hạ, cướp lấy kinh nam, đã có thể phát triển bản thân thực lực, lại có thể báo Tôn Kiên chi thù, nhưng Lưu biểu cũng phi kẻ đầu đường xó chợ, cái này chiến lược nếu là không thể thực hiện được, dù sao cũng phải lại nghĩ cách mới là, mặt khác công lược kinh nam chiến lược nếu là có thể hành đến thông, đem kinh nam cùng Nam Hải quận, thương ngô quận luyện thành một mảnh, cũng là một cái thượng thiện chiến lược thọc sâu, chỗ tốt nhiều hơn.”

Lữ Bố nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: “Như thế tốt nhất! Sau này còn cần Công Đài vì ta cẩn thận trù tính chi.”

……

Không lâu lúc sau, Lữ Bố một phương liền thu được Tôn Sách phái tới sứ giả thông khí, tam gia mưu đồ bí mật Viên Thuật kế hoạch ngay sau đó bắt đầu thi hành.

Có Chu Du cùng Trần Cung ở, Lữ Bố quân cùng Tôn Sách quân hợp tác liền có thể đạt tới lâu dài, tuy rằng bọn họ hai nhà chủ công tính tình đều không lắm hảo.

Ở Đào Thương nghĩ đến, nếu là có một ngày, này hai nhà quân sư không còn nữa đâu?

Ngoại giao là yêu cầu đầu óc, mà không phải dũng lược.

Tư Mã Ý mang về Lữ Bố muốn ở sự thành lúc sau mượn Nghi Xuân huyện chờ Dự Chương tây bộ huyện thành thỉnh cầu.

Mười bảy cái huyện thành đều là phương nam nghèo huyện, dân cư cũng không nhiều lắm, muốn tới xác thật là không có gì giá trị, cấp Lữ Bố thật cũng không phải cái gì việc khó.

Nhưng lấy Đào Thương, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, Trần Đăng đám người kiến thức, tự nhiên sẽ không xem như thế nông cạn.

Kế tiếp, chính là mấy người này thương lượng mượn không mượn sự tình.

Gia Cát Lượng cùng Trần Đăng ý tứ thực rõ ràng, dưỡng khấu việc không thể làm quá mức hỏa, một khi đem cường đạo dưỡng thành đuôi to khó vẫy chi thế, không khỏi có chút mua dây buộc mình chi ngại.

Nhưng lúc này đây, Tư Mã Ý lại đã hắn độc ác tầm mắt phản bác Đào Thương cùng Gia Cát Lượng ý kiến.

Tư Mã Ý cho rằng, nếu đã quyết định nâng đỡ này hai người làm bình sách, vậy tận lực nâng đỡ, đã dùng thả nghi thái độ chỉ biết hoàn toàn ngược lại, đến lúc đó đi lên Viên Thuật đường xưa.

Hơn nữa Tư Mã Ý cho rằng, Trần Cung cái này chiến lược, nếu là thành công, mặt ngoài nhìn là đề cao Lữ Bố cùng Tôn Sách địa bàn cùng dân cư thuế má, nhưng đồng thời cũng đưa bọn họ binh mã thật sâu lâm vào Lĩnh Nam hoang vu địa giới.

Nam Hải quận, cùng thương ngô quân chờ mà địa vực mở mang, thả nhiều là có giấu mãnh thú vùng núi, có địa phương thậm chí còn không có con đường, thả man di đông đảo, so Đan Dương sơn càng cùng Đông Nam Bách Việt còn muốn khó làm, liên lụy thật lớn tinh lực, tuyệt phi người thường tưởng tượng đơn giản như vậy.

Lữ Bố cùng Tôn Sách nếu là thật sự lâm vào trong đó, thậm chí còn khả năng cùng giao châu sĩ thị sinh ra thật lớn cọ xát, này thế chỉ sợ là càng thêm không thể tự kềm chế.

Đào Thương đối Tư Mã Ý chiến lược tỏ vẻ phi thường tán thưởng.

Còn không phải là mượn mười mấy nghèo khó huyện sao? Mượn hắn!

Họ Đào không kém tiền!

Mấy ngày sau, ở Nam Xương thành gối giáo chờ sáng, chờ đợi tin tức Viên Thuật rốt cuộc nhận được Tôn Sách tin tức.

Nhưng mà cũng không biết là chuyện như thế nào, Tôn Sách tin tức chính là bất truyền trở về, Viên Thuật chờ lòng nóng như lửa đốt, tâm tình rất là nôn nóng.

Liền ở Viên Thuật đã chờ đợi không kịp, chuẩn bị phái ra binh mã trực tiếp đi Lữ Bố nơi đó tiến hành cường công thời điểm, Tôn Sách tin tức rốt cuộc truyền đến lại đây.

Tôn Sách dựa theo Viên Thuật yêu cầu, đem này mời đến chính mình doanh trại đối này tiến hành tiễn đưa, cũng thừa cơ ở trong bữa tiệc chém giết Lữ Bố, hiện nay Tôn Sách đã tự mình mang theo Lữ Bố thủ cấp hướng Viên Thuật bên này lại đây.

Viên Thuật biết tin tức này lúc sau vui mừng quá đỗi!

“Tôn lang quả nhiên có bản lĩnh! Nhanh như vậy liền đem Lữ Bố chém giết! Đại sự đến định rồi! Ta đương tự mình ra khỏi thành đi nghênh đón tôn lang chiến thắng trở về chi sư.”

Diêm Tượng đối chuyện này trong lòng có chút nghi ngờ, hắn đối Viên Thuật gián ngôn nói: “Minh công, tại hạ cảm thấy việc này có chút không ổn, Tôn Sách chém giết Lữ Bố, Tịnh Châu quân vì sao không đối này bộ tiến hành trả thù? Ngược lại là mặc cho tôn lang mang theo Lữ Bố thủ cấp tới gặp minh công?”

Viên Thuật cúi đầu suy nghĩ một chút, ngay sau đó thoải mái.

“Diêm công nhiều lo lắng, Lữ Bố chính là Tịnh Châu quân tam quân chi hồn, không có Lữ Bố, này ngồi xuống Tịnh Châu quân chư tướng há có thể không tranh quyền? Tam quân vô chủ, tất có sở lự, huống hồ Viên mỗ đã bóp chết Tịnh Châu quân lương thảo, không có lương thảo cung ứng, Tịnh Châu quân há có thể lâu dài, không công tôn lang, cũng là ở tình lý bên trong.”

Diêm Tượng thở dài khẩu khí, nói: “Tiểu tâm một ít, vẫn là không có sai.”

Đang ở hai người nghị kế bên trong, lại có Trương Huân tiến đến hướng Viên Thuật bẩm báo, nói là Tôn Sách binh mã đã khai đến nam trường thành bắc địa ba mươi dặm chỗ, phái người hướng Viên Thuật chờ lệnh ở thành nam đóng quân.

Viên Thuật nghe vậy cười ha ha, hắn phân phó Trương Huân nói: “Phái người hồi phục tôn lang, nói hắn lần này lập công rất nặng, thâm an ủi ngô tâm, Viên mỗ đương tự mình hướng thành bắc đi nghênh đón, ở Nam Xương thành bãi yến vì hắn khánh công.”

Trương Huân ngay sau đó lĩnh mệnh phái người đi hồi phục.

……

Viên Thuật suất lĩnh binh mã, tự mình ra Nam Xương thành tới đón tiếp Tôn Sách.

Không bao lâu, liền thấy nơi xa Tôn Sách quân binh mã bắt đầu dần dần thoáng hiện ở mi mắt bên trong.

Xa xa nhìn thêu “Tôn” tự đạo kỳ, Viên Thuật trong lòng rất là cao hứng, trên mặt lộ ra đắc ý dào dạt tươi cười.

Diêm Tượng còn lại là một chút cũng không có thả lỏng cảnh giác, hắn ánh mắt thâm trầm nhìn nơi xa Tôn Sách quân đội, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia bất an.

Hắn ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm những cái đó càng hành càng gần tôn gia quân binh mã, đột nhiên một phách đầu nhóm, trên mặt lộ ra lo âu thần sắc.

“Minh công! Tốc tốc trở về thành, an bài cường cung ngạnh nỏ bảo hộ thành trì!”

Viên Thuật nghe vậy sửng sốt, bất mãn nhìn về phía Diêm Hành, nói: “Ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái cái gì?”

Diêm Tượng một bên lau mồ hôi, một bên vì Viên Thuật giải thích nói: “Viên công, Tôn Sách những cái đó binh mã, nếu là mang theo Lữ Bố thủ cấp tiến đến thỉnh công, lúc này lấy bước tốt đội danh dự vì tiên phong, . com cho rằng kỳ kính chi ý, nhưng minh công nhìn kỹ, Tôn Sách này hạ chính là lấy thuẫn binh bước tốt cùng trường thương binh cùng mã quân vì tiên phong, cung nỏ trận áp sau, còn bày ra nửa tháng trận hình, thực hiển nhiên chính là phải đối ta chờ khởi xướng tiến công! Tôn Sách đây là muốn phản a!”

Viên Thuật nghe vậy sửng sốt, hắn quay đầu cẩn thận nhìn nhìn Tôn Sách binh mã, đột nhiên phản ứng lại đây.

Hắn một bên mệnh binh mã trở về thành, cũng an bài binh tướng cẩn thủ thành trì, một bên còn phân phó Trương Huân đối Tôn Sách quân đánh cờ hiệu.

“Mau! Tốc tốc ngừng tới quân!”

Trương Huân vội vàng lệnh thành thượng quân tốt đối với Tôn Sách quân phát ra tín hiệu cờ, vấn đề là Tôn Sách binh mã cũng không có

bất luận cái gì tạm dừng, này hành quân tốc độ ngược lại là càng lúc càng nhanh.

“Ô ô ô ô ~~!”

Theo một trận thật dài tiếng kèn vang lên, Tôn Sách binh mã rốt cuộc lộ ra bọn họ tướng mạo sẵn có, vươn khủng bố răng nanh, bắt đầu gia tốc hướng về Nam Xương thành nhanh chóng tiến lên mà đi.

“Sát a!”

Thê lương tiếng quát tháo vang vọng ở Nam Xương thành trên không, thảo phạt Viên Thuật chiến đấu rốt cuộc bắt đầu!

------oOo------

Chương 405: 8 mặt tới phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn nơi xa kia tòa cao lớn thành trì, Tôn Sách trong lòng không cấm cảm xúc mênh mông, hắn giơ thẳng lên trời thét dài!

Kỳ thật năm đó chính mình phụ thân chết, mặt ngoài hung thủ là Lưu biểu cùng Hoàng Tổ, nhưng trên thực tế sau lưng đẩy tay chính là Viên Thuật.

Nếu là không có Viên Thuật bảo thủ, cùng đối tôn gia quân tính kế, cố ý tưởng suy yếu Tôn thị thực lực…… Lấy Tôn Kiên vũ dũng cùng quân lược, chưa chắc liền sẽ bại bởi Kinh Châu Lưu biểu.

Bởi vậy Tôn Sách đối Viên Thuật ở trong tiềm thức, là có thật sâu hận ý.

Hôm nay, này phân hận ý đã bị hắn hoàn toàn phóng thích ra tới!

Viên Thuật khi trước rút về Nam Xương bên trong thành, mà ngoài thành còn lại là từ Trương Huân tổ chức binh mã chống đỡ Tôn Sách quân, cửa thành thượng mưa tên như tầm tã mà xuống, ngạnh sinh sinh đem tôn gia quân ngăn cản ở cửa thành ở ngoài.

Viên Thuật chạy vào thành trì lúc sau, mới vừa rồi yên ổn hạ khẩn trương tâm.

Hắn hung tợn nắm chặt nắm tay, móng tay thật sâu lâm vào tới rồi bàn tay thịt trung.

“Tôn Sách tiểu tặc, an dám như thế? Viên mỗ đãi này như thân tử giống nhau, hắn cư nhiên dám phản bội ta? Ngô thề diệt chi!”

Dứt lời, liền thấy Viên Thuật quay đầu phân phó Kỷ Linh nói: “Kỷ Linh, ta mệnh nhữ hoả tốc triệu tập trung quân, đi trước cửa bắc

canh phòng nghiêm ngặt! Nhất định phải cho ta gỡ xuống Tôn Sách thủ cấp!”

Kỷ Linh chắp tay nói: “Nặc!”

Viên Thuật âm lãnh cười, oán hận nói: “Tôn Sách bất quá hai vạn binh mã, cũng dám tới đánh Viên mỗ Nam Xương thành? Ta hiện nay có năm vạn tinh nhuệ! Tiêu diệt hắn chẳng phải là dễ như trở bàn tay?”

Diêm Tượng đi theo Viên Thuật bên người, trên mặt lộ ra sầu lo thần sắc.

“Minh công, trước mắt tại hạ đảo không phải lo lắng Tôn Sách phản loạn, chỉ là Tôn Sách nếu là không có giết chết Lữ Bố nói…… Kia Lữ Bố?”

Viên Thuật bỗng nhiên cả người một cái giật mình, nói: “Không tốt! Đã quên còn có cái kia tặc tư!”

Liền ở Kỷ Linh điều động trong thành trung quân đi trước cửa bắc, hiệp trợ Trương Huân phòng ngự Tôn Sách không lâu, Nam Xương phía tây, nơi xa truyền đến từng đợt tiếng gọi ầm ĩ, chợt thủ vệ thành lâu Viên Thuật quân các tướng sĩ ngay sau đó hô to gọi nhỏ lên.

Viên Thuật sốt ruột hoảng hốt, nghênh diện vừa lúc gặp đầy mặt kinh hoảng thất sắc lương cương.

“Là Lữ Bố quân tới công thành sao?”

“Là! Lữ Bố quân Tống hiến, Hách Manh, hầu thành ba người suất quân đang ở tấn công tây thành!”

“Theo ta đi xem!” Viên Thuật không khỏi phân trần, ba bước cũng làm hai bước bôn thượng thành lâu, hướng về tường thành bên ngoài nhìn lại.

Chỉ thấy ước có vạn dư Tịnh Châu quân bước tốt, múa may đủ loại kiểu dáng vũ khí, ở Tịnh Châu quân tam đại mãnh tướng chỉ huy hạ,

một bên từ yết hầu trong mắt phát ra vô cùng phẫn nộ gào rống, một bên hướng thành lâu phương hướng xung phong mà đến.

Có khác một đài thật lớn hướng xe đang ở dùng sức đỉnh môn, Nam Xương thành giờ phút này liền giống như con kiến oa giống nhau, phảng phất là một khi hơi có chỗ hổng, liền sẽ có vô số bộ binh liền từ cái kia chỗ hổng trung chen chúc mà ra.

Lương cương khẩn trương đối Viên Thuật nói: “Minh công, ngài xem việc này hẳn là làm sao bây giờ? Tôn Sách vừa mới mới vừa phản loạn, hiện giờ Lữ Bố cũng tới tương công, chúng ta đương như thế nào ngăn cản?”

Viên Thuật hừ lạnh một tiếng, nói: “Còn có thể làm sao bây giờ? Cố thủ! Viên mỗ có năm vạn tinh nhuệ, ngăn cản Tôn Sách cùng Lữ Bố đủ rồi, bọn họ hai bên lương thảo vẫn luôn là dựa vào Viên mỗ cung ứng, hiện giờ không có lương thảo, ta xem bọn họ có thể kiên trì đến bao lâu? Cư nhiên dám phản bội ta! Quả thực chính là tìm chết!…… Kêu bộ cung thủ đều chuẩn bị tốt, sở hữu giáp sĩ đều ở cửa thành mặt sau đợi mệnh.”

Viên Thuật rốt cuộc cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, giá trị này thời khắc nguy cơ, hắn vẫn là lập tức liền làm ra nhất chính xác phán đoán.

“Nặc!” Viên trong quân một người quân Tư Mã lên tiếng, xoay người bay nhanh chạy xuống thành lâu đi chấp hành Viên Thuật mệnh lệnh.

Diêm Tượng ánh mắt nhíu chặt, hắn có dự cảm, trước mắt loại tình huống này là cùng thường lui tới là không giống nhau, nhưng mặc dù là không giống nhau, tắc vẫn là muốn giống nhau tiến hành ứng đối.

Nam Xương bên trong thành đóng quân chỗ, Kỷ Linh đã sớm đã đuổi tới nơi này chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, cũng kiều nhuy, nhạc liền chờ Viên quân trọng đem phân công nhau hành động, trong thành các binh lính đều bị sắc mặt khẩn trương, tại đây loại đột phát

khẩn cấp trạng huống hạ không khỏi phân trần chính là một phen mặc giáp chấp duệ.

Trọng giáp sĩ ở nhận được các thuộc cấp lãnh mệnh lệnh sau, hoả tốc chạy tới tây, bắc hai cái cửa thành phía sau, xếp thành phương trận, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Viên Thuật tự mình ở Tây Môn tiến hành chủ trì, hắn giờ phút này bày ra ra ngày thường ít có chăm chỉ cùng khôn khéo,

Viên Thuật dọc theo Tây Môn tường thành đi rồi một vòng, nghiêm khắc cổ động sở hữu ở tường thành đống mặt sau bên ta binh sĩ đánh lên tinh thần, nỗ lực ngăn địch.

“Bên kia, mau, đi vài người, đem cháy dập tắt một chút!”

“Cung tiễn toàn bộ bị hảo, mau, động tác nhanh chóng một chút.”

“Khai cung! Thượng mũi tên! Hung hăng bắn Tịnh Châu quân nhãi con!”

Viên Thuật mệnh lệnh bị các cấp giáo úy cùng với quân Tư Mã, binh trường dùng hấp tấp ngữ khí hô to một hồi, làm thủ hạ binh sĩ một đám làm tốt bảo hộ công tác.

Viên Thuật tự mình chủ trì phòng thủ thành phố, đại biên độ tăng cường Nam Xương thành phòng vệ lực lượng, đối mặt Lữ Bố cùng Tôn Sách thế công, bảo hộ có thể nói là tích thủy bất lậu.

Nhưng Diêm Tượng lại không quá yên tâm, hắn tổng cảm thấy nơi nào giống như còn có chút vấn đề.

Nhưng cụ thể là địa phương nào có điều sơ hở, hắn nhất thời nửa khắc còn nói không lên.

Hắn đi theo Viên Thuật ở phía trước thành dạo qua một vòng sau, một lần nữa trở lại Ủng thành nội thành lâu bậc thang mặt, nơi này là toàn bộ tường thành tối cao vị trí.

Diêm Tượng nương cái này chế cao địa điểm, mắt lạnh đánh giá ngoài thành điên cuồng tiến công Tịnh Châu quân, sau đó lại đem ánh mắt quét về phía bên trong thành.

Một cái chớp mắt chi gian, Diêm Tượng ánh mắt định trụ bất động.

Hắn phát hiện bên trong thành trên đường phố, xuất hiện một đoàn người, chính bôn kho lúa phương hướng đi đến.

Những người đó trên tay có cái cuốc, có gậy gộc, có cái cào, thậm chí còn có cái chổi!

Diêm Tượng không khỏi trong lòng căng thẳng: Những người này…… Nhìn tựa hồ đều là Nam Xương thành bá tánh, bọn họ từ đâu tới đây? Tụ nhiều người như vậy muốn làm cái gì!

Không đợi hắn ở trong lòng trung lý ra một cái manh mối, dưới thành đã kho lúa phương hướng, đã truyền đến một trận hết đợt này đến đợt khác kêu sát tiếng động.

Diêm Tượng trên đầu tức khắc mồ hôi lạnh đầm đìa.

Bên trong thành loạn dân cư nhiên ở cái này mấu chốt tạo phản?!

……

Ly Nam Xương thành cách đó không xa núi rừng trung, hổ vệ quân, Đan Dương tinh binh, Thái Sơn binh tam đại bộ đội gối giáo chờ sáng, các ma đao soàn soạt, chỉ chờ Đào Thương ra lệnh một tiếng, liền gia nhập chiến đoàn, gỡ xuống Nam Xương.

Đào Thương nhìn xa nơi xa tiếng kêu rung trời thành trì, quay đầu cười hỏi Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý.

“Viên Thuật cực kì hiếu chiến, chiếm cứ Nam Xương thành lúc sau không tu đức chính, mạnh mẽ bắt cướp bá tánh đồ ăn vì quân dụng, lại tùy ý nâng trướng thuế má, các ngươi cảm thấy Nam Xương bá tánh có thể hay không thừa cái này mấu chốt tạo phản?”

Tư Mã Ý lặng lẽ cười, nói: “Học sinh đánh giá việc này đến mười chi đi! Rốt cuộc Dự Chương quận dân phong bưu hãn, thuộc về nửa cái man trí chưa khai chi thổ, thả năm gần đây Gia Cát công vẫn luôn lấy trấn an chính sách là chủ, chợt tao Viên Thuật chính sách tàn bạo, Nam Xương bá tánh nhất định là không tiếp thu được!”

Đào Thương gật gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Gia Cát Lượng, nói: “Lượng lượng, có phải hay không sốt ruột vào thành đi cứu Gia Cát công?”

Gia Cát Lượng trong lòng xác thật là phi thường sốt ruột.

Nhưng thông tuệ như hắn, trong lòng tự nhiên là minh bạch, trước mắt còn không phải tấn công Nam Xương thời cơ tốt nhất.

Thời gian kéo dài càng lâu, Viên Thuật thủ thành quân tao ngộ đến biến cố càng nhiều, sĩ khí càng suy, như thế mới vừa rồi là tiến công thời cơ tốt nhất.

“Lão sư không cần cố kỵ học sinh ý tưởng, trước mắt thượng còn không phải tiến công tốt nhất cơ hội tốt, chúng ta đến lại chờ Viên trong quân xuất hiện biến cố……”

Liền ở Đào Thương cùng Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý thương nghị tiến quân thời tiết thời điểm, lại thấy Trần Đăng vội vội vàng vàng chạy tới, đối với Đào Thương thấp giọng nói: “Thái phó, Tây Nam mặt hai mươi dặm chỗ, một chi bưu quân chính hướng Nam Xương thành phương hướng tiến lên, không phải Lữ Bố quân, cũng không phải Tôn Sách quân, này quân không giáp trụ, đều là da lông bố y, chỉ sợ hẳn là Bách Việt người!”

Đào Thương vừa nghe tức khắc có chút khẩn trương.

Loại này thời khắc mấu chốt, là nào nhất tộc Bách Việt man dân lại đây làm rối? Này không phải nháo đâu sao!

“Đối phương đại khái có bao nhiêu người?” Đào Thương thấp giọng dò hỏi.

“Giáo sự phủ giáo sự hồi báo, ít nhất có 3000 chi chúng.”

Đào Thương sắc mặt có điểm trầm trọng.

3000 nhân số không tính quá nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không ít, này đó Bách Việt man binh một khi gia nhập Nam Xương thành chiến đoàn, bất luận bọn họ là hướng về nào một phương, sở mang đến biến số đều là không thể dự tính.

Đào Thương quay đầu đối Hứa Chử nói: “Trọng Khang, ngươi cùng Đào Cơ lưu tại nơi này chăm sóc binh mã, tạm thời không cần nhẹ động.”

“Nặc!”

“Từ Vinh, điểm Thái Sơn quân, theo ta đi gặp những cái đó càng tộc man binh!”

“Nặc!”

3000 Thái Sơn quân chúng từ trong rừng cây tật ra, hướng tới không rõ thân phận man binh nghênh diện mà đi.

Mắt thấy những cái đó càng tộc man binh càng ngày càng gần, Đào Thương đôi mắt hơi hơi nheo lại, cẩn thận quan sát.

Nhưng thấy như vậy man binh cầm hiếm lạ cổ quái loan đao binh khí, trên người da phục nhan sắc khác nhau, hoa hoè loè loẹt, thả các trên mặt đều bị làm như bị nước sơn hoặc là chu sa loại đồ vật bôi quá, giống như quỷ giống nhau làm người cả người khởi nổi da gà.

So với những cái đó trang điểm hiếm lạ cổ quái man binh, suất lĩnh bọn họ cái kia tướng lãnh càng là chọc người tim đập nhanh.

Tuy rằng cách thật sự xa, nhưng Đào Thương đám người như cũ là đại khái có thể nhìn ra cái hình dáng.

Tới đem thân cao cơ hồ đều cùng Hứa Chử không sai biệt lắm, cái trán cực khoan, gương mặt lại đại, hai mắt đều hạ lõm có vẻ ảm đạm phát làm, trên dưới thiếu cân đối, cái mũi hướng lên trời, cổ thực phì thô.

Hơn nữa xem nàng cả người đỏ thẫm trang phục, xem kia bộ dáng…… Như thế nào giống như còn là cái nữ?

Từ Vinh mặt nạ hạ độc mục tinh quang chợt lóe: “Hảo cái đại béo nữ tử! Đây là cái cái gì yêu vật?”

Đào Thương nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Heo dê con thành tinh, như vậy nữ tử, cũng không biết đến là cái dạng gì gia đình mới có thể gánh vác khởi, ai cưới nàng quá môn? Hắc hắc, kia phỏng chừng cả nhà đều đến tao ương……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy nữ đại mập mạp phía sau lòe ra một cái người mặc bạch y quần áo trắng nhỏ gầy thân ảnh, đầy mặt nhiệt tình dào dạt hướng về phía Đào Thương dùng sức phất tay: “Đại ca! Là ta! Là ta a!”

Đào Thương tức khắc cả kinh: “Nhị đệ……”

Hảo đi, nguyên lai này 3000 man binh chính là Đào Ứng mang đến chi viện Đào Thương Hàn Việt tộc tinh nhuệ bộ đội.

Đào Thương cùng Đào Ứng huynh đệ hai người gặp mặt, hết sức cao hứng.

Đào Ứng này vừa đi cũng là mấy tháng, pha là làm người cảm khái vạn ngàn.

Chính mình cái này đệ đệ bản lĩnh khác không có hiển lộ ra tới, nhưng bãi bình Bách Việt năng lực nhưng thật ra rất mạnh!

Không thể tưởng được hắn cư nhiên có thể cùng Hàn Việt đáp thượng tuyến, còn cưới Hàn Việt tộc tộc trưởng nữ nhi hoa, này phân công lao thật sự là lệnh người lau mắt mà nhìn.

Xem ra ngày sau đem Đông Nam các châu quận giao cho đệ đệ, com làm hắn tại hậu phương thế chính mình liệu lý Bách Việt cùng sơn càng việc, Đào Ứng nhưng thật ra cái thích hợp người được chọn.

“Nhị đệ, ngươi không phải rất sung sướng, không nghĩ trở về sao?” Đào Thương sắc mặt trầm xuống, bất mãn cùng Đào Ứng oán giận.

Đào Ứng hắc hắc ngây ngô cười vài tiếng, mới vừa rồi nói: “Kia chỉ là tiểu đệ nhất thời tùy hứng, đại ca còn thật sự? Tới tới tới, đại ca, ta vì ngươi giới thiệu một chút ngươi đệ muội!”

Đào Thương đem ánh mắt chuyển hướng cái kia lớn lên giống như kim cương giống nhau béo đại nữ trên người, sửng sốt lăng thần.

“Nhị đệ, cái này, nên sẽ không chính là ngươi cái kia……”

“Nàng chính là hoa! Thế nào, đại ca, đệ đệ này tức phụ, có phải hay không rất là xinh đẹp, so tẩu tẩu cường đi?”

“Cường! Thật cường! Đệ muội thật là không giống người thường, muốn gì có gì, rất là yểu điệu! Nhị đệ thật là hảo phúc khí a, vi huynh thật là hâm mộ khẩn.” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 406: 4 thế 3 công chi thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn cái này cao lớn thô kệch đệ muội, luôn luôn rộng rãi Đào Thương thế nhưng biến có chút co quắp.

Đảo không phải hắn thẹn thùng, chủ yếu là Đào Thương lo lắng cho mình cùng cái này đệ muội câu nào lời nói không lao hảo, đệ muội ra tay quá trọng lại đem chính mình cấp lộng chết…… Hoặc là buổi tối trở về phòng lộng chết chính mình nhị đệ.

Hung hãn đệ muội, chọc không được.

Đào Thương đi qua đi, cười hướng hoa nhi gật đầu kỳ hảo.

Hoa nhi đầy mặt hung tướng, lộ ra một cái so với khóc còn khó coi hơn cười, cũng hướng về phía Đào Thương đáp lễ mà cười.

Đào Thương đột nhiên nghĩ đến một cái rất nghiêm trọng vấn đề…… Hoa nhi xuất thân Lĩnh Nam Hàn Việt tộc, nói hẳn là không phải trung thổ chi ngữ đi…… Kia nàng phải nói cái gì ngôn ngữ đâu?

Có thể hay không là tiếng Quảng Đông?

“Nội hảo oa!” Đào Thương cười cùng hoa nhi chào hỏi.

Hoa nhi nháy chuông đồng đại hai con mắt, nghi hoặc nhìn Đào Thương.

“Thức đát nội, ngạch rống ôn thực. (nhận biết ngươi, ta hảo vinh hạnh.)”

Hoa nhi khơi mào một cái thô to lông mày, như cũ là không quá minh bạch Đào Thương nói cái gì.

Xem ra chính mình tiếng Quảng Đông vẫn là đến còn chờ tiến bộ a, cũng không biết nhị đệ ngày thường là như thế nào cùng đệ muội câu thông.

“Hoa hưu tỷ, nội ba ba cấp sâm đài túng cấp rống sao? (hoa tiểu thư, ngươi ba ba thân thể gần nhất hảo sao?)”

Hoa nhi nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Đào Ứng, thao một ngụm chính tông tiếng phổ thông, hỏi Đào Ứng nói: “Phu quân, ta đại ca ngày thường chính là như vậy tán gẫu sao?”

Đào Ứng trợn mắt há hốc mồm nhìn Đào Thương, lắc đầu nói: “Ngày thường nói chính là tiếng người nha, không phải như thế…… Cũng không biết hôm nay đây là làm sao vậy.”

Đào Thương: “……”

Hảo đi, chính mình vẽ rắn thêm chân, dư thừa.

Nhân gia đã đưa về Trung Hoa văn minh.

“Đệ muội, vi huynh có lễ.” Đào Thương sửa lại miệng lưỡi, bình thường nói chuyện.

Hoa nhi vừa nghe Đào Thương sửa nói tiếng phổ thông, tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phu quân này đại ca, rất có ý tứ a! Lần đầu tiên gặp mặt, còn cố ý cho chính mình thể hiện rồi một chút dị tộc ngữ.

Kia chính mình cũng không thể mất lễ nghĩa, nghe nói Trung Nguyên nhân đều chú ý cái này.

Nhưng thấy hoa nhi một nhếch miệng, sang sảng mở miệng cười ha ha.

“Nga oa ~ ha ha ha ha ha! Đại ca, muội tử hướng ngài chào hỏi lạp!”

Đào Thương bị nàng ma tính tiếng cười sợ tới mức thiếu chút nữa không quỳ xuống.

“Đại ca, ngô phụ Hoa Đương nghe nói đại ca ở Nam Xương nơi cùng Viên Thuật tranh hùng, niệm cập hai nhà anh em cột chèo chi nghị, đặc mệnh tiểu muội suất 3000 binh mã, tiến đến cấp đại ca trợ chiến! Đến nỗi ngô phụ đã thân hướng âu càng, mân càng chờ chư bộ, thế đại ca thuyết phục chư trường, cùng về vương hóa!”

Đào Thương nghe vậy vui mừng quá đỗi, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đào Ứng, lại thấy Đào Ứng hướng về phía hắn nháy mắt vài cái.

Tiểu tử này thật có thể làm…… Xem ra này tổng đốc Dự Chương cùng Hội Kê hai quận vỗ di trung lang tướng, hẳn là phi hắn mạc chúc.

“Đệ muội như thế thịnh tình, vi huynh trong lòng cảm giác sâu sắc an ủi, trước mắt vi huynh đang định xuất binh từ nam tiến công Nam Xương thành, không biết đệ muội có không trợ vi huynh giúp một tay?”

“Nga oa ~ ha ha ha ha ha ha!”

Hoa nhi ma tính tiếng cười lại đem Đào Thương sợ tới mức cả người một giật mình.

“Kẻ hèn việc nhỏ gì đủ nói thay? Đại ca yên tâm, tấn công Nam Xương! Muội nguyện làm trước bộ tiên phong!”

……

Giờ này khắc này, Nam Xương bên trong thành, Viên Thuật phân điều ra 5000 tinh binh, đang ở đối bên trong thành khởi xướng phản loạn dục bắt cóc kho lúa bá tánh tiến hành máu chảy đầm đìa tàn sát.

Kho lúa biên trên đường phố, nơi nơi đều là máu chảy đầm đìa thi thể.

Các bá tánh cùng Viên quân sĩ tốt nhóm đều giết đỏ cả mắt rồi, xuống tay không lưu tình chút nào.

Nhưng trong thành bá tánh đối mặt dù sao cũng là quân chính quy, vô luận như thế nào cũng là đánh không lại.

Bá tánh bị Viên quân trấn áp, nhưng Viên quân cũng không chịu nổi, bên trong thành đã xảy ra phản loạn, phân tán thủ thành binh lực, đối lúc này còn muốn đối mặt ngoài thành tiến công Viên quân tới nói, giống như là dậu đổ bìm leo giống nhau.

Mà Tôn Sách cùng Lữ Bố, đều là hàng năm ở trên chiến trường chém giết kiêu dũng chi đem, Viên quân ở đầu tường thượng phòng ngự áp lực chợt giảm, tự nhiên bị hai người kia bắt được khoảng cách.

Tịnh Châu quân cùng tôn gia quân nhanh hơn bọn họ hướng đầu tường tiến công bước chân.

Giá trị này loạn trong giặc ngoài hết sức, Đào Thương cùng hoa nhi hai quân hợp thành một cổ, thẳng đến Nam Xương thành nhất bạc nhược nam diện tiến công mà đi.

Hơn nữa ở công thành phía trước, Đào Thương ở tam quân trước trận, dựng lên vô số mặt lóa mắt cờ hàng, mặt trên viết chữ to, chiếu vào đối diện trên tường thành Viên quân sĩ tốt trong mắt, có vẻ phá lệ đau đớn.

“Viên Thuật bất nhân, thiên tướng tru chi!”

Đương Viên Thuật trạm đầu tường thượng, nhìn đến Đào Thương trong quân những cái đó một chữ dựng bài đại kỳ ở trước trận bày một liệt, thiếu chút nữa không hộc máu thẳng ngất xỉu.

Viên Thuật lần này thật bực.

Hắn hạ lệnh Kỷ Linh ở nam thành hiểm yếu cố thủ Ủng thành, cũng đem Trương Huân cũng triệu lại đây!

Hắn hạ quyết tâm, muốn cùng Đào Thương tiểu nhi cá chết lưới rách.

Hết thảy hết thảy đầu sỏ gây tội, đều là cái này hai mươi xuất đầu hoàng mao tiểu nhi!

Không có hắn tồn tại, Viên Thuật đã sớm trở thành nam thiên vương! Dữ dội còn sẽ tại đây vì một cái Dự Chương quận đại phí trắc trở?

“Không thể tưởng được, Viên mỗ cư nhiên sẽ vì từ nhỏ sở chế!” Viên Thuật phẫn hận nghiến răng nghiến lợi: “Hôm nay không cùng ngươi cũng cái sống mái, ta liền uổng vì Nhữ Nam Viên thị con cháu!”

Theo thê lương giác tiếng vang lên, Kim Lăng quân công kiên bộ đội phối hợp Hàn Việt Man tộc binh mã, bắt đầu hướng về Nam Xương thành phát động cuối cùng tiến công.

Trên tường thành mũi tên nỏ ngay sau đó phóng tới!

“Vèo vèo vèo!”

Xông vào trước nhất mặt thuẫn binh tắc nhanh chóng thay đổi trận hình, tạo thành một đám mai rùa trận, yểm hộ thang mây bộ đội cùng hướng xe bộ đội về phía trước đều tốc đi tới.

Mưa tên bắn ở tấm chắn thượng, phát ra “Bùm bùm” tiếng vang.

Viên Thuật đứng ở đầu tường, lớn tiếng sắc lệnh trên tường thành cung tiễn thủ: “Tiếp tục bắn! Đừng có ngừng! Đừng làm bọn họ tiếp cận thành trì!”

“Thổi hào mệnh lệnh trước quân tới gần tường thành ném thổ túi, cũng cái giá thang mây.” Đào Thương quay đầu đối lính liên lạc phân phó nói.

“Ô ô ô……” Tiếng kèn vang vọng toàn bộ Nam Xương thành trên không.

Hai ngàn danh khiêng thổ túi Kim Lăng binh lính một đám đều là thân thể khoẻ mạnh đại hán. Ở mai rùa trận yểm hộ xuống dưới tới rồi dưới thành, đem thổ túi ném ở Nam Xương thành chân tường hạ.

Mà bọn họ trên đỉnh đầu, còn lại là gào thét hòn đá cùng lăn cây, thật mạnh nện ở Kim Lăng quân trên người, cướp lấy bọn họ tánh mạng.

Đối mặt chiến hữu không ngừng tại bên người ngã xuống, Kim Lăng quân lại là không chút do dự, bọn họ kiên quyết mà ngoan cường đem đội ngũ đẩy mạnh đến Nam Xương tường thành hạ. Bọn lính đem tấm chắn đỉnh ở trên đầu cũng giá hảo đăng thành trường thang.

Bởi vì thổ túi đã trước đó tích lũy, có khoảng cách thang mây cái bệ thật sâu cắm vào thổ trong túi hiển nhiên so đặt ở trên mặt đất càng vững chắc, thả càng không dễ dàng bị thủ thành Viên quân sĩ binh đẩy ngã.

Hết thảy chuẩn bị ổn thoả, Đào Thương lại một lần sai người tuyên bố xung phong tín hiệu, 500 danh nhóm đầu tiên công thành binh lính ở tiếng kèn chỉ huy hạ tượng con kiến giống nhau bắt đầu đăng thang.

Bọn họ điên cuồng gầm rú một tay chiến đao một tay tấm chắn hướng đăng thành thang vọt qua đi, cũng leo lên mà thượng.

Cam Ninh cùng Chu Thái làm trung quân yểm hộ chủ tướng, còn lại là chỉ huy lực cánh tay thật lớn, cầm trong tay hai thạch trở lên trường cung tay doanh tại hậu phương theo sát phối hợp tác chiến! Dùng huyền lực cường đại cung nỏ vì bọn họ hộ giá hộ tống.

Cam Ninh loạng choạng lục lạc, phát ra “Đinh linh đinh linh” tiếng vang, hắn một bên bò một bên cao giọng hô: “Dày đặc xạ kích dày

đặc xạ kích…… Bắn không trúng cũng không quan trọng, cấp lão tử cao cao bắn! Hướng đầu tường tiếp đón!”

Hai bên binh lính đều có ngã xuống, hai bên rậm rạp tên dài ở đầu tường giống như mây đen giăng đầy, ngươi tới ta đi.

Thẳng đến nhóm đầu tiên Kim Lăng quân bước lên đầu tường, một hồi vật lộn huyết chiến cũng là bắt đầu!

Hứa Chử, Đào Cơ, Cam Ninh, Chu Thái, Đổng Tập, Phan Chương đám người gương cho binh sĩ, suất lĩnh đại bộ phận công kiên binh lính theo sát mà thượng, phụ trên tường tranh đoạt chiến tức thì liền tiến vào tới rồi gay cấn giai đoạn.

Càng ngày càng nhiều Kim Lăng binh lính cùng Hàn Việt man binh nhảy lên tường thành, vật lộn càng ngày càng kịch liệt.

Cam Ninh đầu tàu gương mẫu, thẳng đến ở trên tường thành giết nhất hung Kỷ Linh mà đi.

Kỷ Linh mỗi một đao cơ hồ đều sẽ chém giết một người Kim Lăng binh, hắn một bên điên cuồng vũ động chiến đao, một bên cao giọng đối thủ hạ quân tốt nhóm giận kêu: “Chi viện! Chi viện a! Cho ta hướng lên trên đỉnh!”

Kỷ Linh nói âm chưa lạc, Cam Ninh đại đao đã nhảy lên không dựng lên giống như tia chớp giống nhau gào thét mà đến.

Kỷ Linh không nghĩ tới Kim Lăng trong quân cư nhiên có như vậy dũng mãnh hảo thủ, vội vàng huy đao thẳng tạp tới nhận.

“Nơi nào tới mao tặc, dám đánh lén nhà ngươi kỷ công!” Kỷ Linh nộ mục trợn lên, hung hăng trừng mắt Cam Ninh.

Cam Ninh ngạo nghễ vặn vẹo một chút vòng eo, phát ra “Đinh linh đinh linh” tiếng vang, giống như xe đạp thành tinh giống nhau.

“Như thế nào? Không biết ngươi càn gia gia? Quá không kiến thức!”

Kỷ Linh nhìn chằm chằm cái này bệnh tâm thần, hung tợn nói: “Ta muốn mạng ngươi!”

Hai người ở đầu tường hai bên binh lính đinh tai nhức óc hò hét thanh song đao đan xen, phát ra một tiếng kinh thiên vang lớn, lẫn nhau giao khởi tay tới.

Hai người đao tới kích đao đảo mắt giao chiến hơn ba mươi hợp, thắng bại chẳng phân biệt.

Kỷ Linh hiển nhiên tâm tình không tốt, không có gì giao chiến dục vọng, chỉ là ở ứng phó Cam Ninh mãnh công, mà Cam Ninh lại càng đánh càng hăng.

Hắn từ Kỷ Linh chiến đao thượng rõ ràng cảm giác được đối phương là một cái bản lĩnh cao cường chi sĩ, kỳ thật lực không ở chính mình dưới, cho nên càng đánh càng là hưng phấn.

Đối mặt Cam Ninh loại người này tới điên, Kỷ Linh rất là bất đắc dĩ, hắn thực sự không nghĩ cùng hắn dây dưa quá nhiều, vấn đề còn cố tình né tránh không được.

“Ăn lão tử một đao!” Cam Ninh đao tựa mãnh hổ, thẳng đến Kỷ Linh mặt mà đến.

Kỷ Linh lược vừa quay người tránh né mà qua, vừa định đáp lễ một đao, lại phát hiện Cam Ninh vừa rồi dựng phách bất quá là hư chiêu, cổ tay của hắn biến hóa cực nhanh, phách không lúc sau, liền thuận thế thay đổi đao vận hành quỹ đạo, chiếu chính mình mặt bên tước lại đây.

Kỷ Linh hãi ra một thân mồ hôi lạnh toàn bộ thân hình thoáng chốc bay lên trời, tránh khỏi Cam Ninh này phải giết một kích.

Kỷ Linh rơi xuống trên mặt đất liên tiếp lui vài bước mới vừa rồi ổn định thân hình.

Cam Ninh này một đao rốt cuộc đem Kỷ Linh chân hỏa chém ra tới.

Hắn tòng quân mấy năm, đi theo Viên Thuật trằn trọc các bộ, đơn dùng võ lực mà nói, Viên Thuật thủ hạ chư tướng vô có người có thể ra này hữu.

Trương Huân, Lưu Huân đám người dụng binh ở hắn phía trên, nhưng võ dũng lại không kịp Kỷ Linh.

Mắt thấy tên này điều chưa biết, tới lui mông treo lục lạc cùng chính mình khoe khoang bệnh tâm thần cư nhiên cũng đem chính mình bức đến loại này hoàn cảnh, Kỷ Linh tự tôn thật sâu bị nhục! Hắn

Nổi giận gầm lên một tiếng: “Cẩu tặc! Xem kỷ công trị ngươi!”

Cam Ninh cũng là la lên một tiếng, ha ha cười, phất tay nói: “Đến đây đi!”

Hai người tức khắc liền tượng hai đầu mãnh hổ giống nhau, vận sức chờ phát động, căm tức nhìn đối phương, rất có không chết không ngừng tư thế.

Liền ở hai người tính toán nhằm phía lẫn nhau nháy mắt, lại thấy một bên đột nhiên hiện lên một đạo thân ảnh, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế lược quá Kỷ Linh trước người, một đao trát ở Kỷ Linh đại cánh tay phía trên.

Kỷ Linh giơ thẳng lên trời một trận rống giận, đau ngã ngồi ở trên mặt đất.

Người tới một chân đá phiên Kỷ Linh, cũng cao giọng hô quát, tiếp đón chung quanh binh tướng lại đây trợ hắn đem Kỷ Linh bắt sống.

Cam Ninh ngơ ngác nhìn người tới, trên mặt hiện lên nhục nhã tức giận.

“Phan văn khuê! Ngươi đây là có ý tứ gì?”

Phan Chương lặng lẽ cười, com nói: “Cam giáo úy, không phải ta luôn muốn cùng ngươi cướp miếng ăn, chỉ là lập tức chính là đánh tan Viên Thuật quan trọng thời tiết, giáo úy không thể bởi vì chính

mình một người rất thích tàn nhẫn tranh đấu, mà chậm trễ chân chính đại sự!”

Dứt lời, Phan Chương chỉ chỉ bị trói trói Kỷ Linh, nói: “Người này là là Viên Thuật trướng hạ trọng đem, hoặc sát hoặc bắt đều tất có trọng dụng, đáng tiếc cam giáo úy đánh lâu không dưới, cùng hắn dây dưa thời gian quá trường, mạt tướng cũng là bất đắc dĩ ra tay, còn thỉnh cam huynh chớ trách móc!”

Cam Ninh gắt gao nhìn chằm chằm Phan Chương, hận không thể đem hắn sống xẻo, chỉ là đối phương nói những câu có lý, làm hắn căn bản vô pháp phản bác.

Thật sâu hít một hơi, Cam Ninh không hề xem Phan Chương liếc mắt một cái, mà là xoay người gia nhập mặt khác chiến đoàn.

Phan Chương quay đầu nhìn nhìn bị chính mình trói chặt Kỷ Linh, cười nói: “Công lao này, lại là của ta!”

……

Đầu tường thượng Kim Lăng quân càng ngày càng nhiều, mà dưới thành môn cũng bị tạp khai, Kim Lăng quân ong nhộng hướng về bên trong thành tiến công.

Viên Thuật bị Trương Huân bảo vệ, một bên chạy một bên cao giọng hô quát: “Không chuẩn lui! Không chuẩn lui! Cho ta hung hăng đánh! Ta muốn giết Đào Thương! Giết hắn!”

Trương Huân cơ hồ là ôm Viên Thuật liều mạng hướng bên trong thành chạy, một bên chạy một bên cao giọng nói: “Chủ công đi nhanh đi! Nơi đây không nên ở lâu! Lữ Bố cùng Tôn Sách cũng mau công vào được! Minh công còn cần lưu lại hữu dụng chi thân, lấy đồ bá nghiệp, không thể trí nhất thời chi khí! Đi mau!”) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 407: thuật thệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật bị Trương Huân khiêng ở trên người, ném vào ngựa thượng, một đám Viên quân lấy Trương Huân cầm đầu, bảo hộ hắn liều mạng hướng về nội thành phóng đi.

Lữ Bố cùng Tôn Sách cũng đã phá được cửa bắc cùng Tây Môn, tứ phương binh mã từ ba phương hướng công sát nhập thành, Viên Thuật năm vạn thủ thành binh mã chiến ý nhất thời gian liền tan thành mây khói, biến thành vô hình.

Viên Thuật mấy vạn binh tướng, hôm nay lâm trận đột phùng Lữ Bố, Tôn Sách phản loạn, lại ngộ bên trong thành bá tánh tạo phản, hiện giờ lại có Kim Lăng quân phá được cửa nam, sĩ khí đã sớm là chưa gượng dậy nổi.

Đương những cái đó Kim Lăng quân nhóm giơ lên cao chiến đao cùng trường thương, như nộ trào giống nhau trào dâng mà đến thời điểm, Viên Thuật các binh lính trừ bỏ đào tẩu, chính là đầu hàng, cư nhiên không thể ngăn cản bọn họ nhất thời một lát.

Cái gì kêu thất bại thảm hại.

Cái gì kêu thảm không nỡ nhìn?

Một trận chiến này, so với Viên Thuật năm đó ở nhu cần ổ lấy mười vạn chi chúng vì Đào Thương sở trở trận chiến ấy bị bại còn muốn thảm, còn nếu không cam.

Đào gia nhãi ranh, an dám như thế? Mấy phen nhục ngô!

Viên Thuật một khuôn mặt thượng xanh mét biến sắc đến càng ngày càng rõ ràng, mà phía sau “Viên Thuật bất nhân, thiên tướng tru chi”

tiếng quát tháo, còn lại là từ Đào Thương dưới trướng sĩ tốt trong miệng, che trời lấp đất kêu to mà ra.

Kia từng tiếng kêu to, giống như đòi mạng ma âm giống nhau, thật mạnh đập ở Viên Thuật luôn luôn kiêu ngạo trong lòng.

Sống 40 dư tái, Viên Thuật luôn luôn là khí phách hăng hái, tự cho mình siêu phàm, không thể tưởng được hai lần bại với Đào gia tiểu nhi tay, còn phải bị Kim Lăng quân sĩ tốt nhóm ở sau lưng một bên truy, một bên nhục mạ!

Chính mình sau này, lại có gì bộ mặt mỗi ngày hạ nhân chăng?

Viên Thuật bi phẫn đan xen, đột nhiên một ngụm máu tươi phun ra, hạ xuống mã hạ, bất tỉnh nhân sự.

“Minh công!”

“Mau cứu Viên công!”

……

Viên Thuật xuống ngựa hôn mê, ít nhiều đại tướng Trương Huân, dùng hết toàn lực bảo hộ Viên Thuật từ cửa đông chạy trốn tới ngoài thành, mà kia năm vạn binh mã còn lại là căn bản là không có thời gian quản, tất cả đều đình trệ ở Nam Xương thành!

Đi theo Viên Thuật hiện có bộ đội sở thuộc nhân mã, đã bất quá 3000, này một trận chiến, Viên lão nhị lương thảo mất hết, mũi tên chi không tồn, đao thương giáp trụ, đều tìm không ra vài món hoàn chỉnh.

Kiểu gì thất bại một trượng!

Còn thừa binh tướng không dám kéo dài thời gian, bọn họ bảo hộ Viên Thuật, liều mạng hướng về Cửu Giang quận phương hướng lùi trở về.

Ra ngoài người ngoài ý liệu, Đào Thương không có tổ chức đại quy mô truy kích, mà là chỉ có tiểu cổ Kim Lăng binh tướng từ phía sau truy kích, lại Viên quân đau khổ chiến lui.

Viên Thuật nằm ở cáng thượng, hôn hôn trầm trầm, tinh thần không tập trung, bờ môi của hắn khô nứt, thật không minh bạch ở lẩm bẩm cái gì.

Mơ hồ gian, hắn phảng phất là luôn là có thể nghe được bên người có người ở đứt quãng khóc rống hoặc là nức nở.

Bất quá này đó cùng hắn tạm thời không có quan hệ.

Năm đó khởi binh thời điểm, Viên Thuật cũng từng nghĩ đến quá chính mình sẽ thất bại, nhưng là lại trước nay không nghĩ tới quá sẽ bị bại như vậy khó coi.

Trong lúc ngủ mơ, Viên Thuật mơ thấy chính mình tuổi trẻ khi cảnh tượng.

Hắn ở trong mộng dư vị chính mình nhiều màu nhiều vẻ cả đời, nghĩ đến chính mình thanh xuân niên thiếu là lúc, ở lạc Dương Thành phóng ngựa giơ roi, cùng Viên Thiệu cùng nhau tịnh tiến, lạc Dương Thành quan lại con cháu đều bị a dua với hai người bọn họ, các đối hắn họ Viên toàn ân cần tương đãi.

Ngay cả tuổi trẻ Tào Tháo, cũng giống như tiểu tuỳ tùng giống nhau, cả ngày tung ta tung tăng đi theo hắn cùng Viên Thiệu phía sau.

Bọn họ này đó cao hoạn con cháu mỗi lần đi lạc Dương Thành bắn ra ngoài săn là lúc, con đường hai bên người đều bị ghé mắt, các ánh mắt cung kính cực kỳ hâm mộ.

Cử hiếu liêm lúc sau, chính mình liên nhiệm Hà Nam Doãn, Hổ Bí trung lang tướng chờ chức vị quan trọng! Ngay cả đại tướng quân gì tiến nắm giữ triều quyền lúc sau, cũng đối chính mình cực gần mượn sức, đó là kiểu gì khí phách hăng hái a!

Mười thường hầu chi loạn, chính mình cùng Ngô khuông đem binh tiến hoàng cung, lửa đốt Nam Cung Cửu Long môn, khiến cho mười thường hầu bỏ hoàng cung trốn đi, kiểu gì khoái ý ân cừu!

Khởi binh lúc sau, chính mình chấp chưởng vạn quân, liền Tôn Kiên như vậy Giang Đông mãnh hổ cũng chỉ có thể ở thủ hạ của hắn mặc cho chỉ huy, thiên hạ chư hầu đều bị sợ hãi, chính mình đó là kiểu gì uy vọng!

Sau lại nạp bao gồm quốc sắc thiên hương Phùng thị ở bên trong, nhiều ít mỹ nữ tẫn nhập trong lòng ngực, lại là kiểu gì nam nhi anh hùng?

Qua đi kia từng màn cảnh tượng ở Viên Thuật trong đầu đèn kéo quân dường như phiêu nhiên mà qua, nhưng cuối cùng lại vẫn là hồi quá tới rồi tàn khốc trong hiện thực.

Viên Thuật chậm rãi mở to mắt, suy yếu nhìn về phía bốn phía.

Bên người toàn là tàn binh bại tướng, các mặt xám mày tro, vết máu loang lổ, chính mình còn lại là nằm ở cáng thượng, bị người nâng ở sơn đạo trung chậm rãi di động, giống như chó nhà có tang.

Trương Huân vì tránh né Đào Thương truy binh, liền đại lộ cũng không dám đi.

“Không thể tưởng được, Viên mỗ lại có như thế quẫn bách là lúc……” Viên Thuật lẩm bẩm nói thầm một câu, ngữ khí bi thương.

“Minh công, ngài tỉnh?” Trương Huân liền ở Viên Thuật bên cạnh, vội vàng hỏi.

Viên Thuật quay đầu nhìn về phía hắn, lại thấy Trương Huân vẻ mặt huyết sắc, khuôn mặt mỏi mệt cực kỳ.

Giá trị này nguy nan thời khắc, Viên Thuật lần đầu tiên đối thủ hạ tướng lãnh sinh ra một tia áy náy chi ý.

“Trương Huân, Đào Thương binh mã, chính là đuổi tới?” Viên Thuật cố hết sức hỏi.

Trương Huân lắc lắc đầu, thở dài: “Đại đội binh mã chưa tới rồi, chỉ có tiểu cổ binh mã không ngừng tập kích quấy rối, toàn đã bị mạt tướng đánh lui.”

“Viên mỗ, hôn mê có bao nhiêu lâu rồi?”

Trương Huân trầm mặc một chút, thấp giọng nói: “Hồi minh công, đã có ba ngày……”

“Ba ngày?” Viên Thuật sửng sốt một chút, tiếp theo tự giễu cười nói: “Ta cư nhiên bị Đào Thương tiểu nhi khí hôn mê suốt ba ngày! Thật là thật đáng buồn đáng tiếc.”

Viên Thuật nhắm hai mắt lại, làm như ở tự hỏi cái gì.

Không bao lâu, lại thấy hắn thật dài thở ra một hơi, nói: “Trương Huân, bước tiếp theo, ngươi nói Viên mỗ hẳn là làm sao bây giờ”

Trương Huân an ủi Viên Thuật nói: “Minh công không cần như thế ảo não, chính cái gọi là thắng bại là binh gia chuyện thường, chúng ta ở Lư Giang quận còn có Lưu Huân sở thống lĩnh năm vạn nhân mã! Minh công hồi Thọ Xuân lúc sau, chăm lo việc nước, tu sinh dưỡng dân, ngày sau tái chiến Đào Thương, để báo này thù! Đến lúc đó nhất định thắng lợi!”

“Báo thù?”

Viên Thuật tự giễu cười một chút, nói: “Lúc này đây cùng thượng một lần nhưng không giống nhau, Đào Thương là sẽ không cấp Viên mỗ cơ hội, Lữ Bố cũng sẽ không, Tôn Sách cũng sẽ không…… Như Viên mỗ sở liệu không tồi, bọn họ đem Dự Chương quận sự bình định rồi lúc sau, liền sẽ khởi binh tới công Lư Giang quận, đến lúc đó bỏ đá xuống giếng người, chỉ sợ còn có hứa huyện Tào Tháo cùng Tương Dương Lưu biểu…… Hai người bọn họ cũng không

phải bình thường, tất nhiên sẽ không bỏ qua lần này chia cắt Viên mỗ lãnh địa rất tốt thời cơ.”

Trương Huân nghe vậy nóng nảy: “Chủ công! Kia này, này lại nên làm cái gì bây giờ?”

“Chuyện tới hiện giờ, Viên mỗ chỉ có thể là nhận thua…… Trương Huân! Ngươi lập tức phái sứ giả đi trước Hà Bắc Nghiệp Thành, mang lên Viên mỗ tín vật, làm sứ giả cần phải kết hảo Viên Thiệu…… Nói cho Bổn Sơ…… Ta nhận thua, ta nguyện ý đương hắn thuộc hạ, suất chúng đầu nhập vào, phụng này vì chân chính Viên gia chi chủ.”

“Minh công!” Trương Huân hét lớn một tiếng, cấp đều phải rớt nước mắt: “Minh công ngài nửa đời cao ngạo, cùng kia Viên Thiệu mười mấy năm vẫn luôn so đấu, sao có thể nhân kẻ hèn tiểu bại, cho nên liền hướng Viên Thiệu cúi đầu?!”

Viên Thuật nhắm hai mắt, trên mặt đều là thống khổ chi sắc, thở dài: “Trương Huân, ngươi nghe ta nói, Viên mỗ thân thể chỉ sợ là mau không được, ngươi cùng kiều nhuy, lương cương bọn người là có năng lực chiến tướng, Viên Thiệu hiện nay chiêu binh mãi mã, nóng lòng khuếch trương thế lực, hắn sẽ nhận lấy của các ngươi, chờ trở về Lư Giang quận sau, từ ngươi tổng đốc các bộ binh mã, làm Lưu Huân bảo hộ ta nhi tử, hướng bắc vùng duyên hải bằng mau tốc độ đi trước Thanh Châu, Viên Đàm hiện nay đóng quân ở Bình Nguyên, dục đồ Điền Giai cùng Khổng Dung, chỉ cần Viên Thiệu gật gật đầu, Viên Đàm liền sẽ xuất binh tiếp ứng các ngươi, cũng bảo hộ các ngươi!”

Viên Thuật lời này một câu một cái “Các ngươi, các ngươi”, nghe ý tứ này, cũng không giống như bao gồm chính hắn.

Trương Huân nghe Viên Thuật nói như thế, nóng nảy: “Minh công! Ngài lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngài không theo chúng ta đi?”

Viên Thuật lặng lẽ cười một tiếng, nói: “Viên mỗ có thể cảm giác ra tới, ta trải qua này chiến, dưới sự tức giận sợ là bị thương tạng phủ,

khủng nhịn không được đã bao lâu…… Chính là có thể ngao, ta cũng không nghĩ đi Nghiệp Thành, ta cùng Viên Bổn Sơ đấu nửa đời người, chẳng lẽ cuối cùng lại vẫn là muốn uốn gối với hắn?…… Một phong xin tha thư từ đã là Viên mỗ cực hạn, nếu không vì lưu lại ta điểm này cốt nhục, ta liền này phong thư đều sẽ không viết! Viên mỗ không cam lòng! Không cam lòng a!”

Viên Thuật nói lời này thời điểm, hàm răng gắt gao cắn môi, khô cạn môi cơ hồ đều bị cắn ra huyết.

Trương Huân xem cực kỳ chua xót.

Một cái như thế cao ngạo người, cuối cùng lại làm ra một cái như vậy quyết định, này đối với hắn tới nói, quả thực liền so giết hắn còn muốn tới khó chịu.

“Chủ công, ngài hảo hảo nghỉ ngơi đi, tình thế chưa chắc giống ngài tưởng như vậy, mạt tướng lập tức phái người hướng Hà Bắc truyền tin, gặp mặt Viên Thiệu…… Minh công, ngài vài thiên chưa tiến gạo, có thể tưởng tượng muốn ăn chút cái gì?”

Viên Thuật suy yếu lắc lắc đầu, nói: “Ăn không vô, ăn không vô a…… Nhưng có mật tương sao? Ta tưởng uống điểm mật tương.”

Trương Huân vừa chuyển đầu, quát: “Người tới! Người tới! Chúng ta nhưng còn có mật tương? Mau kêu nhà bếp lại đây!”

Phút chốc, nhà bếp tới rồi.

“Trong quân hiện nay nhưng còn có mật tương?” Trương Huân nhìn hắn hỏi.

Kia trong quân nhà bếp đầy mặt đều là huyết cùng thổ, trên người chiến giáp cũng rách mướp, nhìn cùng mới từ người chết đôi bắt được tới giống nhau.

Vừa nghe Trương Huân hỏi chuyện, nhà bếp không khỏi cười khổ nói: “Tướng quân thứ tội! Mật tương thực sự là không có……”

Trương Huân nhíu nhíu mày, hắn ngày gần đây chỉ lo đánh giặc, phòng bị truy binh, thật đúng là không cố kỵ đến trong quân còn dư lại cái gì thức ăn.

“Chúng ta trong quân, còn có chút cái gì?”

Nhà bếp thở dài khẩu khí: “Hồi Trương tướng quân, chúng ta chỉ còn lại có mạch tiết 30 hộc, đó là uy mã cỏ khô, hiện nay quyền đương đỡ đói mà dùng.”

Viên Thuật nằm ở cáng thượng, nghe xong lời này, cả người không khỏi bắt đầu run rẩy.

Hắn tâm linh lần thứ hai bị đòn nghiêm trọng một quyền!

Hắn Viên Thuật cư nhiên cũng sẽ bại như vậy thảm!?

Năm vạn người binh mã, từ Thọ Xuân đến nơi đây, mấy chục vạn thạch lương thảo kéo ra ngoài, đánh mấy tháng, liền trở về 3000 tàn binh, còn có 30 hộc mạch tiết……

Viên Thuật đột nhiên đã xảy ra ngưu rống giống nhau thở dốc, com này thở dốc tiếng động càng ngày càng cấp.

Trong nháy mắt, Viên Thuật vừa mới mới có chút hòa hoãn mặt lại thành xanh mét sắc.

Chẳng những là mặt, cổ hắn, ngực đều nghẹn đỏ bừng, ẩn ẩn còn có chút phát tím.

Trương Huân thấy thế khiếp sợ: “Minh công! Ngài làm sao vậy? Minh công!”

Viên Thuật biểu tình khủng bố đến cực điểm, hắn một đôi đôi mắt trừng hình như là chuông đồng giống nhau ra bên ngoài đột, ẩn ẩn, ở giữa thậm chí còn che kín tơ máu.

Hắn bỗng nhiên một tiếng rống to: “Trời xanh mỏng ta! Liền mật tương cũng không dư cũng! Ta hảo hận!”

Dứt lời, liền thấy hắn đầu một oai, máu tươi từ trong miệng ào ạt chảy ra.

Viên Thuật, bởi vì không có được đến mật tương, đã chết. Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 408: tranh đoạt hàng tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thuật bị chính mình cấp sống sờ sờ nghẹn khuất đã chết, ở hắn sinh mệnh trôi đi trong khoảng thời gian này, Trương Huân điên cuồng kêu to y giả, còn kêu to làm thủ hạ sĩ tốt nhóm tới hỗ trợ, nhưng vô luận là Viên Thuật dưới trướng các tướng sĩ như thế nào nỗ lực, Viên Thuật sinh mệnh giờ phút này cũng tới rồi vô pháp nghịch chuyển nông nỗi.

Hưng bình hai năm đầu mùa xuân, Viên Thuật thân chết vào Dự Chương chi chiến, hưởng thọ 42 tuổi.

Trương Huân ngốc lăng lăng nhìn Viên Thuật ở cáng thượng thi thể, trong đầu không khỏi nổ tung nồi.

Vừa mới nếu không phải chính mình nhất thời tình thế cấp bách, khăng khăng đem nhà bếp tìm tới dò hỏi trong quân lương thảo sự tình, Viên Thuật có lẽ sẽ không chết nhanh như vậy.

Ít nhất sẽ không bị tức chết.

Thật lâu sau lúc sau, lại thấy Trương Huân quay đầu nhìn về phía phía sau run run nhà bếp nói: “Minh công đi rồi.”

“Là, là! Minh công đi rồi!” Nhà bếp có vẻ rất là khẩn trương, một cái kính phụ hoạ theo đuôi.

“Minh công qua đời, việc này ngươi cảm thấy…… Lại ngươi vẫn là lại ta?” Trương Huân đôi mắt thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm hắn, giữa che kín tơ máu, nhìn thực làm cho người ta sợ hãi.

Nhà bếp dọa cả người một run run, thiếu chút nữa không trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Trầm mặc sau một lúc lâu, mới vừa nghe nhà bếp run run nói: “Việc này…… Lại mật tương thành sao?”

……

Viên Thuật sau khi chết, Trương Huân mang theo Viên Thuật thi thể trở về Thọ Xuân, một bên an bài hậu sự, một bên phái người đi trước Hà Bắc gặp mặt Viên Thiệu, tường thuật Viên Thuật lâm chung chi ý.

Viên Thuật tin người chết truyền tới Nam Xương thành sau, Đào Thương cũng không có sốt ruột tiến binh đi đánh Hoài Nam.

Liền trước mắt tới giảng, chính mình muốn thu phục chính là toàn bộ Dự Chương toàn cảnh hơn nữa Hội Kê toàn cảnh, Hoài Nam bên kia, đã sớm đã ở chiến lược thượng phân cho Tôn Sách cùng Lữ Bố.

Hơn nữa Đào Thương còn có càng thêm chuyện quan trọng phải làm.

Nam Xương thành đại chiến, Trương Huân mang theo Viên Thuật đào tẩu, Kỷ Linh cùng Diêm Tượng phân biệt bị Cam Ninh cùng Trình Phổ bắt sống, còn lại kiều nhuy, nhạc liền chờ Viên quân tướng lãnh chết trận, mà phá thành sau quy phục quy hàng giả, nhiều đạt hai vạn dư gần tam vạn chúng.

Này hơn hai vạn bộ binh, là một khối đại thịt mỡ a!

Đào Thương không nóng nảy truy Viên Thuật, chính là hắn cần thiết muốn tọa trấn tại đây, cùng Lữ Bố cùng Tôn Sách đem này bút chỗ tốt bẻ xả minh bạch, miễn cho làm nhân gia chui chỗ trống.

Vì mở rộng thực lực, Tôn Sách cùng Lữ Bố tự nhiên cũng là muốn này đó hàng tốt, chuyện này không gì đáng trách.

Nam Xương thành phòng nghị sự nội.

“Tam vạn hàng tốt, lý nên về chúng ta trước công thành hai bên!”

Trần Cung khi trước đã mở miệng, một cây búa hoà âm, nghe hắn ngữ khí, thật giống như hắn nói chuyện phi thường hảo sử giống nhau.

Sau này nhật tử, Tịnh Châu quân cùng tôn gia quân đương đồng khí liên chi, vinh nhục cùng nhau, cái gọi là môi hở răng lạnh, mà tranh chỗ tốt cũng giống nhau, Trần Cung vì mình phương tranh thủ chỗ tốt thời điểm, cũng không quên tiện thể mang theo chân kéo tôn gia quân một phen.

Đào Thương cùng Trần Đăng nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, đều là lộ ra bất đắc dĩ tươi cười.

Thiên hạ yêu thích làm mộng tưởng hão huyền giả, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Này Trần Cung nhưng thật ra rất tham.

Gia hỏa này vì tranh nguồn mộ lính, như thế nào liền mặt đều từ bỏ, hắn là như thế nào không biết xấu hổ nói ra?

Tư Mã Ý lắc lư cây bồ quỳ phiến, cười nói: “Công Đài tiên sinh, ý cảm thấy ngài lời này hơi có chút không ổn.”

Trần Cung dùng sức trừng mắt hắn, phảng phất muốn đem này tiểu tể tử hút đến tròng mắt giống nhau.

“Trần mỗ chi ngôn, nơi nào không ổn, làm phiền chỉ giáo!”

Tư Mã Ý cúi cúi người, nói: “Chỉ giáo không dám, ý chỉ là tưởng đối Công Đài tiên sinh thuyết minh, này Nam Xương thành tuy rằng là chúng ta tam gia cộng đồng đánh hạ tới, thả Tịnh Châu quân cùng tôn gia quân xác thật là dẫn đầu công thành, nhưng nếu luận công lao lớn nhỏ, ôn hầu cùng tôn tướng quân tuy rằng là giành trước tiến công, nhưng lại không có hiệu quả, ngược lại là ta Kim Lăng quân

tương mời Hàn Việt, toàn lực cường công cửa nam, mới vừa rồi mở ra cục diện bế tắc, nhảy vào thành sau, lại kiềm chế ở lấy Kỷ Linh cùng Trương Huân cầm đầu Viên quân chủ lực, tôn tướng quân cùng Lữ tướng quân mới vừa rồi có thể thuận lợi phá cửa, bởi vậy nếu luận công lao, còn cần có thể ta Kim Lăng quân vì nhất, mà này Viên quân hàng tốt, tự cũng đương từ ta Kim Lăng quân tiếp nhận mới đúng."

Trần Cung nghe vậy cười lạnh một tiếng: "Quả thực vớ vẩn, trước đó nếu không có ta hai nhà binh mã kiềm chế Viên quân, ngươi Kim Lăng quân muốn phá được Nam Xương thành, cũng chưa chắc có thể đánh dễ dàng như vậy!"

Tôn Sách nhìn về phía Chu Du, sử cái ánh mắt, Chu Du ngay sau đó hiểu ý.

Nhưng nghe Chu Du đối Tư Mã Ý cười nói: "Tư Mã tiểu huynh nói có đạo lý, nhưng lần này ác chiến sau khi chấm dứt, đào thái phó đã được Nam Xương thành, thu hoạch không thể nói không lớn, mà ta hai nhà quân mã cũng là xuất lực không nhỏ, công Nam Xương trước, đào thái phó từng cùng ta hai nhà nói tốt —— thái phó đến Dự Chương, lấy Hội Kê, nhà ta tôn tướng quân cùng Lữ ôn hầu đoạt Lư Giang, hạ Cửu Giang, lấy Hoài Nam! Viên quân hàng tốt chính là Hoài Nam người, hợp lý ứng quy về ta hai nhà chấp chưởng xử trí, không biết thái phó nghĩ như thế nào?"

Tư Mã Ý nghe vậy, lại nhíu mày.

Họ Chu, nhưng thật ra năng ngôn thiện biện.

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, mở miệng nói: "Công Cẩn huynh có một bút trướng giống như không có tính đi vào."

Chu Du cười nhìn Gia Cát Lượng, nói: "Không biết Gia Cát huynh có gì chỉ giáo?"

Gia Cát Lượng gắt gao nhìn chằm chằm Chu Du, nói: "Hiện giờ Viên Thuật đã không còn nữa, quý quân cùng Tịnh Châu quân trong

khoảng thời gian này lương thảo chi phí, vẫn luôn toàn dựa vào ta Kim Lăng thành cung ứng, hiện giờ liền tính là cho các ngươi này tam vạn binh mã —— xin hỏi Công Cẩn huynh, quý quân cùng ôn hầu chính mình lương thảo đều vẫn là ta quân cung cấp, ngươi cảm thấy nhiều ra tới này tam vạn người, nhà ta lão sư có thể hay không giúp các ngươi dưỡng đâu?”

Một phen nói cho hết lời, trong đại sảnh mọi người tức khắc đều trầm mặc.

Đào Thương vẫn luôn không nói gì, hắn chỉ là mỉm cười nhìn chính mình cái này đồ đệ.

Thật không hổ là Gia Cát Lượng!

Xuyên thấu qua ngoại tại xem bản chất, lập tức liền bắt được sự tình điểm mấu chốt.

Lữ Bố giương lên mi, nói: “Thái phó đương nhiên đến giúp chúng ta dưỡng những người này! Đây chính là chúng ta trước đó nói tốt!”

Ở đây mọi người tức khắc đều hết chỗ nói rồi.

Đào Thương trương đại miệng nhìn chằm chằm Lữ Bố.

Thằng nhãi này…… Con mẹ nó so với ta còn không biết xấu hổ a!

Trần Cung ngượng mặt đỏ rần, hắn không lưu dấu vết túm túm Lữ Bố tay áo tử, ý bảo hắn không cần ra tiếng tiếp tục mất mặt.

Lữ Bố vừa chuyển đầu, căm tức nhìn Trần Cung nói: “Ngươi kéo ta làm chi!”

Trần Cung: “……”

Lữ ôn hầu thật là ai mặt cũng không cho.

Chu Du không để ý đến Lữ Bố không nói lý nói bậy, chỉ là ở trong lòng tinh tế cân nhắc.

Chiếu cái dạng này tới xem, bên ta thật đúng là liền không thể tranh thủ này đó nguồn mộ lính.

Hơn nữa vạn nhất chọc giận Đào Thương, hắn nếu là lại đem hai nhà hiện tại binh mã thuế ruộng chi phí cấp chặt đứt, tôn gia quân cùng Lữ Bố chẳng phải nguy hiểm?

Hơn nữa bên ta kế tiếp, còn muốn dựa vào Đào Thương tiếp viện đi đánh Hoài Nam đâu.

Chu Du không lưu dấu vết quét Gia Cát Lượng liếc mắt một cái, trong ánh mắt lộ ra vài phần tức giận.

“Gia Cát huynh đệ trướng tính đến thật là minh bạch, một câu khiến cho chúng ta này đó minh hữu không biết làm sao, không thể nào xuống tay, thực sự là lợi hại vô cùng, du bội phục chi đến!”

Hắn lời này dường như chịu thua, kỳ thật lại là liền tổn hại mang biếm, âm thầm trào phúng Gia Cát Lượng là ở ỷ thế hiếp người.

Vẫn luôn không nói gì Đào Thương lại đột nhiên mở miệng.

“Chu lang không cần như thế tức giận, đào mỗ nhưng thật ra có một cái đề nghị, ở không thương cập chúng ta tam gia tình cảm thượng, phân này Viên quân hàng tốt.”

Chu Du nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương.

Lại thấy Đào Thương cười nói: “Ngươi thật cũng không cần lo lắng, Viên quân hàng tốt, đào mỗ cuối cùng chính là một cái cũng không vớt được, cũng tất nhiên sẽ ra lương thảo quân giới, duy trì nhà ngươi tôn lang cùng ôn hầu đi cướp lấy Hoài Nam, đây là chúng ta trước đó thương lượng tốt, đào mỗ quả quyết sẽ không nuốt lời.”

Chu Du thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, tán thưởng ngôn nói:

“Thái phó quả nhiên là đương thời ít có chân thành quân tử, không phụ thái bình công tử chi danh, có ngài những lời này, chúng ta này

đó minh hữu mới hảo yên tâm chuẩn bị chiến tranh.”

Tôn Sách nhìn Đào Thương nắm toàn bộ toàn cục, giống như tam phương minh chủ giống nhau, trong lòng rất là không thoải mái.

Năm đó cùng tham gia thảo đổng chi chiến hai cái tiểu tử, chênh lệch càng lúc càng lớn.

Hiện giờ Đào Thương ngồi lãnh Đông Nam, quan nhậm thái phó, trở thành trong thiên hạ một thế lực lớn, mà Tôn Sách lại còn phải là phụ thuộc, thả binh còn bất quá mấy vạn, lại không có lương thảo, thực sự là kém quá mức thật lớn.

“Xin hỏi đào…… Thái phó.” Tôn Sách chậm rãi đã mở miệng, nói: “Thái phó vừa mới nói ở không thương cập lẫn nhau tình cảm thượng, phân Viên quân hàng tốt, không biết này hàng tốt ứng làm sao cái chia đều pháp?”

Đào Thương dùng tay nhẹ nhàng búng tay một cái, nói: “Việc này hảo thuyết, đào mỗ đã hào thái bình công tử, làm người tự nhiên là đến chú ý công bằng, hơn hai vạn hàng tốt, nguyện ý quy hàng đến nào một nhà, toàn bằng hàng tốt tự nguyện, người ngoài không được can thiệp, chư vị cho rằng này pháp như thế nào?”

Mọi người nghe vậy, đều là giật mình cho nhau nhìn xem, lẫn nhau trong mắt tràn ngập nghi hoặc.

Tiểu tử này, cũng quá chú ý công bằng đi?

Vẫn là lần đầu tiên nghe nói có nào lộ chư hầu như vậy cấp hàng tốt quyền lên tiếng!

Mà Tôn Sách còn lại là ở trong lòng so đo: Hơn hai vạn Viên quân hàng tốt đều là Hoài Nam người, chính mình lúc trước ở Hoài Nam cùng bọn họ cũng coi như quen biết, mà xuống một bước hắn cùng Lữ Bố cũng lập tức muốn đi công Hoài Nam, bực này vì thế gián tiếp lãnh những cái đó hàng tốt về nhà a! Bọn họ há có không về thuận chính mình chi lễ?

Lữ Bố trong lòng cũng là thực tự tin:

Bản hầu gia tướng mạo đường đường, dũng mãnh hơn người, trong tay phương thiên họa gia, dưới háng Xích Thố…… Dưới háng năm đó từng có quá một con Xích Thố, này đó hàng tốt há có thể không khát khao nhìn lên? Không hàng bản hầu, lại hàng ai tới?) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 409: giáo trường chia quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nam Xương thành, giáo trường phía trên.

Tổng cộng hai vạn 7000 hàng tốt bị áp giải ở đây, bên cạnh tất cả đều là đào, tôn, Lữ tam gia giáp sĩ cảnh giới ở bên, đao qua san sát, cường công đáp nỏ, một bộ cực hiện khẩn trương chi tình.

Kia hơn hai vạn người, chính là tại đây loại trạng thái hạ, bị ba gã thủ lĩnh gắt gao nhìn chằm chằm, một đám cả người đánh bệnh sốt rét, trong lòng không thể hiểu được bắt đầu khẩn trương.

Xem cái này tư thế, nên không phải muốn đem chúng ta tất cả đều lộng chết đi?

Cũng không trách này đó quân tốt trong lòng có cái này ý tưởng, từ cổ chi nay, đó là có không ít như vậy ví dụ.

Bạch khởi hố sát 40 vạn Triệu quân, Hạng Võ hố sát hai mươi vạn Tần quân hàng tốt, chuyện như vậy ai cũng khoái, thường xuyên bị bình dân bá tánh lấy ra tới làm đề tài câu chuyện.

Những cái đó cao cao tại thượng giả liền mấy chục vạn người đều giết, còn sẽ để ý chính mình này hơn hai vạn người?

“Thịch thịch thịch thịch ~~!”

Tam thông cổ bãi tiếng vang, liền thấy Lữ Bố ở trên đài cao, cái thứ nhất đĩnh đạc đứng dậy, hắn nhất cử tay, ý bảo giữa sân cấm thanh.

Những cái đó sĩ tốt cũng đều là hiểu được chủ tướng ngôn ngữ của người câm điếc, giờ phút này bên cạnh lại bị san sát giáp sĩ cùng

cung nỏ uy hiếp, thật sự còn không dám ra tiếng.

Lữ Bố mọi nơi nhìn quét một vòng dưới đài những cái đó đen nghìn nghịt đám người, đột nhiên gân cổ lên cao giọng nói: “Bổn đem chính là hán phấn uy tướng quân, ôn hầu Lữ Bố, vì đỡ bảo nhà Hán xuất binh thảo nghịch! Viên Thuật không phù hợp quy tắc, họa loạn phương nam, làm việc ngang ngược, thiên nộ nhân oán, ngươi chờ đều là phản nghịch phụ thuộc! Nhanh chóng quy thuận bổn đem, thượng nhưng giữ được một cái tánh mạng, nếu như bằng không…… Hừ!”

Lữ Bố thanh danh cũng coi như là thiên hạ toàn nghe, Hoài Nam binh nhóm đại bộ phận tự nhiên là nhận được, nghe nói người này vũ dũng đủ có thể có thể so với Tây Sở Bá Vương Hạng Võ.

Trước mắt nghe xong Lữ Bố kêu gọi, này đó Hoài Nam binh một đám sợ tới mức cả người thẳng run run, sợ Lữ Bố cũng giống như Hạng Võ giống nhau, một cái không cao hứng, liền đem bọn họ tất cả đều hố sát.

Tôn Sách quay đầu nhìn nhìn Chu Du.

Lại thấy Chu Du hướng về phía hắn cổ vũ cười cười.

Tôn Sách thanh thanh yết hầu, cất bước tiến lên, nói: “Hoài Nam các huynh đệ, các ngươi giữa, nhất định cũng có rất nhiều người nhận thức tôn lang! Không tồi, tôn mỗ lúc trước chính là Phụng Tiên phụ di mệnh, dấn thân vào ở Viên Công Lộ trướng hạ làm tướng, bổn gửi hy vọng với hắn an bang phụ quốc, đỡ hán hưng Lưu, gì kỳ sưu cao thế nặng, tùy ý giết hại trung lương, thật sự là thiên địa bất dung cử chỉ! Cố bổn sẽ cùng đào thái phó, Lữ phấn uy, lãnh bệ hạ ý chỉ, cộng đồng xuất binh, chinh phạt Viên Thuật, lấy định thái bình! Hiện giờ Viên Thuật tuy vong, nhưng Hoài Nam nơi thượng còn ở hắn nanh vuốt trong tay, tôn mỗ cố ý đánh hồi Hoài Nam, bình định Viên tặc dư bộ, còn Lưỡng Giang nơi một cái thái bình! Các huynh đệ, các ngươi có bằng lòng hay không tùy tôn mỗ đi giải cứu quê nhà?”

Một phen nói cho hết lời, phía dưới tức khắc tình cảm quần chúng kích động.

Này đó binh lính đều là từ Hoài Nam đi theo Viên Thuật chạy đến Dự Chương quận tới, vốn tưởng rằng thất bại lúc sau, không còn có cơ hội có thể phản hồi quê nhà, đi gặp cha mẹ thê nhi, nào từng tưởng hiện giờ sự tình cư nhiên có chuyển cơ?

Nghe tôn lang ý tứ, là muốn đem bọn họ mang về Hoài Nam đi?

Trong nháy mắt, phía dưới bắt đầu thưa thớt vang lên từng mảnh từng mảnh phụ họa Tôn Sách tiếng gào.

“Nguyện tùy tôn lang về nhà!”

“Nguyện tùy tôn lang về nhà!”

Tôn Sách cả người sảng khoái, trên mặt lộ ra một cái rõ ràng tươi cười.

Nghe Công Cẩn an bài, quả nhiên là không sai! Này đó Hoài Nam các binh lính một đám đều bị hoài niệm quê nhà, tưởng niệm thân nhân, chính mình chỉ cần nương cái này điểm tới nói, nhất định liền sẽ được đến rất nhiều Hoài Nam hàng tốt duy trì.

Mà Đào Thương lúc này muốn lại nói điểm này, cũng là vô dụng, rốt cuộc Tôn Sách từng ở Thọ Xuân lâu cư, ở tin phục lực thượng, xa xa so một cái hư vô mờ mịt, xa ở Kim Lăng thái bình công tử hiếu thắng đến nhiều.

Tôn Sách nghe phía dưới hoan hô nhảy nhót phiến phiến tiếng la, rất là đắc ý, hắn quay đầu, thị uy giống nhau hướng về Đào Thương nhướng nhướng chân mày.

Cũng có ta so ngươi cường thời điểm.

Đào Thương bị Tôn Sách biểu tình chọc cho vui vẻ.

Hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cất bước đi tới Tôn Sách trước mặt, bắt đầu rồi hắn diễn thuyết.

Nhưng thấy hắn vươn một ngón tay, chỉ vào phía chân trời.

“Hàng ta giả! Một hộc lương!”

Vừa mới còn hoan hô nhảy nhót tiếng quát tháo, tức khắc ngừng lại, hiện trường an tĩnh giống như mộ địa giống nhau, ẩn ẩn chỉ có thể nghe thấy giữa sân người từng mảnh từng mảnh tiếng hít thở.

Đào Thương dường như không nhìn thấy dường như, tiếp tục chậm rì rì nói: “Tùy ta hồi Kim Lăng giả, ta tất nhiên lấy lúa loại cùng Giang Đông lê tương tặng.”

Tràng gian như cũ là lặng ngắt như tờ một mảnh yên tĩnh.

“Cử Hoài Nam cả nhà giả tới Kim Lăng, ấn đầu người đưa tặng lấy đồ ăn, càng ngưu, Giang Đông lê, đồng ruộng…… Này kiện không chỉ có giới hạn trong các ngươi, mà là nhằm vào Hoài Nam sở hữu dân chúng, chỉ có là cá nhân tới liền đưa!”

Tràng gian bắt đầu ẩn ẩn xuất hiện xôn xao.

“Cho dù là hiện tại không chịu quy thuận với ta, cũng tặng một hộc lương, về quê nhà lúc sau, đem ta nói mang cho các ngươi đồng hương là được.”

Có hàng tốt gương mặt thượng đã bắt đầu xuất hiện ửng hồng, một đôi mắt to mắt cũng bắt đầu phóng xạ ra quỷ dị sáng rọi.

“Quy thuận danh ngạch chỉ có một vạn cái, tới trước trước đến!”

Tức khắc, tràng gian bộc phát ra một trận đủ rồi dập nát trời cao rít thanh.

“Nguyện quy thuận thái phó!”

“Ta chờ nguyện ý quy thuận thái phó!”

“Thề sống chết nguyện trung thành thái phó!”

“Chúng ta phải làm Kim Lăng người!”

Đào Thương cười nhìn những cái đó hoan hô nhảy nhót, đem toàn bộ giáo trường cơ hồ đều phải chấn vỡ hàng tốt nhóm, trên mặt lộ ra vừa lòng tươi cười.

Hắn vươn ngón tay kia, ở đây trung vòng quanh phía dưới rít đầu người, nhẹ nhàng cắt một cái vòng lớn, sau đó đối Trần Đăng cười nói: “Thưởng cơm!”

Trần Đăng ha ha cười, quay đầu đối Kim Lăng quân các binh lính cao giọng phân phó nói: “Thái phó có lệnh! Đăng ký! Phát lương!”

Một đốn tiếng gọi ầm ĩ sau, những cái đó hàng tốt nhóm phía sau tiếp trước bắt đầu hướng Kim Lăng quân nơi đăng ký chỗ nhào tới, giống như ác lang phác thực giống nhau.

Kim Lăng quân cơ hồ điều động ra thượng vạn người ở hiện trường duy trì trật tự, cũng lệnh cưỡng chế hàng tốt nhóm xếp hàng, trong lúc khắc khẩu cùng nhục mạ thanh đều là nối liền không dứt.

Tôn Sách cùng Lữ Bố biểu tình, giờ phút này hết sức xuất sắc xích chanh hoàng lục thanh lam tử, gì sắc nhi đều có.

Đào Thương hướng về phía hai người chắp tay, khi trước rời đi.

Trên đời này không có vô duyên vô cớ ái, càng không có vô duyên vô cớ hận.

Uy hiếp, đe dọa, họa bánh nướng lớn…… Xa không có thật thật tại tại đồ vật cầm ở trong tay biên tiện tay.

Triệu Vân theo sát ở Đào Thương phía sau, thấp giọng hướng hắn dò hỏi: “Nghĩa đệ……”

“Nhị ca có chuyện gì?”

Triệu Vân quay đầu nhìn nhìn tiếng người ồn ào giáo trường, ngạc nhiên nói: “Lấy ngươi năng lực, đem này hơn hai vạn Hoài Nam binh tất cả đều thu cũng không phải cái gì vấn đề, vì sao lại chỉ định ra một vạn người có tên ngạch? Này cử lại là thâm ý ở đâu?”

Đào Thương ha ha cười: “Nguyệt doanh tắc mãn, có một số việc không cần làm quá mức, để tránh chọc Lữ Bố cùng Tôn Sách cừu hận, thu một vạn người ý tứ ý tứ được…… Lại một cái, là vừa mới nói, Hoài Nam quân dân, vô luận ai đến Kim Lăng thành, đều tặng lấy đồng ruộng trâu cày, lời này cũng không phải là giả, ta nếu là đem này hơn hai vạn người đều mang đi, ai thế đào mỗ hướng Hoài Nam nơi đi tản này đó ngôn luận?”

Triệu Vân nghe đầu chảy ròng hãn.

Không thể tưởng được Tam đệ căn bản là không đem này hai vạn 7000 người đương hồi sự, hắn nhìn thẳng, là Hoài Nam dân cư!

Bất quá trước mắt sự thật bãi tại nơi đó, bởi vì Kim Lăng thành bốn phía khai phá các loại long cốt xe chở nước cùng Giang Đông lê chờ vật, hơn nữa chiết cây lúa nước thành công, Đông Nam Ngô mà đại lượng thổ địa bị khai khẩn, hơn nữa trước mắt còn có càng tăng càng lớn xu thế, nếu là không lớn lượng hấp thu dân cư, này đó khai phá ra tới tân điền, lại nên là ứng có ai tới gieo giống?

Đông Ngô nơi, ở Đào Thương khai phá hạ, đã tiếp cận với giàu nhất một vùng. Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 410: Gia Cát gia quy phụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rời đi giáo trường, Đào Thương chờ một chúng không có hồi Nam Xương quận thủ phủ, tương phản, bọn họ ngược lại là bôn dịch quán mà đi.

Nơi đó, có bị Viên Thuật giam lỏng Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn toàn gia, cùng với đi thăm bọn họ Gia Cát Lượng.

Vào dịch quán phòng trong vòng, Chư Cát Huyền chính ôm Gia Cát Lượng thất thanh khóc rống, hắn phía sau Chư Cát Cẩn cũng ở yên lặng rơi lệ.

Mấy năm không thấy, đứa nhỏ này cái đầu thật là trường cao không ít, đã là từ năm đó một cái hài đồng trưởng thành thiếu niên lang.

Tuy rằng không biết Gia Cát Lượng vẫn luôn lắc lư chuôi này bạch vũ phiến là có ý tứ gì, nhưng cái gọi là tì vết không che được ánh ngọc, hiện tại cái này đại cháu trai, cùng lúc trước phân biệt thời điểm so sánh với, vừa thấy liền tiền đồ rất nhiều.

Ở điểm này, Chư Cát Huyền có thể xem ra tới, Đào Thương xác thật là không có hố Gia Cát gia, hắn đối Gia Cát thị vẫn là đủ ý tứ, đối Gia Cát Lượng cũng là thiệt tình yêu thương.

“Lửa đèn a! Mấy năm nay thật là ủy khuất ngươi! Thúc thúc không có chiếu cố hảo ngươi, làm ngươi lẻ loi một mình ở ổ chó chịu khổ…… Ô ô, thúc phụ thực xin lỗi ngươi chết đi phụ thân a!”

Đào Thương nghe mí mắt trực trừu trừu.

Chư Cát Huyền cái này vương bát đản! Cư nhiên sau lưng bẩn thỉu người!

Cái gì kêu ở “Ổ chó” chịu khổ? Này không phải khó coi người sao!

Ngươi cho dù là dùng cái “Ổ sói” cũng thành a.

Gia Cát Lượng lại là lắc lắc đầu, khóc ròng nói: “Thúc phụ, ngài hiểu lầm lão sư! Lão sư đối chất nhi là thiệt tình thưởng thức, cũng là khuynh tẫn toàn lực dạy dỗ, chất nhi mấy năm nay ở lão sư che chở dưới, học được không ít thật bản lĩnh! Lần này tùy quân chinh phạt Viên Thuật, chất nhi cũng là lập hạ công lớn! Hơn nữa lần này phá được Nam Xương thành, lão sư hắn cũng thực nhớ mong chúng ta Gia Cát thị an nguy.”

Chư Cát Huyền biến sắc, nói: “Cái gọi là không có việc gì tiện ân cần, phi gian tức đạo! Lửa đèn không thể bị Đào Thương kia tiểu tử biểu tượng cấp che mắt, kia tiểu tử không phải cái gì thứ tốt, khẳng định là nghẹn không ra cái gì hảo thí……”

“Nghe Gia Cát công lời này trung chi ý, nói vậy ngài trong ngực hẳn là hảo thí liên tục?”

Chư Cát Huyền nghe vậy cả người một cái giật mình, vội vàng quay đầu.

Lại thấy Đào Thương lãnh Triệu Vân, Đào Ứng, Hứa Chử, hoa đám người đi đến.

Chư Cát Huyền đôi mắt tức khắc trừng tròn trịa, cả người bắt đầu run rẩy.

Năm đó lần đầu gặp mặt, Gia Cát gia bởi vì Chư Cát Cẩn không có thành hôn thiếu thuế sự, bị Đào Thương một đốn dọn dẹp tình cảnh rõ ràng trước mắt.

Mỗi lần tưởng tượng đến chuyện này, cơ hồ đều có thể lệnh Chư Cát Huyền hít thở không thông.

“Gia Cát công, mấy năm không thấy, Gia Cát công thần thái như cũ, thật là thật đáng mừng…… Lúc này đây gặp mặt lúc sau, đào mỗ phỏng chừng cùng nhà các ngươi liền sẽ không lại tách ra, ngài cao hứng sao?” Đào Thương cười dương quang xán lạn.

Nghe xong lời này, Chư Cát Huyền cư nhiên trực tiếp khóc.

Hắn giơ tay dùng sức vỗ đùi, thổn thức nói: “Ta đời này rốt cuộc là tạo cái gì nghiệt a!”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng túm một chút Chư Cát Huyền tay áo, chỉ chỉ sắc mặt bất thiện Đào Thương, nói: “Thúc phụ, có nói cái gì nghẹn ở trong lòng quay đầu lại bò ổ chăn ở khóc, như vậy trực tiếp làm ta lão sư nghe xong, hậu quả cùng ảnh hưởng đều sẽ không hảo.”

Chư Cát Huyền nghe vậy mới vừa rồi tỉnh ngộ, hậm hực thu tiếng khóc.

Đào Thương lẳng lặng nhìn Chư Cát Huyền sau một lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Gia Cát công, năm đó ngươi từng đối ta nói, này Dự Chương thái thú chức vụ, chính là Viên Thuật hướng triều đình tiến cử với ngươi, cho nên Gia Cát thị có nghĩa vụ thế Viên Thuật bảo hộ Dự Chương đại môn, nhưng hôm nay Viên Thuật đã thân vẫn, mà Gia Cát công mấy năm nay cẩn trọng vì Viên Thuật thống trị Dự Chương, các ngươi hai nhà ân oán chắc là có thể thanh toán xong đi?”

Chư Cát Huyền vừa nghe đến nơi đây, cả người không khỏi một run run, sá nhiên nói: “Viên Thuật đã chết?”

Đào Thương thật mạnh gật gật đầu.

Chư Cát Huyền cái trán mồ hôi ứa ra, ngơ ngác nhìn Đào Thương sau một lúc lâu, rốt cuộc cắn răng một cái, nói: “Ngươi…… Ngươi nên không phải bởi vì năm đó ân oán, muốn cố ý hư nhà của chúng ta, làm ta Gia Cát thị cấp Viên Thuật đi tuẫn táng đi?”

Đào Thương nghe vậy thiếu chút nữa không tức chết.

Lão nhân này sức tưởng tượng thật là phong phú, này cũng quá thiên mã hành không.

Đào Ứng gần nhất suy nghĩ phản ứng thực mau, nghe vậy cười ha ha cười nhạo Chư Cát Huyền.

“Ngốc lão nhân, ngươi đây là như thế nào suy nghĩ nói? Y theo ta đại ca giờ này ngày này thế lực, muốn làm ngươi cả nhà tuẫn táng, chỉ là một câu sự, còn dùng đến tự mình tới một chuyến sao? Bổn heo!”

Chư Cát Huyền đôi mắt trừng tròn trịa.

Đứa nhỏ này nói…… Giống như còn thật là không có gì tật xấu a! Đào Thương nếu là muốn cho nhà mình tuẫn táng, xác thật không cần phải tự mình tới.

“Kia, vậy ngươi là làm gì tới?” Chư Cát Huyền thấy Đào Thương gan thình thịch, trí tuệ cùng phản ứng năng lực rõ ràng cọ cọ đi xuống rớt, cùng ngày thường khác nhau như hai người.

Đào Thương hư khẩu khí, nói: “Gia Cát công, năm đó chúng ta ở Bành Thành, lẫn nhau chi gian hoặc nhiều hoặc ít sinh ra một ít hiểu lầm, hiện giờ bốn năm đã qua, Viên Thuật đã chết, mà lượng lượng cũng đã là ta phụ tá đắc lực, năm đó sự không ngại khiến cho nó tan thành mây khói đi, ngài xem như thế nào?”

Chư Cát Huyền nghe vậy lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai tiểu tử này là tới chiêu mộ chính mình!

Đào Thương hướng về Đào Ứng vươn tay, giới thiệu nói: “Vị này chính là ta đệ đệ Đào Ứng, ban đầu ở Bành Thành cùng ngài cũng từng có gặp mặt một lần, lần này chinh phạt Dự Chương quận, cũng toàn bằng ngô đệ thuyết phục Hàn Việt, từ phương nam phối hợp tác chiến, mới có thể đại thành! Ta tưởng lập ta đệ đệ Đào Ứng vì

phụ di trung lang tướng, tổng đốc Đông Nam Hội Kê cùng Dự Chương hai quận, cũng toàn quyền phụ trách sở hữu đến cùng Bách Việt kết giao công việc.”

Chư Cát Huyền sá nhiên nhìn về phía Đào Ứng.

Xem tiểu tử này ngây ngốc, cư nhiên còn có thể có bãi bình Hàn Việt bản lĩnh? Thật là lợi hại a!

Đào Thương làm bộ không có nhìn đến Chư Cát Huyền biểu tình, tiếp tục nói: “Ta này mặt có một vị khó được nhân tài Lữ Đại, sẽ lưu tại bên này phụ tá ngô đệ, mà nguyên Dương Châu thứ sử Lưu Diêu, cũng sẽ lưu tại nơi này tương trợ, ta còn phái người ở hai quận chiêu mộ bị Lữ Đại tiến cử Hạ Tề, Toàn Nhu, Hám Trạch đám người, cũng làm cho bọn họ cùng lưu tại phương nam tương tá, bất quá trước mắt lại khuyết thiếu nhất tộc thống trị biên nam nhiều năm đại tộc tại đây tương trợ, làm ta đệ thiếu đi đường vòng, Gia Cát công nhưng biết được đào mỗ ý tứ sao?”

Chư Cát Huyền chỉ số thông minh không thấp, hắn đương nhiên minh bạch Đào Thương ý tứ.

Đào Thương đây là muốn cho thống trị Dự Chương bốn năm Gia Cát thị phụ tá Đào Ứng, ổn định biên nam.

Dự Chương cùng Hội Kê hai quận tuy rằng chỉ có hai cái quận, nhưng cùng phương bắc địa vực so sánh với, này thổ địa phi thường mở mang, cơ hồ có thể đỉnh thượng hai cái châu!

Hơn nữa cái này quận quảng đại thổ địa đại bộ phận còn chưa khai khẩn, rất nhiều đều là núi rừng man địa, không có bị xếp vào hộ tịch Bách Việt chi Man tộc cũng nơi nơi đều là.

Đào Thương để lại thân đệ đệ Đào Ứng, cũng lưu lại nhiều như vậy nhân tài phụ tá, thực rõ ràng chính là có mạnh mẽ độ khai phá phương nam ý tứ.

Kinh tế phương diện tạm thời bất luận, nếu là Đào Ứng thật sự có thể cùng Bách Việt chung sống hoà bình, cũng hoặc là thuyết phục bọn họ, cũng lấy chỗ tốt tương đổi, mỗi năm từ Dự Chương cùng Hội Kê hai quận hướng Đào Thương chuyển vận Man tộc nguồn mộ lính, liền sẽ làm Từ Châu quân lực cùng chỉnh thể chiến lực cao hơn một khối to!

Đào Thương hiện tại không thiếu tiền, không thiếu lương, không thiếu thiết kỵ, không thiếu nhưng khai khẩn thổ địa, duy độc lại cũng đủ chiến mã cùng dân cư, nguồn mộ lính.

Đây cũng là hắn cực lực mời Chư Cát Huyền chờ nhất tộc gia nhập nguyên nhân căn bản.

Chư Cát Huyền suy nghĩ cẩn thận trong đó phân đoạn, ngay sau đó bắt đầu làm bộ làm tịch.

Hắn một liêu quần áo vạt áo, vuốt chòm râu, nhìn thiên bồng, nói: “Việc này sao, sự tình quan trọng đại, còn phải làm lão phu thận trọng suy xét, như vậy đi, lão phu 10 ngày sau lại cho ngươi hồi đáp.”

Chư Cát Huyền trong lòng khẳng định là sẽ đáp ứng Đào Thương, rốt cuộc Gia Cát Lượng đều là hắn đồ đệ, nhưng thật vất vả chạm vào như vậy một chuyện, Chư Cát Huyền cố ý lấy việc này lúc lắc giá trị con người, vội vàng Đào Thương, cũng hảo vãn hồi năm đó ở hắn kia mất đi mặt mũi.

Đào Thương lông mày một chọn.

Không thể tưởng được chính mình hảo thuyết hảo thương lượng, Chư Cát Huyền này lão thất phu cư nhiên cùng chính mình trang trứng!

Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa.

Đào Thương ánh mắt nhìn quét trong sảnh một vòng, cuối cùng dừng ở vẫn luôn không nói gì Chư Cát Cẩn trên người.

Sau đó, liền thấy Đào Thương cười.

Chư Cát Cẩn bị Đào Thương vừa thấy cười dưới. Sợ tới mức một trận run run, hai chân thẳng run rẩy.

Đào Thương híp mắt, mỉm cười hướng hắn đi qua.

Chư Cát Cẩn một bên hoảng sợ sau này lui, một bên nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Gia Cát huynh, bốn năm không thấy, ngươi thành thân sao? Còn đơn đâu đi?”

Chư Cát Huyền cùng Chư Cát Cẩn sắc mặt tức khắc biến đổi.

Này nhãi ranh lại tới!

“Làm, làm ngươi đánh rắm?” Chư Cát Cẩn khẩn trương nói: “Nơi này cũng không phải là các ngươi Đào thị Từ Châu, ta có được hay không thân, ngươi quản không được!”

Đào Thương thật mạnh ho khan một tiếng, nói: “Đáng tiếc a. Chư Cát Cẩn a, đào mỗ hiện tại chính là thiên tử thân nhậm thái phó, lãnh Dương Châu mục, kiêm lục thượng thư sự, nói trắng ra là, đừng nói toàn bộ Dương Châu đều về ta quản, ngay cả toàn bộ thượng thư đài cũng đều về ta định đoạt! Trị ngươi còn không phải dễ như trở bàn tay?…… Bất quá ngươi này không thành thân không chước độc thân thuế tật xấu từ trước liền có, như thế nào đều bốn năm còn không thay đổi sửa? Mỗi lần đều là làm ta một trảo một cái chuẩn, ta xem ngươi không phải thân thể có bệnh chính là tinh thần có vấn đề, thật là không có thuốc nào cứu được!”

Chư Cát Cẩn khí mặt đỏ rần: “Ta, ta khỏe mạnh khẩn!”

Đào Thương xác cười: “Khỏe mạnh ngươi vì cái gì không thành thân?”

Chư Cát Cẩn nghe vậy sửng sốt.

Không tốt, vào bẫy rập!

Dứt lời, Đào Thương quay đầu nhìn về phía hoa, nói: “Đệ muội, các ngươi trong bộ lạc, nhưng có thích hợp tuổi thanh xuân nữ tử, cho ta Chư Cát Cẩn huynh đệ giới thiệu giới thiệu?”

“Nga oa ~~ ha ha ha ha!” Hoa vừa nghe lời này, một trương giống như Diêm Vương gia mặt tức khắc cười nở hoa, đem trong phòng trừ bỏ Đào Ứng những người còn sót lại đều cười nổi da gà thẳng rớt.

“Đại ca thật là hỏi đối người! Muội tử thật là có một cái cùng khâm tỷ muội, có thể cấp vị công tử ca này giới thiệu một chút!”

Đào Thương bừng tỉnh “Nga” một tiếng, nói: “Lệnh muội tư sắc như thế nào?”

“Nga oa ~~ ha ha ha ha! Tư sắc không ở ta dưới!”

Đào Thương thật mạnh một phách đôi tay, cảm khái nói: “Thật tốt quá! Vậy như vậy quyết định! Chư Cát Cẩn, ta lấy đương triều thái phó tôn sư, cho ngươi chỉ hôn, liền đem hoa cái kia cùng nàng giống nhau yểu điệu muội muội gả cho ngươi!”

Chư Cát Cẩn nghe vậy, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không xụi lơ trên mặt đất, nhìn hoa giống như dạ xoa mặt, môi dùng sức run run.

“Lão phu không đồng ý!” Chư Cát Huyền cấp thẳng dậm chân: “Các ngươi đây là đe dọa! Là uy hiếp! Là ỷ thế hiếp người!”

“Chê cười! Ai khi dễ ngươi!” Đào Thương trợn trắng mắt, theo lý cố gắng nói: “Chư Cát Cẩn trái với triều đình pháp luật nhiều năm, đào mỗ bốn năm trước liền bởi vì việc này chỉ điểm quá hắn một lần, hơn nữa lúc ấy đã cho hắn một lần cơ hội! Không nghĩ tới hắn cư nhiên là nhiều lần giáo không dám, còn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại! Các ngươi Gia Cát gia sản thật là đem ta đại hán quốc pháp trở

thành bài trí? Hôm nay này hôn ta còn chính là chỉ định! Ai cũng băng ngăn đón…… Đào thái phó chỉ hôn, cái nào dám không từ?”

Hoa dùng sức vỗ tay: “Nga oa ~ ha ha ha ha! Rất tốt, rất tốt! Ta muội muội nhất định sát là thích này tiểu công tử!”

Chư Cát Cẩn sợ tới mức oa oa khóc lớn, dùng sức hướng vẻ mặt bất đắc dĩ Gia Cát Lượng phía sau trốn tránh.

Hắn một bên trốn một bên xé thanh kêu to nói: “Ta không thành thân! Ta không thành thân!”

Hứa Chử ngưu trừng mắt, đi nhanh tiến lên, cùng xách tiểu kê dường như đem Chư Cát Cẩn từ Gia Cát Lượng sau lưng xách ra tới, cả giận nói: “Tiểu tử thúi! Thái phó cho ngươi chỉ hôn ngươi cư nhiên dám không từ? Ngươi chán sống đi ngươi!”

Chư Cát Cẩn gào khóc: “Ta chính là chán sống! Chết ta cũng không thành thân!”

“Hừ hừ! Muốn chết? Kia nhưng không thành! Nhập xong động phòng chết lại đi!” Hứa Chử nói chuyện một chút nhân tình vị không có. uu k a n s h u

Đào Thương quay đầu một lóng tay Chư Cát Huyền: “Hoa muội muội, chính là Hàn Việt thủ lĩnh nữ nhi, thân phận không thấp, thành thân về sau, ngươi đến đem các ngươi Gia Cát thị một nửa gia sản coi như của hồi môn!”

Chư Cát Huyền ngơ ngác nhìn Đào Thương, nhìn nhìn lại khóc lớn đại náo Chư Cát Cẩn, cái mũi vừa kéo, tức khắc lại chảy xuống hai hàng lão nước mắt.

Thật là không nên cùng Đào Thương trang bức a! Này cùng vả miệng mình có cái gì khác nhau?

“Thái phó, ngài vừa mới yêu cầu là cái gì tới, lão phu đáp ứng ngươi đó là.” Chư Cát Huyền bất đắc dĩ bắt đầu chịu thua.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Gia Cát công, ngài nhưng ngàn vạn không cần miễn cưỡng a?”

“Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng! Là lão phu việc nhân đức không nhường ai, Mao Toại tự đề cử mình!” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 411: vỗ di trung lang tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chư Cát Cẩn chịu phục, lần này là hoàn toàn vui lòng phục tùng.

Đào Thương dạy cho hắn một cái làm người đạo lý: Có chút người từ sinh ra, chú định chính là sẽ bị mặt khác một ít người khi dễ, cái này không phải thân phận vấn đề, mà là chỉ số thông minh cùng tính cách chi gian chênh lệch.

Vương hầu đem ninh, ninh có loại chăng? Lời này nói đảo cũng là không sai.

Nhưng ngụy quân tử cùng người thành thật chi gian, kia cơ hồ chính là đến dựa trời sinh loại tới cân nhắc, muốn học người bình thường cũng học không được.

Đây là chỉnh người gien.

Lại lần nữa nghiêm khắc phê bình một phen Chư Cát Cẩn không kết hôn sự tình lúc sau, Đào Thương ngay sau đó cáo từ rời đi.

Hoa nhi vẻ mặt tiếc hận nhìn Chư Cát Cẩn, vì không có đạt thành hai nhà liên hôn sự cảm thấy phi thường tiếc hận.

Thấy được hoa nhi kia phó như lang tựa hổ biểu tình, Chư Cát Cẩn lòng đang lồng ngực nội bang bang thẳng nhảy.

Lần này hắn hạ quyết tâm, nói cái gì đều đến đem chính mình chạy nhanh gả cho!

Bị cái này hổ lang giống nhau nữ nhân theo dõi, quay đầu lại nói không chừng sẽ ra cái gì gốc rạ.

Hắn nhưng không nghĩ cùng cái này Hàn Việt nữ nhân muội muội thật sự thành thân, sau đó vĩnh thế không được xoay người, mỗi ngày nghe các nàng “Nga oa ha ha ha” kia giống như quỷ quái giống nhau tiếng cười.

Ra dịch quán phòng, Đào Thương đột nhiên đứng lại chân, sau đó đối với còn lại nhân đạo: “Ta có lời tưởng cùng ta nhị đệ đơn độc nói chuyện, các ngươi thả trước tiên ở ngoài cửa đều chờ một lát.”

Mọi người ngay sau đó nhận lời.

Đãi mọi người đều đi ra phía sau cửa, Đào Thương mới vừa rồi đối Đào Ứng nói: “Nhị đệ, lúc này đây bình định Nam Xương lúc sau, ta lại cấp Hội Kê quận Vương Lãng trí thư, Vương Lãng nguyên bản chính là chúng ta Từ Châu người trong, thuyết phục hắn cũng không phải rất khó, như vậy hai quận nơi trên cơ bản liền tính là bình định rồi…… Vừa rồi ngươi cũng đã nghe được, ta đã phái người đi trước Phạm Huyện, hướng thiên tử biểu tấu ngươi vì vỗ di trung lang tướng, làm ngươi tổng đốc này Đông Nam nhị quận uyên bác nơi, tuy rằng chỉ có hai cái quận, nhưng ngay tại chỗ vực tới giảng, hai quận so hai cái châu đều phải đại…… Hơn nữa càng đi nam, khai phá càng ít, ta đại hán lực ảnh hưởng càng nhược, ngươi ở chỗ này, nhất định phải ân uy cùng sử dụng, trấn vỗ Bách Việt, cũng hảo hảo khai phá Đông Nam.”

Đào Ứng gật gật đầu, nói: “Đại ca, ta nhớ kỹ, ta thông suốt quá hoa nhi cùng phụ thân hắn quan hệ, cùng các bộ Bách Việt giao hảo.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Gần là giao hảo vẫn là không đủ dùng, ngươi còn nếu muốn biện pháp bày ra thực lực của chính mình, thời khắc mấu chốt không được, liền phải dùng võ lực thủ đoạn đi trấn áp bọn họ, chính cái gọi là ân uy cùng sử dụng, ích lợi hướng dẫn, ngươi đến làm cho bọn họ không rời đi chúng ta Đào thị duy trì, đánh tâm nhãn ỷ lại chúng ta, hỗ trợ lẫn nhau, như vậy mới làm có thể Đông Nam toàn bộ thái bình.”

Đào Ứng nghe vậy trầm mặc một hồi, cau mày không có tiếp lời.

Không phải hắn không nghĩ nói chuyện, mà là Đào Thương nói trung sở biểu đạt ý tứ, thật sự là phi sở trường của hắn.

Thấy Đào Ứng tâm thần không yên bộ dáng, Đào Thương hơi hơi mỉm cười, vì hắn từ từ giải thích nói:

“Thu phục Bách Việt chi tâm, trừ bỏ cùng bọn họ giao hảo quan hệ, thả ở thời khắc mấu chốt dụng binh lực áp chế ở ngoài —— quan trọng nhất vẫn là ích lợi kiềm chế, ngươi cũng biết, chúng ta Kim Lăng thành có tam dạng đồ vật có thể cho ngươi cùng ở Bách Việt kết giao thời điểm, chiếm cứ điểm cao! Đó chính là muối, thiết, lương thực!”

Đào Ứng nghe vậy bừng tỉnh mà ngộ, lúc này mới minh bạch Đào Thương ý tứ.

“Hoài phổ mỏ muối muối cùng Kim Lăng quặng sắt dự trữ lượng rất lớn, ta có thể vì trấn an Bách Việt công việc, mỗi năm cho ngươi phân ra một bộ phận, nhưng Kim Lăng thành hiện tại không có đủ nhân khẩu vì ngươi luyện chế muối thiết, đại ca có thể cung ứng cho ngươi, chỉ có thể là vừa ra quặng chưa kinh gia công sinh muối cùng gang…… Nhưng này cũng chưa chắc không phải một kiện chuyện xấu.”

Đào Ứng hiện tại cũng học xong suy một ra ba.

“Đại ca ý tứ, là làm ta chiêu mộ Bách Việt người trong, hiệp trợ quận nội luyện thiết chế muối?”

Đào Thương cười gật đầu nói: “Không sai, chế tạo ra thành phẩm, ngươi có thể phân một bộ phận cấp tham dự Bách Việt bộ tộc, thứ nhất thông qua hợp tác tăng mạnh các ngươi chi gian câu thông, thứ hai cũng làm cho bọn họ kiến thức đến chúng ta Đào thị muối thiết chi hùng hậu, làm cho bọn họ đánh tâm nhãn cảm thấy bội phục, hơn nữa này cũng muối thiết cũng là bọn họ sở yêu cầu, nhưng ngươi không thể đưa bọn họ uy quá no, mà là mỗi năm nói cho chư Bách Việt ngài chỉ có một bộ phận muối lượng cùng thiết lượng, làm cho bọn họ các tộc đến ngươi nơi này tới tranh, làm cho

bọn họ tới ngươi này a dua, a du nịnh hót với ngươi, đem ngươi phủng cao cao! Đây là đói khát marketing một loại, liền giống như là làm buôn bán giống nhau, thực lực càng lớn thương hộ, véo khẩn cung ứng liên, tắc đối hợp tác giả càng có kêu gọi lực.”

Đào Ứng cái hiểu cái không gật gật đầu.

Muối thiết là mỗi người sở cần sinh hoạt nhu yếu phẩm, đặc biệt là giống Bách Việt như vậy phương nam biên tộc, nhu cầu lượng càng là kinh người, dùng cái này làm bắt lấy bọn họ mạch máu, dần dần thu phục, làm cho bọn họ không rời đi Kim Lăng Đào thị.

“Đại ca ý tứ, ta đại khái minh bạch…… Kia lương thực đâu?”

Đào Thương tiếp tục nói: “Giang Đông lê, chiết cây lúa nước, còn có giỏi về chiết cây nông phu, trâu cày chờ, ta đều sẽ cho ngươi đưa lại đây một đám, làm ngươi tại đây mặt khai phá đóng quân khai hoang, cùng sử dụng lấy chiêu mộ Bách Việt…… Bất quá đối với Đông Nam loại này khai phá không phải thực tốt địa vực, ta cảm thấy hoàn toàn tham ô Kim Lăng thành cùng thành Hàng Châu biện pháp, cũng không áp dụng…… Nếu là Hứa Tĩnh có thể từ giao ngón chân làm ra chiếm thành lúa lúa loại, kia sau này sự liền dễ làm rất nhiều.”

Đào Ứng dùng tay vỗ nhẹ bộ ngực, đối Đào Thương bảo đảm nói: “Ta nhất định hảo sinh quản lý phương nam, vì đại ca củng cố phương nam.”

Đào Thương vui mừng cười, duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Hy vọng ngươi hảo sinh thống trị Nam Châu, về sau nếu là có cơ hội, nhiều cho ta điều động một ít Bách Việt thanh tráng làm nguồn mộ lính, kia đã có thể thật là trói lại đại ca đại ân.”

Đào Ứng dùng sức gật đầu.

Đào Thương bẻ bẻ ngón tay, một đám mấy đạo: “Lữ Đại, Vương Lãng, Chư Cát Huyền, Chư Cát Cẩn, Nghiêm Bạch Hổ, Nghiêm Dữ, Lưu Diêu…… Còn có sắp chiêu mộ Hạ Tề, Toàn Nhu, Hám Trạch

đám người, ta toàn để lại cho ngươi coi như cánh tay, ngươi muốn hảo sinh đối xử tử tế bọn họ, không thể dễ dàng bãi dùng…… Đặc biệt là Lữ Đại! Có khó xử sự, liền tìm hắn thương nghị.”

“Yên tâm đi, đại ca!”

……

Đông Nam biên phòng sự tình an bài thỏa đáng, Đào Thương lại cấp Vương Lãng viết một phong thư từ, thỉnh hắn ở Hội Kê quận bên kia hỗ trợ hiệp trợ Đào Ứng chủ trì phương nam.

Nam Xương sự tình an bài thỏa đáng lúc sau, Đào Thương ngay sau đó tìm tới Bùi Tiền.

“Bùi Tịnh gần nhất có tin tức sao?” Đào Thương nhìn Bùi Tiền, chậm rì rì hỏi.

“Có! Vẫn luôn chưa từng chặt đứt liên hệ! Chỉ là ta quân từ khi vào Dự Chương cảnh nội, liền vẫn luôn là cùng Tôn Sách, Lữ Bố, Viên Thuật đám người giao chiến, không rảnh hắn cố, cho nên thuộc hạ vẫn luôn là cẩn thận dặn dò Tứ đệ, làm hắn bảo hộ Vương Tư Đồ an toàn, chớ gây chuyện đó là.”

Bùi Tiền thân là hổ vệ quân Đào Thương bên người bốn bảo tiêu chi nhất, ở một năm rưỡi trước, liền phụng mệnh suất lĩnh một bộ phận hổ sĩ, cải trang giả dạng, ở Vương Duẫn bên người phụ trách bảo hộ hắn an toàn.

Tưởng tượng đến Vương Duẫn, Đào Thương đầu liền có điểm đau.

Nếu không phải vì chính mình bệnh nặng cha, Đào Thương là thật sự không nghĩ đi gặp lão gia hỏa kia.

Đã hơn một năm không thấy, cũng không biết lão nhân này tu tiên luyện đến một cái cái gì trình độ.

Cũng không biết hắn có thể hay không xuyên qua nói?

“Vương Duẫn đi theo vị kia tu tiên sư phó, là gọi là Vu Cát đúng không?”

Bùi Tiền cười cười, nói: “Đúng vậy, nghe nói là một vị năm gần trăm tuổi lão đạo, ở Đông Nam nơi, rất có uy vọng.”

Đào Thương dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Bọn họ hiện tại ở địa phương nào? Ta muốn đi bái kiến một chút bọn họ.”

“Vu Cát đạo quan chi chỉ, hiện nay là ở nam thành cấp dưới đông hương.”

Đào Thương vuốt ve cằm, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Nam thành đông hương đúng không? Hành! Đãi Nam Xương thành sự tình dàn xếp lúc sau, lập tức chuẩn bị quà tặng nam hạ, đào mỗ tự mình đi trước bái kiến.”

Bùi Tiền nghi hoặc nhìn Đào Thương, nói: “Là đi bái kiến Vương Tư Đồ sao?”

“Ta muốn đi bái kiến với lão thần tiên…… Đến nỗi Vương Duẫn, ai quản hắn!” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 412: cha vợ con rể tái kiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đông hương mà ở vào Dự Chương cảnh nội nam bộ, thuộc về nam thành cấp dưới một hương, bởi vì mà chỗ nam bộ thọc sâu chỗ, nhiều năm qua cùng phương bắc ít có tiếp xúc, đảo cũng là thái bình, cho dù là năm đó khăn vàng quân nháo Dương Châu thời điểm, chiến hỏa cũng chưa từng tràn ngập đến nơi đây tới.

Đào Thương chờ một hàng mọi người đến đông hương lúc sau, liền hướng địa phương bá tánh hỏi thăm Vu Cát đạo quan nơi.

Cơ hồ không có người không biết Vu Cát đạo quan, cho nên nhưng thật ra thực dễ dàng tìm.

Dọc theo đường đi, Đào Thương lại hướng các bá tánh hỏi thăm một chút Vu Cát người này, mới vừa rồi đối hắn có một ít hiểu biết.

Vu Cát ban đầu giảng đạo địa điểm cũng không phải ở Dự Chương quận, mà là ở Ngô Quận, chỉ là bởi vì càng đi bắc chiến sự càng thêm thường xuyên, mà biên nam nơi kinh tế cùng thành quách tuy không phát đạt, nhưng lại cũng là yên vui chỗ.

Vu Cát vì thế ở mấy năm trước, đem giảng đạo chỗ từ Ngô Quận di chuyển tới rồi Dự Chương nam diện đông hương.

Vu Cát trừ bỏ giảng đạo ở ngoài, còn ở nơi này làm bẩm sinh tính toán, cũng chế tác nước bùa lấy chữa bệnh, ở địa phương dân vọng cực cao, bá tánh toàn xưng này vì với thần tiên.

Đặc biệt là nghe nói Vu Cát làm một bộ tên là 《 thái bình thanh lãnh thư 》 điển tịch, nội dung rộng lớn rộng rãi, đề cập thiên địa, âm

dương, ngũ hành, mười chi, thiên tai, thần tiên chờ, ở Nam Châu rất có danh khí.

Đào Thương đám người cứ như vậy, một bên hỏi thăm Vu Cát sự tích, một bên đi tới Vu Cát nơi đạo quan.

Đạo quan thực đơn sơ, cùng phương bắc những cái đó phổ phổ thông thông tiểu đạo quan giống nhau, nhìn không ra cái gì đặc biệt, thật sự là không thể tưởng được nơi này sẽ có thần tiên cư trú.

……

Đạo quan trung một chỗ tĩnh thất nội.

Vương Duẫn thân xuyên màu xanh lá đạo bào, đầu đội cao quan, trong tay cầm một phen kiếm gỗ đào, trước mặt phóng một khối gạch xanh, nửa híp mắt, trong miệng toái toái niệm, toái toái niệm, phảng phất chính trầm xâm ở một cổ hư vô mờ mịt cảm giác bên trong.

Không bao lâu, lại thấy Vương Duẫn dùng mộc kiếm trát nổi lên đặt ở bàn thượng một khối họa quỷ thần phù chú thượng, lẩm bẩm, sau đó ở chậu than trung tướng kia phù chú thiêu đốt hầu như không còn……

“Thượng tiên hộ thể! Kim quang không xấu!” Phù chú thiêu xong lúc sau, Vương Duẫn hai tròng mắt chợt mở, trong mắt sáng rọi rạng rỡ, phảng phất là được đến cái gì thông thiên đại pháp lực giống nhau.

Chú ngữ niệm xong lúc sau, liền thấy Vương Duẫn nắm lên trên mặt đất kia khối gạch xanh, che chở chính mình đầu môn liền mãnh tước qua đi.

“Bang ——!” Gạch xanh thật mạnh cùng Vương Duẫn đầu môn tới một cái vang dội tiếp xúc, phát ra một tiếng giòn vang.

Đuổi kịp lúc này, phụ trách bảo hộ Vương Duẫn Bùi Tịnh đẩy cửa mà vào, vừa lúc thấy được này phúc cảnh tượng, sợ tới mức co rụt

lại cổ, cả người run lên ba cái.

Không bao lâu, liền thấy Bùi Tịnh mở hai mắt, nhìn đã buông xuống gạch xanh, rầu rĩ không vui Vương Duẫn, buồn bã nói: “Tư Đồ…… Ngươi đầu môn lại sưng lên.”

Vương Duẫn: “……”

“Còn chảy huyết đâu, nếu không ta giúp ngươi lau lau? Tính, vẫn là tìm cái y giả nhìn một cái đi.”

Vương Duẫn thở dài khẩu khí, đem trong tay kia khối gạch xanh ném tới một bên, sau đó lại lấy ra một cái đã sớm đã chuẩn bị tốt sạch sẽ phương khăn, bưng kín miệng vết thương: “Ngươi đừng động, đều là chuyện thường, không có gì ghê gớm…… Lão phu liền kỳ quái! Ta làm sao liền luyện không được này kim quang chú đâu? Lão phu này đầu cùng sư phó so, đến tột cùng là kém ở địa phương nào?”

Bùi Tiền xấu hổ một nhếch miệng, nói: “Vương Tư Đồ thật là quá khiêm nhượng, ngươi này đầu thực sự đã bất phàm! Đổi thành người thường, lâu lâu như vậy lấy gạch gõ, sớm bắn ra óc tử.”

Vương Duẫn nghe xong lời này càng là buồn bực.

Hai tháng trước, sư phó Vu Cát ở hậu viện luyện công thời điểm, dùng đầu từng khối từng khối chấn vỡ gạch xanh cảnh tượng không cẩn thận bị Vương Duẫn thấy được.

Lúc ấy thực sự là đem lão nhân này hảo hảo kinh sợ một chút, lập tức gian càng là đem vị này ghê gớm sư phó kinh vi thiên nhân.

Vương Duẫn xong việc một cái kính quấn lấy Vu Cát muốn học cửa này bản lĩnh, cũng không biết là sợ chém đầu vẫn là làm sao.

Vu Cát chịu không nổi Vương Duẫn năn nỉ ỉ ôi, rơi vào đường cùng, chỉ phải đem cửa này “Kim quang chú” tu luyện pháp môn truyền thụ cho hắn.

Vương Duẫn được pháp môn lúc sau vui mừng quá đỗi, trở lại chính mình tiểu trong nhà mỗi ngày khổ luyện tu hành, hết sức cần mẫn.

Chính là dựa theo Vu Cát cách nói, Vương Duẫn này tiên cốt thực sự kém không phải một chút.

Trừ bỏ trán thượng nhiều mấy cái đại bao, còn cọ cọ đổ máu ở ngoài, Vương Duẫn này bộ bản lĩnh vẫn luôn không có gì bao lớn tiến triển.

Đạo quan mặt khác đạo sĩ hiện tại vừa thấy Vương Duẫn, liền đều đường vòng đi, ai cũng không dám dễ dàng đi trêu chọc hắn.

Lại cũng khó trách, một cái mỗi ngày cầm gạch đối với chính mình đầu hướng chết gõ, chỉ đem chính mình gõ thành nhân đầu heo não lão gia tử, hơn nữa tính tình còn không phải thực hảo…… Ai dám chọc như vậy quái vật?

Đặc biệt là này lão gia tử thân thể càng thêm gầy nhưng rắn chắc, cố tình cả ngày ra cửa còn đỉnh cái thật lớn sưng đầu, thực quỷ dị đầu thân tỉ lệ —— giống như tùy thời có thể nổ mạnh cái loại này!

Này không phải tẩu hỏa nhập ma điềm báo sao?

Bùi Tịnh cũng khuyên không được Vương Duẫn, chỉ có thể là kịp thời tìm dược hoặc là tìm y giả…… Tranh thủ đừng làm cho Vương Duẫn đem chính mình gõ chết, quay đầu lại cùng Đào Thương cùng Điêu Thuyền vô pháp giải thích.

Vương Duẫn dùng khăn trắng dùng sức xoa cái trán, không bao lâu, huyết ngừng, hắn mới quay đầu nhìn về phía Bùi Tịnh, nghi hoặc nói: “Ngươi tới đây làm chi?”

Bùi Tịnh thầm nghĩ trong lòng, ta tới đây phòng ngừa ngươi làm yêu đem tự mình tìm đường chết.

Nhưng lời nói lại là không thể nói như vậy.

“Tư Đồ, mặt bắc truyền đến tin tức, thái bình công tử đã phá được Nam Xương thành, tổng lĩnh Dự Chương quận, Tôn Sách cùng Lữ Bố làm như cũng đã cùng công tử kết minh, Viên Thuật cũng đã thân vẫn.”

Vương Duẫn nghe vậy không khỏi cả kinh: “Viên Công Lộ đã chết?”

“Là!”

“Ai ~!”

Vương Duẫn thở dài khẩu khí, biểu tình có vẻ rất là cô đơn: “Nếu nói ta Thái Nguyên Vương thị cùng Viên gia giao tình, cũng không thể nói không thâm, năm đó Viên ngỗi cùng lão phu cùng điện vi thần khi, còn từng nhiều hơn có ngôn, nói là làm lão phu nhiều nâng đỡ hắn Viên gia này hai cái hậu bối…… Nào từng tưởng, đỡ không đợi đỡ đâu, người lại không có, Viên Công Lộ tiểu tử này, thật là đi nhầm chiêu số.”

Bùi Tiền rất là kỳ quái nhìn về phía Vương Duẫn, nói: “Kia hắn hẳn là đi cái gì lộ?”

Vương Duẫn dùng khăn trắng một sát kiếm gỗ đào, hầm hừ nói: “Đương cái gì chư hầu! Cùng lão phu tu tiên thật tốt!”

Bùi Tiền: “……”

Chính nói lời này đâu, lại thấy một cái tiểu đạo sĩ đẩy ra môn, hoang mang rối loạn đối Vương Duẫn nói: “Đại sư huynh, việc lớn không tốt, đạo quan bên ngoài không biết như thế nào mà, xuất hiện thật nhiều quan quân, đem chúng ta xem tử cấp vây quanh!”

Vương Duẫn thân phận đặc thù, thân là trước Tư Đồ, lại là Thái Nguyên Vương thị hiện nay gia chủ, tuy rằng đương Vu Cát đồ đệ thời gian nhất vãn, lại cũng bị lão đạo sĩ phá cách tăng lên vì nội môn thủ đồ.

Mà đạo quan mặt khác đạo sĩ cũng biết Vương Duẫn ở nhà thân phận, đối lão già này đương cái này đại sư huynh cũng là vui lòng phục tùng.

Rốt cuộc đều là tán nhân phương sĩ, không có gì căn cơ, tương lai nếu là cùng địa phương quận huyện phủ nha nháo ra cái gì vấn đề, còn có vị này đại lão có thể ra mặt không phải?

Giống như là trước mắt cái này tình huống!

Vương Duẫn nghe vậy sửng sốt, tiếp theo lộ ra sắc mặt giận dữ, cả giận: “Cái nào không tuân thủ quy củ tiểu đạo sĩ lại chạy ra đi uống hoa tửu!”

Bùi Tịnh nghe vậy do dự một chút, nói: “Tư Đồ, nếu là bực này việc nhỏ, giống như không đáng quan quân đem đạo quan đều vây quanh đi.”

Vương Duẫn bừng tỉnh “Nga” một tiếng, nói: “Đúng vậy, hiện tại huyện phủ quan quân, hẳn là cũng không như vậy nhàn, kia này lại là sao lại thế này?”

Bùi Tịnh hướng về phía Vương Duẫn chắp tay nói: “Tư Đồ thứ tội, thái bình công tử đánh hạ Nam Xương thành lúc sau, từng phó thác ngô huynh hướng ta dò hỏi ta đạo quan tường chỉ nơi, thuộc hạ thân là công tử gần hầu, tự nhiên là không dám giấu giếm……”

Nghe thế, Vương Duẫn tức khắc khí hai mắt đăm đăm.

“Ngươi là nói…… Họ Đào kia tiểu tử tới ta đạo quan, còn phái binh vây quanh lão phu?”

Bùi Tịnh suy yếu nhếch miệng cười, nói: “Tuy rằng thuộc hạ không phải phi thường khẳng định, nhưng phỏng chừng là thái bình công tử…… Tám chín phần mười không sai!”

“Tiểu tử thúi lông chim trường tề! An dám như thế! Đi, tùy lão phu đi ra ngoài sẽ hắn một hồi…… Nhớ rõ lấy thượng lão phu tiên kiếm!

Xem lão phu hảo hảo dọn dẹp hắn!”

) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 413: với cát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vương Duẫn cùng Bùi Tịnh lãnh một chúng quan nội các đạo sĩ đi vào ngoài miếu, vừa lúc thấy một đám giáp trụ đầy đủ hết, uy phong lẫm lẫm quân tốt đứng ở xem môn ở ngoài, chia làm số đội, đem đạo quan làm thành một mảnh.

Đào Thương thân xuyên một bộ màu đen bào sam, chắp tay sau lưng, vân đạm phong khinh nhìn xanh thẳm không trung, xem vẻ mặt của hắn, tựa hồ là thực hưởng thụ loại này tranh thủ lúc rảnh rỗi nhàn nhã cùng thích ý.

Vương Duẫn thấy Đào Thương bộ dáng, không khỏi ngây ra một lúc.

Một năm rưỡi nhiều không thấy, tiểu tử này bộ dạng cùng ban đầu không có gì khác nhau, vẫn là như vậy thanh nho tuấn lãng, khóe miệng vĩnh viễn treo như vậy một tia thiếu tấu tươi cười.

Nhưng là trên người hắn khí chất, lại cùng năm đó có cách biệt một trời.

Vương Duẫn nhập sĩ cực sớm, trải qua tam triều, nhiều năm qua cái dạng gì nhân vật chưa thấy qua?

Hiện giờ chợt vừa thấy Đào Thương, tuy rằng về vẻ ngoài không có gì biến hóa, nhưng Đào Thương trên người kia cổ không giận tự uy, ở vào vạn người phía trên ung dung khí độ, đã có hình thức ban đầu, ẩn ẩn gian, còn làm như có chút sát phạt chi khí.

Vương Duẫn trong lòng âm thầm thổn thức, đã cao hứng lại tiếc hận.

Đứa nhỏ này, rốt cuộc vẫn là đi lên này không về chi lộ sao?

Bùi Tịnh thấy chủ nhân, không dám chậm trễ, vội vàng chạy vội qua đi, quỳ một gối xuống đất, chắp tay ôm quyền nói: “Gặp qua thái phó!”

Đào Thương đã đi tới, hư tay vỗ nổi lên Bùi Tịnh, nói: “Ngươi này đã hơn một năm thời gian, thật là nhiều làm phiền khổ, đãi hồi Kim Lăng lúc sau, ngô tất luận công hành thưởng.”

“Mạt tướng không dám kể công!” Bùi Tịnh rất là có tự mình hiểu lấy.

Chính khi nói chuyện, liền thấy Vương Duẫn hầm hừ đi tới Đào Thương trước mặt, cả giận nói: “Đào Tử Độ, ngươi vì sao không cùng lão phu chào hỏi? Quá không có quy củ! Như thế nào? Này đương thái phó người, kiểu cách nhà quan đều biến đại không thành!”

Đào Thương nghi hoặc nhìn về phía Vương Duẫn, lại thấy đối phương trán cực kỳ đại, ẩn ẩn còn có một khối mới vừa ngừng huyết miệng vết thương.

“Các hạ là?” Đào Thương nghi hoặc dò hỏi.

Vương Duẫn trừu trừu cái mũi, rất là bất mãn.

“Lão phu Vương Duẫn! Hảo tiểu tử, đã hơn một năm không thấy, lại là liền lão phu đều không nhận biết?”

Đào Thương híp mắt, cẩn thận nhìn một hồi, mới vừa rồi lộ ra bừng tỉnh thần sắc.

“Nguyên lai là Tư Đồ đại nhân, thất kính thất kính, từ biệt gần hai tái niên hoa, Tư Đồ đại nhân như cũ thần thái sáng láng, tinh thần phấn chấn, tiểu chất nhi trong lòng rất an ủi…… Chính là ngài này đầu, như thế nào càng lúc càng lớn?”

Vương Duẫn nghe cả khuôn mặt đều nghẹn đỏ bừng.

Này hỗn trướng đồ vật, như thế nào vừa thấy mặt liền khí lão phu?

Vương Duẫn thật sâu hít vào một hơi, bình phục một chút trong ngực tức giận, nói: “Hảo tiểu tử, nói chuyện quá không quy củ! Ngươi vừa rồi tự xưng tiểu chất nhi, không nghĩ tới ngươi hiện giờ đã là Thái Nguyên Vương thị chi tế, đối lão phu tự xưng chất bối chẳng phải thất lễ?”

Đào Thương sờ sờ mũi tử, trong lòng ám đạo là chính mình sơ sót.

Hắn một lần nữa bái chính tư thế, đối với Vương Duẫn thi lễ khom người, cung kính nói: “Tiểu tế gặp qua nhạc phụ.”

“Ha ha ha ha ~~!” Vương Duẫn trong ngực một ngụm đọng lại nhiều năm ác khí ở trong nháy mắt dâng lên mà ra.

“Ngoan nhi tử mau khởi! Không cần cùng lão phu như vậy khách khí.”

Đào Thương khóe miệng trừu vừa kéo.

Đã hơn một năm không thấy, lão nhân này vẫn là như vậy nhận người chán ghét.

Lão sư Hoàng Phủ Tung như vậy tốt một người, lại sớm đi về cõi tiên, dư lại cái này lão gậy thọc cứt tử từng ngày sống càng thêm tinh thần phấn chấn.

Thật là ứng câu kia tục ngữ: Người tốt không trường mệnh, tai họa sống ngàn năm.

Vương Duẫn lão nhân chiếm xong tiện nghi còn không biết đủ, đột nhiên vung đạo bào vạt áo, đại mã kim đao hướng về tại chỗ vừa đứng, đắc ý dào dạt nói: “Tới, hảo con rể, cho ngươi nhạc phụ cắn một cái!”

Đào Thương sắc mặt tức thì liền thay đổi.

“Nhạc phụ đại nhân là tới cùng ta báo thù tới sao?”

Vương Duẫn hai chỉ vẩn đục mắt to dùng sức trừng.

“Sao sao? Làm nhữ cấp lão phu khái cái đầu, nhữ cư nhiên còn dám ra sức khước từ? Không phục có phải hay không! Quay đầu lại lão phu thượng tấu triều đình, cáo ngươi cái đại bất hiếu chi tội!”

Đào Thương một lóng tay Vương Duẫn: “Ngươi đây là quan báo tư thù! Huề nhạc phụ chi thế khi dễ với ngô! Ngô há có thể cùng nhữ làm hưu!”

Bùi Tịnh trên đầu tất cả đều là hãn, tiến lên vội vàng ngăn lại này một đôi “Kỳ ba cha vợ con rể”, bồi cười nói: “Nhị vị, nhị vị! Thời gian dài như vậy không gặp, như thế nào một đám còn đều là lớn như vậy tính tình? Như thế nào mà cũng phải cố kỵ một chút phu nhân mặt mũi có phải hay không?”

Vương Duẫn hừ một hừ, đối Bùi Tịnh nói: “Ngươi nói đảo cũng là có lý, hướng về phía Điêu Thuyền, lão phu không cùng hắn chấp nhặt.”

Đào Thương lặng lẽ cười một tiếng, quay đầu đối các tướng sĩ nói: “Đem lễ vật dọn tiến đạo quan.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy những cái đó hổ vệ quân sĩ tốt nhóm đem xe ngựa thượng quà tặng giống nhau giống nhau đi xuống hoạt động.

Vương Duẫn sắc mặt làm như có điều thư hoãn, nói: “Còn tính tiểu tử ngươi có tâm! Bất quá lão phu hiện giờ chính là phương ngoại chi sĩ, muốn này rất nhiều lễ vật làm chi? Vạn nhất hỏng rồi tiên căn, nhưng chính là đại không ổn.”

Đào Thương hướng về phía hắn nhếch miệng cười: “Nhạc phụ đại nhân hiểu lầm…… Này đó đều là cho với thần tiên, không có ngài lão nhân gia phân.”

Vương Duẫn vuốt bạch râu tay dùng sức một nắm, lăng sinh sôi túm hạ một dúm, đau đến Vương Duẫn thẳng nhếch miệng.

Này tiểu hỗn đản!

Lão nhân quay người lại, đối Bùi Tịnh nói: “Ngươi nhìn xem, ngươi nhìn xem! Hắn đây là cái gì thái độ…… Nào có như vậy không thượng đạo con rể, quả thực chưa từng nghe thấy! Thật sự không được, lão phu liền dùng tiên kiếm lả tả hắn một lần, làm hắn trường điểm trí nhớ, ngươi xem coi thế nào?”

Bùi Tịnh xoa xoa trên mặt hãn, bất đắc dĩ nói: “Tư Đồ đại nhậm…… Ngài vẫn là thu thần thông đi!”

……

Vào đạo quan, phụng bạch thủy, Vương Duẫn chờ một chúng cầm đầu quan trọng các đạo sĩ lưu tại chính điện tương bồi, mà còn lại hạ cấp đạo sĩ, còn lại là lưu tại ngoài điện tĩnh chờ.

Đào Thương uống lên một ít thủy, sau đó đối các vị đạo sĩ nói: “Đào mỗ chính là Vương Tư Đồ ở nhà chi tế, lần này tiến đến quý quan quấy rầy, cảm giác sâu sắc hổ thẹn, dâng lên một chút lễ mọn, lấy biểu đạt đào mỗ đối quý quan tôn kính chi ý, còn thỉnh chư vị đạo trưởng chớ chối từ.”

Một người tuổi đại khái ở hơn 50 tuổi nửa lão đạo sĩ đối Đào Thương cung kính nói: “Thái phó như thế hậu ý, ta chờ không thắng cảm kích.”

Đào Thương mọi nơi tả hữu nhìn nhìn, nói: “Kính đã lâu với đạo trưởng chi danh, ở Giang Nam nơi bị quan lấy thần tiên mỹ dự, không biết với nói chương trước mắt ở đâu? Đào mỗ hy vọng có thể cùng chi nhất sẽ.”

Nửa lão đạo sĩ đối Đào Thương nói: “Gia sư mỗi ngày giờ Dần mạt ra xem giảng đạo, giờ Thìn mạt trở về, xem canh giờ này, hẳn là không sai biệt lắm, thái phó còn thỉnh hơi ngồi tĩnh chờ một lát.”

Đào Thương đứng lên, nói: “Với thần tiên tuy là phương ngoại chi nhân, nhưng lại ở Giang Nam nơi phong bình tố, đào mỗ ở trong nhà chờ, không khỏi thác đại, ta xem canh giờ này cũng không sai biệt lắm, ta liền đi xem quan ngoại giao hầu.”

Đào Thương muốn gặp Vu Cát căn bản mắt, là muốn cho hắn hỗ trợ nhìn xem chính mình phụ thân thân thể có hay không cứu, Đào Khiêm hiện tại kéo dài hơi tàn, u u kans h u tùy thời đều có khả năng đi đời nhà ma.

Tuy rằng không ôm quá lớn kỳ vọng, nhưng Đào Thương vì phụ thân, vẫn là nguyện ý dốc hết sức lực thử một lần.

Nếu là có việc cầu người, kia chính mình biểu hiện trần khẩn một ít luôn là không có sai.

Các đạo sĩ mấy phen khuyên can, Đào Thương khăng khăng không từ, rơi vào đường cùng, chúng đạo sĩ cũng biết cùng Đào Thương cùng đến xem ngoại đứng thẳng chờ.

Đứng thẳng không bao lâu, thình lình nghe một trận “Đinh linh đinh linh” lục lạc tiếng vang, từ xa đến gần đi tới một cái đầy mặt nếp gấp, đầu bạc râu bạc trắng khô gầy lão đạo.

Lão đạo sĩ đi vào đạo quan trước, vừa muốn nhấc chân hướng bên trong đi, bỗng nhiên lập tức thấy vây quanh ở đạo quan bên cạnh những cái đó san sát hổ vệ quân giáp sĩ, vẩn đục lão ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

“Vô lượng thọ tôn…… Bần đạo hôm nay chẳng lẽ là đi nhầm môn? Hẳn là không thể a, đây là nhà ta nha.” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 414: thỉnh nói cứu phụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vu Cát lão đạo sĩ không sai biệt lắm đến 90 hướng lên trên, mặc kệ là thật sự bởi vì có tiên thuật chống đỡ vẫn là bởi vì dưỡng sinh có nói, nhưng người sống đến cái này số tuổi người, trên cơ bản đều hoặc nhiều hoặc ít chính là có một ít tật xấu.

Tỷ như: Đôi mắt hoa, lỗ tai bối, phản ứng trì độn, bệnh hay quên đại, người hồ đồ, ngủ không nhanh nhẹn, lão niên si ngốc từ từ.

Vu Cát hôm nay liền phạm vào hồ đồ, hắn cảm thấy chính mình hình như là tìm lầm gia môn.

Lão đạo sĩ quay người lại, điên bước chân muốn đi, đạo quan cửa một đám các đạo sĩ không khỏi nóng nảy.

“Ai! Ai! Sư phó! Sư phó, ngài đến nào đi?”

Vu Cát nghi hoặc xoay người, nhìn lấy Vương Duẫn cầm đầu vài tên đạo sĩ chạy đến chính mình trước mặt lôi kéo chính mình, vẩn đục lão trong mắt không khỏi lộ ra một tia nghi hoặc.

“Đây là quan phủ, lại phi đạo xem, không phải bần đạo nên đãi địa phương, bần đạo không đi lưu lại nơi này làm chi?”

Vương Duẫn dùng sức lắc đầu nói: “Sư phó, ngài xem sai rồi! Này không phải quan phủ, đây là ngươi đạo quan a!”

Vu Cát nghe vậy không có đáp lời, chỉ là im lặng nhìn Vương Duẫn, tròng mắt thẳng lăng lăng, không biết hắn ở cân nhắc chút cái gì.

Đào Thương lúc này cũng theo đi lên.

Vừa thấy Vu Cát chính là làm nhìn Vương Duẫn không nói lời nào, Đào Thương trong lòng nhiều ít có điểm run run.

Đây là xướng nào vừa ra a? Lão nhân như thế nào không tiếp lời.

Tựa hồ là nhìn ra Đào Thương trong lòng nghi hoặc, một người đạo sĩ bất đắc dĩ đối Đào Thương giải thích nói: “Sư phó đã là mạo điệt chi năm, lỗ tai không hảo sử, phản ứng cũng có chút chậm, đến quá một hồi mới có thể phản ứng lại đây.”

Đào Thương nghe vậy mới vừa rồi bừng tỉnh.

“……”

Đại khái qua bốn cái tám chụp lúc sau, Vu Cát mới vừa rồi lộ ra bừng tỉnh thần sắc, đối Vương Duẫn nói: “Ý của ngươi là —— nơi này, là bần đạo đạo quan a?”

Đào Thương thở dài một cái.

Lão già này, như vậy nửa ngày mới phản ứng lại đây!…… Này đại thở dốc thiếu chút nữa không đem chính mình cấp nghẹn chết.

Vương Duẫn dùng sức gật đầu, nói: “Không tồi, không tồi! Sư phó, là đệ tử con rể tới, muốn gặp một lần ngài.”

Vu Cát xoay đầu, đánh giá một vòng đem đạo quan vây quanh kia mấy trăm hổ vệ quân, run rẩy cảm khái nói:

“Vương Duẫn a, ngươi như thế nào sẽ có nhiều như vậy con rể? Này đến bao nhiêu người nha…… Ngươi nữ nhi ngày thường đến rất mệt nha.”

Đào Thương nghe vậy, giơ tay sát mồ hôi.

Vương Duẫn ha hả cười, giới thiệu nói: “Sư phó, ngài lý giải sai rồi! Đệ tử con rể chỉ có một, chính là đương triều thái phó, lúc này đây có việc cố ý tới bái phỏng ngài lão nhân gia…… Nếu không, đệ tử cho ngài giới thiệu giới thiệu?”

Nghe xong Vương Duẫn nói, Đào Thương thanh thanh giọng nói, chính một chút vạt áo, cất bước tiến lên, đối với Vu Cát chắp tay nói: “Tại hạ Đào Thương, với lão thần tiên, cửu ngưỡng cửu ngưỡng.”

Vu Cát ánh mắt như cũ vẩn đục, ngốc lăng lăng thẳng lăng lăng nhìn Đào Thương, cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Đào Thương bị Vu Cát chất phác ánh mắt nhìn cả người ứa ra hãn.

Đây là cái gì ánh mắt a? Cũng quá dọa người!…… Tang thi sao?

“……”

Đại khái lại qua bốn cái tám chụp lúc sau, Vu Cát mới vừa rồi nhìn hướng về phía Vương Duẫn, từ từ nói: “Hành a, vậy ngươi liền cấp bần đạo giới thiệu giới thiệu đi.”

Ta nima!

Đào Thương thiếu chút nữa không một cái té ngã tạp ngã trên mặt đất.

Lão già này…… Phản ứng cũng quá chậm đi? Cảm tình hắn cùng người bình thường phản ứng tốc độ hoàn toàn không ở một cái trục hoành thượng.

Vương Duẫn trên mặt cũng có có chút xấu hổ, hắn ngữ khí cực chậm đối với cát giới thiệu một chút Đào Thương.

Lúc này đây, Vu Cát mới vừa rồi phản ứng quá mức tới, hắn lao lực ba lực dùng sức nhìn nhìn Đào Thương, run rẩy nói: “Thật là thiếu niên anh kiệt a, tuổi còn trẻ phải bái thái phó địa vị cao, lục thượng thư sự, tuyệt phi bình thường có thể so.”

Đào Thương ngạch đầu nói: “Đa tạ với thần tiên khen, đào mỗ lần này tiến đến, kỳ thật là có hai việc muốn làm ơn với thần tiên.”

Vu Cát ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, lại không nói.

Đào Thương giờ phút này đã thăm dò rõ ràng vị này lão thần tiên kịch bản, ngay sau đó bắt đầu ở trong lòng ám số:

“Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn……”

Bốn cái tám chụp lúc sau, phương thấy ở lão thần tiên rốt cuộc phản ứng lại đây, lộ ra một cái hiền từ mỉm cười.

“Hành a! Nào hai việc? Thái phó, chúng ta đi vào nói, thỉnh.”

……

Vào đạo quan đại điện, mọi người từng người ở đệm hương bồ ngồi hạ, Đào Thương mới vừa rồi đem Đào Khiêm thân thể trạng huống đối với cát kể ra một lần.

Vu Cát cẩn thận nghe xong Đào Thương kể ra lúc sau, vuốt trắng bóng sợi râu, hơi có chút trầm mặc.

“Gia phụ thân thể càng thêm trầm trọng, nhưng kỳ thật lại không có rõ ràng ổ bệnh, nhưng Trương Cơ cùng Hoa Đà hai vị đương thời thần y, đều cảm thấy gia phụ cũng không thể lâu dài, giờ phút này dùng dược, cũng không quá là ở tục mệnh, đào mỗ lần này suất binh tiến đến Dự Chương, thứ nhất vì Nam Châu bá tánh, thứ hai là vì thế gia phụ hướng với thần tiên tìm thầy trị bệnh, mong rằng lão thần tiên niệm đào mỗ một mảnh chân thành, cứu ta phụ một cứu.”

Dứt lời, Đào Thương đứng dậy, cung kính hướng về Vu Cát chắp tay thi lễ.

Lấy hắn giờ này ngày này địa vị, chịu hạ mình hướng Vu Cát hành như vậy đại lễ, đã thuộc khó được.

Vu Cát hiền từ nhìn hắn, cảm khái nói: “Thật là cái hiếu thuận người, khó được thái phó đã đến bực này địa vị cao, như cũ như thế vướng bận chí thân, lão đạo há có không giúp chi lý? Bất quá lão đạo đều không phải là y giả, cũng phi tiên gia, thế gian toàn truyền ta vì thần tiên, kỳ thật bất quá là khen chi ngôn, lão đạo bình sinh trừ bỏ

nghiên cứu Đạo gia điển tịch ở ngoài, nhất tinh ‘ đan đạo ’, cũng thông ‘ dưỡng tâm ’ phương pháp, này pháp xác thật nhưng kéo dài tuổi thọ, nhưng lại cũng phân người mà dị, lại là không dám bảo đảm đối lệnh tôn hữu hiệu.”

“Đan đạo?” Đào Thương nghe vậy sửng sốt, nói: “Thần tiên đan đạo, chỉ nên không phải là luyện đan đi?”

Vu Cát lắc lắc đầu, nói: “Tự nhiên không phải, luyện đan phương pháp, đa dụng lưu huỳnh dược vật, há có thể kéo dài số tuổi thọ? Này toàn chính là đương thời người dị thấy, lão đạo lời nói đan đạo, chỉ chính là điều thân, điều tức, điều tâm, lấy hô hấp cùng thân thể hoạt động phương pháp, điều chỉnh thể xác và tinh thần dưỡng sinh phương pháp cũng.”

Đào Thương nghe vậy mới vừa rồi bừng tỉnh.

Vu Cát theo như lời “Đan đạo”, đổi thành mặt khác một loại cách nói kêu “Khí công”, mà lấy mặt khác một loại cách nói, gọi là “Khí công”.

Khí công là Trung Hoa bản thổ cố hữu sản vật, lịch sử đã lâu, bao gồm hành khí, bố khí, chịu phục chờ, cùng trung y có nhất định liên hệ, thuộc về Trung Hoa trong lịch sử dưỡng sinh kiện thể một loại phương thức.

Bất quá trước mắt, phương thức này ở chỗ cát trong miệng là đan đạo.

Đào Thương hướng về phía Vu Cát làm vái chào: “Đa tạ đạo trưởng thành toàn! Đào mỗ còn có mặt khác một sự kiện, com nghe nói với thần tiên ban đầu là ở Ngô Quận thiết lập đạo tràng, chỉ vì thời cuộc hỗn loạn, Dương Châu mặt bắc không chừng, hiện giờ đào mỗ đã bình định rồi Dương Châu, còn thỉnh thần tiên trở về Ngô Quận Hàng Châu an trụ giảng đạo.”

Vu Cát nghe xong lời này, trầm tư một hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Đào thái phó, lão phu có một việc, tưởng cùng ngài đơn độc thương lượng thương lượng một chút.”

Đào Thương rất là tò mò, không biết Vu Cát muốn cùng chính mình nói chút cái gì, nhưng hắn vẫn là theo Vu Cát ý tứ, cùng hắn đơn độc đi tới một gian tĩnh thất trong vòng.

Vu Cát thở dài khẩu khí, quay đầu nói: “Đào thái phó, ngài có biết lão phu thân phận thật sự là người phương nào sao?”

Đào Thương kỳ quái nhìn hắn: “Lời này chính là không hảo trả lời…… Màu xám mảnh đất tương đối nhiều…… Với thần tiên, với đạo trưởng, với chân nhân? Ngài muốn nghe cái nào?”

Vu Cát loát hoa râm sợi râu, cảm khái nói: “Đào công tử, lão phu như vậy nói cho ngươi, 《thái bình thanh lãnh thư》 chính là lão phu sở, mà Trương Giác lại là được đến lão phu này bộ làm chân truyền, cho nên bắt đầu sinh ra sáng tạo thái bình giáo ý niệm, cho nên ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, lão phu chính là…… Trương Giác thụ nghiệp chi sư.”

) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 415: Viên Thiệu cứu chất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vu Cát là Trương Giác thụ nghiệp chi sư?

Đào Thương nghi hoặc nhìn từ trên xuống dưới hắn, hiển nhiên là ở tự hỏi Vu Cát lời này chân thật tính.

Trương Giác sư phó? Thiệt hay giả? Lão già này nên không phải ở cùng ta khoác lác đi?

Hiển nhiên là nhìn ra tới Đào Thương trong mắt nghi hoặc, Vu Cát không khỏi nhếch miệng cười, nói: “Lời này nói ra, đào thái phó khả năng không tin, nhưng sự thật xác thật như thế, lão phu tránh né đến Dự Chương quận nguyên nhân chủ yếu, vẫn là bởi vì sợ cùng Trương Giác quan hệ vì người ngoài sở bạo, đến lúc đó bần đạo tánh mạng, chỉ sợ là khó có thể trường tồn…… Bất quá nói câu thiệt tình lời nói, Trương Giác chỉ là bần đạo truyền bá đạo nghĩa khi một cái ngoại môn đệ tử, bần đạo đối hắn chưa từng để bụng, nào từng nghĩ đến kia tiểu tử từ bần đạo nơi này học được bản lĩnh lúc sau, cư nhiên tự nghĩ ra cái gì đồ bỏ thái bình nói, thành đại hại……”

Đào Thương ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm lão nhân, nhìn hắn lải nhải nói, khóe miệng lộ ra một tia không vì người ngoài phát hiện tươi cười.

“Với thần tiên, hôm nay đại cơ mật? Vì sao cô đơn đối đào mỗ nói đi? Ngươi sẽ không sợ ta đem ngươi bán?”

Vu Cát lắc lắc đầu, nói: “Bần đạo hôm nay tuy rằng là lần đầu tiên thấy đào thái phó, nhưng lại vì thái phó chân thành sở cảm, chỉ bằng thái phó vi phụ xin thuốc một chuyện, liền đủ rồi chứng minh thái phó chính là hiếu đại nghĩa, thức đại thể người! Huống hồ công tử có

thái bình công tử mỹ danh bên ngoài, làm người làm việc tuyệt phi ta chờ thứ dân có khả năng chiêm ngưỡng, nhất định sẽ theo lẽ công bằng xử lý việc này, sẽ không nhân cá nhân yêu thích, có điều bất công.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Với thần tiên yên tâm, ngươi là ngươi, Trương Giác là Trương Giác, ở đào mỗ nơi này, tuyệt không sẽ nói nhập làm một.”

Vu Cát nghe vậy, chắp tay thi lễ trường bái: “Đa tạ thái phó!”

……

Rời đi Vu Cát đạo quan, Đào Thương vừa đi một liền đối với Bùi Tiền nói: “Cái này Vu Cát, là cái người thông minh.”

Bùi Tiền tuy rằng là Đào Thương bên người gần hầu, lại rất hiểu được chủ tớ quy củ, Đào Thương cùng Vu Cát tư mật lời nói, Đào Thương không nói, hắn liền không hỏi, Đào Thương chịu nói với hắn, hắn mới có thể cùng Đào Thương nói.

“Thái phó chi ngôn ý gì?”

Đào Thương đối Bùi Tiền cũng không ngoại đạo, ngay sau đó đem chính mình vừa mới cùng Vu Cát đơn độc lời nói hướng hắn thuật lại một lần.

Bùi Tiền nghe xong lúc sau rất là kỳ quái, nghi hoặc nói: “Vu Cát đối thái phó nói lên hắn cùng Trương Giác quan hệ, này ý như thế nào? Chẳng lẽ thật là bởi vì bị thái phó vi phụ xin thuốc chân tình sở cảm?”

Đào Thương nghe vậy ha ha cười, nói: “Nếu thật là như thế, kia đào mỗ chỉ sợ cũng là nhìn lầm này lão đạo sĩ, này lão đạo sĩ cân não rất là lung lay, hắn tránh né đến Dự Chương quận, cũng bất quá là bởi vì Trương Giác cùng hắn tầng này như ẩn như hiện quan hệ mà thôi, kỳ thật y theo đào mỗ xem ra, hắn cùng Trương Giác tầng này

quan hệ, vẫn luôn là hắn một khối tâm bệnh, chỉ tiếc không người có thể giúp hắn làm sáng tỏ bỏ đi.”

Bùi Tiền nghe thế, làm như có chút minh bạch.

“Thái phó ý tứ là nói, Vu Cát là cố ý cùng ngài nói lên này đó, muốn cho ngài bảo hộ hắn?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ta là thái phó, lại lục thượng thư sự, lấy ta giờ này ngày này chính trị địa vị cùng binh lực, muốn giúp hắn bỏ đi Trương Giác tầng này quan hệ cũng không quá khó, huống chi còn có Vương Duẫn tầng này quan hệ ở, thả ta bây giờ còn có sự cầu hắn, bởi vậy hắn mới cố ý cùng ta để lộ việc này, vì chính là làm ta nghĩ cách giúp hắn làm sáng tỏ, như vậy hắn cũng hảo phương tiện hồi Ngô Quận bên kia giảng đạo…… Lão nhân nhìn rất hồ đồ, kỳ thật trong lòng khôn khéo đâu.”

Bùi Tiền nói khẽ với Đào Thương nói: “Kia thái phó đến tột cùng muốn hay không giúp hắn.”

Đào Thương nhẹ nhàng một cái búng tay: “Giúp khẳng định là muốn bang, không riêng gì bởi vì ta phụ thân thân thể nguyên nhân, còn có quan trọng nhất một sự kiện, đó chính là Vu Cát am hiểu giảng đạo, ở Đông Nam dân gian uy vọng pha cao, ta muốn đỡ cầm hắn trở thành ta dân gian người phát ngôn, đề cao ta chính mình danh vọng.”

Bùi Tiền lý giải năng lực không đủ, nhất thời nửa khắc không minh bạch Đào Thương ý tứ.

Bất quá nếu là thái phó nói, kia nói vậy hẳn là không sai.

……

Liền ở Đào Thương ở Dự Chương quận xử lý các loại sự đồng thời, Nghiệp Thành Viên Thiệu cũng đã gặp được Viên Thuật sứ giả, cũng biết được Viên Thuật binh bại thân chết tin tức.

Đấu hơn phân nửa đời, lẫn nhau căm thù hơn phân nửa đời, hiện giờ cái này cùng chính mình tranh hùng đệ đệ kiêm đối thủ đã chết, Viên Thiệu trong lòng không biết vì sao, có một loại nói không nên lời cô đơn.

“Công Lộ, Công Lộ.” Viên Thiệu lẩm bẩm nhắc mãi Viên Thuật tự, khóe miệng lộ ra một tia chua xót chi ý: “Ngươi cũng coi như là nhất thời chi kiệt, không thể tưởng được cuối cùng lại là như thế uất ức chết đi…… Đáng tiếc a, đấu nhiều năm như vậy, ngươi cuối cùng lại không có thua ở tay của ta thượng, ngược lại là bại bởi tiểu nhi oa…… Ha hả, bất quá nếu là thua ở tay của ta thượng, nói vậy ngươi này trong lòng sợ là càng khó lấy tiếp thu đi.”

Lo chính mình nhắc mãi xong sau, Viên Thiệu nhìn về phía tới Hoài Nam đại sứ Dương Hoằng.

“Công Lộ lâm chung là lúc, nhưng có gì ngôn?”

Dương Hoằng cung kính đối Viên Thiệu nói: “Sau tướng quân lâm chung từng ngôn, tuy rằng cùng đại tướng quân nửa đời không mục, nhưng thỉnh niệm ở là cùng căn chi mầm, còn thỉnh đại tướng quân có thể thi lấy viện thủ, lưu sau tướng quân một cái huyết mạch.”

Viên Thiệu nghe vậy chau mày, nói: “Ngô chất Viên Diệu hiện tại nơi nào?”

Dương Hoằng đối Viên Thiệu nói: “Trưởng công tử hiện tại Lư Giang, cùng Lưu Huân cùng thủ thành trì, Trương Huân ở Thọ Xuân, cùng bọn họ trình sừng chi thế, chỉ là hiện giờ Viên công tân tang, Hoài Nam bốn phía thế lực toàn như hổ rình mồi, hiện giờ Lữ Bố cùng Tôn Sách đã xuất binh, bôn Lư Giang xuất phát, mà lấy tại hạ độ chi, Lữ Bố cùng Tôn Sách nếu là không có Đào Thương duy trì, lương thảo tất nhiên không đắp, cho nên bảo không chuẩn Đào Thương cũng là sẽ xuất binh tương trợ, thả Lưu biểu cùng Tào Tháo cũng đối hoài mà ý muốn nuốt chửng, khủng khó lâu thủ a.”

Viên Thiệu sắc mặt thâm trầm như nước, nói: “Như vậy đi, ngươi tức khắc mang theo Viên mỗ mệnh lệnh, nhanh chóng phản hồi Lư

Giang, nói cho ngô chất nhi, Viên mỗ tức khắc hạ lệnh làm ngô nhi Viên Đàm từ Bình Nguyên xuất binh, tiêu diệt Điền Giai cùng Khổng Dung, chiếm cứ Thanh Châu, bình định tề mà, ngô chất nếu là không thể bảo vệ cho Hoài Nam, nhưng nhanh chóng suất binh bắc thượng, Viên mỗ sẽ tự làm ngô nhi tiếp ứng với hắn!”

Dương Hoằng nghe vậy, không khỏi vui mừng quá đỗi, chắp tay nói: “Như thế, tại hạ bên này cáo từ!”

Viên Thiệu phân phó thủ hạ chuẩn bị khoái mã, nhanh chóng đưa Dương Hoằng ra khỏi thành.

Dương Hoằng đi rồi, điền phong cùng Hứa Du hai người tới gặp Viên Thiệu.

Nghe xong Viên Thiệu tự thuật chuyện lạ, điền phong có chút khó hiểu: “Đại tướng quân cùng Viên Thuật luôn luôn không hòa thuận, vì sao lần này Viên Thuật sau khi chết, lại còn muốn thu lưu Viên Diệu, chẳng lẽ là đại tướng quân thật sự là nhớ huynh đệ chi tình?”

Viên Thiệu không nói gì, hắn chỉ là đem đầu chuyển hướng Hứa Du, hỏi: “Tử Viễn nghĩ như thế nào?”

Hứa Du ha ha cười, nói: “Đại tướng quân chi ý, chẳng lẽ là vì sao Hoài Nam chi chúng cũng?”

Viên Thiệu tán thưởng gật gật đầu.

Điền phong minh bạch Viên Thiệu ý tứ.

Hiện giờ Hoài Nam tình thế tuy rằng nguy cấp, nhưng lại còn có mấy vạn chi chúng, càng kiêm có Lưu Huân cùng Trương Huân chờ như vậy ưu tú tướng lãnh, nếu là có thể nương tiếp thu Viên Diệu sự tình, đem này đó tướng lãnh cùng sĩ tốt thu vào mình túi, Viên Thiệu thế lực chắc chắn càng cường đại hơn!

Cẩn thận suy nghĩ một hồi, điền phong đột nhiên đối Viên Thiệu nói: “Chỉ là Lưu Huân đám người nếu về Thanh Châu, tắc tất nhiên sẽ

trải qua Đào thị thuộc địa, hiện giờ đại tướng quân đã cùng Đào Thương nháo phiên, hắn sẽ…… Cho đi sao?”

Viên Thiệu lặng lẽ cười, nói: “Cho đi tốt nhất! Nếu là không bỏ! Viên mỗ liền cùng họ Đào chính thức khai chiến, lại có thể như thế nào?”
Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 416: Đào gia trưởng tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cùng Vu Cát thương lượng thỏa lúc sau, liền thỉnh với thần tiên lãnh đạo quan mọi người phản hồi Ngô Quận Hàng Châu một lần nữa kiến xem giảng đạo.

Nhưng Vu Cát bản nhân cùng Vương Duẫn, ở chư đạo sĩ phía trước, tắc muốn đi trước một bước, đi theo Đào Thương bản nhân cùng phản hồi Từ Châu Bành Thành, bởi vì việc này không nên chậm trễ, Đào Thương phải nắm chặt thời gian, làm Vu Cát thế Đào Khiêm xem một chút thân thể trạng huống.

Bất quá ở khởi binh phản hồi bắc địa phía trước, Đào Thương còn có mặt khác một sự kiện phải làm.

Đó chính là bị Phan Chương bắt sống Kỷ Linh, mặt khác còn có bị Tôn Sách cùng Lữ Bố liên quân bắt sống Diêm Tượng.

Chu Du vì tấn công Lư Giang quận, đổi lấy đến Đào Thương cũng đủ duy trì, cho nên liền đem Viên Thuật chủ bộ Diêm Tượng giao cho hắn xử trí, cho rằng thành ý.

Diêm Tượng cùng Kỷ Linh…… Hai người kia, một cái là trí giả, một cái là võ dũng chi đem, nếu điều kiện cho phép nói, Đào Thương vẫn là hy vọng có thể làm cho bọn họ lưu tại chính mình dưới trướng.

Rốt cuộc nhân tài khó được, ở cái này thời không, Viên Thuật cũng không có tới kịp xưng đế, bởi vậy thủ hạ của hắn cũng không xem như phụ thuộc nghịch tặc, không cần phải toàn bộ xử tử.

Tới rồi Nam Xương thành lúc sau, Đào Thương ngay sau đó sai người đem Kỷ Linh cùng Diêm Tượng từ lao ngục trung thỉnh lại đây.

Hai người ở Nam Xương thành đãi ngộ còn xem như không tồi, Đào Thương cũng không có làm cho bọn họ chịu nhiều ít khổ, mỗi ngày cũng coi như là ăn ngon uống tốt chiêu đãi, bất quá tuy rằng như thế, xem bọn họ bộ dáng, vẫn là tiều tụy không ít.

Dù sao cũng là dưới bậc chi tù, liền tính là cho hắn ăn long gan phượng đảm, làm hắn ngủ chăn gấm long sàng, cũng là ăn không vô ngủ không được.

Hai người, ở hổ vệ quân sĩ tốt trông giữ hạ, tới gặp Đào Thương.

Đào Thương ở thượng đầu nhìn hai người biểu tình.

Diêm Tượng thấp đầu không nói lời nào, mà Kỷ Linh còn lại là một bộ người khác thiếu hắn mười vạn tiền giống nhau điếu dạng, rất là kiêu ngạo cao giọng nói: “Dư thừa nói không cần phải nói, kỷ mỗ thề sống chết không hàng! Họ Đào, ngươi chạy nhanh đem hai chúng ta đẩy ra đi chém đầu đi!”

Diêm Tượng giật mình quay đầu nhìn về phía Kỷ Linh, trong mắt thần sắc có thể nói phức tạp mạc danh.

Đại ca! Muốn chết chính ngươi đi tìm chết được không? Diêm mỗ nhưng không tính toán cùng ngươi cùng nhau bị giết đầu a!

Chuyện gì heo đồng đội? Đây là!

Đào Thương cười khanh khách nhìn Kỷ Linh: “Kỷ tướng quân vì sao không muốn quy hàng?”

Kỷ Linh rất là cao ngạo ngẩng đầu, nói: “Mỗ chính là đại hán tướng lãnh, há có thể hàng ngươi?”

“Phải không?” Đào Thương chậm rì rì nói: “Đáng tiếc chính là, đào mỗ chính là đại hán thái phó, lãnh Dương Châu mục, đợi đến thân phận cùng địa vị, lấy hán chức quan vị mà nói, ta hẳn là so Viên Thuật còn muốn chính tông, đại hán tướng lãnh như thế nào không thể hàng ta? Ngươi loại này cách nói không thành lập…… Bác bỏ.”

Kỷ Linh nghe vậy sắc mặt có chút đỏ lên, hơi há mồm, lại như thế nào cũng nói không ra lời.

Nhân gia họ Đào, nói đích xác thật không có gì tật xấu a.

Đào Thương vuốt cằm, như suy tư gì nói: “Kỷ tướng quân nếu là tự xưng vì hán đem, kia đào mỗ xác thật không cần cố ý làm ngươi quy hàng, ta chỉ cần hướng bệ hạ thỉnh một đạo ý chỉ, đem ngươi từ Hoài Nam điều đến Kim Lăng là được, giống như cũng không cần cố ý chiêu hàng ngươi như vậy phiền toái.”

“Điều đến Kim Lăng?” Kỷ Linh bị Đào Thương nói khí đầu nhân đau: “Ta chính là sau tướng quân thân nhậm đường đường trung lang tướng! Ngươi đem mỗ điều đến cái gì trứng chim địa phương? Sau tướng quân lại có thể nào đáp ứng!”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Phải không? Đáng tiếc ngươi tuy rằng là sau tướng quân nhâm mệnh, nhưng hiện giờ sau tướng quân đã thân vẫn qua đời, đào mỗ thân là Dương Châu mục, tự nhiên có tư cách đem ngươi từ Hoài Nam điều động một chút, này đạo lý nói vậy ngươi hẳn là minh bạch đi.”

Nói đến này, lại thấy vẫn luôn không nói gì Diêm Tượng, thân thể không khỏi rùng mình, hắn kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi:

“Ngươi, ngươi nói sau tướng quân…… Đi?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không tồi.”

“Là ngươi giết hắn?”

Đào Thương lắc đầu nói: “Cũng không có, Viên Công Lộ là ở hồi hướng Hoài Nam trên đường, bi phẫn hậm hực mà chết, cùng đào mỗ cũng không có cái gì can hệ…… Bất quá Viên Công Lộ tuy rằng đều không phải là ngô tuy sát, nhiên lúc trước ở Phạm Huyện, thiên tử từng đối đào mỗ ngôn, Viên Công Lộ từ khi từ kinh sư đảm nhiệm lúc sau, nhiều lần vi phạm lệnh cấm kỵ, giết hại triều đình ngoại phiên trọng trấn, cấu kết kết đảng, ủng binh tự trọng, không tôn triều

đình, thiên tử nếu muốn lặp lại nhà Hán vinh quang, dẹp yên thiên hạ tự trọng người, tắc đầu đẩy Viên Thuật, huống năm gần đây, một thân ở Hoài Nam làm việc ngang ngược, chọc thiên nộ nhân oán, này trị hạ bá tánh, đều bị kêu khổ, hắn hôm nay dù cho bất tử, đào ngày nọ sau lại há có thể dung hắn? Kết quả này đảo cũng là tốt, cũng coi như là đào mỗ cho hắn lưu chút mặt mũi.”

Kỳ thật lời này thuần túy chính là vô nghĩa.

Thiên tử ở Phạm Huyện thời điểm, tự cố còn không rảnh, làm sao có thời giờ cùng Đào Thương thảo luận mấy thứ này?

Bất quá hiện giờ Đào Thương có thái phó tôn sư, lại đến thiên tử tin cậy, Kỷ Linh loại này ngoại phiên chi đem, nơi nào có thể phân biệt ra Đào Thương trong lời nói thật thật giả giả, huống hồ hắn vẫn là cái tù nhân! Đào Thương nói cái gì, hắn đều đến thật sự nghe.

“Thiên tử? Ngươi là phụng thiên tử chi chiếu phải đối phó sau tướng quân?” Ở trên chiến trường đao thương mưa tên trung cũng chưa từng sợ hãi Kỷ Linh, giờ phút này nói chuyện thời điểm, lại ẩn ẩn có chút run rẩy.

Cũng khó trách hắn sợ hãi, chư hầu chi gian tư tương cạnh đấu, cùng phụng thiên tử chiếu thư chính thống thảo phạt chiến, hoàn toàn là hai khái niệm.

Đào Thương nghiêm túc gật gật đầu: “Kỷ Linh, trước mắt đặt ở ngươi trước mặt, chỉ có một cái lộ, quy thuận với ta…… Nghe theo ta chỉ huy, đem chiến sự khống chế ở nhỏ nhất hạn độ trong vòng, lớn nhất hạn độ giảm bớt Viên Thuật tội lỗi.”

Nói đến này, Đào Thương ngừng lại một chút, nói: “Hiện giờ Viên Thuật đã chết, khắp nơi thế lực đối Hoài Nam đều là như hổ rình mồi, Viên Thuật thế lực sắp bị diệt tới nơi, ngươi tổng không hy vọng, Viên Thuật một môn cuối cùng kết cục, là bị di diệt tam tộc đi?”

Kỷ Linh cắn chặt răng, trong lòng tả hữu chần chờ.

Thực hiển nhiên, hắn muốn làm một cái nhân vật nổi tiếng thiên cổ trung lương chi đem, nhưng hiện thực lại bãi ở trước mắt, Đào Thương lấy Viên Thuật tộc nhân tánh mạng tới khống chế Kỷ Linh ý nghĩ, làm hắn tả hữu cân nhắc dưới, vô pháp hạ quyết tâm.

Không đầu hàng, Viên Thuật người nhà ngày sau liền không người bảo hộ.

Đầu hàng, chính mình liền thành hàng secondhand, thành chính mình ban đầu nhất xem thường hàng tướng!

Rốt cuộc, vẫn là Diêm Tượng mở ra cục diện bế tắc.

“Kỷ tướng quân, ngươi ta…… Cùng quy hàng đào quân như thế nào?”

Kỷ Linh sá nhiên nhìn phía Diêm Tượng: “Diêm chủ bộ, ngươi nói bậy gì đó! Ngươi đã quên chủ công đối với ngươi ta ân nghĩa cùng tín nhiệm không thành?”

Diêm Tượng khuôn mặt tắc có vẻ rất là bình tĩnh, nói: “Nguyên nhân chính là vì ta không quên, cho nên ta mới biết được trước mắt cái gì mới là chủ công nhất hy vọng! Nên làm, ngươi ta đều làm, nên khuyên can, ngươi ta cũng là từng khuyên can, minh công thân vẫn, này gia quyến thân tộc thượng ở, chúng ta nếu là cũng tùy theo mà chết, thử hỏi chủ công sau này cô nhi nếu là rơi vào kẻ xấu tay, mà chịu khổ diệt môn, thử hỏi ngươi ta sau này ở dưới chín suối, lại đương như thế nào gặp mặt chủ công? Chúng ta hiện tại nếu là không hàng, đó chính là không làm thất vọng chính mình, thực xin lỗi chủ công, nhưng nếu là hàng, đó là thực xin lỗi chính mình, không làm thất vọng chủ công!”

Nói xong lời này, lại thấy Diêm Tượng đem cổ đỉnh một đĩnh, ngang nhiên nói: “Ta thà rằng thực xin lỗi chính mình, cũng muốn không làm thất vọng chủ công.”

Đào Thương nghe lời này nghe đôi mắt đều thẳng.

Cái này Diêm Tượng, khó trách sẽ bị trở thành Viên Thuật dưới trướng mưu chủ? Quả nhiên là một nhân tài a!

Liền hướng này phân không biết xấu hổ kính, hắn cùng chính mình ngày sau nhất định sẽ thực hợp phách.

Kỷ Linh gắt gao cắn môi, đau kịch liệt hồi lâu, bỗng nhiên dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Nhưng diêm công làm sao có thể xác định, Đào Thương liền sẽ không hại Viên công cô nhi?”

Diêm Tượng lẳng lặng mà nhìn chằm chằm Đào Thương, tự tin nói: “Mặc kệ thế nào, đào thái phó còn có một cái thái bình công tử thanh danh quan bố thiên hạ, liền hướng này phân quân tử chi danh, thái phó tổng nên không đến mức đi hại người khác chi vô tội thê nhi đi?”

Đào Thương nghe vậy, không khỏi ở trong lòng thầm than khẩu khí.

Cái này Diêm Tượng, vẫn là cái người thông minh a.

Ai đại ai tiểu, chính mình vẫn là có thể phân rõ.

Chuyện tới hiện giờ, chính mình xác thật không có đi hại Viên Thuật gia quyến tánh mạng tất yếu.

Kỷ Linh suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên về phía trước đi rồi hai bước, hướng Đào Thương quỳ một gối xuống đất, nói:

“Nếu đào thái phó chịu phóng sau tướng quân gia quyến một con đường sống…… Kia kỷ mỗ nguyện hàng.”

……

Chiêu hàng Kỷ Linh cùng Diêm Tượng lúc sau, Đào Thương đem Đông Nam biên phòng sự vụ toàn bộ giao cho Đào Ứng, chính hắn suất lĩnh Kim Lăng binh mã, quay trở về Đan Dương quận nội.

Về tới Kim Lăng thành sau, Đào Thương xử trí một chút đỉnh đầu công việc, liền đi thăm phu nhân Điêu Thuyền.

Phương tiến châu mục bên trong phủ, hạ nhân liền thông báo Đào Thương, nói là Điêu Thuyền cùng Mi Trinh đang ở hậu viện nội nói chuyện phiếm tâm tình.

Đào Thương nghe vậy rất là kỳ quái.

Mi Trinh như thế nào sẽ ở Kim Lăng thành bên này?

Thông qua năm gần đây nỗ lực, mi gia cùng Kim Lăng thành hợp tác tốt đẹp. Đã đem hai nhà thông thương ra bên ngoài châu chuyển vận muối thiết sự tình loát thuận tới rồi quỹ đạo, hiện giờ hai nhà mua bán, có thể nói là phát triển không ngừng.

Kim Lăng muối thiết ngoại vụ đã con đường thành thục, căn bản là đã không cần Mi Trinh cái này cô nương tiếp tục xuất đầu lộ diện, nàng còn hồi Kim Lăng thành làm chút cái gì?

Đại thật xa vì lại đây xem Điêu Thuyền?

Nàng cùng Điêu Thuyền quan hệ, khi nào trở nên tốt như vậy?

Vào hậu viện, liền thấy nhị nữ đang ở nói chuyện trời đất, liêu đầu cơ.

Vừa thấy Đào Thương tới, hai nữ đều là doanh doanh đứng dậy bái kiến.

“Phu quân, ngươi nhưng đã trở lại!” Điêu Thuyền cười đón nhận hắn.

Đào Thương cười nắm lấy tay nàng, trên dưới đánh giá nàng một hồi, đột nhiên ngạc nhiên nói: “Phu nhân, ta cảm giác ngươi như thế nào hình như là…… Béo một ít?”

Câu này nói xong, đột nhiên thấy Điêu Thuyền hai má lộ ra một tia đỏ bừng, xoay đầu đi, hừ hừ không nói lời nào.

Mi Trinh ở một bên cười nói: “Trinh nhi lần này từ Bành Thành tới rồi, là chuyên môn phương hướng thái phó chúc mừng, chúc mừng

thái phó thu phục Giang Nam toàn cảnh, thả trong tộc lại thêm tân đinh.”

“Chúc mừng? Tân đinh?” Đào Thương nhíu nhíu mày, xem xét vẻ mặt ý cười Mi Trinh, lại nhìn nhìn đầy mặt đỏ bừng Điêu Thuyền, sau một lúc lâu mới vừa có điểm hồi quá vị tới.

“Phu nhân, ngươi nên không phải…… Có đi?” Đào Thương duỗi tay nhẹ nhàng sờ sờ Điêu Thuyền kia nhìn như là mập ra bụng, thanh âm hơi có chút kích động.

Điêu Thuyền cúi đầu, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Đào Thương kích động có chút nói năng lộn xộn, hai đời làm người, không thể tưởng được hôm nay cư nhiên đương cha?

“Này, này! Thật tốt quá!…… Hài tử là của ai?”

Điêu Thuyền nghe vậy đầu tiên là một ngốc.

Sau đó nàng xấu hổ và giận dữ ra tay, nhẹ nhàng kháp một chút hắn cánh tay, cả giận: “Ai biết là cái nào heo dê!”

Đào Thương ha ha cười, com nói: “Là ta nói năng lộn xộn, khi nào có?”

Điêu Thuyền lộ ra một cái hạnh phúc tươi cười: “Chính là ngươi xuất chinh trước kia một lần……”

“Nam hài nữ hài?”

“Không biết a.”

“Ngươi như thế nào không đi trắc một trắc?”

Này một câu, lại là đem Điêu Thuyền cùng Mi Trinh đều hỏi ngốc.

Hài tử không sinh hạ tới…… Là có thể biết nam nữ sao?

Đào Thương ngồi xổm xuống thân mình, nhẹ nhàng vuốt ve Điêu Thuyền bụng, từ ái nói: “Không thể tưởng được, ta cư nhiên cũng có thể đương cha, hài tử…… Ta nên cho ngươi khởi cái tên là gì đâu…… Kêu Đào Khí, vẫn là kêu Đào Bảo hảo.” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 417: Đào Khiêm cầu mệnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trở về Kim Lăng thành đãi mấy ngày, Đào Thương biết chính mình sắp phải làm cha tin tức, hạnh phúc cơ hồ đều phải nổ mạnh.

Giờ phút này hắn, hận không thể mướn một trăm thị nữ hoặc là lão bà tử, tới chiếu cố Điêu Thuyền, làm cho hài tử thuận lợi giáng sinh, an hưởng này tốt đẹp thiên luân chi nhạc.

Đáng tiếc, sự kiện không như ý việc, mười chi.

Tuy rằng rất muốn lưu tại Kim Lăng thành thực hiện một cái đương phụ thân nghĩa vụ, nhưng thời cuộc lại không cho phép hắn làm như vậy, hắn chỉ có thể đem Điêu Thuyền lưu tại Kim Lăng thành, tạm thời từ biệt nàng, khởi hành trở về Từ Châu.

Bất quá Vương Duẫn lúc này đây vẫn là man thông tình lý, lão nhân biết nghĩa nữ mang thai lúc sau, liền nghĩa không dung ẩn lưu tại nơi này, chủ động gánh vác nổi lên đương ông ngoại chiếu cố nữ nhi nghĩa vụ.

Đào Thương chờ một đoàn người ngựa ra roi thúc ngựa, tiếp tục bắc về, hướng về Bành Thành tiến lên mà đi.

Cùng hắn cùng nhau phản hồi Bành Thành, còn có vừa vặn cũng muốn trở về Từ Châu Mi Trinh.

Sắp chia tay hết sức, Điêu Thuyền đối Đào Thương nói một ít ý vị thâm trường nói.

Như là cái gì “Hảo hảo chiếu cố nhân gia cô nương” “Không cần cô phụ nhân gia một mảnh tâm ý” vân vân.

Điêu Thuyền ý tứ Đào Thương đương nhiên minh bạch, nhưng hắn trăm triệu không thể tưởng được lời này cư nhiên sẽ từ Điêu Thuyền trong miệng nói ra.

Nữ nhân này tâm đắc lớn đến loại nào nông nỗi?

Một đoàn người ngựa ngay sau đó khởi hành, ít ngày nữa lúc sau liền lại đến Từ Châu.

Bành Thành người biết Đào Thương đã phản hồi, ở Đào Thương đến Bành Thành ngày đó, liền từ Mi Trúc tự mình nghênh đón hắn.

Nhìn đến Đào Thương cùng Mi Trinh cùng quay trở về Bành Thành, Mi Trúc đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lộ ra một cái ý vị thâm trường tươi cười.

Hắn không có vạch trần cái gì, chỉ là cung kính đối Đào Thương thi lễ, nói: “Chúc mừng thái phó bình định Giang Nam, khải hoàn mà về, lần này chẳng những tẫn bình Đông Nam hai quận, liền Viên Thuật cái này tâm phúc họa lớn cũng là vì công tử tiễu trừ, quả thật là mừng vui gấp bội cũng.”

Đào Thương xoay người xuống ngựa, đối Mi Trúc nói: “Này cũng ít nhiều chư công ở Bành Thành ổn định phía sau, thế chân vạc tương trợ.”

Mi Trúc hình như có ý tựa vô tình quét Mi Trinh liếc mắt một cái, ngạc nhiên nói: “Ngô muội đi trước Kim Lăng thành tra điều mi thị thương hộ ở Kim Lăng trướng mục, lâu khi chưa về, vi huynh này trong lòng còn thật là kỳ quái, hiện giờ làm sao lại cùng thái phó cùng đã trở lại?”

Mi Trinh ở một bên nghe, trên mặt tức khắc lộ ra e lệ chi sắc.

“Đại ca, ta, ta cùng thái phó…… Là, là trùng hợp gặp gỡ!”

Mi Trúc làm ra một bộ bừng tỉnh đại ngộ thần sắc: “Trùng hợp?”

Mi Trinh dùng sức gật đầu nói: “Là! Trùng hợp.”

“Nga, ha hả, quả nhiên hảo xảo.” Mi Trúc tươi cười càng thêm cao thâm khó đoán.

Nhìn này lão tiểu tử não động càng thêm đại, Đào Thương chạy nhanh nói sang chuyện khác.

“Tử trọng công, ngô phụ thân thể, ngày gần đây tới còn an khang?”

Vừa nghe Đào Thương nói lên Đào Khiêm thân thể, Mi Trúc sắc mặt ngay sau đó trầm xuống, thở dài nói: “Đào sứ quân thân thể…… Còn hảo.”

Tuy rằng Mi Trúc chỉ là nói “Còn hảo” hai chữ, nhưng Đào Thương minh bạch, này hai chữ trung gian bao hàm màu xám mảnh đất, cùng mặt khác thâm ý, bao hàm thật sự là quá nhiều.

Cùng Mi Trúc lại khách sáo vài câu lúc sau, Đào Thương ngay sau đó lãnh Vu Cát đi trước Từ Châu mục phủ, đi bái kiến Đào Khiêm.

Đào Thương đi vào hậu viện thời điểm, chính phùng Đào Khiêm nằm ở trong sân trên ghế nằm, nửa híp mắt, một bên lay động một bên hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp.

Đào Thương tay chân nhẹ nhàng đi tới Đào Khiêm ghế nằm phía sau, vươn tay, lập tức bưng kín Đào Khiêm hai con mắt, tiêm giọng nói, làm bộ người khác thanh âm nói: “Lão nhân gia, đoán xem ta là ai?”

Đào Khiêm chợt bị người khác chặn hai con mắt, nhất thời tình thế cấp bách, nhịn không được cao giọng phẫn nộ quát:

“Cái nào không có mắt quy tôn, an dám trêu chọc lão phu?”

Đào Thương trên mặt tươi cười tức khắc cứng đờ.

Đào Khiêm lời này, có tính không đem chính hắn đều cấp mắng?

Đào Khiêm bẻ ra Đào Thương tay, quay đầu nhìn lên, tức khắc có chút ngây dại.

Sau một lát, Đào Khiêm phản ứng quá mức tới, ngay sau đó chấp khởi bên cạnh quải trượng, thở hổn hển đứng dậy, kháp một cái kiếm quyết, liền hướng Đào Thương đánh tới: “Hảo ngươi cái ngỗ nghịch tử! Xem lão phu hôm nay không chọc chết ngươi!”

Đào Thương một bên trốn, một bên kêu lên: “Cha! Làm gì lại đánh ta a?”

Đào Khiêm nổi giận đùng đùng nói: “Vì sao không đánh ngươi? Tiểu tử ngươi là quy tôn, lão phu chẳng phải thành quy nhi tử? Sống 60 nhiều năm, cư nhiên làm miệng mình cấp giày xéo! Tất cả đều là tiểu tử ngươi làm hại!”

Đào Thương đối này tỏ vẻ cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ.

Rõ ràng là chính ngươi há mồm mắng thô tục không mắng minh bạch, đem chính mình cất vào đi còn lại ta?

Đương cha có phải hay không đều không nói cái lý?

Hai cha con ở trong sân, vây quanh ghế nằm, ngươi tới ta đi so chiêu ước mười mấy cái hiệp, Đào Khiêm rốt cuộc bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi, thở hổn hển ngã xuống trên ghế nằm.

Đào Thương cũng là xoa hãn, cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ.

Hơn 60 tuổi lão nhân, còn như vậy thích nháo!

Đào Khiêm run rẩy chỉ chỉ Đào Thương, giận mang: “Tiểu súc sinh! Ngươi là không đuổi kịp ta thân thể tốt thời điểm, sớm hai mươi năm, năm cái hiệp nội khiến cho ngươi huyết bắn năm bước!”

Đào Thương bất đắc dĩ cười, nói: “Phụ thân quả nhiên là có vạn phu không lo chi dũng, Sở bá vương trên đời, ngưu! Hài nhi phục!”

Hai cha con ở trong sân hồ nháo đương khẩu, Vu Cát lại vuốt trắng bóng chòm râu, vẫn luôn ở bên cạnh quan sát đến.

Xem xét một hồi lâu, mới vừa rồi này lão đạo gật gật đầu, nói: “Ngũ tạng tuy có nội tật, nhưng thể chất lại cũng không tệ lắm, theo đạo lý tới nói, không phải là mất sớm chi tướng.”

Đào Khiêm nghe xong thanh âm, tò mò quay đầu đi, liếc mắt một cái liền thấy được đứng ở cách đó không xa Vu Cát.

“Di? Nơi nào tới vùng thiếu văn minh người?”

Đào Thương chạy nhanh đối Đào Khiêm giới thiệu nói: “Phụ thân, vị này chính là Giang Nam nổi danh tu đạo chi sĩ, thiện dưỡng sinh trường thọ phương pháp, hiện năm đã là 90 thọ, bá tánh xưng này vì với thần tiên.”

Đào Khiêm nghe vậy bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nga! Nghe qua!”

Vu Cát cất bước tiến lên, hướng Đào Khiêm được rồi phương ngoại bái lễ: “Bần đạo Vu Cát, gặp qua đào sứ quân.”

Đào Khiêm hít thở đều trở lại, đứng thẳng thân thể, đối với Vu Cát hòa ái cười nói: “Lão thần tiên không cần giữ lễ tiết, người tới a! Mau mau dọn chỗ!”

Không bao lâu, hạ nhân ở sân đình hóng gió trung bố trí hảo mềm sụp cùng nước trong trái cây, ba người y theo chủ yếu và thứ yếu chi tân vị ngồi xuống.

Đào Thương đối Đào Khiêm nói: “Phụ thân, với thần tiên am hiểu dưỡng sinh chi đạo, không ngại làm hắn cho ngài nhìn một cái?”

Đào Khiêm biết Đào Thương lần này lãnh Vu Cát trở về nguyên nhân, trong lòng mạc danh cảm động, hắn đối với cát vừa chắp tay, khách khí nói: “Kính đã lâu với thần tiên chi danh, như sấm bên tai, đáng tiếc lại vô duyên vừa thấy, hôm nay gặp gỡ, ngô nguyện thường rồi.”

Vu Cát ngốc lăng lăng nhìn Đào Khiêm mặt già, ánh mắt dại ra, nửa ngày không có phản ứng.

Đào Thương bất đắc dĩ lắc đầu.

Đến! Lại tới nữa!

Đào Khiêm thấy ở cát sau một lúc lâu không nói lời nào, không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương, nói: “Ngô nhi, với thần tiên đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ là lão phu nói gì đó không xuôi tai nói?”

Đào Thương xấu hổ cười cười, nói: “Với lão đạo trưởng am hiểu như đi vào cõi thần tiên, phụ thân chớ cấp, một hồi thì tốt rồi.”

Đại khái bốn cái tám chụp lúc sau, Vu Cát mới vừa rồi rốt cuộc nói chuyện.

“Nhận được đào sứ quân quá yêu, bần đạo thẹn không dám nhận, nghe thái phó nói, đào sứ quân gần đây thân thể ôm bệnh nhẹ, có đương thời danh y dùng dược, lại như cũ khó chữa, cố triệu bần đạo tiến đến nhìn lên, hoặc nhưng giải ưu.”

Đào Khiêm thở dài khẩu khí, nói: “Đúng là như thế, lão phu tự giác số tuổi thọ không nhiều lắm, còn thỉnh thần tiên hỗ trợ nhìn xem, nhưng còn có xoay chuyển trời đất chi thuật chăng?”

Vu Cát ha hả cười, nói: “Không dám, không dám, đào sứ quân thả làm lão phu bắt mạch nhìn một cái.”

Đào Khiêm ngoan ngoãn vươn tay cổ tay, làm Vu Cát sờ soạng một hồi.

Vu Cát sờ xong lúc sau, lại phiên phiên Đào Khiêm mí mắt, nhìn nhìn hắn răng cùng bựa lưỡi, cuối cùng thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Đào Thương cùng Đào Khiêm tâm tức khắc nhắc tới cổ họng.

“Thần tiên, lão phu này thân thể…… Chẳng lẽ là không cứu?” Đào Khiêm bị Vu Cát một đốn đùa nghịch, cuối cùng lại được đến như vậy cái kết quả, cơ hồ đều phải trường thi hỏng mất.

Vu Cát lẳng lặng nhìn Đào Khiêm, không nói gì.

Đình nội tức khắc lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Thấy ở cát không nói lời nào, Đào Khiêm không khỏi chảy xuống hai hàng nước mắt, thở dài nói: “Mạng ta xong rồi!”

Đại khái qua bốn cái tám chụp lúc sau, Vu Cát mới mở miệng, chậm rì rì đối Đào Khiêm nói: “Không quan hệ, có thể cứu chữa.”

Đào Thương nghe vậy thiếu chút nữa không nghẹn chết qua đi.

Đại gia a, phiền toái ngài này đại thở dốc tật xấu có thể hay không chọn chọn thời gian tái phạm a? Ngươi thiếu chút nữa không đem cha ta hù chết a!

Đào Khiêm cũng không để ý không màng, vội hỏi Vu Cát nói: “Xin hỏi lão phu này bệnh là chuyện như thế nào?”

Vu Cát vuốt chòm râu, vì Đào Khiêm giải thích nói: “Cho nên ổ bệnh, thứ nhất tới dư thân, thứ hai tới với tâm, đương thời y giả, thiện dưỡng thân, lại không tốt dưỡng tâm, bần đạo không hiểu y thuật, lại hiểu dưỡng tâm phương pháp, bần đạo xem đào quân số tuổi thọ hãy còn ở, chỉ vì tâm mệt, cố mang không ngũ tạng, nếu không điều tiết, xác thật khủng khó lâu dài.”

Đào Thương nghe vậy vội nói: “Thần tiên, ngô phụ ứng như thế nào dưỡng tâm?”

Vu Cát nhàn nhạt nói: “Hai chữ —— buông, quên mất, quy ẩn, nhàn rỗi.”

Đào Khiêm ngơ ngác nhìn Vu Cát, sau đó bẻ bẻ ngón tay, ngạc nhiên nói: “Thần tiên, này hình như là tám chữ a?”

------oOo------

Chương 418: con kế nghiệp cha

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vu Cát đối Đào Khiêm giải thích nói: “Sứ quân thân thể đáy không tồi, chỉ là mấy năm gần đây tới lo âu thật nhiều, ngày đêm không được an gối, bị thương ngũ tạng chi khí, vô luận là cái gì thần y, dùng dược cũng không thể trừ này ngoan tật căn bản, này tật ở nãi ở tinh thần chi gian, nếu tưởng thân khang thể kiện, ích thọ duyên niên, lấy sứ quân tình huống, thế nào cũng phải buông này tục trung việc vặt vãnh, tĩnh tâm tùy lão phu tu tập đan đạo, hoặc nhưng duyên thọ, trừ cái này ra, không còn hắn pháp.”

Đào Khiêm nghe xong lời này, không khỏi trầm mặc.

Đây là muốn lão phu uỷ quyền, quy ẩn, an hưởng lúc tuổi già sao?

Đào Thương ở một bên quan tâm nói: “Phụ thân, nếu như bằng không, ngươi không ngại chiếu với thần tiên nói thử một lần?”

Đào Khiêm cũng không có trực tiếp trả lời Đào Thương, hắn tinh tế suy nghĩ một hồi, đột nhiên đối với cát nói: “Với thần tiên, lão phu cảm tạ ngài! Thần tiên ở xa tới vất vả, chưa từng nghỉ liền tới vì lão phu nhìn bệnh, lão phu này trong lòng thật sự là băn khoăn, thần tiên nếu là phương tiện, thả không ngại hướng dịch quán nghỉ ngơi, đêm nay lão phu sai người bố trí yến hội, vì với lão thần tiên đón gió, chúng ta đối việc này lại làm nói chuyện, như thế nào?”

Vu Cát tuy rằng tuổi lớn, phản ứng cũng chậm, nhưng đạo lý đối nhân xử thế nhiều ít vẫn là hiểu một ít thậm chí so rất nhiều người trẻ tuổi minh bạch còn muốn nhiều.

Hắn nghe xong Đào Khiêm nói, lập tức liền minh bạch hắn ý tứ.

Lão già này là có chút lời nói không có phương tiện vì người ngoài nói, muốn cùng Đào Thương đơn độc nói.

Rốt cuộc thân là một phương bá chủ, nếu là thật sự uỷ quyền, chỉ sợ là có rất nhiều sự muốn phân phó.

Vu Cát đánh cái chắp tay, nói: “Vô lượng thọ tôn, nếu như thế, bần đạo thả cáo từ.”

Đào Khiêm phái người vì Vu Cát dẫn đường.

Vu Cát thực thức thời đi theo Đào phủ hạ nhân đi dịch quán, chỉ để lại Đào Khiêm cùng Đào Thương phụ tử ở trong đình hóng gió mắt to trừng mắt nhỏ, yên lặng mà sau một lúc lâu không nói gì.

Hai cha con loại này trầm mặc ước chừng kiên trì ba nén hương công phu, rốt cuộc nghe thấy Đào Thương trước mở miệng, đối Đào Khiêm nói: “Phụ thân, ngài làm Vu Cát đi ra ngoài, đơn độc lưu hài nhi tại đây, là có nói cái gì muốn dặn dò đi?”

Đào Khiêm một đôi vẩn đục lão mắt, làm như ở hồi ức cái gì, hắn cũng không có nóng lòng trả lời Đào Thương.

Hơn nửa ngày lúc sau, phương nghe Đào Khiêm nói: “Cái kia Vu Cát lời nói, kỳ thật là có vài phần đạo lý, lão phu mấy năm gần đây tới, số tuổi lớn, không kháng sự, tâm sự cũng nhiều, lo âu cũng nhiều từ khi Quan Đông chư hầu thảo phạt Đổng Trác tới nay, lão phu vì Đào gia an nguy cùng tương lai mỗi ngày lo lắng hãi hùng, ngày đêm khổ tư, trong lòng luôn là sợ một bước đi nhầm, liền sẽ làm cả Đào thị đi hướng diệt môn chi cục, nhưng cố tình lại không có gì người có thể cùng lão phu thương nghị, nói câu không khách khí điểm nói, lão phu buổi tối ngủ, đều đến mở to một con mắt ai, ngủ không yên ổn a.”

Đào Thương nghi hoặc nhìn về phía Đào Khiêm, ngạc nhiên nói: “Ngủ không yên ổn? Không đúng a, cha! Lần trước ta đi ngang qua ngươi cửa phòng thời điểm, nghe được ngươi ở bên trong ngáy

ngủ, kia tiếng ngáy đều phải đem phòng cái xốc sụp, kia cũng không phải là người bình thường có thể thở ra tới”

Lời nói không đợi nói xong, Đào Khiêm duỗi tay liền phải dùng quải trượng tước hắn.

“Nghé con tử! Ngươi là thật sự tưởng tức chết lão phu không thành sao?”

“Hài nhi tuyệt không ý này”

“Đánh rắm!”

Mắng xong Đào Thương lúc sau, Đào Khiêm hướng về trên ghế nằm một dựa, trường hu khẩu khí, tiếp tục nói: “Lão phu tâm tính cùng trí tuệ đều quá mức hẹp hòi, không thích hợp ở thiên hạ tranh hùng, lão phu tâm nhãn tiểu, tâm tư trọng, làm không được giống bọn họ như vậy tiêu sái tự nhiên, tranh tới tranh đi, cái gì đều tranh không đến, ngược lại là tranh ra một thân bệnh tới thật buồn cười! Nhưng vấn đề là, các ngươi hai cái tiểu tể tử đều không biết cố gắng, làm lão phu không yên tâm a, lão phu nếu là không đĩnh, ta Đào gia làm người diệt làm sao bây giờ?”

Đào Thương nghe trong lòng pha là cảm động, tiếp tục nói: “Phụ thân, kia hiện tại đâu?”

“Hiện tại?” Đào Khiêm trong ánh mắt có chút nước mắt: “Hiện tại bất đồng! Ngươi hiện giờ đều đã là ngồi xuống thái phó vị trí, ứng nhi hiện giờ cũng bị ngươi ủy nhiệm chưởng quản Đông Nam biên cảnh, toàn bộ Từ Châu cùng Giang Đông tổng cộng mười quận thổ địa, đều tẫn vì ta Đào thị sở hữu, này hơn phân nửa công lao đều là của ngươi, lão phu còn có cái gì không yên tâm?”

Nói đến này, Đào Khiêm ngừng lại một chút, nói: “Lão phu cũng nên ích kỷ một lần vì này mạng già, lão phu quyết định quy ẩn, cùng với thần tiên cùng Vương Tư Đồ giống nhau, cùng nhau dưỡng tâm, luyện tập đan khí chi đạo, tranh thủ sống lâu mấy năm cũng hảo

ngày sau nhìn ta nhi tử, ở cái này thiên hạ là như thế nào xưng hùng!”

Nghe xong lời này, Đào Thương ở trong nháy mắt, cảm thấy trong ngực chợt trào ra một cổ nặng trĩu ý thức trách nhiệm.

Rốt cuộc, chính mình muốn trở thành gia chủ sao?

“Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng, ở cái này quần hùng tranh giành thiên hạ, hài nhi nhất định sẽ rút đến cuối cùng khôi thủ thứ nhất!”

Đào Khiêm vui mừng gật gật đầu, đột nhiên chuyện vừa chuyển, nói: “Hài tử, lời tuy nhiên là nói như vậy, nhưng cái này loạn thế mạng người không bằng cẩu lão phu hy vọng ngươi, hy vọng ngươi”

Nói đến này thời điểm, Đào Khiêm ngữ khí có chút khụt khịt, nước mắt ngăn không được ra bên ngoài lưu.

“Nếu thực sự có như vậy một ngày, con ta tranh bất quá Viên Thiệu, Tào Tháo, Lưu biểu hoặc là Lữ Bố, Tôn Sách những người đó thời điểm, hài tử, lão phu hy vọng ngươi không cần bướng bỉnh, đầu hàng cũng hảo, quy thuận cũng thế, Từ Châu hoặc là Kim Lăng, chúng ta đều từ bỏ cũng không cái gọi là cha chỉ hy vọng ngươi có thể tồn tại”

Lời này nói ra, giống như xao chuông giống nhau, hung hăng va chạm ở Đào Thương trong đầu, làm hắn thật lâu không thể bình tĩnh.

Không cần thổ địa, không cần thành trì, không cần thân phận địa vị chỉ cần ta có thể tồn tại, này có lẽ mới là một cái phụ thân chân chính tình cảm, chân chính kỳ vọng, chân chính lời từ đáy lòng đi?

Đào Thương vươn tay, gắt gao nắm chặt Đào Khiêm tiều tụy hai chỉ tay già đời, khẳng định nói: “Phụ thân, hài nhi đáp ứng ngươi, ta cùng đệ đệ nhất định sẽ hảo hảo tồn tại, nhất định!”

Hưng bình hai năm, công nguyên 195 năm, Từ Châu thứ sử Đào Khiêm, hướng Phạm Huyện thượng biểu từ quan, tự nhận lỗi mà đi, giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang.

Mà Đào Thương còn lại là được đến Đào Khiêm toàn quyền ủy thác, cũng chinh đến thiên tử cho phép, ngồi lãnh Từ Châu mục.

Tin tức truyền tới Hà Bắc lúc sau, luôn luôn tự tin tràn đầy Viên Thiệu, chợt chi gian cư nhiên hậm hực.

Mắt thấy Viên Thiệu rầu rĩ không vui, này dưới trướng mưu chủ Bàng Kỷ ngay sau đó khuyên giải an ủi.

“Đại tướng quân, Đào Khiêm lão nhân cũng coi như là một phương kiêu hùng, ngồi lãnh Từ Châu bảy năm, cũng coi như là đại tướng quân địch thủ, hiện giờ hắn thân thể không tốt, vô pháp tiếp tục để ý tới châu chính, đối với đại tướng quân tới nói, có thể nói là đi một cái kình địch, gì kỳ đại tướng quân không mừng phản ưu, khuôn mặt u sầu gắn đầy, thuộc hạ thực sự là không thể lý giải.”

Viên Thiệu thở dài một hơi, nói: “Đào Khiêm lão nhân, có gì sợ thay? Nhưng lự giả, Đào Thương cũng! Hiện giờ từ, dương hai châu đại bộ phận thổ địa toàn vì thế tử sở theo, Đông Nam nửa giang sơn tọa lạc này tay này tiểu nhi trời sinh xảo trá, cố tình đối mặt thế nhân lại là một bộ quân tử thái độ, cơ hồ là lừa hết thiên hạ bá tánh, thành có thể nói Viên mỗ to lớn địch cũng! Hiện giờ hắn tiếp Đào Khiêm cơ nghiệp, Đông Nam chính lệnh toàn ra này tay, nếu là không nhanh chóng tiễu trừ, lâu sau tất nên trò trống! Đến lúc đó liền không dễ dàng đối phó rồi! Viên mỗ há có thể không ưu?”

Bàng Kỷ ha hả cười nói: “Gần ba năm tới, đại tướng quân tận tâm tận lực phát triển Ký Châu cùng Tịnh Châu, vô luận là binh mã vẫn là lương thảo, đều là càng ngày càng tăng, phi năm xưa có thể so, phóng nhãn thiên hạ ai nhưng địch? Đào Thương tuy rằng chiếm cứ Đông Nam, nhưng Dương Châu nam bộ, đại bộ phận quận huyện toàn nãi bần mà, dân cư thưa thớt, Đào Thương tuy là lại cường, lại cũng không cần để ở trong lòng nhưng lự giả, duy Kim Lăng cùng Hàng Châu chi giàu có và đông đúc mà thôi.”

Viên Thiệu lắc lắc đầu, thở dài: “Không! Kim Lăng chi phú chỉ là việc nhỏ ngươi là chưa thấy qua kia Đào gia tiểu tử, không biết đến người này lợi hại không được, Viên mỗ bá nghiệp không thể lại kéo, hoả tốc truyền lệnh Bình Nguyên Hiển Tư, làm hắn nhanh chóng tiến binh, chạy nhanh tiến công Điền Giai cùng Khổng Dung, hạn khi bắt lấy Thanh Châu toàn cảnh!”

Bàng Kỷ ngày thường cùng Viên Đàm quan hệ rất là giống nhau, Viên Đàm đối hắn cũng không lắm tôn kính, vừa nghe đến này, tức khắc kế để bụng đầu.

“Đại tướng quân, trưởng công tử ở Bình Nguyên đóng quân đã gần đến một tái, lại tấc đất chưa đến, cứ thế mãi, hao phí thuế ruộng, hoang phế binh mã, mang theo quân tâm, lại không được thành trì, chẳng lẽ không phải ngồi xem Đào thị không trường này thế?”

Viên Thiệu nghe vậy chau mày, nói: “Đứa nhỏ này làm việc quá ma kỉ! Viên mỗ tức khắc mệnh giám quân đi trước Bình Nguyên, đốc xúc này xuất chiến.”

Bàng Kỷ rất là tiếc hận nói: “Tuy là như thế, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể như đại tướng quân mong muốn.”

Viên Thiệu nhìn về phía Bàng Kỷ, nói: “Ngươi lời này là có ý tứ gì?”

“Đại tướng quân, trưởng công tử chính là ngài trưởng tử a, cũng là chủ quản Thanh Châu tam quân chủ tướng, ngài chính là phái giám quân, thử hỏi cái nào giám quân dám đối với trưởng công tử bất kính? Huống hồ công tử tính như liệt hỏa, một cái nói không tốt, nếu là giận chém giám quân, ngài còn có thể lấy chính mình nhi tử vấn tội không thành?”

Viên Thiệu nghe xong lời này trầm mặc.

Tinh tế cân nhắc hồi lâu, mới vừa nghe hắn nói: “Nghe ngươi ý tứ này, là chỉ con ta ủng binh tự trọng?”

Bàng Kỷ rất muốn nói “Đúng vậy”, nhưng hắn trong lòng minh bạch lời này không thể nói.

Cái gọi là sơ không gian thân, có một số việc đến hướng dẫn Viên Thiệu, làm chính hắn đi phẩm.

Bàng Kỷ vội vàng xua tay nói: “Đại tướng quân hiểu lầm, thuộc hạ tuyệt phi ý này, kỷ chỉ là cảm thấy trong quân giống nhau tướng lãnh kiềm chế không được trưởng công tử mà thôi, hơn nữa trước mắt lại là Đào Thương vừa mới kế thừa Đào Khiêm cơ nghiệp thời khắc mấu chốt, Thanh Châu đối với đại tướng quân tới nói, thật là quan trọng nhất.”

Viên Thiệu nghe vậy gật gật đầu, nói: “Ngươi lời này tuy nói có lý nhưng vấn đề là, chẳng lẽ còn đến Viên mỗ tự mình đi một chuyến không thành?”

Bàng Kỷ ha hả cười nói: “Theo tại hạ thấy, uukanshu như thế thật cũng không cần, rốt cuộc Đông Bắc Công Tôn Toản uy hiếp cực đại, hắc sơn quân cũng không toàn diệt, đại tướng quân tọa trấn Nghiệp Thành, cũng phương tiện mọi nơi điều hành không bằng, trao quyền với Tam công tử giám quân chi chức, làm hắn đi trước Thanh Châu, thế đại tướng quân đốc xúc trưởng công tử xuất trận, như thế nào?”

Viên Thiệu nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Hiển Phủ con ta, đảo cũng là một cái thích hợp chi tuyển chỉ là đứa nhỏ này vừa mới quan lễ, tuổi có phải hay không quá nhẹ một ít.”

Bàng Kỷ nói: “Tam công tử tuy rằng tuổi trẻ, nhưng ở năng lực cùng tính tình thượng, ở chư tử bên trong, lại cùng đại tướng quân nhất tương tự, đại tướng quân không phải vẫn luôn tưởng học hỏi kinh nghiệm hắn sao? Lần này chẳng phải đúng là một cái cơ hội? Huống hồ tại thân phận thượng, cũng chỉ có đều là công tử Tam công tử có thể làm đại công tử có điều cố kỵ.”

Viên Thiệu vuốt tân trang chỉnh chỉnh tề tề sợi râu, cẩn thận cân nhắc một hồi, nói: “Có lý bất quá hắn rốt cuộc quá tiểu, ta còn là

không quá yên tâm, như vậy đi, ngươi cùng hắn cùng đi, phụ tá với thượng nhi, ở thời khắc mấu chốt, cũng hảo chỉ điểm chỉ điểm hắn.”

Bàng Kỷ thật sâu làm vái chào, nói: “Kỷ dám không tuân mệnh! Tất tận tâm tận lực phụ tá Tam công tử, lệnh Thanh Châu việc đến cạnh toàn công!”

Viên Thiệu gật gật đầu, đột nhiên đối thính đường ngoại thị vệ hô: “Người tới a, Viên Thượng ngô nhi tới đây, Viên mỗ có việc muốn phân phó với hắn.”

------oOo------

Chương 419: Viên gia chi tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu phái người tiếp đón Viên Thượng lại đây thính đường, phải làm mặt dặn dò dặn dò hắn.

Thị vệ lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu, liền thấy một cái tuổi chừng 15-16 tuổi tả hữu thiếu niên công tử, đi tới Viên Thiệu cùng Bàng Kỷ trước mặt.

Đứa nhỏ này lớn lên thực Viên Thiệu rất giống! Đều là cực kỳ anh tuấn oai hùng cái loại này người.

Soái đến rớt tra cái loại này.

Viên Thượng lắc lắc tay áo, đối với Viên Thiệu trường làm vái chào, cất cao giọng nói: “Hài nhi gặp qua phụ thân, không biết phụ thân gọi đến hài nhi tới đây, có gì chuyện quan trọng phân phó?”

Viên Thiệu nhìn đứa nhỏ này, trong mắt lộ ra không chút nào che dấu vẻ yêu thích.

Viên Thiệu người này thông minh khẩn, anh minh khẩn, cũng cơ trí khẩn, nhưng hắn lại có một cái quái tật xấu.

Trông mặt mà bắt hình dong!

Lúc trước hắn đối Đào Thương rất có hảo cảm, cũng là vì Đào Thương tướng mạo tuấn lãng bất phàm.

Đối với nhà mình nhi tử, vậy càng không cần phải nói, trưởng tử Viên Đàm cùng con thứ Viên hi tướng mạo tuy rằng cũng thực không tồi, nhưng cùng Viên Thượng so sánh với, lại là khác nhau như trời với đất, cùng chính mình giống nhau địa phương, cũng xa không kịp Viên Thượng nhiều.

Bởi vậy, Viên Thiệu đối Viên Thượng đó là phá lệ yêu thương có thêm.

Cái loại này gần như biến thái cưng chiều, làm Viên Thiệu tiểu thiếp nhóm nhìn đều ghen ghét.

“Hiển Phủ, tới! Ngồi vào vi phụ bên người tới!” Viên Thiệu cười ha hả hướng về phía Viên Thượng vẫy tay nói.

Viên Thượng thi lễ xong, ngay sau đó ngồi xuống Viên Thiệu bên người, một bộ ngoan bảo bảo bộ dáng, một bộ khiêm cung bộ dáng, chuẩn bị cẩn thận nghe Viên Thiệu dạy bảo.

“Hiển Phủ, đại ca ngươi ở Bình Nguyên đóng quân gần một tái, lại tấc đất chưa đến, trước mắt Đào gia tiểu tử Đào Thương đã kế thừa này phụ Đào Khiêm Từ Châu cơ nghiệp, người này ngày sau tất nhiên là ta Ký Châu đại địch, vi phụ nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt cần thiết hoả tốc toàn theo Thanh Châu chi cảnh, trên cao nhìn xuống áp chế Từ Châu, để tránh Đào Thương ngày sau phát triển an toàn, bởi vậy, đại ca ngươi cướp lấy Thanh Châu hành động liền thật là mấu chốt, vi phụ muốn cho ngươi đương giám quân, cùng Bàng Kỷ cùng đi trước Thanh Châu, đốc xúc đại ca ngươi xuất chiến, ngươi dám không dám đi?”

Viên Thượng biểu tình rất là nhu hòa, hắn cung cung kính kính hướng về phía Viên Thiệu làm thi lễ, nói: “Phụ thân làm hài nhi đi, hài nhi lại có thể nào không đi? Hài nhi dám…… Chỉ là, hài nhi sợ làm không tốt.”

Viên Thiệu ha ha cười, ngăn tay áo, nói: “Có cái gì làm không tốt! Không phải sợ, có vi phụ vì ngươi làm chủ đâu! Huống hồ lần này còn có Bàng Kỷ bồi ngươi cùng đi, có cái gì không hiểu, hài tử ngươi cứ việc hỏi hắn đó là.”

Bàng Kỷ ở Viên Thiệu phía sau, hướng về phía Viên Thượng nháy mắt vài cái.

Viên Thượng dùng ngón tay chống hàm dưới, nói: “Có phụ thân cùng Bàng công tương trợ, hài nhi tự nhiên là luôn luôn thuận lợi…… Chỉ là, đại ca là chinh phạt Thanh Châu chủ tướng, Bình Nguyên binh mã cũng đều là này cũ bộ, đại ca cũng là phụ thân cơ nghiệp người thừa kế, hài nhi dù cho đi, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể quản được trụ đại ca……”

“Nói bậy!” Viên Thiệu lắc lắc đầu, nói: “Ai nói đại ca ngươi đó là vi phụ người thừa kế?”

“Gia nghiệp từ trưởng tử kế thừa, đây là thiên cổ chí lý……” Viên Thượng thưa dạ nói.

Bàng Kỷ ở một bên nói: “Đại tướng quân chớ tức giận, việc này cũng trách không được Tam công tử, đại công tử ngày thường, luôn luôn chính là lấy này tự cho mình là.”

“Hồ nháo!” Viên Thiệu bất mãn nhìn về phía Bàng Kỷ, nói: “Viên Đàm không hiểu chuyện, ngươi chờ cũng không hiểu sự sao? Làm sao không hảo hảo nói nói hắn!”

Bàng Kỷ không nhịn được mà bật cười: “Hải! Trừ bỏ đại tướng quân, chúng ta này đó bên tạp người chờ, lại có cái nào dám quản đại công tử?…… Bất quá đại tướng quân, Tam công tử sầu lo cũng cũng không đạo lý, đại công tử có quân công trong người, lại là trưởng tử, lại làm sao đem Tam công tử để vào mắt……”

Viên Thiệu bản nhân chính là tiểu thiếp sở sinh, đối với con vợ cả, hoặc là trưởng tử kế thừa gia nghiệp loại này cách nói, ở trong tiềm thức căm thù đến tận xương tuỷ, phát ra từ nội tâm phạm cách ứng.

Hiện giờ nghe xong Viên Thượng cùng Viên Thuật nói, Viên Thiệu trong lòng không khỏi lại đối Viên Đàm thêm vài phần bất mãn.

“Như vậy đi, ta làm trương suất binh một chi Ký Châu thân quân, tùy hai người các ngươi cùng hướng, này chi binh mã chỉ có Hiển Phủ ngươi có thể tiết chế, còn lại người chờ một mực không thể, mặt

khác, vi phụ thụ ngươi một đạo mật lệnh, lệnh ngươi có gặp thời lộng quyền, tiết chế Hiển Tư chi quyền!”

Viên Thượng cảm kích đứng lên, đối với Viên Thiệu chắp tay thi lễ nói: “Phụ thân đối hài nhi như vậy ân trọng, hài nhi cuộc đời này lại đương như thế nào báo đáp phụ thân.”

Lời này nói rất là chân thành, nghe Viên Thiệu trong lòng nói không nên lời thoải mái.

“Đứa nhỏ ngốc, cảm tạ cái gì! Ngươi là của ta nhi tử, ta mặc kệ ngươi ai quản ngươi? Hài tử, ngươi tới rồi Bình Nguyên, nói cho ngươi huynh trưởng, nhất định phải nhớ lấy, đúng hạn thu phục Thanh Châu, củng cố các nơi hiểm yếu liền có thể…… Nhưng lại trăm triệu không thể đi chọc kia Đào Thương, bằng các ngươi bản lĩnh, còn xa không phải tiểu tặc kia đối thủ, nếu phải đối phó hắn, thế nào cũng phải là làm vì phụ thân tự cùng hắn so chiêu không thể, biết được không?”

Viên Thượng cẩn thận chặt chẽ nói: “Hài nhi nhớ kỹ!”

Nhìn Viên Thượng như vậy nghe lời, Viên Thiệu rất là vui mừng, hắn phất phất tay, đối Viên Thượng cùng Bàng Kỷ phân phó nói: “Việc này không nên chậm trễ, hai người các ngươi nhanh chóng trở về chuẩn bị đi, Viên mỗ còn phải chiêu trương lại đây, đối hắn lược làm phân phó.”

Hai người lĩnh mệnh ngay sau đó rút khỏi thính đường.

……

Ra nội viện lúc sau, ngoại viện không người, lại thấy Viên Thượng một phản vừa mới ở thính đường trung Viên Thiệu trước mặt vâng vâng dạ dạ ngoan bảo bảo dạng.

Đứa nhỏ này thẳng thắn eo bối, trên mặt lộ ra ngạo nghễ tươi cười, liền nói chuyện thanh âm cũng cao vút rất nhiều.

“Ha ha ha! Diệu thay! Không thể tưởng được, bản công tử hiện tại cũng có một mình chưởng binh cơ hội!”

Bàng Kỷ đi theo hắn phía sau, loát chòm râu cười nói: “Tam công tử chớ cấp, cơ hội như vậy, ngày sau sẽ càng ngày càng nhiều.”

Viên Thượng quay đầu nhìn về phía Bàng Kỷ, nói: “Lúc này đây ít nhiều tiên sinh tiến cử, nếu không có tiên sinh, thượng sợ mấy năm trong vòng, cũng không một mình chưởng quân ngày!”

Bàng Kỷ đối với Viên Thượng làm vái chào, cười nói: “Kỷ cùng thẩm xứng, đi theo làm tùy tùng, nguyện vì công tử nghiệp lớn tận trung.”

Viên Thượng đắc ý dào dạt nói: “Tiên sinh chỗ tốt, thượng tất nhiên là sẽ nhớ rõ…… Hắc hắc, lần này đi hướng Thanh Châu, nói cái gì cũng đến áp quá Viên Đàm, làm phụ thân hảo hảo kiến thức kiến thức ta năng lực.”

Bàng Kỷ loát chòm râu nói: “Điền Giai, Khổng Dung đều là người tầm thường, muốn đối phó bọn họ, đều không phải là việc khó, công tử lần này lập công tất rồi.”

Nhưng thực hiển nhiên, Viên Thượng ăn uống cũng không thỏa mãn với Điền Giai, Khổng Dung.

“Nếu là có cơ hội, đương đi gặp một lần vị kia thái bình công tử, nếu là có thể bại hắn một trận, phụ thân đối ta tất nhiên là xem với con mắt khác.” Viên Thượng lo chính mình nói thầm.

Bàng Kỷ nghe vậy khiếp sợ, vội nói: “Tam công tử không thể! Đào Thương tuy rằng tuổi trẻ, nhưng rốt cuộc nổi danh bên ngoài, thả còn bị lệnh tôn sở cố kỵ, định phi kẻ đầu đường xó chợ, huống hồ vừa mới đại tướng quân từng đối Tam công tử, lần này bình định Thanh Châu lúc sau, không thể trêu chọc Đào Thương, Tam công tử nếu là không tôn quân lệnh, chỉ sợ sẽ chọc đại tướng quân không mau.”

Viên Thượng cũng không có tỏ thái độ, hắn chỉ là hơi hơi mỉm cười, nói: “Đã biết, đã biết, ta không đi trêu chọc hắn đó là.”

……

Từ Châu, Bành Thành.

“Hắc hắc, không thể tưởng được ngươi cư nhiên thu thập Viên Thuật, còn dùng Lữ Bố cùng Tôn Sách đi công Hoài Nam, luận cập âm hiểm xảo trá, Quách mỗ tự nhận là đều so không được ngươi.”

Quách Gia cùng Đào Thương vài tháng không gặp, vừa thấy mặt Quách Gia liền mở miệng trêu đùa hắn.

Đào Thương mắt lé nhìn Quách Gia: “Bản công tử gần nhất tâm tình không tồi, coi như ngươi khen ta…… Đúng rồi, Tang Bá cùng Quản Hợi tình huống thế nào?”

Quách Gia cười hì hì nói: “Tang Bá tu dưỡng mấy tháng, thân thể đã là khoẻ mạnh, đến nỗi Quản Hợi, trước một đoạn đã truyền quay lại tin tức, hắn tựa hồ là ở Nhữ Nam thuyết phục một ít khăn vàng cũ bộ, ít ngày nữa liền sẽ đi trước Từ Châu quy phụ.”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, nói: “Này đảo thật đúng là hai cái tin tức tốt, hiện giờ xem ra, ta tựa hồ là có thể hảo sinh tu dưỡng một thời gian, vừa lúc! Ta cũng muốn đem Từ Châu các quận công việc từng cái loát thuận một chút…… Tào Tháo cùng Viên Thiệu gần nhất có cái gì tin tức không?”

Quách Gia chắp tay nói: “Tào Tháo hiện giờ đã toàn theo Dự Châu nơi, cũng đánh hạ sáu an thành vì này ở nam bộ đội quân tiền tiêu, trên cao nhìn xuống cưỡng bức Hoài Nam, hắn chiếm cứ toàn bộ Trung Nguyên lúc sau, hiện nay cũng là ở thu nạp Quan Tây chư tướng, Chung Diêu bị hắn an trí ở lạc dương, thu Quan Tây chư hầu chi tâm…… Hiện giờ tây châu nơi, mạnh nhất mấy cái thế lực tất cả đều tan thành mây khói, mà Chung Diêu lại cực tinh thông việc này, xem ra mấy năm trong vòng, Quan Trung có lẽ liền sẽ trở thành Tào Tháo hậu phương lớn.”

Đào Thương ngửa đầu nhìn thiên bồng, nói: “Điều này cũng đúng chuyện tốt, hắn nếu là không đem ánh mắt hướng tây xem, mà là hướng đông nhìn, kia chẳng phải là liền phải mưu đồ ta Từ Châu? Viên Thiệu đâu, gần nhất động tĩnh đại sao?”

Quách Gia nói: “Hẳn là lập tức sẽ có động tác, hắn trưởng tử Viên Đàm ở Bình Nguyên hoả lực tập trung một năm, đã cơ bản thăm dò rõ ràng Thanh Châu các bộ quân sự, muốn đoạt Thanh Châu mà, chỉ sợ liền ở sớm chiều là lúc.”

Đào Thương vuốt cằm, một bên tự hỏi một bên nói: “Kia y làm ca ca ý tứ, chúng ta muốn hay không xuất binh, cấp Viên Thiệu chiếm cứ Thanh Châu thêm điểm đổ, trì hoãn hắn khuếch trương thế lực tiết tấu?”

Quách Gia lặng lẽ cười một tiếng, nói: “Theo đạo lý tới nói, hẳn là, bất quá trước mắt, Quách mỗ cảm thấy ngươi hẳn là có càng chuyện quan trọng phải làm!”

Đào Thương nghi hoặc quay đầu xem hắn.

Quách Gia chậm rì rì nói: “Hiện giờ Hoài Nam bị Lữ Bố cùng Tôn Sách tấn công cực cấp, Lưu biểu cùng Tào Tháo đóng quân cũng ở bên kia như hổ rình mồi, như Quách mỗ sở liệu không tồi, Viên Thuật cũ bộ không nói được sẽ có bảo vệ Viên Thuật gia quyến bắc thượng đến cậy nhờ Viên Thiệu hành động, nếu là làm cho bọn họ thành công, Viên Thiệu khả năng liền sẽ trống rỗng nhiều mấy vạn quân chúng, com lại là không ổn, thái phó ngươi hiện tại phải làm, hẳn là ngăn cản chuyện này.”

Đào Thương nghi hoặc khơi mào một cây lông mày: “Viên Thiệu cùng Viên Thuật cơ hồ là không đội trời chung, liền tính Viên Thuật trước khi chết không có biện pháp, thỉnh Viên Thiệu thu nạp hắn gia quyến, nhưng Viên Thiệu sẽ đáp ứng sao……”

Nói đến này thời điểm, Quách Gia không có trả lời, chỉ là cười nhìn hắn.

Trầm tư thật lâu sau lúc sau, Đào Thương trong đầu chuyển ra năm đó cộng đồng thảo phạt Đổng Trác hết sức, Viên Thiệu đối chính mình trượng nghĩa cùng khẳng khái……

“Hắn sẽ đáp ứng.” Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Viên Bổn Sơ cùng giống nhau chư hầu không giống nhau, là cái có trí tuệ cùng đảm lược nhân vật, không thể theo lẽ thường phỏng đoán với hắn.”

“Này liền đúng rồi.” Quách Gia gật gật đầu, nói: “Viên Thiệu hiện giờ thế lực tiến bộ vượt bậc, nếu là làm Viên Thuật cũ bộ cũng thuận lợi quy hàng hắn, ngươi cùng Tào Tháo hai người thêm lên, cũng chưa chắc đủ hắn tống cổ, vẫn là tiểu tâm cẩn thận một chút hảo.” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 420: Nhữ Nam giặc Khăn Vàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia nói, nói trúng rồi Đào Thương tâm sự, hắn bắt đầu nghiêm túc tự hỏi sau này tình thế.

Thân là Viên gia gia chủ kiêm chư hầu minh chủ Viên Thiệu, này trong tay quái vật khổng lồ Viên thị tập đoàn ở Hà Bắc phát triển tiến bộ vượt bậc, thế lực tăng trưởng thẳng nhưng dùng tiến triển cực nhanh tới hình dung.

Hà Bắc nơi, muốn dân cư có dân cư, muốn lương thực có lương thực, ngựa cùng muối thiết cũng là phong phú, so sánh với cùng phương nam, Đông Hán những năm cuối thời đại cùng đời sau chợt tương phản: Hà Bắc kinh tế cùng văn hóa, đều không hề nghi ngờ muốn so Đông Nam cường không ngừng một cái cấp bậc.

Ký Châu chiếm địa diện tích tuy rằng không lớn, nhưng này châu quận trung hộ khẩu không hề nghi ngờ, có thể nói là hán mạt các châu chi nhất.

Huống chi Viên Thiệu còn chiếm hữu thiên hạ hơn phân nửa sĩ tộc cùng môn phiệt duy trì, này đó thật lớn ích lợi tập đoàn tập hợp ở bên nhau, giống như một cái đủ rồi nghiền nát thời đại thật lớn quái vật, hoành đứng ở Đào Thương chờ phương nam chư hầu trước mặt, giống như một tòa núi lớn ép tới người thở không nổi.

Có thể nói, trong lịch sử Tào Tháo đánh bại Viên Thiệu, là rất có tính ngẫu nhiên.

Nếu là không có ô sào sai lầm, nếu là không có Viên gia nhị tử tranh hùng, đơn lấy lập tức tình huống tới xem, Tào Tháo căn bản là

không có khả năng chiến bại Viên Thiệu, chính là là Tào Tháo bản nhân cường hãn nữa, lại có mưu trí cũng giống nhau.

Thực lực thứ này, có đôi khi có thể đền bù hết thảy không đủ.

Hiện nay cái này thời không, bởi vì Đào Thương gia nhập nguyên nhân đã hoàn toàn thay đổi đi hướng, lịch sử nước lũ sẽ hướng về nơi nào phát triển đã không thể biết trước…… Hoa Bắc nhị cường tranh hùng phương bắc thuộc sở hữu quyền, ô sào thiêu lương những việc này ở thời đại này, rất có khả năng liền sẽ không lại đã xảy ra.

Dưới tình huống như vậy, vẫn là đừng làm Hoài Nam binh lực gia nhập Hà Bắc, vô cớ tăng trưởng Viên Thiệu thế lực là vì tốt nhất.

Nhưng cho dù không có Hoài Nam binh gia nhập, lại nên như thế nào đối kháng thế lực vô pháp thấy đáy Viên Thiệu?

Nói thật, Đào Thương hiện tại cũng không có thực tốt biện pháp.

……

Đào Thương lưu tại Bành Thành, tiếp nhận Từ Châu các quận chính trị việc quan trọng, tuy rằng hắn trước mắt ở Từ Châu có nhất định uy tín, nhưng mi, trần, tào tam gia thế chân vạc ở Bành Thành, trong đó ích lợi thiên ti vạn lũ, mà Từ Châu vẫn luôn là từ Đào Khiêm trực tiếp chấp chưởng, rất nhiều sự vẫn luôn đều có hắn tự mình đi làm cân bằng.

Hiện giờ Đào Thương sậu đến địa vị cao, ổn định thời cuộc cùng loát thuận trong đó quan hệ còn cần thời gian, bởi vậy hắn tạm thời sẽ không động binh, để tránh xuất hiện náo động.

Liền ở ngay lúc này, giáo sự phủ ở phương tây thám tử mang về tin tức, Quản Hợi đã thuyết phục bộ phận Nhữ Nam khăn vàng chư bộ, tiến đến hướng Đào Thương quy phục.

Nhữ Nam quận bởi vì là hán mạt dân cư đệ nhị quận lớn, lại là Hán triều văn hóa trung tâm, bởi vậy đó là năm đó khăn vàng ở Trung Nguyên trọng điểm nơi khởi nguyên chi nhất, khăn vàng năm đó ở ở giữa thế lực rắc rối phức tạp, đã khổng lồ lại phức tạp, xa không bằng Tịnh Châu bạch sóng khăn vàng chỉ huy điều hành thống nhất.

Bất quá khi quá quanh năm, Nhữ Nam khăn vàng đại bộ phận cũng tiêu vong không sai biệt lắm.

Hiện giờ Nhữ Nam quận khăn vàng dư nghiệt, bao gồm gì nghi, hoàng Thiệu, Lưu Tích, Cung Đô, Bùi nguyên Thiệu, Chu Thương, Lưu Thiệu chờ rất nhiều chi bộ, Trương Giác treo lúc sau, những người này không có uy danh rung trời đại hiền lương sư thống lĩnh, liền giống như cởi cương chó hoang, làm hại một phương tán sa, làm theo ý mình, thả liều mạng kính tai họa một phương, các đều là xú danh rõ ràng, lại còn có thực đôi mắt danh lợi.

Viên Thuật mệnh lệnh Tôn Kiên vì Dự Châu mục thời điểm, những người này xem nổi bật không đúng, vì thế toàn bộ mượn từ Tôn Kiên chiêu số, thuần một sắc đảo hướng về phía Viên Thuật.

Bất quá sự thật chứng minh này đó khăn vàng dư nghiệt mệnh không tốt lắm, bọn họ vừa mới thông qua Tôn Kiên đảo hướng về phía Viên Thuật không bao lâu, kết quả Tôn Kiên đã bị Lưu biểu cùng Hoàng Tổ cấp thình thịch, mà thứ năm, Viên Thuật bản nhân mười vạn đại quân lại bị Đào Thương cùng Lưu biểu một trước một sau, giống như ngược cẩu giống nhau tai họa.

Vốn tưởng rằng ôm lấy đùi Nhữ Nam hoàng kim tặc nhóm, thực sự không nghĩ tới, không đến một năm thời gian, này đùi cư nhiên “Rắc” lập tức liền chiết.

Mà Nhữ Nam quận thế cục, một lần cũng bởi vậy mà thay đổi liên tục.

Thiên tử bị Đào Thương kiếp hướng Phạm Huyện lúc sau, Tào Tháo đem chính trị trung tâm nam di, định trị sở với hứa huyện, này dưới trướng đại quân từ trần quốc khai vào Nhữ Nam quận, quét ngang

Dự Châu chi cảnh, rút ra Tôn Kiên cùng Viên Thuật tại đây chính trị cùng quân sự thế lực.

Kết quả là, này giúp không hề tiết tháo đầu tường thảo, lại thuần một sắc hướng Tào Tháo dựa sát, hướng tào lão đại một đốn quỳ liếm.

Toàn bộ Nhữ Nam quận tại đây giúp khăn vàng dư nghiệt dẫn dắt hạ, liền giống như xe buýt giống nhau, chỉ cần ngươi có tiền mua phiếu, ai đều có thể thượng.

Mà Lưu Tích, Cung Đô, hoàng Thiệu chờ quan trọng khăn vàng đầu đầu, liền giống như là xe buýt thượng tài xế già, kiên định ở công tác cương vị thượng anh dũng về phía trước, đón khách hạ khách, đón đi rước về, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Bất quá Tào Tháo vị này hành khách có điểm không quá giống nhau, hắn cũng không phải thực nước tiểu bọn họ kia một hồ, cũng không thích bọn họ gần như với biến thái quỳ liếm.

Tào lão đại chính sách như cũ, đối đãi bọn họ cực kỳ khắc nghiệt, yêu cầu quy thuận giặc Khăn Vàng cần thiết y theo tào quân chính trị pháp luật quân lệnh hành sự, ai dám nói một cái không tự hành hạ đến chết!

Tào Tháo như thế nghiêm khắc quân chính, lệnh rất nhiều giặc Khăn Vàng chúng bất mãn, mà lần này Quản Hợi tây hướng, cũng mượn này thuyết phục một bộ phận khăn vàng đầu đầu, như là Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương chờ bộ bỏ quên Tào Tháo, phương hướng Đào Thương quy thuận.

Tuy rằng như thế, Nhữ Nam quận vẫn có hoàng Thiệu, gì nghi, Bùi nguyên Thiệu, Lưu Thiệu chờ đại bộ phận giặc Khăn Vàng đầu không muốn quy thuận Đào Thương, bọn họ ở cảm tình thượng như cũ là có khuynh hướng chiếm cứ Nhữ Nam quận bản thổ Tào Tháo.

Này mấy cái có thể là thích bị ngược cảm giác.

Quản Hợi truyền đến tin tức, nói là nguyện ý quy thuận Đào Thương ba gã khăn vàng thủ lĩnh, giờ phút này chính dời binh đến Nhữ Nam cùng phái quận chỗ giao giới, chờ Đào Thương tiếp kiến.

Dù sao cũng là một kiện liên quan đến sau này nhân sinh đi hướng đại sự, này đó giặc Khăn Vàng đầu còn không đến mức lập tức liền thả bay tự mình, đem chính mình thân gia tánh mạng tất cả đều đè ở vị này thái bình công tử trên người.

Cho dù là hắn phong bình thực không tồi, nhưng kia rốt cuộc chỉ là nhằm vào với bình dân bá tánh mà thôi.

Mà bọn họ những người này, lại không phải bá tánh, mà là thế nhân trong mắt nghịch tặc!

Liền tính là quân tử, ngươi cũng không thể trông cậy vào hắn đối đãi nghịch tặc cùng bá tánh là một cái thái độ.

Đào Thương thực có thể lý giải bọn họ ý tưởng, cũng minh bạch bọn họ băn khoăn, vì đánh mất bọn họ nghi ngờ, hoàn toàn dung nhập trong đó, thu nạp này mấy cái khăn vàng thủ lĩnh, Đào Thương tự mình suất lĩnh một chi thân vệ quân, âm thầm đi trước phái quận biên cảnh, cùng bọn họ gặp mặt hội đàm.

Sớm tại Đào Thương phía trước, Hồ Tài cũng đã suất lĩnh một bộ nhân mã đi trước cùng Lưu Tích chờ ba người tiếp xúc.

Hồ Tài thân là bạch sóng quân lão ngũ, ở thiên hạ khăn vàng trong quân địa vị cao cả, ẩn ẩn thậm chí còn vượt qua Nhữ Nam tam tặc.

Từ hắn cùng Quản Hợi cùng đi trước, ít nhất có thể trước triển lãm một chút Đào Thương thành ý, cũng làm Lưu Tích đám người xem một chút, đầu nhập vào ở thái bình công tử trướng hạ khăn vàng hàng tướng, hiện giờ quá chính là kiểu gì vinh quang cùng phong cảnh!

Nói miệng không bằng chứng, mắt thấy vì thật cũng.

Mấy ngày sau, Đào Thương chờ làm sau nhân mã đi tới phái quận biên cảnh, gặp được nguyện ý quy hàng Nhữ Nam quận ba gã khăn vàng thủ lĩnh.

Này ba người trung, Lưu Tích cùng Cung Đô cũng không phải nghèo khổ xuất thân, hai người bọn họ năm đó đều là vì thăng chức rất nhanh mà gia nhập khăn vàng quân hương trung tiểu cường hào, trông cậy vào Trương Giác được việc sau có thể kéo bọn hắn một phen, đưa bọn họ tăng lên vì huyện một bậc môn phiệt.

Đáng tiếc này hai nhị hóa áp sai rồi bảo thanh thế to lớn, nổi bật nhất thời vô song đại hiền lương sư cuối cùng cư nhiên treo.

Hai người lúc này xem như một vô ý, thua hết cả bàn cờ…… Đại môn van đương không được, tưởng trở về đương tiểu cường hào cũng không được, chỉ có thể là thành mọi người đòi đánh cường đạo.

Hai người ruột đều hối thanh, mấy năm nay không có việc gì thời điểm, hai người liền đối với rượu đương ca, nhân sinh bao nhiêu, sau đó cho nhau trừu đại tát tai, kia trừu kêu một cái thanh thúy, kêu một cái vang dội trác tuyệt.

Vô luận như thế nào, lộ còn phải đi xuống đi.

Lưu Tích cùng Cung Đô ăn mặc đều thực chú ý, đừng nhìn là cường đạo đầu lĩnh, nhưng trường bào tơ lụa đóng thêm với thân, có thể nói là giống nhau không ít, trên đầu còn thực khảo cứu bọc phương khăn…… Một thân trên dưới nhũ danh bài.

So sánh với cùng hai người kia, đều là mặt khác một chi khăn vàng quân thủ lĩnh Chu Thương hiển nhiên liền bình dân rất nhiều.

Chu Thương chỉ là mặc một cái đơn bạc vải bố áo ngắn, kiên cố thô tráng cánh tay lỏa lồ ở bên ngoài, lộ ở bên ngoài làn da phơi giống như than đen, giống như màu đen tháp sắt giống nhau kiên cố ngạnh lãng.

Đào Thương thực khách khí ở phái quận biên cảnh lâm thời dựng hành dinh, chiêu đãi ba người.

“Ba vị tướng quân chịu tương trợ với đào mỗ, thật sự là lệnh đào mỗ lần cảm vui mừng, đào mỗ nơi này kính ba vị một trản rượu, làm chúng ta từ nay về sau đồng tâm hiệp lực, cộng đồng đỡ bảo thiên tử, đãi thiên hạ đại định lúc sau, chúng ta cộng đồng lấy nhạc thái bình…… Ba vị nếu là quy thuận, đào mỗ bên này có sơ nghĩ chức quan cùng thuế ruộng tặng phẩm, cùng với các ngươi hạ hạt trị dân cày ruộng cùng lương loại an bài, ba vị không ngại trước nhìn một cái.”

Lưu Tích đám người tiếp nhận Đào Thương sơ thảo lúc sau, đôi mắt đều không khép được.

Lâu nghe Kim Lăng giàu nhất một vùng, thật là danh bất hư truyền! Thái bình công tử thực sự là quá hào phóng!

Thật rộng thoáng!

Lưu Tích cùng Cung Đô vội vàng cộng đồng cử tước nâng cốc chúc mừng, cao giọng quát: “Đa tạ thái phó ân nghĩa thành toàn! Ta chờ nguyện hiệu khuyển mã chi lao cũng.”

Chu Thương cũng là giơ lên rượu tước, nhưng hiển nhiên cũng không giống mặt khác hai vị như vậy nhiệt gối.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, Lưu Tích thừa rượu tính, đột nhiên đối Đào Thương nói: “Nghe Quản Hợi nói, đại hiền lương sư cô nhi, cũng chính là thái bình nói hoàng thiên vu, tự Thanh Châu Tư Mã đều trong tay lưu lạc lúc sau, liền vì thái phó cứu, mấy năm nay ở thái phó che chở hạ đã bình yên lớn lên, không biết thật sự có việc này chăng?”

Đào Thương biết Lưu Tích nói chính là tiểu Oanh Nhi.

“Không tồi, kia hài tử hiện tại là ta phu nhân gần hầu, này tình với ta vợ chồng hai người tới nói, giống như thân nữ giống nhau.”

Cung Đô ở một bên tấm tắc khen: “Không biết thái phó có không làm ta chờ thấy hoàng thiên vu vừa thấy?”

Đào Thương nhẹ nhàng buông xuống rượu tước, nói: “Thấy nàng làm gì?”

“Dù sao cũng là đại hiền lương sư cô nhi, ta ngang vì đại hiền lương sư sinh trước cũ đem, tự nhiên thăm viếng thăm hỏi.” Lưu Tích nịnh nọt cười nói.

Đào Thương nghe vậy mặt vô biểu tình nhìn hai người.

Trầm ngâm một hồi, hắn đối với Lưu Tích cùng Cung Đô vươn hai ngón tay.

“Nhị vị, đào mỗ ngày thường làm việc không đàng hoàng, niệm cùng các ngươi là lần đầu gặp mặt, có hai việc tưởng kính thỉnh nhị vị yên lặng nghe, chẳng biết có được không?”

“Thái phó có gì lời nói quản lý phân phó.” Lưu Tích cùng Cung Đô vội vàng nói.

Đào Thương chậm rì rì nói: “Đệ nhất, kia hài tử ban đầu mặc kệ họ gì, gọi là gì, nhưng hiện tại, nàng chỉ là ta trong phủ một cái cùng phu nhân của ta quan hệ hơn hẳn mẹ con bình thường hài tử, kêu tiểu Oanh Nhi, hoàng thiên vu cái này xưng hô, ở ta Từ Châu nơi là cấm kỵ, ta không cho phép nói, cũng không cho phép bất luận cái gì cảm kích người tản đi ra ngoài…… Đệ nhị, đời trước người sự, đều có đời trước người kết thúc nhân quả, nàng một cái nữ hài nhi, không cần khiêng lên như vậy gánh nặng cùng trách nhiệm, khăn vàng như vậy đại bàn, nàng đoan bất động! Các ngươi đi gặp nàng, cũng không sẽ làm nàng có bao nhiêu hảo quá, tương phản, chỉ là sẽ hại nàng, minh bạch sao? Kia hài tử giống như ta thân sinh nữ nhi giống nhau, ai nếu là hại hắn, ngô phải giết chi!…… Đương nhiên, nếu các ngươi chỉ là vì tẫn thuộc hạ chi đạo, muốn nhìn một chút cố chủ cô nhi quá phải chăng mạnh khỏe, đào mỗ nhưng thật ra có thể an bài các ngươi xa xa coi trọng nàng liếc mắt một cái, nhị vị nghĩ như thế nào?”

Nghe xong Đào Thương nói, hai người không khỏi trầm mặc, đồng thời trong lòng cũng có chút phát run.

Cái này kêu cái gì, cái này kêu ân uy cũng thi.

Không bao lâu, lại thấy Lưu Tích vừa chắp tay, nịnh nọt cười nói: "Đào thái phó quả nhiên là một vị thật thành quân tử, cùng trong lời đồn giống nhau như đúc, ai! Vừa mới lại là ta hai người đột ngột! Thái phó đối đại hiền lương sư cô nhi như thế ân nghĩa, ta hai người lại không dám đối thái phó bất kính, ta chờ ba người trị hạ nhân khẩu 9000 hộ, binh mã cũng có hai vạn dư, từ hôm nay trở đi nguyện hết thảy quy phụ thái phó trị hạ, ta chờ ba người cũng nguyện ý làm thái phó lính hầu, từ nay về sau, đi theo làm tùy tùng, muôn lần chết không chối từ."

Đào Thương nghe vậy, lúc này mới lộ ra tươi cười, vừa lòng gật gật đầu.

Hiện tại Phái Quốc dân cư cùng binh tướng không đủ tràn đầy, tây tuyến lực phòng ngự bạc nhược.

Nếu là có này tam chi khăn vàng quân gia nhập, vô luận là ở nguồn mộ lính thượng, vẫn là ở khai khẩn Phái Quốc dân cư thượng, đều sẽ đại đại phong phú tây tuyến đằng trước Phái Quốc, lệnh Từ Châu cùng Trung Nguyên giáp giới đoạn đường phòng ngự năng lực được đến đại đại củng cố.

Đào Thương đứng lên, đối với hai người cười nói: "Đào mỗ đối khăn vàng chư vị hào kiệt, xưa nay cũng là rất nhiều thưởng thức hướng tới, từ khi bạch bụng sóng bắt đầu, nguyện ý quy hàng ta Từ Châu khăn vàng huynh đệ, đào mỗ đều bị lấy huynh đệ chi lễ đãi chi…… Hồ Tài cùng Quản Hợi, chính là tốt nhất ví dụ! Bọn họ đều là vì đào mỗ thiệt tình thật nghĩa sở cảm, cam tâm tình nguyện vì ta Đào thị hiệu lực…… Hai ngươi nói, phải không?"

Thốt ra lời này xong, liền thấy Quản Hợi cùng Hồ Tài sắc mặt cứng đờ.

Hai người lẫn nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, đều là lộ ra khô cằn xấu hổ tươi cười.

“Là……”

Đào Thương có điểm không hài lòng.

Như thế nào cảm giác nói rất miễn cưỡng?

Liền ở ngay lúc này, vẫn luôn không nói gì Chu Thương đứng lên.

“Thái phó, mỗ gia có chuyện muốn giảng!”

Đào Thương lúc này mới nhìn về phía vẫn luôn không nói gì hắn.

Chu Thương dáng người cực kỳ cao lớn, tướng mạo hùng khôi, đầy mặt râu quai nón, cùng Hứa Chử lớn lên nhưng thật ra rất có vài phần tương tự.

Liền hướng bộ dáng này, liền biết hắn cùng Hứa Chử giống nhau…… Cũng là cái khờ hóa!

Vừa thấy hắn đứng lên nói chuyện, Đào Thương ngay sau đó chính chính nhan sắc, cười nói: “Chu tướng quân có gì lời nói muốn giảng? Đều là người một nhà, không cần khách khí.”

Chu Thương hướng về Đào Thương chắp tay, nói: “Mỗ gia có một việc tưởng hướng thái phó thuyết minh!”

“Nga, chuyện gì?”

Chu Thương thẳng thắn sống lưng, cao giọng nói: “Nhữ Nam khăn vàng trung, trừ bỏ ta chờ ba người ở ngoài, thượng có hoàng Thiệu, gì nghi, Bùi nguyên Thiệu, Lưu Thiệu chờ rất nhiều thế lực, bọn họ cũng biết hiểu hoàng thiên vu là ở thái phó trong tay, nhưng bọn họ lại tình nguyện quy thuận Tào Tháo, lại không cũng không muốn quy thuận hàng thái phó, thái phó nhưng biết được đây là vì cái gì sao?”
Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng

cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 421: Chu Thương luận võ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không thể tưởng được Chu Thương muốn cùng chính mình nói cư nhiên là cái này, như thế vượt qua Đào Thương tưởng tượng.

Đào Thương cũng là cái lão nhân tinh, từ khi ánh mắt đầu tiên thấy Chu Thương, hắn là có thể ra tới, này anh chàng lỗ mãng tuy rằng cùng Lưu Tích cùng Cung Đô quy phụ chính mình, nhưng kỳ thật cũng không phải thực chịu phục.

Bất quá như vậy cũng hảo, cùng Lưu Tích Cung Đô như vậy tiểu nhân bất đồng, người như vậy một khi thiệt tình quy phụ, kia đó là khăng khăng một mực, tuyệt không đổi ý.

Đào Thương ha ha cười, nói: “Ai có chí nấy, bọn họ không về đào mỗ, mà hướng về Tào Tháo, kia đào mỗ cũng tuyệt không cưỡng cầu! Bất quá bọn họ không chịu quy hàng với ta nguyên nhân, ta cũng đại khái biết, năm đó mây bay khăn vàng thủ lĩnh tiệt thiên dạ xoa Hà Mạn, từng chết ở tay của ta, nghe nói người này cũng là thuộc về Nhữ Nam khăn vàng, chẳng lẽ là bởi vì hắn? Bất quá Hà Mạn bắt cóc hứa trang, lạm sát bá tánh, Đào Thương thu thập hắn, chính là bởi vì hắn trừng phạt đúng tội mà thôi, ta đối này tuyệt không hối hận.”

Chu Thương lắc lắc đầu, nói: “Hà Mạn chi tử, chính là này gieo gió gặt bão, lại nói đánh giặc nào có không chết người? Khăn vàng cùng thái phó các vì này chủ, việc này có gì nói thay?”

Đào Thương như thế cảm thấy hứng thú: “Nga? Kia y theo ngươi chi thấy, lại là vì sao?”

Chu Thương cất cao giọng nói: “Nhữ Nam khăn vàng, trừ bỏ ta ba người ở ngoài, còn lại mọi người thượng không muốn quy hàng thái phó nguyên nhân, chính là bởi vì bọn họ cho rằng thái phó tuổi trẻ, mà Tào Tháo lão thành, thả thái phó dưới trướng binh tướng thực lực, không kịp Tào Tháo mà thôi.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi không nhịn được mà bật cười.

“Đào mỗ thực lực không kịp Tào Tháo? Tào Tháo lúc trước ở trong tay ta ăn qua bẹp, chẳng lẽ các ngươi không biết sao?”

Chu Thương hồi phục nói: “Thái phó chỉ chính là thiên tử di giá phạm đều sự đi? Ngài từ Tào Tháo trong tay cứu ra thiên tử, xác thật lợi hại! Nhưng thế nhân đều biết thái phó chính là thừa cơ mà nhập, cũng không là chính diện tương địch, nếu là chính diện đối kháng, Nhữ Nam khăn vàng các bộ cho rằng ngài chưa chắc là Tào Tháo đối thủ.”

Đào Thương chau mày, bình tĩnh nhìn Chu Thương, nói: “Ngươi cũng là như vậy cho rằng sao?”

Chu Thương trầm ngâm một chút, thành thật nói: “Thái phó, nói thật, mỗ gia hiện tại cũng rất là không chắc việc này, Tào Tháo nam hạ thu phục Nhữ Nam quận là lúc, này dưới trướng mãnh tướng từng khắp nơi chinh tiêu diệt, mỗ gia cũng từng ăn qua bọn họ mệt…… Thượng một lần cái kia tào quân tướng lãnh, kêu Diêm Hành, đánh mỗ gia ở mang Đãng Sơn khắp nơi không chỗ chạy, thực sự đúng rồi đến…… Chỉ là không biết thái phó dưới trướng, nhưng có như vậy mãnh tướng?”

Đào Thương nghe ra tới, Chu Thương này anh chàng lỗ mãng là muốn thử xem chính mình dưới trướng tướng lãnh tiêu chuẩn.

Thật là cái không biết trời cao đất dày hán tử!

Một cổ tử man kính, đầu phỏng chừng lớn lên đều là cơ bắp sao? Vừa mới quy thuận liền phải cùng ta thủ hạ tướng lãnh động thủ, chẳng lẽ không sợ sau này cho ngươi giày nhỏ xuyên?

Bất quá này thẳng thắn tính tình, đào mỗ thích!

Đào Thương cười ha hả quay đầu nhìn về phía phía sau Triệu Vân.

“Nhị ca, nếu không? Ngươi cùng hắn luyện luyện?”

Triệu Vân nghe huyền thanh mà biết nhã ý, hắn sang sảng cười, cất bước đi ra.

“Chu tướng quân, như mông không bỏ, vân cùng ngươi quá hai chiêu, như thế nào?”

Chu Thương không dám chậm trễ, chắp tay nói: “Các hạ là?”

“Tại hạ Triệu Vân.”

Chu Thương trong mắt một mảnh mờ mịt: “Triệu Vân? Chưa từng nghe qua, thái phó thủ hạ không phải có cái Hứa Chử sao?”

Triệu Vân cười cười: “Vân nãi vô danh hạng người, Chu tướng quân chưa từng nghe qua cũng là bình thường, Hứa Chử hiện tại Bành Thành luyện binh, lần này lại là chưa từng có tới.”

Chu Thương quay đầu nhìn về phía Đào Thương, một lóng tay Triệu Vân, nghiêm túc nói: “Thái phó, ngươi khiến cho này tiểu bạch kiểm tử cùng mỗ gia đánh với? Nghe ngươi vừa mới còn gọi hắn nhị ca? Kia mỗ gia cũng không dám cùng hắn đánh nha…… Mỗ gia tay quá trọng! Vạn nhất tấu đã chết hắn, ngươi chẳng phải là đến làm mỗ gia đền mạng?”

Đào Thương trên mặt cơ bắp trừu động vài cái, nỗ lực nghẹn không cho chính mình cười ra tiếng tới.

Đánh trả quá trọng?

“Chu tướng quân yên tâm, ta nhị ca tuy rằng không có gì danh khí, nhưng cũng là kinh nghiệm sa trường người, đặc biệt là đào mỗ trước một lần bình định Giang Nam, hắn còn từng cùng Lữ Bố đã giao thủ, tuy rằng không có đánh thắng, nhưng tốt xấu cũng ở Lữ Bố

thủ hạ nhặt một cái tánh mạng, phỏng chừng ngươi ba lượng hạ chi gian cũng làm hắn không chết…… Huống hồ chỉ là luận bàn, điểm đến tức ngăn, không có gì đáng ngại.”

Chu Thương vừa nghe, kinh ngạc nhìn về phía Triệu Vân: “Triệu tướng quân cùng Lữ Bố đã giao thủ?”

Triệu Vân rất là có hàm dưỡng gật đầu một cái: “Đụng tới quá một lần, tùy ý qua hai chiêu mà thôi, xem nhẹ.”

“Đối mặt Lữ Bố, ngươi cư nhiên còn có thể tồn tại trở về? Thật sự có tài a!”

Triệu Vân nhẹ nhàng lắc đầu, hàm súc nói: “Đều là ôn hầu thủ hạ lưu tình mà thôi.”

“Kia…… Triệu tướng quân, ta trướng ngoại thi đấu?”

Triệu Vân duỗi ra tay, nói: “Chu tướng quân thỉnh!”

……

Mọi người đi ra lều trại, ở quay chung quanh ở đây mà gian, khăn vàng quân các tướng sĩ cùng Từ Châu quân các tướng sĩ thấy có luận võ, cũng đều là hứng thú bừng bừng vây đi lên quan khán.

Chu Thương xoa bóp nắm tay, bắt tay niết ca băng ca băng vang.

“Triệu tướng quân, mỗ gia tay quá trọng! Ngươi nếu là chịu không nổi, nhưng lớn tiếng hô lên thanh tới a! Đi trước đừng thẹn thùng, miễn cho vì mặt mũi, mất đi tính mạng, quá cũng không đáng giá!”

Triệu Vân nghe vậy không khỏi không nhịn được mà bật cười, hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Đa tạ Chu tướng quân đề điểm, vân tận lực trốn tránh điểm là được.”

Chu Thương trong lòng căn bản là không đem Triệu Vân xem ở trong mắt.

Liền tính hắn cùng Lữ Bố đã giao thủ lại có thể như thế nào? Một cái danh điều chưa biết tiểu bạch kiểm tử, chính mình ba chiêu hai thức là có thể đem hắn đánh nằm sấp xuống, quỳ xuống đất xin tha.

Đào Thương không cho Hứa Chử ra tới, lại phái ra như vậy nhất hào người tới có lệ chính mình, quá nhưng khí! Đến cho hắn lượng điểm tuyệt sống, làm hắn biết được ta khăn vàng năng lực!

Chu Thương một bước tiến lên, nói tiếng "Đắc tội", nhảy người lên hình, đối với Triệu Vân ngực chính là một quyền đấm đi.

Thế mạnh mẽ trầm, đủ có thể gỗ vụn!

Ở hắn xem ra, chính mình thân hình cùng thể trọng cơ hồ đều có thể là Triệu Vân gấp đôi, này một quyền muốn đánh bay hắn, đủ rồi!

Triệu Vân cũng không tránh trốn, chờ Chu Thương nắm tay đến hắn phụ cận khi, Triệu Vân nhẹ nhàng bâng quơ cánh tay nhẹ nhàng đảo qua, đem Chu Thương này cánh tay quét tới rồi một bên đi, đồng thời nói: "Chu tướng quân, làm phiền ngươi vẫn là dùng ra thật bản lĩnh đi."

Chu Thương bị Triệu Vân một khảy, cực đại thân thể cư nhiên tại chỗ xoay mấy vòng, thiếu chút nữa không quăng ngã cái té ngã.

Chu Thương sắc mặt đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi!

Không thể tưởng được Triệu Vân cư nhiên có như vậy đại sức lực! Tiểu tử thật sự có tài a!

Xem ra hắn là khối tài liệu, không được, chính mình đến ra tuyệt chiêu!

Tiếp theo, liền thấy Chu Thương một bên quát lên một tiếng lớn, một bên bay lên một chân, thẳng đá Triệu Vân hạ âm chỗ.

Đào Thương ở bên cạnh nhìn mày nhăn lại.

Giặc Khăn Vàng thật là cẩu thịt thượng không được mặt bàn, chiêu này số cũng thái âm tổn hại! Đến lượng thẻ đỏ!

Khó trách hắn vừa mới nói chính mình “Tay quá trọng”…… Là nima rất trọng a.

Triệu Vân tuy rằng là hàm dưỡng cực hảo, nhưng cũng không phải bùn niết, hắn thấy đối phương hai chiêu lúc sau liền bắt đầu hạ tử thủ, hơn nữa vẫn là hướng đối thủ hạ ba đường tiếp đón! Trong lòng không khỏi tức giận phi thường.

Đừng nói là luận bàn, sinh tử ẩu đả giống nhau cũng không ai hướng nơi này đánh nha?

Họ Chu đây là không bị dọn dẹp quá! Cần đến hảo sinh dạy dỗ một phen.

Mắt thấy Chu Thương một chân đánh úp lại, Triệu Vân nhẹ nhàng về phía sau nhảy dựng, tránh thoát Chu Thương lược âm chân.

Sau đó, liền thấy hắn lại nhanh chóng về phía trước một nhảy, dùng chính mình hai cái đùi hung hăng kẹp lấy Chu Thương kia chỉ treo ở giữa không trung độc chân.

Triệu Vân hai cái đùi lực lượng cực cường, giống như hai điều kìm sắt tử, gắt gao kẹp lấy Chu Thương chân, cơ hồ đều có thể đem hắn chân cấp bẻ gãy.

Chu Thương đau mãn đầu mạo mồ hôi, một cái kính kêu to: “Buông ra! Buông ra! Đau!…… Đau!”

Triệu Vân cười ha hả triệt khai hai chân, cười nói: “Ngượng ngùng, Chu tướng quân, Triệu mỗ này chân cũng có chút quá trọng.”

Chu Thương ngồi xổm xuống thân mình, một cái kính xoa chính mình cẳng chân, hung tợn nhìn Triệu Vân.

Triệu Vân hơi hơi mỉm cười, nói: “Chu tướng quân, như thế nào mới vừa hai chiêu, liền không được?”

Chu Thương tức giận đơn chân nhảy lên, tức giận nói: “Bước chiến quyền cước, giống như phố phường đồ đệ, có gì ghê gớm? Ngươi dám không dám cùng ta lập tức giao phong! Đại chiến 500 hiệp!”

Triệu Vân nghe vậy vui vẻ: “500 hiệp? Chu tướng quân, không phải ta thổi phồng, Triệu mỗ đời này liền không cùng người đánh vượt qua 50 hiệp…… Chính là Lữ Bố cũng giống nhau.”

“Ít nói nhảm! Ngươi dám vẫn là không dám đi?”

Đào Thương lúc này đi rồi đi lên, cười nói: “Nếu là lập tức giao phong, ta tới cấp các ngươi làm trọng tài…… Bất quá như vậy có ý tứ so đấu giao thủ, nếu là không áp điểm tiền đặt cược điểm có tiền, không khỏi quá mức không thú vị đi?”

Chu Thương hít hít cái mũi, nói: “Sao cái đánh cuộc pháp?”

Đào Thương cười nhìn hắn: “Việc này, còn phải là các ngươi hai cái đương sự chính mình định, đào mỗ lại không hảo xuất khẩu, để tránh có thất bất công.”

Chu Thương trừng lớn tròng mắt, suy nghĩ hảo sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Như vậy đi! Triệu tướng quân, nhữ nếu là bại bởi mỗ gia, ngươi liền bái mỗ gia sản nghĩa phụ, như thế nào?”

Triệu Vân giật mình trừng lớn hai cái đôi mắt, không thể tin được nhìn Chu Thương.

Này anh chàng lỗ mãng nói chuyện là không dài đầu óc sao?

Tuy rằng ta sẽ không thua…… Nhưng Triệu mỗ là đào thái phó nhị ca a! Ta nhận ngươi đương nghĩa phụ, chẳng lẽ ngươi muốn kêu thái phó đại nhân quản ngươi kêu làm bá bá?

Đào Thương cũng là lắc đầu cười khổ.

Như vậy man hán, nếu là vào quan phủ hoặc là triều đình, phỏng chừng đều sống không quá hai cái canh giờ.

Lưu Tích cùng Cung Đô cũng là đem mặt xấu hổ chôn ở bàn tay trung.

Sỉ cùng này đám người làm bạn cũng!

Triệu Vân trưng cầu thức nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, thấy hắn không có ý kiến, ngay sau đó hỏi: “Kia Triệu mỗ nếu là thắng đâu?”

“Ngươi, ngươi thắng?” Chu Thương hiển nhiên là không nghĩ tới sẽ có loại tình huống này, cúi đầu một lần nữa khổ tư.

Thật lâu sau lúc sau, liền thấy hắn một phách bộ ngực, nói: “Triệu tướng quân nếu là thắng! Kia mỗ gia liền không có hai lời, từ nay về sau duy ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, mỗ gia nguyện ý cả đời tương tùy, chẳng sợ cho ngươi khiêng cả đời binh khí đều thành!”

“Khiêng cả đời binh khí?” Triệu Vân nghe vậy vuốt cằm, tinh tế suy nghĩ: “Như thế có điểm ý tứ?”

Chu Thương cười hắc hắc, nói: “Thế nào? Ngươi không có hại! Mỗ gia có rất nhiều sức lực! Ngươi đó là sử trăm cân đại chuỳ, mỗ gia cũng có thể cho ngươi khiêng ra ngàn dặm nơi, liền sợ ngươi không cái này phúc khí!”

“Hảo! Một lời đã định!” Triệu Vân gật đầu nói: “Chu tướng quân thiện sử cái gì binh khí?”

Chu Thương nói: “Mỗ kiện bình sinh quen dùng đao cũng!”

Triệu Vân quay đầu hướng về phía Từ Châu quân tốt nói: “Lấy hai thanh chiến đao cùng hai thất liệt mã, ta cùng với Chu tướng quân lập tức quyết chiến!”

Đào Thương cười nhìn về phía Chu Thương, thấp giọng nói: “Chu tướng quân, ngươi cần biết được, ta vị này huynh trưởng, ngày thường chính là sử thương.”

------oOo------

Chương 422: khiêng thương đem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Thương hiện tại cũng mặc kệ Triệu Vân có phải hay không dùng đao hoặc là dùng thương, hắn trong đầu hiện tại nghĩ đến, chỉ là ở trên chiến trường một chọi một đường đường chính chính đem cái này vô danh hạng người đánh bại.

Triệu Vân tự nhiên là không sợ Chu Thương, bất quá hắn nhưng đã nhìn ra, Chu Thương là một cái chân chất người, người như vậy dễ dàng nhưng không phục người, chính là một khi thiệt tình chịu phục ai, đó chính là khăng khăng một mực, sinh tử không du.

Trong bất tri bất giác, Triệu Vân thế nhưng cũng dâng lên ái tài chi ý.

Không bao lâu, Bùi Tiền tự mình thế hai người tuyển binh khí cùng chiến mã, đưa tới.

Bùi Tiền cũng coi như là tận trung cương vị công tác, hành sự công bằng, hắn tuyển ra binh khí cùng chiến mã, trên cơ bản đều không sai biệt nhiều, rất là tiếp cận.

Bùi Tiền đi đến Đào Thương trước mặt, trường làm vái chào, nói:” Thái phó, ngài xem mạt tướng tuyển như thế nào?”

Đào Thương nhìn cũng chưa nhìn, bĩu môi nói:” Lại không phải ta đánh, ngươi làm ta nhìn cái gì”

Bùi Tiền ngay sau đó hiểu ý, quay đầu lại đi vào Triệu Vân trước mặt, nói:” Nhị gia, ngài xem mạt tướng tuyển như thế nào?”

Triệu Vân mỉm cười nói:” Bùi huynh đệ tuyển, ta tự nhiên là tin được, ngươi thả làm Chu tướng quân tuyển tới!”

Bùi Tiền lại nhìn về phía Chu Thương, duỗi tay ý bảo, thỉnh hắn chỉ điểm.

Chu Thương cẩn thận nhìn nhìn hai con ngựa, lại nhìn nhìn hai khẩu đao, tiếp theo gật gật đầu nói: “Xác thật không sai biệt nhiều!”

Dứt lời, liền thấy hắn đem một thanh đao nhắc lên, lại lôi ra mặt khác một con chiến mã, nói: “Ta liền liền phải này hai kiện!”

Chu Thương lựa chọn lúc sau, dư lại chiến mã cùng chiến đao, tự nhiên là từ Triệu Vân cầm.

Bùi Tiền đem chiến đao hướng về Triệu Vân một ném: “Nhị gia! Tiếp đao!”

Triệu Vân duỗi tay vững vàng tiếp được, sau đó hướng về phía Chu Thương một khoa tay múa chân, nói: “Chu tướng quân, thỉnh!”

Hai người ngay sau đó từng người trở về mặc giáp trụ, ở giáo trường hai sườn triển khai trận thế.

Giáo trường bên cạnh, hổ vệ quân sĩ tốt đem trống to “Thịch thịch thịch” lôi động, tiếng vang rung trời triệt địa.

Hai người mặc giáp trụ ở trên ngựa, chân đạp nhịp trống phóng ngựa hướng về lẫn nhau vọt qua đi.

“Ầm!”

Song đao tương giao, hiệp thứ nhất, hai thất chiến mã giao nhau mà qua.

Triệu Vân ước lượng trong tay đao, hắn luôn luôn chỉ là dùng trường thương, không thói quen dùng đao, vừa rồi này đệ nhất hạ, chính là trước tìm một chút cảm giác.

Hắn tìm một chút cảm giác xem nhẹ, Chu Thương hiện tại lại là cảm thấy ngực khí huyết kích động, cả người khó chịu.

Vừa rồi hai mã tương giao dưới, Triệu Vân thật lớn lực đạo từ thân đao thượng hướng hắn truyền lại lại đây, chấn hắn cả người huyết khí quay cuồng, hai tròng mắt ứa ra sao Kim.

Triệu Vân thở phào khẩu khí, quay đầu ngựa lại, giương giọng cười nói: “Lâu không cần đao, Triệu mỗ không lắm thói quen, vừa mới lần này chỉ đánh ra bảy phần lực đạo, ngươi ta thả lại đến quá.”

Chu Thương vừa nghe lời này, đầu nhân trong nháy mắt biến thành hai cái đại!

Bảy phần lực đạo?

Tiểu tử này nên không phải ở khoác lác đâu đi?

Nhưng Chu Thương người này cũng là sĩ diện người, hắn thật sâu hít một hơi, hướng về phía Triệu Vân kêu lớn: “Tới a!”

Hai thất chiến mã lại lần nữa tương giao, “Phanh” một tiếng vang lớn, lại lần nữa giao nhau mà qua.

Chu Thương trong ngực bị đè nén, một ngụm máu tươi xông thẳng đầu lưỡi.

Chu Thương gắt gao cắn môi, không cho máu tươi phun ra mà ra.

Đào Thương nhìn hai người giao thủ hai cái hiệp lúc sau, quay đầu trộm nhìn về phía Bùi Tiền, nói: “Thế nào? Đại khái còn có mấy cái hiệp có thể phân ra thắng bại?”

Bùi Tiền thân là Đào Thương thị vệ trưởng, mấy năm nay lại là nam chinh bắc chiến, cũng đã chịu Hứa Chử nhiều phiên dạy dỗ, tầm mắt cùng bản lĩnh đã phi năm đó.

Hắn cười trả lời nói: “Bẩm thái phó, nhiều nhất bất quá là một cái hiệp mà thôi.”

Liền ở cái này đương khẩu, Chu Thương cùng Triệu Vân đã bắt đầu rồi cái thứ ba hiệp giao phong.

Này nhất chiêu qua đi, Chu Thương rốt cuộc rốt cuộc kiên trì không được, thân hình một oai, liền phải ở trên ngựa ngã quỵ trên mặt đất.

Chu Thương từ ngựa thượng đi xuống thời điểm, trong lòng lại là bất đắc dĩ thở dài.

Này cũng quá mất mặt! Ba chiêu khiến cho người chế phục, việc này một khi truyền tới Nhữ Nam quận, chẳng phải là đến làm những cái đó Dự Châu khăn vàng đồng đạo cười đến rụng răng?

Đột nhiên, Chu Thương cảm giác thủ đoạn chỗ một cổ lực đạo truyền đến, lại là ở hai mã đan xen thời điểm, Triệu Vân đột nhiên ám thi viện thủ, túm Chu Thương một phen, dùng sức đem hắn đẩy thẳng ở trên ngựa, không làm hắn rơi xuống đi xuống.

Hơn nữa lần này làm cực kỳ nhanh chóng, bí ẩn cực kỳ, người khác không tồi nhìn đến.

Chu Thương cắn chặt răng, đứng dậy, quay đầu kinh ngạc nhìn về phía Triệu Vân.

Người này nắm chắc thắng lợi, cư nhiên âm thầm giúp chính mình? Không cho chính mình xuống ngựa?

Hắn đây là có ý tứ gì?

Triệu Vân hướng về phía Chu Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Chu tướng quân bản lĩnh không tầm thường, ba chiêu xuống dưới, vân lại là chiếm không đến bất luận cái gì tiện nghi, này một trận chiến không ngại liền tính là ngang tay đi.”

“Bình, ngang tay?” Chu Thương ngây ra như phỗng, không thể tin được nhìn Triệu Vân.

Đào Thương, Lưu Tích, Cung Đô cùng đi tiến đến.

“Ngang tay hảo, như vậy liền ai cũng không nợ ai.” Đào Thương cười nói: “Nhị vị tướng quân đều là đương thời mãnh tướng lương

tài, này một phen đánh giá, thực sự là làm ta chờ mở rộng tầm mắt, nhị vị nói có phải hay không?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía bên cạnh Lưu Tích cùng Cung Đô.

Lưu Tích cười theo:” Thái phó nói quá đúng, nhị vị tướng quân thật là là thiên nhân chi tư, ngày sau tất nhiên đều là ta trong quân giữa dòng!”

Cung Đô cũng là nói:” Lời này thật là! Đi đi đi, chúng ta tiến lều trại nội uống rượu đi.”

Triệu Vân cười gật đầu nói:” Lời này thật là, đi!”

Dứt lời, nhìn về phía Chu Thương nói:” Chu tướng quân, luận võ chính là ngang tay, này rượu Triệu mỗ lại là sẽ không thua cho ngươi.”

Chu Thương trầm khuôn mặt, tựa hồ là đang tìm tư cái gì, đột nhiên, lại thấy hắn đột nhiên quỳ một gối xuống đất, hướng về phía Đào Thương cùng Triệu Vân cất cao giọng nói:” Đào thái phó, Triệu tướng quân, mỗ gia vừa mới vô lý chi gì, lại may thái phó cùng tướng quân chưa từng trách ta lão Chu, thành tâm tương đãi, này so đấu là mỗ gia thua, Triệu tướng quân lại còn cấp mỗ liền lưu trữ thể diện…… Này chờ trí tuệ khí phách, mỗ gia có thể nào không phục! Từ nay về sau, mỗ gia nguyện ý vì thái phó tận trung, cấp Triệu tướng quân đương phó thủ, vì tướng quân khiêng binh khí, dẫn ngựa trụy đặng, vọng tướng quân không bỏ!”

Triệu Vân vừa định duỗi tay đi đỡ Chu Thương, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, thu tay lại đứng lại chân.

Đào Thương biết Triệu Vân là sợ đoạt chính mình nổi bật, hơi hơi mỉm cười, tiến lên vỗ vỗ Triệu Vân bả vai: “Nhị ca, Chu tướng quân cùng ngươi nói chuyện ngươi, ngươi như thế nào không tiếp lời?”

Chu Thương lần này xem như bị Triệu Vân thuyết phục, Đào Thương thân là người chủ, tự nhận là không cần phải đi theo thuộc hạ đoạt nhân tâm.

Một cái Chu Thương, bất luận là hắn phục Triệu Vân vẫn là chịu phục chính mình, đối với Đào Thương tới nói đều không thương phong nhã, chính mình không cần phải đi theo chính mình huynh đệ kết nghĩa đoạt này viên nhân tâm, quá không phóng khoáng.

Triệu Vân cảm kích nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, sau đó cất bước tiến lên, đem Chu Thương nâng dậy, cười nói: “Chu tướng quân không cần như thế, ngươi ta ngày sau cũng là đồng liêu, hà tất như thế?”

Chu Thương cố chấp lắc đầu: “Triệu tướng quân không đáp ứng, mỗ gia liền không đứng dậy!”

Đào Thương tiến lên khuyên nhủ: “Nhị ca, Chu tướng quân một mảnh chân thành, ngươi không ngại liền đáp ứng hắn như thế nào?”

Triệu Vân suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Hảo! Chu huynh, ngươi nếu là nguyện ý đi theo ta, từ nay về sau, ngươi ta đó là huynh đệ, ngày sau nhưng có Triệu mỗ ở, liền có Chu huynh ở, như thế nào?”

Chu Thương nghe vậy vui mừng quá đỗi, đứng dậy, duỗi tay từ Triệu Vân trong tay tiếp nhận chuôi này chiến đao, nói: “Từ nay về sau, mỗ gia liền thời khắc đi theo tướng quân bên người, một tấc cũng không rời!”

------oOo------

Chương 423: an bài bố trí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Thương người này rất là thật thành, hắn nói muốn hôm nay đương Triệu Vân phó tướng tuỳ tùng, vậy tuyệt không kéo dài đến ngày hôm sau.

Lều trại trong vòng, Chu Thương cũng không ở ngồi xuống, mà là cõng đôi tay, giống như tháp sắt giống nhau đứng sừng sững ở Triệu Vân phía sau. Không ăn cũng không uống.

Triệu Vân khổ khuyên bất động, không có cách nào, chỉ có thể mặc cho hắn đứng ở chính mình phía sau đương môn thần.

Đào Thương đi theo Lưu Tích cùng Cung Đô lại uống lên một hồi, lại thấy Lưu Tích đột nhiên hỏi Đào Thương nói: “Thái phó, ta chờ ba người thành tâm quy phụ, không biết chúng ta khi nào có thể di chuyển dưới trướng chi chúng đi trước Từ Châu?”

Đào Thương mẫn một ngụm rượu, nói: “Không vội, không vội, ở chư vị đi Từ Châu phía trước, đào mỗ còn có một việc thỉnh Cung tướng quân cùng Lưu tướng quân hỗ trợ.”

Lưu Tích cùng Cung Đô ngay sau đó xin chỉ thị.

Đào Thương cười nói: “Nhị vị lâu cư Nhữ Nam, có biết hiện giờ Hoài Nam nơi tình huống như thế nào?”

Cung Đô nghe vậy cẩn thận suy nghĩ một hồi, nói: “Hoài Nam việc, ta chờ nhưng thật ra có chút nghe thấy, hiện giờ Viên Thuật bỏ mình, Viên Diệu ở Lưu Huân cùng Trương Huân đám người nâng đỡ hạ, kế thừa Viên gia đại vị, nhiên vị trí này Viên Diệu ngồi lại không lắm an ổn, đầu tiên là Lữ Bố cùng Tôn Sách chia quân dẫn binh tấn công Cửu Giang quận cùng Lư Giang quận, gần nhất lại nghe Tào Tháo dưới trướng đại tướng Tào Nhân suất binh đánh hạ

sáu an, cũng cưỡng bức Hoài Nam nơi, Lưu biểu binh mã cũng là bắt đầu dời đi này thực lực quân đội đến Nam Dương quận…… Hiện giờ này Hoài Nam nơi, tứ phía thụ địch, lấy Viên Thuật nhi tử bản lĩnh, sợ là lâu thủ không được.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đúng là như thế, nếu không có gì bất ngờ xảy ra nói, Cửu Giang quận cùng Lư Giang quận, sớm muộn gì tất thất, mà Viên Diệu cùng Lưu Huân, Trương Huân đám người như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là suất binh bắc thượng quy phụ Viên Thiệu, bọn họ chắc chắn lấy Nhữ Nam quận cùng phái quận biên cảnh nơi mà đi…… Ta tưởng thỉnh Lưu tướng quân cùng Cung tướng quân tạm thời trước đừng tới Từ Châu, mà là thả cư ở địa chỉ cũ, đãi Viên Diệu đám người đến Nhữ Nam biên cảnh lúc sau……”

Lưu Tích nghe thế, tức khắc minh bạch.

Hắn dùng tay hung hăng làm một cái thiết thủ thế, nói: “Đào thái phó là muốn cho ta chờ thế ngài lộng chết Viên Diệu? Để báo năm đó Viên Thuật vô cớ tấn công nhu cần ổ chi thù?”

Đào Thương còn lại là lắc lắc đầu, nói: “Không! Đào mỗ cũng không muốn cho nhị vị tướng quân giết Viên Diệu, ta muốn cho các ngươi quy hàng hắn!”

“Gì?” Cung Đô nghe vậy giật mình há to miệng: “Thái phó, ngươi làm ta chờ quy hàng với kia tiểu nhi làm chi? Chẳng lẽ ngài không nghĩ muốn ta đợi?”

Lưu Tích bất mãn trắng Cung Đô liếc mắt một cái, nói: “Nói bậy gì đó! Thái phó là muốn cho hai ta trá hàng Viên Diệu tiểu nhi, ngươi không hiểu liền không cần hồ ngôn loạn ngữ!”

Cung Đô nghe vậy lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ta không nghĩ sát Viên Diệu, tuy rằng ta cùng phụ thân hắn Viên Thuật có thù oán, nhưng cùng hắn không có, hiện giờ Viên Thuật đã chết, hết thảy thù hận cũng nên phong

thanh mây tan, ta chỉ là muốn giam giữ với hắn, cũng thu phục hắn thủ hạ binh tướng…… Nhưng nếu là không cần trá hàng kế, này hết thảy sợ đều là khó có thể thuận lợi thi hành, cho nên đào mỗ tưởng thỉnh nhị vị tướng quân hỗ trợ.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút nói: “Nhị vị tướng quân vất vả, đào mỗ nhất định nhớ cho kỹ, ngày sau tất nhiên sẽ luận công hành thưởng, ba ngày sau, ta trước sai người đưa cho nhị vị tướng quân các đưa một ngàn lân ngón chân kim, lược biểu tâm ý.”

Hai người vừa nghe vui mừng quá đỗi.

Như vậy chủ công thật là đốt đèn lồng không chỗ tìm a, không đợi thuộc hạ cho hắn đưa tiền đâu, hắn trước chủ động cấp thuộc hạ đưa tiền!

Thật là quá rộng thoáng.

Cái gì kêu quân tử? Đây là!

Lưu Tích cùng Cung Đô đồng thời đứng dậy, cùng nhau hướng về phía Đào Thương chắp tay nói: “Cẩn tuân thái phó phân phó, núi đao biển lửa, muôn lần chết không chối từ.”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, đối đãi Lưu Tích cùng Cung Đô người như vậy, cùng Chu Thương như vậy không giống nhau, theo chân bọn họ chơi cảm tình vô dụng…… Trực tiếp lấy tiền tạp là trực tiếp nhất!

Hắn lại quay đầu nhìn về phía Chu Thương nói: “Chu tướng quân cũng tạm thời không cần lưu tại Từ Châu, hồi Nhữ Nam quận đi, phối hợp Lưu tướng quân cùng Cung tướng quân cùng diễn kịch, lưu tại Từ Châu, e sợ cho lộ ra dấu vết.”

Chu Thương nghe vậy, pha là không tha nhìn Triệu Vân liếc mắt một cái, nói: “Mỗ gia hồi Nhữ Nam quận, ai cấp Triệu tướng quân khiêng thương a?”

Triệu Vân nghe vậy, đầu thượng tức khắc một trận mồ hôi.

Cảm tình này khiêng thương sự, đều như vậy quan trọng?

“Chu huynh không cần như thế, Triệu mỗ hiện tại thân thể ngạnh lãng, này thương còn khiêng động, ngươi nếu là thiệt tình tưởng cùng ta khiêng, ngày sau có rất nhiều cơ hội.”

Thấy Triệu Vân đều nói như vậy, Chu Thương chỉ phải gật đầu bất đắc dĩ, trong mắt tất cả đều là không tha.

Đào Thương đem Chu Thương biểu tình khai ở trong mắt, trong lòng không khỏi thổn thức.

Vừa mới muốn đánh muốn sát, muốn chết muốn sống, lúc này cư nhiên liền yêu muốn chết, liền rời đi đều luyến tiếc rời đi.

Ái, quả nhiên chính là như vậy trong nháy mắt sự a.

……

Ở Nhữ Nam quận an bài hạ ba viên cái đinh lúc sau, Đào Thương liền lại âm thầm tiềm quay trở về Bành Thành, tranh thủ làm được thần không biết quỷ không hay.

Về tới Bành Thành lúc sau, Đào Thương bắt đầu an bài cái thứ hai sự tình.

Hắn triệu kiến đã thương thế khỏi hẳn Tang Bá.

Tang Bá bụng ở năm trước bị thương, thẳng dưỡng đến bây giờ mới vừa rồi miễn cưỡng khỏi hẳn.

Mà trải qua thời gian dài như vậy, Thái Sơn năm tặc các bộ, trên cơ bản đã bị Xương Hi cấp thu phục.

……

“Ngươi nói ta muốn hay không giết ngươi?” Đào Thương lẳng lặng nhìn chăm chú Tang Bá một hồi, đột nhiên nghiêm túc mở miệng nói.

Tang Bá thấy Đào Thương vừa mới nhất định nhìn chằm chằm chính mình không nói lời nào, không biết hắn lại cân nhắc cái gì, không nghĩ tới hắn cư nhiên nhảy ra như vậy một câu, tức khắc khiếp sợ.

Hắn hoảng sợ nhìn Đào Thương, không rõ nguyên do nói: “Vì, vì cái gì muốn giết ta?”

Đào Thương thật dài thở dài: “Thái Sơn năm tặc các bộ, hiện giờ đã cơ bản bị Xương Hi thu phục, liền dư lại ngươi một cái quang côn tướng quân, ta muốn ngươi cũng không có gì trọng dụng, lưu trữ mỗi ngày còn lãng phí mấy thăng lương thực, không bằng giết, cũng coi như tăng thu giảm chi.”

Tang Bá vội vàng hô: “Đào công tử……”

“Kêu thái phó!”

Tang Bá: “……”

Sau một lúc lâu lúc sau.

“Đào thái phó……”

Đào Thương lúc này mới lộ ra tươi cười: “Ngoan, lúc này mới giống lời nói, nói đi, có chuyện gì tưởng cùng thái phó đại nhân nói?”

Tang Bá vội đem đề tài kéo về chính đạo: “Thái phó, Xương Hi tuy rằng thu phục Thái Sơn các bộ, nhưng lại bất quá là bởi vì ta không ở, Tôn Quan, Doãn Lễ đám người rơi vào đường cùng, chỉ phải lựa chọn quy y phụ với hắn! Ta tố biết Xương Hi thân cận Hoài Nam Viên Thuật, hiện giờ Viên Thuật đã chết, như vô tình ngoại, hắn tất nhiên là tính toán lại chuyển đầu Viên Thiệu, chỉ là kia Viên Thiệu dưới trướng thế gia môn phiệt đông đảo, cường đạo xuất thân

người căn bản chen không vào, đó là hắc sơn Trương Yến cũng không được, huống chi hắn Xương Hi? Sự cấp tắc tất nhiên sinh biến, tang mỗ lúc này nếu là đi trước nói hàng Tôn Quan đám người, y theo ta chờ ngày xưa giao tình, tất nhiên có thể thành công, đến lúc đó đem Thái Sơn một chúng vì thái phó tranh thủ lại đây, thế ngài trở thành ngăn cản Viên thị Thanh Châu một đường cái chắn, chẳng phải diệu thay? Mong rằng thái phó tam tư."

Đào Thương nghe thế, vừa lòng gật gật đầu, cười nói: "Tuyên Cao huynh thật là cái khó được nhân tài a! Đào mỗ lấy có được ngươi như vậy tiểu đồng bọn vì vinh."

Tang Bá nghe vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Cũng không biết vừa rồi cái nào tiểu đồng bọn ghét bỏ ta lãng phí lương thực, nhớ thương giết ta đâu.

Đào Thương cười nói: "Việc này không nên chậm trễ, ta làm ta đại ca Thái Sử Từ tùy ngươi cùng đi trước! Ngươi yêu cầu nhiều ít binh mã cứ việc nói ra, đào mỗ tuyệt đối thỏa mãn ngươi."

Tang Bá nghe vậy vui mừng quá đỗi.

Không nghĩ tới họ Đào cư nhiên như vậy rộng thoáng, so với hắn cái kia keo kiệt lão cha thực sự là mạnh hơn không ít.

Tang Bá ngay sau đó chắp tay nói: "Thái phó nếu là có thể cho ta mượn một vạn tinh binh, tắc thu phục Thái Sơn chư kiệt sự, tất thành!"

"Chuẩn!" Đào Thương đại thứ thứ khoát tay, nói: "Hứa ngươi một ngàn binh mã, ngươi cùng Thái Sử Từ cộng đồng chấp chưởng, đi trước Lang Gia quận làm việc đi."

Tang Bá tươi cười tức khắc cứng đờ.

Một ngàn?

“Thái phó, ngài có phải hay không nghe lầm? Tang mỗ nói chính là một vạn tinh binh, không phải một ngàn……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Đào Thương đột nhiên đứng lên, một bên cúi đầu một bên nhìn trên mặt đất, trong miệng nói thầm nói: “Di? Ta kia một văn tiền lăn đến đi nơi nào rồi……”

Một bên cúi đầu tìm, Đào Thương một bên theo lộ tuyến đi ra thính đường, sau một lúc lâu lúc sau chậm rãi biến mất ở Tang Bá mi mắt bên trong……

Tang Bá ngơ ngác nhìn Đào Thương biến mất ở thính đường bóng dáng, hoàn toàn choáng váng.

“Không phải nói tuyệt đối thỏa mãn sao? Như thế nào lập tức liền cho ta chém rớt chín thành?…… Nói nữa, tìm một văn tiền đến nỗi như vậy lao lực? Ta đưa ngươi mười văn trung không trúng!”

……

Dự Châu, hứa huyện, ưng xà phủ.

Ưng xà phủ là Tào Tháo thành lập tình báo ám sát cơ cấu, này tác dụng cùng Đào Thương dưới trướng, từ Quách Gia thống lĩnh giáo sự phủ không sai biệt lắm.

Mà Tào Tháo cũng giống như Đào Thương giống nhau, đem ưng xà phủ giao cho một cái lệnh chúng nhân mở rộng tầm mắt người chấp chưởng.

Giả Hủ.

Ưng xà sĩ gần nhất ở Từ Châu dò hỏi thường xuyên, đem tin tức không ngừng từ Từ Châu bản thổ cùng Nhữ Nam đưa tới Giả Hủ bàn thượng.

Mà nhằm vào Đào Thương gần đây một loạt động tác, Giả Hủ nghiêm túc phân tích, rốt cuộc thông qua một ít chi tiết, bắt được một ít dấu vết để lại.

“Nhữ Nam khăn vàng…… Thái Sơn cường đạo…… Ân, không tồi không tồi, đứa nhỏ này là cái người tài ba, làm việc cư nhiên như vậy tích thủy bất lậu, khó trách nhưng cùng Viên Thiệu cùng tào công sánh vai, thực sự lợi hại.”

Giả Hủ cẩn thận phân tích tình báo lúc sau, đã cơ bản lĩnh ngộ tới rồi Đào Thương phải làm chút cái gì.

“Thượng một lần, làm tiểu tử này cướp đi thiên tử, bày lão phu một đạo, lúc này đây, lão phu lại là muốn vẽ ra đạo đạo, nhìn xem đứa nhỏ này có thể hay không tiếp được.”

Giả Hủ phía dưới, một người ưng xà sĩ đối hắn gián ngôn nói: “Chủ sự, Đào Thương hành động muốn hay không đi bẩm báo một chút tào công?”

Giả Hủ ha hả cười, nói: “Tào công bên kia, tự nhiên là muốn thông báo một tiếng, bằng không chẳng phải là ta chờ đi quá giới hạn hành sự? Bất quá y theo tào công bản tính, tất nhiên là sẽ không mặc kệ Đào gia tiểu tử tại đây như thế tùy ý làm bậy, lão phu lần này thả bãi hạ hai trận, xem tiểu tử này là tiếp vẫn là không thể tiếp?”

Nói đến này, liền thấy Giả Hủ đứng dậy, phân phó tên kia ưng xà sĩ nói: “Lão phu này liền đi gặp tào công, báo cáo trong đó việc, ngươi thả thế lão phu đi tìm Diêm Hành tướng quân, thỉnh hắn làm tốt xuất binh chuẩn bị, chỉ chờ tào công hạ lệnh, liền lập tức y lệnh khởi hành, không thể chậm trễ thời gian, mặt khác, phái người đi hứa huyện kho phủ, làm cho bọn họ đặt mua lá vàng hậu lễ, chuẩn bị đưa hướng Lang Gia quận, liền nói là lão phu làm chuẩn bị, tào công chi lệnh giây lát tức đến, làm cho bọn họ chớ trì hoãn canh giờ.”

“Nặc!”

Ưng xà sĩ lĩnh mệnh mà đi sau, Giả Hủ lẳng lặng ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ phương đông, một tia đã lâu tranh hùng chi ý, cư nhiên bất tri bất giác treo ở hắn luôn luôn bình tĩnh gương mặt thượng, có một loại nói không nên lời âm ngoan cùng khủng bố. Ps:

Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 424: Mi Trinh canh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giả Hủ một chút cũng không sợ bại lộ, cũng không sợ Đào Thương ghi hận.

Hắn hiện tại sở chấp chưởng ưng xà phủ, thuộc về Tào Tháo dưới trướng nhất bí ẩn bộ môn, ngày thường thế Tào Tháo làm, cũng đều là chút thấy bất quá đến quang dơ bẩn sự, Tào Tháo đối Giả Hủ cùng với cái này bộ môn bảo hộ thi thố phi thường nghiêm mật.

Đừng nhìn là lão độc vật thiết kế cùng Đào Thương đấu pháp, nhưng là đối ngoại, sở hữu chính lệnh cùng mưu kế, trên cơ bản đều là từ Tào Tháo miệng chính miệng nói ra.

Quân lệnh đều có Tào Tháo sở ra, Giả Hủ chỉ là thế hắn làm trước trí thông tri công tác mà thôi.

Cho nên Giả Hủ không sợ người khác biết là hắn thiết hạ mưu kế, bởi vì cũng căn bản là sẽ không có người biết bên trong tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Bọn họ chỉ biết cho rằng cùng Đào Thương đấu pháp chính là Tào Tháo bản nhân.

Giả Hủ thực thích loại này tránh ở người khác phía sau cùng người đánh giá cảm giác…… Đã an toàn lại có thể thỏa mãn chính mình tranh đoạt hiếu thắng chi tâm.

Trên thế giới này không tồn bất luận cái gì một cái vô dục vô cầu người, đặc biệt là những cái đó năng lực cực cao người.

Giả Hủ cũng là giống nhau, hắn có một cái trên đời này thông minh nhất đầu dưa, trong ngực càng là học phú ngũ xa, hiện giờ quần hùng tranh giành, khắp nơi mưu trí chi sĩ so đấu khoe sắc, bách hoa

đua tiếng, Giả Hủ thân là thiên hạ đứng đầu mưu trí chi sĩ, này trong lòng từ lâu là an không chịu nổi, ngo ngoe rục rịch.

Hắn trong ngực trăm biến mưu kế không phải dùng để cất giấu, chỉ là thời cuộc bức bách hắn không thể không như thế mà thôi.

Đại bộ phận người đều giống hắn như vậy, nhưng cùng những người khác không giống nhau chính là, Giả Hủ có thể nhẫn.

Hắn mãnh liệt kiềm chế trụ trong lòng kia cổ cùng người đấu trí dục vọng, gắt gao khắc chế chính mình.

Kỳ thật như vậy nghẹn rất thương thân, hơn nữa đương Ninja rùa cảm giác cũng không dễ chịu.

Cho tới bây giờ, Tào Tháo lại đang âm thầm tổ kiến ưng xà phủ như vậy một cái bí ẩn cơ cấu, hoàn toàn đánh mất Giả Hủ băn khoăn, cung cấp hắn một cái có thể triển lãm chính mình mưu trí cùng độc kế ngôi cao.

Giả Hủ đang sờ thanh ưng xà phủ hành sự mạch lạc lúc sau, thiếu chút nữa không nhạc ra thí tới.

Hắn rốt cuộc không cần tiếp tục đương Ninja rùa…… Chỉ cần đương một cái bình thường thần quy, có thể!

……

Đào Thương phân biệt ở Nhữ Nam quận cùng Thái Sơn xếp vào cái đinh, dự bị chuẩn bị ở sau lúc sau, sau đó liền bắt đầu tinh tế loát thuận Từ Châu các quận chính khách.

Đào Khiêm ở Bành Thành vùng ngoại thành sửa chữa một tòa đạo quan, hắn đi theo Vu Cát đi nơi đó luyện tập đan đạo, cũng nghiêm khắc dặn dò Đào Thương, không có chuyện quan trọng, ngàn vạn không cần đi quấy rầy hắn dưỡng sinh.

Lão nhân lúc này là hoàn toàn hạ quyết tâm, muốn cùng phàm trần thế tục nói “Rải du kia kéo”, đương phủi tay chưởng quầy.

Tuy rằng Đào Thương cũng có năm sáu năm trị chính kinh nghiệm, nhưng hắn mấy năm nay phát triển căn cơ rốt cuộc đều là ở Kim Lăng thành cùng với Giang Đông, hiện giờ đột nhiên tiếp nhận toàn bộ Từ Châu, giữa có chút chi tiết thật sự là làm hắn rất là đột nhiên không kịp dự phòng.

Liền tính là quen thuộc, cũng đến quen thuộc một trận thời gian đi?

Liên tục vài thiên, Đào Thương đều thức đêm đến giờ Tý lúc sau.

Tuy rằng thượng còn trẻ, nhưng hắn vẫn là cảm giác có chút mỏi mệt.

Vãng tích ở Kim Lăng thành, Đào Thương một khi là thức đêm, Điêu Thuyền đều sẽ vì hắn làm một ít "Canh thang" dùng để ăn khuya, bổ khí dưỡng thần.

Nhưng là hiện tại Điêu Thuyền đang ở Kim Lăng thành an thai, chỉ sợ cũng sẽ không có người có thể tưởng như vậy chu đáo, hơn nữa Đào Thương cũng không phải một cái sẽ chủ động đi phiền toái người khác người, làm bọn thị nữ hơn phân nửa đêm cho hắn làm điểm ăn khuya thật cũng không phải không được, vấn đề là…… Hắn không cái này hướng chết sai sử người thói quen.

Lại chấn động rớt xuống khai một quyển giản độc, bên trong ghi lại chính là các nơi sĩ tộc thiếu thu.

Đào Thương vừa định cẩn thận xem mặt trên nội dung, làm một cái thống kê, lại đột nhiên nghe nói một cổ…… Nói không rõ hương vị.

Như thế nào có điểm như là hồ ba vị?

Theo hương vị ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy Mi Trinh bưng một cái hộp đồ ăn, nhút nhát sợ sệt đứng ở thính đường cửa, e lệ hướng hắn bên này nhìn xung quanh.

Đào Thương thấy thế tức khắc sửng sốt, nói: "Mi cô nương? Ngươi là vào bằng cách nào?"

Mi Trinh nhút nhát sợ sệt cười, thấp giọng nói: “Thái phó…… Cái kia, tiểu nữ tử nghe nói gia huynh nói, thái phó ngày gần đây làm lụng vất vả quá mức, mỗi ngày đều là ngao đến giờ Tý không ngủ, cố cố ý chuẩn bị một ít canh gà, cấp thái phó tặng tới.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh gật gật đầu, đột nhiên lại nói: “Là Hứa Chử thả ngươi tiến vào?”

Mi Trinh đỏ mặt, gật gật đầu, nói: “Hứa tướng quân kiểm tra quá tiểu nữ tử hộp đồ ăn lúc sau, tiểu nữ tử thỉnh hắn thay thông bẩm, nhưng Hứa tướng quân lại nói tiểu nữ tử cùng thái phó cũng coi như là người một nhà, liền không cần hắn tới bẩm qua, làm ta tự hành tới gặp thái phó liền có thể……”

Đào Thương: “……”

Hứa Chử gia hỏa này, học càng ngày càng nói năng ngọt xớt, khi nào biến cùng Quách Gia giống nhau? Lăng là không nghẹn một đinh điểm hảo thí.

Hắn làm Mi Trinh tiến vào nguyên nhân, Đào Thương trong lòng cùng gương sáng dường như.

Hứa đại mập mạp xem chính mình không có phu nhân ở bên, đây là tưởng giúp chính mình giải quyết một chút kia gì gì vấn đề.

Bất quá nếu tung ra này đó tiểu tâm tư không nói chuyện nói, Hứa Chử kỳ thật cũng là một mảnh hảo tâm.

Ở đời sau, loại người này cũng coi như là khó được máy bay yểm trợ, rất đủ ý tứ.

Tính, quay đầu lại liền không dọn dẹp hắn.

“Làm phiền mi cô nương, cái kia…… Ngươi như thế nào biết ta ái uống canh gà?” Đào Thương đứng lên, đối Mi Trinh làm một cái thỉnh thủ thế.

Mi Trinh sắc mặt đỏ bừng đem hộp đồ ăn đặt ở Đào Thương bàn thượng, thấp giọng nói: “Ở Kim Lăng thành thời điểm…… Là Điêu Thuyền tỷ tỷ đối ta nói…… Hắn nói thái phó ở Kim Lăng thành, thức đêm xử trí chính vụ là lúc, yêu nhất ăn canh, mà trong đó lại lấy Điêu Thuyền tỷ tỷ thân thủ làm canh gà vì nhất……”

Đào Thương lẳng lặng nhìn Mi Trinh…… Từ xinh đẹp khuôn mặt đánh giá đến cực đại ngực.

Cô nương này càng ngày càng thành thục, ngực giống như so ban đầu lớn hơn nữa.

D tráo sợ là ngăn không được, hắn cho hắn hai mươi năm, phỏng chừng này nữ tử có thể phát triển đến Z.

“Điêu Thuyền liền cái này đều cùng ngươi nói, xem ra các ngươi này khuê trung tình phát triển rất là đúng chỗ nha…… Như thế, ta liền trước cảm ơn mi cô nương.” Đào Thương cười ha hả duỗi tay, mở ra hộp đồ ăn, vừa thấy bên trong đồ vật, không khỏi sửng sốt.

Kia bị Mi Trinh xưng là “Canh gà” đồ vật…… Nói như thế nào đâu, giữa gà cũng không có bị cắt nát, mà là toàn bộ bị đặt ở đại thương trung, mặt trên ẩn ẩn còn có mao dường như không lộng sạch sẽ, thanh một khối tím một khối, có chút bộ vị hiển nhiên còn không có bị hầm lạn.

Canh nhưng thật ra giống canh, bất quá là có kia một đại đoàn nửa sống nửa chín thịt gà ở bên trong, Đào Thương thật sự là ngượng ngùng há mồm đi uống.

Hai người chi thấy lập tức liền trầm mặc.

“Cái kia…… Thái phó không ngại nếm thử?” Mi Trinh nói khẽ với Đào Thương nói.

Đào Thương khóe miệng không vì người phát hiện âm thầm trừu động vài cái.

Này tiểu nương môn là cố ý tới chỉnh cổ chính mình sao?

“Cái kia, mi cô nương, kỳ thật ta cũng không phải rất đói bụng.”

“Thái phó không chịu động nếm, chẳng lẽ là cảm thấy tiểu nữ tử nấu nướng tay nghề không kịp Điêu Thuyền tỷ tỷ?”

Lời này nhưng thật ra nói đến căn lên rồi.

Há ngăn là không bằng a!

Quả thực chính là kém tám con phố!

Nhưng nói như vậy nói, có thể hay không bị thương nhân gia cô nương lòng tự trọng?

Đào Thương rơi vào đường cùng, chỉ phải cầm lấy cái thìa, quái một cái miệng nhỏ canh để vào trong miệng……

Quả nhiên là cùng chính mình tưởng tượng giống nhau.

Hàm không muốn không muốn, quả thực đánh chết bán muối.

Bởi vì hoài phổ mỏ muối quan hệ, Từ Châu tuy rằng không thiếu muối ăn, nhưng muốn hay không như vậy lãng phí?

Đào Thương lại nhẹ nhàng uống lên mấy khẩu lúc sau, mới chậm rãi buông xuống cái thìa, miễn cưỡng cười nói: “Cô nương hảo thủ nghệ, đa tạ cô nương như thế tình nghĩa thắm thiết, đào mỗ không thắng cảm kích.”

“Thật sự hảo uống?” Mi Trinh tức khắc hỉ cười hớn hở, lại đem Đào Thương cấp Đào Thương bưng lên: “Hảo uống nói, thái phó liền thỉnh uống nhiều một ít, chớ cùng trinh nhi khách khí.”

Đào Thương: “……”

Thật không phải khách khí a.

Thân là một cái quân tử, làm trò nhân gia một cái đã nhiệt gối lại xinh đẹp cô nương mặt phê bình nhân gia tay nghề không tốt, không khỏi kém cỏi, hơn nữa nhân gia đối chính mình cũng là một mảnh hảo tâm, Đào Thương thực sự là ngượng ngùng lạc nhân gia cô nương mặt mũi.

Không thể lạc nhân gia cô nương mặt mũi, kia hậu quả cũng chỉ có một cái.

Chính mình bị tội bái.

Đào Thương một ngụm một ngụm uống cái gọi là ‘’ canh gà ‘’, mà Mi Trinh còn lại là ở hắn đối diện, chống cằm hạnh phúc nhìn.

Mắt thấy hơn phân nửa bồn thấy đáy, Đào Thương cảm giác chính mình giọng nói đều phải bốc khói,

“Thái phó, quách chủ sự cầu kiến!”

Hứa Chử thanh âm ở thính đường ngoại vang lên, làm Đào Thương tức khắc tinh thần chấn động.

Cứu tinh tới cũng!

“Cô nương chờ một chút, đào mỗ đi đi liền hồi.”

Dứt lời, cũng không đợi Mi Trinh phản ứng, Đào Thương liền đứng dậy bay nhanh rời đi thính đường.

Đi ra thính đường, đi ngang qua cười vẻ mặt đáng khinh Hứa Chử bên cạnh, Đào Thương cũng không kịp mắng hắn, chỉ là nói một câu: “Cho ta lấy một hồ thủy tới, muốn mau! Ngày mai cái ta lại dọn dẹp chết ngươi!”

Quách Gia giờ phút này đang ở ngoại trạch trong sân chờ triệu kiến, tính tính thời gian, Hứa Chử không sai biệt lắm cũng hội báo xong rồi, Đào Thương hẳn là làm chính mình đi vào đi?

Loại sự tình này giống nhau không sai biệt lắm cũng chính là đi ngang qua sân khấu, bọn họ lẫn nhau chi gian trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Quách Gia vừa định cất bước hướng bên trong đi, lại thấy Đào Thương bưng một cái ấm nước, từ trong trạch trong sân đi ra.

Quách Gia thấy thế tức khắc một kỳ.

“Ngươi như thế nào ra tới?”

“Ở trong sân nói!” Đào Thương một bên bưng ấm nước dùng sức rót, một bên đối Quách Gia nói.

Quách Gia ngẩng đầu nhìn nhìn đã quải đến giữa không trung trăng non, ngạc nhiên nói: “Hơn phân nửa đêm, ngươi không cảm thấy ở trong sân tiếp kiến một cái thần tử, liền môn đều không cho nhân gia tiến, thủy đều không cho nhân gia uống một ngụm…… Chính mình bưng cái ấm nước tại đây rót, có điểm không phải như vậy hồi sự sao? Ngươi có phải hay không có điểm quá không lấy ta đương người ngoài?”

Đào Thương uống xong thủy, cười hắc hắc, vỗ vỗ Quách Gia bả vai: “Ta hiểu biết ngươi, ta biết ngươi không chọn cái này!”

Quách Gia: “……”

Không bao lâu, lại thấy lãng tử huynh thở dài, nói: “Hảo đi, việc này về sau ta lại cùng ngươi bẻ xả…… Quách mỗ suốt đêm lại đây tìm ngài, là Thanh Châu bên kia truyền đến tin tức.”

“Chuyện gì?”

Quách Gia trầm khuôn mặt nói: “Vẫn luôn đóng quân ở Bình Nguyên huyện Viên Đàm, đột nhiên xuất binh, tập kích bất ngờ Bắc Hải quận trị sở, Khổng Dung không thể thắng Viên quân, đã là bị đoạt địa bàn, suốt đêm bôn đào đến Thanh Châu thứ sử Điền Giai chỗ, hiện giờ

Viên Đàm binh phong thẳng chỉ lâm tri thành, Điền Giai phái sứ giả hướng bên ta thỉnh cầu viện quân.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc trầm mặc.

Sau một lúc lâu lúc sau, phương thấy Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Phụng Hiếu huynh, theo ý kiến của ngươi, lần này đi cứu Thanh Châu, là đào mỗ tự mình đi, vẫn là phái dưới trướng các tướng lĩnh đi?”

Quách Gia lắc lắc đầu nói: “Từ Châu vừa mới bị thái phó tiếp nhận, trước mắt còn cần củng cố tự thân, tuy rằng đối bọn họ có chút bất công, nhưng Điền Giai thế lực xa không kịp Viên Thiệu, cho dù đi cứu, chỉ sợ cũng không gì trọng dụng, đặc biệt là Thanh Châu cùng chúng ta trung gian, còn cách một chúng Thái Sơn tặc chúng, một khi bọn họ có điều động tác, chúng ta liền mất nhiều hơn được.”

“Ý của ngươi là…… Không cứu?”

“Không cứu!”

“Kia đào mỗ hẳn là như thế nào đối Điền Giai sứ giả giải thích? Rốt cuộc lúc trước Từ Châu phải bị Tào Tháo thời điểm tiến công, nhân gia chính là thêm binh, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng là ân tình.”

Quách Gia thở dài khẩu khí: “Ta cũng không biết, chịu người ân tình người, là ngươi! Không phải ta.”

) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 425: bào bếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quân tử có đôi khi, chính là sẽ bị loại này vấn đề nhỏ cấp bối rối một chút.

Đổi thành một cái thế nhân đều biết đê tiện tiểu nhân, hắn ở không có năng lực dưới tình huống, không ra binh cứu giúp liền không cứu, đối với chính mình tới nói, cũng không có cái gì cùng lắm thì, mà người khác cũng sẽ không chọn hắn gì.

Bởi vì hắn là thế sở đều biết tiểu nhân.

Nhưng đối Đào Thương loại này danh vọng bên ngoài, bị triều dã cùng bá tánh đều dự vì là quân tử phẩm đức cao thượng người, tự nhiên là phải làm đến "Tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo".

Không phải bởi vì Đào Thương hy vọng như vậy, Đào Thương không phạm tiện, mà là vì cái này thanh danh có đôi khi không thể không như thế.

Bình thường dân chúng phạm sai lầm hoặc là có sinh hoạt tác phong vấn đề, đối với toàn bộ thiên hạ tới nói cũng không xem như gì khuyết điểm lớn, cũng không có người nguyện ý chú ý hắn, ở lịch sử sông dài trung cũng bắn không dậy nổi cái gì bọt sóng.

Nhưng Đào Thương nếu là phạm vào tác phong hoặc là nguyên tắc tính vấn đề, kia sự tình có thể to lắm điều.

"Đào thái phó nhân phẩm có tật xấu" "Đào thái phó là một con sói đội lốt cừu" "Đào thái phó heo chó không bằng" "Đào thái phó nguyên lai là cái dạng này người"……

Đủ loại ngôn luận cùng chỉ trích, ở dân gian sẽ giống như ngập trời sóng lớn giống nhau, đem Đào Thương yêm tra đều tìm không thấy một khối.

Cho nên nói, người sợ nổi danh heo sợ mập.

Danh vọng quá cao, cũng không phải cái gì chuyện tốt, mọi người đều ở nhìn chằm chằm ngươi đâu.

Quách Gia cũng minh bạch chuyện này trong đó lợi và hại, bởi vậy cũng bắt đầu trầm tư.

Việc này khả đại khả tiểu, dù sao xuất binh khẳng định là không thể ra, cuối cùng liền xem như thế nào giải quyết nói Điền Giai cùng Khổng Dung vừa lòng trình độ.

Nhưng cân nhắc nửa ngày, Quách Gia cũng lăng là không có gì tốt biện pháp.

Trực tiếp liền đem nhân gia từ chối đi, không phải như vậy hồi sự.

Nhưng nếu là không trở về tuyệt nhân gia đi, chính mình cũng không phải không nghĩ cứu, nhưng trước mắt loại này tình thế, Từ Châu phương diện mới cũ giao tiếp, Đông Nam bên kia Đào Ứng cùng Lữ Bố, Tôn Sách đám người, cũng yêu cầu bên ta cung ứng, ở bắc thượng xuất binh, xác thật là có chút khó khăn.

Địa chủ gia tuy rằng giàu có, nhưng cũng không có lương tâm cung cấp nuôi dưỡng nhiều như vậy tá điền a.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ lẫn nhau nhìn nhau hồi lâu, rốt cuộc đều là thở dài khẩu khí.

“Thôi, Phụng Hiếu huynh, ngươi đi về trước đi. Việc này chúng ta ngày sau lại thương thảo, có một số việc chung quy là vô pháp nhưng giải, thật sự không được, liền cùng Điền Giai sứ giả lời nói thật lời nói thật.”

“Nặc.”

……

Tiễn đi Quách Gia lúc sau, Đào Thương lại quay lại chính sảnh, lại phát hiện vừa mới vẫn là vẻ mặt tiểu nữ nhân tương Mi Trinh, giờ phút này đang ngồi ở nơi đó, trộm lau nước mắt.

Êm đẹp, này nữ tử như thế nào khóc?

Đào Thương ngạc nhiên nói: “Mi cô nương, ngươi đây là làm chi? Êm đẹp, sát cái gì nước mắt?…… Chẳng lẽ là này phòng nháo quỷ?”

Mi Trinh hồng hai con mắt, ngẩng đầu nhìn phía Đào Thương, u oán nói: “Thái phó ngươi như thế nào không cùng tiểu nữ tử nói?”

“Không cùng ngươi nói?” Đào Thương khuôn mặt nghi hoặc: “Nói cái gì?”

“Này canh như vậy khó uống, ngài vì sao còn uống lên này rất nhiều?”

Đào Thương nghe thế, tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai nha đầu này là thừa chính mình vừa mới ở bên ngoài cùng Quách Gia nói chuyện, trộm nếm canh.

Bất quá bàn thượng chỉ có chính mình dùng quá một cái cái muỗng, nàng là dùng cái gì uống?

Nên không phải nàng trộm dùng ta sử quá……

Đào Thương ha hả cười, sang sảng nói: “Khó uống sao? Ta như thế nào không có cảm giác ra tới, là cô nương chính mình đa tâm.”

Mi Trinh dùng sức lắc đầu, nói: “Thái phó không cần an ủi ta, như thế khó uống canh, tiểu nữ tử đời này cũng chưa từng hưởng qua, chỉ là ta nhà bếp kinh nghiệm thiếu, lâm tới là lúc chưa từng chính mình trước thử một chút, thực sự là ủy khuất thái phó…… Tiểu nữ tử thật là xin lỗi Điêu Thuyền tỷ tỷ.”

Nhìn Mi Trinh khóc rối tinh rối mù, Đào Thương không khỏi đang âm thầm thở dài, trong lòng dâng lên vài phần mềm mại.

Thật là cái tâm sự trọng ngốc cô nương, điểm này việc nhỏ, còn đến nỗi khóc thượng một hồi?

Bất quá nha đầu này xuất thân Từ Châu cự phú mi gia, sẽ không nấu ăn, cũng là ở tình lý bên trong, lại cũng không phải cái gì đáng giá khóc sự tình.

Ngươi chưa làm qua canh, liền sẽ không làm nhà ngươi hạ nhân làm một chút, sau đó ngươi lại cho ta đưa lại đây? Ta còn có thể thật sự biết không thành?

Đứa nhỏ này quá mức thật sự.

Vừa mới nghe xong Quách Gia hội báo, Đào Thương cảm giác pha là xin lỗi Điền Giai cùng Khổng Dung, trước mắt trong lòng cũng có chút bị đè nén, nhìn Mi Trinh bởi vì một chút nhà bếp việc nhỏ mà tự trách, Đào Thương pha là thương tiếc.

“Mi cô nương, canh hương vị không quan trọng, ta ăn canh, uống chính là canh trung nhân tình vị, tay nghề không tinh có thể học, nhưng làm người không tinh, lại là luyện cũng luyện không ra, học cũng học không đến.”

Mi Trinh nghe vậy, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Đào Thương vẻ mặt ấm áp ý cười, mặt lập tức trở nên đỏ bừng, xấu hổ phía dưới đầu.

“Đi thôi, ta tối nay nhiều ít cũng có chút nóng lòng, không ngại cho ngươi lộ hai tay tuyệt sống, chúng ta đều thả lỏng thả lỏng.” Đào Thương đối Mi Trinh vẫy tay.

Mi Trinh nghe vậy tức khắc sửng sốt?

Lộ hai tay tuyệt sống? Cái gì tuyệt sống!

Hơn phân nửa đêm, một nam một nữ chi gian tuyệt sống…… Còn thả lỏng thả lỏng?

Mi Trinh tâm lập tức nhanh hơn rất nhiều!

Như thế nào sẽ như vậy đột nhiên? Này…… Này, làm như vậy có thể hay không thực xin lỗi Điêu Thuyền tỷ tỷ? Quay đầu lại ta nên như thế nào hướng nàng giải thích?

Rốt cuộc là nên đáp ứng vẫn là không nên đáp ứng.

Trong lòng tuy rằng e lệ, nhưng Mi Trinh vẫn là ma xui quỷ khiến đứng dậy, đi theo Đào Thương đi ra thính đường.

……

Không bao lâu, Đào Thương đem Mi Trinh lãnh tới rồi phủ đệ sau bếp.

Mi Trinh tức khắc nhìn choáng váng.

Cùng chính mình tưởng tượng, giống như có điểm không quá giống nhau a.

Đào Thương lộ cánh tay, vãn tay áo, đối với Mi Trinh cười nói: “Đã lâu không tự mình xuống bếp, hôm nay sẽ dạy ngươi như thế nào làm canh gà, cô nương tới cấp đào mỗ đánh cái xuống tay.”

Mi Trinh lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là chính mình hiểu sai.

Nàng âm thầm thở dài một cái.

Bất quá ở này trong lòng, vẫn là có một chút nhàn nhạt cô đơn cảm giác.

Nhìn Đào Thương ở bếp trung thu thập đồ vật, Mi Trinh kỳ quái nói: “Lấy thái phó như vậy thân phận, dùng cái gì thông suốt nấu canh chi đạo, không phải nói quân tử xa nhà bếp sao?”

Đào Thương một bên thu thập đồ vật, một bên nói: “Cái gọi là quân tử xa nhà bếp, phi chỉ quân tử ứng rời xa bếp gian, Mạnh Tử này

nguyện ý chính là quân tử chi với cầm thú cũng, thấy này sinh, không đành lòng thấy này chết; nghe này thanh, không đành lòng thực này thịt, này đây quân tử xa nhà bếp cũng. Đây là này đối Tề Tuyên Vương không đành lòng sát sinh đánh giá, chính là tán dương tuyên vương nhân từ chi tâm.”

Nói xong lúc sau, Đào Thương ngồi dậy, lắc đầu tự giễu nói: “Đến nỗi quân tử xa nhà bếp là còn lại là rời xa sát đồ chỗ…… Ha hả, này năm sáu trong năm, chết ở đào mỗ trong tay người, còn thiếu sao? Há còn nhiều để ý này mấy chỉ gà vịt?”

Đào Thương nói, Mi Trinh cơ bản cũng chưa như thế nào nghe, nàng chỉ là si ngốc nhìn Đào Thương múa may dao phay, động tác thuần thục ở trên thớt bày ra đao công.

Ai có thể tưởng được đến, uy chấn thiên hạ, tiếng tăm lừng lẫy thái bình công tử, cư nhiên còn có như vậy bình phàm thả lại bình dân một mặt?

“Táo đỏ, mà khung, mai rùa, hạt súng, tím khương…… Đáng tiếc lại không có nấm hương.” Đào Thương giống nhau giống nhau đếm, nhìn như là tự cấp chính mình niệm, thật sự là nhanh nhanh Mi Trinh nghe.

Mi Trinh lẳng lặng nhìn, xem Đào Thương đem cắt xong rồi thịt gà cùng gia vị ném vào lẩu niêu trung nấu nấu, cũng âm thầm ghi tạc trong lòng.

Tiếp theo, nói cái gì cũng không thể làm người nam nhân này coi thường.

Một bên vì Mi Trinh giải thích các loại gia vị ôn tính cùng với nguyên lý, Đào Thương một bên điều chỉnh hỏa hậu.

Đại khái qua một canh giờ lúc sau, Đào thị canh gà rốt cuộc đại công cáo thành.

Mi Trinh uống một ngụm lúc sau, vừa mới khóc có chút phát sưng hai tròng mắt tức khắc sáng ngời.

“Thái phó…… Cư nhiên còn có như vậy tay nghề!”

Đào Thương ha ha cười, chính mình cũng thịnh một chén, nói: “Hảo uống đi?”

Mi Trinh dùng sức gật gật đầu.

Một nồi canh gà xuống bụng lúc sau, sắc trời đã bắt đầu có chút trắng bệch.

Đào Thương nhìn nhìn đã bắt đầu toát ra phương đông ngày, đối Mi Trinh nói: “Mi cô nương, canh giờ không sai biệt lắm, ngươi cần phải trở về.”

Nói xong lúc sau, Đào Thương chính mình trong lòng đều có điểm phạm nói thầm.

Như thế nào cùng Liêu Trai trung thư sinh tiễn đi nửa đêm cùng chính mình gặp gỡ hồ ly tinh giống nhau? Có phải hay không có điểm quá kia gì!

Mi Trinh đỏ mặt, đối Đào Thương doanh doanh một cúi người, nói: “Cảm ơn thái phó canh, vốn là tiểu nữ tử thế Điêu Thuyền tỷ tỷ đến thăm công tử, ngược lại là mệt đến công tử vì tiểu nữ tử làm lụng vất vả.”

Đào Thương sờ sờ cái mũi, cười nói: “Không làm lụng vất vả, không làm lụng vất vả, ta một hồi làm Hứa Chử phái người đưa cô nương trở về.”

Mi Trinh trầm mặc một chút, đột nhiên nói: “Thái phó, tiểu nữ tử có một chuyện muốn nhờ.”

“Chuyện gì?”

“Thái phó nhà bếp chi nghệ như thế tinh vi…… Trinh nhi chẳng biết có được không may mắn, mỗi đêm tiến đến hướng thái phó học tập nhà bếp chi đạo?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc ngốc.

Học tập trù nghệ, vì sao phải ban đêm tới?

Còn mỗi đêm!

Như thế nào nghe như vậy biệt nữu đâu!

Cô nương này chẳng lẽ là thật cùng Liêu Trai trung viết giống nhau, là cái nửa đêm hút dương khí hồ ly tinh không thành?

Bất quá đầu năm nay, D tráo ly hồ ly tinh không hảo chạm vào a, bị hút đã bị hút đi.

“Cô nương nếu là nguyện ý, tùy thời tới là được.” Đào Thương ấm áp cười nói.

Mi Trinh hồi báo hắn, còn lại là một cái mặt đỏ tươi cười.

……

Mấy ngày lúc sau, Điền Giai sứ giả vương tu, quả nhiên y theo Quách Gia tra xét, đi tới Từ Châu Bành Thành.

Vương tu vừa thấy Đào Thương, liền hướng hắn thuật lại Thanh Châu các quận báo nguy, thỉnh đào thái phó xuất binh tương trợ việc.

Đào Thương trầm mặc.

Sau một lúc lâu lúc sau, liền thấy Đào Thương thật dài thở dài, bất đắc dĩ nói: “Vương công tào, không phải đào mỗ nhát gan sợ phiền phức, chỉ là trước mắt ta xác có khổ trung, Hoài Nam bên kia, Tôn Sách cùng Lữ Bố tấn công Lư Giang cực cấp, ta bên này phải cho bọn họ cung cấp lương thảo duy trì, uuk a ns h u. com không khỏi

rung chuyển, Kim Lăng binh tạm thời không thể nhẹ động, mà Viên Diệu nếu là dẫn binh bắc thượng đến cậy nhờ Viên Thiệu, Từ Châu bên này còn phải phái ra binh mã bắt cóc, Lang Gia quốc bên kia, Xương Hi thay thế được Tang Bá liên hợp Thái Sơn chư bộ, cùng ta Từ Châu là địch, Từ Châu ta bên này cũng là vừa mới tiếp nhận, sợ là phân không ra binh mã đi cứu Thanh Châu…… Không phải đào mỗ không nghĩ, xác thật là ta hiện tại cũng là tứ phía hoàn địch.”

Vương tu nghe xong lời này tức khắc nóng nảy.

“Thái phó không thể thấy chết không cứu a! Năm đó điền thứ sử cùng khổng Bắc Hải cũng từng phái binh chi viện quá Từ Châu, tuy rằng cuối cùng không có phái thượng cái gì công dụng, nhưng rốt cuộc cũng là đối thái phó có ân người a.”

Đào Thương vừa nghe lời này liền cảm giác đau đầu.

“Vương công tào, làm phiền ngài hồi lâm tri thành đối điền thứ sử thuật lại một tiếng, trước mắt tiến vào Thanh Châu cùng Viên Thiệu chính diện chống đỡ, đào mỗ xác thật không có làm tốt cái này chuẩn bị, cũng không có năng lực này…… Nếu có thể nói, đào mỗ nguyện ý phái ra binh mã, đả thông Thanh Châu đi thông Từ Châu đường lui, nghênh đón điền thứ sử cùng khổng Bắc Hải tới Từ Châu, bọn họ nếu là chịu tới, đào mỗ tất lấy thượng tân chi lễ đãi chi, như thế nào?” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 426: Đan Dương binh bản bộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cũng không phải không nghĩ giúp Điền Giai, thật sự là có một số việc, chính mình hiện nay là hữu tâm vô lực.

Đem Thanh Châu cùng Từ Châu thông lộ mở ra, nghênh đón Khổng Dung Hòa Điền Giai lại đây, này đã là Đào Thương có khả năng làm được cực hạn.

Từ Châu hiện nay tình huống, vương tu nhiều ít cũng là biết một ít, Đào Thương bốn phía sở đối mặt nguy cơ, cũng hoàn toàn không so Thanh Châu bên kia cường đi nơi nào.

Duy nhất bất đồng, khả năng chính là Từ Châu thực lực mạnh mẽ, không dễ dàng bị khi dễ, mà Thanh Châu Điền Giai cùng Khổng Dung mềm yếu mà thôi.

Vương tu rất là tiếc nuối đi rồi, kia cô đơn biểu tình thậm chí là làm Đào Thương nhìn cũng cảm giác có điểm không đành lòng, nhưng không có cách nào, tranh bá thiên hạ cũng không phải là quá mọi nhà, này trung gian có quá nhiều sự tình yêu cầu chính mình trù tính, chính mình không thể bởi vì nhất thời nghĩa khí liền không màng đại cục, tùy ý cùng người tranh hùng.

Quần hùng tranh giành, thời cuộc khẩn trương, một bước đi nhầm, thực dễ dàng chính là vạn kiếp bất phục.

Hiện tại Đào Thương, có quá nhiều yêu cầu cố kỵ sự.

Người nhà, thủ hạ tướng lãnh mưu sĩ, Từ Châu cùng Giang Đông sĩ tộc quần thể, dưới trướng mười dư vạn binh mã, còn có toàn bộ Đào thị trị hạ gần 600 vạn bá tánh.

Này cũng đều là hắn yêu cầu băn khoăn đến, tuy rằng cảm thấy thực xin lỗi, nhưng hắn hiện tại nhiều nhất có thể làm được, cũng bất quá là thu lưu Điền Giai cùng Khổng Dung.

Nhà dột còn gặp mưa suốt đêm, liền ở Đào Thương rất là tiếc hận đem Điền Giai tiễn đi lúc sau, Ngô Quận bên kia, Hàng Châu Trương Hoành lại đột nhiên phái người hướng Bành Thành truyền lại tin tức, nói là Ngô Quận phụ cận, kính huyện sơn càng Tổ Lang, tụ chúng rời núi, cướp bóc châu huyện, Ngô Quận bản địa binh mã không địch lại, khẩn cầu Đào Thương phát binh cứu giúp.

Nghe xong tin tức này, Đào Thương cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn chỉ có thể thực cảm thấy bất đắc dĩ.

Trong lịch sử, Đông Hán những năm cuối Giang Nam nơi, sơn càng cùng Bách Việt nhiều lần phản loạn, hao phí Giang Đông Tôn thị thật lớn tinh lực cùng vật lực, mỗi năm đều phải phái binh bình định, cơ hồ chính là không ngừng nghỉ, hiện giờ chính mình thế nhưng cũng là đi lên này đường xưa.

Cũng may chính mình phòng ngừa chu đáo, làm Hội Kê quận cùng Dự Chương quận Bách Việt ở vỗ di tướng quân Đào Ứng cùng Lữ Đại, Hạ Tề, Toàn Nhu, Lưu Diêu, Nghiêm Bạch Hổ ân uy cũng thi dưới, nhưng thật ra càng thêm quy thuận, dần dần quy về vương hóa, ngược lại là hướng bắc này đó sơn càng, càng là làm người không bớt lo một ít.

Sơn càng phản loạn sự tình tuy rằng không nhỏ, nhưng đối với trước mắt Đào Thương tới nói, còn không đủ rồi làm chính hắn tự mình xuất chinh, hắn quyết định phái ra một người đại tướng, suất lĩnh một vạn tinh nhuệ bước tốt, đi trước Hàng Châu, hiệp trợ Trương Hoành bình loạn.

Bất quá tên này đại tướng hẳn là phái ai đâu?

Tư tới đi trước, Đào Thương quyết định phái Hứa Chử đi trước tiếp viện.

Chính mình dưới trướng chư tướng giữa, trừ bỏ Nghiêm Bạch Hổ cùng Nghiêm Dữ, nhất am hiểu núi rừng chi chiến người, phỏng chừng chính là Hứa Chử, trước mắt nhị nghiêm toàn ở Đông Nam biên cảnh phụ trợ Đào Ứng, hơn nữa liền tính bọn họ tại đây, Đào Thương cũng không dám nhẹ dùng hai người, rốt cuộc bọn họ năm đó cùng Tổ Lang giống nhau, đều là sơn càng lớn tặc, ai biết bọn họ trung gian sẽ có cái gì miêu nị?

Cho nên nhất đáng tin cậy người vẫn là Hứa Chử.

Quyết định lúc sau, Đào Thương lập tức liền phái người tìm tới Hứa Chử.

Mới vừa vừa thấy mặt, Đào Thương phương muốn phân phó Hứa Chử nhiệm vụ, lại là lập tức ngây dại.

Chỉ thấy đứng ở chính mình trước mặt Hứa Chử mặt mũi bầm dập, trên cổ có năm đạo đại đại trảo ấn, mắt phải còn bị người dùng nắm tay tấu sung huyết, thanh một khối tím một khối, cả khuôn mặt đều tìm không ra một cái hảo địa phương tới.

Đào Thương nhìn Hứa Chử bộ dáng này, trong lòng lần thứ hai nổi lên nghi hoặc.

Hứa Chử bộ dáng này, ở hắn trong ấn tượng, giống như không phải một lần hai lần.

Giống như chính mình mấy năm trước vừa mới thống lĩnh Đan Dương quận thời điểm, Hứa Chử liền thường thường bắt đầu đỉnh một cái bị người tấu giống như đầu heo giống nhau đại não hạt dưa tới gặp chính mình, mà chính mình mỗi lần hỏi hắn thời điểm, hắn đều ấp úng xô đẩy qua đi, luôn là nói chính mình là cùng người luận võ, nhưng lại không nói là với ai so võ.

Lúc ấy Triệu Vân cùng Thái Sử Từ đều chưa từng quy thuận đến Đào Thương dưới trướng, theo đạo lý tới nói, Hứa Chử ở Đào Thương trong quân thuộc về vô địch tồn tại, như thế nào cùng người

luận võ, ngược lại là sẽ bị người khác xoát kinh nghiệm thành đầu heo?

Chuyện này thật là là có chút kỳ quặc.

Nhưng nhiều năm như vậy, Đào Thương cũng vẫn luôn không có quá không biết xấu hổ hỏi.

Bởi vì cho dù là hắn hỏi, Hứa Chử cũng sẽ không nói lời nói thật, luôn là ấp úng.

Nhưng không biết vì sao, Đào Thương hôm nay cảm giác Hứa Chử mặt sưng phù phá lệ đại.

“Lại cùng người luận võ?” Đào Thương bình đạm xem kỹ Hứa Chử gương mặt.

Hứa Chử sắc mặt đỏ lên, thưa dạ gật gật đầu.

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Lại cùng người luận võ?”

Hứa Chử rầm rì tùy ý đáp ứng rồi một tiếng.

Đào Thương đánh giá cẩn thận Hứa Chử gò má, đột nhiên nói: “Huynh đệ, ngươi lần này mặt sưng phù chính là phá lệ lợi hại nha, như thế nào? Cái kia hàng năm cùng ngươi so đấu đối thủ, võ công tiến bộ?”

“Ngài đừng hỏi!” Hứa Chử hít ngược một hơi khí lạnh, dường như nghĩ tới cái gì khủng bố sự, hắn dùng sức xoa xoa sinh đau sưng đôi mắt, nói thầm nói: “Có chuyện gì ngài liền phân phó đi!”

Đào Thương đứng lên, đối với Hứa Chử nói: “Trước đừng ở chỗ này nói chuyện, ta mệnh Đào Cơ ở Từ Châu Đan Dương tinh doanh trung điều động hai vạn Đan Dương diễn tập binh võ, ngươi theo ta đi giáo trường nhìn xem.”

Hai người ra phủ đệ, ngồi xe đi trước Bành Thành nam giao giáo trường.

Hai vạn Từ Châu bản bộ Đan Dương tinh binh giờ phút này đang ở giáo trường diễn võ, đằng đằng sát khí, khí thế bàng bạc.

Đào Khiêm năm đó mệnh Đào Cơ cấp Đào Thương đương phó thủ, cũng điều động hai ngàn Đan Dương tinh binh cấp Đào Thương, kia hai ngàn Đan Dương tinh binh theo Đào Thương nam chinh bắc chiến, mấy năm xuống dưới, đã thành trăm chiến chi sư.

Mà Đào Khiêm chính mình sở thống soái Đan Dương binh chính doanh, cho tới nay đều là từ hắn tự mình thẳng quản, đây cũng là Từ Châu bản thổ binh tướng vẫn luôn là từ Tào Báo chưởng quản, nhưng Đào Khiêm lại như cũ có thể ở quân sự thượng chế hành Tào gia nguyên nhân.

Tinh nhuệ nhất bộ đội, vẫn luôn là Đào Khiêm tay cầm tay quản, Tào Báo thế lực châm chen vào không lọt, thủy bát không tiến.

Hiện giờ đem quyền to giao phó cho Đào Thương, Từ Châu bản bộ Đan Dương tinh binh doanh tự nhiên cũng đến giao cho Đào Thương quản lý.

Nhìn giáo trường thượng một vạn danh tinh nhuệ Đan Dương binh, Đào Thương đối Hứa Chử nói: “Lúc này đây đi trước Ngô Quận thảo phạt sơn càng Tổ Lang, bình định nạn trộm cướp yên ổn Hàng Châu biên cảnh, chỉ là một cái phương diện, quan trọng nhất, là yêu cầu ngươi đem này chi Đan Dương tinh binh huấn luyện thành hình! Kim Lăng hai ngàn Đan Dương binh, bởi vì nhiều năm ác chiến, ở chiến lực cùng chiến thuật thượng, đã vượt qua bản bộ Đan Dương tinh binh, Bành Thành bản thổ Đan Dương tinh binh ước có tam vạn chi chúng, ta điều động ra hai vạn tới, làm ngươi mang đi luyện binh, ngươi hảo sinh cẩn thận, chớ phụ lòng ta, nương thảo phạt sơn càng cơ hội, hảo hảo mài giũa một chút này chi quân đội, biết hay không?”

Hứa Chử cẩn thận vừa chắp tay, nói: “Nặc! Tất không cô phụ thái phó một mảnh khổ tâm.”

Hai người chính khi nói chuyện, bỗng nhiên thấy một người hổ vệ quân sĩ tốt vội vã chạy tới hai người trước mặt.

Tên này hổ vệ quân chính là Hứa Chử tâm phúc, xuất thân hứa trang, cùng Hứa Chử cũng coi như là rất là quen thuộc đồng hương, hắn đầu tiên là hướng Đào Thương cung kính thi lễ, sau đó ghé vào Hứa Chử bên lỗ tai thượng lẩm nhẩm lầm nhầm nói nói mấy câu.

Không đợi nói xong đâu, liền thấy Hứa Chử sắc mặt tức khắc đại biến.

“Thái phó! Chúng ta chạy nhanh đi!” Hứa Chử hoang mang rối loạn, cũng không biết là phạm vào cái gì tà phong, vội vàng thúc giục Đào Thương cùng hắn rời đi.

Đào Thương còn lại là đầy đầu mờ mịt.

“Trọng Khang hà tất như thế sốt ruột? Này còn chưa tới buổi trưa giờ cơm đâu, chúng ta lại nhiều xem một hồi Đan Dương binh……”

Hứa Chử nôn nóng dậm chân nói: “Lại không chạy nhanh đi, đã có thể không còn kịp rồi……”

Lời nói không đợi nói xong, lại nghe thấy nơi xa một trận tức giận từ xa tức gần.

“Họ hứa hỗn đản! Trốn mùng một trốn không được mười lăm, ngươi biến đổi pháp muốn tránh lão nương, lão nương hôm nay một chút mặt cũng không cho ngươi, nói cái gì cũng đến băm ngươi kia một đôi móng heo!”

Hứa Chử sắc mặt bá lập tức liền biến trắng.

------oOo------

Chương 427: hứa thị khờ nương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương theo rống giận thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một cái thân hình cao lớn thon dài, cái đầu ít nhất ở 1 mét 8 trở lên nữ tử, nộ mục trợn lên, tay đề trảm mã đao, giống như một tôn thượng cổ ma thần giống nhau, chính đạp đi nhanh tử, hướng chính mình này mặt sải bước đi tới.

Nàng kia dáng người cao gầy, tướng mạo cũng rất là thanh tú, anh tư táp sảng, hơi có chút anh thư mỹ mạo cùng anh khí.

Nhưng Hứa Chử mặt lại là bị kinh hãi mặt không còn chút máu, kia chỉ bị tấu sung huyết đôi mắt, ẩn ẩn nhảy lên.

Đào Thương kiểu gì thông minh, chỉ là nhìn kỹ, liền cái gì đều minh bạch.

Hứa Chử mấy năm nay căn bản chính là ở nói dối!

Hắn mỗi lần chịu thương, căn bản là không phải cùng người nào luận võ, mà là bị cái này chân dài anh khí nữ nhân tấu.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra nói, nữ nhân này, hẳn là chính là Hứa Chử liên tiếp cùng chính mình nhắc tới cái kia thần bí lão bà.

Đào Thương năm đó vừa mới cùng Điêu Thuyền nhận thức thời điểm, Hứa Chử liền từng cùng chính mình thổi phồng, chính mình phu nhân muốn so Điêu Thuyền còn muốn mỹ lệ dịu dàng, lúc ấy Đào Thương liền rất là tò mò, có thể so sánh Điêu Thuyền mỹ lệ ôn nhu nữ tử, rốt cuộc sẽ là cái bộ dáng gì?

Hôm nay nhưng xem như nhìn thấy chân nhân!

Thành như thế Chử lời nói, hắn phu nhân mỹ lệ nhưng thật ra mỹ lệ, thả dáng người cao gầy, lại có một đôi chân dài, coi như là phong tư yểu điệu.

Nhưng này dịu dàng?…… Liền nhiều ít dính điểm khoác lác.

Hứa Chử vừa thấy chính mình phu nhân đề đao vọt vào giáo trường, thô cuồng đại trên mặt râu, thậm chí đều bắt đầu ẩn ẩn xuất hiện run rẩy.

“Y! Mạng ta xong rồi!”

Tuy rằng không biết Hứa Chử cùng hắn lão bà chi gian rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đào Thương cảm thấy chính mình thân là người chủ, tại đây loại trường hợp nhiều ít hẳn là khởi đến một ít nhu thuận tề tác dụng.

Lãnh đạo không ở lúc này không ra mặt giải quyết công nhân gia đình bên trong tranh cãi, hắn liền không phải một cái hảo lãnh đạo.

Đào Thương cất bước tiến lên, đón hứa phu nhân đi qua, hắn lộ ra thường lui tới kia phó quân tử thức dương quang tươi cười, hướng về phía hứa phu nhân chắp tay, nói: “Hứa phu nhân, cửu ngưỡng cửu ngưỡng, tại hạ Đào Thương……”

“Tránh ra!” Hứa phu nhân một tiếng rung trời sư tử hống, giống như thiên lôi giống nhau, thẳng oanh Đào Thương mặt, tiếng hô kéo phong, đập ở Đào Thương gò má thượng, chỉ đem hắn da mặt kéo chợt phiến chợt phiến.

Đào Thương rất là thức thời lập tức hướng bên cạnh vừa đứng, hướng về phía hứa phu nhân làm một cái thỉnh tư thế.

Hứa phu nhân không hề xem Đào Thương liếc mắt một cái, trực tiếp bôn Hứa Chử cất bước mà đi.

Tên kia hổ vệ quân sĩ tốt đứng ở Đào Thương phía sau, ánh mắt pha là u oán nhìn Đào Thương, thế Hứa Chử minh bất bình nói:

“Thái phó, ngài này cũng quá không trượng nghĩa đi?”

Đào Thương mắt lé nhìn hắn một cái, nói: “Ngươi trượng nghĩa? Ngươi thượng!”

Kia hổ vệ quân sĩ tốt nghe vậy cả người một run run, trầm mặc sau một lúc lâu mới vừa rồi buồn bã nói: “Thuộc hạ vẫn là nguyện ý thề sống chết đi theo thái phó nện bước…… Thái phó làm gì ta làm gì.”

Hai người nói còn chưa nói xong, liền thấy hứa phu nhân đã đại mã kim đao đứng ở Hứa Chử trước mặt.

Nguy cấp, sát khí tận trời cảm giác.

“Phu, phu, phu phu người!” Hứa Chử run run rẩy rẩy nói.

Hứa phu nhân dẫn theo trảm mã đao, hung tợn nhìn Hứa Chử, hai tròng mắt trung ẩn ẩn làm như toát ra ánh lửa.

“Ngươi tối hôm qua uống rượu chọc sự, còn không có giải thích rõ ràng, đại buổi sáng, làm sao người liền không có?” Hứa phu nhân gằn từng chữ một đối Hứa Chử nói.

Hứa Chử mồ hôi trên trán như mưa nhỏ giọt.

“Phu nhân, ta đây là có quân vụ chuyện quan trọng, không thể không tới, lại nói tối hôm qua đó là uống ít một chút, ta chính là uống xong sau rất cao hứng, cùng cách vách Lưu đô úy gia mấy cái môn khách tùy ý động thủ luận bàn luận bàn, cũng coi như là đến cái gì đại sự, ta không phải cùng ngươi nhận sai sao?”

“Bang!”

Lời nói không đợi nói xong, hứa phu nhân một chân sủy ở Hứa Chử trên bụng, trực tiếp cho hắn đá cái ngã sấp.

“Đánh gãy nhân gia tam căn xương sườn, còn nói là việc nhỏ! Có ngươi như vậy luận bàn sao? Lão nương vì ngươi ở bên ngoài chọc

những cái đó phá sự, lâu lâu phải cho người ta cúi đầu khom lưng nhận sai, ngươi không biết xấu hổ! Ta còn muốn đâu!”

Đào Thương hít ngược một hơi khí lạnh, nhìn choáng váng.

Dưới bầu trời này, có thể một chân lược đảo Hứa Chử người…… Thật là là không nhiều lắm.

Đào Thương kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Hứa Chử tên kia hổ vệ quân đồng hương, lại thấy hắn vẻ mặt đờ đẫn, phảng phất là xuất hiện phổ biến giống nhau.

“Ngươi lão đại bị người tấu, ngươi như thế nào còn cùng không có việc gì người dường như?” Đào Thương một lóng tay Hứa Chử, hỏi kia sĩ tốt nói.

Hổ vệ quân sĩ tốt run run nói: “Không có việc gì, dù sao hắn cũng không phải ngày đầu tiên bị đánh, chúng ta tộc trưởng kháng tấu.”

Phảng phất là vì ứng hòa tên kia hổ vệ quân sĩ tốt nói giống nhau, Hứa Chử ôm bụng, nhe răng trợn mắt đứng lên.

Đào Thương quay đầu hỏi tên kia hổ vệ quân sĩ tốt nói: “Hứa phu nhân bản lĩnh không tầm thường a, nàng cái gì địa vị?”

Tên kia hổ vệ quân sĩ tốt chính là Hứa Chử đồng hương, tự nhiên biết hứa phu nhân chi tiết, nói: “Tẩu tử khuê danh, ta chờ không biết, chúng ta thôn trang người thông thường đều xưng hô nàng nhũ danh —— khờ nương! Khờ nương người này ngày thường rất là hiền thục, nhưng chúng ta tộc trưởng không biết cố gắng, lại hảo uống rượu, uống xong rượu còn lão cùng người đánh nhau! Tộc trưởng mạnh tay, một tá liền dễ dàng đánh ra sự, hai người bọn họ mới vừa thành thân thời điểm, một hồi hai lần còn hảo, thời gian dài, liền luôn là có người tới tìm khờ nương tìm công lý, khờ nương là cái muốn mặt thể diện người, chung quy vẫn là nhịn không nổi, vì thế liền bắt đầu cùng tộc trưởng đánh, còn quản giáo hắn……”

Đào Thương vuốt cằm, một bên nhìn nơi xa hứa thị khờ nương đối Hứa Chử tay đấm chân đá, một bên nói: “Hứa Chử tính cách ta nhưng thật ra cũng hiểu biết, liền như vậy chịu uất khí, không phải hắn tính cách.”

Kia hổ vệ quân sĩ tốt bất đắc dĩ cười, nói: “Ai nói không phải đâu, tộc trưởng vừa mới bắt đầu cũng không phục, hai người luôn là nói nhao nhao, một sảo đến kịch liệt chỗ, hai người liền động thủ, vừa mới bắt đầu quê nhà hương thân còn luôn là ngăn đón tộc trưởng, đều biết tộc trưởng sức lực đại, sợ hắn đem khờ nương đánh hỏng rồi, nhưng thời gian một hồi mới phát hiện…… Tộc trưởng căn bản là đánh không lại nhân gia, mỗi lần đều bị đánh.”

Đào Thương đôi mắt tức khắc trừng lớn: “Này đàn bà như vậy nghịch thiên sao?”

Hổ vệ quân sĩ tốt nói: “Khờ nương không phải chúng ta tiếu huyện hứa trang người địa phương, hắn a ông là năm đó từ Lương Châu dời đến chúng ta hứa trang một bên ngoài thích, nghe nói khờ nương a ông là cái gì…… Cái gì trương độ liêu trướng hạ đô úy, binh pháp võ nghệ lợi hại, sau lại từ cũng truyền tử, tử truyền tôn, tới rồi khờ nương này đồng lứa, liền như vậy một cái con gái duy nhất, thân thể còn hảo, đi học tổ tiên một thân bản lĩnh, tộc trưởng đao pháp, giống như còn là khờ nương giáo đâu.”

“Trương độ liêu?” Đào Thương vuốt cằm cẩn thận suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi bừng tỉnh nói: “Chẳng lẽ là trương hoán thân đem?”

Nhìn hổ vệ quân sĩ tốt lấy vẻ mặt mộng bức, Đào Thương biết nói với hắn cũng là nói vô ích, hắn cũng không hiểu được trương hoán là người nào.

Thân là Lương Châu tam minh chi nhất dưới trướng thân đem đô úy, hứa phu nhân gia gia tự nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ, binh pháp tạm thời bất luận, võ nghệ nhất định không phải cùng Hứa Chử như vậy tiểu cường hào giống nhau dã chiêu số, tất nhiên là trải qua quỹ đạo huấn luyện, nói không chừng vẫn là đại gia xuất thân.

Bất quá trương hoán tuy rằng là Đông Hán danh tướng, nhưng lúc tuổi già bởi vì đắc tội hoạn quan bị bắt bãi quan, bị trục xuất trung tâm, thân là trương hoán dòng chính, tự nhiên khẳng định cũng là đã chịu liên lụy, cho nên mới cử tộc dời hướng hứa trang an cư tránh họa, rồi sau đó đại gả cho Hứa Chử như vậy địa phương tiểu cường hào, cũng khẳng định là có một ít gia tộc nhân tố ở bên trong.

Hứa Chử ngoại hiệu Hổ Si, này đàn bà so với hắn còn mãnh, không biết tên hiệu là cái gì?…… Hổ nữu sao?

Hứa Chử hiện tại nhưng cũng không biết được Đào Thương trong đầu suy nghĩ chính là cái gì, hắn bị hứa thị khờ nương ấn trên mặt đất một đốn béo tấu, com mà cách đó không xa Đào Thương tắc cùng không có việc gì người dường như ở kia đứng ở tưởng chuyện này, không khỏi bi từ giữa tới, cao giọng nói: “Thái phó cứu ta! Cứu ta a!”

Hứa thị khờ nương hung tợn nói: “Quá phụ? Ngươi kêu thái gia cũng vô dụng! Hôm nay thế nào cũng phải làm ngươi phát triển trí nhớ không thể! Làm ngươi say rượu, làm ngươi khi dễ người!”

Hứa Chử ngồi xổm trên mặt đất, che lại cực đại đầu, một lóng tay cách đó không xa Đào Thương, kêu khóc nói: “Không phải thái gia! Là đương triều thái phó! Thái bình công tử! Chúng ta chủ tử! Phu nhân, không thể vô lễ a!”

Hứa khờ nương quyền cước lập tức tạm dừng ở.

Nàng sá nhiên quay đầu nhìn về phía Đào Thương, sau đó lại nghi hoặc nhìn nhìn Hứa Chử, nói: “Thái bình công tử? Ta hứa gia chủ công?”

Hứa Chử chảy nước mắt, dùng sức gật đầu nói: “Nhiên cũng!”

“Ngươi như thế nào không nói sớm!” Hứa khờ nương lại là một cái quả đấm đánh vào Hứa Chử cái ót thượng.

Hứa Chử ủy khuất chớp đôi mắt: “Sớm nói, vấn đề là ngươi không nghe a!”

“Đem miệng nhắm lại, quay đầu lại lại tính sổ với ngươi!”

Hứa khờ nương hung tợn sất hắn một câu, ngay sau đó xoay người, thay một bộ tiểu thư khuê các diễn xuất, đi vào Đào Thương bên người, doanh doanh thi lễ, nói: “Thiếp thân hứa thị, gặp qua thái phó.”

“Hứa phu nhân không cần đa lễ, mau khởi mau khởi.” Đào Thương duỗi tay hư đỡ hứa thị một chút, đãi này đứng dậy lúc sau, mới vừa rồi cảm khái thở dài: “Phu nhân hảo nghiêm gia giáo, Trọng Khang có phúc khí nha…… Thật tiện sát chết cá nhân.”) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 428: phu thê cùng trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa thị khờ nương tổ tiên cũng coi như là Hán triều tướng môn, tuy rằng so không được sĩ tộc cũng hoặc là đại gia, nhưng cũng xem như hào môn.

Đừng nhìn nàng hiện tại một đống sức lực, tấu Hứa Chử thời điểm uy phong lẫm lẫm, đại sát tứ phương, nhưng bản nhân một khi khôi phục bình tĩnh lúc sau, này trên người ung dung không tầm thường khí chất tự nhiên mà vậy liền hiển lộ ra tới.

Cùng Đào Thương nói chuyện thời điểm, này nữ hán tử quả thực so Mi Trinh còn muốn hiện hiền lương thục đức.

“Phu nhân từ khi từ hứa trang chuyển đến chúng ta Đào thị cảnh nội lúc sau, hai ta giống như còn vẫn luôn chưa từng đã gặp mặt đi? Luôn là nghe Trọng Khang nói lên ngươi, hôm nay nhìn thấy phu nhân, quả nhiên là anh tư táp sảng, khí vũ bất phàm, tuyệt phi bình thường nữ tử, quả nhiên là nữ trung hào kiệt. Trọng Khang thật sự là hảo phúc khí.” Đào Thương cười ha hả khen khờ nương.

Tuy rằng hứa thị khờ nương hiện tại biểu hiện thực dịu dàng, nhưng Đào Thương cũng không dám tùy ý trêu chọc nàng, cùng nàng nói chuyện thực lễ phép.

Rốt cuộc nàng một khác mặt đã bị Đào Thương thấy được, vạn nhất chọc giận nàng tới cái đại biến thân, Đào Thương nhưng không cho rằng chính mình có thể so sánh Hứa Chử khiêng tấu.

Hứa thị khờ nương giờ phút này biểu hiện có chút lược hiện ngượng ngùng, thả thật ngượng ngùng.

Vừa mới chính mình béo tấu nhà mình phu quân một mặt cư nhiên làm chưa bao giờ gặp mặt chủ công thấy được, phải biết rằng toàn

bộ hứa thị hiện tại tất cả đều dựa vào Đào Thương mới có thể thay đổi địa vị, ở Từ Châu chư trong tộc có một vị trí nhỏ.

Hơn nữa ngày sau Đào Thương nếu là thành đại sự, hứa thị một môn thăng chức rất nhanh tắc sắp tới.

Đến nỗi cái này cái gọi là đại sự, đại gia trong lòng minh bạch là được, chính là không thể tùy tiện nói ra.

Bởi vậy ở hứa thị khờ nương trong mắt, Đào Thương chính là bọn họ cả nhà tiểu kim chủ.

Hôm nay lần đầu tiên thấy tiểu kim chủ, chính mình cư nhiên biểu hiện như vậy bạo lực, hứa thị khờ nương trên mặt nhiều ít có điểm không nhịn được…… Đều lại nhà mình cái kia thiên giết phu quân! Mỗi ngày uống rượu ở bên ngoài gây chuyện, hại chính mình trở nên như vậy thô bạo, ở chủ công trước mặt ném đại nhân! Tưởng chính mình ban đầu vừa qua khỏi cửa thời điểm, là cỡ nào hiền lương thục đức.

Hứa khờ nương cảm giác khẩu khí này có điểm nuốt không dưới…… Con mẹ nó, về nhà còn phải tước hắn!

“Thái phó chớ trách móc, thiếp thân ngày thường tuyệt phi hạng người lỗ mãng, chỉ là gia phu ngày thường rượu ngon gây chuyện, làm cho tộc nhân quê nhà không được an bình, cách vài bữa liền chọc chút nhiễu loạn ra tới, đảo không phải thiếp thân cố ý như thế đãi hắn, chỉ là hắn mỗi ngày như thế say rượu…… Ai! Hắn vốn là lực lớn, vạn nhất ở bên ngoài gặp phải cái gì tám ngày đại sự, lại là nên gọi cái này gia như thế nào cho phải…… Ta này còn không phải khủng có việc đoan sao?”

Nói đến này, hứa khờ nương tình đến thương tâm chỗ, còn không khỏi chảy ra vài giọt nước mắt, hoa lê dính hạt mưa rất là thương tâm.

Đào Thương cũng biết hiểu hứa khờ nương khó xử.

Hứa Chử tuy rằng là chính mình tâm phúc mãnh tướng, nhưng cũng không thể ỷ vào chính mình chống đỡ làm xằng làm bậy, vạn nhất ngày nào đó chọc cái nào thế gia đại tộc, hoặc là rượu sau thất thủ đánh chết cái gì nhân vật trọng yếu, sợ là cũng không thể thiện.

Đào Thương sắc mặt hơi trầm xuống, hướng về phía Hứa Chử vẫy tay một cái, quát: “Còn không qua tới cho ngươi phu nhân xin lỗi!”

Hứa Chử rầm rì, nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo chua xót một lóng tay chính mình đổ máu gò má, nói: “Mỗ gia đều bị đánh thành như vậy, làm sao còn muốn ta xin lỗi?…… Lộng phản đi?”

Đào Thương cười nói: “Làm ngươi xin lỗi ngươi liền xin lỗi…… Ngoan a.”

Hứa Chử thở dài khẩu khí, đi đến hứa khờ nương bên người, hướng về phía nàng chắp tay khom người nói: “Phu nhân, mỗ gia này sương cho ngài……”

Không đợi nói xong, liền thấy hứa khờ nương xoay tay lại một quyền.

“Lăn!”

Hứa Chử che lại cái mũi ngồi dưới đất.

Đào Thương thấy thế toét miệng.

Thật là nhìn đều đau.

Đào Thương ngồi xổm xuống thân mình, đánh giá một chút Hứa Chử thương thế, đột nhiên nói: “Trọng Khang, lần này thảo phạt Ngô Quận sơn càng Tổ Lang, ta đã nhâm mệnh ngươi vì đốc quân đại tướng, thống lĩnh hai vạn Đan Dương binh đi trước, ta vốn dĩ đối với ngươi là rất là yên tâm, nhưng cẩn thận ngẫm lại, ngươi này say rượu tật xấu, thật là thật đúng là đến phải sửa lại, ngày thường uống

còn chưa tính, hiện tại ngươi này thân là một quân thống soái, lại quyết không thể lại lạm uống.”

Hứa Chử nghe lời này, đại mặt lập tức liền gục xuống xuống dưới.

“Ý gì? Về sau không, không thể uống lên?”

Đào Thương thật mạnh gật đầu, nói: “Đúng vậy, không thể uống lên.”

Hứa Chử là đi theo Đào Thương nhất lâu chiến tướng, ở trình độ nhất định đi lên nói, cũng là hắn thân cận nhất chiến tướng, cho dù hiện tại Đào Thương đã cùng Thái Sử Từ, Triệu Vân hai người kết bái thành cúc hoa huynh đệ, nhưng ở Đào Thương trong tiềm thức, cùng hắn nhất tri kỷ người, vẫn là Hứa Chử.

Hứa Chử hiện tại cùng hắn đãi lâu rồi, tuy rằng miệng cũng có chút thí, nhưng luận cập đối Đào Thương trung tâm trình độ, toàn bộ Đào thị tướng lãnh giữa, Hứa Chử đương thuộc đệ nhất hoặc là đệ nhị.

Đối với như vậy thân tín tướng lãnh, Đào Thương không nghĩ làm Hứa Chử chỉ có thể làm một cái đấu tranh anh dũng chiến tướng, cũng không muốn cho hắn gần làm chính mình một cái thị vệ tướng lãnh, hắn muốn đem Hứa Chử cũng bồi dưỡng thành một cái có thể một mình đảm đương một phía đại tướng.

Cho nên, lần này thảo phạt Tổ Lang, Đào Thương mới cố ý ủy nhiệm với Hứa Chử.

Bất quá thông qua vừa mới hứa khờ nương đau tấu không biết cố gắng trượng phu sự kiện, Đào Thương nhiều ít vẫn là nhìn ra một ít Hứa Chử tiềm tàng vấn đề.

Thứ nhất là Hứa Chử làm việc vẫn là không có quy hoạch cùng cố kỵ, rất nhiều sự đều là bằng vào một đầu nhiệt huyết, không có kín đáo tâm tư.

Thứ hai đó là hắn say rượu tật xấu, cái này tật xấu chính là phi thường không tốt, thân là tam quân chủ tướng, say rượu luôn luôn chính là tối kỵ, tướng lãnh say rượu, chậm trễ chiến cơ thượng vẫn là ở tiếp theo, nhưng nếu là bị đối phương bắt được say rượu chiến cơ, kia mới là chân chính mất nhiều hơn được.

Xuân thu khi sở đem tử phản, đường khi thi tiên Lý Bạch đều là bởi vì tham rượu mà dẫn tới nhân sinh gặp tới rồi thật lớn suy sụp.

Bởi vậy đối với Hứa Chử cái này tật xấu, Đào Thương quyết tâm muốn nghiêm thêm ngăn chặn.

“Viết quân lệnh trạng!” Đào Thương quyết định chủ ý, phải hảo hảo mài giũa Hứa Chử, ngay sau đó hạ thiết lệnh.

Hứa Chử vừa nghe lời này liền có điểm héo đi: “Còn, còn muốn viết quân lệnh trạng a?”

“Đối!” Đào Thương khẳng định nói: “Ta sẽ phái Tôn Càn làm giám quân, cùng ngươi cùng xuất chinh, cầm ta quân lệnh trạng, đối với ngươi tiến hành giám sát.”

Hứa khờ nương nghe xong lời này, trong lòng cũng đánh lên chủ ý.

Đừng nhìn nàng đánh Hứa Chử thời điểm rất sinh mãnh, kỳ thật cũng…… Miễn cưỡng xem như cái huệ chất lan tâm nữ tử, nghe xong Đào Thương nói, nàng lập tức liền minh bạch Đào Thương dụng ý.

Thái phó đây là cố ý tưởng dìu dắt nhà ta phu quân nha!

Chính là nàng quay đầu vừa thấy Hứa Chử kia một bộ ủy khuất ba ba bộ dáng, trong lòng liền tới khí.

Này anh chàng lỗ mãng là thật sự không biết nhân gia thái phó có ý tốt.

Hứa khờ nương trầm tư một lát, bỗng nhiên khoan thai thi lễ, đối Đào Thương nói: “Thái phó, thiếp thân có một chuyện muốn nhờ, chỉ

là có vi phạm quy định củ, không biết thái phó có không phá lệ?”

Đào Thương nhìn về phía nàng: “Hứa phu nhân có chuyện nhưng giảng không sao.”

Hứa khờ nương ngó Hứa Chử liếc mắt một cái, nói: Này ngốc tử trời sinh tính chân chất, không hiểu biến báo, có chút thời điểm đầu một cây gân, sợ là không biết thái phó hảo ý……”

Nghe xong khờ nương nói, Đào Thương khóe miệng không khỏi trừu động vài cái.

Nhìn xem nhân gia đối lão công dùng từ…… Này ngốc tử?

“Thiếp nhất hiểu biết hắn, liền tính là thái phó phái giám quân, sợ cũng chưa chắc có thể coi chừng này liêu!”

Này từ đối lão công dùng…… Này liêu?

“Cho nên, dân nữ thỉnh cầu cùng tùy quân, cùng hắn cùng chinh Tổ Lang, giúp thái phó ở trong quân hảo hảo quản giáo quản giáo hắn, không biết thái phó nghĩ như thế nào?”

“Cái gì!”

Vừa nghe lời này, còn không đợi Đào Thương phản ứng, Hứa Chử tức khắc liền nóng nảy.

Hắn cuống quít đứng lên, đối hứa khờ nương nói: “Phu nhân không thể hồ nháo! Chiến trường phía trên, đao thương không có mắt, thật là nguy hiểm…… Thả nào có nữ nhân tùy quân đạo lý? Này có vi lẽ thường?”

“Lẽ thường?” Hứa khờ nương hừ một hừ, nói: “Liền ngươi về điểm này mực nước còn dám cùng lão nương khoe khoang? Lão nương hôm nay liền giáo ngươi cái ngoan! Từ xưa trong quân cũng có tướng lãnh thân thích nữ tử tùy quân, không cho phép tùy quân, chính là bình thường sĩ tốt gia quyến cũng là bình phụ, đây là ta đại hán phi tướng quân chấp quân khi sở lập chi quân lệnh! Lại không

thúc thượng tướng, ngươi là tam quân chủ tướng, ta cũng không phải bình thường nữ tử, như thế nào tùy không được? Huống hồ luận cập ra trận giết địch, ta tuy là nữ lưu, lại cũng chưa chắc thua ngươi.”

Hứa Chử nghe đầy đầu đổ mồ hôi.

Tưởng nói có sách, mách có chứng bác bỏ nàng một chút, nhưng Hứa Chử trong ngực mực nước thật sự hữu hạn, thực sự cùng khờ nương so đo không dậy nổi, vì thế chỉ có thể quay đầu cầu cứu thức nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương trầm tư sau một lúc lâu lúc sau, cảm thấy hứa khờ nương lời nói xác thật có lý.

Có lẽ trừ bỏ nàng ở ngoài, thật sự không ai có thể đủ chế được Hứa Chử.

“Hảo, phu nhân nếu là cảm thấy được không, đào mỗ liền phá lệ làm ngươi tùy quân làm tướng, cũng đều không phải là không thể, bất quá đến lúc đó còn thỉnh phu nhân lấy ra có thể làm tam quân tin phục bản lĩnh, để tránh các tướng sĩ nhiều nhai môi lưỡi.”

Hứa khờ nương sang sảng một chút, nói: “Thái phó cứ yên tâm đi, thiếp thân tất không phụ thái phó hậu ý.”

Đào Thương cười cười, quay đầu nhìn Hứa Chử nói: “Trọng Khang, vậy như vậy định rồi, làm khờ nương tùy quân, thả quải cái hư chức giáo úy, Tôn Càn vì giám quân, đào mỗ sắc phong ngươi vì thảo nghịch trung lang tướng, chủ chưởng hai vạn Đan Dương binh, thảo phạt Tổ Lang!”

Hứa Chử khóc tang đại mặt, mắt lé nhìn hứa khờ nương liếc mắt một cái, nói: “Sắc phong mỗ gia vì trung lang tướng?…… Thái phó ngươi dùng sai từ, ta xem ngài vẫn là truy thụy ta vì thảo nghịch trung lang tướng tương đối chuẩn xác……” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình

thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 429: 2 Lưu đầu tào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Chử lãnh quân lệnh, cùng hứa khờ nương suất lĩnh hai vạn Đan Dương tinh binh, đi trước Ngô Quận, bình định sơn càng lớn hào Tổ Lang phản loạn.

Hứa Chử binh mã đi rồi lúc sau, từ Đào Thương thống trị Từ Châu cùng Dương Châu cảnh nội, liền bắt đầu lâm vào một mảnh tạm thời yên lặng.

Nhưng Đào thị lãnh thổ bên trong tuy rằng nhìn như yên lặng, nhưng phần ngoài lại là gió nổi mây phun.

Trong đó, nhất quá rõ ràng, chính là ở Đào thị lãnh thổ phía tây Hoài Nam nơi, giờ phút này đã là gặp phải đổi chủ nguy cơ.

Tôn Sách cùng Lữ Bố liên hợp lại lúc sau, liền chiến liền tiệp, liền khắc trì huyện, chuông đồng chờ mà, ngay cả phòng thủ thành phố kiên cố, dễ thủ khó công thượng tha đều bị bọn họ đánh vỡ.

Lưu Huân cùng Trương Huân binh mã khó có thể ngăn cản hai người mũi nhọn, chỉ có thể co đầu rút cổ hướng Thọ Xuân thành tạm lánh mũi nhọn.

Theo đạo lý tới nói, Viên thị ở Hoài Nam cũng coi như là thế lực hùng hậu, bổn không đến mức như thế vô dụng.

Tiếc rằng Viên Thuật tân vong, tam quân sĩ khí hạ xuống, thả Viên Thuật ở Dự Chương quận cùng Đào Thương một trận chiến, thiệt hại mấy vạn binh mã, lệnh Hoài Nam quân chỉnh thể thực lực đại suy giảm, càng kiêm mất đi vài tên ưu tú chiến tướng, nối nghiệp không đủ.

Trái lại Tôn Sách cùng Lữ Bố, tranh thành đoạt đất, sĩ khí tăng vọt, thả hai người dưới trướng mãnh tướng như mây, lương thảo cũng là từ Kim Lăng thành Hàn Hạo vì bọn họ cuồn cuộn không ngừng đưa đi, mấy không có nỗi lo về sau.

Mà Lưu biểu cùng Tào Tháo giờ phút này cũng bắt đầu bỏ đá xuống giếng.

Tào Tháo cử binh nam hạ, nhân cơ hội đoạt đi sáu an, mà Lưu biểu còn lại là từ cố thủy hướng đông, ngầm chiếm không ít Hoài Tây dồi dào lãnh thổ, lệnh vốn chính là đã phong vũ phiêu diêu Hoài Nam Viên thị, giờ phút này càng là dậu đổ bìm leo.

Tại đây loại bất đắc dĩ dưới tình huống, đại tướng Lưu Huân hướng Viên Thuật nhi tử Viên Diệu góp lời, tẫn khởi binh mã quân nhu, bắc thượng đầu nhập vào Viên Thiệu, lấy cầu Đông Sơn tái khởi, khôi phục môn đình.

Lưu Huân kiến nghị, được đến Trương Huân cực lực phản đối, hắn cho rằng bắc thượng không ổn định nhân tố quá nhiều, trung gian còn kẹp ở tầng tầng thế lực, tùy tiện bỏ thành thực sự là quá mức lộng hiểm, cho nên vẫn là ổn thủ Thọ Xuân thành vì thượng.

Hai người tranh chấp không dưới, lệnh tuổi vốn là không lớn Viên Diệu cảm thấy thế khó xử, khó có thể làm ra chính xác quyết đoán.

Trương Huân cùng Lưu Huân tranh chấp ban ngày, cũng không có đến ra kết quả, cuối cùng chỉ có thể là từng người hậm hực mà về.

Lưu Huân trở lại phủ đệ lúc sau, lập tức tìm tới một người.

Người này, chính là hắn nhất đắc ý thân tín, cũng là này phụ tá đắc lực, tên là Lưu Diệp.

Lưu Diệp chính là phụ Lăng Vương Lưu duyên hậu đại, từng thiết kế tru sát ủng binh tự trọng Dương Châu cường hào Trịnh bảo, sau thu phục này bộ khúc, bổn có thể xưng hùng một phương.

Nhưng Lưu Diệp là cái thực ổn trọng người, hắn tuy rằng được đến Trịnh bảo bộ khúc, nhưng cũng biết chính mình không phải cái có thể mang binh đánh giặc, cát cứ thành trì tài liệu, vì thế liền đem này đó bộ khúc toàn bộ giao cho phụ trách trấn thủ Lư Giang Lưu Huân, cũng ủy thân với này dưới trướng.

“Tử Dương công, ta có một việc muốn cùng ngươi nói.” Lưu Huân nhìn Lưu Diệp, phi thường nghiêm túc nói.

Lưu Diệp cũng là tâm sự nặng nề, hắn hơi có chút do dự, nói: “Tướng quân, thật không dám dấu diếm, tại hạ cũng có một việc muốn cùng ngươi nói.”

Lưu Huân thở dài khẩu khí, nói: “Ngươi trước đừng nói, bổn đem chuyện này tương đối quan trọng…… Vẫn là ta trước nói đi! Tử Dương công, ngươi là ta tín nhiệm nhất dòng chính, thật không dám dấu diếm, mấy ngày trước đây, hứa huyện Tào Tháo phái người đưa tới mật tin, chiêu ta quy phụ với hắn, ngươi cũng biết hiểu, ta tuổi trẻ thời điểm đương Phái Quốc kiến bình huyện lệnh là lúc, cùng Tào Tháo có cũ…… Ta xem Lư Giang cùng Cửu Giang chờ mà đã là chồng trứng sắp đổ chi nguy, lưu chi vô ích, lại đãi đi xuống, chỉ sợ sẽ bị Tôn Sách cùng Lữ Bố bị thương tánh mạng, bởi vậy liền, liền đáp ứng rồi Tào Tháo.”

Lưu Diệp nghe vậy trực tiếp ngây dại.

Lưu Huân làm như không quá chú ý Lưu Diệp biểu tình, ngay sau đó nói: “Ngươi nhất định cảm thấy bổn đem thực không có tiền đồ đi? Nhưng chim khôn lựa cành mà đậu, bổn đem cùng Tào Tháo lại có giao tình, cớ sao mà không làm, ta không sợ ngươi chê cười ta…… Tử Dương công, ngươi lại có chuyện gì nói với ta?”

Lưu Diệp sắc mặt đỏ lên, làm như có chút ngượng ngùng.

“Tướng quân như thế chân thành, kia diệp cũng liền không cất giấu, kỳ thật năm đó tru sát Trịnh bảo là lúc, diệp từng mượn tào công sứ giả nấn ná Dương Châu mấy ngày lấy được việc, từ kia lúc sau, liền

cùng tào công hữu một ít liên hệ…… Ngày gần đây, vừa vặn ta cũng đáp ứng quy thuận tào đưa ra giải quyết chung.”

Lưu Huân vừa nghe lời này tức khắc ngây dại: “Ngươi cũng quy thuận tào đưa ra giải quyết chung?”

Lưu Diệp gật gật đầu, nói: “Cùng tướng quân giống nhau.”

Hai người trầm mặc sau một lúc lâu, đều là lộ ra tươi cười, lẫn nhau cầm đối phương tay, nói: “Quả nhiên là anh hùng ý kiến giống nhau a!”

Ngoài miệng tuy rằng là nói như vậy, nhưng hai người trong lòng lại đồng thời hung hăng “Phi” một tiếng, từng người mắng đối phương một câu:

“Không biết xấu hổ phản đồ!”

Thỉnh Tào Tháo phái người liên lạc ở Hoài Nam cùng Tào Tháo có cũ Lưu Huân cùng Lưu Diệp, tự nhiên đó là Giả Hủ đã sớm giả thiết tốt mưu lược chi nhất.

Lưu Huân làm như thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn vui tươi hớn hở hướng về Lưu Diệp nói: “Nếu ngươi ta toàn đã là thân cận tào công, kia có một số việc, chúng ta chi gian cũng không ngại có thể nói thẳng.”

Lưu Diệp nhẹ nhàng duỗi ra tay: “Tướng quân thỉnh giảng.”

Lưu Huân thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Hiện giờ Hoài Nam nơi mọi nơi toàn nguy cấp, ta cố ý huề Hoài Nam chi chúng bắc thượng, trực tiếp đầu nhập đến tào công trướng hạ, cho nên hôm nay liền lấy bắc thượng đầu nhập vào Viên Thiệu chi danh nghĩa, làm công tử hạ lệnh di chuyển, tiếc rằng lại bị Trương Huân sở trở, ta hai người là tranh chấp ban ngày, lăng là ai cũng chưa nói động ai, chính xác đen đủi!”

Lưu Diệp loát thuận sợi râu, nói: “Thì ra là thế…… Tướng quân chớ nôn nóng, không ngại hơi làm chờ, có lẽ sự tình sẽ có chuyển cơ.”

Lưu Huân biết được Lưu Diệp tố có mưu trí, nghe vậy không khỏi một kỳ, nói: “Tử Dương có gì cao kiến?”

Lưu Diệp lắc đầu nói: “Kỳ thật cũng không là ta có cái gì mưu trí, quả thật là tào do nhà nước cử người viết thư từ tới, ngôn ngày gần đây trong vòng, liền sẽ có diệu nhân tiến đến, tương trợ chúng ta thoát ly này khốn cảnh, làm ta chờ tạm thời đừng nóng nảy, tĩnh chờ tin lành liền có thể.”

Vừa nghe lời này, Lưu Huân đôi mắt tức khắc thẳng.

Cái này kêu nói cái gì? Diệu nhân?

Tào Tháo kia tiểu tử khi nào còn học được đánh đố?

Lưu Diệp nhìn ra Lưu Huân sắc mặt thần sắc, cười khổ nói: “Trong đó lý do, diệp cũng là không biết, nghe nói tào công trướng hạ nhân mới cùng ngày đều nhiều, dưới trướng tinh binh, bộ khúc, cấu trí cũng là tăng nhiều, trong đó có một cái ưng xà phủ, đồn đãi này chủ sự rất là lợi hại, cũng không hiểu được việc này có phải hay không vì này sở tính……”

……

Lưu Huân đối với cái gọi là diệu nhân giải vây gì đó căn bản là không tin.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ đến, mấy ngày sau, cái gọi là diệu nhân cư nhiên thật sự tới.

Nhữ Nam quận khăn vàng đại tặc Lưu Tích cùng Cung Đô phát tới tin hàm, tỏ vẻ nguyện ý ruồng bỏ Tào Tháo, quay về Viên thị dưới trướng, phụng nghênh Viên Diệu cùng Hoài Nam quân chúng, tạm thời đi trước Nhữ Nam tạm lánh, ngày sau lại đồ khôi phục.

Lưu Tích cùng Cung Đô năm đó ở Viên Thuật cùng Tôn Kiên thống trị Nhữ Nam thời điểm chính là Viên thị phụ thuộc, hiện giờ Tào Tháo đối đãi khăn vàng chính lược tương đối khắc nghiệt, thả nhiều lần đoạt giặc Khăn Vàng đầu binh quyền, hai người phản bội tào về Viên, thật cũng không phải cái gì không có khả năng sự.

Chủ yếu là lần này sự kiện, cho Lưu Huân một cái có thể khuyên Viên Diệu bắc thượng lấy cớ!

Không thể tưởng được quả nhiên là ứng Tào Tháo nói, thật sự tới diệu nhân thế hắn giải quyết khó khăn tới.

Xác thật cực diệu cũng.

Lưu Huân lại lần nữa khuyên can Viên Diệu, sở cái gọi là cơ bất khả thất, thời bất tái lai, lần này vừa lúc có thể mượn dùng giặc Khăn Vàng ở Nhữ Nam theo điển vì bàn đạp, làm cho bọn họ mở ra thông lộ, hoả tốc thông qua Nhữ Nam cùng Dĩnh Xuyên thẳng đến tam hà nơi, vọt vào Tịnh Châu cảnh nội, đến lúc đó liền có thể tiến vào Viên Thiệu địa bàn, lấy đồ khôi phục.

Lưu Huân nói nói thực trực tiếp —— qua này thôn đã có thể không có này cửa hàng.

Có Nhữ Nam khăn vàng sẵn sàng góp sức, Viên Diệu cẩn thận tự hỏi một lần, rốt cuộc hạ quyết tâm, từ bỏ Thọ Xuân, bắc thượng đầu nhập vào bá phụ Viên Thiệu! Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 430: Tào Tháo tiểu tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quyết định chủ ý lúc sau, Viên Diệu ngay sau đó phái người hướng Lưu Tích cùng Cung Đô bên kia đưa đi tin hàm, nói rõ chính mình ít ngày nữa trong vòng, liền sẽ suất binh khởi hành, đi trước Nhữ Nam nơi đến cậy nhờ bọn họ, làm Lưu Tích cùng Cung Đô làm tốt nghênh đón chuẩn bị.

Lưu Tích ở được đến Viên Diệu hồi phục lúc sau, vui mừng quá đỗi, lập tức phái khăn vàng tiểu tốt, phi mã đi trước Bành Thành, hướng Đào Thương báo cáo Viên Diệu hướng đi.

……

Bành Thành, phòng nghị sự.

“Thật tốt quá!” Đào Thương thật mạnh một phách bàn, vui mừng nói: “Viên Thuật chi tử ở Hoài Nam quả nhiên là rất không nổi nữa, hắn lần này đi Nhữ Nam quận sẽ cùng Lưu Tích cùng Cung Đô, tất nhiên là muốn mượn trợ bọn họ binh mã cùng con đường, bôn tam hà nơi tiến vào Hà Bắc cảnh nội, đến cậy nhờ Viên Thiệu, kể từ đó, tắc đại sự thành rồi.”

Gia Cát Lượng tại hạ phương lắc lư quạt lông, nói: “Chính là Viên Diệu đám người, lại là trăm triệu không thể tưởng được, Lưu Tích cùng Cung Đô đã sớm đầu phục lão sư, lần này hắn sắp sửa đi địa phương chỉ sợ không phải Hà Bắc, mà là Từ Châu!”

Tư Mã Ý cũng là thưởng thức trong tay cây bồ quỳ phiến, cảm khái nói: “Nghe nói Viên Thuật có một cái thật xinh đẹp thiếp thất, gọi vì Phùng thị, chính là không xuất thế đại mỹ nhân…… Thật muốn quan sát quan sát a.”

Đào Thương nghe vậy, không khỏi trợn trắng mắt.

Còn tuổi nhỏ, cư nhiên liền bắt đầu hảo này một ngụm?

Cái gì tật xấu! Thật là thiếu dọn dẹp.

Đào, Gia Cát, Tư Mã đều là vẻ mặt hưng phấn, ba người hỉ khí dương dương, nhưng chỉ có Quách Gia lại là thái độ khác thường, cau mày ở nơi đó trầm tư cái gì.

Thấy Quách Gia một bộ trầm thấp bộ dáng, Đào Thương biết hắn trong lòng nhất định là có chút suy nghĩ.

Hắn đối Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý phân phó nói: “Lượng lượng, tiểu ý, ta đã ra lệnh, phân biệt nhâm mệnh các ngươi hai người vì ngô huyện cùng sào khâu huyện huyện lệnh, hai người các ngươi ngay trong ngày khởi liền đi này hai trên mặt đất nhậm, này hai nơi huyện thành toàn chính là chúng ta Từ Châu ở tây cảnh biên thuỳ chi huyện, hai người các ngươi đến nhận chức lúc sau, toàn quyền phụ trách huyện nội quân chính, cũng muốn thời khắc chú ý cùng Lưu Tích đám người bàn bạc, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng bọn họ, nhất định phải phối hợp bọn họ dẫn Viên Diệu một chúng tiến vào Từ Châu, kế tiếp phương diện, đào mỗ sẽ điều khiển đại quân đi chi viện các ngươi.”

Hai người phân biệt đứng dậy, cùng chắp tay nói: “Nặc!”

Đãi hai cái tiểu tử ra chính sảnh lúc sau, Quách Gia lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Đào Thương, nghi hoặc nói: “Này hai đứa nhỏ tư chất không kém, lại có mưu lược, nếu là lưu tại bên người cẩn thận dạy dỗ, lâu sau tất nhiên sẽ có đại tiền đồ, vì sao phải đem bọn họ đột nhiên ngoại phóng?”

Đào Thương trên mặt lộ ra mỉm cười: “Nguyên nhân rất đơn giản, thứ nhất là vì ứng đối lần này lừa Viên Diệu một chúng nhập Từ Châu sự, yêu cầu ở tây cảnh biên thuỳ an bài thỏa đáng, để tránh ra sai lầm; thứ hai là này hai đứa nhỏ đều là rất tốt mầm, ngoại phóng rèn luyện một chút đối bọn họ khẳng định là có bổ ích, chỉ là một mặt

lưu tại ta bên người nghe huấn, sau này sợ là không thể một mình đảm đương một phía, vậy có chút đạp hư.”

Quách Gia nghe vậy tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên lai đi theo bên cạnh ngươi là bị đạp hư mệnh a? Kia Quách mỗ đã bị ngươi đạp hư 4-5 năm a thái phó! Khi nào cũng đem ta ngoại phóng một chút bái?”

Đào Thương cười ha hả nhìn hắn, nói: “Làm ca ca chính là nhân trung long phượng, có thể nói là ra nước bùn mà không nhiễm giác nhi…… Ngươi vẫn là tiếp tục bị ta đạp hư đi.”

Quách Gia rất là mất hứng cúi đầu.

“Phụng Hiếu huynh, vừa mới ta cùng lượng lượng, tiểu ý nói đến Viên Diệu một chúng bắc thượng việc, ngươi lại ở nơi đó cúi đầu trầm tư, không đáp một lời, này thật là không phải ngươi tính cách…… Không biết ngươi chính là có cái gì ý tưởng? Vẫn là nghĩ đến cái gì đại sự?”

Quách Gia sắc mặt từ tình chuyển *: “Kỳ thật cũng không có gì sự, nhưng Quách mỗ luôn là cảm giác không quá thích hợp.”

Đào Thương nghe vậy nhướng mày, nói: “Không đúng chỗ nào? Hoài Nam bên kia?”

Quách Gia tinh tế cân nhắc một hồi, mới vừa rồi nói: “Không phải Hoài Nam! Là Trung Nguyên…… Thọ Xuân bên kia ra tới chuyện lớn như vậy, đang ở Dự Châu Tào Tháo cư nhiên không có gì đại động tác, trừ bỏ phái Tào Nhân chiếm cứ sáu an đầy đất, lấy cầu ở phía nam giành một cái chiến lược tính ưu thế mà duyên ở ngoài, lại vô mặt khác cử động! Này không giống như là Tào Tháo tác phong, liền tính là Tào Tháo không thể tưởng được…… Tuân, Tuân Du, Trình Dục, Hí Trung kia mấy cái hỗn cầu cũng quả quyết sẽ thẳng gián! Quách mỗ luôn là cảm thấy nơi này nhiều ít có chút không đúng.”

Đào Thương vuốt cằm, cẩn thận cân nhắc một hồi, nói: “Ngươi có thể là nhiều lo lắng, việc này thật cũng không phải không có khả năng, giáo sự phủ giáo trước đó một đoạn thời gian không phải tới báo, Tào Tháo từ khi chiêu hàng Trương Tế lúc sau, vẫn luôn đều ở mượn từ hắn con đường này, ở chiêu hàng Đổng Trác năm đó cũ đem sao? Trước mắt tính tào trù bị việc này, phỏng chừng là không rảnh nam cố.”

Quan Trung tranh thánh giá chi chiến, Mã Đằng cùng Hàn Toại bị Tào Tháo đánh thành cẩu, còn mất Bàng Đức cùng Diêm Hành, lui giữ Kim Thành, cùng Lương Châu mặt khác chư hầu song song, hiện nay Quan Tây các lộ tiểu chư hầu bị lạc dương Chung Diêu lấy chính trị thủ đoạn khuất phục, rất là ngoan ngoãn, mà Đổng Trác ngày xưa cũ đem trung, ngưu phụ đã chết, chưởng quản Tịnh Châu quân Lữ Bố hiện nay còn lại là cùng Tôn Sách hợp lực, phá được Hoài Nam nơi.

Còn lại Tây Lương quân cũ đem trung, Trương Tế suất lĩnh một bộ phận Tây Lương binh quy thuận Tào Tháo, mà dư lại Lý, Quách Tị, Phàn Trù đám người, còn ở suất lĩnh ngày xưa Tây Lương binh cùng thiếu bộ phận lạc dương nam bắc trong quân nguyên đại địa thượng lưu lãng.

Trước một đoạn thời gian, giáo sự phủ truyền quay lại lời nói tới, Tào Tháo hiện nay đang định mượn từ Trương Tế quan hệ, chiêu hàng những cái đó Lương Châu chư tướng.

Hiện tại Lý cùng Quách Tị đám người cùng trong lịch sử tình huống bất đồng, bọn họ tuy rằng cấp Đổng Trác tiếp tay cho giặc thật nhiều năm, nhưng không có giết hại Vương Duẫn, cầm tù thiên tử tội lớn, chỉ là thuộc về Đổng Trác tòng phạm, bởi vậy ở trình độ nhất định thượng, là thuộc về ở có thể bị Quan Đông chư hầu tiếp nhận phạm trù.

Mà đối trong tay bọn họ binh tướng cảm giác nhất cơ khát người, mà mà duyên cũng nhất phương tiện người, đó là chiếm cứ Trung Nguyên Tào Tháo.

Mà theo Đào Thương hiểu biết, Tào Tháo hiện nay chính là ở làm chuyện này.

“Không đúng!” Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Việc này có vấn đề, Tào Tháo người này, Quách mỗ âm thầm phái người quan sát hắn hồi lâu, người này vô luận là trí tuệ, năng lực, gan dạ sáng suốt toàn không ở Viên Thiệu dưới, này chờ hùng người bay vật, làm sao có thể phân không ra chủ yếu và thứ yếu? Đổng Trác dưới trướng Tây Lương chúng tướng binh tướng là cường, nhưng rốt cuộc đã là giống như tang gia khuyển giống nhau, kéo dài hơi tàn hồn hồn giữa đường, nếu thật là có thể thông qua Trương Tế chiêu hàng bọn họ, cũng không cần Tào Tháo tiêu phí như vậy đại tinh lực tự mình nhìn chằm chằm việc này…… Y theo Quách mỗ phán đoán, đối với Tào Tháo tới nói, Hoài Nam Viên thị hậu nhân so với Đổng Trác di quân càng vì quan trọng…… Bởi vậy Quách mỗ hoài nghi việc này không giống mặt ngoài đơn giản như vậy, Tào Tháo phía sau, có lẽ là có cao nhân chỉ điểm cũng nói không chừng.”

Đào Thương nghe vậy trầm mặc một hồi lâu, mới vừa rồi chậm rì rì nói: “Phụng Hiếu huynh ý tứ, là hoài nghi Tào Tháo cũng theo dõi Viên Diệu một chúng? Hiện tại không hề động tác, bất quá là ở giấu người tai mắt?”

Quách Gia khẳng định nói: “Nếu là Dự Châu bên kia có điều binh động tĩnh, có lẽ Quách mỗ còn sẽ không như vậy để ý, nhưng nhằm vào Hoài Nam nơi, Tào Tháo một phương không khỏi biểu hiện quá mức bình tĩnh, này ngược lại là lệnh người lo lắng…… Quách mỗ có dự cảm, Tào Tháo lần này sẽ có đại động tác, cho nên lúc này đây, còn phải là từ thái phó tự thân xuất mã mới là.”

……

Dự Châu, Hứa Xương.

Tháng trước, Tào Tháo đem chính mình hiện nay sở cư trú trị sở hứa huyện thay tên vì Hứa Xương, các bộ binh mã chỉ huy quyền lực từ năm nay bắt đầu, từ Duyện Châu toàn bộ hướng Hứa Xương nghiêng.

“Trương Tế bên kia tình huống thế nào?” Tào Tháo lúc này cùng Tuân một chỗ, hai người đang ở mưu đồ bí mật nhận không ra người kế hoạch.

Tuân đối Tào Tháo nói: “Trương Tế phái người đưa về tin tức, Phàn Trù đã đáp ứng quy thuận, trước mắt đang ở cùng hắn cùng về hướng Hứa Xương, đến nỗi Lý cùng Quách Tị, đối với Trương Tế chiêu hàng, cũng là có điều ý động ý, không ngại phái Mãn Sủng lại huề lá vàng hậu lễ đi trước, động chi lấy lợi, hiểu chi lấy lý, làm cho bọn họ quy thuận đương nhưng không khó.”

“Tây Lương binh…… Phi hùng quân…… Nam bắc dư bộ.”

Tào Tháo trong mắt thả ra khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung tia sáng kỳ dị, nói: “Lý cùng Quách Tị chờ bối không đáng nói đến thay, nhưng là Đổng Trác lưu lại tới tàn quân binh mã, lại đều là năm đó ở lạc Dương Thành trung tinh nhuệ trung tinh nhuệ, cho dù hiện nay nghèo túng, nhưng này chiến lực cũng là cực cường, nếu có thể chiêu hàng bọn họ quy phụ, hơn xa ở Trung Nguyên chiêu mộ tân quân! Việc này nếu thành, tào mỗ liền có có thể cùng Viên Thiệu một tranh tư bản, việc này tuyệt đối không thể chậm trễ…… Khiến cho Mãn Sủng tiến đến! Nhanh đi!”

“Nặc.” Tuân đáp lại: “Tức khắc liền đi an bài.”

“Diêm Hành ở Nhữ Nam bên kia nhưng có tin tức truyền quay lại tới?” Tào Tháo bỗng nhiên lại hỏi Tuân nói: “Lưu Tích cùng Cung Đô kia mấy cái phản nghịch, chính là đã trêu chọc Viên Diệu đám người lại đây?”

Tuân cười nói: “Đã có tin tức nói, Viên Diệu bỏ quên Thọ Xuân, bôn Nhữ Nam địa giới đi, Diêm Hành chỉ chờ Tư Không quân lệnh, liền sẽ y kế chặn giết Hoài Nam chi chúng, đến lúc đó còn có Lưu Huân nội ứng ngoại hợp.”

Tào Tháo suy nghĩ một hồi, đột nhiên nói: “Thả không nóng nảy, lần này ác chiến, ta còn có một việc, muốn làm Diêm Hành thay ta hiểu biết, cũng không biết hắn có thể làm được hay không.”

Tuân nghi hoặc nhìn Tào Tháo.

Sở hữu sự tình giống như đều đã an bài thỏa đáng nha, còn có cái gì đặc thù sự muốn giao đãi cấp Diêm Hành đi làm?

Đón Tuân nghi hoặc ánh mắt, Tào Tháo không khỏi sắc mặt đỏ lên, nhẹ nhàng khụ hai tiếng, nói: “Văn Nhược, ngươi thả đi về trước, quay đầu lại có việc chúng ta lại nghị đó là.”

Tuân biết được Tào Tháo đây là có cơ mật chuyện quan trọng muốn chính mình làm, không cho chính mình thấy, liền biết điều rời khỏi Tào Tháo thư phòng.

Tuân rời khỏi bắn tên lúc sau, Tào Tháo đứng lên, cấp khó dằn nổi đi tới một cái rương gỗ bên cạnh, mở ra rương gỗ.

Cái kia rương gỗ trung, là một quyển một quyển giản độc, cầm đầu một quyển mặt trên hiển hách nhiên viết 《 Đào thị tiểu thuyết 》 bốn cái chữ to.

Tào Tháo pha là cảm khái ai cuốn giản độc vuốt ve một chút, cảm khái nói: “Hảo thư, hảo thư a…… Đáng tiếc là cái tiểu tạp chủng viết.”

Cảm khái xong, Tào Tháo lại từ cái rương trung lấy ra kia cuốn Đào Thương tự tay viết viết 《 Quần Phương Phổ 》, kia mặt trên ghi lại đều là thời đại này đã diễm lệ lại phong vận yểu điệu phụ nhân.

Tào Tháo đem Quần Phương Phổ mở ra, từng cái tên đánh giá, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở Trương Tế chi thê ‘ Trâu thị ’ tên thượng.

Trầm ngâm thật lâu sau, Tào Tháo liền phản hồi tới rồi bàn bờ biển, mở ra một quyển giản độc, bắt đầu cấp Diêm Hành viết mật tin.

Tin trung nội dung không đủ vì người ngoài nói, nhưng cấp Diêm Hành giấy viết thư, khúc dạo đầu mấy cái chữ to lại là hiển hách trước mắt.

“Nhậm Trương Tế vì phụ trong quân lang đem, mặc cho phó tiên phong, nghe lệnh với Diêm Hành trướng hạ……” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 431: Trương Tế bài ca phúng điếu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hưng bình hai năm tháng sáu mạt, Viên Diệu ở Lưu Huân gián ngôn hạ, suất chúng đột phá trùng vây, từ bỏ Thọ Xuân, bắc thượng thẳng đến Nhữ Nam quận mà đi.

Nhưng ở Tôn Sách cùng Lữ Bố thế công hạ, cho dù là bỏ thành mà đi, cũng tuyệt đối không phải dễ dàng như vậy.

Tôn Sách cùng Lữ Bố, hơn nữa Trình Phổ, Hoàng Cái, trần võ, Hàn đương, Chu Du, Trương Liêu, Cao Thuận, Ngụy Tục từng người thống lĩnh một quân, từ mười cái phương hướng theo đuôi truy kích, mãnh công Viên Diệu binh mã phía sau.

Viên Diệu dưới trướng gần sáu vạn quân chúng ở Lưu Huân cùng Trương Huân thống lĩnh hạ liều chết chống cự, nhưng như cũ là đại bại, Hoài Nam binh tán tán hàng hàng, cuối cùng đi theo Viên Diệu bên người quân tốt, chỉ không đến tam vạn, cơ hồ bị mất một nửa.

Lá vàng tiền tài, lương thảo quân nhu, chiến mã quân giới mất đi càng là nhiều đếm không xuể.

Đáng thương Viên thị năm đó kiểu gì uy phong, hôm nay lại lưu lạc đến tận đây.

Ở như thế tổn thất thật lớn cùng hy sinh dưới, Viên Diệu cuối cùng thoát ly tôn, Lữ hai người ma chưởng, chạy ra Hoài Nam cảnh nội.

Đáng tiếc chính là trả giá đại giới lại thực sự là quá lớn chút, tổn thất cũng thực sự quá lớn chút.

Mà Hoài Nam Cửu Giang, Lư Giang chờ mà, kinh này một trận chiến sau, bị Lữ Bố cùng Tôn Sách hai người hoàn toàn khống chế.

Hai người phân công minh xác, chia đất cai trị, Lữ Bố thủ bắc đóng quân Thọ Xuân, Tôn Sách thủ nam chiếm trụ Lư Giang, hai người lẫn nhau vì môi răng, từng người nghỉ ngơi lấy lại sức, cũng đem ánh mắt dịch hướng về phía phía tây Giang Hạ quân cùng Trường Sa quận cùng với nam diện Quế Dương quận cùng Nam Hải quận.

Mà Viên Diệu còn lại là ở Lưu Huân dưới sự chỉ dẫn, hốt hoảng bắc thoán, dọc theo đường đi va va đập đập, thương không đành lòng đánh cuộc, nhưng cuối cùng vẫn là đến Nhữ Nam quận.

Đi tới Nhữ Nam quận biên cảnh địa giới, sớm có Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương ba người dẫn dắt tam chi khăn vàng quân đang đợi chờ bọn họ.

Viên Diệu rốt cuộc tuổi trẻ, trải qua này chờ thật lớn biến cố vốn chính là tâm thần và thể xác đều mệt mỏi, hiện giờ đột nhiên vừa thấy đến ba gã khăn vàng tướng lãnh, biết được còn sống có hi vọng, liền không khỏi bi từ giữa tới, thất thanh khóc rống.

Ba gã khăn vàng quân đầu lĩnh vội vàng an ủi Viên Diệu, ngoài miệng ở hảo ngôn khuyên bảo đồng thời, trong lòng lại là lại ở trong tối tự cảm khái Viên Diệu vận mệnh vô dụng.

Đứa nhỏ ngốc, khóc cái gì khóc! Bao lớn điểm sự? Có cái gì nhưng khóc?…… Ngươi khóc nhật tử, chỉ sợ là còn ở phía sau đâu.

Màn đêm buông xuống, ba gã khăn vàng tướng lãnh liền ở Nhữ Nam biên cảnh lều lớn nội bãi hạ yến hội, cấp Viên Diệu đám người mở tiệc an ủi.

Tuổi trẻ Viên Diệu nhiều lần tao ngã khó, ở trong yến hội không tự chủ uống nhiều mấy tước, không bao lâu liền đã say.

“Bang ——!”

Thừa rượu tính, Viên Diệu hung hăng đem rượu tước ném xuống đất, nghiến răng nghiến lợi cả giận nói: “Đáng giận Lữ Bố, Tôn Sách! Năm đó bất quá đều là ta phụ thân thủ hạ phụ thuộc người, vâng vâng dạ dạ hạng người, bọn họ là cái gì? Là ta Viên gia cẩu mà thôi! Mạng sống thức ăn thượng cần dựa vào ngô phụ cung ứng, hiện giờ một sớm bối phản liền như thế tương bức! Quả thực…… Quả thực so cẩu còn không bằng! Tặc tử hại ta Viên gia mất gia nghiệp căn cơ, việc này ta tuyệt không cùng bọn họ làm hưu! Tuyệt không!”

Nhìn Viên Diệu vẻ mặt thống hận biểu tình, thiện lương Lưu Tích liền khuyên giải hắn.

“Chủ công chớ sầu lo, chính cái gọi là thắng bại là binh gia chuyện thường, chỉ cần chủ công để lại hữu dụng chi thân, đãi ngày sau nằm gai nếm mật, chỉnh đốn và sắp đặt quân mã lúc sau, đương nhưng nhắc lại đại binh hồi Hoài Nam báo thù, lấy huyết hôm nay to lớn hận.”

Viên Diệu say khướt, đỏ mặt gật đầu: “Lưu tướng quân lời nói…… Thật là có lý! Ngươi có thấy xa! Ta chính là Viên gia con cháu, há dung người khác khi dễ? Thả đãi ngày sau ta độc tôn một phương là lúc, tất bái Lưu tướng quân vì đại tướng, y vì lương đống!”

Nói đến này, Viên Diệu thừa rượu tính qua tay chỉ chỉ Cung Đô cùng Chu Thương, nói: “Hai người các ngươi, cũng giống nhau! Đều bái đại tướng!”

Lưu Tích cùng Cung Đô nghe vậy, đều là lộ ra đầy mặt vui mừng, một cái kính đứng dậy hướng Viên Diệu bái tạ —— tuy rằng là trang.

Chu Thương cái mũi trung phát ra một tiếng hừ nhẹ, tuy rằng khinh thường, nhưng Đào Thương kế hoạch ở bên kia bãi ở, chính mình lại không thể không từ, vì thế cũng là đứng dậy đối Viên Diệu tỏ vẻ cảm tạ.

Lưu Huân thấy Viên Diệu uống tới rồi cao hứng, có điểm quên hết tất cả không biết chính mình họ gì, vội vàng mở miệng nhắc nhở nói: “Chủ công, chúng ta trước mắt nguy cơ còn chưa từng qua đi, thả đến thương lượng một chút ngày sau phải làm như thế nào bắc thượng mới là!”

Viên Diệu ha ha cười, chỉ chỉ Lưu Tích nói: “Có Lưu tướng quân cùng Cung tướng quân tại đây, chúng ta muốn đi Hà Bắc, nghĩ đến ứng không phải việc khó rồi.”

“Đi Hà Bắc?” Lưu Tích trong lòng minh bạch, trên mặt lại giả bộ một bộ bừng tỉnh mà ngộ bộ dáng, nói: “Chủ công là muốn đi Hà Bắc đến cậy nhờ Viên Thiệu?”

“Không!” Viên Diệu hướng về phía Lưu Tích say khướt vẫy vẫy tay, nói: “Không phải đến cậy nhờ…… Là tạm cư! Tạm ở bỉ, hiểu chăng?”

Lưu Tích thực hiển nhiên không phải đặc biệt hiểu.

Còn không đều là đi xin cơm!

Nhưng trước mắt đối với hắn tới nói, Viên Diệu như thế nào khoác lác cũng không cái gọi là, hắn trước mắt chủ yếu mắt, là đem Viên Diệu lừa dối đến Từ Châu đi là được.

“Chủ công, ngài muốn đi Hà Bắc tạm cư cũng không phải không được, chỉ là không biết chủ công bổn ý là tính toán đi nào con đường tuyến?”

Viên Diệu cười hắc hắc, chỉ chỉ Lưu Huân, nói: “Lưu công ý tứ, là làm ta từ Nhữ Nam quận thẳng đi Dĩnh Xuyên, sau đó bôn Hà Nội nhập Hà Bắc…… Lưu tướng quân nghĩ như thế nào?”

Lưu Tích nhíu nhíu mày, lộ ra một bộ khó xử thần sắc.

“Lưu tướng quân gián ngôn, thật cũng không phải không tốt, chỉ là nếu đi ngang qua Nhữ Nam cảnh nội cùng Dĩnh Xuyên cảnh nội, tắc

tất nhiên trải qua Tào Tháo thuộc địa, phải biết trước mắt Tào Tháo đã đem trọng binh dời đi đến hứa huyện, nếu là hắn chặn ngang một tay, chúng ta này đó nhân mã, chỉ sợ đều không đủ họ Tào tắc kẽ răng, tất cả đều phải công đạo…… Cần biết Tào Tháo hiện nay binh nhiều tướng mạnh, chỉ ở sau Hà Bắc Viên công.”

Viên Diệu nghe vậy nhíu mày.

Tào Tháo thằng nhãi này, thế lực cư nhiên như vậy đại sao?

Tinh tế suy nghĩ một hồi, phương thấy hắn nói: “Kia y Lưu tướng quân chi thấy, chúng ta hẳn là từ nào con đường đi Hà Bắc?”

Lưu Tích vội vàng gián ngôn nói: “Y theo mỗ gia tới xem, lập tức chủ công không ngại đi Từ Châu tây cảnh ngô huyện cùng với sào khâu huyện một đạo, kinh này hai huyện bắc thượng thẳng vào Thái Sơn quân mà, nhập vào Thanh Châu, này nói hẳn là tương đối bảo hiểm.”

Viên Diệu nghe vậy đánh rượu cách, bừng tỉnh gật đầu nói: “Nga! Này nói…… Khá tốt, khá tốt.”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Lưu Huân nóng nảy, vội đứng dậy nói: “Chủ công, đường này không thể đi! Kia ngô huyện cùng sào khâu mà chỗ Từ Châu, chủ công sợ gặp phải Tào Tháo binh mã, chẳng lẽ liền không sợ Đào Thương chặn đường không thành? Cần biết họ Đào cùng chúng ta Hoài Nam Viên thị, chính là có thâm cừu đại hận a!”

Lưu Tích nghe vậy cười nói: “Tướng quân lời này liền không khỏi không phóng khoáng, năm trước Đào Thương cùng sau tướng quân tranh đoạt Dự Chương, tuy có giao thủ, nhưng sau tướng quân qua đời lại phi Đào Thương sở đến, nãi thuộc chết bệnh…… Họ Đào thực lực tuy không ở Tào Tháo dưới, nhưng hắn rốt cuộc có quân tử chi danh, hành sự rất nhiều cản tay.”

Viên Diệu cái hiểu cái không: “Nói tiếp.”

Lưu Tích tiếp tục nói: “Hơn nữa hiện giờ Đào Thương vừa mới từ Đào Khiêm trong tay tiếp nhận Từ Châu không lâu, sợ là chưa chắc có thừa lực đối ta quân tạo áp lực, ngược lại là Trung Nguyên Tào Tháo, hắn trước lấy Duyện Châu, sau lấy Dự Châu, lần trước lại chiếm cứ sáu an, phía tây còn đang không ngừng như tằm ăn lên Quan Trung chi cảnh, đúng là một lòng nghèo đồ phát triển chi thế, y theo ta xem ra, cùng với lựa chọn Tào Tháo hạt cảnh, phản không bằng tuyển Đào Thương muốn tới vững chắc chút, huống hồ ngô huyện cùng sào khâu chi cảnh, bất quá là Từ Châu phía tây biên cảnh, nếu là đi Dĩnh Xuyên, kia chính là ở Tào Tháo hạt cảnh bụng a!”

Dứt lời, Lưu Tích lại đối Viên Diệu thâm thi lễ, nói: “Hai so sánh, cái nào tương đối nguy hiểm, chủ công hẳn là có thể xem minh bạch đi.”

Viên Diệu không thông quân sự, nhưng “Biên cảnh” “Bụng” này hai cái từ nhiều ít vẫn là có thể nghe minh bạch.

Hắn thật mạnh gật gật đầu, nói: “Không tồi, Lưu tướng quân chi ngôn cực thiện…… Ngươi lâu cư Nhữ Nam chi cảnh, đối với đào, tào thực lực cùng binh lực bố trí, chắc là so với chúng ta Hoài Nam người muốn làm cho minh bạch.”

Lưu Huân ở một bên cấp vò đầu bứt tai.

Nếu thật là dựa theo Lưu Tích nói đi làm, quay đầu lại Tào Tháo ở Dĩnh Xuyên cảnh nội đợi không được người, chính mình hết thảy kế hoạch chẳng phải thành không?

Chính mình còn chờ nào Viên Diệu làm lễ gặp mặt cấp Tào Tháo đâu.

Lưu Huân vừa định lại khuyên Viên Diệu vài câu, đột nhiên lại cảm thấy bên cạnh có người nhẹ nhàng lôi kéo chính mình tay áo.

Quay đầu nhìn lại, lại là vẫn luôn ngồi ở chính mình bên cạnh, từ đầu đến cuối đều không có nói một lời Lưu Diệp.

Tuy rằng không rõ là hắn là có ý tứ gì, nhưng Lưu Huân biết được, luận cập mưu trí thao lược, Lưu Diệp xa ở chính mình phía trên.

Kết quả là, Lưu Huân liền đem hạ lời nói cấp nuốt xuống đi.

Viên Diệu thấy Lưu Huân không hề đề phản đối ý kiến, ngay sau đó đánh nhịp định ra đại kế.

“Hảo! Vậy y theo Lưu Tích tướng quân chi ngôn, chúng ta đi Từ Châu tây tuyến biên cảnh đi Hà Bắc!”

……

Lương Quốc, tiêu huyện.

Diêm Hành hai vạn tinh nhuệ binh mã đã tại nơi đây đồn trú đã lâu.

Không vì cái gì khác, hắn chính là phụng mệnh đóng quân tại đây, cũng thời khắc chờ Tào Tháo quân lệnh, chờ một mạch quân lệnh vừa đến, liền tức xuất binh, ở Từ Châu tây tuyến bắt cóc Hoài Nam một chúng.

Kỳ thật Diêm Hành rất là không rõ, nếu đổi thành chính mình, nếu là bắc thượng bôn Hà Bắc nơi mà đi nói, chính mình nhất định sẽ lựa chọn đi tam hà chi cảnh…… Nhưng Tào Tháo lại khăng khăng đem chính mình an bài ở ly Từ Châu tây tuyến phân cao thấp tiêu huyện, cũng không biết nơi này có cái gì nói?

Diêm Hành rời đi Hứa Xương thời điểm, từng nghe có Tư Không phủ bên trong người ta nói, lần này dụng binh, chính là tên kia ngày thường rất ít xuất đầu lộ diện ưng xà phủ chủ sự Giả Hủ âm thầm vì Tào Tháo định ra chiến lược.

Diêm Hành cùng cái này Giả Hủ không phải rất quen thuộc…… Hoặc là hẳn là nói, toàn bộ tào doanh sở hữu tướng lãnh, cùng vị này không chớp mắt chủ sự đều không thân.

Tư Không vì cái gì liền như vậy nghe hắn?

Tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, nhưng Diêm Hành vẫn là dựa theo Tào Tháo quân lệnh đi làm.

Hắn là một cái quân nhân, theo quân lệnh chính là hắn thiên chức, huống chi Tào Tháo đối hắn cũng coi như là có ơn tri ngộ.

Lúc trước ở Kim Thành, Hàn Toại nhưng thật ra cũng rất là coi trọng chính mình, còn từng tuyên bố ngày sau muốn đem nữ nhi gả cho hắn, nhưng nhưng vẫn đều không có thi hành.

Thả Hàn Toại quân là tặc quân xuất thân, chú ý cái luận tư bài bối, lấy Diêm Hành kia trước ở Hàn Toại trong quân tuổi tác, muốn ở Hàn Toại quân hết khổ, ít nhất còn phải muốn mười năm quang cảnh.

Nhưng Tào Tháo ở tiếp nhận đầu hàng Diêm Hành lúc sau, lượng mới mà dùng, phá cách đề bạt, trực tiếp đem Diêm Hành ủy nhiệm thành giáo úy, thả này nhậm Tư Không lúc sau, càng là đem Diêm Hành đề bạt thành thiên tướng.

Thân là một cái hàng tướng, này lên chức tốc độ cùng ngồi hỏa tiễn không có gì hai dạng.

Này ân này đức, tuổi trẻ Diêm Hành tự nhiên là suốt đời khó quên.

Mặc kệ Hoài Nam quân lần này từ nào con đường đi, Diêm Hành đã quyết định chủ ý, nói cái gì đều đến thế Tào Tháo phân ưu.

Nhưng là Hoài Nam quân tin tức còn chưa tới, Hứa Xương bên kia, Tào Tháo thư từ lại tới rồi.

Tin trung nội dung, làm Diêm Hành quả thực không thể tin được.

Hắn hoài nghi Tào Tháo có phải hay không viết sai rồi……

Tuy rằng không biết Tào Tháo vì sao phải như thế, nhưng Diêm Hành vẫn là quyết định cẩn tuân quân lệnh.

Huống hồ Tào Tháo có thể đem như vậy tư mật sự tình giao cho chính mình xử trí —— Diêm Hành tự nhận là, Tào Tháo đã đem hắn trở thành tâm phúc giống nhau.

Diêm Hành trong lòng, nhiều ít có chút tiểu kích động.

Ít ngày nữa lúc sau, Trương Tế phụng mệnh lãnh binh tiến đến Diêm Hành trướng hạ nghe lệnh.

Trương Tế chính là Lương Châu võ uy quận danh tướng, thành danh cực sớm, mà Diêm Hành tuy rằng cũng là xuất thân Lương Châu Kim Thành, nhưng cùng Trương Tế danh khí so sánh với, thật sự là kém quá xa chút.

Tuy là như thế, tướng lãnh không thể trái, Trương Tế danh khí ở Lương Châu chính là so Diêm Hành đại năm cái qua lại, hiện tại cũng đến nghe Diêm Hành điều khiển.

“Trương tướng quân!” Diêm Hành cười ha hả đối với Trương Tế chắp tay, nói: “Hành tại Kim Thành là lúc, liền lâu nghe tướng quân oai vũ, chỉ hận vô duyên vừa thấy, hôm nay đến bái tướng quân tôn dung, quả thật là hành cuộc đời chi đại hạnh cũng!”

Trương Tế nghe vậy, vội vàng vẫy vẫy tay, nói: “Không dám, không dám, diêm tướng quân chính là chủ tướng, tế nãi phó tướng, diêm tướng quân nói như thế, chẳng phải là chiết sát tế cũng? Tế đã già nua, nào so thượng diêm tướng quân như vậy thanh niên anh hùng!”

“Trương tướng quân không cần quá khiêm tốn!” Diêm Hành trảo một cái đã bắt được Trương Tế tay, một bên hướng lều trại bên trong đi, một bên nói: “Lần này kiếp Hoài Nam quân, Tư Không phái tướng quân lại đây tương trợ, mặt ngoài nói là cho nghề phó tướng, kỳ thật lại là xem mỗ kinh nghiệm không đủ, không đủ lão thành, đặc làm Trương tướng quân tới chỉ điểm với ta, tướng quân cùng hành đều là Lương Châu người, khiêm tốn nói liền không cần phải nói!”

Trương Tế nghe vậy cười ha ha: “Khó được diêm tướng quân tuổi còn trẻ, hành sự lại như vậy cẩn thận, tào Tư Không quả nhiên là không có nhìn lầm người!”

Diêm Hành trên mặt cười dương quang xán lạn, trong lòng lại là đã nổi lên sương lạnh.

Tào Tư Không đương nhiên không có nhìn lầm người…… Hắn nếu là nhìn lầm rồi, ta còn như thế nào có thể mượn cơ hội lộng chết ngươi? Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 432: mệnh trung chú định cộng sự

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Châu tây tuyến, ngô huyện huyện nha nội.

“Viên Diệu một chúng đã hướng về chúng ta ngô huyện lại đây sao?” Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, biểu tình đạm mạc nhìn hướng hắn hội báo thủ hạ, chút nào không hiện nóng nảy.

“Đúng là! Viên Diệu cũng Nhữ Nam khăn vàng đại hào Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương chờ một chúng, liền binh mã mang gia quyến nhân khẩu, không dưới bảy tám vạn khẩu tử, chính hướng về ta ngô huyện cảnh nội mà đến…… Huyện tôn, chúng ta hiện nay hẳn là như thế nào hành sự?”

Gia Cát Lượng đứng lên, nghiêm mặt nói: “Đừng lo, lão sư đã sớm đã có chuẩn bị! Ngươi hoả tốc phái người hướng Bành Thành phương diện đưa báo cấp công văn, báo cho lão sư Viên Diệu đông hướng, sau đó tổ chức huyện nội sở hữu binh mã, trấn giữ trụ bắc thượng thông lộ yếu đạo, không thể phóng Viên Diệu chờ một chúng qua đi, nhất định phải bám trụ bọn họ, chờ đợi lão sư đại quân đã đến…… Mặt khác, phái người đến sào khâu cho ta biết sư huynh, làm hắn cũng làm hảo chuẩn bị, cẩn thận ứng đối, để tránh có thất.”

Kia hội báo huyện lại đầu có điểm muộn đốn, nghe vậy pha là nghi ngờ hỏi Gia Cát Lượng nói: “Huyện tôn, ngài sư huynh là ai a?”

Gia Cát Lượng rất là vô ngữ nhìn tên kia huyện lại.

Tiểu tử này không gì phát triển.

“Tư Mã Ý! Ta sư huynh là đương nhiệm sào khâu huyện lệnh Tư Mã Ý! Đã biết đi? Đã biết liền mau đi làm!”

Kia huyện lại bừng tỉnh “Nga” một tiếng, sau đó lại pha là nghi ngờ nói: “Huyện tôn, còn có một việc…… Không phải tại hạ bát ngài nước lạnh, chỉ là hiện giờ ta huyện nội quân tốt, liền nha dịch cùng ngục tốt tất cả đều thêm lên, cũng bất quá là 500 chi số, Viên Diệu lại là hoảng sợ, dưới trướng cũng còn có gần tam vạn binh mã đâu, hơn nữa giặc Khăn Vàng mấy vạn nhân mã…… Chúng ta lấy cái gì cản bọn họ?”

Gia Cát Lượng cười nói: “Điểm này ngươi tự nhiên đừng lo, ta lão sư chính là tâm tư kín đáo, lắm mưu giỏi đoán người, ngươi có thể nghĩ đến sự hắn nhất định có thể tưởng được đến, ngươi không cần nhọc lòng nhàn sự, làm tốt nên làm sự liền có thể, thiên sập xuống nói……”

Huyện lại tiếp lời nói: “Từ ngài đỉnh?”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng ho khan một chút, tiếp tục lắc lư quạt lông: “Có lão sư đỉnh.”

……

Quả nhiên giống như Gia Cát Lượng lời nói, mấy ngày sau, Đào Thương phái Triệu Vân cùng phó tướng Đổng Tập, tào hoành đám người suất lĩnh một vạn tinh nhuệ binh mã, làm trước bộ tiên phong, thẳng để ngô huyện cảnh nội.

Triệu Vân cùng Gia Cát Lượng không phải rất quen thuộc, nhưng lại lẫn nhau biết được, bọn họ một cái là Đào Thương kết nghĩa nhị ca, một cái là Đào Thương nhị đồ đệ……

Dựa theo cái này bối phận suy tính nói, Gia Cát Lượng còn phải kêu Triệu Vân một tiếng nhị sư bá.

Này thiên hạ tất cả đều làm họ Đào cấp bừa bãi.

“Đệ tử gặp qua sư bá.” Gia Cát Lượng khiêm cẩn hướng Triệu Vân chắp tay thi lễ vấn an.

Triệu Vân không có ỷ vào chính mình là Đào Thương huynh đệ liền cùng Gia Cát Lượng tự cao tự đại, hắn mỉm cười hướng Gia Cát Lượng trả lại một lễ, nói: “Sư bá cái này xưng hô, mỗ lại là đảm đương không nổi, vân nãi một dũng chi phu, không kịp Gia Cát công tử bác học, có thể bị thái phó cho rằng huynh đệ, đã là lớn lao thù vinh, công tử chính là sĩ tộc danh môn, thâm đến thái phó sủng ái, vân nào dám lấy trưởng bối tự cho mình là rồi? Công tử không cần cố kỵ, chúng ta các luận các đó là.”

Gia Cát Lượng thấy Triệu Vân, không biết vì sao, trong lòng thế nhưng sinh ra một loại mạc danh thân cận cảm giác.

Hắn thiên tư thông minh, đối với thiện võ thích giết chóc người tuy không đến mức phi thường chán ghét, lại cũng chưa nói tới có bao nhiêu thích, nhưng Triệu Vân cho hắn cảm giác lại là rất là không giống nhau.

Này tuy rằng vũ dũng thiện chiến, dũng quan tam quân, nhưng không có bình thường vũ phu thô bạo tục tằng, ngược lại là hào hoa phong nhã, đã có lễ lại khiêm tốn, rất có một thế hệ nho tướng phong thái.

Nhưng cùng Triệu Vân ở trên chiến trường đã giao thủ người, khẳng định không phải là như vậy sao tưởng.

“Triệu tướng quân, thám tử hồi báo, Viên Diệu một chúng đã qua Dự Châu đông giới, thẳng đến ta ngô huyện địa giới mà đến, trước mắt Chu Thương, Lưu Tích, Cung Đô chờ quân chúng toàn ở này trong quân, việc này lượng ở ngô huyện quan viên trung làm rất là bí ẩn, trừ bỏ ta ở ngoài tuyệt không người khác biết được, hiện giờ có Triệu tướng quân này một vạn nhân mã, chỉ cần đến lúc đó cùng Lưu Tích đám người nội ứng ngoại hợp, muốn bắt lấy Viên Diệu cùng Lưu Huân, Trương Huân chờ bối, nghĩ đến hẳn là không khó.”

Triệu Vân nghe xong lời này, lại là thở dài khẩu khí, trên mặt lòe ra một tia ngưng trọng.

Gia Cát Lượng thấy thế một kỳ, nói: “Như thế nào? Tướng quân có khó xử?”

“Gia Cát công tử, dựa theo ngươi nói, việc này nguyên bản xác thật là nắm chắc chi cục, tiếc rằng vân tới đây phía trước, thái phó từng đối ta nói, cản Viên Diệu một chúng nhập Từ Châu việc, sợ là chưa chắc sẽ có chúng ta tưởng như vậy thuận lợi, ngươi ta còn cần cẩn thận vì này…… Như vô tình ngoại, thái phó đại quân đương sẽ theo sau chi viện.”

Gia Cát Lượng nghe xong lời này đầu tiên là một kỳ, hơi có chút không rõ nguyên do.

Lại thấy Triệu Vân giơ tay, hướng về phía tây chỉ một lóng tay.

Gia Cát Lượng lập tức liền bừng tỉnh mà ngộ.

“Lão sư chẳng lẽ là lo lắng…… Trung Nguyên Tào Tháo?”

Triệu Vân gật gật đầu, nói: “Đúng là, lần trước Tào Tháo ở Dự Châu biểu hiện quá mức an tĩnh, lại là đem chúng ta đều đã lừa gạt, hạnh đến quách chủ sự rất có trù tính, tính định sự cực tất phản! Tào Tháo đối Hoài Nam chi biến không hề động tác, nói vậy nhất định là ở trù tính binh tướng, thi kế bố mưu, lấy hắn tâm tính, quả quyết sẽ không bỏ qua lần này thu cũng Viên Diệu một chúng cơ hội! Chúng ta lần này không thể lỗ mãng, chỉ cần ngăn lại Viên Diệu một chúng tức khắc, dư lại đó là tĩnh chờ thái phó đại quân tiến đến, mới có so đo.”

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, cẩn thận cân nhắc sau một lúc lâu, mới nói: “Nếu là như thế, chúng ta áp lực có thể to lắm! Nguyên bản kế hoạch trước mắt không thể thi hành…… Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương đám người cũng là không thể quá sớm phản bội, nhưng chỉ dựa vào tướng quân một vạn nhân mã, nếu là ở trên quan đạo dựng trại đóng quân ngăn trở Viên Diệu mấy vạn chi chúng, khủng chưa chắc có thể hành đi?”

Triệu Vân nghe vậy, không khỏi cười ha ha.

“Gia Cát công tử yên tâm, vân này một vạn người ở giữa đường trát trại, đủ rồi! Công tử ở trong thành, cùng ta thành thế chân vạc, thả xem vân cùng Hoài Nam quân như thế nào đánh giá!”

Gia Cát Lượng thấy Triệu Vân như vậy tò mò, không khỏi tâm chiết.

Nếu là ngày sau có thể cùng nhân vật như thế giống như trên chiến trường, một võ một trí, lẫn nhau vì giúp đỡ, cho là kiểu gì khoái ý việc?

……

Ba ngày lúc sau, Viên Diệu đại quân liền đến ngô huyện.

Hoài Nam quân thám tử hồi báo, nói là ngô huyện huyện lệnh Gia Cát Lượng khẩn thủ cửa thành, đóng cửa không ra, mà có khác một vạn quân mã, ở một người họ Triệu tướng lãnh suất lĩnh hạ, tọa trấn bắc thượng quan đạo, ở trên quan đạo dựng trại đóng quân, cũng nhiều thiết sừng hươu, bảo vệ nghiêm mật, ngăn trở ở Viên Diệu đám người đường đi.

Viên Diệu biết sau có chút luống cuống, vội vàng tìm mọi người thương nghị đối sách.

Ngô huyện huyện lệnh Gia Cát Lượng danh điều chưa biết, mọi người nhưng thật ra không để bụng, nhưng vừa nghe ở quan đạo người là Triệu Vân, đại gia liền có điểm hoảng loạn.

Người khác có lẽ không quen biết Triệu Vân, nhưng Hoài Nam quân các tướng sĩ lại nhận!

Dự Chương chi chiến, Triệu Vân đại chiến Lữ Bố, chẳng phân biệt thắng bại, kỳ danh thanh ở toàn bộ Hoài Nam quân, Tịnh Châu quân, tôn gia trong quân toàn đã truyền khai!

Triệu Vân tên, đã là thật sâu dấu vết ở Hoài Nam quân mỗi cái binh tướng trong lòng.

“Không thể tưởng được hành quân đến tận đây, cư nhiên sẽ đụng tới Triệu Vân chặn đường!” Viên Diệu run run rẩy rẩy, rất là khẩn trương đối mọi người nói: “Nghe nói này liêu thậm chí dũng mãnh, ta chờ hẳn là như thế nào ứng đối?”

Lưu Huân đứng ra nói: “Chủ công, Triệu Vân chi dũng không thua Lữ Bố, ta xem này chính là Đào Thương dưới trướng đệ nhất đại tướng, có hắn tọa trấn, chúng ta chỉ sợ là quá không được Từ Châu…… Không bằng, không bằng thay đổi tuyến đường, từ Dự Châu đi Hà Bắc, hẳn là còn kịp.”

Vừa nghe Lưu Huân lại yêu cầu Viên Diệu thay đổi tuyến đường, Lưu Tích vội vàng chiến đứng dậy nói: “Lưu công, ngài tốt xấu cũng là Hoài Nam danh tướng, trấn thủ Lư Giang quận nhiều năm, như thế nào còn sẽ sợ hãi một cái Triệu Vân? Triệu Vân lại dũng mãnh, kia cũng rốt cuộc chỉ là một người mà thôi, chúng ta một người đánh quá không hắn, mười cái người thượng đó là! Mười cái người đánh không lại, một trăm người thượng tổng có thể đánh thắng đi? Chúng ta trong quân có vài vạn người đâu, như thế nào còn sẽ sợ hắn? Nghe nói Triệu Vân dưới trướng bất quá một vạn chi chúng, muốn phá tan hắn phòng tuyến, nói vậy không khó!”

Lưu Huân nghe vậy lạnh lùng nhìn Lưu Tích liếc mắt một cái, nói: “Lưu tướng quân như thế tự tin, vậy không ngại từ ngươi đi ác chiến Triệu Vân, là chủ công mở ra một cái thông lộ, như thế nào?”

Lưu Tích nghe vậy không kinh sợ mà còn lấy làm mừng!

Đây chính là cái cơ hội tốt a.

Chính mình chỉ cần cùng Triệu Vân ở tiền tuyến giao phong thời điểm đột nhiên phản bội, dẫn Từ Châu quân đột nhập Hoài Nam quân trận, đến lúc đó Chu Thương cùng Cung Đô ở quân trong trận nội ứng ngoại hợp, bắt sống Viên Diệu cùng Viên thị gia quyến, còn không phải dễ như trở bàn tay sự?

Đến lúc đó chính mình chẳng phải là vì Đào Thương lập hạ công lớn?

“Ta đi theo ta đi!” Lưu Tích một đĩnh bộ ngực, cao ngạo ngôn nói: “Kẻ hèn một giới mãng phu mà thôi, có gì ghê gớm! Vì chủ công an nguy, mỗ gia nguyện đánh bạc này tánh mạng tới!”

Lưu Huân nghe vậy nhất thời có điểm phát ngốc.

Hắn không suy nghĩ Lưu Tích cư nhiên sẽ thật sự đáp ứng đi chiến Triệu Vân.

Gia hỏa này đầu óc nên không phải có bệnh đi?

“Lưu tướng quân, ngài có phải hay không không có nghe rõ chúng ta vừa mới lao nói a?” Lưu Huân xoay thái độ, thiện ý nhắc nhở Lưu Tích nói: “Kia Triệu Vân chính là có thể cùng Lữ Bố sánh vai mãnh tướng a, ngươi còn muốn cùng hắn đánh?…… Ngươi nên sẽ không không biết Lữ Bố là ai đi?”

Lưu Tích nghe vậy, tức khắc tạo cái đỏ thẫm mặt.

Chính mình lại không văn hóa, lại không kiến thức, còn có thể không quen biết Lữ Bố là ai? Lưu Huân thằng nhãi này không khỏi quá thấy rõ chính mình!

“Lưu công yên tâm, tích tự nhiên sẽ hiểu Lữ Bố chính là người nào, cũng biết hiểu Lữ Bố cùng Triệu Vân lợi hại! Nhưng vì chủ công, Lưu Tích tuyệt không ham sống sợ chết, ngày mai liền từ ta đi đương tiên phong, là chủ công sát khai một cái thông lộ, cùng lắm thì buông tha này tánh mạng đó là!”

Lưu Huân vừa nghe lời này, trên mặt có điểm không nhịn được, hai cái gương mặt biến đỏ bừng.

Một cái giặc Khăn Vàng khấu đều có thể như thế trung nghĩa…… Chính mình lại đang âm thầm vứt bỏ Viên Diệu, đầu hàng Tào Tháo, việc này có phải hay không làm có điểm quá không trượng nghĩa?

Lưu Huân phía sau, Lưu Diệp cũng là có điểm xấu hổ, rất là hổ thẹn cúi đầu.

Không thể tưởng được, ta chờ cư nhiên liền giặc Khăn Vàng đều không bằng a.

Viên Diệu tuổi trẻ, com bị Lưu Tích một phen trung can nghĩa đảm lời từ đáy lòng cảm động lệ nóng doanh tròng.

Hắn đứng lên, đi đến Lưu Tích trước mặt, nắm lấy hắn tay, nói: “Như thế, ngày mai liền làm phiền Lưu tướng quân! Triệu Vân hung mãnh, Lưu tướng quân thiết yếu cẩn thận, chỉ cần ta có thể được thoát này một quan, từ nay về sau, Viên mỗ dưới trướng tam quân tướng sĩ, liền toàn giao cho Lưu tướng quân điều khiển, ngươi sau này chính là ta đệ nhất giúp đỡ…… Lưu tướng quân thật là cái đại đại trung lương a!”

Lưu Tích cười hắc hắc, liếm cái đại mặt nói: “Chủ công yên tâm, tích tất nhiên không có nhục sứ mệnh…… Hải! Lại nói tiếp con người của ta cũng không có khác cái gì ưu điểm, chính là sinh ra trung can nghĩa đảm, nghĩa bạc vân thiên, đối đãi chủ nhân cúc cung tận tụy, đối đãi huynh đệ nghĩa vô phản cố, muôn lần chết không chối từ……”

Lời nói không đợi nói xong, liền nghe bên cạnh một trận kỳ quái nôn khan thanh âm vang lên.

“Nôn nga ~~!”

Mọi người nghi hoặc xem đem qua đi, lại thấy Cung Đô một bên dùng sức vỗ Chu Thương lưng, một bên xua tay nói:

“Không đáng ngại, không đáng ngại! Chu huynh tối hôm qua ăn không quá thoải mái, phun ra…… Không đáng ngại, không quan tâm hắn, các ngươi lao các ngươi đó là…… Đừng phản ứng hắn!”) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 433: thần tướng Lưu Tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày kế, Lưu Tích quả nhiên đương nổi lên trước bộ tiên phong, đi trước Triệu Vân che ở quan đạo quân trại trước, điểm danh nói họ mời Triệu Vân xuất chiến!

Triệu Vân ở trên quan đạo mang lên một mảnh chỉnh chỉnh tề tề cưa lộc, cũng cao đáp bắn đài, cũng cường cung ngạnh nỏ bắn trụ đầu trận tuyến, toàn bộ đại doanh an trát phòng thủ kiên cố, không cho một người một con vượt Lôi Trì một bước.

Lưu Tích mời chiến Triệu Vân lúc sau, liền nghe này doanh trại trong vòng “Thịch thịch thịch” tam thông tiếng trống vang lên.

Tiếp theo, liền gặp quan trên đường chính diện doanh trại trung, chạy ra một chúng bộ binh, bọn họ vội vàng hoạt động khai đại doanh trước cửa cưa sừng hươu.

Sau đó không bao lâu, liền thấy Triệu Vân con ngựa trắng áo gấm, ngân thương lượng giáp, suất lĩnh con ngựa trắng nghĩa tòng quân từ đại doanh nội chạy băng băng mà ra, vọng cực kỳ có thần uy cảm giác.

Con ngựa trắng nghĩa từ ban đầu tùy Triệu Vân lưu tại Từ Châu, chỉ có 500 dư kỵ, này đó kỵ binh lý nên đều là Công Tôn Toản bố trí, Triệu Vân cùng Đào Thương kết nghĩa lúc sau, bọn họ theo đạo lý là hẳn là phản hồi U Châu.

Nhưng Đào Thương lại dùng thuế ruộng cùng đồng ruộng, trâu cày, cũng hứa hẹn ôm đồm cưới vợ điều kiện, lưu lại bọn họ.

Con ngựa trắng nghĩa từ binh lính hàng năm cùng bắc địa ngoại tộc Tiên Bi hoặc là ô Hoàn tác chiến, đại bộ phận đều là cô độc một mình, không thân không thích, bởi vậy nhưng thật ra không tồn tại tưởng niệm quê nhà thân nhân cảm giác, ngược lại là Đào Thương đối bọn họ ra tay cực kỳ hào phóng, hơn xa ở U Châu nghèo lục soát Công Tôn Toản.

Thả Từ Châu cùng Dương Châu mà chỗ Giang Nam, phong cảnh tú lệ, mấy năm gần đây tới bị Đào Thương khai phá cực kỳ giàu có và đông đúc, bị dự vì phong nhạc chi thổ, rất nhiều bá tánh ở không có lộ dẫn dưới tình huống, đều âm thầm lẩn trốn đến tận đây.

Thả nơi đây xa không có U Châu nơi khốc hàn, sinh hoạt lên cực kỳ thoải mái, trên đời này không có người thật sự ngốc, 500 con ngựa trắng nghĩa từ đại bộ phận người đều lựa chọn lưu tại nơi này.

Đào Thương đối với này chi am hiểu bôn tập cưỡi ngựa bắn cung khinh kỵ binh rất là thích, cũng có tâm xây dựng thêm, chỉ là Từ Châu nam mã cũng không thích hợp tổ kiến con ngựa trắng nghĩa từ.

May mắn những năm gần đây, Vu Nhĩ Tị cùng Lưu Hổ tỉ thông qua trong tay bọn họ chiêu số, một chút một chút vì Đào Thương đang âm thầm mua cũng ở trại nuôi ngựa lai giống lương mã, tuy rằng xa xa so ra kém phương bắc chư châu chiến mã số đếm hùng hậu, nhưng cũng là vì Đào Thương tích cóp hạ tẫn ngàn thất hào hùng chiến mã của cải.

Đào Thương liền dùng này đó chiến mã, mở rộng con ngựa trắng nghĩa từ binh doanh, đem nhân số khoách tăng đến ngàn kỵ, cũng toàn quyền giao cho Triệu Vân quản hạt.

Hiện giờ Triệu Vân lãnh ra tới cùng Hoài Nam quân đánh với này chi ngàn dư khinh kỵ binh, đó là Kim Lăng con ngựa trắng quân hình thức ban đầu.

Kim Lăng con ngựa trắng quân các ngồi xuống chiến mã thần tuấn, lập tức các binh lính còn lại là thân hình đĩnh thẳng tắp, yên ngựa

bên cạnh cung nỏ đủ, trang bị hoàn mỹ, thiên hạ lấy thiện bắn xưng kỵ binh, luận cập khí thế phong tư, chỉ sợ là cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Từ Châu quân tam thông tiếng trống xong lúc sau, liền thấy Triệu Vân đem trong tay chiến thương nâng lên, mơ hồ chỉ vào Lưu Tích, hướng về phía hắn cao giọng quát: “Nơi nào tới kẻ cắp! An dám ở này sủa như điên…… Mời chiến bổn đem người, đó là nhữ chăng?”

Lưu Tích cười ha ha, giơ lên trong tay chiến đao, cả giận nói: “Triệu Vân tặc tử! Đuổi binh hạ trại, cản ta chờ bắc đi lên lộ, rắp tâm ở đâu?”

Triệu Vân lạnh lùng một hừ, nói: “Từ Châu nơi, chính là nhà ta đào quân phụng thiên tử sắc mệnh trấn thủ yếu địa, ngươi chờ là cái gì thân phận? Liền bệ hạ lộ dẫn đều không có liền đuổi binh đến tận đây? Còn hỏi lại ta tới? Ngươi chờ cũng biết này đại hán pháp luật! Các ngươi như vậy hành sự, cùng tạo phản có gì khác nhau đâu?”

Lưu Tích lặng lẽ cười một tiếng, nói: “Ngươi chủ đào tặc ủng binh tự trọng, cát cứ Từ Châu thành trì còn không biết đủ, liền Giang Đông nơi cũng bá chiếm đi, rốt cuộc là người phương nào không hiểu được này đại hán pháp luật chăng?”

Triệu Vân khuôn mặt không hề có gợn sóng: “Ta chủ chính là thiên tử thân chiếu sắc phong Dương Châu mục, lại như thế nào ngồi lãnh không được Giang Đông nơi?”

Viên Diệu ở phía sau nóng nảy, hướng về phía Lưu Tích lớn tiếng nói: “Lưu tướng quân! Đừng vội cùng kia tặc tử lắm mồm! Tốc tốc đuổi binh xung phong liều chết qua đi đi!”

“Nặc!”

Lưu Tích cao quát một tiếng, nói: “Tam quân thả không nóng nảy tiến binh! Xem ta bắt sống này liêu cho rằng kinh sợ!”

Dứt lời, thúc ngựa vũ đao, liền hướng về Triệu Vân sát đem mà đi.

Triệu Vân cũng là ruổi ngựa đón nhận.

Hai kỵ chiến mã tuyệt trần!

Viên Diệu đôi mắt trừng tròn trịa, cứng họng, trong lúc nhất thời đều sẽ không nói.

Này Lưu Tích là thật khờ vẫn là trang ngốc? Hắn đây là chơi cái gì đâu!

Lưu Huân ở Viên Diệu bên người khinh miệt cười lạnh nói: “Thật là cái không biết trời cao đất dày thất phu, không đuổi binh đánh lén qua đi, ngược lại là chính mình đi theo Triệu Vân một mình đấu…… Hắc! Đáng tiếc bạch bạch bị mất tánh mạng…… Quả thực ngu xuẩn đến cực điểm.”

Nói chuyện chi gian, Lưu Tích đã vọt tới Triệu Vân trước mặt, hắn giơ lên cao trong tay chiến đao, cao quát một tiếng, tới một cái lực phách Hoa Sơn, vào đầu liền hướng về phía Triệu Vân đầu đánh xuống.

Triệu Vân đôi tay cầm súng, đem thương thân hoành khởi, dẫn thương tiếp thượng.

“Đang lang!” Một tiếng giòn vang, hai người binh khí liền đan chéo ở một khối, qua lại cọ xát.

Lưu Tích một bên dùng sức xuống phía dưới áp chiến đao, một bên nhỏ giọng nói: “Triệu tướng quân, sau đó ta trá bại, dẫn ngươi binh mã hướng trận, đến lúc đó ta cùng Chu Thương cùng Lưu Tích ba người nội ứng ngoại hợp, trợ ngươi bắt sống Viên Diệu tiểu nhi! Làm yết kiến thái phó chi lễ!”

Triệu Vân hai tay chống đỡ ngân thương, cũng là thấp giọng nói: “Thái phó có lệnh, làm ngươi chờ tạm thời không được hành động thiếu suy nghĩ, trước mắt thời cuộc quỷ dị khó lường, Trung Nguyên Tào Tháo hoặc có dị động, ngươi ta không thể lỗ mãng hành sự,

vạn nhất bị tào quân ngư ông đắc lợi, lại là không ổn! Hết thảy thả chờ đợi thời cơ…… Đãi thái phó đến tận đây sau lại nói.”

Lưu Tích nghe vậy không khỏi cả kinh: “Tào Tháo? Tào Tháo còn sẽ qua tới?…… Hơn nữa thái phó còn muốn đích thân tới?”

Triệu Vân cắn răng đối hắn nói: “Đừng vội hỏi nhiều, làm ngươi như thế nào làm liền như thế nào làm…… Hảo hảo đánh, đừng làm cho người nhìn ra sơ hở.”

Lưu Tích thấy Triệu Vân nói như vậy, trong lòng cũng không dám chậm trễ, ngay sau đó cùng hắn chiến ở một chỗ.

Lưu Tích trong tay chiến đao đại khai đại hạp, trên dưới phiên phách, rất là uy phong.

Triệu Vân vẻ mặt đạm mạc, múa may từ Kim Lăng thành thợ rèn đặc chế Long Đảm Thương, nhất chiêu nhất thức tiếp theo Lưu Tích khảm đao, cũng điểm đến mới thôi đối Lưu Tích làm ra một ít phản kích.

Chính là ở Triệu Vân loại này cố ý nhường nhịn tiền đề hạ, Lưu Tích thế nhưng lăng sinh sôi ngạnh căng 50 cái hiệp.

Từ khi xuất đạo tới nay, cùng Triệu Vân đánh tới 50 cái hiệp người, Lưu Tích cư nhiên thành cái thứ nhất!

Này cường đạo đầu lĩnh nếu là biết được Triệu Vân chân thật bản lĩnh cùng chiến tích, nhất định sẽ cảm động thống khổ rơi nước mắt.

Hôm nay một đấu, cũng đủ hắn tương lai cùng tôn tử khoác lác.

Hoài Nam bên kia, lấy Viên Diệu cầm đầu một đám người chờ đều xem choáng váng.

“Này, thiệt hay giả?” Lưu Huân dùng sức xoa xoa đôi mắt, không thể tin được nói: “Kia Triệu Vân không phải có thể cùng Lữ Bố sánh vai sao? Như thế nào, như thế nào Lưu Tích cư nhiên có thể cùng hắn đánh thành ngang tay?…… Chuyện này không có khả năng a!”

Viên Diệu còn lại là vẻ mặt hưng phấn nói: “Lưu Tích thật mãnh tướng cũng! Không thể tưởng được, ngô thế nhưng có thể được này thần tướng! Khôi phục tiên phụ cơ nghiệp có hi vọng rồi.”

Mưu sĩ Dương Hoằng còn lại là loát sợi râu, chậm rì rì nói: “Chưa chắc…… Có lẽ, kia Triệu Vân là cái thủy hóa, cũng không tựa truyền trung nói như vậy vũ dũng, cùng Lữ Bố chiến thành ngang tay việc, cũng bất quá này đây tin vịt ngoa.”

Chúng tướng vừa nghe lời này, sôi nổi gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Thực hiển nhiên, so với Lưu Tích là một người có thể cùng Lữ Bố chống đỡ nhất lưu mãnh tướng, Triệu Vân là thủy hóa cái này giải thích mọi người đều càng thêm có thể tiếp thu.

Lưu Tích giờ phút này ở trên chiến trường đánh có điểm hưng phấn, một thanh đại đao trên dưới tung bay, hoành phách hữu chém, thỉnh thoảng còn tới mấy cái yêu cầu cao độ động tác, giống như võ thuật biểu diễn dường như, cái gì hoa chiêu cùng tàn nhẫn chiêu thức đều dám tùy ý dùng ra tới.

Bởi vì Lưu Tích biết, chính mình vô luận như thế nào hung ác đánh, lung tung đánh, hoặc là tiêu sái đánh, Triệu Vân đều có thể cho hắn viên lại đây, làm người ngoài nhìn thiên y vô phùng.

Này đến là cỡ nào xuất thần nhập hóa thương pháp, mới có thể đạt tới loại này chơi người với cổ chưởng chi gian trình độ a?

Bất quá liền bởi vì như thế, Lưu Tích đánh càng happy, hắn vũ đao vũ cả người đổ mồ hôi đầm đìa, trong miệng trong bất tri bất giác còn hô lên từ tới phối hợp chính mình vũ đao động tác.

“Oa ha ~!”

“Ta đánh, ta đánh, ta đánh!”

“Thái! Ăn ta một đao!”

“Nha ha ~! Ngươi nạp mệnh tới!”

Triệu Vân thấy Lưu Tích có điểm tẩu hỏa nhập ma, mày không khỏi nhíu lại.

Tử long tướng quân không rất cao hứng.

Hắn nhất chiêu ngăn chặn Lưu Tích đại đao, nghiến răng nghiến lợi thấp giọng nói: “Không sai biệt lắm được rồi! Ngươi đủ chưa?”

Lưu Tích đao bị Triệu Vân thương dùng sức ngăn chặn, hắn sử dùng sức, phát hiện đao không chút sứt mẻ, ngay sau đó cười khẽ một chút, thấp giọng nói: “Đa tạ Triệu tướng quân nhường nhịn, hôm nay thật là ta từ lúc chào đời tới nay đánh nhất thống khoái một lần…… Nếu không, hai ta thấu cái một trăm hiệp được không?”

Triệu Vân sắc mặt như tráo sương lạnh…… Tiểu tử này là tưởng tức chết chính mình sao?

“Lưu Tích, ngươi nếu là ở cùng Triệu mỗ khoe khoang, ta bảo đảm ngươi sống không quá tiếp theo cái hiệp.” Triệu Vân ngữ khí thực lạnh, lạnh làm người nhập trụy hầm băng.

Lưu Tích nghe vậy, tức khắc đầy đầu mồ hôi.

“Kia, kia không đánh…… Triệu tướng quân, kia phiền toái ngài cuối cùng cho ta cái mặt, làm ta trở về thổi phồng thổi phồng, như thế nào? Như vậy Viên Diệu nói không chừng cũng sẽ đối ta nhiều tăng vài phần hảo cảm, có trợ giúp thái phó nghiệp lớn.”

Triệu Vân trợn trắng mắt, bất đắc dĩ thở dài.

Tiếp theo, liền thấy Triệu Vân bỗng nhiên đem chiến thương hướng lên trên một lược, đao thương tức khắc tách ra. Người ở bên ngoài xem ra, giống như lẫn nhau so lực cho nhau bị đẩy ra giống nhau.

Triệu Vân lôi kéo cương ngựa, nhảy ra ngoài vòng, làm bộ làm tịch đối với Lưu Tích nói: “Lưu Tích, ngươi cũng thật hành a! Không thể tưởng được ngươi cư nhiên như thế oai hùng thiện chiến, bổn sắp

xuất hiện nói tuy bất quá hai ba tái, nhưng ở ta trong mắt, trừ bỏ Lữ Bố, ngươi là ta gặp phải quá lợi hại nhất!”

Lưu Tích nghe vậy, trên mặt tức khắc nhạc nở hoa.

Mà Viên quân trong trận một đám người chờ còn lại là trợn mắt há hốc mồm.

Triệu Vân vừa thu lại thương, đối Lưu Tích nói: “Hôm nay kỳ phùng địch thủ, đem ngộ lương tài, ngươi ta chiến mã toàn đã mỏi mệt, thả hồi doanh thay ngựa, sau đó tái chiến, như thế nào?”

Lưu Tích cười ha ha, nói: “Tùy tiện ngươi! Bất quá ta nói cho tiểu tử ngươi, ta vừa mới bất quá chỉ dùng ra bảy phần bản lĩnh, ta nếu là dùng ra toàn lực, ít nhất có thể một tay đánh ngươi ba cái qua lại……”

Lưu Tích nói còn chưa nói xong, cả người không khỏi một run run.

Chính là bởi vì Triệu Vân một đôi tinh mắt giống như tia chớp dường như ở trừng mắt hắn, trong đó lạnh lẽo, chỉ có Lưu Tích tự biết.

Lưu Tích nuốt xuống một ngụm nước miếng, không dám lại khoe khoang, ngay sau đó giá mã quay trở về quân trận.

Viên Diệu cười ha hả tự mình nghênh đón Lưu Tích. com

“Tướng quân như thế dũng mãnh phi thường! Thật là lệnh người kinh ngạc…… Lưu tướng quân chân thần đem cũng!”

Lưu Tích vừa nghe Viên Diệu khen hắn, tức khắc lại khoe khoang thượng.

“Chủ công, không phải Lưu mỗ người thổi phồng, ta hai ngày này là không quá ăn cơm no, nếu là ăn no, 30 cái hiệp thời điểm, đã sớm trảm kia Triệu Vân với mã hạ?”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Viên quân giữa, một người gọi là khúc thanh giáo úy hừ lạnh một tiếng, nói: “Triệu Vân lãng đến hư danh

hạng người, Lưu tướng quân bất quá cùng hắn đánh cái ngang tay, có gì đắc ý?”

Lưu Tích nghe vậy sửng sốt, sá nhiên nhìn nhìn tên kia khúc giáo úy, trong lòng một cổ vô danh hỏa khởi.

Hắn vừa định trả lời lại một cách mỉa mai, đột nhiên tròng mắt vừa chuyển, tựa hồ là nghĩ tới cái gì.

Nhưng thấy Lưu Tích lộ ra một tia mỉm cười, nói: “Khúc giáo úy nếu là cảm thấy Triệu Vân chính là lãng đến hư danh, kia một hồi ngươi thượng, ngươi đi theo hắn đánh, như thế nào?”) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 434: Trương Tú cùng hồ xe nhi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái này gọi là khúc thanh giáo úy xuất thân từ thư thành cường hào đại tộc, ngày thường cũng coi như là mắt cao hơn đỉnh, bởi vậy là đánh tâm nhãn coi thường Lưu Tích, Cung Đô như vậy giặc Khăn Vàng khấu.

Lưu Tích tuy rằng đã từng cũng là tiểu cường hào, nhưng vào khăn vàng lúc sau, ở một ít gia tộc quyền thế trong mắt, hắn khả năng còn không bằng cái phân.

Tuy rằng vừa mới Lưu Tích cùng Triệu Vân lui tới giao thủ 50 nhiều hiệp, cũng đem khúc thanh kinh sợ quá sức, nhưng Lưu Huân nói, lại làm khúc thanh có một cái lầm khu —— hắn cho rằng Triệu Vân bất quá là cái lãng đến hư danh hạng người, cùng Lữ Bố chi chiến chỉ do giả dối hư ảo.

Một cái có thể cùng Lưu Tích loại này bất nhập lưu giặc Khăn Vàng đầu bất phân thắng bại người, có thể có bao nhiêu đại năng nại? Nghĩ đến chỉ thường thôi.

Ngược lại là cái này Lưu Tích, vận khí cũng quá hảo! Đụng phải Triệu Vân như vậy cái uổng có tên tuổi lại không có thật bản lĩnh người giao thủ, trong lúc lơ đãng ngược lại là một trận chiến nổi danh.

Khúc thanh trong lòng vừa không chịu phục, lại rất là ghen ghét, bởi vậy mở miệng châm chọc Lưu Tích.

Lưu Tích đảo cũng là có điểm quỷ tâm nhãn, giờ phút này cư nhiên khuyến khích khúc thanh xuất chiến.

Khúc thanh trong lòng thực sự là không lắm coi trọng Triệu Vân cùng Lưu Tích, nghe Lưu Tích kích hắn, nơi nào còn chịu đựng trụ.

Chỉ thấy hắn cao giọng vừa uống, giương giọng nói: “Ta đi liền lại làm sao? Thả xem ta trảm Triệu Vân đầu tới!”

Dứt lời, đánh mã cầm mâu, phóng ngựa thẳng đến tràng gian bôn tẩu.

Giờ phút này Triệu Vân đã thay đổi chiến mã, một lần nữa đi vào tràng gian, chính cân nhắc như thế nào cùng Lưu Tích hiểu biết trận này hồ nháo tỷ thí, lại thấy đối diện thúc ngựa lao tới một cái không quen biết người.

Triệu Vân mày nhăn lại, cưỡi ngựa tiến vào tràng gian, đón khúc thanh qua đi, nói: “Nhữ là người phương nào? Mỗ thương hạ không giết vô danh hạng người, tốc tốc trở về, đổi Lưu Tích tới trước trận cùng ta đánh giá?”

Khúc thanh vừa nghe tức khắc liền phát hỏa.

Lưu Tích cái kia tiểu phá cường đạo dám cùng ta kêu gào liền rất chọc người buồn bực, ngươi này lãng đến hư danh hạng người thế nhưng cũng dám xem thường mỗ?

“Triệu Vân, mỗ nãi Viên công trướng hạ khúc thanh, hôm nay đặc tới lấy thủ cấp của ngươi! Ngươi nếu là thức thời, chạy nhanh xuống ngựa quy thuận nhường đường, nếu như bằng không, ngô liền đem ngươi này vạn dư tặc binh toàn sát vì bột mịn rồi.”

Triệu Vân nhất phiên bạch nhãn, rất là bất đắc dĩ.

“Hành, nếu ngươi tìm chết, ta đây liền thành toàn ngươi…… Ngươi phóng ngựa lại đây đi.”

Khúc thanh hai chân một kẹp, cầm mâu xông thẳng Triệu Vân sát đem mà đi.

Mắt thấy khúc thanh mâu tới rồi, Triệu Vân rất là tự nhiên nhẹ nhàng một khảy, liền đem khúc thanh thứ hướng chính mình mặt trường mâu chắn một bên.

Tiếp theo liền thấy hắn duỗi ra tay, hung tợn đem khúc thanh từ trên ngựa nắm xuống dưới, tiếp theo nhẹ nhàng bâng quơ hướng về phía sau một ném.

Lập tức liền có Từ Châu quân chạy vội đi lên đem khúc thanh bắt sống sống trói về trận.

“Này, này……”

Hoài Nam một chúng binh tướng tức khắc đều trợn tròn mắt.

Lưu Tích trong lòng cười thầm, trên mặt lại là không được lắc đầu giai than.

“Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Hoài Nam trong quân, có Dương Hoằng đệ đệ dương trạch nhậm trung lang tướng, thấy khúc thanh bị bắt sống bắt sống, xem bất quá mắt, chụp đao vũ mã thẳng đến Triệu Vân mà đi.

Hai mã tương giao, đao thương đều phát triển chi gian, bất quá ba cái hiệp, dương trạch cũng là bị Triệu Vân thứ với mã hạ, đi đời nhà ma.

Hoài Nam quân liên tục thiệt hại hai gã quan tướng, mọi người lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ!

Nguyên lai này Triệu Vân cũng không phải lãng đến hư danh hạng người, hắn thuộc hạ xác thật có nguyên liệu thật!

Ở Dự Chương quận cùng Lữ Bố một trận chiến, xem ra xác thật là thật sự.

Nghĩ thông suốt điểm này lúc sau, mọi người nhìn về phía Lưu Tích ánh mắt, tắc rõ ràng biến có chút không quá giống nhau.

Không thể tưởng được tên này điều chưa biết tiểu tử…… Thuộc hạ cư nhiên có nguyên liệu thật!

Viên Diệu tuy rằng thiệt hại hai gã quan tướng, nhưng giờ phút này trong lòng vui mừng lại xa so bi thương muốn đại.

Khúc thanh cùng dương trạch bất quá là vô danh hạ đem, chết cố đương nhiên, nhưng Lưu Tích lại có thần tướng chi tư!

Lấy một câu xinh đẹp điểm nói giảng: Thật thiên nhân cũng!

Đến này thượng tướng, chính mình ngày sau tắc liền có một lần nữa ở thiên hạ tranh thủ một khối địa bàn tiền vốn.

Lưu Tích giờ phút này bộ ngực đĩnh cao cao, vẻ mặt đắc ý chi sắc.

Kia vẻ mặt ngạo khí phảng phất là ở cùng mọi người cao giọng hô to —— còn có ai?

Lưu Huân trên mặt có điểm không nhịn được, hắn đối Viên Diệu chắp tay nói: “Chủ công, Triệu Vân chỉ có một vạn nhân mã, ta Hoài Nam quân chúng mấy lần với bỉ, cần gì cùng hắn đấu đem? Đương tốc công chi!”

Viên Diệu không thông quân sự, tự nhiên lấy Lưu Huân cùng Trương Huân đám người là chủ, hắn gật gật đầu, nói: “Thỉnh Lưu tướng quân chỉ huy tam quân đó là.”

Lưu Huân quay đầu nhìn phía Lưu Tích, nói: “Lưu Tích nghe lệnh, lệnh ngươi chờ suất bản bộ binh mã, vì tiên phong cường công bỉ trại, ta chờ theo sau tiếp ứng.”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Lưu Tích cười lạnh không chút sứt mẻ.

Lưu Huân mày nhăn lại, nói: “Lưu Tích, ngươi đây là có ý tứ gì?”

Lưu Tích hướng về phía Lưu Huân vừa chắp tay, nói: “Mạt tướng vừa mới cùng Triệu Vân so đấu, đánh cái ngang tay, đem này tinh lực háo đi hơn phân nửa, lại ra ngựa khi bổn nhưng bắt sống chi, lại

bị tướng quân dưới trướng hai gã giáo úy đánh gãy, hiện giờ dã chiến cường công, lại làm ta chờ vì trước, xin hỏi tướng quân, ngài này cử có phải hay không có điểm quá không đem ta chờ để vào mắt? Ta chờ chịu phục chính là Viên công, lại không phải ngươi!”

“Ngươi nói cái gì?” Lưu Huân nghe vậy giận tím mặt, duỗi tay liền có muốn rút kiếm ý tứ.

Chu Thương giá lập tức tới, giống như thật lớn hắc thiết tháp giống nhau, dựng đứng ở Lưu Huân trước mặt!

Lưu Huân vừa thấy Chu Thương đầy mặt dữ tợn, râu quai nón dựng ngược như thiết châm, hai tròng mắt trừng mắt giống như ngưu mắt giống nhau, trong lòng không khỏi có chút khiếp đảm.

Viên Diệu cũng ra tới đương người hiền lành nói: “Lưu Tích tướng quân vừa mới ác chiến Triệu Vân, càng vất vả công lao càng lớn, trước mắt còn cần nghỉ tạm nghỉ tạm.”

Lưu Huân trừng mắt nhìn Lưu Tích liếc mắt một cái, sau đó quay đầu phân phó Viên Thuật ngày xưa cũ đem kiều nhuy nói: “Kiều nhuy, từ ngươi trước mặt bộ tiên phong, soái bản bộ binh mã trước công, bổn đem áp sau!”

“Nặc!”

“Thịch thịch thịch thịch ~~!”

Trống trận thanh ở đây gian vang lên, lấy kiều nhuy cầm đầu Hoài Nam quân, bắt đầu hướng Triệu Vân quân hành động.

“Quân hầu, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Phó tướng Đổng Tập hỏi Triệu Vân nói.

Triệu Vân thở sâu, quay đầu phân phó Đổng Tập cùng lăng thao nói: “Xem đối phương trận thế, khăn vàng quân hẳn là ở Lưu Tích đám người chu toàn hạ, tạm thời sẽ không đối ta chờ động thủ, Hoài Nam quân chúng lần trước cùng Lữ Bố cùng Tôn Sách ác chiến,

hiện giờ dục bắc thượng đầu nhập vào Viên Thiệu, sớm đã là mỏi mệt bất kham! Ta chờ mượn dùng kỵ binh cùng cường nỏ chi lợi, liều mạng thủ vững, tất nhưng một cổ mà thắng!”

“Chiến!”

“Chiến!”

“Chiến!”

Từ Châu quân liên tiếp tam hô, thanh động khắp nơi.

“Nổi trống, xuất trận!” Lưu Huân cao giọng thét ra lệnh lính liên lạc.

Hoài Nam quân ở kiều nhuy dẫn dắt hạ, hướng về Triệu Vân một phương xuất động.

Nhìn bị Triệu Vân bắt sống giáo úy khúc thanh cùng giết chết chiến tướng dương trạch, Lý huân cắn chặt răng, nói:

“Khúc thanh, dương trạch…… Chúng ta cũng coi như là có mấy năm giao tình, hôm nay các ngươi bất hạnh bỏ mình tại đây, Lưu mỗ nói cái gì cũng đến thế các ngươi báo thù! Ta phải dùng Triệu Vân đầu lâu đương chén rượu, vì các ngươi tế điện!”

Chỉ thấy Hoài Nam quân bước tốt phương trận, bắt đầu hướng về Từ Châu quân xung phong liều chết mà đi, bọn họ cổ họng phát ra đồng thời tiếng rống giận, giống như một tảng lớn cơn lốc cuốn cảnh, gào thét hướng về Triệu Vân che trời lấp đất mà đến.

Triệu Vân phía sau kỵ binh không có động, ngược lại là hắn ở doanh trại bên cạnh thiết lập trên đài cao cung nỏ kính tốt, bắt đầu dùng đại hoàng nỏ hướng về Hoài Nam quân tiến hành công kích mãnh liệt.

Hiện ra dày đặc võng trạng thức mưa tên gào thét bắn về phía Hoài Nam quân, không đếm được mũi tên chi hoa đường parabol, hướng về vào đầu Hoài Nam quân phô đệm chăn mà đi.

Hoài Nam quân trước trận xuất hiện một ít hỗn loạn, rất nhiều người hô to gọi nhỏ, nghiêng ngả lảo đảo, bóng người ở mưa tên hạ giống như ruồi nhặng không đầu giống nhau, hồi lâu cũng phân không ra manh mối.

Nhưng kia gần chỉ là nhất thời.

Ở kiều nhuy chỉ huy hạ, Hoài Nam quân nhanh chóng lại đem đội ngũ chỉnh đốn và sắp đặt tề, cũng nhanh chóng tiếp tục hướng về phía trước đẩy mạnh.

Triệu Vân sớm có đoán trước, hắn một túm dây cương, đốn thấy này con ngựa trắng móng trước cách mặt đất, hắn lớn tiếng kêu lên: “Các huynh đệ! Theo ta xông lên trận!”

Kim Lăng con ngựa trắng quân chúng kỵ hô ứng, bọn họ đồng thời trước hướng địch quân nơi phương hướng bắn một vòng mũi tên, sau đó cõng lên mã cung, nhắc tới binh khí dài, đi theo Triệu Vân thật giống như là vỡ đê nước lũ giống nhau hướng về Hoài Nam quân trận nghênh chiến mà thượng.

Hai bên chém giết cư nhiên là chạm vào là nổ ngay

……

Giờ này khắc này, cách đó không xa một sơn cốc nội, Diêm Hành loáng thoáng nghe được giữa không trung truyền đến kêu sát tiếng động, khóe miệng không khỏi treo lên vẻ tươi cười.

“Trương tướng quân, trước mắt lại là ngươi ta xuất binh rất tốt thời cơ.” Diêm Hành quay đầu cười nhìn Trương Tế nói.

Trương Tế lặng lẽ cười một tiếng, nói: “Này chẳng lẽ là trai cò đánh nhau ngư ông được lợi chăng?”

Diêm Hành cười ha ha, nói: “Trương tướng quân lời này nói…… Thấu triệt!”

Trương Tế xoay người tiếp đón một tiếng, lại thấy hai gã thân khoác chiến tướng tinh tráng tướng lãnh cưỡi ngựa đi vào hắn bên cạnh người.

Đón Diêm Hành nghi hoặc ánh mắt, Trương Tế cười vì hắn giới thiệu nói: “Hai người kia, một cái là ta thân chất nhi Trương Tú, ở ta Lương Châu nơi hơi có chút danh vọng, một cái khác kêu hồ xe nhi, là ta trướng hạ dũng mãnh nhất thiện chiến quân hầu.”

Dứt lời, quay đầu đối hai người nói: “Còn không qua tới gặp qua diêm tướng quân.”

Trương Tú cùng hồ xe nhi cùng ở trên ngựa hướng Diêm Hành chào hỏi.

Diêm Hành qua lại quét hai người một chút, trong lòng hơi hơi có chút thấp thỏm.

Diêm Hành từ nhỏ ở Lương Châu lớn lên, kinh nghiệm biến loạn, võ nghệ tinh thục, chỉ là đục lỗ nhìn lên, liền biết hai người kia tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ, ít nhất đều ở Trương Tế phía trên.

Đặc biệt là cái kia Trương Tú, tuy rằng năm bất quá ba mươi tuổi, nhưng ở Lương Châu cũng rất có danh vọng, Diêm Hành ở Kim Thành thời điểm cũng nghe nói qua hắn thanh danh, nghe nói một thân hào vì bắc địa thương vương, pha đúng rồi đến.

Diêm Hành trầm mặc thật lâu sau, đột nhiên cười nói: “Diêm mỗ may mắn nhận biết nhị vị, lần này ác chiến Từ Châu quân, sợ là còn phải dựa vào nhị vị nhiều hơn xuất lực.”

Trương Tú cùng hồ xe nhi nghe vậy hành lễ.

Diêm Hành quay đầu, đối Trương Tế nói: “Trương công chính là tiền bối, diêm mỗ cố ý lần này đem công lớn muốn cho, sau đó đãi Triệu Vân cùng Hoài Nam binh đánh túi bụi là lúc, từ diêm mỗ đi trước đối phó Triệu Vân đám người, Trương tướng quân đi trước bắt sống

sau trận Viên Diệu, lấy thành công lớn…… Đến lúc đó còn có Lưu Huân tương trợ, nói vậy không có việc gì.”

Trương Tế vừa nghe lời này, trong lòng tức khắc cảm động.

Hắn đối với Diêm Hành vừa chắp tay, nói: “Diêm tướng quân như thế hậu đãi, tế không thắng cảm kích.”

Diêm Hành cười ha ha, nói: “Việc nhỏ mà thôi, trương công hà tất như thế? Chỉ là nghe ưng xà phủ thám tử hồi báo nói kia Triệu Vân bản lĩnh cao cường, pha khó ứng phó…… Diêm mỗ đối phó hắn, sợ là có chút lực bất tòng tâm a.”

Dứt lời, đôi mắt lơ đãng quét Trương Tú cùng hồ xe nhi một chút.

Trương Tế cũng là trà trộn trong quân nhiều năm lão bánh quẩy, vừa thấy Diêm Tượng biểu hiện, ngay sau đó chủ động nói: “Diêm tướng quân đối phó Triệu Vân, khó xử rất nhiều, không bằng khiến cho tiểu chất nhi cùng hồ xe nhi dẫn bản bộ binh mã tương trợ với ngươi, như thế nào?”

Diêm Hành nghe vậy khó xử nói: “Kia trương công ngài bên kia?”

Trương Tế cười ha ha: “Không có việc gì! Mỗ bất quá là bắt sống Viên Diệu mà thôi, lại có Lưu Huân tương trợ, nghĩ đến không có việc gì, diêm tướng quân không cần thay ta lo lắng!” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 435: Đào Thương chi đánh cuộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương chủ lực binh mã giờ phút này đã sắp chạy đến ngô huyện chi cảnh.

Bởi vì đối Tào Tháo hành động phản ứng chậm nửa nhịp, Từ Châu quân sự trước chuẩn bị tương đối vội vàng, này một chuyến Đào Thương cũng không có tẫn khởi tam quân, bởi vì không có như vậy nhiều thời gian kiếm chuẩn bị, hắn chỉ điểm tề dưới trướng tinh nhuệ nhất bộ đội Từ Châu quân cùng kim lĩnh quân, tổng cộng bảy vạn binh tướng, cũng huề Từ Hoảng, Từ Vinh, Cam Ninh, Chu Thái chờ tướng già vì phụ, thẳng đến Từ Châu tây tuyến.

Khoảng cách ngô huyện đại khái còn có ba trăm dặm lộ trình khi, Đào Thương đột nhiên nghĩ tới một sự kiện.

Chính mình muốn hay không sớm như vậy liền suất lĩnh binh mã đột nhiên xuất hiện ở ngô huyện chiến trường đâu?

Chính mình hiện tại chỉ là tính định rồi Tào Tháo sẽ phái binh lại đây cùng chính mình cướp đoạt Viên Diệu một chúng, nhưng lấy Tào Tháo gian trá cùng hung ác, hắn nhất định sẽ không làm chính mình trung quân chủ lực nhanh như vậy liền xuất hiện.

Lấy Tào Tháo niệu tính, hắn nhất định cùng chính mình phái ra Triệu Vân giống nhau, hẳn là sẽ phái một vị đại tướng làm tiên phong quan, mà chính hắn sở suất lĩnh tào quân chủ lực còn lại là gối giáo chờ sáng, lấy bất biến ứng vạn biến, hậu phát chế nhân.

Nghĩ thông suốt điểm này lúc sau, Đào Thương liền không nóng nảy hoả tốc tiến binh, hắn tìm tới Quách Gia nói ra ý nghĩ của chính mình, làm hắn giúp chính mình tham tường.

Nghe xong Đào Thương nói lúc sau, Quách Gia hơn nửa ngày đều không có nói chuyện.

Thật lâu sau lúc sau, lại thấy Quách Gia đứng dậy, đối Đào Thương nói: “Quách mỗ có một cái tính kế, nhưng là chỉ có năm thành nắm chắc, Quách mỗ phỏng đoán nếu là đúng, tắc tào quân lần này bất lực trở về, nếu là không đúng, chúng ta tình thế có lẽ đã bị động, liền xem thái phó ngài có dám hay không mạo một cái hiểm.”

Đào Thương đôi mắt chớp chớp, nói: “Là cái gì tính kế?”

Quách Gia đứng dậy dẫn Đào Thương đi vào lều trại nội bản đồ trước, đối hắn nói: “Ngô huyện cùng sào khâu huyện giữa, có một chỗ sơn cốc, tên là lỗ cốc, không thông quan đạo, không để huyện giao, cho nên cũng không như thế nào làm người coi trọng, Quách mỗ cũng là ở đương giáo sự phủ chủ sự lúc sau, làm thủ hạ giáo sự lui tới tra xét Từ Châu địa hình khi mới vừa rồi biết được này chỗ sơn đạo, nơi này có thể nói là Duyện Châu đông cảnh đến Từ Châu tây cảnh, hoặc để Dự Châu Đông Nam cảnh tốt nhất tàng binh chỗ……”

Đào Thương tựa hồ có điều bừng tỉnh: “Ý của ngươi là?”

Quách Gia thâm trầm nhìn Đào Thương, nói: “Tào Tháo nếu là dẫn đại quân tới Từ Châu tây tuyến đoạt nhân khẩu, như Quách mỗ là hắn nói, tắc nhất định sẽ ở chỗ này đóng quân…… Nhưng chúng ta hiện tại nếu là thay đổi tuyến đường, thẳng đến lỗ cốc mà đi, vạn nhất Tào Tháo không ở nơi đó, ngô huyện bên kia Triệu Vân cùng Gia Cát Lượng, chúng ta nhưng đó là tiếp ứng không thượng, đến lúc đó chỉ sợ đó là toàn bộ toàn thua.”

Đào Thương nhẹ nhàng vỗ tay chưởng, nhàn nhạt nói: “Nhưng đào mỗ nếu là thành công ngăn cản ở Tào Tháo trung quân, kia lấy Triệu Vân cùng Gia Cát Lượng bản lĩnh, đối mặt tào quân quân yểm trợ, nhất định sẽ có biện pháp chu toàn! Hơn nữa ta lần này còn cấp Gia Cát Lượng trang bị một doanh vũ khí sắc bén, lấy hắn trí tuệ, phối hợp Triệu Vân thiện chiến…… Vô luận là cái nào tào đem đi, hẳn là

đều có thể chiến thắng! Đến lúc đó không được gì cả, đó là Tào Tháo.”

Quách Gia nghe vậy không khỏi một kỳ: “Một mưu cầu lợi nhuận khí…… Là vật gì?”

Đào Thương cũng không có chính diện trả lời hắn.

Hắn cúi đầu trầm tư một hồi, đột nhiên nói: “Nói cho Từ Hoảng, toàn quân chuyển biến phương hướng, đi lỗ cốc!”

Quách Gia nghe vậy cả kinh: “Ngươi thật sự hạ quyết tâm? Việc này Quách mỗ cũng gần chỉ là phỏng đoán, vạn nhất Tào Tháo không ở……”

Đào Thương khóe miệng mang theo ý cười: “Vạn nhất Tào Tháo không ở, cùng lắm thì ta đem Viên Diệu một chúng bắc dời người bại bởi hắn là được! Đánh cuộc sao, luôn là phải có một chút nguy hiểm…… Hiểm trung cầu thắng người, cái nào nhân sinh không được đầy đủ đều là nước mắt?”

Quách Gia nghe vậy cười khổ một chút, nói: “Thật là phục ngươi rồi, có đôi khi Quách mỗ như thế nào cảm giác ngươi nhân sinh liền dường như ở chơi giống nhau?”

Đào Thương nhẹ nhàng búng tay một cái, nói: “Bởi vì ta chơi đến chuyển a.”

Quách Gia nghe vậy, sắc mặt chợt thay đổi.

Thật là chưa thấy qua như vậy sẽ thuận côn bò, xú không biết xấu hổ.

……

Đào Thương hạ quyết tâm đánh cuộc một lần, hoàn toàn đem ngô huyện bên kia chiến tuyến giao cho Triệu Vân cùng Gia Cát Lượng, chính mình còn lại là suất lĩnh trung quân chủ lực thay đổi tuyến

đường hướng bắc, đi nghênh chiến hắn nhận định Tào Tháo chủ lực.

Triệu Vân giờ phút này chính dũng đấu Hoài Nam quân.

Lưu Tích, Cung Đô cùng Chu Thương binh mã giờ phút này đang ở cố thủ trụ Viên Diệu bổn trận, mặc cho Lưu Huân chỉ huy Hoài Nam binh tướng cùng Triệu Vân chém giết, chút nào không đáng nhúng tay.

Hoài Nam binh mã tuy rằng là Triệu Vân gấp hai có thừa, nhưng mặc cho Hoài Nam binh tướng như thế nào mãnh công, cũng đánh không dưới Triệu Vân đại trại.

Đơn giản là Triệu Vân dưới trướng này một vạn binh mã, đều là Kim Lăng thành tinh nhuệ, hơn nữa bọn họ đã sớm ở trên quan đạo bố trí hảo phòng ngự công thế, lấy thủ mang công, không cho Hoài Nam binh tướng vượt Lôi Trì một bước.

Đương nhiên để cho Hoài Nam quân đau đầu vẫn là Triệu Vân bản nhân cùng hắn phía sau Kim Lăng con ngựa trắng quân.

Ngô huyện đầu tường thượng, vẫn luôn ở quan sát nơi xa tình thế sĩ tốt đem tin tức truyền lại cho Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng vội vàng bước lên đầu tường, cẩn thận quan vọng nơi xa trên quan đạo tình thế.

Bởi vì Triệu Vân đại trại thiết lập ly ngô huyện có chút khoảng cách, Gia Cát Lượng trong lúc nhất thời thấy không rõ trên chiến trường tình huống, ẩn ẩn chỉ có thể nghe thấy nơi xa rung trời triệt địa kêu sát tiếng động, cùng với lui tới bôn tập tiếng vó ngựa.

Tuy rằng cụ thể tình huống xem không lắm rõ ràng, nhưng thông qua một ít rất nhỏ trong đó chi tiết, mọi người vẫn là có thể nhìn ra được, Triệu Vân giờ phút này là chiếm cứ thượng phong.

Nhìn đến này đó, ngô huyện nội quan lại nhóm không khỏi đều có chút tiểu kích động.

Một vạn người đánh gấp hai trở lên chi địch, còn như thế, này Triệu Vân thật là danh tướng chi tư cũng.

“Huyện tôn, chúng ta cũng ra khỏi thành đi tiếp ứng một chút Triệu tướng quân đi!”

Đối mặt những cái đó nóng lòng muốn thử huyện lại, Gia Cát Lượng lại không có mất đi lý trí, hắn nhẹ nhàng lắc lư quạt lông, tựa hồ là ở suy nghĩ cái gì.

“Thả trước không vội, Hoài Nam binh tướng, Triệu tướng quân và dưới trướng chi chúng, đủ rồi ứng phó…… Chúng ta phải đợi, là chưa đến nơi này địch nhân.”

Chưa đến nơi này địch nhân?

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, trong lòng đều là không thể hiểu được.

Gia Cát Lượng chỉ, sẽ là ai đâu?

Giờ phút này Hoài Nam quân quân trận trong vòng, từ Triệu Vân suất lĩnh ngàn dư Kim Lăng con ngựa trắng quân, đang ở hắn dẫn dắt dưới, đấu đá lung tung, lui tới bôn tẩu.

Kim Lăng con ngựa trắng quân ở Triệu Vân suất lĩnh hạ, bằng vào cường đại đánh sâu vào chi thế, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm dưới xông thẳng đến đối quân trung quân đại trận nội.

Hoài Nam binh đại bộ phận đều là bộ binh, không đợi tới kịp làm ra phản ứng cùng chống cự, đã bị này cổ gió cuốn mây tan kỵ binh áp đảo.

“Sát a, sát a, xung phong!”

“Kim Lăng kỵ binh thực sự đáng giận! Dám như thế coi rẻ ta quân! Đại gia từ mặt bên vây quanh qua đi, đừng làm cho bọn họ chạy thoát!”

“Nạp mệnh tới!”

Tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác, tiếng kêu rung trời động mà.

Tuy rằng bao vây tiễu trừ Kim Lăng con ngựa trắng quân sĩ tốt nhóm một đợt tiếp theo một đợt, nhưng Triệu Vân chờ một chúng chiến thuật thật sự là quá nhiều quá phức tạp, này chi khinh kỵ binh đã thiện dùng thương, lại am hiểu dùng cung nỏ, xa thân gần đánh, cơ hồ là luôn luôn thuận lợi, Hoài Nam quân nhiều ít thế công đều bị bọn họ đánh sập, bất đắc dĩ dưới kế tiếp bại lui.

Kim Lăng con ngựa trắng quân ở Hoài Nam trong quân trận nội công sát, mà mặt khác Kim Lăng quân cũng là không có nhàn rỗi, bọn họ từ chính diện bên ngoài mãnh công Hoài Nam quân, kỵ binh cùng bộ binh nội ứng ngoại hợp, cơ hồ đánh vỡ tan Lưu Huân sở hữu bố cục.

Đối mặt như vậy khó chơi địch chúng, Lưu Huân khí cả người run bần bật, rồi lại cố tình không có gì biện pháp.

Sau trận Viên Diệu giờ phút này thấy bên ta thất lợi, không khỏi cũng có chút khiếp đảm.

Hắn đang định cùng Lưu Tích đám người thương nghị, muốn hay không tạm thời rút quân thời điểm, phía tây đột nhiên truyền đến một trận vó ngựa cùng hò hét tiếng động.

Diêm Hành cùng Trương Tế binh mã ở ngay lúc này đột kích tới!

Hỗn chiến bắt đầu.) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 436: tào đào tái chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tào quân tới!”

“Là tào quân tới!”

Diêm Hành binh mã xuất hiện ở chiến trường thời điểm, đầu tiên đưa bọn họ nhận ra tới không phải Từ Châu quân, cũng không phải Hoài Nam quân, mà là lâu ở Nhữ Nam quận, cùng tào quân nhiều giao tiếp Nhữ Nam giặc Khăn Vàng chúng.

Cung Đô thấy tào quân đã đến, không khỏi cảm thấy một trận kinh hoảng, một trương đại mặt nghẹn đỏ bừng, thiếu chút nữa không hạ ra nước tiểu tới.

Này cũng khó trách, Tào Tháo tiến vào Nhữ Nam cảnh nội lúc sau, đối Dự Châu khăn vàng thi hành thiết huyết chính sách, hoặc là đầu hàng, hoặc là huyết đồ, xuống tay không lưu tình chút nào, nếu như bằng không, Lưu Tích cùng Cung Đô đám người, cũng sẽ không dễ dàng liền đầu hướng Đào Thương.

Cung Đô nhiều ít dính điểm không tiền đồ, theo bản năng chuyển mã liền muốn chạy, nhưng ngay sau đó lại bị Lưu Tích cấp trấn an xuống dưới.

Lưu Tích đánh mã đến Cung Đô cùng Chu Thương bên người, đối bọn họ nói: “Vừa mới ở sa trường chi gian, ta cố ý trá bại, dẫn Triệu tướng quân suất quân nhảy vào Hoài Nam trong quân trận……”

Nói đến này, lại nghe Chu Thương không khách khí xen lời hắn: “Lưu huynh ngươi suy nghĩ nhiều, không cần trá bại ngươi cũng đấu không lại Triệu tướng quân.”

Lưu Tích hung hăng trắng Chu Thương liếc mắt một cái.

Này hắc tháp dường như hán tử hiện tại đối Triệu Vân cực kỳ chịu phục, nhìn Triệu Vân liền cùng nhìn đến yểu điệu bà nương giống nhau, hai con mắt đều phóng lục quang.

Nói câu không dễ nghe lời nói, Triệu Vân hiện tại chính là kéo ngâm phân, Chu Thương ăn đều đến nói hàm đạm chính thích hợp.

Lưu Tích không để ý tới Chu Thương đối Triệu Vân sùng bái chi tình, tiếp tục nói: “Ta dục dẫn Triệu tướng quân vào trận, nhiên Triệu tướng quân lại lời nói cự tuyệt, hiện giờ xem ra, lúc ấy thái phó đã sớm tính đến Tào Tháo sẽ phái binh tiến đến, cùng với tranh Hoài Nam quân chúng, cho nên không cho chúng ta hành động thiếu suy nghĩ, để tránh bị tào quân thừa cơ ngư ông đắc lợi cũng!”

Cung Đô khẩn trương chấm đất nói: “Kia lập tức, chúng ta hẳn là như thế nào?”

Lưu Tích hung hăng vỗ đùi, cắn răng nói: “May mà ta chờ hoả lực tập trung tại đây, chưa từng cùng Lưu Huân cùng đuổi binh đi cùng Triệu tướng quân tranh hùng! Chúng ta hiện tại nếu là không giúp đỡ thái phó bám trụ tào quân, ngày sau vào Từ Châu, chư tướng bên trong, làm sao có thể có ta các huynh đệ một vị trí nhỏ?”

Chu Thương đem trong tay hoàn đao vung, cất cao giọng nói: “Đúng là như thế! Lưu huynh, mỗ gia nhận thức ngươi cũng không phải một năm hai năm, hôm nay phương nghe ngươi nói ra vài câu có cốt khí lời nói! Hôm nay trận này, yêm lão Chu khi trước tiếp được!”

Lưu Tích giơ tay ngăn lại Chu Thương nói: “Hai người các ngươi thả trước an bài bày trận, chống đỡ tào quân, đãi ta đi lấy Viên Diệu quân lệnh, triệu Lưu Huân trở về!”

Dứt lời, đánh mã lại hướng về phía sau quân Viên Diệu mà đi.

Tào quân đột nhiên xuất hiện ở Hoài Nam một chúng trong tầm nhìn, chỉ đem Viên Diệu kinh sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy giống như cái sàng, mồ hôi lạnh theo gương mặt đại tích đại tích rơi trên mặt đất.

“Chủ công!” Lưu Tích phi mã mà đi, chạy đến Viên Diệu bên người, một trương miệng liền bắt đầu nói hươu nói vượn: “Chủ công! Tào quân xảo trá gian nguy, đã sớm tính định rồi chúng ta sẽ từ Từ Châu nói hướng Hà Bắc đi! Không đi hắn Dự Châu chi đạo, còn như thế, nếu là lần trước y theo Lưu Huân chi ngôn đi Dự Châu, trước mắt chúng ta nào đem còn có mệnh ở?”

Thẳng đến lúc này, Lưu Tích còn không quên ở Viên Diệu trước mặt hắc Lưu Huân một phen.

Bất quá hắn không thể tưởng được là, hắn lần này thật đúng là chính là chó ngáp phải ruồi, Lưu Huân cùng Tào Tháo lúc riêng tư, xác thật là có mưu đồ.

Viên Diệu một phen nắm lấy Lưu Tích tay, cảm động cơ hồ rơi lệ.

“May là nghe xong Lưu tướng quân trung tâm chi ngôn a, nếu là y theo Lưu Huân chi ngôn từ Dĩnh Xuyên đi tam đường sông, chỉ sợ mạng ta xong rồi! Chỉ là hiện giờ tào quân đánh tới, chúng ta lại là nên làm thế nào cho phải?”

Lưu Tích chắp tay nói: “Chủ công yên tâm, mạt tướng tất nhiên liều chết bảo hộ chủ công, không cho tào quân thương chủ công một cây lông tơ! Thỉnh chủ công tốc tốc triệu hồi Lưu Huân tướng quân, hiệp trợ mạt tướng cộng đồng ngăn địch!”

Viên Diệu vội vàng gật đầu nói: “Đúng là, chính ứng như thế!”

……

Lưu Tích bên kia giặc Khăn Vàng một chúng, thế Viên Diệu tạm thời chặn tào quân thế công, mà Viên Diệu cũng nghe từ Lưu Tích chi ngôn, vội vàng sai người chiêu Lưu Huân tốc tốc lãnh binh trở về bảo hộ hắn.

Vấn đề là, Lưu Huân sớm tại Thọ Xuân thời điểm, cũng đã cùng tào quân đã sớm là một đám.

Diêm Hành một chúng đột nhiên xuất hiện, chẳng những ra ngoài Viên Diệu đám người ngoài ý liệu, kỳ thật cũng là ra ngoài Lưu Huân ngoài ý liệu.

Nhớ tới ngày đó chính mình cùng Lưu Tích cãi cọ bắc thượng ứng đi nào con đường thời điểm, chính mình cùng Lưu Tích theo lý cố gắng hết sức, Lưu Diệp lại là âm thầm ra tay kéo lại chính mình, nghĩ đến hắn lúc ấy có lẽ chính là đã đối này có dục thấy.

Như thế xem ra, Lưu Diệp trí tuệ lại là muốn so với chính mình cao.

Tào quân tới công phía sau Viên Diệu một chúng, Lưu Huân phảng phất cùng không có việc gì người dường như, như cũ là chỉ huy binh mã tiếp tục hướng Triệu Vân doanh trại quân đội tiến công.

Mà Triệu Vân bản nhân ở quan vọng tới rồi Diêm Hành cùng Trương Tế đám người suất lĩnh tào quân đến sau, cũng là co đầu rút cổ nhân mã, làm binh mã bắt đầu ổn thủ doanh trại quân đội, hơi có chút tĩnh xem này biến ý vị.

Trương Huân, Lý Phong chờ chiến tướng thấy Triệu Vân đã áp dụng cố thủ chi thế, rồi sau đó phương chủ công sau quân chính lọt vào tào quân tấn công, tình thế rất là không ổn, không khỏi đại kinh thất sắc, trong lòng hoảng loạn.

Trương Huân nhanh chóng quyết định, vội vàng từ tiền tuyến chuyển dời đến phía sau, dò hỏi Lưu Huân.

“Lưu công! Chủ công phía sau trước mắt chính tao tào quân tiến công! Lưu Tích cùng Cung Đô khăn vàng quân y giáp không được đầy đủ, chỉ sợ chưa chắc là tào quân địch thủ, chúng ta còn cần tốc tốc hồi triệt tiếp viện, nếu là chậm, chỉ sợ chủ công có thất a!”

Lưu Huân trong lòng ám đạo, ta muốn chính là làm hắn có thất!

Nhưng lời này, Lưu Huân tự nhiên là không thể nói.

Hắn giả bộ một bộ suy nghĩ cặn kẽ quá biểu tình, cắn răng nói: “Trước mắt phía sau tuy có tào quân đánh lén, nhưng Lưu Tích chính là có thể cùng Triệu Vân đánh đồng đương thời thần tướng, có hắn bảo hộ chủ công, nghĩ đến cũng là không có việc gì! Trước mắt Triệu Vân ngăn trở ta chờ doanh trại quân đội chính là ta chờ bỏ chạy thăng thiên duy nhất con đường, nếu là không công phá, chúng ta hai mặt thụ địch, sớm muộn gì là chết…… Không thể lui!”

Trương Huân nghe xong lời này vội la lên: “Nhưng chủ công bên kia an nguy liền không màng sao?”

Lưu Huân khẳng định nói: “Có Lưu Tích này viên đương thời mãnh tướng ở, nghĩ đến không có việc gì!”

Trương Huân nghe xong lời này, hận không thể một cái tát trừu chết Lưu Huân.

Lời này hắn là như thế nào suy nghĩ nói?

“Lưu tướng quân! Chủ công hãm sâu hiểm cảnh, bị tào quân vây công, hơi có vô ý đó là thân chết bại vong chi cục, giá trị lúc này khắc, ngươi, ngươi nào dám bỏ chủ công chi tánh mạng với không màng chăng!”

Lưu Huân cũng không có để ý tới Trương Huân, chỉ là như cũ hướng thủ hạ lính liên lạc, hướng các bộ hạ đạt tấn công Triệu Vân mệnh lệnh.

Trương Huân nghiến răng nghiến lợi, căm tức nhìn Lưu Huân sau một lúc lâu, thấy hắn không dao động, hét lớn một tiếng: “Hảo! Nếu ngươi không màng chủ công an nguy, ta đây liền suất bản bộ binh mã tự trở về cứu chủ công đó là.”

Lưu Huân nghe vậy rốt cuộc động dung.

Hắn quay đầu căm tức nhìn Trương Huân, quát: “Trương Huân, ngươi dám cãi lời quân mệnh chăng?”

Trương Huân lời lẽ chính đáng quát: “Ngươi là sau tướng quân thượng biểu triều đình nhâm mệnh Lư Giang thái thú, ta chính là sau tướng quân thân nhậm Cửu Giang thái thú, ngươi ta chức vụ tương đồng, đâu ra kháng mệnh nói đến?”

Lưu Huân nghiến răng nghiến lợi trừng mắt này Trương Huân, hắn giờ phút này trong lòng thậm chí có chỉ huy thủ hạ giết hắn ý niệm.

Nhưng Trương Huân phía sau cũng có thuộc về hắn một chúng thân tín quân tốt, giờ phút này nếu là thật sự đối hắn động thủ, hậu quả không dám tưởng tượng.

Một khi đã như vậy, kia cũng chỉ có thể gửi kỳ vọng với tào công an bài bố trí.

……

Từ Châu, lỗ cốc.

Tào Tháo tự mình sở suất lĩnh trung quân chủ lực binh mã, tại đây đã hoả lực tập trung gần 10 ngày.

Bởi vì mặt bắc Viên Thiệu cùng nam diện Lưu biểu ở bên, Tào Tháo cũng là không dám nhiều mang binh đem, lần này cũng là gần chỉ dẫn theo Hứa Xương bên trong thành trung quân nhân mã, nhưng gần là này mấy vạn tào quân chiến lực, phóng nhãn thiên hạ, cũng là lợi hại phi thường tuyệt phi bình thường nhưng địch.

Ưng xà phủ thám tử sớm tại Đào Thương khoảng cách lỗ cốc trăm dặm nơi thời điểm, liền đem tin tức mang cho Tào Tháo.

Lỗ cốc lều lớn nội, Tào Tháo nghe xong thám báo hội báo lúc sau, không khỏi cười lạnh.

“Đào Thương nhãi ranh, quả nhiên là có chút bản lĩnh, cư nhiên có thể tính đến đến tào mỗ đóng quân chỗ, cũng thế, lúc này đây tào mỗ liền hảo hảo gặp lại ngươi một hồi, nhìn xem tại đây Trung

Nguyên uyên bác nơi, ngươi ta chi gian, rốt cuộc ai mới là chân chính bá chủ!”) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 437: ý của Tuý Ông không phải ở rượu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thượng một lần bắt cóc thiên tử chiến đấu, Tào Tháo cùng Đào Thương chi gian bất quá là lướt qua liền ngừng, cũng không có tiến hành hoàn toàn giao phong so đấu, bất quá tuy rằng gần chỉ là tiểu chiến một hồi, Từ Châu quân cùng tào quân thực lực người sáng suốt cũng đều đại khái xem ra tới.

Hai quân đều là có thể chinh quán chiến cường binh, có thể nói là thế lực ngang nhau.

Trải qua kia tràng ác chiến lúc sau, không chỉ có là Tào Tháo, bao gồm hắn dưới trướng các tướng lĩnh cũng là đều biết được, Kim Lăng quân quả thật là thiên hạ cường quân, Từ Châu Đào thị chỉ sợ là tào quân chinh phạt thiên hạ cường đại nhất trở ngại.

Tào Tháo dưới trướng các tướng lĩnh, phần lớn là huyết khí bức người, một thân sát khí anh chàng lỗ mãng mãnh tướng, những người này đi theo Tào Tháo nam chinh bắc chiến mấy năm, phần lớn là dũng quan tam quân, lấy một địch mười, cơ hồ không có sợ quá ai tới.

Nhưng cố tình Đào Thương dưới trướng cường quân cùng Kim Lăng thành các tướng lĩnh, lại làm bọn hắn các ở trong lòng không dám coi thường.

Đặc biệt là liền Hạ Hầu Uyên, Tuân, Tuân Du đám người lần lượt té ngã.

“Đào Thương không đi ngô huyện, phản tới lỗ cốc, có thể nói là gan lớn đến cực điểm, nhưng cũng có thể nói là khôn khéo đến cực

điểm, Mạnh Đức ngươi tính toán như thế nào đối phó Đào Thương?" Hạ Hầu hỏi Tào Tháo nói.

Tào Tháo không đáp hỏi lại: "Đào Thương tiểu tặc trí kế pha quảng, Nguyên Nhượng cho rằng ứng như thế nào đối phó hắn?"

"Lấy bản đồ tới!" Hạ Hầu phân phó một tiếng.

Bất đồng với tào quân mặt khác chiến tướng, Hạ Hầu đọc đủ thứ thi thư, tính cách cũng trầm ổn, trong ngực cực kỳ có mưu lược, cùng lấy tính như liệt hỏa Hạ Hầu Uyên hoàn toàn không giống nhau, hắn ở tào trong quân có căng quân đại kỳ xưng hô, cũng là Tào Tháo trừ bỏ Tào Nhân ở ngoài, nhất tín nhiệm tông tộc binh gia.

Sư hổ quân sĩ tốt lấy tới da đồ, Hạ Hầu đem bản đồ triển khai tới xem.

"Mạt tướng chi ý, tại đây an bài bố trí, mai phục bỉ quân."

Lỗ cốc cũng không gần chỉ là một cái hẹp hòi thông đạo, mà là một mảnh đồi núi sơn cốc, ở Từ Châu này khối sơn lĩnh nhiều Bình Nguyên thiếu địa phương, thuộc về cực kỳ đặc thù tồn tại.

Mà Hạ Hầu sở chỉ ra địa phương, còn lại là một chỗ địa thế cao ngất hẹp hòi, dễ thủ khó công cốc nói!

"Mạnh Đức, chúng ta hoả lực tập trung lỗ cốc phía trước, mạt tướng từng khắp nơi tra xét địa hình, phát hiện nơi này cực kỳ hiểm yếu! Ta quân chỉ cần tại đây mai phục, nhiều thiết lăn cây lăn thạch, hơn nữa gắt gao gác trụ nơi đây muốn hướng, tắc tất nhưng đại bại Kim Lăng quân, dù cho là ăn không vô đào tặc sở hữu binh mã, nhưng như muốn đánh tan thất bại, cũng là không khó!"

Tào Tháo nghe xong gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía còn lại chư tướng, nói: "Nguyên Nhượng ý muốn mai phục, các vị tướng quân nhưng còn có cái gì cao kiến? Không ngại đều nói nói,"

Mọi người đối với Hạ Hầu binh pháp cùng năng lực đều phi thường bội phục, nghe vậy tự nhiên là không có dị nghị, các gật đầu tán thành.

Thấy đại gia không dị nghị, Tào Tháo cũng chưa nói khác, vì thế liền làm lấy Hạ Hầu cầm đầu chư tướng đều đi ra ngoài làm chuẩn bị.

Hạ Hầu đi rồi, Tào Tháo sai người đem Giả Hủ thỉnh lại đây.

Từ khi Tào Tháo thay thế được Lưu Đại, tổng lĩnh Duyện Châu lúc sau, vẫn luôn trọng dụng đó là lấy Tuân, Tuân Du, Hí Chí Tài chờ cầm đầu Dĩnh Xuyên nhân sĩ, đối với Giả Hủ cái này từ Lương Châu ở xa tới hi hữu chủng loại, Tào Tháo cũng không từng trọng dụng.

Mà Giả Hủ cũng hoàn toàn không có tự tiến cử chi ý, thẳng đến trải qua bị mất thiên tử trọng đại sai lầm lúc sau, Tào Tháo phảng phất mới dường như thể hồ quán đỉnh, đột nhiên nhìn ra Giả Hủ tầm quan trọng, đối hắn ủy lấy trọng trách, cũng thu làm thân tín cánh tay, đối với này nói gì nghe nấy chi ý, thậm chí ẩn ẩn có bao trùm Tuân chi thế.

Bất quá Tào Tháo cũng biết Giả Hủ không muốn nổi danh, cũng không muốn làm thế nhân biết được hắn thao lược, cho nên Tào Tháo chỉ dùng này kế, lại không vì này chương hiển công tích, chỉ là ở lén trung đối Giả Hủ tiến hành ân thưởng.

Hiện tại Giả Hủ, chấp chưởng ưng xà phủ, sống liền giống như Tào Tháo bóng dáng giống nhau.

Bằng tâm mà nói, Giả Hủ thực thích loại này cách sống.

Tào Tháo làm chúng tướng đi ra ngoài chuẩn bị, sau đó lại đem Giả Hủ triệu hoán tới rồi chính mình soái trướng trung, đối hắn nói: “Văn Hòa, vừa mới thám tử tới báo, Đào Thương quân mã, khoảng cách lỗ cốc, giờ phút này đã là không đủ trăm dặm nơi.”

Giả Hủ nghe xong lời này, đầu tiên là có chút ngạc nhiên, suy nghĩ minh bạch lúc sau, tùy nhẹ nhàng cười.

“Tiểu tử này, lão phu tuy rằng không có gặp qua, nhưng xác thật là khó lường…… Đương kim thiên hạ, dám như thế hạ trọng chú xa hoa đánh cuộc tuổi trẻ hùng phi người, trừ bỏ hắn ở ngoài, sợ là không có cái thứ hai.”

Tào Tháo loát sợi râu, nói: “Nghe ngươi ý tứ này…… Tào mỗ tựa hồ đã không tuổi trẻ?”

Giả Hủ hơi hơi mỉm cười, nói: “Tư Không chí ở ngàn dặm, tuổi trẻ già nua, lại có gì phương thay?”

Tào Tháo cười ha ha, nói: “Nghe ngươi thúc ngựa nịnh hót, tào mỗ thật đúng là không lắm thói quen…… Vừa mới Nguyên Nhượng vì ta hiến kế, chỉ ra lỗ cốc mấu chốt nơi, làm tào mỗ binh tướng mã trưng bày tại đây, mai phục với Đào Thương…… Này pháp tuy rằng thoả đáng, nhưng lại quá mức trung quy trung củ, chỉ sợ chưa chắc có thể thu thập Đào Thương.”

Giả Hủ mỉm cười nói: “Đào Thương nếu có thể tính đến Tư Không đóng quân lỗ cốc, làm sao có thể không hiểu được lỗ trong cốc chi hiểm yếu? Này pháp xác thật là thu thập không được Đào Thương.”

Tào Tháo nghe vậy vội nói: “Một khi đã như vậy, Văn Hòa nhưng có kế đối phó Đào Thương?”

Giả Hủ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Tư Không, ngài là thiên hạ nhất đẳng nhất người thông minh, lão phu cũng là không ngu ngốc…… Đào Thương so với Tư Không, không thua kém chút nào, mà hắn thủ hạ Quách Gia, Trần Đăng đám người cũng là thiên hạ đứng đầu trí giả, có thể nói kỳ phùng địch thủ…… Như thế trận thế, lâm chiến chi gian, hai bên lẫn nhau muốn chiếm đối phương tiện nghi, lại là quá khó khăn.”

Tào Tháo cúi đầu suy nghĩ thật lâu sau, thở dài khẩu khí: “Văn Hòa nói đúng, là tào mỗ sốt ruột.”

Giả Hủ ha hả cười nói: “Huống hồ lão phu lúc này đây cấp Đào Thương thiết hạ cục, trọng điểm bản thân liền không ở Viên Diệu

một chúng, Lưu Huân hiện giờ đã đáp ứng rồi quy phụ Tư Không, liền tính là chỉ có thể nhận lấy Lưu Huân trong tay Lư Giang quân chúng, đối với Tư Không tới nói cũng hoàn toàn không có hại…… Chúng ta cùng Đào Thương đoạt Hoài Nam quân, cũng bất quá là vì hấp dẫn đào tặc cùng Quách Gia tinh lực, làm cho Đông Bắc mặt sự tình thuận lợi, liền tính là này một này làm Đào Thương tẫn đến Hoài Nam chi chúng, Tư Không cùng Đào Thương cũng bất quá là năm năm bắt đầu, có gì tích thay? Nếu là lại tính thượng Lưu Huân một chúng sẵn sàng góp sức, nói Tư Không đại thắng lại cũng hoàn toàn không vì quá."

Tào Tháo ha hả cười nói: "Văn Hòa mưu kế, tào mỗ vẫn là tin được, ngươi lần này bày ra này hai bước cờ, tào mỗ cũng thật là khâm phục…… Đáng tiếc không thể toàn thắng với đào tặc, tào mỗ thực sự là có chút không cam lòng."

Giả Hủ không nhanh không chậm nói: "Tư Không, làm người cần biết được đủ, này chiến qua đi, Trung Nguyên tình thế đối với Tư Không tới nói, đó là một mảnh rất tốt, có một số việc, chúng ta đến thả chậm, không thể quá tham a."

Tào Tháo hướng về Giả Hủ chắp tay, nói: "Văn Hòa kiến nghị, tào mỗ nhớ kỹ, tào mỗ không làm hắn tưởng, hảo hảo cùng Đào Thương tại đây hội chiến một hồi đó là."

Giả Hủ loát sợi râu, vừa lòng gật gật đầu.

Đột nhiên, Giả Hủ làm như nhớ tới một sự kiện, hắn vừa định há mồm hỏi Tào Tháo, nhưng cuối cùng vẫn là nhắm lại miệng…… Không hỏi ra tới.

Giả Hủ muốn hỏi lại không có hỏi vấn đề rất đơn giản, hắn chính là muốn biết, Tào Tháo cố ý an bài Trương Tế đi cấp Diêm Hành đương phó tướng, đến tột cùng là có ý tứ gì? Cái này trung rốt cuộc có cái gì nguyên do?

……

Mà ở lúc này, từ Đào Thương dẫn theo Đào thị quân mã đã tới gần lỗ cốc nơi.

Từ Châu quân giống như mũi tên nhọn giống nhau sát bôn lỗ cốc, dọc theo đường đi phong trần mệt mỏi, bụi đất phi dương, khí thế có thể nói mười phần.

“Hu ~!”

Đào Thương vung lên roi ngựa dẫn đầu dừng lại xuống dưới, nheo lại đôi mắt, cẩn thận quan sát đến nơi xa lỗ cốc địa hình.

Hổ vệ quân sĩ tốt ở Bùi Tiền chỉ huy hạ, cầm trong tay đại thuẫn đem Đào Thương cùng Quách Gia đám người vây quanh lên, để ngừa đột nhiên xuất hiện bất trắc.

Quách Gia ở Đào Thương bên người, híp mắt cũng là nhìn nửa ngày, cuối cùng đem ánh mắt đặt ở cách đó không xa cửa cốc nói: “Nơi đó mặt cốc nói chính là chúng ta nhất định phải đi qua chi lộ, dễ thủ khó công, địa thế hiểm ác, như vô tình ngoại, tào quân tất nhiên sẽ ở chỗ này mai phục tiếp theo quân, chúng ta còn cần tiểu tâm cẩn thận mới hảo.”

Đào Thương biết Quách Gia ở đương giáo sự phủ chủ sự sau, liền đã đem Từ Châu cảnh nội địa hình, đại khái đều tra xét minh bạch.

“Phụng Hiếu huynh có không đem kia đoạn cốc nói địa hình họa ra tới cho ta nhìn nhìn? Ta xem hắn rốt cuộc có bao nhiêu hiểm ác.”

Quách Gia lặng lẽ cười: “Hảo thuyết!”

Dứt lời, liền thấy Quách Gia nhảy xuống ngựa tới, từ trên mặt đất nhặt lên một đoạn chạc cây tử, trên mặt cát bôi bôi vẽ vẽ, không bao lâu liền đem kia chỗ cốc nói đại khái hình tượng phác hoạ ra tới.

Quách Gia bổn ý, là tưởng họa ra hai vách tường kẹp trì, khe hở chứng kiến phía trên như một đường tầm nhìn, hẹp dài núi cao địa thế hiểm ác độc đáo địa mạo.

Đào Thương nhìn chằm chằm Quách Gia họa kia phó họa hồi lâu, mới vừa rồi nghi hoặc nói: “Ngươi họa đây là…… Mông phùng?”

Quách Gia nghe vậy, không khỏi có chút hỏa đại.

Thí ngươi muội a!

“Thái phó, phiền toái ngài trợn to ngài tròng mắt hảo hảo nhìn nhìn, ta cái này kêu nhất tuyến thiên! Không phải mông! Không phải!” Quách Gia khí đầy mặt đỏ bừng.

Này con mẹ nó nói rõ là vũ nhục Quách mỗ hoạ sĩ a!

Đào Thương ở một bên nhìn kia nhất tuyến thiên địa hình, cũng là cảm thấy khó giải quyết.

Liền như vậy thẳng lăng lăng vọt vào đi, kia chính là không tốt lắm lộng a.

Nhưng nếu là không giết đem đi vào, chính mình hạ lớn như vậy tiền đặt cược, tới cùng Tào Tháo so đấu một lần, chẳng lẽ phải mắt to trừng mắt nhỏ lẫn nhau cho nhau quan vọng?

Liền ở Đào Thương do dự thời điểm, Vưu Lư Tử tự mình hồi báo, nói là giáo sự phủ thám báo ở phía trước thăm minh, có một chi từ Dự Châu len lỏi đến Từ Châu cảnh nội dân chạy nạn, đang từ lỗ cốc phương hướng hướng tới bên ta tiến lên lại đây.

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Nhanh đi phái người đưa bọn họ mời đi theo, nhanh đi!”

Vưu Lư Tử ngay sau đó lĩnh mệnh cưỡi ngựa mà đi, mới vừa chạy ra vài bước, lại quay đầu nói: “Bọn họ có hơn trăm hào người đâu? Chúng ta đều phải mời đi theo sao?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, nói: “Vì sao không đều mời đi theo?”

Vưu Lư Tử rất là tri kỷ: “Nếu là đều mời đi theo, thái phó muốn an bài nhiều người như vậy ban thưởng, có thể hay không không khỏi quá lãng phí?”

Đào Thương bừng tỉnh mà ngộ.

“Lời này nói…… Thấu triệt! Vậy mang một cái dẫn đầu lại đây là được.”

Không bao lâu, Vưu Lư Tử mang theo một người lão giả lại đây.

Nói là mang, kỳ thật cùng xách theo không có gì hai dạng, kia lão giả nhiều nhất cũng liền trên dưới một trăm tới cân, bị Vưu Lư Tử chộp trong tay, cùng dẫn theo con gà con dường như.

Đào Thương xem có điểm mắt choáng váng.

Vưu Lư Tử tiểu tử này, làm việc không khỏi có điểm không quá khách khí a.

Quách Gia tựa hồ là xem thấu Đào Thương ý tưởng, lặng lẽ nói: “Hắn cứ như vậy hùng dạng, hắn nếu không phải như vậy hỗn người, lúc trước làm sao mỗi ngày lấy cung nỏ ngắm Quách mỗ đầu bắn? Thiên tính như thế.”

“Hồ nháo! Không phải làm ngươi có lễ có tiết mời đi theo sao?” Đào Thương dở khóc dở cười, Vưu Lư Tử thằng nhãi này thật là một cái anh chàng lỗ mãng, nhìn nhìn lại kia lão giả đều mau làm tiểu tử này cấp hù chết.

Vưu Lư Tử ngay sau đó hướng Đào Thương thỉnh tội, sau đó duỗi tay liền phải đem lão giả hướng trên mặt đất ném.

“Không được ném! Nhẹ nhàng phóng!” Đào Thương khiển trách nói.

Vưu Lư Tử lúc này mới lấy lệnh mà đi.

Mà kia lão giả vững vàng rơi xuống đất lúc sau, mới vừa rồi dùng vẩn đục lão mắt thấy trước mắt Đào Thương.

Nhưng thấy này người trẻ tuổi phong độ nhẹ nhàng, tuy rằng có áo giáp hộ thân, nhưng toàn thân lại có một cổ nho nhã chi khí, cùng những cái đó giết người thị huyết quân binh không quá giống nhau, điểm này nhưng thật ra lệnh lão giả yên tâm.

“Cha vợ, không cần lo lắng, ta chỉ là dò hỏi một chút phía trước lỗ cốc tình hình, về bên trong cụ thể địa thế, ngươi đem ngươi biết đến tất cả đều nói cho ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi…… Ngươi xem, cái này là cho ngươi.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương lấy ra một ít năm thù tiền, đưa cho lão giả.

Lão giả run rẩy tiếp nhận năm thù tiền, suy nghĩ một chút, sửa đúng Đào Thương lỗi trong lời nói nói: “Ngài vừa rồi là tưởng xưng hô ta vì lão trượng đi? Này cha vợ chính là kêu không được.”

Đào Thương nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo bừng tỉnh cười nói: “Ngượng ngùng, kia thật đúng là ủy khuất ngài cô nương.”

Lão giả bình phục một chút tâm cảnh, tuy rằng liền cùng Đào Thương lao nổi lên lỗ trong cốc địa thế.

Đương nói đến Quách Gia sở họa kia chỗ nhất tuyến thiên nơi khi, nhưng nghe lão giả nói: “Kia nhất tuyến thiên địa thế hiểm trở vách núi đẩu tiễu, có khó có thể vượt qua hiểm yếu địa hình! Chúng ta loại này bình thường bá tánh đi đến nơi đó chính là kinh hồn táng đảm, này một chuyến xuống dưới, thiếu chút nữa không đem lão phu hù chết…… Lão phu từng nghe nói, nơi đó ở đại hán kiến hướng phía trước, chết quá vô số người, có bất tận oan, hàng năm đều là âm trầm trầm……”

Đào Thương không muốn nghe lão giả nói nhảm, ngay sau đó nói sang chuyện khác nói: “Các ngươi tới khi, có từng nhìn thấy trong cốc có quân binh?”

Lão giả suy nghĩ một chút, nói: “Có! Linh tinh, cũng chưa từng làm khó chúng ta, chính là đuổi đi chúng ta đi mau.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh gật gật đầu, xem ra chính mình nếu đã tới, Tào Tháo cũng biết chính mình bại lộ, lại là đơn giản không sợ để lộ tin tức, bằng không chỉ bằng này đó dân chạy nạn, ở tào quân trước mặt còn làm sao có thể có mệnh ở?

Đào Thương hiện tại đã biết rõ, nếu là muốn trực tiếp vọt vào đi, chỉ sợ là không có khả năng…… Nhưng là dù sao cũng phải tưởng cái biện pháp, cấp Tào Tháo dụ dỗ xuất hiện đi?

) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 438: Từ Thịnh xin ra trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào quân ở lỗ trong cốc thiết hạ mai phục, mà Đào Thương lại không trúng này kế.

Nhất tuyến thiên địa thế quá mức hiểm yếu, hắn không cần phải đi vào tự rước này bại, hai bên cứ như vậy lẫn nhau chi gian lẫn nhau giằng co lên.

Hạ Hầu Đôn ở nhất tuyến thiên địa thế hạ bố trí thích đáng mai phục lúc sau, thấy Đào Thương không trúng kế, ngay sau đó phái thủ hạ quân tốt hồi báo với Tào Tháo.

Tào Tháo sau khi biết được, cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn ha ha cười, nói: “Đào gia tiểu tặc, phi kẻ đầu đường xó chợ, Nguyên Nhượng kế sách đối với người khác có lẽ có hiệu, nhưng đối này Đào gia tiểu nhi, lại là không dùng được, hiện giờ tình thế, Đào Thương tiểu nhi tính định lỗ cốc hung hiểm, không thể dễ dàng tiến binh, mà lỗ cốc cốc nói lại là liên miên từ, dự chi cảnh, khó có thể vây quanh tắc nghẽn, cho nên chỉ có thể giằng co…… Lập tức tình huống, ta không làm gì được hắn, hắn cũng không làm gì được tào mỗ cũng.”

Tào Tháo bên người, Lý Điển trầm tư sau một lúc lâu, đối này gián ngôn nói: “Tư Không, lời tuy như thế, nhưng cứ thế mãi giằng co đi xuống, đối với Đào Thương cùng chúng ta hai bên, đều không lắm có chỗ lợi, Lưu biểu cùng Viên Thiệu một nam một bắc, uy hiếp hãy còn ở, trường kỳ giằng co, đối Đào Thương bất lợi, nhưng đối chúng ta, cũng không phải thượng thiện chi sách.”

Tào Tháo cười ha hả an ủi Lý Điển nói: “Mạn thành chi ngôn, tào mỗ cũng là biết được. Tào mỗ kỳ thật cũng không ý cùng Đào Thương tại đây tốn thời gian đi xuống, nhưng trước mắt còn cần một chút thời gian…… Ngươi đi nói cho Nguyên Nhượng, làm hắn tiếp tục ở nhất tuyến thiên an bài mai phục…… Định kỳ 10 ngày, 10 ngày trong vòng, Từ Châu quân nếu là vào nhất tuyến thiên, kia lỗ cốc đó là họ Đào nơi táng thân, 10 ngày lúc sau Đào Thương nếu vẫn là cùng ta quân giằng co, kia tào mỗ liền tự mình ngăn cản binh mã, cùng đào tặc ác chiến một hồi đó là.”

“Nặc!”

……

Mà Đào Thương doanh trung, Đào Thương giờ phút này cũng ở đỉnh chúng tướng áp lực, thỉnh cầu xuất binh.

Đào Thương không nhanh không chậm, một ngụm một ngụm mổ trong tay quả quýt, mỉm cười nghe phía dưới chư tướng gián ngôn.

Kỷ Linh lúc trước quy hàng Đào Thương, chủ yếu là vì Viên Thuật cô nhi Diêm Tượng, trước mắt Tào Tháo hưng binh nhập Từ Châu tây cảnh, nói rõ chính là phải đối Viên Diệu bất lợi, thử hỏi Kỷ Linh lại như thế nào có thể kiên trì trụ?

Nhưng thấy hắn sải bước chiến ra tới, đối với Đào Thương chắp tay nói: “Thái phó! Tào Tháo đóng quân ở lỗ cốc trong vòng, thủ vững không ra, chúng ta như vậy cùng hắn làm háo đi xuống, lại là phải chờ tới khi nào? Như thế ngô huyện bên kia Triệu Vân đám người lại như thế nào có thể kiên trì trụ? Mạt tướng bất tài, từ khi quy phụ tới rồi thái phó trướng hạ lúc sau, tấc công chưa lập, lần này nguyện vì trước bộ tiên phong, khi trước nhập cốc, vì thái phó thu hoạch tào tặc thủ cấp!”

Đào Thương đem một mảnh quả quýt ném tới trong miệng, gật gật đầu, cũng không có nói lời nói.

Cam Ninh cũng có chút sốt ruột.

“Thái phó, như thế chờ đợi đi xuống, chờ đến khi nào mới là cái đầu? Kỷ trung lang nói không sai, chúng ta thay đổi tiến binh chi lộ, đuổi binh đến tận đây, ngược lại là cùng họ Tào ở chỗ này giằng co bất chiến, như thế giằng co đi xuống, lại đến ngày tháng năm nào mới có thể chờ đến Tào Tháo ra tới? Vẫn là sát đem đi vào vì thượng!”

Đào Thương nhẹ nhàng xoa xoa cái mũi, tiếp tục ăn quả quýt: “Còn có ai có nói cái gì tưởng nói”

Mắt thấy Đào Thương đối Kỷ Linh cùng Cam Ninh gián ngôn đều không cảm mạo, còn lại tưởng thỉnh chiến quan tướng giáo úy nhóm nói, cũng không khỏi đều nghẹn đến trong bụng đi.

Chư tướng bên trong, đứng hàng với nhất mạt ban một người tuổi trẻ giáo úy trầm tư một chút, cất bước đứng dậy.

“Thái phó, mạt tướng có vài câu gián ngôn…… Chỉ là, không biết khả năng giảng không?”

Thanh âm này ở trong trướng lược hiện mới lạ, mọi người quay đầu nhìn lại, lại là lúc trước ở Ngô Quận thiết lập chiêu hiền quán khi, tiến đến đi bộ đội cử huyện người Từ Thịnh, hiện giờ đã là dời thăng đến đừng bộ Tư Mã.

Từ Thịnh mấy năm nay vẫn luôn cùng Phan Chương, lăng thao đám người giống nhau, vẫn luôn là bị Đào Thương âm thầm liệt vào trọng điểm bồi dưỡng đối tượng, hơn hai năm tới đều ở tiền tuyến đương trị, cũng nhiều lần đảm nhiệm Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Chu Thái chờ bộ, Kim Lăng quân các đại chiến dịch hắn đều tham gia quá.

Rèn luyện quá hai năm lúc sau, Đào Thương lại nương quân công danh nghĩa, đem hắn điều đến Từ Châu trung quân, nhậm đừng bộ Tư Mã.

Hiện giờ có tư cách tham gia Đào Thương thảo luận chính sự tướng lãnh trung, Từ Thịnh tuổi tác nhẹ nhất, lâm chiến tư lịch nhất thiển,

cho nên cơ hồ không có phát quá ngôn.

Nhưng là hôm nay, vị này tuổi trẻ đừng bộ Tư Mã rốt cuộc ít có mở miệng.

Đào Thương tuy rằng so Từ Thịnh cùng lắm thì vài tuổi, nhưng mấy năm nay đối hắn âm thầm chú ý, lại thật là không thua một cái thân sinh phụ thân.

Thái bình công tử tự nhận là, trời sinh chính là cho người khác đương ba ba mệnh.

“Văn hướng có nói cái gì tưởng nói, liền nói thẳng đi, không cần ngượng ngùng…… Ở đây đại gia da mặt đều tương đối hậu.” Đào Thương cổ vũ đối Từ Thịnh nói.

Mọi người nghe xong lời này, sắc mặt đều không phải rất đẹp.

Nhất da dày chính là chính ngươi cái được không?

Từ Thịnh nghe xong Đào Thương nói, thấp thỏm tâm mới vừa rồi yên ổn xuống dưới, hắn cảm kích hướng về phía Đào Thương chấp thi lễ, nói: “Mạt tướng cho rằng, Tào Tháo tuy rằng ở xa tới, nhưng dưới trướng tinh binh mãnh tướng, thả mưu thần đông đảo, không thiếu lương mưu, trước mắt nếu là cường công, khủng có mai phục, sợ là sẽ mất nhiều hơn được…… Không bằng, thả tĩnh xem này biến, Tào Tháo tất nhiên không thể lâu cầm, này sở chiếm cứ Trung Nguyên nơi, tuy rằng cũng là sản lương đẫy đà nơi, nhưng tự khăn vàng chi loạn sau, liền nhiều có đồng ruộng không người trồng trọt, thả tảng lớn hoang vu, xa xa so ra kém hiện nay thái phó mấy năm tới ở Giang Nam khai khẩn hai thục lúa nước sản lượng muốn nhiều.”

Từ Vinh ở bên cạnh nghe, nhíu nhíu mày, nói: “Văn hướng lời này không thực tế đi, Tào Tháo chính là dùng táo chi đồn điền phương pháp, đến lương trăm vạn hộc, chưa chắc thiếu lương.”

Từ Vinh chính là trong quân đại kỳ, Từ Thịnh không dám đối hắn bất kính, vội vàng nói: “Tào Tháo đồn điền tuy đến lương không ít, nhưng mấy năm gần đây mở rộng quân bị, nam chinh bắc chiến, lại đem trị sở di chuyển đến Dự Châu nơi, nhiều thu tứ phương bại binh bại tướng, rất có thu không đủ chi chi ý, bởi vậy mạt tướng liệu định hắn tất nhiên không thể lâu cầm, sớm muộn gì nhất định phải cùng ta quân giao phong.”

Đào Thương cười nhìn Từ Thịnh nói: “Văn hướng ý tứ, là làm ta làm chờ?”

Từ Thịnh vội vàng lắc đầu nói: “Tự nhiên không phải, tại hạ chi, là thỉnh thái phó phân ra hai lộ binh tới, một đường đi hướng ngô huyện chi viện Triệu tướng quân, một khác lộ còn lại là phái binh đi trước Dự Châu, tập kích quấy rối Tào Tháo tại hậu phương khai khẩn, Tào Tháo vốn là thiếu lương, chúng ta này cử lại nhưng gián tiếp buộc hắn xuất chiến.”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, nói: “Nhưng là ta còn muốn cùng Tào Tháo bản nhân giằng co, phân ra binh mã không nhiều lắm, cho nên này hai người qua đường, đều đến là trí dũng song toàn chi đem, đặc biệt là đường vòng Dự Châu cảnh nội kia một đường, chính là hết sức nguy hiểm.”

Từ Thịnh chủ động xin ra trận nói: “Biện pháp là mạt tướng nói ra, mạt tướng nguyện ý đi trước!”

Đào Thương thật sâu nhìn Từ Thịnh một hồi, mới vừa rồi nói: “Cái gọi là một cây chẳng chống vững nhà, còn phải cho ngươi phái cái phó thủ, ta mới yên tâm.”

Từ Thịnh cân nhắc một chút, nói: “Mạt tướng đề cử chu Hoàn, chẳng biết có được không?”

Chu Hoàn cũng là năm gần đây vừa mới bị chiêu mộ tân nhân, cùng Từ Thịnh đồng dạng đều xem như nhân tài mới xuất hiện.

Đào Thương biết Từ Thịnh chính là trong lịch sử Đông Ngô ít có "Vạn người đốc", vô luận là dụng binh vẫn là thức mới, ở toàn bộ Đông Ngô đều có thể nói là số một, nhân vật như vậy, hiện giờ ở chính mình dưới trướng lại bị chính mình cố ý vô tình rèn luyện hai năm, là thời điểm nên làm hắn phát huy tài cán.

"Hảo, ta đây liền phi cho ngươi 3000 nhân mã, ngươi cùng chu Hoàn vì chính phụ tiên phong, đường vòng đi Tào Tháo phía sau, nhớ lấy tiểu tâm hành sự, chỉ cho phép tập kích quấy rối Tào Tháo đồn điền, lại không thể bắt cóc hắn lương nói, Tào Tháo làm người gian trá, nhất thiện đoạn người lương nói, cũng nhất sẽ bảo hộ chính mình lương nói…… Hiểu không?"

Từ Thịnh chắp tay nói: "Nặc!"

Đào Thương nhìn quanh chư tướng, nói: "Đến nỗi đi ngô huyện tiếp ứng hiệp trợ Triệu Vân người……"

"Mỗ nguyện hướng!" Kỷ Linh đột nhiên lớn giọng một rống, thanh âm cực lớn thiếu chút nữa không đem Đào Thương từ trên chỗ ngồi chấn đi xuống.

Hắn xoa xoa lỗ tai, bất mãn trắng Kỷ Linh liếc mắt một cái, nói: "Ngươi tính cách quá cương, chỉ nhưng vì phó tướng, không thể là chủ đem."

Dứt lời, Đào Thương nhìn quét xong nợ hạ chư tướng một vòng, đột nhiên giơ tay chỉ hướng về phía một người. com

"Ngươi đi!"

Mi Phương ở chúng tướng đội ngũ trung, cùng không có việc gì người dường như, mắt thấy Đào Thương bỗng nhiên chỉ hướng về phía chính mình, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Mọi người ánh mắt động tác nhất trí đều nhìn về phía hắn, lộ ra kinh ngạc chi sắc.

Mọi người đều biết Mi Phương tuy rằng là đừng giá Mi Trúc thân đệ đệ, nhưng luận cập quân lược tài cán, vẫn là so đang ngồi mọi người kém hơn không ít.

Đào Thương phái hắn vì chủ tướng, là có ý tứ gì?

Mi Phương mặt lập tức liền đỏ,

Bất quá hắn cùng Đào Thương chung quy là lão giao tình, cũng có thể coi như là Đào Thương trở lại hán mạt lúc sau cái thứ nhất bạn tốt.

Có chút người khác không dám hỏi nói, Mi Phương xin hỏi.

Lập tức, liền nghe Mi Phương mở miệng nói: “Thái phó, ngài gần nhất có phải hay không xem ta không vừa mắt, muốn cố ý chỉnh ta a?”

) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 439: Hà Bắc long Kim Thành hổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ khi năm đó cộng đồng thảo phạt xong Đổng Trác lúc sau, Đào Thương liền khá dài thời gian không cùng Mi Phương cùng cộng quá sự.

Nhiều năm như vậy đi qua, hắn cho rằng này lão tiểu tử có thể nhiều ít dính điểm tiến bộ, chưa từng tưởng hắn vẫn là cùng sơ bình nguyên niên thời điểm một cái hùng dạng.

Thật là một chút cũng chưa biến, vẫn là kia phó không biết xấu hổ ngốc dạng như vậy đáng yêu.

Đối mặt Mi Phương oán giận, Đào Thương cũng không có nói thêm cái gì, hắn an bài thỏa đáng lúc sau, liền làm chư tướng đi trước đều đi ra ngoài, chỉ là đem Mi Phương một người giữ lại.

Này lão ca hai thật nhiều năm không đơn độc ở chung, nhưng quan hệ vẫn là hướng vừa mới bắt đầu cộng hoạn nạn thời điểm như vậy thân mật.

“Thái phó”

Mi Phương trong miệng mới vừa nhảy ra hai chữ, Đào Thương giơ tay liền che chở hắn ngực thượng dỗi một quyền.

“Đánh, đánh ta làm gì?” Mi Phương rất là kinh ngạc hỏi Đào Thương nói.

“Đánh ngươi? Ta còn giết ngươi đâu!” Đào Thương sắc mặt bất thiện trừng mắt hắn: “Ngươi nhìn nhìn ngươi nói kia gọi là gì lời nói?

Cái gì kêu cố ý chỉnh ngươi! Ta chỉnh ngươi còn dùng đến như vậy uyển chuyển thủ đoạn sao?”

Mi Phương suy nghĩ suy nghĩ cũng là.

Đào Thương chỉnh người, giống nhau tương đối trực tiếp.

Mi Phương vẻ mặt đưa đám nói: “Thái phó, kia ngài là có ý tứ gì a? Làm ta đương chủ tướng đi chi viện Triệu Vân, ngài này không phải làm khó ta sao? Ta đều đã nhiều năm không lãnh quá binh!”

Đào Thương trợn trắng mắt, trong lòng rất là bất đắc dĩ.

“Mi huynh a, nhiều năm như vậy đi qua, ngươi làm sao vẫn là như vậy ngây thơ hồn nhiên a, một chút đều không tiến bộ a?”

Mi Phương cung kính nói: “Đa tạ thái phó khích lệ, mạt tướng thẹn không dám nhận.”

“Nói ngươi không tiến bộ, ngươi thật đúng là chính là! Ngươi nhìn nhìn ngươi, tốt xấu lời nói đều nghe không hiểu thật là đồ tăng bi ai.”

Mi Phương vẻ mặt khóc tương: “Thái phó, ngài cũng đừng đạp hư ta, ngài rốt cuộc là muốn làm cái gì? Cùng mạt tướng tình hình thực tế nói không thành sao?”

Đào Thương lại cầm lấy hai cái quả quýt, duỗi tay đưa cho Mi Phương một cái, nói: “Kỷ Linh đối Hoài Nam Viên thị cảm tình thâm hậu, lúc trước ta cũng đáp ứng hắn muốn giải cứu Viên Diệu, bởi vậy hắn mới dấn thân vào đến ta dưới trướng, nếu là làm hắn một mình lãnh binh tiến đến, ta sợ phát sinh một ít cái gì ta khống chế không được biến cố, nhưng nếu là không phái binh, tắc không khỏi có hủy lời mở đầu, có vẻ con người của ta keo kiệt”

Mi Phương ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, nói: “Cho nên ngươi liền đem ta đẩy đến tiền tuyến, làm ta đi kiềm chế Kỷ Linh? Không cho hắn thuận lợi vậy cứu ra Viên Diệu hoặc là dứt khoát cứu không

ra Viên Diệu? Ngươi không phải có vẻ keo kiệt, ngươi là thật sự rất hẹp hòi a!”

Đào Thương lộ ra một cái ấm áp ánh mặt trời tươi cười.

“Mi huynh, ngươi suy nghĩ nhiều, bằng ngươi này mấy lần căn bản cũng kiềm chế không được Kỷ Linh, ta ý tứ là, ngươi liền bình thường phát huy là được! Khác ngươi không cần phải xen vào, ngươi chỉ cần bình thường phát huy bản lĩnh lãnh binh đánh giặc, trên cơ bản chẳng khác nào là kiềm chế Kỷ Linh.”

Mi Phương: “Ngài lời này xem như khen ta sao?”

Đào Thương cắn một ngụm quả quýt, nói: “Đương nhiên là khen ngươi, hơn nữa khen không muốn không muốn.”

Mi Phương ngốc lăng sau một lúc lâu, đột nhiên sâu kín thở dài, nói: “Thái phó a”

“Như thế nào?”

“Nói dối biên như vậy rõ ràng, ngài có phải hay không cũng quá miệt thị ta?”

“Mi huynh thực xin lỗi, ta chỉ là không nghĩ thương tổn ngươi tự tôn mà thôi.”

Ngô huyện chiến trường.

Diêm Hành cùng Trương Tế hai chi binh mã binh chia làm hai đường, một đường từ Diêm Hành suất lĩnh bản bộ binh tướng, chặn ngang nhập Lưu Huân cùng Triệu Vân chiến trường bên trong trộn lẫn, này ý chính là ở ngăn cản Triệu Vân.

Mà mặt khác một đường, còn lại là từ Trương Tế suất lĩnh này dưới trướng bản bộ Tây Lương binh đi trước tiến công từ Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương đám người suất lĩnh khăn vàng quân, gắng đạt tới bắt sống Viên Diệu.

Lưu Tích cùng Cung Đô đám người vì ở Đào Thương trước mặt tranh công, ra sức tương bác, lực chắn Trương Tế Tây Lương quân, cũng đem Viên Diệu gắt gao bảo hộ ở phía sau trận.

Bất quá Trương Tế dưới trướng binh mã, năm đó cũng là Đổng Trác dưới trướng Tây Lương quân một chi, anh dũng thiện chiến tự không cần nhiều lời, thả mã quân rất nhiều, khăn vàng tam đem dưới trướng binh mã tuy rằng có mấy vạn chi chúng, nhưng bất quá đều là giặc cỏ còn sót lại, vô luận là ở thiện chiến cũng hoặc là trang bị thượng, đều xa xa vô pháp cùng Trương Tế Tây Lương quân chúng đánh đồng.

Đánh không nhiều lắm một hồi, Trương Tế Tây Lương quân cũng đã giải khai trước trận, thẳng đến Viên Diệu nơi sau trận đâm thẳng mà đi.

Khăn vàng chư tướng trung, cũng chỉ có là Chu Thương một chúng rất là anh hùng thiện chiến, huyết chiến Tây Lương quân không lùi, nhưng đối mặt như lang tựa hổ Tây Lương quân chúng, này hành vi cũng bất quá là châu chấu đá xe, kiên trì không được bao lâu.

Liền ở Trương Tế cho rằng chính mình có thể thực mau đắc thủ thời điểm, Hoài Nam quân Trương Huân, Lý Phong đám người, dẫn dắt thiếu bộ phận Hoài Nam quân chúng, hướng trở về cùng khăn vàng quân nội ứng ngoại hợp, cộng đồng ngăn cản ở Trương Tế thế công, làm chiến cuộc lại một lần lâm vào giằng co.

Trương Huân một bên chỉ huy Hoài Nam quân viện trợ Nhữ Nam khăn vàng, một bên chạy vội tới Viên Diệu bên người, nhìn từ trên xuống dưới hắn, nói: “Chủ công, ngài bình yên vô sự chăng?”

Viên Diệu hai chỉ trong mắt hàm chứa nước mắt, thấy Trương Huân ngay sau đó gào nói: “Trương tướng quân, ngươi chính là đã trở lại! Hù chết ngô cũng Lưu tướng quân đâu? Làm sao không thấy hắn trở về bảo ta?”

Trương Huân nghe vậy, sắc mặt tức khắc trầm xuống, không bao lâu, phương nghe hắn chậm rì rì nói: “Lưu tướng quân, vì thế chủ

công mở ra bắc thượng thông lộ đang ở huyết chiến, tạm chưa hồi quân.”.

Lưu Tích là cỡ nào tiểu nhân, vừa nghe là loại tình huống này, tròng mắt vừa chuyển, tức khắc kế để bụng đầu.

Hắn hướng về Viên Diệu vừa chắp tay, nói: “Chủ công! Mạt tướng nghĩ tới, lúc trước bắc thượng lựa chọn đi hướng Hà Bắc con đường là lúc, Lưu Huân một cái kính khuyên chủ công đi Nhữ Nam, quá Dĩnh Xuyên, nhập tam hà! Một hai phải làm chủ công thông qua Tào Tháo bụng, lúc ấy mạt tướng liền có chút hoài nghi, bất quá là không có nhiều suy nghĩ hiện giờ hiện giờ Tào Tháo binh đến, Lưu Huân không tới hộ chủ, ngược lại là cùng Triệu Vân ở bên kia liên lụy tinh lực, mất không quân binh này rõ ràng chính là muốn làm phản a! Y theo mạt tướng xem, hắn cùng Tào Tháo, sợ là đã sớm thông đồng!”

Lưu Tích lời này, thuần túy chính là chính mình lung tung phỉ báng, ác ý hãm hại.

Bất quá đáng giá nghiền ngẫm chính là, hắn thật đúng là chính là chó ngáp phải ruồi, mông tới rồi chân tướng.

Trương Huân sắc mặt tức khắc trầm xuống: “Lưu tướng quân, không thể nói bậy.”

Kỳ thật Trương Huân hiện tại trong lòng, nhiều ít cũng có chút hoài nghi Lưu Huân, nhưng bị một cái giặc Khăn Vàng khấu đầu lĩnh nói mình như vậy đồng liêu, Trương Huân trong lòng nhiều ít là có chút không thoải mái.

Lưu Tích cũng không có cái nhãn lực thấy, hắn giương lên đầu, bất đắc dĩ thở dài nói: “Trương tướng quân, đều lúc này, ngươi làm sao còn che chở hắn? Chẳng lẽ thế nào cũng phải chờ chủ công bị hắn trói chặt chắp tay đưa đến Tào Tháo trước mặt, chúng ta mới bằng lòng đối mặt chân tướng không thành?”

Trương Huân không có cùng Lưu Tích sảo, hắn chỉ lãnh đạm nói: “Lập tức vẫn là lấy theo địch vì quan trọng đại sự, Lưu Huân sự, đều có lui địch lúc sau, lại làm thương nghị không muộn.”

Trương Huân bên kia hồi viện Viên Diệu, mà Triệu Vân bên này, còn lại là có chút áp lực tăng gấp bội.

Diêm Hành binh mã gia nhập chiến đoàn, tam gia thành hỗn chiến chi thế.

Tuy rằng trên danh nghĩa là tam gia, nhưng ở thực chất đi lên giảng, Lưu Huân cùng Diêm Hành đều là Tào Tháo người, thuộc về mặc chung một cái quần, cho nên bọn họ đối phó người, trên cơ bản đều là Triệu Vân.

Bất quá Triệu Vân dưới trướng một vạn Kim Lăng quân xác thật là tinh nhuệ trung tinh nhuệ, đối mặt hai lộ tề áp, như cũ là cắn răng ổn thủ, không cho đối phương vượt Lôi Trì một bước.

Mà Triệu Vân bản nhân, cũng là đụng phải khó chơi địch thủ.

Bắc địa thương vương Trương Tú cùng quân hầu hồ xe nhi.

Triệu Vân suất lĩnh Kim Lăng con ngựa trắng quân cùng bọn họ hai người giao chiến sau một lát, lại có một cái phát hiện.

Cái kia hồ xe nhi tuy rằng sức lực đại dọa người, nhưng thuộc hạ công phu lại là dã chiêu số, không đáng sợ hãi.

Ngược lại là cái kia Trương Tú, tới tới lui lui cùng chính mình đấu mười mấy hiệp, này trong tay tinh diệu thương pháp, nhìn như thế nhưng là cùng chính mình sư xuất cùng nguyên.

Như thế có điểm ý tứ.

Bất quá Triệu Vân hiện tại cũng không có tâm tình cùng Trương Tú lôi kéo làm quen, đi dò hỏi thương pháp của hắn ngọn nguồn.

Bởi vì mặt khác một người đại tướng, đã suất lĩnh bản bộ kỵ binh tới gần chính mình nơi.

Diêm Hành!

Thấy Diêm Hành tới, Trương Tú cùng hồ xe nhi liền thu mã đứng ở hắn hai sườn, mà về phương diện khác, lăng thao cùng Đổng Tập cũng suất binh đi tới Triệu Vân bên người.

Triệu Vân gắt gao nhìn chằm chằm Diêm Hành, chỉ là đục lỗ một nhìn, hắn liền biết cái này Lương Châu hán tử không dễ dàng đối phó, tất nhiên là chính mình đối thủ, này bản lĩnh so với vừa rồi cùng chính mình giao thủ Trương Tú cùng hồ xe nhi, chỉ sợ là phải mạnh hơn không ít.

Triệu Vân không dám chậm trễ, gắt gao nhìn chằm chằm Diêm Hành, nói: “Mỗ nãi thường sơn Triệu Vân là cũng, các hạ người nào? Có không báo thượng tên họ.”

Diêm Hành biểu tình rất là đạm mạc, nói: “Kim Thành Diêm Hành, đương nhiệm chức với tào Tư Không trướng hạ, nghe nói tướng quân ở Dự Chương cùng Lữ Bố đánh nhau kịch liệt, tại hạ chính là Lương Châu người, trời sinh tính hiếu chiến, hôm nay đặc tới lĩnh giáo một chút tướng quân thương pháp!”

Triệu Vân qua lại nhìn quét Diêm Hành, Trương Tú cùng hồ xe nhi ba người, nói: “Các ngươi ba người là một khối thượng, vẫn là diêm tướng quân cùng ta đơn đả độc đấu?”

Diêm Hành không đợi nói chuyện, Trương Tú liền cướp nói: “Tự nhiên là nhà ta diêm tướng quân một mình chém giết với nhữ!”

Diêm Hành nghe vậy, không khỏi mắt trợn trắng.

Này bắc địa thương vương thật là không trường đầu, làm sao một chút tâm nhãn đều không có, ta nói muốn lĩnh giáo thương pháp của hắn, chính là thật muốn lĩnh giáo một chút? Ta đó là khách khí khách khí được không!

Diêm Hành bất mãn trắng Trương Tú liếc mắt một cái, đối Triệu Vân nói: “Tại hạ tuy rằng lại tưởng độc đấu tướng quân, lấy phân cái thắng bại, nhưng trên người gánh vác Tư Không quân lệnh, không dám hơi có chậm trễ, cùng tướng quân độc đấu, khủng không thể thắng, di hoạ tam quân chúng ta liền hỗn chiến một hồi, như thế nào?”

Triệu Vân sang sảng cười, gật đầu nói: “Diệu thay! Ta xem tướng quân bản lĩnh không tầm thường, làm việc tới lại cũng cực cũ kỹ, thật tướng tài cũng, tới!”

Dứt lời, một kẹp hai chân, thẳng đến Diêm Hành sát đi.

Mà hắn phía sau lăng thao cùng Đổng Tập, cùng với Kim Lăng con ngựa trắng quân cũng là ùa lên.

Diêm Hành, Trương Tú, hồ xe nhi một chúng, cũng là đồng thời gầm rú xuất trận tiếp địch.

Diêm Hành cùng Triệu Vân giao chiến ở bên nhau, hai mã đan xen ở một chỗ.

Tạch!

Một thương giống như điện quang hỏa thạch đưa tới rồi Diêm Hành trước mặt.

Một cổ hàn mang đem Diêm Hành bao lại, Diêm Hành trong lòng tức khắc cả kinh.

Hắn tung hoành Lương Châu nhiều năm, lại cũng trước nay sao có gặp qua nhanh như vậy thương pháp, này một thương không có gì đặc biệt nhưng là liền thắng ở một cái mau thượng.

Diêm Hành quay người lại tới cái đăng ẩn thân, tránh thoát Triệu Vân này nhất chiêu, hai chỉ chiến mã trong chớp nhoáng sai khai, một cái hướng bắc một cái hướng nam.

“Cùng Lữ Bố chiến bình người, là không giống nhau.”

Diêm Hành trong lòng nghĩ, trong tay không ngừng, từ bụng ngựa hạ túm ra cường cung, năm căn mũi tên nhọn đáp ở huyền thượng, đồng thời bắn ra, bôn Triệu Vân vọt tới.

Diêm Hành cung tiễn chế tác hoàn mỹ, đủ có thể bắn thấu áo giáp da, thả vẫn là năm mũi tên tề phát, sát thương diện tích pha đại, thả cùng phát năm mũi tên, lại không một mũi tên bắn thiên.

Triệu Vân trong lòng cả kinh, lại là không nghĩ tới, này Tây Lương hán tử, cư nhiên còn có bực này giảo quyệt tâm tư cùng thủ đoạn.

Triệu Vân trong tay ngân thương liên tục vãn năm cái thương hoa, đem năm căn lực đạo dị thường cường đại mũi tên đánh rớt trên mặt đất.

Hai người thật sâu nhìn lẫn nhau, trong lòng đồng thời nhảy ra một cái “Hảo” tự. Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 440: Kim Lăng liền nỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Diêm Hành cùng Triệu Vân so đấu đếm rõ số lượng chiêu lúc sau, hai người đều là cảm giác được đối phương chính là chính mình bình sinh thiếu gặp được quá cường tay.

Hai quân ác chiến tuy rằng kịch liệt, nhưng trước mắt nhất hấp dẫn tam quân tròng mắt, không hề nghi ngờ, vẫn là Triệu Vân cùng Diêm Hành này phiên giằng co.

“Thất phu, có bản lĩnh hưu dùng tên bắn lén!” Triệu Vân thét dài một tiếng, có bôn Diêm Hành giết qua đi.

Diêm Hành phóng ngựa tiến lên, một mâu thẳng thọc Triệu Vân lồng ngực, lại bị Triệu Vân dùng thương chặn lại.

“Triệu Vân, đừng tưởng rằng ngươi chiến bình Lữ Bố, đó là thiên hạ vô địch, đại tranh chi thế, có thể trị ngươi người rất nhiều, hôm nay ta chờ chỉ cần Viên Diệu, ngày khác tào công đích thân tới, nhất định đem ngươi Từ Châu san thành bình địa!”

Diêm Hành một bên cùng Triệu Vân ác chiến một bên mở miệng châm chọc hắn.

Bằng tâm mà nói, hắn biết được Triệu Vân bản lĩnh ở chính mình phía trên, nếu là độc đấu 50 hiệp có hơn, chính mình nhất định không phải Triệu Vân đối thủ, hơn nữa luận cập thuật cưỡi ngựa, Triệu Vân tựa hồ xa so với chính mình hiếu thắng.

Cho nên Diêm Hành tính toán ở trong lời nói làm Triệu Vân lộ ra sơ hở.

“Định Trung Nguyên giả, tất thái phó cũng!” Triệu Vân giờ phút này tuy cũng giết đỏ mắt, nhưng nỗi lòng vẫn là tương đối bình tĩnh.

Có thể nói là trừ bỏ Lữ Bố ở ngoài, hắn còn chưa bao giờ gặp qua như vậy khó giải quyết nhân vật, Triệu Vân giờ phút này chiến ý cũng nảy mầm ra tới, nói cái gì cũng muốn cùng Diêm Hành hảo hảo đánh giá một phen.

Hai người lăn qua lộn lại, thương ảnh loạn mâu bay tán loạn, chiến mã tư minh, chiêu chiêu thức thức đều hung hiểm vô cùng, hơn nữa Diêm Hành người này giảo quyệt âm hiểm, một cái không cẩn thận, còn thình lình lấy lưu tinh chùy ám toán Triệu Vân, lại là may Triệu Vân phản ứng mau, không có trung hắn bẫy rập.

Hơn ba mươi cái hiệp một quá, quả nhiên là y Diêm Hành suy nghĩ, Triệu Vân liền bắt đầu đem chính mình ngăn chặn.

Diêm Hành cái trán đổ mồ hôi, trong lòng hơi có chút chột dạ, hắn đột nhiên hư hoảng một thương, đánh mã nhảy ra ngoài vòng, thẳng đến phía sau chạy như bay mà đi.

Triệu Vân không chút do dự, phóng ngựa thẳng truy Diêm Hành lúc sau.

“Thất phu, thắng bại chưa từng rốt cuộc, ngươi chạy cái gì? Hưu làm tiểu nữ tử thái!” Triệu Vân một bên đuổi giết Diêm Hành, một bên dùng lời nói chế nhạo hắn.

Vấn đề là Diêm Hành thằng nhãi này tuyệt phi nhân vật bình thường, hắn tuy rằng xuất thân Lương Châu, có được Lương Châu người dũng mãnh thiện chiến chi tư, lại trời sinh một bộ bình tĩnh đầu óc cùng giảo quyệt tâm địa.

Đối với hắn tới nói, tánh mạng so cái gì đều quan trọng.

Hai người một trước một sau ở trong loạn quân truy kích, trước sau chỉ có một con ngựa chi cự.

Mắt thấy Triệu Vân liền phải đuổi theo Diêm Hành, Trương Tú đột nhiên từ bên cạnh xung phong liều chết mà ra: “Thất phu đừng vội hung hăng ngang ngược……”

Lời nói không đợi nói xong, Triệu Vân đó là một cái quét ngang ngàn quân, đem Trương Tú từ trên lưng ngựa thật mạnh đánh bay đi ra ngoài!

Trương Tú từ trên lưng ngựa bay ngược ra hai trượng nơi, “Ping” một tiếng dừng ở trên mặt đất, trong ngực một hơi không đi lên, đầu lưỡi một ngọt, thiếu chút nữa không chết ngất qua đi.

Hắn phía sau thân vệ quân vội vàng chạy vội đi lên, liều chết bảo vệ Trương Tú, liền nâng mang kéo, đem hắn sau này trận mang đi.

Nhưng chính là như vậy trong nháy mắt công phu, Diêm Hành đã chạy ra mấy trượng xa, thẳng đến bên ta nhân số dày đặc quân trận mà đi, sợ là đuổi không kịp.

Triệu Vân tiếc hận một nhếch miệng, mắt lé nhìn lướt qua bị quân tốt nhóm liều chết bảo vệ Trương Tú.

“Vướng bận!”

Chủ tướng triệt thoái phía sau, phó tướng bị đánh cho bị thương, Triệu Vân thắng liên tiếp hai người, đại biên độ tăng lên bên ta sĩ khí, mà hắn phía sau theo sát mà thượng Kim Lăng con ngựa trắng quân đem hết thảy đều xem ở trong mắt.

Con ngựa trắng quân nhóm giơ lên cao cung nỏ, phấn thanh hô to, cũng đem trong tay mưa tên tầm tã bắn về phía quân địch quân trận bên trong.

Chủ tướng chính là tam quân chi gan, chủ tướng cá nhân vũ dũng tuy rằng đối chiến sự khởi không đến cái gì trực tiếp tính tác dụng, nhưng chủ tướng ở trên chiến trường biểu hiện lại có thể trực tiếp ảnh hưởng tam quân sĩ khí.

Binh hừng hực một cái, đem hừng hực một oa, chính là đạo lý này.

Tào quân phía trước tin tức, thực mau liền truyền tới phía sau Lưu Huân trong trận.

Vừa nghe Triệu Vân dũng mãnh vô địch, kéo đào quân sĩ khí, ngăn cơn sóng dữ, Lưu Huân trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

Diêm Hành cùng Trương Tú đều là Lương Châu xuất thân thiện chiến mãnh tướng, hàng năm chiếm cứ ở biên tái nơi, cùng hiếu chiến thị huyết Khương người giao tiếp, liền bọn họ đều đánh không lại Triệu Vân, chính mình kế tiếp nên như thế nào chiến?

Lưu Huân trên trán mồ hôi lạnh bắt đầu đi xuống hạ xuống, chính hắn liền Viên Diệu mệnh lệnh đều không có nghe, đè lại binh tướng ở bên này Triệu Vân giằng co.

Hắn sở dĩ làm như vậy, là hy vọng có thể cùng Diêm Hành đám người liên hợp, đem Triệu Vân doanh trại cấp công phá, nhưng nào từng tưởng Triệu Vân cư nhiên như vậy lợi hại, đối mặt bên ta cùng Diêm Hành, Trương Tú đám người liên hợp, như cũ có thể kiên quyết đến cuối cùng, đem doanh trại bảo hộ phòng thủ kiên cố.

Lưu Huân trong lòng bắt đầu trở nên thấp thỏm bất an, hắn trước mắt bắt đầu gửi kỳ vọng với Trương Tế, hy vọng Trương Tế có thể công phá Lưu Tích cùng Cung Đô quân trận, đem Viên Diệu bắt sống bắt sống…… Cho dù là giết chết! Đối chính mình đều là tốt nhất.

……

Triệu Vân bên kia thế cục, bởi vì Diêm Hành tháo chạy cùng Trương Tú bị thương mà xuất hiện thật lớn biến chuyển. Nhưng Viên Diệu bên kia tình huống, trước mắt lại không có gì chuyển biến tốt đẹp.

Nhữ Nam khăn vàng chiến lực tự không cần phải nói, Trương Huân cùng Lý Phong lãnh trở về Hoài Nam quân tướng lãnh, ở Trương Tế trước mặt, cũng căn bản khó có thể lâu cầm.

Tây Lương quân chiến mã rất nhiều, lực công kích cực cường, đấu đá lung tung, chém giết đâm mạnh chi gian, Hoài Nam bộ binh cùng khăn vàng quân căn bản là chống đỡ không được, Tây Lương chiến mã cường đại lực đánh vào, tuyệt phi bình thường nhân lực có khả

năng cập, đối mặt những cái đó cao lớn Tây Lương chiến mã, rất nhiều Hoài Nam quân sĩ binh cùng khăn vàng quân sĩ tốt chân đều bắt đầu run.

Trương Tế dưới trướng Tây Lương thiết kỵ ở địch quân quân trong trận, một bên rít gào một bên gào thét, ở khăn vàng cùng Hoài Nam quân trận doanh trung mở ra bồn máu mồm to, giống như vỡ đê sau lao ra nước lũ, làm người run như cầy sấy.

“Đông…… Đông……”

Trương Tế quân sau trận trống trận đồng thời lôi vang, tiếng trống kinh thiên động địa giống như đất bằng sấm sét, ầm ầm nổ vang thiên địa thoáng chốc vì này biến sắc.

Trương Tế huy đao chém giết hai gã khăn vàng quân sĩ tốt, sau đó quay đầu nhìn khí thế bàng bạc Tây Lương thiết kỵ sĩ tốt nhóm, một đám sắc mặt nanh tranh, hai mắt nội toàn là lạnh thấu xương sát khí, trong lòng không khỏi rất là hưng phấn.

Hắn giơ lên cao chiến đao, ầm ĩ cuồng hô: “Các huynh đệ! Tử chiến! Tử chiến! Cùng ta tử chiến! Giết hết nam tặc, bắt sống Viên Diệu……”

Tây Lương kỵ binh nhóm vì tiếng trống cùng Trương Tế ủng hộ sở phấn chấn, một đám không sợ không sợ, toàn thân phảng phất tràn ngập vô cùng chiến ý.

“Tử chiến!”

“Tử chiến!”

“Tử chiến……”

“Vèo vèo vèo!”

Lời nói không đợi kêu xong, đột nhiên, từ Trương Tế sở suất lĩnh Tây Lương thiết kỵ cánh, một chi cầm trong tay kính nỏ bộ đội hướng về Tây Lương thiết kỵ nhanh chóng tiến lên mà đến.

Gia Cát Lượng bộ đội ở tào quân đến hỗn chiến sau, rốt cuộc ra khỏi thành, cũng thừa loạn ẩn núp tới rồi Trương Tế binh mã nhất bạc nhược cánh tả bộ.

Mà hắn thủ hạ sĩ tốt nhóm, trong tay sở cầm đều là Kim Lăng thành gần nhất vừa mới bí mật nghiên cứu phát minh, cũng trang bị đến tam quân Gia Cát liên nỏ.

Kim Lăng thành quan tướng nhóm, cũng có chút xưng hô thứ này vì —— Kim Lăng nỏ.

Gia Cát Lượng ở chiến xa thượng, dùng sức vung trong tay lệnh kỳ.

Ngay sau đó, liền thấy Gia Cát Lượng sở suất lĩnh liền nỏ quân trong tay đậu phụ phơi khô liền nỏ, đồng thời hướng về Tây Lương quân cánh tả cuồng bắn mà đi.

Đầy trời mưa tên giống như rít gào hạt mưa, đâm thủng không khí, gào thét bắn về phía những cái đó cưỡi ngựa Tây Lương quân.

Tức khắc gian, tiếng rít cùng tiếng quát tháo cơ hồ xé rách đầy trời nổ vang, Tây Lương thiết kỵ đột nhiên bị đòn nghiêm trọng một tảng lớn ngã xuống chiến trường phía trên.

Đậu phụ phơi khô mũi tên nỏ, có thể liền phát mười mũi tên, này liền tương đương là một vạn chi sắc bén mũi tên ở không có khoảng cách dưới tình huống oanh kích hướng về phía quân địch, như thế đại diện tích liên tục xạ kích, giống như vũ khí lạnh thời đại súng máy, tức khắc nhấc lên một tảng lớn tinh phong huyết vũ.

Chỉ là này một vòng cuồng bắn, Trương Tế quân cánh tả Tây Lương thiết kỵ đã bị đánh tan. Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 441: Gia Cát nổi tiếng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát Lượng ngàn dư danh liền nỏ binh vừa xuất hiện, đậu phụ phơi khô thần nỏ liền phát, vạn mũi tên tề bắn, ở ngay lập tức chi gian liền đánh tan Trương Tế dưới trướng Tây Lương kỵ binh cánh tả.

Trương Tế xem trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Chính mình dưới trướng tung hoành tứ phương, lệnh người nghe tiếng sợ vỡ mật Tây Lương thiết kỵ…… Cư nhiên liền tại đây thành thật một lát công phu, khiến cho người nổ nát một chi? Tây Lương thiết kỵ liền biên đều không có dính vào, đã bị đánh cái hi toái?

Kia chi nỏ doanh sĩ tốt, trong tay nỏ cơ là thứ gì? Cư nhiên có thể liền phát?!

Quả thực so Khúc Nghĩa dưới trướng giành trước binh còn muốn đáng sợ!

Gần nhất năm sáu năm, nổi tiếng thiên hạ mạnh nhất tam đại kỵ binh, không hề nghi ngờ chính là Tây Lương thiết kỵ, Tịnh Châu lang kỵ cùng với con ngựa trắng nghĩa từ.

Trong đó, U Châu Công Tôn Toản dưới trướng con ngựa trắng nghĩa từ đã từng lịch quá cùng Trương Tế hôm nay giống nhau tình huống.

Cự mã thủy một trận chiến, Viên Thiệu dưới trướng Khúc Nghĩa lấy ngàn dư danh giành trước sĩ tốt, cũng ngàn dư trương nỏ cơ, đem Công Tôn Toản dưới trướng con ngựa trắng nghĩa từ bắn phá thành mảnh nhỏ, quân lính tan rã, có thể nói là một trận chiến liền định rồi thắng thua.

Khúc Nghĩa cũng bởi vì trận chiến đấu này, mà danh dương thiên hạ, ngồi ổn Hà Bắc đệ nhất danh tướng bảo tọa, lực áp Nhan Lương, Văn Sửu, thẩm xứng chờ chúng.

Mà nay ngày một trận chiến, Kim Lăng liền nỏ ra đời, uy lực của nó càng hơn Khúc Nghĩa giành trước doanh trong tay nỏ cơ!

Gia Cát Lượng chiến bại Trương Tế cùng Tây Lương thiết kỵ, vô luận là hắn bản nhân vẫn là Kim Lăng liền nỏ quân, ngày sau cũng tất nhiên là sẽ danh chấn thiên hạ!

Mắt thấy bên ta áp lực chợt giảm, vừa mới tung hoành bên ta quân trận, không đâu địch nổi Tây Lương thiết kỵ, ở trong nháy mắt đã bị Gia Cát Lượng bắn vỡ tan một phần ba, Viên Diệu không khỏi một trận kích động.

Đó là một loại từ thiên đường rơi xuống đến địa ngục, sau đó lại từ địa vực thăng trở về thiên đường cảm giác.

“Kia, đó là người nào binh mã?” Viên Diệu nói chuyện thanh âm đều không khỏi có chút run rẩy.

Gia Cát Lượng nơi chiến xa thượng, phía sau dựng thêu có “Gia Cát” hai chữ đại kỳ kỳ, Lưu Tích híp mắt nhìn một hồi, ngay sau đó đối Viên Diệu nói: “Nghe nói Đào Thương dưới trướng có hai cái đồ đệ, một gọi Tư Mã Ý, chính là Hà Nội Tư Mã thị nhị công tử, này phụ nãi lạc dương lệnh Tư Mã Phòng, nhị chính là Lang Gia quận Gia Cát thị con cháu, trước Dự Chương thái thú Chư Cát Huyền chi chất nhi, gọi Gia Cát Lượng…… Nghĩ đến chính là người này.”

Viên Diệu nghe vậy mới vừa rồi bừng tỉnh, sau đó vỗ đùi nói: “Thật hổ tướng cũng!”

Lưu Tích ở một bên cười nói: “Chủ công, gọi sai! Nghe nói kia Gia Cát Lượng đều không phải là võ tướng, chính là một văn sĩ cũng.”

Viên Diệu nghe vậy bừng tỉnh, vội vàng sửa miệng: “Chân long sĩ cũng! Thật là là ngọa long chi tài a…… Đương kim thiên hạ, có thể

lấy nỏ binh trận như thế áp chế cường kỵ nhân vật, trừ bỏ Hà Bắc Khúc Nghĩa ở ngoài, giống như hắn vẫn là cái thứ nhất! Khó lường!”

Lưu Tích một cái kính bồi cười xưng là.

Trương Huân nhưng không có bọn họ kia phân nhàn tình nhã trí cho người ta khởi ngoại hiệu, hắn cẩn thận quan khán Gia Cát Lượng quân trận thế, nói: “Chủ công, kia chi liền nỏ quân thế công tuy rằng sắc bén, liền bắn số mũi tên có thể nói là trước đây chưa từng gặp, nhưng này thượng mũi tên thời gian tất nhiên cũng so giống nhau nỏ cơ thời gian muốn lớn lên nhiều, kia Gia Cát Lượng dưới trướng binh mã rất ít, Trương Tế hiện tại nếu là triệu tập Tây Lương thiết kỵ chuyển phong đánh sâu vào này quân, chỉ cần một vòng xung phong, liền nhưng tẫn sát này chúng cũng.”

Lưu Tích vừa nghe đến này, tròng mắt tức khắc vừa chuyển, vội nói: “Chủ công, mạt tướng nguyện suất binh đi hiệp trợ Gia Cát Lượng, giúp hắn ngăn cản Trương Tế thế công!”

Trương Huân ở một bên mày nhăn lại, nói: “Gia Cát Lượng chính là Đào Thương đồ đệ, chúng ta vừa mới còn cùng Triệu Vân giao thủ, chúng ta cùng Đào gia chi gian, là địch phi hữu, ngươi giúp hắn, chẳng phải là tự trói tay chân?”

Lưu Tích đã sớm đã âm thầm đầu phục Đào Thương, Gia Cát Lượng nếu là đối phó Viên Diệu, là ở giữa hắn lòng kẻ dưới này.

Hắn đối Trương Huân nói: “Trương tướng quân, thả bất luận Gia Cát Lượng có giúp ta hay không chờ, nhưng trước mắt Trương Tế đầu mâu, chính là thẳng chỉ chủ công bản nhân! Nếu là làm hắn công phá trung quân, chủ công cùng ta chờ tánh mạng, lại nên như thế nào bảo toàn?”

Trương Huân nghe vậy sửng sốt.

Viên Diệu nghe xong Lưu Tích nói, trên mặt có vẻ lược là có chút do dự.

Trương Huân trầm ngâm một chút, nói:” Nếu là Gia Cát Lượng đánh lùi Trương Tế quân lúc sau, ngược lại đối phó chúng ta đâu? Như thế lại nên như thế nào?”

Lúc này đến phiên Lưu Tích lập tức mắc kẹt.

Trương Huân lời này, nói đích xác thật là ở điểm tử thượng.

Chu Thương ở bên cạnh vẫn luôn nghe, không nói gì. Giờ phút này đột nhiên đã mở miệng.

”Gia Cát Lượng quân nỏ cơ tuy rằng hung hãn, nhưng thượng mũi tên số rất nhiều, chỉ sợ chờ đánh lui Trương Tế quân binh lúc sau, cũng không dư lực cùng ta chờ tái chiến.”

Lời này nói ra, Trương Huân cùng Lưu Tích tức khắc đều ngây ngẩn cả người.

Trương Huân sửng sốt chính là này anh chàng lỗ mãng thế nhưng là bắt được vấn đề thực chất.

Lưu Tích sửng sốt, là không nghĩ tới cái này anh chàng lỗ mãng, cư nhiên cũng có như vậy kín đáo tâm tư.

……

Giờ này khắc này, Gia Cát Lượng dưới trướng liền nỏ doanh ở phóng xong rồi mũi tên sau, đang ở tại chỗ một lần nữa lên đạn.

Gia Cát Lượng đứng ở chiến xa thượng, nhẹ nhàng muốn bãi quạt lông, vẻ mặt phong khinh vân đạm nhìn nơi xa những cái đó đang ở một lần nữa tổ chức trận thế Tây Lương thiết kỵ.

Gia Cát Lượng phía sau, một người sĩ tốt cực kỳ khẩn trương hỏi hắn nói:” Huyện tôn, sau đó Tây Lương thiết kỵ nếu là vọt lại đây, chúng ta hiện tại mũi tên chi sở thượng không được đầy đủ, chỉ sợ là vô pháp ngăn cản a……”

Gia Cát Lượng một chút cũng không hoảng loạn.

Hắn mỉm cười nói:” Yên tâm đi, tự nhiên có người sẽ thay chúng ta chống đỡ.”

Kia tiểu binh lính nghe vậy có điểm ngốc, hơi giật mình nhìn Gia Cát Lượng, không rõ hắn vì cái gì như vậy có tự tin.

Gia Cát Lượng tự nhiên cũng khinh thường cùng hắn giải thích.

Hắn trong lòng minh bạch, Viên Diệu tuổi còn nhỏ, quân sự kinh nghiệm không nhiều lắm, nhất chú trọng đó là tánh mạng.

Gia Cát Lượng vừa mới rất là thông minh, hắn cố ý chọn chuẩn thời cơ, ở Viên Diệu nhất nguy cơ thời điểm xuất hiện, cứu tánh mạng của hắn.

Gia Cát Lượng giờ phút này tuy rằng không có nhiều lời, nhưng hắn đã xác thực nghiền ngẫm tới rồi Viên Diệu tâm lý.

Tiểu tử này nhất định sẽ giúp chính mình.

Bởi vì giúp chính mình chính là cứu chính hắn mệnh.

Quả nhiên không ra Gia Cát Lượng sở liệu, liền ở Trương Tế chuẩn bị một lần nữa tổ chức binh mã, chuẩn bị thừa Gia Cát Lượng dưới trướng binh mã vì liền nỏ lên đạn hết sức, Lưu Tích, Chu Thương, Cung Đô, Trương Huân, Lý Phong đám người binh mã đột nhiên hướng hắn phát động tiến công.

Hoài Nam quân cùng khăn vàng quân một phản vừa mới co đầu rút cổ phòng thủ chi thế, bắt đầu liều mạng hướng về Trương Tế quân tiến công, lệnh Tây Lương quân không thể không chuyển biến phong hướng, tạm thời từ bỏ đối Gia Cát Lượng xung phong, ngược lại cùng Hoài Nam quân cùng khăn vàng quân giao thủ.

Trương Tế vội vàng mồ hôi đầy đầu, hắn không ngừng cao giọng rống giận, tiếp đón Tây Lương thiết kỵ chạy nhanh kết thúc chiến đấu.

Nhưng vấn đề là, Tây Lương thiết kỵ lại là dũng mãnh, làm sao có thể trong thời gian ngắn liền đem Hoài Nam quân cùng Nhữ Nam khăn vàng đánh lui?

Không bao lâu, Kim Lăng liền nỏ quân một lần nữa chuẩn bị bắt đầu tân một vòng xạ kích.

Gia Cát Lượng huy động hoàng kỳ, trác lệnh dưới trướng binh mã hướng tả hữu tản ra, binh chia làm hai đường hướng về Tây Lương quân quân trận bao kẹp mà đi.

“Vèo vèo!”

“Vèo vèo!”

“Vèo vèo vèo!”

Tân một vòng mũi tên nỏ bắt đầu hướng về Tây Lương thiết kỵ xạ kích mà đi, không đếm được kỵ binh từ trên lưng ngựa rơi xuống, thậm chí còn có rất nhiều Hoài Nam quân chúng bị lan đến, bị bắn phiên trên mặt đất.

Đây là cái gọi là vạn tiễn tề phát!

Kim Lăng liền nỏ, lần đầu lên sân khấu, liền đại bại tung hoành tây châu Tây Lương thiết kỵ.

Trương Tế đầy đầu đại hán, tự mình vọt tới trước trận cao giọng gầm rú, nhưng đột nhiên không kịp dự phòng gian, lại là bị một mũi tên bắn trúng hõm vai!

Trương Tế nộ mục trợn lên, từ trên lưng ngựa ngã xuống xuống dưới, may mắn bên người sĩ tốt vội vàng chạy băng băng tiến lên, liều chết bảo vệ hắn, đem hắn về phía sau phương kéo đi.

Chưa từng sợ quá ai tới Trương Tế cùng hắn thủ hạ Tây Lương binh lính, sớm chiều chi gian, thế nhưng vì Gia Cát Lượng sở bại.

Này một trận chiến lúc sau, Gia Cát Lượng chi danh, bắt đầu ở Trung Nguyên đại địa giơ lên khởi. Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 442: Tào Ngang lên sân khấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương mấy vạn binh mã ở lỗ ngoài cốc, đã cùng lỗ trong cốc Tào Tháo quân giằng co suốt ba ngày.

Này ba ngày thời gian, hai bên nhân mã gì cũng không làm, một chi binh mã ở ngoài cốc, một chi binh mã ở trong cốc, chính là lớn như vậy mắt trừng đôi mắt nhỏ lẫn nhau cho nhau làm nhìn.

Ai cũng không muốn khi trước bán ra kia ma quỷ nện bước bước đầu tiên.

Đây là Đào Thương cùng Tào Tháo một hồi ý chí đánh giá.

Xếp hạng số một số hai hai đại hùng chủ, tại đây lỗ cốc chiến trường gian, lẫn nhau chi gian bắt đầu rồi một hồi ý chí lực so đấu.

Bọn họ muốn tương đối ai càng trầm ổn, ai có thể trầm ổn.

Nhưng so trầm ổn quá trình, lại là nặng nề mà buồn tẻ.

Tào Tháo nhàn hạ không có việc gì khi, liền ở chính mình soái trướng nội, lật xem tùy thân mang theo 《Đào thị》, nhân tiện lại nhìn nhìn 《Quần Phương Phổ》.

Mỗi lần lật xem thời điểm, Tào Tháo đều không khỏi chính là kinh ngạc cảm thán không thôi.

Hắn tuy rằng cùng Đào Thương là địch, nhưng đối Đào Thương bản nhân cái thế tài hoa, trong lòng lại tràn ngập khó có thể miêu tả kính nể cùng tôn trọng.

Một ngày này, Tào Tháo lật xem 《 Quần Phương Phổ 》 thời điểm, vừa vặn lại thấy được Viên Thuật chi thiếp Phùng thị kia một văn chương.

Đối với vị này Phùng phu nhân, Đào Thương ở 《 Quần Phương Phổ 》 trung, lại đối nàng chuyện xưa tăng thêm trình bày miêu tả, cũng tiến hành diễn nghĩa thức bịa đặt.

《 Quần Phương Phổ 》 thượng viết đến, Viên Thuật chi thiếp Phùng thị chính là tư lệ phùng phương tiểu nữ nhi, thiên tư quốc sắc, chính là tuyệt thế mỹ nữ, nếu là cùng cổ chi mỹ nữ tương so, này dung mạo đủ rồi so sánh Chu U Vương đệ nhị nhậm vương hậu Bao Tự, có thể nói là hại nước hại dân họa thủy.

Đào Thương còn viết nói, năm đó Viên Thuật sơ chiếm Cửu Giang quận là lúc, bước lên thành lâu quan sát Thọ Xuân thành mạo, ở trong đám người liếc mắt một cái liền thấy được Phùng phu nhân quyến rũ mỹ lệ, lúc ấy không có hai lời, lập tức liền phái người hạ thành đi đoạt lấy nàng trở về, này hành vi liền giống như sơn đại vương đoạt áp trại phu nhân giống nhau, một chút rụt rè đều không có, đêm đó liền gấp gáp mạnh mẽ động phòng.

Này hành vi quả thực lệnh người giận sôi!

Một đoạn này sự tích, Tào Tháo có thể nói là chưa từng nghe thấy, hơn nữa hắn cảm thấy căn bản cũng không có khả năng sẽ có như vậy một đoạn sự, hoàn toàn là Đào Thương nói nhảm.

Chính là người đều có một loại lòng hiếu kỳ, đặc biệt là đối chính mình cảm thấy hứng thú sự tình.

Tuy rằng biết rõ Đào Thương bậy bạ, Tào Tháo hiện tại ngược lại là đối Phùng thị nữ nhân này càng thêm cảm thấy hứng thú, hắn tiềm thức giữa, càng muốn là nhìn một cái cái này Phùng thị, rốt cuộc có phải hay không giống như Đào Thương sở bịa đặt như vậy, yêu diễm yểu điệu đến hại nước hại dân.

Pandora ma hộp một khi bị mở ra, liền rốt cuộc vô pháp ức chế trụ.

“Phụ thân!”

Lều trại ngoại, một thanh âm đột nhiên vang lên, sợ tới mức Tào Tháo cả người một giật mình, “Bang” một tiếng khép lại trong tay giản độc, chạy nhanh dùng bàn thượng mặt khác công văn giản độc che dấu lên.

Nhưng hắn động tác vẫn là thoáng chậm một chút, bị đi vào lều trại nội nhi tử Tào Ngang thấy.

Tào Ngang chính là Tào Tháo trưởng tử, tướng mạo không giống Tào Tháo như vậy hắc lùn, pha tựa này mẹ đẻ Lưu thị, rất là tuấn lãng, hai mươi tuổi liền cử hiếu liêm, thả từ nhỏ thục đọc binh thư, pha thông thao lược, có thể nói là văn võ song toàn thanh niên anh kiệt.

Ở Tào Tháo xem ra, chính mình cái này trưởng tử, luận cập năng lực, ở đương kim thiên hạ thanh niên tuấn kiệt trung, hẳn là chỉ ở sau Đào Thương.

Cái này đánh giá chính là rất cao.

Tào Ngang tiến lều trại, vừa lúc thấy Tào Tháo ở trên bàn công văn trung tàng đồ vật……

Tào Ngang thấy thế không khỏi một kỳ.

Phụ thân ở nơi đó làm gì miêu nị đâu?

“Phụ thân, ngài cõng ta, tàng cái gì đâu?” Tào Ngang tò mò nói.

Tào Tháo sắc mặt lập tức biến đỏ bừng đỏ bừng.

“Hồ ngôn loạn ngữ! Vi phụ có thể cõng ngươi tàng cái gì? Tiểu tử ngươi đừng vội nói bậy!”

Tào Ngang từ nhỏ liền thực thông tuệ, thả Tào Tháo ngày thường cùng hắn không hề khoảng cách ngăn cách, chuyện gì đều không dối gạt hắn.

Nhưng hôm nay, Tào Tháo động tác cùng biểu tình đều cùng bình thường thực không giống nhau.

Đặc biệt là hắn ngăm đen gò má thượng hiện ra hai mạt ửng hồng, rất là rõ ràng ở nói cho chính mình…… Chính mình cái này lão cha có việc gạt chính mình!

Tào Ngang ở tức thì chi gian, cảm giác chính mình tâm linh đã chịu thật lớn thương tổn.

Cha ta ngày thường không như vậy a! Hắn cái gì đều cùng ta thương lượng, cũng không giấu ta!

Tào Ngang cất bước đi đến Tào Tháo bàn trước, cúi đầu nhìn Tào Tháo dùng sức dùng tay che lại kia cuốn giản độc.

Sau đó, liền thấy tiểu tử này duỗi tay liền đi trừu.

“Này, này! Ngươi làm gì?” Tào Tháo sắc mặt tức thì biến đỏ bừng, đôi tay dùng sức đi xuống ấn: “Hưu động! Đây là trọng đại quân sự cơ mật!…… Ngươi này nghịch tử!”

Tào Ngang vừa nghe càng không vui.

Ta là ngươi nhi tử, vẫn là ngươi tự mình sắc phong thiên tướng quân, quân sự cơ mật, ta nhìn xem làm sao vậy?

Ngươi nhìn ngươi khẩn trương dạng! Liền nghịch tử đều mắng ra tới, khẳng định là có nhận không ra người!

Tào Ngang cũng tới quật kính, lăng là đem kia cuốn giản độc từ Tào Tháo bàn tay phía dưới rút ra.

Tào Tháo khí hận không thể phế đi tiểu tử này!

Tào Ngang triển khai giản độc, cúi đầu cẩn thận nhìn một hồi, trực tiếp liền sợ ngây người.

“Phụ thân, đây là thứ gì? Ngươi như thế nào sẽ xem vật như vậy! Này cũng quá, quá kia gì!”

Tào Tháo vẻ mặt xấu hổ, thở dài nói: “Đây là Đào Thương viết, không phải phụ thân muốn nhìn, cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, vi phụ là tưởng ở Đào Thương sáng tác trung, tìm ra hắn sơ hở……”

Này hoảng rải, thực sự là nói có sách mách có chứng…… Xem tiểu xuân văn tìm sơ hở?

“Đào Thương?”

Tào Ngang nghe vậy tức khắc kinh ngạc: “Phụ thân ngày thường thường xuyên khen Đào Thương đa mưu túc trí, cơ mưu trăm biến, phi bình thường có thể so, hắn cư nhiên sẽ cho ngươi đưa loại đồ vật này lại đây…… Tiểu xuân thư?”

Tào Tháo nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Viết tiểu xuân thư, cũng là đa mưu túc trí một loại đề hiện, con ta nhưng đừng coi thường thứ này, đổi ngươi ngươi liền không viết ra được tới……”

Tào Ngang nghe vậy, rất là không phục một đĩnh bộ ngực, nói: “Không có khả năng! Thứ này! Ta cũng sẽ viết! Hơn nữa ta viết khẳng định so với hắn cường!”

Tào Tháo trợn trắng mắt, không để ý đến hắn, nói sang chuyện khác nói: “Nói đi, ngươi tới đây làm chi?”

Tào Ngang nghe vậy, nghiêm mặt, vội vàng đối Tào Tháo nói lên chính sự: “Phụ thân, ngô huyện bên kia truyền đến tin tức, Diêm Hành, Trương Tế cùng Lưu Huân bên kia, không có thành công, không có bắt Viên Diệu.”

“Cái gì!?” Tào Tháo nghe vậy cả kinh, bỗng nhiên đứng dậy: “Ngươi như thế nào không còn sớm báo…… Không đúng a, lấy Diêm Hành cùng Trương Tế bản lĩnh, cùng bọn họ bản bộ binh mã tinh nhuệ,

đối phó khăn vàng cùng Hoài Nam tàn quân, như thế nào còn sẽ bại?”

Tào Ngang thở dài khẩu khí, nói: “Thám báo hồi báo, Hoài Nam quân cùng khăn vàng bổn không đủ lự, nhưng sợ giả, Đào Thương ở ngô huyện an bài lấy Triệu Vân cùng ngô huyện huyện lệnh Gia Cát Lượng cầm đầu Đào thị binh mã, rất là khó chơi, không dễ đối phó…… Kia ngô huyện huyện lệnh Gia Cát Lượng, chính là Đào Thương đồ đệ, nghe nói hắn thủ hạ có một chúng tinh nhuệ, cầm trong tay có thể liền phát mười mũi tên ngạnh nỏ, cực kỳ khó chơi, so với Hà Bắc Khúc Nghĩa giành trước nỏ doanh, không thua kém chút nào, Trương Tế dưới trướng Tây Lương bản bộ binh mã, đó là vì Gia Cát Lượng liền nỏ quân sở bại, Trương Tế bản nhân còn bị trọng thương…… Còn có một cái Triệu Vân, nghe nói là có đại tướng chi tư, liền bại Diêm Hành cùng Trương Tú đám người, rất là lợi hại.”

“Gia Cát Lượng?” Tào Tháo cau mày, nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Chưa từng nghe qua người này thanh danh, đây là người nào cũng?”

Tào Ngang đối Tào Tháo nói: “Nghe nói này Gia Cát Lượng chính là Đào Thương đệ tử, Lang Gia Gia Cát thị con cháu, trước Dự Chương thái thú Chư Cát Huyền chi chất.”

“Kẻ hèn tiểu bối, an dám như thế!” Tào Tháo trong mắt toát ra một sợi tinh quang, nói: “Tử Tu, ngươi hiện tại lập tức thế vi phụ thụ mật tin một phong với Diêm Hành, nói cho hắn, nếu là làm không thành sự, hắn bản nhân cũng liền không cần hồi Hứa Xương!”

“Nặc!”

Tào Ngang nói xong lúc sau, trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: “Phụ thân, Đào Thương bên kia, hiện giờ chính là trầm ổn khẩn, không hề có xuất binh dấu hiệu, tuy rằng phụ thân quân lệnh là bảy ngày sau xuất chiến Đào Thương, nhưng hiện giờ Diêm Hành bên kia trạng huống không tốt, bảy ngày thời gian, không biết còn sẽ phát sinh cái gì biến số, nếu là có thể dụ dỗ Đào Thương nhập cốc, vẫn là tốt nhất chi sách.”

Tào Tháo sắc mặt hơi trầm xuống, suy nghĩ sau một lúc lâu, rốt cuộc lắc đầu thở dài nói: “Đào Thương trầm ổn cùng cơ mưu, không ở vi phụ cùng Viên Bổn Sơ dưới, việc này thật khó.”

Tào Ngang khẽ cười nói: “Phụ thân, nhưng nếu là hài nhi có biện pháp có thể dẫn Đào Thương hưng binh sao?”

Nghe xong Tào Ngang nói, Tào Tháo chẳng những không có hưng phấn, ngược lại một bộ không sao cả bộ dáng.

Tuy rằng biết Tào Ngang rất có tài hoa, nhưng Tào Tháo biết hắn đối Đào Thương cũng không hiểu biết.

Tào Ngang ở hơn hai mươi tuổi trung người trung, xác thật là nổi bật, nhưng cùng Đào Thương so sánh với, vẫn là kém một cự ly ngắn.

Ở Tào Tháo trong lòng, Đào Thương cái này tiểu con bê căn bản không thể xếp vào đến hơn hai mươi tuổi người thanh niên phạm trù, hắn tư tưởng cùng trí tuệ, bao gồm mưu lược, đều thành thục lão luyện giống như bốn mươi hứa người.

Thấy Tào Tháo vẻ mặt không tin thần sắc, Tào Ngang có chút không rất cao hứng.

Cái kia Đào gia tiểu tử, coi như thật như vậy lợi hại? Có thể làm phụ thân nhìn bằng con mắt khác đến tư?) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 443: cổ xưa phép khích tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Phụ thân, sao không nghe nghe hài nhi mưu lược?” Tào Ngang trong lòng khó chịu, nóng lòng biểu hiện chính mình.

Tào Tháo bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Nói đi, đem ngươi biện pháp nói đến nghe một chút.”

Tào Ngang cất bước tiến lên, thấp giọng đem chính mình dụ dỗ Đào Thương xuất binh biện pháp cấp Tào Tháo nói.

Lời nói còn chưa nói xong rồi, liền thấy Tào Tháo trực tiếp bật cười lên.

“Hài tử, ngươi biện pháp này, chỉ sợ là thành không được.”

Tào Ngang pha không phục: “Vì sao?”

Tào Tháo lắc đầu nói: “Thứ nhất, là ngươi này pháp thuộc về kích tướng, thả thủ đoạn pha là non nớt, nếu là đổi thành tính cách xúc động anh chàng lỗ mãng, hoặc nhưng trúng kế, nhưng Đào Thương tính cách trầm ổn bình tĩnh, tuyệt không bị kích chi lý, thứ hai, ngươi này pháp chỉ có thể đối phó những cái đó da mặt mỏng, nhưng họ Đào da mặt lại giống như tường thành giống nhau…… Nhi a, ngươi biện pháp này nhiều nhất cũng chính là đối phó đối phó Lữ Bố như vậy, đối phó Đào Thương, thật sự không được.”

Tào Ngang nghe xong lời này, như cũ là thực bướng bỉnh.

“Phụ thân, ngài thí đều không thử, liền nói không được! Như thế nào khiến cho?”

Nhìn vẻ mặt vội vàng Tào Ngang, Tào Tháo trong lòng không khỏi thầm than khẩu khí.

Đứa nhỏ này tuy rằng thông tuệ, nhưng vẫn là có hại ít a.

Nhìn đến Tào Ngang hiện tại một bộ vội vàng chứng minh chính mình bộ dáng, Tào Tháo trong đầu, không khỏi nhớ tới năm đó đi theo Tôn Kiên bên người Tôn Sách.

Kia sư nhi cũng giống như hiện tại Tào Ngang giống nhau, bị Đào Thương cấp kích thích tới rồi, chuyện gì đều phải tiềm thức cùng Đào Thương một lần!

Kết quả sự thật chứng minh, Tôn Sách kia tiểu tử là ăn nhiều ít mệt mới thành thục lên?

Hiện giờ lại là đến phiên ta nhi tử sao?

Thiên lí tuần hoàn a!

Họ Đào, ngươi liền tạo nghiệt đi!

Tào Tháo nhắm mắt lại, thật sâu hít một hơi, nói: “Cũng thế, nếu ngươi khăng khăng muốn thử một chút…… Tả hữu cũng là đối ta quân vô hại chi sách, ngươi liền quyền lợi đi thử thử đi, nhớ lấy không thể làm quá mức, chính là thất bại, cũng chớ xấu hổ buồn bực, sau này đương lấy làm cảnh giới đó là.”

Tào Ngang thấy Tào Tháo đồng ý, vui mừng quá đỗi, vừa chắp tay nói: “Nặc!”

Dứt lời, liền thấy hắn vui rạo rực xoay người ra lều trại đi an bài.

Nhìn Tào Ngang biến mất bóng dáng, Tào Tháo không khỏi thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ cảm khái nói: “Thật là làm bậy a.”

Dứt lời, lại đem Đào thị tiểu thuyết cầm lên, mỹ tư tư nhìn lên.

……

Tào Tháo ở soái trướng nội cùng con hắn mưu đồ bí mật gặp thời chờ, Đào Thương ở chính mình soái trướng nội, cũng đang ở chán đến chết tống cổ cho hết thời gian chơi đấu địa chủ.

Cam Ninh: “Một cái tam.”

Quách Gia cười ha hả nói: “Tạc!”

Cam Ninh lập tức ngốc.

“Ba năm tam sáu mang hai phiến.”

“Lại tạc! Báo một mảnh.”

Đào Thương ở một bên nói tiếp: “Bốn cái nhị, hai vương, một cái tam.”

Quách Gia chậm rì rì đem bốn ném đi ra ngoài, cười nói: “Hai đá bốn tạc một mùa xuân, cam huynh, ngươi này vận may thật là không tốt a…… Nếu không Quách mỗ trước cho ngươi nhớ kỹ trướng?”

Cam Ninh nắm bài tay đình trệ một lát, khuôn mặt vặn vẹo thật dài thở dài: “Thật là…… Con mẹ nó! Hai ngươi ra ngàn!”

Đào Thương cùng Quách Gia cười ha hả liếc mắt nhìn nhau.

Cam Ninh đem bài trực tiếp ném tới bàn thượng, cả giận nói: “Không chơi! Một tháng mới nhiều ít lương tháng, một canh giờ không đến khiến cho hai ngươi thắng cái tinh quang, lão tử tháng sau ăn gì!”

Đào Thương cười ha hả loát trong tay bài, cười nói: “Trò chơi mà thôi, Hưng Bá sinh khí làm chi? Lại chơi hai thanh đi, bất quá là cho hết thời gian mà thôi, ta chính là đồ một cái nhạc a!”

Cam Ninh nghe vậy hừ hừ, nói: “Các ngươi đem lão tử của cải chơi tinh quang, đương nhiên nhạc a…… Ta đi tìm Chu Thái bồi ngươi hai chơi.”

Quách Gia thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Không cần, Chu Thái ngày hôm qua đã thua không sai biệt lắm, đánh chết hắn hôm nay cũng sẽ không lại đến cùng đôi ta qua tay.”

Cam Ninh nghe vậy, da mặt tử trực trừu trừu.

Chính mình đây là cái gì mệnh? Quán thượng như vậy nhất hào chủ công cùng quân sư…… Biến đổi pháp từng cái họa họa thuộc hạ tướng lãnh!?

Liền ở cái này đương khẩu, Bùi Tiền nhập sổ hướng Đào Thương bẩm báo.

“Thái phó, tào quân phái tới sứ giả ở trướng ngoại cầu kiến.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt.

“Tào quân sứ giả? Này mới vừa giằng co ba ngày liền phái sứ giả tới, nhưng thật ra có điểm ý tứ, làm hắn tiến vào.”

Không bao lâu, liền thấy tào quân sứ giả vào soái trướng, đối Đào Thương chào hỏi.

Đào Thương cười nhìn sứ giả, nói: “Ngươi là tào Tư Không phái tới sứ giả?”

Sứ giả lắc đầu nói: “Hồi thái phó lời nói, tại hạ đều không phải là Tư Không sứ giả, mà là đại biểu thiên tướng quân Tào Ngang tiến đến, trí thư với thái phó.”

“Tào Ngang?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi một kỳ, chính mình cùng Tào Tháo nhi tử giống như không đánh quá cái gì giao tế đi?

“Tào công tử phái ngươi tiến đến, cùng đào mỗ có gì lời muốn nói?”

Sứ giả đối tùy tùng sử một cái nhan sắc, liền thấy kia sứ giả béo phệ run rẩy vì Đào Thương phủng thượng một cái tinh xảo đại hộp gỗ.

“Nơi này, có Tào công tử vì thái phó đưa lên hai kiện lễ vật, thái phó không ngại sờ sờ xem.”

Đào Thương thấy thế một kỳ, cái này Tào Ngang nhưng thật ra có điểm ý tứ, tặng lễ vật liền tặng lễ vật…… Còn sờ sờ xem?

Đào Thương mở ra hộp, nghe lời duỗi tay một sờ.

Sờ vào tay trung chi vật, mềm mại tế hoạt, xúc cảm uyển chuyển nhẹ nhàng.

Cúi đầu nhìn lại. Lại thấy hộp bên trong, là một kiện xinh đẹp nữ trang, bao gồm yên chờ vật, mặt khác còn có một quyển giản độc.

Đào Thương lông mày hơi hơi một chọn.

Lại thấy kia sứ giả đã bắt đầu lo chính mình nói: “Tào công tử nói, thái phó tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng là thành danh mấy năm khắp thiên hạ nhân vật, chính là này bối người chữ Khải vừa mô, ngài hiện giờ đuổi binh đến tận đây, lại trưng bày binh tướng, cấm thủ doanh trại quân đội, tránh mà bất chiến, thực sự là có thất một phương chư hầu tôn sư, cũng là có thất một quân chủ tướng chi vinh, thật giống như tiểu nữ nhi tư thái giống nhau, thái phó nếu chính mình thừa nhận lời này không giả, kia liền mặc vào này bộ nữ trang, tự đi tam quân trước mặt, thừa nhận chính mình chính là nữ lưu hạng người, công tử nhà ta đương nhưng không truy xét, nếu như bằng không, liền thỉnh hạ định chiến thư, ước định thời gian, Tào công tử đem gối giáo chờ sáng, ở trong cốc tĩnh chờ thái phó, chỉ chờ cùng ngài nhất quyết sống mái.”

Quách Gia nghe xong này phiên ngôn ngữ, ở một bên không khỏi cười lạnh.

Quả nhiên vẫn là cái tuổi trẻ con trẻ, cư nhiên dùng ra bực này kích tướng chi kế…… Thực sự là không lắm cao minh a.

Vẫn là tuổi trẻ một chút.

Cam Ninh trừng lớn hai mắt, tiến lên một phen nhéo kia sứ giả vạt áo, cả giận nói: “Thả ngươi nương chó má! Tin hay không lão tử hiện tại liền sống xẻo ngươi!”

Đào Thương giơ tay, ngăn cản Cam Ninh, nói: “Không thể vô lễ.”

Cam Ninh gãi đầu nói: “Thái phó, thằng nhãi này như thế nhục nhã với ngươi, ngươi lại……”

Đào Thương nhẹ nhàng bãi bãi một cái ngón trỏ: “Buông ra.”

Cam Ninh hậm hực nhả ra tay, nổi giận đùng đùng trừng mắt tên kia sứ giả.

Đào Thương khảy khai những cái đó son phấn, từ hộp gỗ trung lấy ra kia cuốn giản độc, ngạc nhiên nói: “Sứ giả, này lại là vật gì?”

Sứ giả nhíu nhíu mày, nói: “Cái này sao? Cụ thể nội dung tại hạ cũng là không biết, chỉ là công tử nhà ta nói, hắn đã bái đọc quá thái phó đại tác phẩm, dục cùng thái phó nhiều lần văn thải, cho nên cố ý viết thiên cẩm tú văn chương, thỉnh thái phó giám định và thưởng thức giám định và thưởng thức…… Bất quá đến nỗi giữa là cái gì nội dung, ta lại là không biết.”

“Nhiều lần văn thải?” Đào Thương nghi hoặc nhìn nhìn trong tay giản độc, chậm rãi triển khai.

Chẳng lẽ là Tào Ngang tiểu tử này đọc quá ta đạo văn 《tung hành》 chờ thơ từ, dục cùng ta tranh hùng?

Nếu thật là như thế, kia chính là không ổn, rốt cuộc đào mỗ trong bụng không có thực học, một cái tham khảo không tốt, ngược lại là dễ dàng kém cỏi, làm tào quân người nhìn chê cười.

Đào Thương trong lòng hơi có chút thấp thỏm, nhưng vẫn là cẩn thận đọc Tào Ngang văn chương.

Qua một hồi lâu, Đào Thương hai chỉ tròng mắt tức khắc trừng tròn trịa.

Này giản độc thượng nội dung, nơi nào là cái gì cẩm tú văn chương? Cũng không là thơ từ ca phú!

Này mặt trên, rõ ràng chính là…… Tiểu xuân văn a! Cùng chính mình viết cấp Tào Tháo những cái đó, có hiệu quả như nhau chi diệu!

Tào gia tiểu tử…… Cư nhiên là muốn cùng chính mình so viết tam tục? Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 444: phản kích tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lịch sử Tào Ngang, ở tuổi thực nhẹ thời điểm, vốn nhờ vì Tào Tháo tham lam hòa hảo sắc, mà qua đời với uyển thành chi dịch, cho nên một thân tài hoa trong lịch sử cũng không có được đến lớn nhất bày ra, rất là đáng tiếc.

Ngược lại là hắn đệ đệ Tào Phi, tào chương, Tào Thực đám người ở Hoa Hạ lịch sử sông dài trung, để lại thật mạnh sắc thái.

Nhưng căn cứ Đào Thương ở đời sau biết hiểu, Tào Tháo đối với Tào Ngang cái này trưởng tử, có thể nói là cực độ coi trọng, cũng khuynh tẫn tâm huyết bồi dưỡng.

Đào Thương cùng Tào Tháo cũng coi như là quen biết đã lâu, lấy Tào Tháo tâm tính, nếu là Tào Ngang không có tài cán, Tào Tháo quả quyết sẽ không bởi vì hắn là trưởng tử liền như thế tương đãi.

Hơn nữa lão Tào gia gien đều là phi thường không tồi, từ Tào Phi, đến tào chương, Tào Thực, Tào Xung chờ, các đều là sử sách lưu danh đại nhân vật, bởi vậy Đào Thương cho rằng Tào Ngang thân là Tào Tháo nguyên bản trong lý tưởng người nối nghiệp, bản lĩnh khẳng định là sẽ không kém.

Nếu là trong lịch sử Tào Ngang bất tử, phỏng chừng toàn bộ Tào gia cũng căn bản là sẽ không xuất hiện cái gì Tào Phi cùng Tào Thực tranh đích sự.

Lật xem Tào Ngang viết tiểu xuân thư, Đào Thương trong lòng đối với cái này cùng chính mình không sai biệt lắm tuổi thanh niên, trong lòng sinh ra nồng hậu hứng thú.

Lịch sử đã xuất hiện trọng đại thay đổi, như vô tình ngoại, đứa nhỏ này là sẽ không lại dễ dàng liền xong đời.

Hắn tồn tại, Tào gia sẽ biến thành cái dạng gì đâu?

Hơn nữa đứa nhỏ này rất hiếu thắng, viết liền nhau tiểu xuân thư đều phải cùng chính mình so.

Nếu đứa nhỏ này như vậy có tiến tới tâm, kia chính mình nhiều ít cũng muốn chỉ điểm chỉ điểm hắn.

“Lấy bút nghiên tới.” Đào Thương đối Bùi Tiền phân phó nói.

Không bao lâu, liền thấy Bùi Tiền lấy tới bút nghiên đưa lại đây, cũng tự mình vì Đào Thương mài mực.

Đào Thương cầm lấy bút tới, bắt đầu ở Tào Ngang viết cho chính mình kia cuốn giản độc thượng vẽ vẽ vạch vạch.

Hắn cư nhiên cấp Tào Ngang viết tiểu xuân văn khơi mào tật xấu, cũng tiến hành sửa đổi.

Cuối cùng, Đào Thương còn ở nhất cuối cùng viết thượng một đoạn chính mình đọc tổng kết cùng khuyên can cải tiến phương án, dễ hiểu dễ hiểu, thả rất là thông tục.

Xong việc lúc sau, Đào Thương buông bút, nhẹ nhàng đối với giản độc thổi một thổi, đãi nét mực phơi khô lúc sau, mới vừa rồi cuốn lên tới, cười đưa cho tên kia tào quân sứ giả.

“Trở về nói cho nhà ngươi Tào công tử, hắn viết thư, ở hành văn thượng, miễn miễn cưỡng cưỡng xem như quá quan, nhưng đề tài không đủ mới mẻ độc đáo, nội dung không đủ tỉ mỉ xác thực, miêu tả không đủ sinh động, đặc biệt là sảng điểm cực kỳ không đủ! Hơn nữa nhiều ít dính điểm độc, yêu cầu nhiều hơn cải tiến a.”

Tào quân sứ giả bị Đào Thương nói sửng sốt sửng sốt.

Này cái gì lung tung rối loạn?

Đào Thương đem giản độc giao cho hắn lúc sau, sau đó lại quay đầu, đối Bùi Tiền một trận cúi đầu thì thầm.

Bùi Tiền sắc mặt tức khắc một trận xấu hổ, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Hắn thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, tựa hồ là muốn nói gì.

Nhưng mặc cho hắn thiên ngôn vạn ngữ, đối mặt Đào Thương bướng bỉnh ánh mắt, cuối cùng vẫn là hóa thành một tiếng thật dài thở dài.

Gặp phải như vậy nhất hào thái phó, thực sự là chính mình bi ai, cũng thực sự là Tào Ngang bi ai.

Bùi Tiền lĩnh mệnh đi ra ngoài chuẩn bị, lại thấy Đào Thương đối sứ giả cười nói: “Ta bên này cũng cấp Tào công tử chuẩn bị một phần lễ vật, lấy biểu đạt đối hắn này phân hậu ý cảm kích chi tình, lấy về đi lúc sau, ngươi cũng làm hắn hảo hảo sờ một cái, đương nhưng biết rõ ta tâm ý.”

Sứ giả nhưng thật ra không có nghi ngờ mặt khác, ngay sau đó gật đầu xưng là.

Đào Thương lại trên dưới đánh giá tên kia tào quân sứ giả một hồi, đột nhiên mở miệng hỏi: “Trên người của ngươi mang tiền sao?”

Sứ giả nghe vậy nhướng mày.

Đào gia tiểu tử, hỏi chính mình mang không mang tiền làm chi?

Tuy rằng trong lòng cảm thấy nghi hoặc, nhưng tào quân sứ giả vẫn là thực thành thật trả lời nói: “Nhiều ít mang theo một ít, dùng để khẩn cấp chi dùng.”

Đào Thương quay đầu nhìn một chút Quách Gia, phát hiện lãng tử trong mắt cùng chính mình giống nhau, cũng phóng xuất ra một cổ tử cực kỳ hưng phấn sắc thải.

Quách Gia cười ha hả hỏi sứ giả nói: “Sẽ đánh nhau địa chủ sao?”

Sứ giả hoàn toàn ngốc: “Cái, cái gì ngoạn ý?

“Đấu địa chủ!”

“Sẽ không a……”

“Sẽ không? Thật tốt quá!” Quách Gia giơ tay hung hăng vỗ đùi, cười nói: “Sẽ không không có việc gì! Lại đây! Đôi ta giáo ngươi!”

Sứ giả không rõ nguyên do, không dám tùy ý hành động thiếu suy nghĩ.

Đào Thương lại là đứng dậy, hiền từ tiếp đón hắn nói: “Bùi Tiền bên kia cấp Tào công tử chuẩn bị lễ vật, khả năng còn phải tốn nhiều thượng một hồi công phu, ngươi tại đây làm chờ làm chi? Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, lại đây, cùng ta chơi hai thanh! Không hiểu địa phương ta dạy cho ngươi đó là!”

Sứ giả rơi vào đường cùng chỉ phải xưng là.

……

Đại khái qua không đến non nửa cái canh giờ, Bùi Tiền bưng một cái đóng gói tinh xảo hộp gỗ đi vào soái trướng.

Giờ phút này, chính phùng Đào Thương cùng Quách Gia liên thủ vừa mới đem tào quân sứ giả túi tiền trung năm thù tiền thắng một cái tử đều không dư thừa.

“Ta lại tạc!”

Quách Gia hung hăng một ném lá cây bài, cười ha hả nói: “Rửa tay! Hắc hắc, tào quân huynh đệ, đa tạ a, thua nhiều như vậy, quá khách khí đi!”

Sứ giả đầy mặt đen nhánh thần sắc, run rẩy đem túi tiền trung cuối cùng mấy cái năm thù tiền trình ra tới, sau đó xoay người đi đến Bùi Tiền bên người, cầm lấy Đào Thương thác hắn chuyển giao cấp Tào Ngang hộp quà, liền tiếp đón cũng chưa đánh một cái, liền hướng về phía trướng ngoại vội vàng rời đi, nửa đường bởi vì tâm tình kích động, còn kém điểm không quăng ngã cái té ngã.

Nhìn sứ giả biến mất bóng dáng, Đào Thương hướng về phía hắn hô: “Lần sau tới phía trước, nhớ rõ nhiều dự bị một ít, điểm này không đủ giao học phí.”

……

Trở về tào quân doanh trại lúc sau, sứ giả ngay sau đó đi gặp mặt Tào Ngang, hắn đầu tiên là đem Đào Thương nói đối với Tào Ngang từ đầu chí cuối thuật lại một lần, sau đó lại đem kia cuốn tiểu xuân thư giản độc cùng hộp quà, đệ trình cho Tào Ngang.

Tào Ngang triển khai giản độc, bắt đầu cúi đầu thẩm duyệt Đào Thương đối hắn văn chương tiến hành phê chữa bộ phận.

Vừa mới bắt đầu còn hảo, nhưng thời gian dài, Tào Ngang một đôi đôi mắt liền dời không ra, hơn nữa này người trẻ tuổi sắc mặt cũng bắt đầu trở nên ửng hồng, hơi thở cũng là trở nên thô nặng.

Họ Đào…… Thật là cái không xuất thế nhân tài a!

Hắn nói chính mình văn chương nội dung không đủ tỉ mỉ xác thực, miêu tả không đủ sinh động…… Lời này xác thật là không tật xấu!

Chính mình cùng hắn sở miêu tả ra tới đồ vật so sánh với, xác thật là cách biệt một trời!

Hắn là như thế nào có thể miêu tả như vậy đúng chỗ?

Tào Ngang trong mắt lòe ra điểm điểm sáng rọi, vuốt kia cuốn giản độc lầu bầu nói: “Kỳ thư! Thật là một bộ có một không hai kỳ thư cũng.”

Dứt lời, hắn lại chuyển hướng sứ giả cho chính mình mang về tới cái kia hộp quà.

“Cái này…… Hay là cũng là Đào Thương tặng cho ta?”

Sứ giả cung kính nói: “Không tồi, Đào Thương nhận lấy công tử nữ trang, cũng làm tại hạ cấp công tử mang theo này phân đáp lễ, nói là

cũng thỉnh công tử hảo hảo sờ sờ, sờ qua lúc sau, liền sẽ cảm nhận được hắn đối công tử cảm kích chi tình.”

“Quả nhiên là như phụ thân theo như lời, người này trí tuệ thực sự là rộng lớn a, hắc hắc, xác thật không thể khinh thường, liền thu nữ trang phấn mặt cũng không tức giận, còn biết cho ta đáp lễ…… Ha hả, đào thái phó đây là ở cùng bản công tử bày ra khoan dung độ lượng sao? Bản công tử liền cũng cùng hắn rộng lượng một hồi!”

Dứt lời, hắn rút ra hộp khóa lan, duỗi tay liền hướng về bên trong sờ soạng.

Ở đụng tới Đào Thương cho hắn đáp lễ trong nháy mắt, Tào Ngang mỉm cười tức thì ở trên mặt đọng lại.

Tào Ngang một chúng các thủ hạ, đều là vẻ mặt chờ mong nhìn hắn.

Bọn họ cũng rất muốn biết, Đào Thương rốt cuộc cho bọn hắn chủ tử, trở về cái gì lễ vật trở về.

Tào Ngang sắc mặt càng ngày càng đen, hắn trên trán gân xanh phảng phất ở ẩn ẩn bạo khiêu, một ngụm tiểu bạch nha gắt gao cắn, cơ hồ đều phải cắn.

Mọi người chính không biết sao lại thế này thời điểm, đột nhiên một cổ kỳ quái khí vị ở lều trại nội bắt đầu lan tràn mở ra.

Tào Ngang dưới trướng giáo úy, quân Tư Mã đám người một đám đều là nhíu mày.

Một người tào quân quân Tư Mã nắm cái mũi, nói: “Đây là cái gì hương vị? Hảo xú a!”

Mặt khác một người quân Tư Mã cũng là nói: “Cái này hương vị ta nghe nhưng thật ra rất quen thuộc…… Hình như là cứt ngựa hương vị, chúng ta này đó cưỡi ngựa chính là thường xuyên nghe.”

Một người giáo úy cười ha hả loát sợi râu: “Mỗ việc nhà năm ở quân ngũ trung, cùng các loại chiến mã giao tiếp, nhiều năm như vậy, cũng coi như là biết rõ con ngựa bản tính, này cứt ngựa chi vị, ta không phải thổi! Chỉ cần là ta tùy tiện nghe vừa nghe, liền biết là làm vẫn là hi…… Ân, lều trại này ngâm, nghe hẳn là rất hi.”

Đại gia lẫn nhau giao lưu tâm đắc, nhằm vào này sợi xú vị triển khai các loại liên tưởng.

Đột nhiên, có người hỏi một cái thực muốn mệnh vấn đề.

Này cứt ngựa vị là từ đâu tới a?

Đại gia lòng hiếu kỳ sôi nổi bị điếu lên.

Mọi người mọi nơi xem nhìn, ngó trái ngó phải, cuối cùng, lại là đem ánh mắt dừng ở Tào Ngang vói vào hộp đi cái tay kia thượng.

Lều trại nội mọi người ở phản ứng lại đây là chuyện như thế nào lúc sau, com liền lập tức đều không nói.

Lều trại nội không khí ở trong khoảng thời gian ngắn, biến cùng ngoại ngưng trọng.

Hảo xấu hổ a.

Không bao lâu, lại thấy một người quân Tư Mã thật cẩn thận đối Tào Ngang nói: “Thiên tướng quân, Đào Thương cho ngài cái kia lễ vật……?”

“Đều cho ta đi ra ngoài!” Tào Ngang mắng mi trừng mục, gắt gao cắn môi, phảng phất đều phải đem môi dưới cắn ra máu tươi.

Mọi người lập tức tất cả đều khẩn trương, sôi nổi chắp tay rút khỏi lều trại, té ngã lộn nhào, sợ chậm nửa nhịp làm Tào Ngang bắt lấy nhược điểm dọn dẹp.

Thực mau, lều trại nội trừ bỏ Tào Ngang ngoại, liền không có một bóng người.

Tào Ngang từ hộp gỗ trung rút ra tràn đầy dơ bẩn tay, lòng đầy căm phẫn nghẹn ngào nói: “Đào Tử Độ, ngô phải giết nhữ cũng!” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 445: giảo quyệt Diêm Hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Ngang cấp Đào Thương đưa nữ trang, dục kích tướng Đào Thương, kết quả Đào Thương không bị hắn khí đến, ngược lại là hắn bị Đào Thương đưa còn trở về lễ vật làm cho hảo thảm.

Tào Ngang ống phổi đều phải nổ mạnh.

Tào Ngang lúc ấy liên thủ cũng chưa tẩy, trực tiếp liền giơ một con tiểu ba ba tay, bôn Tào Tháo trung quân soái trướng chạy tới.

Hắn muốn thỉnh Tào Tháo lập tức xuất binh, thảo phạt Đào Thương, để báo này biển máu phân thù!

“Phụ thân! Thỉnh chuẩn ta lãnh binh xuất cốc! Hội chiến Đào Thương!”

Tào Tháo chính tránh ở lều trại ôn tập Đào thị tiểu thuyết, lúc ấy đã bị Tào Ngang bất thình lình thỉnh cầu làm cho có điểm phát ngốc.

Không đúng a, không phải ngươi phái người đi sử phép khích tướng, muốn kích Đào Thương xuất chiến nhập cốc sao?

Như thế nào ngược lại là hiện tại muốn cho tào mỗ xuất chiến a?

Này rốt cuộc là như thế nào cái tình huống a?

Ngươi đây là tới kích cha ngươi tới?

Tào Tháo trong lòng không rõ nguyên do, nhưng nhìn đến Tào Ngang tiểu ba ba tay thời điểm, phảng phất lại là có điểm minh bạch.

Lại một cái làm Đào Thương đen.

Tào Tháo trong lòng kỳ thật cũng đại khái đã sớm biết là như vậy cái kết quả, nhưng Tào Ngang khăng khăng phải thử một chút, Tào Tháo biên cũng không ngăn trở.

Ăn mệt chút, cũng là tốt, có thể nhanh chóng trưởng thành.

Hắn an ủi chính mình nhi tử, làm hắn trước không cần như vậy sinh khí, mà là hỏi lại hắn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Tào Ngang ở Tào Tháo an ủi hạ, bình đạm một chút nỗi lòng lúc sau, ngay sau đó từ đầu chí cuối đem sự tình cùng Tào Tháo tự thuật một lần.

Tào Ngang tuy rằng không phải ăn chơi trác táng, thả từ nhỏ cần cù hiếu học, cũng thực nỗ lực, nhưng hắn dù sao cũng là đại tộc công tử.

Hắn ông ông là tiêu tiền mua tới thái uý tam công, phụ thân hắn là tây viên tám giáo úy chi nhất, hiện giờ càng là một phương bá chủ, hắn thân là Tào thị trưởng tử, ngày sau cho là kế thừa Tào Tháo cơ nghiệp đời sau thanh niên lương đống.

Như vậy người trẻ tuổi, tự nhiên là có hắn bất đồng với người thường ngạo cốt.

Có ngạo cốt người, làm người xử thế đều có hắn điểm mấu chốt.

Cái gọi là như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa…… Bị người lau một tay phân, việc này người bình thường khẳng định là nhịn không nổi.

Vì thế hắn thỉnh cầu xuất chiến, tấn công Đào Thương đại doanh, vì này một phân chi nhục báo thù rửa hận!

Tào Ngang hạ quyết tâm, này tay hắn không lau! Đãi bắt sống Đào Thương lúc sau, hắn muốn đem này chỉ trên tay đồ vật, bôi trên Đào Thương ngoài miệng.

Cái gọi là kích tướng không thành phản bị kích, nói chính là hiện tại Tào Ngang.

Nghe xong Tào Ngang tự thuật, Tào Tháo chỉ là bình tĩnh nhìn Tào Ngang, trên mặt đã vô hỉ lại vô giận, hai chỉ sáng trong tròng mắt qua lại đảo quanh, tựa hồ là như suy tư gì.

Tào Ngang vừa nhìn thấy phụ thân này phúc biểu hiện, vội vàng nói: “Phụ thân, đối việc này ngài rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Rốt cuộc duẫn không cho phép hài nhi xuất binh?”

Tào Tháo nghe xong Tào Ngang nói, lúc này mới hồi quá vị tới.

Hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Cái kia…… Đào Thương cho ngươi sửa kia thiên văn chương, ngươi không có việc gì thời điểm lấy lại đây cấp vi phụ quan sát quan sát, đến nỗi xuất binh sự, ai! Vẫn là thôi đi, trở về bắt tay giặt sạch, cho ta này lều trại chỉnh tất cả đều là mùi lạ, quá xú!”

Tào Ngang: “……”

Này thật đúng là thân cha a!

……

Diêm Hành quân, Diêm Hành soái trướng.

Tào Tháo thám báo đã đến Diêm Hành soái trướng, cũng hướng hắn thuật lại Tào Tháo yêu cầu —— Diêm Hành nếu là làm không ổn Viên Diệu bên này sự, kia hắn liền không cần hồi Hứa Xương.

Nói trắng ra là, khiến cho làm không thành sự, đáng chết ngươi liền đi tìm chết đi! Đừng chết trở về là được!

Diêm Hành đãi tiễn đi thám báo lúc sau, trên mặt lộ ra rầu rĩ không vui biểu tình.

Bên ta hiện giờ đã bại lộ hành tích, Triệu Vân cùng Gia Cát Lượng hai người kia lại như giao long cùng mãnh hổ ở bên, bằng chính

mình bản lĩnh, nếu là cùng đào quân cùng Hoài Nam binh hai bên ngạnh kháng, tuyệt đối sẽ không có bất luận cái gì ưu thế.

Hơn nữa Tào Tháo chẳng những muốn cho chính mình bắt lấy Viên Diệu, còn muốn cho hắn lộng chết Trương Tế.

Chính mình cùng Trương Tế hợp tác, còn không thể nắm chắc thắng lợi, hiện giờ còn muốn ở đối phó ngoại địch đồng thời, tính kế đồng liêu.

Này chẳng phải là quá làm khó người?

Diêm Hành trong lòng cảm thấy Tào Tháo nhiều ít có điểm không đem chính mình đương người xem.

Bất quá vì có thể đi vào tào quân trung tâm, Diêm Hành giờ phút này cũng chỉ có thể bí quá hoá liều.

Ở chính mình soái trướng nội trù tính đã lâu, Diêm Hành rốt cuộc hạ quyết tâm.

Cẩn thận trù tính thỏa đáng lúc sau, Diêm Hành ngay sau đó đi thăm bị thương Trương Tế cùng Trương Tú thúc cháu nhi.

Trương Tế bản nhân bị Gia Cát liên nỏ một mũi tên bắn trúng hõm vai, nhưng may mà là mũi tên bắn vào không thâm, thả vị trí không phải yếu hại, đắp quá gói thuốc trát lúc sau, liền không có là cái gì đại sự.

Ngược lại là hắn cháu trai bắc địa thương vương Trương Tú bị Triệu Vân một cái quét ngang ngàn quân đánh rớt xuống ngựa, mồm to phun huyết, xương sườn còn bị đánh gãy hai căn, bị thương rất nặng.

Trở về doanh trại lúc sau, Trương Tú liền bởi vì đau đớn quá kịch, trực tiếp chết ngất qua đi.

Trương Tế giờ phút này đang ở lều trại nội khán hộ hắn chất nhi.

Trương Tế cả đời không con, bởi vậy cái này chất nhi ở trình độ nhất định đi lên nói, chính là hắn chí thân, ngày sau cũng là tiếp nhận hắn dưới trướng binh mã người.

Hiện giờ chất nhi bị Triệu Vân đả thương, Trương Tế kéo bị mũi tên bắn bả vai, cũng kiên trì tự mình tới tự mình nhìn Trương Tú.

Liền tính là Trương Tế bản nhân không thể giúp gấp cái gì, hắn cũng muốn tự mình ngồi ở Trương Tú bên người, chờ đợi hắn thức tỉnh lại đây mới có thể an tâm.

Diêm Hành tiến vào lều trại khi, nhìn đến chính là như vậy một bộ ấm áp thúc phụ bảo hộ chất nhi hình ảnh.

Thật là đáng thương đáng tiếc a.

Diêm Hành nhìn này cảnh tượng, trong lòng cũng thực hụt hẫng.

Trương Tế cũng không có cái gì sai, nhưng sai liền sai ở ngươi có một chi thiện chiến Tây Lương quân, sai liền sai ở ngươi có một cái xinh đẹp tức phụ bị Tư Không nhớ thương thượng.

Cho nên nói, không bản lĩnh cũng đừng cưới xinh đẹp tức phụ.

“Trương tướng quân, lệnh chất nhi thương thế thế nào?” Diêm Hành quan tâm hỏi.

Nghe xong Diêm Hành nói chuyện, Trương Tế lúc này mới phản ứng quá thần tới, hắn vội vàng đứng lên, đối với Diêm Hành nói: “Diêm tướng quân, thứ mạt tướng thân phụ trúng tên không thể toàn quân lễ.”

“Ai!” Diêm Hành hào khí vẫy vẫy tay, nói: “Trương tướng quân chính là không xuất thế anh hùng, cũng là ta tiền bối, chúng ta trong lén lút, liền không cần lộng những cái đó nghi thức xã giao, đều là Lương Châu người! Làm việc hào khí một ít đó là.”

Trương Tế thấy Diêm Hành như vậy hào sảng, trong lòng lại tăng thêm vài phần thân cận chi ý.

“Trương Tú thương thế như thế nào?” Diêm Hành quan tâm nhìn hôn mê Trương Tú, lại hỏi một lần.

Trương Tế sắc mặt trầm vài phần, có vẻ pha là sầu lo: “Xương sườn đã bị y quan dùng tấm ván gỗ cố định tiếp thượng, kế tiếp chỉ cần tĩnh dưỡng…… Nhưng đứa nhỏ này đến bây giờ còn chưa từng chuyển tỉnh, ta này trong lòng thực sự là không bỏ xuống được, liền tới này gác đêm, nhưng thật ra làm diêm tướng quân chê cười.”

Diêm Hành lắc đầu tán dương: “Nhìn Trương tướng quân lời này nói, ngươi cùng thêu tướng quân thúc cháu nhi tình thâm, lệnh hành trong lòng rất là chấn động, cũng là rất là cảm động, bất quá Trương tướng quân rốt cuộc cũng là có trúng tên trong người người, thả không thể quá mức mệt nhọc a…… Ta còn có đại sự yêu cầu dựa vào tướng quân ngài hỗ trợ.”

“Nga?” Trương Tế nghe ra Diêm Hành lời nói có ẩn ý, ngay sau đó nói: “Còn thỉnh diêm tướng quân nói rõ.”

Diêm Hành đối Trương Tế nói: “Lần trước một bại, chưa từng công thành, tào công đối với ngươi ta thật là bất mãn, lần này hạ lệnh truy trách, cũng hạn định thời gian, lệnh ngươi ta tróc nã hoặc là giết chết Viên Diệu, nếu như bằng không, liền không cần hồi Hứa Xương.”

Trương Tế nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia cười khổ.

“Vốn tưởng rằng là nắm chắc cục, nào từng tưởng nhảy ra một cái Gia Cát tiểu nhi oa, dùng kia liền nỏ trận thật là lợi hại, ta dưới trướng kỵ binh không kịp chuẩn bị, thế nhưng bị hắn giết đại bại…… Bạch bạch trợ nhãi ranh kiếm lấy thanh danh.”

Diêm Hành cười cười, nói: “Tướng quân cũng không cần sốt ruột, ta có một kế, hoặc nhưng phá này cục diện bế tắc, cũng vì tướng quân ở tào Tư Không trước mặt, tránh hạ quân công, dùng vì ngày sau gần người chi tư cũng.”

Trương Tế nghe xong lời này tức khắc một kỳ, vội nói: “Diêm tướng quân có gì kế sách thần kỳ?”

Diêm Hành cười nói: “Thượng một lần, ngươi ta coi thường Triệu Vân chờ một chúng, xác thật là không khỏi thác lớn, kỳ thật cẩn thận nghĩ đến, hiện giờ Viên Diệu trong quân, lại là có ta chờ một chúng nội ứng, kia đó là Lưu Huân một đám người chờ, Lưu Huân chính là Tư Không bạn cũ, thống lĩnh Lư Giang binh mã nhiều năm, ở Hoài Nam trong quân uy vọng rất cao, năm đó Viên Thuật mười dư vạn quân binh, toàn vì này sở huấn luyện, chúng ta nếu là có thể âm thầm liên lạc thượng Lưu Huân, cùng hắn ước định nội ứng ngoại hợp, bắt sống Viên Diệu, tắc nhất định có thể đạt thành tào công sở nguyện.”

Trương Tế nghe vậy đầu tiên là vui vẻ, nhưng theo sau lại là sầu lo.

“Kia Triệu Vân bên kia, lại nên như thế nào? Chúng ta nếu là đối Viên Diệu động thủ, Triệu Vân tất nhiên sẽ không ngồi xem không màng.”

Diêm Hành cười ha hả nói: “Điểm này ta sớm nghĩ kỹ rồi, từ Trương tướng quân ngươi lãnh bản bộ nhân mã, suất binh cùng Lưu Huân nội ứng ngoại hợp, bắt lấy Viên Diệu! Mà diêm mỗ còn lại là suất binh đi ngăn cản Triệu Vân, cũng từ ngài dưới trướng lực sĩ hồ xe nhi đi ngăn trở Gia Cát Lượng, ta cùng hồ xe nhi đó là thắng không được Triệu Vân cùng Gia Cát Lượng, nhưng ngăn cản bọn họ nhất thời canh ba, nghĩ đến lại hẳn là không có vấn đề, tướng quân này mặt mới là trọng trung chi trọng.”

Trương Tế nghe vậy nói: “Diêm tướng quân đây là tính toán tướng quân công làm cùng Trương Tế chăng?”

Diêm Hành dùng sức gật gật đầu, nói: “Trương tướng quân chính là ta tiền bối, nên có tướng quân lập hạ đầu công mới cùng tình lý, hơn nữa tướng quân cũng xác thật có cái này tài cán! Chỉ chờ Trương tướng quân ngày sau được Tư Không tín nhiệm, đến cư địa vị cao lúc sau, chớ quên diêm mỗ hôm nay tình nghĩa là được.” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu

thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 446: Lưu Diệp thiết kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Diêm Hành cùng Trương Tế mưu tính đêm tập Viên Diệu thời điểm, Lưu Huân đang ở lều lớn nội cùng Trương Huân, Lưu Tích đám người chính diện đối chất.

Lưu Huân một hồi tới, khăn vàng thủ lĩnh Lưu Tích liền trực tiếp hướng Viên Diệu gián ngôn, nói là Lưu Huân cố ý phản nghịch, không màng Viên Diệu an nguy, chẳng những không trở về binh cứu viện chủ công, ngược lại là một cái kính cùng Triệu Vân đánh giá, thành có thể nói là rắp tâm bất lương, có đại nghịch bất đạo chi ngại.

Lưu Huân cũng không khách khí, trực tiếp há mồm đem Lưu Tích một đốn thoá mạ!

Hắn cưỡng từ đoạt lí, nói chính mình nếu là hồi binh, cũng bất quá là cố thủ bị nguy chi cục, đến lúc đó bên ta vẫn là sẽ bị tào quân cùng đào quân ăn xong, chỉ có ở Triệu Vân bên kia mở ra một cái thông lộ, mới có thể làm Viên Diệu đám người có chạy ra thăng thiên hy vọng.

Đến nỗi Lưu Tích, Lưu Huân còn nhằm vào hắn bản nhân một đốn ác ý nhân thân công kích.

Lời nói đại ý là: Lưu Tích bất quá là một giới giặc Khăn Vàng khấu, đâm đại vận dường như cùng Triệu Vân đánh thành ngang tay, liền kiều cái đuôi, lại đây làm trò chủ công mặt bôi nhọ Hoài Nam đại tướng, quả thật là đắc ý quá mức, châm ngòi ly gián, nãi đê tiện vô sỉ tặc tử tiểu nhân vân vân.

Lưu Tích lưỡi quá kém, nói bất quá hắn, chỉ là khí mặt đỏ rần, cứng họng.

Cuối cùng, vẫn là Viên Diệu tự mình ra mặt, đương nổi lên người điều giải, trấn an khắp nơi, mới tính đem chuyện này bình.

Tuy rằng Viên Diệu đối Lưu Huân hành vi cũng là nhiều ít có chút bất mãn, nhưng trước mắt là phi thường thời tiết, bên ta tình cảnh có thể nói là nguy cơ tứ phía, mà Lưu Huân ở trong quân danh vọng cực cao, không thể đắc tội.

Trước mắt Viên Diệu nếu là muốn chạy đến Hà Bắc, còn phải là dựa vào Lưu Huân hỗ trợ mới được.

Lưu Huân về tới chính mình soái trướng sau, hầm hừ ngồi ở nơi đó, trong lòng lại xa không có mặt ngoài như vậy bình tĩnh, nhiều ít có chút thấp thỏm.

Liền ở ngay lúc này, Lưu Diệp đi vào lều trại trong vòng.

“Thế nào?”

Lưu Huân ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói: “Suýt nữa khiến cho Lưu Tích kia tiểu tử cho ta âm, may ta theo lý cố gắng, chủ công cũng là chưa từng có nhiều hoài nghi, mới miễn cưỡng đem sự tình đè ép đi xuống, bất quá chỉ sợ sớm muộn gì đều là vấn đề.”

Lưu Diệp xoay người đi đến lều trại cửa, mọi nơi quan vọng một chút, lại nói: “Diêm Hành phái người âm thầm cùng ta liên hệ, tưởng cùng tướng quân nội ứng ngoại hợp, ở đêm mai giờ Tý bắt lấy Viên Diệu!”

Lưu Huân nghe vậy cả người không khỏi chấn động.

Hắn cúi đầu cân nhắc đã lâu, đột nhiên nói: “Cũng thế! Nếu là lại kéo dài dưới, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, đơn giản hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, thừa loạn tiếp ứng Diêm Hành chờ một chúng nhập doanh, nội ứng ngoại hợp, tru sát Viên Diệu, Trương Huân, Lưu Tích đám người! Thu hết Hoài Nam quân cùng giặc Khăn Vàng chúng, ở tào Tư Không bên kia, cho rằng gần người chi tư!”

Lưu Diệp thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Chỉ sợ lại không phải dễ dàng như vậy.”

Thấy Lưu Huân ánh mắt nghi hoặc, Lưu Diệp ngay sau đó đối hắn giải thích nói: “Diêm Hành gởi thư, làm chúng ta ở tru sát Viên Diệu đồng thời, lại nghĩ cách giúp hắn lộng chết Trương Tế……”

“Cái gì?!”

Lưu Huân chấn động, thiếu chút nữa không từ mềm sụp thượng tại chỗ nhảy dựng lên.

Hắn vội vàng đứng dậy, đi đến Lưu Diệp trước người, bình tĩnh nhìn hắn, thấy hắn không giống nói dối, mới vừa rồi kinh ngạc nói: “Trương Tế không phải tào Tư Không trướng hạ tướng lãnh sao? Diêm Hành như thế nào dám mưu đồ bí mật hại hắn?”

Lưu Diệp cười khổ một chút, nói: “Cụ thể là chuyện như thế nào, tại hạ cũng là không lắm biết được, nhưng Diêm Hành ý tứ, nói là sát Trương Tế chính là tào công thiết lệnh, trác ta chờ không thể trái bối.”

Lưu Huân nổi giận đùng đùng nói: “Việc này như thế nào làm được? Nếu này không phải tào Tư Không chi ý đâu?”

Lưu Diệp suy nghĩ một chút, nói: “Ta liệu định Diêm Hành hẳn là không có cái này lá gan nói dối ám hại đại tướng, hơn nữa hắn cùng Trương Tế đều là Lương Châu người, đoạn vô thâm cừu đại hận! Giá trị này phi thường thời khắc, Diêm Hành làm mạo kỳ hiểm cùng ta chờ trần thuật việc này, thứ nhất là muốn đem trói buộc việc đẩy cho chúng ta, thứ hai cũng là tưởng khảo nghiệm một chút ta chờ quy thuận chi thành…… Bất quá việc này thật cũng không phải không thể được.”

“Không phải không thể được?” Lưu Huân bị Lưu Diệp nói khí cười, nói: “Trương Tế dưới trướng có một chúng Tây Lương thiết kỵ, này bản nhân năm đó là Đổng Trác mấy đại cũ bộ chi nhất, muốn mưu

tính với hắn, nói dễ hơn làm? Hơn nữa vẫn là ở loạn quân bên trong, quả thực chính là hồ nháo!”

Lưu Diệp cúi đầu trầm tư một chút, mới nói: “Thật cũng không phải khả năng, chúng ta có thể đem việc này thiết kế thành một cái ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Lưu Huân nghe vậy ngạc nhiên nói: “Như thế nào cái ngoài ý muốn pháp?”

Lưu Diệp nhàn nhạt nói: “Còn nhớ rõ ta lần trước cấp tướng quân ngài cung cấp kia phó ‘ sét đánh xe ’ thiết kế bản vẽ sao?”

Lưu Huân gật đầu nói: “Tự nhiên nhớ rõ, vật ấy thật là lợi hại, hơn nữa ta còn làm dưới trướng quân tốt nhiều làm mấy giá, hiện giờ liền ở doanh trung.”

Lưu Diệp nghe vậy hơi hơi mỉm cười, nói: “Như thế, liền hảo thuyết.”

Dứt lời, liền thấy hắn đi đến Lưu Huân bên người, cúi đầu ở Lưu Huân bên tai kỹ càng tỉ mỉ trần thuật một phen.

……

Liền ở Lưu Huân cùng Diêm Hành đám người mưu đồ bí mật nội ứng ngoại hợp bí mật đánh úp doanh trại địch sát Viên Diệu thời điểm, Lưu Tích bên kia, cũng gặp được một vị trộm đi vào chính mình trước mặt đào trường quân đội sự.

Người này là là Gia Cát Lượng phái tới.

Lưu Tích lặng lẽ đem hắn đưa tới chính mình hành dinh, hỏi hắn có chuyện gì âm thầm ẩn núp lại đây.

Giáo sự lời nói lời ít mà ý nhiều.

Hắn nói cho Lưu Tích, Gia Cát Lượng hướng Lưu Tích chuyển đạt tin tức: Nay minh ban đêm thời gian, như vô tình ngoại, Diêm Hành đương sẽ đánh lén Hoài Nam quân đại doanh.

Lưu Tích nghe vậy chấn động.

“Gia Cát tiên sinh, chẳng lẽ là ở địa phương nào được đến bí báo?”

Giáo sự lắc lắc đầu, nói: “Gia Cát huyện tôn cũng không được đến bất luận cái gì tin tức.”

Lưu Tích sá nhiên nhìn tên kia giáo sự, nói: “Kia hắn làm sao có thể tính đến Diêm Hành dục đêm tập ta quân trại?”

Giáo sự tựa hồ là đã sớm liệu đến Lưu Tích nghi vấn, ngay sau đó nói: “Gia Cát huyện tôn nói, lần trước giao thủ thời điểm, Hoài Nam quân một phân thành hai, một nửa binh mã thấy chủ thế nguy mà không trở về cứu, này có nội loạn chi ngại, chỉ sợ là Hoài Nam trong quân, đã là có người đã âm thầm đầu phục Tào Tháo……”

“Lưu Huân!”

Lưu Tích bỗng nhiên một phách đầu nhóm, bừng tỉnh nói: “Lão tử liền cảm thấy kỳ quái! Kia lão tiểu tử lần trước vì sao khăng khăng cùng Triệu Vân giao thủ, lại không trở về binh cứu chủ công, nguyên lai là thật sự đương Tào Tháo cẩu! Thật là khí sát người cũng! Vô sỉ tiểu nhân!”

Cung Đô ở phía sau nghe thẳng nhếch miệng.

Ngươi còn không biết xấu hổ nói đến ai khác, Lưu Huân nếu là Tào Tháo cẩu…… Kia chúng ta xem như nhà ai cẩu?

Giáo sự khuôn mặt bình tĩnh, không để ý đến Lưu Tích phân tích, tiếp tục nói: “Gia Cát tiên sinh ngôn, bỉ quân chi đem rất có dũng lược, phi kẻ đầu đường xó chợ, thấy sự không thể vì, tất bí quá hoá liều, nội ứng ngoại hợp, đêm tập việc, sợ là liền tại đây một hai ngày nội, còn thỉnh khăn vàng quân các huynh đệ nhiều hơn cẩn thận.”

Lưu Tích cảm kích hướng về phía kia giáo sự vừa chắp tay, nói: “Đa tạ Gia Cát tiên sinh đề điểm, ngài trở về nói cho với hắn, mỗ gia này

liền đi báo cho Viên Diệu, làm hắn tiểu tâm canh phòng nghiêm ngặt đó là.”

Giáo sự lắc đầu nói: “Gia Cát huyện tôn còn nói, thỉnh Lưu tướng quân không cần thông tri Viên Diệu, chỉ cần làm chính mình dưới trướng khăn vàng các huynh đệ cẩn thận phòng bị, không cần bị người khác áp chế liền có thể.”

Lưu Tích nghe vậy một kỳ, nói: “Đây là vì sao?”

Giáo sự nói: “Gia Cát tiên sinh ngôn, sự tình tổng cần làm chấm dứt, Viên Diệu người này chú định chính là này chiến hy sinh chi phẩm, không cần nhiều cứu, ta chờ bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau đó là.”

Lưu Tích suy nghĩ một chút, mới vừa rồi bừng tỉnh.

Bất quá hắn trong lòng, lại là đối Viên Diệu thực cảm thấy tiếc hận.

Nhưng loạn thế, đó là như thế.

……

Màn đêm buông xuống giờ Tý, Diêm Hành cùng Trương Tế chia quân mà đi động.

Diêm Hành tự đi ngăn cản Triệu Vân, cũng phái hồ xe nhi đi ngô huyện mai phục cản Gia Cát Lượng liền nỏ quân.

Lúc này đây hồ xe nhi học ngoan, hắn không có suất lĩnh Tây Lương thiết kỵ kỵ binh, hơn nữa suất lĩnh thuần một sắc trọng giáp bộ binh cùng người bắn nỏ!

Nếu là Gia Cát Lượng liền nỏ quân dám ra khỏi thành, hồ xe nhi quyết định chủ ý, tất làm này quân sĩ tốt các chết không có chỗ chôn.

Trương Tế còn lại là suất lĩnh chính mình bản bộ binh mã đi tấn công Viên Diệu doanh trại quân đội, cùng Lưu Huân nội ứng ngoại hợp.

Xa xa nhìn nơi xa Hoài Nam quân doanh bàn, Trương Tế trong lòng hơi có chút khẩn trương, hắn nắm chặt báng súng tay, đều có chút ra bên ngoài mạo dính hãn.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy nơi xa Viên quân doanh bàn nội chuồng ngựa nội, đột nhiên toát ra ánh lửa, hậu doanh bên trong, bày biện ra một mảnh rối loạn chi sắc.

Trương Tế thấy thế vui mừng quá đỗi!

Lưu Huân quả nhiên là y theo ước định động thủ!

Hắn quay người lại, com hướng về phía phía sau Tây Lương thiết kỵ phát ra hiệu lệnh, liền thấy một chúng Tây Lương quân ở Trương Tế bản nhân suất lĩnh hạ, phát động sơn hô hải khiếu thế công, thẳng đến Hoài Nam quân đại doanh xung phong liều chết qua đi.

Viên Diệu giờ phút này đang ở trong lúc ngủ mơ, đột nhiên nghe được một trận giống như động đất làm tiếng vó ngựa, cơ hồ đem hắn từ trên giường chấn xuống dưới. Sợ tới mức mông nước tiểu lộ, kêu khóc đi chân trần từ lều trại trung chạy vội ra tới.

Nhưng thấy chính mình đại doanh phía sau bốn phía, nơi nơi đều là một mảnh biển lửa.

Viên Diệu chính kêu khóc hết sức, Trương Huân chật vật cưỡi ngựa chạy đến hắn bên người, nôn nóng hướng về phía hắn nói: “Chủ công tốc tốc tùy mạt tướng rút lui nơi đây! Mau!”

Viên Diệu nhìn đến Trương Huân, sợ hãi đến muốn chết tâm mới vừa rồi trầm tĩnh một ít, hắn khụt khịt hỏi Trương Huân nói: “Trương tướng quân, này rốt cuộc là chuyện như thế nào a?”

Trương Huân cắn chặt răng, hung hăng đem chuôi đao cắm trên mặt cát, tức giận nói: “Chủ công! Là Lưu Huân kia tư phản!” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào:

dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 447: truyền quốc ngọc tỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoài Nam doanh trại quân đội trung một mảnh hoảng loạn!

Lưu Huân dựa theo trước đó ước định tốt, đột nhiên làm phản, cũng cùng Trương Tế nội ứng ngoại hợp, đánh Viên Diệu cùng Trương Huân đám người một cái đột nhiên không kịp dự phòng.

Trương Huân ở dưới tình thế cấp bách, vội vã tới tìm Viên Diệu, phải bảo vệ hắn đi trước rút lui hiểm địa.

Nếu gần chỉ là đối mặt tào quân đêm tập, Trương Huân thượng có tự tin có thể ngăn cản trụ.

Nhưng trước mắt tương đối khó làm cho, lại là Lưu Huân sở tụ tập Lư Giang chi chúng!

Này đó đi cùng Lưu Huân phản loạn binh mã, ở đại doanh nội khắp nơi phóng hỏa, cũng chiếm cứ hiểm yếu, cùng tào quân nội ứng ngoại hợp, cộng đồng mưu đồ Hoài Nam quân.

Tại đây loại trong ngoài toàn địch tình huống dưới, đừng nói là Trương Huân, Lý Phong chờ một chúng Hoài Nam quân cũ đem, đó là bá vương trên đời, Cao Tổ trọng sinh, tại đây loại tình hình hạ cũng là khó có thể để địch, chỉ có bỏ mạng bôn đào phân.

Mà Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương chờ khăn vàng quân đầu lĩnh lại là đã sớm được đến Gia Cát Lượng nhắc nhở, làm ra phòng ngự bố trí.

Bọn họ tụ lại từng người bản bộ khăn vàng binh mã, đóng quân ở doanh trại quân đội một chỗ, cẩn thận đối tào quân hình thành

phòng thủ chi thế, cũng chỉ cầu tự bảo vệ mình mà không cầu thắng địch.

Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ không lại xuất binh lại đây giải cứu Viên Diệu, mặc cho này tự sinh tự diệt.

Việc đã đến nước này, đại gia cũng liền không cần ở trang.

“Chủ công! Tốc tùy ta đi! Mạt tướng bảo ngươi sát ra trùng vây!” Trương Huân gầm lên một tiếng, huy đao giết chết một người sát đem lại đây tào quân sĩ tốt, tiếp đón Viên Diệu.

Viên Diệu cả người run run rẩy rẩy, hắn nuốt một ngụm nước miếng, vừa định đi cùng Lưu Tích cùng nhau đào tẩu, lại bỗng nhiên phản ứng lại đây một sự kiện.

Hắn xoay người nghiêng ngả lảo đảo, lại bôn lều trại nội chạy qua đi.

“Chủ công!” Trương Huân vội vàng đầy đầu đều mạo đổ mồ hôi: “Ngươi không mau tùy mạt tướng đi, đây là muốn làm gì?”

Ở khắp nơi kêu sát cùng với ánh lửa bên trong, Viên Diệu nghiêng ngả lảo đảo chạy sắp xuất hiện tới, trong tay còn phủng một khối bảo ngọc dường như đại ấn.

Là truyền quốc ngọc tỷ!

Đây là lúc trước Tôn Sách vừa mới từ Ngô huyện về tới Viên Thuật dưới trướng khi, vì có thể thuận lợi tiếp nhận lấy về tôn bí trong tay bản bộ Tôn thị binh mã, mà cố ý hiến cho Viên Thuật.

Này mắt, chính là không cho Viên Thuật đang âm thầm ngăn trở hắn tiếp thu Tôn Kiên cũ bộ, xem như lấp kín Viên Thuật miệng.

Mà kia thiên tử chuyên dụng đại công chương tự Viên Thuật sau khi chết, tự nhiên mà vậy lại rơi xuống Viên Diệu trong tay.

“Thứ này cũng không thể ném, đây là ta dùng để đi hướng Hà Bắc gần người chi tư……” Viên Diệu liền giáp trụ cũng chưa xuyên, chỉ là liều mạng ôm truyền quốc ngọc tỷ hướng Trương Huân kia chạy.

“Vèo ——!”

Viên Diệu nói không đợi nhắc mãi xong, một chi tên lạc đột nhiên từ một bên bay vụt ra tới, chính chính hảo hảo trát ở Viên Diệu lỏa lồ ở trong không khí bóng loáng trên cổ động mạch chủ thượng.

Một mũi tên đánh trúng yếu hại!

Viên Diệu thống khổ than khóc một tiếng, hai tròng mắt trợn lên, kịch liệt đau đớn từ cổ nhanh chóng truyền tới toàn thân trên dưới, hắn thống khổ té ngã ở trên mặt đất.

“Chủ công!”

Trương Huân hét lớn một tiếng, xoay người xuống ngựa, vội vàng chạy tới Viên Diệu bên người.

Viên Diệu trên cổ, động mạch chủ máu mãnh liệt ra bên ngoài phun xạ chảy ra, ở này toàn thân cơ hồ đều phải hối thành con sông.

Viên Diệu màu trắng áo lót quần tại đây một cái nháy mắt liền toàn bộ bị máu tươi nhiễm biến sắc, hắn hai chân qua lại trừu động, ném xuống vừa mới còn coi như sinh mệnh truyền quốc ngọc tỷ, dùng hai tay chưởng liều mạng đi che chính mình trên cổ cái kia muốn mệnh huyết lỗ thủng.

Nhưng Viên Diệu càng là liều mạng nhúc nhích, máu tươi liền lưu càng nhanh.

Từ cổ động mạch trung không ngừng phun ra ra không chỉ có máu tươi, còn có hắn nhanh chóng trôi đi sinh mệnh.

Viên Diệu mặt biến càng ngày càng bạch.

Hắn đã sợ hãi lại cầu xin nhìn về phía Trương Huân, dùng tất cả đều là máu tươi tay gắt gao bắt được cổ tay của hắn: “Trương tướng quân! Trương tướng quân! Ta…… Ta không muốn chết! Ta không muốn chết! Ngươi cứu cứu ta, cứu cứu ta!”

Nhìn cái này tuổi trẻ hài tử ở hấp hối hết sức kinh hoảng thần sắc, Trương Huân hai tròng mắt không khỏi có chút đã ươn ướt.

Bất quá nửa năm thời gian, chính mình đã trước sau tiễn đi hai vị chủ công!

“Chủ công, không có việc gì, ngài sẽ không chết! Y quan một hồi liền đến, một hồi liền đến!”

Biết rõ Viên Diệu giờ phút này đã không có sức mạnh lớn lao, nhưng Trương Huân như cũ là mở miệng an ủi hắn.

Hắn hiện tại có thể làm, chỉ có thể là tận lực làm hài tử chết thời điểm an tâm một ít.

Viên Diệu đồng tử đã bắt đầu dần dần phát tán, cả người cũng không hề như là vừa rồi như vậy kịch liệt run rẩy, bờ môi của hắn lúc đóng lúc mở, hơi thở trung hơi thở cũng là càng ngày càng yếu.

“Ta muốn đi Hà Bắc, ta muốn đi Hà Bắc……”

Ở cái này cuối cùng kỳ vọng trung, Viên Diệu rời đi cái này cũng không thích hợp hắn đại tranh chi thế.

Trương Huân nhìn liền như vậy không cam lòng ly thế Viên Diệu, duỗi tay thế hắn đem trợn lên hai tròng mắt khép lại.

Nhớ tới lâm chung trước đối chính mình tha thiết giao phó Viên Thuật giọng nói và dáng điệu tướng mạo, Trương Huân nước mắt rốt cuộc khống chế không được, cuồn cuộn chảy ra.

Hắn nắm lấy trên mặt đất truyền quốc ngọc tỷ, hướng về phía đêm tối tức giận tê gào: “Lưu Huân thất phu! Ta cuộc đời này nếu không giết nhữ! Uổng tự mình người!”

……

Trương Tế suất lĩnh Tây Lương binh, cùng Lưu Huân nội ứng ngoại hợp, ở Hoài Nam trong quân doanh đại sát tứ phương, rất là uy phong.

Trương Tế thân là Đổng Trác tướng già, trừ bỏ dưới trướng sở thống lĩnh một bộ Tây Lương thiết kỵ con ngựa tung hoành, không đâu địch nổi ở ngoài, một thân xốc vác võ kỹ nghệ nghiệp cũng tuyệt phi thường nhân có khả năng so sánh với.

Hắn đầu tàu gương mẫu, ở Hoài Nam quân trong trận lui tới xung đột, trong tay chiến thương rơi như long, thủ hạ cơ hồ tam hợp chi địch.

Một người Hoài Nam quân đô úy đón nhận Trương Tế, lại bị hắn chợt phát lực, làm chiến thương cắt ngang quá kia Hoài Nam binh đô úy cổ, đem đối thủ cổ cùng đầu chia làm hai đoạn.

Lấy làm bài thay đao, này bản lĩnh chi cường thậm chí với tư.

Đầu phi vứt đến trên bầu trời, thực mau lại rơi xuống xuống dưới, ngã lăn đến một bên.

“Còn có ai!”

Trương Tế Lương Châu người tâm huyết giờ phút này bị hoàn toàn kích phát, năm đó tùy Đổng Trác chinh phạt tứ phương giết chóc chi tính giờ phút này cũng thản nhiên dựng lên.

Tại đây chờ đe dọa dưới, quay chung quanh đi lên Hoài Nam quân vội vàng hấp tấp lui lóe, căn bản không người dám can đảm tiến lên trực diện này mũi nhọn.

Mà giờ này khắc này, Lưu Huân một chúng binh mã cũng là từ phía sau giết đến, đánh tan này một đường Hoài Nam quân chúng, hai lộ binh mã sẽ cùng, cộng đồng tiếp tục ngăn địch.

Trương Tế tuy rằng ban đầu chưa từng cùng Lưu Huân gặp qua, nhưng Lưu Huân bộ đội sở thuộc cố ý nhiều lập đại kỳ, ở ánh lửa dưới có vẻ phá lệ thấy được, Trương Tế binh mã cũng là đã sớm bị ở trước đó bị phân phó tới rồi, bởi vậy hai bên nhưng thật ra thật đúng là chưa từng có đại hiểu lầm cùng xung đột…… Cho dù có một ít linh tinh, ở hai vị chư tướng trong mắt, cũng căn bản là không tính chuyện này.

“Lưu Huân gặp qua Trương tướng quân! Tướng quân dũng liệt, quả nhiên là danh bất hư truyền cũng! Tại hạ bội phục, bội phục!”

Trương Tế cười ha ha, lắc đầu nói: “Lưu tướng quân quá tán, lâu nghe Lưu tướng quân chính là Hoài Nam đệ nhất danh tướng, cùng Tư Không lại là cũ thức, lần này đến Lưu tướng quân quy thuận Tư Không, thật là như hơi tử đi ân, Hàn Tín về hán rồi!”

Hai người dứt lời, đều là cười ha ha.

Trương Tế nhạc xong lúc sau, ngay sau đó nói: “Lưu tướng quân, ngươi ta kế tiếp lại nên như thế nào hành sự?”

Lưu Huân mọi nơi nhìn nhìn, tùy nói: “Hoài Nam quân đại bộ phận tuy bại, nhưng Cửu Giang một chúng binh mã vẫn cứ từ Trương Huân, Lý Phong chờ tướng già chưởng quản, người khác tạm thời thôi, Trương Huân người này ở ta Hoài Nam trong quân cũng tính đến, thanh danh chỉ nhược với ta, chính là kình địch! Người này không trừ, Cửu Giang quận cũ quân liền vô pháp hoàn toàn vì tào công thu phục! Mạt tướng quen thuộc Hoài Nam quân thế, liền lãnh bản bộ binh mã, một bên thảo phạt Trương Huân, một bên thế Tư Không thu nạp Hoài Nam quân một chúng!”

Trương Tế nghe vậy suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Lưu tướng quân lời này…… Thật là! Bổn đem cũng đương trợ ngươi giúp một tay.”

Lưu Huân vội nói: “Trương tướng quân thả chớ sốt ruột, còn có hai kiện đại sự yêu cầu tướng quân tương trợ.”

Trương Tế nói: “Lưu tướng quân có chuyện cứ nói đừng ngại.”

Lưu Huân lời lẽ chính đáng nói: “Lưu Tích cùng Cung Đô khăn vàng quân một chúng, giờ phút này tự thủ doanh trại quân đội, chưa từng tới cứu, này binh mã chiến lực tuy rằng không cường, nhưng rốt cuộc cũng là có mấy vạn chi chúng, không thể biến mất, đối phó Trương Huân, mạt tướng một người đủ rồi! Nhưng khăn vàng quân bên kia còn cần tướng quân dưới trướng Tây Lương quân tương trợ phá được.”

Trương Tế nghe vậy cười ha ha: “Việc này dễ ngươi, thượng một lần ta đã cùng những cái đó khăn vàng quân giao qua tay, bọn họ nhân số không ít, nhưng bất quá đều là đám ô hợp, bằng ta bản bộ Tây Lương thiết kỵ, nếu là muốn tiêu diệt bọn họ, bất quá là việc dễ như trở bàn tay…… Ngươi lại nói chuyện thứ hai!”

Lưu Huân mọi nơi nhìn thoáng qua, nói: “Có khác một sự kiện, rất là mẫn cảm, còn tìm tướng quân tự mình đi trước, không thể báo cho cho người khác.”

Vừa thấy Lưu Huân như thế thần bí, Trương Tế tức khắc cũng tới hứng thú.

“Lưu tướng quân lời này ý gì? Đến tột cùng là cái gì đại sự, còn cần như vậy thận trọng?”

Lưu Huân thấp giọng nói: “Trương tướng quân có điều không biết, ta đại hán chí bảo truyền quốc ngọc tỷ, năm đó bị Tôn Kiên từ lạc dương lấy đi lúc sau, sau lại từ Tôn Sách hiến cho huân chi cố chủ sau tướng quân Viên công! Sau tướng quân hoăng sau, này quốc bảo liền bị Viên Diệu thu vào trong túi…… Tại hạ mọi nơi trằn trọc hỏi thăm, vật ấy hiện nay bị Viên Diệu gởi lại ở quá cố Viên công gia quyến chỗ, nghe nói chính là từ sau tướng quân chi thiếp Phùng thị bảo quản.”

Trương Huân lời này chỉ do chính là xả con bê, truyền quốc ngọc tỷ rõ ràng chính là ở Viên Diệu chính mình trong tay.

Nhưng Trương Tế vừa nghe đốn lại là tinh thần tỉnh táo.

“Viên Thuật gia quyến hiện tại nơi nào?”

Lưu Huân một lóng tay phía sau doanh trại quân đội, nói: “Sau tướng quân goá phụ gia quyến, toàn ở phía sau doanh một cái tiểu doanh trại quân đội chỗ, mạt tướng đã phái người đem này chờ trông giữ, nhưng còn không có thời gian đi điều tra tác muốn, thả truyền quốc ngọc tỷ chính là quốc chi trọng khí, mạt tướng không dám quá mức lộ ra, để tránh tin tức truyền ra đi, với tào Tư Không bất lợi, thả này chờ công lao, tự nhiên từ Trương tướng quân tự mình đi lấy cũng giao cho tào Tư Không, này cũng coi như là tại hạ sơ đầu tào doanh, cùng Trương tướng quân kết hạ cùng bào chi nghị một phần nho nhỏ lễ mọn, còn thỉnh tướng quân vui lòng nhận cho.”

Trương Tế vừa nghe đến này, thiếu chút nữa không nhạc ra thí tới.

Gần nhất cũng không biết là làm sao vậy, www. Diêm Hành làm công lao cho chính mình, Lưu Huân cũng muốn làm công lao cho chính mình, chính mình đây là dẫm cứt chó vận sao?

Xem ra dưới bầu trời này, vẫn là nhiều người tốt a.

Trương Huân nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, chắp tay nói: “Đa tạ Lưu tướng quân như thế hậu ý, tế ngày sau tất nhiên giống báo! Về sau ngươi có việc phó thác ta làm, Trương mỗ quả quyết không có hai lời!”

Lưu Huân vội nói: “Không dám, không dám! Chỉ cầu Trương tướng quân ngày sau ở tào Tư Không trước mặt đối tại hạ nhiều hơn nói tốt vài câu đó là, việc này cơ mật, tướng quân đi trước hậu doanh đi lấy truyền quốc ngọc tỷ, nhớ lấy cẩn thận, không thể nhiều mang binh đem, để tránh bí mật khó giữ nếu nhiều người biết.”

Trương Tế nghe vậy dùng sức gật đầu nói: “Lưu tướng quân yên tâm, việc này ta tự nhiên tỉnh.”

Trương Tế quyết định chủ ý lúc sau, ngay sau đó tiếp đón chính mình dưới trướng Tây Lương quân phó tướng, làm hắn thế chính

mình tổng lĩnh bản bộ binh mã, đi tấn công Nhữ Nam khăn vàng doanh trại quân đội, đối phó Lưu Tích đám người, mà Trương Tế chính mình, còn lại là suất lĩnh một chi ước có 30 kỵ thân tín tinh nhuệ, thẳng đến Lưu Huân thế hắn sở chỉ ra địa phương vội vàng mà đi.

Đi đoạt Lưu Huân trong miệng, kia giả dối hư ảo, căn bản là không ở Viên Thuật gia quyến trong tay truyền quốc ngọc tỷ.) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 448: Viên Thuật chi thiếp cùng Viên Thuật chi nữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Huân lừa Trương Tế đi trước Hoài Nam quân phía sau, đi Viên thị gia quyến nơi doanh trại quân đội.

Trương Tế bị cướp lấy truyền quốc ngọc tỷ công lớn che mắt hai mắt, chỉ suất lĩnh rất ít người thẳng đến này mà mà đi.

Hơn nữa hắn còn nghe theo Lưu Huân gián ngôn, cũng không có đối người khác nói qua bên kia là làm cái gì.

Thủ hạ của hắn cũng căn bản là không biết hắn trong lòng đánh chính là cái gì chủ ý, ngay cả cùng hắn cùng đi trước kia 30 kỵ cũng không biết là đây là có chuyện gì.

Này liền vì Trương Tế bi kịch chôn xuống phục bút.

Hoài Nam trong quân doanh binh chúng, giờ phút này cơ hồ đã bị đánh tứ tán mà chạy, trừ bỏ thiếu bộ phận mấy doanh sĩ tốt còn ở dựa vào nơi hiểm yếu chống lại ở ngoài, dư lại cơ bản liền không có bất luận cái gì chống cự ý chí.

Kể từ đó, Trương Tế chờ 30 kỵ tiến vào Hoài Nam quân hậu doanh, có thể nói là không chút nào phí mảy may sức lực.

Viên Thuật gia quyến nơi truân doanh, giờ phút này đang bị Lưu Huân phái một khúc binh mã trấn thủ.

Cầm đầu trăm người đem thấy Trương Tế lại đây, lập tức liền làm tốt phòng ngự chuẩn bị.

Trương Tế con ngựa tung hoành, đi vào doanh cửa, cao giọng quát: “Mỗ nãi tào Tư Không ngồi xuống thân đem Trương Tế, phụng mệnh tiến đến có chuyện quan trọng đốc thúc! Ngươi chờ chủ tướng Lưu Huân, đã là quy thuận tào Tư Không, ngươi chờ hàng quân chi chúng nếu không muốn chết, liền tốc tốc tránh ra thông lộ, đừng vội chọc lão tử buồn bực!”

Kia trăm người đem tựa hồ là đã sớm được đến Lưu Huân phân phó, nghe vậy không dám chậm trễ, vội vàng cho hắn tránh ra một cái thông lộ.

Trương Tế túng binh chạy băng băng vào doanh địa trong vòng.

Trương Tế hoành thương lập tức, mọi nơi nhìn một vòng, đột nhiên hướng về phía những cái đó dựng đứng ở doanh trung lều trại nội cao giọng quát: “Lều trại người! Đều cấp bổn đem lăn ra đây nói chuyện! Bổn đem có việc muốn hỏi, cái nào dám cọ xát, ngay tại chỗ giết chết!”

Một tiếng gầm lên dưới, liền thấy những cái đó doanh trại trung, run run rẩy rẩy đi ra rất nhiều cả trai lẫn gái, xem trang điểm cùng thân hình ứng đều không phải quân lữ người trong.

Này đó, liền đều là Viên Thuật gia quyến cùng gia nô.

Trương Tế qua lại đánh giá này đó ở đây trung run run rẩy rẩy Viên thị gia quyến, lãnh đạm nói: “Vị nào là Phùng thị? Phùng phu nhân? Đứng ra, bổn đem có chuyện muốn hỏi ngươi!”

Viên thị gia quyến trung, không hề động tĩnh, không có bất luận cái gì một người trả lời.

Trương Tế qua lại nhìn nhìn những người này, trong lòng càng thêm xác định truyền quốc ngọc tỷ liền ở cái kia cái gọi là Phùng phu nhân trong tay.

Hắn hướng về phía phía sau một người Tây Lương thân kỵ một đưa mắt ra hiệu, sau đó chỉ chỉ trong đám người một người nam tính gia

nô.

Tên kia Tây Lương kỵ binh ngay sau đó hiểu ý, thúc ngựa đi vào tên kia nam tính gia nô trước mặt, giơ tay một thương liền đem hắn đâm cái lạnh thấu tim.

Một chúng Viên thị gia quyến không khỏi các đại kinh thất sắc.

Bọn họ thành thật không nghĩ tới, này đó Tây Lương binh nói giết người liền giết người, một chút tình cảm đều không nói, quả thực chính là không hề nhân tính.

Nhưng vấn đề là, Tây Lương quân xác thật chính là một con không hề nhân tính bộ đội.

Bọn họ năm đó ở lạc dương thời điểm, mỗi khi theo Đổng Trác xuất chinh, Đổng Trác lão tặc vì chương hiển chính mình ở lạc dương quanh thân tiêu diệt tặc công tích, liền mệnh Tây Lương binh khắp nơi đốt giết đánh cướp, dùng bình thường bá tánh đầu người sung làm cường đạo đầu người, dùng để hồi lạc dương sau cho rằng kinh sợ.

Thử nghĩ lúc ấy, Trương Tế cùng hắn thủ hạ này đó Tây Lương quân trong tay lây dính nhiều ít vô tội máu tươi?

Hiện giờ sát cá biệt Viên thị gia quyến, đối bọn họ tới nói, quả thực liền cùng ngủ khi trong ổ chăn phóng cái rắm không có gì khác nhau.

Trương Tế âm hiểm cười nhìn về phía mọi người, nói: “Ta mỗi hỏi một lần, nếu là không ai đứng ra thừa nhận, ta đây liền giết một người, thẳng đến cái kia Phùng phu nhân đứng ra mới thôi, đã hiểu sao?”

Dứt lời, Trương Tế lại hỏi một lần: “Cái nào là Phùng phu nhân?”

Phía dưới người vẫn là các khẩn trương mạc danh, nhưng không ai thừa nhận.

Trương Tế hướng về phía kia Tây Lương kỵ binh lại vẫy vẫy tay: “Sát một cái nam!”

Tây Lương kỵ binh vì thế liền lại giết một người Viên thị nam đinh.

“Cái nào là Phùng phu nhân?”

Vẫn là không có người ta nói lời nói.

“Sát một cái nam.”

Tây Lương kỵ binh lại giết một cái Viên thị nam đinh.

“Cái nào là Phùng phu nhân? Lại không ra! Ta tiếp tục sát nam lạp!”

Lúc này, những cái đó Viên thị gia quyến nhóm là hoàn toàn hỏng mất.

Đặc biệt là những cái đó nam tính gia quyến nhóm.

Này Trương Tế quả thực chính là cái súc sinh a!

Ngươi muốn tìm Phùng phu nhân là cái nữ, nhưng tìm không thấy người lại cố tình muốn giết chúng ta này đó nam!

Dựa vào cái gì a! Chúng ta này đó nam chiêu ngươi chọc ngươi!

Ngươi đại gia!

Trong lòng mắng về mắng, nhưng trên mặt, bọn họ vẫn là làm ra Trương Tế muốn làm cho bọn họ đi làm sự.

Ở một trận hô hô lạp lạp xô đẩy cùng chửi bậy trong tiếng, một cái tuổi không đủ ba mươi tuổi phụ nhân, bị những cái đó Viên thị nam đinh nhóm ba chân bốn cẳng từ trong đám người cấp đẩy ra tới.

“Tướng quân! Đừng giết! Đừng giết nam! Nàng là Phùng phu nhân, nàng chính là!”

Trương Tế thấy chính mình dùng chút mưu mẹo, liền đem Phùng phu nhân cấp tìm ra tới, không khỏi ý cười ha ha.

Lão tử quả nhiên là tuyệt đỉnh thông minh a!

Hắn xoay người xuống ngựa, cất bước đi đến Phùng phu nhân bên người, cẩn thận đoan trang nàng.

Này Phùng phu nhân giờ phút này đầu bù tóc rối, cả khuôn mặt đều bị rối bời đầu tóc che đậy, lại là thấy không rõ bộ dáng gì.

Đổi thành Trung Nguyên người, có lẽ sẽ chấp chút nam nữ chi lễ, không làm quá mức sự.

Nhưng Trương Tế xuất thân Lương Châu, ngày thường đốt giết bắt cướp giống như chuyện thường ngày, căn bản là sẽ không quản lễ tiết kia một bộ.

Hắn duỗi tay liền vén lên Phùng thị đầu tóc, một phen nắm nàng bóng loáng cằm, đem nàng khuôn mặt nâng lên.

“Hoắc! Này diện mạo! Quả thực chính là cái họa thủy a!”

Vừa thấy đến Phùng thị tướng mạo, tuy là Trương Tế chi thê Trâu thị cũng là hoa dung nguyệt mạo, hắn giờ phút này cũng không khỏi là kinh diễm phi thường, tấm tắc tán thưởng.

“Viên Thuật thằng nhãi này hảo phúc khí a! Cư nhiên có thể mỗi đêm ôm như vậy mỹ kiều nương ngủ, ha ha ha! Lão tiểu tử chết không oan uổng! Sống thật dễ chịu!”

Phùng thị bị Trương Tế vuốt sắt nhéo cằm, cả khuôn mặt đừng véo sinh đau, kiều nộn cằm phảng phất phải bị bóp nát giống nhau, một đôi thon dài mắt to trung, hai mắt đẫm lệ sương mù mênh mông, tiếc rằng nàng một cái nhược chất nữ lưu, đối mặt Trương Tế như vậy anh chàng lỗ mãng, như thế nào nỗ lực chính là giãy giụa không khai.

“Tướng quân xin dừng tay.”

Thình lình nghe Viên thị gia quyến trung, một đạo kiều nộn thanh âm vang lên.

Lại là một cái đại khái mười sáu bảy tuổi nữ tử đứng dậy, đối Trương Tế lời lẽ chính đáng nói: “Tướng quân không cần như thế vô lễ, ngài tốt xấu cũng là một quân tướng già, quân công trong người, không nghĩ tới nam nữ có khác! Sao có thể như vậy khinh bạc càn rỡ? Ta di nương đều không phải là bình thường phụ nhân, có thể mặc cho tướng quân khi dễ, nàng rốt cuộc cũng là Nhữ Nam Viên thị người trong, tướng quân nhiều ít cũng đến xem chút Viên thị mặt mũi không phải.”

Trương Tế nghe vậy không khỏi sửng sốt, bàn tay cư nhiên thật sự theo bản năng buông lỏng ra.

Nàng kia thanh âm không phải rất lớn, ngữ khí cũng không phải thực đáng sợ.

Nhưng thắng ở ngữ điệu chính trực, lời nói nói có sách mách có chứng, thả thân là một cái nhược quán nữ lưu, đối mặt Trương Tế như vậy Tây Bắc hổ lang, lại không đổi sắc, chỉ là bình tĩnh thuật lý, đảm lược không nhỏ, nhưng thật ra làm người lau mắt mà nhìn.

Hơn nữa này nữ tử tuổi tác không phải rất lớn.

Trương Tế trên dưới đánh giá nữ tử này vài lần, nói: “Ngươi này tiểu nữ tử lại là người nào a? Cư nhiên dám dạy huấn bổn đem?”

Nàng kia nhưng thật ra rất là biết lễ, doanh doanh hướng về phía Trương Tế làm một hành lễ.

“Không dám, tiểu nữ tử chỉ là theo thật mà nói, tiểu nữ chính là quá cố sau tướng quân chi nữ.”

Trương Tế nghe vậy bừng tỉnh nói: “Nguyên lai là Viên Thuật nữ nhi, khó trách muốn thay Phùng thị xuất đầu, hắc hắc, có chút can đảm…… Này đàn bà xem như ngươi di nương đi?”

Viên Thuật chi nữ không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Dù cho Phùng thị không phải tiểu nữ tử di nương, lấy tướng quân tiếng động danh, Tây Lương quân chi hùng tráng, tào Tư Không chi tài đức sáng suốt, khinh nhục một cái tay không tấc sắt nhược chất nữ lưu, đều là không đúng, truyền ra đi với tướng quân chi danh vô ích, với tào Tư Không nghiệp lớn càng là vô ích, tướng quân chính là người trung hào kiệt, làm việc phía trước còn thỉnh suy nghĩ kỹ rồi mới làm.”

“Ha ha ha ha!”

Trương Tế sang sảng cười, nói: “Viên Thuật kia lão tiểu tử, nhưng thật ra sinh cái nhanh mồm dẻo miệng nha đầu, có điểm ý tứ.”

Dứt lời, hắn đem đầu chuyển hướng Phùng phu nhân, nói: “Phùng phu nhân, mỗ gia vô tình khinh nhục với ngươi, vừa mới là có chút đắc tội! Mỗ gia hôm nay tìm tới, không vì mặt khác, chỉ cần phu nhân đem Viên Diệu giao cho ngươi bảo quản truyền quốc ngọc tỷ giao ra đây, Trương mỗ chẳng những sẽ không thương tổn phu nhân tánh mạng, còn sẽ hướng phu nhân bồi tội, cũng tự mình hướng Tư Không cầu tình, bảo ngươi Viên thị một môn thân thích an toàn! Không biết cái này trao đổi điều kiện, phu nhân nghĩ như thế nào a?”

Phùng phu nhân sợ tới mức cả người run bần bật, run run nói: “Thiếp cũng không biết cái gì truyền quốc ngọc tỷ, cũng chưa từng có gặp qua.”

Trương Tế mày nhăn lại, nói: “Phùng phu nhân, Trương mỗ cùng ngươi hảo thuyết hảo thương lượng, ngươi cũng không nên không biết điều.”

Phùng phu nhân hướng bên cạnh hoạt động hai bước, dùng tay vượt ở Viên thị chi nữ cánh tay, thấp giọng nói: “Tướng quân thứ tội, thiếp xác thật không hiểu được cái gì truyền quốc ngọc tỷ.”

Trương Tế sắc mặt dần dần chuyển hàn.

“Phùng phu nhân, nếu ngươi như thế bướng bỉnh! Vậy không nên trách Trương mỗ đối với ngươi sử một ít thủ đoạn…… Hắc hắc, phu nhân quốc sắc thiên hương, quả thật là đương thời ít có vưu vật, ta phía sau này 30 dư danh tinh kỵ, các đều là trăm chiến chi sĩ, thân thể to lớn dũng mãnh, bọn họ đi theo ta nhiều năm, trải qua quá rất nhiều chém giết, đối ta là trung thành và tận tâm, Trương mỗ đối với bọn họ trả giá, vẫn luôn không biết nên lấy vật gì báo đáp…… Hôm nay nhìn thấy phu nhân, ngô nguyện nếm rồi!”

Phùng phu nhân nghe vậy, hoa dung nguyệt mạo mặt tức khắc biến trắng bệch.

Trương Tế cười ha hả vỗ tay, nói: “Này 30 danh tây châu đại hán, bao lâu thời gian đều không có hưởng qua nữ nhân tư vị, Phùng phu nhân chính là Viên Thuật chi thiếp, nghe nói Viên Thuật đối với ngươi là mọi cách sủng ái, nói vậy ngươi là thâm minh lấy lòng nam tử chi đạo, không bằng như vậy đi, phu nhân giúp ta cái vội! Ngươi tối nay tại đây thay ta hảo hảo an ủi một chút ta này 30 danh thủ hạ, coi như là Trương mỗ thiếu phu nhân một ân tình, như thế nào?”

“Vô lễ!” Viên Thuật chi nữ nghe vậy nói: “Tướng quân sao có thể ra này dơ bẩn chi ngôn?”

“Dơ bẩn?”

Trương Tế biến sắc, lộ ra một bộ hung tướng, nói: “Này cũng coi như là dơ bẩn? Ha! Trương mỗ vừa mới nói đã rất là hàm súc! Ta nói cho các ngươi, thừa sớm đem truyền quốc ngọc tỷ cho ta giao ra đây, nếu như bằng không, đừng nói là này 30 danh thân vệ, ta Tây Lương trong quân dũng kiện nam nhi, chừng thượng vạn! Ta cho các ngươi từng cái làm các ngươi một chút, các ngươi chịu được sao?”

“Đồ vô sỉ!”

Viên Thuật chi nữ cả giận nói: “Tướng quân dữ dội như thế nông cạn! Cũng không biết ngươi là chịu người nào mê hoặc, không nói đến kia truyền quốc ngọc tỷ chính là quốc chi trọng bảo, có phải hay

không ở ta phụ cũng hoặc là ta huynh trưởng trong tay, dù cho là ở trong tay bọn họ, lại làm sao có thể đem này chờ trọng bảo giao cho chúng ta này đó nữ lưu hạng người chưởng quản…… Ngươi có phải hay không ngốc!”

Trương Tế nghe xong lời này không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ:

Có đạo lý a!

Nhưng theo sau, lại thấy hắn lộ ra vẻ mặt hung ác chi tướng, mấy dục ăn người.

“Xú đàn bà! Ngươi dám mắng ta, ta muốn lộng ngươi……”

Trương Tế nói không đợi nói xong, liền thấy không trung bên trong, một cái cực đại hỏa cầu đột nhiên từ trên trời giáng xuống, ầm ầm ầm nện ở Trương Tế phía sau kia 30 danh kỵ binh đội ngũ trung, tức khắc phun xạ nổi lên một tảng lớn hỏa hoa, 30 danh kỵ binh, bị đá lấy lửa mảnh nhỏ phun xạ băng thương, trong nháy mắt liền đổ một tảng lớn, chiến mã tư minh, trong nháy mắt loạn thành một đoàn.

Trương Tế, Phùng phu nhân, Viên thị chi nữ, còn có rất nhiều Viên thị thân thích nhóm tức thì liền ngốc lăng ở.

“Này, đây là có chuyện gì?”

Trương Tế đờ đẫn nhìn kia viên không biết từ đâu phương hướng tập kích mà đến thiên ngoại sao băng, sá nhiên nói: “Tại sao lại như vậy?”

Chỉ nghe hắn phía sau Viên Thuật chi nữ phát ra một tiếng hừ nhẹ, nói: “Nói ngươi ngốc ngươi còn không tin! Cái gì truyền quốc ngọc tỷ, nói rõ chính là có người muốn lộng chết ngươi, chính ngươi người đang ở hiểm cảnh, thượng không tự biết, còn tại đây khi dễ chúng ta này hai cái nữ lưu, buồn cười……”

Viên Thuật chi nữ nói không đợi nói xong, thình lình nghe bên cạnh có người chỉ vào không trung hoảng sợ cao giọng kêu gọi.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy trên bầu trời, đón đầu tạp tới, là cùng vừa rồi cái kia nhảy toái hỏa cầu giống nhau thật lớn lưu huỳnh đá lấy lửa, thả số lượng chừng mười vô sáu cái, thả ở sau đó, phảng phất còn có rất nhiều tiếp tục đi theo, che trời lấp đất giống như mưa sao băng giống nhau, hướng về doanh địa nội oanh kích mà đến!

Mọi người, đều phát ra hoảng sợ tiếng gào cùng tiếng kêu cứu……

Mà doanh địa nơi xa, chính chỉ huy binh lính dẫn châm hỏa cầu, phát động sét đánh xe hướng Viên Thuật gia quyến nơi tiến hành công kích Lưu Diệp, chính loát sợi râu, phát ra bất đắc dĩ một tiếng thở dài.

“Viên Thuật gia quyến…… Trương Tế tánh mạng…… Này liền xem như ta chờ yết kiến tào công gần người chi lễ đi.” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 449: Kỷ Linh tới viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên thị binh mã phía sau doanh trại trung, sát khí tận trời, Lưu Diệp hộp tối thao tác sở chỉ thị sét đánh xe phát ra bắn đá lấy lửa che trời lấp đất hướng về Viên Thuật gia quyến nơi doanh trại quân đội oanh kích mà đến.

Không chỉ là Trương Tế cùng với hắn dưới trướng binh mã, Viên thị gia quyến, ngay cả Lưu Huân xếp vào tại đây chỗ doanh trại quân đội, phụ trách trông giữ Viên thị gia quyến những cái đó Hoài Nam binh cũng bị lan đến.

Đá lấy lửa giống như mưa sao băng giống nhau, tạp đến chết, khái thương.

Trương Tế mặt kinh trắng bệch, hắn giờ phút này mới vừa rồi loáng thoáng ý thức được, chính mình hình như là bị Lưu Huân cùng Diêm Hành đám người cấp hố.

Chính là…… Diêm Hành cùng Lưu Huân đều là tào Tư Không thủ hạ, chính mình cùng bọn họ không oán không thù, bọn họ vì sao phải hại chính mình đâu?

Nghĩ vậy, Trương Tế trên đầu mồ hôi lạnh tức khắc cuồn cuộn mà xuống.

Không thể tưởng được chính mình đối tào Tư Không một khang nhiệt huyết, cư nhiên sẽ lọt vào loại này kết cục?

Trương Tế bi phẫn mạc danh, liền ngựa cũng không rảnh lo cưỡi, xoay người liền bôn doanh trại hàng rào chỗ chạy tới.

Đáng tiếc chính là không đợi hắn chạy vội đi ra ngoài, nghênh diện lại có một cái đá lấy lửa oanh kích xuống dưới, đem hắn chấn đến

về phía sau trực tiếp bay ngược đi ra ngoài.

Kia viên thật lớn đá lấy lửa rơi xuống đất lúc sau, bị va chạm chia năm xẻ bảy, vô số đá lấy lửa mảnh nhỏ phun xạ tứ phương, này lực đạo mạnh mẽ giống như viên đạn giống nhau, phun ra ở Trương Tế trên người, đem hắn ngực phổi đâm vỡ nát, rất là đáng thương.

Trương Tế cùng mặt khác vài tên Tây Lương quân tốt, thậm chí bao gồm chiến mã cơ hồ đều là cùng bay ngược đi ra ngoài, thật mạnh dừng ở trên mặt đất.

Trương Tế cả người run rẩy, mắt nhìn chính là hết giận nhiều, tiến khí thiếu, không thể sống.

Phùng phu nhân sợ tới mức hoa dung thất sắc, mặt đẹp thượng đều là thật sâu sợ hãi.

“Uyển Nhi, này, này nên làm thế nào cho phải?”

Viên Thuật chi nữ Viên Uyển tuy rằng cũng thực hoảng loạn, nhưng so sánh với cùng khóc kêu gọi những người khác, tương đối tới nói còn xem như rất bình tĩnh.

“Tàng đến thi thể đôi đi!” Viên Uyển quyết đoán làm ra quyết đoán, như thế hành sự, ít nhất có thể tránh thoát đá vụn nhảy đánh.

“Này có thể, có thể thành sao?” Phùng phu nhân trong giọng nói đã là có khóc nức nở.

Viên Uyển không màng hắn, chính mình đã bắt đầu hành động.

Nàng đi khảy Trương Tế đám người cùng ngựa thi thể, sau đó uốn gối chui vào những cái đó thi thể phía dưới, dùng bọn họ tới che đậy bầu trời oanh kích.

“Chỉ cần không phải bị đá lấy lửa trực tiếp tạp trung, hẳn là không có vấn đề…… Đến nỗi sống cùng không sống, liền phải xem thiên mệnh! Di nương mau tới!”

Phùng phu nhân hiện tại cũng bất chấp mặt khác, Viên Uyển làm nàng như thế nào làm, nàng liền như thế nào làm.

Hai người liền dưới tình huống như vậy, trốn tránh ở bị oanh kích mà chết thi thể phía dưới,

Hai người mới vừa tàng hảo thân mình, lại nghe đè ở bọn họ chính phía trên thi thể trung, một khối thi thể đột nhiên mở ra miệng, dùng cực kỳ mỏng manh thanh âm đối với các nàng nói thầm.

“Như, như thế nào hồi sự?” Phùng phu nhân gắt gao bắt lấy Viên Uyển tay, cái trán để ở nàng trên vai, run rẩy nói.

Viên Uyển híp mắt, cẩn thận nhìn một hồi, mới vừa rồi nói: “Di nương, là Trương Tế……”

Trương Tế thi thể đè ở các nàng trên người, đầu xuống phía dưới, cả người xuống phía dưới tích chảy máu tươi, một đôi mắt trừng mắt giống như chuông đồng giống nhau, rất là làm cho người ta sợ hãi.

Trương Tế mắt to huyết hồng huyết hồng, gắt gao nhìn chằm chằm các nàng, giống như ác quỷ chuyển thế đầu thai hết sức khủng bố, bờ môi của hắn lúc đóng lúc mở, dường như ở nhắc mãi cái gì.

Phùng phu nhân sợ tới mức xoay đầu đi không dám lại xem.

Viên Uyển còn lại là cổ đủ dũng khí, nhẹ nhàng đem lỗ tai gần sát Trương Tế môi, tận lực đi nghe rõ hắn đang nói chút cái gì.

“Tìm, tìm ta chất nhi Trương Tú…… Vì ta báo thù, báo thù…… Ba cái chí.”

Trương Tế miễn cưỡng nói xong lúc sau, đem cúi đầu, hoàn toàn không có khí.

Tây Lương mãnh tướng, Đổng Trác nanh vuốt, cư nhiên liền như vậy đã chết…… Bị người một nhà ám toán bỏ mình.

Mà hết thảy nguyên nhân gây ra, cũng bất quá gần là bởi vì hắn có một cái xinh đẹp thê tử mà thôi.

……

Lưu Diệp dùng sét đánh xe tuy rằng là mưu tính Trương Tế, nhưng giờ này khắc này, phía trước chiến trường phát triển lại không có hướng tới bọn họ trong dự đoán phát triển.

Diêm Hành ngăn cản Triệu Vân, hồ xe nhi đi ngăn cản Gia Cát Lượng, Trương Tế dưới trướng Tây Lương quân ở phó tướng cùng Lưu Huân một chúng phối hợp hạ, một bên chiêu hàng Hoài Nam quân chúng, một bên tấn công Trương Huân cùng khăn vàng quân, trong lúc nhất thời tình huống trở nên nguy ngập nguy cơ.

Mắt thấy đại thế đã mất, Trương Huân không khỏi giơ thẳng lên trời bi thiết kêu gọi.

“Thật thiên vong ta cũng!”

Tựa hồ là vì hưởng ứng Trương Huân tiếng quát tháo, một chi binh mã từ xa tới gần hướng về bên này chi viện lại đây.

Cầm đầu tướng lãnh, múa may tam tiêm lưỡng nhận đao, chính rít gào hướng về tào quân cùng Lưu Huân một chúng chạy như bay sát đem mà đi.

Kỳ thật dựa theo nhật tử tới tính tính nói, Kỷ Linh đã sớm hẳn là đến.

Nhưng vấn đề là, này dọc theo đường đi, Mi Phương tả kéo hữu kéo, một hồi việc này một hồi chuyện đó, làm cho binh mã kéo dài lâu ngày, ước chừng xong rồi vài ngày mới đến.

Kỷ Linh vừa thấy Mi Phương cái kia cọ xát hùng bộ dáng, liền hận không thể lấy đế giày tử trừu hắn.

Cuối cùng thiên nhưng hãy còn liên, Mi Phương cùng Kỷ Linh binh mã cuối cùng vẫn là tại đây loại thời khắc mấu chốt chạy tới tràng

gian.

Kỷ Linh đầu tàu gương mẫu, lập giết mười dư danh Tây Lương quân chúng, suất binh trực tiếp nhảy vào đại doanh.

Tây Lương quân chúng chợt bị bụng bối giáp công, tức khắc hoảng loạn, trong lúc nhất thời rối loạn một tấc vuông.

Trương Huân vốn đã kinh là ôm hẳn phải chết chi chí, hiện giờ chợt chi gian lại bị Kỷ Linh chờ một chúng binh mã giải cứu, vốn đã kinh là chết đi tâm, tại đây một khắc lại lần thứ hai phục đốt lên.

Kỷ Linh giải khai quân địch trận thế, phóng ngựa giết đến Trương Huân một quân bên cạnh, mắt thấy Trương Huân cả người tắm máu, đầy người đều là vết thương, trong lòng thực hụt hẫng.

“Kỷ tướng quân, sao ngươi lại tới đây? Nghe nói ngươi cùng Diêm Tượng đều đầu đào quân……”

Kỷ Linh nghe xong lời này, sắc mặt không khỏi nhất thời đỏ lên.

Hắn nóng lòng nói sang chuyện khác, vội nói: “Trương tướng quân, thả đừng nói chuyện này…… Thiếu chủ ở đâu?”

Vừa nghe Kỷ Linh nhắc tới Viên Diệu, Trương Huân tức khắc chính là lão lệ tung hoành.

“Lưu Huân tặc tư làm phản, cùng tào quân nội ứng ngoại hợp phá ta doanh trại, thiếu chủ vì truyền quốc ngọc tỷ, lại là, lại là bị tên lạc giết chết! Ta Trương Huân thực xin lỗi thiếu chủ, thực xin lỗi sau tướng quân a!”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Kỷ Linh mặt tức khắc cứng lại rồi.

Không bao lâu, lại thấy vị này râu quai nón đại hán cũng bắt đầu gào khóc khóc rống.

“Kỷ mỗ tới muộn, lại là làm thiếu chủ thân chết…… Sau tướng quân vô hậu, ngô chi tội cũng!”

Liền ở bọn họ hai người cảm khái mạc danh đương khẩu, Mi Phương cùng khăn vàng quân Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương đám người các lãnh bản bộ binh mã đuổi tới.

Đại gia liên hệ tên họ lúc sau, Mi Phương ngay sau đó nói: “Hiện giờ nguy cơ tuy rằng tạm thời giải trừ, nhưng Lưu Huân chưa diệt, Trương Tế chưa phục, chúng ta còn cần hoả tốc bình chi, để tránh Hoài Nam quân chúng tẫn vì bỉ quân bắt cóc cũng.”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Kỷ Linh một sát râu quai nón đại trên mặt tròng mắt, múa may tam tiêm lưỡng nhận đao, cao giọng quát: “Các huynh đệ! Cùng ta thượng! Giết hết Tây Lương cẩu, bắt sống Trương Tế Lưu Huân nhị tặc!”

“Sát!”

……

Hoài Nam quân doanh trại quân đội nội, bởi vì Mi Phương cùng Kỷ Linh đột nhiên đã đến, Trương Huân cùng khăn vàng quân ngay sau đó quật khởi, chuyển thủ vì công, đem bị động biến thành chủ động.

Mà Lưu Huân dù sao cũng là Hoài Nam nhất am hiểu binh pháp đại tướng, hắn thấy Kỷ Linh cùng Mi Phương binh đến, bỉ quân sĩ khí đại trướng, biết được trong khoảng thời gian ngắn bắt không được quân địch, ngay sau đó một bên suất binh lui lại, một bên phái người đi thông tri Diêm Hành cùng Lưu Diệp.

Lưu Diệp bên kia, giờ phút này đang ở đã bị nổ nát đốt trọi trong quân doanh, âm thầm phái người kiểm kê Trương Tế chờ một chúng thi thể.

Không khỏi có điều để sót, Lưu Diệp âm thầm làm một bộ phận binh mã bảo hộ ở truân doanh ngoại.

Sét đánh xe oanh kích qua sau, nhưng thấy có cá lọt lưới từ giữa chạy ra, Lưu Diệp liền phái người đưa bọn họ toàn bộ bắn chết, để tránh lưu lại mượn cớ.

Thẳng đến xác định không có người sống lại có người hướng truân doanh ngoại chạy lúc sau, Lưu Diệp mới vừa rồi chuẩn bị lãnh người đi vào kiểm kê thi thể, cũng tìm kiếm còn có khí bổ đao.

Vốn là cần thiết phải làm một sự kiện, không đợi làm xong, lại là được đến Lưu Húc thông báo.

Đối phương có viện quân tiến đến, chiến sự căng thẳng, cần tốc tốc lui lại.

Ở Lưu Diệp trong lòng, cuối cùng rửa sạch một lần thi thể, đối tồn tại người tiến hành bổ đao, đây là cần thiết phải làm sự tình.

Nhưng Lưu Huân hiện tại cũng không cho hắn thời gian này.

Cân nhắc sau một lát, Lưu Diệp cuối cùng vẫn là hoả tốc bỏ chạy.

Bởi vì liền trước mắt cái này hình thức tới xem, Viên Thuật gia quyến đóng quân doanh trại quân đội nội, không có khả năng còn sẽ tồn tại một cái tồn tại người.

Lưu Diệp một chúng rời đi không phải, tràng gian một chỗ thi thể đôi, lại có Viên Uyển cùng Phùng phu nhân, cả người lại dơ lại xú bò ra tới.

Phùng phu nhân đầy mặt nước mắt, một cái kính ở nơi đó khóc thút thít.

Viên Uyển còn lại là dùng sức lôi kéo nàng, nói: “Di nương, trước mắt cũng không phải là khóc thời điểm…… Này trên mặt đất còn có giáp trụ, chúng ta mau thay bọn họ quần áo, chạy!”

Phùng phu nhân vừa nghe, giật mình nói: “Ngươi, ngươi làm ta đổi người chết quần áo?”

Viên Uyển bất đắc dĩ thở dài, nói: “Không mặc người chết quần áo, chúng ta hai cái như thế nào mạng sống? Đừng nói nhiều lời, mau đổi!” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh

quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 450: thiếu 2 cá nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Huân chờ một chúng thấy bỉ mới có chi viện, liền không hề lưu lại, dù sao trải qua này một trận chiến, Viên Diệu thân chết, Cửu Giang một chúng rất nhiều quân tốt cũng bị hắn triệu tới rồi dưới trướng, ở trình độ nhất định thượng, có thể xem như đại thắng, hoàn toàn không cần phải lưu lại nơi này tiếp tục cùng đối phương liều mạng.

Lưu Diệp được đến Lưu Huân thông tri lúc sau, ngay sau đó cùng hắn cùng lui lại.

Mà Diêm Hành bên kia, giờ phút này chính điều khiển binh mã, cùng Triệu Vân tiến hành ác chiến, ngăn cản này tiến đến chi viện.

Hai bên chính giao chiến hừng hực khí thế, đột nhiên, Diêm Hành đột nhiên được đến Lưu Huân truyền đến tin tức, nói là mục đích đã đạt thành, bên ta hiện nay không có ý nghĩa cùng đối phương tiếp tục giao chiến, thỉnh Diêm Hành cùng Lưu Huân bọn họ hoả tốc sẽ cùng.

Diêm Hành tuy rằng ngăn cản ở Triệu Vân, nhưng lại cũng thập phần cố hết sức, được đến tin tức này, đối với hắn tới nói cũng coi như là tặng một hơi.

Hắn một mặt phái người đi thông tri hồ xe nhi, một mặt chỉ huy binh mã chậm rãi lui lại.

Kỷ Linh chờ một chúng, cùng Trương Huân, khăn vàng quân toàn bất đồng tâm, thấy Lưu Huân binh mã bỏ chạy, lại không hoảng loạn, cũng không dám quá mức đuổi theo, lại là chỉ có thể từ bỏ việc này.

Một hồi đánh đêm, chính là tại đây loại hỗn loạn dưới tình huống, tới rồi kết thúc.

……

“Thiếu chủ!”

Tam quân lều lớn nội, mọi người vì Viên Diệu dựng nổi lên lệnh đường, Trương Huân, Lý Phong, Kỷ Linh đám người sôi nổi thân xuyên đồ tang, quỳ lạy ở Viên Diệu linh vị trước, lên tiếng khóc rống.

Triệu Vân, Gia Cát Lượng cùng khăn vàng chư tướng đứng ở một bên, nhìn vài tên Hoài Nam cũ đem khóc rống, trong lòng cũng không khỏi không quá dễ chịu.

Mấy người này, cũng là mất đi căn lục bình, lại là người đáng thương đâu.

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, cất bước đi đến Trương Huân phía sau, nhẹ giọng nói: “Trương tướng quân, còn thỉnh nén bi thương, người chết không thể sống lại, tướng quân chẳng lẽ không nghĩ lưu lại hữu dụng chi thân, vì Viên thị nhất tộc báo thù sao?”

Lưu Huân mang đi Lư Giang quận cùng một bộ phận bị chiêu hàng Cửu Giang quân, nhưng năm đó Viên Thuật dưới trướng Thọ Xuân bản bộ binh mã, thượng còn ở Trương Huân cùng Lý Phong trong tay nắm giữ, hơn nữa Trương Huân ở Hoài Nam, là có thể cùng Lưu Huân cùng ngồi cùng ăn đại tướng chi tài, nếu là có thể chiêu hàng hắn, Gia Cát Lượng cho rằng đảo cũng có thể xem như chuyến đi này không tệ.

Trương Huân nghe xong Gia Cát Lượng ngôn ngữ, xoa xoa nước mắt, đứng dậy.

“Không tồi! Lưu Huân cẩu tặc! Trương Tế cẩu tặc! Hại ngô chủ, không chết tử tế được! Huân thề muốn đem bọn họ thiên đao vạn quả, phương tả này trong lòng chi hận!”

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông nói: “Đáng tiếc chính là, hiện giờ Lưu Huân cùng Trương Tế toàn ở Tào Tháo trướng hạ, Tào Tháo chi thế hiện nay như mặt trời ban trưa, tướng quân chỉ sợ là chưa chắc có thể như nguyện.”

Trương Huân giơ tay, nói: “Các hạ không cần lấy lời nói kích ta, có một số việc ta tự nhiên đỡ phải……”

Dứt lời, quay đầu nhìn nhìn Kỷ Linh, nói: “Đương kim thiên hạ có thể cùng Tào Tháo tranh hùng giả, duy Hà Bắc Viên Thiệu cùng Từ Châu Đào Thương, sau tướng quân lâm chung trước tuy khuyên ta quy hàng Viên Thiệu, nhưng ta biết rõ hắn trong lòng nhất khúc mắc người vẫn là Viên Thiệu…… Đã không có thiếu chủ, ta không thể đầu hắn, như thế, cũng chỉ có cùng kỷ tướng quân giống nhau, quy phụ với đào thái phó, để báo này thâm thù!”

Kỷ Linh nghe vậy vui mừng quá đỗi.

Kể từ đó, trừ bỏ Diêm Tượng ở ngoài, liền lại có Trương Huân cái này ngày xưa bạn cũ thành chính mình đồng liêu.

Lý Phong thấy Trương Huân đều quy thuận Đào Thương, tự nhiên cũng là cùng quy phụ.

Gia Cát Lượng lắc lư bạch vũ phiến, cảm khái nói: “Trương tướng quân chịu quy thuận gia sư, cộng đồ đại sự, như thế rất tốt, đáng tiếc chính là Lư Giang cùng Cửu Giang chi chúng, đại bộ phận lại bị Lưu Huân mang hướng Tào Tháo chỗ…… Lưu Huân thân là Hoài Nam đệ nhất danh tướng, quả nhiên là danh bất hư truyền. Đáng tiếc, đáng tiếc cũng.”

Trương Huân nghe vậy đạm nhiên nói: “Các hạ không cần lấy lời nói kích ta, Lưu Huân thu nạp Lư Giang quận quy thuận Tào Tháo, Trương mỗ dục đầu thái phó, tự nhiên cũng sẽ không tay không mà đi.”

Gia Cát Lượng hai tròng mắt hơi hơi sáng ngời.

Nhưng hắn trên mặt lại vẫn là có vẻ phong khinh vân đạm, cười nói: “Nga? Trương tướng quân tính toán như thế nào hành sự?”

Trương Huân chậm rãi nói: “Năm đó ở Hoài Nam thời điểm, sau tướng quân dưới trướng từng có vài tên tướng lãnh, cùng mỗ tương hậu, đáng tiếc lại cùng sau tướng quân có điều khoảng cách, cuối cùng xa cách, hiện giờ toàn tự lập với Lưỡng Giang nơi, bọn họ dưới trướng có mấy vạn chi chúng, hiện giờ sau tướng quân đã chết, ta nguyện đi trước, thế thái phó chiêu hàng bọn họ, cho rằng giúp đỡ.”

Trương Huân nói lệnh Gia Cát Lượng trong lòng mừng thầm.

Triệu Vân nhìn Gia Cát Lượng bóng dáng, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài,

Tiểu tử này bản lĩnh cùng mưu trí, thật là vượt qua nhà mình tưởng tượng, thái phó thật sự là thu cái khó lường đệ tử.

Liền ở Gia Cát Lượng cùng Trương Huân thương lượng thu hàng Hoài Nam Lôi Bạc, Trần Lan đám người sự khi, một người thám báo vội vã chạy vào lều trại nội, đối với Triệu Vân chắp tay nói: “Tướng quân! Ra đại sự! Ta chờ ở hậu doanh, phát hiện sau tướng quân Viên Thuật sở hữu gia quyến thi thể!”

Vừa nghe lời này, Trương Huân cùng Kỷ Linh thiếu chút nữa không chết ngất qua đi.

“Lưu Huân thất phu! Như thế nào dám như vậy hung ác! Lại là liền cố chủ gia quyến đều giết hại, còn có phải hay không người!” Kỷ Linh rít gào kêu gọi nói.

Tên kia thám báo lại là thấp giọng nói: “Bất quá căn cứ hiện nay sở tra, sau tướng quân gia quyến, cũng không tựa Lưu Huân làm hại…… Bởi vì Trương Tế thi thể, cũng ở kia doanh trại quân đội bên trong.”

Thốt ra lời này ra tới, tức khắc khơi dậy ngàn tầng bọt sóng.

Triệu Vân nhíu nhíu mày, đối kia thám báo nói: “Dẫn chúng ta đi xem!”

……

Mọi người tới đến bị sét đánh xe pháo oanh quá doanh trại quân đội, đi theo thám báo cẩn thận kiểm tra trên mặt đất thi thể.

Chẳng những có Viên Thuật gia quyến, còn có Tây Lương quân, thậm chí còn có Hoài Nam binh.

Mọi người trong lòng đều có chút khó hiểu, không rõ đây là có chuyện gì.

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, trên mặt hình như có hiểu ra, nhưng kia ti hiểu ra trung, còn ẩn ẩn cất dấu một tia không thể tin được.

Không bao lâu, mọi người tới tới rồi Trương Tế thi thể trước.

Lưu Tích chờ khăn vàng một chúng cùng Trương Tế đã giao thủ, liếc mắt một cái liền đem hắn cấp nhận ra tới.

“Cư nhiên thật là Trương Tế! Chúng ta còn muốn tìm thằng nhãi này tính sổ? Hắn làm sao lại chết đến nơi này tới?”

Kỷ Linh lại là bất chấp tất cả, bay lên một chân liền đá hướng về phía Trương Tế đầu.

“Thất phu, ngươi cũng có hôm nay!”

Triệu Vân duỗi tay ngăn cản Kỷ Linh, bất luận như thế nào, người đã chết, quất xác cử chỉ, chung quy không ổn.

Triệu Vân cúi đầu xem xét Trương Tế thương thế, nhưng thấy trên người hắn bị đá vụn phun xạ tất cả đều là trọng thương, trước ngực xương sườn nát rất nhiều, không khỏi âm thầm táp lưỡi.

Hảo cường uy lực!

Lý Phong ở những cái đó Viên thị gia quyến thi thể trung qua lại đi bộ, đột nhiên tựa hồ là nghĩ tới cái gì, vội vàng chạy về đến Trương Huân bên người.

“Tướng quân…… Sau tướng quân gia quyến trung, giống như thiếu hai cái rất quan trọng người.”

“Ai?”

Lý Phong cất bước tiến lên, ở Trương Huân bên tai thấp giọng nói: “Phùng phu nhân cùng Viên tiểu thư……”

Trương Huân nghe vậy cả người run lên, vội vàng theo Lý Phong đi nhìn.

Hai người ở doanh địa trung cẩn thận tìm một vòng lớn lúc sau, phát hiện hai người kia thật đúng là liền không có.

Triệu Vân đám người biết được này tin tức lúc sau, cũng là cảm giác không thể tưởng tượng.

Nhiều người như vậy cũng chưa chạy thoát vận rủi…… Hai cái nhược chất nữ lưu, cư nhiên có thể chạy thoát?

Đột nhiên, lại thấy Gia Cát Lượng vung lên quạt lông, đối mọi người nói: “Hoả tốc phái thám báo mọi nơi điều tra, hai người kia nói vậy hẳn là không có đi xa, thả các nàng hẳn là biết trong đó nội tình, cần phải muốn tìm được các nàng! Cần phải!” Ps: Thư hữu nhóm, ta là tao mi đạp mục, đề cử một khoản miễn phí tiểu thuyết App, duy trì tiểu thuyết download, nghe thư, linh quảng cáo, nhiều loại đọc hình thức. Thỉnh ngài chú ý WeChat công chúng hào: dazhuzaiyuedu (trường ấn ba giây phục chế) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 451: thắng bại chẳng phân biệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Diệu bên kia chiến sự kết thúc, hai bên tướng lãnh từng người phái thám báo, đem chiến sự tin tức đệ trình cho từng người chủ công.

Tư Không Tào Tháo cùng thái phó Đào Thương, phân biệt thu được từng người tướng lãnh thư từ.

Tào Tháo thông qua Lưu Huân, chiêu hàng đại bộ phận Hoài Nam binh chúng, còn được đến Lưu Diệp, Dương Hoằng đám người, thuận đường còn lộng chết Trương Tế, có thể nói là đại hoạch toàn thắng.

Được nguồn mộ lính, quay đầu lại còn có thể thuận đường thu cái lão bà, Tào Tháo này trong lòng thật là mỹ tư tư.

Mà Trương Huân cùng Lý Phong chờ Hoài Nam cũ đem còn lại là mang theo bản bộ binh mã quy thuận Đào Thương, đồng thời Trương Huân còn hướng Đào Thương tiến cử Hoài Nam Lôi Bạc cùng Trần Lan, cũng nguyện ý đại biểu Đào Thương thuyết phục bọn họ, mặt khác còn có Lưu Tích chờ khăn vàng một chúng cũng là quy hàng Từ Châu, Đào Thương thu hóa cũng là không nhỏ.

Này một phen, Đào Thương cùng Tào Tháo có thể nói là tới cái chẳng phân biệt thắng bại, cân sức ngang tài.

Kế tiếp, chính là xem Tào Tháo cùng Đào Thương bên này chủ quân thắng bại.

Y theo Tào Tháo bổn ý, hắn là tưởng chờ đến 10 ngày kỳ mãn lúc sau, đãi Đông Bắc tuyến bên kia một kiện tư mật trù tính việc phân

ra thắng bại lúc sau, sau đó liền cùng Đào Thương nhất quyết thắng bại.

Nhưng hôm nay thời gian này đoạn, đông tuyến bên kia không tin tức, Diêm Hành bên này cũng đã công thành, thu hoạch pha phong, ở Tào Tháo xem ra, trước mắt chính mình liền không cần phải tiếp tục chờ đãi, chính mình này bàn cờ có thể nói là đã thắng một nửa, kia kế tiếp, đó là hẳn là cùng Đào Thương hảo hảo tranh tài một hồi.

Liền ở Tào Tháo chuẩn bị khuynh tẫn lỗ cốc binh tướng đi ra ngoài cùng Đào Thương quyết thắng phụ thời điểm, phía sau chợt truyền đến khẩn cấp tin tức.

Đào Thương dưới trướng quân Tư Mã Từ Thịnh, lãnh bản bộ binh mã, ở Dự Châu cảnh nội tào quân tân thiết lập đồn điền điểm khắp nơi cướp bóc, nhiễu loạn Dự Châu phía sau, lại này hành động pha phù hợp binh pháp bố trí, một chúng binh tướng thi hành du kích chiến thả này đây chiến dưỡng chiến phương thức, một xúc giải đi, một tá tức triệt, ở Dự Châu Đông Nam cảnh, nhấc lên một trận bão táp.

Tào Tháo vừa nghe đến này, trong lòng nhiều ít có điểm hụt hẫng.

Hắn ngay sau đó tìm tới Giả Hủ, cùng hắn thương nghị.

Giả Hủ thân là ưng xà phủ chủ sự, ngày thường vốn là không theo quân tác chiến, nhưng lúc này đây Tào Tháo lại là yêu cầu hắn vô luận như thế nào đều phải tùy quân, Giả Hủ cũng không vi phạm Tào Tháo mệnh lệnh, cũng là cẩn thận vâng theo, bất quá hắn ngày thường lại rất thiếu mở miệng tham tán quân cơ, lều lớn nghị sự cũng không quá là nói năng thận trọng, chỉ có Tào Tháo cùng hắn trong lén lút mưu hoa thời điểm, lão nhân mới vừa rồi sẽ gián ngôn.

Tào Tháo đem Giả Hủ tìm được soái trướng, nói: “Văn Hòa, 10 ngày kỳ mãn, Diêm Hành bên kia đã đại công cáo thành, trước mắt đông tuyến bên kia còn không có tin tức, bất quá Đào Thương đã phái tướng lãnh tới rồi ta Dự Châu phía sau, trước mắt tào mỗ hai mặt thụ địch, sợ là không thể lại đợi.”

Giả Hủ vừa nghe lời này, tức khắc nhíu mày.

“Phía sau tao tập? Là Đào Thương dưới trướng nào đạo nhân mã?”

Tào Tháo loát sợi râu nhàn nhạt nói: “Nghe nói là cái kêu Từ Thịnh, một thân đảo cũng là giảo quyệt, hắn ở ta bụng tung hoành, lại là không có lưu lại chút nào sơ hở, Đào Thương tiểu nhi dưới trướng, nhưng thật ra rất nhiều lương tướng.”

Giả Hủ suy nghĩ một chút, nói: “Tư Không giờ phút này muốn xuất binh, thật cũng không phải không thể, nhưng ở lão phu xem ra, đông tuyến bên kia nếu là truyền đến tin tức, lần này xuất chinh mới vừa rồi là có ý nghĩa, nếu không, liền tính là Diêm Hành cùng Lưu Huân thu nạp nhiều ít Hoài Nam binh chúng, đều không trọng dụng.”

Tào Tháo thầm nghĩ trong lòng này giả lão nhân chính xác quái thay.

Diêm Hành cùng Lưu Huân thu nạp không ít người mã, như thế công lao trong mắt hắn cư nhiên không đáng giá cười nhạt, ngược lại là nhớ thương đông tuyến chiến trường kia vạn 8000 người.

“Văn Hòa, kia y theo ngươi chi thấy, tào mỗ hiện tại xuất binh đánh tan Đào Thương, kia lại có tính không được với là công lớn một kiện đâu?”

Giả Hủ cúi đầu nói: “Tự nhiên tính đến.”

Nhưng hắn trong lòng lại là âm thầm thầm nghĩ, vấn đề ngươi căn bản không có khả năng đánh tan hắn.

Tào Tháo không biết Giả Hủ trong lòng suy nghĩ, cười ha ha, nói: “Nếu Văn Hòa không phản đối, kia tào mỗ liền cùng họ Đào quá thượng hai chiêu, như thế nào?”

Giả Hủ trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Nếu quả thực như thế, thật cũng không phải không được, nhưng nếu là đông tuyến chiến trường có tin tức truyền đến, Tư Không liền không thể ham chiến, chúng ta phải là triệt binh.”

Tào Tháo ha ha cười, nói: “Yên tâm đi, việc này tào mỗ tự nhiên đỡ phải!”

……

Ngày kế, Tào Tháo một mặt phái bị hắn xưng là Tào gia ngàn dặm câu tào hưu suất lĩnh một chi hổ báo kỵ, bí mật trở về Dự Châu nghĩ cách xử trí Từ Thịnh, một mặt phái người hạ chiến thư cấp Đào Thương, mời hắn ngày sau buổi trưa, cùng đi săn lỗ cốc.

Đào Thương vui vẻ đáp ứng.

Đãi thế Tào Tháo hạ chiến thư sứ giả đi rồi lúc sau, Đào Thương ngay sau đó triệu tập dưới trướng lấy Từ Vinh, Từ Hoảng, Cam Ninh, Chu Thái, Đào Cơ, Tào Báo chờ tướng lãnh cầm đầu Từ Châu trung quân thành viên tổ chức mở họp.

“Truyền lệnh tam quân, hôm nay giờ Dậu tạo cơm, giờ Tuất chỉnh quân, giờ Hợi đến giờ Tý thời gian, liền chuẩn bị khai chiến!”

Vừa nghe Đào Thương phân phó, chúng tướng tức khắc đều có chút phát ngốc.

Tưởng Khâm kỳ quái nói: “Thái phó, Tào Tháo không phải mời chiến ta chờ ngày mai buổi trưa hội chiến sao? Giờ Tý liền chuẩn bị, có phải hay không có điểm quá sớm điểm, hơn phân nửa đêm nhiều nhiễu dân a……”

Quách Gia cười ha hả nói: “Công dịch nói ra lời này, đã nói lên ngươi vẫn là không hiểu biết Tào Tháo a…… Tào Tháo chiến thư nếu là giao cho ngươi trên tay, phỏng chừng hôm nay buổi tối, chúng ta liền toàn đến làm tào quân cấp diệt.”

Từ Hoảng nghe vậy, cái thứ nhất phục hồi tinh thần lại.

“Quách tiên sinh ý tứ, là Tào Tháo tối nay sẽ đến tập doanh? Cái gọi là ngày mai hội chiến, bất quá là một cái mê hoặc ta quân quân tâm thủ đoạn mà thôi?”

Quách Gia cười gật gật đầu.

Đào Thương đứng lên, ở lều trại nội bắt đầu bước chậm, vừa đi vừa nói: “Các ngươi phải nhớ kỹ, cùng Tào Tháo loại người này giao tiếp, muốn thời khắc bảo trì cảnh giác, chính là ngủ thời điểm đều đến mở một con mắt tình…… Một cái không cẩn thận, không biết ở cái gì chi tiết nhỏ thượng, đã bị hắn tính kế đi.”

Chúng tướng ngươi nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn ngươi, trong lòng âm thầm thổn thức.

Xác thật là giống như công tử theo như lời, cùng Tào Tháo người như vậy giao thủ, thật là một bước một cái hố.

Mọi chuyện đều đến là tiểu tâm đề phòng.

Từ Vinh khâm phục hướng về Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Tào Tháo gian trá tiểu nhân, ngày thường âm ngoan độc ác, giảo quyệt nhiều mưu, nhưng thái phó đàm tiếu chi gian cư nhiên là có thể nhìn thấu hắn ý tưởng, đoán được hắn mưu kế, thật đại trượng phu cũng…… Mạt tướng mạo muội hỏi thượng một câu, thái phó là thấy thế nào thấu Tào Tháo cái này đê tiện tiểu nhân?”

Đào Thương tả hữu nhìn quanh chư tướng một vòng, đè thấp thanh âm, chậm rãi nói: “Kỳ thật cũng không có gì khó, không có việc gì chiếu chiếu gương, là có thể đoán hắn cái tám chín phần mười.”

Chúng tướng nghe vậy đều chấn kinh rồi.

Vẫn là thái phó lợi hại a, chiếu chiếu gương là có thể thấy rõ ràng đối thủ ý tưởng!

Tuy rằng không rõ cái này trung nguyên lý là cái gì, nhưng thực sự là hảo thâm ảo bộ dáng.

……

Màn đêm buông xuống giờ Tý trước sau, Tào Tháo binh mã liền từ lỗ trong cốc lặng lẽ ẩn núp mà ra.

Quả nhiên không ra Đào Thương cùng Quách Gia sở liệu, Tào Tháo chiến thư kỳ thật chính là một cái sương khói đạn, cái gì cái gọi là cùng Đào Thương cùng đi săn lỗ cốc vân vân cũng không quá là chó má mà thôi.

Đánh lén thủ thắng đối với tào a man tới nói, mới là vương đạo.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Thuần, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Tháo dưới trướng tông tộc năm đem từng người chỉ huy một quân, từ năm lộ đều xuất hiện, thẳng đến Đào Thương đại doanh sờ soạng qua đi.

Đêm khuya tĩnh lặng, Tào thị tông tộc trung, từ xếp hạng đệ nhất đại tướng Tào Nhân, tự mình chỉ huy 300 Tào thị đội quân con em, hướng về phía Đào Thương đại doanh trước sừng hươu trận trước sờ soạng qua đi.

Bọn họ trong tay đều có rơm rạ trát thành bó, dựa theo Tào Nhân trước đó phân phó, bọn họ đem này đó rơm rạ sôi nổi ném ở doanh trại quân đội chính diện.

300 người xong lúc sau, ngay sau đó triệt thoái phía sau.

Ngay sau đó, liền từ kế tiếp binh mã phóng hỏa mũi tên, những cái đó rơm rạ thượng đều trước đó rải đầy dầu cây trẩu, lập tức liền khiến cho một trận lửa lớn.

“Ô ô ô!” Thê lương tiếng kèn vang lên.

) thư hữu nhóm mau chú ý đứng lên đi!

------oOo------

Chương 452: tông tộc 5 đem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Nhân đốt lửa lúc sau, Đào Thương đại doanh trước tức khắc loạn thành một đoàn.

Doanh nội rất nhiều đào quân sĩ tốt sôi nổi vọt ra, có đi cứu hoả, có đi khua chiêng gõ trống gọi hoả hoạn, có đi hướng trung quân bay nhanh truyền báo, dù sao người ở bên ngoài trong mắt, này doanh nội hiện tại đã là kinh hoảng thất thố rối loạn bộ.

Tào Nhân dưới trướng, hiện có hai gã quân Tư Mã tùy quân đảm nhiệm chức vụ, này hai người đều hơi có chút tài cán.

Một người chính là lạc dương Chung Diêu đề cử cao lăng người, tam phụ anh tài Trương Kí, một người chính là trần quận người, nhân chiến tích mà bị Tào Tháo đề bạt vì Tư Không tây tào lệnh sử Lương Tập, hai người lần này tùy chinh vâng mệnh với Tào Nhân dưới trướng.

Trừ bỏ trị chính, hai người kia ở trị quân đội mặt, cũng là hơi có chút tâm đắc năng lực.

Trương Kí nhìn hừng hực ánh lửa, đối Tào Nhân gián ngôn nói: “Đào Thương trong quân, trống trận lôi không động đậy mật, sĩ tốt cứu hoả hỗn độn thả thường xuyên, hoảng loạn hò hét thanh bốn phía, ứng xác thật là trúng kế không có lầm.”

Lương Tập cũng là nói: “Tướng quân, Đào Thương tuy rằng trúng kế, nhưng một thân giảo quyệt nham hiểm, thả dưới trướng chiến tướng các có thể chinh quán chiến, nếu là kéo dài thời gian dài, sợ là sẽ làm bọn họ phản ứng quá mức tới, chúng ta đương hoả tốc phái binh công sát đi vào…… Không bằng chúng ta đi trước một trận chiến!”

“Không thể, hai vị chậm đã!” Tào Nhân vẻ mặt túc mục, giơ tay ngăn lại hai người.

“Năm đó thảo phạt Đổng Trác là lúc, tào mỗ cùng Đào Thương từng có vài lần chi duyên, tiểu tử này không phải thường nhân, người bình thường ở trong tay hắn chiếm không đến cái gì tiện nghi…… Thả đêm tập đào doanh, Đào Thương thấy không rõ ta chờ thế công, nhưng mặt khác, ta chờ cũng là vô pháp thấy rõ ràng Đào Thương trong quân binh lực bố trí, vạn nhất doanh trung lại có bẫy rập mai phục, chúng ta tùy tiện vọt vào đi, chẳng phải là bạch bạch tổn thất binh lực?”

Trương Kí cùng Lương Tập nghe xong Tào Nhân nói không khỏi đều ngây ngẩn cả người.

“Kia y theo tướng quân chi ý…… Chúng ta ở chính doanh thả một phen hỏa? Liền không nhúc nhích?” Lương Tập không thể tin được nhìn Tào Nhân nói.

Tào Nhân lắc lắc đầu: “Không phải, ta quân hiện nay chia quân bốn lộ tiến công đào doanh…… Bào ra ta binh mã ở đào trong quân quân đại trại chính diện ở ngoài, thượng có Nguyên Nhượng, Diệu Tài, tử liêm, tử cùng bốn lộ binh mã phân biệt từ mặt khác phương hướng tiến công Đào Thương, năm lộ binh mã nếu là đều toàn bộ sát tiến tào doanh, vạn nhất Đào Thương thực sự có mai phục, lẫn nhau không thể hô ứng, lại là như thế nào cho phải? Trước mắt ít nhất ta ở chỗ này tọa trấn…… Thời khắc mấu chốt, còn có thể tiếp ứng bọn họ.”

Trương Kí nghe vậy trầm mặc một hồi, nói: “Nhưng nếu là Đào Thương đại doanh nội không có mai phục, này quân công…… Lại là toàn đến nhường cho còn lại bốn vị tướng quân.”

Tào Nhân tiêu sái vẫy vẫy tay, cười nói: “Quân công với ta cũng không quan trọng, nhưng chiến thắng bỉ quân cũng hoặc là bảo toàn ta quân, với ta mà nói lại rất quan trọng.”

Thốt ra lời này ra tới, Trương Kí cùng Lương Tập không khỏi đều là đối Tào Nhân nghiêm nghị khởi kính.

Tào Nhân tác phong, tuy cổ chi danh đem cũng không cập cũng.

……

Đào Thương quân trước trại những cái đó hoảng loạn biểu tượng, xác thật là hắn làm bộ ra tới, mà đào quân doanh trại trong vòng, từ Từ Châu cùng Kim Lăng thành chúng tướng nhóm bố trí thiên la địa võng cùng bẫy rập trù bị rất là sung túc, chỉ còn chờ các lộ tào quân công sát tiến vào lúc sau, liền lập tức thu võng, hung hăng cho bọn hắn vào đầu một kích.

Mà Đào Thương bản nhân còn lại là tọa trấn trung quân, không ngừng tiếp thu trước trận các doanh truyền đến tuyến báo.

Giờ này khắc này, nam, tây, bắc, Tây Nam bốn chi tào quân binh mã, toàn đã sát vào doanh trại quân đội trong vòng.

Tây Nam mặt Hạ Hầu Đôn, nam diện Hạ Hầu Uyên, mặt bắc Tào Hồng cùng với phía tây Tào Thuần.

“Tào thị cùng Hạ Hầu thị xếp hạng nhất dựa trước tông tộc đại tướng đều tới.” Đào Thương nghe xong tuyến báo sau, một bên cười một bên nhắc mãi: “Làm Từ Hoảng, Đào Cơ, Cam Ninh, Chu Thái đám người y lệnh hành sự, hảo hảo đánh một trận, đánh ra điểm khí thế tới! Nhiệt tình chiêu đãi một chút Tào thị tông tộc chư vị khách!”

Giáo sự nghe vậy lĩnh mệnh mà đi.

Không bao lâu, cũng có mặt khác giáo sự phủ thành viên tiến đến hướng Đào Thương bẩm báo.

Nói là trung quân đại trại chính diện mặt khác còn có một chi Tào thị binh mã, chỉ là phái binh thiêu khai trước doanh thông lộ, nhưng

nhưng vẫn không có động tĩnh, gối giáo chờ sáng, không biết là đang chờ đợi chiến cơ vẫn là đang chờ đợi cái gì.

Vừa nghe lời này, Đào Thương nhiều ít có chút khẩn trương.

“Chính diện tào quân binh mã? Là từ người nào suất lĩnh?”

Giáo sự sớm đã hỏi thăm rõ ràng, ngay sau đó đối Đào Thương nói: “Chính là Tào Tháo tộc đệ, Tào Nhân.”

“Là hắn?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi trầm mặc.

Không bao lâu lúc sau, phương thấy hắn lộ ra một tia cười khổ.

“Nổi danh dưới vô hư sĩ, danh tướng quả nhiên chính là danh tướng…… Hoả tốc truyền lệnh các bộ, làm cho bọn họ cẩn thận ác chiến các lộ tào quân binh mã, tiểu tâm cẩn thận, chớ tham công, Tào Nhân ở doanh trại ngoại, là cho mặt khác Tào thị tông tộc bốn đem biện pháp dự phòng đâu! Xem ra muốn hoàn toàn chiến bại bọn họ, chỉ sợ chưa chắc có thể như nguyện…… Truyền lệnh các bộ, chỉ cầu lui địch, không cầu bại địch!”

“Nặc!”

Giáo sự vội vàng bỏ chạy lúc sau, Đào Thương suy nghĩ thật lâu sau, cũng là lộ ra vẻ tươi cười.

“Tào Nhân xác thật là danh tướng, Tào Tháo dưới trướng tông tộc đệ nhất tướng quân quả nhiên không phải ăn mà không làm, bất quá đào mỗ cũng không phải bạch cấp…… Ta cũng để lại chuẩn bị ở sau, chúng ta chờ xem.”

……

Tông tộc năm đem bên trong, Hạ Hầu Uyên bản tính nhất cương liệt.

Nhưng nếu là so với tính tình táo bạo, Tào Hồng lại so với hắn chỉ có hơn chứ không kém.

Một chúng tào quân chính hướng bên trong xung phong liều chết thời điểm, liền thấy doanh địa bên trong tứ phía hỏa khí, vô số cây đuốc triều tào quân ném tới, ngay sau đó, là rậm rạp mũi tên giống như tầm tã mưa to giống nhau hướng bọn họ bay vụt mà đến.

Tào Hồng đầu tiên là cả kinh, tiếp theo vội vàng lệnh dưới trướng binh tướng dọn xong trận thế nghênh địch.

Cầm đầu một tướng, cưỡi cao đầu đại mã, giơ một phen sắc bén trường đao, chấn hưng tinh thần, đầu tàu gương mẫu vọt lại đây.

Tới đem thanh thế cực mãnh, trong miệng cao giọng hét to, đem Tào Hồng tọa kỵ đều cấp làm cho cả kinh, một trận loạn nhảy dưới, thiếu chút nữa đem Tào Hồng ném đi trên mặt đất, cũng may cuối cùng hắn đem mã ổn định.

“Lớn mật kẻ cắp, cư nhiên dám đêm tập ta quân doanh mà, còn không hãy xưng tên ra?”

Chu Thái múa may chiến đao, một đốn rít gào, thanh âm giống như oanh lôi giống nhau, chấn đến toàn bộ doanh trại quân đội phảng phất đều đang run rẩy.

Tào quân binh tướng nhìn thấy Chu Thái khí thế mười phần, trong lòng không khỏi đều là một hư, chỉ có Tào Hồng ổn định chiến mã lúc sau, vui mừng không sợ, cổ đủ thanh âm trả lời: “Ta nãi tào Tư Không dưới trướng đô kỵ úy, Tào Hồng là cũng! Ngươi lại là người nào?”

Chu Thái lớn tiếng nói: “Cửu Giang Hạ Thái người Chu Thái, kẻ cắp thấy ta còn không mau mau xuống ngựa tiếp nhận đầu hàng, nhưng tha cho ngươi vừa chết!”

Tào Hồng nhìn xem Chu Thái, thấy đối phương mắt đại mi nùng, đầu khoan ngạch rộng, đầy mặt râu quai nón, nhưng thật ra hơi có

chút lực sĩ chi tư.

Đặc biệt là trong tay hắn chuôi này đại đao, sợ là có 50 cân hướng lên trên, nghĩ đến tuyệt phi dễ cùng.

Tuy rằng nhìn đối phương không yếu, nhưng trước mắt bên ta bí mật đánh úp doanh trại địch, đối phương sớm có chuẩn bị, nếu là lui lại, không khỏi có chút nhút nhát, thả xem hai bên nhân mã, lẫn nhau chênh lệch hẳn là không lớn, tuy rằng chính mình hiện tại bị vây quanh, nhưng là chỉ cần lao ra nơi này, vào nội doanh, nhiễu loạn địch quân an bài bố trí, địch nhân nếu là còn dám truy kích, như vậy vừa lúc đánh một cái trở tay. .

Tào Hồng suy tư đến tận đây, một tiếng hạ lệnh, mang theo tào quân sĩ binh về phía trước xung phong liều chết mà đi.

Chu Thái tuy rằng là thủy tặc xuất thân, nhưng hiện tại cũng là pha thông quân cơ, vừa thấy Tào Hồng hành vi, liền biết hắn là muốn nhảy vào nội doanh.

Chu Thái không dám chậm trễ, múa may chiến đao suất binh trực tiếp hướng Tào Hồng công sát mà đi……

Mà mặt khác vài lần, Từ Hoảng như cũ là cùng lão đối thủ Hạ Hầu Uyên gặp phải, Đào Cơ suất quân mai phục Hạ Hầu Đôn!

Mà tương đối hiểm trở lại là Cam Ninh, hắn đánh với chính là tông tộc năm đem trung Tào Thuần.

Tào Thuần bản nhân dụng binh cùng võ nghệ thượng ở tiếp theo, mấu chốt là, đi theo Tào Thuần tinh nhuệ kỵ binh, chính là Tào Tháo dưới trướng trọng trấn —— hổ báo kỵ!

Chẳng sợ chính là Kim Lăng thành hiện nay thiết Phù Đồ trọng kỵ binh hoặc là Triệu Vân Kim Lăng con ngựa trắng quân, trước mắt cũng vô pháp cùng hổ báo kỵ đánh đồng.

Nhưng là nhằm vào hổ báo kỵ, Đào Thương ở chiến trước cũng có sung túc chuẩn bị!

Kim Lăng liền nỏ doanh!

------oOo------

Chương 453: chỉ thiếu đông phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Thuần hổ báo doanh dọc theo đào quân nội rậm rạp sắp hàng lều trại trung khe hở, giống như trên đất bằng quát lên một trận gió xoáy, lấy tia chớp giống nhau tốc độ vọt vào đào quân lều lớn.

Hổ báo kỵ các tinh nhuệ, thả hành động nhanh chóng, không chút nào ướt át bẩn thỉu, khoảnh khắc chi gian, liền đã thâm nhập.

Mà đào quân liền nỏ doanh lại sớm tại doanh trại chỗ sâu trong mai phục xong, chỉ chờ hổ báo doanh các tướng sĩ xung phong liều chết tiến vào, liền phải làm cho bọn họ kiến thức một chút bên ta lợi hại.

Đào Thương doanh trại tọa lạc địa phương, chỉ có phía tây là nhất hoàn toàn Bình Nguyên nơi, địa thế cực kỳ bình thản.

Bởi vậy Đào Thương cùng Quách Gia trải qua trù tính lúc sau, cho rằng tào quân lần này đêm tập nếu là sẽ phái hổ báo doanh đánh bất ngờ nói, kia nhất định là sẽ từ phương tây đột nhập tiến vào —— bởi vậy hắn liền làm Cam Ninh suất lĩnh liền nỏ doanh ở phía tây tĩnh chờ.

Hổ báo doanh dũng mãnh thiện chiến, Đào Thương lần trước vẫn như cũ là ký ức với tâm, muốn đánh bại hổ báo doanh, cũng chỉ có dựa vào vừa mới đại quy mô hoàn thành Kim Lăng liền nỏ.

Từ khi Kim Lăng liền nỏ từ Gia Cát Lượng tay làm ra khuôn mẫu, trải qua nhiều phiên cải tiến lúc sau, rốt cuộc nghiên cứu chế tạo thành chính phẩm, cũng đại quy mô đầu nhập tới rồi Kim Lăng thành khí giới úy phủ tiến hành sinh sản.

Gia Cát Lượng lần trước ở ngô huyện kia một ngàn giá liền nỏ, bất quá chỉ là Kim Lăng thành sinh sản ra tới một bộ phận nhỏ mà thôi.

Mà chân chính đại quy mô phối trí còn lại là ở Đào Thương chủ doanh, liền nỏ doanh chủ lực cũng là ở trung quân bổn trận bên trong.

Liền nỏ doanh đối phó khác binh mã chỉ sợ là lực có không bằng, nhưng nếu phải đối phó trong thiên hạ sở hữu cường kỵ, nói vậy còn lại là làm ít công to.

Trời sinh vạn vật, tương sinh tương khắc, đây là tuyên cổ bất biến lẽ thường.

Cái gọi là nam thuyền bắc mã, Đào Thương cho dù có Vu Nhĩ Tị cùng Lưu Hổ tỉ thế chính mình mua mã dưỡng mã, nhưng là muốn cùng phương bắc chư hầu nhóm so sánh với, vẫn cứ là kém một chút, nếu là muốn cùng bắc địa chư hầu nhóm tương đối chiến mã nhiều ít, Đào Thương vĩnh viễn đều là ở vào bị động, hắn như thế nào cũng thẳng không dậy nổi sống lưng tới.

Luận cập thế lực, Đào Thương chiếm cứ Từ Châu cùng Dương Châu, cát cứ Đông Nam, này lãnh thổ rộng, ở chư hầu trung đương thuộc đệ nhất danh.

Luận cập tài lực, Kim Lăng quặng sắt cùng Hoài An mỏ muối sản lượng có thể so Hán triều toàn cảnh, Kim Lăng chi giàu có và đông đúc thiên hạ đều biết.

Luận cập lương thảo, toàn bộ Đông Nam hiện tại đều ở phổ cập Giang Đông lê, long cốt xe chở nước chờ tưới chi vật, đồng ruộng ở 6 năm gian phiên bội khai khẩn, chiết cây lúa nước một năm hai đến tam thục, lương thảo đầy đà.

Luận cập dân cư, mấy năm tới bắc địa chiến loạn, Hoài Nam biến loạn, không ít người bên ngoài khẩu ngưỡng mộ Đông Nam chi giao cho, Kim Lăng chi phồn hoa, sôi nổi dời tới Đông Nam an cư, có thể nói là phong nhạc chi thổ.

Luận cập binh số, Kim Lăng quân hơn nữa Từ Châu quân, hiện giờ lại có khăn vàng quân cùng Trương Huân sắp chiêu hàng Lôi Bạc, Trần Lan chờ một chúng gia nhập, Đào Thương dưới trướng nhưng điều phối binh tướng chừng hai mươi vạn chi chúng.

Văn thần võ tướng càng là nhiều như lông trâu.

Đương nhiên vàng thau lẫn lộn cũng có, Đào Thương dưới trướng cũng có Mi Phương cùng Đào Ứng như vậy tiểu phế sài.

Trước mắt Đào thị thế lực chi thịnh, có thể nói như mặt trời ban trưa, sở kém giả chỉ vì bộ binh so nhiều, vô pháp cùng bắc địa đại quy mô mã quân bộ đội chống chọi mà thôi.

Không có có thể cùng bắc địa chiến mã chống chọi bộ đội, Đào Thương vẫn luôn không dám dễ dàng bắc phạt hoặc là tây tiến.

Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu đông phong.

Nhưng hôm nay, Kim Lăng liền nỏ vừa ra, Đào Thương trong tay rốt cuộc có khắc chế mã quân dựa vào!

Này cổ đông phong trải qua mặt khác một loại phương thức biến ảo, chung quy vẫn là bị Đào Thương gắt gao chộp vào trong tay.

Mà nay ngày từ Cam Ninh suất lĩnh Kim Lăng liền nỏ doanh quân chủ lực, đem trước đối hổ báo kỵ tiến hành thí luyện thức luyện tập ác chiến.

Tào Thuần hổ báo kỵ đang ở hướng về nội doanh xung đột chi gian, tai họa thật lớn đột nhiên buông xuống, không hề dự triệu.

Không đếm được mũi tên nỏ ở Cam Ninh chỉ huy hạ, giống như súng máy viên đạn giống nhau hướng tới tào quân bắn chết mà đến.

Lập tức gian, xông vào trước nhất bài hổ báo doanh các tướng sĩ liền sôi nổi ngã xuống vũng máu giữa.

Chiến mã tư minh, các tướng sĩ kêu gọi tru lên, thê lương tiếng kêu thảm thiết ở đại doanh trung có vẻ phá lệ khủng bố.

Y theo hổ báo doanh các tướng sĩ kinh nghiệm, này một đợt mũi tên nỏ qua đi lúc sau, đối phương kéo cung đáp tuyến, cũng hoặc là một lần nữa thượng huyền hẳn là có một cái thời gian kém, nhưng là không biết vì sao, Kim Lăng thành này sóng nỏ binh lại là không có.

Kim Lăng quân nỏ tiễn mưa tên như cũ ở tiếp tục xạ kích, phảng phất là không ngừng nghỉ giống nhau, bắn bất tận, sử không không.

Hổ báo kỵ trước bộ tiên phong quân chính là ở như vậy liên tục chi gian cực dài nỏ trong trận, bị những cái đó bất tận không dứt mũi tên chi rít gào rống giận bẻ gãy nghiền nát cắn nuốt bọn họ sinh mệnh.

Mũi tên nỏ liên tục thời gian quá dài, căn bản là vô pháp phụ cận!

Hơn nữa liên tục thời gian khóa tạo thành thương vong thật sự quá lớn!

Tào Thuần là cái luyện binh cao thủ, đồng thời cũng là một cái cầm binh cao thủ, tuy rằng không biết Kim Lăng thành mũi tên nỏ vì sao lợi hại đến như vậy trình độ, phảng phất bắn bất tận, sử không không giống nhau, nhưng hắn biết, trước mắt thế cục làm hắn không thể lại hướng trong vọt!

Loại này mũi tên nỏ trận lực sát thương đối với kỵ binh tới nói thật ra quá lớn!

Hổ báo doanh mỗi một cái tướng sĩ đều là hắn tỉ mỉ thao luyện ra tới tinh nhuệ trung tinh nhuệ, mỗi chết một người, đều sẽ làm Tào Thuần lòng có một trận quặn đau đến khóc.

Tào Thuần hôm nay liền thiếu chút nữa không đau chết.

Dưới tình huống như vậy, vì bảo đảm hổ báo doanh không hề gặp tổn thất thật lớn, Tào Thuần chỉ có thể hạ lệnh làm hổ báo lửa trại tốc hướng trướng ngoại lui lại!

Tào Thuần ở phía tây kỵ binh đối với lần này năm lộ binh mã đánh bất ngờ đào doanh vị trí trung, sắm vai mấu chốt nhân vật, bọn họ nhiệm vụ là trực tiếp xung phong liều chết tiến đào quân doanh trại trung nhất trung tâm bên trong, quấy rầy địch quân hết thảy bộ chỉ huy thự, cũng lại từ trong ra ngoài hướng mặt khác phương hướng tiến công đồng liêu cho tiếp ứng thức đột kích, như thế một vòng xuống dưới lúc sau, toàn bộ Đào Thương liền cơ bản cùng phế bỏ vô dị.

Nhưng là hổ báo doanh kỵ binh chợt lui lại, lại lệnh cái này chiến lược bố trí hoàn toàn sinh non, mặt khác mấy lộ tào quân sở đã chịu áp lực sẽ chưa từng có tăng lớn.

Tào Nhân ở trướng ngoại trấn thủ, đột nhiên nhận được thám báo này một quân báo, trong lòng tức khắc kinh hãi.

Không thể tưởng được hổ báo doanh cư nhiên nhanh như vậy liền bại lui?

Việc này ở ban đầu mà khi thật là chưa từng nghe thấy.

Hổ báo doanh chiến lực, Tào Nhân nhất rõ ràng, hiện giờ bọn họ tại như vậy đoản thời gian nội bại lui, thuyết minh Đào Thương nhất định là ở trước đó làm chu đáo chặt chẽ chuẩn bị.

Xem ra chính mình trước đó không chợt đi vào, là đúng.

Chuyện tới hiện giờ, cần đến vọt vào đi nhanh chóng tiếp ứng các lộ binh mã, để tránh bọn họ hãm sâu trong đó mà không thể rút khỏi.

Nghĩ vậy, Tào Nhân ngay sau đó hành động!

Hắn quay đầu đối Trương Kí cùng Lương Tập hai người phân phó nói: “Nhị vị thả lãnh một bộ binh mã ở đại doanh ngoại hư trương thanh thế, để tùy thời tiếp ứng, ta bên này đi vào tiếp ứng các lộ binh mã!”

“Nặc!”

Tào Nhân phân phó xong, liền chỉ huy thủ hạ binh tướng, cùng chính mình theo bị thiêu khai hàng rào, hướng về đào quân quân doanh nội xung phong liều chết mà đi.

Tào Nhân một bên hướng đào quân doanh trại nội xung đột, một bên mệnh lệnh thủ hạ kỵ binh, bộ binh, cùng với cung nỏ binh phân tán mở ra, lại tiến binh đồng thời kết thành mấy chục cái phương trận, cứ như vậy ở lều trại rất nhiều đào quân đại trại nội có thể đạt tới lớn nhất tiến công tốc độ, bởi vì đại phương trận ở doanh nội thực dễ dàng đã chịu chướng ngại vật cản trở, thứ hai cũng là không cho dưới trướng binh mã tứ tán, làm theo ý mình, tiểu phương trận tuy rằng khó có thể quản lý, nhưng chỉ cần mệnh lệnh thích đáng, như cũ là có thể đạt tới hữu hiệu chỉ huy điều động hiệu quả.

Tào Nhân đối chính mình thống ngự binh mã năng lực, vẫn là cực có tin tưởng.

Tào Nhân tiến doanh, liền một bên chỉ huy binh tướng chém giết, một bên bôn bên phải mà đi, không bao lâu, chính gặp phải cùng Từ Hoảng ác chiến Hạ Hầu Uyên.

Từ Hoảng lão luyện thành thục, vừa thấy Tào Nhân binh trận an bài, liền biết người này tuyệt phi dễ cùng, chính là dụng binh cao thủ.

Đào Thương đã đối chính mình hạ quá nghiêm khắc lệnh, chỉ cần lui địch, không cần bại địch, mắt thấy này Tào Nhân là cái kình địch, Từ Hoảng tự nhận là không cần phải cùng hắn liều mạng tương đua, chiết lại quá nhiều nhân mã ngược lại mất nhiều hơn được, vì thế liền đem Tào Nhân cùng Hạ Hầu Uyên thả chạy.

Cùng Hạ Hầu Đôn đánh với Đào Cơ, tuy có dũng lược gan dạ sáng suốt, nhưng so với Tào Nhân chờ nhất lưu danh tướng vẫn là kém hơn một đoạn, cho nên đang đợi đến Tào Nhân tiến đến tiếp ứng Hạ Hầu Đôn thời điểm, cũng chưa dám sống mái với nhau.

Chỉ có ở tiếp ứng Tào Hồng thời điểm, đã chịu Chu Thái liều mạng dây dưa, có khác Cam Ninh liền nỏ doanh cũng chạy tới chi viện.

Hai người thủy tặc xuất thân, trời không sợ đều không sợ, quản ngươi là cái gì chó má dụng binh cao thủ!

Tào Nhân rơi vào đường cùng, chỉ có thể thay đổi kịch bản tắm máu chém giết, ở ném xuống dưới trướng thật nhiều sĩ tốt tánh mạng lúc sau, mới mang theo Tào Hồng thoát ly trùng vây.

Mà trải qua lần này giao thủ, Tào Nhân cũng nhận thức đến Cam Ninh liền nỏ doanh lợi hại, trong lòng đã kinh thả nghĩ mà sợ.

Nếu không phải Kim Lăng liền nỏ doanh vừa mới cùng Tào Thuần binh mã giao chiến quá một hồi, phí đi không ít mũi tên chi, Tào Nhân cũng cảm thấy chính mình binh tướng rất có khả năng liền nguy hiểm.

Mấy lộ binh mã phân biệt hồi triệt, Tào Nhân tự mình cản phía sau, suất binh ngăn trở Kim Lăng binh các lộ truy kích và tiêu diệt.

Tuy rằng có Đào Thương nghiêm lệnh ở, Kim Lăng quân chư vị quan tướng không dám quá mức thâm nhập truy kích, nhưng đối mặt Chu Thái, Cam Ninh, Từ Hoảng đám người thay phiên oanh tạc, Tào Nhân như cũ còn có thể kiên trì trụ, này năng lực chi cường, xác thật là làm người kính nể táp lưỡi.

Liền ở tông tộc năm đem ở Tào Nhân tổng đốc hạ rút khỏi đào doanh lúc sau, thám báo lại là tới báo, vẫn luôn không có xuất hiện đào quân đại kỳ Từ Vinh, suất binh đánh bất ngờ chính mình lưu tại trướng ngoại Trương Kí cùng Lương Tập binh trận, hai người hãm sâu hiểm cảnh, đặc phái người hướng Tào Nhân cầu cứu.

Tào Nhân nghe xong lời này tuy rằng mặt vô biểu tình, nhưng trong lòng lại là âm thầm thở dài.

Họ Đào quả nhiên lợi hại, một tay tiếp theo một tay, xem ra tối nay này một ván đánh với, hắn không đem chính mình mệt mỏi chết lại thật là không tính xong.

Nghĩ vậy, Tào Nhân ngay sau đó phân phó dưới trướng quân binh, đi theo hắn đi cứu viện Lương Tập cùng Trương Kí, đánh với Từ Vinh.

------oOo------

Chương 454: phủi tay huyện tôn Tư Mã Ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tông tộc năm lộ binh mã rút khỏi đào quân đại doanh lúc sau, Tào Nhân đột nhiên lại được đến Từ Vinh tiến công Trương Kí cùng Lương Tập tình báo!

Tào Nhân ngự binh có quỷ thần chi tài, thả làm người cũng là pha trọng nghĩa khí, nghe được tin tức này lúc sau, lập tức lại lại lần nữa đuổi binh hướng về Trương Kí cùng Lương Tập nơi phương hướng tiến binh, đi cứu viện bọn họ hai người.

Tào Nhân binh mã tiến lên đến mục đích địa, chính phụng Từ Vinh suất binh tướng Trương Kí cùng Lương Tập thật mạnh vây quanh.

So với Tào Nhân, Từ Vinh cũng là luyện binh cùng ngự binh cao thủ, đặc biệt là kia một trương đồng thau mặt nạ, hiện giờ trên chiến trường, nhưng phàm là Từ Vinh đỉnh cái này mặt nạ vừa xuất hiện, thiên hạ mọi người liền đều biết nói đây là Từ Châu quân quỷ tướng Từ Vinh tới.

Đối mặt đồng dạng này đây ngự binh vì lớn lên Tào Nhân, lúc này đây hai người có thể xem như kỳ phùng địch thủ.

Hai người đều không tự mình xuất trận, chỉ là chỉ huy thủ hạ binh mã kết thành phương trận hướng đối phương tiến công.

Đại tướng chi tài, giống nhau đều là đấu trí không đấu lực.

Mắt thấy Tào Nhân suất lĩnh mười mấy phương trận xuất hiện ở chính mình trước mắt, Từ Vinh mặt nạ hạ kia chỉ độc nhãn tản mát ra tinh quang.

Tào Nhân dùng tay một lóng tay Từ Vinh bổn trận, cao giọng hạ lệnh truyền lệnh ống dẫn: “Vây kín!”

Tào Nhân trong quân tiếng kèn vang lên, mười mấy phương trận hiện ra đa nguyên hóa góc độ hướng về Từ Vinh binh mã tiến công mà đi.

Từ Vinh cũng là không thua kém chút nào, mắt thấy Tào Nhân quân thế vây kín mà đến, ngay sau đó phân phó nói:

“Thổi giác thổi giác! Mệnh lệnh bộ đội phân cách bao vây tiêu diệt.”

Từ Vinh quân trong trận, mười mấy đem to lớn kèn đồng thời thổi lên, thê lương hùng hồn thanh âm kích động ở tiếng giết khắp nơi trên chiến trường không, ở trong trời đêm có vẻ phá lệ lảnh lót.

Các bộ khúc quan tướng lập tức mệnh lệnh bọn lính đối quay chung quanh mà thượng tào quân binh trận triển khai đột kích, thực hành xé rách cùng phân cách ứng đối sách lược, ở bọn họ xem ra, chỉ cần đứng vững tào quân này sóng thế công, cũng xé mở địch quân quân trận phòng thủ, Tào Nhân quân liền tính là hoàn toàn chơi xong rồi.

Hai bên chiến đấu kịch liệt tiến vào gay cấn.

Kim Lăng quân sĩ binh dũng mãnh cùng ngoan cường, khơi dậy tào quân hung tính, đặc biệt là những cái đó tào quân kỵ binh, chém giết càng là ra sức! Hai bên binh lính chiến đao cùng trường kích đều ở không lưu tình chút nào như tằm ăn lên đối thủ sinh mệnh.

Trong bất tri bất giác, hai bên chủ tướng cũng đã gia nhập chiến trường.

Tào Nhân chiến thương đã nhiễm hồng máu tươi, đen nhánh thương thân không ngừng run rẩy, mà vì không cho chiến thương rời tay, Tào Nhân không thể không thường xuyên đem dính đầy máu tươi đôi tay đặt ở chính mình ngựa tông mao đi lên hồi chà lau.

Trái lại Từ Vinh, một phen trường bính lưng rộng đại đao một đường chém giết đều bị hắn chém phiên cuốn.

Thời gian dài, cuối cùng vẫn là lấy Tào Nhân binh tướng trước chống đỡ không được.

Rốt cuộc Tào Nhân binh mã vừa mới ở đào quân doanh trại đã chém giết một vòng, trước mắt ra tới cùng Từ Vinh đánh với, nhiều ít có chút cường nỏ chi mộc hiềm nghi.

Huống hồ Từ Vinh cũng không phải giống nhau Tây Lương quân tướng lãnh, Đổng Trác năm đó đánh giá Tây Lương chư tướng trung, đều khen ngợi một thân chính là Lương Châu chư tướng giữa, nhất giỏi về dụng binh một vị.

Kim Lăng quân sĩ tốt nhóm ở Từ Vinh dẫn dắt hạ tốp năm tốp ba, tạo thành thay phiên công kích xung phong trận, liên tiếp xé rách Tào Nhân quân sáu cái phương trận.

Phương trận một khi bị phá khai, tào quân sĩ tốt lẫn nhau chi gian mất đi chi viện cùng bảo hộ lập tức liền lâm vào tứ cố vô thân hoàn cảnh ngay sau đó bị huyết tinh tàn sát.

Tào Nhân trên trán, mồ hôi bắt đầu cuồn cuộn mà rơi.

Đào Thương dưới trướng, quả nhiên là nhân tài cường thịnh!

Cái này Từ Vinh bản lĩnh xác thật lợi hại! Hắn chẳng những là có Lương Châu tướng lãnh huyết tinh cùng giết hại, lại còn có có này bình tĩnh đầu óc cùng cực cường thống ngự năng lực.

Nếu là bên ta binh mã chưa từng có vừa mới cứu viện chiến, Tào Nhân nhưng thật ra có tin tưởng cùng Từ Vinh ganh đua cao thấp!

Nhưng trước mắt loại tình huống này, liền tính là chính mình bản lĩnh không ở Từ Vinh dưới, nhưng binh tướng thể lực lại là theo không kịp a.

Nhưng liền ở ngay lúc này, Từ Vinh lại ngay sau đó truyền lệnh, trác binh mã tạm hoãn tiến công, kết thành phòng ngự trận thế.

Tào Nhân được đến cái này thở dốc cơ hội, không dám chậm trễ, ngay sau đó tụ lại binh tướng, cũng là kết trận phòng thủ, muốn nhìn một chút Từ Vinh đánh chính là cái quỷ gì chủ ý.

Không bao lâu, lại thấy một chi binh mã từ xa tới gần, lại là từ Tào Tháo bản nhân cùng Tào Ngang suất lĩnh tiếp ứng binh mã đuổi tới.

Mượn dùng cháy quang, mơ hồ thấy được “Tư Không tào” tự đại kỳ kỳ, Từ Vinh mặt nạ hạ khóe miệng không khỏi treo lên một tia mỉm cười.

Tào Tháo thằng nhãi này cư nhiên tự mình tới?

Như thế rất tốt, thả xem ta hảo sinh sẽ hắn một hồi, nhìn xem cái này bị thái phó khen ngợi đại hán Tư Không, thuộc hạ rốt cuộc có mấy phen thật bản lĩnh?

Từ Vinh vừa định mệnh lệnh binh lính kết trận, phía sau cũng là một trận nổi trống tiếng vang lên, Đào Thương suất lĩnh dưới trướng trung quân chủ lực cũng là đuổi tới tràng gian.

Xa xa nhìn Đào Thương trung quân đại kỳ cùng lửa đốt doanh trại quân đội, Tào Tháo đầy mặt âm trầm, khí thẳng cắn răng quan.

Đào Thương tiểu tử này đầu rốt cuộc là cái gì làm? Không thể tưởng được chính mình mưu kế cư nhiên lại một lần bị hắn xuyên qua!

Càng làm cho người kinh sợ chính là —— tông tộc năm đem bị đánh bại tạm thời bất luận, nhưng Tào Thuần dưới trướng hổ báo doanh cư nhiên liền kích cỡ chi công cũng không từng thành lập, đã bị họ Đào ở doanh trung một đốn cuồng oanh loạn xạ, trực tiếp cấp tấu trở về, này có phải hay không có điểm quá mức không thể tưởng tượng?

Ở Tào Tháo trong lòng, hắn hổ báo doanh lấy chiến lực mà nói, thậm chí đã vượt qua Tây Lương thiết kỵ!

Như thế nào sẽ xuất hiện loại chuyện này?

Đào Thương tiểu tử này, thành thật một đoạn thời gian thấy, thế lực lại có tăng trưởng! Hắn thế nhưng có như vậy cường quân có thể đánh bại hổ báo kỵ!

Nếu quả thực như thế, chính mình đối với Kim Lăng quân chiến lực đánh giá chỉ sợ là muốn một lần nữa thẩm định một chút.

Tào Tháo mặt âm trầm như nước, Tào Ngang ở một bên gián ngôn nói: “Phụ thân, hài nhi nguyện lãnh một quân, lại đi tiến công đào quân!”

Tào Ngang mấy năm nay binh pháp cùng trị chính, đều là từ Tào Tháo tự mình dạy dỗ, mà võ nghệ phương diện, càng là có tào quân rất nhiều tướng lãnh chỉ điểm, đặc biệt là Điển Vi ngày thường là cũng là cùng với so chiêu, có thể nói văn võ toàn tài, này bản lĩnh không ở tào quân bất luận cái gì một người tướng già dưới.

Nhưng Tào Tháo lại vẫn là không có đồng ý.

“Nếu Đào Thương đã thắng này một trận, thả sớm có chuẩn bị, lại đánh tiếp vô ích, Tử Tu, ngươi cùng vi phụ thả triệt binh hồi Hứa Xương, chúng ta ở Dự Châu, tĩnh xem Từ Châu ở mặt bắc động tĩnh đó là.”

Tào Ngang nghe vậy một kỳ…… Mặt bắc động tĩnh?

Lần trước nghe phụ thân nói qua, cái kia Giả Hủ giả chủ sự, lần này làm phụ thân xuất binh chân chính mục đích, vừa không là đoạt Hoài Nam quân, cũng không là đánh bại Đào Thương, chẳng qua là vì hấp dẫn này lực chú ý, làm người khác ở nơi khác hoàn thành mặt khác một chuyện lớn.

Nhưng chuyện này rốt cuộc là cái gì? Phụ thân đến bây giờ cũng không có cùng chính mình nói rõ.

……

Sào khâu huyện, huyện nha.

Tư Mã Ý lão thần khắp nơi nghiêng dựa vào mềm sụp thượng, khò khè khò khè đánh buồn ngủ.

Mà Tư Mã Ý phía dưới, đang đứng hai người, trong tay từng người ôm ấp một đại chồng giản độc, thở ngắn than dài nhìn hắn.

Hai người kia, một văn một võ.

Văn gọi là Nghiêm Tuấn, chính là Bành Thành người địa phương, từ Trương Chiêu đề cử cấp Đào Thương, cùng Chư Cát Cẩn chính là bạn tốt, đương nhiệm làm trung lang, lần này phụng Đào Thương chi lệnh hiệp trợ Tư Mã Ý cùng nhau quản lý sào khâu huyện.

Võ gọi là Vương Lăng, chính là Thái Nguyên Vương thị tiếp theo bối người trung anh tài, là năm trước kinh Vương Duẫn tiến cử, sẵn sàng góp sức ở Đào Thương dưới trướng, Vương Lăng từ nhỏ võ nghệ tinh thục, thục đọc binh pháp, bị Đào Thương nhâm mệnh vì duyện thuộc.

Hai người kia tuổi đều không lớn, lại đều thuộc về anh tài, lần này Tư Mã Ý vâng mệnh sào khâu huyện lệnh, bọn họ hai người đi theo, thứ nhất vì phụ tá, thứ hai vì rèn luyện.

Phụ tá hiện tại chưa nói tới, nhưng lần này thật là đem hai người bọn họ rèn luyện quá sức.

Tư Mã Ý từ khi tiền nhiệm lúc sau, trên cơ bản là gì cũng không làm, sở hữu sự toàn quyền ủy thác cấp hai người, chính mình đương nổi lên phủi tay chưởng quầy, mỗi ngày trừ bỏ ăn chính là ngủ, quá thời hạn heo giống nhau hạnh phúc sinh hoạt.

Mà Vương Lăng cùng Nghiêm Tuấn hai người mỗi ngày môn bắt buộc, chính là phê chữa xong huyện nội sở hữu việc vặt vãnh lúc sau, viết thành điều trần, cũng toàn bộ bắt được Tư Mã Ý nơi này tới cái con dấu.

Hôm nay mệt mỏi một buổi sáng, hai người lại lần nữa tới đóng dấu.

Nhưng nhìn Tư Mã Ý ngủ hô hô thơm ngọt bộ dáng, Nghiêm Tuấn thật sự là có điểm chịu đựng không được.

Này cũng quá khi dễ người đi?

Hắn thanh thanh giọng nói, tiếp đón Tư Mã Ý nói: “Huyện tôn, nên đi lên, là thời điểm nên……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Tư Mã Ý bỗng nhiên ngẩng đầu, mắt buồn ngủ mông lung nhìn hắn.

Ngay sau đó, Tư Mã Ý tựa hồ là nhớ tới cái gì, vội vàng giơ tay chặn Nghiêm Tuấn nói đầu, không cho hắn nói tiếp, mà Tư Mã Ý chính mình còn lại là lo chính mình bắt đầu đếm đếm.

“Mười, chín, tám, bảy……”

Nghiêm Tuấn cùng Vương Lăng tức khắc sửng sốt.

Vương Lăng nhíu mày nhìn Tư Mã Ý, nghi hoặc nói: “Huyện tôn, ngài đây là ở số cái gì đâu? Như vậy trịnh trọng? Chẳng lẽ là có gì đại sự muốn……”

Tư Mã Ý không trả lời hắn, com chỉ cần tiếp tục nói: “Ba, hai, một…… Buổi trưa đã đến, ăn cơm!”

Dứt lời, hắn bỗng nhiên đứng dậy, nhấc chân liền hướng huyện nha chính sảnh ngoại chạy tới, tức thì liền không có bóng dáng, chỉ là lưu lại Nghiêm Tuấn cùng Vương Lăng mắt to trừng mắt nhỏ cho nhau nhìn.

Hai người lúc này là hoàn toàn hỗn độn.

Không bao lâu……

“Hai ta là tới làm gì tới?” Vương Lăng hỏi Nghiêm Tuấn nói.

Nghiêm Tuấn thở dài khẩu khí, nói: “Đem đã nhiều ngày trong huyện công văn đệ trình, thỉnh Tư Mã huyện tôn đóng thêm ấn tín và dây đeo triện.”

Vương Lăng tiếp tục: “Kia Tư Mã huyện tôn ăn buổi trưa cơm đi, chúng ta này ấn tín và dây đeo triện cái không thượng, lại nên làm thế nào cho phải?”

Nghiêm Tuấn đem trong tay một đống lớn giản độc hướng trên mặt đất thật mạnh một ném, hừ nói: “Như thế nào cho phải? Ta nào biết như thế nào cho phải! Quán thượng như vậy nhất hào, sớm biết rằng còn không bằng cùng Gia Cát Lượng đi ngô huyện! Như thế nào mà cũng so đi theo hắn hạt hỗn cường…… Mặc kệ, ta cũng ăn buổi trưa cơm đi! Thích làm gì thì làm!”

------oOo------

Chương 455: đã gặp qua là không quên được

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo binh mã bỏ chạy, để lại đầy đất thi thể cùng lần này đánh lén bại tích.

Trải qua lúc này đây tiến công không có kết quả, Tào Tháo đã biết Giả Hủ ý tứ.

Quả nhiên, ở không có đại tình thế biến hóa tiền đề hạ, chính mình muốn đánh bại Đào Thương…… Thật là rất khó.

Tào Tháo đại quân bắt đầu về phía sau phương rút lui, rời đi Từ Châu tây tuyến chi cảnh, trở về Hứa Xương.

Trước mắt Tào Tháo biết Đào Thương cánh chim đã phong, Đông Nam tuyệt phi dễ lấy, xem ra còn cần mở rộng thế lực, đem thế lực giải thích đến Quan Trung cảnh nội, cùng Đào Thương giằng co tìm kiếm cơ hội tốt, đi thêm chinh tiêu diệt.

Mà Đào Thương ở được đến trận này sau khi thắng lợi, cũng là bắt đầu rồi kiểm kê công tác.

Kiểm kê chiến trường đồng thời, Triệu Vân bên kia cũng truyền quay lại tuyến báo, nói là ngô huyện chiến sự đã xong, Trương Huân cùng Lý Phong suất Thọ Xuân binh quy thuận Đào Thương, Trương Huân đám người hiện nay đã trước đi theo Mi Phương một chúng khi trước hướng Đào Thương nơi lỗ cốc mà đến, muốn gặp mặt Đào Thương.

Nhân chi thường tình cũng, Trương Huân tuy rằng đầu hàng, nhưng đối mặt người là Triệu Vân cùng Gia Cát Lượng, đối với Đào

Thương vị này chân chính chủ nhân, còn không có chân chính gặp qua.

Vô luận là tiếp nhận đầu hàng cùng không, như thế nào mà cũng đến tiên kiến một chút chính chủ mới là.

Không lâu lúc sau, Trương Huân cùng Lý Phong đến đào doanh, hai người cùng gặp qua Đào Thương.

Đào Thương vẫn là ngày thường kia phó hiền lành khiêm khiêm quân tử chi khí, hắn nhiệt tình hoan nghênh bọn họ, cũng mở tiệc tịch đón chào.

Đối với Thọ Xuân quân quy thuận, Đào Thương vẫn là tương đối coi trọng.

Lý Phong tạm thời bất luận, Trương Tế chính là Hoài Nam danh tướng, Viên Thuật dưới trướng xếp hạng dựa trước người tài ba!

Bình thường trong lịch sử, Viên Thuật xưng Trọng thị hoàng đế lúc sau, từng sắc phong Trương Huân vì đại tướng quân, thống lĩnh cả nước quân mã!

Chỉ bằng này điểm, liền chứng minh Trương Huân ở năng lực thượng, nhất định là có hắn độc đáo chỗ.

Đáng tiếc hắn sinh không gặp thời, trong lịch sử ở Ngụy Đế Viên Thuật dưới trướng, cũng không có sử sách lưu danh.

Trong yến hội, Trương Huân bắt đầu cấp Đào Thương đếm kỹ của cải, nói là lần này đi theo hắn cùng quy thuận Đào Thương Thọ Xuân binh mã, hẳn là ở một vạn 5000 trên dưới.

Tuy rằng nhân số không lắm nhiều, nhưng này dư lại một vạn 5000 người, chính là Thọ Xuân quân nhất trung kiên cũng là tinh nhuệ nhất lực lượng, chiến lực ở Hoài Nam trong quân, cũng ứng thuộc mạnh nhất, thậm chí cao hơn Lưu Huân Lư Giang quân.

Tuy rằng ở nhân số thượng có chút tạm được, nhưng có chung quy vẫn là so không có hiếu thắng.

Đặc biệt là được đến Trương Huân tên này Hoài Nam danh tướng, cũng coi như lần này không giả.

Nhưng Trương Huân kế tiếp hướng Đào Thương đưa ra kiến nghị, lại là lệnh Đào Thương lúc ấy liền cảm thấy hưng phấn!

Trương Huân đối Đào Thương nói: “Thái phó, Hoài Nam Lôi Bạc, Trần Lan, trần kỷ đám người, lúc trước đều là Viên công dưới trướng cũ đem, chỉ vì cùng sau tướng quân bất hòa, lẫn nhau chi gian có khác nhau, sau lại rời đi sau tướng quân, cũng ở sơn dã tự lập, bọn họ thừa sau tướng quân ở Hoài Nam chính sách có điều sơ hở, tụ chúng núi rừng! Thủ hạ ít nói cũng đến có ba bốn vạn nhân mã, hiện giờ Lữ Bố cùng Tôn Sách tuy rằng chiếm cứ Hoài Nam, nhưng ta liêu y Lôi Bạc đám người tính tình, quả quyết sẽ không tiếp thu bọn họ chiêu hàng! Chỉ vì Lữ Bố xuất thân không đủ, Tôn Sách ở phía sau tướng quân dưới trướng, luận bài vị thượng ở bọn họ lúc sau…… Trương mỗ năm đó cùng bọn họ là đồng liêu, chính là này thượng tướng quân! Lén giao tình cũng nhiều, xem như có cũ…… Ta lần này nguyện ý đại biểu thái phó, âm thầm đi trước Hoài Nam, giúp ngài thu phục Lôi Bạc, Trần Lan chờ mấy vạn nhân mã, cho rằng gần người chi tư, còn thỉnh thái phó ân chuẩn.”

Lời này thật sự là quá lệnh người động tâm.

Trống rỗng có thể được đến mấy vạn nhân mã, còn có vài tên Hoài Nam cũ đem, Đào Thương tự nhiên là nhạc không được.

Trương Huân tiểu tử này thực sự có nhãn lực thấy, khó trách có thể đương đến đại tướng quân!

Nên không phải vuốt mông ngựa lừa dối ra tới đi?

Đào Thương cười khanh khách hướng về phía Trương Huân vừa chắp tay, nói: “Trương tướng quân sơ tới sẵn sàng góp sức, liền như thế như vậy thịnh tình, nhưng thật ra làm đào mỗ ngượng

ngùng…… Trương tướng quân yên tâm, ngươi cùng Thọ Xuân chư tướng tới Từ Châu lúc sau, đào mỗ tất không tệ đối đãi các ngươi, kia một vạn 5000 Thọ Xuân quân, như cũ từ ngươi thống soái nguyên ban nhân mã đó là!”

Trương Huân đứng lên, hướng về phía Đào Thương cảm kích chắp tay thi lễ, nói: “Mạt tướng đối thái phó không gì yêu cầu, thái phó dù cho là cướp lấy mạt tướng binh quyền, ở mạt tướng xem ra cũng không phương sự, mạt tướng chỉ có một yêu cầu, còn thỉnh thái phó hỗ trợ, chỉ cần thái phó chịu đáp ứng, mạt tướng sau này đối thái phó chi lệnh tất muôn lần chết không chối từ.”

“Cái gì yêu cầu? Chỉ cần là ta có thể làm được, định không chối từ.” Đào Thương vỗ bộ ngực nói chuyện, rất là đại khí hứa hẹn nói.

Trương Huân hít sâu một hơi, gằn từng chữ một nói: “Cầu thái phó giúp mạt tướng diệt trừ Lưu Huân gian tặc! Mạt tướng cùng người này không đội trời chung!”

Đào Thương trước mắt đối ngô huyện bên kia chiến sự cụ thể chi tiết còn không phải thực hiểu biết, ngay sau đó nói: “Trương tướng quân cùng Lưu Huân có cái gì thâm cừu đại hận?”

Trương Huân hít sâu một hơi, đem sự tình ngọn nguồn hướng về Đào Thương nói một lần.

Nói xong lời cuối cùng, Trương Huân hít một hơi thật sâu nói: “Thái phó, ngài nói nói xem, Lưu Huân phản bội Viên thị còn chưa tính, liền goá phụ gia quyến cũng không buông tha…… Thằng nhãi này là nên sát, vẫn là không nên sát?”

“Nên sát! Quá nên giết! Thật nima hẳn là thiên đao vạn quả! Quả thực chính là súc sinh a…… Lệnh người giận sôi!”

Đào Thương thật mạnh một phách bàn, lòng đầy căm phẫn nói: “Trương tướng quân yên tâm, việc này đào mỗ giúp ngươi kháng hạ, cẩu nhật Lưu Huân, cư nhiên dám dĩ hạ phạm thượng, mưu hại chủ công, độc hại gia quyến, quả thực chính là tang tuyệt nhân

gian…… Dám như vậy tai họa Viên lão huynh cô nhi? Không đáp ứng, làm hắn!”

“Viên lão huynh?” Trương Huân nghe vậy có chút tò mò, nói: “Thái phó cùng sau tướng quân, năm đó không phải địch thủ sao? Như thế nào như vậy thân cận.”

Đào Thương cười cười, nói: “Ta cùng Viên công tuy là đối thủ, lại lẫn nhau ngưỡng mộ, Đào Thương cùng Viên thị tuyệt không thâm thù, sở dĩ đi đến hôm nay, cũng bất quá là thời thế mà thôi, kỳ thật ở cảm tình thượng, ta đối Viên Công Lộ vẫn là thực khâm phục…… Ít nhất ta cảm thấy hắn so Viên Thiệu hiếu thắng, hơn nữa cường không phải một chút.”

Lời này liền nhiều ít dính điểm trái lương tâm, nhưng nghe ở Trương Huân lỗ tai trung rất là thoải mái.

Trương Huân nghe Đào Thương nói như vậy rộng thoáng, trong lòng cũng rất là thông thấu, một ngụm nghẹn khuất nhiều ngày hờn dỗi cũng là tùy theo tiêu tán.

Hắn thật dài hướng về Đào Thương chắp tay thi lễ, cảm khái nói: “Đa tạ thái phó thành toàn, thái phó quả nhiên cùng trong truyền thuyết giống nhau…… Chân quân tử cũng.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Mọi người đều nói như vậy.”

……

Sào khâu huyện.

Tư Mã Ý xì xụp tạo tam đại chén cơm lúc sau, lại về tới chính sảnh nội hô hô ngủ nhiều, trung gian liền một chút khác sự cũng không làm, chút nào không chậm trễ ngủ thời gian.

Nghiêm Tuấn cùng Vương Lăng cơm nước xong sau, lần thứ hai phủng hai đại phủng công văn hướng về Tư Mã Ý nơi chính sảnh đi qua.

Vấn đề là, vừa thấy đến Tư Mã Ý này phúc heo dạng, hai người thiếu chút nữa không khí ngất xỉu đi.

Tiểu tử này cũng quá…… Kia gì! Thái phó như thế nào sẽ thu hắn đương đệ tử?

Nghe nói thái phó tuy là quân tử, lại có đồn đãi nói này hảo tài…… Tiểu tử này có phải hay không cấp thái phó tiêu tiền?

Vương Lăng tuy rằng thiện võ sự, nhưng tính tình tương đối ôn hòa, ngược lại là Nghiêm Tuấn tính tình rất cấp bách táo.

Hắn giơ tay, “Bang” lập tức đem sở hữu công văn hướng bàn thượng thật mạnh một lược, phát ra “Rầm rầm” tiếng vang.

Này một phiết dưới tiếng vang vẫn là rất đại, trực tiếp đem Tư Mã Ý từ bàn thượng đánh thức.

Tư Mã Ý xoa xoa mơ hồ mắt buồn ngủ, xoa xoa nước miếng, nói: “Ăn cơm chiều?”

Nghiêm Tuấn nghe vậy thiếu chút nữa không khí bối qua đi.

Thật là heo tinh đầu thai!

“Huyện tôn! Cơm chiều canh giờ chưa tới, còn thỉnh huyện tôn ở ăn cơm chiều phía trước, có thể giúp đỡ thuộc hạ đem này đó công văn, ấn cái cái một chút ấn tín và dây đeo triện, cũng làm cho thuộc hạ có thể kịp thời đem chính vụ phái đi xuống…… Huyện tôn, sào khâu huyện quản lý phạm vi mấy trăm dặm nơi, có một số việc là chậm trễ không được a!” Nghiêm Tuấn khí thẳng dậm chân, nói chuyện thậm chí đều khuyết thiếu tôn ti.

Tư Mã Ý xoa xoa nước miếng, cười nói: “Ta chính là tiểu ngủ một hồi, ngươi cái gì cấp sao…… Cái ấn tín và dây đeo triện liền cái ấn tín và dây đeo triện bái.”

Dứt lời, đứng dậy đi lấy huyện lệnh ấn tín và dây đeo triện, bắt đầu từng cái đối với giản độc đóng dấu.

Nghiêm Tuấn trợn trắng mắt, đối Tư Mã Ý nói: “Huyện tôn, này công văn ngài vừa lật tức quá…… Cũng không nhìn xem liền cái? Vạn nhất tại hạ nghĩ sai rồi đâu?”

Tư Mã Ý ha hả cười nói: “Ta tin được các ngươi! Nói nữa, ta không cần cố ý xem, đại khái quét một chút, là có thể biết bên trong viết chính là cái gì.”

Vương Lăng ở một bên không khỏi ngạc nhiên nói: “Nghe huyện tôn ý tứ, ngài còn có đọc nhanh như gió, đã gặp qua là không quên được bản lĩnh?”

Tư Mã Ý đĩnh đĩnh ngực, nói: “Sinh ra đã có sẵn, hắc hắc, vẫn là rất thực dụng đi?”

Nghiêm Tuấn không lưu dấu vết nhẹ nhàng một hừ, căn bản không tin.

Ngươi nếu có thể đọc nhanh như gió, ta đây liếc mắt một cái là có thể nhìn đến Vị Ương Cung đi.

Tư Mã Ý cấp Nghiêm Tuấn trong tay công văn cái xong chương, lại lấy quá Vương Lăng trong tay ôm những cái đó giản độc.

Vương Lăng trong tay, cùng Nghiêm Tuấn trong tay huyện chính vụ bất đồng, đều là sào khâu huyện quân vụ.

Tư Mã Ý che lại hai cái lúc sau, đệ tam thiên giản độc lại đột nhiên không che lại.

Hắn “Bang” một chút đem kia cuốn giản độc khép lại, vừa mới còn rất là tiêu sái tươi cười chợt biến mất, ngược lại thay, lại là một bộ khói mù biểu tình.

Vương Lăng nhìn Tư Mã Ý biểu tình, hơi có chút thấp thỏm nói: “Huyện tôn, ngài như thế nào không che lại? Ăn nhiều bụng đau?”

Tư Mã Ý mặt âm trầm, cúi đầu trầm tư, sau một lúc lâu mới nói:

“Có điểm không thích hợp.”

“Không thích hợp?” Vương Lăng sá nhiên nói: “Không đúng chỗ nào? Là thuộc hạ sở hạ đạt quân lệnh có cái gì vấn đề?”

Tư Mã Ý vẫy vẫy tay, nói: “Không phải chuyện của ngươi, chỉ là ta vừa rồi cái kia tam thiên công văn thượng, đều là ngươi hướng bắc mặt triệu tập binh lực phê chuẩn, nguyên nhân cũng không quá là bởi vì sào khâu mặt bắc hai trăm dặm tả hữu địa phương gần nhất xuất hiện cường đạo thường xuyên…… Ta cảm thấy không đúng sự, uukans h u chính là sào khâu mặt bắc vì sao sẽ xuất hiện cường đạo?”

Nghiêm Tuấn cùng Vương Lăng nghe vậy, không khỏi chấn động.

Tư Mã Ý vừa rồi lật xem Vương Lăng kia tam thiên công văn thời điểm, căn bản chính là tùy ý mở ra một chút, đại khái quét một vài cái, sau đó liền nhanh chóng cái một chút ấn tín và dây đeo triện, cơ hồ cùng không xem không có gì khác nhau.

Nhưng tiểu tử này cư nhiên có thể lập tức nói ra kia tam thiên giản độc nội dung!

Chẳng lẽ tiểu tử này thực sự có đọc nhanh như gió, đã gặp qua là không quên được bản lĩnh?

Thực sự là ý vị sâu xa! Kỳ!

Nghiêm Tuấn cùng Vương Lăng đều chính chính bản thân tử, nghiêm túc nhìn Tư Mã Ý.

Hắn giống như còn thực sự có điểm bản lĩnh a, không phải tiêu tiền mua được thái phó!

Tư Mã Ý thái độ khác thường âm trầm, hắn nhẹ nhàng gõ bàn, lầu bầu nói: “Từ Châu cảnh nội cường đạo ở mấy năm gần đây cơ bản đã bị dọn sạch, mặt bắc cường đạo liên tiếp, quả quyết không phải cảnh nội chi tặc, lớn nhất khả năng đó là Thái Sơn tặc…… Nhưng

vấn đề là Thái Sơn tặc đều ở Lang Gia quận, hiện giờ đột nhiên xuất hiện ở sào khâu mặt bắc là có ý tứ gì?”

------oOo------

Chương 456: độc vật biết độc vật

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sào khâu huyện mặt bắc…… Là Thái Sơn quận…… Thái Sơn quận ở Tào Tháo trong tay……, thì ra là thế, ta hiểu được!”

Tư Mã Ý lo chính mình nói thầm xong, sau đó thật mạnh một phách bàn, âm ngoan tàn nhẫn nói: “Thái Sơn cường đạo ở sào khâu mặt bắc lui tới thường xuyên, nhất định là bọn họ ở cùng tào quân làm nào đó bất lợi cùng ta Từ Châu lén giao thiệp…… Hắc hắc, lộng không tốt, Tào Tháo có lẽ chính là phái người ở cùng Xương Hi làm đàm phán, muốn thu nạp hắn!”

Vương Lăng cùng Nghiêm Tuấn giờ phút này có chút xem trợn tròn mắt.

Hiện tại Tư Mã Ý vẻ mặt khói mù, hai tròng mắt giống như diều hâu sắc bén, cánh cung kéo eo, dường như sói đói đãi thực, nhìn muốn nhiều làm cho người ta sợ hãi có bao nhiêu làm cho người ta sợ hãi.

Cùng vừa mới nằm nước miếng ngủ kia phó heo dạng hoàn toàn chính là khác nhau như hai người a.

Vương Lăng run rẩy hướng Tư Mã Ý vừa làm ấp, nói: “Huyện tôn?”

“Ân?”

Vương Lăng nuốt nước bọt, thật cẩn thận nói: “Cái kia…… Thái phó bên kia, giống như đã phái Thái Sử Từ tướng quân cùng Tang Bá đi thuyết phục Thái Sơn cường đạo nhóm đi? Huống hồ Xương Hi không phải thân cận Viên Thuật sao? Liền tính là Viên Thuật hiện giờ đã chết, y theo hắn lập trường, đầu nhập vào Viên Thiệu đối hắn

mà nói không phải càng tốt sao? Hà tất muốn bỏ gần tìm xa, thân cận Tào Tháo……”

Tư Mã Ý đứng lên, lão thần khắp nơi nói: “Viên Thuật đã chết, lấy Xương Hi tính cách, đầu nhập vào Viên Thiệu tuy rằng tốt nhất, lại cũng không phải tuyệt đối, thứ nhất Viên Thiệu dưới trướng thế lực bề bộn, sĩ tộc đại gia san sát quá nhiều, đó là hắc sơn quân cũng khó có một vị trí nhỏ, càng đừng nói là Thái Sơn tặc, thứ hai nếu là Tào Tháo cố ý vì này, việc này lại không có không thể, rốt cuộc Tào Tháo dưới trướng, chính là có rất nhiều Thái Sơn quận người, cùng Xương Hi nhưng xem như đồng hương……”

Nói đến này, Tư Mã Ý dừng một chút, nói: “Đệ tam, Xương Hi chờ cường đạo chiếm cứ ở Từ Châu bắc cảnh, một khi được đến Tào Tháo duy trì, vô luận là bắc thượng đối kháng Viên Thiệu, vẫn là nam hạ đối phó chúng ta Từ Châu, đều sẽ khởi đến không nhỏ đến tác dụng, đối hắn cũng là một loại treo giá! Mà đối Tào Tháo ngôn chi, làm kiềm chế Viên Thiệu cùng ta quân quân cờ, Thái Sơn tặc chúng không hề nghi ngờ chính là một bước diệu cờ, nếu ta là Tào Tháo, cũng nhất định sẽ thu phục bọn họ…… Tào Tháo lần này cùng thái phó ở Từ Châu tranh hùng, không nói được này chân chính mục đích, lại là ở Thái Sơn quân trên người!”

Nghiêm Tuấn giờ phút này đã hoàn toàn đã không có vừa mới coi rẻ Tư Mã Ý thái độ, hắn pha là tôn kính hướng về phía Tư Mã Ý thi lễ, nói: “Huyện tôn, nếu là Tào Tháo thật sự thu phục Thái Sơn quân, đó chính là tương đương ở ta Từ Châu bắc cảnh xếp vào một viên cái đinh, thời khắc đều có thể trát chúng ta một chút, tuy rằng không phải thực trí mạng rồi lại không dễ trừ tận gốc chi, việc này khó giải quyết, cần đến chạy nhanh hướng thái phó bẩm báo mới là!”

Tư Mã Ý trên mặt đất qua lại xoay vài vòng, nói: “Nghiêm Tuấn, ngươi bảo hộ huyện thành, cũng phái người phi mã hướng lão sư bẩm báo ta chỗ tưởng…… Vương Lăng, ngươi tốc tốc điểm tề binh mã, tùy ta cùng bắc thượng, chúng ta nhập cảnh Thái Sơn quận đi một chuyến.”

Vương Lăng nghe vậy cả kinh, nói: “Huyện tôn, huyện thành binh mã không đủ hai ngàn, nếu là như vậy lỗ mãng nhiên tiến đến, lại là tào quân lại là Thái Sơn tặc, chẳng phải tương đương chịu chết sao?”

Tư Mã Ý lắc lắc đầu, nói: “Cũng không phải! Trước mắt Tang Bá cùng Thái Sử Từ hai người cũng ở Thái Sơn tặc chúng thế lực trong phạm vi, Tang Bá là muốn đi chiêu hàng Tôn Quan, Doãn Lễ chờ tặc chúng…… Nhưng vạn nhất những người này đều cùng Xương Hi đồng tâm, bọn họ cộng đồng hàng Tào Tháo, kia Thái Sử Từ tướng quân cùng Tang Bá ở không hiểu rõ dưới tình huống, chẳng phải nguy hiểm?”

Vương Lăng nghe vậy tưởng tượng, thật đúng là chính là có chuyện như vậy.

Hai người trước mắt đối Tư Mã Ý có chút lau mắt mà nhìn.

Tiểu tử này thật là khó lường!

Ngày thường không có việc gì ngủ cùng heo dường như, như thế nào một có việc thời điểm nương so con khỉ đều khôn khéo?

Tư Mã Ý tiếp tục nói: “Tử nghĩa tướng quân chính là lão sư kết bái huynh đệ, về tình về lý đều không thể không cứu, Tang Bá càng là tương lai chúng ta phá Thái Sơn tặc mấu chốt! Cũng là không thể không cứu…… Ta cùng lượng lượng phân nhậm một huyện chi trường, lão sư các ban chúng ta một ngàn trương Kim Lăng liền nỏ, Vương Lăng, ngươi nhưng tốc tốc mệnh trong quân tướng sĩ trung thiện cung nỏ giả trang bị này vũ khí sắc bén, lần này tiến đến, vật ấy nói vậy hoặc nhưng ở thời khắc mấu chốt có đại tác dụng!”

Vương Lăng cùng Nghiêm Tuấn hai người được Tư Mã Ý mệnh lệnh, ngay sau đó từng người đi làm việc.

……

Nghĩ cách nhân cơ hội Thái Sơn tặc, kiềm chế Từ Châu cùng Thanh Châu, ở sau này phương bắc tam đại kiêu hùng đấu tranh trung lấy được quyền chủ động, đây là Giả Hủ muốn thừa Tào Tháo cùng Đào Thương tranh đoạt Hoài Nam quân khi sở đạt tới chân chính mắt.

Đôi khi, một viên không chớp mắt tiểu cái đinh, đối với ngày sau đại thế phân tranh, lại có không thể bỏ qua tác dụng, Giả Hủ thật sâu minh bạch điểm này.

Đáng tiếc chính là, độc người đều có độc người ma.

Giảo quyệt âm hiểm Giả Hủ khả năng cũng không thể tưởng được, trên thế giới này, còn có một cái hậu sinh cư nhiên cùng hắn giống nhau độc ác, cư nhiên có thể ở mấy thiên công văn trung dấu vết để lại trung, nhìn thấu hắn ý tưởng.

……

Đào Thương bên này, đãi xác nhận Tào Tháo đã xác thật bỏ chạy lúc sau, Trương Huân lại bắt đầu đối Hoài Nam Lôi Bạc, Trần Lan, trần kỷ đám người tiến hành chiêu hàng.

Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương khăn vàng quân cũng là đã nhập biên Từ Châu quân, đãi này hết thảy đều thu thập xong lúc sau, Đào Thương liền chuẩn bị khởi binh rút trại, phản hồi Bành Thành.

Đào Thương phái người tiếp đón Triệu Vân cùng Kỷ Linh đám người, nhưng lại được đến bọn họ hồi phục, bọn họ muốn ở ngô huyện bên kia cùng Gia Cát Lượng cùng nhau, tìm kiếm hai cái rất quan trọng người.

Đến nỗi là người nào, bọn họ ở tin thượng chưa làm thuyết minh.

Không phải bọn họ không nghĩ nói, chỉ là có chút sự còn chưa xác định, chợt hướng Đào Thương lung tung bẩm báo, không lắm hảo.

Đào Thương tưởng không rõ cái gì quan trọng người còn đáng giá nhiều người như vậy cùng nhau tìm, bất quá hắn cũng lười đến hỏi.

Chẳng lẽ còn có thể là tìm hai cái xinh đẹp nữu không thành?

Liền ở Đào Thương chuẩn bị rút trại khởi hành thời điểm, một ngày này, Bùi Tiền lại tới bái kiến.

“Khởi bẩm thái phó, chúng ta hổ vệ quân thám báo, ở ba mươi dặm ngoại, phát hiện hai cái Tây Lương quân gian tế, xem giáp trụ phục sức, hẳn là Tây Lương quân Trương Tế thủ hạ.”

“Trương Tế?”

Đào Thương nhớ mang máng mấy ngày trước đây cùng Trương Huân nói chuyện thời điểm, hắn hình như là nói đến Trương Tế không biết vì sao đã cùng Viên Thuật gia quyến cùng chết.

“Chẳng lẽ là đào binh? Đem bọn họ mang tiến vào, có lẽ có thể hỏi đến một chút Tào Tháo quân tình báo.” Đào Thương phất phất tay, đối Bùi Tiền phân phó nói.

“Nặc!” Bùi Tiền ngay sau đó lĩnh mệnh mà ra.

……

Đại trướng ở ngoài, giả dạng thành Trương Tế quân kỵ binh Viên Uyển cùng Phùng phu nhân giờ phút này đều là cả người phát run.

Bọn họ trên người ăn mặc rộng thùng thình giáp trụ, đầy mặt đều là vết máu vết bẩn, toàn thân lại dơ lại xú, như thế dùng để che dấu thân phận, muốn lừa dối đào tẩu.

Không nghĩ, vẫn là bị người khác cấp bắt được.

Phùng phu nhân khẩn trương nắm chặt Viên Uyển cánh tay, thấp giọng nói: “Uyển Nhi, hiện tại loại tình huống này, lại là nên làm thế nào cho phải?”

Viên Uyển ngày thường trí kế nhiều hơn, hiện tại cũng đã không có chủ ý.

Nàng trái lo phải nghĩ dưới, vẫn là khổ vô lương sách, ngàn vạn lời hay cuối cùng cũng bất quá là hóa thành trường thanh thở dài.

Nàng chua xót cười, nói: “Di nương, mặc kệ đối phương là ai, chúng ta giờ phút này đã rơi vào địch thủ…… Trước mắt, tánh mạng ở trên tay người khác, nhân gia làm ta sinh liền sinh, nhân gia làm ta chết liền chết, giá trị lúc này khắc, Uyển Nhi lại là không có bất luận cái gì biện pháp, chỉ có thể là mặc người xâu xé.”

Phùng phu nhân nghe vậy, trên mặt ai động chi sắc trầm trọng.

Không bao lâu, lại thấy nàng một lần nữa tỉnh lại, thấp giọng nói: “Uyển Nhi, chúng ta tìm được đường sống trong chỗ chết không dễ, màn đêm buông xuống nguy hiểm như vậy tình hình, chúng ta cũng đều tránh thoát…… Nói cái gì cũng không thể ở chỗ này té ngã.”

Viên Uyển cười khổ nói: “Di nương, chuyện tới hiện giờ, lại có biện pháp nào đâu?”

Phùng phu nhân thống khổ nhắm hai mắt lại.

Chuyện tới hiện giờ, trừ bỏ chính mình bán đứng sắc tướng ở ngoài, lại có biện pháp nào đâu?

Chỉ hy vọng ông trời thấy liên, làm này lãnh binh quan tướng là cái đại sắc quỷ, chính mình cũng dùng tốt chút thủ đoạn thảo hạ tánh mạng…… Ít nhất hy sinh chính mình thân mình, cũng đến đem Uyển Nhi bảo hạ.

Liền tại đây mẹ con hai người thấp thỏm là lúc, lại thấy Bùi Tiền sải bước đã đi tới, nói: “Các ngươi hai cái! Đi! Cùng ta đi vào!”

Viên Uyển cùng Phùng phu nhân hai người bất đắc dĩ, run sợ tâm cảnh đi vào soái trướng trong vòng.

Đào Thương ở bên trong ngồi nghiêm chỉnh, xụ mặt nhìn hai người.

Viên Uyển cúi đầu, trong đầu cân nhắc dùng cái gì thoát thân chi sách, đáng tiếc lại không hề được không phương pháp.

Phùng phu nhân vừa nhìn thấy Đào Thương gương mặt, tức khắc sửng sốt.

Cái này tướng quân…… Lớn lên thực sự là hảo tuổi trẻ a, hơn nữa cư nhiên còn như vậy tuấn tiếu, quả thực so sau tướng quân trên đời thời điểm còn tuấn.

Tuy nói dùng mỹ nhân kế thông đồng hắn ném chính mình thân phận, nhưng nếu là có thể ủy thân với như vậy một cái tuấn tú nhẹ nhàng công tử, đảo cũng là không tồi.

Hạ quyết tâm lúc sau, Phùng phu nhân về phía trước đi ra một bước, đột nhiên “Ai u ~” một tiếng, mềm oặt ngã xuống trên mặt đất, cả người dường như mềm nếu không có xương bộ dáng.

Lều trại nội, Đào Thương, Bùi Tiền, còn có tùy Phùng phu nhân một đạo Viên Uyển tức khắc sửng sốt.

Này như thế nào không đợi dụng hình đâu, chính mình liền trước dọa nằm sấp xuống?

Tây Lương binh hiện tại đều như vậy túng hóa sao?

Đào Thương anh mi một tủng, nói: “Ngươi người này…… Có ý tứ gì? Như thế nào cái tình huống?…… Vừa tiến đến liền té ngã! Ngươi cùng bản công tử chơi ăn vạ đâu có phải hay không?”

Phùng phu nhân mềm như bông nửa nghiêng ngồi dưới đất, ngẩng đầu, một đôi ngập nước mắt to, dùng đoạt nhân tâm phách ánh mắt hướng Đào Thương phóng điện.

Đào Thương hừ hừ, nói: “Ngươi loại này ăn vạ người đào mỗ thấy nhiều, ngươi này bộ chỉ có thể ở hoà bình niên đại lừa gạt người, hiện tại là loạn thế, đào mỗ không ăn ngươi này một bộ!”

Viên Uyển vừa nghe Đào Thương nói, trong lòng không khỏi cả kinh.

Đào mỗ?

Chẳng lẽ, com người này chính là……

Phùng phu nhân anh anh đối với Đào Thương làm nũng nói: “Ta vài thiên không ăn cơm, cả người vô lực…… Ngươi tới ~, đỡ ta lên ~.”

Nếu là đổi thành ngày thường, Phùng phu nhân này bộ thiên kiều bá mị, tự nhiên là có thể làm đại bộ phận nam nhân mất hồn mất vía.

Nhưng là nàng giờ này khắc này lại quên mất một kiện chuyện quan trọng.

Đó chính là hắn đầy mặt dơ bẩn, trên người ăn mặc dơ giáp, trên người lại tràn đầy vết máu, cả người lại dơ lại xú, đừng nói Đào Thương hiện tại nhìn không ra nàng là cái nam nhân vẫn là nữ nhân……

Hắn hiện tại liền nàng là người vẫn là hầu đều phân không rõ ràng lắm.

Đào Thương nhìn Phùng phu nhân kia phó câu nhân bộ dáng, thật sâu hít một hơi, chậm rì rì nói: “Ngươi biết ta đời này cùng đời trước, ghét nhất chính là cái gì sao?”

Phùng phu nhân giờ phút này còn không có phản ứng lại đây không đúng, thẹn thùng nói: “Là cái gì?”

“Ta ghét nhất…… Chính là pê đê chết tiệt!”

------oOo------

Chương 457: đối xử tử tế gia quyến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đối nam nhân nữ tính hóa loại sự tình này cũng không có cái gì thành kiến, này thuộc về cá nhân hành vi, chỉ cần không nguy hại đến chính mình, Đào Thương giống nhau không muốn can thiệp người khác hành vi tự do.

Đặc biệt là loại này ẻo lả…… Bởi vì căn cứ khoa học lý luận tới nói, này thuộc về một loại sinh vật nhiễm sắc thể lý luận phạm trù, rất cao thâm, thực gian nan, đồng thời cũng thực vi diệu.

Nhưng không thành kiến về không thành kiến, nhưng ngươi đem tiểu gia ta cũng trở thành cùng ngươi là cùng chủng loại người, kia việc này liền không thể nhịn.

Lão tử là thuần thuần các lão gia, nam nhân trung nam nhân, ngươi đem ta trở thành…… Kia gì gì, không đáp ứng!

Phùng phu nhân trước mắt bị Đào Thương lạnh nhạt biểu tình cũng làm cho có chút phát ngốc, nàng chính mình còn hoàn toàn không có ý thức được vấn đề căn kết nơi.

Cái gì là pê đê chết tiệt?

Còn có này tuấn tiếu soái khí tiểu ca ca như thế nào một bộ lạnh như băng bộ dáng?

Không đúng a, chính mình đến nay mới thôi sở đụng tới nam nhân, nhìn chính mình đều là một bộ sắc mị mị bộ dáng, bất luận già trẻ…… Hắn như thế nào liền như thế không giống người thường?

Chẳng lẽ……

Này tiểu ca là cái chính nhân quân tử chăng?

Nếu thật là như thế nói, như vậy cực phẩm nam tử đã có thể thật là quá khó được!

Nghĩ đến đây, Phùng phu nhân chẳng những không có bởi vì Đào Thương lạnh nhạt mà lùi bước, ngược lại là càng thêm dũng mãnh quả cảm!

Dễ dàng được đến nam nhân không phải hảo nam nhân, không dễ dàng được đến khẳng định là cực phẩm!

Đây là người một loại bệnh chung, tiện.

Như vậy vừa anh tuấn, lại có quyền thế, lại có quân tử phong độ hảo nam nhân, ở cái này phân loạn thế gian, chính là thực sự không nhiều lắm.

Nàng thấy Đào Thương không để ý tới hắn, ngược lại là cường tự chống đỡ thân thể, ngay sau đó từ trên mặt đất chậm rì rì bò lên.

Viên Uyển vội vàng cất bước tiến lên, muốn đi nâng nàng, lại bị Phùng phu nhân nhẹ nhàng chắn đem mở ra.

Phùng phu nhân bước ra chân dài, đi tới miêu bộ, lộ ra vũ mị biểu tình, hướng về Đào Thương hoạt động qua đi.

Bùi Tiền mày nhăn lại, cất bước tiến lên, vươn cánh tay dài ngăn trở Phùng phu nhân, thấp giọng quát: “Lớn mật! Nhữ tưởng như thế nào?”

Viên Uyển so có nhãn lực thấy, nàng đã nhìn ra Bùi Tiền trên mặt đã có sát khí, trong lòng tức khắc kinh hãi.

“Dì…… Không thể!”

Đào Thương lại là lạnh lùng một hừ, nói: “Không có việc gì, ngươi làm hắn lại đây! Xem hắn dám như thế nào? Còn trị không được hắn? Dám có đi quá giới hạn hành động, ta tấu bất tử hắn.”

Bùi Tiền chậm rãi buông xuống tay, gắt gao nhìn chằm chằm Phùng phu nhân, như cũ là hết sức chăm chú đề phòng.

Phùng phu nhân đối chính mình tư sắc phi thường có tự tin, nàng chậm rãi bước đi đến Đào Thương bên người, doanh doanh thi lễ nói: “Thiếp thân cũng không ác ý, chỉ là tưởng thỉnh tướng quân thương tiếc.”

Đào Thương cùng Bùi Tiền nghe vậy, cả người cả người nổi da gà ‘ lả tả ’ đi xuống thẳng rớt.

Thiếp thân?

Còn thương tiếc?

Tiểu tử ngươi muốn chết a!

Đào Thương gắt gao nhìn chằm chằm Phùng phu nhân, trong mắt đã lộ ra lạnh băng.

“Hảo tiểu tử, lá gan thực sự không nhỏ! Chơi lưu manh chơi đến ta trên đầu tới? Ta hiện tại liền cho ngươi mượn một cái gan…… Ngươi dám động ta một chút thử xem?”

Phùng phu nhân dung mạo tuy rằng diễm lệ vô song, nhưng thực hiển nhiên EQ cùng chỉ số thông minh không lắm cao, Đào Thương chứa đầy tức giận uy hiếp, nghe vào nàng lỗ tai trung, thế nhưng phảng phất là xúi giục cùng câu dẫn giống nhau.

“Thiếp thân cũng không tưởng động tướng quân, chỉ nghĩ hầu hạ tướng quân mà thôi.”

Nàng giờ phút này thế nhưng là thái độ khác thường, to gan lớn mật, vươn nhợt nhạt bàn tay trắng, đi niết Đào Thương bả vai, một bên nhẹ nhàng xoa, một bên hơi mang cọ xát trêu chọc, đầy mặt đều là vũ mị ý cười.

Nữ nhân a, đụng tới ái mộ nam nhân, chỉ số thông minh liền biến thành số âm.

Nàng hiện tại này cổ trạng thái hẳn là hình dung như thế nào đâu?

Nói là cùng đã phát tình chó cái dường như tương đối chuẩn xác.

Đào Thương khí hãn đều chảy xuống tới.

Chính mình từ sơ bình nguyên niên xuyên qua bắt đầu, Đào Thương trở lại thời đại này đã gần 6 năm thời gian.

Từ Từ Châu công tử ngồi vào Đan Dương quận thủ, lại từ Đan Dương quận thủ ngồi vào Dương Châu mục, thái phó,, Kim Lăng huyện hầu, lục thượng thư sự, thái bình công tử cũng coi như là thân kinh bách chiến, này gặp qua tù binh vô số.

Nhưng trong lòng như vậy không có bức số tù binh, Đào Thương hôm nay thật đúng là chính là lần đầu tiên nhìn thấy.

Mắt thấy Phùng phu nhân như thế quá mức, Đào Thương đột nhiên duỗi tay, bắt lấy Phùng phu nhân trêu chọc hắn đầu vai tay, hừ nói: “Hành a! Ngươi có loại! Ta chính là suy nghĩ thử thử ngươi, không từng tưởng ngươi cư nhiên thật đúng là chính là tới thuận côn bò? Thế nào cũng phải bức ta đánh đúng không?”

Phùng phu nhân tay đột nhiên bị Đào Thương bắt lấy, “Ưm” một tiếng, hai má ửng đỏ, đà nói: “Tướng quân tính toán như thế nào đối thiếp thân đánh?”

“Như thế nào đánh? Ha hả…… Đương nhiên là tấu ngươi!”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương trong mắt hung quang một lộ, vươn tay một phen che lại Phùng phu nhân miệng, đem nàng ấn lại bàn thượng, làm nàng vô pháp kêu to, sau đó mặt khác một bàn tay, “Phanh” một quyền, hung hăng đánh trúng Phùng phu nhân mặt.

Phùng phu nhân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó đó là một trận trời đất quay cuồng.

“Ô ô ô ~!”

Đào Thương một bên lạc quyền tước nàng, một bên hung tợn nói: “Làm ngươi hảo hảo Tây Lương binh không lo, làm ngươi đoạn bối.!”

“Làm ngươi chạm vào ta điểm mấu chốt”

“Làm ngươi ẻo lả!”

“Làm ngươi liêu tới liêu đi!”

“Làm ngươi chạm vào ta sứ!”

“Làm ngươi pê đê chết tiệt!”

Viên Uyển thấy thế tức khắc kinh hãi, trong miệng hô to một tiếng: “Di nương!”

Đào Thương huy động nắm tay đột nhiên giơ lên bất động.

“Di nương?”

Viên Uyển “Thình thịch” một tiếng, quỳ trên mặt đất Đào Thương trước mặt, khóc nói: “Thái phó thứ tội! Tiểu nữ tử cùng di nương đều không phải là cố ý cải trang lừa gạt, quả thật là là địch tặc bắt buộc, bất đắc dĩ mà giả dạng bỏ chạy, không vì mặt khác, chỉ vì có thể thoát được một cái tánh mạng mà thôi…… Chúng ta chỉ là muốn sống…… Phùng di nương vừa mới mạo phạm thái phó, cũng là vì cầu sinh bất đắc dĩ cử chỉ, chỉ thỉnh thái phó thủ hạ lưu tình.”

Đào Thương mạch não kiểu gì cực nhanh, hắn nghe xong Viên Uyển nói, lại nhớ đến Triệu Vân đưa cho chính mình quân báo, nói là muốn tìm hai người……

Tình huống tả hữu xen kẽ dưới, Đào Thương có chút hồi quá vị tới.

“Các ngươi hai cái, rốt cuộc là người nào? Các ngươi là nữ?” Đào Thương nghi hoặc nhìn Viên Uyển nói.

Viên Uyển thấp giọng nức nở nói: “Tiểu nữ tử chính là quá cố sau tướng quân chi nữ Viên thị, sau đó tướng quân cơ nghiệp Viên Diệu nãi tiểu nữ tử chi bào huynh.”

Đào Thương cùng Bùi Tiền đồng thời há to miệng, kinh ngạc biểu tình, ước chừng có thể nuốt vào một cái trứng gà.

Sau một lúc lâu lúc sau……

Đào Thương chỉ chỉ chính mình dưới chưởng người, hỏi Viên Uyển nói: “Nàng là người phương nào?”

Viên Uyển khụt khịt nói: “Đây là là thiếp thân chi di nương, Phùng thị.”

“Phùng thị?”

Đào Thương ngơ ngác thần, đột nhiên buông ra ấn xuống Phùng phu nhân miệng tay, kinh ngạc nói: “Đồn đãi trung, Viên Thuật yêu thích nhất tên kia thiếp thất, có Giang Hoài đệ nhất mỹ nhân chi xưng…… Phùng phu nhân? Chính là nàng?”

Viên Uyển một bên ủy khuất khóc, một bên xoa nước mắt, dùng sức gật đầu.

Đào Thương ngốc lăng sau một lúc lâu, đột nhiên sắc mặt biến đổi, lộ ra một bộ ôn tồn lễ độ biểu tình, vẻ mặt dương quang tươi cười, đột nhiên vừa thấy đó là quân tử trung quân tử.

“Nguyên lai là sau tướng quân ái nữ cùng goá phụ, đào mỗ thất kính, cái kia…… Tự giới thiệu một chút ha, tại hạ Đào Thương, chính là đương triều thiên tử tự mình nhâm mệnh thái phó, lãnh Dương Châu mục.”

Bùi Tiền rất là có nhãn lực thấy còn vì Đào Thương bổ sung một câu: “Thiên tử còn làm thái phó lục thượng thư sự, chấp chưởng thượng thư đài đâu…… Thái bình công tử biết là ai không? Chính là hắn!”

“Điệu thấp chút.” Đào Thương hướng về phía Bùi Tiền vẫy vẫy tay, nói: “Tại hạ năm đó tuy rằng cùng Nhữ Nam Viên thị có chút tiểu hiểu lầm, nhưng cảnh đời đổi dời, vãng tích ân oán sớm đã là tan thành mây khói, đào mỗ tự nhận là là quân tử hạng người, tuyệt không sẽ làm khó người khác thê nữ goá phụ, điểm này còn thỉnh tiểu thư yên tâm đó là.”

Đào Thương trong lòng rất là minh bạch, nếu là muốn hoàn toàn thu phục Hoài Nam quân, cũng làm Trương Huân, Lôi Bạc, Kỷ Linh đám người nỗi nhớ nhà, liền nhất định phải đối xử tử tế Viên thị gia quyến goá phụ, sau đó ở chậm rãi dùng chính mình hành vi, làm Hoài Nam binh tướng nhóm đối hắn tâm phục khẩu phục.

Nghĩ vậy, Đào Thương lại lần nữa đối với Viên Uyển cười nói: “Tiểu thư xin yên tâm, đào mỗ thề với trời, nhất định sẽ đối xử tử tế các ngươi mẹ con hai người.”

Viên Uyển nghe xong Đào Thương nói, không có gì tỏ vẻ, chỉ là quay đầu nhìn bị tấu bất tỉnh nhân sự Phùng phu nhân.

Đối xử tử tế?

Đào Thương trên đầu hãn tức khắc liền chảy xuống tới.

Trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy mỹ nữ, đem Viên Thuật thông đồng hồn đều phải không có, phỏng chừng Tào Tháo hiện nay cũng nhớ thương……

Như thế bị đông đảo chư hầu coi như bảo bối nhi giống nhau mỹ nhân phôi, cư nhiên làm chính mình trở thành nhân yêu cấp tấu…… Này xem như cái cái gì tên tuổi?

Người xuyên việt không ứng đều là thu mỹ nữ sao?

Tước mỹ nữ, giống như còn thật hiếm thấy.

Người xuyên việt có thể đương đến chính mình cái này phân thượng, cũng coi như là tuyệt vô cận hữu.

Nhìn đã ở vào nửa ngất trạng thái Phùng phu nhân, Đào Thương sắc mặt đột nhiên nghiêm, quay đầu hỏi Bùi Tiền.

“Sao lại thế này? Viên thị goá phụ phu nhân đến ta quân lều lớn nội làm khách, như thế nào sẽ biến thành này phúc điểu dạng? Có phải hay không các ngươi chiếu cố không chu toàn!”

Bùi Tiền nghe vậy sửng sốt, nghi hoặc nói: “Thái phó, này không phải ngài đánh sao……”

Lời nói không đợi nói xong đâu, Bùi Tiền liền đối thượng Đào Thương thê lương ánh mắt, dọa cả người một run run.

“Ngạch…… Lấy mạt tướng kinh nghiệm tới xem, Phùng phu nhân như vậy, hình như là bị cảm nắng…… Đối! Bị cảm nắng!”

Viên Uyển nghe vậy tức khắc lăng.

Như vậy trợn mắt nói dối, được chứ?

Đào Thương giận này không tranh lắc lắc đầu: “Như thế nào có thể làm phu nhân bị cảm nắng? Truyền ra đi chẳng phải là làm người trong thiên hạ đều chê cười đào mỗ chiêu đãi khách quý không chu toàn! Tốc tốc chuẩn bị một chỗ sạch sẽ lều trại, làm phu nhân nghỉ ngơi, cũng phái doanh trung y quan tốc tốc chẩn trị! Nói cái gì cũng đến đem phu nhân thự khí cho ta trị hết!”

“Nặc!” Bùi Tiền chắp tay nói.

“Cẩm y ngọc thực, lăng la tơ lụa, đều cho ta hầu hạ chu đáo, trong quân không có đồ vật, hoả tốc làm phụ cận huyện nha cho ta trước đưa lại đây.”

“Nặc!”

Bùi Tiền dứt lời, liền vội vội tiếp đón hổ vệ quân tướng sĩ, đỡ Phùng phu nhân đi cho nàng tìm địa phương dưỡng thương, Đào Thương còn lại là lập tức an bài đồ ăn, cũng làm người nấu nước, làm Viên Uyển ăn trước no bụng, sau đó lại rửa mặt chải đầu.

Viên Uyển vài thiên đều không có ăn qua đứng đắn cơm, vừa thấy đến trong quân đồ ăn, tuy rằng thô ráp, nhưng là ngón trỏ đại động.

Nàng hiện nay cũng bất chấp cái gì Nhữ Nam Viên thị gia phong cùng thục nữ dáng vẻ, nâng lên cơm canh đó là một trận mãnh ăn.

Đào Thương nhìn Viên Uyển ăn cơm ăn ngấu nghiến bộ dáng, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài.

Nàng tốt xấu cũng là Viên Thuật chi nữ, hiện giờ lại rơi vào này phúc quẫn bách thảm tướng.

Thế sự vô thường, chỉ sợ là cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

------oOo------

Chương 458: Hứa Tĩnh tin tức tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đãi Viên Uyển ăn cơm xong lúc sau, Đào Thương vì nàng chuẩn bị một chỗ sạch sẽ lều trại, cũng làm binh lính chuẩn bị nước ấm cùng sạch sẽ quần áo, làm nàng chính mình ở lều trại nội cẩn thận rửa sạch thân thể.

Mà y quan xem qua Phùng phu nhân thương thế lúc sau, cũng nói nàng cũng không lo ngại.

Lại nói tiếp, Đào Thương xuống tay kỳ thật cũng còn hơi có chút đúng mực, tuy rằng buồn bực, nhưng đánh còn cũng không phải thực trọng, dù sao cũng là quân tử sao, động thủ cũng không thể như là lưu manh vô lại giống nhau ngang ngược.

Mà so với ngoại thương, Phùng phu nhân đã chịu kinh hách trình độ ngược lại là khả năng lớn hơn nữa một ít.

Dàn xếp hảo Viên thị hai gã goá phụ lúc sau, Đào Thương lại bắt đầu chuẩn bị rút quân công việc, cũng phái người đi thông tri Triệu Vân, Viên thị hai gã goá phụ hiện tại bị hắn tìm được rồi, làm hắn chạy nhanh lãnh Kỷ Linh cùng chính mình hợp binh một chỗ, trở về gặp quá.

Xử lý xong này đó việc vặt vãnh lúc sau, Đào Thương vốn định nghỉ ngơi một chút, bất quá chính vừa vặn, Nghiêm Tuấn kịch liệt quân tình bị đưa đến Đào Thương trong tay.

Quân tình bên trong, kỹ càng tỉ mỉ trần thuật Tư Mã Ý đối với tào quân muốn thu phục Xương Hi ý tưởng, cũng tấu Đào Thương, Tư Mã Ý cùng Vương Lăng đã tẫn khởi huyện nội binh tướng, thẳng đến Thái Sơn quận cảnh nội mà đi.

Sau khi xem xong, Đào Thương thật sâu hít một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tào Tháo quả nhiên không phải Viên Thuật, Tôn Sách, Lữ Bố đám người có thể đánh đồng, một tay tiếp theo một tay, hắn rốt cuộc còn có thể dùng ra nhiều ít làm người khó lòng phòng bị chiêu số?

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý số tuổi còn nhỏ, luận cập bản lĩnh thượng không đạt được Tào Tháo dưới trướng những cái đó quái vật mưu sĩ tầng cấp, bất quá lần này đánh với Tào Tháo, bọn họ hai người cũng đều là phát huy thật lớn tác dụng, ngày sau nếu là lại tăng thêm rèn luyện nói, cũng hẳn là cũng đủ một mình đảm đương một phía.

Cho nên, Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý này hai cái huyện lệnh, vẫn là đến tiếp tục làm đi xuống.

“Bùi Tiền!” Đào Thương hô.

Không bao lâu, liền thấy Bùi Tiền đi đến: “Thái phó có gì phân phó?”

“Tìm Từ Hoảng cùng Quản Hợi lại đây.”

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu, liền thấy hai người đi vào soái trướng.

“Thái phó, ngài gọi ta chờ?”

Đào Thương đối hai người đem Tư Mã Ý đối Thái Sơn quân cùng tào quân trạng thái phân tích một lần, sau đó đối bọn họ hai người phân phó nói: “Trước mắt Tư Mã Ý cùng Vương Lăng gần đây cộng đồng xuất binh đi trước Thái Sơn quận chi viện, nhưng Thái Sơn quận chính là tào quân địa giới, hơn nữa sào khâu huyện binh tướng không nhiều lắm, chiến lực cũng không cực cường, cho dù có bọn họ chi viện, nghĩ đến Thái Sử Từ cùng Tang Bá cũng là cụt một tay khó chi, ta sợ bọn họ sẽ có nguy hiểm, hai người các ngươi tốc tốc điểm tề chúng ta trong quân toàn bộ Thái Sơn doanh quân

chúng, hoả tốc đi trước chi viện, đừng làm Thái Sử Từ cùng Tư Mã Ý có cái gì sơ xuất.”

Từ Hoảng nghe vậy nói: “Mạt tướng lĩnh mệnh! Bất quá nếu là như thế hành sự, kia mạt tướng kiến nghị, còn thỉnh thái phó tạm thời không cần trở về Bành Thành, ngài cần trước binh tướng đem trưng bày ở Từ Châu cùng Dự Châu biên cảnh, cho rằng kinh sợ, làm Tào Tháo cho rằng thái phó cố ý thừa thắng tiến binh Trung Nguyên, như thế tào quân liền hoàn toàn mới phòng bị thái phó, tắc ngắn hạn nội sẽ không có đại quân đi trước Thái Sơn quận chỗ chi viện, như thế ta chờ cứu viện Thái Sử Từ đám người, phần thắng trọng đại.”

Từ Hoảng dụng binh mưu lược cùng trầm ổn lão luyện tính cách, làm Đào Thương cảm thấy thật sâu bội phục.

Trong lịch sử ở lương tướng như mây Tào thị tập đoàn trung, có thể bị liệt vào ngũ tử lương tướng chi nhất người tài ba, xác thật là danh bất hư truyền.

“Hảo, liền y Công Minh chi ngôn, đào mỗ tạm thời không trở về Bành Thành, ta ở chỗ này đối Hứa Xương Tào Tháo tạo áp lực, Thái Sơn quận bên kia chi viện, liền giao cho Công Minh ngươi.”

Từ Hoảng cất cao giọng nói: “Thái phó yên tâm, mạt tướng nhất định công thành!”

Dứt lời, Đào Thương lại chuyển hướng về phía Quản Hợi, đối hắn nói: “Quản Hợi, ngươi năm đó từng ở Thanh Châu tụ chúng, liền hoạt động mà duyên đi lên nói cũng coi như là tới gần Thái Sơn quận cùng Lang Gia quận, thả năm đó ngươi cũng là lục lâm chi chúng, nói vậy đối Thái Sơn quận kịch bản nhiều ít có thể quen thuộc một ít, lần này ngươi liền cấp Công Minh đánh cái phó thủ, tranh thủ lập hạ chút công lao, quay đầu lại đào mỗ tất có phong thưởng.”

Quản Hợi từ khi quy hàng Đào Thương lúc sau, sở lập đệ nhất kiện đại công lao, đó là thuyết phục Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương chờ một chúng, nhưng lại chưa tham gia quá lớn chiến sự, cho dù là

lần này cùng tào quân đánh với, cũng bất quá là ở phía sau doanh đảm nhiệm trấn thủ.

Hiện giờ thật vất vả được đến một cái có thể xuất chiến cơ hội, Quản Hợi tự nhiên là tâm hoa nộ phóng, hắn cũng có nghĩ thầm làm Đào Thương coi một chút hắn thật bản lĩnh, vì thế liền vội không tiễn ngã đáp ứng rồi.

Đãi hai người đi rồi lúc sau, Đào Thương liền lại hạ lệnh các doanh, hủy bỏ trở về Bành Thành kế hoạch, mà là lệnh các doanh chuẩn bị thay đổi tuyến đường hướng tây, binh tướng mã đóng quân ở Dự Châu cùng Từ Châu giao giới thượng, dùng để hấp dẫn Hứa Xương Tào Tháo lực chú ý.

Nếu Tào Mạnh Đức ngươi muốn cùng ta chơi, kia chúng ta liền hảo hảo chơi một chút đó là.

Hạ đạt mệnh lệnh ngày thứ hai, có một người từ Kim Lăng thành phong trần mệt mỏi chạy tới Đào Thương đại doanh.

Đúng là lúc trước thế Đào Thương cử hiếu liêm ân nhân —— Hứa Tĩnh.

Từ khi Khổng Trụ diệt vong lúc sau, Hứa Tĩnh liền trằn trọc đầu nhập vào tới rồi Đào Thương dưới trướng, mà có xét thấy Hứa Tĩnh lúc ấy từng ở giao châu đãi quá một đoạn thời gian, cùng giao ngón chân thái thú Sĩ Tiếp quan hệ phỉ thiển, bởi vậy Đào Thương vẫn luôn thỉnh hắn làm bên ta cùng Sĩ Tiếp câu thông sứ giả, hy vọng có thể được đến giao ngón chân Sĩ Tiếp duy trì, tốt nhất là trở thành minh hữu.

Sĩ Tiếp thực lực không yếu, hắn chiếm lĩnh bốn quận nơi, có được Lĩnh Nam ranh giới hơn phân nửa.

Bất quá Sĩ Tiếp lãnh địa ly trung thổ khá xa, phương bắc cùng phía đông bắc có Lưu biểu, Trương Tư, Đào Thương chờ thế lực lớn tồn tại, hắn muốn bắc tiến hoàn toàn không có khả năng, chỉ có thể là an phận ở một góc nơi.

Bất quá Đào Thương hiện nay đối với Sĩ Tiếp thành trì cùng binh mã cũng không cảm thấy hứng thú, hắn cùng Sĩ Tiếp chuẩn bị cho tốt quan hệ nguyên nhân chủ yếu, là tưởng được đến chiếm thành lúa.

Chiếm thành lúa là Tống triều thời kỳ dẫn vào trung thổ, này nơi khởi nguyên là Việt Nam trung nam bộ, dẫn vào trung thổ lúc sau, ở Giang Hoài, hai chiết nơi mạnh mẽ mở rộng, trở thành Trường Giang lưu vực chiếm cứ thống trị địa vị cây lương thực.

Hiện giờ Trường Giang chư mà toàn ở Đào Thương trong tay nắm giữ, tuy rằng những năm gần đây, Giang Nam nông cày đã hơn xa năm đó, nhưng Đào Thương vẫn như cũ đối chiếm thành lúa ôm có hy vọng.

Ở Đào Thương lý niệm bên trong —— châu chấu tử cũng coi như thịt! Có thể được đến, cũng không buông tay! Đi trên đường cái nhặt không đến tiền liền tính ném!

Nếu là thật sự có thể được đến chiếm thành lúa, lại cấp Đào Thương hai năm thời gian ở toàn bộ Trường Giang nơi đại sự mở rộng, Đào Thương tin tưởng chính mình dưới trướng thế lực lương thực lượng sản, sẽ đạt tới một cái kinh thiên con số.

Hơn nữa như là Dự Chương quận cùng Hội Kê quận như vậy địa vực cực lớn, nhưng khai phá lại vẫn là tương đối lạc hậu địa phương, nông nghiệp tự nhiên là phát triển kinh tế quan trọng nhất cơ sở.

Trong lịch sử, Tống triều thống trị thời kỳ Phúc Kiến khu vực bởi vì được đến tam vạn hộc chiếm thành lúa lúc sau, nông khẩn lương thu phải tới rồi chất phát triển, từ đây nhảy trở thành Đông Nam kinh tế trồng trọt.

Mà Đào Thương lần này có dự cảm, hắn cảm thấy Hứa Tĩnh vội vội vàng vàng tới gặp chính mình, rất có khả năng chính là vì chiếm thành lúa sự tình.

Quả nhiên, ở gặp được Đào Thương lúc sau, Hứa Tĩnh ngay sau đó nói: “Thái phó, sớm hòa sự, có tin tức!”

“Sớm hòa?” Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Đó là cái gì?”

Hứa Tĩnh cười nói: “Chính là ngài nói chiếm thành lúa a, tại hạ nhiều phiên hỏi thăm, biết được này cốc loại xuất từ lâm ấp quốc! 60 nhiều năm trước, ta đại hán tượng lâm huyện công tào khu liền suất lĩnh mấy ngàn binh mã chiếm cứ huyện thành, giết chết huyện lệnh, theo sau khai cương thác thổ, tự xưng lâm ấp vương, sau truyền này cháu ngoại phạm hùng, hùng vong sau, hiện giờ lâm ấp đương gia giả tên là phạm dật, dật có tâm cùng ta triều nối lại tình xưa, đặc biệt là hắn cận lân, cũng chính là Sĩ Tiếp cùng Giang Đông Đào thị, bởi vậy cố ý dâng lên sớm hòa lúa loại, cho rằng yết kiến chi lễ.”

Đào Thương nghe vậy vui mừng quá đỗi.

“Kia lúa loại, đại khái cái gì thời gian có thể tới?”

Hứa Tĩnh nói: “Lúa loại tùy thời nhưng vận hướng Kim Lăng thành, bất quá trước mắt lâm ấp đương gia phạm dật muốn cho chúng ta dùng chúng ta Kim Lăng thành muối thiết tiến hành trao đổi, chuyện này không biết……”

Đào Thương nghe vậy trầm ngâm một chút, sau một lúc lâu mới nói: “Muối có thể cho hắn, nhưng thiết khí tuyệt đối không được, trung thổ ngày sau sớm muộn gì đều phải thống nhất, lâm ấp 60 năm trước cũng là ta đại hán ranh giới, không thể vứt bỏ, ta không thể đem ta thiết khí không duyên cớ cung cấp ngày sau địch thủ lấy gia tăng kỳ thật lực…… Liền tính là lại nhỏ yếu đối thủ, cũng không được.”

Hứa Tĩnh nghe vậy loát sợi râu, nói: “Lão phu minh bạch, việc này quay đầu lại từ ta lại đi giao thiệp.”

Đào Thương cảm khái nói: “Thật là làm phiền hứa đưa ra giải quyết chung, ta đã thượng biểu thiên tử, khôi phục hứa công thượng thư lang thân phận, quay đầu lại ngài cùng lâm ấp phạm dật nói thượng

một tiếng, liền nói ta Kim Lăng chiến sự liên tiếp, thiết khí ốc còn không mang nổi mình ốc, thật sự vô pháp cung cấp hắn, nếu sự những thứ khác, cái gì muối, quặng, lương thực, hoàng kim, đồ gốm đều có thể.”

“Thái phó yên tâm, thuộc hạ đã biết, nói cái gì cũng đến đem sớm hòa lúa loại vì thái phó tranh thủ lại đây.”

Nói đến này, Hứa Tĩnh đột nhiên lại nói: “Thái phó, tại hạ lần này từ giao ngón chân trở về đi thời điểm, cùng Sĩ Tiếp trò chuyện với nhau, hắn thám tử ở Kinh Châu, giống như được đến một cái pha là bí ẩn tin tức.”

Đào Thương giương lên mi.

Lưu biểu trước mắt vẫn là Đào Thương minh hữu, giáo sự phủ ở Kinh Châu bố trí, trước mắt xa không kịp Hà Bắc cùng Trung Nguyên chờ mà ra sức, bởi vậy có một số việc, nhưng thật ra dễ dàng xem nhẹ.

“Cái gì bí ẩn tin tức?”

Hứa Tĩnh thở sâu, nói: “Lưu biểu trước mắt, làm như cùng Viên Thiệu, kết giao thân thiết, nhưng hiện giờ Viên Thiệu ở chính trị khuynh hướng thượng, cùng thái phó cùng Tào Tháo đều là địch thủ, thái phó đối hắn, không thể không làm phòng bị a.”

------oOo------

Chương 459: xúi giục Trương Tú

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Tĩnh cấp Đào Thương tin tức, là thông qua giao ngón chân quận Sĩ Tiếp chỗ được đến.

Giao châu ở Hán triều cùng sở hữu chín quận phân chia, nhưng trong đó ngày Nam Quận sở quản hạt đại bộ phận khu vực bị lâm ấp vương khu liền phân liệt đi ra ngoài, cho nên hiện nay giao châu chỉ có tám quận nơi.

Mà này tám quận trung úc lâm quận, thương ngô quận cùng Nam Hải quận, tam quận nơi toàn cùng Kinh Châu Linh Lăng quận cùng Quế Dương quận trực tiếp giáp giới, cơ hồ là dính liền ở một khối.

Bởi vậy, đối với Sĩ Tiếp tới nói, thiên hạ chư hầu trung, trước mắt đối hắn nhất có uy hiếp người, đó là Kinh Châu Lưu biểu.

Cho nên giao châu đối với Kinh Châu động thái cùng tình báo dò hỏi, sở trả giá nỗ lực vượt qua người khác tưởng tượng đại, cũng bởi vậy ở trình độ nhất định thượng có thể kịp thời được đến một ít thế lực khác không thể kịp thời dò hỏi đến Kinh Châu tin tức.

Lại cùng Hứa Tĩnh nói chuyện chút lời nói lúc sau, Hứa Tĩnh ngay sau đó xin từ chức rời đi đi làm việc, Đào Thương chính mình còn lại là ngồi ở doanh trại nội trù tính sau này.

Lưu biểu chính là nhà Hán tông thân, lỗ cung vương lúc sau, Viên Thiệu hiện nay chính là Nhữ Nam Viên thị gia chủ, uy danh rung trời vang…… Bọn họ hai người liên hợp, cũng coi như là ở tình lý bên trong.

Có tính không là phú nhị đại tìm quan nhị đại cùng nhau chơi?

Năm đó Lưu biểu chủ động cùng chính mình liên hợp, chính là vì cộng đồng áp chế như mặt trời ban trưa Viên Thuật, hiện giờ Viên Thuật đã qua đời, phương nam song hùng duy dư lại chính mình cùng Lưu biểu hai người.

Hiện giờ chính mình thu nạp Hoài Nam Trương Huân một chúng, dưới trướng binh mã có hai mươi vạn chi chúng, đã là có áp đảo Lưu biểu xu thế…… Cường lân ở bên, phỏng chừng Lưu biểu buổi tối cũng ngủ không quá giác.

Lưu biểu ở ngay lúc này tiếp thu Viên Thiệu kỳ hảo, rất có khả năng là bởi vì không nghĩ ở tiếp tục ngồi xem chính mình lớn mạnh.

Chư hầu chi gian, không có vĩnh hằng bằng hữu, chỉ có vĩnh hằng ích lợi.

Không thể không nói, Viên Thiệu cùng Lưu tỏ vẻ tốt thời cơ trảo phi thường chi chuẩn, này chính trị ánh mắt chi độc ác, xác thật là đương thời hiếm thấy.

Kia chính mình kế tiếp, hẳn là như thế nào làm đâu?

Như thế nào cấp Viên Thiệu thêm điểm đổ đâu?

Liền ở Đào Thương suy nghĩ tình thế thời điểm, Bùi Tiền tới báo, nói là Phùng phu nhân cùng Viên Uyển muốn cầu kiến.

Đào Thương làm cho bọn họ hai người đi đến.

Trải qua rửa mặt chải đầu cùng tắm rửa lúc sau, Viên Uyển cùng Phùng thị lúc này mới vừa rồi lộ ra chân dung.

Viên Uyển phong hoa chính thịnh, lớn lên rất là thanh xuân mỹ lệ, nàng kế thừa lão Viên gia về vẻ ngoài ưu thế gien, sống thoát mỹ nhân phôi.

Đến nỗi Phùng thị, tắc càng là lệnh người kinh diễm.

Trong truyền thuyết làm Viên Thuật ở đầu tường thượng liếc mắt một cái liền nhìn trúng đại mỹ nữ, hiện giờ rửa mặt chải đầu lộ ra chân dung lúc sau…… Nên hình dung như thế nào đâu?

Dùng hoa lệ từ ngữ trau chuốt có điểm dư thừa, nhất thông tục cách nói, chính là vị này Phùng phu nhân muốn ngực có ngực, muốn mông có mông, cho dù không thi phấn trang, cũng là có vẻ diễm lệ vô song, rất là câu nhân.

Hai người cùng nhau hướng về Đào Thương doanh doanh thi lễ.

Đào Thương đáp lễ lại, trước nói: “Phùng phu nhân, đào mỗ lúc trước nhiều có đắc tội, này trong đó nhiều có hiểu lầm, còn thỉnh phu nhân thứ lỗi.”

Phùng phu nhân trong xương cốt nhiều ít dính điểm chịu ngược khuynh hướng, bị Đào Thương tấu qua sau, chẳng những không có sợ hãi, một đôi câu nhân mị nhãn trông được hướng Đào Thương ánh mắt, ngược lại là càng nhiều vài phần khuynh mộ.

Đào Thương đọc đã hiểu nàng trong ánh mắt kéo dài tình ý, trong lòng rất là bất đắc dĩ.

Thật là tiện.

Khó trách Viên Thuật thích nàng thích không được, này đàn bà trăm phần trăm là thích tiểu roi da cùng sáp du kia một loại chủ.

Đào Thương quay đầu hỏi Viên Uyển nói: “Chưa thỉnh giáo tiểu thư phương danh.”

Thời đại này đối nữ tử khuê danh, thượng còn không phải quản lý như vậy bí ẩn không thể tùy ý đối nam tử nói.

“Tiểu nữ Viên Uyển, kính đã lâu thái phó thanh danh, lần này nhìn thấy, đủ an ủi bình sinh.”

Đào Thương thỉnh nhị nữ ngồi xuống, sau đó đối bên ngoài hô một tiếng.

Không bao lâu, Bùi Tiền lãnh người cầm một ít lụa màu tiến vào.

Đây là Đào Thương vừa mới phái người ở phụ cận huyện thành mua trở về.

Đào Thương cười đối với các nàng nói: “Trong quân vật tư hữu hạn, ủy khuất nhị vị, thô y vải bố ăn mặc khủng không hợp thân, đây là đào mỗ phái người thu mua trở về lụa màu, nhị vị thả lấy về đi tạm thời làm chút xiêm y tự dùng, đãi trở về Bành Thành lúc sau, tốt nhất áo cơm nơi ở, tự nhiên dâng lên.”

Phùng phu nhân thấy lụa màu, yêu thích không buông tay, nàng dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve, nói: “Thái phó quả nhiên là như trong truyền thuyết giống nhau, là vị rất tốt quân tử, lại là như vậy săn sóc.”

Nói lời này thời điểm, còn không quên hướng Đào Thương tới cái tiểu liếc mắt đưa tình.

Đào Thương ha hả cười: “Phu nhân hảo ánh mắt.”

Nói lời này thời điểm, hắn dùng bên quang quét về phía Viên Uyển, phát hiện cái này tiểu nha đầu lại không có giống Phùng phu nhân đối lụa màu có như vậy đại hứng thú.

Đào Thương trong lòng âm thầm ước lượng, Viên Thuật cái này nữ nhi, tựa hồ cũng không phải đơn giản như vậy.

Kia Phùng thị ngực đại ngốc nghếch, mọi việc tựa hồ toàn dựa vào này tiểu cô nương, xem ra các nàng hai có thể sống hôm nay, cũng không hoàn toàn là dựa vào vận khí, này tiểu nha đầu nhiều ít vẫn là có chút trí nhớ.

“Tiểu thư đối lụa màu không có hứng thú?”

Viên Uyển trầm tư một hồi, nói: “Thái phó tuy là quân tử, nhưng dù sao cũng là gia phụ chi địch, tiểu nữ tử tuy là nữ lưu, nhưng cũng biết hiểu thái phó cùng ta bá phụ hiện nay chính là đối lập…… Thái

phó không lấy ta hai người vì chất, nói vậy trong lòng nhiều ít là có chút ý tưởng đi?”

Đào Thương hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, khóe miệng treo lên một tia mỉm cười.

“Tiểu thư muốn biết chút cái gì?”

Viên Uyển nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói: “Tiểu nữ tử muốn biết thái phó nghĩ muốn cái gì?”

Đào Thương lẳng lặng nhìn chăm chú Viên Uyển thật lâu sau, trong lòng hơi khởi gợn sóng.

Nha đầu quả nhiên là thật sự có tài.

“Thật không dám dấu diếm, hiện giờ Hoài Nam trong quân, Trương Huân, Kỷ Linh, Lý Phong, Diêm Tượng đám người toàn đã quy thuận, Thọ Xuân binh mã hàng đào mỗ giả cũng là không ít, vì thiên hạ kế, vì xã tắc kế, đào mỗ yêu cầu làm Hoài Nam quân mọi người thành tâm quy thuận với ta, mà phải làm đến điểm này, khả năng liền ít đi không được tiểu thư tương trợ, rốt cuộc…… Liền trước mắt tới xem, ngươi là sau tướng quân duy nhất tồn tại hậu nhân.”

Viên Uyển nghe vậy trầm mặc.

Đào Thương tiếp tục nói: “Ta đối tiểu thư không có ác ý, cũng tuyệt không có lợi dụng chi ý, ta chỉ là cảm thấy, nhiều năm trước tới nay, thiên hạ này phân tranh thật sự quá nhiều, chết người cũng thật sự quá nhiều, ở có thể xuất lực dưới tình huống, chúng ta vì cái gì không vì cái này thế gian thanh bình, mà làm một chút đáng giá nỗ lực?”

Viên Uyển cúi đầu trầm tư, Phùng phu nhân đối Đào Thương còn lại là lộ ra sùng bái chi sắc.

“Thái phó tuổi còn trẻ, liền có như vậy chí lớn, quả nhiên là không phụ thái bình công tử bốn chữ.”

“Phu nhân hảo nhãn lực thừa nhị.”

Viên Uyển suy nghĩ thật lâu sau lúc sau, đứng lên, nói: “Tiểu nữ tử nguyện tẫn non nớt chi lực, nhưng cũng thỉnh thái phó lưu ta Nhữ Nam Viên thị một chi, chớ sử ta phụ tuyệt hậu.”

Đào Thương nhất thời không minh bạch Viên Uyển trong lời nói thâm ý, gật đầu nói: “Đây là tự nhiên.”

“Đúng rồi, thái phó, tiểu nữ tử còn có một việc phải hướng ngươi báo cáo.”

Viên Uyển ngay sau đó đem Trương Tế lâm chung khi lời nói cấp Đào Thương tự thuật một lần.

Đào Thương nghe xong lúc sau kinh hãi, lại trải qua cẩn thận phân tích lúc sau…… Thình lình phát hiện Trương Tế bị Tào Tháo âm chết tỷ lệ cực đại!

Hơn nữa nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, chuyện này là đang âm thầm tiến hành, mà Trương Tế cũ binh tướng mã, bao gồm Trương Tú đám người hiện nay còn không biết tình.

Viên Uyển cùng Phùng thị tồn tại, cư nhiên sẽ làm chính mình biết như vậy một cái có thể lợi dụng thiên đại cơ mật!

Đào Thương tức khắc ý động.

Họ Tào, xem ta không đùa chết ngươi!

……

Mấy ngày sau, Thái Sơn quận bên kia truyền đến tin tức, Thái Sử Từ cùng Tang Bá đi trước thuyết phục Thái Sơn chư tặc, không nghĩ Doãn Lễ cùng Ngô Đôn hai người đã là đảo hướng về phía Xương Hi, bọn họ hai người lá mặt lá trái, dẫn Thái Sử Từ đám người hướng Thái Sơn quận, lại đang âm thầm liên hợp tào quân bố trí mai phục.

Tào Tháo phái hướng cùng Xương Hi liên hợp người, chính là này dưới trướng dụng binh người tài ba —— Vu Cấm!

Vu Cấm là Thái Sơn cự bình người, hắn cùng Xương Hi quan hệ cá nhân cực hảo, tại thuyết phục Xương Hi đầu tào lúc sau, Vu Cấm tự mình bày trận, thiết hạ mai phục dục tru sát Thái Sử Từ cùng Tang Bá.

Tang Bá ở đột nhiên không kịp dự phòng dưới, trúng một mũi tên, thiếu chút nữa ngỏm củ tỏi.

Tang đại ca gần nhất hai năm rất điểm bối, nhiều lần bị thương, nhiều lần bị nhục, hảo lại thương, bị thương lại hảo, thiên chuy bách luyện.

Ít nhiều Thái Sử Từ vũ dũng vô cùng, suất binh bảo hộ Tang Bá phá vây.

Giá trị này nguy nan thời khắc, hạnh đến Thái Sơn năm tặc chi nhất Tôn Quan dẫn bản bộ binh mã tiến đến cứu giúp.

Tôn Quan cùng Tang Bá quan hệ cá nhân tâm đầu ý hợp, ở cuối cùng thời điểm, hắn vẫn là lựa chọn đứng ở Tang Bá bên này.

Vu Cấm cùng Xương Hi sớm có chuẩn bị, bọn họ lợi dụng quen thuộc Thái Sơn quận địa thế ưu thế, đem Thái Sử Từ cùng Tôn Quan một chúng bao quanh vây quanh, đoạn thủy cạn lương thực, dục đưa bọn họ sống sờ sờ nghẹn chết.

Liền ở Thái Sử Từ đám người sắp chống đỡ không được thời điểm, Tư Mã Ý kì binh đuổi tới hiện trường, dùng Kim Lăng liền nỏ kỳ hiệu, vì bọn họ mở ra một cái thông lộ, làm Thái Sử Từ đám người phá vây.

Bất quá Tư Mã Ý binh rốt cuộc không nhiều lắm, đối mặt Vu Cấm truy kích cùng với từ đông bình suất binh tới rồi chi viện tào đem Ngưu Kim cùng Sử Hoán hai người, cũng là chống đỡ không được, hiểm bị đánh tan.

Rơi vào đường cùng, Tư Mã Ý cùng Thái Sử Từ đám người chỉ phải lại lần nữa tìm kiếm hiểm yếu địa thế trú đóng ở, đau khổ chống đỡ.

Thẳng đến Từ Hoảng cùng Quản Hợi binh mã đến lúc sau, chiến sự mới có chuyển cơ.

Từ Hoảng làm đâu chắc đấy, suất lĩnh Kim Lăng Thái Sơn doanh, cùng Thái Sử Từ, Tư Mã Ý, Tôn Quan, Vương Lăng đám người nội ứng ngoại hợp, ác chiến Vu Cấm, Xương Hi, Ngưu Kim, Sử Hoán chờ một chúng.

Từ Hoảng cùng Vu Cấm đều là giỏi về dụng binh người, hai người kia lần này giao thủ có thể nói là kỳ phùng địch thủ.

Đã có thể tổng thể tình huống tới xem, Từ Châu quân bên này vẫn là chiếm chút ưu thế.

Rốt cuộc Thái Sử Từ cùng Từ Hoảng đều là dụng binh cao thủ, thả vẫn là dũng mãnh vô cùng đại tướng chi tài, Vu Cấm cùng bọn họ giao phong, chút nào chiếm không đến tiện nghi.

Vu Cấm cũng là thức đại thể người, mấy phen giao thủ lúc sau, thấy đánh lâu không thắng, ngay sau đó không hề dây dưa, suất binh hồi triệt, thả bọn họ rời xa.

Thái Sơn quận dù sao cũng là ở Duyện Châu cảnh nội, Từ Hoảng đám người cũng là không dám ở lâu, ở đạt thành cứu viện mục đích lúc sau, cũng là bỏ chạy.

Tin tức truyền quay lại tới lúc sau, Đào Thương biết được Thái Sử Từ đám người an toàn trở về, lúc này mới mệnh lệnh tam quân trở về Bành Thành.

Bất quá ở Đào Thương trong lòng, nhiều ít có điểm nín thở.

Tào Tháo này lão tiểu tử nhiều lần ra ám chiêu, hắn có phải hay không cảm thấy chơi tiện này một bộ đào mỗ sẽ không?

Có đi mà không có lại quá thất lễ, quân tử báo thù há có thể cách đêm?

Nói cái gì cũng đến cho ngươi chơi điểm âm!

Đào Thương trong lòng quyết định, muốn lợi dụng Trương Tế sự tình, tới xúi giục Trương Tú, cấp Tào Tháo một cái đáp lễ, làm họ Tào biết chính mình không phải mềm quả hồng dễ khi dễ!

……

Về tới Bành Thành lúc sau, Đào Thương liền tìm tới Quách Gia, làm hắn nghĩ cách phái ra giáo sự, trước tiên ở Hứa Xương nghĩ cách được đến Trương Tú tình huống cùng tin tức.

Cơm muốn một ngụm một ngụm ăn, sự muốn một kiện một kiện làm.

Xúi giục Trương Tú sự, yêu cầu tỉ mỉ mới ra tác phẩm tinh tế, Đào Thương nếu là lập tức liền âm thầm phái sứ giả đi liên hệ Trương Tú, rất có khả năng sẽ khiến cho Trương Tú phản cảm, ngược lại là bất lợi.

Chính mình đầu tiên muốn làm sự, là làm Trương Tú đối Tào Tháo khả nghi.

Tào Tháo âm thầm hại chết Trương Tế lý do, Đào Thương lấy ngón chân cũng biết!

Hẳn là Đào thị tiểu thuyết khởi tác dụng, làm Tào Tháo đối Trương Tế chi thê Trâu thị nổi lên tâm tư.

Một khi đã như vậy, vậy ở Tào Tháo đối Trâu thị động thủ phía trước, trước đem tin tức này để lộ cấp Trương Tú!

……

Hứa Xương thành bắc ước mười lăm dặm địa phương, là Tào Tháo luyện binh bắn lộc đài, Trương Tế cũ đem cùng binh mã, hiện nay

liền tạm thời đóng quân tại đây.

Hiện nay, toàn bộ quân doanh đều ở vì Trương Tế phúng.

Lều lớn trong vòng, Trương Tế linh vị bãi ở trên bàn, phía dưới quỳ hắn chất nhi Trương Tú, một thân tố lụa trắng, đầy mặt ai dung.

Trương Tú tưởng không rõ, vốn là ứng mang theo quân công trở về Trương Tế, vì cái gì êm đẹp ở Viên Thuật doanh trung đã bị phi thạch cùng Viên thị gia quyến cùng nhau nổ chết đâu?

Mà Diêm Hành cùng Lưu Huân cho hắn cách nói, còn lại là lần này tiến công Hoài Nam binh, Viên Thuật gia quyến vốn chính là hẳn là ở xử tử trong phạm vi, nhưng Trương Tế không có được đến quân lệnh, tự mình đi trước hậu doanh, trong đó nguyên do, người khác tất cả đều không biết, bởi vậy sinh ra ngộ thương.

Đối với như vậy giao đãi, Trương Tú đương nhiên là không phục.

Nhưng vấn đề là cho dù dò hỏi đi cùng Trương Tế những cái đó thân đem, cũng không biết Trương Tế tự mình đi hướng Viên Thuật gia quyến doanh trại là muốn làm gì.

Cứ như vậy, cho dù là tìm Tào Tháo ra tới chủ trì công đạo, cũng không có gì điểu dùng.

------oOo------

Chương 460: có đi mà không có lại quá thất lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Toàn bộ Hứa Xương, đối với Trương Tế chết, hiện tại thậm chí đều có lời đồn đãi truyền ra tới, nói là Trương Tế là mưu đồ Viên thị thiếp thị Phùng phu nhân mỹ mạo, muốn đi khinh bạc mạo phạm, kết quả chớ trung phi thạch, chết tắc đương nhiên.

Đối mặt loại này lời đồn đãi, Trương Tú ống phổi thiếu chút nữa không khí tạc!

Chính mình thúc phụ đã chết, nhưng cư nhiên vẫn là truyền ra như vậy ác ý hãm hại, này đối với thúc phụ tới nói, công bằng sao?

Nhưng là Trương Tú trong lòng lại có một cái không giải được kết —— đó chính là cùng ngày ban đêm, thúc phụ rốt cuộc vì cái gì muốn chạy đến Viên Thuật gia quyến doanh địa?

Chẳng lẽ thật là cấp sắc công tâm, muốn lấy nếm thử cái kia cái gọi là Phùng phu nhân hương vị?

Không nên đi? Rốt cuộc nhà mình thím cũng là diễm lệ vô song, thúc phụ tại đây phương diện, hẳn là không kém sự a, vì sao thế nào cũng phải đi nhớ thương nhà người khác tức phụ?

Chẳng lẽ nhà người khác tức phụ liền như vậy có nhai đầu?

……

Nhớ thương nhà người khác tức phụ người, không phải đã chết đi Trương Tế, mà là mặt khác có một cái.

Tào phủ thư phòng nội, Tào Tháo đơn độc gặp mặt Diêm Hành.

“Lần này cùng Từ Châu quân tranh đoạt Hoài Nam binh tướng, ngươi cũng coi như là càng vất vả công lao càng lớn, tuy rằng là làm Đào Thương mang đi lấy Trương Huân cầm đầu Thọ Xuân quân, nhưng luận cập ưu khuyết điểm, ngươi vẫn là công lớn hơn quá, đặc biệt là Trương Tế kia sự kiện, ngươi làm không tồi.”

Nghe xong Tào Tháo khen, Diêm Hành tâm hoa nộ phóng, quỳ một gối xuống đất bái nói: “Có thể vì Tư Không giải ưu, quả thật mạt tướng chi vinh hạnh cũng.”

Tào Tháo tùy ý vẫy vẫy tay, nói: “Ta đã thượng biểu thiên tử, gia phong ngươi, làm ngươi cùng ta Tào thị chư tướng giống nhau, vì liệt hầu.”

Thốt ra lời này ra tới, Diêm Hành không khỏi chính là vui mừng quá đỗi.

Nếu là thiên tử thật sự có thể chuẩn việc này, kia Diêm Hành lần này chính là thật sự kiếm quá độ.

Cần biết Hán triều hai mươi chờ tước thưởng có công giả, này cao cấp nhất vì liệt hầu, kim ấn tím thụ không nói, còn có phong ấp.

“Mạt tướng sau này nguyện vì Tư Không hiệu khuyển mã chi lao, muôn lần chết không chối từ.”

Tào Tháo loát chòm râu, cười nói: “Đứng lên đi, ngươi là ngô chi tâm phúc, cần gì đa lễ như vậy.”

Diêm Hành nghe Tào Tháo xưng chính mình vì tâm phúc, rất là cao hứng, ngay sau đó vui rạo rực đứng lên.

“Cái kia Viên Thuật có một cái thiếp thất…… Họ Phùng, Phùng thị, lần này đi Viên Thuật doanh trại, ngươi chính là gặp qua không có?” Tào Tháo nheo lại hai tròng mắt, đột nhiên hỏi Diêm Hành một câu.

Diêm Hành một chốc một lát không phản ứng lại đây, ưỡn ngực nói: “Đã chết! Đều đã chết! Làm mạt tướng cùng Lưu Huân đám người

lấy sét đánh xe một đốn cuồng oanh lạm đánh, tất cả đều hóa thành bột mịn rồi!”

Tào Tháo hai cái tròng mắt trong nháy mắt trừng tròn trịa.

“Đánh, đánh thành phấn?”

Diêm Hành dùng sức gật đầu, nói: “Đúng vậy! Viên Thuật gia quyến, một cái không lưu, toàn cấp Trương Tế chôn cùng đi.”

“Vậy ngươi trước đó có từng xem qua nàng này diện mạo?”

Diêm Hành dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Loạn chiến bên trong, ta nhìn nàng làm chi!”

Tào Tháo thất vọng về phía sau một dựa, sau đó tùy ý đối với Diêm Hành vẫy vẫy tay, nói: “Ngươi đi xuống đi…… Đi xuống đi.”

Diêm Hành không biết Tào Tháo đây là phạm cái gì tà phong, sao đột nhiên liền không cao hứng.

Nhưng hắn cũng ngượng ngùng hỏi nhiều, ngay sau đó chắp tay bái biệt.

Diêm Hành đi rồi, Tào Tháo ở thư phòng nội lấy ra 《Đào thị tiểu thuyết》 bắt đầu cẩn thận lật xem, một bên xem một bên lắc đầu thở dài nói: “Đáng tiếc a, đáng tiếc a, liền như vậy bị đánh thành tra…… Hắn cũng thật hạ thủ được? Lương Châu mọi rợ quả nhiên là không thể nói lý.”

Nhưng thấy hắn tùy tay từ bàn thượng cầm lấy bút, nhẹ nhàng ở Quần Phương Phổ thượng tướng Phùng thị tên vạch tới, theo sau, ánh mắt dừng ở Trâu thị tên thượng.

Nhưng thấy Tào Tháo khóe miệng treo lên tươi cười.

“Tuy rằng lộng chết một cái quái đáng tiếc, nhưng cái này lại hẳn là tới tay…… Người tới a, bị xe, tào mỗ muốn đích thân đi tế điện Trương Tế, thuận tiện bái kiến một chút này gia quyến.”

……

Bắn lộc dưới đài, ban đêm, Trương Tú đang ở cấp Trương Tế túc trực bên linh cữu.

Đêm khuya tĩnh lặng, Trương Tú cũng là cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, hắn cái trán một chút một chút hướng về phía dưới khái, mắt nhìn liền phải đã ngủ.

Một trận tiếng bước chân lại là đem tựa ngủ phi ngủ hắn đánh thức.

Quay đầu nhìn lại, lại là hồ xe nhi vội vàng hướng hắn đi tới.

Trương Tú nhíu nhíu mi, nói: “Hơn phân nửa đêm, vì sao sự mà đến?”

Hồ xe nhi hướng về Trương Tú chắp tay, nói: “Tướng quân, chúng ta trong quân hiện tại lưu có một cái đồn đãi, gây chuyện trọng đại, cho nên mạt tướng đặc phương hướng ngài bẩm báo.”

Hồ xe nhi suốt đêm hướng Trương Tú bẩm báo lời đồn đãi sự tình, Trương Tú trong lòng biết nhất định không phải nhỏ, ngay sau đó hỏi: “Ra sao lời đồn đãi cũng?”

Hồ xe nhi nhìn nhìn chung quanh, ngay sau đó hướng về Trương Tú thấp giọng nói: “Trong quân có lời đồn đãi nói, lão tướng quân lúc trước đi trước Viên Thuật gia quyến doanh địa, chính là phụng tào công chi lệnh, lão tướng quân chi vong, mặt ngoài xem là chớ trung phi thạch, quả thật tào Tư Không ham phu nhân mỹ mạo, mà ám mà tương hại!”

“Hồ nháo!”

Trương Tú vừa nghe lời này, trên đầu mồ hôi như sau vũ bùm bùm mà xuống, hắn đứng lên, đối hồ xe nhi thì thầm nói: “Là người phương nào dám can đảm truyền này mâu luận? Quả thực hoang đường! Tốc tốc đem ở trong quân truyền lại này tin tức giả bắt lại,

lập tức xử tử! Không thể làm lời đồn đãi khuếch tán! Bằng không ngươi ta đầu khó bảo toàn!”

Hồ xe nhi cũng biết bực này lời đồn đãi sự tình quan trọng, một cái không hảo là có thể làm Trương Tú đầu chuyển nhà, cho nên đã sớm làm chuẩn bị.

“Tướng quân yên tâm, truyền lại lời đồn đãi giả, mạt tướng đã sớm đã bắt lấy, liền chờ tướng quân một câu liền lập tức xử trí…… Chỉ là trước mắt còn có chuyện, nhưng thật ra lệnh mạt tướng có chút do dự, không biết nên không nên báo cấp tướng quân.”

Trương Tú hiện tại là tâm phiền ý loạn, nói: “Có việc liền nói, hà tất ấp a ấp úng.”

“Tào Tư Không hôm nay mượn tưởng nhớ chi danh, vào hắn ở Hứa Xương bên trong thành vì lão tướng quân gia quyến an trí nhà cửa, này đi vào…… Nghe nói đến bây giờ nhưng đều không ra tới.”

“Cái gì!”

Trương Tú nghe vậy chấn động, tròng mắt trừng tròn trịa.

Kia nội trạch bên trong, cư trú đúng là chính mình ở goá thím Trâu thị.

Tào Tháo ban ngày ban mặt đi vào, đại buổi tối còn không ra…… Heo đều biết hắn là đi làm gì!

“Tào Tháo, Tào Tháo!” Trương Tú nghiến răng nghiến lợi, mất hồn mất vía ngồi ở trên mặt đất.

Hồ xe nhi nhẹ nhàng nuốt nước bọt, thấp giọng nói: “Tướng quân, cái kia lời đồn đãi, ngài nói có thể hay không là thật sự?”

Một câu, hoàn toàn liền đem Trương Tú hỏi ngốc.

……

Từ Châu, Bành Thành.

Hôm nay Từ Châu nghênh đón lợi hại thắng trở về Hứa Chử Hứa tướng quân.

Bình định Tổ Lang một trận chiến, com Hứa Chử cùng với này suất lĩnh Đan Dương tinh binh liền chiến liền tiệp, cuối cùng phá được địch sào, thu nạp này tàn binh, cướp lấy này lương thảo quân nhu, hứa khờ nương một đao đem Tổ Lang chặt bỏ đầu, uy chấn tam quân.

Một trận đánh xong, giống như cùng Hứa Chử không có gì quan hệ, ngược lại là cho hắn tức phụ nổi danh.

Bình định Tổ Lang lúc sau, toàn bộ phương nam sơn càng chư tặc sôi nổi táng đảm, trong lúc nhất thời hứa thị vợ chồng ở Giang Nam uy danh cực thịnh.

Vì chúc mừng trận này diệt phỉ đại thắng, Đào Thương tự mình ra khỏi thành nghênh đón hứa thị vợ chồng.

“Mấy tháng không thấy, Trọng Khang lập công lớn, tiền đồ!” Đào Thương cười khanh khách nhìn Hứa Chử nói.

Hứa Chử so với lúc trước rời đi Đào Thương thời điểm đen không ít, vừa thấy cũng là ở trong núi không thiếu bị tội.

Hắn cộc lốc cười nói: “Một mình lãnh binh mệt a, cái gì đều đến chính mình tưởng chính mình cân nhắc, vẫn là đi theo thái phó bên người tương đối cùng mỗ gia ăn uống.”

Đào Thương cười ha ha, hắn vỗ Hứa Chử đầu vai, nói: “Đi! Trở về thành, gần nhất cũng coi như là hỉ sự liên tục, chúng ta uống rượu, hảo hảo khánh công một hồi.”

------oOo------

Chương 461: đại thiết kế sư Lỗ Túc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào lúc ban đêm, Đào Thương ở Từ Châu Bành Thành thiết hạ đại yến, toàn bộ Bành Thành nội có danh vọng văn võ quan tướng đều tới tham gia.

Đào Thương thế lực tuy rằng càng thêm lớn mạnh, nhưng loại này đại yến tịch giống nhau lại bãi cực nhỏ.

Đào công tử tích cực hưởng ứng cần kiệm tiết kiệm kêu gọi.

Nhưng là lại cần kiệm quản gia, có đôi khi nên làm một làm đoàn đội xây dựng cũng là muốn làm một làm, ăn uống chỉ là một loại tình thế, quan trọng là vì này đó văn thần võ tướng nhóm tăng lên sĩ khí, làm mọi người đều đều tìm được động lực cùng lực hướng tâm.

Hán triều yến hội so đời sau tương đối dễ dàng ứng phó chút, đầu năm nay chính thức trường hợp ăn cơm không có vây quanh một trương bàn lớn tử ăn, mà là từng người ngồi ở trên giường, một người một trương tiểu lùn chân bàn, đồ ăn cũng là chia ra chế các ăn các.

Tuy rằng xuyên qua trở về 6 năm nhiều, nhưng Đào Thương như cũ là thực không thói quen, loại này ăn pháp, cảm giác cùng kiếp trước ở cửa hàng thức ăn nhanh ăn KFC hoặc là MacDonald không sai biệt lắm, chẳng qua đời sau là ăn gà rán hamburger, này thế là ăn con hoẵng lộc thịt.

Hứa Chử cùng hứa thị khờ nương thân là đầu công chi thần, bị an bài ở võ tướng hàng ngũ đứng đầu.

Hứa Chử thân là tiếu quận địa phương tiểu cường hào, tuy rằng là Đào Thương thân tín, nhưng ở Từ Châu sĩ tộc bên này vẫn luôn địa vị không cao, nói trắng ra là hắn cũng coi như không thượng sĩ tộc.

Bất quá xưa đâu bằng nay, này phu thê hai người trải qua thảo phạt Tổ Lang một trận chiến, hơn nữa Đào Thương cố ý nâng đỡ, hứa thị nhất tộc rốt cuộc bắt đầu một chân bước vào tới rồi nhất thượng tầng giới quý tộc tử bên trong, tuy rằng như cũ không phải quý tộc, nhưng ít ra cũng coi như là hào môn.

Trừ bỏ thức ăn, rượu tự nhiên là ắt không thể thiếu, yểu điệu thướt tha bản thổ vũ kĩ cùng nhạc sư càng không thể thiếu.

Rất là vui sướng một hồi yến hội.

Hứa Chử mấy ngày này ở trong quân, có quân lệnh trạng chi ước thúc, còn có hứa khờ nương quản, vẫn luôn là không có uống rượu, hiện giờ được cơ hội, rốt cuộc là thả bay tự mình.

Hứa Chử uống thất điên bát đảo, liền đầu lưỡi đều loát không thẳng, mọi người hỏi hắn lần này xuất chinh quân tình thời điểm, hắn cũng là mắt say lờ đờ mông tùng, chỉ biết lải nhải lặp lại nói hai chữ…… “Uống a” “Uống a”.

Hứa khờ nương nhìn Hứa Chử này phúc cẩu thịt thượng không được mặt bàn hùng dạng, hận không thể ở trong yến hội liền mãnh tấu hắn một đốn.

Ngại với Đào Thương cùng mọi người mặt mũi, việc này nàng khẽ cắn môi vẫn là nhịn.

Liền chờ về nhà sau chờ hỗn đản này tỉnh rượu, lại hảo hảo dọn dẹp hắn một phen.

Bất quá trước mắt có một chút sự tình, hứa khờ nương vẫn là đến hướng lấy Đào Thương cầm đầu mọi người thuyết minh.

Hứa khờ nương đối Đào Thương nói: “Thái phó, Tổ Lang tuy rằng bị giết, nhưng trải qua chúng ta lần này xuất chinh tra xét cùng dò hỏi, biết được hiện giờ ở ta Giang Đông sơn càng bên trong, như cũ là có không ít kẻ cắp ngo ngoe rục rịch, thu nạp người miền núi, ý đồ phát triển an toàn, trong đó tương đối nổi danh có Phan Lâm, Phí Sạn, Mao Cam, Kim Kỳ chờ sơn càng cừ soái, đều là một phương cường hào, lâu sau tất nhiên thành họa, bọn họ hiện giờ tuy là không kịp Tổ Lang thanh danh như vậy vang dội, nhưng còn cần thỉnh thái phó sớm làm mưu đồ, để tránh ngày sau làm hại Giang Đông.”

Hứa khờ nương xuất chinh một lần, cư nhiên có thể đem Ngô cảnh nội sơn càng tình huống sờ soạng như vậy rõ ràng, thực sự là làm Đào Thương cảm thấy phi thường bội phục.

Bà nương hung hãn không hung hãn tạm thời bất luận, chỉ bằng điểm này lả lướt tâm tư, hứa khờ nương liền đủ rồi coi như là Hứa Chử hiền nội trợ.

Đào Thương lại uống lên một trản rượu, hỏi mọi người nói: “Hứa phu nhân nói cực sự, sơn càng xem tựa không thành khí hậu, kỳ thật quan hệ trọng đại, Giang Đông phía sau nếu không xong, đối ta quân ngày sau ở bắc tuyến chiến sự ảnh hưởng pha đại, nhằm vào này một chút, đại gia không ngại lấy cái biện pháp cho ta, nhìn xem hẳn là xử trí như thế nào.”

Trần Đăng đứng dậy, đối Đào Thương nói: “Đối phó sơn càng tông tặc, cùng nam diện Bách Việt còn không giống nhau, một mặt bình định diệt phỉ tuyệt phi lâu dài chi đạo, chỉ sợ là bình lại phản, phản lại ra, còn cần có một cái mưu lược song toàn người tài ba chủ trì đại cục, hoặc chiêu, hoặc vỗ, hoặc tiêu diệt, toàn nhân thời thế mà định, cái không thể ngồi mà trò chuyện với nhau.”

Đào Thương cười nhìn Trần Đăng nói: “Như vậy anh tài, chỉ sợ cũng chỉ có Nguyên Long huynh hoặc là Phụng Hiếu, mới có thể đương nổi lên.”

Trần Đăng thở dài khẩu khí, nói: “Tại hạ cũng rất muốn thế thái phó giải quyết Giang Đông cảnh nội sơn càng nhiều lần phản bội việc, chỉ là hiện giờ phương bắc không yên, Viên tào cùng ta chờ tranh hùng sắp tới…… Tại hạ tự nâng giá trị con người, lại là cho rằng trước mắt thái phó bên người thiếu không được ta cùng Quách Phụng Hiếu.”

Trần Đăng thốt ra lời này ra tới, ở đây mọi người trung, rất nhiều Từ Châu bản thổ văn sĩ trong lòng quái không phục, nhưng ngại với Trần thị gia tộc ở Từ Châu địa vị, cũng không dám phản bác.

Ý gì a, liền ngươi cùng Quách Gia là người tài ba, chúng ta đều là phế vật bái?

Đào Thương suy nghĩ suy nghĩ, Trần Đăng nói cũng xác thật là như vậy cái đạo lý.

Đại diện tích mưu đồ sơn càng, như vậy phức tạp tình huống đã yêu cầu dụng binh, lại yêu cầu dùng não, còn muốn tinh thiện ngoại giao chính trị, thực sự là cái nhỏ vụn sống, cũng không phải là Hứa Chử như vậy mãnh tướng cũng hoặc là Mi Trúc như vậy nhiều ít dính điểm thiên khoa người có thể quan sát.

Nhất định đến là vạn trung vô nhất toàn tài.

Chính mình dưới trướng trừ bỏ Quách Gia cùng Trần Đăng ở ngoài, thượng có Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý cũng có thể, bất quá Đào Thương vẫn là hy vọng bọn họ lại rèn luyện một chút, lưu tại chính mình bên người giúp chính mình.

Quách Gia hôm nay cũng là uống mương mãn hào bình, cùng Hứa Chử bất đồng chính là, hắn uống tuy nhiều, đầu óc lại là thanh tỉnh.

“Nguyên Long nói như thế, chắc là có cái gì cái thế kỳ tài đề cử cấp thái phó đi?” Quách Gia say khướt hỏi.

Trần Đăng ha hả cười, nói: “Người hiểu ta, Phụng Hiếu cũng…… Không tồi, ta nhưng thật ra thật đúng là chính là biết có một cái

người tài ba, bất quá hắn bản lĩnh ta cũng chỉ là tin vỉa hè tới, có phải hay không thực sự có năng lực, Trần mỗ cũng là không dám nắm chắc.”

Đào Thương nheo lại đôi mắt, ánh mắt phức tạp nhìn phía Trần Đăng.

Đối với Trần Đăng tiến cử nhân tài, Đào Thương ở trong lòng nhiều ít vẫn là dính điểm cẩn thận.

Bởi vì Trần Đăng người như vậy, thuộc về song nhận.

Hắn đối chính mình trung tâm như một việc này không giả.

Nhưng Trần thị gia tộc cũng là thuộc về Từ Châu sĩ tộc đứng đầu, Trần Đăng ở vì chính mình bán mạng đồng thời, cũng cũng không có quên vì Từ Châu sĩ tộc tranh thủ ích lợi.

Hắn đề cử nhân tài nếu là Từ Châu người địa phương nói, Đào Thương nhiều ít thật đúng là chính là đến ước lượng ước lượng.

Không duyên cớ tăng lên Từ Châu sĩ tộc tập đoàn năng lượng, bất lợi với cân bằng.

Bất quá Trần Đăng kế tiếp nói, nhưng thật ra làm Đào Thương an tâm không ít.

“Tại hạ sở tiến cử người này, cũng không ở Từ Châu bản thổ cư trú.”

Đào Thương nghi hoặc nhìn về phía hắn, nói: “Không phải Từ Châu người địa phương? Đó là nơi nào vị nào cao nhân, có thể làm Nguyên Long như thế xem với con mắt khác?”

Trần Đăng đối Đào Thương nói: “Tại hạ đề cử người, nguyên quán là ta Từ Châu, nhưng nhiều năm trước liền đã rời đi Từ Châu, một thân chính là lâm hoài quận đông thành huyện người, tên là Lỗ Túc, tự Tử Kính.”

“Là hắn.” Đào Thương tâm bắt đầu nhảy lên.

Tuy rằng đi vào thời đại này, Đào Thương vẫn luôn không có gặp qua Lỗ Túc mặt, nhưng ở kiếp trước thời điểm, Đào Thương cũng từng cẩn thận nghiên cứu quá Đông Ngô làm giàu sử, đối Lỗ Túc một thân hơi có chút tự mình nhận định.

Chu Du, Lỗ Túc, Lã Mông, Lục Tốn là hoàn toàn xứng đáng tôn Ngô bốn anh đem, thế nhân toàn phục, bọn họ đều là Ngô đại đế Tôn Quyền tâm phúc cánh tay đắc lực, trong đó Chu Du dựa vào Xích Bích ác chiến nổi danh, Lục Tốn dựa vào Di Lăng chi chiến nổi danh, Lã Mông dựa vào bạch y độ giang nổi danh.

Kia Lỗ Túc dựa vào là cái gì?

Kỳ thật trải qua cẩn thận nghiền ngẫm liền sẽ phát hiện: Lỗ Túc người này, kỳ thật là trong lịch sử Giang Đông chiến lược tổng thiết kế sư!

Hắn vì Giang Đông phát triển sở làm ra thiết kế cùng bố cục, đủ để dùng khủng bố hai chữ tới hình dung.

Nói Lỗ Túc là người hiền lành cách nói, thuần túy chính là hậu nhân lung tung bố trí —— nói nhảm.

Xích Bích ác chiến lúc sau, Lỗ Túc lập chủ yếu cầu Tôn Quyền đem nửa cái Nam Quận mượn cấp Lưu Bị, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì ngay lúc đó Tào Tháo ở phương nam tiền tuyến binh mã bố trí cực kỳ trọng điểm với Đông Ngô.

Tư liệu lịch sử ghi lại: ‘ quân đến tiếu, làm thuyền nhẹ, trị thủy quân, tự oa nhập hoài, ra nước phù sa, quân Hợp Phì ’ chờ…… Tào quân mỗi hạng nhất quân sự hành động, đều đại biểu cho Tào Tháo ngay lúc đó chủ yếu lực chú ý đều ở Tôn Quyền trên người.

Tào lão đại muốn đem bích mắt tiểu nhi rút gân lột da quyết tâm có thể soi nhật nguyệt.

Nhưng là Lỗ Túc cố gắng đem nửa cái Nam Quận mượn cấp Lưu Bị lúc sau, phương nam tình thế liền không giống nhau, Lưu Bị thay thế Đông Ngô ở Kinh Châu phương diện trực tiếp đối mặt tào quân mũi nhọn, đại biên độ hấp dẫn tào quân ở Hoài Nam quân thế bố trí, chia sẻ Đông Ngô cánh áp lực, thậm chí thay đổi sau đó mấy năm gian, ở nhằm vào Hợp Phì cùng Từ Châu quân thế chiến lược thượng, Đông Ngô cùng tào quân công thủ đổi chỗ.

Thế nhân tổng nói là Lưu Bị mượn Kinh Châu, trên thực tế phải nói là Lỗ Túc mượn Kinh Châu mới đúng.

Cái này mượn là chủ động mượn, chủ động cấp, ngươi mẹ nó không cần không được!

Hơn nữa Chu Du sau khi chết, Lỗ Túc vừa lên nhậm liền ở ly Trường Sa thành không đủ trăm dặm địa phương sửa chữa hang ổ ích Dương Thành, cũng truân lấy trọng binh đối Lưu Bị ở kinh nam lãnh thổ tiến hành nghiêm mật theo dõi.

Tòng quân sự góc độ tới xem, này thành trì cơ hồ đều phải tu đến Lưu Bị trên mặt.

Quá đặc nương khi dễ người!

Mấy năm lúc sau, Lưu Bị ở Xuyên Thục đối mặt Hán Trung thật lớn quân sự áp lực thời điểm, thân là lúc ấy quân sự tổng trưởng Lỗ Túc cũng không có quán Lưu Bị, mà là lập chủ yếu cầu Lưu Bị một lần nữa phân chia Kinh Châu địa bàn, cũng lấy Tương thủy vì giới, đem Trường Sa, Giang Hạ, Quế Dương tam quận lấy đông tất cả đều hoa tới rồi Đông Ngô trị hạ.

Lưu Bị ngay lúc đó tâm tình nhất định thực phức tạp.

Mượn nửa cái Nam Quận, thế Tôn Quyền đương chín năm trông cửa cẩu đỉnh Tào Nhân quân sự áp lực, kết quả họ Tôn cùng họ lỗ hiện tại còn muốn giậu đổ bìm leo, làm ta còn ra hai quận nửa!

Trên đời này nhất lỗ vốn mua bán cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Cái nào dám nói Lỗ Túc là người hiền lành, Lưu Bị nhất định sẽ lên mặt tát tai trừu hắn.

Hơn nữa liền Đào Thương cá nhân quan điểm tới xem, Lỗ Túc còn từng đã làm một kiện cực kỳ bí ẩn, thả lệnh người cảm thấy khủng bố sự.

Đương nhiên này chỉ là Đào Thương cá nhân phỏng đoán.

Đó chính là hắn hướng Lưu Bị tiến cử Bàng Thống.

Cái này từng đảm nhiệm quá Chu Du dưới trướng công tào Phượng Sồ tiên sinh, ở Lưu Bị vừa mới ở Kinh Châu đặt chân thời điểm, đã bị Lỗ Túc nghĩ cách an bài tới rồi Kinh Châu đi, đề cử cấp Lưu Bị.

Đông Ngô yêu cầu Lưu Bị, nhưng cũng không phải làm hắn hàng năm ở Trường Giang hạ du láng giềng sống ở, mãnh hổ yêu cầu dùng, nhưng không thể thời gian dài đặt ở bên người sử dụng.

Đem bọn họ đưa đến phía tây đi kiềm chế Tào Tháo, đối tôn Ngô càng tốt chút, cũng có thể làm bên ta ngày sau toàn theo Trường Giang lấy nam sách lược càng mau chút.

Bàng Thống a, liền từ ngươi đi phát huy tài cán, làm Lưu Bị tiến hành đại tây chinh đi.

Bàng Thống thỏa thuê đắc ý đi Lưu Bị nơi đó, mắt thấy Lỗ Túc kế hoạch liền phải thực hiện, nhưng một cái thình lình xảy ra biến cố lại suýt nữa làm Lỗ Túc kế hoạch thai chết trong bụng.

Lưu Bị nhìn đến Bàng Thống cái thứ nhất phản ứng chính là: Quá xấu.

Xấu đến ta không phải rất muốn dùng.

Vì thế Lưu Bị liền đem Bàng Thống rất xa đuổi rồi, làm hắn thí thủ lỗi dương huyện lệnh.

Bàng Thống thỏa thuê đắc ý mà đến, cuối cùng cư nhiên bị an bài xuống nông thôn.

Lỗ Túc biết việc này sau thiếu chút nữa không tức chết.

Chính mình cắt thịt uy Lưu cẩu, nhưng này Lưu cẩu cư nhiên còn không thượng đạo? Lưu Bị ngươi có phải hay không đối ta có ý kiến gì a?

Đại thiết kế sư cũng không có từ bỏ, hắn tự mình thư tay, cấp Lưu Bị đưa đi một phong “Bàng Thống sử dụng bản thuyết minh.”

Bên trong thuyết minh Bàng Thống tài hoa hơn người, tuyệt phi trăm dặm chi tài vân vân……

Lưu Bị được Lỗ Túc tiến cử thư từ sau, lại kinh Gia Cát Lượng du thuyết, lúc này mới rốt cuộc bỏ xuống trong lòng khúc mắc, bắt đầu trọng dụng Bàng Thống.

Mà Bàng Thống ở Lưu Bị thủ hạ đắc thế lúc sau, liền bắt đầu tận hết sức lực đi làm Lỗ Túc muốn cho hắn đi làm sự.

Bàng Thống tận hết sức lực thúc đẩy Lưu Bị tây đi, đoạt Ích Châu, lấy Hán Trung…… Uy hiếp quan lũng!

Lưu thị tập đoàn toàn bộ thế lực cơ hồ toàn bộ hướng tây nghiêng, chẳng những đem tào quân chủ yếu chiến trường toàn bộ chuyển dời đến Quan Tây, Đông Ngô đối mặt phương bắc áp lực chợt giảm.

Mà cái này thế lực mạnh mẽ hoàng thân minh hữu, từ đây nghẹn ở Tây Xuyên, hắn ở Kinh Châu khu vực lực ảnh hưởng biến thành chân không, rốt cuộc uy hiếp không đến Đông Ngô, chỉ để lại một cái tính cách cực có khuyết tật Quan Vũ.

Bước tiếp theo có lẽ chính là ở thực lực cũng đủ tiền đề hạ bắt lấy Kinh Châu, sau đó lại thuận giang mà thượng, bắt lấy Ích Châu, trục

bị với Hán Trung; cũng hoặc là mưu đồ Trung Nguyên, tóm lại Đông Ngô là lập với tiến khả công lui khả thủ bất bại chi địa.

Nhưng là duy nhất vượt qua Lỗ Túc tính toán trung sự tình, chính là Bàng Thống đã chết, cảnh này khiến Lưu Bị quân đoàn ở nhất định ý nghĩa thượng mất khống chế, đây là Lỗ Túc cái này phúc hắc đại thiết kế sư đời này duy nhất không có thiết kế tốt địa phương.

Tuy rằng là có điều khuyết điểm, nhưng Lỗ Túc nửa đời vì Giang Đông mưu hoa đại kế, quyết đãng tứ phương, đủ có thể xưng thượng là Giang Đông tổng thiết kế sư.

……

Đào Thương buông xuống chén rượu, bình tĩnh nhìn Trần Đăng: “Cái này Lỗ Túc hiện tại nơi nào?”

Trần Đăng chắp tay nói: “Người này rời đi đông thành lúc sau, hẳn là ở tại Sào Hồ phụ cận, nghe nói này cùng Tôn Sách mưu chủ Chu Du chính là cũ thức, nay tịch tại hạ ngẫu nhiên nghe nói này tổ mẫu qua đời, Lỗ Túc đã phản hồi đông thành xử lý tang sự, thái phó nếu là đối người này cố ý, không ngại phái người đem hắn triệu tới, khảo khảo hắn học thức, nhìn xem hay không nhưng dùng……”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Đào Thương lắc đầu nói: “Chuẩn bị khoái mã, suốt đêm khởi hành, ta tự mình đi đông thành một chuyến sẽ hắn.”

“A?”

Mọi người không nghĩ tới Đào Thương nhã hứng cư nhiên như thế chi cao, đối với một cái chỉ là vừa mới bị Trần Đăng đề cử một chút người, cư nhiên muốn lập tức đi trước gặp nhau?

Trần Đăng cũng không biết hắn có phải hay không thật là có bản lĩnh vẫn là lãng đến hư danh.

Cần biết đông thành ly Bành Thành cũng là không gần.

Quách Gia do dự một chút, đứng lên nói: “Thái phó, hiện giờ Từ Thịnh, Triệu Vân, Thái Sử Từ, Tang Bá đám người binh mã ở trên đường chưa trở về, Trương Huân đi chiêu hàng Hoài Nam Lôi Bạc đám người cũng không tin, có phải hay không chờ một chút lại đi……”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Đào Thương vươn tay ngăn cản hắn nói đầu.

“Những việc này hiện tại đối ta mà nói đều không phải đại sự, đi hướng đông thành sự, với ta mà nói là trước mắt quan trọng nhất…… Trong nhà sự, ngươi cùng Nguyên Long giúp ta quan tâm, ta đi trước đông thành, gặp được Lỗ Túc, lập tức liền về.”

Đào Thương trước mắt trong lòng trang không dưới chuyện khác.

Đối với hắn tới nói, Lỗ Túc tầm quan trọng, đủ rồi so được với nửa cái Giang Đông.

Một khi làm Lỗ Túc rời đi đông thành, lại lần nữa phản hồi Sào Hồ, không nói được liền sẽ bị Chu Du giành trước.

……

Lâm hoài đông thành.

Lỗ Túc là cái con người chí hiếu, tuy rằng những năm gần đây hắn rời đi nhà cũ, vẫn luôn ở bên ngoài phiêu đãng, nhưng lần này tổ mẫu qua đời, lại cũng làm hắn không xa ngàn dặm, hoả tốc bôn trở về quê quán.

Kỳ thật về quê vì tổ mẫu đặt mua tang sự, giữ đạo hiếu vì thứ nhất, còn có thứ hai là Lỗ Túc cũng muốn suy nghĩ một chút trước một đoạn thời gian, Chu Du đối hắn mời.

Chu Du đương cư sào lớn lên thời điểm, cùng Lỗ Túc có chút giao tình, hai người đối lẫn nhau cũng là thập phần coi trọng.

Ở một mức độ nào đó tới nói, hắn cùng Chu Du cũng coi như chính là tâm đầu ý hợp chi giao.

Nhưng Chu Du trước một đoạn thời gian mời hắn đến cậy nhờ đến Tôn Sách dưới trướng, nói lương tâm lời nói, Lỗ Túc cũng không muốn đi…… Ít nhất muốn đi cũng đến lại suy xét suy xét.

Tôn Sách là cái người tài ba, điểm này Lỗ Túc biết, nhưng một thân sát phạt quá nặng, trước mắt tuy rằng là thay thế được Viên Thuật chiếm cứ Hoài Nam, nhưng lại là cùng hổ lang Lữ Bố làm bạn.

Này hai gã đương thời mãnh tướng có lẽ là có thể làm ra một phen sự nghiệp, nhưng lại không phải Lỗ Túc muốn sự nghiệp.

Lỗ Túc không nghĩ cùng thích giết chóc người trộn lẫn quá nhiều, không gì chỗ tốt.

Nhưng là không về thuận Tôn Sách nói, nếu thật muốn đi con đường làm quan, Lỗ Túc trước mắt thật đúng là chính là không có gì hảo phương pháp.

Năm đó Viên Thuật cũng từng mời quá hắn, lại bị hắn uyển chuyển cự tuyệt.

Những người này, đều không phải hắn sở vừa ý người.

“Công tử, bên ngoài có khách nhân đưa tới hiếu lễ, nói là phải cho lão thái phúng.”

Quản gia nói đem Lỗ Túc từ mơ màng trung kéo ra tới.

“Là ai?”

Quản gia đệ trình thượng một phần bái thiếp cùng danh mục quà tặng.

Lỗ Túc đại khái quét một lần, thầm than nói: “Thật lớn bút tích a.”

Sau đó hắn nhìn nhìn lạc khoản, không khỏi sửng sốt.

Lạc khoản vô danh, com chỉ có một dòng họ.

“Đào?”

Lỗ Túc khép lại bái thiếp, trầm ngâm một lát, nói: “Tùy ta đi ra ngoài đón chào.”

Đào Thương đứng ở phủ ngoại, chờ một lát lại thấy một người mặc màu trắng đồ tang, tướng mạo gầy nhưng rắn chắc ngăm đen hán tử đi ra.

Y theo tuổi tới xem, người này, tựa hồ chính là Lỗ Túc.

“Gặp qua thái phó.” Lỗ Túc tất cung tất kính hướng Đào Thương hành lễ vấn an.

Đào Thương mỉm cười hư tay vịn khởi hắn: “Đào mỗ ở thiệp thượng, vẫn chưa viết tên họ, Tử Kính là như thế nào biết được ta thân phận?”

Lỗ Túc trả lời rất là đơn giản: “Đoán.”

Đào Thương ngẩng đầu nhìn nhìn biển hiệu, nói: “Đào mỗ nếu là tới phúng, kia liền đi trước đi vào tế điện một chút tổ tiên, Tử Kính nghĩ như thế nào?”

Lỗ Túc lắc mình vì Đào Thương tránh ra một cái thông lộ, nói: “Túc đại tổ mẫu đa tạ thái phó hạ mình…… Thái phó thỉnh nhập môn.”

------oOo------

Chương 462: Tử Kính luận 4 sách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tế bái quá Lỗ Túc tổ mẫu lúc sau, Lỗ Túc ngay sau đó ở phòng khách chiêu đãi Đào Thương.

Đào Thương lúc này đây cũng coi như là không thỉnh tự đến.

Theo đạo lý tới nói làm như vậy thực sự là thực đột ngột, nhưng hắn xác thật lo lắng Lỗ Túc ở xong xuôi tang sự sau sẽ hồi Sào Hồ, đến lúc đó rất có thể chính là tiện nghi Chu Du cùng Tôn Sách.

Đào Thương luyến tiếc tiện nghi địch nhân.

Lỗ Túc lớn tuổi Đào Thương một tuổi, cho nên Đào Thương xuất khẩu lấy huynh tương xứng.

“Tử Kính huynh lần này xong xuôi tang sự, tính toán khi nào rời đi?”

Lỗ Túc nghe vậy xua tay, liền xưng không dám, lại là không dám lấy huynh bối ở Đào Thương trước mặt tự cho mình là.

Một chút lễ nhượng chối từ lúc sau, phương nghe Lỗ Túc nói: “Tại hạ bổn ý, cho là tại hạ đầu tháng trở về cư sào, nhưng hiện giờ thái phó tự mình lâm môn, tại hạ rất có khả năng đó là trở về không được.”

Đào Thương nghe vậy cười.

Cùng người thông minh tán gẫu không mệt a.

Lỗ Túc chính là người thông minh, hắn nhìn Đào Thương đưa tới thiệp thượng chỉ có một dòng họ, đầu giật giật liền biết đối phương

là đương triều thái phó, cũng là Từ Châu cùng Dương Châu chi trường.

Đào Thương thân là thiên hạ thế lực có thể đếm được trên đầu ngón tay vài tên chư hầu chi nhất, tự nhiên sẽ không nhàn tới không có việc gì chạy đến đông thành tới cấp không chút nào quen biết nhà mình tổ mẫu phúng, hắn chân thật mắt, hắn là chính là chính mình.

Tuy rằng không biết Đào Thương là từ đâu nghe được chính mình, nhưng trước mắt Lỗ Túc trong lòng vẫn là rất là chấn động.

Đào Thương đại thật xa từ Bành Thành đuổi tới đông thành, đủ thấy Đào Thương đối hắn coi trọng trình độ.

Chính cái gọi là kẻ sĩ vì người thưởng thức mình mà chết, nữ tử vì người mình thích mà trang điểm, Đào Thương này cử nhưng thật ra hơi có chút Chu Công phun đút cảm giác.

Đối Lỗ Túc mà nói, Đào Thương vô luận là thế lực, thực lực, phong bình cùng với gần đây hành động, đều so Tôn Sách phải mạnh hơn quá nhiều, mà hiện giờ như vậy hùng người bay vật tìm tới chính mình, Lỗ Túc tuy rằng là tự cao pha cao, nhưng cũng cảm thấy Đào Thương tương đối với Tôn Sách, mới là chân chính có thể làm chính mình mở ra tài hoa nhân vật.

Chưa nói chuyện, Lỗ Túc đã có bảy phần quyết đoán.

Đào Thương nhìn Lỗ Túc, cười nói: “Tử Kính nói không tồi, thật không dám dấu diếm, là đào mỗ tả bàng hiền thần Trần Đăng hướng ta đề cử huynh trưởng.”

Lỗ Túc nghe vậy bừng tỉnh nói: “Nguyên lai là hắn.”

Đào Thương gật đầu nói: “Lâu nghe Tử Kính chính là cao minh chi sĩ, thiên hạ kỳ tài cũng, đào mỗ đường xa tiến đến gặp nhau, thành tâm thỉnh giáo Tử Kính huynh chỉ điểm bến mê, còn thỉnh huynh không cần cự ta với ngàn dặm ở ngoài.”

Lỗ Túc thấy Đào Thương nói khách khí như vậy, vội vàng nói: “Không dám! Không dám! Thái phó quân tử chi danh trải rộng thiên hạ, túc không dám ở thái phó trước mặt cậy mạnh? Thái phó nếu có tương tuân, túc tất nhiên là biết gì nói hết.”

Đào Thương cười cười, nói thẳng nói: “Xin hỏi Tử Kính huynh, lấy ngươi ánh mắt tới xem, sau này chi thế, đào mỗ thân cư Đông Nam hai châu mười quận nơi, đương như thế nào tự xử? Từ Châu cùng Dương Châu nơi, ngày sau đường ra phát triển lại đem ở đâu?”

Lỗ Túc thấy Đào Thương một chút không đem chính mình đương người ngoài, đi lên trực tiếp liền hỏi cái này sao mẫn cảm vấn đề, thực hiển nhiên là rất đem chính mình đương bàn đồ ăn, trong lòng đã có chút tiểu kích động, lại có chút tiểu cảm động.

Hắn loát thuận hạ ý nghĩ, mới vừa rồi đối Đào Thương nói: “Nghe nói thái phó đã thu phục Hoài Nam cũ đem, thế lực càng thêm cường thịnh, mà trước mắt Viên Thiệu đã xuống tay phái binh thu phục Thanh Châu cùng U Châu, lấy túc chi ngu kiến, Viên Thiệu được Hà Bắc lúc sau, tất nhiên sẽ lấy bắc địa kiêm sa mạc chi chúng, nam hạ Trung Nguyên cùng Từ Châu nơi, thái phó chi thế tuy mạnh, nhưng tưởng khắc bại Viên Thiệu, trừ phi Viên Thiệu có đại sơ hở đại sơ hở, nếu không rất khó rồi.”

Đào Thương thâm giác có lý, hắn không thể gửi hy vọng với ngày sau cùng Viên Thiệu giao chiến khi, thật sự sẽ xuất hiện một lần ô sào chi thất.

Lịch sử nước lũ sớm đã thay đổi lưu động phương hướng, ai dám bảo đảm Viên Thiệu liền nhất định sẽ tái phạm sai lầm.

“Kia y theo Tử Kính huynh chi thấy, đào mỗ hẳn là như thế nào?”

Lỗ Túc thanh thanh giọng nói, đối Đào Thương nói: “Thái phó lập tức phải làm, có bốn sự kiện, chuyện thứ nhất đó là lập tức tuyển ra một người thiện mưu thiện binh giả, quét sạch Giang Đông nạn trộm cướp, gắng đạt tới ở tương lai cùng Viên Thiệu giao thủ thời điểm, phía sau không đến phân biệt sai.”

Lời này cùng chính mình này tới ước nguyện ban đầu đại khái không sai biệt lắm, quả nhiên là trí giả chứng kiến lược cùng.

“Cái thứ hai đâu?” Đào Thương lại hỏi.

“Thái phó nếu muốn biện pháp cùng thiên tử kết thành thân gia.”

“Cùng thiên tử kết thân?” Chuyện này Đào Thương nhưng thật ra trước nay không nghĩ tới.

Lỗ Túc cười cười, nói: “Viên Thiệu thực lực quân đội cùng địa bàn cường thịnh chỉ vì thứ nhất, Viên Thiệu sở dĩ không thiếu nhân tài, chính là bởi vì hắn dưới trướng quan trọng thân tín đều là bắc địa quan trọng sĩ tộc xuất thân, Viên Thiệu thân là Nhữ Nam Viên thị chi chủ, càng kiêm chư hầu minh chủ, môn sinh cố lại biến thiên hạ, chính trị độ cao người phi thường có thể đạt được, không phải túc vọng khoe khoang đại Viên Thiệu, thái phó nếu là giờ phút này không nghĩ biện pháp đề cao chính mình chính trị lực ảnh hưởng, rất có khả năng ở cùng này giao thủ trong quá trình, liền có Từ Châu sĩ tộc làm phản đầu Viên, trước mắt trực tiếp nhất biện pháp, chính là làm Đào thị trở thành hoàng thân, như thế tắc Đan Dương Đào thị liền cũng coi như là ngoại thích chi thân, có thể ở thời gian chiến tranh dùng để ổn định Từ Châu sĩ tộc.”

Lỗ Túc quả nhiên không hổ là Lỗ Túc, một lời trúng đích!

Trong lịch sử Tào Tháo bởi vì được đến thiên tử, bởi vậy mới có thể lấy được áp chế Viên Thiệu chính trị độ cao, cùng với chống đỡ.

Liền tính là như thế, Tào Tháo ở trận chiến Quan Độ trước, cũng là đem chính mình ba cái nữ nhi, toàn bộ đính hôn cho Lưu Hiệp, lấy được hoàng thân tôn sư.

Đánh giặc bất quá là đánh binh, còn muốn đánh tâm nhãn, đánh chính trị, đánh hậu trường.

Trong đó chi tiết ảo diệu đều ở tại đây.

Lỗ Túc không hổ là thiện thiết kế giả.

Đào Thương càng thêm kiên định làm Lỗ Túc trở thành hắn phụ tá đắc lực quyết tâm, tiếp tục nói: “Kia đệ tam kiện đâu?”

Lỗ Túc bình tĩnh nói: “Cụt một tay khó chi, thái phó phải làm chuyện thứ ba, chính là muốn cùng Tào Tháo tạm thời hóa thù thành bạn, không cầu đồng minh, nhưng ít ra là đồ vật hô ứng.”

Đào Thương nghe vậy nhíu nhíu mày.

Việc này giống như không tốt lắm làm đi, hắn trước đó không lâu vừa mới cùng Tào Tháo bẻ qua tay cổ tay, hơn nữa trước mắt còn ở tính kế Trương Tú đâu.

Sau một lúc lâu lúc sau, Đào Thương mới vừa rồi nói: “Tào Tháo cùng ta đã là giao thủ mấy lần, tuy rằng đôi ta ngày xưa từng có giao tình, nhưng nhiều năm ác chiến xuống dưới, ta sợ hắn chưa chắc chịu giúp ta.”

Lỗ Túc lắc lắc đầu, nói: “Không phải giúp ngươi, là giúp hắn chính mình, Viên Thiệu nếu là nam hạ, đứng mũi chịu sào giả, nãi ở Trung Nguyên, Tào Tháo nếu là thông minh, cũng đương biết được bằng hắn hiện nay bản thân chi lực, tuyệt đối khó kháng Viên Thiệu, thế nào cũng phải ngài hai người hợp tác, mới có thể cùng Viên Thiệu thế lực ngang nhau.”

Đào Thương híp mắt, lẳng lặng trầm tư một lát.

“Việc này ta nhớ kỹ, nhưng thành cùng không thành, còn phải xem Tào Tháo thái độ…… Tử Kính huynh lại nói đệ tứ kiện.”

Lỗ Túc hơi khom người, nói: “Đệ tứ kiện đó là, ta nếu là thái phó, liền nhất định sẽ tiểu tâm phòng bị Kinh Châu Lưu biểu.”

Lỗ Túc lời này, thực thật sự chui vào Đào Thương tâm khảm trung.

Hắn thở dài khẩu khí, nói: “Trước mắt chuyện này là làm ta nhất đau đầu, bí thư lang Hứa Tĩnh thượng một lần từ giao ngón chân quận

trở về, từng mang cho ta một tin tức, chính là Lưu biểu trước mắt chính âm thầm cấu kết Viên Thiệu…… Việc này rất là khó làm, Lưu biểu thế lực bất đồng bình thường chư hầu, Kinh Châu thực lực cực kỳ hùng hậu, một khi hắn đảo hướng về phía Viên Thiệu, đến lúc đó ta khả năng chính là hai mặt thụ địch.”

Lỗ Túc loát chính mình sạch sẽ đoản cần, nói: “Kia nhằm vào Lưu biểu, thái phó tính toán như thế nào làm?”

Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Không có gì khác hảo biện pháp…… Lưu biểu tốt xấu cũng là ta minh hữu, ta tưởng lại phái người đưa lễ trọng tranh thủ hắn một chút, không còn hắn sách.”

Lỗ Túc nhẹ nhàng cười, thở dài: “Chỉ sợ là khó a, năm đó Lưu biểu cùng thái phó kết minh, bất quá là vì đối phó Viên Thuật thu hồi Nam Dương quận, hiện giờ Viên Thuật đã vong, Nam Dương quận đã đến, mà Giang Đông cùng Kinh Châu mà duyên thực sự lại thân cận quá, thái phó thế lực như mặt trời ban trưa, đối Kinh Châu mà nói như mãnh hổ ở bên, Lưu biểu giờ phút này cũng là muốn mượn Viên Thiệu tay suy yếu với ngài, thậm chí diệt vong với ngài, lấy cầu Kinh Châu thái bình…… Hắn như thế nào sẽ lại tiếp tục cùng ngài liên thủ?”

Đào Thương nghe vậy tự giễu cười.

Lỗ Túc nói, hắn tự nhiên là đều minh bạch, chỉ là cũng nghĩ không ra giải quyết hảo biện pháp.

Nói lương tâm lời nói, Viên Thiệu nam hạ là lúc, Lưu biểu nếu là khởi cái gì chuyện xấu, kia Đào Thương cảm thấy chính mình cơ bản chính là chết chắc rồi.

“Tử Kính có cái gì phương pháp, giúp ta cởi bỏ cái này khốn cục sao?” Đào Thương chờ mong nhìn Lỗ Túc nói.

Lỗ Túc gật gật đầu, nói: “Có một người, có lẽ giúp đỡ thái phó phân ưu.”

Đào Thương vội hỏi nói: “Ai?”

Lỗ Túc trịnh trọng đối Đào Thương nói: “Hiện giờ Trường Sa thái thú Trương Tiện, chính là Nam Dương sĩ tộc xuất thân, nhiều lần đảm nhiệm Linh Lăng, Quế Dương thái thú, hiện giờ còn lại là quan đến Trường Sa thái thú, một thân ở kinh nam thâm đến dân tâm, người này cực có tài hoa, đáng tiếc lại có một cái tật xấu, đó là tính cách quật cường, nghe nói này cùng Lưu biểu luôn luôn liền không hòa thuận, nếu là có thể nói động người này…… Rối rắm nam bộ bốn quận, uu k a n shu phản loạn Lưu biểu, tắc Lưu biểu nội hoạn mọc thành cụm, không rảnh đối ngoại rồi.”

Đào Thương hai tròng mắt hơi hơi nhíu lại, nói: “Trương Tiện chỉ là Trường Sa thái thú…… Còn có thể kéo còn lại nam bộ tam quận?”

Lỗ Túc khẳng định gật đầu nói: “Trương Tiện ở kinh nam danh vọng cùng thế lực hơn xa Lưu biểu, nguyên nhân chính là vì này thế lực ở kinh nam ăn sâu bén rễ, nhiều năm như vậy hắn tuy rằng là nhiều lần kháng thượng, nhưng Lưu biểu lại lấy hắn cũng không có cách nào…… Nếu là Trương Tiện có thể ở Kinh Châu nam bộ phản Lưu biểu, thái phó lại nghĩ cách nói động Tôn Sách cùng Lữ Bố tấn công Giang Hạ quận…… Rốt cuộc Hoàng Tổ chính là Tôn Sách huyết cừu người, Tôn Bá Phù huyết khí phương cương, thù cha làm sao có thể không báo? Đến lúc đó Lưu biểu loạn trong giặc ngoài, Giang Đông chi nguy tự giải rồi.”

Nói đến này, liền thấy Lỗ Túc đối với Đào Thương thâm khom người, nói: “Hành này bốn sách, tắc thái phó liền có cùng Viên Thiệu một trận chiến căn cơ!”

Lỗ Túc sớm tối chi gian liền đem Đào Thương trước mắt nhất lửa sém lông mày tình thế gõ định, lệnh Đào Thương cảm thấy khiếp sợ.

Người tài ba quả nhiên chính là người tài ba, thực sự không phải cái!

Hắn hướng về Lỗ Túc ôm ôm quyền, nói: “Tử Kính huynh như thế tài cao, mai một với sơn tuyền chi gian thực sự đáng tiếc! Như mông không bỏ, đào mỗ nguyện bái huynh vì hoành giang tướng quân, tổng đốc cảnh nội bình sơn càng chi quân vụ chính khách, trợ ta giúp một tay, còn thỉnh huynh chớ chối từ!”

------oOo------

Chương 463: Hà Bắc người hành động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thanh Châu trị sở lâm tri thành.

“Ha ha ha ~~!”

Một cái đắc ý dào dạt thanh niên ngồi ở thứ sử phủ chính đường đang ngồi thượng, trong tay thưởng thức Thanh Châu thứ sử đại ấn, trên mặt tất cả đều là kiêu căng tự đắc chi sắc.

Thanh niên này, đó là Viên Thiệu trưởng tử Viên Đàm.

Mà hắn phía dưới, còn lại là đứng sừng sững Viên Thiệu phái tới đốc quân con thứ ba Viên Thượng cùng Bàng Kỷ hai người.

Viên Đàm ở Viên Thượng cùng Bàng Kỷ đốc xúc hạ, chỉ huy đại quân đối Thanh Châu thứ sử Điền Giai cùng Khổng Dung liền nguyệt tới phát động năm lần hội chiến.

Viên quân thế lực cường đại, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, Thanh Châu các nơi châu huyện trông chừng mà hàng, Điền Giai cùng Khổng Dung không địch lại Viên Đàm thế, rơi vào đường cùng chỉ phải bỏ thành mà đi, nam hạ thẳng đến Từ Châu mà đi.

Chủ tướng nếu đều chạy trốn, Thanh Châu mặt khác chư huyện, trên cơ bản liền có thể truyền hịch mà định.

Mà tháng trước Viên Thiệu lại đã tự mình cử binh thảo phạt Công Tôn Toản, U Châu chi tranh sắp tái khởi.

Chỉ cần Viên Thiệu tin chiến thắng truyền đến, kia toàn bộ Hà Bắc liền sẽ hoàn toàn rơi vào Viên thị trong túi.

Nhìn Viên Đàm vẻ mặt thỏa thuê đắc ý biểu tình, hạ đầu Viên Thượng không khỏi khịt mũi coi thường.

Bất quá là đánh thắng Điền Giai cùng Khổng Dung kia hai cái lão phế vật mà thôi, xem đem hắn khoe khoang!

Trong lòng tuy rằng như thế tưởng, nhưng Viên Thượng người này, nhiều ít vẫn là có chút lòng dạ.

Hắn hướng về phía Viên Đàm chắp tay nói: “Đại ca dũng mãnh phi thường vô địch, được Thanh Châu, Sơn Đông lâm hải giàu có và đông đúc nơi, từ nay về sau tẫn vì ta Viên thị sở hữu, quả nhiên không hổ là phụ thân trưởng tử, ngô chờ đệ bối mẫu mực.”

Viên Đàm đối Viên Thượng nịnh hót rất là vui vẻ.

Tuy rằng hắn luôn luôn không phải thực thích, thậm chí có thể nói là cực kỳ chán ghét cái này hoa ngôn xảo ngữ đệ đệ, nhưng trước mắt này nịnh hót chi ngữ cho dù là từ Viên Thượng trong miệng nói ra, Viên Đàm cũng như uống cam tuyền.

Ai làm chính hắn cảm giác chính mình chính là lợi hại đâu.

“Tam đệ quá tán, lần này phá được Thanh Châu, nhiều ít cũng có ngươi……”

Viên Đàm vươn tay, dùng ngón trỏ cùng ngón cái nhéo khoa tay múa chân một chút, nói: “Một chút công lao.”

Nhìn Viên Đàm kia phó tiểu nhân đắc chí khoe khoang dạng, Viên Thượng hận không thể bái hắn ba tầng da.

Làm ngươi trang! Ngươi chờ!

“Đại ca như thế thần uy, sớm tối chi gian đã đến Thanh Châu, mà phụ thân bên kia phá được Công Tôn Toản cũng là nhất định phải được, Hà Bắc bốn châu đại thống sắp tới, đại ca ở phụ thân điều quân trở về phía trước, sao không dệt hoa trên gấm, bắt lấy Từ Châu, cho rằng ăn mừng?”

Bàng Kỷ ở bên cạnh, vốn là trạng nếu không có việc gì uống nước ấm ăn tô điểm, thình lình nghe lời này, sợ tới mức một ngụm trực tiếp không sặc chết.

Hắn dùng bên quang nhìn quét Viên Thượng, trong lòng âm thầm oán trách.

Này hỗn trướng tiểu tử phụng mệnh đốc quân là lúc đáp ứng ta cực tới, không phải nói không hảo không đi trêu chọc Đào Thương sao!

Mà khi Viên Đàm mặt, Bàng Kỷ thật sự là ngượng ngùng nói Viên Thượng không phải.

Viên Đàm nghe vậy, hơi lộ ra chần chờ thần sắc.

Hắn lần này phụng mệnh tấn công Thanh Châu, được đến quân lệnh chỉ là phá được Thanh Châu toàn cảnh, lại không có làm hắn xuất binh Từ Châu.

Kỳ thật ở Viên Đàm trong lòng, hắn cũng là có xuất binh Từ Châu ý tứ.

Rốt cuộc Đào Thương tuổi còn trẻ, liền đứng hàng Hán triều trẻ tuổi đứng đầu, Viên Đàm trong lòng hoặc nhiều hoặc ít là dính điểm không phục.

Hắn cũng coi như là lực có thể bác mãnh thú mãnh tướng, thả xuất thân danh môn, ở trong tiềm thức vẫn là thực để ý phong bình.

Ta kém cái gì!

Viên Thượng thấy Viên Đàm lộ ra chần chờ chi sắc, trong lòng minh bạch việc này có môn, ngay sau đó cảm khái nói: “Tiểu đệ gần chỉ là một cái đề nghị mà thôi, đại ca nếu là không muốn, kia liền tính…… Ai, việc này nói như thế nào đâu, đại ca sợ hãi cũng là bình thường, rốt cuộc kia kia Đào Thương tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng là có thể cùng phụ thân đánh đồng người, chúng ta này đó tiểu bối phân, cái nào là đối thủ của hắn?”

Vừa nghe lời này, Viên Đàm tức khắc có chút chịu không nổi.

Hắn vốn chính là một cái lòng dạ so cao người, thả từ nhỏ sùng binh thượng võ. Trong lòng tính thượng, nói thật dễ nghe điểm kêu tính tình ngay thẳng, nói không dễ nghe chính là dũng mà vô mưu.

Viên Thượng phép khích tướng đối với người khác có lẽ không hảo sử, đối hắn đại ca tới nói lại là gãi đúng chỗ ngứa.

Viên Đàm hừ một tiếng, nói: “Ai nói ta sợ Đào Thương? Kẻ hèn một giới nhãi ranh, gì đủ nói thay! Tam đệ ngươi đừng vội khinh thường với ta, thả xem vi huynh như thế nào đắn đo Đào Thương!”

Viên Thượng nghe thế trong lòng mừng như điên.

Viên Đàm thằng nhãi này thật là quá phối hợp.

Hắn lược làm trầm ngâm, đối Viên Đàm nói: “Nghe nói Thái Sơn tặc trung Xương Hi, Ngô Đôn đám người đã quy thuận Tào Tháo, ngang nhau binh đóng quân với Thái Sơn quận, Lang Gia quốc cùng ta Thanh Châu chi gian cách trở cái chắn đã mất, lần này đúng là huynh trưởng dùng võ là lúc cũng.”

Viên Đàm giơ tay, chặn Viên Thượng nói đầu, nói: “Việc này ta đều có trù tính, không nhọc Tam đệ nhọc lòng.”

Viên Đàm như thế ngang ngược, ở chính mình trước mặt mang lên tư phổ, Viên Thượng trong lòng rất là khó chịu, nhưng lại cũng không nói thêm cái gì.

Lại tùy ý nói nói mấy câu lúc sau, Viên Thượng ngay sau đó lui ra tới.

Bàng Kỷ cũng theo hắn cùng đi ra ngoài.

Mới vừa vừa ra khỏi cửa, Bàng Kỷ liền rất là bất mãn đối Viên Thượng nói: “Tam công tử! Lúc trước rời đi Nghiệp Thành tới Thanh Châu là lúc, ngươi đáp ứng ta cực tới? Không phải nói tốt không trêu chọc Đào Thương sao? Ngươi như thế nào rồi lại……”

Viên Thượng không sao cả vẫy vẫy tay, nói: “Bàng công, ta cùng với ngươi lúc trước nói chính là ta không trêu chọc Đào Thương, hiện giờ là ta đại ca muốn chiến, cùng ta có gì quan hệ?”

Bàng Kỷ khí thẳng dậm chân: “Đại ca ngươi muốn chiến! Kia không phải cũng là ngươi khuyến khích? Quay đầu lại hắn bẩm báo đại tướng quân nơi đó, không phải là ngươi khuyết điểm?”

Viên Thượng nhướng mày: “Vừa rồi thính đường, trừ bỏ ngươi đó là ta, cái nào có thể chứng minh là ta khuyến khích hắn?”

Bàng Kỷ nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Tiểu tử này…… Đây là ý gì? Làm ta giả bộ chứng?

Quá không trượng nghĩa đi!

Nhìn Bàng Kỷ trợn mắt há hốc mồm biểu tình, Viên Thượng cười ha hả nói: “Minh bạch chưa? Có một số việc không cần như vậy so chết lý, chờ quay đầu lại Viên Đàm xuất binh Từ Châu thời điểm, ngươi ta lại âm thầm thượng thư báo cáo phụ thân, liền nói Viên Đàm chuyên quyền độc đoán, người khác khổ khuyên không nghe, chứng thực hắn tự hành xuất binh hành vi, đến lúc đó hắn đó là cắn ngược lại một ngụm, phụ thân lại làm sao có thể tin hắn?”

……

Từ Châu, Bành Thành.

Đào Thương mang theo Lỗ Túc về tới Bành Thành sau, sau đó liền lập tức triệu tập chúng văn võ, đem Lỗ Túc dẫn tiến cho bọn hắn, cũng Tuyên Cao chúng văn võ, đem nhâm mệnh Lỗ Túc vì hoành đem tướng quân.

Hoành đem tướng quân chức vụ ở Đông Hán quan chế trung cũng không tồn tại, lúc này chính là Đào Thương phỏng theo trong lịch sử Đông Ngô sở thiết lập, này chức năng chủ yếu là trấn thủ vùng ven sông nơi, dùng để quét ngang tới phạm chi địch.

Bất quá tướng quân chung quy chỉ là một cái danh hào, cũng không thực chất thượng quân chính quyền lợi, mà Đào Thương chiêu an Lỗ Túc lúc sau, muốn cho hắn gánh vác nhiệm vụ chủ yếu là quét ngang cảnh nội sơn càng, hoặc thu hoặc tiêu diệt, toàn xem này liền.

Cho nên vô luận như thế nào, ít nhất phải cho Lỗ Túc phân phối ra một chi quân đội mới có thể.

Nhưng y hắn hiện nay quân công, phân ra gì một vị trọng đem hoặc là nào một đường binh mã làm hắn tiếp quản, chỉ sợ đều không phải thực phương tiện.

Ít nhất ngắn hạn nội không thể phục chúng.

Nhằm vào điểm này, Đào Thương tìm Lỗ Túc thương nghị, muốn nghe xem hắn ý kiến.

Lỗ Túc nhưng thật ra thực hiền hoà, nói: “Không cần cũ quân, thái phó nếu là phương tiện, triệu mấy ngàn tân quân cùng ta đó là.”

Liền ở Đào Thương suy nghĩ muốn hay không ở Từ Châu chiêu mộ một đám tân binh dũng thời điểm, phương nam bên kia truyền đến tin tức.

Nói là Đào Ứng ở Dự Chương nơi, vì Đào Thương chiêu mộ một đám 3000 người chúng Bách Việt tráng đinh, tùy thời nhưng đến Kim Lăng thành.

Bách Việt chi chúng như cũ này đây bộ lạc tình thế mà sống, vật tư thiếu, bởi vậy có rất nhiều trong tộc cô đinh nhưng thật ra khát vọng có thể tới Đông Hán triều đình quản hạt hạ huyện phủ tòng quân.

Ít nhất ở bọn họ trong mắt, như vậy có thể lấp đầy bụng, không cần bữa đói bữa no màn trời chiếu đất.

Đào Thương tinh tế cân nhắc nghiền ngẫm qua sau, liền trước trao quyền làm Lỗ Túc đi hướng Kim Lăng thành, cũng đáp ứng đem này

chi Bách Việt quân giao cho Lỗ Túc quản lý.

Đào Thương hạ lệnh ở Hội Kê quận trung, phân cách ra dư Diêu, thượng ngu chư huyện, sửa Ngô huyện vì Tô Châu thành, chuyển vì một quận, sắc phong Lỗ Túc vì Tô Châu thái thú, lãnh binh trấn thủ.

Lỗ Túc chịu nhậm đi trước Ngô huyện, đó là là Tô Châu thành tiền nhiệm.

Ngay sau đó, Đào Thương liền bắt đầu hoàn thành Lỗ Túc đối hắn gián ngôn mặt khác tam sách.

Xúi giục Trương Tiện phản loạn Lưu biểu đối với Đào Thương tới nói lửa sém lông mày, Đào Thương tả hữu cân nhắc dưới, trước phái người thông báo Tôn Sách một tiếng.

Hắn thuận tiện cũng muốn nhìn một chút Tôn Sách đối việc này thái độ.

Tôn Sách báo thù sốt ruột, đã sớm tưởng cướp lấy Giang Hạ mở rộng địa bàn, cũng giết chết Hoàng Tổ để báo thù cha, hắn thực mau liền cho Đào Thương hồi đáp, đó là nguyện ý thúc đẩy việc này.

Hơn nữa Tôn Sách còn tiến cử một người đi thuyết phục Trương Tiện phản loạn, người này gọi là Hoàn giai, từng bị Tôn Kiên cử vì hiếu liêm, lúc trước Tôn Kiên bị Lưu biểu giết chết, cũng là hắn mạo hiểm đi Lưu biểu chỗ tác phải về Tôn Kiên thi thể, cùng Tôn thị một môn cực kỳ muốn hảo.

Thu phục chuyện này đồng thời, Triệu Vân đám người quay trở về Bành Thành, Thái Sử Từ cùng Tang Bá lãnh đầu hàng Đào Thương Thái Sơn tặc Tôn Quan đã trở lại, mà đồng thời Trương Huân đi trước thuyết phục Lôi Bạc, Trần Lan đám người cũng đã trở lại.

Chuyện này tiến hành phi thường thuận lợi, Lôi Bạc chờ tam đem tỏ vẻ nguyện ý quy phụ Đào Thương.

Trương Huân về tới Bành Thành, biết được Đào Thương cứu Viên Uyển cùng Phùng phu nhân, vì Viên Thuật giữ được một cái huyết mạch, trong lòng rất là cảm động.

Vì thế, hắn cuối cùng buông xuống đối Đào Thương cuối cùng một chút phòng bị, lấy ra Viên Diệu khi chết, vẫn luôn bị hắn giấu kín truyền quốc ngọc tỷ.

Có truyền quốc ngọc tỷ, Đào Thương không khỏi vui mừng quá đỗi!

Có thứ này làm môi giới, Đào thị cùng Lưu Hiệp đương thông gia nắm chắc, liền nhiều vài phân.

Chỉ là trước mắt, Đào thị môn trung, hẳn là tuyển ai đi theo Lưu Hiệp thông hôn đâu?

Chuyện này Đào Thương lấy không chuẩn chủ ý, quyết định đi tìm Đào Khiêm.

------oOo------

Chương 464: mỹ nhân kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Khiêm cùng Vương Duẫn trước mắt đều ở Bành Thành bên cạnh một chỗ tân đạo quan tĩnh dưỡng, hai cái lão nhân đi theo Vu Cát dưỡng sinh luyện khí, ngày thường nhật tử quá thật sự là dễ chịu.

Bất quá Đào Thương giống nhau nếu là xuất hiện, vậy đại biểu cho hai lão nhân dễ chịu nhật tử đến cùng.

Cái gọi là không có việc gì không đăng tam bảo điện, đào tiểu tử thuộc về Tang Môn tinh cấp bậc, xuất hiện khẳng định chính là có việc.

Nghe xong Đào Thương tự thuật lần này ý đồ đến lúc sau, Đào Khiêm có chút cảm giác như là đang nằm mơ.

“Cùng thiên tử kết thành thân gia? Ngươi cho rằng ngươi là ai a? Thiên tử liền tính là gặp nạn cư trú Phạm Huyện, kia cũng là thiên tử! Ngươi muốn cho hắn cấp ta Đào thị đương con rể? Ngươi muốn làm Tào Tháo cùng Viên Thiệu còn không cho làm đâu!”

Đào Thương nghe vậy bất đắc dĩ nói: “Việc này thế ở phải làm, chỉ có làm thiên tử cùng ta Đào thị kết thành thân gia, ta Đào gia thành hoàng thất ngoại thích, mới có tư cách cùng Viên Thiệu bẻ thủ đoạn…… Đến nỗi cụ thể là như thế nào cái thao tác pháp, kia ngài cũng đừng nhọc lòng, đều ta tới lộng liền thành.”

Đào Khiêm nghe vậy hừ hừ: “Ngươi năng lực! Ngươi nhất năng lực! Ngươi gì đều được! Có bản lĩnh ngươi đừng tới tìm lão phu a?”

Đào Thương cười khổ nói: “Này không phải đến làm ngài cho ta ra cá nhân sao? Nhà ta này một chi nhân số thưa thớt, theo ta cùng nhị đệ hai hài tử, liền cái nữ oa đều không có, cũng không biết ngài kia

trước là thân thể không hảo vẫn là sao lại thế này, là có thể sinh ra hai……”

Đào Khiêm cân nhắc cả buổi mới hồi quá vị tới, túm lên quải trượng đối với Đào Thương chính là một đốn hảo đánh.

Đánh xong lúc sau, gia hai mới vừa rồi tiếp tục lao chính sự.

“Kỳ thật lão phu gần nhất thật đúng là ở cân nhắc chúng ta Đào thị vấn đề, ngươi hiện tại thủ hạ, đối với ta Đào thị tới nói, đại bộ phận đều là họ khác, phi ta tông tộc người trong, ngày sau tưởng thành đại sự, còn phải dùng một ít tông tộc người trong vì xà chi trụ, liền tính là bọn họ không có tài hoa, cũng nhất định phải dùng…… Dù sao cũng là người một nhà sao.”

Đào Khiêm ý tứ Đào Thương minh bạch.

“Vấn đề là, hài nhi cùng ta Đào thị tông tộc người tiếp xúc không nhiều lắm nha.”

Đào Khiêm hừ một hừ, nói: “Ban đầu kia mười mấy năm thời gian ngươi từng ngày liền biết hỗn, có thể tiếp xúc cái gì hữu dụng người?”

Dứt lời, liền thấy Đào Khiêm đứng lên, trở lại chính mình trong phòng, cầm một quyển danh sách ra tới.

Đào Thương triển khai nhìn kỹ, lại thấy mặt trên viết đều là Đan Dương Đào thị tông tộc mấy năm gần đây tới, có chút tài năng tuổi trẻ tuấn tú nhân vật, nhiều ít đều là cùng chính mình dính điểm thân mang điểm cố.

Đào Thương minh bạch Đào Khiêm ý tứ.

Đào Khiêm là muốn cho hắn từ này đó Đào thị tông tộc người được chọn trung, tuyển chọn một ít ưu tú người làm cánh tay, cũng an bài chức vụ, lợi dụng tông tộc tới cân bằng thế lực hạ sĩ tộc hoặc là họ khác quan tướng.

Kỳ thật tinh tế nghĩ đến, Đào thị cũng là có chút có bản lĩnh người, Đào Cơ chính là một cái tốt nhất ví dụ.

Đào Thương khép lại giản độc, nói: “Phụ thân ý tứ, hài nhi minh bạch, những người này ta quay đầu lại sẽ cẩn thận sàng chọn, chỉ là này cùng thiên tử kết thân cô nương, ngài đến ở trong tộc giúp ta chọn một cái……”

Đào Khiêm cũng khó khăn, vuốt trắng bóng râu ở kia cẩn thận cân nhắc đã lâu.

“Trong tộc cô nương phần lớn đều là dung chi tục phấn, khó coi, muốn dạng không dạng, muốn dáng người không dáng người, hết thảy không xứng với thiên tử……”

Đào Thương nghe mí mắt trực trừu trừu.

Chính mình đây là đầu thai một cái cái gì gien gia tộc a!

“Chỉ có ngươi nhị bá gia cô nương, ôn nhu hào phóng, biết lý thủ tiết, thả diện mạo xuất chúng, đoan trang hào phóng, rất có dung nhan, nhưng thật ra cái thượng thiện chi tuyển.”

Đào Thương nghiêm túc nhìn Đào Thương nói: “Chúng ta Đào thị tông tộc này nàng cô nương đều như vậy thấp kém, liền nhị bá gia nữ nhi lớn lên đẹp? Ngài xác định nàng thật là nhị bá bản nhân loại, không tìm người đại lao?”

Đào Khiêm lại sửng sốt một hồi lâu, mới vừa rồi phản ứng lại đây, túm lên quải trượng đem Đào Thương lại một đốn hảo đánh.

“Lão phu nói tốt chính là hảo, ngươi tin hay không tùy thích!”

Vừa nghe Đào Khiêm đem nhị bá gia cô nương khen thành hoa, Đào Thương cũng có chút tò mò.

“Nhị bá gia cái kia muội muội, tên gọi là gì?”

“Kêu đào hoa.”

Đào Khiêm: “……”

Hảo đi, thật đúng là đóa hoa.

Cũng không biết nhị bá bằng cấp là một cái cái gì trình độ…… Ngươi tốt xấu cũng là cái sĩ tộc con cháu, như thế nào cấp hài tử nổi lên như vậy cái hảo nuôi sống tên.

Tuy rằng thời đại này, cổ nhân vì nuôi sống hài tử, xác thật là thường xuyên cấp hài tử khởi tiện danh, nhưng cũng không có như vậy a!

Này trong tộc tiểu muội ngày sau nếu là thật vào Lưu Hiệp cung, đương phi tử, phải gọi cái gì?

Hoa phi sao?

Lại trải qua một phen dò hỏi, phát hiện không có lựa chọn nào khác lúc sau, Đào Thương cũng chỉ có thể như vậy địa.

Đào Khiêm tự mình viết thư từ, cùng Đào Thương nhị bá thương nghị việc này, đem đào hoa quá kế đến chính mình dưới gối, đương Đào Thương muội muội.

Mà Đào Thương tắc bắt đầu xuống tay viết sổ kê khai, thỉnh thiên tử sắc phong chính mình muội tử vào cung…… Đương hoa phi.

Bất quá chuyện này hẳn là như thế nào cùng thiên tử đề đâu?

Nhân gia thiên tử hiện tại có tức phụ có gia, đột nhiên đưa cho nhân gia một cái, này tính chuyện gì?

Đào Thương nhiều ít có điểm khó khăn.

Vào lúc ban đêm, Đào Thương không có hồi phủ, mà là ở phủ đệ nội trạch trong sân tự hỏi viết như thế nào này phong thượng tấu.

Có điểm như là kiếp trước viết phương án cảm giác đâu?

Liền ở Đào Thương gãi đầu da thời điểm, đột nhiên thấy Bùi Tiền bước nhanh đi đến, đối với Đào Thương nói: “Thái phó, Phùng phu nhân muốn gặp ngươi.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Hắn lại câu dẫn ta tới?”

Bùi Tiền gật gật đầu, kích động biểu tình dường như Phùng phu nhân là tới câu dẫn hắn giống nhau: “Nàng mang theo một cái hộp đồ ăn, cùng một lọ hắn tự nhưỡng Hoài Nam bí lộ, nói là muốn hiến cho thái phó, lấy biểu đạt cứu mạng chi tình.”

Đào Thương dùng tay chống cằm, nói: “Đây là muốn thi triển mỹ nhân kế a…… Bùi Tiền, ngươi nói ta ứng không nên trung nàng này một kế?”

Bùi Tiền cười hắc hắc, nói: “Thái phó chính là đương thời quân tử, chính là trúng nàng kế sớm muộn gì cũng có thể xuyên qua, nếu là tránh mà không thấy, ngược lại là có vẻ ta nhát gan không trượng nghĩa! Không bằng giáp mặt chọc thủng nàng mưu kế!”

Đào Thương hướng về phía Bùi Tiền giơ ngón tay cái lên: “Quá mẹ nó đúng rồi! Ta là quân tử, ta sợ cái gì, ngươi làm nàng phóng ngựa lại đây đi……”

Không bao lâu, lại thấy cố ý trang điểm hoa hòe lộng lẫy, diễm lệ vô song Phùng phu nhân, bưng một cái hộp đồ ăn cùng một hồ hơi mang có thanh hương rượu nhạt, doanh doanh đi tới đình hóng gió trong vòng.

Phùng phu nhân không hổ là Hoài Nam đệ nhất đại mỹ…… Thục nữ, trải qua thu thập lúc sau, dáng người đẫy đà, diễm lệ vô song, này chờ vưu vật đi ở trên đường, đủ rồi hấp dẫn mỗi người tròng mắt.

Đào Thương cảm khái gật gật đầu, nói: “Phu nhân lại tới phát xuân?”

“Ân?” Phùng phu nhân nghe vậy sửng sốt.

Đào Thương vẫy vẫy tay nói: “Ta ý tứ là…… Phu nhân đêm khuya đến đây, không biết có gì chỉ giáo? Là ngại đào mỗ ở Bành Thành, vì ngài an bài nơi không thoải mái?”

Phùng phu nhân doanh doanh cười, chào hỏi nói: “Thái phó đối ta mẹ con ân trọng, mấy ngày liền tới ăn mặc chi phí tất cả không thiếu, thả còn không ngăn trở những cái đó Hoài Nam cũ tương lai vấn an chúng ta mẹ con, ta mẹ con thật là cảm kích, thiếp thân nghe Bùi tướng quân nói thái phó mấy ngày liền xử lý chính vụ vất vả, cố ý tự mình xuống bếp, chuẩn bị một ít Hoài Nam tiểu thái đến thăm ngài, còn thỉnh thái phó không cần lui bước.”

“Phu nhân có tâm, thật là ngượng ngùng.”

Phùng phu nhân mở ra hộp đồ ăn, lấy ra giống nhau giống nhau tiểu thái bãi ở thạch án thượng, cũng vì Đào Thương rót một trản rượu.

“Thái phó thỉnh nếm thử thiếp thân tay nghề?”

Đào Thương cầm lấy chiếc đũa nếm mấy khẩu, đồ ăn làm thực thanh đạm, nhưng lại có khác một phen phong vị, rượu gạo cũng là ngọt lành, sức mạnh không lớn nhưng lại rất là ngon miệng.

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Phu nhân hảo thủ nghệ…… Nếu không ngươi ngồi xuống cùng nhau ăn?”

Phùng thị nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Thiếp thân nào có cái này phúc khí, thiếp thân ở một bên hầu hạ thái phó dùng bữa đó là.”

Dứt lời, nàng cũng không ở nói chuyện, bưng chén rượu, đứng ở Đào Thương bên người, vì hắn gắp đồ ăn rót rượu, nhưng thật ra cấp Đào Thương làm cho có chút ngượng ngùng.

Hơn nữa Đào Thương rõ ràng có thể cảm giác được Phùng phu nhân tự cấp chính mình rót rượu gắp đồ ăn thời điểm…… Là rõ ràng có chứa kịch bản.

Kiều nộn tay thường thường trêu chọc đến Đào Thương tay, gắp đồ ăn thời điểm, cố tình đem thân thể gần sát Đào Thương, làm nàng ngửi được chính mình trên người mùi thơm của cơ thể vị, thậm chí liền có đôi khi còn sẽ làm Đào Thương bả vai sát đụng tới nàng.

Tràn đầy kịch bản a.

Nguyên lai này đó năng lực, 1800 năm trước cổ nhân đã sớm biết.

“Anh nha ~!”

Đột nhiên, lại thấy Phùng thị tay không biết vì sao, không có đem trụ bầu rượu, lại là đem rượu chiếu vào quần áo của mình thượng.

Đào Thương lông mày một chọn.

Tiếp tục kịch bản!

Phùng thị thẹn thùng hướng về phía Đào Thương mị nhãn ném đi, chỉ chỉ chính mình quần áo ướt, thấp giọng nói: “Thiếp thân thật là thất thố, thái phó, không biết nhưng có địa phương làm thiếp thân thay cho quần áo.”

Đào Thương theo nàng lời nói nói: “Bên trong có phòng có thể tắm rửa quần áo, bất quá không có nữ trang, ta làm Bùi Tiền đi lấy một kiện.”

Phùng thị đứng lên, có khác thâm ý đối Đào Thương nói: “Vậy làm phiền thái phó sau đó thế thiếp thân đem thay quần áo đưa tới.”

Dứt lời, không dấu vết hướng Đào Thương vứt cái mị nhãn, xoay người doanh doanh mà đi.

“Này thật là một cái dương mưu a…… Trần trụi dương mưu! Ta rốt cuộc có nên hay không trung này một kế đâu?”

Đào Thương xoa cằm, lầu bầu nói: “Tốt xấu ta cũng là một người dưới, trăm triệu người phía trên một phương bá chủ, ngày thường

nhàn tới không có việc gì trung một chút loại này dương mưu, không tính quá mức đi?…… Ân, coi như là nung đúc tình cảm.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương đứng dậy, chuẩn bị hướng Phùng thị thay quần áo phòng đi, đột nhiên phía sau một cái kiều khiếp khiếp thanh âm nói: “Cái gì dương mưu?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, quay đầu nhìn lại, lại thấy Bùi Tiền lãnh Mi Trinh đi đến.

Đào Thương tức khắc ngốc.

Hắn sá nhiên nhìn về phía Mi Trinh, lại nhìn một cái Bùi Tiền, nói: “Này như thế nào cái tình huống?”

Bùi Tiền xấu hổ cười cười, nói: “Mi tiểu thư là phụng phu nhân ý tứ, tới cấp thái phó đưa canh cùng trái cây.”

Mi Trinh nghe vậy, sắc mặt đỏ lên, thẹn thùng đem một cái hộp đồ ăn đặt ở trên bàn đá, nói: “Lần trước theo ngươi học trù nghệ lúc sau, trong khoảng thời gian này ta vẫn luôn ở rèn luyện, Điêu Thuyền tỷ tỷ nếm tiểu muội làm gì đó, nói đúng không sai, cố ý làm ta cấp thái phó đưa tới bình luận……”

Giọng nói lạc khi, Mi Trinh lại là đột nhiên dừng lại, nghi hoặc nhìn thạch án thượng Phùng thị lưu lại hộp đồ ăn.

Đào Thương thẹn quá thành giận trắng Bùi Tiền liếc mắt một cái, một tay đem hắn kéo đến thạch đình ngoại, nói: “Ta vừa định trung Phùng thị một kế, ngươi hiện tại lại cho ta lãnh tới một cái, có ý tứ gì? Ta hiện tại còn như thế nào trung Phùng thị kế?”

Bùi Tiền xoa xoa trên đầu hãn, nói: “Mi cô nương là lãnh phu nhân lệnh tới, phu nhân hiện tại hoài thai, thuộc hạ làm sao có thể ngăn trở, quay đầu lại lại đem phu nhân khí đến, mạt tướng nhưng đảm đương không dậy nổi…… Hơn nữa mạt tướng cảm giác này Mi Trinh nhiều ít cũng là có phải cho thái phó thi mỹ nhân nhi kế ý

tứ…… Bằng không, thái phó đêm nay liền tới cái pháo nổ hai lần, trung các nàng cái kế trúng kế? Như thế nào?”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 465: thái phó xét nhà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên trong phủ trường hợp rất là xấu hổ.

Trong đình mặt có một cái tới đưa cơm, nội trạch trong phòng, còn có một cái tới tặng người.

Này hai cái nữ tử nhưng phàm là một mình một cái lại đây đều hảo thuyết, cố tình hảo xảo bất xảo cùng nhau qua tới.

Thương lượng hảo tìm tra sao?

Đào Thương cảm giác chính mình vận khí thật sự là có đủ bối, quay đầu lại nhiều ít hẳn là tìm cao nhân hỗ trợ tính tính, phá giải một chút mới là.

Mi Trinh nghi hoặc nhìn thạch án thượng thừa đồ ăn cùng thừa rượu, đột nhiên hai tròng mắt sáng ngời, làm như tỉnh ngộ tới rồi cái gì.

Tiếp theo liền thấy nàng buông hộp đồ ăn, đột nhiên hướng trong phủ nội trạch phòng vội vàng mà đi.

“Không tốt!”

Bùi Tiền một tiếng kinh hô: “Thái phó, mau mau cản nàng! Phùng phu nhân sự nếu là bị nàng đánh vỡ, chính là không ổn.”

Đào Thương giờ phút này nhưng thật ra cũng đã bình tĩnh xuống dưới.

Hắn không sao cả một nhún vai nói: “Nàng lại không phải ta người nào, đánh vỡ lại như thế nào? Lại nói ta cũng không có làm cái gì nhận không ra người sự, Phùng thị cho ta đưa bữa cơm, ở trong

phòng đổi cái quần áo mà thôi…… Ta không có làm chuyện trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa.”

Bùi Tiền nghe vậy nhếch miệng.

Ngươi đều phải trực tiếp người trong gia phụ nhân dương mưu, còn không sợ gõ?

Ngoài miệng tuy rằng là nói như vậy, nhưng Đào Thương vẫn là cất bước theo đi vào.

Hắn cũng rất muốn nhìn xem sự tình sẽ phát triển đến một cái cái dạng gì thú vị tiến triển.

Đào Thương gần nhất thật sự là quá mệt nhọc, quá mệt nhọc, hắn yêu cầu xem điểm có ý tứ sự tình, thả lỏng thả lỏng tâm tình.

Hậu viện phòng cơ bản đều là hắc, chỉ có một gian trong phòng đèn dầu là sáng lên, ẩn ẩn trung tựa hồ còn lộ ra một bóng người, lác đác lưa thưa không biết đang ở làm cái gì.

Mi Trinh tâm không biết vì sao, đột nhiên một trận nhảy lên.

Ẩn ẩn chi gian, trong lòng còn có một loại nói không nên lời cảm giác mất mát.

Nàng giơ tay nhẹ nhàng gõ gõ cửa phòng.

Cửa phòng bên trong, Phùng phu nhân kiều mị thanh âm truyền ra tới: “Là thái phó sao? Tới cấp thiếp thân đưa quần áo sao?”

Mi Trinh tâm lập tức trầm tới rồi đáy cốc, không nói gì.

Không bao lâu, liền thấy cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Trong phòng ngoài phòng, hai nữ tử lẫn nhau đối diện khi, đều là ngây ngẩn cả người.

Đặc biệt là Mi Trinh.

Chỉ thấy trong phòng nữ tử cực kỳ mỹ lệ, hơn nữa giờ phút này trên người gần là khoác một kiện sa mỏng, toàn thân trắng nõn nõn nà như tuyết, mờ mờ ảo ảo đều có thể nhìn đến.

Mi Trinh tuy rằng chưa kinh nhân sự, nhưng nhìn đến cái này tình hình, lại như thế nào còn sẽ không rõ?

Nàng chóp mũi không biết vì sao đau xót, nước mắt ở hốc mắt trung đánh chuyển, cúi đầu xoay người vội vàng rời đi.

Phùng phu nhân cũng là nhìn Mi Trinh đi xa bóng dáng, đầy mặt đều là kinh ngạc.

Nàng vốn dĩ cho rằng tới gõ cửa người là Đào Thương, cho nên đã làm tốt sung túc chuẩn bị, nào từng tưởng lại là tới cái nữ?

Đây là chuyện gì xảy ra?

Này Đào Thương từng ngày chơi đều là cái gì kịch bản?

Cách đó không xa Đào Thương cùng Bùi Tiền cũng đột nhiên không kịp dự phòng.

Đào Thương thầm nghĩ trong lòng không xong —— chính mình lần này giống như có điểm khoe khoang đại kính.

Vốn tưởng rằng Phùng phu nhân liền tính là đánh dụ hoặc chính mình tiểu tâm tư, cũng sẽ không có thể giả dạng lớn mật như thế, nào từng tưởng vị này mỹ phụ nhân là thật không quen chính mình nha.

Nàng vừa rồi kia thân trang điểm cùng không có mặc quần áo có cái gì khác nhau?

Đào Thương suy nghĩ một chút, cảm thấy cho dù là vì chính mình chính nhân quân tử thanh danh, nhiều ít cũng đến cùng Mi Trinh giải thích một chút.

Hắn cất bước tiến lên, đón Mi Trinh nói: “Trinh nhi cô nương, việc này có chút hiểu lầm……”

Mi Trinh cúi đầu, khóe mắt ẩn ẩn làm như có chút lệ quang.

“Thái phó, tiểu nữ tử thân mình có chút không thoải mái, đi về trước…… Ta mang đến canh, thái phó sấn nhiệt uống.”

Dứt lời vội vàng rời đi, thừa phủ đệ trước cửa xe ngựa đi rồi.

Đào Thương nhìn Mi Trinh rời đi bóng dáng, có chút thất thần.

Bùi Tiền đứng ở Đào Thương sau lưng, thở dài: “Thái phó, nói câu không xuôi tai nói…… Ngài lần này có phải hay không chơi có chút đại?”

Đào Thương nhíu nhíu mày: “Nếu không phải ngươi, làm sao ra những việc này? Liền cái môn ngươi đều xem không tốt, này thị vệ đội trưởng đừng làm tính.”

Đào Thương lược hạ lời nói sau, quay đầu trở lại đình nội, Bùi Tiền còn lại là đứng ở tại chỗ cả người thẳng run run.

Đào Thương nếu là thật đem chính mình cấp sa thải, kia nhưng chính là hư đồ ăn!

Chính mình hiện tại trừ bỏ đánh giặc chính là đánh giặc, không dựa vào thái phó, chính mình dựa gì sinh hoạt?

Đào Thương trở lại đình trung, mở ra Mi Trinh cho hắn dự bị hộp đồ ăn, nhìn hộp đồ ăn trung Mi Trinh vì hắn chuẩn bị đồ ngọt, trái cây, còn có kia một chén nàng tỉ mỉ bào chế quá canh.

“Táo đỏ, mà khung, mai rùa, hạt súng, tím khương……” Đào Thương cầm cái muỗng, một bên khảy một bên đếm.

Canh trung mỗi loại nguyên liệu nấu ăn đều là thượng một lần chính mình cấp Mi Trinh biểu thị thời điểm để vào canh trung nấu nấu tài

liệu, tuy rằng thực tạp, nhưng Mi Trinh lại là học giống nhau không kém.

Nàng cũng gần chỉ là xem qua một lần, là có thể làm được loại trình độ này —— đủ thấy cô nương này đối chính mình theo như lời quá nói, đều là cực kỳ để bụng.

Đào Thương dùng cái muỗng đem canh để vào trong miệng.

Thật sự thực hảo uống, so với chính mình làm được còn muốn hảo, cùng Mi Trinh lúc trước lần đầu tiên cho chính mình làm canh trình độ so sánh với, quả thực chính là cách biệt một trời.

Rất khó tưởng tượng, giống Mi Trinh như vậy một cái cự phú tiểu thư, tự mình nhà bếp đem trù nghệ cũng không sẽ tới luyện thành như vậy, yêu cầu tiêu phí cỡ nào đại nỗ lực.

Này canh tư vị chỉ là thứ nhất, nhưng Đào Thương đồng thời uống đến, còn có tràn đầy tình nghĩa.

Đào Thương thái độ khác thường trầm mặc.

Hắn trong đầu nhớ tới thượng một lần chính mình giáo Mi Trinh làm canh khi, nàng từng dịu dàng đối chính mình nói: “Trinh nhi chẳng biết có được không may mắn, lại đến hướng thái phó học tập nhà bếp chi đạo?”

Bùi Tiền đi đến Đào Thương phía sau, nhìn Đào Thương có chút thất thần, ngay sau đó nói: “Thái phó, bằng không, chúng ta đi mi phủ một chuyến đi?”

Một ngữ đánh thức người trong mộng, Đào Thương lập tức thanh tỉnh.

“Bùi Tiền, tốc tốc điểm tề hổ vệ quân! Tùy ta đi trước mi phủ, đào mỗ hiện tại muốn gặp trinh cô nương một mặt.”

Bùi Tiền nghe vậy tức khắc choáng váng.

“Hiện, hiện tại?”

“Vô nghĩa! Không phải hiện tại, chẳng lẽ còn chờ đến ngày mai buổi sáng! Rau kim châm đều lạnh!”

Bùi Tiền trên trán mồ hôi lạnh thê thê.

Hắn kỳ thật thật đúng là chính là muốn cho Đào Thương chờ đến ngày mai buổi sáng.

Này đêm hôm khuya khoắc, chạy tới người mi gia, xem như chuyện gì a?

“Không nghe thấy lời nói của ta sao? Này thị vệ thống lĩnh, ngươi là thật không nghĩ làm?”

Bùi Tiền sợ tới mức cả người một giật mình: “Nặc!”

Hai người không hề trì hoãn, vội vàng ra đình viện.

Mà đình viện phía sau phòng nội, Phùng thị nằm nghiêng trên giường phía trên, cả người lụa mỏng, lộ ở quần áo bên ngoài da thịt vô cùng mịn màng.

Nàng lần này là hạ công phu, bãi đủ mị hoặc thái độ.

Chỉ là đợi đã lâu, cũng không thấy Đào Thương lại đây.

“Này thái phó, như thế nào còn không qua tới đâu? Ai, như thế quân tử chi phong nam tử, thật đương thời khó tìm.” Phùng thị bãi tư thế bãi cả người nhức mỏi, vừa không mãn lại sùng kính nói thầm nói.

……

Đêm khuya tĩnh lặng, toàn bộ mi phủ đã lâm vào trầm tĩnh bên trong, bên trong phủ mọi người đều đã ngủ say.

Chỉ có một ít tuần tra ban đêm gia phó, thượng ở trong viện đánh ngáp, tiến hành lệ thường thức tuần tra gõ mõ cầm canh.

Liền ở mi phủ thủ vệ gia phó đều mau buồn ngủ quá khứ thời điểm, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận ồn ào tiếng bước chân.

Ngay sau đó, đó là một trận “Đinh quang đinh quang” phá cửa tiếng động.

Gia phó đánh ngáp đi mở ra môn.

Vừa mới ngủ một hồi đã bị đánh thức, hắn nhà này nô tính tình hiển nhiên có chút táo bạo.

“Cái nào hơn phân nửa đêm tới phá cửa! Như vậy không thông quy củ? Cũng không nhìn xem đây là ai gia địa giới! Tin hay không ta tấu……”

Lời nói không đợi nói xong, mi phủ ngoài cửa tình hình liền hoàn toàn làm hắn trợn tròn mắt.

Trong đêm đen ở cây đuốc chiếu rọi xuống có vẻ giống như ban ngày, ít nhất có một trăm danh hạng nặng võ trang hổ vệ quân đứng ở mi phủ ở ngoài, một đám đều là thân hình cường tráng cự hán, toàn thân đằng đằng sát khí.

“Ngươi, các ngươi là người nào? Tới, tới nơi này làm chi? Các ngươi có biết việc này địa phương nào!” Gia phó cả người run run như trấu, nhưng miệng còn rất ngạnh.

Bùi Tiền đi nhanh tiến lên, khiển trách nói: “Mi phủ có gì đặc biệt hơn người? Ha hả! Ngươi nhưng biết được hắn là người phương nào? Còn chưa tránh ra thông lộ!”

“Khụ!”

Đào Thương thật mạnh ho khan một tiếng, bất mãn nhìn Bùi Tiền, nói: “Như thế nào nói chuyện đâu? Quá không khách khí, tránh ra.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương đi qua đi, đối với kia gia phó nói: “Ngô chính là đương triều thái phó Đào Thương.”

“Quá, thái phó?” Gia phó tuy rằng sợ hãi, nhưng rõ ràng vẫn là không quá tin tưởng: “Thái phó vì sao sẽ đêm khuya tới đây, có gì việc chung?”

“Ngạch……” Đào Thương có điểm nói không nên lời.

Hơn phân nửa đêm tới gõ nhân gia môn, muốn hẹn hò nhân gia cô nương, nói như vậy được chứ?

Nghĩ vậy, Đào Thương quay đầu đối Bùi Tiền nói: “Ngươi nói với hắn đi.”

“Ta nói?” Bùi Tiền một lóng tay cái mũi của mình: “Ta đây nhưng nói a.”

Liền thấy Bùi Tiền lại cất bước đi lên, nói: “Thái phó chuyên môn tới đây dục thấy mi cô nương……”

Đào Thương một phen túm chặt Bùi Tiền, đối hắn dùng sức lắc lắc đầu.

Bùi Tiền nghi hoặc nhìn Đào Thương.

“Không thể nói ra đào mỗ chân thật ý đồ đến…… Quá mất mặt.”

“Nga!” Bùi Tiền bừng tỉnh vỗ vỗ trán.

Nói cũng là, đương triều thái phó hơn phân nửa đêm chuyên môn đến mi phủ cùng một cái tiểu cô nương xin lỗi, truyền ra đi là rất mất mặt.

Bùi Tiền quay đầu giả vờ tức giận nói: “Mù ngươi mắt chó! Thức thời cút qua một bên, thái phó tối nay chuyên môn tới đây xét nhà!”

“Gì!”

Gia phó nghe vậy, sợ tới mức đương trường trực tiếp đái trong quần.

Đào Thương đại kinh thất sắc, một phen giữ chặt Bùi Tiền, cả giận nói: “Không thể nói bậy! Ngươi này không phải hại ta sao? Quay đầu lại ta cùng Mi Trúc như thế nào giải thích!”

Liền ở ngay lúc này, phủ đệ bọn hạ nhân tốp năm tốp ba đi tới trước đại môn.

Mi phủ lão quản gia nhận Đào Thương, ở dò hỏi mở cửa gia nô lúc sau, cũng là không khỏi đại kinh thất sắc.

Quản gia vội vàng tiến lên: “Thái phó, nhà ta gia chủ sở phạm chuyện gì? Lại muốn lưu lạc đến xét nhà diệt tộc nông nỗi?”

Cái nào nói diệt tộc?

Đào Thương xấu hổ một nhếch miệng, nói: “Hiểu lầm, ta thuộc hạ người hạt nói bậy, đào mỗ tới đây tuyệt phi xét nhà việc chung.”

“Kia, kia ngài muốn sao cái gì?”

Đào Thương suy nghĩ một chút, uyển chuyển nói: “Ta nếu là nói ta là tới sao đàn bà…… Các ngươi có thể tiếp thu không?”

------oOo------

Chương 466: nửa đêm nhập khuê phòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mi Trúc lúc này đang ngủ say ngọt.

Hắn hôm nay làm một cái mộng đẹp, mơ thấy toàn bộ mi thị gia tộc ở hắn trong tay, chẳng những trở thành thiên hạ lớn nhất thương mậu cự giả, lại còn có bằng vào cùng Đào Thương quan hệ, nhảy trở thành toàn bộ trong thiên hạ có thể đếm được trên đầu ngón tay thật lớn môn phiệt.

Hắn mơ thấy Đào Thương nhất thống thiên hạ, đến vạn dân ủng hộ làm Hán triều thiên tử nhường ngôi xưng đế, mà chính mình muội muội Mi Trinh còn lại là bị Đào Thương sắc phong vì phi, chính mình cũng bằng vào quốc cữu cạp váy quan hệ đứng hàng tam công chi vị.

Toàn bộ mi thị ở hắn này một thế hệ được đến trung hưng, trở thành thay đổi triều đại công thần nhà, hiển hách đương thời, liền giống như hiện tại Viên gia giống nhau.

Mi Trúc chảy nước miếng, cho dù là trong lúc ngủ mơ cũng ha hả cười ngây ngô.

Liền ở ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên “Đinh quang đinh quang” phá cửa thanh, đem Mi Trúc từ trong mộng bừng tỉnh.

Mi Trúc xoa xoa nước miếng, mơ hồ nhìn về phía ngoài cửa.

Nhưng thấy ngoài cửa mơ hồ nơi nơi đều là cây đuốc ánh sáng, thả còn có ồn ào tiếng người.

“Gia chủ! Việc lớn không tốt! Ngài mau ra đây nhìn một cái đi!”

Ngoài cửa gõ cửa chính là mi phủ quản sự.

Người này ngày thường thâm đến Mi Trúc tín nhiệm, cũng hơi có chút tâm nhãn, không có việc gì là quả quyết sẽ không dễ dàng quấy rầy Mi Trúc nghỉ ngơi.

Mi Trúc lẩm bẩm lầm bầm đứng dậy, phủ thêm một kiện đại bào, mở ra cửa phòng.

Một khai cửa phòng, Mi Trúc đôi mắt tức khắc trợn tròn.

Mãn viện tử đều là hạng nặng võ trang tướng sĩ, các chiếm cứ hiểm yếu nơi, một bộ như lâm đại địch chi tướng.

Mi Trúc mắt sắc, liếc mắt một cái liền nhìn ra những người này trang điểm, biết bọn họ đều là Đào Thương ngày thường thân vệ —— hổ vệ quân hổ sĩ.

“Này, đây là có chuyện gì?” Tuy là Mi Trúc người lão thành tinh, giờ phút này cũng không khỏi hoảng hốt.

Chính mình gần nhất rất thành thật a, cũng không đắc tội người nào a?

Như thế nào thái phó thân vệ quân hơn phân nửa đêm chạy đến nhà mình tới.

Xem này tư thế, nói rõ chính là muốn hưng sư vấn tội a!

Liền ở ngay lúc này, một thân nhung trang Bùi Tiền, sải bước hướng về Mi Trúc đi tới.

“Mi đừng giá!” Bùi Tiền hướng về phía Mi Trúc chắp tay.

Mi Trúc vừa thấy Bùi Tiền, đầu tức khắc oanh một trận vang lớn, trời đất quay cuồng!

Bùi Tiền là Đào Thương bên người cận vệ thống lĩnh, hắn xuất hiện ở chính mình trong phủ, thuyết minh cái gì?

Thuyết minh Đào Thương phải đối chính mình động thủ!

Không đợi Bùi Tiền nói nói xong, Mi Trúc đó là lão lệ tung hoành tiến lên một phen gắt gao nắm lấy hắn tay, run rẩy khóc nói: “Bùi tướng quân, ta, ta…… Mi mỗ oan uổng a!”

Bùi Tiền trên mặt tươi cười, tức khắc cứng đờ.

“Mi đừng giá, ngài trước đừng có gấp, nghe ta nói……”

Mi Trúc lại là không quan tâm, một cái kính khóc thút thít nói: “Bùi tướng quân, ngài nhưng đến thay ta cùng thái phó giải oan a! Mi mỗ đối thái phó một mảnh chân thành, tuyệt không tư tâm a……”

Bùi Tiền bất đắc dĩ nói: “Ngài thật là hiểu lầm!”

Mi Trúc khụt khịt nói: “Đương nhiên, mi mỗ ngày thường xác thật cũng có chút làm không đúng địa phương…… Ta thật sự là không ứng mỗi năm âm thầm trốn thuế!”

Bùi Tiền nói: “Không phải ngươi tưởng như vậy.”

“Ta càng không nên tự mình gồm thâu thổ địa.”

Bùi Tiền trường thanh thở dài.

“Ta còn không nên âm thầm tu sửa du chế đại trạch để.”

Bùi Tiền: “……”

“Ta cũng không nên lũng đoạn Giang Nam gấm vóc quan gia ngoại sản thông đạo.”

Bùi Tiền bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Ngài vừa rồi nói những cái đó sự, mạt tướng quay đầu lại sẽ từ đầu chí cuối báo cáo thái phó, phỏng chừng đừng giá lần này đến làm thái phó bái ba tầng da…… Bất quá hắn hôm nay xác thật không phải tới sao ngài gia, cũng không cũng không phải nhằm vào ngài.”

Mi Trúc nghe vậy lập tức liền đình chỉ khóc thút thít.

“Hơn phân nửa đêm, không xét nhà các ngươi tới đây làm gì?”

Bùi Tiền giơ tay chỉ chỉ hậu viên, thấp giọng nói: “Thái phó là tới sao ngươi muội.”

Mi Trúc ngay từ đầu có điểm phát ngốc, tiếp theo bỗng nhiên phản ánh quá mức tới.

Hắn trên mặt chợt lộ ra kinh hỉ thần sắc!

“Thái phó…… Tưởng kia gì ta muội?”

Bùi Tiền thật mạnh gật đầu, chắp tay nói: “Mạt tướng ở chỗ này, chúc mừng đừng giá!”

“Ai nha, cùng vui cùng vui a!”

Mi Trúc vừa mới vẫn là khóc tang mặt, giờ phút này chợt là biến như tắm mình trong gió xuân, hắn cười khanh khách hướng về phía Bùi Tiền vừa chắp tay, nói: “Đại buổi tối, hổ vệ quân các tướng sĩ như vậy đi theo thái phó chạy ta này tới, thực sự là vất vả, ngươi nhìn xem việc này nháo…… Người tới, mang rượu tới, thay ta khao hổ vệ quân các huynh đệ.”

Bùi Tiền vội vàng xua tay nói: “Mi đừng giá không thể như thế, ta chờ phụ trách bảo hộ thái phó an toàn, này rượu là trăm triệu không thể uống…… Bất quá đêm hôm khuya khoắc, nếu là có chút cơm ăn, hoặc nhưng ấm áp thân mình.”

“Hải! Cái này hảo thuyết nha.”

Mi Trúc phía sau tiếp đón quá quản gia, nói: “Làm xuống bếp nhiều hơn chuẩn bị cơm canh, hầm tồn thiến thịt nhiều hơn thượng, đừng bủn xỉn! Làm hổ vệ quân các huynh đệ quản no, muốn ăn nhiều ít ăn nhiều ít! Thiết không thể chậm trễ nhân gia.”

Bùi Tiền vừa nghe lời này vui vẻ.

“Các huynh đệ, còn không mau cảm tạ mi đừng giá!”

Mi Trúc cười ha ha, hắn kéo qua Bùi Tiền, thấp giọng nói: “Bùi tướng quân, đi, hai ta vào nhà đi, một bên ăn một bên liêu, ngươi thả nói cho ta nghe một chút đi, thái phó như thế nào đột nhiên liền…… Liền đối ta tiểu muội để bụng đâu?”

……

Mi phủ hậu trạch.

Mi Trinh trở lại phòng lúc sau, liền đem chính mình nhốt ở trong phòng, dùng đệm chăn bọc đầu anh anh khóc thút thít.

Nàng cũng không biết chính mình vì cái gì muốn khóc.

Kỳ thật dựa theo đạo lý tới nói, Đào Thương cùng nàng cũng không có cái gì quan hệ đặc thù, đã vô môi chước chi ngôn, lại vô tư đính tam sinh chi ước.

Đối Đào Thương tới nói, nàng khả năng liền bằng hữu đều không tính là.

Cho nên dựa theo đạo lý tới nói, nhân gia Đào Thương làm cái gì, cùng nàng Mi Trinh cũng không liên quan.

Nhưng biết rõ như thế, Mi Trinh hiện tại chính là khống chế không được chính mình cảm xúc.

Một cổ nói không rõ nói minh ủy khuất từ trong ngực phát tiết mà ra, làm nàng nước mắt ngăn không được lưu.

“Thịch thịch thịch ~!”

Ngoài cửa phòng, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Một cái quen thuộc thanh âm ở ngoài cửa phòng vang lên: “Mi cô nương, ngươi đã nghỉ ngơi sao?”

Vừa nghe đến thanh âm này, Mi Trinh đầu “Oanh” một tiếng nổ vang.

Thanh âm này quá quen thuộc, là nàng mỗi đêm nằm mơ đều sẽ mơ thấy cái kia thanh âm.

“Ngươi, ngươi như thế nào sẽ tại đây?” Mi Trinh chà lau nước mắt, vội vàng một bên sửa sang lại dung nhan, một bên cách cửa phòng hỏi.

Đào Thương thanh âm ở ngoài cửa phòng vang lên: “Ta xem ngươi đi quá cấp, cũng không nói là chuyện như thế nào…… Đào mỗ lo lắng ngươi, cho nên đặc biệt bái phủ đến xem ngươi, ngươi không sao chứ?”

Mi Trinh ngạc nhiên nói: “Hơn phân nửa đêm…… Ngươi tới bái phủ…… Nhưng, đây là nội trạch a, bọn họ như thế nào sẽ làm ngươi tiến vào?”

Ngoài cửa trong thanh âm nhiều ít mang theo một ít nghịch ngợm cùng kiêu ngạo: “Thiên hạ to lớn, còn không có đào mỗ đi không được địa phương! Mi cô nương, ngươi ra tới một chút, chúng ta tâm sự có không?”

Mi Trinh nghe vậy, theo bản năng liền tưởng đứng lên đi mở cửa, nhưng đột nhiên làm như nghĩ tới cái gì.

Chuyện vừa rồi còn không có xong đâu.

Nàng thanh âm chợt chuyển vì bình đạm: “Ta mệt mỏi, không nghĩ gặp người, làm phiền thái phó nhớ thương…… Ngươi vẫn là đi thôi.”

Ngoài phòng trầm mặc một lát.

“Cô nương đã là mệt mỏi, kia đào mỗ liền không hề quấy rầy, tạm thời cáo từ, chúng ta sau này còn gặp lại đó là.”

Giọng nói lạc khi, ngoài phòng liền không có động tĩnh.

Mi Trinh ở phòng trong tĩnh tọa một hồi lâu, đột nhiên đứng dậy vọt tới cửa phòng, mở ra cửa phòng.

Ngoài cửa phòng trong sân rỗng tuếch, u tĩnh đại viện chỉ có ve minh, lại không có một người.

Mi Trinh đi vào trong viện, tả hữu xem nhìn, hốc mắt lại đã ươn ướt.

“Cái này hỗn người, như thế nào, như thế nào liền như vậy đi rồi…… Ta nói làm hắn đi, hắn liền thật đi, chẳng lẽ ngay cả câu mềm lời nói đều sẽ không nói sao……”

Chính thương tâm lầm bầm lầu bầu gian, thình lình nghe sau lưng một thanh âm cười nói: “Ngươi muốn nghe cái gì mềm lời nói? Ta nói cho ngươi nghe là được.”

Mi Trinh bỗng nhiên xoay người, lại thấy Đào Thương từ chính mình cửa phòng mặt sau lóe ra tới, cười khanh khách nhìn nàng.

Mi Trinh vội vàng duỗi tay đi lau mắt thượng nước mắt.

“Ngươi như thế nào không đi bồi ngươi cái kia, cái kia mỹ mạo phu nhân, tới tìm ta làm cái gì?”

Đào Thương đi qua đi, giơ tay lau trên má nàng còn thừa nước mắt.

Mi Trinh thân thể nhẹ nhàng run run một chút, nhưng không có trốn tránh.

“Vừa rồi ngươi nhìn đến, là cái hiểu lầm, ta giải thích cho ngươi nghe.”

Đào Thương ngay sau đó chậm rãi đem vừa mới Phùng phu nhân sự nói cho nàng nghe.

“Kia Phùng phu nhân cùng Viên Uyển hiện giờ ăn nhờ ở đậu, dùng như vậy hành động dụ dỗ cùng ta, cũng bất quá là tưởng có thể càng tốt sinh tồn đi xuống mà thôi, loạn thế không dễ, lại nói tiếp

cũng là không gì đáng trách, trinh nhi muội muội thiết không cần nghĩ nhiều.”

Nghe Đào Thương nói xong, Mi Trinh trong lòng lại là vui sướng rất nhiều.

Nàng nhìn Đào Thương, thấp giọng nói: “Kia tiểu nữ vừa mới nếu là chưa đến, ngươi có phải hay không liền chuẩn bị phó kia Phùng thị hương giường?”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Việc này nhưng nói không chừng, bất quá từ khi ngươi vừa xuất hiện, ta liền thay đổi chủ ý…… Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nhập ngươi hương khuê tương đối có lời một ít.”

Mi Trinh nghe vậy sắc mặt đỏ lên: “Ai hương khuê muốn ngươi tới nhập.”

Dứt lời duỗi tay liền phải nhẹ nhàng đánh Đào Thương, lại bị Đào Thương một phen nắm lấy.

Không khí lập tức liền biến cực kỳ ái muội.

Đào Thương duỗi ra tay, cười chặn ngang ôm nàng, tới một cái đại đại công chúa ôm, xoay người liền hướng về trong phòng đi đến.

Mi Trinh tức khắc kinh hoảng, giống như thỏ con giống nhau giãy giụa nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Đào Thương cười ha ha, nói: “Ngươi quấy rầy ta chuyện tốt, tự nhiên là muốn bồi thường với ta! Huống hồ đêm hôm khuya khoắc, ta cũng ra không được này nội trạch, liền mượn trinh nhi cô nương một tịch bảo địa an nghỉ.”

Dứt lời, liền bước đi nhập Mi Trinh phòng nội, dùng sau lưng cùng “Bang, bang” hai hạ đem cửa phòng đóng lại.

Một đêm xuân phong lục soát vạn vật, mái ngoại tiếng mưa rơi không thôi.

……

Ngày thứ hai, đã tới gần buổi trưa, thái dương cao chiếu, Đào Thương vẫn là oa ở Mi Trinh hậu viện không có ra tới.

Mi Trúc cơ hồ là một đêm không ngủ, vẫn luôn canh giữ ở viện ngoại, nôn nóng qua lại đi dạo bước chân.

Bùi Tiền nhìn Mi Trúc giống như lão hổ vòng lồng sắt giống nhau đứng ngồi không yên, không khỏi mắt trợn trắng.

“Đừng giá nếu là mệt nhọc, không ngại liền trở về nghỉ ngơi một chút đi, nơi này có mạt tướng thủ đó là.”

Mi Trúc hung hăng dậm dậm chân, nói: “Ta ngủ không được a! Ra chuyện lớn như vậy, làm ta như thế nào có thể an gối?”

Bùi Tiền vừa nghe lời này, cũng có chút ngượng ngùng.

Rất tốt cô nương, ở nhà mình trong viện làm người sống sờ sờ đạp hư một đêm, đổi thành chính mình là đương ca, phỏng chừng cũng ngủ không được.

Thái phó làm bậy a.

“Cái kia…… Mi đừng giá không cần quá mức sầu lo, lấy thái phó quân tử làm người, nhất định sẽ đối việc này phụ trách.” Bùi Tiền mở miệng an ủi hắn nói.

Mi Trúc phảng phất không nghe thấy Bùi Tiền nói giống nhau, com chỉ là lo chính mình ở nơi đó cúi đầu suy nghĩ chính mình sự.

Đột nhiên, lại thấy hắn đem đầu uốn éo, nói: “Bùi tướng quân!”

“Ân?”

“Ngươi đi theo thái phó bên người nhất lâu, xem như quen thuộc nhất người của hắn, ngươi nói thái phó…… Hắn ở hậu viện đãi một

đêm, nên sẽ không không chạm vào ta muội muội quang tán gẫu đi? Kia đã có thể không xong!”

Bùi Tiền: “……”

Nguyên lai này thất phu là ở lo lắng Đào Thương không chạm vào hắn muội!

Bùi Tiền thật sâu hít một hơi, ngăn chặn giận dữ nói: “Thái phó ở bên trong ít nói cũng có bốn cái nhiều canh giờ, thời gian dài như vậy, nên làm sự khẳng định là đều làm, đừng giá không cần quá nhiều sầu lo.”

Mi Trúc nghe xong Bùi Tiền an ủi, treo tâm mới vừa rồi buông xuống một ít, thở dài: “Kia liền hảo, kia liền hảo a! Thật tốt quá thật là, ha ha ha!”

Bùi Tiền gắt gao nhìn chằm chằm Mi Trúc, thở dài khẩu khí, nói: “Đừng giá như thế hành vi…… Vừa thấy chính là thân ca a, lệnh muội thật sự là có phúc khí khẩn.”

------oOo------

Chương 467: Đào thị mi phu nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Mi Trúc cùng Bùi Tiền ở Mi Trinh tiểu viện ngoại nôn nóng chờ đợi là lúc, phụ trách đi nơi khác chọn mua vì bên trong phủ đặt mua đồ vật Mi Phương về tới mi phủ.

Mi Phương thấy bên trong phủ chợt nhiều ra rất nhiều nhung trang hổ vệ quân hổ sĩ, không khỏi sợ tới mức đầy mặt tái nhợt.

Hắn trong lòng thấp thỏm, lòng tràn đầy bất an ở bên trong phủ quản sự dẫn dắt hạ, đi tới Mi Trinh nội viện, đục lỗ nhìn lại, lại thấy Bùi Tiền cùng Mi Trúc đều là ở viện ngoại lẳng lặng chờ.

Mi Phương vừa thấy Mi Trúc, vội vàng bôn tiến lên đi, run run nói: “Đại huynh! Nhà ta như thế nào sẽ nhiều nhiều như vậy hổ vệ quân? Ngươi ở bên ngoài phạm những cái đó sự bị thái phó điều tra ra?”

Bùi Tiền nghe vậy hắc hắc thẳng nhạc.

Mi Trúc còn lại là khí thổi râu trừng mắt, hận không thể một chân đá chết Mi Phương.

Làm trò Bùi Tiền mặt, Mi Trúc cũng không dám nói chút cái gì, hắn thật sâu hít một hơi, đối với Mi Phương xua xua tay nói: “Lăn một bên đi! Đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ.”

Mi Phương thực hiển nhiên cũng không phải thực cam tâm liền như vậy câm miệng, hắn vừa định tiếp tục đặt câu hỏi, lại đột nhiên nghe thấy tiểu viện môn “Kẽo kẹt” một tiếng khai.

Đào Thương cùng đỏ mặt Mi Trinh, một trước một sau từ trong viện đi ra.

Mi Trúc một phen đẩy ra Mi Phương, híp mắt, trên dưới đánh giá cẩn thận Mi Trinh đi đường nện bước, hận không thể đem nàng xoa đến chính mình tròng mắt đi.

Thân là mi thị gia chủ, lại là đại hán phương đông cự thương phú hào, Mi Trúc tam thê tứ thiếp tất nhiên là có chi, thả bên người chưa bao giờ thiếu oanh yến, có thể nói là trong đó nhân tài kiệt xuất chi lưu.

Hắn chỉ cần xem Mi Trinh đi đường tư thế, liền đại khái có thể đánh giá ra nàng đêm qua trải qua.

Nhìn Mi Trinh một hồi lâu, lại thấy Mi Trúc như trút được gánh nặng.

“Hảo, khá tốt! Thật sự không phải nữ nhi thân…… Thật tốt!”

Bùi Tiền ở phía sau xem khịt mũi coi thường.

Đây đều là chút người nào a!

Mi Phương không biết đêm qua phát sinh sự, có chút không rõ nguyên do.

Vừa thấy Đào Thương mang theo Mi Trinh ra tiểu viện, Mi Phương theo bản năng liền ôm quyền quỳ một gối xuống đất, hét lớn: “Mạt tướng Mi Phương! Bái kiến thái phó!”

Mi Phương lớn giọng đem chính nhu tình mật ý Đào Thương cùng Mi Trinh giật nảy mình.

Mi Trinh thẹn thùng cúi đầu, cũng không dám đi xem hai cái ca ca.

Đào Thương còn lại là xấu hổ một thanh giọng nói, nói: “Nguyên lai là Tử Phương a, mau đứng lên đi…… Về sau nếu là bất luận công sự, ở nhà nói, chúng ta chi gian liền không cần đa lễ.”

Đào Thương này đơn giản một câu, chính là đem Mi Trúc nhạc quá sức.

Lời này trung chi ý, có thể nói một lời trúng đích a!

Này còn không phải là ở bên mặt nói cho chúng ta, về sau đại gia chính là người một nhà sao!

Mi Trúc là minh bạch, nhưng Mi Phương hiển nhiên còn không có phản ứng quá vị tới.

Hắn ngốc lăng lăng nhìn cùng Mi Trinh từ nhỏ trong viện cùng nhau đi ra Đào Thương, nói lắp nói: “Quá, thái phó…… Ngươi sao chạy ta tiểu muội trong phòng đi?”

Đào Thương trên mặt tức thì lộ ra xấu hổ.

Mi Trúc tắc hận không thể nhào lên đi cắn chết hắn.

“Ngươi có thể hay không câm miệng cho ta! Thái phó ý tứ là sau này chúng ta chính là người một nhà, hắn tiến tiến tiểu muội khuê phòng lại có thể như thế nào?”

Mi Phương ngốc đầu ngốc não: “Người một nhà? Ai với ai là người một nhà?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ đem lời nói hoàn toàn nói rõ.

“Từ nay về sau, ta cùng ngươi là người một nhà, ta là ngươi muội phu, ngươi là ta thê huynh…… Minh bạch?”

Mi Trúc rất là bất đắc dĩ đem mặt chôn ở bàn tay trong lòng.

Ta này nhị đệ rốt cuộc có phải hay không cùng ta đồng bào sở sinh…… Hắn nên không phải nhặt về tới đi?

Mi Phương há to miệng, hơi có chút không thể tin được nhìn Đào Thương.

Không bao lâu, lại thấy hắn béo đô đô trên mặt lộ ra vui sướng thần sắc, không lời nào có thể diễn tả được hạnh phúc cảm ở trong thân

thể hắn bạo lều.

“Ta thành thái phó đại cữu ca?”

Đào Thương nhìn Mi Phương kinh hỉ biểu tình, nhịn không được muốn cười.

“Là, từ nay về sau, ngươi đó là ta huynh trưởng.”

Mi Phương vỗ tay cao hứng nói: “Này cũng quá đột nhiên! Dù sao cũng phải bởi vì điểm cái gì nha?…… Thái phó ngài đem ta muội làm sao vậy?”

Mi Trúc đầy mặt xanh mét, trán thượng gân xanh bạo khởi, tiến lên một chân trực tiếp cấp Mi Phương đá phiên.

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Mi Trúc thở sâu, quay đầu hướng về phía Đào Thương chắp tay bái lễ, sau đó bày ra một bộ trưởng giả chi tướng, nói: “Thái phó, đêm qua việc, không khỏi có chút hoang đường.”

Đào Thương biết Mi Trúc là ở trang dạng tìm mặt mũi, vì thế liền cho hắn một cái dưới bậc thang.

“Trinh nhi dung mạo mỹ lệ, thả từ nhỏ chịu mi thị gia phong hun đúc, tri thư đạt lễ, uyển uyển có nghi, quả thật là ta trong mộng chi giai ngẫu, đêm qua việc, quả thật là từ tình mà phát, không thể tự khống chế, còn thỉnh mi huynh đảm đương một vài…… Tiểu đệ nguyện đi lục lễ chi tự, bố cáo Từ Châu các quận huyện, lấy chư hầu chi lễ nghênh thú trinh nhi cô nương quá môn nhập phủ làm vợ, còn thỉnh mi huynh tương duẫn.”

Mi Trúc trong lòng vui sướng khó có thể nói nên lời, trên mặt lại vẫn là làm đủ trường hợp, do dự nói: “Ai! Thái phó ở ta trong phủ hoang đường một đêm, hôm sau liền muốn cưới đi rồi ta muội, này truyền ra đi, lại cũng không lắm dễ nghe a! Chỉ sợ là sẽ làm Từ Châu sĩ tộc nhóm chê cười.”

Mi Trúc trong lòng ý tưởng, là muốn mượn cơ làm Đào Thương cho hắn cùng hắn cái kia manh vật đệ đệ thăng thăng quan, trướng trướng quyền.

Nhưng Đào Thương trước mắt cũng không tưởng cho bọn hắn lên chức.

Mi Trinh ở một bên thấy không khí chợt gian biến có chút cương, cấp không biết nên như thế nào cho phải.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Bùi Tiền đi rồi đi lên, cúi đầu ở Đào Thương bên tai nhẹ nhàng thì thầm.

Đào Thương vừa mới còn có chút khó xử khuôn mặt thượng, lập tức liền lộ ra tươi cười.

Mi Trúc tâm "Lộp bộp" nhảy dựng, một cổ không ổn dự cảm thăng lên trong lòng.

"Trốn thuế lậu thuế? Việc này khả năng so năm đó Chư Cát Cẩn chuyện đó còn đại a, nếu là điều tra rõ là thật…… Có phải hay không đến trừng trị một chút? Phỏng chừng này đình úy phủ ngục giam, nhiều ít đến ngồi trên vài người."

Mi Trúc hoảng thần, vội nói: "Chậm đã! Cái kia, thái phó…… Tại hạ nghĩ kỹ, ta mi thị có thể được đến thái phó như vậy rể hiền, mấy như tổ tông hiển linh cũng! Trinh nhi có thể vào Đào thị phủ môn, thực sự là nàng vinh hạnh…… Trộm lậu việc, tại hạ quay đầu lại tại hạ hạt cửa hàng trung chắc chắn nghiêm cẩn kiểm tra đối chiếu sự thật, về sau đương không hề phạm, ban đầu thiếu chước, cũng tự nhiên phụng với châu phủ."

Đào Thương vuốt trơn bóng cằm: "Âm thầm tu sửa du chế đại trạch để, ta có phải hay không hẳn là thượng tấu thiên tử cẩn thận kiểm tra đối chiếu sự thật đâu?"

Mi Trúc khiếp sợ: "Dỡ xuống! Dinh thự lập tức dỡ xuống! Cần thiết!…… Chư hầu chi lễ hôn sự cũng không cần làm, trước mắt là

loạn thế, không có như vậy nhiều lời nói, một phần hôn thư tức khắc…… Ngày mai ta liền đem trinh nhi đưa đến thái phó trong phủ đi.”

Đào Thương lộ ra giảo hoạt tươi cười: “Kia lũng đoạn Giang Nam gấm vóc quan gia ngoại sản con đường, trung gian kiếm lời túi tiền riêng, này lại tính cái tội danh gì?”

Mi Trúc trên trán mồ hôi lạnh thê thê mà xuống.

Hắn vươn một ngón tay, run run nói: “Một thành…… Tại hạ nguyện ý lấy ra toàn bộ mi thị một thành sản nghiệp, làm thái phó nghênh thú tiểu muội của hồi môn.”

Đào Thương lại là không nhanh không chậm vươn ba ngón tay, nói: “Tam thành!”

“Thành giao!”

……

Từ nay về sau, Đào thị môn đình trung, kế Vương thị Điêu Thuyền lúc sau, lại nhiều ra một vị mi phu nhân.

Phùng thị chủ động lại đây hiến thân, kết quả thân không hiến thành, ngược lại là thành toàn Mi Trinh.

Vị này Hoài Nam đệ nhất mỹ nhân nếu là biết sự tình tiền căn hậu quả, thế nào cũng phải sống sờ sờ tức chết không thể.

Mà Đào Khiêm bên kia, cùng với trong tộc nhị huynh đào tế trải qua thương nghị lúc sau, cuối cùng liền đem hắn trong miệng cái kia như hoa như ngọc cô nương đào hoa quá kế tới thành nữ nhi —— cũng là Đào Thương muội muội.

Đào hoa theo sau đến Bành Thành.

Đào Thương tự mình tiếp kiến rồi cái này tiện nghi muội muội, phát hiện nàng lớn lên xác thật là dịu dàng khả nhân, diễm lệ xuất chúng,

cử chỉ đoan trang.

Nói thật, còn rất có chút phi tử dung nhan.

“Muội muội, trong tộc trưởng bối đem ngươi quá kế cho ngươi ngũ thúc, cũng chính là phụ thân ta, ngươi có biết này trong đó việc mấu chốt chỗ?”

Đào hoa cúi đầu, đối Đào Thương nói: “Huynh trưởng yên tâm, muội muội tới trước, gia tộc trưởng bối đã kể hết báo cho, muội muội vào cung lúc sau, tất nhiên sẽ tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, không cho Đào thị mất mặt.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ngươi bào huynh cùng bào đệ, quá một đoạn thời gian liền sẽ cùng đi Bành Thành tiền nhiệm, vi huynh tất không tệ đãi bọn họ, ta nhị bá một chi huyết mạch, com ta cũng đương ưu đãi nâng đỡ, ngươi cứ việc yên tâm.”

Đào hoa cảm kích nói: “Đa tạ huynh trưởng.”

“Xem ngươi đoan trang cử chỉ cùng dung mạo, bệ hạ nói vậy sẽ thích…… Hiện giờ thiên tử tuy rằng nghèo túng chút, nhưng hắn rốt cuộc vẫn là thiên tử, uy nghiêm hãy còn ở, thả còn có phục Hoàng Hậu cùng đổng Quý Phi cùng với ở hắn tả hữu, ngươi nhật tử cũng là chưa chắc đặc biệt hảo quá, bất quá ngươi không cần lo lắng, vi huynh là ngươi ngoại viện, đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách cho ngươi xếp vào thủ hạ, có chuyện gì, ngươi cứ việc phái người tới tìm vi huynh, đều có vi huynh thế ngươi giải quyết.”

Đào hoa nhiều ít cũng nghe ra Đào Thương trong lời nói thâm ý, cho nên dò hỏi.

“Huynh trưởng làm tiểu muội vào cung, trừ bỏ hầu hạ bệ hạ ở ngoài, có phải hay không còn đối tiểu muội có điều kỳ gửi?”

Đào Thương lần này, xem như hoàn toàn biết Đào Khiêm vì cái gì muốn cực lực đề cử cái này trong tộc tiểu muội.

Nàng trí tuệ cùng phản ứng năng lực, so sánh với nàng cái này hảo nuôi sống tiện tên, hoàn toàn là thành ngược lại.

“Muội a, nói như thế…… Vi huynh muốn cho ngươi thay thế được phục Hoàng Hậu cùng đổng Quý Phi địa vị, trở thành ta đại hán chân chính Hoàng Hậu, mà không chỉ có chỉ là một cái phi tử mà thôi, hiểu không?”

------oOo------

Chương 468: đắp nặn phi tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào hoa tuy rằng thông minh, nhưng rốt cuộc tuổi không tính đại, đột nhiên nghe xong Đào Thương nói, nhiều ít có chút phản ứng không kịp.

Nàng sầu lo nhìn Đào Thương, thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ nói: “Huynh trưởng…… Việc này, phục Hoàng Hậu cùng đổng Quý Phi đều đi theo thiên tử nhiều năm, tình cảm thâm hậu, làm thiên tử lập tiểu muội vi hậu, việc này sợ là…… Không thực tế.”

Đào Thương cười nói: “Muội tử, có một số việc không phải một lần là xong, ngươi tân đi phạm thành cung điện, đương nhiên không có khả năng lập tức liền lấy được thiên tử tín nhiệm, nhưng này không phải còn có ta sao? Đầy hứa hẹn huynh ở, ngươi lại sợ cái gì, lại nói vi huynh cũng không nhất định thị phi muốn cho ngươi lên làm Hoàng Hậu, chỉ là một cái ý tưởng mà thôi.”

Đào hoa nghe vậy, nhẹ nhàng “Nga” một tiếng.

Đào Thương đột nhiên nói: “Muội tử, câu cửa miệng nói vừa vào cửa cung sâu như biển, nhưng đạo lý này ở chúng ta Đào thị giữa cũng không để ý dùng, vào trong cung, ngươi trên danh nghĩa là thiên tử phi tử, nhưng trên thực tế là ta Đào gia người, là ta Đào Thương muội muội! Ngươi nếu là quá không tốt, hoặc là lại cái nào dám khi dễ ngươi, chỉ lo phái người cùng vi huynh nói, đều có vi huynh thế ngươi xuất đầu…… Cho dù là thiên tử cũng không được!”

Lời này nói được làm tiểu cô nương trong lòng rất là cảm động.

Sĩ tộc trung nữ hài, đại bộ phận sinh ra quy túc đều là thân bất do kỷ, giống Điêu Thuyền cùng Mi Trinh như vậy có thể chọn tuyển chính mình thích nam nhân thuộc về trường hợp đặc biệt, đại bộ phận đều đến là vâng theo lệnh của cha mẹ, lời người mai mối.

Mặc kệ nói như thế nào, ở cái này loạn thế trung, có thể bị gia tộc đề cử hướng trở thành thiên tử chi phi, đối bình thường nữ hài tới nói, đã là ngày thường không dám tưởng tượng quy túc.

Mà Đào Thương thậm chí trả lại cho đào hoa như vậy một cái hứa hẹn, càng là lệnh tiểu cô nương trong lòng cảm thấy kiên định.

Ít nhất nàng minh bạch, vào cung lúc sau, nàng cũng không phải không nơi nương tựa không có bằng chứng một người, nàng phía sau, là có chỗ dựa.

“Đa tạ huynh trưởng, tiểu muội nhớ kỹ.”

Đào Thương cười gật gật đầu, nói: “Ngươi thả đi theo ta, ta vì ngươi dẫn tiến hai người.”

Đào Thương mang theo đào hoa ra phủ đệ, ngồi trên đã sớm an bài ở cửa một chiếc xe ngựa, đi trước Bành Thành tây thành một khác chỗ nhà cửa.

Nơi này, đó là Đào Thương an trí Viên Uyển cùng Phùng thị địa phương.

Vừa nghe Đào Thương tự mình tới, Viên Uyển cùng Phùng thị vội vàng tự mình ra tới nghênh đón.

“Viên tiểu thư cùng phu nhân không cần giữ lễ tiết, đào mỗ hôm nay tới đây bái phỏng đột ngột, nhưng thật sự là có một kiện chuyện quan trọng yêu cầu làm, còn thỉnh nhị vị bao dung ta thất lễ có lỗi.”

Viên Uyển liền xưng không dám, Phùng phu nhân lại là hướng Đào Thương vứt cái mị nhãn, u oán nói: “Lần trước trong phủ vội vàng một ngộ, thái phó đem thiếp thân chính mình một người ném xuống, hảo là nhẫn tâm đâu.”

Phùng phu nhân ngữ điệu nhu mị, thiếu chút nữa không đem Đào Thương xương cốt kêu tô.

Hắn bất đắc dĩ một trận cười khổ, đối Phùng thị nói: “Phu nhân chớ trách, lần trước xác thật là có chút việc gấp, ngươi nếu là không ngại…… Chúng ta có thể có lần sau.”

Phùng thị che miệng cười khanh khách, làm nũng nói: “Ai lý ngươi.”

Đào Thương tiếp đón quá đào hoa, hướng hai người làm giới thiệu, nói: “Đào hoa là đào mỗ chuẩn bị hướng thiên tử đề cử gia tộc chi nữ, ngày sau có hi vọng vào cung, hôm nay tặng tới, là muốn cho nhị vị giúp ta dạy dỗ nàng một chút.”

Viên Uyển tò mò đánh giá đào hoa một hồi, nói: “Thái phó muốn cho ta như thế nào dạy dỗ?”

Đào Thương hướng về phía Viên Uyển nói: “Viên cô nương xuất thân từ vọng tộc gia môn, từ nhỏ vâng chịu Viên thị gia huấn, lễ giáo phi bình thường sĩ tộc có thể so, đào mỗ tưởng thỉnh Viên cô nương giáo một giáo đào hoa vào cung lúc sau, ứng tuân thủ này đó lễ tiết, cũng nên tuân thủ nghiêm ngặt này đó quy củ, làm nàng giống cái đại gia tộc ra tới cô nương giống nhau, người khác dụng tâm kín đáo người bắt nhược điểm…… Viên cô nương hiểu ta ý tứ?”

Viên Uyển kiểu gì thông tuệ, lập tức liền minh bạch.

Nàng xuất thân thiên hạ đại hào Viên thị nhất tộc, đối với cao giai tầng nữ tử ứng sở cầm việc, tự nhiên là xa so bình thường sĩ tộc trong nhà nữ tử muốn hiểu nhiều.

“Thái phó nếu đã mở miệng, tiểu nữ tử tự nhiên không chỗ nào không từ, vị này muội muội nhìn thông tuệ lanh lợi, học chút đại tộc phồn lễ cùng quy củ, nói vậy không dùng được nhiều ít thời gian.”

Đào Thương hướng về phía nàng cảm kích gật gật đầu, sau đó lại đem ánh mắt chuyển hướng Phùng thị.

“Phu nhân có không mượn một bước nói chuyện?”

Phùng thị nghi hoặc đi theo Đào Thương đi vào một bên.

Đào Thương đối nàng nói: “Dạy dỗ ngô muội, làm thiên tử thích nàng, thậm chí với không rời đi nàng, không chỉ có chỉ giới hạn trong đại tộc lễ giáo, còn phải thỉnh phu nhân giúp đỡ a.”

Phùng phu nhân cười duyên nói: “Thiếp thân có thể hỗ trợ cái gì?”

Đào Thương thầm nghĩ trong lòng, đương nhiên là đem ngươi mị hoặc ta thời điểm kia sợi mê kính truyền cho nàng.

Bất quá lời nói lại không thể nói như vậy.

Đào Thương châm chước một chút từ ngữ, mới vừa rồi quay đầu, ở Phùng thị bên tai nói nhỏ sau một lúc lâu.

Phùng phu nhân nghe xong, giơ tay nhẹ nhàng ở Đào Thương cánh tay thượng kháp một chút, cả giận: “Oan gia! Tức chết người đi được, ngươi như thế nào liền cảm thấy ta am hiểu?”

Đào Thương thẹn thùng cười cười, nói: “Còn thỉnh phu nhân hỗ trợ, chuyện này đối ta rất quan trọng.”

Phùng phu nhân trừng hắn một cái, nói: “Ta tận lực là được, nhưng quay đầu lại ngươi nên như thế nào báo đáp ta?”

Đào Thương than nhẹ một tiếng, nói: “Phu nhân muốn thế nào, liền như thế nào đi…… Ta nhậm ngươi bài bố đó là.”

……

Tạm thời đem đào hoa lưu tại Viên Uyển cùng Phùng thị bên kia, Đào Thương về tới gia.

Tiến gia môn, tiểu Oanh Nhi liền nhảy nhót đi tới Đào Thương trước mặt, cười nói: “Chúc mừng đào lão gia, muốn thêm tân phu nhân lạp!”

Đào Thương giơ tay nhẹ nhàng gõ một chút nàng trán, nói: “Liền ngươi nói nhiều.”

Dứt lời, đi vào nội trạch.

Điêu Thuyền ở phía trước một đoạn thời gian, đã là bị người bảo hộ từ Kim Lăng thành chuyển dời đến Bành Thành, nàng bụng đã rất lớn, dựa theo thời gian tính ra, lâm bồn sắp tới.

Đào Thương dùng đầu dựa vào Điêu Thuyền bụng, nhẹ nhàng chụp phủi: “Tiểu Đào Bảo, cha tới thăm ngươi.”

Điêu Thuyền trừng hắn một cái, nói: “Mệt ngươi còn nhớ rõ có như vậy cái hài tử, ta còn sợ ngươi nạp như phu nhân lúc sau, đã quên chúng ta mẫu tử đâu.”

Đào Thương đứng dậy, cười ha hả nói: “Ta há là kia chờ vong tình người?”

Điêu Thuyền cười khanh khách duỗi tay thế Đào Thương lau mồ hôi, nói: “Đó là tự nhiên, ta phu quân tự nhiên là thiên hạ đệ nhất chờ chân quân tử, thật người lương thiện…… Bất quá trinh nhi muội muội đối với ngươi một mảnh khuynh mộ, ta đều có thể xem ra tới, ngươi nhưng chớ bạc đãi nhân gia.”

Đào Thương nắm tay nàng, nói: “Yên tâm đi, ta đối nàng nhất định giống đối với ngươi giống nhau hảo…… Hoặc là so đối đãi ngươi thoáng kém như vậy một chút.”

Điêu Thuyền cười nói: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Phu thê hai người lại nói một hồi tư mật lời nói, Đào Thương đột nhiên nói sang chuyện khác: “Có một việc, ta tưởng quay đầu lại thỉnh phu nhân hỗ trợ.”

“Chuyện gì?”

Đào Thương nói: “Ta tưởng thỉnh phu nhân chỉ điểm vừa mới quá kế đến chúng ta trung cái kia muội muội đào hoa…… Đương như thế nào ca vũ.”

Điêu Thuyền nghe vậy sửng sốt, tiếp theo cười khổ chỉ chỉ bụng, nói: “Ta cái dạng này, lại như thế nào giáo nàng?”

Đào Thương cười nói: “Không phải làm ngươi tự mình cho nàng làm mẫu, nàng ở ca vũ phương diện nhiều ít có chút đáy, ngươi chỉ cần ở bên cạnh chỉ điểm nàng một chút liền hảo, ít nhất làm nàng giống cái đại gia! Phu nhân giác như thế nào?”

Điêu Thuyền trầm tư một chút, mới nói: “Cái này nhưng thật ra không khó, được không…… Bất quá ngươi đột nhiên làm ngươi cái này vừa qua khỏi kế muội muội học ca vũ làm gì? Còn học như vậy vội vàng?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, cũng không có nói lời nói, chỉ là đem ánh mắt phóng tới phương xa.

……

Liền ở Đào Thương vừa mới đem đào hoa sự liệu lý xong lúc sau, từ phương bắc tiền tuyến đột nhiên truyền đến khẩn cấp quân tình.

Viên Đàm đánh phải vì Viên Thuật báo thù danh nghĩa, cử Thanh Châu chi chúng, nam hạ thẳng bức Lang Gia quốc, xâm lược Từ Châu phương bắc trọng địa.

Vừa nghe việc này, Đào Thương tức khắc liền phát hỏa!

Thái Sơn năm tặc trung tam tặc vừa mới dời chúng đến Thái Sơn quận, Lang Gia quốc thái bình không bao lâu thời gian, Viên thị cư nhiên liền không hề lý do tiến đến xâm chiếm?

Nếu là Viên Thiệu bản nhân đảo cũng thế, nhưng người tới cư nhiên là Viên Thiệu tiểu tể tử?

Này có phải hay không quá không đem ta đương bàn đồ ăn!

Đình nghị thượng, mọi người mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

Từ Châu bản địa sĩ tộc xuất thân quan lại đều cho rằng Viên Thiệu thế đại, nếu là chờ hắn tiêu diệt Công Tôn Toản sau, liền thế không thể đỡ, lập tức không thể cùng địch, lúc này lấy cầu hòa là chủ. u uka n shu. com

Nhưng Đào Thương căn bản là không để ý tới bọn họ kia một bộ.

Nhân gia chủ động tới tấu ta? Ta cầu cái rắm cùng!

Quách Gia nhưng thật ra đột phát kỳ tưởng, đối Đào Thương gián ngôn nói: “Viên Thiệu xuất binh U Châu, hiện nay đang cùng Công Tôn Toản ác chiến, phía sau chưa định, hiện giờ Viên Đàm xuất binh Lang Gia quốc, tương đương là hai tuyến khai chiến, lại nói tiếp, này không phải là Viên Thiệu làm việc thủ đoạn, như Quách mỗ sở liệu không tồi, chỉ sợ Viên Đàm lần này là tự mình xuất binh.”

Đào Thương nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Mặc kệ có phải hay không tự mình xuất binh, hắn đều là ra.”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Viên Thiệu nếu là huề Hà Bắc chủ lực mà đến, thực lực thật lớn khủng khó đối phó, nhưng Viên gia tiểu tử tự chủ trương, thật là tự tìm tử lộ, thái phó muốn thu thập Viên Đàm, đương không nói chơi, bất quá Quách mỗ cố ý tưởng thiết mưu sinh bắt người này.”

“Bắt sống người này?”

Quách Gia gật đầu nói: “Không tồi! Viên Đàm chính là Viên Thiệu trưởng tử, mà Viên Thiệu bình định Hà Bắc lúc sau, sớm muộn gì chắc chắn nam hạ, nếu là thái phó thừa cái này cơ hội tốt, bắt sống Viên Đàm, cũng lấy này làm con tin, ngài nói Viên Thiệu ngày sau đánh Từ Châu khi, là phóng đến khai tay chân, vẫn là phóng không khai tay chân đâu?”

------oOo------

Chương 469: có thể lật lại bản án giả, thiên tử cũng

Nguồn: EbookTruyen.VN

U Châu, dễ kinh.

“Phốc ~!”

Y giả từ Công Tôn Toản trên vai bỗng nhiên rút ra một chi mũi tên nhọn, đau Công Tôn Toản mắng mi trừng mục, phát sinh một tiếng kinh thiên rống to.

Y quan không dám chậm trễ, lập tức vì hắn rịt thuốc băng bó.

Xong việc lúc sau, Công Tôn Toản sắc mặt trắng bệch hướng về trên giường một dựa, đầy mặt mệt mỏi.

Đứng ở một bên Lưu Bị vẫn luôn trầm mặc, thấy Công Tôn Toản rút mũi tên rịt thuốc xong, mới vừa rồi đi đến một bên, lấy ra một khối khăn tay vì Công Tôn Toản chà lau mồ hôi trên trán.

Hôm nay buổi sáng, Công Tôn Toản chỉ huy binh mã cùng Viên Thiệu ác chiến một hồi, tuy rằng dưới trướng con ngựa trắng nghĩa từ tác chiến dũng mãnh, nhưng vẫn cứ không địch lại Khúc Nghĩa thế công, bị đánh vỡ tan quân trận không nói, chính mình còn bị Khúc Nghĩa dưới trướng giành trước tử sĩ cường nỏ một mũi tên bắn trúng nách, suýt nữa liền tang tánh mạng.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể lui giữ dễ thành, lại là liền giới kiều đừng doanh đều đành phải vậy.

Công Tôn Toản thở dốc một hồi, đột nhiên nói: “Huyền Đức a, là vi huynh hại khổ ngươi a.”

Lưu Bị nghe xong lời này, giúp Công Tôn Toản lau mồ hôi tay hơi tạm dừng một chút, tiếp theo lại tiếp tục chà lau.

“Thắng bại là binh gia chuyện thường, dễ kinh chính là dễ thủ khó công nơi, bá khuê huynh thật cũng không cần như thế sầu lo, ngày sau lại tìm cơ hội là được.”

Công Tôn Toản cổ họng giật mình, thở dài nói: “Ta chỉ cũng không phải hôm nay chiến sự, ta nói chính là sát Lưu Ngu kia sự kiện, kéo ngươi xuống nước, liên lụy ngươi cùng ta cùng nhau vì mọi người sở bỏ.”

Lưu Bị nghe vậy cũng không có nói lời nói.

Công Tôn Toản kéo chính mình cùng lộng chết Lưu Ngu, chuyện này đối Lưu Bị ảnh hưởng rất lớn, hắn hiện tại đã không dám lấy nhà Hán tông thân mà tự cho mình là.

Hơn nữa Lưu Bị trong lòng rõ ràng, chuyện này vừa ra, chính mình ở thiên hạ khủng không còn có thành tựu một phương bá nghiệp chính trị tiền vốn, cả đời đều đến cho người ta trợ thủ.

Công Tôn Toản thấy Lưu Bị không nói gì, biết hắn trong lòng đối việc này xác thật có oán, đau khổ mạc danh.

“Hiện giờ dễ kinh ngoại tình thế thế nào?” Công Tôn Toản dời đi đề tài.

Lưu Bị nhàn nhạt nói: “Trừ bỏ Viên Thiệu đại quân tiếp cận ở ngoài, Lưu Ngu ngày xưa làm tiên với phụ, tề chu, tiên với bạc đám người đã rối rắm cũ bộ công ta U Châu bụng, bọn họ muốn vì Lưu Ngu báo thù…… Bất quá những người này còn đều là giới chốc chi tật, hiện có yến người diêm nhu ở bắc cảnh tố có uy vọng, hiện giờ này tự lập vì ô hoàn Tư Mã, chiêu Tiên Bi, ô hoàn hồ hán binh mã bốn vạn, tấn công lộ hà chi bắc, ta cục ở lộ hà dựng đại doanh bị chiếm đóng, Trâu đan bị trảm, có khác ô Hoàn Vương suất lĩnh Tiên Bi tinh kỵ 8000 sẽ cùng Viên Thiệu đại tướng Hàn Mãnh, bại ta quân với bào

khâu, đại quận, quảng dương, thượng cốc, hữu Bắc Bình chư lộ toàn phản……”

“Không cần nói nữa! Không cần nói nữa!” Công Tôn Toản lão lệ tung hoành, không kềm chế được.

Nếu là biết giết hại Lưu Ngu, có thể kích khởi như thế biến động thật lớn, Công Tôn Toản nói cái gì đều sẽ không làm như vậy.

Hắn hiện tại ruột đều hối thanh.

“Huyền Đức, chuyện tới hiện giờ, ta đã là chúng bạn xa lánh, khắp nơi tiếp cận, ta đã không còn đường thối lui, Huyền Đức ngươi có gì thượng sách, còn thỉnh cứu ta!”

Nhìn Công Tôn Toản khóc lóc thảm thiết biểu tình, Lưu Bị trong lòng cũng là có điều không đành lòng.

Dù sao cũng là chính mình cùng trường phát tiểu, hiện giờ bị làm cho cùng đường, Lưu Bị trong lòng cũng rất là bi thương.

Nhưng vạn sự có quả đều có nhân, lúc trước nếu không có Công Tôn Toản chính mình làm yêu, không nghe chính mình lời khuyên một hai phải lộng chết Lưu Ngu, cũng chưa chắc có thể xuất hiện hôm nay chuyện như vậy.

Lưu Bị trầm tư một lát, đột nhiên nói: “Trước mắt việc, cũng chỉ có dựa vào hắc sơn quân cùng chúng ta nội ứng ngoại hợp.”

“Hắc sơn quân?” Công Tôn Toản nghe vậy vừa tỉnh, tiếp theo bỗng nhiên vỗ tay nói: “Đúng vậy! Ta như thế nào lại là đưa bọn họ quên mất!”

Hắn lần này tử động tác biên độ quá lớn, tác động miệng vết thương, thẳng đau nhe răng trợn mắt.

Lưu Bị yên lặng một chút, nói: “Chỉ là hiện giờ dễ kinh ngoại cảnh, Viên Thiệu đại binh an ủi, càng có diêm nhu, tiên với phụ, ô Hoàn Vương tại hậu phương tác loạn, muốn phá vây đi liên hợp hắc sơn

quân, thế nào cũng phải là trí dũng song toàn người không thể…… Ta ý, không ngại làm Điền Dự hoặc là Công Tôn tục đi trước cầu cứu.”

“Không!” Công Tôn Toản lúc này nhưng thật ra đầu óc minh mẫn: “Tục nhi kiến thức nông cạn, không đủ lão thành, chưa chắc có thể nói động Trương Yến, Điền Dự sao…… Tuy có tài cán, nhưng ta lại không tin được hắn…… Huyền Đức, trước mắt ta có thể tín nhiệm người, cũng chỉ có ngươi.”

Lưu Bị thở dài khẩu khí, nói: “Chỉ là Viên quân thế đại, ta sợ ta chưa phá vây đi ra ngoài, đã bị bắt sống, thân chết sự tiểu, hỏng rồi liên hợp hắc sơn đại sự, lại nên như thế nào?”

Công Tôn Toản trù tính thật lâu sau, cuối cùng cắn răng một cái nói: “Ta đem ta dưới trướng còn thừa con ngựa trắng nghĩa từ, toàn bộ giao cho ngươi tới chấp chưởng, ngươi cùng Quan Vũ, Trương Phi hai gã dũng tướng, lại huề con ngựa trắng nghĩa từ, không nói đánh bại Viên quân, nhưng định có thể phá vây đi ra ngoài!”

Lưu Bị nghe vậy tức khắc cả kinh, nói: “Bị đem con ngựa trắng nghĩa từ đều mang đi, dễ kinh lại nên như thế nào?”

Công Tôn Toản lắc lắc đầu, nói: “Con ngựa trắng nghĩa từ chính là kỵ binh, thủ thành vô dụng thả không phí thuế ruộng, ta dễ lâu nơi lâm dễ hà đào mười dư trọng hào, hào nội gò đất năm sáu trượng, dễ thủ khó công, phòng thủ chỉ cần bộ binh mũi tên nỏ, lại có trữ hàng lương cốc 300 vạn hộc, tất nhiên là cố thủ trụ.”

Lưu Bị trầm tư một lát, ngay sau đó nói: “Nếu là huynh trưởng tin được ta, kia tiểu đệ liền đi này một chuyến.”

Lại so đo một ít việc vặt lúc sau, Lưu Bị ngay sau đó bái biệt Công Tôn Toản.

Về tới chính mình cư chỗ, Lưu Bị lập tức phái người tìm Quan Vũ cùng Trương Phi lại đây.

Đóng cửa hai người vừa đến, Lưu Bị liền lập tức nói: “Nhị vị hiền đệ lập tức chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, bị ngày sau đi trước con ngựa trắng doanh, mang bạch mua nghĩa từ, chúng ta sau nhật tử lúc nào cũng phân, suất binh phá vây, rời đi dễ thành.”

Quan Vũ nghe vậy ngạc nhiên nói: “Đại ca, Công Tôn U Châu chuyện gì làm chúng ta như vậy vội vàng suất binh phá vây, lại là liền con ngựa trắng nghĩa từ đều giao phó?”

Lưu Bị thở dài khẩu khí, cùng hai người đem Công Tôn Toản làm hắn đi liên hợp hắc sơn quân sự tình nói.

Quan Vũ loát râu dài nói: “Công Tôn U Châu giờ phút này cũng không đáng tín nhiệm người, huynh trưởng lại là hắn sở dư lại duy nhất giúp đỡ…… Chỉ là không biết huynh trưởng có vài phần nắm chắc khuyên phục Trương Yến?”

Lưu Bị suy nghĩ một chút nói: “Tám chín thành đi, rốt cuộc Viên Thiệu nếu là thuận lợi nhất thống Hà Bắc, Trương Yến hắc sơn quân ngày lành, cũng trên cơ bản liền xong rồi, cái gọi là môi hở răng lạnh, hắn nhiều ít hẳn là có thể hiểu đạo lý này…… Mấu chốt là, xử trí Trương Yến lúc sau, chúng ta lại là hẳn là đi nơi nào?”

Trương Phi ở một bên ngạc nhiên nói: “Đại ca không tính toán hồi dễ thành sao?”

Lưu Bị cũng không có nói lời nói.

Dễ thành bị chiếm đóng sắp tới, cho dù Trương Yến xuất binh, đối mặt như mặt trời ban trưa Viên Thiệu, cũng là thành thật không có phần thắng.

Lưu Bị hoàn toàn không cần phải đi chịu chết.

Bất quá Lưu Bị hoàn toàn có thể mang theo con ngựa trắng nghĩa từ trực tiếp bôn tẩu, không đi Trương Yến nơi đó, nhưng Lưu Bị sẽ không làm như vậy.

Rốt cuộc Công Tôn Toản cũng coi như là hắn bạn tri kỉ bạn cũ, tuy rằng hắn đời này lỗ mãng quá mức, làm qua không ít hồ đồ sự, nhưng vì này phân bằng hữu tình nghĩa, Lưu Bị cũng muốn đem đối hắn cuối cùng trách nhiệm tẫn xong.

Quan Vũ nhiều ít minh bạch Lưu Bị tâm ý, cho nên sẽ không giống là Trương Phi hỏi như vậy thẳng.

Hắn nói: “Hội kiến xong Trương Yến lúc sau, huynh trưởng tính toán đi trước phương nào?”

Lưu Bị thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Từ khi Lưu Ngu việc qua đi, thiên hạ to lớn, chỉ sợ lại là lại vô vi huynh dùng võ nơi.”

Quan Vũ cùng Trương Phi nghe vậy hờ hững.

Lưu Ngu sự cấp Lưu Bị mang đến ảnh hưởng xác thật cực đại.

Một chút qua đi, nhưng nghe Lưu Bị nhàn nhạt nói: “Hiện giờ có thể giúp ta phiên này cọc oan tình người, trong thiên hạ, sợ là chỉ có một.”

Đóng cửa hai người nghe vậy đều là sửng sốt.

Không bao lâu, phương nghe Quan Vũ nói: “Huynh trưởng chỉ chính là…… Thiên tử?”

“Không tồi.”

“Chính là Lưu Ngu chi tử, sợ là đã lệnh thiên tử tức giận, huynh trưởng nếu là đi Phạm Huyện, chỉ sợ chưa chắc có thể nhìn thấy thiên tử……”

“Sự thành do người, có một số việc, còn phải dựa chúng ta chính mình trù tính.”

------oOo------

Chương 470: trận chiến mở màn Hà Bắc quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

U Châu dễ thành ở ngoài, Viên Thiệu soái trướng nội.

“Cái gì? Có binh mã phá vây rồi?” Viên Thiệu nhìn tiến đến bẩm báo Tưởng Kỳ, bất mãn nói: “Viên mỗ đại quân đem dễ thành vây quanh giống như thùng sắt giống nhau, ngươi chờ cư nhiên vẫn là có thể làm người phá vây, truyền ra đi, chẳng phải là làm người khác cười nhạo với ta? Thực sự phải làm trị tội!”

Viên đem Tưởng Kỳ vội vàng quỳ một gối ngã xuống đất, nói: “Đại tướng quân, đều không phải là mạt tướng chờ bất tận tâm sử lực, chỉ là Công Tôn Toản lần này phá vây binh mã, cơ hồ là này bộ đội sở thuộc sở hữu con ngựa trắng nghĩa từ chi số, thả đều là ôm liều chết chi thế, mạt tướng chờ chưa từng dự đoán được việc này, bị này chờ chợt gian thoát ly đi……”

“Hảo!”

Viên Thiệu không kiên nhẫn duỗi ra tay, nói: “Tốc tốc đi truyền lệnh các doanh, cẩn thận phòng thủ, chớ đến lại sử có thất.”

“Nặc, nặc!”

Tưởng Kỳ như trút được gánh nặng, vội vàng lĩnh mệnh đi.

Viên Thiệu quay đầu nhìn về phía vẫn luôn ở bên cạnh yên lặng nghe Tự Thụ, nói: “Con ngựa trắng nghĩa từ toàn quân xuất động phá vây, tắc chú ngươi xem chính là Công Tôn Toản tự mình suất binh phá vây rồi?”

Tự Thụ khẳng định lắc đầu nói: “Công Tôn Toản bề ngoài hào phóng, kỳ thật tính hiệp, U Châu nơi chính là hắn làm chuyện cả thiên hạ không tán đồng được đến địa bàn, hắn quả quyết sẽ không từ bỏ, đến chết mới thôi…… Như ta sở liệu không tồi, hẳn là Công Tôn Toản phái người phá vây cầu viện đi.”

“Phá vây cầu viện?”

Viên Thiệu nhắm mắt suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Có lý! Chắc là Công Tôn thấy tình thế lấy nguy, phái người đi hướng hắc sơn tìm Trương Yến cầu cứu binh đi!”

Tự Thụ ha hả cười nói: “Như thế tốt nhất, lại là tránh khỏi chúng ta quay đầu lại lại phái binh tiêu diệt sát hắc sơn quân công phu, cái gọi là vây điểm đánh viện binh, đó là như thế.”

Hai người chính khi nói chuyện, một người thị vệ vội vội vàng vàng đi vào trướng ngoại, cầu kiến Viên Thiệu.

Viên Thiệu làm hắn vào tới, không bao lâu, liền thấy một cái cầm thư từ thị vệ vội vội vàng vàng đi tới trong trướng, hướng Viên Thiệu đệ trình thượng một phần giản độc.

“Đại tướng quân, đây là Tam công tử ở lâm tri thành phái người đưa tới mật báo.”

“Nga? Lấy tới ta xem!” Viên Thiệu vẫy tay gọi quá tên kia thị vệ, Tự Thụ thấy thế, còn lại là bước chậm hoạt động khai đi, không đi xem kia giản độc nội dung.

Hắn cùng Viên Thiệu thủ hạ thẩm xứng, Bàng Kỷ, Quách Đồ đám người bất đồng, cũng không tham dự đến này mấy cái công tử chi gian thượng vàng hạ cám trung sự tới.

Viên Thiệu đem Viên Thượng mật báo đọc một lần, sắc mặt chợt đại biến.

“Hiển Tư cái này, cái này hỗn trướng! Hắn cư nhiên dám cãi lời ngô chi quân lệnh, tự mình xuất binh Lang Gia quốc!”

Tự Thụ vốn dĩ không quá đương hồi sự, nghe vậy cũng là cả kinh.

“Đại công tử xuất binh Lang Gia quốc? Này không phải trực tiếp đi loát Đào Thương sợi râu sao? Việc này lại là không ổn!”

Viên Thiệu hung hăng đem giản độc ném xuống đất, cả giận nói: “Hiển Phủ gởi thư ngôn chi, hắn cùng Bàng Kỷ luân phiên khuyên can không có hiệu quả, Hiển Tư khăng khăng xuất binh, chỉ có thể viết mật tin cùng ta, làm ta ra lệnh ngăn lại!”

Tự Thụ cảm khái nói: “Thanh Châu nơi khoảng cách Lang Gia quốc cực gần, trước mắt nếu là từ đây mà phát lệnh với đại công tử, chỉ sợ là không còn kịp rồi.”

Viên Thiệu sắc mặt rất là không tốt: “Cái này nghịch tử! Cư nhiên dám như thế khinh suất hành sự, xem ra bắt lấy Thanh Châu lúc sau, hắn là không hiểu được chính mình có mấy cân mấy lượng trọng…… Ai, người này đảm đương không nổi đại sự a.”

Đối với như vậy mẫn cảm đề tài, Tự Thụ không có tiếp lời, hắn chỉ là cẩn thận nói một câu: “Còn cần phái binh mã tiếp ứng mới là.”

……

Bành Thành phía đông bắc, Lan Lăng huyện.

Đào Thương từ Bành Thành mang ra tới binh mã giờ phút này tất cả đều đóng quân tại đây.

Căn cứ tuyến báo, Viên Đàm Thanh Châu binh mã đã tất cả đều đóng quân ở Lang Gia quốc nội Nghi Thủy bờ sông, cũng ở quanh thân chiếm cứ Nghi Thủy huyện này một huyện nơi.

“Viên Đàm tiến vào Lang Gia quốc sau, chỉ chiếm cứ một huyện nơi?”

Đào Thương nhìn bản đồ, chậm rì rì nói: “Xem ra đây là hắn vận chuyển lương thảo thông lộ a, chỉ là ta không rõ, nếu binh mã đã vào Lang Gia quốc, kia vì sao không lớn tứ chiếm cứ châu huyện, cầm giữ trụ quận nội hiểm yếu, mà là chỉ hoả lực tập trung Nghi Thủy? Đánh cái gì chủ ý.”

Quách Gia đứng ở Đào Thương phía sau, lặng lẽ cười nói: “Kỳ thật việc này cũng hảo giải thích.”

“Phụng Hiếu huynh thí ngôn chi?”

Quách Gia sờ sờ thẳng thắn mũi, lược hiện bất đắc dĩ nói: “Viên Đàm này tới Lang Gia quốc, xem ra chí không châu huyện, mà là ở người!”

“Người? Người nào?”

Quách Gia một lóng tay Đào Thương: “Ngươi, đương triều thái phó! Thái bình công tử cũng!”

“Ta? Hắn tìm ta làm chi?”

“Còn có thể làm chi? Tấu ngươi bái!”

“Dựa vào cái gì a?”

Quách Gia nhạc nói: “Chỉ bằng ngươi ở cùng thế hệ trung nổi bật quá thịnh! Đã là lực áp ta đại hán sở hữu tuổi trẻ tuấn tài võ nhân.”

Đào Thương cẩn thận nghĩ nghĩ……

Giống như còn thật là a, từ Tôn Sách đến Tào Ngang, lại cho tới bây giờ cái này Viên Đàm, giống như xác thật đều có cùng chính mình phân cao thấp ý vị.

Nhìn Đào Thương bừng tỉnh mà ngộ bộ dáng, Quách Gia cười nói: “Thái bình công tử nghĩ như thế nào?”

Đào Thương rất là phong tao vung tóc, trên mặt lộ ra khí phách hăng hái đắc ý thần sắc, nói: “Có thể chịu thiên ma thật con người sắt đá, không bị người ghét là tài trí bình thường.”

Quách Gia thở dài khẩu khí.

Dung không tài trí bình thường, Quách mỗ không biết, nhưng ngươi này phân da mặt dày kính xác thật là thiên hạ ít có.

Đào Thương ở lều trại nội qua lại độ bước chân, vừa đi vừa nói: “Chiếu cái này tình huống thoạt nhìn, Viên Đàm lúc này đây là không phục với ta, tưởng cùng ta phân ra cái cao thấp?”

Quách Gia gật đầu nói: “Phỏng chừng là ý tứ này.”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Một khi đã như vậy, ta đây chỉ cần đem binh mã trưng bày ở một cái thỏa đáng địa phương là được rồi, Viên Đàm lần này nếu thật là lấy ta vì mục tiêu mà đến, kia hắn liền sẽ không nghẹn lâu lắm, sớm muộn gì tất nhiên chủ động tìm tới môn tới, đến lúc đó ta chỉ cần tĩnh chờ này tới cửa đó là.”

Nói tới đây, Đào Thương nhẹ nhàng một mở ra tay nói: “Cảm giác một trận hình như là không có gì khó khăn a.”

Quách Gia cười nói: “Viên Đàm thủ hạ binh tướng tuy rằng cũng pha dũng mãnh, nhưng cùng ta quân so sánh với xác thật là không đáng để lo, ngược lại là nghe nói Trương Hợp cùng với này tân thao luyện đại kích sĩ doanh, trước mắt đó là ở Viên Đàm dưới trướng, này một đội binh mã, theo giáo sự hồi báo, làm như rất là lợi hại, còn cần tiểu tâm ứng đối mới là.”

“Trương Hợp? Đại kích sĩ?”

Đào Thương nghi hoặc suy nghĩ, dựa theo lẽ thường, Trương Hợp hoặc là đại kích sĩ như vậy trọng binh, không phải hẳn là đều ở Viên Thiệu quản hạt trung quân trong trận sao? Huống hồ lấy Trương Hợp ở trong quân địa vị, hẳn là không thể so Viên Đàm muốn thấp

nhiều ít, như thế nào sẽ thẳng phái ở Viên Đàm Thanh Châu trong quân?

Trừ phi Viên Đàm quân trong trận còn có cái gì đặc thù người.

……

Đào Thương binh tướng mã bắc dời, làm lần này tùy hắn cùng xuất chinh tam vạn binh tướng toàn bộ đều đóng quân ở Nghi Nam phí huyện bên cạnh.

Phí huyện huyện thành cũng không hoàn toàn là từ tường thành bao vây, ở Tây Bắc phương hướng có một đoạn địa thế tương đối đột cao, chính là bởi vì có một tòa sơn mạch hoành che ở này.

Huyện thành là ỷ sơn mà rơi, núi lớn rắc rối phức tạp, nhiều lần đảm nhiệm huyện lệnh hoặc nhiều hoặc ít đều từng ở chỗ này tiến hành quá một phen sửa chữa, xem như xây dựng thành một đạo thiên nhiên cái chắn.

Đào Thương tại minh bạch Viên Đàm dụng ý lúc sau, liền không nóng nảy, hắn chỉ là hiệp hiểm yếu mà bóp yết hầu, lẳng lặng chờ đợi.

Nếu Viên Đàm mục tiêu là chính mình, hắn sớm muộn gì nhất định sẽ phái binh tiến đến tiến công.

Sự tình xác thật là như Đào Thương sở liệu, com 5 ngày lúc sau chạng vạng, một chi từ Viên Đàm dưới trướng thiên tướng Ngô diệu suất lĩnh trước bộ tiên phong quân chính dọc theo tây tuyến con đường, bôn phí huyện chạy băng băng đánh úp lại.

Kỳ thật dựa vào Ngô diệu bổn ý, lần này xuất binh hắn cũng không phải tán thành, bao gồm giám quân Viên Thượng cùng Bàng Kỷ cũng đều không tán thành, nhưng Viên Đàm thân là chủ soái, lại khăng khăng yêu cầu xuất binh, Ngô diệu rơi vào đường cùng chỉ phải vâng theo quân lệnh.

Ngô diệu chính là Tịnh Châu vũ phu xuất thân, chẳng sợ này cử nguy hiểm cực đại, cũng báo cho chính mình cũng tuyệt không có thể có bất luận cái gì tham sống sợ chết trạng thái.

Trước mắt, hắn chính suất lĩnh trước bộ tiên phong quân, lặng lẽ nhiên từ huyện thành Tây Bắc phương hướng vượt địa đạo mà đi.

Huyện thành bên cạnh núi non kéo dài không ngừng, con đường tuy rằng không thể nói là gập ghềnh hà khắc, nhưng lại cũng đủ uốn lượn khúc chiết.

Mà sơn li bên cạnh, sớm có đào đem Tang Bá, Lý Thông suất binh lạnh lùng nhìn lấy Ngô diệu cầm đầu một bộ tiên phong quân càng núi non mà đi.

“Thả bọn họ qua đi!”

Đối với sơn chiến, Tang Bá tự nhiên là kinh nghiệm phi thường: “Đại bộ phận binh mã tự nhiên ở phía sau, này một chi thuần túy chính là ra tới dò đường, đến đem mặt sau đều tiến cử tới mới là, tối nay làm cho bọn họ một cái cũng chạy mất không được.”

------oOo------

Chương 471: phóng hỏa thiêu sơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tang Bá từ khi thuộc sở hữu đến Đào Thương dưới trướng lúc sau, liền vẫn luôn ở đi bối tự.

Đầu tiên là bị Từ Châu mãnh tướng Hứa Chử mãn sườn núi đuổi đi không địa phương chạy, hoảng sợ hoảng sợ giống như chó nhà có tang.

Ngay sau đó đó là Xương Hi mưu phản, làm hại Tang Bá từ Thái Sơn năm tặc thủ lĩnh vị trí lập tức ngã xuống tới rồi đáy cốc, thì là một người.

Lại chính là ở Xương Hi mưu phản trên đường bị hắn thọc một đao, thiếu chút nữa chính là đi đời nhà ma.

Kết quả chính mình cư nhiên vẫn là bị chính mình ngày thường nhất coi thường Đào thị tiểu tử cứu, còn bị người ta một đốn châm chọc mỉa mai, khuất cư với này dưới trướng.

Dưỡng hơn nửa năm thương, vừa định đi thuyết phục trừ bỏ Xương Hi ở ngoài tam tặc báo thù rửa hận, kết quả Xương Hi cấu kết Tào Tháo, đưa tới Vu Cấm, đánh chính mình tè ra quần, lại lần thứ hai phụ vết thương nhẹ.

Tang Bá trước mắt trong lòng nghẹn khuất khẩn, hắn nhu cầu cấp bách một hồi đại chiến tới phát tiết chính mình trong ngực phẫn nộ.

Đánh Viên Đàm ở giữa này lòng kẻ dưới này.

Trơ mắt nhìn Viên Diệu trước bộ tiên phong quân đi qua, không bao lâu, đó là Viên Đàm Thanh Châu chủ lực binh mã đến này mi mắt.

Tang Bá khóe miệng lộ ra tàn nhẫn tươi cười, hắn quay đầu đối với Lý Thông nói: “Đãi này chủ lực binh mã tiến lên quá nửa, liền có thể tập chi cũng!”

Lý Thông thống soái năng lực tuy mạnh, nhưng luận cập sơn chiến kinh nghiệm tự nhiên là xa không kịp Tang Bá tới thông thấu, tự nhiên là cái gì cũng nghe.

Viên Đàm giờ phút này đang ở trung quân, nhảy mã về phía trước, vẻ mặt vội vàng chi sắc.

Liền ở Thanh Châu binh trung quân binh tướng quá nửa hết sức, giây lát chi gian, mấy chục chi vũ tiễn đã bắn về phía Viên quân trong trận, một ít còn không có tới cấp phản ứng Thanh Châu Viên quân đương trường trung mũi tên ngã xuống đất.

Bất quá rốt cuộc sắc trời đen nhánh, thả sơn li phía trên đứng thẳng không xong, không có dựa vào giá nỏ nơi, Tang Bá hạ lệnh bắn ra này vòng thứ nhất tiễn vũ phần lớn là bắn thất bại, rất nhiều trung mũi tên Viên quân gần chỉ là đã chịu da thịt chi thương, cũng không có cái gì quan trọng.

Vài tên binh lính vội vàng dọn ra tấm chắn che ở Viên Đàm tả hữu.

Viên Đàm một ghìm ngựa cương, trong lòng phản ứng lại đây, hô lớn: “Tấm chắn phòng ngự! Là đào quân đánh lén! Mau, đem tấm chắn đều dựng thẳng lên tới!”

Viên quân binh tướng xác thật là huấn luyện có tố, ở chợt tao tập dưới, cũng là nhanh chóng dọn xong trận thế, cũng đối bắn về phía mũi tên chi một phương trận địa sẵn sàng đón quân địch, cẩn thận đánh với.

Đãi biết được bên ta binh mã tổn thất cũng không lớn lúc sau, Viên Đàm ngay sau đó hiểu được trên núi mai phục binh tướng chiến lực ứng cũng không cực cường, ngay sau đó hạ đạt mệnh Thanh Châu Viên quân cường công mệnh lệnh.

Tang Bá nhăn lại cái mũi, trong lòng không lắm sảng khoái.

Này đệ nhất sóng mưa tên phóng không khỏi có chút quá thất bại.

Hắn hiệu lệnh sơn li thượng người bắn nỏ dốc sức làm lại, làm cho bọn họ nhắm ngay phóng.

“Mau, bắn tên, cấp lão tử giá hảo chính xác!”

“Bắn, chiếu chuẩn bắn tên!”

“Bắn tên, bắn tên!”

Sơn li thượng một vòng lại một vòng mưa tên đập xuống thành đi, xông vào trước nhất mặt lên núi Thanh Châu Viên quân đương trường liền bị bắn đổ một đám, nhưng mà Viên quân cũng không có đình chỉ bước chân, bọn họ dẫm lên đồng bạn thi thể hoặc là còn ở kêu thảm thiết thân thể, tiếp tục hướng về sơn li dâng lên tới, thật giống như một phát không thể thu hồng thủy giống nhau…… Chẳng qua là hướng về thượng đảo hướng hồng thủy.

Tang Bá phía sau Lý Thông có chút khẩn trương.

Mắt thấy đại phê lượng Thanh Châu quân hướng về phía trên kích động mà đến, Lý Thông đành phải nuốt một ngụm nước miếng, đối Tang Bá nói: “Bắc địa cường tốt quả nhiên dũng mãnh, tuyệt phi bình thường, như thế hãn không sợ chết chi binh, thật là ta bình sinh hiếm thấy!”

Tang Bá lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nói: “Này có cái gì hảo khẩn trương? Lão tử kêu gọi nhau tập họp Lang Gia quốc núi rừng nhiều năm, nếu là liền một chi Viên Thiệu quân yểm trợ đều lộng không chừng, kia này Thái Sơn năm hùng tên tuổi đó là hư danh!”

Mắt thấy những cái đó leo núi Thanh Châu Viên quân khoảng cách sơn li chỉ có mấy chục bước xa, Tang Bá rốt cuộc hạ lệnh dùng ra đòn sát thủ.

Sơn li mai phục chiến cùng tường thành tác chiến bất đồng, trên núi đều là bùn đất, thả không có tường thành lỗ châu mai, có đôi khi đứng thẳng địa phương lại bởi vì triền núi nghiêng quá lớn mà góc độ không tốt, bởi vậy nỏ tiễn chi vật sắc bén trình độ, nhưng thật ra xa so ở trên tường thành khi tới nhược vài phần.

Nhưng bào trừ cung nỏ ở ngoài, lăn thạch, cọc gỗ cùng bát lưu huỳnh dầu trơn đống cỏ khô, lại là tại đây loại sơn chiến trung, nhất khủng bố thả sắc bén tồn tại.

Hiệu lệnh trên núi đào quân đem đống cỏ khô cầu bậc lửa, ngay lập tức chi gian, liền thấy toàn bộ giữa sườn núi xuất hiện một cái lại một cái thật lớn nhóm lửa vật thể, đem toàn bộ nằm ngang sơn li chiếu ánh giống như ban ngày.

Tang Bá ngẩng đầu nhìn nhìn đen nhánh sắc trời, lặng lẽ cười, nói: “Hướng gió vừa lúc!…… Đẩy xuống!”

Mà dưới chân núi Viên quân nhìn đến giữa sườn núi hỏa cầu, rốt cuộc bắt đầu lộ ra hoảng sợ biểu tình.

Vô luận phương bắc quân tốt lại như thế nào dũng mãnh, nhưng đối mặt hỏa, thủy bực này tự nhiên tai vật, phàm là vẫn là nhân loại, liền không khả năng sẽ không sợ hãi, đây là nhân loại thiên tính, vô pháp sửa đổi.

Một đám thật lớn hỏa cầu theo sơn li hướng về dưới chân núi lăn đi xuống, ven đường ở trên núi để lại từng điều bị ngọn lửa bị bỏng quá con đường.

Lần này tử, dũng mãnh leo núi những cái đó Thanh Châu Viên quân rốt cuộc là ngăn cản không được, có rất nhiều binh lính cơ hồ theo bản năng xoay người liền bắt đầu hướng về dưới chân núi chạy.

Ở gian nan đường núi cùng lăn xuống vật so tốc độ, người là không có khả năng chiếm cứ thượng phong, rất nhiều không kịp hồi chạy Viên quân sĩ binh bị ngọn lửa liêu tới rồi thân thể, phát ra thống khổ kêu rên, nhưng chân chính thê thảm, là những cái đó bị hỏa cầu trực

tiếp đụng phải Viên quân, bọn họ cả người đều là bỏng, trong lúc nhất thời cũng không có tìm được nguồn nước dập tắt trên người hỏa, chỉ có thể là mặc cho hỏa ở trên người thiêu đốt càng ngày càng vượng, thê lương kêu rên làm mỗi một cái ở đây người đều kinh hãi mạc danh, cảm giác những cái đó bị thiêu người phảng phất đặt mình trong địa ngục.

“Cọc gỗ, lăn thạch! Cũng đồng thời phóng!” Tang Bá tiếp tục hạ đạt mệnh lệnh.

Ngọn lửa khởi đến kinh sợ tác dụng là thật lớn, nhưng chân chính đối địch phương tạo thành thương tổn lại không nhiều lắm, chân chính có thể tạo thành thực chất tính thương tổn, vẫn là cọc gỗ cùng lăn thạch.

“Cho ta đi phía trước hướng! Đi phía trước hướng, lao ra này đoạn đường núi!” Viên Đàm nổi giận đùng đùng hướng về những cái đó sĩ tốt kêu to, hắn thanh âm thê lương, thả ra thanh âm giống như ở rống giận giống nhau, gọi người nghe xong nhịn không được nhút nhát.

Nhưng vấn đề là, trước mắt Thanh Châu Viên quân trung quân căn bản là đi phía trước hướng bất động, bởi vì bọn họ chính phía trước, Thanh Châu Viên quân trước bộ tiên phong binh lính chính lục tục trở về bôn đào, giống như phía trước, có cái gì làm người khủng bố đồ vật đang ở xua đuổi bọn họ.

Một bộ về phía trước, một bộ về phía sau, hai bên va chạm ở bên nhau, tự nhiên hình thành thật lớn tắc nghẽn.

Không bao lâu, cái kia làm Thanh Châu Viên quân tiên phong quân khủng bố sự vật xuất hiện.

Thái Sử Từ cầm trong tay trường kích, thân khoác màu bạc giáp trụ, dẫn theo một đội tinh nhuệ Từ Châu quân, giống như một trận cơn lốc giống nhau hướng về Thanh Châu Viên quân nhóm xung phong liều chết mà đến.

Mà hắn chiến mã trước sở treo, đúng là vừa mới thông qua đường núi Viên quân tiên phong đô úy Ngô diệu thủ cấp.

Thái Sử Từ xuất hiện, xem như đem Viên Đàm đi tới lộ tuyến hoàn toàn phá hỏng.

Thái Sử Từ phía sau binh tướng cũng không nóng nảy về phía trước, bọn họ chỉ là lo liệu Kim Lăng liền nỏ, đi theo Thái Sử Từ từ từ về phía trước đẩy mạnh, trong tay liền nỏ cũng hoàn toàn không sốt ruột mười nỏ tấn phát…… Chỉ là một mũi tên, một mũi tên có điều không nhứ bắn chết những cái đó tắc nghẽn ở trên quan đạo Viên quân.

“Phía trước có địch nhân, phía trước có địch nhân……”

“Đô úy đã chết! Tiên phong quân vỡ tan!”

“Mau, lên ngựa.”

“Ta trung mũi tên, a! Cứu ta, cứu ta a!”

Viên Đàm mắng mi trừng mục, khảy khai bên người bảo vệ hắn thuẫn binh, cầm trong tay chiến đao bắt đầu hướng về phía trước chạy băng băng mà đi.

Dọc theo đường đi có không ít hoảng sợ bên ta sĩ tốt chặn hắn đường đi, Viên Đàm không chút do dự, vũ đao đem này đó đào binh chém giết với mã hạ.

Hắn như thế hung ác hành vi cùng thái độ, trong lúc nhất thời nhưng thật ra làm trường hợp có điều ổn định.

Vấn đề là, khảy khai bảo vệ tại bên người những cái đó thuẫn binh, lại cũng làm Viên Đàm thân ảnh bại lộ ở ánh lửa chiếu rọi xuống.

Viên Đàm một cái kính về phía trước vọt mạnh, múa may, chém giết trốn chạy giả, dần dần, hắn thân ảnh xuất hiện ở Thái Sử Từ tầm mắt trong phạm vi. com

Thái Sử Từ gần là căn cứ Viên Đàm ăn mặc, liền lập tức gian phán đoán ra thân phận của hắn.

Hắn khóe miệng lộ ra một tia lãnh khốc tươi cười, ngay sau đó từ yên ngựa hạ lấy ra bảo điêu cung, giương cung cài tên, nhắm ngay Viên Đàm.

Liền ở ngay lúc này, lại thình lình nghe hắn sau lưng phó tướng, giáo úy chu Hoàn tiến lên gián ngôn nói: “Tướng quân, thái phó có lệnh, bại địch có thể, không thể gây thương cập Viên Thiệu chi tử tánh mạng!”

Thái Sử Từ nghe vậy vừa tỉnh, nhưng trong lòng lại là có chút bất đắc dĩ.

Tam đệ lá gan không khỏi nhỏ chút, nếu đã cùng Viên Thiệu nháo bẻ, có gì khổ sợ thương tổn con của hắn tánh mạng?

Chẳng lẽ đến lúc này, hắn còn sợ đắc tội Viên Thiệu không thành?

Bất quá ý tưởng về ý tưởng, Thái Sử Từ vẫn là sẽ không cãi lời Đào Thương quân lệnh.

Hắn nhàn nhạt nhiên nói: “Đã biết!”

Theo sau, liền thấy này hai ngón tay buông lỏng, một đạo thê lương mũi tên cắt qua không khí, gào thét hướng về phía Viên Đàm bay nhanh vọt tới!

------oOo------

Chương 472: huynh đệ nội bộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghi huyện, huyện phủ.

Viên Thượng cùng Bàng Kỷ nhìn tiền tuyến truyền quay lại tới quân báo, mặt trên ghi lại Viên Đàm đại bại tình huống.

Viên Thượng trên mặt cơ hồ đều phải nhạc nở hoa.

“Bàng công, Viên Đàm lần này chính là tài, hắn liền Đào Thương mặt đều không có nhìn thấy, đã bị Từ Châu quân quân yểm trợ giết bị đánh cho tơi bời, chạy trối chết, nghe nói đối phương chỉ là phái ra vài tên chiến tướng, hai chi quân yểm trợ mà thôi…… Ngay cả Viên Đàm bản thân đều bị địch đem một mũi tên bắn phiên, suýt nữa mất đi tính mạng.”

Bàng Kỷ nhìn Viên Thượng tự đắc biểu tình, trong lòng cảm thấy vô ngữ.

Nhà mình huynh đệ, bị đánh đại bại, bị giết bị đánh cho tơi bời…… Ngươi cao hứng cái gì a? Có tật xấu!

Đứa nhỏ này mới sinh ra thời điểm, đầu có phải hay không trước mà?

“Tam công tử…… Từ Châu quân như thế dũng mãnh, Viên Thượng liền mặt cũng chưa lộ, chỉ là tùy ý phái vài tên tướng lãnh, liền đem trưởng công tử đánh đại bại, này chiến lực thực sự là vượt quá ta chờ tưởng tượng, thuộc hạ thâm ưu chi.”

Viên Thượng rất là khinh thường khoát tay, nói: “Mặc cho hắn Từ Châu quân lại dũng mãnh lại có thể như thế nào? Hiện giờ ta Hà Bắc càng thêm lớn mạnh, đãi hoàn toàn bình định Công Tôn Toản lúc sau, có thể chinh quán chiến chi binh tướng mấy chục vạn kế,

đào tặc bất quá là kẻ hèn Đông Nam an phận hạng người, lấy cái gì cùng ta Viên gia chống lại? Đãi phụ thân nam hạ là lúc, đem hắn Đào Thương cùng Tào Tháo cùng diệt, cũng chưa chắc là cái gì việc khó."

Bàng Kỷ tuy rằng rất muốn nói cho Viên Thượng, quyết định bởi chiến tranh thắng bại nguyên nhân không chỉ là binh lực nhiều ít, rất nhiều nhân tố đều có thể quyết định thắng bại.

Nhưng xem Viên Thượng trước mắt thỏa thuê đắc ý bộ dáng, Bàng Kỷ biết khuyên cũng là bạch khuyên.

Tam công tử rốt cuộc còn tuổi còn nhỏ, ngày sau có rất nhiều trường bản lĩnh thời điểm.

"Viên Đàm bản bộ binh tướng nếu đều không thắng nổi Đào Thương quân yểm trợ, kia bước tiếp theo, Tam công tử lại tính toán như thế nào?"

Viên Thượng tự tin ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: "Viên Đàm chiến bất quá Đào Thương, lại cũng không là ta chiến hắn bất quá."

Bàng Kỷ khí thiếu chút nữa không nhảy dựng lên chửi má nó.

Tiểu tử này nương cùng hắn đại huynh có cái gì khác nhau? Này không phải một cái đức hạnh sao?

Bàng Kỷ thật sâu hít một hơi, nhẫn nại tính tình nói: "Trưởng công tử bị ngươi kích tướng, tới đây cùng Đào Thương đánh với, đã là phạm vào đại tướng quân kỵ, hơn nữa lần này giao chiến, Thanh Châu binh mã cũng là tổn thất không ít, Tam công tử nhất thiết không thể lại tùy hứng làm bậy…… Cùng Đào Thương chu toàn, không khác hổ khẩu lộng hiểm, trăm triệu không thể lại ra sai lầm!"

Bàng Kỷ là trưởng bối, thả vẫn luôn đối Viên Thượng không tồi, Viên Thượng tuy rằng trong lòng không phục lời hắn nói, nhưng cũng ngượng ngùng dùng sức phản bác hắn, chỉ là hừ hừ không có hé răng.

Viên Thượng thu được tiền tuyến bại báo 5 ngày sau sáng sớm, Viên Đàm bại binh liền lục tục đến Nghi Thủy huyện thành.

Một hàng binh mã mặt xám mày tro, tổn binh hao tướng không nói, liền chủ tướng Viên Đàm đều bị Thái Sử Từ một mũi tên bắn phiên, suýt nữa vứt đi tánh mạng.

Viên Đàm bị nâng trở về thời điểm, đang nằm ở cáng thượng thẳng rầm rì.

Viên Thượng thấy Viên Đàm, rất là cảm khái nói: “Huynh trưởng bị sợ hãi, tiểu đệ không thể kịp thời thế huynh trưởng phân ưu, quả thật tiểu đệ chi tội cũng.”

Viên Đàm đối với Viên Thượng mèo khóc chuột, chỉ là tùy ý rầm rì một chút, cũng không có trả lời.

Chính mình bị đánh thành này phúc chết đức hạnh, trước mắt trong lòng nhất nhạc a người, phỏng chừng chính là cái này Tam đệ Viên Thượng!

Liền ở Viên Đàm xấu hổ và giận dữ đan xen, không chỗ dung thân thời điểm, hắn làm Tân Bì cất bước đi vào thính đường trong vòng.

Tân Bì từ khi thượng một lần ở Phạm Huyện vì Viên Thiệu tranh quan, bị Đào Thương tính kế, trở về cùng Viên Thiệu nói dối bị xuyên qua lúc sau, liền bị Viên Thiệu thâm trách, cũng giáng chức tới rồi Viên Đàm trong quân. Tuy rằng Tân Bì lãnh chịu tội, nhưng ở trình độ nhất định đi lên giảng, hắn trong lòng kỳ thật là cực kỳ không phục, ngầm đối Viên Thiệu cũng là rất có phê bình kín đáo.

Viên Đàm thấy làm Tân Bì vào thính đường, không khỏi sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Tá Trị, ngươi tới làm chi?”

Tân Bì nghe vậy sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Không phải Thanh Châu ngài kêu ta tới sao?”

Viên Đàm không hiểu ra sao: “Ta khi nào kêu ngươi đã đến rồi?”

Viên Thượng ha hả cười: “Đại ca thứ tội, là tiểu đệ gọi bọn họ tới…… Nga! Huynh trưởng chờ một chút, còn có người không tới đâu.”

Viên Đàm nghe không hiểu ra sao.

Không bao lâu, liền thấy Viên Đàm dưới trướng quân hầu, giáo úy, đô úy, thiên tướng…… Lấy uông thẳng, 巢 thố, Tư Mã thích đám người cầm đầu một chúng tướng quan, lần lượt mà nhập.

Mà phụ trách bảo hộ Viên Thiệu đại tướng Trương Hợp cũng đến.

Thấy mọi người đều tới rồi, Viên Thượng ngay sau đó ho khan một tiếng, cũng từ trong lòng lấy ra một quyển gấm lụa, khi trước giao cho Tân Bì.

Tân Bì nghi hoặc triển khai tới xem, ngay lập tức chi gian liền mắt thẳng.

Hắn trầm mặc sau một lúc lâu, không nói lời nào, theo sau đem gấm lụa giao cho phía sau quân hầu uông thẳng chờ.

Uông thẳng xem xong sau, ngay sau đó lại sau này truyền, mọi người một đám đều xem qua sau, đều là cúi đầu trầm mặc không nói, thính đường trung không khí trong lúc nhất thời thực không thích hợp.

Viên Đàm tuy rằng là ngồi ở chủ vị thượng, nhưng trên người thương thế làm hắn cả người giống như tan cái giá giống nhau.

Hắn thở dốc đối Viên Thượng nói: “Hiển Phủ, ngươi dục như thế nào?”

Viên Thiệu mặt lộ vẻ bất đắc dĩ đem kia phong giản độc đưa tới rồi Viên Đàm trước mặt bàn thượng.

“Huynh trưởng, đệ đệ thật sự là khó xử, này phong mật lệnh, chính là đệ đệ trước khi đi, phụ thân thân thủ giao phó với ta, mặt trên chính là phụ thân tự tay viết sở thư, cũng cái có Ký Châu mục ấn tín

và dây đeo triện, nội dung sao…… Ha hả, cũng là đơn giản, chính là cho phép ta lại tiết chế Thanh Châu binh mã cùng gặp thời lộng quyền chi quyền, ý tứ này, huynh trưởng nhiều ít có thể minh bạch một ít đi?”

Viên Đàm nghe vậy khí sắc mặt trắng bệch, hắn quay đầu nhìn quét một vòng bộ hạ, phát hiện mọi người đều là cúi đầu, vô luận là quân hầu, Tư Mã, giáo úy, một đám đều là run như cầy sấy không dám ngôn ngữ.

Trương Hợp đứng ở Viên Thượng phía sau, thực rõ ràng cũng là có lập ý nâng đỡ chi tình.

Viên Đàm trong lòng mạc danh dâng lên một tia bi ai, đối Viên Thiệu cái này thân sinh phụ thân cũng là nhiều một phần thật sâu oán niệm.

Chính mình ở bên ngoài lãnh binh nhiều năm, không nói chiến công hiển hách, nhưng cũng xem như cẩn trọng, hắn làm phụ thân giúp đỡ, mấy năm nay nam chinh bắc chiến, cũng là lập hạ không ít công lao.

Nhưng Viên Thượng tiểu tử này trải qua chút cái gì? Phụ thân vì sao sẽ cho hắn lớn như vậy quyền hạn? Đương cái giám quân còn chưa tính, còn có thể tùy thời tiết chế ta quyền lực?

Liền mãnh tướng Trương Hợp đều bị Viên Thiệu phái ra cho hắn chống lưng, Viên Thiệu không khỏi quá bất công!

“Ngươi muốn thế nào?” Viên Đàm lạnh lùng đối Viên Thượng nói.

Viên Thượng ha hả cười nói: “Hảo thuyết, vốn dĩ phụ thân này phân mật hàm, ta cũng không nghĩ lấy ra tới, chỉ là hiện giờ đại ca nhất ý cô hành đánh bại trận, tổn binh hao tướng không nói, chính mình còn bị trọng thương, trước mắt tam quân vô chủ, tiểu đệ nếu là không đứng ra chủ trì đại cục, chỉ sợ ta quân uổng có sụp đổ chi thế, bất đắc dĩ, tạm thời tiếp nhận đại ca binh quyền, đãi công thành lúc

sau, phụ thân hạ lệnh là lúc, Thanh Châu binh quyền, tự nhiên dâng trả.”

Viên Đàm quay đầu nhìn Viên Thượng sau lưng Trương Hợp liếc mắt một cái, nhìn nhìn lại bàn thượng kia phong cái có Viên Thiệu ấn tín và dây đeo triện mật hàm, cưỡng chế trong ngực lửa giận.

Hắn quay đầu phân phó phía sau người hầu, nói: “Đem ta ấn tín và dây đeo triện lấy lại đây. com”

Người hầu ngay sau đó dựa theo Viên Đàm phân phó, đem ấn tín và dây đeo triện cầm lại đây.

Viên Đàm tiếp nhận ấn tín và dây đeo triện thời điểm, pha là thống khổ nhìn thoáng qua, sau đó hướng về bàn thượng một ném.

Viên Thượng ha ha cười, duỗi tay tiếp nhận cái kia ấn tín và dây đeo triện.

……

Viên Thượng tiếp nhận Thanh Châu binh quyền, đóng quân Nghi Thủy huyện, nắm quyền, rất là đắc ý.

Bàng Kỷ liên tục mấy ngày khuyên giải Viên Thượng chạy nhanh triệt binh, nhưng Viên Thượng vừa không đáp ứng cũng không cự tuyệt, chính là ám bệnh bất động, cũng âm thầm phái người đi tìm hiểu Đào Thương tin tức.

Người sáng suốt đều có thể xem ra tới, tiểu tử này nhiều ít là tưởng cùng Đào Thương lại bẻ cổ tay, chẳng qua là Viên Đàm vừa mới thất bại, Viên Thượng lại nói xuất binh, thứ nhất sĩ khí không cao, thứ hai xác thật khó chiến, cho nên ở tiếp tục chờ đãi.

Nhưng Viên Thượng trước sau do dự, Đào Thương lại không có trì hoãn.

Hắn đã âm thầm phái binh mã đi vào Nghi Thủy, cũng chuẩn bị đối Viên Đàm cùng Viên Thượng nơi Nghi Thủy huyện phát động tiến

công.

------oOo------

Chương 473: bắt sống Viên gia tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy rằng đều là trẻ tuổi sĩ tộc công tử, chư hầu người thừa kế, còn đều là hai mươi lang đương tuổi tuổi tác, nhưng Đào Thương từ mười mấy tuổi bắt đầu, cũng đã cùng thiên hạ đứng đầu nhân tinh bẻ thủ đoạn, Đổng Trác, Tào Tháo, Viên Thuật, Viên Thiệu, Lữ Bố, Tôn Kiên…… Cơ hồ mỗi một cái hắn đều cùng đối phương đã giao thủ.

Cho nên cho dù tuổi kém không lớn, nhưng Viên Thượng cùng Đào Thương lâm trận kinh nghiệm, kém cũng không phải là một chút.

Cho nên ở Viên Thượng tiếp nhận Viên Đàm binh quyền lúc sau, còn do dự muốn hay không cùng Đào Thương đánh với một hồi trường chút thanh danh thời điểm, Đào Thương binh mã đã lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế đi tới Nghi Thủy huyện phụ cận.

Vì phòng ngừa Viên quân mật thám điều tra đến chính mình động tĩnh, Đào Thương lúc này đây áp dụng dương đông kích tây phương pháp.

Hắn làm Từ Vinh, Từ Hoảng, Trương Huân, Đào Cơ, Cam Ninh, Chu Thái đám người suất lĩnh Từ Châu đại quân, từ từ hướng về Nghi Thủy huyện đi tới, cũng đánh chính mình đại kỳ kỳ, dùng để mê hoặc Viên quân mật thám.

Mà chính hắn còn lại là suất lĩnh Hứa Chử, Triệu Vân, Thái Sử Từ, Kỷ Linh, Tưởng Khâm, Đổng Tập, Từ Thịnh, Quản Hợi, Tang Bá, Lý Thông mười viên kiện tướng, điểm tề Kim Lăng con ngựa trắng quân, thiết Phù Đồ, hổ vệ quân, Thái Sơn binh, Đan Dương tinh

binh, Kim Lăng liền nỏ doanh chờ sáu chi tinh nhuệ nhất bộ đội, dọc theo Nghi Thủy đêm tối thẳng đến Nghi Thủy huyện mà đi.

Mà ở lần này xuất kích phía trước, giáo sự phủ giáo sự đã sớm mang về tình báo cấp Đào Thương, nói là Nghi Thủy huyện hiện nay Thanh Châu trong quân doanh, có hai gã Viên quân nhân vật trọng yếu.

Viên Thiệu trưởng tử Viên Đàm cùng tam tử Viên Thượng.

Vừa nghe đến tin tức này, Đào Thương giơ thẳng lên trời cười dài, khuôn mặt tuấn tú thượng thiếu chút nữa không nhạc ra hoa tới.

Viên Thiệu hai người nhi tử đều ở miệng mình biên, này không phải ông trời cũng ban cho chính mình cơ hội sao?

Y theo Đào Thương ý tứ, nếu hai vị Viên công tử đều tới Từ Châu khoe khoang…… Không phải, là tới Từ Châu làm khách, vậy làm lâu dài một chút, ai đều đừng đi rồi!

Từ Châu này một phương khí hậu, chính là các ngươi vĩnh viễn gia.

Hắn cấp dưới trướng mười tên kiện tướng hạ đạt này chiến trung tâm tư tưởng chính là:

Bắt sống Viên gia này hai cái bại gia tử, cần thiết!

……

Từ Châu quân đến Nghi Thủy huyện thời điểm đã là trời tối, mà căn cứ giáo sự tra xét, ở Nghi Thủy huyện chính nam Viên quân doanh trại trung, có hai khúc binh mã làm trạm gác, phụ trách huyện thành chung quanh canh gác nghiêm giới.

Đào Thương biết về sau, ngay sau đó hạ đạo thứ nhất quân lệnh.

“Mã hàm linh, bốn vó thượng bao thượng vải bông, còn có kỵ binh không được phát ra âm thanh, nhanh chóng diệt trừ này hai khúc Thanh Châu Viên quân! Ai có thể làm được?”

Hứa Chử đĩnh đạc đứng dậy, cất cao giọng nói: “Mỗ có thể!”

Kỷ Linh cũng là khờ thanh hàm khí nói: “Mỗ cũng có thể!”

“Hai người các ngươi lăn một bên đi đứng đi, đừng chắn ta tầm mắt.”

Đào Thương căn bản tin không hai người bọn họ, lướt qua hai người bọn họ hướng về chúng tướng quét một vòng, đột nhiên giơ tay một lóng tay Từ Thịnh: “Ngươi đi!”

Từ Thịnh trải qua thượng một lần suất binh ở Tào Tháo hậu phương lớn đánh lén tào quân đồn điền chỗ, toàn thân mà lui lúc sau liền thanh danh đại trướng.

Này chờ công tích thực sự là khiến người khâm phục, đó là Thái Sử Từ cùng Triệu Vân, cũng đối Từ Thịnh khen không dứt miệng, mọi người từ này về sau đối cái này tuổi trẻ tiểu tướng đều là lau mắt mà nhìn.

Từ Thịnh có thượng một lần ở Tào Tháo phía sau lập công thành tích, tin tưởng cùng kinh nghiệm đều là tăng nhiều, giờ phút này cũng là không hề khiếp đảm, việc nhân đức không nhường ai đứng dậy, nói: “Mạt tướng nguyện hướng, thả nguyện lập quân lệnh trạng! Nếu như không thành, cam tâm quân pháp!”

Cùng ngày ban đêm, Từ Thịnh liền suất lĩnh bản bộ binh mã âm thầm khi trước đi tập kích kia hai khúc Viên quân, hắn thủ hạ sĩ tốt ở hắn chỉ huy hạ, thậm chí liền cây đuốc đều không có đánh, bôi đen tiến đến.

Đao quang kiếm ảnh lóe sáng bên trong, này bộ cơ hồ là một kích mà trung.

Hai khúc canh gác Viên quân sĩ tốt, ở non nửa khắc canh giờ, đã bị Từ Thịnh một chúng chém giết cơ hồ sạch sẽ.

Hơn nữa càng làm cho người cảm thấy bội phục chính là, hắn thậm chí còn bắt sống đối phương vài tên sĩ tốt, dùng làm đầu lưỡi.

Không bao lâu, kia vài tên bị bắt sống Viên quân sĩ tốt bị đưa tới Đào Thương trước mặt.

Đào Thương đi đến trong đó một người sĩ tốt trước mặt, mỉm cười nói: “Ngươi có thể kêu khai Nghi Thủy cửa thành không?”

Kia binh lính cúi đầu không đáp lời.

Từ Thịnh không lưu tình chút nào, giơ tay liền đem tên kia sĩ tốt chém giết, liền cho hắn tru lên cơ hội đều không có.

Đào Thương thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu, lại đi đến đệ nhị danh sĩ tốt bên người.

“Có thể kêu mở cửa thành không?”

Kia sĩ tốt như cũ không đáp, lại bị Từ Thịnh chém giết.

Liền hỏi bốn người, liền giết bốn người, tới rồi thứ năm cái Viên quân sĩ tốt trước mặt, kia tiểu tử lập tức liền cấp Đào Thương quỳ xuống.

“Có thể kêu mở cửa thành không?”

Kia sĩ tốt gật đầu giống như đảo tỏi: “Có thể! Có thể! Tiểu nhân là doanh nội lính liên lạc, biết được khai thành khẩu lệnh!”

“Như vậy Nghi Thủy huyện quân coi giữ ngươi đều nhận thức?” Đào Thương híp mắt hỏi.

“Nhận được nhận được, Nghi Thủy cửa đông thủ vệ lệnh đúng là đô úy uông thẳng cháu trai uông lục! Tiểu nhân cùng hắn cũng coi như quen biết.”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, sau đó vẫn luôn hắn đối Từ Thịnh nói: “Làm thủ hạ của ngươi binh tướng thay chết đi Viên quân

phục sức, dẫn hắn đi trá mở cửa thành!”

……

Đào Thương đại bộ phận binh mã đều tại hậu phương lẳng lặng chờ đợi, thẳng là làm Từ Thịnh một bộ binh mã cùng kia Viên quân sĩ tốt đi trước Nghi Thủy huyện.

Sở hữu Từ Châu quân tướng sĩ đều là gối giáo chờ sáng, gắt gao nhìn chằm chằm cách đó không xa huyện thành, tùy thời làm tốt xung phong chuẩn bị.

Đại khái qua không nhiều lắm một hồi, thình lình nghe cách đó không xa cửa thành phát ra chém giết cùng kêu to tiếng động, ngay sau đó liền thấy ánh lửa nháy mắt dâng lên.

Đào Thương hai tròng mắt hơi hơi nhíu lại, lạnh lùng nói: “Từ Thịnh đã công thành! Toàn quân đều xuất hiện, sát nhập huyện thành, hưu hỏi mặt khác, công kích trực tiếp huyện phủ, đem Viên gia kia hai tiểu tử cho ta bắt lấy!”

Theo Đào Thương ra mệnh lệnh đạt, lấy Hứa Chử, Triệu Vân, Thái Sử Từ cầm đầu chín tên Từ Châu hãn tướng phóng ngựa mà ra, suất lĩnh sáu chi Đào thị tinh nhuệ quân, hướng về Nghi Thủy huyện thành sát đem mà đi, này thế tấn mãnh như gió.

Huyện nha trong vòng, Viên Thượng mắt buồn ngủ Mạnh tùng mở mắt, nghi hoặc nhìn ngoài cửa sổ.

Mơ hồ có thể thấy nơi xa ẩn ẩn hỏa khởi, tiếng kêu dần dần tăng đại, Viên Thượng trong lòng không khỏi rất là nghi hoặc.

“Hơn phân nửa đêm, nơi nào đi lấy nước đây là?”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy chính mình cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, sắc mặt tái nhợt che lại miệng vết thương Viên Đàm thở hổn hển vọt vào hắn phòng.

“Đi mau! Từ Châu quân tới!”

Viên Thượng nghe vậy hoàn toàn thanh tỉnh.

“Từ, Từ Châu quân tới? Chính là chúng ta thám báo nói, Đào Thương chủ lực cục, trước mắt đang ở ly này ba trăm dặm Nghi Thủy hạ du dựng trại đóng quân……”

Viên Đàm cũng không nói lời nào, chỉ là túm lên bội kiếm, thở hổn hển nói: “Binh bất yếm trá! Nhanh lên lên, chậm một chút nữa, hai ta liền đều đến bị Đào Thương bắt được Bành Thành đi!”

Viên Thượng nghe xong lời này mới đột nhiên phản ứng quá mức tới.

Hắn vội vàng đứng dậy, hoảng sợ chuẩn bị mặc quần áo giáp trụ, lại bị Viên Đàm bắt lấy, căn bản là không cho hắn mặc quần áo cơ hội, trực tiếp liền bôn ngoài phòng chạy tới.

Đáng thương Viên Thượng đi chân trần cởi truồng, liền như vậy cùng Viên Đàm chạy vội đi ra ngoài.

Giờ phút này Nghi Thủy huyện nội, đã toàn bộ loạn thành một đoàn, nơi nơi đều là ánh lửa tận trời, đường phố phía trên, khắp nơi đều là kêu giết thanh âm.

Viên Đàm đã sớm đã làm người ở huyện nha phủ đệ cửa an bài hảo xe ngựa, bắt lấy Viên Thượng liền bò đi lên, hắn mọi nơi nhìn quanh một vòng, ngạc nhiên nói: “Bàng nguyên đồ như thế nào còn không đến?”

Viên Thượng trần trụi mông, một trương khuôn mặt tuấn tú bị tao đỏ bừng, hắn giờ phút này cũng bị bên trong thành tình huống dọa tới rồi, vội vàng bò lên trên xe, nôn nóng thúc giục Viên Đàm nói: “Đại ca! Đều khi nào! Lại vẫn là cố kỵ người khác! Chúng ta hai người nếu là bị bắt, phụ thân ngày sau nam hạ chẳng phải cản tay, lập tức vẫn là giữ được ngươi ta chính mình thì tốt hơn! Mau lên xe tới!”

Viên Đàm nghe vậy không khỏi chau mày.

Viên Thượng tiểu tử này, này tâm cũng không tránh khỏi quá lương bạc đi.

Liền ở ngay lúc này, thình lình nghe một trận tiếng la vang lên: “Đại công tử, Tam công tử chớ ném xuống mỗ! Bàng Kỷ tới cũng!”

Viên Đàm quay đầu nhìn lại, lại thấy Bàng Kỷ thở hổn hển hướng về xe ngựa phương hướng chạy tới, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Đảo không phải Viên Đàm đối Bàng Kỷ có bao nhiêu coi trọng, chỉ là Bàng Kỷ thân là Viên Thiệu dưới trướng quan trọng mưu chủ chi nhất, lần này lại là đại biểu Viên Thiệu phụ tá Viên Thượng giám quân mà đến, nếu là chết ở nơi này, trở về trên mặt khó coi không nói, Viên Thiệu cũng chưa chắc có thể khinh tha chính mình.

Nếu không dựa vào Viên Đàm tính cách, lại há có thể phỏng chừng Bàng Kỷ chết sống.

Bàng Kỷ theo Viên Đàm bò lên trên xe ngựa, ánh mắt đầu tiên, chính là thấy trần trụi mông, ngồi xổm trong một góc, bị tao vẻ mặt đỏ bừng Viên Thượng, tức khắc sửng sốt.

Hắn đánh giá một chút Viên Thượng trường đổ mồ hôi mao chân cùng mông, nghi hoặc nói: “Tam công tử, ngài đây là?”

Viên Thượng sắc mặt đỏ bừng, nhưng trên mặt lại không phục, đem đầu giương lên, cao giọng nói: “Ta ban đêm thích như vậy đi ra ngoài, mát mẻ! Như thế nào? Không được sao?”

Bàng Kỷ: “……”

------oOo------

Chương 474: khủng bố Viên thị huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàng Kỷ đương nhiên sẽ không cảm thấy Viên Thượng là đồ mát mẻ mới xuyên thành như vậy.

Lại mát mẻ, kia cũng không thể bôn căng gió tới nha.

Nhưng dù sao cũng là Viên Tam công tử 囧 sự, Bàng Kỷ nếu là tại đây vạch trần hắn, vậy nhiều ít có vẻ có chút không có nhãn lực thấy. Hắn tốt xấu cũng là Hà Bắc mưu chủ chi nhất, điểm này đạo lý đối nhân xử thế vẫn là hiểu.

Viên Đàm hướng về xe ngựa biên một dựa, thúc giục xa phu nói: “Đi mau!”

Xa phu giương lên roi ngựa tử, bỗng nhiên vừa kéo, xe ngựa liền phải bắt đầu di động.

“Viên gia tiểu nhi hưu đi! Tiếu quận Hứa Chử tại đây!”

Một tiếng rung trời tiếng rống giận, đem Viên Đàm, Viên Thượng, Bàng Kỷ tâm cơ hồ đều phải dọa nhảy ra tới.

Là Hứa Chử!

Tên này như sấm bên tai, thiên hạ cơ hồ là không người không biết.

Đào Thương dưới trướng, hiện nay xếp hạng đệ nhất mãnh tướng, còn không phải là người này sao?

Hà Bắc trong quân, có thể ngăn cản trụ người này, sợ cũng bất quá là Nhan Lương cùng Văn Sửu hai người.

“Mạng ta xong rồi!” Bàng Kỷ tự oán tự ngải nhắc mãi.

Liền ở ba người tuyệt vọng hết sức, từ xe ngựa bên cạnh, chợt chạy băng băng ra một chi cầm trong tay đại kích trọng giáp quân, chặn Hứa Chử sở suất lĩnh hổ vệ quân đường đi.

Vào đầu một viên hắc giáp đại tướng, cầm trong tay trường mâu, lạnh lùng giằng co Hứa Chử, không sợ chút nào, trong miệng cũng là cao giọng nói: “Tam công tử đi mau!”

Nghe xong người này thanh âm, Viên Thượng đám người tâm tức khắc lại lung lay lên, vội vàng phân phó xa phu tốc tốc đánh xe rời đi.

Có người này ở, có thể kháng cự Hứa Chử cũng!

Viên, tào, đào năm đó cùng phạt Đổng Trác thời điểm, Hứa Chử đã từng cùng Trương Hợp kề vai chiến đấu quá, hai người tự nhiên là nhận được.

Hứa Chử đem hổ vệ quân triển khai trận thế, cười ngây ngô hướng Trương Hợp nói: “Tuấn Nghệ tướng quân, chúng ta chính là đã lâu không thấy!”

Trương Hợp cũng là vừa chắp tay nói: “Trọng Khang tướng quân, đã lâu!”

Hứa Chử đem đại đao một hoành, rất là kiêu ngạo nói: “Tuấn Nghệ tướng quân năm đó cùng mỗ gia cũng coi như là có cùng bào chi nghị, hơn nữa mỗ gia đối các hạ võ dũng cũng là thưởng thức, hướng về phía năm đó về điểm này giao tình, mỗ gia hôm nay nhưng không vì khó ngươi, ngươi thả đem lộ tránh ra, đãi mỗ cầm Viên gia tiểu nhi lúc sau, lại đến nói với ngươi lời nói!”

Trương Hợp nghe vậy không khỏi cười lạnh, thầm nghĩ này Hứa Chử thật là cái thằng ngốc, ta tại đây chống đỡ ngươi, nói rõ chính là phải bảo vệ Tam công tử bọn họ, ngươi còn muốn cho ta nhường đường? Chẳng lẽ không phải trò cười?

“Thứ khó tòng mệnh, Trọng Khang tướng quân muốn động Tam công tử, trừ phi là hướng Trương Hợp trên người bước qua đi, nếu không tuyệt không thông qua chi lý!”

“Hắc! Tiểu tử thật can đảm!”

Hứa Chử thấy Trương Hợp dám như vậy đối chính mình nói chuyện, trong lòng buồn bực, ngay sau đó thúc giục hổ vệ quân bước tốt cùng chính mình cùng phác sát mà thượng.

Trương Hợp cũng là không hề sợ hãi, suất lĩnh đại kích sĩ quân đón nhận Hứa Chử.

Hổ vệ quân cùng đại kích sĩ, Hứa Chử cùng trương cáp, hai chi cường hãn bộ binh ở hai gã thượng tướng dẫn dắt hạ, bắt đầu rồi vòng thứ nhất huyết đua chém giết.

Nhớ năm đó, Trương Hợp tuổi trẻ là lúc, luận cập bản lĩnh thượng không kịp Hứa Chử.

Nhưng khi cách mấy năm, Trương Hợp đã rèn luyện thành thục, thả lúc trước bị Lữ Bố một kích đánh tan sỉ nhục nhiều năm như vậy tới vẫn luôn hàng đêm ở Trương Hợp trong đầu quấn quanh, làm hắn tức giận phấn đấu, nỗ lực rèn luyện tự thân bản lĩnh, cũng nghiên tập binh pháp, thao luyện binh tướng, hiện giờ sớm đã thị phi ngày xưa có thể so.

Luận cập võ nghệ, Trương Hợp trước mắt khả năng thượng không kịp Hứa Chử như vậy hung mãnh cường hãn, nhưng luận cập cầm binh bày trận cùng hắn một tay thao luyện đại kích sĩ tinh nhuệ trình độ, Trương Hợp lại tự nhận là không thua cấp Hứa Chử cùng với hổ vệ quân mảy may.

Mấy năm tới khổ luyện thành quả ở một sớm được đến triển lãm, Trương Hợp một chúng cùng Hứa Chử binh tướng bắt đầu dây dưa ở cùng nhau, huyết chiến Nghi Thủy huyện thành.

……

Mà mặt khác một bên, thừa Trương Hợp một chúng cuốn lấy Hứa Chử, Viên Đàm cùng Viên Thượng ngồi xe ngựa còn lại là chạy ra khỏi huyện thành, thẳng đến bắc địa mà đi.

Mặt ngoài nhìn như thoát ly hiểm cảnh, nhưng kỳ thật bằng không.

Bởi vì bọn họ đối thủ lần này là Đào Thương.

Đào Thương làm việc, giống nhau là rất ít cấp đối thủ lưu lại nhưng thừa sơ hở.

Chạy ra khỏi Nghi Thủy huyện thành lúc sau, Viên Thượng cùng Viên Đàm đám người vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền sau khi nghe thấy phương một trận dồn dập tiếng vó ngựa vang.

Thực hiển nhiên, là có một bộ phận Từ Châu quân truy binh đuổi qua tới.

Viên gia hai cái tiểu tử vận khí không phải thực hảo, lúc này đây suất binh đuổi theo, cư nhiên là Đào Thương bản nhân!

Đào Thương cùng Triệu Vân suất lĩnh Kim Lăng con ngựa trắng quân ở phía sau không nhanh không chậm đuổi theo, lấy bọn họ tốc độ muốn chợt đuổi theo xe ngựa cũng chưa chắc là không được.

Nhưng Đào Thương sợ đối phương chó cùng rứt giậu, làm ra cái gì vượt quá lẽ thường sự tình, vạn nhất Viên gia tiểu tử tới cái liều mạng tương bác, cũng hoặc là hoành kiếm tự vận lấy cầu lưu đày muôn đời gì đó, kia chính mình đã có thể mất nhiều hơn được.

Cho đến lúc này, hắn chẳng những uy hiếp không được Viên Thiệu, Từ Châu còn đem thừa nhận Hà Bắc Viên thị toàn bộ lửa giận đốt cháy!

Bởi vậy Đào Thương cùng Triệu Vân chỉ là trước tạm thời đi theo xe ngựa, cẩn thận tìm kiếm một kích tất trúng cơ hội.

Viên Đàm thấy mặt sau truy binh đuổi kịp tới, cấp mồ hôi đầy đầu, không ngừng thúc giục xa phu tốc độ điểm đuổi xe ngựa.

Xa phu ném động roi ngựa tử tốc độ càng lúc càng nhanh, roi phát ra giòn tiếng vang cũng là càng lúc càng lớn.

Viên Thượng thấy phía sau truy binh không tha, cũng là ngồi không yên.

Hắn cũng từ trong xe ngựa chui ra thân mình, cùng Viên Đàm đứng thẳng ở bên cạnh xe, cùng nhau nhìn phía sau giơ cây đuốc truy kích những cái đó Từ Châu kỵ binh, sắc mặt biến trắng bệch, trong lòng cũng là không được run rẩy.

“Đại ca, kia, đó là người nào truy binh?”

Viên Đàm sắc mặt giờ phút này phi thường khó coi, hắn do dự mà nói: “Hình như là Triệu Vân Kim Lăng con ngựa trắng quân.”

Trước mắt Triệu Vân ở cúc viên tam huynh đệ giữa uy danh nhất gì.

Chỉ vì năm trước hắn ở Dự Chương quận chiến bình Lữ Bố, lại đánh bại tào quân đại tướng Diêm Hành, thả có đồn đãi nói, Tây Lương danh tướng Trương Tế cũng là chết ở hắn trong tay.

Bởi vậy, Triệu Vân thanh danh càng thêm như mặt trời ban trưa, cơ hồ là không ở Hứa Chử dưới.

Viên Thượng đối với Từ Châu quân tướng lãnh cũng là có biết một vài, đối Triệu Vân tự nhiên là hiểu được.

Hắn nghe vậy không khỏi dọa sắc mặt tái nhợt.

Viên Thượng khẩn trương đối đại ca nói: “Triệu Vân kia tư cứ nghe thật là dũng mãnh! Liền Lữ Bố đều giết hắn bất quá…… Hiện giờ chúng ta lại nên làm thế nào cho phải?”

Viên Đàm thầm nghĩ trong lòng ngươi hỏi ta, ta rồi lại nên hỏi ai?

Đào Thương cùng Triệu Vân ở phía sau đi theo, nương ánh trăng cùng phía trước trên xe ngựa cây đuốc, mơ hồ có thể nhìn đến xe

ngựa phía sau có hai người đang nói lời nói, thả xem tuổi tác giống như còn đều không lớn.

Bất quá trong đó một cái mơ hồ gian hình như là không có mặc quần……

“Đó là người nào? Hơn phân nửa đêm chạy trốn cư nhiên không mặc quần tam giác xái…… Quả thực chính là đồi phong bại tục!”

Đào Thương quay đầu đối Triệu Vân nói: “Nhị ca, bắn cái kia cởi truồng không biết xấu hổ hạ bàn!”

Triệu Vân đem chiến thương đừng ở yên ngựa cùng giữa hai chân, lấy ra cường cung, giương cung cài tên, đối với Viên Thượng, “Vèo” một mũi tên liền bắn đi ra ngoài!

Kia chi gào thét mũi tên nhọn không nghiêng không lệch chính bắn ở Viên Thượng hai chân phía dưới xe ngựa huyền lương thượng.

“Đồ vô sỉ! Đê tiện tiểu nhân cũng!”

Viên Thượng kinh hô một tiếng, vội vàng hướng trong xe đầu toản, không dám lại hiện thân khoe khoang.

Đào Thương tiếc nuối thở dài.

Triệu Vân tiễn pháp tuy hảo, nhưng chung quy còn không phải bách phát bách trúng, cùng Thái Sử Từ so sánh với, vẫn là kém một ít chính xác.

Vừa rồi nếu là tử nghĩa đại ca phóng này một mũi tên nói, trên cơ bản đương trường là có thể làm Viên lão tam tuyệt hậu.

Mắt thấy Triệu Vân một mũi tên không có bắn trúng Viên Thượng, Đào Thương tròng mắt vừa chuyển, trong lòng lại sinh một kế.

Hắn một bên thúc giục phía sau kỵ binh nhanh chóng đuổi theo, một bên nói: “Các huynh đệ nhanh hơn chút tốc độ! Chúng ta thực mau

là có thể đuổi theo bọn họ! Bọn họ trên xe người quá nhiều, căn bản là chạy không mau! Chúng ta sớm muộn gì có thể truy thượng!”

Theo Đào Thương tiếp đón, Kim Lăng con ngựa trắng quân theo hắn cùng nhau phát ra “Ô ô” ứng hòa tiếng động.

Đào Thương thanh âm mơ hồ cũng truyền tới phía trước trên xe ngựa.

Chỉ là ở một cái nháy mắt, trên xe ngựa không khí tức khắc liền đọng lại.

Viên Thượng cùng Viên Đàm bị Đào Thương vừa nhắc nhở, lẫn nhau bắt đầu cho nhau trừng mắt đối phương.

Đúng vậy, trên xe ngựa người quá nhiều, cho dù là tam thừa xe ngựa, nhưng lại như thế nào liều mạng chạy, cũng căn bản không có khả năng tránh né phía sau những cái đó nhẹ tay lợi chân kỵ binh truy kích.

Tính lên xe phu, suốt kéo bốn người, như vậy trọng lượng, sao có thể trốn rớt?

Viên Thượng cùng Viên Đàm nhìn lẫn nhau ánh mắt, từng người hai tròng mắt trung ẩn ẩn đều bắt đầu có âm trầm chi sắc, giữa hận ý cùng tàn nhẫn, ở trong bất tri bất giác đã rõ như ban ngày.

Vẫn luôn trong lòng run sợ, không nói gì Bàng Kỷ thấy tình thế không ổn, vội vàng tiến lên đối hai người nói: “Nhị vị công tử, không thể a! Không thể a! Thiết không thể trúng mặt sau kia kẻ cắp châm ngòi kế ly gián cũng……”

Bàng Kỷ nói không đợi nói xong, lại thấy Viên Đàm cùng Viên Thượng, đột nhiên cùng nhau vươn tay, hai người phân biệt từng người bắt lấy Bàng Kỷ một cái cánh tay, không có bất luận cái gì thương lượng, rất là ăn ý hướng về xe ngựa phía dưới một ném.

Liền ở kia một cái nháy mắt, Bàng Kỷ liền bị Viên Đàm cùng Viên Thượng hai người đồng thời ném xuống xe ngựa.

Tuy rằng biết Bàng Kỷ là Viên Thiệu phái tới đặc sứ, cũng là hắn quan trọng phụ tá, nếu là làm hắn đình trệ địch thủ, trở về nhất định sẽ lọt vào Viên Thiệu trọng trách, nhưng vì bảo toàn chính mình tánh mạng, Viên Đàm cùng Viên Thượng huynh đệ giờ phút này cũng bất chấp như vậy nhiều.

Bàng Kỷ bị Viên thị huynh đệ không hề dự triệu ném xuống xe ngựa, một đầu trát trên mặt cát, khái đầy mặt là huyết, cả người là thương.

“Ném ngươi nương! Các ngươi hai cái tiểu súc sinh cho ta chờ!” Bàng Kỷ khái khái mong mong thẳng đứng lên, nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuống tới, bi phẫn mạc danh thanh âm vang vọng bầu trời đêm.

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương binh mã cũng là đuổi theo.

Đào Thương cùng Triệu Vân thít chặt cương ngựa, hai người đều là bình tĩnh nhìn trên bờ cát Bàng Kỷ.

Đào Thương trong mắt tràn ngập nóng cháy.

“Ngươi là Viên Thượng, vẫn là Viên Đàm?”

Bàng Kỷ đối mặt Đào Thương giống như sói đói giống nhau ánh mắt, không khỏi sợ tới mức cả người thẳng run run.

“Ta, ta chính là Viên công trướng hạ mưu chủ Bàng Kỷ, thỉnh, thỉnh tướng quân hưu thương ta tánh mạng, tại hạ ở Hà Bắc thân phận rất nặng, Viên công nhất định sẽ dùng hậu tư đến lượt ta trở về, ngươi, ngươi nếu là bị thương ta, Viên công lôi đình tức giận dưới, nhất định sẽ không bỏ qua, buông tha ngươi…… Ai u!”

Bàng Kỷ nói không đợi nói xong, liền thấy Đào Thương một mã tiên tử trừu qua đi, trực tiếp cấp Bàng Kỷ trừu ngã xuống đất.

“Quan trọng ngươi muội a! Nói chuyện lải nhải! Thật nima chậm trễ thời gian! Lão tử muốn không phải ngươi này phế vật! Cút cho ta đến một bên phạt trạm đi!”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương lần thứ hai giơ lên roi ngựa tử, cao giọng nói: “Các huynh đệ, cùng ta đuổi theo đi! Bắt sống Viên gia hai cái tiểu tể tử!”

“Ô ô ô ~~!”

“Ô ô ô ~~!”

------oOo------

Chương 475: 1 lộ nhặt bảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thân là Viên Thiệu dưới trướng tám gã quan trọng nhất mưu chủ chi nhất, Bàng Kỷ chưa từng có nghĩ đến quá, chính mình sẽ bị quân địch ở trước trận cấp bắt sống.

Hơn nữa bắt sống phương thức còn tương đối độc đáo…… Là bị chủ công hai cái bảo bối nhi tử trở thành mồi cấp trực tiếp ném xuống xe ngựa.

Chuyện này đối Bàng Kỷ tâm linh tạo thành bị thương cực kỳ thật lớn, thật lớn đến đủ rồi ảnh hưởng hắn sau này nhân sinh quan cùng giá trị quan.

Kia hai tiểu tử, quả thực chính là súc sinh a!

Viên Thượng cùng Viên Đàm đem Bàng Kỷ ném tới xe ngựa hạ sau, xe ngựa như cũ là chạy vội không ngừng, bay nhanh hướng về phương bắc bay nhanh mà đi.

Nhị Viên ngồi trên xe, vừa mới mới thở hổn hển một hơi, liền sau khi nghe thấy mặt tiếng vó ngựa lại lần nữa từ xa tới gần, lại hướng về cái này phương hướng từ từ đuổi qua.

Viên Thượng thấy thế, cả người không khỏi một run run, run rẩy nói: “Như thế nào lại đuổi theo?”

Viên Đàm sắc mặt tái nhợt, xóc nảy xe ngựa tác động hắn trước ngực trúng tên, rất đau.

Hắn thở hổn hển ngôn nói: “Này trên xe…… Vẫn là người nhiều!”

Theo câu này nói xong, hai người nhìn hướng đối phương trong ánh mắt, lại lần thứ hai nhiều vài phần hung ác chi sắc.

Viên Thượng phái hai gã con ngựa trắng quân kỵ binh đem Bàng Kỷ tạm thời trước áp giải trở về, lại cùng Triệu Vân suất lĩnh kỵ binh truy kích mà thượng.

Bất quá ở ly gần Viên Thượng cùng Viên Đàm xe ngựa là lúc, Đào Thương ngay sau đó lại hạ lệnh Kim Lăng con ngựa trắng quân tạm thời thả chậm tốc độ, chỉ là gắt gao đi theo nhị Viên xe ngựa mông mặt sau.

Triệu Vân có chút không rõ Đào Thương kịch bản, ngạc nhiên nói: “Tam đệ, nhị Viên ngồi xe ngựa liền ở trước mắt, chúng ta gia tăng thúc giục chiến mã, lại cũng chưa chắc liền đuổi không kịp bọn họ, vì sao liền như vậy không nhanh không chậm đi theo?”

Đào Thương một bên dùng hai chân kẹp bụng ngựa, một bên cười nói: “Chúng ta hiện tại bức quá nóng nảy, ngược lại là dễ dàng đem bọn họ bức chó cùng rứt giậu, lại làm ra một ít vượt quá lẽ thường sự, kia chỉ sợ liền không ổn, bởi vì ta chính là như vậy từ từ đi theo, cho bọn hắn tạo áp lực, làm cho bọn họ sinh ra sợ hãi, tắc tất nhiên sẽ có vượt qua tầm thường hiệu quả.”

Thấy Triệu Vân vẫn là có chút không rõ, Đào Thương một bên đuổi mã một bên nói: “Chỉ cần là một người, liền có hai cái lớn nhất nhược điểm, một cái gọi là tham lam, một cái gọi là sợ hãi, đây là là thiên tính cũng, không thể sửa đổi, ta hiện tại phải làm, chính là đem Viên gia tiểu tử sợ hãi cấp câu ra tới, sau đó làm cho bọn họ tham lam tự thân sinh mệnh…… Viên Đàm cùng Viên Thượng luôn luôn không mục, sau đó tất có sở động.”

Triệu Vân cái hiểu cái không nói: “Tam đệ, ngươi là như thế nào biết được Viên gia hai cái tiểu tử không mục?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, không có trả lời.

Chuyện này, chỉ sợ lại là vô pháp đối Triệu Vân giải thích.

……

Lúc này trên xe ngựa, Viên Thượng đã bắt đầu nổi lên tiểu tâm tư.

Hai anh em người lẫn nhau nhìn chằm chằm đối phương, trong ánh mắt đều tràn ngập đề phòng cùng địch ý.

Vừa mới đem Bàng Kỷ bỏ xuống xe thời điểm, hai người cơ hồ đều là không có bất luận cái gì do dự, thủ pháp chi hung tàn lãnh khốc, người ở bên ngoài xem ra thực sự khủng bố.

Viên gia huynh đệ hai người ích kỷ cùng tham lam, thậm chí tại đây.

Không bao lâu, lại thấy Viên Thượng đột nhiên thở dài một hơi, nói: “Đại ca! Ngươi ta trước mắt trong lòng tưởng vì sao sự, ngươi ta trong lòng đều biết, nhưng trước mắt tuy là thế cấp, nhưng ngươi ta rốt cuộc đều là phụ thân nhi tử, ngươi có từng nghĩ tới, hai ta bên trong, nhưng phàm là thiếu một cái, một cái khác trở về lúc sau, ở phụ thân trước mặt tất nhiên cũng thảo không được hảo đi.”

Viên Đàm nghe vậy sửng sốt, sau đó thở dài khẩu khí, nói: “Ngươi có ý tứ gì?”

Viên Thượng quay đầu nhìn về phía nơi xa truy binh, “Hừ” một tiếng nói: “Đại ca, ngươi ta tuy rằng tuổi trẻ, nhưng tốt xấu cũng là Nhữ Nam Viên thị con cháu, giá trị lúc này tiết, tự nhiên huynh đệ đồng lòng, cố gắng bỏ chạy mới là, nếu là trốn không thoát…… Cùng lắm thì vừa chết, cũng tuyệt không làm kia đào tặc tù binh!”

Viên Đàm nghe vậy, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ: “Chạy? Trước mắt chi thế, muốn thuận lợi đào tẩu, thế tất là khó như lên trời.”

Viên Thượng thật mạnh lắc lắc đầu, nói: “Cũng không hẳn vậy, tiểu đệ hiện tại nhưng thật ra còn có một cái phương pháp, hoặc nhưng làm ngươi ta huynh đệ thoát ly này khó……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Viên Thượng sắc mặt chợt biến đổi.

“Không tốt! Từ Châu quân muốn bắn tên!”

Viên Đàm trong lòng cả kinh, bỗng nhiên đứng dậy hướng về xe ngựa phía sau những cái đó Từ Châu truy binh nhìn qua đi.

Nhưng thấy những cái đó kỵ binh như cũ là ở cách đó không xa, có điều không nhứ đuổi theo, cũng không có chút nào muốn bắn tên trộm đông hướng.

Viên Đàm trong lòng bỗng nhiên vừa tỉnh, nhưng xác thật chậm.

Viên Thượng trong mắt chợt nhảy ra một tia dã thú hung quang, trần trụi mông hắn thả người nhảy lên, bay lên một chân, hung hăng đá vào Viên Đàm sau eo phía trên.

Viên Đàm đột nhiên không kịp dự phòng, đứng thẳng không xong, “Thình thịch” một tiếng ngã xuống xe ngựa.

Mà xe ngựa chút nào không ngồi dừng lại, hướng về phương bắc tiếp tục tuyệt trần mà đi.

Viên Đàm bi phẫn mạc danh, dùng sức gõ bờ cát, hàm răng gắt gao cắn môi, trong miệng đều chảy xuống máu tươi.

“Viên Hiển Phủ!”

Viên Đàm giống như sói đói giống nhau hướng về phía xe ngựa biến mất phương hướng than khóc gào rống, có thể được đến, bất quá là tuyệt trần đáp lại.

Mà liền ở ngay lúc này, Đào Thương binh tướng lại là đuổi đi lên.

Kỵ binh đội ngũ ở ly gần Viên Đàm lúc sau, chia làm hai lộ, trình hoàn trạng đem Viên Đàm gắt gao cấp bao vây trong đó.

Kỵ binh lui tới chạy băng băng, trong miệng “Ô ô” hô quát, hơn trăm danh kỵ binh chi gian không có chút nào khe hở, đem Viên Đàm gắt gao vây ở vòng trung.

Viên Đàm vừa mới chợt lọt vào Viên Thượng ám toán, trong lòng bi phẫn mạc danh, giờ phút này hãm sâu tuyệt địa, đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Hắn biến thành một con bị nhốt trụ sói đói, điên cuồng hướng về một người Kim Lăng kỵ binh vọt qua đi.

Kim Lăng con ngựa trắng quân đã sớm được đến Đào Thương chỉ thị, chỉ vì bắt sống mà không dám hạ sát thủ, tên kia kỵ binh vì thế liền hư hoảng một thương, thứ hướng Viên Đàm, nhưng trên tay chỉ dùng ba phần lực đạo, chỉ là muốn đem hắn bức lui.

Nhưng Viên Đàm giờ phút này lại là đầu trọc đâu sợ bị nắm tóc, hắn trước mắt trong đầu trống rỗng, trong ngực tất cả đều là hừng hực lửa giận.

Thấy hắn trường thương đâm tới, Viên Đàm theo bản năng bắt lấy đầu thương, tiếp theo dùng sức gào rống một tiếng, thế nhưng là đem kia con ngựa trắng quân kỵ binh nắm xuống dưới.

Viên Đàm thân là sĩ tộc công tử, nhưng từ nhỏ thượng võ, thả cho tới nay đều là ở trong quân đảm nhiệm chức vụ, một thân sức lực pha là làm người táp lưỡi.

Kia con ngựa trắng quân binh lính lăn đến một bên, Viên Đàm còn lại là múa may chuôi này trường thương, xoay người lại đem thương thân ném hướng về phía một người kỵ binh, tên kia kỵ binh đột nhiên không kịp dự phòng, thế nhưng lại là bị hắn từ trên lưng ngựa đánh bay đi ra ngoài, rơi trên mặt đất trong miệng rầm rì thẳng ai u.

Viên Đàm ra tay chi gian, cư nhiên liêu tới rồi hai gã kỵ binh, này dũng mãnh nhưng thật ra pha làm người kinh dị.

Đào Thương trát chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Không thể tưởng được Viên gia tiểu tử cư nhiên như vậy dũng mãnh! Chân thần kinh cũng, không…… Là chân thần người cũng, ngô đương bắt sống chi!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Triệu Vân trợn trắng mắt, nói: “Tam đệ, này ngươi liền mắt vụng về, bất quá là một sĩ tộc công tử mà thôi, pha thông chút võ nghệ, nếu không phải bởi vì ngươi trước kia hạ lệnh không thể đánh chết, hắn đã sớm phơi thây tại đây.”

Dứt lời, liền thấy Triệu Vân phóng ngựa mà thượng, thẳng đến Viên Đàm phóng đi, đãi vọt tới Viên Đàm trước mặt khi, Triệu Vân liền từ trên lưng ngựa trực tiếp nhảy xuống, ở rơi xuống đất phía trước liền bay lên một chân, đá vào Viên Đàm ngực chỗ.

Viên Đàm còn không có phản ứng lại đây là chuyện như thế nào, liền bị Triệu Vân một chân lược trên mặt cát, còn chưa chờ đứng dậy, Triệu Vân lại là duỗi tay đem hắn một bàn tay sau nắm, gắt gao ấn ở trên mặt đất.

Thấy vừa mới bị chính mình nhận sai vì là dũng tướng Viên Đàm bị Triệu Vân nhất chiêu chế phục, Đào Thương cảm giác lão đại thật mất mặt.

Hắn cất bước đi đến Viên Đàm trước người, cúi đầu cẩn thận nhìn hắn nói: “Ngươi là Viên Thượng, vẫn là Viên Đàm?”

Viên Đàm mắt đầy sao xẹt, bị Triệu Vân áp chế cả người nhức mỏi, nghe vậy thở hồng hộc nói: “Mỗ là…… Viên Đàm.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Vừa rồi cởi truồng cái kia, là Viên Thượng?”

Viên Đàm thống khổ gật gật đầu.

“Cởi truồng đều có thể đem ngươi đánh hạ xe ngựa, Viên đại công tử, ngươi thủ đoạn, không khỏi cũng là quá vụng về một ít đi?”

Viên Đàm nghe xong lời này lúc sau, trong lòng vừa thẹn vừa giận, một hơi không có đi lên, trực tiếp chết ngất qua đi.

------oOo------

Chương 476: chuẩn bị chiến tranh xuân sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bắt lấy Viên Đàm lúc sau, Đào Thương một chúng kỵ binh tiếp tục truy kích.

Mắt nhìn lại muốn đuổi kịp xe ngựa, trên xe ngựa xa phu lại bị Viên Thượng cấp ném xuống dưới.

“Ta đi, lại tới một cái…… Trước trói lại ném ven đường phạt trạm! Tiếp tục truy!”

Nhìn thấy loại tình huống này, Đào Thương đối vị này Viên Tam công tử thủ đoạn, nhưng thật ra đánh tâm nhãn càng thêm bội phục.

Một xe bốn người, liền hắn một cái không có mặc quần, nhưng mặt khác kia ba cái cư nhiên cũng chưa tính kế quá hắn, bị hắn một cái tiếp theo một cái tung ra xe ngựa, không điểm tâm cơ cùng bản lĩnh thật đúng là làm không được.

Quang đít còn như thế, xuyên quần áo không biết đến là cỡ nào yêu nghiệt?

Nhưng là thực hiển nhiên, Đào đại công tử cùng Viên Tam công tử lần này không có gì duyên phận, thấy không mặt trên.

Viên Thiệu dựa theo Tự Thụ đề nghị, phái một chi kính binh, từ chiến tướng quách viện cùng khôi nguyên tiến suất lĩnh, tiến đến nghênh đón thứ hai tử.

Viên Thượng tự mình điều khiển xe ngựa, trong tay roi ngựa tử múa may đều phải thoát ra tay đi, trời xanh thấy liên, lại là vừa vặn làm hắn đụng phải tiếp ứng hắn khôi nguyên tiến bộ đội.

Đào Thương lần này suất lĩnh truy kích Viên Thượng kỵ binh không phải rất nhiều, thấy Viên Thiệu đã phái chiến tướng tiếp ứng, tuy rằng trong lòng cảm giác đáng tiếc, nhưng cũng là cầm được thì cũng buông được, ngay sau đó cùng Triệu Vân từ từ suất binh mà triệt.

Quay trở về Nghi Thủy huyện lúc sau, Đào Thương lại phái dưới trướng các lộ chiến tướng đi trước Lang Gia quốc cấp dưới các huyện thành, yên ổn chư huyện, mượn cơ hội bình định Lang Gia quốc.

Tự tám năm trước liền từ Đào thị trong tay quăng ra ngoài Lang Gia quốc, trải qua này một trận chiến lúc sau, rốt cuộc lại lần thứ hai về tới Đào Thương ôm ấp.

Đào Thương tạm thời tọa trấn ở Khai Dương, phái người tìm hiểu phương bắc tin tức.

Căn cứ giáo sự phủ thăm báo, tháng trước mạt, hắc sơn quân Trương Yến đã xuất binh, đi trước U Châu chi viện Công Tôn Toản.

Hà Bắc đại chiến chạm vào là nổ ngay, Đào Thương rất muốn thừa cơ hội này, ở Viên Thiệu cùng Trương Yến cùng Công Tôn Toản đại chiến không đương, bắc thượng Thanh Châu phân một ly canh.

Nhưng giáo sự mang về tới tin tức, lại lệnh Đào Thương cảm thấy thất vọng, đồng thời trong lòng cũng đối Viên Thiệu càng là xem trọng vài phần.

Căn cứ giáo sự hồi báo, bình khó trung lang tướng Trương Yến được đến Công Tôn Toản cầu viện lúc sau, xuất binh ba đường, phân ba đường cứu viện Công Tôn Toản.

Nhưng vừa lúc gặp lúc này, Công Tôn Toản lại là làm một kiện thiên đại chuyện ngu xuẩn.

Hắn phái người đi ra ngoài cấp Trương Yến đưa thư từ, mời hắn trong ngoài tương công, cũng thỉnh Trương Yến công Viên Thiệu là

lúc, lấy châm lửa vì hiệu lệnh.

Từ khi thượng một lần Lưu Bị phá vây sau khi thành công, Viên Thiệu liền đại biên độ gia tăng đối Công Tôn Toản giám thị, hắn thủ hạ Viên quân sĩ tốt canh phòng nghiêm ngặt, thành công bắt cóc tới rồi Công Tôn Toản đưa cho Trương Yến mật tin.

Viên Thiệu tương kế tựu kế, ở chính mình doanh trúng cử hỏa, thành công dụ dỗ ra Công Tôn Toản, phái Nhan Lương cùng Văn Sửu nhất cử đánh bại Công Tôn, cũng đem này chém giết.

Viên Thiệu chiến bại Công Tôn lúc sau, mã bất đình đề, một mặt nghiêm mật phong tỏa tin tức, một mặt làm ra như cũ ở vây quanh Công Tôn Toản thế thái, xếp vào mai phục, đãi Trương Yến đến là lúc, lại mệnh Khúc Nghĩa bị thương nặng hắc sơn quân, Trương Yến rơi vào đường cùng, chỉ phải dẫn quân nam còn.

Đến tận đây, Viên Thiệu xem như hoàn toàn đẩy ngang rớt Công Tôn Toản ở U Châu thế lực, chính thức trở thành Hà Bắc bốn châu bá chủ.

……

Biết được Viên Thiệu đã giết Công Tôn Toản, cũng đánh lui Trương Yến, Đào Thương liền không hề nếm thử làm động tác nhỏ, bởi vì hiện nay hắn phía sau cũng không phải phi thường ổn định.

Liên hợp Tào Tháo, xúi giục Trương Tiện phản loạn Lưu biểu sự tình còn không có chứng thực, trước mắt tùy tiện bắc đi lên cùng Viên Thiệu cứng đối cứng là không sáng suốt, vẫn là gối giáo chờ sáng, tĩnh xem này biến mới là thượng sách.

Một ngày này, Đào Thương đi tới Viên Đàm ở huyện nha trung sở cư trú phòng.

Đào Thương cũng coi như là không có bạc đãi Viên Đàm, cấp Viên Đàm vô luận là thức ăn, trị thương dùng dược hoặc là cư trú hoàn cảnh, đều là tốt nhất.

Viên Đàm chủ yếu thương thế vẫn là lúc trước bị Thái Sử Từ bắn kia một mũi tên, còn lại thương đều là bị Viên Thượng từ trên xe ngựa đá xuống dưới khi, sở đã chịu da ngoại trầy da, cũng không lo ngại.

Hắn giờ phút này đang nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng không có cái gì buồn ngủ, nghe thấy môn "Kẽo kẹt" một thanh âm vang lên, Viên Đàm quay đầu nhìn lại, lại là Đào Thương khoanh tay đi đến.

Viên Đàm đảo mắt quét Đào Thương liếc mắt một cái, há miệng thở dốc, làm như muốn nói gì, nhưng rồi lại không biết nên như thế nào mở miệng.

Bị bắt cầm nhiều ngày, hắn hiện tại tự nhiên là biết trước mắt người này là ai.

Đào Thương cúi đầu nhìn Viên Đàm sau một lúc lâu, đột nhiên thở dài khẩu khí, nói: "Đáng thương Viên thị chi trưởng tử, ngày sau đương kế thừa Viên đại tướng quân cơ nghiệp Viên đại công tử, hiện giờ thế nhưng rơi xuống như vậy đồng ruộng, hạ xuống địch thủ không nói, còn bị nhà mình huynh đệ ám hại, thực sự thật đáng buồn đáng tiếc."

Vừa nghe lời này, Viên Đàm ủy khuất thiếu chút nữa không khóc ra tới.

"Họ Đào tiểu tặc, ngươi là đặc biệt tới giễu cợt với ta?"

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: "Bằng không, tại hạ chính là trưởng tử, công tử cũng là trưởng tử, thân là chư hầu trưởng tử, mặt ngoài nhìn như phong cảnh vô hạn, nhưng thừa phụ nghiệp, nhưng trong đó chua xót, cũng chỉ có ngươi ta tự biết, thân là chư hầu trưởng tử, này trên người gánh nặng thực sự là trọng a."

Viên Đàm tuy rằng như cũ không có trả lời, nhưng trong lòng cũng đã nổi lên gợn sóng.

“Viên huynh bị thân đệ mưu tính, hiện giờ thân rơi vào ta tay, mặt ngoài nhìn như đào mỗ là cái người thắng, kỳ thật lại là…… Nhìn công tử hiện nay trạng thái, đào mỗ cũng là rất là đồng cảm như bản thân mình cũng bị, này đại tranh chi thế nơi chốn hung hiểm, nói không chừng nào một ngày công tử hiện giờ tình cảnh, đó là đào mỗ chỗ cảnh, như thế nào thỏ tử hồ bi chi tình? Này là được.”

Đào Thương người này ở biểu diễn năng lực thượng, hơi có chút thiên phú, hắn ở cùng Viên Đàm nói lời này thời điểm thanh âm và tình cảm phong phú, ngữ khí cảm động, làm người hơi có chút lã chã rơi lệ cảm giác.

Viên Đàm xoay đầu đi, nhìn Đào Thương vẻ mặt thân thiết chi ý cùng trong mắt lộ ra đồng tình chi sắc, không biết vì sao, trong lòng cư nhiên đối hắn không có gì hận ý.

Kỳ thật chủ yếu là trải qua Viên Thượng mưu tính chính mình một chuyện lúc sau, Viên Đàm đã chịu trọng đại tâm linh đả kích…… Bị huynh đệ như thế mưu tính khuất nhục vẫn luôn ẩn núp ở hắn trong lòng thật lâu không thể tan đi.

Hiện giờ chợt được đến Đào Thương an ủi cùng đổi vị tự hỏi, cùng Viên Thượng so sánh với, ngược lại là Đào Thương cái này địch nhân biến càng thêm làm người cảm giác thân cận một ít.

Ít nhất người này so Viên Thượng càng thích hợp đương huynh đệ.

……

Không bao lâu, Đào Thương đi ra Viên Đàm phòng, Quách Gia còn lại là đứng ở ngoài phòng chờ hắn.

Vừa thấy Đào Thương ra tới, liền thấy Quách Gia cười nói: “Nói xong tâm?”

Đào Thương nhẹ nhàng xoa xoa mũi, nói: “Từ đầu đến cuối, hắn cũng chưa nói một lời, chính là nghe ta một người ở nơi đó dong dài.”

“Có một số người, cấp không được, đặc biệt là Viên Đàm vẫn là sĩ tộc trưởng công tử, muốn đả động hắn, ít nhất cũng muốn là chờ Viên Thượng đắc thế mới có thể…… Đúng rồi, phía nam có tin tức truyền tới.”

Đào Thương nhìn về phía Quách Gia nói: “Ngươi là nói xúi giục Trương Tiện sự?”

Quách Gia gật gật đầu, nói: “Tôn Sách bên kia phái người đưa tới tin tức, nói là Hoàn giai đã khuyên động Trương Tiện, hiện giờ Trương Tiện đã bắt đầu đang âm thầm liên hệ kinh nam các bộ nhân mã, com đến lúc đó chỉ cần Hoàn giai một có điều động, bảo thủ tam giang, Tôn Sách cùng Lữ Bố lại xuất binh tấn công Giang Hạ quận Hoàng Tổ, Lưu biểu dù cho là mang giáp hai mươi vạn, cũng khó bứt ra, đến lúc đó chỉ là Kinh Châu bên trong sự, liền đủ Lưu biểu dọn dẹp tam tái.”

Đào Thương thật dài ra khẩu khí, trong lòng đột nhiên thấy áp lực chợt giảm.

Từ khi nghe Hứa Tĩnh nói Viên Thiệu phái người âm thầm liên hợp Lưu biểu lúc sau, Lưu biểu ở Tây Nam phương thế lực vẫn luôn chính là Đào Thương trong lòng một cây thứ.

Đối phó Viên Thiệu, Đào Thương trước mắt chỉ có bốn thành nắm chắc, nhưng nếu là Lưu biểu mượn gió bẻ măng, kia này nắm chắc sợ là liền một thành đô đã không có.

“Phụng Hiếu huynh, bước tiếp theo, ngươi cảm thấy ta hẳn là làm sao bây giờ?”

Quách Gia cẩn thận suy tư một hồi, mới vừa rồi đối Đào Thương nói: “Viên Đàm cùng Viên Thượng bất quá là Viên gia tiểu nhi, dễ dàng đối phó, nhưng trước mắt Viên Thiệu đã chiến bại Công Tôn Toản, thế lực đã thành, y theo Quách mỗ phỏng chừng, sang năm xuân thâm là lúc, Viên Thiệu tất nhiên cử binh nam hạ! Chúng ta hiện tại phải làm: Là một mặt âm thầm phái người chi viện Tôn Sách cùng Lữ Bố lương thảo, một mặt chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh,

trữ hàng quân giới…… Mặt khác, cùng thiên tử kết thân sự, cũng là yêu cầu hoả tốc hoàn thành!”

“Cùng thiên tử kết thân……” Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, nói: “Trước mắt là đến chạy nhanh đem chuyện này chứng thực.”

------oOo------

Chương 477: Đào Thương tiến cống

Nguồn: EbookTruyen.VN

U Châu, Bắc Bình phủ.

Viên Thiệu nhận được khôi nguyên tiến phái người đưa về tới thư từ lúc sau, không khỏi giận tím mặt, trực tiếp ở Bắc Bình phủ ném đi bàn dài án, giản độc khắp nơi rải lạc, kinh trong sảnh chúng văn võ đều là run như cầy sấy.

Viên Thiệu hai tròng mắt trung lộ hung quang, cắn răng nói: “Bàng Kỷ đình trệ địch thủ, Hiển Tư cũng đình trệ địch thủ…… Chỉ có Hiển Phủ một người may mắn trở về, liền quần cũng chưa xuyên!…… Trương Hợp cũng là mang thương thoát vây! Họ Đào thực sự là thật to gan, an dám như thế? Ngô thề diệt chi!”

Viên Thiệu tám đại mưu chủ trung, điền phong cùng Bàng Kỷ quan hệ nhất như nước với lửa.

Bàng Kỷ chướng mắt điền phong mới vừa mà phạm thượng, điền phong chướng mắt Bàng Kỷ nịnh nọt.

Trước mắt nghe xong Bàng Kỷ đình trệ ở Đào Thương tay, điền phong trong lòng ẩn ẩn nhưng thật ra còn có chút trấn an.

Họ Bàng chính là cái nịnh nọt tiểu nhân…… Đào Thương như thế nào bắt lấy hắn lúc sau, không lập tức liền lộng chết hắn đâu?

Điền phong đứng dậy, gián ngôn nói: “Đại tướng quân, trưởng công tử cùng Bàng nguyên đồ tuy rằng bị chiếm đóng với Từ Châu, nhưng chung quy vẫn là bởi vì trưởng công tử tự tiện xuất binh khiến, quả thật là tự rước lấy họa, phi chúng ta người khác có khả năng bận tâm.”

Điền phong người này, cơ mưu cùng năng lực đều có, chính là này nói chuyện quá trực tiếp, quá cương ngạnh.

Viên Thiệu nghe xong lời này rất là buồn bực!

Hắn cũng minh bạch đây là Viên Đàm cãi lời quân lệnh chính mình làm…… Nhưng điền lão huynh ngươi có thể hay không đừng nói như vậy trực tiếp a!

Còn cùng ta nói tự rước lấy họa?…… Người nọ chính là Viên mỗ nhi tử a! Ngươi trong lòng không điểm số sao?

Viên mỗ nếu là bởi vì ngươi này trương phá miệng hiện tại liền lộng chết ngươi, ngươi có tính không là tự rước lấy họa?

Viên Thiệu hừ một hừ, nhìn đều không nhìn điền phong.

Nhưng điền phong người này không có gì nhãn lực thấy, Viên Thiệu thực hiển nhiên là đã không muốn nghe hắn nói chuyện, nhưng hắn còn lải nhải cái không ngừng.

“Trước mắt trưởng công tử cùng Bàng nguyên đồ cũng chưa bị Đào Thương mưu hại, hiển nhiên Đào Thương giờ phút này là muốn lợi dụng này hai người uy hiếp đại tướng quân, lấy tại hạ xem chi, ta quân chinh phạt Công Tôn, số bại Trương Yến, tuy rằng là nhất thống Hà Bắc, nhưng binh tướng mỏi mệt, tam quân mệt nhọc, đại tướng quân không ngại nương việc này một mặt cùng Đào Thương đàm phán, một mặt đóng quân khai hoang dưỡng dân, nghỉ ngơi lấy lại sức, thao luyện tướng sĩ, kết hảo ô Hoàn Tiên Bi, lấy Hà Bắc người khẩu, Ký Châu chi lương thảo, U Châu chi chiến mã, Tịnh Châu tốt chi dũng mãnh, Thanh Châu chi thuế muối, tái bắc ô Hoàn chi bưu hãn, không ra mấy năm, nhất định tịch quyển thiên hạ!”

Viên Thiệu nghe vậy không lên tiếng, hắn chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm điền phong, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi có nhi tử không?”

Điền phong nghe vậy sửng sốt, nói: “Có.”

“Ta thả hỏi ngươi, ngươi nhi tử giờ phút này nếu là thân rơi vào địch thủ, ngươi còn có thể giống như bây giờ, thao thao bất tuyệt cùng ta nói cái gì nghỉ ngơi lấy lại sức mấy năm sao?”

Điền phong nghiêm túc tự hỏi một chút, sau đó thực khẳng định gật đầu nói: “Có thể!”

Viên Thiệu một ngụm lão huyết thiếu chút nữa không phun điền phong vẻ mặt.

Cái này điền phong! Thật là một chút tâm đều không dài a!

Hắn là cục đá làm sao? Một chút cảm tình đều không có?

Điền phong rất là kiêu ngạo một đĩnh bộ ngực, nói: “Vì chủ công nghiệp lớn, đó là làm tại hạ sát thê tru tử, tại hạ cũng không tiếc……”

“Hành, hành, hành! Ngươi hành!” Viên Thiệu thật sự là nghe không được này đó, giơ tay ngăn trở điền phong nói đầu, nói: “Đó là ngươi! Viên mỗ hiện tại hận không thể ngày mai liền sát tiến Bành Thành, cứu trở về Hiển Tư!”

Điền phong nghiêm mặt, nói: “Đại tướng quân, thiết không thể hành động theo cảm tình……”

Lời nói không đợi nói xong, Hứa Du đứng dậy, lôi kéo một chút điền phong tay áo, ý bảo hắn không cần nói nữa.

Sau đó, liền thấy Hứa Du chắp tay đối Viên Thiệu nói: “Minh công, điền nguyên hạo chi ngôn tuy không xuôi tai, nhưng lại cũng có vài phần đạo lý, y theo tại hạ ngu kiến, minh công trước mắt nếu là sốt ruột xuất binh Từ Châu, ngược lại là với trưởng công tử bất lợi, vạn nhất Đào Thương chó cùng rứt giậu, mưu hại trưởng công tử tánh mạng, minh công sợ là hối hận không kịp, hiện nay vẫn là chậm rãi cùng với giao thiệp, khác làm đừng đồ.”

Viên Thiệu ánh mắt âm trầm nhìn phía Hứa Du, nói: “Kia y Tử Viễn chi thấy, Viên mỗ đương cùng Đào Thương giao thiệp tới khi nào?”

Hứa Du tính cách hòa điền phong tự nhiên là không giống nhau, tuy rằng hai người đều là thiện mưu trí giả, nhưng điền phong tính cách quá mức cương liệt, mà Hứa Du phi thường am hiểu xem mặt đoán ý.

Thông qua vừa rồi Viên Thiệu nói chuyện khi một ít chi tiết biểu hiện, Hứa Du có thể nhìn ra tới, làm Viên Thiệu nghỉ ngơi lấy lại sức, đang chờ đợi mấy năm xuất binh nam hạ căn bản chính là không có khả năng! Liền tính là không có Viên Đàm việc này cũng giống nhau.

Tuy rằng Hứa Du trong lòng cũng cho rằng điền phong nói chính là nhất thỏa đáng phương pháp.

“Có thể sang năm xuân thâm trong khi.” Hứa Du cân nhắc lợi hại lúc sau, rốt cuộc mở miệng.

“Ngươi! Hứa Tử Viễn!”

Điền phong biến sắc, vừa muốn quay đầu nổi giận quát Hứa Du, lại thấy Viên Thiệu duỗi tay một phách bàn, nói: “Hảo! Liền y Tử Viễn chi ngôn, cùng Đào Thương giao thiệp việc, toàn quyền giao cho ngươi đi phụ trách, chớ phụ ngô vọng cũng! Mọi người, hưu ngôn mặt khác!”

……

Liền ở Hứa Du tiếp được phụ trách cùng Đào Thương câu thông việc thời điểm, Từ Châu bên này, Đào Thương tân sắc phong Từ Thịnh vì Lang Gia quốc tướng, cùng Lý Thông cùng Tang Bá cùng nhau ở Lang Gia quốc thao luyện binh mã, an bài bố phòng.

Đào Thương bản nhân còn lại là về tới Từ Châu, sau đó liền phái người hướng Phạm Huyện thiên tử thượng thư, thỉnh cầu vào triều tiến cống.

Đối với vị này đương triều thái phó, thiên tử Lưu Hiệp tự nhiên là tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh.

Vị này Từ Châu quân tử lúc trước để lại cho Lưu Hiệp ảnh hưởng còn là phi thường không tồi, ở Lưu Hiệp trong lòng, Đào Thương thuộc về đại đại trung thần!

Đào Thương chuẩn bị quà tặng, mang theo đội ngũ hướng về Phạm Huyện mà đi.

Quay chung quanh ở Phạm Huyện quanh thân thế lực, bởi vì cho nhau kiềm chế, đại gia lẫn nhau chi gian đều tương đối so có ăn ý, mỗi lần vào triều tham kiến, nhiều nhất cũng bất quá dẫn dắt vượt qua 500 người.

Rốt cuộc người mang nhiều, liền sẽ bị nghĩ lầm muốn bắt cóc thiên tử, đến lúc đó dễ dàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Liền ở Đào Thương chờ một chúng đến phạm đều biên cảnh khi, giáo sự phủ giáo sự lại mang đến một cái tin tức lớn.

Tào Tháo cũng tự mình tới phạm đều triều cống!

Hai người hiện tại tuy rằng lẫn nhau là địch tay, nhưng tại đây loại thời cuộc vi diệu thả từng người binh mã đều mang không phải rất nhiều thời điểm, tự nhiên sẽ không dễ dàng đánh lên tới.

Bất quá dưới tình huống như vậy gặp mặt, lại vẫn là man vi diệu cùng xấu hổ.

Đào Thương cùng Tào Tháo từng người phái người hướng trong triều đưa đi biểu tấu cùng quà tặng đơn, tuy rằng liền từng người đóng quân ở Phạm Huyện đồ vật hai sườn, chờ đợi thiên tử triệu kiến.

Thiên tử thực mau liền hạ chỉ, làm Đào Thương cùng Tào Tháo ở ngày hôm sau đồng thời thượng triều.

Đào Thương triều cống đội ngũ cùng Tào Tháo triều cống đội ngũ ở Phạm Huyện tân thành lập con ngựa trắng môn tương ngộ.

Tào Tháo phía sau đi theo Điển Vi cùng một người nhìn thực tuổi trẻ tráng hán, Đào Thương phía sau đi theo Triệu Vân cùng Hứa Chử hai người.

“Đào thái phó, đã lâu.” Tào Tháo cười như không cười nhìn Đào Thương nói.

Đào Thương nhưng thật ra không có nhiều chú ý Tào Tháo, chỉ vì hắn vẻ mặt hắc tướng, thực sự là không gì nhưng nhìn.

Hắn chỉ là lẳng lặng nhìn cùng Điển Vi cùng tồn tại tên kia hán tử, nói: “Tào công dưới trướng lại thêm tân đinh?”

Tào Tháo đạm đạm cười, nói: “Đây là là ngày xưa Mã Đằng dưới trướng giáo úy, đương nhiệm tào mỗ dưới trướng lập nghĩa trung lang tướng, Bàng Đức…… Tào mỗ dưới trướng nhân số thưa thớt, so không được thái phó dưới trướng mãnh tướng như mây a.”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Nơi nào nơi nào, tào Tư Không dưới trướng nhân tài đông đúc, văn vật đủ, mới là lệnh người tiện sát.”

Giọng nói lạc khi, Đào Thương lướt qua Tào Tháo, phát hiện hắn đội ngũ mặt sau một chiếc xe ngựa trung, cư nhiên đi xuống ba cái tuổi trẻ thiếu nữ, trang điểm hoa hòe lộng lẫy, rất là tỉ mỉ giả dạng.

Đào Thương trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

Tào Tháo chú ý tới Đào Thương ánh mắt, cười nói: “Đó là tào mỗ ba cái nữ nhi, dung chi tục phấn, làm đào thái phó chê cười.”

Đào Thương trong lòng căng thẳng, Tào Tháo đem ba cái nữ nhi đưa tới này tới làm chi?

Chẳng lẽ cũng đánh cùng chính mình giống nhau tâm tư! Muốn cùng thiên tử làm thân gia?

Người này thật phiền, người khác làm gì hắn làm gì…… Trùng theo đuôi đúng không?

Lão sao chép đào mỗ sáng ý có ý tứ sao? Không biết xấu hổ hóa, phi.

------oOo------

Chương 478: kinh hồng 1 vũ hiến ngọc tỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo cùng Đào Thương trùng hợp cùng nhau yết kiến Lưu Hiệp, từng người thượng trình cống phẩm.

Mà Tào Tháo lần này đem chính mình ba cái nữ nhi trang điểm hoa hòe lộng lẫy thả cùng nhau mang theo tới, đủ thấy hắn trong lòng hiện tại cùng Đào Thương đánh đồng dạng bàn tính.

Tào Tháo cũng là tưởng cùng thiên tử kết thân, lấy đạt được càng cao chính trị thân phận.

Không cần thiết nhiều lời, Tào Tháo sở dĩ như thế hành sự, này mắt cũng là vì có thể đối kháng Viên Thiệu.

Thoạt nhìn, Hà Bắc mãnh hổ khủng bố uy hiếp, đã bắt đầu kinh sợ mỗi một cái chư hầu.

Hai người chờ đợi không bao lâu, con ngựa trắng bên trong cánh cửa liền có hoạn quan Mã Tốn phụng thiên tử ý chỉ, ra khỏi thành thỉnh hai người đồng thời vào cung.

Tào Tháo cùng Đào Thương đồng thời nhìn đối phương liếc mắt một cái, hai người cái mũi trung đồng thời phát ra “Hừ” một tiếng, sau đó cất bước theo hoạn quan Mã Tốn đi vào con ngựa trắng môn, xuyên qua đường đi bôn cung điện mà đi.

Tào Tháo tuy rằng ở trên danh nghĩa là hoạn quan lúc sau, nhưng từ khi mười thường hầu chi loạn sau, hắn thật đúng là chính là đánh tâm nhãn khởi xem thường này đó hoạn quan.

Đừng nhìn Mã Tốn là Lưu Hiệp bên người gần hầu, Tào Tháo dọc theo đường đi căn bản là không nói với hắn lời nói, chỉ là lãnh chính mình đội ngũ, lo chính mình đi phía trước đi, hoàn toàn không đem này đặt ở trong mắt.

Mã Tốn cùng Tào Tháo bắt chuyện hai câu lúc sau, thấy Tào Tháo không để ý tới hắn, nhân gia cũng không phạm tiện, quay đầu liền đi theo Đào Thương tán gẫu.

Đào Thương cùng Mã Tốn chính là lão người quen, thấy Mã Tốn quay đầu nhìn về phía chính mình nơi này, ngay sau đó liền báo lấy nhiệt tình dào dạt tươi cười.

“Đào mỗ nghe nói mã quân đã bị bệ hạ từ hoàng môn gia phong vì trung bình hầu? Từ khi ngày xưa lạc dương chi biến sau, này chức vẫn luôn chưa từng lại sắc phong cấp người khác, đào mỗ ở chỗ này chúc mừng trung bình hầu.”

Mã Tốn ha hả cười nói: “Hư chức mà thôi, thái phó chớ như thế, ngài nếu là không cảm thấy lão nô đi quá giới hạn, kia liền vẫn là giống lần đầu tiên giống nhau, xưng lão nô vì a ông tức khắc, như vậy có vẻ thân thiết.”

Đào Thương cười thấp giọng nói: “Như thế, đào mỗ liền nhờ ơn, đào mỗ tới khi vì a ông chuẩn bị một ngàn lân ngón chân kim lễ mọn, sau đó gặp mặt bệ hạ lúc sau, đào mỗ ngay sau đó phái người đưa đến trong phủ, còn thỉnh a ông chớ chối từ mới là.”

Mã Tốn vừa nghe lời này, tức khắc tâm hoa nộ phóng, đường đi đều có thể nghe được thí vang.

Giống hắn loại này hoạn quan giống nhau đều là vô hậu người, đời này chỉ có dùng tiền tài mới có thể đền bù tâm linh cùng thân thể thượng khuyết điểm.

“Thái phó…… Thực sự là quá khách khí! Lão nô kiểu gì gì có thể chịu này lễ trọng.”

Đào Thương cười ha hả nói: “Tại hạ hôm nay tiến đến, là muốn đem nhà mình muội tử dẫn tiến nhập bệ hạ hậu cung, ngày sau xá muội vào hoàng cung, còn thỉnh a ông thế đào mỗ nhiều hơn chiếu cố xá muội, cũng ở trước mặt bệ hạ vì xá muội nhiều hơn nói ngọt mới là.”

Mã Tốn nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lộ ra vui mừng, nói: “Thái phó chi muội nếu quả có thể vào cung, lão nô tất khuynh tẫn toàn lực tương trợ.”

Đào Thương cảm kích hướng hắn gật gật đầu, lại nói: “Còn có một việc, ta vừa rồi ở con ngựa trắng ngoài cửa, thấy Tào Tháo lần này triều kiến cũng lãnh tới ba cái nữ nhi, phỏng chừng cũng là muốn hiến cho bệ hạ, lấy đào mỗ suy đoán, Tào Tháo đưa nữ nhi, bệ hạ vì chiếu cố mặt mũi của hắn tất nhiên cũng sẽ không chối từ, nhưng này ba nữ nhân nếu là vào hậu cung nói……”

Nói đến này, Đào Thương hướng về phía Mã Tốn sử một cái ánh mắt, này muốn biểu đạt hàm nghĩa chỉ có ba chữ: Ngươi hiểu.

Mã Tốn mắt lé nhìn nhìn cách đó không xa cùng chính mình, Đào Thương đám người ranh giới rõ ràng Tào Tháo, cười lạnh một tiếng, nói: “Thái phó yên tâm, lão nô bảo quản làm kia ba cái không ngày lành quá.”

Đào Thương thấp giọng nói: “Tốt nhất là ở bệ hạ sủng hạnh các nàng ba cái phía trước, dùng giác tiên sinh đem các nàng ba cấp kia gì một chút, làm bệ hạ cảm thấy các nàng ngày thường không bị kiềm chế, chán ghét chết các nàng……”

Mã Tốn nghe vậy, sắc mặt tức khắc biến trắng bệch!

“Thái phó chớ có nói giỡn, này nếu là làm bệ hạ đã biết, thế nào cũng phải tru ta chín tộc không thể! Việc này nhưng làm không được!”

Đào Thương trên mặt lộ ra thật sâu thất vọng chi sắc.

“Việc này không thể sao?”

Mã Tốn thầm nghĩ: Vô nghĩa! Đương nhiên là không thể, ngươi này không phải giày xéo người sao!

Súc sinh giống nhau hành vi đâu…… Hơn nữa chính hắn không lo súc sinh, làm lão nô đương.

“Khẳng định là không được!”

“Ta đây nếu là cho ngài lại thêm một ngàn lân ngón chân kim đâu?”

“Kia cũng không được! Này căn bản liền không phải tiền sự, không bàn nữa.”

Đào Thương nhún vai, không hề truy vấn.

Thật là cái không loại hóa, thái giám chính là thái giám.

……

Không bao lâu, một đoàn người ngựa đi vào Phạm Huyện tân tu cung điện chính điện trước, nhưng thấy chính điện phía trên đại điêu ‘ đức dương điện ’ ba chữ.

Một cái hoạn quan, hai cái chư hầu, bốn cái mãnh tướng, cộng đồng nhập điện.

“Thần Đào Thương (Tào Tháo) bái kiến bệ hạ.”

Lưu Hiệp an cư ở Phạm Huyện, so với năm đó hơi có chút mập ra, hắn vẫy vẫy tay áo, nói: “Ái khanh bình thân.”

“Tạ bệ hạ.”

“Đào ái khanh cùng tào ái khanh, khoảng cách các ngươi lần trước tiến cống, thượng không đủ một quý, hai vị ái khanh liền lại tới triều cống, lại còn có đều tự mình tới, này phân trung quân ái quốc chi tâm, làm trẫm cảm giác sâu sắc vui mừng, xã tắc có hai vị ái khanh như vậy trung thần nâng đỡ, trẫm yên tâm!”

Dứt lời, liền làm Mã Tốn trình lên hai người danh mục quà tặng.

Cẩn thận xem một lần lúc sau, Lưu Hiệp trong lòng âm thầm cảm khái: Nhiều như vậy thứ tốt, chính mình lại có thể tiêu sái hảo một thời gian.

Tào Tháo chắp tay nói: “Vì bệ hạ tận trung, chính là thần chờ bổn phận, thần lần này chẳng những mang đến kim lụa tiền khí rượu và đồ nhắm chờ vật, còn vì bệ hạ mang đến tam kiện kỳ bảo, thỉnh bệ hạ vui lòng nhận cho.”

Dứt lời, vỗ vỗ tay.

Không bao lâu, liền thấy Tào Tháo kia ba gã nữ nhi tào hiến, tào tiết, tào hoa đi vào chính điện, đối Lưu Hiệp doanh doanh mà bái.

Lưu Hiệp nghi hoặc nói: “Ái khanh, đây là?”

Tào Tháo nói: “Bệ hạ dời đô phạm đều, trọng chấn quốc uy, trung hưng nhà Hán, sau đó cung hiện thực sự thiếu thốn, chỉ có phục sau cùng đổng phi hai người, lại không tràn đầy, thần có tam nữ, đã mỹ thả hiền, lần này đặc dâng cho bệ hạ phong phú hậu cung, vì bệ hạ kế, vì đại hán cơ nghiệp kế, còn thỉnh bệ hạ không cần chối từ.”

Lưu Hiệp năm nay mười lăm một tuổi, đúng là thanh xuân niên thiếu, huyết khí phương cương thời tiết, Tào Tháo đột nhiên cho hắn đưa tới ba cái đẹp tiểu tỷ tỷ, Lưu Hiệp tự nhiên là cao hứng không muốn không muốn.

“Tào ái khanh thật là có tâm, trẫm cảm giác sâu sắc an ủi.” Lưu Hiệp cười nói.

Tào Tháo hướng về phía Lưu Hiệp thật sâu làm thi lễ, sau đó khiêu khích nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương như cũ là vẻ mặt ấm áp mỉm cười.

“Bệ hạ, thần cũng có một kiện chí bảo muốn hiến cho bệ hạ.”

Lưu Hiệp vừa nghe Đào Thương cũng có cái gì muốn hiến, tức khắc một kỳ, thầm nghĩ hôm nay đây đều là làm sao vậy, này hai người sao một cái so một cái sẽ đến sự?

“Đào ái khanh muốn dâng lên cái gì?”

Đào Thương quay người lại, vỗ vỗ tay.

Tiếp theo, liền thấy một đội nhạc tay nâng chung đúc nhạc cụ chờ vật đi vào đại điện phía trên, đối Lưu Hiệp hành đại lễ lúc sau, ngay sau đó ở đại điện một bên triển khai tư thế.

Lưu Hiệp tò mò nhìn về phía Đào Thương nói: “Ái khanh là phải cho trẫm dâng lên một khúc sao?”

Đào Thương cười nói: “Bệ hạ tĩnh chờ, dung thần mại cái cái nút, bệ hạ sau đó liền biết.”

Không bao lâu, liền nghe trong đại điện nhạc sư nhóm bắt đầu diễn tấu nổi lên du dương vui sướng tiếng nhạc.

Mà cùng với âm nhạc thanh, một cái ăn mặc kỳ lạ, mang theo khăn che mặt nữ tử, bước nhẹ nhàng vũ bộ, từ đại điện hướng ngoại trong điện nhẹ nhàng khởi vũ, từ từ mà nhập.

Nàng kia trên người phục sức, là Đào Thương chuyên môn thiết kế.

Hán triều nữ trang phục sức, đại bộ phận đều tương đối to rộng, hiện không ra nữ tử mỹ diệu dáng người, ngày thường cũng tự nhiên không được ăn mặc quái dị, đồi phong bại tục.

Nhưng biểu diễn vũ đạo, lại là khác nói.

Đào Thương cấp đào hoa thiết kế này thân vũ phục, chính là mô phỏng Tây Vực vũ phục, tơ lụa thượng được khảm leng keng mặt trang sức, thả cả người đều là bó sát người phục sức, phụ trợ đào hoa mạn diệu dáng người, mà nàng trên mặt còn che mặt sa, càng là hiện ra một loại thần bí cảm giác, làm người muốn một khuy đến tột cùng.

Đào hoa gần nhất vẫn luôn là ở Điêu Thuyền dẫn dắt hạ học tập ca vũ.

Luận cập vũ kỹ, Điêu Thuyền đủ rồi xếp hạng đương thời đại gia hàng đầu, đào hoa vốn là có nắm chắc, lại trải qua Điêu Thuyền dạy dỗ, đào hoa vũ kỹ trước mắt tự nhiên đủ rồi hấp dẫn mọi người tròng mắt.

Chưa bao giờ gặp qua biểu hiện nữ tử dáng người lả lướt phục sức, hơn nữa cố ý thiết kế tuyệt đẹp dáng múa, còn có kia khăn che mặt hạ như ẩn như hiện thần bí gương mặt, một đôi linh động mắt to thỉnh thoảng hướng về phía Lưu Hiệp liếc mắt đưa tình phóng điện…… Tức khắc liền đem này thanh thiếu niên cấp hấp dẫn.

Lưu Hiệp bỗng nhiên từ trên chỗ ngồi đứng dậy, tự mình đi xuống bậc thang, đi vào đại điện dưới.

Thiên tử như vậy hành vi đem ở đây mọi người giật nảy mình, chỉ có Đào Thương khóe miệng hiện lên một tia không vì người sở sát tươi cười.

Đào hoa vòng quanh Lưu Hiệp doanh doanh vũ đạo một vòng, cuối cùng phàn đầu gối một quỳ, một đôi um tùm bàn tay trắng hướng về phía trước nhất cử, đem một khối bảo ngọc đệ trình ở Lưu Hiệp trước mặt.

“Truyền quốc ngọc tỷ!” Tào Tháo hai tròng mắt trung tinh quang bùng lên, thấp giọng nói.

Đào Thương cười đối Lưu Hiệp vừa làm ấp, nói: “Thần ở thảo phạt Viên Thuật lúc sau, được đến này khối bị này giấu kín chí bảo, hôm nay tới đây đó là chuyên môn hiến cho bệ hạ, hơn nữa vì chúc mừng bệ hạ lấy về quốc chi trọng khí, thần còn cố ý tập luyện như vậy một cái tiểu vũ đạo trợ hứng, thỉnh bệ hạ thứ thần ẩn nấp chi tội.”

Lưu Hiệp run rẩy từ đào hoa trong tay lấy quá truyền quốc ngọc tỷ, cảm khái nói: “Ái khanh thật là có tâm, đại hán xã tắc liền dựa

ngươi, ái khanh quả nhiên là trung thần quân tử, trẫm không nhìn lầm ngươi.”

Người khác đến còn hảo, Tào Tháo nghe lời này dạ dày là sông cuộn biển gầm ghê tởm.

Lưu Hiệp bỗng nhiên một lóng tay đào hoa, hỏi Đào Thương nói: “Đào ái khanh, này, đây là người nào a?”

“Hồi bệ hạ, đây là thần muội cũng.”

“Thân muội muội?”

“Ta phụ quá kế tộc bá chi nữ, cùng cấp thân muội.”

Lưu Hiệp bừng tỉnh gật gật đầu, hắn cúi đầu, đối đào hoa nói: “Đem khăn che mặt hái xuống, cho trẫm nhìn một cái.”

Đào hoa ưu nhã chậm rãi tháo xuống khăn che mặt, lộ ra mỹ lệ khuôn mặt, sau đó dựa theo Phùng phu nhân ngày thường giáo nàng tươi cười cùng cách nói phương thức, hướng về phía Lưu Hiệp doanh doanh cười, đà thanh nói: “Tiểu nữ tử gặp qua bệ hạ.”

Này tươi cười cùng ánh mắt dục cự còn đổi, này một tiếng vấn an được Phùng phu nhân tinh túy, thiếu chút nữa đem Lưu Hiệp xương cốt cấp kêu tô.

Lưu Hiệp cứng họng nhìn đào hoa, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi cảm khái một câu: “Thật là thần tiên người trong a.”

Dứt lời, liền thấy Lưu Hiệp ngẩng đầu nhìn về phía Đào Thương: “Đào ái khanh, ngươi là muốn đem lệnh muội hiến cho trẫm sao?”

Đào Thương nghe vậy lộ ra nghi hoặc biểu tình.

“Bệ hạ ngài nói cái gì đâu? Thần là tới hiến ngọc tỷ, không phải tới hiến muội muội…… Thần là quân tử, quân tử nhưng cũng không làm cái loại này dựa đưa nữ nhi tranh thủ ân thưởng gièm pha.”

Tào Tháo nghe xong lời này khí mặt đen đỏ lên.

“Họ Đào, ngươi nói ai đâu?”

“Ai sốt ruột chính là nói ai bái, ta lại chưa từng chỉ tên nói họ.”

“Ngươi……!”

“Hảo hảo!” Lưu Hiệp không kiên nhẫn hướng về phía Tào Tháo phất phất tay, làm hắn thiếu ngắt lời.

Hắn cười ha hả hướng về phía Đào Thương nói: “Đào ái khanh, ngươi lời này liền nói không đúng rồi, trẫm cùng ngươi Đào thị trung nữ liên hôn, cũng chưa từng bôi nhọ ngươi Đào thị một môn, như thế nào có thể nói là tranh thủ ân thưởng đâu? Lại nói ngươi đã đứng hàng thái phó, phong Kim Lăng huyện hầu, lục thượng thư sự, này chờ vinh quang, còn cần cái gì ân thưởng? Ngươi dù cho là hiến muội muội, cũng thành thật sẽ không ảnh hưởng ngươi quân tử chi danh.”

Đào Thương lộ ra do dự biểu tình.

“Việc này có chút khó làm, ta ít nhất đến về nhà hỏi một chút ta phụ thân cùng nhị bá a.”

Lưu Hiệp không cao hứng: “Đây là có cái gì nhưng hỏi, ngươi tốt xấu cũng là Từ Châu chi chủ, như vậy điểm việc nhỏ còn phải cha ngươi thế ngươi nhọc lòng? Quá không tiền đồ! Việc này liền như vậy định rồi!”

Đào Thương do do dự dự nói: “Bất quá thiên tử thành thân, y theo cổ lễ, thành hôn chi kỳ đương vì một năm.”

Lưu Hiệp nghe vậy sửng sốt, tiếp theo vội nói: “Phi thường thời tiết hành phi thường việc, trước mắt chính là thời buổi rối loạn, nào có như vậy nhiều thời giờ ở trẫm này đó việc tư thượng háo? Này thiên hạ có bao nhiêu sự, yêu cầu chúng ta quân thần cùng xử lý! Có đôi khi làm việc, không thể quá mức cổ hủ.”

Đào Thương bừng tỉnh gật đầu nói: “Bệ hạ cao kiến! Bệ hạ thành thục! Bệ hạ hiểu biết chính xác…… Kia y theo bệ hạ chi thấy, này hôn kỳ ứng định bao lâu?”

“Đêm nay liền vào cung đi!”

Lưu Hiệp đĩnh đạc vung tay lên, liền như vậy vui sướng làm quyết định: “Trẫm sắc phong lệnh muội vì đào quý nhân! Cùng đổng phi cùng liệt…… Từ nay về sau, đào ái khanh ngươi chính là trẫm quốc cữu!”

Trung bình hầu Mã Tốn cái thứ nhất ở bên cạnh chúc mừng nói: “Chúc mừng đào Quý Phi, chúc mừng đào quốc cữu.”

Lưu Hiệp cúi đầu nhìn về phía đào hoa, cười nói: “Ái phi, ngươi cảm thấy trẫm cái này chủ trương như thế nào?”

Đào hoa kiều nhu nhìn Lưu Hiệp liếc mắt một cái, giống như thẹn thùng thỏ con giống nhau nói: “Thần thiếp toàn bằng bệ hạ xử trí.”

Dứt lời, còn sử một cái liếc mắt đưa tình.

Này một cái đôi mắt nhỏ đưa đi ra ngoài, Lưu Hiệp thiếu chút nữa không chảy máu mũi.

Tào Tháo ở một bên cấp thẳng dậm chân.

“Bệ hạ, ngài đừng quên, còn có thần đâu!”

Lưu Hiệp nghi hoặc nhìn về phía hắn: “Trẫm cưới vợ, quan ngươi chuyện gì a?”

Tào Tháo trong ngực một ngụm ác khí cuồn cuộn, trong miệng ẩn ẩn phạm ngọt, thiếu chút nữa không một ngụm lão huyết phun ở đức dương điện thượng.

“Bệ hạ! Thần còn hiến cho ngài ba cái nữ nhi đâu? Quên lạp!”

Lưu Hiệp chớp chớp mắt, nhìn Tào Tháo một hồi lâu, lại quay đầu nhìn nhìn kia ba cái đáng thương vô cùng Tào gia nữ, bừng tỉnh nói: “Nga, đối, đối, còn có việc này đâu…… Trẫm thiếu chút nữa liền đã quên, kia các nàng ba cái…… Liền đều phong làm mỹ nhân đi.”

Tào Tháo lần này tử thật là cảm giác muốn huyết bắn đương trường.

Đông Hán quang võ kiến quốc lúc sau, đại hán phi tần danh hiệu có tứ đẳng, tức: Quý nhân, mỹ nhân, cung nhân, thải nữ.

Đào Thương không nghĩ đưa muội muội, bị thiên tử ngạnh muốn tới, thả một muốn tới liền sắc phong quý nhân, chỉ ở sau Hoàng Hậu.

Nhà mình ba cái nữ nhi…… Ta họ Tào đem gốc gác cùng mặt già đều bồi thượng, thượng cột cấp Lưu Hiệp hướng trong lòng ngực đưa, lại chỉ phong ba cái mỹ nhân, www. thêm lên còn không có Đào Thương kia một cái có địa vị.

Hôm nay này mua bán làm thực sự là bồi quá độ!

Thương nghị định rồi lúc sau, Lưu Hiệp lại cấp Đào Thương cùng Tào Tháo dẫn tiến hai người, hai cái làm cho bọn họ thực sự đều không có nghĩ đến người.

Điền Giai cùng Khổng Dung.

Bọn họ mất đi Thanh Châu cơ nghiệp lúc sau, không có đến cậy nhờ Đào Thương, ngược lại là trực tiếp đầu phục thiên tử.

Đối với này hai cái đã từng trợ giúp quá chính mình người, Đào Thương trong lòng vẫn là rất có áy náy.

Nhưng Điền Giai cùng Khổng Dung thực hiển nhiên cũng không có trách cứ Đào Thương, lúc trước Đào Thương không thể xuất binh lý do, bọn họ hai người trong lòng cũng là hiểu rõ.

Bất quá Khổng Dung ở cùng Đào Thương trong lúc nói chuyện, lại là cho hắn nói một cái rất quan trọng tin tức.

Hắn ở gần nhất, vừa mới cho chính mình bạn tốt Di Hành viết một phong thư đề cử, làm hắn tìm cơ hội đi hướng Đào Thương dưới trướng nhận chức.

Vừa nghe đến tin tức này, Đào Thương tức khắc sững sờ ở đương trường.

------oOo------

Chương 479: Đào gia trưởng tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào quý nhân đã chịu thiên tử sắc phong, lưu tại trong cung, Đào Thương lấy quốc cữu tôn sư, chiến thắng trở về quay trở về Bành Thành.

Từ hôm nay trở đi, Đan Dương Đào thị nhảy mà trở thành nhà Hán ngoại thích, có có thể cùng bốn thế tam công Viên môn ở chính trị cục trên đài bẻ thủ đoạn đặc thù thân phận.

Thiên tử nạp một quý nhân, tam mỹ nhân, ngay sau đó bố cáo thiên hạ, quảng thi ân đức.

Cái này trọng đại tin tức, tự nhiên là truyền tới Lưu Bị lỗ tai trung.

Lưu Bị trợ giúp Công Tôn Toản khuyên phục Trương Yến xuất binh lúc sau, liền không có hồi U Châu, chỉ là suất chúng nam hạ Trung Nguyên, du đãng thế gian, trở thành danh xứng với thực lưu lạc quân.

Chính mình quy túc rốt cuộc hẳn là ở nơi nào đâu? Đây là Lưu Bị này một thời gian vẫn luôn ở tự hỏi sự tình.

Hắn trong lòng vô hạn mê mang, thẳng đến nghe nói Tào Tháo cùng Đào Thương đều thành thiên tử ngoại thích, thân phận so với ban đầu càng thêm tôn sùng, Lưu Bị mới vừa rồi hoàn toàn tỉnh ngộ tới rồi chính mình đường ra.

Chính mình chung quy vẫn là họ Lưu a, tuy rằng tham dự mưu hại Lưu Ngu sự tình, nhưng dù sao cũng là bị bất đắc dĩ, có thể giúp chính mình xoay người người, cũng chỉ có họ Lưu.

Đối, thiên tử!

Quyết định chủ ý lúc sau, Lưu Bị quyết định suất chúng tiếp tục nam hạ, đi trước phạm đều, nghĩ cách gặp mặt thiên tử, thỉnh cầu thiên tử che chở.

Đến nỗi thiên tử nếu là bởi vì Lưu Ngu sự mà trách tội chính mình…… Kia Lưu Bị trong lòng cũng làm hảo chuẩn bị!

Trách tội liền trách tội đi, chính mình lấy chân thành cùng trung thành tương đãi, lại kém cũng không đến mức giống như bây giờ cùng đường.

……

Về tới Bành Thành lúc sau, vừa vặn gặp phải Điêu Thuyền lâm bồn.

Sắp sinh ngày đó, Đào Thương nôn nóng chờ đợi ở ngoài phòng, giống như lão hổ vòng lồng sắt dường như một vòng một vòng qua lại đánh chuyển.

Mi thị hiện nay đã tiến vào Đào phủ, thành Đào Thương phu nhân, nàng cũng là bồi Đào Thương tĩnh chờ tin lành.

Thấy Đào Thương pha là tâm táo, Mi Trinh đi đến hắn bên người, ôn nhu nắm lấy hắn tay, cười nói: “Chớ cấp, tỷ tỷ cùng hài tử nhất định sẽ không có việc gì, có ta bồi ngươi.”

Được đến Mi Trinh an ủi, Đào Thương treo tâm mới thoáng rơi xuống một ít.

Hắn thật dài ra khẩu khí, cảm khái nói: “Mắt nhìn phải làm phụ thân rồi, này tâm chung quy là có chút thấp thỏm, nói không rõ, cảm giác so thượng chiến trường đều lo lắng lực.”

Mi Trinh nhẹ nhàng cười nói: “Đúng rồi, có một việc ta phải hỏi một chút ngươi, nghe tỷ tỷ nói, ngươi phải cho hài tử đặt tên kêu Đào Bảo? Tỷ tỷ bởi vì việc này vài túc đều ngủ không yên, thật gia giả gia?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Điêu Thuyền người này tâm sự trọng, ta trêu đùa sự nàng còn thật sự, bất quá chính là kêu Đào Bảo cũng không không thể, có cái gì không được sao? Thật tốt nghe!”

Mi Trinh che miệng khẽ cười nói: “Ngươi hài tử, tương lai thế tất cũng là này thiên hạ số được với nhân vật, lung tung đặt tên, dễ trí thiên hạ trò cười.”

Đào Thương sờ sờ Mi Trinh khuôn mặt, nói: “Yên tâm đi, hài tử tên ta đã sớm nghĩ kỹ rồi, tất nhiên không thể làm hắn trở thành thiên hạ trò cười…… Trước nay đều chỉ có ta họ Đào chê cười người khác, ai có thể cười ta?”

Liền ở hai người nói chuyện thời điểm, trong phòng bà mụ tử vội vàng chạy ra tới, đối Đào Thương một cái kính khom lưng chắp tay thi lễ.

“Chúc mừng thái phó, chúc mừng thái phó! Phu nhân sinh! Là cái nam đinh.”

Đào Thương duỗi tay một lóng tay bà tử, phân phó trong phủ tôi tớ nói: “Thưởng!”

Bà mụ ngàn ân vạn tạ.

Lại tĩnh chờ một lúc sau, Đào Thương mới vừa rồi tiến vào phòng trong vòng.

Bên cạnh có thị nữ chính ôm hài tử, Đào Thương đầu tiên là đi tới Điêu Thuyền giường trước, nhẹ giọng an ủi nàng.

“Phu nhân vất vả.”

Điêu Thuyền giờ phút này vừa mới trải qua sinh nở chi đau, ý thức hơi có chút mơ hồ, nàng thấp giọng nói: “Là nam hài, vẫn là nữ hài?”

Đào Thương nhẹ nhàng nắm tay nàng, nói: “Là nam đinh.”

“Phu quân.”

“Ân?”

“Nhất thiết không thể cấp hài tử đặt tên kêu Đào Bảo, truyền ra đi chọc người giễu cợt.”

“Phu nhân yên tâm, Bảo Nhi chỉ là nhũ danh, đại danh ta đã nghĩ kỹ rồi, đã kêu Đào Tịch, an tường nhàn tĩnh, tâm chí đạm bạc, khoáng nhiên vô ưu hoạn, vắng lặng vô suy nghĩ, nguyện hắn lớn lên lúc sau, nghênh đón thanh ninh thịnh thế, tịch lấy phanh lại, cả đời thái bình.”

Điêu Thuyền trên mặt, dần hiện ra hạnh phúc tươi cười.

……

Đào Tịch sinh ra, làm cả Đào phủ đều bịt kín một mảnh hạnh phúc dào dạt nùng liệt vui mừng không khí, Đào Khiêm cùng Vương Duẫn này hai lão nhân cũng không luyện khí tu tiên, đêm tối từ ngoài thành đạo quan chạy về tới xem đại tôn tử.

Ở nhìn đến tiểu Bảo Nhi thời điểm, Đào Khiêm lão nhân trong mắt tức thì liền tràn đầy nước mắt, Vương Duẫn cũng là có chút khụt khịt, hai lão nhân liền kém không ôm nhau ở bên nhau, ôm đầu khóc rống.

Liền ở Đào gia thêm nhân khẩu, Đông Nam các nơi đều là một mảnh vui mừng thời khắc, một vị khách không mời mà đến đi tới Bành Thành, cầu kiến Đào Thương.

Người này năm vừa mới 24 tuổi, đó là lần trước Khổng Dung ở phạm đều, đối Đào Thương nhắc tới quá nhân tài —— Di Hành.

Vừa nghe người này người danh, Đào Thương tức khắc liền ấm áp.

Cái này Di Hành, ở Đào Thương xem ra, chính là một cái thuần thuần chó điên.

Trong lịch sử hắn cậy tài khinh người, không lựa lời, đối ai đều xem thường, cho nên nơi nơi gây chuyện sinh sự, dùng hắn kia trương phá miệng mãn nào giày xéo người khác tự tôn, liên tục đắc tội các lộ chư hầu cùng danh thần, cuối cùng lại chết ở Hoàng Tổ trong tay.

Trong lịch sử, thông qua Di Hành chi khẩu có thể biết được, này thiên hạ chỉ có hai người có thể vào hắn pháp nhãn.

Một cái là Khổng Dung, một cái là dương tu.

Hiện giờ thời gian này đoạn, Di Hành thông qua một thiên 《anh vũ phú》 thanh danh đã có một không hai thiên hạ, nếu là hắn đối cự mà không thấy, đối Đào Thương quân tử chi danh nhiều ít sẽ có chút vết nhơ tổn hại.

Chính mình thật vất vả tránh tới hiền danh, Đào Thương nhưng không hy vọng bởi vì một cái tâm cao khí ngạo văn nhân mà lọt vào bôi đen.

Kết quả là, hắn tự mình tiếp kiến rồi Di Hành.

Thấy Di Hành đệ nhất mặt, chỉ là đục lỗ một nhìn, Đào Thương là có thể cảm giác ra người này thần kinh nhiều ít có chút vấn đề, ít nhất tuyệt đối không phải người thường tư duy phương thức.

Đầu có tật xấu người, chỉ cần thông qua xem ánh mắt cùng biểu tình, là có thể suy đoán cái tám chín phần mười.

Này Di Hành tuổi tác cùng Đào Thương không sai biệt lắm đại, nhưng hắn một đôi mắt trung lăng nhiên ánh mắt, cùng toàn thân phát ra kiêu ngạo hơi thở, cách 800 mễ, Đào Thương đều có thể nghe ra vị tới.

Có được như vậy khí chất cùng biểu tình người, ở đời sau, phổ biến sẽ bị dân chúng xưng hô vì đại kỳ ba.

Di Hành hướng về Đào Thương đơn giản chắp tay thi lễ, sau đó cũng không nói lời nào, chính là như vậy khô cằn nhìn Đào Thương,

không khí rất là xấu hổ.

Đào Thương vừa thấy Di Hành này phúc điếu dạng, trong lòng liền có chút tới khí, nhưng quân tử luôn luôn hỉ nộ không hiện ra sắc, bởi vậy Đào Thương đối Di Hành cũng là khách khí.

“Di tiên sinh, đào mỗ ở phạm đều thời điểm, liền nghe Khổng Văn Cử nói lên quá chuyện của ngươi, hắn nói ngươi là cái đương thời kỳ tài, trị quốc cao thủ, văn thải vang dội cổ kim, vẫn là vị thế gian ít có kỳ nam tử, làm đào mỗ vô luận như thế nào, đều phải thiện dùng cho ngươi, lấy tạo phúc bá tánh…… Hắn nói chính là thật sự sao?”

Di Hành một chút cũng không khiêm tốn, trả lời: “Khổng Văn Cử đối mỗ chi đánh giá, rất là đúng trọng tâm, một lời trúng đích.”

Đào Thương: “……”

Này da mặt dày, là mẹ nó lấy tường thành hồ thượng nhân da làm đi.

“Di tiên sinh, ngài đã có một thân cái thế tài hoa, càng có Khổng Văn Cử thư từ đề cử, đào mỗ tất nhiên phải hảo hảo trọng dụng với ngươi, ngươi nhìn xem, ngươi thích hợp cái gì chức vụ, không ngại nói với ta nghe? Đào mỗ tất nhiên cái gì cũng nghe.”

Di Hành sắc mặt chút nào bất biến: “Toàn bằng thái phó an bài, uu k ans h u di mỗ không chọn.”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Kim Lăng thành bên kia, hiện nay thiếu một cái chủ chính đừng giá, tiên sinh nhưng cố ý chăng?”

Di Hành cười lạnh một tiếng nói: “Kim Lăng Hàn Hạo, bất quá là một cái thủ gia khẩn mà hạng người, ta làm sao có thể cùng hắn làm bạn!”

Đào Thương trên mặt cơ bắp trừu trừu.

Như vậy giày xéo chính mình thuộc hạ, đổi ai nghe xong cũng sẽ không quá thoải mái.

Sau một lúc lâu, nghe Đào Thương nói: “Tư Mã Lãng hiện tại bị ta điều hướng Tô Châu thành hiệp trợ Lỗ Túc trị chính, trước mắt này mà quân chính toàn cần khai phá, cực cần nhân tài, công không ngại hướng chi?”

Di Hành nhàn nhạt nói: “Tư Mã Lãng cùng Lỗ Túc ở ta trong mắt bất quá là bán thịt giết heo hạng người, mỗ làm sao có thể hướng chi kết giao?”

Nhìn Di Hành một bộ khoe khoang dạng, Đào Thương trong lòng tới khí, nói: “Kia di tiên sinh đến tột cùng tưởng hướng nơi nào, không ngại nói thẳng.”

“Toàn bằng thái phó an bài, di mỗ không chọn.”

------oOo------

Chương 480: cuồng nhân Di Hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Di Hành trả lời, Đào Thương thiếu chút nữa không khống chế được gửi mình, nhào lên đi đá chết hắn.

Cái này không cùng, cái kia không được…… Làm chính ngươi tuyển ngươi còn không chọn? Ngươi muốn loại nào!

Đào Thương thật sâu hít một hơi, tiếp tục nói: “Tiên sinh nếu là không muốn trị chính, vậy không ngại liền nhập giáo sự phủ, hiện giờ giáo sự phủ chủ sự chính là ta trướng hạ đệ nhất mưu chủ Quách Gia, cùng tiên sinh giống nhau đều là đương thời kỳ tài, tiên sinh nếu là cùng Quách Gia cộng sự làm việc, không khác long tường hùng cứ gia.”

Di Hành cười nhạo một tiếng, nói: “Thái phó lời này sợ là khen quá mức, bằng Quách Gia khả năng, như thế nào cân xứng đến khởi đương thời kỳ tài bốn chữ? Hắn nhiều nhất bất quá chính là xem mồ túc trực bên linh cữu, bạch từ niệm phú hạng người mà thôi, mỗ khinh thường cùng với làm bạn.”

Đào Thương thấy Di Hành liền Quách Gia đều xem thường, không khỏi trợn trắng mắt, nói: “Ta đây trướng hạ có Triệu Vân, Thái Sử Từ, Hứa Chử, Từ Vinh, Từ Hoảng chờ mấy chục viên mãnh tướng, tiên sinh nếu nguyện ý trị quân, không ngại cùng bọn họ cộng sự, đến nỗi tuyển ai, tùy ngươi liền!”

Di Hành liếm đại mặt, rất là ngưu X đem đầu giương lên, nói: “Triệu Vân bất quá là một giới Bắc cương mục ngưu dưỡng mã đồ đệ, Hứa Chử cũng không quá là một nông hộ dưỡng heo hạng người, Thái Sử Từ nhưng ở núi rừng lùm cỏ gian đương cái bắn tên thợ

săn, Từ Hoảng tắc bất quá là kích trống trảo tặc cấp thấp tiểu lại, Từ Vinh miễn cưỡng xem như cái xong thể tướng quân, còn lại người chờ cũng không quá là giá áo túi cơm chi lưu, đâu ra mãnh tướng nói đến?”

Tuy là Đào Thương ngày thường như vậy hậu da mặt, cực cao hàm dưỡng, giờ phút này đối mặt Di Hành châm chọc mỉa mai, cũng là bị hắn này cổ không hề căn cứ tự tin kính sở thuyết phục.

Phục Đào Thương muốn sống quát hắn.

Hắn cười nhạo một tiếng, nói: “Kia di tiên sinh đến tột cùng muốn làm gì chức vị? Làm phiền cấp đào nào đó thống khoái lời nói.”

“Toàn bằng thái phó an bài, di mỗ không chọn.”

“Thảo……!”

Đào Thương cưỡng chế trụ hỏa khí, làm thủ hạ đem Di Hành tạm thời mang hướng dịch quán nghỉ ngơi, sau đó phái người đem Trần Đăng tìm tới.

Trần Đăng đến lúc sau, Đào Thương ngay sau đó đem chuyện vừa rồi cùng hắn thuật lại một lần.

“Di Hành người này là căn ngạnh thứ, cậy tài khinh người, cố tình còn cùng Khổng Dung giống nhau có tài danh, người như vậy sát không được, cũng không có phương tiện sát, nhưng lưu tại bên người hắn còn có thể tức chết ngươi, ngươi nói ta hẳn là làm sao bây giờ?”

Trần Đăng nghe vậy cười nói: “Kia thái phó rốt cuộc là muốn dùng hắn, vẫn là không nghĩ dùng hắn?”

Đào Thương trầm mặc sau một lúc lâu, cẩn thận cân nhắc một hồi, mới vừa rồi nói: “Bằng tâm mà nói, ta muốn dùng người này.”

Trần Đăng nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương: “Thái phó vừa mới bình phán người này, lại toan lại hủ, lại cậy tài khinh người, kiêu

man tự đại, có thể nói là không đúng tí nào, lưu hắn tại đây gì dùng?”

Đào Thương nỗ lực làm chính mình bình tĩnh lại, nói: “Di Hành là cái cuồng sĩ, thả có một thân lệnh người ghê tởm ngạo cốt, nhưng hắn từ khi sáng tác ra 《anh vũ phú》 lúc sau, tài danh liền truyền khắp thiên hạ, thiên hạ văn nhân tài tử đều lấy này vì tấm gương, kỳ danh thanh cơ hồ không ở Khổng Dung dưới, nếu là có thể đem hắn thu vào trong túi, hắn bản nhân tuy rằng làm không được chuyện gì, nhưng đào mỗ lại ít nhất nhưng mượn từ hắn được thiên hạ văn nhân tài tử chi tâm…… Đạo lý này, Nguyên Long nhưng minh bạch?”

Trần Đăng hình như có bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Chính là Di Hành như thế kiêu căng, muốn làm hắn nỗi nhớ nhà thái phó, chỉ sợ không dễ dàng đi, Trần mỗ tương đối hiểu biết như vậy văn nhân, bọn họ giống nhau đều là xương cứng không sợ chết.”

Đào Thương đột nhiên nói: “Không sợ chết người, giống nhau đều là bởi vì trong lòng có một thứ càng sâu với sinh tử, theo ý kiến của ngươi, ở Di Hành trong lòng, cái gì so sinh mệnh càng thêm quan trọng?”

Trần Đăng suy nghĩ một chút, nói: “Thanh danh!”

Đào Thương tỏ vẻ tán đồng: “Ta cũng đồng ý ngươi cách nói, ta đây như thế nào mới có thể dùng hắn cái này uy hiếp chế trụ hắn?”

Trần Đăng ha ha cười, nói: “Loại chuyện này, không phải thổi phồng! Tại hạ chính là cực kỳ am hiểu, không ngại khiến cho Trần mỗ tới xử lý, bảo quản làm Di Hành dễ bảo.”

“Dễ bảo?” Đối với Trần Đăng nói, Đào Thương rõ ràng không tin: “Nguyên Long tính toán như thế nào thao tác việc này?”

Trần Đăng rất là tự tin ưỡn ngực, nói: “Hắn Di Hành tới ta Từ Châu cảnh nội, vọng tưởng văn loạn một châu? Thâm nhưng mậu thay! Trần mỗ ngày gần đây tự thân xuất mã, tập kết nói động toàn bộ Từ

Châu sĩ tộc văn sĩ, triệu khai sẽ văn đại thí, làm chúng học sinh giảng cổ luận kim, ngồi mà nói suông, đến lúc đó thái phó khá vậy làm Di Hành tham gia, khi đó Trần mỗ liền âm thầm liên hệ chúng Từ Châu mấy chục nổi danh học sinh, cử một châu văn sĩ chi lực, cãi lại Di Hành, chèn ép này khí thế, bác bỏ kỳ tài danh…… Ha hả, Di Hành tiểu tử, nặng nhất thanh danh, hắn bị ta Từ Châu văn sĩ nhóm chính diện biện đảo lúc sau, còn có gì bộ mặt dám làm cuồng sĩ gia? Chèn ép lúc sau, ngày sau chẳng phải là đến duy thái phó như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.”

Trần Đăng cái này chủ ý mới vừa nhắc tới ra tới, Đào Thương liền cảm thấy quá không đáng tin cậy.

Trần Đăng căn bản là chưa thấy qua Di Hành.

Chỉ bằng Đào Thương vừa rồi cùng Di Hành gặp qua kia một mặt, Đào Thương liền dám đánh cuộc định, lấy Di Hành tính tình cùng mồm mép, cùng liên quân tám nước chửi đổng một giờ đều không mang theo trọng dạng! Ngươi tụ tập nhất bang người cùng hắn múa mép khua môi, này không phải tìm chết sao?

Bất quá trước mắt Đào Thương cũng muốn nhìn một chút Di Hành chân thật trình độ, hơn nữa chính hắn tạm thời cũng không có thành thục mưu kế, vì thế liền đáp ứng rồi.

……

Trần Đăng động tác thực mau, hơn nữa Trần gia thế lực ở Từ Châu sĩ tộc quần thể trung xác thật là cực có ảnh hưởng.

Mười mấy tên ở Từ Châu nổi danh tuổi trẻ học sinh sôi nổi hưởng ứng Trần Đăng kêu gọi, tiến đến tham gia này cái gọi là lần thứ nhất Từ Châu văn luận chi sẽ.

Mà đại gia mục đích cũng rất đơn giản, chính là muốn tập thể biện đảo Di Hành, sát giết hắn nhuệ khí, hàng hàng hắn uy phong.

Này đó luôn luôn cũng là mắt cao hơn mà văn sĩ nhóm cảm thấy việc này quá tiểu nhi khoa, như thế nào còn cần làm bên ta nhiều người như vậy ra ngựa?

Di Hành không sợ chút nào, cô độc một mình, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới hội trường, xem vẻ mặt của hắn cùng ánh mắt, giống như hạc trong bầy gà giống nhau, ngạo thị quần hùng không chút nào luống cuống.

Rất có khẩu chiến đàn nho tư thế a!

Theo Di Hành trình diện, môi lưỡi đại chiến chạm vào là nổ ngay.

Từ Châu chúng học sinh ở Trần Đăng dẫn dắt cùng ý bảo hạ, bắt đầu cố ý vô tình sôi nổi khiêu chiến Di Hành, cùng hắn đàm cổ luận kim.

Di Hành vui mừng không sợ, có điều không nhứ đối những cái đó các học sinh tiến hành giao lưu.

Ngay từ đầu chỉ là học thuật diễn đàn, nghiệp vụ giao phong, đại gia đấu võ mồm tiến hành văn hóa phương diện câu thông, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, trường hợp nhất thời đạt tới cao trào.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Di Hành cùng Từ Châu chúng học sinh chi gian bắt đầu đua ra chân hỏa, văn hóa giao lưu cũng dần dần biến thành chửi đổng!

Di Hành ngay từ đầu cũng cũng không có đem trận này biện luận sẽ đương hồi sự, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn dần dần nhìn ra này đó Từ Châu học sinh cố ý vô tình đều là ở nhằm vào chính mình.

Đổi thành người khác, minh bạch trong đó miêu nị lúc sau liền sẽ né xa ba thước, không ở chọc này mũi nhọn, nhưng Di Hành là cái cái gì chủ?

Ngàn ma vạn đánh còn kiên kính, nhậm ngươi đông tây nam bắc phong!

Càng là xem minh bạch đại gia nhằm vào hắn, Di Hành phản kích liền càng là kịch liệt, ngày thường quở trách người khác, giày xéo người khác, giẫm đạp người khác nhân thân công kích từ ngữ lại bắt đầu cuồng oanh lạm tạc sử dụng ra tới, một hồi nói ngươi chỉ xứng phúng hỏi tật, một hồi nói hắn chỉ xứng đồ heo sát cẩu.

Từ Châu học sinh lần này tử tất cả đều không làm.

Ngươi biện luận liền biện luận! Nói học thức liền nói học thức…… Mắng chửi người tính sao lại thế này?

Này Di Hành quá hỗn đản!

Từ Châu các học sinh trong miệng cũng bắt đầu không sạch sẽ, mấy chục người tập thể mở miệng chửi đổng, Di Hành cũng không cất giấu, dứt khoát ném ra áo choàng, lộ cánh tay vãn tay áo, đại sát tứ phương, giọt nước miếng che trời lấp đất đầy trời bay múa, bằng bản thân chi lực chửi đổng đối diện một cái team, hãy còn không rơi hạ phong.

Càng khủng bố chính là, ở Từ Châu học sinh chửi đổng đoàn đội trung, có ba gã học sinh ở Di Hành sắc bén lời nói hạ, cư nhiên đương trường hộc máu hôn mê, như thế nào kêu đều kêu không tỉnh.

Bị Di Hành nhân thân công kích cấp khí.

Lần này tử, những cái đó Từ Châu các học sinh chính là không làm!

Này Di Hành một giới ngoại lai người, cư nhiên như vậy kiêu ngạo? Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa!

Mắng bất quá đúng không? Tấu hắn!

Vài tên Từ Châu học sinh không màng Trần Đăng khuyên can, lộ cánh tay vãn tay áo liền hướng về phía Di Hành xông lên đi.

Đáng tiếc chính là, com cũng không biết là Từ Châu học sinh chiến lực quá yếu, vẫn là Di Hành xác thật là văn võ song toàn không thiên khoa, ba bốn người đối mặt Di Hành, cư nhiên chiếm không đến bất luận cái gì tiện nghi.

Nhưng thấy Di Hành hai cái cánh tay cùng bơi tự do dường như ở không trung qua lại kén vòng lớn, dùng ra một bộ ngọc môn vương bát quyền, đem kia mấy cái yếu đuối mong manh học sinh kén kêu cha gọi mẹ, chạy vắt giò lên cổ.

Quách Gia đứng ở Đào Thương bên người, xấu hổ đem mặt chôn ở bàn tay trung.

“Mắng cũng mắng bất quá, đánh cũng đánh không thắng, hôm nay này mặt mũi nhưng chiết lớn, may là Quách mỗ không có tham gia!”

Loại kết quả này đã sớm ở Đào Thương đoán trước bên trong, hắn vuốt cằm, lẳng lặng nhìn làm ồn thành một đoàn, giống như chợ bán thức ăn giống nhau giữa sân, thở dài: “Xem ra sát lại Di Hành nhuệ khí, thực sự là không thể dùng dương mưu…… Trần Đăng giải quyết không được hắn, thế nào cũng phải đào mỗ tự mình ra tay mới là.”

Vừa nghe lời này, Quách Gia cả người tức khắc một giật mình, một cổ không ổn dự cảm nảy lên hắn trong lòng.

“Ngươi lại muốn làm cái gì nghiệt…… Làm hại nhân gian?”

“Nói bậy, đào mỗ là muốn thay trời hành đạo.”

------oOo------

Chương 481: phụ tử song hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Học thuật đại hội kết thúc, Từ Châu chư văn sĩ học sinh mang theo một thân đau xót, tràn ngập bi thương về tới từng người chỗ ở.

Lần này biện luận sẽ thực sự là quá thất bại, Trần Đăng đi quan hệ đường đi, khắp nơi cướp đoạt một châu chi đứng đầu học sinh, cư nhiên bị Di Hành một người mắng cái mặt xám mày tro, liền kén vương bát quyền đều kén bất quá nhân gia, thực sự là làm người không thắng thổn thức.

Từ Châu sĩ tử mặt lúc này đây chính là ném lớn.

Đào Thương cũng không nóng nảy, hắn hồi phủ đi trước vấn an ở cữ tức phụ cùng nhi tử, dàn xếp hảo bọn họ lúc sau, mới vừa rồi lại quay lại phòng nghị sự đi gặp Trần Đăng.

Trần Đăng sắc mặt có điểm không tốt lắm, cụ thể nhan sắc nói không quá đi lên, có điểm đỏ lên bạch, cũng là có điểm phát thanh phát tím, tóm lại không phải hảo nhan sắc.

Hắn cũng là thực sự là làm Di Hành cấp khí trứ.

“Thái phó, việc này giao cho tại hạ, tại hạ nhất định nghĩ cách sát diệt họ di nhuệ khí…… Nói cái gì cũng đến đem hắn khí thế chèn ép đi xuống, cho hắn biết như thế nào sơn ngoại có điên chi đạo.”

Đào Thương rất là đau lòng nhìn phẫn nộ Trần Đăng, cố vấn nói: “Nguyên Long tính toán dùng biện pháp gì trị Di Hành?”

“Tiếp tục vơ vét kỳ tài xảo biện chi sĩ! Ta cũng không tin thiên hạ liền hắn một người sẽ mắng! Luôn có mồm mép ở hắn phía trên, đúng rồi! Còn phải kén nắm tay có thể đánh quá hắn mới được.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Ngươi biện pháp này không được, Di Hành tính tình, mắng chửi người trình độ, còn có đánh nhau kỹ xảo, đều thuộc về đương thời nhân tài kiệt xuất chi lưu, nói câu không xuôi tai nói, ngươi trừ phi là đến phố phường trung tìm chút thiện cào người đàn bà đanh đá, nếu không chỉ là từ văn nhân vòng trung tìm người đối phó hắn…… Quá khó khăn.”

Trần Đăng nghẹn sắc mặt đỏ bừng, nhưng lại không cách nào mở miệng phản bác Đào Thương, nhưng thông qua hôm nay nói chuyện, hắn có thể xem minh bạch, muốn bắt lấy Di Hành bím tóc hoặc là đối phó hắn, dùng thường quy thủ đoạn xác thật là không thể thực hiện được.

“Thái phó có gì cao kiến?”

Đào Thương quay đầu hỏi Quách Gia nói: “Di Hành là xuất thân Thanh Châu sĩ tộc sao?”

Quách Gia nhàn nhạt nói: “Không phải nhà cao cửa rộng, nhưng lại là Bình Nguyên quận thư hương chi đệ, nghe nói này gia phong cực nghiêm, từ này tổ tông bắt đầu, liền phi hiền lương thục đức chi tài nữ mà không cưới, đem nhà mình ngạch cửa coi cực cao, bởi vậy di người nhà đinh đơn bạc, trong nhà hiện nay chỉ có một nghiêm khắc lão phụ, một cái hiền lương vợ cả, cùng một cái hai tuổi ấu tử.”

“Di Hành mấy năm nay vẫn luôn canh giữ ở trong nhà sao?” Đào Thương hỏi.

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Cũng không hoàn toàn là, tứ phương du lịch là lúc so nhiều.”

Thanh Châu khoảng cách Từ Châu mà duyên so gần, lấy giáo sự phủ năng lực, đem Thanh Châu nổi danh nhân vật điều tra cái đế hướng lên trời, hoàn toàn không phải cái gì việc khó.

Đặc biệt là Di Hành gần nhất đi tới Từ Châu, Quách Gia đối với hắn cá nhân tin tức tự nhiên càng là để bụng thu nhận sử dụng.

Nghe xong Quách Gia nói, Đào Thương trong lòng có phổ, hắn nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Thư hương dòng dõi, hiền lương thê tử, gia phong nghiêm cẩn, lão phụ pha nghiêm khắc…… Phải không?”

“Là!”

“Hảo!” Đào Thương duỗi tay một phách bàn, nói: “Truyền lệnh giáo sự phủ, âm thầm đi trước này nguyên quán, phái người đem hắn lão phụ thân cùng thê tử hài tử đưa tới Bành Thành tới, mặt khác, phái người cho ta cẩn thận điều tra Di Hành chi tiết, bao gồm hắn mấy năm nay du lịch quá này đó danh sơn đại xuyên, đã làm chuyện gì, một chút không quan trọng chi tiết đều không cần buông tha.”

Vừa nghe Đào Thương như vậy tán gẫu, Quách Gia trong lòng nhiều ít liền có điểm hụt hẫng.

Hắn thế Di Hành cảm thấy hụt hẫng.

Họ Đào giống nhau có loại này biểu hiện thời điểm, kia khẳng định chính là muốn tàn nhẫn chỉnh hắn, một chút cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

……

Di Hành ở dịch quán bị để đó không dùng một đoạn thời gian, nhưng hắn tựa hồ cũng hoàn toàn không sốt ruột, Đào Thương mỗi ngày ăn ngon uống tốt cung phụng hắn, hắn cũng không cự tuyệt.

Kiêu căng khí khái người chi, tự nhiên vững như Thái sơn, không sợ cường quyền.

Lại qua mấy ngày, Đào Thương phái người đưa tới thư từ, nói cho Di Hành, chính mình muốn ở Từ Châu triệu khai yến hội, mời cảnh nội sĩ tộc chi trường, nổi danh học sinh, các quận nhân vật nổi tiếng tham gia, lấy ăn mừng từ, dương nơi năm nay mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa.

Từ khi thượng một lần Từ Châu học sinh cùng chính mình đối chiến một hồi sự tình qua đi, Di Hành liền đối Đào Thương trong lòng sinh ra ý kiến, lần này đối hắn mời cũng là khịt mũi coi thường.

Bất quá Di Hành lại vui mừng không sợ.

Ăn cơm liền ăn cơm, ta còn sợ ngươi dùng ra cái gì hoa chiêu tới không thành?

Dù cho đối mặt ngàn vạn người, ta cũng dũng cảm bước tới!

5 ngày lúc sau, ở châu mục phủ sảnh ngoài chính viện, Đào Thương đại bãi yến hội, mời Từ Châu chư văn võ nhân vật nổi tiếng, cũng cho phép nhân vật nổi tiếng sĩ tử mang theo gia quyến, chẳng qua nữ quyến yêu cầu đến nỗi sau tịch.

Di Hành đem chính mình dọn dẹp sạch sẽ, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào châu mục phủ đại viện.

Mới vừa tiến châu mục phủ đệ, liền nghe thấy một cái quen thuộc thả nghiêm khắc thanh âm nói: “Hành nhi!”

Di Hành ít có lộ ra kinh ngạc biểu tình, quay đầu nhìn về phía thanh âm nơi phát ra, lại thấy được đã lâu phụ thân kia quen thuộc nghiêm khắc gương mặt.

Thậm chí còn có hắn hiền huệ thê tử cùng đáng yêu tiểu nhi tử.

“Phụ thân, ngài, ngài như thế nào tại đây?”

Nói câu không khách khí nói, di lão ông ở khí chất thượng cùng Di Hành hoàn toàn chính là một bộ chết đức hạnh, gia hai hướng nào vừa đứng, đều là lỗ mũi nhìn trời, quan sát thương khung, ngưu bức hống hống hỗn đản dạng.

Không coi ai ra gì a!

“Là thái phó Đào Thương phái người mời chúng ta lại đây, nói là ngươi ở chỗ này thăng chức, tiếp chúng ta cùng đi Từ Châu hưởng

thụ ấm cố…… Nhưng có việc này?” Di lão ông ngữ khí nghiêm khắc, vừa thấy liền biết cũng không phải cái thiện tra tử.

Đừng nhìn Di Hành ngày thường điếu tạc thiên, ở hắn lão tử trước mặt, hoàn toàn chính là thu liễm mũi nhọn, chắp tay nói: “Việc này nói ra thì rất dài, ai! Đào Thương đối ta vẫn chưa ủy lấy trọng trách.”

Di lão ông mày rậm một chọn: “Con ta chính là không xuất thế anh tài, đủ có thể bình định loạn thế! Hắn làm sao có thể không thụ lấy quyền bính?”

Di Hành thanh thanh giọng nói, lấy chính hắn cực đoan góc độ, thêm mắm thêm muối đem chính mình tới Từ Châu chuyện sau đó hướng di lão ông tự thuật một lần.

Di lão ông khí thổi râu trừng mắt, trong ngực một ngụm ác khí buồn bực khó ra.

“Con ta như thế có bản lĩnh! Họ Đào cư nhiên như vậy bạc đãi con ta! Còn khuyến khích Từ Châu chư học sinh cùng nhau công kích con ta? Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa cũng, không được! Lý lẽ này quay đầu lại nói cái gì cũng đến cùng hắn bẻ xả rõ ràng! Thật sự không được, một hồi chúng ta phụ tử liên thủ, cùng mắng hắn!”

Vừa nghe có phụ thân cho chính mình chống lưng, Di Hành tức khắc tự tin càng đủ, sống lưng càng ngạnh.

“Đúng vậy, cùng lắm thì ta phụ tử mắng hắn cái máu chó đầy đầu, làm trò nhiều người như vậy mặt, hắn nếu là giết chúng ta phụ tử, ta phụ tử cũng đủ rồi lưu danh muôn đời.”

Yến hội bắt đầu lúc sau, mọi người thôi bôi hoán trản, lui tới tương khánh, hoà thuận vui vẻ, một mảnh tường hòa chi sắc.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, Đào Thương thừa rượu tính, com đột nhiên một lóng tay Di Hành.

“Lâu nghe di công phong nhã, chẳng những là không xuất thế văn học kỳ tài, vẫn là âm luật cao thủ, nay trong đại sảnh có tân tạo nhạc cổ, công sao không qua chi, lấy ngu khách và bạn.”

Di Hành cười lạnh một chút, cũng không chối từ, ngay sau đó đứng dậy, thẳng đến kia mặt trống to mà đi.

Di lão ông thấy Đào Thương đem chính mình như vậy cao nhã có tiết tháo nhi tử không lo bàn đồ ăn, tức khắc khí cả người phát run.

Di Hành đi vào trống to bên cạnh, có cổ lại đối hắn nói: “Qua cổ cần đổi bộ đồ mới.”

Di Hành lại là một chút đều không quen, ngay sau đó đem trên người áo trên cởi, vai trần, lỏa thân mà đứng, cầm lấy cổ chùy, liền bắt đầu đập nhạc khúc 《 cá dương tam qua 》.

Nhìn Di Hành lỏa thân kích trống, di lão ông vẻ mặt phẫn nộ.

Đào Thương khóe miệng còn lại là lộ ra một tia mỉm cười.

Đây là di gia phụ tử ở nghẹn đại chiêu, là bão táp sắp xảy ra trước tiết tấu a.

Vai diễn phối hợp bắt đầu rồi.

------oOo------

Chương 482: đào di giao phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không thể không thừa nhận, Di Hành xác thật là rất có vài phần văn nhã chi sĩ năng lực.

Một hồi 《 cá dương tam qua 》 làm trải qua hắn tay một đánh, âm tiết thù diệu, uyên uyên có kim thạch thanh. Ở đây những cái đó người xem nghe chi, đều khẳng khái chảy nước mắt.

Chẳng qua hắn vai trần, trần truồng, liền không khỏi có chút đồi phong bại tục.

Đào Thương cười nhìn Di Hành ở nơi đó trần truồng gõ cổ khoe khoang xong, mới vừa rồi chậm rì rì nói: “Trước công chúng, di công trần truồng lưng trần, làm như không ra thể thống gì a, loại này hành vi quá khó coi, còn có hay không một chút tố chất đáng nói?”

Di Hành giờ phút này chính là vẽ ra đạo đạo, chờ Đào Thương chỉ trích hắn đâu!

Liền thấy hắn không chút nào cảm giác cảm thấy thẹn, đem hai cái dùi trống trực tiếp ném tới trên mặt đất, bước bước chân hướng Đào Thương sải bước đã đi tới.

Đào Thương bình tĩnh nhìn hắn, cũng là chút nào không thấy hoảng loạn.

Mà ngồi ở một bên trong bữa tiệc di lão ông, cũng là ngẩng đầu ưỡn ngực cất bước mà ra, cùng vai trần nhi tử cộng đồng đứng ở Đào Thương trước mặt.

Gia hai cùng nhau ngửa đầu, vênh váo tự đắc chết ra, hình như là ở lấy lỗ mũi nhìn Đào Thương giống nhau.

Đào Thương hận không thể lấy bàn tiệc thượng quả quýt, đem kia bốn cái lỗ mũi phá hỏng.

Thái bình công tử không chút hoang mang, chỉ là lẳng lặng nhìn bọn họ gia hai, nói: “Di tiên sinh, gì quá vô lễ cũng?”

Di Hành tức giận nói: “Vô lễ? Dùng mới không cần là vì vô lễ, ngô lộ cha mẹ chi hình, lấy hiện trong sạch thân thể nhĩ, nói gì vô lễ chăng?”

Di lão ông cũng là hát đệm nói: “Vô lễ giả, nãi thái phó cũng!”

Đào Thương bưng lên chén rượu, uống một ngụm rượu, nói: “Ta hào thái bình công tử, chính là thiên hạ công nhận quân tử, lại không biết có gì thất lễ chỗ?”

Di Hành nói: “Nhữ không biết hiền ngu, không đọc thi thư, không nạp trung ngôn, không thông cổ kim, không dung chư hầu, là vì đại đại thất lễ! Ngô nãi thiên hạ danh sĩ, ngươi chẳng những khiến người khinh mạn, còn làm ta kích trống, là hãy còn dương hóa nhẹ Trọng Ni, tang thương hủy Mạnh Tử nhĩ! Thiên hạ cái nào quân tử, sẽ như thế khinh mạn với hiền năng chăng?”

Di lão cha cũng là nói: “Thái phó như vậy hành vi, như thế nào xứng đôi quân tử hai chữ? Lại như thế nào xứng đôi thái bình công tử bốn chữ? Lại như có gì tư cách cư thái phó tôn sư vị gia?”

Thính đường dưới tiệc rượu gian, Thái Sử Từ mày nhăn lại, đứng dậy muốn rút kiếm cố ý chém giết Di Hành phụ tử hai người, lại bị Quách Gia dùng ánh mắt ý bảo ngồi xuống.

Đào Thương bản nổi lên gương mặt, đứng dậy nói: “Như di công phụ tử hai người lời nói, đào mỗ một thân ô trọc, không xứng làm quân tử…… Vậy các ngươi di gia người, liền tất cả đều sạch sẽ sao?”

Di lão ông ngạo nghễ ngôn nói: “Di người nhà đời đời tự trọng, lấy đức hạnh vì trước, thư hương ngạch cửa, chưa từng đi quá giới hạn

thất đức chỗ, tự nhiên là sạch sẽ khẩn!”

“Nga? Phải không?” Đào Thương không giận phản cười, hắn hoàn đầu chung quanh, đem giữa sân tất cả mọi người xem xét một vòng lúc sau, mới vừa rồi chậm rì rì nói: “Đao bút lại, hôm nay ngũ cốc khánh phong chi tiết, chính là trời xanh giáng xuống phúc trạch ngày, quay đầu lại ta muốn phái người đi phạm đều đem này hỉ sự thượng trình cấp thiên tử! Bởi vậy, hôm nay này quốc khánh chi tiết, giữa sân đã phát sinh sự tình, mỗi một cọc mỗi một kiện, ngươi đều phải từ đầu chí cuối ký lục xuống dưới, không được có nửa phần sơ hở, quay đầu lại ta phái người thượng trình thiên tử lúc sau, cần đến bố cáo thiên hạ!”

Đao bút lại vừa nghe Đào Thương nói như vậy, tự nhiên là không dám chậm trễ: “Nặc! Thái phó yên tâm, hôm nay việc, thuộc hạ tuyệt không sẽ để sót nửa chữ.”

“Thực hảo.” Đào Thương cười khanh khách gật gật đầu.

Đào Thương mới vừa nói xong này hai chữ thời điểm, lại thấy môn thính ở ngoài, một trận khóc tiếng la đột nhiên vang lên, này thanh âm chi thê lương, đem mỗi người đều chấn hai nhĩ tê dại.

“Di chính bình! Ta tìm đến ngươi hảo khổ a!”

Giữa sân mọi người đều quay đầu nhìn lại, lại thấy một cái người mặc mộc mạc, vẻ mặt ai động nữ nhân, ôm một cái ước chừng một tuổi tả hữu oa tử, từ thính đường cửa chính khẩu vọt tiến vào, “Thình thịch” một tiếng liền quỳ xuống trước Di Hành trước mặt, lên tiếng gào khóc.

“Hưng năm thường gian Lỗ Quốc đêm hôm đó lúc sau, ta hoài ngươi oa tử, ngươi vì sao bỏ ta mà đi? Liền hài tử mặt đều không thấy! Thiếp không phải cùng ngươi đã nói, ta không cầu bất luận cái gì danh phận, chỉ cầu ngươi nhận hạ đứa nhỏ này liền cảm thấy mỹ mãn? Nhưng ngươi vì sao liền yêu cầu này đều không đáp ứng!”

Mãn thính bên trong, tức khắc lặng ngắt như tờ.

Sở hữu từ, dương hai mà sĩ tộc đại gia, công tử danh môn, phu nhân khuê tú ánh mắt, tất cả đều tập trung ở Di Hành cùng kia khóc kêu nữ tử trên người.

Ngay cả di lão ông đều kinh ngạc trợn tròn tròng mắt.

Di Hành sắc mặt biến trắng bệch, hắn giống như bị búa đấm quá giống nhau, ngốc lăng lăng đứng ở tại chỗ, không rõ nguyên do nhìn cái này kêu khóc phụ nhân, trong đầu trống rỗng.

Này nữ…… Là ai a?

Nàng kia một tay ôm hài tử gào khóc khóc rống, một tay bắt lấy Di Hành lỏa lồ ở bên ngoài cánh tay, dường như sợ hắn đào tẩu giống nhau, kêu khóc nói: “Di chính bình, ta biết ta xuất thân ti tiện, không xứng với ngươi! Cũng tiến không được ngươi di thị cao nhã chi môn…… Nhưng ở Lỗ Quốc khi, ta có thể cùng ngươi cộng độ kia ba tháng đêm đẹp mỹ ngày, thiếp nhận, đó là này trong sạch thân cho ngươi, thiếp cũng không oán không hối hận.”

Di Hành trên đầu mồ hôi lạnh đầm đìa, trong lòng bất an cùng sợ hãi nhanh chóng biến đại.

Kia phụ nhân tiếp tục nói: “Nhưng ngươi lúc trước đáp ứng ta cực tới? Hứa hẹn ta cực tới?…… Ngươi đi không từ giã còn chưa tính, chỉ là đứa nhỏ này là vô tội a, hắn là ngươi thân nhi tử a! Vì sao ngươi muốn nhẫn tâm vứt bỏ hắn? Chính bình, ta cầu xin ngươi, chỉ cần ngươi chịu nhận hạ hài tử, thiếp liền lập tức đầu giếng tự sát, tuyệt không lưu tại trên đời, chậm trễ ngươi văn nhân nhã sĩ thanh danh.”

Di Hành mờ mịt nhìn quanh bốn phía, phát hiện bốn phương tám hướng nhìn hướng chính mình đều là khinh thường chi sắc.

Ở đây Từ Châu thế gia, công tử, văn võ, đại gia trên mặt đều là cười lạnh không ngừng.

Này người nào tính!

Từng ngày mắng cái này mắng cái kia, ngươi xem hắn chính mình làm này phá sự!

Quả thực chính là súc sinh giống nhau.

Di Hành thân thể bắt đầu kịch liệt run rẩy, trên mặt lộ ra hoảng sợ thần sắc.

“Ngươi, ngươi buông tay! Ngươi này tiện phụ! Di mỗ không quen biết ngươi! Ngươi đừng vội hồ ngôn loạn ngữ, tin hay không ta tấu chết……”

Dứt lời, liền thấy hắn giơ tay, liền phải đối nàng kia ra quyền.

“Lớn mật!”

Đào Thương thật mạnh một phách bàn, lãnh đạm nói: “Trước mắt bao người, ngươi còn dám giết người diệt khẩu không thành?”

Di Hành bị Đào Thương vừa uống mắng, phản ứng quá mức tới.

“Ta, ta không có! Họ Đào, ngươi, ngươi âm ta?”

Đào Thương lông mày một chọn, nói: “Di tiên sinh, ngươi lời này nói như thế nào? Đào mỗ phái người ở Thanh Châu nơi, đem nhà của ngươi quyến cùng lão phụ thân tất cả đều tiếp tới, là hy vọng ngươi một nhà đoàn tụ, nhưng trải qua đào mỗ điều tra cẩn thận, này nữ tử cũng là nhà của ngươi quyến, ta tiếp nhận tới làm ngươi một nhà đoàn tụ, có gì không đúng? Như thế nào ngươi hiện tại cắn ngược lại ta một ngụm?…… Ha hả, gia phong nghiêm cẩn, danh nhân nhã sĩ, quả nhiên là nhã khẩn nha.”

“Ngươi, ngươi…… Ngươi nói bậy! Ngươi đây là phỉ báng! Ta, ta muốn, ta muốn!”

“Nghịch tử ngươi câm mồm!”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy di lão ông thật mạnh mở miệng, đánh gãy Di Hành.

Di Hành hoảng sợ nhìn về phía di lão ông, trong mắt tất cả đều là ủy khuất: “Phụ thân, này, không phải ngươi tưởng như vậy!”

Di lão ông không xem hắn, chỉ là nhìn hướng tên kia nữ tử nói: “Ngươi này phụ nhân, ngươi nói cùng con ta thân mật, chính là ở chỗ nào gì ngày, có gì vì bằng?”

Phụ nhân ngay sau đó mở miệng: “Ta cùng với chính bình với Lỗ Quốc quen biết, lúc đó nãi hưng bình nguyên niên tháng 11, cộng độ ba tháng lương cảnh, trong lúc ta tùy hắn du lịch Lỗ Quốc, xương ấp, xương nhạc, lâm cù bốn mà, chính bình với hưng bình hai năm một tháng từ biệt với ta, nói là gia có chuyện quan trọng, lúc ấy ta đã có thai, hắn nói di thị nề nếp gia đình nghiêm chỉnh không thể mang ta nhập môn, nhưng ta không còn sở cầu, chỉ cầu hắn ngày sau có thể đem hài tử tiếp hồi di gia, ta tự không đi quấy rầy với hắn, hắn cũng đáp ứng rồi, chính là hắn này vừa đi…… Đó là lại vô tin tức…… Ô ô ô ô ~ ta đáng thương hài tử.”

Di lão ông khí thổi râu trừng mắt.

Phụ nhân trong miệng lời nói thời gian cùng địa điểm, cùng lúc ấy Di Hành rời nhà du lịch là lúc, trở về đưa thư nhà hội báo thời gian cùng địa điểm không sai chút nào.

Không bao lâu, liền nghe di lão ông tiếp tục nói: “Ngươi có gì bằng chứng?”

“Này túi thơm đó là bằng chứng, này mặt trên thêu có ngươi di gia tộc ấn.”

Di lão cha duỗi tay ôm đồm quá, liếc mắt một cái nhìn lại, cả người thẳng run, khí thiếu chút nữa không ngất đi.

Đào Thương không vì người sở giác đến nhanh chóng cùng Quách Gia trao đổi cái ánh mắt.

Giáo sự phủ thành lập nhiều năm, há là bạch thành lập? Này đó hứa việc nhỏ cùng tin tức, làm những cái đó hàng năm ở bên ngoài làm

việc đặc vụ cùng thám tử lộng minh bạch, còn không phải dễ như trở bàn tay?

“Ô oa oa ~~!”

Thình lình nghe một tiếng kêu khóc, lại là Di Hành chính thất phu nhân ôm hài tử, từ sau hành lang không vì người chứng kiến gia quyến trong bữa tiệc xông ra ngoài, lưu trữ nước mắt chạy ra Đào thị phủ môn.

“Phu nhân!” Di Hành cấp liền phải đuổi theo: “Phu nhân! Không phải ngươi tưởng như vậy! Ta oan uổng a!”

Di Hành vừa định đuổi theo, lại bị di lão ông bắt lấy.

Di lão ông một chút cũng không quen hắn, giơ tay chính là một cái vang dội đại tát tai, trực tiếp cấp Di Hành đánh tại chỗ xoay tam chuyển.

“Nghịch tử! Ta di theo thầy học đại danh dự, từ đây bị hủy bởi ngươi tay!”

Ở bên ngoài tìm nữ tử, lại nói tiếp đảo cũng là thôi, miễn miễn cưỡng cưỡng cũng có thể lừa gạt quá khứ.

Nhưng sinh hài tử không nhận, này giống như hổ lang giống nhau khí tử hành vi, ở cái này lấy trung hiếu nhân luân vì bổn triều đại, lại là đủ có thể làm di gia bị người chọc thủng cột sống.

Đặc biệt là hôm nay còn có nhiều như vậy ở đây Từ Châu sĩ tộc, công tử, văn nhân, gia quyến……

Di lão ông có thể cảm giác được ra tới, bọn họ trong ánh mắt, đều là thật sâu khinh thường.

Đào Thương chậm rì rì đối đao bút lại nói: “Hôm nay chúc mừng ngũ cốc được mùa chi tiết, đã phát sinh mỗi cọc mỗi kiện, đều nhớ rõ rồi sao?”

Đao bút lại vội vàng nói: “Hồi thái phó lời nói, đều nhớ kỹ.”

“Thực hảo, tức khắc phong ấn, ngày mai ta liền phái người cho bệ hạ đưa qua đi.”

“Bệ hạ? Thiên tử?” Di lão ông cả người run lên, một loại nói không rõ sợ hãi ở hắn trong ngực lan tràn.

Di gia này gièm pha dừng ở nhiều người như vậy trong mắt, liền đủ vừa nói…… Nếu là lại đệ trình cho thiên tử?

“Thái phó, này, này không thể a!”

Đào Thương cười nhìn di lão ông, duỗi tay tiếp nhận đao bút lại cho hắn đưa lại đây giản độc, khoe khoang dường như ở không trung nhoáng lên, sau đó liền xoay người đi vào phòng khách riêng.

Có thể vẫn là không thể, lại đến xem các ngươi phụ tử kế tiếp biểu hiện.

------oOo------

Chương 483: bút mực thư khách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm đã khuya trầm, Đào Thương lại còn không có ngủ, hắn phủng một quyển giản độc, mặt trên ghi lại một ít mấy trăm năm trước xuân thu người vô danh sở bịa đặt chuyện xưa điển tịch, rảnh rỗi không có việc gì, đọc lên đảo cũng là rất là thú vị.

Điêu Thuyền cùng hài tử sớm đã ngủ, Mi Trinh cũng phái người phương hướng Đào Thương vấn an, cố ý trong lúc vô tình để lộ, lại là thỉnh Đào Thương đi hướng nàng chỗ ở nghỉ ngơi.

Nhưng Đào Thương lại không có đáp ứng, chỉ là làm người đáp lời nói cho Mi Trinh làm nàng chính mình sớm chút nghỉ ngơi.

Đảo không phải Đào Thương có bao nhiêu chịu khổ chịu khó hảo đọc, mà là hắn biết tối nay khẳng định là sẽ có người tới tìm chính mình.

Bởi vậy, hắn ở đọc sách cho hết thời gian đồng thời, cũng làm Bùi Tiền phân phó dễ làm giá trị thủ vệ cùng môn lại, nếu là có khách nhân tới, hẳn là đi như thế nào làm.

Đêm đã khuya trầm, không bao lâu lúc sau, di gia phụ tử thân ảnh xuất hiện ở châu mục phủ một cái phố ngoại.

Di lão ông đầy mặt nghiêm khắc thần sắc, lưng đeo đôi tay đi ở khi trước.

Di Hành còn lại là tao mi đạp mắt đi theo di lão ông phía sau, vẻ mặt đen đủi tướng, hoàn toàn không có ngày thường kiêu căng ngạo mạn cùng thần thái sáng láng.

Toàn bộ một buổi trưa, Di Hành trong lòng đã đem Đào Thương, Đào Khiêm, liên quan bọn họ phụ tử hướng lên trên còn lại Đào thị mười sáu đại tổ tiên từng cái thăm hỏi một lần.

Đê tiện vô sỉ thủ đoạn! Quả thực là thấp kém cực kỳ! Đồi phong bại tục lệnh người giận sôi.

Đem như vậy biện pháp sử ở chính mình một cái đương thời văn gia đại hào trên người, họ Đào sẽ không sợ bị trời đánh ngũ lôi oanh sao?

Nhưng vấn đề là, trước mắt cho dù có thể mơ hồ phỏng đoán đến chính mình là bị mưu hại, Di Hành cũng không có cách nào.

Hắn ngày thường dám tùy ý mắng chửi người, tùy ý vũ nhục người, tùy ý làm nhục người khác nhân cách, xét đến cùng nguyên nhân, bất quá là bởi vì hắn không sợ chết.

Đối với một cái không sợ chết người, ngươi có thể đem hắn thế nào?

Đào Thương ứng đối hắn này bộ phương pháp rất đơn giản: Ngươi không sợ chết đúng không? Hảo, ta làm ngươi sống không bằng chết.

Hôm nay như vậy một vở diễn diễn xuống dưới, bỏ vợ bỏ con gièm pha đã ở Từ Châu quan vòng cùng văn hóa vòng truyền khai, Đào Thương nếu là thật sự thượng biểu thiên tử, kia di thị sau này con cháu muốn nhập sĩ, cũng cơ bản không diễn.

Nhất chiêu không lắm, phá huỷ một cái gia tộc số đại danh dự cùng con cháu toàn tộc tiền đồ, việc này là Di Hành vừa chết là được chi sao?

Hắn muốn chết, di lão ông đều sẽ không làm hắn chết.

Di Hành trong lòng bi thôi, hắn giờ phút này hận không thể túm lên hai thanh phác đao, từ Đào phủ cửa chính sát đem đi vào, thẳng để

cửa sau, giết hắn cái thất tiến thất xuất, sau đó ở đem Đào Thương bản nhân cắt thành từng mảnh từng mảnh đặt ở trong miệng nhai nát sau đó phun trên mặt đất dùng chân hung hăng nghiền mấy lần, cuối cùng lại phóng hỏa đốt quách cho rồi, phương tả trong lòng chi hận.

Nhưng hắn nhiều nhất cũng chính là trong lòng ngẫm lại mà thôi.

Từ buổi sáng kia sự kiện phát sinh bắt đầu, hắn cùng hắn phía sau di thị gia tộc, đời này ở Đào Thương trước mặt, cũng chỉ có thể là sụp mi thuận mắt sinh hoạt.

Hai cha con đi tới Đào thị phủ đệ cửa, bị thủ vệ lại ngăn lại, lại thấy di lão ông rất là khiêm cẩn đối diện lại nói: “Di thị phụ tử nửa đêm tới đây, thật là có chuyện quan trọng muốn cầu kiến thái phó, còn thỉnh hành cái phương tiện, thông bẩm một tiếng.”

Kia môn lại ngay sau đó đi, không bao lâu, liền thấy Bùi Tiền tự mình ra tới nghênh đón.

“Di công, chính bình tiên sinh, tại hạ Bùi Tiền, chính là thái phó bên người bên người gần hầu, ngài hai người hôm nay tới không khéo, thái phó đã ngủ hạ, nhị vị tiên sinh nếu là có việc, nhưng ngày mai buổi sáng tới nói, như thế nào?”

Di Hành nghe vậy nói: “Phụ thân, kia chúng ta liền ngày mai lại đến……”

“Ngươi cấp lão phu câm miệng!”

Di lão ông hung tợn mở miệng đánh gãy Di Hành, sau đó nói: “Còn thỉnh Bùi tráng sĩ châm chước một vài, ta phụ thân đêm khuya tới đây, lại là có chuyện quan trọng muốn báo cáo thái phó.”

“Cái này?” Bùi Tiền làm như có chút do dự.

Di lão ông đối với Bùi Tiền trường làm vái chào, khẩn cầu nói: “Cầu tráng sĩ giúp giúp ta phụ tử.”

“Di công không cần như thế, ta lại đi vào thông bẩm đó là.”

Di Hành chỉ có 23 tuổi, tuy rằng ngạo cốt tài hoa, lại không kịp di lão ông như vậy thông thấu đạo lý đối nhân xử thế.

Đừng nhìn chỉ có một ban đêm, nhưng nếu là ngày mai bạch gian, Đào Thương kia cái gọi là công văn cấp phạm đều thiên tử trình lên đi, hết thảy đều hối hận thì đã muộn.

Liền tính là có thể lấy máu nhận thân, nhưng nếu thật sự như vậy hành sự, kia việc này liền khẳng định là sẽ càng thêm bốn phía truyền khắp khắp thiên hạ, cái gọi là nhân ngôn đáng sợ, đến lúc đó việc này sẽ truyền thành cái dạng gì, di lão ông trong lòng đều không có phổ.

Bất luận chiêu này rốt cuộc có phải hay không Đào Thương ra, di lão ông đều thật sâu cảm giác được, đây là nhất chiêu tử kì a, không thể hóa giải.

Mà có thể giữ được di gia danh dự người, cũng chỉ dư lại hắn một cái.

Di gia phụ tử không sợ chết, nhưng sợ sau khi chết không mặt mũi nào đối mặt liệt tổ liệt tông.

Liền như vậy ở phủ ngoại làm đợi suốt nửa canh giờ, Bùi Tiền rốt cuộc xuất hiện ở bọn họ trước mắt.

“Di công lâu hầu, thái phó đã tỉnh, thỉnh các ngươi đi thiên thính gặp nhau.”

Di lão ông rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hai cha con người đi theo Bùi Tiền đi tới thiên thính, lại thấy Đào Thương toàn thân ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt thần thanh khí sảng xem giản độc, nơi nào có nửa phần mới vừa lên buồn ngủ bộ dáng.

Di Hành vừa thấy hắn bộ dáng này, bệnh cũ tức khắc lại tái phát.

“Đào thái phó, hơn phân nửa đêm, ngươi làm ta phụ tử ở bên ngoài làm chờ, chậm trễ hiền sĩ, chính là ý gì!”

Đào Thương vừa nghe Di Hành ngữ khí, mày nhăn lại, nói: “Cút đi!”

“Cái gì?”

“Ta làm ngươi đi ra ngoài, khi nào sẽ nói tiếng người, lại đến quá!”

Di Hành há mồm liền tưởng sẽ kính trở về, lại đột nhiên ý thức được cái gì, không có ra tiếng.

Di lão ông thở dài khẩu khí, xoay người căm tức nhìn Di Hành liếc mắt một cái, sau đó phất tay ý bảo.

Hai người một lần nữa đi ra ngoài, không bao lâu lại lần thứ hai vào thiên thính.

“Gặp qua thái phó.”

Hai người hướng về phía Đào Thương thật sâu chắp tay thi lễ, ăn nói khép nép nói.

Đào Thương buông trong tay giản độc, vừa lòng nhìn hai người một hồi, đột nhiên kinh ngạc nói: “Di công, chính bình tiên sinh, các ngươi như thế nào tới?”

Di Hành nghe vậy thiếu chút nữa không tức chết.

Nghe khẩu khí này, phảng phất hắn là vừa rồi mới biết được hai người tới giống nhau.

Cũng không biết vừa mới câu kia “Cút đi” là đối ai nói?

Di lão ông nhưng thật ra rất là nhập diễn, vội phối hợp Đào Thương nói: “Thái phó, thỉnh ngài cứu cứu ta di gia nha.”

Đào Thương thấy thế một kỳ, nói: “Di công, ngài đây là ý gì?”

“Thái phó…… Ta di gia cùng ngài không oán không thù, ngài hà tất đuổi tận giết tuyệt?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Di công, ngài lời này liền nói không đúng rồi, cái gì kêu ta đuổi tận giết tuyệt? Đào mỗ chính là thiên hạ nổi danh quân tử, chưa bao giờ có hại quá người khác.”

Di lão ông sắc mặt trất một chút, đột nhiên nói: “Chỉ cần thái phó chịu giúp ta di thị, ta di thị phụ tử nguyện ý đối thái phó vượt lửa quá sông, từ đây duy thái phó chi mệnh là từ.”

Đào Thương nhìn di lão ông vẻ mặt uể oải thả cầu xin biểu tình, trong lòng nhiều ít cũng lạc ra một ít không đành lòng.

Di thị phụ tử miệng tuy rằng thực xú, tính tình cũng rất hư, nhưng tổng thể tới nói không có gì đại tội lỗi, cũng không có cấp Đào Thương tạo thành cái gì trực tiếp tính ích lợi tổn hại, hơn nữa liền nào đó phương diện tới giảng, Đào Thương cũng xác thật muốn dùng Di Hành.

Suy nghĩ sau một lát, Đào Thương đột nhiên mở miệng nói: “Di chính bình, đào mỗ nhậm ngươi vì ta trong phủ thư lại văn lang, chuyên môn phụ trách vì ta sáng tác khởi thảo các loại công văn, hịch văn, công văn, chính khách từ phú chờ vật, ngươi vừa ý phục?”

Di Hành vừa nghe Đào Thương cho hắn phân phối chức vụ cư nhiên là cái soạn bản thảo, com trong lòng hơi có chút ngượng.

Hắn vừa định nói lời phản đối, đối diện Đào Thương lại là mỉm cười hướng hắn múa may trong tay giản độc, thực hiển nhiên, đó là hắn ngày mai liền sẽ phái người cấp thiên tử đưa quá khứ tấu.

Nhân tiện, còn có thân cha di lão ông kia phẫn nộ cùng cảnh cáo ánh mắt.

Di Hành thở dài khẩu khí, ủy khuất nói: “Tại hạ lĩnh mệnh, tại hạ nguyện ý vì thái phó soạn bản thảo.”

Đào Thương gật gật đầu, tiếp tục nói: “Đến nỗi đưa hướng phạm đều cấp thiên tử tấu, đào mỗ liền tạm thời khấu hạ, không đáng đệ trình, Từ Châu sĩ tộc cùng học sinh miệng, cũng từ đào mỗ nghĩ cách đi phong, đến nỗi ngươi ở Lỗ Quốc nhận thức cái kia nữ tử cùng hài tử…… Chúng ta ca hai tốt như vậy, ai với ai a? Nữ nhân ta giúp ngươi dưỡng, hài tử ta cũng giúp ngươi dưỡng, chờ tương lai hài tử trưởng thành, ta trực tiếp đưa qua đi làm ngươi nhận thân, vừa ra sơn liền trực tiếp có thể cho ngươi dưỡng lão tống chung, ngươi xem coi thế nào?”

Di Hành nghe xong lời này trong lòng chua xót, hắn minh bạch, Đào Thương là tính toán dùng cái này nhược điểm, trị chính mình cả đời này.

Hơn nữa nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần là chính mình sau này dám ở Đào Thương trước mặt mắng mao, Đào Thương trong tay cái này nhược điểm liền sẽ công chư với chúng, trừ phi là chính mình vứt đi tánh mạng, thể diện, gia tộc tiền đồ cùng danh dự, nếu không liền chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời hành sự.

------oOo------

Chương 484: Trương Tú sỉ nhục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Đào Thương nhâm mệnh Di Hành cho chính mình đương công văn quan thời điểm, phạm đều Lưu Hiệp cũng đụng phải một cái đối hắn nhân sinh đủ rồi sinh ra biến hóa nhân vật trọng yếu.

Lưu Hiệp từ khi nạp đào quý nhân cùng ba vị tào mỹ nhân lúc sau, khí phách hăng hái, mỗi ngày uống rượu ngắm hoa, phong hoa tuyết nguyệt, đi theo mấy cái phi tử quá thần tiên sinh hoạt.

Lưu Hiệp đối này mấy cái tân phi rất là vừa lòng, đặc biệt là đào quý nhân, đem Lưu Hiệp cấp làm cho là thần hồn điên đảo, cơ hồ là mỗi thời mỗi khắc đều không rời đi nàng.

Đây là tiện.

Một ngày này, Lưu Hiệp đột phát kỳ tưởng, triệu tập một chúng thủ hạ cùng một ít hộ thành binh tướng, muốn đi vùng ngoại ô săn bắn.

Săn bắn liền săn bắn đi, đảo cũng là không có gì ghê gớm, xuân hạ vừa làm ruộng vừa đi học, thu đông săn bắn, chính là cổ chi lễ thường, nhưng lúc này đây săn bắn, Lưu Hiệp còn mang lên đào quý nhân cùng ba vị tào phi, có thể nói là có thể khoe khoang cực kỳ.

Này nói rõ là ở nữ hài trước mặt xú khoe khoang đâu.

Săn bắn ngày đó, một chúng hoàng thất người chờ từ phạm đều xuất phát, thẳng đến khu vực săn bắn mà đi.

Phạm đều trường hợp tuy rằng không kịp Lưu thị tổ tiên ở lạc dương cũng hoặc là Trường An vây khu vực săn bắn mặt, nhưng

cũng có thể xưng thượng là tinh kỳ che lấp mặt trời, sát khí rung trời.

Lưu Hiệp tại thủ hạ người sở bố trí nơi sân gian, liền bắn con hoẵng, giác lộc chờ số chỉ, cũng coi như là liền chiến liền tiệp, rất có thu hoạch.

Mà theo Lưu Hiệp mỗi một lần bắn trúng con mồi, hắn phía sau lấy đào quý nhân cầm đầu vài vị phi tử, đều là một cái kính hoan hô nhảy nhót, thổi phồng Lưu Hiệp.

“Bệ hạ anh hùng!”

“Bệ hạ dũng mãnh phi thường!”

“Bệ hạ nãi chân thần người cũng!”

“Bệ hạ là ta đại hán đệ nhất mãnh nam!”

Có một ít đi theo hoạn quan hoàng môn nghe xong đều không khỏi âm thầm thẳng trợn trắng mắt, nhịn không được tưởng phun.

Bắn trúng cái con hoẵng…… Liền mẹ nó đệ nhất mãnh nam?

Nghe ái phi nhóm từng bước từng bước thổi phồng chính mình, Lưu Hiệp lòng dạ cũng là tùy theo nước lên thì thuyền lên, hắn trong lúc nhất thời đem chính mình thật là trở thành liền chiến liền tiệp không thế tướng tài.

Hắn ngay sau đó mệnh lệnh thủ hạ, huỷ bỏ hoàng bố, không được dùng nuôi dưỡng chương lộc lừa gạt chính mình, hắn muốn vào Nam Sơn bên trong, đi bắn chân chính hoang dại con mồi.

Này chiếu một chút, vội vàng có thần tử khuyên can Lưu Hiệp nói: “Bệ hạ, chính cái gọi là thiên kim chi tử tọa bất thùy đường, Nam Sơn bên trong, trừ bỏ chương, lộc chờ con mồi ở ngoài, thượng có mãnh hổ, lợn rừng chờ hung thú, khủng có nguy hiểm, mong rằng bệ hạ tự trọng thiên tử thân thể, không thể đích thân tới hiểm cảnh rồi.”

Lúc đó Trung Nguyên đại địa thượng mãnh thú vẫn là ở cùng nhân loại cùng tồn tại giữa.

Rất nhiều khu vực núi rừng trung nhiều có mãnh hổ, đặc biệt là Phạm Huyện như vậy địa phương, hiện giờ tuy rằng bị cải tạo thành đô thành, nhưng không có đại quy mô dân cư tụ tập, này quanh mình trình độ an toàn cùng dã thú lần đến suất cùng lạc dương khẳng định là vô pháp so sánh với.

Bởi vậy, vị này thần tử gián ngôn không có gì không ổn chỗ.

Đổi thành ban đầu, Lưu Hiệp có lẽ sẽ nghe một chút hắn ý kiến.

Nhưng hiện tại Lưu Hiệp đã không thể so năm đó cá chậu chim lồng, mấy năm tới, hắn đã là bị Viên Thiệu, Tào Tháo, Đào Thương đám người phụng dưỡng ra một thân quý khí, ăn, mặc, ở, đi lại mọi thứ không thiếu, tính tình tự nhiên cũng là tăng trưởng.

Đặc biệt là hắn chính trực tuổi dậy thì, phía sau còn đi theo mấy cái tân nạp phi tử mỹ kiều nương, càng là không thể ở bọn họ trước mặt yếu thế.

Kết quả là, Lưu Hiệp đối kia thần tử gián ngôn không quan tâm, trực tiếp PASS rớt, suất binh khởi giá, thẳng đến núi rừng gian mà đi.

Ở núi rừng trung Lưu Hiệp giục ngựa chạy như điên, nơi nơi truy đuổi hoang dại chương, lộc, thỏ, chó hoang chờ đủ loại kiểu dáng tiểu động vật.

Liền ở Lưu Hiệp tàn sát bừa bãi Nam Sơn hết sức, trong núi một vị Đại vương cấp nhân vật rốt cuộc hiện thân.

Một con hung mãnh báo đốm ở trên cây, gắt gao nhìn chằm chằm đầu tàu gương mẫu săn bắn Lưu Hiệp, điều chuẩn góc độ, đột nhiên thả người nhảy, lao thẳng tới trên lưng ngựa Lưu Hiệp mà đi.

Chiến mã tư minh, trước hai chân tức khắc cách mặt đất, trực tiếp đem Lưu Hiệp xốc tới rồi trên mặt đất.

Lưu Hiệp hoảng sợ muôn dạng, nhìn hướng chính mình mãnh phác lại đây con báo, phát ra thê lương tru lên thanh.

Mà Lưu Hiệp phía sau những cái đó thị vệ cũng bị trước mắt tình hình làm cho đột nhiên không kịp dự phòng, thượng còn không có tới kịp ra tay cứu giúp.

“Vèo ~!”

“Vèo!”

“Vèo —!”

Liền ở ngay lúc này, nơi xa tam chi mũi tên nhọn cắt qua không khí, thẳng đến báo đốm mà đi, một chi mũi tên nhọn trực tiếp bắn vào báo đốm trong đầu, một chi bắn trúng này mắt, một chi bắn trúng này cổ.

Báo đốm tức khắc máu tươi cuồng phun, theo tiếng ngã xuống đất, phịch giãy giụa hai hạ, liền không khí.

Lưu Hiệp bị chạy băng băng đi lên thị vệ sam khởi, đỡ đỡ trán trên đầu mũ giáp, nhìn phía nơi xa bắn tên người.

Chỉ thấy bắn tên ba cái, một cái mặt trắng, một cái mặt đỏ, một cái mặt đen.

Mặt trắng cái kia không biết vì sao, trên mặt còn mang theo khăn che mặt.

Lưu Hiệp ngơ ngác nhìn kia ba cái, ưỡn ngực, đối phía sau thị vệ nói: “Đi, tuyên kia ba cái cứu giá tráng sĩ yết kiến.”

……

Đào Thương đem Di Hành nạp vào phủ hạ lúc sau, liền phái người đến Hứa Xương đi hỏi thăm Tào Tháo động tĩnh.

Hắn hỏi thăm chính là về Trương Tú tình huống.

Chính mình lúc trước ở Trương Tú cùng Tào Tháo chi gian bố trí kia phân lời đồn đãi, hiện tại nhiều ít hẳn là khởi tới rồi một ít hiệu quả.

Giáo sự phủ giáo sự cấp Đào Thương mang về tin tức lệnh Đào Thương cảm thấy phi thường phấn chấn.

Kỳ thật vô luận là cỡ nào phức tạp tình huống, xét đến cùng chính là một câu…… Tào Tháo đã đem Trương Tế thê tử Trâu thị cấp bắt lấy.

Lại còn có không phải bắt lấy một hai lần đơn giản như vậy, Tào Tháo đã đem Trâu thị trực tiếp đưa tới chính mình phủ đệ bên trong.

Bực này vì thế hàng năm bắt lấy a…… Chuẩn bị trở thành phiếu thịt sử.

Việc này đối với Trương Tú tới nói, không khác lớn lao vũ nhục.

Đào Thương vội vàng tìm tới Quách Gia thương nghị việc này.

Quách Gia ở ước lượng hảo một thời gian lúc sau, bắt đầu cấp Đào Thương ra mấy cái kế sách, đem xúi giục Trương Tú sự dọn thượng nhật trình.

……

Hứa Xương, Trương Tú hành dinh.

Trương Tú soái trướng nhất phía trên cao cao thờ phụng Trương Tế bài vị.

Đáng thương nhất chiêu thân chết về bụi đất, như hoa mỹ quyến rơi vào người khác tay.

Trương Tú nhìn Trương Tế linh vị, trong bất tri bất giác cư nhiên khóc.

Đảo không phải Trương Tú bản nhân đối chính mình thím Trâu thị có bao nhiêu kính trọng, quả thật là chuyện này thực sự là quá ném

da mặt.

Trương Tế cùng chính mình đều là Tây Lương hãn tướng, đi theo Đổng Trác bọn họ, luôn luôn chỉ có bọn họ khi dễ người khác phân, sao có thể đến phiên người khác khi dễ bọn họ?

Nhưng cố tình hiện giờ, Tào Tháo thằng nhãi này cư nhiên cưỡi ở hắn Trương gia cái gáy thượng ị phân đi tiểu.

Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa cũng.

Trương Tú hiện tại cảm giác, Hứa Xương văn võ quan tướng nhìn chính mình thời điểm, ánh mắt hoặc nhiều hoặc ít đều có một ít khinh miệt cùng cười nhạo.

Có lẽ ở bọn họ trong mắt, chính mình bất quá chính là một cái nương thím a dua với Tào Tháo đê tiện tiểu nhân.

Vấn đề là chính mình nếu là thật được đến chỗ tốt cũng liền thôi, nhưng Tào Tháo hiện tại liền một bộ đứng đắn phủ đệ cũng chưa ban thưởng cho chính mình, thủ hạ các tướng sĩ binh giới cùng lương thảo phân phối, cũng là các doanh ít nhất.

Kỳ thật Trương Tú trong lòng cũng đại thể minh bạch là chuyện như thế nào.

Trương Tế đã chết, ở Tào Tháo trong mắt, chính mình bất quá là một cái vô danh tiểu bối, không đáng để lo.

Ngược lại là Tào Tháo từng nương Trương Tế tuyến, đáp thượng Phàn Trù, lệnh này bộ binh mã quy thuận, sau đó lại mượn Phàn Trù chiêu số, đi chiêu hàng còn lại Tây Lương chư tướng.

Nghe nói gần nhất Lý Giác cùng Quách Tị hai người cũng là ở Phàn Trù giật dây hạ, chuẩn bị quy thuận Tào Tháo.

Như thế tương so dưới, Trương Tú càng không có gì nhưng lợi dụng giá trị.

Có lẽ ở Tào Tháo trong mắt, Trương Tú duy nhất đáng giá hắn coi trọng đồ vật, cũng chỉ có cái kia mạo mỹ phiếu thịt Trâu thị.

Liền ở Trương Tú khóc lóc thảm thiết, tự oán tự ngải chi gian, hồ xe nhi vội vội vàng vàng đi tới Trương Tú trong trướng, đối hắn nói: “Tướng quân, đại sự không ổn rồi!”

Trương Tú xoa xoa nước mắt, nhíu mày nói: “Quá không quy củ! Như thế nào không thông bẩm một tiếng liền tùy ý sấm trướng?”

Hồ xe nhi xác thật sốt ruột, hắn trước mắt cũng bất chấp mặt khác, trực tiếp đem trong tay một phần hịch văn đưa tới rồi Trương Tú trước mặt, nói: “Tướng quân ngài xem xem này mặt trên nội dung!”

Trương Tú nghi hoặc triển khai giản độc, nhìn kỹ mặt trên nội dung, tức khắc đôi mắt đều thẳng.

Này phân hịch văn chủ yếu nội dung là lên án công khai Tào Tháo chi bất nghĩa —— mà rơi khoản chỗ, chính là Viên Thuật chi nữ Viên Uyển.

Giữa kỹ càng tỉ mỉ ghi lại Viên Uyển sở trần thuật ngày đó Trương Tế bị đầu thạch tạp chết phía trước đã phát sinh hết thảy sự kiện, cũng tường thêm phân tích giải thích xong xuôi trung các nơi điểm đáng ngờ…… Mà các điểm đáng ngờ còn lại là thẳng chỉ Tào Tháo.

Đổi thành người khác viết còn chưa tính, cố tình này phân hịch văn hành văn, chính là xuất từ Di Hành.

Di Hành vừa ra tay, này lời nói chi sắc bén, lực công kích chi cường, lên án công khai ý vị chi nồng hậu, há là trò đùa?

Trương Tú chậm rãi buông xuống trong tay giản độc, chuyển hướng hồ xe nhi nói: “Này phân hịch văn…… Hiện giờ đều là ở nơi nào rải rác?”

Hồ xe nhi chua xót cười, nói: “Địa phương khác mạt tướng không biết, nhưng ít ra này Dự Châu chi cảnh, sợ là đã rải rác với các quận

huyện, không người không biết.”

Trương Tú mặt tức thì bởi vì khủng bố mà trở nên trắng bệch.

------oOo------

Chương 485: thấp thỏm dục trốn đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Tú cảm thấy sợ hãi nguyên nhân không có khác, chính là bởi vì này phong lên án công khai nội dung đối chính mình tới nói quá mức trí mạng.

Tuy rằng đi theo Tào Tháo thời gian cũng không tính rất dài, nhưng Trương Tú đối với Tào Tháo người này, cũng đại khái sờ soạng cái minh bạch.

Ở Trương Tú xem ra, Tào Tháo người này lòng nghi ngờ vẫn là pha trọng.

Đặc biệt vẫn là trước mắt loại tình huống này, Tào Tháo bá chiếm chính mình thím nhăn thị, đây là sự thật, hơn nữa liền tính là mọi người đều biết, nhưng này cũng không phải một kiện có thể bắt được mặt bàn đi lên nói sự tình.

Từ Châu bên kia truyền tới lên án công khai, mặt trên nghiền ngẫm Trương Tế nguyên nhân chết là bởi vì Tào Tháo ham Trâu thị mỹ mạo, cho nên làm Diêm Hành cùng Lưu Huân thiết kế tương hại, thả bất luận việc này là thật là giả, hiện giờ một khi truyền bá thiên hạ, Tào Tháo đối chính mình tất nhiên khả nghi, cũng tất nhiên sẽ động sát tâm.

Tầng này giấy cửa sổ bị Từ Châu người vô tình đâm thủng, này kết cục phát triển đi hướng chỉ biết có hai cái.

Cái thứ nhất, chính là chuyện này là thật sự, kia Trương Tú vô luận là vì chính mình thể diện, cũng hoặc là vì thúc phụ Trương Tế báo thù, đều cần thiết đến phản!

Cái thứ hai, tuy rằng chuyện này là giả, nhưng Tào Tháo bá chiếm Trâu thị chính là sự thật, tầng này giấy cửa sổ bị đâm thủng, Tào Tháo đã biết Trương Tú biết được này phân lên án công khai nội dung, tắc tất nhiên đối Trương Tú có điều phòng bị, cũng lòng có nghi kỵ, thời gian dài, vì tự thân ổn định, chưa chừng liền sẽ đối Trương Tú ra tay tương hại.

Bởi vậy trước mắt, bãi ở Trương Tú trước mặt chính là một cái vô giải đề mục!

Bất luận này phân lên án công khai trung sở trần thuật sự tình, là thật là giả, Trương Tú tương lai ở Tào Tháo thủ hạ kết cục đều đã chú định.

Chính là bị Tào Tháo lộng chết vận mệnh.

Bãi ở trước mặt hắn chỉ có một cái con đường, đó chính là phản.

Trương Tú đôi tay gắt gao bắt lấy kia phân lên án công khai, sắc mặt biến lúc đỏ lúc trắng.

Trầm mặc một hồi lâu lúc sau, mới vừa rồi thấy Trương Tú đột nhiên đứng dậy, cầm kia phân lên án công khai vội vội vàng vàng bôn trướng ngoại chạy đi ra ngoài.

Trương Tú không có đi địa phương khác, hắn trực tiếp chính là bôn Tào Tháo phủ đệ mà đi.

Giờ phút này đêm đã khuya trầm, Tào Tháo đã nghỉ ngơi đi ngủ, bất quá đang nghe nói Trương Tú tới rồi lúc sau, Tào Tháo vẫn là phủ thêm quần áo đứng dậy, ở chính sảnh tiếp kiến hắn.

Thấy Tào Tháo lúc sau, Đào Thương không nói hai lời, trực tiếp lạch cạch lập tức liền cho hắn quỳ xuống.

“Tư Không! Mạt tướng oan uổng a!”

Tào Tháo ban ngày gian đã được đến Từ Châu lên án công khai, nhưng nhưng vẫn không có tìm Trương Tú tới nói chuyện này, chính

như Trương Tú sở liệu, Tào Tháo trời sinh tính đa nghi, trong lòng đối việc này cũng có chút do dự.

Quan trọng nhất, Tào Tháo hiện tại là có tật giật mình.

Kia phong lên án công khai thượng lời nói sắc bén nhưng thật ra việc nhỏ, hướng Tào Tháo như vậy kiêu hùng nhân vật cũng sẽ không bởi vì điểm này sự mà sinh khí, nhưng giữa nội dung cùng phỏng đoán, lại là giống như một phen lưỡi dao sắc bén, trát vào Tào Tháo tâm.

Bởi vì kia mặt trên nội dung, trên cơ bản là phù hợp sự thật.

Tào Tháo hiện tại hận không thể đem Diêm Hành cùng Lưu Huân hai người kia bắt lại băm.

Viên Uyển cùng Phùng phu nhân…… Viên Thuật gia quyến bên trong như vậy quan trọng hai nhân vật, Diêm Hành cùng Lưu Huân cư nhiên đem người cho ta phóng chạy?

Này hai cái đầu heo rốt cuộc là làm sao bây giờ sự!

Trong lòng cho dù là sông cuộn biển gầm, nhưng Tào Tháo trên mặt có vẻ vẫn là tương đối bình thản.

Hắn cười ha hả hỏi Trương Tú nói: “Tướng quân đêm hôm khuya khoắc tới đây kêu oan, cái gọi là chuyện gì?”

Trương Tú vội vội vàng vàng đem kia lên án công khai văn chương đệ trình cho Tào Tháo, nói: “Tư Không minh giám! Thêu nhìn đến thứ này thời điểm, như thiên lôi oanh kích thiên linh, đêm không thể ngủ, đặc phương hướng Tư Không giải thích…… Việc này, việc này quả thật là……”

Tào Tháo duỗi tay chặn Trương Tú nói đầu, nói: “Tướng quân không cần kinh hoảng, ngô thả hỏi ngươi, này mặt trên nội dung, tướng quân tin vẫn là không tin?”

“Không tin!” Trương Tú thật mạnh lắc đầu, cả giận nói: “Này nói rõ chính là Từ Châu đào tặc kế ly gián cũng!”

Tào Tháo nghe vậy lộ ra một tia khuây khoả tươi cười, nói: “Một khi đã như vậy, tướng quân còn có cái gì nhưng sầu lo đâu? Chẳng lẽ ở tướng quân trong mắt, tào mỗ là như vậy lòng dạ hẹp hòi đồ đệ, liền Đào gia tiểu nhi kẻ hèn tiểu kế đều nhìn không ra tới người?”

“Không dám, không dám!” Trương Tú vội vàng xua tay.

Tào Tháo an ủi Trương Tú nói: “Tướng quân yên tâm, việc này đãi ngày sau tào mỗ san bằng Từ Châu lúc sau, tất nhiên sẽ cấp tướng quân một cái vừa lòng giao đãi, tướng quân không cần nghĩ nhiều, trở về hảo sinh nghỉ ngơi, đãi hôm sau ngô bắt sống đào tặc lúc sau, đem hắn giao cho ngươi thiên đao vạn quả đó là.”

Trương Tú nghe vậy vội vàng chắp tay thi lễ, ngàn ân vạn tạ, cũng thề thề đối Tào Tháo một mảnh trung thành, tuyệt không tư tâm.

Tào Tháo cũng là biểu lộ chính mình đối hắn vô cùng tin tưởng thái độ cùng trí tuệ.

Đãi Trương Tú đi ra thính đường lúc sau, Tào Tháo cũng không có sốt ruột lại đi nghỉ ngơi, mà là tìm người gọi tới Điển Vi.

Thấy Điển Vi, Tào Tháo ngay sau đó phân phó hắn nói: “Truyền lệnh sư hổ quân doanh, đem sư hổ sĩ doanh trại quân đội hoạt động đến Trương Tú hành dinh phụ cận, cũng đối này binh mã tiến hành giám thị.”

Điển Vi làm người tuy rằng chân chất, nhưng lại đối Tào Tháo trung thành và tận tâm, duy mệnh là từ.

Tào Tháo làm hắn làm sự, hắn tự nhiên là không có chối từ chi lý.

……

Trương Tú về tới chính mình doanh trại quân đội lúc sau, lập tức tìm tới hồ xe nhi.

Vừa thấy hồ xe nhi, Trương Tú liền lập tức nói: “Truyền lệnh các doanh, tìm cơ hội hành sự, chọn ngày thu thập bọc hành lý, chúng ta tìm cơ hội rời đi Hứa Xương.”

Hồ xe nhi nghe vậy sửng sốt, nói: “Tướng quân, Tào Tháo không chấp nhận được tướng quân?”

Trương Tú thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Dung không dung, ta cũng phải nghĩ biện pháp đi, chuyện này thật sự là quá mức mẫn cảm, cho dù là hắn hiện tại có thể dung ta, lâu sau cũng tất nhiên là dung ta không được, đãi ở chỗ này, mỗi ngày như huyền rìu khăn voan, như ngồi kim đâm, loại này nhật tử làm sao có thể quá đến? Ta tối nay đi tìm Tào Tháo chủ động kêu oan, bất quá là vì ổn định cái này lão tặc mà thôi, để nhân cơ hội bỏ chạy.”

Hồ xe nhi nghe cả người lông tơ đứng chổng ngược, mồ hôi lạnh thê thê mà xuống.

“Tướng quân, ngài, ngươi muốn tạo phản?”

“Không phải tạo phản, là đi!”

“Đi đến chạy đi đâu?”

Trương Tú đi đến lều trại trung bản đồ trước, cẩn thận suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi nói: “Đi Kinh Châu, đến cậy nhờ Lưu biểu! Người này là là nhà Hán tông thân, cố thủ tam giang, thế lực hùng hậu, cùng Đào Thương cách giang tương vọng, song song vì phương nam song đại chư hầu, chỉ có đến cậy nhờ hắn, Tào Tháo mới không dám đối chúng ta thi triển trả thù.”

Hồ xe nhi vội la lên: “Chính là trước mắt chúng ta liền tính là phải đi, cũng muốn có cái lý do a?”

“Lý do? Có!” Trương Tú làm như đã suy nghĩ minh bạch, com hắn đối hồ xe nhi nói: “Trước hôm nay ta cùng với Phàn Trù nói chuyện khi, biết được Lý Giác ngày gần đây tới cùng Tào Tháo giao thiệp xong, đem từ Nam Dương biên tái đi trước Hứa Xương tiến đến đến

cậy nhờ, ta cùng với Lý Giác toàn vì Tây Lương cũ bộ, ta đương hướng Tào Tháo chủ động xin ra trận, suất bộ thân hướng nghênh đón Lý Giác, giám thị này hành động.”

Hồ xe nhi nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

“Tướng quân là tính toán tiếp theo tiếp Lý Giác danh nghĩa, sau đó bỏ chạy Nam Dương, đi đến cậy nhờ Lưu biểu?”

Trương Tú gật đầu nói: “Nhiên cũng.”

……

Hai ngày sau, Trương Tú quả nhiên hướng Tào Tháo chủ động xin ra trận đi trước tiến đến đến cậy nhờ Lý Giác.

Hắn hướng Tào Tháo gián ngôn thời điểm, trong lòng tràn đầy thấp thỏm, không nghĩ Tào Tháo cơ hồ ở trong nháy mắt liền đáp ứng rồi.

Trương Tú lòng tràn đầy vui mừng đồng thời, lại xem nhẹ Tào Tháo nhìn về phía hắn trong ánh mắt khói mù cùng lãnh lệ.

Mà cùng lúc đó, dựa theo Quách Gia gián giảng hòa bố trí, Từ Châu binh mã, cũng lặng lẽ bắt đầu chuẩn bị hành động.

------oOo------

Chương 486: chật vật phản bội đem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dựa theo Tào Tháo giao đãi thời gian, Trương Tú chỉnh đốn binh mã dọc theo Nhữ Nam quận biên giới, hướng về Nam Dương quận bắt đầu tiến lên mà đi.

Lý Giác binh mã, hiện nay đóng quân ở Nam Dương quận cùng Nhữ Nam quận giao giới nơi, chỉ chờ Tào Tháo phái lại đây binh mã dẫn đường hắn nhập cảnh.

Nhưng Trương Tú từ ngay từ đầu, liền không có muốn đi nghênh đón Lý Giác hồi Hứa Xương.

Hắn suất lĩnh lấy hồ xe nhi cầm đầu một chúng Tây Lương quân cũ bộ, thẳng đến Nam Dương quận vội vàng mà đi.

Đến Nhữ Nam quận thủ phủ thời điểm, ở chỗ này suất lĩnh trọng binh đóng quân thượng tướng chính là Tào Tháo dưới trướng Nhạc Tiến, suất lĩnh phó tướng Ngưu Kim tại đây đóng quân.

Trương Tú binh mã đến lúc sau, ngay sau đó phái người hướng bên trong thành đưa đi thông quan công văn, làm Nhạc Tiến chốt mở nhường đường.

Sứ giả đi vào lúc sau, không đến mười lăm phút thời điểm, liền có tào quân sĩ tốt đem người của hắn đầu theo tường thành ném xuống dưới.

Ở dưới thành đứng sừng sững chờ đợi Trương Tú thấy thế tức khắc đại kinh thất sắc.

Hắn ngốc lăng lăng nhìn người kia đầu, sau đó giơ lên đầu tới, nhìn về phía phía trên tường thành, cao giọng tức giận mắng: “Nhạc Tiến! Nhữ an dám giết ta người! Ta phụng tào Tư Không tự tay viết quân lệnh ra Dự Châu cảnh làm việc, ngươi thế nhưng như vậy vô lễ! Quay đầu lại không sợ Tư Không trừng phạt sao?”

Trương Tú nói kêu xong không bao lâu, liền thấy tường thành phía trên, Nhạc Tiến vẻ mặt tươi cười lóe ra tới, đối với Trương Tú nói: “Trương tướng quân, Tư Không có lệnh, Trương tướng quân nếu là hiện tại quay đầu lại, còn kịp, nhưng nếu là chấp mê bất ngộ, một hai phải lỗ mãng hành sự, hắc hắc, đừng vội quái ngô thủ hạ chiến đao vô tình!”

Trương Tú nghe vậy trong lòng kinh hãi, minh bạch Tào Tháo đã là xem thấu ý nghĩ của chính mình, đã sớm làm Nhạc Tiến tại đây mai phục chính mình, cũng phục kích chính mình bộ đội sở thuộc.

Nói như thế tới, chính mình mới là trúng Tào Tháo chậm tâm chi kế.

Mắt thấy Trương Tú không có trả lời, cũng là không có tỏ vẻ, Nhạc Tiến không chút do dự, trực tiếp hạ lệnh thủ hạ binh tướng ở trên thành lâu bắn tên.

Vô số mưa tên từ thành lâu hạ tầm tã mà xuống, thẳng đến Trương Tú trung quân vọt tới.

Trương Tú binh mã ở đột nhiên không kịp dự phòng dưới, vội vàng mà lui,

Liền ở ngay lúc này, cửa thành mở ra, một chi tào quân kỵ binh ở một người cầm đại rìu võ tướng suất lĩnh hạ, thẳng đến Trương Tú quân ở giữa sát đem mà đến.

Ngưu Kim tuy rằng tuổi trẻ, nhưng lại là một viên kiêu tướng, Nhạc Tiến dưới trướng kỵ binh ở hắn suất lĩnh hạ, dũng mãnh vô cùng, thế nhưng nhưng cùng Trương Tú dưới trướng Tây Lương kỵ binh ngạnh hám.

Trương Tú nhìn ra Ngưu Kim phi kẻ đầu đường xó chợ, ngay sau đó rất đoạt phóng ngựa, nhào vào trước trận tự mình giao thủ Ngưu Kim.

Ngưu Kim tuy rằng dũng liệt, nhưng đối thủ dù sao cũng là được xưng bắc địa thương vương Trương Tú, Ngưu Kim ở cùng với đánh với lúc sau, bắt đầu dần dần rơi vào hạ phong.

Nhưng đáng tiếc chính là, Tào Tháo xếp vào bố trí binh mã thực hiển nhiên cũng không phải chỉ có Nhạc Tiến này một đường.

Từ mặt khác bốn cái phương hướng, đột nhiên vang lên rung trời triệt địa kêu sát tiếng động.

Tào Tháo sở xếp vào năm con phục binh thừa cái này mấu chốt sôi nổi hành động, hướng về Trương Tú binh mã giết lại đây.

Một đường chính là tào đem Sử Hoán, một đường chính là từ Hà Đông quận gần đây đầu nhập vào Tào Tháo giả quỳ, một đường chính là Viên hoán, một đường chính là Trương Kí.

Ở giữa kia chi nhất lợi hại, chính là bị Tào Tháo khen ngợi vì Tào gia ngàn dặm câu tào hưu.

Năm lộ binh mã mãnh công Trương Tú lúc sau, đem hắn Tây Lương binh tướng giết người ngã ngựa đổ, mà lúc này, trong thành Nhạc Tiến cũng là lại suất lĩnh một chi binh tướng mà ra, bảy lộ đại quân lẫn nhau thành sừng chi thế, đại bại Trương Tú thủ hạ binh tướng.

Trương Tú bản nhân ở hồ xe nhi cùng với một chúng hung hãn Tây Lương thiết kỵ bảo vệ hạ, ở Trương Kí trong quân sát ra một cái đường máu, thẳng đến phía sau xung phong liều chết trở về.

Một chúng tào đem theo đuổi không bỏ, một bên tàn sát ở đây bị Trương Tú dư lại Tây Lương binh tướng, một bên chia quân đuổi theo, đối Trương Tú tiến hành lớn nhất khả năng đuổi giết.

Trương Tú đừng nói chạy ra Nam Dương, liền Dự Châu đi thông Nam Dương quận biên đều không có sờ đến, đã bị tào binh cấp đuổi trở về.

Trương Tú suất lĩnh Tây Lương thiết kỵ tàn binh, dọc theo đường đi giống như không đầu ruồi bọ dường như loạn đâm, hoảng sợ như chó nhà có tang, bôn phương đông đào tẩu.

Binh mã hành đến nằm ngưu sơn địa giới, lại có trước kia đầu hàng Tào Tháo giặc Khăn Vàng khấu, hoàng Thiệu, gì nghi, Bùi nguyên Thiệu chờ binh tướng ngăn cản đường đi.

Trước có binh mã ngăn lại, sau có mãnh tướng truy binh, trời cao không đường xuống đất không cửa, Trương Tú cái thứ nhất phản ứng chính là rút ra binh khí, chuẩn bị hướng về chính mình trên cổ mạt, cũng cao giọng nói: “Ta vận số gần, chết vào nơi đây rồi!”

Hồ xe nhi đã một chúng Tây Lương tướng già vội vàng phác tới, không cho Trương Tú hoành kiếm tự sát.

Liền ở bọn họ lôi kéo không cho Trương Tú tự sát thời điểm, gì nghi, hoàng Thiệu, Bùi nguyên Thiệu chờ một đám người mã phía sau, đột nhiên xuất hiện một mảnh hoảng loạn.

Lại thấy số chi bưu hãn binh mã xung phong liều chết lại đây, cùng này đó tào đem giao thủ, xem cờ xí phục sức —— thế nhưng là Từ Châu quân.

Lý Phong, trần kỷ, Lôi Bạc, Cung Đô đám người từng người suất lĩnh binh mã, đem gì nghi, hoàng Thiệu đám người đánh lui, có khác Quản Hợi, Đổng Tập, Tưởng Khâm đám người bộ đội đón nhận tiến đến, đem Trương Tú chờ một chúng bao quanh vây quanh.

Trương Tú mới đầu thấy có người giúp chính mình sát bại vây truy chặn đường tào quân, trong lòng đã là dâng lên một tia hy vọng, nhưng vừa thấy người tới binh tướng thế nhưng là đào quân một chúng, vừa mới dâng lên tới tâm tức khắc lại rơi xuống đáy cốc.

Một chiếc thật lớn chiến xa ở một chúng hổ vệ quân dưới sự bảo vệ, đi tới Trương Tú trước mặt, xe đuổi qua người một thân kim sắc giáp trụ, màu đỏ đại bào, mặt trắng không râu, rất là tuấn tiếu.

Hắn ánh mắt đầu tiên là thấy được Trương Tú đạo kỳ, sau đó lại dừng ở hồ xe nhi trên mặt, nói: “Các hạ là Trương Tú?”

Hồ xe nhi vội vàng xua tay nói: “Cũng không phải, ngô nãi hồ xe nhi, chính là Trương tướng quân phó tướng.”

Đào Thương bừng tỉnh một phách trán, cười nói: “Ngượng ngùng, nhận sai người…… Xem ngươi cốt cách ngạc nhiên, một thân bá khí ngoại lộ, tự nhiên mà vậy liền đem ngươi trở thành một quân chủ tướng, là ta càn rỡ.”

Bất luận Đào Thương lời này nói chính là thật là giả, nghe vào hồ xe nhi lỗ tai, đều là thoải mái khẩn.

Này thái bình công tử thật sẽ tán gẫu, thật sẽ xem người!

Đào Thương lại nhìn về phía hồ xe nhi chỉ hướng Trương Tú.

Nhìn Trương Tú mặt xám mày tro, vẻ mặt nghèo túng bộ dáng, hắn nhẹ nhàng cười, nói: “Trương tướng quân, đào mỗ ở chỗ này chờ ngươi đã lâu.”

Vừa nghe Đào Thương tự báo mắt, Trương Tú một hơi không đi lên, thiếu chút nữa không nghẹn chết qua đi.

“Ngươi, ngươi…… Ngươi tại đây chờ ta lâu ngày? Kia phong lên án công khai hịch văn, quả nhiên là ngươi kế ly gián?”

Đào Thương nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Cũng không xem như kế ly gián, ta kia phong thư từ thượng tự thuật chính là chuyện thật, tôn thúc phụ Trương Tế xác thật là bị Tào Tháo làm hại, mà Viên Uyển cùng Phùng phu nhân hiện nay có thể còn sống, toàn ở Từ Châu, Trương tướng quân nếu như là không tin, tùy ta trở về Bành Thành, vừa hỏi liền biết.”

Trước mắt loại tình huống này, Trương Tú đã là không chỗ để đi, phía sau có bảy chi tào quân đuổi theo, hắn trước mắt tưởng không đi theo Đào Thương đi trước Từ Châu, com chỉ sợ cũng là không được.

Trương Tú thật sâu hít một hơi, nói: “Ta phía sau có Tào thị truy binh, còn thỉnh đào…… Thái phó vì tại hạ chắn chi.”

“Hảo thuyết!”

Đào Thương nhẹ nhàng búng tay một cái, liền thấy hắn phía sau Bùi Tiền vung tay lên trung lệnh kỳ.

Ngay sau đó, liền thấy có Tưởng Khâm, Lý Phong, trần kỷ, Lôi Bạc, Cung Đô, Quản Hợi, Đổng Tập, có khác vừa mới Đào Thương phía sau, chưa ra tay Cam Ninh cùng Chu Thái nhị đem, từng người suất lĩnh dưới trướng nhân mã, thẳng đến đuổi tới tào quân xung phong liều chết mà đi.

Từ Châu quân tuy rằng sát thế rung trời, nhưng kỷ luật nghiêm chỉnh, đội hình chút nào không loạn, đối mặt tào quân bảy tên truy kích tướng lãnh, ẩn ẩn chiếm cứ ưu thế, không bao lâu gian, liền đem lấy Nhạc Tiến cầm đầu tào đem nhóm tạm thời sát lui.

Trương Tú tuy rằng cũng biết hiểu Từ Châu quân chiến lực cực cường, nhưng nhìn đến loại này tình hình, cũng không khỏi là cứng họng.

Đào Thương thấy tào quân đã thối lui, ngay sau đó đối Trương Tú nói: “Trương tướng quân, đừng thất thần, đi thôi, chúng ta nên trở về phản Phái Huyện nói chuyện tâm, sau đó nếu là chờ tới rồi tào quân chủ lực binh tướng, đào mỗ cũng là không có cách nào bảo ngươi chu toàn.”

------oOo------

Chương 487: Viên nữ chi tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Tú đi theo Đào Thương về tới Bành Thành.

Kỳ thật hắn cũng không tưởng đi theo Đào Thương trở về, tuy rằng Đào Thương vạch trần sự thật chân tướng, nhưng lại là có tâm tính kế vô tâm, hắn cũng không phải thiệt tình tưởng giúp đỡ chính mình báo thù.

Hắn chân thật mắt, bất quá là vì châm ngòi chính mình cùng Tào Tháo chi gian quan hệ mà thôi.

Ở hắn cố tình kinh doanh thao tác dưới, chính mình xác thật là như hắn mong muốn cùng Tào Tháo trở mặt thành thù, bị đuổi đi đáng thương vô cùng không địa phương chạy.

Nhưng trước mắt không đi theo Đào Thương hồi Từ Châu, Trương Tú liền không đường sống, đi thông Nam Dương thông lộ đã bị Tào Tháo dưới trướng các tướng lĩnh phá hỏng, chính mình sấm bất quá đi không nói, thiếu chút nữa liền mạng già đều đáp thượng, nếu không phải bởi vì Đào Thương binh mã xuất hiện kịp thời, chính mình trước mắt xác thật là chôn cốt tha hương.

Chính là mang theo như vậy mâu thuẫn tâm tình, Trương Tú đi tới Bành Thành.

Đào Thương đặt mua tiệc rượu vì Trương Tú an ủi tẩy trần.

“Trương tướng quân, lên án công khai công văn sự tình, đối với ngươi cá nhân tạo thành rất lớn thể xác và tinh thần thương tổn, đào mỗ thâm dám xin lỗi.”

Trương Tú rầu rĩ không vui, xa xa đối với Đào Thương giơ lên chén rượu, nói: “Thái phó vạch trần chân tướng, lệnh thêu bỗng hiểu ra,

thêu cảm kích thái phó còn còn không kịp đâu, lại không dám oán trách, thái phó thật cũng không cần như thế.”

Trương Tú có lệ biểu tình, thực dễ dàng liền bị Đào Thương xuyên qua, hắn ha hả cười, nhẹ nhàng một lóng tay hắn nói: “Trương tướng quân khẩu không ứng tâm, hiển nhiên vẫn là đối đào mỗ tâm tồn khúc mắc…… Nhữ lại không nghĩ tới đào mỗ lần này chính là thuần túy bênh vực kẻ yếu, mở rộng chính nghĩa cử chỉ.”

Trương Tú trong lòng bôn quá một vạn thất thảo nê mã.

Đánh nima bất bình!

Duỗi nima chính nghĩa!

Việc này cùng ngươi có lông gà quan hệ!

Nhìn đem ngươi thiếu nhi.

Đào Thương gọi quá Bùi Tiền, phân phó hắn vài câu, Bùi Tiền ngay sau đó lĩnh mệnh mà ra.

Không bao lâu, Bùi Tiền mang về tới một cái người, không hề nghi ngờ, đúng là hiện giờ tá túc ở Đào thị Bành Thành, bị Đào Thương che chở Viên Uyển.

Đào Thương cười đối Viên Uyển nói: “Làm phiền tiểu thư hỗ trợ, cởi bỏ Trương tướng quân trong lòng chi nghi hoặc.”

Theo Đào Thương nói nói xong, Trương Tú nghi hoặc nhìn về phía Viên Uyển.

Lại thấy Viên Uyển thật sâu hít một hơi, đối Trương Tú nói: “Trương tướng quân, tiểu nữ tử tuy rằng là nữ lưu hạng người, nhưng tốt xấu cũng là xuất thân từ Nhữ Nam Viên thị, cũng hiểu trung hiếu liêm sỉ to lớn nghĩa đại lý, tôn thúc phụ Trương Tế chi tử, tuyệt phi tiểu nữ tử chi bịa đặt, hơn nữa ở tôn thúc phụ lâm chung hết sức, còn từng làm tiểu nữ tử chuyển cáo tướng quân chân tướng, tiểu nữ tử sở dĩ

đứng ra trần thuật sự thật, cũng bất quá là hoàn thành vong nhân chi tâm nguyện mà thôi.”

Trương Tú thật sâu hít một hơi, nói: “Dùng cái gì vì bằng?”

Viên Uyển nhàn nhạt nói: “Trương Tế tướng quân lâm chung trước, khủng tướng quân không tin, cố ý hướng tiểu nữ tử trần thuật một chuyện lớn, cũng là sự tình quan hắn thể diện cùng với tướng quân chi gian bí mật việc tư, việc này chỉ có hai người các ngươi biết được.”

Trương Tú vừa nghe sắc mặt tức khắc thay đổi.

“Chuyện gì?”

“Chính là sự tình quan lúc trước Trương Tế tướng quân muốn nhận ngươi vì từ tử nguyên nhân……”

Viên Uyển nói không đợi nói xong, liền thấy Trương Tú trên mặt mồ hôi lạnh thê thê mà xuống.

“Đình! Đình! Ta tin! Ta tin! Viên tiểu thư chi ngôn, Trương mỗ tin tưởng không nghi ngờ.”

Đào Thương tại hậu phương thấy Trương Tú quẫn thái, không khỏi lông mày một chọn.

Hắn cẩn thận một cân nhắc, trong lòng liền đại khái cân nhắc ra vị tới.

Trương Tế thân là Trương Tú thúc phụ, vì sao êm đẹp muốn thu Trương Tú vì từ tử? Ha hả, trong đó nguyên nhân không ngoài chính là như vậy mấy cái nguyên nhân, hơn nữa phỏng chừng đều không thể gặp quang.

Bất quá đến nỗi trong đó tình hình cụ thể và tỉ mỉ là cái gì, đó chính là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí.

Đào Thương cũng lười đến mật thám nhân gia tư mật.

“Trương tướng quân, lần này, ngươi chính là minh bạch?”

Trương Tú thật sâu hít một hơi.

Ban đầu ở Hứa Xương thời điểm, Trương Tú tuy rằng cũng cảm thấy việc này có thể là thật sự, nhưng dù sao cũng là nửa tin nửa ngờ.

Nhưng hiện giờ việc này từ Viên Uyển trong miệng nói ra, hơn nữa vừa rồi Viên Uyển dục nói ra cái kia sắc bén chứng cứ, Trương Tú đối việc này liền đã là tin tưởng không nghi ngờ.

Nhớ tới hiện giờ ở Hứa Xương đoạt nhà mình thím, hại chết thúc phụ, còn phái binh bao vây tiễu trừ chính mình Tào Tháo, Trương Tú khí hàm răng chi ngứa.

Này cũng quá con mẹ nó nhưng khí! Tào tặc quả thực chính là khinh người quá đáng.

Mắt thấy Trương Tú biểu tình biến hóa, Đào Thương nhướng mày, nói: “Trương tướng quân, trước mắt ngươi nhưng có tính toán gì không?”

Trương Tú quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Thái phó đối mạt tướng tính toán như thế nào an bài?”

Đào Thương nhắm mắt lại, làm bộ suy nghĩ một hồi biểu tình, mới vừa rồi chậm rì rì nói: “Việc này hảo thuyết, đào mỗ từ nhỏ vâng chịu cổ huấn, lập chí làm một người quân tử, cũng không sẽ làm khó người khác.”

Trương Tú trong đầu nhớ tới Đào Thương dùng để ly gián chính mình cùng Tào Tháo kia thiên trí mạng lên án công khai hịch văn, không khỏi bĩu môi.

Quân tử, liền làm việc này?

Đào Thương mở tinh mắt, đối Trương Tú tiếp tục nói: “Tướng quân nếu là muốn vì lệnh thúc phụ báo thù rửa hận, đào mỗ nguyện ý

chúc ngươi giúp một tay, tương lai chờ ta đánh bại Tào Tháo lúc sau, tự nhiên sẽ đem Diêm Hành cùng Lưu Huân hai người giao cho ngươi xử trí, làm ngươi để báo huyết cừu; tướng quân nếu là không nghĩ vì trương lão tướng quân báo thù, cũng có thể tự hành quyết định đi lưu, đào mỗ tuyệt không ngăn trở."

Đào Thương đối Trương Tú nói đệ nhị câu nói chỉ do chính là đánh rắm, Trương Tú hiện tại nếu là thật dám chụp mông hất chân sau chạy lấy người, Đào Thương lập tức là có thể phái hổ vệ quân đuổi theo đi đem hắn chém thành tám cánh.

Trương Tú trầm ngâm một lúc sau, cuối cùng là thở dài khẩu khí, chắp tay thi lễ nói: "Còn thỉnh thái phó chớ phụ ta."

Đào Thương lộ ra thoải mái tươi cười.

"Tướng quân không phụ ta, ta tất không phụ tướng quân."

……

Không bao lâu, tả hữu thị vệ mang Trương Tú đi xuống nghỉ ngơi sau, Đào Thương mới vừa rồi đối vẫn luôn ngồi ở một bên, trầm mặc không nói Viên Uyển nói: "Lần này đa tạ tiểu thư tương trợ, đào mỗ cảm kích chi tình không lời nào có thể diễn tả được, sau này chắc chắn có hậu báo, tiểu thư đến lúc đó chớ chối từ."

Viên Uyển mỹ lệ dung nhan thượng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, một đôi linh động đôi mắt văn sóng lưu động, hình như có sở tư.

Không bao lâu, lại nghe nàng đột nhiên mở miệng ngôn nói: "Tiểu nữ tử thật là có một sự kiện, muốn thỉnh thái phó hỗ trợ, còn thỉnh thái phó cần phải đáp ứng, liền tính là báo đáp tiểu nữ tử lúc này đây tương trợ chi tình."

Đào Thương bưng lên bàn thượng chén rượu, một bên nhẹ mẫn, một bên nói: "Tiểu thư mời nói, đào mỗ nhưng phàm là có thể làm đến, tất nhiên cái gì cũng nghe."

Viên Uyển trầm ngâm thật lâu sau, mới vừa rồi sâu kín mở miệng nói: “Tiểu nữ tử hy vọng thái phó nạp tiểu nữ tử làm thiếp.”

“Phụt ——!”

Đào Thương một hơi không đi lên, trong miệng rượu trực tiếp phun ra.

“Cái, cái gì ngoạn ý?”

Đào Thương biểu hiện, lệnh Viên Uyển sắc mặt càng thêm đỏ bừng, nhưng nàng vẫn là cường ngạnh, kiên cường nói: “Còn thỉnh thái phó nạp tiểu nữ tử làm thiếp.”

Đào Thương ngốc lăng lăng nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Ta mẹ nó đem ngươi đương muội muội, nhưng ngươi cư nhiên muốn ngủ ta?”

Viên Uyển khí cả người thẳng run.

“Thái phó…… Ngài giống như hiểu lầm điểm chuyện gì!”

Đào Thương bất đắc dĩ lo chính mình lắc đầu nói: “Nữ hài tử thích ưu tú nam nhân, này thực bình thường, nhưng ít ra còn phải biểu đạt uyển chuyển một ít đi? Quá trực tiếp.”

Viên Uyển thân thể phát run càng thêm lợi hại: “Thái phó hiểu lầm……”

“Tuy rằng ta lớn lên thực anh tuấn, nhưng cũng không đến mức đem ngươi mê thành như vậy a.”

“Thái phó, tiểu nữ tử ta……”

“Ba điều chân cóc không hảo tìm, hai cái đùi nam nhân có rất nhiều…… Ta rốt cuộc nào hảo, ta sửa còn không được sao?”

Viên Uyển rốt cuộc chịu đựng không được, mặt nàng hồng cơ hồ đều phải lấy máu, cắn khẩn ngân nha đem lời nói thật rống lên:

“Ngươi hảo cái rắm! Ta chính là muốn tìm cái đại chỗ dựa, vì Viên gia truyền xuống hương khói mà thôi!”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Đào Thương không ở nói chuyện, chỉ là cười khanh khách nhìn nàng.

Viên Uyển lúc này mới tức khắc vừa tỉnh.

Xong rồi, trúng kế…… Lời nói thật vỏ chăn ra tới.

------oOo------

Chương 488: thương tâm tù binh Viên Đàm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Uyển hầm hừ đi rồi.

Luôn luôn tự phụ vì nữ trung trí giả nàng, cư nhiên bị Đào Thương dăm ba câu liền chọc trúng tâm tư, còn vỏ chăn ra trong ngực ý tưởng.

Kỳ thật này cũng ở tình lý bên trong, Viên Uyển tuy rằng thông minh, nhưng cùng Đào Thương so vẫn là kém đến xa đâu.

Đào Thương hàng năm cùng trên đời này cao cấp nhất cáo già xảo quyệt giả giao tiếp, tại đây phương diện kinh nghiệm thắng qua Viên Uyển không biết nhiều ít, Viên Uyển cùng hắn so sánh với, liền giống như đồng thau so vương giả, liền tổ đội đều tổ không đến một khối đi.

Viên Uyển múa rìu qua mắt thợ kế hoạch thất bại, tự nhiên là không nghĩ ở Đào Thương trước mặt tiếp tục mất mặt, vì thế đứng dậy cáo từ.

Đào Thương cười khanh khách nhìn nàng rời đi, đãi này thân ảnh biến mất lúc sau, mới vừa rồi bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Viên Uyển thực thông minh, diện mạo cũng thật xinh đẹp, nếu chính mình không đoán sai, nàng đó là trong lịch sử Ngô đại đế Tôn Quyền hậu phi chi nhất.

Như vậy nữ tử, sẽ chủ động đưa tới cửa tới? Đào Thương không cảm thấy nàng sẽ là thiệt tình thực lòng thích chính mình, thích một hai phải chủ động hiến thân không được…… Nàng đều cửa nát nhà

tan, thử hỏi ai sẽ tại như vậy đoản thời gian nội thoát khỏi khói mù theo đuổi hạnh phúc?

Thật muốn như thế, người này tâm đắc bao lớn? Lớn đến * đại điểm tâm đều có thể kéo ra ngoài.

Này giữa khẳng định là có việc.

Viên Uyển chủ động tìm tới chính mình động cơ, thậm chí còn so ra kém Phùng phu nhân động cơ sạch sẽ trong suốt.

Đào Thương không phải là không thể nạp hắn, chỉ là hắn không thích bị người lợi dụng, nữ nhân cũng không được.

……

Trương Tú suất lĩnh dưới trướng quy thuận Từ Châu lúc sau, Đào Thương ngay sau đó đem hắn cùng hắn dưới trướng binh mã, bao gồm mãnh tướng hồ xe nhi, đều phái tới rồi Triệu Vân trị hạ.

Từ khi từ Đào Khiêm trong tay tiếp chưởng qua Từ Châu quyền to lúc sau, Đào Thương đem Từ Châu rất ít những cái đó kỵ binh cùng Kim Lăng kỵ binh tiến hành rồi trọng tổ.

Đông Nam kỵ binh số lượng không nhiều lắm, cùng phương bắc so sánh với xa xa không kịp, Đào Thương dưới trướng, hiện nay tinh nhuệ nhất chính là Từ Hoảng trực tiếp suất lĩnh thiết Phù Đồ cùng Triệu Vân đang ở mở rộng Kim Lăng con ngựa trắng quân.

Trương Tú Tây Lương thiết kỵ tuy rằng mang theo một cái ‘ thiết ’ tự, nhưng bản chất cũng là trường thương liệt mã khinh kỵ binh phạm trù, đem hắn đưa về Triệu Vân con ngựa trắng doanh trung, hai bên lấy thừa bù thiếu tốt nhất, đương nhiên, sắt móng ngựa cùng song bàn đạp tự nhiên cũng là muốn phối trí toàn diện.

Bất quá ngay cả như vậy, Đào Thương dưới trướng kỵ binh số lượng cùng Viên Thiệu so sánh với, tự nhiên vẫn là vô pháp đồng

nhật mà ngữ, bất quá ở chiến lực thượng, Đào Thương tự nhận là bên ta binh pháp đa dạng cũng là không thua bắc địa kỵ binh.

Chỉ chớp mắt, thời gian đã tới rồi cuối năm tuổi đuôi, Đào Thương xuyên qua trở về thứ sáu cái năm đầu sắp qua đi, mà thời gian cũng đã tới rồi lập tức hưng bình ba năm, cũng tức là trong lịch sử Kiến An hai năm.

Đào Thương xuyên qua hồi Đông Hán những năm cuối đã tiến vào thứ bảy cái năm đầu, mà hắn cũng đúng đem 24 tuổi.

Thời gian quá đến quá nhanh, mau đến làm chính hắn cũng có chút không phản ứng lại đây.

Bảy năm hán mạt kiếp sống, hắn từ một cái ở người ngoài trong mắt giống như “Cặn bã” chư hầu chi tử, biến thành ngồi lãnh Đông Nam từ, dương nhị châu nửa giang sơn cường đại bá chủ, cầm binh hai mươi vạn, dưới trướng mưu thần mãnh tướng không thua cấp Viên Thiệu, Tào Tháo.

Mà Đào Thương trong lòng cũng minh bạch, ở hắn xuyên qua hồi hán mạt này thứ bảy cái năm đầu, hoặc sẽ là hắn xuyên qua trở về đến nay, nhất vất vả một cái năm đầu.

Tại đây thứ bảy cái năm trước, hắn đối mặt, sẽ là thiên hạ đệ nhất chư hầu, dưới trướng tinh binh mãnh tướng mấy chục vạn, mưu thần lương tướng hơn một ngàn viên, lương thảo quân giới vô số kể phương bắc bá chủ Viên Thiệu.

Một cái không cẩn thận, Từ Châu nơi liền sẽ bị Viên Thiệu sở gồm thâu.

Cuối năm tuổi đuôi, Đào Thương phái người đổi Từ Châu phương tây nhị huyện Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý trở về Bành Thành tới.

Hai cái tiểu tử quản lý huyện thành một năm, chiến tích hơi có chút hiệu quả, thả độc lãnh một huyện nơi, ở năng lực thượng cũng có lộ rõ tăng lên.

Trước mắt sắp đối mặt phương bắc thật lớn cường địch, Đào Thương cho rằng không ứng đem bọn họ tiếp tục ngoại phóng, mà là mang về đến bên người tới, đại gia ôm thành một đoàn sưởi ấm mới là.

Mà Hứa Tĩnh cùng giao châu Sĩ Tiếp câu thông cũng đã trở nên thuận lợi, chiếm thiên lúa loại đại phê lượng vận hướng Giang Nam, cũng quảng vì mở rộng gieo trồng.

Lỗ Túc cùng Tư Mã Lãng cũng là suất lĩnh sơn man doanh liền thu mang đánh, đoạt lại cũng thu phục không ít sơn càng chi chúng, liên tục báo tiệp.

Đào Ứng ở biên nam cùng Bách Việt các gia ở chung cũng là phi thường hòa thuận, cuối năm thời điểm, lại vì Đào Thương đưa tới 400 danh Bách Việt quân tình nguyện —— tức nguyện ý nhập ngũ tráng đinh. Đào Thương theo thường lệ đưa bọn họ bát nhập đến Tô Châu sơn man doanh trung, từ Lỗ Túc thay quản chế thao luyện.

Liền ở vừa mới bắt đầu mùa đông, thời tiết có điểm lạnh cả người thời tiết, một ngày này, Đào Thương mời Viên Đàm cùng hắn cùng nhau ở đình viện nấu rượu tâm sự.

Viên Đàm cùng Bàng Kỷ bị bắt sống cũng có hơn ba tháng, một đoạn này thời gian, Đào Thương vẫn luôn phái sứ giả mang theo Viên Đàm thư tay hướng Hà Bắc gặp mặt Viên Thiệu, muốn đối phương phái người tới đàm phán trao đổi điều kiện.

Nhưng Viên Thiệu bên kia vẫn luôn không có gởi thư.

Có căn cứ vào này, Viên Đàm bức thiết tâm tình cũng là càng ngày càng lạnh, trong lòng đối phụ thân hắn tràn ngập thất vọng.

Hắn đảo không phải không có hoài nghi quá Đào Thương tại đây giữa giở trò bịp bợm, nhưng thứ nhất Đào Thương không có động cơ, đối thái bình công tử mà nói, dùng hắn cái này Viên gia trưởng công tử cùng Viên Thiệu đổi điểm chỗ tốt nhất thực tế.

Thứ hai, Đào Thương sứ giả mỗi lần trở về, đối Nghiệp Thành phong thổ cùng Hà Bắc Viên Thiệu tướng mạo thái độ hình dung, lại là không sai chút nào…… Này thuyết minh sứ giả không có lừa hắn, hắn xác thật đi Hà Bắc.

Đủ loại tình huống đều thuyết minh, Đào Thương xác thật là tưởng cùng Viên Thiệu nói.

Nhưng thực đáng tiếc, trước mắt thật mạnh tình huống cho thấy, Viên Thiệu cũng không có đem Viên Đàm đương hồi sự, cự mà không nói chuyện.

Viên Đàm trong lòng đau thương, không rõ nguyên do, hắn không rõ phụ thân vì sao như thế dễ dàng liền từ bỏ chính mình.

Nhưng Đào Thương trong lòng lại cùng gương sáng nhi dường như.

Này giữa môn đạo mấu chốt, hắn tự nhiên là biết được, bởi vì đây là hắn kế hoạch.

Đào Thương mỗi lần đều xác xác thật thật phái sứ giả đi trước Nghiệp Thành cùng Viên Thiệu trao đổi đại sự, nhưng là mỗi một lần, ở sứ giả đến Nghiệp Thành phía trước, Đào Thương đều sẽ cố ý vô tình làm sứ giả trước hết nghĩ biện pháp đi liên hệ thượng Nghiệp Thành thẩm xứng.

Thẩm xứng chính là Viên Thượng đáng tin, hắn biết sứ giả ý đồ đến, chẳng khác nào là Viên Thượng biết được sứ giả ý đồ đến.

Viên Thượng đương nhiên là hy vọng Viên Đàm chết tha hương tha hương, chết xương cốt bột phấn đều đừng dư lại tốt nhất.

Vì thế, lấy Viên Thượng cùng thẩm xứng cầm đầu này một đạo nhân mã liền ở giữa thêm mắm thêm muối, từ giữa làm khó dễ, một chúng văn thần nhiều lần thượng gián ngôn, mặt ngoài trước mắt không phải cùng Đào Thương trao đổi tù binh cơ hội tốt, tả hữu Đào Thương cũng không dám sát Viên Đàm vân vân…… Làm Viên Thiệu đối việc này sinh ra nghi hoặc, do dự không trước.

Mặt khác còn có từng bị Viên Thiệu nhâm mệnh vì phụ trách cùng Từ Châu phương diện câu thông Hứa Du, cũng là không làm.

Chỉ vì Đào Thương âm thầm làm ơn Mi Trúc, thông qua mi gia hiệu buôn chiêu số hối lộ Hứa Du, làm hắn trì hoãn Viên Thiệu một phương đàm phán quá trình.

Hứa Du tuy rằng cơ biến chồng chất, lại là cái tham tài chủ, lấy tiền kéo dài việc, có thể nói ở giữa hắn lòng kẻ dưới này.

Bởi vậy, biến thành Viên Đàm cùng Bàng Kỷ ở Bành Thành ngưng lại mấy tháng, Hà Bắc người lại là “Chẳng quan tâm”.

Viên Đàm thất vọng rồi, thương tâm, hắn thậm chí bắt đầu phẫn hận chính mình cái này gia đình.

Nhưng là ở Viên Đàm bị bắt giữ một đoạn này thời gian, Đào Thương lại là không có lơi lỏng đối bọn họ tâm lý thế công.

Viên Đàm thương hảo lúc sau, Đào Thương đối đãi hắn, liền giống như trong truyền thuyết Tào Tháo đối đãi Quan Vũ giống nhau, ba ngày một tiểu yến, 5 ngày một đại yến, ăn mặc chi phí lăng la tơ lụa, thị nữ an bài mọi thứ chu đáo, chút nào vô khuyết.

Bàng Kỷ đều là tù binh, cũng là tự nhiên mà vậy dính quang, hai người lần này bị bắt giữ, giống như nghỉ phép giống nhau, chẳng những không bị tội. Còn béo vài cân.

Hôm nay này đốn bắt đầu mùa đông rượu, cũng là Đào Thương thu xếp mở tiệc chiêu đãi Viên Đàm.

Hai người trên người đều khoác da lông đại cừu, nấu rượu, ăn trái cây, nói thoả thích tâm sự.

“Huynh trưởng, mắt thấy liền phải nhập thu, ấn thời gian tính tính, ngươi tới ta Bành Thành cũng coi như là có trăm thiên hướng lên trên đi?” Đào Thương trực tiếp xưng hô Viên Đàm vì huynh trưởng, có vẻ quan hệ rất là thân mật.

Viên Đàm chua xót cười, bất đắc dĩ nói: “Trong nháy mắt đã là ba tháng quá…… Ha hả, này ba tháng, Viên mỗ thực sự là như rơi vào trong mộng a.”

Đào Thương nhướng mày, cười nói: “Như thế nào? Huynh trưởng lời này chẳng lẽ là ở chọn tiểu đệ không phải? Là tiểu đệ đối với ngươi không hảo sao?”

Viên Đàm chua xót lắc lắc đầu, nói: “Không phải…… Ta chọn không phải ngươi.”

Hắn hạ lời nói không có nói, nhưng là trong lời nói chi ý đã trong sáng…… Hắn là không có chọn Đào Thương tật xấu, hắn chọn, là chính mình người nhà.

“Huynh trưởng hà tất như thế, không cần cùng ta ngoại đạo, nơi này chính là nhà của ngươi…… Trong khoảng thời gian này ở chung xuống dưới, ngươi ta cũng coi như là nhất kiến như cố, Viên đại tướng quân nếu là quả thực không lấy chỗ tốt tới đổi ngươi, tiểu đệ cuối năm phía trước, tự đem ngươi thả lại đi đó là.”

Viên Đàm vừa nghe, đầu tiên là ngơ ngác thần, tiếp theo tức thì lộ ra thần sắc mừng rỡ.

“Hiền đệ…… Không! Thái phó đáp ứng chịu thả ta đi?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Huynh trưởng cẩn thận tư chi, hiện giờ ngươi ở ta thuộc địa, tiến thối tiền đồ đều do ta một lời mà quyết, ta hoàn toàn không cần phải lừa ngươi a.”

Viên Đàm dùng sức gật đầu: “Đó là, đó là.”

Không bao lâu, lại nghe Viên Đàm lại nói: “Kia xin hỏi thái phó, vì sao phải như thế đối đãi ta?”

Đào Thương cười nói: “Bởi vì ta cảm giác huynh trưởng là cái thật anh hùng, cũng là nhất có tư cách tương lai đi kế thừa Viên đại tướng quân cơ nghiệp, lấy thương độ chi, đương kim thiên hạ trẻ

tuổi trung, phu anh hùng giả, duy huynh trưởng cùng thương cũng…… Viên Thượng như vậy đê tiện tiểu nhân, tâm như rắn rết, thừa cái xe ngựa bốn người có thể làm hắn đá xuống dưới ba? Quả thực chính là phát rồ đến lệnh người giận sôi! Nếu là làm hắn làm đối thủ của ta, thật sự là không xứng!”

Viên Đàm thấy Đào Thương như thế thừa nhận chính mình cũng giáng chức Viên Thượng, trong lòng không khỏi cảm động.

Người này thật là ngô chi tri âm cũng.

Lại thấy Đào Thương hơi hơi mỉm cười nói: “Bất quá huynh trưởng cho dù trở về, hôm sau ở giao thủ thời điểm, người thắng vẫn như cũ vẫn là đào mỗ! Ta có thể đáp ứng ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không giết hại huynh trưởng ngươi, sẽ chỉ ở này Từ Châu nơi, vì huynh trưởng thiết ngồi xuống, tĩnh Hầu huynh chiều dài triều một ngày có thể tới đây trường cư.”

Viên Đàm bị Đào Thương nói cảm xúc mênh mông, www.com thầm nghĩ trong lòng người này thành không khinh ta!

Viên Đàm cũng là nói: “Hôm sau ta theo Hà Bắc, cũng đương ở Nghiệp Thành vì đào quân thiết ngồi xuống, tĩnh hầu đào quân một ngày kia hướng Nghiệp Thành trường cư…… Cuộc đời này tuy là địch, lại tuyệt không tương hại.”

Đào Thương cười vươn ra ngón tay, đối Viên Đàm nói: “Tới, ngoéo tay.”

Viên Đàm ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương tay nhỏ chỉ: “Đây là ý gì cũng?”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Đây là trên đời này nhất thành tin ước định chi thề, đương thời quân tử đều dùng phương thức này ký kết lời thề.”

Viên Đàm bừng tỉnh mà ngộ, ngay sau đó cùng Đào Thương ngoéo tay, cũng ở trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình, về sau nhưng

đến nhiều đọc sách, đọc hảo thư, đừng làm cho quân tử chi gian ký kết lời thề yêu cầu ngoéo tay đơn giản như vậy đạo lý cũng không biết, cùng cái ngốc tử dường như còn phải làm nhân gia giáo.

Hai người chính khi nói chuyện, Bùi Tiền đi tới ngoài đình.

Đào Thương đứng dậy đi qua đi, lại nghe Bùi Tiền thấp giọng nói: “Bẩm thái phó, Hà Bắc sứ giả Hứa Du đã đến Bành Thành, dục cầu kiến thái phó.”

------oOo------

Chương 489: Hà Bắc sứ giả Hứa Du

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cùng Viên Đàm nói chính mình có việc muốn làm, liền đi trước cáo từ.

Viên Đàm thân là tù binh, tự nhiên sẽ không hỏi nhiều, chỉ là làm Đào Thương tự tiện.

Đào Thương theo sau liền đổi mới quần áo, ở phòng nghị sự tiếp kiến vị này từ Nghiệp Thành tới rồi sứ giả.

Hứa Du đứng hàng Viên Thiệu dưới trướng tám vị quan trọng nhất mưu chủ chi nhất, ở Viên Đàm bị bắt sống phía trước, đã sớm đã là bị Viên Thiệu nhâm mệnh đảm đương toàn quyền phụ trách cùng Đào Thương câu thông, phụ trách chuộc lại Viên Đàm việc quan trọng.

Đáng tiếc chính là, Viên Thiệu lúc này đây có điểm gởi gắm sai người.

Này hơn ba tháng thời gian, Hứa Du vẫn luôn không có động tác, này nguyên nhân thực ti tiện.

Đào Thương thông qua mi gia, trong lúc này không ngừng cấp Hứa Du tiêu tiền.

Hứa Du ngay từ đầu cũng thực do dự, nhưng tiền tài ma lực cùng dụ hoặc đối với hắn tới nói thật ra là quá lớn, hắn tâm linh ở mấy phen qua lại đánh sâu vào dưới, cuối cùng vẫn là cầm Từ Châu người tiền.

Bởi vì ở hắn nghĩ đến, Từ Châu người là không dám giết Viên Đàm, rốt cuộc Đào Thương tuy rằng chiếm cứ Đông Nam nửa giang sơn, nhưng Viên Thiệu chỉnh thể thực lực vẫn là hiếu thắng hắn mấy lần, đặc biệt là phương bắc sĩ tốt cao lớn cường tráng, dũng mãnh thiện chiến, chiến mã lại rất nhiều, thật chọc giận Viên Thiệu, khuynh Hà Bắc chi binh nam hạ, Đào Thương làm sao có thể chống đỡ được này lôi đình một kích?

Có căn cứ vào này, Hứa Du liền âm thầm thu tiền, cũng trộm đem thời gian sau này duyên một chút.

Nhưng cho đến ngày nay, đã gần đến cửa ải cuối năm tuổi đuôi, Hứa Du thật sự là không thể lại kéo dài.

Hắn vẫn luôn ở cùng Viên Thiệu nói giải cứu đại công tử chính là chuyện quan trọng, không thể không rất nặng, hốt hoảng hành sự dưới, không khỏi mất nhiều hơn được, nhất định phải chuẩn bị chu toàn.

Cái này lý do chống được hiện tại, đã là không thể lại dùng.

Ngươi chuẩn bị lại chu toàn, còn có thể chuẩn bị đã đến năm đi?

Giá trị lúc này tiết, Hứa Du chỉ có thể là tự thân xuất mã, phong trần mệt mỏi tới gặp Đào Thương.

Thính đường bên trong, trừ bỏ Đào Thương cùng Hứa Du ở ngoài, chỉ có Bùi Tiền một người cùng với Đào Thương tả hữu.

Đào Thương hướng về phía Hứa Du trong lòng hiểu rõ mà không nói ra cười cười, trực tiếp mở miệng: “Trước một đoạn thời gian, mi gia hiệu buôn bên kia, chuẩn bị một phần cuối năm hạ lễ chuẩn bị cấp hứa công đưa đi Nghiệp Thành, hiện giờ hứa công nếu tự mình tới, kia vừa lúc cùng nhau mang về, cũng đỡ phải chúng ta Từ Châu người ngựa xe mệt nhọc.”

Cấp Hứa Du tặng lễ vẫn luôn là Mi Trúc thủ hạ hiệu buôn, nhưng Hứa Du tự nhiên minh bạch phía sau màn chân chính độc thủ là ai.

Bất quá Hứa Du cũng không sợ chút nào, hắn nhưng không sợ Đào Thương quay đầu lại có thể hại hắn.

Thu Đào thị quà tặng sự tình, Hứa Du làm cực kỳ bí ẩn, ngay cả những cái đó âm thầm thế hắn lo liệu người, gần nhất cũng đều bị hắn xử lý.

Hơn nữa tuyệt bút tiền tài đã bị hắn dời đi, có thể nói thần không biết quỷ không hay, chết vô đối chứng.

“Thái phó nói đùa, du nếu là như vậy cầm đồ vật trở về, đại tướng quân há có thể tương dung? Thái phó đây là ý định không nghĩ cho ta quà tặng nha.”

Hai người nhìn nhau một hồi, đột nhiên không hẹn mà cùng cười ha ha.

Tiếng cười qua đi, Đào Thương mới vừa hỏi Hứa Du nói: “Không biết Tử Viễn tiên sinh, đối ngài gia đại tướng quân chính là thiệt tình thực lòng?”

Hứa Du lưng thẳng vẫn luôn, nghiêm mặt, nói: “Tự nhiên là trung tâm, du đối đại tướng quân trung tâm như một, thiên địa chứng giám, ta cuộc đời này đương vì Viên thị thần, chết cũng vì Viên thị quỷ.”

Đào Thương bừng tỉnh “Nga” một tiếng, nói: “Nếu Tử Viễn tiên sinh đối đại tướng quân như vậy nhân nghĩa, kia vì sao lại muốn thu đào mỗ tiền tài? Chẳng lẽ không sợ chậm trễ đại tướng quân đại sự.”

Hứa Du lặng lẽ cười, nói: “Tiền cũng kiếm được, trung nghĩa cũng đương đến! Mỗ liêu thái phó không dám thiện sát trưởng công tử cũng…… Rốt cuộc lấy Từ Châu tình huống, hiện nay chính là không muốn làm tức giận đại tướng quân hổ cần, để tránh đưa tới lật úp tai ương, thái phó, ta nói rất đúng không?”

Đào Thương đôi mắt nhẹ nhàng nhíu lại.

Hứa Du này lão tiểu tử, xác thật là có chút bản lĩnh, phản ứng mau, có tâm cơ, ý nghĩ rõ ràng, chỉ bằng vừa mới lao kia nói mấy câu, Đào Thương liền biết hắn bản lĩnh ứng không ở Trần Đăng dưới, ít nhất sẽ không thấp quá nhiều.

Đào Thương trong đầu ở bay nhanh vận chuyển, hắn liệu định Hứa Du lần này là tới muốn người.

Nhưng một phương diện hắn nếu muốn ra có lợi nhất với chính mình đối sách, về phương diện khác, hắn còn nếu muốn biện pháp thông qua Hứa Du sờ sờ Viên Thiệu đế.

Nhìn Đào Thương nhíu mày cúi đầu không nói gì, Hứa Du lộ ra một tia tự đắc tươi cười, nói: “Thái phó, Hứa mỗ nhân nói không tồi đi?”

Đào Thương thật dài thở dài, bất đắc dĩ nói: “Hứa huynh đã đoán sai…… Việc này ta có điểm thực xin lỗi ngươi, tối hôm qua cùng Viên Đàm uống rượu khi, kia hỗn đản cùng đào mỗ cãi nhau, đào mỗ nhất thời rượu tính đại tác phẩm, chơi rượu điên sai người đem Viên Đàm cấp chém, trước mắt chính suy nghĩ xử lý như thế nào việc này đâu.”

Hứa Du sắc mặt tức khắc phiếm thượng một tầng xanh mét.

“Thái phó nhưng chớ nên cười đùa với ta!”

Đào Thương hướng về phía Hứa Du chắp tay nói: “Hứa công, ta thực xin lỗi ngươi…… Người tới a, đem Viên Đàm đầu người cho ta đệ trình đi lên……”

Bùi Tiền cùng Đào Thương thời gian dài, tâm tư kín đáo, biết Đào Thương lừa gạt người, nhưng cũng là làm bộ làm tịch muốn đi an bài.

Liền thấy Hứa Du một cái thương lương, trực tiếp mềm oặt tê liệt ngã xuống tại chỗ, thiếu chút nữa chưa cho Đào Thương quỳ xuống.

“Hứa công, ngươi làm sao vậy?” Đào Thương ngạc nhiên nói.

Hứa Du run rẩy chỉ vào Đào Thương, một đôi mắt huyết hồng huyết hồng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi, ngươi hổ a! Hiển Tư công tử chính là đại tướng quân trưởng tử, tuy không được này thân, lại cũng là ruột cốt nhục, ngươi giết hắn, hay là không sợ đại tướng quân năm sau đầu xuân đem ngươi Từ Châu san thành bình địa, chó gà không tha?”

Đào Thương tùy ý nhún vai, nói: “Không phải theo như ngươi nói là thừa rượu tính giết sao? Ta cũng không phải cố ý.”

Hứa Du nghe vậy thiếu chút nữa không một ngụm lão huyết phun trên mặt đất.

“Đường đường đương triều thái phó! Như thế nào như vậy tùy hứng? Không có việc gì ngươi uống như vậy nhiều làm gì! Sớm một chút trở về ngủ không được a!”

Đào Thương bất đắc dĩ cười, nói: “Sát liền giết, hối hận cũng không có cách nào, dù sao tả hữu Viên Thiệu ngày sau đều đến là xuất binh Từ Châu, ta giết hay không Viên Đàm, kỳ thật cũng căn bản thay đổi không được Từ Châu kết cục…… Viên Thiệu tóm lại đều sẽ thảo phạt ta, ta lần này cùng lắm thì ngọc nát đá tan.”

Hứa Du khí thẳng trừng mắt: “Ngươi nhưng thật ra nghĩ thoáng! Nhưng ta đâu? Hứa mỗ phụ trách cùng thái phó thương thảo trao đổi công việc, ngươi như vậy hành sự, chẳng lẽ không phải là kéo ta làm đệm lưng?!”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười: “Ta quản ngươi đi tìm chết.”

Hứa Du khóc không ra nước mắt.

Mắt thấy Hứa Du cặp kia trừng lớn trong ánh mắt bắn ra lửa giận, còn có mất hồn mất vía bi ai biểu tình. Đào Thương vui vẻ.

“Ta đậu ngươi chơi đâu.”

Hứa Du: “……”

“Viên công tử còn ở ta phủ đệ trung uống rượu, bình yên vô sự, chúng ta vừa mới vừa mới uống qua một đốn, ta chính là xem tiên sinh như vậy tự tin nghiền ngẫm ta, cố ý dọa dọa ngươi mà thôi, còn thỉnh Tử Viễn tiên sinh chớ trách.”

Hứa Du mặt bá lập tức đỏ.

Hắn vừa mới đắc ý dào dạt nói Đào Thương không dám giết Viên Đàm, kết quả nhân gia tùy tiện diễn một vở diễn, liền đem chính mình cấp dọa thí.

Tiểu tử này, quả nhiên là giống như đại tướng quân lời nói, thực sự là cái yêu nghiệt a.

“Thái phó thân là triều đình trọng thần, thế nhưng như thế tùy ý nói bậy, chẳng lẽ không tự giác có thất thể thống sao?”

Đào Thương ha hả cười, không có để ý Hứa Du chỉ trích, đột nhiên nói: “Tử Viễn tiên sinh, ta vừa mới nói ta giết Viên Đàm, ngươi tức giận dưới đối ta nói một câu ‘ chẳng lẽ không sợ Viên đại tướng quân sang năm đầu xuân thảo phạt với ta? ’…… Xem ra Viên Thiệu đã đem nam hạ ngày cùng hành trình, đều an bài hảo nha, đào mỗ thật là đến cảm ơn ngươi này phân quan trọng tình báo.”

Hứa Du lúc này chính là thật muốn hộc máu.

“Ta, ta chưa nói! Không phải ta nói!” Hứa Du kích đầu bẻ mặt lỡ lời phủ nhận.

Đào Thương hồn nhiên không thèm để ý, đối Hứa Du nói: “Tiên sinh lần này chính là phụng Viên Thiệu chi mệnh tiến đến chuộc lại con tin…… Như vậy đi, ngươi trở về nói cho Viên Thiệu, con tin ta sẽ còn trở về, đến nỗi tiền chuộc sao? Ta chỉ cần một trăm cân lân ngón chân kim, lương thảo một ngàn thạch, đủ rồi.”

“A?”

Hứa Du tới trước, vốn dĩ đã cùng Đào Thương làm tốt ra giá đổi giới chuẩn bị, cái gì mấy vạn thạch lương thảo, không đếm được lá vàng, thành trì, dân cư, Từ Châu cùng Thanh Châu địa vực phân chia, Hứa Du khuôn sáo đều làm tốt nguyên vẹn ứng đối chuẩn bị, liền chờ Đào Thương công phu sư tử ngoạm.

Nhưng nào từng nghĩ đến, Đào Thương há mồm cư nhiên liền phải như vậy điểm đồ vật?

Nói câu không dễ nghe lời nói, mấy thứ này, còn không có Mi Trúc này mấy tháng đưa cho Hứa Du đồ vật nhiều đâu.

“Thái phó lời này thật sự?” Hứa Du nghi hoặc nhìn Đào Thương, dò hỏi thức cố vấn.

“Đào mỗ chính là thiên hạ nổi danh chân thành quân tử, nhất ngôn cửu đỉnh, tự nhiên sẽ không nói dối lừa ngươi.” Đào Thương vỗ bộ ngực nói.

Hứa Du nghe xong lời này hận không thể một ngụm cục đàm phun hắn vẻ mặt.

Cũng không biết cái nào hỗn đản vừa rồi lừa chính mình đem Viên Đàm giết đâu.

“Một khi đã như vậy, kia xin hỏi Đào công tử tính toán khi nào trả lại đại công tử?”

“Năm sau.” Đào Thương chậm rì rì nói.

Hứa Du mày nhăn lại, nói: “Vì sao phải chờ lâu như vậy?”

Đào Thương biểu tình thực bình đạm: “Không vì cái gì, hứa công nếu là không muốn, kia chỉ sợ là chờ đến Viên đại tướng quân xuất binh công ta là lúc, ta cũng không sẽ phóng Viên Đàm đi.”

Hứa Du mày nhăn lại, nói: “Thái phó, ngài như thế hành sự, Hứa mỗ trở về Nghiệp Thành, sợ là đối đại tướng quân không hảo giao đãi.”

Đào Thương làm bộ làm tịch suy nghĩ một chút, mới vừa rồi nhả ra nói: “Như vậy đi, ta hứa hẹn ngươi lúc này đây trở về, nhưng trước đem Bàng Kỷ lãnh trở về, như thế nào? Có hắn cho ngươi làm chứng, nói vậy ngươi hẳn là sẽ không ở đại tướng quân trước mặt quá mức nan kham.”

Hứa Du nhíu nhíu mày, cúi đầu trầm tư.

Bằng hắn nhạy bén tâm tư, hắn tính định Đào Thương như thế an bài khẳng định là có vấn đề…… Nhất định là có cái gì quỷ kế.

Bất quá cân nhắc luôn mãi dưới, Hứa Du cũng không có tìm ra cái gì có thể uy hiếp đến chính mình nhân tố tồn tại.

Cũng thế, trước lãnh Bàng Kỷ trở về liền trước lãnh Bàng Kỷ.

Lượng hắn họ Đào còn có thể chơi ra cái gì phiên thiên đa dạng?

Hắn hướng về phía Đào Thương thật sâu chắp tay thi lễ, nói: “Một khi đã như vậy, kia tại hạ liền từ chối thì bất kính, một trăm cân lân ngón chân kim, một ngàn thạch lương thảo, ngày gần đây tức đến.”

Đào Thương ha hả cười nói: “Tại hạ thác Mi Trúc đưa cho tiên sinh hạ tuổi chi lễ, cũng sẽ ngày gần đây tức đến, đến lúc đó còn phải làm phiền tiên sinh phái người ký nhận nga.”

Hứa Du nghe vậy sắc mặt không khỏi đỏ lên, ám đạo một tiếng hổ thẹn.

Nhưng ở tham lam bản tính sử dụng hạ, hắn chung quy vẫn là không có cự tuyệt.

“Thái phó.” Hứa Du trầm tư thật lâu sau, rốt cuộc vẫn là nói một phen xuất phát từ nội tâm oa tử nói: “Nhận được thái phó hậu ý, Hứa mỗ không thắng cảm kích, ta bên này còn tưởng khuyên nhủ thái phó…… Từ Châu cùng Dương Châu, vô luận là binh lực vẫn là thế lực, ngươi đều hơn xa đại tướng quân địch thủ, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại chỉ biết đồ tăng sinh linh đồ thán, thái phó không

bằng vẫn là sớm hàng đi, đại tướng quân năm đó đối với ngươi thật là thưởng thức, một thân lòng dạ cũng rộng rãi, Hứa Du cũng chắc chắn ở đại tướng quân trước mặt vì ngài nói tốt, tuyệt không làm thái phó ở đại tướng quân dưới trướng chịu ủy khuất, nói không chừng còn nhưng mông ân tiếp tục thống trị Từ Châu, ngài xem như thế nào?”

Đào Thương cười nói: “Đa tạ Tử Viễn tiên sinh hậu ý, ngài ý kiến, ta sẽ cùng ta thủ hạ chư tướng nghiệp quan thảo lúc sau lại làm quyết định, nếu ngày sau đào mỗ thực sự có ý tứ này, sẽ tự phái người lấy thông tri tiên sinh, đến lúc đó còn phải làm phiền tiên sinh ở trong đó nhiều hơn hòa giải mới là.”

------oOo------

Chương 490: hoạ ngoại xâm nguyên nhân bên trong

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Du đi rồi, mang theo Bàng Kỷ cùng Đào Thương cho hắn hứa hẹn đi rồi —— đương nhiên, này còn không có tính thượng Mi Trúc sẽ ở cuối năm tuổi đuôi cho hắn đưa quá khứ lễ vật.

Một ngày này, Đào Thương ở nhà cùng Điêu Thuyền, Mi Trinh cùng nhau hống quá hài tử sau, lại đi dịch quán vấn an Viên Đàm.

Được biết, Viên Đàm đã suốt hai ngày không có ăn qua đồ vật, mỗi ngày mặt ủ mày chau, chỉ là chính mình một người đãi ở dịch quán trong viện thương thân.

Người khác không hiểu được Viên Đàm là vì cái gì, nhưng Đào Thương trong lòng lại là rõ ràng.

“Huynh trưởng, chính là vì lần trước Hứa Du tới đây sự mà hao tổn tinh thần?” Đào Thương vừa thấy Viên Đàm mặt liền thẳng vào chủ đề, cũng không khách sáo, biểu hiện hai người cực kỳ thân cận.

Viên Đàm quay đầu nhìn về phía hắn, trên mặt lộ ra một tia cười khổ, nói: “Phụ thân liền Bàng Kỷ đều chuộc trở về, lại cô đơn đem ta một mình ném xuống…… Chẳng lẽ ở hắn trong lòng, Viên mỗ hay là còn không bằng một cái Bàng Kỷ quan trọng?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Huynh trưởng không cần quá mức thương thân, kỳ thật Viên công cũng chưa chắc là không nghĩ muốn chuộc lại ngươi, khả, khả năng là đào mỗ kia một ngày hỏi Hứa Du muốn thù lao quá cao, cho nên hắn vô pháp làm chủ, trở về hỏi lệnh tôn mà thôi……”

Viên Đàm mặt vô biểu tình: “Đào huynh không cần an ủi tại hạ, Bùi Tiền đều đã cùng ta nói, kia một ngày Đào huynh hướng Hứa Du đề ra hai điều kiện, một cái là dùng ngàn thạch lương thảo trăm cân lân ngón chân kim chuộc lại Bàng Kỷ, một cái là dùng vạn thạch lương thảo cùng ngàn cân lân ngón chân kim chuộc lại ta…… Mà Hứa Du, lại chỉ đáp ứng rồi một cái.”

Lời này tự nhiên là Đào Thương dạy cho Bùi Tiền, làm hắn tới mông Viên Đàm.

Đào Thương nghe xong lời này, giả vờ tức giận nói: “Cái này Bùi Tiền, thật là càng ngày càng làm càn, làm sao dám tùy ý truyền lời? Người tới, cho ta hoả tốc đem Bùi Tiền tập nã, đánh 50 quân côn, phạt bổng ba tháng!”

Viên Đàm đứng dậy nói: “Đào huynh, ngươi nếu là thật sự trừng trị Bùi Tiền, kia Viên ngày nọ sau tại đây Bành Thành, chỉ sợ cũng là vô pháp đãi.”

Đào Thương nghe vậy ngẩn người, ngay sau đó thở dài khẩu khí, nói: “Người tới a! Thôi, miễn đi, buông tha Bùi Tiền lúc này đây, chuyển cáo cho hắn, nếu là còn có lần sau, ta trực tiếp thiến hắn!”

Nói xong lúc sau, Đào Thương ngay sau đó nói: “Huynh trưởng không cần quá mức lo lắng, ta không phải đã đáp ứng ngươi sao? Liền tính là đại tướng quân không chuộc ngươi, ta qua năm lúc sau, tự nhiên cũng sẽ thả ngươi trở về.”

Viên Đàm nghe vậy, chua xót nói: “Chuyện tới hiện giờ, ta đã không nghĩ đi trở về.”

Đào Thương nghiêm mặt, nói: “Huynh trưởng nói sao lại nói như vậy? Đại trượng phu sinh với loạn thế, há nhưng tự cam bình đạm? Hiện giờ ngươi bất quá đã chịu này kẻ hèn tiểu suy sụp, liền nhẹ giọng từ bỏ, ngày sau nơi nào còn có thể làm đại sự? Nhữ nếu là như vậy vô chí, đào mỗ liền khinh thường cùng ngươi vì hữu.”

Viên Đàm nghe ra Đào Thương khích lệ chi ý, trong bất tri bất giác, khóe mắt lòe ra hai điểm nước mắt.

Trước mắt cái này địch nhân, trước mắt cư nhiên so với chính mình đệ đệ cùng phụ thân đối chính mình còn muốn hảo, thiên hạ này rốt cuộc là làm sao vậy? Hà Bắc Viên gia rốt cuộc lại là làm sao vậy?

Viên Đàm thật sâu hít một hơi, bái phục chắp tay nói: “Đào huynh thật không hổ là đương thời quân tử, Viên mỗ hoàn toàn chịu phục ngươi.”

Đào Thương cười chụp sợ bờ vai của hắn, nói: “Huynh trưởng, hôm sau, ngươi ta còn muốn ở trên chiến trường một phân cao thấp đâu!”

Viên Đàm cái mũi đau xót, lộ ra một cái bất đắc dĩ tươi cười.

“Trừ tịch một quá, ta liền phái người đưa huynh trưởng hồi Nghiệp Thành đi, năm nay ăn tết, ngươi liền cùng tiểu đệ mọi người trong nhà cùng nhau quá đi! Đây là ta cùng ta nhi tử quá cái thứ nhất năm, đến lúc đó đem ngươi cái kia đường muội cũng cùng nhau kêu lên, các ngươi ôn chuyện.”

Đào Thương nói người là Viên Uyển.

Viên Đàm vừa nghe Đào Thương chủ động mời chính mình cùng hắn thân nhân cùng ăn tết, trong lòng càng là có một loại nói không rõ cảm kích chi tình.

“Đào huynh, bất luận ngươi ta là địch là bạn, Viên mỗ cuộc đời này tất không tương phụ.”

……

Mặt khác một bên, Hứa Du lãnh Bàng Kỷ về tới Nghiệp Thành.

Không đợi tiến Nghiệp Thành, ở Nghiệp Thành ngoại Thập Lí Đình chỗ, liền có Viên Thiệu thân mệnh đặc sứ tiến đến nghênh đón.

Nhưng Bàng Kỷ thực hiển nhiên là không nghĩ nhìn thấy cái này sứ giả.

Viên Thượng cùng thẩm xứng.

Hứa Du nhưng thật ra thức thời, hắn nhìn ra Viên Thượng cùng thẩm xứng chính là vì Bàng Kỷ mà đến, bởi vậy ở đình trung tiếp phong yến thượng, tùy ý uống lên mấy khẩu lúc sau, liền mượn niệu độn trốn đi ra ngoài, chỉ để lại bọn họ ba người mắt to trừng mắt nhỏ lẫn nhau nhìn.

Hứa Du thân ảnh phương một biến mất, liền thấy Viên Thượng vung quần áo trước bãi, ‘ thình thịch ’ một tiếng cấp Bàng Kỷ quỳ xuống.

Bàng Kỷ thấy thế sửng sốt, nói: “Tam công tử, ngươi đây là làm chi?”

Viên Thượng cúi đầu không nói lời nào.

Thẩm xứng còn lại là ở một bên nói: “Nguyên đồ, Tam công tử tuổi nhỏ, thượng một lần ở xe đuổi qua sự, cũng thật phi hắn bổn ý, hắn lúc này đây tới, là đặc biệt tới cấp ngươi tạ lỗi.”

Thẩm xứng không nói đảo còn hảo, vừa nói lời này, Bàng Kỷ liền lại nghĩ tới Viên Thượng cùng Viên Đàm hai người đem chính mình ném xuống xe tình hình, khí sắc mặt ửng hồng.

“Hừ!” Hắn thật mạnh một quay đầu, nhìn đều không nhìn Viên Thượng liếc mắt một cái.

Viên Thượng xin giúp đỡ dường như nhìn về phía thẩm xứng.

Thẩm xứng ho nhẹ một tiếng, túm nổi lên Bàng Kỷ, đem hắn lôi ra đình ngoại, đối hắn nói: “Không sai biệt lắm được a, đừng quá được một tấc lại muốn tiến một thước.”

Bàng Kỷ nghe vậy, cái mũi thiếu chút nữa không khí oai: “Ta được nước làm tới? Hợp lại việc này là xuống dốc ở ngươi trên đầu! Có hắn hai anh em người như vậy làm việc sao? Lời nói không đợi nói

xong đâu, liền một tả một hữu bắt lấy ta cho ta ném xe phía dưới đi! Ta chiêu ai chọc ai?”

Thẩm xứng an ủi dường như vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Lời này là không sai, bất quá đây cũng là không có biện pháp sự! Cao Tổ năm đó còn có ngồi xe khí tử việc đâu, huống chi là chúng ta Tam công tử…… Nói nữa, Tam công tử một cái Viên Đàm một cái, đều đem ngươi ném đi xuống, nhưng bọn hắn khẳng định còn phải có một cái kế thừa chủ công cơ nghiệp, chẳng lẽ ngươi Bàng nguyên đồ cổ cứng còn có thể liền hai người bọn họ đều không nước tiểu?”

Bàng Kỷ buồn rầu nhìn thẩm xứng một hồi, cuối cùng vẫn là thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Đã biết đã biết, ta không nhớ Tam công tử không phải thành không?”

“Này liền đúng rồi, chúng ta đều là đương thần hạ, sao có thể niệm chủ công không phải…… Đúng rồi, Viên Đàm lần này không cùng các ngươi trở về?” Thẩm xứng hỏi Bàng Kỷ nói.

Bàng Kỷ gật đầu nói: “Là, không trở về, ta cũng không hiểu được là chuyện như thế nào.”

“Các ngươi ở Từ Châu đãi thế nào?”

Bàng Kỷ ăn ngay nói thật: “Đào Thương đối chúng ta chưa từng bạc đãi, cực kỳ chiếu cố, ta cảm giác ta ở Bành Thành, so ở Nghiệp Thành đều tự tại.”

“Như vậy a……” Thẩm xứng tròng mắt vừa chuyển, kế để bụng đầu, nói: “Kia Viên Đàm cùng Đào Thương quan hệ thế nào?”

Bàng Kỷ nói: “Cụ thể ta là không rõ lắm, uukanshu.com nhưng ta cùng Viên Đàm đều ở tại Từ Châu dịch quán, nói đến cũng quái, kia Đào Thương lâu lâu liền tới tìm Viên Đàm, hai người còn uống hoài rượu, Viên Đàm cũng không có việc gì còn luôn là đi Đào Thương phủ đệ, hai người chỗ giống như thân huynh đệ giống nhau, thực sự là lệnh người khó hiểu.”

“Ha hả a.” Thẩm xứng vuốt chòm râu, cười nói: “Thì ra là thế, mặc kệ bọn họ vì cái gì ở chung như vậy hòa hợp, kia đều là tốt nhất…… Nguyên đồ, sau đó vào Nghiệp Thành, gặp mặt đại tướng quân, chủ công nếu là hỏi trưởng công tử tình huống, ngươi biết hẳn là nói như thế nào?”

Bàng Kỷ còn đắm chìm ở hồi ức bị ném xuống xe ngựa thảm kịch trung mà không thể tự thoát ra được, nghe vậy ngạc nhiên nói: “Cái gì nên nói như thế nào?”

Thẩm xứng nhất phiên bạch nhãn, sau đó ngay sau đó ghé vào Bàng Kỷ bên tai, tinh tế đối hắn trần thuật một lần ý nghĩ của chính mình.

Bàng Kỷ đôi mắt tức khắc sáng, nhưng đồng thời sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

“Làm như vậy, có phải hay không có điểm quá không địa đạo, quay đầu lại Viên Đàm chính là đã trở lại, ở đại tướng quân trước mặt, rất có khả năng cũng phiên không được thân a.”

Thẩm xứng âm hiểm cười nói: “Chẳng lẽ, ngươi còn muốn cho hắn trở về, đè ở chúng ta những người này trên đầu không thành?”

------oOo------

Chương 491: Viên Thiệu đau lòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàng Kỷ theo Hứa Du về tới Nghiệp Thành, giữa đường gặp qua thẩm xứng cùng Viên Thượng.

Viên Thiệu vừa nghe nói Hứa Du chỉ đem Bàng Kỷ một cái cấp lãnh trở về, mà không có mang về Viên Đàm, trong lòng rất là không cao hứng.

Hứa Du đối này hồi báo là lúc, Viên Thiệu trong lời nói toàn là thâm trách Hứa Du chi ý.

Bất quá Hứa Du thực hiển nhiên cũng không có đem việc này trở thành một chuyện.

Hắn không chút hoang mang nghe xong Viên Thiệu trách cứ lúc sau, mới bắt đầu đối Viên Thiệu kỹ càng tỉ mỉ trần thuật lần này đi hướng Từ Châu cụ thể tình huống.

Đương nói tới Viên Đàm việc thời điểm, Hứa Du vì không chương hiển chính mình vô năng, cũng là vì tận lực đem vấn đề liên lụy đến chính mình từng chịu quá Mi Trúc hối lộ chuyện này thượng, ngay sau đó đối Viên Thiệu đánh cái qua loa mắt.

Cũng có thể nói là thiện ý nói dối.

Hứa Du lộ ra một bộ bi thống biểu tình: “Đại tướng quân, tại hạ ở Bành Thành, từng thiết thực cùng Đào Thương thảo luận quá lớn công tử thuộc sở hữu việc, chỉ là vô luận tại hạ như thế nào ép hỏi, Đào Thương kia gian tặc chính là bất chính mặt trả lời với ta, thậm chí liền hắn muốn dùng đại công tử ở chủ công nơi này trao đổi cái

gì cũng không cùng ta nói, việc này trong đó thực sự kỳ quặc, thật là lệnh Hứa Du vô giải, còn thỉnh chủ công thứ tội!”

Dứt lời, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu như đảo tỏi kêu oan.

Viên Thiệu nghe thế, cũng không khỏi có chút nghi hoặc.

Nếu là Hứa Du nói chính là thật sự…… Kia Đào Thương bắt được Viên Đàm, còn không lấy Viên Đàm tới cùng chính mình nói trao đổi điều kiện? Việc này vì sao?

Chính là thuần túy tưởng thế Viên mỗ dưỡng nhi tử? Họ Đào không đến mức như vậy tiện da đi?

Thẩm xứng thấy Hứa Du như thế phối hợp thượng nói, trong lòng càng là cao hứng, hắn cũng mặc kệ Hứa Du lời này là thật là giả, vội vàng nắm lấy cơ hội ra ban gián ngôn nói: “Minh công, việc này không khó lộng minh bạch! Bàng nguyên đồ ở Từ Châu bị Đào Thương giam giữ ba tháng, tuy thuộc tù binh, nhưng lấy Đào Thương quân tử chi danh, chưa chắc sẽ đối hắn thực thi cầm tù, hắn nói vậy đối trong đó việc nhiều ít có chút nghe thấy, chủ công dục biết chân tướng, không ngại hỏi một chút hắn là được.”

Viên Thiệu bỗng nhiên tỉnh ngộ, một phách trán nói: “Lời này có lý! Tốc gọi Bàng Kỷ tới!”

Vì chương hiển chính mình rộng lượng, săn sóc cùng ân sủng, Bàng Kỷ trở lại Nghiệp Thành lúc sau, Viên Thiệu cũng không có làm hắn trước tiên tiến đến bái kiến, mà là tiền trạm này trở về nhà, lấy toàn cùng người nhà phân biệt chi khổ, chỉ là đơn độc hội kiến Hứa Du.

Nhưng là lúc này, sự tình quan Viên Đàm sinh tử đi lưu, Viên Thiệu lại cũng trang không được rộng lượng, cần thiết đem Bàng Kỷ đưa tới hỏi chuyện.

Đi truyền lệnh thị vệ đi rồi không lâu, liền thấy Bàng Kỷ vội vội vàng vàng chạy vào thính đường, đối Viên Thiệu thăm viếng hành đại lễ nói: “Bàng Kỷ gặp qua đại tướng quân! Đến mông đại tướng quân

thiên ân, kỷ phương đắc ý thoát vây tặc đầu, đại tướng quân chi ân nghĩa, kỷ cuộc đời này thật không có gì báo đáp, chỉ có thể tẫn hiệu khuyển mã chi lao!”

Viên Thiệu nhìn từ trên xuống dưới hắn, nói: “Nguyên đồ chịu khổ…… Ngươi lần này thất thủ nguyên lành, ở Từ Châu quá như thế nào?”

Bàng Kỷ mọi nơi nhìn một vòng mọi người, đương hắn ánh mắt cùng thẩm xứng có một lát giao thoa thời điểm, lại thấy đối phương cơ hồ là không vẫn giữ lại làm gì dấu vết hướng hắn gật gật đầu.

Bàng Kỷ biết được, trước mắt là nói hươu nói vượn thời khắc.

Hắn trong lòng một hoành, làm bộ làm tịch cảm khái: “Thác đại công tử hồng phúc, Bàng Kỷ lần này ở Từ Châu cũng không có chịu cái gì khổ, ngược lại là bị chịu Đào Thương lễ ngộ cùng kính trọng, nhật tử quá đến cũng coi như an tĩnh…… Lại là mệt đại công tử a.”

“Thác Hiển Tư phúc?” Viên Thiệu mày nhăn lại, nghi hoặc nói: “Nhữ lời này ý gì? Tốc tốc cùng ngô nói tới?”

Bàng Kỷ cắn chặt răng biên nói dối, nói: “Đại công tử trí kế vô song, tới rồi Từ Châu lúc sau, lá mặt lá trái, cùng Đào Thương kia tặc tư đánh thành một mảnh, thậm chí còn xưng huynh gọi đệ, Đào Thương đối đại công tử cực kỳ lễ ngộ ân sủng, hắn ba ngày một tiểu yến, 5 ngày một đại yến, thả ngày ngày cùng đại công tử thành đôi nhập đối đọc sách săn bắn, nói nuốt tình cảm, bình luận thiên hạ, hai người không phải huynh đệ hơn hẳn huynh đệ, cảm tình muốn tốt khẩn……”

Bàng Kỷ lời này nói ra kỳ thật cũng miễn cưỡng xem như lời nói thật, chính là bỏ thêm một chút trau chuốt, nhưng nghe ở Viên Thiệu lỗ tai, chính là một cái khác vị.

Chân thật tình huống là Đào Thương cố tình nghĩ cách đi giao hảo Viên Đàm —— nhưng Bàng Kỷ trong miệng nói ra, thật giống như là

Viên Đàm đồ nhu nhược không tiền đồ, chủ động đi cấp Đào Thương a dua xách giày.

Cho nên nói, Trung Hoa ngôn ngữ bác đại tinh thâm, hai ba câu lời nói là có thể chỉnh chết ngươi.

Viên Thiệu nghe xong Bàng Kỷ chi ngôn, khí giấu ở tay áo trung đôi tay đều có chút run rẩy, hắn một trương anh tuấn uy vũ khuôn mặt biến có chút vặn vẹo, nhìn kỹ tới, thậm chí là có chút xấu xí.

“Cái này nghịch tử!”

Thẩm xứng thấy hỏa hậu tới rồi, ngay sau đó gián ngôn nói: “Chủ công chớ giận! Đại công tử như thế hành sự, nói vậy cũng là có này khổ trung, hãm sâu địch thủ mà làm cầu tự bảo vệ mình, lá mặt lá trái kỳ thật cũng ở tình lý bên trong, đại công tử rốt cuộc cũng là cá nhân a.”

Hắn lời này nghe dường như khuyên giải, kỳ thật chính là ở lửa cháy đổ thêm dầu, gián tiếp nói Viên Đàm tư chất bình thường.

“Không cốt khí đồ vật!” Viên Thiệu đứng lên, ở trong sảnh qua lại độ bước: “Thân là ta Nhữ Nam Viên gia chi tử, thất thủ bị bắt lúc sau lại liền một chút kiên cường kính đều lấy không ra, còn hướng bắt sống chính mình đối thủ a dua a dua! Viên mỗ năm đó ở lạc dương là lúc, đối mặt Đổng Trác cũng chưa từng mềm yếu nửa phần! Như thế không có chí hướng tiểu nhân, như thế nào xứng làm ta trưởng tử! Ngày sau lại như thế nào đảm đương khởi ta Hà Bắc nghiệp lớn!”

Thẩm xứng cùng Viên Thượng nghe vậy, trong lòng không khỏi vui mừng quá đỗi.

Này kế thành rồi!

Nhưng ở ngay lúc này, Tự Thụ lại là đứng dậy.

“Minh công, có một số việc không thể vọng kết luận, còn phải là phái người hướng Từ Châu thiết thực điều tra rõ mới có thể.”

Tự Thụ chi ngôn cực kỳ công bằng, nhưng nghe ở Viên Thượng lỗ tai liền không phải tư vị.

Hỗn đản này chẳng lẽ là cùng Viên Đàm một đường mặt hàng? Ngươi hạt trộn lẫn cái gì a!

Viên Thiệu trước mắt tuy rằng giận Viên Đàm không biết cố gắng, nhưng rốt cuộc cũng là con hắn, hắn cũng hy vọng Bàng Kỷ theo như lời nói là có vấn đề, vì thế liền dựa theo Tự Thụ kiến nghị, phái rất nhiều Hà Bắc thám tử đi Bành Thành hỏi thăm.

……

Mà trước mắt thời gian đã đến trừ tịch, Đào Thương quả nhiên là tuân thủ lời mở đầu, mời Viên Đàm nhập phủ, cùng tộc nhân của mình cùng ăn tết.

Đào Thương đầu tiên là đem Viên Đàm dẫn tiến cho từ ngoài thành đạo quan gấp trở về Đào Khiêm cùng Vương Duẫn, lại vì hắn giới thiệu chính mình gia quyến, còn hống anh anh học ngữ tiểu Đào Tịch kêu Viên Đàm bá bá.

Đương nhiên, Đào Tịch căn bản là sẽ không kêu, chỉ là “A ba a ba” phun Viên Đàm vẻ mặt nước miếng.

Người một nhà hoà thuận vui vẻ vượt qua một cái cửa ải cuối năm tuổi đuôi chi tiết, Đào thị gia tộc nhiệt tình cùng thiện ý, làm Viên Đàm rất là cảm động.

Quá ấm áp.

Vãn tịch hết sức, Đào Thương còn cố ý thỉnh Viên Đàm nhấm nháp một loại gần nhất tân lưu hành món chính.

Nghe nói, vật ấy chính là từ chính mình dưới trướng y thự úy Trương Cơ phát minh, cũng từ Đào Thương chính mình tăng thêm cải tiến —— tên là trăng non hỗn độn, cũng có thể gọi là sủi cảo.

Viên Đàm hơi mang do dự đem một cái sủi cảo đặt ở trong miệng, nhai nhai, này hai tròng mắt quang mang không khỏi quang mang đại thịnh.

“Ăn ngon sao? Huynh trưởng?” Đào Thương cười ha hả nói.

“Ăn ngon! Ăn ngon! Đông Nam nơi chẳng những là non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt, thả cư nhiên còn có này đám người gian tuyệt vị! Hiền đệ có thể sinh ở sơn thủy cẩm tú chi hương, thực sự là hảo phúc khí a, so với chúng ta phương bắc khổ hàn người mạnh hơn nhiều.” Viên Đàm một bên ăn, một bên một cái kính gật đầu khen ngợi.

Đào Thương ha hả cười, nói: “Đó là tự nhiên, huynh trưởng có biết, chúng ta bên này có một câu tục ngữ, gọi là ăn ngon bất quá sủi cảo, hảo chơi đâu —— bất quá tẩu tử.”

Viên Đàm vừa mới bắt đầu vừa nghe lời này, còn ha ha cười ngây ngô, nhưng một lát sau hồi quá vị sau, lại có điểm nhạc không ra.

Chỉ vì Đào Thương đối hắn là một ngụm một cái “Huynh trưởng” kêu, kêu hắn đầu phiếm lục quang.

Gia yến chính vui vẻ cử hành khi, đêm giao thừa đương trị Bùi Quang tới tìm Đào Thương bẩm báo.

Đào Thương buông chiếc đũa, cùng hắn đi ra thính đường.

“Thái phó, gần nhất trong thành nhiều rất nhiều từ quê người tới Hà Bắc người, nghĩ đến hẳn là Hà Bắc mật thám, bất quá số lượng rất nhiều, không khỏi là có chút không tầm thường.”

Đào Thương mặt mày hơi hơi một chọn, suy nghĩ một hồi, đột nhiên vui vẻ.

“Thoạt nhìn, những người này hẳn là đều là vì Viên Đàm mà đến…… Ha hả, quả nhiên trước phóng Bàng Kỷ trở về là đúng, này

lão tiểu tử thuộc về Viên Thượng một hệ, từ trong miệng hắn nói không nên lời cái gì lời hay!”

Bùi Quang bừng tỉnh nói: “Nguyên lai thái phó kết giao Viên Đàm, là sớm có mưu đoạn!”

Đào Thương nói: “Kể từ đó, ngô kế thành rồi! Phân phó đi xuống, không được bất luận kẻ nào đối Hà Bắc mật thám động thủ…… Làm giáo sự phủ nghĩ cách đem ta hôm nay mở tiệc chiêu đãi Viên Đàm ở Đào phủ gia yến ăn tết sự cũng truyền ra đi, tốt nhất lại nhiều làm một ít đầy đặn tân trang.”

Bùi Quang không rõ nguyên do, ngạc nhiên nói: “Thái phó, cái gì là đầy đặn tân trang?”

“Heo a!” Đào Thương chụp một chút Bùi Quang đầu, giận này không tranh nói: “Lời đồn hiểu hay không? Nói dối có thể hay không?”

Bùi Quang rất là thật thành lắc lắc đầu: “Mỗ từ nhỏ vâng chịu phụ huấn, sẽ không nói dối.”

Đào Thương thở sâu, bất đắc dĩ nói: “Bùi Quang a, này loạn thế trung, may là ngươi theo ta! Ngươi như vậy phúc hậu người, nếu là phóng tới xã hội thượng, chỉ sợ liền không chỉ là kêu Bùi Quang đơn giản như vậy, đến lúc đó ngươi sợ là đến sửa tên.”

“Kia thuộc hạ hẳn là sửa gọi là gì?”

“Sửa kêu Bùi thanh quang, hoặc là Bùi Quang quang.”

Bùi Quang: “……”

“Đơn giản như vậy sự còn sẽ không làm? Khiến cho người nương hôm nay Viên Đàm cùng ta cùng ăn tết lý do, tản một ít lời đồn đi ra ngoài, tỷ như Viên Đàm bái cha ta đương cha nuôi, cùng Vương Duẫn kết làm khác họ huynh đệ gì đó…… Mọi việc như thế lời đồn, hiểu sao?”

Bùi Quang bừng tỉnh mà ngộ, lại nói: “Thái phó, nhưng Viên Đàm nếu là cùng Vương Tư Đồ kết làm huynh đệ, kia ngài chẳng phải là phải đi theo ngã bối? Quay đầu thấy Viên Thiệu, ngươi chẳng phải là đến gọi hắn một tiếng gia gia?”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 492: du thuyết 2 người tổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quá xong năm sau, Đào Thương quả nhiên là y theo lúc trước hứa hẹn, phái người đem Viên Đàm đưa trở về hồi Hà Bắc.

Viên Đàm rời đi Bành Thành ngày đó, Đào Thương suất lĩnh Từ Châu chúng văn võ nhóm tự mình ra khỏi thành đưa tiễn, trường hợp rất là to lớn.

Không chỉ là đưa tiễn đơn giản như vậy, đi cùng Viên Đàm cùng nhau đi, còn có Đào Thương sai người tỉ mỉ dự bị quà tặng, lá vàng, gấm vóc cùng trái cây chờ vật.

Nhiệt tình cực kỳ a, trừ bỏ sinh tử chi giao, người bình thường tuyệt không có như vậy đãi ngộ.

Ly biệt ngày đó, Đào Thương vẫn luôn là nước mắt lưng tròng.

Hắn một bên lưu luyến không rời hướng Viên Đàm từ biệt, một bên phân phó thủ hạ hộ tống Viên Đàm người: “Ta huynh trưởng thích ăn ta Đông Nam sản xuất mật quýt, ta dự bị một ít làm hắn trên đường dùng, các ngươi dọc theo đường đi tiểu tâm hầu hạ, nói thêm tỉnh huynh trưởng mỗi ngày thức ăn, đừng đem đồ vật phóng lạn.”

Thủ hạ hộ tống người vội vàng lĩnh mệnh.

“Còn có ta huynh trưởng thích nhất ta Từ Châu đặc sản đồ gốm cùng đồng thau khí, ta cũng nhiều dự bị trứ, trở về huynh trưởng nhìn vật nhớ người, có lẽ có thể nhớ tới tiểu đệ tới, các ngươi dọc theo đường đi tiểu tâm chiếu cố, đừng đánh nát.”

Viên Đàm nghe Đào Thương an bài như vậy chu đáo, trong lòng cũng có chút chua xót chi tình…… Huynh đệ như thế, phu phục gì cầu a.

Đào Thương tiếp tục phân phó hộ tống nhân đạo: “Còn có ta huynh trưởng yêu nhất ăn sủi cảo, các ngươi cũng thời khắc nhắc nhở làm hắn ăn chút.”

Viên Đàm nghe vậy trên trán ứa ra mồ hôi.

Cái này là thiệt tình không có thích ăn a!

Ngươi đừng thích chơi ngươi tẩu tử liền thành!

“Còn có ta huynh trưởng thích nhất……”

Viên Đàm giơ tay xoa xoa trên đầu mồ hôi, thấp giọng nói: “Đào huynh…… Nếu không, ta còn là đừng đi rồi đi?”

Đào Thương vội vàng sửa lời nói: “Là huynh đệ càn rỡ! Tiểu đệ chỉ là tình đến chỗ sâu trong, luyến tiếc huynh trưởng mà thôi, mong rằng huynh trưởng chớ trách! Ai, đưa quân ngàn dặm chung cần từ biệt, ngươi chạy nhanh lăn…… Chạy nhanh lên đường đi.”

Viên Đàm nắm lấy Đào Thương tay, hung hăng quăng vung, thanh âm nghẹn ngào nói: “Đào huynh, trân trọng!”

“Huynh trưởng bảo trọng.”

Đãi Viên Đàm khởi hành lúc sau, Đào Thương vẫn luôn nhìn theo hắn xe đuổi đi biến mất, cũng thật lâu đãi tại chỗ không nhúc nhích.

Triệu Vân vẫn luôn đứng ở Đào Thương phía sau, thấy thế không khỏi có chút tò mò, nói: “Tam đệ, Viên Đàm đã đi rồi, ngươi còn tại đây xử làm gì? Bóng người đều thấy không rõ.”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Không nóng nảy, làm viên đạn lại phi một hồi.”

Triệu Vân bình sinh chỉ nghe qua tử rằng, thực sự không biết viên đạn là cái gì điểu ngoạn ý.

Đào Thương một bên tiếp tục nhìn chăm chú vào Viên Đàm biến mất phương hướng, một bên đối Triệu Vân giải thích nói: “Này diễn a, đến làm đủ, không đủ không đủ rồi làm Viên quân thám tử trở về đối Viên Thiệu tiến hành bẩm báo…… Ly gián thứ này, đôi khi, chính là như vậy đơn giản thuần túy, không cần cỡ nào cao thâm, chỉ cần là phát ra từ phế phủ liền hảo.”

……

Hà Bắc thám tử quả nhiên là dựa theo Đào Thương dự đoán, đem tin tức mang về Nghiệp Thành, Đào Thương cùng Viên Đàm chi gian sự, kiện kiện không rơi dừng ở Viên Thiệu lỗ tai trung.

Đương Viên Thiệu nhìn đến thám tử hồi báo lúc sau, môi đều không khỏi hơi hơi có chút phát run.

“Thật là Viên mỗ hảo nhi tử a! Thật là ta hảo nhi tử! Rất tốt!”

Điền phong, Tự Thụ, Hứa Du, Bàng Kỷ đám người tại hạ phương nhìn đến Viên Thiệu như thế tức giận, trong lòng tuy rằng tò mò, lại ai cũng không dám dò hỏi.

Chỉ có thẩm xứng trong lòng sớm có dự mưu, làm bộ làm tịch quan tâm nói: “Đại tướng quân, trưởng công tử thế nào? Hắn hiện giờ chính là mạnh khỏe?”

Viên Thiệu chua xót cười lạnh, nói: “Mạnh khỏe! Hắn quá thật tốt quá! Hắn chẳng những là ở tuổi đuôi hết sức cùng Đào Thương cả nhà cộng độ ngày hội…… Còn cùng Đào Thương bản nhân kết bái thành khác họ huynh đệ!”

“Cái gì?”

Lần này tử, đừng nói là thẩm xứng, liền Hứa Du cùng Bàng Kỷ đều cấp chỉnh ngốc.

Này đều nào cùng nào a? Hắn đây là tù binh sao? Đại gia nha đây là!

Viên Thiệu tiếp tục cười lạnh: “Hắc hắc, Đào Thương càng là không hề sở cầu phái người đem hắn đưa về Hà Bắc, quà tặng giống nhau không ít, liền trái cây đều bị thượng…… Ly biệt là lúc cảnh tượng tựa như Cao Tiệm Li đưa Kinh Kha giống nhau, các loại quan tâm không nói, Hiển Tư sắp sửa đi xa lúc sau, Đào Thương cùng với Từ Châu chúng văn võ còn ở cửa thành ngoại suốt truy nhìn nửa canh giờ! Ta cái này đương phụ thân đều chưa từng như vậy đãi hắn a…… Hảo thật sự a!”

Thốt ra lời này xong, đừng nói là Viên Thiệu, ngay cả một chúng Ký Châu văn võ đều không khỏi là hai mặt nhìn nhau, trong lòng đối Viên Đàm nổi lên lòng nghi ngờ.

Này không phải nói rõ thân địch sao?

Thẩm xứng trong lòng càng là vui mừng quá đỗi.

Hắn tuy rằng có tâm muốn mượn việc này dọn đảo Viên Đàm, nhưng lại cũng chỉ là ôm thử một lần tâm thái.

Nào từng tưởng, Đào Thương cùng Viên Đàm cư nhiên biết điều như vậy?

Này hai người quả thực chính là ở dựa theo thẩm xứng kịch bản ở diễn đâu.

Thẩm xứng kiềm chế hạ trong lòng kích động tâm tình, đối Viên Thiệu nói: “Minh công, việc này tuy rằng hoang đường…… Ai, nhưng Hiển Tư công tử dù sao cũng là Viên thị trưởng tử, sự tình nháo quá lớn, chỉ sợ là sẽ có tổn hại Viên thị cùng minh công thanh danh, có một số việc minh công vẫn là mở một con mắt nhắm một con mắt đi.”

Thẩm xứng ý tứ thực mịt mờ.

Hắn chính là ở gián tiếp nói cho Viên Thiệu, vì Viên gia danh dự, thỉnh hắn không cần đem việc này cùng Viên Đàm minh chọn, đem việc này lạn ở trong bụng, chính mình trong lòng biết sao lại thế này đó là.

Hắn đây là ở chặt đứt Viên Đàm hướng Viên Thiệu giải thích đường lui —— chặt đứt Viên Đàm cuối cùng một tia khả năng vãn hồi cơ hội!

Viên Thiệu suy nghĩ thật lâu sau, rốt cuộc là thở dài khẩu khí, gật đầu bất đắc dĩ.

Việc này thương nghị bãi sau, Viên Thiệu quay đầu hỏi điền phong nói: “Lưu biểu bên kia thế nào? Chính là tới tin tức? Khi nào khởi binh?”

Điền phong hướng về phía Viên Thiệu vừa chắp tay, cất cao giọng nói: “Đại tướng quân yên tâm, Lưu biểu đã phái người đưa tới mật tin, nói thẳng đầu xuân lúc sau, đại tướng quân phàm là có điều động, hắn liền sẽ lập tức ở phương nam xuất binh chi viện, giáp công Đào Thương.”

Viên Thiệu hung hăng gật gật đầu, nói: “Như thế tốt nhất! Họ Đào liền ta nhi tử đều bắt cóc, ta không giết hắn, thề không làm người cũng.”

……

Từ Châu, Bành Thành.

“Trương Tiện bên kia nhưng truyền đến tin tức?” Đào Thương hỏi Quách Gia nói.

Quách Gia gật gật đầu, nói: “Trương Tiện ở kinh nam đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Lưu biểu xuất binh, liền lập tức ở kinh nam khởi sự.”

“Tin tức này nói cho Tôn Sách sao?”

Quách Gia cười nói: “Đã phái người truyền lại cấp Tôn Sách, Quách mỗ ở tin trung đã nói rõ…… Hơn nữa liên hệ Trương Tiện Hoàn giai chính là Tôn Sách tự mình đề cử, nghĩ đến việc này hắn so chúng ta trong lòng càng là để bụng! Như vô tình ngoại, không cần chờ đầu xuân thời tiết Viên Thiệu xuất binh, Tôn Sách nên sẽ hưng binh Giang Hạ.”

Đào Thương thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nói cho Kim Lăng thành Hàn Hạo cùng Hội Kê quận Đào Ứng…… Tôn Sách lần này tấn công Giang Hạ, lương thảo quân giới quân nhu, muốn cái gì cấp cái gì, toàn lực duy trì hắn! Làm hắn cùng Trương Tiện hai lộ xuất binh đánh hạ kinh nam! Ta muốn cho Lưu biểu vuột thời cơ Kinh Châu nửa giang sơn.”

“Thái phó yên tâm, Quách mỗ đã biết.”

Đào Thương nheo lại hai tròng mắt, ít có âm lãnh nói: “Lưu biểu cái kia lão thất phu…… Ân ân, phản bội ta người, giống nhau đều sẽ không có cái gì kết cục tốt!”

Quách Gia giơ lên một cái lông mày, nói: “Vậy ngươi phản bội người đâu?”

“Bọn họ giống nhau đều là trừng phạt đúng tội.”

Quách Gia trợn trắng mắt, này đến là cái gì da mặt người, mới có thể nói ra loại này nói bậy?

Đột nhiên, Quách Gia lại là đột nhiên nhớ tới một việc tới.

“Phải đối phó Viên Thiệu, trừ bỏ ngăn chặn Lưu biểu ở ngoài, còn cần mượn sức một người.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Ngươi nói chính là Tào Tháo đi.”

Quách Gia gật đầu nói: “Chúng ta cần thiết muốn cùng Tào Tháo tạm thời liên minh, mới có thể chống đỡ được phương bắc ngập trời chi thế.”

Đào Thương buồn rầu gãi gãi đầu, nói: “Chính là vì Trương Tú kia sự kiện, ta giống như lại đem Tào Tháo đắc tội…… Ta như thế nào luôn đắc tội hắn…… Tào Tháo cũng thật là cái phiền nhân tinh, lão thượng cột tìm tra làm ta dọn dẹp hắn.”

Quách Gia đối lời này luận thâm biểu vô ngữ.

Tai họa nhân họa hại xuất cảnh giới tới, oán trách nhân gia bị tai họa!

“Đắc tội cũng không có cách nào, ngươi cần thiết muốn phái người đi theo Tào Tháo thỉnh minh!”

Đào Thương trầm tư sau một lúc lâu, nói: “Ai thích hợp?”

Quách Gia trầm tư sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là thở dài khẩu khí.

“Nếu thật sự không người, kia cũng chỉ có thể là Quách mỗ tự mình đi một chuyến. com”

Đào Thương vừa nghe vội vàng phủ quyết.

“Làm ca ca ngươi mau thôi bỏ đi! Ngươi nếu là đi Hứa Xương, ngươi những cái đó Dĩnh Xuyên bạn cũ một đám còn không được lột da của ngươi ra? Ta luyến tiếc làm ngươi chết.”

Quách Gia cười khổ nói: “Chính là bởi vì bọn họ, mới thế nào cũng phải Quách mỗ tự mình đi không thể, đổi thành người khác, cái nào có thể đấu đến quá những người đó tinh?”

Đào Thương dùng sức lắc đầu: “Ta nói không được liền không được.”

Quách Gia suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không chính là Trần Nguyên Long! Bất quá hắn dù sao cũng là Từ Châu sĩ tộc đứng đầu, tự mình đi làm chuyện này, không khỏi có chút thất thỏa, đặc biệt lúc trước vẫn là hắn xúi giục Trần Cung Trương Mạc đám người, ta sợ làm hắn đi, cũng đến bị Tào Tháo làm thịt……”

Đào Thương nâng lên tay, nói: “Ta nhưng thật ra có hai cái chọn người thích hợp, hai người kia đã thanh danh không hiện, cũng chưa từng đắc tội quá Tào Tháo, nhưng năng lực tuyệt đối là có, có lẽ có thể cho bọn họ thử một lần.”

Quách Gia nghe vậy ngạc nhiên nói: “Ngươi nói chính là?”

“Gia Cát Lượng cùng Lỗ Túc, ngươi cảm thấy như thế nào?”

------oOo------

Chương 493: 2 sử nhắc Tào Tháo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khổng Minh vừa mới buông ngô huyện chính vụ, về tới Bành Thành, hiện nay thượng ở nhàn rỗi học tập trung.

Lỗ Túc ở Tô Châu thành cầm binh, trải qua vừa đứt thời gian ác chiến cùng hoà đàm, trước mắt đã đem sơn càng các bộ kinh sợ uy phục, cũng từ núi rừng trung đào ra sáu vạn nhân khẩu.

Mà gần đây toát ra tới núi lớn càng tông trường Phan Lâm, bị Lỗ Túc đánh giống như tam tôn tử giống nhau, sơn càng các chi sôi nổi khiếp đảm, ngắn hạn nội nhưng thật ra sẽ không sinh ra cái gì lớn hơn nữa nhiễu loạn.

Bởi vậy làm hai người kia đi, ở Đào Thương xem ra là nhất thích hợp.

Đào Thương ra mệnh lệnh đạt lúc sau không lâu, hoành giang tướng quân Lỗ Túc liền đến Bành Thành.

Đào Thương an bài Lỗ Túc cùng Gia Cát Lượng gặp nhau, cũng đối bọn họ hai người trần thuật lúc này đây đi trước Hứa Xương nhiệm vụ, làm cho bọn họ cẩn thận trù tính, như thế nào ứng đối Tào Tháo cùng với hắn dưới trướng mưu sĩ đoàn đội.

Vận mệnh chú định, làm như có một cổ tử lực lượng thần bí lôi kéo, Lỗ Túc ở cùng Gia Cát Lượng gặp mặt lúc sau, hơi có chút nhất kiến như cố cảm giác.

Hai người kia tuy rằng đều thực tuổi trẻ, nhưng lại toàn vì đương thời trí giả, hơn nữa ở tính cách thượng tựa hồ cũng có một ít gần chỗ.

Có điểm khác phái tương hút cảm zác.

Đào Thương thấy bọn họ hai người làm như lẫn nhau thưởng thức, trong lòng cũng rất là yên tâm.

Vì thế, cái này đi trước Hứa Xương hai người tổ sứ giả đoàn liền như vậy xác định xuống dưới.

……

Từ Bành Thành đi trước Hứa Xương, nói gần không gần, nói có xa hay không, ra roi thúc ngựa lên đường cũng là yêu cầu mấy ngày thời gian.

Hai người được mệnh lệnh sau, quần áo nhẹ giản đi ra phát, ở tốc độ thượng thật là chưa từng trì hoãn.

Từ Châu sứ giả đoàn tiến vào Dự Châu cảnh nội lúc sau, tự nhiên là bị thám tử truyền quay lại tới rồi Tào Tháo trong tai.

Đối với Đào Thương phái sứ giả ý đồ đến, Tào Tháo dùng ngón chân tưởng cũng có thể nghĩ ra.

Viên Thiệu nhất thống Hà Bắc, Nam chinh sắp tới, thiên hạ đại thế sắp phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, giá trị này nguy nan thời tiết, Đào Thương muốn liên hợp chính mình cộng độ cửa ải khó khăn ý tưởng tự nhiên là không thể gạt được Tào Tháo.

Liền xem hắn có phải hay không tưởng đáp ứng rồi.

Tại lý trí thượng giảng, Tào Tháo cũng biết, chính mình muốn tồn tại, cùng Đào Thương liên thủ là phương thức tốt nhất, nhưng hắn có điểm không quá cam tâm.

Chủ yếu là kia tiểu con bê quá làm giận.

Lỗ Túc cùng Gia Cát Lượng sứ giả đoàn đến Hứa Xương lúc sau, Tào Tháo tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, tự mình triệu kiến hai vị này sứ giả.

Đương nhiên, cùng đi ở Tào Tháo bên người còn có hắn một chúng quân sư đoàn: Tuân Úc, Tuân Du, Hí Chí Tài, Giả Hủ, Trình Dục, Lưu Diệp, Đổng Chiêu, Mãn Sủng từ từ.

Thấy Gia Cát Lượng cùng Lỗ Túc, Tào Tháo ngay sau đó hỏi: “Ta cùng với nhữ chủ Đào Thương, chính là thù địch, ngươi từ, dương nhị châu cùng ta Trung Nguyên, luôn luôn không mục cũng chưa từng lui tới, hôm nay Đào Thương phái ngươi chờ tiến đến thấy mỗ, chỉ sợ chưa chắc có gì hảo tâm.”

Hai người bên trong, Lỗ Túc lớn tuổi, tự nhiên bị tôn sùng là làm chủ.

Hắn cất bước về phía trước, đối Tào Tháo chắp tay thi lễ, nói: “Ngô chủ Đào thị, trời sinh tính đôn hậu, quân tử hành trình, trong nước người vọng, không người không ngưỡng! Ngày xưa từng cùng Tư Không có chút hiểu lầm, nay đặc phái khiển ngô hai người vì sử, tiến đến bái kiến Tư Không, kỳ hai nhà hoà bình không tranh, vĩnh kết minh hảo, từng quyền thành ý, mong rằng Tư Không chớ cự người với ngàn dặm ở ngoài.”

Dứt lời trình lên danh mục quà tặng, nói: “Đây là thái phó chuẩn bị một chút lễ mọn, thỉnh Tư Không xem qua.”

Tào Tháo mệnh Điển Vi thế hắn tiếp nhận danh mục quà tặng, đại khái quét một lần, mới vừa rồi nói: “Đào Thương trừ bỏ này đó quà tặng ở ngoài, còn nhưng có khác nói cái gì, hoặc là đồ vật, cho các ngươi hai người vì ngô mang tới?”

Lỗ Túc nghe vậy có chút khó hiểu, ngạc nhiên nói: “Tư Không chỉ chính là……?”

Tào Tháo dùng tay ở trong không khí họa vòng, sắc mặt đột nhiên nhiều ít có vẻ có chút xấu hổ.

“Chính là cùng loại với cái gì tiểu thuyết a, nhân vật phổ tục tập linh tinh…… Tốt nhất là các ngươi thái phó chính mình viết cái loại này đồ vật.”

Lỗ Túc cùng Gia Cát Lượng hai mặt nhìn nhau, không rõ nguyên do.

Họ Tào nên không phải đầu có tật xấu đi?

Gia Cát Lượng chần chờ một hồi, đột nhiên có điều tỉnh ngộ,

Hắn từ trong tay áo móc ra một phần giản độc, nói: “Lão sư tới khi, chưa từng chuẩn bị Tư Không lời nói chi vật, chỉ có hắn tự tay viết viết thư từ một phong, nói là có vài câu tư mật lời nói, muốn thỉnh Tư Không tự mình xem qua, người khác không được hủy đi duyệt.”

Tào Tháo vừa nghe là Đào Thương chính mình viết, tức khắc tinh thần tỉnh táo, vội vàng làm người trình lên xem qua.

Nội dung không nhiều lắm, chỉ có tam đoạn, ánh vào mi mắt đoạn thứ nhất chính là:

“Ngượng ngùng, không có Mạnh Đức huynh ngươi muốn nhìn Tiểu Thư Thư, đào mỗ đang ở còn tiếp trung, còn không có xong bổn.”

Tào Tháo vui sướng biểu tình tức khắc trầm xuống.

Tiếp tục xem đi xuống, lại thấy phía dưới kia đoạn tiếp tục viết nói: “Đồ vật ta cũng tặng, sứ giả ta cũng phái, đừng giả thanh cao chạy nhanh cùng ta liên hợp! Viên Thiệu kia lão hỗn đản đuổi binh nam hạ, ngươi cho rằng chính ngươi một người có thể ngăn cản được trụ? Ngươi lại trang rụt rè, quay đầu lại đại gia cùng nhau chơi xong.”

Tào Tháo xem đôi mắt sinh đau, một bên suy nghĩ ứng đối phương pháp, một bên bất đắc dĩ tiếp tục nhìn đi xuống……

Văn chương cuối cùng một đoạn là: “Đừng hạt nắm lấy! Trừ bỏ cùng ta liên thủ ngươi không khác chiêu! Lại dong dong dài dài ta đem Từ Châu cùng Giang Nam quân đội toàn điều lại đây cùng ngươi một câu sống mái! Đại gia ôm đoàn cùng chết.”

Tào Tháo khí mặt xanh lè, trực tiếp đem tin ném vào bàn thượng.

Hắn mắt lé nhìn Gia Cát Lượng, một lóng tay bàn thượng giản độc, âm dương quái khí nói: “Đây là nhà ngươi thái phó viết cho ta đồng minh công văn? Liền này nội dung, hắn còn trông cậy vào tào mỗ có thể cùng hắn hòa thuận?”

Gia Cát Lượng thấy Tào Tháo nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, cũng là không hiểu ra sao.

Lão sư ở thư từ viết cái gì?

“Tư Không, thư từ trung nội dung cụ thể, lượng cũng là không biết…… Có cái gì không thích hợp sao?”

Tào Tháo thật sâu hít một hơi, lộ ra một tia chua xót mỉm cười,

Hắn đã nhìn ra, Gia Cát Lượng xác thật là không biết giản độc trung nội dung…… Đây là họ Đào tiểu tử nhất quán kịch bản!

Như thế cường ngạnh liên hợp minh thư, Tào Tháo sống hơn bốn mươi tuổi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Dữ dội ngưu bức hống hống a!

“Nhữ chủ Đào Thương…… Thành ý, tào mỗ biết rõ, chỉ là hắn liên hợp tào mỗ ý đồ, không ngoài cùng Viên Thiệu chống đỡ, việc này tư thể trọng đại, tào mỗ còn cần cẩn thận suy xét mới là.”

Lỗ Túc nghe vậy nói: “Viên Thiệu hùng cứ Hà Bắc, chí ở nhất thống Trung Nguyên, chẳng lẽ Tư Không cho rằng có thể chỉ lo thân mình chăng?”

Một bên Tuân Úc khi trước đứng dậy, nói: “Hà Bắc Viên công, lúc trước ở Thanh Châu cùng nhà ngươi đào thái phó tiểu chiến một hồi, đã là kết hạ thù hận, tào Tư Không cùng Viên đại tướng quân hai mươi năm qua giống như thủ túc chí thân, năm xưa càng có đồng liêu chi nghị, há có thể mặc cho đào thái phó nói mấy câu, liền đối bạn cũ huy đao tương hướng?”

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, cất bước mà ra, đối với Tuân Úc trường làm vái chào: “Học sinh Gia Cát Lượng, tự Khổng Minh, gặp qua Văn Nhược tiên sinh.”

Tuân Úc nghe vậy sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Ngươi đứa nhỏ này, như thế nào thức ta?”

Gia Cát Lượng cười nói: “Lượng tuy rằng đến mông đào quân ân nghĩa cất vào vũ hạ, nhưng ngày thường cũng từng nhiều đến quách tiên sinh chỉ điểm, tiên sinh từng đối lượng hình dung quá Dĩnh Xuyên chư hữu bề ngoài, cho nên nhận biết.”

Mọi người vừa nghe lời này, tức khắc kinh hãi.

Tuân Úc trên dưới đánh giá cẩn thận Gia Cát Lượng một hồi, nói: “Ngươi đến quá Quách Phụng Hiếu chỉ điểm? Ngươi nhưng quan lễ sao?”

Gia Cát Lượng mỉm cười nói: “Năm nay đầu năm vừa mới kết thúc buổi lễ.”

Tuân Úc cảm khái nói: “Có điểm ý tứ, Quách Phụng Hiếu kia tiểu tử cư nhiên cũng sẽ giáo người khác? Ta đảo muốn nhìn hắn mang ra tới người, có gì năng lực! Ngươi lại nói nói ngươi lời bàn cao kiến.”

Gia Cát Lượng gằn từng chữ một nói: “Văn Nhược tiên sinh vừa mới lấy Viên Thiệu cùng tào Tư Không vãng tích giao tình mà nói hôm nay chi ưu khuyết điểm, ở lượng xem ra, quả thật cổ hủ chi luận, chẳng phải nghe ‘ không mưu toàn cục giả, không đủ để mưu một vực; không mưu muôn đời giả, không đủ để mưu nhất thời ’ tiên sinh thân là Trung Nguyên mưu chủ, tự cần cao chiêm xa xem, lấy thời thế mà nói thiên hạ thế, dữ dội đem tào công biết cơ nghiệp, ký thác với ngày xưa chi giao tình gia? Thả tào công cùng Viên Thiệu kết giao sâu hết sức, tiên sinh lại có thể chính mắt gặp qua? Viên Thiệu đối tào công chi tình, thật gia giả gia, tiên sinh lại từ đâu suy đoán?”

Tuân Úc cười ha ha, gật đầu nói: “Có điểm Quách Phụng Hiếu ý tứ, người trẻ tuổi, này miệng lưỡi đến không được.”

Nhất thiện mưu Hí Chí Tài đứng dậy, nói: “Khổng Minh nếu lấy thời thế luận chi, kia ngô liền lấy thời thế hỏi một chút ngươi, hiện giờ Viên Thiệu chiếm cứ Hà Bắc, binh nhiều tướng mạnh, lương thảo sung túc, càng kiêm Lưu biểu vì này cánh chim, thử hỏi tào công đó là cùng đào thái phó liên thủ kháng Viên, lại như thế nào có thể ngăn trở nam bắc hai mặt giáp công?”

Gia Cát Lượng không sợ chút nào, giương giọng nói: “Hoàng Hà lấy bắc, tào quân cùng ngô sư tự định chi. Hán giang lấy nam, ngô sư tự nhiên chi!”

Hí Chí Tài nghe vậy cười ha ha, com nói: “Khổng Minh, ngươi không khỏi quá cao nhìn ngươi cái kia lão sư đi?”

Lỗ Túc đứng dậy, đối Hí Chí Tài nói: “Diễn tiên sinh hiểu lầm, Kinh Châu Lưu biểu, thái phó sớm có điều mưu, không cần thiết mười ngày chi kỳ, hán giang tất có tin tức truyền đến, hai tái trong vòng, thái phó định làm Lưu biểu vô pháp bứt ra trợ Viên, việc này sự tình quan Từ Châu sinh tử, ta chờ quả quyết sẽ không tùy ý mở miệng có lệ Tư Không.”

Hí Chí Tài thấy Lỗ Túc nói trịnh trọng, trong lòng lược chuyển, hơi một cân nhắc, liền nhớ tới Hoài Nam Lữ Bố cùng Tôn Sách đám người…… Còn có cái kia ở Giang Hạ trấn thủ Hoàng Tổ, là Tôn Sách kẻ thù giết cha!

“Thì ra là thế, thì ra là thế…… Nguyên lai là sớm có mưu hoa, khó lường.” Hí Chí Tài loát chòm râu, cảm khái lui xuống.

Tuân Du cũng làm như muốn nhìn một chút được đến quá Quách Gia chỉ điểm người, có gì chờ năng lực, đứng ra nói: “Kia xin hỏi Khổng Minh, Viên Thiệu xuất thân từ bốn thế tam công, thiên hạ sĩ tộc toàn hướng tới chi, Từ Châu sĩ tộc chỉ sợ cũng là khó địch này thanh danh; binh lực chênh lệch, thượng có thể mưu lược đền bù, này danh vọng thượng chênh lệch, lại nên như thế nào chỗ chi?”

Gia Cát Lượng một bên phe phẩy quạt lông, một bên nhìn về phía Tào Tháo: “Việc này dễ ngươi, tào công cùng nhà ta thái phó, không còn sớm cũng đã đối này làm ra trù tính sao?”

------oOo------

Chương 494: ta muốn 2 kiều

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát Lượng trong lời nói chỗ chỉ, tự nhiên đó là Tào Tháo cùng Đào Thương đều đem các tộc trung nữ tử đều đưa hướng Lưu Hiệp trong cung, lấy tranh thủ một cái ngoại thích thân phận.

Người ở bên ngoài xem ra, này cử có lẽ chỉ là hai gã chư hầu vì nịnh nọt thiên tử tiểu hành động.

Nhưng mưu trí chi sĩ, cục trung người, lại làm sao có thể không biết này giữa ảo diệu?

Gia Cát Lượng đối Tuân Du nói xong lúc sau, đột nhiên chuyển hướng Tào Tháo, thật sâu chắp tay thi lễ nói: “Tư Không hiến tam nữ với thiên tử, hoặc là chính là vì tranh thủ ngoại thích thân phận có thể cùng Viên Thiệu chống đỡ, hoặc là chính là Tư Không cũng bất quá là kia nịnh nọt a dua, mượn dùng nữ tử thượng vị tiểu nhân…… Lấy Tư Không chi hùng mới, nói vậy sẽ không làm ra như thế tục tầng việc đi?”

Gia Cát Lượng lời nói sắc bén, một phen lời nói dưới, lại là đem Tuân Du cùng Tào Tháo phản bác đường lui cấp phá hỏng.

Tào Tháo nghe vậy cười ha ha.

Tuân Du cũng là cảm khái: “Người trẻ tuổi, không tồi.”

Trình Dục đứng dậy, đối Gia Cát Lượng nói: “Tiểu tử, nhữ chi ngôn là thật, hiện giờ Viên Thiệu xác thật là ngươi ta hai nhà to lớn địch! Trình mỗ thừa nhận việc này!”

Gia Cát Lượng nghe xong lời này sửng sốt.

Lão già này nói chuyện cương trực không a, nhưng ngữ khí nghiêm túc, không biết là chơi cái gì kịch bản.

Gia Cát Lượng cẩn thận cú đánh dục vừa chắp tay, nói: “Nhiên cũng, vị tiên sinh này lời nói thật là……”

Trình Dục duỗi ra tay, trực tiếp chặn Gia Cát Lượng nói đầu, nói: “Lời tuy như thế, nhưng dù sao cũng là ngươi Từ Châu trước đưa ra yêu cầu đồng minh, này chỗ tốt, còn cần đến lấy chút ra tới đi?”

Gia Cát Lượng bừng tỉnh đại ngộ.

Này lão cũng là người tới không có ý tốt a!

Hắn hỏi Trình Dục nói: “Xin hỏi tiên sinh, y ngài cho rằng, ta Từ Châu lúc này lấy gì chỗ tốt thỉnh đến Tư Không động binh?”

Trình Dục cười lạnh nói: “Ít nhất cũng đến lấy mấy cái huyện ra tới.”

Còn chưa chờ Gia Cát Lượng nói lời phản đối, Lỗ Túc cười ha hả đứng dậy.

“Mấy cái huyện? Hảo thuyết! Đừng nói là mấy cái huyện thành, đó là làm một cái quận cấp tào Tư Không, lại có gì khó?”

Trình Dục nghe xong lời này ngây ngẩn cả người.

Này sứ giả Lỗ Túc có phải hay không đầu có vấn đề?

Làm một cái quận ra tới, Đào Thương còn không được sống bổ hắn!

Đứng ở một bên Lưu Diệp giương lên mi, nói: “Xin hỏi đào thái phó dục làm nào một quận ra tới?”

Lỗ Túc chậm rì rì nói: “Lang Gia quốc cùng quý quân Thái Sơn quận tương lâm, thái phó dục nhường ra toàn bộ Lang Gia quốc lấy biểu thành ý, không biết tào Tư Không nghĩ như thế nào?”

Một bên Đổng Chiêu đứng dậy, bất mãn nói: “Lỗ quân lời này không khỏi không quá xuôi tai, Lang Gia quốc bắc tiếp Thanh Châu nơi, ta quân nếu hướng chi đóng quân, chẳng phải là thế ngươi Từ Châu chắn Viên Thiệu mũi nhọn? Này chờ lỗ vốn mua bán, nhà ai có thể làm? Liên minh cần phải có thành ý mới là!”

Lỗ Túc ha hả cười nói: “Quận nhường ra tới, chẳng lẽ còn phải tùy ý chư công chọn địa phương? Kia chư công thành ý làm sao ở? Nếu không ta dứt khoát báo cáo thái phó, đem Bành Thành nhường cho Tư Không hảo!”

Tào Tháo nghe vậy đôi mắt tức khắc sáng ngời: “Việc này được không!”

Lỗ Túc lại nghiêm mặt nói: “Kia xin hỏi Tư Không, nếu là Tư Không hôm sau cùng người khác liên minh, đối phương yêu cầu ngươi chờ nhường ra Hứa Xương tới, các ngươi làm vẫn là không cho? Ta chờ thành tâm tới cầu liên minh, Tư Không nếu duẫn tắc duẫn, không đồng ý tắc không đồng ý, hà tất hành việc này tới làm khó dễ ta chờ? Hảo sinh không có khí độ!”

Mọi người xem Lỗ Túc một bộ cười ha hả người tốt bộ dáng, vốn tưởng rằng hắn là cái người hiền lành, nào nghĩ đến cũng là như vậy khó giải quyết, so với Gia Cát Lượng có thể nói không thua kém chút nào.

Tào Tháo còn lại là ở trong lòng thầm than: Gia Cát Lượng, Lỗ Túc…… Gì kỳ Đào Thương dưới trướng lại có như vậy hai hào nhân vật? Không biết kỳ tài hoa như thế nào, nhưng chỉ bằng này mồm mép cùng can đảm, lại phi người bình thường có thể so sánh, họ Đào tiểu tử nhưng thật ra đến người.

Giữa sân đại bộ phận người đều đã nói lời nói, chỉ có Giả Hủ cúi đầu không có hé răng.

Gia Cát Lượng ánh mắt ở trong bất tri bất giác dừng ở Giả Hủ trên người.

Cái này năm mươi tuổi lão giả tuy rằng chưa từng nói chuyện, nhưng Gia Cát Lượng có thể nhìn ra được, cũng có thể đủ cảm giác ra tới, hắn tuyệt không phải nhân vật bình thường.

Khả năng khó nhất làm người, chính là hắn.

Giả Hủ làm như cũng chú ý tới Gia Cát Lượng ánh mắt, chậm rãi ngẩng đầu, hai người ánh mắt ở trong không khí hơi hơi va chạm.

Tào Tháo cũng theo Gia Cát Lượng ánh mắt nhìn về phía Giả Hủ, nói: “Văn Hòa, ngươi có ý kiến gì?”

Giả Hủ sắc mặt bất biến, vẫn là kia phó sự không liên quan mình bộ dáng, nói: “Nếu phải làm minh hữu, vậy thỉnh cầu mượn chút lương, sau đó lại mượn chút lương loại đi.”

Tào Tháo đôi mắt tức khắc sáng.

Trung Nguyên từ khi khăn vàng chi loạn rống, nhiều lần tao thay đổi, đồng ruộng bị phá hư rất là hoang vu.

Mà Đông Nam nơi, mấy năm gần đây tới vẫn luôn giàu có và đông đúc, đặc biệt là đối với loại lương sản thu hạng nhất, giống như thần trợ, mà lương thảo đối với Tào Tháo tới nói, vẫn luôn là cái không hảo giải quyết vấn đề lớn.

Vừa lúc thừa này cơ hội tốt giải quyết.

Lỗ Túc cùng Gia Cát Lượng sầu lo nhìn nhau liếc mắt một cái.

Cái này vẫn luôn lặng lẽ không ra tiếng lão nhân, quả nhiên là so mặt khác những người đó đều lợi hại.

Một lời trúng đích!

Tào Tháo vừa lòng gật gật đầu, vừa định đối hai gã sứ giả đặt câu hỏi, đột nhiên lại làm như nghĩ tới cái gì.

Hắn tiếp đón lại đây thị vệ mang tới bút nghiên, sau đó ở một quyển giản độc thượng bắt đầu viết chữ, sau đó đem nó cuốn thành một vòng, phong kín lúc sau giao cho Lỗ Túc.

“Đem cái này mang về giao cho Đào Thương, nói cho hắn, này mặt trên có tào mỗ ba cái yêu cầu, ta tuyệt không làm khó hắn, hắn nếu là có thể thỏa mãn tào mỗ, đối phó Viên Thiệu, ngô chắc chắn tương trợ, nếu là không thành, đại gia liền các an thiên mệnh đi.”

Lỗ Túc phủng kia cuốn giản độc, cảm giác nặng trĩu.

……

Hai gã sứ giả về tới Bành Thành, đem lần này đi sứ sự tình hướng Đào Thương tự thuật một lần.

Đào Thương lấy quá Tào Tháo cho hắn viết kia cuốn giản độc, thấy mặt trên quả nhiên là bày ra ba cái yêu cầu.

Một là lương thảo cùng lúa loại, nhị là bên ta muốn phái người đi trước Giang Nam quan sát học tập khai khẩn.

Này hai điểm ở nào đó phương diện tới giảng thuộc về tư địch hành vi, nhưng Đào Thương nghĩ nghĩ vẫn là đáp ứng rồi.

Đầu tiên, chính mình cho dù là không cho Tào Tháo mấy thứ này, Tào Tháo sớm muộn gì cũng sẽ thông qua âm thầm thủ đoạn lộng tới.

Giang Nam như vậy nhiều lúa loại, như thế nào lộng còn lộng không trở lại một xe nửa xe?

Kỹ thuật cái kia đồ vật càng đơn giản, phái người bắt cóc mấy cái địa phương lão nông chuyên gia, cũng là được không, chẳng qua sẽ nhiều chút trắc trở.

Thời đại này cũng không có như vậy nghiêm khắc kỹ thuật bảo mật công tác, Đào Thương muốn canh phòng nghiêm ngặt, chỉ sợ là không quá khả năng.

Nếu minh bạch này đó kỹ thuật sớm muộn gì đều sẽ bị Tào Tháo trộm đi, đơn giản liền thuận nước đẩy thuyền làm nhân tình cấp Tào Tháo, bất quá đến yêu cầu hắn xuất binh hết sức, chính mình mới cho hắn thực hiện, như vậy có thể nói là một công đôi việc, ai cũng không xem như có hại.

Bất quá chuyện thứ ba, nhưng thật ra lệnh Đào Thương không nghĩ tới.

Nhưng thấy giản độc phía trên, Tào Tháo hiển hách nhiên viết bốn cái chói lọi chữ to.

“Ta muốn nhị kiều.”

Gia Cát Lượng vuốt cằm, đứng ở Đào Thương bên người, nói: “Lão sư, nhị kiều là thứ gì?”

Đào Thương cười khổ nói: “Không phải đồ vật, là hai người.”

“Hai người? Chẳng lẽ là ta Từ Châu đương thời kỳ tài?”

Đào Thương lắc lắc đầu, thở dài nói: “Không phải đương thời kỳ tài, mà là hai nữ tử, thả này hai người không ở Từ Châu, hẳn là ở Giang Nam.”

“Hai nữ tử?”

Gia Cát Lượng tại đây phương diện hiển nhiên vẫn là cái tiểu bạch, nói thẳng: “Tào Tháo muốn hai nữ tử tới làm gì?”

Đào Thương tràn ngập bi ai nhìn Gia Cát Lượng liếc mắt một cái.

Liền đơn giản như vậy đạo lý đều tưởng không hiểu, xem ra chính mình cái này đồ đệ ở tri thức thượng nhiều ít là dính điểm thiên khoa a…… Lão gia hỏa muốn hai người kia đương nhiên là muốn:

“ri” Đào Thương thật mạnh nói một chữ.

Gia Cát Lượng nghe xong càng là hồ đồ.

Đào Thương cũng không cùng hắn vô nghĩa, nói: “Khổng Minh, ngươi hoả tốc đi giúp ta thông tri Quách Gia một tiếng, làm hắn phái giáo sự phủ thám tử giúp hắn hỏi thăm một chút, kiều huyền hiện tại ẩn cư chỗ ở đâu.”

Gia Cát Lượng cái hiểu cái không “Nga” một tiếng, ngay sau đó vội vàng đi làm việc.

Không đợi đi ra hai bước, lại nghe Đào Thương lại đột nhiên nói: “Còn có một việc, từ ngày mai bắt đầu, ngươi việc học giữa, vi sư phải cho ngươi hơn nữa một môn sinh vật khóa…… Liền Tào Tháo muốn hai nữ nhân muốn làm cái gì cũng không biết, ngươi thật là…… Gỗ mục không thể điêu cũng!”

------oOo------

Chương 495: Giang Đông hoa tỷ muội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đảo cũng không có tưởng đem nhị kiều đưa cho Tào Tháo ý tứ, chỉ là Tào Tháo tin đột nhiên nhắc nhở hắn, làm hắn trong lòng cũng đồng thời đối này hai cái trong truyền thuyết hoa tỷ muội sinh ra hứng thú.

Đào Thương hiện tại cũng có chút muốn nhìn một chút nhị kiều lớn lên rốt cuộc là cái cái gì bộ dáng.

Gia Cát Lượng truyền lời lúc sau, không bao lâu Quách Gia liền tung ta tung tăng tự mình chạy tới.

Vừa thấy mặt, Quách Gia cũng không hàn huyên, thẳng đến chủ đề nói: “Cái gì là nhị kiều?”

Đào Thương do dự một chút, nói: “Trong truyền thuyết kiều huyền có hai cái quốc sắc thiên hương nữ nhi, việc này ngươi không biết sao?”

Quách Gia nghe vậy nhướng mày, pha khinh thường nói: “Kiều huyền? Ngươi nói chính là thái uý kiều huyền? Hắn ở quang cùng 6 năm cũng đã đã chết, lại nói ta nhưng không nghe nói hắn có cái gì quốc sắc thiên hương nữ nhi! Thái phó ngươi nằm mơ làm hồ đồ đi.”

“Nga, hảo đi……” Đào Thương sắc mặt đỏ lên, xem ra chính mình trong đầu chắc hẳn phải vậy tin tức có lầm, nhị kiều phụ thân cũng không phải kiều huyền, có lẽ trong truyền thuyết kiều quốc lão cũng không tồn tại.

Bất quá Đào Thương vẫn là cảm thấy đem cái này nan đề đẩy cho Quách Gia.

“Vậy ngươi giúp ta ở Giang Nam nơi tra một tra, có hay không hai cái họ kiều tỷ muội, lớn lên đều là quốc sắc thiên hương cái loại này thần tiên cấp bậc…… Ta trong vòng 3 ngày muốn kết quả.”

Quách Gia đôi mắt tức khắc trợn tròn, lời nói cơ hồ đều là kêu nói: “Giang Nam nơi có hộ 50 dư vạn, người 300 dư vạn, ngươi làm ta trong vòng 3 ngày liền cho ngươi tra ra hai cái quốc sắc thiên hương nữ tử, còn nói cho ta các nàng chỉ họ kiều? Ngươi cùng Quách mỗ chơi đâu?”

“Làm không được lời nói, chính là sẽ phạt lương tháng nga.” Đào Thương cười ha hả nhắc nhở hắn nói.

Quách Gia nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo hầm hừ quay đầu bôn bên ngoài chạy tới, một bên chạy một bên cao giọng nói: “Tưởng phạt ta tiền? Nằm mơ! Ngươi chờ, việc này không tính xong!”

……

Quách Gia loại người này, càng là bức bách, càng là có thể phát huy vô hạn tiềm năng.

Đôi khi áp lực tức là động lực.

Hai ngày lúc sau, hắn thế nhưng thật là mang về tới nhị kiều tin tức.

Viên Thuật dưới trướng, ngày xưa đại tướng kiều nhuy có hai cái nữ nhi, lớn lên quốc sắc thiên hương, diễm lệ vô song, tuy rằng trước mắt tuổi còn nhỏ, nhưng lại cũng là thanh danh bên ngoài, nhị nữ hiện với kiều nhuy nguyên quán chỗ ở cũ trung ẩn cư, hợp xưng vì nhị kiều.

Nghe nói nhị nữ mỹ diễm cùng thanh danh, nhiều năm trước liền vang vọng Đông Nam chi cảnh, cầu hôn giả đạp vỡ ngạch cửa vô số

kể, bất quá kiều nhuy vẫn luôn lại không có đáp ứng.

Có đồn đãi nói, kiều nhuy lúc trước từng muốn lợi dụng hai cái quốc sắc thiên hương nữ nhi, cùng chủ công Viên Thuật kết thân lập tức, mượn cơ hội đem chính mình môn đình cất cao một chút.

Đáng tiếc chính là, cái này vĩ đại mộng tưởng còn không có thực hiện, Viên Thuật liền thân vẫn Dự Chương quận chiến trường, từ đây cách biệt thế gian, mà kiều nhuy từ đây một trận chiến sau, cũng là miểu vô tin tức, rơi xuống không rõ.

Đào Thương tuy rằng cũng không tâm đem nhị kiều đưa cho Tào Tháo, bất quá nếu Tào Tháo nhắc nhở chính mình như vậy một sự kiện, kia liền nhìn xem này hai cái cô nương cũng không có gì vội vàng.

Vì thế, hắn liền làm Quách Gia âm thầm bí mật đem kiều nhuy hai cái nữ nhi nhận được Bành Thành.

……

Một ngày này, Đào Thương lại ở giáo Mi Trinh nấu canh nấu ăn.

Điêu Thuyền sinh dựng lúc sau, thân thể nhiều ít có chút suy yếu, Mi Trinh vì chiếu cố tỷ tỷ thân thể, mỗi ngày tự mình xuống bếp, làm chút tốt nhất bổ canh vì Điêu Thuyền điều dưỡng thân thể, bất quá nàng trình độ thật sự là hữu hạn, bởi vậy có đôi khi vẫn là đến cầu cứu với Đào Thương.

“Phai nhạt.”

Đào Thương uống một ngụm Mi Trinh vừa mới bưng lên làm hắn thí uống củ sen heo cốt canh, lắc lắc đầu, nói: “Còn có hỏa hậu lần sau nhớ rõ muốn tiểu một ít, hầm thời gian muốn đoản một ít, bằng không không vào vị.”

Mi Trinh bĩu môi, rất là ủy khuất nhìn Đào Thương, nói: “Ta uống rất là không tồi a, vì sao liền cô đơn ngươi khẩu như vậy xảo quyệt, mỗi

lần ngươi đều không hài lòng.”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Ta này nơi nào là điêu? Ta này không phải lại đốc xúc ngươi tiến bộ sao?”

Mi Trinh không phục một quay đầu: “Cũng chính là ngươi, đổi thành người khác, không chừng đến nói này canh nhiều thơm ngọt đâu.”

Hai người chính khi nói chuyện, lại có Bùi Tiền đi vào chính sảnh, đối Đào Thương chắp tay nói: “Thái phó, quách chủ sự đã là đem nhị kiều từ Giang Nam đưa tới Bành Thành, nhị kiều trước mắt đang ở phủ ngoại chờ triệu kiến.”

Đào Thương tinh thần không khỏi chấn động.

Rốt cuộc có thể nhìn thấy truyền trung Giang Đông nhị kiều.

“Mang các nàng hai cái tiến vào.”

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi, Mi Trinh lại là tò mò nhìn về phía Đào Thương, nói: “Nhị kiều là cái gì?”

Đào Thương mỉm cười giải thích: “Nhị kiều, chỉ chính là Viên Thuật dưới trướng cũ đem kiều nhuy nữ nhi, là hai cái quốc sắc thiên hương tiểu mỹ nữ.”

Mi Trinh vừa nghe đô nổi lên miệng.

“Một cái chủ động đưa tới cửa Phùng phu nhân, một cái muốn gả ngươi quang tông diệu tổ Viên Uyển…… Này hai cái thượng ở, ngươi cư nhiên lại làm ra hai nữ tử…… Sắc quỷ!”

Đào Thương bất đắc dĩ cười cười, ngay sau đó đem trong tay giản độc cấp Mi Trinh đưa qua.

Đó là Tào Tháo viết cho hắn tin.

Mi Trinh xem qua lúc sau, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ nói: “Là Tào Tháo muốn này hai nữ tử?”

Đào Thương gật gật đầu, cười nói: “Bằng không đâu? Chẳng lẽ ngươi cho rằng phu quân của ngươi là như vậy càn rỡ háo sắc đồ đệ?”

Mi Trinh mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Nào có, phu quân của ta, lòng ta tự nhiên nhất rõ ràng…… Bất quá ngươi thật đúng là tính toán đem nhị kiều đưa cho Tào Tháo sao?”

Đào Thương thầm nghĩ trong lòng đương nhiên không, bất quá lời này hắn không cùng Mi Trinh nói.

Nói chuyện chi gian, Bùi Tiền đã đem nhị kiều lãnh tiến vào.

“Dân nữ kiều ý (Kiều Quân) gặp qua thái phó.”

Hai cái nữ hài tuổi tác đều không phải rất lớn, nhìn so Mi Trinh cũng hoặc là Viên Uyển còn muốn tiểu một chút, cũng chính là mười bốn lăm tuổi bộ dáng, bộ dạng thượng vẫn là có điểm không mở ra bộ dáng, nhưng xác thật là giống như đồn đãi sở hình dung, tư sắc tú lệ, mỹ diễm động lòng người, toàn thân, lộ ra một cổ Giang Nam vùng sông nước nữ tử nhu uyển cùng tố nhã, tiểu xảo kiều nhu bộ dáng, rất là chọc người thương tiếc.

Đặc biệt là, này hai cái tiểu cô nương diện mạo cực kỳ tương tự, cơ hồ giống nhau như đúc.

Ta nima! Này nhìn hình như là song bào thai a!

Đào Thương tả hữu qua lại đánh giá hai người, nói: “Các ngươi hai cái, chính là Đại Kiều Tiểu Kiều?”

Đại Kiều kiều ý tính cách hiển nhiên trầm ổn một ít, nghe vậy chỉ là thanh nhã trả lời: “Dân nữ kiều ý vì trường, hẳn là thái phó trong miệng Đại Kiều.”

Tiểu một chút Kiều Quân làm như còn lộ ra một ít tiểu nữ hài cổ quái tinh linh, nghe vậy ngạc nhiên nói: “Thái phó, ngài vì sao phải xưng

hô chúng ta lớn nhỏ kiều? Chúng ta là có tên, lớn nhỏ kiều nhiều không dễ nghe nha.”

Đại Kiều nhẹ nhàng kéo một chút Tiểu Kiều tay, ý bảo nàng không cần nhiều lời, sau đó đối Đào Thương nói: “Tiểu muội tuổi nhỏ, không hiểu chuyện, còn thỉnh thái phó thứ lỗi.”

Đào Thương cười nhìn hắn, nói: “Đại Kiều dịu dàng, Tiểu Kiều linh động, thực không tồi…… Các ngươi là song bào thai sao?”

Kiều ý trả lời: “Đúng vậy.”

“Một khi đã như vậy, vậy ngươi tuổi tác hẳn là cùng nàng giống nhau a, vì sao ngược lại là có vẻ so Tiểu Kiều hiểu chuyện rất nhiều?”

Đại Kiều nghe vậy, trong mắt làm như có chút nước mắt sương mù: “Gia phụ theo sau tướng quân chinh chiến, bại sau mất tích, nhiều năm miểu vô tin tức, trong nhà mọi việc không người lo liệu, kiều ý không thể không động thân mà ra, lo liệu cái này gia.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh, trong lòng cũng hơi hơi đối nhị nữ có chút áy náy.

Kiều nhuy năm đó thân là Viên Thuật thủ hạ thượng tướng, đi cùng hắn cùng nhau xuất chinh Dự Chương, Viên Thuật binh bại sau, kiều nhuy không biết tung tích, liền xác chết đều không có tìm được, hiện giờ để lại tổ trạch hai cái nữ nhi, mấy năm tới chỉ sợ cũng là không có gì thu vào tiền thu, chỉ sợ cũng là miệng ăn núi lở.

Lại nói tiếp, Viên Thuật năm đó chinh phạt Dự Chương quận, là thua ở Đào Thương tay, kiều nhuy chết cùng rơi xuống không rõ, Đào Thương cũng có trách nhiệm.

Bùi Tiền đi đến Đào Thương bên người, đối Đào Thương thấp giọng nói: “Quách chủ sự làm mạt tướng báo cho thái phó, giáo sự phủ đã điều tra, nói là này hai nữ tử hiện nay sinh hoạt pha là thất vọng, com gia điền bán của cải lấy tiền mặt, vô có sinh kế, hiện giờ chỉ có mỗi ngày thay người làm chút nữ thêu duy trì sinh kế.”

Đào Thương nghe vậy cảm thán, suy nghĩ một chút, nói: “Lớn nhỏ kiều, có một việc, đào mỗ trước cùng các ngươi nói một chút, đương triều Tư Không Tào Tháo cố ý khiển sử đưa thư, nói là nghe nói qua các ngươi hai chị em phương danh, yêu cầu đào mỗ đem hai người các ngươi đưa hướng Hứa Xương hiến hắn, đây cũng là ta cố ý tìm các ngươi hai người tới nguyên nhân…… Các ngươi hai chị em, đối việc này nhưng có cái gì cảm tưởng?”

Kiều ý nghe vậy, sắc mặt chỉ một thoáng liền biến trắng.

Kiều Quân tuy rằng lớn lên cùng kiều ý giống nhau bộ dáng, nhưng lại là không có gì tâm cơ, xuẩn manh xuẩn manh, hắn nghe vậy cười, nói: “Đương triều Tư Không tìm chúng ta hai đi Hứa Xương làm cái gì? Là phải cho chúng ta ăn ngon thực sao?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc cứng lại.

Này tiểu cô nương tại đây phương diện đơn thuần kính, thật là cùng Gia Cát Lượng có liều mạng.

Đều là làm người đùa chết không đền mạng hóa.

Suy nghĩ thật lâu sau lúc sau, phương nghe Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Ta như vậy cùng ngươi giải thích đi, Tư Không đại thúc tìm tiểu muội muội ngươi qua đi, là muốn cùng ngươi ở trong phòng trên giường té ngã ngã…… Phi thường huyết tinh cái loại này nga.”

------oOo------

Chương 496: bên người tỳ nữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bất đồng với đơn thuần lạc quan Kiều Quân, kiều ý từ khi kiều nhuy mất tích lúc sau, vẫn luôn ở nỗ lực lo liệu toàn bộ kiều gia, tuy rằng như cũ ngăn cản không được gia tộc không có nam đinh chống đỡ nửa đường rách nát, nàng lại cũng là tận tâm tận lực, không dám có chút chậm trễ.

Đương nhiên, đối với trong thiên hạ phát sinh sự, ngoại giao so nhiều kiều ý tự nhiên cũng là so Kiều Quân muốn rõ ràng.

Trước một đoạn thời gian, Từ Châu lấy Viên Uyển danh nghĩa, đối Tào Tháo phát ra lên án công khai, ngôn hắn vì bá chiếm Trương Tế chi thê Trâu thị mà thiết kế hại chết đầu hàng tướng lãnh Trương Tế sự tình, ở Giang Nam nơi nháo ồn ào huyên náo, cũng coi như là ai cũng khoái.

Chuyện này kiều ý cũng tự nhiên là biết đến.

Mà Tào Tháo ham sắc đẹp hình tượng, cũng tự nhiên là dừng ở kiều ý trong đầu, ăn sâu bén rễ.

Hiện giờ đột nhiên nghe nói Tào Tháo cư nhiên muốn hỏi Đào Thương muốn chính mình tỷ muội hai người, kiều ý làm sao có thể không kinh không khủng?

Này không phải nói rõ muốn cho nhà mình tỷ muội hai người nhảy hố lửa sao?

Kiều ý lập tức liền khóc.

Nàng ‘ thình thịch ’ một tiếng cấp Đào Thương quỳ xuống, khụt khịt nói: “Thái phó! Dân nữ không muốn, cầu thái phó đáng thương đáng thương chúng ta hai cái nhu nhược nữ tử, cứu chúng ta một cứu!”

Kiều Quân tuy rằng không biết là chuyện như thế nào, nhưng kiều ý vừa khóc, nàng theo bản năng cũng không nín được, trực tiếp cũng là quỳ xuống: “Ô ô ô ~! Ngươi cứu cứu chúng ta đi, thái phó ca ca giúp đỡ đi! Ta không nghĩ đi theo đại thúc té ngã ngã.”

Đào Thương trên đầu tức khắc lòe ra hai điều hắc tuyến.

Thái phó ca ca?

Mi Trinh xem trong lòng không đành lòng, quay đầu nói: “Này hai nữ tử đủ đáng thương, Tào Tháo chính là hổ lang hạng người, lại nói tuổi lại cùng các nàng kém nhiều như vậy, ngươi cần gì phải đem các nàng hướng hố lửa đẩy?”

Đào Thương nghe vậy cười khổ nói: “Ta chính là đem sự cùng các nàng hai vừa nói, lại chưa từng nói thật muốn cho các nàng đưa qua đi, việc này thật là là oan uổng ta, ta ngay từ đầu liền không có đưa các nàng đi ý tứ.”

Liền ở hai cái nữ hài tử kêu khóc chơi xấu chi gian, lại thấy Điêu Thuyền ôm tiểu Đào Bảo đi vào thính đường.

“Tử Độ, vẫn là đem hai người bọn nàng lưu tại trong phủ đi.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, tiếp theo trong lòng không khỏi cười khổ.

Điêu Thuyền đây là khi nào tới?

“Phu nhân, sao ngươi lại tới đây?” Đào Thương đứng lên nói.

Điêu Thuyền ôm hài tử đi tới Đào Thương trước mặt, nói: “Thiếp thân nghe nói phu quân gần nhất phiền lòng việc nhiều, thiếp thân vẫn luôn chiếu cố hài tử, cũng chưa từng nhiều quan tâm ngươi, cho nên lại đây nhìn xem, trong khoảng thời gian này mệt trinh muội muội ở bên cạnh ngươi, ta mới có thể nhiều an tâm chút……”

Mi Trinh nghe vậy sắc mặt đỏ bừng: “Tỷ tỷ lời này nói, đều là người một nhà, gì phân lẫn nhau.”

Điêu Thuyền hướng về phía Mi Trinh báo lấy mỉm cười, lại nói: “Tử Độ, này hai cái nữ hài tử thật sự là đáng thương, ngươi liền giúp các nàng trở về Tào Tháo đi.”

Đào Thương sờ sờ cái mũi, nói: “Ta đã nói rồi, ta vốn dĩ cũng không tính toán làm các nàng đi Tào Tháo kia, vừa mới chỉ là đem sự tình cùng các nàng giải thích mà thôi, ngược lại là cho các ngươi hiểu lầm.”

Anh anh mà khóc kiều ý nghe vậy lập tức ngừng tiếng khóc.

Thần kỳ chính là, bên người nàng Kiều Quân cũng lập tức liền không khóc.

Song bào thai kỳ diệu biểu hiện, xem Đào Thương đôi mắt tỏa sáng…… Này hay là chính là trong truyền thuyết song bào thai chi gian, kia thần kỳ phản ứng dây chuyền?

Lẫn nhau chi gian thần bí giác quan thứ sáu lôi kéo, một cái làm gì, một cái khác liền làm gì?

Điêu Thuyền đi đến nhị kiều bên người, làm hai cái quỳ tiểu cô nương đứng dậy, hỏi: “Các ngươi vừa mới nói, ta ở thính ngoại đều đã nghe được…… Các ngươi trước mắt ở trong nhà, lấy cái gì vì kế sinh nhai?”

Kiều ý nghe vậy sắc mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Hồi phu nhân lời nói, nhà mình phụ mất tích lúc sau, ta huynh muội hai người chính là cho người ta làm chút nữ công thêu thùa, lại cho rằng sinh.”

Điêu Thuyền trên mặt lòe ra thương tiếc thần sắc, cùng năm đó Đào Thương cùng nàng cùng nhau nhặt được tiểu Oanh Nhi thời điểm giống nhau như đúc.

“Đáng thương cô nương, đều lớn lên như vậy mỹ lệ, nếu là không gặp biến cố, nhất định sẽ có một cái cực hảo tiền đồ…… Như vậy đi, các ngươi hai người nếu là không chê, liền lưu tại trong phủ, làm thị tỳ, cũng không là thiêm bán mình khế cái loại này.”

Kiều ý vừa nghe tức khắc vui mừng quá đỗi, lấy chính mình tỷ muội hiện nay tình huống, có thể vào thái phó phủ, chính là ký bán mình khế, cũng là đáng giá.

“Tạ phu nhân.”

Kiều Quân thấy tỷ tỷ cảm tạ, cũng vội vàng nói: “Tạ phu nhân.”

Đào Thương ở phía sau xem thẳng nhếch miệng.

“Đại tỷ, cái này phủ đệ chủ nhân, hình như là ta đi? Ngươi tùy tiện cùng người ký hợp đồng, thích hợp sao?” Đào Thương thiện ý nhắc nhở Điêu Thuyền nói.

Điêu Thuyền lại là nói gần nói xa, nói: “Phu quân, ta trong khoảng thời gian này chính suy nghĩ đâu, ta mỗi ngày lưu tại trong nhà chiếu cố hài tử, mi muội muội chiếu cố ngươi đồng thời, còn muốn bứt ra chiếu cố ta, bên cạnh ngươi không hai cái biết lãnh biết nhiệt bên người thị nữ chiếu cố cũng không phải như vậy hồi sự, ta trả vốn suy nghĩ làm tiểu Oanh Nhi đến bên cạnh ngươi đi đâu, như thế rất tốt, có này hai cái dịu dàng Giang Nam nữ tử lưu tại bên cạnh ngươi chiếu cố, thiếp thân cũng liền an tâm rồi.”

Đào Thương nghe tròng mắt đều trợn tròn.

“Phu nhân, ngươi ý thức là…… Muốn đem như vậy hai cái mỹ lệ động lòng người, có một không hai Giang Nam nữ hài tử, đưa đến vi phu bên người đương bên người thị tỳ?…… Bưng trà đưa nước, phô bị ấm giường cái loại này?”

Điêu Thuyền gật gật đầu, nghi hoặc nói: “Phu quân có cái gì vấn đề sao?”

“Không, không thành vấn đề.”

Đào Thương dùng sức vẫy tay, trầm ngâm thật lâu sau, lại đối với Điêu Thuyền dựng thẳng lên một cây ngón tay cái, nói: “Phu nhân a! Vi phu gì cũng không nói, thân là một cái đương thê tử, ngươi cái

này tâm a, thật sự là quá lớn…… Thật là nữ trung hào kiệt nha! Vi phu hôm nay tại đây cho ngươi điểm cái tán.”

Điêu Thuyền nghe vậy, nhíu mày suy nghĩ một hồi lâu, mới vừa rồi buồn bã nói: “Lời tuy nhiên là như vậy lý lẽ, nhưng thiếp thân như thế nào cảm giác ngươi không giống như là ở khen ta đâu?”

……

Hứa Xương, Tư Không phủ đệ.

Đào Thương lại lần nữa phái sứ giả cấp Tào Tháo đưa tới thư trả lời, bất quá lúc này đây hắn cũng không có lại phái Gia Cát Lượng hoặc là Lỗ Túc tới.

Thượng một lần phái hai người tới, chính là bởi vì Tào Tháo không quen thuộc Gia Cát Lượng cùng Lỗ Túc, liền tính là bọn họ hai người có tài hoa, nhưng ở Tào Tháo trước mặt sở bày ra ra tới, cũng bất quá là lưỡi biện chi công, đối với ngay lúc đó Tào Tháo tới nói, bọn họ hai người bất quá là nhanh mồm dẻo miệng chi sĩ, không có gì ghê gớm.

Bất quá trong khoảng thời gian này, y theo Tào Tháo tính cách, nhất định sẽ đối bọn họ hai người tiến hành điều tra, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Gia Cát Lượng cùng Lỗ Túc ở đào trong quân công tích, nhất định sẽ bị ưng xà phủ ưng xà sĩ điều tra rõ, cho nên Đào Thương nếu là còn phái bọn họ vì sử, chỉ sợ là sẽ bị Tào Tháo khấu hạ.

Cho nên Đào Thương lúc này đây, hắn vẫn là phái Tôn Càn cấp Tào Tháo tiến hành hồi đáp.

Tôn Càn nói cho Tào Tháo, Tào Tháo ở trước đó về lương thảo cùng lúa loại tác muốn, cùng với học tập kỹ thuật yêu cầu, Đào Thương có thể thỏa mãn hắn, bất quá hắn yêu cầu Tào Tháo trước xuất binh.

Tào Tháo ở cùng mọi người thương nghị lúc sau, cảm thấy Đào Thương điều kiện này phi thường công bằng, vì thế liền đáp ứng rồi.

Rồi sau đó, Tào Tháo ngay sau đó dò hỏi Tôn Càn: “Tào mỗ hướng nhà ngươi thái phó sở đưa ra cái thứ ba điều kiện, hắn làm thế nào?”

Tôn Càn nghe vậy cười nói: “Tư Không nói chính là nhị kiều đi?”

Tào Tháo nghe vậy, đôi mắt tức khắc sáng ngời, dùng sức gật đầu: “Không tồi, không tồi! Đúng là!”

Tôn Càn cười ha hả từ trong lòng móc ra hai phân da đồ, một bên đệ trình cấp Tào Tháo, một bên nói: “Thái phó đã tìm đến nhị kiều, đặc mệnh tại hạ hiến cho Tư Không.”

Tào Tháo nghe vậy vui mừng quá đỗi, khuôn mặt kích động đều ửng đỏ.

Bất quá Tôn Càn đưa cho chính mình da đồ làm gì?

Đem da đồ triển khai ở trên bàn, Tôn Càn bắt đầu đối Tào Tháo hạng nhất hạng nhất nói rõ nói: “Tư Không, này đó là nhà ta đào thái phó, ngày đêm dốc hết sức lực, qua lại hỏi thăm dưới, vì ngài sưu tập mà đến nhị kiều.”

Nhìn da trên bản vẽ nội dung, Tào Tháo tươi cười tức khắc cứng đờ.

“Thái phó nói, này cái thứ nhất kiều, gọi là cầu Triệu Châu, kiều thân là đơn củng, từ 28 nói độc lập thạch củng dọc cấu thành, hai sườn các kiến hai cái sưởng vai củng, chọn dùng viên hình cung hình vòm thức, sử thạch củng độ cao đại đại hạ thấp……”

Tào Tháo trên mặt cơ bắp qua lại run rẩy, có vẻ có chút bực bội.

“Này cái thứ hai kiều, gọi là cầu Lư Câu…… Thái phó nói, cái này kiều muốn kiến hảo, ta đại hán trước mắt kỹ thuật cùng tài liệu giống như đều không đủ chống đỡ khởi, này xây dựng chiêu số, chính

là…… Cái gì nhiều hàm khổng viên hình cung cầu hình vòm kỹ thuật, rất là phức tạp…… Bản vẽ ta sẽ dạy cấp Tư Không trước bảo tồn đi, về sau truyền cho hậu đại, Tư Không định có thể lưu danh muôn đời, chịu muôn đời kính ngưỡng.”

Dứt lời, liền thấy Tôn Càn hướng về phía Tào Tháo trường làm vái chào, hỏi: “Tư Không, này nhị kiều thế nào? Thái phó nói, Tư Không nếu là không hài lòng, hắn còn có thể tìm nhị đưa một, lại cho ngài họa một bức Kim Lăng (Nam Kinh) Trường Giang Đại Kiều.”

------oOo------

Chương 497: Viên Thiệu Nam chinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu là phải dùng một loại thực vật tới hình dung một chút Tào Tháo hiện tại sắc mặt, kia chỉ có thể có ‘ bẹp cà tím ’ cái này chủng loại có thể hình dung ra.

Thật sự là quá nhưng khí!

Tào Tháo dám dùng chính mình tánh mạng đảm bảo! Đào Thương này tiểu tặc nhất định là cố ý.

Còn con mẹ nó Trường Giang Đại Kiều? Nháo đâu!

Hắn thật sâu hít một hơi, vừa muốn mở miệng răn dạy Tôn Càn, lại thấy Trình Dục sải bước đi tới Tào Tháo bàn trước, một phen liền lấy quá da đồ cẩn thận quan khán.

Trình Dục làm người cương trực ghét a dua nịnh hót, ngày thường luôn là lấy trưởng giả tự cho mình là, nói chuyện làm việc cũng đều là dựa theo chính mình yêu thích tới, chưa bao giờ sợ Tào Tháo, ngày thường không thiếu cùng Tào Tháo đối nghịch, luôn là có thể đem Tào Tháo khí răng đau còn cố tình lấy này lão không chiêu, có thể nói là cực độ thả bay tự mình.

Vừa vặn hôm nay, Trình Dục hành vi nhiều ít lại có điểm thả bay.

Hắn lấy quá Tào Tháo bàn thượng kia “Nhị kiều” bản vẽ, trên dưới cẩn thận đánh giá một hồi lâu lúc sau, tiếp theo bỗng nhiên vỗ đùi, tán thưởng nói: “Diệu a! Hảo a! Điêu luyện sắc sảo! Thật là đương thời kỳ làm cũng. Này kiều đến không được a! Nếu là có thể kiến thành, đại đại có lợi cho dân sinh!”

Tuân Úc, Tuân Du, Hí Chí Tài, Giả Hủ đám người nghe vậy cũng là sôi nổi đi lên vây xem.

Mọi người tuy rằng đều là văn sĩ, nhưng cũng là pha thông kỹ xảo chi đạo, thấy này hai kiều thiết kế bản vẽ, lập tức liền nhìn ra này nhị kiều đều vĩ ngạn kỹ thuật cùng củng cố hình thái, thực sự là tụ tập thiên hạ trường kiều chi tinh hoa cũng.

Đại gia các xuất khẩu khen ngợi, chỉ đem Tào Tháo mặt nói càng ngày càng đen.

Các ngươi những người này có thể hay không có điểm nhãn lực thấy? Không nhìn thấy tào mỗ vừa mới chuẩn bị mắng Tôn Càn sao? Các ngươi hiện tại nói chuyện, lão tử còn như thế nào mở miệng?

“Tư Không, này nhị kiều hảo a.” Hí Chí Tài cười ha hả đối Tào Tháo nói: “Này nhị kiều chi kỹ xảo, đủ có thể xưng là thiên hạ chi quan, có này bản vẽ, ngày sau nếu là tăng thêm thực thi, tất có lợi cho dân, Tư Không là như thế nào biết được Đào Thương có nhị kiều bản vẽ?”

Tào Tháo sắc mặt trong thời gian ngắn thay đổi tam biến.

“Tào mỗ muốn không phải này hai kiều……”

Hí Chí Tài thực hiển nhiên là không hoàn toàn đọc hiểu Tào Tháo ý tứ, quay đầu nghiêm túc nhìn Tôn Càn nói: “Tư Không muốn không phải này hai kiều!…… Quay đầu lại làm nhà ngươi thái phó đem Trường Giang Đại Kiều bản vẽ cũng lấy tới!”

Tôn Quyền vội vàng chắp tay thi lễ, nói: “Nhất định, nhất định.”

Tào Tháo hàm răng đều có điểm trên dưới run lên: “Thật không phải này hai kiều……”

Vấn đề là Tào Tháo hiện tại thanh âm, căn bản truyền không tiến mọi người trong tai, ở đây chư vị mưu sĩ một cái kính nhắc Tào

Tháo anh minh thần võ, yêu dân như con, liền Đào Thương trong tay có bực này kỳ tích chi vật hắn đều biết, quả thực chính là thần nhân trung thần nhân, bá chủ trung bá chủ.

Đối mặt mọi người này đốn thổi phồng, Tào Tháo cũng ngượng ngùng lại há mồm.

Hắn hiện tại nếu là nói cho thủ hạ mưu sĩ nhóm, cái gọi là nhị kiều chỉ chính là hai nữ tử, không biết này giúp mưu thần nhóm có thể hay không xốc cái bàn, hiện trường nổ mạnh phát tác?

Tào Tháo thật dài thở dài, đem đánh nát nha hướng trong bụng nuốt.

“Trở về nói cho nhà ngươi đào thái phó, tào mỗ sắp tới nội liền sẽ xuất binh…… Thay ta cảm ơn hắn cầu Triệu Châu cùng cầu Lư Câu!”

……

Tôn Càn từ Hứa Xương phản hồi Bành Thành không lâu, Tào Tháo binh mã liền thẳng ra Dự Châu, trưng bày với Duyện Châu biên cảnh, đồng thời, Đào Thương chủ lực binh mã cũng là bắt đầu bắc hướng di chuyển, hướng bắc phương Lang Gia quốc cùng với quanh thân thuộc địa trưng bày, hai bên đều là bày ra nắm tay đối kháng phương bắc Viên Thiệu tư thế.

Mà lúc này Viên Thiệu ở Nghiệp Thành, cũng bắt đầu rồi hắn hành động.

Viên Đàm về tới Nghiệp Thành lúc sau, Viên Thiệu liền mặt cũng chưa cùng hắn thấy, liền trực tiếp cướp lấy hắn toàn bộ binh quyền, làm hắn đóng cửa ăn năn.

Viên Đàm thực ủy khuất, còn tưởng cùng Viên Thiệu kể ra một chút bị bắt chi khổ cùng Viên Thượng lúc trước là như thế nào đối đãi chính mình, kết quả Viên Thiệu lại căn bản không thấy hắn.

Viên Đàm trong lòng oán hận cũng bởi vậy càng ngày càng nặng.

Sau đó, Viên Thiệu liền bắt đầu bốn phía triệu tập Hà Bắc các châu huyện binh mã, lệnh này tụ tập đầy đủ với Ký Châu, điều binh khiển tướng, chuẩn bị nam hạ trước đánh Từ Châu, sau phá Duyện Châu, dẹp yên Trung Nguyên.

Liền ở Viên Thiệu triệu tập binh mã thời điểm, Hà Nam thám báo hướng Viên Thiệu hội báo Đào Thương cùng Tào Tháo hành động.

Viên Thiệu nghe nói lúc sau cười ha ha, chút nào không hiện kinh hoảng: “Tào a man thằng nhãi này nhưng thật ra tiền đồ, cư nhiên cùng họ Đào cấu kết đối phó ta? Ha hả, bất quá hắn làm như vậy đảo cũng là đối, nếu không ta diệt đào tặc lúc sau, tiếp theo cái đó là hắn.”

Viên Thiệu nghe nói Tào Tháo cùng Đào Thương đồng thời hành động, lại một chút không hoảng loạn nguyên nhân rất đơn giản, chính là bởi vì hắn có phương nam Lưu biểu làm minh hữu.

Đào Thương cùng Tào Tháo đem chủ lực binh mã đều hướng bắc di chuyển, vậy chứng minh bọn họ ở nam bộ phòng thủ hư không, kể từ đó, Lưu biểu bắc thượng xác xuất thành công liền sẽ lớn hơn nữa.

Có căn cứ vào này, Viên Thiệu cho rằng trượng còn không có đánh, hai bên thắng bại liền đã thấy rốt cuộc.

Lần này nhất thống Trung Nguyên, chính là thế ở phải làm.

Nhưng thực đáng tiếc, thế sự vạn biến, còn không có dùng bao lâu thời gian, phương nam truyền đến tin tức khiến cho còn không có xuất binh Viên Thiệu kinh miệng đều không khép được.

Kinh Châu nam bộ xuất hiện biến đổi lớn.

Trường Sa thái thú Trương Tiện, lấy Trường Sa quận cùng tới gần Quế Dương quận, Linh Lăng quận, võ lăng quận vì trung tâm, cùng

phản kháng Lưu biểu, ở Kinh Châu nam bộ nhấc lên một cổ thật lớn phản Lưu sóng triều.

Lưu biểu biết sau không dám chậm trễ, vội vàng sốt ruột các nơi trọng trấn binh tướng, chuẩn bị thảo phạt Trương Tiện.

Mà liền ở Lưu biểu ở Tương Dương triệu tập đại quân, chuẩn bị nam hạ thời điểm, Cửu Giang Lữ Bố cùng Lư Giang Tôn Sách cũng là đồng thời hưng binh, tây hướng tấn công Giang Hạ quận, Giang Hạ thái thú Hoàng Tổ đồng thời báo nguy.

Lưu biểu nam diện cùng mặt đông đều xuất hiện trọng đại biến cố, Kinh Châu tiến vào toàn diện bình định loạn trong giặc ngoài hiểm trở thời tiết, căn bản không rảnh hắn cố.

Đừng nói là bắc thượng trợ Viên, Lưu biểu có thể hay không bảo toàn Kinh Châu toàn thổ hiện tại đều là vấn đề.

Viên Thiệu nam bắc giáp công Trung Nguyên kế hoạch, đến tận đây hoàn toàn sinh non.

Nghe xong thám báo hội báo, Viên Thiệu khí mặt đỏ rần, trên trán thỉnh gân bại lộ.

Lưu biểu phía sau đột nhiên xuất hiện như thế biến động thật lớn, nếu nói là trùng hợp, đánh chết Viên Thiệu cũng sẽ không tin tưởng.

Sự thật bãi ở trước mắt, không phải Đào Thương chính là Tào Tháo âm mưu.

Này hai cái hỗn trướng!

Viên Thiệu nhẫn nại không được.

Hưng bình ba năm ba tháng, Viên Thiệu bắt đầu hành động.

Viên Thiệu ở Hà Bắc trước tụ chúng 30 vạn, chiến mã tam vạn thất, cũng còn ở lục tục triệu tập binh tướng, đồng thời cũng là phái

người liên hệ ô Hoàn kỵ binh, làm cho bọn họ cũng muốn cùng tùy chinh.

Viên Thiệu binh điểm lộ, lấy Lê Dương vì trước trận trạm thứ nhất, nam hạ thẳng để Hoàng Hà bắc ngạn, đối phương nam Tào Tháo cùng Đào Thương hai đại chư hầu thi triển áp lực.

Lúc đó Tào Tháo cùng Đào Thương dưới trướng binh mã đều có hai mươi vạn, nhưng yêu cầu trấn thủ phía sau cùng với tây, nam tuyến biên cảnh, bao gồm Đào Thương yêu cầu lưu lại yêu cầu uy hiếp sơn càng binh tướng, bởi vậy hai người từng người có thể điều động binh mã, toàn ở mười vạn tả hữu.

Đào Thương lấy trấn thủ Lang Gia quốc Từ Thịnh vì tiên phong, Lý Thông, Tang Bá, Tôn Quan vì phó tướng, từ Lang Gia quốc bắc thượng, trước áp dụng chủ động tập kích quấy rối chiến lược, Từ Châu tướng lãnh tự Lang Gia nhập Thanh Châu, thay phiên tập kích quấy rối tề mà, Bắc Hải, đông an chờ mà, kiềm chế Viên Thiệu bên phải cánh binh mã hướng đi.

Mà Tào Tháo cũng là suất binh bắc tiến tới bức Lê Dương.

Tào Tháo lệnh Vu Cấm suất bước kỵ 2000 người đồn trú Hoàng Hà nam ngạn duyên tân bến đò, hiệp trợ trấn giữ con ngựa trắng đông quận thái thú Lưu duyên, thành thế chân vạc, như vậy liền có thể bảo đảm kéo dài Viên quân qua sông tốc độ.

Đồng thời Tào Tháo ở quan độ vùng trúc lũy cố thủ, lấy ngăn cản Viên Thiệu từ chính diện tiến công.

Chung Diêu nhận được mệnh lệnh, phái sứ giả lập tức tây tiến, đi mượn sức Lương Châu quân phiệt, lấy ổn định cạnh sườn.

Tào, đào hai người phối hợp khăng khít, tập trung binh lực, trấn giữ cửa ải hiểm yếu, trọng điểm bố trí phòng vệ, dĩ dật đãi lao, lấy cầu hậu phát chế nhân.

Ngàn dặm Hoàng Hà vốn là nhiều chỗ nhưng độ, tiếc rằng Tào Tháo cùng Đào Thương đều không ngốc, bọn họ minh bạch bên ta binh thiếu mà Viên Thiệu binh nhiều, muốn một hơi đánh bại Viên Thiệu trừ phi trông cậy vào Viên Thiệu có trọng đại biến cố, nhưng loại tình huống này phát sinh tỷ lệ cực thấp, cho nên hai người áp dụng trọng điểm trấn giữ yếu địa sách lược, chỉ là cẩn thủ Hứa Xương cùng Bành Thành cái chắn, đồng thời bảo đảm hậu cần tiếp viện không mất.

Dưới tình huống như vậy, Viên Thiệu làm ra hai điều ứng đối sách lược, một là tiếp tục ở Hà Bắc điều động binh mã, gia tăng binh mã số lượng, đối phương nam hình thành áp lực, mặt khác còn lại là phái Trần Lâm, viết một thiên hịch văn, lên án công khai Tào Tháo cùng Đào Thương hai người, hy vọng ở chính trị hiệu quả thượng khởi đến ưu thế áp đảo.

Trần Lâm văn thải thật tốt, thân là trong lịch sử “Kiến An thất tử” chi nhất, hành văn tự nhiên không tầm thường.

Hắn hịch văn đem Đào Thương cùng Tào Tháo hai người cột vào một khối đua đoàn mắng.

Trần Lâm nói là này hai người giống như Tần quốc Triệu Cao, Lữ hậu thời kỳ Lữ lộc, Lữ sản, chuyên chính ương ngạnh, tác oai tác phúc, cả nước nhân dân hiện tại đều đối tào, đào hai người cảm thấy thất vọng buồn lòng.

Hắn còn nhân tiện nhục mạ Tào Tháo phụ thân tào tung cùng Đào Thương phụ thân Đào Khiêm.

Nói tào tung là tào đằng nhận nuôi khất cái tử, nói Đào Khiêm là ngoại mộ thanh danh, nội phi chính trực thật tiểu nhân vân vân.

Tào Tháo lúc ấy đầu phong phạm vào, đọc Trần Lâm văn chương tức khắc mồ hôi lạnh đầm đìa, đối một thân tài hoa cảm khái không thôi.

Đào Thương nhưng thật ra không có Tào Tháo như vậy ái tài.

Hắn cho rằng Trần Lâm này vương bát đản có điểm khoe khoang, có thể mắng hai câu thô tục liền không biết chính mình họ gì.

Nói mắng thô tục thuỷ tổ hiện tại chính là ở Đào Thương dưới trướng.

Đào Thương quyết định làm Di Hành ra ngựa cùng Trần Lâm đối mắng!

------oOo------

Chương 498: văn sĩ đối mắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Di Hành bị Đào Thương triệu hoán tới rồi Khai Dương thành.

Đào Thương đầu tiên là đem Trần Lâm văn chương giao cho Di Hành quan khán.

Di Hành thô sơ giản lược xem qua một lần lúc sau, liền tùy tay ném ở một bên.

Đào Thương thấy thế hỏi hắn: “Cảm giác như thế nào? Đây chính là đương kim Hà Bắc tài tử Trần Lâm tự tay viết tác phẩm xuất sắc.”

Di Hành đầu dương cao cao, đôi mắt đều phải nhìn đến bầu trời đi, dùng hai lỗ mũi đối với Đào Thương, hô hô phun nhiệt khí.

“Hành văn giống nhau, lời nói lơ lỏng, không hề chỗ đáng khen, có gì đáng giá khoe khoang? Còn tài tử đâu, ta phi!”

Di Hành như thế mở miệng ngang ngược, Đào Thương không giận phản hỉ.

“Ta liền thích ngươi di đại tài tử này sợi sức trâu bò! Thật thất phu cũng!”

“Ân?” Di Hành mày nhăn lại.

“Ta là nói, thật trượng phu cũng! Người tới a, lấy bút mực tới!”

Di Hành nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Lấy bút mực là muốn làm gì?

Không bao lâu, kiều ý cùng Kiều Quân hai cái tân nhiệm thị nữ liền đem bút mực cùng thư từ chờ vật cầm đi lên, cũng hiện trường mài mực bố trí.

Di Hành kinh ngạc qua lại nhìn hai cái tuổi nhỏ thị nữ, ngạc nhiên nói: “Này như thế nào…… Này hai cô nương? Vẫn là song bào thai đâu?”

Đào Thương cười khẽ: “Song bào thai thực hiếm lạ sao?”

Di Hành cảm khái nói: “Như thế nhân gian tuyệt sắc, còn lớn lên như thế giống nhau, thực sự thiên hạ khó tìm…… Này hai là ngươi muội muội đi?”

“Ngươi nằm mơ đi!” Đào Thương cười ha hả nói: “Ta muội muội có thể cho ngươi mài mực viết hịch văn? Đây là ta hai cái bên người thị tỳ.”

Di Hành vừa nghe lời này, hâm mộ trong mắt ứa ra ngôi sao nhỏ.

Hủ bại chư hầu sinh hoạt a, tỳ nữ đều tìm như vậy mỹ như vậy có đặc điểm, sống sờ sờ làm người tiện sát.

Phảng phất là vì xác minh Di Hành nói, kiều ý cùng Kiều Quân ma xong mặc sau, liền một tả một hữu đứng ở Đào Thương phía sau giúp hắn xoa vai.

Đào Thương cũng có chút ngượng ngùng, hắn lặng lẽ quay đầu hướng về phía hai cô nương đưa mắt ra hiệu, ý bảo các nàng không cần làm như vậy làm.

Vấn đề là hai cô nương cùng không nghe thấy dường như, cúi đầu thực hiện chính mình chức trách, cấp Đào Thương xoa.

Lực đạo ở giữa, xác thật thực thoải mái.

Đào Thương xấu hổ cắn một tiếng, nói: “Chính bình, bắt đầu đi, viết hịch văn.”

“Nga.” Di Hành đã tiện thả đố nhìn Đào Thương, sau đó lấy bút liền bắt đầu dính mực nước.

Từ từ……

“Hịch văn? Ngươi làm ta viết hịch văn?” Di Hành nghi hoặc hỏi lại.

Đào Thương nhướng mày nói: “Nhiều mới mẻ a, chính ngươi nói Trần Lâm hành văn không tốt, trình độ không đủ, vậy ngươi hiện tại liền viết một thiên trình độ đủ giúp ta mắng trở về…… Ta đặc phê ngươi ở văn chương trung có thể nói thô tục.”

Di Hành ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương sau một lúc lâu, đột nhiên giận dữ: “Ngươi đem di mỗ trở thành cái gì? Cung ngươi ra roi hành văn tiểu lại, vẫn là trợ ngươi chửi đổng phố phường người đàn bà đanh đá chăng?”

“Ai ai ai!” Đào Thương quơ quơ ngón trỏ, nói: “Nói chuyện chú ý một chút a, đừng quên, ngươi tiểu thiếp cùng nhi tử, đào mỗ hiện tại còn giúp ngươi dưỡng đâu.”

“Ta không tiểu thiếp, cũng không nhi tử!”

Đào Thương giống như không có nghe được hắn nói giống nhau, lo chính mình nói: “Ngươi đứa con này hiện tại giống như đã có thể kêu cha.”

Di Hành trên mặt cơ bắp qua lại trừu động, cuối cùng bất đắc dĩ khuất phục, hướng về mềm sụp thượng một quỳ, cầm lấy bút, chuẩn bị sáng tác hịch văn.

Ngốc lăng lăng chấp bút nửa ngày, hắn lại là một chữ đều không có rơi xuống.

Đào Thương nghi hoặc nhìn hắn nói: “Làm sao vậy?”

“Ta trong đầu làm ngươi khí không hề suy nghĩ, căn bản viết không đi xuống.” Di Hành lần này là lời nói thật lời nói thật.

Đào Thương bừng tỉnh “Nga” một tiếng, sau đó phát ra từ phế phủ giúp Di Hành ra ý kiến hay.

“Bằng không…… Ngươi liền đem Viên Thiệu, Trần Lâm, còn có Viên thị dưới trướng những cái đó tiện nhân trở thành ta giống nhau mắng? Ngươi hiện tại liền tưởng tượng ngươi này thiên hịch văn không phải đang mắng bọn họ, mà là đang mắng ta, như thế nào?”

Di Hành nheo lại đôi mắt, cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, tùy ý vận dụng ngòi bút như bay, tư như suối phun.

……

Di Hành hịch văn thực mau liền truyền khắp thiên hạ.

Di Hành chi hịch văn vừa ra, cử quốc khiếp sợ.

Đương kim thiên hạ, có thể cùng Khổng Dung song song đương thời đệ nhất kỳ tài tử, cư nhiên tình nguyện ở Đào Thương dưới trướng làm viết hịch văn đao bút lại, này thái bình công tử Đào Thương, một thân cách là cỡ nào mị lực bắn ra bốn phía, duệ không thể đương a.

Rốt cuộc Di Hành ngạo cốt cùng ngưu X, tự hắn xuất đạo tới nay, ở cả nước văn hóa vòng trung đều là nổi danh hoành.

Trong lúc nhất thời, ở thiên hạ văn nhân sĩ tử vòng trung, Đào Thương thanh danh ngay sau đó nước lên thì thuyền lên, thiên hạ văn nhân nghe xong này danh lúc sau đều bị nói thương biến sắc.

Mà tùy theo càng thêm lệnh người trong thiên hạ kinh dị, là Di Hành viết ra kia phong phản mắng Hà Bắc chúng văn võ lên án công khai hịch văn trong vòng dung.

Thật sự là khó lường a!

Mắng ra đại hán triều văn nghệ thô tục tân độ cao!

Trần Lâm hịch văn trung, nhiều nhất bất quá là mắng mắng Tào Tháo cùng Đào Thương, hơn nữa Tào Tháo cùng Đào Thương tổ tông.

Nhưng Di Hành mắng đám người, nhưng chính là có điểm quá mức rộng khắp.

Đầu tiên mắng Viên Thiệu là cần thiết, thuộc về khúc dạo đầu nêu ý chính.

Hịch văn trung mắng hắn uổng có 43 công chi danh, kỳ thật là một cái tay sai chi tài, thua hóa nhà quyền thế ăn chơi trác táng, cùng Viên Thuật so đấu có thể kém ra tám con phố, nếu không phải Viên Thuật chết sớm, Nhữ Nam Viên thị nào có hắn tại đây dậm chân trang trứng phân?

Sau đó chính là mắng Viên Thiệu tiên phụ bá phụ thúc phụ Viên phùng, Viên thành, Viên ngỗi đám người, nói những người này tam công chi danh đều là mua tới, hư, các đều là trộm trộm đỉnh tư, lật úp trọng khí ti tiện tiểu nhân.

Đến nỗi thế Viên Thiệu viết hịch văn Trần Lâm, còn lại là cái yêu ngôn hoặc chúng, hảo loạn nhạc họa văn nhã bại hoại, văn nghệ vòng trung thật tiểu nhân, sĩ tộc giới nội ngụy quân tử.

Còn lại Viên trong quân người, một cái cũng không chạy.

Thẩm xứng là có mắt không tròng tiểu nhân, Hứa Du là tham tài tranh lợi vai hề, điền phong là họa là từ ở miệng mà ra ngu xuẩn, Tự Thụ là giấu hạ tự hạ thân phận khờ đồ, Bàng Kỷ là không trường đầu ngu phu.

Nhan Lương là hữu dũng vô mưu anh chàng lỗ mãng, Văn Sửu là bản tính táo bạo thất phu, Trương Hợp là hữu danh vô thực hàng tướng, Cao Lãm là thật giả lẫn lộn người qua đường Giáp từ từ.

Viên Thiệu dưới trướng quan trọng nhất mấy chục văn thần mãnh tướng, một cái không buông tha, từng cái công kích một lần.

Hơn nữa hịch văn một truyền ra đi, rất nhiều có văn thải người đều đã nhìn ra, Di Hành này thiên hịch văn hơi có chút phát ra từ phế phủ cảm giác, này lời nói trung phẫn hận cùng tức giận hình như là đi rồi tâm.

Mọi người đều ở trong lòng âm thầm suy đoán: Cũng không biết Di Hành cùng Viên Thiệu chi gian rốt cuộc có cái gì thâm cừu đại hận, có thể làm Di Hành ở hịch văn trung như thế phát ra từ phế phủ, thả bay tự mình giày xéo Hà Bắc quần hùng.

Nhưng mà sự thật thật là, Di Hành chỉ là dựa theo Đào Thương theo như lời, tại tưởng tượng trung đem Viên Thiệu đám người trở thành Đào Thương mắng mà thôi.

Hịch văn truyền tới Nghiệp Thành, Viên Thiệu đọc xong lúc sau mặt đều tái rồi.

“Hảo một cái Di Hành! Hảo một cái toan nho! An dám như thế nhục ta? Ngô thề diệt chi! Ngươi chờ, ngươi chờ ta san bằng Từ Châu, Viên mỗ nhất định phải hảo hảo hầu hạ với ngươi!” Viên Thiệu khí thật mạnh chụp phủi bàn, khàn cả giọng bạo rống.

Viên Thiệu phía dưới những cái đó mưu sĩ nhóm sắc mặt một đám cũng rất là không mau.

“Minh công, Di Hành như thế vô lễ, minh công thiết không thể nhận thua…… Còn phải làm Trần Lâm lại làm một thiên hịch văn, bác bỏ Di Hành mới là!” Gián ngôn giả, chính là Viên Thiệu dưới trướng mưu sĩ Quách Đồ, cũng là Quách Gia đồng tông.

Nghe xong Quách Đồ nói, Viên Thiệu mới vừa rồi phản ứng quá mức tới.

“Đúng vậy, công tắc nói không tồi! Viên mỗ không thể làm người liền dễ dàng như vậy thất bại! Hoả tốc triệu Trần Lâm tới, làm hắn lại viết một thiên hịch văn, hung hăng mắng Từ Châu văn võ! Thượng đến quân sư đừng giá, hạ nói huyện lệnh đình trường, một cái đều

không buông tha! Từng cái mắng! Viên mỗ nhất định phải áp quá Đào Thương tiểu tặc, áp quá Di Hành.”

Không bao lâu, Trần Lâm vâng mệnh đi tới Viên Thiệu trước mặt, nghe xong tiền căn hậu quả, ngay sau đó cầm lấy Di Hành hịch văn vừa thấy.

Nhìn một lúc sau, Trần Lâm sắc mặt bắt đầu đỏ lên, đôi tay cũng là không ngừng đánh run run, hàm răng “Lạc đát lạc đát” cắn vang lên.

Đặc biệt là đương hắn đọc được Di Hành viết hắn một đoạn: ‘ Trần Lâm thất phu, học vũ li miệng lưỡi, chấp heo khuyển chi bút, ngân ngân sủa như điên, nịnh nọt cực kỳ, tựa này chờ heo chó hạng người an dám nói xằng văn nhân thay? ’, com Trần Lâm càng là mắt đầy sao xẹt, ngực ác khí khó bình.

Trần Lâm đời này luôn luôn chỉ có hắn lấy cán bút mắng người khác, khi nào làm người như vậy chỉ vào cái mũi mắng quá.

Lập tức, liền thấy Trần Lâm một hơi không đi lên, hai mắt vừa lật bạch, thế nhưng là trực tiếp chết ngất qua đi.

Lấy Viên Thiệu chờ cầm đầu một chúng trực tiếp nhìn choáng váng.

Viên Thiệu vội vàng tiếp đón lại đây y quan, đem Trần Lâm nâng trở về chẩn trị.

Trần Lâm lại là một cổ cấp hỏa dâng lên, trong lúc nhất thời mất đi ý thức, cũng không có cái gì trở ngại.

Viên Thiệu trong lòng không cam lòng, càng nghĩ càng giận, lập tức liền nghĩ ra binh san bằng Từ Châu.

Tự Thụ vội vàng hướng Viên Thiệu gián ngôn nói: “Minh công, trước mắt Hà Bắc các châu binh mã còn chưa từng tề đến, việc cấp bách, vẫn là trước lấy phá được Hoàng Hà các bến đò là chủ, con ngựa trắng cùng duyên tân bến đò ở chư bến đò trung làm trọng trấn, yêu cầu minh công tự mình đốc chiến, Thanh Châu Từ Châu giáp giới

nơi, chính là chiến trường hữu quân, thượng còn không cần minh công tự mình ra tay, việc cấp bách là trước tiên ở Lang Gia quốc kiềm chế Từ Châu quân, sau đó mãnh công con ngựa trắng, duyên tân hai bến đò mới là, phá được chính diện Hoàng Hà chủ lộ, như thế đại sự mới có thể đến định.”

------oOo------

Chương 499: Viên tào đào chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Tự Thụ kiến nghị lúc sau, Viên Thiệu một bên suy nghĩ một bên nói: “Nghe thám báo hồi báo nói, trước mắt Đào Thương tự mình tọa trấn ở Lang Gia quốc Khai Dương thành, Viên mỗ nếu là muốn bám trụ hắn, đương phái người nào vì thượng? Họ Đào tiểu tặc rốt cuộc quỷ kế đa đoan, thường nhân đi, kéo không được hắn không nói, còn sẽ uổng tự tặng tánh mạng, chậm trễ đại sự.”

Viên Thiệu nói âm lạc khi, liền thấy dưới đây một các tướng lĩnh giữa, trạm ra một người người vạm vỡ, trầm giọng nói: “Đại tướng quân, mạt tướng nguyện ý đi Thanh Châu cùng Đào Thương tiểu tặc một trận tử chiến, cũng làm nam tặc nhìn xem ta bắc địa quân đem chi uy võ!”

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nói chuyện tên này mãnh tướng dáng người cực kỳ cao lớn, thân khoan thể tráng, màu đen khuôn mặt, hoàn mắt sư mũi, cửa biển mới vừa cần, giống như dã thú kim cương giống nhau, trên người hắn nếu là lại trường điểm mao, liền cùng cẩu hùng thành tinh không kém bao nhiêu.

Đây là là Viên Thiệu trướng hạ mãnh tướng Nhan Lương.

Viên Thiệu ngày thường đối Nhan Lương cực kỳ yêu thích, cũng rất là coi trọng, hiện giờ thấy hắn đối Đào Thương không hề sợ hãi, chủ động xin ra trận, trong lòng rất là vừa lòng, theo sau đem ánh mắt nhìn về phía ở đây chư vị mưu sĩ, dò hỏi bọn họ ý kiến.

Đáng tiếc chính là, đại bộ phận mưu sĩ đều là không hề phản ứng.

Tự Thụ cùng thẩm xứng đồng thời lắc lắc đầu, ám chỉ Viên Thiệu dùng người này không ổn.

Nhan Lương tuy rằng dũng quan tam quân, nhưng bản tính quá mức cương ngạnh, cùng Đào Thương đấu trận, không tầm thường, này chủ tướng cần thiết đến là có thể trầm ổn, không chịu hắn châm ngòi cùng dụ dỗ người, mặc kệ Đào Thương như thế nào sử tiện chiêu, đều có thể vững như quả Thái Sơn tốt nhất.

Thực hiển nhiên, Nhan Lương lại không phải người như vậy.

Viên Thiệu thấy thẩm xứng cùng Tự Thụ đều phản đối, cũng liền không có sốt ruột tỏ thái độ, chỉ là an ủi nói: “Nhan tướng quân như thế anh hùng hào kiệt, thật mãnh tướng cũng! Không hổ là ngô trướng hạ đại tướng! Nhữ thả tạm thời đừng nóng nảy, đãi ngô cùng mọi người thương nghị lúc sau, lại làm quyết đoán.”

Nhan Lương thấy chính mình một khang nhiệt gối chủ động xin ra trận, Viên Thiệu lại không có làm hắn đi, cảm thấy ngượng, mặt đen tức khắc đỏ lên, ngay sau đó lui về ban đi.

Quá mất hứng.

Viên Thiệu quay đầu nhìn về phía thẩm xứng, nói: “Chính nam, nhữ thí ngôn chi, ai nhưng đảm nhiệm chăng?”

Thẩm xứng ở chúng tướng đứng thẳng liệt trong ban nhìn quét thật lớn một hồi, đột nhiên cười, nói: “Dựa vào hạ thẩm đạc, nguyên mới đưa quân nhất thích hợp đảm nhiệm này trọng trách.”

Thẩm xứng trong miệng theo như lời nguyên mới, chính là Viên Thiệu cháu ngoại trai cán bộ cao cấp tự.

Cán bộ cao cấp bị Viên Thiệu hướng thiên tử tiến cử vì Tịnh Châu thứ sử, luôn luôn là đóng quân Thái Nguyên, lần này chính là suất lĩnh Tịnh Châu chủ lực binh mã, tiến đến Nghiệp Thành nghe theo điều khiển.

Vừa nghe thẩm xứng tiến cử chính mình, cán bộ cao cấp có chút ngượng ngùng, lại là lắc đầu lại là xua tay, nói: “Chính nam công quá xem trọng ta, tại hạ xa không phải Viên Thượng đối thủ.”

Cán bộ cao cấp nói tuy rằng là nói như thế, nhưng thẩm xứng biết hắn chính là khiêm tốn, ở Viên Thiệu này đó con cháu nhi bối giữa, thuộc cán bộ cao cấp tài hoa tối cao.

Hơn nữa hắn còn có một cái thường nhân xa không kịp ưu điểm, đó chính là thực ổn trọng.

Hắn ổn trọng có đôi khi, thậm chí có chút quá mức.

Liền nói như thế, cán bộ cao cấp gia hiện tại chính là cháy, hắn đều đến chậm rì rì đem quần áo mặc tốt, sau đó lại không nhanh không chậm ra bên ngoài trốn, chạy đến một nửa khả năng còn phải quay đầu lại ở trong phòng tìm điểm quý trọng đồ vật mang theo.

Thẩm xứng rất là thưởng thức nhìn cán bộ cao cấp này cổ trầm ổn kính, loát cần nói: “Cao phủ quân chớ cấp, lần này cho ngươi đi, cũng không phải làm ngươi chiến bại Đào Thương, ngươi chỉ cần là có thể kéo dài trụ, hắn đó là công lớn một kiện.”

Cán bộ cao cấp nghe vậy cười khổ.

Hắn không giống Viên Đàm cùng Viên Thượng, làm việc trong lòng phi thường hiểu rõ.

Đào Thương năng lực, hắn mấy năm tới nhiều có nghe thấy.

Đối với như vậy người tài ba, liền tính không lớn, nhưng muốn bám trụ hắn, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như vậy.

Cán bộ cao cấp còn tưởng ở khiêm tốn thoái thác một chút, nhưng Viên Thiệu lại lên tiếng.

Viên Thiệu âm thầm cân nhắc một hồi, hắn cũng thấy cán bộ cao cấp là tốt nhất người được chọn, hắn lại xem còn lại chúng mưu sĩ, thấy bọn họ không có phản đối ý kiến, ngay sau đó nói: “Hảo, nguyên mới, vậy ngươi liền suất lĩnh bản bộ binh mã, ta lại cùng ngươi tinh nhuệ tam vạn, ngươi đi trước Thanh Châu chủ trì đại cục,

nghĩ cách kéo dài trụ Đào Thương, phối hợp tác chiến ta Ký Châu trung lộ quân mã, sự thành lúc sau, ta nhớ ngươi đầu công!”

Cán bộ cao cấp tuy rằng không phải rất muốn cùng Đào Thương chính diện chống đỡ, nhưng Viên Thiệu mệnh lệnh đã hạ đạt, hắn cũng không có cách nào, ngay sau đó lĩnh mệnh hành sự.

“Mạt tướng tận lực là được.”

……

Viên Thiệu hành động không thể gạt được Từ Châu giáo sự phủ nhãn tuyến, tin tức thực mau đã bị thủ hạ người truyền quay lại Lang Gia quốc Khai Dương thành.

Đào Thương biết tin tức sau, ngay sau đó triệu tập mọi người thương nghị.

Quách Gia nghe xong tin tức này, ngay sau đó nói: “Thoạt nhìn, Viên Thiệu lúc này đây là quyết tâm muốn tập kết đại quân nam hạ, hắn biết chúng ta ở Lang Gia quốc tụ chúng tập kích quấy rối Thanh Châu, liền làm theo cách trái ngược, đơn giản phái ra một người thiên tướng, suất lĩnh trọng binh tại đây hoàn toàn bám trụ ta quân, sau đó hắn đại quân còn lại là ở tây tuyến đoạt công các nơi có lý bến đò, sau đó phương còn lại là không ngừng tụ tập lương thảo, quân giới, binh mã, chỉ chờ thời cơ chín mùi, liền đại quân nhập cảnh, một lần là bắt được Hà Nam.”

Nói tới đây, lại thấy Quách Gia thở dài khẩu khí, rồi nói tiếp: “Hà Nam nếu là có thất, Từ Châu cũng không có thể bảo, chúng ta trước mắt không thể không chi viện Tào Tháo.”

Đào Thương nghe vậy chau mày, nói: “Cán bộ cao cấp dưới trướng binh lực không yếu, chúng ta nếu là đi chi viện Tào Tháo, Lang Gia quốc này mặt lại nên làm thế nào cho phải?”

Quách Gia suy nghĩ một chút, nói: “Nghe nói cán bộ cao cấp người này, chính là cái hiểu binh pháp, hành sự cực kỳ ổn trọng, so với

Viên Thiệu ba cái nhi tử không biết phải mạnh hơn nhiều ít, trước mắt còn phải trước thăm dò người này thực lực cùng chiến pháp, lại làm quyết định.”

Đào Thương vừa chuyển đầu, hô: “Làm Mi Phương cùng Triệu Vân lại đây.”

Không bao lâu, liền thấy Mi Phương cùng Triệu Vân hai người đi tới Đào Thương trước mặt.

Đào Thương phân phó bọn họ hai người nói: “Cán bộ cao cấp binh mã, trước mắt chính đóng quân này ở tề mà, cùng ta Lang Gia quốc Khai Dương thành giằng co, đào mỗ cố ý thử một chút thực lực của hắn…… Các ngươi hai người, lãnh bản bộ binh mã cùng qua đi, cùng cán bộ cao cấp tiểu chiến một hồi, trắc trắc hắn bản lĩnh cùng năng lực, nhớ lấy không thể ham chiến.”

Triệu Vân gật đầu xưng là.

Mi Phương nghe vậy, dọa tức khắc hai cái đùi đều mềm.

“Quá, thái phó! Triệu Vân còn chưa tính, như thế nào làm mạt tướng cũng cùng hắn cùng qua đi? Mạt tướng chính là lâu sơ chiến trận nhiều năm.”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, quát lên: “Mi huynh, không cần như vậy không tiền đồ được không? Ngươi là năm đó đi theo đào mỗ sớm nhất một đám chiến tướng chi nhất, ngươi nhìn xem năm đó ngươi những cái đó đồng liêu, vô luận là Hứa Chử, Từ Vinh cũng hoặc là Từ Hoảng, hiện giờ đều đã là có thể một mình đảm đương một phía, duy độc ngươi, cùng năm đó so vẫn là như vậy không tiến bộ…… Chẳng lẽ ngươi nhìn không ra đào mỗ lần này là chuyên môn muốn đề bạt ngươi sao?”

Mi Phương run run rẩy rẩy nói: “Mạt tướng trước cảm ơn thái phó đề bạt, mạt tướng cũng có thể nhìn ra thái phó đối mạt tướng hậu ý…… Bất quá kia cán bộ cao cấp chính là Tịnh Châu thứ sử, dưới

trướng lại có rất nhiều Tịnh Châu chiến tướng, mạt tướng chỉ sợ không phải đối thủ của hắn, làm thái phó thất vọng.”

“Không quan hệ, này không phải còn có Triệu Vân đi theo ngươi sao? Ngươi tự quản đi là được, có Triệu Vân ở, tuyệt không sẽ làm ngươi có một chút ít tổn thương.”

“Chính là……”

Mi Phương còn tưởng giải thích, Đào Thương cũng lộ ra một cái nguy hiểm tươi cười: “Mi huynh, ngươi nếu là lại dong dài, tin hay không ta trước cùng cán bộ cao cấp băm ngươi?”

Mi Phương lập tức cũng không dám hé răng.

Này hỗn trướng vẫn là cùng năm đó giống nhau tùy hứng.

Triệu Vân còn lại là một phen túm chặt Mi Phương, cười ha hả nói: “Mi huynh, đi thôi, có vân ở, ngươi cứ việc yên tâm đó là.”

Mi Phương nghe vậy lộ ra cười khổ: “Triệu tướng quân, nhớ lấy che chở ta điểm.”

……

Hai người cứ như vậy lãnh bản bộ binh mã đi tới tề mà.

Cán bộ cao cấp binh mã vừa mới đến không phải, liền có Lang Gia quốc bên kia binh tướng tiến đến quấy rầy.

Cán bộ cao cấp làm người cẩn thận, hắn cũng là muốn nhìn vừa thấy Từ Châu quân thực lực đến tột cùng có bao nhiêu, vì thế liền mệnh lệnh dưới trướng hai gã quân hầu ngũ húc cùng Thái trạch, lãnh binh ra khỏi thành nghênh chiến.

Hai gã chiến tướng ra khỏi thành trì, cách thật xa liền hướng Mi Phương cùng Triệu Vân tiếp đón, hô to yêu cầu một trận chiến.

Triệu Vân không có sốt ruột ra tay, mà là cười nhìn Mi Phương nói: “Mi tướng quân, nghe nói ngài chính là thái phó dưới trướng nguyên lão tướng già, nay địch quân chiến tướng tiến đến mời chiến, không ngại làm vân nhìn xem ngài bản lĩnh như thế nào?”

Mi Phương nghe vậy sợ tới mức thẳng súc cổ, liều mạng dùng sức lắc đầu.

“Con người của ta không hảo tranh công…… Làm ngươi, làm ngươi!”

Thấy Mi Phương như thế không biết cố gắng, Triệu Vân cũng là bất đắc dĩ, ngay sau đó ra ngựa, đi đấu chiến hai gã Viên quân quân hầu.

Tam thông cổ bãi, Triệu Vân đã là cầm hai cái quân hầu đầu người về trận.

Hai bên binh mã thấy thế, đều bị kinh hãi mạc danh.

Cán bộ cao cấp ở trên thành lâu xem rành mạch, hắn thở dài khẩu khí, cảm khái nói: “Đào Thương trong quân quả nhiên mãnh tướng nhiều rồi, đây là người nào cũng?”

------oOo------

Chương 500: tuyệt thế cộng sự

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt thấy Triệu Vân khoảnh khắc chi gian liền chém giết Tịnh Châu quân hai gã quân hầu, cán bộ cao cấp một bên cảm khái một bên dò hỏi thủ hạ người này tên họ.

Hắn tính cách trầm ổn, liền chính mình dưới trướng đã chết hai gã chiến tướng đều không có cho người ta cảm thấy bi thống cảm giác.

Phó tướng nhìn xa nơi xa cờ xí một hồi, nói: “Phủ quân, mạt tướng quan khán kia cờ hiệu, người tới làm như Đào Thương huynh đệ kết nghĩa, Từ Châu Triệu Vân.”

“Triệu Vân?”

Cán bộ cao cấp nghe vậy cẩn thận hồi ức một hồi, sau đó mãnh một phách cái trán, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Nghe nói qua, nghe nói qua! Người này là là một người mãnh tướng a, nghe nói là cùng Lữ Bố đánh thành quá ngang tay, thật là lợi hại!”

Tả hữu Tịnh Châu chư tướng sôi nổi gật đầu xưng là.

Dứt lời, cán bộ cao cấp lại nhìn nhìn nơi xa Triệu Vân trong quân cờ xí, phát hiện một thanh còn viết có “Mi” tự đại kỳ kỳ.

“Mi?” Cán bộ cao cấp trát chớp mắt, nói: “Kia lại là người nào? Ta nhưng thật ra nghe nói qua Từ Châu sĩ tộc trung, có một cái mi gia.”

Thủ hạ người biết nội tình ngay sau đó nói: “Nghe nói Đào Thương ở Từ Châu chư vị chiến tướng giữa, có một cái gọi là Mi Phương, chính là Đào Thương dòng chính chiến tướng, năm đó đi cùng hắn cùng nhau thảo phạt quá Đổng Trác, khi đó Từ Vinh, Từ Hoảng đám người toàn không ở này dưới trướng.”

“Nga?” Cán bộ cao cấp nghe vậy một kỳ, nhíu mày nói: “Năm đó Đào Thương không được thế, lại ở thảo phạt Đổng Trác chinh chiến trung tỏa sáng rực rỡ, nghĩ đến hắn đó là thủ hạ không có mấy cái người tài ba, cái này Mi Phương có thể cùng hắn đến bây giờ, còn có thể đủ cùng Triệu Vân song song, nghĩ đến nhất định là một cái không đơn giản người tài ba, người này không thể không phòng, chư công toàn cần nhớ kỹ.”

Nghe xong cán bộ cao cấp tinh vi thả tràn ngập đạo lý phân tích, ở đây mọi người sôi nổi bừng tỉnh đại ngộ.

Mọi người đều ở trong lòng âm thầm nhớ kỹ “Triệu Vân” “Mi Phương” này hai cái tên.

Đây đều là Đào Thương dưới trướng cái thế mãnh tướng a.

Phó tướng trương thành lại hỏi cán bộ cao cấp nói: “Phủ quân, kia chúng ta cùng không cùng Triệu Vân cùng Mi Phương tiếp tục đánh?”

Cán bộ cao cấp lắc lắc đầu, nói: “Mi Phương cùng Triệu Vân này hai đại mãnh tướng bị Đào Thương phái tới, nói rõ chính là tới thử hư thật, chúng ta mục đích, là muốn ở chỗ này bám trụ Đào Thương, không cần phải theo chân bọn họ nhiều làm giao phong! Truyền lệnh, minh kim thu binh, mặc cho bọn họ như thế nào chửi bậy, tam quân tướng sĩ toàn không cần dễ dàng ra khỏi thành, trái lệnh giả trảm.”

“Nặc!”

Triệu Vân mấy ngày liền tới lại ở tề mà đối với thành trì chửi bậy thật lâu, nhưng đều không thấy cán bộ cao cấp phái binh ra tới tiếp chiến, kết quả là liền thu binh rút đi, trở về hướng Đào Thương báo cáo.

Đào Thương nghe nói cán bộ cao cấp khẩn thủ không ra, trong lòng bắt đầu trù tính bước tiếp theo hành động.

Cán bộ cao cấp binh lực không yếu, cố tình lại không vội với cầu thắng, nói rõ chính là Viên Thiệu phái lại đây một cây kéo dài chính mình diệu cờ, giống như một khối cứng rắn thịt xương đầu, đặt ở trong miệng gặm cũng gặm bất động, nuốt cũng nuốt không dưới, ném còn không tha ném, cũng chỉ có thể là như vậy mắt trông mong nhìn.

Liền ở Đào Thương tinh tế suy nghĩ như thế nào nhổ cán bộ cao cấp này căn gai nhọn thời điểm, Tào Tháo bên kia đột nhiên phái người truyền đến tin tức.

Viên Thiệu bắt đầu quy mô tiến binh!

Viên Thiệu binh lực trải qua một đoạn này thời gian tập kết, lại lần thứ hai gia tăng, được xưng 40 vạn binh mã, ở một chúng Hà Bắc mãnh tướng suất lĩnh hạ, phân biệt tiến công con ngựa trắng, duyên tân, dương hư, bác bình, nghi tôn, lại vu, lâm ấp, keo dương chờ nhiều chỗ Hoàng Hà bến cảng.

Tây tuyến bến cảng, Tào Tháo binh mã cùng với này dưới trướng chư tướng đã là tắc nghẽn ngăn trở không kịp, đông tuyến bên này, cũng là rơi rớt vài chỗ, đặc biệt là tới gần Từ Châu này mặt.

Tào Tháo không có cách nào, cũng chỉ có phái người tiếp đón Đào Thương thế hắn phòng thủ.

Đào Thương lúc này mới minh bạch Viên Thiệu dụng tâm hiểm ác, hắn dùng cán bộ cao cấp tại đây kiềm chế chính mình binh lực, sau đó đi đánh lén Hoàng Hà bến cảng, đả thông nam hạ các nơi cứ điểm, đây mới là hắn chân thật mục đích.

Dựa theo Viên Thiệu ý tưởng, cán bộ cao cấp ở tề mà, Đào Thương nhất định không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Đào Thương quyết định, chính mình cố tình làm theo cách trái ngược.

Đào Thương ở Khai Dương, phân phó bao gồm Triệu Vân, Hứa Chử, Thái Sử Từ, Lý Thông, Tang Bá, Từ Hoảng, Từ Vinh chờ rất nhiều mãnh tướng, thậm chí ngay cả Đào Thương chính mình, đều đem phân biệt suất binh đi trước các nơi bến cảng, liều chết ngăn cản Viên quân thế công, vô luận như thế nào, cũng muốn đem Viên Thiệu che ở Hoàng Hà bắc ngạn ở ngoài.

Nhưng là có một chút tương đối khó làm chính là……

Các lộ mãnh tướng vì ngăn cản Viên Thiệu tất cả đều phái ra, kia Khai Dương thành cái này địa phương làm sao bây giờ?

Thủ hạ có năng lực chiến tướng trên cơ bản đều bị các nơi chiến lược yếu địa chia cắt sạch sẽ.

Cuối cùng, Đào Thương ánh mắt ở còn thừa chư tướng trung, lại lần nữa tuyển định một người.

“Mi huynh a, Viên Thiệu nam hạ, thế lực khổng lồ, binh mã lại rất nhiều, Tào Tháo cùng ta liên thủ, thủ hạ binh tướng cũng là trứng chọi đá không đủ dùng, giá trị này nguy nan thời tiết, còn phải dựa mi huynh ngươi xuất hiện trùng lặp giang hồ…… Khai Dương liền giao cho ngươi.”

Mi Phương vừa nghe lời này, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không dọa nằm sấp xuống.

Hắn khẩn trương đối Đào Thương nói: “Khai Dương bên này chính là trọng trấn, tề mà lại có cán bộ cao cấp trọng binh, thái phó nếu là đi rồi, bằng ta lại như thế nào có thể ngăn được hắn?”

Đào Thương vỗ vỗ Mi Phương bả vai, nói: “Mi huynh yên tâm, đào mỗ là sẽ không hại ngươi, đầu tiên cán bộ cao cấp suất binh ở tề mà, mà bất quá là làm làm bộ dáng, này ý là muốn kéo dài ta, ta đem bên người hổ vệ quân còn có Bùi thị bốn huynh đệ, cùng với ta đại kỳ kỳ hết thảy cho ngươi lưu lại, ngươi liền nghĩ cách làm ra ta giống như không có đi bộ dáng, cố bố nghi binh, cán bộ cao cấp nhất định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cần ngươi kéo dài

quá một đoạn thời gian, cán bộ cao cấp chính là phát hiện, ngươi cũng có thể tùy thời bỏ chạy, đem Khai Dương từ bỏ cho hắn, như vậy cũng sẽ không tổn hại ngươi tánh mạng, như thế nào?”

Mi Phương vẻ mặt đưa đám nói: “Cái này một đoạn thời gian, đại khái là đến bao lâu đâu?”

Đào Thương cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Liền lấy ba tháng làm hạn định đi.”

“Ba tháng?” Mi Phương nghe vậy thiếu chút nữa không hôn mê qua đi: “Đây chính là trăm ngày đâu!”

“Mi huynh quả nhiên trượng nghĩa, ba tháng vốn dĩ cũng chính là 90 nhiều ngày, không nghĩ tới chính ngươi còn chủ động hướng lên trên liêu 10 ngày…… Vậy ấn trăm ngày tính đem, chính cái gọi là không có áp lực liền không có động lực, Khai Dương nơi liền dựa ngươi! Đây cũng là ngươi một cái có thể nhanh chóng trưởng thành cơ hội tốt.”

Mi Phương trong mắt đều phiếm ra nước mắt: “Kia mạt tướng nếu là kiên trì không đến trăm ngày đâu?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nghiêm túc nói: “Vậy ngươi liền có thể đi tìm chết.”

Mi Phương nghe vậy cứng họng, nửa ngày nói không ra lời.

Trầm mặc một chút canh giờ, phương nghe Mi Phương thử tính dò hỏi: “Thái phó, mạt tướng chính mình một người, nhiều ít có chút thấp thỏm, có thể hay không cho ta phái một viên mãnh tướng cho rằng giúp đỡ, cũng cũng may thời khắc nguy cơ thay ta bài ưu giải nạn.”

Đào Thương nghe vậy trầm mặc.

Từ Châu cùng Kim Lăng mãnh tướng, trước mắt trên cơ bản đều có nhiệm vụ.

Đừng nói Mi Phương bên người không có mãnh tướng, Đào Thương hiện tại bên người đều không có mãnh tướng.

Nhưng hắn nếu đề ra này yêu cầu, chính mình cũng không hảo cự tuyệt, rốt cuộc hắn còn thuộc về chính mình đại cữu tử không phải?

Một chút lúc sau, phương thấy Đào Thương tiếp đón qua tay hạ, làm hắn đi kêu gọi một người tới.

Không bao lâu, liền thấy Lưu Tích theo thị vệ tung ta tung tăng đi vào trong phòng.

“Lưu Tích, ta nhâm mệnh ngươi vì đãng dã trung lang tướng, làm Mi Phương phó thủ, đương Khai Dương thành bắc phạt tiên phong, lưu tại nơi này, cùng mi tướng quân cùng tọa trấn, ngươi có dám không?”

Lưu Tích nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo theo bản năng đáp: “Thái phó làm mạt tướng làm cái gì, kia mạt tướng liền làm cái gì!”

“Hảo.” Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, lại quay đầu nhìn về phía Mi Phương: “Người này như thế nào?”

Mi Phương biểu tình nhiều ít có chút do dự, thấp giọng nói.

“Thái phó, hắn được không? Ta xem hắn giống như không thế nào lợi hại nha.”

Mi Phương thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng ở an tĩnh trong sảnh lại có vẻ phá lệ rõ ràng.

Lưu Tích mặt lập tức liền đỏ lên.

“Mi tướng quân nhưng chớ nên coi khinh người! Nhớ trước đây, ngô cũng từng cùng Triệu Tử Long đánh thành quá ngang tay!”

Mi Phương giật mình há to miệng.

“Lời này thật sự?”

Lưu Tích ngạo nghễ ngẩng đầu, nói: “Không tin, mi tướng quân đi hỏi thái phó!”

Mi Phương cố vấn thức nhìn về phía Đào Thương.

Đào Thương hít hít cái mũi, trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: “Dù sao…… Nhưng thật ra có như vậy chuyện này nhi.”

Mi Phương nghe vậy vui mừng quá đỗi, Triệu Vân dũng lực, hắn trước một đoạn thời gian tùy hắn cùng đi thăm dò cán bộ cao cấp thời điểm, chính là tận mắt nhìn thấy.

Người này có thể cùng Triệu Vân bất phân thắng bại, kia đóng giữ Khai Dương vô ưu rồi.

“Lưu tướng quân, vừa mới mi mỗ mở miệng nhiều có đắc tội, mong rằng Lưu tướng quân nhiều hơn thứ lỗi!”

Lưu Tích ha ha cười, nói: “Người không biết không tội sao, hảo thuyết, đều hảo thuyết!”

------oOo------

Chương 501: ngân hà xạ thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đem nhưng thuyên chuyển tướng lãnh cùng binh mã phân phối đến Hoàng Hà bến đò các nơi mấu chốt chiến trường, lại làm Mi Phương cùng Cung Đô ở Khai Dương mang theo chính mình đại kỳ kỳ kiềm chế đóng quân ở tề mà cán bộ cao cấp sau, Đào Thương ngay sau đó suất lĩnh sơn man doanh cùng với Quách Gia, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, Lỗ Túc đám người, đi trước tây tuyến các nơi Hoàng Hà bến đò đốc chiến thi cứu.

Sơn man doanh là Lỗ Túc tọa trấn Tô Châu sau, thông qua Đào Ứng từ Bách Việt đưa tới tráng đinh tạo thành tân doanh, dùng để đối phó sơn càng, hiện giờ bị Đào Thương điều tạm lại đây khẩn cấp.

Rốt cuộc Kim Lăng quân cùng Từ Châu quân đã là trứng chọi đá.

Viên Thiệu ỷ vào binh nhiều tướng mạnh, đối Hoàng Hà các nơi bến đò chiến trường toàn ban cho mãnh liệt tiến công, nói rõ này đây thế áp người, y theo Quách Gia phân tích, phương thức này tuy rằng là trá vừa thấy đi lên rất là khí thế rộng rãi, làm đối thủ trong lòng run sợ, nhưng này mũi nhọn tuyệt đối không có khả năng liên tục lâu lắm.

Bên ta phải làm, chính là cắn răng khẩn thủ vệ hộ, đãi kéo dài lâu ngày lúc sau, tắc này thế tất nhiên suy kiệt, đến lúc đó binh mã tứ tán với địch cảnh, nước đổ khó hốt, có hại sớm muộn gì chính là Viên Thiệu chính mình.

Bất quá tiền đề là, bên ta cùng Tào Tháo một phương nhất định phải vững vàng kiên trì trụ mới có thể. Nếu là làm Viên Thiệu diệt, hết thảy đều là nói suông.

Trần Đăng mặt khác còn cấp Đào Thương gián ngôn, ngôn hiện tại Từ Châu chư tướng trấn thủ các nơi Hoàng Hà trọng trấn, không nhất định nào một đường khả năng sẽ tùy thời xuất hiện vấn đề, Đào Thương hiện giờ nếu đã đem đại kỳ kỳ giao cho Mi Phương, kia này chính mình liền hẳn là hóa minh vì ám, âm thầm ở giữa điều hành, nơi nào xuất hiện vấn đề, liền đi nơi nào chi viện, lấy cầu ổn định thế cục, tẫn lớn nhất nỗ lực kéo dài…… Kéo dài tới Viên Thiệu thế công kiệt lực mới thôi.

Đào Thương cảm thấy Trần Đăng là ở đem chính mình đương tiểu cẩu lưu, thực không hữu hảo cái loại này lưu cẩu…… Nhưng vẫn là đồng ý hắn kiến nghị.

Đào Thương suất lĩnh 4000 sơn man doanh tinh nhuệ ở cảnh nội chậm đợi, cũng phái giáo sự phủ giáo sự mọi nơi hỏi thăm các nơi các tướng lĩnh đối địch tình huống.

Lúc này đây ác chiến, Đào Thương phái người đem Lỗ Túc cùng hắn sơn man doanh tạm thời điều tới rồi chính mình bên người, nhưng như thế Ngô trung ngăn chặn sơn càng bổn ở quân lực liền không có, bởi vậy Đào Thương viết thư từ cấp Đào Ứng, từ Hội Kê quận điều tới Hạ Tề cùng Lữ Đại, làm cho bọn họ hai người trấn thủ ở Tô Châu, cùng Tư Mã Lãng cùng nhau áp chế sơn càng.

Mà Đào Thương bên người võ tướng, trước mắt cơ bản đều đã phái đi ở Hoàng Hà các nơi bến cảng đối địch, trong tay cơ hồ không có nhưng dùng người, bằng không hắn cũng sẽ không bất đắc dĩ, liền Mi Phương cùng Lưu Tích như vậy kỳ ba cộng sự cũng sử thượng.

Xét thấy Đào Thương hiện tại trong tay chiến tướng trứng chọi đá, Lỗ Túc nhưng thật ra cho hắn đề cử mấy cái chính mình năm gần đây bình định sơn càng khi đề bạt lên vài tên quân hầu, này bốn gã quân hầu hiện tại cũng giúp hắn thống trị này 4000 sơn man doanh.

Này bốn gã quân hầu phân biệt vị từ trung, Tống khiêm, giả hoa, mã trung.

Tiền tam vị Đào Thương nhưng thật ra không có gì cảm thấy giác, bất quá này cuối cùng một vị nhưng thật ra khiến cho hắn lực chú ý.

Mã trung?!

Vừa nghe tới rồi tên này, Đào Thương lập tức coi trọng đi lên.

Hoặc là phải nói là phi thường coi trọng.

Mã trung người này trong lịch sử hẳn là Phan Chương bộ hạ Tư Mã. Cả đời không làm lập được cái gì tiểu công lao, một lập công liền dừng chân nhưng khiếp sợ thiên hạ.

Hắn bắt sống uy chấn Hoa Hạ Quan Vũ, quan bình phụ tử. Chính cái gọi là là im lặng thì thôi, ra tiếng kinh người.

Đào Thương đối mã trung sinh ra một ít hứng thú:, hỏi hắn nói:” Mã quân hầu là người ở nơi nào?”

Mã trung vừa thấy Đào Thương tự mình dò hỏi chính mình, mới đầu còn có điểm không quá thói quen, sau đó mới phản ứng quá mức tới, vội vàng nói:” Hồi thái phó lời nói, mạt tướng chính là đông lai hoàng huyện người.”

”Nga? Đông lai hoàng huyện người? Kia chẳng phải là cùng ta đại huynh quá sử tử nghĩa là đồng hương?”

Mã trung sụp mi thuận mắt đáp:” Không dám, không dám, mạt tướng không dám cùng tử nghĩa tướng quân so sánh với, mạt tướng bất quá là cái tiểu nhân vật.”

Đào Thương cười nói:” Ngô huynh Thái Sử Từ thiện bắn, mã quân hầu có không?”

Mã trung cung thân, khiêm cẩn nói:” Không dối gạt thái phó, mạt tướng tài bắn cung kia thành thật là so ra kém tử nghĩa tướng quân, bất quá lại cũng coi như là thiện bắn!”

Đào Thương nghe vậy cười nói:” Trước mắt đào mỗ trướng hạ chư vị tướng quân toàn đi độc chắn một mặt, Viên Thiệu thế lực ngập trời, trận này chiến dịch khả năng sẽ liên tục thật lâu, hiện giờ ta bên người có thể dựa vào, chỉ có các ngươi Nam Man doanh, trước mắt phi thường thời tiết, mã quân hầu có cái gì bản lĩnh, cứ việc triển lãm ra tới, nếu là thực sự có xác thật năng lực, đào mỗ nhất định sẽ lượng mới trọng dụng.”

Đào Thương nói lời này, không chỉ là nhằm vào mã trung, tự nhiên còn bao gồm mặt khác từ trung, Tống khiêm, giả hoa đám người.

Vài tên quân hầu vừa nghe tức khắc vui mừng quá đỗi.

Đây chính là một cái triển lãm chính mình cơ hội tốt nha.

Nếu là Đào Thương thật sự nhìn tới chính mình, lần đó đầu cũng thật chính là thăng chức rất nhanh.

Mã trung tại đây bốn gã quân hầu giữa thuộc về đầu tương đối linh hoạt một cái, khi trước đứng ra nói:” Thái phó đã có lời này, ta chờ há có thể lạc hậu? Mỗ nguyện trước triển lãm võ kỹ…… Bêu xấu!”

Đào Thương gật gật đầu, ngay sau đó lãnh mọi người tới tới rồi giáo trường phía trước.

Mã trung cái thứ nhất biểu hiện, hắn ở giáo trường thượng bia ngắm trăm bước ở ngoài, dùng một thạch nửa cung cứng liền bắn mười mũi tên.

Mười mũi tên bên trong, có tám mũi tên trúng ngay hồng tâm, còn lại hai mũi tên cũng là bắn ở bia thượng, cũng không một mũi tên bóc ra.

Mọi người xem không khỏi đều là sôi nổi cao giọng trầm trồ khen ngợi.

Bực này tài bắn cung tuy không thể nói là cái thế thần kỹ, lại cũng có thể xưng thượng là mũi tên trung hảo thủ.

Đào Thương vỗ tay nói:” Không tồi, không tồi, mã quân hầu quả nhiên là có chút tài năng.”

Khẩn kế tiếp, từ trung cùng Tống khiêm phân biệt ở Đào Thương trước mặt chơi một bộ đao pháp cùng thương pháp, cũng coi như là vũ uy vũ sinh phong, rất có môn đạo, nhìn cũng là tinh thông võ kỹ người.

Giả hoa lấy sức của một người còn lại là cùng bốn gã cường tráng quân tốt tiến hành kéo co thi đấu, lại còn có thắng lợi.

Đào Thương xem liên tiếp gật đầu, đối bọn họ ban cho khẳng định.

Này bốn gã quân hầu không hổ là Lỗ Túc đề bạt lên, tuy rằng không phải giống Thái Sử Từ, Triệu Vân như vậy nhất lưu thần tướng, nhưng ít ra là nhưng dùng.

Trước mắt chính mình bên người mãnh tướng đều bị phái đi ra ngoài, thiện chiến giả trứng chọi đá, dùng này bốn người ứng khẩn cấp, lại cũng khiến cho.

Đào Thương vừa lòng nhìn bốn gã quân hầu, gật đầu cười nói:” Bốn vị quả nhiên là đại tướng chi tài, đều là có thể bồi dưỡng hạt giống tốt, các ngươi hảo hảo kiến công, đào mỗ nhất định đề bạt các ngươi……”

Đào Thương nói còn không có nói xong, ở vây xem trong đám người, đột nhiên vang lên” phụt” một tiếng tiếng cười nhạo.

Ở an tĩnh nơi sân gian, này một tiếng tiếng cười nhạo tuy rằng không lớn, nhưng lại dị thường chói tai.

Ở đây mọi người sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Như thế nghiêm túc trang nghiêm thời khắc, cư nhiên dám có người cười tràng?

Mã trung tức giận quay đầu, nhìn về phía tiếng cười nhạo phát ra phương hướng đám người, cả giận nói:” Là cái nào như thế vô lễ!

Cho ta trảo hắn ra tới!”

Sơn man doanh binh tướng nhóm sôi nổi tránh ra một cái thông lộ, trong đám người mặt lại phát ra một trận rộn ràng nhốn nháo tiếng gào cùng xô đẩy thanh.

Không bao lâu, liền thấy một cái 13-14 tuổi thiếu niên bị sơn man doanh trung tráng hán cấp đẩy ra tới.

Kia thiếu niên lớn lên da đen nhẻm, dáng người không mập cũng không hiện tráng, nhưng lại rất là rắn chắc, lộ ở bên ngoài cánh tay thượng cơ bắp góc cạnh rõ ràng, vừa thấy chính là thể trạng thực rắn chắc cái loại này.

Từ trung cất bước tiến lên, một cái tát tai phiến ở thiếu niên trên mặt, đem hắn ngăm đen khuôn mặt phiến khuyết hồng, trực tiếp biến thành ngũ chỉ sơn,

”Hỗn trướng đồ vật! Thế nhưng cười nhạo thái phó, ngươi không muốn sống nữa?” Từ trung giận dữ hét.

Kia thiếu niên ăn một cái tát, lại không thấy sợ hãi nhút nhát, ngược lại là hung ác trừng mắt từ trung, một đôi mắt giống như dã thú giống nhau, rất có dã tính.

Từ trung vừa thấy nóng nảy.

”Nương! Ngươi còn dám trừng ta? Tìm chết!”

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, ra tay còn muốn tấu thiếu niên.

”Chậm đã!”

Đào Thương gọi lại từ trung, sau đó nghi hoặc nhìn phía Lỗ Túc, ngạc nhiên nói:” Tử Kính, ta vừa rồi liền muốn hỏi, ngươi này sơn man doanh trung, giống như không ngừng Đào Ứng đưa tới Bách Việt người đi? Giống như còn có người Hán, mặt khác như thế nào liền như vậy tuổi trẻ thiếu niên đều có?”

Lỗ Túc bất đắc dĩ cười, giải thích nói:” Thái phó, Bách Việt không thông hán lễ, trong quân tự nhiên không thể toàn dùng bọn họ, ta tới rồi Tô Châu sau, còn thỉnh Tư Mã lang hỗ trợ ở người Hán trung triệu tập một ít tinh tráng xếp vào sơn man doanh, này bốn vị quân hầu ngày xưa đều từng ở Thịnh Hiến trong quân đảm nhiệm chức vụ, lại là nhưng kham trọng dụng.”

Đào Thương lại chỉ chỉ kia thiếu niên nói:” Như vậy đâu? Tuổi không đủ tòng quân đi? Này tính chuyện gì?”

------oOo------

Chương 502: dũng mãnh thiếu niên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương dò hỏi, Lỗ Túc giải thích nói:

”Này liền thuộc về trường hợp đặc biệt, đứa nhỏ này hẳn là ta sắp tới tiêu diệt sơn càng trại trung cư dân, thái phó biết, sơn càng trại trung nhiều có Giang Nam tới nhiều năm tương tùy cũng hoặc là bị bắt giữ dân chúng, đưa bọn họ hợp nhất trở về lúc sau, bọn họ có bị Tư Mã lang an trí đồn điền, có vô gia tinh tráng giả, hoặc là tự nguyện, cũng là bị ta xếp vào sơn man doanh, rốt cuộc sơn man doanh cũng yêu cầu khuếch trương a.”

Nói đến này, Lỗ Túc dừng một chút nói: “Đứa nhỏ này hẳn là tự nguyện đi bộ đội.”

Đào Thương nghe vậy cười khổ nói:” Nói như thế tới, ngươi này sơn man doanh hơi có chút hữu danh vô thực a, cái gì chủng loại đều có, nào vẫn là thuần túy sơn man doanh, dứt khoát kêu tạp chủng doanh tính.”

Lỗ Túc trên mặt có chút xấu hổ:” Thái phó, còn xin đừng muốn trêu đùa với ta.”

Đào Thương vỗ vỗ vai hắn, sau đó liền đi tới tên kia ánh mắt quật cường thiếu niên trước mặt, hỏi:” Ngươi bao lớn rồi? Có mười ba tuổi sao?”

Tuy rằng biết trước mắt người là có thể chưởng quản chính mình sinh tử thái phó, nhưng thiếu niên như cũ là không sợ chút nào, nói chuyện thanh âm cũng không có chút nào run rẩy.

”Không có mười ba, chỉ có mười một mà lấy.”

”Mười một?”

Không chỉ có là Đào Thương, lúc này liền Quách Gia, Lỗ Túc, Gia Cát Lượng bọn người lăng.

Mười một tuổi liền có lớn như vậy cái đầu, thiếu niên này thực sự là trưởng thành sớm a.

Mười một tuổi choai choai hài tử, luận cập dáng người, cơ hồ đều có thể cùng Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý đánh đồng.

Đứa nhỏ này là ăn cái gì lớn lên?

Tư Mã Ý cười hắc hắc, nói: “Nói dối! Ta xem ngươi ít nhất cũng đến có mười lăm, còn mười một, trang cái gì nộn!”

Thiếu niên nghe vậy, sắc mặt chút nào bất biến, nhàn nhạt nói: “Tuổi thứ này, có gì tàng tư, nên vài tuổi đó là vài tuổi, ta nói dối đối ta có gì chỗ tốt?”

Không chỉ là cái đầu, đứa nhỏ này lạnh nhạt cùng thành thục cũng rất xa muốn so bình thường thiếu niên muốn cao, nếu hắn báo tuổi là thật sự lời nói, Đào Thương tin tưởng, hắn nhất định là trải qua cái gì phi người thống khổ trải qua mới thậm chí tại đây.

Đào Thương lẳng lặng nhìn đứa bé kia: “Thả mặc kệ ngươi tuổi tác là thật là giả, đào mỗ thả hỏi ngươi, ngươi vừa rồi vì sao phải chê cười ta vừa mới chỗ ngôn?”

Thiếu niên đem đầu giương lên, ngạo nghễ nói: “Ngươi nói không đúng, ta vì sao không thể cười?”

“Lớn mật!” Mã tổng nổi giận đùng đùng nói: “Dám nói thái phó nói không đúng, ngươi tìm chết sao?”

Quách Gia ở phía sau đều xem bất quá mắt.

Này mấy cái phá quân hầu cũng quá đôi mắt danh lợi.

Quách Gia bất đắc dĩ vỗ vỗ mã trung bả vai, nói: “Ai ai ai, ngươi ngừng nghỉ nhi một hồi biết không?”

Mã trung đối mặt Quách Gia cũng không dám nhiều lời, hắn vội vàng câm miệng đem cúi đầu, bất quá ánh mắt còn rất là bực bội nhìn chằm chằm cái kia thiếu niên.

Đào Thương nghe xong thiếu niên nói vui vẻ: “Ngươi lại nói nói, ta nơi nào nói không đúng rồi.”

Thiếu niên đem ánh mắt nhìn phía mã trung, giả hoa chờ bốn vị quân hầu, nói: “Ngươi nói bọn họ là đại tướng chi tài, lời này không đúng.”

Mã trung chờ bốn gã quân hầu mặt lập tức đỏ.

Đào Thương giương lên mi: “Này có cái gì vấn đề sao?”

“Đương nhiên là có vấn đề, bọn họ những cái đó bản lĩnh, ta cũng sẽ, bọn họ nếu là đại tướng, ta đây cũng có thể đương.”

Giọng nói lạc khi, trừ bỏ Đào Thương, Quách Gia, Gia Cát Lượng chờ số ít vài người ở ngoài, còn lại ở đây quân hầu cùng sơn man doanh sĩ tốt đều là cất tiếng cười to.

Tống khiêm một bên cười, một bên chỉ vào kia hài tử nói: “Tên tiểu tử thúi này, nên không phải uống nhiều quá đi?”

Thiếu niên không để bụng, nhàn nhạt trả lời: “Sơn man doanh trung không cho uống rượu, huống hồ ta bất quá là một cái phụ trách vận lương tiểu tốt, nào có rượu tới uống?”

Đào Thương đi qua đi, từ mã trung trong tay lấy quá hắn vừa mới sở dụng cung, đối thiếu niên nói: “Ngươi thả ở trăm bước ở ngoài, hướng cái bia thượng bắn ra mười mũi tên, dùng cùng mã quân sau giống nhau cung, làm ta nhìn xem ngươi lời nói là thật là giả.”

Thiếu niên tiếp nhận cung tiễn, cất cao giọng nói: “Thí liền thí.”

Đào Thương nhàn nhạt ngôn nói: “Ngươi cho ta nghe hảo, ngươi nếu quả nhiên là giống chính ngươi theo như lời, cùng bốn vị quân hầu giống nhau có bản lĩnh, đừng nhìn ngươi chỉ là cái thiếu niên, ta giống nhau sẽ trọng dụng với ngươi, nhưng ngươi nếu là không có thực học, loè thiên hạ, ta liền đem ngươi bêu đầu thị chúng, lấy giới tam quân.”

Thiếu niên hừ hừ không nói gì, nhìn như cũng không sợ hãi Đào Thương giết hắn.

Không sợ chết người, xưa nay là để cho đầu người đau.

Thiếu niên chỉ là thực nhẹ nhàng giương cung cài tên, bắt đầu bắn bia ngắm.

Trăm bước ở ngoài, thiếu niên liền bắn mười mũi tên, chín trung hồng tâm, một chi thoáng lệch khỏi quỹ đạo, lại là so mã trung còn nhiều một chi trung hồng tâm.

Ở đây sơn man doanh chúng tướng sĩ nhóm thấy thế toàn không cười, một đám trên mặt lộ ra hoảng sợ biểu tình,

Kẻ hèn một cái hoàng mao tiểu tử, làm sao cư nhiên sẽ có bực này tài bắn cung?

Thiếu niên ném xuống cung nỏ, đi đến Đào Thương bên người, nói: “Ta muốn mượn đao dùng một chút.”

Đào Thương hướng về phía bên cạnh thị vệ sử một cái ánh mắt, thị vệ liền đem chiến đao lấy tới, cung kia thiếu niên sử dụng.

Thiếu niên dùng tay ước lượng một hồi, đột nhiên mở miệng nói: “Nhẹ, đổi bính trầm tới.”

Vừa mới ở Đào Thương trước mặt vũ đao từ trung sắc mặt tức khắc đỏ.

Chuôi này chiến đao vừa mới chính là từ hắn chơi tới, thiếu niên này cư nhiên nói nhẹ?

Này lời nói bên trong, chẳng phải là ở coi rẻ chính mình?

Doanh trung lại vì thiếu niên vơ vét tới một thanh càng thêm trầm trọng chiến đao, thiếu niên ước lượng một chút phương giác vừa lòng, ngay sau đó chơi mở ra.

Chém, phách, quét, kéo!

Dùng đao muốn ý thế nhưng trục chiêu bị thiếu niên này biểu thị ra tới, một thanh trọng đao làm hắn múa may uy vũ sinh phong, uy lực vô cùng, người khác vọng chi tâm giật mình mạc danh.

Này phân đao công tạo nghệ, cùng vừa mới từ trung so, tuyệt đối là ở này phía trên.

Nhà ai mười một tuổi oa tử lại có thể làm được trình độ loại này?

Không bao lâu, thiếu niên vũ đao xong, lại đi tới tràng gian bị ném xuống dây thừng bên, hắn bắt lấy một đầu, tiếp theo khiêu khích thức hướng giả hoa sử cái ánh mắt.

Giả hoa trong lòng cực độ bực bội, biết thiếu niên là tưởng cùng chính mình so sức lực.

Tuy rằng so không thể so không sao cả, hắn kia thiếu niên biểu tình thực sự là thiếu trừu.

Nếu là không cho hắn chút nhan sắc, hắn thật sự cho rằng chính mình là thiên hạ vô địch.

Giả hoa sải bước đi qua, bắt lấy dây thừng mặt khác một đầu, sau đó hướng thiếu niên giơ giơ lên cằm.

Cơ hồ chính là ở trong nháy mắt, hai người trong tay đều bắt đầu phát lực.

Dây thừng bị hai người banh gắt gao, hai người trên trán đều chảy xuống mồ hôi, lại là cắn chặt răng, ai cũng không chịu thả lỏng một bước.

Hai người trước mắt tuy rằng thoạt nhìn thế lực ngang nhau, nhưng giả hoa biết, chính mình kỳ thật đã thua.

Khác tạm thời bất luận, tiểu tử này nếu là thật giống chính hắn nói chính là chỉ có mười một tuổi, kia nhiều nhất bất quá là cái thiếu niên lang, thân thể còn không có phát dục hoàn toàn, chính mình chính trực tráng niên, lại cùng một cái lông còn chưa mọc tề thiếu niên rút thành ngang tay, này cùng thua sức lực có gì hai dạng?

Nhưng thực tế vấn đề là, giả hoa xác thật là vô pháp lay động thiếu niên lang này mảy may.

Hai người liền như vậy nỗ lực giằng co một hồi lâu, kia căn dây thừng chịu đựng không được hai người cự lực, rốt cuộc từ trung gian bị kéo đoạn. com

Hai người ở sức lực thượng liều mạng cái ngang tay.

Đào Thương lẳng lặng nhìn cái kia thiếu niên đem dây thừng ném xuống, đi đến chính mình trước mặt.

“Như thế nào? Bọn họ bốn cái không phải đại tướng chi tài đi?” Thiếu niên hiện tại ngữ khí, mới có chút biểu hiện ra một thiếu niên bổn ứng có thiên chân bộ dáng.

Đào Thương đạm nhiên cười, nói: “Không, bọn họ bốn cái như cũ là đại tướng chi tài, chẳng qua, ngươi cũng là…… Ngươi tên là gì?”

Thiếu niên do dự một chút, sau đó đem bộ ngực một đĩnh, tự chính viên khang đạo: “Đinh phụng!”

“Đinh phụng…… Nga, nguyên lai là như thế này…… Hảo, thực hảo, đinh phụng, từ hôm nay trở đi, ngươi từ sơn man doanh dọn ra tới, không cần lại làm vận lương tốt.”

Đinh phụng nghe vậy sửng sốt, theo bản năng nói: “Không ở sơn man doanh, ta đây hẳn là đi nơi nào?”

Đào Thương không hề xem hắn, xoay người hướng về chính mình lều trại đi đến, nói: “Từ hôm nay trở đi đến ta cùng với Viên Thiệu chiến tranh kết thúc trước, ngươi đều phải đi theo bên cạnh ta, làm ta bên người hộ vệ, liền đơn giản như vậy.”

------oOo------

Chương 503: khẩn thủ 5 mà!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đem đinh phụng thu được bên người lúc sau ngày thứ ba, Đào Thương phải tới rồi giáo sự tìm hiểu trở về tin tức.

Viên Thiệu đại quân che trời lấp đất, đã đối các nơi Hoàng Hà các nơi bến cảng triển khai mãnh liệt công kích!

Viên Thiệu binh mã thật sự là quá nhiều, đông khởi nhạc an, tây đến Hà Nội, cơ hồ mỗi một chỗ bến cảng đều có Viên quân từ bắc đến nam tiến công, chỉ là có địa phương thế công cường, có địa phương thế công nhược mà thôi.

Loại này đại diện tích giăng lưới thức tiến công, có thể nói là trước đây chưa từng gặp.

Mà Đào Thương quân phụ trách tổng đốc trấn thủ Hoàng Hà phương đông các nơi dọc tuyến bến cảng cùng chiến lược yếu địa, cơ hồ khắp nơi trong một đêm toàn bộ hướng Đào Thương bản nhân phát tới báo nguy.

Nhìn bàn thượng bị giáo sự phủ đưa tới khẩn cấp quân tình, đều sắp xếp thành tiểu sơn, Đào Thương đầu bắt đầu đau lên.

Đầu phong, có lẽ chính là như vậy tới.

Hắn suất lĩnh sơn man doanh tọa trấn giữa, vì chính là ở thời khắc mấu chốt có thể gấp rút tiếp viện chiến sự bất lợi địa điểm.

Nhưng hắn hiện tại phát hiện, cơ hồ nhiều đạt hai mươi chỗ lớn nhỏ chiến trường, thế nhưng là trăm miệng một lời đều yêu cầu hắn tiến hành gấp rút tiếp viện.

Điểm này liền tương đối nháo tâm, này giúp tướng lãnh có phải hay không ngày thường bị chính mình khi dễ sợ, thừa cơ trả thù…… Đại gia cùng nhau tới tìm tra?

Rơi vào đường cùng, Đào Thương tìm tới hắn năm đại mưu sĩ.

Tào Tháo có Tuân Úc, Tuân Du, Hí Chí Tài, Trình Dục, Giả Hủ mưu lược hình năm người tổ.

Đào Thương cũng không thua kém chút nào, trước mắt Quách Gia, Trần Đăng, Lỗ Túc, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý tổ hợp đủ rồi chống đỡ…… Đương nhiên, Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý tuổi tác trước mắt xác thật là quá tuổi trẻ một ít, vẫn là kém cháy chờ.

Nghe xong Đào Thương tự thuật, năm người đều bắt đầu trầm tư, suy xét như thế nào ứng đối trước mắt khốn cảnh.

Cuối cùng, lại thấy Lỗ Túc đột nhiên đứng lên, đối với Đào Thương chắp tay nói: “Thái phó, kỳ thật hiện nay trạng huống, nhìn như hỗn loạn, kỳ thật cũng dễ tư chi.”

Liền cái nhìn đại cục mà nói, Lỗ Túc ánh mắt tại đây năm người giữa số một, ngay cả Quách Gia cũng chưa chắc có hắn cường.

“Tử Kính ý gì, thỉnh tế ngôn chi.”

Lỗ Túc trầm ổn đi đến lều trại nội da đồ trước, đối Đào Thương nói: “Ta quân hiện nay yêu cầu trấn thủ đại hình bến cảng có hơn hai mươi chỗ, chợt chi gian bị Viên Thiệu cấp công, mặt ngoài nhìn như thế nguy, kỳ thật cũng không lo ngại.”

Đào Thương ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

Lỗ Túc sửa sang lại một chút ý nghĩ, nói: “Viên Thiệu binh nhiều, này rất nhiều bến cảng trong lúc nhất thời bị tề công, hấp tấp chi gian khó tránh khỏi sẽ phân biệt sai, chư tướng đều lập hạ quân lệnh trạng, trong khoảng thời gian ngắn sợ lập không được chân, kinh

hoảng cầu viện cũng là không thể tránh được, nhưng chỉ cần nhịn qua một đoạn này thời gian, liền ứng vô đại sự.”

Dứt lời, Lỗ Túc từng cái nhẹ điểm da trên bản vẽ các nơi chiến lược yếu địa, nói: “Hơn nữa bên ta tuy rằng yêu cầu trấn thủ nhiều đạt hai mươi chỗ muốn hướng, nhưng cho dù có một ít bị dẹp xong, nhưng bắc quân qua sông lúc sau tiến công địa hình nếu là không tốt, tùy tiện tiến binh, tắc thực dễ dàng một mình thâm nhập, phạm phải binh gia tối kỵ, cho nên có chút địa phương nhìn như nguy cơ, kỳ thật ném không ném đảo cũng quan hệ không lớn, trừ phi bên ta toàn diện hỏng mất, nhưng này lại không lắm khả năng.”

Vừa nghe lời này, lắc lư bạch vũ phiến Gia Cát Lượng bỗng nhiên vừa tỉnh, nói: “Có lý!”

Hiện tại Gia Cát Lượng tuổi còn quá tiểu, tầm nhìn chưa khai, thượng không kịp Lỗ Túc cái nhìn đại cục cường, nhưng hắn dù sao cũng là trong lịch sử đưa ra long trung đối trác tuyệt nhân vật, trong tiềm thức, kia cổ còn chưa từng khai phá cái nhìn đại cục ý thức vẫn là pha cường, chỉ cần hơi thêm dẫn đường, liền có thể suy nghĩ thông thấu.

Bởi vậy, cái thứ nhất phản ứng quá vị tới vẫn là Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng đứng dậy nói: “Y theo Tử Kính huynh ý tứ, trước mắt chi cấp, ta quân chỉ cần cẩn thủ trụ mấy cái thích hợp tiến binh, này cảng mà trước sau nối liền, dễ dàng bị bỉ quân nối thành một mảnh yếu địa đó là, còn lại bến cảng chính là mất, ở không có gấp rút tiếp viện dưới, Viên Thiệu cũng thành thật nhiên không dám tiến binh, hay không?”

Lỗ Túc cảm khái ngôn nói: “Khổng Minh biết rõ ta cũng.”

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, đi đến da đồ trước, một cái kính nhìn chằm chằm da đồ qua lại xem.

“Chân thành, lịch thành, thạch tuyền, di an, cao mật! Chỉ cần có thể bảo hộ trụ này năm mà, liền đủ có thể bảo toàn còn lại chư lộ.”

Lỗ Túc cảm khái gật gật đầu, trong lòng bội phục Gia Cát Lượng suy một ra ba khả năng.

Này tiểu đệ thật kỳ tài cũng, chỉ cần hơi thêm đề điểm, liền có thể nhiều như vậy tư.

Lại quá mấy năm, chỉ sợ này đem xa ở chính mình phía trên.

Đào Thương cũng là vừa lòng khen Gia Cát Lượng vài câu, sau đó liền đem này năm cái muốn hướng nơi chiến báo đem ra.

Năm mà bên trong tình huống, trước mắt lấy lịch thành nhất căng thẳng.

Đào Thương phái đi trước lịch thành chiến tướng, chính là Tưởng Khâm cùng lăng thao hai người, trước mắt phụ trách tiến công nơi này, chính là Viên Thiệu trướng hạ đại tướng Tưởng Kỳ, cũng một chúng phó thủ chiến tướng, này thế pha hung mãnh, này binh mã đã đoạt công quá ngạn, lịch thành thành lùn, lăng thao gởi thư cầu viện, nói là lịch thành phòng thủ trước mắt nguy ngập nguy cơ.

Đào Thương lập tức quyết định suất lĩnh sơn man lửa trại tốc lúc trước hướng lịch thành gấp rút tiếp viện.

Đến lịch thành lúc sau, Đào Thương mới biết được chính mình lần này trước lai lịch thành xác thật là đúng.

Hà Bắc cường binh không chỉ nhiều mà thôi.

Hơn nữa bắc địa binh tướng bưu hãn, thân hình cao lớn, chiến mã lại nhiều, tác chiến dũng mãnh, luôn luôn bị coi là thiên hạ cường quân Từ Châu binh cùng Kim Lăng quân, ở đối mặt bọn họ thời điểm, thế nhưng chút nào chiếm không đến tiện nghi.

Tưởng Khâm ở lịch thành trận chiến đầu tiên chính là lấy thảm bại chấm dứt, hắn bị Tưởng Kỳ đánh hoa rơi nước chảy, Kim Lăng quân có ba gã quân hầu bỏ mình, Tưởng Khâm dưới trướng binh tướng cũng tổn thất gần một phần ba, Tưởng Khâm bản nhân cũng là bị

trọng thương, toàn dựa vào lăng thao một người mang theo tàn binh bại tướng ở lịch thành bố phòng ngăn địch, mới có thể tiếp tục chống đỡ.

Sau đó, Tưởng Kỳ binh tướng lại lại đây đánh quá hai lần, lăng thao anh dũng giết địch, ôm đánh bạc mệnh tâm thái nghênh chiến, chủ tướng như thế, bình thường sĩ tốt nhóm tự nhiên cũng chính là sĩ khí tăng nhiều, lúc này mới miễn miễn cưỡng cưỡng bảo hộ ở thành trì, bảo mà không mất.

Bất quá Kim Lăng quân này mặt tổn thất cũng khá lớn, còn thừa binh tướng đại bộ phận đều là có thương tích trong người, thả sĩ khí tương đối hạ xuống, đặc biệt là Tưởng Khâm trọng thương không thể tham chiến, nghiêm trọng ảnh hưởng quân tâm.

Cũng chính là tại đây loại thời khắc nguy cơ, Đào Thương suất lĩnh sơn man doanh tới rồi.

Đào Thương đại kỳ kỳ còn ở Lang Gia quốc Khai Dương thành, Mi Phương bên kia dùng Đào Thương danh hào hù dọa cán bộ cao cấp, bởi vậy Đào Thương hành động cực kỳ bí ẩn, ngay cả Tưởng Khâm cùng lăng thao cũng là không biết hắn sẽ tự mình tới.

Giờ phút này hắn đột nhiên xuất hiện, liền giống như bầu trời rơi xuống giống nhau, lệnh nhị đem không thể tin được.

Tưởng Khâm bị thương nặng, không thể ra tới nghênh đón, lăng thao vừa thấy Đào Thương, vành mắt trong nháy mắt lại là không khỏi đỏ.

“Thái phó, ngài như thế nào tới?”

Đào Thương nhìn từ trên xuống dưới lăng thao, này hán tử năm đó ở Kim Lăng thời điểm, cũng là một cái thân cao thể kiện, cả người tinh khí thần ngạnh hán tử, nhưng hôm nay không phân biệt bao lâu, tại đây lịch thành trấn thủ không đủ nửa tháng, cư nhiên cũng rơi vào cái đầy mặt tang thương, hình dung tiều tụy bộ dáng, một thân

chiến giáp thượng vết máu loang lổ, nói không nên lời thê thảm cùng tiều tụy.

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Như thế nào hỗn thành cái dạng này?”

Lăng thao vành mắt đỏ lên, ngữ khí đều có chút nghẹn ngào: “Thái phó! Mạt tướng tử tội! Ta Kim Lăng quân từ khi thành lập tới nay, nào từng chịu quá lớn như vậy khuất nhục? Là mạt tướng cấp Kim Lăng quân mất mặt, cấp thái phó ném da mặt!”

Đào Thương duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Bằng không, Viên Thiệu là thiên hạ đệ nhất chư hầu, hắn cùng chúng ta ban đầu gặp được quá đối thủ không giống nhau, khổ chiến là không thể tránh được, không trách ngươi…… Đi, đi vào nói chuyện!”

Dứt lời liền đi vào huyện phủ.

Đào Thương xem qua Tưởng Khâm,. Hắn cánh tay, hậu bối, trên đùi đều có đao thương, hơn nữa thực trọng, đặc biệt là trên đùi kia một cái, rất có thể lưu lại di chứng.

May mấy năm nay Trương Cơ vì Từ Châu cung cấp không ít y thự học viện ra tới quân dụng y giả, đại đại bảo đảm Đào Thương quân bị thương chữa khỏi suất, binh tướng tốt tỉ lệ tử vong hàng tới rồi thấp nhất.

Đào Thương theo sau lại xem xét bên trong thành hiện không có bị thương nhưng dụng binh đem…… Thế nhưng đã là không đủ hai ngàn chi số, tính thượng chính mình mang đến 4000 sơn man doanh, thêm lên mới 6000 người có thể điều khiển.

“Tưởng Kỳ thủ hạ binh mã có bao nhiêu?”

Lăng thao không dám giấu giếm, nói: “Đại khái có một vạn nhiều, thả kỵ binh so nhiều.”

Đào Thương ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: “Một vạn đối 6000? Đủ rồi, Tưởng Kỳ dưới trướng nhưng có cái gì mãnh tướng?”

Lăng thao thở dài, nói: “Người khác nhưng thật ra còn hảo thuyết, chính là có một cái gọi là trình bình Ký Châu tiên phong quan, cực kỳ dũng mãnh thiện chiến, thủ đoạn rất là lợi hại! Tưởng Khâm chính là bị hắn đả thương.”

Đào Thương nghe vậy nói: “Hành, vậy trước chém giết hắn, tăng lên một chút tam quân sĩ khí, sau đó ở đánh tan Tưởng Kỳ, cứu lại lịch thành xu hướng suy tàn.”

------oOo------

Chương 504: cứu lại lịch thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Đào Thương cùng một chúng các thủ hạ thiết kế như thế nào đối phó Tưởng Kỳ kia một vạn binh mã thời điểm, thám báo hồi báo, nói là Tưởng Kỳ tiên phong binh tướng lại một lần đánh tới.

Lãnh binh tướng lãnh, đúng là Tưởng Kỳ dưới trướng tiên phong quan, tên kia bị lăng thao khen dũng mãnh dị thường Ký Châu võ tướng trình bình.

Đào Thương giương lên mi, cười nói: “Lăng giáo úy, ngươi mang ngươi dưới trướng bản bộ binh mã xuất chiến, không cần ở trong thành thủ, trực tiếp đi chính diện nghênh địch, ta đều có điều hành!”

Lăng thao nghe vậy trong lòng rất là chua xót.

Chính mình thủ hạ này hai ngàn người phải kể tới lượng không số lượng, muốn sĩ khí không sĩ khí, hơn nữa luân phiên chinh chiến đem bọn họ làm cho là tinh bì lực tẫn, ra khỏi thành trực tiếp hội chiến Viên quân…… Bọn họ như thế nào có thể là quân địch đối thủ?

Nhưng lời này ủ rũ lời nói hắn không dám trực tiếp cùng Đào Thương nói, chỉ là uyển chuyển giải thích: “Thái phó, mạt tướng dưới trướng các tướng sĩ mấy ngày liền ác chiến, sĩ khí quá thấp, nói câu không xuôi tai nói, liền tính hiện tại ta dưới trướng nhân số so với kia trình bình nhiều, chỉ sợ cũng là đánh không thắng, huống chi hiện tại chỉ có hai ngàn nhân mã, không bằng làm mạt tướng dưỡng dưỡng sĩ khí, ở ra khỏi thành thế thái phó chém giết trình bình……”

Đào Thương khẽ cười một tiếng, nói: “Không cần lo lắng, đánh đánh, sĩ khí tự nhiên liền đề lên đây!”

“……” Lăng thao nghe vậy rất là vô ngữ.

Lời này cũng chính là Đào Thương dám nói, này nếu là đổi thành người khác, lăng thao ngay tại chỗ xử trí hắn.

Nhưng bất luận như thế nào, đây đều là thái phó hạ đạt mệnh lệnh, lăng thao không dám chậm trễ, chẳng sợ chính là Đào Thương làm hắn đi chịu chết, hắn cũng không thể không đi.

Kết quả là, lăng thao chỉ có thể suất chúng ra khỏi thành nghênh chiến.

Lúc trước hai bên đã là đã trải qua tam tràng đại chiến, lẫn nhau cũng coi như là hiểu tận gốc rễ, hai quân gặp nhau, liền trận thế cơ hồ cũng chưa triển khai, hai bên tướng lãnh trực tiếp chính là suất chúng vọt đi lên, ở dưới thành triển khai liều chết huyết chiến.

Kim Lăng quân ở lăng thao suất lĩnh hạ, ôm có hẳn phải chết quyết tâm, chỉ tiếc bọn họ người quá ít, đặc biệt là có chút số ít nhân mã tạo thành phương trận trung, một khi có người ngã xuống, liền sẽ lập tức liền xuất hiện chỗ trống, phía sau khó có thể bổ khuyết.

Mà trình bình dưới trướng Ký Châu binh số lượng không ít, tiền tuyến bên kia ngã xuống một cái, khả năng sẽ có hai cái thậm chí ba người đi lên bổ vị, kể từ đó, bên này giảm bên kia tăng, theo thời gian di chuyển hai bên chiến lực cao thấp lập phán.

Thấy Kim Lăng quân đã liền dư lại này đó nhưng chiến sĩ tốt, trình bình trong lòng vui mừng quá đỗi, hắn ở phía sau rít gào một tiếng, giá mã đề đao liền về phía trước phóng đi.

Trình bình lại là tính toán đích thân tới trước chém giết một phen, kéo bên ta sĩ khí, làm Viên quân một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đem này hai ngàn Kim Lăng binh hoàn toàn tiêu diệt, đoạt được này một đường lộ thắng lợi.

Trình bình xác thật là giống như lăng thao sở hình dung, chính là Ký Châu bộ một người hãn tướng, giỏi về thống lĩnh binh tướng không

nói, còn dũng mãnh vô cùng, lăng thao cùng hắn giao thủ mấy cái hiệp lúc sau liền ngăn cản không được, suất binh vội vàng về phía sau rút lui, này trận thế toàn tuyến tan tác, hướng về cửa thành lui lại mà đi.

Mà trình bình cùng với này dưới trướng binh tướng thấy tình thế cũng là theo đuổi không bỏ, theo sát sau đó.

Hai quân dây dưa ở cửa thành phía dưới không bao lâu thời gian, đột nhiên, liền nghe cửa thành hai sườn mặt khác hai cái phương hướng, đột nhiên truyền đến kêu sát cùng xung phong tiếng động.

Tiếp theo, liền thấy sơn man doanh bốn gã quân hầu từng người suất lĩnh một ngàn binh mã, lấy hai đội vì luôn luôn, phân biệt từ hai cái phương hướng bọc đánh lại đây, mãnh công trình bình tả hữu liền cánh.

Đào Thương tính định Hà Bắc quân liên tục tấn công lịch thành ba lần, thả nhiều lần toàn chiếm cứ ưu thế, đã sớm đoán được lăng thao một chúng đã là nỏ mạnh hết đà, lần này tới tiến công, khẳng định là đánh một trận chiến định thắng thua ý niệm tới.

Bọn họ nhất định sẽ không kiêng nể gì xung phong, không màng tất cả.

Mà Đào Thương chính mình là trộm suất lĩnh sơn man doanh ẩn núp đến tận đây, nghĩ đến Tưởng Kỳ cùng trình bình còn không có được đến cái gì xác thực tin tức, bởi vậy chỉ cần làm lăng thao xuất chiến, làm ra cũng đủ xu hướng suy tàn biểu hiện, là có thể lệnh trình bình không màng tất cả tiến binh.

Mà sơn man doanh ở bốn vị quân hầu suất lĩnh hạ, từ mặt khác hai cái cửa thành ẩn núp mà ra, tả hữu bọc đánh, dĩ dật đãi lao, muốn thắng lợi hẳn là không thể.

Thái bình công tử tòng chinh bảy năm, đã được Hoàng Phủ Tung chân truyền, lại là thân kinh bách chiến, đối phó trình bình loại này

dũng mà vô mưu Ký Châu tướng lãnh, không nói là dễ như trở bàn tay, cũng cơ bản là nắm chắc.

Trình bình hai cánh binh mã bị sơn man doanh công kích, ba mặt thụ địch, ở thành trì tiếp theo khi còn biến trận không kịp, thực mau liền lâm vào cục diện bế tắc.

Mặc cho trình bình như thế nào quát bảo ngưng lại cũng uống ngăn không được Viên quân hỗn loạn.

Liền ở ngay lúc này, thình lình nghe một tiếng hét to, một đạo thân ảnh từ Từ Châu quân một phương trong đám người bỗng nhiên vọt lại đây, giống như một đạo tia chớp, gào thét nhảy lên xông thẳng trình bình chém giết qua đi.

Trình bình trở tay không kịp, thế nhưng là bị kia hắc ảnh đâm xuống ngựa, chật vật trên mặt đất lăn hai vòng.

Trình bình thân sau hai gã hộ vệ chắn hắn trước mặt, muốn bảo hộ hắn, chính là hắc ảnh động tác chút nào không ngừng, ra tay qua đi, phác đao trực tiếp đem kia hai gã thị vệ chém phiên trên mặt đất, cực kỳ hung mãnh.

Trình bình mặt xám mày tro đứng dậy, lau miệng, âm ngoan nhìn cái kia hắc ảnh, lại thấy đối phương chỉ là một cái tinh tráng choai choai hài tử.

Trình bình mặt lập tức liền biến tái rồi —— khí.

“Từ đâu ra mao nhãi con!”

Kia thiếu niên không đáp lời, giống như gió xoáy vọt qua đi, túm lên phác đao vào đầu liền phách.

Trình bình không nghĩ tới này tiểu tể tử như thế hung hãn, thủ hạ một chút không mềm, vội vàng bản năng nâng lên trong tay chiến đao chống đỡ.

Nhưng kia tiểu hầu nhãi con phảng phất đã sớm liệu đến trình bình sẽ làm như vậy, bắt lấy đối phương giá khởi thân đao, nhảy dựng lên dùng đầu gối hung hăng thống kích trình bình cằm, lập tức liền đem hắn đá cái đầy mặt đào hoa khai.

Trình bình thống khổ về phía sau một lui, nhưng đối phương chút nào không cho hắn cơ hội, lưỡi đao qua đi, đem hắn yết hầu cắt đứt, máu tươi sáng ngời chảy ra.

Mười một tuổi thiếu niên đinh phụng, lần đầu tiên tham gia ác chiến, liền chém giết Ký Châu đại tướng Tưởng Kỳ trướng hạ tiên phong quan!

Mất đi tiên phong chủ tướng, còn lại binh lính thực mau đã bị Kim Lăng binh cùng Nam Man doanh sát tan.

Lăng thao cả người tắm máu, vẻ mặt buồn ngủ mệt mỏi, nhưng lại nhạc không khép miệng được.

Hắn đi vào vừa mới ra khỏi thành Đào Thương bên người, dò hỏi hắn nói: “Thái phó thần toán, một trận chiến đánh chết trình bình! Chúng ta sĩ khí thật sự lên đây! Kế tiếp phải làm như thế nào?”

Đào Thương một lóng tay phía sau Quách Gia, nói: “Hỏi hắn.”

Quách Gia cười ha hả nói: “Lăng giáo úy tạm thời đừng nóng nảy, Tưởng Kỳ lần này chỉ phái trình yên ổn cá nhân suất binh lại đây, chắc là cho rằng trình bình phá lịch thành tất rồi, hắn doanh trung trước mắt cũng không phòng bị, bại binh hiện tại trở về bẩm báo, Tưởng Kỳ một chốc một lát phản ứng không kịp, không nói được thượng ở do dự, trước mắt thừa sĩ khí chính vượng, địch quân không biết ta chờ hư thật hết sức, mạnh mẽ công trại, thảo phạt Tưởng Kỳ, mới là thượng sách!”

Đào Thương cười ha hả quay đầu nhìn về phía lăng thao, nói: “Nghe minh bạch chưa? Muốn đánh thắng, vậy chỉ có lúc này đây cơ hội! Hoả tốc tổ chức sở hữu có thể ra trận binh mã, sơn man

doanh cũng sẽ phối hợp ngươi, thừa Tưởng Kỳ không có làm ra phản ứng, cường công!”

Lăng thao lập tức tinh thần tỉnh táo, nói: “Nặc!”

Sơn man doanh phối hợp lăng thao binh tướng, hướng về Tưởng Kỳ đại doanh nơi bắt đầu nhanh chóng tiến binh.

Đào Thương còn lại là ở phía sau trận đốc xúc.

Lúc này, lại thấy đinh phụng xách theo trình bình đầu người, đi tới Đào Thương trước mặt.

Đào Thương nhìn thoáng qua đinh phụng trong tay đầu người, nói: “Đinh phụng, ngươi lập công lớn, nghĩ muốn cái gì khen thưởng?”

Đinh phụng yêu cầu thực trực tiếp, cũng thực phù hợp thực tế.

“Ta muốn đốn thịt ăn.”

Đào Thương cười ha ha, đậu hắn nói: “Có thể! Một hồi tấn công Tưởng Kỳ đại doanh, ngươi nếu là cũng có thể bắt lấy hắn thủ cấp, ta chẳng những cho ngươi một đốn thịt, còn sẽ cho ngươi tìm cái mỹ nữ, như thế nào?”

Đinh phụng lại là thật mạnh lắc lắc đầu.

“Ta mới mười một, tìm mỹ nữ đối thân thể không tốt, không phát triển chiều cao.”

Đào Thương trên đầu chảy xuống mồ hôi.

Nhìn không ra, đinh phụng trưởng bối đối thân thể hắn phát dục giáo dục công tác, làm vẫn là man đúng chỗ.

Đến nỗi không phát triển chiều cao, mười một tuổi liền lớn như vậy cái đầu, liền tính là sau này không thế nào trường, giống như cũng không có hại.

“Vậy ngươi nghĩ muốn cái gì?” Đào Thương hỏi ngược lại.

Đinh phụng nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Hai đốn thịt ăn, mỹ nữ cho ta lưu trữ! Mười lăm tuổi thời điểm lại cho ta!”

Đào Thương ha hả cười nói: “Ngươi đứa nhỏ này, nhưng thật ra cái trời sinh đương liêu. Bất quá ta thích ngươi trực tiếp kính, đi thôi! Làm ta nhìn xem ngươi có thể hay không giết Tưởng Kỳ.”

------oOo------

Chương 505: thiếu niên đinh phụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương làm tuổi còn trẻ đinh phụng đi sát Tưởng Kỳ, cũng không phải làm khó người, mà là Đào Thương cho rằng đinh phụng xác thật là có cái này tiềm lực.

Đinh phụng là người nào? Kia chính là ở băng thiên tuyết địa, vai trần cởi quần, cầm chủy thủ lộ trứng trứng, mãnh công Ngụy quân đại trại cuối cùng còn thắng lợi ngưu nhân!

Đào Thương suy đoán quả nhiên không có sai, liền ở Từ Châu quân sắp đến Tưởng Kỳ đại trại trước, trình bình dưới trướng bại binh, đã trước đó liền bôn đào trở về, hướng Tưởng Kỳ tiến hành hội báo.

Tưởng Kỳ lúc ấy liền có điểm chút phát ngốc.

Việc này có điểm không đúng a!

Từ Châu binh tướng trải qua bên ta tam luân mãnh công lễ rửa tội, hiện đã hoàn toàn là ở vào nỏ mạnh hết đà, hơn nữa ngay cả trấn thủ lịch thành chủ tướng Tưởng Khâm cũng bị trình bình cấp đánh thành trọng thương, địch quân quân mã giờ phút này là muốn chiến lực không chiến lực, muốn sĩ khí không sĩ khí.

Theo đạo lý như vậy quân đội là đẩy tức đảo, một chạm vào tức hội, bên ta đánh bọn họ hẳn là cùng đá tam tôn tử dường như dễ dàng, bọn họ như thế nào còn sẽ có năng lực phản công giết trình bình?

Lại tinh tế dò hỏi những cái đó bại binh, Tưởng Kỳ mới vừa rồi biết được, địch quân là có viện quân đến.

Tưởng Kỳ chính là Viên Thiệu dưới trướng đại tướng, dụng binh trầm ổn, rất có thao lược, hắn nghe nói lịch thành có viện quân tới, thả có thể giết trình bình, liêu tới quân địch chiến lực hẳn là không tầm thường.

Ở Tưởng Kỳ xem ra, muốn phá được lịch thành, sợ là lại muốn phí thượng một phen trắc trở.

Liền ở Tưởng Kỳ cùng thủ hạ bảy tên giáo úy thương lượng phải làm như thế nào hành sự thời điểm…… Trại ngoại đột nhiên truyền đến một trận kêu sát tiếng động.

Không bao lâu, liền có thị vệ vội vàng tới báo, nói là lịch thành Từ Châu quân đột nhiên giết tới, hơn nữa là đã vọt vào đại trại trong vòng, các bộ toàn đột nhiên không kịp dự phòng, hoảng sợ ứng chiến dưới liên tục bại lui.

Tưởng Kỳ nghe vậy, không khỏi đại kinh thất sắc.

Dựa theo hắn ý tưởng, Từ Châu quân cho dù là tới có chiến lực viện quân, nhưng lấy Đào Thương binh lực, nghĩ đến chi viện người cũng sẽ không rất nhiều…… Bọn họ hiện tại hẳn là canh phòng nghiêm ngặt, không cho bên ta dễ dàng công hãm lịch thành mới đúng vậy!

Này như thế nào còn chủ động tiến công lại đây? Này có phải hay không không nghĩ hảo hảo chơi?

Sơn man doanh tổ kiến thành viên đều là Bách Việt chi chúng, dân phong bưu hãn bọn họ ở trải qua Lỗ Túc quy phạm hoá huấn luyện lúc sau, bước chiến, sơn chiến chi lực có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, giờ phút này sát nhập quân địch doanh trại lúc sau, càng là giống như hổ nhập núi sâu giống nhau, này sức chiến đấu cường hãn lệnh người xem thế là đủ rồi.

Hà Bắc binh mã chiến lực sở dĩ mạnh mẽ, một ở bắc địa dân cư đông đảo, nguồn mộ lính rất nhiều, nhị ở người phương bắc thường

lịch khổ hàn, thân hình cao lớn thể chất so cường, tam ở chiến mã rất nhiều, đủ có thể dẹp yên thiên hạ.

Nếu là ở Bình Nguyên phía trên, đối mặt Hà Bắc khổng lồ kỵ binh đoàn, sơn man doanh chỉ sợ là phát huy không ra cái gì tác dụng tới, nhưng ở Đào Thương loại này cố tình an bài hạ, Hà Bắc mã quân ở đại trại nội không kịp bày trận, đối mặt Từ Châu quân chợt tiến công, rất nhiều binh lính thậm chí không kịp đi chuồng ngựa dời mã, liền cùng xung phong liều chết tiến vào Từ Châu quân chiến thành một đoàn, như thế, Tưởng Kỳ dưới trướng kỵ binh hôm nay xem như trong thời gian ngắn không phải sử dụng đến.

Phía trước là sơn man doanh cường lực mãnh công, phía sau còn lại là lăng thao chờ một chúng cung đo đất nỏ thủ đem mũi tên bôi lên dầu hỏa, ở doanh trại nội nơi nơi phóng hỏa loạn xạ, hơn nữa bọn họ còn chuyên môn hướng có chuồng ngựa địa phương bắn hỏa tiễn, hỏa thế khiến cho chiến mã hoảng loạn cùng tư minh, hoàn toàn làm Viên quân không có cách nào tổ chức mã quân bộ đội tiến hành hữu hiệu phản công.

Lăng thao, mã trung, từ trung, Tống khiêm, giả hoa chờ năm tên lĩnh quân giả đầu tàu gương mẫu, đi đầu xông vào bọn lính phía trước nhất.

Lăng thao nghẹn nửa tháng khí rốt cuộc ở hôm nay được đến phát tiết, hắn một bên gấp không chờ nổi tàn nhẫn đá mã bụng, giục ngựa chạy như điên cao giọng hô quát: “Toàn quân nghe lệnh, đánh sâu vào tặc doanh, giết địch, giết địch a!”

Hắn phía sau, 6000 danh đào binh đồng thời từ cổ họng phát ra rống giận, dẫn đầu kỵ binh đội ngũ trước hết thúc đẩy, gào thét đi theo lăng thao đám người tắm máu chém giết.

Lỗ Túc thân là sơn man doanh chủ tướng, tuy hiểu binh lược, lại không tốt võ sự.

Đấu tranh anh dũng sự tình chỉ có thể giao từ quân hầu giáo úy nhóm tới phụ trách, hắn tắc đi theo đội ngũ trung đoan, tới tới lui lui

bôn tẩu, ủng hộ toàn quân sĩ khí, cũng phụ trách các doanh ở cái nhìn đại cục tiến binh chỉ huy điều hành.

Sơn man doanh giống như cơn lốc cuốn cảnh ở Tưởng Kỳ đại doanh trung tàn sát bừa bãi.

Ở nhảy vào quân địch doanh trại phía trước, Đào Thương liền nói cho chư vị quân hầu giáo úy, quân địch số lượng muốn so bên ta nhân số nhiều, muốn một trận chiến hội địch, quan trọng nhất chính là chặn đánh bại Tưởng Kỳ, chính cái gọi là bắt giặc bắt vua trước!

Bởi vậy lấy lăng thao cầm đầu vài tên giáo úy quân hầu, giờ phút này liều mạng hướng về địch quân trung quân xung phong liều chết, bọn họ cũng không cùng bình thường Viên quân triền đấu, ý ở đối phó Tưởng Kỳ.

Sơn man doanh đội ngũ trung, thiếu niên đinh phụng cưỡi chiến mã, ở trong đám người tả hữu đột sát, tựa như thiên thần bám vào người giống nhau, lệnh người khác không khỏi ghé mắt.

Thực mau, sơn man doanh sĩ tốt nhóm bằng vào cường đại đánh sâu vào chi thế, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm dưới trực tiếp vọt vào Viên quân trung quân trận bên trong.

Quân địch trung quân trong trận những cái đó Viên quân sĩ tốt, còn không có tới cấp làm ra phản ứng cùng ngăn cản, đã bị sơn man doanh này cổ gió cuốn mây tan giống nhau thế hoàn toàn áp đảo.

“Sát a, sát a, về phía trước hướng.”

“Nhanh lên! Nhanh lên tiến lên, đừng làm cho Tưởng Kỳ chạy thoát!”

“Tưởng Kỳ cẩu tặc, nạp mệnh tới!”

Tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác, tiếng kêu rung trời động mà.

Doanh trại trung Viên quân bị sơn man doanh sĩ tốt hoàn toàn đột phá chính diện, một tiết một tiết bắt đầu hướng bên cạnh hai cái

phương hướng chạy tán loạn, mà Tưởng Kỳ trung quân lều lớn cũng là bởi vậy mà lộ ra tới, hoàn toàn lỏa lồ ở địch quân răng nanh trước.

Tưởng Kỳ giờ phút này đã chạy ra khỏi lều lớn.

Giương mắt nhìn lên, lại thấy đại trại đến viên môn chi gian kia một đoạn đường thượng, bên ta binh lực cơ hồ đã bị toàn bộ quét sạch, quân địch tốc độ cực nhanh, cơ hồ đã là chạy băng băng tới rồi chính mình trước mặt, một người tuổi nhỏ lại Viên quân kỵ tốt rít gào hướng về phía Tưởng Kỳ xung phong liều chết, trong tay trường thương đối với Tưởng Kỳ vào đầu đâm tới.

Bên cạnh có hai gã quân hầu vội vàng bảo vệ mà thượng, lại bị kia thiếu niên đánh liên tiếp lui vài bước.

Tưởng Kỳ thấy thế không khỏi đại kinh thất sắc.

Thiếu niên này chính là người nào, cư nhiên có như vậy vũ dũng?

Mặt khác sơn man doanh binh lính cũng là vọt tới đại cửa trại khẩu, cùng Tưởng Kỳ một chúng binh đối binh tướng đối đem sát đem lên.

Kia thiếu niên giống như một đầu ngoan cường tiểu lão hổ, nhìn chằm chằm Tưởng Kỳ cắn xé không bỏ, gắt gao đi theo.

Bất luận người khác đối thủ là ai, hoặc là người khác có bao nhiêu người tử thương ngã xuống đất, hắn nhìn đều không nhìn, chính là liều mạng tễ giết người đàn, hướng Tưởng Kỳ công tới.

Tưởng Kỳ nhíu nhíu mày.

Hắn tốt xấu cũng là Viên Thiệu dưới trướng nổi danh đại tướng, kẻ hèn một giới đào quân tiểu tặc, này tư thế nói rõ chính là muốn chính tay đâm chính mình.

Tiểu tử này có phải hay không cũng quá kiêu ngạo? Đầu năm nay như thế nào người nào đều dám lại đây chơi vạn quân bên trong lấy thượng tướng thủ cấp xiếc?

Tưởng Kỳ không cần người khác bảo vệ, tự mình cầm súng tiến lên, cùng đinh phụng đối chiến lên.

Đinh phụng tuy rằng vũ dũng, cũng dám chém giết, nhưng cùng thân kinh bách chiến Viên quân đại tướng Tưởng Kỳ so sánh với, vẫn là kém một cái cấp bậc.

Không cần thiết lâu ngày, hắn đó là bị Tưởng Kỳ đánh thất điên bát đảo, toàn thân nhiều ra vài điều máu tươi khẩu tử.

Nhưng đinh phụng thật sự là quá ngoan cường, cho dù là như thế, hắn như cũ là cắn răng khẩn dán Tưởng Kỳ không bỏ.

Tưởng Kỳ đi theo Viên Thiệu đánh quá không ít trận đánh ác liệt, nhưng như vậy khó giải quyết tiểu quỷ, lại vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

“Tiểu tử thúi!”

Đối mặt tiểu dã thú giống nhau đinh phụng, Tưởng Kỳ rốt cuộc áp chế không được trong lòng tức giận, tìm đúng thời gian, một thương hung hăng đâm vào đinh phụng hõm vai, tức khắc liền thấy máu tươi phun trào.

Đinh phụng đau cả người đổ mồ hôi lạnh, lại một chút chưa từng lùi bước.

Hắn hai tròng mắt trung bạo bắn ra sói đói giống nhau quang mang, sau đó dùng sức đem trong tay chiến đao hướng về Tưởng Kỳ mặt thượng ném đi.

Tưởng Kỳ trong lòng kinh hãi, vội vàng trốn tránh, kia chiến đao gào thét từ bên tai quát qua đi, ở trên má hắn quát ra một cái thật sâu miệng máu. com

Tưởng Kỳ bạo nộ, vừa muốn ra tay kết quả đinh phụng, một chi mũi tên nhọn từ mặt bên bay tới, trực tiếp bắn trúng Tưởng Kỳ nách, đau

hắn cả người mồ hôi lạnh, hai mắt vừa lật trực tiếp ngã quỵ trên mặt đất.

Một chúng hộ vệ thấy thế kinh hãi, liều chết bảo vệ trụ Tưởng Kỳ, đem hắn sau này kéo đi.

Bắn tên giả, chính là danh tướng chung kết giả —— mã trung.

Đinh phụng lúc này bởi vì đau nhức cũng chết ngất qua đi.

Mã trung một mũi tên bắt lấy Tưởng Kỳ lúc sau, vội vàng chạy đến đinh phụng bên người bảo vệ trụ hắn, cười khổ nhìn cái này ngoan cường quật cường, không muốn chịu thua thiếu niên.

Mã trung khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười khổ.

Thiếu niên này, thật là khó lường a.

Mà Viên quân các tướng sĩ thấy Tưởng Kỳ bị mã trung một mũi tên bắn phiên, sinh tử không biết, càng là đại loạn, toàn bộ quân doanh ở rắn mất đầu trạng thái hạ, chỉ có thể bị Từ Châu quân đuổi theo đánh, vội vàng tẩu, bắn ra ào ạt, tan tác sắp tới.

Lịch thành khó khăn, bởi vậy mà bình định.

------oOo------

Chương 506: Hà Bắc Nhan Lương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôn mê nhiều ngày đinh phụng, ở mở to mắt lúc sau, cái thứ nhất thấy không phải người khác, lại là Đào Thương.

Mềm mại giường, sạch sẽ quần áo, đầu vai cùng trên người miệng vết thương đã bị băng bó xong, miệng vết thương băng gạc thượng truyền đến một cổ nhàn nhạt thảo dược vị, hiển nhiên là trải qua tỉ mỉ xử lý.

Đinh phụng giãy giụa suy nghĩ muốn đứng dậy.

“Đừng nhúc nhích.”

Đào Thương nghiêm khắc rồi lại không mất hiền từ quát bảo ngưng lại trụ hắn, sau đó bưng lên trong tay chén, dùng cái thìa thừa cháo hướng trong miệng hắn đưa qua đi: “Ăn đi.”

Đinh phụng nghi hoặc thả do dự nhìn hắn một chút, hiển nhiên là có chút do dự.

Nhưng hắn cuối cùng lại vẫn là mở ra miệng.

Một chén lớn cháo thực mau đã bị đinh phụng ăn sạch sẽ.

“Ngươi đứa nhỏ này, thật không rõ là gian vẫn là ngốc.” Đào Thương bất mãn lắc lắc đầu, nói: “Làm ngươi sát Tưởng Kỳ, cũng bất quá là xem ngươi có năng lực này, đốc xúc ngươi một chút, phàm là sự có nhưng vì có nhưng không vì, khó có thể làm được sự, vì cái gì còn muốn kiên trì đi làm? Ta cùng ngươi giống như không phải như vậy thục đi, ngươi đáng giá như thế thay ta phân ưu?”

Nhưng thực hiển nhiên, đinh phụng cũng không phải Đào Thương trong tưởng tượng như vậy là vì hắn giải quyết vấn đề.

“Ta chỉ là muốn ăn thịt.” Đinh phụng đứa nhỏ này thực thẳng, ăn ngay nói thật.

Đào Thương nghe vậy cười, cũng không biết có phải hay không khí.

Trầm ngâm một chút lúc sau, phương thấy Đào Thương buông cháo chén, từ hộp đồ ăn trung lại lấy ra một chén canh thịt.

“Đang là đại chiến hết sức, ta không có vật dư thừa có thể thưởng ngươi, đãi chiến sự sau khi kết thúc lại cho ngươi bổ thượng, này canh thịt là ngươi nên được.”

Đinh phụng nghe thấy tới thịt vị, hai chỉ con ngươi tức khắc sáng ngời, giãy giụa liền phải đứng dậy đi đoạt lấy.

Kịch liệt động tác liên lụy đến bả vai miệng vết thương, đem hắn đau nhe răng trợn mắt, mãn trán đổ mồ hôi lạnh, trong miệng đều kêu to ra tới.

Đào Thương nhẹ nhàng ấn xuống hắn, sau đó dùng cái muỗng thừa khởi canh thịt đem kia chén canh đưa tới rồi hắn bên miệng.

Đinh phụng trường thở phào, sau đó gấp không chờ nổi đem kia muỗng canh thịt hàm vào trong miệng.

Đinh phụng đôi mắt tức khắc sáng.

“Này canh thịt, thơm quá a……” Đinh phụng lẩm bẩm nói thầm nói.

Đào Thương mỉm cười nói: “Đương nhiên thơm, đây chính là ta tự mình làm, thế nào, không giống người thường đi?”

Đinh phụng sá nhiên nhìn Đào Thương, ngạc nhiên nói: “Không phải nói quân tử xa nhà bếp sao?”

Đào Thương nhàn nhạt cười nói: “Mệt ngươi còn có này phân nhãn lực, có thể nhìn ra ta là quân tử…… Nhưng ngươi đứa nhỏ này đọc đủ thứ thi thư lại qua loa đại khái, cái gọi là xa nhà bếp, chính là rời xa sát sinh nơi, cũng không phải chỉ quân tử nhất định phải đến ham ăn biếng làm không thể nấu cơm.”

Đinh phụng cái hiểu cái không, lại nói: “Trượng đánh thế nào?”

Đào Thương cười nói: “Tưởng Kỳ bị mã trung một mũi tên bắn thành trọng thương, có thể hay không sống sót vẫn là không biết bao nhiêu, tấn công lịch thành Viên quân đã tháo chạy, lại nói tiếp, mã trung này phân bắn chết quân địch chủ tướng công lao trung, cũng có ngươi một phần.”

Đinh phụng trầm ngâm thật lâu sau, đột nhiên nói thầm nói: “Này phân công lao hẳn là ta!”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Còn tuổi nhỏ, liền như vậy bộc lộ mũi nhọn, tranh cường háo thắng, này tật xấu nhưng không tốt, cha mẹ ngươi chưa từng đã dạy ngươi làm người đạo lý sao?”

Đinh phụng lại uống lên khẩu canh thịt, nói: “Ban đầu đã dạy, sau lại người đều đã chết, liền chưa từng dạy…… Này canh hảo uống.”

Đào Thương một bên tiếp tục uy hắn, một bên nói: “Ta hiện tại dưới tòa, có hai gã đệ tử, đều là chủ văn, ngươi muốn hay không làm ta cái thứ ba đồ đệ? Ta có thể giáo ngươi làm người đạo lý cùng dụng binh thủ đoạn.”

Đổi thành người khác, vừa nghe đương triều thái phó muốn thu chính mình đương đồ đệ, chỉ sợ là đương trường liền sẽ ngất qua đi, hạnh phúc không muốn không muốn.

Nhưng đinh phụng đứa nhỏ này tính cách hiển nhiên dính điểm tật xấu.

Không biết điều.

“Đương ngươi đồ đệ, có gì chỗ tốt?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi khí cười.

“Tiểu vương bát đản, ngươi nghĩ muốn cái gì chỗ tốt?”

Đinh phụng không biết vương bát đản là cái gì, nhưng vẫn là đúng sự thật trả lời nói: “Đương ngươi đồ đệ, có thể mỗi ngày uống ngươi ngao canh thịt sao?”

Đào Thương đôi mắt không khỏi mở to.

Hắn nghiêm túc nhìn chằm chằm đinh phụng sau một lúc lâu, xác định đứa nhỏ này xác thật không phải ở nói giỡn, mà là phát ra từ phế phủ thiệt tình lời nói.

Đứa nhỏ này ăn ngon kính cùng Triệu Vân thật là có liều mạng a.

Trầm ngâm sau một lúc lâu lúc sau, phương thấy Đào Thương lộ ra một cái ấm áp tươi cười: “Canh thịt tính cái gì? Ta sẽ làm đa dạng trốn tránh đâu, so canh thịt còn tốt thức ăn nhiều đếm không xuể.”

Đinh phụng trước mắt cho rằng canh thịt đã là thiên hạ đệ nhất tuyệt phẩm, vừa nghe Đào Thương còn sẽ chia tay, hơn nữa so canh thịt còn hảo, rất là không tin.

“Khoác lác!”

“Không thổi.”

“Vậy ngươi nói nói, ngươi đều sẽ làm chút cái gì?”

Đào Thương thanh thanh giọng nói, nói: “Ta sẽ làm: Chưng dê con, chưng tay gấu, chưng lộc đuôi nhi, thiêu hoa vịt, thiêu gà con, thiêu tử ngỗng, lỗ heo lỗ vịt, tương gà thịt khô, trứng muối tiểu bụng nhi, lượng mùi thịt tràng……”

Đào Thương miệng hạ không ngừng, một hơi nói trăm 80 loại, giọt nước miếng vẩy ra.

Đinh phụng đôi mắt nhìn chằm chằm Đào Thương, uống canh thịt miệng giương thật to, hảo sau một lúc lâu đều bế không thượng.

Không bao lâu, đãi Đào Thương báo xong đồ ăn danh lúc sau, liền thấy đinh phụng cắn răng, ngạnh chống trên giường chu lên tới, đầu thật mạnh hướng về mép giường một khái, thiếu chút nữa không bắn xuất huyết tới.

Thiếu niên trong miệng còn lại là tâm phục khẩu phục cao giọng hô một tiếng.

“Sư phó!”

……

Lịch thành Tưởng Kỳ bị đánh đuổi lúc sau, Đào Thương phái người đem Tưởng Khâm đưa về đến phía sau Bành Thành nghỉ ngơi, lại làm lăng thao lưu tại lịch thành tiếp tục trấn thủ, hắn bản nhân còn lại là chuẩn bị tiếp theo trạm hành trình.

Đào Thương tiếp theo cái mục đích địa, chính là Hoàng Hà biên trọng trấn thạch tuyền.

Nơi đây quân coi giữ khó khăn trình độ nhưng thật ra không giống lịch thành bên này như thế nguy cơ, nhưng lại là có một cái thật lớn tai hoạ ngầm tồn tại.

Đây cũng là Đào Thương lần này cần thiết muốn âm thầm đi một chuyến thạch tuyền nguyên nhân.

Hà Bắc danh tướng Nhan Lương, suất lĩnh trọng binh bốn vạn, phụ trách tấn công nơi đây!

Mà phụ trách trấn thủ thạch tuyền, chính là Đào Thương kết nghĩa huynh trưởng, cúc hoa tam huynh đệ trung lão đại Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ tuy rằng cũng thuộc danh tướng nhất lưu, nhưng hắn dưới trướng binh mã lại chỉ có một vạn dư, cùng Nhan Lương chênh lệch quá lớn.

Tuy rằng thạch suối nguồn hạ bằng vào Thái Sử Từ dũng mãnh hiền lành chiến có thể không mất, nhưng Đào Thương đối với Nhan Lương người này thực sự là không dám đại ý.

Dù sao cũng là Hà Bắc danh tướng, Đào Thương thuộc hạ, hiện tại nhưng không có Quan Vũ.

Vẫn là tự mình đi một chuyến tương đối ổn thỏa.

Đến thạch tuyền thời điểm, Đào Thương cùng Thái Sử Từ gặp nhau.

Thái Sử Từ vẫn như cũ là thần thái sáng láng, nhưng lại so với lúc trước khai chiến trước gầy không ít, thực rõ ràng là gần nhất liền không như thế nào ngủ ngon giác.

Rốt cuộc Nhan Lương trọng binh tiếp cận, này bản nhân lại là Hà Bắc danh tướng, hơn nữa dưới trướng đều là Hà Bắc dũng mãnh tinh nhuệ.

Đào Thương thấy Thái Sử Từ lúc sau, u uka n s hu ngay sau đó cùng hắn tham thảo nổi lên địch quân quân tình.

Thạch tuyền nơi không có thành quách, chỉ là một chỗ bến đò, phụ cận đều là một ít rơi rụng thôn trang, Thái Sử Từ vô hiểm nhưng thủ, chỉ có thể ở nam hạ giữa đường lập trại, ngăn cản trụ Nhan Lương thế công.

Rất khó tưởng tượng, Thái Sử Từ là tại đây loại trạng thái một chút, lấy một vạn người địch bốn lần với mình địch nhân, đó là kiểu gì gian nan.

Thái Sử Từ ở lều trại nội vì Đào Thương chỉ ra Nhan Lương hiện nay cắm trại chỗ.

“Mạt tướng đến là lúc, Nhan Lương đã cường công qua sông, hắn đem hắn bốn vạn binh mã chia làm bốn doanh, trình chân vạc mà đứng cùng bên ta giằng co, mạt tướng tuy rằng cũng có thể thủ

vững trụ, nhưng lại không cách nào công phá Nhan Lương sở lập bốn tòa đại trại, bởi vì ta một khi động, phía sau doanh trại quân đội tao tập không nói, Nhan Lương mặt khác ba chỗ doanh trại quân đội cũng có thể đối hắn tiến hành tiếp ứng, thù khó phá giải.”

Nói đến này, Thái Sử Từ thở dài khẩu khí, nói: “Mạt tướng tuy rằng có thể giữ được trấn giữ yếu địa bất bại, lại cũng không thể thủ thắng.”

Đào Thương nghe vậy cười, nói: “Này không trách đại ca, Nhan Lương dù sao cũng là Viên Thiệu dưới trướng có thể đếm được trên đầu ngón tay mãnh tướng, dũng mãnh tự không cần phải nói, tất nhiên vẫn là hiểu được binh cơ, hắn lập hạ bốn trại, nói rõ là đầy đủ lợi dụng binh nhiều ưu thế, tính toán lấy nhiều khi ít…… Cùng Viên Thiệu giống nhau xú không biết xấu hổ.”

------oOo------

Chương 507: Viên Thiệu nghi hoặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phía đông chiến tuyến, đi hướng Từ Châu lộ tuyến thượng, Viên Thiệu tuy rằng cũng phái trọng đem cùng trọng binh, nhưng Viên Thiệu bản nhân cùng này dưới trướng tinh nhuệ nhất bộ đội, lại vẫn là đang ở Hoàng Hà trung du, cùng Tào Tháo ở con ngựa trắng cùng duyên tân, cùng với mặt khác Trung Nguyên đối Hà Bắc chủ yếu bến cảng tào quân lực chiến.

Bởi vì ở Viên Thiệu trong lòng, Đào Thương tuy rằng có tài, thả là tiếp theo bối người xuất sắc, nhưng ở hắn tiềm thức trung, hắn vẫn là cho rằng Tào Tháo so Đào Thương càng thêm nguy hiểm.

Đây cũng là bình thường, rốt cuộc Tào Tháo chính là cùng Viên Thiệu cùng nhau lớn lên bạn tốt, Viên Thiệu xa xa muốn so quen thuộc Đào Thương càng thêm quen thuộc Tào Tháo, cũng càng thêm hiểu biết Tào Tháo tính nguy hiểm.

Đào Thương lại có năng lực cùng tài hoa, cũng bất quá là cái hai mươi lang đương tuổi tiểu tể tử, ở Viên Thiệu xem ra, họ Đào cùng chính mình cùng Tào Tháo so sánh với, vẫn là kém như vậy một tí xíu.

Bởi vậy Viên Thiệu vẫn là tự mình tới đối phó Tào Tháo, mà đem Đào Thương sở phụ trách Hoàng Hà bến cảng, giao cho thủ hạ chư vị Hà Bắc chiến tướng.

Đào Thương lại có thể nại, cùng chính mình dưới trướng ngàn viên lương tướng so sánh với, cũng là kém quá nhiều quá nhiều.

Đáng tiếc chính là, có một số việc cũng không phải như hắn tưởng như vậy tẫn như người ý.

Viên Thiệu cùng Tào Tháo giao phong vài lần, hai bên lẫn nhau có thắng bại, nhưng Viên Thiệu rốt cuộc binh nhiều tướng mạnh, tào quân tuy rằng tinh nhuệ, nhưng số lượng thượng xác thật có chênh lệch, thời gian dài, Viên Thiệu quân liền bắt đầu xuất hiện ưu thế, thiên bình bắt đầu dần dần hướng phương bắc nghiêng.

Viên Thiệu tự mình tọa trấn con ngựa trắng độ, chỉ huy chiến sự, ra lệnh cho thủ hạ tinh binh mãnh tướng cường công mấy lần, tiếc rằng Tào Tháo cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, lăng sinh sôi đem Viên Thiệu binh tướng cấp ngăn cản ở con ngựa trắng độ ở ngoài.

“Tào a man thằng nhãi này, nhưng thật ra lợi hại!” Viên Thiệu ngồi ở soái trướng nội, hầm hừ lầm bầm lầu bầu, phía dưới mưu sĩ cùng chư tướng cũng không dám ngôn ngữ, sợ câu nào lời nói chưa nói hảo làm tức giận hắn mày.

“Truyền lệnh Khúc Nghĩa cùng Văn Sửu, lập tức từ phía sau lại tăng binh lại đây, Viên mỗ áp cũng muốn đem Tào Tháo áp chết.”

Tự Thụ do dự một chút, nói: “Đại tướng quân, chúng ta trong biên chế binh tướng đã là mấy chục vạn chúng, Hà Bắc nam đinh hiện giờ điều động thật là có chút quá mức, đại tướng quân không thể lại gia tăng nguồn mộ lính…… Nếu như bằng không, bá tánh trên người hà thuế quá nặng, chỉ sợ là sẽ khiến cho biến loạn.”

“Chê cười!” Viên Thiệu mày nhăn lại, nói: “Sự tình quan thiên hạ nhất thống, trong nước trình bình đại sự, nhiều giao hai năm thuế má lại làm sao vậy? Ăn hai năm vất vả, đến một đời thanh bình, điểm này dễ hiểu đạo lý, bá tánh làm sao có thể không hiểu? Nói nữa, lấy ta Hà Bắc thực lực chi hùng hậu, dù cho là nuôi quân trăm vạn, cũng có gì không thể?”

Tự Thụ nghe vậy không khỏi cười khổ.

Đứng ở bất đồng giai tầng người, xem sự góc độ không giống nhau, các bá tánh chỉ nghĩ ăn no mặc ấm, Viên Thiệu theo như lời sự, rất nhiều trồng trọt chi dân xác thật là không hiểu.

Nhưng lời này Tự Thụ vô pháp tiếp tục đi xuống nói, bởi vì Viên Thiệu tức giận hiển nhiên đã đạt tới điểm tới hạn, lại tiếp tục nói tiếp sẽ chỉ là hoàn toàn ngược lại.

Mọi người ở đây thương nghị kế tiếp nên như thế nào hành sự thời điểm, một người thám báo vội vã đi vào soái trướng ngoại cầu kiến.

“Khởi bẩm đại tướng quân, Tưởng Kỳ tướng quân ở Hoàng Hà đông tuyến lịch thành binh mã bại lui, Tưởng tướng quân trúng đào quân một mũi tên, thân bị trọng thương!”

Viên Thiệu nghe vậy tức khắc cả kinh.

Không riêng gì hắn, trong trướng văn võ quần thần nhóm cũng đều có chút ngốc.

Viên Thượng trướng hạ binh nhiều tướng mạnh, Tưởng Kỳ xem như giữa một người người xuất sắc, tuy không kịp Khúc Nghĩa, Trương Hợp, Văn Sửu đám người danh khí đại, nhưng cũng tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ, nói hắn thân kinh bách chiến có chút khoa trương, nhưng thân kinh mấy chục chiến kia tuyệt đối là có.

Nhân vật như vậy, đi lịch thành còn không đủ một tháng, như thế nào lại đột nhiên bại đâu?

“Trấn thủ lịch thành đào quân võ tướng, là người nào?”

Viên Thiệu nhìn tả hữu dò hỏi.

Quách Đồ luôn luôn phụ trách Viên quân dò hỏi tình báo công việc, nghe vậy đứng ra nói: “Đại tướng quân, Đào Thương đem dưới trướng nhưng thuyên chuyển binh mã phát tán ở các nơi cửa ải trấn thủ, lịch thành trấn đem chính là Tưởng Khâm cùng lăng thao hai người.”

“Tưởng Khâm? Lăng thao?” Viên Thiệu nhíu nhíu mày, nói: “Hai người kia rất là lợi hại sao?”

Quách Đồ ngay sau đó trả lời: “Tưởng Khâm chính là Đào Thương dưới trướng thuỷ quân giáo úy, nghe nói chính là Cửu Giang thủy tặc xuất thân, lăng thao xuất thân Đông Nam, hai người danh khí không lớn, nhưng thuộc hạ cũng coi như có chút thật bản lĩnh…… Bất quá nếu là nói hai người bọn họ có thể nhanh như vậy liền đánh bại Tưởng Kỳ, việc này chỉ sợ……”

Điền phong cất bước ra ban, nói: “Đại tướng quân, tại hạ cảm thấy lịch thành bên kia chiến sự có chút không quá thích hợp.”

“Nga?” Viên Thiệu quay đầu, nhìn điền phong nói: “Lời này như thế nào nói?”

Điền phong nói: “Tưởng Khâm cùng lăng thao là Đào Thương dưới trướng chiến tướng, có thể được Đào Thương sở dụng giả bản lĩnh hẳn là không tồi, nhưng nhiều năm như vậy cũng không có nghe nói hai người lập được cái gì công lớn, nghĩ đến lại vô cực kỳ chỗ, lấy bọn họ bản lĩnh, không nên thắng được Tưởng Kỳ.”

Viên Thiệu bừng tỉnh đại ngộ, có điểm hồi quá vị tới, nói: “Nguyên hạo ý tứ là, này hai người là có người tương trợ?”

Điền phong dù sao cũng là đương thời trí giả, mưu lược không tầm thường: “Đào Thương dưới trướng trọng đem toàn đã đều xuất hiện, chỉ có hắn bản nhân cùng Quách Gia, Trần Đăng này hai đại giúp đỡ còn ở Khai Dương thành, cán bộ cao cấp bên kia vẫn luôn không có gì động tĩnh, mà Đào Thương lại luôn luôn xảo trá, hắn có thể hay không?”

Viên Thiệu nghe vậy chau mày: “Ngươi là nói, Đào Thương đã rời đi Khai Dương?”

Điền phong trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: “Tại hạ cũng gần chỉ là suy đoán mà thôi…… Có lẽ là Quách Gia hoặc là Trần Đăng tới rồi lịch thành, cũng nói không chừng.”

Viên Thiệu nhẹ nhàng dùng ngón tay đánh bàn, mày nhăn chặt.

Bàng Kỷ lại là trạm ra ban, gián ngôn nói: “Đại tướng quân, dựa vào hạ chi ngu kiến, Đào Thương trước mắt rốt cuộc có ở đây không Khai Dương, thử một lần liền biết.”

Viên Thiệu quay đầu nhìn về phía hắn: “Như thế nào thí pháp?”

Bàng Kỷ lúc trước bị bắt sống quá, hiện tại Viên thị tám đại mưu chủ hàng ngũ trung, bởi vậy sự bị chịu cười nhạo, sắp hàng nhất mạt, trước mắt cuối cùng tìm được rồi một cái có thể vãn hồi chính mình danh dự cơ hội, vội vàng gián ngôn nói:

“Đại tướng quân nhưng phái người khoái mã truyền thư, làm tề mà cán bộ cao cấp thử tấn công một chút Khai Dương, thử một lần đối phương hư thật, nếu là Đào Thương còn ở Khai Dương, vậy làm cán bộ cao cấp tiếp tục cùng Đào Thương giằng co, nhưng nếu là thí ra Đào Thương không ở…… Kia đại tướng quân liền tức khắc hạ lệnh, làm cán bộ cao cấp mãnh công Khai Dương, một lần là bắt được Lang Gia quốc.”

“Ân, lời này cực thiện.” Viên Thiệu tỏ vẻ tán đồng.

……

Một phong thư từ bị Viên quân khoái mã mang theo thẳng đến tề mà, dùng nhanh nhất tốc độ đưa đến cán bộ cao cấp trên tay.

Cán bộ cao cấp bắt được thư từ lúc sau, có điểm khó khăn.

Cán bộ cao cấp người này rất có tài hoa, nhưng lại là thiện thủ không tốt công.

Hắn cũng đối chính mình có một cái thực thanh tỉnh nhận thức.

Trong lịch sử cán bộ cao cấp, chấp chưởng Tịnh Châu sau, bảo hộ này mà đạt bảy năm lâu, Tào Tháo bình bốn châu khi, cán bộ cao cấp thành công ngăn cản ở tào quân đại tướng Nhạc Tiến, một mình phòng thủ hồ quan, độc chiến Tào Tháo đại quân tám nguyệt, nói

này là Hà Bắc xếp hạng đệ nhất thủ thành đại tướng, hoàn toàn xứng đáng.

Nhưng nếu là luận cập tiến công, hắn chính là liền kém quá nhiều, đây cũng là quyết định bởi với hắn tính cách.

Cán bộ cao cấp trước mắt liền đang tìm tư, đi thăm dò một chút Đào Thương thật cũng không phải không được, chỉ là vạn nhất trúng Đào Thương kế sách, há đúng rồi đến?

Cán bộ cao cấp mặt ủ mày chau, thở ngắn than dài.

Hắn đường đệ cao nhu lần này đi cùng cán bộ cao cấp cùng nhau tới tề mà, lúc trước cao nhu sơ về Viên Thiệu thời điểm, cũng từng nói phục tứ phương hiền năng mãnh tướng quy phụ với cán bộ cao cấp, mở rộng cán bộ cao cấp thành viên tổ chức, có thể nói là cán bộ cao cấp đắc lực cánh tay.

“Huynh trưởng, chuyện gì như thế mặt ủ mày chau?”

Cán bộ cao cấp nói: “Đại tướng quân làm ta xuất binh thử một chút Khai Dương thành, nhìn xem Đào Thương có phải hay không hư trương thanh thế, rời đi Khai Dương.”

Cao nhu nghe xong lời này lúc sau, nói: “Huynh trưởng, này cũng không phải một kiện chuyện xấu, Tịnh Châu chư tướng tới đây lúc sau, tấc công chưa lập, trong lòng cấp không được, y theo ngu đệ xem chi, làm chư tướng hiện tại đi chiến đào quân một trận chiến, cho dù là Đào Thương bản nhân ở, lại cũng chưa chắc sẽ thua.”

------oOo------

Chương 508: lẫn nhau tim đập nhanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy rằng cao nhu đối cán bộ cao cấp gián ngôn rất có đạo lý, nhưng đáng tiếc chính là, cán bộ cao cấp trời sinh chính là một cái tính chậm chạp cẩn thận tư.

Hắn là đánh thiệt tình sợ xảy ra chuyện a.

Cán bộ cao cấp cuối cùng vẫn là quyết định triệu tập một cái quân sự đình nghị, làm dưới trướng chiến tướng nhóm tụ tập ở một khối thương lượng một chút chuyện này.

Đương hắn đối thủ hạ chư vị tướng lãnh đem sự tình thuyết minh lúc sau, liền thấy ở đây chư vị Tịnh Châu các tướng lĩnh, tức khắc liền tạc nồi.

Này đó tướng lãnh gần nhất một đoạn thời gian thật là là nghẹn hỏng rồi.

Viên Thiệu hợp bốn châu chi lực nam hạ, còn lại các nơi binh tướng đều là ở anh dũng giết địch, công thành đoạt đất kiến công lập nghiệp.

Nhưng bên ta này một chi binh mã từ khi tới rồi tề mà, làm Triệu Vân chém giết hai gã quân hầu lúc sau, liền vẫn luôn co đầu rút cổ ở nhà, một bước cũng không có nhúc nhích quá.

Không biết cho rằng bọn họ là làm Triệu Vân cấp dọa.

Biết đến, minh bạch nguyên nhân chủ yếu là bọn họ chủ tướng chính là một cái cổn đao thịt, tam gậy gộc đánh không ra một cái thí tới.

Trước mắt có đại tướng quân tự tay viết xuất binh mệnh lệnh, Tịnh Châu các tướng lĩnh chính là cao hứng hỏng rồi.

“Phủ quân, mạt tướng chờ lệnh xuất chiến!”

“Phủ quân, mạt tướng nguyện vì tiên phong!”

“Phủ quân, vẫn là làm mạt tướng đi thôi!”

“Phủ quân, mạt tướng nguyện ý……”

“Được rồi, được rồi!” Cán bộ cao cấp bất mãn quơ quơ tay, nói: “Đều không cần sảo, ngươi chờ có phải hay không cho rằng đại tướng quân hạ lệnh xuất chiến, chính là một chuyện tốt?”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn nhìn ngươi, trong lòng đều rất kỳ quái.

Này chẳng lẽ không phải một chuyện tốt sao?

Tịnh Châu các tướng lĩnh, phần lớn là tâm huyết mới vừa dũng hạng người, tính cách trực lai trực vãng, không có như vậy dùng nhiều hoa ruột, một lời không hợp chính là làm.

Nhưng cán bộ cao cấp cùng bọn họ bất đồng, cán bộ cao cấp bản thân là Hà Nam người, phụ thân cao cung chính là Thục quận thái thú, mới chí hoằng mạc, văn võ tú ra, nói hắn là thư hương dòng dõi cũng không vì quá.

Ở hơn nữa cán bộ cao cấp tính cách vốn dĩ liền rất mặt, bởi vậy hắn tư duy cùng một chúng Tịnh Châu võ tướng ý tưởng căn bản là không ở một cái tuyến thượng.

Thấy Tịnh Châu chư tướng cấp giống như kiến bò trên chảo nóng, cán bộ cao cấp tận tình khuyên bảo giáo dục nói: “Ngươi chờ toàn nãi mãng phu hạng người, hiểu cái cái gì? Các ngươi cho rằng đây là chuyện tốt? Họ Đào quỷ kế đa đoan, chính là chư hầu vòng trung có tiếng ngụy quân tử, thật tiểu nhân! Đổng Trác, Lữ Bố, Tôn Sách, Viên Công Lộ, khăn vàng toàn ở này trong tay tài quá té ngã, lời nói

thật nói cho ngươi chờ, họ Đào không ở Khai Dương liền thôi, hắn nếu là ở Khai Dương, ai đi ai chết không có chỗ chôn……”

Cán bộ cao cấp nói tuy rằng có chút nói chuyện giật gân, nhưng lại là thật đánh thật vì đại gia hỏa hảo.

Nhưng Tịnh Châu các tướng lĩnh hiển nhiên không để mình bị đẩy vòng vòng.

Bọn họ cái này Tịnh Châu thứ sử, ngày thường là cái cái gì niệu tính, bọn họ nhất rõ ràng bất quá.

Đô úy thường hoằng đứng ra nói: “Cao phủ quân! Bất luận như thế nào, đại tướng quân đã hạ lệnh làm ta chờ tiến quân, chúng ta nếu là không tiến binh, kia đó là vi phạm tướng lãnh, mạt tướng nguyện ý thế phủ quân thử một lần Khai Dương đến tột cùng!”

Cán bộ cao cấp trên dưới đánh giá này thường hoằng một hồi, nói: “Vẫn là thôi đi, ngươi đi theo ta nhiều năm, ta nhưng không nghĩ cho ngươi đi chịu chết…… Ta còn là cấp đại tướng quân viết một phong thơ, từ chối hắn vì thượng.”

Đừng a!

Chúng tướng vừa nghe lại đều nóng nảy.

Nhà mình này đó dũng mãnh thiện chiến tướng lãnh, gặp phải như vậy nhất hào trời sinh tính cẩn thận, trầm ổn đa nghi thứ sử cũng thật là bị tội.

Tam gậy gộc đánh không ra một cái thí tới, nương một chút tâm huyết đều không có!

Một người gọi là Lưu chấp trung lang tướng nói: “Đại tướng quân như thế an bài, tất có thâm ý, giá trị này đại chiến thời tiết, phủ quân vi phạm quân lệnh, ngày sau khủng vì đại tướng quân thấy nghi, mong rằng phủ quân tam tư.”

Thốt ra lời này ra tới, lại đem cán bộ cao cấp nói do dự.

Lời này thực sự là có điểm đạo lý nha.

Hắn thịt thịt không thể quyết đoán.

Thường hoằng chắp tay nói: “Phủ quân, mạt tướng chỉ suất lĩnh bản bộ binh mã, đi thăm dò một chút, ta tất thận trọng từng bước, nếu có cái gì gió thổi cỏ lay, mạt tướng tức khắc triệt binh trở về là được.”

Cán bộ cao cấp buồn bã thở dài, nói: “Cũng thế, vậy ngươi liền đi đi một chuyến đi, hành quân trên đường cần phải tiểu tâm cẩn thận, một khi phát hiện không đúng, lập tức triệt binh, đừng vội ham chiến, ta suất trung quân tại hậu phương tiếp ứng với ngươi.”

“Nặc!”

……

Cán bộ cao cấp Tịnh Châu quân, lấy đô úy thường hoằng vì trước bộ tiên phong, bắt đầu tưởng Khai Dương tiến binh hành động.

Tin tức truyền tới Khai Dương, Mi Phương sợ tới mức thiếu chút nữa không khóc.

Hơn hai mươi thiên, tề mà Viên quân vẫn luôn không có động tĩnh, có thể nói gió êm sóng lặng, Mi Phương còn tưởng rằng có thể liền như vậy thuận lợi rất hạ trăm ngày thời gian đâu.

Nào từng tưởng, cán bộ cao cấp đột nhiên liền phái binh lại đây.

Mi Phương hoả tốc phái người đem Lưu Tích tìm tới thương nghị.

Lưu Tích ngày thường luôn là lấy chính mình lúc trước cùng Triệu Vân bất phân thắng bại chiến tích tự cho mình là, trên thực tế cũng là cái thủy hóa.

Vừa nghe này tin tức, Lưu Tích tức khắc choáng váng, đương trường sững sờ ở tại chỗ.

Mi Phương tiến lên, trảo một cái đã bắt được Lưu Tích tay, nói: “Lưu tướng quân, ngươi cùng Triệu Vân, Lữ Bố chính là cùng trình độ mãnh tướng, trước mắt quân địch thế tới rào rạt, ta cho ngươi bát 3000 binh mã, ngươi vì trước bộ tiên phong, nghênh địch đi thôi!”

“A?” Lưu Tích hai con mắt tức khắc thẳng, run rẩy nói: “Không, không khác chiêu sao?”

Mi Phương thật mạnh lắc đầu, nói: “Không khác chiêu, trước mắt phải dựa ngươi trảm đem đoạt kỳ…… Một đường đi hảo.”

Lưu Tích nghe vậy thiếu chút nữa không khóc ra tới.

Rơi vào đường cùng, Lưu Tích chỉ có thể lãnh 3000 nhân mã lên đường.

Mà Lưu Tích 3000 người vừa đi, Mi Phương liền bắt đầu cân nhắc Khai Dương thành binh mã bố trí.

Vạn nhất Lưu Tích thất bại, chính mình cũng chỉ có thể bằng vào Khai Dương thành trì cố thủ.

Trước mắt phòng thủ thành phố tạm thời còn đủ dùng, nhưng binh mã số lượng…… Giống như có chút trứng chọi đá, đặc biệt là Lưu Tích còn mang đi 3000 người.

Biết sớm như vậy, cho hắn một ngàn người hảo!

Mi Phương trù tính đã lâu, rốt cuộc nghĩ đến một cái biện pháp, hắn tức khắc phái người đi hướng Lang Gia quốc các huyện, đem các huyện thủ thành binh mã toàn bộ đều triệu tập lại đây, hiệp trợ chính mình cố thủ Khai Dương.

Lang Gia quốc mặt khác huyện thành ái ném liền ném đi, này đó đối với Mi Phương tới nói đều không quan trọng, Khai Dương có thể bảo vệ cho là được.

……

Thường hoằng lãnh binh đi rồi, cán bộ cao cấp theo sau lãnh đại đội nhân mã theo sát thường hoằng nam hạ, ở mệnh lệnh của hắn hạ, Tịnh Châu quân thận trọng từng bước, mỗi ngày hành quân tốc độ cực kỳ thong thả, quả thực tới rồi bắn ra ào ạt nông nỗi.

Mà cán bộ cao cấp còn phái ra đại lượng thám báo, hướng Lang Gia quốc thám thính đào quân hướng đi.

Tin tức truyền quay lại tới lúc sau, Lang Gia quốc hành động phương lược lệnh cán bộ cao cấp cả người rét run!

Thường hoằng binh mã nhập cảnh lúc sau, dọc theo đường đi huyện thành căn bản là không có bất luận cái gì binh lực cản trở, cơ hồ mỗi người đều là không thành, thường hoằng không đợi gặp phải đào quân một binh một tốt, liền đã thuận lợi chiếm lĩnh bốn cái huyện thành.

Mà đi đến Lang Gia lãnh thổ một nước nội Nghi Thủy sau, Khai Dương bên kia, phái thượng tướng Lưu Tích tới đón chiến thường hoằng, kết quả thường hoằng vừa mới triển khai trận thế, không đợi giao thủ đâu, Lưu Tích không biết vì sao, lại đột nhiên suất binh mà chạy.

Tịnh Châu chúng tướng vừa nghe tin tức này, www.com không khỏi cười ha ha.

Thế nhân toàn ngôn đào quân anh dũng vô địch, xưng bá Đông Nam, hiện giờ xem ra, đại mậu cũng!

Này không phải phế vật quân đoàn sao?

Cán bộ cao cấp lại là khí cả người phát run, trực tiếp mở miệng răn dạy mọi người: “Các ngươi biết cái gì! Hoả tốc phái người, truyền lệnh thường hoằng, làm hắn tốc tốc lãnh binh đi vòng vèo, tùy ta lui về tề mà, phàm là hơi có chậm trễ, quân pháp xử trí, định trảm không buông tha!”

Tịnh Châu các tướng lĩnh vừa nghe lời này, tức khắc choáng váng.

“Phủ quân, đây là vì sao? Từ Châu quân như thế không còn dùng được, chúng ta không nhanh chóng tiến binh, làm sao còn muốn lui lại?”

“Các ngươi biết cái gì!” Cán bộ cao cấp thật mạnh vỗ bàn nói: “Chính cái gọi là hư tắc thật chi, kỳ thật hư chi, bỉ quân triệt hết ta chờ tiến binh lộ tuyến thượng sở hữu huyện thành quân coi giữ, lại mạng lớn đem Lưu Tích tiến đến tiếp chiến, lại dễ dàng sụp đổ, này thuyết minh cái gì? Thuyết minh đây là bọn họ kiêu binh chi kế! Kia Lưu Tích lúc trước cũng là cùng Triệu Vân đánh nhau hơn trăm hiệp vừa lên hãn tướng, liền tính là lại không còn dùng được, chẳng lẽ sẽ thấy thường hoằng xoay người liền chạy? Hắn đây là muốn đem chúng ta dẫn vào đến này cảnh nội ám chiêu a…… Không cần phải nói, họ Đào khẳng định còn ở Khai Dương, này kế dụ địch thực sự là quá ác độc!…… Thật âm hiểm.”

------oOo------

Chương 509: lại dùng Viên Đàm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tịnh Châu chúng tướng mới đầu còn không có cảm giác ra cái gì, nhưng trải qua cán bộ cao cấp như vậy một phân tích, mọi người trong lòng lại một cân nhắc, giống như còn thật chính là có chút vấn đề!

Kia Lưu Tích lúc trước bảo Viên Diệu bắc thượng, trong lúc cùng đào quân giao thủ thời điểm, xác thật là có một trận huy hoàng! Liền tính hắn thật không có đồn đãi trung như vậy thần kỳ, nhưng trượng không đợi đánh đâu, đã bị thường hoằng sợ tới mức tè ra quần trở về, thực sự là có chút khác thường!

Thường hoằng này trượng đánh giống như xác thật là quá thuận lợi điểm.

Từ Châu quân chính là lại vô dụng, cũng không đến mức liền một chút chống cự đều không có, đã bị đoạt bốn cái huyện thành đi?

Đại gia lẫn nhau trao đổi tâm đắc, càng cân nhắc càng cảm thấy không thích hợp.

Xem ra bên ta cao phủ quân vẫn là so đại gia hiếu thắng áp, hắn bản nhân tiểu tâm một chút hành sự vẫn là đối.

Kết quả là, cán bộ cao cấp binh mã lần thứ hai tiến vào Lang Gia quốc không có bao lâu, liền nhanh chóng hồi triệt, lúc này đây là tới mau, đi cũng mau.

Cán bộ cao cấp triệt binh tin tức, cuối cùng đầu tiên là truyền tới hoảng sợ bôn đào Lưu Tích lỗ tai.

Lưu Tích đánh giặc năng lực không đủ, nhưng làm ra vẻ bản lĩnh lại thật là cao minh, hắn ngay sau đó ra lệnh cho thủ hạ quân tốt giả

dạng làm đắc thắng còn sư bộ dáng, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang quay trở về Khai Dương thành.

Lưu Tích vừa thấy Mi Phương, không nói hai lời, liền đem công lao đảm nhiệm nhiều việc.

“Khởi bẩm mi tướng quân, mạt tướng đã đem cán bộ cao cấp binh mã cấp thiết kế đánh lui!”

Mi Phương lúc này cũng là đã biết cán bộ cao cấp lui lại tin tức, cao hứng đồng thời, trong lòng cũng có chút khó hiểu, hỏi: “Lưu tướng quân quả nhiên là vũ dũng thiện chiến, không phụ mãnh tướng chi danh, chỉ là có một việc ta phi thường tò mò, nghe nói tướng quân chưa động một binh một tốt, cũng chưa sử một thương một mũi tên, liền đem Tịnh Châu quân cấp đánh lui, này giữa chính là dùng cái gì thượng sách?”

Lưu Tích há mồm liền thổi: “Ta dùng chính là hư hư thật thật kế dụ địch, dục dẫn bỉ quân tới truy, lại thiết hạ mai phục đánh chi, không nghĩ bỉ quân sợ lại ngô chi danh, không dám thâm nhập, cho nên lui bước.”

Mi Phương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, vui mừng nói: “Tướng quân thật là mãnh tướng cũng, ngô đương thân viết thư từ, hướng thái phó báo cáo tướng quân công lớn!”

Dứt lời, Mi Phương liền mang theo Lưu Tích đi vào chính sảnh, cấp Đào Thương viết báo công thư từ.

Lưu Kỳ mặt ngoài tuy rằng là hỉ khí dương dương, nhưng trong lòng nhiều ít có chút chột dạ.

Chính mình dù sao cũng là thổi, sự thật không phải như vậy, quay đầu lại nếu là làm Đào Thương điều tra ra, lại nên làm thế nào cho phải?

Nhưng đương Mi Phương đem viết tốt báo công thư từ cấp Lưu Tích nhìn lên, Lưu Tích mới phát hiện chính mình kỳ thật là tiểu nhi

khoa.

Mặt trên viết cán bộ cao cấp lần này suất lĩnh toàn bộ Tịnh Châu quân tiến công Lang Gia quốc, bị Mi Phương suất binh đánh đại bại, trong đó đặc biệt lấy Lưu Tích tướng quân ở tác chiến trong lúc nhất dũng mãnh phi thường, chỉ là hắn bản nhân chém đầu liền chừng hơn trăm, đuổi giết chạy tán loạn quân địch hai trăm dặm, có thể nói đương thời đệ nhất mãnh tướng, đủ có thể cùng Lữ Bố tương địch……

Tuy là Lưu Tích da mặt dày như tường thành, nhìn Mi Phương tin trung nội dung, sắc mặt cũng là hồng không muốn không muốn.

“Mi tướng quân, chân nhân mới cũng…… Cao, thật sự là cao!” Lưu Tích suy nghĩ nửa ngày, cũng không biết nên hình dung như thế nào, cuối cùng chỉ có thể toát ra như vậy một câu.

Mi Phương cười ha ha, trả lời: “Lẫn nhau, lẫn nhau!”

……

Mà cán bộ cao cấp ở về tới tề mà lúc sau, vẫn là âm thầm phái người đi hướng Lang Gia quốc tìm hiểu hư thật.

Kết quả phát hiện, thường hoằng nhập cảnh là lúc, lúc trước chiếm lĩnh quá thành trì, giờ phút này cư nhiên lại nhiều ra thủ thành binh tướng.

Kỳ thật là Mi Phương đem thu nạp đến Khai Dương những cái đó nguyên bản thuộc về các huyện sĩ tốt, lại thả lại đi.

Vừa thu lại một phóng, bất quá là Mi Phương chính mình quá mức tiểu tâm mà thôi.

Nhưng cán bộ cao cấp nhưng không như vậy xem!

Hắn đem tin tức này nói cho Tịnh Châu chư tướng, cũng gõ mọi người: “Nghe được không? Nghe được không! Đây là cái gì? Đây là là hư hư thật thật thiện tàng giả cũng! Chúng ta nếu là thâm nhập

này cảnh, đã sớm bị này đó không biết giấu ở nào Từ Châu quân cấp vây khốn cạn lương thực! Nào còn có hôm nay toàn tụ là lúc?”

Tịnh Châu chư tướng lúc này mới bừng tỉnh, đại gia thầm nghĩ trong lòng Đào Thương quả nhiên là giống như đồn đãi trung quỷ kế đa đoan, mà cán bộ cao cấp cũng tuyệt phi bình thường, không có trúng Đào Thương quỷ kế, không hổ là một châu thứ sử.

Cao phủ quân năng lực, vẫn là so chúng tướng muốn cao a.

Cán bộ cao cấp tại thuyết phục Tịnh Châu chư tướng lúc sau, một lần nữa bắt đầu áp dụng phòng thủ chi sách, cũng viết thư từ cấp Viên Thiệu, nói cho hắn: Trải qua chính mình hữu hiệu thử, chứng minh rồi Đào Thương xác xác thật thật chính là ở Khai Dương thành, một bước cũng không hoạt động.

……

Thư từ ra roi thúc ngựa bị truyền tống đến Hoàng Hà trung du Viên Thiệu trong tay.

Viên Thiệu ngay sau đó tìm một chúng mưu thần thương nghị.

Điền phong vừa nghe Đào Thương cư nhiên còn ở Khai Dương, tức khắc liền có điểm ngốc.

“Đại tướng quân, có thể hay không là cao phủ quân nghĩ sai rồi?” Điền phong nói ra trong lòng nghi hoặc.

Viên Thiệu nghe vậy nghĩ nghĩ, nói: “Ta cái này cháu ngoại trai, làm việc cực kỳ trầm ổn, ít có sơ sẩy, nghĩ đến hẳn là không có sai…… Đánh bại Tưởng Kỳ người, có lẽ cũng không phải Đào Thương, mà là hắn dưới trướng Trần Đăng, Quách Gia chi lưu.”

Điền phong nghe vậy chậm rãi gật đầu, nói: “Như thế cũng có khả năng.”

Viên Thiệu loát chính mình chỉnh tề chòm râu, nói: “Trước mắt Viên mỗ cùng Tào Tháo ác chiến con ngựa trắng, không thể kịp thời

hướng đông, kia đông tuyến Từ Châu các nơi binh mã, hẳn là như thế nào điều hành?”

Tự Thụ đứng dậy, nói: “Đại tướng quân, bất luận ở lịch thành đánh bại Tưởng Kỳ người là Đào Thương, vẫn là Quách Gia hoặc là Trần Đăng, việc cấp bách, là ở Từ Châu các nơi chiến trường mở ra tân cục diện, y theo tại hạ chi ý, thạch tuyền Nhan Lương chính là một cái chọn người thích hợp, đại tướng quân nhưng hoả tốc thúc giục Nhan Lương xuất chiến, đả thông thạch tuyền một đường, sau đó lại đi tiếp viện còn lại chư mà, đông tuyến cục diện bế tắc nhưng giải.”

Viên Thiệu nghe vậy gật gật đầu, nói: “Lời này cực thiện.”

“Đại tướng quân chậm đã! Tại hạ có một sách, nhưng phá mặt đông chi vây.” Liền ở ngay lúc này, lại thấy một người đứng dậy, đối Viên Thiệu gián ngôn.

Chính là Quách Đồ.

“Công tắc có gì diệu kế?” Viên Thiệu nói.

“Chủ công, đông tuyến chiến trường, phần lớn tới gần Thanh Châu chư huyện phủ, ta Ký Châu binh tướng tuy rằng người đông thế mạnh, nhưng chân chính quen thuộc Thanh Châu giả, trước mắt lại không ở Thanh Châu chủ trì chiến cuộc.”

Viên Thiệu vừa nghe lời này, sắc mặt tức khắc liền ảm đạm xuống dưới.

Hắn trong lòng minh bạch, Quách Đồ nói người, chính là Viên Đàm.

Viên Đàm hiện tại còn bị hắn ném ở Nghiệp Thành nhốt lại đâu.

Hài tử kỳ thật cũng rất đáng thương.

Quách Đồ ngày thường chính là hướng về Viên Đàm, hai người quan hệ phi thường không tồi.

Từ nào đó ý nghĩa đi lên giảng, Quách Đồ phi thường hy vọng Viên Đàm có thể kế thừa Viên Thiệu cơ nghiệp.

“Minh công, bất luận như thế nào, trưởng công tử dù sao cũng là ngài nhi tử, hắn lúc trước vì bình định Thanh Châu cũng lập hạ không ít công lao, liền tính hắn lúc trước từng uốn gối nịnh nọt với Đào Thương, cũng bất quá là tưởng lưu lại tánh mạng, giữ được hữu dụng chi khu vì minh công kiến công lập nghiệp mà thôi, ngài phụ tử chi gian, cần gì phải so đo quá nhiều đâu?”

Quách Đồ nói nói trúng rồi Viên Thiệu uy hiếp.

Viên Thiệu xét đến cùng, còn xem như một cái mềm lòng phụ thân, liền tính là nhất thời sinh Viên Đàm khí, nhưng thời gian dài như vậy đi qua, trong ngực này khẩu ác khí thực sự cũng là thuận lợi.

Quách Đồ gián ngôn, đảo cũng coi như là cho hắn một cái dưới bậc thang.

Thẩm xứng nếu là tại đây, có lẽ còn sẽ nghĩ cách chậm trễ Viên Đàm một chút, nhưng hiện giờ thẩm xứng ở Nghiệp Thành điều phối lương thảo, lại là không thể ngăn trở.

Bàng Kỷ vừa nghe lời này, kinh đầy đầu là hãn.

Viên Đàm nếu là lại đắc thế, còn có thể có hắn hảo trái cây ăn?

Hắn vội vàng ra ban nói: “Đại tướng quân, việc này…… Hình như có không ổn đi?”

“Có gì không ổn.”

Bàng Kỷ cưỡng từ đoạt lí nói: “Đại công tử ở Từ Châu cùng Đào Thương huynh đệ mà nói, nếu là tới rồi trên chiến trường, hắn niệm cập cũ tình, không cần tâm đối địch nên làm cái gì bây giờ? Sự tình quan tam quân, chủ công không thể không phòng.”

Quách Đồ cười lạnh một tiếng, nói: “Bàng nguyên đồ, ngươi lời này quả thực giống như ba tuổi hài đồng chi ngôn, đại công tử lúc trước

ở Từ Châu cùng họ Đào xưng huynh gọi đệ, bất quá là vì bảo toàn tánh mạng, lá mặt lá trái mà thôi, chẳng lẽ hắn thật đúng là sẽ đem Đào Thương đương thân huynh đệ? Nói nữa, có ai sẽ giúp người ngoài đối phó chính mình phụ thân? Chẳng lẽ đại tướng quân bại, đối đại công tử bản nhân có cái gì thiên đại chỗ tốt?”

“Này, cái này……”

Quách Đồ tiếp tục nói: “Đại tướng quân năm đó còn cùng Tào Tháo thân như huynh đệ, hiện giờ vì thiên hạ thanh bình, vì thái bình thịnh thế, đại tướng quân không cũng bỏ những thứ yêu thích nhịn đau, cùng Tào Tháo lâm trận? Ngươi lời này giống như hủ nho, thật là vớ vẩn.”

Viên Thiệu nghe vậy gật đầu nói: “Công tắc chi ngôn…… Vẫn là có chút đạo lý, dù sao cũng là ngô nhi tử, dã thú thượng không thực nhãi con, huống chi là Viên mỗ? Làm Hiển Tư chịu chút khiển trách cũng là đủ rồi, lập tức cũng là dùng người hết sức. Cũng thế, liền thả hắn ra, cũng trác này suất lĩnh cũ quân, đi trước Thanh Châu chi viện Nhan Lương đó là.”

Quách Đồ nghe vậy vui mừng quá đỗi, Bàng Kỷ còn lại là trong lòng chua xót.

Viên Thiệu nói xong lời nói lúc sau, đột nhiên lại làm như nghĩ tới cái gì, nói: “Bất quá nguyên đồ nói lại cũng không phải không hề có đạo lý, bất luận Hiển Tư lúc trước mục đích là cái gì, hắn dù sao cũng là cùng Đào Thương ở chung ba tháng, thả này ba tháng còn quan hệ chỗ không tồi…… Như vậy đi, nguyên đồ, ngươi liền tùy Hiển Tư cùng đi chi viện Nhan Lương, giúp ta chặt chẽ chú ý hắn hướng đi, kia hài tử rốt cuộc tuổi trẻ, chưa chừng sẽ bị Đào Thương lợi dụng, nên đề điểm thời điểm, liền thay ta đề điểm một chút.”

Bàng Kỷ nghe vậy thiếu chút nữa không khóc ra tới,

Như thế nào lại đem ta phái ra đi?

------oOo------

Chương 510: Đào Thương đấu Nhan Lương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Viên Thiệu chuẩn bị đem Viên Đàm cùng Bàng Kỷ lại một lần phóng tới phương đông chiến tuyến tới thời điểm, Đào Thương này mặt lại là được đến từ Khai Dương truyền quay lại tới chiến báo.

Khai Dương thành truyền tới, là đại đại tin chiến thắng!

Nhìn Mi Phương cho chính mình viết chiến báo, Đào Thương không khỏi khí cười.

Này hai người biểu hiện…… Quả thực chính là vô địch nha!

Cùng hai người bọn họ một so, Triệu Vân, Hứa Chử, Từ Hoảng nhiều nhất cũng là có thể xem như cái rắm.

“Mi Phương cùng Lưu Tích đánh thắng trận lớn, tẫn thắng cán bộ cao cấp Tịnh Châu quân không nói, còn chém đầu mấy ngàn dư, chỉ là Lưu Tích một người liền chém đầu hơn trăm, bọn họ chẳng lẽ không biết, cho ta nói dối, là muốn trả giá đại giới sao?” Đào Thương bất đắc dĩ buông thư từ, lắc đầu thở dài.

Quách Gia ha hả cười nói: “Phi thường chi kỳ dùng phi thường người, bất luận như thế nào, Lưu Tích cùng Cung Đô bảo vệ cho Lang Gia quốc, đây là không tranh sự thật, có lẽ, hai người kia là thái phó phúc tướng.”

Đào Thương đem chiến báo buông, thở dài: “Tái hảo vận khí, cũng chung sẽ hữu dụng xong một ngày! Cẩn thận ngẫm lại, ta lúc trước làm cho bọn họ hai cái lưu thủ Khai Dương thành hành động là có chút hấp tấp, ta cho rằng lưu lại chính mình đại kỳ kỳ sẽ không có việc gì…… Nhưng hiện tại xem ra, Viên Thiệu khẳng định là khả

nghi, bằng không sẽ không làm cán bộ cao cấp xuất binh, vận khí tốt sợ là không có tiếp theo.”

Quách Gia nghe vậy hít ngược một hơi khí lạnh, nói: “Ngươi nên không phải tưởng hồi Khai Dương đi thôi, Nhan Lương tình huống nơi này hiện tại có thể so cán bộ cao cấp bên kia nghiêm túc rất nhiều.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Nhưng vấn đề là, Khai Dương bên kia, hiện nay cũng không phải thực ổn định……”

Quách Gia do dự một chút, nói: “Bằng không, ta thế thái phó trở về một chuyến?”

Đào Thương nghe vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Giá trị này đại chiến thời tiết, Đào Thương nhất có thể dẫn vì giúp đỡ người, chính là Quách Gia cùng Trần Đăng.

Mà từ khi Đào Thương đương Đan Dương quận thủ bắt đầu, Quách Gia cùng Trần Đăng hai người cũng vẫn luôn là hắn phụ tá đắc lực, vì hắn bày mưu tính kế, quyết định càn khôn.

Nhưng mấy ngày trước đây, Bành Thành bên kia truyền đến Mi Trúc mật tin, nói là Viên Thiệu hiện nay chính phái người âm thầm xúi giục Từ Châu một ít sĩ tộc đại gia.

Viên Thiệu bốn thế tam công, ở sĩ tộc quần thể trung rất có uy vọng, nếu là tại đây thời khắc mấu chốt, thật làm hắn ở chính mình phía sau điểm hỏa, kích động mấy nhà sĩ tộc bối phản, kia hậu quả lại là không dám tưởng tượng.

Kết quả là, Đào Thương chỉ có thể phái có năng lực kinh sợ Từ Châu sĩ tộc Trần Đăng phản hồi Bành Thành, cùng Mi Trúc, Tào Báo đám người liên hợp, cùng nhau ngăn chặn phía sau, bất trí sử bên ta nội bộ mâu thuẫn.

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý cũng cùng phản hồi Bành Thành, giúp Đào Thương bảo hộ trông giữ thế cục.

Hiện giờ nếu nếu là lại đem Quách Gia phái hướng Khai Dương, kia chính mình ngày thường dẫn vì mưu chủ cánh tay đã có thể đều không ở bên người.

Phương bắc cường địch tiếp cận, mưu chủ không ở bên người, liền tính là Đào Thương bản nhân hiện tại đã sớm phi bảy năm trước có thể so, nhưng hắn trong lòng nhiều ít vẫn là có chút thấp thỏm.

Rốt cuộc, chính mình hiện tại trải qua, là xưa nay chưa từng có khốn cảnh cùng cường địch.

Tựa hồ là nhìn ra Đào Thương do dự, Quách Gia nói: “Có Lỗ Túc ở, thái phó có việc nhưng tìm hắn thương nghị không sao, người này cái nhìn đại cục cực cường, xa ở Quách mỗ phía trên.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, mỉm cười nói: “Đi thôi, không cần lo lắng, đào mỗ ta không phải ly ngươi không được, chính ngươi tới rồi Khai Dương sau cẩn thận một chút, Mi Phương cùng Lưu Tích cũng không phải là dùng như vậy thuận tay, đừng một không cẩn thận đem chính mình mệnh tặng đi.”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Yên tâm đi, kinh Khai Dương một trận chiến, Quách mỗ tuy rằng không có đích thân tới này trận, nhưng cũng đại khái có thể đoán sai ra tới cán bộ cao cấp người nọ là một cái cái gì tính cách…… Hắc hắc, xem Quách mỗ dọn dẹp bất tử hắn.”

……

Quách Gia đi rồi lúc sau, Đào Thương liền bắt đầu trù tính đối phó Nhan Lương sự tình.

Hắn cẩn thận nghiên cứu một chút Nhan Lương bốn cái đại trại, phát hiện một cái rất thú vị hiện tượng.

Nhan Lương bốn cái đại trại quay chung quanh một cái chỉ có hơn trăm hộ thôn trang kiến tạo, không nghiêng không lệch vừa lúc đem cái kia thôn trang quay chung quanh ở giữa.

Người khác có lẽ chú ý không đến cái này nho nhỏ chi tiết, nhưng Đào Thương lại là liếc mắt một cái liền chú ý tới.

Hắn giống nhau sẽ không xem nhẹ bất luận cái gì chi tiết.

Trải qua một phen cẩn thận tự hỏi, Đào Thương trong lòng đại khái có số, cái này bị Nhan Lương dùng bốn cái hàng rào, vừa lúc quay chung quanh lên thôn trang, bên trong khẳng định là có tình huống nha!

Cùng ngày ban đêm, Đào Thương đem Thái Sử Từ tìm được rồi chính mình soái trướng.

“Ta hôm nay ban ngày cấp Bành Thành bên kia, viết một phong thúc giục lương thư từ, làm cho bọn họ 10 ngày trong vòng, đem tiếp theo phê lương thảo đưa để nơi này, bất quá tại đây phía trước, ta muốn sở hữu binh mã, toàn bộ chuẩn bị 10 ngày nhẹ nhàng lương thảo, chỉ đủ no bụng đủ rồi, thả không thể nhiều mang, đại ca thay ta truyền lệnh đi xuống đi.”

Trước mắt chỉ có Thái Sử Từ cùng Đào Thương hai người, bởi vậy xưng hô thượng lại cũng tùy ý.

Nghe xong Đào Thương nói, Thái Sử Từ trong lòng không khỏi căng thẳng: “Tam đệ, chúng ta doanh nội lương thảo quân nhu, chính là không ngừng 10 ngày chi dùng a, dư lại toàn từ bỏ?”

Đào Thương gật gật đầu, cười nói: “Không tồi, dư lại tất cả đều ném.”

“Ném?” Thái Sử Từ lần thứ hai xác nhận.

“Không tồi, ném!”

Thái Sử Từ khó hiểu nhìn Đào Thương, ở hắn trong ấn tượng, cái này Tam đệ ngày thường nhưng không có phá của hành động a.

Đón Thái Sử Từ nghi hoặc ánh mắt, Đào Thương khẳng định đối hắn nói: “Đại ca, đây cũng là không có cách nào sự tình, Nhan Lương khắp nơi quân trại cho nhau nhưng vì dựa vào, thả mỗi doanh trung binh mã cũng không tất so với chúng ta muốn thiếu, muốn phá này bốn trại, không trả giá điểm đại giới khẳng định là không được, bất quá cái này đại giới, ta nhất định cũng sẽ từ Nhan Lương trên người tìm trở về, ngươi tin tưởng ta không?”

Thái Sử Từ nhìn Đào Thương, thật mạnh gật đầu nói: “Ta đương nhiên tin ngươi! Hắc hắc, cùng lắm thì vi huynh bồi thượng tánh mạng. Bồi đệ đánh cuộc một phen đó là! Hảo, kia mỗ theo sau liền đi an bài!”

……

Ngày kế, Nhan Lương dưới trướng phó tướng đồ khung suất chúng tiến đến tấn công Thái Sử Từ doanh trại.

Nhan Lương chế định sách lược, đó là cùng dưới trướng ba gã kiêu tướng thay phiên tấn công Thái Sử Từ doanh trại quân đội, không cho Thái Sử Từ có điều thở dốc, mà bên ta lại có thể thay phiên nghỉ ngơi.

Binh mã nhiều chỗ tốt a.

Đi vào doanh trại trước, đồ khung liền tức khắc chỉ huy dưới trướng Viên quân, đối Thái Sử Từ đại trại khởi xướng mãnh liệt tiến công.

Từ Châu quân canh giữ ở doanh trại quân đội nội, dùng cự mã cùng hàng rào làm dựa vào, chiếm hữu nhất định ưu thế, chỉ là bởi vì mấy ngày liền tới lọt vào tiến công, ở thể lực cùng kéo dài lực thượng có nhất định hoàn cảnh xấu, không bao lâu liền làm đồ khung sở suất lĩnh nhân mã vọt vào đại trại.

Đương nhiên, đổi thành Thái Sử Từ chỉ huy, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy phát sinh, nhưng là hôm nay, Đào Thương đã tính toán hoàn toàn từ bỏ cái này doanh trại, cho nên như thế hành sự.

Đồ khung cũng hoàn toàn không cảm thấy ngoài ý muốn.

Ở hắn trong lòng, bên ta phá được Thái Sử Từ doanh trại chỉ là sớm một ngày vãn một chút sự mà thôi, cũng không có cái gì đáng giá đại kinh tiểu quái địa phương, hôm nay công phá, cũng coi như là vừa vặn thành tựu chính mình đại công lao.

Đồ khung sở suất lĩnh một vạn nhân mã nhảy vào doanh trại trung, Thái Sử Từ dưới trướng binh mã còn lại là liên tục lui lại, từ hậu doanh hoặc là hai sườn viên môn chật vật trốn đi.

Đồ khung đám người bôn đến doanh trại quân đội ở giữa, lại phát hiện Thái Sử Từ doanh trại quân đội trung, khắp nơi lương xe cùng đống cỏ khô, không khỏi vui mừng quá đỗi.

Thái Sử Từ hốt hoảng dưới không có mang đi này đó quân nhu, lần này tử chính là thành tựu chính mình!

Mang theo nhiều như vậy tước vũ khí vật tư trở về, Nhan Lương đăng báo đại tướng quân, tất nhiên sẽ nhớ chính mình một công lớn.

Nghĩ vậy, đồ khung không khỏi ha ha nhạc ra tiếng tới, giống như bệnh tâm thần giống nhau.

Ngay cả hắn thủ hạ các hộ vệ xem hắn ánh mắt cũng có chút không quá thích hợp.

Ban ngày ban mặt, com chính mình liền ở kia ha ha nhạc thượng?

Này xem như sao lại thế này? Tướng quân hắn có tật xấu sao?

Đồ khung cười đủ rồi lúc sau, ngay sau đó phân phó thủ hạ binh lính nhóm nói: “Đi, kiểm kê một chút lương thảo số lượng, tính tính đại khái có bao nhiêu thạch.”

Viên quân sĩ tốt ở giáo úy chỉ huy hạ sôi nổi nhằm phía lương xe.

Nhưng theo kiểm kê, có chút Viên quân phát hiện sự tình có điểm không quá thích hợp.

“Tướng quân! Này đó lương thảo hoá trang, không được đầy đủ là lương thực!”

“Có bên trong chính là cỏ khô!”

“Này mặt trên như thế nào còn có đồng sơn?”

“Ướt úng úng chính là sao lại thế này?”

“Như thế nào giống như…… Có lưu huỳnh vị đâu?”

Mọi người ở đây mồm năm miệng mười chi gian, doanh trại phía sau, một mảnh hỏa tiễn đột nhiên hướng về phía phía chân trời, gào thét hướng mình đồ khung một chúng bắn đem mà đến.

------oOo------

Chương 511: thiêu mình doanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Che trời lấp đất hỏa tiễn từ bốn phương tám hướng bắn vào đã sớm an bài bố trí tốt bên ta đại trại, đem Hà Bắc chiến tướng đồ khung cùng với này dưới trướng một chúng Viên quân sĩ tốt gắt gao bao vây ở trong đó.

Bởi vì doanh trại nội đã sớm bố trí hảo lưu huỳnh, cỏ khô, thụ sơn chờ dễ dàng bậc lửa nhóm lửa chi vật, hơn nữa thời tiết lúc này đã là bắt đầu biến khô nóng, dễ dàng châm hỏa, trong thời gian ngắn liền đem toàn bộ đại doanh thiêu giống như bếp lò tử giống nhau, những cái đó sắp hàng chỉnh tề lương xe một chỗ tiếp theo một chỗ bị bậc lửa lên, trong thời gian ngắn liền ở doanh trại nội hình thành một cái nóng cháy hỏa long, gào thét hướng về Viên quân đi.

Đồ khung xem trợn mắt há hốc mồm, hồn nhiên không nghĩ tới Từ Châu quân cư nhiên sẽ dùng như vậy đập nồi dìm thuyền phương pháp, liền đại trại đều từ bỏ cũng muốn dùng để chiến bại chính mình.

Hắn không rõ, cho dù Thái Sử Từ dùng hỏa kế thiêu hủy doanh trại đánh thắng chính mình, này chiến ý nghĩa làm sao ở?

Người của hắn mã không có doanh trại, không có lương thảo tiếp viện, không có nơi nương náu, thậm chí liền trấn giữ bên ta nam hạ chiến lược muốn hướng công sự đều không còn nữa tồn tại.

Kia hắn này trượng đánh thắng lại có cái gì ý nghĩa?

Thái Sử Từ này không phải làm sao?

Nhưng ý tưởng về ý tưởng, trước mắt tình hình lại không cho phép đồ khung suy xét nhiều như vậy, trước giữ được mệnh mới là hắn việc cấp bách.

Hỏa thế càng lúc càng lớn, kia đảo hỏa long dọc theo trên mặt đất lưu huỳnh tuyến, hướng về đồ khung phương hướng đánh sâu vào mà đến.

“Mau bỏ đi!” Đồ khung nhìn thuận gió mà đến hỏa long, lá gan muốn nứt ra, hồn đều phải dọa ra tới.

“Chạy a!” Hắn dưới trướng Viên quân bọn thị vệ cùng quân tốt cũng là cao giọng hô quát.

Viên quân đội hình tán loạn, vừa thấy đến càng lúc càng lớn ngọn lửa, liền sôi nổi lui về phía sau, người dẫm người giẫm đạp chết vô số, nhưng mọi người cũng đều là vì mạng sống mới như vậy bất đắc dĩ, thiên nhiên lực lượng là bọn họ sở vô pháp chống lại, thậm chí có Viên quân vì cướp đường mà chạy, đã giơ lên cao binh khí đem che ở chính mình phía trước người một nhà chém tới.

Mà những cái đó lúc đầu đi kiểm tra lương thảo người sớm đã là ở hỏa trung thương vong vô số.

Đồ khung lại là bị bên người mấy cái cận vệ cùng nhau kẹp bôn phía sau doanh môn chạy tới.

Thân là chủ tướng, đồ khung giờ phút này căn bản bất chấp hắn dưới trướng những cái đó kêu cha gọi mẹ Viên quân, bị hắn ném tại hậu phương doanh nội quân tốt giờ phút này đã quân lính tan rã. Vô số người táng thân ở biển lửa trung, hơn nữa lúc này đúng là doanh trại quân đội nội lều trại cùng lưu huỳnh giao tạp toát ra cuồn cuộn khói đặc thời điểm, rất nhiều Viên quân sĩ tốt không phải bị thiêu chết chính là ở khói đặc trung hít thở không thông mà chết.

Đồ khung quay đầu lại nhìn chính mình thân thủ chế tạo này chi Viên quân tinh nhuệ thế nhưng bị Thái Sử Từ một phen lửa đốt như vậy chật vật, trong lòng một cổ hỏa khí trào ra lại là không thể nào phát tiết, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, mắng mi trừng mục đích rít gào nói: “Thái Sử Từ, xem như ngươi lợi hại! Ta xem ngươi còn có thể đắc ý đến bao lâu!”

“Hô hô hô……”

Phảng phất là vì cười nhạo đồ khung tiếng rống giận giống nhau, chói tai mũi tên nhọn tiếng rít từ xa đến gần làm nhân tâm kinh.

Doanh trại quân đội ở ngoài, đầy trời tên dài che đậy khói đặc cuồn cuộn không trung, từ doanh trại trung chạy ra Hà Bắc trong quân mũi tên ngã xuống đất, mới ra hổ khẩu lại nhập ổ sói, mà phía trước thúc giục chiến nổi trống thanh còn lại là đinh tai nhức óc.

Mà phía sau đại trại nội, từng đống ngọn lửa bay lên trời giống như một cái rít gào hỏa long, giống như nóng rực địa ngục, làm người hít thở không thông, lệnh người run rẩy.

Phía trước là không đếm được hạng nặng võ trang Từ Châu quân gào thét hướng đồ khung xung phong liều chết mà đến.

Đồ khung nghiến răng nghiến lợi, tức giận nói: “Cùng ta thượng! Dù sao đều là vừa chết, chúng ta cùng này đó Từ Châu quân liều mạng!”

Kinh hồn chưa định Viên quân sĩ tốt nhóm giờ phút này hận không thể đem đầu vùi vào trong đất giả dạng làm không nghe được đồ khung tiếng quát tháo, bọn họ vừa mới ở sau người nóng rực địa ngục chạy ra thăng thiên, có người trên người còn bị nghiêm trọng bỏng, trong miệng không được kêu rên, trước mắt toàn bằng một cổ thoát đi nơi đây dục vọng cường tự chống đỡ, sao có thể sẽ lại có tâm tình đi cùng Từ Châu quân ác chiến.

Nhưng hiện thực bãi ở trước mắt, không phải đánh, sẽ phải chết…… Lại hoặc là chính là đầu hàng.

Rơi vào đường cùng, này chi suy nhược Viên quân chỉ có thể xông lên đi cùng Từ Châu quân ngạnh hám.

Đồ khung đầu tàu gương mẫu, múa may thật lớn thép ròng đao lui tới xung phong liều chết, phàm là hắn trải qua địa phương, đều sẽ phun xạ khởi một mảnh huyết vụ.

Đồ khung chính là Nhan Lương nhất đắc ý phó thủ, Nhan Lương luôn luôn tự giữ vì dũng quan tam quân chi đem, mà đồ khung sở dĩ được đến Nhan Lương trọng dụng cùng thưởng thức, chính là bởi vì đồ khung cũng là một người dũng mãnh hung ác hãn tướng.

Đồ khung một bên ở trong trận ẩu đả, chính tay đâm Từ Châu quân, một bên cao giọng rống giận: “Thái Sử Từ! Ngươi cấp lão tử lăn ra đây! Lão tử biết ngươi ở! Phóng hỏa bắn tên thiêu hang ổ tính cái gì bản lĩnh! Có năng lực ra tới cùng lão tử đánh với, lão tử tòng quân nhập ngũ thời điểm, ngươi còn ở nhà ăn nãi đâu……”

Đột nhiên, từ Từ Châu quân sau trong trận, truyền đến một tiếng xa xưa thanh thúy tiếng rít, tiếp theo, liền thấy một người cầm trong tay họa kích, cả người ngân giáp chiến tướng giống như sao băng từ Từ Châu quân sau trận lao ra, một lát cũng không ngừng đốn, thẳng đến đồ khung sát đem mà đến.

Tốc độ quá nhanh! Mau đến làm người phản ứng không kịp.

Đồ khung kỳ thật cũng chính là ngoài miệng thống khoái thống khoái, hắn không suy nghĩ Thái Sử Từ cư nhiên sẽ thật sự vụt ra tới, theo bản năng thít chặt cương ngựa, đồng thời đánh giá tới đối phương, chỉ thấy người tới anh tuấn uy vũ, trong mắt hàn quang lập loè, thứ nhiệt mắt cùng lạnh lùng khuôn mặt hiện ra đối lập, vọng chi làm nhân tâm kinh.

Không đợi đồ khung phản ứng lại đây, đối phương ngồi xuống con ngựa trắng đã là đuổi trì tới rồi đồ khung trước mặt, họa kích nhẹ nhàng bâng quơ vung lên, liền ở đồ khung gò má thượng vẽ ra một đạo máu chảy đầm đìa miệng vết thương, nếu không phải đồ khung lóe mau, chỉ sợ cả khuôn mặt hiện tại đều đã làm đối phương tước đi xuống.

Trong nháy mắt, đồ khung trên mặt huyết lưu như trụ, đồ khung kêu thảm thiết liên tục, một bàn tay bụm mặt bàng, màu đỏ tươi máu tươi theo hắn ngón tay khe hở, ào ạt chảy xuôi ra tới.

Thái Sử Từ đem chiến mã giữ chặt, nhàn nhạt nhìn hắn, nói: “Ứng ngươi chi mời, mỗ gia lăn ra đây.”

Đồ khung nổi giận gầm lên một tiếng, giơ lên trong tay chiến đao, rít gào xông lên đi huyết chiến Thái Sử Từ, hắn trên mặt máu tươi phun xạ, giống như địa ngục ác ma giống nhau, nhưng lại một chút không ảnh hưởng hắn muốn báo thù lửa giận.

Hắn hiện tại chỉ nghĩ giết Thái Sử Từ!

Hai mã tương giao, chiến đao thật dài kích lui tới đan xen, hai người run rẩy ở một khối, triển khai một hồi đối chọi đánh giá.

Thái Sử Từ cùng đồ khung giao thủ không đến mười cái hiệp, đột nhiên lôi kéo cương ngựa, lại hướng về bên ta sau trận chạy tới.

“Quá sử cẩu tặc hưu đi! Lão tử hôm nay cùng ngươi không chết không ngừng.” Đồ khung kêu to đuổi theo.

Lại thấy Thái Sử Từ chậm chạy ra không có rất xa, đột nhiên dừng ngựa, xoay người một cái hồi mã thương, họa kích trước tiêm đúng giờ ở đồ khung yết hầu phía trên.

“Vậy ngươi liền đi tìm chết đi.” Thái Sử Từ nhàn nhạt nói.

Đồ khung rống lên một tiếng đột nhiên im bặt, hắn thân hình lung lay mấy cái, tiếp theo, ngưỡng mặt từ trên lưng ngựa té ngã trên đất, hết giận ra, nhập khí thiếu, mắt thấy là không sống nổi.

Nói đến chậm, kỳ thật cực nhanh, chỉ là ngay lập tức chi gian sự, đồ khung thủ hạ cận vệ muốn ra tay cứu viện cũng chưa tới cập.

Lúc này thấy bên ta chủ tướng bị đối phương ám sát, Viên quân sĩ tốt nhóm đều bị đại kinh thất sắc, đại gia sôi nổi rống giận, hướng về phía Thái Sử Từ liền sát đem mà đi.

Thái Sử Từ luôn luôn tự cho mình pha cao, nào đem này đó cận vệ tiểu tốt để vào mắt, trong tay trường kích múa may quét động, chỉ nghe một trận ‘ leng keng leng keng ’ giòn vang tiếng động, chung

quanh bổ tới binh khí không chỉ có bị hắn nhất nhất chống đỡ trụ, ngược lại liên tục thứ đảo Viên quân sáu gã cận vệ, thừa dịp đối phương kinh hãi là lúc, Thái Sử Từ cao giọng hô: “Đồ khung đã chết, quân địch đã hội, các tướng sĩ —— sát!

Dứt lời, liền thấy hắn tại đây đầu tàu gương mẫu vọt qua đi, mà hắn phía sau Từ Châu quân cũng là như sóng thần hướng về Viên quân phô đệm chăn mà đi.

Thời gian không dài, Viên quân bên này liền xuất hiện chạy tán loạn, theo sau liền dường như lây bệnh ôn dịch giống nhau, nhanh chóng lan tràn mở ra, đại bộ phận Viên quân sĩ tốt bất đắc dĩ, chỉ có thể từ bỏ chống cự hướng Từ Châu quân đầu hàng, dư lại còn lại là tứ tán mà chạy.

Mất đi sĩ khí, mất đi ý chí chiến đấu, nhân số lại nhiều cũng thành bài trí, ở Thái Sử Từ dẫn dắt hạ, Từ Châu quân hoàn toàn tiêu diệt đồ khung sở suất lĩnh này một bộ Hà Bắc Viên quân.

Thắng lợi là thắng lợi, nhưng Thái Sử Từ trong lòng còn là phi thường bất an.

Trận này thắng lợi, là bên ta dùng toàn bộ đại trại cùng lương thảo đổi lấy, trước mắt chính mình này một chi binh mã đã là không chỗ nhưng về, thả trên người chỉ có mấy ngày quân lương, mà Nhan Lương chủ lực binh mã còn ở cách đó không xa ngo ngoe rục rịch.

Mà Từ Châu lương thảo cũng muốn 10 ngày sau mới có thể vận tới, cho dù vận tới, bên ta cũng không có đại trại, vận lương đội lại nên đưa hướng nơi nào?

Kế tiếp trượng, muốn như thế nào đánh?

Thái Sử Từ trong lòng có chút mê mang.

Cũng chỉ có Đào Thương có thể nói cho hắn, bên ta kế tiếp đường ra ứng ở nơi nào.

------oOo------

Chương 512: du kích tập kích quấy rối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một hồi lửa lớn thiêu vỡ tan Nhan Lương dưới trướng gần vạn binh mã, lại chém giết Nhan Lương phụ tá đắc lực, Hà Bắc tướng lãnh đồ khung, đối với vẫn luôn đã chịu địch quân áp chế Từ Châu quân mà nói, trận này đánh há ngăn là thống khoái hai chữ có khả năng tẫn nói?

Vấn đề là, một hồi lửa lớn, chẳng những thiêu hủy đồ khung cùng hắn dưới trướng binh tướng, còn đem Thái Sử Từ cùng hắn dưới trướng Từ Châu quân đốt thành không nhà để về cô nhi —— thí mao đều không còn.

Quét tước qua chiến trường lúc sau, Thái Sử Từ vội vã đi tìm Đào Thương, nói: “Tam đệ, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ? Ở địa phương nào đặt chân?”

Thái Sử Từ một hồi ác chiến tình huống Đào Thương cũng là biết cái thất thất bát bát, hắn ở tán thưởng Thái Sử Từ dụng binh có cách, vũ dũng hơn người đồng thời, cũng vẫn luôn ở lặp lại cân nhắc chính mình bước tiếp theo kế hoạch.

Ở trong đầu trải qua mấy phen suy đoán lúc sau, Đào Thương đã làm đủ ứng đối kế tiếp phát sinh các loại tình huống chuẩn bị.

Hắn đối Thái Sử Từ nói: “Trước rửa sạch một chút chúng ta dưới trướng bị thương binh tướng, đem bị thương không thể tác chiến tướng sĩ tiền trạm đưa về Từ Châu, sau này đánh với trung, chúng ta muốn tẫn lớn nhất nỗ lực bảo đảm trong quân không thể từng có nhiều trói buộc, để tránh hành quân trở ngại chịu trở.”

Thái Sử Từ nghe có điểm loạn, ngạc nhiên nói: “Kia kế tiếp hẳn là làm sao bây giờ?”

Đào Thương chớp chớp mắt, nói: “Ngươi chính tay đâm cái kia đồ khung, nghĩ đến hẳn là Nhan Lương thủ hạ đắc lực can tướng đi?”

Thái Sử Từ gật đầu nói: “Không tồi, người này võ nghệ không tầm thường, nghe nói là Nhan Lương phụ tá đắc lực, ta cùng với hắn giao thủ, cảm giác hắn xác không phải giống nhau chiến tướng.”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Lớn như vậy hỏa, thảm như vậy đại bại, đã chết cái cánh tay, còn có như vậy nhiều đào tẩu bại binh, như vô tình ngoại, tin tức khẳng định sẽ truyền quay lại đến Nhan Lương nơi đó, nghe nói Nhan Lương người này bản tính cương liệt táo bạo, hắn như thế nào sẽ nhẫn hạ khẩu khí này? Đừng nói là hắn, đổi thành là ta, ta đều nhịn không nổi! Nhất định tụ tập kết binh mã, lại lần nữa tấn công lại đây.”

“Nga?” Thái Sử Từ nghe xong Đào Thương phân tích, ám đạo có lý.

“Tam đệ, chúng ta đây không ngại tạm lánh mũi nhọn?”

Đào Thương ha hả cười nói: “Chúng ta liền đại trại đều thiêu, còn có gì tránh được?”

“Kia chúng ta hẳn là làm sao bây giờ?”

Đào Thương sai người đem da đồ cầm lại đây, tiếp theo một lóng tay da trên bản vẽ, bị Nhan Lương phân biệt thiết lập bốn tòa đại trại ở giữa một chỗ thôn trang, nói: “Chúng ta thừa Nhan Lương tới vì đồ khung báo thù, đi tấn công nơi này.”

Thái Sử Từ nghe xong, cả người ngây ngẩn cả người, kinh ngạc há to miệng, sau một lúc lâu hồi bất quá thần nhi tới.

“Tam đệ, này, này thôn trang có gì hảo đi? Chúng ta đi đánh nó làm chi?”

Đào Thương đối Thái Sử Từ giải thích nói: “Nhan Lương tuy rằng là một dũng chi phu, nhưng rốt cuộc cũng là cầm binh nhiều năm thượng tướng, có một số việc vẫn là hiểu được, hắn lần này mạnh mẽ qua sông, bốn vạn dư đại quân binh mã lương thảo chi phí quân nhu, ở nơi nào đóng quân? Nếu là vì bốn doanh phân dùng, lao mà thương thân, hao phí tinh lực quản hạt vận chuyển, trung gian dễ dàng ra xóa, nếu là đơn độc kiến tạo một chỗ kho lúa, lại khủng quá mức rõ ràng, lại vì ta quân điều tra rõ gặp nạn, còn phải phái trọng binh bảo vệ xung quanh, như ta suy đoán không thô, hắn đem bốn xây dựng lập quay chung quanh cái này thôn trang mà đứng, này trang liền hẳn là hắn truân lương chỗ, chiêu này gọi là dưới đèn hắc, cũng coi như là một cái diệu kế…… Ít nhất hắn bản nhân có thể chỉ lo đánh giặc, không cần nhọc lòng khác sự.”

Thái Sử Từ nghe vậy bừng tỉnh nói: “Tam đệ ý tứ, là chúng ta phái binh đánh hạ này chỗ thôn trang, liền xem như chặt đứt Nhan Lương cung cấp, đến lúc đó Nhan Lương đại quân, liền cùng chúng ta giống nhau?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nhan Lương trước mấy phen phái bốn doanh binh mã thay phiên xuất chiến tiến công, muốn đánh lén này trang, chỉ sợ là khó càng thêm khó, hiện giờ đồ khung thân chết, này doanh trung binh mã bị chúng ta một phen lửa đốt thành tro phi yên diệt, như thế đại bại, Nhan Lương như thế nào còn có thể ổn trụ? Tất nhiên là tụ tập kết binh mã tiến đến tấn công! Đến lúc đó sau đó phương hư không, chúng ta liền thừa cơ làm theo cách trái ngược, cũng đi đánh hắn một chút. Cái này kêu lấy mạng đổi mạng.”

Thái Sử Từ nghe vậy nghe thẳng nhếch miệng, chính mình cái này Tam đệ, nhìn ôn tồn lễ độ, quân tử chi phong, không thể tưởng được thời khắc mấu chốt, chút nào không hàm hồ, cư nhiên cũng là có thể cắt có thể xá dân cờ bạc.

……

Dựa theo Đào Thương ý tứ, Thái Sử Từ suất lĩnh lực cơ động cường kỵ binh, ở bị đốt cháy đại doanh phụ cận chuyển động, dùng để hấp dẫn sắp tới nơi này Nhan Lương ánh mắt, mà Đào Thương

cùng những người khác, còn lại là suất lĩnh còn lại quân mã, âm thầm mai phục lén đi, lặng lẽ đi trước Nhan Lương truân lương thôn trang.

Loại này âm thầm hành binh phương lược, có chút dễ dàng sẽ bị địch quân thám báo tra xét, nhưng thứ nhất Đào Thương tính định Nhan Lương trước mắt sốt ruột đi trước Thái Sử Từ quân trại báo thù, không rảnh hắn cố, thứ hai sơn man doanh đều là hàng năm ở núi rừng trung hành động Bách Việt chi chúng, giỏi về ẩn nấp, dùng này chi binh mã làm dẫn đường, ẩn núp công tác đương nhưng làm ít công to.

Không ra Đào Thương chỗ liêu, Nhan Lương ở đã biết đồ khung thất bại, binh mã toàn quân bị diệt lúc sau, tức khắc đại kinh thất sắc, lập tức lệnh mặt khác hai doanh chủ tướng cùng chính mình này một doanh cùng xuất phát, tam doanh binh mã mênh mông cuồn cuộn, thẳng đến Thái Sử Từ quân trại địa chỉ cũ mà đi.

Ở thám báo thăm có thể Nhan Lương cầm đầu chờ tam doanh quân mã xuất binh lúc sau, Đào Thương ngay sau đó hạ lệnh chính mình sở suất lĩnh một chúng binh mã, tiến công Viên quân truân lương thôn trang.

Một đám người mã lấy sơn man doanh cùng bốn gã quân hầu là chủ, sát khí mười phần, đầy mặt mạo hung quang vọt vào Nhan Lương thiết hạ bốn doanh trung sở quay chung quanh thôn trang.

Thôn trang Trung Nguyên trước cư trú người, sớm đã bị Nhan Lương tất cả đều xua tan, chỉ để lại mấy ngàn sĩ tốt tại đây trấn thủ, cũng phụ trách hướng bốn doanh phân phối lương thảo.

Cầm đầu đương trị quân tốt thấy một chúng binh mã hướng về thôn trang vội vàng mà đến, mới đầu còn tưởng rằng là nhà mình quân mã phái lại đây đổi vận lương thảo, ngay sau đó cao giọng hỏi: “Ngươi chờ này tới làm gì……”

Lời nói không đợi hỏi xong, liền thấy đối diện mã trung một mũi tên phóng tới, ở giữa tên kia hỏi chuyện sĩ tốt tâm oa thượng.

“Tới giết người!”

Một câu đơn giản trả lời lúc sau, sơn man doanh các tướng sĩ liền sơn hô hải khiếu hướng về phía thôn trang bôn tập mà nhập, giống như xuống núi mãnh hổ, gặp người liền phệ cắn.

Lưu tại thôn trang chiếu cố Viên quân vốn là không nhiều lắm, hơn nữa khởi điểm cũng không phòng bị, nơi nào là có bị mà đến Từ Châu quân đối thủ, vô dụng nhiều ít canh giờ, liền bị tất cả đều tiễu trừ tiêu diệt.

Từ Châu quân thời điểm đối bên trong trang tiến hành tra xét, quả nhiên không ra Đào Thương sở liệu, thôn trang nội độn phóng đại lượng lương thảo quân nhu.

……

Mà lúc này, Nhan Lương đại quân đã giết tới Thái Sử Từ quân doanh phía trước.

Mấy ngày trước đây bên ta lui tới tiến công quân trại, hiện giờ sớm đã là bị lửa lớn đốt quách cho rồi, cho dù là hiện tại, này cổ thật lớn hỏa thế vẫn là không có tắt, com như cũ ở thong thả thiêu đốt, mà doanh địa trong vòng, theo gió phiêu tán ra tới, còn lại là lệnh người dục nôn đốt trọi khí vị.

Đại doanh ở ngoài, còn lại là khắp nơi thi thể, đại bộ phận đều là Viên quân.

Nhan Lương xem cả người thẳng run run.

“Hảo một cái quá sử tiểu nhi, cư nhiên còn đập nồi dìm thuyền! Ngươi hành! Này trượng tính ngươi thắng, bất quá ngươi hiện tại liền đại trại cũng chưa, ta xem ngươi còn lấy cái gì ngăn trở bổn đem nam hạ!” Nhan Lương nghiến răng nghiến lợi, lên tiếng rít gào.

Nhan Lương theo sau phái người đi tìm hiểu Thái Sử Từ tung tích, biết được hắn một chúng kỵ bộ trước mắt chính bôn phương nam

vội vàng mà đi, ly Nhan Lương hiện tại sở tại còn không phải rất xa.

Nhan Lương vừa nghe lời này, tức khắc vui mừng quá đỗi.

“Quá sử tử nghĩa, nguyên lai ngươi còn chưa đi xa! Hành! Lần này tính tiểu tử ngươi xui xẻo, bổn đem lần này không giết ngươi, quay đầu lại liền tùy ngươi dòng họ!”

Vừa muốn chỉ huy tam quân tùy hắn cùng nam hạ, lại có thám báo vội vội vàng vàng phương hướng Nhan Lương báo cáo.

“Khởi bẩm tướng quân, chúng ta truân lương thôn trang, bị Từ Châu quân thiêu!”

------oOo------

Chương 513: mệt mỏi bôn tẩu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe thám báo hội báo, Nhan Lương đương trường liền ngây ngẩn cả người.

Hắn có ước chừng vài giây thời gian không có phục hồi tinh thần lại.

Chờ hắn hồi quá vị tới thời điểm, Nhan Lương cái mũi thiếu chút nữa không khí oai, đương trường rít gào: “Hồ ngôn loạn ngữ! Thái Sử Từ quân đội không phải đã nam hạ sao? Như thế nào sẽ chạy đến chúng ta truân lương thôn trang đi, nhữ an dám loạn ngô quân tâm, tin hay không ta chém ngươi!” Đầu phát https:// https://

Thám báo vội vàng lắc đầu nói: “Tướng quân, tiểu nhân không dám giấu giếm tướng quân, việc này thiên chân vạn xác! Chúng ta truân lương thôn trang đã bị Từ Châu quân đánh cướp đốt cháy, bên trong trang lương thảo cùng quân nhu toàn đốt quách cho rồi, này chờ đại sự, tiểu nhân dù cho là dài quá mười cái đầu, cũng không dám lừa gạt tướng quân a!”

Nhan Lương đảo hút một ngụm khí lạnh, bình phục một chút trong ngực kia ti ẩn ẩn mà thăng sợ hãi, đối thủ hạ quan tướng nhóm phân phó nói: “Tùy ta hồi quân cứu viện!”

Mà giờ này khắc này, Đào Thương một đám người mã, giống như một cổ từ trên trời giáng xuống tàn sát bừa bãi gió lốc, đem toàn bộ thôn trang nội Viên quân sĩ tốt nhóm tiêu diệt sạch sẽ, cũng một phen hỏa đem Nhan Lương trữ hàng ở chỗ này lương thảo toàn bộ thiêu quang.

Đào Thương trước mắt là quyết định chủ ý, bên ta vì đạt được thắng lợi, đem chính mình đại trại cùng quân nhu đều thiêu cái sạch sẽ, chính mình làm ra lớn như vậy hy sinh, Nhan Lương quân nếu là còn có quân nhu, vậy có điểm không khỏi quá không công bằng!

Dứt khoát đại gia tất cả đều không còn một mảnh, ai cũng đừng nghĩ hảo, vai trần đánh!

Đào Thương chờ một đám người mã ở thôn trang nội đem thời gian nắm giữ thực hảo, phóng xong hỏa sau, ngay sau đó liền nhanh chóng lui lại, chút nào không ướt át bẩn thỉu.

Từ Châu quân đi rồi, một lát sau, Nhan Lương binh mã theo sau cũng liền đến.

Cách thật xa, Nhan Lương liền nhìn đến thôn trang bên này phía chân trời đỏ rực hắc cuồn cuộn, ánh lửa tận trời, tới rồi phụ cận lại xem, lửa lớn từ nội hướng ra phía ngoài, hỏa mượn phong thế, phong trợ hỏa uy, toàn bộ thôn trang đều bị bao phủ ở biển lửa bên trong.

“Tặc tử an dám!” Nhan Lương nhảy xuống ngựa bối, kinh hô một tiếng, muốn tiến lên, nhưng mới vừa bán ra vài bước, liền lại lui trở về.

Hỏa thế thật sự quá lớn, không cần đến phụ cận, liền cảm giác được từng đợt nóng rực khí lãng nghênh diện đánh tới, thông qua lỗ mũi cùng miệng hít vào trong thân thể, lại là cảm giác phổi đều sắp thiêu đốt.

“Ai!” Nhan Lương đem trong tay chiến đao thật mạnh cắm trên mặt đất, trong lòng hối hận không kịp, hàm răng cắn khanh khách rung động, trên trán thỉnh gân bại lộ.

Cái này thôn trang là bị hắn xua tan di chuyển bá tánh cướp đoạt lại đây, đối với hắn tới nói đảo không phải cái gì đại sự, nhưng chủ yếu là hắn lương thảo quân nhu tất cả đều độn đặt ở nơi này, hiện tại thôn trang cháy, trong đó vật tư tất cả đều hóa thành tro tàn, hắn này mấy vạn nhân mã ăn cái gì uống cái gì? Tân 81 tiếng Trung võng đổi mới nhanh nhất máy tính đoan:https://

Liền tính là hắn hiện tại đêm tối phái người hướng Viên Thiệu đi muốn, chờ đến tiếp theo phê lương thảo đến, bên ta nhân mã phỏng

chừng đã sớm chết đói.

Nhan Lương dưới trướng trung lang tướng Triệu dũng đã đi tới, tưởng khuyên giải an ủi hai câu, nhưng nhìn đến Nhan Lương hai tròng mắt trung huyết hồng nhan sắc lúc sau, ngay sau đó sợ tới mức một cúi đầu, không dám lên tiếng.

Không bao lâu lúc sau, lại nghe Nhan Lương thấp giọng quát: “Từ Châu quân đều chạy chạy đi đâu?”

Triệu dũng nào biết Từ Châu quân chạy đến địa phương nào đi, rũ đầu không có trả lời.

“Khí sát ta cũng!” Nhan Lương nổi trận lôi đình, chính là bắt không được Từ Châu quân bóng dáng, hắn dù cho là cả người bản lĩnh, cũng vô dụng võ nơi.

Cân nhắc một hồi lâu, hắn trầm giọng hạ lệnh, nói: “Lên ngựa!”

Triệu dũng cả kinh, vội nói: “Tướng quân ý muốn như thế nào?”

“Nam hạ! Đuổi theo Thái Sử Từ, bản tướng quân muốn đích thân chính tay đâm cái này cẩu tặc! Để báo đồ khung chi tử cùng thiêu lương chi thù!”

Dù sao trận này hỏa là phác không tiêu diệt, Nhan Lương đơn giản quyết định bất chấp tất cả.

Triệu dũng ở Nhan Lương thủ hạ vài tên thượng tướng trung, là duy nhất một cái thoáng lấy mưu lược tăng trưởng, nghe vậy vội nói: “Tướng quân không thể như thế xúc động, Thái Sử Từ nói rõ là binh chia làm hai đường, hành hiểm chiêu hại ngô quân, tướng quân nhất thời dưới tình thế cấp bách, nếu là truy kích qua đi, làm không hảo lại trúng Thái Sử Từ quỷ kế, thả chúng ta hiện nay cạn lương thực, nếu là quá mức thâm nhập nam cảnh, một khi có điều ràng buộc, hồi triệt không kịp, lương thảo lại cung ứng không thượng, tam quân tướng sĩ chẳng phải là ngồi đợi chờ chết?”

Nhan Lương vừa nghe lời này, tức khắc liền ngốc.

Này hỗn trướng nói…… Có đạo lý nha.

Thật lâu sau lúc sau, phương nghe hắn thở dài khẩu khí, nói: “Kia theo ý kiến của ngươi, Thái Sử Từ hiện giờ sẽ như thế nào?”

Triệu dũng suy nghĩ một chút, nói: “Thái Sử Từ binh mã thiếu, đến này một thắng, lại thiêu ta quân truân lương, nhưng lại chưa chắc có cái gì hảo trái cây ăn…… Chính hắn trước mắt chỉ sợ cũng là không có lương thực, thả vô hiểm nhưng thủ, nói vậy định là triệt binh hồi phương nam bố phòng đi…… Y Thái Sử Từ ý tưởng, hắn tất nhiên là sẽ tính định tướng quân đến này một khó, sẽ tạm thời triệt binh hồi Hà Bắc……”

Triệu dũng nói còn chưa nói xong, liền thấy Nhan Lương lên tiếng phẫn nộ quát: “Lão tử chính là Hà Bắc thượng tướng quân! Hắn Thái Sử Từ xem như thứ gì, vọng tưởng làm ngô lui quân? Nằm mơ!”

Triệu dũng kỳ thật vốn định gián ngôn làm Nhan Lương tạm thời lui quân, để tránh lương thảo không đắp, Nhan Lương như vậy một rống, trực tiếp liền đem hắn hạ lời nói cấp rống đến trong bụng đi, không dám lại nói.

Trầm mặc một hồi, lại nghe Triệu dũng nói: “Liền tính là tạm thời không rút quân, nhưng lập tức ta quân không có lương thực, chúng ta còn cần đóng tại tại chỗ, chờ đại tướng quân bên kia đem lương thảo đưa tới, ta chờ mới có thể nam hạ tiến binh…… Bất quá trong lúc này, tam quân lương thảo lại nên như thế nào giải quyết?”

Nhan Lương nheo lại đôi mắt, suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Ta suất binh hồi doanh trại đóng quân, nhữ suất lĩnh một chi binh mã, đi trước chung quanh huyện thành, mượn chút lương thảo lại đây khẩn cấp đó là.”

Hắn trong lời nói ý tứ là “Mượn”, nhưng đến nỗi như thế nào “Mượn”, cũng phải dựa Triệu dũng chính mình đi tự hỏi.

Triệu dũng ngay sau đó xuất binh lĩnh mệnh đi mượn lương, Nhan Lương suất lĩnh đại quân ở cũ doanh an trại, chờ đợi Triệu dũng trở về.

Hiện tại Nhan Lương thực mỏi mệt, chạy băng băng một ngày, kết quả thí mao chỗ tốt không vớt được, lại là chiết đồ khung, lại là chạy vội tới Thái Sử Từ đại trại, nghe nói bên ta truân lương chỗ bị thiêu, Nhan Lương lại chạy trở về.

Nói là mệt mỏi bôn tẩu một chút cũng không quá.

Nhan Lương tưởng nghỉ ngơi một chút, nhưng Đào Thương lại rất hiển nhiên không có phương diện này ý tứ.

Đào Thương âm thầm lại sẽ cùng Thái Sử Từ, hắn làm sơn man doanh vì dẫn đường, đem bên ta tạm thời an trí ở quân địch không dễ dàng điều tra đến núi rừng trung, lại binh tướng chia làm năm bộ, phân biệt từ Thái Sử Từ, mã trung, từ trung, Tống khiêm, giả hoa năm người các lãnh một chi, cũng phái ra thám báo tra xét rõ ràng quân địch đông hướng, sau đó thừa sắc trời bắt đầu tiệm vãn, chuẩn bị đi tập kích bất ngờ Triệu dũng suất lĩnh mượn lương binh mã.

Nửa đêm giờ Tý, Nhan Lương đang ở trong trướng ngủ say, thình lình nghe bên ngoài một trận hỗn độn tiếng bước chân vang, tiếp theo liền thấy một người gần hầu thật cẩn thận đi đến, gọi một tiếng: “Tướng quân?”

Nhan Lương mở hai tròng mắt, mỏi mệt đứng dậy nói: “Chuyện gì?”

Kia gần hầu thấy Nhan Lương tỉnh, thở phào nhẹ nhõm, nôn nóng nói: “Tướng quân, việc lớn không tốt! Triệu dũng tướng quân phụng mệnh hướng bên cạnh châu huyện mượn lương, không nghĩ lại bị Từ Châu quân ám toán đánh bất ngờ, Triệu dũng tướng quân phòng bị không kịp, bị Từ Châu quân hại tánh mạng, binh mã cũng là bị đánh tan, hiện giờ chỉ có mấy cái bại binh chạy tán loạn trở về, đặc phải hướng tướng quân báo cáo việc này!”

Nhan Lương vừa nghe lời này, hai tròng mắt tức khắc trợn tròn.

()

------oOo------

Chương 514: mượn mã cùng mượn thủy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhan Lương vừa nghe Triệu dũng bị trảm, bên ta binh mã lại một lần bị đánh bại, trong ngực một ngụm ác khí khó bình, ngay sau đó đứng dậy đổi giáp, suất lĩnh một chúng tinh binh mãnh tướng, ở Triệu dũng dưới trướng chi bại binh dẫn dắt hạ, vội vàng đi trước sự phát địa điểm.

Chạy tới sự phát nơi lúc sau, Từ Châu quân đã sớm đã lui lại, chỉ là để lại đầy đất thi thể, mà Triệu dũng xác chết cũng là trên mặt đất, hai tròng mắt trợn lên, hiển nhiên là có chút chết không nhắm mắt cảm giác.

Nhan Lương sắc mặt trắng bệch, đôi môi không được đánh run run.

Ngắn ngủn mấy ngày thời gian không đến, hắn cư nhiên ngay cả tục bị tam tràng bại tích!

Hơn nữa nhất nhưng khí chính là, hắn bại cũng không biết là như thế nào bại.

Nhan Lương đến bây giờ, liền căn Từ Châu quân sĩ tốt lông tơ đều không có bắt được.

Này cũng quá khi dễ người! Có bọn họ như vậy đánh giặc sao? Chơi đâu?

Nhan Lương ngửa đầu nhìn sao trời, cao giọng rống to: “Thái Sử Từ! Lão tử cùng nhữ thế bất lưỡng lập!”

Không đợi hắn biểu đạt xong cảm tình, liền thấy một người thám báo vội vội vàng vàng chạy vội tới, quỳ một gối xuống đất, đối Nhan

Lương hô lớn nói: “Khởi bẩm tướng quân, đại sự không ổn!” Tân 81 tiếng Trung võng đổi mới nhanh nhất máy tính đoan:https://

Nhan Lương mấy ngày nay nghe nhiều nhất, đó là đại sự không ổn.

Hắn không thể nhịn được nữa, phất tay một mã tiên tử trừu hướng về phía tên kia thám báo, nổi giận đùng đùng nói: “Lại làm sao vậy?”

Kia thám báo bị Nhan Lương trừu một cái thương lương, nhưng lại một chút tính tình đều không có.

“Nhan tướng quân, phía sau tới báo, Từ Châu quân thừa ta quân tinh nhuệ xuất động là lúc, đánh lén chúng ta phía sau đại trại, cũng một phen hỏa đem này đốt quách cho rồi……”

Nhan Lương một ngụm lão huyết trực tiếp phun ở trên mặt đất.

……

Mà liền ở ngay lúc này, Đào Thương đã hội hợp Thái Sử Từ, mã trung, từ trung đám người, cũng đối bọn họ tiến hành cuối cùng giao đãi.

“Nhan Lương trải qua này mấy tràng không đầu không đuôi trượng lúc sau, trong ngực nhất định có một ngụm ác khí khó bình, đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết, mà hắn dưới trướng binh mã mất đi lương thảo cùng đại trại, hơn nữa lui tới bôn tẩu, nhất định là giống như chim sợ cành cong, phi thường mỏi mệt, theo ý ta tới, bình minh hết sức, liền tính là chúng ta đối hắn tiến hành đánh bất ngờ tốt nhất thời cơ! Một trận chiến định thắng thua!”

Mọi người nghe được Đào Thương nói như thế, tinh thần đều không khỏi có chút khẩn trương lên, bất quá ẩn ẩn cũng đều có một ít nóng lòng muốn thử tướng mạo.

Lỗ Túc bắt đầu vì mọi người phân tích nói: “Nhan Lương hồi quân đại trại lúc sau, thấy chính mình doanh trại bị đốt hủy, tất nhiên giận dữ, hắn nhất định sẽ phái thám báo nơi nơi sưu tầm ta quân rơi

xuống, không chết không ngừng, ngày sau ta chờ chủ yếu binh tướng liền ở trước kia tra xét tốt địa phương mai phục, mà Thái Sử Từ tướng quân liền suất lĩnh kị binh nhẹ tinh nhuệ, nghĩ cách dụ dỗ âm lượng nhập ông, lấy hắn hiện tại tâm cảnh, chỉ cần tra ra ngươi hành tung, tất nhiên liền sẽ theo đuổi không bỏ, không chết không ngừng, nghĩ đến muốn dẫn hắn trúng kế hẳn là không khó."

Thái Sử Từ đứng dậy, nói: "Chư công yên tâm, các ngươi cứ việc đi bờ sông biên bố trí đó là, dụ dỗ Nhan Lương việc, bảo quản ở mỗ gia trên người."

Đào Thương thật sâu nhìn hắn một cái, đột nhiên đứng dậy, nói: "Đại ca chậm đã, ta có một kiện bảo vật cùng ngươi."

Dứt lời, xoay người đối phía sau thị vệ phân phó một chút.

Thị vệ lĩnh mệnh đi, không bao lâu lại là đem một con lửa đỏ chiến mã dắt lại đây.

Thái Sử Từ vừa thấy vật ấy, hai tròng mắt tức khắc tinh quang bùng lên, trong con ngươi có khó có thể che dấu này khát vọng quang mang.

Thái Sử Từ run rẩy nói: "Đây là……"

"Ferrari!"

"Ân?" Thái Sử Từ có chút không rõ nguyên do, Đào Thương ban đầu đối hắn giảng quá, nhưng hắn giống như đã quên này tra.

Không phải tê phong ngựa Xích Thố sao? Ferrari là cái gì chủng loại?

Nghe tên này, hình như là Tây Vực tới hàng thượng đẳng.

Bất quá mặc kệ là gọi là gì, nhưng Thái Sử Từ vẫn là cao hứng quá sức, hắn ban đầu cũng kỵ quá ngựa Xích Thố, biết được này chiến mã khả năng.

Hắn cảm khái đi qua, duỗi tay sờ sờ ngựa Xích Thố tông mao, kích động nói: “Thái phó, đây là đưa cho mạt tướng?”

“Cho ngươi mượn.” Đào Thương cười hì hì trả lời.

“Mượn, mượn?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nhan Lương chính là dũng quan tam quân tuyệt thế mãnh tướng, y theo ta phỏng chừng, hắn bản lĩnh lại là chưa chắc ở đại huynh dưới, trước mắt chư tướng bên trong, có thể cùng Nhan Lương tranh phong cũng chỉ có huynh trưởng ngươi, ta đem Ferrari cho ngươi mượn, chính là hy vọng ngươi có thể ở cùng Nhan Lương trong quyết đấu, có thể bằng vào nó, xuất kỳ bất ý đánh úp —— trí thắng!”

Thái Sử Từ nghe xong lời này, cả người ẩn ẩn đều có chút run rẩy.

Hắn đều tay chặt chẽ cầm Xích Thố dây cương.

Thắng không thắng đối hắn hiện đại nhưng thật ra không sao cả, hắn run rẩy nguyên nhân, là bởi vì này mã quay đầu lại cư nhiên đến còn!

……

Không ra Đào Thương cùng Lỗ Túc chỗ liêu, Nhan Lương trở lại đại trại lúc sau, nhìn đến doanh trại bị đốt cháy hầu như không còn, trong ngực tức giận đạt tới đỉnh núi, ngay sau đó phái người mọi nơi tra xét Từ Châu quân tin tức.

Mà sớm có chuẩn bị Thái Sử Từ một chúng, còn lại là không nghiêng không lệch dừng ở Nhan Lương dưới trướng thám báo trong mắt.

Lần này tử, Nhan Lương chính là phát ngoan!

Hắn tẫn khiển đại quân, hoả tốc truy kích Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ nghe nói Nhan Lương suất binh tới truy, cũng không cùng chi giao chiến, mà là lập tức đuổi binh đào tẩu, thẳng đến mặt đông chạy trốn mà đi.

Mà lúc này đây, Nhan Lương lại là thề tuyệt đối không hề lưu thủ, hắn phái tam quân thẳng đuổi theo Thái Sử Từ phía sau mà đi, chút nào không đáng chậm trễ.

Nhưng là kỳ quái chính là, Thái Sử Từ binh mã, ở đến Hoàng Hà thượng du một chỗ chỗ rẽ chỗ khi, lại đột nhiên biến mất không thấy. Đầu phát https:// https://

Nhưng Nhan Lương cũng không có từ bỏ tìm kiếm, hắn phái người dọc theo đường sông ở phụ cận bắt đầu thảm thức tìm tòi, hắn không tin, Thái Sử Từ kia một chúng binh mã, còn có thể không duyên cớ biến mất vô tung vô ảnh?

Nhưng Nhan Lương không thể tưởng được chính là, Thái Sử Từ binh mã liền ở thượng du, hơn nữa đã cùng Đào Thương bản bộ nhân mã sẽ cùng.

Đào Thương ở giáo sự phủ dẫn đường hạ, tuyển định này xử quyết chiến địa điểm, hắn mệnh lệnh Từ Châu quân sĩ tốt đem nước sông một đoạn dùng đầu gỗ ngăn lại, làm một cái giản dị ngăn nước phóng thủy công trình.

Giáo sự phủ hướng Đào Thương bẩm báo Nhan Lương hướng đi lúc sau, Đào Thương tính đúng giờ gian, ngay sau đó mệnh các tướng sĩ quật khai giản dị đê đập, súc thủy oanh kích Nhan Lương.

Nhan Lương giờ phút này đang ở bờ biển đóng quân, một bên mệnh bọn lính tìm kiếm Thái Sử Từ tung tích, một bên nghỉ ngơi, đột nhiên, một cổ kỳ quái thanh âm từ thượng du chỗ ẩn ẩn truyền đến, com nghe giống như có điểm như là nước chảy thanh, nhưng không biết vì sao thanh âm lại lớn như vậy.

Nhan Lương trong lòng ẩn ẩn cảm giác không ổn, đột nhiên lại phát hiện vừa mới vẫn là bờ biển mặt cỏ, đột nhiên tràn ra rất nhiều nước

sông, đem chính mình chân dần dần bao phủ.

Chính chần chờ gian, bỗng nhiên phía trước phương xa, ẩn ẩn trung một mảnh tuyết trắng ập vào trước mặt, đồng thời nghe được quay cuồng bay vút lên thanh âm, thật lớn sóng nước chính dọc theo thượng du, khuếch tán nhằm phía bên ta.

Này thủy lượng nhưng thật ra không đủ để chết đuối người, nhưng thế thật sự là có chút tấn mãnh, nháy mắt liền đem Nhan Lương một mọi người chỗ bờ biển nuốt hết.

Thả dòng nước thế cực cường, cơ hồ đều ngập đến bọn họ đầu gối, có rất nhiều sĩ tốt trong lúc nhất thời đứng thẳng không xong, thế nhưng là bị sôi nổi hướng ngã vào trong nước.

Nhan Lương nằm mơ đều không thể tưởng được Thái Sử Từ cư nhiên sẽ dùng thủy công!

Đương nhiên, hấp tấp cách cách dự trữ thủy yêm không chết người, nhưng lại đối Viên quân tạo thành rất lớn bối rối.

Mấy ngày liền tới bôn ba, vốn dĩ khiến cho bọn họ thân thể cực độ mệt mỏi, truân lương chỗ bị thiêu, làm cho bọn họ lại đến chịu đói, Từ Châu quân luân phiên tao nhiên, càng là làm cho bọn họ trong lòng sinh ra sợ hãi.

Hiện giờ trải qua trận này thủy lễ rửa tội, tuy rằng không có bị ngập đến, nhưng toàn thân y giáp tất cả đều bị hướng thấu, lũ lụt qua đi cả người lạnh lẽo, hơn nữa rất nhiều bên người quần áo ở hút thủy lúc sau biến phá lệ trầm trọng, gắt gao dán ở trên người cả người không thoải mái, thực ảnh hưởng hành động.

Nhưng Đào Thương muốn chính là hiệu quả như vậy!

Từ Châu quân bắt đầu hướng về này đó lại mệt nhọc, lại kinh hãi, lại đói lại lãnh, hành động không tiện quân đội, khởi xướng xung phong!

()

------oOo------

Chương 515: quá sử đấu Nhan Lương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một đợt súc thủy đem Nhan Lương chờ một chúng chụp đánh qua lúc sau, Từ Châu quân liền ở thượng du, bắt đầu đối với Nhan Lương quân triển khai xung phong.

Thực mau, Từ Châu quân trước bộ liền từ phía trên bờ sông cao điểm lấy kỵ binh vì tiên phong, bộ binh vì phối hợp tác chiến hướng Nhan Lương quân phát động tiến công.

Kỵ binh tốc độ cũng không phải đặc biệt mau, hiển nhiên là vì phương tiện chiếu cố phía sau không có chiến mã những cái đó bước quân sĩ tốt, đặc biệt là sơn man doanh!

Bởi vì trải qua hồng thủy lễ rửa tội quá ven bờ thổ địa đặc biệt ẩm ướt lầy lội, cũng không thích hợp chiến mã xung phong, ngược lại là sơn man doanh loại này am hiểu ở hiểm ác hoàn cảnh tác chiến bộ đội, có thể phát huy càng cường đại sức chiến đấu.

Hôm nay chiến trường, nghĩ đến hẳn là bộ binh cùng nỏ binh sân nhà, kỵ binh chỉ là dệt hoa trên gấm.

Mắt thấy tiếp cận Nhan Lương quân bộ đội, Từ Châu quân trước bộ híp mắt quan vọng qua đi, lại thấy Nhan Lương quân kỵ binh bởi vì hồng thủy lễ rửa tội, cả người ẩm ướt, phụ trọng gia tăng, ở trên lưng ngựa tứ tung ngang dọc, xiêu xiêu vẹo vẹo đánh nghiêng, phảng phất tùy thời đều sẽ rơi xuống tới giống nhau.

Quả nhiên là tiến công hảo thời cơ a!

“Liệt cung cài tên, bắn trước bọn họ một vòng!”

Lỗ Túc lúc này đây cũng không hướng sau trốn rồi, hắn đích thân tới trước trận, chỉ huy tam quân, lập tức liền hạ đạt quân lệnh.

Từ Châu quân đợi cho nhưng bắn tên phạm vi lúc sau, cầm cung nỏ giả một chữ bài khai, theo sau trực tiếp đem trong tay binh khí dài cắm vào mặt đất, từ sau lưng lấy ra cung cùng mũi tên.

Mà những cái đó bị lũ lụt đánh sâu vào quá Viên quân, cũng phát hiện Từ Châu quân động tác, nhưng trước mắt loại tình huống này, bọn họ muốn lại làm ra phản ứng, đã là không còn kịp rồi.

Bọn họ cả người lại ướt lại trọng, muốn hoạt động cũng không còn kịp rồi.

Chỉ nghe Lỗ Túc một tiếng rống to: “Bắn tên!”

Theo sát Lỗ Túc thanh âm lúc sau, đó là từng đợt dây cung banh động tiếng vang.

Vận sức chờ phát động mũi tên mang giống như tầm tã mưa to giống nhau, dưới ánh nắng chiếu xuống dệt thành một đạo mơ hồ rồi lại trí mạng mưa tên chi võng, gào thét hướng về Nhan Lương quân đường cong buông xuống.

Viên quân còn không có tới kịp làm ra cái gì phản ứng, liền ngạnh sinh sinh gặp này một vòng mưa tên lễ rửa tội.

Nguyên bản chính là mỏi mệt bất kham đội ngũ, giây lát chi gian trở nên càng thêm hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác, hoảng sợ cùng rống giận tạp giao bất kham.

“Có người, có người đánh tới.”

“Địa phương nào? Nơi nào, là Từ Châu quân?”

“Ở thượng du, đi mau! Là Từ Châu quân đánh tới.”

Hiện tại Viên quân đã chịu luân phiên đả kích lúc sau, căn bản là không có bất luận cái gì chiến ý, sở hữu binh tướng đều là hoảng sợ

hướng về bốn phương tám hướng bôn đào mà đi, mặc cho cầm đầu các tướng lĩnh như thế nào khiển trách ngăn cản, cũng căn bản là quản không được.

Mà cách đó không xa, Từ Châu quân ở tiếp cận Viên quân lúc sau, tạm thời dừng bước, một lần nữa sửa sang lại trận hình, bước kỵ hiển nhiên là đã là làm đủ nguyên vẹn chuẩn bị, mà người bắn nỏ không có tiếp tục bắn tên, rốt cuộc quân địch đã lại bắt đầu tán loạn, phía trước một vòng mưa tên, đơn giản là trước bị thương quân địch sĩ khí, cũng coi như là cấp một cái ra oai phủ đầu thôi.

Mà giờ này khắc này, Đào Thương ở trung quân, còn lại là giơ lên cao trong tay trường kiếm, ngẩng thanh hô to: “Bảo hộ gia viên, đánh lui tới địch, càng đãi khi nào? Các huynh đệ nghe lệnh, xung phong!”

Vận sức chờ phát động Từ Châu quân, ở bắn xong này vòng thứ nhất mưa tên lúc sau, sôi nổi đem cung thu thập thỏa đáng, một lần nữa lo liệu nổi lên binh khí, lúc này nghe được Đào Thương mệnh lệnh, một đám huyết mạch phun trương, đều là cổ đủ đáy lòng chiến ý cùng sát ý, đem thời gian rất lâu tới nay ngưng tụ lên chiến hỏa cùng ý chí chiến đấu toàn bộ bộc phát ra tới.

Ở lấy Thái Sử Từ, mã trung đám người dẫn đầu chạy ra đồng thời, Từ Châu quân các binh lính, đều từ yết hầu trung phát ra ngẩng cao gầm rú, bọn lính vô luận bước kỵ đều là giơ cao binh khí theo sát sau đó.

Cứ việc Từ Châu quân giờ phút này binh mã số lượng không kịp Nhan Lương dưới trướng chi quân, nhưng mấy ngày liền tới liền chiến liền tiệp cùng mệt quân chi thuật, lại đại đại tăng cường bọn họ tin tưởng cùng dũng khí, bởi vậy giờ phút này thế nhưng không người cảm thấy sợ hãi.

Huống chi trước mắt thế cục thượng Từ Châu quân là chiếm cứ chủ động cùng thượng phong, về phương diện khác bọn họ vô luận tướng lãnh vẫn là sĩ tốt, đều liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra Viên

quân giờ phút này chiến ý đã là hỏng mất, không thừa lúc này cơ ra sức đánh chó rơi xuống nước, lại là càng đãi khi nào.

Viên quân bị che trời lấp đất hét hò sợ tới mức hoàn toàn ngốc đầu, tứ tán bôn tẩu là lúc, đều là phía sau tiếp trước.

Nương địa hình hướng thế, Từ Châu quân thực mau đuổi theo những cái đó mỏi mệt bất kham Viên quân.

Giống như bầy sói quá cảnh giống nhau, đao quang kiếm ảnh dưới, vô số máu tươi rơi với trên cao.

Từ Châu quân mã kích, tấn đao, trường mâu, lưỡi dao sắc bén cơ hồ giống như nghiền áp giống nhau thu hoạch những cái đó quân địch sinh mệnh.

Đổi thành người khác, có lẽ cũng chính là như vậy bại, nhưng Nhan Lương lại không phải ngồi chờ chết, cũng không phải chật vật chạy trốn chủ.

Hơn nữa Nhan Lương dưới trướng, trừ bỏ bình thường sĩ tốt không nói chuyện, hắn bên người xác thật là có một đội vẫn luôn đi theo hắn, dũng mãnh không sợ chết Hà Bắc cường quân, những người này mới là hắn dựa vào, chỉ cần có này đó tinh anh nhân mã ở, Nhan Lương đụng tới cái dạng gì cục diện đều chưa từng sợ hãi quá.

“Trốn cái gì, dù sao là cái chết, không bằng theo chân bọn họ liều mạng!” Nhan Lương cao giọng rít.

Bình thường binh lính có lẽ là không ai hưởng ứng hắn, nhưng là những cái đó dũng mãnh thân vệ quân, lại là các hô ứng.

“Ta không muốn chết, muốn chết chính là Từ Châu quân!”

“Từ Châu thất phu xảo trá, đoàn người theo chân bọn họ liều mạng.”

Đối mặt hùng hổ một chúng Từ Châu quân, Nhan Lương thủ hạ này đó dũng mãnh quân cận vệ cổ đủ dũng khí, ở Nhan Lương suất lĩnh

hạ hướng những cái đó Từ Châu quân đón đánh lại đây. Giống như bỏ mạng đồ đệ giống nhau, nhiều ngày tới tích nắm chặt xuống dưới oán hận giờ phút này cũng là không hề giữ lại bạo phát ra tới.

Dần dần, này đó dũng mãnh tướng sĩ ở Nhan Lương suất lĩnh hạ ngược lại cấp Từ Châu quân tạo thành không ít trở ngại.

Đào Thương ở nơi xa cao điểm, đem hết thảy thu hết đáy mắt, hắn không khỏi thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Quả nhiên là rất khó lộng, Nhan Lương tính cách táo bạo, dễ dàng trúng kế, nhưng này phân quả cảm thiện chiến, xác thật không phải người bình thường có thể so sánh…… Thiếu thu thập.”

Lỗ Túc ở Đào Thương bên người, không ngừng đối lính liên lạc tốt phân phó, chỉ huy trên chiến trường một ít ứng có điều hành.

Không bao lâu, lại thấy hắn quay đầu tới, nói: “Xem ra, dục phá bỉ quân, liền nhất định chiến bại Nhan Lương mới có thể.”

Đào Thương gật gật đầu, trong lòng cũng có chút bắt cấp.

Cũng không biết Thái Sử Từ có thể hay không hành, xem Nhan Lương kia phó chết đức hạnh, lại giống như không phải như vậy dễ đối phó.

Chính do dự chi gian, lại thấy chiến trường giữa, một đao đỏ trắng đan xen mau ảnh, chính hướng về Nhan Lương chém giết nơi, nhanh chóng bay vút qua đi.

Màu trắng kia bộ phận là Thái Sử Từ, màu đỏ kia bộ phận, còn lại là Ferrari!

Không bao lâu, liền thấy một người một con ngựa từ trong đám người nhanh chóng di động qua đi, giống như một đạo tia chớp, hướng về Nhan Lương đánh sâu vào mà đi.

Chỉ nghe “Leng keng” một tiếng giòn vang, Thái Sử Từ cùng Nhan Lương song mã giao nhau mà qua.

Thái Sử Từ chợt xuất hiện, làm Nhan Lương áp lực tăng gấp bội, mà sơn man doanh cùng Từ Châu quân kỵ bộ cũng là sôi nổi vọt đi lên, đối Nhan Lương bên người thiện chiến quân cận vệ tiến hành hữu hiệu cách ly cùng đả kích, tận lực cuốn lấy bọn họ, làm cho bọn họ vô pháp gấp rút tiếp viện Nhan Lương.

Như thế, đó là thành Thái Sử Từ cùng Nhan Lương một chọi một ác chiến chi cục.

Thái Sử Từ bằng vào Xích Thố chi tốc, vừa rồi một cái mãnh đánh, chấn Nhan Lương đôi tay thẳng ma, hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu ngựa lại, âm ngoan nhìn Thái Sử Từ, nói: “Từ Châu tặc tử, có chút bản lĩnh! Ngươi ta cũng coi như là tại đây thạch tuyền nơi giao thủ mấy lần! Hôm nay liền làm kết thúc như thế nào?”

Thái Sử Từ một bên phóng ngựa, một bên hướng Nhan Lương chạy như bay cường công, lặng lẽ cười nói: “Chúng ta hai cái không có gì giao tình, cần gì phải giả mù sa mưa khách sáo? Ngươi để mạng lại là được!”

Giọng nói lạc khi, trong tay họa kích cao nâng, này ngồi xuống ngựa Xích Thố giống như từ từ hồng nhật bị hắn khống chế rong ruổi, thiên quân vạn mã phảng phất đều không ở này trong mắt, Thái Sử Từ kẹp theo một cổ kỵ binh lưỡi mác chi khí hạo nhiên tiến nhanh.

Nhan Lương nổi giận gầm lên một tiếng, ra sức tiến lên nghênh chiến Thái Sử Từ, đao kích tương giao, mấy như đất rung núi chuyển chi thế, hai đại mãnh tướng giống như hai viên sao băng tại đây bờ sông biên xả nước trên chiến trường, nhấc lên một hồi xa hoa lộng lẫy ác chiến bức hoạ cuộn tròn.

:.:

------oOo------

Chương 516: danh tướng sát thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thái Sử Từ cùng Nhan Lương ác chiến, đã trở thành trong sân trọng trung chi trọng, không hề nghi ngờ, hai người bọn họ chi gian thắng bại, sẽ đối trận chiến đấu này hướng đi khởi đến thật lớn tính quyết định tác dụng.

Thái Sử Từ thắng, tắc đại cục đỉnh định, Nhan Lương thắng, tắc Viên quân liền có phiên bàn khả năng.

Đào Thương ở nơi xa cũng là gắt gao cầm cương ngựa, xa xa quan vọng hai người ác chiến, Tu Di không rời một lát.

Hắn quan tâm, không chỉ là chiến trường thắng bại, càng có Thái Sử Từ nhân thân an toàn vấn đề, rốt cuộc Thái Sử Từ là hắn huynh đệ kết nghĩa.

Thái Sử Từ cùng Nhan Lương ác chiến đến nửa, hai bên toàn bắt đầu thở hồng hộc, nhưng là người sáng suốt đều có thể xem ra tới, luận cập sức lực, Nhan Lương lại vẫn là hơi ở Thái Sử Từ phía trên.

Nhan Lương sức lực xác thật là đương thời ít có, cho dù là Thái Sử Từ có ngựa Xích Thố, nhưng ướt mà lầy lội, chiến mã hành động chịu hạn, phát huy không ra bình thường bản lĩnh, chính diện ẩu đả, Nhan Lương vẫn cứ ở trăm hiệp lúc sau, dần dần đối này tiến hành rồi áp chế.

Đao chưa tới, gió lạnh tới trước, Nhan Lương cương đao lại một lần lăng không giơ lên, hướng về phía Thái Sử Từ vào đầu phách sát mà đến.

Thái Sử Từ trên cổ nổi lên một tầng nổi da gà, hắn dùng sức giơ lên trường kích, anh dũng ngăn trở Nhan Lương này một đao, chỉ cảm thấy hai tay cực ma.

Nhan Lương chiến đao chính là Hà Bắc danh thợ chế tạo, lại khoan lại trọng, hơn nữa hắn hiện tại trong ngực lửa giận cực thịnh, sớm đã là đem sinh tử không để ý, xoay tròn bả vai hạ mỗi một cái phách chém, cơ hồ đều có đoạn kim đá vụn chi lực.

Trước mắt hai người đều là mệt không được, nhưng Nhan Lương lực lượng hiển nhiên vẫn là đại, sức chịu đựng cũng so Thái Sử Từ hơi lâu dài một ít.

Hắn xuất thân từ biên cảnh nơi khổ hàn, ở sức chịu đựng thượng xác thật so Thanh Châu xuất thân Thái Sử Từ phải mạnh hơn một ít.

Nhan Lương đại đao lại một lần phách chém lại đây, Thái Sử Từ tuy rằng là nỏ mạnh hết đà, nhưng cũng là cắn răng ngạnh căng, đôi tay nắm lấy trường kích, chính là đem Nhan Lương đao hướng ra phía ngoài chắn một chắn.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng thiết khí giao kích vang lớn, tức khắc Thái Sử Từ chỉ cảm thấy ngực có chút khó chịu, trước mắt hơi hơi có chút say xe, hai tay như vô tri giác giống nhau, cơ hồ là từ ngón tay tiêm ma tới rồi nách chỗ.

Này một đao cũng là Nhan Lương chủ mưu đã lâu, trải qua hơn một trăm hiệp ác chiến, hai bên sớm đã là nỏ mạnh hết đà, Nhan Lương vừa mới một cái mãnh đánh, cũng là dùng hết sức của chín trâu hai hổ.

Hiện giờ hắn cũng là gần như tiếp cận thoát lực, nhưng Thái Sử Từ bị vừa mới một kích mà lộ ra sơ hở, Nhan Lương làm sao có thể nhìn không ra tới, hắn vui mừng quá đỗi, cắn chặt răng lại lần nữa giơ lên cao trong tay đao, đối với Thái Sử Từ khiển trách nói: “Chết đi!”

Thái Sử Từ thở sâu, vội vàng điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị dùng sức giơ lên trường kích ngăn cản Nhan Lương.

Liền tại đây nghìn cân treo sợi tóc hết sức, Nhan Lương thân hình đột nhiên bất động!

Hắn như cũ là cao cao giơ chiến đao, một đôi mắt trừng tròn trịa, trong mắt tràn ngập không tin cùng sợ hãi, đối với hắn mà nói, thời gian phảng phất đình chỉ giống nhau.

Thái Sử Từ cũng là kinh ngạc vạn phần, ngơ ngác nhìn đối diện Nhan Lương.

Cùng vừa mới so sánh với, hiện tại Nhan Lương trên trán nhiều ra một chi mũi tên nhọn, máu tươi theo hắn cái trán cho đến gò má, cuối cùng hạ xuống ở ướt dầm dề chiến giáp thượng.

Nhưng này chỉ là một cái bắt đầu, vừa mới kia một mũi tên lực đạo thực đủ, không bao lâu, liền thấy Nhan Lương trên trán mũi tên khổng trung máu phun vãi ra, giống như một cái sông nhỏ liên tục không ngừng mãnh liệt chảy ra, Nhan Lương khóe miệng mấp máy, cuối cùng trông thấy cái này thật lớn tháp sắt cự hán ầm ầm ngã quỵ trên mặt đất, cả người chỉ có hơi hơi run rẩy.

Ở đây tất cả mọi người không khỏi giật mình nhìn một màn này.

Không bao lâu……

“Nhan tướng quân đã chết!”

“Mau bỏ đi, mau bỏ đi!”

“Chạy a, đều chạy a! Này trượng vô pháp đánh!”

Lần này tử, Nhan Lương quân xem như hoàn toàn tan tác, bọn họ mọi nơi bôn đào, rốt cuộc không hề ý chí chiến đấu, chỉ có thể mặc cho Từ Châu quân truy kích, lại không một ti ý chí chiến đấu.

Thái Sử Từ hít sâu một hơi, giơ tay lau một phen mồ hôi trên trán, trong lòng cũng là lòng còn sợ hãi.

Vừa mới nếu không phải kia một chi tên bắn lén muốn Nhan Lương tánh mạng, chính mình vừa mới còn có khả năng thật chính là nguy hiểm.

Bất quá chính mình cùng Nhan Lương ác chiến, hai bên quân cận vệ ở phụ cận cho nhau công phạt, lẫn nhau chi gian đều không có cấp đối phương nhân mã lưu lại một tia khe hở.

Này bắn tên người rốt cuộc là ai, cư nhiên tại đây loại nghiêm mật dưới tình huống còn có thể thình lình phóng ám tiễn?

Ám toán người khác thủ đoạn cao lệnh người kinh ngạc…… Đồng thời đê tiện vô sỉ kính cũng thực làm người kinh ngạc.

Thái Sử Từ quay đầu đi, lại thấy một người bên ta tướng lãnh con ngựa hướng chính mình chạy tới.

“Ngươi?” Thái Sử Từ thấy thế sửng sốt, tiếp theo không khỏi cười khổ.

Mã trung ngự mã đi vào Thái Sử Từ bên người, nói: “Tử nghĩa tướng quân, ngươi không sao chứ?”

Thái Sử Từ yên lặng đánh giá hắn một hồi, đột nhiên nói: “Vừa mới kia một mũi tên, là ngươi phóng?”

Mã trung cũng biết chính mình việc này làm thật là không quá địa đạo, sắc mặt cũng là không khỏi đỏ lên.

“Này, cái này…… Là, nhưng mạt tướng không phải cố tình vì này, chỉ là tướng quân cùng Nhan Lương chi chiến quá mức hung hiểm, mạt tướng bất quá là tưởng trợ tướng quân giúp một tay.”

Thái Sử Từ nâng lên tay, nói: “Tính, không cần nhiều lời, bất luận như thế nào, việc này là ta thừa ngươi tình, cảm tạ.”

Dứt lời, liền đánh mã xoay người bước đi, chuẩn bị lại lần nữa đuổi theo tiêu diệt quân địch.

Mã trung cúi đầu nhìn nhìn trên mặt đất thi thể, bỗng nhiên vừa tỉnh, quay đầu hướng về phía Thái Sử Từ bóng dáng hô: “Tử nghĩa tướng quân, này Nhan Lương……”

Lời nói không đợi nói xong, liền nghe Thái Sử Từ thanh âm xa xa truyền tới.

“Thi thể giao cho ngươi chờ xử lý, công tích cũng là của các ngươi, mỗ gia không cần.”

Mã trung chớp chớp mắt nhìn Thái Sử Từ càng đi càng xa bóng dáng, cái mũi trung hừ một tiếng, nói: “Không hảo vừa lúc! Đều tính ta!”

……

Đại chiến sau khi chấm dứt, Đào Thương bắt đầu nhẹ điểm đoạt lại quân nhu,. Cũng luận công hành thưởng.

Mã trung một mũi tên bắn chết Nhan Lương, quả như trong lịch sử ghi lại giống nhau, tiểu công không lập, muốn lập công liền lập đại, có thể nói vì danh đem sát thủ.

Thái Sử Từ tuy rằng không muốn muốn này phân công lao, nhưng Đào Thương vẫn là đem trảm Nhan Lương chi công lao ghi tạc bọn họ hai người trên người.

Nhan Lương chết trận, Hoàng Hà đông lộ lớn nhất áp lực một chỗ tiến công quân bị Đào Thương nhổ, ngắn hạn trong vòng, bên ta vô ngu.

Liền ở Đào Thương tặng một hơi thời điểm, giáo sự phủ báo tới khẩn cấp quân tình, nói là Viên Đàm cùng Bàng Kỷ phụng mệnh, suất lĩnh một quân tiến đến chi viện Nhan Lương, này binh mã đã đến bắc ngạn.

Đào Thương nghe vậy mày đầu tiên là hơi nhíu, nhưng ngay sau đó rồi lại lộ ra tươi cười, hỏi giáo sự nói: “Nhan Lương chiến bại tin tức, giờ phút này nhưng rải rác không?”

Giáo sự phủ nhân viên nói: “Nhan Lương tân bại, hơn người tứ tán, nhưng nghĩ đến không dễ qua sông, tình hình chiến đấu nhất thời khó có thể đưa về bắc ngạn.”

“Hảo! Thật tốt quá.” Đào Thương thật mạnh vỗ tay một cái, sau đó vội vàng phái người tìm tới Thái Sử Từ, nói: “Chúng ta chiến bại Nhan Lương, những cái đó tù binh sĩ tốt còn có trên chiến trường chết đi sĩ tốt, này y giáp cờ xí còn lưu trữ?”

Thái Sử Từ khó hiểu này ý, nói: “Chính suy nghĩ thiêu hoặc là ném đâu…… Như thế nào? Tam đệ ngươi muốn?”

Đào Thương cười lắc lắc đầu, nói: “Còn phải làm phiền đại ca tìm một ít tinh nhuệ sĩ tốt cùng tướng lãnh, thay bọn họ quần áo, sau đó giúp ta đem Viên Đàm bắt sống trở về một chút, nhớ kỹ, nhất định phải bắt sống, ngàn vạn không thể thương tổn tánh mạng của hắn, tốt nhất là liền thương cũng không chịu, có thể chứ?”

Thái Sử Từ: “……”

:.:

------oOo------

Chương 517: thất thủ bị bắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Đàm binh mã nhanh hơn hành quân tốc độ, giờ phút này đã vượt qua Hoàng Hà, chính bôn thạch tuyền nơi vội vàng mà đi.

Này dọc theo đường đi, Viên Đàm không ngừng là ở gia tăng hành quân, hơn nữa hắn dọc theo đường đi còn ở cân nhắc một người, mà người kia đi cùng hành quân, giờ phút này cũng đang ở cân nhắc hắn.

Người kia không phải người khác, đúng là Bàng Kỷ.

Viên Thiệu đem này hai cái oan gia lại thấu thành một đôi cộng đồng đi trước thạch tuyền.

Hai người lẫn nhau đều đối với đối phương hận thấu xương, hận không thể ở trăm vội bên trong rút ra cái thời gian bóp chết đối phương, lại như thế nào có thể nắm tay cộng đồng ngăn địch?

Bất quá có một số việc rốt cuộc chỉ là ngẫm lại, ở không có thích hợp lý do cùng chứng cứ rõ ràng phía trước, bọn họ cũng không thể thật đem đối phương thế nào.

Nếu không, quay đầu lại bị Viên Thiệu bóp chết người, rất có thể chính là bọn họ chính mình.

Đang ở hành quân chi gian, Viên Đàm lại đột nhiên được đến tiền tuyến thám báo tấu, nói là Nhan Lương được nghe trưởng công tử tiến đến, phái một chi bộ đội, làm phó tướng đồ khung tự mình lại đây nghênh đón Viên Đàm.

Viên Đàm nghe xong lời này, trong lòng cũng không khỏi có chút tiểu đắc ý.

Nhan Lương chính là đại tướng quân Viên Thiệu dưới trướng ít có bưu hãn mãnh tướng, ngày thường cực nhỏ cùng người a dua, đối với Viên Thiệu mấy cái nhi tử ai tới kế thừa Hà Bắc cơ nghiệp thái độ, cũng chưa từng biểu quyết, cùng Trương Hợp giống nhau là chỉ do với trung lập một hệ.

Hơn nữa chưa từng nghe nói qua Nhan Lương ở trước trận chủ động nghênh đón quá ai, hôm nay phái người tiến đến nghênh đón Viên Đàm, Viên Đàm cảm giác này nói rõ chính là Nhan Lương có xem trọng chính mình ý tứ.

Viên Đàm người này hảo khoe khoang, ngay sau đó đem Bàng Kỷ tìm tới, một đốn cùng hắn xú khoe khoang.

Bàng Kỷ vừa nghe việc này, một trương đại mặt lạc so lừa mặt còn trường.

Đừng nói hắn vốn dĩ chính là Viên Thượng kia một hệ, liền tính không phải, hắn cũng không quen nhìn Viên Đàm kia phó tiểu nhân đắc chí bộ dáng.

Hắn cũng không phản bác Viên Đàm, cũng không ra ngôn khen hắn, dứt khoát tới hờ hững.

Bàng Kỷ chính là nghẹn hờn dỗi không nói lời nào.

Ngày kế, Viên Đàm một chúng lại lần thứ hai nam hạ hành quân, chưa đi một canh giờ, phía trước liền có thám báo tới báo, nói là Nhan Lương phái tới nghênh đón đồ khung bộ đội, khoảng cách bọn họ đã là không đủ mười dặm.

Lại một lát sau, hai bên đã là có thể mơ hồ lẫn nhau nhìn đến đối phương trận hình.

Xa xa thấy “Đồ khung quân” đang ở hướng bên ta tiếp cận, Viên Đàm trong lòng càng thêm thỏa thuê đắc ý, hắn đối Bàng Kỷ vẫy vẫy tay, sau đó một lóng tay đối diện, cười nói: “Nguyên đồ công, ngươi thấy sao?”

Bàng Kỷ trong lòng thầm mắng Viên Đàm tiểu nhân đắc chí.

“Đại công tử làm ta nhìn cái gì?”

Viên Đàm hắc hắc cười nói: “Tự nhiên là Nhan Lương tướng quân phái tới nghênh đón bản công tử quân chúng a.”

“A! Nhìn đến lạp, nhìn đến lạp.” Bàng Kỷ miệng đầy tùy ý ứng phó Viên Đàm nói.

Viên Đàm một bên “Tấm tắc” cảm khái, một bên nói: “Không thể tưởng được nhan tướng quân ngày thường nhìn như thô cuồng, lại cũng là cái cẩn thận người, hiểu lễ tiết, biết tôn ti, có thể làm được điểm này đại tướng, đủ có thể xưng là nho tướng, không đơn giản a.”

Bàng Kỷ vừa nghe thiếu chút nữa không phun ra.

Nhan Lương cũng có thể kêu nho tướng?

Chính ngươi dứt khoát quản chính ngươi cái kêu Thủy Hoàng Đế hảo!

Bàng Kỷ trí khí dường như cùng Viên Đàm nói: “Giá trị này đại chiến thời tiết, phương bắc tam đại chư hầu toàn quân toàn động, Đào Thương dưới trướng mãnh tướng rất nhiều, Nhan Lương thân phụ đại nhậm, không lấy nhưng dụng binh mã ở tiền tuyến theo địch, ngược lại là phái tới nghênh đón hậu viên quân, thực sự là chủ yếu và thứ yếu chẳng phân biệt, danh không hợp thật, uổng có thượng tướng chi danh.”

Viên Đàm vừa nghe lời này, sắc mặt tức khắc tối sầm.

Hắn vừa định nói hướng Bàng Kỷ nói hai câu răn dạy chi ngôn, nhưng đột nhiên chi gian, làm như phản ứng lại đây cái gì, trên mặt lộ ra một tia âm ngoan tươi cười.

“Bàng nguyên đồ, ngươi dám ở sau lưng…… Nói đại tướng quân không phải?” Viên Đàm đầy mặt vẻ mặt phẫn nộ khiển trách nói.

Bàng Kỷ nghe vậy tức khắc sửng sốt, không rõ nguyên do.

Lão tử bao lâu phỉ báng cha ngươi?

“Ta, ta không có!”

“Không có?” Viên Đàm tàn nhẫn cười nói: “Nhan Lương chính là dũng quan tam quân trọng đem, này thượng tướng quân chi chức, cũng là đại tướng quân thân phong, lần này nam hạ chinh phạt Tào Tháo, Đào Thương, hắn thân phụ việc quan trọng, chịu đại tướng quân tín nhiệm, ngươi nói hắn danh không hợp thật, chẳng phải là chính là ở nghi ngờ đại tướng quân?”

“A?”

Bàng Kỷ nghe vậy tức khắc kinh ngạc đến ngây người.

Này cũng vu hãm quá thái quá! Này không phải thuần thuần hãm hại sao?

“Đại công tử, ngươi nhưng đừng vội phỉ báng với ta! Ta nhưng không có cái kia ý tứ!”

Viên Đàm hung hăng nói: “Ngươi chính là cái kia ý tứ, người tới a! Đem Bàng Kỷ cho ta bắt lấy!”

Hai gã kỵ tốt từ sau tới rồi, một tả một hữu kẹp lấy ngựa thượng Bàng Kỷ.

Bàng Kỷ thấy thế tức khắc nóng nảy: “Đại công tử, ngươi không dám tùy ý mưu hại chủ công dưới trướng phụ tá?”

Viên Đàm đem mặt giương lên: “Không phải mưu hại, chứng cứ rõ ràng tại đây! Mọi người đều nghe thấy được, ngươi nào dám không nhận?”

“Ta, ta nhận cái rắm.” Bàng Kỷ hét lớn một tiếng, vừa định nổi giận quát Viên Đàm, đột nhiên, này bên quang nhìn quét tới rồi phía trước nơi xa, không khỏi cả người run lên, vội vàng quay đầu.

“Đại công tử, cái kia…… Nhan Lương phái tới binh mã, có vấn đề a!”

Viên Đàm cười lạnh nói: “Bàng nguyên đồ, ngươi đừng vội nói gần nói xa, Viên mỗ không ăn ngươi này một bộ.”

Bàng Kỷ trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, nói: “Không đúng! Ta không cùng ngươi nháo!”

Viên Đàm cười lạnh nói: “Ai cùng ngươi náo loạn?”

“Đại công tử, những cái đó binh mã tuy rằng đều ăn mặc ta quân y giáp, đánh ta quân cờ xí, nhưng bỉ quân chi chúng y giáp cờ xí đều có chút rách nát, hiển nhiên là đã trải qua đại chiến…… Kia đạo kỳ có còn thiếu giác, nói rõ là trải qua quá chiến sự……”

Viên Đàm quay đầu nhìn một hồi, cũng là có chút do dự.

“Nhan Lương vốn dĩ chính là tới đánh giặc, trải qua quá chiến sự không cũng thực bình thường……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy đối diện quân đội, đột nhiên đối Viên Đàm một chúng triển khai xung phong.

Bàng Kỷ trên trán mồ hôi lạnh trong nháy mắt liền thấp xuống.

“Kia bọn họ hiện tại xung phong là chuyện như thế nào?!”

Viên Đàm giờ phút này cũng choáng váng.

“Phi!” Bàng Kỷ hung hăng phỉ nhổ: “Viên Đàm a Viên Đàm, ngươi lại trúng Đào Thương gian tặc chi kế cũng!”

Giọng nói lạc khi, bỉ quân đã vọt vào Viên Đàm một chúng trước trận, trong nháy mắt đem Viên Đàm quân trận quấy rầy, trường hợp tức khắc một lần mất khống chế.

Mà cùng lúc đó, từ hai mặt sườn lộ, lại phân biệt sát ra hai chi bưu quân, thực rõ ràng là Từ Châu quân phục sức, lại là tới phối hợp kia

chi ngụy trang thành Nhan Lương quân Từ Châu quân.

“Đừng hoảng hốt! Đừng loạn! Ngăn địch! Kết trận ngăn địch!” Viên Đàm cao giọng hướng về phía các thủ hạ kêu gọi nói.

Bàng Kỷ khí sắc mặt trắng bệch, cắn răng nói: “Giờ này khắc này, ngăn địch kết trận lại có tác dụng gì? Bọn họ dám mặc Nhan Lương quân phục tới đón ngươi, kia nói rõ chính là Nhan Lương đã chiến bại! Không có Nhan Lương tại đây, chúng ta như thế nào địch quá đào quân? Triệt đi!”

Viên Đàm giờ phút này đã hoảng sợ, cũng không cùng Bàng Kỷ đấu võ mồm, ngay sau đó dựa theo hắn phân phó, quay đầu ngựa lại, thẳng đến phía sau đào tẩu.

Nhưng giờ này khắc này, Viên quân trước trận binh mã đã bị đánh văng ra, một chi tinh nhuệ Từ Châu kỵ binh chính lấy Viên Đàm vì mục tiêu, nhanh chóng hướng trung quân phương hướng vọt mạnh.

Cầm đầu người, chính là Đào Thương dưới trướng thượng tướng Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ khống chế tê phong ngựa Xích Thố, giương cung cài tên, đối với Viên Đàm tọa kỵ đó là một mũi tên vọt tới.

Này tài bắn cung có thể nói là thiên hạ hiếm thấy, một mũi tên liền đem Viên Đàm tọa kỵ bắn phiên trên mặt đất.

Thái Sử Từ trong tay không chần chờ, lại là một mũi tên bắn ra.

Bàng Kỷ chiến mã cũng là hét lên rồi ngã gục.

Trong lúc này, ngựa Xích Thố lại là không hề tạm dừng, giống như pháo hoa giống nhau bay nhanh đi tới, giây lát chi gian liền vọt tới Viên Đàm trước mặt.

Thái Sử Từ dùng trường kích, nhẹ nhàng chống lại quỳ rạp trên mặt đất, trong miệng “Ai u, ai u” Viên Đàm ngực, cười nói: “Viên đại công tử, lại cùng mỗ gia đi một chuyến đi?”

:.:

------oOo------

Chương 518: lại tiến đào doanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương ở soái trướng trung ngồi ở, một bên nhìn giáo sự phủ giáo sự từ các nơi đưa tới chiến báo, một bên tinh tế cân nhắc kế tiếp hẳn là lại làm những cái đó sự.

Nhan Lương đã chết, kể từ đó, phương đông chiến tuyến Hoàng Hà các nơi bến cảng áp lực hẳn là sẽ chợt giảm, mặt khác chiến lược muốn hướng Viên quân nghe nói Nhan Lương tin người chết lúc sau, sĩ khí nói vậy cũng sẽ đại chịu ảnh hưởng, nói như thế tới, bên ta ở phương đông chiến tuyến trên cơ bản nhưng bảo vô ngu.

Đào Thương đứng lên, đi tới bản đồ bên cạnh, một bên cẩn thận suy nghĩ, một bên đem ánh mắt lại một lần dừng ở Khai Dương thành phương hướng.

Trừ bỏ Nhan Lương không tính, hiện nay đóng quân ở tề mà cán bộ cao cấp một đường binh mã, có lẽ là bên ta sở dư lại uy hiếp trung, lớn nhất một cái đi.

Liền ở Đào Thương trù tính hẳn là như thế nào nhổ rớt tề mà cán bộ cao cấp cái này cái đinh thời điểm, Thái Sử Từ nhân mã áp giải địch nhân về tới doanh trại.

Bên ngoài đầu tiên là truyền đến một trận ồn ào tiếng bước chân cùng kêu la thanh, hỗn độn thanh qua đi, lại thấy Thái Sử Từ sải bước đi vào Đào Thương soái trướng.

”Thái phó, mạt tướng không có nhục sứ mệnh, đã đem Viên quân thủ lĩnh bắt sống đã trở lại.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc vui vẻ, trên mặt lộ ra ánh mặt trời tươi cười.

”Huynh trưởng mang về tới đều có ai?”

Thái Sử Từ cung kính nói:” Hàng binh ngàn dư thả không nhớ, có Viên Đàm cùng Bàng Kỷ hai người là chủ một chúng chủ yếu quan tướng toàn vì mạt tướng bắt.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi một kỳ:” Lại là hai người bọn họ…… Này hai người vận khí đủ bối a, Hiển Tư huynh trưởng này có tính không là nhị tiến cung a?…… Thật đồng tình hắn.”

Thái Sử Từ nhếch miệng, không hiểu được Đào Thương lời nói ý gì.

Đào Thương cũng không đúng Thái Sử Từ giải thích, nói:” Thả trước làm Viên Đàm tiến vào một chút.”

Thái Sử Từ lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu lại thấy hắn lãnh Viên Đàm vào soái trướng.

Viên Đàm ủ rũ cụp đuôi, thấy Đào Thương tức khắc sắc mặt đỏ lên, cũng không biết nên nói cái gì hảo.

Đào Thương lại là không để bụng, hắn tiến lên cầm Viên Đàm đôi tay, cười ha hả nói:” Huynh trưởng, duyên phận a!”

Viên Đàm khóe miệng trừu động một chút, không nói gì.

“Thành thật không đến mấy tháng thời gian, hai ta lại gặp mặt lạp…… Huynh trưởng ngươi đây là tưởng ta, đặc biệt lại đây tìm ta sao? Không có việc gì, Từ Châu địa bàn chính là ngươi vĩnh viễn gia, không có việc gì thường trở về nhìn xem!”

Viên Đàm xấu hổ một nhếch miệng:” Đào huynh, việc này nháo, ngươi nhưng đừng tao ta…… Ai, vi huynh thật sự là không chỗ dung thân.”

Đào Thương vỗ vỗ Viên Đàm bả vai, nói:” Huynh trưởng thật là nhiều lo lắng, ta làm sao chê cười ngươi? Hai ta ai với ai nha! Ngươi chỉ lo tại đây nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tưởng ở bao lâu ở bao lâu, đãi

Đào Thương chiêu đãi ngươi một đoạn thời gian sau, sẽ tự đem ngươi đưa trở về Hà Bắc.”

Viên Đàm do do dự dự nói: “Ta không được, trực tiếp trở về biết không?”

“Kia khẳng định là không được! Truyền đi ra ngoài, người trong thiên hạ còn tưởng rằng đào mỗ vắng vẻ bằng hữu! Trụ! Cần thiết! Trụ đủ rồi về nhà.”

Viên Đàm vừa nghe lời này, rốt cuộc không thể nhẫn nại được nữa, nói:” Đào huynh, ngươi ta chính là đối địch quan hệ, ngươi như vậy lần lượt thả ta, cùng nhục nhã ta có gì dị? Ngươi vẫn là giết ta đi!”

Đào Thương vừa chuyển đầu, cao giọng nói: “Người tới a, đem Viên Đàm đẩy ra đi……”

Viên Đàm tức khắc hoảng sợ, hung hăng vung tay: “Y! Làm ngươi giết ngươi thật đúng là sát a!”

Đào Thương ha ha cười, nói: “Nói giỡn, ta như thế nào bỏ được giết ngươi đâu? Ngươi là là ta huynh đệ, ta nếu là ra tay giết ngươi, lại cùng cầm thú có gì khác nhau đâu?”

Nói đến này, lại thấy Đào Thương thở dài khẩu khí, nói:” Huynh phụ ta khá vậy, nhưng ta cuộc đời này tất không phụ huynh.”

Một phen nói cho hết lời, chỉ đem Viên Đàm nói nước mắt lưng tròng, trong lòng thế nhưng là dâng lên một tia chua xót.

Tiểu tử này, đối chính mình so huynh đệ còn thân a…… Nhìn nhìn lại chính mình cái kia thân đệ đệ, cùng Đào Thương một so tính cái gì ngoạn ý? Quả thực liền súc sinh đều không bằng!

Đào Thương cười phân phó người khác nói:” Huynh trưởng vất vả, thả trước đi xuống nghỉ ngơi, sau đó ta phái người dự bị rượu và đồ nhắm, buổi tối ta trí rượu cùng huynh trưởng an ủi.”

Viên Đàm pha là mặt đỏ bị người khác dẫn đi.

Không bao lâu, rồi lại có Bàng Kỷ bị người mang theo đi lên.

Đào Thương trên dưới đánh giá Bàng Kỷ vài lần, đột nhiên đối thủ hạ nói:” Đem hắn kéo xuống đi, tẩy rửa sạch sẽ chưng! Hôm nay nói gì cũng đến ăn một cái.”

”A?”

Bàng Kỷ nghe vậy lập tức tức khắc nóng nảy, vội nói:” Thái phó, này, này không đúng a! Ngươi làm sao nói sát liền sát a! Hơn nữa như thế nào còn muốn ăn?”

Đào Thương nghi hoặc nhìn hắn:” Nhiều mới mẻ a, ngươi là Viên Thiệu phụ tá, ta hiện tại cùng với chính là đối thủ một mất một còn, ta hiện tại hận không thể sinh đạm ngươi thịt, lưu trữ ngươi không ăn làm chi?”

Nói đến này, liền nghe Đào Thương dừng một chút, nói:” Tả hữu ngươi cũng không có khả năng quy hàng với ta.”

”Này, này!” Bàng Kỷ trên trán bắt đầu đi xuống đổ mồ hôi châu:” Tại hạ nếu là nguyện ý quy hàng sao?”

Đào Thương mặt mày một chọn, cẩn thận trầm tư sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là thở dài khẩu khí.

”Thôi, chịu người chi thác có đôi khi chưa chắc liền một hai phải trung người việc, đào mỗ đã lộng chết một cái Nhan Lương, nếu là lại đem ngươi giết, chỉ sợ ngày sau chiến sự bất lợi, liền quy hàng bảo mệnh đều cơ hội cũng chưa, tả hữu lấy ngươi điểm này bản lĩnh đối hắn cũng không tính cái gì uy hiếp, ta tạm tha ngươi một mạng. Đến nỗi quy hàng sao, liền không cần, ngươi này khối liêu ta cũng chướng mắt, lưu tại đây cũng là lãng phí lương thực.”

Dừng một chút, Đào Thương đối Bàng Kỷ tiếp tục nói:” Quay đầu lại ngươi mang theo Nhan Lương xác chết cùng nhau hồi Hà Bắc! Tuy rằng hắn chết ở ta quân trong tay, nhưng lại coi như là một người thượng tướng, pha đáng giá người kính trọng.”

Bàng Kỷ vâng vâng dạ dạ gật đầu, nói:” Kia, ta khi nào có thể đi?”

Đào Thương cười hắc hắc, không nói gì.

Khi nào có thể đi?

Các ngươi hiện tại đi, ta tình huống chẳng phải là liền bại lộ sao?

Tự nhiên là phải chờ tới ta đem cán bộ cao cấp thu thập lúc sau, lại tha các ngươi trở về.

Đãi Bàng Kỷ lại bị người mang theo đi xuống lúc sau, đứng ở một bên vẫn luôn không nói gì Thái Sử Từ đột nhiên ngạc nhiên nói: “Tam đệ, ngươi vừa mới cùng Bàng Kỷ nói những lời này đó, làm như rất có thâm ý, không biết này ý vì sao?”

Đào Thương nghe vậy cười khẽ, nói: “Kia chỉ là một cái lầm đạo tính tư duy dẫn đường, ta cho hắn mang mang tiết tấu.”

Nhìn Thái Sử Từ không quá rõ ràng biểu tình, Đào Thương giải thích nói: “Ta vừa rồi kia hai câu lời nói, nhìn như vô tình, kỳ thật có tâm, chịu người chi thác, sở chịu người nào? Trung người việc, sở chịu chuyện gì? Bàng Kỷ hai ngày này sẽ không cân nhắc khác, nhất định sẽ cẩn thận suy nghĩ cái này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra nói, hắn cuối cùng có thể nghĩ đến người cũng bất quá chỉ có một người mà thôi, cái kia vừa mới cùng hắn cùng nhau bị bắt sống, thả cùng hắn có khoảng cách người.”

Thái Sử Từ nghe vậy hình như có sở ngộ.

Đào Thương nói sang chuyện khác, nói: “Ta hiện tại liền chuẩn bị chạy về Khai Dương thành, đối phó cán bộ cao cấp, ngươi phái người đi thông tri Quách Gia, làm hắn dưới trướng giáo sự phủ bắt đầu ở tề mà tản tin tức, liền nói đào mỗ âm thầm đi trước thạch tuyền, lịch thành chờ mà, liền bại Tưởng Kỳ, Nhan Lương chờ chúng…… Tóm lại, chính là đem ta hiện tại hành tung tiết lộ đi ra ngoài, đã hiểu sao?”

Thái Sử Từ nghe vậy cả kinh, nói: “Tam đệ, ngươi lần này từ Khai Dương âm thầm ra tới, còn không phải là vì không cho người khác biết được ngươi hành tung sao? Như thế nào còn muốn cố ý tiết lộ đi ra ngoài?”

“Binh pháp vân, kỳ thật hư chi, hư tắc thật chi, ở bên ngoài nên làm sự ta đều đã làm được, hiện tại hồi Khai Dương đi đối phó cán bộ cao cấp, nhưng cán bộ cao cấp trời sinh tính đa nghi, hắn chần chờ không động thủ, ta liền cho hắn một cái động thủ lý do, chung quy cũng không biết vẫn luôn giằng co không phải?”

……

Mà cùng lúc đó, Quách Gia ở Khai Dương thành, cùng Mi Phương cùng Lưu Tích chắp đầu lúc sau, ngay sau đó dựa theo Đào Thương phân phó, tiếp nhận toàn bộ Lang Gia quốc quyền chỉ huy.

Quách Gia suy nghĩ cực kỳ nhạy bén, hắn thông qua Mi Phương cùng Lưu Tích thượng một lần chiến đấu, đã cơ bản tính ra cán bộ cao cấp là một cái thế nào người.

Có tài hoa, nhưng làm việc quá mức nghiêm cẩn, đa nghi.

Người như vậy, muốn đánh thắng chính mình rất khó, nhưng nếu là tưởng thắng hắn, cũng tuyệt đối không dễ dàng.

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương phái cấp Quách Gia mật lệnh tới rồi.

Quách Gia cùng Đào Thương hợp tác nhiều năm, tự nhiên là biết được hắn tâm ý, lập tức liền đem tin tức tản đi ra ngoài.

Kế tiếp, lại là đến xem cán bộ cao cấp phản ứng.

:.:

------oOo------

Chương 519: cán bộ cao cấp khó xử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia phái giáo sự phủ đem Đào Thương chân thật hành tung tản tới rồi tề mà, sau đó lại phái giáo sự cẩn thận tìm hiểu tin tức, thám thính cán bộ cao cấp biết chính mình hành tung sau động tĩnh.

Mà Đào Thương một hàng binh mã lại bắt đầu âm thầm phản hồi Khai Dương thành.

Quả nhiên như Đào Thương sở suy đoán giống nhau, tề mà Tịnh Châu quân các tướng lĩnh ở biết tin tức này lúc sau, trừ bỏ cán bộ cao cấp ngoại mỗi người đều ngồi không yên, bọn họ bắt đầu tập thể hướng đi cán bộ cao cấp gián ngôn tạo áp lực.

Cán bộ cao cấp hiện tại cũng thực do dự, thực bàng hoàng.

Liền hiện tại tin tức tới xem, Đào Thương ở lịch thành cùng thạch tuyền hai mà đại bại Tưởng Kỳ cùng Nhan Lương, chuyện này hẳn là là thật, bằng không lấy Tưởng Kỳ cùng Nhan Lương binh lực, như thế nào sẽ như vậy đoản thời gian nội, đã bị Từ Châu quân phòng thủ quân bắt gọn?

Việc này không khỏi quá mức với kỳ quặc.

Nhưng vấn đề là, cán bộ cao cấp sợ này giữa có cái gì vạn nhất, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cán bộ cao cấp tưởng nhìn nhìn lại thời cơ lại làm định đoạt, nhưng hắn thủ hạ chư tướng lại là sốt ruột, bọn họ nhưng không nghĩ lại vuột thời cơ cơ hội tốt.

Bọn họ tập thể gián ngôn đối cán bộ cao cấp nói, nói Đào Thương ở lịch thành cùng thạch tuyền liền chiến liền tiệp, hiện giờ đem đông tuyến thế cục xoay chuyển, chúng ta tề mà binh mã nếu là lại không hành động, chẳng phải là ngồi chờ chết, gián tiếp thành toàn Từ Châu quân cùng Duyện Châu quân?

Nhìn một chúng nóng lòng muốn thử tiến đến thỉnh chiến Tịnh Châu các tướng lĩnh, cán bộ cao cấp suy nghĩ một lát, vẫn là một bộ lắc đầu thở dài toát cao răng tử biểu tình.

“Chư công! Hiện giờ mấy tin tức này còn đều chỉ là tung tin vịt, chưa từng có chính thức quân báo truyền quay lại, hơn nữa này tin tức vừa ra, chúng ta đều có thể nhìn ra đây là tiến công Lang Gia quốc hảo thời cơ, chẳng lẽ Đào Thương hoặc là hắn dưới trướng những người đó tinh đều nhìn không ra sao? Nếu là Nhan Lương quả thực đã chết, Đào Thương quả quyết liền lại vô ở thạch tuyền tiếp tục đợi đạo lý, vạn nhất Đào Thương đuổi binh âm thầm chạy về Khai Dương thành, chúng ta lại vừa lúc ở lúc này nam hạ, chẳng phải là trúng hắn quỷ kế? Cho nên nói, chúng ta hiện nay vẫn là án binh bất động, chờ đợi thời cơ hảo.”

Vừa nghe cán bộ cao cấp nói như vậy, Tịnh Châu chư tướng nhóm một đám thiếu chút nữa không hộc máu.

Còn đặc nương chờ?

Như vậy ma kỉ chủ tướng, đại gia thật là trước nay cũng chưa từng nhìn thấy quá.

Đào Thương liền tính là đánh thắng Nhan Lương, yên ổn thế cục cũng đến yêu cầu thời gian a, thu nạp binh mã cũng đến yêu cầu thời gian a, thả nghe nói Hà Bắc bên kia đã phái hướng nhân mã tiến đến chi viện, nói không chừng còn có thể đem Đào Thương kéo ở nơi đó, liền tính là hắn thật hồi Khai Dương, dọc theo đường đi không cũng đến yêu cầu thời gian sao?

Ngài còn tại đây do dự cái gì a!

Chúng tướng một đám mặt đỏ tai hồng đem ý tưởng cùng cán bộ cao cấp nói, cán bộ cao cấp lại là thở dài nói: “Ta và các ngươi nói qua, cùng Đào Thương giao chiến, đến cẩn thận, cẩn thận, lại cẩn thận! Đối phương thật sự là quá mức giảo hoạt trá, trúng hắn bẫy rập phải làm như thế nào? Hiện giờ Nhan Lương bên kia chiến sự đều đã bất lợi, liền chính mình mệnh đều đáp đi vào! Nếu là chúng ta lại bại, này đông tuyến tình thế chẳng lẽ không phải hoàn toàn tán loạn? Lâu như vậy nỗ lực chẳng phải là uổng phí? Ai! Việc này vẫn là bàn bạc kỹ hơn đi.”

Lại là bàn bạc kỹ hơn!

Chúng tướng một đám khí mặt phát tím.

Cán bộ cao cấp thấy thế, ngay sau đó làm thủ hạ bọn thị vệ bưng lên một ít đài sen nấu thủy, làm chư tướng mỗi người uống một tước.

Chư tướng toàn không rõ này ý, phó tướng thường hoằng nghi hoặc nhìn về phía cán bộ cao cấp, ngạc nhiên nói: “Phủ quân, ngài đây là?”

“Đều uống một tước, bại hạ sốt.” Cán bộ cao cấp cười ha hả nói, sau đó chính mình bưng lên một tước uống trước.

Mọi người vừa nghe hắn lời này, căn bản là không cần uống, một thân hỏa khí trực tiếp tất cả đều vô tung vô ảnh.

Đều là một châu thứ sử, nhà mình vị này thứ sử cùng nhà người khác chính là thật không giống nhau a…… Suất lĩnh mấy vạn chi chúng ở tề mà, từ lúc khai chiến liền tại đây ngồi xổm, vẫn luôn ngồi xổm hiện tại, liền thí đều không bỏ một cái.

Chư tướng có dự cảm, nếu là Viên đại tướng quân lương thảo cung ứng sung túc, cán bộ cao cấp ít nhất có thể tại đây ngồi xổm mười năm.

Thật là quá thịt!

……

Đào Thương một chúng quay trở về Khai Dương thành lúc sau, ngay sau đó liền hướng Quách Gia đám người dò hỏi cán bộ cao cấp hướng đi.

Quách Gia vừa nghe Đào Thương hỏi hắn việc này, liền không khỏi vui vẻ.

“Giáo sự phủ điều tra qua, không ra tới, một cái binh cũng chưa động.”

Đào Thương vừa nghe lời này, hai con mắt tức khắc trừng tròn trịa.

Cán bộ cao cấp tiểu tử này hành vi cử chỉ, thực sự là đại đại ra ngoài hắn ngoài ý liệu.

Chính mình liền thật tin tức đều tản đi ra ngoài, hắn cư nhiên vẫn là co đầu rút cổ bất động —— tiểu tử này thuộc vương bát sao?

Nhưng cán bộ cao cấp bất động, Đào Thương cũng không thể bất động.

Đối phương không ra chiến, nhưng hắn nhất định đến đem đối phương dẫn ra tới đánh tan.

Bởi vì một khi bắt đầu cùng Viên Thiệu tự mình dẫn chủ lực giao chiến sau, cán bộ cao cấp ở tề mà binh mã, chính là một thanh huyền mà không rơi lợi kiếm, tùy thời đều có khả năng uy hiếp đến bên ta yếu hại nơi Từ Châu.

Hắn nếu là ngày nào đó không trang vương bát, đánh hạ Lang Gia quốc, Bành Thành liền đem trực tiếp đối mặt hắn tàn sát.

Đào Thương tư tiền tưởng hậu, cuối cùng vẫn là đem Mi Phương cùng Lưu Tích nhị đem tìm tới.

Thấy hai người, Đào Thương đầu tiên là khen: “Trong khoảng thời gian này, các ngươi đem này Khai Dương thành bảo hộ thực hảo,

quả nhiên là ứng ta lúc trước cùng nhị vị trăm ngày chi ước, đào mỗ cảm giác sâu sắc vui mừng…… Làm xinh đẹp.”

Mi Phương liên tục gật đầu, mặt dày vô sỉ nói: “Này phi ta chờ chi công, quả thật là thái phó anh minh thần võ, tuệ nhãn thức mới, mới có hôm nay chi chiến quả.

Quách Gia ở một bên thiếu chút nữa không nhạc ra tiếng tới.

Đào Thương cũng là cắn chặt răng, nỗ lực lộ ra một cái cứng đờ tươi cười, nói: “Hai người các ngươi một cái am hiểu điều hành cầm binh, một cái dũng quan tam quân, thật có thể nói là là một đôi khó được cộng sự, đào mỗ có hai người các ngươi tương trợ, dẹp yên Viên Thiệu nhất thống phương bắc, đương vô ưu rồi.”

Hai người liên tục gật đầu xưng là: “Có chúng ta ở, thái phó cứ việc yên tâm đó là.”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, nói: “Bất quá Khai Dương chiến sự cũng không tính xong, hai người các ngươi còn phải lại vì ta làm thượng một sự kiện.”

Mi Phương cùng Lưu Tích tươi cười tức khắc cứng đờ.

Còn, còn phải dùng chúng ta đánh?

Mi Phương nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Thái phó, ngài nên không phải…… Tính toán làm chúng ta đi dụ địch đi?”

“Mi huynh quả nhiên là ngô chi cánh tay, cực vừa lòng ta, ta tưởng cái gì, ngươi lập tức liền đoán được.”

Mi Phương hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không ngồi dưới đất.

Đào Thương sâu kín nói: “Cán bộ cao cấp một chúng, bắc nằm với tề mà, đối Lang Gia quốc uy hiếp quá lớn, cần thiết đến đem này cổ binh mã tiêu diệt ta mới có thể an tâm, ta hiện tại đã từ mặt khác đắc thắng chiến trường, triệu tập một bộ phận binh mã lại đây, bất quá

còn không có đuổi tới, bất quá cho dù tới rồi cũng vô dụng, cán bộ cao cấp giữ nghiêm không ra, ta quân nếu đi cường công, mất nhiều hơn được, cho nên, ta tính toán làm ngươi hai vị này thượng tướng tiến đến dụ địch, đem cán bộ cao cấp từ tề mảnh đất ra tới…… Có thể làm được sao?”

Nghe xong lời này, Mi Phương sợ tới mức co rụt lại cổ, trong thân thể máu đều cơ hồ đọng lại.

“Này, thái phó, cán bộ cao cấp dưới trướng binh lực không yếu, ta giống như là đi dụ dỗ hắn, hắn nếu là thật sự xuất chiến, ta quân binh lực nếu là không đủ, chẳng lẽ không phải là mất nhiều hơn được, đến lúc đó sợ là liền Khai Dương thành đều ném.” Lưu Tích do do dự dự mở miệng nói.

Đào Thương cười nhìn về phía Lưu Tích, tiểu tử này cùng Mi Phương giống nhau cũng không nghĩ đi, bất quá lại là lại cho chính mình tìm lý do.

“Nhị vị tướng quân chỉ lo lớn mật yên tâm đi, Nhan Lương sau khi chết, Hoàng Hà các nơi còn lại chiến trường Viên quân cũng là lại làm khó kế, trừ bỏ Thái Sử Từ tướng quân đi cùng ta cộng tới này một vạn nhân mã ngoại, thượng có Triệu Vân, Hứa Chử, Chu Thái, Từ Thịnh tổng cộng tam vạn tinh binh chính hướng chúng ta bên này tới rồi, không mấy ngày liền sẽ đến, đến lúc đó muốn phá cán bộ cao cấp một chúng, giống như dễ như trở bàn tay, các ngươi yên tâm lớn mật đi dụ dỗ cán bộ cao cấp đó là!”

Thốt ra lời này xuất khẩu, Lưu Tích cùng Mi Phương đều hoài nghi có phải hay không nghe lầm, chỉ là ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương.

“Thái phó chưa từng gạt chúng ta?”

“Thật là chê cười, ta đường đường Đào thị quân tử, đương triều thái phó, thành tin biến người trong thiên hạ, ta sẽ lừa các ngươi hai cái, các ngươi yên tâm lớn mật đi, có cái gì tổn hại chiêu sử cái gì tổn hại chiêu, ngàn vạn đừng sợ chọc giận cán bộ cao cấp, ta hiện tại

liền sợ chọc không bực hắn! Hết thảy hậu quả, có đào mỗ thế các ngươi gánh vác.”

:.:

------oOo------

Chương 520: 2 đem rụt rè

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở Đào Thương liền thổi mang mông kéo hạ, Mi Phương cùng Lưu Tích suất lĩnh hai ngàn nhân mã, đi trước tề về phía cán bộ cao cấp mời chiến, ý đồ đem hắn đại quân dụ dỗ ra tới.

Mi Phương đám người tới rồi tề mà lúc sau, lại thấy cán bộ cao cấp nhắm chặt cửa thành, phái người bắn nỏ ở trên tường thành bắn trụ đầu trận tuyến, toàn bộ thành trì kín kẽ liền một con ruồi bọ đều phi không đi vào.

Này căn bản không phải dẫn không dẫn sự, nhìn tư thế, đối phương căn bản chính là không nghĩ ra tới a.

Hai người thương lượng tới thương lượng đi, cuối cùng cũng bất quá liền nghĩ ra được một cái biện pháp mà thôi.

Chửi đổng.

Mi Phương ngay sau đó làm dưới trướng binh mã ở dưới thành cao giọng chửi bậy.

Thủ thành cửa thành lệnh hướng đi cán bộ cao cấp bẩm báo việc này, nhưng cán bộ cao cấp liền cùng không nghe dường như, chút nào không để trong lòng.

Hắn chỉ có một câu: “Hưu đi đáp hắn, mắng liền mắng, mệt bất tử bọn họ!”

Thủ thành lệnh lại đem việc này bẩm báo cho cán bộ cao cấp dưới trướng đắc lực can tướng đô úy thường hoằng.

Thường hoằng xuất thân Thượng Đảng quận, hàng năm cùng Hung nô làm bạn, hỏa khí không nhỏ, hắn nhưng không có cán bộ cao cấp

như vậy tốt hàm dưỡng.

Hắn ở cửa thành lệnh dẫn dắt hạ bước lên thành lâu, ly thật xa, liền loáng thoáng nghe được chửi bậy thanh, đi được càng gần, thanh âm liền càng rõ ràng.

Chờ đến đi lên đầu tường đi xuống quan vọng là lúc, thường hoằng nóng lòng khí táo, một hơi không đi lên thiếu chút nữa không chết ngất qua đi.

Chỉ thấy dưới thành phương, Từ Châu quân các tướng sĩ chính véo eo ôm cổ, từ trên chiến mã nhảy trên mặt đất, một chữ tuyến bài khai, lôi kéo cổ cao giọng tức giận mắng, lại còn có mắng không phải cái loại này dị thường khó nghe nói, ngược lại là các loại tiểu cao cấp, cái gì ‘ bỉ này nương chi ’, ‘ nhữ mẫu tì cũng ’ chờ thể văn ngôn ùn ùn không dứt.

Hơn nữa càng quan trọng là, Mi Phương hậu cần công tác làm được phi thường đúng chỗ, những người này phía sau trang bị ăn mặc thủy đại thùng gỗ cùng đại muỗng gỗ, thậm chí còn có một ít trích thải dã cúc hoa.

Mắng mệt mỏi, sĩ tốt nhóm còn có thể quay đầu lại uống miếng nước, nhuận nhuận yết hầu, hoặc là hàm hai hạ cúc hoa cánh, sau đó trở về tiếp tục gân cổ lên khai mắng.

Cỡ nào nhân tính hóa quản lý.

Cán bộ cao cấp nghe nói việc này lúc sau, không có gì cảm giác, chỉ là giác buồn cười.

Nhưng thường hoằng lại không như vậy tưởng, Tịnh Châu xuất thân hào hùng luôn luôn là dám làm dám chịu, một lời không hợp chính là làm, nào từng chịu quá bực này dơ bẩn khí?

Hơn nữa không ngừng là thường hoằng, đại bộ phận Tịnh Châu chư tướng đều là loại này ý tưởng.

Thường hoằng trong cơn giận dữ, hỏa khí từ lòng bàn chân vẫn luôn đốt tới trán, hắn cắn chặt hàm răng, nắm tay nắm cạc cạc rung động.

Mấy ngày này giết Từ Châu quân, an dám như thế?

Thường hoằng quay đầu hỏi đứng ở một bên mặt khác một người Tịnh Châu quân trung lang tướng Lưu chấp nói: “Bành Thành thất phu, như vậy kiêu ngạo vô lễ! Bọn họ là vẫn luôn đứng ở chỗ này chửi bậy sao?”

Lưu chấp nhất thẳng đứng ở đầu tường quản lý cung nỏ doanh, người này xuất thân Tịnh Châu năm nguyên quận cửu nguyên huyện, cùng Lữ Bố chính là đồng hương, tính tình càng là không tốt.

“Đúng vậy! Từ khi tới, bọn họ liền ở dưới thành không nhàn rỗi, thực sự phiền lòng cũng!”

“Ngươi chờ liền như vậy vẫn luôn nghe, mặc cho bọn họ như vậy vô lễ?”

Lưu chấp bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, nói: “Cao phủ quân có lệnh, không cho phép chúng ta xuất chiến, chỉ cho phép cố thủ nhẫn nại, ta lại có biện pháp nào?”

Vừa nghe lời này, thường hoằng mặt tức thì liền biến đen, hắn nhìn nhìn dưới thành những cái đó binh mã, nói: “Những người này, nhiều nhất bất quá hai ngàn người, có gì sợ thay? Cho ta mở cửa thành! Ta tự mình đi ra ngoài đưa bọn họ chém tận giết tuyệt.”

Lưu chấp nhất nghe lời này, nói: “Thường huynh, việc này nhưng không được, ngươi nếu xuất chiến, chẳng phải cùng cấp với cãi lời quân lệnh?”

Thường hoằng nghiến răng nghiến lợi, cả giận nói: “Cãi lời liền cãi lời đi, có việc mỗ gia một người chịu trách nhiệm đó là! Cùng lắm thì đưa cái mạng bái, từ khi vào đại tướng quân trướng hạ, lão tử này mệnh liền chưa bao giờ từng đương quá chính mình, hôm nay đó là

đánh bạc tánh mạng không cần, cũng muốn đem Từ Châu quân nhãi con sát cái sạch sẽ!”

Dứt lời, liền hạ cửa thành đi điểm binh.

Lưu chấp kỳ thật cũng nhiều ít đối với cán bộ cao cấp cách làm có chút bất mãn, bởi vậy ngoài miệng tuy rằng là ngăn đón thường hoằng, nhưng thực tế hành động thượng lại không có.

Thường hoằng chính là cán bộ cao cấp dòng chính, dựa theo Lưu chấp ý tưởng, cán bộ cao cấp cũng sẽ không nghiêm trị thường hoằng, bởi vậy Lưu chấp cũng cố ý đem việc này nháo đại, đại gia cùng nhau bức một chút cán bộ cao cấp.

Vị này chủ soái cao lớn gia thật là quá mặt.

“Ầm ầm ầm ——!”

Cầu treo bị Lưu chấp phụng mệnh mở ra, chậm rãi tạp dừng ở trên mặt đất, lấy thường hoằng cầm đầu một chúng Tịnh Châu quân, giục ngựa chạy như điên vọt ra.

Mi Phương cùng Lưu Tích vẫn luôn nhìn chằm chằm cửa thành, vừa thấy cửa thành rơi xuống, lập tức hạ lệnh tiếp đón sở hữu quân tốt lên ngựa chuẩn bị.

Không bao lâu, liền thấy Tịnh Châu trong quân lao tới mấy trăm người, cầm đầu một tướng, là danh dáng người cường tráng hùng tráng đại hán, trong tay xách theo một phen thép ròng trường bính đao, toàn thân đằng đằng sát khí, hai chỉ sung huyết đôi mắt giống như ở thiêu đốt dường như, hận không thể bình nuốt Từ Châu quân một chúng.

Mi Phương khẩn trương nhìn về phía bên cạnh Lưu Tích, thấp giọng nói: “Lưu tướng quân, quân địch ra tới, ngươi xem như thế nào? Chúng ta muốn hay không hiện tại liền chạy?”

Lưu Tích híp mắt, đánh giá cẩn thận một hồi, phát hiện đối phương chỉ cần mấy trăm binh tướng lao tới, tròng mắt vừa chuyển, ngay sau đó kế để bụng đầu.

Hắn một đĩnh ngực, đối với Mi Phương nói: “Tướng quân yên tâm, thả làm chúng quân sĩ tập hợp, đãi mạt tướng trận trảm địch đem, chọc giận bỉ phương, dẫn bọn họ ra ông! Cũng làm chúng ta ở thái phó trước mặt lộ lộ mặt.”

Mi Phương vừa nghe, trong lòng an ổn chút, ngay sau đó cao giọng thét ra lệnh sĩ tốt triển khai trận thế.

Một chúng sĩ tốt nghe xong Mi Phương quân lệnh, đều tinh thần tỉnh táo, ngay sau đó hành quân bày trận cấp Lưu Tích áp trận.

Lưu Tích thong dong phóng ngựa tiến lên, cao giọng quát: “Tới đem người nào, có dám ra tới trả lời?”

Thường hoằng chính hàm phẫn trong lòng, thấy Từ Châu quân trận doanh đứng ra một người chiến tướng, trung đẳng dáng người, tướng mạo bình thường, không gì cực kỳ chỗ, nhưng thái độ ngạo mạn, ngữ khí thực sự là không nhỏ.

Quả thực chính là đưa tới cửa tới tìm chết quỷ.

Hắn đánh mã về phía trước, đi vào giữa sân, cái mũi hừ một tiếng, nói: “Mỗ nãi Thái Nguyên quận trung quân đô úy thường hoằng! Ngươi chính là người nào cũng?”

“Ta?” Lưu Tích cười ha ha, sống lưng đĩnh đĩnh, nói: “Triệu Tử Long nghe qua không có?”

Hắn vốn định nói, chính mình từng cùng Triệu Tử Long đánh thành quá ngang tay, nhưng thường hoằng căn bản liền không làm hắn đem nói cho hết lời.

U!

Thường hoằng trong lòng vui vẻ, không thể tưởng được cái này tên lùn mập thế nhưng là Triệu Tử Long!

Triệu Tử Long còn không phải là lần trước chém giết bên ta hai gã quân hầu người sao? Đào Thương dưới trướng có thể đếm được trên đầu ngón tay đại tướng?

Xứng đáng chính mình hôm nay muốn lập công lớn!

Liền thấy thường hoằng phi mã mà ra, hướng về phía còn tưởng tiếp tục nói chuyện Lưu Tích vào đầu một đao phách sát mà đến.

“Triệu Vân thất phu! Nhận lấy cái chết!”

Hô!

Này một đao, phá tiếng gió trầm trọng, chói tai, phảng phất một khối cự thạch nện xuống tới dường như.

Lưu Tích thấy thế, sợ tới mức cột sống ứa ra khí lạnh, da đầu tê dại.

Hắn kêu lên quái dị không tốt, vội vàng cử đao ngăn cản, chỉ nghe “Leng keng” một tiếng, này một đao thẳng đem hắn hai tay đến nách chi gian đâm tê dại tê dại, toàn thân đều là run rẩy không thôi.

Lưu Tích trong lòng đã kinh thả sợ, thầm mắng thường hoằng một chút không có quy củ, thế nhưng lời nói còn không đợi chính mình nói xong liền ra tay, còn đem chính mình trở thành Triệu Vân?

Lão tử so Triệu Vân tuấn tiếu nhiều được không!

Lưu Tích đôi tay giơ lên chiến đao, đối với thường hoằng nổi giận gầm lên một tiếng: “Nhữ cũng ăn ta một đao!”

Dứt lời, một đao chém đem lại đây.

Thường hoằng là cái từ nhỏ ở Tịnh Châu lớn lên mãnh hán, vừa thấy Lưu Tích ra tay liền biết hắn này một đao không nhiều lắm phân

lượng, dùng sức một chắn, thiếu chút nữa đem Lưu Tích từ trên ngựa trực tiếp cấp chặn lại tới.

Lưu Tích hổ khẩu sinh đau, ẩn ẩn trung tựa còn ở mạo huyết.

Thằng nhãi này quá lợi hại! Không được, đánh không được!

Lưu Tích dọa hồn phi phách tán, cả người run run, nơi nào còn dám tiếp tục đánh tiếp, xoay người ghìm ngựa liền chạy.

Thường hoằng thấy thế sửng sốt, hắn ngàn tính vạn tính, cũng không nghĩ tới Lưu Tích cư nhiên liền đánh như vậy hai hạ, cư nhiên liền chạy?

Lưu Tích mới vừa chạy ra đi không bao lâu, chỉ nghe xong não sinh phong, hắn bản năng hướng bên cạnh một bên đầu, “Vèo”!

Một chi mũi tên nhọn cơ hồ là xoa hắn gương mặt bay qua.

Lưu Tích sắc mặt càng thêm tái nhợt, hắn thầm nghĩ trong lòng may mắn.

Tịnh Châu quân tướng lãnh quá lợi hại, mười cái chính mình vây ở cùng nhau cũng chưa chắc là người ta đối thủ, bảo mệnh quan trọng…… Phong khẩn xả hô!

:.:

------oOo------

Chương 521: dẫn xà xuất động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Tích đánh hai chiêu, trực tiếp chuyển mã liền bôn phía sau chạy, trải qua Mi Phương bên cạnh khi, liền xem cũng chưa liếc hắn một cái, trực tiếp phi mã mà qua.

Mi Phương cũng ngây ngẩn cả người, hắn vừa mới nhiều ít còn đối Lưu Tích ôm có một ít tin tưởng, nhưng trước mắt này đó tin tưởng, lại bị Lưu Tích biểu hiện quăng ngã cái hi toái.

Mọi người sôi nổi về phía sau thoát đi mà đi.

Thường hoằng phương muốn chỉ huy binh mã truy kích, lại nghe phía sau cửa thành chỗ một chi bưu quân vọt ra, cầm đầu tướng lãnh, đúng là Trần Lưu cán bộ cao cấp.

“Phủ quân……” Thường hoằng vừa thấy cán bộ cao cấp tự mình ra tới, vừa mới hung mãnh khí thế tức khắc yếu đi nửa thanh.

Cán bộ cao cấp hung tợn trừng mắt hắn, ngày thường sĩ lâm nho nhã phong phạm tất cả đều không có.

Hắn thật mạnh một hừ, nói: “Cùng ta trở về!”

Không bao lâu, vào thành trì, cán bộ cao cấp ngay sau đó mệnh một bọn thị vệ đem đô úy thường hoằng bắt lấy.

“Thường hoằng! Ngươi dám cãi lời ta quân lệnh, hôm nay không giết ngươi, bổn đem làm sao có thể phục chúng! Tả hữu đẩy xuống chém đầu thị chúng!”

Thường hoằng bị bọn thị vệ ấn xuống, tuy rằng sắc mặt tái nhợt chật vật, nhưng tiếng nói lại một chút nghe không thấy xin tha ngữ khí.

“Mạt tướng này mệnh đã sớm giao cho đại tướng quân cùng cao phủ quân! Cao phủ quân nghĩ muốn cái gì thời điểm lấy đi, mạt tướng tuyệt không ham sống, một cái tánh mạng mà thôi! Thả hôm nay việc này, mạt tướng cũng không hối hận!”

Cán bộ cao cấp nghe vậy cả giận: “Ngươi còn có lý? Đối phương liền như vậy vài người liền dám xông tới khiêu chiến, ngươi chẳng lẽ nhìn không ra bọn họ là kế dụ địch? Ta ngày thường báo cho các ngươi nói, các ngươi đều nghe được chạy đi đâu!”

Thường hoằng cất cao giọng nói: “Thiên hạ dụ địch, làm sao có thể có phái ra ngàn dư binh tướng tới dụ dỗ mấy vạn giả cũng? Tựa quân địch chi binh, tướng quân chỉ cần phái 5000 người có thể tiêm chi! Huống kia Triệu Vân xác thật hữu danh vô thực, tuyệt phi là trá bại chi tướng! Phủ quân nói như thế, mạt tướng không phục!”

Lúc này, lại thấy trung lang tướng Lưu chấp cất bước ra ban, nói: “Phủ quân, hôm nay việc này xác thật lộ ra cổ quái, cùng thường đô úy đánh với chi đem, tự xưng là Triệu Vân, nhưng Triệu Vân lần trước giết ta quân hai gã quân hầu là lúc, mạt tướng chưa từng gặp qua hắn, tuyệt phi hôm nay người…… Phái một cái bản lĩnh lơ lỏng chi đem giả dạng làm bỉ quân thượng tướng, chẳng phải là hỏng rồi thượng tướng thanh danh? Nơi này nhất định có khác nội tình.”

Cán bộ cao cấp nghe vậy sửng sốt, nói: “Cái gì nội tình?”

Lưu chấp chắp tay nói: “Vô luận là cái gì nội tình, Đào Thương lúc trước rời đi Lang Gia quốc Khai Dương thành, phủ quân lại bởi vì tiểu tâm quá mức, bỏ lỡ kia lần lượt thiên đại cơ hội tốt, hiện giờ làm sao còn tại đây sống chết mặc bây? Chẳng lẽ là thật muốn chờ đến Đào Thương đem ta chờ quân đội bạn diệt hết lúc sau, phủ quân mới nguyện xuất binh chăng?”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Tịnh Châu chư tướng quan sôi nổi đứng ra, cao giọng nói: “Thỉnh phủ quân xuất binh! Thỉnh phủ quân xuất binh!”

“Phủ quân, không thể lại kéo!”

“Người khác đều ở kiến công lập nghiệp, chỉ có chúng ta tại đây mất không thời gian!”

“Phủ quân nếu là không ra binh, mạt tướng nguyện ý bồi thường đô úy cùng chết.”

Cán bộ cao cấp mặt khí trắng bệch.

Cán bộ cao cấp dưới trướng, trừ bỏ dũng mãnh thiện chiến Tịnh Châu quân các tướng lĩnh ngoại, lại có hai gã mưu chủ, một người đó là này đệ cao nhu, trước mắt phụng mệnh hướng Hà Bắc thúc giục lương thảo.

Một khác tên là làm trọng trường thống, chính là đương đại danh sĩ, đọc nhiều sách vở, khéo chính sách văn từ.

Theo đạo lý, trọng trường thống bổn không thuộc về cán bộ cao cấp phụ tá, nhưng hắn cùng vị này sĩ tộc trung tuổi trẻ con cháu tư giáo thâm hậu, bởi vậy ở cán bộ cao cấp thỉnh cầu hạ, lần này chỉ có thể là miễn cưỡng tùy quân mà đến.

Thân là khách khanh, trọng trường thống đứng ra khuyên giải nói: “Còn thỉnh cao phủ quân xem tại hạ bạc diện thượng, tha thường hoằng tướng quân một mạng, tại hạ có chút tư mật lời nói, tưởng đơn độc cùng phủ quân nói chuyện.”

Thấy trọng trường thống nói chuyện, cán bộ cao cấp cũng ngượng ngùng trực tiếp phản bác hắn, ngay sau đó sửa trách đánh 50 quân côn, sau đó sất lui chư tướng.

Trong sảnh chỉ để lại cán bộ cao cấp cùng trọng trường thống hai người.

“Không biết tiên sinh có gì lời nói tưởng cùng tại hạ đơn độc giảng?” Cán bộ cao cấp cố vấn nói.

Trọng trường thống đối cán bộ cao cấp nói: “Tại hạ tuy không hiểu binh, nhưng nhưng cũng biết thời thế định hướng, phủ quân tuy

rằng là một quân thống soái, nhưng làm việc còn cần phồn giản khoan mãnh tương tế, đức hình phạt chính phụ mới là. Thường đô úy hôm nay xuất binh cử chỉ, tuy có không ổn, nhưng cũng ở tình lý bên trong, thả tướng quân ngày xưa cử chỉ, nhiều ít cũng xác thật là làm hỏng chiến cơ a.”

Cán bộ cao cấp thở dài khẩu khí, nói: “Ta cũng là biết ta này cử chậm trễ đại sự, nhưng theo ý ta, đại tướng quân nam hạ, thế như chẻ tre, quân thế ngập trời, ta thà rằng vô công, nhưng cũng không thể từng có.”

Trọng trường thống nói: “Khi cũng, thế cũng, đại tướng quân nếu là tiến quân thuận lợi, phủ quân này cử lại đều bị thỏa, nhưng hiện giờ Hoàng Hà đông tuyến các lộ không thuận, phủ quân nếu là ở một ý cố thủ, chỉ sợ là cũng sẽ lạnh tam quân chi tâm, tựa này, thành không thể thực hiện cũng.”

Cán bộ cao cấp nghe xong lời này, trầm mặc sau một lúc lâu, mới vừa rồi thở dài nói: “Công chi ngôn có lý, tại hạ nhớ kỹ.”

Trọng trường thống lại tiếp tục nói: “Ta vừa mới nghe Lưu tướng quân chi ngôn, bỉ quân tựa hồ là có người giả mạo đại tướng Triệu Vân, tại hạ tuy không hiểu binh, nhưng cũng biết hư trương thanh thế bốn chữ, bỉ quân lấy chút ít binh mã tiến đến mời chiến, lại giả mạo đại tướng, mặt ngoài xem là tưởng dẫn phủ quân xuất động, kỳ thật…… Có thể hay không là làm bộ làm tịch, che dấu sau đó phương hư không?”

Một câu, nhưng thật ra nhắc nhở cán bộ cao cấp.

Đúng vậy…… Liền như vừa mới cùng chúng tướng thương lượng quá, đối phương lấy một ngàn lượng ngàn binh tướng, tới dụ dỗ chính mình mấy vạn chi chúng, có phải hay không có điểm quá vớ vẩn?

Mặt ngoài là tới thỉnh chiến, có lẽ ở trong xương cốt, đối phương là căn bản liền không nghĩ chiến.

Cán bộ cao cấp nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái trán, nói: “Nếu không có tiên sinh, ta suýt nữa lầm đại sự.”

……

Mi Phương cùng Lưu Tích hoảng sợ bôn trở về Khai Dương thành.

Lúc này đây, bọn họ không dám có bất luận cái gì giấu giếm, chỉ có thể là từ đầu chí cuối đem sự tình toàn bộ nói cho Đào Thương.

Đào Thương nghe xong lúc sau, cũng không trả lời, chỉ là mỉm cười nhìn hắn hai gã phúc tướng.

Đào Thương nóng cháy ánh mắt cảnh Mi Phương xem cả người rét run.

“Thái phó, ngài sẽ không chém chúng ta hai cái đi?” Mi Phương run run rẩy rẩy hỏi.

Đào Thương lắc lắc đầu, com nói: “Các ngươi đã tận lực, làm thực hảo, ta thực vui mừng, các ngươi hai vị vất vả, tạm thời trước đi xuống nghỉ ngơi, kế tiếp sự, dung ta tư chi.”

Mi Phương cùng Lưu Tích rốt cuộc đem tâm đặt ở trong bụng, sau đó rời đi.

Đào Thương ngay sau đó đem Quách Gia tìm lại đây, cũng đem trước sự hướng Quách Gia tự thuật một lần.

Quách Gia nghe vậy hắc hắc cười nói: “Ta nói ngươi như thế nào sẽ phái bọn họ hai cái đi đâu? Kỳ thật cũng bất quá là dùng thực sự bại tới che dấu ngươi dụ dỗ địch quân chân ý đồ, này cũng coi như là một bước diệu cờ đi, trang càng giả, ngược lại là càng có thể dẫn cán bộ cao cấp ra tới.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Họ Cao chính là cái rùa đen, nếu ta làm được loại trình độ này hắn vẫn là không muốn xuất binh nói, ta đây nhưng chính là thật không có cách.”

Quách Gia cười cười, nói: “Yên tâm đi, cán bộ cao cấp làm việc tuy rằng cẩn thận, nhưng dù sao cũng là một quân chủ tướng, ngươi đem sự tình đều làm được loại tình trạng này, hắn nếu là còn không ra chiến, đừng nói là hắn, đó là hắn dưới trướng Tịnh Châu quân các tướng lĩnh cũng sẽ cùng phản đối, cho nên hắn bách với áp lực cũng sẽ có tâm tư muốn xuất binh, bất quá từ xưa sát quy phương pháp, đều là lấy thịt dụ chi, sau đó tấn trảm này đầu! Nếu là cán bộ cao cấp thật sự xuất binh, chúng ta cần phải đến một kích mà trung, nếu như bằng không, muốn lại đem hắn làm ra tới, chỉ sợ là khó càng thêm khó.”

Đào Thương gật đầu tỏ vẻ tán đồng: “Ta có tin tưởng một kích tất trúng, nhưng chính là dụ dỗ hắn ra tới chuyện này, thật sự là trong lòng không có yên lòng.”

Quách Gia cười nói: “Như Quách mỗ sở liệu không tồi, trải qua Mi Phương cùng Lưu Tích này chiến, cán bộ cao cấp nhiều ít sẽ có tâm tư xuất binh, nhưng còn cũng không hoàn toàn…… Bất quá hắn nhất định sẽ phái binh ra tới tra xét, ta dạy cho ngươi cái pháp, nhất định có thể đem hắn lừa gạt ra tới.”

------oOo------

Chương 522: rùa đen duỗi đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cán bộ cao cấp phái ra đại lượng thám tử đi trước Khai Dương, điều tra Đào Thương quân hiện nay động thái, kết quả được đến tin tức lại làm hắn cảm thấy phi thường kinh ngạc.

Tựa hồ có rất nhiều ngoại lai chi viện quân, chính đại quy mô tiến vào đến Khai Dương thành.

Này đó binh mã hành động thời gian, cơ hồ là thuần một sắc ở giờ Mẹo mạt liền hướng Khai Dương thành đi tới, thẳng đến giờ Thìn mạt mới cơ bản yên ổn lạc doanh, hơn nữa tình huống như vậy cơ hồ mỗi ngày đều ở phát sinh.

Tịnh Châu chư tướng nghe thấy cái này tin tức sau, kinh ngạc không phải là nhỏ, Đào Thương như thế nào sẽ cho Khai Dương thành tăng thêm nhiều như vậy viện quân?

Đại gia thô sơ giản lược tính toán một chút, nếu đem gần nhất tiến vào chiếm giữ đến Khai Dương này đó viện quân đều tính thượng, Khai Dương binh mã ít nhất đến có sáu bảy vạn.

Đào Thương ở từ, dương nhị châu toàn bộ binh mã bất quá hai mươi vạn, hơn nữa rất lớn một bộ phận đến đóng quân ở các nơi huyện thành quan ải, Trường Giang thủy đạo cửa ải, còn có một ít yêu cầu phòng bị Đông Nam sơn càng cùng Bách Việt, lập tức hướng Khai Dương thành triệu tập nhiều như vậy binh mã, này cơ hồ đến là Đào Thương hiện nay có thể di động dùng trung quân hơn phân nửa.

Tuy là Tịnh Châu chư tướng các kiêu dũng thiện chiến, ngày thường không sợ trời không sợ đất, giờ phút này cũng là không khỏi có điểm hoảng.

Nhưng ở cán bộ cao cấp trướng hạ, có một người lại là ánh mắt độc đáo, pha phú mưu lược, người này chính là cán bộ cao cấp đệ đệ cao nhu.

Cao nhu hướng cán bộ cao cấp gián ngôn, nói là việc này hơi có chút kỳ quặc.

Cao nhu thỉnh cán bộ cao cấp lại phái thám báo, ở đêm khuya thời điểm cẩn thận giám thị Khai Dương thành.

Này một tinh tế điều tra giám thị, Tịnh Châu thám báo nhóm liền phát hiện việc này mấu chốt.

Nguyên lai mỗi ngày giờ Tý, trong thành binh tướng đều là lặng lẽ từ cửa đông ẩn núp trốn, sau đó đãi ngày thứ hai giờ Mẹo thời điểm, lại làm bộ tân quân tiến vào chiếm giữ Khai Dương thành, mặt ngoài xem là binh mã tăng nhiều, trên thực tế lại bất quá là một cái nho nhỏ thủ thuật che mắt trong thành binh tướng số lượng căn bản là không thay đổi.

Cán bộ cao cấp ở được đến tin tức này lúc sau, cái thứ nhất phản ứng chính là…… Khai Dương Từ Châu quân vì cái gì muốn chơi loại này tiểu xiếc?

Trải qua nhiều lần suy xét lúc sau, cán bộ cao cấp đến ra kết luận, đó là bởi vì bọn họ chột dạ!

Bởi vì Đào Thương bản nhân cũng không ở chỗ này!

Bọn họ là muốn dùng loại này phương pháp, làm bên ta không dám lại dễ dàng tiến công!

Nghĩ thông suốt trong đó mấu chốt lúc sau, cán bộ cao cấp rốt cuộc quyết định xuất binh, thừa cơ hội này bắt lấy Khai Dương thành, bình định Lang Gia quốc, tiến quân Từ Châu!

Cán bộ cao cấp ngay sau đó triệu khai đình nghị, hướng mọi người tuyên bố hắn quyết định này.

“Bổn đem quyết định, xuất binh Khai Dương thành, bình định Lang Gia quốc!”

Nghe xong lời này, trường hợp thượng tức khắc an tĩnh lại, Tịnh Châu chư tướng các đầy mặt kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau.

Ước chừng trầm mặc hai ngọn trà thời gian, đột nhiên, ‘ xôn xao ’ một tiếng, thính đường nội một mảnh sôi trào tiếng hoan hô.

Liền thấy giữa sân chư tướng một đám cao hứng mặt mày hớn hở, vui vẻ ra mặt, nhảy nhót không thôi.

Phủ quân đại nhân hôm nay là uống nhiều quá sao? Vẫn là đã chịu cái gì kích thích, như thế nào đột nhiên yêu cầu mọi người tấn công Khai Dương thành?

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nghe thấy hắn nói một câu có nam tử khí khái nói.

Chư tướng nhóm xoa tay hầm hè, mừng rỡ như điên, chính là cán bộ cao cấp lại rất là trầm tĩnh, sắc mặt của hắn qua lại biến hóa, tựa hồ còn đang tìm tư sự tình gì.

Cao nhu kỳ quái nói: “Huynh trưởng, ngài đây là?”

Cán bộ cao cấp thở dài khẩu khí, nói: “Ta còn là có điểm lo lắng a, tuy rằng hiện nay xác thật suy đoán Đào Thương không ở Lang Gia quốc…… Nhưng vạn nhất chúng ta đã đoán sai đâu? Kia bổn đem chẳng phải là có đến mà không có về?”

Nói đến này, cán bộ cao cấp chớp chớp mắt, đôi mắt thượng nhiều ít có chút sương mù mênh mông: “Kỳ thật vi huynh còn không muốn chết a, vi huynh còn trẻ, 30 xuất đầu, ta kia hai đứa nhỏ mới chỉ có mười mấy tuổi……”

Cao nhu không khỏi nhất phiên bạch nhãn, trong lòng rất là bất đắc dĩ.

Chính mình cái này huynh trưởng, cái gì cũng tốt, chính là này phúc lo trước lo sau đa nghi kính, thực sự là làm người tưởng trừu hắn một đốn……

Rõ ràng là chính ngươi quyết định ra binh, sau đó chính ngươi trong lòng còn không có đế, cảm thấy không nắm chắc…… Ngươi rốt cuộc là tưởng nháo loại nào?

“Huynh trưởng, ngươi cũng không cần quá mức lo lắng, đệ cảm thấy, này chiến chúng ta đương có chín thành nắm chắc!”

Cán bộ cao cấp sâu kín nhìn hắn nói: “Kia không phải còn có một thành sao?”

Cao nhu: “……”

Dưới bầu trời này, hai quân đánh với, nào có mười thành nắm chắc sự? Ngươi đương nhân gia Từ Châu quân thật là ăn mà không làm không thành?

……

Ba ngày sau, đóng quân ở tề mà Tịnh Châu quân bắt đầu tập kết binh mã, nam hạ bôn Khai Dương thành mà đi, tiến vào Lang Gia quốc cảnh nội.

Bất quá cán bộ cao cấp tuy rằng là vào Lang Gia quốc địa giới, nhưng nhưng vẫn là thật cẩn thận, hành quân mỗi quá ba mươi dặm, liền hạ lệnh trú trại, sau đó liền phái thám báo đi trước tra xét quanh thân huyện thành có hay không mai phục.

Lang Gia quốc bất quá là một quận nơi, nhưng cán bộ cao cấp hành quân ước chừng kéo dài gần 10 ngày tả hữu.

Thật có thể nói là là thận trọng từng bước.

Hắn dưới trướng Tịnh Châu quân các tướng lĩnh nhiệt tình, đều làm hắn loại này hành quân phương thức cấp tưới không có.

Thẳng đến quá nhi Nghi Thủy địa giới, cán bộ cao cấp mới vừa rồi hạ lệnh, mệnh lệnh dưới trướng vài tên thiện chiến tâm phúc chiến tướng, từng người suất lĩnh bản bộ binh mã, đi chung quanh tấn công Lang Gia quốc các nơi huyện thành.

Các nơi huyện thành trung, trước mắt tuy rằng cũng có binh tướng đóng giữ, nhưng số lượng đều không nhiều lắm, đối mặt thế tới rào rạt Tịnh Châu quân, căn bản là ngăn cản không được, Tịnh Châu quân cơ hồ là không đánh mà thắng, liền chiếm cứ lấy Nghi Thủy vì trung tâm, quanh thân năm sáu cái huyện thành.

Sự tình phát triển như thế thuận lợi, cán bộ cao cấp trong lòng cũng kiên định không ít, đương hắn binh tướng mã đẩy mạnh đến Khai Dương thành một trăm dặm ngoại cánh đồng bát ngát khi, vẫn cứ chưa gặp được giống dạng chống cự.

Cán bộ cao cấp vẫn luôn phong bế tâm, giờ phút này có điểm lung lay.

Xem ra, có phải hay không chính mình ban đầu thật là quá mức với cẩn thận!

Cữu cữu Viên Thiệu trọng binh tiếp cận, Đào Thương dưới trướng binh mã trứng chọi đá, chính mình ban đầu quá mức tiểu tâm cũng không có gì không đúng, nhưng là không phải đem bọn họ tưởng quá mức lợi hại?

Một đường đánh hạ tới, cán bộ cao cấp thẳng giết đến Khai Dương thành dưới thành.

Cán bộ cao cấp bố trí hảo binh lực, dọn xong trận thế, chuẩn bị đi ngược chiều Dương Thành tiến hành đánh bất ngờ.

Nhưng Khai Dương thành thượng binh lính cũng không thật nhiều, uukan s h u hơn nữa đối mặt cán bộ cao cấp bày trận, thực rõ ràng là có một ít kinh hoảng thất thố.

Cán bộ cao cấp thấy thế hoàn toàn an tâm, ngay sau đó lệnh thường hoằng cùng Lưu chấp chỉ huy tiên phong quân, đi ngược chiều Dương Thành triển khai kịch liệt đoạt công.

Công thành chiến phi thường thuận lợi, không đến nửa canh giờ thời gian, ngoại môn liền bị hoàn toàn đánh hạ, Tịnh Châu quân tiên phong bộ đội xông thẳng vào Khai Dương thành Ủng thành.

Sự tình như thế thuận lợi, Tịnh Châu chư tướng ngoài miệng chưa nói cái gì, nhưng trong lòng lại là đều ở cười nhạo cán bộ cao cấp.

Thế nào? Cùng ngươi đã nói bao nhiêu lần! Phủ quân chính là không tin! Hiện tại bị vả mặt đi?

Cán bộ cao cấp nhưng thật ra không có gì phản ứng, ở trong lòng hắn, chỉ cần là có thể bảo đảm chiến sự thuận lợi, bị xem trọng hoặc là bị biếm xem, đối với hắn tới nói đều không sao cả.

Đã có thể ở ngay lúc này, thành trì mặt trái ngã rẽ thượng, đột nhiên truyền ra tới một trận hò hét tiếng động, ngay sau đó, liền thấy cái kia ngã rẽ thượng, trào ra không đếm được giáp sắt tráng hán, những người này cả người hạng nặng võ trang, giáp trụ tiên minh, binh khí âm hàn, vọng chi các cường tráng như ngưu.

Chính là từ Hứa Chử suất lĩnh hổ vệ quân.

Mà bên phải một cái ngã rẽ thượng, một chúng kị binh nhẹ chiến mã gào thét ong nhộng mà ra, các cầm trong tay trường mâu đoản cung, tốc độ cực nhanh, chính là từ Triệu Vân suất lĩnh Kim Lăng con ngựa trắng quân.

Cán bộ cao cấp sắc mặt tức khắc đại biến, hắn vội vàng tiếp đón bọn lính kết trận ngăn địch, nhưng hiện tại Tịnh Châu quân có rất lớn một bộ phận binh tướng hãm ở Khai Dương thành Ủng thành nội, cán bộ cao cấp phía sau trung quân lực lượng bạc nhược rất nhiều, đối mặt Triệu Vân cùng Hứa Chử này hai lộ đột nhiên giết tới tiếp viện quân, trong lúc nhất thời căn bản là khó có thể ngăn cản, bị rối loạn một tấc vuông.

------oOo------

Chương 523: uy danh ngày long

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Chử ban đầu phụng mệnh canh giữ ở dương lăng độ, nơi đó Viên gia đình quân nhân với Nhan Lương quân cánh hộ ứng, ở Nhan Lương bị giết lúc sau, dương lăng độ bỉ quân bởi vì không có phối hợp tác chiến, bất đắc dĩ toàn lui hướng bắc ngạn, tạm thời đợi mệnh.

Kết quả là Hứa Chử liền có thể phụng mệnh bứt ra trở về, tới chi viện Đào Thương.

Mà Triệu Vân còn lại là ở chân thành đánh lui Viên quân chiến tướng quách viện, cũng là suất binh gấp trở về chi viện Đào Thương.

Đương nhiên, lúc trước Đào Thương từng cùng Mi Phương nói, sẽ có Triệu Vân, Hứa Chử, Từ Thịnh, Chu Thái viện quân tổng cộng tam vạn, lời này trên thực tế là có hơi nước, sự thật tình huống thượng, bên ta cũng chỉ có Triệu Vân cùng Hứa Chử này hai lộ vạn hơn người mã hồi viện Khai Dương thành, cũng không có tam vạn nhiều, Từ Thịnh cùng Chu Thái hai lộ tiếp viện càng là không thể nào nói đến.

Nhưng đối với Đào Thương tới nói, chỉ cần thiết kế xảo diệu, này đó binh tướng đã là đủ dùng!

Liền ở cán bộ cao cấp dưới trướng binh tướng còn không có phản ứng lại đây thời điểm, đột nhiên, bên ta phía bên phải lọt vào tập kích bất ngờ, tức khắc bày biện ra một trận đại loạn.

Cán bộ cao cấp quay đầu lại xem nhìn, lại là hổ vệ quân một đám tinh nhuệ sĩ tốt đã là giết đến, cầm đầu một vị, dáng người cường

tráng, tráng như gấu ngựa, cầm trong tay một phen hẹp dài trảm mã đao, cả người sát khí, khí thế như hồng.

Kia đại hán mỗi một đao quét sắp xuất hiện đi, đều có thể đánh bay hai ba danh Tịnh Châu quân sĩ tốt.

Tam quân tướng sĩ, đối này dũng lực, đều bị kinh hãi mạc danh.

Kia đại hán đầu tàu gương mẫu, xông vào dưới trướng chư binh tướng phía trước, chỉ là không đến một lát thời gian, liền vọt tới cán bộ cao cấp nơi cách đó không xa, đồng thời phát ra một tiếng đinh tai nhức óc gào to thanh: “Cán bộ cao cấp! Tiếu quận Hứa Chử tại đây! Nhữ ngày chết tới rồi, để mạng lại!”

Nói chuyện chi gian, hắn đột nhiên vung tay lên trung trảm mã đao, theo một đạo chói mắt hàn quang, ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai gã cùng chi gần nhất Tịnh Châu quân sĩ tốt bị đánh bay đi ra ngoài, ngưỡng mặt ngã xuống đất.

Là Hổ Si.

Cán bộ cao cấp cũng coi như là kiến thức rộng rãi, vừa nghe Hứa Chử tên, liền biết người này là là Đào Thương dưới trướng danh tướng, hắn vừa kinh vừa sợ, theo bản năng mà kéo mã liền sau này chạy, này hai mắt biến đăm đăm, sắc mặt cũng là trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Hứa Chử vừa thấy cán bộ cao cấp muốn chạy, càng là gia tốc tiến quân tốc độ, theo sát sau đó.

Hắn dẫn dắt một chúng hổ vệ quân quân tốt, như vào chỗ không người, trong tay trảm mã đao múa may mở ra, mỗi một lần cự đao múa may, tổng cùng với huyết quang vẩy ra.

Tịnh Châu quân cũng coi như là kinh nghiệm sa trường cường quân, nhưng bằng tâm mà nói, lại còn không có gặp được quá như thế hung hãn lợi hại nhân vật, rất nhiều quân tốt bị dọa sôi nổi thoái

nhượng, không dám thẳng chọc này mũi nhọn, Hứa Chử giống như một trận gió xoáy, thẳng hướng cán bộ cao cấp giết lại đây.

“Không tốt! Bảo hộ cao phủ quân! Bảo hộ phủ quân!”

Lúc này, có một ít Tịnh Châu quân chiến tướng đang từ mặt khác phương trận chạy tới, một đám phát điên dường như bôn Hứa Chử chạy tới, còn cao giọng gọi mệnh lệnh thủ hạ sĩ tốt ngăn lại hắn.

Hai gã tấm chắn binh dẫn đầu đỉnh đi lên, hai người đem đại thuẫn đều phát triển, ý đồ ngăn trở Hứa Chử đánh sâu vào chi thế.

Hứa Chử quát lên một tiếng lớn: “Khai!”

Hắn đôi tay cầm đao, vận đủ sức lực, đột nhiên đem trảm mã đao hướng ra phía ngoài đảo qua, chỉ nghe “Ầm” một tiếng giòn vang. Hai cái thuẫn binh thế nhưng bị hắn đồng dạng đánh bay đi ra ngoài, không đợi kia hai người đứng lên, Hứa Chử đã giục ngựa lẻn đến trong đó một người phụ cận, cánh tay theo quán tính về phía trước một đệ.

“Phụt!” Một tiếng đốn vang! Trảm mã đao từ người nọ ngực đâm vào, từ sau đó tâm dò ra, máu tươi theo thân đao như nước chảy giống nhau hướng ra phía ngoài chảy.

Hứa Chử xem đều không xem, tiếp tục bôn cán bộ cao cấp xung phong liều chết mà đi.

Hứa Chử như thế dũng lực, làm Tịnh Châu quân chư tướng xem run sợ tâm cảnh, nào còn dám ngăn cản này mũi nhọn, sắc mặt tái nhợt, hai chân run run hướng bên cạnh thoái nhượng.

Lúc này, phụ trách chỉ huy tiền tuyến thường hoằng cùng Lưu chấp hai gã Tịnh Châu thượng tướng suất chúng chạy về, nghênh ở cán bộ cao cấp, đem hắn bảo hộ trụ.

Lúc này, Thái Sử Từ, mã trung, Tống khiêm đám người suất lĩnh Nam Man doanh cùng Từ Châu quân cũng đã giết tới, tràng gian

một mảnh hỗn loạn, đại chiến ở Khai Dương dưới thành triển khai.

Nhưng là bởi vì Tịnh Châu quân trước bộ tiên phong quân công thành quá mức thâm nhập, trước mắt hãm sâu Ủng thành, vội vàng dưới bứt ra không được, bởi vậy sử phía sau cán bộ cao cấp trung quân nhất thời vô pháp khẩn cấp loại này đột phát tình huống.

Hiện giờ đối mặt Hứa Chử, cán bộ cao cấp dưới trướng thế nhưng không người dám chọc này mũi nhọn.

Nhưng thường hoằng cùng Lưu chấp chính là Tịnh Châu quân quan trọng tướng lãnh, bọn họ tự nhiên là không sợ Hứa Chử, hai người suất binh cùng đón nhận hổ vệ quân, binh đối binh, đem đối đem cùng hổ vệ quân tiến hành chém giết.

Thường hoằng cùng Lưu chấp đều là từ nhỏ cùng Hung nô giao tiếp hãn tướng, bản lĩnh không tầm thường, thân thủ bất phàm, nhưng muốn phân với ai so, ở Hứa Chử trước mặt, này hai cái Tịnh Châu quân chiến tướng có thể nói là bất kham một kích, Hứa Chử đại đao qua lại quét ngang, đem này hai gã chiến tướng áp chế gắt gao, không có trở tay xoay người đường sống.

Bất quá một lát, Hứa Chử một đao quét ngang mà qua, trực tiếp tước đi thường hoằng nửa cái đầu.

Thường hoằng chính là Tịnh Châu quân có thể đếm được trên đầu ngón tay dũng mãnh chiến tướng, hắn bị chém giết, kéo chính là toàn bộ Tịnh Châu quân sĩ khí tan rã.

“Thường đô úy bị chém!”

“A? Thường đô úy bị giết?”

Toàn bộ Tịnh Châu quân phía sau loạn thành một nồi cháo, tuyệt đại đa số Tịnh Châu quân sĩ tốt căn bản không thấy được sao lại thế này, chỉ là thấy tả hữu sát ra mấy sóng phục binh đối bên ta triển khai mãnh công, ngay sau đó thời gian không dài, mãnh tướng thường hoằng đã bị đối thủ chém giết.

Nguyên bản sĩ khí tăng vọt Tịnh Châu quân bị trước mắt phát sinh biến cố khiếp sợ thủ túc vô thố, đầu não phát vựng, không biết nên như thế nào cho phải.

Cán bộ cao cấp ở kinh hoảng thất thố dưới, cũng bắt đầu lập tức trở về chạy, chủ tướng như thế, thủ hạ quân tốt càng là không có chiến ý, toàn bộ Tịnh Châu quân bắt đầu đại diện tích bị Từ Châu quân tan rã.

Nhưng Đào Thương chuyến này mục đích, đó là phải bắt được cán bộ cao cấp, hắn làm sao có thể dễ dàng phòng cán bộ cao cấp đào tẩu.

Triệu Vân, Hứa Chử, Thái Sử Từ chờ dũng mãnh tướng lãnh chút nào không thả lỏng, bọn họ từng người suất lĩnh tinh nhuệ binh mã, gắt gao đi theo cán bộ cao cấp mặt sau.

Cán bộ cao cấp bên người hộ vệ quân tốt đang không ngừng giảm bớt.

Nhưng hắn giờ phút này cũng bất chấp mặt khác, hắn bản nhân chỉ là liều mạng ném roi ngựa tử, kinh hoảng thất thố hướng về mặt bắc phương hướng đào tẩu.

Liền ở ngay lúc này, thình lình nghe một trận nổi trống tiếng vang, lại thấy hai gã chiến tướng từ bên suất lĩnh một chi quân mã, ngăn cản cán bộ cao cấp đào tẩu đường đi.

Cán bộ cao cấp nghiến răng nghiến lợi, lập tức liền tưởng chỉ huy các tướng sĩ phá tan ngăn trở.

Kia hai gã chiến tướng trung một người chiến tướng lại là giơ lên chiến đao, cao quát: “Cán bộ cao cấp thất phu! Thấy ngươi Lưu Tích gia gia, làm sao còn không xuống ngựa tiếp nhận đầu hàng?”

Một câu nói ra, cán bộ cao cấp đôi mắt tức khắc mở to tròn trịa, ngây ngẩn cả người.

Đang xem xem kia hai gã chiến tướng phía sau đại kỳ kỳ —— “Mi”, “Lưu”. . com

Cư nhiên là này hai cái, cán bộ cao cấp khóe miệng lộ ra một tia cười khổ.

Mi Phương chính là Đào Thương chưa từng phát tích khi thân tín, nghĩ đến tuyệt phi phàm nhân.

Lưu Tích càng là khó lường, là cùng Triệu Vân, Lữ Bố chi lưu không phân cao thấp ngưu nhân, kia chính là đào trong quân nhất lưu võ tướng.

Chính mình trước mắt, binh mã bị tính toán, mãnh tướng bị chém giết, lấy cái gì phá tan hai người kia phòng tuyến?

Cán bộ cao cấp phía sau, một người cả người tắm máu Tịnh Châu quân giáo úy nói: “Phủ quân! Ta xem này hai người nhân mã không nhiều lắm, mạt tướng nguyện vì tiên phong, thế phủ quân sát khai một cái thông lộ, nghĩ đến không phải việc khó.”

“Ngươi biết cái gì?” Cán bộ cao cấp bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thở dài nói: “Bỉ toàn nãi Từ Châu thượng tướng cũng! Làm sao có thể là ngươi chờ hạng người địch chi? Ai, lúc trước nói cho các ngươi không thể xuất binh, không thể xuất binh, các ngươi chẳng những không nghe, còn nhiều lần gián ngôn bức ta! Hiện tại ngu đi?”

Kia giáo úy nghe vậy mặt đỏ tai hồng, cúi đầu không nói.

Lập tức, liền thấy cán bộ cao cấp xoay người xuống ngựa, hướng về phía Mi Phương cùng Lưu Tích hai người nói: “Nhị vị tướng quân thủ hạ cảm kích, Cao mỗ nguyện hàng cũng.”

Lưu Tích ha ha cười, nâng đao nói: “Tính ngươi thông minh! Người tới nột! Trói lại! Áp giải cấp thái phó thỉnh công!”

Mi Phương cũng là ha hả cười ngây ngô.

Bắt sống Tịnh Châu thứ sử! Viên Thiệu cháu ngoại trai! Đây chính là tám ngày công lao a!

Chính mình cùng này Lưu Tích, thật đúng là ăn ý.

Khai Dương thành một trận chiến, Lưu Tích cùng Mi Phương bắt sống Tịnh Châu thứ sử cán bộ cao cấp, uy danh ngày long, truyền khắp bắc địa.

------oOo------

Chương 524: huynh đệ đoàn tụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lang Gia quốc, Khai Dương thành.

Cán bộ cao cấp vẻ mặt đen đủi tương bị mang vào thính đường trung, cẩn thận cân nhắc một chút, hắn này trượng kỳ thật đánh cũng rất nghẹn khuất.

Từ khi tới tề mà lúc sau, cán bộ cao cấp liền vẫn luôn oa ở thành trì nội, cơ hồ đều không có ra tới quá.

Hắn trong lúc chỉ ra quá một lần binh, liền mũi tên cũng chưa bắn một chút, liền trực tiếp lại vội vội vàng vàng chạy về đi.

Hiện tại chính là khen ngược, thật vất vả lấy hết can đảm, tới một cái cuối cùng quyết chiến, kết quả ngàn tính vạn tính, vẫn là bị người ta thiết kế một phen, cuối cùng đem Đào Thương quân cấp ngay tại chỗ bắt lấy.

Bị cùng nhau bắt sống người, không chỉ là cán bộ cao cấp bản nhân, còn có hắn đệ đệ cao nhu, cùng với hắn cực kỳ tín nhiệm lâm thời phụ tá trọng trường thống, còn lại đó là thất thất bát bát Tịnh Châu binh tướng.

Cầm đầu ba người, còn lại là tao mi đạp mắt bị Mi Phương cùng Lưu Tích áp giải tiến vào.

“Mạt tướng gặp qua thái phó!” Mi Phương cao hứng phấn chấn hướng về Đào Thương vừa chắp tay, hào ngôn nói: “Mạt tướng không phụ thái phó chi kỳ vọng, đã là cùng Lưu tướng quân liên hợp, đem cán bộ cao cấp bắt sống trở về, giao từ thái phó xử trí.”

Đào Thương nhìn Mi Phương cùng Lưu Tích kia sợi không chút nào che dấu đắc ý kính, rất là gian nan mới nghẹn lại không cho chính

mình nhạc ra tiếng tới.

Này hai cái gia hỏa…… Nên hình dung như thế nào đâu? Thật đúng là chính mình phúc tướng.

Nhị đem vừa ra, tuy rằng rất là vừa khéo, nhưng luôn là chuyện gì đều có thể bãi bình.

Có điểm ý tứ.

Đào Thương tán thưởng đối với Mi Phương gật đầu, nói: “Mi huynh vất vả, Lưu tướng quân vất vả, các ngươi này trăm ngày thời gian, chẳng những là đem thành trì bảo hộ phòng thủ kiên cố, vững như Thái sơn, hiện giờ còn lập hạ bắt sống địch đầu như vậy tám ngày chi công, phi cổ chi thần đem sở không thể cập cũng, ngô lòng rất an ủi chi.”

Mi Phương cùng Lưu Tích nghe xong phi thường đắc ý, bọn họ cảm giác Đào Thương hiện tại nhìn hai người bọn họ ánh mắt đều không quá giống nhau, có điểm rải phát ra ngôi sao nhỏ cái loại này.

Chịu người coi trọng cảm giác, chính là hảo!

Mi Phương ha hả cười nói: “Thái phó quá tán, này công kỳ thật cùng ta hai người quan hệ không lớn, chủ yếu vẫn là thái phó điểm binh phái ngón tay giữa phái hảo.”

Lưu Tích cũng là gật đầu nói: “Chính là, chính là! Thái phó thức người chi minh, thiên hạ không người có thể so bóng lưng.”

Này ngụ ý, kỳ thật là nói Đào Thương dùng bọn họ hai người là dùng đúng rồi.

Đào Thương chớp chớp mắt, khóe miệng thượng chọn, nếu không phải hắn ý chí lực đủ cường, lúc này chỉ sợ cũng muốn nhịn không được cười ra tiếng tới.

Hắn có thể nhịn xuống, một bên những người khác lại đều nhịn không được, đặc biệt là Hứa Chử cùng Triệu Vân.

Người khác không biết Mi Phương chi tiết, Hứa Chử trong lòng nhất minh bạch là chuyện như thế nào…… Đây là cái lúc trước trộm heo lại thiếu chút nữa bị chính mình đánh thành đầu heo người.

Đến nỗi Lưu Tích, lúc trước cùng Triệu Vân một mình đấu bách hợp nổi danh, Triệu Vân cũng tự nhiên là rõ ràng hắn thủ đoạn.

Trước mắt xem này hai người vẻ mặt kiêu ngạo thần sắc, dữ dội ngưu bức hống hống, Triệu Vân cùng Hứa Chử thật sự là nhịn không được, sôi nổi cười ha ha.

Mi Phương cùng Lưu Tích này hai anh em EQ thực sự không cao, thấy hai người cười ha ha, hai người bọn họ cũng là một cái kính gật đầu đi theo cười ngây ngô.

Hai người bọn họ một bên nhạc, còn một bên hướng mọi người ôm quyền hành lễ, giống như cảm thấy Triệu Vân cùng Hứa Chử là ở khen hai người bọn họ giống nhau.

Đào Thương mặt bởi vì ra sức dọn không cho chính mình nhạc ra tiếng tới, mà nghẹn đỏ bừng.

Không bao lâu, phương thấy hắn thanh thanh giọng nói, quay đầu nhìn về phía cán bộ cao cấp, lại thấy cán bộ cao cấp cũng ở vẫn luôn nhìn hắn.

Còn không đợi Đào Thương nói chuyện, liền thấy cán bộ cao cấp trực tiếp mở miệng nói: “Quân nãi thái phó chăng?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, không biết cán bộ cao cấp đột nhiên hỏi hắn việc này làm chi, theo bản năng trả lời: “Không tồi, ta đó là Đào Thương.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy cán bộ cao cấp vừa chuyển đầu, nổi giận quát phía sau cao nhu còn có trọng trường thống nói: “Thấy không có! Có nghe thấy không! Ta nói cái gì tới! Ta liền nói Đào Thương vạn nhất ở Lang Gia quốc, chúng ta khẳng định đến vì này bắt! Đến lúc đó chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Các ngươi nhìn xem, hiện

tại có phải hay không đều dựa theo ta nói tới! Các ngươi những người này chính là quật, nói cái gì hảo lời nói các ngươi đều không nghe! Này sẽ ngu đi! Thật là có thể hận chết cá nhân!”

Dứt lời, liền thấy cán bộ cao cấp hai tròng mắt biến mông lung, ngữ khí cũng có chút nghẹn ngào.

“Đáng thương Cao mỗ người cả đời cẩn thận, làm việc ổn trọng, kết quả là thế nhưng rơi xuống như vậy nông nỗi…… Lúc ấy xuất binh thời điểm, ta liền ở cân nhắc, ta lúc này đây có phải hay không liền trở về không được, quả nhiên là như ta suy nghĩ a, tất cả đều ứng nghiệm! Đáng thương nhà ta kia hai đứa nhỏ, vừa mới mới vừa chừng mười tuổi a.”

Đào Thương nghe trên trán cọ cọ ứa ra mồ hôi.

Này đến là có bao nhiêu chột dạ người? Mới có thể có ý tưởng này a?

Ngay từ đầu xuất binh liền cảm thấy chính mình khả năng trở về không được, tâm linh như thế yếu ớt người, chính mình thật đúng là chính là lần đầu tiên gặp phải.

Này tính đa nghi vẫn là hậm hực?

Đào Thương cũng ngượng ngùng nói tàn nhẫn lời nói, an ủi cán bộ cao cấp nói: “Cao huynh cũng đừng quá nản lòng, biết thẹn là đã gần có Dũng, còn có cứu, về sau lại có việc này, nhiều hơn trường tâm đó là……”

Cán bộ cao cấp bi thương thở dài: “Ngươi liền lừa dối ta đi, Cao mỗ nào còn có điều gọi sau này?”

Đào Thương do dự một chút, nói: “Ngươi cũng chưa chắc không phải không thấy được chính mình hài tử, đào mỗ kỳ thật ngay từ đầu cũng không tính toán muốn giết ngươi, đây đều là chính ngươi hạt nắm lấy.”

Cán bộ cao cấp thở ngắn than dài, đang tự mình bi thương chi gian, đột nhiên nghe được Đào Thương nói như vậy, tức khắc sửng sốt, sá nhiên ngẩng đầu lên.

“Ngươi…… Không giết ta?”

Đào Thương mỉm cười gật đầu: “Không giết.”

Cán bộ cao cấp có điểm lộng không rõ: “Vì cái gì a? Ta chính là Tịnh Châu thứ sử, đại tướng quân ái đem, Viên Thiệu cháu ngoại trai! Ngươi bắt trụ ta cư nhiên không giết?”

Đào Thương nghe vậy cười ha ha, nói: “Ta liền Viên Thiệu nhi tử đều không có sát, ngươi một cái cháu ngoại trai nhiều gì?”

“Nhi tử?” Cán bộ cao cấp trên mặt lộ ra nghi hoặc chi sắc.

Dứt lời, liền thấy Đào Thương quay đầu đối Bùi Tiền nói: “Đem Viên công tử mời đi theo.”

Bùi Tiền lĩnh mệnh đi, không bao lâu liền đem Viên Đàm mang theo lại đây.

Viên Đàm một đoạn này nhật tử quá đến không tồi, tuy rằng biết bên ngoài là ở đánh giặc, nhưng cùng hắn lại không gì quan hệ, tả hữu chính mình đã bị bắt sống.

Dứt khoát tới cái không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đem lao đế xuyên.

Thấy Bùi Tiền lại đây tìm hắn, Viên Đàm trong đầu cái thứ nhất phản ứng chính là Đào Thương lại muốn thỉnh hắn ăn cơm.

“Hiền đệ, này không phải trước một đoạn thời gian mới vừa ăn qua sao? Lúc này mới mấy ngày quang cảnh, như thế nào lại ăn? Lại như vậy đi xuống, vi huynh ta thế nào cũng phải làm ngươi rót chết không thể……”

Viên Đàm chính cười ha hả nói, lập tức thấy được thính đường trung cán bộ cao cấp, tức khắc sửng sốt không nói.

“Nguyên, nguyên mới?” Viên Đàm trừng lớn hai mắt.

Cán bộ cao cấp cũng là giật mình há to miệng: “Hiển Tư?”

Hai người đối diện thật lâu sau, đột nhiên phản ứng lại đây đây là ở cái gì trường hợp, minh bạch là chuyện như thế nào.

Quá xấu hổ.

Cán bộ cao cấp đỏ mặt tía tai: “Hiển Tư, ngươi cũng bị đào…… Bắt sống lại đây?”

Viên Đàm sắc mặt cũng là đỏ lên, quay đầu nói: “Cái gì kêu bắt sống? Ta cùng với Tử Độ chính là bạn cũ, tại đây làm khách mà thôi, nguyên mới ngươi cũng đừng hiểu lầm.”

Cán bộ cao cấp nghe thẳng nhếch miệng.

Cha ngươi cùng hắn đánh người đầu đều phải biến thành cẩu đầu, ngươi còn đến hắn này tới làm khách?

Ngươi này tâm cũng thật không phải giống nhau đại.

Đào Thương mỉm cười nói: “Cao phủ quân chính là đại tướng quân cháu ngoại trai, Hiển Tư huynh chính là đại tướng quân trưởng tử, như thế tính ra, nhị vị cũng là huynh đệ chi hôn?”

Hai người đều là ngây ngô cười gượng.

“Huynh đệ tương phùng tam trản rượu, huynh đệ hợp ý tứ hải tình, huynh đệ thổ lộ tình cảm năm xe lời nói, huynh đệ an dân vạn sự khen, giá trị này huynh đệ tương phùng đại hỉ chi nhật, nếu không chúng ta ba uống điểm?” Đào Thương rất là nhiệt tình nói.

Viên Đàm ha hả bồi cười gượng: “Như thế nào mà đều được, ngươi liền nói như thế nào uống đi!”

“Rộng mở uống!”

Không bao lâu, Đào Thương ngay sau đó sai người bố trí tiệc rượu, một chúng Từ Châu tướng lãnh tiếp khách, cùng Viên thị huynh đệ hai người cộng uống.

Bằng tâm mà nói, tại đây loại tình hình hạ, này uống rượu ở cán bộ cao cấp trong miệng, cùng nước đái ngựa không có gì khác nhau.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, Đào Thương tùy nói: “Nguyên mới huynh chính là Hiển Tư huynh chi thân, có một số việc ta cũng không nghĩ giấu ngươi, kỳ thật lấy ngươi đối đào mỗ tạo thành phiền toái tới nói, ta bắt được ngươi lúc sau vốn nên chém giết ngươi, lấy kỳ tam quân…… Nhưng chiến trước, Hiển Tư huynh từng tự mình tới tưởng ta cầu tình, nói cái gì cũng làm đào mỗ tha nguyên mới huynh một mạng, đào mỗ cùng Hiển Tư huynh chính là bạn cũ, hắn thật vất vả cầu ta một hồi, ta cũng không đành lòng bác bỏ, cho nên xem ở hắn tình cảm thượng, mới đối với ngươi tiến hành rồi bắt sống, cái này trung mấu chốt, cao huynh còn cần biết được.”

Viên Đàm nghe vậy sửng sốt, sá nhiên nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, có điểm khó hiểu này ý, nhưng không mặt mũi nói cái gì đó.

Cán bộ cao cấp phản ứng còn lại là rõ ràng có chút không quá giống nhau.

Hắn cảm kích nhìn về phía Viên Đàm, thở dài khẩu khí, nói: “Hiển Tư, ngươi ta ngày thường giao tình không nhiều lắm, không thể tưởng được tại đây chờ thời khắc mấu chốt, ngươi lại nguyện ý vì Cao mỗ buông da mặt như vậy cầu người, ai, lấy ngươi bản tính tới nói, thật là làm khó ngươi…… Vi huynh không có hai lời, cái này tình nghĩa, vi huynh ngày sau chắc chắn trả lại ngươi! Tuyệt không tương phụ.”

Viên Đàm thật sâu hít một hơi, vội nói: “Huynh trưởng cần gì như thế, tiểu đệ thẹn không dám nhận.”

------oOo------

Chương 525: bạch nhãn lang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiệc rượu tán sau, Đào Thương phái người đưa cán bộ cao cấp, cao nhu, trọng trường thống đám người đi xuống nghỉ ngơi, mà hắn còn lại là tự mình đưa Viên Đàm hồi dịch quán.

Hai người ở trên đường một câu cũng không có nói.

Viên Đàm cũng không phải thuần thuần đầu đất, hắn đối Đào Thương hậu đãi đãi ngộ tuy rằng rất là cảm kích, nhưng này có đôi khi hoặc nhiều hoặc ít cũng ở nghiền ngẫm Đào Thương ý đồ.

Bằng Đào Thương thân phận cùng địa vị, Viên Đàm sẽ không cho rằng Đào Thương sẽ vô duyên vô cớ cùng chính mình phàn giao tình, chính mình tuy rằng là danh môn Viên thị chi tử, rốt cuộc Đào Thương cũng là Đông Nam bá chủ, chỉ là đơn giản kết giao mà không nghĩ từ chính mình trên người đồ điểm cái gì là không hiện thực.

Xe ngựa đến dịch quán lúc sau, Đào Thương cười đối Viên Đàm nói: “Huynh trưởng, đến địa phương, sớm chút nghỉ tạm, ta chọn ngày đem ngươi cùng cao huynh cùng đưa về Hà Bắc, trước mắt chiến loạn so nhiều, nơi nơi binh hoang mã loạn, không phải hảo thời cơ, các ngươi ở thoáng nhẫn nại một đoạn thời gian.”

Viên Đàm xuống xe ngựa, do dự một chút, nói: “Đào huynh đệ, ta muốn hỏi ngươi nói mấy câu, có không?”

Đào Thương nhảy xuống xe ngựa, cười nói: “Huynh trưởng có chuyện gì muốn hỏi, tiểu đệ cái gì cũng nghe.”

Viên Đàm nhìn Đào Thương hiền lành tươi cười, không biết vì sao, trong lòng luôn là có chút ngượng ngùng.

Nhưng nên hỏi nói vẫn là muốn hỏi.

Hắn tìm từ thật lâu sau, mới nói: “Đào huynh đệ, lại nói tiếp, ngươi ta nhận thức thời gian cũng coi như không ngắn, tuy rằng ngươi là thuộc về Viên mỗ đối địch trận doanh, nhưng Viên mỗ đối với ngươi vô luận như thế nào đều là hận không đứng dậy, không nói cái khác, dựa theo lẽ thường, ta cũng là hẳn là chết ở ngươi trong tay hai lần.”

Đào Thương nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, nói: “Huynh trưởng không cần như vậy khách khí, ngươi ta huynh đệ chi gian, còn cần khách khí chút cái gì?”

Viên Đàm không để ý đến hắn, chỉ là tiếp tục nói: “Còn có hôm nay ngươi đem không giết cán bộ cao cấp nhân tình tặng cho ta, làm cán bộ cao cấp nhờ ơn với ta…… Đào huynh đệ, Viên mỗ tốt xấu cũng là một châu thứ sử, có một số việc, vẫn là có thể xem ra tới! Nếu nói ngươi chỉ là vô tình vì này, Viên mỗ tự nhiên không tin! Ngươi rốt cuộc là muốn làm chút cái gì?”

Đào Thương thu liễm tươi cười, thật sâu nhìn Viên Đàm liếc mắt một cái.

Ân, xác thật là giống như Viên Đàm theo như lời, lại nói như thế nào tiểu tử này cũng là xuất thân Viên thị hào môn, thả cũng từng đã làm một phương thứ sử, nếu là liền dễ dàng như vậy bị chính mình lừa gạt đi qua, kia cũng liền không phải Viên thị con cháu.

Hơn nữa xét đến cùng, tiểu tử này cùng chính mình lại như thế nào hảo, cũng chỉ là mặt ngoài hiện tượng, trong lịch sử gia hỏa này vì quyền vị, cùng thân sinh đệ đệ trở mặt thành thù, không chút nào cố kỵ thủ túc chi tình, thuộc về lòng lang dạ sói cái loại này người, thuần chủng!

Châm chước một chút tìm từ, Đào Thương ngay sau đó nói: “Hiển Tư huynh, nếu ngươi nói ra, ta đây cũng không nghĩ giấu ngươi, lời nói thật cùng ngươi nói đi, ta hiện tại là ở giúp ngươi hôm sau kế thừa đại tướng quân vị trí mà đánh hạ cơ sở.”

Viên Đàm vừa nghe lời này, mày tức khắc căng thẳng

Hắn bình tĩnh nhìn Đào Thương, gằn từng chữ một nói: “Ngươi tưởng bắt cóc khống chế Viên mỗ không thành?”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Viên huynh, không phóng khoáng, ta dù cho là tưởng, nhưng ngươi cảm thấy việc này khả năng sao? Ngươi Viên gia hùng cứ Hà Bắc bốn châu nơi, phóng nhãn thiên hạ, có cái nào có thể khống chế ngươi Viên gia? Thiên tử sợ là cũng không thành đi.”

Viên Đàm nghe vậy trầm mặc.

Đào Thương nói đích xác thật là có đạo lý, hắn lấy cái gì khống chế chính mình? Hắn giống như xác thật không có cái này năng lực.

Đào Thương tiếp tục đối Viên Đàm nói: “Vẫn là năm đó câu nói kia, chỉ cần huynh trưởng có thể trở thành Hà Bắc chi chủ, tiểu đệ ngày sau liền có một cái rộng thùng thình hoàn cảnh, tiến khả công lui khả thủ, nếu một ngày kia, tiểu đệ thật sự chắn không được Hà Bắc chi uy, kia quy hàng huynh trưởng, huynh trưởng nói vậy cũng là sẽ không bạc đãi với ta? Huynh trưởng, ngươi nói đúng không?”

Đối mặt loại này thử, Viên Đàm còn có thể nói cái gì đó?

Hắn tự nhiên là một cái kính gật đầu, liên tục nói đó là đó là.

Bất quá Viên Đàm trong lòng cũng ở đánh hắn bàn tính nhỏ.

Nếu Đào Thương tưởng hiệp trợ chính mình thượng vị, kia cớ sao mà không làm đâu?

Chỉ cần chính mình lên làm Hà Bắc chi chủ, ngày sau như thế nào đối đãi Đào Thương, hoặc là lại hẳn là như thế nào đối đãi Từ Châu, còn không phải bằng tâm tình của mình?

Mặc kệ Đào Thương đối chính mình lại như thế nào đủ nghĩa khí, ở lập trường thượng hắn cũng bất quá là Hà Bắc địch nhân mà thôi.

Nghĩ thông suốt này đó, Viên Đàm trong lòng đại thạch đầu mới vừa rồi rơi xuống đất, liền bắt đầu lấy hắn góc độ, bắt đầu trù tính như thế nào mưu tính Đào Thương, từ hắn trên người thu hoạch càng nhiều duy trì.

Nhưng Viên Đàm loại này biến hóa, đã sớm ở Đào Thương đoán trước trong vòng.

Loại này bạch nhãn lang, không cắn ngươi kia mới kêu kỳ quái đâu.

Viên Đàm đột nhiên lại hướng Đào Thương tung ra một cái rất quan trọng vấn đề.

“Hiền đệ, hiện giờ ta Hà Bắc đại quân tiếp cận, ngươi Từ Châu sớm tối khó bảo toàn, loại này thời khắc, ngươi làm sao còn có tâm tình vì vi huynh chuẩn bị ngày sau việc? Chỉ sợ ta kế thừa đại vị nhật tử chưa tới, ngươi đã đầu tiên là mất đất bại vong chi cục……”

Nói đến này thời điểm, Viên Đàm hạ nói bất động, bởi vì hắn phát hiện Đào Thương như cũ là ở mỉm cười, mà Viên Đàm ở hắn trên mặt lại nhìn không tới chút nào sợ hãi cùng hoảng loạn.

Sau một lúc lâu, phương nghe Đào Thương nhàn nhạt ngôn nói: “Nhan Lương, cán bộ cao cấp đều bị ta nhẹ nhàng chế phục, Hoàng Hà đông ngạn dọc tuyến thế cục đã định, huynh trưởng lại dựa vào cái gì nói trận này đại chiến kết cục, mất đất bại vong người, liền nhất định là ta đâu?”

Viên Đàm nghe vậy toét miệng, lại là nghĩ không ra phản bác chi ngôn.

……

Đào Thương cũng không có sốt ruột trước đem Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp đám người đưa trở về, tương phản, hắn vẫn là đem những người này giam ở chính mình trong tay.

Nhưng hắn lại cấp Viên Thiệu đưa trở về một người.

Người này chính là Bàng Kỷ.

Mà đi theo Bàng Kỷ cùng trở lại Viên Thiệu cùng, còn có Hà Bắc đại tướng Nhan Lương thi thể.

Đào Thương làm việc vẫn là có chút điểm mấu chốt, đối với Nhan Lương loại này danh tướng, Đào Thương cuối cùng vẫn là không có lựa chọn chém đầu vũ nhục, mà là đem nguyên lành thi thể cấp Viên Thiệu tặng trở về.

Tuy rằng thi thể thượng phóng có vôi đã bảo đảm này tận lực giảm bớt hủ hóa, nhưng nhiều như vậy thiên đi qua, Nhan Lương thi thể vẫn là đã bắt đầu hư thối có mùi thúi, ngừng ở Viên Thiệu trước mặt thời điểm, này vị đã là không thể nghe thấy cũng.

Bên cạnh mọi người đều là dùng tay hoặc tay áo che lại cái mũi, Viên Thiệu lại là khí mặt đỏ rần.

Hắn căm tức nhìn một bên Bàng Kỷ, hai tròng mắt trung lửa giận cơ hồ đều có thể đem hắn điểm.

Bàng Kỷ cũng biết chính mình đuối lý, chỉ là cúi đầu không dám nói lời nào.

Chúng tướng bên trong, Văn Sửu cùng Nhan Lương thân như huynh đệ, này hán tử pha đem nghĩa khí, bất chấp thi thể khí vị phảng phất đều có thể chiêu ruồi bọ, kêu khóc phác tới.

“Huynh trưởng a! Ngươi chết hảo thảm a. com”

Văn Sửu kêu khóc thanh lệnh Viên Thiệu càng thêm tâm phiền ý loạn, đồng thời hỏa khí cũng lớn hơn nữa, hắn nổi giận đùng đùng đối tả hữu khoát tay, chỉ vào Bàng Kỷ nói: “Đem cái này đồ vô dụng, cho ta kéo xuống đi chém!”

Bàng Kỷ nghe vậy sợ tới mức trực tiếp quỳ xuống đất, nói: “Đại tướng quân, tại hạ vô tội a.”

“Vô tội?” Viên Thiệu cười lạnh nói: “Tổn binh hao tướng, thất thủ bị bắt, còn ngôn vô tội? Ngươi nếu là vô tội, thiên hạ cái nào có tội?”

“Này, này!” Bàng Kỷ nói năng lộn xộn, không biết nên sao nói rất đúng.

Viên Thượng trước một đoạn thời gian từ Nghiệp Thành đi tới Viên Thiệu bên người, nghe vậy khuyên can nói: “Phụ thân, binh bại chi trách tội không ở Bàng công, hắn rốt cuộc chỉ là giám quân, không phải chủ tướng, làm hại ta quân tổn binh hao tướng người, chính là đại ca……”

“Hỗn trướng!” Viên Thiệu hôm nay là hoàn toàn bão nổi, liền Viên Thượng cũng không quán: “Như thế nào nói chuyện đâu! Kia chính là đại ca ngươi! Ngươi này súc sinh!”

Viên Thượng cứng họng, kinh nói không ra lời.

Hắn từ nhỏ đến lớn, hình như là lần đầu tiên nghe thấy Viên Thiệu như vậy đối hắn nói chuyện.

Còn cư nhiên mắng chính mình là súc sinh?

Ta là súc sinh ngươi là gì?

Lão gia súc!

Tự Thụ nhìn ra Viên Thiệu bởi vì chiết Nhan Lương, tâm trí đã loạn, ngay sau đó đứng dậy, đối Viên Thiệu chắp tay nói: “Đại tướng quân, giá trị này đại chiến thời tiết, chém giết mưu chủ bất lợi, Nhan Lương tướng quân thân chết, đại công tử cùng cao phủ quân bị bắt, tam quân sĩ khí đã là chấn động, trước mắt cái này mấu chốt, lại là không thể đi thêm vọng sát cử chỉ, để tránh liên luỵ tam quân.”

------oOo------

Chương 526: 1 diệp chướng mục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tự Thụ cùng Bàng Kỷ quan hệ cũng không rất tốt, hắn lần này ra tới chủ động thế Bàng Kỷ giải vây, chủ yếu nguyên nhân vẫn là vì đại cục suy xét.

Nếu không phải ảnh hưởng đến chiến sự hướng đi, hắn cũng hận không thể làm Viên Thiệu đem Bàng Kỷ thiến lại sát.

Trước mắt loại tình huống này, phương đông chiến tuyến đã không thể duy trì, giết Bàng Kỷ nói xác thật không phải một cái hảo dấu hiệu, thực dễ dàng khiến cho sĩ khí suy sút, rốt cuộc Nhan Lương đã chết, cán bộ cao cấp lại bị bắt, bất lợi chiến sự quá nhiều.

Viên Thiệu thật sâu hút hai khẩu khí, bình phục một chút tâm tình, sau đó hỏi Tự Thụ nói: “Kia trước mắt loại tình huống này, Viên mỗ lại nên như thế nào?”

Tự Thụ nắm lấy một chút, không có hé răng.

Lại có điền phong đứng ra nói: “Đại tướng quân, hiện tại Hà Bắc tráng đinh đã triệu tập không sai biệt lắm, đại tướng quân bổn trận binh mã nhiều đã là chưa từng có chi số, Nhan Lương chết trận, cán bộ cao cấp bị bắt, đông tuyến nếu đã vô lực, không ngại binh tướng đem thu hồi, toàn lực đánh hạ con ngựa trắng cùng duyên tân, tiến quân Hà Nam, trước diệt Tào Tháo! Lại chia làm hai đường binh giáp công Đào Thương đánh chiếm Từ Châu, đại tướng quân, trước mắt đây mới là nhất củng cố phương pháp.”

Điền phong phương án là hảo phương án, nhưng hắn nói chuyện ngữ điệu thực sự là làm Viên Thiệu có chút không tiếp thu được,

giống như ai thiếu hắn tiền giống nhau, lời hắn nói nhất định phải đến nghe.

Ngôn ngữ là một môn nghệ thuật, đồng dạng một sự kiện, từ có người trong miệng nói ra kia kêu gián ngôn, từ có người trong miệng nói ra kia kêu khoản tiền cho vay, vẫn là lợi tức tặc cao ngươi không cần không được cái loại này.

Đặc biệt là điền phong cuối cùng một câu, hơi có chút trực tiếp khẳng định Viên Thiệu lúc trước sách lược không được ý vị.

Viên Thiệu hiện tại nếu là có khác được không sách lược, nhất định sẽ trực tiếp phất tay ném điền phong một cái đại tát tai, sau đó lại trên cao nhìn xuống hảo hảo châm chọc hắn một phen, cuối cùng đem hắn băm uy cẩu.

Nhưng vấn đề là, hắn trước mắt thật không có mặt khác sách lược.

Văn Sửu khóc đủ rồi, từ Nhan Lương có mùi thúi xác chết thượng đứng lên, cao giọng nói: “Đại tướng quân, mạt tướng nguyện vì tiên phong! Giết hết nam quân vì huynh trưởng báo thù.”

Viên Thiệu vẫy vẫy tay, nói: “Thả không vội, ngày sau sớm muộn gì tìm cơ hội làm nhữ báo thù.”

Dứt lời, hắn bất mãn nhìn điền phong liếc mắt một cái, lại nhìn nhìn Bàng Kỷ, xoay người đi trở về soái trướng.

Mọi người nối đuôi nhau tùy Viên Thiệu mà nhập, không bao lâu, liền chỉ là để lại Viên Thượng cùng quỳ trên mặt đất Bàng Kỷ hai người ở trướng ngoại.

Viên Thượng nổi giận đùng đùng nhìn nhìn Bàng Kỷ, bất mãn nói: “Đứng lên đi, còn quỳ làm gì!”

Bàng Kỷ giơ tay lau mồ hôi, suy yếu đứng lên, đối Viên Thượng nói: “Đa tạ Tam công tử vì ta cầu tình.”

Viên Thượng hừ một hừ, nói: “Cầu tình thì thế nào? Còn không phải bị phụ thân thoá mạ một đốn? Ta từ nhỏ đến lớn, còn chưa bao giờ từng tao quá phụ thân bực này đau mắng! Đều là bởi vì ngươi.”

Bàng Kỷ thầm nghĩ trong lòng mắng ngươi một câu súc sinh mà thôi, sao liền biến thành đau mắng?

Tiểu tử này thật là không kháng dọn dẹp.

Bất quá lời tuy như thế, chính mình vẫn là nhiều ít đến tỏ vẻ một chút, cảm tạ này cứu mạng chi tình.

Bàng Kỷ xấu hổ cười, nói: “Tam công tử, tại hạ ở Khai Dương thành khi, ngẫu nhiên nghe Đào Thương ngụ ý, hắn cùng Viên Đàm chi gian, tựa hồ là có chút cấu kết.”

Viên Thượng đứa nhỏ này cực kỳ bát quái, nghe vậy tức khắc tinh thần tỉnh táo: “Cái gì cấu kết?”

Bàng Kỷ trù tính một chút tìm từ, ngay sau đó đem Đào Thương ở thẩm vấn chính mình khi, theo như lời đã nhận lời ủy thác thì phải làm hết sức mình tình huống, cùng Viên Thượng thuật lại một lần.

Viên Thượng nghe vậy, nheo lại đôi mắt, nói: “Nói như thế tới, Viên Đàm thằng nhãi này, từng muốn lợi dụng Đào Thương đem ngươi chém đầu diệt trừ?”

Bàng Kỷ gật gật đầu, nói: “Việc này trải qua kỷ chi phân tích, nghĩ đến là không giả.”

“Hắn vì sao phải mượn Đào Thương tay sát nhữ?”

Bàng Kỷ thật mạnh dậm dậm chân, nói: “Hải! Tam công tử, này ngươi còn không rõ? Ta chính là ngươi chi thân tín, cũng là trọng thần mưu chủ, đại công tử gặp ngươi được sủng ái với đại tướng quân, làm sao có thể không tâm sinh ghen ghét, hắn đây là ở quét dọn dị kỷ a!”

Viên Thượng mày tức khắc vừa nhíu, bất mãn nói: “Viên Đàm thằng nhãi này, cư nhiên ý đồ cùng ta đoạt vị? Quả thực chính là vớ vẩn! Không thuộc về đồ vật của hắn, hắn vì sao còn muốn nhớ thương?”

Bàng Kỷ nghe vậy, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, không biết như thế nào đánh giá Viên Thượng như thế không biết xấu hổ ngôn ngữ.

Làm ơn nhân gia mới là trưởng tử được không? Cùng nhân gia đoạt vị trí người, hình như là ngươi đi?

Viên Thượng không có thấy Bàng Kỷ ngượng ngùng biểu tình, chỉ phương thấy hắn thật sâu hít một hơi, gật đầu nói: “Bàng công chi ngôn, ta nhớ kỹ…… Nói như thế tới, ta quay đầu lại xác thật phải hảo hảo cùng phụ thân nói một chút việc này, Viên Đàm tiểu tặc, ngươi chờ!”

……

Viên Thiệu cuối cùng vẫn là áp dụng điền phong kiến nghị, tuy rằng hắn thực không thích.

Viên Thiệu hạ lệnh rút về đông ngạn các lộ bến đò cùng cửa ải Viên quân, cũng đem bốn châu nơi nam đinh binh tráng, toàn bộ tập trung ở Trung Châu bắc ngạn vùng, chuẩn bị một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm trước tiêu diệt Tào Tháo.

Tu chỉnh một đoạn thời gian lúc sau, Viên Thiệu ngay sau đó nam hạ, cử toàn bộ binh lực tiến quân võ dương, chuẩn bị coi đây là cứ điểm nam hạ phá được Hứa Xương.

Tám tháng thời gian, Viên quân chủ lực tiếp cận quan độ, y sa đôi lập doanh, đồ vật khoan hơn mười dặm, này thế cực long.

Tào Tháo không dám chậm trễ, một phương diện chỉnh quân bố võ, ở Hà Nam cảnh nội nghiêm mật phòng thủ Viên Thiệu đại quân, kiên quyết không cho Viên Thiệu vượt Lôi Trì với một bước, một khác mặt, còn lại là phái người đi trước Đông Nam chiến tuyến hướng Đào Thương cầu cứu, yêu cầu hắn suất binh chi viện.

Đi trước Đông Nam chiến tuyến người chính là Tào Tháo dưới trướng Đổng Chiêu.

Hắn vừa thấy Đào Thương lúc sau, ngay sau đó hướng hắn nói rõ trong đó lợi và hại, cũng đối hắn trọng điểm trần thuật giải thích: Đừng tưởng rằng ngươi họ Đào ở Từ Châu đông tuyến đem Viên Thiệu phân quân đánh bại liền không có việc gì, Trung Nguyên nơi nếu thất, Viên quân hai lộ giáp công, đối Từ Châu tiến hành rồi bọc đánh chi thế, ngươi Đào Thương làm theo xong đời.

Đối mặt Đổng Chiêu khuyên can cùng uy hiếp, Đào Thương vừa không tỏ thái độ, cũng không tức giận, hắn chỉ là làm người tạm thời lãnh Đổng Chiêu đi xuống nghỉ ngơi, đãi chính mình cùng mọi người thương nghị lúc sau, lại làm quyết đoán.

Đổng Chiêu đi rồi lúc sau, Đào Thương ngay sau đó triệu tập chúng văn võ, đại gia cùng thương nghị việc này.

Lúc này Trần Đăng, Gia Cát Lượng chờ một chúng cũng đã trấn an Từ Châu sĩ tộc xong, quay trở về Đào Thương nơi này.

Đại gia nghe xong Đổng Chiêu lý do thoái thác lúc sau, Trần Đăng cái thứ nhất cho rằng chi viện Tào Tháo, xác thật phù hợp lập tức đã đến ích lợi.

Trước mắt xác thật không phải hẳn là lẫn nhau tính kế thời điểm, Từ Châu quân hẳn là cùng Tào Tháo hợp binh, đại gia cộng đồng ngăn địch, cùng nhau đánh bại Viên Thiệu, đến nỗi đánh bại Viên Thiệu chuyện sau đó, vậy quay đầu lại nói nữa.

Đào Thương lại dò hỏi bao gồm Quách Gia, Gia Cát Lượng, Lỗ Túc đám người ý kiến, đại gia đối này nhất trí tỏ vẻ đồng ý.

Nếu người nghe người đều nói như vậy, Đào Thương cũng liền tán đồng.

Vậy tập Từ Châu quân chi lực, đi trước Trung Nguyên, cùng Tào Tháo cùng đánh với Viên Thiệu.

Mọi người y theo Đào Thương mệnh lệnh, sôi nổi đi xuống làm việc, chỉ có một người cọ tới cọ lui, lưu tại thính đường ở giữa, không có sốt ruột đi.

Đào Thương vừa thấy, là Tư Mã Ý.

“Tiểu ý, ngươi không đi làm việc, tại đây cọ xát cái gì? Ta nhưng không có thời gian thỉnh ngươi ăn cơm trưa.” Đào Thương nghi hoặc nói.

Tư Mã Ý nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo ủy khuất nói: “Học sinh chính là đệ tử của ngươi, lão sư làm sao liền khẩu cơm đều mặc kệ?”

Đào Thương trợn trắng mắt, nói: “Ba năm học đồ, hai năm hiệu lực, ngươi cho ta đương 5 năm đồ đệ, ít nhất đến quản ta ba năm cơm…… Ngươi như thế nào còn không biết xấu hổ tới ăn ta?”

Tư Mã Ý nghe vậy cả người đều không tốt lắm.

Đây là từ đâu ra đạo lý a, quả thực chưa từng nghe thấy!

Nhưng đương sư phó miệng đại, chính mình chung quy cũng là không thể nói cái gì.

Tư Mã Ý thở dài khẩu khí, đối Đào Thương nói: “Lão sư, này cơm học sinh vẫn là không ăn, ngươi chỉ cần đừng làm cho học sinh quản ngươi cơm là được…… Học sinh lưu lại, kỳ thật là tưởng cùng ngươi nói một chút ý nghĩ của chính mình.”

Đào Thương duỗi tay ý bảo Tư Mã Ý ngồi xuống, ngạc nhiên nói: “Sự tình gì còn cần như vậy trịnh trọng?”

Tư Mã Ý trả lời: “Tự nhiên là vừa mới xuất binh viện tào sự.”

Đào Thương nghe vậy nhướng mày, ngạc nhiên nói: “Trọng đạt chẳng lẽ là cảm thấy không nên xuất binh tiếp viện Tào Tháo?”

Tư Mã Ý vội vàng lắc đầu, nói: “Tiếp viện Tào Tháo là cần thiết, bằng không nếu thật là làm Viên Thiệu đem hắn diệt, ta Từ Châu tất nhiên khó có thể lâu cầm, chỉ là tiếp viện Tào Tháo trước mắt tuy thuộc đại sự, nhưng là nguyên nhân chính là vì như thế, đệ tử cảm thấy chúng ta để sót một cái quan trọng địa phương.”

Đào Thương tò mò nhìn hắn, nói: “Địa phương nào?”

Tư Mã Ý gằn từng chữ một nói: “Phạm đều, thiên tử!”

Đào Thương đầu tiên là nhíu nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ một chút, đột nhiên sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tư Mã Ý nói không tồi, chính mình còn có đại bộ phận người, trước mắt xác thật là bị bị lá che mắt.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 527: thiên tử đến nhi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lịch sử Viên Thiệu, tập trung toàn bộ binh lực nam hạ, mũi nhọn thẳng chỉ quan độ, này ý vì sao?

Chính là bởi vì ngay lúc đó hứa đều trung cư trú Hán triều thiên tử Lưu Hiệp.

Mà nói câu thật sự một chút nói, từ một ít chân thật tình huống tới xem, Lưu Hiệp mới là Viên Thiệu cùng Tào Tháo trở thành cuối cùng đối thủ quan trọng nhân tố.

Ở Tào Tháo hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu phía trước, Viên Thiệu căn bản là không đem Tào Tháo để vào mắt, hắn cho rằng chính mình cái này phụ thuộc nhất định sẽ vĩnh viễn bị chính mình ngăn chặn.

Nhưng thẳng đến Tào Tháo bắt cóc thiên tử lúc sau, có thể đối chư hầu tuyên bố chiếu mệnh, lúc này mới khiến cho Viên Thiệu cực đoan phẫn nộ cùng hoảng sợ.

Cho nên khi đó Viên Thiệu không màng tất cả cũng muốn đánh hạ quan độ, tiến công Hứa Xương, rất quan trọng nguyên nhân liền ở chỗ này.

Nhưng là hiện tại, tuy rằng Viên Thiệu vẫn là muốn phá được Hứa Xương, nhưng hiện tại Hứa Xương trong thành lại không có cái kia làm Viên Thiệu vì này tâm động, cũng hoặc là cảm thấy hứng thú đồ vật.

Ngược lại là Phạm Huyện trung, cái kia độc lập, nho nhỏ thiên tử, có lẽ tùy thời khả năng dẫn phát nổ mạnh thức đại chiến.

Thiên tử sở dĩ có thể an cư cho tới hôm nay, này nguyên nhân không ngoài lúc trước mấy nhà chư hầu lẫn nhau cho nhau kiềm chế, để tránh vì mặt khác gia sở cộng công.

Nhưng hiện giờ Viên Thiệu đã cùng Đào Thương cùng Tào Tháo hoàn toàn xé rách da mặt.

Đánh chính là hai người các ngươi tôn tử! Còn sợ cái gì cộng công?

Mọi người vừa mới đều bị mặt ngoài chiến trường tình thế sở khiên dẫn lực chú ý, quên mất này âm u ẩn tuyến, duy độc Tư Mã Ý còn nhớ.

Nhưng việc này cũng là thực bình thường, bởi vì Tư Mã Ý vốn dĩ chính là cái âm u thả thiện ẩn người.

“Tiểu ý a, lần này sự tình ít nhiều ngươi, không tồi, vi sư quả nhiên là không có bạch dạy dỗ ngươi.” Đào Thương thổn thức không thôi, đã là khen hắn, cũng là ở cảnh giác chính mình.

Tư Mã Ý thẹn thùng cười, ngượng ngùng hơi hơi đỏ mặt.

“Ngươi trước đi xuống đi, làm Quách Gia lại đây một chuyến.”

Tư Mã Ý ngay sau đó lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu, lại thấy Quách Gia lại đi vào thính đường.

“Làm gì nha? Êm đẹp làm Quách mỗ đi làm việc, sau đó lại đem ta tiếp đón trở về! Lưu……”

Quách Gia thuận miệng liền tưởng nói ‘ lưu gia súc đâu ’, nhưng cẩn thận một cân nhắc giống như không phải như vậy hồi sự.

Chính mình nói lời này, chẳng phải là chính mình đánh chính mình mặt.

“Chuyện gì?” Quách Gia xoay khẩu phong, dò hỏi Đào Thương nói.

Đào Thương thất vọng thở dài khẩu khí, hắn còn trông cậy vào Quách Gia vừa rồi có thể thuận miệng đem “Gia súc” hai tự nói ra đâu.

“Tư Mã Ý vừa rồi tới cùng ta nói một sự kiện……”

Đào Thương ngay sau đó chậm rãi hướng về Quách Gia giải thích trong đó nguyên do.

Quách Gia mới đầu trên mặt còn treo phóng đãng không kềm chế được tươi cười, nhưng theo Đào Thương chi ngôn thâm nhập, vẻ mặt của hắn bắt đầu biến càng ngày càng ngưng trọng.

Suy nghĩ một chút lúc sau, Quách Gia ngay sau đó nói: “Vậy ngươi tính toán làm sao bây giờ?”

Đào Thương đứng dậy, nhìn phía sau treo ở bình phong thượng đại da đồ, cẩn thận nghiên cứu nói: “Chúng ta nếu là đông về phía trước hướng Tào Tháo nơi dừng chân, Viên quân nếu là muốn đối phạm đều có điều dị động, kia liền nhất định sẽ thừa thời gian này động thủ, không cho chúng ta tới rồi Trung Nguyên, đông lộ chư nói toàn phong, Viên Thiệu muốn phái đại quy mô quân mã đi đánh phạm đều, nói vậy chính là không có khả năng…… Nếu ta là Viên Thiệu, kia tốt nhất động thủ thời cơ, đó là……”

Quách Gia tỉnh ngộ một phách trán, nói: “Chính là chúng ta binh mã đứng dậy đi trước Trung Nguyên là lúc?”

Đào Thương gật đầu nói: “Bằng vào Viên Thiệu cùng này dưới trướng mưu chủ nhóm tầm mắt, tính định chúng ta xuất binh Trung Nguyên chi viện Tào Tháo hẳn là không phải cái gì việc khó, nhưng Viên Thiệu nếu là thật có lòng đối phạm đều động thủ, kia tất nhiên là sẽ tuyển ở chúng ta qua phạm đều chi cảnh lúc ấy.”

Quách Gia lặng lẽ nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta vẫn là cứ theo lẽ thường xuất binh, đến nỗi qua phạm đều lúc sau, có nên hay không đi vòng vèo trở về, hoặc là nên đi vòng vèo bao nhiêu người trở về, vậy đến xem thái phó ý tứ.”

……

Hưng bình ba năm tám tháng, Đào Thương sẽ cùng Từ Châu rất nhiều mãnh tướng mưu thần, cũng mười vạn chủ lực đại quân, tây về phía trước hướng Trung Nguyên, hiệp trợ Tào Tháo chống cự Viên Thiệu.

Đi ngang qua phạm đều là lúc, Đào Thương theo lý thường hẳn là triều hạ bái kiến thiên tử.

Thiên tử Lưu Hiệp vừa thấy Đào Thương, có vẻ phi thường cao hứng.

Đương hắn nhìn đến Đào Thương lại lần nữa thượng cống phong phú danh mục quà tặng lúc sau, càng là cảm giác vừa lòng.

Hắn đối Đào Thương đột nhiên nói: “Đào ái khanh, trẫm hiện tại tính toán nói cho ngươi một tin tức, ngươi nghe được lúc sau, chính là nhất định phải chịu đựng a.”

Đào Thương nghe vậy cả người run lên.

Có ý tứ gì?

Nhất định phải chịu đựng?

Hắn thật sâu nhìn Lưu Hiệp liếc mắt một cái.

Này vương bát đản nên sẽ không thừa chính mình triều cống thời điểm, tưởng bãi Hồng Môn Yến đem chính mình làm thịt đi? May mắn Hứa Chử cùng một chúng hổ vệ quân liền ở ngoài điện.

Nhưng vấn đề là, chung quy cũng đến có cái danh mục a, vô duyên vô cớ hắn dựa vào cái gì sát chính mình? Bởi vì điểm cái gì a?

Đào Thương trong lòng âm thầm cân nhắc tới cân nhắc đi, đột nhiên vừa tỉnh!

Nên không phải cho hắn kiến cung điện thời điểm, chính mình ở giữa làm trướng làm hắn cấp phát hiện đi?

Vấn đề là hắn cũng không có chứng cứ a? Liền như vậy vô duyên vô cớ muốn sát chính mình?

Tuy rằng Đào Thương cũng không sợ Lưu Hiệp thế nào chính mình, nhưng trước mắt loại này đặc thù tình huống, Đào Thương cảm thấy có thể không cùng thiên tử trở mặt, liền tận lực không cùng Thái Tử nháo cương.

Đại gia vẫn là bảo trì một chút này nhiệt hoà thuận vui vẻ cảm giác muốn hảo, đặc biệt là chính mình hiện tại đang ở cùng Viên Thiệu ở vào toàn diện chiến tranh giai đoạn.

“Bệ hạ, thần…… Oan uổng a!” Đào Thương hô to một tiếng, hướng Lưu Hiệp bái nói.

Lưu Hiệp nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người.

Thiên điện bên cạnh, còn có Lưu Hiệp liên can văn võ đại thần, trong đó có Đổng Thừa cùng Phục Hoàn, hai người đều ở không được cười lạnh.

“Đào ái khanh, ngươi có cái gì nhưng oan uổng?”

Đào Thương ngẩng đầu, trong mắt đã treo lên nước mắt, theo gương mặt hạ xuống.

Diễn kịch diễn đến này phân thượng, nói rơi lệ liền rơi lệ, Đào Thương tự nhận là trừ bỏ Lưu Bị ở ngoài, cũng thật chính là không ai.

“Bệ hạ vừa rồi nói sự, cùng thần tuyệt không nửa phần quan hệ! Thần nguyện chỉ thiên lập hạ trọng thề!” Đào Thương lời thề son sắt nói.

Lưu Hiệp khơi mào một cây lông mày, nói: “Đương nhiên cùng ngươi không có quan hệ, trẫm năm nay được ba cái hài tử, trong đó

có một cái nhi tử chính là đào Quý Phi sở sinh…… Việc này có thể cùng ngươi có quan hệ gì?”

Đào Thương tức khắc sửng sốt.

Này như thế nào cái tình huống?

Hắn tưởng nói thế nhưng là như vậy chuyện này?

Đại ca, làm ơn ngươi lần tới nói chuyện có thể hay không không cần như vậy úp úp mở mở? Hù dọa ai đâu!

Bất quá việc này cũng là cái đại hỉ sự a, chính mình có một cái đương hoàng tử cháu ngoại trai!

Phục Hoàn ở một bên bước chậm đi đến Đào Thương bên người, cười như không cười trào phúng nói: “Đào thái phó, ngươi này biểu hiện cũng không tránh khỏi quá mức kịch liệt đi? Chẳng lẽ là ở có tật giật mình.”

Đào Thương kinh ngạc quay đầu nhìn Phục Hoàn liếc mắt một cái.

Chính mình cùng này vương bát đản giống như không có gì thù a, hắn làm gì muốn lãnh triều nhiệt phúng chính mình?

Liền bởi vì hắn là quốc trượng?

Ta nima còn quốc cữu đâu!

Không đúng! Chắc là nghe xong ta có hoàng tử cháu ngoại trai lúc sau, xuất phát từ máu chảy đầm đìa ghen ghét!

Như thế ghen tị người, nên trị!

Đào Thương mặt âm trầm, đứng lên, không nói hai lời, vào đầu một quyền trực tiếp tiếp đón tới rồi Phục Hoàn hốc mắt thượng.

“Ai nha ~~!”

Phục Hoàn đột nhiên không kịp dự phòng, liên tục “Cộp cộp cộp” về phía sau bán ra vài bước, lỗ mũi trực tiếp chảy huyết, hốc mắt cũng là phát thanh.

Đổng Thừa thấy thế đại kinh thất sắc, cả giận nói: “Đào Thương! Đại điện phía trên, ngươi nào dám vô lễ chăng!”

Đào Thương nhéo nhéo nắm tay, phát ra kẽo kẹt kẽo kẹt tiếng vang: “Vô lễ? Chê cười! Vô lễ chính là bỉ! Cũng dám trước mặt mọi người nhục nhã hoàng tử thân đại cữu, quả thực cùng mưu phản vô dị!”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương kiêu ngạo dựng thẳng bộ ngực, nói: “Các ngươi nhưng chớ chọc ta! Ta cháu ngoại trai chính là hoàng tử! Ta tấu các ngươi cũng là bạch tấu!”

Phục Hoàn cùng Đổng Thừa sắc mặt trực tiếp biến tái rồi.

Này cái gì lung tung rối loạn?

Bạch tấu? Ngươi là vô lại sao!

Phục Hoàn nghiến răng nghiến lợi, một bên xoa sung huyết hốc mắt, một bên nghiến răng nghiến lợi nói: “Cháu ngoại trai là hoàng tử, có gì đặc biệt hơn người? Ta tôn tử cũng là hoàng tử!”

“Lớn mật!”

Đào Thương phẫn nộ một lóng tay Phục Hoàn, cả giận nói: “Ngươi chiếm ta tiện nghi còn chưa tính, cư nhiên liền hoàng tử tiện nghi cũng chiếm…… Bệ hạ, ngài nhất định phải nghiêm trị này liêu, này không khí không thể cổ vũ a! Hắn chiếm thiên gia tiện nghi!”

Lưu Hiệp xấu hổ nhếch miệng, nói: “Đào ái khanh, ngươi hiểu lầm, trẫm vừa rồi nói trẫm năm nay được ba cái hài nhi, có một cái nam hài là đào phi sở sinh, một cái nam nhi là phục sau sở sinh, còn có một cái nữ hài là đổng quý nhân sở sinh…… Cho nên nói, quốc trượng vừa mới nói hoàng tử là hắn tôn tử, kỳ thật cũng không gì khuyết điểm lớn.”

Đào Thương: “……”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 528: dũng sĩ thống lĩnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương hiện tại rốt cuộc minh bạch chính mình lần này triều cống, Phục Hoàn vì sao sẽ đối chính mình có như vậy đại địch ý.

Thiên tử sinh hai cái nam hài tử, một cái là chính mình muội muội đào hoa sở sinh, mà một cái khác còn lại là Phục Hoàn nữ nhi phục Hoàng Hậu sở sinh, đào hoa tuy rằng không phải Hoàng Hậu, nhưng lại cũng là quý nhân chi thân, phía sau lại có chính mình đương dựa vào, rất có khả năng áp quá Phục Hoàn cháu ngoại, trở thành nhà Hán ngày sau người thừa kế.

Hết thảy toàn bởi vì lập tự.

Phục Hoàn đối chính mình có địch ý Đào Thương có thể lý giải, rốt cuộc sự tình quan hoàng trữ chi tranh, nhưng phàm là cái hiểu chút nhân sự ông ngoại, đều sẽ có biểu hiện như vậy, không mất mặt.

Nhưng Đổng Thừa này nhị hóa đi theo hạt trộn lẫn cái gì?

Ngươi muội muội sinh chính là nam hài vẫn là nữ hài, chính ngươi trong lòng không điểm bức số sao?

Ngươi một cái sinh nữ hài, liền ngừng nghỉ nhi ở một bên híp được, như thế nào cũng cùng cẩu nhảy tử dường như ra tới gọi bậy.

Đối với ngươi loại này cố sức không lấy lòng người, Đào Thương thật sâu tỏ vẻ khinh bỉ.

“Đúng rồi!” Đào Thương bỗng nhiên nhớ tới một kiện chuyện trọng yếu phi thường: “Bệ hạ, xin hỏi nhị vị hoàng tử, ai trường ai ấu?”

Nhắc tới đến hoàng tử, Lưu Hiệp trên mặt liền lộ ra hạnh phúc mỉm cười, liền vừa mới Đào Thương ở đại điện thượng đánh người kia

một vụ tử hắn tựa hồ đều quên mất.

“Đào quý nhân sở sinh hài tử, chính là trưởng tử.”

Đào Thương vừa nghe tức khắc vui mừng quá đỗi, thị uy giống nhau hướng Phục Hoàn giơ giơ lên cằm.

Đào quý nhân chi tử vì trường, chuyện này vốn dĩ liền lệnh Phục Hoàn bực bội không được, đây cũng là hắn căm thù Đào gia người quan trọng nguyên nhân.

Mắt thấy Đào Thương ở chính mình trước mặt khoe khoang, Phục Hoàn trong ngực một ngụm ác khí thật sự khó bình, tru lên hướng hắn chạy vội qua đi nói: “Tiểu tử! An dám vũ nhục lão phu! Khoe khoang! Ta liều mạng với ngươi!”

Dứt lời, giương nanh múa vuốt thẳng đến Đào Thương mà đến.

Đào Thương mày một chọn, bay lên một chân trực tiếp cấp Phục Hoàn đá phi.

“Ta tốt xấu cũng là hàng năm chinh chiến bên ngoài tam quân chủ soái, ngươi lão già này này có chút tài năng cư nhiên cũng dám cùng ta kiêu ngạo……”

Đổng Thừa thấy Phục Hoàn không nhúc nhích, không khỏi giận tím mặt: “Hảo tiểu tử, khi dễ hứa đại niên kỷ tính cái gì bản lĩnh! Có dám hay không cùng ta Đổng Thừa thi đấu!”

Đổng Thừa năm đó cũng là Tây Lương quân một viên, chính là ngưu phụ khúc bộ, bản lĩnh cao cường, tự nhiên không phải Phục Hoàn bực này lão hóa có thể so sánh.

Đào Thương thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu, hướng về phía ngoài điện hô to một tiếng: “Hứa Chử!”

Hứa Chử theo tiếng đi vào trong điện.

Đào Thương giơ tay một lóng tay Đổng Thừa.

Liền thấy Đổng Thừa mặt ngay lập tức liền biến sắc: “Ta ngươi nương!”

……

Không bao lâu, Đổng Thừa cũng bị Hứa Chử lược ngã xuống Phục Hoàn bên người, hai người động tác nhất trí nằm ở kia, nhúc nhích cũng không nhúc nhích một chút.

Lưu Hiệp sắc mặt tại đây đoạn thời gian nội thay đổi ba cái sắc, hắn cố nén phẫn nộ, rất là bất mãn đối Đào Thương nói: “Thái phó, ở trẫm đức dương điện thượng đánh, hành này ẩu đả việc…… Không khỏi có chút quá mức đi……”

Đào Thương vội vàng quay đầu, đối với Lưu Hiệp thật dài chắp tay thi lễ nói: “Thần sợ hãi, thần có tội!”

Lưu Hiệp nghe vậy khí cười: “Khác không nói, ái khanh này thái độ nhưng thật ra so đại bộ phận thần tử đều cường.”

“Thần tháng sau, tự nhiên còn có cung phụng vì bệ hạ dâng lên.”

Vừa nghe lời này, Lưu Hiệp lại có cái gì khí, cũng là không khỏi tiết.

Hắn hơi hơi mỉm cười, đối Đào Thương nói: “Ái khanh a, trẫm ở hoàng thành lấy tây doanh trại quân đội, tổ kiến tân Hổ Bí quân, trước mắt đang ở thao luyện bên trong, ái khanh chính là kinh nghiệm sa trường hổ thần, đối thao luyện binh tướng như vậy sự tất nhiên là cực có tâm đắc, không ngại cùng trẫm đi trước đánh giá, thuận tiện chỉ điểm chỉ điểm, như thế nào?”

Đào Thương thầm nghĩ này tiểu hoàng đế nhưng thật ra rất lòng dạ rất cao, cư nhiên còn tổ kiến một chi Hổ Bí quân?

“Thần thô thông quân sự, không hiểu quân cơ, toàn lại bệ hạ thiên uy cùng dưới trướng chúng tướng, mới có hôm nay chỗ thành, bệ hạ nếu là làm thần đi trước, kia thần muốn mang vài tên tướng lãnh

tương tùy, cũng còn nhưng cùng bệ hạ Hổ Bí quân luận bàn giao lưu, không biết bệ hạ chi ý như thế nào?”

Ta chính mình một người đi theo ngươi ngươi quân doanh, vạn nhất ngươi này tiểu hoàng đế sinh ra cái gì ý nghĩ xấu, ngay tại chỗ muốn xử quyết ta? Đào mỗ chết chẳng phải oan uổng?

Nhị hóa mới chính mình đi theo ngươi đâu.

Lưu Hiệp ha hả cười nói: “Ái khanh một khi đã như vậy nói, kia liền chọn tuyển vài tên ái tương lai ngày cùng trẫm cùng đi đó là.”

“Thần lãnh chỉ.”

……

Ngày kế, Đào Thương suất lĩnh Triệu Vân, Hứa Chử, Thái Sử Từ, Từ Hoảng, Cam Ninh, Chu Thái, Từ Vinh bảy tên mãnh tướng đi cùng Lưu Hiệp cùng nhau, đi trước dũng sĩ doanh tham quan.

Lưu Hiệp thấy Đào Thương lập tức lãnh tới bảy tên mãnh tướng, trong lòng vui mừng quá đỗi, ám đạo Đào Thương thật là đại đại trung thần, cư nhiên lãnh tới nhiều người như vậy chỉ điểm dũng sĩ doanh, thả cái đỉnh cái đều là Từ Châu vũ dũng chi sĩ.

Đây là thật không nào trẫm đương người ngoài a.

Hắn căn bản không cẩn thận tưởng, Đào Thương lãnh tới này bảy cái mãnh tướng, chủ yếu mắt là vì phòng bị hắn.

Sa trường phía trên, một chúng Hổ Bí quân các tướng sĩ đang ở cầm đao thương, một chút một chút phách vũ thao luyện, đại bộ phận người trong miệng đồng thời đều phát ra theo thao luyện cao giọng hò hét thanh.

Đoàn người theo thiên tử quẹo trái quẹo phải, không bao lâu, liền thấy Lưu Hiệp cười hỏi Đào Thương nói: “Thái phó, trẫm này chi Hổ Bí quân, ngươi cảm giác như thế nào?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Bệ hạ thứ tội, thần am hiểu dụng binh bày trận, sử dụng mưu lược, nhưng không am hiểu luyện binh, dưới trướng thao luyện chi trách, đều có chư vị tướng quân đại lao, bất quá thần hàng năm hành với trong quân, nhiều ít vẫn là có thể xem ra tới, bệ hạ này chi binh mã, hẳn là đều là tân chiêu mộ tên lính, còn chưa từng lâm trận đi?”

Lưu Hiệp tán thưởng vỗ tay nói: “Ái khanh thật là hảo nhãn lực, xác thật như thế.”

Đào Thương quay đầu đối phía sau bảy tên tướng lãnh nói: “Các ngươi cảm thấy bệ hạ binh mã như thế nào?”

Cam Ninh há mồm liền tới: “Ta xem chẳng ra gì……”

“Ngươi câm miệng! Không có ngươi nói chuyện mà.” Đào Thương trực tiếp xuất khẩu đánh gãy hắn.

Hứa Chử khờ thanh hàm khí nói: “Còn cần lại nhiều hơn thao luyện, thời gian ngắn ngủi, hiện tại không gì chiến lực.”

Từ Hoảng còn lại là thực đạm nhiên nhìn một vòng, nói: “Trung quy trung củ, thao luyện giả hẳn là có chút môn đạo, đáng tiếc luyện binh phi này sở trường, giống nhau.”

Từ Vinh chính là luyện binh đại gia, đối với loại này luyện binh phương pháp căn bản chướng mắt, lời nói đều lười đến nói, chỉ là thật mạnh một hừ.

Triệu Vân lại là mặt lộ vẻ nghi hoặc chi sắc: “Loại này nông cạn luyện binh phương thức, ta giống như ở đâu nhìn thấy quá.”

Đào Thương khí mặt đều có chút phát thanh.

“Bệ hạ, này bang nhân đều là một đám hỗn người, quá không hiểu lễ phép! Bệ hạ không cần theo chân bọn họ chấp nhặt, quay đầu lại ta từng cái chém đầu tế cờ, lấy an ủi bệ hạ.”

Lưu Hiệp xấu hổ cười, xua tay nói: “Kia nhưng thật ra thật cũng không cần, quá nghiêm trọng…… Đào ái khanh dưới trướng này đó ái đem, quả nhiên đều là thật thành người a, nói chuyện tận xương, thấu triệt!”

Đào Thương hung hăng trừng mắt này bảy cái: Bệ hạ có ý tứ gì các ngươi không nghe minh bạch sao?

Bệ hạ ý tứ là nói các ngươi nói chuyện trát tâm a! Lão thiết nhóm!

Đều rất đại người, một chút nhãn lực thấy đều không có! Các ngươi bảy cái EQ còn không có oa oa cao đâu!

Sống thoát bảy cái hồ lô oa!

Liền ở Đào Thương đối thủ phía dưới này bảy cái hỗn đản phẫn hận không thôi thời điểm, lại nghe một trận thanh thúy tiếng vó ngựa vang, lại là có tam kỵ hướng bên ta bên này đánh mã mà đến.

Đào Thương quay đầu nhìn lại, tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn phía sau bảy tên tướng lãnh trung, có chút người trên mặt cũng lộ ra sá nhiên chi sắc.

Lưu Hiệp cười ha hả đối Đào Thương giới thiệu nói: “Ái khanh, vừa lúc! Trẫm vì ngươi giới thiệu một chút, này ba vị đó là thế trẫm thao luyện Hổ Bí quân tướng lãnh, cầm đầu cái này, cùng trẫm chính là đồng tông, họ Lưu tên Bị, tự Huyền Đức, ái khanh tất nhiên là nhận thức, đúng không?”

Đào Thương ha hả cười, đối với xoay người xuống ngựa, đi vào phụ cận Lưu Quan Trương ba người chắp tay.

“Huyền Đức công, đã lâu, chúng ta đến đã nhiều năm không gặp đi? Ngài nha mọc ra tới sao?”

Lưu Bị: “……”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 529: kiếp thiên tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả thật, Lưu Bị đến bây giờ cũng không phải thực minh bạch năm đó là chuyện gì xảy ra, hắn cũng không biết năm đó Đào Thương sở dĩ muốn ám hại chính mình nguyên nhân, cho nên ở hiện tại Lưu Bị trong mắt, Đào Thương cho dù không tính là là cái gì bạn thân, nhưng cũng không tính là cái gì khắc cốt minh tâm kẻ thù.

Không nghĩ tới, Đào Thương trong lòng kinh dị cũng là vượt qua tưởng tượng.

Hắn cho rằng Lưu Bị đã đi theo Công Tôn Toản cùng nhau, ở U Châu chiến dịch trung diệt vong, ai không nghĩ này lão tiểu tử cư nhiên kiên cường còn sống, lại còn có chạy đến thiên tử nơi này tới.

Bất quá năm đó chính mình vì phòng ngừa loại tình huống này phát sinh, đã cố ý ở thiên tử trước mặt góp lời, làm thiên tử minh bạch Lưu Ngu chi tử cùng Lưu Bị có trực tiếp quan hệ, theo đạo lý, thiên tử nếu là tái kiến Lưu Bị, không nên là đối hắn kêu đánh kêu giết sao?

Như thế nào sẽ ủy nhiệm hắn đương Hổ Bí trung lang tướng đâu?

“Ái khanh, thoạt nhìn ngươi tựa hồ là nhận thức hoàng thúc a?”

“Hoàng thúc?” Đào Thương khó hiểu nhướng mày.

Lưu Hiệp ha hả cười nói: “Lưu tướng quân nãi trẫm chi thúc bối, hắn từng ở thú khẩu cứu trẫm tánh mạng, trẫm sau lại triệu hoàng thúc cùng chi nói chuyện, cũng lệnh người tường thêm tế tra gia phả, cho nên mới biết.”

Đào Thương lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Không thể tưởng được này giữa cư nhiên còn có như vậy một tầng lợi hại quan hệ.

Lưu Bị cư nhiên đã cứu thiên tử mệnh, hơn nữa vẫn là ở thú khẩu dưới?

Đào Thương hiện tại có điểm sinh thiên tử khí, ngươi nói này xui xẻo hài tử nhàn không có việc gì chơi cái gì không tốt? Thế nào cũng phải đi chơi tiểu động vật!

Như thế rất tốt, chơi ra phiền toái đi? Tiểu động vật không chơi đến, nhận cái mặt trắng tử hoàng thúc trở về!

Trong lòng cực độ khinh bỉ Lưu Hiệp mê muội mất cả ý chí, nhưng trên mặt, Đào Thương vẫn là cười ha hả nói: “Thần chúc mừng bệ hạ, có thể nhận hạ như vậy một vị anh hùng thúc bối, bệ hạ năm gần đây chẳng những là có nhi tử, lại còn có nhận thúc thúc, thật là thượng có lão, hạ có tiểu nhân, có thể nói thiếu trường hàm tập, ta đại hán trung hưng chi kỳ không xa rồi.”

Lưu Hiệp nghe nhíu nhíu mày, nói: “Đào ái khanh, trẫm tuy rằng biết ái khanh ngươi là thiệt tình thực lòng tương hạ với trẫm, nhưng vấn đề là lời này, ta như thế nào càng nghe càng hụt hẫng đâu? Tổng cảm giác nào khối không được tự nhiên.”

“Bệ hạ lâu cư thâm cung, không biết dân gian chúc mừng phương pháp, dân chúng đều là như vậy tán gẫu.”

Lưu Hiệp cau mày ở bên kia suy nghĩ, Lưu Bị lại là tiến lên nói: “Sau này cùng điện vi thần, mong rằng thái phó nhiều hơn chỉ điểm.”

“Không dám, không dám, hoàng thúc thật là khách khí.” Đào Thương cười đối Lưu Bị xua tay.

Lưu Bị ngẩng đầu nhìn một chút Đào Thương phía sau bảy vị mãnh tướng, nhưng thấy bọn họ các tinh thần no đủ, khí vũ hiên ngang, không phải lương tướng chi tư, đó là mãnh tướng thái độ, đem Lưu Bị hâm mộ thẳng toát cao răng tử.

“Thái phó dưới trướng thật là đến người, mãnh tướng như mây, này bảy vị tướng quân các đều là anh dũng thiện chiến chi tướng, khó trách Từ Châu nơi càng thêm lớn mạnh, bị cực tiện chi.”

Đào Thương khiêm tốn vẫy vẫy tay, nói: “Huyền Đức công cũng không kém a, chẳng những có quan hệ trương hai gã mãnh tướng tương trợ, thả còn may mắn vì bệ hạ huấn luyện tân Hổ Bí quân, thực sự là người bình thường cả đời cũng ngộ không đến thù vinh a.”

Hai người cũng không có như vậy nói nhiều, lẫn nhau khách khí một phen sau, liền ngay sau đó chia lìa, Lưu Bị lại quay đầu đi huấn luyện Hổ Bí quân đi.

Đào Thương bồi thiên tử tuần xong doanh trại lúc sau, đưa Lưu Hiệp hồi cung, sau đó liền quay lại chính mình quân doanh.

Mới vừa vừa vào quân doanh, Đào Thương liền lập tức tìm tới một chúng thủ hạ, phân phó nói: “Kế hoạch có biến! Lúc này đây chiến đấu, nội dung muốn gia tăng một cái.”

Quách Gia vừa thấy Đào Thương đột nhiên lâm trận thay đổi kế hoạch, ngay sau đó nói: “Như thế nào cái ý tứ? Vì sao phải lâm trận biến cơ?”

Đào Thương cười nhạo một tiếng, nói: “Ta nguyên bản tính toán lần này đi ngang qua phạm đều, âm thầm đem muốn bắt cóc thiên tử Viên quân cấp giải quyết, nhưng trước mắt xem ra, chỉ là phải làm đến điểm này chỉ sợ là không được…… Ta phải đem thiên tử lộng hồi Bành Thành! Không thể làm hắn ở phạm đều tiếp tục đợi.”

Trần Đăng nghe vậy tức khắc cả kinh, nói: “Thái phó, trước mắt Viên Thiệu dục kiếp thiên tử, chúng ta nếu là đem hắn binh mã đánh đuổi, quay đầu lại lại ban cho thượng biểu, làm bệ hạ ra chiếu thư, trải rộng thiên hạ nói rõ Viên thị phạm giá chi chịu tội, kia Viên Thiệu dù có bốn thế tam công chi danh vọng, cũng sợ vô dụng…… Nhưng hiện giờ thái phó nếu là thừa cơ cướp thiên tử hồi Bành Thành, thứ nhất quay đầu lại ở Tào Tháo nơi đó không hảo giao đãi, thứ hai tại

đây mấu chốt thời tiết, chỉ sợ cũng là khó đổ thiên hạ từ từ chúng khẩu rồi.”

Đào Thương bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, nói: “Bắt cóc bệ hạ hồi Bành Thành, quay đầu lại đối thiên hạ, chỉ cần tạm lấy cần vương chi danh nghĩa báo cho thiên hạ có thể, chỉ là hiện giờ Lưu Hiệp được Lưu Bị, còn muốn thao luyện Hổ Bí quân, trước mắt nếu là không đem này chi nảy sinh bóp chết ở nôi trung, sau này thế tất sẽ tái khởi sóng gió, hơn nữa ngô muội đào quý nhân hiện giờ sản tử, tuy là trưởng tử, nhưng này thân phận lại không kịp phục Hoàng Hậu sở sinh chi con vợ cả, ta không ở trong triều, bọn họ mẹ con không nơi nương tựa, vạn nhất làm Phục Hoàn hoặc là Lưu Bị chờ lòng dạ khó lường người hại, quả thật là mất nhiều hơn được.”

Quách Gia nghe vậy nói: “Thái phó chi ngôn là cũng, đem thiên tử bắt cóc hồi Bành Thành, tuy rằng sẽ nhất thời vì người trong thiên hạ sở phỉ nhổ, nhưng thứ nhất nhưng ngăn chặn bệ hạ cùng Lưu Bị phát triển, thứ hai ở Bành Thành, đại cục toàn ở thái phó trong lòng bàn tay, ngày sau bệ hạ hai đứa nhỏ, ai có thể kế thừa đại thống, đã có thể không phải người khác định đoạt…… Đây cũng là vì thiên hạ suy nghĩ.”

Đào Thương thật mạnh vung lên quyền tay, nói: “Đúng là này lý!”

……

Ngày kế, Đào Thương ngay sau đó thượng biểu, cáo từ Lưu Hiệp, lấy thảo phạt không phù hợp quy tắc tử Viên Thiệu vì danh, đuổi binh hướng tây tiếp tục tiến lên.

Đi ra ba mươi dặm mà lúc sau, Đào Thương ngay sau đó suất lĩnh một chúng tinh nhuệ tướng lãnh, cũng một vạn tinh binh, lặng lẽ lại chuyển hướng về phía phạm đều, âm thầm ẩn núp ở phụ cận, chờ đợi Viên quân đã đến.

Mười vạn nhân mã không có khả năng toàn viên quay lại, mục tiêu quá lớn căn bản là che giấu không được, lại còn có cần dùng còn thừa chín vạn nhân mã hấp dẫn Lưu Hiệp cũng hoặc là Viên Thiệu

lực chú ý, làm cho bọn họ cho rằng Từ Châu quân đã toàn viên đi trước Duyện Châu.

Một vạn nhân mã, ở Đào Thương xem ra là sung túc, bởi vì tấn công phạm đều sự tình quá mức mẫn cảm, Viên Thiệu tất nhiên cũng không dám gióng trống khua chiêng đi làm, hắn nhất định cũng chỉ là phái chút ít thả tinh nhuệ nhân mã tiến đến.

Lấy Đào Thương đám người cầm đầu một vạn tinh nhuệ, ở phạm đều phụ cận âm thầm ẩn núp đại khái mấy ngày sau, giáo sự phủ giáo sự rốt cuộc tìm hiểu tới rồi có một chi binh mã tự Hà Bắc hướng phạm đều chi cảnh mà đến.

Viên Thiệu binh mã quả nhiên là bắt đầu xuất động, phái lại đây đại khái có tam vạn chi chúng, bất quá lại không phải Viên quân, mà là một ít dị tộc binh tướng, theo giáo sự phủ tìm hiểu, hình như là bắc địa ô Hoàn chi chúng, thế nhưng là lặng yên không một tiếng động lướt qua Hà Bắc chi cảnh.

Hơn nữa bọn họ là đãi Từ Châu quân tiến vào Dự Châu địa giới sau, mới đột nhiên xuất hiện, cũng hoả tốc hướng phạm đều xuất binh.

Viên Thiệu quả nhiên phi kẻ đầu đường xó chợ, xem ra hắn xác thật là đã sớm nhớ thương phạm đều thiên tử một việc này.

Dựa theo kịch bản tới xem, Viên Thiệu hẳn là trước binh tướng mã vây thành, sau đó phái người tiến cung, bức vua thoái vị thánh giá, hơn nữa dùng ô Hoàn kỵ binh thủ đoạn xác thật cao minh, hiện tại người trong thiên hạ ánh mắt đều tập trung ở Viên Thiệu trên người, lại có cái nào người sẽ nhàn tới không có việc gì đi chú ý ô Hoàn.

Nếu không phải Đào Thương cùng Quách Gia đám người sớm có điều tính, chỉ sợ là cũng sẽ không nghĩ vậy một chút.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 530: Viên Thiệu dã vọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bất quá Viên Thiệu phái ô Hoàn quân chúng tới bắt cóc thiên tử, này ý như thế nào?

Đào Thương có chút không minh bạch.

Dựa theo bình thường kịch bản, Viên Thiệu hẳn là phái binh mã lại đây, trước đem thành trì vây quanh, cấp thiên tử thành trì tạo thành một loại thật lớn áp bách cảm giác, sau đó phái sứ giả tiến cung, hướng thiên tử trần thuật lợi hại, làm hắn tận lực chủ động nộp vũ khí đầu hàng đi cùng, chủ động cùng chính mình phản hồi Hà Bắc.

Có thể nói nhao nhao minh bạch, tận lực đừng động thủ, rốt cuộc đó là thiên tử, truyền ra đi không dễ nghe, với thanh danh tổn thất quá lớn.

Nhưng nếu là muốn thực hiện này một chút, liền cần phải muốn căn cứ vào mặt khác một chút, đó chính là vây thành binh tướng nhất định phải là Hà Bắc binh tướng, cũng có có thể thế Viên Thiệu vào thành thuyết phục Lưu Hiệp mưu trí chi sĩ.

Nhưng trước mắt, Viên Thiệu lại phái ô Hoàn kỵ binh tiến công phạm đều, kia Đào Thương liền có điểm không rõ.

Một đám am hiểu cưỡi ngựa sẽ không tán gẫu dị tộc mọi rợ, hẳn là như thế nào đi thuyết phục Lưu Hiệp, như thế nào bức vua thoái vị?

Đừng nói bọn họ, năm đó Mã Đằng cùng Hàn Toại tiến cung kiến giá là lúc, Hàn Toại cái này biên cương bổng lão nhị liền cùng Lưu Hiệp một đốn xú khoe khoang, làm thiên tử thiếu chút nữa không hận chết hắn.

Này đó giả dị tộc còn như thế, huống chi là thật dị tộc.

Viên Thiệu không sợ chính mình thanh danh bị bọn họ làm xú?

Mang theo hoài nghi cùng tò mò tâm tình, Đào Thương tạm thời án binh bất động, hắn tính toán chờ ô Hoàn trong quân đem phạm độ vây quanh, cũng bắt đầu cùng thiên tử hoà đàm thời điểm, ở xuất kỳ bất ý tập kích bọn họ sau lưng, sau đó lại bắt cóc thiên tử đi Bành Thành, lấy cầu một kích tất thắng.

Nhưng sự tình phát triển, lại thực sự là vượt qua Đào Thương đoán trước ở ngoài.

Ô Hoàn kỵ binh đến phạm đều cùng ngày ban đêm, Từ Châu giáo sự phủ giáo sự vô cùng lo lắng hướng Đào Thương bẩm báo.

Đào Thương lúc ấy đang ngủ, vừa nghe giáo sự bẩm báo nội dung, đó là giống như một chậu nước lạnh trực tiếp tưới tới rồi trên đầu, không còn có chút nào buồn ngủ.

“Bẩm thái phó! Ô Hoàn binh tướng chính suốt đêm tấn công phạm đều, ô Hoàn kỵ binh bậc lửa phạm đều bốn môn, tình thế nguy cơ!”

Đào Thương vội vàng mặc vào giáp trụ, vội vàng ra soái trướng đi xem.

Đào Thương truân doanh chỗ, địa thế pha cao, ẩn ẩn, là có thể quan sát đến phạm đều tình huống.

Xa xa nhìn lại, ở đen nhánh bầu trời đêm hạ, toàn bộ phạm đều ở ngọn lửa vây quanh hạ, có vẻ phá lệ bắt mắt, mây đen giăng đầy phía chân trời đều bị ánh lửa ánh đỏ bừng, tiếng kêu cùng với tiếng gió, mơ hồ truyền tới Đào Thương trong tai.

Đào Thương không khỏi cả người một run run, trong đầu chợt nhớ tới một sự kiện.

Hắn tiếp đón lại đây giáo sự, hỏi hắn nói: “Viên Thiệu cùng ô Hoàn Vương liên hợp việc, việc này ở trong thiên hạ nhưng có công khai?

Hai bên liên minh, nhưng có công kỳ với chúng?”

Giáo sự lắc lắc đầu, nói: “Chưa từng! Bất quá ô Hoàn một chúng mà chỗ phương bắc, nếu vô Viên Thiệu chấp thuận, làm sao có thể thông qua Hà Bắc chi cảnh……”

“Hỏng rồi!” Đào Thương dậm dậm chân, nói: “Các tướng quân đâu? Hoả tốc triệu tập bọn họ lại đây!”

Giáo sự vội nói: “Đều đã là ở nghị trướng ngoại chờ!”

Đào Thương hoả tốc xoay người.

Lúc này đây, cùng Đào Thương lưu lại tướng lãnh, phân biệt là Triệu Vân, Hứa Chử, Từ Vinh, Kỷ Linh, Cam Ninh, Từ Thịnh, Tang Bá bảy người.

Đào Thương thấy bọn họ tất cả đều thân mặc giáp trụ, hiển nhiên đã chuẩn bị sung túc, ngay sau đó nói: “Một hồi đánh với ô Hoàn, chính là một hồi ác chiến! Viên Thiệu mục đích đã vượt quá đào mỗ tưởng tượng, hắn căn bản là không phải muốn bắt cóc thiên tử, mà là muốn sát thiên tử.”

“Cái gì?” Chúng tướng nghe vậy, tất cả đều lộ ra kinh ngạc chi sắc.

Triệu Vân ngày xưa cũng từng nghe nói qua Đào Thương đối hắn nói lên Viên Thiệu thế lực cấu thành quyết định bởi với sĩ tộc hào môn duy trì, bởi vậy ở nhất định ích lợi góc độ hạ, hắn cũng không nguyện ý đem thiên tử đưa tới Nghiệp Thành.

Nhưng ngay cả như vậy, thiện sát thiên tử, chẳng lẽ hắn sẽ không sợ duy trì hắn những cái đó thế gia đại tộc một đêm sụp đổ sao?

Tựa hồ nhìn ra Triệu Vân nghi hoặc, Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đề điểm hắn nói: “Ta biết nhị ca ngươi suy nghĩ cái gì, vấn đề là…… Chứng cứ đâu?”

Triệu Vân nghe vậy mới vừa rồi bừng tỉnh.

Thì ra là thế, Viên Thiệu cùng ô Hoàn liên hợp, liền tính là lại thuận lý thành chương, nhưng không có bất luận cái gì chứng minh, Viên Thiệu cũng chưa từng có ở bên ngoài thừa nhận quá chính mình cùng ô Hoàn giao tình, năm đó ô Hoàn Vương tuy rằng từng phái binh cùng Viên Thiệu giáp công quá Công Tôn Toản, nhưng kia cũng bất quá là bởi vì ô Hoàn Vương cùng Công Tôn Toản có tư oán mà thôi, bắc địa kiêu hùng đối với ô Hoàn Vương tới nói, là thật lớn uy hiếp, nhưng này cũng không đại biểu hắn cùng Viên Thiệu chính là đồng minh.

Mà hiện tại, cho dù ô Hoàn có thể xuyên qua Hà Bắc chi cảnh, Viên Thiệu cũng có thể dùng bên ta binh mã toàn bộ dùng để chinh phạt Tào Tháo cùng Đào Thương không rảnh phòng thủ châu huyện mà đùn đẩy qua đi.

Như thế, thiên tử chi tử liền cùng chính mình vô can.

Nhưng thiên tử đã chết về sau, thiên hạ sẽ là cái gì đi hướng đâu?

Ứng trong lịch sử Tào Tháo một câu: “Không biết mấy người xưng đế, mấy người xưng vương.”

Đến lúc đó thiên hạ, liền sẽ biến thành một cái rắn mất đầu, khắp nơi chư vương cục diện.

Mà chư vương bên trong, lại là ai nhất đến ngày cũ môn phiệt sĩ tử chi tâm, lại là ai thế lực đủ rồi nhất thống thiên hạ?

Tất nhiên là bốn thế tam công Viên Thiệu không thể nghi ngờ.

Đào Thương trong lòng bắt đầu cười lạnh.

Chính mình xuyên qua tới thời đại này, Viên Thuật không có dẫn đầu xưng đế, ngược lại là Viên Thiệu cái này hỗn cầu, cư nhiên trước đánh lên hoàng đế mộng!

Nhưng không thể không thừa nhận, Viên Thiệu thủ đoạn, so với trong lịch sử Viên Thuật, không thể nghi ngờ là muốn cao minh rất

nhiều.

……

Phạm đều, cửa thành dưới.

Vô luận bên trong thành vẫn là ngoài thành, phạm đều ở cái này canh giờ nguyên bản hẳn là ở vào một mảnh thanh tĩnh tịch liêu, nhưng mà cố tình ở hôm nay chú định là không thể như thường.

Bên trong thành bá tánh tuy rằng đều tránh ở phòng ốc trung không dám ra tới, nhưng mà phố lớn ngõ nhỏ lại có đủ loại kiểu dáng động tĩnh, một đội đội Hổ Bí quân chạy ngược chạy xuôi, rất nhiều trong thành bá tánh đang ở âm thầm dùng tấm ván gỗ gia cố cửa sổ, các gia các hộ chỗ sâu trong, càng là không thể thiếu bị kinh sảo khuyển phệ thanh, vì này nguy hiểm bất an thời khắc càng là bằng thêm vài phần nôn nóng không khí.

Liền ở Phạm Huyện đông cửa thành ngoại, ánh lửa lấp lánh, tiếng người ồn ào.

Một đội đội ô Hoàn kỵ binh ở ngoài thành lui tới tung hoành, khắp nơi phóng hỏa, hướng xe chính oanh kích phạm đều cửa thành, một đội đội bằng vào thang mây bước lên đầu tường ô Hoàn binh một bên múa may loan đao, một bên cao giọng hô quát, anh dũng cùng đầu tường thượng Hổ Bí quân lui tới tương bác.

Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi tam huynh đệ đứng ở đầu tường, ổn định sĩ khí, chỉ huy Hổ Bí quân đội xâm phạm tới ô Hoàn quân tiến hành hữu hiệu đả kích.

Quan Vũ cùng Trương Phi hai đại mãnh tướng, một thanh Thanh Long đao cùng một thanh Trượng Bát Xà Mâu, ở đầu tường thượng giống như hai thanh trí mạng lấy mạng thần binh, điên cuồng thu hoạch bước lên đầu tường những cái đó ô Hoàn binh sinh mệnh.

Nhưng ngay cả như vậy, đối mặt cuồn cuộn không dứt ô Hoàn binh, tuy là Lưu Quan Trương lại như thế nào lợi hại, cũng đã giống như

trong gió lục bình, khó có thể lâu cầm.

Ô Hoàn Vương khâu lực cư tuy rằng tuổi già, nhưng vẫn luôn thống lĩnh hữu Bắc Bình, cá dương cùng thượng trong cốc tam đại ô Hoàn Vương bộ, dưới trướng cũng là có Tô Phó Duyên, đạp đốn chờ ưu tú lãnh tụ hình nhân tài, ô Hoàn bộ ở này lãnh đạo hạ biến thập phần cường đại, kỵ binh nhiều không kể xiết, thả quân đội nhiều đạt mười vạn chi chúng, đặc biệt là bị khâu lực cư chỉ ra và xác nhận Liêu Tây vương đạp đốn, tố có “Lấy hùng trăm man” chi xưng.

Hiện giờ có này chi cường đại ô Hoàn quân tấn công phạm đều, Lưu Quan Trương tuy rằng kiêu dũng, tiếc rằng dưới trướng Hổ Bí quân bất quá đều là vừa rồi thao luyện không có bao lâu sĩ tốt, có thể kiên trì đến trình độ này, đã là thực không tồi.

Toàn bộ phạm đều hiện nay đã là có chồng trứng sắp đổ chi nguy.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 531: thiên hạ sụp đổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc này đây phụng ô Hoàn Vương khâu lực cư chi mệnh, lãnh binh tiến đến tấn công phạm đều người, chính là bị xưng là ô Hoàn tiễu vương Tô Phó Duyên.

Tô Phó Duyên đang ở trung quân, nhìn đầu tường thượng anh dũng ẩu đả Hổ Bí quân chúng, mày hơi có chút nhăn lại.

Tuy rằng đánh vỡ phạm đều đối ô Hoàn quân chính là nắm chắc sự, nhưng phạm đều thủ thành binh tướng dũng mãnh trình độ, lại thực sự vượt quá Tô Phó Duyên tưởng tượng.

“Thủ thành hán sẽ là người nào?” Tô Phó Duyên nghi hoặc dò hỏi phía sau ô Hoàn chư tướng, nhưng mọi người đều là nghi hoặc lắc đầu.

Đây cũng là ở lẽ thường bên trong, Đào Thương cũng bất quá là gần nhất vừa mới biết Lưu Quan Trương ở phạm đều tồn tại, Tô Phó Duyên một cái Liêu Tây mọi rợ, đến nào biết như vậy quan trọng hoàng thất nhân sự cơ mật?

Thấy mọi người đều là lắc đầu, Tô Phó Duyên cảm khái nói: “Xác thật là ghê gớm, tuy rằng ta quân nhiều vì kỵ bộ, không tốt công thành, nhưng chỉ dựa vào điểm này quân coi giữ có thể cùng chúng ta kiên trì đến bây giờ, cái này tiểu thành hán quân nhưng thật ra thật không thể coi khinh, bất quá đáng tiếc, bọn họ cũng kiên trì không được nhiều thời gian dài.”

Tô Phó Duyên xem vẫn là tương đối chuẩn, trước mắt phạm đều ở ô Hoàn binh tấn công hạ đã là lung lay sắp đổ.

“Ầm vang!” Theo một tiếng vang lớn, phạm đều cửa đông toàn bộ cửa thành rốt cuộc bị hướng xe phá khai.

Lưu Bị ở trên thành lâu, tùy tay chém tới một người ô Hoàn binh, ổn thanh hướng về dưới thành một gõ, thấy thế tức khắc sắc mặt biến trắng bệch.

“Ai! Tựa này có thể làm gì cũng!”

Tô Phó Duyên khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hắn nhất cử trong tay loan đao, hướng về phía phía sau ô Hoàn kỵ binh nói: “Các dũng sĩ! Đại hán biên giới đã vì các ngươi mở ra, các ngươi mục tiêu lần này, là đại hán hoàng đế, các dũng sĩ, bôn trong thành kia tòa lớn nhất phòng ở, hướng a!”

“Ô ô ô ~~! Sát a!”

“Ngao ngao ngao!”

Ô Hoàn kỵ binh kêu to xung đột tiến vào cửa thành, dọc theo đường phố, một đường phạm đều cung điện phương hướng rong ruổi mà đi.

Đương nhiên, cũng có một ít ô Hoàn kỵ binh, thừa dịp hỗn loạn hết sức len lỏi đến đầu đường hẻm mạch, từng nhà tiến hành cướp bóc.

Từ đông cửa thành thành lâu lui lại xuống dưới Hổ Bí quân, này sẽ cũng là khắp nơi tán loạn, đối mặt cửa thành bị công phá, bọn họ trước mắt đã là đã không có một cái chỉnh tề đội ngũ, chỉ là mọi nơi bôn sát, làm theo ý mình.

Nguyên bản phạm đều Hổ Bí quân nhân số liền không nhiều lắm, lúc này một khi phân tán, càng là mất đi ngăn chặn ô Hoàn kỵ binh khả năng tính, ngược lại thành những cái đó kỵ binh nhóm một đường đuổi sát không bỏ đánh chết mục tiêu, tình thế trực tiếp biến thành đại nghịch chuyển.

Lưu Bị cùng quan, trương hai người triệt hạ đầu tường, Quan Vũ vội vàng đối Lưu Bị nói: “Đại ca, chuyện tới hiện giờ, chúng ta phải làm như thế nào?”

Lưu Bị nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta chính là nhà Hán tông thân, chính là chết cũng muốn bảo thiên tử không vì này đó tặc tử làm hại, nhị đệ Tam đệ, tùy ta hướng hoàng cung giết qua đi, cùng lắm thì chúng ta tam huynh đệ hôm nay xả thân tuẫn nhà Hán đó là.”

Lưu Bị có thể nói như thế, Quan Vũ cùng Trương Phi kia càng là không sợ chết mãnh người, không nói hai lời, huynh đệ ba người ngay sau đó lên ngựa.

Trương Phi vung Trượng Bát Xà Mâu, ha ha cười nói: “Chết tắc chết rồi, có gì sợ thay! Đại ca, ngươi ngày thường làm việc đều là lấy cẩn thận khiêm tốn là chủ, hôm nay xá sinh quên tử hành trình, lại là hãy còn ở đệ đệ phía trên…… Ha ha, yêm ban đầu thật đúng là mua nhìn ra tới đại ca nguyên lai là cái không sợ chết.”

Lưu Bị nhẹ nhàng một hừ, nói: “Từ khi răng cửa bị xoá sạch hủy dung sau, vi huynh liền sống không còn gì luyến tiếc, ta đã sớm sống đủ rồi, còn làm sao sợ cái gì chết.”

Trương Phi: “……”

……

Lưu Bị tam huynh đệ bôn hoàng cung sát đi cứu giá, giờ phút này trong hoàng cung cũng là loạn thành một nồi cháo.

Lưu Hiệp lãnh hắn một chúng các phi tử, còn có hoàng nhi, đang ở đức dương điện chính điện hoảng sợ bất lực cầu nguyện trời xanh, không biết ứng như thế nào cho phải.

Trong đại điện phi tử, nữ quyến, cung nữ, hoạn quan hoàng môn đều là doanh doanh khóc thút thít, sợ hãi không kềm chế được.

Hiện nay loại này biến loạn, hãy còn thắng năm đó mười thường hầu họa hoạn.

Đáng thương Lạc Dương, Trường An hai đều lần lượt sụp đổ, hiện giờ liền phạm đều gặp nạn, chẳng lẽ này đại hán thiên hạ thật sự

muốn như vậy xong rồi?

Này hay là đó là cái gọi là thiên hạ sụp đổ chi thế?

Liền ở đại điện trung mọi người bàng hoàng bất lực đương khẩu, lấy Phục Hoàn, Đổng Thừa, Điền Giai, Khổng Dung chờ cầm đầu một chúng nhà Hán thần tử, hoảng sợ chạy vào bên trong đại điện.

“Bệ hạ, thần chờ đã chuẩn bị tốt xe giá, bệ hạ khái tốc tùy thần chờ lên đường tị nạn!” Phục Hoàn khi trước vừa chắp tay, đối Lưu Hiệp nói.

Lưu Hiệp buông xuống cầu nguyện thủ thế, bi thương bất lực nhìn Phục Hoàn, chua xót nói: “Trẫm cái này hoàng đế, chuyện tới trước mắt, chẳng lẽ chỉ có thể đào tẩu không thành? Phạm đều chính là trẫm gia a!”

Phục Hoàn trường làm vái chào, nói: “Bệ hạ, cường đạo dũng mãnh, thả toàn vì ngoại lỗ, bệ hạ nếu là thật dừng ở trong tay bọn họ, tuy là không gặp hại, định cũng vì này mang hướng bắc cảnh thảo nguyên nơi, nhưng thật ra đại hán triều mới là thật sự sụp đổ! Bệ hạ, còn thỉnh nhẫn nhất thời chi nhục…… Cùng thần chờ đi thôi!”

Sở hữu thần tử cũng là cùng hô to: “Bệ hạ!”

Lưu Hiệp bi thương đứng dậy, chua xót cười, đối với mọi người gật gật đầu, sau đó quay đầu nhìn nhìn phía sau chư vị phi tử, nói: Cùng nhau “Đi thôi!”

Phục Hoàn vội nói: “Bệ hạ không thể, hậu cung người, thần có an bài khác, bệ hạ nếu là huề nhiều người như vậy đi, mục tiêu quá lớn, quân địch đều là hồ kỵ, truy chi cực dễ, còn thỉnh bệ hạ tam tư.”

Lưu Hiệp ngây người một chút, nói: “Chính là, trẫm ái phi cùng hài tử……”

Phục Hoàn vội nói: “Bệ hạ yên tâm, thần sẽ tự bảo hộ Hoàng Hậu, hoàng tử cùng chư quý nhân an toàn, làm các nàng cùng bệ hạ bình

an sẽ cùng.”

Lưu Hiệp vẫn là có chút do dự, Đổng Thừa đã tiến lên, nôn nóng nói: “Bệ hạ mau theo thần đi, thần nhất định có thể bảo bệ hạ an toàn! Còn lại người chờ giao cho Phục Hoàn, tự sẽ không kém.”

Lưu Hiệp bi thương nhìn nhìn những cái đó quý nhân phi tử cùng các cung nữ, bất đắc dĩ trước theo Đổng Thừa đi rồi.

Dư lại người, Phục Hoàn đem mọi người chia làm ba bảy loại.

Lấy phục Hoàng Hậu, đổng quý nhân cùng với Lưu Hiệp đích thứ tử Lưu Quỳnh, tự nhiên là tùy hắn một đường, bảo hộ nghiêm mật.

Còn lại lấy ba vị tào phi cầm đầu quan trọng cung thất nhân viên, cho là tùy từ Điền Giai đám người bảo hộ rút lui,

Đến nỗi dư lại hoạn quan, cung nữ chi lưu, Phục Hoàn liền không có nghĩa vụ quản bọn họ, toàn bộ ném ở đức dương điện, mặc cho này tự sinh tự diệt.

Phục Hoàn an bài xong này đó lúc sau, vừa muốn nhích người, lại thình lình nghe một người hỏi: “Quốc trượng dục đến bổn cung với chỗ nào cũng?”

Phục Hoàn quay đầu nhìn lại, lại là đào quý nhân ôm Lưu Hiệp trưởng tử, đứng ở Phục Hoàn trước mặt.

Phục Hoàn ha hả cười, nói: “Quý nhân cùng tiểu hoàng tử lưu tại nơi này, tạm thời thế bệ hạ tọa trấn đức dương điện, thần sau đó liền sẽ phái người tới đón.”

Đào quý nhân sắc mặt biến trắng bệch.

“Phục Hoàn, ngươi đây là muốn lưu ta mẫu tử tại đây cùng chúng hoạn quan cùng nhau chờ chết?”

Phục Hoàn vội vàng xua tay nói: “Thần không dám, thần nói, thỉnh quý nhân đợi chút một lát, một hồi đều có tướng quân suất chúng

binh tiến đến cứu giúp.”

Đào quý nhân trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, nàng một giới tuổi trẻ nữ tử, vào đời không thâm, hồn nhiên không thể tưởng được thiên hạ cư nhiên sẽ có như vậy quái vật, vì bản thân chi lợi mà đi này lén lút phương pháp, tưởng trí thiên tử quý nhân cùng thân sinh cốt nhục tánh mạng với không màng.

Đào quý nhân thật sâu hít một hơi, nói: “Quốc trượng, bổn cung bồ liễu chi tư, có thể phụng dưỡng bệ hạ, cuộc đời này dư nguyện đã trọn, chỉ là trong tay ta hài tử chính là bệ hạ cốt nhục, còn thỉnh quốc trượng phát một phát thiện tâm, cứu hắn một cứu đi.”

Phục Hoàn thầm nghĩ trong lòng lão phu muốn lộng chết chính là đứa nhỏ này! Ngươi có chết hay không ngược lại nhưng thật ra ở tiếp theo.

“Quý nhân sau đó, một hồi đều có tướng lãnh suất trọng binh tiến đến bảo hộ quý nhân cùng hoàng tử, quý nhân chỉ cần an tâm thế bệ hạ trông giữ đức dương điện, sau đó tự nhưng hóa hiểm vi di.”

Đào quý nhân: “……”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 532: phượng gửi gắm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào quý nhân ôm hài tử tay đã bắt đầu run rẩy.

Tuy rằng hắn cũng biết vừa vào trong cung sâu như biển, nhưng hắn lại trăm triệu không nghĩ tới, này thủy thâm trình độ đã xa xa vượt qua nàng tưởng tượng.

Vì cho chính mình cháu ngoại quét dọn ngày sau tranh đoạt đại vị chướng ngại, Phục Hoàn lão già này liền cuối cùng một chút thể diện cùng tôn nghiêm đều hoàn toàn từ bỏ sao?

Này liêu thực sự là nhưng khí cực kỳ.

Đào quý nhân là cái thông minh cô nương, nhưng lại còn không có rất xa đạt tới Phục Hoàn loại này lòng dạ hiểm độc lão bánh quẩy nông nỗi, nàng giờ phút này trong đầu giống như lọt vào sấm đánh, chỗ trống một mảnh, hồn nhiên không biết hẳn là làm thế nào mới tốt.

Đào quý nhân không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng nàng phía sau những cái đó hoạn quan cùng các cung nữ nhưng chịu đựng không được.

Bọn họ tuy rằng là nô bộc, lại cũng cố kỵ chính mình tánh mạng, trước mắt nghe được Phục Hoàn cư nhiên muốn đem bọn họ toàn bộ vứt bỏ, tức khắc loạn thành một nồi cháo, giống như một đám không đầu ruồi bọ dường như, ở đức dương điện đại điện trung liều mạng qua lại loạn đâm.

Vấn đề là, Phục Hoàn bàn tay trung vẫn là nắm giữ một ít quân đội, này đó quân đội ở Phục Hoàn bày mưu đặt kế hạ, đối những cái đó cuồng loạn hoạn quan cùng cung nữ tiến hành rồi vừa lật tàn sát, tức khắc liền đem trường hợp khống chế được.

Nhìn những cái đó ngã vào vũng máu trung đồng bạn, hoạn quan nhóm tuy rằng như cũ sợ hãi, lại không dám lại lỗ mãng, chỉ là che miệng, trừng mắt hoảng sợ đôi mắt, đãi tại chỗ một cử động cũng không dám.

Phục Hoàn đạm mạc nhìn quét mọi người một vòng, sau đó mới vừa rồi chậm rì rì nói: “Ngươi chờ toàn nãi thiên tử chi thần, chính cái gọi là quân muốn thần chết thần không thể không chết, các ngươi hảo hảo ở chỗ này thế bệ hạ thủ cơ nghiệp, vọng động giả, giết không tha.”

Dứt lời, liền không hề quay đầu lại, nhìn cũng không nhìn đào quý nhân liếc mắt một cái, quay đầu liền dẫn dắt một bộ phận thân tín hướng ngoài điện mà đi.

Mà Phục Hoàn quản chế hạ một bộ phận tử sĩ còn lại là lui giữ ở ngoài điện, cẩn thận trông giữ, xem ai dám bước ra đức dương điện một bước, liền ngay tại chỗ chém giết.

Phục Hoàn thân ảnh phương một biến mất, đại điện bên trong, liền tức khắc lâm vào một mảnh kêu rên.

Hoạn quan cùng các cung nữ ngồi xổm trên mặt đất, vì chính mình đã có thể trông thấy đầu vận mệnh mà thất thanh khóc rống.

Đào quý nhân đứng ở tại chỗ, mỹ lệ đôi mắt hơi hơi đỏ lên, cả người đánh run rẩy, hồn nhiên không biết nên như thế nào cho phải.

“Oa ~!”

Hắn trong lòng ngực trẻ con đột nhiên phát ra một tiếng khóc nỉ non thanh, đem đào quý nhân thần chí kích thích.

Nàng nỗ lực quơ quơ đầu, cúi đầu nhìn về phía chính mình trong tay trẻ con, hàm răng gắt gao cắn khẩn môi dưới, trong mắt kinh hoảng dần dần trấn định, thay chính là một tia bình tĩnh cùng kiên cường.

Nếu là chỉ có nàng chính mình, đào quý nhân hiện tại có lẽ cũng đã từ bỏ hy vọng, nàng rốt cuộc chỉ là một người nhược nữ tử, tại đây loại cải thiên hoán nhật, đô thành bị công kinh thiên tình huống dưới, nàng cũng bất quá là muối bỏ biển, vô pháp tả hữu hoặc là thay đổi bất luận cái gì một phương thế cục.

Có thể khiến nàng thoát khỏi loại này thường quy trạng thái nguyên nhân, nếu là tồn tại kia cũng đó là chỉ có một.

Bởi vì nàng là một cái mẫu thân.

Đem trong tay trẻ mới sinh dùng sức ôm chặt chút, đào quý nhân xoay người bắt đầu đánh giá những cái đó hoạn quan cùng cung nữ.

Không bao lâu, nàng ánh mắt dừng ở trung bình hầu Mã Tốn trên người.

Đào quý nhân xuyên qua những cái đó kêu khóc hoạn quan cùng cung nữ, đi tới Mã Tốn bên người.

Mã Tốn giờ phút này cũng là vẻ mặt hôi bại chi sắc, nàng vừa thấy đào hoa đã đi tới, không khỏi sửng sốt, nói: “Quý nhân, ngài đây là……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy đào quý nhân” thình thịch” một tiếng hướng về Mã Tốn quỳ rạp xuống đất.

Mã Tốn thấy thế tức khắc kinh hãi, hắn suy yếu vươn tay, ngăn trở đào quý nhân, nói: “Quý nhân ngài đây là làm chi, mau đứng lên!”

Đào quý nhân đứng dậy, nàng nói khẽ với Mã Tốn nói: “Hôm nay chi thế, bổn cung sợ là chết ở sớm tối, vô lực xoay chuyển trời đất, nhưng Hi Nhi tuổi nhỏ, lại là bệ hạ long chủng huyết mạch, tuyệt không có thể chết ở loại địa phương này, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có a ông có thể giúp ta, cứu hài tử một mạng.”

Mã Tốn một đôi mọc đầy cái kén tay già đời giờ phút này không ngừng run rẩy.

“Quý nhân, này…… Ai! Lão nô chịu bệ hạ ân trọng, ngày thường lại thường đến thái phó chiếu cố, quý nhân đối lão nô cũng là không nói…… Chỉ là, này đại điện ở ngoài có tử sĩ gác, lão nô vô sát gà chi lực, có tài đức gì, lại có thể đi ra này đại điện ở ngoài?”

Đào quý nhân mọi nơi nhìn xem, thấy mọi người không phải ở ai thanh khóc rống, đó là kiệt tê bên trong tru lên, ngay sau đó thấp giọng nói: “Không dối gạt trung bình hầu, này đức dương điện hậu thân, kỳ thật là có một chỗ ám đạo, nối thẳng hướng cung đình ở ngoài, chỉ là phi thường nhỏ hẹp, mỗi lần cũng bất quá là chỉ có thể dung một cái thoát thân.”

Mã Tốn nghe vậy tức khắc tinh thần rung lên, nói: “Thật sự?”

Đào quý nhân nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Hẳn là không sai được, đây là có một lần bệ hạ say rượu, cố ý cùng ta nói, còn dặn dò ta không thể nói cho người ngoài…… Bệ hạ tự tuổi nhỏ khi liền nhiều lần tao ngã khó, thâm minh thoát thân chi đạo, cho nên âm thầm sai người ở đức dương điện sau điện đánh ra một cái ám đạo, dùng để lâm nguy bỏ chạy chi dùng.”

Mã Tốn thấp giọng nói: “Nếu quả thực như thế, lão nô bảo quý nhân đi trước đào tẩu!”

Đào quý nhân lắc lắc đầu, kiên nghị nói: “Ta nếu là tại đây đại điện biến mất, tất nhiên sẽ khiến cho mọi người hoài nghi, một khi làm người biết được ám đạo thông đạo, đến lúc đó tất nhiên tranh đoạt, ngoài điện tử sĩ phát hiện, đến lúc đó sợ là ai cũng đi không được.”

Nói đến này, đào quý nhân thở dài khẩu khí, nói: “Bổn cung lưu lại nơi này, ổn định mọi người, a ông ôm Hi Nhi, từ ám đạo thoát đi, nếu là thiên có thể thấy được liên làm a ông chạy thoát kiếp nạn này, cũng thỉnh a ông đem đứa nhỏ này giao cho ngô huynh trưởng đào thái phó trong tay, thỉnh hắn xem ở máu mủ tình thâm tình cảm thượng, giúp muội nuôi nấng đứa nhỏ này, cũng nói cho hắn ta hôm

nay nguyên nhân chết, làm ngô huynh sát Phục Hoàn, Đổng Thừa chờ tặc, vì ta báo thù.”

Mã Tốn vừa nghe lời này, cả người không khỏi một run run, hắn kinh ngạc nhìn về phía đào quý nhân, cả người đánh bệnh sốt rét.

“Quý nhân, ngài nhất thiết không thể phí hoài bản thân mình……”

Đào quý nhân thấp giọng nói: “Sự tình quan trọng đại, thời gian cấp bách, a ông liền không cần ở khuyên giải ta, ta thả đem kia mật đạo chỗ nói cho ngươi……”

Dứt lời, đào quý nhân liền ở Mã Tốn bên tai thì thầm số câu.

Sau đó, cũng không đợi Mã Tốn có đáp ứng hay không, liền thấy đào quý nhân xoay người hướng về phía đại điện trung những cái đó còn ở kêu khóc hoạn quan cùng các cung nữ hô: “Ngươi chờ ở này khóc thút thít lại có tác dụng gì? Chẳng lẽ khóc, liền có thể đem bên ngoài người khóc chết, chẳng lẽ khóc, liền có thể bảo toàn chúng ta tánh mạng sao?”

Một phen lời nói hô lên tới lúc sau, liền thấy nhiều hoạn quan cùng cung nữ cùng quay đầu tới, đầy mặt kinh ngạc nhìn kêu gọi đào quý nhân.

Đào quý nhân bước đi đến đức dương điện ở giữa, hướng về phía mãn điện người hô: “Bên ngoài có ngoại tộc công thành, nội bộ có nghịch tặc mưu hại, các ngươi còn tại đây anh anh khóc thút thít đãi chết, chẳng phải buồn cười?”

Dứt lời, liền thấy nàng hướng về phía Mã Tốn vẫy tay nói: “Trung bình hầu, thỉnh ngươi lại đây một chút.”

Mã Tốn run rẩy đi tới đào quý nhân bên người.

Đào quý nhân duỗi tay đem hài tử đưa cho Mã Tốn, nói: “Trung bình hầu tuổi lớn, sau đó lưu tại phía sau, thế bổn cung bảo hộ hoàng tử,

còn lại người, muốn sống, liền tại đây trong đại điện tìm chút tiện tay đồ vật, đoạt một con đường sống ra tới!”

Mã Tốn từ đào quý nhân trong tay tiếp nhận hài tử, già nua hai tròng mắt trung lập loè nước mắt.

()

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 533: long băng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đức dương điện đại môn bị người chậm rãi đẩy ra.

Bảo hộ ở cửa những cái đó sĩ tốt nhóm thấy thế tức khắc sửng sốt, đầy mặt kinh ngạc nhìn những cái đó cầm đủ loại kiểu dáng, hoa hoè loè loẹt cây đèn, cổ trùy, ngồi giường chờ vật lao tới hoạn quan nhóm.

Những người này ô ngao kêu to, toàn bộ một đám quân lính tản mạn, đám ô hợp.

Đào quý nhân cùng các cung nữ đứng ở những cái đó hoạn quan phía sau, hô to vì bọn họ khuyến khích.

Mã Tốn thừa loạn đã chậm rãi thối lui đến đám người mặt sau cùng.

Hắn trong lòng minh bạch, này đó hoạn quan nơi nào sẽ là hạng nặng võ trang binh lính đối thủ, đào quý nhân này cử, không thể nghi ngờ là ở vì chính mình bỏ chạy tranh thủ thời gian mà thôi.

Mã Tốn nhìn nhìn trong lòng ngực trẻ mới sinh, quan trọng khớp hàm, xoay người liền hướng về phía đại điện phía sau chậm chạy mà đi.

……

Mà giờ này khắc này, ô Hoàn kỵ binh tuy rằng đang ở phạm đô thành trung tàn sát chính hoan, nhưng một chi cường đại quân đội cũng đã vọt tới phạm đều cửa đông nơi, cũng đối ô Hoàn kỵ binh phía sau triển khai mãnh liệt đánh sâu vào.

Đúng là Đào Thương sở suất lĩnh Từ Châu quân cùng với dưới trướng bảy tên mãnh tướng.

Kỷ Linh múa may tam tiêm lưỡng nhận đao, chém giết phá lệ ra sức, một bên sát một bên giận dữ hét: “Đáng giận dị tặc! An dám phạm ta hướng lên trời uy! Ngươi chờ bọn đạo chích an dám! An dám!”

Đào Thương một bên chỉ huy binh mã tốc công, một bên phân phó Triệu Vân nói: “Ta cũng biết chúng tướng tức giận cực thịnh, trước mắt gặp được ô Hoàn binh tất nhiên là đến giết đỏ cả mắt rồi, liều chết huyết chiến, nhưng lập tức không phải cùng ô Hoàn chi chúng dây dưa thời điểm, ngươi chạy nhanh thay ta thông tri bọn họ, từng người suất lĩnh bản bộ binh mã, xông thẳng chính cung, cần phải cứu ra thiên tử, còn có ta kia muội muội đào hoa cùng ta kia tiểu cháu ngoại trai!”

Triệu Vân tự nhiên là biết sự tình quan trọng đại, ngay sau đó chắp tay nói: “Nặc!”

Không bao lâu, liền thấy Từ Châu quân trọng chỉnh thế thái, từ Tang Bá, Hứa Chử, Kỷ Linh ba người ở ngoài thành ngăn địch sau trận, còn lại bốn gã chiến tướng các lãnh bản bộ binh mã nhảy vào thành trì, phân công nhau thẳng đến cung điện mà đi, nghĩ cách cứu viện thiên tử.

Ô Hoàn tiễu vương Tô Phó Duyên giờ phút này đang ở bên trong thành tổ chức binh mã, đốt giết đánh cướp, đột nhiên lại là được đến thám báo tấu, nói là phía sau có rất nhiều hán quân tiến công, thả đối phương chiến lực cực cường, tuy rằng kỵ binh không nhiều lắm, nhưng nỏ binh lại rất là lợi hại, không dùng tới mũi tên là có thể liền phát, cơ hồ là đè nặng bên ta ô Hoàn kỵ binh ở đánh.

Tô Phó Duyên nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Hắn vuốt trên cằm, đánh roi chòm râu, ngạc nhiên nói: “Đại hán binh mã? Đại hán bắc địa có thể chinh chi quân giờ phút này không đều là ở đánh nội chiến sao? Nơi nào còn sẽ cố kỵ thượng nơi này? Ha hả, cũng không biết này quân đội dẫn đầu người là ai, đối đại hán hoàng đế nhưng thật ra thực trung tâm……”

Chính nói lời này, lại có hai gã thám báo chạy như bay mà đến, hướng về phía Tô Phó Duyên nói: “Thiền Vu! Quả nhiên là không có chạy thoát ngài trí tuệ đôi mắt, Hán triều hoàng đế quả nhiên là từ trong cung đào tẩu.”

Tô Phó Duyên ha hả cười, nói: “Bổn vương sớm đã có chuẩn bị, lần này chính là chuyên môn vì hắn tới! Bầu trời hùng ưng sẽ không bỏ qua trên mặt đất thỏ hoang, hung mãnh sài lang sẽ không sai lậu quá một con sơn dương! Hán triều hoàng đế tưởng từ chúng ta đôi mắt hạ đào tẩu, kia tuyệt đối không có khả năng!”

Dứt lời, liền thấy Tô Phó Duyên hỏi kia hai gã thám báo nói: “Hán triều hoàng đế, hướng phương hướng nào đi?”

Thám báo nghe vậy vội nói: “Bọn họ binh chia làm hai đường, hơn nữa đều có xa hoa xe đuổi đi, không biết Hán triều hoàng đế ở trong đó nào một bên.”

Tô Phó Duyên nghe vậy cười ha ha, ngay sau đó đối dưới trướng các tướng lĩnh phân phó nói: “Tang Ngô qua, ngươi thay thế bổn vương đi phía sau ổn định binh mã, ngăn cản trụ những cái đó truy vào thành nội hán quân! Hàn khâu lãnh bản bộ binh mã đuổi theo trong đó một đường! Bổn vương suất lĩnh còn lại binh tướng đuổi theo mặt khác một đường, cần phải muốn bắt lấy Hán triều hoàng đế, không dung có thất!”

“Ô ô ô ~~!”

Theo Tô Phó Duyên phân phó xong, ô Hoàn tiễu vương bản bộ binh mã binh phân ba đường, phân biệt hướng đông, nam, tây ba phương hướng lí này chức chạy vội mà đi.

……

Lưu Hiệp thừa ở xe đuổi qua, ở Đổng Thừa một chúng dưới sự bảo vệ, chính sắc mặt tái nhợt bôn phương nam mà đi.

Xe đuổi đi bên ngoài, này đây Đổng Thừa cầm đầu một chúng thân tín kỵ binh.

Xe ngựa chạy tốc độ phi thường mau, giây lát chi gian, đã chạy ra khỏi phạm đều nam thành cửa thành.

Lưu Hiệp vẫn luôn ở “Thình thịch thình thịch” kinh hoàng trái tim, giờ phút này mới vừa rồi thoáng bắt đầu yên ổn xuống dưới.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua chính mình kinh doanh lâu ngày phạm đều, giờ phút này rơi vào một mảnh biển lửa bên trong, hai tròng mắt trung không khỏi chảy ra nước mắt.

“Quốc cữu…… Trẫm ái phi nhóm đâu? Trẫm như thế nào không có thấy bọn họ……”

Đổng Thừa đang ở phóng ngựa đi mau, nghe vậy không khỏi mắt trợn trắng.

Thật là cái đa tình hoàng đế, trước mắt mệnh đều phải giữ không nổi, còn nhớ thương ngươi những cái đó hậu cung bọn nữ tử.

Đổng Thừa nhàn nhạt nói: “Bệ hạ không cần nóng lòng, quốc trượng tất nhiên sẽ có điều an bài, chúng ta lập tức vẫn là chạy nhanh thoát thân, mới là thượng thiện chi sách.”

“Thoát thân, thoát thân……” Lưu Hiệp toái toái niệm nói: “Trẫm cả đời phiêu linh, chuyện tới hiện giờ, liền duy nhất một cái quê quán đều bị ô Hoàn kỵ binh bưng…… Ngươi làm trẫm đi nơi nào dung thân?”

Đổng Thừa một bên nhanh chóng đánh mã, một bên nói: “Bệ hạ! Không ngại đi trước Kinh Châu Lưu biểu chỗ, người này là là nhà Hán tông thân, lại là bệ hạ thúc bối, tất nhiên sẽ đối bệ hạ tận trung hiến mệnh, quyết chí thề báo quốc.”

“Tận trung hiến mệnh?” Lưu Hiệp chua xót cười, lắc đầu nói: “Này thiên hạ nơi nào sẽ có như vậy nhiều trung thần? Lưu thị tông tộc lại

có thể như thế nào? Làm sao có thể các tẫn tin…… Đi Kinh Châu tìm một cái trẫm không quen thuộc thúc thúc, chi bằng tìm cái trẫm quen thuộc quân tử trung thần.”

Đổng Thừa nghe vậy, trong lòng khẽ run lên, một loại cảm giác không ổn nổi lên hắn trong lòng.

“Bệ hạ ý tứ là?”

“Đi Từ Châu đi, đào thái phó chính là chân quân tử, hắn nhất định sẽ bảo hộ trẫm an toàn.” Lưu Hiệp lẩm bẩm nói.

Đổng Thừa nghe xong lời này không khỏi đại kinh thất sắc!

Hắn cùng Phục Hoàn vừa mới kế hoạch mưu hại Đào Thương muội muội cùng cháu ngoại trai, hiện giờ Lưu Hiệp cư nhiên liền yêu cầu đi Từ Châu?

Quay đầu lại tới rồi Từ Châu, Phục Hoàn lại lãnh Nhị hoàng tử cùng Hoàng Hậu cùng một chúng phi tử tới, duy độc thiếu đào quý nhân cùng trưởng tử Lưu Hi?

Đào Thương chẳng phải đương trường liền đem chính mình cùng Phục Hoàn chém thành tám cánh?

Đổng Thừa vội vàng đối Lưu Hiệp nói: “Bệ hạ! Nhất thiết không thể! Đào Thương tuy có thái bình công tử chi xưng, lại có quân tử chi danh, nhưng này bản chất chính là một cái duy lợi là đồ, âm hiểm xảo trá đê tiện tiểu nhân, người này lừa lừa người trong thiên hạ, quả thật lúc ấy cự gian, bệ hạ không thể bị Đào Thương quân tử chi danh sở hoặc a!”

Lưu Hiệp nghe vậy nhíu nhíu mày, rất là không vui.

“Nếu là như quốc cữu theo như lời, Đào Thương quân tử chi danh chính là dựa lừa lừa thiên hạ mọi người được đến…… Kia hắn duy độc không có đã lừa gạt người, chính là quốc cữu ngươi? Quốc cữu, ngươi là căn cứ cái gì làm này đánh giá?”

“Này……” Đổng Thừa nghe vậy tức khắc nghẹn lời.

Không bao lâu, liền thấy hắn nói: “Chỉ bằng Đào Thương có thể cùng Viên Thiệu cùng Tào Tháo địa vị ngang nhau, bệ hạ, ngài cũng đừng quên, kia hai người, nhưng đều là đương thời cự gian a, có thể theo chân bọn họ hai người đương đối thủ người, há là lương thiện hạng người?”

Lưu Hiệp nghe vậy không khỏi giận dữ, đây đều là cái gì ngụy biện.

Hắn vừa định mở miệng răn dạy Đổng Thừa, bỗng nhiên sau khi nghe được phương truyền đến “Ô ô ô ~” hò hét thanh.

Tiếp theo, liền thấy bên người theo xe đuổi đi chạy vội kỵ binh các đều xuất hiện xôn xao.

Lưu Hiệp kinh ngạc xuyên qua nhìn lại, lại thấy một đại đội ô Hoàn kỵ binh chính ong nhộng hướng về bên ta mà đến, hơn nữa bọn họ hàng phía trước kỵ binh đã đều sôi nổi giương cung cài tên, đối với bên ta trận doanh đó là một đốn cuồng oanh lạm bắn.

“Vèo vèo vèo!”

“Vèo vèo vèo!”

Lưu Hiệp vừa định ôm đầu tránh né, nhưng lại không còn kịp rồi.

Một chi mũi tên nhọn lấy cực nhanh tốc độ, trong thời gian ngắn trát vào hắn mắt phải đôi mắt, tức khắc khơi dậy một mảnh huyết hồng, Lưu Hiệp tru lên một tiếng, từ trên xe ngựa trực tiếp ngã quỵ đi xuống.

Đổng Thừa thấy thế, tức khắc đầy mặt trắng bệch, cao giọng kêu gọi nói: “Bệ hạ!!”

()

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 534: loạn vũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đổng Thừa kinh hoảng thất thố xuống ngựa đi xem Lưu Hiệp, nhưng lúc này Lưu Hiệp hữu trong mắt một mũi tên, đã hoàn toàn ở vào hỏng mất bên cạnh.

Kia một mũi tên bắn quá sâu, đã không chỉ là bắn trúng đôi mắt đơn giản như vậy, kia một mũi tên thâm nhập cái gáy, đã thương cập này não bộ yếu hại.

Cho dù Đổng Thừa không hiểu y thuật, nhưng hắn cũng minh bạch, lấy đại hán y quan khả năng, đều loại thương thế này, căn bản là không có khả năng có xoay chuyển trời đất đường sống.

Lúc này, phía sau ô Hoàn kỵ binh đã thừa cơ hội này đuổi theo, ‘ ô ô oa oa ’ đem Đổng Thừa một chúng vây quanh ở trong đó.

Đổng Thừa dưới trướng binh mã bắt đầu cùng ô Hoàn kỵ binh tiến hành liều chết chống cự, hai bên lẫn nhau chi gian triển khai một hồi lẫn nhau bác, trường hợp trong lúc nhất thời biến dị thường kịch liệt.

Đổng Thừa không có tự mình tham chiến, hắn chỉ là dùng sức loạng choạng Lưu Hiệp thân thể, không ngừng lớn tiếng “Bệ hạ! Bệ hạ! Ngài tỉnh tỉnh a! Bệ hạ!”

Nhưng thực đáng tiếc chính là, Lưu Hiệp hiện tại căn bản là đã không cảm giác được hắn kêu gọi, hắn chỉ là giống như cá chết giống nhau mặc cho Đổng Thừa dùng sức loạng choạng, trong miệng mỏng manh phát ra “Bành Thành, Bành Thành, Đào Thương, Đào Thương” chờ mấy chữ mắt.

Nhưng gần một nén nhang công phu không đến, Lưu Hiệp liền hoàn toàn không nhúc nhích, trong miệng cũng không ở phát ra bất luận cái gì ngôn ngữ.

Đổng Thừa lại lần thứ hai kêu to một trận lúc sau, liền hoàn toàn héo, hắn ôm Lưu Hiệp xác chết, ngơ ngác quỳ gối tại chỗ xuất thần.

Thiên tử đã chết, hết thảy hết thảy ở Đổng Thừa trước mặt ầm ầm sụp đổ!

Đã không có bệ hạ, bọn họ những người này, sau này lại có thể làm chút cái gì?

Mà những cái đó ô Hoàn kỵ binh ô ô tru lên, bọn họ tựa hồ là thấy rõ ăn mặc màu đen thiên gia phục sức người bị bên ta mũi tên bắn đảo, cho nên vui sướng sôi nổi hô to.

……

Mà lúc này mặt khác một đường từ Phục Hoàn phụ trách bảo hộ một chúng Quý Phi hoàng tử cùng với hoàng tử một đường, giờ phút này cũng đụng phải ô Hoàn đại tướng Hàn khâu sở suất lĩnh kỵ binh truy kích.

Ô Hoàn kỵ binh tốc độ cực nhanh, không bao lâu liền đem Phục Hoàn một chúng vây thượng, giục ngựa chạy băng băng, cũng đối bọn họ tiến hành không lưu tình chút nào tiến công.

Phục Hoàn dưới trướng tuy rằng cũng có chút binh mã, nhưng cùng này đó ô Hoàn kỵ binh so sánh với, vô luận là số lượng thượng vẫn là chiến lực thượng, đều là có khác nhau như trời với đất, cho dù này chi ô Hoàn kỵ binh chỉ là trong đó một cái chi nhánh mà thôi.

Phục Hoàn cũng tự mình ra trận, anh dũng ẩu đả, nhưng hắn rốt cuộc bất quá là một giới lão hủ chi thần, lại phi danh tướng, tự mình ra trận cũng khởi không đến ủng hộ sĩ khí tác dụng.

Hắn không thể thay đổi cái gì đại cục.

Bất quá một hồi, Phục Hoàn dưới trướng binh mã liền cơ hồ phải bị tàn sát hầu như không còn.

Mắt thấy càng ép càng gần ô Hoàn kỵ binh, Phục Hoàn không khỏi giơ thẳng lên trời hét lớn một tiếng: “Trời không giúp lão phu cũng!”

Hắn nói vừa mới kêu xong, thình lình nghe phía bên phải phương một trận tiếng vó ngựa truyền đến, tiếp theo, liền thấy một chi bưu hãn quân mã ở ba gã tướng lãnh suất lĩnh hạ, hướng về phía Phục Hoàn chỗ ở nhanh chóng đuổi đem lại đây.

Không bao lâu, liền đem kia chi binh mã cùng ô Hoàn kỵ binh mãnh liệt va chạm, mà làm đầu một viên thượng tướng múa may Thanh Long Yển Nguyệt Đao, lui tới phách sát, không bao lâu liền ở ô Hoàn kỵ binh trung sát ra một cái đường máu, thẳng đến dẫn đầu ô Hoàn tướng lãnh Hàn khâu giết qua đi.

Ô Hoàn xuất thân Hàn khâu trời sinh dũng mãnh, cũng không sợ hãi người khác, mắt thấy Quan Vũ xông thẳng chính mình mà đến, hắn cũng là không chút nào lui bước, anh dũng hướng về Quan Vũ phóng ngựa mà đi.

Đáng tiếc chính là, vị này ô Hoàn tướng lãnh dũng tắc dũng tắc, nhưng chân thật bản lĩnh lại vẫn là xa xa so ra kém Quan Vũ.

Hai người chém giết không đủ mấy cái hiệp, liền nghe Quan Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, anh dũng vung lên, đem Hàn khâu chém giết với mã hạ.

Tuy rằng là bất đồng binh mã, nhưng ở tổn thất chủ tướng lúc sau, bản chất sĩ khí đều sẽ ngã xuống đến thung lũng, Hàn khâu vừa chết, còn lại ô Hoàn kỵ binh ở Lưu Quan Trương cùng với này sở chấp chưởng con ngựa trắng nghĩa tòng quân trước mặt, liền dễ dàng đối phó nhiều, không bao lâu liền bị sát tán.

Đãi sát tán ô Hoàn kỵ binh lúc sau, Lưu Bị ngay sau đó chạy tới Phục Hoàn trước mặt, đối hắn nói: “Quốc trượng, thiên tử ở đâu?”

Phục Hoàn như trút được gánh nặng thở dài, cảm khái nói: “Hôm nay nếu không có Huyền Đức tương trợ, mạng ta xong rồi……”

Lưu Bị không để ý đến Phục Hoàn khách sáo, chỉ là gia tốc hỏi: “Quốc trượng, thiên tử ở đâu?”

Phục Hoàn ám đạo này Lưu Bị dù cho là nhà Hán tông thân, nhưng cũng bất quá là cái nghèo túng thất phu hạng người, nói chuyện sốt ruột hoảng hốt, một chút lễ phép hàm dưỡng đều không có, ngươi có cái gì nhưng sốt ruột?

Thiên tử như vậy đại cái người sống, còn có thể đã chết không thành?

Phục Hoàn đối Lưu Bị nói: “Lão phu cùng quốc cữu chia quân hai lộ, lão phu phụ trách bảo hộ Hoàng Hậu, hoàng tử cùng với chúng tần, mà Đổng Thừa còn lại là bảo hộ thiên tử, từ mặt khác một đường đi rồi.”

Lưu Bị nghe vậy chau mày, nói: “Quốc cữu bọn họ đi chính là nào một cái con đường?”

Phục Hoàn nghi hoặc nhìn về phía Lưu Bị, nói: “Huyền Đức công như thế sốt ruột hỏi thiên tử hành trình làm gì?”

Lưu Bị thầm mắng Phục Hoàn là cái lão hồ đồ trứng.

“Quốc trượng, ô Hoàn kỵ binh có thể đuổi theo các ngươi, kia liền thuyết minh bọn họ lúc nào cũng ở quan sát bên trong hoàng thành tình huống, quốc cữu kia một phương động thái, trước mắt cũng tất nhiên là tiết lộ, bị cần đến hoả tốc qua đi chi viện mới là!”

Phục Hoàn vừa nghe Lưu Bị phân tích, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu nói: “Huyền Đức lời nói cực thiện, là lão phu sơ sót…… Lão phu đã cùng Phục Hoàn ước định hảo hiệp chỗ, Huyền Đức thả trước tùy lão phu đi trước, đợi cho lúc sau, thiên tử nếu là chưa đến, chúng ta lại đường cũ phản truy đó là.”

Lưu Bị nhanh chóng phân tích một chút, cũng biết trước mắt chỉ có thể dựa theo Phục Hoàn theo như lời tới, ngay sau đó cùng với cùng bôn ước định tốt địa điểm mà đi.

Trên đường, Lưu Bị hỏi Phục Hoàn nói: “Quốc trượng, vừa mới đại loạn, bệ hạ hậu phi cùng hai vị hoàng tử chính là bình yên vô sự?”

Lưu Bị chỉ là tùy tiện hỏi hỏi, nhưng Phục Hoàn mặt lập tức lại biến đỏ bừng.

“A, đều mạnh khỏe, mạnh khỏe.” Phục Hoàn lẩm nhẩm lầm nhầm nói.

Lưu Bị kiểu gì nhân tinh, chỉ là liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề.

“Dừng xe!” Lưu Bị chợt cao giọng kêu to một tiếng, liền thấy con ngựa trắng nghĩa từ sôi nổi đứng yên, cũng bắt cóc tiến lên trung chiếc xe toàn bộ tại chỗ dừng lại bất động.

Phục Hoàn sá nhiên vừa thấy hắn, nói: “Huyền Đức công, ngươi đây là làm chi?”

Lưu Bị không để ý đến hắn, mà là lãnh Quan Vũ cùng Trương Phi đi trước những cái đó chịu tải thiên tử hậu cung phi tần nơi chỗ, tự mình từng cái vấn an.

Không bao lâu, đãi từng cái hỏi qua lúc sau, Lưu Bị vẻ mặt âm trầm hướng về Phục Hoàn đi tới.

“Đào phi cùng trưởng tử hi ở đâu?” Lưu Bị trong giọng nói, rõ ràng có chút ôn giận.

Đối mặt Lưu Bị lăng người thậm chí là có chút hung man khí thế, Phục Hoàn trong lúc nhất thời có chút thất thần, hắn hầu kết vừa động, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

“Huyền Đức công, việc này…… Ai, cũng quái lão phu không lắm, trong thành đại loạn hết sức, lão phu khổ tìm trưởng tử hi cùng đào quý nhân không được, lại khủng chậm trễ bệ hạ thoát vây, cho nên chỉ có thể đi trước, bất quá ngươi yên tâm, ta đã ở trong thành để lại thân tín, bọn họ nhất định sẽ tìm đến hoàng tử cùng đào quý nhân rơi xuống……”

Lưu Bị gắt gao trừng mắt Phục Hoàn, ngày thường hiền từ nhu hòa gương mặt đã tất cả đều không ở, thay thế, là tận trời tức giận chi dung.

“Phục Hoàn! Ta biết nhữ chi lập trường, cũng biết nỗi khổ của ngươi, ngươi tham dự thiên gia lập tự, bị mặc kệ ngươi, đây là từ xưa di lưu chi đạo, không ai có khả năng nên, bị minh bạch cũng có thể lý giải, nhưng nhữ nếu là dám đối với hoàng tử cùng Quý Phi sinh lòng xấu xa tương hại, tàn hại nhà Hán huyết mạch…… Ta phải giết nhữ!”

Một câu tức khắc đem Phục Hoàn trấn trụ, hắn si ngốc nhìn Lưu Bị, hồn nhiên không thể tưởng được lời này cư nhiên là Lưu Bị nói ra.

“Lưu Huyền Đức, ngươi đừng vội bôi nhọ người, lão phu bao lâu hại người! Ngươi cấp lão phu nói rõ ràng lại đi!” Phục Hoàn hồi quá vị tới lúc sau, cả người run rẩy, mồm miệng không rõ hướng Lưu Bị kêu to.

Liền ở ngay lúc này, thình lình nghe mặt bên trên đường một trận tiếng vó ngựa vang lên, mọi người vội vàng nhìn lại, làm tốt chiến đấu chuẩn bị.

Đãi đối phương nhân mã gần, mọi người mới vừa rồi nhận ra, tới chính là từ Đổng Thừa suất lĩnh bại binh.

Đổng Thừa giờ phút này vẻ mặt đồi bại chi tướng, trên mặt đều là huyết cùng nước mắt.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 535: tìm kiếm cháu ngoại trai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phục Hoàn thấy người tới chính là Đổng Thừa cùng với này dưới trướng bại binh, trên mặt tức khắc lộ ra hoảng sợ biểu tình.

Đổng Thừa như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Bệ hạ đâu?

Đang ở hắn đầu trống rỗng thời điểm, Đổng Thừa cùng với một chúng bại binh đã là đi tới hắn trước mặt.

“Quốc trượng!” Đổng Thừa kêu khóc xụi lơ ngã xuống Phục Hoàn trước mặt, hắn cả người tắm máu, liền giáp trụ cũng là tàn phá bất kham, hiển nhiên là đã trải qua một hồi sinh tử ác chiến mới có thể trốn ra tới, mà đi theo hắn cùng thoát đi ra tới binh tướng, liền số lượng đi lên xem đã là mười không còn một.

Phục Hoàn sắc mặt trắng bệch, hắn vội vàng tiến lên nâng dậy Đổng Thừa, run rẩy ngôn nói: “Quốc cữu, ngươi như thế nào lại ở chỗ này? Thiên tử ở đâu?”

“Hải!” Đổng Thừa hung hăng dậm dậm chân: “Quốc trượng! Đổng người nào đó thực xin lỗi các ngươi, ta thực xin lỗi đại hán triều a! Ta binh mã, rời đi phạm đều cửa nam không đủ hai mươi dặm…… Liền, liền bị ô Hoàn tặc đánh lén, bệ hạ hắn, bệ hạ hắn……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Đổng Thừa ngồi xổm trên mặt đất, gào khóc.

Phục Hoàn đầu trung ong ong giống như có một vạn chỉ ruồi bọ ở cuồng phi loạn đâm, hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm Đổng Thừa,

theo bản năng mở miệng nói: “Bệ hạ bị ô Hoàn tặc cướp đi?”

Nếu thật là như vậy, kia chính là trò cười lớn nhất thiên hạ!

Đại hán triều thiên tử, thành bắc địa dị tộc con tin, việc này truyền ra đi thế nào cũng phải để tiếng xấu muôn đời, hắn Phục Hoàn cũng liền thành tội nhân thiên cổ.

Lưu Bị thở sâu, nói: “Không ngại sự! Ta dưới trướng có mấy ngàn con ngựa trắng nghĩa từ tinh nhuệ, nghĩ đến những cái đó tặc tử chưa từng đi xa, bị hiện tại liền đuổi theo, đem bệ hạ cứu trở về tới……”

“Bệ hạ băng rồi!” Đổng Thừa kêu khóc đem cuối cùng một câu hô ra tới.

Một cục đá kích khởi ngàn tầng lãng, lần này tử nhưng không ngừng là Phục Hoàn cùng Lưu Bị, ở đây mọi người sửng sốt không dám nói tiếp nữa.

“Khách lạp lạp ~~!”

Vừa mới vẫn là không có bất luận cái gì động tĩnh không trung, giờ phút này đột nhiên xẹt qua một đạo thật lớn tia chớp, tiếp theo, liền có mưa to tầm tã dường như là không hề dự triệu vào đầu xối xuống dưới,

“Ào ào xôn xao ——”

Mưa to tầm tã bổn theo dư lôi, như khuynh đảo phát tiết ở mọi người trên người, nhưng ở đây trung thế nhưng không ai thu xếp tránh mưa, mọi người đều chỉ là ngây ra như phỗng ở nơi đó đứng, giống như chết lặng cọc giống nhau, phảng phất không cảm giác được bất luận cái gì lạnh lẽo.

“Bệ hạ là, là như thế nào……”

Đổng Thừa dựa gần vũ xối, khụt khịt đem sự tình cùng Lưu Bị cùng với Phục Hoàn đám người thuật lại một lần.

Lưu Bị thống khổ nhắm hai mắt lại, ngửa đầu hướng lên trời, mặc cho nước mưa rơi ở chính mình gò má thượng.

Chính mình đây là cái gì mệnh a?

Ở Lưu Ngu trị hạ Lưu Ngu nhân chính mình mà chết, ở Công Tôn Toản thống lĩnh hạ, Công Tôn Toản đem con ngựa trắng nghĩa từ giao cho chính mình sau liền vong, hiện giờ thật vất vả trằn trọc tới rồi thiên tử môn hạ, còn bị hắn cho rằng thúc bối!

Nhưng kết quả đâu, thiên tử cũng đã chết!

Chính mình phương người bản lĩnh, thế nhưng có lợi hại như vậy?

Nếu không phải những người này mấy năm gần đây từng cái quải rớt, Lưu Bị chính mình đều có điểm không quá dám tin tưởng.

Lưu Bị trong lòng âm thầm cân nhắc, chính mình trên người này Tang Môn bản lĩnh, đến tột cùng là từ nhà mình tổ tông cái nào trên người kế thừa tới?

Phục Hoàn lại không có Lưu Bị như vậy nhiều bi thương cùng bất đắc dĩ, hắn một phen nhéo Đổng Thừa cổ cổ áo, nói: “Bệ hạ di thân ở đâu?”

Đổng Thừa khụt khịt nói: “Bị ô Hoàn tặc tử cướp đi.”

Phục Hoàn nghe vậy đầu tức khắc nổ vang một tạc.

Liền ở ngay lúc này, còn lại chư lộ Điền Giai, Khổng Dung đám người cũng là chạy thoát đại nạn, tới rồi nơi này cùng mọi người hội hợp.

Vừa nghe thiên tử vì ô Hoàn tặc tử làm hại, nhiên xác chết còn lưu lạc ở bỉ tay, chúng đại thần đều bị dậm chân gào khóc khóc rống, có thật là còn đương trường ngất qua đi.

Lưu Bị đối Phục Hoàn mọi người nói: “Công chờ thả trước đi về phía nam, đãi bị xoay người đi tìm bệ hạ di thân, nói cái gì tốt đem bệ hạ

di thân cùng trưởng tử, đào quý nhân bọn họ cứu trở về tới.”

Dứt lời, liền cùng Quan Vũ cùng Trương Phi dẫn dắt bản bộ binh mã, vội vàng quay đầu mà đi.

……

Mà giờ này khắc này, bên trong thành Đào Thương cùng dưới trướng chư tướng đã là thành công sát nhập cung điện, Đào Thương thẳng đi đức dương điện, chính phùng ngoài điện Phục Hoàn trong phủ tử sĩ ở tàn sát hán đình hoạn quan cung nữ một màn.

Đào Thương mày nhăn lại, qua lại nhìn một vòng lúc sau, ngay sau đó phân phó Từ Thịnh, làm hắn đem những người đó hết thảy khống chế lên, nghe lời liền lưu trữ, không nghe lời hết thảy giết không tha.

Những cái đó Phục Hoàn tử sĩ trá nhiên thấy Từ Châu quân xuất hiện, chẳng những không dừng tay, ngược lại là quay đầu đối Từ Châu quân tiến công.

Như thế, nhưng thật ra ở giữa Từ Thịnh lòng kẻ dưới này.

Không ra bao lớn một hồi công phu, Phục Hoàn dưới trướng lưu tại trong cung tử sĩ liền bị Từ Thịnh đám người giết không còn một mảnh.

Đào Thương đạp đầy đất máu tươi đi vào đức dương trong điện, hướng những cái đó run run rẩy rẩy, còn không có bị người sát sạch sẽ hoạn quan dò hỏi trong đó việc.

Chính nghe lời nói đâu, lại thấy Từ Thịnh vội vội vàng vàng chạy ra tới, đối Đào Thương chắp tay nói: “Thái phó, đào quý nhân ở bên trong!”

Đào Thương nghe vậy cả kinh, vội vàng chạy đi vào, lại thấy tùy quân y quan đang ở dùng tùy thân túi nước dùng sức hướng đào

quý nhân trong miệng rót, sau đó dùng tay đi khấu nàng cổ họng.

Đào quý nhân còn lại là nhắm chặt con mắt, không hề sinh khí.

“Đào hoa!” Đào Thương kêu một tiếng.

Như cũ là không có động tĩnh.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía y quan, nói: “Đây là có chuyện gì?”

“Hồi thái phó, quý nhân phục cung độc, nhưng may mà dùng thời gian thượng sớm, còn có thể cứu trở về tới!”

Đào Thương trường hu khẩu khí, nghiêm mặt nói: “Y quan, tính ta cầu ngươi! Cứu người! Nhất định phải cứu sống nàng! Nàng là ta thân nhân, vô luận như thế nào, đều phải làm ta muội muội tồn tại.”

Y quan chính sắc gật đầu, một bên dùng sức khấu, một bên nói: “Thái phó yên tâm, tồn tại nhưng thật ra không khó, chỉ là uống thuốc độc lúc sau, có thể hay không lưu lại bệnh gì, liền khó mà nói……”

Đang nói chuyện, uukan s hu. com đột nhiên thấy đào quý nhân bỗng nhiên vừa tỉnh, há mồm “Oa” lập tức, đem dạ dày trung đồ vật tất cả đều nôn ra tới.

Y quan như trút được gánh nặng, gật đầu nói: “Hảo! Hảo! Nhổ ra liền hảo!”

Đào Thương trong lòng an tâm một chút, đột nhiên phản ứng lại đây một vấn đề.

Toàn bộ đức dương trong điện, bị lưu lại đều là hoạn quan cùng cung nữ, cũng không một cái hoàng thân, chính mình muội muội thân là quý nhân, lại có hoàng tử Lưu Hi, luận địa vị đương chỉ ở phục Hoàng Hậu dưới, như thế nào cũng sẽ bị cùng nhau ném tại đây?

Cẩn thận suy nghĩ một lát, Đào Thương làm như suy nghĩ cẩn thận cái gì.

Nhưng thấy cái này ngày thường luôn luôn khiêm tốn ánh mặt trời thanh niên quân tử, khuôn mặt chợt biến âm lãnh, hai tròng mắt trung lộ ra tàn nhẫn quang mang.

“Huynh, huynh trưởng……” Đào hoa thần chí không rõ, lẩm bẩm kêu gọi Đào Thương.

Đào Thương vội vàng đi qua đi, nói: “Muội a, rốt cuộc ra chuyện gì? Ta cháu ngoại trai đâu?”

Đào hoa hiện nay tuy rằng thoát ly uống thuốc độc nguy hiểm, nhưng thần chí vẫn là không rõ, chỉ là lẩm bẩm nói thầm cái gì “Mã Tốn, Hi Nhi, bệ hạ, Phục Hoàn” đủ loại.

Không bao lâu, liền thấy nàng suy yếu một giảm bớt lực, vẫn là ngất đi.

Đào Thương đứng lên, tiếp đón Triệu Vân nói: “Đối phó ô Hoàn kỵ binh sự, từ nhị ca ngươi toàn quyền chỉ huy, Từ Vinh, Cam Ninh, Từ Thịnh ba người từ ngươi tiết chế, hảo hảo đối phó bọn họ, không cần lưu thủ! Có thể giết tận lực sát, đừng cho ta lưu mặt mũi.”

Triệu Vân ngay sau đó lĩnh mệnh, sau đó lại nói: “Tam đệ, vậy còn ngươi?”

Đào Thương quay đầu nhìn nhìn mưa to như trút nước bầu trời đêm, nói: “Ta đến ngoài thành sẽ cùng Hứa Chử, Kỷ Linh, Tang Bá ba người, hứa tìm tòi thiên hạ cùng ta cháu ngoại trai hành tung, xem đào hoa bộ dáng, trong cung nhất định là bị cái gì biến cố, ta kia hoàng tử cháu ngoại trai hiện tại rất có khả năng cũng không an toàn, lập tức ta phải nghĩ cách, tìm được hắn bảo đảm tánh mạng của hắn mới không làm thất vọng ta muội muội.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 536: vi diệu cách cục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào quý nhân mệnh bị Đào Thương đám người bảo hạ tới.

Trước mắt quan trọng nhất, một phương diện là đối phó Tô Phó Duyên tiến công binh mã, một phương diện là đi tìm chính mình cháu ngoại trai Lưu Hi.

Đào Thương suất lĩnh một chi binh mã, tự mình sẽ cùng Hứa Chử, Từ Vinh, Tang Bá ba cái bộ đội, sau đó nhanh chóng hướng đông mà đi.

Cháu ngoại trai Lưu Hi nếu không có ở đào quý nhân trong lòng ngực, kia Đào Thương phân tích, hắn nhất định là bị đào quý nhân giao cho đến làm chính mình yên tâm nhân thủ trúng.

Mặt khác Đào Thương còn biết, đào quý nhân nếu là đem hài tử giao phó người tiễn đi, kia có khả năng nhất, vẫn là đưa đến chính mình địa bàn, Bành Thành.

Bởi vì đối đào hoa tới giảng, chân chính có thể tín nhiệm thả có năng lực bảo hộ Lưu Hi, cũng bất quá chính là Đào gia người mà thôi.

Đào Thương suất lĩnh binh mã bôn đông mà đi đồng thời, ôm hài tử Mã Tốn chính thương hoảng ở rừng rậm nội chạy vội, hắn trên người đều là máu loãng cùng nước mưa hỗn hợp thể, có vẻ cực kỳ chật vật.

Nhưng ngay cả như vậy, Mã Tốn như cũ là không có từ bỏ hy vọng, hắn cắn chặt răng, liều chết hướng về phía phía trước chạy tới.

Ở hắn phía sau, có vài tên ô Hoàn kỵ binh quân lính tản mạn, đang gắt gao đi theo hắn phía sau chạy băng băng.

May mà Mã Tốn đi chính là gập ghềnh khó đi núi rừng đường nhỏ, bên cạnh cũng đều là lầy lội chi đạo, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn đối phương không có nhanh như vậy đuổi theo, bằng không nào còn có thể có hắn cùng hoàng tử Lưu Hi mệnh ở.

Nhưng đối phương dù sao cũng là kỵ binh tinh nhuệ, dù cho là nhất thời nhân địa hình cùng tự nhiên nguyên nhân chịu trở, lại cũng tuyệt đối không thể thật sự cùng ném một cái ôm hài tử lão hoạn quan.

Không bao lâu, bọn họ liền đem Mã Tốn cấp đuổi theo.

Mã Tốn nghe được phía sau theo sát mà đến tiếng vó ngựa, không khỏi đem hai tròng mắt một bế, bi thương nói:” Mạng ta xong rồi, đáng tiếc lại chưa từng giữ được hoàng tử tánh mạng, ta thực xin lỗi bệ hạ, thực xin lỗi quý nhân.”

Dứt lời, hắn ôm chặt hài tử ngay tại chỗ ngồi xuống, chỉ còn chờ kia đâm vào thân thể chiến đao.

Nhưng tử vong cũng không có đúng hạn tiến đến, ngược lại là chém giết cùng hò hét tiếng vang triệt ở hắn bên tai.

Mã Tốn nghi hoặc mở một con mắt.

Lại thấy là không biết từ nào đánh tới một con hán quân kỵ binh, đã đối thượng những cái đó ô Hoàn kỵ binh.

Kia chi hán quân kỵ binh cực kỳ lợi hại.

Không bao lâu, liền đem ô Hoàn kỵ binh giết cái sạch sẽ.

Quay đầu lại đây, cầm đầu tướng lãnh cùng Mã Tốn chào hỏi:” Trung bình hầu, ngài không có việc gì đi?”

Mã Tốn nghi hoặc nhìn về phía hắn, cẩn thận xem kỹ sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa rồi nói: “Ngài là…… Huyền Đức công?”

Lưu Bị xoay người xuống ngựa, đem Mã Tốn đỡ lên, nói: “Bị tới muộn, lại là làm trung bình hầu bị sợ hãi, trung bình hầu, ngươi có từng nhìn thấy bắt cóc bệ hạ long……”

Nói đến nơi đây thời điểm, Lưu Bị đột nhiên không nói.

Hắn đôi mắt thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm Mã Tốn trong tay gắt gao ôm đứa bé kia, trong mắt lộ ra hiểu ra biểu tình.

Hắn đối với Mã Tốn nói: “Trung bình hầu, đứa nhỏ này hay là chính là……”

“Không phải!” Mã Tốn đứng lên, vội vàng hướng về mặt sau rụt co rụt lại, run như cầy sấy nhìn chằm chằm Lưu Bị, ôm hài tử tay lại dùng sức khẩn căng thẳng.

Mã Tốn từng ở đức dương điện, chính mắt gặp được Phục Hoàn vô tình, hiện giờ đào quý nhân đem trưởng tử Lưu Hi giao cho hắn, trừ phi dựa theo đào quý nhân mệnh lệnh mang đứa nhỏ này đi Bành Thành, đem hắn giao cho Đào Thương, nếu không Mã Tốn tuyệt đối sẽ không đem hắn giao cho bất luận kẻ nào.

Lưu Bị nhìn Mã Tốn vẻ mặt kinh hoảng bộ dáng, biết này giữa chắc chắn có nội tình.

Hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Trung bình hầu, không nói gạt ngươi, bị vừa mới đã gặp được quốc cữu cùng quốc trượng, trước mắt ra tới, đó là vì tìm kiếm bệ hạ di thể cùng Hoàng trưởng tử……”

Một phen nói cho hết lời, Mã Tốn tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn hoảng sợ nhìn Lưu Bị, hồn nhiên không thể tưởng được hắn cư nhiên sẽ nói ra nói như vậy.

“Bệ hạ? Ngươi nói bệ hạ làm sao vậy?”

Lưu Bị rất là tiếc nuối đối với Mã Tốn nói: “Bệ hạ tao ô Hoàn tặc tử đánh lén, đã là băng hà, trước mắt long khu di thân còn ở những cái đó ngoại tặc trong tay, bị lần này đi vòng vèo, đó là đi tìm bệ hạ……”

Nói đến này, Lưu Bị thật sâu nhìn thoáng qua Mã Tốn trong tay oa nhi, nói: “Thật là ý trời không dứt đại hán, Hoàng trưởng tử lại là bị bị tìm được, này tất nhiên là bệ hạ ở thiên có linh, giáng xuống ân nghĩa phúc trạch sở đến.”

Mã Tốn run run nói: “Huyền Đức công không cần nhiều lời, lão nô chịu người gửi gắm, nhất định phải đem hoàng tử giao phó đến chính chủ trong tay mới có thể, ngài đi làm ngài nên làm sự, không cần lo lắng lão nô.”

Lưu Bị vừa nghe lời này, không khỏi âm thầm bĩu môi.

Này Mã Tốn nói chuyện quả thực không dài đầu.

Hoàng tử tại đây, bị thân là hán thần, làm sao có thể mặc kệ?

Lại nói này binh hoang mã loạn, nơi chốn đều là hung hiểm nguy cơ, ngươi một cái hoạn quan độc thân một người, còn vọng tưởng bảo hộ hoàng tử?

Này không phải nháo đâu sao?

Nghĩ đến đây, Lưu Bị không khỏi sắc mặt trầm xuống, đối với Mã Tốn nói: “Trung trường hầu, trước mắt thế cục nguy cơ, bị còn có chuyện quan trọng muốn làm, ta không có thời gian cùng ngươi hồ nháo…… Đem hoàng tử giao cho ta!”

Mã Tốn hiện tại cũng có chút si ngốc, trừ bỏ Đào Thương hắn ai cũng không nhận.

“Không cho!”

“Lớn mật!” Trương Phi giận dữ hét: “Ca ca ta hảo tâm cứu ngươi! Ngươi này thiến tặc nào dám không nghe người khác chi khuyên? Hoàng tử kiểu gì quý trọng? Làm sao có thể đặt ngươi tay! Ngươi chẳng lẽ là muốn làm kia họa quốc loạn dân trương làm?”

Mã Tốn dùng sức lắc đầu, nói: “Ta, ta không có!”

Lưu Bị không ở cùng hắn vô nghĩa, vừa định cất bước tiến lên đi đoạt lấy.

Thình lình nghe một trận tiếng vó ngựa vội vàng vang lên.

Nơi xa, lại thấy một chi bưu quân thẳng đến Lưu Bị đám người phương hướng vội vội vàng vàng mà đến.

Lưu Bị chau mày, nghi hoặc sá nhiên nhìn lại, kia chi bưu quân trước bộ tốc độ cực nhanh, không bao lâu liền vọt tới Lưu Bị một quân phụ cận, cầm đầu kỵ binh ở một người bưu hãn tướng lãnh chỉ huy hạ, đem Mã Tốn cùng Lưu Bị đám người bao quanh vây quanh, kia tướng lãnh cầm trong tay trảm mã đao, đem Lưu Bị cùng Mã Tốn cách trở mở ra.

Là Từ Châu quân, mà kia cầm đầu tướng lãnh lại là Hứa Chử.

Lưu Bị tự nhiên là nhận Hứa Chử.

Hắn hướng về phía Hứa Chử nhẹ vừa chắp tay, nói: “Hứa tướng quân, ngài đây là có ý tứ gì?”

Hứa Chử quay đầu nhìn Mã Tốn cùng hắn hài tử liếc mắt một cái, ha ha cười nói: “Huyền Đức công, giá trị này đại loạn hết sức, ngươi không vì nhà Hán tận trung, quét dọn dị nghịch, lại ở chỗ này làm khó một cái lão hoạn quan, không khỏi có chút đi rồi tiểu thừa đi?”

Lưu Bị mày nhăn lại, nói: “Hứa tướng quân này nói chính là nơi nào lời nói? Ngươi có biết vị này trung bình hầu trong tay ôm người là ai? Việc này liên quan đến nhà Hán thiên hạ, bị không thể không cẩn thận tra chi!”

Giọng nói lạc khi, Từ Châu quân phần sau binh mã cũng đã đuổi tới, Đào Thương lãnh Tang Bá cùng Từ Vinh đi vào trước mặt.

Mã Tốn vừa thấy đến Đào Thương, treo tâm tức khắc rơi xuống.

Hắn kích động cất bước tiến lên, hướng về Đào Thương run nhè nhẹ nói: “Thái phó! Lão nô cuối cùng là tìm được rồi ngươi!”

Đào Thương xoay người xuống dưới, nhìn từ trên xuống dưới cả người dơ bẩn, vẻ mặt mỏi mệt khuôn mặt Mã Tốn, trong lòng rất là cảm động.

Người này tuy rằng là hoạn quan, ngày thường cũng thu bị không ít tiền tài hối lộ, nhưng ở thời khắc mấu chốt, vẫn là kết thúc một cái thần tử ứng có trách nhiệm, cũng coi như là có cốt khí người, một người bảo hộ hoàng tử đến bây giờ, thật là không dễ, thực sự là lệnh người kính trọng.

Hoạn quan giữa, cũng có người tốt người xấu, cái không thể giống nhau đánh đồng.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 537: thiên có 2 ngày

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cảm khái một lát, đi đến Mã Tốn bên người, duỗi tay từ hắn trong lòng ngực tiếp nhận Lưu Hi, trịnh trọng nói: “Ta đã gặp qua đào quý nhân, nàng trước mắt tuy rằng hôn mê bất tỉnh, nhưng thông qua một ít việc nhỏ không đáng kể, ta cũng có thể đại khái đoán được sự tình ngọn nguồn, a ông lần này vất vả, sau này việc biến giao cho ta đi.”

Mã Tốn lúc này hoàn toàn thả lỏng, đem Lưu Hi giao cho Đào Thương trên tay sau, cả người tức khắc như xụi lơ giống nhau, thế nhưng là thình thịch ích một tiếng tại chỗ ngồi ở vũ trên mặt đất.

Lưu Bị thấy thế vội tiến lên nói: “Thái phó, ngươi không thể mang đi đứa nhỏ này!”

“Không thể?”

Đào Thương quay đầu, phảng phất là vừa rồi mới thấy Lưu Bị giống nhau: “Nguyên lai Huyền Đức công cũng ở chỗ này? Ngài lời này là có ý tứ gì? Đào mỗ không quá rõ ràng…… Cái gì kêu ta không thể mang đi đứa nhỏ này? Hắn chính là cháu ngoại của ta.”

Giọng nói lạc khi, Hứa Chử, Từ Vinh, Tang Bá đám người đồng thời về phía trước vừa đứng.

Lưu Bị cẩn thận nhìn hạ Đào Thương bên người như hổ rình mồi binh tướng, do dự một chút, do dự nói: “Đào thái phó, bệ hạ đã quy thiên, ngài nhưng biết được?”

Đào Thương thân hình nhoáng lên, suýt nữa không có ôm hảo thủ trung oa tử, thiếu chút nữa chưa cho hắn ném tới trên mặt đất đi.

“Ngươi có ý tứ gì?”

Lưu Bị thật sâu hít một hơi, sau đó lời ít mà ý nhiều đem Lưu Hiệp đã bỏ mình sự tình cùng Đào Thương đại khái tự thuật một lần.

Đào Thương nghe trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được nhìn Lưu Bị, nương đình vũ lúc sau, đã bắt đầu mông lung dâng lên ánh sáng mặt trời, cẩn thận phân rõ trên mặt hắn biểu tình, ở mỗi một cái bộ vị chi tiết thượng, tìm kiếm Lưu Bị nói dối khả năng tính.

Nhưng sự thật làm hắn thất vọng rồi, thực hiển nhiên, căn cứ Đào Thương quan sát, Lưu Bị cũng không có nói dối.

Không thể tưởng được Viên Thiệu cư nhiên như thế lớn mật!

Hắn biết được trước mắt thời cuộc đối với chính mình tới nói, bắt cóc thiên tử xa không có giết hại thiên tử tới ích lợi đối hắn trọng đại, hắn cư nhiên thật sự dám xuống tay!

Đào Thương thật sâu hít một hơi, ôm hài tử tay lại khẩn căng thẳng, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu đã ra như vậy tám ngày đại sự, kia Huyền Đức công không chạy nhanh đi đem thiên tử xác chết truy hồi tới, còn ở chỗ này trì hoãn làm chi?”

Lưu Bị sắc mặt bất biến, hắn chỉ là thật sâu nhìn chằm chằm Đào Thương, trầm mặc sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa rồi nói: “Đúng là bởi vì bệ hạ đại sự, hiện giờ thiên gia việc quan trọng nhất, sự tình quan đại hán sau này khí vận hưng thịnh, cho nên nói trưởng tử hi, bị nhất định phải mang về!”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ.

Lời này nói thật chiêu cười.

“Huyền Đức công, thả không trước nói ngươi có thể hay không từ đào mỗ trong tay mang đi hoàng tử, đơn nói ta hiện tại chính là đem hoàng tử mang về cho ngươi, quay đầu lại cũng tất nhiên vì bên cạnh bệ hạ gian nịnh làm hại! Ngươi nếu là hiểu chút chuyện này, liền chạy nhanh cút đi, đỡ phải hoàng tử mang không đi, quay đầu lại ta lại đem ngươi lưu lại!”

“Gian nịnh?” Lưu Bị nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trên mặt lộ ra ôn giận, nói: “Thái phó chớ nên chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, bị dù cho không thể xưng là là quân tử, lại cũng tuyệt phi có thể làm ra tai họa bệ hạ di tử tặc chúng chi lưu, ngươi gì kỳ đem ta cùng Đổng Trác chi tặc đánh đồng.”

Đào Thương nhìn chằm chằm Lưu Bị phẫn nộ mặt, cười: “Huyền Đức công hiểu lầm, đào mỗ sở chỉ giả cũng không phải ngươi, nhưng cụ thể là người phương nào, ta cũng không có phương tiện nói thẳng, nhưng lời nói thật báo cho Huyền Đức công, đào mỗ vừa mới tấn công ô Hoàn kỵ binh, sát nhập bên trong thành là lúc, vừa lúc đuổi kịp đào quý nhân dục tự sát, may mắn ta đem nàng cứu xuống dưới, mà trừ bỏ đào quý nhân ở ngoài, ở đức dương trong điện di lưu người, gần là một ít hoạn quan cùng cung nữ mà thôi, mà thiên tử thân thích đều đã không ở trong điện, mà hiện giờ trưởng tử hi cũng là ở Mã Tốn trong tay, Huyền Đức công, ngươi cũng không phải bản nhân, cái này trung việc, nói vậy ngươi sẽ không không rõ đi?”

Lưu Bị nghe vậy sửng sốt, trong đầu chợt nhớ tới vừa mới gặp phải Phục Hoàn khi, chính mình dò hỏi Phục Hoàn đào quý nhân cùng hoàng tử nơi khi, Phục Hoàn kia sợ hãi rụt rè, run sợ tâm cảnh bộ dáng, lúc ấy Lưu Bị liền có chút hoài nghi, trước mắt rất nhiều sự tình một kết hợp, vừa lúc xác minh hắn suy nghĩ.

Đào Thương nói không sai, nếu là này hán tử hiện tại bị chính mình ôm trở về, hôm sau tất vì Đổng Thừa làm hại.

Hơn nữa Đào Thương phía sau, Hứa Chử, Từ Vinh, Tang Bá đám người như hổ rình mồi, Từ Châu quân cũng là đằng đằng sát khí, chính mình cũng quá sức có thể đem hoàng tử từ trong tay hắn mang đi.

Nghĩ thông suốt này đó lúc sau, Lưu Bị ngay sau đó lại hướng Đào Thương thỉnh giáo một vấn đề: “Hiện giờ bệ hạ tuy rằng quy thiên việc, tuy rằng là kinh Đổng Thừa chi khẩu bẩm báo, nhưng nghĩ đến việc này không kém…… Sự tình quan ngày sau đại vị kế thừa, không biết thái phó có ý nghĩ gì?”

Đào Thương ý nghĩ trong lòng kỳ thật rất đơn giản, chính là hiện tại phái binh đuổi theo thượng Đổng Thừa cùng Phục Hoàn, đem bọn họ cùng phục sau cũng Nhị hoàng tử Lưu Quỳnh cùng nhau bắt trở về, sau đó ở Bành Thành lập chính mình cháu ngoại trai vì đế.

Nhưng bên ta hồi cứu binh mã vốn dĩ liền không nhiều lắm, thả hạ đại bộ phận ở cùng ô Hoàn kỵ binh giao chiến, Phục Hoàn bọn họ khẳng định cũng đã sớm thiết kế hảo chạy trốn lộ tuyến, trước mắt muốn đuổi theo hồi hoàng tử quỳnh, sợ là không hiện thực.

Cho nên nhằm vào người thừa kế vấn đề thượng, Đào Thương chỉ có một sự kiện có thể làm.

“Bệ hạ quy thiên, không có lập hạ di chiếu, đào mỗ thân là đương triều thái phó, lãnh thượng thư đài lục thượng thư sự, ủng lập trưởng tử kế thừa đại thống, bụng làm dạ chịu.”

Lưu Bị nghe vậy sắc mặt tức khắc biến đổi.

“Bệ hạ có nhị tử, thái phó chưa từng cùng các đại thần thương nghị, định ủng lập tân quân, không khỏi quá võ đoán đi! Đừng quên, bệ hạ còn có cái đích thứ tử đâu!”

“Võ đoán?” Đào Thương ha hả cười, nói: “Chuyện này ta liền tính đi cùng bọn họ thương nghị, chỉ sợ cũng sẽ đến ra bất đồng kết quả, com như vô tình ngoại, phục quốc trượng cùng đổng quốc cữu trong lòng, cũng đã sớm đã định hảo tân quân người được chọn đi.”

Lưu Bị liền biết sẽ xuất hiện như vậy vấn đề.

Đào Thương muốn lập trưởng tử Lưu Hi…… Mà Phục Hoàn tất nhiên là muốn lập đích thứ tử Lưu Quỳnh.

Kể từ đó, này thiên hạ chẳng phải……

Lưu Bị trên mặt lộ ra sắc mặt giận dữ, nói: “Thế gian này làm sao có thể có nhị ngày! Này thiên hạ như thế nào có thể có nhị chủ?”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Huyền Đức công, ngươi lời này nói liền không đúng rồi, này thiên hạ chỉ có một hoàng đế, đó chính là Hoàng trưởng tử hi, đến nỗi mặt khác cái gì, đều là đồ dỏm ngươi, hôm sau nếu thật sự có người dám hành này đại nghịch bất đạo việc, đào mỗ cũng chỉ có thể là xuất binh thảo nghịch, lấy trừ không phù hợp quy tắc.”

Lưu Bị thân thể có chút nhũn ra, đầu trung giống như tiếng sấm.

“Đào thái phó, việc này coi như thật không có khác biện pháp giải quyết sao?”

Đào Thương cúi đầu nhìn nhìn trong lòng ngực cháu ngoại trai Lưu Hi, kia bụ bẫm khuôn mặt nhỏ chiếu vào chính mình mi mắt trung, có vẻ phá lệ đáng yêu.

Nghĩ lại vừa mới nhà mình muội muội thảm tướng, càng thêm kiên định Đào Thương quyết tâm.

Đào Thương thật sâu hít một hơi, nói: “Huyền Đức công, có khác biện pháp giải quyết, phiền toái ngươi cho ta chỉ ra một cái tới! Đào mỗ nguyện lắng nghe lời dạy dỗ.”

Lưu Bị lập tức nghẹn lời.

Thấy Lưu Bị cũng không có gì lời nói có thể nói được, Đào Thương ngay sau đó đứng lên, nói: “Nếu Huyền Đức công cũng nói không nên lời cái gì, ta đây liền cáo từ không tiễn, trưởng tử tuổi nhỏ, ở bên ngoài đãi một đêm, chỉ sợ là thân thể suy nhược, vì Hoàng trưởng tử thân thể kế, đào mỗ đi trước cáo từ, làm phiền Huyền Đức công đuổi theo xoay chuyển trời đất tử di thân, đại sự an táng việc, đãi ngày sau đào mỗ ở trí thư về công thương nghị.”

Dứt lời, Đào Thương phái người nâng dậy Mã Tốn, cũng lệnh Hứa Chử nghiêm mật giám thị Lưu Bị động tác, sau đó mang theo trưởng tử Lưu Hi, từ từ về phía sau mà triệt.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 538: 2 hùng hợp binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên tử đã chết, hai cái hoàng tử phân biệt bị hai cái thế lực mang đi, đại hán thiên hạ sắp biến thành nhị ngày cùng tồn tại cục diện.

Dựa theo Đào Thương phân tích, ra chuyện lớn như vậy, Lưu Bị cuối cùng rất có khả năng sẽ đi theo Phục Hoàn cùng Đổng Thừa cùng nhau đi, lao tới đến cái nào thế lực cuối cùng cùng nhau theo bọn họ đi ủng hộ đích Lưu Hiệp con thứ Lưu Quỳnh.

Mà Đào Thương nếu là ở Từ Châu ủng lập Lưu Hi, không hề nghi ngờ, từ nay về sau, thiên hạ đem có hai cái hoàng đế, mà này hai cái hoàng đế đều đem sẽ lấy chính thống tự cho mình là, cũng thề đem đối thủ tiêu diệt, không chết không ngừng.

Đây là một loại vô pháp điều hòa đối lập, vô pháp nhưng giải.

Cho nên nói, Đào Thương hiện tại nhưng thật ra có tâm liền ở chỗ này đem Lưu Bị cấp xử lý, đỡ phải hắn về sau cùng Phục Hoàn đám người giảo hợp ở bên nhau cho chính mình ngột ngạt.

Nhưng là thực hiển nhiên, Đào Thương hiện nay binh lực không đủ.

Lưu Bị thuộc hạ rốt cuộc có lúc trước từ Công Tôn Toản nơi đó mang ra tới con ngựa trắng nghĩa từ, còn có quan hệ vũ cùng Trương Phi hai đại hào kiệt mãnh tướng, Triệu Vân đám người thượng ở cùng ô Hoàn kỵ binh đối chiến chém giết, Đào Thương trước mắt muốn xử lý Lưu Bị không hiện thực.

Không có cách nào, lập tức lại là chỉ có thể tạm thời trước hù dọa hắn cút đi, trước bảo đảm đem chính mình tiểu cháu ngoại trai cùng Mã Tốn mang về.

……

Ngày đã đem minh, trải qua đêm qua một hồi ác chiến, Triệu Vân đám người rốt cuộc đánh bại Tô Phó Duyên thủ hạ ô Hoàn kỵ binh, Tô Phó Duyên hồi binh bắc triệt, để lại Phạm Huyện này đầy đất phế tích.

Lưu Bị cứu không cứu trở về Lưu Hiệp thi thể, Đào Thương cũng không hiểu được, nhưng trước mắt hắn còn tạm thời không thể xử lý phương diện này sự tình.

Hắn phái người nghiêm mật bảo hộ, đem đào quý nhân cùng Lưu Hi đưa về Bành Thành.

Mà Đào Thương đám người tắc suất binh chạy tới Trung Nguyên chiến trường, sẽ cùng Tào Tháo, cộng đồng đối phó Viên Thiệu.

Đến nỗi Đổng Thừa cùng Phục Hoàn đám người, còn lại là bảo hộ Lưu Quỳnh chờ thành viên hoàng thất bôn Kinh Châu mà đi, Lưu Bị hiện nay không nhà để về, cũng là đi cùng mà đi.

……

Trung Nguyên nơi, Tào Tháo cùng Đào Thương hai đại kiêu hùng rốt cuộc hợp binh.

Giáo trường phía trên, hai bên tướng lãnh cùng mưu sĩ thành hàng rào thức đối lập, hiện trường bày biện ra một loại quỷ dị không khí.

Đặc biệt là Điển Vi cùng Hứa Chử, Dĩnh Xuyên chư học sinh cùng Quách Gia, lẫn nhau đều là gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, giống như dùng ánh mắt là có thể đem đối phương giết chết giống nhau.

Tào Tháo cùng Đào Thương hai người cũng là ngoài cười nhưng trong không cười làm ha hả.

Thiên tử sự tình, đãi Phục Hoàn cùng Đổng Thừa yên ổn lúc sau, Tào Tháo sớm muộn gì cũng sẽ biết, Đào Thương cũng không tàng tư, trực tiếp đem sự tình hướng hắn làm đơn giản một cái tự thuật.

Hắn cũng là muốn nhìn một chút Tào Tháo ngạch phản ứng.

Quả nhiên, vừa nghe nói thiên tử tin người chết lúc sau, Tào Tháo bao gồm hắn thủ hạ mưu sĩ nhóm tức khắc đều đại kinh thất sắc.

Này xác thật là một cái trời quang sét đánh, đặc biệt là Tuân Úc cùng Tuân Du hai người, toàn bộ mặt đều là trắng bệch, liền kém không ngất xỉu.

Tào Tháo nỗ lực làm chính mình lấy lại bình tĩnh, sau đó mới vừa nói nói: “Thái phó, kia hiện giờ trưởng tử Lưu Hi cùng con thứ Lưu Quỳnh nãi ở nơi nào?”

Đào Thương bình tĩnh nói: “Trưởng tử Lưu Hi cùng mẹ đẻ đào Quý Phi, đã bị ta phái người đưa về Bành Thành, con thứ Lưu Quỳnh cùng với phục Hoàng Hậu, đổng phi đám người còn lại là bị Đổng Thừa cùng Phục Hoàn đãi đi, có lẽ Lưu Bị cũng đi theo bọn họ, nếu ta sở liệu không tồi, bọn họ rất có khả năng sẽ đi trước Kinh Châu hoặc là Ích Châu.”

Tào Tháo bình tĩnh gật gật đầu nói: “Biết hiện giờ, đối với bọn họ mà nói chỉ có như thế…… Kia kế thừa thiên tử chi vị giả, cho là hai vị công tử trung vị nào?”

Đào Thương nhàn nhạt ngôn nói: “Bệ hạ lưu có di chiếu, mệnh trưởng tử hi kế thừa đại thống.”

Tào Tháo hai tròng mắt trung lộ ra tinh quang, nói: “Nhưng có văn bản rõ ràng?”

“Bệ hạ băng hà hấp tấp, đâu ra chiếu thư? Nãi khẩu dụ cũng.”

Tào Tháo vừa nghe Đào Thương nói như vậy, liền biết hắn ở xả con bê.

Chó má khẩu dụ.

Nhưng Tào Tháo cũng không có phản bác Đào Thương, trước mắt thời cuộc biến đổi lớn, hắn cùng Đào Thương bẻ xả tự nhiên là

không hề ý nghĩa, nếu là thiên tử ở trong tay hắn, hắn khoác lác phỏng chừng đến so Đào Thương còn mãnh, cho nên hết thảy công việc đều có thể lý giải.

Hắn trước mắt phải làm chính là mặt khác một sự kiện, đối phó Viên Thiệu.

“Ô Hoàn tiễu vương Tô Phó Duyên đột nhiên suất chúng công phạm đều, dẫn tới bệ hạ quy thiên, việc này y theo thái phó tới xem, ra sao đạo lý?”

Đào Thương thấy Tào Tháo hỏi hắn, tự nhiên cũng là nháy mắt suy đoán ra Tào Tháo ý tưởng, nhàn nhạt nói: “Ô Hoàn bộ mà chỗ U Châu biên tái chi cảnh, quá cảnh đánh lén phạm đều, làm sao có thể không người phát hiện? Tất nhiên là có người cố ý thả bọn họ lại đây, mà có thể phóng hắn lại đây, cũng tự nhiên là chỉ có phía bắc vị kia.”

Dứt lời, giơ tay chỉ chỉ Viên quân đại trại sở lập phương hướng.

Tào Tháo chậm rãi gật gật đầu, nói: “Trước mắt tuy vô thật bằng chứng minh thực tế, nhưng sự thật như thế, lại là không chấp nhận được hắn chống chế, Viên Thiệu sở dựa vào giả, thiên hạ sĩ tộc ngươi! Tào mỗ ý, nếu bệ hạ lâm chung phía trước chỉ định trưởng tử hi kế thừa đại thống, vậy làm phiền thái phó lấy Thái Tử hi danh nghĩa ra một phần chiếu thư, lên án công khai Viên Thiệu không phù hợp quy tắc! Như thế thiên hạ sĩ tộc ly Viên, Viên Thiệu không có phía sau duy trì, chúng ta nếu là có thể ở chính diện trên chiến trường đánh bại hắn, tắc đại sự định rồi.”

Đào Thương tán đồng ngôn nói: “Tào Tư Không nói chính là, nhưng bệ hạ rốt cuộc tuổi nhỏ, không thể thân tự này ý, kia y theo Tư Không chi thấy, việc này đương từ người nào thế bệ hạ chấp bút nhuận mặc chi.”

Tào Tháo ha hả cười nói: “Đào thái phó cần gì như thế khiêm tốn, thái phó dưới trướng có đại văn hào Di Hành, sở trường về này nói, làm sao cần nhiều này vừa hỏi đâu?”

Đào Thương ha ha một nhạc, gật đầu khen: “Còn phải là tào Tư Không xem thấu triệt.”

……

Đào Thương cùng Tào Tháo thương nghị xong lúc sau, từng người trở về từng người soái trướng.

Tào Tháo trở về chính mình soái trướng lúc sau, com chỉ đem Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục, Hí Chí Tài chờ gần người mưu chủ giữ lại.

Tuân thị thúc cháu sắc mặt cũng không phải rất đẹp.

Đãi mấy người ngồi định rồi lúc sau, Tuân Úc vội vàng liền đối với Tào Tháo chắp tay gián ngôn nói: “Tư Không, thiên tử long ngự quy thiên, này chờ đại sự, chúng ta trăm triệu không thể qua loa chi, ô Hoàn kỵ binh tất nhiên là Viên Thiệu ở sau lưng làm sự, này liêu cư nhiên tồn mưu hại lòng dạ thiên tử, nên tru diệt cửu tộc! Này chiến đã không phải minh công có không đánh lui Tào Tháo thực lực quân đội chi chiến, mà là sự tình quan nhà Hán hưng suy đại sự.”

Tào Tháo nghe xong Tuân Úc nói rất là không vui, hắn hiện tại trong lòng quan tâm, là liên quan đến chính mình sự.

Nhưng Tuân thị thúc cháu nhi đối với nhà Hán cùng thiên tử vẫn luôn ôm một loại vượt quá bình thường sĩ tộc tôn sùng cùng trung thành, chuyện này Tào Tháo là biết đến.

Nhưng lấy trung thành luân lý góc độ tới giảng, nhân gia Tuân thị thúc cháu thật sự là không có gì tật xấu.

Tào Tháo trầm mặc sau một lúc lâu, không có trực tiếp để ý tới Tuân Úc nói, mà là quay đầu nhìn về phía Trình Dục cùng Hí Chí Tài.

“Hiện giờ Đào Thương đem thiên tử cô nhi trưởng công tử Lưu Hi mang về Từ Châu, này chiến qua đi, nếu là chúng ta thật sự có thể đánh lui Viên Thiệu, hôm sau hắn tất nhiên sẽ trở thành ủng hộ thiên tử người! Đến lúc đó nhà Hán triều đình còn đâu hắn Từ Châu……”

Nói đến này, Tào Tháo trên mặt không khỏi lộ ra khó có thể che dấu tức giận.

Phải biết rằng, lúc trước triều đình địa chỉ cũ chính là trực tiếp còn đâu hắn Hứa Xương thành.

Đào Thương cướp đi Lưu Hiệp, đem thiên tử an trí ở Phạm Huyện, chuyện này làm Tào Tháo một bụng lửa giận không chỗ phát, hiện giờ Lưu Hiệp thân chết, ngược lại là gián tiếp có thể sử Đào Thương ủng lập thân cháu ngoại trai, cũng chính là đời sau thiên tử.

Tưởng tượng đến này, Tào Tháo liền hận không thể sát Đào Thương cả nhà.

Triều đình còn đâu Nghiệp Thành, đều so an trí ở Bành Thành có thể làm Tào Tháo cảm thấy thư thái.

Này tiểu con bê quá nhưng khí.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 539: Hí Chí Tài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo nói ra nói, lệnh Tuân Úc cảm thấy phi thường kinh ngạc thả tức giận.

Ở kia một cái nháy mắt, Tuân Úc cảm giác chính mình hình như là nhìn lầm rồi Tào Tháo.

Thiên tử đã chết, nhà Hán đã là sụp đổ chi thế, hiện giờ loại này thời khắc nguy cơ, Tào Tháo đầu tiên quan tâm không phải nhà Hán an nguy, trong óc chỉ là suy nghĩ triều đình hẳn là an trí ở nơi nào.

Này không phải chẳng phân biệt chủ yếu và thứ yếu sao?

Trình Dục suy nghĩ một lát, mới vừa rồi đối Tào Tháo nói: “Triều đình an trí ở Bành Thành, hơn nữa thiên tử tuổi nhỏ, nếu là quả thực xuất hiện loại này cục diện, ngày sau Đào Thương ủng thiên tử mà hiệu lệnh thiên hạ, tắc này thế càng khó chắn cũng, việc này lại là tương đối khó làm…… Cố tình chúng ta trước mắt còn cần hắn cộng đồng đối kháng Viên Thiệu, lại là không thể đối hắn ra tay.”

Tào Tháo thật mạnh dùng nắm tay một gõ bàn, nổi giận đùng đùng nói: “Đào Thương tiểu tặc, quá đáng giận, tào mỗ hận không thể đem này sinh bào chi!”

Hí Chí Tài đứng dậy, đối Tào Tháo nói: “Minh công, việc này ngày sau cũng chưa chắc sẽ giống ngài tưởng như vậy vô dụng.”

Tào Tháo quay đầu nhìn về phía Hí Chí Tài, nói: “Công hữu gì cao kiến?”

Hí Chí Tài loát giống như râu dê giống nhau tế cần, nói: “Nếu là bệ hạ chỉ có một hài tử, Đào Thương ngày sau tất nhiên là sẽ chiếm cứ thiên hạ khôi thủ chi vị, chấp chư hầu chi người cầm đầu, nhưng

đáng tiếc chính là, bệ hạ lại là có hai đứa nhỏ, như thế, việc này đối với minh công tới giảng, có lẽ là có tương lai."

Tào Tháo quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt biến lập loè.

Hí Chí Tài thật sâu hít một hơi, chậm rãi nói: "Bệ hạ một cái khác hài tử đích thứ tử Lưu Quỳnh cùng phục Hoàng Hậu, giờ phút này phụ thuộc vào Phục Hoàn cùng Đổng Thừa, nếu tại hạ sở liệu không tồi, Phục Hoàn giờ phút này tất nhiên ứng hướng Kinh Châu địa giới mà đi, Đào Thương trong miệng từng ngôn thiên tử có di ảnh nói từ trưởng tử Lưu Hi kế thừa đại vị, nhưng việc này bất quá là hắn một lời mà định, cũng không hữu lực bằng chứng phụ, tào công nhất thời tình thế cấp bách, chỉ sợ là quên mất này một chút."

Tào Tháo nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Diễn công chi ý, là Phục Hoàn cùng Đổng Thừa chắc chắn ủng lập Lưu Quỳnh vì đế."

Hí Chí Tài gật gật đầu, nói: "Đây là nhân chi thường tình, Phục Hoàn tất nhiên như thế hành sự, đến lúc đó thiên có nhị ngày, thế có nhị chủ, Đào Thương cùng Kinh Châu Lưu thị một hệ vì chính mình chính tông địa vị, tất nhiên đều đem coi đối phương vì phản nghịch, không chết không ngừng, này cũng không phải là chư hầu gian lẫn nhau vì ích lợi phân phân hợp hợp, đây là tuyệt đối vô pháp điều hòa hai loại đối lập, tất nhiên đến tiêu diệt đối phương, mới có thể thành tựu chính mình."

Tuân Úc nghe vậy tức khắc kinh hãi, cả giận nói: "Hí Trung! Nhữ sao dám ra này đại nghịch bất đạo chi ngôn."

Tào Tháo giơ tay, ngăn trở Tuân Úc nói đầu, nhàn nhạt ngôn nói: "Văn Nhược không cần như thế, diễn công sở ngôn bất quá là sự thật mà thôi, chúng ta là việc nào ra việc đó ngươi."

Tuân Úc thật sâu hít một hơi, đột nhiên nói: "Tư Không, thuộc hạ có bệnh nhẹ trong người, không tiện tương bồi, tạm thời cáo lui."

Tào Tháo nghe vậy, hai tròng mắt trung ánh mắt đầu tiên là phát lạnh, nhưng ngay sau đó lại bình tĩnh trở lại, nói: "Văn Nhược có

bệnh nhẹ, đi về trước nghỉ ngơi tự nhiên không sao, thả hảo sinh tu dưỡng, chúng ta ngày sau lại nghị đại sự, muốn lui Viên Thiệu, không thiếu được Văn Nhược tương trợ.”

Tuân Úc vẫn chưa nhiều lời, chỉ là trường làm vái chào, sau đó xoay người liền đi, liền Tuân Du trộm túm hắn tay áo cũng chưa hảo sử, trực tiếp đi ra lều lớn.

Tuân Úc đột nhiên rời đi, đối Tào Tháo tựa hồ vẫn chưa sinh ra bất luận cái gì ảnh hưởng, hắn chỉ là đối Hí Chí Tài nói: “Tiếp tục nói.”

Hí Chí Tài trong lòng thở dài, tiếp tục đối Tào Tháo nói: “Nếu là thiên hạ thật sự xuất hiện hai vị thiên tử, Đào Thương cùng Kinh Châu mâu thuẫn tắc đem không thể điều hòa, Tư Không tại đây hai đại thế lực trung, liền trở thành bị lẫn nhau lẫn nhau mời tranh thủ đối tượng, đến lúc đó Tư Không tả hữu phùng cơ, thấy rõ tình thế, đương nhưng như cá gặp nước, mượn hai đại thế lực tranh chấp mà ngư ông đắc lợi, lại nhưng càng hơn vãng tích, đắc thắng thiên hạ.”

Tào Tháo dùng tay vỗ vỗ cái trán, ám đạo một tiếng hổ thẹn.

Chính mình bởi vì nhất thời xúc động phẫn nộ, mà xem nhẹ này lớn nhất một vòng, dẫn tới chính mình bị lá che mắt, ngược lại là mí mắt lặn xuống, mà bị Đào Thương kịch bản —— hoặc là nói hắn bị chính mình kịch bản.

Nghe xong Hí Chí Tài nói, Tào Tháo mới như mộng mới tỉnh.

Luận chính vụ, luận cái nhìn đại cục, luân âm trầm độc ác, Hí Chí Tài có lẽ so không được Tuân Úc, Giả Hủ, Trình Dục đám người, nhưng luận cập xảo trá, Hí Chí Tài đương có thể nói Tào Tháo trướng hạ đệ nhất.

Bất quá trước mắt, Tào Tháo vẫn là có một vấn đề yêu cầu hỏi hắn.

“Kinh Châu Lưu biểu tuy rằng có chút bản lĩnh, nhưng rốt cuộc chính là cố thủ người, thả y theo tào mỗ xem chi, hắn cũng chưa chắc là

Đào Thương đối thủ.”

Hí Chí Tài nghe xong Tào Tháo đặt câu hỏi, cười: “Lấy Phục Hoàn bản lĩnh, lãnh Nhị hoàng tử đi trước Kinh Châu, lại cũng chưa chắc có thể được đến Lưu biểu duy trì, nhưng có một người, không nói được lại có thể nói động Lưu biểu, thả không riêng gì Lưu biểu, chưa chừng Tây Xuyên Lưu thị gia tộc cũng là dễ dàng bị hắn nói động.”

Tào Tháo nghe vậy mày nhăn lại, cẩn thận suy nghĩ một hồi, rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ.

“Công nói, chẳng lẽ là Lưu Bị?”

Hí Chí Tài cười gật gật đầu, nói: “Lưu Bị trằn trọc lưu ly, nhiều lần kinh Lưu nào, Công Tôn Toản đám người dưới trướng, tuy rằng nhiều lần thất bại, cũng không nhụt chí, thậm chí ở phía trước một đoạn thời gian, còn được đến thiên tử tiếp nhận, Tư Không năm đó cũng từng cùng người này ở thảo phạt Đổng Trác chi chiến trung tiếp xúc quá, Tư Không cảm thấy, người này có thể nên trò trống không?”

Tào Tháo cẩn thận tự hỏi một hồi, gật đầu nói: “Lưu Bị là cái có bản lĩnh, nếu là có người này ở, có lẽ thật đúng là có thể nương cùng Lưu biểu, Lưu Chương đám người cộng đồng ủng lập Nhị hoàng tử việc, com mà ở phương nam xốc thành một ít khí hậu.”

Hí Chí Tài gật gật đầu, nói: “Lưu thị tông tộc, cho tới nay đều là giống như tán sa giống nhau, làm theo ý mình, hiện giờ nhà Hán tông thân dư lại, chỉ có Lưu biểu, Lưu Bị, cùng với vừa mới từ Lưu nào trong tay kế thừa Tây Xuyên cơ nghiệp Lưu Chương đám người, nếu vô việc này, bọn họ có lẽ sẽ từng người tiếp tục vì chính, nhưng là có ủng lập tân thiên tử một việc này, này đó Lưu thị tông tộc, hoặc nhưng nháo ra chút động tĩnh cũng nói không chừng.”

……

Đào Thương về tới chính mình soái trướng, màn đêm buông xuống liền phân phó người chạy tới Từ Châu Bành Thành, muốn Di Hành đại “Thái Tử” Lưu Hi nghĩ chiếu, trách cứ Viên Thiệu phản nghịch hành thích vua chi tội, cũng chiêu cáo thiên hạ, đồng thời, hắn còn làm các bộ trận địa sẵn sàng đón quân địch, chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị cùng Viên Thiệu nhất tuyệt sống mái.

Liền ở mọi người đều vội vàng đối kháng phương bắc cường địch thời điểm, Quách Gia rồi lại ra tân chuyện xấu.

Hắn phái giáo sự phủ tâm phúc, âm thầm thế hắn viết một phong mật tin, nghĩ cách lặng lẽ đưa cấp tào doanh Tuân Úc.

Trải qua ban ngày một sự kiện, Tuân Úc nửa đêm cũng chưa đi ngủ, hắn ở chính mình lều trại nội qua lại độ chi bước chân, trong lòng không ngừng nghĩ ban ngày sự tình, càng muốn, trong lòng càng là lo âu bất lực.

Nhưng là liền ở ngay lúc này, hắn thủ hạ người ta nói là ở bắt được một cái muốn thấy chính mình mật thám.

Nếu là đổi thành ban đầu, Tuân Úc đối cái này cái gọi là gặp nhau chính mình mật thám để ý tới đều sẽ không lý.

Nhưng tối nay lo âu hắn, không biết vì sao, lại là ma xui quỷ khiến, thấy người này.

Người này đảo cũng là dứt khoát, thấy Tuân Úc không nói hai lời, trực tiếp đem Quách Gia tự tay viết thư từ giao cho hắn.

Kia tin thượng chưa từng có nhiều ngôn ngữ, chỉ là có chói lọi năm cái chữ to, hoảng Tuân Úc liền đôi mắt phảng phất đều phải không mở ra được, tâm cũng là ở không ngừng quấy.

“Quân, trung nhà Hán không?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 540: 3 hùng ác chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuân Úc thu được Quách Gia giấy viết thư sau, không khỏi run run rẩy rẩy.

Hắn run run nguyên nhân có rất nhiều, đã là kinh, lại là sợ, còn có thể là khí.

Sau một lúc lâu lúc sau, hắn đem kia giản độc hướng bên cạnh một ném, ngay sau đó phân phó thủ hạ nói: “Đem người mang tin tức thả lại đi.”

Người mang tin tức nghe vậy sửng sốt, hắn nguyên bản đã chuẩn bị một đại bộ lý do thoái thác, liền chờ Tuân Úc há mồm, liền bắt đầu cùng hắn câu thông giao lưu đâu.

Cho dù là sất hắn cũng hảo, hoặc là mắng hắn cũng thế, hoặc là tuyên bố muốn giết hắn, người mang tin tức đều có Quách Gia dạy cho chính mình nghĩ sẵn trong đầu ứng đối.

Chính là một câu cũng không lao, trực tiếp liền cho hắn thả lại đi.

Này Tuân Úc như thế nào không dựa theo kịch bản ra chiêu a?

“Văn Nhược công, nhà ta quách chủ sự làm tiểu nhân đối ngài nói rõ……”

Tuân Úc nhàn nhạt nói: “Ngươi tưởng quách chủ sự muốn cho ngươi đối ta nói cái gì, Tuân mưu tất cả đều biết được, nhữ không cần nhiều lời, tự đi thôi.”

“Chính là, quách chủ sự nói……”

“Lăn!”

Tuân Úc cùng Đào Thương không giống nhau, chính là chân chính khiêm khiêm quân tử, ngày thường rất ít mắng chửi người, hiện giờ chợt nhảy ra như vậy một câu, có thể nói là cực độ trái với lẽ thường.

Tả hữu ngay sau đó đem kia người mang tin tức đẩy ra xong nợ ngoại.

Tuân Úc cầm kia phong giản độc, một đêm trằn trọc chưa ngủ.

……

Ngày kế giờ Mẹo, Tuân Úc cầm kia phong Quách Gia viết cho chính mình tin, đi tới Tào Tháo soái trướng.

Đương Tào Tháo nhìn đến Tuân Úc đưa cho chính mình tin khi, liền mí mắt cũng chưa động một chút, biểu tình phi thường đạm nhiên, gần là từ điểm này tới xem, Tuân Úc trong lòng cũng đã hiểu rõ.

Chính mình nhận được Quách Gia tin sự, không hề nghi ngờ Tào Tháo là biết đến.

Nhưng này đồng thời cũng thuyết minh Tào Tháo ở chính mình bên người xếp vào có thám tử.

Tào Tháo đem Quách Gia giản độc ném ở bàn thượng, cười ha hả nhìn Tuân Úc nói: “Từ Châu Quách Gia, lời này nãi ý gì cũng? Tào mỗ không hiểu rõ lắm, Văn Nhược biết không?”

Tuân Úc lắc lắc đầu, cung kính nói: “Tại hạ cũng là không biết.”

Tào Tháo cười ha ha nói: “Hay là, tào mỗ phi hán thần chăng?”

Tuân Úc ngay sau đó hỏi ngược lại: “Công tự nhận là hay không hán thần chăng?”

Tào Tháo trịnh trọng gật đầu nói: “Tự nhiên.”

Tuân Úc trả lời: “Tại hạ cũng thâm chấp nhận cũng.”

Tào Tháo cười nói: “Một khi đã như vậy, này chờ tiểu nhi kế ly gián, liền đối với ngươi ta hai người vô dụng.”

Tuân Úc thật dài thở phào nhẹ nhõm, đại: “Tại hạ dấn thân vào tào công dưới trướng, trong lòng bị cảm vui mừng, công nãi nhà Hán kình thiên chi trụ, úc nguyện lấy suốt đời chi lực phụ chi.”

Tào Tháo gật gật đầu nói: “Tuân Úc cùng tào mỗ, lẫn nhau thổ lộ tình cảm, ngươi ta chi giao tình, chí hướng há có thể là người khác sở sát?”

Hai người quen biết mà cười, hết thảy phảng phất ở bình đạm bên trong liền hóa thành vô hình, dường như chuyện gì cũng chưa phát sinh quá giống nhau.

Nhưng Tuân Úc rời đi Tào Tháo soái trướng thời điểm, trên mặt rõ ràng xuất hiện một tia cô đơn chi sắc.

Mà Tào Tháo nhìn Tuân Úc rời đi bóng dáng, trên mặt cũng là rõ ràng nhiều một phần khói mù.

……

Đào Thương dưới trướng người động tác phi thường cực nhanh, Di Hành ở được đến Đào Thương bày mưu đặt kế lúc sau, lập tức lấy nhà Hán danh nghĩa, tuyên bố thảo tặc hịch văn cùng chịu tội chiếu thư, trần thuật Viên Thiệu ngập trời chi tội, cũng tăng thêm quảng bố ở thiên hạ các châu quận.

Viên Thiệu nếu dám làm, kia đó là sớm đã có sở mưu đồ, hắn cũng lập tức mệnh Trần Lâm sáng tác hịch văn, bác bỏ Đào Thương, cũng đến đánh một bá, nói hắn bắt cóc thiên gia huyết mạch, ủng binh tự trọng.

Tào Tháo hiện tại là Đào Thương minh hữu, tự nhiên cũng là bụng làm dạ chịu đứng ở Đào Thương một mặt, cùng hắn cùng ra tới quở trách Viên Thiệu.

Trong lúc nhất thời, đại hán mười ba châu bởi vì thiên tử chi tử, tam đại chư hầu cho nhau trách cứ, Trung Châu đại chiến lại tức, mà lâm vào một mảnh gió nổi mây phun biến ảo bên trong.

Khống chế thiên hạ phần lớn tài nguyên sĩ tộc, cũng bởi vì thiên tử việc mà sôi nổi bắt đầu do dự quan vọng, không ở là thuần một sắc duy trì Viên Thiệu, phương bắc đại chiến chiến sự cách cục chưa định, nhưng tam đại chư hầu gian chính trị cách cục, từ giờ khắc này bắt đầu, cũng là bắt đầu một lần nữa tẩy bài.

Mà cũng chính là tại đây loại vi diệu thời khắc, tập kết xong đại quân Viên Thiệu bắt đầu tiến binh.

Mấy chục vạn binh mã che trời lấp đất áp hướng Trung Nguyên, Viên Thiệu đầu tiên hướng quan độ cửa ải triển khai tiến công.

……

Tào Tháo quan độ yết hầu nơi thiết hạ thổ thành doanh trại, dùng để đối kháng Viên quân tiến công, tào đem cùng đào đem phân biệt suất lĩnh từng người cường quân, y thổ thành cùng doanh trại, thành lập lên kiên cố phòng thủ, dùng để ngăn cản quân địch tiến công.

Bất quá này đó mạnh mẽ bố cục ở Viên Thiệu xem ra, liền giống như là cỏ rác giống nhau.

Hắn tin tưởng vững chắc chính mình binh mã nhất định có thể áp quá Tào Tháo cùng Đào Thương liên thủ.

Gần chín tháng, Viên Thiệu binh mã bắt đầu hành động.

Mắt thấy nơi xa từng hàng dày đặc điểm đen, phảng phất vọng không đến đầu giương lên quân tốt rậm rạp tụ tập mà đến, bảo hộ ở phía trước doanh Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân, Triệu Vân, Đào Cơ, Từ Hoảng, Vu Cấm chờ chúng tướng trên mặt lộ ra sầu lo chi sắc.

Viên Thiệu trước bộ binh mã tiên phong đại tướng, chính là Văn Sửu, Trương Hợp, Khúc Nghĩa, quách viện, dắt chiêu, Tưởng Kỳ,

Lữ khoáng, Lữ tường chờ mấy người, này đó tướng lãnh đạo kỳ sau lưng, kia rậm rạp, thấy không rõ nhân số binh lính, đuổi mã đuổi mã, đuổi trì chiến trường đuổi trì chiến trường, có thể nói thanh thế rung trời.

Tào Tháo cùng Đào Thương cùng nhau đứng thẳng ở doanh trung vọng tháp thượng, nhìn nơi xa không ngừng tiếp cận Viên quân, Đào Thương cùng Tào Tháo tuy rằng đều có vẻ thực bình tĩnh, nhưng trong lòng thấp thỏm lại đang không ngừng trên dưới phập phồng.

Này chi binh mã nhân số lớn mạnh, cho dù là đối Tào Tháo cùng Đào Thương tới nói, cũng là trước đây chưa từng gặp.

Lấy Văn Sửu vì tiên phong, hắn dưới trướng kỵ binh bắt đầu khi trước hành động.

Thêu “Văn” tự đại kỳ kỳ phía sau, một cái tiếp theo một cái kỵ binh bắt đầu che trời lấp đất hướng về phía trước kích động ra tới.

Viên quân tiếng vó ngựa liền tượng một mặt bị gõ tiểu cổ, đầu tiên là mơ hồ có thể nghe, dần dần càng lúc càng lớn, tiết tấu cũng là càng dày đặc, càng ngày càng đinh tai nhức óc.

Dần dần dưới chân, quan độ chiến trường trước mặt đất cũng kịch bắt đầu liệt chấn động lên, Viên quân kỵ binh liền giống như lũ bất ngờ bùng nổ giống nhau mang theo tử vong hơi thở ập vào trước mặt làm nhân tâm thần đều nứt.

Quân địch trung quân Viên Thiệu trấn định tự nhiên hắn trên mặt xuất hiện đắc ý tươi cười.

Quan độ trong thành chỉnh quân đợi mệnh tào đào liên quân ngựa bắt đầu rung đùi đắc ý nôn nóng bất an lên, bốn vó không ngừng đan xen đong đưa, mũi hắt hơi cái không ngừng, có chiến mã nóng lòng muốn thử, thậm chí đều chạy ra khỏi đội ngũ nửa cái thân hình.

Đã chịu Viên Thiệu ý bảo Văn Sửu, ở mọi người chờ mong trung rốt cuộc giơ lên đại đao.

Kẹp ở đệ nhất bài lính kèn lập tức phồng má lên tử thổi lên đã sớm đặt ở bên miệng đồng chế kèn.

Thật dài xung phong tiếng kèn trong lúc nhất thời vang vọng toàn bộ Viên quân trước trận.

“A a a a……”

Viên quân kỵ binh giơ lên cao vũ khí từ nghẹn đầy hờn dỗi lồng ngực nội phát ra từng tiếng kinh thiên động địa hò hét.

Sở hữu Viên quân trong lúc nhất thời đều bị nhiệt huyết sôi trào đều bị này đinh tai nhức óc rống lên một tiếng khơi dậy toàn thân ý chí chiến đấu.

“Sát a……” Văn Sửu giơ lên cao chiến đao cưỡi ở giơ lên cao trước chân ngửa mặt lên trời trường tê trên chiến mã, cùng dưới trướng kỵ binh khi trước hướng quan độ thổ thành xung phong liều chết qua đi.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 541: trận chiến Quan Độ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tro bụi cuồn cuộn, tiếng vó ngựa lôi động thanh kinh sợ trời cao, một lãng tiếp một lãng Viên quân sĩ binh giống như chuyển nhà con kiến giống nhau, đen nghìn nghịt hướng về quan độ thổ trại vọt mạnh qua đi.

Kiểu gì đám đông, kiểu gì khí thế bàng bạc.

Văn Sửu phụ trách thống ngự tiền quân, hắn một cái kính đối kỵ binh tiến hành chỉ huy, thúc giục bọn họ hoả tốc về phía trước, không cần có một khắc dừng lại.

Quan độ thổ trại là tào quân vừa mới thành lập lên, không có tường cao cố thủ, chủ yếu là dựa vào sườn núi, hàng rào, cự mã chờ vật thể làm cái chắn, chỉ cần dùng trọng kỵ binh phá tan cự mã, tắc thổ trại trung tào quân, đó là bị bị Hà Bắc Viên quân chân dẫm mã đạp chi cục.

Mắt thấy Viên quân bắt đầu tiến công, bảo hộ ở Tào Tháo bên người Lý Điển có vẻ có chút lo âu.

Hắn vội vàng bẩm báo nói: “Tư Không! Viên quân trước bộ tới công trại, này thế cực đại, còn thỉnh Tư Không chạy nhanh hạ lệnh bố phòng!”

Tào Tháo nhàn nhạt nói: “Hoảng cái gì! Ta quân chính là thiên hạ tinh nhuệ, các lấy một địch mười, gì sợ Viên Thiệu trăm vạn chi chúng? Cho ta trầm ổn một chút, ngươi tốt xấu cũng là đại tướng!”

Nghe xong Tào Tháo nói, Lý Điển tức khắc vừa tỉnh, ngay sau đó cường định tâm thần, hoảng loạn đôi mắt cũng là ổn xuống dưới,

lẳng lặng quay đầu quan vọng nơi xa che trời lấp đất Viên quân nhân đàn.

Tào Tháo quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Đào huynh đệ, ngươi cảm thấy tào mỗ lời nói đối không?”

Từ khi Tào Tháo cùng Đào Thương hai người đối lập lúc sau, Tào Tháo liền không còn có xưng hô quá Đào Thương vì “Đào huynh đệ”.

Hôm nay Đào Thương đột nhiên vừa nghe, còn cảm giác thật là làm người có chút không thói quen.

Giá trị này khẩn trương khó xử thời tiết, Tào Tháo đối Đào Thương huynh đệ xưng hô, thế nhưng là như thế thuận miệng.

Đào Thương trong lòng không biết vì sao, lại là có một loại nói không nên lời chua xót.

Cỡ nào đã lâu xưng hô, nếu là không có loạn thế tranh hùng việc, có lẽ từ Tào Tháo cùng chính mình, hiện tại vẫn là cợt nhả một đôi bạn thân, giống như thân anh em giống nhau cái loại này đi.

Trong lòng cảm tình cuồn cuộn, nhưng Đào Thương mặt ngoài lại không có lộ ra bất luận cái gì dấu vết, hắn chỉ là đạm đạm cười, nói: “Mạnh Đức huynh dưới trướng tướng sĩ dũng mãnh, các dùng mệnh, lấy một chọi mười ta xem đều là ít nói, tào quân tướng sĩ đủ khả năng một địch vạn! Đương coi Viên Thiệu dưới trướng binh tướng như không có gì…… Toàn nima cỏ rác.”

Tào Tháo vừa nghe lời này, sống lưng thẳng thẳng, ha ha một nhạc, trên mặt lộ ra đắc ý biểu tình.

“Hiền đệ thật là quá tán, kỳ thật ta thủ hạ binh tướng cũng không phải đặc biệt mãnh.”

Đào Thương thừa Tào Tháo cao hứng kính tiếp tục nói: “Mạnh Đức huynh dưới trướng tướng sĩ giống như long hổ, ta xem tiểu đệ dưới

trướng nhân mã tại đây khối cũng chỉ do dư thừa, một hồi ra trận nếu là chậm trễ Mạnh Đức huynh binh tướng phát huy, giống như cũng không tốt lắm…… Không ngại đổi bọn họ xuống dưới phụ trách hậu cần bảo đảm, làm cho bọn họ tại hậu phương thế Mạnh Đức huynh dưới trướng các dũng sĩ hò hét trợ uy, cổ vũ tăng sức mạnh, huynh xem việc này như thế nào?”

Tào Tháo trên mặt tươi cười lập tức liền cứng đờ.

“Đào huynh đệ……”

“Làm sao vậy?”

“Mạc con mẹ nó nháo.”

……

Liền ở ngay lúc này, tiền tuyến đầu tường thượng, phụ trách thế Tào Tháo tổng đốc các bộ Tào Nhân quay đầu nhìn về phía đã chuẩn bị đãi chiến các bộ tào quân chiến tướng, lớn tiếng nói: “Chư vị, đại chiến sắp tới, bỉ quân tuy mạnh, nhiên ta quân chính là trăm chiến chi sư, gì sợ Viên Thiệu đám ô hợp! Binh không ở nhiều, đem không ở dũng, ở mưu!”

“Uy vũ! Uy vũ!”

“Y thành trì chi lợi, hoặc địa vực chi lợi, ta chờ cũng là nhưng phá Viên Thiệu chi quân, nhiên như thế hành chi, lại không đủ rồi tráng ta quân chi quân uy, càng không đủ hiện ta quân chi hùng tráng! Đối không?”

“Uy vũ! Uy vũ!”

“Mạc kinh sợ, kinh sợ tắc khủng, mạc chần chờ, chần chờ sẽ bị loạn, mạc do dự, do dự tắc đãi, chỉ có ra sức về phía trước, anh dũng chém giết, mới có thể trí thắng phá địch, báo quốc an dân!”

“Uy vũ, uy vũ!”

“Tử chiến đến cùng, muôn đời lưu danh!”

“Uy vũ, uy vũ!”

“Y lệnh, các bộ tìm lệnh xuất trận!”

“Uy vũ ~~!”

“A a a a a!”

Toàn bộ tào doanh binh tướng, thậm chí còn bao gồm Từ Châu quân các tướng lĩnh ở bên trong, ở đã chịu Tào Nhân khích lệ lúc sau, không khỏi cảm giác trong ngực có một cổ mạc danh huyết khí dâng lên, một khang nhiệt huyết tràn ngập với ngực, bọn họ hận không thể hiện tại liền lao ra thổ trại, sát Viên quân sĩ tốt dùng để phóng thích chính mình trong ngực hào dũng.

“Dựng hoàng kỳ kỳ!” Tào Nhân hét lớn một tiếng.

Theo màu vàng cờ xí qua lại lay động, lấy Vu Cấm cùng Cam Ninh phân biệt suất lĩnh tào quân cùng đào quân cung nỏ doanh ở đột pha giản thành thượng, triển khai trận thế.

Tào quân cung binh dẫn đầu phát uy.

Bọn họ đầu tiên là đem trong tay cung cứng kéo tràn đầy, cài tên nhắm chuẩn không trung, nhìn từ xa tới gần những cái đó Viên quân kỵ binh, lại không có toát ra bất luận cái gì hoảng loạn thần sắc.

Không phải bởi vì bọn họ là người sắt, chỉ là bởi vì bọn họ thân kinh bách chiến, tác chiến kinh nghiệm cực kỳ phong phú cường binh, mới có biểu hiện như vậy.

Đây là lâm trận kinh nghiệm!

Trùng hợp chính là, tào quân binh lính cùng đào quân binh lính, đều có loại này kinh nghiệm.

Này liền dẫn tới, bọn họ đại đa số người đều không sợ quân địch số lượng, dũng mãnh không sợ chết.

Bởi vì bọn họ biết, sợ hãi chỉ biết cho bọn hắn thu nhận tử vong.

Viên quân kỵ binh càng ngày càng gần, Vu Cấm hét lớn một tiếng: “Bắn tên!”

Từ hai thạch cường cung mãn huyền phóng thích những cái đó mũi tên chi hướng về không trung động tác nhất trí bắn đi ra ngoài!

Vô số mưa tên giống như rậm rạp châu chấu giống nhau, từ dưới lên trên bắn về phía không trung, sau đó lại hiện ra đường cong hình, hướng về những cái đó ong nhộng kỵ binh trong đám người, hung hăng bắn đem đi xuống.

Vạn tiễn tề phát, như mây đen che lấp mặt trời, xé rách khai toàn bộ chiến trường.

Trong nháy mắt, liền thấy vào đầu vô số Viên quân kỵ binh cùng chiến mã tru lên bị bắn rơi xuống mã, tiếng người ồn ào, chiến mã tư minh, vó ngựa giẫm đạp đại địa tiếng gầm rú cũng như phí.

Bởi vì Viên quân kỵ binh nhân số thật sự quá nhiều, bởi vậy rất nhiều mũi tên chi chỉ là tùy ý bị bắn ra đi, nhưng tỉ lệ ghi bàn cũng là tương đương chi cao.

Bất quá kỵ binh xung phong bị nỏ binh trận phá được, chuyện này đã sớm ở Văn Sửu đám người đoán trước trong vòng.

Bất quá là bình thường cung nỏ chiến thuật mà thôi, cho dù có một bộ phận tổn thất, nhưng Viên quân trước trận đại bộ phận kỵ binh vẫn là ở tiếp tục hướng trận, hướng về quan độ thổ trại mà đi.

Chỉ cần lướt qua kia nói đơn sơ cự mã, đó là Viên quân thiên hạ!

Dẫm cũng dẫm chết bọn họ.

Cam Ninh cười ha ha, tựa khiêu khích tựa khoe ra hướng về phía Vu Cấm sử cái ánh mắt, sau đó chu chu môi, ý bảo Vu Cấm xem hắn biểu hiện.

Tiếp theo, liền thấy Cam Ninh phân phó dưới trướng lính liên lạc nói: “Liền nỏ doanh hai trận luân phát!”

Kim Lăng liền nỏ doanh sĩ tốt nhóm cất bước tiến lên, kế Vu Cấm cường cung trận lúc sau, bắt đầu lấy liền nỏ trận thế, hướng về Viên quân liên tục tiến hành xạ kích.

Lần này tử, không chỉ là Viên quân trước bộ kỵ binh trận thế đại loạn, liền liền Vu Cấm cùng tào quân chư tướng sắc mặt cũng là thay đổi.

Một mũi tên, một mũi tên, một mũi tên…… Kim Lăng liền nỏ doanh nỏ tiễn phảng phất bắn bất tận, dùng không xong, trong lúc không hề có khoảng cách, hướng về những cái đó kỵ binh trong trận cuồng bắn mà đi.

Cung nỏ chính là kỵ binh khắc tinh, đối mặt cung nỏ, kỵ binh duy nhất trí thắng chi cơ, đó là bắt lấy cung nỏ thượng huyền, thượng mũi tên không đương tới tiến hành nhanh chóng xung phong, chỉ cần làm kỵ binh vọt tới liền nỏ quân phụ cận, cung nỏ binh liền lại không có bất luận cái gì dùng võ nơi.

Kia một chi một chi, bắn ra thong thả nhưng tần suất lại cực nhanh nỏ tiễn, ở bất tri bất giác phía trước, thế nhưng là đem Văn Sửu sở suất lĩnh trước bộ tiên phong kỵ binh quân chậm rãi như tằm ăn lên, bắn cái rơi rớt tan tác.

Cam Ninh đem liền nỏ doanh chia làm hai bộ, đệ nhất bộ phận bắn xong lúc sau, hắn liền lập tức làm đệ nhị doanh tiếp nhận đệ nhất doanh mà thượng, mà đệ nhất doanh liền nỏ tắc nhanh chóng quay lại đi xuống một lần nữa lên đạn, chuẩn bị tiếp nhận đệ nhị doanh tiến công.

Bất quá liền nỏ doanh ngay cả như vậy sắc bén, nhưng thời gian dài như cũ là tồn tại một ít không đương.

Nhưng trên cao đương xuất hiện, tào quân cung nỏ binh lại không có bất luận cái gì hành động thời điểm, Cam Ninh không khỏi liền có chút phẫn nộ rồi.

Hắn hướng về phía Vu Cấm thị uy thức cử cử nắm tay, cao giọng nói: “Với văn tắc! Ngươi còn có thể hay không đánh? Có thể đánh liền đánh, đánh không rõ đổi cá nhân tới cùng lão tử phối hợp…… Đương nhiều năm như vậy tướng lãnh, liền cái cung nỏ doanh đều quản không rõ, còn thượng tướng quân đâu? Ta phi!”

Vu Cấm sắc mặt chợt biến đỏ bừng, hắn vừa mới bị Kim Lăng liền nỏ doanh biểu hiện sở kinh sợ, xem cứng họng, đầu trung trống rỗng.

Trước mắt bị Cam Ninh đột nhiên vừa uống, Vu Cấm mới vừa rồi chợt phản ứng quá vị tới.

Hắn tức giận trừng mắt Cam Ninh liếc mắt một cái, sau đó lại lần nữa hạ lệnh làm thủ hạ tào quân cung nỏ doanh bắn tên nghênh địch.

Kể từ đó chính là đem Cam Ninh hai đội liền nỏ doanh giữa không đương cấp tục thượng.

Tào quân cùng đào quân nỏ trận thay phiên ra trận, quan độ thổ thành mưa tên liền hiện ra cơ hồ không có tạm dừng tình huống, Viên quân trước bộ kỵ binh trận doanh bị bắn sụp đổ, đó là Văn Sửu bản nhân, lại liên tục ngăn chặn số chi liền nỏ lúc sau, bị một mũi tên bắn trúng mũ giáp chi anh, hoảng sợ vô mà chi gian chỉ phải về phía sau thối lui.

Một phen mưa tên bắn lui Viên quân kỵ binh lúc sau, Tào Tháo quân cùng Đào Thương quân liên minh bước kỵ, bắt đầu chính thức triển khai hành động.

Quan độ trước trại các môn toàn mở ra, đại đội tào đào tinh nhuệ binh mã lao ra ngoài thành liệt trận đợi mệnh.

Lấy đào trong quân Triệu Vân, Từ Hoảng, Từ Vinh, Chu Thái, Thái Sử Từ, Từ Thịnh, Tang Bá, Kỷ Linh, Trương Tú chờ mười mấy tên võ tướng vì một bộ.

Lấy tào trong quân Bàng Đức, Diêm Hành, Hạ Hầu Đôn, Tào Hồng, Tào Thuần, Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến, tào hưu, Lương Tập chờ mấy chục mãnh tướng vì một bộ.

Tào đào liên quân chuẩn bị bắt đầu xuất trận ác chiến Viên quân.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 542: ác chiến không thôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào đào liên quân trung các lộ mãnh tướng nhóm, giờ phút này lẳng lặng chờ đợi ở thổ trại các nơi cự mã lúc sau, tùy thời chuẩn bị xuất trận ác chiến.

Bọn họ phía sau, là y lệnh trưng bày tốt quân đội, chậm đợi phía sau trung quân phụ trách chỉ huy điều hành Tào Nhân tiến hành toàn diện chỉ huy điều hành.

Tào đào hai quân võ tướng, đại gia hiện nay tuy rằng là liên hợp trạng thái, nhưng thực hiển nhiên, các vị các tướng lĩnh lẫn nhau chi gian cũng không phải phi thường hài hòa.

Rốt cuộc tào đào chính là nhiều năm qua thật địch thủ, mấy năm tới nay vẫn luôn là tranh cãi không ngừng, bởi vậy trước mắt tuy rằng các vị các tướng quân đều đứng ở cùng cái trận doanh, nhưng thực hiển nhiên bọn họ tâm lại không ở cùng cái trận doanh chỗ.

Trong đó liền có Hạ Hầu Uyên vẫn luôn ở nhìn chằm chằm Triệu Vân, trong mắt lửa giận kỳ thịnh.

Nếu hắn đôi mắt có thể phun hỏa, Triệu Vân hiện tại cơ bản cũng đã hôi phi yên diệt.

“Họ Triệu, sau đó ngươi nhưng theo sát điểm, đừng một không cẩn thận rớt đến đội ngũ ngoài trận, bị Viên quân bắt sống sống lột, không chấp nhận được lão tử ngày sau tìm ngươi báo thù.”

Hạ Hầu Uyên lúc trước ở Hứa Xương chi chiến bị Triệu Vân bắt sống, tuy rằng sau lại bị Đào Thương dùng để trao đổi phóng thích, nhưng trong lòng đối với việc này lại là canh cánh trong lòng.

Cái này mất mặt sự, thường xuyên có thể nửa đêm đem Hạ Hầu Uyên dọa khóc.

Triệu Vân nhìn đều không nhìn Hạ Hầu Uyên liếc mắt một cái, một đôi tinh mắt chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm đối diện biển người tấp nập.

Không bao lâu, phương nghe hắn nhàn nhạt nói: “Triệu mỗ trước nay cũng chưa bị bắt sống quá, nói như thế tới, còn thật sự yêu cầu hướng tướng quân thỉnh giáo một chút kinh nghiệm.”

Hạ Hầu Uyên nghe vậy khí thiếu chút nữa không bối qua đi.

Này không phải cố ý hướng người miệng vết thương thượng rải muối sao?

Không chỉ có là Triệu Vân cùng Hạ Hầu Uyên hai người, mặt khác tào đào tướng lãnh lẫn nhau chi gian cũng ở cho nhau khiêu khích, cái mũi không phải cái mũi đôi mắt không phải đôi mắt.

“Một hồi xung phong liều chết, nhưng đừng nước tiểu đũng quần!”

“Ngươi nói chính là các ngươi tào đem đi?”

“Nghe nói Từ Châu tướng lãnh đánh giặc đều không thể so đàn bà lợi hại, không biết nhưng có việc này?”

“Các ngươi tào quân tướng lãnh đó là so đàn bà cường? Nghe nói Trung Nguyên tướng lãnh đều là ngồi xổm đi tiểu.”

“……”

Ô ô ô ô ~~!

Phía sau kèn đột nhiên vang lên, những cái đó lẫn nhau căm thù các tướng quân sôi nổi không ở mở miệng, bọn họ trên mặt lộ ra túc mục chi sắc, cẩn thận nhìn chằm chằm phía trước những cái đó bước chỉnh tề nện bước nghênh diện nhi tới đại phê lượng Viên quân sĩ tốt.

Mà lúc này đây, tiếp nhận Văn Sửu chỉ huy toàn quân tại hậu phương tiến công tịnh chỉ huy các trận doanh bố trí phương trận người, chính là Viên trong quân nhất thiện dụng binh đại tướng Khúc Nghĩa.

Khúc Nghĩa bày trận cực kỳ chú ý, hắn cũng không thuần một sắc sử dụng kỵ binh, cũng là không rõ một màu sử dụng bộ binh, mà là các liệt phương trận, hỗ trợ lẫn nhau, lấy vững vàng rồi lại không mất tốc độ nện bước, hướng về quan độ chủ chiến tràng cấp tốc đi tới.

Đặc biệt là hắn đội ngũ trung, ở hai bên còn có che giấu người bắn nỏ trợ trận.

Sở hữu tướng lãnh đều biết, kia đó là Khúc Nghĩa năm đó dùng để khắc chết Công Tôn Toản tung hoành bắc địa con ngựa trắng nghĩa từ giành trước binh.

Tào đào xuất trận các tướng lĩnh đều là biết binh, tự nhiên có thể nhìn ra Khúc Nghĩa sở bố trí phương trận lợi hại, mọi người đều là đánh đủ mười hai vạn phần tinh thần, tùy thời chờ đợi trận này kịch liệt va chạm.

Theo Viên quân binh mã càng ngày càng gần, những cái đó rậm rạp sĩ tốt bước chân cũng là càng lúc càng nhanh.

“Hướng a!”

Rốt cuộc, theo xung phong khoảng cách tiếp cận, hai bên binh mã rốt cuộc triển khai hướng địch thủ đánh sâu vào.

“Sát…… A……”

Hai bên nháy mắt tiếp xúc. Trên chiến trường tuôn ra một tiếng vang lớn.

Chiến mã tiếng đánh, tên dài tiếng rít, binh lính tiếng chém giết, trống trận đòn nghiêm trọng thanh, kèn cổ xuý thanh, hỗn tạp ở bên

nhau vang vọng ở chiến trường các góc.

Sắc bén trường thương trường mâu cho nhau xuyên thấu đối phương các binh lính, bị đâm trúng kỵ binh nhóm sôi nổi té rớt mã hạ, ngay sau đó bọn họ đã bị xông lên chiến mã tùy ý giẫm đạp mà chết.

Trung mũi tên binh lính ở trước khi chết ném trên tay trường mâu chiến đao mang theo một chùm lại một chùm máu tươi ở không trung bay múa.

Tào đào liên quân trung, có hai người phân biệt suất lĩnh hổ vệ quân cùng sư hổ quân, ở Viên Thiệu trước bộ chiến trận trung qua lại anh dũng ẩu đả, hai người kia phảng phất là ở phân cao thấp giống nhau, chính là muốn phân ra cái trên dưới cao thấp, lẫn nhau gian mượn phương thức này phân ra cái thắng bại.

Hứa Chử cùng Điển Vi.

Hai người kia ở trong trận giết đã đỏ mắt, hai người giờ phút này chiến giáp đều đã bị cởi xuống dưới, hai người đều là đánh ở trần, điên cuồng từng người ném động trong tay song thiết kích cùng đầu hổ trảm mã đao.

Bọn họ hai người lộ ở trong không khí thân hình, cũng đã bị máu tươi phun xạ hoàn toàn thay đổi, mà song thiết kích cùng trảm mã đao bởi vì máu tươi xâm nhiễm mà biến càng thêm rực rỡ lóa mắt.

Hai người cùng nhau tịnh tiến, kéo, đồng thời cũng là hổ vệ quân cùng sư hổ quân sĩ khí.

“41, 42, 43!” Điển Vi một bên múa may song thiết kích chém giết, một bên còn ở trong miệng không ngừng điểm số, hơi có chút hướng người khác chương hiển chi ý.

Cách đó không xa Hứa Chử cũng là không nhận thua, trong miệng cũng lại hô to: “63, 64, 65!”

Điển Vi dùng song thiết kích một kẹp, đem một người sĩ tốt đầu chém phi, cả giận nói: “Nói hươu nói vượn, ngươi vừa mới rõ ràng giết so lão tử thiếu! Làm sao lập tức vượt qua mỗ gia như vậy rất nhiều!”

Hứa Chử một bên vũ đao bắn huyết, một bên lớn tiếng hồi hô: “Lão tử có thể đánh! Ngươi có thể làm sao?”

“Đánh rắm! Ngươi con mẹ nó nhất định là nói dối hư báo!”

“Hắc hắc, mỗ gia chưa từng!”

Hai người một bên liều mạng chém giết quân địch, một bên còn không quên lẫn nhau châm chọc mỉa mai.

Mà mặt khác một người mãnh tướng Triệu Vân còn lại là suất lĩnh Kim Lăng con ngựa trắng quân, thẳng đến trung quân chỉ huy Viên quân các bộ trấn quân đại tướng Khúc Nghĩa mà đi.

Bất luận Triệu Vân cùng Công Tôn Toản cảm tình đến tột cùng như thế nào, rốt cuộc U Châu Công Tôn Toản năm đó từng đối hắn từng có ơn tri ngộ, hiện giờ nếu là cùng Viên quân giao thủ, kia Triệu Vân thứ nhất vì Đào Thương đánh bại cường địch, thứ hai cũng coi như là muốn thay Công Tôn Toản báo thù.

Khúc Nghĩa giành trước quân năm đó là đánh tan Công Tôn Toản chủ lực bộ đội, Triệu Vân hôm nay cũng tự nhiên là nhắm vào Khúc Nghĩa.

Nếu là có thể gỡ xuống Khúc Nghĩa đầu người, liền có thể tế điện Công Tôn Toản trên trời có linh thiêng.

Nhưng vấn đề là, Kim Lăng con ngựa trắng quân đông hướng thực mau liền bị Khúc Nghĩa phát hiện.

Đương kim thiên hạ, có thể ở thống soái binh mã, thao luyện binh tướng, điều hành binh tướng phía trên cùng Khúc Nghĩa so sánh với nhân vật, có thể nói có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Khúc Nghĩa ngay sau đó hạ lệnh, phái ra hai chi ra tự U Châu Lư long trại kỵ binh, từ tả hữu hai sườn, tấn công Triệu Vân con ngựa trắng quân.

Này hai chỉ kỵ binh đều trải qua Khúc Nghĩa dạy dỗ, thả xuất từ U Châu địa giới, đối con ngựa trắng quân tác chiến chiến thuật cực kỳ rõ ràng, bởi vậy thực mau liền đem Triệu Vân một chúng ngăn cản ở Khúc Nghĩa trung quân đại trận ở ngoài, cũng cùng bọn họ tiến hành mãnh liệt tác chiến.

Khúc Nghĩa huấn luyện kỵ binh cực kỳ lợi hại, cùng Kim Lăng con ngựa trắng quân giao thủ, thậm chí còn ẩn ẩn chiếm cứ thượng phong, bất quá cũng may mắn Triệu Vân bản nhân thực lực siêu quần, thả gan góc phi thường vũ dũng phi thường, dựa vào cá nhân vũ dũng, cũng coi như là ổn định ở sĩ khí, duy trì hai quân giao thủ thế cục.

Các bộ chiến trường tiếng chém giết không ngừng, tào đào liên quân tuy rằng hãn tướng rất nhiều, nhưng đối mặt thực lực cường đại, nhân số đông đảo Viên Thiệu quân đoàn, như cũ là rất khó chiếm cứ thượng phong.

Mà Văn Sửu giờ phút này, cũng là nhắm vào một người hắn đã sớm muốn giết chết nhân vật!

“Thái Sử Từ, ngô huynh trưởng Nhan Lương, chính là tang với nhữ tay chăng?”

Thái Sử Từ đã sớm nghe nói Hà Bắc Văn Sửu chi danh, biết hắn bản lĩnh thượng ở Nhan Lương phía trên, ngay sau đó nói: “Nhan Lương phi ngô một người giết chết, bất quá ngươi nếu là muốn tìm ta báo thù, lại cũng coi như là được chính chủ! Đến đây đi!”

Văn Sửu nghiến răng nghiến lợi phóng ngựa mà thượng, một bên phóng ngựa, một bên lớn tiếng hô quát nói: “Đừng vội khinh ta không biết, ngô huynh phi nhữ một người làm hại, ở sát nhữ lúc sau, lại đi lấy kia mã trung thủ cấp đó là!”

Giọng nói lạc khi, liệt mã rong ruổi mà qua, một đao thẳng đánh ở Thái Sử Từ trường kích thượng, thẳng đem kia trường kích chấn ong ong vang lên, này lực đạo làm Thái Sử Từ ẩn ẩn cảm thấy cánh tay có tê mỏi chi thế.

Thái Sử Từ sắc mặt bất biến, trong lòng lại là kinh hãi.

Này chờ lực cánh tay, tuy là Hứa Chử, cũng chưa chắc có thể cập cũng.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 543: lạc bạc trở chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Văn Sửu vũ dũng thượng ở Nhan Lương phía trên, luận cập một thân sức lực, thậm chí còn có thể áp đảo Hứa Chử.

Hà Bắc đệ nhất lực sĩ chi xưng, Văn Sửu có thể nói là hoàn toàn xứng đáng.

Đổi thành người khác, đối mặt Văn Sửu có lẽ đã sớm đã tâm cảnh run sợ, bị dọa đến cả người phát run, không có đấu địch ý thức.

Nhưng Văn Sửu hôm nay gặp phải người lại không giống thường nhân.

Từ Châu quân Thái Sử Từ chính là kiểu gì mãnh tướng chi tư? Đối mặt địch nhân càng là cường đại, hắn chiến ý đó là càng cường càng hồn hậu, cho dù ở cá nhân khí lực thượng kém Văn Sửu không ít, nhưng Thái Sử Từ lại cũng là vui mừng không sợ, hắn tự nhận là thủ hạ công phu thật chương chưa chắc kém Văn Sửu, hươu chết về tay ai, còn hãy còn cũng chưa biết.

Hai người giống như hổ báo sài lang, ngươi tới ta đi chiến ở một chỗ, hai bên đều lấy ra thật đánh thật chân thật bản lĩnh, ở trên chiến trường cứng đối cứng liều mạng, một thân bản lĩnh có thể nói phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Trừ bỏ Khúc Nghĩa cùng Văn Sửu, Hà Bắc dắt chiêu, Trương Hợp, quách viện, Cao Lãm, khôi nguyên tiến, Hàn cử tử, Lữ uy hoàng, Hàn Mãnh, Tưởng nghĩa cừ, Lữ khoáng, Lữ tường, mã duyên, trương khải, tiêu xúc, trương nam chờ sôi nổi dẫn dắt các bộ binh mã hướng quan độ thổ trại chen chúc mà động, Viên quân triển khai toàn diện trận thế quy mô tiến công quan độ thành lũy.

Nhân số đông đảo Viên quân vừa động, quan độ trại trước tào đào liên quân liền có chút ăn không tiêu.

Như thế đại quy mô trận thế, che trời lấp đất, tuy là Cam Ninh liền nỏ doanh, dường như cũng có chút kiên trì không được.

Vô số mưa tên ở quan độ sườn núi đầu tường bay vụt văng khắp nơi, không đếm được bị thương đám người ngã vào vũng máu trung, trên chiến trường chồng chất ra tới thi thể càng ngày càng cao, máu tươi cũng là càng lưu càng nhiều.

Nhưng cho dù là như thế này, ở trên chiến trường ngã xuống Viên quân sĩ binh nhóm như cũ là giống như muối bỏ biển, đối với đại cục chút nào khởi không đến bất luận cái gì gợn sóng.

Chỉ là bởi vì Viên quân nhân số thật sự là quá nhiều, nhiều đến bọn họ chỉ cần một người một ngụm nước miếng cơ hồ đều có thể yêm toàn bộ quan độ thổ trại.

Đối mặt loại này kinh thiên trường hợp, tuy là Tào Tháo cùng Đào Thương kinh nghiệm mưa gió, giờ phút này sắc mặt cũng đều không phải đặc biệt đẹp, hai đại kiêu hùng trong lòng cũng qua lại đánh run run.

Nhìn những cái đó thủy triều giống nhau Viên quân cơ hồ đem bên ta binh mã tất cả đều bao phủ ở đám đông bên trong, Đào Thương thật sâu hít một hơi, trong lòng hơi hơi cảm giác có chút không ổn.

Hắn quay đầu đối Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh, lại như vậy đi xuống, giống như đối với ngươi ta hai bên quá mức bất lợi, Viên quân số lượng thật sự quá nhiều, lại như vậy mặc cho bọn họ thủy yêm đi xuống, này quan độ thổ trại, sợ là sẽ giữ không nổi.”

Tào Tháo sắc mặt phá lệ âm trầm, rất ít có thể xem hắn lộ ra như thế phức tạp biểu tình.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm mãnh liệt mênh mông Viên quân nhân triều, cắn răng nói: “Viên Bổn Sơ mấy năm nay thế lực cư nhiên

tăng trưởng như thế tấn mãnh, bực này số lượng khổng lồ chi quân, tào mỗ thật sự là trước đây chưa từng gặp.”

Dứt lời, Tào Tháo đối Lý Điển nói: “Truyền lệnh Tào Nhân, trác hắn suất lĩnh trung quân bảo hộ binh tướng đi trước trước trận lâm địch.”

Đào Thương cũng là đối Bùi Tiền nói: “Làm Từ Hoảng cùng Từ Vinh cũng đi thôi, trước mắt lại là không thể lại lưu thủ.”

Lý Điển làm như có chút do dự nói: “Tư Không, thái phó, này đó binh mã một khi tất cả đều phái đi ra ngoài, kia bảo hộ nhị vị binh lực, có phải hay không liền không khỏi quá mức bạc nhược chút?”

Tào Tháo cười lạnh một tiếng không nói gì.

Đào Thương nhưng thật ra phi thường hòa khí, cười nói: “Mạn thành tướng quân, chuyện tới hiện giờ, Viên Thiệu nếu là đánh vào tới rồi này thổ trại trung tới, hai chúng ta bên người dù cho có binh có đem, lại có ích lợi gì? Kia còn không phải cùng đã chết giống nhau.”

Lý Điển nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, hoả tốc sai người nhanh chóng truyền lệnh.

Kể từ đó, lưu tại Tào Tháo cùng Đào Thương bên người cuối cùng binh lực cũng đều đầu nhập tới rồi chiến trường trung, này đó binh mã chính là tào đào hai người cuối cùng cái chắn cùng bảo đảm, cũng là tinh nhuệ trung tinh nhuệ, không có bọn họ, Tào Tháo cùng Đào Thương hai người bên người, cơ bản liền cùng cấp với không.

Này đó thân vệ quân nhảy vào loạn trận lúc sau, xác thật thu được không giống bình thường hiệu quả, bọn họ phối hợp trước trận binh tướng, ngạch bảo vệ cho yết hầu, như lang tựa hổ giống nhau đánh bại Viên quân nhằm phía thổ trại một chi lại một chi quân đội.

Kể từ đó, đảo cũng là tạm thời ổn định ở thế cục, làm thiên bình một lần nữa cân bằng xuống dưới.

Viên quân trước trận sĩ tốt thương vong quá lớn, có một bộ phận binh lính bắt đầu xoay người đào tẩu, bọn họ đánh chỉ cần tránh được bên người đồng lõa chính là có thể bảo mệnh tâm thái, đem khôi giáp cùng binh khí trên mặt đất loạn ném.

Viên quân trước trận đã chịu cường ngạnh cản trở, khiến cho toàn bộ Viên quân đi tới quân trận đã chịu nghiêm trọng cản trở, phía sau khổng lồ binh đội không có cách nào tiếp tục vượt qua qua đi, khiến cho sau đó phương tiến lên đã chịu nghiêm trọng tắc.

Này liền giống vậy là vô số sơn dương đàn, bị tắc nghẽn ở một cái nho nhỏ cửa cốc, vào không được lui không ra, chỉ có thể mặc cho cửa cốc sói đói một con một con gặm cắn mà thực.

Tự Thụ ở Viên Thiệu bên người, nhìn xa đến phía trước tình hình, không khỏi thâm nhíu mày, khuyên can nói: “Đại tướng quân, tào đào nhị tặc binh mã cư nhiên như thế ngoan cường, nếu là không cần kế, liền tính là ta quân cường công phá này quan độ thổ trại, chỉ sợ cũng sẽ đã chịu không nhỏ thương vong, đại tướng quân không ngại truyền lệnh đến trước quân, làm Lữ khoáng, Lữ tường hai người các lãnh một quân, từ mặt khác hai sườn giáp công thổ trại, ba đường bọc đánh, hoặc nhưng công thành.”

Viên Thiệu cười ha ha, lắc đầu nói: “Tắc chú, nhữ quá không phóng khoáng, đối phó Tào Tháo cùng Đào Thương nhị tặc, cần gì dùng như thế giảo quyệt kỹ xảo? Chính diện phá quan độ, đối với ta quân tới nói, chính là việc dễ như trở bàn tay, Viên mỗ hành vương đạo chi binh, tự nhiên dùng vương đạo phương pháp……”

Viên Thiệu nói mới vừa nói xong, đột nhiên, lại là cảm giác được trên đầu mũ giáp phát ra một tiếng trầm trọng trầm đục.

“Ầm ~”

Viên Thiệu đầu tiên là sửng sốt, ngốc ngốc nhìn phía trước, phảng phất không thể tin được lập tức phát sinh sự tình.

Không bao lâu, liền thấy Viên Thiệu tức giận quay đầu đi, phẫn hận đánh giá phía sau vẻ mặt mờ mịt đi theo chúng văn võ, gầm rú nói: “Cái nào hỗn trướng! An dám như thế vô lễ…… Bổn đại tướng quân mũ giáp cũng là các ngươi dám tùy tiện gõ? Ai như vậy tay thiếu!”

Mọi người đều là ngốc lăng lăng giương miệng.

Không ai gõ ngươi mũ giáp a?

Viên Thiệu từng cái nhìn quét mọi người một vòng, nhìn không ra cái gì cuối cùng, chỉ phải quay đầu đi, tiếp tục đánh giá phía trước chiến trường.

Không quá nhất thời canh ba, Viên Thiệu cảm thấy chính mình mũ giáp, lại phát ra “Ầm” một tiếng giòn vang.

Còn con mẹ nó không để yên là không!

Lần này tử, Viên Thiệu là hoàn toàn nổi giận, hắn một phen giữ chặt cương ngựa, quay đầu ngựa lại nhìn về phía phía sau mọi người, cả giận: “Ai? Ai làm! Ai dám gõ Viên mỗ mũ giáp? Đứng ra! Dám làm đừng không dám nhận!”

Chúng tướng ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi.

“Đại tướng quân, ngài đang nói cái gì đâu? Không ai gõ ngươi mũ giáp a?”

Viên Thiệu nổi giận đùng đùng nói: “Đánh rắm! Không ai gõ Viên mỗ mũ giáp, chẳng lẽ là quỷ đánh không thành? Chạy nhanh cho ta thừa nhận! Không thừa nhận làm ta điều tra ra, tất nhiên nghiêm trị không tha…… Cả nhà ngũ mã phanh thây!”

Đại gia cùng nhau lắc đầu, đều nói không có.

Viên Thiệu một lóng tay một người thiên tướng: “Có phải hay không ngươi gõ?”

Kia thiên tướng vội vàng lắc đầu: “Không, không phải.”

“Vậy ngươi đem gõ người kia nói ra, không nói ngươi liền thế hắn gánh tội thay!”

Kia thiên tướng nghe vậy thiếu chút nữa không khóc. com

“Đại tướng quân, thật sự không có người gõ ngươi đầu a!”

Này thiên tướng không quá có thể nói, rõ ràng là gõ mũ giáp, thiên nói gõ đầu, chỉ do thiếu loát hình.

Viên Thiệu khí râu thẳng kiều: “Đem cái này liền tiếng người đều sẽ không nói đồ vật cho ta kéo xuống đi đánh, chiếu chết đánh!”

Tả hữu thị vệ tiến lên, đem kia mặt liên tục kêu gọi “Oan uổng” thiên tướng kéo xuống tấu.

Viên Thiệu quay đầu, lại nhìn về phía mặt khác một người giáo úy.

“Ngươi nói, là ai đối Viên mỗ bất kính!”

“Đại tướng quân, ta, ta thật không biết.”

“Kéo xuống đi đánh, cũng chiếu chết đánh!”

Viên Thiệu nói xong, lại chuyển hướng một người, vừa định mở miệng, đột nhiên liền cảm thấy chính mình mũ giáp bắt đầu phát ra liên tục bị gõ “Ầm, ầm, ầm” thanh âm.

Tự Thụ dùng tay áo che khuất đầu, đối Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân, hạ mưa đá!”

Viên Thiệu ngẩng đầu nhìn trời, lại thấy thiên hạ bắt đầu một chút một chút đi xuống lạc tiểu băng khối.

Từ vừa mới ngay từ đầu linh tinh điểm điểm, số lượng dần dần tăng đại tăng nhiều, không bao lâu lại hỗn loạn nước mưa, rầm rầm hạ xuống, nện ở đám người bên trong.

Này mưa đá tuy rằng tạp không chết người, nhưng trọng lực thế năng lại là cực đại, không bao lâu liền đem trên chiến trường hai bên quân đội tạp khổ không nói nổi.

Các tướng sĩ đừng nói là đánh giặc, dùng hai tay bảo vệ đỉnh đầu đều không đủ dùng.

Tự Thụ vội vàng tiếp đón hơn người tới cấp Viên Thiệu bảo vệ đỉnh đầu, một bên bảo hộ hắn một bên nói: “Đại tướng quân, mưa đá như vậy đại, này trượng căn bản là vô pháp đánh, trước mắt vẫn là tạm thời thu binh, tìm kiếm cơ hội, đi thêm đối Đào Thương cùng Tào Tháo cường công không muộn.”

Viên Thiệu ngửa đầu nhìn bầu trời, nhìn trên bầu trời thưa thớt, càng già càng đại mưa đá, thở dài khẩu khí, nói: “Ý trời không muốn làm ngô diệt này nhị tặc chăng?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 544: Đào Thương ra lương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chiến trường phía trên, mưa đá kẹp ở nước mưa, lại lãnh lại ngạnh, không ngừng gõ ở đây trung tướng lãnh bọn lính trên đầu, lại lãnh lại ngạnh, đem đại gia toàn thân đều tạp sinh đau.

Tại đây loại tình hình hạ, đừng nói là cầm binh khí qua lại đánh giặc, hai bên tướng sĩ hận không thể nhiều sinh ra một cái cánh tay tới đem đầu bảo vệ không bị mưa đá tạp đến.

Nhưng cho dù là như thế này, cũng chưa chắc có thể bảo hộ đầu chu toàn.

Hơn nữa nước mưa thêm mưa đá xu thế thực rõ ràng là càng lúc càng lớn, xem tình hình cơ hồ đều có chút tầm tã mà đảo thế.

Tại đây loại bất đắc dĩ tình hình dưới, hai bên chỉ có thể tạm thời thu binh, từng người hướng về phía sau mà triệt để tránh thiên tai, dung ngày sau lại đồ hiệu quả về sau.

Sự tình tuy rằng là như vậy sự tình, nhưng ở giao thủ chư tướng bên trong, vẫn là có một ít người là không nghĩ dừng tay.

Này trong đó tự nhiên chính là lấy Văn Sửu vì nhất.

Văn Sửu không giống người khác dường như dùng tay liều mạng che đậy đầu, mà là mặc cho kia cây đậu viên đại mưa đá, sét đánh bạch bạch dừng ở chính mình đầu dưa thượng.

Văn Sửu vừa mới cùng Thái Sử Từ đua cực hung, liền mũ giáp cũng không biết rớt đi nơi nào, trước mắt toàn bộ đầu tất cả đều lỏa lồ ở bên ngoài, không có bất luận cái gì bảo hộ thi thố, những cái đó

mưa đá liên xuyến nện ở hắn trên đầu, trong nháy mắt liền đem hắn đầu khái tất cả đều là đại bao, giống như Thích Ca giống nhau.

Thái Sử Từ xem Văn Sửu đỉnh một đầu đại bao, còn vẫn tàn nhẫn nhìn chính mình, trong lòng thẳng khởi nổi da gà.

Này họ Văn cũng quá bá đạo đi, hắn là một chút cũng không sợ đau a.

Này may là hạ mưa đá, này nếu là hạ gạch, tạp hắn đầy mặt huyết, xem hắn còn có thể hay không có công phu nhìn chằm chằm chính mình nhìn.

Thái Sử Từ dùng trong tay trường kích ở trên bầu trời khảy những cái đó mưa đá, một bên chậm rãi về phía sau lui lại, một bên cẩn thận nhìn chằm chằm Văn Sửu, để ngừa bị thằng nhãi này đột nhiên tiến công.

Văn Sửu mắng mi trừng mục đích căm tức nhìn Thái Sử Từ, không bao lâu phương nghe hắn quát: “Thái Sử Từ, ngươi chờ! Đại ca chi thù, ta tất đương sẽ báo! Hai ta chi gian sớm muộn gì quyết một sống mái!”

……

Một hồi thật lớn mưa đá đem hai bên trận đầu ác chiến kết thúc, nhưng quan độ đại chiến lại chưa chấm hết, đãi mưa đá ngừng lúc sau, Viên Thiệu lại lục tục qua lại phái tướng lãnh đối quan độ thổ trại tiến hành thay phiên oanh tạc, chỉ là quy mô rất xa không kịp lần đầu tiên như vậy đại tiện đúng rồi.

Gần bảy ngày, quan độ thổ trại chung quanh, tiểu mật độ chiến đấu tiến hành rồi 30 dư chiến.

Tuy rằng hai bên các có thắng bại, nhưng thân là chủ tướng Tào Tháo cùng Đào Thương đều có thể xem minh bạch, Viên Thiệu binh mã thật sự là quá nhiều, hơn nữa trước mắt tuy rằng là ở Trung

Nguyên địa giới nội, nhưng ưu thế vẫn là ở dần dần hướng về Viên Thiệu bên kia dựa sát.

Vì tránh cho quân tâm rung chuyển, Tào Tháo trước mắt chỉ có thể tìm Đào Thương thương nghị.

“Viên Thiệu thế lực quá lớn, cùng hắn nhiều như vậy binh tướng đánh với, có thể duy trì được tam quân chiến ý cùng sĩ khí, vốn dĩ liền thuộc không dễ, nhưng trước mắt chúng ta sự tình quá mức hỗn độn, hơn nữa ở lương thảo thượng, tào mỗ xa không kịp Viên Thiệu hùng hậu, kéo dài lâu ngày, ta sợ là……”

Đào Thương đạm đạm cười, nói: “Mạnh Đức huynh, nếu là ngươi một mình đối mặt Viên Thiệu ngập trời đại quân, đối với ngươi mà nói, trận này chiến sự lương thảo có lẽ sẽ là một cái thật lớn vấn đề, nhưng trước mắt là ngươi là cùng ta cộng đồng hợp binh cùng Viên Thiệu chống lại, này lương thảo phương diện, ta Kim Lăng thành sẽ tự thế ngươi giải quyết…… Yên tâm đi, quản no quản đủ.”

Tào Tháo nghe vậy tức khắc sửng sốt, không thể tin được nhìn Đào Thương.

Họ Đào cho ta cung cấp lương thảo? Tiểu tử này nên không phải đầu làm tên lạc cấp bắn trúng đi?

Trầm mặc sau một lúc lâu, phương nghe Tào Tháo hồ nghi nói: “Lương thảo…… Tặng cho ta?”

Đào Thương dùng sức gật đầu: “Tặng cho ngươi.”

“Tặng không? Không cần tiền?”

“Lý luận thượng là không cần tiền, nhưng nếu Mạnh Đức huynh thật sự là băn khoăn, có thể thích hợp ý tứ ý tứ cho ta lấy điểm.”

“Dù sao cũng phải bởi vì điểm cái gì a!” Tào Tháo trực tiếp đem trong ngực nghi hoặc nói ra: “Bạch cho người khác đồ vật, này cũng

không phải là ngươi phong cách, tào mỗ cầm ấm áp a…… Ta sợ hãi.”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Bởi vì ta là một người chính nhân quân tử.”

“Ngươi lời này liền Viên Thiệu hiện tại đều lừa gạt không được, còn tới cùng tào mỗ chơi này bộ tiện chiêu? Chạy nhanh nói thật, bằng không ta nhưng cùng ngươi cấp!” Tào Tháo thiên tính đa nghi, vô luận Đào Thương nói như thế nào hắn chính là không tin.

Đào Thương không cao hứng.

Nương! Tặng không ngươi đồ vật, ngươi xem ngươi cái kia run run rẩy rẩy, lo trước lo sau chết ra!

Bản công tử cho ngươi lấy lương thảo còn lấy ra tật xấu tới là không?

“Mạnh Đức huynh, ngươi nếu là thật sự không tin được đào mỗ, này lương thảo, ngươi đại có thể không cần…… Đừng làm cho ta xài tiền cầu ngươi muốn ta nhân tình giống nhau, ta Đông Nam nhân khẩu mấy trăm vạn, muốn ăn cơm người nhiều, không nhất định thế nào cũng phải tặng cho ngươi tiêu phí.” Đào Thương mặt trầm xuống, trực tiếp lật đổ lời mở đầu.

Tào Tháo biết được Đào Thương tiểu tử này từ bảy năm trước chính là cái trở mặt không biết người chủ, mặt ngoài là cái nho nhã quân tử, kỳ thật trở mặt không biết người chính là nhất tuyệt.

Hắn ngay sau đó xua tay nói: “Tào mỗ cũng không là ý này, Đào huynh đệ chớ trách móc! Huynh đệ như thế hậu ý duy trì, tào mỗ tự nhiên là yếu lĩnh cái này tình, lương thảo vẫn là muốn.”

Đào Thương trợn trắng mắt.

Tiện da, hảo thuyết hảo thương lượng không làm, thế nào cũng phải tổn hại ngươi hai câu ngươi mới thoải mái.

Đào Thương mày một chọn, nói: “Mạnh Đức huynh xác định muốn ta Từ Châu quân lương thảo? Ngươi nhưng ngàn vạn không cần miễn cưỡng mới là, ta không nhất định phi làm ngươi muốn.”

“Tào mỗ tuyệt không phải miễn cưỡng, đều là phát ra từ phế phủ! Tự đáy lòng tưởng lãnh huynh đệ ân tình này!”

Đào Thương lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, nói: “Như thế, kia đó là tốt nhất…… Có ta Kim Lăng, Hàng Châu, Tô Châu chờ mà đẫy đà lương thảo làm chống đỡ, chúng ta cùng Viên Thiệu giao chiến, tuyệt không nỗi lo về sau, đừng nhìn họ Viên chiếm cứ Hà Bắc bốn châu, nhưng hắn nếu là tưởng cùng ta so phú, ta kéo chết hắn hai cái qua lại.”

Nghe xong Đào Thương nói, Tào Tháo trong lòng thực hụt hẫng.

Này hay là, đó là kia trong truyền thuyết khoe ra sao?

Tuổi còn trẻ liền như vậy có thể xú khoe khoang, tương lai số tuổi lớn hắn không được so Viên Thiệu còn cuồng?

Ghét nhất chính là các ngươi này đó kẻ có tiền.

Đào Thương nhìn Tào Tháo không lắm vui sướng mặt, đột nhiên nói: “Ta cấp Mạnh Đức huynh đưa lương có thể, nhưng ta yêu cầu một điều kiện.”

Quả nhiên!

Ta liền biết!

Tào Tháo trong lòng thầm mắng Đào Thương vô sỉ, trong thiên hạ nào có sẽ trống rỗng tặng không nhân gia đồ vật người? Đặc biệt vẫn là cái này tiểu hỗn trướng!

“Đào huynh đệ có gì điều kiện? Thí ngôn chi!”

Đào Thương cười cười, nói: “Nói là điều kiện, nhưng kỳ thật cũng chỉ là một cái yêu cầu! Tuy rằng ta Kim Lăng phú giáp thiên hạ,

nhưng kho lúa dù sao cũng là ta Kim Lăng thành mạch máu, bởi vậy hướng trong quân các nơi điều động lương thảo, hoặc là lấy lương áp giải, đều yêu cầu từ ta quân sĩ tốt tới làm, của cải cùng Giang Nam cảnh nội cụ thể tình huống, thật sự không có phương tiện hướng Tào huynh triển lộ, Tào huynh chỉ lo hướng ta nói mỗi tháng yêu cầu nhiều ít lương thảo, nhiều ít ngũ cốc cỏ khô là được, ta sẽ tự phái người đưa đi."

Nói đến này, Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: "Rốt cuộc, chúng ta chỉ là vì đối phó Viên Thiệu mà tạm thời hợp tác, ta nhưng không nghĩ đem sự tình quan ta mạch máu lương thảo chi tiết nói cho Mạnh Đức huynh, điểm này việc nhỏ huynh trưởng nói vậy có thể lý giải đi?"

Tào Tháo trầm tư một chút, cảm giác Đào Thương lời này hợp tình hợp lý.

Hơn nữa áp vần lương thảo sự tình nếu là đều có hắn phụ trách, kia nhà mình ngược lại là không có gì sự làm, không cần phân ra một bộ phận nhân lực đi làm việc này.

Cũng coi như là chuyện tốt.

"Nếu Đào huynh đệ đối tào mỗ không lắm yên tâm, kia việc này y ngươi đó là." Tào Tháo cười ha hả đáp ứng rồi Đào Thương.

Ngay sau đó, Tào Tháo lại đối Đào Thương nói: "Nhưng trước mắt, liền tính là lương thảo càng đủ kiên trì trụ, nếu là cùng Viên Thiệu đánh đánh lâu dài, hai ta gia mặc cho Viên Thiệu như vậy thay phiên qua lại tấn công quan độ, lại cũng phi kế lâu dài, kéo dài lâu ngày, sĩ khí sợ là khó có thể vì kế."

Đào Thương nghe vậy cũng không sốt ruột, hắn chỉ là cười nhìn Tào Tháo, nói: "Mạnh Đức huynh không cần cùng ta trang khờ, công chi dụng binh, luôn luôn không phải cố thủ người, trước nay đều là cực kỳ chế địch, trước mắt liền tính là không thể nhất thời đắc thắng, nhưng lấy Mạnh Đức huynh chi thao lược, muốn cực kỳ chiêu trị

Viên Thiệu một trị làm hắn không như vậy kiêu ngạo, sợ cũng không phải cái gì việc khó.”

Một phen nói ra tới, Tào Tháo trong lòng tức khắc không khỏi có chút thấp thỏm.

Tiểu tử này như thế hiểu biết chính mình…… Thậm chí hãy còn ở Bổn Sơ phía trên!

Tào Tháo âm thầm cảm khái, chính mình quả nhiên là không có nhìn lầm, Đào Thương xác thật mới là chính mình chân chính kình địch! Viên Thiệu nhiều nhất chỉ có thể xếp hạng vị thứ hai.

Cũng là cố ý thử Đào Thương, Tào Tháo ngay sau đó cười nói: “Kia y theo hiền đệ chi thấy, tào mỗ lần này muốn cực kỳ địa phương, lại là ở nơi nào đâu?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Rất đơn giản…… Quan Trung hướng Tịnh Châu.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 545: cáo già cùng tiểu hồ ly

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, Tào Tháo phát ra từ nội tâm cảm thấy bội phục.

Biết tào mỗ giả, Từ Châu Đào Tử Độ cũng.

Hắn gật gật đầu, nói: “Không tồi. Viên Thiệu dục chiếm cứ phương bắc, về cơ bản chỉ có ba chỗ chiến lược muốn hướng, một là từ Thanh Châu nhập ngươi Lang Gia quốc, xâm chiếm Từ Châu, nhưng này thực lực quân đội đã bị Đào huynh đệ sở bại, liền đại tướng Nhan Lương cũng là chết sa trường, trưởng tử Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp cũng là vì ngươi bắt, có thể nói mất nhiều hơn được, ngắn hạn nội hắn quả quyết không dám thử lại; nhị đó là ngươi ta hiện nay cùng hắn giao chiến Trung Nguyên chi cảnh, cũng là chính diện chiến trường, tam đó là kia từ Tịnh Châu nhập quan trung, mở ra ta quân cánh, bất quá Chung Diêu ở Lạc Dương liên hợp Quan Trung chúng chư hầu, lại cũng không làm Viên Thiệu chiếm được cái gì tiện nghi.”

Đào Thương hướng về phía Tào Tháo dựng thẳng lên một cái ngón tay cái: “Mạnh Đức huynh bày mưu lập kế, tính Viên Thiệu chỗ tính, thật sự là hảo thủ đoạn.”

Lời này xác thật là hắn phát ra từ nội tâm, Tào Tháo chiến lược xem cùng đại cục ý thức, xác thật là xuất sắc, không phải giống nhau hảo.

Tào Tháo được đến Đào Thương khẳng định, trong lòng cũng rất là thoải mái, hắn loát theo chòm râu, chậm rì rì tiếp tục nói: “Trước mắt Viên Thiệu toàn bộ binh lực cơ bản đều trữ hàng ở Trung Châu chi

cảnh, mà chúng ta hai bên binh lực cũng ở chỗ này canh phòng nghiêm ngặt, không cho Viên Thiệu vượt biên một bước, nhưng phòng thủ chung quy chính là hạ sách, chúng ta còn cần đánh mấy tràng thắng trận dùng để tăng lên sĩ khí, tào mỗ trong tay có một chi binh mã, vẫn luôn giấu giếm với Quan Trung chi cảnh, chỉ chờ thời cơ sung túc, liền sẽ làm cho bọn họ cắm vào đến Viên Thiệu Hà Nội bụng, dù cho là nề hà Viên Thiệu không được, lại cũng có thể làm hắn quân tâm không xong, được cái này mất cái khác, đãi này có biến lúc sau, đương nhưng thành tựu đại sự.”

Nói đến này, Tào Tháo cố ý vô tình dựng thẳng bộ ngực, pha cao ngạo nói: “Đào huynh đệ nghĩ như thế nào?”

Tào Tháo nói ở giữa Đào Thương lòng kẻ dưới này, đồng thời cũng xác minh hắn trong lòng một cái phỏng đoán.

“Cao, thật sự là cao!”

Tào Tháo cười ha ha: “Đào huynh đệ không cần như thế khen, tào mỗ biết ngươi cũng là thông cẩn người, tới khi nói vậy cũng tất nhiên là có một ít đối phó Viên Thiệu biện pháp cùng sách lược, không ngại nói đến nghe một chút, chúng ta cùng nhau tham tường tham tường.”

Đào Thương thấy Tào Tháo như thế xem trọng chính mình, không khỏi âm thầm cảm khái.

Chính mình thật đúng là chính là có một cái biện pháp có thể dùng để thử xem, chỉ là không nghĩ tới Tào Tháo cư nhiên có thể đoán được chính mình có này một tay, xem ra hắn đối chính mình là hiểu biết thâm hậu.

Đào Thương ngay sau đó nói: “Đào mỗ năm đó chinh phạt bạch sóng quân xong lúc sau, ở suất chúng phản hồi Từ Châu trên đường, từng kết bạn hắc sơn quân tặc soái Bạch Nhiễu cùng tướng lãnh Khôi Cố, năm đó đào mỗ nhất thời chi nhân, từng có ý vô tình để lộ ngôn ngữ, làm Bạch Nhiễu không có suất binh đi Hà Nam, bởi vậy cũng coi như là gián tiếp cứu hắn một mạng, hiện giờ hắc sơn

quân cùng Viên Thiệu thế bất lưỡng lập, đào mỗ cố ý làm thư một phong, thỉnh Bạch Nhiễu cùng Khôi Cố khuyên Trương Yến xuất binh, đánh lén Viên Thiệu lúc sau, hoặc thật có chút đại tác dụng.”

Tào Tháo cẩn thận cân nhắc một hồi, mới nói: “Nghe nói kia Bạch Nhiễu mấy năm gần đây ở hắc sơn trong quân thượng vị cực nhanh, hiện giờ đã là Chử Phi Yến dưới trướng có thể đếm được trên đầu ngón tay cánh tay nhân vật, nếu là từ hắn đi khuyên Trương Yến xuất binh, hơn nữa Trương Yến cùng Viên Thiệu ân oán thâm hậu, hoặc nhưng thành công, không thể tưởng được đào lão đệ cư nhiên nhận thức hắn, thật ý trời thành toàn ngươi ta cũng.”

Đào Thương vừa nghe Tào Tháo nói như vậy Bạch Nhiễu, không khỏi vui mừng quá đỗi.

Chính mình tuy rằng cùng Bạch Nhiễu chỉ có gặp mặt một lần, nhưng kia một mặt đủ rồi cả đời khó quên.

Rốt cuộc hắn cũng là mượn từ cùng Bạch Nhiễu quen biết nhân duyên mà nhận thức Quách Gia, trong đó khúc chiết, thật sự là một lời khó nói hết.

Thời gian thấm thoát, không thể tưởng được Bạch Nhiễu ở hắc sơn trong quân, cư nhiên cũng hỗn thành đỉnh cấp nhân vật.

Đào Thương mấy năm gần đây đối hắc sơn quân không có gì chú ý, ngay sau đó cố vấn Tào Tháo nói: “Xin hỏi Mạnh Đức huynh, Bạch Nhiễu mấy năm nay là bởi vì cái gì nguyên nhân ở hắc sơn trong quân địa vị quật khởi, cư nhiên thành Trương Yến phụ tá đắc lực? Chẳng lẽ là người này năng lực cực cường?”

Cũng khó trách Đào Thương đối việc này cảm giác sâu sắc nghi hoặc.

Không nên a, năm đó chính mình thấy Bạch Nhiễu thời điểm, tên kia cùng 250 (đồ ngốc) không có gì khác nhau a? Trương Yến coi trọng ai không tốt, cố tình coi trọng hắn? Nghĩ sai rồi đi?

Vẫn là Bạch Nhiễu kia tư lòng dạ thật sự quá sâu, cho nên năm đó biểu hiện không khỏi quá mức ấu trĩ chăng? Khiến chính mình nhất thời trông nhầm, nhìn lầm rồi hắn?

Tựa hồ là nhìn ra Đào Thương nghi hoặc, Tào Tháo ngay sau đó nói cho hắn chân tướng.

“Đào huynh đệ cũng không cần đem việc này tưởng quá mức phức tạp, kỳ thật là năm đó Trương Yến ở U Châu bại cấp Viên Thiệu lúc sau, thủ hạ binh mã tán loạn bị tiêu diệt giết rất nhiều, thân tín tướng lãnh phần lớn cũng bởi vì kia tràng chiến sự chết trận, hắc sơn quân xuất hiện rất nhiều không đương, trong lúc nhất thời không người nhưng dùng, bởi vậy mới đem trả thêm cấp đề bạt lên, cùng có thể hay không lực, không gì đại quan hệ.”

Đào Thương: “……”

……

Hai người lại thương lượng một lúc sau, Đào Thương ngay sau đó đứng dậy cáo từ.

Đào Thương đi rồi, Tào Tháo liền lập tức tìm tới phụ trách Hứa Xương ưng xà phủ chủ sự Giả Hủ.

Vừa thấy Giả Hủ mặt, Tào Tháo liền trực tiếp há mồm nói: “Quả nhiên là như Văn Hòa sở tính, Đào Thương cùng hắc sơn quân xác thật là có chút liên hệ.”

Giả Hủ bình đạm gật gật đầu, nói: “Ưng xà phủ thám tử đã sớm điều tra ra Đào Thương năm đó chinh phạt bạch sóng khi trở về, đã từng cùng hắc sơn quân từng có tiếp xúc, hơn nữa nghe nói Đào Thương trong tay có khăn vàng một vị cô nhi, nhưng người này bị Đào Thương tàng sâu đậm, ít có người biết, bất quá mấy năm gần đây tới, Nhữ Nam, Thanh Châu khăn vàng không ít quy phụ Đào Thương, chỉ sợ cũng có trong này nguyên nhân…… Ta xem Đào Thương đối hắc sơn quân duỗi tay cũng là sớm muộn gì sự.”

Tào Tháo nghe vậy thở dài: “Trận này chiến sự, chúng ta nếu là quả nhiên có thể đánh bại Viên Thiệu, kia bước tiếp theo, liền cũng muốn chạy nhanh liên hệ hắc sơn quân, không thể làm Đào Thương ngày sau đem toàn bộ hắc sơn quân đều ăn đi mới là.”

Giả Hủ cung kính một cúi người, nói: “Tư Không cứ việc phụ trách chỗ sáng chiến sự, này âm thầm việc, đều có lão hủ lén điều hành đó là, trước một đoạn thời gian, Quan Trung Chung Diêu bên kia gởi thư, nói là khăn vàng cũ tặc trương bạch kỵ cùng Quan Trung chư hầu không hợp, cố ý dựa vào Tư Không, lấy cầu che chở, lão phu tưởng ở từ hắn trên người xuống tay, dùng để cạy động hắc sơn.”

Tào Tháo sang sảng vung tay lên, nói: “Văn Hòa cứ việc buông tay đi làm, tào mỗ làm Chung Diêu phối hợp ngươi là được.”

……

Trở về nhà mình doanh trại, Đào Thương liền lập tức tìm tới Quách Gia.

“Quả nhiên như chúng ta trước đó phỏng đoán, Tào Tháo cùng Tây Lương tặc Lý Giác cùng Quách Tị đám người đã đáp thượng tuyến.”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Đầu năm khi Trương Tú cùng hồ xe nhi tới đầu, liền từng ngôn Lý Giác cùng Quách Tị chuẩn bị đầu hàng Tào Tháo, bất quá kinh chúng ta giáo sự phủ mấy phen kiểm chứng, xác vẫn luôn không có nắm giữ thực chất tính đồ vật, ngươi cùng Tào Tháo nhàn thoại việc nhà, cư nhiên liền bộ ra tới, thực sự lợi hại! Như thế nào điều tra ra tới?”

Đào Thương nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tào Tháo đương nhiên sẽ không đối ta nói khẳng định nói, chỉ là hôm nay ta cùng Tào Tháo thiết mưu đối phó Viên Thiệu, Tào Tháo tính toán làm Lạc Dương Chung Diêu liên hợp Quan Trung chư hầu bắc thượng Tịnh Châu quấy rầy Viên Thiệu, Quan Trung chư hầu lấy Mã Đằng cùng Hàn Toại cầm đầu, tuy rằng đối Chung Diêu kính phục, nhưng cũng tuyệt đối không thể dễ dàng vì hắn liền đi đắc tội Viên Thiệu, những người đó đều là ích kỷ hạng người, làm sao có thể như thế? Chỉ có Lý

Giác cùng Quách Tị năm đó bởi vì Đổng Trác việc cùng Viên Thiệu có đại thù, huống chi hơn nữa Trương Tú lời mở đầu cùng lần này cùng Tào Tháo chi mưu lẫn nhau xác minh, ta liêu Tào Tháo tất nhiên là đã sớm đã thu phục Lý, quách hai người, bất quá chỉ là làm cho bọn họ đảm đương thiên quân, tùy thời bắc thượng Tịnh Châu…… Chưa từng đặt tới mặt bàn đi lên.”

Quách Gia nghe vậy bừng tỉnh, nói: “Lý Giác cùng Quách Tị hai người thực lực không nhỏ, đặc biệt là Lý Giác phi hùng quân, này nhị tặc nếu là cùng Tào Tháo liên hợp, sợ là như hổ thêm cánh.”

Đào Thương cười nói: “Tào Tháo muốn chịu Lý quách, với ta mà nói cũng cũng không lo ngại, bất quá canh dù sao cũng phải hai người cùng nhau phân, một mình một người độc chiếm, quá không phóng khoáng…… Không chú ý.”

Quách Gia nghe ra Đào Thương ý tại ngôn ngoại, ngay sau đó nói: “Không chú ý nói, lại nên như thế nào?”

Đào Thương nhẹ nhàng sờ sờ cái mũi, nói: “Không chú ý nói. Ta liền dạy hắn như thế nào chú ý! Ta đã đáp ứng rồi Tào Tháo, tại đây tràng chiến sự kết thúc trước, sẽ chủ động cung ứng hắn mọi người mã cỏ khô cung cấp, bất quá hết thảy cỏ khô vận chuyển quay vòng, muốn từ ta quân sĩ tốt tới làm.”

Quách Gia nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tinh tế suy tư một hồi, mới vừa rồi bừng tỉnh nói: “Nắm giữ tào quân các doanh các bộ đông hướng cùng vị trí, sau đó phương tiện tùy thời động thủ……”

Đào Thương gật gật đầu, cười nói: “Nghe Trương Tú nói, Lý Giác cùng Quách Tị trong tay sở nắm giữ Tây Lương chiến mã là nhiều nhất, mà cố tình thấu hiệu chính là, đào mỗ không thiếu lương, chỉ thiếu mã…… Quay đầu lại liền thuần cho là lấy lương thực đổi bọn họ tuấn mã đi! Có tới có lui, người này tình mới có thể giao lâu dài…… Ai, không phải ta khen ta chính mình, con người của ta thật là quá chú ý, ta này nơi nào là chuẩn bị kiếp mã, ta này rõ ràng chính là thuần thuần công bằng trao đổi.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 546: quỷ kế kiềm chế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dựa theo tào quân sở cung cấp địa chỉ cùng lộ tuyến đồ, phía đông nam mặt Kim Lăng quân, bắt đầu hướng về Trung Nguyên chiến trường cùng quan độ chiến trường các nơi yếu điểm hướng tào quân các vận chuyển buôn bán đưa lương thảo.

Đãi nhóm đầu tiên lương thảo vận chuyển lúc sau, Đào Thương ngay sau đó tìm tới những cái đó phụ trách áp giải lương thảo áp lương quan, toàn diện hiểu biết tình huống, nhìn xem bên ta cung cấp Tào Tháo lương thực đều bị vận chuyển đi nơi nào.

Bất quá nhìn nửa ngày, Đào Thương cũng không thấy ra cái nguyên cớ tới.

Vì thế hắn vẫn là đem dưới trướng năm đại mưu chủ tìm tới cùng tham tường tham tường.

Cuối cùng, vẫn là Tư Mã Ý trước nhìn ra một chút cuối cùng.

“Lão sư, chư vị, nơi này giống như có điểm không quá thích hợp.”

Tư Mã Ý ở họa tốt trên bản đồ nhẹ nhàng một chút, đối mọi người nói.

Lỗ Túc híp mắt cẩn thận quan sát sau một lúc lâu, mới vừa rồi buồn bã nói: “Trung mưu? Này không phải Trung Nguyên nơi huyện thành sao? Lương thảo vận hướng nơi này có gì quái thay?”

Tư Mã Ý phe phẩy cây bồ quỳ phiến, trịnh trọng nói: “Theo đạo lý tới nói, lương thảo vận hướng Trung Nguyên huyện thành là không có gì vấn đề, bất quá trung mưu huyện thành cự quan độ chiến trường quá gần, quan độ chiến trường tào quân lương thảo, vận hướng quan độ kia phê liền cũng đủ thuyên chuyển, còn vận hướng trung

mưu huyện làm chi? Mà chúng ta ứng tào quân tương mời, vận hướng trung mưu huyện lương thảo đại khái là tam vạn thạch, tuy rằng không ít, nhưng đối với mười vạn tào binh tới nói cũng tuyệt đối không nhiều lắm, mười vạn binh tướng cộng thêm trâu ngựa, tam vạn thạch một tháng đều kiên trì không được, đặt ở trung mưu huyện giống như râu ria, muốn hắn làm chi?”

Trần Đăng suy nghĩ nhanh nhẹn, cái thứ nhất hồi quá vị tới.

“Trọng đạt ý tứ là, này trung mưu huyện lương thảo cũng không phải cấp quan độ bản bộ tào quân, mà là cung cấp cấp bắc thượng tập kích quấy rối Tịnh Châu Lý Giác, Quách Tị sở dụng?”

Tư Mã Ý gật gật đầu, nói: “Mười chi.”

Trần Đăng nhiều ít có điểm không hồi quá vị tới.

“Dựa theo trọng đạt lời nói, này đó lương thảo nếu là cho Lý, quách hai người dùng chi, nhưng Lý Giác Quách Tị hai người bắc thượng Tịnh Châu, này trung mưu huyện khoảng cách Hà Nội nơi không gần, lại có tác dụng gì?”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng buông xuống bạch vũ phiến, nói: “Nguyên Long tiên sinh, tiểu ý ý tứ, lượng đã biết được, Lý, quách hai người bắc thượng tập kích quấy rối Tịnh Châu, bọn họ trên người tất nhiên là quần áo nhẹ giản hành, này một bộ phận lương thảo tào công tất nhiên đã là vì thứ hai người dự bị ra tới, nếu tiểu ý lời nói không kém, trung mưu huyện lương thảo, hẳn là vì Lý, quách hai người hồi quân chi dùng.”

Lỗ Túc có chút kỳ quái nhìn Gia Cát Lượng, nói: “Khổng Minh, nếu là như ngươi lời nói, nhưng này trung mưu huyện ly Tịnh Châu khoảng cách, không khỏi có chút xa đi, cái gọi là tam quân chưa động, lương thảo đi trước, lương thảo việc sự tình quan trọng đại, vạn nhất này trung gian hơi có trì hoãn, nhất thời nửa khắc đuổi không trở lại……”

Gia Cát Lượng cười nói: “Tử Kính huynh, Tào Tháo chính là kiểu gì dạng người? Tính toán lương thảo thời gian tất nhiên thoả đáng, thả kia Lý Giác năm đó cũng là Tây Lương hãn tướng, kinh nghiệm chiến trận, há có thể sẽ không không biết trong đó lợi hại, bọn họ nhất định là có nắm chắc mới dám đem kế tiếp quân lương độn với trung mưu huyện.”

Trần Đăng cùng Lỗ Túc vẫn là không quá cân nhắc minh bạch, Quách Gia lại là cười nói: “Nhị vị khủng là bị bị lá che mắt, có một số việc không thể đơn thuần xa hơn gần độ chi, Tịnh Châu cùng Hà Nội tuy xa, nhưng trung mưu chi tây lại là Huỳnh Dương, Huỳnh Dương địa chỉ cũ chính là có Cao Tổ năm đó một đạo công thế, nhị vị có từng quên mất?”

Lỗ Túc cùng Trần Đăng lần này Tử Phương mới bừng tỉnh đại ngộ, bọn họ hai người xuất thân nam cảnh sĩ tộc, đối với Tây Bắc cùng Quan Trung địa thế tuy có đọc qua, lại không lắm quen thuộc, trải qua Quách Gia như vậy đề điểm, mới vừa rồi tỉnh ngộ.

Sở hán tranh hùng hết sức, Cao Tổ ở Huỳnh Dương nam diện dựng trại đóng quân, cũng xây dựng một cái đi thông Hoàng Hà đường hầm, để lấy dùng ngao thương lương thực.

Cao Tổ lúc ấy cùng Hạng Võ giằng co giằng co đã hơn một năm thời gian, Hạng Võ từng nhiều lần cướp lấy này đi thông Hoàng Hà đường đi, khiến cho hán quân lương thực vô pháp cung ứng, mà khi cách mấy trăm năm, này nói hãy còn ở Huỳnh Dương địa chỉ cũ, bởi vậy nói đi thông Hoàng Hà Trung Nguyên, tự nhiên không cần mất công.

Như thế qua lại một khi quá suy đoán, mọi người rốt cuộc đem sự tình lạc định.

Đào Thương qua lại nhìn năm người nói: “Việc này nếu đã phân tích ra mặt mày, kia liền thỉnh ở đây chư vị nhớ kỹ trong lòng, không cần đối người khác tiết lộ, rốt cuộc trước mắt chính là ta chờ đối kháng Viên Thiệu mấu chốt phân đoạn, chúng ta không thể cùng minh hữu

khởi nội chiến, hết thảy hết thảy, đều chờ đánh bại Viên Thiệu lúc sau, lại làm định luận không muộn.”

Mọi người cùng chắp tay thi lễ: “Nặc.”

Năm người trong lòng đều minh bạch, Từ Châu cùng Đông Nam nơi, nhất thiếu đó là chiến mã, mà Tây Lương quân cùng Hà Bắc quân chiến mã chính là thiên hạ chi quan.

Theo Trương Tú ngôn, ở Tây Lương quân các bộ trung, Lý Giác cùng Quách Tị chiến mã số lượng là nhiều nhất, đặc biệt là Lý Giác doanh trung Tây Lương chiến mã, chừng 8000 chi số!

Y Đào Thương quân tử chi tính, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua lần này thuận tay dắt…… Mã cơ hội.

……

Hai quân giằng co, Viên Thiệu liên tiếp tiến công, tào đào không ngừng phòng thủ, nhưng y theo Đào Thương cùng Tào Tháo tính cách, bọn họ sẽ không vĩnh viễn bị động phòng ngự đi xuống.

Vì thế, hai người động tác nhỏ bắt đầu rồi.

Tào Tháo phái người đồng thời đóng tại Quan Trung Lý Giác cùng Quách Tị, xuất binh Hà Bắc, tập kích quấy rối Tịnh Châu nơi, làm Viên Thiệu phía sau xuất hiện mối họa.

Mà Đào Thương còn lại là phái người đi trước quá hành, liên lạc Bạch Nhiễu, thỉnh hắn khuyên Trương Yến xuất binh tương trợ, giáp công Viên Thiệu.

Bạch Nhiễu thân là hắc sơn quân quan trọng cừ soái chi nhất, thâm ở Thái Hành Sơn mạch, tự nhiên không phải ai đều có thể tìm được.

Bất quá Đào Thương trừ bỏ Bạch Nhiễu ở ngoài, còn nhận thức hắc sơn quân tướng lãnh Khôi Cố, người này hiện nay đóng quân Ngụy quận bên cạnh Kỳ huyện, làm hắc sơn quân giám thị Hà Bắc hướng đi đội quân tiền tiêu thủ lĩnh.

Nhiều năm trôi qua, Khôi Cố dù cho là lại bổn, nhưng thông qua nhiều mặt hỏi thăm, nói vậy cũng là đã biết Đào Thương cùng Quách Gia hai người thân phận.

Ngày thường Khôi Cố tự nhiên cũng là cảm khái thổn thức.

Không thể tưởng được năm đó cùng chính mình cùng bạch đại soái hô bằng gọi hữu, ăn dương uống rượu Viên Thiệu con nuôi, hiện giờ đã là một người dưới vạn người phía trên đương triều thái phó.

Hắn giống như hỗn so Viên Thiệu còn hảo.

Hơn nữa càng làm người nghe kinh sợ, là vị này thái phó còn cùng cha nuôi Viên Thiệu đối lập, thực sự lệnh người cảm khái thói đời nóng lạnh, biến thiên quá tốc.

Khôi Cố ở gặp được Đào Thương sứ giả sau, không dám chậm trễ, tự mình hộ tống hắn tiến vào Thái Hành Sơn mạch, gặp mặt Bạch Nhiễu, tường trần việc này.

Ở cùng người mang tin tức nói qua lúc sau, Bạch Nhiễu làm Đào Thương sứ giả đi trước trở về nghỉ ngơi, nói chính mình ngày sau gặp mặt cừ soái Trương Yến lúc sau, đi thêm định đoạt.

Sứ giả đi xuống nghỉ ngơi sau, Bạch Nhiễu không khỏi chép chép miệng, www. Cảm khái nói: “Này thế gia hào môn thật không ra sao, thực sự là không gì tu dưỡng! Năm đó chúng ta nhận thức này hai Viên Thiệu con nuôi thời điểm, hai tiểu tử một ngụm một cái cha, một ngụm một cái thế gia chi chủ, thẳng đem kia cha nuôi Viên Thiệu đều phải phủng lên trời! Hiện giờ này vừa qua khỏi mấy năm công phu, hai tiểu tử cánh ngạnh, phản quá mức tới muốn tấu cha nuôi, lại còn có yêu cầu chúng ta cùng hắn cùng nhau tấu, ngươi nói chuyện này còn có cái thiên lý không?”

Khôi Cố nghe vậy một cái kính gật đầu, đó là tán đồng: “Mạt tướng cũng cảm thấy này hai tiểu tử rất tang lương tâm, một chút trung hiếu liêm sỉ đều không có, sống thoát thoát gia súc hành vi!”

“Đúng không?” Bạch Nhiễu đem Đào Thương thư từ tùy tay ném tới bàn thượng, nói: “Đại hán triều lấy trung hiếu vì bổn, nhi tử muốn đánh cha, quả thực chính là thiên lí bất dung.”

Khôi Cố hầu kết vừa động, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Cái kia…… Cừ soái, kia chúng ta có phải hay không liền không giúp Đào Thương đánh hắn cha?”

Bạch Nhiễu mày một chọn, cả giận nói: “Tấu! Đương nhiên muốn tấu! Ngươi con mẹ nó choáng váng, Viên Thiệu kia tư năm đó tai họa ta hắc sơn quân nhiều ít huynh đệ? Trước mắt không thừa loạn cho hắn lập tức, Viên gia lão nhân chẳng phải là đem chúng ta hắc sơn quân đương bùn niết?”

Khôi Cố nghe vậy có chút vựng.

“Cừ soái, ngươi vừa rồi không phải nói nhi tử đánh cha, thiên lí bất dung sao? Còn có ta đại hán triều không phải lấy trung hiếu vì bổn sao?”

Bạch Nhiễu giận này không tranh gật gật đầu hắn, nói: “Nói ngươi ngốc, ngươi con mẹ nó thật đúng là khờ! Viên Thiệu lại không phải ngươi ta cha nuôi, hai ta tấu hắn, làm thiên lý đánh rắm? Làm trung hiếu đánh rắm! Ông trời dù cho là muốn hàng sét đánh người, cũng là phách họ Đào! Nói nữa, hoàng đế đều con mẹ nó đã chết, còn trung hiếu cái chó má.”

Khôi Cố bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Cừ soái anh minh! Chúng ta ngày mai hướng đi trương cừ soái gián ngôn…… Tấu Viên Thiệu kia tôn tử!”

Bạch Nhiễu hung hăng vung lên nắm tay, nói: “Tấu! Cần thiết!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 547: hắc sơn chi nghị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày thứ hai, Bạch Nhiễu hưng phấn mang theo Đào Thương thư từ cũng lãnh Khôi Cố, đi gặp hắc sơn quân đại thủ lĩnh —— bình khó trung lang tướng Trương Yến.

Trương Yến bổn họ Chử, nhân hành động tấn mãnh bưu hãn, được xưng là phi yến tặc, nhân hắc sơn quân đời trước thủ lĩnh Trương Ngưu Giác qua đời khi chỉ ra và xác nhận này vì hắc sơn quân đời kế tiếp thủ lĩnh, Trương Yến cảm này ân nghĩa, bởi vậy thay tên họ Trương.

Nói như thế tới, Trương Yến tiểu tử này cũng thực sự là cái thật sự người, vì Trương Ngưu Giác làm hắn kế thừa hắc sơn quân thủ lĩnh ân đức, liền tổ tông đều không nhận.

Thật là trượng nghĩa a! Trượng nghĩa đến Trương Yến thân cha nếu là biết việc này, thế nào cũng phải từ mồ trong vòng nhảy ra tới trừu hắn mấy cái miệng rộng.

Hiện giờ Trương Yến, được xưng thiên hạ khăn vàng khôi thủ, cũng là đại hán mười ba châu xếp hạng đệ nhất viên chức cường đạo, chẳng những ở khăn vàng chúng xếp hạng đệ nhất, hơn nữa ở triều đình trung còn có cử hiếu liêm chi quyền! Thật có thể nói là là hắc bạch lưỡng đạo thông ăn.

Đáng tiếc chính là, Trương Yến lại mãnh, kia cũng đạt được với ai so.

Thiên hạ đệ nhất tặc đối mặt thiên hạ đệ nhất chư hầu, cũng hoàn toàn không phải đối thủ!

Năm trước Viên Thiệu chinh phạt Công Tôn Toản là lúc, Trương Yến ứng Lưu Bị chi mời xuất binh cùng Công Tôn Toản cùng giáp công

Viên Thiệu.

Trương Yến hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mà đi, hốt hoảng chật vật mà hồi.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Viên Thiệu thằng nhãi này cư nhiên mạnh như vậy, quả thực chính là gia súc a!

Một trận chẳng những không chiếm được tiện nghi, ngược lại thiếu chút nữa không bị Viên Thiệu đánh ra cứt đái tới.

Hắc sơn quân được xưng “Trăm vạn” binh tướng cũng bị đánh tan tác rơi rớt, Trương Yến dưới trướng quan trọng cừ soái chết chết, thương thương, binh mã dân cư tứ tán mà chạy, có thể nói là nguyên khí đại thương, muốn nhiều thảm thiết có bao nhiêu thảm thiết.

Xuất hiện loại tình huống này, chỉ là bởi vì Trương Yến dưới trướng tuy rằng được xưng trăm vạn, nhưng chân chính có thể đánh giặc cũng liền như vậy mười mấy hai mươi vạn thanh tráng, dư lại 80 nhiều vạn thuần túy chính là góp đủ số nhân khẩu, bên trong có động kinh lão nhân, có não tắc động mạch lão thái thái, có không trường nha tiểu nam hài tiểu nữ hài, còn có giặt quần áo nấu cơm gia đình phụ nữ.

Như vậy binh mã tuy rằng lớn mạnh, nhưng muốn đánh thắng Viên Thiệu, vậy chỉ có hai cái tự có thể hình dung —— ha hả.

Từ đây một trận chiến lúc sau, hắc sơn quân ở Hà Bắc, liền không còn có cùng Viên Thiệu gọi nhịp tiền vốn, chỉ có thể co đầu rút cổ ở Thái Hành Sơn mạch trung kéo dài hơi tàn, mặc cho hắc sơn khăn vàng nhân số lại nhiều, lại cũng không dám ở dễ dàng vượt Lôi Trì với một bước.

Nhưng Trương Yến bản thân dù sao cũng là hùng người bay vật, lòng dạ cực cao.

Hắn tuy rằng tam phiên bốn lần bị Viên Thiệu đánh thành quy tôn tử, nhưng lại có một cái không chịu thua tâm.

Trương Yến lưu luyến Hà Bắc này phiến mênh mông đại địa, vô luận Viên Thiệu như thế nào tước hắn cũng không đi, chính là lại chết ở này.

Hơn nữa hắn còn ôm nóng lòng muốn thử không an phận chi tâm, tưởng tìm kiếm một cơ hội hung hăng cắn ngược lại Viên Thiệu một ngụm, làm Viên Thiệu lão tặc cũng biết đau, cũng biết sợ!

Hiện giờ, được đến Bạch Nhiễu thư từ lúc sau, Trương Yến biết, cơ hội này tới.

Kỳ thật trận chiến Quan Độ như vậy khiếp sợ thiên hạ đại sự, Trương Yến nơi nào sẽ không biết, chỉ là hắn không có tìm được một cái thích hợp cơ hội hướng Viên Thiệu xuất binh.

Hiện giờ Đào Thương chủ động phái người đưa tới thư từ, Trương Yến biết cơ hội tới.

“Việc này được không!”

Đương Bạch Nhiễu đối Trương Yến tự thuật xong Đào Thương mời lúc sau, Trương Yến liền tức khắc hạ quyết tâm.

Hắn một phách bàn, đối ở đây vài tên thân tín cừ soái nói: “Đương kim thiên hạ, có thể cùng Viên Thiệu đánh với hai đại chư hầu, không ngoài là Tào Tháo cùng Đào Thương, hiện giờ hai người liên thủ cùng Viên Thiệu giao chiến, Viên Thiệu binh mã khó có thể bứt ra! Này đúng là báo thù cơ hội nghìn năm, ta ý xuất binh Ký Châu, trước bình định Thái Hành Sơn quanh thân quận huyện, cho rằng căn cơ, ở từ từ nuốt ăn Hà Bắc chi cảnh, nói cái gì cũng phải nhường Viên Thiệu biết được chúng ta lợi hại, để báo trước thù!”

Mọi người nghe vậy, đều là vui mừng khôn xiết, đại chịu phấn chấn.

Rốt cuộc ở đây hắc sơn chư tướng đều ăn qua Viên quân mệt, bọn họ bạn bè thân thích cũng có rất nhiều chết thảm ở Viên Thiệu trong tay, trước mắt vừa nghe là phải đối phó Viên Thiệu, hận không thể lập tức giết tới Ký Châu, huyết đồ Viên môn, để báo trước thù.

Họ Viên chính là hắc sơn quân tử địch, đại gia mỗi ngày vẽ xoắn ốc trát tiểu nhân nguyền rủa Viên gia.

Trương Yến thấy đại gia đối việc này nhiệt tình dào dạt, thả tình cảm quần chúng xúc động, rất là vui mừng.

Hắn ngay sau đó định ra xuất binh chiến lược, làm các bộ cừ soái chạy nhanh trở về thu thập binh mã, y lệnh hành sự.

Đãi mọi người sôi nổi lĩnh mệnh lúc sau, Trương Yến làm mọi người đều đi chuẩn bị chiến sự, nhưng lại còn để lại bốn người, muốn đơn độc nói điểm cái gì.

Trải qua năm trước hắc sơn quân cùng Viên Thiệu một trận chiến lúc sau, hắc sơn quân ban đầu cũ thành viên tổ chức chủ yếu cừ soái trên cơ bản đều bị Viên Thiệu giết sát, chém chém, huyết tẩy huyết tẩy, không dư lại mấy cái vật còn sống.

Hiện giờ Trương Yến nhất dựa vào thân tín, chọn tới chọn đi, cũng chính là dư lại như vậy bốn người.

Dương phượng, với độc, Bạch Nhiễu, đào thăng.

Này bốn người đối với Trương Yến tới nói, đó là giống như tứ đại kim cương giống nhau tồn tại.

Vì cái gì đem này bốn cái so sánh thành kim cương đâu?

Bởi vì kim cương giống nhau đều không dài đầu óc, chỉ biết “Ô ô ô” hạt kêu to cùng ăn chuối!

Trương Yến qua lại nhìn tứ đại kim cương, đột nhiên nói: “Hôm nay lưu lại bốn vị, chỉ là tưởng cùng chư công thương nghị một chút, chúng ta hắc sơn quân ngày sau…… Phải làm đi con đường nào?”

Này một câu, cho đại gia hỏi có điểm ngốc.

Bạch Nhiễu nghi hoặc nhìn Trương Yến, nói: “Chúng ta hắc sơn quân trước nay đều là kéo dài qua Thái Hành Sơn mạch, tung hoành thường sơn, Triệu quận, trung sơn chư quận, có gì đi con đường nào? Đại soái chi ý, ta chờ không lắm hiểu rõ.”

Trương Yến thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu, nói: “Đó là ban đầu, không phải hiện tại! Lúc trước thiên hạ phân loạn, thiên tử thượng biểu sắc phong ta vì bình khó trung lang tướng, đại hán triều đình cũng là sắc phong dương phượng huynh đệ vì hắc sơn giáo úy, chúng ta ở trên danh nghĩa, kỳ thật là hán đình phụ thuộc, cùng một phương chư hầu vô dị! Nhưng là hiện giờ, thiên hạ thế tiểu nhân chư hầu toàn diệt, cây còn lại quả to cũng không thật nhiều, đặc biệt là này phương bắc chi cảnh, hiện giờ cũng bất quá chỉ dư tam gia mà thôi…… Hiện giờ này tam gia hội chiến, không thiếu được ngày sau còn sẽ lại giảm bớt một nhà, thậm chí là hai gia, đến lúc đó bắc cảnh nơi có một người thống lĩnh, này thế ngập trời, an có thể bao dung chúng ta? Cho nên chúng ta hắc sơn hiện tại liền nên trù tính một chút, nhanh chóng làm ra lựa chọn.”

Hắn ngụ ý, mọi người tự nhiên là minh bạch.

Với độc mở miệng nói: “Cừ soái chi ngôn, ta chờ sáng tỏ, chỉ là có chút sự không cần cứ thế cấp, rốt cuộc cừ soái là triều đình sắc phong bình khó trung lang tướng, có một số việc còn phải nhìn xem triều đình ý tứ cùng đi hướng.”

Trương Yến nghe vậy bất đắc dĩ cười: “Triều đình? Triều đình đã sớm không có! Hiện giờ thiên tử đã chết, nhị tử chia lìa, một người bị Đào Thương mang đi, một người bị Phục Hoàn mang hướng Kinh Châu, trước mắt tuy rằng bởi vì trận chiến Quan Độ chưa kết, tạm vô lập tự tranh vị cử chỉ, nhưng y theo mỗ chi tính ra, đây là sớm muộn gì sự…… Thiên hạ chỉ sợ sẽ xuất hiện hai cái triều đình, đến lúc đó chúng ta đương thuộc về nào một phương?”

Này một phen lời nói, xác xác thật thật nói đến mọi người tâm khảm.

Thiên hạ gió nổi mây phun, thế cục đột biến a.

Với độc đau đầu gãi gãi đầu, nói: “Này hai cái hoàng tử, đều là thiên gia huyết mạch, đều là chính thống, bệ hạ ly thế khi có hay không chiếu thư ban bố thiên hạ, một cái là trưởng tử, một cái là con vợ cả, nếu là kế thừa thiên tử chi vị, đều có khả năng…… Ai, từ ai không từ ai, thực sự khó đoạn cũng.”

Trương Yến thở dài khẩu khí, nói: “Đây cũng là ta chính lo lắng.”

Bạch Nhiễu đột nhiên nói: “Đại soái, mạt tướng cùng kia Đào Thương có chút tình nghĩa, hắn nếu là ủng hộ trưởng tử Lưu Hi, nếu là người này có thể đánh thắng trận chiến Quan Độ, chúng ta không ngại liền từ hắn như thế nào? Hơn nữa mạt tướng còn nghe nói hoàng thiên vu tựa cũng ở Đào Thương trị hạ, đi theo hắn chúng ta ngày sau cũng có thể lạc cái hảo quy túc……”

Bạch Nhiễu nói không đợi nói xong, liền nghe một tiếng cười nhạo nói: “Vớ vẩn!”

Bạch Nhiễu sắc mặt tức khắc đỏ lên: “Ai? Ai nói! Cái nào dám chê cười ta!”

Mọi người nhìn qua đi, người nói chuyện chính là đào thăng.

Bạch Nhiễu thẹn quá thành giận nhìn đào thăng nói: “Ngươi lời này là có ý tứ gì?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Xin hỏi Bạch huynh, ngươi cùng kia Đào Thương là bao lớn giao tình? Cùng kia Đào Thương lại gặp qua vài lần? Kia Đào Thương có thể hứa hẹn cho ta hắc sơn quân cái gì chỗ tốt? Bằng ngươi một câu có chút tình nghĩa, liền phải ta nhiều như vậy huynh đệ bỏ gia bỏ nghiệp đi đến cậy nhờ hắn, họ Đào không khỏi cũng quá sẽ nhặt tiện nghi đi.”

Bạch Nhiễu ăn nói vụng về, người cũng không thông minh, nghe vậy khí mặt đỏ bừng, cố tình lại không biết nên như thế nào phản bác.

“Vậy ngươi nói làm sao? Đào Thương tốt xấu cũng là cái quân tử……”

Đào thăng chắp tay nói: “Trương cừ soái, mạt tướng không biết cái gì tình nghĩa không tình nghĩa, quân tử không quân tử, mạt tướng chỉ biết, hiện giờ Đào Thương cùng nam diện Lưu biểu, Đổng Thừa đám người, chúng ta đều không thể dựa vào.”

Trương Yến nghe vậy ngạc nhiên nói: “Huynh đệ lời này giải thích thế nào?”

Đào thăng thanh thanh giọng nói. Nói: “Đầu tiên này thứ nhất, Đào Thương cùng Phục Hoàn chờ từng người ủng lập hoàng tử, bọn họ hai bên tất có tranh đấu, mà rơi bại một phương tắc tất nhiên là gánh vác muôn đời bêu danh đương thời phản tặc, thử hỏi chúng ta huynh đệ, hiện giờ cái nào có trong mắt có thể nhìn ra bọn họ ai thắng? Bởi vậy, trước mắt nhất không thể chính là dễ dàng gia nhập này hai cái ủng lập hoàng tử thế lực, ngược lại là chỗ thân sự ngoại, bình tĩnh xem nhìn, chờ đợi hai vị nhà Hán thiên tử vì tranh thủ chúng ta mà hứa tẫn chỗ tốt, mới là thượng thiện chi sách.”

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 548: phía sau màn độc thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong đào thăng một phen trình bày lúc sau, không chỉ là Bạch Nhiễu cứng họng không thể trả lời, ở đây bao gồm Trương Yến ở bên trong mặt khác vài tên cừ soái, cũng đều có điểm nghe choáng váng.

Hảo cao thâm ngôn luận! Ngưu a! Toàn bộ Thái Hành Sơn cũng không có như vậy xem đem thiên hạ cách cục xem như vậy thông thấu mưu lược chi sĩ.

Đào thăng này văn hóa có thể nha.

Ở mọi người cảm nhận trung, đào thăng hẳn là không có này mấy lần a, không biết là khi nào thế nhưng biến như vậy lắm mưu giỏi đoán, lại còn có có thể tính ra nhân tâm, thật sự đúng rồi đến.

Đặc biệt là vừa rồi kia một đoạn hai hoàng tử tranh thiên hạ, hắc sơn đã không thể duy trì Phục Hoàn Lưu biểu, cũng là không thể duy trì Từ Châu Đào Thương cao đàm khoát luận, có thể nói thâm đến ở đây chúng tặc chi tâm.

Tóm lại chính là đục nước béo cò, bắt được càng nhiều chỗ tốt mới là hắc sơn quân lập tức chiến lược, mù quáng duy trì hai hoàng tử trung bất luận cái gì một phương, đều sẽ quá sớm đem hắc sơn quân cuốn vào cái này vũng bùn, không có lời.

Trương Yến tán thưởng hướng đào thăng gật gật đầu, hắn ngoài miệng tuy rằng không có gì tỏ vẻ, nhưng trong lòng đối hắn, đã là xem trọng đào thăng vài phân.

Mấy năm gần đây tới, thiên hạ gió nổi mây phun, thực sự là ra không ít tuấn tú lợi hại nhân vật.

Đặc biệt là họ Đào, thực sự là một cái tái một cái lợi hại.

Năm đó đầu tiên là một cái Đào Khiêm ngồi lãnh Từ Châu, sau đó lại ra một cái thái phó Đào Thương, đứng hàng thiên hạ khôi thủ, hiện giờ bên ta này yên lặng vô danh đào thăng cũng tiền đồ.

Xem ra này thiên hạ họ Đào người, là các đều phải phản thiên a.

Một chúng hắc sơn quân tướng lãnh tán trướng lúc sau, từng người đi điều khiển dưới trướng binh tướng nhóm, từng người chuẩn bị lương thảo quân giới, tùy thời sát ra quá hành, ở Viên Thiệu sau lưng nhấc lên sóng gió.

Một chúng cừ soái đều có vội, nhưng chỉ có đào thăng không có đi trước giáo trường, hắn ngược lại là trước tiên hồi chỗ ở, bí mật thấy một cái người mang tin tức khách nhân.

Kia người mang tin tức từ Quan Trung mà đến, chính là cùng Trương Yến song song khăn vàng đại tặc trương bạch kỵ thủ hạ.

Trương bạch kỵ tên thật trương thịnh, bởi vì đam mê cưỡi ngựa trắng, cho nên được đến như vậy một cái tên hiệu, vì thiên hạ sở nhớ.

Liền giống như hô bảo nghĩa, ngọc kỳ lân, hắc gió xoáy dường như, đương cường đạo các đại ca giống nhau đều nguyện ý cho chính mình khởi mấy cái vang dội danh hiệu.

Truyền ra đi nghe vang dội.

Vừa thấy đào thăng, kia người mang tin tức vội nói: “Nhà ta cừ soái tặng cho đào cừ soái kim ngọc chi ngôn, đào cừ soái có từng cùng phi yến công nói?”

Đào thăng lo chính mình cho chính mình tới rồi một trản rượu, một ngụm uống tịnh, cảm khái ngôn nói: “Tự nhiên là nói! Ngươi thật

đúng là đừng nói! Nhà ngươi trương cừ soái ngôn luận nhưng thật ra thật đúng là có thể vào đến nhà ta phi yến công nhĩ, nghe phi yến công kia ý tứ, giống như còn thật chính là tính toán chiếu nhà ngươi trương soái chi ngôn làm, thật sự có tài.”

Kia người mang tin tức nghe vậy, phảng phất tặng một hơi.

Hắn ngay sau đó cười nói: “Nhà ta trương cừ soái tuy rằng mà chỗ Quan Trung chi cảnh, nhưng cùng phi yến công cùng chư vị đại soái nãi một cây chi căn, đều là ta hoàng thiên bố trí, trương cừ soái làm thuộc hạ vì đào soái đưa lời nói, tự nhiên là một lòng vì hắc sơn suy nghĩ.”

Đào thăng hừ một hừ, nói: “Trời mới biết! Nếu không phải lão tử năm đó cùng trương bạch kỵ kia tư có quá mệnh giao tình, tin hay không ngươi tại đây phóng chó má còn ở hai nói chi gian…… Thôi! Trương bạch kỵ một phen hảo ý, lão tử thế phi yến công cảm ơn hắn, ngươi cũng không cần ở hắc sơn nhiều đãi, chạy nhanh rời đi nơi này, để tránh bị không liên quan người nhìn phiền toái.”

Kia sứ giả nghe vậy cúi đầu khom lưng đáp ứng rồi, trong lòng lại là đang mắng đào thăng quá moi!

Liền bữa cơm đều không thỉnh người ăn liền đuổi đi người đi…… Thứ gì! Còn đại soái đâu? Ta phi!

Sứ giả vừa mới xoay người đi ra không xa, liền nghe phía sau đào thăng đột nhiên gọi lại hắn nói: “Còn có chuyện hỏi một chút ngươi, nhà ngươi trương bạch kỵ làm ngươi tới đưa cho lão tử lời nhắn, thật sự là chính hắn suy nghĩ? Ta sao tổng cảm giác hắn không có cái này năng lực đâu!”

Kia sứ giả nghe vậy đánh ha ha, nói: “Trương cừ soái ở Quan Trung chìm nổi nhiều năm, nhiều lần náo động tang thương, lấy phi năm đó có thể so, sớm đã là thoát thai hoán cốt, tự nhiên là không thể so năm đó.”

Đào thăng bừng tỉnh “Nga” một tiếng, lại hỏi: “Kia trương bạch kỵ lại là như thế nào biết được Đào Thương gần nhất sẽ phái người tới mời phi yến đi công cán binh đâu?”

Sứ giả trên đầu xuất hiện một tầng mồ hôi.

Cái này đào thăng cũng thật là, nên thông minh thời điểm không thông minh, không nên thông minh thời điểm hạt hồ hỏi!

Sứ giả suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Kỳ thật trương cừ soái cũng gần chỉ là phỏng đoán mà thôi, rốt cuộc Đào Thương cùng Tào Tháo trước mắt ở quan độ cùng Viên Thiệu giao chiến cực gian nan, y theo Đào Thương tính tình, hắn nhất định sẽ nghĩ cách liên hệ đến hết thảy có thể đả kích Viên Thiệu thế lực, dùng để phân tán Viên Thiệu lực chú ý cùng binh lực, vì bọn họ hai quân tranh thủ thở dốc chi cơ, này đó gần là phỏng đoán mà thôi, còn thỉnh cừ soái hưu làm hắn tưởng.”

Đào thăng bừng tỉnh gật gật đầu, không có nói thêm nữa, chỉ là vẫy vẫy tay, làm sứ giả chính mình đi ra ngoài.

……

Trương Yến binh mã chuẩn bị tiến công Thái Hành Sơn quanh thân địa giới, mà trương bạch kỵ sứ giả còn lại là thông qua Hà Nội nơi, nhanh chóng quay lại Quan Trung hướng đi chủ tử trương bạch kỵ bẩm báo.

Bất quá trước mắt trương bạch kỵ vẫn chưa ở chính mình ban đầu truân doanh thằng trì, mà là ở thành Lạc Dương.

Hắn cùng Chung Diêu ở bên nhau!

Một tặc một quan, lại là không biết khi nào giảo hợp đến cùng đi.

Nghe xong sứ giả tự thuật lúc sau, trương bạch kỵ đột nhiên thấy cả người nhẹ nhàng, hắn thật dài thở phào nhẹ nhõm, thở dài nói: “May

tiểu tử ngươi giật mình, bằng không khiến cho đào thăng kia tư nhìn ra sơ hở.”

Sứ giả nịnh nọt cười, một cái kính cúi đầu khom lưng.

Trương bạch kỵ hào sảng cười chuyển hướng Chung Diêu, nói: “Đại phu, việc này ngươi xem ta lão Trương làm như thế nào?”

Chung Diêu làm người hiền lành, đối trương bạch kỵ nói: “Ít nhiều trương công ngày gần đây tới đầu, thả còn có thể liên hệ thượng hắc sơn đào thăng, thật sự là lệnh lão phu lần cảm vui mừng, trương công yên tâm, quay đầu lại lão phu tất nhiên sẽ báo cáo Tư Không, vì trương cùng mời thượng một công lớn, hôm sau đãi Tư Không hoàn toàn thu phục Quan Trung mà khi, tất trọng dụng tướng quân, cho rằng cánh tay, lão phu tại đây người bảo đảm, quyết không nuốt lời với trương công!”

Trương bạch kỵ nghe vậy vui mừng quá đỗi, đứng dậy hướng Chung Diêu chắp tay nói: “Như thế, kia mạt tướng ở chỗ này liền cảm tạ chung đại phu.”

Chung Diêu cười vẫy vẫy tay, lại cùng trương bạch kỵ bắt chuyện một hồi, mới vừa rồi tiễn khách.

Trương bạch kỵ đi rồi, Chung Diêu ngay sau đó đi trở về tới rồi hậu đường, nơi đó lại là có một người ưng xà phủ ưng xà sĩ ở lẳng lặng chờ.

“Sự tình làm xong, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, hắc sơn hiện nay ứng sẽ không đầu nhập vào ủng hộ thiên tử bất luận cái gì một phương, trở về chuyển cáo các ngươi giả chủ sự, làm hắn có cái gì ý tưởng, cứ việc buông tay làm, nếu có yêu cầu, lão phu tự nhiên tiếp tục tương trợ đó là.”

Kia ưng xà sĩ cũng không nói nhiều, chỉ là cảm kích hướng về Chung Diêu vừa chắp tay, ngay sau đó vội vàng rời đi.

Nhìn tên kia ưng xà sĩ biến mất bóng dáng, Chung Diêu loát hoa râm râu, không khỏi âm thầm cảm khái.

“Hảo một cái Giả Hủ, liền lão phu tọa trấn phía tây đều bị hắn tính kế tới rồi, lão già này ngày thường điệu thấp không nói lời nào, một làm việc tới thật sự là quỷ thần khó lường, không thể khinh thường, khó trách Tư Không sẽ đem ưng xà phủ giao cho hắn thống lĩnh, khó trách khó trách, là một nhân vật, đáng tiếc chính là quá điệu thấp, làm người thấy không rõ, nhìn không thấu a.”

……

Viên Thiệu đã nhiều ngày còn ở lục tục tập kết binh tướng thay phiên tấn công quan độ đại doanh, nhưng đều là không đau không ngứa một ít tiến công.

Cũng không phải Viên Thiệu không cần tâm đánh, mà là từ khi lần đầu tiên đại quy mô hội chiến lúc sau, Viên Thiệu lại bắt đầu tổ chức chuẩn bị lần thứ hai đại hình công pháp quan độ đại trại hội chiến, hắn lần này quyết định nhất cử diệt trừ Tào Tháo cùng Đào Thương.

Nhưng đại hình hội chiến chuẩn bị cần thiết là muốn chuẩn bị sung túc, chiến trước cần phải có rất nhiều an bài công việc, nhưng Viên Thiệu lại không nghĩ làm Tào Tháo cùng Đào Thương được đến thở dốc chi cơ, bởi vậy không ngừng phái binh tiến hành quy mô nhỏ quấy rầy.

Liền ở Viên Thiệu đã đem lần thứ hai đại hình hội chiến thời gian an bài thỏa đáng lúc sau, phía sau lại truyền đến cực kỳ nói quá lời tin tức.

Tịnh Châu Thái Nguyên quận bị Lý Giác cùng Quách Tị hai cái Tây Lương cũ đem quấy rầy, mà quá hành quanh thân, bao gồm Ký Châu phủ mà, cũng bị từ Thái Hành Sơn lao tới hắc sơn tặc tiến hành rồi cướp bóc, có rất nhiều thành trì đều thất thủ.

Viên Thiệu nghe xong này hai việc lúc sau, khí hàm răng thẳng đau.

Dùng mông tưởng hắn cũng biết, việc này tuyệt đối là Tào Tháo lão tặc cùng Đào Thương tiểu tặc làm!

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 549: ngươi tới ta đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy rằng biết là Tào Tháo cùng Đào Thương ở chính mình phía sau giở trò, nhưng Viên Thiệu cũng không có gì hảo biện pháp.

Chó cắn ngươi, ngươi chẳng lẽ còn thật có thể cắn trở về không thành? Liền tính là có thể cắn trở về, ngươi cũng đến trước đuổi theo cẩu mới được!

Bởi vậy khí về khí, nhưng sự tình chung quy vẫn là đắc dụng một cái ổn thỏa biện pháp giải quyết, không thể bất chấp tất cả.

Trước mắt Nghiệp Thành bên kia có thẩm xứng tọa trấn, trong tay hắn còn nắm có không ít binh mã, Viên Thiệu bên này nhanh chóng quyết định, lại phái đại tướng tiêu xúc suất lĩnh mấy vạn tinh nhuệ trở về Ký Châu, chi viện thẩm xứng.

Viên Thiệu tự mình trí thư với thẩm xứng, cũng trao tặng hắn ấn tín và dây đeo triện, giao trách nhiệm hắn có quyền điều phối Hà Bắc các châu huyện binh tướng, phía sau việc toàn quyền từ hắn phụ trách.

Thẩm xứng năng lực, Viên Thiệu vẫn là tin được, người này có thể văn có thể võ, đã mà khi mưu sĩ, lại có thể làm tướng soái.

Có hắn tại hậu phương quan sát điều phối, hắc sơn quân Trương Yến lại là thiếu lương thiếu giáp kẻ nghèo hèn, đừng nhìn hắn hiện tại hùng hổ, nhưng thời gian một hồi, khẳng định là xốc không dậy nổi cái gì sóng gió, dù cho là nhất thời thực hiện được, cũng khó lâu cầm.

Sau đó chính là tiến công Tịnh Châu Tây Lương quân kia mặt.

Lý Giác cùng Quách Tị đột nhiên suất binh tập kích Thái Nguyên, như thế đại đại ra ngoài Viên Thiệu ngoài ý liệu, đặc biệt là trước mắt cán bộ cao cấp còn không ở Tịnh Châu, dẫn tới Tịnh Châu hư không, đối mặt hung ác Lý Giác cùng Quách Tị, sợ là không có gì chống cự năng lực.

Nhưng Viên Thiệu phi kẻ đầu đường xó chợ, hắn năm đó cùng Đổng Trác tác chiến khi, cũng đối hai người biết biết quá sâu.

Viên Thiệu biết Lý Giác cùng Quách Tị tính cách cực kỳ tàn bạo thị huyết, bọn họ dù cho là đoạt được Tịnh Châu mấy chỗ quận huyện, cũng tuyệt khó kéo dài, này hai cái Tây Lương sài lang có lẽ là đánh giặc liêu, nhưng tuyệt đối không phải gìn giữ cái đã có liêu.

Giết người bọn họ là hai thanh hảo thủ, trị người…… Viên Thiệu liền ha hả.

Bất quá cứ việc như thế, Viên Thiệu vẫn là phái đại tướng Tưởng Kỳ, cũng Ký Châu quân mười tên giáo úy, lãnh binh năm vạn đi trước Tịnh Châu ở các nơi đóng giữ, hiệp trợ địa phương thái thú chinh phạt Lý Giác, Quách Tị.

Viên Thiệu cũng báo cho Tưởng Kỳ, cùng này hai chỉ sài lang so đấu, không cần ham chiến, chỉ cần tĩnh chờ, đãi nhị tặc nhuệ khí tang tẫn lúc sau, sẽ tự thối lui, bọn họ thủ không được Tịnh Châu, nói không chừng kết quả là, còn sẽ chính mình cắn chính mình một ngụm.

Tưởng Kỳ lĩnh mệnh mà đi lúc sau, Viên Thiệu lập tức triệu tập chư tướng tiến đến soái trướng thương nghị quan độ chiến trường việc.

Tuy rằng đối Ký Châu cùng Tịnh Châu đều làm ra thích đáng an bài, nhưng Viên Thiệu tâm tình vẫn là không lắm hảo.

Rốt cuộc liền tính là biết Lý Giác hoặc là Trương Yến cuối cùng đoạt không đi chính mình lãnh thổ, nhưng bọn hắn ở trình độ nhất định thượng, vẫn là phân tán chính mình binh lực, hơn nữa bọn họ dù cho là lấy không đi thành trì, nhưng lần này hưng binh, cũng ít không

được đối nhà mình phía sau thuộc địa tiến hành một đốn cực kỳ tàn ác tai họa, đặc biệt là Lý Giác cùng Quách Tị, hai người kia sở trải qua huyện thành, tất nhiên sẽ giống như châu chấu quá cảnh, cả người lẫn vật không lưu…… Đến lúc đó sửa chữa an dân ra tiền ra lương còn phải là Viên Thiệu chính mình.

Viên Thiệu thật là đau lòng a…… Này đàn thiên giết tai họa!

Hơn nữa hắn cũng có chút khí bất quá Đào Thương cùng Tào Tháo.

Nhưng trước mắt ra như vậy hai việc sự, Viên Thiệu thật đúng là cũng không dám tùy ý liền cử toàn quân chi lực đối đào tào hai người cử hành đại quy mô chính diện hội chiến.

Ai biết này hai cái hỗn trướng còn nghẹn cái gì hảo thí không dùng ra tới? Vạn nhất đến lúc đó thật sự yêu cầu chính mình chia quân cứu viện, chính mình nhất thời nửa khắc điều động không ra, chẳng phải là rơi vào bị động mà không thể tự cứu.

Viên Thiệu đem chủ yếu tướng lãnh cùng mưu sĩ nhóm đều triệu tập đến soái trướng hỏi chuyện, làm đại gia cùng nhau ngẫm lại biện pháp, tìm về bãi.

Bởi vì Viên Thiệu dưới trướng chiến tướng cùng giáo úy, đô úy số lượng thật sự quá nhiều, chừng mấy trăm hướng lên trên, bởi vậy không thể tất cả đều triệu tập tề, bởi vậy mỗi lần đình nghị cũng chỉ có thể triệu tập quan giai cùng quân chức tối cao, đồng thời cũng là Viên Thiệu nhất thân tín thủ hạ nhóm.

Viên Thiệu đem lần này đột phát sự kiện, hướng về ở đây mọi người kể ra một lần, ở trần thuật giữa, Viên Thiệu chính mình thiếu chút nữa không lau nước mắt.

Quá oan, Viên mỗ chiêu ai chọc ai?

Văn Sửu tính tình nhất dữ dằn, nghe xong lúc sau đương trường liền nổ mạnh.

“Tào Tháo cẩu tặc! Đào Thương gian nịnh! An dám như thế! Thế nhưng sử này đó dơ bẩn quỷ mị chi kế, thực sự là thượng không được mặt bàn! Đại tướng quân, mạt tướng nguyện lãnh một quân cường công quân địch thổ trại, bắt lấy nhị tặc thủ cấp, vì đại ca Nhan Lương báo thù, cũng là là chủ công tá phẫn!”

Viên Thiệu đầu bị Văn Sửu lớn giọng chấn ong ong vang lên.

Hắn giơ tay chặn Văn Sửu nói đầu, sau đó dùng sức xoa xoa huyệt Thái Dương, nói: “Ngươi nói nhỏ chút, ta đau đầu khẩn.”

Trương Hợp cất bước ra ban nói: “Văn tướng quân dũng tắc dũng rồi, nhưng bỉ quân toàn nãi trăm chiến tinh nhuệ chi sĩ, vội vàng dưới thu phục không được, chỉ có thể từ từ mưu chi, chậm đợi cơ hội tốt, mới có thể hiệu quả, trước mắt địch ta hai bên chính là so đấu ý chí là lúc, chính là xem ai trước lộ ra sơ hở, mà một bên khác nắm lấy cơ hội, đó là cuối cùng người thắng.”

Viên Thiệu gật gật đầu, tán thưởng nói: “Tuấn Nghệ chi ngôn có lý, Tào Tháo cùng Đào Thương ở Viên mỗ phía sau giở trò, cũng bất quá là muốn cho Viên mỗ lộ ra sơ hở, bọn họ hảo nhân cơ hội công ta, hắc hắc, Viên mỗ càng không trung bọn họ kế.”

Quách Đồ lập tức bắt đầu a dua: “Đại tướng quân thân lâm vạn mã trong quân mà bất biến sắc, nãi thiên nhân chi tư, kẻ hèn tiểu kế, cũng vọng tưởng lay động đại tướng quân, quả thực là người si nói mộng!”

Viên Thiệu nhíu lại mắt, nói: “Bất quá liền như vậy làm Tào Tháo cùng Đào Thương đắn đo, thực sự là bị động, bọn họ có thể ở Viên mỗ phía sau làm sự, Viên mỗ làm sao có thể không làm?”

Quách Đồ vung tay lên: “Đối! Làm hắn! Cần thiết làm hắn!”

Viên Thiệu quay đầu nhìn về phía Quách Đồ: “Vấn đề là…… Như thế nào làm?”

Quách Đồ lập tức liền nghẹn lời.

Làm nữ nhân hắn là đem hảo thủ, làm cái này…… Không am hiểu.

Điền phong nghe vậy đứng dậy.

Viên Thiệu vừa thấy điền phong ra tới, mí mắt thẳng nhảy!

Điền phong này lão quật lừa, một trương miệng chính là mùi hôi huân thiên, ai đều không quen, Viên Thiệu nhất không muốn chính là cùng hắn câu thông.

“Nguyên hạo có gì tưởng nói?” Viên Thiệu thật cẩn thận hỏi.

Điền phong vừa thấy chính mình không đợi nói chuyện, liền đem Viên Thiệu sợ tới mức không được kia phó chết đức hạnh, đem chính mình làm cho quả muốn cười.

Thoạt nhìn chính mình ngày thường là quá mức cương trực phạm thượng chút, sau này còn phải là nhiều hơn chú ý, ít nhất nói chuyện thời điểm, đối với chủ công ôn nhu điểm.

Hắn thay chút thoáng ôn hòa biểu tình, đúng đúng Viên Thiệu nói: “Thuộc hạ nhưng thật ra có một pháp có thể trợ chủ công kinh sợ tào đào nhị tặc.”

Viên Thiệu vừa nghe lời này, tức khắc tinh thần tỉnh táo, cũng không giống vừa mới như vậy khẩn trương.

Hắn nói: “Nguyên hạo mau giảng.”

Điền Phong Thanh thanh giọng nói, nói: “Đại tướng quân nhưng thành lập đài cao, cao hơn tào quân chi trại, đặt cạnh nhau cường cung ngạnh nỏ với trong đó, đãi tào quân ngoi đầu, liền cường bắn chi!”

Viên Thiệu nghe vậy có chút khó hiểu, suy nghĩ nửa ngày không suy nghĩ cẩn thận, ngay sau đó nói: “Nguyên hạo nhưng vẽ bản đồ không?”

Điền phong cũng không khách khí, lấy một bộ sạch sẽ da đồ, liền dùng bút mực ở mặt trên rồng bay phượng múa lên, không bao lâu, liền đem một bộ hoàn chỉnh giếng lan vẽ đồ xong giao cho Viên Thiệu quan khán.

Viên Thiệu cẩn thận xem nhìn sau một lát, vừa lòng gật gật đầu, nói: “Này pháp cực giai! Dùng này tuy không đủ rồi đánh tan tào đào nhị tặc chi quân, nhưng uy hiếp này chúng, phá này sĩ khí, lệnh này binh mã kinh sợ sợ hãi, tất nhiên là sẽ có kỳ hiệu.”

Dứt lời, Viên Thiệu chuyển hướng đại tướng Lữ uy hoàng, phân phó hắn nói: “Tốc tốc triệu tập trong quân thợ thủ công, suốt đêm đốn củi chế tạo giếng lan, ba ngày nội vụ tất hoàn thành trăm giá, dùng để lâm trận kinh sợ quân địch chi dùng.”

Lữ uy hoàng ngay sau đó lĩnh mệnh.

Có khác Tân Bình hướng Viên Thiệu gián ngôn, làm hắn đào địa đạo mà nhập tào đào binh trại, đồng dạng bị Viên Thiệu tiếp thu.

Viên Thiệu chuyển xem mọi người, nói: “Chư công còn có cùng lương kế, nhưng quản hiến kế không sao, đó là nói sai rồi, Viên mỗ cũng một mực không truy trách, chúng ta tập mọi người trường, cần phải sớm ngày phá địch, cùng hưởng yên vui thái bình chi thế cũng.”

Giọng nói lạc khi, Hứa Du đứng dậy.

Hắn hướng Viên Thiệu gián ngôn nói: “Đại tướng quân, tại hạ cho rằng, giếng lan cũng hoặc là địa đạo, bất quá là nhất thời chi cục, chung khó thành đại sự cũng, nếu là tưởng phá tào đào nhị quân, còn thị phi đến từ bọn họ bắt cấp chỗ xuống tay, mới có thể đến hoạch toàn công.”

Viên Thiệu cười nhìn Hứa Du nói: “Tử Viễn có gì thượng sách?”

Hứa Du đối Viên Thiệu chắp tay nói: “Đại tướng quân binh nhiều, mà tào đào hai người binh thiếu, bỉ tuy rằng binh tinh đem dũng, nhưng chung quy là thực lực vô dụng, lực có không bằng, trước mắt

này lương thảo tuy rằng có thể cung cấp thượng, nhưng như thế giằng co đi xuống, kéo dài lâu ngày, này thế cũng không lạc quan…… Như ta là Tào Tháo hoặc là Đào Thương, tắc tất nhiên tìm kiếm tốc thắng phương pháp! Đại tướng quân ngài nói là đạo lý này không?”

Viên Thiệu cẩn thận nghiền ngẫm một hồi Hứa Du nói, phẩm đến trong đó tam vị, thâm nhiên này ngôn luận.

“Tử Viễn nói chính là, vậy ngươi lại nói nói, đối tào đào mà nói, như thế nào tốc thắng phương pháp?”

Hứa Du dựng lên một ngón tay, nói: “Đối với Tào Tháo cùng Đào Thương mà nói, chỉ có hủy bên ta lương thảo, mới là bọn họ chiến thắng đại tướng quân duy nhất cơ hội.”

Viên Thiệu hai tròng mắt nhíu lại, nói: “Ý của ngươi là, lấy lương dụ địch?”

Hứa Du gật đầu nói: “Nhiên cũng.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 550: ô sào, công gia, không công gia?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Yến cùng Lý, quách hai người binh mã ở Hà Bắc hành động lúc sau, Viên Thiệu không thua kém chút nào, cũng lập tức bắt đầu hành động, hắn y theo thủ hạ mưu sĩ nhóm chi ngôn, ở tiền tuyến đối Tào Tháo cùng Đào Thương đám người triển khai một hồi tân lễ rửa tội thế công.

Viên Thiệu đầu tiên là y theo điền phong phương pháp, dựng đại lượng giếng lan, đối quan độ thổ trại tiến hành áp chế tính cường cung xạ kích, này pháp ở trong khoảng thời gian ngắn nhưng thật ra pha là hữu hiệu, che trời lấp đất mưa tên lên đỉnh đầu thượng xuống phía dưới bắn, cùng không cần tiền dường như đè nặng tào đào hai quân binh lính đánh, cố tình lấy này đó tháp cao người trên còn không thể nề hà, trong lúc nhất thời thế nhưng là thật sự lắc lư Đào Thương cùng Tào Tháo sĩ khí, lệnh tào đào liên quân một lần lâm vào khủng hoảng bên trong.

Bất quá thực mau, Tào Tháo cùng Đào Thương liền một lần nữa tỉnh lại lên. Đối với hai vị này đại lão tới nói, giếng lan bất quá là chút lòng thành mà thôi.

Đào Thương cũng không sốt ruột lấy ra chính mình Kim Lăng thành những cái đó trọng hình binh khí, tương phản, hắn chỉ là làm Tào Tháo triệu tập hai bên chúng mưu thần thương nghị.

Ở thương nghị trong quá trình, Tào Tháo dưới trướng Lưu Diệp quả nhiên là đưa ra một cái tốt sách lược, cũng dâng lên một bộ bản vẽ, đó chính là sét đánh xe.

Chính là lúc trước ở Lưu Huân đầu hàng Tào Tháo hết sức, dùng để tạp chết Trương Tế những cái đó tội ác sét đánh xe!

Tào Tháo được đến sét đánh xe bản vẽ sau vô cùng vui sướng, lúc này cùng Đào Thương liên hợp, cùng phái ra binh mã quảng vì kiến tạo sét đánh xe, dùng để đối phó Viên Thiệu giếng lan.

Mà Đào Thương còn lại là âm thầm phân phó bên ta kiến tạo thợ thủ công, nhớ kỹ Lưu Diệp phát ra minh sét đánh xe chi tiết cùng cấu tạo, đãi quay đầu lại đến Kim Lăng thành sau, lấy bỉ chi trường, bỏ mình chi đoản, dùng để cải tiến Kim Lăng thành sét đánh xe.

Đại phê lượng Lưu thị sét đánh xe kiến tạo hảo lúc sau, tào đào liên quân ngay sau đó đối Viên quân giếng lan triển khai giống như long hổ giống nhau mãnh liệt phản kích.

Đầy trời phi thạch, giống như sơn băng địa liệt giống nhau tạp hướng Viên quân giếng lan, cơ hồ là ở một trận chi gian, liền đem này công thế hoàn toàn đánh tan.

Này đó là kỹ thuật lực lượng.

Quả nhiên là xác minh một cái chân lý, khoa học mới là vương đạo!

Mà Viên quân sở áp dụng tùy nói phương pháp, sớm tại quan độ đại trại thành lập phía trước, Tào Tháo quân liền đã có phòng bị, dẫu hố mà trở!

Đừng nói ngươi Viên quân đào địa đạo chính là người, ngươi chính là phái hai doanh đại thổ bát thử lại đây, đối mặt rót đầy thủy trường hố, cũng là không thể nề hà.

Viên quân bị yêm không ít người lúc sau, chỉ phải từ bỏ, sôi nổi rút lui địa đạo, để tránh ổ chăn chết ở dưới nền đất.

Viên quân hai điều chiến lược trải qua một phen thực tiễn cùng nghèo lăn lộn, cuối cùng đều lấy thất bại mà chấm dứt, hạt chậm trễ công phu.

Bởi vì việc này, Viên Thiệu đem điền phong cùng Tân Bình một đốn lên án mạnh mẽ!

Mà tào đào hai quân đánh thắng này hai trận lúc sau, cũng là sĩ khí tăng nhiều, quân tâm phấn chấn.

Nhưng quân tâm một khi phấn chấn lớn, này rất nhiều người liền có chút lâng lâng, không biết cho nên.

……

Một ngày này ban đêm, Đào Thương thẩm duyệt xong bên ta các quan tướng thượng trình các loại trong quân việc vặt, phương muốn nghỉ ngơi, Bùi Tiền lại đột nhiên tiến vào, nói là Tào Tháo sứ giả tiến đến, mời Đào Thương cùng dưới trướng quan trọng mưu thần võ tướng nhóm, đi trước này soái trướng nghị sự.

Đào Thương rất là không vui, không hiểu được Tào Tháo hơn phân nửa đêm còn muốn lăn lộn cái cái gì.

Chẳng lẽ là liên tục phá Viên Thiệu lưỡng đạo mưu kế, quá mức hưng phấn, hơn phân nửa đêm còn muốn cùng chính mình thổi khoác lác?

Họ Tào có tật xấu đi!

Tuy rằng trong lòng nhiều ít có chút nghi ngờ, nhưng Đào Thương vẫn là suất lĩnh một chúng thủ hạ đi.

Tào Tháo nếu là thật sự chỉ là vì cùng chính mình khoác lác, Đào Thương quyết định chính mình đương trường liền trở mặt, đại tát tai trừu hắn!

Mà Tào Tháo soái trướng trung, giờ phút này cũng tụ tập rất nhiều quan trọng tào quân tướng lãnh cùng mưu sĩ.

Hôm nay Tào Tháo mời Đào Thương chờ mọi người tới, thật đúng là không phải vì khoác lác, Đào Thương trách lầm hắn.

Là bởi vì Tào Tháo dưới trướng tướng lãnh Ngưu Kim bắt được một người Viên quân áp lương quan.

Đào Thương rất kỳ quái, chỉ là một người Viên Thiệu đào binh mà thôi, cần gì gióng trống khua chiêng làm nhiều người như vậy tới hắn soái trướng nghị sự.

Trông thấy Đào Thương nghi hoặc ánh mắt, Tào Tháo ngay sau đó một lóng tay tên kia quỳ trên mặt đất Viên quân áp lương quan, nổi giận quát hắn nói: “Đem nhữ vừa mới đối tào mỗ lời nói, từ đầu chí cuối lại cùng đào thái phó lặp lại một lần!”

Kia Viên quân sĩ tốt sợ tới mức đầy mặt trắng bệch, nghe xong Tào Tháo nói, chỉ là một cái kính gật đầu xưng là.

Tào Tháo thế Đào Thương hỏi: “Nhữ chính là người nào dưới trướng tương ứng?”

“Tiểu, tiểu nhân chính là đại tướng quân trướng hạ, Thuần Vu quỳnh tướng quân bộ đội sở thuộc quân hầu, phụng mệnh đóng giữ đại tướng quân truân lương chỗ.”

Vừa nghe lời này, mãn trướng mọi người biểu tình khác nhau, đều lộ ra sá nhiên chi sắc.

Đào Thương nhẹ nhàng sờ sờ mũi, lâm vào thật sâu trầm tư.

“Kia nhữ vì sao phải đương đào binh?”

“Tiểu nhân phụng mệnh áp lương, so dự tính giao phó lương thảo thời gian chậm 5 ngày, nếu là như vậy trở về trung quân chủ trại, y theo Ký Châu quân lệnh, tiểu nhân thượng quan tất trảm tiểu nhân, tiểu nhân rơi vào đường cùng, chỉ phải trốn đi…… Không nghĩ lại không khéo bị Tư Không thủ hạ binh tướng bắt, còn thỉnh Tư Không tha tiểu nhân một mạng, tiểu nhân nguyện kết cỏ ngậm vành, để báo Tư Không!”

Tào Tháo ha hả cười, nói: “Vậy ngươi nói nói, Thuần Vu quỳnh hiện nay trấn thủ Viên quân truân lương chỗ, nãi ở nơi nào?”

Kia áp lương quan vội vàng nói: “Nãi ở ô sào!”

“Thuần Vu quỳnh dưới trướng binh mã nhiều ít?”

“Bốn vạn chi chúng.”

Một phen hỏi chuyện xong, Tào Tháo thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Đào huynh đệ cảm thấy lời này như thế nào?”

Đào Thương trầm tư không có lập tức trả lời.

Dựa theo lẽ thường, đánh lén Viên Thiệu truân lương chỗ, xác thật là có thể lấy yếu thắng mạnh rất tốt thời cơ, hơn nữa này áp lương quan nói cũng chọn không ra cái gì khuyết điểm lớn, hơn nữa sự tình phát triển cùng trong lịch sử có kinh người tương tự, việc này thoạt nhìn tựa hồ xác thật là một cái trí thắng điểm!

Nhưng Đào Thương tổng cảm thấy trong lòng nhiều ít có chút không yên ổn.

“Mạnh Đức huynh, việc này, có phải hay không có điểm quá mức trùng hợp? Viên Thiệu truân lương chỗ nơi nào là dễ dàng như vậy đã bị chúng ta phát hiện?”

Đào Thương lời này không có sai, trong lịch sử ô sào truân lương, cũng là ở Viên quân cán bộ cao cấp Hứa Du đến cậy nhờ Tào Tháo lúc sau, dâng lên địa điểm cùng binh lực bố trí, mới làm Tào Tháo có cơ hội thừa nước đục thả câu, nhất cử ngăn cơn sóng dữ.

Như vậy liền hiểu được quân địch mạch máu, có phải hay không có chút trò đùa.

Tào Tháo nghe vậy ha hả cười, nói: “Đào huynh đệ nghi ngờ, tào mỗ nhiều ít có thể biết được, việc này trá nhiên nghe tới, xác thật là có chút kỳ quặc, nhưng tinh tế tư chi, rồi lại ở lẽ thường bên trong, Viên Thiệu lâu công ta trại không thể, com lại liền chiến thất lợi, này

thế có biến, lại cũng là phù hợp thế sự phát triển quy luật, trước mắt đánh lén Viên quân truân lương chỗ, xác thật chính là chúng ta một đại thắng cơ, này cơ khó tìm, ngươi ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ.”

Đào Thương không nói gì, như cũ là ở trầm tư.

Sau một lúc lâu lúc sau, phương nghe hắn nói: “Mạnh Đức huynh khăng khăng như thế, đào mỗ cũng không gì nói, bất quá ở tấn công ô sào phía trước, còn cần tra xét rõ ràng tình huống, xác định này mà binh lực bố trí cùng truân lương tình huống, lại làm tiến công mới là!”

Tào Tháo thầm nghĩ Đào Thương tiểu tử này, khi nào trở nên như vậy tiểu tâm cẩn thận? Có chút không rất giống hắn, này tiểu con bê không phải rất hổ sao!

Quân tử, không đồng nhất hướng đều là hiểm trung cầu thắng sao? Đào Thương bao nhiêu lần đều là như thế này, dữ dội lần này trở nên như vậy nhát gan nhút nhát.

Bất quá lời tuy như thế, nhưng dù sao cũng là minh hữu, Tào Tháo vẫn là tôn trọng Đào Thương ý kiến, quyết định dựa theo hắn nói đi làm.

……

Hồi chính mình quân trại trên đường, Quách Gia nhiều ít có chút không nín được.

“Vừa mới việc, Quách mỗ cảm giác cũng không sơ hở chỗ, thả căn cứ địa điểm tới xem, Viên Thiệu đóng quân ô sào cũng không không thể, ngươi vì sao không duy trì Tào Tháo, ngược lại là nghi thần nghi quỷ, như thế tác phong nhưng không giống ngươi!”

Đào Thương nghe vậy cười, không biết nên như thế nào cùng Quách Gia giải thích.

Sự tình phát triển xác thật phù hợp quy luật, cũng không có gì sơ hở có thể tìm ra, nhưng Đào Thương trong lòng chính là cảm thấy không đúng.

Trong lịch sử Tào Tháo ở quan độ, cùng Viên Thiệu hao phí hơn nửa năm quang cảnh đều không có được đến ô sào tin tức, vẫn là bởi vì Hứa Du cái này cao tầng để lộ mới vừa rồi biết được.

Nhưng hôm nay, này ô sào truân lương, thậm chí liền tướng lãnh là ai đều ở sớm tối mà biết, việc này cùng trong lịch sử so sánh với, có phải hay không tới quá mức dễ dàng.

Lịch sử bánh xe đã thay đổi phương hướng, ô sào có lẽ sẽ không lại là một cái trí thắng điểm, này giữa có thể hay không thật sự có trá?

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 551: tào đào phân công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đối với lần này đột nhiên toát ra tập kích ô sào kế hoạch là có chút lo lắng, nhưng không có thực chất tính phản đối chứng cứ, hắn suy đoán bất quá là có căn cứ vào thân là người xuyên việt mà đối lịch sử có một ít hiểu biết, sau đó cùng hiện tại thời đại này phát triển tình huống mà tiến hành xác minh đối lập.

Đương người xuyên việt chỗ tốt rất nhiều, tỷ như nói có thể biết trước, có thể có được một bộ phận cổ nhân không có tri thức cùng một ít đời sau thành thục tương đối thành hệ thống nhân tính tâm lý nghiên cứu thảo luận và phân tích phương thức từ từ.

Nhưng đương người xuyên việt thống khổ kỳ thật cũng không ít, này đầu tiên nhất nháo tâm một chút, chính là có rắm không chỗ phóng, chỉ có thể nghẹn.

Có chút căn cứ đời sau tình huống suy đoán, Đào Thương không thể cùng bọn họ nói xuất xứ, bao gồm Quách Gia cùng Trần Đăng Gia Cát Lượng đám người, một khi nếu là nói, thế nào cũng phải bị bọn họ trói lại cùng nướng BBQ, cùng thời Trung cổ nữ vu dường như.

Nhân loại nhất sợ hãi sự vật là cái gì? Không biết!

Tử vong đáng sợ sao? Mỗi người sẽ đều chết, đáng sợ liền đáng sợ ở nó không biết, không ai sẽ nói cho người sống tử vong kinh nghiệm, bởi vì có kinh nghiệm đều đã ngỏm củ tỏi lạnh thấu tim.

Cho nên nói, người xuyên việt nếu muốn sống hảo, sống xuất sắc, kia quan trọng nhất một vòng chính là kẹp chặt chính mình quần nhỏ háng, có rắm đừng không có việc gì loạn đánh rắm.

Thiệt tình dễ dàng bị này đó cổ nhân ấn trên mặt đất cọ xát a.

……

Tào Tháo làm việc xác thật vẫn là tương đối cẩn thận, hắn phái ra rất nhiều thám tử, đi trước ô sào cùng với ô sào quanh thân, tiến hành nghiêm mật tra xét.

Mà Quách Gia cũng theo giáo sự phủ phân phó, phái ra đại lượng giáo sự phủ thám tử, đối ô sào tiến hành nghiêm mật giám thị.

Dù sao cũng là một chuyện lớn, đào tào hai quân đều không thể không cẩn thận đối đãi.

Nhưng sự thật chứng minh rồi, ô sào xác thật giống như tên kia bị bắt sống áp lương quan theo như lời giống nhau, là Viên Thiệu truân lương chỗ, hơn nữa nơi đó có Thuần Vu quỳnh dưới trướng bốn vạn tinh binh trấn thủ.

Tào quân cùng đào quân thám tử, mang về tới tin tức cơ bản giống nhau, cũng không sơ hở chỗ.

Kể từ đó, tiến công ô sào kho lúa sự tình trên cơ bản chính là ván đã đóng thuyền.

Đã biết tin tức này lúc sau, không chỉ là tào quân chư tướng, đó là Đào Thương dưới trướng chúng tướng cũng là xoa tay hầm hè, nóng lòng muốn thử.

Mọi người đều minh bạch, đây là đánh bại Viên Thiệu trời cho cơ hội tốt! Nếu là có thể bắt lấy cơ hội này đánh thắng trận chiến Quan Độ, Viên thị tập đoàn cái này đứng sừng sững với phương bắc quái vật khổng lồ chắc chắn ầm ầm mà sụp, đến lúc đó, thiên hạ chính là mặt khác một bộ hoàn toàn mới hình ảnh.

Thiên hạ đem một lần nữa tẩy bài, mà này đó chư hầu đại lão chính là lớn nhất thực tế ích lợi đến giả.

Một chữ, sảng!

Đương nhiên, việc này tuyệt đối không dễ dàng làm được, ở chiến trước, đào quân cùng tào quân sở hữu võ tướng cùng mưu thần nhất định phải cố thủ ở bên nhau, đem chuyện này hảo hảo suy đoán một phen, để làm được vạn vô nhất thất.

Trấn thủ ô sào võ tướng chính là Thuần Vu quỳnh, ở hiếu linh hoàng đế trị khi với trung bình 5 năm bị nhâm mệnh vì tây viên tám giáo úy chi nhất, cùng Viên Thiệu, Tào Tháo, bào hồng, Triệu dung đám người song song, chính là lúc ấy bảo vệ xung quanh kinh sư quan trọng quan tướng chi nhất.

Đời sau có rất nhiều người truyền người này là là một người tửu đồ, kỳ thật bằng không.

Trong lịch sử Thuần Vu quỳnh dụng binh khả năng không tầm thường, hắn chính là Viên Thiệu dưới trướng đại tướng, cùng Trương Hợp, Cao Lãm đám người song song tề danh.

Tào Tháo năm đó ở kinh thành cùng Thuần Vu quỳnh có cũ, đối người này tương đối hiểu biết, bởi vậy hắn khách quan đối tào, đào hai doanh võ tướng tiến hành rồi phân tích: “Thuần Vu quỳnh đứng hàng tây viên tám giáo úy chi nhất, năm đó cùng ngô cùng Bổn Sơ cùng liệt, người này dụng binh có chút cân lượng, tuyệt phi bình thường, chúng ta tấn công ô sào đại trại, yêu cầu tốc chiến tốc thắng, nếu như kéo dài, bị Thuần Vu quỳnh bám trụ, đợi đến Viên Thiệu viện binh tới đây, đừng nói là đánh hạ ô sào thiêu lương, đó là có không bình yên lui lại, đều là việc khó, còn thỉnh chư vị tướng quân lần này cần phải muốn cẩn thận lại cẩn thận.”

Chúng tướng nghe vậy sôi nổi gật đầu xưng là.

Đào Thương ngôn bổ sung nói: “Còn có chúng ta quan độ thổ trại, cũng muốn lưu lại trọng binh phòng thủ, vạn nhất Viên Thiệu thấy ta chờ tấn công ô sào, phái binh tới đánh đại trại, đến lúc đó đã có thể mệt lớn.”

Tào Tháo nghe vậy cười ha ha, nói: “Đào huynh đệ lời này là cũng, thâm cùng ngô tâm, tào mỗ chi ý, chúng ta từng người lưu lại một

nửa binh mã, cũng năm viên thượng tướng trấn thủ doanh trại quân đội, để phòng bất trắc, ngươi xem coi thế nào?”

Đào Thương gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Tào Tháo ngay sau đó điểm thân tín đại tướng Tào Nhân, Diêm Hành, Sử Hoán, Lý Điển, giả quỳ năm người trấn thủ.

Đào Thương nói: “Một khi đã như vậy, ta bên này liền từ ta tự mình trấn thủ ở đại trại, cũng lưu Triệu Vân, Hứa Chử, Kỷ Linh, Quản Hợi, Từ Thịnh năm người tại bên người, đến nỗi ta một nửa binh mã, tắc từ Trần Đăng, Lỗ Túc, Thái Sử Từ, Từ Hoảng, Từ Vinh, Cam Ninh, Chu Thái chờ chúng tướng dẫn dắt, đi cùng Mạnh Đức huynh cùng đi ô sào, đến lúc đó liền mặc cho Mạnh Đức huynh điều khiển đó là.”

Tào Tháo nghe vậy sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Đào huynh đệ không tính toán cùng tào mỗ cùng đi?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Lâm trận là lúc, đặc biệt vẫn là bắt cóc ô sào lương thảo chuyện lớn như vậy, phái hai gã chủ tướng đều đi trước qua đi, ở điều động thượng không khỏi sẽ có điều cản tay, ngược lại không bằng làm Mạnh Đức huynh một người qua đi phát huy bản lĩnh, này đại doanh mọi việc, tắc đều do đào mỗ chủ trì, ngươi ta phân công minh xác, chức trách bất đồng, lại không cần lẫn nhau ghê tởm đối phương, như thế hành sự, chẳng phải diệu thay?”

Tào Tháo không nghĩ tới Đào Thương làm việc cư nhiên sẽ như vậy thượng nói, trong lòng kinh ngạc đồng thời cũng không khỏi cảm khái phi thường.

“Một khi đã như vậy, ta liền lại làm Tuân Úc, Trình Dục đám người lưu lại cùng Đào huynh đệ cùng trấn thủ, nếu thực sự có sự, cũng hảo cho nhau chiếu ứng.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, không nói gì thêm.

Một cái Tào Nhân lưu lại còn chưa đủ, còn phải đem Tuân Úc đám người lưu lại, nói rõ là đối chính mình bảo hộ đại trại không yên tâm, muốn xem chính mình.

Bất quá việc này cũng thế cũng thế, Đào Thương đối hắn Tào Tháo cũng giống nhau không yên tâm, bởi vậy mới làm Trần Đăng cùng Lỗ Túc đi cùng Thái Sử Từ chờ chư tướng cùng đi trước, để tránh Tào Tháo đối chính mình binh mã đánh cái quỷ gì chủ ý.

Đại gia cũng coi như là lẫn nhau trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Hai đại chư hầu phân công so đo xong, màn đêm buông xuống giờ Tý, Tào Tháo liền suất lĩnh một nửa binh mã, đi trước ô sào thiêu lương.

Tào Tháo lần này thiết kế, chính là mệnh trước bộ binh sĩ toàn dùng Viên quân cờ hiệu, binh sĩ trong miệng hàm tiểu gậy gỗ, đem ngựa miệng cột lên, để ngừa phát ra âm thanh quấy nhiễu đến địch nhân, đại bộ phận binh mã còn lại là từ nhỏ nói ra doanh, mỗi người ôm một bó củi thảo, ở trải qua trên đường gặp được có người đề ra nghi vấn, phải trả lời nói: “Đại tướng quân chỉ sợ Tào Tháo tập kích phía sau quân nhu, phái binh đi tăng mạnh phòng giữ.”

Như thế, một khi đến ô sào bản bộ, liền có thể bốn phía phóng hỏa, không chậm trễ bất luận cái gì thời gian, bảo đảm phóng hỏa lớn nhất hiệu suất có tác dụng trong thời gian hạn định.

Mà Đào Thương còn lại là lưu tại quan độ thổ trại cố thủ bản trại.

Tào Tháo đánh lén ô sào màn đêm buông xuống, quan độ thổ trại trung người ai cũng không dám ngủ, rốt cuộc sự tình quan trọng đại, thời khắc đều tồn tại biến hóa cùng uy hiếp, yêu cầu hai bên chủ tướng tùy thời làm ra điều hành.

Dưới tình huống như vậy còn có thể đủ an tâm ngủ người, thực sự cũng là đừng ở chỗ này cái loạn thế lăn lộn.

“Ngáp ~!”

Đào Thương ở soái trướng nội không chút nào che dấu đánh cái đại đại ngáp, sau đó bất đắc dĩ tính tính canh giờ, cảm khái thở dài.

“Luôn thức đêm nói, là hội trưởng đậu đậu…… Có tổn hại ta anh tuấn dung nhan.”

Ngồi ở hắn đối diện Tuân Úc cùng Tào Nhân lẫn nhau cho nhau liếc mắt nhìn nhau, cái ót thượng ứa ra hắc tuyến.

Giá trị cuộc đời này chết tồn vong thời khắc, tiểu tử này tâm rất đại a.

Ngươi còn có tâm tình ngủ?

Ngươi còn có tâm tình quản ngươi diện mạo?

Tuân Úc thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, bỗng nhiên đối Tào Nhân nói: “Tử hiếu tướng quân, không chỉ có là phía trước doanh trại quân đội, phía sau doanh trại quân đội cũng cần phái binh bố trí, cẩn thận bố phòng, để tránh Viên quân đường vòng đánh lén.”

Tào Nhân đứng lên, gật gật đầu: “Ta đi an bài.”

Đào Thương quay đầu, đối hắn phía sau Hứa Chử nói: “Ngươi cũng bồi tử hiếu tướng quân cùng đi, nhìn xem có thể hay không giúp được cái gì.”

“Nặc.”

Không bao lâu, Tào Nhân cùng Hứa Chử biến mất ở soái trướng, giữa chỉ để lại Đào Thương cùng Tuân Úc hai người.

Tuân Úc gắt gao nhìn Đào Thương, tròng mắt phảng phất đều phải dính đến Đào Thương trên mặt.

Đào Thương nhếch miệng, bất đắc dĩ nói: “Đẹp sao? Ta dung nhan.”

“Giống nhau.”

“Giống nhau ngươi cùng nhìn đại cô nương dường như, liền thích như vậy?”

Tuân Úc thật sâu hít vào một hơi, nói: “Đào thái phó, ngươi thật sự tính toán ủng lập trưởng tử hi vì đế sao?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 552: Tuân Úc chi tuân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương lấy ngón chân tưởng, cũng biết Tuân Úc cố ý đem Tào Nhân chi khai, chính là muốn hỏi hắn việc này.

Này lão tiểu tử thân là Dĩnh Xuyên sĩ tộc khôi thủ, đối nhà Hán nhưng thật ra tận trung tẫn trách, nhìn dáng vẻ của hắn, đối nhà Hán trung thành trình độ xác thật không phải giống nhau cao.

Quách Gia trước một đoạn thời gian, từng cấp này lão tiểu tử viết quá một phong thơ thí thủy, nhưng từ nay về sau liền đá chìm đáy biển, không hề tin tức.

Kỳ thật ngẫm lại cũng là, này lão tiểu tử bị Tào Tháo xưng là ngô chi tử phòng, cùng Tào Tháo bản nhân phù hợp độ không phải giống nhau cao, muốn làm hắn phản bội, kia thật sự là quá khó quá khó khăn.

Cho nên nói, Quách Gia cùng Đào Thương nói qua như vậy một lần sự lúc sau, Đào Thương cũng cơ bản không đáp hạ lời nói, việc này cũng chính là không giải quyết được gì.

Nhưng Đào Thương thực sự không nghĩ tới, Tuân Úc hôm nay sẽ chủ động tới tìm chính mình bắt chuyện.

Giá trị này đại chiến hết sức, còn nhớ thương nhà Hán, xem ra Tuân Úc thật đúng là sốt ruột.

Rốt cuộc vẫn là ở quan độ doanh nội, liền tính là Tào Tháo đi rồi, nhưng khó bảo toàn này bốn phía không có hắn tai mắt, làm như vậy nguy hiểm sự, xem ra Tuân Úc này lão tiểu tử lần này là thật nóng nảy.

Đây là trung thần, đối nhà Hán biến dạng trung thần.

Không giống Đào Thương, hoặc là Tào Tháo như vậy chư hầu, nhiều nhất đối nhà Hán đi cái thận.

Đào Thương nhìn từ trên xuống dưới Tuân Úc, nói: “Đào mỗ nếu là không có nhớ lầm, Văn Nhược tiên sinh giống như hiện nay chính là hầu trung chi chức đi, lấy ngài vị trí, này lập đế việc, giống như không nên là ngài hạt trộn lẫn?”

Tuân Úc đem mặt giống nhau, cao ngạo nói: “Úc thân là hán thần, tự nhiên quan tâm nhà Hán việc, thái phó dữ dội lấy quan giai luận người? Như thế không khỏi kém cỏi!”

Nhìn Tuân Úc kia vẻ mặt chính sắc, Đào Thương không khỏi vui vẻ.

Tuân Úc trước mắt tự giác chính là ở cùng Đào Thương tham thảo một cái phi thường nghiêm túc vấn đề, không thể tưởng được tiểu tử này cư nhiên cùng chính mình cợt nhả!

Này cũng quá không tôn trọng nhà Hán triều đình!

“Ngươi cho ta nghiêm túc điểm!” Tuân Úc nổi giận đùng đùng đứng dậy: “Ta cùng ngươi nói chính là thiên hạ đại sự!”

Chó má thiên hạ đại sự!

Đào Thương nhất phiên bạch nhãn, trong lòng âm thầm phỉ báng, bất quá là hai cái không đủ một tuổi oa oa, cái nào hẳn là xem như nhà Hán chính thống mà thôi!

“Ngượng ngùng, đào mỗ vừa rồi đột nhiên nghĩ đến một kiện đặc biệt Coca sự tình, nhất thời không nghẹn lại, lại là làm Văn Nhược tiên sinh chê cười.”

Tuân Úc cau mày xem hắn, thật không hiểu là nên nói hắn phúc hậu, hay là nên mắng hắn không có chính hành.

Loại này thời khắc, nào còn có cái gì Coca sự?

“Thái phó!” Tuân Úc nổi giận đùng đùng vội la lên: “Ngươi còn không có trả lời ta vấn đề, ngươi rốt cuộc có phải hay không muốn lập hoàng tử hi vì đế?”

Đào Thương thu liễm tươi cười, nói: “Văn Nhược tiên sinh, ngài không cảm thấy ngươi hỏi đây là một câu vô nghĩa sao? Trưởng tử hi chính là Quý Phi chi tử, cũng là bệ hạ trưởng tử, nên kế thừa đại thống! Ta không lập trưởng tử hi vì đế, chẳng lẽ này nhà Hán giang thượng, từ đây tuyệt hậu không thành?”

Tuân Úc trốn tránh chân nói: “Nhưng thái phó cũng biết, phục Hoàng Hậu chi tử quỳnh cũng có tư cách kế thừa đại thống, hiện giờ Phục Hoàn đám người đã mang theo hắn đi hướng Kinh Châu, nếu là Phục Hoàn ở phương nam lập hoàng tử quỳnh vì đế, này thiên hạ chẳng phải là có hai cái hoàng đế? Như thế, này nhà Hán giang sơn chẳng phải……”

Đào Thương đứng lên, cất bước đi tới Tuân Úc bên người, hắn duỗi tay một phách Tuân Úc đầu vai, bình tĩnh nhìn thẳng hắn hai tròng mắt, gằn từng chữ một đối Tuân Úc nói: “Văn Nhược tiên sinh, thỉnh ngươi không cần nói bậy! Này thiên hạ chỉ có một hoàng đế, cũng là chỉ có một bệ hạ, đó chính là trước mắt đang ở Bành Thành an dưỡng trưởng tử hi, đến nỗi những người khác, phàm là nếu dám đi quá giới hạn, kia đó là nghịch tặc!”

Ngừng lại một chút, Đào Thương nhàn nhạt nói: “Đối với nghịch tặc, đào mỗ không có hai lời, thề diệt chi!”

Tuân Úc thật sâu hít một hơi, tiếp theo chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Xem ra, chính mình vô luận như thế nào là thuyết phục không được Đào Thương, bất quá này cũng ở hắn dự kiến bên trong.

Thiên có nhị ngày tình huống, sớm muộn gì cũng chắc chắn xuất hiện.

Tuân Úc trong lòng giống như một cuộn chỉ rối, không bao lâu, phương thấy hắn đối Đào Thương nói: “Như thế xem ra, Tuân mỗ là

nói bất động thái phó.”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Quốc gia đại sự, làm sao có thể là dựa vào một người có thể nói động? Văn Nhược tiên sinh không khỏi quá cao nhìn chính mình.”

“Kia thái phó nhưng trung với nhà Hán sao?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Này thiên hạ hổ báo sài lang nhiều rồi, các đều nói trung thành với nhà Hán, nhưng cái nào lại là chân chính làm được? Chỉ sợ liền nhà ngươi Tư Không cũng chưa chắc……”

Tuân Úc trực tiếp xen lời hắn: “Ta hiện tại hỏi chính là thái phó ngươi!”

Đào Thương thở dài khẩu khí, ít có nghiêm túc nói: “Ít nhất, hắn là cháu ngoại của ta, ta muội muội trải qua phạm đều lần này náo động, lầm phục cung độc, cũng không biết sau này sẽ như thế nào…… Ta phải không làm thất vọng bọn họ mẫu tử.”

Tuân Úc nghe vậy ngây ngẩn cả người, cười khổ không nói gì.

Mặc kệ thế nhân như thế nào nói Đào Thương, nhưng ít ra Tuân Úc có thể nghe ra tới, Đào Thương lời nói mới rồi, là thiệt tình phát ra từ phế phủ.

Hắn thật sâu hít một hơi, âm thầm gật đầu tán thưởng.

Bằng hắn vừa rồi câu nói kia, cũng coi như hắn không làm thất vọng “Quân tử” này hai chữ.

Liền ở ngay lúc này, lều trại ngoại đột nhiên vang lên một trận dồn dập tiếng bước chân, Tào Nhân cùng Hứa Chử hai người vội vã đuổi trở về.

“Văn Nhược tiên sinh! Có Viên quân tiến đến thừa đêm tập doanh!”

Tuân Úc nghe vậy tức khắc sửng sốt, tiếp theo vội vàng đi ra lều trại ngoại, hướng về ô sào phương hướng nhìn lại.

Nhưng thấy bên kia trước mắt còn vẫn chưa nổi lửa.

“Ô sào hỏa thế chưa khởi, thuyết minh Tư Không binh mã còn chưa đến ô sào, chính là Viên Thiệu lại phái binh tiến đến đánh lén, này liền tỏ vẻ……”

Đào Thương bước chậm đi đến hắn phía sau, vẻ mặt âm trầm.

“Này liền tỏ vẻ, ô sào lương thảo, ngay từ đầu chính là Viên Thiệu dùng để câu chúng ta mồi câu, chúng ta lúc này đây nóng lòng cầu thành, chính là trúng Viên Thiệu kế.”

Nói chuyện chi gian, trước trại phương hướng, đã ẩn ẩn toát ra ánh lửa, kêu sát tiếng động cũng là theo binh khí giao kích thanh mà truyền đến.

Tuân Úc vội vàng quay đầu nhìn về phía Tào Nhân, nói: “Viên Thiệu phái lại đây công doanh nhân mã, đại khái có bao nhiêu?”

Tào Nhân lắc lắc đầu, nói: “Vừa mới trước trại Sử Hoán phái người lại đây thông bẩm, nói là đêm khuya đen nhánh, khai không rõ lắm, bất quá ít nói cũng là có sáu bảy vạn chi chúng, hơn nữa kế tiếp rất có thể còn có binh tướng.”

Đào Thương cất bước tiến lên, nói: “Một mặt dò hỏi nhân số không có ý nghĩa, Viên Thiệu nhất không thiếu chính là binh, còn hảo chúng ta có điều chuẩn bị, toàn trại binh mã chia làm hai bộ, một bộ đi trước trại ngăn lại tào quân, giống như là quan độ phía trước đệ nhất trượng như vậy, gắt gao ngạch bảo vệ cho thổ trại không bỏ, mặt khác điều động một bộ phận binh mã sau này doanh, dùng sét đánh xe hướng thổ trại bên ngoài dùng đá lấy lửa hung hăng oanh! Viên Thiệu người nhiều, phía sau nhất định sẽ có binh mã chi viện, nhắm mắt đầu thạch đều có thể tạp đến mấy cái, hoàn toàn không cần lo lắng phát ra pháo lép!”

Giọng nói lạc khi, Tào Nhân lại là vẫn không nhúc nhích.

Đào Thương thấy thế nhướng mày: “Có ý tứ gì? Ta nói chuyện không hảo sử có phải hay không?”

Tào Nhân dùng dư quang quét về phía Tuân Úc, lại thấy này lão tiểu tử gật gật đầu, nói: “Từ giờ trở đi, toàn bộ quan độ đại trại, lấy đào thái phó quân lệnh vi tôn, dám có không tôn giả, quân pháp xử trí!”

“Nặc!” Tào Nhân hướng về Tuân Úc được rồi một cái quân lệnh, sau đó trịnh trọng đối Đào Thương nói: “Thỉnh thái phó hạ lệnh! Mạt tướng cái gì cũng nghe!”

Đào Thương nghi hoặc nhìn từ trên xuống dưới Tào Nhân, nói: “Thật nghe ta nói?”

Tào Nhân trịnh trọng gật đầu: “Là!”

“Ta nói cái gì ngươi đều làm bái?”

“Từ hiện tại, thái phó chi ngôn đó là thiết lệnh, quân lệnh! Mạt tướng chờ tự nhiên cái gì cũng nghe!”

Đào Thương nghe vậy, ngay sau đó lộ ra một cái vui sướng tươi cười: “Kia đào mỗ hiện tại liền hạ đệ nhất điều quân lệnh!”

Tào Nhân trịnh trọng được rồi một cái quân lệnh, nói: “Thỉnh thái phó phân phó!”

Đào Thương thanh thanh giọng nói, nghiêm túc nói: “Mệnh Tào Nhân tướng quân, hiện tại lập tức lấy cái đại đỉnh, cấp bổn thái phó nhìn một cái! Người vi phạm quân pháp xử trí!”

Tào Nhân: “……”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 553: còn có hậu tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Nhân hiện tại lớn nhất ý tưởng, chính là rút kiếm chém trước mắt cái này giống như nho nhã, kỳ thật đã dơ bẩn lại khiến người chán ghét tiểu hỗn đản!

Thật sự là quá nhưng khí, Tào Nhân đời này cũng chưa đã chịu quá lớn như vậy vũ nhục!

Còn lấy cái đại đỉnh?

Ta bắt ngươi tổ tông!

Tin hay không ta đỉnh ngươi thử một chút tử nhạc a nhạc a? Tiểu súc sinh quá nhưng khí.

Tựa hồ là nhìn ra Tào Nhân trên mặt đã là xu với rõ ràng không mang theo che dấu tức giận, Tuân Úc vội vàng đối Đào Thương nói: “Đào thái phó…… Hưu nháo! Tào tướng quân nãi tông tộc đệ nhất đem.”

Đào Thương đảo mắt nhìn về phía hắn, ngữ khí rất là vô tội: “Đệ nhất lại như thế nào? Các ngươi tào doanh người, nói chuyện không tính toán gì hết?”

Tuân Úc nghe vậy cười khổ nói: “Tính toán là tính toán, vấn đề là vậy ngươi cũng không thể hạt hồ nháo a! Lấy cái gì đại đỉnh? Ta nói cho ngươi này cũng chính là tử hiếu tướng quân tính tình hảo, đổi thành người khác, trực tiếp ra tay liền tấu ngươi! Tử hiếu, ngươi nói đúng không?”

Tào Nhân nhìn thoáng qua Đào Thương phía sau Hứa Chử, hừ một hừ, hiển nhiên là có điều cố kỵ: “Kỳ thật ta vừa rồi cũng tưởng tấu hắn tới.”

……

Mà lúc này quan độ thổ trại chính diện, không đếm được Viên quân sĩ binh ở Khúc Nghĩa, Cao Lãm, Lữ khoáng chờ Viên quân danh tướng chỉ huy hạ, liều mạng tiến công thổ trại.

Thổ trại phía trước, ánh lửa nơi chốn đều có, tiếng người ồn ào, Viên quân binh mã vọng chi giống như biển người.

Từ Cao Lãm chỉ huy trước bộ binh mã, đã toàn bộ chiếm cứ thổ trại ngoại cao điểm hoà bình mà, thậm chí có một bộ phận viên môn yếu điểm cũng bị Viên quân bắt đầu đánh vào ăn mòn, thổ trại bên ngoài công thế năng hủy tất cả đều bị tổn hại, lưu lại chỉ còn lại có một mảnh ánh lửa hỗn độn, thảm không nỡ nhìn.

Ánh lửa bóng chồng, ảnh ngược khai quật trại trung bóng người giống như quỷ mị, biển người tấp nập, trong lúc nhất thời căn bản thấy không rõ lắm đến tột cùng có bao nhiêu Viên quân. Dõi mắt nhìn ra xa, chỉ cảm thấy hô hô lạp lạp nơi nơi tất cả đều là như lang tựa hổ binh tướng, bảo thủ phỏng chừng cũng có vượt qua năm vạn chi chúng. Viên quân sĩ binh khắp nơi chạy nhật tử, ngẫm lại cũng là say.

Đào Thương cùng với Tuân Úc, Tào Nhân chờ đều đuổi tới trước trại tiến hành chỉ huy, còn lại chúng tướng bao gồm Quách Gia, Gia Cát Lượng đám người tắc đã sớm tại đây tọa trấn. Hai bên lúc này triền đấu đã phi thường kịch liệt, hừng hực khí thế.

Đào Thương đi vào Quách Gia bên người, thấp giọng nói: “Lần này thật là trúng kế, ô sào hẳn là Viên Thiệu dùng để dụ dỗ bên ta mồi, không thể tưởng được Viên gia lão nhân cư nhiên như vậy xá ra tiền vốn, xem ra hắn lần này là hạ quyết tâm.”

Quách Gia lặng lẽ cười nói: “Xem ra thái phó dự cảm chi đối, đáng tiếc ta chờ vẫn là bị Viên Thiệu sở tính, trước mắt ô sào bên kia gấp rút tiếp viện không kịp, cũng chỉ có thể xem tào Tư Không cùng Trần Đăng, Lỗ Túc chính bọn họ bản lĩnh, bất quá ta phỏng chừng bọn họ

tình hình cũng hảo không đến nào đi, nhưng chúng ta trước mắt nhiệm vụ, là giữ được đại trại!”

Vừa dứt lời, liền thấy tào đem Lý Điển con ngựa mà đến, đối mọi người hô: “Không tốt! Trại ngoại Viên quân bắt đầu đại phê lượng công trại, bọn họ trên người ăn mặc áo giáp da, đỉnh đại thuẫn, tựa hồ là điên rồi giống nhau, đó là Cam Ninh cùng Vu Cấm liền nỏ cũng ngăn không được bọn họ!”

“Liền nỏ bắn bất động liền thả bọn họ tiến vào!” Đào Thương hai tròng mắt nhíu lại, lạnh giọng nói: “Từ giờ trở đi, bất luận là tào đem vẫn là đào đem, sở hữu tướng lãnh toàn bộ đích thân tới trước trận, bảo hộ toàn bộ đại doanh các tiến xuất khẩu, đem Viên quân tất cả đều tắc nghẽn ở tiến xuất khẩu giữa đường! Nơi đó địa thế so hẹp, Viên quân binh mã nhiều ưu thế thi triển không khai, chỉ cần đem bọn họ trấn giữ ở nơi đó, làm cho bọn họ không thể đánh vào đại trại, sau khi phương sét đánh xe trang đá lấy lửa xong, nhất định liền sẽ đối trại ngoại quân địch tiến hành hủy diệt thức đả kích, đến lúc đó Viên quân khí thế khiếp nhược, này trượng liền hảo đánh.”

Tào Nhân tuy rằng không thích Đào Thương, nhưng trong lòng lại là thừa nhận hắn lại có tướng soái chi tài, hắn nghe vậy gật gật đầu, nhưng tiếp theo lại lắc lắc đầu.

“Ta sợ tam quân sĩ khí không cao, khó có thể lâu cầm! Lại là đợi không được lúc ấy.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn, nói: “Tam quân sĩ khí không cao, muốn các ngươi này đó làm tướng giả là làm gì đó? Giá trị này nguy nan thời tiết, chẳng lẽ các ngươi này đó đương tướng quân nên làm như thế nào, chính mình còn tưởng không rõ sao? Thế nào cũng phải muốn đào mỗ nói thẳng bẩm báo?”

Đào Thương nói chuyện không khách khí, nhưng Tào Nhân lại không sinh khí, hắn nghiêm túc suy nghĩ một lát, đột nhiên từ trên lưng ngựa xoay người xuống dưới, đối một bên Lý Điển nói: “Mạn thành ngươi truyền lệnh các thuộc cấp binh, co rút lại binh mã, ở các nơi trại khẩu viên môn liệt trận, không thể lui ra phía sau nửa bước,

cũng không thể ra trại nửa bước, chỉ cần canh phòng nghiêm ngặt theo thứ tự chém giết nhập trại Viên quân, hàng phía trước tướng sĩ thân chết, hàng phía sau liền lại trên đỉnh, chẳng phân biệt quân chức lớn nhỏ, hàng phía trước giả toàn vì tiên phong quân, hàng phía sau giả toàn vì giám thị quân, tiên phong quân nếu có trốn ý, giám thị quân ngay tại chỗ trảm chi, tiên phong quân chết tẫn, tắc giám thị quân trở lên! Truyền lệnh tam quân, liền nói đây là bổn đem thiết lệnh!”

Lý Điển chắp tay nói: “Nặc! Chỉ là cách làm như vậy, không tam quân sẽ có oán khí.”

Tào Nhân gật gật đầu, tiếp theo đề đao sải bước hướng về chính phía trước viên môn đi đến.

Lý Điển thấy thế cả kinh.

Tuân Úc còn lại là hô: “Tử hiếu tướng quân, ngươi đây là muốn đi nơi nào?”

Tào Nhân cũng không quay đầu lại, đối Lý Điển nói: “Từ giờ trở đi, ta đó là đệ nhất đội tiên phong quân, ta nếu lui về phía sau, mạn thành ngươi nhưng tùy thời trảm ta! Còn lại quan tướng, tự ngươi ta dưới, tất cả đều như thế.”

Lý Điển cứng họng, cả người hơi hơi phát run. Hảo một cái có dũng có mưu có đảm đương tào tử hiếu.

Đào Thương còn lại là hướng về phía Tào Nhân bóng dáng giơ ngón tay cái lên, tán thưởng nói: “Hảo tướng quân, ngươi nếu là tồn tại trở về, ta tất không hề làm ngươi lên mặt đỉnh, đến lúc đó chúng ta cộng uống một đỉnh!”

Tuân Úc mắt lé nhìn hắn, từ từ nói: “Uống một đỉnh? Ngươi là rượu mông tử sao?”

Hứa Chử lặng lẽ cười, nhắc tới trảm mã đao, cũng theo sát Tào Nhân về phía trước phóng đi, trước khi đi khi còn không quên

hướng về phía phía sau hô: “Mỗ gia hiện tại cũng là tiên phong quân, ta nếu là lui, nhữ cũng có thể trảm ta!”

Lý Điển bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thở dài: “Đều là kẻ điên.”

Theo Tào Nhân mệnh lệnh hạ đạt, bảo hộ doanh trại tào đào liên quân, giống như tiêm máu gà giống nhau, điên rồi giống nhau liều chết đứng vững hướng thổ trại tiến công Viên quân.

Mà đại trại ở ngoài, phụ trách tổng đốc trước quân Cao Lãm, nhìn tào đào liên quân như vậy kiêu dũng liều mạng, cả người không khỏi khởi nổi da gà.

Những cái đó thổ trại nội quân địch binh lính, giống như thấy giết cha mẹ kẻ thù giống nhau, trong tay binh khí liều mạng hướng bên ta sĩ tốt trên người tiếp đón.

Có tường đất địa phương, Viên quân sĩ tốt cũng khuân vác thang mây đáp thượng tới, nhưng là bảo hộ ở tường đất thượng tào đào liên quân, đối mặt này đó kẻ xâm lấn binh khí chút nào không né, mà là cầm chính mình đại đao liều mạng mãnh chém, hoàn toàn bỏ được ra một mạng đổi một mạng, không chút nào sợ chết, này trong xương cốt tâm huyết đã bị kích tới rồi tối cao, mà trái lại Viên quân sĩ binh hiện nay, lại không có như vậy liều mạng khí thế.

Đào Thương ở phía sau nhìn bên ta sĩ tốt, không khỏi thật sâu bị chấn động.

Tào Nhân không hổ là Tào thị tông tộc đệ nhất đem.

Hắn chiến pháp gãi đúng chỗ ngứa, làm sở hữu sĩ tốt minh bạch bọn họ phía sau có cái gì, thả còn lưng đeo cái gì, không hướng trước, không liều mạng, bọn họ cũng chỉ có chờ chết, chết ở bên ta trong tay, trừ bỏ giết địch không có bất luận cái gì sinh lộ. Cố tình cái này cơ chế vẫn là cực kỳ công bằng, công bằng đến Tào Nhân như vậy đại tướng còn phải tự mình đến trận thứ nhất tuyến đi duy trì cái này trật tự, duy trì cái này quy tắc.

Đây là một loại cùng loại nhất nguyên thủy cổ La Mã mười đinh trừu một chiến đấu quan niệm, cũng là một loại đáng sợ quan niệm tính chiến pháp cơ chế, đã chịu loại này chiến pháp ảnh hưởng, tào đào binh tướng nhóm tức thì phát cuồng, toàn bộ chiến tranh trường hợp đã dần dần mất khống chế, viên môn chỗ tam quân tướng sĩ đều giết đỏ cả mắt rồi, phía trước đã chết mặt sau xông lên, thi thể đều bị điệp ở bên nhau trở thành đá kê chân, điên cuồng nguyên nhân là bọn họ không đường thối lui, muốn sống cũng chỉ có thể giết người, hơn nữa mỗi người đều giống nhau công bằng.

Toàn bộ chiến trường trường hợp là ngươi một đao ta một mũi tên, huyết ở không trung biểu sái, vô số người xông lên lại ngã xuống.

Liền ở chiến trường huyết đua trình độ càng ngày càng nùng liệt thời điểm, quan độ đại trại phía sau mấy trăm sét đánh xe rốt cuộc toàn bộ nhét vào hảo.

Ở chiến trước Đào Thương bày mưu đặt kế hạ, những cái đó lo liệu sét đánh xe các binh lính đại khái đem tầm bắn điều chỉnh đến trại ngoại phương hướng, căn cứ thanh âm, cũng không làm ra nhắm ngay, tiếp theo đó là dây kéo nã pháo.

Khuya khoắt, manh đánh manh thư đi!

Mấy trăm viên lóe sáng hỏa cầu cắt qua phía chân trời, giống như một đám lộng lẫy mưa sao băng, chớp động lóa mắt ánh lửa, hướng về thổ trại ngoại dày đặc Viên quân nhân đàn ầm ầm mà đi!

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 554: Viên Thiệu chân thật mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào đào liên quân trải qua thời gian dài kiên trì, rốt cuộc kiên trì đến phía sau sét đánh xe nhét vào xong, mà cái này quá trình gian khổ cùng hung hiểm trình độ, cũng chỉ có bọn họ này đó đương sự tự biết.

Thật lớn hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, đem toàn bộ không trung đều ánh hồng quang lập loè, sau đó liền thấy này đó nóng cháy đá lấy lửa hiện ra thật lớn độ cung, từng viên giống như đường cong sút gôn bóng đá giống nhau, hướng về Viên quân ở thổ trại ngoại trong đám người hung hăng tạp đi xuống.

“Kéo đàn tam huyền nã pháo! Hung hăng đánh, một khắc đều đừng có ngừng.” Đào Thương đối Tào Nhân lưu lại lính liên lạc phân phó nói.

“Ầm vang!”

“Ầm vang!”

“Ầm vang!”

Đá lấy lửa đầy trời, hỗn loạn nóng cháy cạo mặt gió nóng, dương tạp tro bụi, hướng về quân địch trong trận ầm ầm mà đi, màu đen bầu trời đêm hạ, thổ trại ngoại chiến trường gian hoả tinh cùng hòn đá văng khắp nơi, không đếm được Viên quân sĩ binh bị lan đến, trường hợp tức khắc bày biện ra một mảnh đại loạn.

Những cái đó Viên quân sĩ binh số lượng thật sự là quá nhiều, hơn nữa hiện tại đại bộ phận người lại đều hướng về viên môn phía trước tập trung, sở hữu Viên quân cơ hồ không có bất luận cái gì

phân tán cùng khe hở, đều tập trung ở thổ trại ngoại tiến xuất khẩu chỗ.

Kể từ đó, liền tạo thành dòng người đại quy mô tập trung, đám người chen chúc, rậm rạp, cùng siêu thị ném hóa không cần tiền giống nhau điên đoạt cảnh tượng.

Kể từ đó, sét đánh xe đó là một ném một cái chuẩn, dây kéo nã pháo binh lính nhắm mắt đều có thể tạp chết năm bảy tám cái. Cùng chụp máy chơi game dường như, muốn tốc độ không cần chuẩn xác tính.

Không đếm được đá lấy lửa oanh kích ở Viên quân trận thế trung, nơi chốn đốt lửa, nơi chốn phun xạ, thật nhiều người cho dù không bị tạp đến, lại cũng bị đá lấy lửa phun xạ cả người là thương, ngã trên mặt đất liều mạng khóc kêu kêu rên, thanh âm vang thiên triệt địa, làm người nghe trong lòng bi thương vạn phần.

Cao Lãm chỉ huy trước quân, nhìn kia không đếm được đá lấy lửa hướng bên ta trận doanh sa sút hạ, kinh hãi không khỏi cả người phát run!

Tuy là hắn có Hà Bắc thượng tướng chi danh, nhưng rốt cuộc cũng là huyết nhục chi thân, thấy bực này kinh thiên chi thế, làm sao có thể không kinh.

Cao Lãm lần này nguy hiểm, rơi vào đường cùng, chỉ phải một bên ra lệnh cho thủ hạ ổn định thế cục, một bên tự mình phi mã về phía sau quân Khúc Nghĩa tướng quân bẩm báo.

Khúc Nghĩa thấy Cao Lãm trở về tới, sắc mặt trầm xuống, nói: “Nhữ không ở trước trận đốc quân, chạy về tới làm chi?”

Cao Lãm hướng Khúc Nghĩa vừa chắp tay, vội vàng nói: “Khúc tướng quân, như vậy đón đánh đi xuống không được a! Ta quân sĩ binh bị quân địch trấn giữ ở doanh trại viên môn khẩu, hướng không đi vào! Quân địch sau trại phi thạch tắc đầy trời loạn đánh, giống như sấm sét, uy lực quá mức lợi hại, chiếu như vậy đi xuống,

thương vong thực sự quá lớn, các tướng sĩ cũng không sĩ khí đón đánh.”

Khúc Nghĩa lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn nói: “Hai quân giao chiến, làm sao có thể không có thương vong? Kẻ hèn phi thạch mà thôi, có thể thành bao lớn khí hậu, kiên trì một hồi tự nhiên liền lại vô hậu tục chi lực.”

Cao Lãm cũng biết Khúc Nghĩa ngày thường xưa nay cao ngạo, tính tình đại, bản tính quật, bởi vậy rất nhiều người đều không thích hắn, nhưng giá trị này ác chiến thời tiết, cũng không phải là hắn trang ngưu bức hảo thời cơ! Phía trước tổn thất, đều là Hà Bắc tướng sĩ, binh nhiều cũng không có như vậy tai họa, quả thực chính là phá của.

“Khúc tướng quân chi ngôn tuy rằng có lý, nhưng là này phi thạch thật sự là quá lợi hại, cũng quá dày đặc, sĩ tốt nhóm đều là đánh đáy lòng sợ hãi a.” Cao Lãm vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cho dù là kinh nghiệm sa trường lão tốt, cũng sợ hãi óc vỡ toang mà chết! Người đầu lại ngạnh rốt cuộc đâm bất quá cục đá.”

Cao Lãm lời này nói không tật xấu, cùng người chém giết có thể dựa dũng lực, có thể dựa kỹ xảo, làm địch nhân tử vong, làm chính mình sống sót. Nhưng là bắt người đầu cùng cục đá đi chạm vào, kia tuyệt đối là có đi mà không có về a. Sĩ khí sở dĩ thấp, là bởi vì đối mặt này ngoạn ý không có hy vọng.

Là cá nhân đều minh bạch đạo lý.

Khúc Nghĩa có thể không lấy bình thường sĩ tốt mệnh đương mệnh, nhưng những cái đó sĩ tốt chính mình không được.

Trừ phi hắn giống Tào Nhân giống nhau đích thân tới trước trận, cùng bình thường sĩ tốt cộng hoạn nạn.

Nhưng hắn rồi lại cố tình không như vậy làm.

Khúc Nghĩa thật sâu nhìn Cao Lãm liếc mắt một cái, chậm rì rì nói: “Cao tướng quân, làm tướng giả quan trọng nhất đó là tuân thủ quân lệnh, nên hỏi ngươi hỏi, không nên hỏi ngươi đừng hỏi! Chỉ lo làm theo đó là!”

Cao Lãm khí thẳng cắn răng.

“Tướng quân này cử chính là trí muôn vàn tướng sĩ tánh mạng với không màng cũng!”

“Làm càn!” Khúc Nghĩa nộ mục trợn lên, rống giận nói: “Cao Lãm, nhữ an dám ở này vọng ngôn, loạn ta quân tâm, hủy ta sĩ khí, tin hay không bổn tạm chấp nhận mà chém ngươi!”

Cao Lãm ha hả cười, nói:” Sĩ khí? Sĩ khí sớm cũng chưa còn hủy cái gì? Khúc Nghĩa, mỗ thật là nhìn lầm rồi ngươi, nguyên lai ngươi cũng bất quá là vì bản thân tư nhân tới muôn vàn tướng sĩ tánh mạng với không màng tiểu nhân! Muốn giết cứ giết! Hà tất nhiều lời! Mỗ gia nguyện ý cùng muôn vàn tướng sĩ cùng nhau chết, cũng tuyệt không cùng ngươi bực này không hiểu binh cơ vô năng người làm bạn!”

Khúc Nghĩa bình sinh tự cho mình rất cao, trên đời này cơ hồ liền không mấy cái có thể làm hắn để mắt người, hiện giờ Cao Lãm giữa mắng hắn vô năng, Khúc Nghĩa như thế nào có thể chịu đựng trụ. Hắn liền đem Cao Lãm tiền dâm hậu sát tâm đều có.

Hắn “Thương lang” một tiếng rút ra tùy thân bội kiếm, hư điểm Cao Lãm yết hầu nói: “Cao Lãm! Thất phu! Ngươi đương bổn đem thật sự không dám giết nhữ?”

Cao Lãm chỉ là nhìn hắn cười lạnh, kia biểu tình thực niệu tính, ý tứ thực minh xác…… Có năng lực ngươi tới.

Khúc Nghĩa bên người Lữ khoáng thấy thế không đúng, vội vàng tiến lên cầm Khúc Nghĩa lập tức liền phải đâm xuống thủ đoạn, thấp giọng nói: “Khúc tướng quân không thể như thế hành sự, Cao Lãm chính là ta Hà Bắc danh tướng, cũng là đại tướng quân sở coi trọng

người, tuyệt đối không thể vọng sát! Thuộc hạ nguyện ý thế Cao Lãm đi trước trước trận đốc xúc tam quân tiến công quan độ thổ trại! Tam quân trước trận sát đại tướng với quân bất lợi, nhị vị tướng quân việc, thả đãi nơi đây chiến sự hiểu biết lúc sau, đi thêm trở về soái trướng, thỉnh đại tướng quân định đoạt! Như thế nào?”

“Hừ!” Khúc Nghĩa thật mạnh một hừ, tiếp theo thu hồi bảo kiếm, đối Lữ khoáng nói: “Công trại việc, liền giao cho nhữ, nhớ lấy không thể chậm trễ, cũng không nhưng lui về phía sau, trái lệnh giả trảm! Tuyệt không nhẹ tha.”

“Nặc!”

Lữ khoáng ngay sau đó con ngựa rời đi, đi ngang qua Cao Lãm bên người thời điểm, còn hướng hắn sử một cái ánh mắt, ý bảo hắn tạm thời đừng nóng nảy.

Cao Lãm thật sâu hít một hơi, hừ hừ, không hề nhìn Khúc Nghĩa liếc mắt một cái, sống núi xem như kết lương hạ. Bất quá đại gia đối này cũng thấy nhiều không trách, Khúc Nghĩa ngày thường chính là như vậy một người, tự cho mình rất cao, nơi nơi đắc tội với người, đừng nói là Cao Lãm, có đôi khi liền Viên Thiệu hắn cũng không bỏ ở trong mắt.

……

Mà theo Lữ khoáng sẽ cùng trước bộ Viên quân chư tướng, trọng ôm toàn cục lúc sau, quan độ chiến trường thế cục lại một lần đã xảy ra biến hóa, Viên quân trước bộ binh mã cổ đủ dư dũng, hướng về thổ trại lại lần nữa khởi xướng mãnh liệt tiến công, tuy rằng đánh không dưới, nhưng lại là liên tục lại đánh.

Mà tào đào hậu doanh xe ném đá còn lại là gào thét hướng về Viên quân trận thế trung liều mạng mai mối phóng cục đá, hơn nữa trước trại quân tốt dũng mãnh, bao gồm Kim Lăng liền nỏ quân mặt bên hiệp trợ, com tuy rằng cấp Viên quân tạo thành thật lớn thương vong, nhưng chính là ngăn cản không được bọn họ muốn bắt lấy quan độ doanh trại thế.

“Tình huống giống như có điểm không đúng.” Đào Thương nhăn lại.

Tuân Úc cùng Quách Gia cũng là lẫn nhau cho nhau quan khán liếc mắt một cái, trong mắt từng người có chút suy nghĩ.

Đào Thương gằn từng chữ một tiếp tục nói: “Thông qua vừa mới thám báo bẩm báo, địch quân tiến đến công trại đại tướng chính là Khúc Nghĩa, người này năm đó ta ở Hà Bắc thời điểm từng cùng hắn từng có hợp tác, tuy rằng ngạo khí ngang ngược, mắt cao hơn đỉnh, nhưng xác thật là có thật bản lĩnh!”

Quách Gia cũng là thu hồi ngày thường lang thang tươi cười, thay một bộ trầm tư tương: “Trước mắt chiến sự tuy rằng kịch liệt, nhưng người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể xem ra tới, muốn ở tối nay phá được ta quan độ đại trại, bằng ta quân hiện nay phòng giữ cùng binh giới, tuy rằng vất vả nhưng tuyệt đối là phòng ngự trụ, quan độ đại trại tối nay chúng ta nhưng tất bảo không mất, lại tiếp tục cường công, cũng bất quá là không tổn hại binh lực mà thôi, nếu thật là như thái phó theo như lời, Khúc Nghĩa chính là Viên trong quân thượng tướng, bản lĩnh không tầm thường, hắn làm sao có thể nhìn không ra cái này trung tình thế?”

Tuân Úc tiếp tục tiếp lời nói: “Khúc Nghĩa nếu là nhìn ra quan độ đại trại tối nay khó có thể phá được, lại như cũ là liều mạng thêm binh tấn công, mất không quân lực cũng không cho ta chờ có thở dốc chi cơ, kia hắn mục đích chỉ sợ là chỉ có một……”

Gia Cát Lượng lắc lư bạch vũ phiến, đột nhiên mở miệng làm cái tổng kết: “Đây là giấu đầu lòi đuôi chi kế!”

Quách Gia chậm rì rì nói: “Viên Thiệu dùng ô sào lương thảo vì mồi, dụ dỗ tào Tư Không một bộ phận binh mã qua đi tập kích doanh trại địch, ở ban cho mai phục, sau đó phái đại quân tới tiến công chúng ta quan độ chủ trại, nếu là này hai lộ binh mã cuối cùng đều không được như mong muốn, kia còn có chuyện gì là yêu cầu hắn che đậy che dấu đâu?”

Tuân Úc cái thứ nhất phản ứng lại đây, sắc mặt chợt biến trắng bệch.

“Là Hứa Xương!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 555: Đào Thương cứu Hứa Xương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuân Úc nói, rốt cuộc đem sự tình điểm tới rồi chính đề thượng, ở đây người, không có một cái là chỉ số thông minh thấp hèn, nghe vậy hơi suy tư, đều tức khắc đều tỉnh ngộ lại đây.

Quách Gia quay đầu, sâu kín nhìn về phía trước kia hừng hực khí thế, tiếng chém giết rung trời viên môn chiến trường, cười như không cười nói: “Thì ra là thế, vòng lớn như vậy một cái cong, hắn nguyên lai là tưởng chơi rút củi dưới đáy nồi, có ý tứ! Viên Bổn Sơ xác thật là có bản lĩnh, xa so Viên Thuật hiếu thắng, Quách mỗ nhưng thật ra coi thường hắn, người này tuyệt phi hảo mưu vô đoạn, quả thật đương thời hào hùng cũng.”

Đào Thương ở trong lòng cũng làm một ít tương đối.

Trong lịch sử Hứa Xương trong thành có Lưu Hiệp, nếu là bị Viên Thiệu đánh hạ, đó chính là tương đương Viên quân hoàn toàn đánh tan Tào Tháo quân ý chí, không có Hứa Xương cùng thiên tử, trong lịch sử Viên Thiệu càn quét Trung Nguyên liền giống như tấn phong mà quét thu diệp, muốn tiêu diệt Tào Tháo đại nhưng bất quá một năm quang cảnh mà thôi.

Hiện giờ thời gian này đoạn, Hứa Xương trong thành tuy rằng không có hoàng đế, nhưng rốt cuộc cũng là Tào Tháo hậu phương lớn, bao gồm Tào Tháo chính mình gia quyến cùng một các tướng lĩnh nhóm gia quyến thân nhân, cũng đều ở nơi đó, một khi mất đi, kia nhất định sẽ đối Tào Tháo thế lực sinh ra không thể đo lường dao động.

Ít nhất quan độ tiền tuyến là giữ không nổi, đến lúc đó Tào Tháo dù cho có thể giữ được thế lực, cũng đến lui giữ Dĩnh Xuyên, đến lúc đó Từ Châu ích dương thị dừng ở Viên Thiệu ở Dự Châu cùng Thanh Châu bao kẹp trung, nguy ở sớm tối.

Đây là một cái trước mắt cần thiết muốn giải quyết vấn đề —— tuyệt không có thể làm Hứa Xương ở cái này thời gian đoạn ở Viên Thiệu tay.

Tuân Úc nôn nóng hướng về tiền tuyến nhìn xung quanh một hồi, sau đó hỏi Đào Thương nói: “Y theo thái phó đối Viên Thiệu hiểu biết, hắn trước mắt có phải hay không đã hướng Hứa Xương xuất binh?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Viên Thiệu người này, vẫn là cực có hùng chủ chi tư, nếu là đào mỗ dự tính không tồi nói, hắn đánh lén binh mã, hiện tại nói vậy hẳn là ở trên đường, có lẽ ngày sau liền có thể đến Hứa Xương.”

Tuân Úc nghe đầy đầu là hãn, cấp thẳng dậm chân: “Trước mắt tào Tư Không binh mã toàn rơi vào ô sào cùng đối phương ác chiến, chúng ta bên này còn phải toàn lực ứng phó Khúc Nghĩa tiến công, nơi nào còn có dư thừa binh mã trở về cứu viện Hứa Xương?”

Quách Gia lặng lẽ nói: “Trách không được Khúc Nghĩa mạo lớn như vậy tổn thất, cũng muốn cường công ta chờ quan độ đại doanh, nguyên lai lại là vì gắt gao kiềm chế ta quân, có điểm ý tứ!”

Đào Thương cúi đầu trầm tư một chút, đột nhiên nói: “Nhiều binh mã điều động không ra, nhưng thiếu bộ phận binh tướng vẫn là có thể điều động.”

Tuân Úc nghe vậy sửng sốt, nói: “Có ý tứ gì?”

Đào Thương đi trên trước một bước, nhìn Tuân Úc đôi mắt nói: “Tào Tư Không tấn công ô sào, cơ hồ mang đi ngươi tào doanh toàn bộ kỵ binh, chỉ vì hắn biết được thủ trại chỉ cần trấn giữ yết hầu, sở dụng kỵ binh ít, không cần ở lâu, kết quả ngược lại là trúng Viên

Thiệu kế, Viên Thiệu chắc chắn phái tinh kỵ đánh lén Hứa Xương, tốc độ sợ là không chậm…… Nhưng hắn tính không đến, ta Kim Lăng con ngựa trắng quân hiện nay thượng ở quan độ đại trại, tuy rằng nhân số không nhiều lắm, nhưng luận cập lực cơ động đương thuộc thiên hạ chi nhất, tả hữu bọn họ ở thủ trại trung tác dụng không lớn, không bằng khiến cho bọn họ đi trở về phản Hứa Xương nửa đường thượng mai phục cứu viện.”

Tuân Úc nghe vậy tức khắc vui vẻ, nói: “Kim Lăng con ngựa trắng quân có bao nhiêu nhân mã?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “3000 mã quân, Văn Nhược tiên sinh nếu là cảm thấy được không, đào mỗ tự mình lãnh bọn họ trở về cứu viện.”

Tuân Úc nghe xong lời này, biểu tình lập tức liền cứng đờ.

Này không cùng chịu chết không có gì khác nhau sao? Họ Đào nghĩ như thế nào? Viên Thiệu phái hướng Hứa Xương tinh kỵ số lượng nhất định không ít!

Tựa hồ là nhìn ra Tuân Úc trong mắt do dự, Đào Thương cười đối hắn nói: “Binh không ở nhiều ở tinh, đem không ở dũng ở mưu, cùng Viên Thiệu so binh tướng nhiều ít, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không chiếm theo ưu thế, Văn Nhược tiên sinh chính là thiên hạ đại tài, chẳng lẽ liền điểm này sự còn không có nhìn thấu sao?”

Tuân Úc do do dự dự nói: “Thái phó hiểu lầm, kỳ thật ta thật đúng là không phải lo lắng kỵ binh số lượng không đủ vấn đề, ta lo lắng chủ yếu là chủ tướng mưu lược không được……”

Đào Thương trong lòng chạy băng băng quá một vạn thất thảo nê mã.

Đào mỗ chủ động gánh vác khởi hồi cứu Hứa Xương việc quan trọng, ngươi không cảm tạ ta cũng liền thôi, cư nhiên còn xem thường ta năng lực?

Đào mỗ lấy quân tử chi danh hoành hành thiên hạ bảy năm, ngươi mẹ nó nói cho nói cho ta, ta nào không được?

Tuân Úc làm như nhìn ra tới Đào Thương trong lòng suy nghĩ, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Chủ yếu là nhân phẩm không được.”

Đào Thương hận không thể dùng một cái trảo mặt thần trảo trảo chết hắn.

Nhưng trước mắt quân tình khẩn cấp, Đào Thương cũng lười đến thu thập Tuân Úc.

Lão tiểu tử, ngươi chờ ngày sau!

“Văn Nhược tiên sinh yên tâm, đào mỗ lần này tự đi, nếu là cứu không được Hứa Xương……”

Tuân Úc nghe vậy vội nói: “Cứu không được Hứa Xương như thế nào?”

“Cứu không được liền cứu đến không được, kia chỉ có thể tính các ngươi xứng đáng không chỗ ở.”

Tuân Úc: “……”

Đào Thương quay đầu kêu lên Bùi Tiền, làm hắn đi tìm Triệu Vân tới.

Không bao lâu, liền thấy Bùi Tiền lãnh Triệu Vân đi vào mọi người trước mặt.

Triệu Vân kỵ binh chưa từng đi trước trước trận, cho nên hắn nhưng thật ra không như thế nào cùng Viên quân giao thủ.

“Con ngựa trắng quân các huynh đệ, hiện nay ở tiền tuyến biểu hiện như thế nào?” Đào Thương dò hỏi.

Triệu Vân đối Tam đệ Đào Thương còn là phi thường thẳng thắn thành khẩn, ngay sau đó nói: “Bảo hộ thổ trại, trước mắt trấn giữ các

nơi muốn khẩu yêu cầu mã quân địa phương không nhiều lắm, con ngựa trắng quân các huynh đệ đều là ở bên trong trại, dùng trường cung du tẩu phóng xạ, làm một ít phụ trợ việc, không gì trọng dụng.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Hảo! Nhị ca ngươi đem con ngựa trắng quân các huynh đệ tập kết lại đây, Viên Thiệu khả năng sẽ phái binh đánh lén Hứa Xương, ngươi cùng con ngựa trắng quân thả tùy ta cùng đi Hứa Xương cứu viện.”

Tuân Úc vừa nghe tức khắc hoảng sợ.

“Việc này còn phải thương lượng, ta còn không có đáp ứng đâu!”

Hứa Xương dù sao cũng là bên ta thủ phủ, rốt cuộc muốn hay không dùng Đào Thương đi cứu, Tuân Úc hiện tại trong lòng không có yên lòng.

Thấy Tuân Úc dong dong dài dài, Đào Thương không kiên nhẫn, chất vấn nói: “Kia làm phiền Văn Nhược tiên sinh hoa sau đạo đạo, lập tức việc, ngươi ta hẳn là xử trí như thế nào? Tiên sinh nếu có kế có thể bảo Hứa Xương không mất, đào mỗ tuyệt không nhúng tay quý quân việc.”

Tuân Úc há miệng thở dốc, ấp úng sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là thở dài khẩu khí.

Đại bộ phận tào đem hiện giờ đều hãm ở phía trước trận, nếu là phái Lý Điển hoặc là Sử Hoán, có lẽ còn không bằng Đào Thương cùng Triệu Vân đi đâu.

“Thôi, thôi! Thái phó đi hướng Hứa Xương, nhớ lấy tiểu tâm hành sự, đánh đuổi tào quân, đi sớm về sớm!”

Đào Thương cười gật gật đầu, nói: “Nói hơn nửa ngày, Văn Nhược tiên sinh ngươi liền nói như vậy một câu tiếng người.”

Tuân Úc ngay từ đầu không phản ứng quá vị tới, cân nhắc một lát, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ, nổi giận đùng đùng nói: “Không phải

tiếng người, chẳng lẽ ta nói vẫn là cẩu lời nói không thành?”

Đào Thương không để ý đến hắn, mà là đối Quách Gia nói: “Ta cùng Triệu Vân đi cứu Hứa Xương, nơi này sự tình liền giao cho ngươi chủ trì, có thể làm ta yên tâm sao?”

Quách Gia biết hiện nay chi thế không phải là nhỏ, hắn nghiêm túc gật gật đầu nói: “Đem Bùi thị huynh đệ để lại cho ta, dùng để tùy thời phân phó chư tướng, còn lại thái phó cứ việc yên tâm đó là.”

Quách Gia ý tứ Đào Thương minh bạch, bất quá là nói cho Tuân Úc nghe.

Nếu là tào trong quân người dám có gây rối, hắn Quách Gia là có năng lực điều động Đào Thương trong quân bất luận cái gì một người võ tướng, đừng tưởng rằng Đào Thương không ở, liền có thể đánh Từ Châu quân chủ ý, cùng lắm thì đại gia ngọc nát đá tan, ai cũng đừng nghĩ hảo.

Tuân Úc nghe vậy không khỏi cười khổ.

Cái này Quách Phụng Hiếu, vẫn là cùng năm đó ở Dĩnh Xuyên thời điểm giống nhau tùy hứng xằng bậy.

Dặn dò xong lúc sau, Đào Thương sai người đem chiến mã dắt tới.

Vừa định xuất phát, lại thấy Gia Cát Lượng cũng tiến lên trước một bước, đối hắn nói: “Lão sư, đệ tử cũng tưởng cùng ngươi cùng đi.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, nói: “Ngươi đi làm cái gì? Này chiến hung hiểm, ngươi hảo hảo tại đây đợi.”

Gia Cát Lượng trịnh trọng nói: “Lão sư, quan độ đại trại nhìn như kịch liệt, kỳ thật chiến sự đã định, Viên quân đánh không dưới đại trại, mà ô sào bên kia có tào Tư Không cùng Trần Đăng, lỗ Tử Kính đám người, đệ tử ngoài tầm tay với cắm không thượng thủ, chỉ có đi theo lão sư cùng đi trước Hứa Xương, có lẽ có thể có chút tác dụng, mong rằng lão sư thành toàn đệ tử.”

Nhìn Gia Cát Lượng kia nghiêm túc khuôn mặt, Đào Thương âm thầm thổn thức, đứa nhỏ này nhưng thật ra cái không muốn lười biếng, không chịu ngồi yên chủ…… Là cái cần mẫn người.

Khó trách trong lịch sử sẽ bị sống sờ sờ mệt chết. Cần mẫn người giống nhau đều là cái này tràng.

“Hảo đi, nếu ngươi khăng khăng như thế…… Nhớ lấy gắt gao đi theo ta bên người, không thể rời đi nửa bước.”

Gia Cát Lượng nghe vậy tức khắc vui vẻ, dùng sức gật đầu.

Tư Mã Ý vừa nghe cũng nóng nảy.

“Lão sư, ta cũng tưởng……”

“Ngươi cho ta tại đây híp, đi theo Quách Gia! Muốn dám dịch xuất quan độ đại trại nửa bước, ta đánh gãy chân của ngươi!” Lãnh một cái đồ đệ liền đủ bận việc, lãnh hai không được điên.

“Nặc……”

……

Một hàng binh mã an bài xong lúc sau, ngay sau đó từ hậu doanh thẳng đến Hứa Xương phương hướng vội vàng mà đi.

Chạy băng băng một chặng đường mà thượng chủ nói lúc sau, quan độ đại trại đã biến mất ở bọn họ mi mắt trúng, bên tai cũng cơ hồ đều nghe không được quan độ bên kia chém giết tiếng động, Đào Thương ngay sau đó tìm Tuân Úc phái cho bọn hắn dẫn đường.

“Từ quan độ chiến trường, đi thông Hứa Xương con đường có mấy cái?”

Kia dẫn đường nói: “Con đường có rất nhiều, nhưng cuối cùng đều sẽ trăm sông đổ về một biển, xác nhập ở một cái yết hầu trên đường, ly này đại khái có trăm dặm nơi, chính là đi thông Hứa Xương nhất định phải đi qua chi lộ.”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, nói: “Ngươi dẫn đường, chúng ta nhanh lên chạy tới nơi, tốt nhất là ở Viên Thiệu đánh lén binh mã tới phía trước có thể đến! Trước làm mai phục, như thế mới có phần thắng.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 556: Hứa Xương phục kích chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương, Triệu Vân, Gia Cát Lượng đám người đoàn người phóng ngựa chạy như điên, rốt cuộc ở giờ sửu là lúc, chạy tới từ quan độ đi thông Hứa Xương nhất định phải đi qua chi trên đường.

Này chỗ địa phương sơ đến khi đảo cũng là thường thường vô kỳ, con đường hai lần rừng rậm so thịnh, thả giữa còn có một cái sông nhỏ, trên sông còn có ba tòa nhìn như còn tính man kiên cố phù kiều, xem bộ dáng hẳn là địa phương huyện thành gần nhất vừa mới mới vừa sửa chữa.

Đào Thương tả hữu mọi nơi nhìn nhìn địa hình, cẩn thận phân tích sẽ lúc sau, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở phù kiều cùng rừng rậm mặt trên.

“Xem ra muốn ngăn lại Viên quân tiến công Hứa Xương, này mai phục địa phương phi này hai nơi mạc chúc, nơi này mấu chốt, cho là tại đây ba tòa phù kiều mặt trên, cũng là có lẽ ở kia rừng rậm bên trong, liền xem dùng như thế nào.”

Triệu Vân ở khắp nơi đánh giá mấy cái qua lại, nói: “Rừng rậm không nói đến, nơi này đường sông lại bất lợi với kỵ binh tọa trấn, nơi nơi đều là phù kiều, khủng đối chúng ta thực lực quân đội bất lợi, nếu là trọng bước hoặc là cung nỏ còn hảo, kỵ binh lại khó thủ trụ.”

Đào Thương một bên quan sát địa hình, một bên đối Triệu Vân nói: “Viên quân nếu là tưởng đánh lén Hứa Xương, nhất định cũng là sẽ sử dụng kị binh nhẹ, bằng không tốc độ không đủ, điểm này hai bên nhưng thật ra công bằng, nhị ca cũng không cần quá mức lo lắng.”

Triệu Vân nghe vậy không khỏi cười khổ.

Công bằng?

Viên Thiệu có bao nhiêu chiến mã?

Viên Thiệu có bao nhiêu sĩ tốt?

Sao có thể sẽ công bằng a!

Tam đệ cái này tâm a, cũng thật sự là có điểm quá lớn.

Đào Thương cẩn thận quan sát một vòng lớn lúc sau, bối rối gãi gãi đầu.

Trước mắt này mai phục thực sự là không tốt lắm lộng, đều giấu ở trong rừng rậm? Không khỏi có chút xả, tuy rằng này rừng rậm khúc kính sâu thẳm, nhưng nếu là lọt vào phục kích, Viên quân cũng tất nhiên có thể lao tới.

Nhưng nếu là ở phù kiều bên cạnh mai phục, lại so với so dễ dàng bại lộ.

Việc này thực sự là có chút không tốt lắm làm.

“Xem ra, trước mắt chỉ có thi triển hư trương thanh thế phương pháp, nếu là có thể đem Viên quân dọa lui, đó là tốt nhất! Chính cái gọi là bất chiến mà khuất người chi binh, thiện chi thiện cũng.”

Nghe xong Đào Thương nói thầm, Gia Cát Lượng cất bước đi lên đối hắn nói: “Lão sư nói, tuy rằng không phải không có lý, nhưng học sinh cho rằng Viên quân huề phá được Hứa Xương chi niệm mà đến, có thể dọa lui tốt nhất, nếu là lừa gạt không lùi, lại còn cần thi triển tất thắng phương pháp, mới là vạn toàn chi sách.”

Đào Thương quay đầu nhìn Gia Cát Lượng một hồi, thở dài khẩu khí.

“Vi sư làm sao có thể không biết này trong đó đạo lý? Chỉ là trước mắt trong tay ta binh mã chỉ có này 3000 Kim Lăng con ngựa trắng quân, chỉ bằng này một chi binh mã, chính diện đối kháng Viên Thiệu phái mà đến đánh lén binh mã, có thể hay không đủ đánh thắng, ta này trong lòng thực sự là không có để.”

Gia Cát Lượng quay đầu nhìn nhìn đường sông phía sau, kia phiến dày đặc cánh rừng, đột nhiên nói: “Lão sư, học sinh có một cái phương pháp có lẽ nhưng dùng, cũng không biết lão sư nguyện ý hay không tin tưởng học sinh?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn, nghi hoặc nói: “Khổng Minh lời nói ý gì? Thí ngôn chi.”

Gia Cát Lượng tiếp đón người đưa tới cây đuốc, sau đó từ trong lòng lấy ra một quyển bao vây cẩn thận da dê đồ.

Vừa thấy kia da dê đồ bị Gia Cát Lượng quý trọng trình độ, Đào Thương liền biết tiểu tử này nhất định là lại mân mê ra cái gì phát minh mới.

Tiểu tử này, Đông Hán bản Edison sao.

Khổng Minh nếu là sinh tồn ở thanh bình chi thế, có lẽ đương một nhà khoa học muốn xa xa thắng với chính khách.

Triển khai cái kia da đồ, mặt trên đều là dùng mặc vòng họa ra điểm, cùng sử dụng văn tự ở dưới chân núi tả hữu viết ra bất đồng tự, tỷ như: Sinh, thương, hưu, đỗ, cảnh, chết, kinh, khai.

Đào Thương tròng mắt tức khắc trợn tròn.

“Ngươi đây là…… Tám môn độn giáp?”

Gia Cát Lượng không hiểu ra sao.

“Tám môn độn giáp là là vật gì? Đây là là đệ tử gần đây nghiên cứu ra tới bát trận đồ, cố ý đệ trình cấp lão sư tham tường.”

“Bát trận đồ a.” Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh, nói: “Trận này có gì tác dụng?”

Gia Cát Lượng vì Đào Thương giải thích nói: “Bát trận đồ chính là đệ tử đọc nhiều sách vở, dốc lòng sở làm đại thành chi tác, đệ tử tự nhận là trận này hiện nay đương vì thiên hạ trận pháp chi quan, trận này kiêm thu tỉnh điền cùng Đạo gia bát quái sắp hàng tổ hợp, kiêm dung thiên văn địa lý, hoặc lấy thạch lũy, hoặc lấy nhân vi mắt trận, sống lấy núi rừng cỏ cây vì mắt trận, đều có thể được việc.”

Nghe Gia Cát Lượng nói mơ hồ, Đào Thương nghi hoặc nói: “Ngươi này ngoạn ý, là tà pháp sao?”

Gia Cát Lượng dùng sức lắc đầu: “Lão sư không cần giễu cợt học sinh, này thiên hạ đâu ra cái gì tà pháp? Ta bất quá là mượn thiên trận mười sáu, mà trận mười hai, phong chính vô hình, vân phụ với mà, thiên địa sau hướng, long phi trận tán chờ trăm biến chi cơ……”

“Được rồi, Khổng Minh.” Đào Thương ngẩng đầu đánh gãy Gia Cát Lượng nói đầu: “Vi sư đại khái minh bạch trong đó nguyên lý, ngươi liền nói cho ta trước mắt nên làm sao bây giờ?”

Khổng Minh nghi hoặc nhìn Đào Thương cơ hồ giống như tán đồng đôi mắt, nói: “Lão sư ngươi xác định ngươi thật sự minh bạch sao?”

Đào Thương khẳng định gật gật đầu, nói: “Ta xác định.”

“Vậy ngươi đem ta vừa rồi lời nói lặp lại một lần.”

Đào Thương duỗi tay ở Khổng Minh trên đầu tới một cái quả đấm: “Hỗn đản tiểu tử, ngươi còn không có xuất sư đâu, cư nhiên liền dám đến khảo giáo viên phó, thực sự phản nhữ cũng! Chạy nhanh cho ta nói chính sự.”

Gia Cát Lượng ủy khuất xoa xoa trên đầu bao.

Lão sư người này, một chút đều không giả tâm, rõ ràng chính là không rõ, thiên đến trang hiểu, vạch trần hắn hắn còn đánh người.

“Lấy học sinh xem chi, cái này cánh rừng nội kính sâu thẳm, cây cối phức tạp, thả liên tiếp núi non nguồn nước, pha hợp bát quái chi tướng, nếu là có thể đem quân địch dụ dỗ đến trong rừng, lại ban cho bát quái chi trận địch chi, nhưng địch mấy lần với mình cường quân!”

Đào Thương vẫn là thực tin tưởng Gia Cát Lượng năng lực cùng thủ đoạn.

Nhưng hắn không tin, là bên ta binh lính tiếp thu năng lực.

“Chúng ta hiện tại thời gian phi thường gần, ngươi có thể tại như vậy đoản thời gian nội, đem ngươi kia gian nan thâm ảo bát trận đồ truyền thụ cấp con ngựa trắng quân binh lính sao? Chỉ sợ bọn họ hiện nay thao luyện không ra cái này cái gọi là bát trận đồ đi.”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng gật đầu nói: “Lão sư xem thấu triệt, bát trận đồ xác thật phi nhất thời có thể luyện liền, nhưng trận pháp này diệu liền diệu ở người có thể dùng núi rừng cỏ cây vì trận cơ, mà núi rừng cỏ cây cũng là có thể dùng nhân vi trận cơ, nếu là ở trong rừng bày trận, ngược lại là này hoàn cảnh chính là tám trận chủ thể, tướng sĩ binh mã, không cần hiểu trận thế huyền cơ, chỉ cần dựa theo tiếng trống hoặc là giác thanh ám hiệu hành động liền có thể!”

Đào Thương lúc này mới có chút đã hiểu: “Kia tiếng trống cùng giác thanh ám hiệu, là cái gì?”

Gia Cát Lượng nói: “Lão sư thả làm Triệu tướng quân cùng con ngựa trắng quân vài tên giáo úy lại đây nghe, đãi bọn họ minh bạch ám hiệu lúc sau, liền có thể chỉ huy tam quân bày trận.”

……

Đào Thương ở quan độ đi thông Hứa Xương yếu đạo thượng làm song trọng bảo hiểm, một phương diện là tính toán dùng nghi binh chi kế dọa lui Viên quân, một phương diện còn lại là tính toán vạn nhất sự có điều không thành, liền dùng này 3000 binh tướng ở rừng rậm trung bày trận, dùng để đối phó Viên quân.

Đương nhiên, đối với Khổng Minh bát trận đồ, Đào Thương vẫn là không có gì tự tin, hắn trước mắt vẫn là gửi hy vọng với có thể dùng hư trương thanh thế phương pháp, dọa lui Viên quân.

Mà giờ này khắc này, Hứa Xương thành giữa, lại có một chi binh mã ở một người tuổi trẻ tướng lãnh suất lĩnh hạ, thẳng đến quan độ chiến trường phương hướng mà đến.

Mà lãnh binh tướng lãnh, còn lại là Tào Tháo tuổi trẻ trưởng tử, Tào Ngang.

Tào Ngang vốn định thượng quan độ trước trận tương trợ Tào Tháo lui địch, nhưng Tào Tháo vì chính mình gia tộc suy xét, kiên quyết không có đáp ứng Tào Ngang yêu cầu, rốt cuộc hắn là chính mình trưởng tử, cũng là Tào Tháo nhất coi trọng người thừa kế, trận này đại chiến quá mức hung hiểm, Tào Tháo chính mình còn chưa tính, hắn không nghĩ làm Tào Ngang mạo cái này nguy hiểm.

Nhưng thực hiển nhiên, Tào Tháo có điểm đã đoán sai chính mình đứa con trai này nóng nảy tính cách.

Tào Ngang cuối cùng vẫn là tìm kiếm tới rồi một cái lý do, suất quân xông thẳng ra Hứa Xương, bôn quan độ chiến trường mà đến.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 557: chuyện xấu Tào Ngang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát Lượng ở đem ám hiệu dạy cho Đào Thương, Triệu Vân cùng với một chúng Kim Lăng con ngựa trắng quân giáo úy lúc sau, Đào Thương liền ngay sau đó xuống tay bắt đầu làm chiến trước chuẩn bị.

Hắn trước làm đại bộ phận binh tướng đi cùng Gia Cát Lượng đám người cùng nhau đi trước ở trong rừng chỗ sâu trong bày trận, kia cánh rừng tuy rằng là ở quan đạo bên, nói khúc kính sâu thẳm, cực kỳ khổng lồ, phía sau giống như còn liên tiếp một chỗ núi non, lâm ấm tươi tốt, ánh sáng không ra, Gia Cát Lượng chính là đi vào bày trận, cũng yêu cầu nhất định thời gian ở nhất định khu vực cẩn thận khảo sát, thời gian sợ là thực khẩn.

Bất quá cho dù thời gian khẩn cũng không có cách nào, Đào Thương chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thế hắn tranh thủ thời gian.

Hắn làm mặt khác một bộ phận nhỏ con ngựa trắng quân ở rừng cây bên cạnh, đem chiến mã cương ngựa vòng thụ buộc chặt, cũng làm thí nghiệm làm chúng nó vòng quanh cây cối hành tẩu chạy băng băng, bắn khởi từng đợt cát đất, kể từ đó, ở nơi xa liền nhìn như là có giấu rất nhiều phục binh giống nhau, có thể cấp đối phương gây lấy áp lực.

Đến nỗi phù kiều quanh thân, Đào Thương cũng không có an bài quá nhiều nhân mã, mà chỉ là làm Triệu Vân lãnh hơn hai mươi kỵ binh đóng tại kiều biên, mà kia hai mươi kỵ cũng bất quá là ở lẫn nhau trú định, đến nỗi đầu cầu phía trên, cũng gần chỉ là lưu lại Triệu Vân một người theo thủy đoạn kiều.

Tuy rằng không biết biện pháp này có thể hay không hảo sử, nhưng Đào Thương vẫn là quyết định thử một lần, ít nhất thời khắc mấu chốt, đến đem cái chết mã đương ngựa sống y.

Liền ở sắc trời đã bắt đầu mênh mông thấy lượng thời điểm, nơi xa bắt đầu giơ lên một trận cát bụi, mà dày đặc tiếng vó ngựa bạn này sợi thần phong, cũng là truyền tới Đào Thương, Triệu Vân chờ liên can người chúng lỗ tai trung, nghe này thanh âm này, đối phương nhân số sợ sẽ là không ít.

Giấu ở rừng rậm biên Đào Thương lập tức trong lòng liền khẩn trương.

Nói thật, hắn đối chính mình biện pháp này cũng là ba phải cái nào cũng được, không biết quản không dùng được.

Nhưng trước mắt chỉ có thể là mưu sự tại nhân thành sự tại thiên.

Trong bất tri bất giác, Đào Thương tâm bắt đầu thình thịch thình thịch nhanh chóng nhảy dựng lên, giống như tiểu loạn đâm đâm, biết đến tới khi Viên quân, không biết cho rằng tới là hắn tình nhân cũ.

Không nhiều lắm một hồi, liền thấy một con số lượng rất nhiều kỵ binh hướng về Đào Thương đám người nơi phương hướng vọt lại đây.

Mà đội ngũ ở giữa đại kỳ kỳ thượng, dùng chữ vàng thêu một cái đại đại “Hàn” tự.

Đào Thương ở trong lòng đem Viên Thiệu dưới trướng mãnh tướng lương tướng từng cái bài tự một lần, cuối cùng suy tính ra tới, tới nơi này người hẳn là Viên Thiệu dưới trướng đại tướng Hàn Mãnh.

Hàn Mãnh bản lĩnh cao cường, chính là cùng Cao Lãm, Trương Hợp chờ tề danh Hà Bắc danh tướng, nghe nói này bản lĩnh cũng là không thua kém chút nào.

Không bao lâu, liền thấy một chi mạnh mẽ Hà Bắc kỵ binh đội đi tới phù kiều phía trước, các quân sĩ sôi nổi đứng yên, nghi hoặc nhìn kiều đối diện.

Hàn Mãnh thấy trên cầu có người, duỗi tay làm cái thu thập, ý bảo hắn phía sau kỵ binh trước trận bày ra nghênh trận địa địch hình.

Địch quân trước bộ kỵ binh ở Hàn Mãnh thủ thế hạ, bắt đầu nhanh chóng hoạt động, làm ra lâm trận thái độ.

Hàn Mãnh bình tĩnh nhìn Triệu Vân phía sau đại kỳ kỳ, sau đó lại đánh giá một mình một người, phía sau lại không có nhiều ít binh Triệu Vân, nheo lại đôi mắt, trong lòng bắt đầu đánh lên nhịp trống.

Như vậy điểm người tới, không phải tìm chết, chính là ngốc, còn không nữa thì là có âm mưu.

Hàn Mãnh dưới trướng giáo úy Lý sơn đối Hàn Mãnh nói: “Tướng quân, người này hay là chính là Triệu Vân?”

Hàn Mãnh gật gật đầu, nói: “Hẳn là chính là hắn.”

Giọng nói lạc khi, liền nghe đầu cầu thượng Triệu Vân giương giọng nói: “Ta nãi thường sơn Triệu Tử Long cũng! Ai dám cùng mỗ một trận tử chiến?”

Triệu Vân thanh âm cũng không chấn người màng tai, nhưng lại có vẻ dị thường rõ ràng, truyền tới ở đây mỗi người lỗ tai, tuy rằng tường hòa, lại có một cổ tử không giận tự uy khí thế, lệnh nhân tâm giật mình.

Hàn Mãnh trong lòng có chút nghi hoặc, xem Triệu Vân bộ dáng, chút nào không thấy hoảng loạn, lại nghe hắn thanh âm, cũng không có bất luận cái gì dị thường, này nhưng tuyệt không phải có thể trang ra tới.

Nếu là đổi thành người bình thường, chỉ có như vậy điểm nhân mã nói, quả quyết không có khả năng bảo trì như vậy bình tĩnh, không

đái trong quần cũng đã không tồi.

Hàn Mãnh tố biết Tào Tháo cùng Đào Thương hai người kia đều là quỷ kế đa đoan hạng người, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn cũng không hảo vọng tự thiện chiến, rốt cuộc đánh lén việc vốn dĩ liền tồn vài phần nguy hiểm, vạn nhất Tào Tháo ở Hứa Xương phía trước này giai đoạn thượng an trí trọng binh, mà Triệu Vân chính là mồi, hơi có vô ý, bên ta đó là bị phản sát chi cục.

Đặc biệt là Triệu Vân hiện tại biểu hiện thật sự là quá tự tin, định liệu trước, phi vui vẻ thoải mái giả không thể vì này! Này không phải nháo đâu sao? Thật khi dễ ta xem không rõ sự a!

Trừ phi người này gan góc phi thường, không hề sở sợ.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Triệu Vân đột nhiên lại lại lần nữa hô một tiếng: “Ta nãi thường sơn Triệu Tử Long cũng, ai dám cùng ta một trận tử chiến.”

Lúc này đây tiếng la, tựa hồ so vừa rồi càng có chút lực chấn nhiếp.

Lý sơn đối Hàn Mãnh nói: “Tướng quân, này Triệu Vân độc thân một người lập với phù kiều phía trên, thả vẫn là tính sẵn trong lòng chi tướng, chút nào không giảm hoảng loạn, này trong đó tất nhiên là có trá! Tướng quân ngươi xem hắn phía sau cánh rừng, mạt tướng quan sát đã lâu, nơi đó mặt ẩn ẩn phi trần nổi lên bốn phía, tựa hồ là chôn có tinh binh, nói không chừng Đào Thương cùng Tào Tháo đã sớm ở chỗ này thiết hảo mai phục, liền chờ Triệu Vân đem chúng ta dẫn đi qua……”

Hàn Mãnh thật mạnh gật gật đầu, do dự nói: “Bổn đem cũng là cái này cái nhìn, một khi đã như vậy, kia chúng ta liền không ngại trước tạm thời lui lại, đừng đánh không dưới Hứa Xương, quay đầu lại ngược lại là bị đại tướng quân trách tội, mất nhiều hơn được.”

Hàn Mãnh cùng Lý sơn thương nghị sẵn sàng lúc sau, ngay sau đó chỉ huy binh mã, một bên phòng bị Triệu Vân một chúng, một bên cẩn thận từ từ mà lui.

Tránh ở rừng rậm trung, nhìn Viên Thiệu quân dần dần biến mất thân ảnh, Đào Thương thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Không bao lâu, hắn từ rừng rậm trung đi ra, đi vào Triệu Vân bên người, vỗ vỗ hắn đầu ngựa, nói: “Nhị ca hôm nay thật là vất vả, hôm nay có thể dọa lui Viên quân, giữ được phía sau cơ nghiệp, nhị ca đương nhớ đầu công cũng, ít nhiều ngươi lâm trận không hoảng hốt, cho Hàn Mãnh ảo giác.”

Triệu Vân nghe vậy không khỏi cười khổ: “Tam đệ lời này nói, ta nào có cái gì đầu công, bất quá là đụng phải hảo khí vận, nếu là đổi thành ngày thường, bọn họ thật sự sát đem lại đây, ta chỉ sợ cũng là chỉ có chạy trốn phân, nơi nào còn có nhàn tâm ở chỗ này lãnh cái gì công lao, bãi cái gì phô trương.”

Đào Thương nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: “Nhị ca này nói chính là nói cái gì? Vận khí cũng là thực lực một loại……”

Hai người chính khi nói chuyện, lại có Kim Lăng con ngựa trắng quân một người kỵ binh phóng ngựa mà đến, đối Đào Thương nói: “Thái phó, chúng ta quan đạo phía sau có Hứa Xương tào quân chính bôn chúng ta cái này phương hướng tiến đến?”

“Tào quân?” Đào Thương nghe không hiểu ra sao: “Là ai binh mã?”

Kỵ binh lắc đầu nói: “Không biết, chỉ thấy này đại kỳ thượng tiêu ‘ tào ’ tự.”

“Tào?” Đào Thương nghi hoặc lầm bầm lầu bầu: “Tào Nhân, Tào Thuần, Tào Hồng, tào hưu…… Đều không đúng a, những người này đều ở phía trước trận đâu?”

Chính khi nói chuyện, lại thấy một trận bụi đất phi dương, kia chi thám báo trong miệng tào quân lấy bay nhanh tốc độ đi tới Đào Thương trước mặt.

Dẫn đầu người hiển hách nhiên chính là Tào Ngang.

Tào Ngang người tuy rằng ở Hứa Xương, bất quá nhưng cũng biết bên ta hiện nay đang cùng Đào Thương liên hợp sự tình, lớn như vậy chiến lược phương châm, Tào Tháo không có khả năng không nói cho hắn.

Nhưng Tào Ngang đối Đào Thương nhưng không có gì ấn tượng tốt, tuy rằng hắn chưa từng gặp qua Đào Thương, bất quá trước đó đã thấy được Triệu Vân đạo kỳ, cũng biết những người này là bên ta quân đội bạn.

Mắt thấy Đào Thương ở trên quan đạo, Tào Ngang nhíu nhíu mày: “Ta nãi tào Tư Không trưởng tử Tào Ngang, ngươi là người phương nào? Tại sao tại đây?”

Đào Thương bừng tỉnh mà ngộ.

Nguyên lai trước mắt tiểu tử này đó là lúc trước viết tiểu xuân văn cho chính mình sửa chữa Tào Tháo trưởng tử.

Tuy rằng chưa từng gặp qua, nhưng Đào Thương cùng Tào Ngang lại là đánh quá một hồi kích tướng chiến pháp, cuối cùng kết quả là Tào Ngang bị kích.

“Ta nãi Đào Thương, tại đây bố trí binh mã, phòng bị Viên quân đánh lén Hứa Xương, tào đại công tử, chúng ta thật là đã lâu.”

Vừa nghe Đào Thương tự báo họ danh, Tào Ngang tức khắc cả kinh: “Ngươi chính là Đào Thương?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đổi làm ngày thường, ngươi kêu ta Đào Thương hoặc nhưng, nhưng trước mắt ta là ngươi minh hữu, có cùng nhữ phụ ngang hàng luân giao, hiền chất ngươi hẳn là gọi ta một tiếng thái phó hoặc là thúc phụ.”

Tào Ngang hít hít cái mũi, trong lòng bực mình.

Hắn rất muốn mắng Đào Thương hai câu, nhưng dù sao cũng là bên ta minh hữu, chính mình ở không có phụ thân cho phép hạ, lại là

không thể lỗ mãng, lập tức chỉ là hừ một tiếng, sau đó tiếp đón dưới trướng binh tướng tùy hắn cùng qua cầu.

Đào Thương lại là gọi lại hắn: “Tào công tử, ngươi không ở Hứa Xương trong thành vì ngươi phụ thân tọa trấn phía sau, suất binh chạy ra làm chi?”

Tào Ngang căn bản là không có dừng lại mã bộ, nghe vậy chỉ là gào to một câu: “Đây là ta nhà sự, không nhọc thái phó lo lắng chiếu cố, cáo từ!”

Dứt lời, không đợi Đào Thương tiếp tục nói chuyện, liền lãnh binh khi trước hướng quá phù kiều, mà hắn phía sau các binh lính cũng là ở Triệu Vân đám người kinh ngạc thả nghi hoặc trong ánh mắt nối đuôi nhau mà qua.

Đào Thương nhìn Tào Ngang binh mã qua đi, nghi hoặc nói: “Nghe Tào Tháo nói, hắn cái này trưởng tử, trước mắt hẳn là cùng Mãn Sủng cùng nhau, thế hắn trấn thủ Hứa Xương mới đúng, như thế nào sẽ đột nhiên suất binh chạy ra? Chẳng lẽ là Tào Tháo trước đây phái người muốn tiếp viện? Bất quá tiếp viện cũng không ứng phái con vợ cả ra trận đi?”

Triệu Vân nhưng thật ra không có giống Đào Thương dường như tưởng như vậy phức tạp, hắn chỉ là ở suy xét một cái cực kỳ nghiêm trọng vấn đề.

“Xem những cái đó tào quân phương hướng, bọn họ hình như là muốn hướng quan độ đại trại bên kia đi, này nếu một hồi bọn họ nếu là đuổi theo bị chúng ta dọa lui Viên quân binh mã…… Lại là sẽ phát sinh chút cái gì?”

Một phen lời nói ở giữa chủ đề mạch máu, trực tiếp lệnh Đào Thương cả người lông tơ dựng ngược, không rét mà run.

Triệu Vân nói đến mấu chốt chỗ a.

Đào Thương khoát tay, nói: “Không xong, vừa rồi trá nhiên mới nhìn thấy này tiểu con bê, rối loạn tâm thần…… Nhị ca, ngươi mau phái người hoả tốc đuổi theo, làm Tào Ngang cần phải không cần trêu chọc đã bại lui Viên quân binh lính, để tránh lại đem bọn họ dẫn trở về mới là.”

Triệu Vân từ từ nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Phái người đi là có thể, nhưng ta xem thái độ của hắn, giống như chưa chắc sẽ nghe ngươi,”

……

Lúc này Hàn Mãnh thoát ly Đào Thương quân mã sở mai phục phù kiều biên, chính một chút một chút hướng tới phía sau phản đi, hắn trong lòng tự nhận là này một chuyến với hắn mà nói xem như hữu kinh vô hiểm.

Bất quá không có đánh hạ Hứa Xương, kia bước tiếp theo hẳn là như thế nào làm? Là chờ một chút vẫn là trực tiếp lui lại?

Có lẽ hẳn là lưu lại nhìn xem, rốt cuộc chính mình vừa rồi quá mức cẩn thận, triệt có điểm nóng nảy.

Nhưng đang lúc Hàn Mãnh do dự bước tiếp theo hành động khi, sớm có thám báo tới báo, nói là phía sau có rất nhiều tào binh đuổi tới, chính hướng về bên ta nơi bay nhanh di động.

Hàn Mãnh mới đầu vừa nghe đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo chợt vui mừng quá đỗi!

“Này đó binh mã, nhất định là vừa mới Triệu Vân phía sau cánh rừng trung những cái đó phục binh, xem lão tử không đi vào, lại là không nín được chính mình đuổi theo ra tới! Như thế rất tốt, bổn đem thả cùng bọn họ tranh tài một hồi, xem bọn hắn có bao nhiêu cân lượng, nếu là vô dụng, lại phản công Hứa Xương không muộn! Truyền lệnh tam quân, bày trận nghênh địch!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 558: tám ngày chi công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phù kiều bên cạnh, Đào Thương cùng Triệu Vân cùng nhau vọng ngẩng hưng thăm.

“Ngươi nói ta vừa rồi có phải hay không hẳn là thử ngăn trở hắn một chút?” Đào Thương buồn bực nhìn Triệu Vân, trong miệng tràn ngập tràn đầy u oán.

Triệu Vân còn lại là thực khách quan cấp ra đánh giá: “Việc này không trách thái phó, vừa mới chúng ta đại bộ phận quân binh đều ở rừng rậm trung dựa theo Khổng Minh phân phó đi bố trí bát trận đồ pháp, để ngừa bị Hàn Mãnh không vì khống chế đột nhiên tiến công, Tào Ngang dưới trướng binh mã ít nói cũng có mấy ngàn, vừa mới chỉ dựa vào cùng ta đứng ở phù kiều thượng mấy người này, nơi nào có thể cản được hắn?”

Đào Thương cau mày, nói: “Nghe Tào Tháo nói, nhãi ranh kia trước mắt phụng mệnh trấn thủ ở Hứa Xương, đột nhiên lãnh binh sắp xuất hiện thành mà hướng quan độ chiến trường mà đi, chẳng lẽ là tự mình chạy ra? Nếu thật là như thế, kia tiểu tử đã có thể chọc đại họa.”

Triệu Vân thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Tào Ngang đến tột cùng có phải hay không tự mình lãnh binh hành động, chuyện này không tốt lắm nói, nhưng này chung quy là bọn họ tào quân bên trong việc, trước mắt mạt tướng duy nhất lo lắng, chính là Tào Ngang vạn nhất đụng phải Hàn Mãnh, không biết tự lượng sức mình cùng hắn giao thủ, vạn nhất lại đem Hàn Mãnh dụ dỗ trở về, lại nên làm thế nào cho phải?”

Đào Thương cười ha hả vỗ bộ ngực, nói: “Tào Ngang rốt cuộc cũng là Tào Tháo tương lai người thừa kế, nghĩ đến cũng sẽ không phân không rõ sự phân nặng nhẹ, hắn nếu là thấy Hàn Mãnh binh mã, tự biết không địch lại, tất nhiên là sẽ lui bước, nơi nào sẽ dễ dàng cùng hắn giao thủ, kia không phải tìm chết sao, ta phỏng chừng hắn không thể như vậy nhị……”

Chính khi nói chuyện, theo sát Tào Ngang quân đội Kim Lăng con ngựa trắng quân thám báo điên rồi giống nhau chạy băng băng trở về, vội vàng đối Đào Thương cùng Triệu Vân nói: “Thái phó, thượng tướng quân! Đại sự không ổn! Tào Ngang binh mã đuổi theo ra vài dặm lúc sau, vừa vặn gặp phải Hàn Mãnh dưới trướng quân tráng……”

Đào Thương lông mày một chọn, nói: “Tào Ngang như thế nào hành sự? Từ từ mà triệt.”

Thám báo dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Không phải, Tào tướng quân anh dũng vô địch, suất chúng trực tiếp cùng Hàn Mãnh làm thượng!”

Đào Thương mặt lập tức biến sắc —— vương bát lục.

Tào Tháo nhi tử, thật là một chút cũng không giống hắn, này hành vi cử chỉ cũng quá mẹ nó vả mặt.

Triệu Vân đồng tình nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Tam đệ, kế tiếp sự hẳn là như thế nào? Tào Ngang có thể hay không toàn thân mà lui?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Kia tiểu vương bát đản có chết hay không cùng ta không có nửa điểm quan hệ, vấn đề trước mắt điểm chết người chính là, ta sợ Hàn Mãnh sẽ sinh ra hiểu lầm a…… Vạn nhất hắn cảm thấy Tào Ngang binh mã, đó là vừa rồi chúng ta sử thủ thuật che mắt mai phục tại trong rừng quân đội, đãi này đem Tào Ngang đánh tan lúc sau, tự giác phục binh đã diệt, lại quay đầu tới lại lần nữa tiến công, ngươi ta lại nên làm thế nào cho phải?”

Triệu Vân nghe vậy lập tức nghẹn lời, này thật đúng là cái vấn đề lớn.

Sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa nghe hắn thật dài thở dài, nói: “Vậy chỉ có thể mượn Khổng Minh bản lĩnh, nhìn xem kia rừng rậm trung bát trận đồ pháp, đến tột cùng sẽ có bao nhiêu đại hiệu dụng.”

Đào Thương quay đầu sâu kín nhìn về phía Tào Ngang cùng Hàn Mãnh quân đội biến mất phương hướng, khẩu khí trung tràn ngập oán độc: “Này cũng chính là Tào Tháo nhi tử, này nếu là đổi thành ta nhi tử, ta thế nào cũng phải thân thủ băm hắn cùng nhân…… Mẹ ruột tới cầu tình cũng không hảo sử.”

Triệu Vân nghi hoặc nhìn hắn, nói: “Tam đệ, nói thật ta không rõ, Hứa Xương dù sao cũng là Tào Tháo căn cứ, thật sự giữ không nổi kia ném liền ném, chúng ta cùng Tào Tháo tuy là minh hữu, giúp hắn cũng coi như hẳn là, nhưng rốt cuộc không phải nhà mình việc, không đáng vì hắn hậu phương lớn mà như vậy bán mạng suy nghĩ đi?”

Đào Thương thổn thức không thôi, nói: “Nhị ca, ta nơi nào là nhàn tới không có việc gì nguyện ý thế Tào Tháo đếm tiền người, chỉ là Hứa Xương một khi ném, Tào Tháo ở Trung Nguyên căn cơ không xong, nếu là bị Viên Thiệu thừa cơ đoạt Hà Nam, chúng ta Từ Châu ngày sau cũng là một bàn tay vỗ không vang, không phải ta giúp đỡ Tào Tháo, mà là trước mắt giúp hắn, chính là ở giúp chúng ta chính mình.”

“Hiền đệ như thế vì minh hữu suy nghĩ, chân quân tử cũng, vi huynh bội phục.”

“Huynh trưởng không cần như thế khen, hôm nay vất vả đồng thời cũng là vì ngày sau hồi báo, này phân thiên đại nhân tình ngày sau không thiếu được muốn cho Tào Tháo còn trở về, ta đây trong lòng mới cân bằng.”

Triệu Vân ngạc nhiên nói: “Tào Tháo cũng phi lương thiện hạng người, như thế nào sẽ dễ dàng hứa hẹn cấp hiền đệ chỗ tốt, tới còn

ân tình này?”

“Không có việc gì, quay đầu lại ta từ từ giáo dục hắn là được.”

……

Lại qua không bao lâu thời gian, thám báo lại lần nữa truyền quay lại lời nói tới, nói là Tào Ngang bại binh trước mắt chính bôn bên ta chỗ ở chạy tán loạn trốn tới.

Tuổi trẻ khí thịnh Tào Ngang quả nhiên là một giây đã bị Hàn Mãnh giáo làm người.

Đào Thương mày nhăn lại, nói: “Hàn Mãnh binh nhiều tướng mạnh, hắn vốn chính là dắt muốn đánh khắc Hứa Xương ý nguyện mà đến, này thực lực quân đội chi cường không khó coi ra, Tào Ngang là như thế nào cùng hắn giao thủ?”

Thám báo thật cẩn thận trả lời: “Điểm này thuộc hạ ly khá xa xem không rõ, nhưng hình như là Tào công tử phi thường chủ động suất binh chủ động đi chiến Hàn Mãnh, hơn nữa xem kia bộ dáng còn rất là hưng phấn, không đem Hàn Mãnh chọc nóng nảy thế không bỏ qua……”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, trong ngực đột nhiên thoán thượng một cổ tà hỏa.

Vốn dĩ không cần giao thủ, liền có thể hảo hảo giải quyết chiến sự, liền như vậy lăng sinh sôi làm này tiểu vương bát đản cấp phá hủy.

Đào Thương tay có điểm phát ngứa, đã lâu không có loại cảm giác này…… Muốn động thủ k người tiết tấu.

Không lớn một hồi, liền thấy lấy Tào Ngang cầm đầu kia mấy ngàn bại quân hốt hoảng vô thố hướng về Đào Thương đám người nơi phương hướng chạy tới.

Mà hắn binh mã phía sau, mơ hồ có thể thấy bụi mù cuồn cuộn, cát đất tùy ý, tiếng vó ngựa dày nặng, không hề nghi ngờ, khẳng định là

Hàn Mãnh đuổi theo hắn tung tích chạy về tới.

Đào Thương thật sâu hít một hơi, trên mặt lộ ra ấm áp mỉm cười.

“Thái phó viện ta!” Tào Ngang vẻ mặt mặt xám mày tro, bại tương mười phần, cùng vừa mới vừa mới lãnh binh từ Đào Thương trước mặt hướng quá phù kiều khi bộ dáng quả thực khác nhau như hai người.

Đào Thương vội vàng tiến lên một phen đỡ lấy Tào Ngang, đem rất là mỏi mệt hắn đỡ hạ chiến mã, nói: “Tào công tử, ngươi làm sao vậy?”

Tào Ngang vội vàng bắt lấy Đào Thương tay, nôn nóng nói: “Thái phó! Ngẩng lãnh binh dục đi trước quan độ trước trại, giết địch kiến công, không nghĩ vừa mới ở trên đường gặp được Viên quân một chúng, ngẩng anh dũng chém giết, dục vì phụ thân cùng thái phó phân ưu, không nghĩ bỉ quân rất nặng, khó có thể khắc địch, phản bị này sát bại, rơi vào đường cùng chỉ phải bôn hồi, đặc hướng thái phó cầu viện!”

Đào Thương cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: “Không ngại sự, không ngại sự! Tào công tử một mảnh thiết huyết lòng son, vì nước kiến công chi chí lệnh người cảm động, này tình nhưng mẫn, ý chí nhưng gia!”

Tào Ngang nôn nóng một lóng tay phía sau, nói: “Thái phó, Hàn Mãnh binh mã đã đuổi tới, lập tức lại nên như thế nào?”

Đào Thương định liệu trước nói: “Đào mỗ binh mã đang ở trong rừng bố trí, chỉ chờ Hàn Mãnh lại đây, liền tới hắn cái bắt ba ba trong rọ, đang lo hẳn là như thế nào thiết kế dụ dỗ, vừa vặn tào đại công tử liền đem hắn cấp mang về tới, thật là trời cũng giúp ta!”

Tào Ngang chớp chớp mắt nói: “Thật sự?”

“Thật sự!”

“Thái phó ý tứ…… Là ta lập công bái?”

“Tám ngày chi công, nhưng trang bìa ba công!”

Tào Ngang hưng phấn vung tay lên: “Thật tốt quá!”

Đào Thương đối Tào Ngang nói: “Chỉ là trước mắt còn cần một ít dụ dỗ, thêm chút hỏa hậu, công tử thân thể mỏi mệt, thả trước tùy ta tiến trong rừng quan khán bố trí, thủ hạ của ngươi binh mã liền tại đây nghe hầu Triệu tướng quân điều khiển, làm cho bọn họ sau đó lại cùng Hàn Mãnh quân thoáng đua một chút, dụ dỗ hắn nhập lâm, chỉ cần Hàn Mãnh nhập lâm, hắn nhất định phải chết! Chúng ta đi vào trước nhìn một cái!”

Tào Ngang trước mắt tâm tình là thay đổi rất nhanh, đầu óc đã hưng phấn, lại hỗn loạn, nghe vậy dùng sức gật đầu một cái nói: “Hành! Vậy làm phiền Triệu tướng quân thay ta giám sát dưới trướng binh tướng, thả làm phiền thái phó dẫn đường, mang ta tiến lâm.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 559: thần quỷ 8 trận đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Ngang dưới trướng bại quân ở Triệu Vân an bài hạ, trấn giữ ở ba tòa phù kiều, mà Đào Thương còn lại là lãnh Tào Ngang tiến vào bố trí bát trận đồ rừng rậm.

Đến tột cùng có thể hay không tại đây rừng rậm trung đánh bại Hàn Mãnh, phải xem Gia Cát Lượng này bát trận đồ uy lực rốt cuộc là như thế nào.

Nếu là thật sự không dùng được, cuối cùng vẫn là làm Hàn Mãnh đi Hứa Xương, kia Đào Thương cũng không thể nề hà, chỉ có thể nói là ý trời cho phép, cùng người vô vưu.

Đến lúc đó ngươi tào lão bản tự nhận xui xẻo đi.

Hai người ở thám báo dẫn dắt hạ đi vào rừng rậm, cũng mệnh dưới trướng sĩ tốt phát ra tiếng vang ám hiệu, sau đó lại dựa theo Gia Cát Lượng bố trí cùng với thanh âm hồi phục, hướng về Gia Cát Lượng bản nhân nơi mắt trận đi đến.

Gia Cát Lượng tại đây một đêm thời gian, xác thật là cướp thời gian bày trận, hắn làm Kim Lăng con ngựa trắng quân sĩ tốt ở trong rừng làm không ít chuẩn bị bố trí. Đào Thương dọc theo đường đi liền thấy được không ít người vì chặt cây cùng với đùa nghịch cục đá dấu vết, đương nhiên, bởi vì thời gian quan hệ cũng gần là phác thảo mà bố trí.

Đào Thương đại khái cũng biết Khổng Minh cái này cái gọi là bát trận đồ là cái gì nguyên lý.

Nhân loại là một loại cảm quan động vật, đương mọi người ở vào ban đêm hoặc là âm u nơi, hoặc là ở không có tiêu chí gò đất hành tẩu khi, thường thường sẽ gặp được một ít đặc thù tình huống, tỷ

như nói luôn là lão ở nhất định trong phạm vi không ngừng vòng quanh, như thế nào cũng đi không ra đi.

Đời sau rất nhiều người xưng hô này vì “Quỷ đánh tường”, cho rằng đây là nháo quỷ.

Nhưng căn cứ khoa học giải thích, đây là người ở bình thường hành tẩu sống chạy vội khi, hai chân bởi vì dài ngắn không đồng nhất dẫn tới bán ra bước chân khoảng cách không đợi, tỷ như giả thiết chân trái mại khoảng cách đại, đùi phải mại khoảng cách tiểu, người liền sẽ không ngừng thiên hướng hữu đi, loại tình huống này ở có tiêu chí tính đường cái thượng là sẽ không bị chính mình phát giác, bởi vì thường thường có tiêu chí tính vật thể khi, người đại não sẽ tự động tới căn cứ tham chiếu vật sửa đúng cái này lệch lạc, nhưng ở không có tiêu chí tính đồ vật núi rừng đất hoang, loại này lệch lạc liền sẽ bị xem nhẹ.

Mà Khổng Minh bát trận đồ căn bản nguyên lý, chính là lợi dụng bên ta binh lính, thanh âm, tân trang quá cây cối, đong đưa quá cục đá tới mở rộng loại này lệch lạc, nhược hóa tham chiếu vật công năng tính, do đó sử đối thủ ở trong bất tri bất giác lâm vào trong đó, khiến cho bên ta ở chính mình cục trung lấy được ưu thế.

Không bao lâu, đãi Đào Thương cùng Tào Ngang đi tới mắt trận chỗ, lại có Khổng Minh ở chỗ này, mệnh lệnh thủ hạ người thông qua tiếng còi, tiếng trống, cùng với một ít mặt khác cố ý truyền tống tin tức phương pháp tới chủ trì trận cục biến ảo.

“Lão sư, Hàn Mãnh chính là đi rồi?” Khổng Minh hướng về Đào Thương chắp tay thi lễ dò hỏi.

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Vốn là đi rồi, nhưng là lại về rồi?”

Gia Cát Lượng nghe vậy cả kinh, nói: “Hàn Mãnh nếu đã bỏ chạy, vì sao ngược lại là đi mà quay lại, này trung gian chẳng lẽ là có cái gì biến cố?”

Đào Thương gật đầu nói: “Biến cố là có, nhưng giải thích lên quá mức phiền toái, sau đó Hàn Mãnh quân nếu là bị dẫn vào trong rừng, còn cần Khổng Minh ngươi cẩn thận điều hành, nghĩ cách dùng bát trận đồ vì ta quân chế thắng!”

Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “Bát trận đồ chỉ nhưng mê hoặc bọn họ nhất thời, nhưng muốn thủ thắng chỉ sợ không có khả năng, chỉ có thừa bỉ quân bị mê hoặc là lúc, nghĩ cách gỡ xuống quân địch chủ tướng tánh mạng, mới có thể có hứng thú thắng chi cơ.”

Gia Cát Lượng nói chính là lời nói thật, bát trận đồ lại thần kỳ, cũng bất quá là lợi dụng nhân loại cảm quan cùng với ý thức ảo giác một loại kỹ thuật, cũng không thể trực tiếp giết người, chỉ có thể cấp quân địch tạo thành bất đồng trình độ hỗn loạn, mà muốn đánh bại quân địch, vẫn là đến đao thật kiếm thật làm.

Mà trước mắt lấy Kim Lăng con ngựa trắng quân thực lực, nuốt Hàn Mãnh nhiều như vậy quân tốt tuyệt không khả năng, chỉ có thừa loạn giết chết chủ tướng Hàn Mãnh, mới vừa rồi là thượng sách.

Nhưng lấy thượng tướng thủ cấp việc, nơi nào là dễ dàng như vậy.

Liền ở ngay lúc này, thình lình nghe Tào Ngang ở Đào Thương phía sau nói: “Cái gì a? Nguyên lai thái phó cũng không có mười thành trí thắng chi cơ a, uổng phí tào mỗ như vậy tin tưởng ngươi!”

Gia Cát Lượng tò mò quay đầu nhìn về phía Tào Ngang, đã lâu không gặp phải đối lão sư nói chuyện như vậy không khách khí.

Tiểu tử này thật là không biết chính mình họ gì, dĩ vãng đối lão sư như vậy vô lễ, đều bị lão sư đả kích ngấm ngầm hay công khai dọn dẹp đã chết.

“Vị này chính là ai?” Gia Cát Lượng hiếu kỳ nói.

Đào Thương cười đối Gia Cát Lượng vẫy vẫy tay, nói: “Ngươi chờ một lát.”

Sau đó liền thấy hắn quay đầu lại đối Tào Ngang ngoắc ngón tay, nói: “Ngươi lại đây.”

Tào Ngang thấy thế sửng sốt, không biết Đào Thương là có ý tứ gì, nhưng vẫn là cất bước đi qua.

Không đợi Tào Ngang phản ứng lại đây, liền thấy Đào Thương một cái sườn toàn, dùng ra một cái xinh đẹp quét đường chân, trực tiếp cấp Tào Ngang lược ngã trên mặt đất, này trong miệng còn phát ra cùng loại luyện tiệt quyền đạo giống nhau thanh âm.

“Ta đánh ~~~!”

Gia Cát Lượng bị thanh âm này sợ tới mức một run run, nhưng đôi mắt lại Tu Di không rời Đào Thương tả hữu.

Hắn chưa từng có gặp qua như vậy soái khí đánh nhau phương thức!

Ngồi xổm xuống, trực tiếp đem đối phương dùng chân quét ngã xuống đất, trong miệng còn hô hô ha thí…… Chiêu này là cái gì tên tuổi?

Quân tử lục nghệ, giống như không có đã dạy này nhất chiêu đi?

Gia Cát Lượng rất là kinh ngạc, Tào Ngang cũng là phát ngốc.

Làm gì nha? Nói động thủ liền động thủ! Ta làm sai cái gì!

Tào Ngang giãy giụa liền phải đứng dậy, hướng Đào Thương hô: “Họ Đào, nhữ muốn làm chi?”

Đào Thương căn bản không cho hắn đứng lên cơ hội, bay lên một chân sủy ở trên vai hắn, lại cho hắn một lần nữa đá đảo: “Ta đi con mẹ ngươi!”

Tào Ngang lần thứ hai ngã xuống đất lúc sau, Đào Thương liền đứng ở hắn bên người, một chân một chân che chở trên người hắn tiếp đón.

“Ta làm ngươi khoe khoang! Ta làm ngươi phạm tiện! Vốn dĩ đã bị ta thu phục Hàn Mãnh, lại mẹ nó làm ngươi gọi trở về tới! Ngươi cái Tang Môn tinh! Hứa Xương lại không phải nhà ta, ta dựa vào cái gì thế các ngươi họ Tào một lần một lần chùi đít!”

Đào Thương mấy năm gần đây ở trong quân đãi thời gian dài, tới bản lĩnh tăng trưởng, sức của đôi bàn chân không nhỏ, kia một chân một chân trung lại hỗn loạn vô hạn khuất nhục cùng phẫn nộ, đá vào Tào Ngang trên người, giống như mưa nhỏ điểm giống nhau dày đặc lại không thiếu uy lực, thịt chạm vào thịt đều cơ hồ đều cho hắn đá ra thanh tới.

“Đừng đá! Ta sai rồi! Ta sai rồi!” Tào Ngang bắt đầu hô to.

“Đánh rắm! Sai rồi có ích lợi gì! Ta hôm nay nhất định đến thay thế cha ngươi giáo huấn ngươi!”

Tào Ngang khóc kêu nói: “Đào Thương! Không mang theo ngươi như vậy a! Ngươi vừa rồi còn nói ta ý chí nhưng gia, com này tình nhưng mẫn đâu!”

Đào Thương dưới chân không ngừng, như cũ là một chân tiếp theo một chân: “Ta đổi ý được chưa!”

“Ai u! Đau a! Đừng đá!…… Ngươi vừa rồi còn nói ta có tám ngày chi công đâu!”

“Ngươi là thọc cái thiên đại lỗ thủng!”

Tào Ngang dùng tay bảo vệ đầu, khóc ròng nói: “Vậy ngươi còn nói ta giúp ngươi dụ dỗ trở về Hàn Mãnh, giúp ngươi giải quyết vấn đề, nhiên ngươi có thể ông trung bắt ba ba……”

“Ta hôm nay bắt chính là ngươi này chỉ sống vương bát!”

Gia Cát Lượng xem mí mắt trực trừu trừu.

Lão sư người này…… Thật là quá huyết tinh, quân tử đánh người đều là như vậy quên hết tất cả sao?

Không bao lâu, Đào Thương cho hả giận đủ rồi, mới vừa rồi vuốt ve ngực thật dài thở phào nhẹ nhõm, sau đó đối với thủ hạ quân tốt một lóng tay trên mặt đất giống như chết cẩu giống nhau Tào Ngang, nói: “Dùng điểm kim sang dược, cho hắn trị thương.”

“Nặc.” Kiến thức tới rồi thái phó thần uy, này đó sĩ tốt không khỏi đều đối hắn nghiêm nghị khởi kính, nói chuyện so thường lui tới càng cung kính.

Thái phó thật là đương thời hào kiệt, dũng lực không tầm thường không nói, thả không sợ quyền quý!

Hắn đánh kia chính là Tư Không nhi tử a!

Tuy rằng chính hắn cũng là thái phó, luận địa vị không thể so Tư Không thấp.

Gia Cát Lượng đi tới, cúi đầu nhìn nhìn miệng sùi bọt mép Tào Ngang, đối Đào Thương nói: “Lão sư…… Bằng không đừng trị, đệ tử cảm giác không có gì tất yếu, còn rất lãng phí dược.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Thù đến báo, tức giận đến ra, nhưng nên trị liệu còn phải trị liệu, rốt cuộc hắn là Tào Tháo nhi tử, hiện nay Tào Tháo chính là chúng ta minh hữu, minh hữu chi gian, muốn cùng có lợi hỗ trợ.”

Gia Cát Lượng nghe vậy thẳng nhếch miệng.

Ngươi vừa rồi chơi quét đường chân dọn dẹp con của hắn thời điểm, ta nhưng không thấy ra ngươi đem Tào Tháo đương minh hữu.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 560: vô cùng thần kỳ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Mãnh binh mã giờ phút này đã phản hồi tới rồi trên quan đạo, hơn nữa đối diện có Tào Ngang dưới trướng dư binh sở trấn thủ ba tòa phù kiều phát động mãnh liệt tiến công.

Triệu Vân y theo Đào Thương quân lệnh, làm những cái đó tào quân trấn giữ trụ phù kiều, đối Hàn Mãnh tiến hành cuối cùng cản trở.

Ở đi theo Đào Thương mấy năm nay thời gian, Triệu Vân chậm rãi quen thuộc Đào Thương dụng binh phương thức, nhiều ít cũng có thể minh bạch Đào Thương kịch bản, hắn biết Đào Thương này cử thâm ý vì sao.

Hàn Mãnh xoay người một lần nữa công giết qua tới, chính là thế ở tất nhiên, trước mắt muốn lại đem hắn lừa đi đã là khó càng thêm khó khăn.

Trước mắt cũng chỉ có đem hắn dụ dỗ đến bát trận đồ trung, sau đó lại xem tình huống mà định.

Hàn Mãnh hiện tại trong lòng có một cái lầm khu, hắn nhận định Tào Ngang dưới trướng này đó tào quân mới là vừa mới trong rừng chân chính phục binh, chỉ cần làm Hàn Mãnh hoàn toàn đánh tan bọn họ, kia cánh rừng trung đối với Hàn Mãnh tới nói, liền không còn có bất luận cái gì yêu cầu băn khoăn đồ vật, đến lúc đó hắn liền sẽ không màng tất cả, không trải qua tra xét hướng trong hướng.

Như vậy liền sẽ cấp Gia Cát Lượng lớn nhất phát huy không gian.

Cho nên chịu, làm Tào Ngang dưới trướng này đó bại quân, ở phù kiều thượng lại trấn giữ một trận, cũng là kế tiếp hành động trung cực kỳ quan trọng một vòng.

Này cũng chính là Đào Thương làm hắn lãnh này đó tào quân tại đây chân thật mắt.

Triệu Vân ở trận thế cuối cùng phóng, hắn ngồi ngay ngắn lập tức nhắm hai mắt dường như ngủ rồi giống nhau vẫn không nhúc nhích.

Một người tào quân giáo úy chạy như bay mà đến thở hồng hộc.

“Triệu tướng quân quân địch thế đại, ba tòa phù kiều đã có một tòa chặt đứt, trước mắt còn thừa hai tòa phù kiều căn bản ngăn cản không được, hơn nữa Hàn Mãnh còn phái một bộ phận nhẹ bộ binh du hà mà qua, còn như vậy đi xuống, chúng ta sẽ toàn quân bị diệt!”

Triệu Vân nghe vậy mở hai mắt.

“Triệu tướng quân chúng ta binh mã xác thật không nhiều lắm, trước mắt tổn thất thật sự là quá mức thảm trọng, bằng không ngươi xem……” Tên kia tào quân giáo úy liên tiếp thở hổn hển mấy hơi thở, thoáng bình ổn một chút, ánh mắt đã mơ hồ tới rồi rừng rậm trung.

Không hề nghi ngờ, hắn là muốn cho Triệu Vân hạ lệnh làm cho bọn họ lui lại tiến lâm.

Triệu Vân ngẩng đầu nhìn trời im lặng không nói.

Không bao lâu, phương nghe Triệu Vân nói: “Lại kiên trì một nén hương thời gian, đãi những cái đó du hà Viên quân binh mã qua sông thành công sau, chúng ta đi thêm tiến lâm.”

Kia giáo úy nghe vậy vui mừng quá đỗi, vội vàng lĩnh mệnh đi.

Dựa theo Triệu Vân bổn ý, hắn vốn là muốn làm này tào binh lại kiên trì càng dài thời gian, nhưng có một số việc không thể làm quá tàn nhẫn, rốt cuộc này đó tào binh chỉ là phụng Tào Ngang lệnh tạm thời nghe chính mình mệnh lệnh, chính mình trên thực tế đối bọn họ cũng không có cái gì lực khống chế, một khi đem bọn họ bức chó cùng rứt giậu, không màng tất cả hướng rừng rậm trung hạt hướng,

ngược lại là dễ dàng phá hư Đào Thương cùng Gia Cát Lượng kế hoạch.

Nhưng lấy Triệu Vân góc độ mà nói, tự nhiên vẫn là đem bọn họ trở thành pháo hôi.

Tên kia giáo úy quay người trở về không lâu, Triệu Vân ngay sau đó phân phó đi theo chính mình kia thiếu bộ phận Kim Lăng con ngựa trắng quân nói: “Chúng ta thả đi về trước.”

Con ngựa trắng quân thám báo nghe vậy kỳ quái nói: “Không đợi những cái đó tào quân?”

Triệu Vân lắc lắc đầu, nói: “Không đợi, ta đã cho bọn hắn quy định một nén nhang thời điểm, sau đó bọn họ hẳn là chính mình liền sẽ đi qua, không cần chúng ta quá mức nhọc lòng.”

“Chính là, bọn họ không có vào trận ám hiệu……”

Triệu Vân mắt lé nhìn tên kia lắm miệng sĩ tốt liếc mắt một cái, kia sĩ tốt ngay sau đó cấm thanh, không ở nhiều lời.

Sau đó, liền ở những cái đó tào binh ở phù kiều thượng làm cuối cùng kiên trì thời điểm, Triệu Vân chờ cuối cùng một bộ phận Kim Lăng con ngựa trắng quân, còn lại là lặng lẽ khai vào rừng rậm.

Một nén nhang công phu qua lúc sau, những cái đó tào binh liền rốt cuộc ngăn cản không được, ngay sau đó xoay người điên rồi giống nhau chạy vào rừng rậm.

Phù kiều bờ bên kia Hàn Mãnh thấy không khỏi cười ha ha.

Hắn dưới trướng giáo úy Lý sơn hỏi hắn nói: “Hàn tướng quân, quân địch chạy, chúng ta tìm lại được là không truy?”

Hàn Mãnh lời thề son sắt nói: “Truy! Này chi mai phục binh mã không chịu được như thế một kích, lần trước lui lại thật là bổn đem quá mức cẩn thận, nếu sở liệu không tồi, bọn họ hẳn là Hứa Xương thành cuối cùng một đạo cái chắn, mà này đó binh mã thủ lĩnh, ở tào

trong quân tất nhiên cũng là khó lường đại nhân vật, liền Triệu Vân đều bị bọn họ điều tạm tới, nếu là có thể bắt lấy bọn họ, quay đầu lại lại đánh hạ Hứa Xương, bổn đem đó là kỳ công hai kiện, này bạch nhặt công lao, vì sao không cần?”

Lý sơn nghe vậy ngay sau đó hạ lệnh nói: “Hàn tướng quân có lệnh, truyền lệnh tam quân! Truy!”

“Sát a!”

Che trời lấp đất Viên quân kỵ binh, theo sát những cái đó lui lại tào quân, hung mãnh thông qua phù kiều, bôn rừng rậm trung truy đem mà đi.

Mà Hàn Mãnh bản nhân cũng là cảm thấy cực kỳ vui sướng, chỉ huy dưới trướng giáo úy cùng các tướng sĩ, cũng là truy vào cánh rừng bên trong.

Những cái đó tào quân sĩ binh ở trong rừng, còn không có chạy ra rất xa, liền bị phía sau Hàn Mãnh quân sĩ đuổi đem mà thượng, ở sau lưng tiến hành rồi một đốn máu chảy đầm đìa tàn sát.

Hàn Mãnh giờ phút này chiến ý cũng là lên đây, hắn giục ngựa chạy như điên, gương cho binh sĩ, cư nhiên là chạy tới đội ngũ phía trước nhất, thân thủ đi chém giết những cái đó tào binh tướng sĩ.

Cũng không biết ở rừng rậm trung giết bao lâu, Hàn Mãnh mi mắt trung rốt cuộc nhìn không tới tào binh bóng dáng.

Nên giết người trên cơ bản đã bị hắn giết hết.

Cánh rừng trung cực kỳ âm u, cây cối phồn đa, tựa hồ còn chưa như thế nào kinh người khai phá, đảo cũng là cái mai phục binh mã hảo nơi đi.

Hàn Mãnh mọi nơi nhìn xem, lặng lẽ nói: “Nơi này đảo lại là cái mai phục binh mã hảo địa phương, đáng tiếc tào quân binh lính thiếu kiên nhẫn, thấy ta lui cư nhiên liền đuổi tới, trước mắt bỉ quân đều bị

ta tàn sát hầu như không còn, đáng tiếc này chỗ rất tốt mai phục địa điểm, ha ha! Kể từ đó, Hứa Xương thành với bổn đem mà nói, chẳng phải là dễ như trở bàn tay?”

Dứt lời, hắn ngay sau đó phân phó phía sau Lý sơn đạo: “Chỉnh điểm binh mã, thả ở trong rừng lại điều tra một chút, không nói được tào quân chủ tướng cùng Triệu Vân đám người, còn oa tại đây thâm sơn cùng cốc, không dám đi ra ngoài lý.”

“Nặc!” Lý sơn ngay sau đó lĩnh mệnh.

Không bao lâu, đãi kiểm kê xong lúc sau, Lý sơn nghi hoặc đi vào Hàn Mãnh bên người, thấp giọng nói: “Thượng tướng quân, có chút không thật là khéo! Chúng ta binh mã vừa rồi truy kích quá cấp, giống như có rất nhiều người, đã cùng chúng ta bản bộ đi rời ra.”

Hàn Mãnh nghe vậy sửng sốt, tiếp theo cười khổ nói: “Này giúp mao nhãi con! Giết người giết, liền quy củ đều đã quên…… Không ngại sự, quay đầu lại ra cánh rừng, các bộ sớm muộn gì đều còn có thể đuổi kịp, theo không kịp, đói chết bọn họ.”

Dứt lời, tiện lợi đầu mà đi, suất binh bôn tới khi phương hướng trở về đi.

Trong rừng cây cối phồn đa, thả không biết vì sao còn có rất nhiều loạn thạch, địa vực dị thường gian nan, Hàn Mãnh cùng bản bộ quân tốt, đi rồi ban ngày cũng không sờ đến cánh rừng biên.

Đi mệt mỏi, Hàn Mãnh giơ tay xoa xoa mồ hôi trên trán, cả giận nói: “Hôm nay giết phá cánh rừng! Làm sao còn đi không ra đi?”

Lại đi rồi một hồi, rừng rậm trung xuất hiện một đạo dòng suối, Hàn Mãnh ngay sau đó mệnh bọn lính tạm thời nghỉ ngơi, chính mình còn lại là xuống ngựa ở bên dòng suối nhỏ uống nổi lên thủy tới.

Chính giải khát chi gian, đột nhiên nghe được cách đó không xa, một ít bên ta binh lính phát ra hoảng sợ quái tiếng kêu.

“Oa! Gặp quỷ! Gặp quỷ!”

Hàn Mãnh trong lòng một thình thịch, bỗng nhiên đứng dậy, sải bước mà đi.

“Hạt kêu to cái gì! Nơi nào tới quỷ!”

Một ít Viên quân sĩ tốt hoảng sợ chạy đến Hàn Mãnh bên người, chỉ vào bờ sông bên cạnh một ít thi thể, nói: “Thượng tướng quân! Ngươi xem những cái đó thi thể!”

Hàn Mãnh nheo lại đôi mắt, hướng bờ sông biên mấy thi thể nhìn lại.

“Đều là tham gia quân ngũ, đại kinh tiểu quái cái gì! Chưa thấy qua người chết sao?”

Có một người binh lính nói: “Thượng tướng quân, những cái đó thi thể, là chúng ta vừa mới giết chết tào quân thi thể! Có vài câu thi thể ta nhận thức, vẫn là tiểu nhân chính tay đâm, vừa mới đã ném vào con đường từng đi qua thượng, như thế nào…… Như thế nào sẽ xuất hiện ở cái này bên dòng suối nhỏ liệt?”

Mặt khác một ít sĩ tốt cũng là phụ họa nói: “Thượng tướng quân, hắn nói chính là lời nói thật, ta chờ có thể làm chứng.”

“Thượng tướng quân, này cánh rừng tà môn, chúng ta có phải hay không đụng phải cái quỷ gì túy chi vật?”

Hàn Mãnh: “……”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 561: thầy trò hoặc tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Mãnh dưới trướng sĩ tốt bắt đầu trứ hoảng.

1800 nhiều năm trước cổ nhân còn là phi thường mê tín, đặc biệt là bình thường quân tốt, cũng không tựa tiểu địa chủ cường hào, liền biết chữ cơ hội đều thiếu, càng đừng nói trướng tri thức, học văn hóa.

Bởi vậy, ở hiện đại rất nhiều người thoạt nhìn có lẽ là thực buồn cười sự tình, ở đại bộ phận khuyết thiếu tri thức, tầm nhìn không có mở ra cổ nhân trong mắt, liền có vẻ vô cùng thâm ảo gian nan, mà bọn họ đối này giải thích, cũng không ngoài cũng chỉ có thần quỷ yêu ma, cũng hoặc là yêu ma quỷ quái mà thôi.

Liền giống như trước mắt phát sinh ở rừng rậm trung này dường như quỷ chắn tường sự kiện, ở bọn họ trong mắt kinh hãi trình độ liền giống như đời sau bình thường dân chúng đi ở trên đường cái đột nhiên nhìn đến Iron Man từ trên trời giáng xuống giống nhau thần kỳ.

Chủ tướng Hàn Mãnh trong ngực mực nước thực sự cũng là hữu hạn, dũng tắc dũng nhưng không biết dùng mưu, nhiều nhất cũng chính là khả năng miễn cưỡng nghe qua tử bất ngữ quái lực loạn thần như vậy một câu, nhưng phỏng chừng còn phải có hơn phân nửa câu liền cơm ăn, căn bản là không rõ là có ý tứ gì.

Cho nên nói trước mắt Hàn Mãnh cũng là phi thường khẩn trương.

Nhưng thân là tam quân chủ tướng, hắn lại không thể biểu ra binh lính bình thường hoảng loạn, cần thiết muốn áp chế nội tâm sợ hãi, cường tự hành làm trấn định không có việc gì bộ dáng.

“Cho ta câm mồm!” Hàn Mãnh nổi giận đùng đùng đối với những cái đó đã rõ ràng hoảng loạn sĩ tốt nhóm phẫn nộ quát: “Cái gì chó má oai điều, quả thực vớ vẩn! Ai dám lại hồ ngôn loạn ngữ, giết không tha! Đều câm miệng cho ta! Câm miệng!”

Hàn Mãnh dưới trướng thân vệ thiết kỵ sôi nổi tiến lên quát bảo ngưng lại những cái đó bởi vì đột nhiên xuất hiện Viên quân thi thể mà hoảng loạn bên ta sĩ tốt, cũng thật sự ra tay giết đã chết vài tên nhất kinh hoảng thất thố, tiếng la lớn nhất binh lính, mới đem đã trở nên có chút hỗn loạn trường hợp đè ép đi xuống.

Bọn lính không phải không sợ hãi, nhưng bọn hắn càng sợ chết, giờ này khắc này, mọi người tâm lý điểm mấu chốt bắt đầu xuất hiện biến động.

Hàn Mãnh thở dài một hơi, phân phó một người thiết kỵ nói: “Lúc trước dò đường! Mệnh tam quân tướng sĩ theo sát, nhanh chóng hướng nam xuất phát! Ai dám lại mở miệng họa loạn quân tâm, ngay tại chỗ lực trảm!”

“Nặc!”

Viên quân bài khai trận thế, chia làm hai hàng, vượt qua suối nước, một cái theo sát một cái hướng về nam diện vội vàng mà đi.

Đãi sở hữu Viên quân đều rời đi bên dòng suối nhỏ lúc sau, trên cây đột nhiên vang lên vài tiếng hiếm lạ cổ quái điểu tiếng kêu.

Mà theo điểu tiếng kêu biến mất, một ít đào quân sĩ binh từ phía sau rừng rậm chỗ sâu trong trung xuất hiện, bọn họ đem những cái đó triển khai ở suối nước biên tào quân sĩ binh sôi nổi di đi, rồi sau đó lại đối với nơi xa rừng cây kêu to vài tiếng.

Không bao lâu, rừng cây chỗ sâu trong còn lại là xuất hiện trúc tiếng còi, mà này đó khuân vác thi thể đào quân sĩ binh còn lại là tìm kiếm thanh âm, hướng thanh âm kia chỗ sâu trong tìm kiếm hỏi thăm mà đi.

Mà rừng rậm chỗ sâu trong mắt trận trung, Gia Cát Lượng không ngừng phái thám báo, cũng làm cho bọn họ căn cứ một vòng khấu một vòng thanh âm hướng bát trận đồ các khu vực hành động, cũng làm thám báo tùy thời giám thị Hàn Mãnh chờ một chúng đông hướng.

Vừa mới những cái đó tào quân thi thể, chính là Đào Thương hướng Gia Cát Lượng đề nghị, cố ý an bài người đặt ở bờ sông.

Gia Cát Lượng ngồi trên mặt đất, trên mặt đất bãi một trương đại khái sơ đồ phác thảo, hắn ở các khu vực đều xếp vào nhân mã, mà các lộ thám báo hồi báo trở về Hàn Mãnh bọn lính địa vực nơi tin tức, Gia Cát Lượng còn lại là thỉnh thoảng an bài thủ hạ người đối trong sân một ít cục đá bố trí tiến hành hoạt động, lấy Hàn Mãnh cho dù ở trong rừng làm đánh dấu cũng là vô dụng, làm hắn trong khoảng thời gian ngắn đi không ra đi.

Đào Thương ở một bên lẳng lặng nhìn, đối Gia Cát Lượng thiên tài trí tuệ rất là tán thưởng.

Luận cập thiên mã hành không cơ mưu giảo quyệt, hắn có lẽ không bằng Quách Gia đám người, nhưng này phân nhìn thấu sự tình, thiện hiểu vạn vật, lâm biến không kinh ngút trời kỳ tài, thật sự là phi thường người có thể so.

Thật sự là quá lợi hại, này đó là trong lịch sử bằng bản thân bả vai, khởi động an phận ở một góc Thục Hán nửa giang sơn Gia Cát thừa tướng.

Tào Ngang không biết khi nào cũng thanh tỉnh lại đây, nhưng hắn trước mắt đã tự biết đuối lý, lại đối Đào Thương tràn ngập sợ hãi, bởi vậy không dám đối Đào Thương vừa mới hành vi quá mức chỉ trích, chỉ là khiếp đảm đứng ở Đào Thương mặt sau, ba mắt thấy Gia Cát Lượng ở bên kia bôi bôi vẽ vẽ.

“Ai ~” Gia Cát Lượng thở dài khẩu khí, ngẩng đầu nhìn về phía Đào Thương.

“Làm sao vậy?” Đào Thương ôn nhu nhìn cái này sủng ái nhất đệ tử.

Gia Cát Lượng rất là buồn bực lắc lắc đầu, nói: “Bát trận đồ có lẽ nhưng mê loạn Hàn Mãnh quân tâm, nhưng lại cũng không thể cho ta quân chế tạo đắc thắng cực kỳ, thứ này cách trở này binh mã chỉ là nhất thời, thời gian dài, vẫn là sẽ làm Hàn Mãnh tìm được dấu vết, lao ra rừng rậm……”

Tào Ngang nghe vậy cả kinh, theo bản năng nói: “Kia thời gian dài như vậy chẳng phải là tất cả đều bạch nháo?”

Đào Thương nhíu nhíu mày, xoay người một chân lại cấp Tào Ngang đá sinh đau.

“Sự tình phát triển đến loại tình huống này, còn không phải bởi vì ngươi chọc họa? Còn dám ở một bên lắm mồm, tin hay không ta lộng chết ngươi!”

Tào Ngang rất muốn tức giận phản kích hai câu, nhưng nhìn đến Đào Thương sung huyết thả cực có bạo lực xúc động ánh mắt, Tào Ngang cổ họng giật giật, vẫn là đem lời nói nuốt về tới trong bụng.

“Cái kia…… Hảo đi, là ta sai, ta cũng không nói nhiều lời nói, ngươi đừng đánh ta là được.”

Đào Thương trừng hắn một cái, quay đầu, nói: “Khổng Minh, ngươi tuy có thiên túng chi tài, nhưng rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ, lâm trận số lần hữu hạn, đối này tám vụ bảy giới sáu khủng năm sợ chi số còn không phải nghiên cứu đặc biệt thấu triệt, lão sư hôm nay liền lâm trận chỉ đạo với ngươi, muốn giết chết Hàn Mãnh, bằng vào trận này đều không phải là là không có khả năng. Vừa rồi ở bên dòng suối phóng thi thể, chỉ là bước đầu tiên.”

Gia Cát Lượng nghe vậy vội vàng nói: “Vọng lão sư chỉ điểm.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Vậy ngươi trước đem Hàn Mãnh tiếp được khả năng hội sở trải qua lộ tuyến, đi trước nói cho lão sư.”

……

Mà Hàn Mãnh chờ một chúng còn lại là vội vã chạy ra hảo xa, hắn dưới trướng binh mã vừa mới đều bị kinh sợ, cho nên tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng toàn không ra ngôn.

Chính là đại gia tuy rằng đều không nói lời nào, lại không đại biểu không sợ hãi.

Viên quân mỗi một cái quân tốt hoặc nhiều hoặc ít giờ phút này đều đã từ đồng bạn nơi đó đã biết chút tiếng gió, chỉ là cũng không dám lộ ra.

Mọi người đều biết, cái này cánh rừng có vấn đề! Nói không chừng trong đó có giấu yêu ma quỷ quái chi vật.

Tam quân bản bộ tướng sĩ hiện tại không có ý tưởng khác, chính là tưởng chạy nhanh lao ra cái này đáng sợ rừng cây.

Đến nỗi có thể hay không đoạt được Hứa Xương, liền căn bản không ở này đó binh lính tự hỏi trong phạm vi.

Liền ở ngay lúc này, binh mã phía trước kỵ binh sôi nổi kéo lại đầu ngựa, một đám kinh hô “Hu” “Hu”.

Mọi người xem chi, toàn không khỏi đại kinh thất sắc.

Vừa mới cái kia đã dòng suối nhỏ, cư nhiên ở trong bất tri bất giác lại xuất hiện ở mọi người mi mắt.

Hơn nữa càng vì làm người kinh hãi, là kia vài tên lưu tại bên dòng suối tào quân thi thể biến mất, ngược lại là xuất hiện một khác chút thân vẫn tào đem xác chết, một đám ở bên dòng suối hiện ra một loại kỳ quái quy luật bày biện, một vòng một vòng, dường như là đã chịu cái gì nguyền rủa giống nhau.

Hàn Mãnh trên mặt râu quai nón qua lại run rẩy, giận dữ hét: “Cái nào hỗn đản giả thần giả quỷ, làm bản tướng quân bắt lấy ngươi, phi rút gân lột da không thể!”

Liền ở ngay lúc này, Viên trong quân rốt cuộc có người khống chế không được, cao giọng hô: “Quỷ a! Quỷ a! Cứu mạng! Cứu mạng!”

Hắn này một kêu to, tức khắc gợi lên giữa sân rất nhiều người áp chế đã lâu sợ hãi, thật nhiều người thấy đường vòng trở về bên dòng suối nhỏ, hơn nữa nhìn đến bờ biển những cái đó quỷ dị thi thể bày biện, đã sớm đã ở vào hỏng mất bên cạnh, giờ phút này bị giữa người nào đó một kêu, tức khắc bày biện ra một mảnh đại loạn.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 562: thiên dục thu Hàn Mãnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dòng suối nhỏ bên cạnh, Viên quân lại một lần xuất hiện thật lớn hoảng loạn, rất nhiều binh lính mọi nơi sôi nổi mà đi, hoảng sợ bôn bốn phương tám hướng tranh nhau đào tẩu.

Hàn Mãnh giận tím mặt, lập tức mệnh lệnh dưới trướng thân vệ thiết kỵ đi trấn an tam quân, cái nào dám tùy ý chạy trốn, ngay tại chỗ giết chết!

Kể từ đó, dòng suối nhỏ chi biên bắt đầu một phen huyết tinh trấn áp, thật nhiều tâm lý thừa nhận năng lực không cường, hoặc là bị thần quỷ việc sợ tới mức hôn đầu Viên quân sĩ tốt bị Hàn Mãnh dưới trướng thiết kỵ một đốn chém giết.

Nhưng vẫn là có một ít sĩ tốt trốn ra Hàn Mãnh khống chế phạm vi, hướng về quanh thân rừng rậm biên chạy tới.

Không bao lâu, Hàn Mãnh thông qua huyết tinh trấn áp bọn lính mạnh mẽ đem trận thế tại đây củng cố trụ, bất quá hắn trong lòng như cũ là nghẹn khuất thả kinh sợ đến muốn chết.

Một cái phá cánh rừng, một cái quỷ ảnh tử đều nhìn không thấy phá cánh rừng, vòng không ra đi không nói, còn liên tiếp xuất hiện cổ quái việc, bên ta binh lính liền quỷ ảnh tử cũng chưa nhìn thấy, đã bị giết bị giết, chạy trốn chạy trốn, bằng bạch vô cớ bị tổn thất, quả thực là uất ức tột đỉnh.

Trên đời này cái thứ nhất gặp phải việc này tướng quân, chỉ sợ cũng cũng chỉ có chính mình.

Việc này lăng là đem Hàn Mãnh làm cho thần kinh hề hề, tinh thần cảm giác đều có điểm không hảo.

Hàn Mãnh mặt ngoài tuy rằng là nỗ lực khiển trách tam quân, cùng sử dụng thiết huyết thủ đoạn làm dưới trướng quân tốt nhóm trấn định, nhưng đây đều là mặt ngoài hiện tượng, kỳ thật hắn trong lòng cũng không lắm an bình, ở ẩn ẩn bên trong, chính hắn cũng là cảm giác này trong rừng có quỷ quái chi vật ở quấy phá.

Hàn Mãnh chính mình kỳ thật cũng có chút sợ muốn khóc, muốn tìm nương.

Nhưng chính mình nếu là hoảng loạn, tam quân tướng sĩ tất nhiên cũng muốn sụp đổ, đến lúc đó mọi người đều đến một khối xong đời.

Cho nên hắn tất nhiên chỉ có thể là làm chính mình gắng gượng!

Hàn Mãnh hàng trụ tam quân tướng sĩ lúc sau, ngay sau đó đem giáo úy Lý sơn tiếp đón lại đây, đối hắn phân phó nói: “Lý giáo úy, ngươi suất lĩnh bản bộ nhân mã, thả trước tiên ở nơi này đóng quân, đãi bổn đem suất lĩnh còn lại binh tướng lại hướng nam đi, nhìn xem vẫn luôn hướng nam đi có thể hay không lại đụng vào được đến ngươi, đến lúc đó lại làm tính toán.”

Lý sơn vừa nghe Hàn Mãnh muốn đem hắn lưu tại này bên dòng suối nhỏ làm thực nghiệm đương tiểu bạch thử, lúc ấy đầu oanh một tiếng liền phải nổ mạnh.

“Thượng tướng quân, mạt tướng vô tội a! Ngươi nhất thiết không thể như thế đối đãi với ta!” Lý sơn thanh âm rất là bi thương, thiếu chút nữa liền không khóc ra tới.

Hàn Mãnh có điểm không hài lòng, này phó tướng sao không nghe lời đâu.

“Làm ngươi lưu lại quan sát tình huống, ngươi nhìn ngươi cái kia đàn bà chít chít chết đức hạnh! Nơi nào còn như là cái tham gia

quân ngũ bộ dáng? Tin hay không bổn đem chém ngươi! Ngươi cho ta đem lời nói nghẹn trở về!” Hàn Mãnh hiện tại cũng thực sợ hãi, vừa thấy Lý sơn kia phó chết ra, càng nháo tâm.

Lý sơn khóc sướt mướt nói: “Thượng tướng quân, này núi rừng quá tà môn, này trong núi tất có sơn tinh quấy phá, ngài thiết không thể đem mạt tướng lưu tại nơi này a.”

“Phi!” Hàn Mãnh thật mạnh phỉ nhổ, cả giận nói: “Còn sơn tinh quấy phá? Nhữ sao không nói vạn nhất còn có Sơn Thần tại đây phù hộ tọa trấn đâu? Uổng ngươi cũng là trong quân phía trên đem, thế nhưng cũng tin tưởng bực này vớ vẩn chi ngôn! Đừng vội hồ ngôn loạn ngữ, đây là là bổn đem quân lệnh, ngươi nếu không tôn sùng, ta định trảm không buông tha!”

Dứt lời, ngay sau đó tiếp đón quá còn lại tướng tá binh mã, cùng chính mình chậm rãi hướng nam mà đi, chỉ đem giáo úy Lý sơn cùng hắn dưới trướng bản bộ binh mã lưu tại dòng suối nhỏ chỗ.

Hàn Mãnh binh mã đi rồi, không bao lâu, liền thấy cánh rừng phía trên bay qua “Cạc cạc” la hoảng quạ đen, tiếng gió cũng là quát động nhánh cây, phát ra phần phật phần phật tiếng vang.

Ngày thường thực thường thấy mấy thứ này, giờ phút này không biết vì sao, lại là làm người cảm thấy dị thường khó chịu, trong lòng không thoải mái.

Đặc biệt là những cái đó quái dị thanh âm, nghe được Lý sơn cùng với này thủ hạ binh tướng lỗ tai, có nói không nên lời khiếp đến hoảng.

Lý sơn không khỏi cả người run rẩy lật, cũng mọi nơi quan vọng, lại thấy chung quanh cũng không một người.

Cũng không biết vì sao, Lý sơn chính là cảm giác này chung quanh giống như có cái gì mãnh thú ở nhìn chằm chằm chính mình, hơn nữa là cái loại này nhất định phải được nhìn chằm chằm.

Cách đó không xa rừng rậm trung, Triệu Vân cùng một chúng Kim Lăng con ngựa trắng quân sớm đã là chuẩn bị xong.

Triệu Vân bản nhân gắt gao nhìn chằm chằm Lý sơn, hai tròng mắt trung tinh quang lập loè.

Đào Thương ở Triệu Vân bên người, vừa lòng gật gật đầu: “Hàn Mãnh quả nhiên là không phụ sự mong đợi của mọi người, hắn quả nhiên lòng nghi ngờ nơi này có dị, lưu lại một con binh mã tại đây đóng giữ, không nghĩ lại ở giữa ta chờ chi kế…… Nhị ca, thừa Hàn Mãnh còn không có vòng trở về, ngươi trước gỡ xuống tên kia Viên quân tướng lãnh thủ cấp, sau đó chúng ta ở chỗ này cấp Hàn Mãnh thiết hạ cuối cùng một ván, dùng một lần thu phục hắn.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, lại dặn dò Triệu Vân nói: “Này chiến sự quan trọng đại, nhớ lấy không thể lưu lại người sống.”

Triệu Vân đề đề trong tay ngân thương, tự tin nói: “Hàn Mãnh đại đội nhân mã tại đây, ta thượng sợ hắn ba phần, hắn nay đã đi, này kẻ hèn thiên quân người nào nhưng địch ta con ngựa trắng quân? Tam đệ yên tâm đó là!”

Đào Thương nghe vậy trong lòng được an ủi.

“Còn phải là tiểu ca ca đáng tin.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Kim Lăng con ngựa trắng quân đã gào thét xông ra ngoài, thẳng đến ở bờ sông biên, Lý sơn kia một chúng sớm đã mất đi sĩ khí Viên quân quân yểm trợ sát đem mà đi.

……

Hàn Mãnh làm Lý sơn tại chỗ đóng giữ, đem hắn lấy tiểu bạch thử làm thực nghiệm, chính mình còn lại là lại một lần lãnh binh hoảng sợ bôn phương nam mà chạy.

Dọc theo đường đi cánh rừng không có chui ra đi, lục tục, ngược lại là đụng phải bên ta thất lạc không ít binh mã, bao gồm vừa rồi ở bên

dòng suối bất ngờ làm phản những người đó.

Hàn Mãnh giờ phút này trong lòng run sợ, hành vi thượng nhiều ít cũng có tiếp cận điên cuồng, gặp được tân binh, hắn hỏi cũng không hỏi, toàn làm thủ hạ thiết kỵ tiến hành rửa sạch.

Hắn hiện tại chỉ nghĩ chạy nhanh chạy ra này phiến cẩu nương dưỡng rừng rậm. com

Kỳ thật, Hàn Mãnh nếu là cẩn thận ứng đối, nghiêm túc quan sát, đi qua như vậy vài lần lúc sau, nhiều ít liền sẽ phát hiện một ít dấu vết để lại, thực mau liền có thể tìm được chính xác phương hướng, đi ra rừng rậm.

Vấn đề là, hắn ban đầu chưa từng có trải qua quá như vậy sự, hơn nữa thiên tính quá mức hàm hậu, khuyết thiếu văn hóa tri thức, hoang mang rối loạn trương không đủ trầm ổn, cho nên bỏ lỡ cơ hội tốt.

Liền như vậy gập ghềnh đang điên cuồng tiến lên gian, Hàn Mãnh thủ hạ quân tốt đột nhiên phát ra một tiếng tru lên.

“Thượng tướng quân! Ngài, ngài xem! Đó là cái gì?”

Hàn Mãnh theo kia binh lính thủ thế nhìn lại, lại thấy nơi xa một mảnh rừng rậm trên không, bắt đầu toát ra cuồn cuộn khói đen, hiển nhiên là trứ lửa lớn, chim bay bởi vì hỏa thế mà nơi nơi ly tán, chít chít sao sao gọi bậy rời đi.

Ngày thường nếu là thấy này hỏa thế, vô luận là người là thú, đều sẽ hoảng sợ mọi nơi mà đi, nhưng Hàn Mãnh chờ một chúng trước mắt thấy hỏa thế, đều cùng thấy thân mụ dường như, điên rồi giống nhau hướng về cái kia phương hướng hướng.

Có hỏa liền đại biểu có người, có người liền đại biểu bọn họ có thể đem chính mình cứu ra cái này ma huyễn chi lâm.

Không bao lâu, Hàn Mãnh chờ một đám người mã đến nhóm lửa chỗ, đầy cõi lòng hy vọng bọn họ, lại giống như từ bầu trời ngã xuống đến trên mặt đất, thật sự là quá mức thê lương.

Tâm tình thượng chênh lệch, cơ hồ đều phải làm cho bọn họ lâm vào điên cuồng.

Cháy địa phương, như cũ là cái kia bọn họ qua lại va chạm ba lần bên dòng suối nhỏ thượng, mà hiện giờ bên dòng suối nhỏ thượng, nơi nơi đều là vừa mới Lý sơn quân một chúng lưu lại nơi này các tướng sĩ thi thể, bọn họ xác chết có đã bị ngọn lửa điểm, nơi nơi tản ra từng trận tiêu thục vị, làm người buồn nôn.

Mà bên dòng suối nhỏ một khối tảng đá lớn thượng, dùng đỏ tươi vết máu trần truồng viết mấy cái chữ to, hoảng người tròng mắt.

“Thiên dục thu Hàn Mãnh, từ giả chết, dư giả không truy xét.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 563: trảm đem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa thấy đến kia hòn đá thượng tự, Hàn Mãnh tức khắc liền ngốc, một cổ nói không rõ hàn ý từ bàn chân thăng lên trán, làm hắn toàn thân có một loại nói không nên lời khó chịu chi ý.

Đây là một loại cái gì cảm giác? Đây là một loại hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải cảm giác.

Kia trên tảng đá tự đến tột cùng là ai viết, Hàn Mãnh cũng không nói lên được, là tào quân? Là đào quân? Là yêu ma quỷ quái? Vẫn là trời cao chi ý?

Còn có, giáo úy Lý sơn còn có hắn dưới trướng binh mã đến tột cùng là bị ai giết chết? Là bị tào quân mai phục binh mã?

Chính là tào quân phục binh ở bên ngoài thời điểm, đã bị chính mình cùng dưới trướng quân tốt nhóm đánh chết hầu như không còn a?

”Vèo vèo vèo!”

”Vèo vèo vèo!”

Liền ở ngay lúc này, không đếm được mũi tên chi đã từ hai bên hướng về bên ta phóng tới, những cái đó chính không biết như thế nào cho phải Viên quân binh đem tại đây loại ngốc không thể lại ngốc trạng thái hạ bị công kích, tức khắc hoảng loạn thành một đoàn, bọn họ trước mắt căn bản là không có tinh lực cùng nhàn tâm đi ngăn cản từ hai sườn mà đến công kích, chỉ là theo bản năng chạy trốn bảo mệnh.

Mà những cái đó còn thoáng bảo trì lý trí Viên quân hướng về bắn tên phương hướng vừa thấy, tức khắc sợ tới mức hồn vía lên mây.

Nương hỏa thế, hai bên bờ sông thượng chạy ra khỏi không ít kỵ binh, mà này đó kỵ binh đi đầu một bộ phận người, hiển hách nhiên xuyên chính là bên ta áo giáp.

Loại sự tình này ở thanh tỉnh trạng thái hạ, thoáng suy nghĩ một chút là có thể tưởng minh bạch, nhất định là Lý sơn quân tốt bị giết tẫn lúc sau, có một ít áo giáp cùng vũ khí bị này đó giết người hung thủ sở xuyên, dùng để tới lừa gạt bên ta nhân mã.

Vấn đề là, trước mắt này đó Viên quân trải qua luân phiên không thể giải thích việc lạ lúc sau, đã bị chỉnh tới rồi hỏng mất bên cạnh, bọn họ nào còn có tâm tình đi cẩn thận cân nhắc những việc này rốt cuộc là chuyện như thế nào.

”Quỷ a!”

”Là quỷ a!”

Rất nhiều binh lính phản ứng đầu tiên chính là quỷ hồn tới, sau đó đại gia một đám điên rồi dường như hướng về bốn phía chạy trốn mà đi.

“Đều cho ta đứng lại! Chạy trốn giả giết không tha!” Hàn Mãnh giờ phút này cũng là sợ hãi cực kỳ, hắn giờ phút này trong đầu một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn không biết hẳn là làm thế nào mới tốt, rốt cuộc cái kia trên tảng đá chữ bằng máu, nhằm vào đều là của hắn, hắn sợ hãi cũng là bình thường.

Nếu là ông trời thật sự muốn lấy tánh mạng của hắn, kia hắn hôm nay chẳng phải là phải hoàn toàn chơi xong?

Hàn Mãnh trong đầu thiên hồi bách chuyển, bên kia Kim Lăng con ngựa trắng quân đã thừa Viên quân hỗn loạn chi cơ, liều mạng vọt vào trùng vây bên trong, bởi vì Viên quân giờ phút này cực độ hỗn loạn, vô tổ chức vô kỷ luật, Kim Lăng con ngựa trắng quân thừa cái này đương khẩu, liều mạng hướng về quân địch trận doanh bên trong hướng, bọn họ ở chiến trước, cũng đã được đến chỉ thị lần

này mắt thực minh xác, chính là muốn gỡ xuống quân địch thủ lĩnh Hàn Mãnh thủ cấp.

Vì biểu hiện ra thích hợp hiệu quả, này đó Kim Lăng con ngựa trắng quân một bên xung phong một bên cao giọng hướng về phía Hàn Mãnh nơi hô quát: “Thiên thu Hàn Mãnh, trời xanh bày mưu đặt kế! Thiên thu Hàn Mãnh, trời xanh bày mưu đặt kế!”

Hàn Mãnh nghe đến mấy cái này tiếng gọi ầm ĩ, cả người thẳng run, hắn dưới trướng binh tướng trong lòng càng là kiên định, không hề lưu luyến sôi nổi mọi nơi mà chạy, ai cũng không bận tâm bên ta chủ tướng chết sống.

Ông trời dục thu Hàn Mãnh, làm chúng ta đánh rắm!

“Bọn đạo chích hạng người, an dám như thế! Là ai? Ai dám tại đây lắm mồm?”

Kim Lăng con ngựa trắng quân sau lưng, Đào Thương cưỡi ở trảo hoàng phi điện thượng, cao giọng đối Hàn Mãnh hô:” Hàn tướng quân, ngươi thiên thời đã đến, ta phụng thiên mệnh tới độ ngươi thành tiên.”

Hàn Mãnh trong lòng bôn quá một vạn thất thảo nê mã! Giết người liền giết người! Còn mẹ nó độ ta thành tiên?

Nói thật dễ nghe!

Ngươi này không phải rõ ràng muốn đưa ta hạ cửu tuyền sao?

”Nơi nào tới khuyển nhi, an dám như vậy nhục nhà ngươi a ông? Còn độ ta thành tiên? Lão tử đưa ngươi đi thành quỷ!”

Hàn Mãnh vì che dấu trong lòng hoảng sợ, làm ra một bộ hung thần ác sát bộ dáng, phóng ngựa thẳng đến Đào Thương nơi phóng ngựa rong ruổi mà đến.

Đào Thương kéo lại chiến mã, kháp một cái chỉ giác, thì thầm:” Vô lượng thọ tôn, vũ hóa thành tiên ngươi không làm, nếu ngươi một

hai phải phạm tiện thành quỷ, kia bản tôn liền thành toàn nhữ nguyện.”

Đào Thương nói không đợi nói xong, liền thấy một bên, một đạo như điện quang thân ảnh chợt lao ra, như long hổ chi thế, hướng về Hàn Mãnh nơi bay nhanh chạy băng băng qua đi.

Không hề nghi ngờ, đúng là gối giáo chờ sáng, chờ đợi đem Hàn Mãnh một kích phải giết Triệu Vân.

Hàn Mãnh hiện tại tâm tình hoảng loạn, ở hơn nữa bị Đào Thương nói sở kích, trước mắt trong đầu một trận chỗ trống, chỉ lo hướng Đào Thương nơi cái kia phương hướng hướng, kết quả nhất yêu cầu chú ý Triệu Vân bên kia, hắn lại là không có chú ý tới.

Đào Thương nhìn thấy loại tình huống này một trận vô ngữ, thật là cái tìm đường chết hài tử……

Triệu Vân giống như một đạo điện quang, chợt vọt tới Hàn Mãnh trước mặt, Hàn Mãnh chợt cả kinh, hoảng sợ quay đầu nhìn lại, lại thấy kia nói giống như linh xà giống nhau chiến thương đã duỗi tới rồi chính mình mặt phía trước.

Trước mắt một đạo ngân quang xẹt qua, Hàn Mãnh đôi mắt chợt trừng tròn trịa, trên cổ đau nhức theo thần kinh truyền lại tới rồi não bộ, hắn hô hấp chợt chi gian biến dồn dập, ngực khó chịu.

Hàn Mãnh ném xuống trong tay binh khí, duỗi tay cầm trên cổ lỗ châu mai, máu tươi ở lỗ thủng trung giống như suối phun giống nhau hướng ra phía ngoài mãnh mắng, hắn từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, liều mạng muốn đem huyết lỗ thủng lấp kín, nhưng máu tươi lại lướt qua hắn bàn tay, tảng lớn tảng lớn xâm nhiễm ở hắn y giáp thượng.

Không bao lâu, liền thấy Hàn Mãnh thân thể cao lớn hướng về phía sau ầm ầm đảo đi.

Chủ tướng vừa chết, hơn người vốn dĩ liền vô chiến ý, toàn sợ tới mức mọi nơi chạy trốn, mấy vô kháng tay chi lực.

Đào Thương đánh mã đi vào Hàn Mãnh bên người, xúc động thở dài, nói: “Chúng sinh bình đẳng, Hàn tướng quân rốt cuộc vẫn là thăng thiên.”

Hàn Mãnh giờ phút này còn không có hoàn toàn tắt thở, hắn trừng mắt một đôi giống như cá vàng mắt to, liều mạng trừng mắt Triệu Vân, sắc mặt nghẹn đỏ bừng, lung lay sắp đổ tùy thời nhưng đảo, nhưng chính là kiên trì cuối cùng một hơi, không cho chính mình liền như vậy chết đi.

Triệu Vân nghi hoặc nhìn Hàn Mãnh, rất là không rõ thằng nhãi này cầu sinh dục vọng vì sao như vậy chi cường.

Hắn không rõ, nhưng Đào Thương trong lòng lại cùng gương sáng dường như.

Hắn đi tới Hàn Mãnh bên người, cung hạ thân, bình tĩnh nhìn hắn mặt, nói: “Ta chính là Đào Thương, này trong rừng việc, đã phi quỷ, cũng không phải thần, toàn nãi ngô chi bố cục cũng, ngươi trong lòng nghi hoặc giải khai đi? Yên tâm đi thôi.”

Hàn Mãnh hai tròng mắt trung chợt xuất hiện một tia thoải mái, trên mặt thần sắc cũng không hề thống khổ, mà là biến thành thả lỏng, thân thể chậm rãi bẹp đi xuống.

Trần về trần, thổ về thổ, Viên trong quân có thể đếm được danh tướng như vậy ngã xuống với bát trận đồ trung.

Triệu Vân quay đầu nhìn Đào Thương, nghi hoặc nói: “Ngươi là như thế nào biết được hắn trong lòng tưởng chính là cái gì?”

“Để tâm vào chuyện vụn vặt chính là nhân tâm, mê muội thức chính là chấp nhất, đây là người.” Đào Thương cười nói.

Dứt lời, Đào Thương chuyển hướng Triệu Vân, nói: “Ngươi suất binh đi xua tan các bộ trong rừng Viên quân binh mã, chỉnh quân lúc sau, chúng ta chạy về quan độ chiến trường.”

Triệu Vân ngay sau đó lĩnh mệnh mà đi.

……

Trong rừng Viên quân không ít, nhưng trải qua bát trận đồ cùng Đào Thương cố ý bố cục, đã chịu tra tấn không nhỏ, Hàn Mãnh sau khi chết, bọn họ càng thêm đã không có chiến ý, bị Triệu Vân chờ chúng dễ dàng sụp đổ, chạy chạy, hàng hàng.

Đào Thương chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, mang lên tù binh cùng Hàn Mãnh thủ cấp, chuẩn bị phản hồi quan độ đại trại.

Liền ở ngay lúc này, Tào Ngang đi theo này Gia Cát Lượng, đi tới Đào Thương trước mặt.

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 564: Tử Độ Tử Tu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa thấy Tào Ngang, Đào Thương cái thứ nhất động tác chính là loát cánh tay vãn tay áo.

Tào Ngang sợ tới mức cả người tức khắc một cái giật mình, hắn chợt hướng Gia Cát Lượng phía sau một tàng, trong miệng run run rẩy rẩy nói: “Ngươi muốn làm gì? Lại đánh ta ta nhưng cùng ngươi nóng nảy.”

Đào Thương trong mắt tràn ngập vui mừng: “Hiền chất ngươi rốt cuộc ngộ đạo, cư nhiên có thể đoán được ta vừa mới là muốn tấu ngươi? Xem ra ngươi cùng Hàn Mãnh giống nhau ly vũ hóa phi thăng không xa, lòng ta rất an ủi chi.”

“Ai là ngươi hiền chất!” Tào Ngang cả giận, chính mình cùng hắn rõ ràng không sai biệt lắm đại.

Đào Thương tùy ý khoát tay, nhàn nhạt ngôn nói: “Ta cùng với nhữ phụ ngang hàng luận giao, huynh đệ hô chi, ngươi không phải ta hiền chất, chẳng lẽ vẫn là ta tôn tử không thành?”

Tào Ngang vẻ mặt ủy khuất, u oán nhìn Đào Thương, sau một lúc lâu mới nói: “Ta tới đây, là hướng ngươi xin lỗi cũng tỏ vẻ lòng biết ơn, ngươi cũng không nên lại đánh ta, ta vừa mới kia đốn tấu còn không có hoãn lại đây đâu, cả người đau nhức, không kềm chế được.”

“Lòng biết ơn?” Nghe xong lời này, Đào Thương có điểm phát ngốc: “Đào mỗ vừa mới thiếu chút nữa đem ngươi tấu đến ngươi thân cha đều không quen biết, ngươi như thế nào còn tới cảm tạ ta?”

Lại thấy Tào Ngang từ Gia Cát Lượng phía sau đứng dậy, cung kính đối với Đào Thương trường làm vái chào, nói: “Ngẩng tuổi trẻ khí

thịnh, lần trước ở thái phó cùng phụ thân tranh chấp là lúc, vì thanh niên tài tuấn tiếng động danh, liền từng trí nhục nhã chi vật với thái phó, hành vi gian cũng là nhiều có bất kính……”

Đào Thương cười vẫy vẫy tay, nói: “Không quan hệ, kia một lần đào mỗ không phải cũng giáo ngươi làm người sao.”

Tào Ngang mặt lập tức liền biến tái rồi.

Hắn thượng một lần tùy Tào Tháo cùng Đào Thương hai quân giằng co, tặng một kiện nữ nhân quần áo cấp Đào Thương, nhưng lại bị hắn phản đưa một bát cứt ngựa phản kích tướng, cái này nhục nhã việc lại lần nữa nảy lên hắn trong lòng.

Tào Ngang trong nháy mắt lại tưởng đi lên tìm Đào Thương liều mạng báo thù, bị đánh cũng đáng.

Nhưng bình tĩnh lại lúc sau, ngẫm lại lần này cần là không có Đào Thương, đừng nói là chính mình mệnh, nói không chừng liền Hứa Xương đều ném, lúc trước oán giận cũng liền theo chuyện này mà tan thành mây khói.

Tào Ngang là cái lòng dạ lỗi lạc người, đối hắn mà thôi, rốt cuộc cảm kích vẫn là trọng với cừu hận.

Tào Ngang hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Lần này ngẩng tự mình suất binh đi trước quan độ, trái với quân kỷ không nói, còn vì Viên quân sở bại, suýt nữa hỏng rồi tánh mạng, hạnh đến thái phó, mới có thể cứu lại tình thế nguy hiểm, cứu Hứa Xương với sụp đổ chi gian, ngẩng ngày thường tự nhận là thanh niên anh hùng, không nghĩ lâm nguy hết sức lại như vậy vô dụng, thực sự là hổ thẹn vô mà.”

Đào Thương nghe xong lời này cũng rất là kinh ngạc.

Tào Ngang tiểu tử này nói như thế nào đâu, là có chút ngạo khí, cũng có chút bừa bãi, nhưng này cũng thực bình thường, rốt cuộc hắn là đương triều Tư Không nhi tử, thân là một phương chư hầu

người thừa kế, cái nào trên người không có điểm cảm giác về sự ưu việt?

Giống hắn loại này thân phận đặt ở đời sau, kia hàm kim lượng có thể so quan nhị đại, phú nhị đại gì đó muốn cao nhiều…… Nhân gia cái này kêu chư nhị đại, hầu nhị đại, cũng có thể gọi là bá nhị đại.

Tuy rằng thân phận rất cao, nhưng Tào Ngang có thể biết sỉ rồi sau đó dũng, đặc biệt là ở đã chịu chính mình một đốn đánh tơi bời lúc sau, cư nhiên còn có thể đủ vuốt chính mình lương tâm, cùng chính mình nói một câu cảm ơn……

Như vậy đã kiên định, lại phạm tiện người trẻ tuổi, ở cái này gió nổi mây phun triều đại, thực sự là không nhiều lắm.

Đào Thương hậm hực đem tay áo thả đi xuống, nói: “Vừa mới mới vừa nhìn lên gặp ngươi, vốn dĩ lại tưởng cho ngươi hai phiết tử xả xả giận, nào từng tưởng ngươi nhận sai nhận nhưng thật ra rất nhanh, ngươi này một thừa nhận sai lầm, ta cũng không có phương tiện lại động thủ.”

Tào Ngang xoa xoa chính mình có chút phát sưng mặt, u oán nói: “Ngẳng dù cho là từng có, nhưng thái phó hạ như vậy tàn nhẫn tay, lại cũng là không nên.”

“Hiền chất…… Chính cái gọi là con mất dạy, lỗi của cha, dạy mà không nghiêm khắc là thầy lười biếng, ta tuy rằng không phải ngươi thân cha, nhưng tốt xấu cũng coi như là ngươi thân thúc thúc a, ra tay thế cha ngươi về chính một chút ngươi tật xấu, quả thật vì thúc thuộc bổn phận chi trách cũng.”

Tào Ngang mặt hung hăng run rẩy vài cái, há mồm muốn cãi lại vài câu, lại phát hiện Đào Thương ngụy biện thực cứng, không nói chuyện nhưng biện.

Nhân gia cùng chính mình trang bối nhi đại, cố tình còn nói có sách mách có chứng, ngươi có thể làm sao?

Việc này ai cũng không oán, muốn oán thì oán chính mình thân cha phạm tiện, thế nào cũng phải cùng hắn xưng huynh gọi đệ.

Đào Thương thấy Tào Ngang ngượng ngùng biểu tình, cười.

Cùng hắn cha giống nhau không quá chịu thua, này toàn gia đại kỳ ba.

“Nhị ca, đem Hàn Mãnh thủ cấp giao cho Tào công tử bảo quản đi.” Đào Thương quay đầu đối Triệu Vân nói.

Triệu Vân nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, nhưng phản ứng quá mức tới lúc sau, lại là không có nửa phần do dự, đem vừa mới bao vây tốt Hàn Mãnh thủ cấp tiến lên đưa cho Tào Ngang.

Tào Ngang lúc trước cũng từng tùy Tào Tháo thượng quá chiến trường, đối đầu người chi vật tự nhiên là không e ngại, chỉ là hắn không rõ Đào Thương vì sao phải làm Triệu Vân đem như vậy cái quân địch chủ tướng đầu người giao cho chính mình.

Hắn nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương, nói: “Thái phó, ngài đây là?”

“Hiền chất, ta mới đầu tuy rằng thực sinh ngươi khí, nhưng trước mắt ngươi dù sao cũng là ta minh hữu, ta làm sao có thể xem ngươi bởi vì một ít tuổi trẻ khí thịnh xúc động mà chịu khổ trách phạt?”

Đào Thương chỉ chỉ người kia đầu nói: “Ngươi tự mình suất binh xuất chiến đi trước quan độ, quay đầu lại vì giữ gìn quân kỷ, Mạnh Đức huynh chỉ sợ cũng là tha cho ngươi không được, có Hàn Mãnh người này đầu, đến lúc đó hơn nữa đào mỗ từ bên khuyên giải, như thế mới vừa rồi có thể cho Mạnh Đức huynh đài dưới bậc, hắn cũng hảo mượn cơ hội này tha cho ngươi tánh mạng.”

Tào Ngang nghe vậy cả kinh, theo sau trong lòng chợt dâng lên một cổ dòng nước ấm.

“Thái phó như thế ân nghĩa, ngẩng…… Đa tạ!”

Đào Thương nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, nói: “Ta cùng Mạnh Đức huynh tuy rằng là địch thủ, nhưng cũng bất quá là bởi vì thời thế mà lấy, kỳ thật chúng ta lẫn nhau tương tích, lại còn có đều thực tôn kính đối phương…… Mà ngươi, giống như là ta thân chất nhi giống nhau, ta trợ ngươi ác chiến, là bởi vì thương tiếc ngươi, ta cho ngươi Hàn Mãnh đầu người, cũng là bởi vì thương tiếc ngươi, ta tấu ngươi đánh ngươi, cũng là vì thương tiếc ngươi.”

Nghe xong cuối cùng một câu, Tào Ngang lập tức dùng sức mà lắc đầu nói: “Không đúng không đúng! Ngươi tấu ta kia một đốn, thuần túy chính là vì cho hả giận, com tuyệt không phải bởi vì yêu thương, ta hoàn toàn có thể cảm giác ra tới.”

Dứt lời, hắn sờ sờ trên mặt thương, phát ra” tê” một tiếng.

Đào Thương trên mặt tươi cười cứng đờ.

Này tiểu tể tử trí tuệ pha cao, mở miệng chọc người chỗ đau, không chú ý, không bằng hữu.

Gia Cát Lượng nhìn Tào Ngang trên tay kia viên đầu người, như suy tư gì nói: “Lão sư, nơi đây đại sự đã định, nhưng quan độ đại trại cùng ô sào chiến trường trước mắt còn không biết như thế nào đâu? Nếu lão sư đã đem bảo mệnh chi đầu cho Tào công tử, kia chúng ta liền chạy nhanh trở về, để tránh quan độ chiến trường bên kia yêu cầu lão sư, lại không phóng đến người cũng.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Khổng Minh nói rất đúng…… Nhị ca, chỉnh đốn và sắp đặt tam quân, nhanh chóng phản hồi quan độ chiến trường.”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn nhìn Tào Ngang nói: “Ngươi cũng tùy ta cùng nhau trở về đi, rốt cuộc đã ra tới, gặp phải chuyện lớn như vậy, lúc này lại hồi Hứa Xương, chỉ sợ cũng là chạy không được ngươi.”

Tào Ngang sớm đã quyết định quyết tâm, nghe vậy chắp tay nói: “Làm phiền thái phó thay ta nhọc lòng, ngẩng vô cùng cảm kích.”

Đào Thương một đoàn người ngựa sôi nổi lên ngựa, bắt đầu hướng về ngoài rừng hành quân.

Vừa mới đi ra ngoài rừng, liền thấy Tào Ngang từ phía sau đuổi theo Đào Thương, hắn mọi nơi nhìn vừa thấy, thấy không có người nhìn chăm chú chính mình, sau đó mới vừa rồi từ tay áo trung rút ra một trương da chế vật, lặng lẽ đưa cho Đào Thương.

“Thỉnh thái phó tường thêm chỉ điểm một vài!”

Đào Thương nghi hoặc tiếp nhận Tào Ngang đưa qua đồ vật, triển khai tới xem, nhìn một lúc sau, hai chỉ tròng mắt tức khắc trừng lớn.

“Này, đây là tiểu xuân văn?”

Tào Ngang thẹn thùng cười, thấp giọng nói: “Ngẩng lần trước viết quá văn chương, từ khi thượng một lần bị thái phó một đốn phê chữa lúc sau, tự giác hổ thẹn, cho nên lần này trở về lúc sau, liền nhiều hơn rèn luyện, lại viết ra một thiên tân chương…… Thái phó giúp ta nhìn một cái, viết như thế nào?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 565: ác chiến kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương giật mình nhìn Tào Ngang, hồn nhiên không thể tưởng được việc này cư nhiên là hắn làm ra tới.

Tào Tháo trưởng tử, Trung Nguyên Tào thị cơ nghiệp người thừa kế, trị hạ tốt xấu cũng có mấy trăm vạn dân cư chư hầu chi tử, cư nhiên ở bị chính mình nêu ý chính phê phán quá một lần lúc sau, về nhà khổ luyện tiểu văn văn?

Đứa nhỏ này……

Nên như thế nào đánh giá hắn đâu? Là nói hắn thật là cần cù hiếu học, siêng năng? Vẫn là nói đứa nhỏ này thật nima không chính sự đâu

Tính, lại không phải chính mình nhi tử, nói với hắn như vậy nhiều làm gì?

Đào Thương cúi đầu, tùy tay lật xem mấy thiên văn chương lúc sau, thế nhưng là hoàn toàn bị Tào Ngang văn thải cấp chấn kinh rồi.

So lần trước cường quá nhiều, quả thực không giống như là một người viết ra tới, đứa nhỏ này đến hạ nhiều ít làm việc cực nhọc a? Ít nhất LV năm.

“Tiểu tử ngươi hiện tại so với ta viết hảo a!” Đào Thương cho Tào Ngang một cái lớn nhất nêu ý chính tính khen.

Tào Ngang nghe vậy, cái mũi thiếu chút nữa không thay đổi trường, bộ ngực đĩnh cao cao.

“Thái phó quá khen, rốt cuộc này nói chính là thái phó ngài sở thứ nhất sáng chế, tào mỗ nhiều nhất bất quá là cái học sinh hậu bối,

làm sao có thể nói siêu đến quá thái phó.”

Đào Thương một bên cẩn thận đọc, một bên dùng sức phe phẩy tay, nói: “Đừng khiêm nhường, đừng khiêm nhường! Ngẩng công tử tài tình nhạy bén, suy một ra ba, chính cái gọi là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một lãng một lãng lại một lãng! Tiểu tử, ngươi lãng đứng đắn là rất có thể.”

Tào Ngang tuy rằng không phải thực minh bạch Đào Thương nói chính là có ý tứ gì, nhưng vẫn là có thể nghe ra hắn khen hắn viết hảo, hưng phấn nói: “Thái phó ngụ ý, là chỉ tào mỗ này văn chương đã là có thể xưng là là thượng làm?”

“Tương đương hỏa bạo, đương nhưng xưng chi vị cẩm tú văn chương, tiểu văn trung tinh phẩm a! Đáng tiếc nơi này không có rượu, nếu như bằng không, chỉ bằng đụng tới ngươi như vậy một cái bạn tri kỉ văn hữu, chúng ta cũng thích đáng uống cạn một chén lớn!”

Tào Ngang nghe vậy vui mừng quá đỗi: “Có thể được thái phó như thế đánh giá, ngẩng rất an ủi chi.”

Đào Thương lại cẩn thận nhìn hạ, nói: “Lời tuy như thế, bất quá trong đó còn chưa miễn có một ít tì vết chỗ, ngươi dựa lại đây, ta cho ngươi chỉ điểm một chút.”

Tào Ngang vội vàng ở trên lưng ngựa thăm quá thân đi, cẩn thận nghe Đào Thương dạy bảo.

……

Ô sào một hồi đại chiến, hai bên đầu nhập đều là phi thường thật lớn, đồng thời cũng là các có tổn thất, nhưng Viên Thiệu chiến lược cuối cùng vẫn là thất bại.

Tào Tháo cùng Trần Đăng, Lỗ Túc đến ô sào lúc sau, lập tức liền nhìn ra giải quyết tình có chút không quá thích hợp.

Nên cũng là Viên Thiệu xui xẻo, làm việc có điều sơ hở, đánh lén ô sào binh mã còn chưa từng đuổi tới, quan độ đại trại phương hướng liền có hỏa khởi.

Mà dựa theo Đào Thương cùng Tào Tháo trước đó phân tích, liền tính là Viên Thiệu tới đánh lén bên ta đại trại, cũng đến là ở đã biết ô sào bị đánh lén lúc sau, lúc này còn chưa tới, phía sau liền nổi lửa là cực ý tứ?

Này cũng là nói rõ, việc này xác thật là Viên quân chi kế.

Tào Tháo không hổ là đương thời hùng chủ, nhanh chóng quyết định, hắn lập tức làm ra phản ứng, hoả tốc mệnh lệnh tam quân trở về phía sau cứu viện chủ trại.

Bất quá này chỉ là Tào Tháo một cái giả động tác mà thôi, hắn đối Viên Thiệu phi thường hiểu biết, nếu Viên Bổn Sơ đã dùng lớn như vậy trận trượng chờ hắn, kia khẳng định chính là phái phục binh ở phía trước sau giáp công, chờ đợi đối hắn tiến hành hủy diệt thức đả kích.

Tào Tháo phỏng chừng phía sau chủ yếu đối thủ, vẫn là lấy ô sào Thuần Vu quỳnh, Triệu Duệ chờ cầm đầu bốn vạn binh tướng, mà chính mình đường lui thượng, nhất định sẽ là Viên quân chủ lực binh mã.

Tào Tháo thỉnh Trần Đăng cùng Lỗ Túc, suất lĩnh đào quân chư võ tướng đi chiến Thuần Vu quỳnh, thỉnh bọn họ chiến thắng lúc sau ở hoả tốc viện trợ chính mình, mà chính mình còn lại là cùng dưới trướng Tào thị trọng đem nhóm, đi ác chiến đường lui thượng cường quân.

Tào Tháo đại cục ý thức xem quả nhiên là rất mạnh, nguyên nhân chính là vì hắn thích đáng bố trí, không có mù quáng hoảng sợ lui lại, khiến cho Viên quân giáp công sách lược đã chịu lớn nhất trình độ ngăn chặn.

Từ Văn Sửu, Trương Hợp đám người suất lĩnh chủ lực chặn giết một chúng, cùng Tào Tháo quân chủ lực gặp phải, hai bên triển khai một hồi huyết tinh chém giết.

Văn Sửu cầm binh năng lực giống nhau, nhưng vũ dũng hơn người, nhất có thể kéo tam quân sĩ khí, phi bình thường nhưng địch, nhưng may mắn Tào Tháo dưới trướng có đại tướng Điển Vi mãnh như hùng hổ, song thiết kích chống đỡ Văn Sửu, lăng sinh sôi không làm hắn cất bước đến bên ta trong trận một bước.

Mà Thuần Vu quỳnh tuy rằng cũng là Viên quân đại tướng, nhưng cùng Trần Đăng cùng Lỗ Túc sở suất lĩnh một chúng Đào thị võ tướng so sánh với, vẫn là kém một ít, này binh mã tuy nhiều, nhưng Kim Lăng quân thật là tinh nhuệ, không sợ này chúng.

Cuối cùng, Thuần Vu quỳnh ở lâu công đào quân không dưới, lại bị Thái Sử Từ một mũi tên bắn trúng anh khôi lúc sau, chỉ có thể tạm thời đuổi binh trở về ô sào.

Mà Đào Thương quân lại ngay sau đó xoay người, trợ trận Tào Tháo sát lui Văn Sửu cùng Trương Hợp binh mã, cho nên thuận lợi trốn đi.

Ô sào bên này chư tướng chủ yếu nhiệm vụ là kéo dài Tào Tháo, không cho hắn trở về cứu viện đại trại, mà Viên quân chủ yếu mắt còn lại là bên ngoài thượng đoạt được quan độ đại trại, cùng âm thầm đánh lén Hứa Xương.

Đáng tiếc chính là, ở trải qua một hồi gian khổ ác chiến lúc sau, này đó nguyện vọng Viên Thiệu một cái cũng không có thực hiện, không tự bận việc một hồi.

……

Tào Tháo về tới quan độ đại trại lúc sau, ngay sau đó hướng Tuân Úc dò hỏi tình huống.

Tuân Úc hướng Tào Tháo hội báo, ít nhiều đào quân cùng tào quân huề lực tương trợ, tào bảo đảm ô sào chi chiến, cùng quan độ đại trại chi chiến, bên ta cũng không quá lớn tổn thất, chỉ có Hứa Xương một đường mạo hiểm, lại có Đào Thương tự mình đi cứu viện, nhưng hiện tại lại còn không có bất luận cái gì tin tức.

Tào Tháo vừa nghe xong, đại kinh thất sắc.

Hắn đương nhiên không phải lo lắng Đào Thương chết sống.

Hứa Xương chính là hắn hang ổ, một khi có việc, hậu quả không dám tưởng tượng, Đào Thương tuy rằng có khả năng, nhưng rốt cuộc không phải người một nhà, làm sao có thể tận tâm tận lực trợ giúp chính mình bảo hộ hang ổ.

Tào Tháo lúc ấy liền mệnh Hạ Hầu Đôn cùng Tào Hồng điểm tề binh mã, muốn đích thân suất binh trở về Hứa Xương cứu viện.

Liền ở chuẩn bị xuất phát thời điểm, Kim Lăng con ngựa trắng quân phái hồi thám báo hướng Tào Tháo bẩm báo, nói là Đào Thương ở quan độ đi thông Hứa Xương trên quan đạo, sát bại Viên Thiệu đánh lén binh mã, công tử Tào Ngang thân thủ chém giết đại tướng Hàn Mãnh, trước mắt chính đắc thắng khải hoàn, bôn quan độ đại trại mà đến.

Mọi người nghe vậy đều là hỉ khí dương dương, sôi nổi tán thưởng Đào Thương quả nhiên là có bản lĩnh, chỉ bằng 3000 Kim Lăng con ngựa trắng quân là có thể đánh bại bỉ quân, làm Hứa Xương hữu kinh vô hiểm.

Chỉ có Tào Tháo sắc mặt vẫn luôn là âm trầm, có vẻ thực không cao hứng.

Đào Thương năng lực, Tào Tháo tự nhiên là biết được, ăn nhiều năm như vậy mệt, Tào Tháo đương nhiên biết được tiểu tử này có hóa hủ bại vì thần kỳ cao siêu bản lĩnh.

Hắn trước mắt sinh khí không phải bởi vì Đào Thương, mà là bởi vì nghe được Tào Ngang tên.

Tào Ngang như thế nào sẽ trận trảm Hàn Mãnh?

Chính mình không phải làm hắn ở Hứa Xương an cư sao, Hàn Mãnh là ở trên quan đạo bị Đào Thương chặn giết, căn bản là không ở Hứa Xương, hắn vì sao sẽ ra khỏi thành trì?

Nói nữa, bằng hắn bản lĩnh, sao có thể giết Hàn Mãnh? Rốt cuộc Hàn Mãnh chính là cùng Trương Hợp, Cao Lãm đám người ở Hà Bắc tề danh danh tướng.

Tào Tháo chính là kiểu gì thông tuệ người, lập tức liền nghĩ thông suốt trong đó mấu chốt.

Đây là hắn không cao hứng nguyên nhân, này thuyết minh con hắn tại đây tràng chiến đấu, đã chịu Đào Thương ân huệ.

……

Mặt trời lặn lúc sau, Đào Thương cùng Triệu Vân, Gia Cát Lượng đám người trở về tới rồi đại trại, đương nhiên cũng bao gồm cùng cùng lại đây Tào Ngang.

Ở hai bên tướng lĩnh mưu sĩ nhóm nhìn chăm chú hạ, Đào Thương đem lúc này đây toàn bộ trải qua hướng về ở đây mọi người tự thuật một lần.

Bất quá Đào Thương lại lược qua bát trận đồ một chuyện, chỉ là thuận miệng mang quá, rốt cuộc tương lai nói không chừng còn phải dùng Khổng Minh bản lĩnh đối phó tào quân, ngốc tử mới có thể hiện tại đem tin tức để lộ cho bọn hắn, liền tên đều không được.

Mọi người nghe xong lúc sau, đều là đối này chiến sôi nổi khen không dứt miệng.

Đào Thương nói xong lúc sau, Tào Ngang ngay sau đó ở trong trướng mọi người trước mắt, dâng lên Hàn Mãnh đầu người.

Tào Tháo đối Hàn Mãnh đầu người nhìn đều không nhìn liếc mắt một cái, hắn chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm Tào Ngang nói: “Ngươi nào dám tự mình rời đi Hứa Xương?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 566: trao đổi điều kiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe Tào Tháo vấn đề, Tào Ngang phía sau lưng thượng mồ hôi lạnh tức khắc đầm đìa.

Hắn "Thình thịch" một tiếng trực tiếp cấp Tào Tháo quỳ xuống, rất là khẩn trương nói: "Phụ thân thứ tội, hài nhi đều không phải là cố ý rời đi Hứa Xương, chỉ là nghe nói tiền tuyến chiến sự căng thẳng, Viên quân mấy phen quy mô tấn công quan độ, hài nhi tự tư thân là Tào gia con nối dõi, phụ thân cùng trong tộc chư vị thúc bá đều ở phía trước lâm trận việc binh đao, mà hài nhi chính mình lại núp ở phía sau phương tham hưởng yên vui, này cử quả thật đại bất hiếu cũng, cho nên lấy điều tra Hứa Xương quanh thân đồn điền phòng ngự danh nghĩa, thỉnh mãn phủ quân dư ta một quân rời đi Hứa Xương."

Tào Tháo nghe vậy cười lạnh nói: "Nói thật là dễ nghe, ngươi tránh ở Hứa Xương là đại bất hiếu, vậy ngươi lừa gạt Mãn Sủng ra khỏi thành đó là hiếu thuận? Hại chết đi cùng ngươi một hàng tam quân tướng sĩ chính là hiếu thuận? Vi phạm ngô quân lệnh, đó là hiếu thuận?"

Giọng nói lạc khi, liền thấy Tào Ngang thật mạnh một tiền chiết khấu, nói: "Còn thỉnh phụ thân trách phạt!"

"Tính ngươi còn có điểm đảm đương!" Tào Tháo bỗng nhiên đứng dậy, đối trướng ngoại đao phủ thủ hô: "Người tới! Đem Tào Ngang kéo đi ra ngoài, chém!"

"Chủ công! Không thể!"

"Tư Không không thể a!"

Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân, Tuân Úc, Tào Hồng, Tào Thuần đám người sôi nổi đứng ra thế Tào Ngang cầu tình.

“Tư Không! Tử Tu tuy rằng vi phạm quân lệnh có tội, nhưng niệm ở hắn một mảnh hiếu tâm, lại ăn không ít khổ phân thượng, còn thỉnh Tư Không cho phép hắn lập công chuộc tội đi!” Hạ Hầu Đôn vội vàng nói.

Tào Tháo thật mạnh lắc lắc đầu, nói: “Không được, nếu là buông tha hắn, tam quân tướng sĩ chẳng phải là đến nói tào mỗ làm việc thiên tư?”

Tào Nhân vội nói: “Tử Tu hắn chém giết Hàn Mãnh, tam quân tướng sĩ giờ phút này toàn nhân này công mà sĩ khí đại chấn, lại sao lại nói Tư Không làm việc thiên tư? Tư Không nếu là giết Tử Tu, chỉ sợ tam quân tướng sĩ tất cả đều trái tim băng giá, giá trị này gian nan thời tiết, tam quân nếu vô sĩ khí, lại như thế nào cùng Viên Thiệu chống chọi?”

Tuân Úc cũng là nói: “Đúng vậy, Tư Không, Viên Thiệu thế đại, chúng ta tuy rằng thắng liên tiếp trảm đem, lại còn chưa từng chiếm cứ ưu thế, không thể vọng sát, với quân bất lợi.”

Hí Chí Tài cũng là nói: “Tư Không, chúng ta hai quân trước mắt, so đấu chính là tĩnh, lấy tĩnh chế tĩnh, ai trước lộ ra sơ hở, ai liền dễ chết không có chỗ chôn, mà này tĩnh tiền đề, đó là không thể xuất hiện đại loạn việc a.”

Trình Dục cũng khuyên can nói: “Còn thỉnh Tư Không vì tam quân kế, võng khai một mặt, ân xá đại công tử.”

Tào Tháo cúi đầu, nhìn nhìn đầy mặt hối hận Tào Ngang, trong lòng cũng là bi thống.

Hắn lại làm sao là thật sự tưởng chém giết cái này một tay mang đại nhi tử? Chỉ là cãi lời quân lệnh ở phía trước, nếu là không thi lấy khiển trách, như thế nào có thể làm mọi người tâm phục?

Có chút diễn, không thể không diễn, có chút khổ nhục kế, không thể không thi, đây là đang ở này vị giả cần thiết phải làm sự.

Tào Tháo trong lòng than thở, nhưng trên mặt lại là như cũ nghiêm túc hung ác.

“Hừ! Kia đi theo hắn cùng ra Hứa Xương thành tam quân tướng sĩ anh linh, lại nên như thế nào?”

Lại có Tào Thuần đứng ra nói: “Hai quân giao chiến sao có thể không có tổn thương? Quay đầu lại mạt tướng nguyện ý cùng đại công tử cùng nhau, ở quân doanh nội, thiết tế tế điện bỏ mình tướng sĩ.”

Tuân Du nói: “Đúng vậy, Tư Không, hai quân đánh giặc, nào có không chết người? Huống hồ đại công tử chém giết Hàn Mãnh, có thể nói công lớn hơn quá.”

Tào Tháo hừ một tiếng, nói: “Các ngươi nói hắn chém giết Hàn Mãnh, các ngươi cái nào lại từng tận mắt nhìn thấy tới rồi? Tào mỗ nếu là thưởng phạt không rõ, lại như thế nào có thể làm quân đội bạn tin phục?”

Tuân Du vội nói: “Sát Hàn Mãnh việc, đều có quân đội bạn có thể làm chứng! Đào thái phó cùng Triệu tướng quân cùng đại công tử cùng nhau, chém giết Hàn Mãnh việc, bọn họ tất nhiên là có thể làm chứng…… Đào thái phó, Triệu tướng quân, có phải hay không?”

Mãn trướng mọi người đều sôi nổi nhìn về phía Đào Thương cùng Triệu Vân.

Tào Tháo cũng là gửi kỳ vọng quay đầu nhìn về phía hai người.

Thân là quân đội bạn, chỉ cần bọn họ hai cái một trương miệng, tự nhiên liền tính là cho Tào Tháo một cái lớn nhất dưới bậc thang, đến lúc đó Tào Tháo liền tính là thật muốn không bỏ Tào Ngang, hắn cũng phải cố kỵ một chút quân đội bạn mặt mũi.

Đây là nhân chi thường tình.

Càng đừng nói Tào Tháo trước mắt bất quá là diễn trò mà thôi.

Đáng tiếc chính là, Đào Thương cùng Triệu Vân căn bản không phản ứng Tuân Du kia khang.

Đào Thương cầm một cái mộc chế tiểu xoa tử, đang ngồi ở một bên nghiên cứu này tiểu ngoạn ý, mà đứng ở hắn bên người Triệu Vân, còn lại là ngửa đầu nhìn bầu trời.

Lều trại nội trong lúc nhất thời lâm vào xấu hổ trầm mặc.

Tuân Du sửng sốt sau một lúc lâu, sau đó thật mạnh khụ sách một tiếng, hô: “Đào thái phó! Tại hạ hỏi ngài lời nói đâu!”

Đào Thương chậm rãi buông tiểu xoa tử, xoa xoa có chút khô khốc đôi mắt, sau đó ngẩng đầu nói: “Công Đạt tiên sinh có chuyện gì tương tuân?”

Tuân Du trên mặt cơ bắp khí có điểm run.

Này tiểu hỗn đản cùng ta giả ngu đâu là không?

Tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng Tuân Du vẫn là mặt lộ vẻ tươi cười hỏi hắn nói: “Hàn Mãnh là vì Tào công tử tự mình chính tay đâm, không biết việc này đào thái phó có không thế Tào công tử chứng minh?”

Đào Thương cau mày, cẩn thận thầm nghĩ: “Hàn Mãnh là Tào công tử giết chết? Giống như không phải đâu.”

Một câu nói xong, tức khắc mãn trướng ồ lên.

Tuân Du khẩn trương đối Đào Thương nói: “Đào thái phó, ngài nhưng nếu là đến nghĩ kỹ nói nữa!”

Đào Thương quay đầu hỏi một chút Triệu Vân: “Việc này nhị ca ngươi nhớ rõ không?”

Triệu Vân cũng là đầy mặt chua xót, làm ra một bộ nỗ lực hồi ức trạng: “Hình như là, lại giống như không phải…… Rốt cuộc có phải

hay không đâu, liền ở bên miệng thượng, chủ yếu là Triệu mỗ bệnh hay quên đại, nhất thời nhớ không nổi.”

Tào thị chư văn võ trong lòng sôi nổi chửi má nó.

Hai người các ngươi là ngốc sao? Đêm qua vừa mới phát sinh sự, có thể nhanh như vậy liền nhớ không rõ?

Lừa gạt quỷ đâu!

Tào Ngang cũng là phi thường khẩn trương, chỉ là không dám nhiều lời.

Rốt cuộc đem Hàn Mãnh thủ cấp nhường cho chính mình người chính là Đào Thương, chỉ là Tào Ngang không rõ, trước mắt Đào Thương vì sao lại không đứng ra giúp chính mình làm sáng tỏ? Chẳng lẽ là hắn trong ngực còn có cái gì đặc thù trí kế ý tưởng không thành?

Tuân Du vừa thấy Đào Thương muốn đem sự tình làm hoàng, một khi hắn nói hươu nói vượn, đến lúc đó làm Tào Tháo trên mặt khó coi, này thuận nước đẩy thuyền phóng thích Tào Ngang sự liền không tốt lắm điều đình.

Hắn vội vàng quay đầu, nhìn về phía Gia Cát Lượng, nói: “Khổng Minh tiểu huynh cũng là đi cùng thái phó đám người cùng tùy chinh, chẳng biết có được không làm chứng chăng?”

Khổng Minh càng là nhân tinh, giả ngu càng có một bộ, huống chi Đào Thương trước đó từng dặn dò hắn.

“Sự phát thời điểm ta không ở hiện trường.” Gia Cát Lượng nhàn nhạt trở về một câu, lắc lư quạt lông, một bộ thế ngoại cao nhân bộ dáng.

Đại gia trong lòng hồ đồ, chỉ có Tào Tháo trong lòng cùng gương sáng dường như.

Hắn cùng Đào Thương lẫn nhau làm đối thủ, cũng là bằng hữu, nhiều năm như vậy lẫn nhau giao thủ, hắn quá minh bạch tiểu tử này vì sao là như vậy biểu hiện.

“Tào mỗ đáp ứng ngươi.” Tào Tháo đột nhiên mở miệng.

Mọi người nghe vậy đều là sửng sốt, này không đầu không đuôi một câu tính sao lại thế này?

Đào Thương lông mày một chọn, cười xem Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh lời này ý gì? Đào mỗ không lắm giải a.”

Tào Tháo khóe môi treo lên cười lạnh.

Còn con mẹ nó trang!

“Đào huynh đệ hẳn là có chuyện gì muốn cầu ta đi? Ngươi lần này trợ ta giữ được Hứa Xương, có thể nói có ân với ta, chỉ cần ngươi điều kiện không phải đặc biệt quá mức, tào mỗ nguyện ý đáp ứng ngươi hết thảy yêu cầu.”

Đào Thương trong lòng thầm khen, còn phải là Tào Tháo đầu đủ dùng.

Người hiểu ta, Mạnh Đức huynh cũng!

Tào Tháo nói mới vừa nói xong, liền thấy Đào Thương đứng dậy, một lóng tay trên mặt đất Hàn Mãnh thủ cấp, nói: “Hàn Mãnh xác thật là Tào công tử thân thủ chém giết! Đào mỗ có thể thế hắn làm chứng!”

Triệu Vân cũng là bừng tỉnh mà ngộ một phách trán, nói: “Triệu mỗ cũng nghĩ tới, Tào công tử chém giết Hàn Mãnh cũng là thật là không dễ, bọn họ hai người giống như đánh hơn một trăm hiệp đâu!”

Gia Cát Lượng cũng là nhàn nhạt nói: “Ta tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy đến, nhưng là nghe nói Tào công tử lực chiến Hàn Mãnh cử chỉ, chính là vì tam quân bỏ mình tướng sĩ báo thù, lúc ấy hắn

biểu hiện liền cùng điên cuồng giống nhau, thật tráng thay cũng, quả thật chúng ta tam quân tướng sĩ chi gương tốt.”

Mãn trướng mọi người cứng họng, nhìn ba người thình lình xảy ra làm chứng, không biết ứng như thế nào trả lời là hảo.

Tào Tháo còn lại là khí đầy đầu hắc tuyến.

Diễn trò liền diễn trò…… Nhưng các ngươi con mẹ nó còn có thể làm lại giả một chút sao?

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 567: mê mắt che mục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vô luận như thế nào, Đào Thương cũng coi như là giúp Tào Tháo một cái vội, liền tính là cái này vội bang lại không đạo nghĩa, bang lại giả, kia cũng là giúp, Tào Tháo nói cái gì cũng đến thừa ân tình này.

Nhưng ân tình này thật là thừa biệt nữu a, làm nhân tâm không thoải mái.

Tào Tháo dùng ánh mắt hung hăng trắng Đào Thương liếc mắt một cái, cưỡng chế trụ tức giận, nói: “Nếu là thái phó lời nói, kia chắc là không giả, Hàn Mãnh đương xác thật vì ngẩng nhi sở trảm.”

Đào Thương trịnh trọng gật gật đầu, nói: “Xác có việc này, Tử Tu công tử tuy rằng từng có, nhưng này tình nhưng mẫn, thả hắn nếu đã lập hạ công lớn, liền thỉnh Tư Không chấp thuận hắn lập công chuộc tội đi. Thả hai quân trước trận, đúng là mẫn cảm thời tiết, thiện sát vô ích, Mạnh Đức huynh tế tư chi.”

Tào Tháo trong lòng cục đá hạ xuống, xem như thở phào nhẹ nhõm, hắn đối Đào Thương gật gật đầu: “Nếu là thái phó nguyện ý vì này hỗn trướng tiểu tử đảm bảo, ai! Cũng thế, kia tào mỗ liền võng khai một mặt, tha này nghịch tử một mạng đó là.”

Tào quân mọi người nghe vậy, lúc này mới an tâm.

Tào Ngang là từng có, nhưng hình không thượng đại phu, huống chi là trước trận trảm tử chăng?

Tào Ngang cũng là như trút được gánh nặng.

Tào Tháo nhàn nhạt nói: “Bất quá tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, Tào Ngang vi phạm quân pháp, cần thiết khiển trách! Nếu là không thi lấy khiển trách, khủng không đủ để kinh sợ tam quân……

Tả hữu, đem hắn đẩy xuống, mang hướng giáo trường, thi lấy trượng hình 50!”

Mọi người nghe vậy, đều cảm thấy có chút trọng, 50 trượng đánh ở bình thường dưới tình huống là đủ để muốn Tào Ngang mạng nhỏ.

Nhưng Tào Tháo rốt cuộc đã tha Tào Ngang, mọi người cũng không hảo nói nhiều cái gì.

Huống hồ thi triển trượng hành quân tốt toàn vì Tào Tháo gần hầu, những người đó đều là có nhãn lực thấy, thuộc hạ có nặng nhẹ, nói vậy không có gì đại sự, chính là làm chỉ có bề ngoài cấp tam quân tướng sĩ nhìn xem mà thôi.

Tào Ngang bị dẫn đi lúc sau, Tào Tháo ngay sau đó tuyên bố tán trướng, nhưng mọi người đi rồi lúc sau, Đào Thương cùng Triệu Vân hiển nhiên lại không có động địa phương ý tứ.

Vừa thấy Đào Thương không đi, Tào Tháo mí mắt phải tử thẳng nhảy.

Chính mình vừa mới nhất thời kích động lời nói, Tào Tháo hiện tại có điểm tưởng đổi ý.

Ai biết tiểu tử này sẽ ra cái gì chuyện xấu.

Hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, làm bộ không thấy được Đào Thương bộ dáng, đứng dậy liền tưởng hướng lều trại bên ngoài lưu.

Đào Thương chính là một chút cơ hội cũng không cho hắn.

“Mạnh Đức huynh, cứ như vậy khẩn cấp đi đâu? Không thấy được đào mỗ còn tại đây ngồi sao?”

Tào Tháo trong lòng đem Đào Thương tổ tiên nữ tính đồng bào nhóm từng cái thăm hỏi một lần, sau đó mới vừa rồi nỗ lực cổ đủ tươi cười, quay đầu hướng về phía Đào Thương ngạch đầu ý bảo nói:” Đào lão đệ còn có chuyện gì muốn chỉ giáo? Ngươi nếu là nguyện ý tại đây ngồi, như vậy tùy ý đi, ngồi bao lâu đều được, tào

mỗ còn có chút việc muốn đi làm, quân doanh việc vặt vãnh rất nhiều, đều yêu cầu người xử lý, ta rất bận……”

Đào Thương nghe vậy cười cười, nói: “Mạnh Đức huynh nếu là vội liền thỉnh tự đi thôi, kỳ thật ta cũng không có gì đại sự…… Chính là ta vừa rồi giống như đột nhiên nghĩ tới, Hàn Mãnh hình như là Triệu Vân giết chết.”

Tào Tháo đi ra ngoài bước chân chợt dừng lại, hắn thật sâu hít một hơi, lộ ra một bộ ôn nhu biểu tình, nhìn đều có thể nị chết cá nhân.

”Đào lão đệ vừa rồi giống như nói là có chuyện gì muốn cho tào mỗ hỗ trợ dường như, ai nha ngươi xem vi huynh ta này trí nhớ, một vội lên cái gì đều quên mất, tuổi lớn cứ như vậy, không thể so lão đệ ngươi thanh xuân niên thiếu a…… Chuyện gì tới?”

Đào Thương cười ha hả nói: “May Mạnh Đức huynh còn nhớ rõ, ta vừa rồi thiếu chút nữa đều quên mất, sẽ không cho ngươi thêm phiền toái sao đi?”

Tào Tháo xoay người trở về, cười xua xua tay nói: “Không phiền toái không phiền toái, đào lão đệ nói sự, nói cái gì vi huynh cũng đến thận trọng đối đãi, huống hồ ngươi giúp ta giữ được Hứa Xương, tào mỗ lược tẫn chút cảm kích chi tình cũng là hẳn là.”

”Thật sự không phiền toái?” Đào Thương lại lần nữa xác nhận nói.

”Thật sự không phiền toái.” Tào Tháo thực khẳng định.

”Nếu là không có phương tiện, Mạnh Đức huynh nhưng nhất định phải cùng ta nói.”

”Ngươi có cái gì thí liền chạy nhanh phóng đi, đừng nét mực biết không……”

Đào Thương cười ha hả nói: “Kỳ thật cũng không phải cái gì đại sự, chỉ là nếu là đánh bại Viên Thiệu sau, ta quân trở về Từ Châu thời điểm, ta tưởng đường vòng mượn đường hướng Dĩnh Xuyên

Dương Địch một hàng, không biết Mạnh Đức huynh chịu duẫn không?”

Tào Tháo nghe vậy tức khắc sửng sốt, hắn cho rằng Đào Thương không phải đòi tiền chính là muốn thành trì đâu.

Nguyên lai là muốn đường vòng mượn đường mà đi.

Sự tình đến không xem như đại sự, bất quá họ Đào này cử chỉ sợ là không đơn giản như vậy.

Tào Tháo mặt ngoài thoạt nhìn vẫn là cười ha hả, nhưng trong lòng đã chuyển nổi lên trăm ngàn ý niệm.

Đào Thương nhìn cười tủm tỉm nhìn Tào Tháo, nói: “Mạnh Đức huynh, việc này được không không?”

Tào Tháo chỉ hơi suy nghĩ một chút, nhưng lập tức phản ứng lại đây.

Hắn lộ ra tươi cười, loát chòm râu hỏi Đào Thương nói: “Sự đảo không xem như đại sự, nhưng tào mỗ vẫn là đến lắm miệng hỏi thượng một câu, thái bình công tử vì sao như thế hành sự? Dương Địch ly ngươi phái thành chính là không lắm gần đâu.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Năm đó, Dĩnh Xuyên Khổng Trụ đối ta có nâng đỡ chi ân, hắn hiện giờ tuy rằng đã chết, nhưng cố nhân chi ân không thể vọng, ta muốn mượn này cơ hội tốt đi trước chốn cũ đi bái tế hắn, cũng coi như là toàn năm đó cố nhân chi tình.”

Tào Tháo nghe vậy, trong lòng trực tiếp ám đạo xả con bê!

Còn bái tế Khổng Trụ? Ngươi sao không nói bái tế Khổng Tử đâu?

Trong lòng đối Đào Thương chi ngôn cực kỳ khinh thường, nhưng Tào Tháo vẫn là cười ha hả nói: “Đào huynh đệ thật là trọng tình trọng nghĩa người cũng, giống ngươi người như vậy, nếu có thể làm bạn, thật là nhân sinh chi đại hạnh cũng.”

Đào Thương cười ha hả nói: “Mạnh Đức huynh quá tán, sau này nếu là có cơ hội, đào mỗ sẽ đối huynh trưởng làm được đồng dạng sự.”

Tào Tháo nghe xong lời này, mới đầu còn rất mỹ, đến sau lại suy nghĩ suy nghĩ không phải khẩu vị.

Này hình như là ở chú ta chết đâu.

Ngăn chặn trong ngực hỏa khí, Tào Tháo nhàn nhạt đối Đào Thương ngôn nói:” Nếu Đào huynh đệ như thế trọng tình trọng nghĩa, kia tào mỗ liền thành toàn ngươi lại có gì phương? Chẳng qua ngươi như thế nào đối chúng ta có thể đánh thắng Viên Thiệu như vậy tự tin, quay đầu lại nếu là bị Viên Thiệu thắng hai ta, đừng nói là ngươi đi Dương Địch tế điện Khổng Trụ, sợ là đến lúc đó đến còn phải làm Viên Thiệu tế điện ngươi ta.

Đào Thương cười nói:” Có Mạnh Đức huynh tại đây tọa trấn an bài điều hành, đào mỗ đánh nhau bại Viên Thiệu việc cực có tin tưởng…… Đi theo Tào huynh đi, hết thảy toàn sẽ có.”

Tào Tháo nghe vậy, không khỏi cười ha ha.

Sự tình định ra tới lúc sau, Đào Thương cùng Tào Tháo lại khách sáo vài câu lúc sau, ngay sau đó cáo từ.

Đào Thương mới vừa vừa đi, Tào Tháo liền lập tức phái người tìm tới Hí Chí Tài.

Tào Tháo đem Đào Thương yêu cầu cùng Hí Chí Tài tự thuật một lần, tùy nói:” Đào Thương người này, nhìn như quân tử lương thiện, kỳ thật xảo trá như hồ, làm việc trước nay đều là rất có thâm ý, thứ này nói chiến hậu đi Dĩnh Xuyên, tào mỗ trong khoảng thời gian ngắn nghiền ngẫm không ra hắn thâm ý, cho nên tìm tới diễn công, ngươi xem việc này như thế nào?”

Hí Chí Tài tuy rằng này đây mưu lược thiết kế tăng trưởng, nhưng như vậy quỷ dị thả cổ quái yêu cầu, hắn nhất thời nửa khắc cũng

không cân nhắc ra mùi vị.

Không bao lâu, phương nghe được hắn chậm rì rì nói:” Nếu là nói Đào Thương tâm niệm Khổng Trụ, đi chốn cũ bái tế với hắn, ta cũng là không tin, liền tính là hắn cùng Khổng Trụ quan hệ thật sự hảo đến như vậy nông nỗi, ở Từ Châu thiết một linh đường đủ rồi, này cử đảo xác thật là lệnh người kỳ quái, bất quá lại cũng không sao, chúng ta không nhất định một hai phải biết được Đào Thương muốn làm gì, chúng ta chỉ cần biết được bỉ quân hướng đi, đến lúc đó lại tăng thêm thiết kế là được.”

Tào Tháo vừa nghe lời này, tức khắc vui vẻ, nói:” Diễn quân chi ý, chẳng lẽ là muốn thừa Đào Thương đi hướng Dương Địch chi cơ, thiết kế đoạn này đường về, đi thêm……”

Nói đến này thời điểm, Tào Tháo duỗi tay làm một cái chém đầu động tác.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 568: như thế minh hữu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy Tào Tháo làm ra động tác, Hí Chí Tài minh bạch Tào Tháo kỳ thật đối Đào Thương sớm có sát tâm, chỉ là thứ nhất Viên Thiệu ở phía trước, không dám lỗ mãng, thứ hai Đào Thương thực lực hùng hậu, không ở bên ta dưới, muốn đắc thủ không dễ.

Hí Chí Tài gật gật đầu, nói:” Trận chiến Quan Độ, chúng ta nếu là thật có thể đánh bại Viên Thiệu, này bắc địa ngày sau, đó là lấy Tư Không cùng Đào Thương vì hùng, nhưng hôm nay Đào Thương nếu tưởng thâm nhập ta quân bụng chính mình tìm chết, chúng ta lại làm sao có thể buông tha hắn? Không nói được đến lúc đó thừa cơ trị chết hắn sau, Tư Không liền có thể độc bá phương bắc.”

Tào Tháo nghe vậy trong lòng rất là thoải mái, Hí Chí Tài nói có thể nói ở giữa hắn lòng kẻ dưới này.

Tào Tháo nghe xong Đào Thương yêu cầu lúc sau, cái thứ nhất ý tưởng chính là cái này, nhưng nhiều ít lại cảm thấy quá mức đê tiện vô sỉ, hiện giờ vừa nghe Hí Chí Tài cùng chính mình không mưu mà hợp, này trong lòng lại vô gánh nặng.

Một người làm chuyện xấu kia kêu đồ vô sỉ, rất nhiều cá nhân làm làm một trận chuyện xấu, đó chính là ý trời nhân tâm!

Liền ở Tào Tháo cùng Hí Chí Tài nói hăng say thời điểm, này dưới trướng sư hổ sĩ tiến đến gặp mặt Tào Tháo, nói là đại tướng Tào Nhân cầu kiến.

Tào Nhân thân là Tào thị tông tộc đệ nhất đem, ở Tào Tháo cảm nhận trung địa vị tự nhiên thị phi so tầm thường, Tào Tháo ngay sau đó làm hắn tiến vào.

Tào Nhân vào trong trướng, vừa thấy Hí Chí Tài, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trên mặt liền lộ ra do dự thần sắc.

Hí Chí Tài kiểu gì thông tuệ, tự nhiên là nhìn ra Tào Nhân lại đây là tưởng hướng Tào Tháo đánh người nào đó tiểu báo cáo, nhưng bởi vì chính mình ở bên cạnh không có phương tiện nói, ngay sau đó mượn cớ có việc hướng Tào Tháo cáo từ.

Hí Chí Tài đi rồi lúc sau, Tào Nhân lại đi đến lều trại ngoại, cẩn thận thẩm đạc bên ngoài một lát, xác nhận không có người lúc sau, mới vừa rồi xoay người trở về.

Tào Tháo bị Tào Nhân hành động lộng sửng sốt, nói:” Tử hiếu, ngươi muốn cùng ta nói cái gì, làm cho như vậy tiểu tâm trịnh trọng?”

Tào Nhân ngay sau đó đối Tào Tháo nói:” Cũng không là mạt tướng cẩn thận, quả thật là sự tình quan trọng đại, làm người khác nghe thấy không tốt, làm Dĩnh Xuyên xuất thân người nghe thấy được càng không thỏa đáng.”

Tào Tháo mày nhăn lại:” Rốt cuộc ra sao sự?”

Tào Nhân đối Tào Tháo nói:” Tư Không lần trước rời đi quân doanh, suất binh đánh lén ô sào, mạt tướng cùng Tuân Úc đám người phụng mệnh trấn thủ quan độ đại trại…… Trong lúc, mạt tướng có việc tuần doanh là lúc, Tuân hầu trung từng cùng Đào Thương từng có một đoạn thời gian một chỗ.”

Tào Tháo nghe vậy sắc mặt chợt biến đổi.

Hắn mặt âm trầm, tiếp tục nói:” Nói tiếp.”

Tào Nhân tiếp tục nói:” Mạt tướng lúc ấy để lại cái tâm nhãn, từng phái dưới trướng thân vệ lưu tại soái trướng ngoại nghe lén, cũng coi như là bảo hộ Tuân hầu trung an toàn.”

Tào Tháo đối Tào Nhân nhạy bén rất là tán thưởng, nói:” Bọn họ có từng nói gì đó?”

Tào Nhân nói:” Theo thị vệ hồi báo, Đào Thương cùng Tuân hầu trung thanh âm quá tiểu, cụ thể sự nghe không rõ ràng, bất quá mơ hồ gian có khả năng nghe được, cũng bất quá là liên quan đến nhà Hán…… Lập đế việc.”

Tào Tháo nghe vậy trầm mặc một hồi, sau một lúc lâu mới vừa rồi đối Tào Nhân nói:” Ngươi đi trước làm chính ngươi sự đi, chuyện này, không cần đối bất luận kẻ nào nhắc tới.”

Tào Nhân lĩnh mệnh đi xuống, lưu Tào Tháo chính mình một người ở soái trướng nội bất đắc dĩ thở dài.

”Văn Nhược a Văn Nhược, thiên tử đã chết, vì này hai cái liền lời nói đều sẽ không nói nhà Hán oa nhi, ngươi đến tột cùng còn tưởng như vậy? Nhà Hán sớm đã không còn nữa. Chẳng lẽ ngươi còn không rõ?”

……

Đào Thương về tới chính mình soái trướng, Quách Gia ở bên trong chờ hắn.

”Cùng Tào Tháo nói?” Quách Gia cười ha hả nói.

Đào Thương gật gật đầu, nói:” Tất cả đều là dựa theo ngươi dạy nói, một chữ đều không kém.”

Quách Gia rất là vui vẻ nói:” Kia Tào Tháo đáp ứng cho ngươi đi Dương Địch?”

Đào Thương nhẹ nhàng một nhún vai:” Hắn không có lý do gì cự tuyệt đi? Hơn nữa hắn còn khen ta trọng tình trọng nghĩa.”

”Thiếu nghe kia lão tặc lừa gạt người!”

Quách Gia vung tay áo, giống như xua đuổi ruồi bọ giống nhau.

Đào Thương trên mặt cơ bắp trừu vừa kéo.

Nghe họ Quách ý tứ này, chính mình không phải trọng tình trọng nghĩa người?

Quách Gia tiếp tục nói:” Hắn là phát ra từ phế phủ tưởng lộng chết ngươi, Quách mỗ dám dùng tánh mạng đánh đố, ngươi nếu là thật đi Dương Địch, Tào Tháo lập tức liền sẽ phái binh cắt đứt chúng ta đường về, trí ngươi vào chỗ chết.”

Đào Thương vuốt cằm, nói:” Điểm này ta đương nhiên minh bạch, chúng ta đương nhiên sẽ không thật sự đi Dĩnh Xuyên Dương Địch, chẳng qua là làm làm bộ dáng cấp Tào Tháo xem, làm hắn đem lực chú ý tập trung ở bên này, mà đến lúc đó, đi bắt cóc Lý, quách hai người chiến mã phân quân, liền thực dễ dàng bị Tào Tháo xem nhẹ.”

Quách Gia lặng lẽ nói:” Tào Tháo đối với ngươi cực kỳ coi trọng, ngươi nhất cử nhất động đều sẽ khiến cho hắn lòng nghi ngờ, cho nên Quách mỗ này kế sách, tám chín phần mười đều sẽ thành công, Dĩnh Xuyên mọi người trung, có thể xuyên qua Quách mỗ này kế chỉ có Hí Trung kia một cái lão cẩu mà thôi, bất quá ta phỏng chừng hắn nhất thời canh ba cũng phản ứng không kịp.”

Đào Thương lẳng lặng nhìn Quách Gia khoác lác, nói:” Ngươi như vậy bẩn thỉu ngươi ngày xưa cùng trường bạn thân, không cảm thấy chính mình thực quá mức sao? Hắn tốt xấu cũng là ngươi đồng học, nói hắn là lão cẩu không địa đạo đi.”

Quách Gia trợn trắng mắt, nói:” Này có cái gì? Năm đó ở học đường là lúc, kia hỗn trướng còn chỉ tên nói họ nói mắng ta là đầu sống lừa đâu?”

Đào Thương nghe vậy, không khỏi toét miệng, cười nói:” Các ngươi Dĩnh Xuyên chư học sinh tố chất…… Thật đúng là không phải giống nhau cao…… Hình dung chuẩn xác a.”

Quách Gia trợn trắng mắt, nói:” Ngươi thiếu tới tổn hại bẹp ta chờ, từ xưa thiên hạ đại hiền, làm việc toàn phi theo khuôn phép cũ, cùng thường nhân bất đồng, lại có gì nhưng kỳ quái?”

Đào Thương sờ sờ cái mũi, nói:” Đại hiền làm việc đều cùng thường nhân bất đồng? Dựa theo ngươi loại này cách nói, ta cảm giác ta cũng có thể đương đại hiền, hơn nữa từ sinh ra là có thể.”

Quách Gia trợn trắng mắt, nói:” Ngươi đó là cùng thường nhân bất đồng sao? Ngươi đó là làm yêu!”

Đào Thương cười ha hả nói:” Hai ta lao điểm chính sự đi, hiện giờ cướp lấy ô sào lương thảo không thành, cảm giác chiến bại Viên Thiệu cùng càng là xa xa không hẹn, com trận này cũng không biết sẽ kéo dài tới khi nào?”

Quách Gia cẩn thận suy nghĩ một hồi, nói:” Nhanh!”

Đào Thương ngạc nhiên nói:” Vì sao?”

Quách Gia nhàn nhạt nói:” Viên Thiệu mấy phen thiết kế, đều là không thành, tuy rằng hắn lương thảo đẫy đà, nhưng mấy chục vạn binh mã quá mức khổng lồ, điều động Hà Bắc quá nhiều binh tráng, phía sau Trương Yến cùng Lý Giác, Quách Tị đám người còn vẫn luôn ở trêu chọc hắn, hắn kiên nhẫn trình độ muốn rất xa thấp hơn ngươi cùng Tào Tháo.”

Nói đến này, Quách Gia lấy ra kia chỉ tùy thân hồ lô, rót một ngụm nói:” Dựa theo Quách mỗ xem ra, ngươi, Tào Tháo, Viên Thiệu ba người năng lực coi như thế lực ngang nhau, lẫn nhau là địch tay, các ngươi ba ở bình tĩnh thời điểm, lẫn nhau đều rất khó tìm đến sơ hở, nhưng là trước mắt Viên Thiệu sốt ruột, hành sự chi gian thế tất liền sẽ lậu ra sơ hở, hơn nữa càng sốt ruột, sơ hở càng lớn, đến lúc đó bại sợ là càng thảm.”

……

Viên Thiệu đại doanh.

Viên Thiệu giờ phút này sắc mặt phi thường khó coi.

Hàn Mãnh đã chết, đánh lén Hứa Xương một đường hoàn toàn tan vỡ, ô sào cùng quan độ đại trại hai lộ binh mã cũng không có lấy được bất luận cái gì tiến triển.

Một trận, phí như vậy nhiều hy sinh cùng bố cục, cuối cùng chẳng những cái gì đều không có được đến, ngược lại là thiệt hại không ít binh mã cùng một người thượng tướng.

Đổi thành ai, ai trong lòng trước mắt đều sẽ không thống khoái, Viên Thiệu tự nhiên không ngoại lệ.

Nhưng cố tình chính là ở Viên Thiệu tâm tình không dễ chịu thời điểm, còn có người khởi chuyện xấu.

Cao Lãm cùng Khúc Nghĩa hai người chạy đến Viên Thiệu trước mặt, yêu cầu đại tướng quân bình phân xử.

Cao Lãm nói Khúc Nghĩa không nghe lời hay, khăng khăng làm rất nhiều binh mã cường đánh quan độ đại trại, kết quả cái gì chỗ tốt cũng chưa được đến, còn tổn thất không nhỏ, chính mình hảo ngôn khuyên bảo, Khúc Nghĩa không nghe cũng liền thôi, hắn còn bảo thủ, muốn chém chính mình, thực sự đáng giận, thỉnh đại tướng quân thế hắn làm chủ.

Khúc Nghĩa nghe vậy chỉ là cười lạnh.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 569: quân thần ngăn cách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cao Lãm nói Khúc Nghĩa thời điểm, Khúc Nghĩa cũng tự nhiên sẽ không bỏ qua hắn.

Chẳng lẽ liền ngươi một người trường miệng không thành?

Khúc Nghĩa nói Cao Lãm hữu dũng vô mưu, chính mình cường công đại trại chính là vì thế Hàn Mãnh tranh thủ thời cơ, phân tán bỉ quân lực chú ý, lệnh bỉ quân không rảnh hắn cố, Cao Lãm cái gì cũng không biết, còn mạnh mẽ cùng chủ tướng tranh chấp, vi phạm quân lệnh, nên xử trảm.

Cao Lãm nghe vậy giận dữ:” Hàn Mãnh tấn công Hứa Xương việc, ta lại chưa từng biết được! Ngươi nếu là nói, ta lại làm sao có thể cãi lời?”

Khúc Nghĩa cười lạnh nói:” Ngươi bất quá một giới mãng phu mà thôi, này chờ quan trọng quân cơ ta làm sao có thể để lộ cho ngươi? Nhưng này tuyệt phi ngươi này thất phu vi phạm quân lệnh, đối kháng chủ tướng lý do.”

Cao Lãm cắn răng nói:” Lời tuy như thế, khúc tướng quân tuy rằng nói thật dễ nghe, nhưng Hàn Mãnh không phải cũng là tấc công chưa lập sao?”

Khúc Nghĩa hừ nói:” Đó là chính hắn vô năng, cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Viên Thiệu giờ phút này tâm phiền ý loạn, hơn nữa bởi vì Hàn Mãnh chi tử mà đau lòng, vừa nghe Khúc Nghĩa như vậy ngạo khí vũ nhục lấy cố chi đem, một cổ tà hỏa chợt phát tác.

”Khúc tướng quân, Hàn Mãnh chính là Viên mỗ điểm đem phái hướng Hứa Xương, ngươi dứt khoát nói ta cũng không có thể hảo.”

Khúc Nghĩa nghe vậy vội nói:” Mạt tướng tuyệt phi ý này.”

Viên Thiệu qua lại nhìn hai người, đột nhiên nói:” Lâm trận chi cơ, chủ tướng cùng phó tướng bất hòa, quả thật binh gia tối kỵ, hai người các ngươi đều là thân kinh bách chiến chi đem, như thế nào liền điểm này đạo lý đều không rõ? Viên mỗ hôm nay không vì hai người các ngươi phân xử, hai người các ngươi thả từng người đi xuống, lãnh hai mươi quân côn, cũng coi như là cho các ngươi hai gã đại tướng trướng trướng trí nhớ, ngày sau đừng vội tái phạm.”

Cao Lãm thấy Viên Thiệu trách cứ hai người bọn họ, minh bạch Viên Thiệu động chân hỏa, không dám nhiều lời, ngay sau đó cúi đầu đi xuống lãnh trượng trách.

Nhưng Khúc Nghĩa lại là một bước cũng không có động, giống như cùng không hắn sự dường như.

Viên Thiệu thấy thế, tức khắc giận dữ.

Này tính cái gì? Đem ta nói đương gió thoảng bên tai? Thật sự là phản ngươi!

Viên Thiệu chậm rãi từ chủ vị thượng đứng lên, bình tĩnh nhìn Khúc Nghĩa nói:” Ngươi có ý tứ gì?”

Khúc Nghĩa sắc mặt lạnh lùng, không thấy bất luận cái gì khiếp đảm chi sắc, như cũ là vẻ mặt ngạo khí.

Ngạo làm người tưởng trừu chết hắn.

”Mạt tướng vô tội, đại tướng quân này cử thiếu thỏa.” Khúc Nghĩa nhàn nhạt ngôn nói.

Viên Thiệu nghe vậy, tức khắc giận tím mặt.

”Khúc Nghĩa, ngươi an dám nghi ngờ Viên mỗ sắc lệnh?”

Khúc Nghĩa chắp tay nói:” Đại tướng quân chính là chủ, Khúc Nghĩa chính là từ, tuy rằng nói lấy chủ trách từ, chính là thiên lý, nhưng lần này ác chiến, Khúc Nghĩa tự nhận là cũng không sơ hở chỗ, đại tướng quân không thể nhân chiến mà vô công mà trách cứ Khúc Nghĩa, như thế hành vi, cùng phố phường đồ đệ cho hả giận có gì dị thay?”

Viên Thiệu bị Khúc Nghĩa chi ngôn khí thẳng mơ hồ.

Khúc Nghĩa ngày thường chính là cực kỳ kiêu ngạo người, bằng vào đối phó hắc sơn cùng Công Tôn Toản chiến công mắt cao hơn đỉnh, không đem chư tướng để vào mắt còn chưa tính, lại là liền Viên Thiệu cũng không nước tiểu.

Viên Thiệu ngày thường ỷ vào hắn công huân lớn lao, thả xác thật là khó được tướng tài, vì thế liền không cùng hắn giống nhau so đo. Nhưng không so đo về không so đo, này không đại biểu Viên Thiệu không có hỏa khí.

Nào từng tưởng thằng nhãi này thật là càng quán càng mắc lỗi, cư nhiên dám trước công chúng chống đối chính mình, này cùng khiêng thượng có gì khác nhau?

Cao Lãm ở bên cạnh cũng là vui sướng khi người gặp họa, mở miệng châm ngòi thổi gió:” Này quả thực chính là muốn tạo phản a!”

Thân là bốn thế tam công Viên Thiệu ngày thường nặng nhất mặt mũi, Khúc Nghĩa như thế hành vi, vừa lúc làm tức giận Viên Thiệu tơ hồng.

Làm tức giận chủ công tơ hồng người, giống nhau kết quả đều không phải quá hảo.

Viên Thiệu vốn định lập tức liền giết hắn, nhưng hắn lại yêu quý thanh danh, sợ người khác nói hắn tâm nhãn tiểu, ngay sau đó nói:” Người tới! Tả hữu cho ta đem hắn áp đi xuống, thật mạnh đánh, ta không nói đình, ai cũng không được đình!”

Theo Viên Thiệu giọng nói lạc khi, liền có hai gã thị vệ tiến trướng tới bắt Khúc Nghĩa.

Vấn đề hôm nay Khúc Nghĩa cũng không biết buổi sáng có phải hay không ăn sai rồi đồ vật, khoe khoang đại kính, rất là ngưu bức.

Hắn vung tay, đem kia hai gã thị vệ khảy đến một bên, sau đó đối Viên Thiệu chắp tay nói:” Đại tướng quân, mạt tướng vô tội!”

Viên Thiệu thấy hắn ở soái trướng nội cư nhiên còn dám vô lễ, như vậy thả bay tự mình, khí đầu ứa ra yên.

”Ngươi ban đầu có hay không tội, Viên mỗ không biết! Nhưng ngươi hiện tại khẳng định là có tội…… Văn Sửu, Trương Hợp, cho ta đem hắn áp đi xuống, đánh!”

Văn Sửu cất bước mà ra, Trương Hợp định động, lại thấy Cao Lãm hưng phấn nói:” Không nhọc tuyển nghệ động thủ, ta thế ngươi!”

Nói xong, liền thấy Cao Lãm Mao Toại tự đề cử mình, thiếu bức đăng dường như chủ động đi lên cùng Văn Sửu một tả một hữu ấn xuống Khúc Nghĩa.

Khúc Nghĩa lại điếu tạc thiên, đối mặt này hai gã đại tướng cũng nhảy nhót không đứng dậy.

Hắn bị Văn Sửu cùng Cao Lãm ấn xuống, nhưng vẫn là cao giọng nói:” Đại tướng quân, mạt tướng có công vô quá!”

Viên Thiệu tức giận phất phất tay, làm Văn Sửu cùng Cao Lãm đem hắn túm đi xuống.

Điền phong cùng Tự Thụ cùng ra ban, đối hắn nói:” Đại tướng quân, Khúc Nghĩa chính là tam quân thượng tướng, nếu là giờ phút này giết hắn, với quân bất lợi.”

Viên Thiệu nỗ lực áp chế trong lòng phẫn nộ, nói:” Viên mỗ tự nhiên là biết Khúc Nghĩa ở trong quân quan trọng, cũng biết giết hắn hậu

quả, bằng không vừa mới hắn nói câu đầu tiên lời nói thời điểm, ta liền xử trí hắn, làm sao có thể đem hắn lưu đến bây giờ?”

Điền phong cùng Tự Thụ nghe vậy, lúc này mới nhiều ít yên tâm chút.

Không bao lâu. Trướng ngoại truyện tới Khúc Nghĩa tiếng gọi ầm ĩ cùng đám người nghị luận sôi nổi thanh âm.

Văn Sửu cùng Cao Lãm cất bước mà nhập.

Cao Lãm hưng phấn đối Viên Thiệu nói:” Đại tướng quân, Khúc Nghĩa kia tư đối đại tướng quân thật là vô lý, ta chờ đã đem hắn đặt trướng ngoại trống trải chỗ, cũng làm thượng giai giáo úy cùng quân tốt đều tới nhìn. Làm tam quân tướng sĩ đều đều biết biết ngỗ nghịch đại tướng quân kết cục!”

Cao Lãm hưng phấn nói, lại không có phát hiện Viên Thiệu biểu tình có vẻ càng thêm lãnh đạm.

Cao Lãm nói xong lúc sau, thấy Viên Thiệu cái gì phản ứng đều không có, bất giác có chút khẩn trương, nói: “Đại tướng quân, ngài…… Không hài lòng?”

Viên Thiệu nhướng mày, nói:” Ngươi còn ở nơi này đứng làm gì?”

”A?” Cao Lãm nghe xong lời này tức khắc ngây ngẩn cả người.

”Cái kia…… Ta không ở nơi này, đại tướng quân lại là muốn cho ta đi đâu a?” Cao Lãm nghi hoặc hỏi.

Viên Thiệu cười lạnh một tiếng nói: “Như Viên mỗ nhớ không lầm, ngươi hiện nay hẳn là cùng Khúc Nghĩa giống nhau, ở bên ngoài tiếp nhận trượng trách đi?”

Cao Lãm trên mặt tươi cười tức khắc cứng đờ.

“Còn không mau cút đi đi ra ngoài chính mình lãnh gậy gộc! Chẳng lẽ còn phải Viên mỗ từng cái phái người đem các ngươi giá đi ra

ngoài không thành?”

“Là, là!” Cao Lãm vội vàng cúi đầu thừa nhận sai lầm, sau đó hoảng loạn chạy ra trướng ngoại.

Đãi Cao Lãm sau khi ra ngoài, Viên Thiệu mọi nơi nhìn xem mọi người, nói: “Như thế xem ra, ngắn hạn trong vòng muốn phá được tào đào, sợ là không có khả năng, mệnh các bộ di động doanh trại, quay chung quanh quan độ kiến doanh, đem Tào Tháo đại trại bao vây ở trong đó! Lấy đãi cơ hội tốt.”

Mọi người giờ phút này nào dám vi phạm Viên Thiệu ý nguyện, sôi nổi lĩnh mệnh.

……

Vào lúc ban đêm, Cao Lãm soái trướng nội phát ra giết heo giống nhau tru lên thanh, thanh âm vô cùng lớn, cơ hồ đều có thể truyền khắp vài dặm nơi.

So với Cao Lãm, Khúc Nghĩa rõ ràng so với hắn sĩ diện nhiều.

Thủ hạ thân vệ đem Cao Lãm bị đánh lúc sau thảm thiết thái độ nói cho Khúc Nghĩa, chọc Khúc Nghĩa một trận bật cười.

“Cao Lãm thất phu, ngày thường tự lấy mãnh tướng tự cho mình là, hiện giờ bị đánh gậy gộc, không phải là nguyên hình toàn lậu, căn bản chính là cái nạo loại.”

Thị vệ chắp tay nói: “Đó là tự nhiên, Cao Lãm là người phương nào, làm sao có thể cùng khúc tướng quân đánh đồng thay?”

Khúc Nghĩa đạm đạm cười, đột nhiên nói: “Ngươi đi đem trương nghị công tìm tới, liền nói bổn đem tìm hắn có việc gấp thương nghị!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 570: Khúc Nghĩa bối Viên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương nghị công chính là Khúc Nghĩa dưới trướng phó tướng, liền Khúc Nghĩa cá nhân tới xem, hắn cũng là hắn ngày thường tín nhiệm nhất tâm phúc.

Không bao lâu, trương nghị công vào lều lớn, thấy Khúc Nghĩa thảm tướng, không khỏi cảm khái thổn thức.

Nhìn xem này bị tấu, phỏng chừng mẹ ruột đều nhận không ra.

”Khúc tướng quân, ngài này tính tình ngày thường nhiều ít cũng đến sửa sửa lại, kiêu ngạo khiêng thượng, tại như vậy đi xuống, là sẽ có hại.”

Khúc Nghĩa lạnh lùng một hừ, nói: “Ta lại không có sai, gì sửa chi có?”

Trương nghị công nghe vậy không khỏi thở dài.

Hắn tuy rằng tố biết Khúc Nghĩa ngày thường cao ngạo tự phụ, thả bạc tình thiếu tình cảm, lại trăm triệu không thể tưởng được đều tới rồi tình trạng này, hắn cư nhiên vẫn là giống như một con ngoan cố lừa giống nhau, một chút cũng không chịu sửa lại.

Không cứu.

Mặt khác, trương nghị công nhìn Khúc Nghĩa trước mắt lược hiện dữ tợn biểu tình, trong lòng có chút chột dạ.

Khúc Nghĩa năm đó bởi vì cái này phản nghịch tự phụ bản tính, phản loạn cũ chủ Hàn Phức.

Hiện giờ xem hắn này phó chết đức hạnh, nên không phải lại tính toán chuyện xưa trọng làm đi?

“Ta xem hôm nay Viên Thiệu cử chỉ, đã là đối ta nổi lên sát tâm, chỉ vì trước mắt đối đầu kẻ địch mạnh, cho nên không muốn nhẹ khởi biến động, nhưng ta nếu lại không có điều động tác, lâu sau tất vì Viên Thiệu làm hại.”

Trương nghị công nghe xong Khúc Nghĩa lời này, một ngụm lão huyết thiếu chút nữa không phun ra tới.

Thật con mẹ nó là sợ gì tới gì, Khúc Nghĩa thằng nhãi này rốt cuộc là muốn phản loạn.

Trương nghị công cũng không tưởng phản, Viên Thiệu chính là thiên hạ đệ nhất chư hầu, trương nghị công cảm thấy ở hắn dưới trướng hỗn vẫn là rất có tiền đồ.

Vạn nhất nhân gia tương lai đương hoàng đế, chính mình tốt xấu còn có thể cọ cái liệt hầu đương đương không phải?

Trương nghị cùng quyết định định khuyên nhủ giải Khúc Nghĩa, làm hắn nhanh còn quay lại cho kịp. Đừng đặc nương làm yêu! Có ngày lành bất quá, chơi cái gì chơi nha?

”Khúc tướng quân, hôm nay việc chính là tướng quân ngài đối đại tướng quân xác thật bất kính, về sau chú ý điểm là được, đại tướng quân chính là khoan dung độ lượng độ lượng rộng rãi chi sĩ, hắn có lẽ sẽ sinh ngươi khí, nhưng nếu là nói hắn muốn giết ngươi, mạt tướng lại là thành thật không tin. Rốt cuộc, ngươi là hắn ái đem nha.”

Khúc Nghĩa hừ hừ, há mồm nói: “Ngươi biết cái gì? Viên Thiệu muốn giết ta cũng không phải là một ngày hai ngày, từ khi ta chiến bại Công Tôn Toản cùng Trương Yến lúc sau, Viên Thiệu liền kiêng kị với ta, bổn đem sớm đã có dự cảm, ngày này đến trễ sẽ đến, ta hôm nay không phản hắn, hôm sau tất nhiên làm Viên Thiệu thằng nhãi này cấp hại……”

Nói đến này thời điểm, Khúc Nghĩa đột nhiên quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm trương nghị công, nói: “Trương nghị công, ngươi nên không đúng đối với ta nổi lên nhị tâm đi?”

Trương nghị công nghe vậy tức khắc cả người một run run.

Khúc Nghĩa người này chẳng những ngạo khí, hơn nữa vẫn là cái tàn nhẫn vô tình, trở mặt không biết người chủ, hắn điểm này niệu tính trương nghị công nhất rõ ràng, này nếu là làm hắn nhìn ra chính mình không cùng hắn là một lòng, thế nào cũng phải làm hắn đem chính mình băm uy cẩu không thể.

Nhưng thấy trương nghị công nhanh chóng quyết định, “Thình thịch” một tiếng liền cấp Khúc Nghĩa quỳ xuống, dập đầu giống như đảo tỏi giống nhau, bạch bạch trán khái trên mặt cát, huyết ngôi sao đều phải bay ra tới.

“Khúc tướng quân, mạt tướng đi theo ngươi đã là gần tám năm quang cảnh, đao thương chi trận không biết đánh quá nhiều ít trận đánh ác liệt, ta này mệnh đều là ngài, ngài còn có cái gì không tin được ta? Tướng quân nếu là không tin được tại hạ, vậy thỉnh hiện tại động thủ, đem mạt tướng ngay tại chỗ chém giết đi!”

Khúc Nghĩa gắt gao nhìn chằm chằm trương nghị công, sau một lúc lâu lúc sau, phương thấy hắn thở dài một hơi, nói: “Ta tin được ngươi, đứng lên đi.”

Trương nghị công trong ngực tặng một hơi, lúc này mới hậm hực đứng dậy.

Khúc Nghĩa phân phó trương nghị công đạo: “Trương nghị công, ngươi sau đó liền đi thay ta liên hệ những cái đó chúng ta ngày xưa ở Ký Châu cũ bộ, nói cho bọn họ, mấy ngày gần đây nội, ta liền muốn bắt lấy Viên Thiệu thủ cấp, quy thuận Trung Nguyên quân, làm cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị tùy thời cùng ta cộng đồng khởi sự, nhớ lấy điệu thấp hành sự, không thể làm người khác bắt được nhược điểm.”

Trương nghị công nghe vậy ngay sau đó chắp tay lĩnh mệnh mà đi.

……

Lúc nửa đêm, Khúc Nghĩa đã tiến vào ngủ say giai đoạn, chợt thấy hắn dưới trướng mặt khác một người giáo úy, vội vã chạy tiến vào, đối Khúc Nghĩa thấp giọng nói: “Khúc tướng quân, trương nghị công vừa mới từng vào ngươi doanh trướng lúc sau, không biết vì sao, liền vội vội vàng chạy đến đại tướng quân trung quân soái trướng đi, hơn nữa đãi thật dài thời gian, vẫn luôn không có ra tới…… Ta nhớ rõ hắn ban đầu giống như chưa từng có đơn độc hội kiến quá lớn tướng quân?”

Khúc Nghĩa nghe vậy tức khắc một cái giật mình, cũng bất chấp trên lưng trọng thương, cắn răng từ trên giường ngồi dậy tới, nói: “Không tốt! Trương nghị công thằng nhãi này, an dám phản bội ta? Uổng ta như thế tín nhiệm hắn, quả thực liền không phải cá nhân! Ngày sau ta phải giết chi!”

Lời này nói quá tang lương tâm, trương nghị công phản bội ngươi đó là tang lương tâm, ngươi năm đó phản bội Hàn Phức, hiện tại phản bội Viên Thiệu chính là thiên kinh địa nghĩa?

Khúc Nghĩa đánh giá Viên Thiệu giờ phút này đã chuẩn bị bắt đầu đằng ra tay tới thu thập hắn, cho nên không dám dừng lại, hắn liền chiến giáp đều không kịp truyền, chỉ là vội vàng vội khoác một kiện áo khoác, đem sở hữu đồ vật đều ném xuống, cưỡi ngựa tiếp đón một đội thân binh, liền bôn đại doanh ngoại chạy băng băng mà đi.

Gác đêm sĩ tốt tiến lên dò hỏi hắn, cũng chỉ là bị hắn lấy ra lệnh bài hư hoảng một chút, sau đó đó là giải khai cửa trại vội vàng rời đi.

Không bao lâu, trương nghị công lãnh Viên Thiệu thiết vệ lại đây tìm tòi Khúc Nghĩa thời điểm, lại phát hiện hắn sớm đã thoát ly khai mình trướng, biến mất không thấy.

Tin tức truyền quay lại đến Viên Thiệu chỗ, Viên Thiệu mặt khí đều phát tím!

Hảo cái phản đồ! An dám phản ta?

Viên Thiệu vội vàng hạ lệnh, phái ra khổng lồ kỵ binh đội ra trại đuổi theo giết Khúc Nghĩa, bất luận chết sống, chỉ cần có thể đem người khác mang về tới, liền ban thưởng một ngàn lân ngón chân kim.

Cùng ngày ban đêm, toàn bộ Viên quân đại doanh loạn thành một nồi cháo, các bộ binh mã nơi nơi đều ở sưu tầm chạy trốn phản bội đem Khúc Nghĩa.

……

Một ngày này sáng sớm, Đào Thương đang ở tập thể dục buổi sáng.

Tập thể dục buổi sáng nội dung rất đơn giản, thứ chín bộ tập thể dục theo đài.

Tuy rằng tới rồi thời đại này lúc sau rất là vất vả, com nhưng Đào Thương cũng tận lực làm được mỗi ngày có thể rút ra một chút thời gian rèn luyện thân thể.

Luyện đến cuối cùng thời điểm, lại thấy Bùi Tiền vội vã chạy tới Đào Thương trước mặt, đối Đào Thương chắp tay nói: “Thái phó, trướng ngoại có người tiến đến đến cậy nhờ, chính là thái phó cố nhân.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, bất mãn nói: “Theo như ngươi nói bao nhiêu lần, không cần ở ta luyện công thời điểm quấy rầy ta, tiết chân khí băng ngươi làm sao bây giờ?…… Cố nhân? Là ai?”

Bùi Tiền thầm nghĩ trong lòng ngươi luyện kia thứ đồ hư ta xem một lần liền toàn biết, còn có thể đừng đến ai a?

“Là Khúc Nghĩa!”

Đào Thương tức khắc sửng sốt.

Khúc Nghĩa như thế nào sẽ chạy đến nơi đây tới?

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Đào Thương phân phó nói: “Đem hắn thỉnh đến soái trướng tới gặp ta.”

Bùi Tiền lĩnh mệnh đi, không bao lâu, liền dẫn Khúc Nghĩa đi tới Đào Thương trước mặt.

Khúc Nghĩa cả người không có giáp trụ, chỉ là khoác một kiện áo dài, hơn nữa phong trần mệt mỏi, vẻ mặt tang thương chi sắc.

Đào Thương ánh mắt thực tặc, hắn còn vừa thấy liền thấy được Khúc Nghĩa phía sau lưng thượng áo đơn thượng, có rất nhiều vết máu.

“Khúc tướng quân, từ khi năm đó tam gia hội minh nhị thảo Đổng Trác lúc sau, chúng ta thật lâu liền không có gặp qua mặt.”

Khúc Nghĩa sắc mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Hổ thẹn, hổ thẹn! Nhớ năm đó Hà Bắc chinh phạt Hung nô một trận chiến, khúc mỗ cùng thái phó kết bạn ở, tự kia về sau nhân lẫn nhau lập trường nhiều năm cũng chưa từng từng có lui tới, hôm nay thế nghèo tới đầu, mong rằng thái phó nhớ ngày xưa chi tình, có thể thu lưu tại hạ.”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Ta hiện nay tuy rằng cùng Viên Thiệu trở mặt, nhưng năm đó hắn rốt cuộc giúp quá ta, chinh phạt bạch bụng sóng một trận chiến lúc sau, khúc tướng quân từng thế Viên Thiệu đưa ta đại kỳ kỳ làm bùa hộ mệnh hồi Từ Châu, này ân này đức tại hạ suốt đời khó quên, hôm nay tướng quân gặp nạn, đào mỗ lại có thể nào không màng tướng quân?”

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 571: Khúc Nghĩa biện pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói thật, Khúc Nghĩa năm đó đối Đào Thương coi như là có ân, hơn nữa hai người bọn họ ở trình độ nhất định đi lên giảng, cũng coi như là cũ thức, nhưng Đào Thương cũng không thích Khúc Nghĩa người này.

Đầu tiên điểm thứ nhất chính là Khúc Nghĩa người này quá ngạo khí, Đào Thương năm đó ở Hà Đông quận lần đầu tiên thấy hắn liền cảm giác người này ngưu bức hống hống muốn phi thiên, toàn bộ đại hán triều giống như đều phải trang không dưới hắn.

Trên thế giới này không ai là tiện da thế nào cũng phải cùng một cái làm ngươi cả người không thoải mái người kết giao.

Thứ hai, chính là người này thiên tính lương bạc, chỉ lấy tự mình vì trung tâm, không có gì trung nghĩa đáng nói.

Hàn Phức không được thời điểm hắn đảo hướng về phía Viên Thiệu, hiện giờ hắn cùng Viên Thiệu không đối phó, lại ngay sau đó quay đầu tới đầu nhập vào chính mình…… Đào Thương xem hắn không thể so Lữ Bố cường.

Trời mới biết chính mình có thể hay không dưỡng trụ hắn, vạn nhất ngày nào đó này con bê lại chạy đến người khác dưới trướng âm chính mình một chút đâu?

Thu tướng lãnh loại sự tình này liền cùng tìm tức phụ giống nhau, đẹp nữ nhân ai đều muốn tìm, nhưng có hiền huệ có hư vinh, hư vinh kinh không được thế tục dụ hoặc liền cùng người khác chạy.

Tướng lãnh này này ngoạn ý cũng giống nhau, xét đến cùng vẫn là đến xem nhân phẩm, năng lực ở tiếp theo.

Thực rõ ràng, Khúc Nghĩa liền thuộc về cái loại này nhân phẩm không bị xem trọng.

Nhưng Đào Thương trước mắt vẫn là tiếp đãi hắn, rốt cuộc bằng vào Đào Thương trực giác, Khúc Nghĩa rất có khả năng trở thành hắn cùng Tào Tháo bài trừ Viên Thiệu đại quân mấu chốt.

Hơn phân nửa đêm, Đào Thương sai người an bài tiệc rượu chiêu đãi Khúc Nghĩa, sau đó lại đem Từ Hoảng tìm tới cùng làm bồi.

Năm đó ở Hà Đông quận khi, chính mình cùng Khúc Nghĩa cùng Từ Hoảng mới quen, khi đó Từ Hoảng vẫn là Hà Đông tiểu lại, cùng Khúc Nghĩa hoàn toàn không phải một cái cấp bậc thượng.

Nhưng là trước mắt, cảnh còn người mất, ba người ngồi ở cùng nhau, đàm luận chuyện cũ, không khỏi từng người thổn thức.

Khúc Nghĩa hướng về phía Từ Hoảng chắp tay, nói: “Công Minh hiền đệ năm đó bất quá là Hà Đông một tiểu lại, hiện giờ sáu tái không thấy, lắc mình biến hoá lại là thành thái bình công tử dưới trướng đại tướng, danh chấn Đông Nam, ghê gớm.”

Đào Thương cười nói: “Chính cái gọi là kẻ sĩ ba ngày không gặp đương lau mắt mà nhìn.”

Khúc Nghĩa thật mạnh một loạt bàn: “Hảo! Hảo một cái kẻ sĩ ba ngày không gặp đương lau mắt mà nhìn, thái bình công tử quả nhiên là kim câu bất phàm, liền hướng những lời này, chúng ta cũng đương uống hắn một tước!”

Khúc Nghĩa nói lời này thời điểm, động tác quá lớn, không cẩn thận liên lụy đến trên lưng miệng vết thương, đau nhe răng nhếch miệng.

Từ Hoảng quan tâm nói: “Khúc huynh trên người có bổng thương, vẫn là thiếu uống chút rượu hảo.”

Khúc Nghĩa ha hả cười, nói: “Sợ cái gì? Cùng lắm thì tổn hại một cái mệnh là được, hôm nay cao hứng, chúng ta đồng mưu một say.”

Đào Thương cùng Từ Hoảng lẫn nhau nhìn nhìn, không khỏi từng người cười khổ.

Này Khúc Nghĩa đã chịu đả kích không nhỏ, xem này chết ra đều mau biến thành rượu ma tử.

Ba người lại uống lên một lúc sau, Khúc Nghĩa bởi vì thân thể cùng tâm tình song trọng quan hệ, rõ ràng say, hắn đánh cái rượu cách, pha là cực kỳ hâm mộ nhìn Từ Hoảng, nói: “Công Minh theo một cái hảo chủ tử a, ngươi năm đó bất quá là một cái Hà Đông tiểu lại, hiện giờ lắc mình biến hoá, lại là thành nổi danh thượng tướng, trái lại khúc mỗ là càng sống càng đi trở về.”

Đào Thương nghe xong lời này trong lòng âm thầm khinh bỉ.

Nói chính ngươi bất hạnh liền bất hạnh, lão đề nhân gia ban đầu là Hà Đông tiểu lại sự làm gì? Tìm tâm lý cân bằng sao? Người nào nguyện ý lão bị như vậy xưng hô?

Từ Hoảng nhưng thật ra rất lớn khí, chút nào không so đo này đó, hắn đối Khúc Nghĩa nói: “Khúc tướng quân cần gì nói như thế, ngài hiện giờ bỏ gian tà theo chính nghĩa, cũng tới cộng đồng cùng phụ thái phó, cộng bảo nhà Hán. Đại triển khát vọng có thể nói sắp tới.”

Khúc Nghĩa cảm thấy bi thương nói: “Còn không phải đến từ đầu làm khởi.”

Đào Thương trong lòng buồn cười, người này thật đúng là cái lòng dạ hẹp hòi.

Đào Thương thanh thanh yết hầu, sau đó đối Khúc Nghĩa nói: “Khúc tướng quân không cần sầu lo, người khác không rõ ràng lắm bản lĩnh của ngươi, đào mỗ lại như thế nào sẽ không biết, ta lại làm sao có thể làm ngươi từ đầu làm khởi?”

Khúc Nghĩa nghe vậy sửng sốt, tiếp theo trên mặt chợt chuyển biến thành vui mừng.

“Thái phó lời này thật sự?”

Đào Thương rất là trịnh trọng gật gật đầu: “Không dối gạt khúc tướng quân, lần này đánh bại Viên Thiệu lúc sau, hồi hướng Từ Châu, ta liền phải ủng lập quá cố bệ hạ trưởng tử hi vì thiên tử, đến lúc đó triều đình tân lập, các loại chức vị quan trọng chỗ trống, đặc biệt là quân chức bên này, bao gồm bốn trấn bốn chinh chờ, sợ là đều đến trọng lập, lấy khúc tướng quân khả năng, hôm sau sắc phong, tưởng là ứng còn phải tại đây phía trên.”

Khúc Nghĩa nghe đến đó, thiếu chút nữa không hạnh phúc nổ mạnh.

So bốn trấn bốn chinh còn hướng lên trên quân chức, chẳng phải là Phiêu Kị tướng quân cũng hoặc là Xa Kỵ tướng quân? Chưa chừng còn có thể tới cái…… Đại tư mã? Đại tướng quân?

Kia chính mình chẳng phải là cùng Viên Thiệu giống nhau niệu tính.

Khúc Nghĩa không có chút nào che lấp, trên mặt nhạc nở hoa, xem Đào Thương một trận ác hàn.

”Thái phó thật là quá khách khí.”

Đào Thương cười nói: “Cũng không là khách khí, chỉ là lấy mới cân nhắc cũng, đáng tiếc……”

Khúc Nghĩa vội vàng nói: “Đáng tiếc cái gì?”

Đào Thương thở dài khẩu khí: “Đáng tiếc nếu là không thể chiến bại Viên Thiệu, hết thảy đều là nói suông.”

Khúc Nghĩa nghe vậy tức khắc nhẹ nhàng thở ra, nói: “Ta cho là chuyện gì, nguyên lai là chuyện này, thái phó yên tâm, khúc mỗ nếu tới đây gặp ngươi, kia tự nhiên đó là có thượng thiện chi kế, hướng thái phó dâng lên.”

Đào Thương chờ chính là Khúc Nghĩa những lời này, vội vàng chắp tay nói: “Còn thỉnh khúc công tất cả đều ngôn này tường, giáo đào mỗ phá Viên Thiệu chi đạo.”

Khúc Nghĩa cường chống đứng dậy, trên lưng thương tác động hắn nhe răng nhếch miệng, cả người nói không nên lời khó chịu.

Nhưng hắn vẫn là ngạnh sinh sinh chịu đựng.

Khúc Nghĩa đối Đào Thương nói: “Làm phiền thái phó phái người cho ta lấy lụa trắng cùng bút mực tới.”

Đào Thương ngay sau đó sai người mang tới Khúc Nghĩa muốn đồ vật, cũng vì Khúc Nghĩa mài mực, sau đó liền thấy Khúc Nghĩa cầm lấy bút bắt đầu ở lụa trắng thượng hoa lên.

Họa xong lúc sau, Khúc Nghĩa đối với trường lụa dùng sức thổi một thổi, sau đó đối Đào Thương cùng Từ Hoảng nói: “Thái phó, Công Minh, các ngươi lại đây xem, đây là cái gì?”

Từ Hoảng đi qua đi vừa thấy, tức khắc lộ ra kinh hỉ thần sắc.

Đào Thương cẩn thận nhìn một hồi, ngạc nhiên nói: “Xem này rồng bay phượng múa bút pháp, còn có này dày đặc tiểu loài bò sát kiểu dáng, hay là chính là trong truyền thuyết Đạo gia bùa chú, tục xưng quỷ vẽ bùa?”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương kinh hỉ ngẩng đầu nói: “Khúc tướng quân chẳng lẽ có thể chú chết Viên Thiệu?”

Khúc Nghĩa sắc mặt tức khắc trầm đi xuống.

Phù ngươi muội a……

Từ Hoảng cũng là dùng sức xoa trên đầu hán, bất đắc dĩ nói: “Thái phó, đây là Viên quân quân doanh bài bố chi đồ a…… Bất quá này họa lại là thảm điểm.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Khúc Nghĩa nhẹ nhàng ho khan một tiếng, thanh âm nghẹn ngào, tựa hồ đều phải phun ra huyết tới. Cũng không biết là bị đánh vẫn là bị Đào Thương khí.

Không bao lâu, lại thấy Khúc Nghĩa phục hồi tinh thần lại mới vừa rồi đối với Đào Thương nói: “Đánh lén Hứa Xương chi chiến thất lợi lúc sau, Viên Thiệu vì có thể áp chế Trung Nguyên quân cùng Từ Châu quân, mà áp dụng dời doanh trại, thận trọng từng bước ép sát chiến sách, dùng để đối nam quân tạo áp lực, này cử giống như chính là thay đổi chiến sách, kỳ thật lại là Viên Thiệu bởi vì nhiều lần chiến không thắng, mà tâm tình bị quản chế, như thế hoạt động doanh trại quân đội, nãi thiên tang này thế lực cũng.”

Đào Thương híp mắt xem Khúc Nghĩa quỷ vẽ bùa, bằng tâm mà nói, Khúc Nghĩa bản đồ thật sự là họa quá ghê tởm người, thí mao tên tuổi đều nhìn không ra tới.

“Khúc tướng quân có không thay ta phân tích một chút trong đó tình hình cụ thể và tỉ mỉ?”

Khúc Nghĩa từng cái chỉ vào doanh trại quân đội đối Đào Thương nói: “Viên Thiệu tân lập ổ cứng chính là liên doanh, tuy rằng lẫn nhau trung có khoảng cách, nhưng ta đi theo hắn nhiều năm, biết rõ này lập trại bản tính, hắn quen đem mấy ngày nội sở dụng lương thảo tất cả đều truân với doanh trướng chi gian, dùng để lui tới điều hành, như thế tuy rằng là có lợi cho quay vòng, nhưng lại có một cái sơ hở?”

“Cái gì sơ hở?”

”Chính là một khi có tiện nội cống ra này trại nội tình, hoặc là biết rõ này thế, này đó trung chuyển chi trại biến sẽ trở thành nhóm lửa điểm, trước mắt thái phó phải đối phó Viên Thiệu, trừ bỏ dùng hỏa công, đừng đi hắn pháp.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 572: phá Viên chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đại khái minh bạch Khúc Nghĩa ý tứ.

Lấy ít thắng nhiều, trừ bỏ cạn lương thực phương pháp ở ngoài, lại một cái chính là lấy binh chủng khắc chế, cũng hoặc là lấy siêu quần chiến thuật khắc chế, nhưng nếu này hai cái đều không có, vậy chỉ có mượn dùng thiên nhiên lực lượng, thủy yêm hoặc là hỏa công.

Lại hoặc là chính là chờ ông trời giáng xuống cái thần lôi hoặc là đại thiên thạch, tạp chết đối phương chủ tướng, tuy rằng thuộc về đường cong chiến lược, thả xác xuất thành công vạn năm không gặp, nhưng cũng là thiên nhiên lực lượng một loại, có thể quy nạp đến đây phạm trù.

Mà Viên Thiệu liên doanh bố trí tuy rằng chỉ có thiếu bộ phận dựa núi gần sông, nhưng bởi vì Khúc Nghĩa biết các bộ lương thảo đóng quân liên tiếp nơi, có hắn chỉ điểm liền có thể giống như domino quân bài thức bậc lửa Viên Thiệu đại doanh, đưa bọn họ sĩ khí hàng đến thấp nhất điểm.

Loại này thiêu pháp, thiêu bất tử bao nhiêu người, rốt cuộc ai đều không ngốc, sẽ đứng ở tại chỗ mặc cho làm lửa lớn thiêu chết, nhưng lửa đốt phương thức có thể đem khổng lồ Viên quân toàn bộ xua tan, cũng làm bọn hắn chỉ huy hệ thống hoàn toàn tê liệt. Làm bên ta binh lính chính diện xuất kích, ở các nơi chiến trường đánh bại Viên quân, lấy được trận này chiến dịch thắng lợi.

Kỳ thật khách quan tới xem, này cùng thiêu lương thực là một cái kịch bản. Chỉ là chọn dùng phương pháp bất đồng.

Bất quá như vậy cũng hảo, thiêu sĩ khí không thiêu người, nhưng thật ra tương đối phù hợp Đào Thương tính tình, nếu là lửa lớn đều là thiêu người liền quá thương thiên cùng.

Đào Thương cẩn thận nghe xong Khúc Nghĩa nói xong lúc sau cảm khái nói: “Khúc công quả nhiên là trời cao ban cho chúng ta đào tào hai quân phúc tinh a, dụng binh như thần, cơ biến chồng chất, giỏi về dùng mưu, thật là là thập toàn thập mỹ đương thời kỳ tài cũng.”

Khúc Nghĩa vừa nghe lời này, cao ngạo dựng thẳng bộ ngực.

Lời này khen không tật xấu.

Đào Thương tiếp tục nói: “Chính là ngươi này bản đồ họa thật sự là khái sầm điểm, chỉ có thể tính thập toàn chín mỹ.”

Khúc Nghĩa mặt lập tức đen.

……

Ngày kế, Đào Thương liền cầm Khúc Nghĩa bản đồ, suất lĩnh một chúng văn võ mưu thần đi trước Tào Tháo soái trướng, cũng giáp mặt hướng về Tào Tháo giảng giải Khúc Nghĩa dâng lên kế sách.

Tào Tháo nhìn chằm chằm Khúc Nghĩa họa kia phó liên doanh bản đồ, nhìn hơn nửa ngày đột nhiên nói: “Đây là cái gì ngoạn ý?…… Này họa chính là rắn sao?”

Đào Thương nghe vậy không nín được nhạc, Khúc Nghĩa mặt còn lại là lại biến đen.

Không bao lâu, đãi Đào Thương giải thích xong lúc sau, Tào Tháo cùng mọi người đều không khỏi đại điểm kỳ đầu.

Tào Tháo hướng về phía Khúc Nghĩa giơ ngón tay cái lên nói: “Khúc tướng quân thật đương thời chi lương tướng, quả thật Hà Bắc ít có anh tài cũng, tào mỗ bất tài nguyện thỉnh khúc tướng quân đồng mưu đại sự, không biết khúc tướng quân nguyện ý không?”

Đào Thương tuy rằng chán ghét Khúc Nghĩa thiên tính lương bạc cùng kiêu ngạo, nhưng lại không đại biểu hắn hy vọng Khúc Nghĩa chạy đến Tào Tháo nơi đó đi.

Hơn nữa Tào Tháo này lão tiểu tử cư nhiên làm trò chính mình mặt kéo lông dê, không khỏi có chút quá không địa đạo đi?

Đại ca làm ơn ngươi nhìn xem rõ ràng, đào mỗ còn chưa có chết đâu.

Đào Thương trầm khuôn mặt, duỗi tay vỗ vỗ Tào Tháo bả vai: “Mạnh Đức huynh, làm trò tiểu đệ mặt đào người, không hảo đi?”

Tào Tháo nhưng thật ra mặt đại, chẳng biết xấu hổ nói: “Đào huynh đệ, đều là vì nước tận trung, gì phân lẫn nhau đâu?”

Khúc Nghĩa hướng về phía Tào Tháo làm vái chào, nói: “Đa tạ tào Tư Không tín nhiệm, chỉ là khúc mỗ cùng đào thái phó chính là bạn cũ, lần này tới đầu, quả thật là hướng về phía cố nhân tình ý, cùng người khác không quan hệ, Tư Không hảo ý, tại hạ cũng chỉ có thể là kính cảm tạ.”

Tào Tháo vừa thấy Khúc Nghĩa không nước tiểu chính mình, trong lòng rất là tiếc nuối, hắn đối Khúc Nghĩa nói: “Khúc công không khỏi có chút tương đi, vì nước tận trung ở đâu không được, không đều là vì nhà Hán hiệu lực sao?”

Khúc Nghĩa ha hả cười nói: “Đúng là như thế, nếu ở đâu không phải vì nhà Hán hiệu lực, tại hạ với thái phó dưới trướng, có cái gì không được?”

Đào Thương trong lòng minh bạch, trước mắt Lưu Hiệp đã chết, hoàng tử hi ở chính mình trên tay, chính mình có năng lực ủng hộ hoàng tử hi sau đó cấp Khúc Nghĩa muốn quan lớn cùng danh vị.

Mà Tào Tháo chỉ là một cái bình thường chư hầu, Khúc Nghĩa ở hắn dưới trướng, nếu là bị thụ lấy địa vị cao, danh bất chính tắc ngôn

không thuận. Nhân gia Khúc Nghĩa hiện tại hướng chính là trưởng tử hi.

Nhân gia đều là gặm lão, gặm cha gặm mẫu.

Chính mình hiện giờ là gặm cháu ngoại trai.

Bất quá cảm giác còn rất thoải mái.

Thấy Khúc Nghĩa không chịu, Tào Tháo cũng chỉ có thể từ bỏ, mọi người ngay sau đó bắt đầu nghiên cứu Khúc Nghĩa kế sách, hai quân mưu sĩ toàn cho rằng được không.

Vì thế, hỏa công Viên Thiệu kế sách liền như vậy định rồi xuống dưới.

……

Nguyệt hung tinh người đêm, phong cao phóng hỏa thiên.

Mắt thấy đã nhập thu, nhưng thời tiết như cũ là oi bức thực, rất nhiều quân sĩ một không cẩn thận đều trúng thời tiết nóng, bởi vậy Viên Thiệu đem rất lớn một bộ phận quân doanh còn đâu dựa núi gần sông nơi.

Mà Viên Thiệu bản nhân hiện tại còn lại là ở soái trướng nội đọc sách.

Thời tiết oi bức, cảm giác là muốn trời mưa, nhưng lại luôn là hạ không tới.

Viên Thiệu gần hai năm số tuổi cũng là có chút lớn, một có chút việc liền ngủ không yên, hơn nữa thiên buồn cảm giác thượng không tới khí, cho nên tới rồi giờ Tý thời khắc, hắn như cũ là không có nghỉ ngơi.

Không biết vì sao, hôm nay Viên Thiệu tâm tình phá lệ nôn nóng, trong tay sách cổ làm hắn tùy ý phiên mấy lần lúc sau, liền ném vào bàn an thượng.

Hắn cởi ra áo khoác, ăn mặc áo ngắn, ở giường nệm thượng tùy ý qua lại quay cuồng không ngừng.

Không bao lâu, thình lình nghe trướng ngoại truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân.

Không bao lâu, liền thấy một người thị vệ vọt tiến vào, đối Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân, không tốt, Đông Nam doanh trại quân đội phương hướng, hiểu rõ chỗ tiếp lương điểm đi lấy nước!”

Viên Thiệu xoay người lên, đầy mặt hồ nghi chi sắc.

Hoả hoạn đối Viên Thiệu tới nói đảo cũng là bình thường, cái này niên đại bởi vì không có tốt đẹp phòng cháy chuẩn bị cùng ý thức thi thố, cho nên cháy là thường xuyên sự.

Vấn đề là như thế nào này vừa đi thủy, đi ra vài chỗ tới? Bên ta sĩ tốt như thế nào đều như vậy không cẩn thận.

“Tốc tốc làm Tự Thụ an bài người hướng bỉ chỗ cứu viện.” Viên Thiệu không có buồn ngủ, bắt đầu điểm binh phái đem.

Vừa mới làm tên kia thị vệ đi truyền lệnh, lại có Viên đem Lữ khoáng vội vàng mà đến: “Đại tướng quân, phía tây bên kia đi lấy nước, hỏa thế thật lớn, cơ hồ hợp với mười dặm nơi, đại tướng quân, chạy nhanh hạ lệnh từ giữa quân trại phái người đi cứu hoả đi!”

“Phía tây châm mười dặm mà?” Viên Thiệu nghe vậy cả kinh: “Nơi nào sẽ có như vậy trùng hợp việc!”

Lữ khoáng gật đầu nói: “Mạt tướng cũng hoài nghi là quân địch cố ý phóng hỏa!”

Viên Thiệu đứng dậy, uukanshu ở lều trại nội qua lại đi rồi vài vòng, nói: “Không có khả năng a, Viên mỗ thiết hạ, tuy rằng đều là liên doanh, nhưng lẫn nhau chi gian đã thiết bảo vệ xung quanh, muốn dùng hỏa công tuyệt phi chuyện dễ!”

Lữ khoáng nói: “Đại tướng quân, kia Khúc Nghĩa chẳng lẽ là quen thuộc chúng ta ở mỗi cái doanh trại trung độn lương điểm, bỏ chạy lúc sau đến cậy nhờ đào tào cho nên hiến kế……”

Viên Thiệu lắc lắc đầu nói: “Sẽ không, Khúc Nghĩa bỏ chạy là lúc, Viên mỗ chỉ có dịch doanh chi ý, lại chưa nói cho chư tướng ứng như thế nào lập doanh, hắn không có khả năng biết đến.”

Lữ khoáng do dự nói: “Hắn tuy rằng là không biết đại tướng quân như thế nào bố trí doanh trại, nhưng hắn rốt cuộc đi theo đại tướng quân nhiều năm, lại là thân tín chi đem, cho nên mạt tướng đoán hắn có phải hay không trước tiên tính tới rồi đại tướng quân dụng ý.”

Viên Thiệu nghe vậy tức khắc giận tím mặt.

“Hồ ngôn loạn ngữ cái gì! Còn không mau lãnh binh mã đi cứu viện!”

”Nặc!” Lữ khoáng không dám chậm trễ, vội vàng mà đi, hắn vừa mới nói xác thật là làm tức giận Viên Thiệu nghịch lân.

Cái nào quân chủ nguyện ý thừa nhận chính mình tư duy phương thức bị một cái thủ hạ người cấp phỏng đoán nắm giữ?

Đặc biệt là cái này thủ hạ người vẫn là một cái phản bội đem.

Lữ khoáng sau khi ra ngoài không lâu, đột nhiên, các bộ các tướng lĩnh sôi nổi đi vào Viên Thiệu đại trại.

Trừ bỏ phía tây cùng Đông Nam mặt ở ngoài, các tướng lĩnh phân biệt hướng Viên Thiệu bẩm báo, lấy trung quân vì trục tâm, toàn bộ đại doanh hướng các nơi kéo dài địa phương, sôi nổi nổi lửa, này thế cực đại, trung quân các bộ đã đi trước các nơi cứu viện. Nhưng tối nay phong thế kỳ quỷ, căn bản là thuê ngăn không được.

Viên Thiệu lúc này là thật sự luống cuống, hắn vội vàng lãnh đại gia chạy băng băng ra soái trướng.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 573: đốt doanh chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ một tia lửa có thể thành đám cháy to, hơn nữa màn đêm buông xuống hỏa chính là có người cố tình vì này, thả sức gió cực đại, tào đào hai quân binh mã ở một đốn đốt cháy truân doanh lương thảo lúc sau, hơn nữa Khúc Nghĩa mưu hoa bố trí, nháy mắt liền đem đồ vật hai sườn, liên miên không dứt Viên doanh cấp thiêu đốt lên.

Thật lớn ngọn lửa liên miên không dứt thiêu đốt toàn bộ liên doanh.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã là có thể thấy các nơi doanh trại quân đội ánh lửa thật mạnh, quay cuồng mà lại không ngừng biến hóa trạng thái khói đặc, đen nghìn nghịt mặt sau thường thường để lộ ra vài phần đỏ đậm quầng sáng.

Cách đó không xa, hết đợt này đến đợt khác tiếng kinh hô, đã có thể xác minh trận này chợt vén lên hoả hoạn có bao nhiêu lệnh người kinh hãi. Ngẫu nhiên thậm chí còn có thể nghe được một ít thảm thiết đau hào thanh, có lẽ là có người không cẩn thận bị lửa lớn bỏng, lại có lẽ càng là có người không thể cập ở ngủ say khi từ lều trại chạy ra đi, cho nên gặp nạn.

“Mau, mau đi, mau đi cứu hoả!” Viên Thiệu thật vất vả mới từ trong miệng bài trừ như vậy một câu tới.

Viên Thiệu giờ phút này đã mất đi ngày thường ung dung khí độ, thật vất vả mới từ trong miệng bài trừ như vậy một câu tới, hắn hoảng loạn biểu tình giờ phút này đã bộc lộ ra ngoài, rất là động dung.

“Các thuộc cấp lãnh cùng binh sĩ đã đi, trước mắt trung quân có thể điều động nhân thủ, lúc này đều đã ở cứu hoả. Chỉ là…… Chỉ là hỏa

thế tới quá đột nhiên, đến lúc này…… Chỉ sợ……”

“Cái này xong rồi, cái này thật xong rồi.” Viên Thiệu thất hồn lạc phách nói, chưa bao giờ cảm thấy có như vậy tuyệt vọng bất lực.

Không bao lâu, lại thấy hắn lại đột nhiên lộ ra dữ tợn thần sắc: “Tào a man, Đào Tử Độ, Viên mỗ muốn đem các ngươi nghiền xương thành tro!”

“Sát a!”

Không biết khi nào, ẩn ẩn từ bốn phương tám hướng, chợt lại truyền đến liên miên không dứt kêu sát tiếng động, Tào Tháo cùng Đào Thương binh mã ở lửa lớn bốc cháy lên sau, Viên quân cứu hoả ốc còn không mang nổi mình ốc hết sức, lại sôi nổi tiến đến công trại.

Mà bọn họ đã sớm đã chuẩn bị tốt người bắn nỏ nhóm, lại bắt đầu hướng về các liên doanh điểm không ngừng phóng xạ hỏa tiễn.

Viên doanh trên không liên tục không ngừng hỏa long rống giận gào thét bay về phía các góc. Ở khoảng cách Viên quân đại doanh 500 bước núi rừng, sớm có Tào Tháo cùng Đào Thương dựa theo Khúc Nghĩa chỉ điểm, bí mật mai phục tại nơi này một chi bưu quân, bọn họ thấy phía trước Viên quân đại trại đã nổi lửa, lập tức bậc lửa trong rừng bụi cây làm hô ứng.

Kể từ đó, toàn bộ Viên quân nơi nơi sân, trừ bỏ liên doanh nội lửa lớn ở ngoài, đạo thứ hai tường ấm cũng thành công ở một cái khác phương hướng đưa bọn họ đường lui cắt đứt.

Viên Thiệu sợ ngây người.

Hắn không biết sự tình như thế nào sẽ đột nhiên biến thành như vậy.

Thắng lợi phảng phất đã bị chính mình chặt chẽ nắm chặt ở lòng bàn tay, như thế nào sẽ đột nhiên lại bay?

Ở nhóm đầu tiên hỏa tiễn trời cao lúc sau, Tào Tháo tự mình ra trận lôi, mệnh hắn binh lính toàn lực tiến công bỉ trại.

Đào Thương dưới trướng chư tướng cũng suất lĩnh binh mã đồng thời hướng các nơi chiến lược yếu điểm phát động tiến công.

Tào quân cùng đào quân lúc này đây có thể nói là khuynh sào ra đưa, các bộ chiến tướng cơ hồ là tất cả đều ra ngựa, bao gồm tào quân tông tộc Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Tào Thuần, bình thường tướng lãnh trung Điển Vi, Bàng Đức, Vu Cấm, Lý Điển, Diêm Hành, Vu Cấm, Nhạc Tiến, Lưu Huân chờ toàn ra.

Đào Thương này mặt đội hình cũng không hàm hồ, Triệu Vân, Hứa Chử, Thái Sử Từ, Từ Thịnh, Từ Hoảng, Từ Vinh, Kỷ Linh đám người cũng là một cái cũng không có rơi xuống, các bộ tinh nhuệ doanh binh cũng là khuynh sào xuất động.

Lửa trại liên miên, quân địch toàn đến, Viên quân này chiến đã chịu trí mạng đả kích.

Cứu lớn như vậy hỏa vốn dĩ chính là thiên phương dạ đàm, cố tình quân địch còn nối gót tới.

Văn Sửu múa may chiến đao, một đường huyết đua đi tới Viên Thiệu bên người, hắn hướng về phía Viên Thiệu cao giọng hô:” Đại tướng quân, ta che chở ngươi sát đi ra ngoài!”

Viên Thiệu giờ phút này đã có chút choáng váng, hắn ngốc lăng lăng nhìn đã vô pháp cứu lại doanh trại, nghe khắp nơi tản mát ra kêu khóc cùng tiếng kêu, ngốc lăng lăng không nói nên lời.

Đáng thương mấy chục vạn che trời lấp đất đại quân, một sớm tang thi chiến ý, chỉ huy hệ thống hoàn toàn không nhạy.

”Ầm ầm ầm!”

Từ trên trời giáng xuống hỏa cầu hành phía trước doanh trại ngoại ném ra tới, vừa lúc nện ở Viên Thiệu trung quân soái trướng cách đó không xa, bắn nổi lên hỏa hoa cùng bụi đất.

”Không tốt!” Viên quân thị vệ hét lớn:” Tào quân sét đánh xe tới!”

Đối với trước mắt Viên quân tình huống tới nói, sét đánh xe đã đến đối bọn họ mà nói có thể nói dậu đổ bìm leo.

Văn Sửu thật mạnh một dậm chân, cả giận nói:” Cố không được như vậy nhiều, đại tướng quân, thứ mạt tướng đắc tội!”

Dứt lời, cũng mặc kệ Viên Thiệu là nguyện ý vẫn là không muốn, khiêng lên Viên Thiệu liền bôn chiến mã chạy qua đi……

Loạn quân bên trong, vô số Viên quân bởi vì ngọn lửa quan hệ, sôi nổi hướng về đào quân hoặc là tào quân đầu hàng.

Nhưng cũng có một ít chiến tướng biết chính mình vô luận như thế nào là không thể đầu hàng, hoặc là nói là vô pháp đầu hàng, bởi vậy chỉ có thể là liều mạng hướng về trại ngoại sát đi.

Trong đó, liền bao vây lần trước phản bội Khúc Nghĩa hướng Viên Thiệu mật báo phó tướng trương nghị công.

Trương nghị công chính là không ngốc, hắn thật sâu minh bạch Khúc Nghĩa thoát đi Viên Thiệu doanh lúc sau, nhất định là đi đầu nhập vào Tào Tháo hoặc là Đào Thương.

Bất quá hắn ban đầu cũng không đem chuyện này đương hồi sự, ở hắn xem ra, Tào Tháo cùng Đào Thương liên thủ lại lợi hại, cũng tuyệt đối không phải là Viên Thiệu đối thủ, chính mình hướng Viên Thiệu mật báo có công, đãi ngày sau Viên Thiệu diệt tào, đào, giết Khúc Nghĩa lúc sau, chính mình vinh hoa phú quý có thể nói dễ như trở bàn tay.

Thực đáng tiếc, thế sự vô thường, vạn sự không có tuyệt đối, Tào Tháo cùng Đào Thương dùng hành động sinh đưa cấp trương nghị

công thượng một khóa.

Trương nghị công mộng đẹp còn làm mấy ngày, một hồi ngập trời lửa lớn liền hoàn toàn đánh nát hắn này thật đáng buồn mộng tưởng.

Tào đào đốt cháy rớt không chỉ là Viên Thiệu bá chủ chi tâm, đồng thời cũng có cùng loại trương nghị công như vậy ở Viên Thiệu thủ hạ khát vọng lên chức người tham lam chi tâm.

Hơn nữa không chỉ là như thế, bọn họ thậm chí liền chính mình tánh mạng đều giữ không nổi. u u k ansh u

Trương nghị công chính cùng một chúng thân tín thủ hạ con ngựa chạy băng băng chi gian, Khúc Nghĩa cùng Từ Vinh bộ đội đã là ngăn cản bọn họ đường đi.

”Là, là ngươi?”

Nhìn Khúc Nghĩa ở ánh lửa hạ lược hiện dữ tợn biểu tình, trương nghị công không khỏi thất thanh kinh hô.

Khúc Nghĩa âm hiểm cười nhìn chằm chằm trương nghị công, đạm nhiên nói:” Bổn tạm chấp nhận biết, y theo Viên Thiệu tâm tính, bổn đem bị ngươi mưu hại vu cáo lúc sau, hắn nhất định sẽ nhâm mệnh ngươi tiếp nhận ta chưởng quản bản bộ binh mã, lấy kỳ ngợi khen chi ý, hắc hắc, như thế rất tốt! Khúc mỗ cũng đang lo tìm không thấy ngươi, như thế chỉ cần tìm kiếm ngày xưa giành trước doanh đó là! Trương nghị công, ngươi nay đem chết, lại có gì tưởng nói?”

Trương nghị công cả người đánh run run, nghe vậy tức giận nói:” Khúc Nghĩa, ngươi đừng vội bôi nhọ người, cái nào mưu hại với ngươi! Rõ ràng là chính ngươi đối chủ bất trung bất nghĩa, ngươi này đê tiện vô sỉ tiểu nhân, còn không mau mau đem lộ tránh ra!”

Khúc Nghĩa thấy trương nghị công ngoài mạnh trong yếu, không khỏi cười ha ha.

Đãi hắn cười đủ rồi, liền thấy hắn quay đầu đi, đối với vẫn luôn mặc không lên tiếng Từ Vinh nói:” Từ tướng quân, trương nghị công bên cạnh những người đó giao cho ngươi, người này ta tự mình động thủ, chẳng biết có được không?”

Từ Vinh không lắm để ý, hắn lần này vốn dĩ chính là bồi Khúc Nghĩa tới, Khúc Nghĩa như thế nào phân phó, hắn như thế nào làm là được.

Bất quá nhìn Khúc Nghĩa kia phó vênh váo tự đắc đắc ý kính, Từ Vinh thấy thế nào như thế nào cảm thấy khó chịu.

Thật tiểu nhân.

Bất quá vẻ mặt của hắn đều là bị trên mặt đồng thau mặt nạ che, Khúc Nghĩa cũng nhìn không thấy.

”Bao ở Từ mỗ nhân thân thượng, khúc công tự đi báo thù đó là.” Từ Vinh ngữ khí bình bình đạm đạm.

Khúc Nghĩa đối Từ Vinh ngữ khí trong lòng không phải thực sảng, nhưng cũng chưa nói Từ Vinh cái gì, giục ngựa thẳng đến trương nghị công mà đi. Mà Từ Vinh còn lại là suất lĩnh một chúng Thái Sơn quân thẳng đến trương nghị công thủ hạ nhóm sát đi.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 574: lương bạc người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối mặt đột nhiên mà tới kiếp giết Khúc Nghĩa cùng Từ Vinh, trương nghị công không có cách nào, chỉ phải hốt hoảng ứng chiến. Giờ này khắc này, hắn không nghĩ đánh cũng đến đánh.

Luận cập chiến lực, bắc địa chi tốt binh hùng tướng mạnh, huống chi trương nghị công thủ hạ còn đều lệ thuộc với trước ghế doanh, bọn họ không chỉ là thiện bắn, cũng là thiện chém giết.

Nhưng giá trị này nguy nan thời khắc, này đó quân tốt đều là lo lắng đề phòng bận tâm chính mình an nguy, sợ là liền ngày thường một nửa bản lĩnh đều phát huy không ra.

Nếu như bằng không, Thái Sơn quân liền tính là thắng được bọn họ, lại cũng chưa chắc có thể vây khốn muốn anh dũng ra bên ngoài xung phong liều chết trương nghị công.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại……

Đừng nói Từ Vinh cùng hắn dưới trướng binh mã đối phó này đó sẽ hoảng loạn địch nhân giống như chém dưa xắt rau giống nhau dễ dàng, riêng là Khúc Nghĩa một người lì lợm la liếm, khiến cho trương nghị công cảm giác chính mình hôm nay xem như hoàn toàn chơi xong rồi.

Khúc Nghĩa cùng trương nghị công ác chiến ở một chỗ, hai bên đều dùng ra tàn nhẫn thủ đoạn, hận không thể trí đối phó vào chỗ chết.

Tiếc rằng trương nghị công võ dũng ở Hà Bắc trong quân tuy tính xuất sắc, nhưng cùng Khúc Nghĩa so sánh với, vẫn là có một đoạn không thể vượt qua khoảng cách, huống chi Từ Vinh còn ở bên cạnh tàn sát hắn bộ hạ, theo từng tiếng kêu thảm thiết cùng không

ngừng tứ tán bôn tẩu bên ta sĩ tốt, trương nghị công nỗi lòng càng loạn.

Tại đây loại khắc nghiệt điều kiện hạ, trương nghị công cuối cùng sai không kịp phòng, vừa lơ đãng dưới bị Khúc Nghĩa một đao chém đứt thủ đoạn, tru lên ngã xuống tới rồi bụi bặm.

Trương nghị công dưới trướng chi chúng thấy thế, càng hiện hoảng loạn, sôi nổi mọi nơi mà chạy.

Không bao lâu, Từ Vinh giục ngựa đi tới Khúc Nghĩa bên người, phát hiện Khúc Nghĩa ở chế phục trương nghị công lúc sau, lại không có bất luận cái gì dư thừa động tác, chỉ là tùy ý hắn trên mặt đất một bên lăn lộn, một bên thống khổ kêu rên.

Từ Vinh cảm thấy phi thường kỳ quái, hắn quay đầu nhìn về phía vẻ mặt bình đạm nhìn trương nghị công, nói:” Khúc công sao không sát chi?”

”Sát?” Khúc Nghĩa lạnh lùng cười, nói:” Kia quá tiện nghi hắn, khúc mỗ muốn đem hắn mang về, làm hắn hảo hảo biết phản bội bổn đem, sẽ được đến cái gì kết cục! Làm hắn muốn chết cũng không thể đến cũng.”

Từ Vinh nghe xong lời này, đầu ứa ra mồ hôi, trong lòng khinh thường càng sâu.

Như thế tì vết tất báo, thả hung ác nhân vật, thật sự là không thể giao, lại đại cừu hận, giết nhân gia còn chưa tính, như thế nào còn muốn mang về tra tấn? Nào còn có một chút đại tướng trí tuệ? Hôm nay tính cũng không tránh khỏi quá mức lương bạc.

Đào Thương giống như cũng làm không ra như vậy không biết xấu hổ sự đi?

Từ Vinh tuy rằng trong lòng đối Khúc Nghĩa thật là khinh thường, nhưng hắn cũng biết người này là là trận này đại chiến đầu công người, trước mắt nổi bật chính thịnh, vì thế liền dựa theo Khúc

Nghĩa yêu cầu, phân phó tả hữu trước đem trương nghị công áp giải trở về.

……

Khúc Nghĩa tróc nã trương nghị công gần chỉ là chiến trường một chỗ tiểu góc, mặt khác liên doanh nơi chiến trường, như thế chiến sự cũng là ở trình diễn.

Trương Hợp, Cao Lãm, Thuần Vu quỳnh, Lữ khoáng, Lữ tường, Triệu Duệ, tiêu xúc, trương nam, dắt chiêu chờ Viên quân tướng già bảo hộ điền phong, Tự Thụ, Quách Đồ chờ mưu chủ từng người sát ra trùng vây, nhưng hốt hoảng dưới vẫn là có một ít người bị quên đi, tỷ như nói Hứa Du chi lưu……

Nhưng loại này hoảng loạn thời tiết, lại cũng là bất chấp như vậy nhiều.

Không đếm được lớn lớn bé bé ác chiến, không đếm được Viên quân tướng tá hướng tào, đào hai quân đầu hàng hoặc là bị giết, càng có rất nhiều không hề sĩ khí Viên quân sĩ binh ở mọi nơi hoảng loạn đào tẩu.

Viên Thiệu ở Văn Sửu dưới sự bảo vệ, bôn phương bắc mà đi, hắn dưới trướng còn đi theo ở hắn bên người binh lính không đủ vạn dư, còn lại toàn bộ tứ tán linh tinh tán trốn, cũng không biết ngày sau còn có thể hay không quy phụ đến Hà Bắc.

Một trận hoàn toàn đánh nát Viên Thiệu nhất thống Hoàng Hà lấy nam Trường Giang lấy bắc địa vực hùng tâm, cũng vì Hà Bắc tương lai chôn xuống thật sâu tai hoạ ngầm.

Tào, đào nhị quân đại thắng mà về, một trận không chỉ là đoạt lại đông đảo quân giới, bắt làm tù binh không đếm được bắc địa sĩ tốt, càng quan trọng, là còn bắt được rất nhiều phương bắc quan lớn tướng lãnh cùng mưu sĩ.

Có một bộ phận cao tầng bị Viên Thiệu dưới trướng tinh binh mãnh tướng bảo vệ đào tẩu, nhưng có một bộ phận người, thực hiển nhiên lại không có như vậy hảo vận khí.

Mà trong đó có một người tù binh, ở bị áp giải đến Đào Thương cùng Tào Tháo trước mặt khi, càng là cao giọng gọi:” Mạnh Đức! Mạnh Đức! Còn nhớ rõ Nam Dương Hứa Du chăng?”

Tào Tháo giờ phút này tâm tình rất tốt, hắn đang ở cùng Đào Thương sóng vai mà đi, cùng quan khán Viên Thiệu phế trại, tịnh chỉ chỉ điểm điểm dùng để thuyết giáo chư tướng, đột nhiên nghe được này thanh kêu to, cả người không khỏi run lên.

Hứa Du tên này, hắn lại rõ ràng bất quá, kia chính là hắn thiếu niên bạn tốt…… Bất quá cái này bạn tốt miệng nhiều ít dính điểm tiện.

Hiện giờ thời gian này đoạn, Tào Tháo thật là không quá muốn gặp vị này ngày xưa bạn cũ, nếu là đổi thành phá Viên Thiệu phía trước, Tào Tháo có lẽ còn sẽ đối Hứa Du lấy lễ tương đãi, nhưng trước mắt Viên Thiệu đã phá, Tào Tháo đã không có lý do gì yêu cầu thấy hắn.

Chủ yếu là hắn cùng Hứa Du quá quen thuộc, mà Hứa Du người này da mặt cũng thực sự là quá dày, miệng cũng quá nát, Tào Tháo đối hắn thực hiểu biết, nếu là hắn đầu nhập vào tới rồi chính mình dưới trướng, thời gian dài, chẳng những cùng chính mình không lớn không nhỏ không nói, chính mình tuổi trẻ thời điểm làm những cái đó hoang đường sự, chỉ sợ đều đến làm kia lão tiểu tử cấp giũ ra tới.

Có xét thấy này, Tào Tháo dứt khoát tới cái chẳng quan tâm.

Ngươi kêu ta, ta không nước tiểu ngươi được rồi đi?

”Tào Tư Không? Cái kia lớn lên cùng con khỉ giống nhau người kêu ngài đâu!” Đào Thương phía sau Quách Gia hữu hảo nhắc nhở Tào Tháo.

Tào Tháo trên mặt cơ bắp trừu vừa kéo, đối Đào Thương thủ hạ cái này mưu chủ rất là bất đắc dĩ.

Ngươi nhìn không ra tới tào mỗ là cố ý không phản ứng hắn sao? Lộ rõ ngươi?

Tiếc rằng Quách Gia đã nói chuyện, Tào Tháo cũng không thể không làm ra đáp lại.

Hắn dừng bước chân, quay đầu làm bộ nghiêm túc đánh giá Hứa Du vài lần, nói:" Thật đúng là có người kêu tào mỗ, ân…… Mỏ chuột tai khỉ, lớn lên thật là khái sầm, xác thật cùng con khỉ dường như!"

Đào Thương nghe vậy không nín được nhạc, hắn quay đầu nhìn nhìn hắc lùn Tào Tháo, trong lòng không khỏi thở dài.

Liền ngài này tôn dung, cùng hắc tinh tinh dường như, còn không biết xấu hổ nói nhân gia lớn lên giống con khỉ?

Khó trách ngươi hai tuổi trẻ thời điểm có thể chơi đến một khối đi…… Hầu đại hầu nhị giống nhau tổ hợp.

Hứa Du thấy Tào Tháo không nhận hắn, tức khắc nóng nảy, nói:" Mạnh Đức, là ta a! Ngươi không bao lâu bạn chơi cùng, Hứa Du! Ngươi chẳng lẽ không nhớ rõ ta?"

Tào Tháo giả ngu giả ngơ:" Ai?"

Hứa Du vội vàng nói:" Ta! Hứa Du, tự Tử Viễn! Khi còn nhỏ hai ta một khối nhìn lén người tắm rửa, ngươi như thế nào quên mất……"

Tào Tháo nghe vậy tức khắc sợ tới mức một cái run run, vội vàng nói:" Nguyên lai là Tử Viễn a! Hải! Xem tào mỗ này trí nhớ, vừa mới nhất thời tình thế cấp bách, lại là nghĩ không ra ngươi……"

Đào Thương lại là cười ha hả tiến lên, nói:" Ngươi vừa mới nói chuyện gì tới? Đem nói cho hết lời, ta hảo hảo ký lục một chút, tiếp theo bổn tiểu thư cũng hảo có chút đề tài."

Hứa Du nghe vậy sửng sốt:” Ngươi là?”

Đào Thương nói:” Ta nãi đương triều đào thái phó, ngươi nói ngươi là Hứa Du, có gì làm chứng? Trừ phi ngươi đem chuyện vừa rồi cho ta nói xong.”

Tào Tháo nghe vậy mù một cú sốc, vội vàng đi vào Hứa Du trước mặt, một lóng tay hắn nói:” Tử Viễn, không thể vọng ngôn, bằng không đừng trách ta không niệm năm đó chi tình!”

Đào Thương nghe vậy bất mãn quay đầu nói:” Mạnh Đức huynh, ta này thẩm phạm nhân đâu! Ngươi đảo cái gì loạn a?”

Tào Tháo nghe vậy thiếu chút nữa không tức chết.

Ngươi đây là thẩm phạm nhân sao? Ngươi này rõ ràng chính là ở thẩm ta đâu!

Tào Tháo cũng có vẻ có chút không cao hứng, nói:” Cái gì kêu ta quấy rối a! Nên ngươi biết đến ngươi hỏi, không nên ngươi biết đến, ngươi hạt hỏi thăm cái gì a?”

Đào Thương lông mày nhẹ nhàng một chọn:” Ngươi không nghĩ xem Đào thị hạ nửa bộ? Ta đây chính là lại cho ngươi lấy tài liệu đâu! Không nghĩ xem kéo đến.”

Tào Tháo sắc mặt chợt biến thành màu đen.

Ngươi đến Hứa Du nơi đó lấy tài liệu, quay đầu lại viết xong cấp tào mỗ xem, kia cùng tào mỗ chính mình xem chính mình có cái gì khác nhau?

Hứa Du qua lại nhìn hai vị này đương triều quyền thần, do dự nói:” Ta đây rốt cuộc còn nói không nói a?”

Đào Thương vừa chuyển đầu:” Không nói ta sẽ giết ngươi!”

Tào Tháo còn lại là nghiến răng nghiến lợi:” Dám nói ta giết ngươi cả nhà.”

Hứa Du lúc này hoàn toàn không dám hé răng, ta chính là kêu cái bạn cũ mà thôi, chiêu ai chọc ai?

Đào Thương tức giận quay đầu nói:” Mạnh Đức huynh, ngươi như thế chậm trễ ta bát quái…… Chậm trễ ta lấy tài liệu, quay đầu lại hạ nửa bộ xong bổn lúc sau, cũng đừng trách ta thật không cho ngươi xem, không phần của ngươi!”

Tào Tháo khí mặt đen đỏ lên, cố tình lại không dám ứng thừa, bởi vì hắn thật đúng là liền sợ Đào Thương không cho hắn nhìn.

Rốt cuộc hắn mong ngôi sao mong ánh trăng, chính là chờ Đào Thương khi nào có thể đem này có một không hai tác phẩm xuất sắc tục tập viết ra tới một nhìn đã mắt đâu.

Tào Tháo phía sau Tào Ngang thấy phụ thân rất nghẹn khuất, do dự một chút thượng kỳ trước nói:” Phụ thân không cần nhút nhát, thật sự không được, không xem liền không xem, có gì hiếm lạ, hài nhi cho ngươi trọng viết một bộ, không phải hài nhi thổi phồng, hài nhi hiện tại hành văn so với hắn hảo!”

Tào Tháo:”……”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 575: tào đào lại ly

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Du rốt cuộc vẫn là bị Tào Tháo phóng thích, cũng cho phép hắn ở chính mình trướng hạ nghe dùng, có thể nói bảo vệ một cái tánh mạng.

Bất quá loại này bị chiêu hàng quá trình, thực hiển nhiên cùng Hứa Du lúc trước tưởng tượng có chút đại.

Không có ôn chuyện, không có chiết tiết tương giao, thậm chí liền cái hoà nhã đều không có, Hứa Du có thể nhìn ra tới, Tào Tháo đối chính mình kỳ thật rất phiền.

Nếu không phải sợ ai dao nhỏ, liền Tào Tháo này thái độ, Hứa Du đã sớm vung tay áo chạy lấy người, thí đều không mang theo cho hắn phóng một cái, nào còn có thể luân được đến Tào Tháo tại đây cùng hắn diễu võ dương oai?

Vấn đề là trước mắt Hứa Du không phải đưa than ngày tuyết, mà là lấy tù binh chi thân nhập tào doanh, đãi ngộ đương nhiên không giống nhau.

Chuyện này ở Hứa Du trong lòng chôn xuống một cây thứ, thực thương tự tôn, lại cố tình lại không thể nề hà.

Đến nỗi Tào Ngang, này phiên a dua chẳng những là không có lọt vào Tào Tháo khen, ngược lại là lại ăn hai mươi quân côn.

Tào Tháo lần này rõ ràng là có chút động chân hỏa, làm binh lính luân gậy gộc thời điểm không cần thủ hạ lưu tình, trực tiếp cấp Tào Ngang đánh cái da tróc thịt bong, máu tươi chảy ròng.

Khó trách ngươi tiểu tử này năm gần đây binh pháp, sách luận, văn học, thơ từ, cung mã mọi thứ đều không có tiến bộ, nguyên lai là

đem tinh thần đầu cho ta dùng đến viết tiểu phá văn lên đây?

Đánh chết ngươi này nghịch tử! Làm ngươi lại không làm việc đàng hoàng!

Đối với Tào Tháo tới nói, hắn tuy rằng thích xem tiểu văn, nhưng lại không thích làm chính mình gia hài tử viết tiểu văn…… Hắn chỉ xem con nhà người ta viết, tỷ như nói Đào Khiêm con của hắn.

Giáo dục hài tử quan trọng nhất một cái cũng không phải tấu, mà là muốn đi cùng hắn giảng đạo lý, cùng hắn cần câu thông, nói cho hắn cái gì là đối, cái gì là sai.

Thực hiển nhiên, cả ngày bận về việc quân quốc đại sự Tào Tháo cũng không có nắm giữ đến trong đó chân lý.

Sự tình yêu cầu đương cha đi theo hài tử giảng đạo lý, mà không phải luân cây gậy, đặc biệt là Tào Ngang đã thành niên, có chính mình nhận tri năng lực, đơn thuần tấu hắn ngược lại sẽ chỉ làm hắn có càng cường nghịch phản tâm lý.

Dựa vào cái gì ngươi có thể xem, ta liền không thể viết!

Đại hán triều lấy hiếu trị thiên hạ, lời này Tào Ngang không thể trực tiếp cùng Tào Tháo nói, hắn chỉ có thể đem sự tình nghẹn ở trong lòng, chính mình yên lặng đi làm.

Tào Tháo một phen hành động, chẳng những không có đánh diệt Tào Ngang tính tích cực, ngược lại là càng thêm kiên định hắn tin tưởng.

Tào Ngang dốc lòng muốn trở thành chư hầu vòng trung ưu tú nhất tác gia.

……

Đào Thương phái người, đem Viên Đàm, cán bộ cao cấp, Bàng Kỷ đám người mang theo tới, cũng giáp mặt nói cho bọn họ Viên Thiệu bị thua tin tức.

Tin tức vừa nói ra tới, ba người giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh, ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, thế nhưng là không muốn tin tưởng.

”Đào công hay là nói dối chăng? Hắc hắc hắc, thân là đương triều thái phó, ngài này nói dối bản lĩnh cũng không tránh khỏi quá thấp kém một ít đi?” Bàng Kỷ tự cho là đúng đối Đào Thương hỏi đến.

Đào Thương lười đến cùng hắn bẻ xả.

Hắn nhìn đều không nhìn Bàng Kỷ liếc mắt một cái, chỉ là bình tĩnh nhìn Viên Đàm, nói:” Hôm nay chiến sự đã định, là ta nên thực hiện đã từng đối huynh trưởng hứa hẹn, trước mắt không có chiến sự, ta sẽ phái người đưa các ngươi vài vị hồi Hà Bắc, tới rồi Nghiệp Thành, còn thỉnh huynh trưởng thay ta hảo sinh khuyên giải Viên công, lấy biểu ta đối này an ủi chi tình.”

Viên Đàm hầu kết một lăn lộn, nói:” Đào…… Thái phó, gia phụ thật sự đã binh bại hồi Nghiệp Thành?”

Đào Thương cười tủm tỉm nói:” Huynh trưởng, đào mỗ biết ngươi không muốn tin tưởng, việc này ta cũng là cảm thấy không thể tưởng tượng, chỉ là đại tướng quân nếu là không có bại trận, ba vị trước mắt ứng không phải bị đào mỗ thả chạy, mà hẳn là bị đại tướng quân cứu đi…… Đúng không?”

Nghe xong lời này, Viên Đàm cùng Bàng Kỷ, cán bộ cao cấp đám người mới vừa rồi á khẩu không trả lời được.

Quả thật như Đào Thương lời nói, nếu là Viên Thiệu chiếm cứ ưu thế, này hết thảy hết thảy liền đều quá không phù hợp lẽ thường.

Nhưng nếu là làm cho bọn họ tiếp thu bên ta thất bại……

Như vậy nhiều binh mã, như vậy nhiều chiến tướng, như vậy cường đại thế lực, cư nhiên sẽ thất bại?

Cán bộ cao cấp cùng Bàng Kỷ miễn miễn cưỡng cưỡng khen ngược, Viên Đàm giờ phút này trạng thái lại là phi thường không đối

tịch mịch.

Hắn giờ phút này tâm giống như bị châm đã đâm giống nhau khó chịu.

Đào Thương làm như nhìn ra Viên Đàm trong lòng không mau, cất bước đi qua đi, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Hiền Tư huynh không cần như thế, chính cái gọi là thắng bại là binh gia chuyện thường, ngươi Hà Bắc chi hoàn cảnh đại vật bác, dân cư đông đúc, càng kiêm là lương, muối, mã toàn không thiếu, ngày sau xưng hùng thiên hạ vẫn như cũ không phải việc khó, kẻ hèn tiểu bại ngươi vẫn là không cần để ở trong lòng mới là, trở về sẽ cũng nhiều khuyên nhủ đại tướng quân, làm hắn nhiều hơn giải sầu mới là.”

Viên Đàm cúi đầu trầm tư một hồi, đột nhiên nói: “Đào huynh nếu là phương tiện, chẳng biết có được không báo cho ta này chiến trong đó tình hình cụ thể và tỉ mỉ?”

Chiến sự đã qua đi, Đào Thương không cần thiết hướng Viên Đàm ẩn nấp, ngay sau đó hướng hắn đem sự tình nói một lần.

Sau khi nói xong, Đào Thương lại dừng một chút nói: “Huống chi này bại nhìn như sụp đổ, kỳ thật bất quá là binh mã tứ tán mà thôi, đại bộ phận binh lực chỉ là bị đuổi tản ra mà thôi, tương lai một lần nữa triệu tập, nhất định dốc sức làm lại.”

Đào Thương lời này tuy rằng nói không tật xấu, nhưng Viên Đàm cũng không phải thuần ngốc tử, nhiều ít là biết một ít thực tế tình huống.

Mấy chục vạn binh mã không có khả năng sẽ bị toàn diệt, đừng nói sát mấy chục vạn người, chính là tại như vậy đoản thời gian làm đào tào hai quân thấu mấy chục vạn nước bọt cũng có thể mệt chết bọn họ ăn cơm, Viên quân đại bộ phận binh mã chỉ là lửa đốt liên doanh, bởi vì kinh hoảng mà bị đuổi tản ra.

Nhưng xua tan, cũng không đại biểu bọn họ ngày sau liền nhất định sẽ hồi Hà Bắc.

Thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, rất nhiều người liền gia đều không có, ở đâu tồn tại đều là tồn tại, không nhất định liền thế nào cũng phải về quê đi.

Lại nói Đông Hán những năm cuối giao thông không tiện, từ Hà Nam hồi Hà Bắc cũng không phải là mua trương vé tàu cao tốc ba bốn giờ liền đi trở về đơn giản như vậy, chỉ là vượt qua Hoàng Hà là có thể muốn bọn họ mệnh, thả còn cần trải qua tầng tầng trạm kiểm soát, chính mình một người độc hành ở vùng hoang vu, thậm chí còn có khả năng sẽ gặp phải hổ báo sài lang.

Lúc ấy dã thú chính là tùy ý có thể thấy được, không chỉ là ở vườn bách thú mới có thể thấy lão hổ.

Những cái đó thất lạc binh tướng rất có khả năng chính là gần đây đặt chân, sau đó lại thám thính địa phương huyện phủ chính sách, ở Trung Nguyên hoặc là Từ Châu tìm một chỗ an cư lạc nghiệp, hoặc là thật sự cùng đường, vào rừng làm cướp cũng là có khả năng, nhưng chính là hồi Hà Bắc tỷ lệ thấp nhất.

Như thế tính ra, thời gian dài, những người này lực chung quy vẫn là thành Tào Tháo cùng Đào Thương hạt hạ tiềm tàng dân cư, bằng bạch vô cớ tiện nghi bọn họ.

Tưởng tượng đến nơi đây, Viên Đàm trong lòng liền nhịn không được ở lấy máu.

Này nhưng đều là Hà Bắc tinh anh thanh tráng a, liền như vậy tiện nghi Tào Tháo cùng Đào Thương?

Tào Tháo có thể khác nói, nhưng Đào Thương…… Tuy rằng biết rõ hắn là bên ta địch nhân, nhưng Viên Đàm đối Đào Thương lại trước sau hận không đứng dậy.

Ít nhất hắn so Viên Thượng càng giống cái huynh đệ.

Nhân tâm đều là thịt lớn lên.

Bằng tâm mà nói, Đào Thương đối Viên Đàm xác thật không tồi, hơn nữa trận này đại chiến, cũng không phải Đào Thương khơi mào tới.

Cung cấp mấy người trở về phản xe ngựa đã ở trại ngoại, Đào Thương mệnh mấy người lên xe, cũng lệnh lăng thao cùng Trương Huân dẫn dắt một chúng hảo sinh hộ tống, thẳng đến đưa bọn họ đưa ra cảnh phía sau có thể.

Viên Đàm bước lên xe ngựa, trên nét mặt tràn ngập phức tạp.

”Huynh trưởng bảo trọng.” Đào Thương hướng về phía Viên Đàm bái biệt.

Viên Đàm trong lòng chấn động, không biết vì sao rất là cảm động, cũng là hướng về phía Đào Thương đáp lễ.

”Đào huynh đệ, chúng ta sau này còn gặp lại!”

Nghe xong lời này, Đào Thương trên mặt lộ ra mỉm cười.

Yên tâm đi, chúng ta thực mau liền sẽ gặp mặt, bất quá khi đó, gặp mặt địa phương đem không ở là Hoàng Hà lấy nam, uuk a n s h u. com mà là các ngươi Hà Bắc địa giới.

……

Trận chiến Quan Độ đánh thắng, kế tiếp đó là dọn sạch quanh thân mối họa cùng chỉnh đốn nội cần quân vụ cùng với giải quyết tốt hậu quả.

Không cần coi khinh này đó việc vặt vãnh, nói thật liền những việc này vụn vặt trình độ, ở trình độ nhất định đi lên giảng, so trận chiến Quan Độ còn muốn cho đầu người đau.

Mà theo Viên Thiệu bại trận cùng Hà Bắc quân tan tác, Tào Tháo cùng Đào Thương, này hai gã kiêu hùng đường ai nấy đi nhật tử cũng bắt đầu đề thượng nhật trình.

Đại gia mặt ngoài như cũ là cười ha hả, nhìn phi thường hiền lành, nhưng lẫn nhau đều trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Đều là tu hành hồ ly ngàn năm, ai không biết ai nha?

Không chỉ là Tào Tháo cùng Đào Thương, chính là hai quân cao giai mưu sĩ cùng chiến tướng gặp mặt, lẫn nhau gian cũng nhiều vài phần hư bộ cùng phòng bị chi ý.

Chỉ chớp mắt, thời gian đã tới rồi Đào Thương hẳn là cùng Tào Tháo ly biệt nhật tử.

Thân là chủ nhà Tào Tháo, ở chính mình lều lớn an bài một hồi long trọng đưa tiễn yến hội, dùng để vui vẻ đưa tiễn cộng đồng chiến tuyến Từ Châu các minh hữu.

Nhưng ai lại có biết hay không này có phải hay không lại một hồi âm mưu đâu? Loại sự tình này, ai cũng nói không chừng.

Kết quả là, ở yến hội nhật tử, Đào Thương lãnh tới hạng nặng võ trang chiến tướng cùng tinh nhuệ bọn lính.

Mọi người đều không phải thứ tốt, ai cũng đừng quá mức tin tưởng ai, ăn cơm có thể, nhưng phối trí nhất định phải toàn.

Tào Tháo cũng là giống nhau, lãnh một đám toàn thân mặc giáp trụ chiến tướng tự mình tới đón tiếp Đào Thương.

Vừa thấy đến Đào Thương lãnh tới trận thế, Tào Tháo không khỏi sửng sốt.

”Tử Độ hiền đệ, này thật là thật lớn trận thế a, không biết còn tưởng rằng ngươi là tới công trại, ngươi xem ngươi này nơi nào như là tới uống rượu?”

Đào Thương cười ha hả nói: “Mạnh Đức huynh cũng không kém a, thỉnh nhân gia ăn cơm còn như vậy hạng nặng võ trang, tam quân giáp, không biết cho rằng ngươi muốn đem ta làm đồ nhắm đâu.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 576: mượn đường mà đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo cùng Đào Thương tuy rằng đều lẫn nhau đề phòng, nhưng lại cũng đều lẫn nhau lẫn nhau lý giải.

Đây là loạn thế, đây là nhân tâm, chúng sinh muôn nghìn ai cũng không thể đặt mình trong với sự ngoại.

Hai người cười lớn nắm tay đi vào tào doanh trước an bài tốt đất trống giáo trường, mặt sau một chúng hãn tướng chia làm hai liệt, theo thứ tự mà nhập.

Doanh cửa đất trống phía trên, đã giá nổi lên rất nhiều chỗ lửa trại, hừng hực liệt hỏa trên cao mà vũ, mà lửa trại mặt trên đang ở bị huân nướng dê béo còn lại là tư tư hướng ra phía ngoài mạo du, chọc người ngón trỏ đại động, đại đàn đại đàn rượu ngon bị tào quân các binh lính dọn tới rồi nơi sân ở giữa, khai đàn lúc sau rượu mùi hương bốn phía, mọi người một đám nghe toàn nhịn không được nuốt nước miếng.

Mà không chỉ là thịt dê, còn có rất nhiều thực đỉnh bị tào binh người hầu nhóm cầm đi lên, bên trong có các loại mụn nước chế lộc thịt chờ món ăn hoang dã.

Đào thị chư tướng có ngồi xuống có hầu đứng ở một bên, đại gia các có phần công, thực hiển nhiên, tất cả mọi người không có bị này ca vũ thăng bình mặt ngoài hiện tượng sở mê hoặc, hiện tại đại gia đã không ở tín nhiệm đối phương mỗi người.

Mà tào quân võ tướng nhóm cũng là như thế, bọn họ giống như nhìn chằm chằm một đám dã thú giống nhau nhìn chằm chằm lấy Triệu

Vân, Từ Hoảng, Hứa Chử đám người cầm đầu đào quân võ tướng nhóm.

Tào Tháo cười ha hả sai người đem rượu tước thế mọi người chân hảo, sau đó liền thỉnh mọi người sôi nổi giơ lên chén rượu chè chén.

”Lần này đại thắng Viên Thiệu, lui Viên Thiệu mấy chục vạn chúng, đến này đại thắng, phóng nhãn cổ kim, nào có này vinh thay? Đến này chờ kỳ công toàn lại hai quân tướng sĩ anh dũng giết địch, hôm nay giá trị này thịnh yến, chúng ta ở đây người thả trước cộng uống này tước, lấy tráng thanh thế cũng……”

Tào Tháo nói không đợi nói xong, liền thấy Đào Thương trong tay rượu tước đột nhiên “Lạch cạch” một tiếng thật mạnh ngã ở trên mặt đất.

Mọi người đều ở nghiêm túc nghe Tào Tháo nói, cho nên đều mặc không lên tiếng, trường hợp thực tĩnh, Đào Thương liền tước ngã xuống đi, thanh âm tuy rằng không lớn, lại dị thường bén nhọn, tức khắc khiến cho ở đây mọi người khẩn trương.

Rất nhiều người thậm chí đều sôi nổi bắt tay phóng tới trên chuôi kiếm.

Lại thấy Đào Thương đầu tiên là tả hữu mọi nơi nhìn xem, hắn nghiêm túc nhìn quét bốn phía một vòng, xác nhận không có lầm sau, mới vừa rồi dùng sức phồng lên chưởng, một bên cười đối Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh nói thật sự là quá tốt, thực sự là nhập mộc tam phân, một lời trúng đích, lời nói chi khẩn thiết thế nhưng là đem đào mỗ trong tay rượu tước đều cấp cảm động rớt! Huynh đệ ta cũng là thật vô dụng, vừa đến thời khắc mấu chốt liền lão khẩn trương……”

Dứt lời, cười ha hả từ trên mặt đất đem rượu tước nhặt lên, sai người lại đem rượu tước chân mãn.

Người khác nhưng thật ra cũng chưa đem cái này chi tiết đương hồi sự, Tào Tháo lại là bị Đào Thương khí ngứa răng.

Bởi vì hắn thật sự là quá hiểu biết Đào Thương.

Ngươi khẩn trương? Ngươi khẩn trương cái rắm a! Ở đây không một người so ngươi còn tinh.

Tiểu tử này nơi nào là một không cẩn thận rớt rượu tước, hắn rõ ràng chính là biểu thị" ném ly vì hào", nhìn xem chính mình rốt cuộc ở không ở doanh trại trung an bài đao phủ thủ!

Tâm nhãn toàn con mẹ nó làm ngươi dài quá!

Hắn là thật đem tào mỗ này trở thành là Hồng Môn Yến, quả thực này đây tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi bụng!

Còn quăng ngã ly? Ngươi dứt khoát trực tiếp xốc cái bàn thử một lần bái.

Bất quá Tào Tháo trong lòng khó chịu về khó chịu, nhưng hắn trong tiềm thức thật đúng là suy xét quá muốn hay không an bài đao phủ thủ.

Nhưng tinh tế nghĩ tới lúc sau vẫn là tính.

Thứ nhất Đào Thương khẳng định sẽ phòng bị chính mình, hắn tới dự tiệc sở mang người tuyệt không sẽ thiếu, mà sự thật chứng minh cũng xác thật như thế.

Đến lúc đó Tào Tháo chẳng những vây không được hắn, hai người còn sẽ trực tiếp xé rách da mặt, thả làm thiên hạ cười nhạo.

Thứ hai Viên Thiệu tuy bại, nhưng rốt cuộc đi rồi không lâu lắm, không thể không phòng bị hắn đánh cái hồi mã thương, ngóc đầu trở lại.

Tam tắc trải qua trận này đại chiến, bên ta đã mệt, Trung Nguyên cũng là yêu cầu yên ổn, trước mắt xác thật không phải cùng Đào Thương giao thủ hảo thời cơ. Ít nhất đến nhịn qua cái này giai đoạn rồi nói sau.

Bởi vậy Tào Tháo đem cái này mai phục đao phủ thủ vụng về ý tưởng, thật sâu chôn ở trong lòng, cũng không có thực thi ra tới.

Tuy rằng hắn cũng là tâm tồn tà niệm, nhưng thấy Đào Thương phòng cẩu dường như phòng bị hắn, Tào Tháo trong lòng chính là không thoải mái.

Ta lại không thật đương cẩu, ngươi dựa vào cái gì như vậy phòng ta?

Tào Tháo đây là có điểm không nói đạo lý, pha tùy hứng.

Này đệ nhất tước rượu bởi vì Đào Thương hành động, khiến cho người uống không mùi vị, dư lại tiệc rượu quá trình cũng liền cơ bản thành đi ngang qua sân khấu, hai bên giống như đề phòng cướp dường như cho nhau đê, đại gia lẫn nhau trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, kính rượu thời điểm khách khí trình độ mấy dục làm người buồn nôn.

Tiệc rượu tiến hành tới rồi một nửa, Quách Gia hướng về phía Đào Thương sử một cái ánh mắt.

Đào Thương hiểu ý, ngay sau đó đối Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh, còn nhớ rõ ngươi lúc trước đối ta cái kia hứa hẹn đi?”

Vừa nói” hứa hẹn” hai chữ, Tào Tháo tức khắc có điểm mạo mồ hôi.

”Tào mỗ đời này hứa hẹn không ít, nhưng cũng không phải ai cọc ai kiện đều có thể nhớ rõ…… Đào huynh đệ nói chính là kia một kiện?”

Vừa thấy Tào Tháo biểu tình, Đào Thương liền không khỏi vui vẻ.

Loại vẻ mặt này hắn quá quen thuộc.

Ngày thường nói dối rải nhiều chính là loại vẻ mặt này, vừa nghe người khác hỏi hắn muốn hứa hẹn liền trong lòng chột dạ.

Đào Thương hướng về phía Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh không cần sợ hãi, chính là không lâu phía trước một chuyện nhỏ, lúc ấy

đào mỗ cùng lệnh công tử cùng từ Hứa Xương mà về, tại hạ từng xin chỉ thị Mạnh Đức huynh, nếu ý trời sử Viên Thiệu bại, ta dục mượn hướng Dĩnh Xuyên Dương Địch chi đạo một hàng, sau đó lại trở về Từ Châu, không biết Mạnh Đức huynh duẫn không?”

”A!” Tào Tháo bỗng nhiên một phách trán, bừng tỉnh mà ngộ nói: “Nguyên lai là chuyện này! Tào mỗ nhớ rõ.”

“Mạnh Đức huynh, tiểu đệ ý muốn ít ngày nữa sắp rút quân khởi hành, binh phản Từ Châu, nhưng ở hồi Từ Châu phía trước, ta dục trước mượn đường hướng Dương Địch một hàng, nói vậy Mạnh Đức huynh hẳn là sẽ tuân thủ hứa hẹn đi? Đây chính là chúng ta nói tốt.”

Tào Tháo cũng không có sốt ruột nói chuyện, mà là mắt lé nhìn thoáng qua hắn bên người Hí Chí Tài.

Hí Chí Tài loát theo trên cằm râu, suy tư sau một lúc lâu lúc sau, tiếp theo liền hướng Tào Tháo gật đầu ý bảo.

Hí Chí Tài động tác tuy rằng thực rất nhỏ, nhưng như cũ là không sai chút nào rơi vào Quách Gia trong mắt.

Quách Gia không ra tiếng, trong lòng lại là ở trong tối sảng.

Hí Trung lão cẩu, thả xem lúc này đây Quách mỗ chơi không chơi chết ngươi.

Tào Tháo biết, Hí Chí Tài là trái lo phải nghĩ, cũng không nghĩ tới cái gì sơ hở chỗ, cho nên mới tưởng chính mình gật đầu ý bảo, làm chính mình chấp hành hai người lúc trước kế hoạch.

Tào Tháo tin tưởng càng tăng lên.

Hắn đối Đào Thương gật đầu, hào khí nói: “Tào mỗ nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao có thể có cùng huynh đệ chơi xấu hành vi? Đào huynh đệ lúc trước giúp ta bảo vệ cho Hứa Xương, đối ta không thể nói

không ân trọng, tào mỗ nói chuyện giữ lời, ngươi nếu muốn đi, kia tào mỗ tuyệt không cản ngươi là được.”

Đào Thương cười giơ lên rượu tước, lại cùng Tào Tháo uống lên một trản: “Đa tạ Mạnh Đức huynh khẳng khái, tiểu đệ bái tạ.”

“Bất quá đâu……” Tào Tháo loát theo trên cằm râu, chậm rì rì nói: “Tuy rằng là còn nhân tình, nhưng ngươi nhiều như vậy nhân mã quá cảnh, này qua đường phí nhiều ít hay là nên giao điểm, ít nhất là như vậy cái ý tứ……”

Đào Thương lắc đầu nói: “” Mạnh Đức huynh, ngài lời này liền không trượng nghĩa, bằng hai ta giao tình còn có lần này cộng khắc Viên Thiệu đồng minh chi nghị, ngươi nếu là hỏi ta lấy tiền, ta nửa đêm phi đâm chết ở nhà ngươi ngoài cửa lớn không thể.”

“Lời này thật sự! Không gạt ta chăng?” Tào Tháo hai tròng mắt tức khắc tỏa ánh sáng, đã có thể được tiền lại có thể diệt trừ rớt chính mình cường đại nhất đối thủ, cơ hội như vậy phóng nhãn thiên hạ chính là không nhiều lắm.

Đào Thương mẫn một ngụm rượu, lão thần khắp nơi nói: “Đậu ngươi chơi đâu, nhạc a nhạc a phải, thật là, người này tuổi lớn chuyện gì đều thật sự.”

Tào Tháo: “……”

……

Mấy ngày lúc sau, Đào Thương mệnh Triệu Vân cùng Tang Bá, Lý Thông ba người vì trước bộ tiên phong, suất lĩnh một chi xốc vác binh mã đi trước hồi Phái Quốc chỉnh đốn, phùng sơn mở đường, ngộ thủy bắc cầu, mà chính hắn còn lại là suất lĩnh kế tiếp nhân mã bắt đầu tây hướng, hướng tới Dương Địch nơi hành quân mà đi.

Đương nhiên, Đào Thương chuyến này mỹ kỳ danh rằng là vì bái tế Khổng Trụ.

Tào Tháo thám tử vẫn luôn ở chặt chẽ quan sát đến Đào Thương hành động, thẳng đến dò xét được hắn binh mã xác thật đều rời đi quan độ hạt cảnh, Tào Tháo liền lập tức phái ra tìm tới các lộ tướng quân, chuẩn bị hạ đạt chính mình mệnh lệnh.

“Nguyên Nhượng, tử liêm, hai người các ngươi suất lĩnh một con trọng binh, đi trước hồi Hứa Xương đóng quân, mặt ngoài là trở về Hứa Xương truân quân mở đường, nhưng kỳ thật muốn nghiêm mật giám thị Đào Thương hướng đi, chỉ chờ hắn binh mã bước vào Dĩnh Xuyên Dương Địch cảnh nội một bước, liền lập tức xuất binh, cắt đứt Đào Thương trở về hướng Phái Quốc đường về, ngươi chờ cũng không cần cùng hắn quá nhiều giao thủ, chỉ cần đem hắn vây ở Dương Địch cảnh nội, đến lúc đó tào mỗ sẽ tự suất lĩnh trung quân chi viện, chỉ chờ hắn lương thảo tuyệt đoạn, liền có thể bất chiến mà thắng.”

Hạ Hầu Đôn cùng Tào Hồng nghe vậy ngay sau đó lĩnh mệnh.

”Tư Không, ngài vì sao không tự mình đi trước? Như thế nắm chắc chẳng phải là lớn hơn nữa?”

Tào Tháo nghe xong vấn đề, ngay sau đó đáp mọi người nói: “Đào Thương phi kẻ đầu đường xó chợ, tào mỗ hiện tại còn không thể hành động thiếu suy nghĩ, để tránh làm Đào Thương hoài nghi, mất đi tiên cơ, ta trước làm bộ bất động, làm hắn cho rằng tào mỗ lơi lỏng, liền tự đi làm chuyện của hắn, sau đó đến lúc đó…… Hắc hắc, hắn nếu chính mình muốn đi Dĩnh Xuyên tìm chết, kia tào mỗ liền thành toàn hắn thì đã sao?”

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 577: Lý quách cùng Giả Hủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trận chiến Quan Độ kết thúc, Viên Thiệu hoảng sợ trốn trở về Hà Bắc, cũng là bởi vậy, những cái đó ở chiến sự kết thúc trước, bị Đào Thương cùng Tào Tháo dùng để làm nhiễu loạn Hà Bắc quận huyện quân yểm trợ, cũng liền dựa theo kế hoạch đều triệt trở về.

Giờ này khắc này Giả Hủ đã phụng Tào Tháo chi mệnh từ Trung Nguyên chiến trường đến Lạc Dương, cùng Chung Diêu cùng nhau làm tiếp ứng, nghênh hồi từ Hà Bắc khải hoàn Lý Giác cùng Quách Tị.

Năm đó Trường An một trận chiến, Giả Hủ cấu kết Tào Tháo, nội ứng ngoại hợp cướp đi thiên tử, cùng sử dụng này chiến dịch lệnh Lý Giác, Quách Tị, Mã Đằng, Hàn Toại bốn gã Quan Tây chư hầu nhiều ít năm đều thẳng không dậy nổi sống lưng tới. Bại kia kêu một cái táng gia bại sản, tuy chết hãy còn vinh.

Giả Hủ năm đó ở ngưu phụ dưới trướng là lúc, từng cùng Lý Giác thông đồng quá một thời gian, ngay lúc đó Lý Giác đối hắn là thích cực kỳ, thật là tôn sùng, này cũng chính là Giả Hủ là cái các lão gia, họ giả nếu là cái nữ tử, Lý Giác thế nào cũng phải nạp hắn không thể.

Đáng tiếc chính là, Lý Giác một mảnh thiệt tình, đổi lấy chính là Giả Hủ độc ác tính kế cùng vô tình.

Hoàng đế không có, địa bàn không có, tam phụ nơi ở khó dừng chân, Lý Giác cùng Quách Tị giống như chó nhà có tang, ở trung thổ phía tây nơi nơi lưu lạc.

Cùng xin cơm không có gì khác nhau, duy nhất một chút so xin cơm cường chính là, bọn họ có thể đoạt.

Mà Lý Giác đối Giả Hủ ái, cũng bởi vì chuyện này mà biến thành ngập trời hận ý.

Hắn hận không thể đem Giả Hủ cắt thành cá sống cắt lát dính muối ăn.

Nhưng hắn cho dù lại hận Giả Hủ, hiện tại Lý Giác cũng đến dựa vào Tào Tháo ăn cơm, mà Giả Hủ thân là Tào Tháo bên người ngầm ưng xà phủ chủ sự, cũng là hắn một thanh chủy thủ, bởi vậy Lý Giác ném chuột sợ vỡ đồ, cũng không dám thật đem Giả Hủ thế nào.

Nhưng bất động Giả Hủ, liền không mang theo liền Lý Giác sẽ cho hắn hoà nhã tử.

Lý Giác cùng Quách Tị binh mã từ tam hà trở về lúc sau, Giả Hủ cùng Chung Diêu suất binh tới Lạc Dương cửa thành ngoại nghênh đón.

Thành Lạc Dương năm đó gặp Đổng Trác độc hại lúc sau, biến thành một mảnh phế tích, bất quá mấy năm gần đây trải qua Chung Diêu sửa chữa cùng cải thiện, lại lần nữa khôi phục một ít sinh cơ, bốn phương tám hướng lưu dân lại lần nữa quy phụ tới rồi Lạc Dương trị hạ, ngày xưa hán đều dần dần lại khôi phục một ít ngày xưa phong mạo, Chung Diêu có thể nói là công không thể không.

Nhưng Lý Giác thực hiển nhiên cũng không đem này đó đương hồi sự, này lại cũng khó trách, năm đó hắn đó là đốt cháy Lạc Dương chủ yếu nhân vật chi nhất, có thể nói là đi theo Đổng Trác tiếp tay cho giặc quan trọng đồng lõa, này thiên tính hung ác thích giết chóc, có thể đem Lạc Dương cùng bá tánh đương hồi sự mới là lạ.

Có thể nói là trời sinh kẻ phá hư.

Thấy Chung Diêu, Lý Giác xoay người xuống ngựa, hướng về phía hắn chắp tay thi lễ.

Quách Tị cũng là cùng lại đây gặp nhau.

Chung Diêu cười ha hả đối bọn họ hai người nói: “Hai vị tướng quân lần này tập kích quấy rối Tịnh Châu tam hà địa giới vất vả, trong đó công lao Chung Diêu đã tất cả đều thượng biểu, làm thư Tư Không, Tư Không đối nhị vị tướng quân công tích đã là biết rõ.”

Quách Tị cười hướng Chung Diêu nói: “Làm phiền chung công tương trợ, quay đầu lại ta hai người được tào Tư Không chỉ phong thưởng, tất có thâm tạ.”

Chung Diêu cười ha ha, nói: “Nhị vị tướng quân không cần như thế, Tư Không có thể được nhị vị tướng quân tương trợ, cũng là trời cho lúc đó, rốt cuộc nhị vị tướng quân chính là ngày xưa Tây Lương trong quân dũng mãnh nhất thiện chiến hai gã lực sĩ, sở thống ngự cũng là Tây Lương trong quân tinh nhuệ.”

Chung Diêu lời này rất là xuôi tai, đem Lý Giác nghe vui tươi hớn hở, dùng sức gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Liền ở ngay lúc này, Giả Hủ từ Chung Diêu phía sau lóe ra tới, nói: “Trước mắt tào Tư Không ở trung mưu huyện trữ hàng một bộ phận lương thảo, nhị vị tướng quân binh mã ở Tịnh Châu lương tẫn, hơi làm nghỉ ngơi chỉnh đốn lúc sau, liền có thể đi đường đi nhắm thẳng Trung Nguyên, nơi đó tự nhiên sẽ có người tiếp ứng.”

Lý Giác vừa thấy Giả Hủ, sắc mặt tức khắc biến đổi.

“Ngươi như thế nào tại đây?” Lý Giác nghiến răng nghiến lợi hướng về phía Giả Hủ nói.

Giả Hủ mặt vô biểu tình, không thấy hỉ nộ, thật dài hướng Lý Giác chắp tay thi lễ, nói: “Hồi Lý tướng quân lời nói, lão phu phụng tào Tư Không chi mệnh, thứ nhất ở Lạc Dương cùng chung công cùng tiếp kiến nhị vị, thứ hai cũng là vì Tư Không mưu hoa hắc sơn việc.”

Lý Giác đối Giả Hủ nói không hề có nghe đi vào, một đôi mắt trừng mắt giống như chuông đồng giống nhau, hung tợn nhìn chằm chằm Giả Hủ, cơ hồ đều có thể phun ra hỏa tới.

Này cũng chính là Lý Giác khắc chế chính mình cảm xúc đâu, bằng không hắn nhất định sẽ nhào lên đi hung hăng cắn Giả Hủ mấy khẩu.

Chung Diêu nhìn ra tình hình không đúng, vội vàng đứng ra làm người điều giải, đối Lý Giác nói: “Giả Văn Hòa nói rất đúng, Lạc Dương lương thảo không đủ hai vị tướng quân thời gian dài nghỉ mã, hai vị tướng quân nhưng tại đây nghỉ ngơi chỉnh đốn hai ngày, sau đó đi Huỳnh Dương đường đi đi trước trung mưu huyện, nơi đó đều có binh tướng tiếp ứng nhị vị, cũng phụng lấy lương thảo nghỉ ngơi chỉnh đốn binh mã.”

Lý Giác thật dài thở phào nhẹ nhõm, ngăn chặn trong ngực tức giận,: “Nghỉ ngơi chỉnh đốn hai ngày liền không cần! Lý mỗ người ăn không quen này Lạc Dương rượu thịt, thấy không quen bằng mặt không bằng lòng tiểu nhân, ta cùng Quách tướng quân tức khắc liền xuất phát đi trước trung mưu huyện đó là.”

Chung Diêu nghe vậy nói: “Tướng quân liền mã đều không nghỉ ngơi một chút sao?”

Quách Tị cũng là sầu khổ nói: “Lý huynh, bằng không, trước tiên ở Lạc Dương ngủ một đêm cũng đúng a……”

“Muốn ngủ chính ngươi ngủ đi.” Lý Giác hung hăng xem xét hắn liếc mắt một cái, ngay sau đó xoay người lên ngựa, tiếp đón binh tướng vòng thành mà đi, thẳng đến mặt đông mà đi.

Quách Tị thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ hướng Chung Diêu cáo từ.

Đãi hai người thân ảnh càng lúc càng xa lúc sau, Giả Hủ đột nhiên tò mò quay đầu nhìn về phía Chung Diêu, nói: “Lý Giác trong miệng vừa mới lời nói tiểu nhân, chẳng lẽ là chỉ chung công ngươi sao? Ngươi chừng nào thì đắc tội hắn.”

Chung Diêu bị Giả Hủ khí quả muốn cười.

“Cái gì nói ta! Rõ ràng đó là chỉ ngươi lão già này! Ai, Văn Hòa công, ngươi cùng Lý Giác ăn tết, thả không dễ giải, ngày sau cùng tồn tại Tư Không trướng hạ, còn cần thận trọng hành sự a.”

Giả Hủ cảm kích gật gật đầu, nói: “Đa tạ chung xã giao tâm, yên tâm đi, Lý Giác chính là thất phu, dũng mà vô mưu, hắn sẽ không lấy lão phu thế nào.”

Chung Diêu toét miệng: “Văn Hòa công hiểu lầm. Ta làm ngươi thận trọng hành sự, là sắp tới sau ở Tư Không trướng hạ, ngươi nhẹ lấy nhẹ phóng, đừng đem Lý Giác hướng chết dọn dẹp, rốt cuộc Tư Không hiện tại còn dùng đến hắn…… Lão phu nhưng chưa từng lo lắng ngươi sẽ bị Lý Giác sở trị, ngươi suy nghĩ nhiều.”

Giả Hủ nghe vậy, luôn luôn giếng cổ không dao động trên mặt ít có lộ ra tươi cười.

Xem ra chính mình là tự mình đa tình.

Chung Diêu nghiêm túc nhìn chằm chằm Giả Hủ, đối hắn nói: “Trương bạch kỵ bên kia sự tình, tiến triển thế nào?”

Giả Hủ thở dài khẩu khí, nói: “Trương bạch kỵ vẫn luôn dựa theo lão phu phân phó, âm thầm liên hệ hắc sơn đào thăng, hy vọng có thể dùng hắn khuyên bảo Trương Yến quy hàng tào Tư Không, chỉ là Bạch Nhiễu đối việc này pha là phản đối, hắn tựa hồ là cực lực nhận định Từ Châu Đào Thương, hiện giờ Trương Yến cũng là do dự chưa quyết, bất quá nghe trương bạch kỵ truyền quay lại tới nói, Trương Yến làm như có chút khuynh hướng Đào Thương.”

Chung Diêu nghe vậy tức khắc cả kinh, nói: “Hắc sơn quân tuy rằng không phải quỹ đạo quân, thả có sinh binh lực mấy năm gần đây cũng là bị Viên Thiệu tiêu diệt không ít, nhưng hạ hạt dân cư đông đúc, không thể bỏ qua, nếu là quy thuận Đào Thương, lại là đối Tư Không bá nghiệp có ngại, tựa này đương như thế nào cho phải?”

Giả Hủ nghe vậy cũng không sốt ruột, hắn chỉ là loát theo sợi râu, một đôi vẩn đục đôi mắt nhìn phía nơi xa phía chân trời.

Suy nghĩ sau một lúc lâu lúc sau, liền thấy Giả Hủ thật dài thở dài, nói: “Nếu là Trương Yến thật sự hạ quyết tâm, kia lão phu chỉ có thể lại vất vả vất vả, nghĩ cách giúp Tư Không trừ bỏ hắn, khác đổi một người hắc sơn chi chủ mới là.”

Chung Diêu nghe xong bực này nhẹ nhàng bâng quơ nói, cả người không tự chủ được thẳng run.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 578: địch bất động ta bất động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đại quân bái biệt Tào Tháo lúc sau, liền hướng về Dĩnh Xuyên Dương Địch phương hướng chậm rãi đẩy mạnh mà đi.

Mà Tào Tháo này mặt lại bắt đầu chơi nổi lên tiểu tâm tư.

Hắn một mặt phái Hạ Hầu Đôn cùng Tào Hồng suất lĩnh một chi bưu quân trở về Hứa Xương, mặt ngoài nhìn như là hồi phòng, kỳ thật lại là chờ đợi Đào Thương binh mã vừa vào cảnh, liền lập tức cắt đứt hắn đường về, làm này có gia khó về.

Mà Tào Tháo bản nhân cũng là ở quan độ đại doanh chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, chỉ chờ đem Đào Thương binh mã vây ở Dĩnh Xuyên lúc sau, liền quy mô xuất kích, nhất cử đánh tan Đào Thương sinh lực, tốt nhất vẫn là có thể đem hắn bắt sống bắt sống.

Hiện giờ Viên Thiệu hoảng sợ bắc trốn, nếu là có thể ở đánh bại Đào Thương, này thiên hạ còn có gì người là hắn Tào Tháo đối thủ!

Tào quân thám báo sôi nổi xuất động, đi trước Dĩnh Xuyên phụ cận đi thám thính Đào Thương một đoàn người ngựa động tĩnh.

Hiện tại Tào Tháo trong lòng phi thường bức thiết, chỉ chờ Đào Thương binh mã một khi tiến vào Dương Địch, liền lập tức triển khai hành động, cử toàn quân chi lực đối này phát động công kích, này vội vàng trình độ liền giống như một người cởi hết quần áo tráng hán, vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông, liền chờ ở đâu tìm cái đàn bà ác chiến một hồi.

Bất quá Đào Thương tiểu tử này phảng phất một chút đều không nóng nảy, hắn không nhanh không chậm binh tướng mã xuất phát

tới rồi hoài dương cùng Lương Quốc biên cảnh, sau đó liền đem đại quân trưng bày ở này mà, sau đó thúc giục Hứa Chử suất lĩnh một quân trở về Phái Quốc, làm đi trước quay trở lại Triệu Vân cùng Tang Bá, Lý Thông đám người đốc thúc lương thảo.

Đào Thương những việc này làm cũng không bí ẩn, hơn nữa đều là thực bình thường hành động, cho nên thực mau những cái đó tin tức đã bị Tào Tháo thủ hạ ưng xà sĩ nhóm cấp mang về tới.

Tào Tháo nhìn đến tuyến báo lúc sau cũng không có sốt ruột, hết thảy đều là dựa theo kế hoạch của hắn tại hành sự, hắn tĩnh xem này biến, chỉ chờ Đào Thương tiến vào Dĩnh Xuyên chi cảnh.

Vừa ý không thể tưởng được sự tình đã xảy ra, Đào Thương ở hoài dương biên cảnh đóng quân lúc sau, liền chờ Phái Quốc lương thảo lại đây tiếp ứng, nhoáng lên hơn mười ngày qua đi, lại là liền địa phương đều bất động lập tức.

Lần này, Tào Tháo chính là có điểm sốt ruột.

Tiểu tử ngươi không phải nói muốn đi Dương Địch tế bái Khổng Trụ sao? Vậy ngươi nhưng thật ra đi a! Ở hoài dương biên cảnh đợi làm gì? Ngươi khổng thế thúc ở thiên có linh, chẳng phải đến sinh khí?

Hoài dương nơi tới gần Lương Quốc cùng phái quận, thuộc về tam quận điểm giao nhau, ở cái này địa phương, căn bản là đổ không được Đào Thương đường lui, hắn vung cái đuôi trực tiếp là có thể tung ta tung tăng chạy về Phái Quốc đi, đến lúc đó tào quân gì đều bạch chơi, còn bằng bạch đắc tội hắn.

Chính là Đào Thương không nhúc nhích, Tào Tháo đại quân cũng vô pháp động, Hạ Hầu Đôn cùng Tào Hồng ở Hứa Xương cũng đến gắt gao nhìn chằm chằm hắn, còn có vô số thám báo ở giám thị hắn, toàn bộ tào quân trên dưới chuyện gì đều không thể làm, chính là mắt trông mong chờ Đào Thương động động mông.

Nhưng vấn đề là, họ Đào lại cùng đã chết giống nhau, một chút động tĩnh đều không có.

Lần này tử Tào Tháo nhưng thiếu kiên nhẫn, hắn vội vàng triệu tập dưới trướng chúng văn võ, ở quan độ đại doanh triệu khai đình nghị, nghị kế việc này.

Toàn quyền phụ trách giám sát việc này Hí Chí Tài giờ phút này cũng là rất là mê mang.

“Đào Thương đánh thắng Viên Thiệu, không trở về Từ Châu, không thôi dưỡng sinh tức, không sửa chữa thành trì, không luyện thiết tạo giáp, ngược lại là muốn đi Dương Địch bái tế Khổng Trụ, chuyện này vốn dĩ liền lộ ra cổ quái, nhưng hôm nay hắn tới rồi hoài dương, ngược lại là lại bất động, này đến tột cùng là muốn làm cái gì? Chư công hữu gì giá cao thấy?” Tào Tháo nhìn chung quanh mọi người, nói ra trong lòng nghi hoặc.

Hứa Du mới vừa rồi đầu tào, nhưng vẫn không quá đến Tào Tháo đãi thấy, trước mắt nóng lòng biểu hiện chính mình năng lực, vội nói: “Đào Thương như thế hành sự, ta quân đã không thể bao vây tiễu trừ, lại không thể mặc kệ, khốn cùng này lực, Mạnh Đức sao không viết thư từ cùng hắn, làm hắn hoặc là y theo ước định đi Dương Địch, hoặc là lui binh, đừng vội tại đây trì hoãn!”

Tào Tháo nghe xong Hứa Du nói, rất là không hài lòng.

Đảo không phải Hứa Du nói sự tình cùng phương pháp có vấn đề, mà là hắn xưng hô lệnh Tào Tháo phi thường khó chịu.

Đã lâu không nghe thấy này đó thủ hạ người quản chính mình kêu…… Mạnh Đức!

Thứ gì, tào mỗ đứng hàng tam công, này Mạnh Đức cũng là ngươi ở trước công chúng kêu?

Hứa Du ỷ vào là chính mình khi còn nhỏ bạn cũ, không lựa lời, Tào Tháo tuy rằng biết hắn xác thật có cái này hảo tái mặt tật xấu, nhưng trước mắt lấy hắn địa vị, hắn thật là chịu đựng không được.

Liền tính là Đào Thương, cũng phải gọi chính mình một tiếng Mạnh Đức ～ huynh!

Tào Tháo trong lòng khó chịu, trên mặt còn lại là tận lực bảo trì bình tĩnh, nói: “Việc này ta tự xét lại đến, nhưng ta quân lần này mục đích, chính là vì vây khốn Đào Thương, tào mỗ nếu là cho hắn viết thư từ qua đi thúc giục, chẳng phải là dễ dàng trêu chọc hắn hoài nghi, đến lúc đó này cử lại mất nhiều hơn được.”

Hứa Du thấy Tào Tháo không có tiếp thu chính mình cách nói, chỉ phải hậm hực lui ra.

Trình Dục nhìn nhìn Tào Tháo, lại nhìn nhìn vẻ mặt khổ tư chi sắc Hí Chí Tài, đột nhiên nói: “Tư Không, thuộc hạ luôn là cảm thấy, Đào Thương nói tế bái Khổng Trụ, xuất binh Dĩnh Xuyên Dương Địch, chính là nhất chiêu kế trúng kế, hắn là cố ý muốn cho ta quân phái binh vây hắn.”

Lời vừa nói ra, mãn trướng kinh ngạc.

Hí Chí Tài nghi hoặc nhìn về phía Trình Dục, nói: “Trọng Đức công gì ra lời này?”

Trình Dục nhíu mày nói: “Chí mới, ngươi thả tế tư, hiện giờ Đào Thương bên người, người nào chính là này đệ nhất mưu chủ?”

Hí Chí Tài trên mặt lộ ra cười khổ: “Còn có thể là ai…… Tự nhiên là cái kia thiên giết quách lãng tử…… Quách sống lừa!”

Trình Dục gật gật đầu, thở dài: “Đây là, Quách Gia khả năng, các ngươi Dĩnh Xuyên học sinh biết rõ, này cơ mưu trăm biến không nói, thả còn thiên mã hành không, giảo quyệt giảo hoạt, đó là Công Đạt lần trước, cũng ở trên tay hắn ăn không nhỏ mệt.”

Tuân Du nghe vậy tức khắc mặt đỏ.

“Trọng Đức công, có việc nói sự, đề này tra làm gì?”

Trình Dục lắc đầu nói: “Lão phu không có ý khác, ta chỉ là nói, có người như vậy ở Đào Thương bên người, Đào Thương nếu là thật muốn xuất binh Dương Địch, Hí Trung ngươi có thể muốn làm Tư Không phái binh đổ hắn đường lui, Quách Gia chẳng lẽ sẽ không thể tưởng được? Huống hồ Đào Thương bản nhân cũng người phi thường, chúng ta hành động, chỉ sợ là đã sớm ở bọn họ tính kế trúng.”

Hí Chí Tài nghe vậy sắc mặt tối sầm.

Hắn cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, đột nhiên dùng tay vỗ vỗ cái trán, nói: “Là ta khinh suất! Trọng Đức công lời này là cũng, Đào Thương cùng Quách Gia đều là người tài ba, làm sao có thể dễ dàng nhập ta chờ chi ông! Ai! Tính sai!”

Tào Tháo tắc rất là khó hiểu: “Nếu y theo Trọng Đức chi ý, Đào Thương cùng Quách Gia sớm có điều tính, kia vì sao lại đi ra ngoài Dĩnh Xuyên Dương Địch bái tế Khổng Trụ như vậy quái chiêu?”

Tào Tháo chi hỏi thật là có lý, này không phải sống khởi chuyện xấu sao.

Trình Dục nhíu mày suy nghĩ một hồi, nói: “Đào Thương người này, hành sự luôn luôn cổ quái, hắn có phải hay không cố ý đậu Tư Không chơi đâu?”

Tào Tháo thở dài khẩu khí: “Mấy vạn binh tướng, đãi ở bên ngoài không trở về nhà, mỗi ngày hao tổn kiểu gì thật lớn…… Chính là vì chơi ta chơi? Họ Đào cũng không tránh khỏi quá không chính sự đi!”

Vẫn luôn không nói gì Tuân Úc đột nhiên mở miệng nói: “Tư Không, có lẽ Đào Thương chân ý, chính là ở kéo.”

Tào Tháo quay đầu nhìn về phía hắn: “Kéo? Kéo cái gì?”

Tuân Úc loát theo chòm râu, nói: “Vừa mới Tư Không nói Đào Thương phái Hứa Chử hồi Phái Quốc thúc giục lương, không nói việc này úc không thể tưởng được, vừa nói khởi việc này, Tuân Úc

đột nhiên nhớ tới, trước mắt thu hoạch vụ thu sắp tới, Đào Thương cố ý đãi ở ta cảnh nội không đi hấp dẫn Tư Không lực chú ý, sợ là vì trì hoãn bên ta thu hoạch vụ thu cùng tồn loại, trước mắt tam quân tướng sĩ đều nhìn chằm chằm hắn Từ Châu quân, lương vụ tất cả đều hoang phế, nhưng Đào Thương chỉ cần là ở cảnh nội, tam quân liền không thể thả lỏng, nhưng binh sĩ không tá giáp, lại như thế nào đồn điền? Đào Thương chỉ cần chậm trễ chúng ta gần tháng, ảnh hưởng, lại là chúng ta năm sau một chỉnh năm quân lương thu hoạch, việc này không thể không sát cũng.”

Tuân Úc chi ngôn cực kỳ có lý, lập tức liền nói tới rồi vấn đề điểm tử thượng!

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 579: Dĩnh Xuyên tư học

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Tuân Úc nói, tào trong doanh trướng mưu thần cùng võ tướng nhóm lúc này mới tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Không tồi, họ Đào ở bên ta cảnh nội nhiều chậm trễ một ngày, kia bên ta thượng đến chủ soái Tào Tháo, hạ đến bình thường quân tốt, tam quân quân chủ lực mỗi người liền đều đến gắt gao nhìn chằm chằm đào quân hành động, bất luận là công vẫn là thủ, đều đến bảo trì toàn quân đề phòng, thời khắc chuẩn bị đầu nhập chiến đấu.

Nhưng kể từ đó, tào quân quân truân liền cùng cấp với hoang phế gác lại.

Tào Tháo trị hạ Hoàng Hà lấy nam địa khu, ở khởi nghĩa Khăn Vàng khi thuộc về bị tai họa cùng đạp hư nhất thảm thiết một miếng đất vực, đông nam tây bắc tới quân đều yêu cầu trải qua bọn họ nơi đó, sau lại lại là thanh, từ khăn vàng lui tới tung hoành cướp bóc giả nhất định phải đi qua chỗ, có thể nói là đã trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, này phiến uyên bác thổ địa cũng bởi vậy khiến cho sức sản xuất đại biên độ suy yếu, mà Tào Tháo trở thành Duyện Châu chi chủ sau, xưng hùng Trung Nguyên, đối với Duyện Châu cùng Dự Châu, căn bản nhất khôi phục sức sản xuất phương pháp chính là đồn điền, mà táo để đồn điền pháp lại bao gồm quân truân cùng dân truân, quân truân chi lương, ở này các quận kho phủ thu vào giữa chiếm số nhiều nhất, hiện giờ đuổi ở thu vội tồn loại thời khắc mấu chốt, nếu là trì hoãn đi xuống, kia sang năm Trung Nguyên kho phủ lương thảo liền phế đi, đến lúc đó Tào Tháo căn bản là không rảnh xuất binh tứ phương, chỉ có thể cố thủ.

Vấn đề là Viên Thiệu chưa diệt, tao này đại bại nếu là không thừa cơ xuất binh Hà Bắc, ngày sau làm sao có thể thay có này cơ hội tốt?

Tào Tháo khí răng đau!

Họ Đào thật ác độc tâm tư!

Vốn tưởng rằng chính mình lần này là muốn tính kế Đào Thương một phen, nào từng tưởng lại làm này tiểu hỗn đản nắm lấy cơ hội, cho chính mình phản tính kế, Tào Tháo trong lòng phảng phất đều ở lấy máu.

“Kia hiện tại làm sao bây giờ?” Tào Tháo trầm khuôn mặt hỏi mọi người nói.

Hí Chí Tài suy nghĩ một hồi, đột nhiên nói: “Trước mắt nếu Đào Thương là ôm bực này tâm tư, kia chúng ta cũng không cần cùng hắn khách khí, Tư Không nhưng một mặt trí thư với Đào Thương, dò hỏi này bái tế việc, cũng trần thuật này đại quân đóng quân Dự Châu chi cảnh, đã ảnh hưởng địa phương huyện vụ, lại rất là nhiễu dân, thả đồn điền việc không thể chậm trễ, Tư Không nhưng lập tức khởi binh, nam hạ ở Dự Châu các mấu chốt đồn điền chỗ lệnh tam quân trước tiến hành thu vội, binh tướng mã chia làm vài luồng xử lý thu hoạch vụ thu cùng cốc loại việc, thả cũng có thể đây là lấy cớ thiết lập doanh trại, đem Đào Thương đại quân từ từ vây quanh ở trong đó, ẩn ẩn đối này thành vây kín chi thế! Có thể nói một công đôi việc.”

Tuân Du ở bên cạnh nghe được diệu dụng, hưng phấn vỗ tay một cái, khen: “Hảo kế! Như thế đã có thể giải quyết lửa sém lông mày thu vội, lại có thể đối Đào Thương hình thành áp lực, ngày sau nếu là trở mặt, cũng có thể bằng vào vây kín chi thế, đem đào quân một cổ tiêu diệt!”

Hí Chí Tài cười gật đầu nói: “Đúng là như thế.”

Tào Tháo tối tăm gật gật đầu, nói: “Hảo, một khi đã như vậy, liền dựa theo diễn công phương pháp hành chi…… Khác phái thám báo cho ta nghiêm mật nhìn chằm chằm khẩn Đào Thương binh mã, tào mỗ muốn nhìn, Đào gia tiểu tử rốt cuộc là đánh cái gì chủ ý! Lần này nói cái gì cũng muốn thắng hắn.”

……

Đào Thương đại trại.

Tào Tháo thư từ đã giao cho Đào Thương trong tay, mặt trên trần sáng tỏ Đào Thương binh mã ở Dự Châu cảnh nội trì hoãn thời gian, đối Dự Châu địa phương chính vụ sinh ra quá nhiều ảnh hưởng, bá tánh cùng các huyện bởi vì này binh đóng giữ, mà không dám tùy ý đi ra ngoài thương mậu từ từ.

Thả Tào Tháo công bố chính mình muốn lập tức đuổi binh tới Dự Châu đồn điền, an bài thu vội sự vụ, hắn nhắc nhở Đào Thương hảo hảo ước thúc trụ chính mình binh tướng, nên đi địa phương đi, không nên đi địa phương đừng đi, để tránh hai bên sinh ra cái gì cọ xát va chạm, kia đến lúc đó đại gia trên mặt liền rất khó coi.

Đào Thương nghiêm túc đem Tào Tháo tin xem xong, sau đó liền đưa cho bên cạnh Quách Gia.

Quách Gia lấy ra thư từ, nghiêm túc đọc một hồi, cười nói: “Động tác thật đúng là mau, đúng như thúc giục nợ tới cửa giống nhau.”

Đào Thương nhẹ nhàng cười, nói: “Sợ cái gì? Đào mỗ đời này nhất không sợ chính là chủ nợ.”

Quách Gia nghe vậy một kỳ: “Thiên hạ người, đại đa số người sợ chủ nợ giống như sợ mãnh hổ cũng, cô đơn vì sao ngươi lại không sợ?”

“Bởi vì ta không còn nha.” Đào Thương thanh thúy vang dội trả lời.

Quách Gia nghe vậy ngây ngẩn cả người: “Kia chủ nợ nếu là tới cửa đòi nợ, bức ngươi còn, phải làm như thế nào?”

“Bẹp chi.”

“Kia chủ nợ nếu là cũng dùng sức mạnh đâu?”

“Ta nghiền áp thức bẹp chi.”

Quách Gia bừng tỉnh mà ngộ: “Thật lời lẽ chí lý, tuy cổ chi thánh hiền sở không kịp, thật là thật thành quân tử a……”

Đào Thương không để ý tới hắn nói móc, chỉ vào Tào Tháo viết tới thư từ, nói: “Vấn đề là, chúng ta trước mắt vị này tào chủ nợ, thủ đoạn liền rõ ràng so giống nhau đòi nợ người muốn cao hơn rất nhiều, tiên lễ hậu binh, hiện giờ còn lấy đồn điền chi danh nghĩa đối ta quân tiến hành tạo áp lực, làm ngươi cố tình lại nói không nên lời cái gì…… Thực sự là hảo thủ đoạn.”

Quách Gia thở dài khẩu khí, nói: “Đây là nói rõ muốn bức chúng ta đi đâu, nếu là không đi, hắc hắc, sợ là quay đầu lại liền phải đối chúng ta không khách khí.”

Đào Thương đứng dậy, chậm rãi nói: “Chúng ta rời đi quan độ đại doanh thời điểm, từng làm Triệu Vân, Lý Thông, Tang Bá đi trước hồi Phái Quốc bố phòng khai đạo, sau lại làm Hứa Chử suất binh tiến đến thúc giục lương, hiện giờ bọn họ bốn cái binh mã hẳn là đã tề tụ, bước tiếp theo, liền xem bọn họ có thể hay không nhanh chóng đem Lý Giác cùng Quách Tị ngựa kiếp tới……”

Quách Gia gật gật đầu, nói: “Dương đông kích tây, kỳ thật theo đạo lý Tào Tháo bổn hẳn là phát hiện, chẳng qua ngươi mấy vạn đại quân đóng quân ở Dự Châu, hành vi quá mức thấy được, làm Tào Tháo không rảnh bên cố hắn sự, chúng ta nếu là triệt, chỉ sợ Tào Tháo thực mau là có thể phát hiện Triệu Vân bọn họ hành động.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Cho nên nói, ta còn muốn lại cao điệu một ít, làm Tào Tháo không dời mắt được, không thể làm

Tào Tháo đối chúng ta chân thật ý đồ có điều cảnh giác.”

Quách Gia vừa nghe Đào Thương còn muốn tái khởi cao điệu, không khỏi thật dài thở dài một hơi.

“Hiện giờ Tào Tháo đại quân đều chuẩn bị đối chúng ta tiến hành vây kín, chúng ta hiện tại bảo hộ đường lui đã thuộc khó được, ngươi còn tưởng lại như thế nào khoe khoang a?”

Đào Thương cười nói: “Yên tâm đi, lúc này đây ta không cần binh mã, mà là đổi một loại phương thức, hơn nữa chuyện này, đối với ngươi cũng hoặc nhiều hoặc ít chính là có chút trợ giúp.”

Quách Gia nghe vậy một kỳ: “Đối ta có trợ giúp?”

……

Mấy ngày lúc sau, một người Dĩnh Xuyên Dương Địch lão giả ở Thái Sử Từ âm thầm dò hỏi hạ, tùy hắn đi tới Đào Thương quân doanh.

Mà vừa thấy đến tên này lão giả, Quách Gia giật mình thiếu chút nữa không khép miệng được.

“Khúc, khúc công? Ngài, ngài như thế nào sẽ tại đây?”

Tên này lão giả họ khúc, tuổi đã tương đương lớn, nhìn chừng 70 hướng lên trên, nhưng thấy hắn cất bước tiến lên, qua lại đánh giá Đào Thương cùng Quách Gia, nói: “Các ngươi hai vị, ai là Quách Phụng Hiếu?”

Quách Gia nghe vậy sửng sốt, ám đạo tuy rằng đã nhiều năm không thấy, nhưng Quách mỗ giống như không như thế nào biến dạng a…… Trừ bỏ không uống rượu, vẫn là như vậy anh tuấn, như thế nào khúc tiên sinh ngược lại là nhận không ra ta tới?

Tên này lão giả, chính là Dĩnh Xuyên Dương Địch một gian tư học sáng lập người, cũng là kia gian tư học trung chủ giảng, Quách Gia

năm đó thượng chính là này gian tư học, chịu quá tên này khúc họ lão giả dạy bảo, nói hắn là Quách Gia sư phó cũng là có thể.

“Khúc công, tại hạ đó là Quách Gia, ngài học sinh! Năm đó ở ngài tư học, cùng ngươi khổ đọc sử sách, học sách thánh hiền sáu tái quách lãng tử a!”

Khúc lão nhân nghe vậy, vẩn đục lão mắt thế nhưng lòe ra mấy đóa nước mắt.

“Vị kia họ Thái Sử tướng quân tới thục đường mời lão phu tới gặp ngươi thời điểm, lão phu còn không tin, không thể tưởng được lần này cư nhiên thật sự nhìn thấy ngươi! Hảo ngươi cái quách tiểu tử!”

Dứt lời, liền thấy khúc lão nhân cất bước tiến lên lược quá Quách Gia, một phen cầm Đào Thương tay, một bên nhìn chằm chằm hắn tinh tế nhìn, một bên dùng sức loạng choạng.

“Tiểu lãng tử! Nhiều năm như vậy đi qua, tiểu tử ngươi chính là tiền đồ! Mấy năm nay lão phu tuy ở Dương Địch, lại cũng nghe nói ngươi ở Từ Châu Đào thị thủ hạ làm thật lớn sự!”

Quách Gia nhìn lão sư quản Đào Thương kêu tên của mình, trên mặt cơ bắp có chút cứng đờ: “Khúc công, ta tại đây đâu……”

“Ai! Nhiều năm như vậy, ta tư học mỗi ba tháng, đều sẽ thu được ngươi phái người đưa tới trợ cấp tiền…… Loạn thế mạng người như giới, hương thân ẩn sĩ đều đi quan học, bần dân bá tánh cơm đều ăn không đủ no, cái nào sẽ đến tư học đọc sách, mấy năm nay nếu không phải ngươi thường thường phái người đưa tiền tới đón tế, lão phu này thục đường chỉ sợ thật đúng là liền làm không nổi nữa……”

Quách Gia hô: “Khúc công! Ta tại đây a, ngươi quay đầu lại nhìn xem.”

Khúc lão nhân đối Quách Gia nói ngoảnh mặt làm ngơ, như cũ là đối Đào Thương nói: “Ngươi ở tư học thời điểm, lão phu tuy rằng thường xuyên đánh ngươi bàn tay, nhưng kia cũng bất quá là bởi vì

ngươi hành vi cực khác thường nhân, không cái chính hành, lão phu là sợ ngươi đi rồi đường tà đạo, mới đối với ngươi nhiều hơn dùng cách xử phạt về thể xác, kỳ thật đối với ngươi vẫn là thực xem trọng……”

Quách Gia sầu khổ đem mặt bỏ vào trong lòng bàn tay, không hề mở miệng.

Đào Thương bị khúc hiệu trưởng lay động cả người thẳng run.

Đối mặt hướng chính mình lải nhải khúc lão nhân, Đào Thương bất đắc dĩ nói: “Vị này…… Trưởng giả, ngài rốt cuộc có biết hay không Quách Gia là ai a?”

Khúc hiệu trưởng nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nổi giận đùng đùng đối Đào Thương nói: “Quách Phụng Hiếu, ngươi đứa nhỏ này tiền đồ, nhưng làm sao đã quên tôn sư trọng đạo? Như thế nào cùng lão phu nói chuyện đâu! Lão phu như thế nào sẽ nhận không ra ngươi? Lão phu nói cho ngươi, tiểu tử ngươi chính là đốt thành hôi, lão phu liếc mắt một cái cũng có thể đem ngươi cấp lấy ra tới!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 580: Quách Gia bí mật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy năm phía trước, Quách Gia từng cùng Đào Thương nhắc tới quá muốn trường lương tháng sự tình, nhưng lại bị Đào Thương trở thành nói giỡn, không quá hướng trong lòng đi.

Tuy rằng sau lại Quách Gia cũng không ở đề, nhưng Đào Thương lúc ấy lại cảm thấy phi thường kỳ quái.

Bởi vì Đào Thương cấp Quách Gia lương tháng không ít, thả ngày thường còn rất nhiều ân thưởng, đối vị này làm ca ca, Đào Thương cùng hắn chơi đùa về chơi đùa, nhưng lại trước nay không có chân chính bạc đãi quá hắn, thậm chí có thể nói là phi thường chiếu cố.

Dù sao cũng là lấy đoản nỏ bắt cóc tới mưu chủ, cũng không thể quá ủy khuất nhân gia.

Nhưng là Đào Thương tuy rằng cấp đãi ngộ hậu đãi, nhưng Quách Gia tiền vẫn là giống như nước chảy giống nhau biến mất vô tung, liền dường như ăn tiền giống nhau tốc độ.

Họ Quách ở Kim Lăng thành cùng Bành Thành phủ trạch, đều là Đào Thương năm đó từ phủ kho bỏ vốn vì hắn đặt mua, một cái tử không cần chính hắn đào, lại còn có cho hắn đặt mua ruộng đất, làm hắn an cư lạc nghiệp, theo đạo lý Quách Gia nhật tử quá đến hẳn là không tồi.

Nhưng ai cũng không biết Quách Gia này phá của ngoạn ý nhật tử là như thế nào quá, nặc đại nhà cửa chỉ ở hắn cùng một cái từ quê quán triệu tới lão bộc, còn có hậu lão Đào Thương vì hắn an bài thê thất, sau lại lại sinh nhi tử…… Liền như vậy mấy khẩu, còn lại hạ nhân một cái không có, hằng ngày chi tiêu có thể nói là thiếu không thể lại thiếu.

Lý là như vậy cái lý, nhưng họ Quách tiền vẫn là thu không đủ chi, luôn là chủ nhân mượn tây gia thấu sinh hoạt, ở Đào Thương thủ hạ chư thần trung, hắn đãi ngộ có thể nói là tốt nhất một vị, nhưng nhật tử lại quá đến nhất thảm thiết, không gì sánh nổi.

Hắn liền kém không lãnh thê nhi tới cửa xin cơm.

Mới đầu Đào Thương còn tưởng rằng Quách Gia là bởi vì ăn đan dược hoặc là trầm mê tửu sắc chi tiêu quá nhiều, nhưng Trương Cơ cùng Hoa Đà vì Quách Gia tra ra bệnh kín lúc sau, làm hắn kiêng rượu giới sắc, bảo dưỡng thân thể, cũng cấm hắn lại loạn phục đan.

Từ đó về sau, Quách Gia phía sau tiểu tửu hồ lô, trang liền đổi thành thủy. Nhưng ngay cả như vậy, hắn nhật tử như cũ là không có khởi sắc. Có thể thấy được dẫn tới này bần cùng nguyên nhân đều không phải là như thế.

Cuối cùng, sự tình vẫn là làm giáo sự phủ phó chủ sự, cấp Quách Gia đương nhiều năm phó thủ cùng thích khách Vưu Lư Tử cấp điều tra ra.

Quách Gia tiền, trừ bỏ cấp thê nhi cùng trong nhà hằng ngày cơ bản chi phí ở ngoài, đại bộ phận đều phái người đưa về quê quán Dĩnh Xuyên Dương Địch một gian tư học.

Ngay lúc đó học đường chia làm quan học cùng tư học, lúc ấy đọc sách cũng không phải là đời sau như vậy, phổ cập tới rồi từng nhà, mỗi người đều được, có thể có tư cách đi học người đã thiếu càng thêm thiếu, đại bộ phận tầng dưới chót bá tánh, suốt cuộc đời, chữ to đều là không biết mấy cái.

Mà có thể đi học đường người, này trung gian có thể thượng quan học, lại gần chỉ là một bộ phận nhỏ.

Bọn họ giống nhau đều là phải có hảo xuất thân hảo gia thất, thả tiền tài cũng nhất định phải đủ chống đỡ, hơn nữa đại bộ phận đều là tông sư chính chi, phi dòng bên con cháu.

Tỷ như Tuân Úc, Tuân Du, Tuân kham, Quách Đồ đám người.

Còn lại Bàng thị những cái đó con cháu, cũng hoặc là bị thua nhà nghèo tử, cũng cũng chỉ có thượng tư học phân.

Dĩnh Xuyên thủ phủ Dương Địch, thân là hạ khải sẽ chư hầu nơi khởi nguyên, xưa nay đó là Hoàng Hà lưu vực trung một khối quan trọng văn hóa trung tâm, nơi này tư học khắp nơi, nơi nơi đều có dày đặc học tập bầu không khí cùng thư hương chi khí, cũng bởi vậy bồi dưỡng ra rất nhiều anh tài.

Mà trong đó, lại lấy Tuân Úc, Tuân Du, Quách Gia, Hí Chí Tài, Quách Đồ, Tuân kham đám người vì nhất.

Bất quá bọn họ tuy rằng đều là Dĩnh Xuyên học sinh, nhưng tuổi trẻ khi từng người sở đãi học đường lại không giống nhau, sau lại tương khi bất quá là bởi vì lẫn nhau mộ danh mà thôi, trong đó Quách Gia cùng Hí Chí Tài chính là chân chính cùng trường bạn thân.

Còn lại Tuân Úc, Tuân Du, Quách Đồ bọn người thuộc về lớp bên cạnh.

Nhưng từ khi khởi nghĩa Khăn Vàng lúc sau, thiên hạ đại loạn, các nơi phân loạn, chiến hỏa liên miên, rất nhiều người vì sinh kế xa rời quê hương, cũng hoặc là tòng quân đánh giặc, ngày thường quân vật cống phú đều thu không đủ chi, nơi nào còn có tâm tình đi lại đọc học đường?

Kể từ đó, quan học nhưng thật ra còn hảo, đại bộ phận tư học liền sôi nổi đổ, đóng cửa, mà dạy học nho nhóm cũng là tiềm thân súc đầu, hoảng sợ không chịu nổi một ngày. Từ quan học cùng tư học đi ra người, cũng đều nương thiên thời, dấn thân vào với khắp nơi đại lão, lấy cầu nổi danh.

Nhưng đối với chính mình đã từng niệm quá tư học, Quách Gia cùng người khác không giống nhau, hắn tuy rằng đã xuất sư, nhưng vẫn là đối đã từng dưỡng dục quá chính mình địa phương, giáo dục

quá chính mình địa phương ôm có khác dạng cảm tình, bởi vậy cho dù không ở nhà hương, vì có thể làm tư học tiếp tục tồn tại, hắn còn lại là không định kỳ hướng tư học đưa tài vật, cho dù là chính mình sinh hoạt bởi vậy mà đã chịu ảnh hưởng, cũng không tiếc.

Thời trước tư học thư đường, đối với Quách Gia tới nói khả năng không chỉ có chỉ là một cái tư thục đơn giản như vậy, nó chịu tải có lẽ là một phần hy vọng, cũng là một phần tình cảm, nhà này tư học đối với hắn tới nói, có lẽ vẫn là trong lòng chí bảo.

Người, chỉ cần có tín niệm, này lực lượng liền có thể thắng với hết thảy.

Đào Thương từ Vưu Lư Tử nơi đó đã biết chuyện này lúc sau, cũng không có nhiều lời, dù sao cũng là Quách Gia việc tư, hắn không có lý do gì cũng không có quyền lực đi can thiệp.

Hắn có khả năng làm, chỉ có thể là tự biết nói chuyện này mới xuất hiện, tận lực nghĩ nhiều chút lý do, nhiều cấp Quách Gia một ít ân thưởng.

Người, không biết thiện ý không nhất định liền không thể vì thiện.

Thiện không phải một loại học vấn, mà là một loại hành động.

Mà lần này đóng quân tại đây, Đào Thương cũng muốn mượn cơ hội này, thế Quách Gia giải quyết một chút chuyện này.

Kỳ thật lấy Quách Gia được đến tiền tài tới nói, muốn chống đỡ một gian thư viện đều không phải là việc khó, nhưng là loạn thế tiến đến tư học đọc sách giả, rất nhiều người đều là thân vô vật dư thừa, phó không dậy nổi học phí, nhưng khúc lão lại không bằng lòng ủy khuất những cái đó chân chính tưởng đọc sách người, bởi vậy liền miễn phí dạy, hoặc là tùy ý thu điểm đồ vật, ý tứ ý tứ.

Mặt ngoài xem, Quách Gia là dưỡng một gian tư học, kỳ thật hắn còn liên quan dưỡng bên trong lớn lớn bé bé không đếm được nho sư cùng học sinh.

……

“Ngươi như thế nào đem khúc công tìm tới?” Quách Gia hầm hừ một phen kéo qua Đào Thương, bất mãn ngôn nói.

Đào Thương không sao cả nhún vai, nói: “Này ngươi còn nhìn không ra tới? Này đó là đào mỗ lúc trước lời nói, muốn làm cao điệu việc.”

Quách Gia biểu tình biến ít có do dự, hắn khẩn cầu Đào Thương nói: “Thái phó, chúng ta cùng Tào Tháo chi gian sự, còn thỉnh ngài đi trước không cần đem khúc lão mang tiến vào, bọn họ chỉ là bình thường nho giả, dạy học thụ đồ, cùng thế vô tranh.”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Ta đương nhiên biết! Ta như là như vậy không có tâm can người sao? Ta chỉ là tưởng ở Kim Lăng thành cùng thành Hàng Châu chờ mà rầm rộ học đường, bất luận quan học tư học, đều do phủ kho giúp đỡ, thả Kim Lăng thành giàu nhất một vùng, non xanh nước biếc nơi, đi kia quản lý trường học, nói vậy càng có thể làm khúc công đám người mở ra tài hoa.”

Quách Gia nghe vậy cả kinh.

“Ngươi không nghĩ biện pháp chiêu binh mãi mã, cường binh làm dân giàu, rầm rộ tư học làm chi?”

Đào Thương trợn trắng mắt: “Chê cười! Văn hóa xây dựng, đầu óc võ trang cũng là cường binh phú quốc được không, không hiểu không cần hạt lao.”

Quách Gia do dự nhìn hắn nói: “Một khi đã như vậy, lại vì cái gì một hai phải từ Dĩnh Xuyên chiêu nho sư đi làm?”

“Dĩnh Xuyên thư học chi thục khắp nơi, nơi này quản lý trường học đại nho nhóm trên người kinh nghiệm phong phú, thả số lượng rất nhiều, hơn xa Giang Nam nơi, đào bọn họ qua đi tổng so hiện bồi dưỡng người cường đi?”

Quách Gia như cũ có chút hoài nghi: “Ngươi nên không phải vì chuyện của ta……”

“Làm ca ca, đừng tự mình đa tình.”

Liền ở hai người nói chuyện chi gian, khúc lão lại đi lên trước tới, đối với Đào Thương nói: “Phụng Hiếu a, ngươi còn không có cho ta giới thiệu một ít, bên cạnh ngươi vị này chính là ai đâu?”

Đào Thương cùng Quách Gia thấy thế, không khỏi cùng nhau sát mồ hôi.

Này hạt lão nhân……

Đào Thương bất đắc dĩ đối khúc hiệu trưởng nói: “Khúc công nhận sai người, ta không phải Quách Gia.”

“Nói hươu nói vượn! Ta dạy ngươi 6 năm, sao lại nhìn lầm! Ngươi hóa thành tro ta đều nhận được.”

Quách Gia vẻ mặt đưa đám nói: “Khúc lão, Quách mỗ như vậy một hồi đều làm ngươi hóa thành hai lần hôi, hắn thật sự không phải Quách Phụng Hiếu, vị này chính là đương triều thái phó.”

Khúc hiệu trưởng nghe xong lời này sắc mặt trắng nhợt, kinh ngạc trên dưới đánh giá Đào Thương một hồi lâu, run run rẩy rẩy nói: “Các hạ đó là…… Đào thái phó?”

Đào Thương hướng về khúc lão chắp tay nói: “Đào mỗ đúng là, lần này có chuyện quan trọng muốn cùng khúc công thương nghị, cho nên tiếp theo Quách Phụng Hiếu tuyến, thỉnh vài vị lão giả lại đây, càn rỡ chỗ, còn thỉnh bao dung.”

Khúc lão hướng Đào Thương đáp lễ nói: “Thái phó khách khí, lão hủ không dám! Xin hỏi Phụng Hiếu ở đâu?”

Đào Thương mắt lé nhìn thoáng qua Quách Gia, lại thấy hắn mặt đều đen.

Cảm tình lớn như vậy cái người sống tại đây nói thầm nửa ngày, lăng là không con mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

Không đốt thành tro là nhận không ra nha.

“Khúc công, ta mới là Quách Gia!” Quách Gia cấp thẳng dậm chân, hướng khúc lão nhân hô.

Khúc lão nhân bị này tiếng la hoảng sợ, híp mắt quay đầu cẩn thận nhìn Quách Gia sau một lúc lâu, sau đó cất bước qua đi, lướt qua Quách Gia, nắm lấy hắn bên người Thái Sử Từ tay, nói: “Phụng Hiếu! Lão phu chính là nhìn thấy ngươi.”

Thái Sử Từ trên mặt tức khắc xuất hiện một mảnh bất đắc dĩ chi sắc.

Quá xấu hổ.

Đào Thương bình tĩnh nhìn khúc lão nhân, đột nhiên đối Quách Gia nói: “Nhà ngươi lão sư, nên không phải có bệnh đi?”

Quách Gia thở phì phì nói: “Nói bừa, ta lão sư thân thể khoẻ mạnh, từ đâu ra bệnh?”

Đào Thương nghi hoặc đi qua đi, hướng khúc lão nhân vươn một ngón tay, hỏi: “Đại gia, đây là mấy?”

Khúc lão nhân chau mày: “Hai.”

Đào Thương lại duỗi thân ra ba ngón tay: “Cái này đâu?”

“Tám.”

Đào Thương bất đắc dĩ lắc đầu, đối Quách Gia nói: “Ngươi nhìn xem, 38 đều chẳng phân biệt, còn nói không bệnh?…… Điển hình lão niên tính bệnh đục tinh thể, thật là thấy không rõ đồ vật a.”

Quách Gia: “……”

Trải qua hảo một phen giải thích, lại hồ đồ lại bệnh đục tinh thể khúc phía nhà nước mới hiểu rõ rốt cuộc cái nào mới là Quách Gia.

Hiểu lầm giải thích rõ ràng sau, Đào Thương sai người an bài chỗ ngồi, cũng sai người dâng lên đồ ăn chiêu đãi lão giả.

Khúc công thật vất vả đã biết ai mới là thật Quách Gia, ngồi xuống lúc sau liền bắt lấy Quách Gia tay không rải khai, sợ hắn một hồi lại xen lẫn trong trong đám người biến mất.

“Phụng Hiếu a, ngươi đứa nhỏ này vẫn là cùng trước kia giống nhau lãng, lão hủ kêu ngươi như vậy nửa ngày, ngươi đều không ra, làm hại lão hủ chớ đem thái phó nhận thành ngươi, làm ra thật lớn hiểu lầm, tiểu tử ngươi nên phạt.”

Quách Gia nước mắt xoát xoát, liền kém khóc thành tiếng tới.

Cảm tình vẫn là ta không phải?

“Khúc công, ngài đôi mắt này…… Khi nào bệnh?”

“Nói bừa! Bệnh bệnh gì, lão phu này song áp phích sắc bén đâu! Chẳng những nhìn người nhìn chuẩn, còn có thể biện trung gian! Là quân tử là tiểu nhân lão phu liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ ràng nhi!”

Quách Gia mắt lé vừa thấy Đào Thương, com nói: “Khúc công kia ngài nói, thái phó là quân tử là tiểu nhân?”

“Đương nhiên là quân tử.”

“Quả nhiên…… Ngài đôi mắt vẫn là có tật xấu.”

Đào Thương thanh thanh giọng nói, bất mãn nhìn Quách Gia liếc mắt một cái, theo sau nói: “Khúc công, đào mỗ lần này tìm ngài tới, trừ bỏ làm ngài thầy trò gặp nhau một phen ở ngoài, lại là còn có một việc muốn thỉnh ngài hỗ trợ.”

Khúc lão nhân ngay sau đó nói: “Thái phó có chuyện gì, cứ nói đừng ngại.”

Đào Thương ngay sau đó đem hắn muốn triệu khúc lão nhân đến Kim Lăng, Hàng Châu chờ mà, rầm rộ học đường nguyện vọng cùng khúc lão nhân nói.

Khúc lão nhân trầm mặc một hồi, nói: “Kim Lăng cùng Hàng Châu chính là cẩm tú chi hương, năm gần đây cũng là thanh danh sậu khởi, đồn đãi Đông Nam nơi ở thái phó thống trị hạ giàu nhất một vùng, thậm chí ẩn ẩn sánh vai Lạc Dương, Trường An, thả ít có chiến sự, là cái phong nhạc chi thổ, thật là chấn hưng giáo dục giáo đồ hảo nơi đi.”

Quách Gia nghe vậy vội nói: “Một khi đã như vậy, lão sư không ngại tùy chúng ta cùng đi.”

Khúc lão nhân nói: “Hảo là hảo, bất quá lão phu năm nay bảy mươi có bảy, thân thể xa không bằng tích, dù cho là đi, chỉ sợ cũng dạy không được mấy năm học, vì thái phó phân không được mấy năm ưu.”

Đào Thương cười nói: “Khúc công ở Dương Địch quản lý trường học mấy chục tái, dù cho chính mình hiện nay lực có không bằng, nhưng nhiều năm như vậy, nói vậy nhân mạch vẫn là đủ.”

Khúc lão nhân cười nói: “Điểm này thái phó nhưng thật ra nói đúng, lão phu mấy năm nay ở cái này vòng trung dạy học bản lĩnh vô dụng, nhưng người này lại là giao hạ không ít, này trương mặt già rất có bạc diện.”

“Một khi đã như vậy, vậy phiền toái khúc lão thay ta nhiều lời phục vài tên chúng ta Dương Địch quản lý trường học đại nho, làm cho bọn họ cử gia đi trước Đông Nam, một bên quản lý trường học một bên tránh đi hoạ chiến tranh, sở hữu phí dụng tiêu hao, đều có đào mỗ gánh vác, như thế nào?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 581: đào quân kiếp mã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khúc lão biết thân là Kim Lăng chi chủ Đào Thương có tiền, nhưng lại không nghĩ rằng hắn cư nhiên như vậy rộng thoáng.

Đương kim thiên hạ, đại bộ phận chư hầu hiện tại đều là xây công sự, kiến trại, truân lương, chiêu binh, dưỡng mã, luyện thiết, tranh đoạt chính trị ích lợi, dùng để tới tranh bá thiên hạ.

Lại có ai sẽ đi quan tâm một chút bởi vì loạn thế mà dần dần điêu tàn bị thua tư học sự nghiệp? Không phải không nghĩ, nhưng đó là thanh bình thời tiết nên làm sự, hiện tại là loạn thế, phần lớn mỗi người ăn cơm tồn tại đều thành vấn đề.

Làm văn hóa? Không công phu!

Nhưng thực hiển nhiên, Đào Thương có cái này công phu, hắn không chỉ có muốn đi làm, hơn nữa ra tay phi thường hào khí, hiển nhiên là phải làm đến tốt nhất.

”Thái phó lời này thật sự? Không phải gạt ta cái này lão hủ đi?” Khúc lão ngữ khí nghẹn ngào, có vẻ rất là kích động.

Mấy năm liên tục hoạ chiến tranh, đối tư học cái này ngành sản xuất ảnh hưởng rất lớn, khúc lão rất nhiều làm tư học đồng hành đều sửa lại sinh kế, lưu lại tiếp tục kiên trì là cũng chỉ là kéo dài hơi tàn, nửa chết nửa sống gắn bó.

Nói câu lương tâm lời nói, nếu là không có Quách Gia giúp đỡ, khúc lão phỏng chừng cũng kiên trì không được.

Mà liền Dĩnh Xuyên đại thế tới xem, nếu không phải Dĩnh Xuyên sĩ tộc trung Tuân Úc đám người vì Tào Tháo sở trọng dụng, Dĩnh

Xuyên tư học thuyết không chừng tựa như khác châu quận những cái đó tư học giống nhau, tồn tại trên danh nghĩa.

Đương nhiên, cũng không phải sở hữu tư học đều sẽ xong đời, những cái đó có thế gia hoặc là môn phiệt làm bối cảnh tư học, như cũ là sừng sững không ngã, vững như Thái sơn.

Khúc lão đứng dậy, kích động đối Đào Thương nói: “Có thái phó này một câu, lão hủ tự nhiên cần cù tranh tiên, vì thái phó nhiều lời vài người cùng hướng Đông Nam.”

Đào Thương hứa hẹn dường như gật đầu nói: “Khúc lão yên tâm, việc này đào mỗ lấy nhân cách đảm bảo, tuyệt không thất bại. Ta nam cảnh chấn hưng tư học đại sự, liền dừng ở ngài lão thân thượng!”

Lão nhân gia kích động cầm lấy chén rượu, nói: “Một khi đã như vậy, kia lão phu uống này rượu lúc sau, liền lập tức trở về Dương Địch, đi giúp thái phó nói tốt cho người mọi người.”

Đào Thương nghe vậy vội nói: “Khúc lão Hà tất nóng lòng này nhất thời, ăn bữa cơm lại đi không được sao?”

Khúc lão dùng sức lắc đầu nói: “Sự tình quan Nho gia truyền thừa, thiên hạ học sinh, lão phu làm sao có thể không vội, này cơm nhưng thật ra không vội mà ăn, làm chính sự quan trọng.”

Dứt lời, liền thấy lão nhân cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó run rẩy hướng về lều trại khẩu đi đến.

Quách Gia cũng là vội vàng đứng dậy, đi theo khúc lão phía sau, đối hắn nói: “Khúc công, ta đưa đưa ngươi.”

Khúc lão hướng về phía hắn vẫy vẫy tay, nói “Không cần thiết đưa, không cần thiết……”

Lời nói còn chưa nói xong, liền thấy khúc lão nheo lại đôi mắt, vẩn đục lão mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm Quách Gia khuôn mặt, ngạc

nhiên nói: “Ngươi là ai a?”

Quách Gia cùng Đào Thương đều là bất đắc dĩ nhất phiên bạch nhãn.

Hảo sao! Lão nhân lại thấy không rõ lắm.

Khúc lão chính mình phản ứng không kịp là chuyện như thế nào, chỉ là ôn hòa lời nói nhỏ nhẹ đối Quách Gia nói: “Lão phu đi trước, tiểu tử ngươi quay đầu lại giúp ta thông báo Phụng Hiếu một tiếng, làm hắn có thời gian nhiều trở về nhìn xem.”

Quách Gia: “……”

……

Mấy ngày sau, Đào Thương quân hành động bị ưng xà phủ ưng xà sĩ mang về tới rồi Tào Tháo bên kia.

Tào Tháo biết được Đào Thương hành động lúc sau, không khỏi giận tím mặt.

Hắn thật mạnh chụp phủi bàn, cả giận: “Đào Thương tiểu tặc, an dám như thế, hắn cư nhiên dám ở tào mỗ địa bàn tùy ý hành động, thực sự là cả gan làm loạn.”

Trình Dục khuyên Tào Tháo nói: “Tư Không chớ cần như thế, tiểu tặc cử chỉ tuy rằng đi quá giới hạn, nhưng này bất quá là ở Dĩnh Xuyên tìm một ít thất học hủ nho hồi Ngô mà quản lý trường học mà thôi, hắn tìm lại không phải ta Dĩnh Xuyên danh môn, căn bản không cần khẩn trương, huống hồ Đào gia tiểu nhi như thế hành vi, đối này thiên hạ tới nói, lại cũng là một phần việc thiện.”

Hí Chí Tài nghe xong Trình Dục nói, trong lòng không phải thực thoải mái…… Làm sao không phải danh môn sĩ tộc người, bị Đào Thương đi tìm đi liền có thể xem nhẹ?

Chỉ vì Hí Chí Tài cũng không phải danh môn xuất thân, đối này rất có kiến giải.

Bất quá hắn chung quy vẫn là nhận biết đại cục, đối Trình Dục nói còn rất là tán đồng.

Hí Chí Tài ngăn chặn trong lòng không mau, nói: “Trọng Đức công chi ngôn cực thiện, trước mắt thiên hạ to lớn thế, nãi ở thuế ruộng, binh mã, thuế má, hộ tịch chờ chư vụ, đến nỗi sửa chữa chỉnh đốn tư học, thật phi trước mắt sở cần băn khoăn chi chuyện quan trọng, Đào Thương nếu là có tâm làm hắn đi làm này đó việc vặt hảo, Tư Không tĩnh xem này biến, lại có gì phương?”

Tào Tháo lắc lắc đầu, trịnh trọng nói: “Các ngươi lời này không đúng, cái gọi là học mà không nghĩ thì không thông, nghĩ mà không học thì tốn công, học thuật chi đạo từ xưa đến nay liền phi lấy sức của một người mà nhưng vì này, quan học tư học chi đạo cũng không phải như thế, trước mắt tuy giá trị thiên hạ đại loạn, nhưng học đường không thể phế, thuật thư không thể ngăn, Đào Thương này cử tuy có tự thảo phế lực chi ngại, nhưng lại là chính đạo…… Thả Dĩnh Xuyên nơi, từ xưa đến nay đó là thiên hạ học sinh tụ tập nơi, đến này mỹ dự, rất nhiều tư học công không thể không, nếu là bị Đào Thương thừa này loạn thế đều bị họ Đào làm tới rồi Đông Nam, tào mỗ chẳng phải tội lớn lao nào.”

Chúng văn thần nghe vậy cùng nói: “Tư Không cao kiến.”

“Văn Nhược, Công Đạt.” Tào Tháo quay đầu đối Tuân Úc cùng Tuân Du nói: “Tuân thị chính là Dĩnh Xuyên danh môn, tuyệt phi mặt khác sĩ tộc sở có thể so, này lực ảnh hưởng cũng không phải người khác có thể đạt được, tào mỗ tưởng lao thỉnh Tuân thị ra mặt, ở Dĩnh Xuyên dàn xếp học sinh, an ủi học đường, đặc biệt là những cái đó rách nát tư học quán, cũng thỉnh các ngươi thay truyền đạt tào mỗ chi ý, chỉ chờ thời gian vừa đến, tào mỗ chắc chắn trọng chấn hưng giáo dục phong, sửa chữa quan học tư học, mạnh mẽ duy trì, trọng tố Dĩnh Xuyên phong cách học tập.”

Tào Tháo lời này nói rất được nhân tâm, Tuân Úc cùng Tuân Du tự nhiên là vô có không ứng.

Kể từ đó, tào đào hai quân ở Dĩnh Xuyên nơi, nhằm vào tư học nhân tài, triển khai một hồi không có khói thuốc súng tranh đoạt chiến.

Hai bên lực chú ý tất cả đều tập trung ở nơi này, không có người lại đi để ý tới bên sự, đến nỗi Lý Giác cùng Quách Tị bên kia, càng là không có người sẽ chú ý một chút, kể từ đó, lại là cho Đào Thương bọn họ cơ hội.

……

Lý Giác cùng Quách Tị ở Lạc Dương gặp qua Chung Diêu cùng Giả Hủ lúc sau, liền dựa theo trước đó bố trí, thông qua Huỳnh Dương đường đi thẳng đến trung mưu huyện mà đi.

Trung mưu huyện ly quan độ chiến trường phi thường gần, Tào Tháo đại quân vốn dĩ trưng bày ở quan độ, khẩn lâm trung mưu, nhưng trước mắt vì đồn điền cùng với đối phó Đào Thương, tất cả đều rút lui quan độ.

Đáng tiếc lệnh tất cả mọi người trăm triệu không nghĩ tới chính là, Tào Tháo đại quân vừa mới rời đi quan độ chiến trường không lâu, Triệu Vân, Hứa Chử, Tang Bá, Lý Thông bốn người binh mã liền đến nơi này.

Này bốn gã chiến tướng, đều là ở phía trước, bị Đào Thương dùng đủ loại lý do phái hồi Phái Quốc làm việc đi, nhưng bọn hắn căn bản liền không ở Phái Quốc trụ thượng bao lâu, liền lập tức liền suất binh chạy về quan độ chiến trường.

Mà Hứa Chử ở phía trước phiên rời đi Đào Thương đại doanh, giả ý trở về Phái Quốc thúc giục lương thời điểm, từ Đào Thương trong quân còn mặt khác mang đi hai người.

Hai người kia chính là Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý.

Trước mắt, này đó bị Đào Thương lặng lẽ phái ra đi người, tất cả đều thừa Tào Tháo cùng Đào Thương ở dự nam nơi tranh đến hừng

hực khí thế hết sức, nhanh chóng đi vòng vèo tới rồi quan độ chiến trường.

Bọn họ mục tiêu cũng là chỉ có một, đó chính là trung mưu huyện Lý Giác Quách Tị nhị quân những cái đó ngựa.

Trận chiến Quan Độ đã kết thúc, Lý Giác cùng Quách Tị từ Tịnh Châu đường xa mà hồi, mà giờ phút này Đào Thương đang ở Dĩnh Xuyên khởi cao điệu, Tào Tháo toàn bộ tinh lực đều ở trên người hắn, căn bản không rảnh lo khác, có thể nói, lúc này trung mưu huyện là nhất thả lỏng, cũng là nhất lơi lỏng thời điểm, bọn họ trăm triệu không thể tưởng được, Đào Thương ngay từ đầu mục tiêu, kỳ thật chính là bọn họ.

Mà trải qua Đào Thương trước đó đối mọi người phân phó, lần này phụ trách thống lĩnh sở hữu những người này chủ tướng, là hắn nhị ca Triệu Vân.

Lâm hành là lúc, Đào Thương từng nắm Triệu Vân tay, cẩn thận dặn dò nói: “Đưa quân ngàn dặm, chung cần từ biệt, nhị ca lần này xuất chinh bảo trọng, Đào Thương nhất định gắt gao kiềm chế Tào Tháo, vì ngươi an toàn làm bảo, làm hắn sẽ không chú ý tới nhị ca!”

Triệu Vân nghe xong lời này thẳng bĩu môi.

Sống đến cái này số tuổi, Triệu Vân như thế nào cũng không thể tưởng được, chính mình cư nhiên cũng có một ngày, sẽ biến thành cướp đường cướp ngựa cường đạo.

Nếu là đổi thành ban đầu, hắn nhất định là thật sâu khinh bỉ chính mình hành vi, vì chính mình loại này cách làm mà mặt đỏ, không liên tục một tháng “Mỗi ngày tam tỉnh ngô thân”, phỏng chừng hắn đều ngủ không yên.

Nhưng theo cùng Đào Thương kết bái lúc sau, ở chung thời gian càng dài, Triệu Vân phát hiện chính mình tâm tính đã chịu cái này Tam đệ ảnh hưởng, thay đổi cũng phi thường thật lớn.

Đặc biệt là lần này đương cường đạo, hắn trong lòng chẳng những không có gì tự trách cảm, ngược lại là cư nhiên ẩn ẩn có một loại…… Kích thích cảm giác.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 582: Tư Mã Ý tổn hại chiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bởi vì lúc trước từng ở quan độ chiến trường đãi đã lâu, cho nên lần này trở về, lấy Triệu Vân cầm đầu này đó các tướng quân nhưng thật ra phi thường thuận lợi, bởi vì đã thích hợp trình rất là quen thuộc, cho nên hoả tốc gấp trở về cơ bản không có cái gì trở ngại.

Kia bước tiếp theo, phải là ở trong thời gian ngắn nhất, cướp bóc Lý Giác cùng Quách Tị ngựa.

Triệu Vân phái ra rất nhiều thám báo, thám thính Lý Giác cùng Quách Tị hiện nay ở trung mưu huyện tình huống.

Lý Giác cùng Quách Tị dù sao cũng là Tây Lương quân, năm đó ở Quan Trung nơi đốt giết đánh cướp, không chuyện ác nào không làm, cho dù là hiện tại đầu tới rồi Tào Tháo dưới trướng, cũng là không bị tín nhiệm, thả huyện thành nơi chính là sĩ tộc cùng các bá tánh cư trú an cư chỗ ở, làm sao có thể làm này đó Tây Bắc ác lang tùy ý đi vào đi ra?

Bởi vậy, tuy rằng huyện thành nội có cung cấp Lý Giác cùng Quách Tị lương thảo, nhưng Tào Tháo nghiêm lệnh như cũ là làm cho bọn họ rời xa thành trì hạ trại.

Nhưng thực hiển nhiên, Lý Giác cùng Quách Tị đối Tào Tháo này mệnh lệnh có chút mâu thuẫn.

Tây Lương quân đến trung mưu huyện lúc sau, liền ở ngoại ô bắt đầu san bằng thổ địa, sửa chữa doanh trại quân đội.

Này hoàn hoàn toàn toàn chính là thuộc về bức dưới thành trại a, không hề che dấu khi dễ người.

Trung mưu huyện lệnh hắc mặt đem lương thảo đưa ra tới, cấp Lý Giác cùng Quách Tị quân đội sử dụng, sau đó nhẫn nại tính tình, cho bọn hắn hai cái giảng đạo lý, thỉnh bọn họ đem doanh trại quân đội an trí ly huyện thành xa một ít.

Nhưng Lý Giác cùng Quách Tị căn bản là không nước tiểu hắn.

Một cái xú huyện lệnh mà thôi, cũng dám cùng chúng ta diễu võ dương oai đề điều kiện?

Giết người như ma, thiên tính hung ác hai người, sẽ đem một cái huyện lệnh nói đương hồi sự?

Nếu không phải bởi vì Tào Tháo nghiêm lệnh, không cho phép bọn họ vào thành, này doanh trại đừng nói là tu ở cửa thành ngoại, bọn họ đều có thể đem doanh trại trực tiếp tu đến huyện lệnh trên mặt đi!

Lý Giác cùng Quách Tị lần này ở Tịnh Châu, trừ bỏ tập kích quấy rối Hà Nội quận, Thái Nguyên quận chờ mà, nhiễu loạn Viên Thiệu hậu phương lớn ngoại, còn ở Tịnh Châu dân chăn nuôi trong tay bắt cóc không ít dê bò gia súc.

Đánh giặc còn không quên cướp bóc, nhị tặc có thể nói là tính xấu không thay đổi, không ai.

Càng quá mức sự tình còn ở phía sau.

Bắt được quân mã nên dùng lương thực lúc sau, Lý Giác cùng Quách Tị ngay sau đó sai người đem những cái đó lần trước ở Tịnh Châu cướp bóc dê bò đuổi tới dưới thành, toàn bộ giết, sau đó ngay tại chỗ lấy mới, dùng sông đào bảo vệ thành nước sông đối những cái đó huyết nhục tiến hành rửa sạch.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ ngoài thành một cổ tinh phong huyết vũ, sông đào bảo vệ thành bên trong nơi nơi đều là dê bò tanh nồng chi khí.

Rất nhiều muốn ra khỏi thành bá tánh trông thấy loại này tư thế, nơi nào còn dám ra khỏi thành, đều sợ tới mức sôi nổi chạy về thành trì.

Huyện lệnh vốn định làm Lý Giác cùng Quách Tị dịch oa, không nghĩ tới bọn họ chẳng những không có dịch oa, ngược lại là làm trầm trọng thêm ở thành trì hạ làm khởi lò sát sinh tới!

Đây là muốn ở nhân gia ngoài cửa sinh hoạt tiết tấu sao?

Huyện lệnh trong lòng tuy rằng khí không được, nhưng cũng không có cách nào, hắn không có năng lực cùng thực lực đi đắc tội Lý Giác cùng Quách Tị này hai cái sát nhân ma vương, chỉ có thể đánh nát nha hướng trong bụng nuốt.

Huyện lệnh không có cách nào, chỉ có thể lệnh bên trong thành quân tốt đóng cửa cửa thành, sau đó ở trên tường thành nhiều an bài quân coi giữ, cẩn thận nhìn chăm chú vào này đó Tây Lương chó điên hành động.

Lý Giác cùng Quách Tị đối loại tình huống này rất là vừa lòng, bọn họ không khỏi ý cười ha ha.

Hôm nay cử chỉ, chỉ là bọn hắn ác thú vị, không có gì thực chất mục đích, chính là đơn thuần muốn cho người khác sợ bọn họ.

Thực hiển nhiên, bọn họ hiện tại mục đích đã đạt tới.

Theo sau, Lý Giác cùng Quách Tị lại mệnh quân tốt ở thành trì vạt áo hạ không đếm được thật lớn lửa trại, đem những cái đó giết dê bò dùng sông đào bảo vệ thành thủy rửa sạch sẽ, sau đó ở thành trì phía dưới nướng BBQ.

Bọn họ tối nay muốn khao tam quân.

Tây Lương binh ở sông đào bảo vệ thành trung tẩy những cái đó huyết tinh dê bò thịt thời điểm, Lý Giác nhìn trên tường thành những cái đó khẩn trương nhìn bọn hắn chằm chằm huyện binh, đắc ý hỏi Quách Tị nói: “A nhiều, ngươi nói những cái đó huyện binh, thấy

chúng ta ở bọn họ thành trì hạ tẩy thịt nướng BBQ, hiện tại trong lòng cho là làm gì cảm tưởng?”

Quách Tị đắc ý nói: “Chỉ sợ là sợ tới mức đái trong quần đi? Ha ha, này đó huyện binh suốt ngày canh giữ ở này nho nhỏ thành trì nội, sợ là cái gì việc đời đều không có gặp qua, bực này bốn phía đồ tể dê bò hành động, bọn họ bao lâu gặp qua bực này trường hợp? Dọa đều hù chết bọn họ.”

Lý Giác nghe vậy cười ha ha, nói: “Không tồi! Đã sợ lại sợ, nói không chừng thả còn cực kỳ hâm mộ đâu! Ha ha ha ha ~~~!”

Mà tường thành phía trên, những cái đó huyện binh giờ phút này cũng đều là ở châu đầu ghé tai, đối Tây Lương quân hành động nghị luận sôi nổi.

“Đều nói Tây Lương binh là chút biên tái hỗn mọi rợ, một chút không hiểu lễ nghĩa, hôm nay xem ra quả nhiên không giả.”

“Cũng không phải là bái, ở dưới thành giết nhiều như vậy dê bò, nói rõ chính là khoe khoang.”

“Khoe khoang liền khoe khoang, còn lấy sông đào bảo vệ thành thủy tẩy thịt, này không lay động sáng tỏ là ngốc sao!”

“Nhà ta oa tử nhàn tới không có việc gì liền tại đây trong nước đi tiểu, còn có hắn đám kia tiểu bạn chơi cùng, mỗi ngày đều kéo.”

“Đi tiểu tính gì, ta thường xuyên thấy những cái đó trồng trọt hương dân đi ngang qua sông đào bảo vệ thành biên, còn làm gia súc hướng bên trong ị phân lý!”

“Chính là chính là, này hà lão ô uế, bên trong gì lạn hóa đều có, hơn nữa không phải nước chảy, lấy này thủy tẩy thịt, Tây Lương binh là muốn tìm đường chết sao?”

“Một đám ngốc hóa, dẫn đầu tướng lãnh sao cũng không quản?”

“Dẫn đầu phỏng chừng càng ngốc.”

“……”

Theo thời gian trôi qua, thái dương dần dần lạc sơn, mà trung mưu huyện sông đào bảo vệ thành ngoại, Tây Lương quân bắt đầu vừa múa vừa hát, thịt nướng uống rượu, nùng liệt ánh lửa đem không trung ánh như một mảnh nghênh hà, trông rất đẹp mắt.

Mà trung mưu huyện ngoại sở hữu tình huống, còn lại là bị đào quân quân tốt truyền lại trở về Triệu Vân đám người chỗ.

Triệu Vân đám người giờ phút này liền giấu kín ở không xa chỗ núi rừng trung.

Nghe xong binh lính báo cáo, Triệu Vân không khỏi thở dài nói: “Lý Giác cùng Quách Tị như thế hành sự, thực sự là kiêu ngạo đến cực điểm, Tây Lương quân như thế hành sự, khó trách không được lâu dài.”

Gia Cát Lượng phe phẩy quạt lông, thở dài nói: “Không được dân tâm, dù cho lại là dũng mãnh thiện chiến, lại có tác dụng gì? Kết quả là cũng không quá là một đám sài lang mà thôi.”

Triệu Vân trầm tư một lát, mở miệng dò hỏi: “Lý Giác cùng Quách Tị tối nay chế rượu bãi yến, đối chúng ta tới nói, đảo cũng là một chuyện tốt, nghĩ đến bọn họ rượu sau tất nhiên sẽ không có phòng bị, đợi cho đêm khuya giờ Tý lúc sau, ta quân thừa thế đột sát, nhất định nhất cử công thành!”

Tang Bá tán đồng nói: “Đây là là trời cho cơ hội tốt, thật là không thể bỏ lỡ!”

Triệu Vân quay đầu nhìn về phía Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý, hỏi: “Nhị vị tiên sinh có gì cao kiến?”

Gia Cát Lượng theo bản năng chuyển hướng Tư Mã Ý nói: “Sư huynh, nếu không vẫn là ngươi nói?”

Tư Mã Ý nói: “Vẫn là Nhị sư đệ nói đi.”

“Sư huynh hà tất khách khí, ngươi ta huynh đệ không cần như thế.”

Tư Mã Ý lắc lư cây bồ quỳ phiến nói: “Một khi đã như vậy, ta đây liền đại Nhị sư đệ nói…… Tối nay xác thật là trời cho cơ hội tốt, nhưng một mặt xung phong liều chết lại không thích hợp, thứ nhất Tây Lương quân dũng liệt, chúng ta lần này vì tránh cho Tào Tháo phát hiện, cho nên các đạo nhân mã tụ tập lên, nhân số cũng không phải thập phần nhiều, Lý Giác cùng Quách Tị nếu là phản ứng quá vị tới, chúng ta chưa chắc sẽ thắng, thứ hai sao……”

Nói đến này thời điểm, Tư Mã Ý lộ ra một tia cười xấu xa: “Chúng ta chung quy là tới kiếp mã, không phải tới giết người, cũng không phải dựng địch, nếu là có thể có khác hảo biện pháp, chung quy vẫn là thiếu chút xung đột mới là.”

Triệu Vân nghe vậy nói: “Trọng đạt có gì cao kiến?”

Tư Mã Ý đối với Hứa Chử sử cái ánh mắt.

Hứa Chử ngay sau đó hiểu ý, đứng dậy đối với trướng ngoại hô một tiếng.

Không bao lâu, liền thấy hứa khờ nương cầm một mặt ba cái bàn tay đại ngạnh đồng la đi đến.

Triệu Vân nghi hoặc nhìn hứa khờ nương trong tay đồng la, nói: “Đây là?”

Tư Mã Ý hướng về phía hứa khờ nương nói: “Phiền toái đại tẩu gõ một chút cấp Triệu tướng quân nghe một chút!”

Hứa khờ nương không nói hai lời, nâng lên một chùy thật mạnh nện ở kia mặt thanh la thượng!

“Quang ~~!”

Đồng thanh lại giòn lại vang, thẳng đánh trong trướng mọi người màng tai, chấn đến đại gia đầu ong ong vang lên.

Triệu Vân xoa xoa huyệt Thái Dương, gật đầu nói: “Hảo la! Đây là Kim Lăng thành võ úy phủ tạo đi?”

Tư Mã Ý cười nói: “Không tồi, cũng chỉ có Kim Lăng thành đồng thiết tài nguyên cùng tinh luyện thủ đoạn, mới có thể tạo ra như vậy tốt nhất thanh la, lần này thái phó chuyên môn dư vật ấy với ta chờ, ta cùng Khổng Minh, Hứa tướng quân từ Phái Quốc tới rồi, ước chừng mang theo 3000 mặt như vậy thanh la!”

“3000 mặt?” Triệu Vân nghe trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng, dã chiến chiến trường phía trên, kích trống minh kim, giống nhau đại la nhiều nhất cũng chính là đặt mua thanh âm xa xưa lâu dài hai mươi đại mặt đủ rồi.

Đến nỗi loại này thanh âm lại bén nhọn lại chói tai thanh la, nghe ruột gan cồn cào căn bản không dùng được.

Chỉnh 3000 mặt tới làm gì?

Nhìn Triệu Vân nghi hoặc biểu tình, Tư Mã Ý cười nói: “Triệu tướng quân, Lý Giác cùng Quách Tị đại doanh nội, này chiến mã gần vạn, có thể nói rất nhiều, đương kim thiên hạ, có thể có nhiều như vậy chiến mã người, thực sự không nhiều lắm, nhưng thứ gì nhiều, tất nhiên cũng sẽ có nhược điểm của hắn, này mã tuy nhiều, nhưng ta liêu thụ huấn thiếu, này 3000 mặt la nếu là đồng thời vang lên, này chói tai tiếng động lại bất đồng với ngày thường chiến trường minh kim chi la, ngài nói những cái đó ngựa sẽ thế nào?”

Triệu Vân chính là thông tuệ người, vừa nghe tức hiểu.

Tư Mã Ý là muốn cho Lý quách hai người doanh nội gần vạn chiến mã chấn kinh a!

()

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 583: la chấn mã doanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cổ đại chiến mã tuy rằng đại bộ phận đều kinh nghiệm sa trường, nhưng gia súc dù sao cũng là gia súc, ở trên chiến trường bọn họ là thực dễ dàng chấn kinh.

Cùng nhân loại chấn kinh điểm không giống nhau, hơn nữa ngựa thị lực không bằng người loại, cho nên trên chiến trường chiến mã cũng không sẽ bởi vì nhân loại chi gian lẫn nhau sát phạt mà đã chịu kinh hách, bọn họ chấn kinh điểm giống nhau là ở chỗ thật lớn hỏa thế yên huân chi khí cùng với cùng cực độ chói tai thanh âm.

Cho nên giống nhau thượng chiến trường chiến mã, nhân loại đều sẽ cho bọn hắn tiến hành thụ huấn.

Nhưng là đầu tiên, thật lớn ánh lửa loại này sợ hãi nhân loại là vô pháp trợ giúp chiến mã khách phục, đối mặt thiên nhiên khủng bố lực lượng, liền nhân loại chính mình đều không thể đủ khắc chế chính mình trong lòng sợ hãi, lại như thế nào có thể đối chiến mã làm ra như vậy cao yêu cầu?…… Mình sở không muốn chớ thi với mã.

Bởi vậy, nhân loại chỉ có thể chỉ mình nỗ lực, đi trợ giúp chiến mã khắc chế đối một ít kích thích tính thanh âm sợ hãi.

Bộ đội tướng lãnh cùng kỵ binh nhóm ngày thường ở huấn luyện ngựa khi, thường xuyên sẽ cho bọn họ nghe tiếng trống cùng minh kim tiếng động, dùng để trợ giúp chúng nó khách phục nhất này đó trên chiến trường cơ bản nhất thanh âm chướng ngại, đương nhiên cũng không sẽ hoàn toàn thành công.

Bởi vì cùng nhân loại giống nhau, mã cũng có cao thấp chi phân, có mã học tập năng lực hảo, có mã tương đối ngốc B học không rõ đồ vật, cho nên có linh tính chiến mã, thụ huấn thời gian dài liền sẽ

không lại đối thanh âm sinh ra sợ hãi, nhưng có chiến mã tư chất liền tương đối kém, lá gan cũng tương đối tiểu, như thế nào huấn luyện đều sẽ không có tốt hiệu quả, bởi vậy bọn họ kỵ chủ ở thượng chiến trường phía trước, sẽ đem như vậy chiến mã lỗ tai dùng bố lụa hoặc là những thứ khác lấp kín, tận lực không cho chúng nó đã chịu kinh hách.

Nhưng là Tư Mã Ý hôm nay đưa ra phương pháp này rất là có chút tang lương tâm, tang đến làm Triệu Vân cùng Lý Thông đám người nghe xong, đều tưởng tấu chết hắn.

Đầu tiên này 3000 mặt tiểu phá la tiếng vang cùng trên chiến trường minh kim tiếng động hoàn toàn là hai việc khác nhau, nghe đã chói tai, lại ruột gan cồn cào, đừng nói là chiến mã, ngay cả người nghe đều đến cảm giác khiếp đến hoảng, có một loại muốn đái trong quần cảm giác.

Mặt khác, Lý Giác cùng Quách Tị doanh trung gần vạn chiến mã, tốt xấu lẫn lộn, có lương có liệt mã, những cái đó chiến mã ban ngày thượng chiến trường còn chưa tính, ban đêm muốn toàn lấp kín lỗ tai, lại là tuyệt đối không thể.

Đến lúc đó một con ngựa bạo tẩu, sở kéo, chỉ sợ là thật lớn một mảnh hoảng loạn, liền giống như domino quân bài hiệu ứng, một chút đánh tan thua hết cả bàn cờ.

Đến lúc đó này 3000 mặt phá la một vang, hơn nữa bên ta thừa thế phóng hỏa, sống động cùng âm sắc đồng thời mở ra lớn nhất hiệu quả, chỉ sợ này chấn động trình độ, so đời sau quán bar hộp đêm DJ còn muốn mang cảm!

Đến lúc đó Lý quách hai người doanh trung vạn mã cùng nhau happy lên, Lý Giác doanh trại quân đội chỉ sợ là không khỏi bên ta động thủ liền suy sụp.

Nếu là Lý Giác cùng Quách Tị tam quân trước đó có điều phòng bị, việc này có lẽ còn khó có thể vì này, cố tình này hai gia hỏa tối nay

bãi hạ toàn dương yến, khao tam quân, chỉ sợ tối nay Tây Lương trong quân doanh, đại bộ phận người đều đến say rượu ngủ say.

Một đám ăn nhậu chơi bời hơn phân nửa túc mệt nhọc binh lính, đối mặt mấy ngàn thậm chí gần vạn chiến mã ở một cái phong bế tính quân doanh sôi trào nhảy Disco……

Kia cảnh tượng, làm mọi người ngẫm lại đều giác cả người run rẩy. Thái âm tổn hại! Này hành vi quả thực lệnh người giận sôi!

Triệu Vân xuất thân ở Hà Bắc, sau lại gia nhập quá Công Tôn Toản quân doanh, từng chính mắt gặp qua bắc địa Công Tôn Toản đám người cùng bắc địa Tiên Bi giao chiến khi, Tiên Bi trong quân bởi vì chiến mã chấn kinh sau, sinh ra phản ứng dây chuyền, kia khủng bố tình hình đến nay rõ ràng trước mắt.

Nghĩ vậy, Triệu Vân liền cầm lòng không đậu đánh cái rùng mình.

Hắn dám khẳng định, bực này tang lương tâm biện pháp, còn có này đã sớm chuẩn bị tốt nhiều 3000 mặt phá la —— tuyệt đối không phải là xuất từ Tư Mã Ý, cũng hoặc là Gia Cát Lượng bút tích.

Không hề nghi ngờ, này hết thảy đều là hắn cái kia Tam đệ thiết kế.

Hắn liệu định địch quân chiến mã rất nhiều, rồi lại tập trung ở một cái doanh trại quân đội nhược điểm…… Còn có Lý Giác Quách Tị lại đều là hàng năm dụng binh người, này doanh trại nghiêm mật tính tất nhiên không tầm thường, cái gọi là mua dây buộc mình, như vậy doanh trại phòng ngự tự nhiên là không lời gì để nói, nhưng chu đáo chặt chẽ thả hoàn mỹ doanh trại cố tình lại là mua dây buộc mình ti nhộng. Kia khổng lồ mã đội ở bên trong chạy băng băng thời điểm, bên ta càng là khó có thể ra bên ngoài lao ra.

Xác thật là rút củi dưới đáy nồi tàn nhẫn chiêu.

Hơn nữa này chiêu một quá, Tây Lương binh vỡ tan, nhưng bọn hắn chiến mã lại còn đều ở, đến lúc đó Triệu Vân bọn họ thừa cơ đi

nhặt của hời…… Này chiến mã quả thực liền cùng bạch nhặt giống nhau.

Này tiểu tâm tư cũng thật là không ai.

Đối mặt có Đào Thương ở sau lưng duy trì, mà hắn hai cái đồ đệ thực tế thao tác chu đáo chặt chẽ kế hoạch, hơn nữa Lý Giác cùng Quách Tị tối nay sơ hở, Triệu Vân thực sự là không có lý do gì cự tuyệt, kết quả là, chiến lược liền như vậy định rồi xuống dưới.

……

Sắc trời dần dần đen xuống dưới, mà ở trung mưu huyện sông đào bảo vệ thành biên, ầm ĩ ồn ào náo động hơn phân nửa túc những cái đó Tây Lương quân tốt nhóm, rốt cuộc là rải đủ rồi hoan.

Hồ nháo qua đi Tây Bắc lang quân, ở đêm khuya nặng nề ngủ.

Sắc trời càng thêm âm trầm, Triệu Vân, Hứa Chử, Tang Bá, Lý Thông đám người binh phân bốn lộ, từ bốn cái phương hướng lặng lẽ hướng về Lý Giác cùng Quách Tị doanh trại giáp công mà đi.

Bốn gã tướng lãnh phân công minh xác, Triệu Vân cùng Hứa Chử phụ trách gõ la, Tang Bá cùng Lý Thông phụ tắc trách hướng Lý quách hai người chuồng ngựa chỗ phóng hỏa.

Mắt thấy giờ Tý đã qua, mây đen tiệm triệt, ánh trăng đã thăng lên đụn mây, đúng là âm nhân hảo thời tiết!

Triệu Vân vì cẩn thận khởi kiến, lại lần nữa phái ra thám báo đi cẩn thận tra xét một chút.

Cuối cùng, hắn xác định Tây Lương quân trải qua một phen lăn lộn lúc sau, trừ bỏ chút ít tuần doanh ở ngoài, đại bộ phận người đều đã là nặng nề đi ngủ.

Bốn gã tướng lãnh phân phó bên ta sĩ tốt đem lỗ tai toàn bộ đều lấp kín lúc sau, sau đó ngay sau đó ước định thời khắc, bắt đầu hành động.

Triệu Vân cùng Hứa Chử hai người phụ trách suất chúng gõ la.

Triệu Vân đem lỗ tai lấp kín lúc sau, ý bảo Hứa Chử cũng đem chính mình lỗ tai lấp kín.

Hứa Chử tự phụ võ nghệ cao cường, lại là thật đánh thật con người rắn rỏi, tâm cao khí ngạo, căn bản không mang theo.

Này thê hứa khờ nương thấy Hứa Chử không đổ lỗ tai, kỳ quái vỗ vỗ hắn nói: “Phu quân, làm sao không đem lỗ tai lấp kín?”

Hứa Chử hừ một tiếng, nói: “Nam tử hán đại trượng phu, mang mấy thứ này làm gì, bất quá là kẻ hèn la âm mà thôi, có gì ghê gớm? Không cần mang! Còn có thể đánh chết vi phu không thành!”

Hứa khờ nương giờ phút này đã đem lỗ tai đổ kín mít, thấy Hứa Chử vẻ mặt khoe khoang dạng hướng hắn nói chuyện ba, lại không biết hắn nói cái gì, chau mày: “A? Ngươi nói gì?”

Hứa Chử thấy thế sửng sốt, tiếp theo bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Đi theo mà đến Tư Mã Ý thấy mọi người đều ngăn chặn lỗ tai, duy độc Hứa Chử không có, không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa.

Hắn dùng sức dỗi dỗi Gia Cát Lượng cánh tay, thấp giọng nói: “Ngươi xem, mọi người đều ngăn chặn lỗ tai, duy độc hứa Trọng Khang tự phụ không chịu, ngươi chờ coi đi, một hồi cái này khờ hóa liền biết chính mình hành động có bao nhiêu ngu xuẩn!”

Gia Cát Lượng lỗ tai đã bị lấp kín, nghe vậy hướng về phía Tư Mã Ý dùng sức xua tay, ý bảo chính mình nghe không thấy.

“Sư huynh, ngươi nói cái gì?”

Tư Mã Ý lỗ tai cũng ngăn chặn, hắn thấy Gia Cát Lượng thu thập, tỉnh ngộ đến hắn nghe không thấy, ngay sau đó cao giọng nói: “Ta nói, hứa Trọng Khang một hồi liền sẽ chính mình có bao nhiêu xuẩn!”

Tư Mã Ý che lại lỗ tai, cho nên không biết chính mình thanh âm có bao nhiêu đại, uu k a nsh u khống chế không hảo tự mình âm lượng.

Gia Cát Lượng không nghe thấy, hắn nói lại một chữ không rơi phiêu tiến Hứa Chử trong tai.

Hứa Chử khí mặt đỏ rần, nghiến răng nghiến lợi lầm bầm lầu bầu.

“Này hai cái hỗn trướng heo dê con! Theo chân bọn họ sư phó một cái tấu tính!”

Mắt thấy ước định canh giờ đã tới rồi, Triệu Vân ngay sau đó tự mình múa may trong tay lệnh kỳ, hạ lệnh chư quân hành động, mà hắn phía sau bọn thị vệ thấy, cũng sôi nổi múa may trong tay lệnh kỳ truyền lệnh.

“Quang quang quang quang quang ~~!”

Ngay lập tức chi gian, toàn bộ đại trại ở ngoài, tiếng gầm hải dương không ngừng nghỉ, bén nhọn thả chói tai thanh âm giống như tập người sóng triều, một lãng tiếp một lãng vọt vào Tây Lương quân phía sau chuồng ngựa doanh địa.

3000 mặt phá la, giống như tam vạn chỉ vịt đực tử cùng nhau tru lên dường như, chọc nhân tâm phiền ý loạn, trong lòng giống như miêu cào dường như cả người rùng mình không thoải mái.

Triệu Vân, Gia Cát Lượng, hứa khờ nương đám người liền tính là bưng kín lỗ tai, vẫn cứ có thể cảm thụ đến này thật lớn tiếng gầm thật mạnh oanh kích màng tai, tâm phiền ý loạn, cả người nói không nên lời khó chịu.

Mà Hứa Chử sớm đã là “Bang” một tiếng quỳ xuống trước trên mặt đất, hắn một trương đại mặt bị thanh âm chấn đến phát tím, trời đất quay cuồng, đầu váng mắt hoa, màng tai giống như phá giống nhau đau nhức.

Hắn một phen từ hứa khờ nương trong tay lấy quá chính mình vừa mới không nghĩ dùng nút bịt tai cùng khăn quàng cổ, dùng còn thừa sức lực đem chính mình lỗ tai lấp kín.

Xong việc lúc sau, liền thấy Hứa Chử rốt cuộc khống chế không được chính mình, oa một tiếng trực tiếp nôn mửa ra tới…… Vừa rồi cơm chiều xem như toàn ăn không trả tiền.

Gia Cát Lượng xem tấm tắc thẳng tạp ba miệng.

Mà hắn phía sau Tư Mã Ý còn lại là cười nói: “Xem đi, ta nói cái gì tới? Hắn sớm muộn gì phải biết chính mình có bao nhiêu xuẩn.”

Gia Cát Lượng nghe không thấy, quay đầu nghi hoặc nhìn hắn: “Sư huynh ngươi nói gì?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 584: âm hỏa chi loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thật lớn phá la trận thanh âm vang lên lúc sau, Lý Thông cùng Tang Bá cũng bắt đầu chỉ huy này dưới trướng các binh lính hướng về doanh địa nội đại lượng bắn hỏa tiễn.

Bọn họ bắn tên chủ yếu mục tiêu, là nhắm ngay đã sớm đã tra xét ra tới Lý quách hai người doanh trung mấy chỗ ngựa tụ tập nơi.

Chuồng ngựa cùng dừng ngựa nơi, nơi nơi đều là ngựa sở dụng cỏ khô, cực dễ bậc lửa, những cái đó hỏa tiễn dừng ở trong đó, không bao lâu liền đem toàn bộ doanh địa hỏa thế làm cho không thể khống chế, ánh lửa hồng thấu đen nhánh bầu trời đêm.

Doanh địa ngoại phá la thanh giống như dời non lấp biển dọn tập kích mà đến, hơn nữa thiêu đốt ngọn lửa, Tây Lương quân những cái đó mệt mỏi tuần doanh tức khắc đó là một mảnh xôn xao, bọn họ lui tới bôn tẩu, hướng về phía các doanh trại quân đội cao giọng gầm rú nói: “Địch tập! Địch tập!”

Nhưng mà tại đây 3000 mặt phá la, cùng những cái đó chấn kinh chiến mã tư minh hạ, này đó tuần doanh thanh âm giống như là trong gió lục bình, chút nào không thể cuốn lên cái gì sóng gió, không bao lâu liền bị bao phủ ở biển người trung, biến thành linh linh tinh tinh âm phù, không hề cảnh kỳ chi dùng.

Bất quá, giờ phút này đại doanh nơi nào còn dùng đến này đó tuần doanh cảnh kỳ, kia đủ khả năng xuyên thấu màng tai thật lớn phá la tiếng động tại đây yên tĩnh ban đêm uy hiếp lực cực kỳ cường đại, đã sớm đem những cái đó ngủ say Tây Lương binh bừng tỉnh, kia từng đợt tiếng gầm làm cho bọn họ trong ngực khó chịu, toàn bộ dạ dày đều là sông cuộn biển gầm khó chịu.

Ở như vậy khẩn trương tình thế hạ, những cái đó tranh nhau lên quân tốt còn đã xảy ra kịch liệt nội chiến.

Lý Giác bị thật lớn thanh âm đánh thức, hắn say khướt miễn cưỡng mặc hảo giáp trụ chạy ra khỏi chính mình lều lớn.

Xuất hiện ở trước mặt hắn chính là như vậy một mảnh hỗn loạn binh doanh.

Lý Giác say lảo đảo lắc lư, nhưng trong ngực cũng là nhiều ít minh bạch điểm sự, một cổ tử tà hỏa cọ cọ hướng lên trên dũng.

Quách Tị cũng là ra tới, bất quá cũng đồng dạng là sống mơ mơ màng màng chi tướng, hắn một bên tài tài méo mó hoạt động nện bước, một bên lớn tiếng gầm lên nói, “Đều không cần loạn! Đều cấp lão tử ổn định! Dám hoảng loạn giả…… Cách ~~…… Giết không tha!”

Nhưng mà Lý, quách hai người thanh âm, ở như vậy ồn ào hoàn cảnh trung căn bản là truyền không ra đi rất xa, khởi không đến bất luận cái gì trấn an hiệu quả.

Doanh trung như cũ là một mảnh hoảng loạn, những cái đó ăn mặc quần áo, hoặc là không có mặc quần áo, lại hoặc là trần trụi đít Tây Lương binh, như cũ là điên rồi giống nhau nơi nơi loạn nhảy.

Lý Giác trước mắt tuy rằng say rượu, nhưng nhìn đến tình hình này, trong lòng như cũ là một trận hỏa đại, hắn nhìn sau trại phương hướng ánh lửa, đánh rượu cách nhíu mày.

Vừa lúc có vài tên Tây Lương thân quân lại đây thủ ngự ở hắn bên người, Lý Giác khí hét lớn, “Ngươi chờ bảo hộ ta làm chi, còn không đi xem là người nào nhiễu loạn chúng ta doanh trại quân đội, quả thực chính là tìm chết!”

Nhưng mà liền tính như vậy gần khoảng cách, những cái đó binh lính bởi vì thật lớn tiếng gầm, phảng phất cũng căn bản là vô pháp nghe rõ Lý Giác theo như lời nói.

Giờ này khắc này, không chỉ là Triệu Vân bọn họ gõ phá la thanh cùng phóng hỏa đối Tây Lương quân sinh ra ảnh hưởng, mà bọn họ trong doanh địa sĩ tốt nhóm giờ phút này cũng là hỗn loạn ầm ĩ thành một đoàn.

Lý Giác phẫn nộ khảy khai hộ vệ, hầm hừ nói: “Đều vây quanh ở ta bên cạnh làm gì còn không mau đi cứu hoả……”

Không đợi hắn nói nói xong, ngay lập tức chi gian, đầu trung linh quang chợt lóe.

Lý Giác say khướt đầu dưa trung hoảng hốt gian hiểu rõ doanh trung hoảng loạn căn nguyên.

Đúng rồi, là mã! Là chiến mã!

Năm xưa Đổng Trác dưới trướng Tây Lương binh, hơn nữa kinh sư nam bắc quân bảo vệ xung quanh doanh, nhất không thiếu đó là chiến mã, mà ở Đổng Trác chết đi lúc sau, đại bộ phận chiến mã liền đều rơi xuống Lý Giác cùng Quách Tị trong tay.

Này đó chiến mã nhiều, cơ hồ gần vạn dư!

Mà Tây Lương kỵ binh muốn ở trên chiến trường vững vàng thao tác này đó chiến mã, trừ bỏ ra trận chém giết ở ngoài, ngày thường cũng muốn duy trì rất cao thân mật độ.

Bởi vậy Lý quách hai người dưới trướng Tây Lương quân ở hạ trại thời điểm, cơ hồ ở doanh trại mỗi cái doanh trại quân đội trung, đều sẽ thiết lập chính mình đơn độc mã vòng.

Rồi sau đó phương doanh trại ồn ào tiếng gầm vang lên trước tiên, phối hợp thượng hoả mũi tên thiêu đốt trợ công, những cái đó đơn độc thiết lập chuồng ngựa trung ngựa liền tự nhiên mà vậy đúng vậy phát sinh xôn xao.

Con ngựa ở ban đêm thị lực tuy rằng không tốt, nhưng là thính giác cực kỳ nhạy bén, hơn nữa khứu giác cũng so nhân loại hiếu thắng

ra rất nhiều.

Theo kia phá la thức tiếng gầm từng đợt đánh sâu vào, hơn nữa khói lửa mịt mù kích thích, không ít chiến mã đều nhẫn nại không được, liều mạng hí giãy giụa.

Chiến mã khủng hoảng ở như vậy hí rên rỉ bên trong nhanh chóng truyền lại, sở hữu chiến mã đều ở mã vòng trung xao động, tễ đụng phải, xô đẩy.

Mã đôi mắt cấu tạo quyết định nó đối phía sau khoảng cách cảm rất kém cỏi, một khi chiến mã trong lúc hỗn loạn bị tễ lui về phía sau, đụng phải khác ngựa, này đó chiến mã cơ hồ theo bản năng liền về phía sau đá vào.

Theo hỗn loạn tăng lên, yếu ớt mã vòng rốt cuộc hạn chế không được này đó chiến mã.

Này đó bị ồn ào thanh âm bức điên chiến mã lập tức chạy như điên bừng lên.

Vững chắc doanh trại bên trong sau, đáng sợ nhất sự tình đã xảy ra.

Kia tầng tầng lớp lớp chuồng ngựa sau trại, dùng nó độc hữu địa thế hoàn mỹ ngăn chặn chiến mã cảm xúc phát tiết.

Nhưng chiến mã sợ hãi vẫn là yêu cầu phát tiết khẩu.

Cơ hồ là tự nhiên mà vậy, này đó chiến mã đều một bên hí vang một bên hướng nhất rộng lớn địa phương điên cuồng phóng đi…… Tức là Tây Lương quân đại bản doanh.

Mắt thấy chiến mã thành phê thành phê chấn kinh tán loạn, Tây Lương quân các binh lính đảo cũng là bất chấp hoảng loạn.

Bọn họ dùng sức che lại lỗ tai, chống đỡ kia nháo tâm ma âm, một bên ý đồ cùng gia súc nhóm câu thông, một bên ý đồ đi chuồng ngựa khống chế tốt chính mình chiến mã.

Đáng tiếc chính là, súc sinh chung quy là súc sinh.

Người có thể ở hoảng loạn trung khôi phục chính mình lý trí, nhưng chiến mã lại sẽ không.

Này cũng liền thành cái này quân doanh bên trong, trước mắt nhất lệnh người bất đắc dĩ một chút.

Lý quách hai người dưới trướng Tây Lương binh, đối mặt lâm vào điên cuồng giẫm đạp mà đến chiến mã, tuy rằng liều mạng xông lên đi quát bảo ngưng lại, nhưng lại là vô luận như thế nào cũng ngăn trở không được.

Bọn họ chỉ có thể đủ trơ mắt nhìn mã triều lao nhanh, thế như núi hồng bùng nổ, bất lực bình luận kia sợi tuyệt vọng.

Đại khối đại khối doanh địa bị giẫm đạp, không đếm được lửa trại bị giẫm đạp mà bay, cho nên lại bậc lửa nhiều chỗ lều trại, hỏa thế càng thêm lan tràn, hỗn loạn cùng kêu khóc thanh hỗn loạn phá la thanh truyền bầu trời đêm bên trong.

Tây Lương quân ở vô pháp khống chế chiến mã dưới tình huống, chỉ có thể mọi nơi bôn tẩu, rất nhiều binh lính bởi vì này đó phát điên súc sinh mà bị dẫm đạp thành bùn lầy.

Lý Giác cùng Quách Tị trước mắt cũng hoảng hốt, bọn họ ở hộ vệ bảo vệ hạ, quay đầu liền bôn doanh địa ngoại chạy như bay mà đi.

Mà vì nhanh hơn tốc độ, u u k a n shu không cho này đó điên súc có thể đuổi theo chính mình, Lý quách hai người sở áp dụng sách lược cũng là lệnh người táp lưỡi.

Bọn họ ném xuống trên người sở hữu áo giáp, chỉ là ăn mặc bên trong áo đơn, giơ chân điên rồi giống nhau mãnh chạy.

Bọn họ rượu cũng tỉnh, hồn cũng ném.

Tây Lương quân sĩ tốt nhóm cũng là như thế, đối mặt này đó khắp nơi chạy loạn súc sinh, Tây Lương quân nhóm ở cùng đường dưới,

thế nhưng là bôn trung mưu huyện thành trì phương hướng vọt qua đi.

Bọn họ ở cầu treo hạ, kêu cha gọi mẹ hướng về đầu tường tru lên, làm trong thành người chạy nhanh buông cầu treo, mở ra cửa thành.

Tối nay lớn như vậy động tĩnh, trong thành người đã sớm đều thanh tỉnh, trung mưu huyện lệnh suất lĩnh một chúng huyện binh, bước lên đầu tường, cẩn thận nhìn dưới thành tình huống.

Dưới thành thiêu đốt lều trại, điên cuồng chiến mã đàn, cởi truồng loạn đi Tây Lương binh, làm trung mưu huyện lệnh can đảm đều tuổi, không biết như thế nào cho phải!

Trung mưu huyện lệnh cũng không gì kiến thức, hắn không biết trước mắt bực này khủng bố tình hình, cùng trận chiến Quan Độ tình hình so sánh, cái nào càng vì kịch liệt?

Có lẽ đều không sai biệt lắm?

Mắt thấy đếm không hết Tây Lương quân ở dưới thành tru lên làm cho bọn họ đem cửa thành mở ra, trung mưu huyện binh lính hỏi huyện lệnh nói: “Huyện tôn, Tây Lương quân đây là thật sự bị buộc nóng nảy, chúng ta mở cửa thành vẫn là không mở cửa thành?”

Huyện lệnh nghe vậy, run run rẩy rẩy nói: “Khai cái gì khai! Ngươi điên rồi! Này đó Tây Lương quân tuy rằng đã đầu phục Tư Không, nhưng một cái cá tính tình giống như hổ lang, các ngươi không nhìn thấy bọn họ ban ngày hành vi, cùng man di có gì khác nhau đâu thay? Tuyệt không có thể khai!”

“Chuyện đó sau Tư Không nếu là trách tội xuống dưới……”

Trung mưu huyện lệnh băm chân nói: “Bổn a! Này thành phía dưới còn không phải là sông đào bảo vệ thành sao? Những cái đó Tây Lương quân nhiều nhất cũng bất quá là vì tránh né ngựa mà

thôi…… Các ngươi chạy nhanh đối bọn họ kêu, làm cho bọn họ nhảy vào sông đào bảo vệ thành trung tị nạn!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 585: xú thủy hùng binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trung mưu huyện sông đào bảo vệ thành, hiện tại cũng không phải là cái khác sông đào bảo vệ thành có khả năng đủ so sánh với, kia nước sông bên trong lại dơ, lại xú, lại tanh, lại tanh, nước sông trung chẳng những có ban đầu huyện thành nội các bá tánh cùng bọn họ súc vật hướng bên trong khuynh đảo dơ bẩn chi vật, còn có hôm nay Tây Lương quân sĩ binh nhóm hướng bên trong tàn sát dê bò tẩy xuyến thịt tươi dầu trơn cùng máu tươi, hương vị giờ phút này còn không có hoàn toàn tan đi, là muốn nhiều ghê tởm có bao nhiêu ghê tởm.

Dưới thành Tây Lương quân vừa nghe thành người trên làm cho bọn họ nhảy sông tị nạn, tức khắc không khỏi giận tím mặt!

Này không phải giày xéo người sao.

Tây Lương binh tướng nhóm khí bất quá, bắt đầu đứng ở đầu tường hạ, hướng về trên thành lâu huyện binh chửi ầm lên.

Ô ngôn uế ngữ thô tục vốn dĩ chính là bọn họ mỗi người chi sở trường, hiện giờ đại gia đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đứng ở dưới thành tập thể chửi đổng, kia trường hợp có thể nói là cực kỳ đồ sộ, kia sắc bén ngôn ngữ nếu là có thể đổi thành thành đạn đạo, đánh vào trên tường thành, nói không chừng đều có thể đem tường thành oanh sụp.

Tây Lương quân đồ sộ tập thể chửi đổng thanh, lệnh vừa mới đối bọn họ còn có chút áy náy huyện binh trong lòng kia một chút áy náy ở trong khoảnh khắc tất cả đều tan thành mây khói, huyện binh nhóm trong ngực chỉ còn lại có bực bội cùng phẫn nộ.

Huyện binh nhóm cũng đều là tâm huyết hán tử, sao có thể mặc cho này đó hỗn đản đứng ở thành lâu tử phía dưới, ô ngôn uế ngữ ôn

hầu nhà mình lão nương, a ông thậm chí với tổ tông?

Dựa vào cái gì a, chúng ta lại không nợ ngươi!

Phản kích, cần thiết!

Vì thế trên thành lâu cũng bắt đầu cùng dưới thành triển khai đối phun!

Hai bên sĩ tốt đều rất hỏa bạo, ngôn ngữ cực kỳ ngạch độ, khẩu khí cũng là kịch liệt, ô ngôn uế ngữ lui tới ở không khí gian lẫn nhau va chạm, kẹp khắp nơi giữa không trung, làm người cảm giác khó có thể lọt vào tai, cái gì khó nghe cắn đều có, không biết xấu hổ làm người nghe mặt đều sẽ không tự giác biến báo hồng.

Chiến trường phía trên, khoảnh khắc chi gian, thế nhưng xuất hiện một bộ quỷ dị cảnh tượng.

Gõ phá la gõ phá la, xua đuổi ngựa xua đuổi ngựa, phóng hỏa phóng hỏa, vui vẻ vui vẻ, mắng chửi người mắng chửi người.

Quả thực so qua năm còn muốn chúc mừng náo nhiệt, liền kém phóng cái pháo.

Nhưng là vạn sự không đợi người, theo thời gian trôi qua, những cái đó chấn kinh, rải hoan chiến mã đàn đã vọt tới tường thành bên cạnh.

Mà càng nhiều Tây Lương quân cũng đã là bị chiến mã đuổi đi không địa phương chạy, gào thét hướng về sông đào bảo vệ thành phương hướng chen chúc chạy tới.

Thành trì dưới, đối mặt loại người này tễ người tình huống, những cái đó Tây Lương quân các binh lính chen chúc rốt cuộc đứng thẳng không được.

Mà dần dần chạy băng băng lại đây chiến mã, cũng làm cho bọn họ lại vô tâm cùng đầu tường thượng huyện binh khắc khẩu.

Nhân gia xem náo nhiệt không chê sự đại, mắng hai câu người giải giải buồn, Tây Lương quân sĩ tốt nhóm chính là ở sinh tử chi gian, bọn họ chính là cùng nhân gia mắng không dậy nổi.

“Thình thịch!”

Tại đây loại không có lựa chọn dưới tình huống, rốt cuộc có cái thứ nhất Tây Lương quân tốt hướng sông đào bảo vệ thành trong nước nhảy đi vào.

Lại xú lại tanh lại thiện sông đào bảo vệ thành thủy, ùa vào tên kia cái thứ nhất có gan nhảy vào sông đào bảo vệ thành người trong trong miệng, chỉ đem tên kia binh lính ghê tởm tâm giang tì phổi thận đều phải từ trong thân thể nhổ ra.

Nhưng tốt xấu lại có thể mượn này giữ được một cái tánh mạng.

Nếu đã có cái thứ nhất có gan ăn con cua người, kia người khác liền không hề kiên trì cùng cố chấp.

Dơ không dơ, xú không xú, đều là việc nhỏ, chung quy vẫn là tánh mạng quan trọng nhất.

Thân thể sao, bất quá là một bộ thân xác thối tha mà thôi, có thể có mùi thúi, nhưng tuyệt không có thể loạn ném, sẽ ảnh hưởng hoàn cảnh.

Kết quả là, liền thấy những cái đó bọn lính hô hô lạp lạp hướng về sông đào bảo vệ thành trung nhảy, bọn họ thật nhiều người một nhảy đi vào thời điểm, lập tức liền ghê tởm ở trong nước mồm to nôn mửa, nhưng ở há mồm nôn mửa đồng thời, lại có nhiều hơn xú thủy tiến vào bọn họ trong miệng, bởi vậy hình thành tuần hoàn ác tính.

Đầu tường thượng huyện binh nhóm không khỏi các tấm tắc nhấp miệng cảm thán.

Này con mẹ nó so nhảy hố phân còn thảm thiết đâu.

Ngựa thị lực ở trong đêm đen tuy rằng không bằng người loại, nhưng khứu giác lại so sánh với nhân loại muốn nhanh nhạy nhiều, sông đào bảo vệ thành trung có dê bò tử vong sau huyết tinh chi khí cùng tanh vị, ngựa tự nhiên là không muốn tới gần, kết quả là liền rất xa rời đi, bôn nơi khác chạy tới.

Này tình hình dừng ở Tây Lương quân trong mắt, càng là làm bọn hắn cảm thấy kinh hỉ! Phảng phất trong bóng đêm tìm được rồi một đường sinh cơ.

Càng nhiều Tây Lương binh bắt đầu anh dũng hướng về sông đào bảo vệ thành trung lặn vào nước!

Từng xưng bá Tây Bắc, ngạo thị thiên hạ chư hầu cường quân, trong một đêm, thế nhưng đều nhảy vào xú mương tử, không hề ngày xưa uy phong cùng khí phách.

Trước mắt loại tình huống này nói Tây Lương quân biến thành binh tôm tướng cua, kia đều thuộc về cao nâng bọn họ, binh tôm tướng cua kia chính là trong biển cường binh!

Xú mương tử trung binh, nhiều nhất cũng chỉ có thể được xưng là tôm hùm đất xào cay binh.

Lý Giác cùng Quách Tị ở một bọn thị vệ nâng hạ, cũng là nghiêng ngả lảo đảo chạy tới sông đào bảo vệ thành bên cạnh.

Nhưng thấy nguyên bản to rộng xú mương tử, giờ phút này biến người tễ người, người ai người, phảng phất kín người hết chỗ đại nhà tắm giống nhau, hơn nữa vậy nhảy vào đi người còn phần lớn ở xú mương tử ghê tởm nôn mửa.

Lý Giác tuy rằng say rượu, nhưng cũng không ngốc, kia sợi tanh tưởi cùng tanh vị từ sông đào bảo vệ thành trung đánh úp lại, xâm nhập mũi hắn trung, thiếu chút nữa không làm hắn ngất qua đi.

“Nôn!” Lý Giác một cái không khống chế được, đương trường liền phun ở sông đào bảo vệ thành biên phun ra, đáng thương vừa mới

nhảy vào xú mương tử trung một người Tây Lương binh, mới vừa thói quen xú mương tử trung ác khí, một ngửa đầu, lại bị Lý Giác phun ra vừa vặn, dơ bẩn chi vật trong nháy mắt đã ươn ướt hắn vẻ mặt.

Lý Giác xoa xoa khô cạn miệng, thẹn quá thành giận quay đầu nói: “Ta…… Ta không nhảy! Lão tử chết cũng không nhảy!”

Quách Tị quay đầu nhìn nhìn không biết khi nào sẽ chạy đến nơi đây mã đàn, dậm chân nói: “Hải! Huynh đệ, đều lúc này, còn sợ cái gì mặt mũi cùng tanh tưởi, chạy nhanh nhảy đi, nếu không một hồi không cẩn thận mất đi tính mạng, lại là hối hận cũng không kịp.”

Lý Giác như cũ là dùng sức lắc đầu, cả giận nói: “Ta nãi Quan Tây đại hào! Ngày xưa đổng tướng quốc dưới trướng đệ nhất thượng tướng! Tây Lương có thể đếm được trên đầu ngón tay lực sĩ, dưới trướng thống lĩnh tung hoành thiên hạ phi hùng quân, lão tử là đánh bại quá Lữ Bố, Mã Đằng, Hàn Toại! Ta Lý Giác kiểu gì anh hùng? Ta tuyệt không nhảy này xú vũng nước! Đánh chết ta cũng không……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Quách Tị đã bay lên một chân, trực tiếp đá vào Lý Giác trên mông!

“Vô nghĩa nhiều như vậy, Lý huynh! Ngươi vẫn là đi xuống cho ta đi!”

Ngay lập tức chi gian, liền thấy Lý Giác thân thể, ở không trung vẽ ra một cái duyên dáng hình cung, sau đó thật mạnh…… Thật mạnh lọt vào vũng nước bên trong.

“Quách a nhiều, bỉ này nương chi……” Lý Giác rơi vào vũng nước sau, trong ngực ghê tởm chi khí đánh sâu vào phế phủ, cơ hồ dục nứt, hắn bỗng nhiên nhảy ra mặt nước, vừa muốn mắng chửi.

Lại thấy Quách Tị thân ảnh đã đi theo hắn, uukanshu.com cũng nhảy vào mương bên trong, mà này buông xuống chỗ, đúng là Lý Giác vừa mới trồi lên mặt nước phía trên.

“A a a ~~!”

Lý Giác phát ra một tiếng hoảng sợ kêu thảm thiết, đáng tiếc lại không có chút nào tác dụng, hắn vừa mới từ nước bẩn trung dò ra tới đầu, ngay lập tức chi gian, lại bị Quách Tị thật mạnh cấp tạp trở xuống đi.

Nhưng thấy Lý Giác cùng Quách Tị rơi vào vị trí, ùng ục ùng ục nổi lên bọt khí nhỏ……

Mắt thấy Tây Lương quân đã lâm vào xu hướng suy tàn, Triệu Vân lập tức sai người đình chỉ đánh la phóng hỏa, bọn họ sở đãi sau trại bởi vì Lý Giác vì phòng ngừa chiến mã mà cực kỳ vững chắc, cho nên chiến mã chưa từng hướng cái này phương hướng vọt tới, ngược lại là đi giẫm đạp Lý Giác đại bản doanh.

Trước mắt bỉ quân toàn loạn, Triệu Vân ngay sau đó mạng lớn gia đều dừng tay, sau đó từ trên lỗ tai gỡ xuống mảnh vải cùng tắc nghẽn lỗ tai nút bịt tai.

Tuy rằng lỗ tai bị nghiêm mật ngăn chặn, nhưng đào quân sĩ binh lỗ tai vẫn là bị chấn tới rồi, bọn họ rất nhiều người vừa rồi cũng đã nôn mửa ra tới, trước mắt các đầu ong ong vang lên, lỗ tai trung cũng là xuất hiện ngắn ngủi ù tai.

Rất nhiều quân tốt chịu đựng không được ba âm kích động, ở tháo xuống nút bịt tai cùng mảnh vải trong nháy mắt, đương trường cũng nôn mửa ra tới.

Tư Mã Ý sắc mặt trắng bệch, hắn bắt lấy mảnh vải lúc sau, dùng sức khấu khấu lỗ tai, đối Gia Cát Lượng nói: “Thật là giết địch một ngàn, tự tổn hại 800, này tổn hại chiêu về sau chính là không thể lại dùng.”

Gia Cát Lượng sắc mặt cũng thật không tốt, hắn lỗ tai ong ong vang lên, cho dù tháo xuống mảnh vải, cũng làm như nghe không rõ Tư Mã Ý nói cái gì.

Hắn nghi hoặc quay đầu đi, nhìn Tư Mã Ý, ngạc nhiên nói: “Sư huynh, ta giống như nghe không thấy…… Ngươi nói cái gì?”

Tư Mã Ý thở dài khẩu khí.

Vì này đó ngựa, đem bên ta những người này đều chỉnh thành kẻ điếc, không biết này mưu kế dùng giá trị vẫn là không đáng giá.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 586: thắng lợi trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát Lượng khống chế được chính mình thân hình, hắn nện bước tuỳ tiện, lảo đảo lắc lư đi tới Triệu Vân bên người, giơ tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, lớn tiếng nói: “Triệu tướng quân, ngươi có thể cho tam quân hành động.”

Triệu Vân bị Gia Cát Lượng thanh âm khiếp sợ, hắn nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Gia Cát Lượng, ngạc nhiên nói: “Khổng Minh, ngươi như vậy lớn tiếng vì sao?”

Gia Cát Lượng trước mắt mơ hồ có thể nghe được Triệu Vân một chút thanh âm, tuy rằng không phải thực rõ ràng, nhưng bằng hắn thông tuệ, lại cũng đại khái có thể đoán được hắn muốn nói gì.

Gia Cát Lượng dùng sức chỉ chỉ chính mình lỗ tai, nói: “Ta lỗ tai bị làm cho ong ong vang, chấn cái gì đều nghe không rõ, lao thỉnh Triệu tướng quân hỗ trợ, chỉ huy tam quân, tiến đến thu nạp những cái đó tứ tán chiến mã, dùng chúng ta từ Phái Quốc mang đến khí cụ.”

Triệu Vân cùng Gia Cát Lượng còn xem như hợp ý, thấy hắn lỗ tai bị thương, trong lòng vẫn là thực lo lắng, nhưng trước mắt Triệu Vân lại bất chấp hắn.

Thời cơ khó được —— Tây Lương quân quân tốt nhóm phần lớn đều nhảy xú mương tị nạn, mà chiến mã nhóm trải qua chạy loạn lúc sau, trước mắt tứ tán chạy trốn lúc sau, qua không bao lâu sợ là liền sẽ an tĩnh lại, mà hiện tại này phạm vi vài dặm nơi trải rộng, chỉ sợ cũng đều là Tây Lương quân trải qua này loạn sau đánh rơi chiến mã.

Nếu là không thừa lúc này cơ thu nạp những cái đó xói mòn chiến mã, càng đãi khi nào? Đây chính là trời cho cơ hội tốt a!

Gia Cát Lượng cũng là xem chuẩn cái này thời cơ, mới đến làm Triệu Vân hành động.

Triệu Vân trong lòng có số, ngay sau đó tiếp đón tam quân, chuẩn bị tốt đã sớm dự bị bộ mã công cụ, cùng Hứa Chử, Tang Bá, Lý Thông ước định sẽ cùng thời gian cùng địa điểm, phân công nhau xuất phát, đi thu nạp Lý Giác cùng Quách Tị đám người lạc đường chiến mã.

……

Mà liền ở Triệu Vân cùng Lý Giác, Quách Tị đám người ở trung mưu huyện chơi vui vẻ vô cùng hết sức, Đào Thương ở Dĩnh Xuyên công tác cũng đã chịu một ít ảnh hưởng.

Khúc tiên sinh ở Đào Thương xúi giục cùng bày mưu đặt kế hạ, trở về tới rồi Dương Địch, bắt đầu thế Đào Thương bốn phía nói tốt cho người rất nhiều khai tư học nho sinh, làm cho bọn họ cùng chính mình tùy Đào Thương một đạo hướng Dương Châu làm tư học, cũng trần thuật Đào Thương nhất định sẽ duy trì bọn họ, cũng cho bọn họ tiền tài thượng duy trì.

Những người này đều là thời trước tổ chức tư học dạy học nho sinh, sau giá trị loạn thế, rất nhiều tư học ở cực kỳ ác liệt điều kiện hạ không người nhưng thụ, dạy học thợ thủ công nhóm sinh hoạt quẫn bách, cho nên ở bất đắc dĩ dưới tình huống, chỉ có thể từ bỏ trong lòng sở hỉ, đóng cửa sửa làm hắn nghiệp, lấy cầu sinh kế.

Chính là khúc lão nói tốt cho người cùng Đào Thương bảo đảm, cho bọn hắn nhân sinh lại mang đến một mảnh tân ánh rạng đông.

Mặc kệ nói như thế nào, khúc lão cũng là ở Dương Địch tư học ngành sản xuất lăn lộn vài thập niên lão chiêu bài, dạy học trình độ cao không cao thả bất luận, nhưng này danh vọng cùng địa vị, ở tư học vòng trung đó là thật đánh thật bãi đâu.

Đời sau từng có người ta nói quá: Ở mỗ một cái ngành sản xuất, bốn người đối với chửi đổng ai cũng không phục ai, bình luận bọn

họ thành công tiêu chuẩn, chính là ai sống đến cuối cùng, ai chính là nghệ thuật gia.

Dĩnh Xuyên tư học ngành sản xuất cũng là như thế —— không chịu nổi nhân gia khúc lão nhân gia sống số tuổi đại!

Trong lúc nhất thời, có căn cứ vào hắn danh vọng cùng danh khí, trong lúc nhất thời những cái đó Dương Địch tư học Nho gia sôi nổi cố ý tùy thứ nhất cùng đi trước Đông Nam.

Liền ở sự tình tiến hành xuôi gió xuôi nước hết sức, Tào Tháo bên kia cũng có điều hành động.

Hắn bên ngoài thượng vô pháp bác bỏ Đào Thương hành vi, cho nên khiến cho Tuân thị thay thế hắn ở Dĩnh Xuyên Dương Địch, thế chính mình nói tốt cho người này đó tư học tổ chức người.

Tuân thị gia tộc ở Dĩnh Xuyên danh vọng tuyệt không Bàng thị có thể với tới, có bọn họ thế Tào Tháo nói chuyện mở miệng, nhậm là người phương nào, ở Dĩnh Xuyên Dương Địch chỗ, cũng đến cấp thượng ba phần bạc diện.

Bọn họ xác thật có như vậy năng lực, Tào Tháo dưới trướng Dĩnh Xuyên mưu sĩ đoàn có thể thuận lợi tạo thành, nguyên nhân căn bản chính là Tào Tháo giai đoạn trước chỉ hồi tâm Tuân Úc một người mà thôi, có Tuân Úc một người duy trì, liền vì Tào Tháo chuyển vận không đếm được Dĩnh Xuyên nhân tài, mà cũng đúng là bởi vì Tuân Úc, Tào Tháo mới được đến Dĩnh Xuyên kẻ sĩ tập thể duy trì.

Luận tài hoa, Quách Gia tuyệt không ở Tuân Úc dưới, nhưng hắn gia thất cùng bối cảnh, chú định hắn không có năng lực cùng uy vọng, thế Đào Thương mời chào Dĩnh Xuyên mọi người, đây là bẩm sinh điều kiện, không thể điều hòa.

Có Tuân thị tập đoàn ra mặt, rất nhiều đã hạ quyết tâm đi Đông Nam tư học nho giả lại đánh lên lui trống lớn, rốt cuộc bọn họ hàng năm sinh hoạt ở Dĩnh Xuyên, đối Tuân thị năng lượng vẫn là cực kỳ hiểu biết.

Tuân thị ra mặt thế Tào Tháo nói tốt cho người, kia tự nhiên là so khúc lão hiếu thắng rất nhiều, cũng cao điệu rất nhiều…… Huống chi, Tào Tháo nếu là lấy sau thật có lòng một lần nữa cứu lại Dĩnh Xuyên tư học, có thể tại đây phiến cố thổ giảng bài, tự nhiên vẫn là muốn so đi trời xa đất lạ Đông Nam phải mạnh hơn rất nhiều.

Kết quả là, rất nhiều người lại đánh lui trống lớn.

Khúc lão thấy vậy tình hình lúc sau, dùng ra Hồng Hoang chi lực, lại là từng nhà đi khuyên bảo, tiếc rằng như muối bỏ biển, cuối cùng đáp ứng hắn cùng hướng Đông Nam tư học nho giả, chỉ có bốn gia mà thôi.

Khúc lão thực thương tâm, vẻ mặt đồi bại tới gặp Đào Thương, thống khổ chảy nước mắt hướng hắn trần thuật chính mình thất lợi.

Tình đến chỗ sâu trong, lão nhân gia còn muốn tàn nhẫn tuyệt tình duỗi tay trừu chính mình đại tát tai, bị Đào Thương ngăn cản.

Như vậy thật thành sống lão nhân, rất nhiều năm đều không có lại đụng vào thấy, quả thực là kẻ dở hơi a, nào bỏ được làm hắn tự mình hại mình?

Bất quá sự tình phát triển xác thật chính là ở Đào Thương dự kiến bên trong, cũng không có cái gì hảo kinh ngạc.

Dự Châu là Tào Tháo địa bàn, mà Dĩnh Xuyên Tuân thị hiện nay lại quy phụ với hắn, nếu là Đào Thương chỉ dựa vào khúc lão như vậy một cái bảy mươi lão giả, liền tưởng ở Dĩnh Xuyên này địa bàn thượng giảo khởi sóng gió tới, kia cũng là thật kêu kỳ quái.

Liền giống như một cái kẻ cắp, đến nhà người khác cạy két sắt, cầm cây búa cùng rìu vặn tử không cần, một hai phải cố chấp một lần một lần đi đưa vào mười sáu vị con số mật mã.

Như vậy tặc hoặc là sẽ đoán mệnh, hoặc là chính là ngút trời kỳ tài, nếu không nữa thì chính là đầu làm lừa cấp đá.

Đào Thương an ổn ở khúc lão, an ủi hắn nói này hết thảy toàn chính là định số, tuy rằng đi theo khúc lão Dương Địch nho giả thiếu, nhưng nhân tài quý tinh bất quý đa, chính mình vẫn là sẽ tiếp tục lo liệu lý niệm, ở Kim Lăng thành phụ cận rầm rộ tư học, đến lúc đó còn phải muốn khúc lão nhiều hơn hỗ trợ mới là.

Tiễn đi khúc lão lúc sau, Đào Thương ngay sau đó hướng tam quân hạ lệnh, yêu cầu toàn quân hồi triệt Phái Quốc.

Căn cứ thời gian suy tính, Đào Thương tính định Triệu Vân, Gia Cát Lượng đám người ở bên kia hành động cũng không sai biệt lắm kết thúc, com chính mình giúp đỡ bọn họ ở bên này hấp dẫn Tào Tháo chú ý công tác cũng cơ bản hoàn thành.

Tuy rằng đào Dĩnh Xuyên tư học nhân tài tình huống cũng không như ý, nhưng tốt xấu là cũng mang về mấy cái, cũng coi như là tặc không đi không, không có tay không mà hồi, đáng giá.

……

Đào Thương hành động phi thường mau, đột nhiên liền rút trại khởi hành trở về Phái Quốc, này tốc độ cực nhanh giống như sét đánh không kịp bưng tai chi thế, thực sự là vượt quá người khác tưởng tượng.

Tin tức truyền lại đến Tào Tháo nơi đó thời điểm, Tào Tháo chính một bên an bài đồn điền, một bên chú ý Dĩnh Xuyên tư học việc.

Vừa nghe Đào Thương triệt binh, Tào Tháo đầu tức khắc trống rỗng!

Qua không lớn một hồi, hắn trong đầu nhảy ra tới cái thứ nhất ý tưởng chính là: Không xong! Tào mỗ nhất định là lại trúng nhãi ranh kia cái gì miêu nị quỷ kế!

Nhưng vấn đề là, Tào Tháo như thế nào cũng không suy nghĩ cẩn thận, Đào Thương nương đi tế điện Khổng Trụ không đương, chạy đến Dĩnh Xuyên phụ cận nghỉ ngơi như vậy một đoạn thời gian ý nghĩa rốt cuộc ra sao ở.

Liền ở Tào Tháo nghĩ như thế nào cũng không có suy nghĩ cẩn thận thời điểm, Giả Hủ từ lạc dương đuổi trở về, hướng Tào Tháo hội báo lần này mưu tính phương bắc thu hoạch.

Nhưng Tào Tháo còn không đợi Giả Hủ hội báo, liền đánh gãy hắn.

Hắn đem trong khoảng thời gian này, chính mình cùng Đào Thương qua lại đánh giá sự tình hướng Giả Hủ hoàn hoàn chỉnh chỉnh tự thuật một lần.

Trần thuật sau khi xong, Tào Tháo ngay sau đó nói: “Văn Hòa, theo ý kiến của ngươi, tựa tình hình này, Đào Thương rốt cuộc là ở mưu hoa cái gì? Tào mỗ suy nghĩ hồi lâu, cũng chưa từng nghĩ thấu này giữa mấu chốt! Vọng công có thể thế tào mỗ giải thích nghi hoặc.”

Giả Hủ nửa khép hai tròng mắt, lược một trầm tư, trong lòng đã đúng rồi nhiên.

Nhưng làm trò Tào Tháo mặt, lão độc vật cũng không hảo nói thẳng một ít lời nói, một mặt đắc tội người khác, vì thế nói: “Minh công không ngại hướng quan độ chiến trường hoặc là trung mưu huyện phương hướng đi hỏi thăm hỏi thăm, có lẽ sẽ có điều thu hoạch.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 587: chiến mã 4005

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo chính là kiểu gì nhân tinh, vừa nghe Giả Hủ ý có điều chỉ nói, lập tức liền phản ứng quá vị tới.

Hắn biết, Giả Hủ là cái điệu thấp người, trước mắt ở chính mình dưới trướng, ngày thường trừ bỏ cẩn trọng làm việc, thiếu lộ tin đầu, đặc biệt không muốn đắc tội đồng liêu, hắn nói chuyện cái loại này mịt mờ mạc danh phương thức, Tào Tháo đã sớm đã thói quen.

Mà lấy Tào Tháo trí tuệ, muốn phỏng đoán ra Giả Hủ trong lời nói sở chỉ chính là ý gì, với hắn mà nói cũng không khó khăn, chính là có chút phí não tế bào.

Nhưng là trước mắt, Tào Tháo lập tức liền phản ứng lại đây —— dựa theo Giả Hủ cách nói, Đào Thương chân thật mắt có lẽ chính là ở Lý Giác cùng Quách Tị trên người.

Tào Tháo trên trán tức thì lộ ra đại tích đại tích mồ hôi.

Hảo âm hiểm tiểu tể tử! Quả nhiên là lại bị hắn tính kế!

Tào Tháo không dám chậm trễ, vội vàng phân phó thủ hạ người lập tức phái ra giỏi giang thám tử, đi trước trung mưu huyện thế hắn điều tra tình báo.

……

Không đến hai ngày thời gian, thám tử liền từ giữa mưu huyện thế Tào Tháo đem tin tức mang về tới.

Lý Giác cùng Quách Tị ở trung mưu huyện ngoại làm xằng làm bậy, tàn sát dê bò, bức dưới thành trại, nhiễu loạn trật tự, này đó tạm thời không nói.

Nhưng bọn hắn bị không rõ nhân vật tính kế, hỗn loạn quân doanh, chấn kinh chiến kỵ, vạn thất chiến mã khắp nơi lưu ly, mất đi gần 7000 thất, trước mắt bị hắn tìm trở về chỉ có hai ngàn dư chi số.

Tào Tháo vừa nghe tin tức này, sắc mặt tức thì liền tái rồi.

Lý Giác cùng Quách Tị này hai cái hỗn trướng đồ vật! Quả thực chính là phế vật trung phế vật!

Các ngươi hai cái hỗn đản sao không chết đi đâu!

Tào Tháo ở Trung Nguyên nơi, cũng rất nhiều dưỡng mã, hắn doanh trung nhưng thật ra không thiếu chiến mã.

Nhưng không thiếu không đại biểu không nhớ thương, trên đời này không nghe nói qua cái nào người giàu có sẽ cảm thấy chính mình quá phú.

Tây Lương quân gần vạn thất chiến mã thực sự là lệnh Tào Tháo thèm tiên ướt át, hắn trước một đoạn thời gian chính vội vàng cân nhắc như thế nào đối phó Viên Thiệu, không có phương tiện từ Lý quách hai người trong tay đoạt binh quyền, nhưng hiện giờ trước mắt Viên Thiệu bại trận, đại thế đã định, Tào Tháo bước tiếp theo đang lo lắng như thế nào đoạt Lý quách hai người binh quyền cùng ngựa, đem này vạn thất chiến mã nắm giữ ở chính mình trong tay……

Kể từ đó, trải qua hảo hảo chuẩn bị, thực lực của hắn tuyệt đối có thể liền phiên vài cái cấp bậc.

Đãi ngày sau lại diệt Viên Thiệu, gồm thâu này chúng, hắn Tào Tháo liền có thể thay thế được Viên Thiệu trở thành thiên hạ thế lực cường đại nhất.

Nhưng mộng tưởng thực đầy đặn, hiện thực thực nòng cốt.

Chính mình có điều không nhứ kế hoạch, toàn làm này hai cái Lý Giác cùng Quách Tị này hai cái hỗn đản cấp trộn lẫn!

Tào Tháo hiện tại hận không thể lập tức đem Lý quách hai người triệu hồi tới một đao giết rớt, nhiên lại đem đầu phùng thượng, tiếp tục sát, giết hắn hai cái ba ngày ba đêm.

Nhưng lý trí nói cho Tào Tháo, hắn không thể làm như vậy.

Ném sáu bảy ngàn thất chiến mã, nhưng Lý Giác dưới trướng còn có phi hùng quân, đó là một chi rất lợi hại tinh nhuệ.

Hơn nữa càng quan trọng là, Lý Giác dưới trướng chiến mã nếu không thể đến, kia Tào Tháo phải thay đổi ban đầu chiến lược, hắn bước tiếp theo nhất định phải phải nhanh một chút thu phục Quan Trung, gồm thâu Tây Lương nơi, từ Tây Lương bản địa tiến cử đại lượng chiến mã tới phong phú chính mình hổ báo kỵ, mà thân là Tây Lương tướng lãnh Lý Giác cùng Quách Tị, tại đây trung gian hẳn là khởi không thể bỏ qua tác dụng.

Chính là khẩu khí này, Tào Tháo thật sự là nuốt không đi xuống!

Họ Đào thật sự là quá nhưng khí.

Đào Thương lớn nhất đoản chân, chính là hắn chiến mã số lượng không đủ, tổ kiến không thành khổng lồ kỵ binh đoàn thể, tới cùng chính mình chống lại.

Ban đầu cùng chính mình, Đổng Trác, cũng hoặc là Viên Thiệu kỵ binh giao chiến, Đào Thương đều dám làm chính diện giao phong, hắn đều là bằng vào chấm đất thế, mưu kế, cũng hoặc là thời tiết tới, lại hoặc là Kim Lăng liền nỏ thay đổi chính mình hoàn cảnh xấu, mới vừa rồi có thể cùng bắc địa chư hầu đánh có tới có lui.

Nhưng cái loại này không xác định nhân tố là dựa vào vận khí được đến, ông trời sẽ không mỗi lần đều chiếu cố hắn! Đến nỗi Kim Lăng liền nỏ ban đầu có thể chiếm như vậy đại tiện nghi, cũng bất quá là bởi vì bên ta đối này không hiểu nhiều lắm, hiện giờ hiểu biết uy lực của nó cùng tính năng lúc sau, ngày sau giao chiến khi chỉ cần tăng thêm phòng bị, hoặc là dương trường tị đoản, Tào Tháo tin tưởng,

sớm hay muộn có một ngày, chính mình hổ báo kỵ sẽ cho dư Đào Thương hủy diệt tính đả kích.

Nhưng là hiện tại, sáu bảy ngàn thất chiến mã bị Đào Thương đoạt trở về!

Tào Tháo dưới trướng ưng xà phủ ưng xà sĩ đã sớm thăm minh biết được, Đào Thương thời trẻ từng ở nam Hung nô bên kia, thu phục hai cái nô lệ.

Này hai cái nô lệ nhưng thật ra hơi có chút môn đạo, mấy năm gần đây tới thế Đào Thương đưa tới không ít mã loại, cũng vì hắn mở trại nuôi ngựa, tỉ mỉ chăn nuôi dạy dỗ các loại chiến mã cùng ngựa giống, nhưng nhưng vẫn không thể đại thành.

Hiện giờ, đại lượng Tây Lương chiến mã bị mang về Dương Châu, có thể nói là tích lũy đầy đủ, đến lúc đó này đó chiến mã cùng Đào Thương trại nuôi ngựa ngựa giống nhóm lai giống sinh sôi nẩy nở, không cần thiết một hai năm gian, Đào Thương cùng Tào Tháo, Viên Thiệu, thậm chí Tây Lương những cái đó rải loạn chư hầu chi gian chiến mã chênh lệch liền sẽ bị điền bình, đến lúc đó, phương bắc chư hầu ở Đào Thương trước mặt, này chiến mã số lượng cùng chiến lực, liền không còn có cái gì ưu thế đáng nói.

“Ai nha!” Tưởng tượng đến nơi đây, Tào Tháo bỗng nhiên một trận đầu váng mắt hoa, đầu phảng phất muốn nổ tung giống nhau, đau hắn cả người đổ mồ hôi, lập tức liền chết ngất qua đi.

Tả hữu mọi người thấy thế kinh hãi, vội vàng đem Tào Tháo cứu lên, cũng đi tìm y sư.

Đáng thương một thế hệ kiêu hùng, vừa mới đánh bại Viên Thiệu, lại bị Đào gia tiểu tử khí phạm vào đầu phong bệnh, thật sự là lệnh người không thắng thổn thức.

……

Đào Thương về tới Phái Quốc lúc sau, hắn binh mã cùng Triệu Vân, Gia Cát Lượng đám người suất lĩnh binh mã vừa lúc chạm trán.

Lý Giác cùng Quách Tị ném 7000 nhiều thất chiến mã, nhưng là này đó lại không phải đều bị Triệu Vân đám người mang về tới, Triệu Vân đám người trên thực tế mang về Phái Quốc chiến mã số lượng, là 4500 nhiều thất.

Đến nỗi dư lại những cái đó…… Xác thật là thật ném, phong phú thiên nhiên sinh vật chủng loại kho, rất là bạch mù.

Nhưng 4000 dư thất chiến mã số lượng, đối với Đào Thương tới nói, cũng là một cái con số thiên văn.

Cần biết trong lịch sử từ Tôn thị thống lĩnh Giang Đông nơi, luận cập quân hầu chi doanh chiến mã số lượng, toàn lấy trăm thất vì đơn vị.

Trong lịch sử Chu Du cùng Lã Mông năm đó tập Giang Lăng là lúc, ở Di Lăng dưới thành thu được chiến mã 300 thất, đối với bọn họ tới nói, liền đã là ghê gớm thắng trận lớn, lúc ấy chuyện này truyền khắp Giang Nam, lệnh Giang Đông uy danh cùng sĩ khí đại chấn.

Mà lúc ấy cùng Chu Du đối địch Tào Nhân có điểm làm không rõ, bất quá chính là 300 thất chiến mã mà thôi, còn đáng giá làm Chu Du cùng Lã Mông khoe khoang đến loại trình độ này sao? Còn đến nỗi cho các ngươi như vậy kiêu ngạo?

Không biết còn tưởng rằng bọn họ thu được chính là 300 đầu voi đâu. com

Nhưng cái gọi là nam thuyền bắc mã, này xác thật không phải một câu đơn giản ngạn ngữ, mà xác xác thật thật là lúc ấy địa vực vật tư tình thế.

Nhìn Triệu Vân mang về tới này một đoàn một đoàn cao vút tư minh Tây Bắc chiến mã, Đào Thương hai tròng mắt thế nhưng là ẩn ẩn có chút đã ươn ướt.

Vừa thấy Đào Thương đôi mắt có chút đỏ lên, Triệu Vân không khỏi ngạc nhiên nói: “Tam đệ, ngươi làm sao vậy? Tại sao rơi lệ?”

Đào Thương lau chùi một chút khóe mắt nói: “Không có việc gì, nhị ca, chút lòng thành…… Ta đây là thuần thuần hỉ cực mà khóc…… Ấn dân chúng nói giảng, chính là nhạc thí ý tứ.”

Triệu Vân nghe vậy ngạc nhiên nói: “Tam đệ lâm trận chi cơ cũng chưa từng có chút thất thố cử chỉ, hiện giờ bất quá là thấy này mấy ngàn thất chiến mã mà thôi, còn đến nỗi biểu hiện như vậy keo kiệt sao?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, không biết hẳn là như thế nào cùng Triệu Vân giải thích.

Không đương gia không biết củi gạo quý a

Triệu Vân chung quy chỉ là bình thường tướng lãnh, chủ trảo đại chiến cùng thao luyện, đâu giống Đào Thương, đã muốn bắt đánh giặc, lại muốn bắt nội chính cùng kinh tế, quan trọng nhất còn phải trảo đội ngũ xây dựng.

Ban đầu Kim Lăng quân tuy rằng cường hãn, trang bị cũng hoàn mỹ, cũng có tiền, nhưng chính là không có chiến mã!

Liền giống như một chi hiện đại quân đội, mặc cho ngươi binh lính cá nhân võ trang ở toàn diện, nhưng địch nhân các đều mở ra xe tăng xe, này trượng cũng là như thế nào đánh như thế nào biệt nữu.

Hiện giờ ông trời tác hợp, “Lạch cạch” lập tức từ bầu trời cho hắn ném xuống 4500 chiếc trọng trang xe tăng xe, đổi thành ai, ai cũng sẽ hỉ cực mà khóc.

Đây là nhân chi thường tình, Triệu Vân không hiểu, người khác cũng không hiểu.

Chỉ có Đào Thương —— cái này vừa mở mắt ra, liền phải nhớ thương Đông Nam mười quận mấy trăm vạn nhân dân cùng hai

mươi vạn quân đội ăn uống tiêu tiểu ngủ nhân tài hiểu chân thật cảm tình.

Hiện tại có thể biểu đạt Đào Thương cảm giác từ ngữ, chỉ có một, đó chính là —— thống khoái.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 588: Hà Bắc biến động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xem qua chiến mã lúc sau, Đào Thương lại hướng Triệu Vân đám người dò hỏi một chút cướp lấy này đó chiến mã cụ thể chi tiết.

Đương hắn nghe được Lý Giác cùng với này dưới trướng Tây Lương binh, đại bộ phận người ở hoảng sợ chạy trốn là lúc, đều nhảy vào những cái đó tẩy xuyến dê bò thịt xú mương khi, Đào Thương không khỏi ghét bỏ bĩu môi.

Hắn lắc lắc đầu, thở dài: “Tây Lương quân quả nhiên là hàng năm ở tại nơi khổ hàn dã man người, như vậy vũ nhục đều có thể nhẫn. Một chút đều không nói vệ sinh, mỗ cực khinh bỉ chi!”

Triệu Vân nghe vậy cười khổ nói: “Cũng không thể hoàn toàn nói như vậy, rốt cuộc ngay lúc đó tình huống, sự tình quan Tây Lương binh nhóm tánh mạng, tình thế khẩn trương, không phải do người nghĩ nhiều, có thể tìm được tị nạn cầu sinh địa phương, ai còn quản hắn dơ không dơ.”

Đào Thương vươn một cái ngón trỏ, nhẹ nhàng lung lay nhoáng lên, nói: “Đó là người khác, đổi thành ta Kim Lăng quân, cái đỉnh cái tâm khí cao, có thói ở sạch, gặp phải như vậy dơ bẩn sự, đào mỗ cảm thấy lấy ta dưới trướng các tướng sĩ niệu tính, thà rằng xếp hàng từng bước từng bước đâm chết ở trung mưu huyện cửa thành lâu tử phía dưới, cũng tuyệt đối sẽ không nhảy xú mương.”

Triệu Vân nghe thẳng nhếch miệng, ngươi dưỡng đây là một đám sĩ tốt vẫn là một đám kiểu tính đàn bà?

Hắn lẩm nhẩm lầm nhầm nói: “Dù sao ta khẳng định là không đâm chết là được.”

Xem qua chiến mã lúc sau, Đào Thương lại từ giữa chọn lựa một ít nhất tinh tráng chiến mã, y theo trình tự, vì bọn họ phân biệt đặt tên chạy băng băng, bảo mã (BMW), tạp địch kéo khắc, đại chúng, BYD vân vân.

Theo sau, Triệu Vân sai người đem này đó chiến mã toàn bộ mang về Kim Lăng thành, cũng đưa hướng Vu Nhĩ Tị chủ trì Kim Lăng trại nuôi ngựa tiến hành sinh sản, cũng tăng thêm điều huấn, tranh thủ sớm ngày có thể tham gia chiến đấu.

Theo sau, một hàng binh mã huề đại thắng chi uy, rộn ràng nhốn nháo liền quay trở về Bành Thành.

……

Mà cùng lúc đó, Viên Thiệu bên kia, cũng xuất hiện một ít lệnh người không tưởng được tình huống.

Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp đám người quay trở về Nghiệp Thành, vốn tưởng rằng sẽ chịu trọng phạt.

Nhưng Viên Thiệu trải qua trận này đại bại lúc sau, lòng dạ hòa hoãn không ít, đối Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp thất bại bị bắt tức giận cũng tùy theo mà nhiên tiêu tán.

Cho dù lúc trước từng có đồng dạng bị bắt, cũng cùng Viên Đàm ở bất đồng thời gian đoạn bị Đào Thương đưa trở về Bàng Kỷ ở Viên Thiệu trước mặt tiến lời gièm pha, nói Viên Đàm cùng Đào Thương có tư giáo, ý đồ ly gián bọn họ phụ tử quan hệ……

Nếu là ở trận chiến Quan Độ thời điểm, Viên Thiệu nhất định sẽ trách cứ Viên Đàm.

Cho dù không giết hắn, Viên Thiệu cũng chắc chắn trừng trị với hắn, tuyệt không nuông chiều.

Nhưng trước mắt Viên Thiệu trải qua một hồi đại bại lúc sau, tâm tính đại biến, ở tính tình thượng có chút chán nản, mà đối người bên

cạnh, cũng bao dung rất nhiều.

Bởi vì Bàng Kỷ nói, hắn tuy rằng nhiều ít đối Viên Đàm vẫn là có chút khúc mắc, nhưng cuối cùng, hắn vẫn là lựa chọn khoan dung cùng thông cảm.

Viên Thiệu lựa chọn bao dung, nhưng Viên Thượng đối việc này lại kiên quyết không cho phép!

Ta phí như vậy đại kính, ngươi lại đem hắn bao dung, này không phải nháo đâu sao!

Ta mẹ nó cùng ngươi chơi đâu?

Bàng Kỷ tại áp giải Nhan Lương thi thể trở về thời điểm, từng hướng Viên Thượng gián ngôn nói qua Viên Đàm cùng Đào Thương việc, mà ngay lúc đó Viên Thượng bởi vì những việc này đi mưu hại Viên Đàm, nhưng ngược lại là bị Viên Thiệu đau mắng trách cứ.

Viên Thượng không dám nhận phụ thân mặt mắng trở về, cuối cùng chỉ có thể đem này hết thảy trách nhiệm tất cả đều quy kết tới rồi Viên Đàm trên người.

Viên Thượng không cam lòng, hắn không cho phép Viên Thiệu liền như vậy tha thứ Viên Đàm!

Đặc biệt là Viên Thiệu còn đem hắn lưu tại Nghiệp Thành, này không phải cấp Viên Đàm cơ hội tiếp xúc Ký Châu những cái đó cao giai võ tướng cùng mưu thần, mở rộng chính mình thế lực sao?

Viên Đàm hàng năm ở trong quân chinh phạt, lại là trưởng tử, hơi có chút danh vọng, nếu là trường kỳ làm hắn ở Nghiệp Thành đãi đi xuống cùng những cái đó Viên thị chiến tướng cùng mưu chủ nhóm hỗn chín, chính mình ngày sau nhưng chính là thật sự xong đời! Một chút cá mặn xoay người cơ hội đều không có.

Viên Thượng kiên quyết không thể cho phép loại chuyện này phát sinh!

Nhưng bởi vì phỉ báng huynh trưởng sự tình, hắn lần trước đã bị Viên Thiệu trách cứ quá một lần…… Mà trước mắt Viên Thiệu lọt vào thảm bại, thể xác và tinh thần đều mệt, tinh thần lại rất là mẫn cảm, Viên Thượng nếu là qua đi nói bừa lời nói, một cái lộng không tốt, liền rất dễ dàng lọt vào thân cha phê bình.

Vạn nhất lão cha đến lúc đó cấp hỏa công tâm, không địa phương xì hơi, lại cho chính mình tới mấy cái đại tát tai, đập nát chính mình anh tuấn dung nhan, Viên Thượng là nên đánh trả vẫn là không nên đánh trả?

Việc này xác thật là thật không tốt lộng a.

Viên Thượng tìm được rồi Bàng Kỷ, hy vọng hắn có thể giúp chính mình ra một cái chủ ý, rốt cuộc lúc trước mang Nhan Lương xác chết trở về thời điểm, hướng Viên Thiệu cùng chính mình tiến sàm Viên Đàm cùng Đào Thương tình cảm thâm hậu người, là Bàng Kỷ!

Sự tình ra ở hắn trên người, Viên Thượng cho rằng tự nhiên từ hắn đi giải quyết.

Vấn đề là Bàng Kỷ không cái kia bản lĩnh, hắn ra một sọt to sưu chủ ý, kết quả chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung —— thí dùng không đỉnh.

Không một cái mưu kế là có thể sử dụng.

Viên Thượng nhịn xuống tấu hắn một đốn xúc động, trực tiếp phất tay áo bỏ đi.

Nhưng hắn vẫn là chưa từ bỏ ý định.

Nhưng là lập tức, hắn hiện nay có thể trông cậy vào người, liền dư lại hai cái.

Một cái là hắn thân sinh mẫu thân Lưu thị, một cái khác chính là thẩm xứng.

Thẩm xứng thân là Viên Thiệu dưới trướng quân chính toàn thông thủ lĩnh nhân vật, nhiều năm qua, lại hiệp trợ Viên Thiệu chủ trảo quân sự, bản lĩnh so chi Bàng Kỷ vẫn là muốn cao nhiều, hắn thực mau liền vì Viên Thượng chế định một cái đuổi đi Viên Đàm diệu kế.

Này kế cần trong ngoài tương hợp, một mặt thỉnh Viên Thượng mẹ đẻ Lưu thị lặng lẽ ra mặt làm chuẩn bị thổi gối đầu phong, một mặt lại từ Viên Thượng đi cổ động Hà Bắc danh tướng Văn Sửu, hai bút cùng vẽ, đến lúc đó tất nhưng hiệu quả, làm Viên Đàm khó có thể xoay người.

Quan độ một trận chiến, Khúc Nghĩa đầu Đào Thương, Nhan Lương chết trận, Hà Bắc danh tướng trung, Văn Sửu liền thành mọi người đứng đầu, đứng hàng còn ở Trương Hợp cùng Cao Lãm phía trên, trở thành Hà Bắc chư tướng trung hoàn toàn xứng đáng đệ nhất nhân vật.

Trong quân mọi việc, tự nhiên toàn lấy hắn vì trước.

Nhan Lương cùng Văn Sửu, cùng điền phong Tự Thụ đám người giống nhau, thuộc về trung lập phái, năm đó vốn là khinh thường với trộn lẫn Viên Đàm cùng Viên Thượng lập tự chi tranh —— nhưng khi đó là Nhan Lương cùng Văn Sửu đều tồn tại thời điểm.

Hiện giờ Nhan Lương chết ở Đào Thương quân Thái Sử Từ trên tay, mà Văn Sửu cùng Nhan Lương thân như cốt nhục huynh đệ.

Thân tới trình độ nào?

Đánh cái cách khác, nếu là Văn Sửu tức phụ cùng lão nương đồng thời rớt vào trong sông, Văn Sửu ở không biết là nên trước cứu tức phụ vẫn là trước cứu nương dưới tình huống, phản ứng đầu tiên nhất định là sẽ tung ta tung tăng chạy về gia thỉnh giáo Nhan Lương, theo sau Nhan Lương bãi nhắm rượu yến, một bên cùng hắn uống rượu giống nhau giúp hắn phân tích việc này……

Cuối cùng suy nghĩ cẩn thận, Nhan Lương sẽ nói cho hắn, việc này kỳ thật không khó nha! Hai ta có thể mỗi người cứu một cái nha……

Hai người phi thường vui vẻ vui sướng, một đốn rượu công phu, như vậy khó vấn đề cư nhiên chỉnh minh bạch!

Sau đó chờ hai người chạy về đi cứu người thời điểm, Văn Sửu tức phụ cùng nương lại đều đã chết đuối.

Nhưng Văn Sửu tuyệt không sẽ sinh Nhan Lương khí, hắn còn sẽ nói: Đại ca việc này không trách ngươi.

Sau đó bơ vơ không nơi nương tựa hai người bọn họ là có thể hạnh phúc vui sướng ở một khối sinh hoạt.

Này hai người chi gian quan hệ, chính là thiết như vậy thuần túy, thiết như vậy chân thành, không hề bất luận cái gì hiệu quả và lợi ích tạp chất.

Cho nên nói Nhan Lương đã chết, đối Văn Sửu tới nói liền giống như trời sập giống nhau, so với hắn chết cả nhà còn lệnh Văn Sửu thương tâm khổ sở.

Thẩm xứng chính là bắt được Văn Sửu cùng Nhan Lương này phân quan hệ, làm Viên Thượng đi tìm Văn Sửu, nghĩ cách bức Văn Sửu nháo sự.

Có có sẵn thương không để, chẳng phải là phí phạm của trời?

Viên Thượng theo thẩm xứng giáo thụ phương pháp, com tìm một cái cơ hội tìm Văn Sửu hồi phủ uống rượu.

Hai người đều uống đến hưng phấn điểm thời điểm, Viên Thiệu liền bắt đầu trách cứ Đào Thương, cũng khóc rống Nhan Lương tuổi xuân chết sớm, nói đến thương tâm chỗ khi, còn đại tích đại tích buông xuống nước mắt.

Văn Sửu bản thân chính là cái tính tình táo bạo rượu ma tử, hơn nữa đối Nhan Lương quá mức tưởng niệm, dẫn tới hắn hiện nay có chút thị phi bất phân.

Hắn trong lòng đối Đào Thương cùng Thái Sử Từ phẫn nộ chi hỏa ở Viên Thượng thúc giục hạ biến giống như núi lửa giống nhau, một điểm liền trúng.

Đáng tiếc này cổ hỏa cố tình không địa phương phát, bởi vì Đào Thương cùng Thái Sử Từ xa ở Từ Châu, Văn Sửu muốn tìm hai người bọn họ tìm không thấy.

Bởi vậy, hắn trước mắt nhu cầu cấp bách một cái giúp Đào Thương gánh tội thay.

Lớn nhỏ phì gầy —— Viên Đàm chính thích hợp.

Viên Thượng thấy thời cơ chín mùi, lại không dấu vết đem đề tài dẫn tới Viên Đàm cùng Đào Thương giao tình thượng.

Lời nói bên trong, Viên Thượng nói Viên Đàm hai lần bị bắt giữ, chẳng những không hận Đào Thương, ngược lại là cùng địch nhân ở chung ra cảm tình, thực sự là chẳng phân biệt nặng nhẹ, quả thực thực xin lỗi Nhan Lương tướng quân trên trời có linh thiêng.

Trải qua Viên Thượng như vậy một phen dụng tâm kín đáo châm ngòi ly gián, Văn Sửu lúc ấy giận tím mặt, đứng dậy đem bàn đá ngã lăn, rít gào nói muốn tìm Viên Đàm tính sổ.

Viên Thượng thấy thế thiếu chút nữa không nhạc thí, bất quá mặt ngoài vẫn là giả bộ một bộ kinh hoảng thất thố bộ dáng, nỗ lực khuyên bảo Văn Sửu.

“Văn tướng quân đừng vội như thế! Đại ca dù sao cũng là phụ thân thân tử, ngươi nếu là đem hắn tấu, quay đầu lại phụ thân hỏi tới, chẳng phải là hại khổ ta cũng?”

Văn Sửu cồn trùng thượng não, trong lòng kỳ quái: Ta nói tính sổ, lại là khi nào nói muốn tấu hắn?

Hắn khoát tay, nói: “Tam công tử yên tâm! Là bổn đem tự đi tìm kia bất hiếu tiểu tử tính sổ, tự nhiên sẽ không nhắc tới việc này cùng

ngươi có quan hệ, ngươi cứ việc yên tâm đó là…… Ai, ta Nhan Lương đại ca chết hảo thảm a! Viên Đàm, ngươi cho ta chờ!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 589: ngã xuống đế cốc Viên Đàm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tửu tráng túng nhân đảm, uống xong rượu người, giống nhau đều sẽ biến thân, biến cùng ngày thường hành vi khác nhau rất lớn.

Ngày thường mềm yếu đến bị người khi dễ đến đỉnh đầu thượng lại cũng không dám lên tiếng người, một khi bởi vì uống rượu mà biến thân, thậm chí sẽ cảm thấy chính mình là có vạn phu không lo chi dũng mãnh tướng, bắt được ai giết ai, mặc cho ai hắn cũng có thể không bỏ ở trong mắt.

Mềm yếu người uống rượu biến thân lúc sau còn như thế, bản thân chính là có vạn phu không lo chi dũng Văn Sửu hiện giờ biến thân, kia sẽ biến thành cái bộ dáng gì?

Phỏng chừng Hà Bắc bốn châu ngàn dặm chi cảnh đều phải trang không dưới hắn!

Còn không phải là đi tấu cá biệt Viên Thiệu không biết cố gắng xú nhi tử sao? Mưa bụi! Không tính sự!

Một cái không vui, lão tử liền Viên Thiệu cũng giống nhau có thể tấu.

Cứ như vậy, Văn Sửu say khướt, ngưu bức hống hống sát nhập Viên Đàm phủ đệ.

Viên Đàm từ khi bị Đào Thương thả lại tới lúc sau, ban đầu xúc động tính tình nóng nảy nhiều ít vẫn là sửa lại một chút, tuy rằng sửa hữu hạn.

Hắn hiện giờ mỗi ngày đều là ngồi xổm chính mình Nghiệp Thành phủ đệ nội tu thân dưỡng tính, thục đọc binh thư, hơi có chút hối cải

để làm người mới chi mạo.

Sau này vẫn là quá điểm điệu thấp thanh bình nhật tử đi.

Đáng tiếc chính là, Viên Đàm ngày lành không hưởng thụ bao lâu, Hà Bắc đệ nhất sát tinh liền sát thượng hắn phủ môn.

“Đại công tử! Đại công tử!” Một người thị vệ hoảng loạn đẩy hắn ra thư phòng, lại là một chút quy củ cũng không để ý: “Đại công tử! Việc lớn không tốt, Văn Sửu văn tướng quân đánh tới cửa tới!”

Viên Đàm buông binh thư, nghi hoặc nhìn tên kia thị vệ: “Ai đánh tới cửa tới?”

“Văn, Văn Sửu tướng quân! Hắn đánh thượng phủ môn, thủ vệ hộ vệ cùng gia đinh không cho hắn tiến, hắn lại một chút không nghe, hoành vọt vào phủ môn, chúng ta người cản hắn, hắn còn đánh trả, đả thương chúng ta hảo chút hộ vệ cùng gia đinh, quả nhiên là vô lễ!”

“Làm càn!” Viên Đàm nổi giận đùng đùng một phách bàn, nghiến răng nghiến lợi đứng dậy, cả giận nói: “Thật là phản hắn! Ta nãi bốn thế tam công Viên môn trưởng tử, hắn một giới thất phu an dám như thế vô lễ chăng?…… Mang ta đi xem!”

Kia thị vệ do dự một chút, nói: “Đại công tử, bằng không ngài vẫn là về trước tránh một chút hảo, ta xem kia Văn Sửu chính là say rượu mà đến, ngôn ngữ giữa rất nhiều bất kính, ta sợ công tử đi ra ngoài sẽ có hại.”

Viên Đàm quật cường kính lại nổi lên, hắn thật mạnh hừ một tiếng, nói: “Chê cười, ngô nãi chủ, hắn nãi phó, hắn dù cho là có vạn phu không lo chi dũng lại có thể như thế nào? Ta sao lại sợ hắn?”

Dứt lời, cũng không màng kia thị vệ khuyên can, Viên Đàm sải bước hướng về thư phòng ngoại đi đến.

Giờ này khắc này, Văn Sửu kia tư đang ở Viên Đàm trong sân, nương men say ở tinh phong huyết vũ làm sự tình.

Viên Đàm phủ đệ hộ vệ cùng hộ viện bị hắn một tay một cái ném hướng không trung, thống khổ té ngã trên mặt đất, thê thảm tru lên, không hề có đánh trả chi lực.

Mà Văn Sửu giờ phút này đã hoàn toàn lâm vào say rượu điên cuồng trạng thái, hắn một bên dùng sức khi dễ những cái đó tiểu nhân vật, một bên nói không lựa lời hạt gào to.

“Ô oa ha ha ha! Viên Đàm tiểu nhi, tốc tốc cấp bổn đem lăn ra đây nhận lấy cái chết!”

Viên Đàm vừa lúc tới tiền viện, nghe thế thanh kêu gọi, đầu một mơ hồ, thiếu chút nữa không hôn mê qua đi.

Này cũng quá kiêu ngạo, quả thực chính là chính là chẳng phân biệt tôn ti, không có một chút quy củ lễ nghĩa!

Này tính cái gì Hà Bắc danh tướng?

Viên Đàm đi nhanh tiến lên, nổi giận mắng: “Văn Sửu, nhữ an dám như thế vô lễ chăng! Viên Đàm tại đây!”

Văn Sửu đang ở xách một cái hộ viện, dùng tay dùng sức phiến người nọ đại tát tai, nghe vậy đỏ ngầu đôi mắt quay đầu nhìn về phía Viên Đàm, sau một lúc lâu nheo lại đôi mắt, đánh rượu cách nói: “Nhữ là người phương nào cũng?”

Viên Đàm nghe vậy thiếu chút nữa không khí ngất xỉu.

Liền ta đều nhận không ra, cư nhiên còn dám tới tìm tra?

“Ngô nãi trưởng công tử Viên Đàm là cũng, thất phu! Ngươi không phải muốn tìm ta tính sổ sao? Viên mỗ hiện tại liền đứng ở ngươi trước mặt, ngươi đãi làm sao!”

Văn Sửu vừa nghe Viên Đàm tên tuổi, say khướt hai tròng mắt trung tức khắc tinh quang bùng lên, hắn ném xuống trong tay tên kia sĩ tốt, cất bước đi đến Viên Đàm trước mặt, cả giận nói: “Viên Đàm! Cách ~~…… Nhữ vì sao cùng Đào Thương kia cẩu tặc hô bằng gọi hữu? Tới nhữ phụ cơ nghiệp với không màng? Ngươi làm như vậy, không làm thất vọng ta Hà Bắc tam quân tướng sĩ sao? Không làm thất vọng ta Nhan Lương huynh trưởng sao?”

Viên Đàm lãnh đạm nói: “Viên mỗ nguyện ý cùng ai vì hữu liền cùng ai làm bạn, đây là ta Viên thị nhà mình việc, cùng ngươi có quan hệ gì đâu? Ngươi bất quá là ta Viên thị một cái cẩu mà thôi, nào dám bắt tay duỗi như vậy trường? Quản như vậy khoan!”

Văn Sửu sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển, giống như một đầu trâu đực giống nhau, cất bước đi tới Viên Đàm trước mặt, gắt gao nhìn chằm chằm hắn, nói: “Hỗn tiểu tử, ta đại ca tao đào quân ám toán chết thảm, ngươi cũng biết trong lòng ta bi thống…… Ngươi con mẹ nó chết quá lớn ca không có?”

Viên Đàm nghe vậy thiếu chút nữa không khí ngất xỉu.

Này thất phu…… Tuyệt đối là cố ý!

“Không chết quá!” Viên Đàm nghiến răng nghiến lợi trả lời.

“Vì sao không chết quá?”

“Bởi vì ta con mẹ nó ở trong nhà hành đại!” Viên Đàm phảng phất đều phải khí điên rồi: “Cho ta đem cái này hỗn trướng kéo xuống đi bắt giam, ngày mai giao cho phụ thân xử trí……”

Viên Đàm nói không đợi nói xong, lại thấy Văn Sửu sa bát đại nắm tay đã hướng về hắn giáp mặt oanh kích mà đến.

”Nhãi ranh, mỗ gia hôm nay liền thế phụ thân ngươi hảo sinh giáo huấn với ngươi!”

……

Từ khi trận chiến Quan Độ sau, Viên Thiệu lòng tự tin liền đã chịu trọng đại đả kích, trở lại Hà Bắc sau liền cảm giác ẩn ẩn hoạn bệnh kín, cũng không có việc gì luôn là ho khan, trong ngực thường thường còn khó chịu, thân thể cũng luôn là không kính, hơn nữa thích ngủ.

Viên Thiệu cũng là bôn 50 đi người, thân thể tự nhiên cùng tuổi trẻ thời điểm vô pháp so, hắn trong lòng biết nếu là tại như vậy đi xuống, chính mình nhất định sẽ không có cái gì hảo kết quả.

Nếu tưởng trường thọ, hắn hiện tại phải buông tục vụ, toàn tâm toàn ý điều dưỡng thân thể, nhưng thực tế tình huống lại không cho phép hắn làm như vậy.

Quan độ đại bại, Tào Tháo cùng Đào Thương sĩ khí chính thịnh, bọn họ rất có khả năng sẽ nhân cơ hội tới xâm lấn Hà Bắc.

Nếu thật là như vậy, chính mình nhất định phải ở bọn họ có điều hành động phía trước, làm ra mưu hoa ứng đối.

Nhưng nếu là còn như vậy tiếp tục lao tâm, chính mình số tuổi thọ sợ là……

“Báo! Đại tướng quân! Đại tướng quân!”

Viên Thiệu chính suy nghĩ chi gian, một người hộ vệ đột nhiên chạy vào chính sảnh, bộ dáng có vẻ cực kỳ hoảng loạn.

Viên Thiệu lại ho khan hai tiếng, bất mãn nhìn hắn nói: “Hoảng cái gì, có chuyện gì sẽ không chậm rãi nói?”

Nhưng kia thị vệ nhìn dáng vẻ tựa hồ là chậm không đứng dậy.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, đối Viên Thiệu thấp giọng nói: “Đại tướng quân, đại sự không ổn, trưởng công tử bị văn tướng quân cấp đả thương, thương thế không nhẹ, mấy đã hôn mê.”

Viên Thiệu nghe xong lời này, hai chỉ tròng mắt tức khắc trừng tròn trịa, giống như cá vàng giống nhau, dường như đều bế không

thượng.

“Văn Sửu…… Đánh Hiển Tư? Nhữ lời này thật sự.”

Thị vệ trầm trọng gật gật đầu: “Tiểu nhân là cái gì thân phận, sao dám lấy lời này lừa đại tướng quân, xác thật như thế.”

Viên Thiệu ngốc lập một lát, không khỏi giận tím mặt.

“Thất phu thật can đảm! Cấp Viên mỗ đem hắn áp giải lại đây!”

Sau đó, Văn Sửu liền bị mọi người áp giải tới rồi Viên Thiệu trước mặt, nhìn hắn kia phó say khướt chết bộ dáng, Viên Thiệu lôi đình tức giận, hắn thâm trách Văn Sửu, thậm chí muốn lập ý trảm chi.

May mắn chư vị quan tướng trước kia nghe tin, biết sự tình không phải là nhỏ, sôi nổi tới rồi thế Văn Sửu cầu tình.

Viên Thiệu trong lòng tuy rằng bực bội, nhưng hắn cũng biết, ở mất đi Nhan Lương cùng Khúc Nghĩa lúc sau, Văn Sửu đã thành Hà Bắc đại kỳ, không thể dễ dàng sát chi, hơn nữa nhân tài khó được, Văn Sửu nhiều lần lập chiến công, Viên Thiệu cũng không đành lòng liền như vậy giết hắn.

Rơi vào đường cùng, Viên Thiệu chỉ có thể đem Văn Sửu đổi thành đánh quân côn.

Đánh gần chết mới thôi cái loại này đánh.

Vào lúc ban đêm, Viên Thiệu trở về phòng lúc sau, này thê Lưu thị lại bắt đầu cho hắn thổi gối đầu phong.

Hắn đối Viên Thiệu nói, hôm nay ban ngày chuyện này, tuy rằng là Văn Sửu không đúng, nhưng xét đến cùng vấn đề vẫn là ở Viên Đàm trên người.

Ai làm hắn không học giỏi!

Với ai kết giao không tốt, cố tình muốn cùng đem chính mình cầm tù Đào Thương kết giao, hiện giờ Đào Thương chính là Hà Bắc đại địch, càng là Văn Sửu sát huynh kẻ thù, Văn Sửu luôn luôn dũng liệt thả táo bạo, phát sinh loại chuyện này cũng ở tình lý bên trong.

Hiện giờ Hà Bắc không xong, vì Viên Thiệu nghiệp lớn kế, hẳn là chạy nhanh đem Viên Đàm loại bỏ ra Nghiệp Thành, rời xa trung tâm, mới vừa rồi có thể ổn định thế cục.

Viên Thiệu tâm phiền ý loạn, hắn giận mắng thê tử, ngăn lại Lưu thị lắm mồm, nhưng trong lòng nhiều ít cũng bởi vì hôm nay việc đối Viên Đàm bất mãn.

Trước mắt thời cuộc phức tạp, bên ta thật sự không thể đủ lại ra rối loạn.

Có lẽ thật sự nên đem hắn đuổi đi đi ra ngoài.

Kết quả là, ngày thứ hai, Viên Thiệu tìm tới chư vị mưu thần, hướng bọn họ trần thuật hẳn là đem Viên Đàm trí phóng tới nơi nào cho thỏa đáng.

Chúng mưu sĩ đều là nhân tinh, sớm tại Văn Sửu nháo sự kia một khắc khởi, bọn họ liền biết, Viên Đàm chỉ định là ở Nghiệp Thành đãi không lâu.

Quách Đồ luôn luôn cùng Viên Đàm kết giao sâu, hắn lập tức tỏ vẻ: “Đại tướng quân, trưởng công tử ngày xưa hàng năm đóng giữ Thanh Châu, chính là đại tướng quân cánh tay, hiện giờ thời cuộc phân loạn, không ngại làm trưởng công tử hồi Thanh Châu đảm nhiệm thứ sử, vì đại tướng quân phân ưu, mới là thượng sách.”

Nghe xong Quách Đồ nói, đứng ở trong đám người thẩm xứng không khỏi cười lạnh.

Thẩm xứng đã sớm thiết kế hảo này ra diễn, giờ phút này nơi nào lại sẽ dung Viên Đàm trở về Thanh Châu cố thổ, lại lãnh binh đem?

Nói cái gì cũng đến vây chết hắn!

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 590: cán bộ cao cấp cùng Viên Đàm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Quách Đồ hướng Viên Thiệu gián ngôn, làm Viên Đàm hồi Thanh Châu ngôn luận, thẩm xứng cái thứ nhất đứng ra tỏ vẻ phản đối.

Lại là vận dụng Văn Sửu, lại là thỉnh Lưu phu nhân cấp Viên Thiệu thổi bên gối phong, cuối cùng nếu là làm Viên Đàm hồi Thanh Châu đi, chẳng phải là thả cọp về núi? Kia chính mình tỉ mỉ thiết kế này chỗ diễn, còn như thế nào tiếp tục đi xuống xướng?

Thẩm xứng ho nhẹ một tiếng, trạm ra ban tới, đối Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân, tại hạ cho rằng quách công tắc chi ngôn không lắm thỏa đáng, ít nhất là ở trước mắt cái này mấu chốt thượng, không nên làm trưởng công tử hồi nam da.”

Quách Đồ vừa thấy thẩm xứng lại đứng ra nói chuyện, mí mắt liền khí thẳng nhảy.

Nào đều có ngươi! Một có việc ngươi liền ra tới nhảy nhót!

Ngươi tạp liền như vậy thiếu đâu?

Thẩm xứng thân là tám đại mưu chủ giữa, Viên Thiệu tín nhiệm nhất một vị, này gián ngôn cực có trọng lượng, Viên Thiệu không thể đủ xem nhẹ hắn ý kiến.

Viên Thiệu kiên nhẫn nói:” Chính nam, quách công tắc chi ngôn đều không phải là không có đạo lý, trước mắt phương nam tình thế không ổn, Hà Bắc các châu huyện nhân tâm không xong, tào Đào Khí thế kiêu ngạo, các châu đều nhu cầu cấp bách yên ổn, Hiển Tư nhiều năm tòng quân, lại từng chấp chưởng quá Thanh Châu, Viên

mỗ suy nghĩ làm hắn trở về nam da, thứ nhất nhưng ổn định Thanh Châu quân tâm dân tâm, thứ hai cũng có thể làm hắn thiếu cùng Văn Sửu đám người có điều xung đột, chẳng lẽ không phải một công đôi việc cử chỉ?”

Quách Đồ một cái kính gật đầu nói: “Đúng là!”

Thẩm xứng lại lắc lắc đầu: “Đại tướng quân ý tưởng cố nhiên là tốt, nhưng lại chỉ lự này nhẹ, chưa tư này trọng, đại tướng quân chẳng lẽ đã quên, Hiển Tư công tử cùng Văn Sửu xung đột, chính là vì sao mà đến?”

Viên Thiệu nghe vậy tức khắc cứng lại.

Thẩm xứng thở dài: “Không huyệt không tới phong, Văn Sửu tướng quân tuy rằng cũng có hắn làm không đúng địa phương, nhưng căn cứ Bàng nguyên đồ lời nói, Hiển Tư công tử cùng Đào Thương xác xác thật thật là có một ít giao tình, Thanh Châu mà duyên tới gần Từ Châu, hiện giờ lại là như vậy mẫn cảm thời tiết, làm Hiển Tư công tử ở Thanh Châu giằng co Từ Châu, việc này chỉ sợ khủng có không ổn đi.”

Quách Đồ vừa nghe lời này, cấp đầy đầu là hãn.

Hỗn đản này cũng quá âm hiểm, mặt ngoài là thế Viên Thiệu suy xét, kỳ thật những câu tru tâm.

“Thẩm xứng! Ngươi đừng vội tại đây lắm mồm, đại công tử chính là đại tướng quân thân tử, chẳng lẽ còn sẽ giúp đỡ người ngoài đối phó nhà mình phụ thân không thành? Quả thực vớ vẩn.”

Thẩm xứng khinh miệt quét Quách Đồ liếc mắt một cái, kia một đôi mắt giữa khinh thường cùng khinh thường chi sắc tẫn lộ, lộ đến Quách Đồ hận không thể cho hắn kia một đôi áp phích đào ra.

Vậy không phải cái gì hảo ánh mắt.

“Hiển Tư công tử tự nhiên là sẽ không phản bội đại tướng quân, phụ tử liên tâm sao.” Thẩm xứng nhàn nhạt nói: “Nhưng vấn đề là, Từ Châu chủ trì giả chính là Đào Thương, Đào Thương là cỡ nào dạng người? Đương kim thiên hạ thanh niên hạng người trung, duy nhất nhưng cùng đại tướng quân cùng Tào Tháo sánh vai người, Hiển Tư công tử cùng hắn có cũ, nào biết sẽ không bị Đào Thương sở lợi dụng? Trước mắt chúng ta tình thế không tốt, lại là không chấp nhận được nửa phần thất lợi.”

Quách Đồ vội vàng hướng Viên Thiệu gián ngôn nói: “Đại tướng quân, thẩm xứng chi ngôn chính là ly gián ngài phụ tử, ý đồ đáng chết……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Viên Thiệu giơ tay ý bảo, làm hắn dừng lại.

Viên Thiệu nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ hảo sau một lúc lâu, chung quy là thở dài khẩu khí, nói: “Chính nam lời này không phải không có lý, phòng tiểu tử không đề phòng quân tử, Đào Thương kia tiểu tử, là cần nhiều chú ý một chút…… Liền ủy khuất một chút Hiển Tư đi.”

Dứt lời, liền thấy Viên Thiệu đứng dậy, đối tả hữu phân phó nói: “Hoả tốc triệu tập chư tướng, chính sảnh nghị sự.”

……

Chính sảnh bên trong, Nghiệp Thành cao tầng chư tướng toàn phụng mệnh tiến đến —— này giữa, bào trừ đã chịu trượng trách Văn Sửu.

Viên Thiệu híp mắt, qua lại nhìn quét mọi người, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở hốc mắt phát thanh Viên Đàm trên người.

Viên Đàm làm Văn Sửu tấu hốc mắt phát thanh.

“Hiển Tư……” Viên Thiệu nhẹ nhàng tiếp đón hắn.

Viên Đàm thân thể khẽ run lên.

Hắn tuy rằng có đôi khi lỗ mãng, nhưng cũng không phải thuần túy ngốc tử, chính mình cùng Văn Sửu chi gian chọc chuyện lớn như vậy, tuy rằng là Văn Sửu tìm tra, thả đã đã chịu trừng phạt, nhưng Viên Đàm biết, chính mình không có khả năng một chút trừng phạt không có.

Hắn loáng thoáng đoán được, hôm nay trận này đình nghị, chính là Viên Thiệu chuyên môn vì hắn chuẩn bị.

“Phụ thân.” Viên Đàm đứng dậy, chuẩn bị tiếp thu trừng phạt.

“Hiển Tư a, quan độ chi bại, tổn binh hao tướng, chính là vi phụ chi thất, hiện giờ phương nam tào đào rất là kiêu ngạo, vi phụ cố ý làm ngươi rời đi Nghiệp Thành, ở bên ngoài trợ vi phụ giúp một tay, không biết ngươi có bằng lòng hay không?”

Viên Đàm trong lòng hơi hơi thở dài, hắn biết Viên Thiệu đối hắn hạ đuổi đi lệnh, muốn đem hắn điều khỏi trung tâm.

Bất quá cũng hảo, chính mình trở về Thanh Châu, tổng so ở chỗ này đợi chịu người vũ nhục hiếu thắng.

“Hài nhi nguyện vì phụ thân phân ưu!” Viên Đàm khiêm tốn nói.

Viên Thiệu gật gật đầu, nói: “Hảo, một khi đã như vậy, vậy ngươi liền chọn ngày khởi hành, đi U Châu bên kia, đương cái U Châu đừng giá, trợ hiện dịch cấp vi phụ hướng Nghiệp Thành giúp đỡ quân tư cùng ngựa, dùng để ngày sau vi phụ cùng tào đào tái chiến chi dùng.”

Viên Đàm vừa nghe lời này, tức khắc cảm giác muốn điên, thiên phảng phất đều phải sụp đổ.

Này như thế nào cái tình huống? Không phải phái ta hồi Thanh Châu sao?

Như thế nào một cây tử cho ta chi đến U Châu đi?

“Phụ thân! Hài nhi…… Hài nhi chưa từng có đi qua U Châu! Đối nơi đó dân phong cùng tình thế cũng không quen thuộc a, huống hồ nhị đệ ở nơi đó, ta đi tính sao lại thế này a?”

Viên Thiệu biểu tình đạm mạc, lạnh nhạt nói: “Không đi qua không quan hệ, lần này đi không phải xem như đi qua sao, U Châu bên kia có chuyện gì các ngươi huynh đệ hai người thương lượng tới, nhớ lấy đừng làm vi phụ thất vọng.”

Viên Đàm vội vàng lắc đầu nói: “Phụ thân, việc này có thể hay không lại có thương lượng đường sống? Hài nhi đi U Châu sợ là để đó không dùng người, sao không làm hài nhi đi hướng Thanh Châu……”

“Hỗn trướng!” Viên Thiệu sắc mặt nghiêm, bất mãn nói: “Phái ngươi đến nơi nào nhậm chức, chính là vi phụ căn cứ tình thế phán đoán, như thế nào từ ngươi chọn lựa phì nhặt gầy!”

Viên Đàm lúc này xem như hoàn toàn minh bạch, Viên Thiệu đây là muốn đem chính mình tuyết tàng.

Hắn căn bản là không phải muốn cho chính mình thế hắn phân ưu, mà là muốn đem chính mình điều khỏi Nghiệp Thành, cũng để đó không dùng dàn xếp lên.

Viên Đàm trong lòng nổi lên bi thương, đồng thời cũng nổi lên đối Viên Thiệu oán hận.

Đồng dạng là Viên gia tử, dữ dội đãi ta như thế chi mỏng cũng?

Mắt thấy Viên Đàm không trở về lời nói, Viên Thiệu lông mày không khỏi ninh lên, nói: “Ngươi như thế nào không nói lời nào?”

Viên Đàm gắt gao cắn môi, vừa không đáp ứng, cũng không cự tuyệt.

Viên Thiệu thấy Viên Đàm cư nhiên dám trước công chúng ngỗ nghịch chính mình, không khỏi giận tím mặt, bỗng nhiên một phách

bàn, khiển trách nói: “Còn phản ngươi!”

“Cữu cữu!” Liền ở ngay lúc này, lại thấy cán bộ cao cấp đứng dậy, mở miệng thế Viên Đàm giải vây.

Cán bộ cao cấp hướng về phía Viên Thiệu nói: “Cữu cữu, U Châu có hiện dịch chủ trì, mà Hiển Tư huynh chính là trưởng tử, đồng bào huynh đệ chi gian chung sống một châu, không khỏi có chút bó tay bó chân, huống hồ U Châu chính là phía sau, dùng hiện dịch một người đủ rồi, hà tất còn làm Hiển Tư đi trước, hiện giờ Tịnh Châu cũng là tiền tuyến, làm một người chống đỡ, không khỏi có chút gian nan, sao không làm Hiển Tư tùy ta đi thông Tịnh Châu, tương trợ với ta, cũng hảo thế cữu cữu phân ưu.”

Viên Thiệu nghe vậy trầm tư một hồi, hắn chân thật mắt bất quá là làm Viên Đàm rời đi Nghiệp Thành, cũng rời xa Thanh Châu nơi, nếu là đi Tịnh Châu, đảo cũng không tồi.

Huống hồ Tịnh Châu cùng Hà Nội tương tiếp, cũng là tuyến đầu trận địa, lấy Tào Tháo giảo quyệt tâm tư, sớm muộn gì tất tới mưu đồ tam hà nơi, nếu là có Viên Đàm tương trợ với cán bộ cao cấp, có lẽ thật đúng là có thể tạo được một ít tác dụng cũng nói không chừng.

Viên Thiệu trừng mắt nhìn liếc mắt một cái cắn môi, như cũ là trầm mặc không nói Viên Đàm, hừ một tiếng, nói: “Cũng hảo, một khi đã như vậy, liền làm hắn tùy ngươi đi Tịnh Châu đi, ngày sau có việc, ngươi huynh đệ hai người cho nhau thương lượng cũng là tốt.”

Cán bộ cao cấp vội vàng cảm ơn, cũng đối Viên Đàm đưa mắt ra hiệu.

Viên Đàm trường làm vái chào, nói: “Tạ phụ thân ân điển.”

Ra chính sảnh lúc sau, Viên Đàm cảm kích đối với cán bộ cao cấp nói: “Làm phiền nguyên mới thay ta nói tốt cho người, làm ta khỏi bị đi trước U Châu, chịu người xem thường.”

Cán bộ cao cấp ha hả cười, nói: “Một chút việc nhỏ, gì đủ nói đến, ngươi ta huynh đệ bị bắt là lúc, Hiển Tư ngươi không phải cũng là ở Đào Thương chỗ thay ta nói tốt cho người sao? Mọi người đều là người một nhà, gì phân lẫn nhau.”

Viên Đàm trong lòng tràn ngập cảm kích, hắn đối với cán bộ cao cấp vừa chắp tay, nói: “Từ nay về sau, ngươi ta huynh đệ sinh tử không bỏ, chỉ cần là nguyên mới chuyện của ngươi, đó là ta Viên Đàm việc, cuộc đời này tuyệt không tương phụ chi lý!”

……

Hà Bắc bên kia, hai cái Viên gia công tử thế lực bắt đầu dần dần hình thành, mà bọn họ chi gian tan vỡ cũng bắt đầu tiếp cận thể hiện ra ngoài.

Từ Châu bên này, Đào Thương một bên lệnh người đem sở hữu chiến mã đưa hướng trại nuôi ngựa, cũng làm Quách Gia bồi Dĩnh Xuyên Dương Địch lại đây khúc lão chờ tư học tiên sinh cùng hướng Kim Lăng thành.

Mà Đào Thương chính mình còn lại là sai người binh tướng mã ở các nơi an trí sau, quay trở về Bành Thành.

Hắn trước đó không có cùng người nhà chào hỏi, mà là lặng lẽ phản hồi phủ đệ, tính toán trước cấp mọi người trong nhà một kinh hỉ.

Tư Mã Ý cùng Gia Cát Lượng cũng đi theo hắn cùng hồi phủ, bái kiến sư mẫu.

Quản gia đào hồng vừa thấy Đào Thương đã trở lại, cao hứng liền phải đi vào thông báo, lại bị Đào Thương ngăn cản, hắn cười khanh khách lo chính mình đi vào.

Vào nội trạch, tại tiền viện, lại là thấy lớn nhỏ kiều cặp song sinh này, đang ở trong sân đậu một cái tiểu hài tử chơi.

Không hề nghi ngờ, cái kia tiểu hài tử chính là Đào Thương trưởng tử, tiểu Đào Tịch.

Đã lâu thời gian không thấy, tiểu Đào Tịch đã trưởng thành rất nhiều, hơn nữa đã có thể trên mặt đất đi đường, tuy rằng đi đường như cũ là xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng đã có thể chính mình ngoạn nhạc.

Mà lớn nhỏ kiều này hai cái Đào Thương bên người thị tỳ, bởi vì không thể thượng chiến trường, cho nên tạm thời gánh vác nổi lên bảo mẫu công tác.

Các nàng hai cái rốt cuộc tuổi trẻ, thiếu nữ tâm tính, đậu hài tử nhưng thật ra tùy các nàng nguyện.

Tiểu Đào Tịch một bước hai bước ở trong sân chậm rãi đi tới, bởi vì vừa mới học được đi đường, không lắm vững chắc, đột nhiên lại là một tài oai, té ngã ở trên mặt đất.

Đại Kiều thấy thế, vội vàng chạy vội qua đi, đem hài tử từ trên mặt đất ôm lên, một bên nhẹ nhàng phác trên người hắn bụi đất, một bên ôn nhu nói: “Tiểu oa nhi, làm sao như vậy không cẩn thận? Chạm vào đau không có?”

Tiểu Kiều cùng Đại Kiều tâm hữu linh tê, nói chuyện dường như đều là một cái dạng, tiến lên nói: “Chạm vào đau không?”

Tiểu Đào Tịch nhưng thật ra thực kháng tạo, a oa a oa vui sướng, cư nhiên không khóc.

Nhìn lớn nhỏ kiều hai cái tiểu thị tì đối nhi tử như vậy quan tâm, Đào Thương trong lòng rất là cảm giác an ủi.

Này hai cái cô nương, vẫn là thực nhận người đau.

Nhưng là lớn nhỏ kiều hai người kế tiếp biểu hiện, liền lệnh Đào Thương tương đối hết chỗ nói rồi.

Đại Kiều cười hì hì hỏi Tiểu Kiều nói: “Muội muội, ngươi xem đứa nhỏ này, lớn lên như vậy xinh đẹp, cùng phu nhân thật giống, tương lai còn dài, nhất định là cái tuấn tiếu nam tử.”

Tiểu Kiều dùng sức gật đầu: “May mắn lớn lên giống phu nhân, không giống chủ tử.”

Nơi xa nghe lén Đào Thương, tươi cười lập tức liền cứng đờ.

Đại Kiều kỳ quái nói: “Chủ tử lớn lên cũng rất tuấn tiếu nha, hắn khó coi sao?”

Tiểu Kiều nói: “Kia cũng đạt được với ai so, cùng phu nhân so, nhiều nhất cũng chính là xem như giống nhau…… Nga, không! Phải nói là quá giống nhau.”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, quay đầu nhìn về phía phía sau vẻ mặt xấu hổ Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý, nhíu mày nói: “Vi sư lớn lên…… Thật sự thực bình thường sao?”

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý không biết làm sao cho nhau liếc mắt nhìn nhau.

Gia Cát Lượng không am hiểu cái này lời nói lĩnh vực, cúi đầu không nói lời nào.

Tư Mã Ý trên mặt cơ bắp khẽ run lên, nói: “Lão sư đừng nghe kia hai nha đầu nói bậy, lão sư lớn lên nơi nào là quá giống nhau?…… Kia, đó là lớn lên tương đương không bình thường!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 591: trở về nhà thủ thê nhi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay đối với thái bình công tử tới nói, tuyệt đối là không xong một ngày, bởi vì hắn lòng tự tin đã chịu xưa nay chưa từng có đả kích.

Đào Thương từ khi xuyên qua trở về lúc sau, đối với cái này tân thân thể, nhất vừa lòng không phải xuất thân, không phải năng lực, không phải bản lĩnh, mà là diện mạo.

Đào Thương đối chính mình trọng sinh sau diện mạo rất là vừa lòng, ít nhất cùng kiếp trước kém không được quá nhiều.

Đào Thương thường xuyên cầm gương, tự mình bình luận.

Cái gọi là sắc như xuân hiểu chi hoa, thẳng tựa thần minh giáng thế, da thịt ẩn có ánh sáng lưu động, dung mạo như họa!

Xinh đẹp căn bản là không phải chân nhân a.

Chính là nhị kiều này hai nha đầu chết tiệt kia phiến tử, cư nhiên nói chính mình lớn lên quá giống nhau?

Đào Thương trong lòng hạ quyết tâm, sớm hay muộn có một ngày

, chính mình phải hướng các nàng hai chứng minh một chút, chính mình rốt cuộc có phải hay không người bình thường.

Cất bước đi đến nhị kiều phía sau, Đào Thương nhẹ nhàng ho khan một chút.

Nhị kiều tức khắc hoảng sợ.

Tiểu Kiều bất mãn quay đầu lại nói thầm: “Ai a, đi đường không mang theo thanh, hù chết cá nhân nha.”

Lời nói không đợi nói xong, ánh vào nàng mi mắt đó là Đào Thương kia trương cười hì hì mặt.

Tiểu Kiều mặt lập tức liền đỏ.

“Quá, thái phó ca ca…… Ngài khi nào trở về?”

Đào Thương ngẩng đầu nhìn xem bầu trời mây trắng, chậm rì rì nói: “Liền ở các ngươi nói ta tướng mạo giống nhau thời điểm.”

Kiều ý cùng Kiều Quân mặt lập tức liền biến trắng.

Đào Thương cười khanh khách nhìn Kiều Quân, nói: “Ngươi vừa rồi lời nói ta đều nhớ kỹ, quay đầu lại ta ở chậm rãi tính sổ với ngươi……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Kiều Quân một đô miệng, oa một tiếng trực tiếp khóc ra tới, đem Đào Thương cùng Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý đều trực tiếp lộng ngốc.

“Thái phó ca ca, ngươi là muốn ở sau lưng cho ta ngáng chân âm ta sao? Ô ô ô……”

Đào Thương trán thượng tức khắc xuất hiện từng điều hắc tuyến.

Này hùng hài tử từng ngày trong đầu đều ở cân nhắc chút cái gì a? Quá âm u.

“Hảo, hảo.” Đào Thương bất đắc dĩ thở dài: “Ta lại chưa nói thật đem ngươi thế nào, cùng ngươi một cái nha đầu ta còn có thể động thật, này không phải đùa giỡn sao?”

Kiều Quân xoa xoa nước mắt, thu hồi khóc nức nở, thấp giọng nói: “Thái phó quay đầu lại thật sự sẽ không trả thù nô tỳ?”

Đào Thương nghe vậy khí muốn cười.

Này tiểu nha đầu nhìn ngây thơ hồn nhiên, có một cổ tử hoạt bát kính, làm sao trong lòng thế nhưng như thế âm u.

“Yên tâm đi, ta thề với trời, không tai họa ngươi là được.”

Kiều Quân lúc này mới yên tâm, nín khóc mỉm cười.

Đào Thương cất bước đi tới kiều ý bên người, nhìn hắn trong lòng ngực tiểu Đào Tịch, từ ái nhéo nhéo hắn thịt mum múp khuôn mặt nhỏ.

“Tịch nhi, nhưng nhận được ta là ai sao?”

Từ khi hài tử sinh ra, vừa lúc liền đuổi kịp quan độ đại chiến bùng nổ, Đào Thương liền điều binh khiển tướng lập tức xuất chinh, vẫn luôn cũng không thấy được hài tử trưởng thành quá trình, ở trong lòng hắn, đứa nhỏ này chỉ sợ là đối hắn cái này cha, đều không có cái gì ấn tượng.

Nhưng nào từng nghĩ đến, tiểu Đào Tịch cư nhiên rất là tranh đua, hắn ê ê a a hướng về phía Đào Thương vươn thịt đô đô tay nhỏ, nói thầm nói: “Phụ, phụ……”

Đào Thương lập tức liền hưng phấn.

Hắn duỗi tay từ ái đem tiểu Đào Tịch từ kiều ý trong tay ôm lấy, cảm khái ngôn nói: “Thật không hổ là ta nhi tử, như vậy tiểu liền nhận thân cha là ai, thật sự là trời cho anh tài…… Thật là kỳ lân nhi a, giống ta!”

Kiều ý làm như có chút do dự, ấp úng nói: “Kỳ thật…… Thái phó ngài có chút hiểu lầm……”

Phảng phất là vì hưởng ứng kiều ý dường như, kia hài tử ở Đào Thương trong lòng ngực, nha nha chuyển hướng về phía Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý: “Phụ, phụ!”

Đào Thương trên mặt tươi cười lập tức liền cứng đờ.

Quản gia đào hồng đứng ở cách đó không xa, tiểu Đào Tịch thấy, chút nào không không buông tha, chỉ vào đào hồng nói: “Phụ!”

Kiều ý nhút nhát sợ sệt đối Đào Thương nói: “Tiểu công tử vừa mới học được kêu phụ thân, hắn không hiểu nhiều lắm trong đó chi ý, thấy ai liền đều như vậy kêu to……”

Liền ở ngay lúc này, Điêu Thuyền cùng Mi Trinh từ hậu trạch đi tới trong sân, vừa thấy Đào Thương, đều là vui mừng chi sắc bộc lộ ra ngoài.

“Tử Độ, ngươi chừng nào thì trở về?”

Đào Thương sắc mặt không vui, chỉ chỉ trong lòng ngực hài tử, hỏi Điêu Thuyền nói: “Ngươi rốt cuộc cho hắn tìm mấy cái thân cha?”

……

Người một nhà hoà thuận vui vẻ ngồi ở cùng nhau, tương tự ly biệt chi tình.

“Phu quân, ở bên ngoài này mấy tháng, nhất định thực lao khổ đi, xem ngươi đều gầy.” Mi Trinh nhẹ nhàng xoa Đào Thương khuôn mặt, pha là u oán nói.

Đào Thương nhẹ nhàng cầm tay nàng, cười nói: “Chịu chút khổ cũng là hẳn là, rốt cuộc bảo vệ ở chúng ta gia viên, như thế đó là tốt nhất kết quả.”

Điêu Thuyền thở dài khẩu khí, nói: “Chỉ là đáng thương đào Hoa muội muội, ta trong khoảng thời gian này có rảnh khi liền đi xem nàng, lại thấy hắn si ngốc, nghĩ đến là phần đầu bị bị thương nặng…… Thực sự là đáng thương khẩn.”

Đào Thương một đoạn này thời gian chưa từng ở Bành Thành đợi, trước mắt vừa mới vừa trở về, đối đào quý nhân tình huống cũng không lắm rõ ràng, giờ phút này nghe được Điêu Thuyền nói, không khỏi vội vàng cẩn thận cố vấn đào hoa tình huống.

Nghe Đào Thương hỏi đào quý nhân tình huống, Điêu Thuyền cùng Mi Trinh không khỏi lẫn nhau sầu lo cho nhau nhìn nhau.

Điêu Thuyền hốc mắt, bất giác có chút đỏ lên.

Đào Thương vừa thấy này tình hình, rất là sá nhiên, hắn nghi hoặc nhìn Điêu Thuyền nói: “Phu nhân, ngươi làm sao vậy?”

Điêu Thuyền nhẹ nhàng xoa xoa khóe mắt, thở dài nói: “Vẫn là làm trinh nhi muội muội cùng ngươi nói đi.”

Mi Trinh sắc mặt cũng không phải rất đẹp, nàng sầu lo nói: “Phu quân, đào Hoa muội muội thân thể suy nhược, trung cung độc lại thâm, trương thần y cùng hoa thần y tuy rằng cứu nàng tánh mạng, nhưng lại trị không được nàng thần chí, hiện giờ nàng mỗi ngày chỗ hành si ngốc, giống như hài đồng giống nhau, sợ là ai đều không nhớ gì cả.”

Đào Thương sắc mặt trở nên âm trầm.

“Hi Nhi kia hài tử nho nhỏ tuổi tác, thượng ở tã lót bên trong, hiện giờ phụ thân mất, mẫu thân còn biến thành như vậy bộ dáng, thực sự là đáng thương.”

Điêu Thuyền đem nước mắt chà lau xong rồi, nói: “Phu quân, đến tột cùng là ai như vậy độc ác, đem muội tử cùng cháu ngoại trai, hại thành như vậy bộ dáng?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, đem sự tình ngọn nguồn cùng hai vị phu nhân học.

Nghe xong lúc sau, Mi Trinh có vẻ có chút lòng đầy căm phẫn.

“Kia Phục Hoàn không khỏi cũng quá độc ác, vì hoàng quyền tranh đấu, cư nhiên dám như thế lớn mật! Liền như vậy ngoan độc sự tình đều làm được?”

Đào Thương chua xót cười, bất đắc dĩ nói: “Từ xưa thiên gia chi tranh, đó là thảm thiết chi đạo, tuy vẫn mệnh phá gia cũng là chẳng

có gì lạ, bất quá Phục Hoàn đám người như thế đối đãi ta Đào thị người trong, ta sớm muộn gì tất nhiên muốn cho bọn họ trả giá đại giới.”

Dứt lời, Đào Thương quay đầu hỏi Điêu Thuyền nói: “Chúng ta cháu ngoại trai, hiện giờ lại ở nơi nào?”

Điêu Thuyền ôn nhu nói: “Ta cùng trinh nhi muội muội thương lượng, vốn là tưởng đem hài tử nhận được chúng ta trong phủ nuôi nấng, tiểu Lưu Hi cùng tịch nhi không sai biệt lắm đại, có lẽ về sau còn có thể chơi đến một khối đi, nhưng, nhưng mi tiên sinh xác thật đối việc này cực lực phản đối.”

“Mi Trúc?”

Mi Trinh vội tiếp lời nói: “Gia huynh nói, Hi Nhi thân phận đặc thù, cùng bình thường tiểu hài tử bất đồng, ngày sau có lẽ còn sẽ đăng đến đại vị, lúc này nếu là nhận được trong phủ nuôi nấng, đối phu quân ngày sau thanh danh bất lợi.”

Đào Thương cúi đầu trầm tư một hồi, gật đầu nói: “Mi tiên sinh lời nói là đúng, hắn là ta cháu ngoại trai, lại là này đại hán triều tương lai thiên tử, nếu là mang về chúng ta trong phủ nuôi nấng, khó bảo toàn ngày sau sẽ không truyền lưu ra một ít cái gì nhàn ngôn toái ngữ…… Chỉ là đứa nhỏ này, hiện giờ lại ở nơi nào?”

Điêu Thuyền do dự một chút, rốt cuộc nói: “Trước mắt là Viên Uyển cùng Phùng thị, thay chúng ta hỗ trợ chiếu cố Hi Nhi.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 592: Kinh Châu lập thiên tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe là Viên Uyển cùng Phùng phu nhân, Đào Thương đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó thoải mái.

Này nói vậy cũng là Mi Trúc ra chủ ý.

Phùng phu nhân cùng Viên Uyển tuy rằng tạm trú ở Đào Thương lãnh thổ, nhưng liền thân phận đi lên nói, vẫn là thuộc về bốn thế tam công Viên gia người.

Loại này mạc danh cùng tuổi nhỏ thiên tử ở mặt ngoài kéo vào quan hệ, khiến cho người khác phê bình hành động, nếu là từ các nàng tới đảm đương lại là không thể tốt hơn, thứ nhất có thể cho Đào thị tị hiềm, lấp kín người trong thiên hạ từ từ chúng khẩu, thứ hai đó là ngày sau có phê bình, cũng tự nhiên nên làm Viên thị đi gánh vác.

Tam tắc, hiện giờ Đào Thương cùng Viên Thiệu chính là đối lập, thiên hạ đều biết, hiện giờ Đào Thương dùng Viên thị người trong chiếu cố chính mình cháu ngoại trai thiên tử, cũng là hướng người trong thiên hạ bày ra chính mình rộng lượng một loại phương thức.

Suy nghĩ cẩn thận này đó lúc sau, Đào Thương ngay sau đó an ủi Mi Trinh nói: “Tử trọng tiên sinh làm đối, hiện tại thời tiết mẫn cảm, nhà chúng ta có một số việc xác thật yêu cầu tránh hiểm.”

Mi Trinh lúc này mới yên tâm, lộ ra như trút được gánh nặng mỉm cười.

“Phu quân.” Điêu Thuyền ở một bên, đột nhiên đưa ra một cái mẫn cảm vấn đề: “Hiện giờ thiên tử đại sự, mà Hi Nhi ở chúng ta Từ

Châu, này nhà Hán triều đình, phu quân là tính toán còn đâu Bành Thành sao?…… Kia hài tử, quá nhỏ đi?”

Đào Thương nghe vậy, nhắm mắt cúi đầu không nói.

Vừa mới qua trăm thiên hài tử, ở cái gì cũng đều không hiểu dưới tình huống đã bị lập vì thiên tử, trở thành này thiên hạ cộng chủ, từ nay về sau, một chân bước vào này quyền lực đấu tranh chính xoáy nước chỗ.

Đây là một loại tàn nhẫn, nhưng cố tình lại là một loại bất đắc dĩ.

……

Ngày kế, Đào Thương đi tới Viên Uyển cùng Phùng phu nhân chỗ ở, vấn an hắn tiểu cháu ngoại trai Lưu Hi.

Vừa nghe nói Đào Thương tới, Phùng phu nhân ngay sau đó trang điểm hoa hòe lộng lẫy, diễm lệ vô song nàng tự mình đi vào phủ cửa nghênh đón Đào Thương.

“Thái phó đột nhiên tạo phản, làm sao cũng không phái người cùng thiếp thân nói một tiếng, thiếp thân cũng hảo chuẩn bị chút rượu và thức ăn, chiêu đãi thái phó.”

Đào Thương vừa vào cửa, ập vào trước mặt đó là Phùng phu nhân trên người hương khí cùng oán đà thanh âm.

Đào Thương trong nháy mắt liền xấu hổ.

“Phu nhân, đừng nói như vậy, thực dễ dàng để cho người khác hiểu lầm.” Đào Thương bất đắc dĩ nói.

Phùng phu nhân trắng Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Ma quỷ, hiện tại nhưng thật ra sợ làm người hiểu lầm? Ban đầu sở làm đâu ra?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc hỗn độn.

Này đàn bà đây là ở đem thủy quấy đục a.

Ta cùng ngươi làm cái gì?

Đại tỷ ta liền ngươi một ngón tay đầu cũng chưa chạm qua được không, ngươi nhưng đừng mưu hại đào mỗ a!

“Ha hả.” Đào Thương không lời gì để nói, chỉ có thể báo lấy hai chữ có lệ.

Vào phủ môn, Viên Uyển cũng ra tới gặp qua Đào Thương.

Chợt vừa thấy Đào Thương, Viên Uyển trong mắt đột nhiên lộ ra kỳ lạ sáng rọi, đó là một loại tán thưởng ánh mắt, này trong ánh mắt bao hàm tán thưởng cùng khát khao, là ban đầu không có, làm Đào Thương cảm giác cả người không được tự nhiên.

Lúc trước Viên Uyển từng đối Đào Thương cho thấy, chính mình muốn gả cho Đào Thương, cũng sinh hạ một mụn con, dùng để kéo dài Viên môn lúc sau.

Viên Uyển tuy rằng thật xinh đẹp, cũng pha thông tuệ, nhưng nàng loại này đem Đào Thương coi như lợn giống hành động lệnh Đào Thương thân là nam tử lòng tự trọng đã chịu rất lớn đả kích.

Cho nên nói Đào Thương nói cái gì cũng không thể đáp ứng.

Nhưng hôm nay Viên Uyển nhìn chính mình trong ánh mắt, rõ ràng nhiều ra vài phần Đào Thương ban đầu không có gặp qua thần thái.

“Chúc mừng thái phó chiến thắng trở về, một trận chiến công thành, thanh danh truyền xa, tiểu nữ tử tại đây chúc mừng thái phó.” Viên Uyển doanh doanh nhất bái, đối Đào Thương lời chúc tụng chúc mừng.

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, tiếp theo cười khổ nói: “Dựa theo các ngươi lão Viên gia bối phận tính ra, đào mỗ cùng Tào Tháo lần này liên thủ đánh bại, chính là ngươi bá phụ…… Ngươi bá phụ làm

ta đánh cho tàn phế phế đi, ngươi còn như vậy cao hứng, không địa đạo đi?”

Đối với Đào Thương nói, Viên Uyển đạm nhiên đối mặt: “Bá phụ Bổn Sơ tuy rằng là Viên môn người trong, nhưng cùng gia phụ luôn luôn không hợp, huống hồ bá phụ lần này nam hạ, nãi vì tư lợi, lại cấu kết ô Hoàn hại chết thiên tử, quả thật Viên thị tội nhân, Viên Uyển vì nước vi phụ, đều tự nhiên cùng với phân rõ giới hạn, công tử chính là đương thời hào kiệt, chiến bại ta bá phụ, đủ có thể xưng là đương thời đệ nhất anh hùng.”

Đào Thương nghe vậy cười cười, hắn đoán được Viên Uyển xem chính mình ánh mắt cùng ban đầu bất đồng nguyên nhân.

Là bởi vì chính mình chiến bại Viên Thiệu!

Cho nên ở nàng trong mắt, chính mình đã vượt qua Viên Thiệu, trở thành thiên hạ đứng đầu chư hầu.

Trở thành một cái có thể cùng nàng sinh sản càng ưu tú hậu đại một đầu —— càng thêm tốt đẹp lợn giống.

Đào Thương bất đắc dĩ toét miệng, một cái Viên Thuật ngày xưa tiểu thiếp, một cái Viên Thuật nữ nhi, hai người nhìn chính mình ánh mắt đều là như lang tựa hổ, cấp khó dằn nổi hận không thể lập tức liền đem chính mình bắt lấy…… Viên gia người đây đều là có cái gì tật xấu không thành? Thích như vậy?

“Đa tạ tiểu thư khen, đào mỗ thẹn chịu chi.”

Viên Uyển nhẹ nhàng che miệng cười, nói: “Thái phó hôm nay tới đây, không biết cái gọi là chuyện gì?”

Phùng phu nhân cũng là vẻ mặt kỳ vọng nhìn Đào Thương.

“A, cái kia, ta đến xem ta kia tiểu cháu ngoại trai.”

Viên Uyển cùng Phùng phu nhân trên mặt tức khắc lộ ra u oán cùng thất vọng biểu tình.

Đào Thương bất đắc dĩ thở dài: “Thuận tiện cũng nhìn xem các ngươi.”

Nhị nữ trên mặt tức khắc lộ ra vui sướng chi tình.

Đào Thương thầm nghĩ trong lòng vẫn là cổ đại nữ tử hảo, yêu cầu một chút cũng không cao, chỉ là một cái “Thuận tiện vừa thấy” liền đủ rồi làm các nàng lộ ra vui mừng, cao hứng sau một lúc lâu.

Tiểu Lưu Hi hiện tại đã ở trong phòng ngủ rồi, Viên Uyển lãnh Đào Thương, tay chân nhẹ nhàng đi nhìn hắn, sợ đánh thức.

Hài tử thực nhỏ gầy, nhưng sắc mặt hồng nhuận, nhìn còn tính khỏe mạnh rắn chắc, bởi vì tuổi quá tiểu, tướng mạo còn không có nẩy nở, cho nên nhìn không ra cụ thể dung mạo, nhưng Đào Thương cẩn thận xem kỹ thời điểm, còn tính mơ hồ có thể thấy rõ hắn ánh mắt chi gian, cùng nhà mình muội tử có chút tưởng tượng.

Mà từ hôm nay trở đi, đứa nhỏ này đó là hắn từ nay về sau, trên danh nghĩa chủ tử.

Hơn nữa vẫn là này thiên hạ cộng chủ.

Nhìn cái này thượng là ngủ ở trong tã lót trẻ con, Đào Thương không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Đời sau khi, chính mình biết Tào Tháo là hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu.

Kia chính mình sau này hành vi, có phải hay không đem thuộc về hiệp cháu ngoại trai lấy lệnh chư hầu?

Hiệp cháu ngoại trai có thể so hiệp thiên tử khó khăn muốn cao nhiều.

Hiệp thiên tử, đó là hiệp một cái không tương quan người ngoài.

Nhưng này trong tã lót trẻ con, là chính mình thân nhân, hơn nữa vẫn là bị chính mình một tay đẩy đi lên.

Hơn nữa hài tử thân thế cũng thực đáng thương, vừa sinh ra phụ thân liền đã chết, mà mẫu thân, nghe nói lại là biến thành si ngốc.

Đào Thương chậm rãi ra khỏi phòng.

Mới vừa quay đầu lại tưởng đối Viên Uyển cùng Phùng phu nhân nói chút cảm tạ nói, lại thấy Bùi Tiền cầm một quyển giản độc, vô cùng lo lắng chạy tới Đào Thương trước mặt.

“Thái phó, ra đại sự!”

Bùi Tiền ngày thường hoảng loạn thời điểm cũng không ít, nhưng hoảng loạn như thế rõ ràng, Đào Thương vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy —— sống thoát thoát bị chó rượt đức hạnh.

“Ra chuyện gì?” Đào Thương duỗi tay tiếp nhận Bùi Tiền đệ thượng giản độc, một bên triển khai một bên dò hỏi.

Bùi Tiền nuốt một ngụm nước miếng, khẩn trương nói: “Bổn đầu tháng bảy, Kinh Châu Lưu biểu, Phục Hoàn, Đổng Thừa, Lưu Bị đám người, cộng đồng thiết đàn, bái tế thiên địa, lập hoàng tử Lưu Quỳnh vì đại hán thiên tử, định đô Tương Dương, chiêu cáo thiên hạ, Tây Xuyên Lưu Chương phái người thượng biểu xưng thần duy trì!…… Bọn họ ở phương nam lập đế!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 593: lấy chậm đánh mau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phục Hoàn quả nhiên vẫn là làm, Đào Thương trong lòng cảm khái vạn ngàn, nhất ấm áp nhưng rồi lại tất nhiên sẽ xuất hiện sự tình, quả nhiên là đã xảy ra.

Kinh Châu lập thiên tử, xem ra chính mình này một mặt tất nhiên cũng là phải có sở động tác.

Phùng thị cùng Viên Uyển đứng ở Đào Thương phía sau, cũng tự nhiên mà vậy nghe được tin tức này.

Phùng thị chính là khuê trung chi phụ, này lập đế việc đối với hắn tới nói không phải việc nhỏ, nhưng lại cũng không ảnh hưởng đến thông thường cái gì, nàng rốt cuộc bất quá là một cái ngực đại ngốc nghếch phụ nhân, tại đây phương diện còn lý giải không đi lên.

Trước mắt nàng quan trọng nhất đại sự là bắt lấy Đào Thương.

Nhưng Viên Uyển lại là thông tuệ hiểu chính người, nàng lập tức liền nghe minh bạch trong đó lợi hại.

Viên Uyển cất bước đi đến Đào Thương bên người, thấp giọng nói: “Thái phó không ngại hỏi một chút Bùi tướng quân, Phục Hoàn ở Kinh Châu lập hoàng tử quỳnh vì Đế hậu, đều sắc phong người nào?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc vừa tỉnh.

Hắn tán thưởng nhìn Viên Uyển liếc mắt một cái, trong lòng đối cái này thông tuệ thả có hiểu chuyện nữ tử xem trọng vài phần.

Đã có thể điểm xảy ra chuyện mấu chốt, lại không đi quá giới hạn tiến lên chủ động đi hỏi Bùi Tiền, mà là hướng chính mình gián ngôn lấy được bằng chứng, làm việc thoả đáng, thật là cái nữ trung anh kiệt.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Bùi Tiền, nói: “Phục Hoàn ở Kinh Châu lập đế lúc sau, tất nhiên là đại xá thiên hạ, sắc phong mọi người, chiếu thư thượng đều sắc phong này đó chư hầu?”

Bùi Tiền chắp tay nói: “Phục Hoàn phế tam công, lãnh thừa tướng chi chức, Lưu biểu phong Phiêu Kị tướng quân, Đổng Thừa vì trước tướng quân, Lưu Bị phong tả tướng quân, Tây Xuyên Lưu Chương còn lại là bị sắc phong vì Xa Kỵ tướng quân, lãnh Ích Châu mục. Mặt khác, nghe nói Phục Hoàn còn phái người đi trước Tào Tháo, Viên Thiệu, Lữ Bố, Tôn Sách, Sĩ Tiếp, trương lỗ đám người chỗ, đối bọn họ tiến hành sắc phong!”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Động tác thật nhanh a, chẳng những sắc phong chính mình cùng duy trì bọn họ Lưu thị tông tộc, liền mặt khác chư hầu cũng không buông tha…… Tào Tháo cùng Viên Thiệu đám người nếu là tiếp Phục Hoàn ý chỉ, kia đó là nhận Lưu Quỳnh vì chính thống thiên tử, việc này lại không tốt lắm làm.”

Viên Uyển ở một bên nói: “Tiểu nữ tử cho rằng, điểm này thái phó nhưng thật ra không cần quá mức lo lắng.”

Đào Thương nhìn về phía nàng, ngạc nhiên nói: “Viên cô nương đối việc này có gì giải thích?”

Viên Uyển dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm hàm dưới, nói: “Đương kim thiên hạ, có thể trở thành một phương bá chủ người, tất nhiên đều phi kẻ đầu đường xó chợ, Phục Hoàn này cử nhìn như thông minh, nhưng này ý chư hầu các hiển nhiên, nhưng y tiểu nữ tử xem chi, bọn họ tất nhiên đều chỉ biết tiếp chỉ, nhưng tuyệt không sẽ thượng biểu phụng chiếu, bởi vì trước mắt, bọn họ còn cần quan vọng thời cuộc, đặc biệt là muốn xem thái phó xử trí như thế nào việc này.”

Nói đến này, lại thấy Viên Uyển mắt đẹp nhẹ nhàng vừa chuyển, dừng ở Đào Thương trên người: “Mà lúc này cục mấu chốt, tự nhiên đó là ở thái phó trên người, Phục Hoàn cấp khắp nơi chư hầu đều phát đi sắc phong chiếu thư, nhưng lại cô đơn chưa cho thái phó phát chiếu, nói rõ chính là đã đem thái phó nhận định vì tử địch, hắn này cử bất quá là châm ngòi thiên hạ chư hầu đứng ở hắn một bên, cùng thái phó đối địch, nhưng thiên hạ chư hầu đều tưởng tọa sơn quan hổ đấu, lại sao lại dễ dàng trúng kế.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười: “Viên cô nương quả nhiên là hiểu biết chính xác, kia y theo cô nương chi ý, đào mỗ trước mắt đương như thế nào ra chiêu ứng phó?”

Viên Uyển nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Tiểu nữ tử kiến thức thiển bạc, chỉ có thể phân tích, không thể bày mưu, còn thỉnh thái phó thông cảm.”

Đào Thương âm thầm gật đầu, quả nhiên là cái thông tuệ cô nương, có thể xem minh bạch đại cục, hơn nữa làm việc rất có đúng mực, không được kia đi quá giới hạn việc.

Đào Thương quay đầu nhìn thoáng qua phòng nội tiểu Lưu Hi, trên mặt lộ ra tiếc hận thần sắc.

Nếu có thể, chính mình thật là không nghĩ đem cái này cháu ngoại trai đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió, hắn còn vừa mới vừa qua khỏi trăm thiên mà thôi.

Chính là, trước mắt thời cuộc không phải chính mình có khả năng khống chế, vì bảo vệ gia viên, hắn không thể không làm như vậy.

……

Kinh Châu lập đế sự thực mau liền truyền khắp toàn bộ Bành Thành, đối bình thường dân chúng còn hảo, nhưng đối với thân hào hoặc là sĩ tộc tới khi, đây chính là một sự kiện quan thiên hạ đi hướng đại sự, không thể không thận sát chi.

Đào Thương từ Viên Uyển cùng Phùng phu nhân nơi đó về phủ đệ không bao lâu, Bùi vốn là phương hướng hắn bẩm báo, nói là Bành Thành rất nhiều cao cấp văn võ quan viên, đều đã tụ tập đầy đủ ở phòng nghị sự, đại gia tập thể yêu cầu gặp mặt Đào Thương.

Đào Thương tự nhiên là biết được bọn họ ý đồ đến.

Đối với nắm giữ một cái khác hoàng tử Từ Châu thế lực tới nói, Kinh Châu lập đế lúc sau, Từ Châu lập đế sự tình cũng tất nhiên sắp tới, đây là đại gia nhất trí tâm nguyện.

Đào Thương bước chậm đi vào phòng nghị sự thời điểm, mắt thấy này dưới trướng chúng văn võ cơ bản đều ở, hơn nữa đã loạn thành một nồi cháo.

Vừa thấy Đào Thương vào được, mọi người vội vàng thi lễ qua đi, liền sôi nổi gián ngôn.

“Thái phó, Kinh Châu Phục Hoàn lập đế, sự tình quan trọng đại! Chúng ta yêu cầu chạy nhanh có điều hành động a!”

“Nghe nói Phục Hoàn lão tặc đã hướng các lộ chư hầu phát sắc mệnh, nếu là chậm trễ đi xuống, ta Từ Châu chỉ sợ là tứ phía toàn địch.”

“Thuộc hạ thỉnh lệnh, hoả tốc tu sửa đài cao, vì tân thiên tử đăng cơ mà dùng.”

“Thuộc hạ chờ lệnh trác Khâm Thiên Giám hoả tốc suy tính nhật tử, vì trưởng tử hi đăng cơ chọn tuyển ngày lành tháng tốt.”

“……”

Mọi người ngươi một câu, ta một câu đông nói một câu, tây nói một câu, đem toàn bộ phòng nghị sự nói kêu loạn.

Đào Thương chỉ là cười, ai gián ngôn hắn đều gật đầu, nhưng lại không nói lời nào.

Thẳng đến qua hai chú hương công phu, mọi người đều cảm giác được Đào Thương kỳ lạ, ngay sau đó không ở gián ngôn, chỉ là nghi hoặc nhìn hắn.

Vị này tuổi trẻ thái phó chỉ là ha hả ngây ngô cười, cũng không trả lời, như vậy đã nửa ngày, liền một cái tỏ thái độ tự cũng chưa nói.

Đại gia trong lòng đều cảm thấy có chút nghi hoặc.

Tiểu tử này, nên không phải bị Phục Hoàn giành trước lập đế, không có bắt lấy tiên cơ, cho nên phạm thất tâm phong ngu đi?

Nghiêm Tuấn do dự sau một lúc lâu, tiến lên đối Đào Thương gián ngôn nói: “Thái phó, ngài cũng không cần quá mức bi thương, Phục Hoàn tuy rằng giành trước lập hoàng đế, nhưng chỉ cần chúng ta nắm chặt thời gian, hôm nay khi cùng ưu thế, vẫn là sẽ chuyển tới ta sao bên này tới.”

Đào Thương nghe vậy ha hả cười không ngừng: “Ai nói ta bi thương? Các ngươi a, làm việc đều quá nóng nảy, này lập đế lại không phải chợ sáng đoạt cải trắng, ai nhanh tay ai trước đến? Phục Hoàn lão già này quá mức sốt ruột, liền hẳn là đi trình tự đều không đi, thực sự là kém cỏi…… Tử từng có rằng: Làm việc hoảng lông gà.”

Này một phen lời nói, com tức khắc đem mọi người đều lộng ngốc.

Ngươi nhưng thật ra không hoảng hốt…… Nhưng ngươi tại đây khoe khoang cái lông gà?

Chỉ có Trần Đăng, Lỗ Túc, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý bốn người thần sắc đạm nhiên, bình tĩnh nghe Đào Thương nói.

Đào Thương cầm lấy bàn thượng thương, nhẹ nhàng mẫn một ngụm thủy, nói: “Mọi người đều nói xong? Nói xong vậy đến lượt ta nói đi, đào mỗ muốn lấy chậm đánh mau, đánh Phục Hoàn lão tặc thẳng không dậy nổi eo tới.”

Mọi người thấy Đào Thương mở miệng, sôi nổi yên lặng nghe.

Đào Thương đầu tiên nhìn về phía Di Hành, nói: “Di Hành, có nhiệm vụ cho ngươi.”

Di Hành vừa thấy Đào Thương điểm danh chính mình, liền biết không chuyện tốt.

Chính mình từ khi gia nhập tới rồi Đào Thương dưới trướng, Đào Thương không làm hắn trải qua khác.

Khiến cho hắn phụ trách chuyên nghiệp chửi đổng.

Di Hành thật sâu hít một hơi, nói: “Thái phó, lúc này lại mắng ai?”

“Đương nhiên là Phục Hoàn, nhưng lúc này đây, ta muốn cho ngươi mắng nói có sách mách có chứng!”

Di Hành vừa nghe lời này, tức khắc hưng phấn.

Nói có sách mách có chứng hảo a, vậy không thuộc về phỉ báng cùng mưu hại, thuộc về tỏ rõ sự thật, mở rộng chính nghĩa.

Đã lâu đều không có mắng quá có thể thẳng khởi sống lưng tử phố.

“Thỉnh thái phó phân phó.”

Đào Thương sắc mặt trầm xuống: “Phục Hoàn lão tặc, ở phạm đều hộ giá bất lợi, dẫn tới thiên tử chết thảm, còn ám hại Quý Phi, ý đồ mưu sát thiên tử cô nhi tánh mạng, này chờ tính xấu, thiên hạ người người đến mà tru chi, trong đó tình hình cụ thể và tỉ mỉ, bệ hạ bên người trung bình hầu Mã Tốn biết rõ này tường, ta quay đầu lại làm hắn cho ngươi tất cả đều trình bày lão tặc hành vi phạm tội, ngươi trước đem hịch văn cho ta viết hảo, hung hăng mắng hắn! Đứng ở đạo đức tối cao góc độ mắng! Nhất định phải mắng khắc sâu, mắng thấu triệt, mắng đến làm người đọc đương trường có xốc cái bàn, đem hịch văn xé xuống trình độ…… Có không?”

Di Hành gật đầu nói: “Thái phó yêu cầu rất có tính khiêu chiến, làm người thực hưng phấn, di mỗ nguyện ý thử xem.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 594: gió nổi mây phun thời cuộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phân phó xong Di Hành lúc sau, Đào Thương lại quay đầu nhìn về phía mọi người, nói: “Các vị, từ xưa đến nay, thiên tử xuất thế, thánh hiền lâm phàm, đều là có quy luật nhưng theo, tuyệt không có thể tùy ý lập chi, cũng không thể sốt ruột lập chi, những việc này, đều là phải có căn cứ, có bước đi, có bọn họ nhất định quy luật tính, không biết đại gia có không minh bạch ta ý tứ?”

Đào Thương nói nghe vào mọi người lỗ tai trung, rất nhiều người trong lúc nhất thời có điểm không quá lộng minh bạch.

Nói đến cũng là, rốt cuộc mọi người đều là lần đầu tiên ủng lập hoàng đế, rất nhiều người liền đời trước thiên tử mặt đều không có gặp qua.

Việc này không chuyên nghiệp a.

Triệu Dục trạm ra ban tới, nói: “Thái phó vừa mới lời nói, quá mức cao thâm, chẳng biết có được không minh thuật chuyện lạ?”

Đào Thương cười lắc đầu, sau đó đối Tư Mã Ý nói: “Trọng đạt, ngươi cấp ở đây chư công giải thích giải thích ta vừa mới ý tứ.”

Tư Mã Ý trạm ra ban, nói: “Lão sư vừa mới chi ý, thiên tuyển chi nhân, nếu muốn thành đại sự, tất nhiên phải có thiên bẩm ý đồ, cùng làm thiên hạ chư dân thừa nhận chính thống, từng bước một làm vạn dân nhận đồng, mới có thể.”

“Tỷ như đâu?”

Tư Mã Ý gằn từng chữ một nói: “Tỷ như, tiên đế sở lưu lại di chiếu, lại tỷ như, tân lập thiên tử, dị tương đột hiện, như tử khí đông lai, thiên hiện chân long, bạch hạc mật tụ chư chờ.”

Đào Thương vỗ tay một cái, nói: “Quá mẹ nó đúng rồi.”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, Đào Thương này hai bước cờ, nhất chiêu là chèn ép Phục Hoàn, nhất chiêu là vì tiểu Lưu Hi tạo thế.

Quả nhiên này đây chậm đánh mau, ý tưởng chu đáo chặt chẽ.

Đào Thương tả hữu nhìn quanh mọi người, cuối cùng vẫn là nhìn về phía chính mình kia hai cái đồ đệ.

“Khổng Minh, trọng đạt, Quách Gia không ở, này tiên đế lập Lưu Hi vì Thái Tử giả chiếu thư cùng dị tương tản sự tình liền giao cho các ngươi. Không cần lệnh vi sư thất vọng.”

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý nghe tức khắc mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mi Trúc vội vàng trạm ra ban nói: “Thái phó không thể nói bậy, như thế nào có thể là giả mạo chỉ dụ vua đâu? Thật chiếu thư! Tuyệt đối thật chiếu thư!”

Dứt lời, Mi Trúc quay đầu nhìn về phía một chúng Từ Châu văn võ quan viên, nói: “Đại gia nói có phải hay không?”

Từ Châu một chúng văn võ quan viên chạy nhanh gật đầu.

Thái phó cũng quá kiêu ngạo, liền tính là mọi người đều minh bạch là tạo giả, nhưng ít ra cũng đến hàm súc điểm tới a, tuy rằng đều là người một nhà, nhưng rốt cuộc cũng không phải cái gì sáng rọi sự, nói như thế nào thẳng thắn làm gì.

“Thật chiếu thư! Tuyệt đối thật chiếu thư! Chúng ta là dựa theo tiên đế ý tứ tới làm.”

“Nghe nói tiên đế sinh thời, thích nhất trưởng tử hi, ngày thường xử lý xong quốc sự hạ triều, liền sốt ruột hồi cung đậu hài tử chơi.”

“Chính là chính là, chúng ta đây là phụng thiên thừa mệnh, đại bệ hạ đem quốc chi quyền bính, giao phó với hoàng tử.”

“Tiên đế nếu là biết được chúng ta như thế tận trung vì hắn thiện lý đời sau, dưới chín suối, cũng nhưng nhắm mắt.”

Đào Thương nghi hoặc qua lại nhìn mọi người, cảm khái nói: “Nghe các ngươi ý tứ, tiên đế năm đó viết chiếu thư thời điểm, các ngươi giống như một đám đều ở bên cạnh nhìn giống nhau, tiên đế nếu là biết các ngươi đều như vậy hiếu thuận, nhất định sẽ cao hứng từ dưới chín suối nhảy ra tới ban ân nhữ chờ.”

Mọi người cùng quỳ gối: “Thần chờ không dám quấy rầy tiên đế cũng.”

Không bao lâu, đãi mọi người đứng dậy lúc sau, Tào Báo đột nhiên trạm ra ban tới, đối Đào Thương nói: “Thái phó, còn có một việc, thái phó cũng cần cẩn thận độ chi.”

Đào Thương tò mò nhìn về phía Tào Báo nói: “Nào một sự kiện?”

“Phục Hoàn lập đế lúc sau, đã phái người đi trước chúng chư hầu chỗ, sắc phong các lộ chư hầu, những cái đó chư hầu nếu tiếp chỉ, tắc đó là đảo hướng về phía Phục Hoàn một bên, việc này không thể không thận phòng chi cũng.”

Đào Thương nghe vậy gật đầu.

“Tào tướng quân lời này cực thiện, bất quá y theo đào mỗ phân tích, chúng chư hầu toàn phi kẻ đầu đường xó chợ, trước mắt thời cuộc rắc rối phức tạp, mọi người đều ở quan vọng bên trong, Phục Hoàn này cử, lại cũng chưa chắc có thể lấy được cái gì trọng đại hiệu quả.”

Tào Báo nói: “Thái phó tuy rằng như thế tưởng, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vẫn là tiểu tâm một chút hảo.”

Lỗ Túc cất bước ra ban nói: “Thuộc hạ nhưng thật ra có một cái hư trương thanh thế chi kế, nhưng giải việc này.”

“Tử Kính thí ngôn chi.”

Lỗ Túc nghiêm túc nói: “Thái phó có thể đãi Di Hành lên án công khai Phục Hoàn, Đổng Thừa, cũng ủng hộ hoàng tử hi kế vị sau, lấy thảo phạt không phù hợp quy tắc danh nghĩa công bố thảo phạt Phục Hoàn chờ liên can nghịch tặc, cũng định hảo chinh phạt thời gian, xưng khởi khuynh quốc chi binh chinh phạt, thiên hạ chư hầu nghe chi, tất nhiên sôi nổi quan vọng, Phục Hoàn đám người đến lúc đó cũng là hoảng sợ không chịu nổi một ngày, việc này hoặc nhưng giải chi.”

Tào Báo nghe vậy nhíu mày nói: “Lỗ Tử Kính, ngươi lời này hảo sinh ấu trĩ, xuất binh chinh phạt, há nhưng ước định thời gian? Thứ nhất trong lúc dễ dàng sinh ra biến cố, thố chi không kịp, thứ hai chẳng phải là cấp Phục Hoàn bọn họ để lại thời gian làm chuẩn bị.”

Lỗ Túc nghe vậy, cười mà không nói.

Đào Thương thế Lỗ Túc giải thích nói: “Chúng ta trước mắt đại địch, như cũ là Viên Thiệu, đối Kinh Châu dụng binh không thể, Tử Kính lời này, chính là hư trương thanh thế, chúng ta nói dối xuất binh thời gian, thứ nhất nhưng làm chúng chư hầu ôm quan vọng thái độ, thứ hai nhưng làm Phục Hoàn đám người hoảng sợ, đến lúc đó bọn họ tất nhiên luyện binh tự bảo vệ mình, cẩn thủ thành trì, không dám dễ dàng xâm phạm biên giới.”

Tào Báo nghe xong lúc sau nói thầm nói: “Này không phải nói dối sao……”

Đào Thương nghe vậy nhất phiên bạch nhãn, ám đạo ngươi ngày thường rải hoảng còn thiếu sao?

Trần Đăng từ một bên đứng ra nói: “Việc này còn có đệ tam điều chỗ tốt.”

Đào Thương quay đầu xem hắn: “Cái gì chỗ tốt?”

“Làm chúng ta nhìn xem, Kinh Châu hiện nay thế lực bố cục vì sao.”

Đào Thương mày một chọn, nói: “Nguyên Long, nói cẩn thận điểm.”

Trần Đăng hướng Đào Thương gián ngôn nói: “Phục Hoàn đến Kinh Châu sau, tuy rằng thông qua Lưu Bị lấy được Lưu biểu cùng Lưu Chương đám người duy trì, ủng lập Lưu Quỳnh vì đế, nhưng hắn dù sao cũng là ngoại tân, mà ở Kinh Châu, chân chính có thể phụ trách thực quyền người, trên thực tế là Lưu biểu, mà Lưu Bị thuộc về người từ ngoài đến cùng Kinh Châu tôn thất giữa hai bên, Lưu Chương chính là ngoại viện.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Tiếp tục nói tiếp.”

“Lưu Quỳnh vì đế, Phục Hoàn phế tam công, lãnh thừa tướng, mặt ngoài xem chính là ngụy triều đương gia người, kỳ thật bằng không, đại bộ phận thế lực cùng thực lực vẫn là nắm giữ ở Lưu biểu trong tay, nhưng Kinh Châu san sát cường hào tông tộc, cũng là một cái đại biến số. Mà Phục Hoàn đương thừa tướng, cũng là sẽ không khuất cư với người hạ, mà Lưu biểu cũng là cũng, hai người chi gian sớm muộn gì tất có xung đột, cho nên chúng ta có thể nương lần này sự tình, nhìn một cái trước mắt ngụy triều, rốt cuộc là ai nói tính? Mà kẹp ở hai người chi gian Lưu Bị, cuối cùng cũng là sẽ lựa chọn như thế nào!”

Đào Thương lúc này mới bừng tỉnh: “Chiếu như vậy xem ra, chúng ta giống như còn thật không cần sốt ruột, rất nhiều chuyện, từng bước một đi, một kiện một kiện xem. Ngụy triều thế lực mặt ngoài thoạt nhìn tuy đại, nhưng dù sao cũng là khắp nơi thế lực lâm thời khâu mà thành, bọn họ trong xương cốt rốt cuộc là như thế nào cái tình huống, trước mắt xác thật còn khó mà nói.”

……

Kinh Châu, Giang Lăng.

Lưu Bị hai ngày này rất là buồn bực.

Phục Hoàn cùng Lưu biểu, cùng với cùng là tông thân Lưu Chương ở Tương Dương lập đế lúc sau, liền xây dựng rầm rộ, vì tân triều thành lập cung điện, cho rằng xã tắc căn cơ.

Vì tân hoàng thành lập cung điện, cái này ước nguyện ban đầu là tốt, nhưng là giữa nếu là hỗn loạn cá nhân cảm tình hoặc là, này chuyện tốt liền thay đổi chất.

Lưu Bị phụ trách tổng đốc lần này cung điện xây dựng.

Theo đạo lý, việc này kỳ thật là cái công việc béo bở, năm đó Đào Thương ở Phạm Huyện thế Lưu Hiệp thành lập cung điện là lúc, ở giữa kiếm lời nhiều ít chỗ tốt…… Dù sao cũng chỉ có Đào Thương chính mình biết.

Nhưng sự tình tới rồi Lưu Bị nơi này, liền biến thành khổ sai sự.

Chủ yếu là Phục Hoàn cùng Lưu biểu ý kiến đã xảy ra khác nhau.

Một cái muốn thành lập cung điện ở Tương Dương, một cái tắc kiến nghị định đô ở Nam Quận Giang Lăng.

Lưu Bị kẹp ở giữa thực sự khổ sở khẩn.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 595: Lưu gia người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Bị một đoạn này thời gian vẫn luôn ở quan sát Giang Lăng cái này địa giới, bằng tâm mà nói, hắn cảm thấy so sánh với cùng kinh bắc Tương Dương, nơi này xác thật là một chỗ có lợi cho lập thủ đô hảo địa phương.

Kinh thủy bắc ngạn vì Vân Mộng Trạch, nam ngạn vì Động Đình hồ. Nước sông mang theo bùn sa lần hai hội tụ trầm tích, dần dần hình thành này phiến thổ địa. Bởi vì lấy mà bên sông, gần châu vô núi cao, sở hữu toàn lăng phụ, cho nên hào vì Giang Lăng.

Trong lịch sử Tào Tháo ở Xích Bích sau từng mấy phen dục nam hạ lấy Lưu Bị, nhưng toàn bởi vì Giang Lăng mặt bắc lân thủy, địa thế pha hiểm, mặc cho ngươi phương bắc nhiều ít binh mã tới đây, toàn công này không thể, huống chi Giang Lăng từ xưa đó là Kinh Châu trị sở chủ thành, lịch sử đã lâu, trải qua hai ngàn 600 năm lắng đọng lại cùng tích lũy, này văn hóa cùng dân cư bao vây thành trì quy mô tuyệt phi bình thường có thể so.

Phục Hoàn phỏng chừng cũng là nhìn trúng điểm này năng lực chủ làm thiên tử tại đây an đều đi.

Bất quá Lưu biểu nghĩ đến không đồng ý cũng là bình thường.

Rốt cuộc Tương Dương đại bản doanh mới là hắn căn cứ địa, Lưu biểu từ sơ bình nguyên niên đơn kỵ nhập Kinh Châu, liên hợp lấy Thái, khoái cầm đầu Kinh Châu đại tông tộc lấy được Kinh Châu chấp chính quyền lúc sau, Tương Dương liền vẫn luôn là hắn đại bản doanh, làm Lưu biểu dễ dàng từ bỏ nơi này, nói vậy hắn cũng sẽ không đáp ứng.

Liền tính là Lưu biểu đáp ứng rồi, cơ nghiệp đều ở Tương Dương khoái thị cùng Thái thị, nói vậy cũng không sẽ đáp ứng.

Kinh Châu chủ tử tuy rằng là Lưu biểu, nhưng không có khoái thị cùng Thái thị này hai đại tông tộc, Lưu biểu ở Kinh Châu đã sớm xong rồi, cho nên hắn không thể không coi trọng bọn họ ích lợi, cho nên vô luận như thế nào, Lưu biểu đều phải theo lý cố gắng, đem thủ đô còn đâu Tương Dương nơi.

Như vậy liền hình thành hai người hiện nay kịch liệt mâu thuẫn.

Đến nỗi Tây Xuyên Lưu Chương, tuy rằng tỏ vẻ thần phục, nhưng hắn thế lực hiện nay còn co đầu rút cổ ở Thục trung, đối Kinh Châu sự tình cắm không thượng thủ, liền tính là có thể cắm thượng thủ, nhưng Lưu Chương tiếp nhận Lưu nào cơ nghiệp không đủ một năm liền cùng trương lỗ quyết liệt, trước mắt hai bên đang ở đánh với bên trong, tình thế rất là nghiêm túc, không công phu ở định đô loại sự tình này thượng nhúng tay.

Lưu Bị trong lòng buồn bực, ở Giang Lăng khảo sát xong lúc sau, liền về tới Tương Dương, hướng Lưu biểu cùng Phục Hoàn đúng sự thật bẩm báo.

Nhưng lệnh người kinh ngạc chính là, Phục Hoàn cùng Lưu biểu cảm xúc hiển nhiên đều không phải thực hảo.

……

“Hừ!”

Phục Hoàn thật mạnh một phách bàn, khí nghiến răng nghiến lợi, mắng mi trừng mục.

“Đào Thương cẩu tặc! An dám như thế, chẳng những viết hịch văn vũ nhục với ta, còn dám bố trí nói dối, nói cái gì chân long ở Từ Châu hiện thế, tử khí đông lai, nói rõ là muốn lập ngụy triều làm chuẩn bị cùng chúng ta đối lập, chúng ta lại là quyết không thể làm hắn thực hiện được mới là.”

Lưu Bị nghe xong Phục Hoàn nói không có hé răng, chỉ là yên lặng không nói gì.

Kỳ thật Lưu Bị cũng cảm thấy Phục Hoàn lập đế sự có chút nóng nảy, hơn nữa có một số việc cơ hồ là không trải qua đại não liền đi làm, như thế hành sự không khỏi sơ hở quá nhiều.

Làm việc một chút đều không cẩn thận.

Ở Lưu Bị trong mắt, Phục Hoàn loại này cách làm quả thực cùng đồ con lợn vô dị, luận chính trị luận quân lược, hắn cùng Đào Thương so sánh với thật sự là kém quá nhiều, hoàn toàn không phải một cái cấp bậc thượng nhân vật.

Kỳ thật những việc này, Lưu Bị cho rằng Lưu biểu lúc trước là có thể nhìn ra được tới, nhưng Phục Hoàn hấp tấp lập đế thời điểm, Lưu biểu lại không có nhắc nhở hắn.

Lưu Bị vừa mới bắt đầu không rõ, nhưng sau lại mới vừa rồi lĩnh ngộ cái này trung một ít chân lý.

Lưu biểu chính là muốn cho Phục Hoàn chịu nghẹn, làm Phục Hoàn biết chính mình không được, mượn dùng ngoại lực tới chèn ép hắn…… Đừng nhìn tân triều thành lập sau, Phục Hoàn tự phong vì thừa tướng, nhưng Lưu biểu muốn cho hắn biết biết, hắn cái này cái gọi là thừa tướng, nếu không có chính mình, chó má đều không phải.

Lưu biểu năm nay 56 tuổi mụ, ở cái này thọ mệnh bình quân so thấp thời đại tới giảng, hắn tinh lực cùng lịch duyệt đủ rồi xưng là lão nhân tinh, mà năng lực của hắn hiện nay cũng xác thật không phụ cái này danh hiệu.

Hắn cười ha hả vuốt trắng bóng, lại có chút lơ lỏng chòm râu, nói: “Thừa tướng cần gì như thế, có một số việc chúng ta đến chậm rãi đi làm mới là, trước mắt vẫn là trước đem cung thất nơi xác định hảo, quảng cày ruộng, truân lương thảo, luyện tinh tráng, bảo dân sinh, mời chào tứ phương hiền năng, mới có thể bảo triều đình không suy, nhà Hán trung hưng.”

Phục Hoàn vừa thấy Lưu biểu kia phó không khẩn không hoảng hốt bộ dáng, trong lòng liền không khỏi tới khí.

Này lão cẩu còn không nhanh không chậm một bộ hỗn bộ dáng, hắn đem này tân triều trở thành là cái gì?

“Đồn điền dưỡng lương luyện tinh tráng?” Phục Hoàn ném động trên tay mưu báo, khí tay thẳng run, hắn đối Lưu biểu nói: “Trước mắt việc này lại là không hảo ứng đối, Đào Thương đã trần minh, năm sau đầu xuân hết sức, sẽ vì hưng binh thảo phạt ta chờ, chúng ta nơi nào còn có thời gian cọ xát này đó? Lập tức không bằng thừa Đào Thương ở quan độ vừa mới kết thúc chiến sự, thực lực chính suy hết sức, xuất binh thảo phạt, thuận Trường Giang ven bờ xuôi dòng thẳng hạ, trước lấy Giang Đông nơi, dùng để ngăn chặn đào tặc thế lực, như thế nào?”

Lưu biểu cười ha ha, nói: “Thừa tướng lời này thật sự là không phóng khoáng, nói tất cả đều là tiểu hài tử lời nói, không nói đến Đào Thương chiến bại Viên Thiệu, sĩ khí chính thịnh, đơn nói này hiện giờ kinh nam Trương Tiện phản nghịch chưa tiễu trừ, phương đông Lữ Bố cùng Tôn Sách cũng là cản tay chi hoạn, lão phu xử lý này đó nội tặc còn không kịp, nào có còn có thừa lực tái chiến Đào Thương? Cái gọi là ước định thời gian hưng binh thảo phạt, bất quá là làm cấp người trong thiên hạ xem mà thôi, hoàn toàn không cần lo lắng…… Thừa tướng, lọc lạp.”

Phục Hoàn hiện giờ đã là thừa tướng, chính là hạ cái gì mệnh lệnh, nói cái gì yêu cầu, tất cả đều làm Lưu biểu cấp phủ quyết, căn bản không có bất luận cái gì lên tiếng quyền, không khỏi giận tím mặt.

Chính mình ủng lập tân thiên tử, đứng hàng thừa tướng chi chức, muốn cũng không phải là cái này hiệu quả!

Hắn muốn đó là một người dưới, trăm triệu người phía trên địa vị.

Hiện tại này thừa tướng tính cái gì? Lưu biểu cẩu sao?

“Không được! Bổn tướng đã quyết định, Trương Tiện cùng Lữ Bố, Tôn Sách bên kia có thể trí thư trấn an, về sau đi thêm đồ chi, nhưng Đào Thương chính là quốc chi cự tặc, vô luận như thế nào, nhất định phải trước khởi binh thảo phạt, không dung thay đổi!” Phục Hoàn nổi giận đùng đùng nói, ý đồ củng cố chính mình uy tín địa vị.

Lời này đừng nói là Lưu biểu, chính là Lưu Bị nghe xong đều không khỏi cảm giác buồn cười.

Hình dung như thế nào đâu? Hắn thật sự là quá cao nhìn chính hắn.

Lưu biểu bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy, đối Phục Hoàn nói: “Nếu thừa tướng tâm ý đã quyết, vậy ngươi liền trừu thời gian đi theo Kinh Châu tam quân các tướng sĩ nói một tiếng đi, com làm cho bọn họ thế thừa tướng xuất binh thảo nghịch, lão phu tuổi lớn, này ngồi xuống thời gian dài, thân thể liền phiếm toan, liền không bồi thừa tướng tại đây lăn lộn mù quáng, tạm thời cáo lui.”

Phục Hoàn nghe vậy sắc mặt tức khắc biến đổi.

Làm ta trừu thời gian cùng tam quân nói một tiếng…… Ta mẹ nó nhận thức ai a?

“Lưu Cảnh Thăng! Ngươi……”

Lưu biểu lại là không hề liếc hắn một cái, mà là quay đầu đối Lưu Bị nói: “Huyền Đức a, lão phu này chân cẳng không tốt, ngươi đưa đưa lão phu.”

Vô luận là bảo hoàng phái vẫn là Kinh Châu phái, Lưu Bị hiện nay đều là một cái nhất không chịu người coi trọng nhân vật, Lưu biểu làm hắn đưa, hắn tự nhiên là không dám chậm trễ.

Vì thế, liền thấy Lưu Bị đi ra phía trước, nâng Lưu biểu ra trong sảnh, chỉ để lại Phục Hoàn một người ở bên trong giận dỗi, mặt nghẹn cùng bẹp cà tím dường như, muốn nhiều tím liền có bao nhiêu tím.

Ra chính sảnh, Lưu biểu không khỏi lắc đầu thở dài: “Phục Hoàn người này a, uổng có một ít quyền mưu, lại không thông chân chính chính lược quân chính, đáng thương đại Tư Đồ phục trạm năm đó là cỡ nào nhân vật, phục thị cũng là đương thời hào môn, sau đó đại lại là bực này hành vi, thực sự là lệnh người tiếc hận.”

Lưu Bị không dám nhiều lời lời nói, chỉ là nói: “Thừa tướng cũng là vì xã tắc an nguy suy nghĩ, nhưng có thể là này năng lực cá nhân có điều vô dụng, ngày sau còn cần cảnh thăng huynh nhiều hơn nâng đỡ triều cương mới là.”

Lưu biểu quay đầu nhìn về phía Lưu Bị, nói: “Phục Hoàn không đáng để lo, hắn hiện giờ đã tẫn xong rồi hắn sứ mệnh —— tức một lần nữa ủng hộ thiên tử, nhưng là sau này nhà Hán có không đến hưng, lại là đến xem chúng ta Lưu gia người.”

Lưu Bị nghi hoặc nhìn hắn.

Lưu biểu vỗ vỗ Lưu Bị tay, nói: “Chỉ cần ngươi, ta, còn có Tây Xuyên Lưu Quý Ngọc chúng ta ba cái nhà Hán tông thân đồng lòng, cộng đồng đỡ bảo ấu chủ, chưa chắc sẽ không làm ra một phen đại sự, lão phu tâm ý, Huyền Đức ngươi nhưng minh bạch?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 596: 2 triều định đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với vị này sâu không lường được tông thân huynh trưởng, Lưu Bị từ khi tới rồi Kinh Châu lúc sau, đó là vẫn luôn ôm cực kỳ tôn kính thái độ.

Trước mắt thấy Lưu biểu cùng chính mình lao thiệt tình lời nói, Lưu Bị trong lòng cảm động, hắn không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Bị tự nhiên lấy cảnh thăng huynh như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.”

Lưu biểu hơi hơi gật gật đầu, nói: “Lão phu tuổi lớn, mà Lưu Quý Ngọc người kia phi bình thế chi tài, chúng ta ba cái tông thân càng về sau, chỉ sợ là càng đến dựa ngươi chọn lựa đại lương, nhưng trước mắt thời cơ không đến, hết thảy lại còn cần lấy lão phu cầm đầu, lão phu lớn tuổi ngươi vài tuổi, sau này liền tự bán lấy huynh trưởng tự cho mình là, Huyền Đức vừa ý phục không?”

Lưu biểu cấp Lưu Bị cảm giác, nhiều ít có chút sâu không lường được, Lưu Bị tự nhiên không dám chậm trễ coi khinh.

“Vì nhà Hán thiên hạ, bị tự nhiên lấy huynh trưởng vì trước.”

Lưu biểu vừa lòng gật gật đầu, nói: “Hảo, một khi đã như vậy, Huyền Đức, kia lão phu liền an bài ngươi này chuyện thứ nhất…… Ngươi quay đầu lại đi Giang Lăng bên kia, đốc xúc cung điện thành lập, ở Giang Lăng dựng lên đô thành, sau đó đem thiên tử cùng Phục Hoàn bọn người tiếp nhận đi là được.”

Lưu Bị nghe vậy sợ ngây người.

Ngươi đây là chơi cái gì tiện chiêu đâu?

Lúc trước ngươi không phải không đáp ứng ở Giang Lăng lập thủ đô thành sao? Như thế nào một ngày tam biến, lúc này lại đáp ứng rồi

đâu?

Nhìn Lưu Bị hồn nhiên khó hiểu biểu tình, Lưu biểu không khỏi cười.

“Huyền Đức hiền đệ, kỳ thật lão phu cũng đều không phải là là gian ngoan không hóa người, này Tương Dương nơi, mà chỗ kinh bắc, tới gần Trung Nguyên, xác thật không phải một chỗ thích hợp lập thủ đô địa phương, đại lão phu hiện giờ cơ nghiệp tại đây, lại cũng không thể tùy ý vứt bỏ.”

Nói đến này, Lưu biểu mọi nơi quan sát một vòng, thấy tả hữu không người, nói: “Tương Dương nơi, nhất định là không rời đi lão phu, bằng không Kinh Châu tất loạn, nhưng lão phu xác thật cũng là cố ý nương vì thiên tử lập thủ đô thời cơ, ở Kinh Châu nơi, mặt khác lại khai ra một mảnh thiên địa, ngươi nhưng minh bạch lão phu ý tứ sao?”

Lưu Bị chính là thông tuệ người, cái gọi là nghe huyền mà biết nhã ý.

Hắn lập tức liền ngửi ra này giữa miêu nị.

“Tương Dương nơi tông tộc san sát, huynh trưởng là tính toán ở Giang Lăng lập thủ đô, đem Kinh Châu chính trị trung tâm dần dần hướng Nam Quận nghiêng, từ từ cướp đoạt Thái, khoái…… Những cái đó tông tộc quyền bính cùng lực ảnh hưởng?”

Lưu biểu vui mừng gật gật đầu, nói: “Hiền đệ quả nhiên thông tuệ, không hổ là chúng ta nhà Hán người trong, lão phu năm đó một người một con tới Kinh Châu tiền nhiệm, mượn dùng địa phương tông tộc thế lực mà an bảy quận nơi, đến này thành tựu, đã là cực hạn, nhưng trước mắt loạn trong giặc ngoài, lão phu lại không thể dễ dàng đối tông tộc động thủ, vẫn luôn khổ vô lương phương, nhưng may mà bệ hạ đến kinh sở nơi, cho lão phu như vậy một cái ở Tương Dương bên ngoài, nghĩ cách nhược hóa tông tộc thế lực cơ hội.”

Lưu Bị cẩn thận nghiền ngẫm một hồi, ám đạo Lưu biểu chi ngôn xác thật có lý, quả nhiên phi kẻ đầu đường xó chợ.

“Cảnh thăng huynh, bất quá đệ không rõ, nếu ngươi đã cố ý đem đô thành lập với Giang Lăng, kia vì sao lại khăng khăng cùng Phục Hoàn chống đỡ, một hai phải định đô với Tương Dương đâu?”

Lưu biểu ha hả cười nói: “Việc này cũng dễ dàng giải thích, lão phu đối với ở Giang Lăng lập thủ đô sự, nếu là quá mức duy trì, khó bảo toàn sẽ không khiến cho Tương Dương đại tông tộc cảnh kỳ cùng đề phòng, bọn họ có thể xưng hùng kinh tương nơi nhiều năm, tuyệt phi bình thường hạng người, lão phu làm việc, luôn luôn chú ý một cái ổn tự, nếu là nóng vội, sợ là sẽ bị người khác nhìn ra sơ hở…… Hơn nữa trong khoảng thời gian này, lão phu cũng vẫn luôn ở cẩn thận quan sát ngươi, nhìn xem ngươi có phải hay không một cái nhưng thác đại sự người.”

Lưu Bị càng nghe, đối Lưu biểu năng lực càng nghe càng là bội phục.

“Hiện giờ lão phu cùng Phục Hoàn tranh cũng không sai biệt lắm đến hỏa hậu, đến lúc đó hai bên đều thối lui một bước, làm hắn bảo thiên tử đi Giang Lăng an cư, mà Lưu thị tông tộc này mặt từ ngươi cầm binh, đi trước Giang Lăng đóng giữ, Huyền Đức ngươi ở Giang Lăng, dựa theo lão phu bày mưu đặt kế, chậm rãi phát triển thế lực, cũng thế lão phu bàn bạc Nam Quận sĩ tộc tông người, mở rộng triều đình ảnh hưởng, nếu là tông tộc thế lực, lão phu không định kỳ sẽ đi trước Giang Lăng mặt quân, có chuyện gì, ngươi ta huynh đệ hai người nhưng tùy thời thương nghị.”

Lưu Bị nghe vậy vội vàng nói: “Huynh trưởng như thế coi trọng, bị tự nhiên không chỗ nào không ứng, chỉ là thừa tướng cùng Tương Dương tông tộc kia mặt……”

Lưu biểu ha hả cười nói: “Yên tâm đi, Phục Hoàn cùng lão phu bẻ xả lâu như vậy thời gian, trong lòng đã sớm không có nhẫn nại, lão phu hiện tại cùng hắn nói cái gì điều kiện, chỉ cần có thể định đô, hắn đều sẽ đáp ứng, đến nỗi tông tộc kia mặt, ngươi tuy rằng là nhà

Hán tông thân, nhưng dù sao cũng là cùng Phục Hoàn một khối tới, nghĩ đến bọn họ đối với ngươi cũng sẽ không có cái gì quá nhiều đề phòng, đừng lo.”

Lưu Bị nghe vậy vui mừng quá đỗi, vội nói: “Bị tự nhiên vì cảnh thăng huynh hiệu lực.”

“Sai rồi, là vì thiên tử hiệu lực.” Lưu biểu mở miệng sửa đúng hắn.

“Không tồi, không tồi.”

Lưu biểu đột nhiên lại nói: “Huyền Đức, ngươi dưới trướng có quan hệ, trương hai gã hổ tướng, nghe nói đều không ở Lữ Bố dưới, lão phu hiện tại đồng thời đối phó Tôn Sách, Lữ Bố cùng phản tặc Trương Tiện, hai mặt chiến tuyến đồng thời ứng đối, tương đối căng thẳng, cần mượn này lực…… Ngươi lần này đi Giang Lăng không được mang lên bọn họ, thả đưa bọn họ lưu tại Tương Dương, lão phu đều có trọng dụng.”

Lưu Bị tự nhiên tưởng minh bạch Lưu biểu mịt mờ chi ý.

Nhưng hắn chính là phi thường người, cơ hồ là không có bất luận cái gì do dự, lúc ấy liền đáp ứng rồi.

……

Từ Châu, Bành Thành.

Đào Thương kế hoạch từng bước một thực hành lúc sau, giáo sự phủ hướng Bành Thành không ngừng mang về tấu, mà quả nhiên giống như Đào Thương sở phỏng đoán như vậy, thiên hạ người cùng các lộ chư hầu đối với Phục Hoàn hành sự quả nhiên là có nghi kỵ cùng ngờ vực, mà tiểu Lưu Hi danh vọng bởi vì Đào Thương tuyên truyền hiệu ứng, đã đạt tới một cái phong giá trị.

Các lộ chư hầu hiện tại đều ở lẳng lặng quan vọng, như thế tính ra, com thời cơ đã đến, như vậy xác thật là nên định đô lúc.

Quách Gia ở Kim Lăng thành dàn xếp hảo khúc lão lúc sau, đã chạy về Bành Thành, Đào Thương vì thế tìm tới hắn này đó thân tín, thương nghị lập đế việc.

Quốc hiệu không hề nghi ngờ tự nhiên là Hán triều.

Đăng cơ sở dụng thổ đài cùng đài cao, cùng với tất cả dụng cụ cũng là đã ở hoàn thiện bên trong.

Đến nỗi kiến tạo cung điện, bằng vào Kim Lăng thành giàu có và đông đúc, không ra mấy tháng, liền có thể hoàn công.

Đăng cơ thời gian định ở sang năm năm sau, niên hiệu Kiến Khang……

Những việc này nhưng thật ra đều hảo thuyết, không ảnh hưởng toàn cục, mấu chốt là đô thành hẳn là thiết lập ở nơi nào.

Dựa theo Trần Đăng, Quách Gia, Gia Cát Lượng đám người ý kiến, bọn họ cho rằng đô thành hẳn là thiết lập tại Kim Lăng thành.

Rốt cuộc Kim Lăng thành trải qua bảy năm xây dựng, đã trở thành thiên hạ cường thành, giàu nhất một vùng không nói, còn hấp thu đông đúc dân cư.

Đặc biệt là Trương Hoành năm đó còn từng hướng Đào Thương gián ngôn, ngôn nơi này chính là long hưng nơi.

Nhưng không biết vì sao, Đào Thương đối chuyện này chính là không có nói ra.

Hắn tựa hồ còn đang chờ đợi cái gì.

Thương lượng một ngày không có kết quả lúc sau, mọi người sôi nổi cáo từ, chỉ có Tư Mã Ý không có đi, lưu tại Đào Thương nơi đó tựa hồ là còn có cái gì việc tư tưởng cùng hắn nói.

”Trọng đạt, ngươi như thế nào còn không có trở về?”

Đào Thương nghi hoặc nhìn hắn nói.

Tư Mã Ý trầm ngâm một lát, đột nhiên chắp tay nói: “Kim Lăng chính là lão sư tâm huyết, nếu là lập vì hán đều, bổn hẳn là thuộc về lão sư danh vọng liền phó mặc, nơi đây chính là lão sư căn bản, không thể làm hán đều.”

Đào Thương thở phào một hơi.

Đây là hắn tưởng nói nhưng lại vô pháp nói ra sự.

”Vậy ngươi nói, này đô thành hẳn là thiết lập tại địa phương nào?”

Tư Mã Ý do dự một chút: “Học sinh suy nghĩ đã lâu, cho rằng định đô Nam Xương, phương nhất ủy thỏa đáng.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 597: huynh đệ gặp nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tư Mã Ý nói lệnh Đào Thương pha là vui mừng, nhưng cũng rất là nghi hoặc.

Từ Châu hơn nữa Giang Đông, ở Đào Thương trị hạ có mười quận nơi, thành trì càng là lấy mấy trăm kế, địa bàn có thể nói quảng đại, Đào Thương có điểm lộng không rõ, vì sao như vậy nhiều thành trì, nhất định phải lựa chọn Hội Kê trị sở Nam Xương thành.

Đào Thương hơi có chút hứng thú nhìn Tư Mã Ý, ngạc nhiên nói: “Trọng đạt, nói nói suy nghĩ của ngươi?”

Tư Mã Ý mọi nơi nhìn xem, sau đó nói khẽ với Đào Thương nói: “Lão sư, ở Nam Xương lập đế, lại là có tam điểm chỗ tốt.”

“Nào tam điểm?”

Tư Mã Ý bắt đầu một cái một cái cấp Đào Thương phân tích: “Đầu tiên, theo quách tiên sinh giáo sự hồi báo, Kinh Châu Lưu biểu cùng Phục Hoàn, hiện đã quyết định từ Phục Hoàn cùng Lưu Bị cộng đồng bảo đỡ Lưu Quỳnh, ở Giang Lăng thành lập đế, Giang Lăng thành thuộc về Nam Quận chi nam, này thành trì tọa lạc với Trường Giang chi biên, mà lão sư nếu là muốn lập đế, này đô thành đầu tiên đó là muốn nhằm vào ngụy triều, chiến lược vị trí muốn cùng ngụy triều đô thành đối chọi gay gắt, hình thành đối ngụy triều áp lực.”

Đào Thương nghe vậy gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Tư Mã Ý tiếp tục nói: “Ngay tại chỗ duyên đi lên giảng, phù hợp này chút thành trì, trừ bỏ Kim Lăng, Hàng Châu, Tô Châu chờ thành trì ngoại, chỉ có Nam Xương được không, nhưng tam đại thành trì

chính là lão sư mấy năm tới tâm huyết, nếu là liền dễ dàng như vậy giao cho nhà Hán đương đô thành, không khỏi đáng tiếc, rốt cuộc lão sư mấy năm nay ở Giang Nam nơi danh vọng không người có thể so, đại bộ phận nguyên nhân toàn xuất từ tam thành phồn vinh, không thể dễ dàng đặt người khác, cho nên, trước mắt lão sư chỉ có thể lựa chọn Nam Xương."

Đào Thương nhìn từ trên xuống dưới Tư Mã Ý, ám đạo luận cập tại đây loại sự tình thượng ánh mắt, hắn xác thật so người bình thường muốn cao nhiều.

"Định đô Nam Xương mặt khác hai điểm là cái gì?"

Tư Mã Ý nói: "Năm đó phá Viên Thuật lúc sau, lão sư từng mượn không ít huyện thành cấp Lữ Bố cùng Tôn Sách, hiện giờ hai người lại chiếm cứ Cửu Giang, Lư Giang cùng sáu an nơi, chúng ta ở quan độ ác chiến Viên Thiệu thời điểm, hai đại võ tướng liên hợp Trương Tiện cùng Lưu biểu giao chiến, lại chiếm cứ Giang Hạ quận một ít biên thành, nhưng lại trước sau đánh không dưới Hoàng Tổ căn cứ, này hai gã hổ lang đồ đệ trước mắt đang ở lo lắng bên trong, lão sư định đô Nam Xương thành, lại tiếp tục thâm giao Lữ Bố cùng Tôn Sách, phụ trách bọn họ phía sau cung cấp, làm cho bọn họ tiếp tục mãnh công Giang Hạ quận, hai bên ba người hợp lực, cấp ngụy triều sở thi triển áp lực tất nhiên là thật lớn."

Lại là Lữ Bố lại là Tôn Sách, định đô Nam Xương thành cư nhiên còn sẽ có như vậy phản ứng dây chuyền, chuyện này nhưng thật ra lệnh Đào Thương bất ngờ, xem ra Tư Mã Ý đối với Kinh Châu lập đế việc, về nhà xác thật là hạ không ít làm việc cực nhọc.

Như vậy nỗ lực bảo bảo, quay đầu lại ít nhất hẳn là thưởng hắn một khối kẹo ăn.

"Đệ tam?"

"Nam Xương tới gần Bách Việt, mấy năm gần đây cũng là vỗ di trung lang tướng địa bàn, vỗ di trung lang tướng mấy năm nay đem Bách Việt thống trị gọn gàng ngăn nắp, Đông Nam biên cảnh đối

hắn nỗi nhớ nhà, thả cực kỳ kính trọng, hắn lại là lão sư tín nhiệm nhất người, cũng là thiên tử cữu cữu, chúng ta đem thiên tử đặt ở Nam Xương thành, có vỗ di trung lang tướng thay trông giữ chiếu cố, lão sư cũng yên tâm không phải.”

Tư Mã Ý trong miệng vỗ di trung lang tướng, chỉ chính là Đào Ứng.

Đào Thương thật sâu nhìn Tư Mã Ý một hồi, đột nhiên nói: “Dạy ngươi sáu bảy năm, thẳng đến hôm nay ta mới phát hiện, ngươi đứa nhỏ này thật không phải cái người lương thiện, hảo hảo một cái lập đế, biên biên giác giác như vậy nhiều âm u góc, đều làm ngươi cân nhắc tới rồi…… Ngươi đứa nhỏ này tâm lý không khỏe mạnh.”

Tư Mã Ý ủy khuất nói: “Lão sư, ngài vuốt chính mình lương tâm, cẩn thận cân nhắc cân nhắc ngài mấy năm nay làm sự…… Hai ta hướng này vừa đứng, rốt cuộc cái nào không phải người lương thiện?”

Đào Thương cúi đầu trầm tư hảo sau một lúc lâu, cuối cùng suy sụp khoát tay, nói: “Hảo đi, ta thừa nhận, không phải người lương thiện người…… Là ta.”

……

Quyết định chủ ý lúc sau, Đào Thương ngay sau đó ở Bành Thành thổ đài khai đàn tế thiên, bái tế Lưu Hiệp, vì Phạm Huyện khó khăn trung lâm nạn người phát tang, sau đó lại an bài hảo Bành Thành phòng giữ mọi việc, tiếp theo liền suất lĩnh một chúng văn võ, bao gồm chính mình hài tử đi trước Nam Xương thành, đi đặt mua đăng cơ sự.

Một đám người mã đến Nam Xương thành, Đào Ứng cùng hắn phu nhân hoa nhi tự mình ra tới nghênh đón.

“Ca!”

“Đệ!”

Hai anh em gắt gao ôm ở cùng nhau, thật dài thời gian không thấy, Đào Ứng tựa hồ thành thục không ít, so với năm đó làm như thiếu vài phần tính trẻ con, nhưng trong xương cốt kia phân cực độ niệu tính thuần phác kính, tựa hồ còn không có như thế nào thay đổi.

Đào Ứng cùng Đào Thương gặp qua lúc sau, lại làm mấy năm nay phụ trợ chính mình Nghiêm Bạch Hổ, Nghiêm Dữ, Hạ Tề, Lữ Đại, Lưu Diêu đám người phân biệt gặp qua Đào Thương, sau đó một đại đội nhân mã mới kết bè kết đội hướng về Nam Xương bên trong thành đi đến.

Đào Thương cùng Đào Ứng sóng vai cưỡi ngựa, lẫn nhau tố tâm sự.

“Nhị đệ, mấy năm nay, ngươi đem chúng ta Đào thị Dự Chương cùng Hội Kê quận thống trị không tồi, những năm gần đây, về Đông Nam biên cảnh cải thiện tấu, đại ca ta vẫn luôn đều chặt chẽ chú ý, có thể cung cấp ngươi tài nguyên, vi huynh cũng vẫn luôn không kém, mà ngươi cũng không có cô phụ phụ thân cùng ta đối với ngươi kỳ vọng…… Đặc biệt là ở trấn an Bách Việt chuyện này thượng, ngươi làm phi thường đúng chỗ, hiện giờ vỗ di trung lang tướng Đào Ứng tên tuổi, ở Bách Việt các bộ trung, nhưng nói rất có danh vọng, phụ thân ở Bành Thành, cũng là trong lòng được an ủi.”

Đào Ứng ha hả cười, vuốt chính mình đầu nói: “Đều là đại ca thay ta an bài người có khả năng, Lữ Đại, Hạ Tề đám người đều là đại tài, may bọn họ, đệ đệ ở bên này mọi việc mới thuận.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Cũng không riêng gì như thế, vẫn là chính ngươi ngự hạ hiểu rõ, hơn xa năm đó có thể so.”

Đào Ứng đỏ mặt, có vẻ rất là thẹn thùng, hắn ngày thường thật cũng không phải như vậy, chỉ là đối mặt huynh trưởng khen ngợi, hơi có chút co quắp.

Rốt cuộc trừ bỏ Đào Khiêm, Đào Thương chính là hắn nhất tôn trọng người.

“Đại ca, phụ thân hiện tại thế nào?” Đào Ứng tò mò hỏi.

Vừa nói Đào Khiêm, Đào Thương trên mặt tức khắc lộ ra bất đắc dĩ tươi cười.

Trận chiến Quan Độ sau khi kết thúc, Đào Thương trở lại Bành Thành lúc sau, từng cố ý đi trước bái kiến đi theo Vu Cát học khí công Đào Khiêm cùng Vương Duẫn.

Nói thật, nhân gia Vu Cát điểm xuất phát, chủ yếu là dạy bọn họ hai tu thân dưỡng tính điều tức chi đạo, làm cho bọn họ có thể thân khang thể kiện.

Vấn đề là Vương Duẫn cùng Đào Khiêm hai người tâm cao ngất, không riêng tưởng trường thọ…… Trường sinh bất lão mộng đẹp bọn họ vẫn là không có từ bỏ.

Hai người ngày thường cùng Vu Cát luyện xong khí công lúc sau, còn lén lút cân nhắc luyện điểm bàng môn tả đạo.

Đào Thương hiện tại cùng hai người bọn họ không gì tiếng nói chung, hai lão nhân một trương miệng chính là “Tiên kiếm” “Hóa hình” “Phi thăng” này đó yêu cầu cao độ từ ngữ, Đào Thương cảm giác theo chân bọn họ lao không đến một cái tầng cấp đi lên.

Hai cái mỗi ngày nằm mơ duỗi ra ngón tay là có thể hủy thiên diệt địa lão nhân, ở hiếu thuận nhi tử cũng sẽ không theo bọn họ có gì phù hợp độ.

“Phụ thân thân thể thực hảo, thực an khang, nhị đệ không cần quá nhiều lo lắng.”

Đào Ứng bừng tỉnh ‘ nga ’ một tiếng, cũng không nói thêm gì, rốt cuộc đối với chính mình huynh trưởng, hắn vẫn là cực kỳ tín nhiệm.

“Đúng rồi đại ca, chúng ta cháu ngoại trai ở đâu đâu? Chính là lần này đăng cơ thiên tử, ta muốn nhìn một chút hắn?”

Đào Ứng yêu cầu này thực bình thường, dù sao cũng là cháu ngoại trai, lại là sự tình quan thiên hạ tương lai thiên tử, Đào Thương lần này lập đế mấu chốt, Đào Ứng sốt ruột muốn nhìn một chút cũng không có gì tật xấu.

Đào Thương bồi hắn đi tới phía sau trên xe ngựa, đang có Viên Uyển cùng Phùng phu nhân ở bên trong chiếu cố tiểu Lưu Hi.

Tiểu Lưu Hi trước mắt ngủ chính hàm, hắn nằm ở Phùng phu nhân trong lòng ngực, vẻ mặt thơm ngọt chi tướng.

Đào Ứng cẩn thận nhìn chằm chằm kia tiểu hài tử hồi lâu, đột nhiên nhếch miệng cười, cười ngây ngô nói:

“Đại ca, đứa nhỏ này thật đẹp…… Lớn lên là thật giống hắn cữu cữu!”

Đào Thương: “……”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 598: Lữ Bố tiểu tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cảm giác chính mình vẫn là có điểm nhìn lầm hắn cái này đệ đệ.

Đào Ứng, là một cái làm người vĩnh viễn nhìn không thấu người nha.

Hôm nay mới vừa gặp mặt thời điểm, Đào Ứng sở biểu hiện ra ngoài hết thảy trạng thái, cùng vãng tích gian Đào Thương sở nhận thức Đào Ứng, xác thật là khác nhau rất lớn, lúc ấy, thậm chí còn lệnh Đào Thương sinh ra một ít ảo giác, cảm thấy hắn cái này đệ đệ cùng ban đầu so sánh với, xác thật là thành thục rất nhiều, giỏi giang rất nhiều, cũng lợi hại rất nhiều.

Nhưng thực hiển nhiên, chân thật tình huống không giống Đào Thương tưởng đơn giản như vậy.

Hắn đệ đệ vẫn là như vậy xong con bê.

Đào Ứng trong xương cốt, vẫn là mang theo năm đó kia sợi…… Xuẩn manh xuẩn manh kính.

Cái gì kêu đứa nhỏ này lớn lên thật giống cữu cữu? Này cũng coi như là tiếng người?

Đừng nói là làm hài tử thân mụ nghe thấy, Đào Thương hiện tại đều tưởng một chân đá chết hắn.

Đào Thương hoài nghi Đào Ứng ngay từ đầu nhìn thấy chính mình thành thục đều là trang, thậm chí là bối từ.

Xe ngựa phía trên, Viên Uyển cùng Phùng phu nhân nghe xong Đào Ứng nói, đều là không khỏi nhẹ nhàng ngó Đào Thương liếc mắt

một cái, tiếp theo từng người nhẫn nại không được, quay đầu đi trộm cười.

“Đại ca, ngươi xem! Hắn còn hướng ta nhạc lý!”

Đào Thương nhất phiên bạch nhãn, duỗi tay đem Đào Ứng từ xe ngựa bên người túm đi.

“Người đều ngủ rồi, còn nhạc cái rắm nhạc, chạy nhanh đi, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ.”

……

Ngày kế, Đào thị một chúng văn võ tề tụ phòng nghị sự, thương nghị lập đế việc.

Thời gian đại khái định ở sang năm đầu xuân lúc sau, liền hành lập đế đăng cơ đại điển, trước mắt Đào Thương tắc yêu cầu ở Nam Xương thành chuẩn bị cung điện, miếu thờ, đài cao, dựa vào chờ vụn vặt sự.

Giang Nam tuy rằng giàu có và đông đúc, không thiếu vật tư cùng nhân lực, nhưng trước mắt thời tiết cũng đã tới gần cuối năm, khoảng cách sang năm đầu xuân đã là kém không được mấy tháng, rất nhiều chuyện đột nhiên thoạt nhìn, vẫn là rất hấp tấp.

Đào Thương thủ hạ nhóm ở Nam Xương thành đều không nhàn rỗi, này thuộc hạ mọi người các có phần công.

Đào Ứng bên kia cũng thỉnh hoa nhi mời Bách Việt chư trường, ở sang năm đăng cơ đại điển phái người triều hạ, tỏ vẻ thần phục với sắp bị lập đế tân thiên tử, lấy tráng thanh thế.

Mà Đào Thương bản nhân cũng không nhàn rỗi, mọi người phụ trách nội vụ, hắn yêu cầu phụ trách ngoại vụ.

Ở thiên tử Lưu Hi chính thức đăng cơ phía trước, Đào Thương yêu cầu làm, là cùng Lữ Bố câu thông.

Nếu muốn đối ở Giang Lăng lập đế Lưu biểu, Phục Hoàn chờ một đám người tiến hành tạo áp lực, không hề nghi ngờ, giống như là Tư Mã Ý theo như lời, yêu cầu vào giờ phút này liên hợp áp chế hoài mà Lữ Bố cùng Tôn Sách.

Trước một đoạn thời gian, bọn họ hai người cùng Hoàng Tổ giao chiến, tuy rằng là cướp lấy một ít châu huyện, tiếc rằng tiến triển cũng không nhanh chóng.

Lữ Bố quân cùng Tôn Sách quân đều là cường binh, theo đạo lý bổn không nên như thế, tiếc rằng Hoàng Tổ xá mình chi đoản, lấy bỉ chi trường, phòng thủ phi thường đúng chỗ.

Hắn làm Giang Hạ quận tướng sĩ cầm giữ trụ các nơi thủy đạo cùng bến tàu bến đò, cũng thu nạp chiến thuyền, nghiêm mật khống chế các nơi thủy đạo muốn lộ, cũng đại xuất chiến thuyền, thủy lộ tề tiến, đem Lữ Bố cùng Tôn Sách gắt gao che ở này trị sở ở ngoài.

Hoài Nam chính là giàu có và đông đúc nơi, năm đó Viên Thuật lộng chết Dương Châu thứ sử ôn lúc sau, bá chiếm Thọ Xuân, ngay lúc đó Giang Hoài dân cư đông đúc, lương thảo đẫy đà, chiến thuyền cũng rất nhiều, rất là giàu có và đông đúc.

Nhưng đáng tiếc chính là, lại giàu có và đông đúc gia đình, cũng kinh không được bại gia tử tai họa.

Viên Thuật người này, bản thân chính là một cái hư vinh người, hơn nữa nơi chốn muốn cùng Viên Thiệu tranh tiên, cho nên từ khi chiếm cứ Hoài Nam lúc sau, đó là xa xỉ hoang dâm, sưu cao thế nặng, sử Giang Hoài khu vực tàn phá bất kham, dân nhiều đói chết, bộ chúng ly tâm.

Hơn nữa Viên Thuật không biết thiên mệnh, mạnh mẽ cùng Đào Thương tranh phong, liên tiếp thua ở hắn trên tay vẫn không biết hối cải.

Mà nguyên Dương Châu thứ sử trần ôn trên đời khi, sở tích góp xuống dưới chiến thuyền của cải, trải qua Viên Thuật cùng Đào

Thương mấy tràng đại chiến đấu kịch liệt lúc sau, không phải tổn hại mất đi, còn không nữa thì là bị Đào Thương đoạt lại.

Mà Hoài Nam dân chúng cũng đại biên độ hướng Kim Lăng thành hoặc là thành Hàng Châu di chuyển, tạo thành nguyên bản giàu có và đông đúc Hoài Nam nơi, cực đại dân cư xói mòn.

Mà Lữ Bố cùng Tôn Sách, chính là ở như vậy một loại dưới tình huống, tiếp nhận như vậy một cái cục diện rối rắm.

Dân cư xói mòn quá mức, sức sản xuất cùng nguồn mộ lính ít còn tính hảo, chỉ cần thích đáng kinh doanh, cũng chế định thích hợp chính sách, bằng vào Giang Hoài nơi đáy, sớm muộn gì có thể đem tổn thất tìm trở về, nhưng chiến thuyền lại không phải ở không có thích hợp tài lực hạ, có thể trống rỗng biến ra.

Tôn Sách cùng Lữ Bố chiến thuyền số lượng cùng nguyên bộ chỉ có thể dùng một câu tới hình dung.

Rác rưởi trung chiến đấu cơ, không ai.

Này bởi vì cái này trong quân đoản chân, Lữ Bố cùng Tôn Sách muốn hướng Giang Hạ mở rộng địa bàn chiến lược, lăng sinh sôi bị Hoàng Tổ cấp chắn ngoài cửa.

Tôn Sách từng bởi vì việc này vài thiên ăn không ngon, đầy miệng khởi đại phao.

Không thể giết Hoàng Tổ vi phụ Tôn Kiên báo thù không nói, bằng chính mình cùng Lữ Bố liên thủ, còn bắt không được một cái Hoàng Tổ, truyền ra đi không khỏi quá mức mất mặt.

Nhưng vấn đề là, ở không có thích hợp quy mô chiến thuyền dưới tình huống, bọn họ xác thật là có trời sinh đoản chân.

Mắt thấy cuối năm, ở Kinh Châu nam bộ phản loạn Trương Tiện tạm thời thu binh, mà cùng Trương Tiện giáp công Lưu biểu Lữ Bố cùng Tôn Sách, cũng bởi vì thời thế tạm thời thu binh nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Mà Đào Thương cũng chính là thừa hiện tại cái này mấu chốt thượng, phái người cùng này hai gã hổ tướng tiến hành câu thông, nương tân lập thiên tử sự tình, lại tại đây hai người trong tay bắt lấy càng nhiều ích lợi.

Tuy rằng Đào Thương năm đó nâng đỡ quá Tôn Sách cùng Lữ Bố, nhưng Đào Thương cảm thấy Tôn Sách cùng chính mình vẫn là không đủ thân cận, hai người năm đó có điều khoảng cách, cho dù mấy năm nay Tôn Sách trưởng thành, hiểu nhân sự, nhưng Đào Thương cảm thấy chính mình cùng hắn vẫn là sẽ không quá hảo.

Đánh lần đầu tiên thấy năm liền cảm thấy không đối phó người, băng trông cậy vào về sau sẽ hảo, quan hệ kém là cả đời sự, không đổi được, cái này kêu mệnh.

Cho nên Đào Thương vẫn là tính toán trước từ Lữ Bố xuống tay. Tuy rằng Lữ Bố cùng chính mình có đoạt Ferrari chi hận, nhưng rốt cuộc thuộc về hậu thiên tính bất hòa, có thể cải tiến.

……

Cửu Giang quận, Thọ Xuân thành.

Giang Hoài nơi, vẫn luôn là từ Tôn Sách cùng Lữ Bố phân tới chi, Lữ Bố hiện nay đóng quân Thọ Xuân, chưởng quản Cửu Giang cùng sáu an nơi.

So với Tôn Sách, Lữ Bố thủ hạ trị chính khách xa so Tôn Sách còn khó khăn.

Tôn Sách dù sao cũng là Tôn Kiên chi tử, lại có Chu Du bực này hai đời Tam công tử đệ làm phụ tá, vô luận là ở địa phương lấy được thế gia duy trì vẫn là thu nạp sĩ tộc nhân tài, đều hơn xa với Lữ Bố.

Lữ Bố thuộc hạ, trừ bỏ Trần Cung, đều là năm đó đi theo hắn Tịnh Châu hào kiệt, những người đó đều là hàng năm ở trên chiến trường ác chiến lão lính dày dạn, giết người một cái đỉnh hai, nhưng nếu là muốn cho bọn họ thống trị ngàn dặm nơi…… Sợ là quá sức.

Liền này đó Tịnh Châu mọi rợ trình độ, đừng nói thống trị một cái quận, chính là làm cho bọn họ thống trị một cái xã khu đều quá sức.

Hôm nay, Từ Châu đặc sứ Tôn Càn, phụng thái phó Đào Thương chi mệnh, tiến đến gặp mặt Lữ Bố, cũng vì hắn đưa lên quà tặng, đại biểu Đào Thương tỏ vẻ an ủi.

Tịnh Châu chư tướng từ khi từ Giang Hạ triệt binh lúc sau, trong khoảng thời gian này không có trượng đánh, cho nên một đám đều thực nhàn, quá đến phi thường tiêu sái, nhàn không có việc gì chính là uống.

Lữ Bố cũng giống nhau.

Ôn Hầu đại nhân từng ngày cũng là rảnh rỗi không có việc gì, uuk ansh u cả ngày uống rượu ăn thịt, quá đến phi thường sảng khoái.

Nhưng khả năng cũng là vì sảng khoái quá mức, hơn nữa người đến trung niên, Lữ Bố cư nhiên bắt đầu mập ra.

Chẳng những là ra song hạ xác, ban đầu cơ bụng cũng biến thành bụng bia nhỏ, một trương lạnh lùng mặt cư nhiên trở nên thịt mum múp, nhìn tròn tròn phình phình, góc cạnh tất cả đều không có.

Tôn Càn ban đầu cũng từng thế Đào Thương vì sứ giả bái kiến quá Lữ Bố, lần này vừa thấy, không khỏi tức khắc sửng sốt, đương trường liền buột miệng thốt ra.

“Ôn hầu, ngài như thế nào béo thành bộ dáng này?”

Lữ Bố vừa nghe Tôn Càn lời này, mặt tức khắc trầm xuống dưới.

Họ Đào đây là phái tới cái cái gì sứ giả? Như vậy sẽ không nói! Quá mẹ nó nhưng khí.

Ai ai béo đâu?

”Ăn! Như thế nào mà?” Lữ Bố nghiến răng nghiến lợi nói.

Tôn Càn theo bản năng đem lời nói buột miệng thốt ra sau, trong lòng liền có chút hối hận, này trương phá miệng, trong lúc nhất thời không giữ cửa lại là đem Lữ Bố đắc tội.

Hắn vội vàng đem lời nói trở về vãn:” Nhiều năm không thấy, không thể tưởng được ôn hầu so với năm đó, trở nên càng thêm phúc khí, thân thể so với năm đó càng là uy mãnh, thật là không giảm năm đó a, thật sự là thật đáng mừng.”

Lữ Bố nghe xong lời này, không khỏi cười ha ha.

Thằng nhãi này đảo cũng là lòng dạ rộng lớn, Tôn Càn phủng hắn hai câu hắn liền đem vừa mới đắc tội cấp quên mất.

“Tôn tiên sinh không hổ là đào thái phó bên người muốn người, quả nhiên vẫn là thật tinh mắt, ngươi đừng nhìn bản tướng quân nhìn như là béo, kỳ thật vũ dũng càng sâu năm đó…… Kỳ thật ta lớn lên đều là cơ bắp cũng, một chút mỡ béo không có.”

Dứt lời, Lữ Bố cười ha hả vỗ vỗ bụng, hắn bụng một trụy một trụy, kia thịt heo lắc lư liền hắn sư man mang đều không nhịn được.

Tôn Càn xem mí mắt thẳng nhảy.

Hảo hảo một cái thiên hạ đệ nhất mãnh tướng, cư nhiên mập ra thành bộ dáng này, thật là năm tháng ma người a.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 599: ta muốn cái hiền tế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đối Lữ Bố vẫn là tương đối hiểu biết, cái này xuất thân từ cửu nguyên quận loạn thế vũ phu, bởi vì sinh trưởng hoàn cảnh quan hệ, đối ích lợi dục vọng có thể nói là phá lệ dày đặc, không khác cái gì yêu thích, hoặc là là người khác đưa hắn đồ vật, hoặc là là đi đoạt lấy người khác đồ vật, đắt rẻ sang hèn không sợ.

Cho nên nói, Đào Thương bắt được Lữ Bố cái này đặc điểm.

Hắn lần này mệnh Tôn Càn tiến đến, chuẩn bị phong phú quà tặng, bao gồm lá vàng, gấm vóc, tinh xảo giáp trụ, rượu ngon, ngọc khí, thậm chí còn có một ít Đào Ứng đưa tặng cấp Đào Thương Nam Hải trân châu, Đào Thương đều qua tay đưa cho Lữ Bố.

Tuy rằng Đào Thương cũng thực yêu tiền, nhưng hắn không giống Lữ Bố ái như vậy biến thái.

Hắn đưa mấy thứ này đều giá trị xa xỉ, chỉ đem Lữ Bố cái này ngày thường chỉ biết uống rượu ăn thịt Tịnh Châu đồ nhà quê xem vui tươi hớn hở, tròn trịa béo trên mặt thịt bởi vì tươi cười mà đến hồi run rẩy.

Thiên hạ đệ nhất mãnh tướng biến thành chết phì trạch, xem như hoàn toàn phế đi.

“Đào thái phó, thật là quá khách khí! Bố cực cảm kích chi.” Lữ Bố cười ha hả nói: “Người tới a, trí rượu bị yến, bổn sắp sửa tự mình chiêu đãi công hữu tiên sinh! Cảm tạ này lao khổ chi tình.”

Tôn Càn vừa nghe liền mơ hồ, bất quá cũng không có cách nào.

Như là sĩ tộc xuất thân người, hoặc là Tôn Càn như vậy văn nho chi sĩ, giống nhau là không muốn cùng Lữ Bố hoặc là Tịnh Châu võ tướng này đó vũ phu một khối uống rượu ăn cơm.

Không có gì đề tài, lao không đến một khối đi, bị tội.

Nhưng Lữ Bố nếu nổi lên cái này đầu, Tôn Càn cũng không có cách nào cự tuyệt.

Không bao lâu, yến hội chuẩn bị xong, Lữ Bố ngay sau đó tiếp đón Tôn Càn, hai người một bên ăn uống, một bên tán gẫu.

Tịnh Châu quân yến hội tương đối đơn giản thô bạo —— thực đỉnh trung đồ vật, trừ bỏ thịt không có khác.

Cái gì rau dưa củ quả, mật tô đồ ngọt, hết thảy giống nhau không được thượng bàn.

Ở Lữ Bố xem ra, trừ bỏ thịt ở ngoài đồ ăn, toàn nima là rác rưởi thực phẩm, ăn giảm thọ mệnh.

Lữ Bố liên tục kính Tôn Càn tam trản rượu, không có bất luận cái gì đề tài, đem Tôn Càn uống thẳng mơ hồ.

Sau đó hắn liền lo chính mình nâng lên một cái chân dê dùng sức tạo, ở Tôn Càn trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú hạ, Lữ Bố cơ hồ dùng không đến hai chú hương công phu, liền đem cái kia chân dê tiêu diệt rớt.

Lữ Bố tả tả ngón tay, sau đó vươn bóng nhẫy bàn tay to, lại đem chén rượu cử lên, xa xa hướng về phía Tôn Càn một khoa tay múa chân, cười nói: “Tới! Lại uống một trản…… Công hữu tiên sinh, ngươi như thế nào không ăn?”

Tôn Càn trong lòng thầm hừ, ám đạo ta nhìn ngươi kia ăn tương ta liền no rồi, ta chính mình còn ăn cái rắm a.

Hắn bất đắc dĩ giơ lên chén rượu, cười khổ nói: “Ôn hầu thật là hảo sức ăn a, uống rượu ăn thịt phi hạ xa xa không kịp, bất quá vì thân

thể suy nghĩ, ôn hầu còn cần thận thực, nhiều thực đối thân thể phi hữu ích chi đạo.”

Lữ Bố cười ha ha, nói: “Công hữu tiên sinh lời này, bổn đem nhưng không ủng hộ, không ăn cơm như thế nào có lực đánh giặc, đoạt nữ nhân? Bổn đem sở dĩ có thể tung hoành thiên hạ, gặp mạnh tắc cường, dựa vào, đó là này một cái ăn tự.”

Tôn Càn nghe vậy không khỏi có chút hỗn độn.

Cảm tình này thiên hạ đệ nhất tên tuổi, là dựa vào miệng ăn ra tới?

Này Lữ Bố rốt cuộc là thiên hạ đệ nhất mãnh tướng, vẫn là thiên hạ đệ nhất đồ tham ăn?

Tôn Càn cũng không phản bác hắn, chỉ là cười ha hả đối Lữ Bố nói: “Ôn hầu nói chính là, tại hạ tài hèn học ít, kiến thức thô lậu, không hiểu những việc này, toàn lại ôn hầu dạy bảo, lệnh tại hạ bế tắc giải khai,, đa tạ đa tạ.”

Lữ Bố đối Tôn Càn thái độ rất là vừa lòng, tùy tay lại cầm lấy một con gà nướng…… Mồm to hướng trong miệng tắc, hắn đệ nhất khẩu cơ hồ liền xử lý toàn bộ gà mông.

Tôn Càn xem tức khắc hỗn độn.

Gia hỏa này không cứu.

Lữ Bố một đốn ăn uống thả cửa, thẳng đến ăn mập mạp trên mặt có ửng hồng chi sắc, mới vừa lòng vỗ vỗ cái bụng, cũng trộm giải khai chính mình sư man mang.

Hắn đánh cái cách, đối Tôn Càn nói: “Công hữu lần này vì sử, không biết là tưởng thế thái phó nói tốt cho người chút cái gì?”

Tôn Càn cung kính nói: “Ôn hầu suy nghĩ nhiều, cũng không phải cái gì nói tốt cho người, chỉ là ôn hầu chính là thái phó minh hữu, thái phó trước một đoạn thời gian ở quan độ, ôn hầu ở Giang Hạ quận ác chiến, mọi người đều là lẫn nhau từng người vì sự, chưa từng có

cái gì lúc rỗi rãi chi gian lẫn nhau chiếu ứng, hiện giờ thái phó tới rồi Nam Xương thành, chuyện thứ nhất chính là nhớ tới ôn hầu, hắn đặc mệnh tại hạ mang theo lễ mọn, tiến đến gặp mặt ôn hầu, lấy biểu thái phó đối ôn hầu tưởng niệm chi tình."

Lữ Bố cười hắc hắc, nói: "Đào thái phó không ở Kim Lăng thành hoặc là Bành Thành quốc đợi, lại là chạy đến Nam Xương thành tới? Như thế nào? Chẳng lẽ là bởi vì Kinh Châu bên kia lập đế việc? Xem ra thái phó cũng muốn đỡ bảo ấu chủ, lấy hưng nhà Hán?"

Tôn Càn thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: "Ôn hầu anh minh, hiện giờ Phục Hoàn nghịch tặc cùng Lưu biểu, Lưu Chương, Lưu Bị đám người thành lập ngụy triều, này đó nghịch tặc không màng bệ hạ di mệnh, thiện lập Ngụy Đế, thành lập ngụy triều, này cử thật sự là đại bất kính cử chỉ, thái phó thề đương diệt chi! Thái phó vì nhà Hán kế, vì thiên hạ kế, đích thân tới Nam Xương thành, dục đỡ bảo chân mệnh thiên tử đăng cơ, cũng mời chào thiên hạ chư hầu cộng thảo chi! Những việc này, nói vậy ôn hầu cũng là có điều nghe thấy đi?"

Lữ Bố gật gật đầu, nói: "Chuyện lớn như vậy, bố tự nhiên là biết đến, bất quá ngươi nói Phục Hoàn cùng tam Lưu ủng lập thiên tử là Ngụy Đế, vậy ngươi lại như thế nào chứng minh đào thái phó sở lập thiên tử là thật?"

Tôn Càn cung kính nói: "Có tiên đế di chiếu ở, hoàng tử Lưu Hi tự nhiên là thiên mệnh chi tuyển! Việc này đã bị thái phó bố cáo thiên hạ, cũng sao ấn hướng các châu huyện, ôn hầu hay là chưa từng xem qua?"

Lữ Bố cười như không cười nói: "Bổn đem tuy rằng là một giới vũ phu, nhưng cũng từng ở trong triều đình lăn lê bò lết qua mấy năm, này giả mạo chỉ dụ vua sự tình, cũng coi như gặp qua rất nhiều, ngươi nói thật tới đó là thật, hắn nói giả tới đó là giả, nào có cái xác thật thật giả đáng nói?"

Tôn Càn sâu kín nhìn Lữ Bố, chậm rì rì nói: "Ôn hầu nếu cũng biết trong đó chân lý, cần gì phải như vậy tích cực đâu? Lấy thái phó thế lực, lại vừa mới đánh bại Viên Thiệu, uy danh chính thịnh, đủ rồi đỡ

bảo ấu chủ…… Hoàng tử Lưu Hi kế thừa đại vị chính là thuận lòng trời mệnh, ứng nhân sự! Ôn hầu lúc này không tư hướng thiên tử xưng thần, lại càng đãi khi nào? Rốt cuộc, ôn hầu chính là thái phó minh hữu a, chẳng lẽ còn sẽ dựa hướng Phục Hoàn, Lưu biểu những cái đó nghịch thần?”

Lữ Bố kỳ thật trong lòng cũng minh bạch, Kinh Châu hoàng đế cùng Từ Châu hoàng đế, chính mình sớm muộn gì yêu cầu khuynh hướng hướng một mặt.

Mà hắn năm đó là dựa vào Đào Thương duy trì mới có hiện giờ hùng cứ Thọ Xuân năng lực, Đào Thương có thể nói là hắn sau lưng lớn nhất người ủng hộ cùng tài trợ người, bên ta yêu cầu Đào Thương duy trì, mà chính mình cùng Hoàng Tổ vừa mới đánh quá một hồi trận đánh ác liệt, cùng Kinh Châu bên kia có thể nói là như nước với lửa, mà cùng chính mình gắn bó như môi với răng Tôn Sách cũng là coi Lưu biểu cùng Hoàng Tổ này liền cái kẻ thù giết cha vì cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, muốn cho hắn quy phụ Lưu biểu ủng lập hoàng đế, chỉ sợ này trung gian càng là dễ dàng xuất hiện sơ hở.

Đã không có Tôn Sách, chính mình càng là một cây chẳng chống vững nhà.

Như thế xem ra, bên ta thừa nhận Đào Thương ủng lập hoàng đế, tựa hồ mới là có lợi nhất với bên ta chính đạo.

Bất quá Lữ Bố cũng không sốt ruột.

Sự là như vậy chuyện này, lý là như vậy cái lý, nhưng hắn vẫn là có một chút chính mình tiểu tâm tư, hắn tính toán nương chuyện này từ Đào Thương nơi đó lộng càng nhiều chỗ tốt lại đây. . com

Nghĩ thông suốt điểm này sau, Lữ Bố liền ngay sau đó bưng lên cái giá tới.

“Kinh Châu Lưu biểu, trước một đoạn thời gian cũng cấp bổn đem thư từ, làm ta hướng Phục Hoàn tân lập thiên tử xưng thần, cũng

sắc phong bổn đem quan lớn…… Nói thật, Kinh Châu cấp bổn đem đãi ngộ cũng pha là hậu đãi, đào thái phó tuy có thành ý, nhưng bổn đem có đôi khi không thể quang vì chính mình suy xét, ta dưới trướng còn có mấy vạn tướng sĩ, bổn đem cũng đến vì bọn họ tiền đồ suy xét…… Công hữu tiên sinh ngươi nói có phải hay không?”

Tôn Càn lông mày một chọn, bất mãn nói: “Ôn hầu, bằng tâm mà nói, thái phó mấy năm nay đối ngài không tồi, chẳng những giúp ngài ở Hoài Nam lập ổn gót chân, lại còn có cung cấp ngài tấn công Giang Hạ quận quân tư, có thể nói là thành tâm đãi ngài, mà Lưu biểu hiện hạ bất quá là một giấy hữu danh vô thực công văn! Ôn hầu, đi con đường nào, nói vậy không cần ta tới giáo ngài đi? Ngươi nếu là ở đưa ra vô lý yêu cầu, lấy thái phó bản tính, sẽ làm ra cái gì, ngài ta lại là đều khó mà nói. Đừng vì một ít nhìn không thấy sờ không được tiểu lợi, mà làm làm chính mình cả đời hối hận sự, còn thỉnh ôn hầu minh giám”

Lữ Bố thấy Tôn Càn uy hiếp hắn, khác thường không có sinh khí, ngược lại nói: “Công hữu tiên sinh, bổn đem cũng biết thái phó đãi ta nghĩa trọng, mà ta Lữ Bố, cũng tuyệt không phải mặt dày vô sỉ người, thấy lợi quên nghĩa tiểu nhân……”

Tôn Càn nghe xong lời này, hừ hừ, không hé răng.

Lữ Bố lo chính mình nói: “Kỳ thật bổn đem tưởng cùng thái phó đề điều kiện rất đơn giản, chẳng những sẽ không làm thái phó khó xử, không nói được còn sẽ làm thực hắn cao hứng lý.”

Tôn Càn nghi hoặc nhìn Lữ Bố, ngạc nhiên nói: “Ôn hầu đề điều kiện còn có thể cho ta gia thái phó đề cao hưng? Đây là thật là có điểm không quá đáng tin cậy, tại hạ nhất hiểu biết nhà ta thái phó, hắn tuyệt không phải loại này tiện da người.”

Lữ Bố cười ha hả nói: “Ta tưởng thỉnh thái phó giúp ta tìm cái con rể…… Chuyện này không phải rất khó đi? Công hữu tiên sinh nghĩ như thế nào?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 600: nghiệm hóa linh khỉ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe Lữ Bố nói, Tôn Càn tức khắc liền cảm giác chính mình có chút hỗn độn.

Như thế nào cái tình huống? Tìm cái con rể? Này ngoạn ý cùng thái phó có cái rắm quan hệ?

Liền ngươi nữ nhi xuất giá đều quản, dứt khoát quản ngươi cả nhà ăn uống tiêu tiểu tính!

Tôn Càn nghi hoặc nhìn Lữ Bố, nói: “Ôn hầu, ngài tìm con rể liền tìm con rể, việc này nhà ta thái phó như thế nào nhúng tay, hắn cho ngài tuyển con rể nếu là ngài đang xem không thượng, đến lúc đó đại gia trên mặt chẳng lẽ không phải rất khó coi? Việc này chính là ngài gia sự, tìm thái phó không quá phương tiện đi?”

Lữ Bố sang sảng khoát tay, nói: “Công hữu tiên sinh hiểu lầm! Bổn đem ý tứ là, nếu thái phó đối bố như thế chân thành, kia Lữ mỗ người cũng nguyện ý lấy thái phó cùng tân đế như Thiên Lôi sai đâu đánh đó…… Nếu là chúng ta hai nhà có thể kết thành Tần Tấn chi hảo, chẳng lẽ không phải cực diệu thay?”

Tôn Càn nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Nguyên lai ôn hầu là tưởng cùng chúng ta thái phó kết thân gia a, việc này hảo là hảo…… Chỉ tiếc nhà ta thái phó hiện tại chỉ có một tử, thượng không đủ một tuổi, lệnh ái cứ nghe đã là nhị bát niên hoa, này ở tuổi thượng, chỉ sợ là có chút thứ không xứng đôi đi.”

Lữ Bố nghe vậy, thiếu chút nữa không làm Tôn Càn tức chết.

Hắn hận không thể một chân đem Tôn Càn đá đến trên tường đi.

Ai muốn cùng Đào Thương nhi tử kết thân? Ngươi có phải hay không ngốc?

“Bổn đem ý tứ là…… Ta nữ nhi, gả cho nhà ngươi đào thái phó!”

Tôn Càn lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai Lữ Bố không phải tưởng cùng Đào Thương kết thân, mà là muốn làm Đào Thương cha vợ.

Thật là tâm cao ngất a, gì ngươi đều dám tưởng.

Tôn Càn nhớ mang máng, năm đó Lữ Bố nữ nhi giống như cùng Viên Thuật nhi tử Viên Diệu còn từng có một thời gian kết thân chi nghị, bất quá cuối cùng không giải quyết được gì.

Xem ra, Lữ Bố là tưởng phụ bằng nữ quý, một bước lên trời nói.

Tôn Càn do dự nói: “Chỉ là nhà ta thái phó đã có thê thất, ôn hầu chi nữ đi, cũng không quá là làm thiếp…… Không biết ôn hầu khả năng nhẫn đến việc này?”

Lữ Bố cười ha ha, vung tay: “Không ngại sự, không ngại sự! Làm thê làm thiếp đều giống nhau, chỉ cần là làm là được! Đại trượng phu tam thê tứ thiếp nãi lơ lỏng bình thường, gì đủ nói đến!”

Tôn Càn nghe vậy không khỏi nhếch miệng, này cha đương…… Xem thật khai.

Tôn Càn lại nói: “Việc này ta cũng làm không được chủ, trở về cần phải hỏi hỏi thái phó…… Mặt khác, tại hạ không biết tiểu thư phẩm mạo tính cách như thế nào, trở về lại là nên như thế nào cùng thái phó hình dung?”

Lữ Bố hào ngôn nói: “Không đáng ngại, thái phó năm đó cũng từng gặp qua nữ nhi của ta tư dung, hẳn là nhớ rõ.”

Kỳ thật Tôn Càn cho rằng việc này căn bản là không đáng tin cậy, cho nên liền tưởng đem việc này che lấp khai đi, cố tình Lữ Bố còn không thượng đạo.

“Chỉ sợ chưa chắc đi…… Ôn hầu, vấn đề là thái phó trăm công ngàn việc, công vụ bận rộn, liền tính năm đó cùng tiểu thư từng có vội vàng một ngộ, chỉ sợ hiện giờ cũng là nhớ không rõ lắm, không bằng đem việc này tạm thời gác lại, như thế nào?”

Lữ Bố thật mạnh lắc đầu, nói: “Không thể chậm trễ! Việc này không phải là nhỏ, sự tình quan đôi ta gia tiến thối vinh nhục, cũng là liên quan đến thái phó sau này chung thân, há nhưng gác lại?”

Tôn Càn nghe cao răng tử thẳng đau.

Còn thái phó sau này chung thân? Ngươi như thế nào suy nghĩ nói.

Lữ Bố trầm tư một hồi, đột nhiên một phách bàn, chấn bàn thượng dương xương cốt cùng xương gà rớt đầy đất.

Tôn Càn cũng là hoảng sợ, không biết Lữ Bố trừu cái gì tà phong.

Lữ Bố đứng lên, nói: “Vừa lúc hôm nay không có việc gì, ta bồi công hữu đi xem ta kia nữ nhi bộ dáng phẩm hạnh, ngươi cũng hảo trở về cùng thái phó cẩn thận tăng thêm tường thuật.”

Tôn Càn nghe vậy sửng sốt, nói: “Cái này, không tốt lắm đâu, không có phương tiện……”

Lữ Bố vung tay lên, nói: “Có cái gì không có phương tiện? Các ngươi Trung Nguyên nhân chính là kiểu tính, có chuyện gì không thể buông ra nói! Ta này nữ nhi lớn như vậy, nhất không sợ chính là thấy sinh! Đi! Đi xem một chút, làm ngươi cũng nhìn một cái nữ nhi của ta mặt hàng như thế nào!”

Nhìn một cái này nói cái gì hỗn trướng lời nói.

Nữ nhi của ta…… Mặt hàng như thế nào?

……

Hai người đi trước Lữ Bố phủ hậu trạch, một đường phía trên, Lữ Bố còn không dừng cùng Tôn Càn thổi phồng chính mình nữ nhi cỡ

nào cỡ nào hảo.

“Công hữu tiên sinh, thật không dám dấu diếm, ta kia nữ nhi dung mạo, đủ có thể coi như là thiên tư quốc sắc, có thể nói là trầm ngư lạc nhạn chi dung cũng.”

Tôn Càn cũng không thật đương hồi sự, chính là ở bên kia hừ hừ nha nha nghe.

Lữ Bố không quan tâm, tiếp tục mà thổi phồng nói: “Dung mạo còn chỉ là ở tiếp theo, ta cái này nữ nhi, khó nhất đến, đó là thiên tính thiện lương, ôn nhu thành thạo, cử chỉ hào phóng,? Diễm mà không tục, hiền lương thục huệ…… Ngày sau cùng thái phó hai vị phu nhân ở chung, bổn đem tự nhận là nhất định các nàng chi gian sẽ phi thường hòa thuận……”

Lời nói không đợi nói xong, liền nghe xong viện truyền đến một trận hô hô ha ha ầm ĩ tiếng động.

Tôn Càn nghi hoặc nhìn qua đi, lại thấy một cái người mặc kính trang thiếu nữ áo đỏ, đang ở nội trạch trong viện, cùng năm cái gia đinh tỷ thí quyền cước.

Nhưng thấy kia thiếu nữ hành động như gió, quyền cước uyển chuyển nhẹ nhàng, chiêu thức lui tới chi gian giống như một đạo rặng mây đỏ, quát kia năm cái hán tử không hề có sức phản kháng.

“A a!” Theo thiếu nữ một tiếng kiều trá, một gã đại hán bị trực tiếp lược ngã xuống đất.

Sau đó lại là một cái, lại là một cái, lại là một cái…… Trong nháy mắt, năm cái gia đinh liền đều bị đánh đứng dậy không nổi, cả người nhức mỏi không kềm chế được, các đều trên mặt đất đau khổ kêu rên.

Tôn Càn xem mí mắt phải tử thẳng nhảy, hắn nghi hoặc nhìn về phía Lữ Bố, thấp giọng dò hỏi: “Ôn hầu, vị nào là?”

Lữ Bố cười ha ha, nói: “Đúng là tiểu nữ cũng!”

Tôn Càn thiếu chút nữa không trực tiếp ngất xỉu.

Ngươi quản cái này kêu hiền lương thục huệ?

Ngươi như thế nào không biết xấu hổ nói!

Tịnh Châu quân da mặt, đều là như vậy hậu sao?

Tôn Càn xấu hổ cười cười, nói: “Vị tiểu thư này nếu là bị thái phó cưới trở về, cùng nhà ta kia hai vị chủ mẫu…… Nhất định là sẽ ở chung rất là hòa thuận a……”

Lữ Bố làm như không có nghe minh bạch Tôn Càn nói mát, hắn tiếp đón Lữ linh khỉ nói: “Nữ nhi, mau tới đây gặp qua khách quý!”

Lữ linh khỉ vừa mới làm đổ năm tên đại hán, cả người dư kình không chỗ sử, chính nghẹn cả người khó chịu, không kềm chế được.

Vừa nghe Lữ Bố tiếp đón chính mình, Lữ linh khỉ thân thể tức khắc chấn động.

Nàng cấp tốc quay đầu, trên dưới quan sát kỹ lưỡng Lữ Bố, đột nhiên kiều sất một tiếng, ánh mắt trung chiến ý hừng hực.

“Lữ Phụng Tiên, tới một mình đấu a!”

Lữ Bố cười ha hả vỗ vỗ vẻ mặt hoảng sợ trạng thái hạ Tôn Càn, nói: “Không ngại sự, không ngại sự, nàng bình thường liền này yêu thích, thời gian trường thành thói quen.”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố quay đầu đi, thu hồi hiền lành tươi cười, hung ác trừng mắt Lữ linh khỉ, nói: “Khách quý tại đây, còn dám như thế vô lễ, xem vi phụ hôm nay như thế nào giáo huấn ngươi! Ngươi lại đây đánh đi!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Lữ linh khỉ đã là bước nhanh chạy vội lại đây, tới gần Lữ Bố thời điểm, thả người nhảy, nhẹ nhàng thân hình liền bay về phía giữa không trung.

Nàng duyên dáng hồng tụ, đôi bàn tay trắng như phấn khẩn nắm chặt, nhắm chuẩn Lữ Bố béo mặt ở giữa, giống như liệp báo giống nhau tấn mãnh tạp đi xuống.

“Bang ——!”

Lữ Bố giơ tay, một cái miệng rộng tử phiến ra, trực tiếp cấp Lữ linh khỉ từ giữa không trung trừu ngã xuống trên mặt đất.

Tôn Càn xem trợn mắt há hốc mồm, miệng giương thật to bế không thượng.

Đây là cái gì cha con?

Lữ Bố nhẹ nhàng phác phác tay, nhàn nhạt nói: “Liền này hai hạ còn tìm ta đánh giá…… Béo ta cũng là cha ngươi.”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố cười hỏi Tôn Càn nói: “Ngươi xem nữ nhi của ta thế nào?”

“Cái này……” Tôn Càn giơ tay xoa xoa trên đầu mồ hôi, mở to mắt nói dối: “Thật là, thật là hoa dung nguyệt mạo, tính cách dịu dàng tiểu thư khuê các, thái phó nhất định sẽ thích hắn.”

Lữ Bố nghe vậy tức khắc vui vẻ: “Như thế, liền làm phiền công hữu thế bố hồi bẩm thái phó, thúc đẩy việc hôn nhân này, việc này nếu thành, bố tất có thâm tạ.”

Lữ linh khỉ xoa nửa sưng khuôn mặt đứng dậy, nghe vậy tức khắc cả kinh.

“Phụ thân, ngươi vừa mới nói cái gì? Cái gì việc hôn nhân?”

Lữ Bố không để ý đến hắn, chỉ là lo chính mình mang theo Tôn Càn đi ra ngoài.

Lữ linh khỉ còn lại là không thả lỏng, một cái kính đi theo Lữ Bố mông mặt sau truy vấn: “Phụ thân, ngươi vừa mới nói cái gì việc hôn nhân? Ngươi lại muốn đem ta hứa cho ai?”

Lữ Bố xoay người, nhàn nhạt nói: “Từ Châu Đào Thương, ngươi cũng từng gặp qua.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 601: phóng 0 càng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe Đào Thương tên, Lữ linh khỉ trong đầu tức khắc nhớ tới lúc trước chính mình đi ám sát cái kia đẹp thanh niên.

Lớn lên đẹp tuấn tiếu, đầu óc cũng hảo sử, bất quá làm người giống như có chút hư, trêu đùa chính mình thật nhiều thứ, cuối cùng còn đem chính mình cấp bắt sống bắt sống.

Không biết vì sao, Lữ linh khỉ tưởng tượng đến cái kia nam tử, mặt liền có điểm đỏ lên nóng lên.

Thẹn thùng lúc sau, nàng vừa thấy Lữ Bố vẻ mặt đắc ý thần sắc, một cổ ủy khuất chi tình liền ở trong bất tri bất giác nảy lên trong lòng.

Vô luận là gả cho ai, phụ thân vì sao lại là tự chủ trương, đều không hỏi chính mình một câu?

Lữ Bố tự mình đem Tôn Càn đưa ra phủ trạch, sau đó quay lại thân đi xem Lữ linh khỉ.

Lại thấy Lữ linh khỉ bĩu môi, đứng ở trong sân, biểu tình rất là bi thương.

Lữ Bố mày nhăn lại, tiến lên nói: “Ngươi vừa rồi quá vô lễ, khách khứa tại đây, vì sao lại như vậy không tuân thủ quy củ?”

Lữ linh khỉ hai tròng mắt hơi hơi rưng rưng nhìn hắn, nói: “Phụ thân, ngươi như vậy tùy ý liền đem ta gả đi ra ngoài, ngài trong lòng nhưng còn có ta cái này nữ nhi sao?”

Lữ Bố thấy Lữ linh khỉ hai mắt đẫm lệ bộ dáng, không khỏi có chút mềm lòng, nhưng hắn vẫn là cố tình bản gương mặt nói: “Vi phụ đây

là vì ngươi hảo! Nữ lưu hạng người hiểu cái cái gì?”

Thấy Lữ linh khỉ như cũ là một bộ cố chấp bộ dáng, Lữ Bố bất mãn dậm dậm chân, nói: “Chúng ta Lữ thị nhất tộc, đều không phải là sĩ tộc, không có căn cơ lại cũng ở cái này thiên hạ chiếm hữu một vị trí nhỏ, nhưng này một phương chư hầu đương càng lâu, vi phụ liền càng là cảm thấy hữu tâm vô lực, rất nhiều chuyện cũng không phải chính mình có khả năng khống chế, hiện giờ phát triển xác thật đã tới rồi cực hạn……”

Nói đến này, Lữ Bố thở dài khẩu khí, lắc đầu cười khổ nói: “Mấy năm nay, chúng ta tuy rằng cùng Tôn Sách cùng chiếm cứ Giang Hoài, lẫn nhau lẫn nhau vì môi răng, nhưng Tôn Sách thế lực đã dần dần vượt qua ta Tịnh Châu quân, ngươi cũng biết vì sao? Bởi vì Tôn Sách bản nhân chính là Tôn Kiên chi tử, càng kiêm có Chu Du cái này Lư Giang Chu thị người trong tương trợ, bọn họ mời chào Giang Hoài kẻ sĩ, có thể nói dễ dàng, đến lúc đó có tứ phương anh tài hợp nhau, thế lực có thể nói là tiến bộ vượt bậc…… Nhưng vi phụ, đó là tưởng tẫn muôn vàn biện pháp, Thọ Xuân sĩ tộc người trong cũng coi ta Tịnh Châu quân giống như hổ lang, lá mặt lá trái lại không dám hợp nhau, ta dưới trướng toàn là thiện sát hạng người, ít có trị chính người, chỉ có một cái Trần Cung dốc hết sức lực phụ trợ vi phụ thống trị thuộc địa, tiếc rằng Ngụy Tục, Hách Manh đám người không biết cố gắng, bọn họ lại cũng không thể bảo chúng ta hoàn toàn……”

Nói đến này, Lữ Bố trường thanh thở dài, nói: “Hiện giờ ta Tịnh Châu quân muốn xoay người, nữ nhi, lại là chỉ có thể ở ngươi trên người.”

Lữ linh khỉ trong ánh mắt tràn đầy tất cả đều là u oán.

“Phụ thân chính là vì cái này, liền phải đem nữ nhi gả cho họ Đào?”

Lữ Bố hừ một tiếng, nói: “Họ Đào tuổi tác nhẹ nhàng, đã là chư hầu khôi thủ, tưởng cũng chưa từng bôi nhọ ngươi, huống hồ hắn nếu là đỡ bảo thiên tử thành công, Đào thị một môn ngày sau tất nhiên quật khởi, trở thành thiên hạ đệ nhất sĩ tộc, uy danh vang vô có cửa

bên có thể so, đến lúc đó ta Lữ thị một môn tất nhiên cũng sẽ mượn này uy danh mà tiến vào thượng giai môn phiệt chi tầng, ngươi nhưng biết được ngươi đây là tương trợ vi phụ thịnh vượng gia môn cử chỉ cũng! Di phúc con cháu!”

Lữ linh khỉ cắn môi không nói lời nào.

Nói thật, nàng cũng không phản cảm Đào Thương, tương phản, lúc trước đối nam nhân kia càng có rất nhiều hảo cảm.

Nhưng lệnh nàng không thoải mái, là Lữ Bố chút nào không bận tâm nàng cảm thụ thái độ cùng hành vi.

Có lẽ là từ nhỏ dã man sinh trưởng hoàn cảnh, đem nàng cấp làm cho quá mức độc lập, Lữ linh khỉ cùng đồng thời đại nữ hài tử hoàn toàn bất đồng.

Lữ Bố thấy Lữ linh khỉ dầu muối không ăn, hận không thể giơ tay lại cho nàng một cái đại tát tai, nhưng cẩn thận ngẫm lại chính mình này khuê nữ nhiều năm qua đi theo chính mình lang bạt kỳ hồ, cũng là quái đáng thương, chính mình này cử tuy rằng cũng là vì nàng hảo, vì Lữ thị một nhà hảo…… Nhưng ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, Lữ Bố chung quy vẫn là hy sinh nàng, này đương cha trong lòng nhiều ít cũng có chút băn khoăn.

Lữ Bố thở dài khẩu khí, quay đầu nói: “Chính ngươi hảo hảo cân nhắc cân nhắc đi.”

Dứt lời, liền biến mất hậu trạch ở ngoài.

Mà Lữ linh khỉ vẫn chưa nhúc nhích, ngược lại là ở trong sân vẫn luôn đợi, ai cùng nàng nói chuyện cũng không tiếp lời.

Lữ Bố cũng là từ tuổi này lại đây, biết tuổi này hài tử nhiều ít đều là cái này tật xấu, tâm cao khí ngạo thả mẫn cảm không bình thường, suy nghĩ lượng một lượng nàng liền sẽ tốt.

Nào biết, này lượng một đêm, liền lượng xảy ra chuyện tới.

Ngày thứ hai, Lữ Bố vừa mới rời giường, vừa mới chuẩn bị tới điểm chân dê bổ bổ dạ dày, lại thấy này phủ đệ quản gia kinh hoảng thất thố chạy tới tìm hắn.

“Ôn hầu! Đại sự không ổn, tiểu thư không có!”

Lữ Bố hiện tại thượng điểm số tuổi, hơn nữa mập ra, cả ngày ăn thịt, huyết áp rất là không ổn định.

Vừa nghe lời này, Lữ Bố đầu một trận choáng váng, thiếu chút nữa không chết ngất qua đi.

Còn tuổi nhỏ, nói như thế nào không liền không có? Này hải chính là bệnh gì a!

Nghĩ vậy Lữ Bố trong mắt tức khắc toát ra chút lệ quang.

Ta số khổ nữ nhi a! Trời xanh dữ dội bất công cũng.

“Như, như thế nào không?” Lữ Bố một mông ngồi xổm trên mặt đất, run rẩy hỏi kia quản gia nói.

Lữ phủ quản gia một chút nhãn lực thấy không có, lo chính mình ở kia nói thầm: “Lưu lại một phong thư nhà, nói đúng không nguyện ở Thọ Xuân đãi làm người sở chế liền rời nhà trốn đi, chạy không……”

Lữ Bố đột nhiên đứng dậy, bay lên một chân đem kia quản gia trực tiếp đá ra một trượng ở ngoài.

Quản gia trực tiếp chết ngất qua đi.

Chỉnh nửa ngày, nguyên lai là chạy không có…… Dọa bổn đem nhảy dựng.

Bực này quản gia, đá chết hắn đều là nhẹ.

Lữ Bố nhẹ nhàng búng búng chân, sau đó nghiến răng nghiến lợi quát: “Tốc tốc cấp bổn đem đem Tống khiêm tốn hầu thành gọi

tới…… Nha đầu thúi cũng không có việc gì liền ra bên ngoài chạy, thật cho rằng cha ngươi không dám động ngươi không thành?!”

Không bao lâu, Tống hiến cùng hầu thành đi tới Lữ Bố trước mặt.

Lữ Bố đem sự tình theo chân bọn họ hai người tự thuật một lần, theo sau nói: “Các ngươi hai người, lập tức suất lĩnh hai doanh binh mã, cấp bổn đem khắp nơi tìm kiếm, nếu là phát hiện này hỗn trướng nha đầu, lập tức cho ta trảo trở về, nàng nếu là dám phản kháng, ngay tại chỗ giết chết, không cần khoan dung.”

Tống hiến cùng hầu thành vừa nghe lời này, com chỉ là thưa dạ thuận miệng tiếp lời, sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Lời này ngươi là dám nói, chúng ta cũng không dám làm a!

Bọn họ hai người đều là đi theo Lữ Bố nhiều năm mãnh tướng, Lữ Bố người này là cái gì niệu tính, bọn họ lại rõ ràng bất quá.

Thuần thuần thay đổi thất thường!

Ngươi không thể đem lời hắn nói thật sự sự, hắn hiện tại làm ngươi giết hắn nữ nhi, ngươi nếu là thật giết, chờ quay đầu lại hắn tiêu khí, xui xẻo nhưng chính là chính ngươi!

Vẫn là nghĩ cách bắt sống trở về đi, về sau nếu là này muốn sát, ngươi này đương cha chính mình động thủ. Chúng ta nhưng không trộn lẫn nhà ngươi này nước đục.

……

Tôn Càn chạy về Nam Xương thành, muốn hướng Đào Thương tự thuật lần này bái phỏng Lữ Bố việc.

Chỉ là hắn tới rồi Nam Xương thành lúc sau, gần chỉ là gặp được phụ trách hỗ trợ tại đây đốc kiến chuẩn bị đăng cơ nghi thức đại điển Trần Đăng, lại là không có thấy Đào Thương.

Theo Trần Đăng nói, Đào Thương chính là ứng Đào Ứng cùng này phu nhân hoa nhi chi mời, suất binh nam hạ Bách Việt nơi an dân.

Lập đế nghi thức lập tức liền sẽ ở Nam Xương thành cử hành, đăng cơ đại điển là rất quan trọng, nhưng là an ủi Bách Việt các tộc cũng rất quan trọng.

Đối với Đào Thương tới nói, cháu ngoại trai thiên tử cư trú đô thành là Nam Xương thành, nơi này địa thế cùng thành trì quy mô Đào Thương nhưng thật ra không lo lắng, hơn nữa thân là Đào Thương cảnh nội bụng, ở trình độ nhất định thượng, cũng sẽ không không an toàn.

Nhưng Bách Việt chư bộ nhất định phải trấn an hảo, rốt cuộc thiên tử đô thành chính là chính trị trung tâm, chính trị trung tâm láng giềng nhất định phải củng cố, nói cách khác, phía sau mỗi ngày xuất hiện phản loạn, dù cho không có gì đại sự, nhưng Đào Thương ở phía trước sợ là cũng đãi không ngừng nghỉ.

Đào Ứng hiện nay cùng Bách Việt chư tộc quan hệ vẫn là thực không tồi, nhưng vì củng cố khởi kiến, Đào Thương vẫn là tính toán tự mình tới gặp mặt một chút chư vị Bách Việt, cũng tự mình đối bọn họ tiến hành trấn an, thuận tiện cũng nhìn một cái Bách Việt chư tộc phong mạo.

()

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 602: mỹ chu lang tiến đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương lần này nam tuần, tuy rằng có Đào Ứng cùng hoa nhi làm dẫn đường giả làm bạn hắn, nhưng vì bảo hiểm khởi kiến, Đào Thương vẫn là suất lĩnh hổ vệ quân, Thái Sơn quân, Đan Dương tinh binh tam chi tinh nhuệ binh mã đi theo, cũng suất lĩnh vài tên mãnh tướng đi theo, lấy sách vạn toàn.

Điêu Thuyền cùng Mi Trinh cũng đi cùng tới Nam Xương, nhưng bái phỏng Bách Việt việc các nàng không có đi theo, tuy rằng hai nữ tử cũng tưởng cùng Đào Thương cùng qua đi, nhưng các nàng rốt cuộc còn phải trông giữ chăm sóc tiểu Đào Tịch, cho nên không thể đi cùng.

Điêu Thuyền không yên lòng Đào Thương, vì thế liền làm kiều ý cùng Kiều Quân hai cái bên người thị tỳ đi cùng Đào Thương cùng nam hạ, đi trước Bách Việt nơi thị sát, trên đường chiếu cố thân thể hắn.

Đào Thương ở cảm kích rất nhiều, cũng không khỏi không chân thành tán thưởng hắn hai cái phu nhân tâm là thật sự đại.

Đem như vậy hai cái như hoa như ngọc tiểu phiêu phiêu đặt ở thân lão công bên người, còn một chút đều không để trong lòng, này hai tức phụ lại cũng thật là không ai.

Tuần tra phương nam Bách Việt, này cái thứ nhất bái phỏng, tự nhiên là Hàn Việt thủ lĩnh Hoa Đương.

Hoa Đương chính là Hàn Việt thủ lĩnh, cũng là hoa nhi thân sinh phụ thân, đồng thời cũng là Đào Ứng cha vợ, an quan hệ tới tính, hắn thực lão Đào gia xem như liền kiều họ hàng gần.

Hàn Việt tuy rằng là một cái bộ lạc tên, nhưng nếu là cụ thể phân chia, kỳ thật hẳn là xem như một cái quốc trung quốc gia, ở Đông Hán những năm cuối, bọn họ phát triển tuy rằng tương đối lạc hậu, nhưng dân cư tương đối tới nói vẫn là so đông đúc, mà Hàn Việt thủ lĩnh Hoa Đương, ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, hắn nghiễm nhiên đã là một vị tiểu quốc quốc vương.

Tuy rằng vị này quốc vương hiện nay cư trú địa phương không có thành quy mô thành trì, chỉ có một một tòa một tòa thạch mộc thành lũy, dùng để dàn xếp này đó di dân.

Hàn Việt thủ lĩnh Hoa Đương được nghe Đào Thương tiến đến, ngay sau đó tự mình lại đây nghênh đón.

Hai bên gặp nhau là lúc, Hoa Đương liền tức nhảy xuống ngựa tới, thẳng tắp đi đến Đào Thương trước mặt.

Hắn dùng bọn họ bổn tộc cúi chào phương thức, hướng về Đào Thương thật sâu thi lễ, cũng đối Đào Thương nói: “Ô oa ha ha ha! Hoa Đương gặp qua đào thái phó.”

Đào Thương vừa nghe Hoa Đương này tiếng cười, liền biết Đào Ứng tức phụ tiếng cười tùy ai.

Cùng nàng cha một cái điếu dạng.

Đào Thương cười ha hả duỗi tay nâng dậy Hoa Đương, trên dưới đánh giá hắn vài lần, thấy này lão giả người mặc vải bố quần áo, nhưng tinh thần đầu to lớn, bộ dạng cũng tương đối hùng khôi bưu hãn, rất có một ít dọa người ý vị.

Đào Thương ám đạo khó trách hắn có thể sinh ra hoa nhi như vậy diện mạo bưu hãn nữ tử, quả nhiên là hổ phụ vô khuyển nữ cũng.

Hai bưu tử.

“Hoa, hoa……” Đào Thương chép chép miệng, có chút không biết nên như thế nào xưng hô Hoa Đương.

Hắn quay đầu, thấp giọng hỏi Đào Ứng nói: “Ta hẳn là xưng hô ngươi cha vợ vì cái gì? Hoa lão nhân, hoa lão hán, Hoa đại ca, vẫn là hoa đại đương gia?”

Đào Ứng cẩn thận cân nhắc một chút, thấp giọng nói: “Tốt xấu cũng là một cái bộ lạc thủ lĩnh, ấn bọn họ này tập tục, kia cũng đến xem như cái Man Vương đi? Dù sao ta vẫn luôn là kêu nhạc phụ tới, nếu không ngươi cũng đi theo ta một khối kêu?”

Đào Thương đối hắn đệ đệ trí tuệ rất là vô ngữ. Hài tử nói chuyện như thế nào có điểm không thâm không thiển.

Nhìn ra Đào Thương không muốn, Đào Ứng ngay sau đó nói:” Tả hữu là cái bộ lạc vương, nếu không ngươi đã kêu hắn hoa vương đi.”

“Hoa vương đi xin đứng lên.” Đào Thương vội vàng duỗi tay đem Hoa Đương hư nâng dậy tới.

Hoa Đương đứng lên, ngay sau đó dẫn dắt Đào Thương hướng hắn cục đá thành bộ lạc đi đến.

Hắn dưới trướng tinh tráng Hàn Việt lực sĩ nhóm tắc khi trước khai đạo.

Đào Thương vừa đi, một bên cùng Hoa Đương phàn nổi lên giao tình.

“Hoa vương đi, đào mỗ vẫn luôn kính đã lâu ngài lão đại danh, chỉ tiếc là vẫn luôn vô duyên vừa thấy, lần này ta đại hán thiên tử định đô Nam Xương, năm sau liền hành phong lễ, tại đây mấu chốt đương khẩu, đào mỗ vì bảo chủ an nguy, phụng mệnh đặc tới biên tái tuần tra, như thế phương cùng có hoa vương đi vừa thấy chi cơ, thực sự là không dễ dàng, đối với lần này gặp gỡ, chúng ta nhưng đến quý trọng nha.”

Hoa Đương ha hả cười, trước nói: “Ô oa ha ha ha…… Cái kia, thái phó…… Ngươi nếu là nguyện ý xưng hô lão phu vì hoa vương, vậy

kêu hoa vương, đi tự liền đi đi, nghe biệt nữu.”

Đào Thương gật đầu nói: “Nhiên cũng.”

Hoa Đương tiếp tục nói: “Lão phu nữ nhi từ khi hứa cấp vỗ di trung lang tướng lúc sau, lão phu liền cố ý cùng thái phó gặp nhau một lần, tế tự tâm sự, tiếc rằng thái phó ở trung thổ nơi công việc bận rộn, không kịp tiến đến, lão phu cũng là thân phụ trong tộc việc quan trọng, không thể dễ dàng rời đi, quả thật là nhân sinh một đại ăn năn cũng.”

Nhìn xem nhân gia bộ lạc thủ lĩnh, văn hóa giống nhau bổ sung hảo, so Trung Nguyên nhân còn khách khí.

Đào Thương cười xua xua tay, đột nhiên nói: “Hoa vương khách khí…… Đúng rồi, đào mỗ chưa từng đã tới nam cảnh, đối nơi đây không lắm quen thuộc, không biết hoa vương hạ hạt quản lý Hàn Việt chư bộ, đại khái có nhân khẩu nhiều ít?”

Hoa vương đĩnh đạc nói: “Không dối gạt thái phó, lão phu sở quản hạt chư bộ người trong, ước chừng có hai mươi vạn khẩu.”

Đào Thương nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Cái này con số Hoa Đương không cần thiết lừa chính mình, hắn Đào Thương lần này là tới đại biểu thiên tử tới tuần tra cầu các bộ vì hắn điểm tán, không phải lại đây tìm tra đánh nhau, Hoa Đương cũng minh bạch đạo lý này, không cần phải lộng chút hoa văn lừa gạt chính mình, không có gì ý tứ.

Cho nên Hoa Đương cố ý cường điệu hắn ước chừng có hai mươi vạn dân cư.

Chính là ngươi nói như vậy ngưu bức lại kiêu ngạo, ước chừng hai mươi vạn khẩu người kia thì thế nào?

Ở cái này người Hán chừng hơn một ngàn vạn niên đại, Đào Thương cảm thấy hai mươi vạn khẩu người hoàn toàn không có gì

hảo tự hào.

Bất quá nếu là trong lịch sử tam quốc hậu kỳ, Ngụy Thục Ngô Tam quốc trải qua hơn mười năm lẫn nhau chinh phạt, trung thổ dân cư giảm mạnh mười chi bảy tám, kia hai mươi vạn khẩu người có lẽ còn có thể lấy ra tới nói nói.

Nhưng liền hiện nay trạng huống, người như vậy khẩu còn đảm đương không nổi đại sự.

Đào Thương vuốt cằm, nghi hoặc nói: “Theo ta được biết, Hàn Việt cũng là nam cảnh Bách Việt bên trong đại tộc, toàn bộ tộc đàn giữa, như thế nào sẽ chỉ có hai mươi vạn dân cư?”

Hoa Đương vốn dĩ nói xong cái này con số lúc sau, vẫn là rất đắc ý, nghe Đào Thương như vậy vừa nói, một trương mặt già tức khắc hạ xuống.

Xem ra chính mình hình như là không lừa gạt trụ hắn.

Đào Thương chính trị mẫn cảm độ xác thật rất mạnh, Hoa Đương tưởng ở trước mặt hắn trang cái bức, đáng tiếc không có giả dạng làm, lập tức khiến cho hắn hỏi ra sơ hở.

Trầm mặc một hồi, Hoa Đương mới vừa rồi ngôn nói: “Không dối gạt thái phó, ở Bách Việt chư trong tộc, Hàn Việt vốn dĩ hẳn là xếp hạng dựa trước đại bộ lạc không sai, nhưng bởi vì trăm ngàn năm tới phương nam không ngừng biến động, hơn nữa Cao Tổ thời kỳ, Hoài Nam quốc lập quốc dẫn tới Hàn Việt tộc nam dời, hiện nay ta bộ kỳ thật đã là chia làm tam chi, một vì lão phu sở thống làm càng bộ, nhị vì Giang Đô càng, tam vì trói lâu càng.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nguyên lai là phân gia, bất quá cũng hảo, gia nghiệp quá lớn không hảo chưởng quản, tách ra, mọi người đều có thể lên làm lão đại, lẫn nhau ai cũng không cho ai tìm phiền toái, nhiều bớt lo, nhạc thanh nhàn.”

Hoa Đương nghe vậy da mặt tử trực trừu trừu, ám đạo ngươi nói nhưng thật ra dễ nghe! Từ xưa đến nay, cái nào ngốc tử sẽ cảm thấy chính mình gia nghiệp đại mà đem sản nghiệp phân ra đi?

Đào Thương cùng Hoa Đương cùng nhau tịnh tiến, vừa đi một bên tiếp tục nói: “Kia phân gia lúc sau, Giang Đô càng cùng trói lâu càng cùng ngài quan hệ không hòa thuận sao?”

Hoa Đương dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Kia đảo không phải, mọi người đều là Hàn Việt người, cho dù phân gia, cũng là thủ túc chi tình, quan hệ hảo thật sự!”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Nếu quan hệ không tồi, hoa vương không ngại đem Giang Đô càng cùng trói lâu càng hai vị thủ lĩnh cũng cùng nhau mời tới, cùng đào mỗ gặp một lần, đào mỗ cũng hảo đem ta đại hán triều lập đế tin tức tốt cùng bọn họ nói thượng vừa nói.”

Hoa Đương nghe vậy có chút khó xử nói: “Kỳ thật theo đạo lý, việc này vốn dĩ cũng không khó làm, chỉ là gần nhất trói lâu càng bên kia đi một vị khách quý, cùng với thủ lĩnh ở chung cực thiện, trói lâu vương còn mời Giang Đô Việt Vương cùng đi trước cùng chi tướng sẽ, có cái kia khách quý ở, chỉ sợ bọn họ hai cái lại là tạm thời không có thời gian lại đây cùng đào thái phó gặp gỡ.”

Đào Thương phía sau, vẫn luôn trầm mặc không nói Kỷ Linh nghe vậy, ngưu mi một chọn, cả giận nói: “Cái gì khách quý? Còn sẽ so thái phó càng thêm tôn quý! Kia hai cái ngốc vương chẳng lẽ phân không rõ nặng nhẹ nhanh chậm? Cái nào nặng cái nào nhẹ?”

Đào Thương quay đầu nhẹ nhàng trừng mắt nhìn Kỷ Linh liếc mắt một cái, nói: “Không được nói lung tung.”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Hoa Đương, pha là nghi hoặc nói: “Hoa vương, không biết đi trước Giang Đô càng vị kia khách quý tên gọi là gì? Chính là người Hán, như thế nào sẽ như vậy được đến nhị vương coi trọng?”

Hoa Đương nói: “Người kia, nghe nói chính là Lư Giang Chu thị người, họ Chu danh du tự Công Cẩn, chính là Giang Hoài thanh niên tài tuấn trung, đại đại nổi danh người, đó là Viên Thuật, năm đó cũng hết sức khả năng tưởng chiêu an hắn lý.”

Đào Thương chờ một đám người nghe xong tức khắc sửng sốt.

Chu Du chạy đến nơi đây tới gặp càng người thủ lĩnh làm gì?

Đối bên ta mà nói, này tất nhiên không phải cái gì chuyện tốt.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 603: mời chào Chu Du

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Du chính là Tôn Sách phụ tá đắc lực, càng kiêm này chính là Lư Giang Chu thị người trong, thân phận cùng mưu trí phóng nhãn đương thời, đều không phải kẻ đầu đường xó chợ, người bình thường đối này chỉ có thể cao chiêm ngưỡng ngăn.

Nếu là Tôn Sách tự mình tới phương nam, Đào Thương đều sẽ cảm thấy hắn có thể là tới du lịch, sẽ không đối chính mình sinh ra cái gì ảnh hưởng.

Nhưng hiện giờ lại là Chu Du tới, Đào Thương liền cảm thấy này giữa sự liền yêu cầu cẩn thận nghiền ngẫm.

Chu Du cũng không phải là cái gì bình thường hạng người, hắn nếu là tới rồi bên này, nhất định là có điều đồ.

Bất quá bên này nam nơi, ở hiện giờ thời đại này khai phá thượng không đầy đủ, dân tộc Hán dân cư ở nam cảnh số lượng chiếm so cùng Bách Việt có thể nói là lưỡng lưỡng tương đương, Chu Du tới nơi này có thể đồ một cái gì?

Phỏng chừng đồ vẫn là Bách Việt những người đó đinh.

Cẩn thận cân nhắc cân nhắc, hắn có thể đồ đồ vật liền phi thường hữu hạn, trên cơ bản hẳn là vẫn là muốn nhận hợp lại này đó biên nam chư tộc, sau đó mượn bọn họ lực lượng, dùng để mở rộng thế lực.

Vào Hoa Đương cục đá thành đại trại, Hoa Đương ngay sau đó trí rượu, mở tiệc chiêu đãi Đào Thương cùng với hắn mang đến các vị tướng lãnh.

Mà Đào Thương hai cái tiểu nha hoàn kiều ý cùng Kiều Quân, hiểu chuyện ở bên cạnh phụng dưỡng.

Hai cái xinh đẹp tiểu tỳ nữ lớn lên hết sức đáng chú ý, nhưng thật ra pha lệnh Hoa Đương ghé mắt.

Uống lên mấy cái rượu lúc sau, liền nghe Hoa Đương cười hỏi: “Đào thái phó, ngươi phía sau này hai cái nha đầu, như thế mỹ lệ, chẳng lẽ là nhà của ngươi quyến thiếp thị?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Hoa vương không cần hiểu lầm, này hai cái bất quá là đào mỗ bên người thị tỳ mà thôi, phụ trách chiếu cố đào mỗ ra ngoài tuần du khi sinh hoạt mà thôi, tuyệt phi này nàng.”

Hoa Đương hâm mộ tạp tạp miệng, ám đạo ta cũng chưa nói là cái gì khác a.

Hắn chép chép miệng, nói: “Nga oa ha ha ha! Thái phó thật là hảo phúc khí a, cư nhiên có thể được đến như vậy hai cái xinh đẹp thị nữ hầu hạ, thật sự là diễm phúc không cạn, lão phu thật là hâm mộ khẩn.”

Hứa đại tuổi tác, thượng tự còn không chịu thua…… Còn hâm mộ?

Đào Thương khiêm tốn nói: “Bất quá là hai cái bình thường tỳ nữ mà thôi, hoa vương quá khen…… Đúng rồi, không biết kia Chu Du lần này đi trước Giang Đô càng thấy Giang Đô thủ lĩnh, dưới trướng mang theo nhiều ít đi theo binh mã?”

Hoa Đương loát trắng bóng chòm râu, nói: “Này bên người đi theo binh mã nhưng thật ra không ít, hiện nay toàn đóng quân ở Giang Đô càng sở cư biên cảnh, nghe nói có vạn dư tinh nhuệ.”

Đào Thương thầm than khẩu khí —— quả nhiên.

Hắn vừa mới linh quang chợt lóe, muốn thừa cơ hội này đi đem Chu Du trảo hồi Nam Xương thành, bất quá chiếu cái này tình huống

xem ra, Tôn Sách đối Chu Du an nguy rất là coi trọng, bởi vậy hắn muốn làm chút không địa đạo sự xem ra là không được.

Bất quá cho dù đối phương không có phòng bị, trước mắt cái này mấu chốt cũng không thể dễ dàng ra tay, rốt cuộc Tôn Sách hiện nay ở trên danh nghĩa thuộc về chính mình đồng minh, giúp đỡ hắn kiềm chế Lưu biểu thế lực.

Mà phương bắc Viên Thiệu cùng Kinh Châu ngụy triều tam Lưu thế lực, hiện nay đều là chính mình địch nhân, giờ này khắc này, nếu là bởi vì một cái Chu Du lại đắc tội Tôn Sách, tuyệt phi thượng sách.

Huống hồ sang năm thiên tử Lưu Hi liền phải đăng cơ, lúc này nếu là làm này đó không bổn phận sự, đối tân hoàng ở trong thiên hạ danh dự bị hao tổn, đến lúc đó thực dễ dàng bị Kinh Châu chính trị đối thủ nhóm làm lý do đả kích, hơi có chút mất nhiều hơn được cảm giác.

Nếu không thể đối Chu Du bản nhân xuống tay, vậy nghĩ cách ngăn cản hắn đối Bách Việt chư tộc duy trì mưu hoa, ít nhất không thể làm hắn ở chính mình mí mắt phía dưới, đem Bách Việt chư tộc tranh thủ qua đi.

Nghĩ vậy, Đào Thương ngẩng đầu lên, đem kia trản rượu một ngưỡng mà tẫn: “Nếu trước mắt Hàn Việt mặt khác hai vị thủ lĩnh toàn cùng Chu Du ở bên nhau, kia đào mỗ không ngại liền thấu cái náo nhiệt, không biết hoa vương hay không nguyện ý dẫn đường, vì đào mỗ làm cái này dẫn tiến người.”

Hoa vương nhưng thật ra không có gì phản đối, ngược lại là Đào Ứng vừa nghe lời này có điểm hoảng loạn.

“Đại ca, kia Chu Du hiện tại cùng kia hai cái Hàn Việt thủ lĩnh đánh lửa nóng, chúng ta liền như vậy qua đi…… Hảo sao?”

Đào Thương nghe vậy hơi hơi mỉm cười, nói: “Có cái gì không tốt, đừng quên, chúng ta cùng Tôn Sách chính là đồng minh, đã có đồng

minh chi nghị, đại gia tất cả đều đến đây, có thể nào sẽ không thượng một mặt?”

……

Ngày thứ hai, Đào Thương chờ một chúng cầm đầu người, liền ở Hoa Đương dẫn dắt hạ, đi trước Giang Đô càng bộ lạc chỗ ở.

Mà Đào Thương chính là Đông Nam lãnh tụ, uy danh hiển hách, hắn tự mình đến phóng, Giang Đô Việt Vương cùng cũng là cùng đi bái phỏng trói lâu Việt Vương tự nhiên không thể không coi trọng.

Bọn họ ngay sau đó cùng đến trăm dặm nơi ngoại, cùng nghênh đón Đào Thương.

Giang Đô Việt Vương tên là ngoặc hình chữ "ỉ", trói lâu Việt Vương tắc kêu trăm dặm thượng, hai người nhìn thấy Đào Thương lúc sau, đều phi thường khách khí, sôi nổi chào hỏi, cũng tỏ vẻ nguyện ý thần phục với Đào Thương phụ tá ấu chủ sắp thành lập tân triều.

Mà Đào Thương ở đối hai vị Bách Việt thủ lĩnh tỏ vẻ một phen an ủi, cũng tỏ vẻ hỏi han ân cần lúc sau, hắn ánh mắt ngay sau đó chuyển hướng về phía hai người bên cạnh một người khác trên người.

Liền ở hai vị Việt Vương bên người cách đó không xa, đứng một vị anh tuấn tiêu sái, tuấn lãng giống như thái dương giống nhau, tuấn tiếu cơ hồ làm người không mở ra được đôi mắt.

Đào Thương tuy rằng cùng Chu Du chưa từng trực tiếp gặp mặt, nhưng vẫn là liếc mắt một cái liền đem hắn nhận ra tới.

Như thế soái khí, soái làm Đào Thương bản thân đều cảm giác tự biết xấu hổ nam tử, phóng nhãn thiên hạ, cũng thực sự là không nhiều lắm.

“Mạt tướng Chu Du, bái kiến thái phó.” Chu Du cười khanh khách đối với Đào Thương làm thi lễ.

Hắn trong lòng cực kỳ tự tin, rốt cuộc hắn chủ tử Tôn Sách hiện tại là Đào Thương minh hữu, mà Đào Thương trước mắt sắp lập đế, cho dù đối chính mình đại biểu Tôn Sách nam hạ hội kiến Bách Việt chư tộc sự tình không cao hứng.

Liền tính là Đào Thương lại lợi hại, hắn nhân sợ tình thế, cũng không dám lấy hắn thế nào.

Không thể không nói, Chu Du này một đánh cuộc xem như đánh cuộc chính xác một nửa.

Đào Thương ở bên ngoài xác thật là không dám lấy hắn thế nào.

“Lâu nghe Công Cẩn đại danh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là người trung hào kiệt, đặc biệt là này phúc bộ dạng, quả nhiên là cùng đồn đãi trung giống nhau, phi bình thường có thể so…… Quá mẹ nó tuấn.”

Chu Du liền nói: “Không dám, không dám. Thái phó quá khen.”

Đào Thương tiếp tục hỏi hắn nói: “Công Cẩn không theo nhà ngươi tôn lang ở Lư Giang trị quân, chạy đến này nam cảnh nơi làm cái gì tới? Tới sưu tầm phong tục?”

Chu Du không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói: “Phụng Bá Phù huynh chi mệnh, đặc tới nam cảnh tuần tra, không có ý khác.”

Đào Thương ám đạo năm đó ta tuy rằng đem Dự Chương quận một ít thành trì mượn cho các ngươi, nhưng bất quá là cho các ngươi dùng để củng cố tự thân, năm đó Lữ Bố cùng Tôn Sách hỏi ta mượn thành trì thời điểm, cũng nói là vì có thể binh tướng mã thông qua cống châu thấm vào đến Nam Hải quận cùng thương ngô quận nơi!

Nhưng ta lại chưa từng làm cho bọn họ tới liên hợp Bách Việt.

Chu Du như thế hành vi, lại là đi quá giới hạn, chính mình lúc này đây không thiếu được phải cho hắn sử dụng một ít thủ đoạn.

Làm chúng ta chu đại đô đốc trường điểm trí nhớ.

“Thì ra là thế, cũng hảo, cũng hảo! Dụng tâm lương khổ, thật đúng là làm khó Bá Phù cùng Công Cẩn…… Đào mỗ hôm nay vừa thấy Công Cẩn, quả nhiên là ứng xong xuôi thế anh kiệt mấy chữ, thật nên uống cạn một chén lớn, chúng ta hôm nay không ngại liền mượn câu vương vương trại, hảo hảo uống hắn một hồi, như thế nào?”

Hàn Việt ba vị Việt Vương sôi nổi nói tốt.

Kết quả là, một đám người chờ ngay sau đó vào Giang Đô càng bộ, cũng ở ngoặc hình chữ " chiêu đãi hạ, ở lều trại nội đại bãi yến hội, lẫn nhau hô quát.

Yến hội phía trên, Đào Thương nhưng thật ra không có tự giữ cái giá, mà là nhiều lần thường xuyên kính rượu, cũng đối Chu Du đại giai bao tán.

Đối với Đào Thương biểu hiện như vậy, Chu Du trong lòng nhưng thật ra cảm thấy kinh ngạc.

Chính mình đại thứ thứ chạy tới đào hắn góc tường, hắn cư nhiên không tức giận?

Nếu Đào Thương tiểu tử này không phải trang, kia hắn lòng dạ nhưng thật ra thực rộng lớn a, cùng người khác bất đồng.

Chính âm thầm cân nhắc gian, đột nhiên thấy Đào Thương xa xa hướng về phía Chu Du kính rượu, Chu Du không dám chậm trễ, vội vàng cử tước đáp lễ.

“Công Cẩn chính là đương thời đại tài, đào mỗ cực kính ngưỡng chi, trước mắt đào mỗ đỡ bảo thiên tử, triều đình ở Nam Xương tân lập, đúng là khuyết thiếu Công Cẩn như vậy ưu tú nhân tài! Không biết Công Cẩn có bằng lòng hay không ứng triều đình mộ binh, vào triều phụ tá thiên tử, đào mỗ nguyện bái lấy Xa Kỵ tướng quân chi vị, lấy sư đãi chi, lắng nghe lời dạy dỗ.”

Bao gồm Đào Ứng ở bên trong mọi người nghe xong lời này, đều không khỏi kinh hãi, không thể tưởng được Đào Thương đối đãi Chu Du thế nhưng như thế tha thiết, xem ra này Chu Du thật sự là một nhân tài.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 604: tâm cơ kỹ nữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương lấy Xa Kỵ tướng quân chi vị mời chào Chu Du, lệnh ở đây mọi người đều bị động dung, đối vị này tuổi còn trẻ Chu Công Cẩn, càng là xem trọng vài phần.

Phải biết rằng, hiện tại Chu Du chính là không có trong lịch sử Xích Bích chi chiến quang hoàn chiến tích, hắn hiện nay gần là Tôn Sách một cái kết bái huynh đệ mà thôi, thả trên người cũng không bao lớn thành tựu, muốn nói nhất nổi danh —— nhiều lắm chính là hắn Lư Giang Chu thị tên tuổi nghe còn rất hù người mà thôi.

Đối với một nhân vật như vậy, danh chấn thiên hạ đào thái phó cư nhiên làm trò mọi người mặt tự mình mời chào, cũng hứa hẹn lấy địa vị cao, chỉ dựa vào điểm này tới xem, Đào Thương có thể nói là cực độ coi trọng Chu Du.

Loại này hành động đối với Đào Thương tới nói, nhiều năm qua ít có.

Chu Du nghe xong Đào Thương mời chào, trong lòng cũng là cực kỳ kinh ngạc.

Hắn hồn nhiên không nghĩ tới, trừ bỏ chính mình huynh trưởng Tôn Bá Phù ở ngoài, đương thời cư nhiên còn có thể có một người khác đối chính mình như vậy coi trọng.

Hơn nữa tuổi cùng Bá Phù giống nhau tuổi trẻ, nhưng cơ nghiệp cũng đã là làm thật lớn, so Bá Phù không biết cường ra nhiều ít.

Muốn nói Chu Du trong lòng một chút cũng không tâm động, đó là không có khả năng.

Rốt cuộc người hướng chỗ cao đi, mấy năm nay đi theo Tôn Sách, tuy rằng có một ít thành tựu, nhưng bị kẹp ở Đào Thương cùng Lưu biểu hai đại thế lực chi gian, Tôn Sách thế lực muốn phát triển lên cũng là cực độ cố hết sức, nếu như không phải như vậy, Chu Du cũng sẽ không mạo đắc tội Đào Thương nguy hiểm, tiến đến Dự Chương nam cảnh du thuyết này đó Bách Việt thế lực.

Nhưng dụ hoặc về dụ hoặc, Chu Du cùng Tôn Sách cảm tình rốt cuộc vẫn là tương đương thâm hậu, thâm hậu đến tình trạng gì? Hãy còn thắng Nhan Lương cùng Văn Sửu.

Dù cho có Đào Thương như vậy xí nghiệp lớn CEO lấy lương cao đào hắn góc tường, hắn cũng chỉ có thể nỗ lực ngăn cản trụ trong lòng dụ hoặc.

Không thể thực xin lỗi cảm tình.

Chu Du trong lòng âm thầm tiếc hận, hắn đứng lên, đối với Đào Thương chắp tay nói: “Đa tạ thái phó như thế thịnh tình, chỉ là Chu Du tài học nông cạn, bản lĩnh lơ lỏng, không có năng lực phụ tá bệ hạ, vào triều chỉ sợ cũng là có thất nhà Hán thể thống, mong rằng thái phó nhiều hơn thứ lỗi tắc cái.”

Đào Thương nghe vậy, không khỏi tiếc hận thở dài khẩu khí, dùng tay một phách án kỉ nói: “Đáng giận trời xanh làm đào mỗ vãn nhận thức Công Cẩn mấy năm, lỡ mất dịp tốt, thật là bình sinh chi ăn năn cũng…… Đều đừng khuyên ta, ta muốn khóc.”

Vẻ mặt của hắn hiện cực kỳ bi thương, cố làm ra vẻ tới rồi nhất định cảnh giới, luận cập diễn kịch, ở thời đại này, Đào Thương không dám nói chính mình thiên hạ vô địch, nhưng ít ra là gặp người liền có một trận chiến chi lực.

Trong mắt có vài phần che phủ nước mắt sương mù, biểu tình thượng lại làm ra vài phần khó xá khó ly do dự chi sắc, một bộ ngẩng đầu nhìn trời do dự biểu tình, vừa không đột ngột, cũng không làm ra vẻ.

Tuy là Chu Du bực này nhân tinh, cũng không khỏi chân tướng tin.

Đào Thương người này, khác tạm thời bất luận…… Này song áp phích vẫn là thực sắc bén!

Tuệ nhãn thức mới, lập tức liền nhìn ra chính mình phi kẻ đầu đường xó chợ, tình ý chân thành mời chào chính mình, đáng tiếc chính mình chung quy chỉ có thể cùng hắn lỡ mất dịp tốt.

Khó trách lấy hắn thế lực cùng thân phận, đối chính mình lần này tùy tiện tiến đến nam cảnh lén gặp gỡ Bách Việt sự chút nào không phản cảm, nguyên lai hắn không phải đối chuyện này không phản cảm…… Hắn là bởi vì thích ta Chu Du người này, cho nên mới có thể đủ nhẫn nại.

Cái gì kêu cầu tài như khát, này là được.

Nếu là không có Tôn Bá Phù, Chu Du cảm giác chính mình nhất định sẽ bị Đào Thương cảm động nạp đầu liền bái, không kềm chế được.

Bất quá, nếu Đào Thương đối chính mình như thế coi trọng…… Chính mình cũng vừa lúc nương hắn xem trọng chính mình cơ hội này, thừa cơ ở nam cảnh nơi nhiều hơn du thuyết Bách Việt cùng Bá Phù giao hảo!

Chu Du loại này ý tưởng, đặt ở đời sau, đó chính là thuần thuần tâm cơ kỹ nữ.

Nhưng thấy hắn đứng dậy, hướng về phía Đào Thương thật sâu nhất bái, nói: “Du tuy rằng không thể vào triều phụng dưỡng thiên tử, phụ trợ thái phó, nhưng ở Bá Phù huynh thủ hạ giống nhau có thể tương trợ thái phó, đỡ bảo nhà Hán.”

Đào Thương duỗi tay xoa xoa vừa mới bởi vì diễn kịch mà chảy ra nước mắt, nói: “Công Cẩn lời này ý gì cũng?”

Chu Du cung cung kính kính nói: “Du cùng Bá Phù huynh, toàn nguyện lấy thái phó như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, vì nhà Hán hiệu khuyển mã chi lao, tiếc rằng thiên hạ nhiễu nhương, tứ phương hung ngoan cũng khởi, Bá Phù huynh thực lực vô dụng, hiện nay quả thật hữu tâm vô lực, du lúc này đây đi trước phương nam, chính là vì việc này mà đến, du tưởng thế thái phó đại Bá Phù huynh kết hảo Bách Việt chư bộ, đãi thời cơ chín mùi, liền nam hạ quá cảnh, nhắm thẳng Nam Hải quận cùng thương ngô quận mà đi, đãi bắt lấy hai quận lúc sau, lại tiến quân Quế Dương quận, vì thái phó đỉnh định phương nam.”

Đào Thương một bên nghe, một bên dùng sức gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng.

Nhưng trên mặt tuy rằng là một bộ thưởng thức chi sắc, nhưng Đào Thương trong lòng kỳ thật lại đem Chu gia tổ tông mười tám đại từng cái thăm hỏi một lần.

Lời trong lời ngoài, nói so xướng còn dễ nghe, vòng tới vòng lui, còn chỉnh thành là tất cả đều vì ta suy nghĩ?

Thật giả…… Dối trá!

Đào Thương trên mặt cảm khái, lộ ra một bộ cảm động chi sắc: “Bá Phù cùng Công Cẩn, thật là là đương thời lương thần a, thiên tử nghe nhữ hai người như vậy trung tâm, tất cảm thấy an ủi…… Cũng thế, ngươi liền cứ việc ở nam cảnh làm chuyện của ngươi, quay đầu lại có cái gì phiền toái hoặc là không thuận, liền dùng đào mỗ danh hào! Hoặc là trực tiếp tìm ta, đào mỗ tự nhiên thế ngươi bãi bình.”

Chu Du nghe Đào Thương như thế rộng thoáng, tuy rằng biết lấy hắn tâm tính, quả quyết sẽ không thật sự giúp chính mình vội, nhưng chỉ cần hắn không đáng ngăn trở, đối chính mình mà nói chính là lớn nhất bảo đảm.

Chu Du cũng lộ ra một bộ cảm động chi sắc, trong mắt bất tri bất giác cũng phiếm thượng hai điểm lệ quang.

“Thái phó như thế cao thượng, chân quân tử cũng! Ta ở Lư Giang là lúc, liền thường nghe Bá Phù huynh nói lên quá hắn cùng thái phó chi gian chuyện xưa, Bá Phù huynh đối thái phó có thể nói là cực kỳ kính trọng, ở trong lòng hắn, thái phó liền giống như thân huynh đệ giống nhau.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Nói ra thật xấu hổ, kỳ thật năm đó ta cùng Tôn Văn Đài cùng nhau chơi thời điểm, Bá Phù chỉ có thể xem như ta cháu trai bối, khi đó ta còn quản hắn kêu hiền chất đâu…… Sau lại ta xem hắn da mặt không nhịn được, mới sửa đương hắn đào đại huynh.”

Chu Du: “……”

Mắt thấy hai người nói như thế “Hợp lại càng tăng thêm sức mạnh”, Giang Đô càng thủ lĩnh ngoặc hình chữ " không khỏi thoải mái cười to, nói: “Lâu nghe đào thái phó chính là đương thời hào kiệt, Chu Công Cẩn chính là độ lượng rộng rãi chi sĩ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giả, ta chờ có thể cùng hai vị kết giao, cũng có thể phụng dưỡng thiên tử, quả thật thiên đại chi hạnh cũng.”

Mọi người nghe vậy, đến lúc đó thoải mái mà cười.

Chu Du vỗ tay nói: “Thái phó trí tuệ trống trải, thực sự là lệnh người bội phục, du hôm nay cao hứng, nguyện tấu lấy một khúc Trường Hà Ngâm, lấy biểu tượng kính chi tình.”

Đào Thương cười nói: “Kính đã lâu Công Cẩn cầm nghệ đương thời có một không hai, Trường Hà Ngâm càng là ngươi độc môn tác phẩm xuất sắc, hôm nay có thể nghe này cao khúc, thật là đào mỗ phúc khí, vậy thỉnh Công Cẩn bắt đầu đi.”

Chu Du liền nói không dám, ngay sau đó sai người đem chính mình cầm dọn đi lên, sau đó tiện lợi mọi người mặt đạn đem lên.

Hắn tiếng đàn cực kỳ tuyệt đẹp, nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy giống như âm thanh của tự nhiên cùng với ở bên tai giống nhau, làm người nghe chi cả người sảng khoái, phảng phất có một cổ thanh

tuyền theo lỗ tai, hướng về trong đầu cùng trong thân thể sáng ngời lưu động.

Đào Thương tuy rằng cũng không phải thực hiểu âm luật, nhưng cũng có thể nghe ra tới Chu Du khúc rất khó, nếu là không có khúc phổ, người bình thường quyết định là bắt chước không ra.

Đào Thương nhìn chung quanh bốn phía một vòng, phát hiện một cái thú vị vấn đề.

Đừng nhìn kia vài vị Hàn Việt tộc thủ lĩnh đều không phải là xuất từ trung thổ, nhưng xem này biểu tình, một đám lại cũng là tinh thông âm luật hạng người, trong tay bọn họ chụp đánh tiết tấu rất là đúng chỗ, com so với đại đa số Trung Nguyên nhân đều là chỉ có hơn chứ không kém.

Trái lại đi theo Đào Thương cùng tiến đến Kỷ Linh, Tang Bá, Hạ Tề, Đổng Tập, Phan Chương chờ võ tướng, cũng là làm bộ làm tịch đi theo vỗ tay ứng hòa, nhưng thực đáng tiếc, bọn họ bàn tay trung lên xuống đại biểu bọn họ văn hóa trình độ…… Một cái tám chụp đều không có chụp ở điểm thượng.

Liền ở ngay lúc này, lều trại mành bị mở ra, bưng mật thủy kiều ý cùng Kiều Quân hai huynh muội cười khanh khách đi vào lều trại nội.

Kiều Quân bưng mật thủy cũng là nhảy nhót, nàng cười hì hì đi tới Đào Thương trước mặt, đem mật thủy ngã xuống nàng chén rượu, cười khanh khách nói: “Thái phó ca ca! Mau uống điểm mật thuỷ phân giải rượu, này thâm sơn cùng cốc, muốn tìm chút mật thủy nhưng không dễ dàng, ta cùng tỷ tỷ phí thật lớn kính đâu! Quay đầu lại ngươi như thế nào ban thưởng chúng ta hai cái?”

Chu Du chính đạn khúc, nghe vậy không khỏi quay đầu đi.

Vừa nhìn thấy Kiều Quân, Chu Du hai con mắt tức khắc thẳng, trong tay cầm cũng rối loạn một tấc vuông, trong lúc nhất thời phát ra không phù hợp khúc quy luật quái tiếng vang.

Này thiên hạ, cư nhiên sẽ có bực này mỹ mạo nữ tử!

Thật là thần tiên người trong a!

Chu Du nhìn đến Kiều Quân biểu hiện cùng biểu tình, không hề để sót tất cả đều dừng ở Đào Thương trong mắt.

Hắn khóe miệng tức khắc treo lên một tia mỉm cười.

Kiều Quân đột nhiên nghe được tiếng đàn xuất hiện lệch lạc sai lầm, quay đầu đi nhìn về phía Chu Du, vừa thấy Chu Du thẳng lăng lăng nhìn chính mình, chảy nước dãi đều phải chảy ra bộ dáng, không khỏi mày nhăn lại.

“Thái phó ca ca, người kia là ai? Vì cái gì như vậy khủng bố nhìn chằm chằm ta? Quái khiếp đến hoảng.” Kiều Quân thấp giọng dò hỏi Đào Thương nói.

Đào Thương nhẹ nhàng đem đầu dựa qua đi, ở nàng bên tai nói: “Hắn như vậy nhìn ngươi, là bởi vì hắn cùng năm đó Tào Tháo giống nhau, tưởng cùng ngươi trên giường té ngã ngã, thực huyết tinh cái loại này nga.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 605: đêm khuya sẽ muội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiều Quân nghe xong lời này, nhìn hướng Chu Du trong ánh mắt, tức khắc có vài phần chán ghét chi tình.

Tào Tháo ở lúc trước cùng Đào Thương tác muốn nhị kiều thời điểm, Kiều Quân tuổi tác còn có chút quá tiểu, đối nam nữ việc không lắm hiểu rõ, bởi vậy đối Đào Thương trong miệng cái gọi là "Té ngã ngã" rốt cuộc là cái cái gì trò chơi, lý giải cũng không phải như vậy thấu triệt.

Nói trắng ra là, chính là nghe cái nhạc a.

Lúc ấy quá cảnh dời, theo Kiều Quân tuổi càng lớn, hơn nữa này ở Đào phủ trung cùng mặt khác thị tỳ nữ quyến ngày thường tiến hành giao lưu, khiến nàng dần dần minh bạch này giữa chân tướng, cũng đối Tào Tháo năm đó cái loại này ý đồ dã man khinh bạc hành động khịt mũi coi thường, ôm lấy cực kỳ khinh bỉ thái độ.

Họ Tào chính là Đại Ngưu manh.

Hiện giờ nghe xong Đào Thương nói, Kiều Quân theo bản năng đem Chu Du cũng về tới rồi cùng Tào Tháo một loại sắc quỷ bên trong, hơn nữa cho hắn định vị, có thể nói là từng có chi mà không kịp.

Làm trò nhân gia mặt, liền như vậy thẳng lăng lăng chơi lưu manh, uổng phí hắn kia phó xinh đẹp diện mạo.

Kiều Quân lạnh lùng một hừ, cao ngạo giơ lên đầu, nhìn đều không hề nhìn Chu Du liếc mắt một cái, sau đó liền cùng kiều ý cùng nhau, ở Đào Thương ý bảo hạ đi ra vương trướng.

Kiều Quân xuất hiện, lệnh Chu Du trong lúc nhất thời cầm lòng không đậu, hắn cảm xúc xuất hiện rõ ràng dao động, trong lúc nhất thời, trong tay hắn vừa mới còn lệnh người nghe cảm khái kinh ngạc cảm thán Trường Hà Ngâm khúc liên tiếp xuất hiện sai lầm, một cái lại một cái cổ quái âm điệu từ Chu Du trong tay sinh ra, truyền vào ở đây mọi người lỗ tai, làm bọn hắn đều liên tiếp nhíu mày.

Không bao lâu, Chu Du một khúc đạn xong, pha là có chút chật vật hướng mọi người xin lỗi, nói là chính mình hôm nay trạng thái không tốt, thân thể không khoẻ, cho nên thủ hạ khúc đạn không phải thực thuận, làm ở đây chư công chê cười chê cười.

Mọi người đều là cười ha hả tỏ vẻ không ngại sự, khó chịu liền nghỉ ngơi nhiều, rốt cuộc Trường Hà Ngâm khúc phổ gian nan, đương thời người trong trừ bỏ Chu Du ở ngoài, chỉ sợ là không ai có thể đạn hoàn toàn.

Ngoài miệng tuy rằng là nói như vậy, nhưng đại gia trong lòng trên thực tế lại là sôi nổi đối Chu Du tỏ vẻ miệt thị.

Nguyên lai cái gọi là Giang Nam cầm khúc đại gia, cũng bất quá là như thế mà thôi, trình độ như vậy hữu hạn, đem một đầu hảo hảo khúc đạn hi toái.

Đương nhiên, Trường Hà Ngâm chính là thần khúc, gian nan khó hiểu, âm luật phức tạp hay thay đổi, rất là khó đạn, nhưng này khúc dù sao cũng là Chu Du sáng chế, chẳng lẽ chính mình đạn chính mình sáng tác khúc, còn sẽ có cái gì chướng ngại?

Xem ra, hoặc là chính là giống như Chu Du theo như lời, hắn hôm nay xác thật thân thể không khoẻ, hoặc là chính là Trường Hà Ngâm quá khó đạn, lại không có lẽ chính là hắn bản nhân chính là cái lừa đời lấy tiếng hạng người.

……

Yến hội thôi, Giang Đô Việt Vương ngoặc hình chữ ⁇ ngay sau đó an bài chỗ ở, thỉnh Đào Thương đám người đi trước an cư nghỉ chân.

Đào Thương hôm nay uống không ít, thoáng có điểm thượng men say, ngoặc hình chữ "ỉ" cho hắn an bài chính là một cái có chứa tiểu rào tre nhà gỗ sân, tuy rằng nhìn đơn sơ một ít, nhưng còn tính sạch sẽ thoải mái.

Đào Thương vừa mới nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi, lại thấy Bùi Tiền đi đến.

“Thái phó, Chu Du ở bên ngoài, muốn thấy ngài.”

Đào Thương nghe vậy một kỳ: “Chu Du? Hắn không quay về ngủ, chạy ta này tới làm gì…… Chẳng lẽ là mưu đồ gây rối?”

Bùi Tiền nghe vậy có chút khẩn trương: “Mưu đồ gây rối? Chu Du người này như vậy tâm hắc sao? Muốn hay không mạt tướng đuổi đi hắn trở về?”

Đào Thương xoa xoa huyệt Thái Dương, từ trên giường ngồi dậy tới, đối Bùi Tiền cười nói: “Đảo cũng không ngại sự, làm hắn vào đi, ta nhìn xem gia hỏa này lại muốn cùng ta chơi cái gì tâm nhãn?”

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi, Đào Thương đứng dậy dùng nước trong giặt sạch một phen mặt, sau đó ngồi nghiêm chỉnh, chờ đợi đối mặt Chu Du.

Rốt cuộc đối thủ là trong lịch sử Đông Ngô đại đô đốc, 72 danh tướng chi nhất, không làm tốt tinh tế chuẩn bị là không được.

Không bao lâu, Chu Du ở Bùi Tiền dẫn dắt hạ đi đến, hắn cung kính hướng Đào Thương thi lễ, dò hỏi: “Thái phó đây là tính toán nghỉ ngơi?”

Đào Thương nhẹ nhàng khoát tay, nói: “Vốn là tính toán ngủ, nhưng nếu Công Cẩn còn có nhã hứng, đào mỗ tương bồi một chút thì đã sao đâu? Công Cẩn là vừa mới không uống đủ, muốn tìm đào mỗ bổ một đốn ăn khuya?”

Chu Du vội vàng xua tay nói: “Cũng không phải, cũng không phải, cái kia…… Du đều không phải là là tiến đến tìm thái phó uống rượu ăn khuya…… Mà là, tưởng hướng thái phó hỏi thăm một người.”

Đào Thương lông mày nhanh chóng một chọn, sau đó kỳ quái vuốt mũi tử: “Có ý tứ gì?”

Chu Du mọi nơi tả hữu nhìn xem, nói: “Vừa rồi ở trong bữa tiệc cái kia nữ tử, là thái phó người nào?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, nói: “Cái nào nữ tử?”

“Chính là……” Chu Du không tay khoa tay múa chân, trên mặt lộ ra một tia hồng nhuận: “Chính là cái kia, cái kia…… Lớn lên rất có đặc điểm cô nương.”

“Lớn lên rất có đặc điểm cô nương.” Đào Thương trầm tư một chút, bừng tỉnh nói: “Đó là ta muội tử! Như thế nào, Công Cẩn ngươi đối hắn cảm thấy hứng thú?”

Chu Du sắc mặt đỏ bừng, thấp giọng nói: “Nguyên lai là thái phó muội tử, cái này…… Hứng thú đảo cũng là chưa nói tới, chính là pha giác mới lạ cũng.”

Đào Thương cười ha hả nói: “Lại cũng khó trách, lúc trước ta mới vừa nhận thức nàng thời điểm, cũng cảm thấy nàng rất mới lạ.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương quay đầu đối Bùi Tiền nói: “Đi đem ta muội tử tìm tới, liền nói đương thời nho tướng Chu Công Cẩn muốn cùng nàng nhận thức nhận thức.”

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi.

Chu Du vừa nghe lời này, tức khắc kích động đầy mặt đỏ bừng, hắn đối với Đào Thương liên tục chắp tay, nói: “Thái phó, này, này…… Ngài quá khách khí! Này như thế nào không biết xấu hổ đâu, này hơn phân nửa đêm, đem nhân gia cô nương từ trên giường tiếp đón lên, nhiều không tốt.”

Đào Thương vẫy vẫy tay, cười nói: “Ta muội tử người nọ thực trượng nghĩa, làm người cũng thực hiền hoà…… Bất quá ta liền sợ ta đệ quay đầu lại không cao hứng.”

“Ngươi đệ?” Chu Du vừa nghe lời này có chút phát ngốc.

Ta tìm ngươi muội, cùng ngươi đệ có quan hệ gì?

Liền ở ngay lúc này, cửa gỗ đột nhiên khai.

Bùi Tiền khi trước mà nhập, mà đi theo hắn phía sau —— đúng là dáng người cường tráng, khuôn mặt đáy nồi, một thân cơ bắp to lớn mười phần Hoa Đương nữ nhi, cũng là Đào Ứng phu nhân, hoa nhi.

Hoa nhi ở Hàn Việt, có thể nói là đệ nhất nữ mãnh tướng, chính là nam cũng địch hắn bất quá, năm đó nàng đi cùng Đào Thương chinh phạt Viên Thuật, từng lập không nhỏ công lao.

Đặc biệt là nàng ma tính tiếng cười, vẫn luôn đều lệnh sở hữu gặp qua hắn nam tử lần cảm vô giải.

“Ô oa ha ha ha ha ha ~!”

Hoa nhi tiến phòng, trực tiếp liền tới rồi một trận sang sảng cười to, xem như đi thẳng vào vấn đề.

Đào Thương cùng Bùi Tiền nhưng thật ra còn hảo, nhiều ít đã thói quen.

Nhưng Chu Du lại trước nay không có gần gũi hưởng thụ quá như vậy trực tiếp sư rống công đãi ngộ, lập tức một cái thương lương, về phía sau một ngưỡng, trực tiếp từ mềm sụp thượng ngã quỵ, thiếu chút nữa không bị chấn chết ngất qua đi.

Này cười cũng quá mẹ nó khiếp người.

Chu Du sắc mặt trắng bệch quay đầu, hỏi đào nói: “Quá, thái phó, vị này chính là?”

Còn không đợi Đào Thương trả lời, liền nghe hoa nhi đối Đào Thương sang sảng nói: “Đại ca, ngươi nói là cái nào muốn tìm nô gia?”

Chu Du nghe xong lời này, một ngụm lão huyết thiếu chút nữa không phun ra tới.

“Nàng, nàng chính là ngươi muội?”

Đào Thương dùng sức gật gật đầu, nói: “Nàng là ta đệ muội, nói là ta muội cũng không tật xấu.”

Hoa nhi nghi hoặc nói: “Đại ca, Bùi Tiền nói ngươi này có vị nho nhã chi sĩ, muốn sẽ ta?”

Đào Thương gật gật đầu, sau đó giơ tay một lóng tay Chu Du: “Không sai, chính là hắn, Tôn Sách huynh đệ kết nghĩa, Chu Du…… Muội a! Hắn nói hắn cảm thấy ngươi rất đặc biệt, cố ý tới đây nhận thức nhận thức ngươi, ngươi một hồi hảo hảo chiêu đãi chiêu đãi hắn.”

Hoa nhi quay đầu, trên dưới đánh giá cẩn thận Chu Du sau một lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Ô oa ha ha ha ha ~! Nhận thức nhận thức có thể, bất quá ta trước đó thuyết minh, không thể có ý tưởng không an phận, thiếp thân chính là có phu quân.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 606: khúc phổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giờ này khắc này, Chu Du tâm, phảng phất đều phải nát,

Đào đại ca, làm ơn ta nói không phải cái này muội muội được không.

Mắt thấy Chu Du trên mặt lúc đỏ lúc trắng, lập loè không chừng thần sắc, Đào Thương mới vừa rồi tỉnh ngộ.

Hắn tự giác đứng dậy, đối hai người nói: “Các ngươi hai cái chậm rãi liêu, đào mỗ đi trước lảng tránh.”

“Thái phó không thể!” Chu Du vội vàng đứng dậy, một phen túm chặt Đào Thương tay áo, trong mắt làm như đều phải ánh thượng nước mắt: “Thái phó không thể bỏ ta mà đi cũng, du, du sợ hãi.”

Đào Thương nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hắn, nói: “Công Cẩn tối nay tới đây, còn không phải là vì một hồi ngô muội sao? Hiện giờ nàng người đã ở chỗ này, đào mỗ tránh một chút ngại vì ngươi sáng tạo cơ hội tốt, ngươi như thế nào lại còn như vậy làm ra vẻ?”

Chu Du miệng mấp máy sau một lúc lâu, thật lâu sau lúc sau mới vừa rồi nhảy ra một câu: “Ta sợ ngươi đệ không cao hứng.”

Hoa nhi qua lại nhìn hai người.

Nàng một hồi xem Đào Thương, một hồi xem Chu Du, rốt cuộc nhịn không được nói: “Ô oa ha ha, huynh trưởng, các ngươi đem thiếp thân tìm tới rốt cuộc cái gọi là chuyện gì? Nếu là không có gì quan trọng sự, thiếp thân liền đi trước đi trở về, ta phu quân tối nay uống nhiều mấy cái, cần phải có người chiếu cố, thiếp thân liền không cùng các ngươi tại đây hồ nháo.”

Dứt lời, xoay người hướng về ngoài cửa đi đến.

Đào Thương bất mãn quay đầu nhìn về phía Chu Du: “Muốn gặp ta muội người là ngươi, thấy ta muội không nói lễ nghĩa người cũng là ngươi, Công Cẩn, ngươi rốt cuộc là tưởng nháo loại nào?”

Chu Du mặt lập tức biến đỏ bừng.

Đào Thương lời này thực sự là có điểm trát tâm.

Nhưng hắn chung quy là độ lượng rộng rãi phi thường hạng người, hơn nữa có một số việc xác thật là chính mình không có nói rõ ràng, khó trách Đào Thương sẽ sinh ra hiểu lầm.

Nhưng mờ mờ ảo ảo bên trong, Chu Du tổng cảm giác Đào Thương hoặc nhiều hoặc ít vẫn là mang điểm cố ý cảm giác.

Đáng tiếc chính là, hắn không có chứng cứ rõ ràng.

“Thái phó, ngài thực sự là hiểu lầm, du nói, không phải ngươi cái này muội muội.”

Đào Thương giơ lên một cây lông mày, nhìn từ trên xuống dưới Chu Du, hỏi: “Vậy ngươi nói chính là ta cái nào muội? Ta còn có một cái muội là tiên đế phi tử, tương lai Thái Hậu, hay là ngươi nói chính là nàng?…… Công Cẩn, không phải ta hù dọa ngươi, cùng Thái Hậu hạt liên hệ, ngươi này nhưng xem như đại bất kính chi tội!”

Chu Du vừa nghe tức khắc hoảng sợ, vội nói: “Thái phó đừng vội hiểu lầm, du nói, đều không phải là là đương kim Quý Phi, mà là…… Mà là vừa mới ở vương trong trướng, cho ngươi đưa mật thủy tên kia nữ tử.”

Đào Thương từ ngay từ đầu liền biết Chu Du nói chính là ai, chẳng qua vẫn luôn là ở sủy minh bạch giả bộ hồ đồ đùa giỡn hắn.

Hắn làm sao có thể không biết Chu Du sở chỉ đó là Tiểu Kiều?

Khác không nói đến, liền nói vừa mới ở trong yến hội, lớn nhỏ kiều vừa xuất hiện thời điểm, họ Chu tròng mắt thiếu chút nữa cũng chưa từ hốc mắt bay ra tới.

Đào Thương đôi mắt thực độc ác, hắn lúc ấy liền nhìn ra tới, yến hội phía trên, Chu Du đôi mắt gắt gao nhìn thẳng người, là Tiểu Kiều.

Thái bình công tử nhẹ nhàng vỗ vỗ chính mình cái trán, giả bộ bừng tỉnh đại ngộ nói: “Nguyên lai Công Cẩn nói, là nhà ta Kiều Quân muội muội a.”

“Kiều Quân……” Chu Du lẩm bẩm nói thầm nói, khuôn mặt thượng tựa hồ là lộ ra một tia hướng tới chi sắc: “Thật là một cái tên hay, này vừa nghe xong, đó là đại gia danh môn khuê tú chi danh.”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Vốn dĩ ta muội muội khuê trung chi danh, ta là không có phương tiện cùng người khác nói, đặc biệt là cùng không có liên quan nam tử, càng là nói không…… Nhưng ta xem Công Cẩn cùng ta giống nhau, chính là một cái chân thành quân tử, cho nên thẳng thắn thành khẩn bẩm báo.”

Chu Du nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó khóe miệng một chọn, đối Đào Thương chắp tay thi lễ nói: “Đa tạ thái phó tín nhiệm…… Xin hỏi cô nương này chính là phương nào nhân sĩ?”

Đào Thương một bên ở trong phòng chuyển động, một bên nói: “Nói đến cũng là duyên phận, ta kia muội muội cùng ta quen biết cũng là cơ duyên xảo hợp, nàng phụ thân, đó là Công Cẩn ngày xưa chủ nhân, sau tướng quân Viên Thuật dưới trướng chiến tướng kiều nhuy, sau ở Nam Xương chi chiến sau rơi xuống không rõ, chỉ để lại này hai cái cô nhi, bị ta nhận nuôi, cũng lấy thân muội tương đãi chi.”

“Kiều nhuy?”

Chu Du nghe vậy vuốt trắng nõn cằm, cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi bừng tỉnh nói: “Lâu nghe kiều nhuy dưới trướng có

một đôi song bào chi nữ, mỹ lệ dịu dàng có một không hai Giang Nam, được xưng nhị kiều, hay là chính là……”

Đào Thương dựng thẳng bộ ngực, nói: “Không tồi, chính như Công Cẩn lời nói, đương kim thiên hạ nhị kiều có hai ngón tay, một lóng tay cầu Triệu Châu cùng cầu Lư Câu, nhị đó là chỉ ta này hai cái muội muội kiều ý cùng Kiều Quân.”

Chu Du sắc mặt lộ ra một tia ửng hồng, hắn do do dự dự nói: “Đào thái phó, du có thể hay không……”

“Không thể.” Đào Thương quả quyết cự tuyệt.

Chu Du hồn nhiên không nghĩ tới Đào Thương cư nhiên như vậy không cho chính mình mặt mũi, trong lúc nhất thời sững sờ ở đương trường.

Hắn hẳn là không phải thực thưởng thức chính mình tài hoa, cũng cố ý đào chính mình góc tường sao? Loại này thời khắc, hắn hẳn là điều kiện gì đều đáp ứng ta mới đúng!

Nhưng hắn vì cái gì sẽ……?

Nhìn Chu Du nghi hoặc khó hiểu thần sắc, Đào Thương cười ha hả đối hắn nói: “Hôm nay sắc trời quá muộn, xá muội sợ là đã ngủ hạ, ta xem khác tuyển một ngày như thế nào?”

Chu Du lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai là chính mình suy nghĩ nhiều…… Hải! Thật là sắc mê tâm khiếu, nhất thời tình thế cấp bách, lại là làm Đào Thương nhìn chê cười.

……

Chu Du đi rồi lúc sau, Đào Thương ngay sau đó ở Bùi Tiền dẫn dắt hạ, đi tới kiều ý cùng Kiều Quân chỗ ở.

Phòng trong một chút đèn dầu ở cái này thời gian như cũ tỏa sáng, thuyết minh hai cái cô nương còn không có ngủ.

Hai cái cô nương đều là chính mình bên người thị tỳ, cho nên Đào Thương cũng không cùng các nàng khách khí, trực tiếp đẩy ra cửa gỗ đi vào.

Hai cái cô nương đang ở chuyện trò thân mật, nghe thấy môn tiếng vang không khỏi cùng nhau kinh ngạc nhìn về phía cửa chỗ.

Lại thấy là Đào Thương cất bước đi đến.

Kiều ý đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo sắc mặt đỏ lên, nhẹ nhàng đem cúi đầu.

Kiều Quân còn lại là hít hít cái mũi, một nhếch miệng nói: “Thái phó ca ca, ngươi rốt cuộc vẫn là phải đối chúng ta hai chị em xuống tay.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

“Ngươi…… Nói cái gì đâu?”

Kiều Quân hít hít cái mũi, trong giọng nói mang theo điểm khóc nức nở.

“Không phải nói, những cái đó say rượu lão gia cùng chủ nhân, đều là thừa say rượu xông vào thị tỳ phòng, sau đó thừa cơ hủy các nàng trong sạch sao?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc vô ngữ.

Này hai nha đầu thúi từng ngày…… Trong óc trang đều là cái gì a? Huyền huyễn xem nhiều? Vẫn là ngôn tình xem nhiều?

Kiều ý cũng là đứng dậy, đối với Đào Thương nói: “Thái phó, chúng ta tỷ muội hai người đối ngày này đã sớm làm tốt chuẩn bị…… Ngài đến đây đi.”

Dứt lời, trực tiếp so với đôi mắt. com

Đào Thương quay đầu nhìn nhìn phía sau vẻ mặt xấu hổ Bùi Tiền.

“Ta tới ngươi muội nha……” Đào Thương suy yếu đỡ đỡ trán đầu, có vẻ rất là bất đắc dĩ.

Kiều ý quay đầu nhìn về phía Kiều Quân, cắn chặt môi: “Muội muội, hắn muốn trước động ngươi……”

“Các ngươi hai cái! Cho ta nhắm lại miệng!” Đào Thương khí răng đau: “Ta có chính sự muốn cùng các ngươi nói!”

……

Không bao lâu, trải qua một phen giải thích, đôi hoa tỷ muội này hai người mới đối Đào Thương đột nhiên đến thăm nguyên nhân tỏ vẻ lý giải.

Bất quá đối với Đào Thương không phải tới hủy các nàng trong sạch chuyện này…… Kiều Quân còn hảo, kiều ý trong lòng, hoặc nhiều hoặc ít cư nhiên có chút tiếc nuối chi tình.

“Cái kia lãng tử, ở vương trong trướng gắt gao xem nhân gia không nói chuyện, hiện giờ lại tới thác thái phó người sai vặt, dục hành khinh bạc việc, thái phó ca ca, ngươi nhưng đến thay ta đem hắn đuổi rồi, Quân Nhi chính là ngươi thị tỳ, là người của ngươi!” Kiều Quân bĩu môi, bất mãn nói.

Đào Thương nhẹ nhàng hừ một tiếng, không tiếp lời.

Vừa mới còn một bộ khóc nức nở khang bộ dáng sợ ta hủy hắn trong sạch, này một hồi liền biến thành người của ta?

“Ta không có cự tuyệt hắn.”

Kiều Quân nghe vậy sửng sốt.

“Thái phó ca ca có ý tứ gì? Ngươi không cần Quân Nhi.”

Đào Thương nhìn Kiều Quân ủy khuất bộ dáng, giơ tay sờ sờ nàng đầu, cười nói: “Đương nhiên không phải, thái phó ca ca như thế nào sẽ bỏ được Quân Nhi không cần…… Bất quá chúng ta yêu cầu Chu Du trong tay một thứ, quay đầu lại ngươi dựa theo ta nói làm, thậm chí không cần cùng Chu Du gặp mặt, liền có thể đem đồ vật lấy lại đây.”

Kiều Quân xoa xoa nước mắt, nói: “Thứ gì? Đều không cần ta cùng Chu Du gặp mặt là có thể lấy tới? Ngươi cũng không nên gạt ta.”

Đào Thương nghe vậy, đạm đạm cười: “Ta đương nhiên sẽ không lừa ngươi…… Rất đơn giản một thứ —— Trường Hà Ngâm cầm phổ.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. Đường tam trung văn võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 607: xoa cửa sổ côn đưa tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tình yêu là cái gì?

Tình yêu giống như là kéo béo phệ, tới thời điểm như thế nào chắn cũng ngăn không được, một dùng sức liền tới rồi! Như thế nào kẹp cũng kẹp không được đũng quần.

Thực hiển nhiên, hiện tại Chu Du chính là có béo phệ, chính mình khống chế không được chính mình, kẹp không được đũng quần mau phun ra tới cái loại này.

Đương thời danh tướng cũng là người a, thất tình lục dục không thể đỡ cũng.

Đào Thương đại buổi sáng vừa mới tỉnh lại, rửa mặt chải đầu thu thập xong lúc sau, duỗi cái lười eo, vừa mới đi vào ngoài cửa chuẩn bị tập thể dục buổi sáng một chút, liền thấy vẫn luôn đứng ở hắn ngoài cửa tĩnh chờ Chu Du cười mở miệng nói: “Thái phó, ngài đi lên? Lại là ngủ lâu lắm chút.”

Đào Thương nghe vậy khiếp sợ, hắn thiếu chút nữa không có bị hồ nhảy lên, hắn kinh hãi quay đầu nhìn Chu Du, không thể tin được nói: “Đại buổi sáng ngươi liền chạy đến chúng ta ngoại ngồi cầu tới?”

Chu Du bị Đào Thương nói tao mặt đỏ, thấp thanh nói: “Không có, không có…… Ta cũng là vừa đến, thái phó đừng vội hiểu lầm mới là.”

Canh giữ ở cửa Bùi Tiền trợn trắng mắt, nói: “Chu tướng quân đừng vội quá khiêm tốn, ta nghe ta thủ hạ đêm qua thế thái phó thủ vệ hổ

vệ quân sĩ tốt nói, Chu tướng quân giờ sửu canh ba, liền tới thái phó an nghỉ chi ngoài cửa trằn trọc, mãn nào nôn nóng dạo bước, này cẩn thận tính tính, ngài ít nói cũng đến tại đây thủ gần hai cái canh giờ đi.”

Chu Du bị Bùi Tiền bóc trần vết sẹo, hận không thể tìm cái khe đất chui vào đi.

Đào Thương hơi tính toán, Chu Du không đến 3 giờ sáng liền chạy đến chính mình trước cửa chờ đợi, mà chính mình còn lại là không sai biệt lắm 7 giờ nhiều khởi giường.

Thật là một cái có nghị lực hài tử…… Quá đáng giá khen ngợi.

Đào Thương duỗi tay vỗ vỗ Chu Du bả vai, nói: “Tiểu tử, như thế chấp nhất, ta xem trọng ngươi…… Thoạt nhìn, ngươi là khăng khăng muốn cùng ngô muội một thức?”

Chu Du thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Du cũng biết hiểu này cử thật là càn rỡ, còn thỉnh thái phó thành toàn, Chu Du ngày sau tất có sở báo đáp.”

Đào Thương nhìn từ trên xuống dưới hắn: “Theo ta đi Kim Lăng có không?”

“Cái này, sợ là không được.”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Không ngại sự, không đi liền không đi, việc này hảo thuyết! Kia chúng ta hiện tại liền……”

Chu Du nghe xong lời này, tức khắc nóng lòng muốn thử, hắn ở ngoài cửa đứng bốn cái giờ, chờ chính là Đào Thương những lời này.

“Chờ ta ăn trước cái cơm sáng, rèn cái luyện, lại nói.” Đào Thương không nhanh không chậm nói.

Chu Du mặt lập tức trầm xuống dưới.

……

Ăn qua cơm sáng lúc sau, Đào Thương cũng không có sốt ruột đi vì Chu Du dẫn tiến Tiểu Kiều, sau đó đó là đi vào một khối trúc lâu trước trống trải mà gian, thong thả ung dung, chậm rì rì đánh lên ở Bành Thành cùng Hoa Đà học tập Ngũ Cầm Hí.

Đầu năm nay, tranh bá quan trọng, sự nghiệp quan trọng, hùng tâm tráng chí quan trọng, nhưng dưỡng sinh bảo vệ sức khoẻ đồng dạng cũng quan trọng.

Tư Mã thị vì sao có thể cuối cùng cướp lấy Tào thị cơ nghiệp, vì tam quốc về tấn đánh hạ kiên cố cơ sở?

Bởi vì tuyên đế Tư Mã Ý hắn có thể dựa! Có thể sống!

Sống vương bát!

Một đám chư hầu tranh thiên hạ, sở hữu chư hầu đều bị dựa đã chết, liền dư lại một cái sống, kia dư lại cái kia chính là chân mệnh thiên tử, nói gì tính gì.

Hắn phóng cái rắm đều là chân lý.

Đào Thương có điều không nhứ ở kia dưỡng sinh luyện quyền, nhưng Chu Du lại là chán đến chết nhàn ngất đi.

Này nếu là đổi thành người khác ở trước mặt hắn đánh Ngũ Cầm Hí, sắm vai các loại tiểu động vật kéo dài thời gian, hắn đã sớm phát hỏa.

Vấn đề là hắn giờ phút này đối mặt chính là Đào Thương, đương triều thái phó, thái bình công tử.

Vô luận là tại thân phận vẫn là địa vị thượng, hắn đều không thể làm như vậy, cũng không tư cách làm như vậy, cũng không có thực lực làm như vậy.

Chán đến chết dưới, Chu Du chỉ có thể trở về đem đàn cổ ôm tới, sau đó ở Đào Thương luyện Ngũ Cầm Hí bên cạnh đất trống thượng ngồi trên mặt đất, bắt đầu bắn lên cầm khúc, dùng để tống cổ nhàm chán thời gian.

Không nghĩ tới, hắn như vậy ngồi xuống hạ, đó là ở giữa Đào Thương lòng kẻ dưới này.

Đào Thương dùng khóe mắt nghiêng quét Chu Du, khóe miệng treo lên một tia mỉm cười.

Đào Thương đánh Ngũ Cầm Hí, cùng Chu Du đánh đàn nơi sân phía sau, chính là một tòa dùng cây trúc dựng khởi hai tầng giản cư, chính là Giang Đô Việt Vương ngoặc hình chữ " thỉnh Đào Thương an trí nữ quyến dùng.

Mà trước mắt, lớn nhỏ kiều, cùng với Đào Ứng, hoa bọn người ở kia tòa tiểu lâu bên trong.

Đây là Đào Thương đêm qua cùng lớn nhỏ kiều thương lượng tốt biện pháp, hôm nay bạch gian từ hắn tự mình nghĩ cách đem Chu Du dẫn đường đến tiểu lâu dưới, sau đó lại từ lâu trung mọi người thiết kế hành sự.

Trúc lâu phía dưới, Chu Du tiếng đàn truyền đem đi lên, trúc lâu trung nhị lâu người liền lặng lẽ đem đầu vọng đem đi xuống.

Lại thấy kia trúc lâu phía dưới, một bộ tình hình quỷ dị dừng ở mọi người đôi mắt bên trong.

Đào Thương ở dưới lầu nghe gà khởi vũ, Chu Du còn lại là đánh đàn đạn khúc, hai người bắn ra nhảy dựng, đảo cũng là hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Này nếu là đổi thành một nam một nữ, khả năng nhìn còn thuận mắt chút, hiện giờ đánh đàn cùng khiêu vũ, đều là hai cái nam, nhìn mọi người đều không khỏi chính là cả người ác hàn.

Nhìn ghê tởm, lóa mắt.

Hoa thấy rõ ràng Chu Du vị trí, sau đó cầm lấy một cây xoa cửa sổ cột, đi đến cửa sổ trước, nhắm một con mắt, cẩn thận hướng về phía đang ở đánh đàn Chu Du cái ót thượng nhắm chuẩn.

Đào Ứng thấy thế không khỏi đại kỳ, nói: “Phu nhân, ngươi đây là làm chi?”

Tiểu Kiều ở một bên vì Đào Ứng giải thích nói: “Đêm qua thái phó ca ca nói, từ xưa có ngôn: Không xảo không ra gì…… Hắn nói hôm nay sẽ lãnh này Chu Du ở tiểu lâu hạ đợi, làm ta lấy xoa cửa sổ cây gậy trúc đánh đầu của hắn, đến lúc đó khiến cho Chu Du lực chú ý, hắn kế liền xem như thành…… Vấn đề là ta tay bổn, ngắm không chuẩn thành, cũng chỉ có thể làm phiền hoa phu nhân hỗ trợ.”

Đại Kiều ở một bên gật đầu: “Không tồi, đây là là thái phó phân phó, nói là…… Cái gì, cái gì ngàn năm về sau, dụ dỗ nam tử chung cực lãng mạn chi đạo đều ở với này một cây gậy trúc tạp trên đầu.”

Đào Ứng chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Lấy cây gậy trúc tạp nam nhân đầu, còn có thể tạp ra thị phi tới? Cái gì thế đạo!”

Đại Kiều do dự mà nói: “Dù sao là thái phó phân phó, thiếp thân cũng không phải thực hiểu……”

Chính khi nói chuyện, hoa đã là cổ sức chân khí, dùng này thô ráp bàn tay to bỗng nhiên vung!

Liền thấy kia cây gậy trúc giống như bom nguyên tử giống nhau phân đi ra ngoài, chính chính hảo hảo nện ở Chu Du trên đầu.

Hoa lực lượng vô cùng lớn, này một cây tử vứt đánh ra đi, giống như cấp đang ở đánh đàn Chu Du đánh đòn cảnh cáo……

“A!”

Liền nghe Chu Du hoảng sợ gầm rú một tiếng, sau đó ôm đầu, trợn trắng mắt về phía sau một nằm.

Này một gậy tre thế nhưng là trực tiếp cho hắn gõ chết ngất đi qua.

Lầu hai người trên tức khắc đều sợ ngây người.

Đang ở luyện Ngũ Cầm Hí Đào Thương cũng có chút ngốc, trong tay trảo hình cứng đờ ở giữa không trung, không thể động đậy.

“Này như thế nào cái tình huống?”

Không đúng a!

Chính mình thiết kế kịch bản không nên là cái này phát triển hình thức mới đúng!

Chu Du trúng từ trên cửa sổ rơi xuống cây gậy trúc, không phải hẳn là ngẩng đầu quan vọng, sau đó nhìn đến Tiểu Kiều, tiếp theo liền lâm vào thật sâu si mê giữa sao? Sau đó lại chuyển lý do chính mình cái này “Vương bà” trong ngoài bàn lộng thị phi sao?

Kịch bản là chính mình phỏng theo Tây Môn cùng tiểu kim liên tương ngộ nhận thức, như thế nào sẽ ra như vậy cái xóa?

Như thế nào sẽ xuất hiện…… Trực tiếp chết ngất loại tình huống này?

Này nima là tên hỗn đản kia ném cây gậy trúc?

Đào Thương nghiến răng nghiến lợi ngẩng đầu nhìn phía trúc lâu hai tầng, nghẹn ngào nói: “Các ngươi mẹ nó kia ném chính là thứ gì?”

Đào Ứng cũng không nghĩ tới là như vậy cái tình huống, com xoa hãn đối Đào Thương hô: “Ca, ta phu nhân lực đạo có điểm không khống chế tốt, này cây gậy trúc ném có điểm quá nặng, thứ lỗi, thứ lỗi.”

“Quá nặng? Các ngươi ném đó là cây gậy trúc sao? Cây gậy trúc bên trong bao vây gạch đi!”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương duỗi tay, dùng sức bóp Chu Du người trung, cũng một cái kính kêu gọi hắn nói: “Công Cẩn! Công Cẩn! Ngươi mau tỉnh lại? Đừng làm ta sợ? Đào mỗ cùng ngươi đùa giỡn đâu!”

Chu Du đã chết nhưng thật ra không có gì…… Nhưng này ban ngày ban mặt, trước mắt bao người làm hắn chết ở chính mình bên người, này xem như sao lại thế này?

Quay đầu lại sự tình truyền tới Tôn Sách nơi đó, chính mình chỉ sợ là lại nhiều một cái không đội trời chung thù địch.

Nói cái gì cũng không thể làm Chu Du chết…… Ít nhất không thể là như vậy chết.

Bị xoa cửa sổ can tạp chết mỹ chu lang…… Đào Thương chính mình đều cảm thấy thực xin lỗi lịch sử.

Đào Thương bên này phát sinh sự tình, cũng tự nhiên là kinh động cách đó không xa hộ vệ cùng một ít Giang Đô càng cư dân.

Liền thấy Hàn Việt tộc một ít người cùng Bùi Tiền, Kỷ Linh đám người vội vàng đuổi lại đây.

Vừa thấy Chu Du cái dạng này, đại gia tức khắc đều luống cuống, đặc biệt là những cái đó Hàn Việt tộc nhân, một đám khẩn trương muốn mệnh.

Phải biết rằng, Đào Thương có thể đắc tội đến khởi Tôn Sách, bọn họ những người này nhưng đắc tội không nổi, Tôn Sách chi phụ vũ dũng năm đó ở Trường Sa thời điểm, bọn họ liền có điều nghe thấy, thâm mà sợ chi.

Cái gọi là hổ phụ vô khuyển tử, năm đó Tôn Kiên là bọn họ không thể trêu vào, Tôn Sách tự nhiên cũng là giống nhau.

Mọi người đều là kinh hoảng thất thố, có kêu bác sĩ, có chuẩn bị hướng đi Giang Đô Việt Vương ngoặc hình chữ " báo cáo.

Mọi người bên trong, chỉ có Kỷ Linh khí định thần nhàn.

Hắn sải bước đi tới Chu Du trước mặt, phiên phiên hắn mí mắt, xem xét hắn hơi thở, lặng lẽ cười.

“Thái phó yên tâm, Chu Công Cẩn này tiểu nhi oa không chết được! Ngài đem hắn thả giao cho kỷ mỗ đó là.”

------oOo------

Chương 608: tiểu lâu truyền tin tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn Kỷ Linh kia cao lớn thô kệch thân thể tử, còn có vẻ mặt râu quai nón đĩnh đạc xú đức hạnh, Đào Thương cảm giác chính mình thực sự là có điểm tin không hắn.

Nhưng trước mắt Chu Du tình huống này, xác thật là có điểm làm Đào Thương cảm giác đến hoảng.

Một cây tử đánh chết nhưng thật ra không đến mức, nhưng nếu như bị gõ thành người thực vật, quay đầu lại ở Tôn Sách bên kia, giống nhau là giải thích bất quá đi.

Phương bắc Viên Thiệu, Kinh Châu tam Lưu hơn nữa Phục Hoàn chính quyền, bởi vì đủ loại khách quan nguyên nhân, những người này hiện tại cùng Đào Thương đều là không chết không ngừng quan hệ, Tôn Sách thế lực nhưng thật ra không đủ rồi theo chân bọn họ so sánh với, nhưng ở muốn đồng thời đối mặt như vậy số chỉ bàng nhiên cự thú làm địch nhân dưới tình huống, Đào Thương cảm thấy hắn thật sự là không cần phải ở thêm vào đi đắc tội Tôn Sách.

Huống chi Tôn Sách hiện tại là chính mình phụ thuộc, có hắn ở ít nhất có thể kháng cự trụ Giang Hạ quận thế công, làm Đào thị ở Giang Đông thế lực

Nhưng nếu là Chu Du đã chết nói……?

Cũng thế, liền ngựa chết coi như ngựa sống chạy chữa đi.

“Kỷ Linh, ngươi thật sự có biện pháp cứu Chu Du tánh mạng?” Đào Thương pha là sầu lo nhìn Kỷ Linh nói.

Kỷ Linh cười hắc hắc, đem cực đại đầu hướng về phía trước một ngưỡng, đại thứ thứ đắc ý nói: “Đó là tự nhiên! Không dối gạt thái phó! Nhớ năm đó sau tướng quân cùng ngài giao chiến, nhiều lần hộc máu ngất, có chút thời điểm y quan nhóm đều trị không được choáng váng, còn đều là ta lão kỷ ở bên cạnh đem hắn cứu sống lý!”

Đào Thương trên mặt cơ bắp qua lại trừu động.

Này chết hán tử, thật là cái hay không nói, nói cái dở.

Đào Thương cúi đầu nhìn xem trong lòng ngực hôn mê bất tỉnh Chu Du, sau đó đem hắn đưa cho Kỷ Linh, dặn dò nói: “Ngươi nhưng tiểu tâm điểm, Chu Công Cẩn chính là Tôn Sách huynh đệ kết nghĩa, hiện tại đối Tôn Sách cùng Lữ Bố, đào mỗ đều là ôm chặt trấn an thái độ, ngươi nhưng đừng đem hắn tai họa……”

Đào Thương nói không đợi nói xong, liền thấy từ Đào Thương trong tay tiếp nhận Chu Du Kỷ Linh, giơ tay đối với kia Trương Kí anh tuấn lại trắng nõn mặt, chính là một cái vang dội đại tát tai thật mạnh rút ra.

“Bang!”

“Đừng đem hắn tai họa quá thảm……” Đào Thương nuốt một ngụm nước miếng, suy yếu đem nửa câu sau nói cho hết lời.

Giọng nói lạc khi, liền thấy Kỷ Linh đã đem Chu Du đặt ở trên mặt đất, tay năm tay mười, liên tiếp đại tát tai giống như mưa nhỏ điểm giống nhau, “Bùm bùm” che chở Chu Du trên mặt tiếp đón.

“Đình! Đình!”

Sau một lát, lại thấy Chu Du rốt cuộc chuyển tỉnh lại, hắn khoa tay múa chân đôi tay, dùng sức ngăn cản Kỷ Linh giống như mưa rền gió dữ bàn tay, trong miệng thật không minh bạch quát: “Đình! Dừng lại! Đừng đánh! Đừng đánh!”

Kỷ Linh lại không ăn Chu Du này bộ.

Hắn bàn tay như cũ là ở không ngừng trừu, trong miệng lặng lẽ nói: “Không có việc gì, lại trừu hai hạ! Nếu không trị không hoàn toàn.”

“Kỷ Linh, dừng tay!” Đào Thương thật sự là nhìn không được, mở miệng quát bảo ngưng lại, Kỷ Linh lúc này mới đem nắm tay ngừng lại.

Tuy rằng thằng nhãi này làm đích xác thật có chút quá mức, nhưng tốt xấu lại là đem Chu Du cấp đánh thức, giờ này khắc này nhưng thật ra làm Đào Thương trường tặng một hơi.

Tốt xấu cũng coi như là sống.

Chu Du mặt sưng phù không được, hắn mê mang quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Thái phó, này, đây là vì sao a?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, duỗi tay đem Chu Du từ trên mặt đất nâng dậy tới, nói: “Công Cẩn, ngươi nhưng rốt cuộc tỉnh, ngươi nhưng biết được, ngươi vừa mới đột phát du hồn chi chứng, thiếu chút nữa không đem chúng ta đều cấp hù chết.”

Chu Du nghe vậy, làm như có chút không rõ nguyên do.

“Du? Du hồn chi chứng? Thiệt hay giả?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đương nhiên là sự thật, nếu không có kỷ tướng quân thi triển lấy độc môn tuyệt kỹ, đem ngươi từ quỷ môn quan kéo lại, quay đầu lại đào mỗ còn có Hàn Việt vài vị thủ lĩnh, thật đúng là không biết ứng như thế nào hướng tôn lang giải thích! Hiện giờ Công Cẩn thức tỉnh, ta chờ này tâm, lại là mới bỏ vào trong bụng.”

Chu Du nghi hoặc quay đầu nhìn lại, lại thấy bên người còn có rất nhiều người lo lắng nhìn chính mình, trong đó trừ bỏ Đào Thương thủ hạ cùng một ít chính mình tùy tùng ngoại, cũng có Hàn Việt rất nhiều dân chúng.

Chu Du hướng bọn họ chứng thực lúc sau, mới biết Đào Thương chi ngôn là thật.

Bất quá hắn tinh tế cân nhắc một hồi, đột nhiên suy nghĩ cẩn thận một kiện chuyện quan trọng, không khỏi thẹn quá thành giận.

Vừa mới phía sau…… Phiết đồ vật tạp chính mình người, là cái nào hỗn đản!

Kỷ Linh không thấy ra Chu Du hiện tại trong lòng có khí, một bên phác tay một bên nói: “Chu lang, mỗ gia đem ngươi từ quỷ môn quan kéo trở về, ngươi như thế nào đối mỗ gia liền cái tạ tự đều không có đâu?”

Chu Du xoa xoa bị trừu giống như heo dê con giống nhau đại mặt, trong lòng chợt nổi lên ngập trời tức giận.

Hảo thất phu!

Ngươi đem ta trừu giống như tam tôn tử giống nhau, hiện giờ rồi lại tới lấy lòng?

Có phải hay không cũng quá khi dễ người!

Kỷ Linh thấy Chu Du trong ánh mắt tất cả đều là sắc mặt giận dữ, các loại không phục, ngay sau đó quay đầu hỏi những cái đó xem kia náo nhiệt Hàn Việt chư tộc nhân.

“Ngươi chờ bình bình, mỗ gia nói, có phải hay không đạo lý này?”

Những cái đó Hàn Việt tộc nhân đều biết Chu Du thân phận không giống bình thường, rất là tôn quý, nếu là chết ở chính mình trong tộc hai đầu bờ ruộng thượng, quay đầu lại nhất định sẽ cho trong tộc chọc hạ ngập trời đại họa.

Hiện giờ hắn bị Kỷ Linh cứu tỉnh, có thể nói là làm ở đây sở hữu Hàn Việt trong tộc nhân tâm trung đại thạch đầu rơi xuống đất.

Đại gia tự nhiên là đều hướng về Kỷ Linh nói chuyện. Ít nhất này hán tử chính là trong tộc đại ân nhân a.

Trước mắt đừng nói Kỷ Linh là đem Chu Du trừu tỉnh, hắn chính là đem Chu Du thân tỉnh, đối với Hàn Việt mọi người tới nói, đại gia cũng đều có thể tiếp thu.

Nghe Hàn Việt mọi người y ngươi một lời ta một ngữ vì Kỷ Linh nói chuyện lấy lòng, Chu Du mặt khí đều phải biến thành tím.

Cố tình hắn lại không thể ở Hàn Việt mọi người trước mặt biểu hiện quá kích, để tránh làm người cảm thấy hắn là vong ân phụ nghĩa, ngày sau đối với hắn kết giao Bách Việt thủ lĩnh có điều trở ngại.

Chu Du cưỡng chế tức giận, miễn cưỡng đứng dậy, hướng về phía Kỷ Linh trường làm vái chào, nói: “Chu Du…… Tạ kỷ tướng quân ân cứu mạng, ngày sau chắc chắn có tương báo.”

Ngày sau…… Một ngày kia, làm du ở trên chiến trường bắt được ngươi? Ta phi lộng chết ngươi không thể!

Kỷ Linh ha ha cười, bãi xuống tay rất là hào khí nói: “Kẻ hèn việc nhỏ, gì đủ nói đến? Chu lang về sau nếu là thân thể không khoẻ, còn muốn tìm trừu, cứ việc tới tìm kỷ mỗ đó là, mỗ gia mời đều bị ứng.”

Chu Du mặt đều biến tái rồi.

Hắn lười đến cùng Kỷ Linh loại này thô bỉ hán tử bẻ xả, quay đầu từ trên mặt đất nhặt lên kia căn xoa cửa sổ côn, hướng về phía tiểu trúc lâu lầu hai cả giận nói: “Là cái nào hỗn đản dùng này ngoạn ý tạp ta? Lăn ra đây nhận lấy cái chết!”

Giọng nói lạc khi, lại thấy trúc lâu phía trên, Kiều Quân mặt nhút nhát sợ sệt lộ ra tới.

Chu Du tức khắc kinh ngạc cứng họng.

Này không phải không có việc gì tìm việc sao!

Đào Thương một lóng tay Kiều Quân, cả giận nói: “Nha đầu chết tiệt kia, không nghe thấy chu lang nói sao? Còn chưa cút ra tới nhận lấy cái chết!”

Kiều Quân sợ tới mức lập tức liền đem đầu lùi về đi.

“Hoắc! Còn dám chạy? Đào mỗ hôm nay liền đại nghĩa diệt thân, thế chu lang dọn dẹp dọn dẹp ngươi.”

Dứt lời, lộ cánh tay vãn tay áo liền phải hướng tiểu trúc lâu hướng, Chu Du vội vàng ngăn lại nàng, nói:: Cái kia, thái phó, việc này…… Vẫn là, vẫn là…… Thôi đi.”

Đào Thương lời lẽ chính đáng vỗ bộ ngực, nói: “Chu lang yên tâm, việc này đào mỗ nhất định sẽ vì ngươi bãi bình, ngươi cứ việc yên tâm, đào mỗ sẽ không bởi vì nàng là ta muội tử liền nhân từ nương tay, cùng lắm thì ta thân thủ băm nàng.”

“Hải!” Chu Du dùng sức dậm dậm chân, nói: “Thái phó lời này nơi nào sử tới? Vừa mới việc, bất quá là một hồi hiểu lầm mà thôi, thái phó nhất thiết không thể đi trách cứ tiểu thư, việc này cũng là ta không phải…… Du vừa mới biểu hiện quá mức kịch liệt.”

Đào Thương sử cái nhan sắc, Bùi Tiền ngay sau đó lãnh hổ vệ quân xua tan quanh thân xem náo nhiệt đám người.

Đãi nhân đàn tứ tán, Đào Thương không khỏi thở dài một tiếng, nói: “Kỳ thật đào mỗ vừa mới biểu hiện, cũng bất quá là vì bảo tồn Công Cẩn mặt mũi, mà diễn cấp quanh thân người xem, nhưng ta kia muội muội cũng không cảm kích, nàng thất thủ dùng lộn sào đánh Công Cẩn, lại là không nên…… Bất quá nàng vốn chính là thiên tính nhát gan, vừa mới bị ngươi ta vừa uống mắng, chỉ sợ là ngày sau cũng không muốn thấy Công Cẩn ngươi mặt.”

Chu Du nghe vậy nôn nóng dậm chân nói: “Như thế, lại nên làm thế nào cho phải?”

Đào Thương vuốt cằm, trầm tư hồi lâu, đột nhiên vỗ tay một cái, nói: “Ta có cái biện pháp, Công Cẩn không ngại viết một phong xin lỗi giấy viết thư, ta phái người hướng tiểu lâu trung truyền lại, thứ nhất ngô muội sẽ không bởi vì thấy Công Cẩn mà sợ hãi hổ thẹn mà tự trách, thứ hai cũng có thể tẫn hiện ngươi rộng lượng, thả việc này rất có tình thú, cớ sao mà không làm chi cũng?”

Chu Du nghe vậy tức khắc sửng sốt: “Truyền, truyền tin tiên tạ lỗi? Liền này lầu trên lầu dưới như vậy hai bước nói? Có nói cái gì giáp mặt nói không được sao?”

Đào Thương khoát tay: “Công Cẩn nếu là không muốn, kia liền tính, ngươi hiện tại vọt vào đi xin lỗi thử xem, nhìn xem ta muội muội có phải hay không đến bị ngươi dọa khóc ra tới.”

Chu Du nghe vậy do dự, hắn trầm tư một lát, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái, nói: “Hành! Ta viết!”

Bùi Tiền ở sau người, mắt lé nhìn trước mắt phát sinh rất nhiều sự tình.

Hắn đi theo Đào Thương nhiều năm, nhất hiểu biết hắn, hắn tiêu phí thời gian, dụ dỗ Chu Du làm những việc này, thậm chí là viết thư tiên những việc này, tuyệt không sẽ là có tiểu nhân mưu đồ.

------oOo------

Chương 609: 2 nam bạn qua thư từ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Du xin lỗi giấy viết thư bị đưa đến tiểu trúc lâu, Chu Du bản nhân còn lại là đứng ở bên ngoài nôn nóng qua lại đi dạo bước chân, hiện có chút lo âu.

Đào Thương đứng ở hắn phía sau, nhìn Chu Du thần sắc, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Dù cho là thiên hạ ít có mưu trí chi sĩ, nhưng chung quy vẫn là ở vào tình chàng ý thiếp, hormone tăng vọt thanh niên thời kỳ, có chút thời điểm làm được sự, chỉ sợ là liền chính hắn đều sẽ không lý giải.

Người đều là có thất tình lục dục, lại cao minh trí sĩ cũng trốn không thoát cái này ma chú.

Không bao lâu, liền thấy từ nhỏ trong lâu mặt, hoa hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi ra.

Chu Du vừa thấy hoa hùng dạng, tức khắc kinh sắc mặt trắng bệch," cộp cộp cộp" liên tục về phía sau lui ba bước.

Đào Thương nhưng thật ra không nhanh không chậm, hắn lặng lẽ hướng về phía hoa một nháy mắt, giả ý hỏi: "Thế nào? Kiều muội muội có từng thấy Chu Công Cẩn tạ lỗi chi thư?"

Hoa dùng sức gật đầu, nói: "Ô oa ha ha! Đương nhiên là thấy."

Hoa vươn tay, đem một quyển giản độc đưa cho Chu Du, nói: "Này đó là ta kia kiều muội tử hồi âm."

Chu Du thấp thỏm tiếp nhận giản độc, nhưng thấy mặt trên một hàng quyên tú tự, chính là lấy thư nhà tình thế sáng tác, mặt trên tuy rằng có quái trách Chu Du chi ý, rồi lại không thiếu để lại một ít hoặc nhiều hoặc ít tha thứ.

Chu Du tâm thái buông, trầm tư sau một lúc lâu, ngay sau đó đối Đào Thương cáo từ, phủng thư từ đi trở về.

Đào Thương cũng không ngăn trở hắn.

Hắn biết Chu Du muốn làm gì, bất quá là trở về suy nghĩ như thế nào hồi âm mà thôi.

……

Vào lúc ban đêm, Đào Thương đi tới kiều ý cùng Kiều Quân phòng nội.

Hoa cũng ở, bên trong vừa lúc có Chu Du kéo nàng đưa vào tới nhiều phong thư từ.

Đào Thương đem những cái đó thư từ cầm lên, đôi mắt tức khắc sáng ngời.

“Chu Du tiểu tử này, lớn lên một bộ ra vẻ đạo mạo bộ dáng…… Không thể tưởng được viết ra tới thư tình cư nhiên như vậy lộ liễu, quá mẹ nó không biết xấu hổ.”

Kiều Quân chưa kinh nhân sự, như thế nào hiểu đi hồi Chu Du này đó lung tung rối loạn đồ vật.

Nếu là Đào Thương thiết kế điếu Chu Du thượng câu, kia tự nhiên phải là từ hắn tự mình thế Kiều Quân qua lại này đó thư từ.

Mà nay ngày ban ngày, Kiều Quân hồi cấp Chu Du kia phong dục cự còn đổi nửa tha thứ thư từ, kỳ thật cũng là ngày hôm trước buổi tối xuất từ Đào Thương dự bị bút tích.

Chu Du nếu là biết hắn làm Đào Thương bạn qua thư từ, không biết lại là nên làm gì biểu tình.

Sẽ bổ hóa chạy tới nhảy lầu tự sát?

Đào Thương lập tức liền ở Kiều Quân, kiều ý, hoa tam nữ nhìn chăm chú hạ, cấp Chu Du hồi nổi lên tin.

Tam nữ mới đầu vẫn là tò mò đứng ở Đào Thương phía sau tha thiết nhìn……

Nhưng thời gian dài, các nàng liền nhịn không được bắt đầu cả người rớt nổi da gà.

Đào Thương tin quá kích thích!

Kích thích buồn nôn đến đem ba cái nữ xem lớn nhỏ mặt thẳng hồng, một hồi công phu liền không đành lòng nhìn thẳng, sôi nổi quay đầu khai đi.

Lúc này nội dung cũng quá ghê tởm người!

Vốn dĩ cho rằng Chu Du liền đủ buồn nôn, không từng nghĩ đến thái bình công tử so với hắn còn muốn đàn bà chít chít.

Tình tình ái ái tiểu từ, một bộ một bộ hồi, viết một canh giờ cơ hồ không có trọng dạng.

Không bao lâu, liền thấy Đào Ứng lại đây tiếp hoa trở về.

Hắn tò mò nhìn nhìn Đào Thương viết hồi âm, đương trường liền thiếu chút nữa không nhổ ra.

“Đại ca! Cấp một cái nam viết loại này buồn nôn hồi âm, ngươi trong lòng sẽ không cảm thấy có một tia áy náy sao?” Đào Ứng cố nén trụ làm hu xúc động, hỏi Đào Thương nói.

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Ta cũng không có biện pháp, này không phải vì bộ Chu Du đồ vật sao?”

Đào Ứng nghe vậy một kỳ, nói: “Bộ thứ gì?”

Đào Thương một bên hồi âm, một bên nhàn nhạt nói: “Chu Du tới này Bách Việt nơi, bất quá là vì kết hảo Bách Việt chư thủ lĩnh, ngày sau dùng để vì giúp đỡ, giành nam cảnh nơi, chúng ta hiện tại cùng Tôn Sách là minh hữu, hắn như vậy hành động, ta cũng không có phương tiện trực tiếp ra tay ngăn trở, hơn nữa này cử có vẻ ta hành sự keo kiệt…… Hiện giờ không ngại mượn việc này, hỏi Chu Du mượn hai dạng đồ vật, một là Trường Hà Ngâm khúc phổ, đệ nhị chính là Chu Du người nhà tự thể, chỉ cần có Chu Du này hai dạng đồ vật, ta là có thể đem Tôn Sách kế hoạch giảo hoàng, bức Chu Du ngoan ngoãn hồi Lư Giang quận đi, thanh thản ổn định phụ tá Tôn Sách, hoặc là đi đánh Giang Hạ hoặc là kinh nam, hoặc là đi đánh Nam Hải quận hoặc là thương ngô quận, đừng ở chỗ này làm một ít không nên làm mộng đẹp.”

Đào Ứng nghe vậy cái hiểu cái không gật đầu, ngạc nhiên nói: “Trường Hà Ngâm khúc phổ, ta nhiều ít có thể hiểu ngươi muốn nó làm gì…… Chu Du tự thể muốn nó làm chi?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, cũng không cùng Đào Ứng nhiều giải thích.

Thời đại này cao tầng thiệp chính nhân sĩ, giống nhau đều sẽ cầm trong tay hai loại tự thể.

Một loại là dùng để đối đãi công sự tự thể, đối ngoại toàn dùng, tương đối tinh tế, này không có đầu bút lông, phần lớn một mạch tương thừa, nhiều có tương đồng.

Nhưng thư nhà tự thể lại không giống nhau, đều là dùng để cấp thân cận nhất người viết, người ngoài rất ít có thể nhìn thấy, giống nhau cũng sẽ không triển lãm cấp không quen thuộc người.

Đào Thương tự mình thao đao, đương Chu Du bạn qua thư từ, chính là vì thông qua chính mình “Lãng mạn thế công” đánh vỡ Chu Du tâm lý phòng tuyến, đem tiềm thức trung, đem “Chính mình” vô

hình quy phụ đến Chu Du trong tiềm thức thân nhân giữa, đem hắn tự thể cấp kiếm được trong tay.

Chỉ là hy vọng Chu Du không cần yêu chính mình thì tốt rồi.

Đào Ứng nhìn Đào Thương viết xong kia một phong phong tin, cũng tiêu lấy hồi phục trình tự, nhìn nhìn lại mặt trên thơ từ, không khỏi rất là bội phục.

Hai cái nam mặt mày đưa tình, thư từ câu thông, tuy rằng rất ghê tởm người, nhưng Đào Ứng không thể không thừa nhận, đại ca hành văn vẫn là thực không tồi.

Nhưng xem mặt trên câu thơ, rất là cay đôi mắt:

“Giữa chúng sinh tìm người trăm vạn lần, bỗng nhiên quay đầu, người kia lại ở dưới ngọn đèn chập chờn.”

“Thiên bất lão, tình khó tuyệt, tâm tựa song ti võng, trung có ngàn ngàn kết.”

“Ta trụ Trường Giang đầu, quân trụ Trường Giang đuôi; ngày ngày tư quân không thấy quân, cộng uống một nước sông.”

Thẳng đến Đào Ứng nhìn đến một câu “Hỏi thế gian, tình là vật gì, khiến lứa đôi tử sinh nguyện thề.” Thời điểm……

“Nôn ~~!” Đào Ứng rốt cuộc khống chế không được gửi mình cảm xúc, che miệng dùng sức ra bên ngoài bôn.

Đào Thương nhíu mày nhìn hắn bóng dáng, nghe nôn khan thanh âm, bất mãn nói thầm nói: “Vài câu lời nói dối mà thôi, đến nỗi sao……”

Nhưng một suy nghĩ suy nghĩ, chính mình những lời này là viết cho ai thời điểm, Đào Thương chính mình cũng nhẫn nại không được, dạ dày trung một trận sông cuộn biển gầm.

……

Mấy ngày kế tiếp xuống dưới, Đào Thương cùng Chu Du thư từ đưa tình, chỉ đem Chu Du làm cho thần hồn điên đảo, đối cái này "Mỹ lệ bạn qua thư từ", cơ hồ đều phải lâm vào điên cuồng trình độ, chậm rãi, liền tự thể đều toàn bộ biến hóa phong cách, sửa dùng thư nhà thể tự.

Nghe bạn qua thư từ nói thích cổ khúc, Chu Du thế nhưng là liền Trường Hà Ngâm khúc phổ cũng thác hoa xúc động tương tặng.

Hắn trong lòng cho rằng hắn sở trả giá hết thảy đều là Tiểu Kiều, nhưng lại thật không biết, chính mình tin bà con cô cậu đạt vô số ái mộ chi tình, Tiểu Kiều liền liếc mắt một cái cũng chưa nhìn thấy quá.

Tất cả đều làm Đào Thương chiếu đơn toàn thu.

Mấy ngày lúc sau, đi trước Bách Việt nơi thâm nhập thám tử mang về tình báo, lại có vài tên Bách Việt chi chủ, ở trải qua câu thông lúc sau, nguyện ý cùng Chu Du gặp nhau.

Tuy rằng rất là lưu luyến không rời, nhưng Chu Du biết, vẫn là chính sự quan trọng.

Trước mắt hắn bạn qua thư từ Tiểu Kiều như cũ là không có lộ diện, chưa từng thấy hắn.

Rơi vào đường cùng, Chu Du chỉ phải làm thư, đối hắn tình cảm chân thành bạn qua thư từ lưu luyến chia tay, sau đó cáo biệt Đào Thương cùng ba gã Hàn Việt vương, dẫn người tiếp tục nam hạ.

Nhưng Chu Du vừa đi, Đào Thương liền lập tức bắt đầu thi hành kế hoạch của hắn.

Hắn làm người buổi tiệc Chu Du văn tự, cũng phái Đào Ứng ở Dự Chương chư quận tìm kiếm hỏi thăm cầm sư, nhanh chóng nghiên cứu Trường Hà Ngâm nhạc phổ, cũng phân phó lấy bọn họ một ít nhiệm vụ cơ mật.

Xong xuôi những việc này lúc sau, Đào Thương liền cũng hướng cực kỳ Hàn Việt vương cáo từ, tiếp tục khó tìm, chuẩn bị trở về Nam Xương thành.

Lâm hành là lúc, Giang Đô Việt Vương ngoặc hình chữ "ỉ" đối Đào Thương tự thuật một việc, nhưng thật ra làm hắn rất là chấn động.

Theo Giang Đô Việt Vương nói, ở nam cảnh biên tái nơi, trước một đoạn thời gian, có một ít lưu phỉ cường đồ, tại đây mặt vào nhà cướp của, bị bên ta cưỡng chế di dời, lúc ấy chính mình liên hợp vài tên quanh thân càng trại thủ lĩnh, cộng đồng tiêu diệt tặc, bất quá lại có người phát hiện, những cái đó giặc cỏ cư nhiên là năm đó Nam Xương chi chiến sau, di lưu ở nam cảnh một ít Viên Thuật tàn binh, mà làm đầu tướng lãnh, cũng có người nhận biết, cư nhiên là năm đó Viên Thuật trướng hạ cũ đem kiều nhuy.

Vừa nghe lời này, Đào Thương hơi có chút kinh dị.

Kiều nhuy chính là nhị kiều thân sinh phụ thân, năm đó binh bại sau không biết tung tích, vốn tưởng rằng đã sớm đã chết, không thể tưởng được cư nhiên lưu lạc ở nam cảnh.

Bất quá việc này là thật là giả còn không biết, Đào Thương hiện nay cũng không có phương tiện cùng nhị kiều đi nói.

Hắn ở cẩn thận cân nhắc lúc sau, đem tìm người nhiệm vụ này giao cho Đào Ứng, làm hắn cẩn thận âm thầm phái người điều tra nghe ngóng, một khi có tin tức, có thể tùy thời thông tri chính mình.

Sau đó, Đào Thương đoàn người ở tuần tra nam cảnh Bách Việt nơi sau liền quay trở về Nam Xương thành.

Chu Du sự tình đã hoàn toàn không cần lo lắng, chính mình tiểu mưu kế đủ rồi làm hắn thành không sự.

Hiện tại yêu cầu làm, chính là trở về mở đăng cơ đại điển, ủng hộ Lưu Hi đăng cơ vi đế.

……

Đến Nam Xương thành lúc sau, nam cảnh bên kia quả nhiên là truyền quay lại tới tin tức, Chu Du ở nam cảnh cùng Bách Việt câu thông sự tình, cực không thuận lợi.

Đầu tiên là nam cảnh quanh thân càng tộc lãnh địa liên tiếp lọt vào không rõ binh mã cướp bóc, lại còn có có người liên lạc võ lăng một đại cường hào, Man Vương sa ma kha đối một ít càng tộc tiến hành bắt cóc.

Mà làm người cảm thấy hoang mang chính là, mỗi khi ở phát sinh tai họa địa điểm, đều có người có thể đủ loáng thoáng nghe được Trường Hà Ngâm khúc.

Thậm chí liền sa ma kha tiến đến tập kích quấy rối trung quân trung, có phải hay không cũng có này đầu khúc truyền ra.

Việc này khiến cho người tương đối sinh ra nghi ngờ.

Hơn nữa, Chu Du lúc trước đóng quân ở vượt biên một vạn tôn gia quân, tựa hồ là thu được sai lầm điều lệnh, bọn họ đột nhiên khởi binh tiến vào nam cảnh, thâm nhập tới rồi Bách Việt chư bộ địa giới, cũng cùng địa phương bộ lạc nhiều có cọ xát, thậm chí là có điều tử thương.

Tuy rằng xong việc chứng minh việc này có kỳ quặc, chính là hiểu lầm, đều không phải là Chu Du sở điều khiển, nhưng một loạt phát sinh sự tình, lại làm vừa mới mới đối Chu Du cùng Tôn Sách sinh ra một ít hảo cảm Bách Việt chư bộ đối này về điểm này hảo cảm tan thành mây khói.

Đây chính là thật đánh thật phát sinh sự, không phải Chu Du tùy tùy tiện tiện giải thích vài câu, là có thể mạt thanh.

Đương nhiên, kế tiếp nhiễu loạn Chu Du kế hoạch sự tình, Đào Thương còn ở phái người ở lặng yên không một tiếng động làm,

nhưng cụ thể thao tác thủ đoạn cùng thủ pháp, liền không cần hắn quá mức tự mình nhọc lòng.

Nam Xương thành có Lữ Đại, Hạ Tề, Toàn Nhu, Hám Trạch những người này, phó thác bọn họ âm thầm đi làm chuyện này, so Đào Thương bản nhân tới hiệu suất càng cao.

Bất quá Đào Thương cho rằng, kế hoạch của chính mình hiển lộ lúc sau, Chu Du nhất định sẽ có điều phát hiện, đoạn tuyệt cùng “Chính mình” thư từ lui tới.

Nhưng hắn thực sự coi thường Chu Du đối cảm tình theo đuổi.

Tiểu tử này trong xương cốt có điểm lãng mạn đại kính.

Không, không nên kêu lãng mạn, hẳn là kêu lãng.

Thẳng đến những việc này phát sinh lúc sau, bao gồm chính mình về tới Nam Xương thành, từ phương xa đưa đến chính mình trong tay kinh hồng thư từ, như cũ là một phong tiếp theo một phong, bình quân mỗi cách một đoạn sẽ có, vẫn luôn chưa từng đoạn tuyệt.

Đào Thương hiện tại cảm giác giống như có điểm cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống.

Bằng bạch vô cớ, nhiều một cái bạn qua thư từ?

Này xem như cái gì duyên phận cùng giao tình?

------oOo------

Chương 610: Đào thừa tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Công nguyên 198 năm 1 nguyệt, tân đế Lưu Hi ở Nam Xương ngoài thành cao trúc thổ trên đài đăng cơ, niên hiệu Kiến Khang, là vì Hán triều trong lịch sử thứ ba mươi vị hoàng đế.

Mà vị này vừa mới đăng cơ tân hoàng, trước mắt lại còn bất mãn nửa tuổi.

Tân đế đăng cơ sau, đào Quý Phi tuy rằng thần chí không rõ, thân thể thiếu an, nhưng như cũ là bị sắc phong vì Thái Hậu, này thân phận tôn sùng ở vào đại hán đỉnh, hiện nay an cư với hậu cung dưỡng bệnh điều thần.

Mà Đông Nam cảnh nội Đào thị cựu thần nhóm, tắc bởi vì tân triều thành lập, mà giống nhau được đến đại biên độ địa vị tăng lên.

Đến tận đây, Đông Nam thế lực chính quyền đạt tới đỉnh.

Trong đó, Đào Ứng bị phong làm Phiêu Kị tướng quân, tổng lĩnh nam cảnh, an ủi Bách Việt.

Trần Đăng bị sắc phong vì thượng thư lệnh, tổng lĩnh thượng thư đài, Mi Trúc thứ chi vì thượng thư lang.

Trương Chiêu, Trương Hoành, Hàn Hạo, Trần Quần, Tư Mã Lãng chờ năm tên vẫn luôn phụ trách kinh doanh Kim Lăng, Hàng Châu, Tô Châu tam đại thành trì chính đầu toàn nhậm Đông Nam các nơi quận thủ, sắc phong vì hầu.

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý phân biệt bị nhâm mệnh vì đồ vật tào duyện.

Quách Gia bị phong làm vệ úy, tổng đốc thám thính, dò hỏi, giáo sự phủ, đồng thời cũng đốc trong kinh túc vệ.

Triệu Vân vì Chinh Đông tướng quân, Lỗ Túc vì Chinh Tây tướng quân, Thái Sử Từ vì chinh nam tướng quân.

Hứa Chử vì võ vệ tướng quân, quan nội hầu, tổng lĩnh cấm quân.

Từ Vinh vì tả tướng quân, Từ Hoảng vì hữu tướng quân, Đào Cơ, Cam Ninh, Chu Thái, Từ Thịnh phong làm bốn trấn.

Còn lại chư tướng mưu thần đều có lên chức sắc phong.

Nhưng quan trọng nhất, vẫn là Đào Thương bản nhân.

Bởi vì bệ hạ tuổi nhỏ, Thái Hậu thân thể không đủ rồi giám thị quốc sự, Đào Thương tắc bị sắc phong vì đại hán thừa tướng, tổng lý trăm chính, đãi thiên tử xử lý quốc sự.

Từ nay về sau, Đào Thương liền trở thành Hán triều trên danh nghĩa tối cao chấp chính quan.

Đồng thời, cũng bởi vì năm đó thái bình công tử mỹ dự danh hiệu, thế nhân cũng có xưng hô Đào Thương vì thái bình thừa tướng.

Đại hán thái bình thừa tướng chịu chiếu lúc sau, chuyện thứ nhất chính là đại thiên tử hành chiếu công khai thiên hạ, trực tiếp trách cứ Kinh Châu Phục Hoàn, Đổng Thừa, cùng với tam Lưu tập đoàn sở ủng lập thiên tử Lưu Quỳnh chính là Ngụy Đế, cũng trách cứ bọn họ trọng đại hành vi phạm tội, thiên địa bất dung, tội ác tày trời.

Đương nhiên, này lên án công khai hịch văn chiếu thư cũng là qua loa không được.

Hiện giờ đã là bị sắc phong vì thừa tướng môn hạ đốc Di Hành, bụng làm dạ chịu gánh vác nổi lên cái này trọng trách.

Hắn viết xuống một thiên tinh thần trọng nghĩa mười phần lên án công khai hịch văn, trực tiếp ban bố thiên hạ, đầu mâu thẳng chỉ

Kinh Châu bảy quận.

Mặt khác, Đào Thương còn hạ chiếu thư, sắc phong Lữ Bố cùng Tôn Sách phân biệt vì trước tướng quân cùng sau tướng quân, thống lĩnh Giang Hoài nơi, trợ hắn ngay trong ngày bình tặc, lật đổ ngụy triều.

Tin tức truyền tới Kinh Châu, toàn bộ Kinh Châu chấn động, thậm chí liền Ích Châu Lưu Chương cũng bị chấn động, tuy rằng là ở Tây Thục xa xôi nơi, nhưng hắn rốt cuộc cũng là duy trì Lưu Quỳnh một sớm nhà Hán tông thân.

Lưu biểu cùng Lưu Bị, đối với Đào Thương hùng hổ hịch văn nhưng thật ra không quá đương hồi sự, nhưng Phục Hoàn cùng Đổng Thừa lại so với chi bọn họ hai vị, lại rõ ràng kém không ít nhẫn nại.

Đặc biệt là Phục Hoàn, ống phổi thiếu chút nữa không làm Di Hành khí phun ra tới.

Kỳ thật thay đổi ai cũng đến sinh khí, Di Hành hịch văn thật sự là quá làm giận.

Lời nói sắc bén cũng liền thôi, cố tình còn đem hắn Phục Hoàn, cái này ngụy triều thừa tướng, đơn độc liệt ra tới, cùng Đào Thương cái này tân thái bình thừa tướng làm một cái tương đối.

Này không phải nói rõ đối người hạ đồ ăn đĩa sao?

Di Hành ở trong sách, liệt kê từ khi tám năm trước, Đào Thương thảo phạt Đổng Trác bắt đầu sở hữu công tích cùng quân tử hành vi, bao gồm cứu vớt thiên tử, thảo phạt Đổng Trác không phù hợp quy tắc, đến hứa Thiệu mười câu kim bình, thụ phong thái bình công tử, phát triển Kim Lăng, lập khắc Viên Thuật, mua chuộc lưu dân, giàu nhất một vùng, cứu vớt nhà Hán từ từ.

Mà Phục Hoàn cùng Đào Thương một so, trừ bỏ là tiên đế cha vợ cha ngoại, một chút ưu điểm không có!

Hoàn toàn không thể so sánh a, thuần thuần phế vật thừa tướng một cái.

Hai cái thừa tướng một cái bầu trời, một cái ngầm.

Trách không được Phục Hoàn khí thất khiếu bốc khói, bực này với làm trò người trong thiên hạ sở hữu mặt, hung hăng trừu hắn mười bảy tám đại tát tai, cuối cùng còn thật mạnh ở trên mặt phun thượng một ngụm.

Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa.

Hắn lập tức kêu gào, nói nhất định phải xuất binh thảo phạt Đào Thương một chút. Hung hăng cấp ngụy triều một cái vang dội cái tát.

Nhưng vấn đề là trước mắt cùng hắn cùng ở Giang Lăng phụ tá ấu đế Lưu Quỳnh, chính là Lưu Bị, Lưu Bị hiện giờ tuy rằng bị Lưu biểu sở thân tín, nhưng Kinh Châu đại bộ phận binh quyền, vẫn là ở Lưu biểu trong tay nắm giữ.

Phục Hoàn chính là lại như thế nào khi dễ Lưu Bị cũng vô dụng, Lưu biểu không đáp ứng xuất binh, hết thảy đều là không bàn nữa.

Thẳng đến Lưu biểu lại dựa theo thời gian, từ Tương Dương tiến đến Giang Lăng mặt quân hội báo, Phục Hoàn mới bắt được đến cơ hội nói với hắn việc này.

Nhưng Lưu biểu đối với Phục Hoàn khởi binh nói xong, còn lại là vuốt ve chòm râu mỉm cười không nói, có vẻ cao thâm khó đoán.

Phục Hoàn giọng nói đều nói bốc khói, Lưu biểu thí đều không bỏ một cái.

Cuối cùng hắn ở rơi vào đường cùng, chỉ phải héo héo đi rồi.

Phục Hoàn đi rồi về sau, Lưu biểu còn lại là cười ha hả đi tìm Lưu Bị.

Vừa thấy đến Lưu Bị, Lưu biểu ngay sau đó nói thẳng “Hiền đệ, ngươi ngày gần đây ở trong triều chuẩn bị một chút, đem đỉnh đầu việc vặt xử lý sạch sẽ, như vô tình ngoại, không mấy ngày sau, chúng ta liền nên hướng mặt đông xuất binh.”

Lưu Bị nghe vậy rất là ngạc nhiên.

“Huynh trưởng, ngươi lần trước không phải cùng ta nói, chúng ta sẽ không đối Đào Thương dụng binh sao? Như thế nào hiện giờ, ngược lại là lại muốn cùng này giao thủ?”

Lưu biểu ha hả cười nói “Trước khác nay khác cũng. Lúc trước không hướng Đào Thương dụng binh, chính là bởi vì phương nam Trương Tiện chi loạn chưa định, Kinh Châu việc vặt vãnh so nhiều, thả không có ngoại viện, nhưng hiện giờ, tình thế lại phi giống nhau…… Huống hồ Đào Thương ở mặt đông lập triều, còn tuyên bố hịch văn lên án công khai chúng ta, chúng ta nếu là không làm một chút đáp lại, chẳng phải là có vẻ đuối lý?”

Lưu Bị nghe xong Lưu biểu nói, nói “Nghe huynh trưởng này ngụ ý, làm như đã mời tới ngoại viện?”

Lưu biểu gật gật đầu, nói “Trong khoảng thời gian này, ta ở Tương Dương, vẫn luôn phái người lại cùng Quý Ngọc câu thông, viết thư từ hướng hắn trần minh trong đó lợi hại, cũng làm hắn phái binh chi viện, hiện giờ Quý Ngọc đã đáp ứng phái ra tướng lãnh cùng binh mã chi viện chúng ta, hơn nữa phía bắc vị nào cũng tưởng cùng lão phu hợp tác, lão phu trước mắt đúng là cùng Đào Thương quá so chiêu hảo thời cơ.”

“Phía bắc vị nào?” Lưu Bị nhíu mày suy nghĩ một hồi, mới nói “Huynh trưởng chỉ người, chính là Viên Thiệu?”

Lưu biểu cười ha hả gật gật đầu, uu k a nsh u tiếp theo từ tay áo trung lấy ra một quyển bạch bạch.

“Hiền đệ thả xem, đây là ngày hôm trước từ mặt bắc đưa lại đây.”

Lưu Bị nghi hoặc triển khai bạch bạch, nhưng thấy mặt trên chính là Viên Thiệu tự tay viết thư từ, cũng cái có đại tướng quân Viên Thiệu ấn tín và dây đeo triện.

Viên Thiệu thư từ trung ý tứ rất đơn giản, hắn tỏ vẻ, nguyện ý thần phục với Kinh Châu tam Lưu tập đoàn sở thành lập tân triều, duy trì Lưu Quỳnh, cũng sẽ công khai coi Đào Thương sở ủng lập hoàng tử Lưu Hi vì Ngụy Đế.

Nhưng hắn yêu cầu Lưu biểu hiện ở lập tức khởi binh, thảo phạt Đào Thương, mà hắn cũng sẽ ở mặt bắc hưng binh, một nam một bắc giáp công Đào Thương.

Lưu Bị cẩn thận trầm ngâm một lát, nói “Huynh trưởng, Viên Thiệu không phải kẻ đầu đường xó chợ, ngài nhưng chớ nên làm hắn lừa lừa mới là.”

Lưu biểu cười nói “Hiền đệ yên tâm, Viên Thiệu này cử vì sao, lão phu trong lòng nhiều ít hiểu rõ. Quan độ một trận chiến lúc sau, Viên Thiệu đã từng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, ngắn hạn nội đã không còn nữa tồn tại, nhưng hắn lại tưởng ở trong khoảng thời gian ngắn báo thù, bởi vậy chỉ có thể nhẫn nhục phụ trọng, hướng lão phu cầu viện, cũng đáp ứng thần phục triều đình, hắc hắc, không nghĩ tới hắn cho rằng hắn là ở dùng Đào Thương điếu lão phu, lão phu lại còn dùng Đào Thương tới điếu hắn đâu!”

Lưu Bị nghe vậy chắp tay nói “Thỉnh huynh trưởng chỉ giáo.”

Lưu biểu cười ha hả nói “Lão phu lần này liên hợp Quý Ngọc binh mã, cùng Đào Thương giao chiến, thắng bại nãi ở tiếp theo, dù cho đánh không được Đào Thương, nhưng lão phu cũng có thể ở thu binh hết sức, đột nhiên thay đổi binh phong, thẳng chỉ kinh nam, Trương Tiện thằng nhãi này phản bội lão phu, cát cứ tự lập, lão phu liền phải ở hắn cho rằng lão phu nhất vội thời điểm, đem hắn dọn dẹp! Chỉ cần làm lại trấn an kinh nam, dù cho không có Viên Thiệu duy trì, lão phu cũng không sợ Đào Thương, đủ có thể cùng hắn địa vị ngang nhau.”

Lưu Bị nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Nhưng hắn ngay sau đó lại đưa ra một cái sầu lo.

“Huynh trưởng, chỉ là Viên Thiệu từng có hại chết tiên đế chi ngại, việc này hiện nay tuy vô làm chứng, nhưng nếu là ngày sau bị có tâm người bắt được nhược điểm, chỉ sợ đối chúng ta bất lợi, còn thỉnh huynh trưởng tam tư.”

------oOo------

Chương 611: 2 triều trận chiến mở màn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Bị nói nhưng thật ra lệnh Lưu biểu thật đánh thật trầm ngâm một hồi, cẩn thận cân nhắc.

Không thể không nói, Lưu Bị suy nghĩ vẫn là thực đúng chỗ, Lưu biểu nếu là bình thường chư hầu, việc này đảo cũng là không ảnh hưởng toàn cục, cũng hoặc là trước mắt đại hán cảnh nội, chỉ có bên ta sở ủng lập một cái triều đình, cùng Viên Thiệu liên hợp tệ đoan nhưng thật ra có thể xem nhẹ bất kể.

Nhưng trước mắt, này trung thổ nơi, lại là có hai cái triều đình! Thả như nước với lửa.

Hai cái triều đình đều lấy chính thống mà tự cho mình là, thời khắc nhìn chằm chằm đối phương tình huống, cũng tính toán tùy thời thi lấy chính trị thủ đoạn, đả kích đối phương.

Lưu Bị lo lắng chính là, tuy rằng trước mắt không có chứng cứ, nhưng tiên đế Lưu Hiệp chết, người sáng suốt vừa thấy chính là cùng hắn có quan hệ, chuyện này không phải là nhỏ, một khi ngày sau phàm là có người đem Viên Thiệu cấu kết ô Hoàn hại chết tiên đế sự tình chứng thực, kia bên ta chính trị địa vị nhất định liền sẽ ở vào bất lợi.

Hơn nữa Lưu Bị tuy rằng không giống như là Tào Tháo như vậy hiểu biết Đào Thương, nhưng nhiều ít cũng biết người này giống như quân tử, kỳ thật quỷ kế đa đoan thực, một khi cho hắn biết chính mình chân thật tình huống, kia hậu quả chỉ sợ là không dám tưởng tượng.

Lưu biểu cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm.

“Hiền đệ, ngươi lo lắng tuy rằng là có đạo lý, nhưng trước mắt yêu cầu lo lắng, vẫn là trước mắt thực tế vấn đề…… Đào Thương quả thật đại địch cũng. Thả Viên Thiệu năm đó rốt cuộc cũng là chư hầu khôi thủ, chuyện lớn như vậy, hắn lúc trước làm thời điểm nhất định là tiểu tâm che lấp, hao hết tâm lực giấu giếm, tưởng nhiên cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ…… Ta xem, việc này vẫn là đáng giá mạo hiểm thử một lần.”

Lưu Bị thấy Lưu biểu tâm ý đã quyết, cũng liền không hề nói cái gì.

Kỳ thật hắn trong lòng cũng ẩn ẩn có chút chờ mong.

Chư hầu chi gian tranh chấp, giống như cao thủ so chiêu giống nhau, tuy rằng hung hiểm, lại cũng có thể tẫn hiện nam nhi năng lực cùng tình huống.

Tốt đối thủ, thực sự là thiên hạ khó tìm.

Quả thật, Đào Thương tuy rằng tuổi trẻ, nhưng tuyệt đối là thiên hạ này khó được đối thủ tốt.

Lưu Bị đã lo lắng, lại kỳ ký.

Nhiều ít dính điểm biến thái tâm lý.

……

Trong thiên hạ bất cứ chuyện gì, không có một kiện có thể giấu đến quá giáo sự phủ.

Kinh Châu tam Lưu cùng Viên Thiệu động tác nhỏ, cũng giống nhau.

Tin tức thực mau liền bị từ Bành Thành tới rồi Quách Gia báo cho Đào Thương.

Đối mặt nam bắc hai đại thế lực cường cường liên hợp, thái bình thừa tướng trước mắt cũng cảm giác có chút không yên ổn.

Đình nghị phía trên, Đào Thương trực tiếp biểu đạt ra tới hắn ý tưởng cùng lo lắng.

“Căn cứ giáo sự phủ hồi báo, trước mắt Viên Thiệu cùng Lưu biểu tựa hồ là có liên hợp ý đồ, Viên Thiệu từ khi trận chiến Quan Độ sau, liền thường tư báo thù, hắn lúc này đây liên hợp Lưu biểu, nói rõ chính là phải đối phó ta…… Từ Châu cùng Giang Đông nếu là một nam một bắc cùng bọn họ giao chiến, chỉ sợ chiến tuyến quá dài, ta sợ ta quân sẽ ăn không tiêu.”

Quách Gia như cũ là một bộ cười hì hì bộ dáng, kia biểu hiện nhiều ít dính điểm thiếu trừu.

“Việc này không khó, duy thiếu mưu thiện quyết giả mà không thể nghĩ thông suốt trong đó mấu chốt.”

Đào Thương phản ứng mau, nghe xong Quách Gia nói trong lòng tới khí.

Nếu không phải trước mắt thính đường người trong số đông đảo, chính mình phi dùng đoản nỏ đem này lãng tử bắn thành cái sàng không thể.

Này không phải quanh co lòng vòng tổn hại chính mình là thiếu tâm nhãn sao?

“Quách Đại vệ úy có gì cao kiến, không ngại nói thẳng bẩm báo?” Đào Thương cắn răng cười xem hắn.

Quách Gia trường làm vái chào, nói: “Viên Thiệu tuy rằng có tâm báo thù, nhưng quan độ một trận chiến, lệnh Hà Bắc tinh tráng đại bộ phận đều lưu lạc với Hà Nam cùng Từ Châu nơi, ngắn hạn gian có thể muốn khôi phục thế lực, sợ là rất khó, cái gọi là bên này giảm bên kia tăng, Viên Thiệu thế lực tiệm suy, hắc sơn Trương Yến tất nhưng nhân cơ hội quật khởi, thừa tướng không ngại phái người

thông qua Bạch Nhiễu, lại lần nữa kết hảo Trương Yến, cũng lấy tân triều danh nghĩa, đối này tiến hành sắc phong, như thế có thể cổ động Trương Yến tại hậu phương thay chúng ta kiềm chế Viên Thiệu, mà thừa tướng tọa trấn Đông Nam, tự mình đối phó tam Lưu, mà phái một viên thượng tướng thế ngài trấn thủ Bành Thành, phong tỏa Từ Châu cảnh, thời gian một trường, mặt bắc Viên Thiệu tự nhiên thối lui."

Triệu Vân trạm ra ban nói: "Lời tuy nhiên như thế, nhưng Viên Thiệu tuy rằng thực lực lùi lại, nhưng nội tình như cũ là cực cường, Hà Bắc dân cư đông đúc, lương sản sung túc, nhân tài đông đúc, Trương Yến sợ là kiềm chế không được Viên Thiệu bao lâu."

Quách Gia lặng lẽ cười nói: "Trương Yến chỉ là bước đầu tiên, chân chính có thể giúp chúng ta ở phương bắc kiềm chế Viên Thiệu người, kỳ thật có khác một thân."

Gia Cát Lượng cẩn thận nghe, nghe vậy hai tròng mắt chợt sáng ngời, nói: "Quách lão sư trong lời nói sở chỉ, chẳng lẽ là Hứa Xương Tào Tháo?"

Quách Gia cười nói: "Này thiên hạ trừ bỏ thừa tướng ở ngoài, có thể có bản lĩnh kiềm chế Viên Thiệu người, trừ bỏ Tào Tháo còn có thể có ai?"

Trần Đăng cau mày, suy nghĩ nói: "Nhưng vấn đề là, chúng ta trước mắt cùng Tào Tháo quan hệ cũng không phải là lúc trước ở trận chiến Quan Độ lúc, lúc ấy Viên Thiệu thế lực ngập trời, tào đào hai quân đồng lòng, chỉ có lực phá Viên Thiệu, hai bên mới có thể sinh tồn…… Nhưng trước mắt Viên Thiệu thế lực suy yếu, chúng ta cùng Tào Tháo các có điều mưu, huống chi thượng một lần thừa tướng còn thiết kế đoạt Tào Tháo mấy ngàn thất chiến mã, đây là kiểu gì cự thù? Tào Tháo làm sao có thể sẽ đáp ứng chúng ta cầu viện."

Quách Gia ha ha cười, nói: "Nguyên Long, việc này đó là ngươi bị lá che mắt, chúng ta nếu là chủ động hướng Tào Tháo đi cầu viện, Tào Tháo tất nhiên không chịu xuất binh, chính là chịu, hắn tất nhiên cũng sẽ đầy trời chào giá, hung hăng tể chúng ta một lần…… Không

bằng không cầu viện, làm Tào Tháo chính mình thấy rõ tình thế, làm ra phán đoán là được.”

Trần Đăng kinh ngạc chớp chớp mắt, cẩn thận cân nhắc một hồi, com mới vừa rồi bừng tỉnh nói: “Phụng Hiếu thật sự là cao kiến!”

Đào Thương giờ phút này cũng minh bạch Quách Gia ý tứ.

Quách Gia chi ý, là làm Tào Tháo chính mình tĩnh xem này biến, sau đó làm ra phán đoán, Từ Châu phương diện không bên ngoài tác phẩm tâm huyết vì ảnh hưởng, đi quấy rầy Tào Tháo chính mình ý nghĩ.

Cần biết, Tào Tháo trước mắt bá chiếm Trung Nguyên, nếu tưởng mở rộng, một là hướng bắc, nhị là hướng tây.

Phía tây Quan Trung có Chung Diêu thế hắn trấn an liên hợp, thượng vô đại sự, nếu là bức bách nóng nảy, ngược lại dễ dàng khiến cho biến cố, nắm giữ không được những cái đó tán loạn tiểu cổ quân phiệt.

Nhìn chung Tào Tháo trước mắt chiến lược thọc sâu, vẫn là mưu đồ Hà Bắc nhất thực tế.

Viên Thiệu tao này bị thương nặng, nếu là không bắt lấy mỗi một cái cơ hội có thể tiến quân cơ hội đi Hà Bắc, vạn nhất mấy năm lúc sau làm họ Viên hoãn quá khí tới, kia đã có thể chuyện xấu.

Viên Thiệu năng lực cùng bản lĩnh, Tào Tháo nhất rõ ràng, có thể đại bại Viên Thiệu, này giữa gian nan cùng không dễ, càng là làm Tào Tháo trong lòng run sợ, không dám ở làm lần thứ hai hy vọng xa vời.

Hắn nằm mơ cũng không dám cấp Viên Thiệu phiên bàn cơ hội.

Huống chi, đối Viên thị địa bàn như hổ rình mồi cũng không phải chỉ có Tào Tháo một người, Đào Thương mãnh hổ ở bên, như lang như

hồ hai tròng mắt, cũng vẫn luôn ở gắt gao nhìn chằm chằm Hà Bắc chi cảnh.

Lần này Đào Thương hai tuyến tác chiến, Viên Thiệu xuất binh, nếu là Trương Yến lại cùng Viên Thiệu tiến hành dây dưa, Tào Tháo cân nhắc lợi hại dưới, không có lý do gì sẽ không hướng Hà Bắc xuất binh đoạt đất.

Hơn nữa tại tâm lí thượng, hắn còn sẽ cảm thấy chính mình rất thông minh đâu.

Nghĩ thông suốt trong đó mấu chốt lúc sau, Đào Thương ngay sau đó nói: “Bành Thành nơi, liền giao cho Lỗ Túc cùng Thái Sử Từ toàn quyền phụ trách, ngăn cản Viên Thiệu từ Thanh Châu tới tinh nhuệ…… Tôn Càn vì sứ giả, đi trước hắc sơn đi gặp Bạch Nhiễu, thỉnh hắn xuất binh, Tào Tháo kia mặt hướng đi cũng không thể xem nhẹ, Phụng Hiếu ngươi an bài giáo sự phủ nghiêm mật giám thị…… Đến nỗi Nam Xương bên này, đào mỗ liền ở chỗ này, tự mình gặp tam Lưu…… Lưu biểu cùng Lưu Bị, đào mỗ xem bọn hắn rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng.”

------oOo------

Chương 612: Giang Hạ chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Hi đăng cơ lúc sau, Đào Thương một mặt dùng Trần Đăng đương thượng thư lệnh, Mi Trúc vì thượng thư lang, nghĩ cách mượn sức cùng trấn an Giang Nam thế gia sĩ tộc, sau đó phái Lỗ Túc cùng đại ca Thái Sử Từ, Đào Cơ đám người, suất lĩnh Từ Châu ngày cũ văn võ trấn thủ Bành Thành, bắc phòng Viên Thiệu, chính mình còn lại là sẵn sàng ra trận, chuẩn bị cùng Kinh Châu tam Lưu ngụy triều tập đoàn tiến hành trận đầu giao phong. Thủy ấn quảng cáo thí nghiệm thủy ấn quảng cáo thí nghiệm

Mà tam Lưu tập đoàn cũng là không hẹn mà cùng, sẵn sàng ra trận, chuẩn bị cùng Đào Thương chuẩn bị một hồi thật đánh thật trận đánh ác liệt giao phong.

Trận này đối với hai bên tới nói, chính là tất nhiên.

Đánh không đánh cũng đến thắng, thắng bại nhưng thật ra ở tiếp theo, nhưng cần thiết muốn đem việc này làm.

Đối mặt một cái cùng bên ta đối lập ngụy triều tập đoàn, nếu là một đao một thương đều bất động, quang cách không đối kêu hạt bức bức, không khỏi có chút kém cỏi.

Quay đầu lại việc này dừng ở thiên hạ bá tánh cùng sĩ tộc trong mắt, cũng không lắm đẹp a.

Đào Thương một mặt an bài mặt bắc bố trí cùng phương nam bảo đảm, mặt khác còn từ Kim Lăng thành chờ mà điều tới lương thảo cùng chiến thuyền, dùng để tây hướng chinh phạt.

Giang Đông cùng Kinh Châu cơ hồ toàn diện giáp giới, hai bên biên cảnh hàm tiếp chi quận mặt bắc là Giang Hạ quận, nam diện là Trường Sa quận.

Hiện giờ Trường Sa quận đại bộ phận địa vực bị Kinh Châu phản bội đem Trương Tiện sở khống chế, mà Trương Tiện lại thuộc về năm đó bị Đào Thương khuyến khích phản loạn, cho nên Kinh Châu binh cùng Kim Lăng quân giao phong nơi, tất nhiên sẽ không ở Trường Sa quận.

Kể từ đó, Giang Hạ quận cùng Dự Chương quận bắc địa giáp giới chỗ, liền sẽ biến thành trận này chiến dịch chủ chiến trường.

Đào Thương bên kia, đối Lưu biểu tình báo cũng là rất nhiều chú ý.

Nghe nói Tây Xuyên Lưu Chương phái thượng tướng Trương Nhậm suất binh, ra Tây Xuyên khẩu, suất lĩnh tam vạn tinh nhuệ, tiến đến cùng Lưu biểu cộng đồng tác chiến.

Bất quá đối với xuyên quân, Đào Thương cũng không phải đặc biệt lo lắng.

Bởi vì Giang Hạ quận cùng Dự Chương quận giao tiếp chỗ, cơ hồ là nửa thủy lộ tình thế, mà Hoàng Tổ mấy năm gần đây cũng ở Giang Hạ trữ hàng không ít chiến trường, bởi vậy lúc này đây giao thủ, thuỷ chiến chính là hai bên hay không có thể trí thắng mấu chốt.

Đào Thương mấy năm trước, cùng Viên Thuật nhiều lần giao phong, thuỷ chiến chiến thuyền cùng khí giới tích cóp hạ không ít của cải, bất quá theo hắn biết, Lưu biểu bên kia cũng là không thiếu, trận này trượng nhưng xem như thế lực ngang nhau.

Lương thảo cùng chiến thuyền quân giới chuẩn bị tốt lúc sau, Đào Thương không hề dừng lại, hắn tính toán đi trước ra tay, đuổi binh nhắm thẳng Giang Hạ quận địa giới mà đi.

Lưu biểu nếu muốn đánh, kia Đào Thương liền đem chiến thuyền tuyển ở hắn sân nhà đó là.

Sân nhà tuy rằng có mà duyên ưu thế, nhưng hai quân giao phong, tai họa xác thật sân nhà địa bàn, Đào Thương đối chính mình địa giới luyến tiếc.

Kiến Khang nguyên niên xuân sau, tháng tư mười lăm, Đào Thương ở Nam Xương thành tế thiên xuất sư, lệnh Đào Ứng, Lữ Đại trấn thủ Nam Xương hoàng đô, chính mình tắc phụng thiên tử lệnh, lãnh thiên tử chiếu, hiệu lệnh Hán triều vương sư tây hướng, nghịch giang mà thượng, thẳng lấy Giang Hạ quận Xương Võ huyện thành.

Mà Lưu biểu tập kết binh mã, ở Giang Lăng tế thiên xuất sư, tam Lưu đại quân cùng Phục Hoàn cùng đều xuất hiện, thẳng đến Giang Hạ quận sẽ cùng Hoàng Tổ, cùng Đào Thương giao chiến.

Đào Thương lúc này đây làm giỏi về lục chiến chư tướng tất cả đều bảo hộ ở trung quân, trước bộ tiên phong chiến tướng toàn dùng thuỷ quân chiến tướng, bao gồm Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm, Đổng Tập, Từ Thịnh, lăng thao, Phan Chương, Hạ Tề, tiên với đan, Tống khiêm, giả hoa, từ trung chờ mười hai đem thống lĩnh thuỷ quân chia để trị, cùng chính mình lục quân dao tương hô ứng, thuỷ bộ đồng tiến tây hướng mà đi.

Nhưng là ở xuất chinh phía trước, Đào Thương hành dinh trung xuất hiện một chút tiểu nhạc đệm.

Có một người đại tướng tiến đến tìm Đào Thương muốn quan đương!

Người này, đó là lần trước ở trận chiến Quan Độ, đầu hàng Đào Thương Khúc Nghĩa.

Khúc Nghĩa đứng ở Đào Thương trước mặt thời điểm, trên mặt không có khiêm cung chi sắc, ngược lại là kiêu căng, ngưu bức hống hống, một chút cũng không khách khí……

Tóm lại chính là thực thiếu trừu bộ dáng.

Đào Thương hiện tại có thể lý giải Viên Thiệu năm đó tâm tình.

Liền Khúc Nghĩa này phúc tấu tính, tâm cao khí ngạo Viên Thiệu không nghĩ lộng chết hắn mới là lạ.

Đào Thương cảm thấy chính mình lòng dạ rất trống trải, nhưng đối mặt Khúc Nghĩa, hắn vẫn là có một loại tưởng đem hắn mặt ấn trên mặt đất cọ xát xúc động.

Không có bất luận cái gì lý do, chính là tưởng cọ xát hắn.

Dưới bầu trời này, một câu không nói, quang xem kia đức hạnh liền ai dọn dẹp người, thực sự là không nhiều lắm.

“Mạt tướng gặp qua thừa tướng.” Khúc Nghĩa chắp tay, nói lễ phép, nhưng âm điệu thực sự nghe không hiểu.

Đào Thương nhẹ nhàng bắn ra tay áo thượng tro bụi, nói “Nguyên lai khúc công, hôm nay tiến đến, không biết cái gọi là chuyện gì?”

Khúc Nghĩa không chút khách khí, nói thẳng không cố kỵ nói “Thừa tướng lúc trước, đáp ứng mạt tướng cực tới?”

Đào Thương nhẹ nhàng vuốt cằm, cẩn thận cân nhắc một hồi nói “Đào mỗ cả đời này hứa quá nguyện có rất nhiều, đáp ứng người khác sự tình cũng không ít, không biết khúc tướng quân nói chính là nào một cọc?”

Khúc Nghĩa gắt gao nhìn chằm chằm Đào Thương, nói “Mạt tướng lúc trước quy hàng thừa tướng là lúc, thừa tướng từng đối mạt tướng hứa hẹn, ngày sau nâng đỡ thiên tử đăng cơ thay đổi triều đại, đương sắc phong mạt tướng bốn trấn tướng quân phía trên quân chức, thừa tướng có từng nhớ rõ việc này?”

Đào Thương trong lòng cười thầm Khúc Nghĩa thằng nhãi này trí nhớ còn xem như không tồi.

Hắn làm bộ làm tịch cẩn thận suy nghĩ một hồi, buồn bã nói “Hình như là có như vậy một chuyện đi?”

Khúc Nghĩa vội vàng chắp tay nói “Kia không biết thừa tướng khi nào thực hiện cấp mạt tướng hứa hẹn?”

“Bất quá giống như lại không có như vậy một chuyện.” Đào Thương sâu kín nói.

Khúc Nghĩa tròng mắt tức khắc trợn tròn “Thừa tướng! Ngài lại hảo hảo suy nghĩ suy nghĩ! Sao có thể không có?”

“Có vẫn là không có đâu? Nhớ không rõ, ta đầu óc hảo loạn nha.”

Khúc Nghĩa thật sâu hít một hơi, áp xuống lửa giận.

Này cũng chính là hắn, đổi thành người khác, Khúc Nghĩa một chân đá toái hắn trứng trứng.

“Thái phó, ngươi nhưng chớ có lừa lừa mạt tướng!” Khúc Nghĩa rõ ràng có chút không cao hứng.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói “Khúc tướng quân thật không biết đậu, ta hống ngươi chơi đâu, ngươi nghe không hiểu?”

Ngươi nương!

Lão tử bao lớn số tuổi!

Dùng ngươi hống chơi?

Ngươi trang cha ta sao.

Đào Thương thở dài khẩu khí, giải thích nói “Kỳ thật đi, ta nơi này còn có một cái Chinh Bắc tướng quân nhàn rỗi, vẫn luôn để trống chỗ, này vốn chính là cấp tướng quân lưu trữ……”

Khúc Nghĩa nghe vậy thiếu chút nữa không trực tiếp hô lên tới.

Vậy ngươi nhưng thật ra chạy nhanh hạ chiếu sắc phong a!

Ngươi còn tại đây ma kỉ cái rắm đâu!

Nhìn Khúc Nghĩa đã là hiện ở trên mặt nôn nóng thần sắc, Đào Thương chậm rì rì nói “Chỉ là ta sợ chư tướng không phục nha.”

Khúc Nghĩa nghe vậy trừng mắt, nói “Dựa vào cái gì không phục?”

“Bởi vì tướng quân không có lập được đại chiến công a.”

Khúc Nghĩa nghe vậy thiếu chút nữa không khí nhảy lên.

“Thừa tướng, lời này đã có thể có điểm tang lương tâm! Lúc trước trận chiến Quan Độ, nếu là không có mạt tướng, đào tào hai quân làm sao có thể chiến thắng Viên Thiệu? Nếu là vô ngã, chỉ sợ hiện tại Trung Nguyên cùng Từ Châu hiện tại đều ở Viên Thiệu tay rồi.”

Đào Thương trên mặt mỉm cười bất biến, trong lòng lại cảm giác…… Thật là khó chịu.

Quả nhiên, Khúc Nghĩa thằng nhãi này ỷ vào trận chiến Quan Độ, hơi có chút kể công kiêu ngạo chi ngại.

Ở hắn trong lòng, hắn cảm thấy nếu là không có hắn Khúc Nghĩa, chính mình cùng Tào Tháo có lẽ đã sớm sửa bị Viên Thiệu cấp diệt.

Hắn hiện tại đem chính mình trở thành Đào Thương ân nhân.

Này nếu là làm hắn tiếp tục mang theo loại tâm tính này đi xuống, chính mình về sau còn như thế nào quản lý đoàn đội?

Đào Thương trong lòng hạ quyết tâm, xúc động nói “Đào mỗ tự nhiên là biết tướng quân công tích, vấn đề là hiến kế việc, chư tướng không biết a, tướng quân mới đến, nếu là muốn làm hảo cái này Chinh Bắc tướng quân, ít nhất cũng đến thành lập một ít có thể làm đại gia tin phục công tích không phải? Chẳng lẽ, ta mạnh mẽ lập tướng quân vì đại tướng, ai nếu là không phục, ta còn có thể đem bọn họ hết thảy giết không thành?”

Khúc Nghĩa cao giọng nói “Vậy toàn giết, lại có thể làm sao?”

“Khúc tướng quân, lý trí điểm…… Nói chuyện yếu điểm mặt.”

Khúc Nghĩa thật sâu hít một hơi, nói “Hảo! Thừa tướng nói, mạt tướng minh bạch! Còn không phải là lập công sao? Lần này tây chinh Kinh Châu, thừa tướng binh mã chia làm thủy lộ hai chi, thủy lộ tiên phong chiến tướng thừa tướng tẫn đã chọn hảo, mạt tướng nguyện vì lục chiến trước bộ tiên phong, kiến công lấy phục mọi người, không biết thừa tướng cảm thấy được không không?”

Đào Thương chậm rì rì nói “Hành là hành, bất quá đến lập quân lệnh trạng, dù sao cũng là chinh phạt ngụy triều trận chiến đầu tiên, không dung có thất.”

“Lập liền lập! Người tới a, lấy giấy bút tới!”

------oOo------

Chương 613: thần bắn Hoàng Trung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khúc Nghĩa giận dỗi ký xuống quân lệnh trạng, Đào Thương ngay sau đó cho hắn một bộ binh mã, làm hắn vì trước bộ tiên phong, từ đường bộ tiến công Xương Võ huyện, cướp lấy này mà, mở ra Giang Hạ tiến binh môn hộ, dùng để làm kế tiếp đại quân dựng thân chi bổn. Thủy ấn quảng cáo thí nghiệm thủy ấn quảng cáo thí nghiệm

Khúc Nghĩa sốt ruột lập công, ngay sau đó suất binh khi trước xuất phát.

Trước khi xuất phát, Đào Thương dặn dò Khúc Nghĩa, nhất định phải phối hợp thuỷ quân hành động, lẫn nhau lẫn nhau vì sừng, từ từ mà vào, ai cũng đừng tranh tiên đoạt hành đem quân đội bạn rơi xuống, như vậy vạn nhất xảy ra chuyện gì, còn có thể có một cái lẫn nhau trợ giúp cơ hội.

Khúc Nghĩa mặt ngoài thực nghe lời, thật sự lại căn bản không đem Đào Thương nói đương hồi sự.

Ở hắn xem ra, này thiên hạ cường quân chỉ có Hà Bắc, Trung Nguyên, Từ Châu, Tây Lương chờ quân, Kinh Châu hoặc là Ích Châu bực này phương nam suy quân, căn bản là lấy không lên đài mặt, không thể xưng là khí hậu.

Bằng chính mình Hà Bắc đệ nhất danh tướng danh hiệu, nói ra danh hào còn không được hù chết bọn họ?

Kinh Châu quân cùng Ích Châu quân, có gì danh tướng?

Cứ như vậy, Khúc Nghĩa hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang hướng về Xương Võ huyện xuất phát, hơn nữa căn bản là không có chờ Cam Ninh thuỷ quân.

Hắn muốn cái thứ nhất sát tiến Xương Võ thành đi, cho bọn hắn nhìn một cái chính mình lợi hại.

Chính là mang theo loại này tâm lý, Khúc Nghĩa suất lĩnh một hàng binh mã, tranh tiên chạy tới Xương Võ huyện thành.

Vừa đến Xương Võ huyện thành, Khúc Nghĩa liền sai người đem huyện thành thật mạnh vây định, cũng phái sứ giả tiến huyện thành, làm người hướng huyện thành trung thủ tướng báo thượng chính mình tên họ, cũng lệnh này kỳ hạn đầu hàng.

Ở Khúc Nghĩa trong lòng, chính mình Hà Bắc đệ nhất cầm binh thượng tướng tên tuổi, nhất định sẽ đem này đàn đồ quê mùa sợ tới mức đái trong quần, kẻ hèn huyện nhỏ, căn bản liền đánh đều không cần đánh, liền có thể dễ như trở bàn tay.

Nhưng kết quả lại lệnh Khúc Nghĩa lòng tự trọng đã chịu nghiêm trọng bầm tím.

Xương Võ huyện người phụ trách, đối mặt Khúc Nghĩa chiêu hàng sứ giả, rất thống khoái giơ tay chém xuống, trực tiếp đem sứ giả cái mũi cùng lỗ tai hết thảy cắt bỏ phao rượu, cũng làm này không lỗ tai không cái mũi người trở về nói cho Khúc Nghĩa chính mình nói.

Mang về nói rất đơn giản, đại khái ý tứ chính là.

Khuyên ngươi tê mỏi, chạy nhanh đánh lại đây, đại gia cùng nhau hải.

Phi thường không cho mặt mũi.

Khúc Nghĩa lúc ấy đó là lôi đình tức giận.

Không thể tưởng được Kinh Châu người cốt khí nhưng thật ra viễn siêu chính mình tưởng tượng, cư nhiên không sợ chút nào chính

mình.

Hắn ngay sau đó hướng tả hữu dò hỏi hiện nay Xương Võ huyện người phụ trách là ai.

Có thám tử thực nghiêm túc nói cho Khúc Nghĩa, Xương Võ huyện người phụ trách kêu Lưu Bàn, chính là Lưu biểu từ tử, này bản lĩnh cao cường, kiêu dũng thiện chiến, hơn nữa thủ hạ có vài tên chiến tướng rất là lợi hại, ngày xưa ở kinh nam tự thành một cổ thế lực, này binh mã chiến lực không thua cấp Lưu biểu ở Tương Dương trung quân, hắn bản nhân lần này chính là phụng Lưu biểu chi mệnh, đi trước tới Giang Hạ chi viện Hoàng Tổ, cũng chịu nhậm trấn thủ Xương Võ huyện cái này môn hộ.

Lưu Bàn tuy rằng rất có chiến tích cùng danh khí, nhưng ở Khúc Nghĩa trong mắt hoàn toàn không đáng giá cười nhạt.

Lưu biểu từ tử tính cái chó má? Hắn lão tử tới, ta cũng là không bỏ trong lòng!

Khúc Nghĩa lập tức mệnh lệnh tam quân nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị công thành khí giới, chọn ngày tấn công Xương Võ huyện.

Xương Võ huyện thành trì không cao, cũng không lắm kiên cố, hơn nữa Khúc Nghĩa xem thường Lưu Bàn binh mã chiến lực, cho rằng công phá này thành, căn bản không dùng được cá biệt canh giờ.

Nhưng hắn lúc này đây lại bị giáo làm người.

Khúc Nghĩa công thành ngày đó, Lưu Bàn lãnh hắn thân tín chiến tướng nhóm bước lên đầu tường, cẩn thận quan sát phía dưới công thành tình huống.

Nhưng thấy Khúc Nghĩa mệnh lệnh những binh sĩ đang ở chuẩn bị cự mộc hướng xe.

Trên dưới một trăm cái tráng đinh dùng rất nhiều thô to dây thừng chia sẻ cự mộc trọng lượng, bọn họ một bên hô lớn khẩu hiệu, một

bên ý đồ đem cự giá gỗ thượng hướng xe.

Thành người trên, nhìn những cái đó Kim Lăng quân quân tốt nhóm đem cự mộc chậm rãi nâng lên, tiếp theo thật mạnh đặt ở hướng về phía trên giá, sau đó từ từ đẩy hướng xa tiền tiến, rất là lao lực.

Lưu Bàn tuổi không nhẹ, lại cũng không lắm đại, tuổi chừng ba mươi tuổi, đúng là tráng niên.

Hắn cẩn thận nhìn chằm chằm kia cự mộc hướng xe, đột nhiên quay đầu hỏi bên người một người dáng người tinh tráng, khuôn mặt bưu hãn tang thương đại hán, nói: “Hán Thăng, theo ý kiến của ngươi, chúng ta lần này có thể kháng cự đến Khúc Nghĩa không? Hắn trước mắt nếu muốn dùng hướng xe phá địch, kia không ngại một hồi liền sát sắp xuất hiện đi, loạn khởi đầu trận tuyến, như thế nào?”

Kia đại hán đúng là Lưu Bàn nhất thân tín cũng tín nhiệm chiến tướng, chính là Lưu bà con sắc trung lang tướng Hoàng Trung.

Hoàng Trung cẩn thận quan sát đến nơi xa Khúc Nghĩa doanh trại quân đội, vuốt hắc bạch nửa nọ nửa kia chòm râu, nói: “Không thể không nói, Khúc Nghĩa doanh trại quân đội bố cục rất là đanh đá chua ngoa, căn bản chính là tích thủy bất lậu, hắn hiện tại với dưới thành nhét vào cự mộc, chính là cố ý bán cho chúng ta sơ hở, Thiếu tướng quân trước mắt nếu là suất binh lao ra đi, chỉ sợ chính là trúng Khúc Nghĩa kế.”

Lưu Bàn dũng liệt thiện chiến, nhưng cũng biết người khéo dùng, Hoàng Trung bản lĩnh Lưu Bàn rất là rõ ràng, ở hắn xem ra, Hoàng Trung tuy rằng thanh danh không hiện, nhưng luận cập bản lĩnh, Lưu Bàn cho rằng Hoàng Trung đủ có thể gánh thiên hạ danh tướng bốn chữ.

Chính diện giao phong, Hoàng Trung chưa chắc bại bởi Khúc Nghĩa.

“Hán Thăng, kia trước mắt chúng ta làm sao bây giờ?”

Hoàng Trung ha hả cười, nói: “Không vội, gặp chiêu nào thì phá giải chiêu đó mà thôi, Khúc Nghĩa lấy này đó lừa gạt tiểu nhi oa đồ vật lừa gạt ta chờ, kia lão phu liền cũng lấy lừa gạt oa nhi đồ vật đáp lại hắn đó là.”

Dứt lời, liền thấy Hoàng Trung hướng về phía phía sau thị vệ phân phó nói: “Lấy lão phu cung cứng tới!”

Không bao lâu, liền thấy những người đó đem hướng xe nhét vào xong, sau đó, thật lớn viên mộc hướng xe, liền ở Kim Lăng quân sĩ tốt nhóm thúc đẩy hạ, hướng về Xương Võ huyện cửa thành, thong thả rầm rập mà đến.

Mọi người vọng chi toàn thay đổi sắc mặt, nhưng Hoàng Trung lại chỉ là hơi hơi mỉm cười.

Hắn giơ tay một mũi tên, ngắm cũng chưa ngắm, dùng cung cứng tùy ý một bắn, liền trực tiếp bắn ở đằng trước một người đẩy hướng xe sĩ tốt cái trán phía trên.

Công thành là lúc có thương vong chính là chuyện thường ngày, kia sĩ tốt vừa mới ngã xuống đất, thực mau liền có hậu tục sĩ tốt tiến lên bổ hắn vị trí, tiếp tục thúc đẩy hướng xa tiền tiến.

Nhưng Hoàng Trung giơ tay lại là một mũi tên, bắn trúng tên kia bổ sung sĩ tốt trán đầu.

Kỳ quái sự tình đã xảy ra!

Đồng dạng trạm vị vị trí, đồng dạng bị bắn trúng vị trí, đồng dạng tử vong phương pháp.

Kế tiếp người một khi bổ thượng, Hoàng Trung liền đem cái kia vị trí người bắn chết.

Hơn nữa bắn trúng vị trí tuyệt đối là cái trán, thả đều là một mũi tên đến chết, dư thừa địa phương một khối không bắn.

Lần này tử, xe đẩy sĩ tốt nhóm tức khắc đều luống cuống!

Này cũng quá thần đi?

Ai bắn tên a, này không phải chơi đâu sao? Này trình độ nên không phải Hậu Nghệ đi?

Ở liên tục tử vong mười cái người lúc sau, cái kia thúc đẩy hướng xe trước nhất vị trí, liền không còn có người dám hướng lên trên thượng, mà nơi đó cố tình là một cái quan trọng thúc đẩy gắng sức điểm, cũng là dẫn dắt vị trí, nơi đó không có người trạm vị, hướng xe căn bản đẩy bất động.

Nhưng vấn đề kia địa phương trước mắt cùng đã chịu nguyền rủa dường như, ai đi lên ai chết a.

Cái nào dám hướng lên trên trạm đi?

Tường thành phía trên, Lưu Bàn nhìn đến loại này tình hình, không khỏi là nhạc cười ha ha.

“Hán Thăng thật là hảo bản lĩnh, chiêu thức ấy thiện xạ tuyệt kỹ, như cũ là vô cùng kì diệu, làm người xem qua khó quên.”

Hoàng Trung xua tay ha hả cười nói: “Thiếu tướng quân tán thưởng, bất quá là chút tài mọn mà thôi.”

“Chút tài mọn? Chỉ là này kẻ hèn tiểu kỹ, khiến cho Kim Lăng quân một bước khó đi.”

Mắt thấy những cái đó sĩ tốt nhóm, mắt trông mong nhìn cái kia trạm vị, hoang mang rối loạn không cái dám lên đi bổ vị, Hoàng Trung hai tròng mắt híp lại, âm trầm nói: “Như thế do dự, như thế nào thành đến đại sự? Một khi đã như vậy, liền làm lão phu giúp giúp các ngươi đi.”

Dứt lời, liền thấy Hoàng Trung nghiêm túc kéo ra cường công, lúc này đây lại là nghiêm túc cẩn thận nhắm chuẩn, lược hiện nếp uốn trên trán, mồ hôi bắt đầu tí tách mà xuống.

“Lạc!”

Thình lình nghe Hoàng Trung một tiếng hét to, kia chi mũi tên nhọn rời cung bỗng nhiên bắn ra, hỗn loạn tiếng gió, thế nhưng là một mũi tên bắn truyền treo thật lớn một cây dây thừng.

Thiếu một cây dây thừng làm chống đỡ, kia khối cự mộc ở hướng trên xe ầm ầm mà rơi, phát ra thật mạnh một tiếng đốn vang.

Ở mọi người tiếng hoan hô trung, Hoàng Trung chậm rãi buông chiến cung, loát sợi râu nói: “Nghe nói Đào Thương trong quân Thái Sử Từ cực kỳ thiện bắn, cũng là một người cung thủ hào kiệt, đáng tiếc nghe nói hắn trước mắt lưu tại Bành Thành trấn thủ, nếu như bằng không, lão phu đảo tưởng dựa vào điểm này thủ đoạn, lĩnh giáo lĩnh giáo.”

------oOo------

Chương 614: đương thời cường đem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khúc Nghĩa ở phía sau quân, nhìn bên ta liền một trận hướng xe đều đẩy không đến chiến trường chính trước môn, không khỏi khí nổi trận lôi đình.

Bất quá hắn cũng xác thật không thể trách cứ những cái đó Kim Lăng quân vô năng, mà là thành trì thượng tên kia bắn tên tướng lãnh quá mức với lợi hại.

Này chờ thần bắn tài nghệ, hắn cũng là lần đầu tiên thấy.

Sao có thể tưởng được đến, ở hắn xem ra xem ra hoàn toàn không có mãnh tướng cùng cường binh phương nam, cư nhiên có bực này cường thịnh nhân vật!

Nhưng Khúc Nghĩa là cỡ nào tâm cao khí ngạo, ở hắn xem ra, bất quá là một cái thiện bắn võ tướng mà thôi, lại có gì khó thay?

Một tòa không lớn thành trì, bên ta nhất định là có thể dễ dàng công phá, bất quá là kẻ hèn một cái Lưu Bàn mà thôi, làm sao có thể làm hắn Khúc Nghĩa chiết té ngã?

Hắn lập tức đem dưới trướng binh mã chia làm bốn bộ, cường công bốn môn, chỉ cần có một đường có thể sát đi vào, kia bên ta trận này chính là thắng định rồi.

Binh mã cùng công thành khí giới phân phối xong sau, Khúc Nghĩa sở chỉ huy Kim Lăng quân liền bắt đầu đối Xương Võ thành triển khai mãnh công.

Kim Lăng trong quân phó tướng Mạnh lũ, suất binh tấn công cửa đông, cho là khi có Lưu Bàn quân chiến tướng tạ an lãnh binh ra tới trực tiếp cùng hắn tiến hành chém giết, hai bên một hồi ác chiến, Mạnh lũ cùng tạ an cũng là đại chiến bốn năm chục hiệp, thắng bại chẳng phân biệt.

Khúc Nghĩa thấy kiềm chế ở một bộ phận trong thành binh lực, liền mệnh một chi cường quân tiến công Tây Môn, nơi đó chính là Xương Võ huyện nhất kiên cố địa phương, nhưng cũng đúng là bởi vì này, Khúc Nghĩa kết luận này một chỗ quân coi giữ nhất định là thành thị nội ít nhất yếu nhất.

Lưu Bàn nghe chi, vừa muốn phái người điều động một bộ phận binh lực đi Tây Môn phòng thủ, lại chợt nghe cửa nam cùng cửa bắc cũng là lọt vào Kim Lăng quân tập kích, nói là có đại quân đóng quân tại đây hai môn phía trước, tiếng trống rung trời, tùy thời đều sẽ chuẩn bị công thành.

Lưu Bàn tuy rằng dũng liệt, nhưng được nghe bốn môn đột nhiên đều bị tập, không khỏi có chút hoảng hốt.

Khúc Nghĩa mới vừa thảo chỉ là dùng một cái hướng xe, không nhanh không chậm, như thế nào như vậy một hồi công phu, liền thay đổi cái bộ dáng, này tấn mãnh chiến lược cùng thay đổi chiến thuật tốc độ, làm hắn có chút đột nhiên không kịp dự phòng.

Ở cái này mấu chốt thượng, vẫn là Hoàng Trung tự mình đứng ra khuyên giải cùng cổ vũ an ủi hắn.

“Thiếu tướng quân vô ưu, đây là Khúc Nghĩa loạn quân chi kế cũng, hắn công thành nhưng thật ra ở tiếp theo, này mắt chính là muốn cho Thiếu tướng quân hoảng loạn, làm sau ở chỉ huy điều hành là lúc sinh ra sơ hở, do đó một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nắm lấy cơ hội đột phá một môn, nội ứng ngoại hợp, Thiếu tướng quân, địch nhân không đáng sợ, đáng sợ chính là chính mình tâm loạn tắc bại rồi.”

Lưu Bàn nghe vậy, tận lực ổn định tâm thần, nói: “Khúc Nghĩa quả nhiên không hổ là Hà Bắc danh tướng, chiến pháp xác thật không tầm thường.”

Hoàng Trung cười nói: “Chiến pháp tuy rằng không tầm thường, lại không nan giải, Thiếu tướng quân chỉ cần như vậy như vậy……”

Cửa đông chi biên, Mạnh lũ cùng tạ an chính chiến hừng hực khí thế, hai người đánh đến một trăm hiệp, đột Lưu Bàn thiếu bộ phận viện binh tới đến.

Lưu Bàn phái tới chi viện binh mã cũng không nhiều, nhưng cầm đầu tướng lãnh lại là trong đó mấu chốt.

Tới đem chính là Kinh Châu tuổi trẻ giáo úy Ngụy Duyên, từng bị Hoàng Trung hướng Lưu Bàn cực lực đề cử.

Ngụy Duyên bôn sát ra khỏi thành trì, tương trợ tạ an đối phó Mạnh lũ, Mạnh lũ thấy hắn tuổi trẻ, bổn không lắm đương hồi sự, nhưng phương một giao thủ, lại phát hiện đối phương vũ dũng phi thường, cơ hồ cao hơn chính mình vài cái cấp bậc.

Mạnh lũ kinh hãi dưới, đao pháp tán loạn, chật vật bất kham, thậm chí liền chạy đều không có cơ hội, hơn hai mươi cái hiệp chi gian, thế nhưng là bị Ngụy Duyên xuất kỳ bất ý, một đao chém giết, cửa đông chi nguy tự giải.

Mà Tây Môn bên kia, nguyên bản quân coi giữ thiếu thốn, nhưng Lưu Bàn lại tự mình đi trước, tọa trấn giữa, cũng tự mình lâm trận chỉ huy, đại biên độ ủng hộ bên ta sĩ khí, lệnh Tây Môn quân coi giữ toàn xá sinh quên tử, anh dũng giết địch, lăng là không làm Kim Lăng quân đi tới một bước.

Tin tức truyền tới Khúc Nghĩa bên kia, Khúc Nghĩa cực kỳ tức giận, lập tức liền mệnh lệnh vẫn luôn ở cửa nam cùng cửa bắc binh lính bắt đầu mãnh công hai nơi cửa thành.

Khúc Nghĩa pha là sốt ruột, một mặt lệnh bên ta binh lính cường công cửa thành, cũng đích thân tới cửa nam trước trận, hy vọng có thể ủng hộ tam quân sĩ khí.

Nhưng cửa nam bên này, tuy rằng quân coi giữ không nhiều lắm, nhưng lại có Hoàng Trung tự mình tọa trấn.

Giao chiến là lúc, Hoàng Trung nhìn chuẩn thời cơ, lặng lẽ lấy ra cung tiễn, giương cung cài tên, đối với đang ở trước trận chỉ huy Khúc Nghĩa chính là một mũi tên bắn ra.

Này một mũi tên chính bắn trúng Khúc Nghĩa mũ chiến đấu, đem này bắn phi trên mặt đất.

Khúc Nghĩa kinh ba hồn bảy phách ném hai hồn sáu phách, hắn không dám lỗ mãng, chỉ phải tạm thời thu binh hồi doanh.

……

Lưu Bàn đầu chiến đánh lui Khúc Nghĩa, rất là hưng phấn, lập tức quyết định ở đêm đó ăn mừng.

Hoàng Trung lại là đối Lưu Bàn nói: “Khúc Nghĩa tân đầu Đào Thương, y lão phu xem chi, hiện nay đúng là kiến công sốt ruột, chỉ sợ sẽ mất bình tĩnh, như lão phu sở liệu không tồi, hắn tối nay nhất định tiến đến đánh lén thành trì, chúng ta đặt mua tiệc rượu ăn mừng có thể, nhưng lại không thể bãi thật yến, lúc này lấy giả yến khánh công kỳ địch, dụ dỗ bỉ tới, sau đó đánh chi khá vậy.”

Lưu Bàn đối Hoàng Trung mưu lược rất là bội phục, ngạc nhiên nói: “Hán Thăng hôm nay nam thành một mũi tên, bắn Khúc Nghĩa mũ chiến đấu, đại chấn tam quân sĩ khí, bất quá ta không phải thực hiểu, Hán Thăng vì sao không lấy này tánh mạng, ngược lại chỉ bắn mũ chiến đấu?”

Hoàng Trung ha hả cười nói: “Khúc Nghĩa giận dỗi mà đến, đầu óc không bình tĩnh, có lợi cho ta quân, sát chi vô ích, hơn nữa ngược lại dễ dàng chọc giận Đào Thương, ngược lại là như thế làm nhục

với hắn, làm hắn hổ thẹn, đồng thời cũng lệnh Đào Thương hổ thẹn, đối chỉnh thể chiến cuộc sĩ khí, lại có vài phần chỗ tốt.”

Lưu Bàn nghe vậy cảm giác sâu sắc Hoàng Trung năng lực chi cường, hãy còn thắng cổ chi chu á phu.

Cùng ngày ban đêm, Xương Võ bên trong thành, đại bày một hồi yến hội, tam quân tướng sĩ tất cả đều vì ban ngày việc tương khánh, uuk a n sh u bọn lính vừa múa vừa hát, thanh âm cực lớn, ngay cả vài dặm ở ngoài Khúc Nghĩa quân doanh cũng mơ hồ có điều nghe thấy.

Khúc Nghĩa bởi vì ban ngày một hồi chiến sự, đang lo có chút không có cách, đột nhiên nghe tuân, tâm tư hơi đổi dưới, liền tính toán thừa đêm tập thành.

Mà lúc này đây, hắn cũng là tính toán mang lên hắn nhiều năm gốc gác, giành trước binh.

Giành trước quân là Hà Bắc cường quân, năm đó là Khúc Nghĩa một tay tổ kiến, Khúc Nghĩa về đào lúc sau, trương nghị công thay chưởng quản này doanh.

Trận chiến Quan Độ, lửa đốt liên doanh, Khúc Nghĩa bắt sống trương nghị công, cũng đem này tra tấn đến chết, Viên Thiệu đại bại bắc về lúc sau, Khúc Nghĩa tự mình đi trước chiêu hàng Hà Bắc hàng chúng, trong đó liền bao gồm một đại bộ phận giành trước quân.

Giành trước quân chính là Khúc Nghĩa thân quân, cho dù quy phụ Đào Thương, Đào Thương rất là rộng lượng, như cũ làm Khúc Nghĩa thay chưởng quản.

Giành trước quân chính là cường nỏ quân, chiến pháp chi cường, nỏ thuật chi chuẩn, thiên hạ ít có cung nỏ quân có thể địch nổi, Khúc Nghĩa ban ngày chưa từng làm cho bọn họ ra trận, lúc này đây, hắn lại là không nín được.

Cùng ngày ban đêm, Khúc Nghĩa đầu tàu gương mẫu, suất binh thẳng đến Xương Võ huyện xung phong liều chết mà đi.

Chờ vọt tới thành trì trung, khiến cho ngươi chờ này đó Kinh Châu suy quân, nếm thử ta giành trước quân lợi hại.

Liền sắp tới đem đến thành trì là lúc, quan đạo hai bên trong rừng cây, một mảnh che trời lấp đất nỏ tiễn đột nhiên từ giữa bắn ra, thẳng đến Kim Lăng quân đột kích quân chúng mà đi.

Khúc Nghĩa suất binh tiến nhanh, nhất thời chưa từng chú ý, lại là bị bắn cá nhân ngưỡng mã phiên.

Đối phương nỏ binh chiến lực cực cường, cường đến thậm chí làm Khúc Nghĩa cảm thấy đó là chính mình giành trước doanh, cũng chưa chắc so đối phương cường đại.

Đây là có chuyện gì?

Liền ở Khúc Nghĩa hoảng loạn không rõ nguyên do chi gian, một người cầm trong tay kim bối đại đao, một thân đồng thau xích giáp mãnh tướng suất binh xuất hiện ở Khúc Nghĩa trước mặt.

Đúng là Hoàng Trung.

“Khúc Nghĩa, lão phu chính là Nam Dương Hoàng Trung là cũng, hôm nay muốn mượn cùng nhữ nhất chiến thành danh, ngươi dám cùng lão phu đánh giá đánh giá không?”

------oOo------

Chương 615: đầu chiến thất lợi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khúc Nghĩa không quen biết Hoàng Trung, cũng chưa từng có nghe nói qua Hoàng Trung tên, nhưng hắn dù sao cũng là Hà Bắc ít có danh tướng, kiến thức rộng rãi, đối thủ có bao nhiêu cân lượng, cường là không cường, hắn đại khái nhìn một cái là có thể biết.

Trước mắt trước mặt, cái này năm ấy năm mươi tuổi trung niên đại hán, cấp Khúc Nghĩa cảm giác liền không phải giống nhau cường.

Này hán tử cụ thể lợi hại tới trình độ nào, Khúc Nghĩa nói không chừng thành, nhưng không hề nghi ngờ, Khúc Nghĩa ban đầu hẳn là không có gặp qua cho hắn như vậy cảm giác áp bách người.

Nhan Lương cùng Văn Sửu đều chưa từng có.

Thẳng đến lúc này, Khúc Nghĩa mới vừa rồi minh bạch thiên hạ to lớn, anh hùng dữ dội nhiều.

Chính mình bởi vì sốt ruột kiến công, xác thật là nóng nảy, coi thường Kinh Châu hào kiệt nhóm.

Nhưng hắn rốt cuộc trời sinh ngạo cốt, rất ít hướng người cúi đầu, cho dù trước mắt trúng đối phương kế sách, bị mai phục đánh bất ngờ, Khúc Nghĩa cũng không tính toán cúi đầu nhận thua.

Hắn cường tự bày ra trấn định tư thế, lạnh lùng đánh giá đối diện vững vàng Hoàng Trung, nói: “Thất phu, hôm nay bạch gian, ở trên thành lâu lấy cung tiễn chấn ta hướng xe giả, chính là nhữ chăng?”

Hoàng Trung cũng không nóng nảy cùng Khúc Nghĩa động thủ, vuốt chòm râu cười ha hả nói: “Không tồi, đúng là lão phu bắn, kẻ hèn tiểu kỹ, nhưng thật ra lệnh khúc tướng quân chê cười.”

Khúc Nghĩa bừng tỉnh gật gật đầu, ám đạo nếu là hắn, việc này đó là có thể lý giải, khó trách chính mình ban ngày gian công thành phương pháp nhiều lần tao phá, cố nhiên có Kinh Châu quân thiện chiến duyên cớ, nhưng cái này Hoàng Trung, lại mới là trong đó mấu chốt nơi.

Tuy rằng Khúc Nghĩa chi bại cũng có hắn bức thiết lập công nguyên do, nhưng điểm mấu chốt vẫn là ở chỗ Hoàng Trung người này.

Khúc Nghĩa giành trước quân cũng bắt đầu phản kích, nhưng đối mặt Hoàng Trung tự mình dạy dỗ cung nỏ doanh, như cũ là không thể thủ thắng, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cục diện bế tắc.

Khúc Nghĩa xem ở trong mắt, trong lòng lại rất là kinh ngạc, giành trước quân chính là chính mình dốc lòng dạy dỗ ra tới, đó là con ngựa trắng nghĩa từ cũng không thể thắng, này hán tử thủ hạ nỏ doanh là cỡ nào cường đại?

Bất quá cẩn thận tưởng tượng hán tử kia ngày hôm qua cung tiễn thủ đoạn, Khúc Nghĩa trong lòng cũng là bình thường trở lại.

Bằng này hán tử người bắn nỏ đoạn, dạy dỗ ra bực này cường nỏ doanh, cũng ở tình lý bên trong.

Hoàng Trung mệnh tấm chắn binh che khuất thân thể của mình, ở một chúng đại thuẫn bảo vệ dưới, thong thả hướng về Khúc Nghĩa tiến lên mà đi.

Khúc Nghĩa tuy rằng biết Hoàng Trung lợi hại, lại cũng không sợ chút nào, hắn cũng đồng dạng mệnh lệnh thủ hạ quân tốt nhóm dùng đại thuẫn bảo vệ trụ thân thể của mình, sau đó đồng dạng hướng về Hoàng Trung nơi chậm rãi tiến hành mà đi.

Hai chi hộ vệ quân cùng bọn họ chủ tướng ở đại thuẫn bảo vệ hạ, chậm rãi, chậm rãi, rốt cuộc dần dần tiếp xúc ở cùng nhau.

Mắt thấy hai chi thong thả tiếp cận đội ngũ sắp va chạm ở cùng nhau, Hoàng Trung đột nhiên thoát ly đại thuẫn binh bảo hộ, không

hề dự triệu phóng ngựa chạy băng băng xuất trận, hướng về Khúc Nghĩa nơi chỗ vọt mạnh qua đi.

Khúc Nghĩa trước mặt hai gã thuẫn binh thấy thế kinh hãi, vội vàng cầm trong tay đại thuẫn tả hữu hướng trung gian chặt chẽ, ý đồ ngăn trở Hoàng Trung tiến công.

Hoàng Trung ha hả cười, mảy may không loạn, hắn ném động kim bối đại đao, nhất chiêu liền đem kia hai gã thuẫn binh ném phi.

Chỉ nghe hơi hơi "Răng rắc" tiếng động, kia thiết chế tấm chắn đã chịu Hoàng Trung cự lực oanh kích, cư nhiên nứt ra rồi một cái khe hở.

Ở mọi người kinh ngạc dưới ánh mắt, Hoàng Trung vẻ mặt đạm nhiên con ngựa vọt vào Khúc Nghĩa tấm chắn trong trận, hắn một bên múa may đại đao, một bên đem những cái đó binh lính quét đến một bên.

Hai gã thân vệ cũng là vội vàng xông lên đi, lại thấy Hoàng Trung nhẹ nhàng bâng quơ đảo qua, kia hai cái đầu kẹp bọc nhiệt huyết, liền ngay sau đó bay lên giữa không trung.

Kim Lăng quân một phương tức khắc rất là kinh hãi.

Sớm tối chi gian, Hoàng Trung đã phóng ngựa vọt tới Khúc Nghĩa trước mặt.

Cho dù là độc thân nhảy vào trận địa địch, Hoàng Trung cũng không có chút nào sợ hãi chi sắc, nhưng thấy hắn cười ha hả hướng về phía Khúc Nghĩa ý bảo nói: "Hà Bắc danh tướng đúng không? Rất tốt, tới tới, bồi lão phu đi hai chiêu, nhìn xem nhữ bắc địa chiến tướng thủ đoạn."

Giọng nói lạc khi, kim bối đại đao nhắm ngay Khúc Nghĩa ngực, nằm ngang bổ tới, nhìn như thong thả, kỳ thật súc lực pha trọng.

Khoảng cách thân cận quá, Khúc Nghĩa căn bản không kịp trốn tránh, thậm chí cho hắn tự hỏi thời gian đều không có, hắn hoàn toàn là xuất phát từ nhiều năm tập võ mà tôi luyện ra bản năng, theo bản năng mà nâng lên chính mình thiết thương, bằng trực giác che ở chính mình ngực.

Leng keng lang!

Lưỡi dao không càng không chính, vừa vặn chém vào thiết thương bính ở giữa, bởi vì lực đạo quá lớn, quá mãnh, hơn nữa thân đao nội có ám kình, Khúc Nghĩa chống đỡ không được thân thể, trực tiếp từ trên ngựa ngã ngã xuống.

Hoàng Trung mặt vô biểu tình, giơ lên chiến đao, đối với Khúc Nghĩa cái trán lại dựng chặt bỏ đi.

Khúc Nghĩa không dám chậm trễ, xuống ngựa lúc sau, trực tiếp một cái con lừa lăn lộn, khó khăn lắm tránh thoát Hoàng Trung chiến đao.

Miễn cưỡng tránh thoát lúc sau, Khúc Nghĩa cảm giác chính mình cái trán chợt lạnh, hắn giơ tay sờ sờ, trong tay nhão dính dính, mắt lé nhìn lên, lòng bàn tay tất cả đều là huyết.

Từ trước đến nay chỉ có Khúc Nghĩa thu thập người khác, hắn khi nào bị người dọn dẹp quá, nhìn đến huyết, Khúc Nghĩa đôi mắt đều đỏ.

Đã là kinh, cũng là khí.

Nhưng may mà hắn còn vẫn duy trì một tia bình tĩnh.

Đối phương vũ lực chi cường, căn cơ chi vững chắc, có thể nói Khúc Nghĩa cuộc đời trước đây chưa từng gặp.

Hắn lại dùng một cái con lừa lăn lộn, đoạt đến xông lên những cái đó hộ vệ binh phía sau, hoảng sợ đứng lên, hướng về phía Hoàng

Trung nghiến răng nghiến lợi nói: “Lão gia hỏa, hảo thật sự! Chúng ta chờ xem!”

Hoàng Trung vừa mới đột nhiên một bộ không trúng, trước mắt Khúc Nghĩa binh mã cũng đều vọt đi lên, hắn bản lĩnh lại cáo cũng tự nhiên không có phương tiện tiếp tục ở đối phương trong trận lâu cầm.

Hắn ha hả cười, như cũ là kia phó bình thản bộ dáng, nói: “Khúc tướng quân, Hà Bắc danh tướng, hôm nay lão phu thật sự là kiến thức tới rồi…… Khác tạm thời bất luận, tướng quân này hai tay cẩu bào tuyệt phi người bình thường có thể so, lão phu bội phục bội phục.”

Dứt lời, ném xuống mặt đỏ rần Khúc Nghĩa, xoay người xung phong liều chết trở về chính mình phương trận.

Khúc Nghĩa nghiến răng nghiến lợi, tiếc rằng trước mắt bên ta gặp mai phục, Hoàng Trung bản lĩnh lại thực sự rất cao, rơi vào đường cùng chỉ phải thúc giục mọi người nhanh chóng lui lại, tận lực giảm nhỏ tổn thất.

Hoàng Trung chỉ là chỉ huy binh lính đối Khúc Nghĩa tiến hành hữu hiệu đả kích, lại không thâm truy, cái gọi là chuyển biến tốt liền thu, đó là như thế.

Khúc Nghĩa binh mã hồi triệt đến nửa đường, lại thấy bên ta sau trại ánh lửa tận trời, hiển nhiên đã là bị quân địch tập kích bất ngờ.

Khúc Nghĩa thấy thế đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo chợt hiểu được, hắn thở dài khẩu khí, rất là bi ai lắc lắc đầu.

Thực rõ ràng, Hoàng Trung này tặc tư đanh đá chua ngoa di kiên, ở mai phục chính mình đồng thời, còn phái ra mặt khác binh mã đối bên ta doanh địa tiến hành rồi đánh lén, việc này đảo cũng là ở tình lý bên trong.

Khúc Nghĩa trong lòng rất là đau khổ, hắn rơi vào đường cùng, chỉ phải thu nạp bại binh, hoảng sợ hướng về phía sau mà chạy.

Lần này tiên phong nhiệm vụ, xem như làm hắn hoàn toàn chơi tạp.

Hoàng Trung xua đuổi đi rồi Khúc Nghĩa lúc sau, cũng không truy kích, sau đó liền đi cùng thiêu hủy Khúc Nghĩa đại trại Ngụy Duyên sẽ cùng.

Ngụy Duyên cũng là Kinh Châu ít có lương tướng, bất quá hắn hiện tại còn thực tuổi trẻ, dũng tắc dũng rồi, nhưng ở nào đó tính kế phương diện, lại vẫn là kém Hoàng Trung một ít.

“Hoàng tướng quân, y ngài bản lĩnh, lần này muốn sát Khúc Nghĩa chỉ sợ cũng không phải việc khó, vì sao lại cố tình muốn thả hắn đi?”

Hoàng Trung cười nói: “Đào Thương lập đế, tự phong thừa tướng, đại thiên tử xuất chiến, này đầu một hồi trượng sự tình quan thể diện, Khúc Nghĩa như thế dễ dàng mà liền chiết lại này một trận, quay đầu lại Đào Thương lại nên như thế nào? Cùng với làm chúng ta giết hắn, không bằng làm Đào Thương giết hắn, chẳng phải diệu thay?”

------oOo------

Chương 616: 1 bổng 1 táo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giang Hạ quận biên cảnh, Đào Thương trung quân soái trướng trong vòng.

Đào Thương nhẹ nhàng đùa nghịch bàn thượng một quả ấn tín và dây đeo triện, nửa khép con mắt, tựa hồ là ở cân nhắc cái gì.

Hắn phía dưới, đứng thẳng rất nhiều văn võ, lều trại nội tuy rằng không có người cao giọng ồn ào, nhưng trong đó khẩn trương chi tình, lại là mặc cho ai đều có thể cảm giác ra tới.

Khúc Nghĩa đứng ở phía dưới, cúi đầu, hận không thể đem toàn bộ thân hình đều chui vào trong đất đi.

Hôm nay người này, xác thật là ném lớn.

Trầm mặc sau một lát, lại thấy Đào Thương thật dài thở dài một hơi, nói: “Này Chinh Bắc tướng quân ấn tín và dây đeo triện, vốn là tính toán tướng quân lập hạ trận này công lao lúc sau, Đào Thương tự mình giao cho ngươi, liền sắc phong ta đều định ra hảo…… Nhưng hôm nay, việc này, lại nên làm cái gì bây giờ?”

Khúc Nghĩa cũng biết chính mình đuối lý, chỉ phải đem vùi đầu càng sâu.

Hắn ban đầu ở Viên Thiệu cùng Hàn Phức trước mặt ngưu bức hống hống, thậm chí với giáp mặt chống đối, xác thật là có hắn nguyên nhân, bởi vì hắn ở những người đó dưới trướng chưa từng đánh quá bại trận, hoặc là nói không có bởi vì chính mình sai lầm mà đánh quá bại trận.

Nhưng lúc này đây, Đào Thương làm hắn toàn quyền phụ trách, mệnh hắn tiết chế tiên phong quân sở hữu tướng sĩ, lại còn có ngàn

dặn dò vạn dặn dò, làm Khúc Nghĩa nhất định phải cẩn thận đối đãi địch thủ, cũng cùng Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm, Từ Thịnh đám người thuỷ quân hỗ trợ lẫn nhau, cộng đồng tiến binh.

Kết quả Khúc Nghĩa không nghe chỉ huy, tham công liều lĩnh, trực tiếp tạo thành cái này bại trận thảm trọng hậu quả.

“Mạt tướng…… Không lời nào để nói.” Khúc Nghĩa lại là ngạo khí, cũng biết người tồn tại đến yếu điểm mặt, tại đây loại tình huống dưới, hắn không có tư cách già mồm phản bác hoặc là trốn tránh trách nhiệm.

Đào Thương đứng lên, lấy ra tùy thân quân lệnh trạng, kia mặt trên còn có Khúc Nghĩa ký tên ấn dấu tay.

Đào Thương cầm kia cuốn bạch bạch, nhẹ nhàng hướng về phía Khúc Nghĩa ném động, nói: “Khúc tướng quân, đây là ngươi suất lĩnh tiên phong quân xuất chiến khi, từng lập quân lệnh trạng, đào mỗ cho ngươi mang theo đâu, vốn tưởng rằng căn bản là không dùng được, nào từng tưởng, ai!…… Nếu chúng ta đã ký hợp đồng, vậy đến dựa theo điều lệ làm việc! Trước mắt ngươi đánh bại trận, dẫn tới tổn binh hao tướng, kia bổn tướng lại cũng không thể làm việc thiên tư……”

Khúc Nghĩa nghe vậy, mí mắt thẳng nhảy.

“Thừa tướng ý tứ là……”

Đào Thương chua xót thở dài: “Ta ý tứ rất đơn giản…… Ta hiện tại chỉ có thể lộng chết ngươi! Bùi Tiền, Bùi Quang, đem Khúc Nghĩa dẫn đi, quân pháp làm.”

Bùi Tiền cùng Bùi Quang hai người đi nhanh tiến lên, một tả một hữu đem Khúc Nghĩa bắt cóc trụ.

Khúc Nghĩa trên mặt lộ ra thống khổ thần sắc.

Hắn đương nhiên không nghĩ liền như vậy ngỏm củ tỏi, nhưng hiện tại dưới loại tình huống này, nếu là hắn mở miệng hướng Đào Thương xin tha, rồi lại không khỏi quá mất mặt, nếu thật là như vậy, hắn về sau cũng liền không cần ở toàn bộ đào doanh trung lăn lộn, tam quân tướng sĩ, chỉ sợ mặc cho ai đều sẽ xem thường hắn.

Bùi Tiền cùng Bùi Quang dùng thế lực bắt ép trụ Khúc Nghĩa lúc sau, vốn nên đem hắn túm đi xuống, nhưng hai người lại chỉ là áp giải hắn, cũng không có động.

Bọn họ tựa hồ là đang chờ đợi cái gì.

Đào Thương cũng biết chính mình này hai cái thị vệ đội trưởng là đang đợi cái gì.

Giống nhau chủ soái giết người thời điểm, bên cạnh văn võ quần thần hẳn là cùng đứng ra, thế bị giết người cầu một chút tình, như vậy cũng coi như là cho chủ soái một cái dưới bậc thang.

Nếu chủ soái muốn giết người này, hắn liền lấy quân pháp không dung vì kiên trì, khăng khăng đem người này giết.

Nhưng nếu chủ tướng còn tưởng lưu trữ người này, hắn liền có thể lấy cớ nói là nghe vào đại gia cầu tình phân thượng, tha cho ngươi thằng nhãi này một cái mạng chó.

Này thuộc về trảm đem phía trước chuẩn bị kịch bản, cũng là một cái không dung bỏ qua lưu trình.

Nhưng hôm nay soái trướng nội, hai bên mọi người đều là không rên một tiếng, bất luận văn võ, một đám đều phảng phất là cùng chính mình không quan hệ dường như, một cái ra tới cầu tình cũng không có.

Lặng ngắt như tờ, quả thực cùng thương lượng dường như.

Đào Thương trên đầu không khỏi chảy xuống mồ hôi như hạt đậu.

Nima! Này Khúc Nghĩa nhân duyên gì!

Ngươi mẹ nó tới ta doanh trung mới vừa mấy tháng a, liền đem ta thuộc hạ người tất cả đều cấp đắc tội?

Cái này Khúc Nghĩa đã bởi vì này phúc chết đức hạnh, đã đổi quá hai vị chủ công! Như thế nào hiện giờ vẫn là tính xấu không đổi, nơi nơi đắc tội với người?

Hắn là ở Tang Môn tinh chiếu rọi xuống sinh ra sao?

Chính ngươi là cái cái gì tấu tính, chính ngươi trong lòng không điểm bức số sao? Làm ơn ngươi sửa sửa ngươi kia cẩu tính tình a, đại ca!

Đào Thương nửa khép con mắt, thật sâu hút một ngụm đi, trong lòng hận không thể đem Khúc Nghĩa chém thành tám cánh.

Nhưng hắn không thể làm như vậy.

Vì thế, Đào Thương liền thử mở miệng dẫn đường mọi người.

“Các ngươi…… Liền không có điểm nói cái gì tưởng đối đào mỗ nói sao?”

Mọi người đều là cúi đầu không nói, một cái cũng không lên tiếng.

“Đều thoáng phát biểu một chút chính mình ngôn luận bái? Nếu không cục diện này nhiều xấu hổ.” Đào Thương cười nói.

Đại gia vẫn là đều không hé răng.

Đào Thương nhíu đôi chân mày, thật mạnh một phách bàn.

“Đều cho ta phóng điểm thí ra tới! Bằng không…… Trừ tiền lương! Hết thảy phạt tiền!”

“Phụt ——!”

Giọng nói lạc khi, Trần Đăng bên kia đột nhiên truyền ra một trận trầm đục thanh.

Sau đó liền thấy soái trướng trong vòng, một cổ gay mũi tỉnh não metan khí vị, trong nháy mắt ở lều trại nội lan tràn.

Đào Thương chạy nhanh dùng tay nắm cái mũi, nói: “Đem trướng mành xốc lên! Mau xốc lên…… Nguyên Long a, từ ta ngày đầu tiên nhận thức ngươi, ngươi này tì vị liền vẫn luôn không điều a, này vị cũng quá vọt…… Ta vừa mới nói cho các ngươi phóng cái rắm, cũng bất quá là một cái ôn nhu so sánh, ngươi cũng không cần tới thật sự a…… Này cử không khỏi quá mức sắc bén.”

Trần Đăng rất là xấu hổ, thở dài nói: “Bệnh cũ, bệnh cũ, khẩn trương cứ như vậy, thừa tướng thứ tội.”

“Thôi, thứ tội liền thứ tội, nếu ngươi thí đều thả, lời nói cũng đừng nghẹn, cho ngươi một cái lên tiếng biểu hiện cơ hội tốt!”

Trần Đăng lặng lẽ cười, nhẹ nhàng quét Khúc Nghĩa liếc mắt một cái.

Nói thật, hắn là thật không nghĩ thế Khúc Nghĩa nói chuyện, người này từ khi tới rồi Đào Thương trị hạ, ngày thường liền không như thế nào lấy con mắt nhìn quá chính mình.

Trần Đăng tốt xấu cũng là Từ Châu văn thần đứng đầu, sĩ tộc đứng đầu, Khúc Nghĩa như vậy không lay động hắn, hắn đương nhiên không đáng vì hắn cầu tình…… Loại này không nhãn lực thấy hóa, thích chết thì chết.

Nhưng Đào Thương nếu đã “Mượn thí điểm danh”, kia Trần Đăng cũng không hảo cự tuyệt.

Lại như thế nào, cũng đến cấp chủ công mặt mũi.

Hắn chắp tay, nói: “Thừa tướng, hiện giờ thiên tử vừa mới đăng cơ, đại xá thiên hạ, đang lúc này đây ân uy thêm với tứ hải hết sức, lúc này thiện sát đại tướng, cùng triều đình bất lợi, cùng thiên tử cơ nghiệp không xong! Hiện giờ bệ hạ tuổi nhỏ, thừa tướng đại lý quốc sự, tự nhiên thế bệ hạ uy thêm phơi, ơn trạch Cửu Châu…… Khúc

Nghĩa việc, ta xem liền tạm thời làm hắn lập công chuộc tội, lấy xem hiệu quả về sau, thừa tướng nghĩ như thế nào?”

Trần Đăng nói lệnh Đào Thương phi thường vừa lòng, hắn gật gật đầu nói: “Cũng thế, một khi đã như vậy, liền tạm thời dựa theo Nguyên Long ý tứ làm đi, bất quá Khúc Nghĩa đầu chiến thất lợi, lại từng lập quân lệnh trạng, lại là không thể không phạt…… Thả đánh 30 quân côn, trướng trước mang tội lưu dụng.”

……

Đáng thương Khúc Nghĩa lúc trước vứt bỏ Viên thị, đến cậy nhờ Đào Thương, cũng là vì ăn gậy gộc.

Vốn tưởng rằng lần này rốt cuộc tìm được rồi một cái sẽ không lại tấu chính mình chủ công, nào từng tưởng Đào Thương cũng không chiều hắn, làm trò mọi người mặt, trực tiếp lại là một đốn hảo đánh.

Thương tự tôn a.

Nề hà việc này đều là Khúc Nghĩa tự tìm, rốt cuộc quân lệnh trạng bãi ở kia, Đào Thương nếu là một ngón tay đầu bất động Khúc Nghĩa, với tam quân tướng sĩ trước mặt khẳng định là không thể nào nói nổi.

Nhưng Khúc Nghĩa tâm, không biết vì sao, chính là không thoải mái.

Cùng ngày ban đêm, Khúc Nghĩa trên lưng mang theo côn thương, ở lều trại nội trằn trọc khó ngủ là lúc, Đào Thương lại là tự mình tới xem hắn.

Mà lần này tiến đến, Đào Thương không chỉ có mang đến kim sang dược, còn có cái kia ban ngày gian, hắn dùng tay đùa nghịch Chinh Bắc tướng quân ấn tín và dây đeo triện.

Đương kia ấn tín và dây đeo triện bãi ở Khúc Nghĩa trước mặt thời điểm, không biết vì sao, cái này ngày thường mắt cao hơn đỉnh nam nhân lúc ấy cư nhiên rơi lệ.

Đương nhiên, này nước mắt cũng không phải cảm động nước mắt, Đào Thương cũng không trông cậy vào hắn loại này tâm địa lương bạc người sẽ có cảm ơn chi tình.

Đào Thương biết, Khúc Nghĩa đây là hối hận cùng ủy khuất.

Bất quá cũng hảo, có hối hận, có ủy khuất, như vậy đủ rồi.

Ít nhất chuyện này có thể làm hắn ngừng nghỉ hảo một thời gian.

“Khúc tướng quân, ngươi đừng trách ta, tuy rằng ta hiểu biết ngươi năng lực, cũng biết ngươi bản lĩnh, nhưng sự tình bãi ở trước mắt, bại chính là bại, huống hồ còn có quân lệnh trạng ở, vô luận như thế nào đều cần thiết lược thi khiển trách, bằng không không đủ rồi phục tam quân, đào mỗ trị hạ trăm vạn chi hộ, có một số việc không thể làm việc thiên tư, hy vọng ngươi có thể lý giải.”

Khúc Nghĩa tuy rằng ngạo khí, com nhưng cũng không phải ngốc tử, hắn dùng sức gật đầu, nói: “Mạt tướng biết được, lần này là mạt tướng trước trận thất lợi, cùng thừa tướng vô can, mạt tướng tội nên đến chết.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Chết nhưng thật ra không đáng, ngươi chính là đương thời ít có danh tướng, làm ngươi chết, đào mỗ luyến tiếc…… Đến nỗi này Chinh Bắc tướng quân ấn tín và dây đeo triện, tướng quân tạm thời thu hảo, này quân chức sớm muộn gì đều là của ngươi, chỉ là trước mắt thời cơ không đến, đãi lần này báo thù kiến công lúc sau, đào mỗ nhất định vì tướng quân duỗi hôm nay chi oan.”

Đào Thương như thế cấp Khúc Nghĩa mặt mũi, Khúc Nghĩa lại là không hiểu nhân sự, cũng tự nhiên sẽ không trách Đào Thương, hắn ít có đối Đào Thương tỏ vẻ cảm kích chi tình.

Lại xem xét một chút Khúc Nghĩa thương thế, xác định không ngại lúc sau, Đào Thương dặn dò hắn hảo sinh nghỉ ngơi, sau đó mới vừa rồi đi ra soái trướng.

Soái trướng ở ngoài, đang có Quách Gia ở bên ngoài chờ đợi hắn.

“Ha hả, Quách mỗ như thế nào cảm giác, Khúc Nghĩa chi bại, còn có kia cuốn mượn cơ hội tấu hắn quân lệnh trạng, là ngươi đã sớm dự mưu tốt đâu?” Quách Gia cười ha hả mở miệng vạch trần hắn.

Đào Thương trợn trắng mắt: “Nói bừa, ta như thế nào bỏ được làm chính mình tướng quân bại trận, nói nữa, ta lại không phải Thần Tiên Sống, làm sao biết được là nhân vật nào tới cùng Khúc Nghĩa giao thủ.”

Quách Gia nhẹ nhàng lắc lắc đầu, suy nghĩ một chút, ám đạo cũng là.

Nếu những việc này cũng là họ Đào có thể tính toán đến, kia tiểu tử này hiện tại không khỏi cũng biến quá mức đáng sợ.

“Đúng rồi, đánh bại Khúc Nghĩa người là ai? Nghe nói là Lưu Bàn? Hắn thực sự có bổn sự này sao?” Đào Thương hỏi Quách Gia nói.

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Chủ tướng tuy rằng là Lưu Bàn, thả này cũng lại có năng lực cùng tài hoa, nhưng căn cứ giáo sự hội báo, chân chính chiến bại Khúc Nghĩa, chính là Lưu Bàn trướng tiếp theo tên là Hoàng Trung võ tướng, người này đã thiện chiến, lại hiểu dụng binh, rất là lợi hại.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh mà ngộ: “Nguyên lai là cái này lão lưu manh…… Xem ra lúc này đây, lợi hại đối thủ thật sự không ít.”

------oOo------

Chương 617: tĩnh xem thành trì

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương binh mã đến Xương Võ huyện thời điểm, Lưu Bàn đã suất lĩnh một bộ binh mã về phía sau phương đi nghe theo Lưu biểu mệnh lệnh bày trận, hắn đem toàn bộ Xương Võ huyện đều giao cho Hoàng Trung trấn thủ. Thủy ấn quảng cáo thí nghiệm thủy ấn quảng cáo thí nghiệm

Mà Lưu biểu ở biết được Hoàng Trung lập hạ công lớn lúc sau, lập tức đem này thăng vì thiên tướng quân, cũng từ phía sau vì Hoàng Trung chi trả tinh giáp, đại thuẫn, cùng với hai vạn tinh binh cung này điều khiển, làm hắn cẩn thận thận thủ Xương Võ huyện.

Tam Lưu chủ lực binh mã sở dĩ không có đến, mà là bởi vì bọn họ thương nghị quyết định, trước sẽ cùng Hoàng Tổ, ở các nơi thủy lộ bố phòng.

Trước mắt ở trình độ nhất định đi lên giảng, Giang Hạ quận thủy lộ so với đường bộ càng vì quan trọng, mà trước mắt Lưu biểu đám người tận sức phòng thủ thuỷ bộ, liền có thể bảo lập với bất bại chi địa, đến nỗi lục chiến yết hầu muốn lộ, liền giao cho cái này biểu hiện xông ra Hoàng Trung đi.

Bởi vì cái này năm mươi tuổi lão giả, ở trình độ nhất định thượng, đã thật đánh thật chứng minh chính hắn năng lực, liền Khúc Nghĩa đều bị hắn đánh bại, Lưu biểu tượng tin, chỉ cần hắn có thể ổn định kiên trì cố thủ, Hoàng Trung nhất định có thể ngăn trở Đào Thương lục chiến tiến binh lai lịch.

Nhưng thực đáng tiếc, Lưu biểu xem nhẹ một cái trọng điểm, hắn cùng Khúc Nghĩa phạm vào cùng cái tật xấu, liền đối chính mình địch nhân quá mức không hiểu biết.

Lưu biểu biết Đào Thương rất lợi hại, nhưng hắn đồng thời cũng cảm thấy chính mình rất lợi hại, ở hắn xem ra, chính mình so Đào Thương sống lâu mấy chục năm, ăn muối so với hắn ăn mễ đều nhiều, liền tính là thực lực tương đương, Đào Thương cũng không phải chính mình đối thủ.

Huống chi chính mình còn có Lưu Chương cùng Lưu Bị tương trợ.

Liền Hà Bắc danh tướng Khúc Nghĩa đều thất lợi với Xương Võ dưới thành, nhưng nếu là luận cập lãnh binh tác chiến năng lực cùng thực lực, Lưu biểu cảm thấy Đào Thương chưa chắc là Khúc Nghĩa đối thủ.

Hắn dựa theo một thêm nhất đẳng với nhị phương thức tới bình phán Đào Thương năng lực, cũng quá mức coi trọng thuỷ chiến bố phòng, điểm này thực sự là Lưu biểu sơ suất.

Đi vào Xương Võ thành trì dưới sau, Đào Thương đại khái quan sát một vòng, phát hiện Xương Võ huyện thành trì tuy rằng không lớn, nhưng bố phòng lại là rất là nghiêm mật, đặc biệt là trên thành lâu phòng thủ thành phố củng cố bố trí rất là buổi tối, từ sớm đến tối đều có thay phiên thủ vệ sĩ tốt nhóm, một khắc đều chưa từng lơi lỏng.

“Xem ra này Hoàng Trung nhưng thật ra rất có một bộ đâu?” Đào Thương cười ha hả đối phía sau đi cùng hắn cùng nhau quan sát phòng thủ thành phố Quách Gia nói.

Quách Gia cũng là đầy mặt tán thưởng vội nói “Hoàng Trung không chỉ là thủ thành nghiêm mật, thả pha yêu quý bá tánh, nghe nói hắn đã tiếp cận thành trì cư trú bên ngoài bá tánh, tất cả đều di chuyển tới rồi nội thành, hiện giờ quay chung quanh cửa thành cắm trại trại trát đều là Kinh Châu binh mã, như thế hành sự, nếu là thành trì thật sự bị công phá, kia đã chịu thảm hoạ chiến tranh tao ương bá tánh cũng sẽ bởi vậy mà trên diện rộng giảm bớt.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh gật gật đầu, hắn đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện ly Xương Võ huyện nam thành môn cách đó không

xa địa phương, có một ngọn núi li, này địa thế pha cao, xem góc độ, làm như có thể quan sát đến trong thành tình huống.

Đào Thương phân phó Quách Gia nói “Chúng ta cùng đi lên núi, nhìn xem trong thành tình hình có phải hay không như ngươi theo như lời?”

Quách Gia thở dài cười nói “Ngươi làm sao còn không tin ta? Quách mỗ tổng quản giáo sự phủ, chẳng lẽ nói, liền điểm này sự còn làm không tốt sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói “Ta không phải không tin được ngươi, chỉ là thế sự vạn biến, ngươi hôm qua mang về tới tin tức, hôm nay nói không chừng đã làm Hoàng Trung sửa lại, có một số việc vẫn là cẩn thận một ít hảo…… Quan độ một trận chiến đánh thắng lúc sau, trong quân rất nhiều tướng lãnh cùng binh sĩ bởi vì lần này thắng lợi, mà trở nên quá mức cuồng vọng, nóng nảy, không giống ban đầu như vậy tiểu tâm cẩn thận…… Thắng lợi mang cho bọn họ quá nhiều tiềm tàng nguy hiểm cùng mặt trái ảnh hưởng, khiến cho bọn họ nhận thức không tươi mát đối thủ, càng thấy không rõ chính mình hiện nay tình huống, ta thân là chủ soái, lúc này lấy thân làm tắc.”

Quách Gia trầm ngâm một lát, đột nhiên thở dài khẩu khí, tán đồng nói “Y ngươi như vậy tuổi tác, cư nhiên có thể nói ra nói như vậy tới, thực sự là ghê gớm!”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, không có tiếp lời.

Hai đời làm người, chính mình tự nhiên là không thể cùng bình thường 25 tuổi thanh niên đồng nhật mà ngữ.

Hai người lãnh thân vệ quân bước lên sơn li, mượn dùng sơn thế đẩu tiễu, hướng về trong thành nhìn lại.

Hiện tại trong thành tình huống quả nhiên là giống như Quách Gia lời nói, ngoại thành cư dân cơ bản tất cả đều bị di chuyển tới rồi nội thành, mà hiện tại quay chung quanh thành trì bên trong đóng quân,

đều là Kinh Châu quân, thả xem này ở trong thành cư trú cùng điều hành, cực hợp binh pháp.

Quách Gia thở dài, nói “Nơi đây tuy nhỏ, nhưng xem cái dạng này, lại là không hảo tiễu trừ, Lưu biểu quân chủ lực đều ở thủy lộ, ta sợ Cam Ninh bọn họ chống đỡ không được, thừa tướng không ngại lưu lại một viên thượng tướng tại đây kiềm chế Hoàng Trung, ngài thân lãnh trung quân đi chi viện thuỷ quân như thế nào?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói “Đường bộ không thông, thuỷ quân lại như thế nào cùng Kinh Châu quân đối địch? Bọn họ cũng không phải là năm đó Viên Thuật dưới trướng như vậy lâu không thao luyện thuỷ quân…… Bất quá ngươi nói Lưu biểu chủ lực ở bỉ, đây cũng là có đạo lý, khiến cho Từ Hoảng, Từ Vinh đám người, thay ta dẫn dắt trung quân, đi trước chi viện Cam Ninh cùng quân địch chủ lực giằng co, ta suất lĩnh thiếu bộ phận binh tướng lưu tại này, tự mình ở bên này đả thông đường bộ.”

Quách Gia vừa nghe, có chút nóng nảy “Vì một cái Hoàng Trung? Đem ngươi cái này đại một cái thừa tướng kiềm chế tại đây, có phải hay không có chút không đáng giá a?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, lắc đầu nói “Mọi việc cần từ việc nhỏ bắt đầu làm, cái này Hoàng Trung tuyệt không đơn giản, chúng ta không thể coi khinh……”

“Báo!”

Liền ở hai người chính khi nói chuyện, Bùi Tiền dưới trướng hổ vệ quân vội vàng tới rồi, hướng Đào Thương đệ trình thượng một phong giản độc, đều “Khởi bẩm thừa tướng, Hoàng Trung phái tới sứ giả đến ta đại doanh, cũng vì thừa tướng đưa lên này một phong chiến thư!”

“Chiến thư?” Đào Thương nghi hoặc tiếp nhận kia cuốn giản độc, sau đó tinh tế nhìn lên.

Xem qua chỉ chốc lát lúc sau, Đào Thương không nín được nhạc, chính mình ở kia khanh khách cười không ngừng.

Hắn theo sau đem giản độc giao cho Quách Gia, nói “Này nơi nào là cái gì chiến thư? Rõ ràng là một phong châm ngòi ly gián chất vấn thư từ. u u ka n shu”

Quách Gia đem giản độc triển khai, nhưng thấy mặt trên nói tỉ mỉ lần trước chính mình cùng Khúc Nghĩa đối địch việc, cũng quải ngoại mạt giác trào phúng Đào Thương quân pháp không nghiêm, bất công Khúc Nghĩa, tướng lãnh phạm vào như vậy sai lầm đều không giết, chính ứng thưởng phạt không rõ này bốn chữ.

“Lão già này chẳng những có thể đánh, không thể tưởng được cư nhiên còn có điểm ý xấu.” Quách Gia cười tùy tay đem kia giản độc ném hồi cái hổ vệ quân thị vệ, nói “Thừa tướng tính toán làm sao bây giờ?”

Đào Thương nhẹ nhàng vuốt chính mình mũi tử, nói “Cái này lão lưu manh, tưởng cùng ta mồm mép bịp người, ta càng không ăn hắn này một bộ, trực tiếp làm người giúp ta cho hắn hồi một phong thư từ, muốn ngữ khí cường ngạnh một chút, làm hắn ba ngày trong vòng chạy nhanh đầu hàng, nếu như bằng không, ta dẹp yên hắn huyện thành.”

……

Đào Thương hồi âm rơi xuống Hoàng Trung trong tay, nhưng thật ra đem Hoàng Trung làm cho phát ngốc.

Lâu nghe thái bình công tử chính là một cái khiêm tốn biết lễ khiêm khiêm quân tử, như thế nào hồi thư từ như vậy bá đạo?

Ngữ khí sắc bén không nói, còn làm chính mình ba ngày nội đầu hàng, bằng không liền đem huyện thành sát cái chó gà không tha, san thành bình địa?

Đặc biệt trong đó còn trọng điểm thuyết minh, Đào Thương thủ đoạn, tuyệt không phải hắn Hoàng Trung có thể thừa nhận khởi!

Đây là một cái quân tử nên nói ra tới nói sao?

Muốn hay không như vậy sắc bén nha?

Bất quá Đào Thương thân là một phương bá chủ, lại là nhiều năm người từng trải, Hoàng Trung cũng không dám không lấy hắn nói quá không để bụng.

Kết quả là, hắn ngay sau đó mệnh lệnh bọn lính cẩn thủ thành trì, cẩn thận bố phòng, để ngừa Đào Thương thật sự tiến đến công thành.

Nhưng Đào Thương trên thực tế định rồi ba ngày chi ước, là có tư tâm.

Ba ngày thời gian, cũng đủ hắn dưới trướng các Đại tướng đem trung quân chủ lực mang hướng chi viện Cam Ninh cùng Chu Thái đám người thuỷ quân bên kia.

Mà trước mắt, Đào Thương tắc bắt đầu xuống tay đối phó Hoàng Trung.

Hắn tư tiền tưởng hậu, quyết định đối phó Hoàng Trung loại này lão lưu manh, không thể dùng lực, cũng không thể dùng trí thắng được.

Mà là đắc dụng khoa học kỹ thuật.

------oOo------

Chương 618: không đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xương Võ huyện nam thành, Đào Thương sai người đem từ Kim Lăng thành vận tới máy bắn đá một trận một trận dựng đứng ở phía trước mấy ngày hắn cùng Quách Gia cùng nhau xem kỹ Xương Võ huyện thành sơn li thượng.

Mấy năm nay, Kim Lăng thành ở Trương Hoành giám sát hạ, sinh sản kỹ thuật tiến bộ vượt bậc, năm đó xe ném đá đã đổi thành lắp ráp thức, tháo dỡ lúc sau dễ bề vận chuyển, theo dùng theo lắp ráp, có thể nói rất là phương tiện.

Này vẫn là năm đó Gia Cát Lượng sáng chế khối Rubik cấp các thợ thủ công linh cảm.

Hiện giờ cảnh đời đổi dời, Kim Lăng thành ở Đào Thương dưới sự bảo vệ phong điều hoà thuận, dân ân quốc phú, chẳng những là kinh tế cùng dân cư ở tiến bộ vượt bậc tăng trưởng, ngay cả kỹ thuật này, cũng theo dân cư biến nhiều cùng kinh tế tăng cường mà nước lên thì thuyền lên.

Vô số lắp ráp máy bắn đá đã dọn xong ở sơn li phía trên, mà Đào Thương đứng ở máy bắn đá bên cạnh, nhìn kia thu hết đáy mắt tiểu thành phong mạo, không khỏi cảm giác khí phách hăng hái.

Cái gọi là sẽ đương lăng tuyệt đỉnh, vừa xem mọi núi nhỏ, chính là ý tứ này.

Nhìn phía dưới kia thấp bé tường thành sau lưng, san sát rậm rạp lều trại, Đào Thương chậm rãi nhắm hai mắt lại, phân phó phía sau Kỷ Linh nói: “Có thể bắt đầu rồi.”

Kỷ Linh tựa hồ là có chút do dự, hắn không có lập tức chấp hành Đào Thương mệnh lệnh.

Đào Thương nhíu nhíu mày, quay đầu đi, nói: “Như thế nào? Không nghe thấy ta nói chuyện sao?”

Kỷ Linh nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, sau đó hướng về phía Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Thừa tướng, như vậy có phải hay không có điểm quá không địa đạo…… Ngươi còn không bằng giết bọn họ tới thống khoái đâu.”

Đào Thương nhíu mày, nói: “Ta hiện tại bất chính là ở như vậy làm sao? Nói nữa, dùng máy bắn đá công thành, có cái gì không địa đạo?”

Kỷ Linh quay đầu nhìn nhìn những cái đó sắp đầu hướng thành trì nội cục đá, một đám đều dùng bố thật cẩn thận bao vây lấy.

Đầu cục đá ngươi phải hảo hảo đầu cục đá…… Vì cái gì đêm qua còn muốn đem này đó cục đá bắt được hố phân quá một chút thủy?

Này không phải thuần ghê tởm người sao!

Kỷ Linh tuy rằng đầu đến Đào Thương dưới trướng thời gian không dài, nhưng này hán tử tương đối tương đối chân chất, hơn nữa thấy Đào Thương đối Viên Uyển rất là không tồi, cho nên đối Đào Thương cũng giao phó trung tâm.

Nếu giao phó trung tâm, vậy có trách nhiệm khuyên chủ công đừng làm những cái đó quá tổn hại âm đức sự.

Dễ dàng chiết dương thọ.

“Thừa tướng, mạt tướng cho rằng, nếu là đầu thạch công thành, vậy chính thức đầu thạch công thành, hai quân giao chiến, da ngựa bọc thây cũng là bình thường, nhưng hôm nay…… Thừa tướng có bình thường cục đá không ném, thế nào cũng phải phiết này đó thối hoắc phân thạch, này không phải ý định làm nhục Hoàng Trung sao? Giết người bất quá đầu chỉa xuống đất, thừa tướng đã có quân tử mỹ dự, làm việc vẫn là nhân đạo chút, ngài này còn không bằng một đao giết hắn thống khoái.”

Đào Thương duỗi tay vỗ vỗ Kỷ Linh dày rộng bả vai, nói: “Kỷ tướng quân thật là một cái thật thành người, ta xem trọng ngươi! Cũng không phải đào mỗ thế nào cũng phải cố ý liền ghê tởm Hoàng Trung không thể, quả thật là này sơn li thị giác hữu hạn, ở chỗ này đầu thạch công thành, nhiều nhất cũng bất quá là khởi đến chút hù dọa chi ý, cũng không sẽ đối Hoàng Trung thủ thành binh mã tạo thành bao lớn tổn thương…… Cho nên ta ở thạch đạn càng thêm chút gia vị, cũng không phi bất quá là có kích tướng chi ý, tuyệt không vũ nhục người ý tứ.”

Kỷ Linh nghe vậy da mặt tử trừu vừa kéo.

Như vậy cưỡng từ đoạt lí lý do……

“Thừa tướng, kia trong thành bá tánh lại là nên làm gì tưởng? Bọn họ chính là vô tội a.”

Đào Thương cười ha hả nói: “Không ngại sự, Hoàng Trung đã sớm đem bá tánh đều di chuyển đến nội thành đi, đào ngày nọ sinh yêu dân như con, đây đều là hỏi thăm hảo mới làm, trước mắt ngoại thành đều là binh lính, huân không bá tánh, kỷ tướng quân cũng đừng ở do dự…… Chạy nhanh kéo đàn tam huyền nã pháo!”

Được chứ! Cảm tình nhân gia Hoàng Trung đem bá tánh nội dời, nhưng thật ra cho ngươi lưu lại chơi tiện lý do!

Kỷ Linh lắc lắc đầu, cũng không hề khuyên bảo, ngay sau đó múa may bàn tay to, đối phía sau truyền lệnh tốt nhóm khiển trách nói: “Máy bắn đá, phóng!”

Sĩ tốt nhóm thật cẩn thận đem đạn dược thượng vải dầu rút ra, một bên nỗ lực ngăn chặn buồn nôn xúc động!

Một cổ tanh tưởi phiêu ở trong không khí, chọc mọi người sôi nổi nắm cái mũi, thật nhiều người đều nhịn không được thẳng làm hu.

Lại cũng khó trách, này đó hòn đạn chính là ở hố phân suốt ngâm một chỉnh túc.

Kỷ Linh sau này lui lại mấy bước, nói thầm: “Quân tử thủ đoạn, quả nhiên phi ta chờ vũ phu có thể với tới, sau này vẫn là thiếu chọc hắn thì tốt hơn!”

“Phóng!”

“Ầm ầm ầm ~!”

“Ầm ầm ầm ~!”

Vô số thạch đạn ở máy bắn đá cự lực ném mạnh hạ, giống như đầy trời sao băng…… Đầy trời xú tinh, hướng về Hoàng Trung nơi thành trì gào thét oanh kích mà đi.

Bên trong thành rất nhiều Kinh Châu quân đột nhiên không kịp dự phòng, bị bay tới cục đá trực tiếp oanh vừa vặn.

Ngay sau đó, liền thấy nam thành đầu tường cùng dưới thành, tức khắc một trận người ngã ngựa đổ.

“Mau! Mau! Quân địch công thành!”

“Là quân địch công thành!”

“Mau làm phòng hộ!”

“Là Từ Châu quân xe ném đá!”

“Cẩn thận, đừng bị cục đá tạp tới rồi!”

“……”

“……”

“Di? Này cục đá, làm sao có sợi xú vị?”

“Này, này cũng…… Quá huân người!”

“Nôn ~!”

“Thiên giết Từ Châu quân, phi thạch liền phi thạch! Vì cái gì trộn lẫn phân?”

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ nam thành thượng trên tường thành hạ, hảo một trận gà bay chó sủa, thật nhiều Kinh Châu quân sĩ binh bị phi thạch gây thương tích.

Nhưng càng nhiều người, là bị kia cổ mùi hôi cùng phun xạ ở trên người dơ bẩn chi vật ghê tởm không được.

Ghê tởm đến tình trạng gì…… Thậm chí liền những cái đó bị tạp thương ngã trên mặt đất đồng bạn đều không muốn cứu bọn họ.

Hoàng Trung cùng Ngụy Duyên, giờ phút này cũng là nghe tin tới rồi.

Hai người vừa mới bò lên trên đầu tường, chuẩn bị chỉ huy bọn lính bình tĩnh lại là lúc, liền ngửi được một cổ tử tanh tưởi chi khí mặt tiền cửa hiệu mà đến.

Kia khí vị là muốn nhiều tiên có bao nhiêu tiên.

Hoàng Trung nhíu nhíu mày, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

Ngụy Duyên còn lại là giận tím mặt!

“Cái nào thiên giết dơ bẩn hóa, dám dùng ra bực này bỉ ổi thủ đoạn, quả thực đồi phong bại tục……”

Lời nói không không chờ nói xong, liền nghe Hoàng Trung đột nhiên hét lớn một tiếng: “Văn trường cẩn thận!”

Dứt lời, cất bước tiến lên, giơ tay một đao, trực tiếp chắn bay một khối chính hướng về phía Ngụy Duyên tạp lại đây loại nhỏ phi thạch.

Kia phi thạch tuy rằng là bị đẩy ra, nhưng hai tương dùng sức dưới, lại là đem kia tảng đá thượng lây dính cứt đái phun xạ mở ra.

Hoàng Trung cùng Ngụy Duyên ly gần nhất, trực tiếp bị phun xạ vẻ mặt.

Đáng thương hai gã chủ tướng, không đợi thấy rõ ràng nam thành rốt cuộc đã xảy ra cái gì, đã bị lộng vẻ mặt dơ bẩn.

Hai người trực tiếp thượng một tầng mặt nạ.

Hoàng Trung vươn tay tới, dùng sức ở trên mặt lau một phen, sau đó đặt ở cái mũi phía dưới nhẹ nhàng ngửi ngửi một chút.

“Này vị! Thật hướng…… Xem ra Từ Châu quân thức ăn không tồi a, nước luộc rất nhiều, so ta Kinh Châu quân ăn ngon.”

Ngụy Duyên nhưng không có Hoàng Trung kia phó hảo tính tình.

“Thiên giết đào tặc, an dám như thế vô lễ! Hoàng tướng quân, mạt tướng phụng mệnh thỉnh chiến ra khỏi thành! Nói cái gì cũng phải nhường đào quân biết được biết được chúng ta lợi hại…… Quá khi dễ người!”

Hoàng Trung nhíu mày trầm tư một lát.

Bằng tâm mà nói, hắn cũng tưởng lĩnh giáo một chút Đào Thương rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.

Lâu nghe Đông Nam mãnh tướng thật nhiều, có lẽ thừa cơ hội này lĩnh giáo lĩnh giáo, cũng là chuyện tốt.

Nghĩ vậy, Hoàng Trung ngay sau đó chuyển hướng Ngụy Duyên, nói: “Lão phu xem này bên trong thành phi thạch, uy lực đảo không lắm đại, làm thuẫn binh tới đây chính mình bài trận, dưới thành quân tốt cẩn thận tránh né, đảo cũng không gì trở ngại…… Chỉ là này phi thạch thượng cứt đái…… Ai, cũng mệt kia họ Đào oa nhi có thể nghĩ ra được, còn quân tử đâu, phi!…… Thực sự là cái tiểu vô lại, tiểu lưu manh!”

Ngụy Duyên nghe vậy một bên gật đầu, một bên phân phó thủ hạ khắp nơi triệu tập sĩ tốt làm theo.

“Hoàng tướng quân, kia mạt tướng thỉnh chiến?”

“Cũng thế, làm người như vậy khi dễ, chúng ta nếu là không làm điểm đáp lại, lại còn làm người xem biếm ngươi ta, ngươi cứ việc xuất chiến, lão phu cho ngươi áp trận đó là!”

“Nặc!” Ngụy Duyên trong lòng đại hỉ, xoay người liền phải đi điểm binh.

“Văn trường chờ một chút!” Hoàng Trung mở miệng gọi lại hắn.

Ngụy Duyên nghi hoặc quay đầu, nói: “Hoàng tướng quân còn có gì phân phó?”

“Ra khỏi thành phía trước đem mặt tẩy tẩy, đỉnh cứt đái đi ra ngoài, chẳng phải là làm Từ Châu quân cười đến rụng răng?”

------oOo------

Chương 619: đối thủ cạnh tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lịch sử Ngụy Duyên cũng là một người hào khí can vân, vũ dũng hơn người thả tinh thông binh pháp người.

Một cái có thể nói ra" nếu Tào Tháo cử khuynh quốc chi binh tiến đến, nguyện vì Đại vương theo chi, nếu lệch về một bên tướng lãnh mười vạn chúng tới, nguyện vì Đại vương nuốt chi "Người tự nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Đương nhiên, này trong đó không thiếu một chút khoác lác thành phần.

Nhưng Ngụy Duyên dám đảm đương Lưu Bị mặt khoác lác, còn hướng chết khoác lác, hơn nữa Lưu Bị cư nhiên mẹ nó cũng tin…… Này chỉ có thể thuyết minh, hoặc là Lưu Bị là ngốc / thiếu, hoặc là Ngụy Duyên xác thật không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Đệ nhất loại khả năng tính cơ hồ bằng không. Cho nên chỉ có thể là đệ nhị loại.

Người thường làm trò Lưu Bị mặt hồ liệt liệt, Lưu Bị làm sao có thể quán hắn?

Bất quá truyền trung trung Ngụy Duyên tuy rằng lợi hại, nhưng trước mắt người này lại còn trẻ, tính tình cùng bản tính xa chưa đạt tới lão thành, hắn hiện giờ đã chịu Đào Thương phân thạch công kích, còn bị đắp vẻ mặt mặt nạ, nơi nào còn có thể chịu đựng trụ?

Báo thù huyết hận! Cần thiết!

Lập tức, Ngụy Duyên trước dựa theo Hoàng Trung lời nói, rửa mặt lau khô trên mặt cứt đái, sau đó suất binh thẳng đến Nam Sơn máy bắn đá nơi chạy băng băng mà đi.

Hoàng Trung tùy ra lệnh cho thủ hạ tướng lãnh cẩn thủ thành trì, chính mình cũng là suất lĩnh một quân ra khỏi thành bày trận, dùng để tiếp ứng Ngụy Duyên, để phòng bất trắc.

Kỳ thật ở Hoàng Trung xem ra, Ngụy Duyên thủ thắng phần thắng không lớn, bất quá hoàng lão nhân cũng cố ý muốn thử xem đào quân bản lĩnh.

……

Bên ta thành trì tuy rằng bị Đào Thương máy bắn đá một đốn oanh kích, nhưng Ngụy Duyên sớm đã nhìn ra tới, đối phương máy bắn đá tất cả đều an trí ở Nam Sơn vùng núi thượng.

Chỉ cần chính mình vọt tới đối phương máy bắn đá triền núi dưới nơi, những cái đó xe ném đá cùng thao túng máy bắn đá người, chính là hắn đỉnh đồ ăn Trung Quốc giống nhau, nhậm này nấu sát.

Ngụy Duyên hạ quyết tâm, một hồi nhất định phải làm những cái đó đầu thạch hỗn đản đem những cái đó phân thạch hòn đạn đều ăn vào đi.

Cần thiết! Làm ngươi phiết phân! Cho các ngươi không có đạo đức công cộng!

Nhưng Đào Thương là cỡ nào dạng người?

Hắn nếu là tính không đến Hoàng Trung sẽ phái người lao ra thành trì tấn công những cái đó máy bắn đá, kia Đào Thương nhiều năm như vậy ở Đông Hán những năm cuối, thật là cũng là bạch lăn lộn.

Mắt thấy Ngụy Duyên chờ một chúng sắp chờ giết đến vùng núi dưới, thình lình nghe một hồi cổ vang, lại thấy bốn lộ Kim Lăng binh

mã phân biệt từ vùng núi sườn phương bốn điều đường nhỏ phân biệt giết ra tới.

Đào Thương đã đem bước kỵ binh chủ lực phái hướng thủy lộ các trại, chi viện lấy Cam Ninh, Chu Thái, Từ Thịnh chờ mười hai người suất lĩnh thuỷ quân. Mà chính mình còn lại là chỉ ở Xương Võ để lại chút ít binh mã.

Nhưng tuy rằng như thế, Đào Thương vẫn là để lại bốn gã chiến tướng dùng để đối phó Hoàng Trung.

Triệu Vân, Hứa Chử, Kỷ Linh, Trương Huân, Quản Hợi.

Mắt thấy bốn lộ binh mã đều xuất hiện, Ngụy Duyên thế nhưng không thấy hoảng loạn.

Chính cái gọi là nghé con mới sinh không sợ cọp, đối mặt Đào Thương dưới trướng năm tên đại tướng, Ngụy Duyên không hề có nhút nhát, ngược lại là con ngựa bôn tiến lên đi, cao giọng quát: “Kim Lăng tặc tử, lấy nhiều khi ít, tính cái gì anh hùng? Có lá gan cùng bổn đem đơn độc so chiêu! Như thế nào?”

Lời này một hô lên tới, Triệu Vân tức khắc có chút hưng phấn.

Tuy rằng còn không có cùng Ngụy Duyên giao thủ, nhưng Triệu Vân ánh mắt dữ dội độc ác? Hắn chỉ là thông qua Ngụy Duyên thân hành cùng ngự mã tư thế, liền có thể nhìn ra người thanh niên này tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ.

Khẳng định là vị nhất đẳng nhất hảo thủ, đáng giá liều mạng.

Triệu Vân vừa định phóng ngựa tiến lên cùng Ngụy Duyên tỷ thí một chút, nhưng lại có mặt khác một người đã đánh mã ở hắn phía trước lao ra.

Mọi người quay đầu nhìn lại, đúng là Hổ Si Hứa Chử.

Không thể phủ nhận, đơn dùng võ lực mà nói, Hứa Chử không hề nghi ngờ là năm đó Đào Thương dưới trướng mạnh nhất chiến

tướng, lúc ấy, nếu hỏi Kim Lăng trong quân ai nhất có thể đánh, Hứa Chử khẳng định là đệ nhất.

Nhưng hắn cái này một mình đấu vương vệ miện quán quân, từ Triệu Vân cùng Thái Sử Từ đã đến lúc sau, liền đã xảy ra một ít địa vị thay đổi.

Thái Sử Từ vũ dũng cùng Hứa Chử ở sàn sàn như nhau, đương nhiên ở khí lực thượng còn ẩn ẩn có một tia không kịp.

Nhưng Triệu Vân năng lực, vững vàng đè nặng Hứa Chử một đường.

Chuyện này đối Hứa Chử kích thích rất lớn, lòng tự trọng đã chịu rất lớn đả kích.

Ngàn năm đệ nhất biến thành vạn năm lão nhị, Hứa Chử tâm đều nát.

Cho nên, không biết từ khi nào bắt đầu, Hứa Chử bắt đầu sự tình gì đều nguyện ý cùng Triệu Vân một lần, hắn ở trong tiềm thức đem Triệu Vân trở thành hắn đối thủ cạnh tranh.

Nhưng Triệu Vân nhưng vẫn không quá để ý, cũng không chính diện đáp lại Hứa Chử, hắn có lẽ là vì đồng liêu chi gian lẫn nhau nội bộ đoàn kết, cũng hoặc là hắn căn bản là không quá đem Hứa Chử để vào mắt.

Triệu Vân càng là biểu hiện như vậy, Hứa Chử trong lòng liền càng là nén giận.

Hứa Chử cảm thấy Triệu Vân đây là xem thường chính mình, cũng bởi vậy lửa giận càng sâu.

Hắn nơi chốn đều cùng Triệu Vân so tới, cái gì là chỉ cần là đề cập Triệu Vân, hắn đều phải cướp làm.

Đào Thương muốn cho Triệu Vân đi luyện binh, Hứa Chử cướp muốn đi.

Đào Thương muốn cho Triệu Vân đại chính mình xuất chinh, Hứa Chử cướp muốn đi.

Đào Thương muốn cho Triệu Vân tuần tra quận huyện dân tình, Hứa Chử cướp muốn đi.

Đào Thương tưởng cấp Triệu Vân giới thiệu nữ tử thân cận, Hứa Chử cướp muốn đi…… Kết quả bị hứa khờ nương đã biết, tấu Hứa Chử vài thiên không bò dậy giường.

Đào Thương bởi vì những việc này cũng đi tìm Hứa Chử tiến hành khắc sâu nói chuyện.

Nói chuyện kết quả rất là lệnh người thất vọng…… Chủ yếu là Đào Thương không quá chiếu cố Hứa Chử lòng tự trọng.

Đào Thương đại khái ý tứ là —— nhân gia dựa diện mạo liền nháy mắt hạ gục ngươi, ngươi còn cùng nhân gia tranh cái trứng?

Không nói chuyện khen ngược, này nói chuyện dưới, Hứa Chử cùng Triệu Vân càng là không đội trời chung.

Ta nima liền phải tranh trứng!

Bao gồm lúc này đây cùng Ngụy Duyên đánh với, Hứa Chử nói rõ chính là muốn cùng Triệu Vân đoạt đầu người.

Triệu Vân nóng lòng muốn thử, vốn định thử xem Ngụy Duyên cân lượng, chính là lại không nghĩ rằng Hứa Chử đã trước xông ra ngoài.

Ở trải qua mấy phen do dự dưới, Triệu Vân quyết định vẫn là tạm thời không ra tay, nếu Hứa Chử muốn này phân công lao, kia chính mình liền giúp người thành đạt, nhường cho hắn đó là.

Rốt cuộc Hứa Chử đối chính mình địch ý, Triệu Vân nhiều ít vẫn là có thể nhìn ra được tới.

Ngụy Duyên thấy một cái cao lớn vạm vỡ mãnh hán lao ra, phóng ngựa nghênh đón mà thượng, một bên cùng Hứa Chử giao thủ, một bên khiển trách nói: “Nhữ nãi người nào cũng?”

Hứa Chử một bên cùng Ngụy Duyên giao thủ, một bên lặng lẽ nói: “Mỗ gia chính là tiếu quận Hứa Chử là cũng, tiểu tử! Ngươi đã cùng đào quân giao chiến, làm sao lại liền ta này Kim Lăng đệ nhất mãnh tướng cũng không biết đến?”

Ngụy Duyên dùng trong tay chiến đao liền bổ Hứa Chử mấy đao, một bên đánh một bên nghi hoặc nói: “Kim Lăng đệ nhất mãnh tướng? Không phải thường sơn Triệu Tử Long sao? Ngươi không phải bài lão nhị sao?”

“……”

Hứa Chử vừa nghe lời này, com lửa giận cọ cọ thiêu đầu nhân.

Không giết tiểu tử này, thề không làm người!

“Lại là một cái thổi phồng Triệu Vân cẩu! Thả xem mỗ gia làm ngươi biết được sự lợi hại của ta!”

Hứa Chử nén giận mà chiến, trong tay chút nào không đáng lưu tình, một thanh chiến đao múa may giống như long hổ, đao đao trọng du thiên kim, thẳng đánh Ngụy Duyên thẳng không dậy nổi eo tới.

Ngụy Duyên vốn là không phải Hứa Chử địch thủ, hiện giờ hơn nữa đối phương hỏa đại, ra tay chiêu chiêu đoạt mệnh, này thế cũng không Ngụy Duyên có thể địch.

Ngụy Duyên cùng Hứa Chử chiến 40 cái hiệp lúc sau, liền cảm giác cả người nhức mỏi, hai cánh tay mệt mỏi, càng kiêm Hứa Chử chiêu chiêu lực lớn vô cùng, Ngụy Duyên mỗi một lần cùng hắn dụng binh khí trực tiếp đối hám, đều cảm giác giống như đánh vào một bức tường thượng, áp chính mình ngực buồn không được, dường như thượng bất quá khí tới.

Ngụy Duyên tuy rằng ngạo khí, nhưng cũng biết sâu cạn, hắn biết tại như vậy giao thủ đi xuống, 5-60 cái hiệp một quá, chính mình nhất định sẽ bại trận…… Không nói được còn sẽ bị Hứa Chử trảm với mã hạ.

Nhân loại là một loại cảm xúc sinh vật, ác chiến là lúc kiêng kị nhất khiếp đảm, một khi khiếp đảm, vô luận là ở tinh thần vẫn là thượng, tất nhiên sẽ lộ ra sơ hở.

Trước mắt Ngụy Duyên chính là như thế.

Vốn dĩ có thể kiên trì đến 50 hiệp có hơn, nhưng như vậy một lộng, đao pháp tán loạn, lập tức đã bị Hứa Chử bắt được sơ hở.

Liền nghe ‘ leng keng ’ một tiếng vang lớn, Ngụy Duyên chiến đao liền bị Hứa Chử một đao cấp chọn thượng phía chân trời.

Ngụy Duyên tức khắc kinh hãi, mặt đều bị hãi trắng.

Mà lúc này, Đào Thương cũng là từ phía trên sườn núi đi tới phía sau chiến trường, nghiêm túc nhìn trận này tỷ thí.

“Vèo!”

Đột nhiên, phía sau một cái tên lệnh thẳng đến Hứa Chử mặt, Hứa Chử lỗ tai hảo sử, vội vàng nâng lên chiến đao ngăn trở.

Liền như vậy một cái thất thần công phu, Ngụy Duyên vội vàng ruổi ngựa, hướng về phía sau chạy trốn mà đi.

------oOo------

Chương 620: ai vì đệ 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không hề nghi ngờ, tại đây thời khắc mấu chốt, một mũi tên bắn ra đi, cứu Ngụy Duyên cùng nước lửa bên trong người, đúng là Hoàng Trung.

“Văn trường, tốc tốc về trận!”

Hoàng Trung buông trong tay bảo điêu cung, hướng về phía Ngụy Duyên cao giọng hô quát.

Ngụy Duyên không dám chậm trễ, vội vàng phóng ngựa bôn phía sau mà đi, lúc này đây hắn mạng nhỏ thiếu chút nữa không có, thực sự là khiêng không được.

Không bao lâu, liền thấy Ngụy Duyên đánh mã hồi phục bổn trận, hắn đỏ mặt tía tai nhìn về phía Hoàng Trung, tạ lỗi nói: “Hoàng tướng quân, mạt tướng thất lợi trước trận, thỉnh tướng quân trách phạt.”

Hoàng Trung cười ha hả nói: “Không ngại sự, lão phu tuy rằng nhận lời ngươi xuất chiến, lại cũng chưa từng bức ngươi chiến bại Kim Lăng quân tướng lãnh, đối phương đều là thân kinh bách chiến mãnh tướng, ngươi nếu là có thể lập tức liền đánh bại bọn họ, kia bọn họ mấy năm nay kinh nghiệm sa trường, chẳng phải thành nói suông?”

Ngụy Duyên nghe Hoàng Trung nói như thế, lại càng là cảm giác hổ thẹn.

Hoàng Trung làm bộ không có nhìn đến Ngụy Duyên quẫn thái, tiếp tục nói: “Quân địch chưa triệt, văn trường không thể thiếu cảnh giác, ngươi thả an bài binh mã từ từ hồi triệt hướng thành trì, nơi này giao cho lão phu cản phía sau đó là.”

Ngụy Duyên nghe vậy cả kinh, vội nói: “Hoàng tướng quân, bỉ phương không phải kẻ đầu đường xó chợ, cản phía sau việc vẫn là ta đến đây đi……”

“Văn trường không cần nhiều lời, chỉ lo làm theo đó là, nơi này giao cho lão phu.”

“Nặc……”

Hoàng Trung nếu quân lệnh dưới, Ngụy Duyên dù cho có chút ý tưởng, lại cũng không dám vi phạm, ngay sau đó từ từ suất binh mà triệt.

Mà Hoàng Trung còn lại là dẫn dắt bản bộ binh mã, cẩn thận lấy đãi, hắn bản nhân một thân kim hoàng sắc giáp trụ, đại mã kim đao đứng thẳng ở trước trận, vuốt ve hắc bạch nửa nọ nửa kia chòm râu, nhìn đối diện đạm cười.

Kia phó đạm nhiên thả tự tin biểu tình, nhìn đối diện vài tên võ tướng trong mắt, thập phần không thoải mái.

Kỷ Linh đánh mã đi vào Đào Thương bên người, cau mày hỏi Đào Thương nói: “Thừa tướng, đối diện cái kia võ tướng…… Ngươi xem hắn, vốn dĩ chúng ta là ở vào thượng phong, nhưng hắn cố tình vẻ mặt đạm mạc, miệng hàm mỉm cười, có một loại lâm nguy không sợ cảm giác, mỗ gia nhìn hắn, trong lòng chính là có một loại cảm giác…… Nhưng lại hình dung không ra…… Như thế nào cùng ngài nói đi?”

Đào Thương nhướng mày, nói: “Thật nhữ mẫu thiếu trừu, đúng không!”

Kỷ Linh thật mạnh vỗ tay một cái chưởng: “Quá con mẹ nó đúng rồi! Chính là loại cảm giác này.”

Đào Thương cười ha hả đối Kỷ Linh nói: “Kỷ Linh, tìm mấy cái đại thuẫn binh, bảo hộ ta xuất trận, tiểu tâm đối phương tên bắn lén, ta tưởng cùng hắn liêu hai câu.”

Kỷ Linh ngay sau đó lĩnh mệnh, dựa theo Đào Thương phân phó tới làm.

Không bao lâu, liền thấy Đào Thương ở một chúng đại thuẫn binh yểm hộ xuống dưới đến trước trận.

“Các hạ hay là đó là Hoàng Trung, hoàng tướng quân?” Đào Thương cao giọng hỏi.

Hoàng Trung nheo lại đôi mắt, cẩn thận nhìn Đào Thương bốn phía bố trí, phát hiện hắn phòng thủ nghiêm mật, thuẫn binh tướng hắn bảo hộ kín kẽ, cơ hồ là chỉ có thể nghe này thanh, không thể thấy một thân.

Xem ra muốn bắn tên chế địch đầu, chỉ sợ là không có khả năng.

Hoàng Trung thầm than khẩu khí, trong lòng tán thưởng Đào Thương bố cục chu đáo, ngay sau đó cũng buông xuống dùng tên bắn lén bắn hắn chi tâm, nói: “Lão phu đó là Hoàng Trung, kính đã lâu thái phó đại danh, như sấm bên tai, hôm nay vừa thấy……”

Nói đến này, Hoàng Trung cẩn thận xem xét những cái đó đem Đào Thương bao vây ở trong đó căn bản xem không người đại thuẫn, sửa lời nói: “Hôm nay vừa nghe thái phó thanh âm, quả nhiên là trăm thấy không bằng vừa nghe a, thái phó trốn hảo a, ngươi dám không dám lộ cái đầu? Này rùa đen rút đầu, như thế nào dễ làm?”

Đào Thương ha hả cười nói: “Hoàng tướng quân thiện xạ, đào mỗ không thể không đề phòng…… Bất quá đào mỗ đã chịu thiên tử mệnh mà trở thành thừa tướng, hoàng tướng quân như thế nào còn gọi ta thái phó?”

Hoàng Trung nhàn nhạt cười nói: “Ngươi cái kia thừa tướng là tự phong, lão phu không nhận.”

“Ta thừa tướng là tự phong? Kia Đổng Thừa thừa tướng đó là thuận lòng trời thừa mệnh không thành? Hoàng tướng quân, ngươi cưỡng từ đoạt lí bản lĩnh, thật sự không tầm thường a.”

Hoàng Trung ha hả cười nói: “Thị phi công đạo, đều có công luận, lâu nghe thái phó chính là thiên hạ ít có quyền mưu chi sĩ, luận mồm mép, lão phu tranh bất quá ngươi, chúng ta thủ hạ thấy thật chương, như thế nào?”

“Hoàng tướng quân, cái gọi là chim khôn lựa cành mà đậu, đào mỗ bất tài, văn không được võ không xong, lại có hạng nhất độc đáo bản lĩnh, đó là biến biết thiên hạ hào kiệt, trong lòng ta, hoàng tướng quân tuy rằng thanh danh không hiện, nhưng lại là thiên hạ đệ nhất danh tướng! Hãy còn thắng Lữ Bố! Đáng tiếc đọa với bùn nói, tướng quân nếu chịu bỏ gian tà theo chính nghĩa, đào mỗ nguyện trở lên tướng quân chi lễ đãi chi.”

Hoàng Trung vừa nghe Đào Thương đem chính mình tôn sùng là thiên hạ đệ nhất võ tướng, không khỏi sửng sốt.

Này phủng cũng có chút quá cao đi?

Bất quá Hoàng Trung đảo cũng thật đúng là như vậy cho rằng.

Hắn tuy rằng thanh danh không hiện, lại cũng luôn luôn tự cho mình rất cao, tự xưng là vì thiên hạ đệ nhất, đương thời hào kiệt, đảo thật đúng là không bỏ ở hắn trong mắt.

Không thể tưởng được trong lòng cái này tiểu bí mật, cư nhiên bị Đào Thương một ngữ nói trắng ra.

Tiểu tử này rất yêu đạo a!

Bất quá Hoàng Trung cũng có tự mình hiểu lấy.

Hắn hiện tại năm gần năm mươi tuổi, thượng có thừa lực, bởi vậy nhưng tự cho mình rất cao, nhưng nếu là lại quá mười năm, tới rồi 60 tuổi…… Hoàng Trung cũng chỉ thì ra hủ vì danh đem, cũng không dám tự xưng là vì thiên hạ đệ nhất.

“Thái phó hậu ái, hoàng người nào đó vô cùng cảm kích, chỉ là từ xưa trung thần không hầu nhị chủ, lão phu chỉ sợ là muốn cô phụ

thái phó hậu ái, lão phu cùng ngươi, chỉ có thể là không chết không ngừng.”

Giọng nói lạc khi, Hứa Chử sớm đã là nhẫn nại không được, cao quát: “Họ Hoàng! Ngươi dám không dám cùng mỗ gia quá mấy chiêu?”

Một cái Triệu Vân không đủ, hiện giờ Đào Thương lại như thế xem trọng cái này Hoàng Trung, giống như phủng so Triệu Vân còn cao.

Hứa Chử đương nhiên nuốt không dưới khẩu khí này!

Thứ gì, miêu miêu cẩu cẩu đều dám xưng thiên hạ vô địch?

Hoàng Trung phóng ngựa mà ra, cười nói: “Cũng thế, tiểu tử, vừa mới ngươi chiến bại Ngụy văn trường, lão phu liền tới chỉ điểm ngươi một vài chính là.”

Hứa Chử nghe vậy thiếu chút nữa không chết ngất qua đi?

Ngươi kêu mỗ gì?

Tiểu tử?! Chê cười ai đâu! Mỗ gia mười năm trước liền không phải tiểu tử!

Ta phi lộng chết ngươi không thể!

Cho là khi, Hoàng Trung cùng Hứa Chử giao khởi tay tới, song đao đều phát triển, hai mã tư minh, hai người đại chiến 50 nhiều hiệp, com chẳng phân biệt thắng bại.

Bất quá Hoàng Trung lại là vẻ mặt thản nhiên, không hề mệt mỏi chi sắc, có đôi khi còn khi không thường mở miệng chỉ điểm Hứa Chử hai chiêu.

Nhưng trái lại Hứa Chử, lại là bất đồng với Hoàng Trung như vậy trấn định tự nhiên, càng đánh càng cấp, càng đánh càng nháo tâm.

Hắn sức lực cực đại, nhưng lại đại sức lực, cùng Hoàng Trung binh khí gặp phải, phảng phất giống như là đánh vào bông thượng, hữu lực không chỗ sử, nói không nên lời nóng lòng.

Hơn nữa Hoàng Trung cũng không nóng nảy cùng hắn phân thắng bại, chính là cùng hắn háo, ma hắn kiên nhẫn, làm cho hắn ruột gan cồn cào không thoải mái.

Triệu Vân làm như xem đã hiểu chút môn đạo, vội vàng đối đã về trận Đào Thương nói: “Thừa tướng, này Hoàng Trung võ nghệ cực kỳ bất phàm! Hãy còn thắng Lữ Bố, ta chinh chiến nhiều năm, còn chưa ngộ như thế người, mau làm Hứa Chử trở về, nếu là lại giằng co đi xuống, sợ là đánh lâu bất lợi.”

Đào Thương gật gật đầu, ngay sau đó mệnh lệnh minh kim.

Hắn biết Triệu Vân lời nói hẳn là không giả.

Hoàng Trung 70 thượng có thể trảm Hạ Hầu…… 70 là cái cái gì trạng thái? Người thường 70 tuổi đi đường nhanh đều sợ cốt chất tơi, Hoàng Trung 70 thượng có thể chém giết danh tướng, đứng hàng thiên hạ đệ nhất lưu võ tướng chi liệt, hiện giờ hắn so với kia cái thời điểm tuổi trẻ hơn hai mươi tuổi, kia lại là cái cái gì trạng thái?

Đào Thương lập tức mệnh lệnh minh kim triệu Hứa Chử trở về.

Hứa Chử nghe xong minh kim tiếng động, tuy rằng không nghĩ, nhưng rồi lại không thể không tuân thủ quân lệnh, chỉ phải là hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Trung liếc mắt một cái, một cái quét ngang ngàn quân lúc sau, liền trở về trong trận.

Hứa Chử mới vừa vừa vào trận, Kỷ Linh rồi lại nhẫn nại không được, hướng Đào Thương thỉnh chiến.

Đào Thương cũng muốn nhìn một chút Hoàng Trung bản lĩnh điểm mấu chốt, ngay sau đó đáp ứng rồi.

Kỷ Linh phóng ngựa Bổn Sơ, đi vào Hoàng Trung trước mặt.

Hoàng Trung trên dưới đánh giá hắn vài lần, sau đó lắc lắc đầu, nói: “Tiểu tử, ngươi võ nghệ cùng ngự mã chi thuật, nhìn như không tồi, đáng tiếc còn khuyết điểm hỏa hậu, cùng người khác đánh tạm được, cùng lão phu đánh, hai mươi hiệp ngươi đều kiên trì không được, trở về đi!”

------oOo------

Chương 621: lấy 1 địch chúng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỷ Linh năm đó ở Hoài Nam Viên Thuật dưới trướng, tuy rằng không giống như là Trương Huân cùng Lưu Huân giống nhau, chính là cầm binh cao thủ, nhưng luận cập võ nghệ cùng dũng mãnh, xác thật là Viên Thuật dưới trướng thật đánh thật đệ nhất, đây là không thể nghi ngờ.

Hoài Nam nhị quận năm đó cũng là trăm vạn hộ kế, có thể tại như vậy nhiều người giữa trổ hết tài năng, Kỷ Linh tự nhiên là có hắn năng lực cùng môn đạo, tuyệt phi bình thường người có thể so.

Nếu là Hoàng Trung hôm nay nói Kỷ Linh không phải đối thủ của hắn, có thể cùng hắn kiên trì 200 hiệp, Kỷ Linh có lẽ suy nghĩ suy nghĩ cũng liền mượn sườn núi hạ lừa đi trở về.

Vấn đề là này chết lão nhân EQ quá thấp.

Làm trò tam quân tướng sĩ mặt, nói Kỷ Linh ở hắn thuộc hạ liền hai mươi hiệp đều kiên trì không được.

Người tốt cũng phải nhường hắn khi dễ điên rồi!

Kỷ Linh cổ đủ dũng khí, lập tức tiến lên cùng Hoàng Trung ác chiến, hôm nay nói cái gì cũng đến đem cái này mặt tranh hồi tới không thể.

Đối mặt Kỷ Linh hùng hổ doạ người, Hoàng Trung đã bất đắc dĩ lại cảm khái thở dài một hơi, nói: “Cũng thế, nếu ngươi như vậy chấp mê, kia lão phu liền chỉ điểm chỉ điểm ngươi thì đã sao?”

Kỷ Linh vừa nghe lời này, nâng lên trong tay tam tiêm lưỡng nhận đao, thẳng đến Hoàng Trung sát đem qua đi.

“Lão thất phu, ngươi hôm nay mơ tưởng tồn tại trở về!”

Đi vào gần trước mặt, Kỷ Linh trong tay tam đao nhọn lười eo liền trảm, Hoàng Trung cười lạnh một tiếng, dùng kim bối đại đao nhẹ nhàng một khảy, giống như tá rớt đối phương lực đạo giống nhau, nhẹ nhàng đem Kỷ Linh đao xảo kính đánh tới một bên, sau đó trở tay vung lên, đối với Kỷ Linh y giáp nhẹ nhàng một thứ.

Kỷ Linh dùng hết toàn lực một đao giống như đánh vào bông thượng giống nhau, vốn dĩ chính là giật mình không nhỏ, hơn nữa đối phương đột nhiên đánh trả, làm hắn phiền không thắng phương, hoảng sợ tránh né gian, giáp trụ thượng thế nhưng là nhiều một đạo một thước dài hơn khẩu tử.

Hắn trong lòng cả kinh, thực sự không nghĩ tới này trung niên đại hán cư nhiên lợi hại tới rồi như vậy nông nỗi.

Hoàng Trung không cho hắn phản ứng thời gian, phóng ngựa mà thượng, cuốn lấy Kỷ Linh, không cho hắn dễ dàng thoát thân.

Đào Thương thấy Hoàng Trung đè nặng Kỷ Linh đánh, ngay sau đó hỏi Triệu Vân nói: “Nhị ca, lão già này cư nhiên có lợi hại như vậy?”

Triệu Vân ít có ngưng trọng nói: “Này Hoàng Trung xác thật lợi hại, ta xem hắn thân hình to lớn, dáng người no đủ, nói vậy cũng là lực lớn như hùng hổ người, liêu này đao pháp chắc là đi cương mãnh một đường, nhưng người này lại tìm lối tắt, ra chiêu cố tình không cần mạnh mẽ cùng người đối địch, ngược lại này đây kỹ xảo cùng giảm bớt lực chi đạo là chủ, môn công phu này chính là khó luyện! Quang có kỹ xảo không được, tâm thái cũng cần bình thản…… Dù sao ta là làm không được.”

Thấy Đào Thương rất có hứng thú quay đầu nhìn về phía đang cùng Kỷ Linh đánh nhau kịch liệt Hoàng Trung.

Không từng tưởng lão nhân này còn rất khắc khổ.

Triệu Vân ngay sau đó vì hắn giảng giải: “Ngươi xem kia Hoàng Trung ở cùng Hứa Chử cùng Kỷ Linh giao chiến phía trước, đều sẽ nhẹ nhàng bâng quơ nói chút kích thích bọn họ nói, rồi lại điểm đến mới thôi, trong bông có kim, không giống người thường vừa lên trận đó là tức giận mắng, như thế kích tướng, chẳng những sẽ không làm đối phương nhìn ra sơ hở, còn sẽ thu được kỳ hiệu…… Ít nhất liền trước mắt tới xem, Hứa Chử cùng Kỷ Linh tướng quân đều bị hắn thành công chọc giận.”

Đào Thương nghe vậy ngạc nhiên nói: “Hoàng Trung chọc giận bọn họ làm gì? Cái gọi là nghèo sợ lăng, lăng sợ hoành, hoành sợ không muốn sống, Hứa Chử cùng Kỷ Linh một khi tức giận, chiêu chiêu đánh lên tới liều chết hao hết toàn lực, Hoàng Trung không phải cho chính mình tìm phiền toái sao?”

Triệu Vân vừa nghe Đào Thương “Lời bàn cao kiến”, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cúi đầu cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi thật mạnh vỗ tay một cái chưởng, nói: “Thật là lời bàn cao kiến a! Sâu sắc…… Chính là lời nói thô ráp một chút.”

Đào Thương khẽ cười nói: “Lời nói tháo lý không tháo.”

Triệu Vân ngay sau đó vì Đào Thương giải thích: “Bất quá Tam đệ lời bàn cao kiến, chỉ áp dụng với bình thường võ nhân, kia Hoàng Trung công phu thiên nhu, nhất chú ý kỹ xảo giảm bớt lực cùng tâm thái, đối phương càng là lỗ mãng, sử dụng lực đạo càng lớn, hắn liền đánh càng là thuận tay, có cơ hội thừa nước đục thả câu……”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nhị ca thật là lời bàn cao kiến, đào mỗ thụ giáo.”

Trương Huân ở một bên nghe ứa ra mồ hôi lạnh.

“Thừa tướng, ngài dưới trướng đại tướng trước mắt đã duy trì không được! Ngươi như thế nào còn có thời gian tại đây cùng Triệu tướng quân bình luận Hoàng Trung võ nghĩa……”

Trương Huân nói nhưng thật ra đánh thức Đào Thương.

Hắn cẩn thận quan sát, phát hiện Kỷ Linh quả nhiên là bị Hoàng Trung tấu sắp ngỏm củ tỏi bộ dáng……

“Trương tướng quân nếu đã phát hiện vấn đề, như thế nào không đi lên cứu viện? Ngươi cùng Kỷ Linh chính là nhiều năm đồng liêu!”

Trương Huân nghe vậy sắc mặt đỏ lên.

“Ta, ta không thiện một mình đấu……”

Đào Thương khinh thường một bĩu môi.

Liền phiền như vậy, chính mình bản lĩnh lơ lỏng còn lão chỉ trích người khác.

Đào Thương ngay sau đó chuyển hướng mặt khác một người: “Quản Hợi, tốc tốc ra trận, đi đem Kỷ Linh tướng quân cứu viện xuống dưới!”

“Nặc!”

Quản Hợi đề đao phóng ngựa, thẳng đến Hoàng Trung xung phong liều chết mà đi.

Hoàng Trung giờ phút này chính chậm rì rì đánh, vừa thấy Quản Hợi xung phong liều chết lại đây, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo đạm nhiên cười.

“Như thế nào lại tới một cái? Các ngươi Từ Châu quân đây là ỷ vào người nhiều, muốn khi dễ lão phu?”

Quản Hợi nghe vậy có điểm tao đến hoảng, trách móc nói: “Người nào nhiều! Thừa tướng bên người trước mắt liền dư lại chúng ta năm tên chiến tướng, còn lại đều phái hướng thủy lộ các nơi cùng Lưu biểu quân chủ lực chống đỡ! Chúng ta này đó dư lại binh tướng, số lượng cực nhỏ cũng.”

Hoàng Trung không nghĩ tới Quản Hợi cư nhiên như vậy thật thành, vội nói: “Đa tạ vị này huynh đệ bẩm báo quân tình, lão phu một hồi

đối với ngươi nhất định phóng thủy lưu thủ…… Lưu ngươi điều tánh mạng tính còn nhân tình, có không?.”

Đào Khiêm ở phía sau trận mặt mũi trắng bệch.

Quản Hợi thằng nhãi này là mật thám đi? Vừa lên trận liền đem tin tức bán.

Quả thực chính là heo đồng đội, mang bất động cái loại này.

Quản Hợi nghe xong Hoàng Trung nói, ngốc lập một lát, tiếp theo giận tím mặt.

“Họ Hoàng, ngươi con mẹ nó cư nhiên dám gạt ta?…… Trá lão tử quân tình, ta cùng ngươi không để yên!”

Hoàng Trung một đao khảy khai Kỷ Linh, ngạc nhiên nói: “Vị này tướng quân, lời này nói như thế nào? Rõ ràng là ngươi chính mình miệng không nói, làm lão phu đánh rắm? Ngươi nói chuyện giảng điểm đạo lý a, ai trá ngươi?”

“Đi con mẹ ngươi!”

Quản Hợi nơi nào còn quan này đó, gào thét hướng về Hoàng Trung xung phong liều chết qua đi.

Hoàng Trung lần đầu tiên đụng tới bực này” cao chỉ số thông minh” yêu nhân, rơi vào đường cùng lại cũng tưởng đồ cái mới mẻ, ngay sau đó lấy bản thân chi lực, song chiến Quản Hợi cùng Kỷ Linh hai gã chiến tướng, vẫn không rơi hạ phong.

Đào Thương trên mặt cơ bắp có điểm trừu trừu, hắn chỉ chỉ ở đây trung đánh nhau kịch liệt Hoàng Trung Quản Hợi, hỏi Triệu Vân nói: “Hắn này có tính không là bị kích tướng?”

Triệu Vân cũng có vẻ có chút mê mang, loại này ngoại tình huống thật là lần đầu tiên thấy.

Việc này giống như thật không thể oán nhân gia Hoàng Trung.

“Kỳ thật nói thật ra, quản tướng quân này thuộc về chính mình kích chính mình……”

Lại qua mười mấy cái hiệp, Quản Hợi cùng Kỷ Linh lại biểu hiện ra lực bất tòng tâm chi dạng, hai người đều là thở hổn hển, đao pháp cùng thân hình tiệm loạn.

Triệu Vân lắc lắc đầu, nói: “Như vậy đi xuống không phải cái biện pháp, vẫn là ta tự mình ra tay đi.”

Đào Thương nghe vậy bất đắc dĩ nói: “Nhị ca, nếu không hôm nay tạm thời đừng đánh, ta xem Hoàng Trung lần này ra khỏi thành cũng có chuẩn bị, chính là có thể đánh thắng, chúng ta trận này cũng chưa chắc có thể ăn xong hắn, hà tất đâu?”

Triệu Vân do dự một chút, cuối cùng lắc lắc đầu: “Không được, bực này cao thủ, ta nếu là không cùng hắn luận bàn hai hạ, định là tiếc nuối chung thân…… Ta, ta tay ngứa ngáy.”

Đào Thương nghe vậy, cũng tìm không ra lý do phản bác.

Nhân gia tay ngứa ngáy, ngươi có cái chiêu gì?

“Nhị ca cẩn thận, đào mỗ cho ngươi áp trận…… Thuận tiện đem kia hai hỗn đản kêu trở về, Quản Hợi kia tư, xem ta dọn dẹp bất tử hắn!”

Triệu Vân ngay sau đó lĩnh mệnh, phóng ngựa thẳng đến chiến trường mà đi.

Đào Thương nhìn Triệu Vân bóng dáng, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Kinh Châu chiến tướng nhóm thực lực cường hoành nhưng thật ra vượt quá hắn tưởng tượng.

Trước mắt Hoàng Trung, bởi vì tuổi quan hệ, rõ ràng so với chính mình biết hiểu cái kia Hoàng Trung lợi hại không ít, đơn dùng võ nghệ mà nói, chỉ sợ là có thể áp quá quan vũ cùng Trương Phi.

Hiện giờ Kinh Châu có Hoàng Trung, Quan Vũ, Trương Phi này ba cái thiện chiến cường đem, nếu là toàn diện giao phong, thật đúng là chính là không tốt lắm đối phó.

------oOo------

Chương 622: Hoàng Trung Triệu Vân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Trung biểu hiện, lệnh ở đây hai bên tướng sĩ nhóm đều là lần cảm kinh ngạc.

Lấy bản thân chi lực, lực chiến Hứa Chử, Kỷ Linh, Quản Hợi ba gã đại tướng, thả từng buổi toàn thắng, nhìn dáng vẻ của hắn, vẫn thần cơn giận không đâu định, đây là kiểu gì năng lực?

Liền ở Quản Hợi cùng Kỷ Linh đã gần đến nỏ mạnh hết đà thời điểm, nghiêng thứ phương hướng, một cây ngân thương đột nhiên sát đem mà ra, từ một cái cực kỳ xảo quyệt góc độ, đem Hoàng Trung, Quản Hợi, Kỷ Linh ba người chiến đao kích động mở ra.

Hoàng Trung trong lòng kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía tới đem.

Tới đem tuổi không lớn, ngân thương ngân giáp một con con ngựa trắng.

Hoàng Trung tuy rằng sức lực rất lớn, nhưng luôn luôn là tinh luyện võ nghệ kỹ xảo, bởi vậy nhất minh bạch đối thủ cân lượng.

Vừa mới cùng hắn giao thủ ba người kia, bản lĩnh tuy rằng không tầm thường, nhưng lại đều là tự giữ dũng lực, thuộc về không có nhiều ít kỹ thuật hàm lượng mãng phu.

Kia trước mắt cái này tiểu tử lại không giống nhau, chỉ dựa vào vừa mới kia một thương chi uy là có thể nhìn ra, hắn nhất định là hạ quá khổ công, thả trải qua danh gia chỉ điểm.

Triệu Vân quay đầu đối với Quản Hợi cùng Kỷ Linh nói: “Các ngươi nhị vị thả đi về trước, thừa tướng triệu các ngươi.”

Kỷ Linh cùng Quản Hợi trước mắt cũng bất chấp mặt mũi.

Bọn họ vừa mới nhiều lần trải qua nguy hiểm, rất nhiều lần mệnh đều thiếu chút nữa không có, trước mắt căn bản không có tâm tình ngạnh căng.

Kỷ Linh vừa chắp tay, nói: “Vậy làm phiền tử long tướng quân.”

Dứt lời, liền thấy hai người cùng đánh mã về trận.

“Đợi lát nữa!” Triệu Vân đột nhiên đối Quản Hợi tiếp đón một câu.

Quản Hợi nghi hoặc quay đầu đi.

Lại thấy Triệu Vân pha là đồng tình nhìn hắn, nói: “Trở về thấy thừa tướng cẩn thận một chút, ta cảm giác ngươi lần này trở về cũng là chết chắc rồi.”

Quản Hợi mặt tức khắc đỏ lên.

Hai người đi rồi, Triệu Vân ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Hoàng Trung, đối với hắn cầm súng vừa chắp tay, nói: “Hoàng tướng quân, thỉnh đi.”

Hoàng Trung nhìn từ trên xuống dưới Triệu Vân, hỏi: “Các hạ hay là chính là thường sơn quận Triệu Vân?”

Triệu Vân nhẹ nhàng khom người, nói: “Hoàng tướng quân biết được ta danh, quả thật là vân chi vinh hạnh.”

Hoàng Trung ha hả cười nói: “Không tồi, không tồi! Quả nhiên chính là ngươi, chỉ bằng vừa mới kia một thương chi uy, lão phu xem ngươi liền so trước mấy cái mạnh hơn không ít, không hổ là cùng Lữ Bố đánh thành quá ngang tay, quả nhiên không tầm thường.”

Hứa Chử ở trong trận, mơ hồ nghe vậy, lo chính mình lẩm bẩm nói: “Mỗ gia còn đánh thắng quá Lữ Bố đâu! Ngang tài ngang sức có gì hiếm lạ?”

Đào Thương cười nhìn hắn: “Ngươi đó là luân thắng, thắng chi không võ.”

”Thắng chính là thắng, ngươi quản ta luân không luân.”

Giữa sân, Triệu Vân đối Hoàng Trung nói: “Hoàng tướng quân lấy một địch tam, vẫn không rơi hạ phong, Triệu Vân vốn không nên giậu đổ bìm leo cùng tướng quân so kỹ, tiếc rằng tướng quân thủ đoạn, Triệu Vân đã thu hết đáy mắt, bằng tâm mà nói, tướng quân võ kỹ cùng tâm thái, đều ở Triệu mỗ phía trên, bởi vậy không dám thác đại, lần này liền tính là Triệu mỗ chiếm hoàng tướng quân tiện nghi.”

Hoàng Trung cười ha ha.

“Người trẻ tuổi, quả nhiên là hảo tính tình, một câu liền chặt đứt lão phu kích ngươi đường lui…… Tuổi còn trẻ thật là khó được…… Tiếp lão phu nhất chiêu!”

Giọng nói lạc khi, Hoàng Trung đã là giơ tay chém xuống, đối với Triệu Vân chém qua đi.

Triệu Vân biết được Hoàng Trung đao pháp đi chính là kỹ xảo một đường, tùy tận lực không cùng hắn trực tiếp giao chiêu.

Hắn đem ngựa thay đổi một cái góc độ, trong tay trường thương run rẩy thương hoa, từ nghiêng thứ góc độ, bôn Hoàng Trung mà đi, phảng phất hóa thành mười mấy nói bạc điện, phân hướng Hoàng Trung yếu hại chạy đi.

“Hảo thương pháp!” Nhìn đến Triệu Vân thanh thế kinh người sát chiêu, Hoàng Trung không những không có sợ hãi, ngược lại rất là cao hứng, loại này hưng phấn là từ tâm mà sinh, thậm chí hắn thân thể thượng mỗi một chỗ lỗ chân lông đều có thể kích động đến mở ra, giống một trương trương đói cực kỳ cái miệng nhỏ rốt cuộc tìm được rồi đồ ăn.

Nhiều năm như vậy, Hoàng Trung rốt cuộc gặp được một cái ở kỹ xảo thượng có thể cùng chính mình sánh vai nhân vật.

Theo một tiếng cười dài, Hoàng Trung huy đao đón đi lên, hai quân tướng sĩ căn bản nhìn không thấy hai người là như thế nào ra chiêu thu chiêu, trong tai chỉ nghe được một trận liên tục không ngừng kim minh thanh.

Khinh khinh xảo xảo mấy cái hiệp lúc sau, hai người đã tách ra, chưa từng có nhiều hoa lệ, cũng không có kinh thiên động địa so đấu, hai người giao thủ nhìn như phi thường bình thường, trừ bỏ mau ở ngoài, ở thanh thế thượng lại bình đạm không có gì lạ, nhưng trong đó hung hiểm chỉ có hai người tự biết.

Triệu Vân giáp trụ thượng bị hoa khai mấy điều khẩu tử, Hoàng Trung cũng đồng dạng như thế, tuy rằng hai người đều không có bị thương, nhưng thông qua giáp trụ thượng xé rách khai khẩu tử không khó coi ra hai người vừa mới tranh đấu hung hiểm.

“Lại đến!” Lúc này, Triệu Vân giành trước ra tay, không có hoa lệ chiêu pháp, chỉ là bình đạm không có gì lạ trước thứ, như vậy thương pháp, bất luận kẻ nào đều có thể dùng đến ra tới, nhưng từ Triệu Vân dùng ra, tinh xảo chỗ lại có cách biệt một trời.

Triệu Vân thương đã không chỉ là mau đơn giản như vậy, người khác xem ra có lẽ không cảm giác được cái gì, nhưng bị đầu thương thẳng chỉ Hoàng Trung lại rất là kinh ngạc.

Trơ mắt nhìn Triệu Vân này nhất chiêu đâm tới, Hoàng Trung không có đón đỡ, hắn kinh diễm lão đạo, biết được chính mình vô luận như thế nào chống đỡ, Triệu Vân này một thương sau lưng đều sẽ có rất nhiều biến chiêu, hắn ngự mã một lui, nhẹ nhàng vọt đến một bên.

“Triệu tướng quân, ngươi sư thừa người nào cũng?” Hoàng Trung cười hỏi hắn nói.

Triệu Vân mày nhăn lại, nói: “Gia sư Hà Bắc đồng hùng phó.”

Hoàng Trung cảm khái thở dài, nói: “Quả nhiên là sư xuất danh môn, đồng hùng phó tuổi cùng lão phu không sai biệt lắm đại, lại có thể dạy ra tốt như vậy đệ tử, đáng tiếc lão phu lại không hắn cái kia phúc phận.”

Dứt lời, Hoàng Trung ngay sau đó bát mã chuyển đi: “Hôm nay không đánh, tính ngươi thắng đó là.”

Triệu Vân mày nhăn lại: “Hoàng tướng quân, chúng ta mới bất quá tiểu thí mấy chiêu mà thôi, thắng bại chưa phân, như thế nào liền đi?”

Hoàng Trung quay đầu ha hả cười nói: “Nhị hổ tương tranh, tất có một thương, chúng ta kia mấy chiêu tuy thiếu, lại không thua người khác trăm chiêu, lại đánh tiếp, lão phu sợ mệnh chiết ở trong tay ngươi, lại là không đáng giá…… Ngươi nếu là không phục, một hai phải đua cái chết sống, cứ việc đuổi theo, lão phu đón ngươi đó là.”

Triệu Vân nghe vậy, trầm tư sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là không có đuổi theo.

Không bao lâu, hắn bát mã trở lại trong trận thấy Đào Thương.

Đào Thương thấy Hoàng Trung lui lại, lại cũng không có yêu cầu bọn lính truy kích, hắn biết Hoàng Trung không phải kẻ đầu đường xó chợ, nói không chừng sẽ lưu có hậu tay, thả bên ta bị hắn liền chiến bốn đem, lại một chút chiếm không đến tiện nghi, ở sĩ khí thượng rơi xuống hạ phong, không phải chém giết cơ hội tốt.

“Nhị ca, vừa mới một trận chiến, ta có chút không quá xem minh bạch, ngươi cho ta nói một chút?”

Triệu Vân trầm ngâm một lát, ngay sau đó đem trải qua một năm một mười cấp Đào Thương nói cái minh bạch.

Đào Thương nghe xong lúc sau, ngạc nhiên nói: “Các ngươi hai người ngắn ngủi giao phong, ở nhị ca ngươi xem ra, là ngươi thắng, vẫn là Hoàng Trung thắng?”

Triệu Vân trầm tư một lát, rốt cuộc thở dài khẩu khí, chịu phục nói: “Chiêu số có lẽ chẳng phân biệt trên dưới, nhưng ở võ nhân tâm cảnh đi lên giảng, là Hoàng Trung thắng ta.”

Mọi người nghe vậy đều rất là kinh dị.

Chính thổn thức chi gian, lại thình lình nghe một cái non nớt thanh âm nói: “Triệu tướng quân có thể lĩnh ngộ này nói, đủ thấy phi phàm, Hoàng Trung tâm cảnh tuy bình, nhưng chung quy khuyết thiếu lòng hiếu thắng, tướng quân lần này, cũng chưa chắc liền tính là thua hắn…… Này thiên hạ đệ nhất chi vị, thượng còn thuộc hư vị.”

Thốt ra lời này ra tới, mọi người đều là ngây ngẩn cả người.

Hứa Chử xoay chuyển đầu to, mọi nơi quan vọng.

“Ai? Ai nói! Ai ở kia hồ ngôn loạn ngữ?”

Đón Hứa Chử ánh mắt, sĩ tốt nhóm sôi nổi né tránh, cuối cùng đem một cái niên cấp nhẹ nhàng phác đao binh làm ra tới.

Nhưng thấy kia phác đao binh niên cấp cực nhẹ, nhìn nhiều nhất cũng chính là hai mươi xuất đầu bộ dáng, thả tướng mạo thường thường, không gì xuất sắc chỗ.

Hứa Chử nhìn từ trên xuống dưới hắn, nói: “Vừa mới mâu ngôn, là tiểu tử ngươi nói?”

Phác đao binh khiêm tốn một cúi đầu, nói: “Đúng là tiểu nhân hồ ngôn loạn ngữ.”

“Ngươi cũng biết ngươi là ở hồ ngôn loạn ngữ? Còn thiên hạ đệ nhất? Ngươi một cái tiểu tốt hiểu cái chó má……”

------oOo------

Chương 623: khúc a tiểu tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đảo mắt nhìn tên kia tiểu tốt, đánh giá cẩn thận một hồi hắn trang phẫn sau, tùy nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi không phải Kim Lăng quân người đi?”

Kia sĩ tốt vội vàng hướng về phía Đào Thương chắp tay nói: “Tiểu nhân là Nam Xương phòng giữ quân, là Lưu Diêu đại nhân ngày xưa đi theo đào Phiêu Kị trấn thủ Nam Xương là lúc, hướng tiểu nhân quê nhà chiêu mộ binh tướng là lúc, tiểu nhân tuyển dụng mộ đi cùng theo tới.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu. Nguyên lai là lão Lưu giúp Đào Ứng chiêu mộ binh lính.

Lần này xuất chinh, Đào Thương e sợ cho các bộ binh mã số lượng không đủ, liền từ Đào Ứng trị hạ Nam Xương trong thành, điều động một bộ phận binh lực giao cho Trương Huân quản lý, tăng mạnh binh lực lấy bị bất trắc.

Này cũng chính là Nam Xương quân sĩ tốt, đổi thành Kim Lăng quân sĩ tốt, cái nào dám đảm đương Hứa Chử mặt như vậy làm càn.

Đặc biệt vẫn là ngay trước mặt hắn khen Triệu Vân vì thiên hạ đệ nhất. Không sợ Hứa Chử giết người sao?

Ngươi sao không nói Triệu Vân toàn vũ trụ vô địch đâu? Bám đít phủng đến nước này, cũng thật là không ai.

Đào Thương xem kia tiểu tử tuổi trẻ, cũng sợ Hứa Chử tùy tiện thật tức giận thương đến hắn, tùy nói: “Bất quá là người trẻ tuổi vô tâm chi ngữ mà thôi, đại gia không cần quản hắn, Hoàng Trung lần này rút đi, liền tạm thời làm hắn tạm lui, muốn đánh hạ Xương Võ thành, quay đầu lại còn cần cẩn thận thiết kế……”

“Tiểu nhân cũng không là vô tâm chi ngữ, mà là xác xác thật thật phát ra từ thiệt tình, Triệu tướng quân võ nghệ cao siêu, lại có tranh thiên hạ đệ nhất chi tư cũng.”

Vừa nghe kia tiểu tử lại nói chuyện, Đào Thương không khỏi mắt trợn trắng.

Đứa nhỏ này là vừa rồi tòng quân đi, như thế nào một chút quy củ đều không có? Còn bình luận khởi Triệu Vân tới, ngươi đương ngươi là ở Hoa Sơn luận kiếm?

Hắn quay đầu đi, nói: “Tiểu tử, ở này vị mưu này chính, ngươi hiện nay chỉ là cái phác đao binh, nếu là tưởng đối các tướng lĩnh xoi mói, vẫn là chờ ngươi ngao đi lên rồi nói sau…… Ngươi nếu là ở hồ ngôn loạn ngữ, bổn tướng chính là muốn quân pháp xử trí.”

Kia sĩ tốt nghe vậy đầu tiên là đem cúi đầu, đột nhiên lại ngẩng đầu lên, hỏi Đào Thương nói: “Xin hỏi thừa tướng, tiểu nhân khi nào có thể làm trò ngươi mặt tùy tiện nói chuyện?”

Không thể tưởng được tiểu tử này vẫn là cái lảm nhảm.

Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Chờ ngươi quân chức lên đây là được.”

Người trẻ tuổi rất là chấp nhất: “Ta đây như thế nào mới có thể tăng lên quân chức?”

Tiểu tử còn rất có tiến tới tâm.

“Nhiều kiếm quân công, nhiều giết kẻ địch, tự nhiên liền lên đây.” Đứa nhỏ này tuy rằng là cái lảm nhảm, nhưng Đào Thương thật đúng là liền không thế nào chán ghét hắn, kiên nhẫn trả lời hắn vấn đề.

Tiểu tử bừng tỉnh gật gật đầu, hình như có sở tư: “Có hay không càng mau một ít biện pháp?”

Hứa Chử thật mạnh hừ một tiếng, nói: “Ngươi nếu có thể đánh thắng mỗ gia, trực tiếp đem ta cái này võ vệ tướng quân nhường cho ngươi ngồi.”

Nào từng tưởng, nhãi ranh kia cư nhiên thuận côn hướng lên trên bò, vừa nghe lời này tức khắc vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

“Hứa tướng quân lời này thật sự? Quay đầu lại thua nhưng chớ không nhận trướng.”

Hứa Chử da mặt tử thượng cơ bắp trực trừu trừu.

Hắn một lóng tay kia tiểu tử, quay đầu hỏi Đào Thương: “Ta biết đánh chửi quân tốt không hảo…… Có thể ta không thể trừu hắn? Liền lúc này đây.”

Liền ở ngay lúc này, Triệu Vân đánh mã đi tới Đào Thương phía sau, thấp giọng nói: “Tiểu tử này làm như có chút môn đạo, thả mạc bác bỏ hắn, đợi lát nữa thu binh trở về, thử xem hắn cân lượng không muộn.”

Đào Thương thấy Triệu Vân nói trịnh trọng, ở quay đầu nhìn xem cái này lảm nhảm tiểu tốt, nói: “Chư vị thả tùy ta thu binh trở về, có chuyện gì, chúng ta ở lều lớn lại nghị không muộn.”

……

Đào Thương cùng Hoàng Trung ao đấu đem một hồi lúc sau, ngay sau đó quay trở về chính mình doanh địa.

Mà tên kia thiếu miệng phác đao binh, còn lại là bị đưa tới Đào Thương quân trướng.

Nhìn tên này tuổi trẻ tiểu tử, Đào Thương đột nhiên đối hắn nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi có biết tam quân bên trong, quan trọng nhất chính là cái gì sao?”

Kia tiểu tử suy nghĩ một chút, nói: “Lương thảo?”

“Không đúng.”

“Chiến mã?”

“Không đúng.”

Tiểu tử nghi hoặc gãi gãi đầu, nói: “Đó là cái gì?”

Hứa Chử ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, nói: “Là quy củ!”

Tiểu tử bừng tỉnh gật gật đầu, sau đó nghi hoặc nhìn về phía Hứa Chử nói: “Hứa tướng quân như thế nào như vậy rõ ràng thừa tướng chi ý, chẳng lẽ là ngài thường xuyên không có quy củ?”

Hứa Chử cười lạnh một tiếng, nói: “Không quy củ người, là ngươi!”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Hứa Chử nói rất đúng, hôm nay ngươi lời nói việc làm chính là nhiều hơn đi quá giới hạn, không có quy củ, đổi thành ngày thường, ta sớm dùng quân pháp giết ngươi, nhưng đào mỗ xem ngươi đối mặt Hứa Chử đe dọa là lúc như cũ mặt không đổi sắc, ta cảm thấy ngươi hoặc là là bệnh tâm thần, hoặc là chính là cái có thật bản lĩnh, cho nên mới lưu ngươi đến bây giờ.”

Tuổi trẻ tiểu tử cũng không biết nghe không nghe hiểu, chỉ là một cái kính gật đầu.

“Sau đó ngươi liền cùng Hứa Chử tỷ thí, làm ta kiến thức ngươi năng lực, ngươi nếu là thật là có bản lĩnh, ta tự nhiên đối với ngươi một lần nữa bình phán an trí, nhưng ngươi nếu là miệng lưỡi trơn tru, không có thật bản lĩnh phế sài, Hứa Chử không giết ngươi, đào mỗ cũng nhất định sẽ giết ngươi, dùng ngươi đầu người tỉnh giới tam quân, cảnh giới những cái đó muốn tìm lối tắt mượn vòng lưỡi leo lên người, đã hiểu sao?”

Kia tiểu tử dùng sức gật đầu, nói: “Tiểu nhân minh bạch! Thừa tướng yên tâm, tiểu nhân nhất định có thể đánh thắng hắn, đánh chết hắn đều không thành vấn đề.”

Hứa Chử nghe xong lời này, nhất phiên bạch nhãn, thiếu chút nữa không hừ ra tiếng tới.

Tiểu tể tử, ngươi chờ một lát!

Đào Thương ngay sau đó đối hắn nói: “Một khi đã như vậy, liền ở giáo trường định thắng bại đi…… Tiểu tử, làm ta nhìn xem ngươi dựa vào cái gì như vậy tự tin.”

Mọi người đi giáo trường, Đào Thương mệnh giáo úy vì tiểu tử đem y giáp cùng binh khí đều võ trang thượng, sau đó lại làm hắn đi chuồng ngựa tuyển một con tốt nhất chiến mã.

Đãi này tuổi trẻ tiểu hỏa hạng nặng võ trang lại lần nữa xuất hiện là lúc, ở đây mọi người đều không khỏi một ít sững sờ.

Hảo một cái anh khí bừng bừng thiếu niên lang, quả nhiên là người dựa y trang Phật dựa kim trang, thay đổi trang phục, nhìn nếu không giống nhau, có điểm ý tứ.

Đào Thương nhìn kia tuổi trẻ tiểu tướng xoay người lên ngựa, nhớ tới hắn vừa mới từng ngôn chính là Lưu Diêu lúc trước phụ trách triệu tập tới, đột nhiên làm như nghĩ tới cái gì.

Đào Thương đi đến kia tiểu tướng chiến mã bên cạnh, hỏi: “Tiểu huynh đệ, Lưu Diêu năm đó chiêu mộ ngươi tòng quân, là ở địa phương nào chiêu mộ ngươi?”

Tuổi trẻ tiểu tử nhếch miệng cười, có vẻ rất là ánh mặt trời xán lạn.

“Ở khúc a!”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Cái này tiểu tử thúi, nên không phải là?

Chính suy nghĩ chi gian, bên kia sương trống trận đột nhiên lôi động, Triệu Vân duỗi tay, đem Đào Thương từ nhỏ tốp chiến mã bên nhẹ nhàng kéo tới.

Mà tuổi trẻ tiểu hỏa cùng Hứa Chử còn lại là bắt đầu ngự mã bôn đối phương lao tới.

Giống như lưỡng đạo tinh quang, một lớn một nhỏ lưỡng đạo thân ảnh cùng mã ảnh giống như lưỡng đạo tia chớp, chợt đan xen mà qua, phát ra thứ lạp lạp tiếng vang.

Hai mã lẫn nhau chạy băng băng mà qua, Hứa Chử cùng tuổi trẻ tiểu tử phân biệt giữ chặt chiến mã, một lần nữa xem kỹ đối phương.

Vừa rồi kia một kích không có bất luận cái gì kỹ xảo, chính là thật đánh thật cứng đối cứng, nhưng tại đây loại thuần dựa khí lực chống chọi dưới, kia tiểu tử cư nhiên còn cùng không có việc gì người dường như!

Phải biết rằng Hứa Chử sức lực chính là có thể đảo túm man ngưu, đương kim thiên hạ, đựng địch thủ.

Hứa Chử lặng lẽ lắc lắc có chút tê dại thủ đoạn, rất là kinh dị nhìn kia tiểu tử, thì thầm trong miệng nói: “Thật là tà môn.”

Kia tiểu tử cũng bị Hứa Chử sức lực chấn có chút choáng váng đầu, hắn hất hất đầu, gắt gao mà nhìn chằm chằm Hứa Chử, cao giọng nói: “Hứa tướng quân, ngài thật đúng là lợi hại! Nhất chiêu qua đi, cư nhiên không bị ta đánh hạ mã tới, thật sự là vũ dũng hơn người! Ghê gớm.”

Hứa Chử vừa nghe lời này, thiếu chút nữa không khí ngất xỉu đi.

Đây là khen người nói sao?

Chủ yếu là tiểu tử này nói lời này thời điểm, không mang theo có chút coi rẻ cùng châm chọc ý vị, mà là lấy một loại thật đánh thật trần khẩn ngữ khí ở cùng Hứa Chử nói, giống như hắn tự thuật chính là một kiện thiên kinh địa nghĩa sự tình.

Đào Thương ở nơi xa nhẹ nhàng tạp đi miệng, cảm khái nói: “Cái gọi là điệu thấp là một loại nhất ngưu khoe ra. Đã lâu không gặp

phải như vậy tươi mát thoát tục khoác lác phương thức, tiểu tử này, thật đúng là có điểm xem đầu!”

------oOo------

Chương 624: không họ A Phi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khúc a xuất thân tiểu tử chính ứng kẻ tài cao gan cũng lớn câu nói kia, tuy rằng từ hắn ngay từ đầu hạt nói tiếp tra bắt đầu, đại gia liền đối với người thanh niên này không thế nào hiếm lạ, nhưng hắn cùng Hứa Chử so đấu quá nhất chiêu lúc sau, lập tức liền thay đổi đại gia đối hắn cái nhìn.

Lảm nhảm liền lảm nhảm đi, chỉ cần có thể đánh, khác sự đều có thể xem nhẹ bất kể.

Đào Thương trong lòng không khỏi có chút mừng thầm, không thể tưởng được năm đó chính mình đem Lưu Diêu bắt được Kim Lăng thành chuyên nghiệp cái con dấu, quấy rầy lịch sử vốn có hướng đi, vị kia trong truyền thuyết không biết có tồn tại hay không khúc a tiểu tướng từ đây sẽ không lại có cơ hội thò đầu ra, không thể tưởng được trời xui đất khiến dưới, Lưu Diêu rốt cuộc là cho hắn chiêu mộ đến Nam Xương tới, này ứng một câu nói cái gì tới?

Vận mệnh chú định đều có định số!

Nên là ngươi chính là của ngươi, cẩu đều ngậm không đi.

Đào Thương tuy rằng trong lòng mừng thầm, nhưng Hứa Chử mặt lại có chút không nhịn được.

Trước mắt bao người, chính mình nếu là liền một cái phác đao binh đều dọn dẹp không dưới, kia hắn cái này vừa mới bị thiên tử sắc phong võ vệ tướng quân, thật đúng là chính là không cần làm.

“Tiểu tử, ngươi lại tiếp mỗ gia nhất chiêu!” Hứa Chử nổi giận gầm lên một tiếng, phóng ngựa thẳng đến khúc a tiểu tướng bay nhanh mà đi.

Khúc a tiểu tướng chấn hưng tinh thần, đĩnh đại thương liền cùng Hứa Chử quyết chiến!

Chỉ nghe leng keng leng keng tiếng vang chợt vang lên, hai viên mãnh tướng qua lại giao mã quyết chiến, nếu nói là trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang, nhiều ít nhưng thật ra có chút khoa trương, nhưng trận chiến đấu này kịch liệt trình độ, xác thật là vượt quá người bình thường tưởng tượng.

Hứa Chử bản nhân dũng mãnh vô cùng, điểm này mọi người đều là biết đến, việc này đảo cũng là thôi.

Nhưng cái kia toái mồm mép khúc a tiểu tướng vừa lên chiến mã, cầm lấy trường thương, liền giống như thần trợ giống nhau, Hứa Chử đao cương mãnh vô cùng, nhưng kia tiểu tử trường thương lại cũng là thiên biến vạn hóa, kỹ xảo phồn đa, ở chiêu thức cùng kỹ xảo thượng, thế nhưng có thể kéo ra Hứa Chử một cái tiểu khoảng cách.

Nếu là người này vừa mới ra trận cùng Hoàng Trung luận võ, lại cũng chưa chắc có thể dễ dàng bại bởi hắn, biểu hiện chưa chắc so Triệu Vân kém.

“Tiểu tử này, nhân tài nha.” Đào Thương kinh hỉ vỗ tay một cái, quay đầu nhìn về phía Triệu Vân nói: “Nhị ca, ngươi xem này người trẻ tuổi là khả tạo chi tài không?”

Triệu Vân cau mày, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Nhân tài xác thật là nhân tài không sai, chỉ là thương pháp của hắn, ta thấy thế nào này thương chiêu liền như vậy quen thuộc đâu?”

“Quen thuộc?” Đào Thương ngạc nhiên nói: “Như thế nào cái quen thuộc pháp?”

Triệu Vân nhẹ nhàng xoa cằm, nói: “Này hình như là ta thương chiêu……”

Đào Thương kinh ngạc quay đầu tiếp tục nhìn về phía cùng Hứa Chử ác chiến khúc a tiểu tướng, nói: “Này tiểu con bê thế nhưng như vậy thiên tài? Ngươi đầu thương, hắn xem một lần là có thể học xong? Quá thần kỳ đi.”

Triệu Vân nghe vậy, trán thượng ứa ra mồ hôi.

“Tam đệ, đương nhiên không phải như vậy! Này thiên hạ nào có người sẽ xem qua một lần người khác thương chiêu, liền có thể lập tức nghiền ngẫm tự nhiên? Ta hoài nghi tiểu tử này luyện ta này thương pháp hẳn là có chút năm đầu…… Chẳng qua……”

“Chẳng qua cái gì?”

“Chẳng qua gia sư quan môn đệ tử trung, ta đã là cuối cùng một cái, gia sư thu ta lúc sau, từng ngôn không ở thu đồ đệ, nhưng ta xem hắn, giống như so với ta còn trẻ thật nhiều……”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Này cũng có cái gì khả năng lý giải? Nói không chừng hắn là sư phụ ngươi sư huynh hoặc là sư đệ đồ đệ! Các ngươi một mạch tương thừa, chẳng qua không phải cùng chi hệ mà thôi.”

Triệu Vân ngơ ngác nhìn Đào Thương.

Sau một lúc lâu lúc sau, phương nghe hắn nói: “Tam đệ, ngươi nói…… Nhưng thật ra rất có đạo lý a!”

Đào Thương cười ha hả quay đầu đi, nói: “Theo ý kiến của ngươi, tiểu tử này cùng Hứa Chử, ai cao ai thấp?”

Triệu Vân cẩn thận nhìn một hồi, nói: “Luận võ đánh nhau chết sống, không có tuyệt đối thắng bại, không lấy quá kỹ xảo mà nói, kia tiểu tử khẳng định là ở Hứa tướng quân phía trên, thắng mặt trọng đại, bất quá nếu muốn thắng lợi, cũng đến ở hai trăm hiệp có hơn.”

Đào Thương nhẹ vỗ tay một cái, nói: “Hai cẩu tranh chấp, tất có một thương, phái người qua đi minh kim, làm cho bọn họ hai cái tách ra

đi. Liền nói ta hạ lệnh, lần này quyền đương ngang tay.”

Triệu Vân nghe vậy không khỏi cười khổ.

Tách ra bọn họ nhưng thật ra không có gì khó khăn, vấn đề là…… Này nhị hổ khi nào biến thành hai cẩu?

……

Không bao lâu, Hứa Chử cùng kia khúc a tiểu tướng cùng đi tới lều trại nội.

Còn không đợi Đào Thương hỏi chuyện, liền thấy kia tiểu tử cười hì hì nói: “Thừa tướng, thế nào, ta không lừa ngươi đi? Ta nói ta nhất định có thể đánh thắng Hứa tướng quân.”

Hứa Chử thật sâu hít một hơi, nỗ lực ngăn chặn ở lều trại cùng này toái miệng tiểu quỷ động thủ xúc động.

“Ngươi khi nào thắng mỗ gia?”

Khúc a tiểu tướng hắc nói: “Lại đánh tiếp, nhất định là ta thắng!”

“Hắc hắc, thật lớn khẩu khí! Ngươi dựa vào cái gì nói ngươi nhất định có thể thắng mỗ gia?”

“Ta luyện chính là thượng đẳng thương pháp, ngươi sử đều là dã chiêu số……”

“Hảo, hảo!” Đào Thương nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn, nói: “Nhị vị đều là ta trong quân ít có hãn tướng, lần này so đấu thập phần xuất sắc, có thể nói đúng không phân thắng bại, các ngươi đều là đại hán thiên tử hiệu lực, không cần quá nhiều đi tranh những cái đó cái gọi là ưu khuyết điểm.”

Hứa Chử hung tợn trừng mắt nhìn khúc a tiểu tướng liếc mắt một cái, quay đầu đến một bên giận dỗi đi.

Một cái Triệu Vân thả không tính, hiện giờ lại nhảy ra một cái tới, cũng có đè ở chính mình trên đầu xu thế.

Hứa Chử này khí hôm nay không thuận lớn.

Đào Thương hiền từ nhìn về phía khúc a tiểu tướng.

Khúc a tiểu tướng hưng phấn đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, ngài đến nói chuyện giữ lời, sắc phong ta một cái cao điểm quân chức.”

Đào Thương cười hướng hắn vẫy vẫy tay, nói: “Đừng có gấp, ngươi thủ đoạn cao cường, đào ngày nọ sau chắc chắn trọng dụng, bất quá đào mỗ trước mắt còn không biết tên của ngươi…… Ngươi kêu gì?”

“Ngạch……”

Kia tiểu tử có chút do dự do dự, nói: “Ta tên một chữ một cái phi tự, bất quá gia phụ thời trẻ cùng ta đoạn tuyệt quan hệ, không cho ta tùy hắn họ, cho nên ta hiện tại không biết ta hẳn là họ gì……”

Đào Thương nghe vậy không khỏi buồn cười: “Phụ thân ngươi không cho ngươi tùy hắn họ, vậy ngươi mẫu thân họ gì?”

“Ta mẫu thân họ Trương.”

“Vậy ngươi chính là kêu Trương Phi lâu?”

Hứa Chử ở một bên lạnh lùng một hừ: “Nói bậy! Nhân gia Trương Phi là bán thịt.”

Đào Thương hung tợn trừng hắn một cái: “Nào đều có ngươi! Đem ngươi thiếu.”

Khúc a tiểu tướng nhẹ nhàng xoa xoa cái mũi, nói: “Tiểu nhân mệnh tiện, không xứng có dòng họ, tại hạ tòng quân là lúc, sở báo chi danh đều là A Phi, thừa tướng nếu là không bỏ, liền gọi tiểu nhân cái này tiện danh liền có thể.”

“A Phi?” Đào Thương nghe vậy không khỏi cười, kiếp trước khi, vô luận là võ hiệp vẫn là truyện tranh, kêu tên này chính là có khối người.

“A Phi, ngươi thương pháp là với ai học?”

A Phi nhẹ nhàng một vò đầu, do dự nói: “Ta có thể không nói sao?”

“Có thể, vậy ngươi bây giờ còn có cái gì thân nhân sao?”

“Không có, gia mẫu mất sớm, liền thừa ta phụ thân một cái còn không nhận ta, hiện giờ chính là tư thân một người ở trong quân vì tốt, hỗn khẩu cơm ăn.”

Đào Thương bình tĩnh nhìn hắn, đột nhiên thay đổi đề tài: “A Phi, ngươi thân thủ không tồi, muốn làm tướng quân sao?”

A Phi dùng sức gật gật đầu, nói: “Đương nhiên suy nghĩ, không nghĩ nói, ta vì sao phải mạo hiểm cùng Hứa tướng quân so đấu, này không phải chính là tưởng thỉnh thừa tướng nhìn đến ta bản lĩnh sao?”

Đào Thương nghe vậy cười, đứa nhỏ này vẫn là cái có tiến tới tâm.

“A Phi, muốn quân chức, chỉ bằng vào võ dũng không thể được, còn phải có tài cán, ta tưởng sai khiến cho ngươi một cái nhiệm vụ, không biết ngươi có không làm được? Ngươi nếu là có thể làm được, ta liền sắc phong ngươi quân chức, còn cho ngươi phong hầu, liền sợ ngươi không dám?”

A Phi nghe vậy, bộ ngực đĩnh cao cao: “Thừa tướng coi khinh người, dưới bầu trời này trừ bỏ cha ta, ta còn chưa từng sợ quá mặt khác đồ vật!”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, buồn bã nói: “Ta phái ngươi đi Xương Võ trong thành, Hoàng Trung nơi đó cho ta đương nội ứng, ngươi dám sao?”

------oOo------

Chương 625: nội ứng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm khuya, vô nguyệt, mọi âm thanh yên tĩnh.

Đào Thương cùng A Phi đơn độc ngồi ở soái trướng, thắp nến tâm sự suốt đêm.

“Thừa tướng ban ngày chi gian, nói muốn làm tiểu nhân thế ngài đi Hoàng Trung doanh trung đương nội ứng? Việc này chính là thật sự……”

Đào Thương mỉm cười xem A Phi nói: “Ta đậu ngươi chơi đâu.”

A Phi lập tức nhẹ nhàng thở ra, lại bắt đầu chơi toái mồm mép.

“Ta liền nói sao! Thừa tướng sao có thể làm ta đi làm loại này nhìn như căn bản không có khả năng sự tình! Mạt tướng tuổi còn trẻ, nơi nào sẽ là này khối tài liệu? Ta liền nói thừa tướng không phải như vậy không nói đạo lý người……”

A Phi càng nói càng chậm, cuối cùng dứt khoát câm miệng không nói.

Bởi vì Đào Thương vẫn luôn là đang cười doanh doanh nhìn hắn, kia phó tươi cười hẳn là như thế nào tới hình dung đâu.

Cười thực sự là rất thấm người.

A Phi cổ họng một lăn, nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước miếng.

“Thừa tướng vừa mới lời nói, mới là đậu ta chơi đi?” A Phi có chút khóc không ra nước mắt.

Đào Thương duỗi tay, cách bàn vỗ vỗ A Phi bả vai.

“Tiểu tử quả nhiên là nhạy bén thực, này mới vừa ở chung bao lâu thời gian, cũng đã có thể đọc hiểu đào mỗ trong lời nói chân ý…… Chỉ bằng ngươi này sợi thông minh kính, liền nhất định có khả năng hảo này phân nội ứng nhiệm vụ…… Quay đầu lại đào mỗ báo cáo thiên tử, sắc phong ngươi vì thông minh hầu.”

A Phi khóc không ra nước mắt: “Ta thật mệnh khổ, mới vừa có lên chức chi cơ, liền phải bị phái đi đương nội ứng, một cái không tốt, chỉ sợ lại là đến bị Hoàng Trung chém thành tám cánh.”

Đào Thương nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, nói: “Ngươi cũng đừng quá bi quan, đào mỗ nếu dám để cho ngươi đi mạo hiểm như vậy, kia tất nhiên là có chút tin tưởng, êm đẹp, ta như thế nào sẽ hại ngươi, đây là cho ngươi lập công cơ hội.”

A Phi chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: “Thừa tướng có gì cao kiến? Còn xin chỉ thị ý tại hạ?”

Đào Thương dùng tay trái nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Ngày sau, ta sẽ tường trang công thành, đãi tấn công không dưới lúc sau, liền đi trước tạm thời triệt binh. Hoàng Trung thấy ta tạm triệt, lấy hắn lão luyện thành thục tâm tính, tất nhiên sẽ tính định ta đem phục tới, Xương Võ bên trong thành tuy rằng có Lưu biểu phái tới chi viện binh tướng, nhưng Hoàng Trung thấy ta rút lui, nhất định sẽ hoài nghi ta đi điều binh, nếu ta sở liệu không tồi, hắn nhất định thừa cái này khoảng cách ở các hương trấn chiêu binh, dùng để mở rộng thành trì thực lực.”

A Phi gãi gãi đầu: “Lâm thời chiêu lại đây những cái đó binh, liền đao thương cũng chưa sờ qua, có thể có tác dụng gì?”

Đào Thương cười dạy dỗ A Phi nói: “Vừa mới chiêu mộ sĩ tốt tuy rằng không thể đủ ra trận giết địch, nhưng lại có thể khuân vác thổ mộc, hiệp trợ phòng thủ thành phố, liền tính là không thể đánh giặc, cũng có thể đương lao động nha.”

A Phi nghe vậy, lúc này mới bừng tỉnh mà ngộ.

“Bất quá…… Hoàng Trung tại hạ thuộc các huyện hương chiêu mộ binh lính, ta nếu là tuyển dụng, đi cũng bất quá là chỉ là một tiểu tốt mà thôi, nếu là phải làm nội ứng, này thân phận sợ là cũng không đủ a.”

Đào Thương cười nói: “Không có việc gì, này đó ta cũng đã giúp ngươi bố hảo kết thúc, ngươi chỉ cần dựa theo ta nói làm, tự nhiên liền sẽ không xuất hiện những cái đó khó chơi vấn đề.”

Dứt lời, Đào Thương liền đem chính mình nhằm vào lần này kế hoạch tư tưởng cùng kỹ càng tỉ mỉ tình huống, một năm một mười hướng A Phi làm ra trần thuật.

A Phi nghe xong lúc sau, trầm mặc hơn nửa ngày không hé răng.

Đào Thương hiền từ nhìn hắn, nói: “Như thế nào, không muốn làm?”

A Phi dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Không phải không muốn làm, chỉ là…… Ai! Lời nói thật cùng thừa tướng nói đi…… Thừa tướng a, tiểu nhân chỉ là một cái vũ phu, ngài nếu là làm ta đánh đánh giết giết, việc này tự nhiên không có vấn đề, bằng ta này thân bản lĩnh, đánh trên dưới một trăm cái hai mươi cái, cũng là dễ như trở bàn tay, chỉ là ngài làm ta làm việc này, chỉ do tính toán thiệt hơn…… Ta, ta sợ ta ứng phó không tới.”

Đào Thương khuyên giải hắn nói: “Ứng phó không tới không có quan hệ, chỉ cần nhiều học nhiều luyện chính là, ngươi nào không rõ, ta tất cả đều làm từng bước dạy cho ngươi, tuyệt không sẽ làm ngươi qua loa đi làm, ngươi cứ việc yên tâm là được.”

A Phi vẻ mặt ngây thơ nhìn Đào Thương, kia phó biểu tình sở bày ra ra tới đáp án đã là phi thường rõ ràng.

Hắn nào đều không rõ.

Nhìn A Phi vẻ mặt ngốc bạch ngọt dạng, Đào Thương không khỏi thở dài khẩu khí.

“Tuổi còn trẻ, chỉ biết đánh đánh giết giết…… Một chút có tình cảm, có văn hóa nội tình công tác đều sẽ không làm, như vậy sao được?”

Đối với Đào Thương thế giới quan, A Phi có điểm lý giải không đi lên.

Đương gian tế, liền tính là có tình cảm, có văn hóa nội tình?

“Thừa tướng, tiểu nhân thật sự là không rõ, như thế trọng trách, thừa tướng vì sao sẽ cố tình coi trọng tiểu nhân? Nghe nói thừa tướng trướng hạ mãnh tướng vô số, người tài ba lần ra, làm gì thế nào cũng phải làm ta đi làm việc này?”

Đào Thương trịnh trọng vì hắn giải thích: “Đầu tiên, việc này rất trọng đại, cần thiết đến có một cái có bản lĩnh người tới mới được, nhưng ta trướng hạ có bản lĩnh người, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trên cơ bản đều đã bị quân địch tra xét cái thấu triệt, vô luận tuổi tướng mạo, sợ là đều không thể gạt được bọn họ…… Ta nghĩ tới nghĩ lui, người này tuyển chỉ có chính ngươi nhất thích hợp, trừ phi chính ngươi bổn nói lậu miệng, nếu không nhất định sẽ không bị quân địch xuyên qua.”

A Phi nghe vậy hít hít cái mũi, nói: “Tại hạ minh bạch, thừa tướng là thấy ta bản lĩnh cực kỳ cao cường, lại tuổi còn trẻ, thanh danh không hiện, sẽ không bị người phát hiện, các phương diện đều tương đối phù hợp, cho nên làm ta làm việc này?”

Đào Thương vừa lòng khen nói: “Trừ bỏ ‘ bản lĩnh cực kỳ cao cường ’ kia một câu cực độ tự luyến, mặt khác đều nói đến điểm tử thượng, A Phi ngươi như thế thông minh lanh lợi, ngộ tính lại cao, chờ làm xong này một cọc đại sự, đào mỗ lấy nhân cách bảo đảm, com ngươi ly thăng quan phát tài không xa.”

A Phi nghe vậy thở dài khẩu khí: “Thừa tướng, ta đây vạn nhất không cẩn thận, bị Hoàng Trung phát hiện đâu?”

Đào Thương cười ha hả nói: “Cũng đơn giản, vậy ngươi liền ly chết không xa.”

……

Mấy ngày sau, Đào Thương binh mã lại tiến hành rồi vài lần công thành, nhưng Hoàng Trung điều binh khiển tướng cực kỳ chu đáo cẩn thận, mà đào quân chủ lực lại không ở nơi này, bởi vậy ác chiến mấy ngày, Kim Lăng quân trước sau không thể phá được Xương Võ huyện.

Rơi vào đường cùng, Đào Thương chỉ phải tạm thời triệt binh, lấy đồ hiệu quả về sau.

Nghe nói Đào Thương lui binh, toàn bộ Xương Võ huyện văn thần võ tướng nhóm đều không khỏi hỉ khí dương dương, một đám đều là hoan thiên hỉ địa bộ dáng.

Việc này đối với bọn họ xác thật đáng giá hưng phấn, nho nhỏ Xương Võ huyện, cư nhiên chặn xưng hùng Đông Nam gần tám năm thái bình công tử, truyền ra đi, Xương Võ huyện một chúng văn võ chi danh, tất nhiên là nước lên thì thuyền lên, đến lúc đó liền uy danh ngày thịnh.

Mọi người đều thực hưng phấn, duy độc có một người thường hoài tâm sự.

Hoàng Trung thực rõ ràng, lại không có bọn họ như vậy tốt tính chất.

Tổng thể mà nói, Hoàng Trung vẫn là tương đối sầu lo.

Theo Đào Thương uy danh ngày thịnh, thiên hạ võ nhân tự nhiên đối sự tích của hắn đều có nghe thấy, mà theo Hoàng Trung mấy năm nay đối Đào Thương hành vi hiểu biết, hắn cảm thấy vị này Đào thừa tướng không giống như là một cái tùy ý từ bỏ người.

Liền tính là Xương Võ huyện không lớn, nhưng lưu lại như vậy một cái cái đinh ở bên sườn làm hại, Đào Thương cũng không có khả

năng yên tâm đi theo Lưu biểu giao thủ.

Hoàng Trung ngay sau đó đem Ngụy Duyên tìm tới, đối hắn nói: “Văn trường, ngươi nói Đào Thương tuy rằng chưa từng bắt lấy Xương Võ huyện, nhưng cũng chưa từng có đại thất lợi, như vậy không lý do liền rút lui, ngươi nói này giữa có thể hay không có trá?”

Ngụy Duyên cẩn thận cân nhắc một chút, nói: “Hoàng tướng quân lời này xác thật có lý, họ Đào tên là quân tử, thật là kiêu hùng, không đạt mắt dễ dàng rút đi tuyệt đối không thể, hay là…… Hắn là tưởng điều khiển đại quân, lại đến báo thù không thành?”

()

------oOo------

Chương 626: núi sâu lực sĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngụy Duyên nói phương vừa nói xong, liền thấy Hoàng Trung bỗng nhiên một phách bàn, hét lớn một tiếng: “Nói quá có đạo lý!”

Hoàng Trung thanh âm phi thường đại, chụp cái bàn động tác cũng mãnh, đột nhiên không kịp dự phòng dưới, trực tiếp đem Ngụy Duyên khiếp sợ, hắn một cái thương lương, thân thể ngửa ra sau, thiếu chút nữa không lật qua đi.

“Văn trường cẩn thận!” Hoàng Trung vội vàng mở miệng.

Ngụy Duyên chính chính bản thân tử, sắc mặt đỏ lên, hắn đem trên đầu phương khăn phù chính, nói gần nói xa nói: “Hoàng tướng quân, nếu Đào Thương quả thực đi tổ chức binh mã, ý đồ lại đến tấn công Xương Võ thành, kia chúng ta lại nên làm thế nào cho phải?”

Hoàng Trung loát hoa râm chòm râu, cẩn thận suy tư: “Một khi đã như vậy, chúng ta lại cũng không thể lơi lỏng, cần nhiều hơn chuẩn bị thạch mộc, kim nước, chế tác thủ thành khí giới, gia cố phòng thủ thành phố, không thể làm Đào Thương phục tới lấy ta thành trì cũng.”

Ngụy Duyên do dự một chút, nói: “Hoàng tướng quân, vấn đề là trước mắt, chúng ta lại còn có cái khó xử.”

“Cái gì khó xử?”

“Chúng ta binh mã nhân số, phải làm nhiều chuyện như vậy, sợ là chưa chắc đủ dùng a.”

Hoàng Trung ha ha cười, nói: “Trước mắt Đào Thương đã bỏ chạy, chúng ta không bằng liền thừa cơ ở quanh thân quận huyện bắt đầu

chiêu mộ tên lính, dù cho tân chiêu sĩ tốt không thể dùng để ác chiến, nhưng dùng để thủ thành, nói vậy hẳn là không khó.”

Ngụy Duyên chắp tay nói: “Hoàng tướng quân quả nhiên cao kiến.”

“Văn trường, chuyện này lão phu liền giao cho ngươi đi làm, chớ cô phụ lão phu kỳ vọng cao.”

Ngụy Duyên biết Hoàng Trung vẫn là thực thưởng thức chính mình, hơn nữa đối chính mình gửi với kỳ vọng cao, trước mắt cử chỉ thực sự là ở bồi dưỡng chính mình.

Ngụy Duyên rất là cảm kích hướng về phía Hoàng Trung vừa chắp tay, nói: “Hoàng tướng quân yên tâm, thuộc hạ tất nhiên không cô phụ ngài tài bồi!”

……

Vì thế, Xương Võ bên trong thành, Hoàng Trung chủ nội, phụ trách thành trì phòng thủ bố cục, Ngụy Duyên chủ ngoại, phụ trách chiêu mộ các hương huyện binh lính.

Ngụy Duyên thăm viếng Xương Võ huyện cấp dưới rất nhiều hương, đình, chiêu mộ không ít nông hán tham gia quân ngũ dũng, nhưng đối với những người này, Ngụy Duyên thực sự là đánh tâm nhãn không quá vừa lòng.

Hoàng Trung thượng một lần đã cứu tánh mạng của hắn, lại đối Ngụy Duyên nể trọng coi trọng, Ngụy Duyên tuổi trẻ khí thịnh, rất muốn làm ra điểm thành tích báo đáp Hoàng Trung, lần này chiêu mộ binh lính, với hắn mà nói chính là một lần cơ hội.

Nhưng không thể không thừa nhận chính là, chính mình chiêu mộ này đó quân tốt hoặc là tuổi trẻ, hoặc là tuổi già, hoặc là là vô điền nhưng loại nhàn hán, chiến lực trình độ chi thấp hèn, có thể nói là thảm không nỡ nhìn.

Tuy rằng Hoàng Trung nói là không sao cả, nhưng Ngụy Duyên tâm cao khí ngạo, chính mình trong lòng không qua được cái này khảm.

Hắn tư tiền tưởng hậu, quyết định đem lần này chiêu binh cấp bậc hướng lên trên túm một túm.

Vì thế, Ngụy Duyên phái người ở các hương huyện ban lệnh, nói là muốn chiêu mộ tinh tráng chi sĩ vì nước tận trung, phàm là vũ dũng chi sĩ hoặc là có thật bản lĩnh người tài ba, đều có thể phá cách đề bạt, ủy lấy trọng trách.

Ngụy Duyên liền không tin, chính mình sẽ chiêu mộ không đến một ít chân chính có bản lĩnh anh hùng hào kiệt!

Đáng tiếc chính là, mộng tưởng thực đầy đặn, hiện thực thực nòng cốt.

Những cái đó tuyển dụng lại đây tự cho là vì có bản lĩnh hào kiệt, đại đa số đều là giá áo túi cơm chi lưu, bất quá là muốn tìm cái phương pháp, hỗn khẩu hảo cơm ăn.

Ngụy Duyên tự mình kiểm nghiệm này một đám tới dự thi, kết quả thiếu chút nữa không đem hắn bệnh tim khí phạm vào.

Một đám võ nghệ thủy tới cực điểm không nói, có một cái ở so đấu trong quá trình bị đánh vỡ cái mũi, còn trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Vựng huyết cũng dám lại đây tham gia quân ngũ, đầu năm nay tưởng hỗn ăn hỗn uống cũng thật là không ai!

Ngụy Duyên tự mình kết cục, đem này đó thủy hóa một đốn quần ẩu lúc sau, ngay sau đó hạ lệnh, làm dưới trướng binh lính hướng tứ phương cẩn thận tìm hiểu, vô luận như thế nào, đều phải tìm kiếm đến chân chính võ dũng chi sĩ, vãn hồi cái này mặt mũi, ai dám lại lấy này đó phế vật lừa gạt hắn, cố định toàn bộ bổng sát.

Lần này tử, có thể nói xem như hoàn toàn toàn doanh chiêu binh tổng động viên.

Kỳ thật Ngụy Duyên làm như vậy, cũng bất quá là nhất thời tức giận, hắn trong lòng đối việc này đã không ôm có rất nhiều ảo tưởng.

Rốt cuộc này thiên hạ tuy đại, nhưng chân chính có bản lĩnh người tài ba, lại như thế nào sẽ tự cam bình đạm…… Đều đã sớm chạy ra đi làm đại sự.

Qua mấy ngày sau, những cái đó đi ra ngoài tra xét sĩ tốt nhóm cấp Ngụy Duyên mang về tới tin tức.

Mang về tới tin tức, thật là thật đúng là làm Ngụy Duyên phấn chấn một chút.

Cư nhiên thật là có một người mang về tới hào kiệt chi sĩ tin tức. Cũng hoặc là nói là nghe đồn.

Kia sĩ tốt nói, Đông Nam ba mươi dặm ngoại thôn trang có lời đồn đãi, ngày gần đây gian hình như là lại một cái quê người thợ săn, ở bọn họ thôn trang phụ cận núi rừng an cư, nghe nói kia thợ săn tuổi còn trẻ, nhưng cực kỳ dũng mãnh, nghe nói tới không bao lâu thời gian, liền đánh chết làm hại thôn trang lợn rừng cùng đại trùng, bản lĩnh chi cao, thực sự lệnh người táp lưỡi.

Ngụy Duyên nghe xong lời này, lúc ấy liền có chút hứng thú.

“Lời này là thật là giả?”

Kia mang về tin tức sĩ tốt vội nói: “Đều là bên trong trang lời đồn đãi, cụ thể là tình huống như thế nào, tiểu nhân cũng không lắm biết được, không bằng thả làm tiểu nhân trở về tìm hiểu rõ ràng, lại đến hướng tướng quân bẩm báo……”

Ngụy Duyên vuốt đoản cần suy nghĩ một hồi, nói: “Cũng không cần như thế, ba mươi dặm lộ trình cũng không lắm xa, nếu có thể đánh chết đại trùng, chắc là có chút thật bản lĩnh, không bằng liền làm bổn đem tự mình đi một chuyến, cũng coi như là bái kiến dị nhân hiền năng.”

Quyết định chủ ý lúc sau, ngày kế Ngụy Duyên liền tự mình đi trước.

Theo tìm hiểu sĩ tốt đi tới cái kia thôn trang, Ngụy Duyên lại hướng địa phương người dò hỏi một chút cụ thể tình huống, sau đó liền lãnh nhân mã tiến vào núi sâu, đi tìm kiếm hỏi thăm cái kia cái gọi là đánh heo trừ hổ chi sĩ.

Ở núi rừng tìm kiếm hảo một thời gian, lại vẫn là không có tìm được cái kia cái gọi là dị nhân.

Núi rừng lại nhiệt lại khó đi, Ngụy Duyên bọn họ tìm một hồi cảm giác là mệt không được, vì thế ngay sau đó tìm cái bên dòng suối nhỏ nghỉ ngơi.

Ngụy Duyên đang dùng suối nước dùng sức lau mặt là lúc, dòng suối nhỏ bờ bên kia, đột nhiên truyền đến một trận xao động tiếng vang.

Hắn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lại.

Lại thấy một cái người mặc vải bố da thú phục sức tuổi trẻ nam tử, chính tay cầm một chi mộc chế trường thương, gắt gao đuổi theo một đầu cực đại lợn rừng.

Kia lợn rừng làm như nhìn thấy gì khủng bố đồ vật, liều mạng đi phía trước bôn, u u k a n s hu một chút không có dừng lại xoay người cùng đuổi theo người tương bác ý tứ.

Đầu năm nay lợn rừng tuyệt phi bình thường, cùng lão hổ cùng sài lang giống nhau, cũng có thể thực người, người bình thường tuyệt không dễ dàng dám trêu.

Nhưng kia tuổi trẻ nam tử truy đuổi lợn rừng, liền giống như trò chơi giống nhau, không chút nào để ý.

Mắt thấy khoảng cách gần chút, kia nam tử đột nhiên trú bước, sau đó đem mộc thương giơ lên, hướng về giữa không trung dùng sức một ném!

Liền thấy kia chi mộc thương cắt qua không khí, từ trên cao đi xuống, ở giữa lợn rừng tiền não cốt thượng, lợn rừng phát ra một tiếng kêu rên, sau đó liền tê liệt ngã xuống trên mặt đất, dùng sức dùng chân heo (vai chính) vùng vẫy.

Ngụy Duyên vừa thấy dưới, không khỏi vỗ tay la lên một tiếng: “Hảo!”

Kia tuổi trẻ nam tử nghe vậy hoảng sợ, tò mò quay đầu nhìn về phía thanh âm nơi phát ra chỗ.

“Hảo bản lĩnh! Huynh đài thật người phi thường cũng!” Ngụy Duyên cười ha hả tranh suối nước mà qua, đi đến kia lợn rừng bên cạnh, cúi đầu nhìn nhìn cái này cực đại con mồi, sau đó lại quay đầu nhìn kia tuổi trẻ nam tử nói: “Tại hạ chính là Xương Võ huyện đóng quân hoàng tướng quân ngồi xuống giáo úy, phụ trách chiêu mộ binh tráng hào kiệt vì nước tận trung, ngẫu nhiên lộ nơi đây, thấy tráng sĩ một thân hảo bản lĩnh, theo bản năng xuất khẩu trầm trồ khen ngợi! Thật sự là càn rỡ! Còn xin đừng muốn trách tội.”

Kia một thân dã nhân giống nhau giả dạng tuổi trẻ thợ săn cũng là biết lễ, ngay sau đó chắp tay nói: “Tướng quân khách khí, tiểu nhân trong núi dã nhân mà thôi, tướng quân không cần như vậy giữ lễ tiết.”

Ngụy Duyên cười ha hả nhìn từ trên xuống dưới hắn, tròng mắt không chút nào che dấu thả ra lục quang.

Đây mới là có thực học!

“Ta Ngụy Duyên bình sinh, thích nhất kết giao hào kiệt chi sĩ, các hạ tuy rằng ẩn cư với sơn dã, nhưng tất nhiên không phải phàm phu tục tử, lâu sau tuyệt phi vật trong ao! Lại là không biết các hạ cao danh quý tánh!”

Vừa nghe Ngụy Duyên hỏi hắn tên, kia tuổi trẻ thợ săn trên mặt cơ bắp không biết vì sao, biến có chút cứng đờ.

Hắn chua xót nhếch miệng cười, khô cằn trả lời: “Tiểu nhân danh gọi…… Thái Sơn.”

()

------oOo------

Chương 627: hào kiệt Thái Sơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong núi sâu lực sĩ tự báo họ danh, Ngụy Duyên đương trường liền ngây ngẩn cả người.

Hắn đầu loạn thành một đoàn.

Thực hiển nhiên, là tên này đem hắn cấp kinh sợ tới rồi.

Thái họ ở ngàn nhiều năm trước, chính là họ gì, vừa làm chu quá vương trưởng tử thái bá chi hậu duệ, nhị làm Chu Văn Vương chi thần thái điên lúc sau, bất quá khi cách ngàn nhiều năm, này tán loạn xuống dốc quý tộc dòng họ hậu đại phân tán các nơi, sinh hoạt nghèo túng đảo cũng là ở lẽ thường bên trong.

Ngụy Duyên dùng sức hất hất đầu, không hề hạt suy nghĩ.

Quản hắn dòng họ khởi nguyên như thế nào, nhưng trước mắt người này lại là một người thật đánh thật vũ dũng chi sĩ, Ngụy Duyên chỉ cần biết điểm này, liền vậy là đủ rồi.

“Huynh đài này dòng họ cùng tên, cực kỳ bất phàm, nghĩ đến tuyệt phi tầm thường xuất thân, xin hỏi huynh đài là người ở nơi nào?”

Thái Sơn đáp lễ nói: “Không dám, tại hạ bất quá kẻ hèn một hương trung dã nhân, đâu ra bất phàm nói đến, tại hạ chính là Hà Bắc Tịnh Châu Thái Nguyên nhân sĩ, nhân phương bắc điều động nguồn mộ lính rất nặng, lại thích phụng trong nhà bị thua, bất đắc dĩ đi trước Trung Nguyên, tiếc rằng Trung Nguyên nơi năm gần đây nhiều phiên chiến loạn, phương bắc tam đại kiêu hùng ác chiến quan độ, binh qua họa rất nhiều, nghe nói Kinh Châu chính là phong nhạc chi thổ, cho nên nam tới.”

Ngụy Duyên bừng tỉnh nói: “Thì ra là thế, chỉ là thái huynh đệ một thân bản lĩnh, nếu nam tới Kinh Châu, vì sao tiềm thân với núi rừng bên trong, không tự mai một, chẳng phải đáng tiếc?”

Thái Sơn mặt đỏ rần, hơi có chút ngượng ngùng nói: “Nếu là nói lên việc này, tại hạ thật đúng là có chút khó có thể mở miệng, tại hạ nam tới lúc sau, tí ẩn núi rừng, thứ nhất là không nghĩ trộn lẫn hỗn độn phiền lòng loạn thế, thứ hai cũng là không có quỹ đạo lộ dẫn, tam là không có thục lạc người, khác tắc ta từ nhỏ tập võ, trừ bỏ một thân đao thương côn bổng bản lĩnh, thân vô trường kỹ, không ở này núi rừng săn thú độ nhật, làm sao cho rằng sinh đâu?”

Ngụy Duyên nghe xong Thái Sơn lý do, tự cảm giác lại cũng là hợp tình hợp lý.

Hiện giờ chính là đại loạn chi thế, như là hắn như vậy vì tránh họa tán dời du dân, thật sự là quá nhiều.

Ngụy Duyên tìm một khối sạch sẽ cục đá, thỉnh Thái Sơn cùng hắn cùng ngồi xuống, nói: “Thái huynh đệ vừa mới nói kia mấy cái, mỗ gia cho rằng đều không phải cái gì đại sự, ngươi nói ngươi không nghĩ trộn lẫn tiến này đại loạn chi thế, không nghĩ tới này đại loạn chi thế cũng là đại tranh chi thế, có kia đại tranh chi thế, mới là kiến công là lúc, huynh đệ một thân hoàn mỹ võ nghệ, chẳng lẽ học được chính là vì bắn chết này đó chim bay cá nhảy? Đại trượng phu có một thân bản lĩnh, không tự mai một với núi rừng chi gian, thật sự là quá đáng tiếc.”

Thấy Thái Sơn làm như ý có điều động, Ngụy Duyên tiếp tục khuyên nhủ: “Đến nỗi không có quỹ đạo lộ dẫn hoặc là không có dẫn tiến người, có ta Ngụy người nào đó tại đây, thái huynh đệ còn sợ cái gì đâu?”

Ngụy Duyên lời này nói xong, liền thấy Thái Sơn lộ ra một bộ giật mình biểu tình: “Ngụy tướng quân nguyện ý vì ta dẫn tiến? Chính là, chính là ngươi ta vừa mới mới vừa nhận thức a?”

Ngụy Duyên dùng sức vỗ vỗ bộ ngực, nói: “Mới vừa nhận thức lại làm sao? Cái gọi là anh hùng tích anh hùng, có thể cùng thái huynh đệ nhận thức, chính là ta Ngụy người nào đó vinh hạnh, ta đời này không thưởng thức khác, nhất thưởng thức chính là có bản lĩnh thả còn khiêm tốn người, như huynh đệ không chê, ta trở về nhất định phải đem ngươi đề cử cấp hoàng tướng quân, tăng thêm trọng dụng, mong rằng thái huynh đệ chớ chối từ mới là.”

Thái Sơn lại là một phen khiêm tốn, mà Ngụy Duyên lại là một phen năn nỉ ỉ ôi lúc sau, mới rốt cuộc đáp ứng rồi xuống dưới.

……

Chiêu mộ xong binh tướng lúc sau, Ngụy Duyên ngay sau đó phản hồi Xương Võ thành, cũng hướng Hoàng Trung hội báo lần này thành quả.

Hoàng Trung nghe xong lúc sau, đối với Ngụy Duyên thành quả tỏ vẻ vừa lòng, cũng ban cho khen.

Ngụy Duyên đắc ý dào dạt, đối Hoàng Trung nói: “Ta lần này còn thế hoàng tướng quân chiêu mộ tới rồi một cái hùng hổ chi sĩ, nhưng kham trọng dụng!”

Hoàng Trung vừa nghe Ngụy Duyên nói như vậy, lại thấy hắn vẻ mặt trịnh trọng, pha là có chút tò mò, ngay sau đó nói: “Văn trường thả cùng lão phu cẩn thận nói nói.”

Ngụy Duyên ngay sau đó đem hướng Hoàng Trung bẩm báo chính mình lần này khai quật tới rồi Thái Sơn cụ thể tình huống.

Hoàng Trung loát râu bạc trắng, một bên nghe một bên gật đầu, cân nhắc một hồi nói: “Kia Thái Sơn, hiện tại nơi nào?”

Ngụy Duyên cười ha hả nói: “Liền ở thính ngoại chờ, liền chờ hoàng tướng quân tự mình triệu kiến!”

Hoàng Trung tay áo vung lên, hào sảng nói: “Làm hắn vào đi! Lão phu tự mình nhìn nhìn, như thế nào cái vũ dũng chi sĩ!”

Không bao lâu, Thái Sơn bị kêu gọi vào thính đường, gặp mặt Hoàng Trung.

Hoàng Trung trên dưới đánh giá hắn một hồi, ngay sau đó dò hỏi tình huống của hắn, lại hỏi hắn là người phương nào.

Thái Sơn đúng sự thật đáp lại, đảo cũng là không có gì sơ hở chỗ.

Cuối cùng, Hoàng Trung lại cẩn thận xem nhìn Thái Sơn một hồi, nói: “Tiểu tử, ngươi năm nay bao lớn?”

Thái Sơn chắp tay nói: “Tiểu nhân năm nay mới vừa mãn song thập.”

Hoàng Trung xem hắn tướng mạo cũng liền không sai biệt lắm lớn như vậy, cong lại tính một chút Đào Thương doanh trung nổi danh võ tướng, giống như xác thật không có như vậy tiểu nhân.

“Ngươi có cái gì bản lĩnh, thả chơi hai chiêu cấp lão phu nhìn một cái!”

Thái Sơn ngay sau đó nói: “Còn thỉnh hoàng tướng quân giao cho ta một đao!”

Hoàng Trung ngay sau đó sai người đem đao lấy tới.

Thái Sơn không hề nghi ngờ, đó là A Phi, bất quá Đào Thương lần này cố ý dặn dò hắn nếu là đi Hoàng Trung trận doanh, ngàn vạn không cần sử thương, bởi vì Triệu Vân từng cảm thấy A Phi thương pháp pha quen mắt, Đào Thương không khỏi Hoàng Trung phát hiện sơ hở, làm hắn tận lực thiếu ra thương chiêu.

A Phi từ nhỏ trừ bỏ tập thương ở ngoài, khác võ nghệ cũng pha tinh thục, lập tức liền cầm đại đao, ở trong sân làm trò Hoàng Trung mặt bày ra ra tới.

Cái gọi là người thạo nghề vừa ra tay, liền biết có hay không, Hoàng Trung vừa thấy Thái Sơn võ nghệ, liền biết người này bản lĩnh không tầm thường, tất nhiên là từ nhỏ khắc khổ luyện tập thương bổng hảo thủ.

Ít nhất liền trước mắt tới xem, tiểu tử này võ nghệ ứng không ở Ngụy Duyên dưới.

Hoàng Trung loát chòm râu, vừa lòng gật gật đầu.

Người này nếu là hảo sinh dạy dỗ, ngày sau định là một viên mãnh tướng, lần này nếu là đánh với Kim Lăng quân, nói vậy cũng có thể phái thượng không ít công dụng.

Hoàng Trung đứng dậy, phân phó Ngụy Duyên nói: “Đứa nhỏ này quả nhiên là cái có bản lĩnh, văn trường ngươi cần hảo sinh tài bồi, ngày gần đây đại địch đem lâm, ta thả làm hắn ở cạnh ngươi, ngươi hảo sinh dạy dỗ, đãi hôm sau lập hạ công lao, lão phu tất nhiên hảo sinh trọng dụng.”

Thái Sơn do dự một chút, đột nhiên nói: “Hoàng tướng quân thấy ta chưa từng lập công, không đáng ta quân chức thượng ở tình lý bên trong, nhưng không biết này lương tháng đồ ăn, lại có mấy thạch chi số?”

Hoàng Trung nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Tiểu tử này, như thế nào vừa lên tới liền hỏi ta lương tháng?

Này cũng quá không hàm súc!

Ngụy Duyên nhíu nhíu mày, nói: “Thái huynh đệ, không thể vô lễ, hoàng tướng quân kiểu gì anh hùng nhân vật, tự nhiên sẽ không bạc đãi với ngươi.”

Thái Sơn sắc mặt đỏ lên: “Ta chính là hỏi một chút.”

Hoàng Trung hồi qua thần, ha hả cười, giơ tay một lóng tay Ngụy Duyên: “Hắn lấy nhiều ít, ngươi liền có bao nhiêu, có thể đi?”

Thái Sơn quay đầu nhìn về phía Ngụy Duyên, nói: “Ngụy tướng quân, ngài mỗi tháng có bao nhiêu bổng lấy?”

Ngụy Duyên trợn trắng mắt, thiếu chút nữa không đại tát tai trừu hắn.

Thái Sơn hỏi Hoàng Trung trực tiếp hỏi lương tháng sự, là Đào Thương trước đó dạy cho hắn, hơn nữa nghiêm khắc yêu cầu, nhất định phải hắn làm theo.

Tuy rằng trực tiếp hỏi tiền, như vậy hành động sẽ khiến cho Hoàng Trung cùng Ngụy Duyên phản cảm, nhưng lại có thể ở vô hình trung tiêu ma bọn họ lòng nghi ngờ.

Cần biết, một cái vô dục vô cầu, năng lực rất mạnh người, đột nhiên xuất hiện ở Hoàng Trung cùng Ngụy Duyên trước mặt, vừa mới bắt đầu bọn họ có lẽ còn sẽ thực vui sướng, nhưng thời gian dài, bọn họ liền sẽ cân nhắc…… Lợi hại như vậy người, chạy đến ta này tới, lại đại nghĩa lăng nhiên, vô dục vô cầu, nên không phải là có cái gì vấn đề đi?

Trái lại A Phi càng là vì tiền sự mà cố vấn, làm cho bọn họ nhìn ra hắn tới đi bộ đội là có điều đồ, là một cái cũng có thất tình lục dục cùng vật chất nhu cầu người thường, bọn họ mới có thể hoàn toàn buông cảnh giác, không hề đem Thái Sơn hướng gian tế thượng liên hệ.

Loại này kịch bản, cùng Lưu Bang xưng đế, Tiêu Hà chủ động tham tiền đạo lý, chính là giống nhau.

()

------oOo------

Chương 628: diễn cho ngươi xem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Trung cùng Ngụy Duyên để lại Thái Sơn, cũng ban cho hắn chức vị, toàn bộ Xương Võ thành nắm chặt thời gian, an bài bố trí phòng ngự, cũng đại biên độ sửa sang lại phòng thủ công sự, dùng để đối phó tùy thời sắp trở về lại đây Đào Thương quân.

Hoàng Trung suy đoán quả nhiên là đúng, qua không bao lâu, Đào Thương quân quả nhiên lại lần thứ hai một lần nữa sát về tới Xương Võ thành.

Lúc này đây, Đào Thương từ Dự Chương quận điều khiển tới càng nhiều địa phương man binh, tăng mạnh nhân số ưu thế, cũng thông qua Hoa Đương chiêu số, từ Bách Việt chư tộc điều tạm không ít người đinh.

Đào quân thực lực càng cường đại, kia đoạt được Xương Võ huyện quyết tâm tự nhiên cũng càng thêm nồng hậu!

Tuy rằng Hoàng Trung đối chính mình lúc này đây bố phòng an bài cũng rất có tin tưởng, nhưng lại chỉ có một cái sơ hở.

Đó chính là lần trước lọt vào đào quân máy bắn đá tập kích thành nam, trước mắt còn có một ít phòng ngự công thế không có sửa chữa hoàn thành, nam thành hiện tại từ bên ngoài xem cùng mặt khác tường thành vô dị, nhưng kỳ thật là dùng cho trát phấn mặt ngoài bã đậu công trình. Giấu người tai mắt mà thôi.

Cho nên việc cấp bách, là nghĩ cách kéo dài trụ Đào Thương công thành thời gian, cố gắng đem thành nam sửa chữa xong.

Liền ở cái này thời khắc mấu chốt, Đào Thương dưới trướng đại tướng Triệu Vân, bắt đầu mấy ngày liền suất binh ở ngoài thành, khiêu chiến so đấu.

Hắn không kêu người khác, đơn ước Hoàng Trung xuất trận.

Hoàng Trung biết được tin tức này lúc sau, ngay sau đó tìm tới chư tướng, thương nghị việc này.

“Triệu Vân lần này tiến đến khiêu chiến, lấy chúng ta thủ thành một phương tới giảng, bổn không ứng tùy ý ra khỏi thành cùng với giao phong, bất quá trước mắt thành nam kiên cố công thế chưa hoàn toàn, này đối ta quân tới nói, đảo cũng là vẫn có thể xem là một cái bám trụ đối phương cơ hội tốt, lão phu chi ý là tiếp thu Triệu Vân khiêu chiến, bám trụ hắn, sau đó gia tăng thành nam sửa chữa, đãi sự thành lúc sau, ta quân liền không sợ Đào Thương thế công.”

Nghe xong Hoàng Trung nói, mọi người đều sôi nổi gật đầu, cảm thấy có lý.

Nhưng có một việc, lại là tương đối khó lộng, ai có thể đi chiến Triệu Vân?

Luận cập võ nghệ, cũng chỉ có Hoàng Trung cùng Ngụy Duyên có thể cùng hắn có một trận chiến chi lực, nhưng Ngụy Duyên còn kém một chút, không phải Triệu Vân đối thủ.

Lấy thực tế tình huống tới giảng, cũng chỉ có Hoàng Trung nhất thích hợp.

Nhưng Hoàng Trung dù sao cũng là một thành chủ đem, tam quân chi gan, sao có thể động bất động không có chuyện gì liền lão đi ra ngoài cùng nhân gia đấu trận, vạn nhất thật ra điểm đường rẽ, Xương Võ huyện lại nên làm thế nào cho phải?

Thấy mọi người đều là một bộ do dự lại thần sắc bất đắc dĩ, Hoàng Trung bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, nói: “Tuy rằng cũng là bất đắc dĩ cử chỉ, nhưng, vẫn là từ lão phu đi chiến Triệu Vân đi!”

Mọi người vừa nghe chủ tướng lại muốn xuất chiến, tuy rằng đều cảm thấy việc này thực sự là có chút không thỏa đáng, nhưng đi cũng không có gì càng tốt biện pháp, chỉ có thể hổ thẹn cúi đầu, mặc kệ nó.

Liền ở ngay lúc này, Ngụy Duyên phía sau Thái Sơn đứng dậy, hướng về phía Hoàng Trung chắp tay nói: “Hoàng tướng quân chính là tam quân chủ soái, một phương bá tánh chi gan, trong thành phòng thủ thành phố trong đó mọi việc toàn cần tướng quân đi quyết định, như thế nào có thể dễ dàng xuất trận? Tiểu nhân từ khi quy thuận tướng quân lúc sau, chưa từng lập công, lần này nguyện lấy thế tướng quân xuất trận, cùng kia Triệu Vân nhất quyết sinh tử!”

Hoàng Trung nghe vậy pha là có chút do dự.

Thái Sơn võ nghệ hắn là kiến thức quá, nếu là đối thượng người khác hắn có lẽ còn không lắm lo lắng, đối với đối phương thực lực không ở chính mình dưới, Hoàng Trung thật sự không thể không có điều cố kỵ.

Đây là cái hạt giống tốt, nếu là đệ nhất trượng đi ra ngoài liền có sai lầm…… Chẳng phải đáng tiếc.

Thấy Hoàng Trung do dự, Thái Sơn ngay sau đó nói: “Tướng quân không cần vì tiểu nhân lo lắng, hắn Triệu Vân dù cho lợi hại, tiểu nhân không cùng hắn quá nhiều dây dưa, có thể thắng tắc thắng, đánh không thắng, tiểu nhân tin tưởng, bằng ta bản lĩnh lui lại tự bảo vệ mình, hẳn là không ngại.”

Ngụy Duyên cũng đứng ra thế Thái Sơn nói chuyện: “Hoàng tướng quân, Thái Sơn đã có này tâm, kia tạm thời không ngại thử một lần?”

“Cũng thế.” Hoàng Trung rốt cuộc gật đầu cho phép: “Một khi đã như vậy, kia lão phu liền thả ngươi đi cùng kia Triệu Vân tặc tử một trận chiến, nếu là chiến hắn bất quá, nhớ lấy không thể ham chiến, tốc tốc về trận, bảo mệnh quan trọng, ta làm Ngụy Duyên tại hậu phương tiếp ứng với ngươi.”

Thái Sơn nghe vậy, ngay sau đó lĩnh mệnh đi chuẩn bị, mọi người cũng đều đi các an này chức, Ngụy Duyên còn lại là lưu lại đối Hoàng Trung nói: “Hoàng tướng quân như thế khai sáng, quả thật là tam quân chi hạnh.”

“Cũng không được đầy đủ là.” Hoàng Trung nhẹ nhàng cười, nói: “Lão phu cũng muốn mượn cơ hội này quan sát một chút đứa nhỏ này, rốt cuộc lai lịch pha kỳ quặc, hắn nói cũng không thể tẫn tin, thượng cần thăm dò hắn chi tiết.”

Ngụy Duyên nghe xong lời này không rất cao hứng, không nói gì thêm, này trong lòng lại ở khinh bỉ Hoàng Trung người này quá sự bức.

Hảo hảo một cái mãnh tướng quy thuận thuận, dùng liền xong rồi! Còn thăm dò cái gì lai lịch, chi tiết?

Chẳng lẽ, ta cố ý chạy đến núi lớn trong rừng trảo ra tới người, còn có thể là Đào Thương cố ý an bài ở kia chờ ta?

Họ Đào hắn đến là có bao nhiêu nhàn!

……

Ngày kế, Triệu Vân lại suất lĩnh một bộ kỵ binh cùng người bắn nỏ, đi vào dưới thành ồn ào náo động khiêu chiến, chính kêu gọi gian, lại thấy sông đào bảo vệ thành trước cầu treo chậm rãi hạ xuống.

Triệu Vân mặt lộ vẻ kinh ngạc chi sắc, ngay sau đó mệnh phía sau binh mã triển khai trận thế nghênh địch.

Không bao lâu, lại thấy một người oai hùng thiếu niên tướng quân suất chúng chạy băng băng mà ra, ở cầu treo trước thành trì sắp hàng hảo trận thế.

Thái Sơn khi trước chạy ra, cầm trong tay chiến đao, hướng về phía Triệu Vân cao giọng quát: “Các hạ đó là Triệu Vân, mấy ngày liền tới

ở ta thành trước kêu la, hảo sinh vô lễ, còn không mau ra tới nhận lấy cái chết.”

Triệu Vân đề đề trong tay ngân thương, trên dưới đánh giá cẩn thận một hồi Thái Sơn, cười nhạo nói: “Nơi nào tới dã tiểu tử, cư nhiên dám ở Triệu mỗ trước mặt giương oai? Xem nhữ tuổi còn trẻ, cha mẹ dưỡng ngươi không dễ, chạy nhanh lăn trở về đi, đổi Hoàng Trung tới trước trận, đừng nhân tuổi trẻ khí thịnh, tại đây mất đi tính mạng, ngày sau không sau này hối.”

Thái Sơn ninh chặt mi, hiển nhiên là đối Triệu Vân nói phi thường khó chịu, hắn trì mã chạy như bay xuất trận, ở đây trung qua lại chạy băng băng, cao quát: “Triệu Vân thất phu, ngoài miệng sính anh hùng tính cái gì năng lực, có gan liền cùng tiểu gia đánh giá một chút, ngươi nếu là có thể thắng ta một chiêu nửa thức, mặc cho ngươi sát xẻo đó là.”

Triệu Vân thấy Thái Sơn nói chuyện như vậy không khách khí, cười lạnh một tiếng, giống như một đạo sao băng giống nhau phi mã xuất trận, thẳng đến Thái Sơn mà đến.

Thái Sơn thật sâu hít một hơi, phóng ngựa liền cùng Triệu Vân giao phong.

Hai người thân hình đều nhanh như tia chớp, trong chớp nhoáng, cũng đã dây dưa ở cùng nhau.

Bọn họ hai người ngựa ở đây trung vây quanh xoay vòng, trong tay binh giới leng keng leng keng phát ra chói tai trầm đục, đao thương đều phát triển, tốc độ đều là lấy mau đánh mau, hoảng người hoa cả mắt, bình thường những binh sĩ nhìn náo nhiệt nhìn nhưng thật ra đã ghiền, nhưng môn đạo lại một chút nhìn không ra tới.

Đào Thương không biết khi nào, cũng lãnh Hứa Chử, Bùi Tiền đám người đi tới sau trận, hướng giữa sân quan vọng.

Bùi Tiền nhìn hai người kịch liệt giao thủ, nghi hoặc nói: “Thừa tướng, Triệu Vân cùng A Phi đều là khó được mãnh tướng, hiện giờ

hai hổ đánh nhau, tuy rằng là làm bộ sống mái với nhau, nhưng rốt cuộc đao thương không có mắt, vạn nhất bị thương cái nào, chỉ sợ đều là đối thừa tướng lớn lao tổn thất.”

Đào Thương nghe vậy hơi hơi mỉm cười, nói: “Bùi hộ vệ như thế vì hai vị tướng quân suy nghĩ, này phân trách trời thương dân chi tâm thật không phải người thường có thể so sánh nổi, đào mỗ cảm giác sâu sắc vui mừng…… Ngươi hảo thiện lương.”

Bùi Tiền vẻ mặt đưa đám, nói: “Thừa tướng, ngài đây là ở tổn hại ta sao?”

Đào Thương cười lắc lắc đầu, nói: “Không phải, ta xác thật là ở tán ngươi…… Yên tâm đi, ở làm A Phi cải trang thành Thái Sơn đánh vào quân địch bên trong phía trước, hắn cùng Triệu Vân cơ bản mỗi ngày đều sẽ tiến hành hai cái canh giờ trở lên giao thủ tỷ thí, hiện giờ bọn họ đối lẫn nhau chiêu số cùng kịch bản nhiều ít đều có chút chiêu số, lại còn có có ăn ý, nghĩ đến hẳn là sẽ không có cái gì đại sự, hơn nữa trận này giao thủ, chủ yếu là vì cấp Hoàng Trung diễn, chúng ta lẳng lặng đi xuống xem là được.”

()

------oOo------

Chương 629: ta vì nội ứng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Triệu Vân cùng Thái Sơn ở Xương Võ huyện hạ so đấu, hai người bởi vì ở trước đó làm sung túc chuẩn bị công tác, hơn nữa hai người đều là đương thời ít có hào kiệt, trong khoảng thời gian ngắn, lại là không người có thể nhìn thấu hai người chân thật ý đồ cùng kịch bản.

Hoàng Trung đứng ở trên tường thành, loát hắc bạch trộn lẫn nửa sợi râu, híp mắt cẩn thận nhìn phía dưới, tìm kiếm giữa khả nghi.

Hắn lẳng lặng nhìn hồi lâu, cũng là không có xem chỗ cái gì sơ hở, nhưng thật ra cái này Thái Sơn võ nghệ chi cường thực sự là vượt qua Hoàng Trung tưởng tượng.

Có thể cùng Triệu Vân kiên trì lâu như vậy, lại cũng thực sự là đương thời hảo thủ!

Thái Sơn cùng Triệu Vân so đấu đến một trăm hiệp có hơn, đột nhiên liền thấy hắn nhảy ra mã vòng, quát: “Triệu Tử Long, ngươi ta đánh này hồi lâu, người không vây, mã cũng mệt mỏi, không bằng tạm thời trở về nghỉ tạm, chúng ta ngày sau đi thêm ước chiến, như thế nào?”

Triệu Vân vung ngân thương, nói: “Nếu ngươi nói như thế, kia Triệu mỗ liền thả ngươi trở về, tiểu tử ngươi đừng sợ! Cứ việc trở về tĩnh dưỡng đó là, Triệu mỗ không giết nhữ bực này chưa cai sữa con trẻ.”

Thái Sơn hừ lạnh một tiếng, bát mã mà hồi.

Ngụy Duyên dẫn hắn vào thành trì, Hoàng Trung tắc từ trên thành lâu xuống dưới, cười nói: “Tiểu tử, võ nghệ phi phàm a, càng đủ cùng Triệu Vân kiên trì lâu như vậy, thật sự thế sở hiếm thấy.”

Thái Sơn vội vàng ôm quyền, nói: “Nhận được hoàng tướng quân tán thưởng.”

Hoàng Trung nghi hoặc nói: “Chỉ là lão phu không hiểu, ngươi cùng hắn đại chiến một trăm hiệp, có thể nói kích đấu chính hàm, như thế nào đột nhiên bỏ chạy? Này cử nhưng tuyệt phi võ nhân chi đạo”.

Thái Sơn trịnh trọng ngôn nói: “Tại hạ tuy rằng chỉ là một giới võ nhân, nhưng cũng biết vạn sự có nặng nhẹ nhanh chậm, lần này xuất chiến Triệu Vân, phi vì thắng bại so đấu, quả thật là vì hoàng tướng quân tranh thủ sửa chữa nam thành là lúc cơ cũng.”

Lời này ý tứ thực rõ ràng, hắn đúng sự thật tiếp tục cùng Triệu Vân giao thủ đi xuống, bất luận ai thua ai thắng, này nam thành sửa chữa công tác chỉ sợ là không thể tiếp tục đi xuống, bởi vì một khi phân ra thắng bại, Đào Thương binh mã liền rất có khả năng đại binh tiếp cận, toàn lực công thành.

Nhưng nếu là chính mình cùng Triệu Vân ước định ngày mai xuất trận, tắc không hề nghi ngờ lại tranh thủ tới rồi thời gian.

Hoàng Trung cảm khái rất nhiều, không khỏi tán thưởng này tiểu tử tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng thực hiểu chuyện, có dũng có mưu, có thể lấy đại cục làm trọng, xem ra chính mình xác thật không có nhìn lầm người.

“Hảo, một khi đã như vậy, bên kia giao cho thái tướng quân ngươi! Ngươi yên tâm, lão phu ba ngày trong vòng, chắc chắn đem nam thành gia tăng sửa chữa xong, chỉ cần ngươi có thể kéo dài trụ Triệu Vân ba ngày, lão phu liền mệnh ngươi độc lãnh một quân!”

Thái Sơn nghe vậy vui mừng quá đỗi, ngay sau đó lĩnh mệnh xưng là.

……

Sau đó, Thái Sơn liền cùng Triệu Vân lại liên tục ở dưới thành ác chiến ba ngày.

Này ba ngày gian, hai người đều đánh cực kỳ vất vả, đặc biệt là Thái Sơn, tuổi còn trẻ, lại muốn cùng Triệu Vân loại này bắc địa cường đem giao thủ ác chiến lâu như vậy, đổi thành là bình thường chiến tướng đã sớm kiên trì không được.

Bất quá có một tệ tắc tất có một lợi, Thái Sơn kiên trì xuống dưới lúc sau, vô luận là thể lực thượng vẫn là tâm tính thượng trưởng thành, thậm chí đối với trước trận ác chiến, đều có càng sâu trình tự tâm đắc thể hội, cho dù là diễn kịch cũng giống nhau.

Cuối cùng một ngày, Thái Sơn chung quy vẫn là bại hạ trận tới, bị Triệu Vân một thương quét trung bả vai, chảy huyết phi mã về trận.

Hắn tuy rằng là bại, nhưng Hoàng Trung nam thành lại rốt cuộc sửa chữa xong.

Triệu Vân về tới bên ta quân trong trận, Đào Thương tự mình tới đón tiếp hắn.

Đào Thương liếc liếc nơi xa bôn thành trì mà đi Thái Sơn, ngạc nhiên nói: “Điểm đến mới thôi có thể, như thế nào thật đúng là cho hắn lộng bị thương?”

Triệu Vân xoay người xuống ngựa, tiêu sái đem chiến thương hướng về bên cạnh một phiết, ném vào đi theo hắn Chu Thương trong lòng ngực, xem Đào Thương một trận cực kỳ hâm mộ.

Thật soái a, xem cho hắn khoe khoang.

Triệu Vân tuy rằng mệt nhọc, nhưng sắc mặt không tồi, có vẻ thần thanh khí sảng: “Như thế nào, đau lòng A Phi kia tiểu tử?”

Đào Thương khẽ gật đầu, nói: “Là đau lòng, rốt cuộc nhân tài khó được…… Đầu năm nay, lại có thể đánh lại có thể dong dài còn hàm hậu tuổi trẻ tiểu tử, thực sự là không nhiều lắm, thật vất vả tìm được một cái, ta phải quý trọng.”

Triệu Vân nhẹ nhàng cười, nói: “Yên tâm đi, Triệu mỗ vừa mới cho hắn lưu lại thương, chính là ở hắn đi núi rừng tiềm tàng phía trước ước định tốt, vì chỉ là muốn cho Hoàng Trung dễ tin với hắn mà thôi, Tam đệ không cần lo lắng.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh mà ngộ.

Hắn quay đầu nhìn nhìn Xương Võ huyện thành trì, phân phó Triệu Vân nói: “Từ hôm nay bắt đầu, nhiều phái sĩ tốt ở thành trì chung quanh điều tra, tùy thời chờ trong thành đưa ra tới tin tức, nếu không ra ta sở liệu nói, tấn công Xương Võ huyện thành trì, đại khái cũng chính là tại đây một hai ngày chi gian.”

……

Sự tình xác thật là tại dự kiến bên trong, Thái Sơn về tới thành trì lúc sau, liền bị Hoàng Trung nhâm mệnh vì giáo úy, cũng trác này độc lãnh một quân, cùng Ngụy Duyên cùng trấn thủ đông thành.

Vào lúc ban đêm, Ngụy Duyên tự mình bãi tiếp theo tịch tiểu yến, chúc mừng Thái Sơn lập hạ lần này đầu công, bị hoàng tướng quân coi trọng.

Uống thời gian một lâu, Ngụy Duyên thoáng có chút phía trên, Thái Sơn lập tức chủ động xin ra trận.

“Ngụy tướng quân nếu là mệt mỏi, không ngại thả đi trước nghỉ ngơi, Triệu Vân hôm nay bạch gian phương cùng ta so đấu xong, nghĩ đến đào quân ứng sẽ không thừa đêm công thành, đó là tới, nơi này tự cũng có mạt tướng trấn thủ, tuyệt không sẽ cô phụ tướng quân kỳ vọng.”

Ngụy Duyên vẫy vẫy tay, nói: “Ngươi ta hiện giờ đều là giáo úy, còn xưng cái gì mạt tướng?”

Thái Sơn vội vàng nói: “Tướng quân là ta ân nhân, không có tướng quân, nào có ta hôm nay, xưng một tiếng mạt tướng cũng là hẳn là,

mạt tướng sau này tự nhiên lấy tướng quân vì huynh trưởng tôn chi.”

Ngụy Duyên tuy rằng vẫn luôn ở khiêm tốn từ chối, nhưng nghe lời này, còn là phi thường cao hứng, rất đắc ý, rất có cảm giác thành tựu.

Này nơi nào là Hoàng Trung thủ hạ, rõ ràng chính là ta một tay đề bạt.

Kinh không được Thái Sơn lần nữa khuyên can, Ngụy Duyên liền đi trước ngủ, cửa thành lâu giao cho Thái Sơn gác.

Ngụy Duyên đi rồi, Thái Sơn liền thượng thành lâu tuần tra, khắp nơi đốc xúc những cái đó sĩ tốt nhóm không cần lười biếng, hảo hảo thủ thành.

Mà hắn bản nhân, còn lại là đi đến một chỗ chân tường, nghe phía dưới thường thường vang lên điểu tiếng kêu, thừa mọi người không chú ý, dùng cung đem một mũi tên trộm bắn ra ngoài thành……

Màn đêm buông xuống, Đào Thương liền thu được Thái Sơn từ bên trong thành bắn ra tới ước định thư từ.

Hắn lập tức hạ lệnh, ngày kế toàn quân, bất kể hết thảy đại giới tấn công Xương Võ thành.

Đào quân thế công tới hung mãnh, cũng tới kỳ quặc, trong lúc nhất thời thế nhưng làm Xương Võ bên trong thành binh tướng nhóm có chút trở tay không kịp.

Bất quá may mắn Hoàng Trung bình tĩnh chỉ huy mọi người, vững vàng bảo hộ thành trì, hắn bản nhân không có chút nào hoảng loạn, cơ hồ nhìn không ra bất luận cái gì cảm xúc dao động, đại biên độ yên ổn quân tâm.

Mà mặt khác còn có một thân người trước sĩ tốt, biểu hiện rất là anh dũng, kia đó là Thái Sơn.

Cứ như vậy tới tới lui lui giằng co ban ngày, Đào Thương binh mã rốt cuộc lui bước.

Hoàng Trung kiểm kê chiến trường lúc sau, lại tuần tra các môn tình hình chiến đấu, biết được Thái Sơn gương cho binh sĩ, biểu hiện vũ dũng dũng mãnh không sợ chết, trong lòng pha là có chút cảm động.

Rốt cuộc hôm qua hắn còn cùng Triệu Vân so đấu tới a, mà còn bị điểm vết thương nhẹ.

Hoàng Trung hảo sinh an ủi mọi người một phen, mệnh lệnh các tướng sĩ tối nay cũng không cần thả lỏng, cẩn thận tuân thủ nghiêm ngặt này chức.

……

Cùng ngày ban đêm, Thái Sơn bưng một bầu rượu lại tới tìm Ngụy Duyên uống rượu.

Ngụy Duyên vừa thấy vui vẻ: “Ta huynh đệ tối hôm qua vừa mới uống xong, hôm nay như thế nào lại muốn uống rượu? Ngươi này rõ ràng là muốn đem ta chuốc say a.”

Thái Sơn cung kính nói: “Tối nay mạt tướng lại chịu hoàng tướng quân khen, nghĩ tới nghĩ lui, còn phải là cảm tạ tướng quân, bởi vậy tối nay lại tới, tướng quân nhưng uống không sao, uống say, bảo hộ cửa đông trọng trách, đều có mạt tướng thức đêm đại lao đó là.”

()

------oOo------

Chương 630: thành trì đình trệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngụy Duyên không lay chuyển được Thái Sơn đau khổ ma kỉ, hơn nữa hắn xác thật là đối đứa nhỏ này cực kỳ thích, vì thế liền ỡm ờ gật đầu đáp ứng rồi hắn.

Hai người ở thành lâu trên cửa phòng nội uống lên hơn một canh giờ, ở có chút say khướt cảm giác lúc sau, Thái Sơn liền khuyên Ngụy Duyên tạm thời đi về trước nghỉ ngơi, cửa đông bên này tự nhiên sẽ có hắn cẩn thận bảo hộ.

Ngụy Duyên không lay chuyển được hắn, hơn nữa đối hắn yên tâm, chính mình cũng buồn ngủ, vì thế liền đáp ứng rồi.

Có tâm tính vô tâm dưới, Thái Sơn liền nắm giữ Xương Võ cửa đông thành trì quyền khống chế.

Mắt thấy trăng non leo lên phía chân trời, thời gian đã gần đến giờ Tý, Thái Sơn ngay sau đó mệnh lệnh cửa thành lệnh đem cửa thành mở ra.

Cửa thành lệnh vừa nghe này yêu cầu, tức khắc có chút ngốc.

“Thái tướng quân, này hơn phân nửa đêm, ngươi là muốn đi đâu a? Hôm nay hắc dọa người, ngươi nhưng đừng hạt đi, đến lúc đó lại đụng vào đến kẻ xấu hoặc là mãnh thú, lại là không ổn.”

Thái Sơn ngạo khí ngẩng đầu lên, tự tin nói: “Cái gì kẻ xấu cùng mãnh thú dám đến tập ngô? Ít nói nhảm! Làm ngươi mở cửa ngươi liền mở cửa!”

Kia cửa thành lệnh như cũ là có chút do dự: “Tướng quân, ngươi này nửa đêm ra khỏi thành rốt cuộc là muốn làm gì nha?”

Thái Sơn đem đầu giương lên, một bộ khoe khoang bộ dáng thực thiếu trừu: “Ta muốn ra khỏi thành đi tiểu, ngươi quản ta?”

Cửa thành lệnh nghe đầy đầu mồ hôi.

“Tướng quân, này bên trong thành chân tường có rất nhiều, ngài khắp nơi đánh lăn rải cũng chưa quan hệ, như thế nào một hai phải chạy tới ngoài thành?”

Thái Sơn khí hận không thể một cái thủ đao đánh chết hắn.

Cái gì kêu chân tường nhiều đến là? Còn lăn lộn rải? Đem ta đương cẩu không thành?

“Tiểu gia tưởng thượng nào nước tiểu, liền thượng nào nước tiểu! Ngươi quản sao? Tiểu gia ta ngại bên trong thành phong không đủ kính, nghĩ ra thành ở đất hoang làm gió lạnh thổi thổi ta bảo bối, không được?”

Cửa thành tiếng tốt ngôn không gặm thanh, trong lòng lại châm chọc mỉa mai.

Làm gió lạnh thổi thổi bảo bối? Như vậy lãnh thiên, phỏng chừng ngươi kia bảo bối thổi xong bang bang ngạnh về sau cũng vô pháp dùng.

Thôi, ngươi ái chơi rượu điên tìm đường chết liền tìm đường chết đi, về sau đoạn tử tuyệt tôn, cũng là nhà ngươi sự.

Người này hiện tại là hoàng tướng quân cùng Ngụy tướng quân trước mặt hồng nhân, cũng không cần thiết đắc tội hắn.

Cửa thành lệnh ngay sau đó hạ lệnh: “Mở cửa thành!”

Không bao lâu, liền thấy cửa thành cùng cầu treo đều bị thả xuống dưới, Thái Sơn cưỡi ngựa, chậm rì rì đi ra thành trì, hắn đem chiến mã dừng lại ở cầu treo thượng, chính mình xoay người xuống dưới, cởi quần, không hề liêm sỉ ngay tại chỗ giải quyết.

Cửa thành trên lầu cửa thành lệnh cùng một chúng sĩ tốt nhóm xem thẳng nhíu mày.

Này cái gì ngoạn ý! Quá không tu dưỡng, quả thực đồi phong bại tục!

Càng làm cho người cảm thấy bất đắc dĩ, đó là kia Thái Sơn một bên nước tiểu, một bên đột nhiên giơ thẳng lên trời thả ra một trận thét dài.

“Ngô nga nga nga nga nga nga ~~!”

Cửa thành lệnh mày nhăn lại, bất đắc dĩ thở dài.

Như vệ sinh đều có thể như hưng phấn tru lên…… Đứa nhỏ này thực sự là không cái cứu.

Còn đem quân đâu, ta phi.

……

Đông cửa thành cách đó không xa, Đào Thương suất lĩnh dưới trướng năm tên tướng lãnh suất lĩnh một đám gối giáo chờ sáng binh lính, giống như hổ lang giống nhau gắt gao nhìn chằm chằm Xương Võ huyện thành.

Trải qua mấy phen cùng Hoàng Trung năn nỉ ỉ ôi, chúng tướng giờ phút này đều là xoa tay hầm hè, ý đồ hảo hảo đại đánh một hồi.

Cái kia Hoàng Trung, tối nay nói cái gì cũng muốn đem này bắt lấy! Cần thiết.

Nơi xa, ở yên tĩnh bầu trời đêm hạ, mơ hồ truyền đến Thái Sơn tiếng quát tháo.

Hơn phân nửa đêm giống như quỷ khóc sói gào thấm người.

Đào Thương nghe kêu tinh thần rung lên, nói: “Đây là Thái Sơn ám hiệu, kêu nhưng thật ra rất có như vậy vài phần ý nhị, thực sự là

không có cô phụ tên này!”

Triệu Vân mắt lé nhìn hắn, nói: “Tam đệ, làm sao cùng hắn định ra như vậy một cái kỳ quái liên lạc phương thức?”

“Sửa cũ thành mới!!” Đào Thương cười nói: “Vào thành lúc sau, có thể chiêu hàng quân tốt tận lực chiêu hàng, không cần quấy rầy bá tánh, chỉ cần đối phó dựa vào nơi hiểm yếu chống lại giả liền có thể…… Cái kia Hoàng Trung, có thể bắt sống tận lực bắt sống.”

Kỷ Linh, Quản Hợi đám người gương mặt tức khắc ngượng ngùng.

Bắt sống cái kia Hoàng Trung?…… Hảo gia hỏa, này trượng thật không phải hắn tự mình đánh, nghĩ cái gì thì muốn cái đó a.

“Công thành!”

Cho là khi, liền thấy Triệu Vân cái thứ nhất phi mã mà ra, thẳng đến Xương Võ huyện cửa đông giết qua đi.

Hứa Chử thấy Triệu Vân nhất kỵ đương tiên, lại nổi lên cùng hắn giành thắng lợi chi niệm, hô: “Triệu Vân hưu đi!”

Đào Thương khí hướng Hứa Chử hô: “Trường điểm tâm, đừng nghĩ sai rồi đối thủ, ngươi phải đối phó chính là Hoàng Trung!”

Cửa thành lệnh chính ôm cánh tay, nhíu mày nhìn phía dưới ở cầu treo thượng đi tiểu Thái Sơn, đột nhiên nghe được nơi xa truyền đến trời sụp đất nứt hô quát thanh, nghi hoặc nhíu mày xem qua đi.

Này vừa thấy dưới, cửa thành lệnh sắc mặt tức khắc biến trắng bệch.

“Mau! Mau! Mau đóng lại cửa thành, kéo cầu treo.”

Cửa thành lệnh bên cạnh, có binh lính hướng hắn hô: “Chính là thái tướng quân còn ở dưới……”

“Vậy kêu hắn đi lên a!” Cửa thành lệnh dùng sức dậm chân vội la lên.

Sĩ tốt nhóm vội vàng đều chạy đến tường thành lỗ châu mai biên, nôn nóng hướng về phía phía dưới kêu gọi:

“Tướng quân, đừng nước tiểu!”

“Mau lên đây đi!”

“Quân địch thừa đêm lại đây công thành!”

“Tướng quân mau trở lại, đừng lạnh ngươi bảo bối!”

Thái Sơn nhắc tới quần, cười ha hả ngẩng đầu, hô một tiếng: “Ta đây liền đi vào.”

Hắn xoay người dẫn ngựa, đi vào thành trì nội, bên trong thành mặt bên đang có sĩ tốt muốn kéo cầu treo, lại thấy Thái Sơn đột nhiên từ trên lưng ngựa nắm lên chiến đao, hoành đứng ở bàn kéo phía trước, cười lạnh nói: “Có ta ở đây này, ai cũng đừng nghĩ quan cửa thành!”

Những cái đó bên trong thành Kinh Châu quân tất cả đều ngây ngẩn cả người, đối với Thái Sơn đột nhiên chuyển biến, đều là trong lúc nhất thời sờ không được đầu óc, không biết hắn đây là chơi cái gì rượu điên.

Trên thành lâu, cửa thành lệnh nhìn ra cuối cùng, hướng về phía dưới thành quát: “Giết hắn! Hắn là phản nghịch! Giết hắn!”

Mọi người lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, bưng lên binh khí hướng về phía A Phi giết qua đi.

A Phi sớm có giác ngộ, giờ phút này là một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông, hắn gắt gao bảo hộ kia cửa thành bàn kéo, mặc cho bao nhiêu người lại đây xua đuổi hắn, đều là gắt gao bảo vệ, một cái không lậu.

Thực mau, vào đầu Triệu Vân cùng Hứa Chử liền suất chúng nhảy vào cửa thành.

Hứa Chử, Triệu Vân, A Phi này ba cái, đều là đương thời nhất đẳng nhất mãnh tướng, Kinh Châu quân đối mặt bọn họ ba cái, làm sao có thể ngăn cản trụ? Thực mau liền bị sát tán, mà đại bộ đội đào quân còn lại là một cái tiếp theo một cái hướng thành trì hướng.

Cửa đông bị chiếm đóng tin tức thực mau liền truyền tới Hoàng Trung nơi cửa nam.

Hoàng Trung vừa nghe cửa đông bị chiếm đóng, đào quân vào thành, hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa không hôn mê qua đi.

Hắn tự nhận là chưa từng ở bố trí phòng thủ thành phố thời điểm có điều sơ hở, bởi vậy nhưng thật ra chưa từng lo lắng, tuy rằng hắn không cho rằng chính mình sẽ vẫn luôn đem cái này Xương Võ thành thủ phòng thủ kiên cố, nhưng lấy hắn thiết tưởng, nếu là Đào Thương toàn diện công thành, hắn ít nhất cũng có thể ngăn trở hắn 30 ngày thời gian.

Nào từng tưởng, này liền ba ngày cũng chưa đến, thành trì đã bị đối phương công hãm.

Hoàng Trung ổn định tâm thần, mặc giáp trụ cầm đao, cưỡi hắn hoàng tông mã bôn cửa đông mà đi, lại ở thành trì ngay trung tâm đường phố, đụng phải tiến đến tìm hắn Triệu Vân cùng Hứa Chử, mặt khác còn có A Phi.

Hoàng Trung kiểu gì khôn khéo người, chỉ là liếc mắt một cái nhìn lại, liền biết là chuyện gì xảy ra a.

Cửa đông mất đi, tất nhiên là ở kia Thái Sơn trên người!

Hảo cái tiểu súc sinh.

Chính mình ngàn phòng vạn phòng, rốt cuộc là trúng Đào Thương gian kế!

Hai cái tiểu súc sinh!

Hoàng Trung giận cực phản cười, giơ lên đao, xa xa chỉ vào A Phi nói: “Hảo tiểu tử, cư nhiên liền lão phu đều lừa lừa, có điểm ý tứ, hôm nay lão phu buông tha này tánh mạng không cần, cũng muốn lấy ngươi mạng chó.”

()

------oOo------

Chương 631: bắt lão tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở A Phi trong lòng, Hoàng Trung tuy rằng là địch nhân, nhưng đối đãi chính mình thật là là thực tốt, hơn nữa lão nhân gia đối chính mình cũng là rất nhiều thưởng thức dìu dắt, từ trình độ nhất định đi lên giảng, nếu không phải trước đến cậy nhờ Đào Thương, cũng gặp được Triệu Vân, A Phi rất có khả năng liền sẽ khăng khăng một mực đi theo Hoàng Trung làm.

Nhưng A Phi tuy rằng tuổi trẻ, tính cách cũng tương đối non nớt chút, còn cùng trong nhà lão phụ còn nháo như nước với lửa, nhưng hắn lại cũng minh bạch một đạo lý.

Trung thần không thờ hai chủ, liệt nữ sự nhị phu.

Mọi việc đều chú ý cái thứ tự đến trước và sau, nếu chính mình đã đáp ứng rồi ở Đào Thương dưới trướng nhậm tướng quân, kia chính mình liền không thể lại chuyển đầu người khác.

Cho dù là Hoàng Trung đối hắn lại hảo cũng không được.

Tiểu tử vẫn là tương đối chú ý thành tin.

A Phi ở trên ngựa hướng về phía Hoàng Trung xa xa vừa chắp tay, áy náy nói: “Tiểu tướng A Phi, đương nhiệm chức với Đào thừa tướng dưới trướng, lần này sự, là ta xin lỗi hoàng tướng quân, tướng quân nguyện ý mắng, liền mắng đến thống khoái đi!”

Hoàng Trung vừa nghe A Phi chân thành tha thiết ngôn ngữ, không khỏi sửng sốt.

Lão gia tử trong đầu, không biết vì sao, dần hiện ra một hình bóng quen thuộc.

Kia thân ảnh tuổi tác cùng A Phi kém không quá nhiều, đều là mười chín hai mươi tả hữu song thập niên hoa, đều ở vào trong cuộc đời tốt đẹp nhất thời khắc.

Nhưng cùng trước mắt tung tăng nhảy nhót A Phi so sánh với, Hoàng Trung trong đầu thân ảnh giờ phút này đang nằm trên giường, mỗi ngày lấy chén thuốc chậm lại bệnh tình, miễn cưỡng gắn bó sinh mệnh, lại không biết nào một ngày liền sẽ đột nhiên hồn diệt thân vẫn, tiêu tán tại đây thiên địa chi gian.

Hoàng Trung đối Thái Sơn…… Không, là đối A Phi như thế dễ tin đều xem trọng dùng, hoặc nhiều hoặc ít cũng là vì ở A Phi trên người, hắn thấy được một ít trong đầu người kia bóng dáng.

Hoàng Trung dùng sức quơ quơ đầu, xua đuổi đi trong đầu thượng vàng hạ cám, hắn xách một chút trong tay chiến đao, giơ tay một lóng tay A Phi, nói: “Bên cũng không cần phải nói, ngươi thả lại đây, đãi lão phu chỉ điểm ngươi mấy chiêu!”

A Phi thật sâu hít một hơi, phi mã mà ra.

Hai người phương một giao thủ, Hoàng Trung mới phát hiện có chút không quá thích hợp.

“Tiểu tử ngươi là sử thương?”

“Lão tướng quân chớ trách.” A Phi một bên dùng ra hắn gia truyền thương pháp, một bên đối Hoàng Trung nói: “Có một số việc, quả thật là thân bất do kỷ.”

Hoàng Trung cười ha ha, nói: “Hảo hậu sinh, cư nhiên cùng lão phu chơi giả heo ăn hổ này một bộ? Cái nào làm ngươi làm như vậy.”

A Phi trong tay thương chiêu không ngừng, nói: “Tự nhiên là Đào thừa tướng.”

Hoàng Trung nghe vậy trên mặt lộ ra một tia bừng tỉnh, hắn ở trong lòng thầm than Đào Thương xác thật là danh bất hư truyền.

Thiết hạ bực này bẫy rập tới mưu chính mình, phổ thiên hạ có thể sử dụng ra như vậy thủ đoạn người, thực sự là cũng không mấy cái.

A Phi đối mặt Hoàng Trung, không dám thác đại, trong tay hắn ngân thương từ hạ mà thượng, nghiêng lấy ra đi, dùng một loại xảo quyệt góc độ này thứ Hoàng Trung mặt bên không môn.

Hoàng Trung không chút hoang mang ngăn súng của hắn, cười nói: “Tiểu tử, ngươi chiêu này, Triệu Vân đã từng cùng lão phu dùng quá, xem ra các ngươi thương pháp, làm như một mạch tương thừa.”

A Phi thấy sở trường tuyệt kỹ bị Hoàng Trung phá, dùng ra toàn lực, trong tay chiến thương quay cuồng như bay, nháy mắt công ra tám thương.

Hoàng Trung cẩn thủ môn hộ, không dám đại ý, cẩn thận ứng đối A Phi sắc bén thế công.

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương đại bộ đội binh mã cũng tới rồi.

Đánh vỡ cửa thành lúc sau, bên trong thành Kinh Châu quân căn bản là không phải đào quân đối thủ, Đào Thương ngay sau đó lệnh đại tướng Trương Huân chủ trì toàn cục, bình định bên trong thành các nơi yếu điểm, chính mình còn lại là lãnh Kỷ Linh cùng Quản Hợi, thẳng đến cửa nam chiến trường mà đến.

Rốt cuộc trước mắt ở hắn trong lòng, Hoàng Trung sự tình là tòa thành này trung tối ưu trước yêu cầu xử trí.

Mắt thấy A Phi cùng Hoàng Trung chiến thành một đoàn, Đào Thương một bên phân phó Bùi thị huynh đệ dẫn dắt Kim Lăng binh dọn sạch chung quanh Kinh Châu quân, cũng đem bảo vệ cho các lộ yếu đạo, vô luận như thế nào không thể làm Hoàng Trung đào tẩu.

An bài bố trí xong, Đào Thương ngay sau đó phân phó chư tướng nói: “Hoàng Trung phi một người nhưng thắng, huống chi ta lần này là muốn đem hắn bắt sống, các ngươi nên đi lên hỗ trợ liền đi lên hỗ

trợ, đánh lâu một chút không có quan hệ, nhưng nhớ lấy, ta muốn bắt sống.”

Giọng nói lạc khi, lại có Kỷ Linh hoảng thân gia nhập chiến đoàn, cùng A Phi hợp chiến Hoàng Trung.

Đối mặt A Phi cùng Kỷ Linh, Hoàng Trung nhiều ít cảm thấy có chút cố hết sức, rốt cuộc A Phi một người liền tính là tương đương lợi hại hảo thủ, hơn nữa Kỷ Linh, Hoàng Trung tuy rằng anh dũng, nhưng ở chiêu số thượng cũng là thủ nhiều công ít.

Liệu định hai người ngắn hạn nội bắt không được Hoàng Trung, Hứa Chử phóng ngựa mà ra, cũng là tới giáp công Hoàng Trung.

Hứa Chử gia nhập, làm Hoàng Trung không ở như vậy nhẹ nhàng, Hứa Chử cùng A Phi bất luận cái gì một cái lấy ra tới, đều đủ rồi cùng Hoàng Trung có một trận chiến chi lực, hiện tại ba người thành luân chuyển thức công kích hắn, lệnh Hoàng Trung không thể không lấy ra áp đáy hòm bản lĩnh cùng bọn họ ác chiến.

Mắt thấy qua mấy chục cái hiệp, Hoàng Trung có chút kiên trì không được.

Nếu là ở ngay lúc này, Triệu Vân ở con ngựa bôn thượng, Hoàng Trung đã sớm bị hắn đánh bại, nhưng vấn đề là Triệu Vân cũng có hắn thân là võ nhân ngạo cốt, lấy nhiều khi ít loại sự tình này, hắn ở không cần phải dưới tình huống thực sự là không nghĩ làm.

Trước mắt Hoàng Trung, nói rõ chính là có chạy đằng trời, cho nên Triệu Vân ra không ra tay, đảo cũng là không sao cả.

Triệu Vân không ra tay, tự nhiên còn có người khác muốn ra tay.

Chợt chi gian, liền thấy Quản Hợi cưỡi chiến mã lại lần nữa nhảy vào chiến đoàn.

Quản Hợi gia nhập, áp tới rồi Hoàng Trung cuối cùng một tia chống đỡ rơm rạ.

Nhưng thấy Quản Hợi đại đao từ thượng đi xuống, thẳng đến Hoàng Trung đỉnh đầu tiếp đón.

Nếu là đổi thành ban đầu, đối Quản Hợi loại này chỉ có lực đạo, lại không có chút nào kỹ xảo đáng nói chiêu thức, Hoàng Trung căn bản là không bỏ ở trong mắt.

Nhưng trước mắt bên người thượng có tam bính binh khí ở bên, Hoàng Trung căn bản là không có dư lực đón đỡ.

Hắn rơi vào đường cùng, Hoàng Trung chỉ phải dùng xảo kính mang theo Kỷ Linh tam tiêm lưỡng nhận đao, hướng về bên cạnh một thế hệ, đi thế hắn ngăn lại Quản Hợi binh khí.

“Ca” một tiếng, Quản Hợi cùng Kỷ Linh binh khí vừa lúc đánh nhau, hai người toàn lắp bắp kinh hãi, từng người về phía sau một ngưỡng. com

Nhưng chính là cái này trục bánh xe biến tốc cũng cho Hứa Chử cơ hội.

Hứa Chử hai tay dùng sức, khuôn mặt thượng gân xanh bại lộ, đầu hổ trảm mã đao dựng phách tới, ở Hoàng Trung chiến đao bính thượng thật mạnh một kích.

“Hắc!” Hoàng Trung âm thầm thổn thức một tiếng, thân hình giống như là tan giá giống nhau sinh đau, chính là không chờ hắn phục hồi tinh thần lại, A Phi ngân thương lại đến.

Ở bốn người trung, A Phi đối với Hoàng Trung tới nói, coi như là nhất có uy hiếp một cái, thương pháp của hắn cùng Triệu Vân thương pháp nhất mạch tương truyền, vũ động là lúc như thủy ngân tả mà giống nhau huyến lệ bắt mắt, bất quá, cũng đúng là loại này mỹ lệ, mới là nhất trí mạng tồn tại.

Ngân thương đã đến là lúc, Hoàng Trung đã là đột nhiên không kịp dự phòng, liền tính hắn có thể đoán trước đến như thế nào trốn

tránh hoặc là chống đỡ, nhưng hắn lại không có nhàn rỗi cùng thể lực đi tiếp này nhất chiêu.

Bốn đem đồng thời tiến công, mấy chục chiêu một quá, đã làm Hoàng Trung thở hổn hển như ngưu, bị chịu dày vò.

Không có cách nào dưới, Hoàng Trung chỉ có thể đem thân mình hướng bên cạnh trật lệch về một bên, tránh đi yếu hại, đồng thời xoay tay lại một đao phản kích trở về.

A Phi một thương đem Hoàng Trung quét xuống ngựa hạ, mũi thương đâm thủng hắn áo giáp, lệnh này trên người thấy huyết.

Mà Hoàng Trung xoay tay lại một đao, cũng đem hắn trước ngực vẽ ra một cái khẩu tử, máu tươi cũng lưu.

Hứa Chử vũ đao liền phải chém tới, lại nghe thấy Đào Thương đột nhiên hô một tiếng: “Không thể sát, muốn bắt sống!”

Hứa Chử bừng tỉnh đại ngộ, nhớ lên, hắn sửa dùng chuôi đao, một cây gậy thật mạnh nện ở Hoàng Trung cái ót.

Lão Hoàng Trung ngay tại chỗ xuống ngựa, lại là rốt cuộc không đứng lên nổi.

Đào Thương vội vàng mệnh lệnh tả hữu đi quan sát tình huống, lại là bởi vì mệt nhọc cùng thể lực tiêu hao quá mức, hơn nữa A Phi cùng Hứa Chử thống kích mà chết ngất qua đi, thương thế đến là không đủ để ảnh hưởng sinh mệnh.

Đào Thương thật dài ra một hơi, phân phó tả hữu chạy nhanh đem Hoàng Trung dẫn đi trị liệu.

Liền ở ngay lúc này, A Phi đi tới, quỳ một gối, đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, mạt tướng có một chuyện muốn nhờ!”

------oOo------

Chương 632: quân tử cùng lão tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương không phải không có cảm tình, tương đối, hắn EQ còn rất cao, tuy rằng có đôi khi nhìn rất phạm tiện, nhưng hắn ở trong xương cốt cũng là một cái có thật tình nam nhi hán.

A Phi một quỳ xuống tới, Đào Thương liền biết hắn yêu cầu chính là chuyện gì.

Đào Thương vươn tay đem A Phi đỡ lên, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “A Phi, ngươi là phải vì Hoàng Trung cầu tình đi?”

A Phi chua xót gật gật đầu, nói: “Hoàng tướng quân tuy rằng là địch nhân, nhưng này làm người tác phong cùng bản lĩnh, thật sự là lệnh nhân tâm chiết, thừa tướng nếu là có thể thu hàng hoàng tướng quân, thắng đến mười cái A Phi, nếu là thừa tướng chịu đáp ứng mạt tướng, mạt tướng nguyện vứt bỏ hết thảy công tích cùng quan chức, chỉ nguyện đổi hoàng tướng quân một cái mệnh.”

Đào Thương mềm lòng, đối cái này chân thành tha thiết thiếu niên nói, hắn phát ra từ nội tâm cảm động.

“A Phi, ngươi — quả nhiên là cái hảo hán tử, thật tình hảo nam nhi, đào mỗ không có nhìn lầm ngươi…… Ngươi cùng đào mỗ giống nhau là người có cá tính, giống nhau như vậy ưu tú……”

A Phi nghe xong lời này đảo chưa nói cái gì, Triệu Vân biểu tình trong nháy mắt biến cứng đờ.

Hắn hình như là nghe được cái gì phi thường làm hắn cảm thấy bất đắc dĩ rồi lại vô pháp phủ nhận sự tình.

A Phi vừa nghe Đào Thương nói, tức khắc tinh thần rung lên, nói: “Thừa tướng, hay là ngài?”

Đào Thương dùng sức gật đầu nói: “Yên tâm đi, đào mỗ từ lúc ngay từ đầu, liền không có tưởng hỏng rồi Hoàng Trung tánh mạng, ngươi công tích cùng quân chức, nên là ngươi, tự nhiên liền vẫn là ngươi, ta tuyệt không sẽ cắt xén thuộc về cấp dưới mỗi một phần công tích.”

A Phi nghe vậy tức khắc vui vẻ ra mặt.

Triệu Vân đã đi tới, nói: “Hoàng Trung xác thật là đương thời lương tướng, nếu có thể thu chi, không khác long đến giác, hổ đến cánh, chỉ là có đại năng người, luôn luôn liền có ngạo cốt, hơn nữa ta xem Hoàng Trung chính là trung nghĩa người, sợ không phải sợ chết hạng người, ngươi muốn nhận phục hắn, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy.”

Đào Thương gật đầu tỏ vẻ tán đồng: “Cho nên nói, lúc này, liền yêu cầu chúng ta giáo sự phủ ra mặt thám thính ra Hoàng Trung chuyện xưa, này đó ta sớm tại sự tình làm an bài, chúng ta hiện tại trước chuyên tâm bình định thành trì, nghỉ ngơi lấy lại sức, sau đó lại làm so đo không muộn.”

……

“Thủy……”

Hoàng Trung mở to mắt thời điểm, miệng trung khát phát khẩn, một cổ nói không nên lời bực bội từ ngực ra bên ngoài phun, cổ cùng đầu, cùng với bụng còn lại là kịch liệt đau đớn, không hề nghi ngờ, đây là Hứa Chử cùng A Phi ở trong trận chiến đấu đó cho hắn lưu lại ký hiệu.

Vừa nghe Hoàng Trung suy yếu kêu người, ngồi ở mép giường một người tuổi trẻ người vội vàng đứng dậy, bôn bên ngoài chạy đi ra ngoài.

Không bao lâu, liền thấy kia thanh niên bưng một cái ấm nước đã trở lại, hắn hoạt động đến Hoàng Trung bên cạnh, sau đó đem thủy nhẹ nhàng đưa tới hắn bên môi.

Hoàng Trung hé miệng, dùng sức uống, bởi vì dùng sức quá lớn, mà dẫn tới nước trong xối đệm chăn.

“Hoàng tướng quân, còn thỉnh chậm một chút……” Uy thủy thanh niên nói.

Hoàng Trung nghe được thanh âm này tức khắc cứng lại rồi.

Hắn quay đầu đi, thấy chính là A Phi kia trương non nớt mặt.

Hoàng Trung trên mặt cơ bắp tức khắc một trận trừu động.

“Hảo tiểu tử, nguyên lai là ngươi!”

A Phi chua xót cười, nói: “Hoàng tướng quân, là ta.”

Hoàng Trung mơ mơ màng màng, miễn cưỡng dùng sức chống đỡ đứng lên, sau đó hướng về phía A Phi run rẩy vươn tay đi.

A Phi vội vàng duỗi tay đi nắm Hoàng Trung tay.

Hai người tay sắp tới đem nắm ở bên nhau thời điểm, lại thấy Hoàng Trung tay đột nhiên thay đổi phương hướng, hóa chưởng vì quyền, che chở A Phi trên đỉnh đầu chính là một cái vang dội đầu chùy.

“Hỗn trướng đồ vật, kẻ lừa đảo! Ly lão phu xa một chút!”

A Phi ủy khuất sờ sờ đầu, về phía sau lui lại mấy bước.

Lão nhân này không phải đã bị thương sao? Như thế suy yếu bộ dáng, như thế nào còn sẽ có lớn như vậy tay kính?

Thật đau!

“Hoàng tướng quân cũng không nên trách hắn, A Phi đi ngài kia đương nằm vùng, đều là đào mỗ ở sau lưng sai khiến, cái gọi là đem mệnh không thể trái, hoàng tướng quân muốn trách thì trách ta đi.”

Hoàng Trung tìm kiếm thanh âm quay đầu nhìn về phía phòng một cái khác góc, lại là mới phát giác Đào Thương vẫn luôn ngồi ở chỗ kia pha trà.

Đầu năm nay lá trà sản xuất mà thiếu, cũng không lắm phổ cập, nhưng đồ vật có thể nói quý giá cực kỳ, liền điểm này trà, vẫn là Mi Phương mấy ngày hôm trước từ hắn ca kia trộm ra tới chuyên môn đưa tới hiếu kính Đào Thương.

Ở Mi Phương trong mắt, lấy lòng cái này muội phu so cái gì đều quan trọng.

“Là ngươi?” Hoàng Trung chân mày cau lại, nói: “Ngươi ở chỗ này làm chi?”

Đào Thương nhẹ nhàng mẫn một miệng trà, lắc đầu nói: “Hoàng tướng quân thật không có lương tâm, nếu là không có A Phi mấy ngày liền tới chiếu cố, hoàng tướng quân này tánh mạng tuy rằng nói cũng sẽ giữ được, nhưng quyết định sẽ không tốt như vậy mau.”

Hoàng Trung nghe vậy hừ hừ.

“Thắng bại là binh gia chuyện thường, hoàng tướng quân bị vãn bối một kế, nên sẽ không như vậy mang thù đi? Kia cũng không tránh khỏi quá không phóng khoáng.”

Hoàng Trung đem đầu uốn éo, thật sự là khí bất quá.

Liền tính là không cần mang thù, nhưng các ngươi rốt cuộc đều là lão phu địch nhân, lão phu cũng không cần thiết cùng các ngươi nhiều thân cận đi.

Sau một lúc lâu lúc sau, thình lình nghe Hoàng Trung đột nhiên mở miệng hỏi: “Ngươi vì cái gì không giết lão phu?”

Đào Thương đạm đạm cười nói: “Hoàng tướng quân cùng ta cũng không phải cái gì thù địch, chẳng qua là lầm trụy bùn nói, ta vì cái gì muốn giết ngươi?”

“Trong thành tình huống thế nào?” Hoàng Trung không để ý đến Đào Thương kỳ hảo, chuyển khẩu dò hỏi.

Đào Thương rất có kiên nhẫn trả lời hắn: “Trong thành quân dân đã định, đại bộ phận Kinh Châu quân thấy đại thế đã mất, đều không hề tiếp tục dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, mà là lựa chọn quy thuận, chỉ có chút ít binh mã tùy ngươi dưới trướng Ngụy Duyên bôn đào ra khỏi thành trì, bôn Lưu biểu nơi thuỷ quân bên kia đi, yên tâm đi, ta Kim Lăng quân cũng không sẽ vọng giết một người.”

Hoàng Trung nghe thế, ngay sau đó thở dài một tiếng, nói “Một khi đã như vậy, com lão phu cũng coi như không có tiếc nuối, ngươi giết ta đi!”

“Không có tiếc nuối?” Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Không thấy được đi.”

Liền ở ngay lúc này, cửa phòng bị mở ra, Hoa Đà cầm một cái chậu nước chậm rì rì đi đến, vừa thấy Hoàng Trung tỉnh, ngay sau đó nói: “Nhanh như vậy liền tỉnh? Ân, không tồi không tồi…… Ngươi như thế nào ngồi dậy? Mới vừa tỉnh thân mình hư, chạy nhanh nằm xuống.”

Hoàng Trung nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Đào Thương, lại thấy Đào Thương nhàn nhạt nói: “Vị này chính là đương thời thần y Hoa Đà, cũng là ta Kim Lăng y thự viện hiệu trưởng, nói vậy hoàng tướng quân hẳn là nghe nói qua hắn đại danh đi?”

Hoàng Trung vừa nghe Hoa Đà tên, làm như đột nhiên nghĩ tới cái gì, môi giật giật, nhưng cố kỵ Đào Thương cùng A Phi ở đây, cuối cùng vẫn là không có mở miệng.

Hoa Đà đi qua đi, đỡ Hoàng Trung nằm xuống, nói: “Thừa tướng, đột nhiên phái người đem lão phu từ Kim Lăng thành tìm tới, cũng không nói rõ là chuyện gì, vừa đến này liền làm ta vì thế người xem thương, cũng nói có đại sự tưởng phó thác, rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Đào Thương mắt lé nhìn Hoàng Trung liếc mắt một cái, nói: “Thiên tử vừa mới đăng cơ, ngự y người chưa tuyển định, ta đoán hoa thần y rất có khả năng sẽ đi trước Dự Chương tùy vương bạn giá, phỏng chừng cho đến lúc này, bình thường người muốn thấy thần y một mặt, lại là không dễ dàng, vẫn là thừa hiện tại làm thần y ra tới phóng thông khí, để tránh ngày sau có người hối hận.”

Vừa nghe lời này, Hoàng Trung thân hình thế nhưng là có chút run rẩy.

Hoa Đà còn lại là bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Thừa tướng a, ngài vẫn là giống ban đầu giống nhau thích vui đùa, thứ nhất lão phu không nghĩ đương cái gì ngự y, hảo hảo làm ta bạn cái gì giá? Thứ hai lão phu ở Kim Lăng đãi hảo hảo, ra tới phóng cái gì phong?”

“Ta là sợ có người có đại sự cầu ngươi.”

Hoa Đà nghi hoặc nói: “Lão phu này cũng không thấy được có người nào yêu cầu ta a?”

Giọng nói lạc khi, đột nhiên liền thấy Hoàng Trung nỗ lực giãy giụa đứng dậy, suy yếu nói: “Thần y, lão phu có việc muốn nhờ!”

------oOo------

Chương 633: nhi tử có tật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa thấy Hoàng Trung cái dạng này, Hoa Đà vội vàng tiến lên nâng dậy hắn, một bên lắc đầu một bên cảm khái nói: “Ngươi làm gì vậy? Lão phu chịu không dậy nổi, chịu không dậy nổi.”

Hoàng Trung ngẩng đầu thời điểm, đã là rơi lệ đầy mặt.

Hoa Đà cùng A Phi đỡ Hoàng Trung nằm trên giường, lúc này, Đào Thương cũng đã đã đi tới.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn đã là vô pháp che dấu thương tâm chi sắc Hoàng Trung, thở dài khẩu khí, nói: “Hoàng tướng quân, ngài có cái gì khổ trung, cứ việc cùng hoa thần y nói đó là, hoa thần y tuy rằng là ta Kim Lăng y thự chi trường, nhưng hắn ngày thường cấp người khác giải nguy chữa bệnh, đào mỗ cũng không can thiệp, chúng ta tuy rằng là địch nhân, nhưng liên quan đến nhân nghĩa cùng đạo nghĩa sự, đào mỗ trước nay đều sẽ không ngăn cản.”

Hoàng Trung nghe xong lời này, trong lòng rất là cảm động, tuy rằng hắn cũng biết Đào Thương làm như thế có mượn sức chính mình hiềm nghi, nhưng đại sự bãi ở trước mặt, hắn cũng là đối Đào Thương rộng lượng tràn ngập cảm kích.

Người này xác thật là không phụ quân tử chi danh a.

A Phi cũng là ở một bên hát đệm nói: “Hoàng tướng quân, ngài có cái gì khổ trung cùng khó xử, cứ việc cùng thừa tướng cùng hoa thần y nói là được, bọn họ nhất định sẽ giúp ngài!”

Hoàng Trung nghe xong lời này, không khỏi thở dài khẩu khí, mới vừa rồi chậm rãi mở miệng tự nói: “Lão phu đời này, chỉ có một thê, chưa từng nạp thiếp, mười chín năm trước ba tháng, thiên có ráng màu chi sắc, thụ có hỉ thước đăng chi, toàn tộc người đều phương

hướng lão phu chúc mừng, chúc phúc lão phu được một cái kỳ lân giai nhi, lúc ấy a, đoán mệnh tiên sinh từng nói, đứa nhỏ này trời sinh dị tướng, ngày sau tất nhiên là thành tựu phi phàm, bởi vậy cần thiết muốn lấy một cái tên hay……”

Đào Thương trực tiếp đánh gãy Hoàng Trung lải nhải hồi ức: “Hoàng lão tướng quân có một cái hài tử gọi là hoàng tự, hiện giờ đã mười chín tuổi, liền ở năm trước thời điểm, được bệnh nặng, bình thường y sư khó trị, nghe nói là ở trong cơ thể dài quá ung độc…… Người bình thường trị không rõ, bình thường y sư chạm vào không được, thiên hạ nghe đồn, hoa thần y tinh thông ma phí tán chi đạo, am hiểu đồ tể thuật lấy vật, nhưng đáng tiếc hoa thần y nãi ở Kim Lăng thành, hoàng lão tướng quân tưởng tìm ngài trị nhi tử, lại là không có phương pháp.”

Hoàng Trung đối Đào Thương đánh gãy hắn thê mỹ hồi tưởng rất là không hài lòng.

Hắn quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, hầm hừ nói: “Vì cái gì lão phu trong nhà bí tân, ngươi hoàn toàn biết được?”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ: “Hoàng lão tướng quân, nhà ngươi trung về điểm này sự cũng coi như bí tân? Việc này ở toàn bộ kỳ xuân thành mọi người đều biết, ai không biết ngài này nửa năm qua, đem kỳ xuân cùng Xương Võ phụ cận y giả tất cả đều tìm cái biến, ta giáo sự phủ giáo sự căn bản không cần tra xét rõ ràng, tùy tiện lên phố mua cái đồ ăn đều có thể nghe được tin.”

Hoàng Trung hừ một hừ, lười đến đáp hắn, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Hoa Đà, nói: “Còn thỉnh hoa thần y cứu ta nhi tử một cứu, lão phu một mạch đơn truyền, nếu là không có đứa nhỏ này, kia lão phu chẳng khác nào là tuyệt hậu.”

Đào Thương kéo qua A Phi, trịnh trọng nói: “Ta xem A Phi đối hoàng lão tướng quân ngài rất là tôn kính, hắn võ nghệ bất phàm, người cũng lớn lên tuấn tiếu không mất mặt, bằng không lão tướng quân thu hắn làm nghĩa tử sung cái số như thế nào?”

Hoàng Trung khí thiếu chút nữa không ở ngất xỉu đi.

Này con mẹ nó có thể sung sao!

“Đào thừa tướng, lão phu như thế nào cảm giác ngươi không phải thành tâm tưởng hỗ trợ đâu?” Hoàng Trung buồn bã nói, trong giọng nói tất cả đều là u oán.

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Ai nói ta không phải? Ta này hiện tại chính đánh chủ ý, chỉ chờ thương thế của ngươi một hảo, liền cùng hoa thần y cùng nhau đi trước kỳ xuân, thế ngươi nhi tử trị liệu đâu.”

Hoàng Trung vừa nghe tinh thần tức khắc một trận.

“Đào thừa tướng, ngươi lời này thật sự?”

Trước mắt đào quân chủ lực ở Từ Vinh, Từ Hoảng cùng Quách Gia suất lĩnh hạ, cùng Lưu biểu, Hoàng Tổ đám người cách giang giằng co, hai bên đều là cẩn thận chặt chẽ, chưa từng chủ động đi trêu chọc đối phương, trong khoảng thời gian ngắn nhưng thật ra có vẻ bình tĩnh.

Hoàng Trung nhi tử hoàng tự nơi kỳ xuân ly Xương Võ huyện không xa, Đào Thương nhưng thật ra cố ý cùng thừa cái này lỗ hổng cùng hắn đi một chuyến kỳ xuân, đem trị liệu con của hắn chứng bệnh sự tình làm thỏa đáng, để tránh chính mình không ở tràng ra sơ hở.

Rốt cuộc Hoàng Trung người này rất quan trọng.

Hoàng Trung nghe thế, tinh thần không khỏi vì này một trận!

Con của hắn đã ốm đau bệnh tật kéo dài hơn nửa năm, hiện giờ đã là có một cái không một ngày, tại như vậy kéo dài đi xuống, cho dù Hoa Đà đi, cũng không biết còn có thể hay không có còn sống cơ hội.

Nghĩ vậy, Hoàng Trung chợt xốc lên đệm chăn, từ trên giường đứng lên, sau đó hưng phấn đối với Đào Thương cùng Hoa Đà hô: “Một

khi đã như vậy, chúng ta lúc này không đi, càng đãi khi nào?”

Đào Thương chờ ba người đều bị Hoàng Trung biểu hiện khiếp sợ.

Vừa mới vẫn là ốm yếu, muốn chết không sống bộ dáng, như thế nào lập tức liền cùng tiêm máu gà giống nhau?

Đào Thương chỉ vào Hoàng Trung, nghi hoặc dò hỏi Hoa Đà nói: “Hoa thần y, này hay là đó là trong truyền thuyết hồi quang phản chiếu?”

Hoa Đà loát hoa râm chòm râu, một bên lắc đầu một bên kinh ngạc cảm thán nói: “Kỳ tích, thật là kỳ tích nha!”

……

Hôm sau, Đào Thương đám người liền xuất phát đi trước kỳ xuân thành, dọc theo đường đi, Hoàng Trung thân thể nhất hư, nhưng lại lên đường đuổi nhanh nhất, liền Hứa Chử cùng Triệu Vân như vậy mãnh tướng võ nhân cũng có chút ăn không tiêu.

Đào Thương không nói thêm cái gì, bởi vì hắn hoặc nhiều hoặc ít có thể lý giải một ít Hoàng Trung tâm tình.

Thân là người phụ, liếm nghé tình thâm, nhi tử hiện giờ được bệnh nặng, ăn bữa hôm lo bữa mai, liền Hoàng Trung hiện nay biểu hiện tới nói, đã xem như kiên cường, nếu là thay đổi người thường, có lẽ đều chống đỡ không được lâu như vậy, tinh thần đã sớm hỏng mất.

Đoàn người vội vội vàng vàng đi tới kỳ xuân thành, nơi này huyện lệnh dưới trướng không có nhiều ít binh mã, hỏi nghe Đào Thương binh mã tiến đến, không dám phản kháng, lập tức liền dâng lên thành trì.

Trương Huân phụ trách yên ổn huyện thành, Hoàng Trung còn lại là vội vàng lãnh Đào Thương đám người bôn chính mình nhà cũ đuổi.

Vào phủ môn, hoàng phu nhân tự mình ra tới nghênh đón.

Hoàng phu nhân là một cái không đủ năm mươi tuổi, gương mặt hiền từ lão phụ nhân, vừa thấy Hoàng Trung lãnh trở về nhiều như vậy người xa lạ, lão phụ nhân có chút kỳ quái, ngay sau đó hỏi: “Hán Thăng, này vài vị là?”

Hoàng Trung vội vàng nói: “Phu nhân, thả không nhiều lắm cần hỏi nhiều, tự nhi một đoạn này thời gian thế nào?”

Hoàng phu nhân thở dài khẩu khí: “Còn hảo, vẫn là dáng vẻ kia, chẳng qua thường thường liền kêu đau, tê rần liền đau thượng một canh giờ, đau cái gì cũng không thể làm…… Nhìn liền đáng thương.”

Nói đến này, hoàng phu nhân giơ tay xoa xoa khóe mắt thượng nước mắt.

Hoàng Trung cũng không kịp an ủi nàng, quay đầu đối Hoa Đà nói: “Thỉnh thần y tốc tốc nhìn xem nhà ta tự nhi.”

Hoa Đà tuy rằng này đây trị bệnh cứu người vì thiên chức, nhưng Hoàng Trung rốt cuộc thuộc về Đào Thương địch nhân, hắn vẫn là trưng cầu dường như nhìn một chút Đào Thương.

Đào Thương rất là sảng khoái gật gật đầu, nói: “Thần y cứ việc tùy hoàng Hán Thăng đi, ta ở chỗ này tĩnh chờ đó là, còn thỉnh hoa thần y tẫn lớn nhất nỗ lực cứu trị.”

Hoàng Trung cảm kích lãnh Hoa Đà đi, mà lưu lại hoàng phu nhân tại đây chăm sóc Đào Thương đám người.

Hoàng phu nhân thỉnh Đào Thương ở đình hóng gió liền ngồi, cũng an bài trái cây khoản đãi mọi người.

Hoàng phu nhân rất là biết lễ, hắn nhìn ra Đào Thương chính là cầm đầu người, ngay sau đó dò hỏi: “Xin hỏi công cao danh quý tánh? Gia phu bằng hữu trung giống như chưa từng gặp qua giống các ngươi như vậy tuổi trẻ.”

Đào Thương cười nói: “Hoàng phu nhân, thật không dám dấu diếm, tại hạ chính là đương triều thừa tướng Đào Thương.”

Hoàng phu nhân nghe vậy sửng sốt: “Đào Thương? Đương triều thừa tướng không phải Phục Hoàn sao? Khi nào biến thành Đào Thương.”

------oOo------

Chương 634: như thế thu đem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong hoàng phu nhân nói, Đào Thương cho rằng cái này gia đình bà chủ tầm mắt thật sự là còn chờ đề cao, yêu cầu hảo hảo giáo dục.

Đại hán thừa tướng dựa vào cái gì phải là họ phục? Họ Đào kém nào?

Luận cập năng lực, thực lực, phẩm chất chờ các mặt, đặc biệt là bề ngoài kia một khối, chính mình nào điểm không thể so kia lão súc sinh cường?

Đừng nói là đương thừa tướng, toàn dân thần tượng ta cũng đương đến.

Kỳ thật Đào Thương cũng trách không được hoàng phu nhân, cái kia thời đại không có TV, cũng không có báo chí, dân chúng sở hữu tin tức con đường đều đến từ địa phương quan phủ huyện nha tuyên truyền.

Kinh Châu thuộc về Lưu biểu địa bàn, các châu phủ huyện nha tuyên truyền tân triều thừa tướng tự nhiên đến là Phục Hoàn.

Đến nỗi ngụy triều gian tặc Đào Thương, dứt khoát liền đề đều không đề cập tới.

Đào Thương nhẹ nhàng một ho khan, quay đầu hướng về phía Bùi Tiền sử một cái ánh mắt.

Bùi Tiền từ khi đi theo Đào Thương tới nay, chuyên môn phụ trách loại sự tình này.

Cho là khi, liền thấy Bùi Tiền đứng dậy, cười ha hả cấp hoàng phu nhân phổ cập tri thức.

“Hoàng phu nhân, này ngài chính là sai rồi, ngài vừa rồi nói cái kia thừa tướng là giả! Này đại hán thừa tướng, kỳ thật là ngươi trước mắt vị này Đào thừa tướng!”

Hoàng phu nhân nghe vậy một kỳ: “Tại sao lại như vậy? Kia quan phủ vì sao vẫn luôn nói đương triều tân nhiệm thừa tướng chính là phục công?”

Bùi Tiền giơ lên đầu, thở dài khẩu khí: “Kia vẫn là tiên đế ở phạm đều thống trị thiên hạ thời điểm ân ân oán oán, lúc ấy Đào thừa tướng vẫn là thái phó kiêm thái bình công tử, phục lão tặc vẫn là quốc trượng……”

Bùi Tiền mấy năm nay cùng Đào Thương khác không học được, mồm mép bịp người luyện mồm mép công phu lại là càng thêm tiến bộ.

Hắn sinh động như thật giảng Lưu Hiệp năm đó thân sau khi chết chuyện xưa, sở hữu sự kinh miệng của hắn nói ra, sinh động như thật, tình tiết lên xuống phập phồng, đừng nói là hoàng phu nhân, chính là trong viện bọn nha hoàn cũng không có buông xuống trong tay việc, chạy đến đình hóng gió ngoại nghiêm túc lắng nghe.

Hứa Chử cùng Triệu Vân đứng ở Đào Thương phía sau, nghe thẳng nhếch miệng.

Hứa Chử lầu bầu nói: “Bùi Tiền tiểu tử này, thật đúng là nhìn không ra tới cư nhiên còn có bổn sự này, nhớ năm đó bất quá là một cái đứng ở đầu đường chơi xiếc ảo thuật, hiện giờ cư nhiên miệng lưỡi lưu loát, mỗ gia đều so không được hắn.”

Triệu Vân bất đắc dĩ cười, không có nhiều lời lời nói.

Cùng Đào Thương hỗn thời gian lớn lên người đều như vậy.

Kỳ thật không riêng gì Hứa Chử cùng Triệu Vân, liền Đào Thương đối Bùi Tiền tài ăn nói tiến bộ đều bội phục không lấy.

Lấy tiểu tử này bản lĩnh, đặt ở đời sau phỏng chừng đều có thể làm bán hàng đa cấp.

……

”Cho nên nói, hoàng tướng quân ở nhận thức đến đại nghĩa lúc sau, hoàn toàn tỉnh ngộ, hiện giờ quy phụ thiên tử cùng Đào thừa tướng lúc sau, chẳng những nhưng thiên cổ lưu danh, còn có thể vi hậu đại tích góp phúc ấm, đây là kiểu gì tầm mắt cùng khí phách!”

Bùi Tiền nói xong này đoạn chuyện xưa lúc sau, liền thấy mãn viện các nữ quyến đều là châu đầu ghé tai khởi khe khẽ nói nhỏ.

”Không thể tưởng được chúng ta Kinh Châu hoàng đế cư nhiên là giả!”

”Phục thừa tướng cùng Lưu Bị cư nhiên là cái dạng này người!”

”Vậy phải làm sao bây giờ a? Như thế tính ra, chúng ta chẳng phải đều là phản nghịch?”

”Không có việc gì, ngươi không nghe hắn nói sao, hoàng tướng quân đã dẫn dắt chúng ta quy về chính đạo, từ nay về sau, chúng ta liền không phải phản nghịch.”

Chúng nữ quyến chính ríu rít dong dài, lại thấy Hoàng Trung không biết đi khi nào lại đây, vẻ mặt âm u thần sắc.

Lão nhân tuy rằng năm gần nửa trăm, nhưng nhĩ không điếc, mắt không hạt, Bùi Tiền nói hắn đại khái nghe được, tuy rằng không nghe toàn, nhưng vẫn là nghe cái thất thất bát bát.

Hoàng Trung hầm hừ đã đi tới, hướng về phía những cái đó các nữ quyến quát: “Đều tại đây tụ đôi làm gì? Trong tay không sống làm gì? Còn không chạy nhanh tan.”

Vừa thấy chủ gia tức giận, mọi người cũng không dám lại tiếp tục tụ đôi, chạy nhanh tứ tán từng người làm việc đi.

Hoàng phu nhân cười ha hả đã đi tới, đối Hoàng Trung nói: “Ngươi xem ngươi, gấp cái gì? Bùi tướng quân này không đúng đối với ta nhóm người nhà hiểu lấy đại nghĩa sao?”

Hoàng Trung nghe vậy, cái mũi thiếu chút nữa không khí oai.

Còn hiểu lấy đại nghĩa.

Ta phi!

Nhìn Hoàng Trung vẻ mặt khó chịu bộ dáng, hoàng phu nhân cười tủm tỉm nói: “Nghe nói ngươi đã quy hàng đến Đào thừa tướng dưới trướng? Kia sau này đi theo chính quy hán tướng, nhưng phải cẩn thận đương trị, không thể chơi ngươi kia hoành tính tình.”

”Ta……” Hoàng Trung vừa định nói một câu ta khi nào quy thuận hắn, nhưng hạ lời nói vẫn là nuốt tới rồi trong bụng.

Đem Đào Thương đắc tội, con của hắn bệnh đã có thể không hảo lộng.

Huống hồ Hoàng Trung đối chính mình cái này vợ cả luôn luôn thực hảo, hắn không đành lòng làm trò nhiều người như vậy mặt mở miệng bác bỏ nàng, làm nàng xuống đài không được.

Đào Thương lại là sẽ thuận côn bò, hắn cười ha hả nói:” Hoàng phu nhân, xem ngươi lời này nói, hoàng tướng quân sau này cùng ta cùng điện vi thần, đại gia chính là người một nhà, còn gì phân lẫn nhau đâu?”

Hoàng Trung hít ngược một hơi khí lạnh.

Hoàng phu nhân lại là một cái kính gật đầu: “Chính là, chính là.”

Đào Thương vừa chuyển đầu, đối A Phi nói:” A Phi, ngươi lại đây.”

A Phi đã đi tới.

Đào Thương đối với hoàng phu nhân cười nói: “Đứa nhỏ này, là ta Kim Lăng trong quân mãnh tướng, ngày sau tiền đồ vô lượng, hắn đối hoàng tướng quân cực kỳ khát khao, tưởng bái tướng quân cùng phu nhân vì dị phụ dị mẫu, chỉ là không biết nhị vị có nguyện ý hay không……”

Hoàng Trung:” Không muốn……”

Hoàng phu nhân: “Nguyện ý!”

Hoàng Trung kinh ngạc nhìn về phía hoàng phu nhân: “Phu nhân, này?”

“Ngươi lão nhân này, càng lớn càng đi trở về, tốt như vậy hài tử, có thể đương chúng ta con nuôi, là thiên đại phúc phận, ngày sau nói không chừng còn có thể cùng tự nhi đương cái huynh đệ, cho nhau nâng đỡ đâu.”

Hoàng Trung nghe vậy khóc không ra nước mắt.

A Phi thấy thế vội quỳ rạp xuống đất, ngọt ngào kêu một tiếng: “Nghĩa mẫu!”

Hoàng phu nhân cười đáp: “Ai!”

A Phi vừa chuyển đầu: “Nghĩa phụ!”

”Hừ!”

Hoàng Trung sắc mặt không tốt, com quay đầu nhìn về phía Đào Thương nói: “Ngươi như vậy liền tính là đem lão phu thu vào trướng hạ?”

Đào Thương ha hả cười nói: “Hoàng tướng quân, ta còn cho ngươi một cái thân nhi tử, lại tặng cho ngươi một cái con nuôi, ngươi còn có cái gì không hài lòng?…… Đúng rồi, hoa thần y nói như thế nào hoàng tự?”

Vừa nghe Đào Thương nhắc tới này tra, Hoàng Trung vội nói: “Hoa thần y có kết luận, trước mắt hắn còn đang ở quan sát tự nhi tình huống thân thể, để cho ta tới tìm phu nhân thương nghị…… Thần y ý tứ là tự nhi còn có cứu.”

Hoàng phu nhân lộ ra vui mừng.

A Phi nghe vậy cấp: “Kia thần y tính toán như thế nào cứu ta huynh đệ?”

Hảo sao! Này liền thành huynh đệ.

”Thần y nói, tự nhi trong bụng có dị vật, yêu cầu khai đao mổ bụng lấy vật, nhưng này pháp không nhất định sẽ thế nhưng toàn công, tự nhi có khả năng sẽ khỏi hẳn, cũng có khả năng sẽ chết, cũng có khả năng sẽ trị không hết, làm chúng ta tự hành lựa chọn.”

Hoàng phu nhân vừa nghe, sắc mặt biến đến trắng bệch: “Mổ bụng lấy vật, kia chẳng phải là hẳn phải chết không thể nghi ngờ? Chính là bất tử, đau cũng đau đã chết.”

Đào Thương lắc lắc đầu:” Hoàng phu nhân yên tâm, hoa thần y dám hành này nói, tất nhiên là có tiền lệ, hắn chỉ là hoa khai da thịt, lại không thương dơ bụng, chỉ là cũng có cực đại hung hiểm tính……”

Hoàng Trung thở dài khẩu khí: “Chỉ là nếu không làm như vậy, tự nhi hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Hoàng phu nhân vội nói: “Hán Thăng, ta là nữ tắc nhân gia, không biết việc này phải làm như thế nào, lấy ngươi chi thấy, tự nhi này bệnh có nên hay không……”

”Làm hắn trị!” Hoàng Trung tàn nhẫn lải nhải nói: “Không trị là chết, trị còn có một đường sinh cơ, ta hoàng Hán Thăng nhi tử, nhất định có thể nhịn qua này một quan, huống hồ……”

Nói đến này, hoàng lão nhân quay đầu nhìn A Phi liếc mắt một cái, ánh mắt kia mùi lạ phức tạp.

Này liếc mắt một cái ở người ngoài xem ra không có gì, nhưng Đào Thương lại nhìn ra tên tuổi Hoàng Trung là thật sự nhận hạ này con nuôi.

------oOo------

Chương 635: giải phẫu lấy bếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Trung vợ chồng trong lòng hiện tại cực kỳ mâu thuẫn.

Người phi cỏ cây, ai có thể vô tình, đặc biệt là nhi tử còn ở tao loại này mang vạ, tiến thêm một bước là địa ngục, lui một bước phảng phất cũng là địa ngục, chung quy là không có một cái vạn toàn biện pháp.

Nhưng chuyện tới hiện giờ, đối với Hoàng Trung tới nói, nhi tử bệnh chỉ có một phương pháp có thể giải quyết, đó chính là mặc cho Hoa Đà thi triển thủ đoạn.

Đến nỗi cuối cùng sẽ đến ra một cái kết quả, vậy chỉ có thể dựa mặc cho số phận.

Giải phẫu phía trước, còn cần vì hoàng tự tiến bổ một ít dược liệu, làm hắn thân thể thể lực có thể chịu đựng được trận này giải phẫu.

Tới rồi giải phẫu cùng ngày, Hoa Đà ở trong nhà vì hoàng tự lấy ổ bệnh, Hoàng Trung vợ chồng đám người ở phòng bệnh ngoại nôn nóng chờ đợi, Đào Thương suy xét một chút, không có lưu tại hoàng gia, hắn làm Triệu Vân cùng Hứa Chử thế chính mình lưu tại hoàng phủ tĩnh chờ tin tức, chính mình còn lại là mang theo A Phi ra cửa giải sầu.

Cổ đại chữa bệnh điều kiện giống nhau, cho dù có Hoa Đà như vậy ngoại khoa thánh thủ ở, nhưng thành công giữ được hoàng tự tánh mạng tỷ lệ cũng là cực thấp.

Hoa Đà là Đào Thương thế Hoàng Trung tìm tới, nếu trận này giải phẫu thất bại, Đào Thương không biết ở biết được tin tức cái kia nháy mắt, chính mình nên như thế nào tới đối mặt Hoàng thị vợ chồng.

Bởi vậy hắn quyết định vẫn là trốn ra tới hảo.

Cùng A Phi đi ở trên đường, Đào Thương đột nhiên hỏi hắn nói: “Tùy tùy tiện tiện liền cho ngươi nhận cái cha nuôi, ngươi không ngại đi?”

A Phi dùng sức lắc lắc đầu: “Ta cùng thân sinh phụ thân nháo phiên, thân cha không nhận ta, lúc trước đương nội ứng thời điểm, hoàng tướng quân đối ta rất là coi trọng, ta này trong lòng đối hắn thực sự là áy náy…… Nếu là hoàng tự huynh đệ quả thực không được, ta nguyện ý thế hắn tẫn người tử chi trách, cấp nghĩa phụ nghĩa mẫu dưỡng lão tống chung.”

Đào Thương gật gật đầu, ám đạo đứa nhỏ này quả nhiên là cái có tình có nghĩa.

Không thể tưởng được trong truyền thuyết khúc a tiểu tướng, cư nhiên là cái như vậy người có cá tính, đáng tiếc đời sau đối hắn thực sự biết biết bất tường.

“A Phi, ta đây về sau có phải hay không nên gọi ngươi…… Tiểu hoàng bay?”

A Phi trên mặt cơ bắp thuận thời gian run lên run lên.

“Cái này, vẫn là không cần đi.”

Đào Thương lông mày một chọn: “Ngươi thân cha không cần ngươi, ngươi cũng có tâm nhận Hoàng thị vì phụ mẫu, sửa cái họ làm sao vậy?”

A Phi dùng sức lắc lắc đầu: “Cha ta không nhận ta là một mã sự, nhưng ta tự mình sửa họ, không nhận tổ quy tông lại là một khác mã sự, việc này quyết định không được.”

Đào Thương cười cười, không có tiếp tục tiếp tục khuyên bảo, dù sao cũng là nhân gia việc tư, chính mình cũng không có phương tiện nhiều trộn lẫn.

“Triệu Vân lần trước nói, ngươi thương pháp cùng hắn cùng ra một mạch, nhưng có việc này?”

A Phi sớm biết rằng việc này không thể gạt được, ngay sau đó gật gật đầu.

Đào Thương tiếp tục nói: “Nhưng Triệu Vân từng cùng ta nói, hắn là hắn sư phó môn hạ nhỏ nhất đệ tử, có thể tuổi tới xem, ngươi so Triệu Vân còn muốn tiểu thượng rất nhiều, ta mới đầu còn cảm thấy ngươi là hắn sư phó đồng tông đệ tử, nhưng hiện tại rồi lại cảm thấy không đúng, xem cha ngươi này phúc không nhận hài tử tấu tính, nói vậy cũng không phải cái giống nhau nhân vật, nếu ta suy đoán không sai nói, cha ngươi hẳn là chính là Triệu Vân sư……”

Lời nói không đợi nói xong, thình lình nghe hai người phía trước cách đó không xa, một cái kiều nộn sất thanh truyền tới, làm hai người đều là sửng sốt.

”Thái bình công tử, ngươi có dám lại cùng tiểu nữ tử một mình đấu một lần?”

Thanh âm này, rất quen thuộc nha!

Đào Thương nghi hoặc quay đầu đi, nhìn đến, chính là một cái minh nguyệt hạo xỉ, tướng mạo mỹ diễm, hai chân cực dài thiếu nữ áo đỏ, một đoạn thời gian không thấy, nàng cái đầu lại tăng trưởng không ít, có vẻ càng thêm cao điệu mê người.

Cơ hồ đều cùng Đào Thương không sai biệt lắm cao.

“Này không phải Lữ tiểu thư sao? Ngươi không ở Thọ Xuân thành cùng phụ thân ngươi đợi, như thế nào lại chạy ra?”

Lữ linh khỉ nghe vậy không biết vì sao, trong lòng thế nhưng là một trận mừng thầm.

”Không thể tưởng được đại danh đỉnh đỉnh, uy chấn thiên hạ Đào công tử, cư nhiên còn nhận được ta?”

Đào Thương ha hả một trận cười gượng.

Như thế ngực to chân dài, diện mạo mỹ lệ, còn không có cái gì trí tuệ nữ tử, ở cái này thế đạo thực sự là có chút không quá nhiều thấy, tưởng quên đều khó.

”Lữ cô nương, ngươi đây là lại rời nhà đi ra ngoài?” Đào Thương hảo ý hỏi.

Lữ linh khỉ lộ ra một bộ kinh ngạc biểu tình.

”Thật là lợi hại, này ngươi đều có thể đoán đến?”

Hảo đi, Đào Thương thu hồi lời nói mới rồi, nàng không phải không có gì trí tuệ, mà là căn bản là không có trí tuệ.

Đơn giản như vậy sự tình, vừa thấy liền xem ra tới, còn dùng đoán?

”Ngươi lần này trộm đi ra tới là vì cái gì? Không sợ ôn hầu đánh gãy chân của ngươi?”

Lữ linh khỉ sắc mặt đỏ lên, lần này chạy ra lý do, nên như thế nào nói với hắn đâu?

Chẳng lẽ nói là bởi vì không nghĩ gả cho hắn?

”Cái kia, ngươi nếu có thể một mình đấu đánh thắng ta, ta liền nói cho ta ngươi.”

Đào Thương bất đắc dĩ cười, nói: “Lữ cô nương, nói lên một mình đấu, chúng ta năm đó giống như đã đánh giá qua, ngươi hình như là đào mỗ thủ hạ bại tướng……”

Lữ linh khỉ nhăn lại thêu mi, bất mãn nói: “Kia cũng có thể xem như một mình đấu? Rõ ràng là thủ hạ của ngươi Hứa Chử thế ngươi đánh thắng ta, hiện giờ hắn không ở, bổn cô nương mấy năm nay bản lĩnh lại dài quá không ít, thắng ngươi là tất nhiên việc!”

Nhìn Lữ linh khỉ một bộ tự tin biểu tình, Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Thôi, vậy tính ngươi thắng đi, Lữ cô nương, ngươi thả theo ta trở về, quay đầu lại ta phái người thông tri ôn hầu tới đón ngươi. com”

Lữ linh khỉ căn bản là mặc kệ kia ba bảy hai mốt, thẳng đến Đào Thương mà đi.

Vừa đi còn nghe nàng một bên nói: “Luận võ đánh giá, nào có tính đạo lý? Thắng ta, ta liền tùy ngươi trở về!”

Đào Thương bất đắc dĩ thở dài.

Chân trường ngốc nghếch, ngực đại lậu trí, đầu năm nay xuẩn nữ nhân cũng không ai.

A Phi đứng dậy, che ở Lữ linh khỉ cùng Đào Thương trung gian.

Lữ linh khỉ bước chân không ngừng, a nói:” Tránh ra, hưu bị thương ngươi……”

Giọng nói lạc khi, A Phi tay nâng, một cái lực phách Hoa Sơn đánh vào Lữ linh khỉ trán thượng.

Lữ linh khỉ trực tiếp ngã xuống đất che lại đầu khởi không tới.

“Ngươi nói…… Bị thương ai?” A Phi nghi hoặc nhìn nàng.

……

Đào Thương cùng A Phi phản hồi hoàng phủ, chính gặp phải Hứa Chử hưng phấn hướng phủ ngoại chạy, xem như vậy, làm như tới tìm bọn họ.

“Thừa tướng, ngài chạy chạy đi đâu? Làm mỗ gia hảo tìm……” Hứa Chử nói chuyện thời điểm, ánh mắt dừng ở Đào Thương phía sau, một cái dẫu miệng, dáng người cao gầy cô nương trên người.

“Nha đầu này là ai? Sao nhìn như vậy quen mắt?”

Lữ linh khỉ hừ một tiếng, xoay đầu không nói lời nào.

Vừa thấy kia biểu tình, Hứa Chử lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

”Mỗ gia nghĩ tới, này không phải Lữ Bố nữ nhi sao? Như thế nào lại chạy đến nơi đây tới.”

Đào Thương bất đắc dĩ lay động đầu: “Lại rời nhà đi ra ngoài.”

Hứa Chử chất phác gật gật đầu, ánh mắt dừng ở Lữ linh khỉ trên trán bị A Phi thủ đao bổ ra bao, ngạc nhiên nói: “Mấy năm không thấy, đứa nhỏ này như thế nào còn trường sừng?”

Lữ linh khỉ mặt đều tái rồi.

Đào Thương hỏi Hứa Chử nói: “Hoàng tự tình huống như thế nào? Chính là……”

Hứa Chử miệng rộng một liệt, cười ha hả hướng về phía Đào Thương nói: “Chúc mừng thừa tướng, hoa thần y vừa mới ra tới, nói là hoàng tự ổ bệnh đã lấy ra, hiện tại tình huống ổn định, hoàng tự này bệnh một hảo, Hoàng Trung tất nhiên đó là thừa tướng vật trong bàn tay.”

:.:

------oOo------

Chương 636: 2 hán giao phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Hứa Chử nói, Đào Thương trong lòng đại thạch đầu rốt cuộc rơi xuống.

Hoàng tự tồn tại, đại biểu cho Đào Thương một đoạn này thời gian khổ tâm kinh doanh hết thảy không có uổng phí, mà Hoàng Trung quy thuận, cũng tự nhiên mà vậy thành nắm chắc việc.

Đào Thương thật sâu ra một hơi, mặt giãn ra lộ ra vui vẻ tươi cười.

”Đi, theo ta đi nhìn xem hoàng tự.”

”Nặc!” Hứa Chử chắp tay, sau đó khi trước mở đường, dẫn dắt Đào Thương đám người đi vào.

Vừa đi, Hứa Chử một bên thấp giọng dò hỏi Đào Thương: “Thừa tướng, ngài đi ra ngoài lưu cái cong, như thế nào đem nàng cấp nhặt về?”

Đào Thương thuận miệng nói: “Nàng cùng hoàng tự giống nhau, cũng yêu cầu khai đao chữa bệnh.”

Hứa Chử vừa nghe giật mình nói: “Bệnh gì? Cũng đến hoa khai bụng?”

Đào Thương nghiêng mắt nhìn lướt qua phía sau căm giận Lữ linh khỉ liếc mắt một cái, nói: “Nàng đến hoa khai đầu.”

Đi tới chính viện, Hoàng Trung vợ chồng chính một cái kính hướng Hoa Đà tỏ vẻ cảm tạ.

Mắt thấy Đào Thương đã trở lại, hoàng phu nhân lệ nóng doanh tròng nói: “Đào thừa tướng, ngài thật là ta hoàng gia đại ân nhân a,

nếu không có thừa tướng hỗ trợ, làm sao có thể tìm đến hoa thần y cứu con ta tánh mạng, ta hoàng gia một mạch đơn truyền, toàn dựa thừa tướng cùng thần y, phương không đến ta hoàng gia tuyệt hậu a.”

Đào Thương nghe xong lời này, cười có điểm miễn cưỡng.

Lão thái thái nói chuyện dính điểm lỗi trong lời nói, cái gì kêu toàn dựa ta, ngươi hoàng gia mới không đến nỗi tuyệt hậu? Ta có lợi hại như vậy?

Đào Thương gật gật đầu: “Không cần cảm tạ, đây là ta nên làm.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương quay đầu đi, nhìn về phía Hoàng Trung nói: “Hoàng tướng quân, chuyện tới hiện giờ, ngài nhưng có cái gì ý tưởng?”

Hoàng Trung cao hứng rất nhiều, trong lòng nhiều ít vẫn là dính có chút bất đắc dĩ, nhưng việc đã đến nước này, lại cũng chỉ có thể thuận thế vì này.

”Thừa tướng cứu lão phu chi nhi, lão phu chính là tri ân báo đáp người, tự nhiên sẽ báo đáp thừa tướng, lão phu không có hai lời, sau này lúc này lấy thừa tướng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, muôn lần chết không chối từ.”

Đào Thương vừa nghe lời này, tâm rốt cuộc là hạ xuống.

“Hoàng tướng quân có thể nói như thế, đào mỗ liền yên tâm, hoàng tự huynh đệ vừa mới trải qua đại nạn, lão tướng quân thả lưu tại nơi này, dốc lòng chiếu cố hài nhi, đãi hoàng tự huynh đệ khỏi hẳn sau, ta lại an bài người đem các ngươi một nhà tiếp hồi Kim Lăng thành.”

Hoàng phu nhân nghe mặt mày hớn hở.

Hoa Đà tiến lên đối Đào Thương nói: “Hoàng tự tuy rằng lấy xong rồi ổ bệnh, nhưng trước mắt thân thể suy yếu, lão phu còn phải lưu lại

nơi này, tùy thời quan sát hoàng tự tình huống, thẳng đến hắn khôi phục nguyên khí mới thôi.”

Đào Thương gật gật đầu: “Thương gân động cốt một trăm thiên, huống chi là hoàng tự huynh đệ vẫn là gặp lớn như vậy bệnh khó, một khi đã như vậy, đào mỗ ngày sau liền đi trước cáo từ một bước, đãi Giang Hạ chiến sự sau khi chấm dứt, chúng ta lại đến gặp gỡ đó là.”

Mọi người đều nói tốt, Hoàng Trung ngay sau đó mệnh hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn, chiêu đãi Đào Thương cùng Hoa Đà đám người.

Hoàng phu nhân đi đến Đào Thương bên người, nhìn thoáng qua đi theo hắn phía sau Lữ linh khỉ, nói: “Thừa tướng, vị này chính là ngài phu nhân?”

“Phu nhân hiểu lầm, nàng nhiều nhất chỉ có thể là…… Tính làm một cái sủng vật mà thôi, vẫn là người khác gởi nuôi tại đây.”

……

Đào Thương một mặt lệnh người viết thư từ cấp Lữ Bố, một mặt suất lĩnh bản bộ binh mã thẳng đến bên ta thuỷ quân chủ lực nơi địa phương mà đi.

Lữ Bố ở Thọ Xuân thu được Đào Thương tin tức, biết chính mình nữ nhi không có việc gì, này trong lòng đại thạch đầu mới vừa rồi buông.

Ít nhất nữ nhi rơi xuống là đã biết.

Hắn tìm thê tử nghiêm thị thương nghị, cân nhắc như thế nào hỏi Đào Thương muốn người, thê tử nghiêm thị lại là điểm ra Lữ Bố không có nhìn đến địa phương.

“Phu quân thả không nóng nảy hỏi Đào Thương muốn người, không bằng khiến cho linh khỉ ở Đào Thương kia đãi một trận đó là, phu

quân trước mắt xem như Đào Thương phụ thuộc, liền nói nghĩa cùng tình cảm đi lên giảng, lấy Đào Thương làm người chắc là sẽ không làm khó chúng ta khỉ nhi.”

Lữ Bố nghe vậy không khỏi ngạc nhiên nói: “Chúng ta nữ nhi, êm đẹp lưu tại hắn kia làm cái gì? Liền tính là minh hữu, khó bảo toàn nào một ngày sẽ không nháo phiên, đến lúc đó, bố chẳng lẽ không phải bị quản chế với bỉ cũng?”

Nghiêm thị thở dài nói: “Phu quân có tung hoành thiên hạ khả năng, lại không hiểu đến này nữ nhi gia tâm tư, ngươi không phải tưởng đem linh khỉ hứa cấp Đào Thương, thân càng thêm thân, dẫn này vì giúp đỡ sao?”

Lữ Bố nghe vậy lộ ra một bộ khổ tương: “Vi phu vốn là có ý tứ này, nhưng vấn đề là linh khỉ chính mình không muốn, còn nháo ra như vậy một kiện trộm đi sự, ai, vi phụ này trong lòng thực sự là lo lắng khẩn…… Đơn giản, liền không gả cho.”

Nghiêm thị lắc lắc đầu, nói: “Nữ hài tử da mặt mỏng, huống chi linh khỉ tính cách quật cường, phu quân nghĩ lại, nàng nếu là thật không muốn gả cho Đào Thương, này thiên hạ to lớn, hắn chạy đến địa phương nào đi không tốt, cố tình muốn chạy đến phương nam kia binh hoang mã loạn địa giới, vừa vặn còn dừng ở Đào Thương trong tay? Phu quân không cảm thấy, việc này không khỏi có chút xảo kỳ quặc sao?”

Lữ Bố hai tròng mắt tức khắc trừng viên, hắn tinh tế một cân nhắc, mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ nói: “Ý của ngươi là, linh khỉ vẫn là đối Đào Thương cố ý, kia nàng vì sao không đáp ứng?”

Nghiêm thị cười nói: “Tiểu nữ nhi gia tâm tư, nào dung đến chúng ta suy đoán như vậy nhiều? Không bằng thả làm nàng lưu tại Đào Thương bên người, chúng ta tĩnh xem này biến, nói không chừng còn sẽ đến xuất siêu chăng phu quân dự kiến kết quả đâu.”

“Hành, liền như vậy làm! Vẫn là phu nhân thông minh cơ trí, so vi phu hiếu thắng nhiều! Ha ha ha!”

“Phu quân, đừng cười, ngươi nên giảm béo, ngươi này cười đều cười ra song hạ xác.”

Lữ Bố: “……”

……

Đào Thương chạy tới Giang Hạ thuỷ quân chiến trường, Kim Lăng thuỷ quân chủ lực trên cơ bản tất cả đều tại đây.

Đào Thương lãnh chư tướng vào soái trướng, Lữ linh khỉ cũng theo sát đi vào.

Chúng tướng thấy thế tức khắc sửng sốt, này thừa tướng ở Xương Võ huyện một trận chiến, như thế nào còn lãnh trở về cái chân dài nữ tử?

Thật đừng nói, thừa tướng ánh mắt không tồi, này nữ tử thật sự diễm lệ.

Đào Thương vừa chuyển đầu, ngạc nhiên nói: “Ngươi theo vào tới làm gì?”

Lữ linh khỉ rất là tự nhiên nói: “Đương nhiên là trướng trước nghe tuyên!”

Đào Thương nhíu nhíu mày: “Trướng trước nghe tuyên? Ngươi chính là ta ở nửa đường nhặt được, lại không phải ta ngồi xuống tướng lãnh, nghe cái gì tuyên?”

Lữ linh khỉ ngày thường nhìn rất bổn, giờ phút này nhưng thật ra có điểm ngụy biện.

“Ta phụ Lữ Bố chính là thừa tướng minh hữu, ta đại biểu phụ thân tới thừa tướng trướng hạ nghe lệnh, giết địch kiến công, chẳng lẽ không phải thuộc bổn phận việc?”

Quách Gia nghe vậy nói: “Các hạ là Lữ Bố chi nữ?”

Lữ linh khỉ quay đầu nói: “Đúng là!”

Quách Gia tròng mắt vừa chuyển, nói: “Nếu là ôn hầu chi nữ, liền làm nàng bàng thính đi, cũng coi như là thừa tướng đối minh hữu tôn trọng.”

Dứt lời, còn hướng về phía Đào Thương sử cái ánh mắt.

Đào Thương cũng không phải bản nhân, cân não lập tức chuyển qua cong tới.

Tuy rằng là rời nhà trốn đi, nhưng nếu là Lữ Bố chi nữ, kia nếu là tưởng cùng Lữ Bố liên hệ, kia nhất định vẫn là có nàng biện pháp.

Đến lúc đó, nàng không nói được sẽ đem một ít nàng nhìn thấy nghe thấy truyền lại cấp Lữ Bố, mà Lữ Bố đối nữ nhi nói, tự nhiên cũng sẽ không ôm có cái gì hoài nghi thái độ.

Nói cách khác, nếu là Đào Thương tưởng truyền lại cấp Lữ Bố một ít cái gì Đào Thương muốn cho Lữ Bố biết đến tin tức, vị này đại tiểu thư hoặc là chính là tốt nhất môi giới.

“Cấp quân đội bạn Lữ tiểu thư dọn chỗ.” Đào Thương phân phó Bùi Tiền nói.

Đãi liền ngồi lúc sau, Đào Thương ngay sau đó dò hỏi trước mắt tình huống.

Giải thích tình huống sự, tự nhiên là từ Trần Đăng phụ trách.

“Trước mắt quân địch thủy trại, tam bộ, một bộ là Kinh Châu quân thủy trại, một bộ là Kinh Châu quân hạn trại, một khác bộ còn lại là Ích Châu quân hạn trại, tam sở đại trại y thủy mà đứng, lẫn nhau vì sừng chi thế.”

Đào Thương nghe vậy nhíu mày.

”Ích Châu quân cư nhiên cũng tới xem náo nhiệt? Cầm đầu tướng lãnh là ai?”

”Nghe nói là cái kêu Trương Nhậm.”

------oOo------

Chương 637: cướp trại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Trần Đăng đối hiện tại tình thế giới thiệu, Đào Thương tuy rằng không có cảm thấy quá lớn áp lực, nhưng cũng thực sự là không có cảm thấy có bao nhiêu nhẹ nhàng.

Kinh Châu quân một quân thực lực tuy rằng cường đại, nhưng nếu là thật muốn đánh bừa, Đào Thương cho rằng Kinh Châu quân không phải bên ta đối thủ, liền tính là Lưu biểu thu nạp Lưu Quan Trương chờ bối, Đào Thương cũng không sợ hắn.

Nhưng y theo trước mắt tình huống tới xem, Ích Châu quân cũng quyết tâm cùng Kinh Châu tập đoàn mặc chung một cái quần, việc này liền tương đối khó giải quyết.

Ích Châu hiện giờ vừa mới rơi xuống Lưu Chương trong tay không bao lâu, chi này phía trước, Ích Châu từng ở phụ thân hắn Lưu nào thống trị hạ, cơ hồ là ở vào nửa độc lập trạng thái.

Lưu nào là cái người tài ba, nhưng ở nhất định góc độ đi lên giảng, hắn cũng là cái vương bát đản.

Khởi nghĩa Khăn Vàng không tiêu diệt Đông Hán chính phủ, nhưng Lưu nào làm được.

Này hỗn trướng đồ vật hướng Hán Linh Đế đưa ra “Phế sử lập mục” chính sách, dùng để hạn chế thứ sử cùng thái thú quyền lợi, nhưng ở hạn chế thứ sử cùng quận thủ quyền lợi đồng thời, lại gián tiếp vì Đông Hán chính phủ chế tạo ra một cái lớn hơn nữa mối họa —— châu mục!

Viên Thiệu, Tào Tháo, Viên Thuật, Lưu biểu, Lữ Bố đám người, đại gia ở chính trị ý nghĩa thượng, đều là dựa vào châu mục danh chính ngôn thuận lập nghiệp.

Mà Lưu nào bản nhân cũng là trở thành Ích Châu châu mục, hắn đến nhận chức sau vẫn luôn cùng Hán triều chính phủ không có gì liên hệ, Ích Châu bởi vì một ít khách quan cũng hoặc là phi khách quan nguyên nhân, cùng trung ương con đường không thông.

Mấy năm nay Lưu nào không có tham gia thiên hạ phân tranh, chỉ là vẫn luôn chèn ép địa phương cường hào, củng cố tự thân thế lực, mà mặt bắc Quan Trung nhiều lần kinh rung chuyển, dân cư đại lượng nam hướng Ích Châu di chuyển, cũng khiến cho Ích Châu dân cư ở trình lên thăng xu thế.

Ích Châu mấy năm nay không có trải qua chiến loạn, thành chốn đào nguyên, hơn nữa thế lực không yếu, hơn nữa Ích Châu cảnh nội phi người Hán tộc nhân khẩu so nhiều, nhưng lại không giống dân tộc Khương như vậy khó có thể khống chế, hơn nữa rất nhiều có thể bị mượn vì nguồn mộ lính.

Đặc biệt là xuyên trung càng tây quận người, dân tộc Di nhân thể cách cao lớn, mũi cao mắt thâm, cổ đồng màu da, có người phương Tây cường hãn đặc thù.

Có như vậy một chi rất có thực lực quân dự bị tương trợ, muốn hoàn toàn áp suy sụp đối thủ xem ra cũng không dễ dàng.

Vừa mới kế thừa một châu chi chủ vị trí Lưu Chương tới nói, có thể hạ định như vậy quyết tâm, cũng là rất không dễ dàng.

“Kinh Châu quân tuy thiện thuỷ chiến, nhưng là luận cập thuỷ chiến, đào mỗ tự nhận là những năm gần đây, không người có thể ra ta Giang Đông quân chi hữu, bất quá bọn họ ở thượng du, lại cẩn thận cố thủ, muốn dụ dỗ đối thủ thuỷ quân ra trại, còn phải là trước phá hắn lục trại…… Ta ý là phái người tập kích doanh trại địch, các ngươi ai dám?” Đào Thương quay đầu qua lại đánh giá chư vị các tướng lĩnh nói.

Một cái cường tráng đại hán, ngửa đầu, giống như người bên cạnh đều là hắn tôn tử dường như.

”Mạt tướng nguyện ý đi trước.”

Đào Thương cẩn thận nhìn nhìn chủ động xin ra trận Cam Ninh, nói: “Hưng Bá…… Ân, cũng hảo, một khi đã như vậy, ta liền cho ngươi một trăm người đi kiếp Ích Châu quân quân doanh, dùng để thành tựu ngươi thanh danh, như thế nào?”

Cam Ninh đôi mắt tức khắc trợn tròn.

”Nhiều? Bao nhiêu người?”

Đào Thương vừa thấy Cam Ninh biểu tình, không khỏi vui vẻ: “Một trăm người a, này không phải ngươi tiêu xứng sao?”

Cam Ninh mặt đỏ lên, sau một lúc lâu không âm, qua một hồi lâu, mới vừa nghe hắn nói: “Thừa tướng, mạt tướng gần nhất có chỗ nào đắc tội ngươi sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu: “Hẳn là không có, làm sao vậy?”

“Kia ngài vì sao phải dùng như vậy vụng về phương pháp lấy tánh mạng của ta?”

Đào Thương: “……”

Hảo đi, làm thuộc hạ hiểu lầm, kỳ thật chính mình vẫn là một mảnh hảo tâm tưởng trợ hắn thành tựu giai thoại đâu, xem việc này nháo.

Quách Gia đứng ra, nói: “Quách mỗ chi ý, kiếp bỉ phương chi hạn trại, cần làm tốt chu tường chuẩn bị, thả bỉ phương cũng là tinh binh mãnh tướng so nhiều, chỉ phái cam tướng quân một người tiến đến, liền tính là nhất thời đắc thủ, nhưng sợ cũng chưa thế nhưng toàn công, còn phải là chúng ta toàn quân trên dưới một lòng mới có thể, ta xem lần này từ thừa tướng tự thân xuất mã, nãi vì thượng sách.”

Đào Thương cũng minh bạch Quách Gia ý tứ.

Quách Gia sở dĩ làm Đào Thương tự thân xuất mã, là bởi vì lần này tấn công địch quân hạn trại không quá dễ dàng.

Hai quân cách xa nhau với thủy ngạn chi, trừ bỏ thủy lộ ở ngoài, còn có tả hữu hai điều vũng nước đường bộ có thể vòng xa phân biệt đi tiến công hai tòa hạn trại, nhưng lộ trình đều khá xa, nếu là cường công, nếu là thủy trại có việc, chỉ sợ sẽ hồi viện không kịp.

Thế nào cũng phải là thông minh tháo vát, có thể tùy cơ ứng biến, có có nhất ngôn cửu đỉnh chi lực người mới có thể.

“Quách vệ úy ý tứ, đào mỗ minh bạch, nếu là từ ta tự mình lãnh binh, kia liền có thể thiếu quân nhiều đem, ở bắt cóc bỉ quân hạn trại đồng thời, đồng thời cũng có thể bảo đảm thủy trại bảo hộ binh lực cũng đủ.”

Quách Gia cười nói: “Quách mỗ đúng là này lý, chỉ là đi trước bờ đối diện địch quân hạn trại có hai tòa, một là Ích Châu quân hạn trại, nhị là Kinh Châu quân hạn trại, không biết thừa tướng muốn tấn công nào tòa?”

“Tự nhiên là Ích Châu quân.” Đào Thương cười ha hả nói: “Ta không chạm vào Kinh Châu quân doanh trại, chuyên đánh này đó từ xuyên trung thượng du ở xa tới ngoại lai binh, quay đầu lại nhìn xem Kinh Châu quân đối Ích Châu quân, đương như thế nào để báo?”

Cùng ngày ban đêm, Đào Thương liền tự mình điểm tề một các tướng lĩnh cùng thiếu bộ phận tinh binh, vòng đường xa thẳng đến Ích Châu quân đại trại mà đi.

Lữ linh khỉ thổi phồng chính mình chính là dũng tướng, cũng muốn đi theo, Đào Thương cũng coi như là kiến thức quá Lữ linh khỉ bản lĩnh, nhiều ít có chút cân lượng, lại nói không mang theo tại bên người, sợ hãi dễ dàng sinh sự, vì thế liền đáp ứng rồi.

……

Ích Châu quân đại trại nội.

Ích Châu quân soái trướng nội, chủ tướng Trương Nhậm cùng xuyên trung tướng già nghiêm nhan giờ phút này đều không có ngủ,

bọn họ suốt đêm ở tham thảo lần này xuất chinh tiến đến cùng Đào Thương đánh với sự.

Nói thật, Trương Nhậm cùng nghiêm nhan đều không phải thực đồng ý cùng Kinh Châu Lưu biểu, Phục Hoàn, Lưu Bị đám người hợp tác.

Nhưng thứ nhất Lưu Chương vừa mới kế thừa Ích Châu mục vị trí, lại chính phùng bực này đại biến, trong lòng tính thượng nhiều ít có điểm cấp tiến, mà hắn lại sợ xuyên trung sĩ tộc không phục, bởi vậy cho tới nay tương đối thấp thỏm. Nhưng thuận theo tân đế, bị sắc phong vì Xa Kỵ tướng quân, lãnh Ích Châu mục, vừa lúc cho Lưu Chương một cái ở Ích Châu thẳng thắn sống lưng lấy cớ.

Mà nâng đỡ tân đế, thành lập công lao cái thế, ở Lưu Chương trong lòng cũng bắt đầu nảy mầm mầm, Lưu Chương giờ phút này nhiệt tình tràn đầy, đúng là loại tâm tính này, dẫn tới hắn dứt khoát kiên quyết quyết định gia nhập tam Lưu tập đoàn, cùng Lưu biểu Lưu Bị hai người đánh lửa nóng.

“Nghiêm tướng quân, y ngài chi thấy, chúng ta Ích Châu quân cùng Kinh Châu quân liên hợp, cùng Kim Lăng Đào Thương là địch, cuối cùng phần thắng có thể có bao nhiêu đại?”

Nghiêm nhan năm gần năm mươi tuổi, kinh nghiệm pha phong phú: “Y theo các phương diện tình huống tới xem, Đào Thương thế lực cùng dân cư vật lực, đặc biệt là tài lực, phóng nhãn thiên hạ, có thể nói là không người có thể cập, nhưng ta Ích Châu cùng Kinh Châu cũng là giống nhau, là phong nhạc chi thổ, dân ân quốc phú, so đấu Đào Thương, thật cũng không phải không có một bác chi lực, lão phu hiện giờ lo lắng chính là, chúng ta Ích Châu nhiều năm không cùng ngoại giới câu thông, binh mã lâu sơ chiến trận, mà Kim Lăng quân chính là thiên hạ cường quân, nhiều năm qua vẫn luôn nam chinh bắc chiến, này chiến lực kinh nghiệm chênh lệch, chỉ sợ không phải nhất thời có thể điền bình.”

Trương Nhậm gật gật đầu, nói: “Ta cũng là như thế làm tưởng, cho nên từ khi tiếp nhận xuất chinh đại nhậm tới nay, vẫn luôn chưa

từng lơi lỏng, ngày ngày khổ luyện binh tướng, nhưng lâm trận mới mài gươm, chung quy vẫn là vô dụng đại sự, cũng không biết cùng Kim Lăng quân so sánh với, này chiến lực đến tột cùng có thể kém ra bao nhiêu……”

Hai người chính nghị luận gian, thình lình nghe trướng ngoại một trận tiếng kêu vang lên, tiếp theo liền thấy một người thị vệ vội vàng đi vào trong trướng, đối hai người chắp tay nói: “Nhị vị tướng quân, đại sự không ổn! Địch quân có người tập kích doanh trại địch.”

------oOo------

Chương 638: Tây Xuyên Trương Nhậm

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tới thật nhanh.”

Nghe xong thị vệ đáp lời, nghiêm nhan ngay sau đó đứng dậy, loát râu dài nói: “Này Đào Thương phương vừa đến này, liền không chút nào chậm trễ, lập tức làm ra lớn như vậy động tĩnh, thái bình công tử quả nhiên là danh bất hư truyền, lão phu nhất định phải sẽ hắn một hồi.”

Trương Nhậm chưa từng ngủ, cho nên còn không có tá giáp, hắn xoay người trực tiếp liền lấy quá binh khí, phân phó hắn kia thị vệ nói: “Tập hợp mọi người, dẫn ta đi xem!”

Trương Nhậm cùng nghiêm nhan đi vào trướng ngoại, nhưng thấy trước trại nơi ánh lửa tận trời, tiếng người đại chấn, còn có người ở bên ngoài không ngừng cao giọng chửi bậy.

“Hướng a! Hướng a! Thừa tướng có lệnh, lấy được Trương Nhậm thủ cấp giả, bất luận kiểu gì thân phận, toàn phong liệt hầu!”

“Giết Trương Nhậm, giết Trương Nhậm, giết Trương Nhậm!”

Nghiêm nhan cười ha hả nhìn về phía Trương Nhậm, nói: “Không thể tưởng được Trương tướng quân ngươi sơ tới Kinh Châu, còn chưa từng cùng Kim Lăng quân chính diện giao thủ, bọn họ liền đã như vậy để mắt ngươi, lão phu không biết là đương nên chúc mừng ngươi, vẫn là……”

Trương Nhậm hừ lạnh một tiếng, nói: “Bọn họ thật đúng là dám đến tập kích doanh trại địch? Thật là không biết sống chết, mọi người

nghe lệnh, tùy bản tướng quân cùng lao ra đi, làm Kim Lăng cẩu nhìn xem ta Ích Châu quân lợi hại.”

Ích Châu quân tối nay đột nhiên không kịp dự phòng, rất nhiều binh lính đều là ngủ đến hôn hôn trầm trầm, nghe được bên ngoài một trận giết chóc tiếng động lúc này mới bừng tỉnh, các đều là tinh thần mỏi mệt, không hề ý chí chiến đấu. Chính là Trương Nhậm mệnh lệnh xuất kích, bọn họ cũng chỉ có thể sải bước lên lưng ngựa theo đi lên, bộ binh cũng chỉ có thể chạy bộ đi theo.

Đi tới trước trại, chính phùng trước trại Ích Châu hộ quân Ngô ý hoảng sợ bôn đi trở về, thấy Trương Nhậm, vội vàng nói: “Trương tướng quân, Kim Lăng quân nhân không nhiều, nhưng là tác chiến lại cực kỳ dũng mãnh, mạt tướng đấu bọn họ bất quá.”

Trương Nhậm hừ lạnh một tiếng, không có đáp lời, tự mình suất binh phóng ngựa về phía trước, không bao lâu, chính phùng một tướng suất binh khắp nơi công sát, thấy Trương Nhậm, lại xem xét đi cùng hắn mà đến đạo kỳ, ha ha cười nói: “Nên ta lập này công lao, Trương Nhậm tiểu tặc, nhưng nhận ngươi Nghiêm Dữ gia gia sao?”

Trương Nhậm chưa từng nghe qua Nghiêm Dữ tên, chính là hắn ca Nghiêm Bạch Hổ tới, báo thượng ngày xưa Đông Ngô đức vương cái thế danh hào, đối Trương Nhậm tới nói cũng là vịt nghe lôi giống nhau.

Trương tướng quân phương diện này văn hóa trình độ trình độ, thực sự thấp đáng thương, trừ bỏ danh tướng, còn lại một mực không quen biết.

Này cùng hắn nhiều năm mà chỗ Tây Xuyên nơi có quan hệ, cũng cùng hắn cao ngạo tính cách có quan hệ.

Trương Nhậm hừ lạnh nói: “Vô tri tiểu nhi cũng dám tới nơi này giương oai, Kim Lăng quân Hứa Chử, Từ Vinh chờ bối ta còn không sợ, chẳng lẽ còn sợ ngươi gia? Như thế nào, ngươi Kim Lăng quân những cái đó danh tướng chẳng lẽ là bị dọa phá gan, tối nay cũng

không dám tới, chỉ là phái ngươi cái này vô danh bọn chuột nhắt tiến đến chịu chết sao?”

Nghiêm Dữ nói: “Thừa tướng nói, ngươi nãi vô danh hạ đem, không xứng cùng ta Kim Lăng quân thượng tướng nhóm giao thủ, chỉ cần ta tới giết ngươi đó là cũng đủ.”

Trương Nhậm nghe xong, tất nhiên là giận dữ, nói: “Vô tri bọn chuột nhắt, ta trước giết ngươi, lại đi gỡ xuống nhà ngươi thừa tướng đầu chó.”

Nghiêm Dữ đem đại đao một đĩnh, nói: “Liền sợ ngươi không bổn sự này.”

“Nhận lấy cái chết!” Trương Nhậm suất lĩnh một chúng thân vệ binh mã, nhất kỵ đương tiên giết đi lên.

Nghiêm Dữ cầm đao tới chiến, liền đánh không đến năm sáu cái hiệp, liền đã cả người là hãn, bị Trương Nhậm tinh vi thương chiêu sở kinh sợ.

Hắn không dám lâu cầm, vội vàng hoảng sợ bỏ chạy, Trương Nhậm dẫn quân đuổi giết, Nghiêm Dữ chút nào không nhìn, chính là hoảng sợ lui lại không tha.

Trương Nhậm đuổi theo ra không bao xa, liền thấy lại một người chiến tướng cầm trong tay trường thương, vượt qua Nghiêm Dữ, nằm ngang chắn chính mình trước mặt.

Trương Nhậm thấy thế sửng sốt, nói: “Ngươi lại là người nào?”

Tới đem cao giọng nói: “Ta chính là Kim Lăng thuỷ quân thiên tướng Đổng Tập, Trương Nhậm tiểu nhi, không thành thật ở Tây Xuyên đợi, phản tới tương trợ Ngụy Đế, tự chịu diệt vong, hôm nay nên ngươi chết vào nơi đây!”

Trương Nhậm hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó lại cầm súng đi lên cùng Đổng Tập giao thủ, này phía sau tướng sĩ cũng là sôi nổi nảy

lên, hai người giao thủ không đủ hơn hai mươi hiệp, Đổng Tập ngay sau đó bại tẩu.

Đổng Tập thất bại, Trương Nhậm một phương sĩ khí đại chấn, mà cùng lúc đó, Ích Châu quân Lưu khôi, Ngô lan, lôi đồng chờ đem còn lại là ở nghiêm nhan tiếp đón hạ tới rồi, cùng tham dự đến chống đỡ tập kích doanh trại địch Kim Lăng quân chiến trận bên trong.

Trương Nhậm chiến bại Đổng Tập, khí thế chính thịnh, thình lình nghe phía trước một trận hỗn loạn, lại là Ích Châu quân một khúc binh lính bị một tướng suất lĩnh sĩ tốt nhóm đánh bại, hắn giết khai thông lộ, hướng về phía Trương Nhậm nơi mà đến.

Trương Nhậm híp mắt nhìn lại, lại là một người cầm trong tay đại rìu, khí thế như hồng trường râu võ tướng.

Tên này tướng lãnh vừa thấy đó là cùng vừa mới Nghiêm Dữ, Đổng Tập hạng người hoàn toàn bất đồng, Trương Nhậm không dám chậm trễ, cẩn thận nói: “Nhữ nãi người nào cũng?”

“Hà Đông Từ Hoảng! Trương tướng quân, mỗ gia bồi ngươi đi lên hai chiêu như thế nào?”

Kim Lăng trong quân chiến tướng như mây, có thể nói là chúng tinh vân tập, nhưng ngay cả như vậy, Từ Hoảng ở trong đó đã là xuất sắc, tên tuổi vang vọng tứ hải.

Đặc biệt là hắn hiện giờ đã thụ phong vi hậu tướng quân, tại chức trách thượng có thể nói là cảnh vệ kinh sư, tuyệt phi người thường có thể đợi đến, danh vọng càng là vang vọng thiên hạ.

Trương Nhậm đã sớm nghe nói qua Từ Hoảng đại danh, cũng biết hắn thuộc về Kim Lăng trong quân trọng trấn, lần này thấy, trong lòng thực sự là có chút kích động.

Ở Trương Nhậm xem ra, chính mình tuy rằng tuổi trẻ, nhưng năng lực ở thiên hạ chư tướng trung có thể nói là xuất sắc, chỉ tiếc Tây

Xuyên vẫn luôn thanh bình, đối ngoại ít có chiến sự, đáng tiếc hắn Trương Nhậm này một thân bản lĩnh vô dụng võ nơi.

Lúc này đây, Trương Nhậm tuy rằng không lắm tán đồng cùng Lưu biểu cẩu xả liên hoàn, nhưng ở này sâu trong nội tâm, loáng thoáng vẫn là hy vọng có thể cùng Kim Lăng quân danh tướng nhóm ganh đua cao thấp, nhìn xem chính mình tại đây đại hán triều thiên hạ, rốt cuộc xem như một cái cái gì trình độ.

Mà Từ Hoảng không hề nghi ngờ, là một cái chân chính đối thủ tốt.

Trương Nhậm chấn hưng tinh thần, tùy cùng Từ Hoảng ác chiến, thương rìu đan xen, hai người đại chiến 50 nhiều hiệp, cư nhiên chẳng phân biệt thắng bại.

Trương Nhậm giết hứng khởi, đột nhiên lại thấy Từ Hoảng đột nhiên hư hoảng một rìu, hai chân một kẹp, phi túng ngồi xuống chiến mã, thẳng đến phía sau vội vàng mà đi.

Trương Nhậm cùng Từ Hoảng đánh giá ở cao hứng, vừa thấy Từ Hoảng cùng chính mình chưa phân cao thấp liền chạy, mày nhăn lại, cao giọng quát: “Từ Hoảng hưu đi! Chẳng phân biệt thắng bại, như thế nào liền dễ dàng đào tẩu!”

Dứt lời, liền phóng ngựa ở trong loạn quân thẳng truy Từ Hoảng mà đi.

Nghiêm nhan giờ phút này đang ở cùng Kim Lăng quân Chu Thái đại chiến, khó có thể phân thân viện trợ Trương Nhậm, nhưng hắn bên kia tình hình, hắn nhiều ít vẫn là có thể thấy.

Vừa thấy Trương Nhậm đuổi theo Từ Hoảng, nghiêm nhan lão luyện thành thục, trong lòng một suy nghĩ có chút không ổn, ngay sau đó vừa chuyển mã, liền phải đi viện trợ hắn.

Nhưng vấn đề là Chu Thái kiểu gì người? Làm sao có thể làm hắn dễ dàng chạy mất!

“Hảo gia hỏa, thắng bại chưa phân, lại là muốn đi đâu!” Chu Thái dùng ra cả người thủ đoạn, một cái kính cuốn lấy nghiêm nhan, không cho hắn dễ dàng bỏ chạy, chỉ đem nghiêm nhan cấp không được, trong lòng nhớ Trương Nhậm an nguy, chính mình cố tình lại không có gì biện pháp.

Trương Nhậm đuổi theo Từ Hoảng, chạy ra khỏi đại trại, vừa mới dừng ngựa, lại thấy một người tuổi trẻ tiểu tướng lướt qua Từ Hoảng, thẳng đến Trương Nhậm mà đến.

“Trương Nhậm thất phu, đừng vội hung hăng ngang ngược, nhưng nhận được ta A Phi không?”

Trương Nhậm thấy thế không khỏi mày nhăn lại, trong lòng lão đại khó chịu.

Tìm tiểu tử vừa thấy còn tưởng còn không đủ hai mươi tuổi tác, thả tướng mạo không lắm thô cuồng, dáng người không lắm cao lớn, một cổ tử tính trẻ con chưa đi, cư nhiên cũng tới đấu đem?

Đầu năm nay, a miêu a cẩu A Phi gì đó, đều dám đến hướng hắn khiêu chiến?

Trương Nhậm vừa mới liền bại Nghiêm Dữ, Đổng Tập, Từ Hoảng ba người, sĩ khí đang đứng ở đỉnh, nhưng đồng thời lòng dạ cũng là ở vào đỉnh trạng thái.

Ở trong mắt hắn, sát A Phi như vậy thiếu niên lang, liền cùng sát thổ cẩu giống nhau dễ dàng?

“Nơi nào tới tiểu quỷ, an dám như thế vô lễ? Còn A Phi…… Ta làm ngươi phi……”

Trương Nhậm một bên nói, một bên dùng trường thương ngay sau đó đi chắn A Phi thương.

Lại thấy A Phi thương đột nhiên thay đổi một cái góc độ, từ mặt bên xảo quyệt thẳng đến Trương Nhậm mặt mà đến, trong nháy mắt còn

vũ ra tam đóa thương hoa.

Trương Nhậm đột nhiên không kịp dự phòng, kêu sợ hãi một tiếng, thân thể về phía sau ngưỡng, suýt nữa liền phải ngã xuống mã đi.

A Phi khóe miệng lộ ra một tia cười dữ tợn: “Trương Nhậm, thừa tướng thiết hạ này chậm địch chi kế, chính là muốn cho ta giết ngươi, ngươi hôm nay là chết chắc rồi!”

------oOo------

Chương 639: cùng ra 1 mạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

A Phi thương pháp chi cao, thực sự là vượt quá Trương Nhậm tưởng tượng, hắn vạn lần không ngờ, Đào Thương cư nhiên sẽ lấy như vậy kế sách tới mưu tính chính mình, hơn nữa mưu hoa cư nhiên như thế xuôi gió xuôi nước.

Một cái tiếp theo một cái tướng lãnh tới cùng chính mình đấu đem, đây là trải qua thiết kế.

Từ lúc bắt đầu yếu nhất nghiêm, dần dần đến cường đem Đổng Tập, cuối cùng đến danh chấn Đông Nam Từ Hoảng, này đó tướng lãnh võ nghệ tuy rằng là cao thấp không đồng đều, nhưng cuối cùng có một chút lại là tương đồng, đó chính là bọn họ đều thua ở Trương Nhậm thủ hạ.

Kể từ đó, Trương Nhậm ở trong bất tri bất giác tin tưởng chợt bạo trướng, đặc biệt là liền Từ Hoảng ở cùng hắn tiến hành rồi một hồi đại chiến lúc sau đều thoát đi chiến trường, này ở Trương Nhậm xem ra là một loại vô hạn quang vinh sự tình, hơn nữa hắn trong lòng có một loại ảo giác.

Ta rất vô địch nha!

Hắn ở xuyên trung làm tướng, tuy rằng mỗi ngày chưa từng chậm trễ tự thân mài giũa, nhưng có thể cùng hắn giao thủ so đấu cũng chính là xuyên trung mọi người, xuyên trung tướng lãnh luận cập binh pháp, có thể cùng với sánh vai giả chỉ có hoàng quyền; luận cập mưu trí, có thể cùng với tương địch giả chỉ có pháp chính; luận cập võ nghệ, có thể cùng chi chống lại giả chỉ có nghiêm nhan.

Nhưng tổng hợp lên, Trương Nhậm tự nhận là chính mình lại là so này ba người đều phải cường.

Cho nên tuổi trẻ Trương Nhậm đã sớm đang âm thầm sắc phong chính mình vì Tây Xuyên đệ nhất thần tướng.

Hiện giờ ra Tây Xuyên, Trương Nhậm cũng muốn mượn cơ thí nghiệm một chút, chính mình ở thiên hạ chư tướng vòng chuỗi đồ ăn trung, rốt cuộc ở vào một cái cái gì vị trí.

Nhìn xem chính mình rốt cuộc là thực thảo vẫn là ăn thịt.

Kết quả này không thử còn hảo, thử một lần dưới, tình huống chi diệu đại đại vượt quá hắn tưởng tượng.

Ta nima thế nhưng là cái ăn thịt động vật!

Trương Nhậm phi thường đắc ý, đứng ở chuỗi đồ ăn đỉnh hắn, tự nhiên xem thường tướng mạo non nớt, tuổi còn trẻ A Phi, cho nên ở ra tay chi gian rất là tùy ý, cực kỳ thác đại.

Hắn như vậy một thác đại, A Phi cơ hội đã có thể tới.

A Phi thương pháp cùng võ nghệ bản thân liền ở Trương Nhậm phía trên, hiện giờ một sớm nắm lấy cơ hội, lại như thế nào sẽ dễ dàng buông tha hắn, chỉ là liều mạng đối này triển khai thế cùng long hổ giống nhau tiến công, làm Trương Nhậm không rảnh triển khai phản kích.

Trương Nhậm đối mặt mưa rền gió dữ công kích, trong lòng khổ không nói nổi, theo đạo lý hắn tuy rằng không bằng A Phi, khá vậy quả quyết không bị thua thảm như vậy, chỉ là trước đó quá mức đắc ý, không nghĩ tới A Phi cư nhiên lợi hại như vậy.

Hiện giờ A Phi chiêu chiêu đoạt công, chính mình đáp ứng không xuể, nếu là lại không chạy nhanh nghĩ cách thoát thân, chỉ sợ là sẽ chết không có chỗ chôn.

Hoảng sợ chi gian, chỉ nghe Trương Nhậm hô lên một câu làm A Phi không tưởng được từ.

“Này, đây là bách điểu triều phượng thương?”

A Phi nghe vậy trong lòng đốn khởi gợn sóng, nhưng trong tay chiêu số lại một chút chưa từng yếu bớt.

“Ngươi là như thế nào nhận biết ngô chi thương pháp?”

Trương Nhậm một bên cắn răng ngạnh căng, một bên gào rống nói: “Vô nghĩa! Sư phụ ta thương chiêu, ta lại như thế nào có thể nhận sai?”

“Đang lang!” A Phi dùng chính mình thiết thương thật mạnh ngăn chặn Trương Nhậm báng súng, hắn hai tay dần dần dùng sức, đem kia báng súng gắt gao đè ở Trương Nhậm ngực, lệnh này không thể động đậy.

“Ngươi vừa rồi nói cái gì, ngươi nói ai là sư phụ ngươi?” A Phi nhíu mày hỏi.

Trương Nhậm gắt gao chống, cả người giống như tan giá giống nhau, hắn một bên dùng sức hướng về phía trước chống lại, một bên quát: “Vô nghĩa! Trừ bỏ đồng thương thần, đương thời lại có ai có thể chơi ra bách điểu triều phượng thủ đoạn?”

A Phi nhíu nhíu mày nói: “Ngươi tuy rằng có thể nói ra bách điểu triều phượng tên, lại cũng chưa chắc thấy được ngươi thật là đồng thương thần đồ đệ.”

Trương Nhậm vội vàng nói: “Ngươi vừa rồi theo thứ tự dùng ra thương chiêu phân biệt là hữu phượng lai nghi, loan minh phượng tấu, gan rồng tủy phượng, long mi mắt phượng……”

A Phi vừa nghe Trương Nhậm giống như báo đồ ăn danh giống nhau, nói ra chính mình thương chiêu, tức khắc sợ ngây người.

“Ngươi, ngươi thật là đồng thương thần đồ đệ?”

Trương Nhậm thở hổn hển như ngưu, giọt mồ hôi theo cái gáy đi xuống chảy, nói: “Đương nhiên, sư phó sinh nhật ngày chính là tháng 5 sơ tám, hắn thích nhất rượu là thường sơn thanh lư cống!”

A Phi nghe thế không còn nghi ngờ, xác nhận Trương Nhậm chính là đồng thương thần đồ đệ.

A Phi đem thiết thương vừa kéo, không hề đoạt công Trương Nhậm.

Hắn đối với Trương Nhậm nói: “Ngươi đi đi.”

Trương Nhậm trên tay áp lực chợt giảm bớt, đầu tiên là ngẩng đầu nghi hoặc nhìn nhìn A Phi, sau đó lại không tự chủ được duỗi tay sờ sờ chính mình cổ, xác nhận một chút chính mình đầu đích xác còn ở.

Hắn thật sâu hít một hơi, nói: “Vì sao phải thả ta đi?”

A Phi trầm mặc một chút, nói: “Đồng thương thần cả đời cổ quái, mỗi cái thời tiết thu đồ đệ, chỉ thu một người, không ở cùng thời kỳ giáo hai cái đồ đệ, cho nên hắn tuy rằng từng có mấy cái truyền nhân, nhưng lẫn nhau chi gian lại đều không quen biết…… Nhưng đã có duyên gặp nhau, kia đại gia chính là cùng ra một mạch, lẫn nhau tàn sát, cùng sát thủ đủ có gì khác nhau đâu?”

Trương Nhậm nghe vậy tức khắc mở to hai mắt, cả kinh nói: “Chẳng lẽ nói, ngươi cũng là đồng thương thần đồ đệ? Vậy ngươi chính là ta sư đệ?”

“Ít nói nhảm! Ngươi lăn không lăn, không lăn ta tể ngươi!”

Trương Nhậm kinh co rụt lại cổ, không dám ở lâu, vội vàng trì mã hướng nội trại mà đi.

……

Một đêm như đậu.

Kim Lăng quân đánh lén Trương Nhậm quân trại, tuy rằng nhất thời đắc thủ, nhưng chung quy là bởi vì đánh lén nhân số không nhiều lắm, không thể đến thế nhưng toàn công, Ích Châu quân ở dần dần phản ứng lại đây lúc sau, cũng là áp dụng hữu hiệu phản kích.

Kim Lăng quân kinh nghiệm sa trường, ở kinh nghiệm thượng hơn xa Ích Châu quân, bọn họ thấy tiện nghi đã chiếm hết, liền ngay sau đó lui lại, chút nào không ướt át bẩn thỉu, làm nghẹn một bụng khí dục muốn phản kích Ích Châu quân phác cái không.

Đào Thương trở lại quân trại lúc sau, bắt đầu kiểm kê chư quân chư bộ cùng với các đem công lao.

Đương nhiên, hắn nhất quan tâm, vẫn là chính mình mưu hoa Trương Nhậm lúc này đây chịu tru không có.

Trương Nhậm năng lực Đào Thương vẫn là thực tán thành, tòng quân trại thiết lập, cùng với tổ chức binh mã phản kích tốc độ tới xem, Đào Thương cho rằng hắn là một cái kình địch, huống chi gia hỏa này vẫn là trong truyền thuyết lộng chết Phượng Sồ ngưu nhân, Đào Thương cảm thấy nếu là có thể thừa này chưa chuẩn bị, một trận chiến giải quyết hắn, kia về sau sự tình liền dễ làm rất nhiều.

Đương hắn hỏi Trương Nhậm tình huống thời điểm, ở đây chư tướng đều là cúi đầu, không có người không biết xấu hổ mở miệng trả lời.

Đào Thương chính nghi hoặc chi gian, lại thấy doanh trướng mành một lược, A Phi vai trần, cõng bụi gai, đôi tay bị dây thừng đảo cột vào sau lưng, vẻ mặt sám hối đi đến.

Đào Thương thấy thế sửng sốt.

“A Phi, ngươi đây là xướng nào vừa ra a?”

Lại thấy A Phi ‘ thình thịch ’ một tiếng cấp Đào Thương quỳ xuống.

“Mạt tướng cô phụ thừa tướng tín nhiệm, phóng chạy Trương Nhậm, sử Công Minh tướng quân, nghiêm tướng quân, đổng tướng quân nỗ lực chảy về hướng đông, A Phi tội lớn lao nào, trăm chết mạc chúc, đặc phương hướng thừa tướng thỉnh tội! Thừa tướng, thỉnh ngài giết ta đi!”

Dứt lời, liền thấy A Phi sau eo mềm nhũn, đem đầu thình thịch một tiếng khái trên mặt cát, phát ra thật mạnh tiếng vang, ngữ khí cũng là khụt khịt.

Đào Thương bị A Phi hành động chỉnh lăng, trợn mắt há hốc mồm sau một lúc lâu không phản ứng lại đây. u u k an s hu

Không bao lâu, Đào Thương phục hồi tinh thần lại, một lóng tay A Phi, hỏi tả hữu nói: “Này hay là chính là trong truyền thuyết chịu đòn nhận tội sao?”

Từ Hoảng cười khổ nói: “Hồi thừa tướng, nghĩ đến là được.”

Đào Thương lộ ra thoải mái biểu tình, hỏi Từ Hoảng: “Thời cổ Liêm Pha cùng Lận Tương Như chơi chính là này một bộ?”

Từ Hoảng không biết nên như thế nào trả lời.

Cái gì kêu chơi?

Hắn chỉ có thể là gật gật đầu.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Bùi Tiền, nói: “Truyền lệnh tả hữu, đem A Phi kéo đi ra ngoài chém.”

A Phi còn đầu khái trên mặt đất khụt khịt khóc thút thít, nghe vậy cả người run lên, vội vàng ngẩng đầu lên, cả kinh nói: “Cái gì? Thừa tướng, ngài thật sự muốn giết ta?”

Đào Thương nghi hoặc nhìn A Phi, nói: “Không phải tiểu tử ngươi chính mình yêu cầu sao?”

A Phi nghe vậy ngốc.

Không đúng a! Không nên là cái dạng này a!

Theo đạo lý, Đào Thương không nên là tự mình cho chính mình mở trói, cũng hảo ngôn an ủi, cũng nói cho hắn thắng bại là binh gia chuyện thường, không hề truy cứu sao?

Từ Hoảng nhìn nôn nóng A Phi liếc mắt một cái, nói: “Thừa tướng, A Phi đã chịu đòn nhận tội, lấy mạt tướng xem, thừa tướng vẫn là tha thứ hắn đi, rốt cuộc mãnh tướng khó được, như thế sát chi, không khỏi quá mức đáng tiếc.”

Đào Thương nói: “Nhưng nguyên nhân chính là vì hắn chịu đòn nhận tội, ta mới không thể buông tha hắn, ta đây là mô phỏng cổ chi Lận Tương Như cũng.”

Từ Hoảng giơ tay lau mồ hôi, nói: “Không đúng a…… Thừa tướng! Nhân gia Lận Tương Như hình như là tha thứ Liêm Pha……”

Đào Thương nhăn lại mi: “Phải không? Ta như thế nào nhớ rõ Liêm Pha hình như là làm Lận Tương Như cấp lộng chết đâu!…… Hai ta ai nhớ lầm? Ngươi là từ đâu xem câu chuyện này?”

Từ Hoảng suy yếu nói: “Mạt tướng là từ 《 Sử Ký 》 thượng đọc được…… Tư Mã Thiên viết.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Kia hai ta xem 《 Sử Ký 》 khả năng không phải một bộ, ta xem kia bản, hẳn là Tư Mã Ý viết lại…… Đệ nhị quý.”

------oOo------

Chương 640: A Phi quá khứ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đương nhiên không có đọc quá cái gì 《 Sử Ký 》 đệ nhị quý, thứ này cũng càng không thể là Tư Mã Ý viết lại.

Đào Thương đương nhiên cũng biết Liêm Pha cùng Lận Tương Như chuyện xưa nguyên bản, hắn sở dĩ nói như vậy, chính là muốn trị một trị A Phi.

Đem bên ngoài, quân mệnh có điều không chịu, điểm này đạo lý Đào Thương hiểu.

A Phi không có giết chết Trương Nhậm, Đào Thương cũng không trách hắn, rốt cuộc chiến trường phía trên đột phát tình huống quá nhiều, trước nay liền không có trăm phần trăm nắm chắc sự tình.

Nhưng làm Đào Thương phản cảm chính là A Phi không cùng chính mình ăn ngay nói thật, mà là lo chính mình chơi khổ nhục kế, chơi tiểu thông minh.

Luận cập xã hội kinh nghiệm cùng ở trên triều đình lăn lê bò lết, A Phi cùng Đào Thương đều không ở một cái cấp bậc thượng, A Phi về điểm này tiểu tâm tư, tự nhiên là giấu không được Đào Thương.

Liếc mắt một cái đã bị đã nhìn ra.

Tuổi còn trẻ không học giỏi, thế nhưng học này đó tiểu thông minh, một chút đều không yên ổn, Đào Thương tự nhiên cảm thấy yêu cầu giáo dục hắn một chút.

Múa mép khua môi chơi tiểu thông minh người, chỉ cần chính mình một cái là đủ rồi, lại thêm một cái đều là dư thừa.

“Đem A Phi kéo xuống đi, băm uy cẩu.”

Đào Thương lại một lần phân phó Bùi Tiền.

A Phi lúc này thật sự luống cuống, hắn võ nghệ lại cao, nhưng tuổi chung quy vẫn là không lớn, bị Đào Thương như vậy một lừa gạt, tức khắc liền lộ ra nguyên hình.

“Thừa tướng thủ hạ lưu tình! Mạt tướng biết sai rồi!” A Phi lúc này đây khủng hoảng phát ra từ thiệt tình, hắn đem đầu nặng nề hướng trên mặt đất một khái, dọa cả người run run.

Đào Thương quay đầu nhìn Từ Hoảng, Đổng Tập chờ đem, nói: “Các ngươi trước đi ra ngoài đi.”

Mọi người biết Đào Thương là cùng A Phi có đơn độc nói muốn nói, ngay sau đó lui đi ra ngoài.

Đào Thương đi rồi đi xuống, tự mình thế A Phi cởi bỏ trên tay bụi gai, nói: “Tiếp theo khóc a, vừa rồi không rất hoành sao, thấy chết không sờn…… Như thế nào đến thật chương trước mặt, ngược lại là túng?”

A Phi lúc này đây không có trang, thật là khóc.

“Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng ngài thật muốn giết ta đâu…… Ta còn không có thành thân đâu!”

A Phi chính khụt khịt gian, lại thấy mành một hiên, một thân màu đỏ kính trang Lữ linh khỉ vội vội vàng vàng vọt tiến vào.

Đào Thương mày nhăn lại: “Lữ cô nương, như thế nào cũng không ở bên ngoài làm người thông báo một tiếng? Quá không quy củ.”

Lữ linh khỉ nôn nóng nói: “Nghe nói ngươi muốn chém sát đại tướng? Ta là chuyên môn tới lấy khách khanh thân phận khuyên ngươi, hai quân trước trận, chém giết đại tướng, với quân bất lợi, còn thỉnh thừa tướng tam tư.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Ngươi còn biết hai quân trước trận, không giết đại tướng? Ai dạy ngươi?”

“Cao Thuận.”

Đào Thương nhẹ nhàng gật đầu, quay đầu nhìn nhìn còn ở lau nước mắt A Phi, thở dài nói: “Yên tâm đi, ta không có giết hắn…… Bất quá, ngươi dựa vào cái gì cho rằng hắn chính là đại tướng? Ngươi cùng hắn rất quen thuộc? Thực hiểu biết hắn?”

Lữ linh khỉ thực thật sự lắc lắc đầu, nói: “Không thân, bất quá hắn có thể đánh thắng ta, liền đủ rồi xưng là đại tướng.”

Đào Thương bất đắc dĩ nhếch miệng.

Có thể đánh thắng ngươi liền đều xem như đại tướng? Ngươi nha đầu này phiến tử khi nào thành đại tướng cọc tiêu?

Ngày này thiên đậu như vậy hai cái ngốc tử chơi, cũng thật là say.

Đào Thương xoay người ngồi xuống, nhìn về phía A Phi nói: “A Phi, ngươi cùng ta nói thật, rốt cuộc là chuyện như thế nào? Vì sao ngươi muốn phóng chạy Trương Nhậm?”

Lữ linh khỉ cũng là quay đầu nhìn về phía hắn, nói: “Ta vừa mới cũng nghe các tướng sĩ nói lên chuyện này, bằng ngươi kia so với ta lược cao một ít võ nghệ, ở như thế tinh vi thiết kế dưới làm sao có thể dễ dàng thả chạy người khác? Giữa chắc chắn có duyên cớ.”

Đào Thương kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Lữ linh khỉ, nhưng thấy nàng mặt không đỏ, tim không đập.

Nhân gia một cái lực phách Hoa Sơn là có thể đánh ngươi nằm trên mặt đất nửa ngày bò không đứng dậy…… Ngươi quản cái này kêu lược cao một chút?

Nha đầu này da mặt rốt cuộc là cái gì làm a? So với hắn cha còn không biết xấu hổ.

A Phi tả hữu qua lại nhìn nhìn Đào Thương cùng Lữ linh khỉ, lẩm bẩm nói: “Các ngươi đây là ở bên nhau thầm vấn ta sao?”

Đào Thương cùng Lữ linh khỉ cùng nhau gật đầu: “Là!”

A Phi cả người run run, suy nghĩ sau một lúc lâu rốt cuộc nói lời nói thật: “Trương Nhậm là ta sư huynh?”

“Ngươi sư huynh!” Lữ linh khỉ kinh ngạc nhảy lên: “Không thể tưởng được ngươi còn có cái sư huynh? Thiên hạ lực sĩ cư nhiên như thế nhiều, ngươi sư huynh võ nghệ nên sẽ không so ngươi còn cao đi? Bổn cô nương đến tìm cơ hội cùng hắn một mình đấu!”

Đào Thương nhíu mày hướng về phía nàng vẫy vẫy tay: “Ngươi ngừng nghỉ nhi điểm, rõ ràng ai ngươi đều chọn bất quá……”

Lữ linh khỉ bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt đã giận thả oán, xem Đào Thương cả người không được tự nhiên.

Hắn làm bộ không có nhìn đến Lữ linh khỉ ánh mắt, quay đầu xem A Phi nói: “Làm ta đoán xem, ngươi là cùng Trương Nhậm giao thủ thời điểm, suy đoán ra ngươi cùng Trương Nhậm thương pháp chính là cùng ra một mạch, cho nên đối hắn động lòng trắc ẩn đi.”

A Phi chậm rãi gật đầu, sau đó đối Đào Thương nói: “Rốt cuộc cũng coi như là đồng môn, ta thực sự là không đành lòng xuống tay.”

Đào Thương giơ giơ lên mi, nói: “Ta nếu là nhớ không lầm, Triệu Vân đã từng cùng ta nói rồi, hắn sư phụ chính là thương thần đồng uyên, mà trải qua hai ta thượng một lần nói chuyện, ta cũng là biết được ngươi không phải đồng uyên đệ tử, hơn nữa xem ngươi cùng phụ thân ngươi quan hệ bất hòa, lại không chịu tự lộ bổn họ…… Chẳng lẽ, ngươi chính là đồng thương thần nhi tử?”

Lữ linh khỉ kinh ngạc miệng đều không khép được.

“Thương thần đồng uyên, ta nghe nói qua người này, hắn chính là thiên hạ ít có kỳ sĩ, võ nghệ chỉ ở sau ta phụ thân tuấn tú nhân vật.”

A Phi nghe vậy giận dữ: “Cha ngươi tính cái rắm? Cha ta mới là đương thời nhất đẳng nhất hảo thủ!”

“Ngươi mới đánh rắm, cha ta mạnh nhất!”

“Cha ta mới cường!”

Lữ linh khỉ đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Đào Thương: “Thừa tướng ngươi bình phân xử, đôi ta cha, cái nào võ nghệ lợi hại hơn chút?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, sâu kín nói: “Dù sao khẳng định đều so với ta cha có thể đánh là được.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương quay đầu nhìn về phía A Phi nói: “Nói như vậy, ngươi là thừa nhận ngươi đó là đồng thương thần chi tử…… Đồng phi?”

A Phi vội vàng xua tay, nói: “Gia phụ đã không còn nhận ta, cũng viết chữ viết trục ta ra đồng thị môn tường, ta, ta hiện tại đã không thể lấy đồng phi tự cho mình là, còn thỉnh thừa tướng ngày sau như cũ là kêu ta A Phi.”

Đào Thương lắc đầu nói: “Phụ tử chi gian nào có như vậy nhiều thâm cừu đại hận, chỉ là ta không hiểu, ngươi đến tột cùng là phạm vào bao lớn sự tình, mới có thể chọc đồng thương thần liền nhi tử đều không nhận?”

A Phi trầm mặc sau một lúc lâu, nói: “Thừa tướng, thật không dám dấu diếm, ta ba năm trước đây ở quê hương giết chết địa phương sĩ tộc hậu duệ quý tộc, chọc giận địa phương sĩ tộc thủ lĩnh, tích lũy toàn bộ đồng thị gia tộc bị người trả thù, gia phụ thân là gia chủ, hành sự tự nhiên không thể bất công, vì thế liền viết xuống chữ viết, trục ta ra tộc, cũng phái người đem ta vặn đưa đến kia sĩ tộc thủ lĩnh gia đi, may mắn nửa đường thượng có cao nhân cứu giúp, cho nên mới có thể giữ được một cái tánh mạng……”

Lữ linh khỉ khí dậm chân nói: “Dưới bầu trời này cư nhiên có như vậy không nói lý phụ thân? Cư nhiên đem thân sinh nhi tử đưa cho người khác đi sát! Như thế bất cận nhân tình, quả thực…… Quả

thực…… Như vậy một so, cha ta thật là so cha ngươi hiếu thắng gấp trăm lần.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, đối Lữ linh khỉ nói: “Cha ngươi đối với ngươi giống như cũng chính là như vậy hồi sự đi…… Nếu không ngươi vì cái gì rời nhà trốn đi, chạy đến ta này tới hỗn ăn hỗn uống?”

Lữ linh khỉ vừa chuyển đầu nhìn về phía Đào Thương, lại là cái loại này u oán ánh mắt,

Đào Thương trên mặt cơ bắp trừu vừa kéo.

Nha đầu này khi nào bắt đầu học được chơi này bộ.

A Phi còn lại là thở dài khẩu khí, nói: “Bất luận như thế nào, vẫn là ta gặp phải mối họa trước đây, bất luận phụ thân như thế nào đối đãi ta, chung quy vẫn là có hắn đạo lý.”

Đào Thương an ổn hắn: “Mọi nhà đều có không giải được kết, ngươi cùng ngươi gia tộc chi gian này phân ân oán, sớm muộn gì có thể loát thuận rõ ràng…… Chỉ là cứu ngươi vị kia cao nhân, lại là ai?”

A Phi lắc lắc đầu, nói: “Lúc ấy hắn che mặt, cứu ta sau liền dẫn ta ly hương, trên đường cũng không thế nào nói với ta lời nói, bởi vậy không biết là người phương nào cứu giúp, ta nhận thức người trung, giống như cũng chưa từng có như vậy một vị.”

Nói đến này, lại thấy A Phi đứng lên, đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, A Phi thả chạy Trương Nhậm, vi phạm tướng lãnh, còn thỉnh thừa tướng căn cứ quân pháp xử phạt.”

Đào Thương cười cười: “Đây mới là một cái hảo nam nhi nên nói nói, A Phi, đi lãnh hai mươi quân côn, ngươi lần này thả Trương Nhậm một lần, xem như thế phụ thân ngươi còn này sư môn chi tình, ngày sau gặp nhau lại là không thể lưu thủ…… Ngươi việc tư, đào mỗ thế ngươi bảo mật, thẳng đến có một ngày ngươi cùng phụ thân ngươi ân oán cởi bỏ mới thôi.”

------oOo------

Chương 641: thuỷ quân khoa học kỹ thuật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Nhậm bị Đào Thương thừa đêm đánh lén một lần lúc sau, tuy rằng không có đặc biệt tổn thất thật lớn, nhưng hắn chính mình thiếu chút nữa mệnh vẫn ở A Phi thủ hạ, điểm này làm hắn trong lòng cực kỳ nín thở.

Này sợi tức cũng không được hướng về phía A Phi đi, càng không phải hướng cái kia chưa từng gặp mặt Đào Thương đi, mà là đối chính mình minh hữu Lưu biểu đi.

Đánh suốt một đêm, Lưu biểu binh mã cư nhiên liền bóng dáng cũng chưa làm Trương Nhậm nhìn đến, một cái lại đây chi viện quân tốt đều không có.

Đổi thành ai, ai trong lòng không có khí?

Quét tước hảo chiến trường lúc sau, Trương Nhậm thỉnh nghiêm nhan thay thế hắn trấn thủ đại trại, chính mình còn lại là suất lĩnh Ngô ý, Ngô lan, lôi đồng chờ vài tên đại tướng, đi trước Lưu biểu nơi hạn trại, cùng với gặp nhau.

Nghe nói Trương Nhậm tới, Lưu biểu liền phái người đem Trương Nhậm gọi đến tiến vào.

Ở Lưu biểu xem ra, tự Lưu nào cùng Lưu Ngu sau khi chết, ở thiên hạ nhà Hán tông thân giữa, chính mình là lão đại ca một bậc nhân vật, đừng nói là Trương Nhậm, chính là hắn chủ tử Lưu Chương tới, cũng nên này đây chính mình vi tôn, cúi đầu khom lưng khom lưng uốn gối.

Huống chi Trương Nhậm tên này, Lưu biểu nghe đều không có nghe qua, hơn nữa này tuổi cũng không lớn, Lưu biểu tự nhiên là sẽ không quá đem hắn đương một chuyện.

Vấn đề là Trương Nhậm lần này tới, lại là một chút cũng không có cấp Lưu mặt ngoài tử, trực tiếp cấp vị này Phiêu Kị tướng quân một cái ra oai phủ đầu.

“Đêm trước mạt tướng cùng đào quân đánh lén chi binh anh dũng ác chiến hết sức, xin hỏi Lưu Phiêu Kị sở làm chuyện gì? Vì sao Trương mỗ không có thấy Kinh Châu quân một binh một tốt?”

Lưu biểu nghe thấy Trương Nhậm hỏi như vậy trực tiếp, rất là không cao hứng!

Ta kiểu gì thân phận? Đương triều Phiêu Kị đại tướng quân, Kinh Châu chi chủ, ủng lập thiên tử từ long chi thần, ngươi xem như cái gì cẩu đồ vật, cư nhiên cũng dám tới hỏi ta?

Nếu không phải xem ở Lưu Chương mặt mũi thượng, lão phu cái thứ nhất liền lộng chết ngươi.

“Trương tướng quân tạm thời đừng nóng nảy, đêm trước việc, cũng không phải lão phu cố ý không cứu giúp với ngươi, mà là lão phu màn đêm buông xuống quả thật là có khác tính toán.” Lưu biểu chung quy vẫn là lòng dạ sâu đậm, trong lòng tuy rằng có hỏa, nhưng lại cũng không có biểu hiện ở mặt ngoài, hắn loát chòm râu, cười ha hả cùng Trương Nhậm giải thích chuyện này.

Đáng tiếc Trương Nhậm tính tình bản tính cực quật, huống hồ lúc này đây vốn dĩ chính là mang theo hưng sư vấn tội chi ý tới, bởi vậy không chút nào thoái nhượng.

“Kia xin hỏi Phiêu Kị tướng quân, đêm trước sở tính giả đến tột cùng ra sao sự?”

Lần này tử, đừng nói là Lưu biểu, chính là hắn bên người Thái Mạo, văn sính chờ chúng tướng đều kinh ngạc không được, thả kinh ngạc

trung ẩn ẩn mang theo phẫn nộ.

Hảo một cái Trương Nhậm, cư nhiên dám như thế đối Lưu Phiêu Kị nói chuyện? Ngươi là cái gì thân phận, Lưu Phiêu Kị sở làm quyết định, chẳng lẽ là ngươi có thể hỏi?

Lưu biểu hận không thể đem Trương Nhậm ấn trên mặt đất cọ xát.

Bất quá dù sao cũng là minh quân, thả là từ Tây Xuyên đường xa mà đến, Lưu biểu cũng ngượng ngùng động thủ dọn dẹp hắn, ngay sau đó giải thích nói: “Màn đêm buông xuống Đào Thương phái binh tập kích doanh trại địch, lão phu suy nghĩ hắn nếu là xuất binh tập kích doanh trại địch, kia này bản trại trong vòng tất nhiên hư không, chính như cổ chi tiên hiền vây Ngụy quốc mà giải Triệu quốc chi nguy giống nhau, lão phu vì thế liền phái Thái Mạo chỉ huy thuỷ quân, đi trước đánh lén Đào Thương thủy trại đi.”

Trương Nhậm trên mặt lộ ra một tia châm chọc tươi cười: “Kia xin hỏi Lưu Kinh Châu, lúc này đây đánh lén Đào Thương doanh trại kết quả như thế nào?”

Lưu biểu mặt xoát lập tức liền biến đỏ.

Hắn lúc này đây xác thật là coi thường Đào Thương, Đào Thương đánh lén Trương Nhậm hạn trại, căn bản là không mang nhiều ít binh mã, trong đó quân chủ lực cùng dưới trướng hãn tướng nhóm cơ bản đều là thủ lại thủy trại trung gối giáo chờ sáng, liền chờ Lưu biểu thượng câu.

Lưu biểu làm Thái Mạo đi đánh Đào Thương thủy trại, đương nhiên sẽ không có hảo trái cây ăn.

Lưu biểu là cái chính khách lão lưu manh, đơn luận cập lâm trận kinh nghiệm, hắn xác thật không bằng Đào Thương cái này hậu bối nhiều.

“Phiêu Kị tướng quân, Đào Thương kinh nghiệm chiến trận, thực lực không tầm thường, lại nhiều nghiên binh pháp, y mạt tướng độ chi,

chúng ta ở hắn trước mặt, tốt nhất vẫn là thiếu chơi chút tâm nhãn, để tránh bị này phản công thượng không tự biết, không tự chọc thiên hạ trò cười.”

Lời này nói liền có điểm qua, này không phải nói rõ nói Lưu biểu không kịp Đào Thương sao?

Hoàng Tổ khi trước trạm sắp xuất hiện tới, đối với Trương Nhậm quát: “Trương Nhậm, ngươi là cỡ nào thân phận, cũng dám đối Lưu Phiêu Kị bất kính? Phiêu Kị tướng quân kính ngươi ở xa tới là khách, mới luôn mãi chịu đựng, gì đến ngươi tại đây khoe khoang? Ngươi thật sự cho rằng ta Kinh Châu quân không có các ngươi, liền thắng không được Đào Thương?”

Trương Nhậm sắc mặt trầm xuống: “Trí minh hữu sinh tử cùng không màng, như thế làm vẻ ta đây tiếp đãi, còn dám ngôn khách? Hắc hắc, Kinh Châu đất rộng của nhiều, dân cư đông đúc, lại có tinh binh hãn tướng, không có ta Trương Nhậm, tự nhiên cũng là đánh thắng Đào Thương…… Phiêu Kị tướng quân, Trương Nhậm cáo từ.”

Dứt lời, chắp tay xoay người rời đi.

Hoàng Tổ quay đầu đối Lưu biểu nói: “Phiêu Kị tướng quân, hắn này cũng quá làm giận!”

Lưu biểu thở dài khẩu khí, nói: “Lão phu vừa mới cũng sinh khí, nhưng suy nghĩ một chút Trương Nhậm phát hỏa lại cũng là không phải không có lý, hắn doanh trại gặp nạn, chúng ta thuộc về mời này chi viện người, ngược lại là không có bất luận cái gì hành động, nói như thế nào lại là đều không thể nào nói nổi.”

Hoàng Tổ nghe vậy hắc hắc cười nói: “Bất quá, chúng ta lập tức liền không cần này đó xuyên quân làm chi viện, chúng ta chiến thuyền thượng khí cụ đều đã đủ, chỉ cần ở ẩn nhẫn một đoạn thời gian, liền có thể toàn hạm đều xuất hiện, công phá Đào Thương thuỷ quân, đuổi đi hắn hồi Kim Lăng quê quán đi.”

Lưu biểu gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía Thái Mạo, nói: “Đồ vật chuẩn bị như thế nào?”

Thái Mạo cười nói: “Phiêu Kị tướng quân yên tâm, trên cơ bản đều chuẩn bị không sai biệt lắm. Các đại chiến thuyền trang bị đều đã tề đến, chỉ chờ trang bị xong, nhất định phá đào.”

Lưu biểu nghe vậy cười cười, vừa lòng gật gật đầu.

……

Lưu biểu ở chính mình thủy trại trung bận rộn, Đào Thương bên kia cũng không nhàn rỗi, trong khoảng thời gian này, hắn thuỷ quân cũng vẫn luôn ở hướng chiến thuyền thượng tu sửa một loại kiểu mới thuỷ chiến khí giới.

Lữ linh khỉ trước nay cũng chưa thấy qua thuỷ chiến, đặc biệt là năm kia phụ thân hắn Lữ Bố cùng Tôn Sách còn tới tấn công quá Giang Hạ quận một lần, nhưng lại có không thành công, mà thua chính là thua ở thuỷ chiến bất lợi thượng.

Cho nên nàng đối với thuỷ chiến chi đạo, thật đúng là chính là đặc biệt tò mò.

“Đây là thứ gì? Hảo đồ sộ, là vứt thạch cơ sao?” Lữ linh khỉ cứng họng nhìn Kim Lăng thuỷ quân, đem một trận giá thật lớn khí giới trang bị đinh ở boong tàu thượng.

Đào Thương cười nói: “Căn cứ giáo sự phủ tới báo, Lưu biểu thuỷ quân trong khoảng thời gian này, đang ở đại quy mô tu sửa vứt thạch cơ, đem này đó to lớn khí giới trang bị ở bọn họ chủ yếu đại chiến trên thuyền.”

Lữ linh khỉ bừng tỉnh nói: “Nói như thế tới, ngươi cũng là phỏng theo Lưu biểu bọn họ giống nhau, tu sửa máy bắn đá, trang bị ở chính ngươi chiến thuyền thượng sao? Để tránh đánh với rơi xuống hạ phong?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không phải, tuy rằng là đồng dạng an trí vũ khí, nhưng đào mỗ sở chế tạo vũ khí, cùng hắn không quá giống nhau, ta thứ này, gọi là chụp côn.”

“Chụp côn?” Lữ linh khỉ đối võ nghĩa rất có nghiên cứu, nhưng đối vũ khí lại không lắm hiểu rõ, ở nàng xem ra, vứt thạch cơ cùng chụp côn căn bản chính là một loại đồ vật.

Đào Thương vì nàng giải thích nói: “Lưu biểu đem vứt thạch cơ trang bị lên thuyền, tung ra cự thạch, đối với chiến thuyền có rất lớn lực phá hoại, xác thật là một loại thuỷ chiến vũ khí sắc bén, nhưng vứt thạch cơ dùng cho thuỷ chiến trung, khuyết điểm cũng là rất nhiều, lục chiến giữa, vứt thạch cơ chủ yếu dùng để công thành thủ thành. Công thành khi, vứt thạch cơ mục tiêu là yên lặng bất động tường thành, nhưng là thuỷ chiến trung, chiến thuyền là linh hoạt, hơn nữa đại giang phía trên, mênh mông vô bờ, tương đối tới nói mục tiêu nhỏ lại, vứt thạch cơ rất khó đánh trúng, bởi vậy uy lực liền phát huy không ra.”

Lữ linh khỉ nhìn Đào Thương hai tròng mắt trung, xuất hiện khác thưởng thức.

“Ngươi hiểu thật nhiều…… Vậy ngươi cái này chụp côn, liền so vứt thạch cơ dùng tốt sao?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Này chụp côn ngoại hình tuy rằng cùng loại vứt thạch cơ, tức ở chiến thuyền hai huyền hoặc đầu đuôi giá khởi một cây trường gậy gỗ, gậy gỗ một mặt buộc một cục đá lớn, một chỗ khác hiểu rõ sợi dây thừng. Sử dụng khi, kéo động dây thừng, sử buộc có cự thạch một mặt cao cao nhếch lên, sau đó chiến thuyền sử gần địch thuyền, lại thả lỏng dây thừng. Cự thạch ở trọng lực dưới tác dụng hung hăng tạp hướng chiến hạm địch, hoàn toàn có thể phá hư mộc chế chiến thuyền thân tàu. Chụp côn có thể nói là đem dùng cho cự ly xa tác chiến vứt thạch cơ cải trang thành cận chiến vũ khí.”

------oOo------

Chương 642: trao đổi điều kiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương sở chế tác chụp côn ở trình độ nhất định đi lên giảng, cũng coi như là cổ đại thuỷ chiến vũ khí cọc tiêu.

Trong lịch sử, chụp côn xuất hiện thời gian đại khái ở trung cổ thời kỳ, nói cách khác cũng chính là xuất hiện ở Nam Bắc triều thời kỳ, loại này đại hình thuỷ chiến công cụ, là một loại lợi dụng trọng vật từ chỗ cao rơi xuống khi được đến động năng, đánh nát tới gần bên ta chiến hạm địch thuyền, ở hỏa khí phổ cập ở chiến thuyền phía trước, chụp côn chính là chiến thuyền thượng mạnh nhất vũ khí.

Lưu biểu muốn dùng viễn trình vũ khí chiến thắng chính mình, Đào Thương cố tình cho hắn tới cái làm theo cách trái ngược.

Ta liền dùng cận chiến vũ khí tới phá hủy ngươi thuỷ quân.

Nhìn Lữ linh khỉ đã là có sùng bái quang mang ánh mắt, Đào Thương chỉ cảm thấy toàn thân nói không nên lời thoải mái.

Bị một cái dáng người cao gầy, chân trường ngực đại, giống như người mẫu giống nhau ngốc nữu sùng bái……

Nói như thế nào đâu, cũng là một loại không gì sánh kịp hưởng thụ.

“Thật là kỳ quái……” Lữ linh khỉ nghi hoặc nhìn hắn, nói: “Ngươi chẳng những ý đồ xấu nhiều, cư nhiên còn hiểu đến phát minh chi đạo, theo đạo lý tới nói, loại chuyện này thật sự không phải ngươi như vậy sĩ tộc công tử hẳn là làm…… Như thế nào ngươi lại cố tình làm theo cách trái ngược.”

Đào Thương ha hả cười nói: “Cái này kêu ra nước bùn mà không nhiễm, trạc thanh liên mà không yêu, sĩ tộc giữa, cũng có chịu khổ

nhọc, cần lao dũng cảm hảo thanh niên, chẳng lẽ ngươi chưa thấy qua.”

Hỏi xong lời này, Đào Thương liền có điểm hối hận, xem Lữ linh khỉ kia phó biểu tình, nàng hẳn là thật chưa thấy qua.

“Cái kia, nếu không ngươi đem ngươi này đó bản lĩnh giáo giáo ta đi?” Lữ linh khỉ do dự một hồi, đột nhiên nói: “Ta bái ngươi vi sư.”

“Ngươi bái ta làm thầy?” Đào Thương nghe vậy cười: “Ngươi bái ta làm thầy làm cái gì? Lại nói ngươi học này đó có ích lợi gì.”

Lữ linh khỉ cắn môi, nói: “Ít nhất học ngươi này đó bản lĩnh, phụ thân liền sẽ không lại coi khinh với ta, tránh cho hắn mỗi ngày tổng nói sinh nữ nhi vô dụng.”

Nhìn Lữ linh khỉ có chút sầu khổ u oán thần sắc, Đào Thương cảm giác chính mình có chút hơi đồng tình nàng.

Xuất thân cửu nguyên Lữ Bố, hàng năm cùng Hung nô làm bạn, trời sinh tính hiếu chiến thượng võ, nghĩ đến lại trong mắt hắn, này nữ nhi duy nhất xác thật là không nhiều lắm tác dụng.

Khó trách nha đầu này mỗi ngày ồn ào muốn cùng người khác một mình đấu luận võ, phỏng chừng cũng là bị từ nhỏ sinh hoạt hoàn cảnh bức bách.

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Giáo ngươi điểm bản lĩnh nhưng thật ra không thành vấn đề, nhưng lão sư của ta chính là danh tướng Hoàng Phủ nghĩa thật đại nhân, hắn lão nhân gia nếu là dưới suối vàng có biết, biết ta thu ngươi như vậy một cái ngu ngốc……”

Lữ linh khỉ khí một dậm chân, liền thấy nàng dưới chân một cục đá cư nhiên bị trực tiếp đạp toái.

Đào Thương đôi mắt tức khắc viên.

Nha đầu này không riêng gì chân trường, chân cũng có lực a!

Theo đạo lý tới nói, nàng vừa rồi động tác, không phải hẳn là sẽ uy chân sao?

“Sư phụ ta biết ta thu ngươi như vậy một cái ngút trời kỳ tài, thế nào cũng phải cao hứng báo mộng cùng ta uống hai lượng không thể……” Đào Thương vừa chuyển chuyện, chậm rì rì đem nói cho hết lời.

Lữ linh khỉ trong đầu trí tuệ xác thật không nhiều lắm, nàng vừa nghe lời này, tức khắc mặt mày hớn hở: “Thật sự nha?”

Đào Thương cúi đầu nhìn nhìn nàng dưới chân đá vụn, nói: “Kỳ thật ngươi binh khí dùng chẳng ra gì, nhưng này dưới lòng bàn chân công phu lại man lợi hại, là cái luyện tán đánh hạt giống tốt.”

Lữ linh khỉ không biết cái gì là tán đánh, nàng chỉ là lộ ra vui vẻ tươi cười: “Vậy ngươi đây là đáp ứng ta phải không?”

Đào Thương nhíu mày suy nghĩ một chút: “Vẫn là không được…… Chậm trễ thời gian giáo dục ngươi, ta chính mình cái gì chỗ tốt đều không có.”

Lữ linh khỉ vội vàng nói: “Ta có một cái biện pháp, chúng ta lẫn nhau trao đổi, ta xem ngươi người thông minh, lại hiểu binh pháp, lắm mưu giỏi đoán, người lớn lên cũng tuấn tiếu……”

Đào Thương nghe không khỏi dùng sức gật đầu.

Ngươi đừng nói, nha đầu này trí tuệ không cao, ánh mắt lại thật đúng là không tồi.

“Nhưng ngươi duy độc võ nghệ là cái đoản chân, ngươi dạy ta hành quân bày trận chi đạo, ta dạy cho ngươi lâm trận đối địch phương pháp, làm trao đổi, ngươi xem thế nào?”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ: “Ta có Triệu Vân, Hứa Chử, Thái Sử Từ, A Phi, Hoàng Trung này năm tên cao thủ đứng đầu, ta còn muốn ngươi dạy cái gì?”

Lữ linh khỉ lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Ngươi đáy quá mỏng, lục nghệ chi kỹ, ta xem ngươi khi còn nhỏ nhất định không dùng như thế nào công, ngươi hiện giờ thân thể đã trưởng thành, cùng những cái đó chân chính mãnh tướng chênh lệch quá lớn, bọn họ phương pháp ngươi thích ứng không được, ta tuy thông võ kỹ, nhưng lại là cái nữ tử, cùng ngươi vừa lúc lẫn nhau có dài ngắn, từ ta dạy cho ngươi, chính hợp này lý.”

Cái gì kêu lẫn nhau có dài ngắn? Lời này nghe như thế nào như là muốn luyện song tu?

Đào Thương cân nhắc một chút, bằng tâm mà nói, chính mình đời trước đem thân thể này chậm trễ đích xác thật không ra gì, chính mình tuy rằng mỗi ngày siêng năng rèn luyện, nhưng đều là dưỡng sinh trường thọ chi đạo, lại không có đem luyện võ đặt ở nhật trình biểu thượng.

Nhưng chuyện tới hiện giờ, theo thiên hạ thế cục càng ngày càng trong sáng, Đào Thương cũng rõ ràng chính mình bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió thượng.

Tuy rằng bên người thời khắc đều có hộ vệ bảo hộ, nhưng Đào Thương cho rằng chính mình nhiều ít vẫn là đến có chút phòng thân kỹ năng, rốt cuộc cầu người không bằng cầu mình, chuyện gì đều là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Bất quá, Lữ linh khỉ giáo chính mình võ nghệ……

“Ngươi đều sẽ cái gì năng lực, có thể dạy ta?” Đào Thương hỏi Lữ linh khỉ nói.

Lữ linh khỉ rất là tự tin: “Ngươi muốn học cái gì bản lĩnh, ta tự nhiên là có thể giáo ngươi cái gì bản lĩnh.”

“Ngươi sẽ Hàng Long Thập Bát Chưởng sao?”

Lữ linh khỉ tức khắc ngốc: “Sẽ không.”

“Như Lai Thần Chưởng đâu?”

“Sẽ không. com”

“Ẩm đạm mất hồn chưởng đâu?”

“Cũng sẽ không……”

Đào Thương trợn trắng mắt: “Này chưởng cũng sẽ không, kia chưởng cũng sẽ không, vậy ngươi có thể dạy ta cái gì công phu?”

Chính do dự chi gian, lại thấy bên cạnh trong bụi cỏ truyền ra một trận tiếng gọi ầm ĩ.

Lại thấy vài tên vai trần vận đồ vật sĩ tốt hốt hoảng từ bên cạnh trong bụi cỏ nhảy ra tới, hoảng sợ mọi nơi né tránh, mà bọn họ phía sau, lại là nhảy ra một con mắng mi trừng mục đích dã lang, từ cổ họng trung phát ra nặng nề thấp giọng gào rống.

Thực hiển nhiên, đây là một con tìm kiếm đồ ăn, đánh bậy đánh bạ, xâm nhập đến thủy trại bên cạnh sói đói.

Lữ linh khỉ mê mang ánh mắt lại nhìn đến sói đói lúc sau tức khắc sáng ngời.

Tiếp theo, liền thấy nàng hóa quyền vì chưởng, kêu một tiếng, hướng về phía kia sói đói nhảy đem qua đi, một chưởng thật mạnh đánh vào kia sói đói trên đỉnh đầu.

Lữ linh khỉ tay tuy rằng trắng nõn, nhưng lực đạo mười phần, liền thấy kia sói đói thiên linh tức khắc ao hãm đi xuống, hai mắt một trở nên trắng, nằm trên mặt đất qua lại run rẩy, sau đó liền không nhúc nhích.

Đào Thương đôi mắt đều có điểm xem thẳng.

Lữ linh khỉ đứng lên, thổi thổi chính mình bàn tay, hướng về phía Đào Thương nhẹ nhàng khoa tay múa chân một chút bàn tay: “Này chưởng như thế nào?”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu: “Hảo nhất chiêu đánh bạo đầu chó chưởng pháp, ta học…… Thành giao!”

……

Kiến Khang nguyên niên tháng sáu, Lưu biểu thuỷ quân thuyền lớn ở trang bị xong rồi vứt thạch khí, cùng với chuẩn bị sung túc mặt khác thuỷ chiến khí giới lúc sau, rốt cuộc bắt đầu hướng Đào Thương phát động công kích.

Mà Đào Thương sớm đã trận địa sẵn sàng đón quân địch, hắn lệnh dưới trướng mười hai danh thuỷ quân chiến tướng toàn bộ thuỷ quân chia làm mười hai cổ, từ các phương hướng tung hoành hướng Trường Giang đi lên, thẳng đến Kinh Châu quân thuỷ quân xung phong liều chết qua đi.

Đào Thương quyết định chủ ý, chỉ cần lúc này đây đánh bại Kinh Châu thuỷ quân, kia hắn thuỷ quân liền thành thiên hạ đệ nhất thuỷ quân, từ nay về sau, lại không có bất luận cái gì Thủy sư có thể cùng Kim Lăng thuỷ quân chống chọi.

:.:

------oOo------

Chương 643: Lưu đào thuỷ chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Lăng quân mười hai danh thuỷ quân chiến tướng chỉ huy chia làm mười hai cổ Kim Lăng thuỷ quân, từ các phương hướng bắt đầu hướng về Lưu biểu thuỷ quân nơi nghịch giang chậm rãi mà đi.

Đào Thương ở chủ thuyền thượng, bọc áo choàng đón giang phong cẩn thận nhìn nhìn đại giang thượng hình thức, ngay sau đó lắc lắc đầu.

”Như vậy đánh không được, dùng cờ xí truyền lệnh tam quân, tạm thời lui lại, hiện tại trước không cần cùng Lưu biểu chính diện giao phong, nghĩ cách đem hắn thuỷ quân dẫn vào mặt bên thủy đạo.”

Bùi Tiền ngay sau đó nói: “Nặc!”

Lữ linh khỉ đứng ở Đào Thương phía sau, nàng nghi hoặc nhìn nơi xa khổng lồ Lưu biểu đội tàu, ngạc nhiên nói: “Mắt thấy liền phải chính diện giao phong, vì cái gì đột nhiên trá bại đem Lưu biểu thuỷ quân dẫn tới nơi khác đi? Chẳng lẽ nơi đó có mai phục?”

Đào Thương chỉ điểm Lữ linh khỉ nói: “Đại giang phía trên, nào có cái gì mai phục? Thuỷ chiến chú ý không phải quân tốt dũng mãnh, mà là chú ý chiến lược binh giới, đồng thời các tướng lĩnh năng lực cũng rất quan trọng, đương nhiên quân tốt tốt nhất cũng là quen thuộc biết bơi, này đại giang phía trên, có thể tả hữu thắng bại nhân tố có rất nhiều, trong đó này hướng gió cùng thủy thế lưu động liền rất quan trọng.”

Đào Thương chỉ vào nơi xa Lưu biểu chiến thuyền nói: “Kinh Châu thuỷ quân phối trí rất nhiều vứt thạch cơ, lợi cho viễn trình, ta quân chiến hạm còn lại là trang bị lấy chụp côn, là dùng để cận chiến thuỷ

chiến binh khí, ta quân đánh với Lưu biểu, nếu là muốn đem tổn thất giảm thấp đến ít nhất, liền phải ở trong thời gian ngắn nhất đem chuyên chở chụp côn chiến thuyền hướng về bọn họ nhanh chóng tới gần lấy được cận chiến tiên cơ, như vậy mới có thể làm ít công to, lấy được tốt nhất hiệu quả."

Lữ linh khỉ như suy tư gì cân nhắc, đột nhiên một trận giang gió thổi qua, gió lạnh có chút thấu y, làm nàng nhịn không được cả người run run một chút.

Lữ linh khỉ biểu hiện dừng ở Đào Thương trong mắt.

Đào Thương do dự một chút, vẫn là đem trên người áo choàng cầm xuống dưới, duỗi tay đưa cho nàng.

Lữ linh khỉ tiếp nhận áo choàng gắn vào trên vai, trắng nõn khuôn mặt hơi hơi có chút đỏ lên, đầu cũng không tự giác thấp đi xuống.

Mà cùng lúc đó, Đào Thương chủ chiến hạm quân lệnh đã ấn trình tự, mơ hồ hướng về phía dưới truyền lại qua đi.

Trước hết thu được Đào Thương kỳ lệnh người chính là Cam Ninh, Cam Ninh thằng nhãi này đã sớm làm tốt tiến binh chuẩn bị, đang chuẩn bị hảo hảo chém giết một hồi, lại được đến một cái lui lại quân lệnh, một trương sư tử đại mặt lúc ấy liền trầm xuống dưới.

Hắn dùng sức hít hít cái mũi, tự mình lẩm bẩm: "Thừa tướng đây là khởi cái gì tà? Êm đẹp liền đánh đều không đánh liền phải chạy, không sát lão tử sức lực."

Nhưng oán giận về oán giận, đối với Đào Thương trực tiếp quân lệnh, Cam Ninh chính là không dám vi phạm, hắn ngay sau đó hạ lệnh, dưới trướng sở chấp chưởng sở hữu chiến thuyền bắt đầu thay đổi đầu thuyền.

Mà mặt khác thuỷ quân tướng lãnh cũng là học Cam Ninh, nghe tin lập tức hành động.

Mắt thấy Đào Thương đại đội hạm đội bắt đầu dời đi phương hướng, quân địch thuỷ quân trước bộ đều đem trương duẫn hoả tốc bắt đầu hướng chủ hạm truyền lại tin tức.

Hoàng Tổ được đến tin tức lúc sau, ngay sau đó báo cáo cho cùng thuyền Lưu biểu.

Lưu biểu tuy rằng lão luyện thành thục, nhưng đối với thuỷ chiến sự tình không phải thực hiểu biết, ngay sau đó dò hỏi Hoàng Tổ cùng thuỷ quân đô đốc Thái Mạo, trưng cầu bọn họ ý kiến.

Thái Mạo tinh với thuỷ chiến, hắn ngay sau đó đối Lưu biểu gián ngôn nói: “Việc này chỉ có hai cái khả năng, một là Đào Thương thấy ta thuỷ quân toàn phối trí vứt thạch cơ, cho rằng không phải chúng ta đối thủ, cho nên lui bước.”

Lưu biểu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Lão phu tuy rằng ít có chinh chiến, lại cũng ngày thường biết nhiều hơn Đào Thương có khả năng, người này tuy rằng tuổi trẻ, nhưng mấy năm tới liền bại Đổng Trác, Lữ Bố, Tôn Sách, Viên Thiệu, Viên Thuật đám người, cùng Tào Tháo cũng là đánh có tới có lui, vẫn là Hoàng Phủ nghĩa thật trên đời khi thân truyền đệ tử, nhân vật như thế, làm sao có thể bất chiến mà thu binh? Huống hồ giáo sự phủ năng lực, thiên hạ đều biết, ta quân chiến hạm trang bị vứt thạch cơ chuyện lớn như vậy, Đào Thương không có khả năng trước đó không biết, cho nên lão phu kết luận hắn triệt binh khủng phi việc này.”

Thái Mạo tán đồng nói: “Mạt tướng cũng là như thế suy nghĩ, kia hiện giờ cũng cũng chỉ có thể là đệ nhị loại khả năng…… Họ Đào ở cố ý dụ dỗ ta chờ.”

”Chỉ giáo cho?”

Thái Mạo vội nói: “Minh công, còn nhớ rõ sơ bình ba năm Đào Thương cùng Viên Thuật đại chiến, khi đó là Kim Lăng binh lần đầu nổi danh thiên hạ…… Kia một trượng Viên Thuật là như thế nào bại?”

Lưu biểu loát chòm râu, thầm nghĩ: “Lão phu nhớ rõ, khi đó Viên Thuật là ở thuỷ chiến trung, bị Đào Thương dụ dỗ hướng chỗ trũng nơi, lại bị vừa mới đến cậy nhờ Đào Thương Cam Ninh chờ chúng hai mặt giáp công mà bại……”

Nói đến này thời điểm, Lưu biểu bỗng nhiên vừa tỉnh.

“Chẳng lẽ Đào Thương tưởng trò cũ trọng thi?”

Thái Mạo gật gật đầu:” Việc này rất có khả năng.”

Lưu biểu trầm ngâm một hồi, nói: “Một khi đã như vậy, kia việc này phải làm như thế nào cho phải?”

Thái Mạo nghe vậy cười.

“Trò cũ trọng thi, có gì sợ thay? Chúng ta chỉ cần cẩn thận phòng bị đội tàu phía sau, cũng tiểu tâm truy hắn, chúng ta không tiến chỗ trũng chỗ, liền không cần sợ hắn!”

Lưu biểu nghe xong Thái Mạo nói, này tâm mới buông xuống.

Hắn vừa lòng hướng về phía Thái Mạo gật gật đầu: “Một khi đã như vậy, liền ngươi thế lão phu toàn quyền chỉ huy.”

”Nặc!”

……

Thái Mạo ý tưởng là không sai, Đào Thương xác thật là ở sử mưu kế dụ dỗ bọn họ, nhưng Đào Thương trước mắt lại không phải muốn chính phản diện bọc đánh, cũng không phải muốn đem bọn họ dụ dỗ đến chỗ trũng thủy lộ, hắn là muốn đem Kinh Châu thuỷ quân dụ dỗ đến một chỗ nghịch lưu trung, làm chính mình thuỷ quân xuôi dòng lao thẳng tới Kinh Châu quân, bằng mau tốc độ tiếp cận Lưu biểu quân, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế sử dụng chụp côn đem Kinh Châu đội tàu đánh tan.

Muốn thay đổi lẫn nhau thuận nghịch lưu phương hướng, liền phải tìm được một chỗ đường sông giao hội chỗ, sau đó ở nghịch lưu chạy một khoảng cách sau, mệnh đội tàu chuyển hướng tiến công.

Đào Thương đại quân ở phía trước chạy băng băng, Lưu biểu đại quân ở phía sau truy kích, dọc theo đường đi, vứt thạch cơ ở Kim Lăng thuỷ quân ẩn ẩn tiến vào tầm bắn lúc sau, liền bắt đầu phát động mãnh liệt tiến công.

Chỉ là bởi vì đối phương đội tàu đều ở di động, cho nên vứt thạch cơ uy lực tuy rằng đại, nhưng không có cái gì chính xác, không ở trên mặt sông phun xạ thật lớn bọt nước.

Mắt thấy đầu một cái cục đá đầu một cái không trúng, Lưu biểu cùng Thái Mạo lòng nóng như lửa đốt.

Bọn họ hiện tại nhưng thật ra khát vọng Đào Thương đem bọn họ dụ dỗ đến nước cạn chi oa.

Ít nhất có thể chờ Kim Lăng quân đi vào trước tụ đôi sau, bên ta còn có thể dùng vứt thạch cơ mãnh liệt đối bọn họ tiến hành oanh tạc, dùng để đề cao tỉ lệ ghi bàn.

Rốt cuộc, Kim Lăng thuỷ quân quải vào một cái nghịch đến chỗ rẽ nhánh sông, toàn bộ hạm đội ở Đào Thương thống nhất chỉ huy hạ, chút nào không ướt át bẩn thỉu, hoả tốc ngược dòng mà lên.

Thái Mạo ở quan sát một lần thủy thế địa hình lúc sau, thấy không có gì khả nghi chỗ, vì thế liền chỉ huy Kinh Châu quân Thủy sư tiếp tục truy kích.

Lại chạy một đoạn thời gian lúc sau, Đào Thương thấy khoảng cách đã kéo ra không sai biệt lắm, ngay sau đó hạ lệnh, sau quân đổi thành trước quân, quay đầu hướng Kinh Châu thuỷ quân tiến hành đánh sâu vào.

Kim Lăng thuỷ quân hướng đi, tự nhiên không thể gạt được Thái Mạo đôi mắt.

Vừa thấy Kim Lăng thuỷ quân hậu đội đổi thành trước đội, bắt đầu hướng bên ta tiến công, Thái Mạo vội vàng quan sát bốn phía địa hình.

Như cũ là đại giang phía trên, không có chỗ trũng đoạn đường, ly bờ biển cũng là thượng có khoảng cách, phía sau cũng không chiến hạm giáp công dấu hiệu.

Thái Mạo vui mừng quá đỗi, hắn biết dưới tình huống như vậy, quân địch thuỷ quân chiến thuyền thay đổi trận hình, yêu cầu một cái thời gian, mà trong khoảng thời gian này, chính là chính mình chiếm tiện nghi rất tốt thời cơ.

Đào Thương, ngươi chết chắc rồi!

------oOo------

Chương 644: chụp côn chi uy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thái Mạo tính ra không có sai, Kim Lăng quân chiến thuyền ở chỉnh thể quay đầu hướng bên ta một lần nữa tiến công mà đến thời điểm, bởi vì quay vòng thân thuyền mà lộ ra cực đại sơ hở.

Ở thủy thượng đùa nghịch thật lớn chiến thuyền cũng không phải là cưỡi ngựa, nói chuyển cái cong liền chuyển cái cong, thế nào cũng phải là chỉnh thuyền thao túng hướng đi cùng buồm rất nhiều bọn lính đồng tâm hiệp lực, mới có thể đem đầu thuyền thay đổi lại đây.

Càng đừng nói còn phải yêu cầu nhiều như vậy chiến thuyền một lần nữa triển khai trận thế.

Kinh Châu thuỷ quân ở Thái Mạo đám người an bài hạ, tìm đúng khoảng cách, bắt đầu đối Kim Lăng Thủy sư tiến hành đại quy mô đầu thạch vứt vật.

”Ầm ầm ầm……”

“Ầm ầm ầm……”

Theo một chút lại một chút tiếng vang, những cái đó thật lớn cục đá ở Kinh Châu thuỷ quân vứt thạch cơ thúc đẩy hạ, từng khối từng khối bay lên không trung, hung ác tạp dừng ở Kim Lăng thuỷ quân trận doanh.

Vứt thạch cơ ở đại giang phía trên là không dễ dàng tìm đúng động thái con thuyền nơi, cho nên tỉ lệ ghi bàn so thấp, nhưng tỉ lệ ghi bàn thấp không đại biểu đánh không trúng, đặc biệt là trước mắt Kim Lăng thuỷ quân chiến thuyền đang ở thay đổi đầu thuyền, trừ bỏ tại chỗ đảo quanh, trên cơ bản không có động địa phương.

Cho là khi, liền có rất nhiều Kim Lăng quân con thuyền bị phi thạch oanh kích, thừa nhận rồi thật lớn phá hư, đứng mũi chịu sào mấy lục soát Kim Lăng quân con thuyền thậm chí trực tiếp liền tuyên cáo báo hỏng, trên thuyền các binh lính sôi nổi nhảy cầu lấy cầu sinh tồn.

Lữ linh khỉ ở trung quân nhìn đến loại tình huống này nôn nóng không được.

”Này, loại này chiến pháp, này tổn thất không khỏi quá lớn đi!”

Đào Thương sắc mặt âm trầm, hắn gắt gao nắm chặt nắm tay đối Lữ linh khỉ nói: “Không có biện pháp, này thiên hạ chi gian không có gì tác chiến phương pháp là không cần bất luận cái gì hy sinh, đặc biệt là thuỷ chiến càng thêm không thể mưu lợi, ta dùng phương thức này chỉ là hy vọng đem tổn thất hàng đến thấp nhất.”

Theo lại hiểu rõ con chiến thuyền bị Lưu biểu quân đánh trầm, Kim Lăng thuỷ quân rốt cuộc điều chỉnh xong rồi phản kích trận thế.

Tiếp theo, liền thấy khổng lồ Kim Lăng thuỷ quân xuôi dòng dưới, những cái đó chiến thuyền giống như từng điều trong biển phi ngư, thẳng đến Lưu biểu quân chiến hạm đánh sâu vào mà đi, mà Kim Lăng thuỷ quân các binh lính một đám mắng mi trừng mộc, chỉ còn chờ ly gần Lưu biểu quân liền cho bọn hắn súc thế một kích.

Mà Thái Mạo ở nhìn thấy Kim Lăng quân ly gần lúc sau, lại một chút đều không hoảng loạn, tưởng phản, hắn khóe miệng ngược lại là treo lên đắc ý mỉm cười.

Đào Thương cho rằng chúng ta Kinh Châu Thủy sư chỉ có vứt thạch cơ lợi hại? Hắc hắc, kia hắn nhưng chính là mười phần sai.

Kinh Châu thuỷ quân, mỗi một con thuyền chiến thuyền thượng đều có rất nhiều cận chiến binh khí, cung nỏ, đầu tiêu, câu thương, có thể nói là mọi thứ đều toàn, liền tính là câu thuyền xiềng xích cũng chút nào không thiếu.

Một hồi chờ các ngươi ly gần, khiến cho các ngươi đẹp!

Nhưng thực tế tình huống, lại là rất xa vượt qua Thái Mạo dự tính ở ngoài.

Chỉ thấy đệ nhất con vọt vào Kinh Châu thuỷ quân trận doanh Kim Lăng thuỷ quân con thuyền đã cùng một con thuyền Kinh Châu quân chiến thuyền mép thuyền tương tiếp.

Không đợi Kinh Châu thuỷ quân có điều hành động, dựa gần Kinh Châu chiến thuyền kia sườn bốn cái chụp côn liền mang theo cực cao trọng lực thế năng, hung hăng hướng về Kinh Châu quân con thuyền tạp xuống dưới.

Kinh Châu thuỷ quân ngay từ đầu thấy Kim Lăng thuỷ quân đại mông mặt bên hai sườn tám đại kỳ cột, còn không biết bọn họ đây là muốn làm gì, bởi vì là đẹp bài trí, nào từng tưởng này thứ đồ hư cư nhiên có như vậy uy lực.

Chỉ thấy kia thật lớn chụp côn bỗng nhiên nện xuống tới, thật mạnh đập ở Kinh Châu quân thân thuyền thượng.

Có thân thuyền chợt đứt gãy, có đầu thuyền chợt đứt gãy, tiểu một chút chiến thuyền thậm chí trực tiếp bị đánh nát long cốt, đương trường báo hỏng.

Đại lượng Kim Lăng thuỷ quân chiến thuyền xung đột trận địa địch, mỗi thuyền tám chụp côn sôi nổi rơi xuống, bởi vì khoảng cách cực gần, cơ hồ vô có không trúng.

Đáng tiếc Kinh Châu quân lúc này là mua dây buộc mình, muốn tránh đều trốn không thoát.

Kinh Châu quân chiến thuyền thượng, mỗi một con thuyền đều phối trí đại lượng thạch đạn, dùng để làm vứt thạch cơ năng đủ phát huy dùng võ nơi, nhưng bởi vì chịu tải cục đá quá nhiều, nước ăn quá sâu, vận chuyển lên tương đương không có phương tiện.

Kể từ đó, Kim Lăng quân chụp côn cơ hồ là phùng đánh tất trung.

Khoảnh khắc chi gian, Kinh Châu quân trước trận chiến thuyền trận địa cơ hồ liền thành một mảnh cặn phế tích.

Mà những cái đó rơi vào trong nước Kinh Châu quân sĩ binh, dù cho là biết bơi, cũng thành Kim Lăng quân sống bia ngắm, Kim Lăng quân trong tay đao thương cơ hồ là nhắm mắt lại hướng trong nước trát, chỉ đem màu trắng là nước sông trát giống như nhuộm màu quá giống nhau huyết hồng, vô số tiếng kêu thảm thiết hướng về phía sau Lưu biểu chỗ truyền đi.

Lưu biểu kinh sắc mặt trắng bệch, hắn bỗng nhiên đứng lên, run run rẩy rẩy chỉ vào phía trước đối Thái Mạo nói: “Này, đây là vì sao?”

Thái Mạo cũng có chút xem choáng váng.

Hắn nghiên cứu nửa đời người thuỷ chiến, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có thể đem chiến thuyền phá hư như thế hoàn toàn binh khí.

Này Đào Thương rốt cuộc là như thế nào cân nhắc ra tới? Tiểu tử này cư nhiên thật sự giống như trong truyền thuyết giống nhau khó chơi!

Liền ở ngay lúc này. Lại thấy lấy Cam Ninh, chu đào, Tưởng Khâm, Từ Thịnh, Tống khiêm, giả hoa chờ Kim Lăng quân thuỷ chiến mãnh tướng nhóm hướng quá trước trận chiến thuyền hài cốt, gào thét hướng Lưu biểu nơi trung quân xung phong liều chết mà đến.

Cam Ninh ăn mặc gấm vóc hoa phục, trên đầu cắm lông chim, bên hông trang bị lục lạc, một thả người nhảy đến một con thuyền Kinh Châu quân chiến thuyền phía trên, hưng phấn cao giọng hô quát nói:” Thừa tướng có lệnh, chém giết Lưu biểu giả nhưng vì Kinh Châu chi chủ cũng!”

Hắn phía sau những cái đó chiến thuyền thượng, phát ra đồng thời hưởng ứng tiếng động, thanh âm kia to lớn, cơ hồ đều là vang thiên triệt địa.

Mà trái lại Kinh Châu quân một phương các tướng sĩ giờ phút này đều sắc mặt trắng bệch, hai bên sĩ khí ở chợt chi gian hình thành tiên minh đối lập.

Liền ở Cam Ninh vung tay hô to thời điểm, một người Kinh Châu quân đại tướng cũng là nhảy lên hắn nơi chiến thuyền, hướng về phía hắn reo lên: “Cẩm phàm tặc, đừng vội hung hăng ngang ngược, tưởng lấy Phiêu Kị tướng quân mệnh, cần đến trước quá ta này một quan.”

Cam Ninh quay đầu nhìn lại, lại thấy tới đem tướng mạo uy vũ, khí vũ bất phàm, đằng đằng sát khí, vừa thấy liền không phải dễ đối phó.

Cam Ninh liếm liếm chính mình vết đao: “Có thể kêu ra cẩm phàm đại hiệp bốn chữ, ngươi nhưng thật ra rất có kiến thức, nhữ người nào cũng?”

Tới đem trợn trắng mắt, thiếu chút nữa không bị Cam Ninh cấp tức chết.

Ai đặc nương kêu ngươi đại hiệp?

Tới đem hung hăng phỉ nhổ: “Ta nãi Kinh Châu thượng tướng văn sính! Cam Ninh, nhữ dám yếu điểm mặt không? Cái nào vừa mới xưng hô ngươi là đại hiệp?”

Cam Ninh quơ quơ vòng eo, làm lục lạc phát ra “Đinh linh đinh linh” tiếng vang, nói: “Ban đầu không kêu không ngại sự, hiện tại không phải đã nhận được?”

Văn sính chịu không nổi hắn này cổ không biết xấu hổ kính, cầm đao tiến lên cùng Cam Ninh ác chiến, hai người lui tới giao phong, thẳng đánh trời đất u ám, kịch liệt dị thường.

Mà mặt khác một bên, một chi cưỡi thuyền nhỏ thuỷ quân ở thuyền lớn trung qua lại xuyên qua, không bao lâu tiếp cận thuyền lớn, liền

thấy kia vào đầu một người thiếu niên chiến tướng hai chân dùng một chút lực, thả người nhảy lên chiến thuyền.

Thái Mạo, Hoàng Tổ đám người sôi nổi vọt đến Lưu biểu trước người bảo hộ hắn, cẩn thận nhìn chằm chằm tên kia thiếu niên.

Kia thiếu niên đại thứ thứ qua lại nhìn mọi người, nhìn quanh mọi người một vòng, sau đó hít sâu một hơi, hô: “Ta chính là thừa tướng tam đồ đệ đinh phụng, các ngươi cái nào là Lưu biểu lão nhân? Chạy nhanh đứng ra nhận lấy cái chết!”

Hoàng Tổ vừa nghe, tức khắc khí thất khiếu bốc khói, hiện tại này thế đạo thật là thay đổi, liền Đào Thương ngồi xuống mười mấy tuổi tiểu tể tử cũng dám tới sát phương nam bá chủ?

Hoàng Tổ nổi giận gầm lên một tiếng, tru lên thanh hướng đinh phụng vọt qua đi.

------oOo------

Chương 645: đệ 1 thuỷ quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đinh phụng mười ba tuổi, tuy rằng thân thể cường kiện, so giống nhau thanh thiếu niên muốn thô tráng rất nhiều, nhưng vẻ mặt non nớt lại đem hắn tuổi cấp hoàn toàn bại lộ.

Như vậy tiểu nhi oa cũng dám hành vạn thuyền tùng trung lấy thượng tướng thủ cấp ngưu sự, liền một cái nhân tình cảm mà nói, Hoàng Tổ nhiều ít có chút không tiếp thu được.

Này nếu là làm này tiểu tể tử ở chính mình trước mắt thật đem Lưu biểu cấp lộng chết, này không phải giống như đánh chính mình cái tát giống nhau sao?

Tuy rằng trên thuyền có mặt khác hộ vệ, nhưng Hoàng Tổ căn bản là không cần bọn họ.

Hắn tự mình ra trận, hướng về phía đinh phụng hung ác sát đem mà đi, nói cái gì cũng đến giáo huấn một chút này không biết trời cao đất dày kiêu ngạo tiểu tử.

Hoàng Tổ thân hình cao lớn, dũng mãnh dị thường, nhiều năm hành quân thân thủ cũng phi bình thường, đối mặt đinh phụng như vậy trong mắt hắn miệng còn hôi sữa thiếu niên, hắn tự nhận là muốn giết hắn hẳn là bình thường việc.

Người thường nhìn đến Hoàng Tổ giống như lợn rừng giống nhau thân hình, đã sớm khiếp đảm, nhưng đinh phụng rõ ràng cùng người thường không giống nhau.

Bởi vì hắn không phải người thường.

Mắt thấy Hoàng Tổ đánh tới, đinh phụng không chút hoang mang dùng tùy thân phác đao, bắt đầu cùng Hoàng Tổ giao khởi tay tới,

hắn cũng không lấy xảo, chính là chính diện cùng Hoàng Tổ đối kháng.

Vốn tưởng rằng hợp lực khí Hoàng Tổ tính sai.

Đinh phụng nhìn người tiểu, nhưng kính lại là cực kỳ đại, từ đao thượng truyền đến lực đạo, chấn Hoàng Tổ tay tê dại.

Giao thủ không mấy chiêu, Hoàng Tổ liền cảm thấy áp lực.

Hắn vạn lần không ngờ, kẻ hèn một thiếu niên lang, cư nhiên sẽ có lớn như vậy năng lực.

Đinh phụng cái tự không có Hoàng Tổ cao, dáng người không có Hoàng Tổ tráng, nhưng một thân cậy mạnh cùng võ kỹ lại rõ ràng ở Hoàng Tổ phía trên, hai người đánh nhau bất quá mười mấy hiệp, Hoàng Tổ liền rõ ràng chống đỡ không được, hắn cảm giác cả người nhức mỏi, giống như muốn tan thành từng mảnh tử giống nhau.

Thế suy dưới, Hoàng Tổ bị đinh phụng bức tả dịch hữu chi, chật vật cực kỳ.

Trái lại đinh phụng, cùng không có việc gì người dường như.

Đinh phụng một bên dùng trong tay chiến đao đem Hoàng Tổ bức tả hữu dịch lóe, một bên lo chính mình chậm du thì thầm: “Chưng dê con nhi, chưng tay gấu, chưng lộc đuôi nhi, thiêu hoa vịt, thiêu gà con, thiêu tử ngỗng, lò heo, lò vịt, tương gà, thịt khô……”

Hoàng Tổ vừa nghe đinh phụng ở kia toái toái niệm, không khỏi cảm giác đầu choáng váng não trướng, hắn hung tợn hướng về phía đinh phụng quát: “Tiểu tử thúi! Ngươi ở bên kia hạt nói thầm cái gì?”

Đinh phụng vẻ mặt không thèm để ý, một bên tùy ý cùng Hoàng Tổ so chiêu, một bên nhàn nhạt nói: “Cũng không có gì, chính là sư phụ ta hứa hẹn quá, ta mỗi lập hạ một đạo công lao, liền sẽ thêm vào cho ta chuẩn bị một đạo danh đồ ăn…… Lưu biểu thủ cấp, nói vậy ít

nhất có thể ở sư phụ ta kia đổi một đạo chưng tay gấu đi? Ta xem thân phận của ngươi cũng không thấp, như vô tình ngoại, ngươi đầu người ít nhất cũng đến giá trị hai chỉ thiêu hoa vịt……”

Hoàng Tổ nghe vậy thiếu chút nữa không khí ngất xỉu.

Ai là thiêu hoa vịt?

Hoàng Tổ trong lòng tuy rằng nín thở, nhưng trên tay lại chân chân thật thật đánh không lại đinh phụng.

Mắt thấy hắn liền phải kiên trì không được, rơi vào đường cùng, Hoàng Tổ chỉ phải hướng về phía phía sau hô: “Đều thất thần làm gì? Còn không mau đi lên hỗ trợ?”

Những cái đó vừa mới bị hắn quát bảo ngưng lại, không dám tiến lên đây giúp hắn, lại thời thời khắc khắc lo lắng hắn an nguy các binh lính, nghe xong lời này mới vừa rồi tỉnh ngộ lại đây!

Xem ra hoàng phủ quân đây là kiên trì không được. Bọn thị vệ một đám vội vàng hướng về phía Hoàng Tổ trước người đinh phụng vọt lại đây, đem hắn bao quanh vây quanh ở ở giữa, lúc này mới may mắn đem Hoàng Tổ từ chiến đoàn giữa cứu ra tới.

Mà liền ở ngay lúc này, Lưu biểu trung quân thuỷ quân chiến hạm cũng bắt đầu đã chịu Kim Lăng thuỷ quân quân chủ lực tiến công, lấy Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm, Từ Thịnh, Tống khiêm chờ Kim Lăng rất nhiều thuỷ quân chiến tướng khi trước, như nhập hổ nhập đàn dương chi cảnh, ở Lưu biểu các chiến thuyền thượng tiến hành đại quy mô tàn sát.

Mà Đào Thương chiến thuyền thượng chụp côn càng là giống như thần binh lợi khí giống nhau, sở lạc chỗ, cơ hồ tất phá chiến hạm địch.

Thuỷ chiến phía trên, sát thương địch quân sinh lực cũng không phải chính yếu, nếu có năng lực nói, đem địa phương chiến hạm tiến hành tổn hại, mới là nhất hữu hiệu thuỷ chiến phương thức.

Mà Kim Lăng thuỷ quân ở trong trận chiến đấu này, còn lại là bằng vào kiểu mới vũ khí, nhất cử nắm giữ thuỷ chiến chân lý.

Thái Mạo mắt thấy thế không thể vì, vội vàng hướng về phía phía sau run run rẩy rẩy Lưu biểu nói: “Tướng quân, mau mau tùy mạt tướng ngồi thuyền nhỏ đào tẩu đi!”

Lưu biểu kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hắn, nói: “Đào tẩu? Như thế nào đào tẩu? Hồ nháo! Ta chính là đường đường nhà Hán đế trụ, phụ tá tân đế Phiêu Kị tướng quân, ngươi sao lại có thể làm ta đào tẩu……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy đinh phụng đột nhiên thả người nhảy, một phác đao chém bay một người Kinh Châu quân thị vệ, hắn mắng mi trừng mục đích hướng về phía Lưu biểu quát: “Chưng tay gấu! Hưu đi!”

Còn lại thị vệ vội vàng bôn đi lên đem hắn lấp kín, không cho hắn lại hướng về Lưu biểu nơi phương hướng đi tới một bước.

Lưu biểu vừa thấy đinh phụng bộ dáng như vậy khủng bố, không tự chủ được duỗi tay sờ sờ chính mình cổ, trong miệng thật mạnh một nuốt nước bọt, hầu kết không tự giác đại biên độ lăn lộn một chút.

“Phiêu Kị tướng quân cũng không phải làm bằng sắt, nên đi vẫn là đi thôi, đức khuê, hộ ta đi trước.”

Thái Mạo thấy Lưu biểu nghĩ thông suốt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hắn vội vàng lệnh người đem thuyền nhỏ tùng phía sau buông đại thuyền, cũng nâng đỡ Lưu biểu đổ bộ đi lên, thẳng đến bờ biển địa giới vạch tới.

Trận này trượng, Kim Lăng thuỷ quân hoàn toàn chiến bại Kinh Châu thuỷ quân, Kinh Châu thuỷ quân chiến thuyền tán tán, trốn trốn, quân tốt tuy Lưu biểu vứt bỏ chiến thuyền vứt bỏ chiến thuyền, đầu hàng đầu hàng, có thể nói thất bại thảm hại.

Đại cục đến định lúc sau, liền thấy Đào Thương đứng ở đầu thuyền, đối với hắn phía sau chư tướng nhóm hô: “Các huynh đệ, một trận chúng ta thắng, từ nay về sau, ta Kim Lăng thuỷ quân đó là thiên hạ đệ nhất thuỷ quân, hán cảnh trong vòng, này Trường Giang sau này là chúng ta giang, Hoàng Hà cũng là chúng ta hà, không lâu lúc sau, chúng ta trung thổ bên cạnh biển rộng, cũng là chúng ta hải! Ta Kim Lăng thuỷ quân đem rong ruổi thiên hạ thuỷ vực, lại không bị ngăn trở tay!”

“Uy vũ!”

“Uy vũ!”

“Uy vũ!”

Theo Đào Thương nói xong, bốn phía tướng lãnh cùng bọn lính một đám cao giọng hô ứng, toàn bộ tràng gian sĩ khí đạt tới nhất.

Lữ linh khỉ nhìn về phía Đào Thương ánh mắt, ở trong bất tri bất giác có chút mê ly.

Ở nàng trong lòng, như là phụ thân giống nhau vũ dũng hơn người, công đều bị thắng chiến đều bị nhưng uy mãnh nam tử, mới có thể sẽ đạt tới loại này đăng cao một hô, nhất hô bá ứng hiệu quả, chính là cái này nam tử, mặt ngoài ôn tồn lễ độ, kỳ thật một bụng tâm địa gian giảo, võ nghệ cùng sức lực lại lơ lỏng bình thường đáng thương.

Chính là giờ phút này hắn, thoạt nhìn lại như vậy oai hùng bất phàm, giơ tay nhấc chân chi gian có thể nói là nam tử khí khái mười phần……

Nghĩ vậy, Lữ linh khỉ mặt không khỏi đỏ, hắn vội vàng quay đầu đi, đón giang mặt nhìn phía trước thuỷ quân chiến trường, như cũ không có ngừng lại sát phạt chi cảnh.

Nếu không có là nàng không hiểu thuỷ chiến, nàng giờ phút này đảo cũng là thật muốn chạy đến phía trước, ra trận sát mấy cái địch

nhân, dùng địch nhân máu tươi bình phục một chút chính mình giờ phút này loạn đâm tâm.

“Thừa tướng, từ tướng quân hồi báo, Lưu biểu cùng Thái Mạo đám người, đã suất lĩnh một bộ phận thuỷ quân vứt bỏ trung quân mà đi, giờ phút này hẳn là đã là lên bờ, chúng ta có phải hay không muốn hoả tốc phái người truy kích?” Bùi Tiền ở nghe được tin tức lúc sau, vội vàng phương hướng Đào Thương bẩm báo.

Lữ linh khỉ vừa nghe tin tức này, vội vàng nói: “Lưu biểu chạy, thừa tướng mau đuổi theo đi! Trên bờ truy kích, tiểu nữ tử nguyện ý thế thừa tướng phân ưu.”

Đào Thương cười nói: “Không nhọc Lữ tiểu thư lo lắng, trên bờ bên kia, ta đã sớm đã làm hạ an bài cùng bố trí, bằng Lưu biểu về điểm này sức của đôi bàn chân, hắn chạy không được, ta lần này nhất định có thể bắt sống hắn.”

Lữ linh khỉ nghi hoặc nhìn hắn, không rõ hắn vì sao như thế tự tin.

Chẳng lẽ hắn ở trên bờ đã làm bố trí?

Nàng suy đoán không có sai, Đào Thương thật đúng là chính là ở trên bờ làm bố trí.

Triệu Vân, Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, đồng phi bốn gã mãnh tướng, giờ phút này chính suất lĩnh hổ vệ quân, Thái Sơn quân, con ngựa trắng nghĩa từ, thiết Phù Đồ chờ đội mạnh, trưng bày với bờ biển du tẩu, chỉ còn chờ đem Lưu biểu bắt sống.

------oOo------

Chương 646: 3 danh mãnh tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu biểu cả người ướt dầm dề, đánh run run, ở Thái Mạo cùng Hoàng Tổ làm bạn hạ, hoảng sợ ở một chỗ bờ biển lên bờ, hắn phía sau còn có rất nhiều từ mặt khác chiến thuyền thượng hoặc là thừa thuyền lớn, hoặc là thừa thuyền nhỏ, đi cùng hắn cùng nhau đổ bộ bại binh.

Sở hữu Kinh Châu bại quân một đám giống như gà rớt vào nồi canh giống nhau, thân thể cùng tâm linh song trọng sợ hãi, thúc đẩy bọn họ liều mạng tưởng rời đi mặt nước hướng trên bờ bò.

Này đó bại binh không có chiến mã, Lưu biểu chỉ có thể ở Thái Mạo đám người nâng một chút, một chút một chút bôn đại đạo chậm rãi mà đi.

Vứt bỏ chiến thuyền bọn họ, giờ phút này không có ngựa làm sức của đôi bàn chân, chỉ có thể đủ đi bộ đi chậm, Thái Mạo cùng Hoàng Tổ đều là biết binh người, bọn họ hiểu được, nếu là Đào Thương trước đó liền đã chuẩn bị tốt hạn trại binh mã đi ra ngoài tuần ngạn, bằng bên ta sức của đôi bàn chân, nhất định là không chạy thoát được đâu.

Nhưng bọn hắn đều ở trong lòng dùng sức an ủi chính mình, loại tình huống này tuyệt đối không có khả năng phát sinh.

Đào Thương tuy rằng lợi hại, nhưng lại không phải thần tiên, hắn thật sự là có thể đem những việc này tưởng như vậy chu đáo cẩn thận, tính kế như vậy ổn thỏa?

Bằng Đào Thương một người, xác thật tính không đến như vậy toàn diện.

Nhưng là hắn dưới trướng có Quách Gia, Trần Đăng, cùng với chưa hoàn toàn trưởng thành Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý.

Hắn không thể tưởng được sự tình, này đó đứng đầu mưu trí chi sĩ liền sẽ thế hắn nghĩ đến.

Hắn không thể đủ tận thiện tận mỹ địa phương, tự nhiên có này đó đứng đầu mưu trí chi sĩ thế hắn nghĩ cách bổ túc.

Một chúng bại binh vội vàng chạy trốn là lúc, quan đạo phía sau đột nhiên vang lên một trận kêu sát tiếng động.

Lại là ở phụ cận tuần ngạn Triệu Vân cùng Từ Hoảng đám người rốt cuộc tìm được rồi Lưu biểu đám người tung tích.

Hứa Chử đầu tàu gương mẫu, hướng về phía Kinh Châu quân liền sát đem mà đến, Triệu Vân cùng Từ Vinh đám người theo sát sau đó, một bên truy một bên cao giọng hò hét: “Không cần phóng chạy Lưu biểu.”

Lưu biểu vừa nghe Kim Lăng quân chư tướng đều rống tên của hắn, tức khắc sợ tới mức mặt không còn chút máu, hắn kinh hoảng thất thố giơ chân đi phía trước chạy, một phen tuổi người, tốc độ lại mau làm người táp lưỡi.

Thật là càng già càng dẻo dai mẫu mực nhân vật.

Hứa Chử trảm mã đao tả hữu huy động, dọc theo đường đi đánh bay không ít Kinh Châu quân binh đem, máu tươi đem thân đao nhiễm đỏ bừng.

Lưu biểu hoảng sợ đi bộ, có thể chạy ra rất xa? Mắt thấy liền phải bị Hứa Chử đuổi theo, đột nhiên, phía trước trên quan đạo một trận tiếng vó ngựa vang lên, lại là một chi bưu quân từ chính diện xung phong liều chết lại đây.

“Mạng ta xong rồi!” Lưu biểu một tiếng ai thán, nhận mệnh ngồi ở trên mặt đất.

Tiền lang hậu hổ, có chắp cánh cũng không thể bay.

So với Lưu biểu bất đắc dĩ, Thái Mạo lại rõ ràng là trầm ổn nhiều, hắn nheo lại đôi mắt, cẩn thận xem nhìn tới quân một lát, sắc mặt từ kinh hoảng chuyển vì vui sướng, nói: “Tỷ phu, không cần hoảng loạn, là Ích Châu quân còn có chúng ta hạn trại binh mã tới rồi!”

Lưu biểu nghe vậy sửng sốt, híp mắt nhìn kỹ đi.

Quả nhiên là Lưu biểu dưới trướng hạn trại binh mã cùng Ích Châu chư tướng tới rồi.

Ích Châu phương diện, có Trương Nhậm, nghiêm nhan, Ngô ý, Ngô lan, lôi đồng đám người, Kinh Châu hạn trại bao gồm vương uy, Thái trung, Thái cùng, Thái huân, Lữ giới, tô phi đám người.

Đồng thời, Kinh Châu quân hạn trại một phương, còn bao gồm Lưu biểu xuất chinh trước, hỏi Lưu Bị mượn tới ba gã chiến tướng.

Quan Vũ, Trương Phi cùng trần đến.

Lưu Bị người này làm việc thật là nghĩa khí, Lưu biểu lúc trước hỏi hắn muốn Quan Vũ cùng Trương Phi, hắn đơn giản tới một cái mua nhị đưa một, liền thân vệ quân chủ tướng trần đến đều cùng nhau điều tạm lại đây.

Hứa Chử phi mã chạy như điên chi gian, chính ngộ Trương Phi.

Hứa Chử thấy thế cả kinh, vội vàng ghìm ngựa.

Trương Phi đem Trượng Bát Xà Mâu hướng về phía sau vung, sang sảng cười nói: “Hứa Trọng Khang, nhiều năm không thấy, ngươi thanh danh là càng thêm lớn, hôm nay yêm lão Trương đặc tới sẽ ngươi một hồi!”

Hứa Chử từ năm đó ở hổ lao quan cùng Trương Phi nhận thức thời điểm, liền biết người này vũ dũng hơn người, không ở Lữ Bố dưới, lập tức không dám chậm trễ, ngay sau đó cẩn thận mà chống đỡ.

Trương Phi tinh thần phấn chấn, cầm mâu tiến lên cùng Hứa Chử ác chiến, hai người đều là lấy lực lượng xưng hãn tướng, chiêu chiêu đều là thế mạnh mẽ trầm, chiêu thức gian không có nhiều ít hoa lệ, giống như lưỡng đạo mây đen giăng đầy hắc ảnh, che đậy ở bốn phía sở hữu quang mang.

Quan Vũ phái người tặng Lưu biểu chiến mã, cũng rong ruổi về phía trước, tự mình bảo vệ ở Lưu biểu trước người, đơn phượng nhãn lãnh lệ nhìn quét vây đem đi lên Kim Lăng binh tướng, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không người dám tiến lên trực diện này mũi nhọn.

Mà trần đến còn lại là sớm có mục tiêu, hắn thẳng đến Triệu Vân mà đi!

Triệu Vân cùng với một giao thủ, kinh ngạc phi thường.

Tới đem bản lĩnh cao siêu, tuy rằng như cũ là ở chính mình dưới, nhưng chỉ sợ là kém không xa…… Trong khoảng thời gian này như thế nào nhảy nhót ra nhiều như vậy cao thủ trẻ tuổi?

Tính cả hiện giờ đã là quy phụ ở thừa tướng dưới trướng A Phi đều tính thượng, lại là một cái so một cái lợi hại!

Mà Từ Hoảng cùng Từ Vinh còn lại là đồng thời ra ngựa, song chiến Quan Vũ.

Quan Vũ không chút nào sợ hãi, chấn hưng tinh thần, đem Thanh Long Yển Nguyệt Đao ném khởi, đồng thời dùng lực nhị đem.

Hắn Thanh Long Yển Nguyệt Đao thập phần trầm trọng, ném động lên giống như tấn phong quét ngang thu diệp, Từ Hoảng cùng Từ Vinh tuy rằng đều là mãnh tướng, nhưng ở Quan Vũ áp bách hạ, cư nhiên chút nào chiếm không đến tiện nghi, hơn nữa ẩn ẩn còn có muốn bại trận chi thế.

Mà kim lĩnh quân còn lại binh mã cùng chiến tướng, tắc cùng Ích Châu quân cùng Kinh Châu quân liên quân binh đối binh, đem đối

đem bắt đầu đấu lên.

Lưu biểu được đến thở dốc lúc sau, không dám cũ đãi, hắn hoả tốc sai người lấy ra chiến mã, ở Thái Mạo đám người dưới sự bảo vệ, hoảng sợ rời đi chiến trường, bôn bên ta đại doanh phương hướng bỏ chạy đi.

Mắt thấy tới tay thực bay, mọi người trong lòng thực sự đều là khí không được, nhưng cố tình không có cách nào, chỉ có thể mặc cho Lưu biểu bỏ chạy.

A Phi lúc này cũng từ phía sau tới rồi, hắn ở đây trông được một vòng lúc sau, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở cùng Quan Vũ đánh với Từ Hoảng cùng Từ Vinh trên người.

Từ Hoảng tương đối còn hảo, Từ Vinh rõ ràng có chút kiên trì không được.

Từ Vinh võ nghệ tuy giai, nhưng bản thân liền không phải nhất thượng thừa, hơn nữa mất đi một con mắt lúc sau, đối hắn võ nghệ cũng có ảnh hưởng, ngày thường còn chưa tính, nhưng một khi đụng phải Quan Vũ bực này phi nhân loại, kia khuyết điểm ở trong khoảnh khắc liền bại lộ ra tới.

A Phi hạ quyết tâm, phi mã tiến lên, dùng trường thương đẩy ra ba người giao kích binh khí.

“Đang lang!”

Bị A Phi này cổ ngoại lực một trộn lẫn, u u k a nshu Từ Hoảng cùng Từ Vinh thân thể đều về phía sau khuynh đảo, xuất hiện một ít quẫn bách thái độ, Quan Vũ lại là khí định thần nhàn, vung Thanh Long đao, bình tĩnh nhìn A Phi, tán thanh: “Hảo thân thủ!”

A Phi đối mặt Quan Vũ, chỉ cảm thấy đối phương khí thế hùng hồn, thả khí chất cực lệnh nhân tâm chiết.

Hắn ngạc nhiên nói: “Ngươi là Quan Vũ, năm đó chém giết Hoa Hùng Quan Vũ?”

Quan Vũ sắc mặt rất là khó coi.

Năm đó sát Hoa Hùng, bởi vì Đào Thương trộn lẫn, lệnh hảo hảo một hồi đấu đem, biến thành vừa ra trò khôi hài, việc này đến nay như cũ lệnh Quan Vũ ký ức hãy còn mới mẻ, có thể nói là suốt đời sỉ nhục.

Ai cùng Quan Vũ đề việc này đều hảo, nhưng Đào Thương dưới trướng người đề, Quan Vũ liền cảm giác đây là ở nhục nhã hắn giống nhau.

Tuyệt đối là cố ý.

“Hảo hậu sinh! An dám trêu chọc Quan mỗ, làm Quan mỗ nhìn một cái bản lĩnh của ngươi!”

Dứt lời, liền thấy Quan Vũ phóng ngựa tiến lên cùng A Phi chiến ở một chỗ.

A Phi tuy rằng giao thủ qua Triệu Vân cùng Hứa Chử đám người, nhưng cùng Quan Vũ một giao thủ, lại như cũ là cảm thấy chưa từng có áp lực.

Quan Vũ không chỉ là sức lực đại, hơn nữa đao pháp tinh vi phi phàm, không giống Hứa Chử giống nhau dã chiêu số, càng muốn mệnh chính là khí thế của hắn phi phàm, vô luận là từ tướng mạo thượng vẫn là thân thủ thượng, phảng phất đều mang theo một cổ mê giống nhau tự tin, làm người cảm giác chính mình đối mặt không phải một cái có máu có thịt người, mà là một cái cao thâm khó đoán chiến thần.

Không thể tưởng được Lưu biểu trướng hạ cư nhiên còn có này rất nhiều anh hùng nhân vật, Kinh Châu quân quả nhiên vẫn là có chút đáy.

Tiền tuyến chiến sự bị thám báo truyền lại đến đã kết thúc càn quét giang mặt, đi trước bờ biển Đào Thương chỗ.

Vừa nghe Lưu biểu chạy, mà Kinh Châu quân cùng Ích Châu quân còn có thừa lực phản công, Đào Thương không khỏi nhăn lại mi.

Lưu Bị, Lưu biểu, Lưu Chương……

Đơn độc lấy ra tới bất luận cái gì một cái, chính mình đều không bỏ ở trong mắt.

Nhưng trước mắt tam Lưu liên thủ, nhân tài đông đúc, tắc xác thật là có chút không tốt lắm đối phó.

()

------oOo------

Chương 647: tạm thời bãi binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương hạ chiến thuyền, cẩn thận tự hỏi một hồi, mới vừa rồi đối Bùi Tiền phân phó nói: “Phái người đến tiền tuyến đi, nghĩ cách truyền lệnh cấp chư vị tướng quân, không cần lại cùng Lưu biểu dưới trướng các tướng lĩnh tiến hành dây dưa, một trận Kim Lăng thuỷ quân đã trọn nhưng danh dương thiên hạ, Lưu biểu thuỷ quân đã là không thành khí hậu, bọn họ trong khoảng thời gian ngắn lại không rảnh bận tâm phương đông, này chiến mục đích đạt tới, tạm thời đừng đuổi theo đánh, Kinh Châu đất rộng của nhiều, thực lực không nhỏ, hiện giờ còn có Lưu Chương binh mã tại đây, theo chân bọn họ đánh bừa chính là đua thắng, quay đầu lại cũng dễ dàng làm người nhặt của hời, không sai biệt lắm chuyển biến tốt liền thu đi.”

Bùi Tiền nghe xong Đào Thương nói, vội vàng phân phó người đi xử lý.

Đào Thương lẳng lặng ngồi xuống, bắt đầu cẩn thận cân nhắc chính mình trước mắt thế cục.

Cho dù có Trương Nhậm mấy vạn binh mã tương trợ, Đào Thương cảm thấy bằng vào Kim Lăng quân thực lực, tiếp tục thâm nhập tiến công đánh thắng bọn họ không phải không có khả năng, nhưng cũng tuyệt không dễ dàng, cho dù đánh thắng, tổn thương cũng không tránh khỏi quá lớn.

Lưu biểu liên tiếp Lưu Chương, thực lực cơ hồ kéo dài qua toàn bộ Trường Giang trở lên dọc tuyến, địa bàn dân cư to lớn có thể xưng là nhất, ở không có sung túc chuẩn bị hạ, đem chiến tuyến thọc sâu đến loại trình độ này là cực kỳ không khôn ngoan.

Đặc biệt là mặt bắc còn có một cái Viên Thiệu…… Tào Tháo, Lữ Bố, Tôn Sách đám người cũng toàn không thể tín nhiệm.

Nếu Lưu biểu đã kiến thức đến chính mình thuỷ quân lợi hại, lấy hắn bảo thủ tâm tính tới giảng, tuyệt đối không dám dễ dàng phạm Giang Đông chi cảnh, hơn nữa Kinh Châu nam bộ Trương Tiện còn không có bị hoàn toàn tiễu trừ, Lưu biểu lần này trở về nhất định không dám dễ dàng binh phạm Giang Đông nơi.

Giang Hạ quận đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Tôn Sách cùng Lữ Bố nhất định thiếu kiên nhẫn, chỉ sợ bọn họ hai người ít ngày nữa liền sẽ lại lần nữa tấn công Giang Hạ quận, đặc biệt là Tôn Sách, muốn giết Hoàng Tổ chỉ sợ đều là tưởng điên rồi.

Trải qua chính mình cùng Lưu biểu một phen đại chiến, phương nam thế cục hỗn loạn chỉ sợ so với năm đó phương bắc quần hùng cũng khởi còn muốn càng thêm phức tạp, nhưng kể từ đó, chính mình Đông Nam cảnh nội Nam Xương thành nói vậy liền an toàn.

Mà Bùi Tiền tin tức truyền tới lần trước quân trong trận lúc sau, đã chuyển hướng phía sau chỉ huy Từ Vinh liền ngay sau đó hạ lệnh minh kim thu binh.

Hai bên chư tướng chính đấu khó phân thắng bại, đặc biệt là Hứa Chử, Trương Phi, Quan Vũ, đồng phi, Triệu Vân, trần đến đám người, vài tên chiến tướng tại đây loại thời khắc cơ hồ đều đã thoát lực, chỉ là vì không rơi hạ phong cùng chính mình tôn nghiêm, cắn chặt răng cùng đối thủ liều mạng ác chiến.

Giờ phút này có một phương dẫn đầu thu tay lại, hai bên tướng lãnh cùng bọn lính ở trong bất tri bất giác đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đại gia tất cả đều thu tay lại, cũng không đuổi theo đuổi đối thủ, nhưng tinh thần thượng lại một chút chưa từng lơi lỏng.

Quan Vũ sẽ cùng Trương Phi, một bên lui lại một bên nói: “Kim Lăng quân quả nhiên là danh bất hư truyền, bọn họ chiến tướng lần này còn chưa từng toàn ra, liền có bực này chiến lực, trừ bỏ Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh chờ vài tên tướng già ở ngoài, còn có rất nhiều người chúng ta đều chưa từng nhận được, đào quân nếu là quả có như vậy thực lực, chúng ta quay đầu lại thật đúng là đến cùng huynh

trưởng hảo hảo nói nói, này Kinh Châu cùng Ích Châu liên hợp chính là tất nhiên, tam Lưu nếu là phân gia, sớm muộn gì tất bị Đào Thương tiêu diệt từng bộ phận.”

Quan Vũ luôn luôn cao ngạo, có thể làm hắn nói ra nói như vậy tới, có thể thấy được Kim Lăng quân thực lực xác thật đã vượt qua hắn tưởng tượng, làm hắn thật sâu cảm giác được sợ hãi.

Trương Phi bản tính tuy rằng táo bạo, nhưng lại cũng là đa trí người, hắn vừa mới một bên cùng Hứa Chử giao thủ, một bên quan sát Kim Lăng quân chiến thuật, phát hiện đối phương vô luận là trang bị, chiến pháp vẫn là kinh nghiệm chiến đấu, đều rất xa vượt qua Kinh Châu quân cùng Ích Châu quân, nếu là thời gian dài ác chiến đi xuống, Kinh Châu quân cùng Ích Châu quân thêm lên, cũng chưa chắc có thể chiến quá Kim Lăng quân.

Nhưng này kinh nghiệm thượng chênh lệch, lại không phải dễ dàng có thể điền bình.

“Nhị ca, khác tạm thời bất luận, đơn chính là sĩ tốt thượng chiến lực chênh lệch chỉ sợ phi nhất thời nửa khắc có thể đền bù, việc này lại nên làm thế nào cho phải?”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy trần đến giá mã đuổi lại đây, hắn nghe thấy được Quan Vũ cùng Trương Phi nói chuyện, tùy nói: “Tại hạ nhưng thật ra có một cái biện pháp, đã nhưng tăng cường Kinh Châu quân thực lực, lại có thể làm tả tướng quân vì triều đình sở trọng dụng.”

Trần đến theo như lời tả tướng quân, chính là bị Lưu biểu đại biểu tân đế Lưu Quỳnh sở sắc phong Lưu Bị.

Vừa nghe trần đến nói như thế, Quan Vũ cùng Trương Phi tức khắc tới hứng thú.

“Thúc đến tận đây ngôn ý gì?”

Trần đến tuy rằng tuổi trẻ, nhưng tâm tư kín đáo, bằng không cũng sẽ không bị Lưu Bị phá cách đề bạt vì thân vệ tướng quân.

Hắn châm chước một chút từ ngữ, nói: “Lưu Kinh Châu trải qua này bại, nhất định sẽ đối Kinh Châu quân chiến lực một lần nữa xem kỹ, Kinh Châu quân lâu không trải qua chiến trận, chiến pháp cùng chiến lực mới lạ…… Chiếu như vậy luyện binh phương pháp, chính là luyện nữa mười năm, cũng tất nhiên là sẽ bại cấp Đào Thương, hiện giờ ở Kinh Châu cảnh nội, có thể giúp Lưu Kinh Châu binh tướng mã luyện cường giả, trừ phi chủ công cùng chúng ta ba người, người khác tuyệt không khả năng……”

Quan Vũ nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Không thể tưởng được trần đến cư nhiên đánh như vậy tâm tư, như thế đại đại vượt quá Quan Vũ cùng Trương Phi ngoài ý liệu.

Bất quá cẩn thận tưởng tượng, này cũng xác thật là làm Lưu Bị này một đám người ở Kinh Châu triều dã mở rộng lực ảnh hưởng cùng thế lực một cái biện pháp tốt nhất, hơn nữa ở trình độ nhất định đi lên giảng, này cũng xác thật là vì có thể đại biên độ tăng lên Kinh Châu binh lính chiến lực hảo biện pháp.

Liền ở ba người nói chuyện thời điểm, Trương Nhậm đánh mã lại đây đối nói: “Quan tướng quân, Trương tướng quân, Đào Thương binh mã tất cả đều bỏ chạy!”

Ba người đảo mắt nhìn lại, lại thấy Kim Lăng binh mã xác thật đã triệt sạch sẽ, không có lưu lại bất luận cái gì hành tích.

Tiến công như gió, lui lại cũng như gió, Kim Lăng quân binh tốt chấp hành lực thật là lệnh người xem thế là đủ rồi.

Trương Nhậm đối Lưu biểu thái độ không phải thực vừa lòng, nhưng đối Lưu Bị thủ hạ người thái độ hiển nhiên vẫn là thực không tồi, có lẽ đây là cái gọi là anh hùng tích anh hùng đi.

“Quan tướng quân, Trương tướng quân, lâu nghe nhị vị tướng quân đại danh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên đương thời chi thật anh hùng, thế nhân thành không khinh ta cũng, Trương mỗ cố ý thỉnh nhị vị tướng quân tùy ta cùng hướng trại trung một tự, chúng ta uống thượng mấy cái, cũng coi như kết giao một hồi? Không biết nhị vị tướng quân ý hạ như thế nào?”

Trương Phi làm người rất là sảng khoái, ha ha cười, nói: “Hôm nay có thể cùng Ích Châu hào kiệt nhóm tương rắn chắc, cũng là duyên phận! Nhị ca, hôm nay đánh thống khoái, chúng ta không ngại cùng hướng như thế nào?”

Quan Vũ loát râu dài, nói: “Nếu là Trương tướng quân hậu ý, kia Quan mỗ cũng không tiện chối từ! Cũng thế, như vậy tùy tướng quân đi thông quý trại một tự!”

Trương Nhậm gật đầu khen ngợi: “Sảng khoái! Một khi đã như vậy, kia Trương mỗ người liền đi trước đi chuẩn bị.” Dứt lời, tiện lợi trước cáo từ rời đi.

Trương Nhậm vừa đi, trần đến ngay sau đó đối Quan Vũ nói: “Quan tướng quân, Trương tướng quân, các ngài vừa mới vì sao phải đáp ứng Trương Nhậm? Như thế hành sự không khỏi quá mức võ đoán, chúng ta tự mình đi Ích Châu quân quân doanh cùng Trương Nhậm gặp gỡ, làm Lưu Kinh Châu biết, như thế nào cho phải? Phải biết rằng, Lưu Kinh Châu hiện tại chính là vừa mới binh bại……”

Quan Vũ nhàn nhạt nói: “Trương tướng quân hậu ý tương mời, Quan mỗ tự nhiên cũng không hảo chối từ, huống hồ chúng ta bất quá là quân yểm trợ chi quân, giúp Lưu Kinh Châu ngăn trở truy binh đã là công tích, Ích Châu quân bên kia giờ phút này có lẽ tốt sinh trấn an, đi minh hữu quân trại trung gặp gỡ, có gì không thể?”

Trương Phi nhiều ít cũng là có chút do dự, nói: “Nhị ca, kỳ thật thúc đến nói cũng đúng, chúng ta tự mình cùng Trương Nhậm tiếp xúc, truyền tới Lưu Kinh Châu kia, xác thật là không lắm dễ nghe, vạn nhất cấp đại ca chọc phiền toái, lại nên như thế nào?”

()

------oOo------

Chương 648: bi quan chủ nghĩa giả hoàng tự

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Bị không ở, Trương Phi cùng trần đến đều là lấy Quan Vũ là chủ tâm cốt, liền tính là bọn họ trong lòng có bất luận cái gì nghi vấn, cũng tự nhiên muốn hỏi trước quá quan vũ, từ Quan Vũ dẫn dắt bọn họ làm ra quyết đoán.

Quan Vũ người này, vô luận là dụng binh vẫn là tác chiến, đều là đương thời nhất đẳng nhất nhân vật, trong lịch sử Ngụy từng có nhân xưng chi rằng: “Thục tiểu quốc nhĩ, danh tướng duy vũ.” Đủ thấy ngay lúc đó Ngụy người tuy rằng xem thường Thục quốc, lại duy độc coi trọng Quan Vũ người này.

Quan Vũ năng lực không thể nghi ngờ, nhưng duy độc có một chút không tốt lắm, chính là hắn bản tính quá mức với ngạo khí, mỗi ngày sống ở mặt mũi.

Vì mặt mũi, vì ngạo khí, vì tôn nghiêm, Quan Vũ cái gì đều có thể xá ra tới.

Trước mắt hắn nếu là bởi vì trần đến nói mà không đi Trương Nhậm quân doanh, chẳng phải là đại biểu hắn họ quan sợ Lưu biểu?

Đó là tuyệt đối trăm triệu không được.

Quan Vũ trầm tư một lát, nói: “Thôi, việc này đều có vi huynh chỗ chi, Tam đệ, ngươi cùng thúc đến tạm thời về trước chúng ta doanh trại quân đội, ta tự mình đi thấy Trương Nhậm, không bao lâu tức về, Lưu Kinh Châu nơi đó có cái gì hỏi trách, Quan mỗ tự đỉnh này tội đó là.”

Trần đến nghe vậy nóng nảy, còn tưởng lại khuyên bảo một chút Quan Vũ, lại bị Trương Phi duỗi tay ngăn lại, hướng hắn lắc lắc đầu.

Trương Phi cùng Quan Vũ đương nhiều năm huynh đệ, tự nhiên là hiểu biết nhà mình nhị ca tính tình, trước mắt hắn nếu là tâm ý đã quyết, chỉ sợ là trừ bỏ đại ca Lưu Bị, ai cũng khuyên không được hắn.

Trương Phi tuy rằng hung ác hiếu chiến, nhưng xuất thân tiểu cường hào, thả làm người cũng rất nhiều trí, hắn suy nghĩ một chút, ngay sau đó quyết định trước làm Quan Vũ tự đi, hắn hồi doanh trại dàn xếp hảo binh mã sau, tự đi gặp Lưu biểu, thứ nhất đối Lưu Kinh Châu tỏ vẻ an ủi, thứ hai cũng hảo thời khắc quan sát Lưu biểu bên kia tình hình, vạn nhất có việc, cũng hảo tùy thời đem sự tình áp xuống tới.

……

Mấy ngày sau, Lưu biểu binh mã liên hợp Ích Châu quân, cộng đồng lùi trở về tới rồi Giang Hạ quận trị sở Tây Lăng thành.

Lưu biểu lúc này đây là thật sự làm Đào Thương cấp đánh sợ, hắn không dám ở dễ dàng ra khỏi thành cùng Đào Thương quyết chiến, mà là làm dưới trướng các binh lính gia cố phòng thủ thành phố, y hiểm thiết trại, tầng tầng cách trở, không mong lập công, chỉ cầu không phạm lỗi.

Nhưng Đào Thương thực hiển nhiên không có tiếp tục hướng Kinh Châu tiến binh ý tứ, một trận chiến đánh sợ Lưu biểu, cho hắn biết chính mình lợi hại, cũng xác lập Kim Lăng thuỷ quân ở thiên hạ địa vị, hắn mục đích đã đạt tới.

Đến nỗi gồm thâu Kinh Châu sự, trước mắt còn không phải thời điểm.

Muốn gồm thâu cũng đến ở bắt lấy Trung Nguyên hoặc là Hà Bắc lúc sau mới được.

Đào Thương làm Kim Lăng mười hai danh thuỷ quân đại tướng ở Xương Võ thành trước trận các nơi yếu đạo thiết lập thủy trại, quan sát Lưu biểu đông hướng, dùng để uy hiếp, chính mình còn lại là quần áo nhẹ giản hành, đi trước trở về kỳ xuân thành.

Hoàng Trung nhi tử hoàng tự tình huống, vẫn là làm hắn rất là để ý.

Rốt cuộc sự tình quan Hoàng Trung bản nhân quy túc.

Về tới kỳ xuân thành sau, Đào Thương cùng hắn thân tín nhóm cùng qua đi vấn an Hoàng Trung một nhà.

Nghe nói Đào Thương tới, Hoàng thị vợ chồng cùng nhiệt tình ra tới nghênh đón.

Đào Thương thấy Hoàng Trung khí sắc không tồi, vui vẻ ra mặt, đối chính mình cũng là rất là hòa ái, không giống như là ban đầu cái mũi không phải cái mũi đôi mắt không phải đôi mắt, ngay sau đó hiểu rõ hoàng tự hẳn là đã thoát ly nguy hiểm kỳ.

“Hoàng tướng quân gần đây khí sắc không tồi, xem ra lệnh lang thân thể hẳn là khôi phục thực không tồi?”

Đối mặt Đào Thương trêu đùa, Hoàng Trung thực hiển nhiên cũng không phải giống ban đầu như vậy đại phản ứng, hắn cười ha hả đáp: “Thác thừa tướng phúc, tiểu nhi trong khoảng thời gian này khôi phục không tồi, có đôi khi đều đã có thể rời đi giường, sơ qua ra tới phóng thông khí.”

Đào Thương kinh ngạc nhìn về phía cùng tồn tại hoàng gia Hoa Đà, nói: “Thương gân động cốt còn muốn một trăm thiên, hoàng tự này làm cái này đại cái giải phẫu, liền 50 thiên còn chưa tới, là có thể khôi phục đến loại tình trạng này?”

Hoa Đà loát chòm râu cười nói: “Thương gân động cốt, thương chính là cốt, cốt nãi người chi bổn, tuy không thương mệnh, nhưng khỏi hẳn rất khó, cũng thường có hậu bếp, cần chậm rãi điều trị, mới có thể. Nhưng tạng phủ chi thương, tuy rằng nguy cơ, một không

cẩn thận chính là tánh mạng chi nguy, nhưng một khi đi ổ bệnh, thoát ly sinh mệnh nguy hiểm, khôi phục lên, lại là muốn so cốt bệnh mau thượng rất nhiều……”

Đào Thương gật gật đầu, hướng về phía Hoa Đà vươn một cái ngón tay cái, nhẹ nhàng quơ quơ.

Hoa Đà tuy rằng không biết đây là có ý tứ gì, nhưng xem Đào Thương biểu tình cũng biết là ở khen hắn, rất là vui vẻ cười.

Đào Thương quay đầu, nói: “Hoàng tướng quân, ta muốn đi xem lệnh lang, chẳng biết có được không?”

“Cái này?” Hoàng Trung tức khắc do dự.

Hoàng phu nhân lại là cười nói: “Ngươi này chết lão nhân, ân nhân muốn gặp tự nhi, ngươi còn có cái gì nhưng do dự, lại không phải đại cô nương nhận không ra người, lão thân làm chủ, làm kia hài tử giáp mặt cảm ơn thừa tướng.”

Hoàng Trung thấy phu nhân đều đáp ứng rồi, chính mình cũng không dám nói chút cái gì, chỉ có thể thở dài gật đầu.

Một đám người chờ ngay sau đó đi theo Hoàng Trung cùng hoàng phu nhân vào hậu trạch.

Hoàng tự giờ phút này nhưng thật ra không có ở trên giường bệnh, hắn bị thị tỳ dọn ở trong sân nằm phơi nắng, bộ dáng rất là thích ý.

Đào Thương cẩn thận quan sát đến hoàng tự, nhưng thấy hắn tuổi tác thực nhẹ, cùng A Phi không sai biệt lắm đại, sắc mặt trắng bệch, thân thể suy nhược, vừa thấy chính là vừa mới bệnh nặng mới khỏi bộ dáng.

Hắn mặt trắng không râu, nhìn thực sạch sẽ, cũng thực tuấn tiếu, nếu là ở khỏe mạnh trạng thái hạ nói, nhất định là một cái tuấn mỹ dị thường thanh niên.

Đào Thương tiến lên cúi đầu nhìn nhìn hoàng tự, lại thấy hoàng tự cũng mê ly nhìn về phía hắn.

“Các hạ là?” Hoàng tự mở miệng dò hỏi.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Tại hạ Đào Thương, hoàng công tử, ngươi thân thể hảo chút?”

Hoàng tự nghe vậy cả kinh, hoảng loạn suy nghĩ muốn đứng dậy, lại bị trước ngực miệng vết thương đau nhe răng trợn mắt.

Đào Thương vội vàng đè lại hắn, nói: “Hoàng công tử không cần như thế, ngươi có thương tích trong người, liền không cần như thế giữ lễ tiết.”

Hoàng tự đau đều chảy ra nước mắt, hắn một bên khụt khịt một bên thấp giọng nói: “Như thế liền đa tạ thừa tướng thông cảm.”

Đào Thương cúi đầu, nhìn nhìn hoàng tự trước ngực từng mảnh từng mảnh vải bố trắng, hiển nhiên cũng là gặp không ít tội……

Khó trách cấp hài tử đều đau khóc.

Hoàng phu nhân đi ra phía trước, nói: “Hài tử, còn không mau cảm ơn Đào thừa tướng, nếu không có hắn đem hoa thần y thế ngươi mời đến, nhi ngươi này mạng nhỏ chỉ sợ là liền không có.”

Hoàng tự giơ tay xoa xoa nước mắt, đối với Đào Thương hơi hơi khom người, nói: “Tự đa tạ thừa tướng ân cứu mạng, này ân này chờ, hoàng tự cuộc đời này suốt đời khó quên.”

Đào Thương vẫy vẫy tay, nói: “Kẻ hèn việc nhỏ, gì đủ nói đến, hoàng công tử hảo hảo dưỡng bệnh, giống ngươi như vậy anh tài, triều đình tương lai rất là thực yêu cầu.”

Hoàng tự mặt trong nháy mắt liền trở nên cô đơn.

“Tự hiện tại cùng cấp với tàn phế người…… Triều đình muốn ta làm chút cái gì?”

Đào Thương phía sau A Phi tiến lên nói: “Nghĩa đệ, này ngươi liền không khỏi có chút bi quan, đại trượng phu đại nạn không chết, đây là trời cao chi ân đức, đây là ông trời cho ngươi cơ hội, ngươi không thể như vậy từ bỏ.”

Hoàng Trung cùng hoàng phu nhân sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Hoàng tự nghi hoặc nhìn phía A Phi, nhìn từ trên xuống dưới hắn: “Nghĩa đệ? Vị nhân huynh này, ta cũng không giống như nhận thức ngươi a? Hai ta khi nào kết bái?”

A Phi cũng không có gì nhãn lực thấy, rung đùi đắc ý đắc ý nói: “Ngươi còn không biết sao? Phụ thân ngươi hoàng tướng quân đã thu ta làm nghĩa tử, hoàng tướng quân cùng hoàng phu nhân chính là ta nghĩa phụ nghĩa mẫu, mà ngươi là bọn họ duy nhất thân tử, cho nên nói ngươi cũng coi như là ta huynh đệ kết nghĩa……”

Nói đến này thời điểm, A Phi có điểm nói không được nữa.

Bởi vì hắn thấy Hoàng Trung cùng hoàng phu nhân đứng ở hoàng tự phía sau, liều mạng hướng hắn dùng sức xua tay, làm mặt quỷ ý bảo hắn đừng lải nhải.

Nhưng vấn đề là A Phi lắm mồm tật xấu lại bắt đầu phát tác, lặp đi lặp lại qua lại chuyển, một chút cũng không cho người khác cơ hội.

A Phi nói không đợi nói xong, liền thấy hoàng tự nước mắt ào ào lập tức liền bắt đầu đi xuống lưu, giống như vỡ đê hồng đê, như thế nào thu đều thu không được.

Không bao lâu, liền thấy A Phi thống khổ quay đầu đi, nhìn phía sau vẻ mặt xấu hổ Hoàng Trung cùng hoàng phu nhân, khụt khịt nói: “Các ngươi nhị lão có phải hay không đã sớm chủ mưu đã lâu? Xem ta không sống được, thu cái con nuôi tục huyền?”

Nhìn xem này hỗn trướng nói, thu con nuôi cùng tục huyền có quan hệ gì.

Hoàng Trung vội vàng ha hả cười nói: “Hiểu lầm, hài tử! Đều là hiểu lầm a!”

“Thiếu gạt người, ô ô ô ~! Các ngươi chính là ghét bỏ ta.”

“Cũng không phải, cũng không phải, hài tử, ngươi mới là ta hoàng gia độc đinh, con nuôi tính cái rắm a? Thí đều không tính.”

“Ô ô ô, đừng an ủi ta, ta đã sớm đem hai người các ngươi xem thấu thấu.”

------oOo------

Chương 649: phương bắc tin tức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nhìn hoàng tự nằm nghiêng ở nơi đó, bụm mặt một cái kính thương tâm khóc thút thít, trong lòng đột nhiên nổi lên một ý niệm.

Đứa nhỏ này, nên không phải cái tâm lý thừa nhận năng lực cực kém bi quan chủ nghĩa giả đi?

Ngươi xem hắn khóc kia một bộ hoa lê dính hạt mưa, nhìn thấy mà thương bộ dáng, thật sự là Mạnh Khương Nữ chuyển thế, Lâm Đại Ngọc xuyên qua đầu thai.

Toàn bộ tràng gian không khí làm hoàng tự như vậy oa oa vừa khóc, tức khắc nháo hảo sinh xấu hổ.

A Phi cũng không nghĩ tới chính mình cái này nghĩa đệ tính cách như vậy yếu ớt, nói khóc liền khóc, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, lại là không biết nên như thế nào cho phải.

Đào Thương dùng khuỷu tay nhẹ nhàng dỗi dỗi A Phi cánh tay, khuyên giải an ủi nói: “Còn bất quá đi, khuyên giải một chút ngươi hảo huynh đệ, ngốc đứng làm gì?”

A Phi nghe xong Đào Thương nói, lúc này mới phản ánh quá mức tới, hắn vội vàng tiến lên, hướng về phía hoàng tự một cái kính cúi đầu khom lưng.

“Huynh đệ, ngươi ngàn vạn không cần nghĩ nhiều! Nghĩa phụ nghĩa mẫu thu ta làm nghĩa tử, cũng không phải bọn họ ước nguyện ban đầu, quả thật là ta chính mình kính nể nghĩa phụ võ nghệ cao cường, nhân phẩm lại là thượng giai, cho nên chủ động yêu cầu vì

Minh Linh, việc này cùng nghĩa phụ nghĩa mẫu cũng không trực tiếp can hệ, huynh đệ ngươi ngàn vạn không cần nghĩ nhiều mới là.”

Hoàng tự dùng sức hít hít cái mũi, hắn ngẩng đầu nhìn về phía A Phi: “Ngươi nói đều là thật sự?”

A Phi dùng sức gật đầu: “Đương nhiên là thật sự! Ta nếu có nửa câu hư ngôn, trời đánh ngũ lôi oanh!”

Giọng nói lạc khi, đột nhiên liền nghe không trung đột nhiên truyền đến một trận “Ầm ầm ầm” tiếng sấm tiếng động, lại là ban ngày ban mặt, đột nhiên gian cư nhiên đánh lên tiếng sấm.

Hoàng Trung sá nhiên há to miệng, không thể tin được nhìn không trung, tự mình lẩm bẩm: “Này tặc ông trời, nói như thế nào hăng hái liền tới kính?”

Hoàng tự thoáng ổn định cảm xúc trong nháy mắt lại bạo phát.

“Ta liền nói sao, các ngươi là ở lừa gạt ta! Ông trời đều xem bất quá mắt…… Ô ô ô, thật là loạn thế ra sài lang a!”

A Phi xoa xoa trên đầu hãn, vội vàng tiến lên trợ giúp hoàng tự, nói: “Huynh đệ, ngươi ngàn vạn không nghĩ suy nghĩ vớ vẩn, căn bản chính là không thể nào!”

“Ngươi tránh ra!” Hoàng tự giơ tay dùng sức đẩy hắn: “Đừng đụng ta, ngươi cái này đoạt người cha mẹ gian tặc! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi.”

A Phi nghe da mặt tử khí nhất trừu nhất trừu.

Ta như thế nào liền biến thành gian tặc?

Hoàng Trung sắc mặt biến đổi, cả giận nói: “Làm hắn chơi! Từ hắn đi thôi, hoàng mỗ xem hắn có thể làm ra cái gì yêu tới!”

Đối mặt phụ thân bất mãn, hoàng tự một chút cũng không quen, hắn đem đầu uốn éo, khụt khịt nói: “Ngươi mặc kệ ta đúng không? Hành,

ta đây một hồi liền đi tìm chết.”

Hoàng Trung cười lạnh một tiếng, chính mình đứa con trai này có cái gì niệu tính, hắn trong lòng nhất rõ ràng bất quá.

“Vậy ngươi liền đi tìm chết, lão phu nhưng thật ra muốn nhìn ngươi đến tột cùng có hay không lá gan đi tìm chết?”

Hoàng Trung tính tình quật, tuy rằng yêu thương cái này con trai độc nhất, nhưng đối hoàng tự này phân làm ra vẻ tính cách cũng là hận ngứa răng, cái gọi là hận sắt không thành thép, chỉ chính là Hoàng Trung hiện tại tâm tình.

Dứt lời, liền thấy Hoàng Trung quay đầu về phòng, cầm một thanh phác đao trở về, ném ở hoàng tự trước mặt.

Hoàng phu nhân khí thẳng dậm chân, nàng hung hăng đánh Hoàng Trung: “Chết lão nhân, làm trò người ngoài ngươi làm gì vậy?”

Hoàng Trung tính tình cũng lên đây: “Đừng cản ta…… Ngươi thả động thủ, làm lão phu nhìn một cái! Lấy ra ngươi thật hán tử kính, chết một cái cấp lão phu nhìn một cái.”

Hoàng tự lập tức không khóc.

Hắn mắt lé nhìn Hoàng Trung liếc mắt một cái, sau đó cầm lấy phác đao, ở trên cổ nhiều lần hoa cắt một hồi, xem hoàng phu nhân sắc mặt trắng bệch, môi thẳng run run.

“Tính.” Hoàng tự tùy tay đem phác đao ném xuống đất, sau đó ngã đầu hướng về mềm sụp thượng một dựa: “Hôm nay chính là ngày tốt, không nên thấy huyết, chờ hôm nay qua, ta ngày mai chính mình đem đầu phóng chậu nước nghẹn chết.”

Dứt lời, hoàng tự hướng về phía bọn nha hoàn phất phất tay, làm các nàng đem chính mình nâng vào nhà nội.

Hoàng phu nhân vội vàng đi theo hoàng tự đi vào, cũng không biết nương hai muốn nói chút cái gì lặng lẽ lời nói.

Hoàng Trung hướng về phía Đào Thương chắp tay, nói: “Làm thừa tướng chê cười, lão phu này nhi tử…… Ai, từ nhỏ chính là này phúc chết đức hạnh, một ngày thế nhưng làm tiểu nữ tử thái, một chút đều không giống như là cái hán tử.”

Đào Thương nỗ lực nghẹn lại tưởng nhạc cảm giác, nói: “Mỗi nhà đều có mỗi nhà không dễ dàng, hoàng tướng quân cũng không cần quá mức nôn nóng, về sau chậm rãi dạy dỗ là được.”

Hoàng Trung bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Chỉ sợ là không thể lại tiếp tục chậm rãi dạy dỗ, như thế đi xuống, đứa nhỏ này chỉ sợ đó là muốn phế đi…… Thừa tướng, lão phu tưởng thỉnh ngươi giúp một chút, chẳng biết có được không?”

Này một câu nói ra, Đào Thương tức khắc ho khan vài tiếng.

Hắn nhắm mắt lại, cũng biết Hoàng Trung muốn nói cái gì.

“Cái kia, ta tới này phía trước, Quách Gia hình như là nói có cái gì chuyện quan trọng muốn cùng ta thương nghị? Có phải hay không?” Đào Thương hỏi A Phi.

A Phi hiện tại phản ứng đảo cũng không chậm, hắn vội vàng gật đầu nói: “Không sai, là có có chuyện như vậy.”

Hai người xoay người liền bôn bên ngoài đi, nhưng Hoàng Trung sống đến từng tuổi này, cũng không bạch cấp.

Hắn bỗng nhiên vươn cái kìm giống nhau bàn tay, gắt gao bắt lấy Đào Thương thủ đoạn, không cho hắn di động nửa bước.

“Lão phu đã đáp ứng rồi thừa tướng, từ nay về sau, đương vì thừa tướng hiệu lực, nhưng ta này bất hiếu tử cũng thực sự là khuyết thiếu rèn luyện, còn thỉnh thừa tướng cũng đem hắn chiêu nhập sổ hạ, cùng lão phu cùng nhau rèn luyện với hắn, giúp hắn sửa lại cái này đàn bà chít chít cá tính!”

Đào Thương khóc không ra nước mắt quay đầu, nói: “Thật sự có cái này tất yếu sao? Có cái này tất yếu sao!”

Hoàng Trung dùng sức gật gật đầu: “Cần thiết có.”

……

Rời đi hoàng phủ, mới vừa vừa ra khỏi cửa, lại thấy Quách Gia ở dưới bậc thang đứng, ngẩng đầu nhìn trời, làm như ở suy nghĩ cái gì.

Đào Thương kỳ quái hỏi Quách Gia nói: “Ngươi tại đây đứng làm cái gì?”

Quách Gia quay đầu nhìn về phía Đào Thương, cười nói: “Tự nhiên là có một ít tình báo yêu cầu thông tri thừa tướng.”

“Cái gì tin tức?”

Quách Gia chắp tay nói: “Vưu Lư Tử ở phương bắc truyền đến tin tức, là sự tình quan Viên Thiệu bên kia.”

Vừa nghe sự tình quan Viên Thiệu, Đào Thương tức khắc tinh thần tỉnh táo.

Quách Gia bắt đầu vì Đào Thương hội báo nói: “Thái Sử Từ tọa trấn Bành Thành, suất lĩnh Từ Châu quân ngăn cản ở Viên Thiệu dưới trướng chiến tướng tiêu xúc, trương nam tiến công, Viên Thiệu khủng Trung Nguyên Tào Tháo nhân cơ hội tiến công, chưa dám nhẹ ra, cho nên mất đi tiên cơ.”

Đào Thương gật gật đầu, Viên Thiệu tuy rằng anh minh, nhưng ở thời khắc mấu chốt vẫn là hơi chút kém như vậy một chút quả cảm, chính mình cùng Lưu biểu giao phong, ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, là hắn được ăn cả ngã về không phá được Từ Châu tốt nhất cơ hội.

Hiện giờ cơ hội này, hắn nếu không có bắt lấy, kia bước tiếp theo chính là chính mình đảo khách thành chủ, đi bắt lấy Hà Bắc.

Đào Thương suy nghĩ rõ ràng lúc sau, lại hỏi Quách Gia nói: “Trừ bỏ chuyện này, Hà Bắc bên kia còn có cái gì động tĩnh?”

Quách Gia đối Đào Thương nói: “Vưu Lư Tử làm hắn ở Hà Bắc giáo sự không chỉ có là điều tra Hà Bắc quân chính biến hóa, còn có Viên thị gia tộc hướng đi cũng là muốn tra, hiện giờ Viên gia cực kỳ rung chuyển, được biết, Viên Thiệu hiện nay thân thể cũng không phải thực hảo, mặt khác, này trưởng tử Viên Đàm đã cùng cán bộ cao cấp tới rồi Tịnh Châu.”

()

------oOo------

Chương 650: thiên tử người giám hộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Viên Thiệu thân thể không tốt?” Đào Thương lầm bầm lầu bầu cân nhắc một hồi: “Đúng rồi, quan độ một trận chiến đả kích thật sự quá lớn, người bình thường đã chịu loại này đả kích, đã sớm đã ý chí tinh thần sa sút, nín thở đều nghẹn đã chết, Viên Thiệu chỉ là ảnh hưởng tới rồi thân thể khỏe mạnh, đã thuyết minh hắn ý chí tương đối kiên cường.”

Trận chiến Quan Độ, liền giống như một người bình thường đột nhiên đem trong nhà tích cóp mấy chục năm tiền tiết kiệm đột nhiên tất cả đều ném giống nhau, một sớm đánh hồi trước giải phóng, thả một cổ hỏa phía trên thực dễ dàng liền chết qua đi, đều không phải là nói chuyện giật gân.

Nhưng liền trước mắt tình huống tới xem, bị đánh hồi trước giải phóng Viên Thiệu, vẫn là tương đương kiên cường, chẳng những không chịu thua, thả còn rất có ngóc đầu trở lại chi thế.

Này nếu là đổi thành hoàng tự, đã sớm muốn chết muốn sống thắt cổ tự sát.

“Xem ra, là thời điểm hướng Hà Bắc tiến quân.” Đào Thương suy nghĩ một lát, quay đầu đối Quách Gia nói.

Quách Gia cũng là tán đồng: “Hiện giờ Lưu biểu đã chịu bị thương nặng, hơn nữa Kinh Châu bốn phía khắp nơi thế lực ngo ngoe rục rịch, đúng là bắc phạt rất tốt thời cơ, thiên hạ chi hoạn lớn lao với Hà Bắc, này nếu là cho Viên Thiệu thở dốc cơ hội, ngày sau hắn một khi hoãn quá mức tới, Từ Châu nơi nhưng chính là hậu hoạn vô cùng.”

Đào Thương tán đồng gật gật đầu, đột nhiên nói: “Chỉ là trước mắt có một việc, ta không biết ứng như thế nào giải quyết, còn thỉnh làm ca ca cho ta lấy cái chủ ý.”

Quách Gia nhướng mày: “Ngươi lại muốn làm gì nhận không ra người việc?”

Đào Thương khí hận không thể một chân đá phi hắn.

Ai làm nhận không ra người sự?

“Đừng nói bậy, vẫn là lần này ta cùng Lưu biểu giao chiến sự tình!”

Quách Gia nghi hoặc nói: “Ngươi không phải đã đánh thắng sao? Lưu biểu bị ngươi dọn dẹp co đầu rút cổ ở Tây Lăng thành không dám ra tới, ngươi còn có cái gì không hài lòng?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Đánh thắng là đánh thắng…… Nếu là đổi làm ta đương Đan Dương quận thủ thời điểm, chúng ta đánh xong này quy nhi tử, sau đó ngừng nghỉ đi uống điểm tiểu rượu, đem binh mã một triệt, coi như là lại đây tấu hắn ra một ngụm ác khí, lại cũng là không có gì ghê gớm, nhưng trước mắt ngươi ta lập trường không giống nhau, ta là tân triều thừa tướng, ngươi là vệ úy, chúng ta hành vi không thể không thận trọng.”

Quách Gia tức khắc giơ lên lông mày.

“Hành vi…… Thận trọng? Ngươi?”

Đào Thương da mặt tử trừu trừu.

“Hảo đi, ta thừa nhận ta làm không được, nhưng mặt ngoài công tác vẫn là muốn thực hiện, lần này chinh phạt Lưu biểu, ta là ở lập đế lúc sau, lãnh thiên tử chi mệnh chinh phạt tam Lưu phản nghịch, bình định ngụy triều, hiện giờ tuy rằng đánh thắng, nhưng ngụy triều chưa diệt, lại là muốn vô cớ triệt binh, việc này quay đầu lại dù sao cũng phải cấp người trong thiên hạ một cái giao đãi đi, dù sao cũng

là tân triều thành lập sau đệ nhất trượng, nếu là không có tốt lý do, chẳng phải là hạ thấp tân triều uy tín?”

Quách Gia kinh ngạc nhìn Đào Thương, phảng phất lần đầu tiên nhận thức người này giống nhau.

“Ngươi đều có thể nghĩ vậy một tầng? Thật sự là ghê gớm, ghê gớm.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Đang ở này vị, phải mưu này chính, đây cũng là bất đắc dĩ cử chỉ, ngươi nhưng có cái gì hảo biện pháp?”

Quách Gia hơi hơi mỉm cười, nói: “Kỳ thật việc này cũng đơn giản, hiện giờ ngươi là đại hán thừa tướng, đại thiên tử hành chiếu, có thể phát chiếu thư công bố thiên hạ, liền nói ngụy triều tân đế chính là đương kim thiên tử thân đệ, tuổi ấu tiểu, vì người nham hiểm Phục Hoàn sở khống, tài trí có việc này, niệm Lưu Quỳnh chính là thiên gia huyết mạch, không đành lòng nhà Hán tay chân tương tàn, cố tạm thời triệt binh, cũng chiêu cáo thiên hạ, ngôn lần này xuất binh chính là cảnh cáo, trác lệnh Lưu biểu cùng Lưu Chương tức khắc bắt lấy Phục Hoàn, huỷ bỏ Lưu Quỳnh niên hiệu hướng Nam Xương thành chịu đòn nhận tội,”

Đào Thương minh bạch Quách Gia trong lời nói hàm nghĩa.

Tuy rằng hắn biết Lưu biểu nhất định sẽ không dựa theo chính mình nói làm, nhưng như vậy hành sự, đã là cho chính mình một cái dưới bậc thang, đồng thời lại có thể thể hiện chính mình nhân từ cùng quân tử chi phong, cũng coi như là một công đôi việc.

“Đến nỗi Viên Thiệu bên kia.” Quách Gia tiếp tục nói: “Chúng ta cùng họ Viên chi gian cừu hận đã là không thể điều tiết, chúng ta cũng không cần sợ đắc tội hắn, hiện tại liền hạ chiếu thư, công bố năm đó hắn mưu hại tiên đế tội trạng, liền tính là không có chứng cứ, nhưng miệng mọc ở chúng ta trên người, mục quan trọng đánh người, mười cái tám cái chúng ta đều có thể cho hắn biến ra, như thế liền vì kế tiếp chuẩn bị thảo phạt Viên Thiệu sự làm đủ trải chăn.”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Lời này cực thiện, liền dựa theo ngươi biện pháp đi làm.”

……

Rất nhiều công việc phân công lúc sau, Đào Thương chờ một đám người mã ngay sau đó quay trở về Nam Xương thành.

Nam Xương thành cung điện ở Đào Ứng đốc thúc hạ đã sơ kiến quy mô, thiên tử cùng Thái Hậu đều an cư tại đây, thiên tử tuổi nhỏ, Thái Hậu bởi vì trúng độc quan hệ, còn lại là tinh thần hoảng hốt, phảng phất giống như không quen biết bất luận kẻ nào giống nhau.

Đối với này đối đáng thương mẫu tử, Đào Thương đánh đáy lòng cảm thấy thương tiếc, hắn không tiếc tiêu phí số tiền lớn, cấp thiên tử cùng Thái Hậu tốt nhất hoàn cảnh, đồng thời cũng là thời đại này hắn có khả năng cấp ra nhất thoải mái điều kiện.

Ở trình độ nhất định đi lên giảng, đào hoa sự tình Đào Thương vẫn luôn thực áy náy, đánh tâm nhãn cảm động áy náy, nếu là lúc trước không phải hắn đem nàng hiến cho Lưu Hiệp, đào hoa cũng sẽ không có như vậy bi thương tao ngộ.

Phục Hoàn…… Đào Thương quyết định chủ ý, một ngày nào đó nhất định phải lăng trì hắn, thế muội muội báo thù rửa hận.

Tiểu Lưu Hi đã có thể bi bô tập nói, vừa nhìn thấy Đào Thương thời điểm, đứa nhỏ này chẳng những không có bất luận cái gì sợ người lạ, ngược lại là cười khanh khách vươn bụ bẫm đôi tay, hướng Đào Thương ôm qua đi.

“Ôm một cái, ôm.”

Cung nữ chạy nhanh đem thiên tử đưa cho Đào Thương, Đào Thương thật cẩn thận tiếp nhận cháu ngoại trai, đem hắn ôm vào trong ngực.

Tiểu Lưu Hi vào Đào Thương trong lòng ngực, còn không tự giác mà đem mặt hướng về Đào Thương gò má dán qua đi.

Gia Cát Lượng đứng ở Đào Thương phía sau, nhìn này đối cậu cháu thân mật trạng thái, không khỏi cảm khái phi thường.

Trầm ngâm một lúc sau, lại nghe Gia Cát Lượng đối Đào Thương nói: “Lão sư, ngài thật sự muốn đem tiểu thiên tử lưu tại Nam Xương thành?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn: “Thiên tử liền thiên tử, thêm cái gì chữ nhỏ?”

Gia Cát Lượng vội vàng chắp tay nói: “Học sinh biết sai…… Chỉ là, đứa nhỏ này rốt cuộc tuổi nhỏ, đem hắn lưu tại Nam Xương trong cung, lão sư không ở nơi này tự mình giám thị, con trẻ trưởng thành chi lộ, nếu là không có lão sư ở bên, này trong cung ngư long hỗn tạp, trong triều lại không người giám thị, ngày sau đem thiên tử dưỡng thành cái dạng gì, lại không người có thể tính toán đến.”

Đào Thương nói: “Không ngại sự, còn có ta nhị đệ Đào Ứng thay ta tại đây giam xem……”

Nói đến này thời điểm, Đào Thương chính mình đều không tự tin.

Đào Ứng thật sự đáng giá phó thác sao? Tuy rằng ở xử lý Bách Việt sự tình thượng, Đào Ứng đánh bậy đánh bạ đích xác thật làm được không tồi, chính là khán hộ thiên tử chuyện lớn như vậy, Đào Ứng thật sự có thể làm tốt sao?

Hắn liền chính mình hắn cũng chưa sống minh bạch!

“Khổng Minh, vậy ngươi ý tứ là?”

Gia Cát Lượng chắp tay nói: “Học sinh biết, Kim Lăng thành, thành Hàng Châu, Bành Thành chờ mà đều là lão sư căn cứ, là lão sư nhiều năm khổ tâm kinh doanh nơi, lão sư không nghĩ đem đô thành thiết lập tại nơi đó, về tình cảm có thể tha thứ, nhưng Nam Xương

thành tuy nhưng vì đều, lại không nhất định một hai phải thiên tử trường ở này, chính sự nhưng làm trần lệnh quân cùng Phiêu Kị tướng quân đám người tại đây lo liệu, thiên tử liền từ lão sư tự mình nuôi nấng, như thế đương còn hảo chút.”

Đào Thương phất phất tay, làm bên người những cái đó cung nữ đều đi trước lui ra.

Lưu Hi ở Đào Thương trong lòng ngực, dùng sức dính hắn.

Đào Thương ôm hài tử, xoay người, bình tĩnh nhìn Gia Cát Lượng, đột nhiên mở miệng nói: “Khổng Minh, ngươi cùng ta nói thật, ngươi khuyên giải an ủi tự mình nuôi nấng thiên tử…… Có phải hay không sợ ta lâu sau có tâm làm phản, sẽ giống như Đổng Trác giống nhau, phế đi cháu ngoại của ta?”

Khổng Minh vừa nghe lời này, sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi như mưa hạ.

------oOo------

Chương 651: coi như mình ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát Lượng là một cái cái dạng gì người?

Thông tuệ, trí tuệ, bác học, này đó đều là hình dung năng lực của hắn, mà không phải hình dung nhân phẩm của hắn.

Đến nỗi Gia Cát Lượng nhân phẩm như thế nào, không cần ở đời sau khi sở hiểu biết những cái đó sách học giáo tài, Đào Thương chỉ là hiện tại thông qua quan sát trước mắt cái này đệ tử tới xem…… Hắn cho rằng dùng để hình dung trước mắt cái này Gia Cát Lượng nhân phẩm nhất chuẩn xác hai cái từ chính là: Trung trinh, chính trực.

Nhưng trước mắt hai người kia phẩm tính chất đặc biệt, ở Gia Cát Lượng trong lòng, tựa hồ là có chút lẫn nhau mâu thuẫn.

Chính mình là hắn ân sư, đồng thời cũng là hắn chủ công, càng là hắn sự nghiệp dẫn đường người.

Bởi vậy không hề nghi ngờ, Gia Cát Lượng đối chính mình là trung trinh.

Nhưng trước mắt tân nhiệm thiên tử Lưu Hi sự, lại làm Gia Cát Lượng cảm giác chính mình chính trực cùng trung trinh ở lẫn nhau va chạm.

Lưu Hi là cái trẻ con, tuy rằng hắn là tiên đế lưu lại tới huyết mạch, đồng thời cũng là Đào Thương cháu ngoại trai, nhưng Gia Cát Lượng nhiều ít cảm thấy đứa nhỏ này ngày sau sẽ bị lợi dụng chiếm đa số.

Rốt cuộc, đổi thành cái nào cũng sẽ không liều sống liều chết đem chính mình một tay nắm giữ ở trong tay sự nghiệp, giao cho một cái

miệng còn hôi sữa hài tử.

Liền tính là Đào Thương cũng giống nhau…… Thái bình công tử, đương thời quân tử? Đều là xưng hô, không ai có thể chân chính làm được cái gọi là đại công vô tư.

Gia Cát Lượng cũng biết chính mình khống chế không được Đào thị ngày sau quật khởi, hơn nữa từ hắn góc độ tới giảng, hắn cùng Đào Thương đứng ở một cái trên thuyền, hắn tự nhiên cũng hy vọng Đào thị có thể quật khởi…… Thậm chí có thể thay thế Lưu thị.

Nhưng cái này đáng thương hài tử, lại không khỏi quá mức vô tội.

Bởi vậy Gia Cát Lượng ở suy nghĩ đã lâu lúc sau, bên gõ sách làm Đào Thương đem cái này tiện nghi cháu ngoại trai thu tại bên người.

Gia Cát Lượng hy vọng Đào Thương ngày sau có thể nhớ khán hộ chi tình…… Ngày sau nếu thực sự có như vậy một ngày, hắn sẽ không làm hại đứa nhỏ này mất mạng.

Rốt cuộc hổ độc không thực tử, hơn nữa ở Gia Cát Lượng xem ra, chính mình lão sư hắn cũng không phải một cái độc người.

Nhiều nhất cũng chính là tiện nhân mà thôi.

Đào Thương cũng biết Gia Cát Lượng dụng tâm lương khổ, đặc biệt là đương hắn một ngữ chọc thủng Khổng Minh dụng ý khi, hắn rõ ràng có thể cảm giác được Gia Cát khẩn trương cảm xúc.

Hắn không biết có phải hay không hẳn là dùng lời nói thật đến trả lời Đào Thương.

Đào Thương cũng không cần hắn trả lời.

Quay đầu nhìn nhìn trong lòng ngực Lưu Hi, tiểu cháu ngoại trai mặt như cũ là cùng Đào Thương kề sát, có vẻ như vậy thân cận.

“Liền dựa theo ngươi nói làm đi.” Đào Thương hiền từ đem hài tử hướng trong lòng ngực càng khẩn ôm ôm: “Dù sao cũng là đào hoa

hài tử, dù sao cũng phải có người khán hộ hắn trưởng thành lên, cái này hoàng đế cháu ngoại trai…… Ta mang theo!”

Gia Cát Lượng lộ ra kinh ngạc biểu tình.

Hắn thật sự nghĩ không ra Đào Thương nếu đã nhìn thấu hắn lần này gián ngôn chân thật mục đích, lại đầy hứa hẹn gì muốn làm như vậy?

……

Phương nam chiến sự tạm thời bình định, Đào Thương cùng Đào Ứng đem tình huống nơi này giao đãi rõ ràng lúc sau, ngay sau đó khởi binh trở về Bành Thành.

Về tới Bành Thành lúc sau, Đào Thương ngay sau đó đem trong nhà nữ quyến triệu tập lại đây, cũng đem tiểu Lưu Hi sự tình hướng các nàng làm đơn giản trần thuật.

Điêu Thuyền cùng Mi Trinh nghe xong đều trợn tròn mắt, mà kiều ý cùng Kiều Quân hai tỷ muội cũng là trộm nói thầm cái không ngừng.

“Dưỡng hoàng đế…… Ở nhà chúng ta?” Điêu Thuyền chua xót nhìn Đào Thương.

Đào Thương gật gật đầu, mỉm cười nói: “Đúng vậy, từ nay về sau, hoàng đế cháu ngoại trai chính là nhà của chúng ta người, hắn đem ở cái này trong gia đình lớn lên, trở thành chúng ta Đào thị gia tộc một viên, trừ bỏ họ không giống nhau bên ngoài, còn lại đều giống nhau…… Ta hy vọng các ngươi cùng ta giống nhau, đều đối hắn coi như mình ra.”

Điêu Thuyền cười khổ nói: “Đương chính mình hài tử dưỡng cũng không có vấn đề…… Nhưng hắn dù sao cũng là hoàng đế, lại không phải miêu cẩu, nếu là có tật xấu, chúng ta làm sao có thể hướng đối đãi chính mình nhi nữ giống nhau răn dạy với hắn?”

Đào Thương giương lên mi: “Như thế nào không thể? Nói coi như mình ra, vậy phải làm đến cha mẹ trách nhiệm, sủng ái tự nhiên là không thể chê, nhưng nếu là hắn phạm sai lầm lầm, đừng nói răn dạy hắn, đá chết hắn cũng là hẳn là.”

Mi Trinh nhẹ nhàng che miệng lại: “Kia chính là hoàng đế! Ngươi cư nhiên dám để cho chúng ta tấu hắn?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Làm cha mẹ giả, chính là như vậy…… Mặt khác, còn có một chút việc nhỏ.”

Dứt lời, hắn hướng về phía ngoài cửa hô: “Các ngươi ba vị đều vào đi.”

Không bao lâu, liền thấy Phùng thị, Viên Uyển còn có Lữ linh khỉ cùng nhau đi đến.

Đón Điêu Thuyền nghi hoặc ánh mắt, Đào Thương sắc mặt đỏ lên, ho nhẹ một tiếng nói: “Tiểu hi vừa mới bị Mã Tốn mang về tới thời điểm, chính là Viên cô nương cùng Phùng phu nhân hỗ trợ nhìn, hài tử cùng bọn họ cảm tình cũng thâm hậu, nếu từ nay về sau hài tử liền phải ở tại chúng ta trong phủ, ta suy nghĩ làm các nàng cũng trụ tiến vào, một khối giúp đỡ xem hài tử, dù sao cũng là đương kim thiên tử, không hai cái đến tâm dì hỗ trợ chiếu ứng, nhiều ít có vẻ ta Đào gia làm việc không chu toàn đến, lại nói rốt cuộc ngươi cùng trinh nhi còn có chăm sóc nhà chúng ta tịch nhi trọng trách……”

Mi Trinh bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Vẫn là phu quân tưởng chu đáo.”

Điêu Thuyền còn lại là một bộ nghiền ngẫm biểu tình nhìn Đào Thương.

Kiều ý cùng Kiều Quân khiếp đảm nhìn Viên Uyển cùng Phùng phu nhân.

Không bao lâu, liền nghe Kiều Quân thấp giọng nói: “Kia hai vị này, có phải hay không cũng coi như là chủ mẫu?”

Viên Uyển cười tiến lên nói: “Chúng ta nào có cái kia hảo mệnh, chúng ta đều là giống nhau, ta cùng phùng dì cũng bất quá là cho phủ Thừa tướng đương trị mà thôi.”

Kiều ý bừng tỉnh gật gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía Lữ linh khỉ, nói: “Thừa tướng, kia vị này chính là?”

Đào Thương vẫy vẫy tay, nói: “Nàng thuộc về cọ ăn cọ uống, về sau phụ trách cấp chúng ta giữ nhà hộ viện.”

Lữ linh khỉ mặt một trận hồng: “Ta, ta như thế nào liền thành giữ nhà hộ viện?”

Đào Thương khoát tay: “Ta cung ngươi ăn, cung ngươi ngủ, còn miễn phí giáo ngươi dụng binh chi đạo, mà ngươi chỉ là phản giao ta võ nghệ mà thôi, như thế nào tính, đều là ta có hại đi? Làm ngươi ở trong phủ giúp đỡ, cũng là tình lý trung sự.”

Lữ linh khỉ bĩu môi nói: “Kia cũng không phải đương hộ viện a, nghe nhiều khó nghe…… Hộ viện là làm gì đó? Đó là xem cổng lớn, cùng cẩu có cái gì khác nhau?”

Đào Thương châm chước một chút, nói: “Kia nếu không…… Ngươi liền cho ta tướng phủ đương cái thương bổng giáo đầu?”

Lữ linh khỉ nghi hoặc chớp chớp mắt: “Thương bổng giáo đầu là cái gì?”

“Chính là bên trong phủ các hộ vệ đầu đầu, thời khắc mấu chốt ra ngựa thế thừa tướng bãi bình các loại chuyện phiền toái.”

Lữ linh khỉ cân nhắc một chút, lộ ra vui vẻ tươi cười: “Cái này chức vị hảo, nghe so hộ viện cường!”

Đào Thương trợn trắng mắt, thật là cái ngốc nữu.

Đổi cái cách nói mà thôi, thực chất công tác có khác nhau sao?

Dựa theo Lữ linh khỉ cách nói, còn không giống nhau là phủ Thừa tướng cẩu.

Bất quá cũng không cái gọi là, Lữ linh khỉ cái này chức vị chính là cái hư danh mà thôi, ở Bành Thành địa giới, còn không tồn tại có cái nào thật chán sống rồi ngốc tử lãnh người chạy đến tướng phủ gây hấn gây chuyện.

Hết thảy đều an bài thỏa đáng lúc sau, Đào Thương liền chính thức đem thiên tử Lưu Hi nhận được phủ Thừa tướng trung.

Cho dù thiên tử là cái tiểu hài tử, nhưng rốt cuộc thân phận của hắn ở kia bãi, toàn bộ phủ Thừa tướng sở hữu gia quyến tự nhiên đều phải ở trong viện nghênh đón, lấy tỏ vẻ đối chuyện này coi trọng trình độ.

Đương Đào Thương tự mình ôm tiểu Lưu Hi tiến vào phủ Thừa tướng lúc sau, sở hữu các nữ quyến đều vây thượng cái này tiểu hoàng đế, bắt đầu đậu hắn, mọi người đều là mặt mày hớn hở đậu hắn chơi.

Có lẽ hắn trên đầu có một cái hoàng đế quang hoàn, nhưng trên thực tế cũng bất quá là một cái nho nhỏ ấu tử mà thôi.

Tiểu Lưu Hi chớp đôi mắt nhìn này đó người sống, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở Điêu Thuyền trong lòng ngực tiểu Đào Tịch trên người.

Tựa hồ là do dự một chút, tiểu Lưu Hi hướng về tiểu Đào Tịch vươn bụ bẫm tay nhỏ……

------oOo------

Chương 652: hắc sơn cầu viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ấu tử cùng ấu tử chi gian, tựa hồ có chút vượt quá thành nhân khó có thể lý giải cảm ứng, cái loại này liên hệ tựa hồ chỉ tồn tại với hài tử chi gian, đã thuần phác vô chất, lại thiên chân vô tà.

Nhìn hai đứa nhỏ y nha y nha ôm nhau, dường như đang nói cái gì đại nhân không hiểu ngôn ngữ, Điêu Thuyền không biết vì sao, hốc mắt có chút đã ươn ướt.

Này có lẽ chính là thân tình đi.

Đào Thương nhìn này hai cái lần đầu tiên gặp mặt, liền có vẻ cực thân cận hài tử, cũng là không khỏi cảm khái vạn ngàn.

Có một số việc, có lẽ là vận mệnh chú định duyên phận, cũng không biết này hai đứa nhỏ, tương lai đều sẽ trưởng thành bộ dáng gì.

Thiên tử Lưu Hi cứ như vậy ở tướng phủ ở xuống dưới, tướng phủ thành hắn có ký ức về sau cái thứ nhất gia.

Mà Đào Thương gia đình thành viên cũng là vì việc này chợt gian gia tăng rồi thật nhiều…… Hơn nữa cơ bản đều là nữ quyến.

Hai cái bảo mẫu, ở hơn nữa một cái xem đại môn hộ viện…… Không, là thương bổng giáo đầu, ba cái ngoại lai nữ quyến cái đỉnh cái xinh đẹp.

Điêu Thuyền cùng Mi Trinh nhưng thật ra không sao cả, cũng không biết vì sao, lớn nhỏ kiều hai cái thị nữ nếu bắt đầu có nguy cơ cảm.

Có lẽ là sợ thất nghiệp? Tóm lại hai cái tiểu nữ hài trở nên bắt đầu phá lệ cần mẫn, cũng không có việc gì còn chủ động đi tìm Đào

Thương, khoe khoang chính mình thành quả, ngụ ý hình như là làm Đào Thương chính mình làm tương đối.

Hai cái bảo mẫu mỗi ngày chủ yếu chức trách, là phối hợp hai vị chủ mẫu cùng liền cái thị nữ, chiếu cố hảo hai cái ấu tử.

Sáu cái nữ nhân đùa nghịch hai cái tiểu hài tử, vô luận từ cái nào phương diện giảng, cũng đều là vậy là đủ rồi.

Dư lại một nữ nhân, cũng chính là cái gọi là thương bổng giáo đầu Lữ linh khỉ, Đào Thương tận lực không cho nàng quá nhiều cùng nhà mình hài tử nhiều tiếp xúc.

Này nữ hài không thâm không có tiền, hơn nữa cực kỳ thượng võ, hài tử tổng cùng nàng hỗn, Đào Thương cảm thấy bất lợi với tương lai phát triển.

Không trí tuệ cũng là sẽ lây bệnh.

Tưởng tượng chính mình gia nhi tử mỗi ngày chạy ra đi, vừa thấy mặt liền phải cùng nhân gia một mình đấu, Đào Thương tâm liền không ngừng trừu động.

Bất quá, chính mình nên cùng Lữ linh khỉ học võ nghệ vẫn là phải học, rốt cuộc đây là lúc trước thương lượng tốt sự tình, đại gia lẫn nhau trao đổi, đôi bên cùng có lợi.

“Quyền cước chi gian vật lộn, quan trọng nhất chính là nắm giữ đối thủ khớp xương chỗ.” Lữ linh khỉ nghiêm túc giáo Đào Thương quyền cước công phu: “Lấy ngươi sức lực, không cần binh khí, muốn nhất chiêu trí địch vào chỗ chết, sợ lại không phải dễ dàng như vậy, chỉ có đầy đủ hiểu biết nhân thân cốt khớp xương nhược điểm, lại dùng lấy kỹ xảo, mới có thể có điều thành tựu.”

Đào Thương có chút nghi hoặc nói: “Chiến trường phía trên, đều là dụng binh nhận, ngươi không cho ta dụng binh nhận, ngược lại là dùng để quyền cước? Ta ngày sau gặp nạn, gặp được hẳn là cũng không phải là một đám không cần binh giới phố phường mãng phu?”

Lữ linh khỉ lắc lắc đầu, nói: “Dụng binh giới cùng không cần binh giới cũng không quan trọng, quan trọng là ngươi trước mắt đáy quá mức bạc nhược, trước tay không học thông học tinh, binh giới cung nỏ việc về sau lại nói.”

Đào Thương không sao cả, dù sao lão sư nói như thế nào ta liền như thế nào làm.

Lữ linh khỉ dứt lời, liền vươn tay, đối Đào Thương khoa tay múa chân nói: “Tới, ấn ta vừa rồi dạy cho ngươi các nơi yếu ớt yếu hại khớp xương, ngươi khoa tay múa chân vài cái cho ta nhìn một cái…… Ta không hoàn thủ, ngươi lại đây quăng ngã ta đó là.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Chúng ta hai cái…… Quăng ngã?!”

Lữ linh khỉ gật gật đầu, thực tự nhiên nói: “Đó là đương nhiên, nghe thấy ta miệng truyền thụ, lại không có thực tế khoa tay múa chân, chung quy vẫn là không được…… Không ngại sự, ngươi cứ việc phóng ngựa lại đây, thương ta không được!”

Đào Thương nghe vậy trợn trắng mắt, nói: “Một khi đã như vậy, Lữ cô nương, vậy đắc tội.”

Dứt lời, liền thấy hắn duỗi ra chân, một chút tay, trực tiếp đi xốc Lữ linh khỉ hạ bàn.

Lữ linh khỉ sắc mặt tức khắc biến đổi, nàng tuy rằng nói cho Đào Thương một ít về nhân thể kỹ xảo, nhưng thực sự không nghĩ tới hắn cư nhiên như thế có thể suy một ra ba, trong nháy mắt liền xuất kỳ bất ý đi công người yếu ớt nhất hạ bàn.

Đào Thương là từ hậu thế tới, không ăn qua thịt heo chẳng lẽ chưa thấy qua heo chạy sao?

Nhân thể yếu ớt nhất dễ đảo địa phương hắn đại khái cũng biết, hoặc là là công kích chân khớp xương, hoặc là là khống chế được đối thủ trung tâm cơ bắp đàn phần eo, chỉ cần đem này hai cái địa

phương trong đó một cái chế trụ, muốn té ngã đối phương là thực dễ dàng.

Đương nhiên, tiền đề là đối thủ cùng chính mình chênh lệch không cần quá cao.

Hứa Chử như vậy tai họa, Đào Thương trường mười

Lữ linh khỉ cả kinh dưới vội vàng triệt thoái phía sau, né tránh Đào Thương đối nàng chân khớp xương tập kích.

Vấn đề là Đào Thương đã sớm đoán trước đến nàng chiêu thức ấy.

Đào Thương quay người lại, vọt đến nàng sau lưng, duỗi ra tay bắt được nàng kính trang đai lưng, khống chế được nàng vòng eo, dùng sức nhắc tới tá rớt nàng phần eo trung tâm lực lượng, Lữ linh khỉ thân mình một oai, liền phải ngã quỵ trên mặt đất.

Lần này tử, chính là đem Lữ linh khỉ chọc nóng nảy.

Nàng dùng hết toàn thân sức lực, nỗ lực không cho chính mình mất đi cân bằng, đứng vững gót chân, sau đó quay đầu một quyền liền hướng về phía Đào Thương mặt bộ trừu đánh qua đi.

Đào Thương vội vàng duỗi ra tay, nói: “Đình! Nói tốt không hoàn thủ.”

Lữ linh khỉ bỗng nhiên cả kinh, vội vàng thu tay lại, nhưng Đào Thương đã là làm ra phản ứng, hắn vội vàng dưới đôi tay vội vàng về phía trước đẩy.

Này đẩy dưới, tới tay tất cả đều là mềm xốp cảm giác.

Lữ linh khỉ khí đầy mặt đỏ bừng.

“Là ngươi vi ước động thủ trước đây, không kém ta.” Đào Thương cả kinh, xoay người lòng bàn chân mạt du trực tiếp lưu.

……

Tám tháng sơ thời điểm, Hà Bắc hắc sơn quân Bạch Nhiễu dưới trướng chiến tướng Khôi Cố, đơn thương độc mã đi tới Từ Châu, nói thẳng muốn gặp Đào Thương.

Khôi Cố cũng coi như là Đào Thương lão người quen, năm đó ở Hà Bắc thu Quách Gia, Đào Thương cùng hắn thành lập nho nhỏ hữu nghị.

Cho là khi, Đào Thương ở chính sảnh tiếp kiến rồi Khôi Cố.

Khôi Cố cả người giáp trụ đều là đọng lại máu tươi, đầy mặt phong trần, vẻ mặt khổ sở thần sắc.

”Khôi tướng quân, đã lâu không thấy, ngươi không ở Hà Bắc phụ tá bạch soái, tới đây không biết cái gọi là chuyện gì?”

Vừa thấy Khôi Cố bộ dáng, Đào Thương trong lòng liền đại khái phỏng đoán tới rồi hắc sơn quân bên kia nhất định có việc phát sinh, hơn nữa xem Khôi Cố trạng thái, khẳng định vẫn là không nhỏ sự.

Cho là khi, liền thấy Khôi Cố thình thịch lập tức liền cấp Đào Thương quỳ xuống, một đôi vẩn đục đôi mắt tràn ngập ủy khuất nước mắt.

“Thỉnh thừa tướng nghĩ cách, cứu nhà ta phi yến công cùng bạch cừ soái một cứu.”

Đào Thương nghe vậy nhướng mày.

Trương Yến cùng Bạch Nhiễu?

“Bọn họ làm sao vậy? Chẳng lẽ là Viên Thiệu?”

Khôi Cố thống khổ lắc lắc đầu, nói: “Không phải bởi vì Viên Thiệu, mà thôi bởi vì chúng ta hắc sơn quân chính mình.”

“Hắc sơn quân chính mình?” Đào Thương nghe vậy tò mò.

Khôi Cố ngay sau đó một năm một mười đem trong khoảng thời gian này sự tình hướng Đào Thương tự thuật một lần.

Nguyên lai hắc sơn quân lần trước cùng Viên Thiệu lần thứ hai giao chiến, chưa từng tưởng lúc này đây bên ta bên trong cư nhiên xuất hiện phản nghịch.

Trương Yến dưới trướng cừ soái đào thăng, trộm liên hợp Tào Tháo, ở hắc sơn quân cùng Viên Thiệu giao chiến chính hàm thời điểm, hung hăng ở sau lưng thọc Trương Yến một đao, đem Trương Yến bắt sống bắt sống, cũng hướng Tào Tháo tỏ vẻ quy hàng.

Mà đào thăng sở dĩ nhanh như vậy là có thể đủ thuận lợi đem Trương Yến khống chế ở trong tay, trừ bỏ có Tào Tháo trợ giúp ngoại, còn có quan hệ trung đại khăn vàng trương bạch cưỡi ở hắn phía sau đối hắn tiến hành duy trì.

Nhưng đào thăng danh vọng cùng uy tín rốt cuộc xa xa không bằng Trương Yến. Cho nên hắn chỉ là khống chế được hắn.

Trương Yến bị đào thăng khống chế, hắn lấy kỳ danh nghĩa thu nạp hắc sơn quân các bộ, nhưng giấy không thể gói được lửa, vẫn là có rất nhiều hắc sơn quân cừ soái phân liệt ra tới, cùng đào thăng địa vị ngang nhau.

Trong đó, liền bao gồm Khôi Cố cừ soái, đồng thời cũng là Đào Thương bạn nhậu, Bạch Nhiễu.

Nhưng đào thăng lợi dụng Trương Yến danh vọng nắm giữ đại bộ phận hắc sơn quân lực lượng, hơn nữa hắn sau lưng còn có Tào Tháo cùng trương bạch kỵ đám người duy trì, thực lực như cũ mạnh nhất.

Bạch Nhiễu có chút ít bản lĩnh, người khác không biết, Đào Thương nhất rõ ràng.

Liền Viên Thiệu con nuôi là ai đều không làm rõ được khiêng hàng, ngươi có thể trông cậy vào hắn cùng Tào Tháo đánh có tới có lui?

Có thể kiên trì đến bây giờ không đem mệnh ném vào đi, liền tính là thực không tồi.

Bất quá nghe xong Khôi Cố đối hắc sơn quân lần này sự kiện tiến hành rồi tự thuật lúc sau, Đào Thương trong lòng không khỏi có chút phạm nói thầm.

Như thế nào nghe có điểm quen tai đâu?

Năm đó Lý Giác, Quách Tị, Mã Đằng, Hàn Toại ở Trường An bị Tào Tháo tận diệt, hiện giờ việc thủ pháp, cùng lúc trước lần đó sự kiện, quả thực như ra một triệt.

:.:

------oOo------

Chương 653: xuất binh Hà Bắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khôi Cố bị Đào Thương tạm thời an trí với dịch quán.

Theo sau, Đào Thương lập tức tụ tập tề thủ hạ chủ yếu mưu sĩ cùng võ tướng nhóm, đại gia cùng thương lượng việc này.

Hiện giờ Trần Đăng thân là thượng thư lệnh, mà thiên tử lại bị Đào Thương mang về Bành Thành tướng phủ, bởi vậy Trần Đăng bản nhân yêu cầu lưu tại Nam Xương, thế Đào Thương xử lý triều đình nội mọi việc.

Cho dù là Đào Thương tự lập triều đình, nhưng vận chuyển cơ chế lại không thể phế, cần phải có thuận buồm xuôi gió người hỗ trợ chăm sóc.

Trần Đăng vô luận là từ năng lực thượng vẫn là thân phận đi lên giảng, đều là nhất chọn người thích hợp.

Kể từ đó, Bành Thành bên này văn thần bên trong, tự nhiên chính là lấy Quách Gia, Lỗ Túc, Mi Trúc, Tào Báo, Triệu Dục năm người cầm đầu.

Vương Lãng như cũ là ở Hội Kê quận vì quận thủ, chưa từng trở về, Trương Chiêu, Trương Hoành, Trần Quần đám người ở Hàng Châu, đều không tham gia lần này đình nghị.

Mi Trúc đối quân chính đọc qua không thâm, Triệu Dục gió chiều nào theo chiều ấy rất ít tỏ vẻ chính mình giải thích, cho nên hướng Đào Thương phát biểu ngôn luận chủ yếu là dư lại ba người.

Nghe xong Đào Thương tự thuật lúc sau, Tào Báo đầu tiên biểu đạt hắn ý tứ.

“Thừa tướng, bằng tâm mà nói, Viên Thiệu năm đó đối thừa tướng thực sự là không tồi, tuy rằng sau lại chúng ta hai bên lẫn nhau trở mặt, trong lúc lại đã xảy ra trận chiến Quan Độ, nhưng Hà Bắc Viên thị dù sao cũng là sĩ tộc chi quan, chúng ta nếu là hưng binh Hà Bắc, này thiên hạ sĩ tộc lại là lại nên như thế nào đối đãi chúng ta Từ Châu người, này cử thật là mạo hiểm……”

“Không quan hệ, Viên Thiệu năm đó mưu hại tiên đế, sớm đã là người trong thiên hạ sở bất dung, ta thảo phạt hắn, danh chính ngôn thuận.”

Đào Thương không nghĩ cùng cùng loại với Tào Báo như vậy cũ hệ thống sĩ tộc ở cái này vấn đề thượng nhiều bẻ xả, trực tiếp mở miệng phủ định hắn.

Đào Thương muốn kết luận là như thế nào thảo phạt Viên Thiệu.

Đào Thương nhìn phía Quách Gia, chính là Quách Gia lại trực tiếp nhìn về phía Lỗ Túc.

Lỗ Túc đảo cũng là không có chối từ, hắn trầm tư một hồi, mới nói: “Hắc sơn quân bị Tào Tháo sở tính, cho nên phân liệt, này cử tuy rằng khiến cho Viên Thiệu có thở dốc chi cơ, nhưng đối chúng ta tới giảng, lại cũng là một cái kỳ ngộ, Tào Tháo dám như thế hành sự, tắc tất nhiên đại biểu hắn đã là có xuất binh Hà Bắc mưu đồ Viên thị cơ nghiệp ý đồ cùng quyết tâm, chúng ta nếu là kéo dài do dự, ngày sau bị Tào Tháo được thiên đại tiện nghi, sợ là hối chi không kịp, trước mắt chúng ta chẳng những muốn đối mặt Viên Thiệu, cũng muốn đối mặt Tào Tháo, càng muốn cùng Tào Tháo đoạt thời gian, Hà Bắc chi chiến, là thay đổi thiên hạ cách cục quan trọng nhất một bước, ai đi hảo, ai liền sẽ ở ngày sau chư hầu chi tranh trung lấy được quyền chủ động.”

Nghe xong Lỗ Túc ngôn luận, Đào Thương gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Xem ra chúng ta lúc này đây đối thủ còn man nhiều, không riêng gì Viên Thiệu, còn có Tào Tháo, mặt khác bắc địa còn có Tiên Bi các

bộ cùng Hung nô, chưa chừng bọn họ cũng tới trộn lẫn, hơn nữa hắc sơn quân, xem ra Hà Bắc này bàn cờ sẽ hạ rất lớn a.”

Quách Gia cười nói: “Bắc địa chi tranh, sự tình quan Viên thị tồn vong, sự tình quan Tào Tháo cùng ta quân ngày sau ở trong thiên hạ địa vị, này chiến tự nhiên là náo nhiệt chút, hơn nữa chúng ta cũng chưa chắc sẽ cạnh toàn công.”

Đào Thương đứng lên, ở thính đường trung qua lại độ bước chân, nói: “Liền tính là chưa chắc sẽ cạnh toàn công, nhưng ta cũng tuyệt không có thể lui về phía sau nửa bước, nếu đã tới rồi loại trình độ này, vậy cũng không cần thiết cùng Tào Tháo cùng Viên Thiệu khách khí, liền xem ai trước có thể lộng suy sụp ai.”

Quách Gia vội nói: “Bắc phạt việc lâu ngày, thả khó có thể bứt ra, phương nam bên kia, Lưu biểu tuy rằng tân bại, nhưng cũng không thể không thận phòng chi, còn cần thích đáng an bài.”

Quách Gia nói đích xác thật là cái trọng điểm, liền tính là Lưu biểu trước một đoạn thời gian bị Đào Thương đánh bại, nhưng tam Lưu tập đoàn thế lực như cũ khổng lồ, đối với như vậy địch nhân, cho dù có Đào Ứng cùng Trần Đăng đám người tọa trấn Nam Xương, cũng là khó giữ được đế.

Cho nên Từ Châu cùng Kim Lăng thành, Nam Xương thành chờ mà nhất định phải lưu đủ sung túc binh mã.

“Kia y Phụng Hiếu chi thấy, lần này xuất binh Hà Bắc, đào mỗ hẳn là như thế nào bố trí mới thích hợp?”

Quách Gia chắp tay nói: “Tập trung tinh nhuệ binh mã mười vạn, bắc thượng Thanh Châu, trước bắt lấy nam da vi căn cơ, sau đó lại tây hướng ung dung mưu tính Ký Châu.”

……

Cùng ngày ban đêm, Đào Thương ở bên trong phủ, cùng Điêu Thuyền, Mi Trinh hai vị phu nhân cùng nhau hống ngủ Đào Tịch

cùng Lưu Hi, sau đó thừa bóng đêm đi vào tướng phủ trong viện cùng nhau thương lượng sau này sự tình.

“Hà Bắc đại chiến sắp tới, thiên hạ mấy năm nội tất có biến đổi lớn, chúng ta Kim Lăng quân nhất định phải thừa cái này cơ hội tốt lấy được lớn nhất ích lợi…… Hà Bắc đất rộng của nhiều, thả khắp nơi thế lực hỗn tạp, ta lần này tiến đến, nói không chừng muốn đãi thật lâu, các ngươi phải hảo hảo chiếu cố tiểu tịch cùng Hi Nhi, cái này gia liền dựa các ngươi.”

Điêu Thuyền cùng Mi Trinh lẫn nhau sầu lo cho nhau nhìn nhau một chút.

Không bao lâu, liền nghe Điêu Thuyền nói: “Chiếu cố hai đứa nhỏ, chính là thiếp thân phân nội chi trách, ta tự nhiên vì này, chỉ là Hà Bắc Viên Thiệu chính là bốn thế tam công danh chi môn, thiên hạ môn phiệt đứng đầu, liền tính ngươi ở quan độ đánh bại hắn, cần phải đem này liền căn trảm trừ, lại là nói dễ hơn làm đâu?”

Mi Trinh cũng là phi thường sầu lo: “Phu quân, chuyện này có phải hay không quá mạo hiểm một ít?”

Đào Thương cũng là biết việc này không dễ.

Theo hắn ở đời sau biết nói, trận chiến Quan Độ sau, Tào Tháo bình định bốn châu có thể nói là phí sức của chín trâu hai hổ, lịch sử gần bảy năm, hơn nữa trung gian hắn thậm chí có rất nhiều lần muốn từ bỏ, nếu không phải Viên Thiệu sớm chết, có thể hay không thuận lợi bình định việc này còn ở hai nói chi gian.

Hơn nữa này vẫn là ở Viên thị huynh đệ tự tương công giết nội loạn dưới tình huống.

Cứu này nguyên nhân căn bản, thực lực chỉ là một cái phương diện, quan trọng nhất vẫn là Viên thị chính là thiên hạ sĩ tộc đứng đầu, này lực ảnh hưởng thật sự quá mức thâm hậu, có này phân lực ảnh hưởng, toàn bộ đại hán chính trị tài nguyên đối Viên thị tới nói có thể nói lấy không hết dùng không cạn.

Hiện giờ Hà Bắc tuy loạn, nhưng Đào Thương cùng Tào Tháo trước mắt cũng không phải minh hữu, khắp nơi hỗn chiến, hươu chết về tay ai hãy còn cũng chưa biết.

Nhưng ngay cả như vậy, nên đi làm sự tình còn phải đi làm, nếu là không theo đại thế mà đi, không tự quan vọng, quay đầu lại bị hao tổn thất sớm muộn gì là bên ta.

Đào Thương cười ha hả dùng hai tay phân biệt bắt lấy hai vị phu nhân tay, nói: “Tính, trước không nói này đó mất hứng, mắt thấy ta liền phải đi Hà Bắc, tối nay không ngại thừa cái này ngày tốt cảnh đẹp, thỉnh nhị vị phu nhân hỗ trợ lại cho ta thêm một cái hoặc hai cái tiểu Đào Thương như thế nào? Nếu không này bên trong phủ liền tịch nhi một cái hài tử, không khỏi quá mức cô đơn.”

Đào Thương cùng Mi Trinh hai người đồng thời đỏ bừng mặt.

Điêu Thuyền nhẹ nhàng phỉ nhổ nói: “Phi, cũng là đương thừa tướng người, như thế nào cứ như vậy không chính hành?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Ta có thể có biện pháp nào? Thừa tướng cũng là người a, cũng là có các loại tiểu nhu cầu, nói nữa, chúng ta ba đều là Đào gia người, tự nhiên cũng có vì Đào gia truyền lại hương khói trọng trách, muốn cái gì chính hành!”

Điêu Thuyền cười khúc khích, nói: “Phải không? Y thiếp thân xem, có thể vì Đào gia truyền lại hương khói không riêng gì chỉ có ta thực trinh nhi muội muội đi? Ngươi nương tiếp thiên tử nhập phủ cơ hội, lộng tiến vào ba cái nữ tử, một cái so một cái vũ mị, chẳng lẽ là mang về đảm đương bài trí?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Tiếp theo hắn bỗng nhiên phản ứng lại đây, Điêu Thuyền nói chính là Viên Uyển, Phùng phu nhân, Lữ linh khỉ này ba cái nữ tử.

Chính mình đối này ba cái nữ tử đến tột cùng có hay không ý tứ đâu?

Ăn ngay nói thật, không có ý tứ đương nhiên là không có khả năng.

Viên Uyển thông tuệ xinh đẹp.

Lữ linh khỉ dáng người cao gầy, muốn ngực muốn ngực, muốn mông có mông.

Phùng phu nhân càng là trời sinh quyến rũ vưu vật.

Cái nào nam nhân thấy này ba cái, sẽ không dậy nổi điểm tiểu tâm tư?

Trừ phi là mắt mù.

Đào Thương cũng là nam nhân, đương nhiên cũng tại đây liệt bên trong.

Nhưng có ý tưởng về có ý tưởng, có thể nói hay không ra tới chính là mặt khác một chuyện.

“Không có, một đinh điểm ý tưởng đều không có.” Đào Thương lời thề son sắt vỗ chính mình bộ ngực, nói: “Vi phu ta dám dùng ta cao thượng nhân phẩm bảo đảm!”

Đào Thương cùng hắn hai vị phu nhân không có chú ý tới, cách đó không xa viên trung núi đá mặt sau, trùng hợp đi ngang qua Viên Uyển nghe được lời này lúc sau, dùng tay hung hăng chùy chùy núi giả thượng cục đá, cơ hồ đều phải bắt tay đánh ra huyết tới.

------oOo------

Chương 654: 1 trương ám bài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm hôm sau, Đào Thương liền bắt đầu an bài bố trí, viết xuống mệnh lệnh phái hướng Giang Nam các nơi, thích đáng an bài xuất chinh chuyện sau đó nghi.

Viên thị thụ đại căn thâm, lần này xuất chinh Hà Bắc, Đào Thương phỏng chừng sẽ là trong đời hắn dài nhất một lần chiến dịch, bởi vậy hắn nhất định phải đem phía sau sự tình đều an bài hảo.

Mười vạn tinh nhuệ vương sư, từ thừa tướng Đào Thương phụng thiên tử mệnh, bắc phạt nghịch tặc Viên Thiệu, còn lại binh mã —— Từ Châu lưu quân bảy vạn, Dương Châu lưu quân tám vạn phân tán ở các nơi hiểm yếu trấn thủ.

Đào Ứng, Trần Đăng lãnh Lữ Đại, Hạ Tề, Toàn Nhu, tiên với đan, Tống khiêm, giả hoa, hoa nhi đám người trấn thủ Nam Xương, bảo hộ đại hán kinh sư.

Hàn Hạo, Trương Chiêu, Trương Hoành, Tư Mã Lãng như cũ là thế Đào Thương quản lý Kim Lăng, Hàng Châu, Tô Châu chờ yếu địa, mà Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm, Từ Thịnh, lăng thao, Phan Chương, Đổng Tập, từ trung đám người cùng với Kim Lăng thuỷ quân chúng, toàn bộ lưu tại Dương Châu, phòng bị phía tây tam Lưu tập đoàn.

Bành Thành Đào Thương giao cho Lỗ Túc phụ trách, có khác Đào Cơ, Từ Vinh, Trương Huân chờ đem lưu lại phụ tá với hắn.

Mà ngày xưa lấy Tào Báo cầm đầu liên can Từ Châu tướng già, luôn luôn chỉ là phụ trách trấn thủ Bành Thành, nhưng lúc này đây toàn bộ xuất chinh.

Còn lại sự tình nhưng thật ra hảo thuyết, nhưng Bành Thành này mặt, đổi Từ Châu tướng lãnh xuất chinh, mà lưu lại Đào Thương mấy năm gần đây chiêu hàng liên can hàng tướng trấn thủ, nhưng thật ra ở Từ Châu sĩ tộc trong giới nhấc lên một trận phong ba.

Biết được tin tức lúc sau Từ Châu quân cũ đem Lữ từ lúc ấy liền chạy đi tìm Tào Báo, hướng hắn dò hỏi việc này.

Từ Châu quân cũ đem bao năm qua tới vẫn luôn là phụ trách trấn thủ Bành Thành cùng cảnh nội phòng thủ thành phố công tác, hiện giờ Đào Thương đem bọn họ cùng Lỗ Túc, Từ Vinh đám người đột nhiên đổi, mọi người đều không rõ Đào Thương đánh chính là cái gì chủ ý, bởi vậy phái Lữ từ làm đại biểu, phương hướng Tào Báo thảo cái chủ ý, thỉnh hắn hướng Đào Thương nói cái tình, đừng làm Từ Châu quân các tướng lĩnh xuất chinh, rốt cuộc nhiều năm chưa từng xuất trận, ngượng tay thực.

Tào Báo chỉ là cười khổ, cũng không có nói cái gì, có lệ Lữ từ hai câu liền bỏ qua.

Nhưng là ngày thứ hai, Tào Báo liền truyền lệnh, đem Lữ từ liền hàng hai cấp quân chức, lưu tại trong quân nghe dùng.

Được đến tin tức này lúc sau, Từ Châu quân các tướng lĩnh, cũng không dám nữa hạt nắm lấy, chỉ là ngoan ngoãn nghe lời, tĩnh chờ điều khiển.

Biết được Tào Báo hành động lúc sau, Đào Thương trong lòng thầm khen Tào Báo đảo vẫn là hiểu chuyện.

Hắn muốn phân cách Từ Châu sĩ tộc ở quân đội lực ảnh hưởng thật lâu, nhưng vẫn luôn không có tìm được cơ hội tốt.

Hiện giờ triều đình tân lập, Trần Đăng bị sắc phong vì thượng thư lệnh, bởi vì cái này chức quan duyên cớ, Trần Đăng cần thiết lưu tại Nam Xương thành xử lý triều chính nếu là, không thể phân thân ở cố kỵ Từ Châu nơi.

Mà thân là Từ Châu sĩ tộc thủ lĩnh Trần Đăng không ở, Từ Châu sĩ tộc đó là năm bè bảy mảng, mặc cho Đào Thương làm.

Cho dù là Tào Báo, cho dù là Mi Trúc, đối mặt Đào Thương cách làm cũng không dám nói thêm cái gì.

Cả thiên hạ đệ nhất sĩ tộc thủ lĩnh Viên Thiệu, Đào Thương hiện tại cũng không bỏ ở trong mắt, cái này mấu chốt cùng hắn chơi miêu nị không có gì chỗ tốt.

Đặc biệt là thảo phạt sĩ tộc thủ lĩnh Viên Thiệu không phải việc nhỏ, rất nhiều Từ Châu sĩ tộc kỳ thật cũng từng cùng Viên Thiệu có điều xã giao, Đào Thương trong lòng biết, nhưng chỉ là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nhưng hiện giờ tình huống bất đồng, bắc phạt Viên Thiệu không dung có thất, sở hữu không ổn định nhân tố, Đào Thương nhất định phải hoàn toàn thanh trừ, lưu lại một sạch sẽ hậu phương lớn.

……

Chuyện này ở Bành Thành đã xảy ra không mấy ngày, Viên Uyển liền tới bái kiến Đào Thương.

“Viên tiểu thư có việc?” Đào Thương giờ phút này đang ở duyệt huyện đệ trình đi lên lương thảo vận điều công văn, dùng để tính toán trù bị bắc phạt sở cần lương thảo.

Tuy rằng hiện tại Đào Thương phi thường bận rộn, nhưng nghe nói Viên Uyển tới, hắn vẫn là tự mình tiếp kiến rồi nàng.

Viên Uyển ngồi xuống lúc sau, đối Đào Thương nói: “Thừa tướng làm ta cùng phùng di nương nhập tướng phủ, chỉ sợ không chỉ có chỉ là làm chúng ta xem hài tử đơn giản như vậy đi?”

Này nữ hài tử, một chút đều không rụt rè, hỏi như vậy trực tiếp.

Đào Thương lời thề son sắt giơ lên tay: “Đào mỗ dùng nhân cách của ta thề, tuyệt đối không có đối với ngươi cùng Phùng phu nhân

có ý tưởng không an phận!”

Viên Uyển nghe vậy, khí một dẩu miệng.

“Ai nói với ngươi chuyện này…… Một bụng ý nghĩ xấu, chuyện gì đều hướng này mặt trên tưởng, ta nói chính là chuyện khác.”

Đào Thương nhướng mày, trong lòng thầm khen cô nương này quả nhiên thông tuệ.

“Kia Viên tiểu thư nói nói xem, đào mỗ lần này tìm các ngươi rốt cuộc là đối với các ngươi có cái gì mưu đồ?”

Viên Uyển nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói: “Nếu tiểu nữ tử sở liệu không tồi, thừa tướng tính toán người phi ta di nương, mà là tiểu nữ tử.”

Đào Thương thiếu chút nữa không cười đau sốc hông.

“Ngươi tuy rằng lớn lên xinh đẹp, nhưng liền thành thục độ tới giảng, ta cá nhân cho rằng ngươi di nương phong vận ứng ở tiểu thư phía trên.”

Viên Uyển khí muốn đánh hắn.

“Ai nói việc này…… Ngươi lại hướng những cái đó oai địa phương cân nhắc……”

Viên Uyển dừng một chút, lại nói: “Nếu là thừa tướng cho phép, lần này bắc phạt, tiểu nữ tử nguyện ý tùy thừa tướng cùng hướng Hà Bắc.”

Đào Thương nhíu mày.

“Tam quân chinh chiến, ngươi lại không có Lữ linh khỉ cùng hứa khờ nương kia loại thủ đoạn, đi theo tam quân làm chi? Chẳng lẽ không phải trói buộc?”

Viên Uyển đạm đạm cười: “Thừa tướng ngoài miệng nói như vậy…… Chẳng lẽ trong lòng lại không phải như vậy tưởng.”

Đào Thương nghe vậy trầm mặc hồi lâu, nói: “Ngươi đoán không sai, ta là như vậy nghĩ tới, nhưng ta sau lại từ bỏ, quá vô nhân đạo, không có ý nghĩa.”

Viên Uyển hướng về phía Đào Thương hơi hơi khom người, nói: “Đa tạ thừa tướng như thế săn sóc tiểu nữ tử, chỉ là chuyện này chính là tiểu nữ tử tự nguyện, phi thừa tướng sở sử, thừa tướng không cần tự trách.”

Đào Thương thật sâu nhìn Viên Uyển liếc mắt một cái.

Viên Uyển đi Hà Bắc, ở một mức độ nào đó tới giảng, là có nhất định tác dụng cùng ý nghĩa.

Cái gì ý nghĩa? Công kích Viên Thiệu thế lực, ở hắn thiên hạ đệ nhất môn phiệt này khối thật lớn bối cảnh trung, tìm được một tia cái khe ý nghĩa.

Bốn thế tam công này khối vàng chiêu bài, cơ hồ có thể mời chào thiên hạ hơn phân nửa sĩ tộc chống đỡ, tài nguyên không ngừng, Đào Thương ở chính trị góc độ thượng, bằng vào nâng đỡ tân đế, lấy thừa tướng chi chức đỡ chính danh vọng, có thể cùng Viên Thiệu tương đình kháng lý, nhưng còn không đủ rồi chính diện đánh sập Viên thị tập đoàn.

Chỉ có ở Viên Thiệu giết hại Lưu Hiệp chuyện này thượng làm văn.

Nhưng sự tình tuy rằng gieo hạt đi ra ngoài, nhưng rốt cuộc không có chứng cứ rõ ràng, mà Đào Thương dựa theo Quách Gia nói, tìm thượng vàng hạ cám chứng nhân, còn không đủ rồi thúc đẩy việc này, bởi vì bọn họ phân lượng không đủ.

Nhưng Viên Uyển thân là bốn thế tam công Viên Thiệu đồng môn người, đồng thời lại là Viên Thuật sau khi chết duy nhất huyết mạch người thừa kế……

Cần biết, thời đại này Viên Thuật cũng không có xưng đế, hắn hậu nhân ở đạo nghĩa thượng, là có tư cách công kích Viên Thiệu.

Viên Thuật cùng Viên Thiệu cùng ra một môn, hắn hậu nhân đối Viên Thiệu tiến hành chỉ ra chỗ sai, tất nhiên sẽ cấp Viên Thiệu sau lưng cắm thượng hung hăng một đao, lệnh Viên Thiệu khó lòng phòng bị.

Tuy rằng Đào Thương cũng từng nghĩ tới việc này, nhưng Viên Thiệu dù sao cũng là Viên Uyển thân thúc thúc, bức bách nhân gia làm như vậy sự, vẫn là quá mức với bỉ ổi, này cùng bức lương vì xướng có cái gì khác nhau? Cho nên Đào Thương cuối cùng quyết định từ bỏ.

Nhưng không nghĩ tới Viên Uyển cư nhiên cũng sẽ nghĩ vậy một tầng, lại còn có sẽ chủ động lại đây trợ giúp Đào Thương.

Hà Bắc chi chinh, nếu là mang theo nàng, lại là sẽ đối Viên thị có nhất định nhằm vào tác dụng, nhưng Đào Thương không nghĩ cưỡng bách nàng.

“Viên tiểu thư, nếu ngươi muốn dùng phương thức này báo đáp đào mỗ, kia hoàn toàn thật cũng không cần, đào mỗ tố có quân tử chi mệnh, tuyệt không sẽ cưỡng bách người khác làm loại này tra tấn tự thân việc.”

Viên Uyển nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Thừa tướng hiểu lầm, ta làm như vậy, không phải vì người khác, cũng không phải vì báo đáp thừa tướng, mà là vì công nghĩa, cũng là vì phụ thân ta……”

Nói đến này, Viên Uyển ngẩng đầu nhìn về phía Đào Thương, hai tròng mắt như nước, trong đó tình nghĩa đưa tình, xem Đào Thương trong lòng vừa động.

“Thừa tướng, tiên đế chi tử, lại cùng ta bá phụ có can hệ, phải không?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Tuy rằng không có thực chất tính chứng cứ, com nhưng có động cơ đồng thời cũng có năng lực chỉ huy ô Hoàn Vương người, xác thật chỉ có ngươi bá phụ Viên Thiệu.”

Viên Uyển gật gật đầu, nói: “Vậy là tốt rồi, một khi đã như vậy không có oan uổng hắn, kia tiểu nữ tử liền đi quá giới hạn đại gia phụ cùng bá phụ đấu thượng một lần.”

Nói đến này, Viên Uyển lộ ra một cái đau khổ biểu tình: “Gia phụ mười mấy năm qua vẫn luôn bị bá phụ đè ở trên đầu, đến lâm chung đều không có vượt qua bá phụ đạo khảm này…… Tuy rằng cũng là hắn cá nhân khúc mắc, nhưng làm người con cái giả, thế vong phụ đi chưa hoàn thành nguyện vọng, cũng ở tình lý bên trong.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Nữ hài tử, có đôi khi quá thông minh, cũng không phải cái gì chuyện tốt, sống quá mệt mỏi.”

Viên Uyển đau khổ cười: “Mệt đảo cũng không có gì, vấn đề là, không có người nguyện ý cùng tiểu nữ tử cùng chia sẻ……”

Đào Thương nghe vậy ha hả cười.

Cô nương này, nhưng thật ra rất sẽ nói bóng nói gió.

……

Mấy ngày lúc sau, từ Di Hành chấp bút, lại một phần chỉ trích Viên Thiệu mưu hại tiên đế chiếu thư lại một lần công bố hướng thiên hạ các nơi châu quận.

Mà trừ bỏ tân triều thiên tử ngọc tỷ đại ấn cùng Đào Thương đám người cung chứng ngoại, Viên Uyển cũng là liên danh chỉ trích.

Viên Thuật duy nhất hậu nhân ra mặt chỉ trích bá phụ bối phản triều đình, ở thiên hạ sĩ tộc trung nhấc lên sóng to gió lớn.

Sự tình cùng trước vài lần có chút không giống nhau!

Viên Thiệu biết chuyện này lúc sau, càng là khí cả người phát run, màn đêm buông xuống liền đứng ở dưới ánh trăng, giơ thẳng lên trời mắng to Đào Thương cùng Viên Uyển này đối cẩu nam nữ…… Liên quan Viên Uyển chết đi cha Viên Thuật, cũng không bỏ xuống, thẳng đưa bọn họ tổ tông mười tám đại từng cái oanh kích một lần.

Nhưng Viên Thiệu dưới cơn thịnh nộ, lại quên mất một sự kiện.

Hắn mắng Viên Uyển cùng Viên Thuật tổ tông mắng nhưng thật ra rất hết giận, nhưng dựa theo sự thật tới giảng, Viên Thiệu theo chân bọn họ cha con tổ tông, đều là cùng bộ phối trí.

Mà cùng lúc đó, Hà Bắc thám tử hướng Viên Thiệu truyền quay lại tin tức.

Tào Tháo cùng Đào Thương đều đã chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, bắt đầu hướng Hà Bắc tiến binh!

------oOo------

Chương 655: hải vận đường vòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiến Khang nguyên niên đế, tức đến nỗi Kiến Khang hai năm sơ, thừa tướng Đào Thương ở Bành Thành tuyên bố lên án công khai hịch văn lúc sau, tự mình điểm tề tinh binh mười vạn, chuẩn bị bắc thượng Thanh Châu, tiến hành bắc phạt thu phục Hà Bắc.

Kỳ thật dựa theo lẽ thường tới nói, trước mắt đã khoảng cách cuối năm tuổi đuôi không có dài hơn thời gian, ở cuối năm xuất binh, cái này thời cơ cũng không thích hợp.

Nhưng chiến tranh tuy có nhất định quy luật tính, nhưng mỗi tràng chiến tranh lại không có hoàn toàn giống nhau tình thế, chư hầu nhóm lẫn nhau gian cạnh tranh, tình thế mỗi khi đều là theo người biến động thay đổi trong nháy mắt.

Này giữa nguy hiểm cũng giống như đánh bạc giống nhau, thắng nhưng eo triền bạc triệu, thua cũng chỉ có thể ăn mặc quần tam giác xái đến trên đường cái lỏa bôn.

Giống như là hiện tại cái này dưới tình huống, xuất binh chính là thế ở phải làm…… Kỳ thật Đào Thương không ra binh cũng có thể, nhưng mấy năm lúc sau, tình thế biến thành bị động người, đó là chính hắn.

Đào Thương lúc này đây bắc phạt mười vạn tinh binh, đều là hắn tại đây tám năm thời gian, từng giọt từng giọt tích góp xuống dưới tinh nhuệ nhất tinh binh cường tướng.

Đào Thương tin tưởng, phóng nhãn thiên hạ, hắn Kim Lăng quân là ưu tú nhất, cường hãn nhất quân đội.

Có bọn họ làm nâng đỡ, chính mình lần này bắc phạt chiến dịch trung, nhất định sẽ lấy được cuối cùng thắng lợi.

Nhưng là, Đào Thương dưới trướng sĩ tốt lấy phương nam người so nhiều.

Hiện giờ sắp tới cuối năm, phương bắc rét lạnh, đến lúc đó nếu là còn không có đánh hạ Thanh Châu làm căn cứ, rất có khả năng sẽ bị Viên Thiệu hoặc là Tào Tháo binh lính thừa cơ phản công, điểm này không thể không phòng.

Cho nên lần này xuất binh viễn chinh, Đào Thương cũng cho chính mình chế định kỹ càng tỉ mỉ kế hoạch.

Mà kế hoạch bước đầu tiên, chính là muốn bắt lấy một mảnh ở Hà Bắc căn cứ làm tam quân ở bên kia ăn tết.

Đào Thương đem tùy quân Quách Gia, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý đám người gọi tới, đem bản đồ triển khai ở bọn họ trước mặt.

“Nói một chút đi, lần này xuất chinh Hà Bắc, đều từng người có cái gì ý tưởng! Này trượng hẳn là như thế nào đánh? Nói thoả thích, hoàn toàn không cần cố kỵ.”

Quách Gia dùng tay xoa xoa cái mũi, không lên tiếng.

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý còn lại là cho nhau nhìn nhau một chút, cũng không nói chuyện.

Trầm mặc một hồi lâu lúc sau, vẫn là đến từ Đào Thương mở miệng đánh vỡ cái này cục diện bế tắc.

“Cái kia…… Chúng ta lần này mười vạn hùng binh quá lớn giang, các ngươi liền không có ý kiến gì muốn phát biểu một chút sao? Chẳng sợ xướng bài hát biểu đạt một chút nhiệt huyết tình cảm cũng là có thể, không cần như vậy nghẹn.”

Nói đến này phân thượng, lại không biết thanh không được.

Quách Gia dẫn đầu nói: “Viên Thiệu đối Từ Châu phòng bị sâu đậm, Thanh Châu bên kia bị Viên Thiệu xếp vào trọng binh phòng thủ, vô luận là Bình Nguyên, Bắc Hải, cũng hoặc là nam da, toàn thâm mương chạy vượt rào, trận địa sẵn sàng đón quân địch, các quận các thành toàn thành sừng chi thế, trước mắt cái này tình huống, muốn ngắn hạn nội phá được Thanh Châu, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy.”

Đào Thương nhướng mày: “Vậy ngươi vì sao lúc trước gián ngôn làm ta nhanh chóng xuất binh?”

Quách Gia thở dài nói: “Gián ngôn xuất binh chính là bởi vì thời thế, đến nỗi này binh như thế nào ra, trượng như thế nào đánh, ta nói không tính, ngài là chủ tướng…… Ngài đến định!”

Đào Thương thật muốn đem này lãng tử một cái tát trừu chết ở trên tường.

Một chút đều không phụ trách nhiệm hóa.

Hắn quay đầu nhìn về phía Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý.

Luận cập binh pháp, này hai cái hiện nay còn so ra kém Quách Gia đâu…… Nhưng bọn hắn vạn nhất có biện pháp đâu?

Tư Mã Ý vừa thấy Đào Thương nhìn hắn, vội vàng xua tay nói: “Lão sư, đừng nhìn ta, chuyện lớn như vậy ta định không được…… Ta còn chỉ là cái hài tử a.”

Đào Thương cười như không cười nhìn hắn: “Hiện tại biết trang nộn? Tháng trước đánh ta danh hào, chạy đến Bành Thành sĩ tộc Trình gia gặp lén nhân gia khuê nữ thời điểm, ngươi chính là biểu hiện rất thành thục a.”

Tư Mã Ý nghe vậy sắc mặt tức khắc đỏ lên.

Lão sư như thế nào liền việc này đều biết……

Gia Cát Lượng nắm bạch vũ phiến, tỉ mỉ quan sát da đồ nửa ngày, kia mặt trên có Quách Gia đánh dấu Viên quân ở Thanh Châu bố cục.

Viên Thiệu đối Đào Thương xác thật là cực kỳ coi trọng, hắn ở Thanh Châu cơ hồ an bài rất nhiều quân coi giữ, lại còn có cầm giữ ở các lộ yếu đạo, cũng thiết hạ rất nhiều doanh trại.

Lại cũng khó trách, Tào Tháo cùng Đào Thương nếu là hai lộ tiến công Hà Bắc, Viên Thiệu bản lĩnh lại đại, cũng chỉ có thể cố kỵ một mặt, hiện giờ Tào Tháo phân liệt hắc sơn quân, sĩ khí chính thịnh, mũi nhọn thẳng chỉ Lê Dương, hắn mục tiêu là Viên Thiệu đại bản doanh, Viên Thiệu không thể không tự mình đối phó Tào Tháo, như thế dưới tình huống, cũng chỉ có thể sử dụng trọng binh tới phòng ngự Đào Thương.

Gia Cát Lượng cẩn thận nhìn sau một lúc lâu, nói: “Lão sư, Viên Thiệu như thế an bài bố trí, chúng ta một thành một thành công, một quận một quận khắc, liền tính là tình huống thuận lợi, không có cái nửa năm thời gian chỉ sợ là không thể bắt lấy Thanh Châu yếu địa……”

Đào Thương biết Gia Cát Lượng nói chính là lời nói thật, hắn cũng biết trước mắt loại này cục diện cần thiết muốn mở ra, chính là hắn suy nghĩ đã lâu, đều không có nghĩ đến cái gì hảo phương pháp.

Bổn trông cậy vào Quách Gia đám người có thể cho chính mình mở ra mặt khác một phiến cửa sổ, đáng tiếc bọn họ cũng không được.

“Nửa năm khẳng định là không được, lại có ba tháng liền phải đại hàn, nếu là không có một khối vững vàng căn cứ địa, đến lúc đó tam quân tất chịu giá lạnh chi khổ, Viên Thiệu nếu là nhân cơ hội làm ra phản kích, ta này mười vạn binh mã chỉ sợ liền phải bị hắn hoàn toàn nuốt.”

Quách Gia cũng là ít có hết đường xoay xở.

Ngày thường hiểu biết người của hắn, quả quyết không thể tưởng được dưới bầu trời này cư nhiên có chuyện có thể khó được đảo hắn.

“Ai, không ra binh không phải, xuất binh đâu…… Khủng nhất thời nửa khắc còn công hãm không thể, không phế này lực…… Viên Thiệu ở Thanh Châu tiền tuyến bố trí nhiều như vậy quân coi giữ, nhưng như thế bố phòng phía sau tất nhiên hư không…… Ai, nếu là chúng ta có thể bay qua Viên quân cái chắn thì tốt rồi.” Quách Gia nhìn chằm chằm da đồ, lầm bầm lầu bầu nói thầm nói.

“Bay qua đi? Bay qua đi……” Đào Thương bị Quách Gia nói đốt sáng lên trong đầu một trản đèn sáng, hắn vuốt cằm cẩn thận suy nghĩ thật lâu sau, đột nhiên vỗ tay một cái nói: “Đây là cái ý kiến hay, chúng ta liền bay qua đi!”

“A?” Quách Gia đám người tức khắc tất cả đều sửng sốt.

Tư Mã Ý kinh ngạc nhìn Đào Thương, trong lòng thầm nghĩ lão sư nên không phải bị Viên Thiệu phòng thủ đội hình cấp sầu điên rồi đi?

Quách Gia bị Đào Thương như vậy vừa nói, trong đầu cũng tựa hồ là có điểm ý tưởng, nhưng lại mơ mơ hồ hồ trảo không được trọng điểm.

“Chúng ta…… Như thế nào bay qua đi?” Quách Gia không nghĩ ra thấu, đơn giản hướng Đào Thương rũ tuân.

“Liền như vậy bay qua đi! Phi nha phi nha phi nha ~” Đào Thương cười ở da trên bản vẽ dùng tay hướng Đông Bắc chỉ, hướng Đông Bắc không ngừng chỉ……

“Đừng bay.” Quách Gia lau mồ hôi, nói: “Ngươi này đều phải bay đến trên biển đi, đến lúc đó một cái phi không tốt, tam quân tướng sĩ tất cả đều đến rớt đến trong biển chết đuối uy cá……”

Nói đến này, Quách Gia bỗng nhiên cả kinh, đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

“Thừa tướng ý tứ, là phải đi đường biển qua đi?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Luận cập thuỷ quân cùng chiến thuyền nhiều ít, đương kim thiên hạ ta Giang Nam nơi nói là đệ nhị, ai dám xưng đệ nhất? Ngày xưa chúng ta đều là ở giang thượng hành sử, lúc này đây chúng ta phân một bộ phận tinh nhuệ binh mã, từ Từ Châu vùng duyên hải bến cảng đi đường biển, vận chuyển một bộ phận tinh nhuệ binh mã đi trước đông lai quận!”

Tư Mã Ý bừng tỉnh đại ngộ: “Đông lai quận chính là vùng duyên hải nơi, ở đất liền lại không cùng bên ta giáp giới, Viên Thiệu chỉ cần ở Bắc Hải quận cùng keo đông quận an bài trọng binh, liền đem ta Từ Châu đi hướng đông lai quận đường bộ phá hỏng, nhưng ta quân nếu là chia quân đi thủy lộ, đường vòng đông lai quận tập kích bất ngờ Bắc Hải, hai mặt giáp công, tắc nhất định phá này cục diện bế tắc!”

Đào Thương dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm da đồ, nói: “Chính là đạo lý này, này pháp tuy rằng có chút nguy hiểm, nhưng lại cũng là ở ta quân thừa nhận trong phạm vi, hơn nữa đi thủy lộ rốt cuộc cũng là ta quân chi sở trường, bất quá này vượt biển đối ta thuỷ quân tới nói, chung quy vẫn là một cái khiêu chiến…… Yêu cầu cẩn thận độ chi.”

Nói đến này, Đào Thương nhìn về phía Quách Gia, nói: “Ta tướng lãnh binh vượt biển trọng trách giao cho Phụng Hiếu huynh, chúng ta ước định thời gian cùng địa điểm, đến lúc đó hai mặt giáp công Bắc Hải quận Viên quân, mở ra một cái thông lộ.”

Quách Gia vừa nghe thiếu chút nữa không ngất xỉu đi.

“Thừa tướng, ngài đã quên sao? Ta năm đó ở Trường Giang thượng đệ nhất thứ đi thuyền thiếu chút nữa không phun chết! Ngươi làm ta tiến trong biển đi, Quách mỗ chẳng phải đến đem ruột đều nhổ ra?”

Đem ruột từ trong miệng nhổ ra?

Đào Thương tưởng tượng một chút, tiếp theo cả người một trận ác hàn.

Thật ghê tởm nói.

“Trừ bỏ ngươi, người khác lãnh nhiệm vụ này ta thực sự là không yên tâm…… Yên tâm đi, đào mỗ không bạc đãi ngươi, chờ lần này vượt biển chi chiến kết thúc, ta liền thượng tấu thiên tử, thỉnh thiên tử vì ngươi Quách Gia phong hầu, như thế nào?”

Quách Gia nghe vậy một bĩu môi,

Thiên tử liền ở nhà ngươi đợi, ngươi còn làm bộ làm tịch thượng tấu cái rắm a!

Bất quá phong hầu việc này vẫn là rất đối Quách Gia tính tình.

Hắn cười ha hả nói: “Thừa tướng tính toán thỉnh thiên tử sắc phong Quách mỗ một cái cái gì hầu?”

Đào Thương cân nhắc một chút, nói: “Ta đại hán năm đó có cố xương ấp vương, phế đế Lưu Hạ bị phong Hải Hôn Hầu, ngươi nếu vừa đến trên biển liền vựng, kia đào mỗ liền phong ngươi cái hải vựng hầu đi.”

Quách Gia tươi cười tức khắc cứng đờ.

Quách Gia cùng Tư Mã Ý còn lại là ở một bên cười trộm, thiếu chút nữa nghẹn quá khí đi.

“Thừa tướng, không mang theo ngươi như vậy giày xéo người a, nhân gia hải hôn chính là huyện danh! Ngươi này hải vựng là cái cái gì địa giới? Là tính đình hầu, hương hầu, vẫn là huyện hầu?”

Đào Thương nghiêm túc tự hỏi sau một lúc lâu, nói: “Ta đại hán mười dặm một đình, năm dặm một bưu, nhưng hôm nay chiến loạn quá nhiều, lập công giả cũng thật nhiều, nếu là đều phải phong hầu, dù có vạn dặm giang sơn cũng không đủ phân a…… Ta xem quay đầu lại còn phải trọng nghĩ cái pháp luật, đem đình tiếp tục đi xuống

tế hóa, phân cách thành đường phố làm, xã khu gì đó…… Ngươi coi như cái gương tốt, làm ta đại hán cái thứ nhất xã khu hầu đi.”

Quách Gia nghe đôi mắt đều thẳng.

Cái gì là…… Xã khu hầu?

------oOo------

Chương 656: phương nam động tĩnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương suy xét vấn đề vẫn là tương đối thực tế.

Vứt trừ huyện hầu không nói chuyện, cái gọi là đình hầu sở thực lộc địa giới cũng bất quá là phạm vi mười dặm nơi, không sai biệt lắm cũng chính là hai cái thôn trang nhỏ như vậy đại.

Như thế, bị phong hầu người thực ấp tuy rằng gánh vác không ra đi quốc gia nhiều ít tài nguyên, nhưng ở thời đại này lại không giống nhau —— bởi vì không chịu nổi người nhiều.

Đặc biệt là tới rồi Đông Hán mạt cùng tam quốc thời đại, bị phong hầu người càng là kết bè kết đội, hầu chi tước vị giống như 11-11 làm bán sỉ giống nhau, đại phê lượng bị tam quốc quân chủ làm đẩy mạnh tiêu thụ, nghiêm trọng nhiễu loạn chư hầu vòng tước vị giá trị thị trường.

Tuy rằng có hầu gia chỉ là trên danh nghĩa, không có cố định phong ấp, nhưng là đối với dân cư giảm mạnh tam quốc thời đại tới nói, là cái hầu phải chiếm thực ấp, này đối với nhiều năm chiến loạn quốc gia tới nói, cũng là một phần không nhỏ gánh nặng.

Đem đình hầu đi xuống lại phân càng tiểu nhân địa vực, để với ứng phó tương lai bởi vì chiến công như con kiến tăng trưởng các loại hầu gia, xác thật là việc cấp bách.

Nhưng nói thật, lấy đình vì đơn vị phạm vi mười dặm nơi vốn dĩ liền không nhiều ít hộ nhân gia, nếu là thật đem bọn họ lại tiếp tục tế phân, bọn họ thực ấp thật đúng là chính là một cái xã khu hộ khẩu số lượng.

Cho nên nói, từ nay về sau, quản này đó tân tăng hầu gia, kêu xã khu hầu hoặc là tổ dân phố hầu, kỳ thật không có gì không thỏa đáng.

……

Thương nghị định rồi lúc sau, Đào Thương liền ngay sau đó phân ra một vạn tinh nhuệ, giao cho Quách Gia thống soái, mà đông lai quận chính là Thái Sử Từ cố hương, bởi vậy Đào Thương cũng là làm Thái Sử Từ cùng hắn đi theo, đi trước vượt biển đánh lén.

Đông lai quận địa vực vị trí vị trí, đại khái với đời sau keo đông bán đảo, cũng chính là yên đài cùng uy hải nơi. Này mà từ Trung Nguyên đơn độc hướng đông độc lập chi ra tới, bởi vậy địch quân chỉ cần ngạch bảo vệ cho Trung Nguyên yết hầu, Đào Thương từ Từ Châu địa giới là đánh không lại đi.

Nhưng đi thuyền qua đi, Viên quân cũng không có người có thể ngăn cản.

Đến nỗi phụ trách ở biển rộng thượng lui tới vận chuyển binh tướng người, tự nhiên là Cam Ninh.

Ở cảng sắp chia tay hết sức, Quách Gia cư nhiên thật đúng là chính là khóc ra tới.

Hắn khụt khịt nói: “Nghe nói biển rộng phía trên, thường xuyên sẽ có sóng gió, hiện giờ chính là loạn thế, trời xanh không có mắt, không thiếu được Quách mỗ lần này phải lật thuyền táng thân cá bụng bên trong…… Quay đầu lại Quách mỗ nếu là đã chết, nhớ rõ làm người hảo hảo chiếu cố ta goá phụ cùng hài tử, làm cho bọn họ đói có cơm ăn, hàn có áo mặc.”

Cam Ninh ở một bên khí đỏ mặt tía tai, nhưng ngại với Quách Gia thân phận ngượng ngùng phát tác.

“Quách vệ úy, này cũng chính là lão tử hiện tại tòng quân, nếu là đổi thành năm đó còn đương thủy tặc thời điểm, liền hướng ngươi ở cất

cánh trước nói này ủ rũ lời nói, lão tử đem ngươi băm thành một ngàn khối uy cẩu đều về tình cảm có thể tha thứ…… Đừng nói nhiều lời! Chạy nhanh lên thuyền!”

Quách Gia không thể nề hà xoay người hướng boong tàu thượng đi.

Đào Thương ở hắn phía sau hướng hắn vẫy tay: “Phụng Hiếu huynh trân trọng, lần này xuất chinh, nhớ rõ muốn rơi đầu chảy máu, thường tư báo quốc xá này thân, đông lai quận bên kia liền toàn dựa ngươi, quay đầu lại chúng ta cùng nhau ở Thanh Châu ăn tết.”

Quách Gia nghe vậy cả người một tài oai, thiếu chút nữa không ngã xuống boong thuyền.

Cái gì kêu báo quốc xá này thân?

Có thể nói hay không điểm cát lợi lời nói!

Đào Thương lại đối Thái Sử Từ chắp tay nói: “Huynh trưởng bảo trọng, làm phiền ngươi hảo hảo chăm sóc quách vệ úy, nhớ kỹ muốn thời khắc không rời hắn tả hữu.”

Thái Sử Từ thấy Đào Thương đối Quách Gia như thế quan tâm, rất là cảm động.

Tam đệ đối đãi chính mình thân tín, thật là tốt không lời gì để nói!

Thái Sử Từ trịnh trọng nói: “Tam đệ yên tâm, ta nhất định hảo hảo bảo hộ quách vệ úy, thời khắc không rời, không cho hắn có chút tổn thương.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Huynh trưởng ngươi hiểu lầm, ta làm ngươi xem điểm hắn, ý tứ là lần này đi xa chinh phạt đông lai quận chính là lấy hắn là chủ soái! Khác tướng lãnh không ai dám ngăn đón hắn, cũng liền ngươi có tư lịch có thể dọn dẹp hắn, hắn làm việc nếu là quá vô pháp vô thiên, ngươi nhớ rõ thay ta đại tát tai trừu hắn.”

Thái Sử Từ: “……”

Quách Gia bỗng nhiên quay đầu, hầm hừ nói: “Trở về! Chạy nhanh đều cấp Quách mỗ trở về! Các ngươi đây là tới tặng người sao? Thành tâm là cho Quách mỗ ngột ngạt tới…… Đều cho ta đi!”

Đào Thương hướng về phía Thái Sử Từ cười nháy mắt, theo sau liền dẫn mọi người rời đi bến tàu.

Kể từ đó, Từ Châu quân tiến binh lộ tuyến liền định ra tới.

Đào Thương chính diện tấn công Thanh Châu, Quách Gia cùng Thái Sử Từ âm thầm nhập cư trái phép đến đông lai quận, tập kích Thanh Châu lúc sau.

……

Kinh Châu, Giang Lăng.

“Khụ, khụ, khụ!”

Từ khi cùng Kim Lăng thuỷ quân một trận chiến thất lợi lúc sau, Lưu biểu không có sốt ruột chạy về Tương Dương, mà là suất chúng hiện tại Giang Hạ chủ thành Tây Lăng quan sát Kim Lăng quân hướng đi.

Hắn thấy Đào Thương không có thừa thắng tiến quân, công lược Giang Hạ quận, hắn mới yên tâm, tạm thời về trước Giang Lăng mặt quân.

Nói là mặt quân, nhưng Lưu Quỳnh bất quá là một cái oa oa mà thôi, có cái gì có thể thấy được nhưng nói? Nói trắng ra là bất quá là Lưu biểu hồi Giang Lăng tĩnh dưỡng thân thể một cái cớ mà thôi.

Hắn một trận bại quá thảm, thảm đến làm Lưu biểu nhất thời bực mình, thân thể khỏe mạnh chỉ số trình thẳng tắp cấp tốc giảm xuống.

Hắn thậm chí còn lây dính phong hàn, mỗi ngày không ngừng ho khan, thả thường thường còn phát sốt.

Làm người không nghĩ tới chính là, liền ở Lưu biểu nhiễm bệnh này đoạn trong lúc, Lưu Bị cư nhiên tự mình tới chiếu cố hắn, mỗi ngày cho hắn đưa dược, cũng nơi nơi tìm thầy trị bệnh, thỉnh Giang Lăng phụ cận rất nhiều danh y lại đây cùng cấp Lưu biểu hội chẩn, cũng chế định tốt nhất tĩnh dưỡng phương án, làm Lưu biểu bệnh thực mau liền chuyển biến tốt đẹp lên.

Lưu Bị sở làm hết thảy, người khác khinh thường nhìn lại, cho rằng hắn là a dua đồ đệ, nhưng Lưu Bị chân thành lại hết thảy đều dừng ở Lưu biểu trong mắt.

Hắn trong lòng đối Lưu Bị hành động thập phần cảm động.

……

Một ngày này, Lưu Bị lại đến Lưu biểu chỗ ở vấn an hắn, cũng tự mình giúp Lưu biểu nấu dược uy dược.

Đường đường một cái tả tướng quân, có thể làm được loại trình độ này, cũng thực sự là quá ủy khuất hắn.

Lưu biểu dựa nghiêng trên trên giường, chậm rì rì đem dược ăn xong.

Hắn xoa xoa miệng, đột nhiên hỏi Lưu Bị nói: “Huyền Đức, hôm nay trong triều đình, chúng thần sở nghị việc vì sao?”

Lưu Bị tức khắc nghẹn lời.

Năm đó bị chư hầu chia của triều thần, còn có hậu tới ở lưu lạc đến Phạm Huyện công khanh, hiện giờ căn cứ cá nhân quan hệ, rất nhiều đều đi tới Kinh Châu một lần nữa đương nổi lên lão cán bộ, mà những người này ở chính trị tư tưởng cùng nhân tế quan hệ thượng, cơ bản đều có khuynh hướng Phục Hoàn.

Lưu biểu gần nhất sinh bệnh, cho nên không có đúng hạn thượng triều, nhưng lại không đại biểu hắn ở triều đình không có nhãn

tuyến, trên triều đình nghị luận quan trọng sự tình hắn tự nhiên là biết được.

Thấy Lưu Bị do do dự dự, Lưu biểu cười: “Ngươi ta huynh đệ chi gian, còn cần như vậy xa lạ sao? Có cái gì thì nói cái đó.”

Lưu Bị gật gật đầu, nói: “Phương nam có tấu, nói là Trương Tiện tĩnh dưỡng nửa năm lúc sau, lại mưu đồ phản, thả lúc này đây còn cấu kết Giang Hạ trương võ cùng trần tôn, quốc cữu Đổng Thừa đề nghị, ngôn huynh trưởng lần trước Giang Hạ chi chiến, bại với Đào Thương, thân thể không khoẻ, nhưng chiến sự lại không nên chậm trễ, bởi vậy chủ động xin ra trận lãnh binh nam hạ đi chiến Trương Tiện…… Chúng thần, phần lớn đều tỏ vẻ tán thành.”

Lưu biểu dựa vào mềm sụp thượng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, khóe miệng gợi lên một tia mỉm cười.

“Lão thất phu tưởng nhưng thật ra rất mỹ, trọng thần tán thành lại có ích lợi gì? Binh quyền ở ai trong tay, chẳng lẽ bọn họ không biết sao?”

Lưu Bị nghe vậy không có tiếp lời.

Sự thật chính là như thế.

Hạ triều lúc sau, Đổng Thừa lãnh Phục Hoàn tương lệnh, đi tìm Thái Mạo muốn binh tướng, nhưng Thái Mạo ném cho hắn, chỉ là một cái đại đại xem thường cùng một tiếng thật mạnh —— “Hừ!”

Sau đó liền quay đầu đi rồi, đem Đổng Thừa ném tại chỗ hảo sinh xấu hổ.

Phục Hoàn biết chuyện này lôi đình tức giận, nghĩ đến hắn sinh khí cũng là hẳn là, chính mình tướng phủ quân lệnh, tới rồi Thái Mạo bên kia liền cái rắm đều không tính, căn bản liền không nước tiểu hắn, đáng tiếc lại không làm sao được.

Phục Hoàn tức giận dưới, mắng to Lưu biểu ủng binh tự trọng.

“Phục Hoàn nếu là phái cái biết binh, làm hắn đi chinh phạt Trương Tiện cũng là có thể, dù sao cũng là vì triều đình làm việc, lão phu cũng sẽ không nắm chặt điểm này binh quyền không bỏ, nhưng vấn đề kia Đổng Thừa tuy rằng xuất thân Tây Lương quân, nhưng nơi nào lại là cái cầm binh liêu?” Lưu biểu lầm bầm lầu bầu trào phúng nói.

Dứt lời, hắn quay đầu, nhìn về phía Lưu Bị: “Huyền Đức, ngươi nói chinh phạt Trương Tiện, ai thích hợp?”

Lưu Bị nghiêm túc suy xét một chút, nói: “Tự nhiên còn phải là Thái tướng quân tự mình đi trước.”

Lưu biểu lắc lắc đầu, thở dài: “Chỉ sợ không được, hiện giờ Giang Hạ thuỷ quân đại bại, Thái Mạo yêu cầu lưu tại nơi này, một lần nữa chiêu mộ thuỷ quân, chỉ sợ là không có gì nhàn rỗi…… Huyền Đức, bằng không, lão phu cho ngươi binh tướng, ngươi thế triều đình đi bình định kinh nam, như thế nào?”

------oOo------

Chương 657: đoạn chỉ người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe Lưu biểu làm chính mình suất binh đi bình định Kinh Châu nam bộ, Lưu Bị trong lòng tức khắc vui vẻ.

Lưu biểu này ngụ ý, chẳng phải là muốn phó với chính mình binh quyền?

Lưu Bị đối Lưu biểu tuy rằng cũng coi như là một mảnh chân thành, nhưng chỉ cần là người, liền đều tưởng hướng chỗ cao đi, Lưu Bị trước mắt tuy rằng tên là tả tướng quân, nhưng sở thống soái cũng bất quá là chính mình lúc trước từ phương bắc mang đến thiếu bộ phận binh mã mà thôi, trừ bỏ con ngựa trắng nghĩa từ cùng trần đến thế hắn huấn luyện kia chi thân vệ quân chiến lực cực cường ngoại, còn lại binh tướng thực lực cũng không như thế nào mạnh mẽ.

Bởi vậy, hắn phi thường bức thiết có thể có một chi có thể nghe theo chính mình chỉ huy cường đại quân đội.

Đáng tiếc chính là, hắn nguyện vọng này một chi không có thể như nguyện.

Hiện giờ Lưu biểu nguyện ý thực hiện hắn nguyện vọng, tự nhiên là đại đại vượt quá Lưu Bị ngoài ý liệu.

Lập tức, liền thấy Lưu Bị đứng dậy, phải hướng Lưu biểu cảm ơn.

Nhưng là, theo Lưu Bị đứng lên này một cái khoảnh khắc, hắn trong lòng bình tĩnh, đồng thời cũng do dự.

Lưu biểu này cử có thể hay không là ở thử chính mình dã tâm?

Rốt cuộc trước mắt ngoại có Giang Nam cường địch, nội có Phục Hoàn cùng Đổng Thừa cùng hắn đối lập, Lưu biểu cũng là tâm tư

kín đáo người, dưới tình huống như vậy, hắn hẳn là càng thêm đa nghi, như thế nào sẽ dễ tin chính mình, cũng giao phó cho chính mình binh quyền?

Việc này thực sự là có cổ quái.

Nhưng là, chính mình nếu là cự tuyệt Lưu biểu mời, vạn nhất hắn không phải ở thử chính mình, này trống rỗng mà hàng cơ hội chẳng phải là bạch bạch xói mòn?

Một cái nhìn như khó có thể lựa chọn sự tình, Lưu Bị lại ở trong nháy mắt liền làm tốt trong lòng chuẩn bị.

Nhưng thấy hắn như cũ là ngày thường kia phó nhẹ nhàng bâng quơ, vô dục vô cầu khẩn cầu bộ dáng.

Lưu Bị đối với Lưu biểu chắp tay, nói: “Huynh trưởng như thế coi trọng huynh đệ, bị thật là cảm kích, tiếc rằng bị chính là tài hèn học ít, thô bỉ không thông võ sự người, cầm binh việc thực sự là không lắm tinh thông, còn thỉnh cảnh thăng huynh thứ lỗi, như thế trọng trách bị thật không thể đương chi.”

Lưu biểu nghe vậy cười: “Hiền đệ như thế nào như vậy quá khiêm tốn?”

“Cũng không là quá khiêm tốn, quả thật là bị đối chính mình cực có tự biết chi danh, lần này chỉ sợ là muốn cô phụ cảnh thăng huynh một mảnh hậu ý.”

Lưu biểu nghe vậy, trong lòng đi đối Lưu Bị vài phần phòng bị.

Ngay sau đó, đột nhiên thấy hắn loát chòm râu cười ha hả nói: “Huyền Đức a, có một việc nghẹn trong lòng ta hồi lâu, vi huynh không biết đối với ngươi đương giảng vẫn là không lo giảng, nhưng cho đến ngày nay, lão phu cảm thấy không nói cũng không được…… Ngươi ta chi gian chỉ do tán gẫu, nếu là chọc hiền đệ không thoải mái, ngươi nhưng ngàn vạn không cần để ý mới là.”

Lưu Bị thấy Lưu biểu chuyện vừa chuyển, liền đem sự hướng nơi khác nói, trong lòng càng thêm xác định Lưu biểu hôm nay là ở thử chính mình.

Như thế, hắn liền càng thêm không dám đối chính mình lời nói việc làm thả lỏng.

Hắn đối Lưu biểu nói: “Huynh trưởng hà tất như thế, ngươi ta chi gian, còn có cái gì không thể nói? Huynh trưởng có cái gì tưởng nói, hoặc là tiểu đệ có cái gì làm không phải chỗ, cứ việc nói tới đó là.”

Lưu biểu lắc lắc đầu, nói: “Việc này thật đúng là cùng hiền đệ bản nhân không quan hệ…… Kỳ thật việc này chính là sự tình quan ngươi dưới trướng Quan Vân Trường.”

Lưu Bị trong lòng tức khắc vừa tỉnh, trong đầu nhớ tới Trương Phi lần trước cho chính mình viết một phong mật tin, tin nửa đường sáng tỏ Quan Vũ ở Lưu biểu bại với Đào Thương tay sau, Quan Vũ đi trước Trương Nhậm chi doanh sự.

Lưu Bị trong lòng sông cuộn biển gầm, Lưu biểu lại là lo chính mình nói: “Không dối gạt hiền đệ, lần trước vi huynh cùng đào tặc giao thủ, binh bại thất lợi, hạnh đến Vân Trường, Dực Đức đám người liên hợp Ích Châu quân xuất binh tương trợ, mới vừa rồi giữ được này một cái tánh mạng…… Kỳ thật lấy việc này luận chi, Vân Trường quả thật là có có một không hai chi công, chính là cập đãi vi huynh dục phong thưởng Vân Trường là lúc, hắn lại chạy đến Ích Châu quân bên kia đi…… Làm lão phu phái người hướng hắn trong quân doanh một đốn hảo tìm, lại là liền nhân ảnh đều tìm không, ha hả, Huyền Đức ngươi nói chuyện này nháo……”

Lưu biểu nói không đợi nói xong, liền thấy Lưu Bị đứng dậy, hướng về phía Lưu biểu thật dài làm vái chào.

Lưu biểu thấy thế một kỳ: “Huyền Đức, ngươi đây là làm chi?”

Lưu Bị nghiêm nét mặt nói: “Huynh trưởng nói trung chi ý, bị minh bạch! Nhưng Vân Trường chính là là người phương nào? Bị cũng

hiểu được, Vân Trường làm người thanh cao, luôn luôn yêu nhất mặt mũi, hắn ứng Trương Nhậm xa đi trước Ích Châu quân doanh, cũng bất quá là vì một chút da mặt việc! Vân Trường chính là trung nghĩa người, tuyệt không sẽ làm ra phản bội cấu kết việc, điểm này bị nguyện ý lấy tánh mạng đảm bảo!”

Lưu biểu vốn tưởng rằng chính mình nói việc này, Lưu Bị nhất định sẽ đem chính mình trích sạch sẽ, không tới trước hắn cư nhiên trước thế Quan Vũ nói chuyện, đối nhân phẩm của hắn càng là xem trọng vài phần.

Lưu biểu nhẹ giọng an ủi nói: “Huyền Đức không cần như thế, vi huynh cũng chưa nói Vân Trường cái gì không phải a? Vân Trường trung dũng, vi huynh thật là thích, sao lại bởi vì điểm này việc nhỏ trách cứ với hắn!”

Lưu Bị lại một lần thật dài chắp tay thi lễ, nói: “Huynh trưởng lòng dạ trống trải, quả thật là có một không hai minh chủ, nhưng Vân Trường chưa từng được quân lệnh, liền tư đi Ích Châu quân doanh, xác thật là phạm vào tối kỵ, lý nên xử phạt, nhưng bị chính là Vân Trường Huynh trường, huynh đệ phạm sai lầm, ta này làm trưởng huynh cũng có trách nhiệm……”

Dứt lời, liền thấy Lưu Bị quay người lại, đi đến phòng nội cái giá bên cạnh, cầm lấy Lưu biểu bội kiếm, “Lương” một tiếng rút ra tới.

Lưu biểu thấy thế tức khắc cả kinh, hắn dọa vội vàng từ trên giường nhảy lên, khiển trách nói: “Huyền Đức, ngươi muốn làm gì?”

Mà Lưu biểu cửa phòng bỗng nhiên cũng bị đẩy ra, vài tên hộ vệ vội vàng chạy băng băng mà nhập, đem Lưu Bị bao quanh vây quanh.

Lại thấy Lưu Bị không chút do dự, nâng kiếm trực tiếp chém rớt chính mình một cây tay nhỏ chỉ, tức khắc huyết lưu như chú.

Lưu biểu cùng mãn phòng thị vệ tức khắc đều sợ ngây người.

Lưu Bị đem bội kiếm ném xuống đất, dùng tay phải cầm lấy trên mặt đất kia căn ngón út đầu, sắc mặt trắng bệch, run rẩy đối Lưu biểu nói: “Nguyện lấy này chỉ, lấy thứ Vân Trường chi tội, còn thỉnh huynh trưởng ân duẫn!”

“Ngươi……” Lưu biểu khí nói chuyện đều nói lắp: “Ta khi nào nói muốn trị Vân Trường tội? Ngươi, ngươi cái này hồ đồ trứng! Thân thể tóc da, nhận từ cha mẹ, ngươi làm như vậy, không làm thất vọng ngươi tổ tiên tiên phụ sao?”

Lưu Bị lộ ra một cái thảm đạm tươi cười, nói: “Tiên phụ dưới suối vàng có biết, biết được ta này cử chính là vì huynh đệ thứ tội, nói vậy cũng sẽ không trách tội tiểu đệ.”

Lưu biểu bình tĩnh nhìn Lưu Bị, nói: “Huynh đệ đối với ngươi tới nói, thật sự như vậy quan trọng!”

Lưu Bị thật mạnh gật đầu nói: “Tự nhiên.”

“Hảo đi.” Liền thấy Lưu biểu thở dài khẩu khí, từ tả hữu phất phất tay, nói: “Mau đưa Huyền Đức đi tìm y sư, hảo sinh băng bó miệng vết thương…… Huyền Đức, hôm nay việc chính là lão phu có lỗi, ngươi thả trở về hảo sinh dưỡng thương, đãi dưỡng hảo thương lúc sau, lão phu sẽ tự có trọng sự tương thác.”

Những cái đó thị vệ đỡ Lưu Bị đi ra ngoài lúc sau, Lưu biểu mới vừa rồi thật dài thở dài, lẩm bẩm: “Nhìn xem việc này nháo, như thế nào sẽ biến thành như vậy…… Ngươi xuất hiện đi.”

Không bao lâu, từ Lưu biểu giường phía sau nội thất, đi ra một cái mười tuổi thiếu niên, kia thiếu niên tuy rằng tuổi trẻ, nhưng tướng mạo lại rất là xấu xí, mũi cũ tỏi tử, hậu môi tử, mị mị nhãn, gương mặt còn có rất nhiều đậu đậu, cũng không biết có phải hay không bởi vì tuổi dậy thì duyên cớ.

Lưu biểu quay đầu nhìn về phía hắn nói: “Ngươi cảm thấy Lưu Bị người này nhưng dùng sao?”

Thiếu niên khiêm cẩn vừa chắp tay, nói: “Vô luận là tâm trí vẫn là nghĩa lý, đều có thể dùng…… Phiêu Kị tướng quân nhưng dùng người này vì soái, lệnh này chinh phạt kinh nam, tưởng vô sai lầm.”

------oOo------

Chương 658: lão chiêu tân nói

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu biểu đứng lên, chút nào không giống như là có bệnh bộ dáng.

Hắn quay đầu nhìn về phía người trẻ tuổi, nói: “Người này có năng lực, lão phu cũng là cũng là biết được, chỉ là sợ cùng hắn binh quyền lúc sau, ngày sau lại muốn thu hồi đã có thể khó khăn.”

Người trẻ tuổi mỉm cười nói: “Kinh Châu vốn có Thái, khoái, bàng, hoàng, dương, mã, tập bảy đại vọng tộc, Phiêu Kị tướng quân năm đó có thể tại đây loại vọng tộc san sát cục diện hạ, đơn kỵ nhập Kinh Châu mà đến hôm nay chi thành quả, thực sự không dễ, nhưng hiện giờ Kinh Châu lập đế, lại có lấy Phục Hoàn, Đổng Thừa cầm đầu ngoại lai triều đình sĩ tộc chảy vào, Lưu Phiêu Kị nếu tưởng ngày sau vững như Thái sơn, thế nào cũng phải một lần nữa nâng đỡ mấy cái vừa ý giúp đỡ không thể, ta xem này Lưu Bị chính là một cái khó được nhân tài.”

Lưu biểu hừ một hừ nói: “Nói cái gì vững như Thái sơn, chính ngươi không phải cũng là này vọng tộc người trong mã?”

Người trẻ tuổi lắc đầu nói: “Tuy là vọng tộc, nhưng chung quy vẫn là không kịp Thái, khoái đám người thế đại.”

Lưu biểu thở dài khẩu khí, Thái, khoái thế lực xác thật cường đại, cường đại đến cơ hồ có thể tả hữu chi phối chính mình hành động.

“Ngươi như thế nào liền kết luận kia Lưu Bị có thể tin?”

Người trẻ tuổi hỏi ngược lại: “Phiêu Kị tướng quân cho rằng kia Lưu Bị đối Quan Vũ như thế nào?”

Lưu biểu cúi đầu nhìn nhìn vừa mới Lưu Bị đoạn chỉ là lúc, lưu tại trên mặt đất kia một bãi đã dần dần khô cạn máu tươi, thở dài nói:

“Khác không nói, đơn ở đối đãi huynh đệ chuyện này thượng, thật sự là đủ nghĩa khí không nói.”

“Kia Lưu Phiêu Kị lại là không phải Lưu Bị huynh đệ đâu?” Người trẻ tuổi hỏi ngược lại.

Lưu biểu suy nghĩ một hồi, tức khắc bừng tỉnh mà ngộ.

Người trẻ tuổi tiếp tục nói: “Quan Vũ đối với Lưu Bị mà nói, bất quá một tướng ngươi, nhưng lại bị Lưu Bị lấy sinh tử tương đãi, Lưu Phiêu Kị chính là Lưu Bị đồng tông huynh đệ, chỉ cần ngài thiệt tình thực lòng đãi Lưu Bị, làm sao sầu hắn ngày sau không lấy sinh tử tương đãi với ngài đâu?”

Nói đến này, người trẻ tuổi kia dừng một chút, nói: “Liền giống như ngài đối đãi với chúng ta gia tộc giống nhau.”

Lưu biểu nghe vậy sửng sốt, tiếp theo cười ha ha: “Hảo, nói rất đúng! Ngươi thúc phụ đem ngươi đề cử lại đây, quả nhiên là ánh mắt độc đáo, mới đầu gặp ngươi tuổi trẻ, hơn nữa……”

Lưu biểu nói đến này, bỗng nhiên một đốn, suy nghĩ một chút, câu kia “Tướng mạo xấu xí” chung quy không có nói ra.

Hắn châm chước một chút từ ngữ, tiếp tục nói: “Vốn tưởng rằng ngươi bất quá là một con trẻ mà thôi, không thể tưởng được cư nhiên có bực này kiến thức, thật sự là ghê gớm! Cũng thế, vậy dựa theo ngươi nói, lão phu liền giao cho Lưu Bị binh mã, làm hắn chinh phạt kinh nam Trương Tiện, lại có thể như thế nào?”

Người trẻ tuổi chắp tay nói: “Phiêu Kị tướng quân anh minh.”

Lưu biểu tiếp tục nói: “Đến nỗi ngươi thúc phụ muốn, Lưu mỗ chậm rãi sẽ giao cho các ngươi bàng gia, nhưng lão phu yêu cầu, các ngươi cũng là phải làm đến mới là.”

Người trẻ tuổi trường làm vái chào, nói: “Bàng thị tự nhiên cái gì cũng nghe.”

……

Đào Thương làm Quách Gia suất binh qua biển, đánh lén đông lai quận, hắn còn lại là lập tức điểm tề còn lại quân chủ lực, binh ra Lang Gia quốc, thẳng đến phương bắc Thanh Châu mà đi.

Thanh Châu hiện nay trấn thủ ở Bắc Hải quận cùng keo đông quốc hai viên Hà Bắc thượng tướng, chính là Viên Thiệu dưới trướng thượng tướng Lữ khoáng cùng Lữ tường.

Bọn họ lần này y theo Viên Thiệu an bài bố trí, chẳng những là ở hai quận nơi an bài trọng binh, còn ở tiền tuyến tráng võ, di an, xương an, cao mật chờ yếu địa, an bài bố trí hơn hai mươi tòa đại doanh, thả này đó đại doanh đều là y theo hiểm yếu kiến tạo, cũng phái lấy trọng binh gác, trong đó công thế chuẩn bị cũng sung túc, giống như vương bát thiết cái giống nhau, cực kỳ kiên cố.

Đặc biệt là Lữ khoáng cùng Lữ tường phi thường nghe lời, bọn họ y theo Viên Thiệu quân lệnh, chính là co đầu rút cổ không ra chiến, lại còn có hạ nghiêm lệnh, lệnh tiền tuyến các nơi những cái đó kiên cố đại trại cũng không cho xuất chiến, chỉ cho phép phòng thủ, ai nếu là dám xuất chiến, bất luận có công cùng không, toàn bộ y quân pháp chém đầu.

Hơn nữa liền tính là khác đại trại lọt vào công kích, cũng không cho chi viện…… Chỉ cho phép cố thủ chính mình doanh trại, mà nếu là mất doanh trại, cũng định trảm không buông tha.

Đến nỗi những cái đó bảo hộ tiền tuyến doanh trại Thanh Châu tướng lãnh gia quyến, Lữ khoáng cùng Lữ tường ở trước đó đưa bọn họ toàn bộ an trí ở Lữ khoáng nơi keo đông quốc, dùng để làm con tin.

Kể từ đó, này đó ở tiền tuyến Thanh Châu binh tướng, mất đi sở hữu lựa chọn cơ hội, bọn họ chỉ có một cái đường ra, đó chính là liều mạng ngăn cản trụ Đào Thương tiến công, tử chiến rốt cuộc.

Đào Thương binh mã cực kỳ tinh nhuệ, thả dưới trướng chiến tướng phóng nhãn thiên hạ, cũng là ít có cường…… Nhưng chính là như vậy phối trí, đối mặt này đàn điên rồi giống nhau cố thủ doanh trại, không ra chiến cũng không buông tay Thanh Châu thùng sắt vương bát quân, cũng là tiến triển cực kỳ thong thả.

Chỉ là di an đệ nhất tòa ngăn trở trụ lương nói đại trại, Đào Thương Kim Lăng quân dùng hết toàn lực, liền cơ hồ là đánh suốt mười ngày lâu.

Ngày thứ mười thời điểm, đương vẻ mặt hưng phấn A Phi đem trấn thủ đại trại Viên đem thủ cấp ném ở Đào Thương trước mặt thời điểm, hắn lại một chút đều không có hưng phấn.

Đào Thương khuôn mặt u sầu không triển nhìn trên mặt đất đầu người, nói: “Một trận đánh bao lâu?”

A Phi hướng về Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Không nhiều không ít, vừa lúc 10 ngày!”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía chúng tướng, dò hỏi: “Như là như vậy đại trại, Viên quân còn có bao nhiêu tòa?”

Hoàng Trung đứng dậy, nói: “Ít nói còn có mười bảy tám tòa đi.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Như vậy một tòa một tòa đánh tiếp, liền phải đánh một trăm bảy tám chục thiên…… Này không đều đến đánh tới sang năm đi?”

Hoàng Trung ha hả cười nói: “Tuy rằng thời gian trường điểm, nhưng quân địch chỉ là lập hạ loại này doanh trại cố thủ, lại không phái binh chi viện, chúng ta này cử chính là có thể đại đại tiêu hao quân địch binh lực, mười bảy tám tòa đánh hạ tới, ít nhất ma rớt Viên quân mười vạn chiến lực, liền tính là thời gian trường chút, lại cũng đáng được.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Hoàng tướng quân, này ngươi liền sai rồi, Viên Thiệu lại không phải ngốc tử, sao lại không duyên cớ làm

ngươi làm ma rớt mười vạn người?”

Hoàng Trung nghe vậy nói: “Chúng ta lương thảo đẫy đà, cũng không phải cùng hắn háo không dậy nổi, Viên Thiệu còn có thể có cái gì hảo biện pháp?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Hoàng tướng quân, ngài là Nam Dương người, không hiểu được phương bắc mùa đông có bao nhiêu lợi hại, lại quá hai tháng, phương bắc phải hạ đại tuyết, ta nam quân không kiên nhẫn rét lạnh, vào đông không thể tại dã ngoại hạ trại, cần thiết muốn ở kia phía trước, đoạt ra một mảnh căn cứ dùng để đóng quân, như thế mới có năng lực cùng Viên Thiệu háo đến sang năm đầu xuân, trong lúc này nếu là không thể, chúng ta hoặc là lui binh, hoặc là chính là bị Viên Thiệu bắc địa binh mã phản kích, toàn tuyến tan tác…… Viên Thiệu rốt cuộc cũng là chư hầu minh chủ, đa mưu túc trí, hắn đã sớm tính tới rồi điểm này, cho nên thà rằng hy sinh thủ hạ binh tướng, cũng muốn kéo dài chúng ta tiến binh thời gian, lý do liền ở chỗ này.”

Hoàng Trung nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Triệu Vân nói: “Hiện giờ Quách Gia cùng tử nghĩa huynh lớn lên binh mã không phải đã đi trước đông lai quận sao? Nếu là bọn họ có thể phá được đông lai quận, cũng cùng chúng ta tiền hậu giáp kích, lại cũng có thể vì chúng ta mở ra một cái đi hướng đông lai quận thông lộ.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Đó là lý tưởng trạng thái, nhưng này giữa cũng sẽ có rất nhiều biến số, vạn nhất Quách Gia cùng tử nghĩa đại ca không thể phá được đông lai quận làm sao bây giờ? Hoặc là kéo dài thời gian làm sao bây giờ? Chúng ta còn cần phòng ngừa chu đáo, chuẩn bị sẵn sàng.”

Triệu Vân do dự một chút, nói: “Vậy ngươi tưởng làm sao bây giờ?”

Đào Thương cẩn thận suy nghĩ một chút, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài.

“Không có biện pháp khác, lão chiêu số —— phái người trá hàng, chiêu này lần nào cũng đúng.”

Triệu Vân nhíu mày nói: “Trá hàng, chính là ai lại có tư cách này cùng lý do? Chỉ sợ đó là Khúc Nghĩa khúc tướng quân cũng không được đi?”

Khúc Nghĩa lần này cũng tùy quân chinh phạt, từ khi lần trước bại cho Hoàng Trung lúc sau, hắn kiêu ngạo tính cách thu liễm rất nhiều.

Vừa nghe Triệu Vân nói, Khúc Nghĩa cười khổ nói: “Ta cùng Viên Thiệu sớm đã là nháo đến thế như nước với lửa nơi, ta đi trá hàng, chỉ sợ còn không bằng thừa tướng chính mình đi trá hàng càng có thể làm cho bọn họ tin tưởng.”

Đào Thương vỗ tay cười nói: “Khúc tướng quân có tiến bộ, đều biết nói giỡn…… Yên tâm đi, có khác người được chọn, không cần tướng quân tự thân xuất mã.”

Triệu Vân nghe vậy nghi hoặc nói: “Kia làm ai đi?”

“Vu Nhĩ Tị.”

------oOo------

Chương 659: nhĩ mũi chí hướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở đây rất nhiều người đều biết Vu Nhĩ Tị tên này, nhưng đối với thân phận của hắn, Từ Châu mọi người trung, trừ bỏ số ít mấy cái biết nội tình ở ngoài, còn lại người đối với nhĩ mũi thân phận thật sự đều không hiểu được, này giữa thậm chí bao gồm Quách Gia ở bên trong.

Duy nhất cảm kích cao tầng tướng lãnh Từ Vinh, việc này còn cùng Lỗ Túc cùng nhau trấn thủ Bành Thành, không ở nơi này.

Đại bộ phận người đều cho rằng hắn bất quá là cái từ Hung nô ở xa tới trốn vào Trung Nguyên dân chạy nạn, ở Đào Thương dưới trướng chuyên trách phụ trách dưỡng mã.

Từ khi Đào Thương từ Lý Giác cùng Quách Tị bên kia bắt cóc tới 4000 dư thất chiến mã, cũng giao phó với Kim Lăng trại nuôi ngựa chăn nuôi dạy dỗ, trải qua một đoạn này thời gian, Kim Lăng quân mã quân số lượng cùng chất lượng, cùng năm đó so sánh với, đã hoàn toàn xưa đâu bằng nay.

Này giữa, Lý Giác cùng Quách Tị chiến mã cố nhiên quan trọng, nhưng Vu Nhĩ Tị cũng là công không thể không.

Hôm nay bắc phạt, Đào Thương dưới trướng kỵ binh số lượng tuy rằng như cũ không kịp Viên Thiệu, nhưng lại đủ có có thể cùng hắn so đấu tư bản.

Chỉ là Vu Nhĩ Tị tuy rằng ở Đào Thương dưới trướng cũng là có chút danh khí, nhưng kia dưỡng đến một tay hảo mã danh khí rốt cuộc không thể so quân công, ở mọi người trong lòng, hắn vẫn luôn thuộc về là hậu cần bảo đảm nhân viên.

Hiện giờ Đào Thương cư nhiên muốn cho hắn đi trá hàng…… Này đánh chính là cái gì tính trù?

Hơn nữa lần này bắc phạt, Đào Thương lãnh một cái dưỡng mã tùy quân là muốn quậy kiểu gì?

Vu Nhĩ Tị tác dụng, tự nhiên không phải người khác có khả năng biết đến, hơn nữa Đào Thương cũng không nghĩ đối mọi người nói.

Lần này bắc phạt, không chỉ là phải đối phó Viên Thiệu mà thôi, Hà Bắc như thế đại quy mô chinh chiến, thế tất sẽ khiến cho Tiên Bi, Hung nô, ô Hoàn chờ bộ chú ý, bọn họ cũng tất nhiên sẽ có điều động tác, mà Vu Nhĩ Tị đối với Đào Thương tới nói, chính là nhằm vào dị tộc bố cục một bước ám cờ.

Mọi người mang theo nghi hoặc tạm thời đi rồi, mà Đào Thương còn lại là mệnh Bùi Tiền đem Vu Nhĩ Tị mang theo lại đây.

Vị này Hung nô tiểu vương tử, Đào Thương dưỡng hắn thật nhiều năm, lúc này đây lại là rốt cuộc có thể đem hắn có tác dụng.

Nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ…… Tiểu chó săn, thả ngươi hồi thảo nguyên ăn phân thời cơ đã đã đến.

Đào Thương mấy năm nay thật là không có bạc đãi Vu Nhĩ Tị, vẫn luôn là ăn ngon uống tốt đối đãi hắn.

Mà Vu Nhĩ Tị cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, trải qua bảy năm Từ Châu dưỡng mã sinh hoạt, đã biến thành một cái danh xứng với thực —— mập mạp.

Năm đó to lớn thảo nguyên hình tiêu xứng dáng người đã không còn sót lại chút gì, thật dày song cằm, từ sáu khối biến thành một khối cơ bụng, hơn nữa hai phiết ria mép, giống như một cái béo lùn chắc nịch quán rượu chưởng quầy giống nhau.

Ai dám xưng người như vậy vì thảo nguyên dũng sĩ, nam Hung nô chi vương?

Liền xem này hình thể, vị này thảo nguyên dũng sĩ hiện tại phỏng chừng liền mã đều mau cưỡi lên không đi.

Lẳng lặng đánh giá Vu Nhĩ Tị một hồi, Đào Thương đột nhiên thở dài khẩu khí: “Vương tử điện hạ, so với thượng một lần ngươi cùng ta hội báo Kim Lăng chiến mã gia tăng số lượng tình huống thời điểm, ngươi giống như lại béo như vậy một tí xíu.”

“Phải không?” Vu Nhĩ Tị giơ tay nhéo nhéo chính mình bụ bẫm khuôn mặt, nói: “Thuộc hạ như thế nào không cảm thấy? Ta ngược lại là cảm thấy ta gần nhất gầy một chút, thân thể rất là khó chịu.”

Đào Thương nhất phiên bạch nhãn, nói: “Nhiều năm trôi qua, không thể tưởng được ngươi cư nhiên biến thành này phúc điểu dạng…… Đây đều là ta tội lỗi…… Thôi, việc này tạm thời không đề cập tới, Vu Nhĩ Tị, ta có một việc yêu cầu ngươi hỗ trợ đi làm.”

Vu Nhĩ Tị vội vàng nói: “Thừa tướng có việc cứ việc phân phó, chẳng lẽ là từ địa phương nào lại đào lộng tới cái gì hảo mã tới?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi vui vẻ.

Tiểu tử này, đối chính mình bản chức công tác nhưng thật ra phi thường để bụng.

“Vu Nhĩ Tị, ngươi cho ta dưỡng bảy năm mã, hiện giờ cũng là nên trả lại ngươi một cái ngươi ứng có thân phận thời khắc, hiện giờ triều đình tân kiến với Nam Xương, đào mỗ tính toán làm ngươi kiến công lập nghiệp, vì bổn tộc làm vẻ vang, ngươi có bằng lòng hay không?”

“Bổn tộc?” Vu Nhĩ Tị nghi hoặc chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Thuộc hạ chẳng lẽ không phải người Hán sao?”

Đào Thương trên đầu tức khắc một đầu hắc tuyến.

Này lão tiểu tử bị giáo dục có thể a, hiện giờ thế nhưng này đây người Hán tự cho mình là?

Trung Hoa văn minh Hải Nam trăm xuyên đồng hóa thật là lệnh người xem thế là đủ rồi, chúng ta dân tộc thu nạp năng lực thật sự là sâu không lường được…… Mới bảy năm thời gian liền tẩy não?

Ngươi là dân tộc Hán, đó là ta cái gì? Thần tộc sao?

Đào Thương thật mạnh một phách bàn, khiển trách nói: “Cái gì người Hán, ngươi đã quên, ngươi chính là cái vĩ đại người Hung Nô!”

Vu Nhĩ Tị trên mặt tức khắc lộ ra hoảng sợ chi sắc: “Ta? Là người Hung Nô?”

“Đúng vậy, hơn nữa vẫn là cái chính cống Hung nô tiểu vương tử.”

Vu Nhĩ Tị nghe vậy, cắn môi sau một lúc lâu không hé răng.

“Loan đề Vu Phu La! Chẳng lẽ ngươi đã quên ngươi ở nam Hung nô khi thân phận? Chẳng lẽ ngươi đã quên năm đó bị trục bộ lạc sỉ nhục? Chẳng lẽ ngươi đã quên ngươi dân chúng cùng thuộc về ngươi cơ nghiệp?”

Vu Nhĩ Tị trầm mặc sau một lúc lâu, rốt cuộc thở dài khẩu khí: “Hình như là có như vậy một chuyện, ta vốn dĩ đều đã đem này đó quên mất, thừa tướng vì sao lại muốn cho ta nhớ lại tới.”

Đào Thương khô cằn nói: “Ta thế ngươi hồi tưởng một chút ngươi tám bối tổ tông, có tật xấu sao?”

Vu Nhĩ Tị: “……”

“Nên tưởng sự đều nghĩ tới, kia việc này liền nhưng nói chuyện, đào mỗ xuất chinh Hà Bắc, lãnh ngươi tới dụng ý, chính là cũng tưởng cho ngươi một cái một lần nữa phản hồi nam Hung nô vương đình trọng chưởng quyền to cơ hội, ngươi đánh không tính toán muốn?”

Vu Nhĩ Tị dùng sức lắc đầu: “Không cần.”

Một câu tức khắc cấp Đào Thương trả lời ngốc.

“Không đúng a…… Nhĩ mũi, ngươi không ấn kịch bản tới a, ta hiện tại chính là tự cấp ngươi cơ hội, làm ngươi hồi nam Hung nô vương đình, ngươi chẳng lẽ không có nghe rõ sao?”

Vu Nhĩ Tị gật đầu nói: “Thuộc hạ nghe rõ…… Nhưng hồi nam Hung nô vương đình thực sự cũng không có gì hảo, nói thật, thảo nguyên thượng sinh hoạt cũng không thế nào, mỗi ngày dãi nắng dầm mưa, hơn nữa thiếu y thiếu lương, khí hậu cũng rét lạnh, đó là vương tử lại có thể như thế nào? Ngày thường suất lĩnh dân chúng lui tới di chuyển, u uka n shu. com cũng không ít chịu khổ, nơi nào so Kim Lăng thành cẩm tú chi hương, giàu có chi thành sinh hoạt thoải mái tự tại?”

Đào Thương ánh mắt chăm chú vào Vu Nhĩ Tị đại bụng nạm thượng.

“Ân, xem ra tới, ngươi mấy năm nay xác thật là thoải mái quá mức.” Đào Thương nhíu mày ngôn nói.

“Thừa tướng, thuộc hạ hiện giờ nguyện vọng, chính là tưởng ở Kim Lăng thành an tâm dưỡng mã, ăn ăn uống uống, vô ưu vô lự quá xong cả đời này, đến nỗi năm đó cần bói bằng xương đều đối ta làm những cái đó sự, ta đã sớm phai nhạt, khiến cho những cái đó ân oán đều theo gió thổi đi đi, nam Hung nô đại Thiền Vu chi vị, với ta mà nói đã là có thể có có thể không……”

Đào Thương nghe vậy cười: “Nam Hung nô vương đình đại Thiền Vu vị trí đối với ngươi có thể có có thể không, nhưng với ta mà nói lại rất quan trọng, ngươi mơ tưởng đùn đẩy qua đi, này đại Thiền Vu vị trí, lúc này đây đào mỗ nhất định phải thế ngươi cả nhà đoạt lại, ngươi nếu là không ngồi, ta khiến cho ngươi nhi tử Lưu Hổ tỉ làm, hơn nữa ta còn sẽ chặt đứt ngươi ở Kim Lăng bổng lộc! Ta làm ngươi uống Tây Bắc phong đi.”

Vu Nhĩ Tị nghe vậy đại kinh thất sắc: “Thừa tướng, ngài này không phải cưỡng bách người sao? Thật quá đáng.”

Đào Thương mỉm cười nói: “Vậy ngươi đáp ứng vẫn là không đáp ứng?”

Vu Nhĩ Tị cắn môi, do dự một lát, nói: “Thừa tướng tính toán làm ta như thế nào làm?”

“……”

Không bao lâu, Vu Nhĩ Tị dựa theo Đào Thương yêu cầu ra doanh trại chuẩn bị đi.

Canh giữ ở trướng ngoại Bùi Tiền nghe được toàn quá trình, đi vào tới đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, không thể tưởng được cái này Vu Phu La dưỡng mã dưỡng bảy tám năm, trong ngực hùng tâm tráng chí tất cả đều ma diệt không có, rơi xuống cái này không tiền đồ hoàn cảnh.”

Đào Thương hừ một hừ: “Phải không? Không thấy được đi, thông qua vừa rồi nói chuyện, ta ngược lại là cho rằng hắn ở nằm gai nếm mật, hơn nữa lòng dạ so với năm đó tăng trưởng không biết nhiều ít, hắn vừa mới lời nói hoàn toàn đều là ở làm ra vẻ, theo ta thấy, hắn hiện tại không có lúc nào là không ở nhớ như thế nào khôi phục năm đó địa vị, một lần nữa trở thành Mạc Bắc chi vương.”

------oOo------

Chương 660: hùng phụ suy nhi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bùi Tiền đối Đào Thương nói có chút hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), thật sự là không nghĩ ra cái nguyên cớ tới.

Nhân gia Vu Nhĩ Tị thái độ không phải khá tốt sao?

Nghe hắn lời trong lời ngoài, hắn hiện tại đối Kim Lăng thành sinh hoạt cực kỳ tôn sùng, căn bản là không để bụng thảo nguyên thượng sinh hoạt, chút nào không đáng lưu luyến.

Bùi Tiền nghe không hiểu Vu Nhĩ Tị lời trong lời ngoài trong đó chi ý, nhưng Đào Thương ở trong lòng đã đem Vu Nhĩ Tị sự tình phân tích rõ ràng.

Vu Nhĩ Tị biểu hiện quá mức với Phật hệ, nếu là hắn nói đến phương bắc thảo nguyên còn sẽ biểu hiện ra một tia lưu luyến, kia Đào Thương cảm thấy này vẫn là bình thường.

Rốt cuộc người ai vô tình, đặc biệt là đối với chính mình cố hương, mỗi người đều sẽ ở trong lòng có như vậy một loại hướng tới, cái loại này cảm tình là sinh ra đã có sẵn, đặc biệt là Vu Nhĩ Tị năm đó còn ở nam Hung nô đương vương tử, có được một người dưới vạn người phía trên địa vị.

Cái loại này sinh hoạt tuy rằng gian khổ, nhưng lại có thể thỏa mãn nhân loại sinh ra đã có sẵn hư vinh tâm cùng quyền lực dục vọng, đừng nói là màn trời chiếu đất, chính là làm Vu Nhĩ Tị ăn phân hắn cũng là tuyệt đối vui.

Bởi vì đương vương tử cảm giác sảng.

Đến nỗi Kim Lăng thành lại hảo, hắn ở kia cũng chung quy bất quá là một cái dưỡng mã mập mạp mà thôi.

Vương tử cùng mập mạp, thục đi thục từ? Ngốc tử đều biết.

……

Vu Nhĩ Tị trở về quân doanh, đêm đó liền bắt đầu thu thập đồ vật.

Con hắn Lưu Hổ tỉ thấy thế tò mò, nói: “Phụ thân, ngài đây là muốn đi nơi nào? Thừa tướng hôm nay triệu ngài tiến soái trướng, rốt cuộc cùng ngài nói chút cái gì?”

Vu Nhĩ Tị đi ra lều trại, mọi nơi nhìn xem thấy không có người lúc sau, ngay sau đó ôm Lưu Hổ tỉ nói: “Nhi a, lúc này đây chính là có thiên đại chuyện tốt! Chúng ta khổ nhật tử, có thể là muốn ngao đến cùng.”

Vừa nghe lời này, Lưu Hổ tỉ rất là nghi hoặc.

Hắn chớp chớp mắt, nói: “Phụ thân, cái gì kêu khổ nhật tử ngao đến cùng, nhi tử cảm thấy hiện tại nhật tử, một chút đều không khổ a.”

Vu Nhĩ Tị nghe vậy thiếu chút nữa không ngất xỉu.

Chính mình noi theo Việt Vương Câu Tiễn, nằm gai nếm mật, giả dạng làm thích Kim Lăng thành sinh hoạt bộ dáng tới tê mỏi Đào Thương, có thể nói là hao tổn tâm huyết.

Nhưng chính mình đứa con trai này, nhìn dáng vẻ là thật sự đối hiện tại sinh hoạt rất là vừa lòng, nào còn có một chút nam tử khí khái?

Lưu Hổ tỉ tuổi trẻ, ở nam Hung nô không trải qua quá người nào sinh cường thịnh thời kỳ, hắn thực tuổi trẻ thời điểm, liền theo Vu Nhĩ Tị bị cùng trục xuất nam Hung nô, quá trôi giạt khắp nơi sinh hoạt.

Hiện giờ ở Kim Lăng thành, Vu Nhĩ Tị phụ trách dưỡng mã, Lưu Hổ tỉ phụ trách mua mã lấy hạt, ở chỗ nhĩ mũi xem ra Kim Lăng thành nhật tử sống không bằng chết, nhưng ở Lưu Hổ tỉ xem ra, loại này

nhật tử quả thật là nhân gian cực lạc, sảng không muốn không muốn.

Không lo ăn, không lo xuyên, Giang Nam vùng sông nước lại giàu có và đông đúc, Đào Thương tuy rằng đem bọn họ trở thành người hầu, nhưng ở đãi ngộ phương diện lại là không thấp, hằng ngày ăn nhậu chơi bời làm cho bọn họ phụ tử đầy đủ mọi thứ.

Lưu Hổ tỉ trừ bỏ mua mã lai giống, ngày thường chính là ăn chơi đàng điếm, khi không thường còn đi Kim Lăng thành thuyền hoa chuyển động chuyển động, rất là tự tại tiêu dao.

Hiện giờ xem Vu Nhĩ Tị ý tứ, tựa hồ là có chút muốn huỷ hoại chính mình hiện nay sinh hoạt.

Đây là một cái đương cha hẳn là làm sự sao?

“Phụ thân, ngài này lại là hà tất, chúng ta ở Kim Lăng thành đãi nhiều năm như vậy, Mạc Bắc vương đình việc đã sớm cùng chúng ta không có quan hệ, ngươi làm sao khổ lại đi trêu chọc đâu?”

Vu Nhĩ Tị hung tợn nhìn hắn, mập mạp trên mặt, mị mị nhãn phát ra hung quang.

“Không tiền đồ đồ vật, câm miệng! Ngươi là ta nam Hung nô vương đình chính thức người thừa kế, là ta loan đề Vu Phu La nhi tử! Như thế nào sẽ như vậy tình nguyện bình đạm?”

Lưu Hổ tỉ há miệng thở dốc, vô pháp phản bác.

Vu Nhĩ Tị tiếp tục nói: “Hơn nữa lúc này đây, là Đào Thương chính mình cố ý muốn nâng đỡ với ta, phi vi phụ chính mình tùy ý vì này, nhi a, đây là chúng ta một lần nữa trở lại Mạc Bắc vì vương cuối cùng cơ hội, chúng ta nhất định phải bắt lấy cái này cơ hội tốt, không thể bỏ lỡ a.”

Lưu Hổ tỉ do do dự dự không hé răng.

Vu Nhĩ Tị khuyên nhủ: “Ngươi còn không phải là luyến tiếc Kim Lăng thành kia mấy cái cùng ngươi thân mật thuyền hoa cô nương sao? Không cần lo lắng, việc này giao cho vi phụ, đãi ngày sau trở về Mạc Bắc, ngươi đó là nam Hung nô đại Thiền Vu chi tử, cũng chính là vương đình vương tử, nghĩ muốn cái gì dạng nữ tử không có? Còn để ý kia mấy cái Giang Nam nữ tử?”

Lưu Hổ tỉ toét miệng, không hé răng.

Mạc Bắc Hung nô nữ tử, cả ngày dãi nắng dầm mưa, khuôn mặt so mông đều hồng, một chút đều không thủy nộn, như thế nào có thể dịu dàng ước khả nhân Giang Nam nữ tử so sánh với?

……

Đào Thương chỉnh đốn một chút binh mã lúc sau, làm thủ hạ các tướng lĩnh tiếp tục tấn công Thanh Châu tiền tuyến kiên cố doanh trại, hoa đại khái một tháng, cuối cùng chỉ là mạnh mẽ đánh hạ ba cái.

Mà nếu là tại như vậy kéo dài đi xuống, chỉ sợ là liền phải đến mùa đông.

Đến lúc đó, Đào Thương quân Giang Nam các tướng sĩ nên như thế nào tại đây sinh tồn?

Liền ở cái này mấu chốt đương khẩu, một cái đơn thương độc mã người Hung Nô đi tới Bắc Hải quận trước doanh trại, nói là nam Hung nô hậu duệ quý tộc, có chuyện quan trọng bẩm báo, muốn gặp mặt Thanh Châu Viên quân chủ tướng.

Thanh Châu doanh trại cố thủ tuy rằng nghiêm mật, nhưng còn không đến mức liền một người đều sợ hãi, chủ tướng giáo úy đem kia người Hung Nô tiếp tiến vào lúc sau, dò hỏi hắn lời nói.

Vừa nghe đối phương tự xưng là nam Hung nô ngày xưa vương tử loan đề Vu Phu La, đóng giữ giáo úy tức khắc đại kinh thất sắc, vội

vàng phái người phi mã hướng trấn thủ ở Bắc Hải Viên quân thượng tướng Lữ khoáng hội báo.

Lữ khoáng cũng biết việc này không phải là nhỏ, vội vàng mệnh tiền tuyến người đem kia người Hung Nô bí mật đưa tới.

Loan đề Vu Phu La ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, chính là Viên Thiệu ngày xưa địch nhân, hắn bắt cóc Thượng Đảng thái thú Trương Dương, còn khuyên Viên Thiệu gia nhập hắn đội ngũ phản bội hán, cuối cùng bị Viên Thiệu phái ra Khúc Nghĩa cùng Đào Thương liên hợp, chém giết với Hà Đông quận.

Qua nhiều năm, cái này đã sớm chết đi địch nhân đột nhiên xuất hiện…… Thả bất luận là thật là giả, nhưng ý nghĩa cực kỳ trọng đại!

Hiện giờ Viên Thiệu bị Đào Thương “Vu oan” một cái hại chết thiên tử tội danh, ở sĩ tộc giữa danh vọng đại ngã, cực đại ảnh hưởng này uy danh, khiến cho rất nhiều ngày xưa phụ thuộc sĩ tộc đều thu tay lại không hề tương trợ, tĩnh xem này biến.

Đặc biệt là thiên tử chính là chết vào ô Hoàn kỵ binh tay, này liên hợp ngoại tộc nội xâm tội danh, chính là tám ngày đại.

Viên Thiệu đang lo không có cách nào phản kích Đào Thương, khí mỗi ngày nửa đêm trừu chính mình đại tát tai, hiện giờ trá nhiên nhảy ra một cái nam Hung nô loan đề Vu Phu La, này chẳng phải là cho Viên Thiệu một cái tuyệt địa phản kích rất tốt cơ hội!

Giấu giếm Hung nô phản nghịch……

Liền Đào Thương người như vậy, còn dám nói Viên Thiệu cấu kết ngoại tộc? Còn dám ủng lập thiên tử thành lập triều đình! Phi!

Chờ đến Vu Phu La đi vào Lữ khoáng trước mặt là lúc, hắn lại phát hiện người này cùng hắn trong tưởng tượng có điểm không quá giống nhau.

Người Hung Nô trung…… Có như vậy phúc hậu sao?

Đón Lữ khoáng nghi hoặc ánh mắt, Vu Phu La sắc mặt tức khắc đỏ lên.

Hắn cường ngạnh nâng đầu, nói: “Đem ngươi muốn hỏi hết thảy hỏi một lần đi, bổn vương sẽ tự chứng minh ta chính là vương đình chân chính người thừa kế.”

Lữ khoáng cũng là lâu cư biên tái nơi, hàng năm cùng Tiên Bi cùng Hung nô giao tiếp, vì thế ngay sau đó hỏi hắn một ít có quan hệ Tiên Bi cùng Hung nô dân sinh vấn đề, lại hỏi về một ít nam Hung nô cao tầng việc, cuối cùng lại dùng Hung nô ngữ cùng Vu Phu La nói chuyện với nhau.

Thấy ở phu la đối đáp trôi chảy, Lữ khoáng trong lòng nghi hoặc đi vài phần.

Hắn ngay sau đó hỏi Vu Phu La nói: “Năm đó Khúc Nghĩa hồi báo Viên công, nói Vu Phu La đã chết, hiện giờ ngươi lại êm đẹp xuất hiện ở chỗ này, lại là vì sao?”

Vu Phu La không chút nào giấu giếm, đem những việc này từ đầu chí cuối cùng Lữ khoáng tự thuật một lần, cuối cùng, chỉ thấy hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Đào tặc hại ta mấy năm giống như nô lệ giống nhau, lần này ta thừa hắn bắc phạt không điều binh chi khe hở, may mắn bỏ chạy, chính là muốn mượn các ngươi Viên thị tay báo thù!”

Lữ khoáng hừ hừ, không mặt mũi tiếp lời.

Ngươi một cái quang côn tiểu vương tử, ở chỗ này bãi cái gì phổ? Ngươi liền một binh một tốt đều không có, còn dám vọng ngôn báo thù?

Vu Phu La thấy thế nói: “Ngươi chờ còn không biết đi? Đào Thương mấy năm nay thông qua bổn vương chiêu số, sớm đã là cùng nam Hung nô chư bộ có điều bàn bạc, hiện giờ hắn hứa hẹn đất phong, dẫn nam Hung nô mấy bộ binh mã nhập cảnh, cộng đồng kẹp ngươi

Thanh Châu, ngươi như rơi vào trong mộng có họa sát thân, chẳng lẽ còn không biết?”

Lữ khoáng: “……!”

()

------oOo------

Chương 661: vượt biển đoạt thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vu Phu La nói lệnh Lữ khoáng cảm thấy vô cùng chấn động, thông qua vừa mới cùng Vu Phu La đối thoại, hắn biết Vu Phu La thân phận trên cơ bản chính là ván đã đóng thuyền không thể nghi ngờ, hơn nữa xem vẻ mặt của hắn, mấy năm nay Đào Thương làm hắn dưỡng mã, cũng thực sự là hung hăng đả kích hắn lòng tự trọng, hắn đối Đào Thương oán khí cùng hận ý Lữ khoáng cũng là có thể cảm giác được rõ ràng.

Liền tính là lời hắn nói là ở nói dối, nhưng hắn biểu tình cùng ngữ khí, còn có hắn trong ánh mắt lập loè quang mang, lại đủ rồi chứng minh hắn nội tâm trung chân thật ý tưởng.

Theo đạo lý tới nói, Lữ khoáng không nên cân nhắc Vu Phu La vừa mới nói những cái đó về Đào Thương cùng Hung nô cấu kết sự, nhưng là chuyện này dụ hoặc đối với Lữ khoáng tới nói, thật sự là quá lớn.

Hung nô binh liên hợp Đào Thương phá được bên ta phòng thủ, kia thuần túy chính là vô nghĩa, Vu Phu La người này Lữ khoáng nhiều ít cũng biết một ít, tính cách cực độ cuồng vọng tự đại, đem nam Hung nô thực lực xem quá cao, năm đó thằng nhãi này bắt cóc Trương Dương, mời Viên Thiệu nhập minh, thậm chí muốn lật đổ đại hán vương triều.

Ở trong mắt hắn, nam Hung nô thực lực cơ hồ có thể hủy thiên diệt địa.

Bất quá này đó đối với Lữ khoáng tới giảng đều không xem như sự…… Quan trọng nhất, nếu là việc này chính là thật sự, vậy có thể

bắt lấy Đào Thương cấu kết nam Hung nô vương đình thực chất tính chứng cứ, thế Viên Thiệu hòa nhau phần thắng.

Đến lúc đó, Hà Bắc chiến cuộc tất nhiên sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, mà Đào Thương ở phương nam sở thiết lập triều đình, tất nhiên không xong!

Hà Bắc hiện giờ ở Khúc Nghĩa làm phản, Nhan Lương chết trận, Cao Lãm thung lũng dưới tình huống, lại đã trải qua quan độ đại bại, tổn binh hao tướng vô số, Viên dưới trướng Thiệu tiếp tục đại tướng chi chức nhân tài chỗ trống, chính mình nếu là có thể giúp Viên Thiệu giải quyết bởi vì Đào Thương sở sinh ra chính trị tệ đoan, Viên Thiệu cho chính mình ân thường không hề nghi ngờ, nhất định nhiều đến làm người vô pháp tưởng tượng.

Ở ban thưởng phương diện này, Viên Thiệu đối với thủ hạ trước nay đều sẽ không bủn xỉn.

Lữ khoáng vỗ tay chưởng, lập tức hướng Vu Phu La cẩn thận thỉnh giáo Đào Thương cấu kết nam Hung nô sự tình.

Vu Phu La nói cho Lữ khoáng, Đào Thương mấy năm nay thông qua con đường của mình tử, nhận thức không ít nam Hung nô dòng bên bộ lạc, thậm chí còn có một ít U Châu biên cảnh Tiên Bi bộ lạc, Đào Thương mấy năm gần đây tới cùng bọn họ giao hảo, lần này Đào Thương đối bọn họ hứa lấy lãi nặng, bọn họ giờ phút này toàn đóng quân ở Hán triều biên cảnh, Đào Thương tính toán cấu kết bọn họ, thỉnh bọn họ trộm lướt qua nhậm khâu, hà gian chờ mà, tập kích bất ngờ Lữ khoáng nơi sau lưng, cùng hắn hai mặt giáp công.

Lữ khoáng lấy tới da đồ cân nhắc một ít Vu Phu La sở cung cấp lộ tuyến, phát hiện tuy rằng mạo hiểm, nhưng lại thực sự có chút tính khả thi.

Lữ khoáng lòng có chút sống, hắn ngay sau đó làm người đem Vu Phu La tạm thời an trí, cũng phái người phi mã hướng đóng quân ở lâm tri thành Lữ tường thông báo, thỉnh hắn tốc tốc tới một chuyến Bắc Hải.

Lữ tường biết tin tức lúc sau, mã bất đình đề, màn đêm buông xuống liền đến Lữ khoáng chỗ.

Nghe Lữ khoáng tự thuật sau khi xong, Lữ tường làm như có chút do dự, hắn đối Lữ khoáng nói: “Việc này thật cũng không phải không được, chỉ là đại tướng quân làm chúng ta trấn thủ Thanh Châu, không cho phép ra chiến, chúng ta tự tiện rời đi, quay đầu lại ta sợ đại tướng quân trách tội……”

Lữ khoáng vẫy vẫy tay, nói: “Huynh đệ ngươi đây là nhiều lo lắng, Viên công chỉ là làm chúng ta không cho phép ra chiến, nhưng chưa nói không cho chúng ta đi kiếp sát người Hung Nô, chỉ cần chúng ta có thể bắt lấy bọn họ thủ lĩnh đầu lưỡi, kia đó là đại công lao một kiện! Quay đầu lại biểu tấu Viên công, ngươi ta kế thừa Khúc Nghĩa cùng Nhan Lương vị trí, đó là nước chảy thành sông việc.”

Lữ tường nghe vậy do dự nói: “Kia chúng ta đi rồi, này tiền tuyến các trại bên kia……”

“Chúng ta bất động tiền tuyến doanh trại binh tướng, chỉ là mang bổn thành binh mã âm thầm đi trước, mặc cho Đào Thương có thông thiên khả năng, cũng sẽ không biết được chúng ta hành tung, thả chính là đã biết, hắn lại có thể vượt trại tới tấn công chúng ta? Còn không phải giống như bây giờ giằng co.”

Lữ tường như cũ là không dám quyết đoán: “Nếu không…… Chúng ta đem việc này báo cho U Châu nhị công tử, thỉnh hắn xuất binh đi chặn giết là được.”

“Hải! Này như thế nào khiến cho? Như thế hành sự, kia công lao chẳng phải là liền thành hắn? Thành thật không thể, huynh đệ ngươi liền tin vi huynh lúc này đây, sự thành lúc sau, chúng ta lập tức chạy về đó là.”

“Nhưng vạn nhất việc này là giả đâu?”

“Hẳn là sẽ không, hắn Vu Phu La an tâm ở tại chúng ta thành trì nội, việc này nếu là giả, quay đầu lại ta làm sao có thể không tìm hắn

tính sổ? Ta xem hắn ăn ngon ngủ hương, nghĩ đến là đối việc này cực có nắm chắc!”

Lữ tường kinh không được Lữ khoáng khuyên, cuối cùng đáp ứng rồi hắn yêu cầu.

……

Kết quả là, Lữ khoáng cùng Lữ tường liền âm thầm xuất binh, hướng về Vu Nhĩ Tị sở nói rõ con đường ẩn núp mà đi.

Cùng lúc đó, mặt đông Thái Sử Từ cùng Quách Gia đã lên bờ, một vạn binh mã ở lên bờ lúc sau, mang hảo cũng đủ đồ ăn, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế cướp lấy Bồng Lai, hoàng huyện chờ mà, đem đông lai quận nắm giữ với trong tay.

Đông lai quận mà chỗ phía Đông vùng duyên hải, không cùng Từ Châu giáp giới, bởi vậy phòng giữ cực kỳ bạc nhược, nhưng thật ra hảo đánh.

Nhưng là đánh hạ đông lai quận lúc sau, tiếp tục hướng tây tiến công, liền có địch quân trọng binh gác.

Đặc biệt là đông lai quận hướng tây lâm tri thành, chính là Thanh Châu trọng trấn, nếu là có thể đoạt được nơi này, liền giống như ở Thanh Châu Viên quân sau lưng hung hăng cắm thượng một đao, lại còn có có thể được đến một khối làm bên ta nghỉ ngơi lấy lại sức yếu địa, chiến lược ý nghĩa có thể nói thật lớn.

Nhưng đồng dạng, lâm tri thành nhất định có đại lượng Viên quân đóng giữ, điểm này không thể hoài nghi.

Vì có thể ổn thỏa đánh hạ lâm tri thành, Quách Gia ngay sau đó phái giáo sự phủ tùy trường quân đội sự, lúc trước hướng lâm tri thành tìm hiểu địch quân tin tức cùng binh mã bố trí.

Mà sự thật lại vượt quá Quách Gia cùng Thái Sử Từ đoán trước ở ngoài.

Giáo sự tìm hiểu xong hồi báo nói, nói là liền ở phía trước mấy ngày, Lữ tường dẫn dắt lâm tri thành một bộ phận binh tướng, lặng lẽ rời đi thành trì, hướng phía tây sẽ cùng Bắc Hải Lữ khoáng, hai người cùng hợp binh, bôn phương bắc mà đi, không biết cái gọi là chuyện gì.

Thái Sử Từ nghe được tin tức này, lập tức có vẻ rất là hữu ích, ngay sau đó cùng Quách Gia thương lượng.

“Quách vệ úy, chúng ta hành tung có phải hay không đã bại lộ? Ta như thế nào cảm giác đây là Lữ khoáng cùng Lữ tường kế dụ địch đâu?”

Quách Gia trù tính sau một lúc lâu nói: “Y theo Quách mỗ kinh nghiệm, Lữ tường suất binh bôn bắc đi không giống như là dụ địch, hắn nếu là thật muốn dụ dỗ chúng ta, vây mà tiêm chi, kia hẳn là làm bộ không hiểu được chúng ta đã chiếm lĩnh đông lai quận, suất binh nam hướng làm bộ đi cùng ta quân chủ lực tác chiến mới là.”

Thái Sử Từ nghi hoặc nói: “Lữ tường nếu không phải dụ dỗ chúng ta, kia hắn này cử thâm ý vì sao?”

Quách Gia cười khổ nói: “Quách mỗ cảm giác Lữ tường chẳng những không phải ở dụ dỗ chúng ta, hơn nữa hình như là bị dụ dỗ.”

“Bị dụ dỗ? Ngài ý tứ là……”

“Trừ bỏ thừa tướng, ai còn có thể nghĩ ra như vậy tổn hại chiêu, làm nhị Lữ lãnh binh hướng trái ngược hướng đi? Thả bất luận thừa tướng rốt cuộc là sử cái gì diệu kế, việc này đối chúng ta lại là một cái trời cho cơ hội tốt…… Tử nghĩa tướng quân, chúng ta tối nay liền điểm tề binh mã xuất phát, suốt đêm tiến binh, muốn ở hai ngày trong vòng, bắt lấy lâm tri thành!”

“Nặc!”

:.:

------oOo------

Chương 662: đánh hạ 1 phiến căn cứ địa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cùng ngày ban đêm, Thái Sử Từ liền tự mình suất binh, hướng về lâm tri thành phương hướng gia tăng tiến quân.

Đến lâm tri thành thời điểm, đã là ngày thứ hai ban đêm, Thái Sử Từ một khắc cũng không có nghỉ ngơi, liền lập tức mệnh bọn lính đối thành trì triển khai công kích.

Lâm tri thành phòng giữ binh lực không yếu, đáng tiếc chính là Lữ tường bởi vì đã chịu Lữ khoáng mê hoặc, lãnh binh bắc thượng, còn vọng tưởng chặn giết Hung nô đi, hiện giờ lâm tri thành, phòng thủ công việc toàn bộ giao cho hắn phó tướng khâu du.

Khâu du cũng là một viên Hà Bắc hãn tướng, nếu là hắn nghiêm túc bố phòng, cẩn thủ thành trì, Thái Sử Từ một vạn binh mã căn bản liền lâm tri thành biên đều sờ không được.

Nhưng đáng tiếc chính là, lâm tri thành đều không phải là đệ nhất tiền tuyến, ở Đào Thương quân đánh tới lâm tri thành phía trước, thượng có rất nhiều Viên quân thiết lập biện pháp phòng ngừa tiết lộ bí mật đồn biên phòng chờ Kim Lăng quân đột phá, cho nên khâu du cũng không phải thực sốt ruột, hơn nữa Lữ khoáng không ở, thành trì phòng giữ cũng bởi vậy lơi lỏng rất nhiều.

Khâu du nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, sẽ có một chi Kim Lăng quân từ trên biển đường vòng mà đến.

Khâu du giờ phút này đang nằm ở bên trong phủ trên giường, hô hô ngủ nhiều, xem kia phó tạp đi miệng, chảy nước miếng biểu tình, dường như làm mộng xuân giống nhau.

Khâu du mộng chính làm thơm ngọt, loáng thoáng, bên tai làm như vang lên từng đợt kêu sát tiếng động.

Ngay sau đó, liền thấy cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, một người thị vệ vội vàng vọt tiến vào, hoảng loạn đối với khâu du hô: “Khâu tướng quân, việc lớn không tốt! Kim Lăng quân công sát vào thành trì giữa!”

Khâu du bị kia thị vệ hoảng sợ, từ trên giường trực tiếp lăn xuống xuống dưới.

Hắn bất chấp trên mông đau đớn, mắt buồn ngủ lơ lỏng nhìn tên kia thị vệ, ngạc nhiên nói: “Đào Thương đánh vào được? Sao có thể! Kim Lăng quân khoảng cách lâm tri trong thành gian, thượng có mười đạo doanh trại, luỹ cao hào sâu, Kim Lăng quân chẳng lẽ đều là dài quá cánh gà, có thể phi tiến vào không thành?”

Kia thị vệ rất muốn sửa đúng khâu du trong lời nói hai cái sai lầm —— cái thứ nhất là gà vốn dĩ liền trường cánh, trường cánh gà không có gì nhưng hiếm lạ, cái thứ hai chính là gà cho dù dài quá cánh, nó cũng căn bản phi không đứng dậy.

Nhưng lời này hắn chung quy là không dám nói, chọn thượng tướng lỗi trong lời nói…… Tìm trừu sao?

“Tuy không biết Kim Lăng quân là như thế nào hướng quá nặng trọng vây quanh, nhưng trước mắt bọn họ xác thật là sát tiến lâm tri thành, ta quân đột nhiên không kịp dự phòng, tổn thất thảm trọng, trước mắt mặt đông Ủng thành bao gồm quảng trường đều đã bị Kim Lăng quân sở chiếm, này chủ tướng chính bôn tướng quân nơi phủ đệ xung phong liều chết mà đến!”

Khâu du nghe xong lời này, mới đầu đầu có điểm phát ngốc, nhưng sau đó liền khôi phục lý trí.

Hắn dù sao cũng là Viên Thiệu dưới trướng đại tướng, năm đó ở Ký Châu là lúc, dựa đánh với hắc sơn quân lập nghiệp, nhiều lập công huân.

Hà Bắc nhiều tuấn kiệt, thế nhân chỉ biết Nhan Lương Văn Sửu đám người chi danh, lại không hiểu được trừ bỏ bọn họ ở ngoài, Hà Bắc người tài ba mãnh tướng nhiều giống như đầy sao, nhiều đếm không xuể.

Khâu du hoả tốc mặc vào y giáp, triệu tập bên trong phủ quân cận vệ, chỉnh quân xuất phát, thẳng đến cửa đông mà đi.

Thượng còn không có đi ra rất xa, liền nghênh diện đụng phải tới rồi Thái Sử Từ.

Bắt giặc bắt vua trước, Thái Sử Từ lãnh binh nhất chú trọng chính là cái này, bằng vào tự thân vũ dũng, này nhất chiêu hắn lần nào cũng đúng.

“Nơi nào vụt ra tới Kim Lăng cẩu, cư nhiên dám đến tập kích quấy rối ta lâm tri thành, không muốn sống nữa sao?”

Thái Sử Từ thấy khâu du thân hình cao lớn, giống như cẩu hùng giống nhau, biết người này cũng là một người hãn tướng.

Người phương bắc bởi vì ẩm thực và khí hậu nguyên nhân, phổ biến hình thể dày rộng, cùng loại khâu du như vậy mãnh tướng, đối với Hà Bắc quân tới nói nhưng thật ra nhiều đếm không xuể.

Thái Sử Từ xa xa đem trường kích nâng lên, chỉ vào khâu du, nói: “Nhan Lương đều là ta thủ hạ bại tướng, ngươi tính thứ gì, cũng dám cùng ta nói ngoa? Xem bổn đem lấy thủ cấp của ngươi.”

Dứt lời, liền chỉ huy tam quân xông lên đi sát khâu du.

Khâu du trong lòng giật mình.

Sát Nhan Lương? Nguyên lai thằng nhãi này đó là Thái Sử Từ.

Khâu du bên người hộ vệ trình trăng non hình, bày ra phòng thủ phương trận, đem khâu du chặt chẽ bảo vệ ở bên trong.

Thái Sử Từ đầu tàu gương mẫu, dùng họa kích chém giết khai một cái đường máu, phách sóng trảm lãng, thẳng đến khâu du sát đi.

Không bao lâu, Thái Sử Từ giết tới khâu du trước mặt, giơ tay liền che chở hắn mặt thứ.

Giết Nhan Lương lúc sau, Thái Sử Từ thanh danh vang dội, Hà Bắc mọi người đều biết này dũng, khâu du cũng là một trong số đó.

Bất quá hắn thực sự là không nghĩ tới Thái Sử Từ mạnh như vậy, cư nhiên dám vọt vào chính mình quân doanh trực tiếp tới sát chính mình…… Hắn thật đương chính mình là làm bằng sắt không thành?

Khâu du vui mừng không sợ, nâng lên trong tay đao liền bắt đầu cùng hắn so chiêu, hai người đánh với mấy chiêu lúc sau, đều đối lẫn nhau sức lực cùng võ kỹ tỏ vẻ bội phục.

Nhưng Thái Sử Từ rốt cuộc hướng quá mức dựa trước, ứng đối mấy chiêu lúc sau, liền thấy bốn phương tám hướng đều có Viên quân sĩ binh xông tới, cùng khâu du cùng giáp công Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ không có giết khâu du, lại có chút lâm vào bị động cục diện, hắn cũng không hoảng hốt, vung trường kích, đẩy ra khâu du đại đao, sau đó ghìm ngựa liền trở về sát, hướng về phía bên ta trận doanh lại giết trở về.

Lần này tử khâu du trong lòng nhưng thực sự là không rất cao hứng.

Người này không khỏi quá mức khoe khoang!

Nói đến là đến, nói đi là đi? Ngươi thật đem ta đương này tới tới lui lui đương cửa thành quá chơi đâu?

Khâu du chấn hưng tinh thần, cầm đao bôn Thái Sử Từ đuổi theo qua đi.

Nếu tới, vậy dứt khoát đừng đi rồi!

Thái Sử Từ trở về phản giết trên đường có Viên quân ngăn trở, tốc độ tự nhiên không có khâu du muốn mau, không nhiều lắm một hồi, liền thấy khâu du đã là đuổi theo, nhìn liền phải đối với Thái Sử Từ cổ huy đao.

Nhưng dị biến chợt mọc thành cụm.

Thái Sử Từ bỗng nhiên đem lưng kéo thẳng, người về phía sau nghiêng người, trong tay không biết khi nào nhiều ra một trương kính cung.

Hắn kéo chặt dây cung, đối với khâu du mặt, một mũi tên chợt bắn ra, trực tiếp trát ở khâu du mặt thượng.

Khâu du thấy Thái Sử Từ xoay người bắn tên kia một khắc, liền biết chính mình trúng kế. . com

Nhân gia đây là chơi nhất chiêu hồi mã cung a!

Nhưng cho dù minh bạch, hắn cũng vô pháp nghịch chuyển trước mắt cái này tình huống.

Rốt cuộc tại như vậy gần khoảng cách nội, có thể né tránh Thái Sử Từ mũi tên người, đương kim thiên hạ này chỉ sợ là không có.

Khâu du cái trán trúng một mũi tên, hai con mắt trừng tròn trịa, thân thể cao lớn từ ngựa thượng ầm ầm sập xuống dưới.

……

Thủ thành quan tướng bị giết, Viên quân rắn mất đầu, Thái Sử Từ thực mau liền đem thành trì khống chế quyền đoạt xuống dưới.

Mà theo lâm tri thành một trận chiến này, vượt biển đoạt thành Kim Lăng quân cũng hoàn toàn nổi lên mặt nước, không hề là một chi ám quân.

Bắt lấy thành trì lúc sau, Quách Gia liền cùng Thái Sử Từ cùng nhau tiến vào thành trì.

Quách Gia vào thành lúc sau, mặc kệ an dân mặc kệ thành trì bố phòng, mà là thẳng đến quận thủ phủ phủ nha mà đi.

Thái Sử Từ tuy rằng tò mò, nhưng cũng không có hỏi nhiều, chỉ là đi theo Quách Gia cùng đi, xem hắn muốn làm gì.

Tiến quận thủ phủ phủ nha, Quách Gia liền phân phó đi theo hắn cùng mà đến những cái đó giáo sự phủ giáo sự: “Cho ta phiên! Nhất định phải tìm được.”

Mọi người ngay sau đó nhận lời, ầm ầm tứ tán, nơi nơi tìm kiếm.

Thái Sử Từ nghi hoặc nhìn Quách Gia, ngạc nhiên nói: “Quách vệ úy, ngài như thế sốt ruột, đây là đang tìm cái gì?…… Thối tiền lẻ sao?”

Tiền?

Quách Gia thầm nghĩ trong lòng ngươi cho ta là ai…… Chẳng lẽ ta nhìn giống họ Đào?

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Tử nghĩa tướng quân chớ cấp, đãi Quách mỗ sau khi tìm được, tự nhiên sẽ đối với ngươi thuyết minh trong đó lợi hại quan hệ.”

Giáo sự phủ người, chẳng những tìm hiểu tình báo là một phen hảo thủ, trộm cắp nghề cũng là chơi lô hỏa thuần thanh.

Không bao lâu, liền thấy một người giáo sự đem một khối lâm tri thành quận thủ ấn tín và dây đeo triện đệ trình tới rồi Quách Gia trước mặt.

Vừa nhìn thấy kia khối ấn tín và dây đeo triện, Quách Gia tâm tức khắc liền hạ xuống.

Hắn khóe miệng treo lên vẻ tươi cười, lầm bầm lầu bầu gật đầu nói: “Đại sự định rồi.”

------oOo------

Chương 663: không phụ trách nhiệm Quách Gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn kia khối bãi ở chính mình trước mặt ấn tín và dây đeo triện, Quách Gia cười miệng đều khép không được.

Hiện giờ Lữ khoáng cùng Lữ tường bị Đào Thương lừa tới rồi mặt bắc, mà ngăn cản Đào Thương đại quân tiến lên, bất quá chính là lấy Bắc Hải quận tiền tuyến vì cái chắn những cái đó ở yếu đạo thượng lập trại Viên quân mà thôi.

Những cái đó doanh trại Đào Thương không phải đánh không xuống dưới, mà là yêu cầu sung túc thời gian tới tiến hành công lược, nhưng hiện giờ có Lữ tường lưu lại này khối ấn tín và dây đeo triện, công trại này đó thời gian, chỉ sợ là đều tiết kiệm được.

Nhìn Quách Gia một đôi mắt nhìn kia tảng đá đều phải phóng lục quang, Thái Sử Từ không khỏi đánh cái rùng mình.

Quách vệ úy này ánh mắt có điểm không đúng a, giống như cơ khát ba năm nhà giam phạm đột nhiên nhìn đến một cái cởi hết quần áo mỹ nữ giống nhau, toàn bộ một bộ an không chịu nổi bộ dáng, hắn nên không phải đối này tảng đá sinh ra ảo tưởng đi?

“Quách vệ úy, ngài đây là……”

“Tử nghĩa tướng quân sau đó, thả đãi Quách mỗ xử lý một chút sự tình lúc sau, lại hướng ngươi tinh tế giải thích.”

Thái Sử Từ xấu hổ nhắm lại miệng.

Hảo đi, bọn họ này đó học văn chính là làm ra vẻ, không đem sự tình hoàn thành, kiên quyết là một cái mang vang thí đều không cho

ngươi phóng.

Thái Sử Từ cũng không chọn lý, lẳng lặng nhìn họ Quách trang bức.

Quách Gia lại mệnh những cái đó giáo sự phủ người, đem toàn bộ phủ đệ giản độc thư từ đều cho chính mình tìm tới, nhưng phàm là mang tự, liền giống nhau không được buông tha.

Giáo sự nhóm công tác hiệu suất phóng nhãn toàn bộ đại hán triều, thật sự vô địch, liền ở Quách Gia ra mệnh lệnh lúc sau, chỉ chốc lát liền thấy bọn họ đem chồng chất giản độc đôi ở phủ đệ chính sảnh trên bàn.

Quách Gia đi qua, tùy tay cầm lấy một quyển, tinh tế lật xem một lúc sau, sau đó theo sau liền ném.

Sau đó lại cầm lấy một quyển, tùy tay ném.

Lại một quyển, lại ném……

Đại khái liền phiên mấy chục cuốn lúc sau, Quách Gia gom đủ mấy cuốn từ Lữ tường tự mình viết công văn, cẩn thận nghiên cứu một hồi Lữ khoáng thư từ công văn ngữ khí cùng tìm từ lúc sau, liền tiếp đón quá giáo sự, mệnh bọn họ đem tiền tuyến các quân trại giáo úy tên báo đi lên.

Theo sau, Quách Gia liền một phong một phong phỏng theo Lữ tường bút ký cùng ngữ khí, bắt đầu cấp những cái đó trước quân trại giáo úy nhóm viết báo nguy thư từ, sau đó liền dùng Lữ khoáng di lưu ở phủ đệ đại ấn, một chút một chút hướng những cái đó giản độc thượng cái.

Không bao lâu, Quách Gia viết xong lúc sau, đem những cái đó giản độc từng cái thổi một lần lúc sau, đặt ở bàn thượng tinh tế quan khán.

Theo sau, Quách Gia hướng về phía Thái Sử Từ phất phất tay, nói: “Tử nghĩa tướng quân thả lại đây xem, xem xong hết thảy liền tự

nhiên sẽ hiểu Quách mỗ chi ý.”

Thái Sử Từ đã sớm là tò mò không được, nhưng xuất phát từ nghĩa lý cùng tự tôn tự trọng, hắn vẫn là không mặt mũi chủ động tiến lên lại đây xem thêm.

Thấy Quách Gia chủ động tiếp đón hắn, Thái Sử Từ mới vừa rồi đi qua đi cúi đầu tế nhìn.

Nguyên lai này mặt trên, đều là Quách Gia mô phỏng Lữ tường bút ký, viết ra tới triệu chúng trước trại binh tướng trở về lâm tri thành cứu viện quân lệnh.

Thái Sử Từ xem da đầu có chút tê dại.

“Quách vệ úy, tại hạ nghe nói Lữ khoáng cùng Lữ tường lần này cố thủ Thanh Châu có mệnh lệnh, chỉ cho phép bọn họ cố thủ, không được bọn họ tùy ý xuất binh, mà ngươi hiện giờ điều lệnh bọn họ hồi viện…… Bọn họ có thể nghe sao?”

Quách Gia ha hả cười, nói: “Không cho phép ra binh căn bản lý do, là vì phòng ngừa ta quân đánh vào đến Thanh Châu bên trong, nhưng hiện giờ chúng ta đã lướt qua bọn họ phòng tuyến, đánh vào lâm tri thành, chỉ cần chúng ta bốn phía tuyên dương việc này, nhanh chóng đem lâm tri thành bị chiếm đóng tin tức tản đi ra ngoài, đừng nói bọn họ nhận được này phân điều lệnh, đó là không có điều lệnh, nghĩ đến bọn họ cũng là ngồi không được.”

Thái Sử Từ nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, nhưng lại nghĩ đến một cái khác quan trọng vấn đề.

“Bọn họ nếu là hồi viện…… Kia chúng ta bên này hẳn là làm sao bây giờ?”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Còn có thể làm sao bây giờ, cố thủ thành trì bái.”

Thái Sử Từ nghe vậy đều phải khóc.

“Quách vệ úy, chúng ta dưới trướng chỉ có một vạn nhân mã, mà Viên quân ở tiền tuyến bố phòng nhân thủ chính là chúng ta vài lần, này, này vạn nhất nếu là thủ không được……”

Quách Gia đứng lên, dùng tay ở cổ trước nhẹ nhàng một hoa, khoa tay múa chân một chút nói: “Vạn nhất nếu là thủ không được, kia hai ta phỏng chừng liền tất cả đều đến chơi xong rồi, cho nên tử nghĩa tướng quân, vô luận địch quân hồi viện nhân mã lại nhiều, ngươi cũng nhất định phải kiên trì đến thừa tướng đánh vào Thanh Châu bụng, cùng chúng ta tiền hậu giáp kích, giải trừ chúng ta nguy cơ.”

Thái Sử Từ nghe vậy chỉ nghĩ chửi má nó.

Ngươi định kế sách, nghe ý tứ này kết quả là còn phải ta cho ngươi chùi đít?

Ta Kim Lăng quân mưu chủ, đều là như vậy không phụ trách nhiệm sao?

……

Hôm sau, từ lâm tri thành giả trang thành Viên quân lính liên lạc giáo sự nhóm từng người sủy một phần cầu viện thư từ, phi mã hướng về tiền tuyến Viên quân các phòng giữ quân trại mà đi.

Các nơi doanh trại thủ tướng nhận được “Lữ tường” cầu viện thư từ lúc sau, tức khắc đều hoảng sợ, vội vàng phái dưới trướng sĩ tốt nhóm đi hỏi thăm phía sau tình huống.

Này không hỏi thăm khen ngược, sau khi nghe ngóng dưới không phải là nhỏ!

Không biết từ nơi nào nhảy ra tới Kim Lăng binh, vòng qua bên ta ở Bắc Hải quận tiền tuyến tầng tầng bố trí, trực tiếp phá được đông lai quận, liền lâm tri thành cũng là ở ngày gần đây bị đoạt xuống dưới, Thanh Châu bụng trung tâm nơi đã bị chiếm đóng.

Lần này tử, những cái đó trước trại Viên quân các tướng lĩnh nhưng ngồi không yên.

Liền tính là có Viên Thiệu quân lệnh, bọn họ cũng không dám lại tiếp tục cố thủ, sở hữu phòng giữ quân trại các tướng lĩnh sôi nổi tổ chức binh mã trở về cứu thành.

Thứ nhất là phía sau bị chiếm đóng, đối phương tùy thời đều có khả năng bóp chết bên ta lương nói, nếu là không hướng hồi đánh, Viên quân phải bị Kim Lăng binh cấp sống sờ sờ nghẹn chết.

Đệ nhị, chủ tướng Lữ tường cầu viện thư từ đã đến, nếu là không trở về binh, đó là vi phạm tướng lãnh.

Đệ tam, lúc trước bọn họ chịu xả thân quên chết trấn thủ ở tiền tuyến chính yếu nguyên nhân, chính là bởi vì bọn họ gia quyến tại hậu phương bị nhị Lữ nắm giữ ở trong tay, dùng để kiềm chế mọi người.

Hiện giờ thành trì ném, gia quyến đều đình trệ, kiềm chế chư tướng đồ vật không có, đại gia còn ở tiền tuyến liều chết cái lông gà?

……

Một ngày này, Đào Thương vừa mới rời giường rèn luyện xong, com ngồi ở soái trướng ăn cơm sáng, chợt thấy Hứa Chử hỗn hển mang suyễn chạy vào soái trướng, cao giọng đối Đào Thương hô:

“Thừa tướng! Thám mã truyền báo, ngăn cản chúng ta những cái đó trạm kiểm soát doanh trại Viên quân, trong một đêm tất cả đều triệt!”

Đào Thương đang ở uống cháo, Hứa Chử lớn giọng một rống ra tới, thiếu chút nữa chưa cho hắn dọa sặc.

“Khụ, khụ!” Hắn dùng sức xoa xoa miệng, bất mãn nhìn Hứa Chử.

Hỗn đản này một giọng nói năng ta một miệng phao.

Hứa Chử điểm chân xem Đào Thương chén.

“Uống cái gì đâu? Như vậy hương! Xem đem ngươi cấp, sặc đi?”

Đào Thương nhướng mày, nhàn nhạt nói: “Canh thịt.”

“Nói bừa, mỗ gia nghe rõ ràng là cháo.”

“Biết là cháo còn hỏi, đại buổi sáng ngươi là cố ý tìm tra tìm đường chết sao?”

Dứt lời, Đào Thương đem cháo đặt ở bàn thượng, hỏi:

“Ngươi nói đối phương tiền tuyến Viên quân đều triệt?”

“Đúng vậy, tất cả đều triệt, một cái binh đều không dư thừa.”

Đào Thương vuốt cằm nói: “Ngươi xác định không phải đối phương kế dụ địch?”

Hứa Chử dùng sức hoảng đầu to, nói: “Thuộc hạ cùng Hoàng Trung, Triệu Vân phái binh mọi nơi điều tra ba mươi dặm, cũng không bất luận cái gì mai phục dấu vết! Những cái đó Viên quân khẳng định là triệt.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Bọn họ cứ như vậy cấp triệt binh, chỉ có hai loại khả năng tính…… Đệ nhất chính là bọn họ tức phụ tại hậu phương tất cả đều bị người ngủ, Viên quân đây là kết bạn trở về tập thể chém người; điểm thứ hai chính là Quách Gia cùng Thái Sử Từ binh mã bắt lấy địch quân trọng trấn, này nhất định là Quách Gia nghĩ ra biện pháp, cho chúng ta mở ra thông lộ, hai lộ giáp công Viên quân.”

Nói đến này, Đào Thương nghiêm túc nhìn Hứa Chử nói: “Hứa tướng quân, theo ý kiến của ngươi, ta này hai cái phân tích, cái nào càng tiếp cận sự thật chân tướng?”

Hứa Chử trường miệng, thẳng lăng lăng nhìn Đào Thương, suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Cái kia, ta cảm giác là…… Một nửa một nửa đi.”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 664: 1 ngữ trung Gia Cát Lượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Biết được tiền tuyến phòng thủ Viên quân đại bộ phận đều bỏ chạy tin tức, Đào Thương lập tức triệu tập chư tướng thương thảo bước tiếp theo hành động đối sách.

Cục diện bế tắc đã mở ra, đầu tiên là Đào Thương vượt biển tập quận chiến lược, ngay sau đó lại là Quách Gia đám người ở cướp lấy lâm tri thành lúc sau, tới cái tương kế tựu kế kéo dài tới chi kế, còn tản nhưng lâm tri thành thất thủ tin tức, phối hợp lấy “Lữ tường” điều binh lệnh, đem Viên quân tướng sĩ đều lừa lừa trở về.

Đào Thương cùng Quách Gia hợp tác cộng sự nhiều năm, lẫn nhau có thể nói là cực có ăn ý.

Hắn ở tinh tế suy tư lúc sau, liền hiểu rõ Quách Gia thâm ý.

Dùng mưu kế dụ dỗ tiền tuyến Viên quân tấn công lâm tri thành, vì Đào Thương phóng không thông lộ, nhưng đồng thời cũng đem chính mình đặt cực kỳ nguy hiểm hoàn cảnh.

Một khi những cái đó Viên quân phá được lâm tri thành, chờ đợi Quách Gia cùng Thái Sử Từ, chính là tai họa ngập đầu.

Đoán được Quách Gia dụng ý, Đào Thương không khỏi cười thở dài.

Đều là đương vệ úy người, làm việc vẫn là như vậy không tiến bộ, hơi không lưu ý liền chơi hỏa.

Nếu đại khái có thể phỏng đoán ra Quách Gia kịch bản, kia bước tiếp theo chính là xem bên ta như thế nào phối hợp hắn.

Nghe xong Đào Thương đơn giản giảng giải lúc sau, ở đây chư tướng nhất trí tỏ vẻ, lập tức xuất binh, theo sát Viên quân lúc sau, cùng lâm tri thành Quách Gia cùng trong ngoài giáp công, tiêu diệt Viên quân sinh lực, hoàn toàn khống chế trụ Bắc Hải cùng đông lai nơi, cắt lấy Thanh Châu nửa giang sơn, dùng để ở Hà Bắc dừng chân.

Đại gia ý tưởng cùng Đào Thương không sai biệt lắm, bất quá có một người lại đưa ra dị nghị.

Người này chính là Gia Cát Lượng.

“Lão sư, học sinh có một cái phương pháp, có lẽ có thể càng mau lệnh Viên quân tan tác, củng cố hai quận nơi.”

Đào Thương thực hiểu biết hắn cái này học sinh, Gia Cát Lượng hoặc là giống nhau không nói lời nào, vừa nói lời nói chính là tinh hoa, này kiến nghị mỗi lần đều có thể nói là tương đương đúng trọng tâm.

“Khổng Minh, nói nói suy nghĩ của ngươi.”

Gia Cát Lượng nhẹ lay động quạt lông, nói: “Viên quân sốt ruột hồi lâm tri thành, này ý cực cấp, thế công nói vậy cũng cực kỳ mạnh mẽ, lấy quách công khả năng, nếu dám ra này sách, kia tất nhiên là định liệu trước, có biện pháp ứng đối……”

Đào Thương nghe vậy không khỏi thổn thức.

Việc này thật đúng là chính là không nhất định.

Ngươi Gia Cát Lượng làm việc cầu ổn, họ Quách cũng không phải là người như vậy.

Kia tiểu tử thuần dân cờ bạc.

Gia Cát Lượng tiếp tục nói: “Chúng ta hiện tại cho dù hồi quân, cũng chưa chắc có thể nhanh chóng đánh bại như thế dưới cơn thịnh nộ Viên quân, một cái không tốt, không nói được còn sẽ đã chịu trọng

đại tổn thất, đã giải quyết không được quách công nguy cơ, lại yêu cầu thừa nhận không cần thiết tổn thất.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nói tiếp.”

“Chính cái gọi là bắt giặc bắt vua trước, muốn tan rã này đó thịnh nộ Viên quân, không có gì là so bắt lấy bọn họ chủ tướng thủ cấp càng nhanh chóng cách làm……”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu.

Gia Cát Lượng không hổ chính là Gia Cát Lượng, một lời trúng đích.

Thanh Châu Viên quân hiện nay thủ lĩnh là nhị Lữ, nếu muốn đánh đánh bọn họ chiến ý cùng tức giận, dùng nhỏ nhất tổn thất đưa bọn họ hoàn toàn đánh tan, nhị Lữ đầu người không hề nghi ngờ là tốt nhất cơ hội.

“Quách công đem lâm tri thành thất thủ tin tức phóng đại, vì chính là dụ dỗ tiền tuyến Viên quân sĩ binh nhóm hồi triệt, nhưng đồng thời cũng tất nhiên sẽ dụ dỗ lúc trước bị thừa tướng lừa đi phương bắc chặn giết Hung nô nhị Lữ, nhị Lữ chặn giết Hung nô không được, lại nghe nói lâm tri thành thất thủ, như thế đại sự, bọn họ nhất định sẽ tiếng lòng rối loạn, đến lúc đó bất chấp cẩn thận cân nhắc liền sẽ đuổi binh hồi triệt, mà hiện giờ ngăn trở ta quân đi tới Viên quân đã đều quay trở về lâm tri thành, đến lúc đó, chúng ta chỉ cần……”

Đào Thương cười ha hả nói: “Chúng ta chỉ cần binh tướng mã an bài ở nhị Lữ hồi binh trên đường, đưa bọn họ chặn giết, sau đó ở cầm bọn họ đầu người đi lâm tri thành giải vây, hết thảy liền tự nhiên mà vậy thu phục.”

Gia Cát Lượng chắp tay nói: “Lão sư anh minh, đúng là như thế.”

Đào Thương tạm thời nhìn lắc lư quạt lông Gia Cát Lượng, trong lòng không khỏi rất là tán thưởng.

Gia Cát Lượng thật sự là càng ngày càng thành thục!

Hắn chẳng những trí quan thiên hạ, anh tuấn tiêu sái, đặc biệt là ở lắc lư quạt lông trong quá trình, còn có một loại thong thả ung dung thanh tú cao nhã chi khí —— thực sự là tươi mát thoát tục!

Nói hắn là tuyệt đại phong hoa cũng không quá.

Hơn nữa tại đây thoát tục tiên nhân khí trung, còn ẩn ẩn có một tia từ Đào Thương nơi đó học được tiện khí.

Nhìn chung lịch sử sông dài trung các loại anh hùng nhân vật, có thể cùng hiện nay Gia Cát Lượng này cổ khí chất so sánh với —— chỉ có Đông Phương Bất Bại cũng.

……

Thành như Gia Cát Lượng sở liệu, đi hướng phương bắc bắt cóc Hung nô, tưởng lập công lớn nhị Lữ ôm cây đợi thỏ phác cái không, giống như chày gỗ giống nhau ở bắc địa ngồi xổm hồi lâu, cuối cùng không thể nề hà trở về phản.

Dọc theo đường đi Lữ khoáng khí nghiến răng nghiến lợi, chỉ thiên thề, đãi trở về tới rồi Bắc Hải quận lúc sau, nhất định phải đem Vu Phu La bầm thây vạn đoạn, dùng phác đao đem hắn cắt thành từng mảnh từng mảnh chấm muối ăn ăn.

Liền ở trở về hướng Bắc Hải trên đường, có thám báo hồi báo —— lâm tri thành lấy đông, bao gồm đông lai quận ở bên trong địa bàn, vì không biết nơi nào toát ra tới Kim Lăng binh đánh lén, toàn bộ thất thủ, phụ trách trấn thủ lâm tri thành chủ soái khâu du bị Kim Lăng quân đại tướng Thái Sử Từ giết chết, Thanh Châu thổ địa tảng lớn bị chiếm đóng, lâm tri thành báo nguy.

Vừa nghe đến tin tức này, nhị Lữ đầu một vựng, thiếu chút nữa không lưng tựa lưng trực tiếp hộc máu bỏ mình!

Này như thế nào cái tình huống?

Đông lai quận thất thủ?

Những cái đó Kim Lăng binh là như thế nào chạy đến nơi đó đi?

Nhị Lữ không dám lại trì hoãn, bọn họ cũng không có thời gian đi thu thập Vu Phu La, hai người vội vàng thay đổi hành trình, điên rồi giống nhau bôn lâm tri thành mà đi.

Một ngày một đêm, nhị Lữ không ngừng thúc giục binh mã tiến lên, một khắc cũng chưa từng dừng lại.

Kể từ đó, tiến lên tốc độ cố nhiên là nhanh hơn, nhưng nhị Lữ cùng với này dưới trướng các binh lính lại mệt quá sức, một ngày một đêm chưa từng chợp mắt, com này mệt nhọc trình độ có thể nghĩ.

Mắt thấy liền phải đến lâm tri thành, ở đại khái khoảng cách lâm tri thành thượng có trăm dặm nơi, nhị Lữ rốt cuộc đâm vào Đào Thương vòng vây.

“Thịch thịch thịch thịch ~~!”

Vây quanh nơi, chính là một chỗ rừng rậm cùng sơn cốc giao tiếp chỗ, từng đợt dày đặc tiếng trống từ rừng rậm trung vang lên, đem mệt mơ màng sắp ngủ Viên quân đánh thức, mọi người vội vàng đề phòng, cũng hoảng sợ nhìn xung quanh bốn phía.

Từ bốn phương tám hướng nơi, chạy ra không đếm được Kim Lăng quân sĩ tốt, cũng lấy Từ Hoảng, Khúc Nghĩa, Kỷ Linh, Tang Bá, Lý Thông đám người vì tiên phong, đem nhị Lữ binh mã phân cách thành số đoạn.

Nhị Lữ binh mã bản thân liền mỏi mệt bất kham, hiện giờ chợt gặp được mai phục, cơ hồ không có đánh trả chi lực, đối mặt địch quân có dự mưu phân cách, Viên quân căn bản là lấy không ra hữu hiệu phương thức đối Kim Lăng quân tiến hành cản trở.

Kim Lăng quân thực lực kiên cường, không bao lâu liền lấy một cái lại một cái phương trận vì tâm, liều mạng hướng về quân địch tiến công, không bao lâu liền đem Viên quân giết rơi rớt tan tác.

Mà làm đầu Lữ khoáng cùng Lữ tường, còn lại là hoảng sợ mọi nơi bôn đào, hai người chật vật bất kham, nhưng vẫn là mưu toan càng đủ ở loạn quân bên trong, tìm được một đường sinh cơ, có thể thoát ra thăng thiên.

Đáng tiếc chính là, đã sớm đã có người nhắm vào bọn họ hai người.

Cầm kim bối đao Hoàng Trung từ một bên chính diện đón nhận bọn họ hai người.

Hoàng Trung như cũ là vẻ mặt hiền lành, cười ha hả nói: “Nhị vị Lữ tướng quân, lão phu Nam Dương Hoàng Trung, gần đây đầu ở thừa tướng dưới trướng làm tướng, bị đại ân lại chưa từng lập công, hôm nay dục mượn nhị vị tướng quân một vật, giao phó với thừa tướng trước mặt, cho rằng gần người chi tư, còn thỉnh nhị vị cần phải thành toàn.”

Lữ tường giờ phút này có chút dọa phá gan, nghe vậy vội đối Lữ khoáng nói: “Huynh trưởng, lão nhân này hỏi chúng ta mượn đồ vật, hai ta mượn là không mượn?”

“Mượn cái rắm! Ngươi ngốc a! Hắn muốn chính là ta huynh đệ cái đầu trên cổ!”

Hoàng Trung ha ha cười, đem đao một hoành, khen nói: “Thông minh!”

------oOo------

Chương 665: Viên Thiệu hoảng loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khoảng cách lâm tri thành tây mặt bắc trăm dặm nơi, Lữ khoáng cùng Lữ tường hai người binh mã bị Đào Thương an bài phục binh chặn giết, bởi vì liên tục bôn tẩu một ngày một đêm, nhị Lữ Binh đem chiến ý cùng năng lực đã ngã xuống tới rồi thung lũng nhất, bọn lính phần lớn sức cùng lực kiệt, không hề chiến ý.

Cách đó không xa sơn li thượng, Đào Thương một bên nhìn bên ta dần dần chiếm cứ quyền chủ động, một bên hưng ý rã rời dùng tả hữu đùa nghịch tay phải.

Đào Thương cảm giác gần nhất giống như dài quá một ít tật xấu, này tay trái cùng tay phải không biết vì sao, luôn là muốn thường thường thưởng thức một ít đồ vật, bất luận là đùa nghịch cái gì, luôn là không thể làm tay nhàn rỗi.

Đào Thương chính mình chẩn bệnh chính mình đây là tinh thần áp lực quá lớn, dẫn tới rất nhỏ cưỡng bách chứng…… Thật giống như là không đếm tiền ngủ không yên tiểu mao bệnh giống nhau, tuy rằng là bệnh, nhưng không cần trị.

Nhìn nhà mình lão sư hai tay qua lại xoa bóp, hơi có chút tâm phiền ý loạn, Đào Thương phía sau Gia Cát Lượng chủ động tiến lên đem bạch vũ phiến đưa cho hắn, nói: “Lão sư, bằng không ngươi cổ động cái này?”

Đào Thương kinh ngạc quay đầu lại nhìn hạ, nói: “Này không phải ta tặng cho ngươi sao?”

Gia Cát Lượng thẹn thùng cười: “Lão sư năm đó không phải cùng ta nói rồi sao? Này ngoạn ý hơn hai ngàn năm sau đều có người

nhận.”

Đào Thương: “……”

Tiếp nhận Gia Cát Lượng bạch vũ phiến, phiến không vài cái, Đào Thương đột nhiên nói: “Khổng Minh, ngươi nói một trận đánh xong lúc sau, chúng ta chiếm lĩnh Bắc Hải quận, đông lai quận cùng lâm tri thành, Thanh Châu non nửa bộ liền ở ta quân trong lòng bàn tay, Viên Thiệu sẽ có phản ứng gì?”

Gia Cát Lượng trong tay không có bạch vũ phiến, trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút không thói quen, hai tay không chỗ nhưng phóng, cuối cùng vẫn là đặt ở thân thể hai bên.

Hắn trầm tư một hồi, sau đó trả lời Đào Thương nói: “Bắt lấy nhị Lữ, lại quay đầu lại cứu viện quách tiên sinh, đãi hết thảy sự tình đại định lúc sau, ấn thời gian suy tính cũng đã là bắt đầu mùa đông, ta quân đại bộ phận đều là nam binh, bất lợi với giá lạnh tác chiến, chỉ có thể tạm thời cố thủ ở thành trì nội oa đông, chờ đợi năm sau đầu xuân, lại cùng Viên Thiệu quyết thắng phụ.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ta quân ở cái này mùa đông, tự nhiên là chỉ có thể áp dụng cố thủ thái độ, nhưng ta vừa mới hỏi ngươi chính là Viên Thiệu phản ứng…… Cái này ngươi còn không có nói.”

“Ngạch……” Gia Cát Lượng nhíu mày suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi chậm rì rì nói: “Y theo lẽ thường, Viên Thiệu hẳn là sẽ hoả tốc chia quân, cường công chúng ta nơi thành trì, cướp lấy mặt đông chiến tuyến quyền chủ động, để tránh ngày sau ba đường nghênh địch……”

Đào Thương đem trong tay bạch vũ phiến giao hồi cho Gia Cát Lượng, sau đó cười ha hả nói: “Dựa theo bình thường đạo lý, xác thật là hẳn là nắm chặt thời gian tiến công không sai, nếu là Tào Tháo, nhất định sẽ không màng giá lạnh, phí bao lớn khí lực cùng tổn thất cũng muốn đem chúng ta đuổi đi ra Thanh Châu, nhưng Viên Thiệu lại không giống nhau……”

Gia Cát Lượng ngạc nhiên nói: “Viên Thiệu cùng Tào Tháo có cái gì không giống nhau?”

Đào Thương kiên nhẫn vì Gia Cát Lượng giải thích: “Viên Thiệu cùng Tào Tháo ở bản chất không sai biệt lắm, đều là đương thời kiêu hùng, nhưng trong lòng tính thượng lại kém một ít, đặc biệt là theo Viên Thiệu mấy năm nay tuổi tác lớn, hơn nữa trận chiến Quan Độ đại bại, làm việc hơi có chút cẩn thận chặt chẽ, hiện giờ thế cục đột biến, hắn chuyện thứ nhất tưởng không phải là hòa nhau thế cục, mà là như thế nào ổn hồi thế cục, cũng hoặc là kéo dài thời gian.”

Gia Cát Lượng đối Đào Thương trong lời nói chi ý không lắm hiểu rõ, hắn một bên một lần nữa lắc lư nổi lên trong tay bạch vũ phiến, một bên tinh tế suy tư, ám mà nói thầm nói: “Chẳng lẽ, Viên Thiệu còn sẽ phái người cùng chúng ta hoà đàm không thành?”

Liền ở hai người nói chuyện đương khẩu, lại thấy vẻ mặt tắm máu Hoàng Trung một bên cười ha ha, một bên cất bước sải bước lên triền núi, đem hai viên đầu người ném ở Đào Thương cùng Gia Cát Lượng trước mặt, nói: “Thừa tướng, đại sự định rồi!”

Đào Thương cúi đầu xem xét một chút, nói: “Này hai viên, đều chính là Lữ khoáng cùng Lữ tường đầu người?”

Hoàng Trung dùng sức gật đầu nói: “Đúng là! Thác thừa tướng diệu kế, Viên quân đã là toàn tuyến tan tác, lão phu thân thủ chém giết nhị Lữ, đưa hai người thủ cấp đệ trình đến thừa tướng dưới trướng.”

Đào Thương cảm khái nói: “Hoàng tướng quân vất vả, có nhị Lữ thủ cấp, lâm tri thành nguy cơ tự nhiên nhưng giải.”

……

Lê Dương, Viên Thiệu đại quân quân doanh.

Mặt đông Thanh Châu chiến trường, Đào Thương thiết kế cướp lấy Thanh Châu hai quận lãnh thổ, mà Ký Châu này mặt, Viên Thiệu gần nhất cũng thực sự là không nhàn rỗi.

Tào Tháo cùng hắc sơn quân đào thăng, đồng thời hướng hắn phát động hai lộ tiến công, Lạc Dương Chung Diêu liên hợp Quan Trung các đem, phối hợp hắc sơn quân, ở Tịnh Châu lực chiến Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp, mà Viên Thiệu tắc chỉ huy Ký Châu chư tướng ở Lê Dương huyết chiến Tào Tháo.

Viên Thiệu hấp thụ thượng một lần trận chiến Quan Độ giáo huấn, không ở tự cao tự đại, mà là lấy một viên càng thêm cẩn thận tâm cùng Tào Tháo đánh với.

Viên Thiệu bản nhân có điều đổi mới, tắc Hà Bắc Viên quân chiến lực liền hiện ra thẳng tắp bay lên, cho dù là đối mặt Quan Trung chư tướng, Tào Tháo, hắc sơn quân ba đường binh mã, Viên quân như cũ là cùng bọn họ đánh có tới có lui, thả ẩn ẩn còn chiếm cứ thượng phong.

Mắt thấy liền phải bắt đầu mùa đông, y theo điền phong cùng Tự Thụ suy tính, hai bên kịch liệt giao chiến nhiều nhất cũng chính là ở kiên trì một tháng, liền có thể chuyển vì ngủ đông kỳ.

Viên Thiệu vẫn luôn căng chặt thần kinh huyền, thẳng đến lúc này, ở rốt cuộc có chút lạc định.

Đáng tiếc chính là, không đợi Viên Thiệu thoải mái bao lâu, phụ trách tìm hiểu mặt đông tin tức thám báo liền đem tin tức đưa tới Viên Thiệu lều lớn.

Cho là khi, Viên Thiệu đang cùng dưới trướng một chúng mưu thần trao đổi ứng đối hắc sơn quân chiến lược, vừa nghe đến tin tức, tức khắc choáng váng.

Bắc Hải quận, đông lai quận, lâm tri thành thất thủ?

Tỉ mỉ bố trí ở Bắc Hải quận lúc trước các nơi cố thủ doanh trại toàn thất?

Lữ khoáng cùng Lữ tường bị giết, đầu người còn bị Đào Thương cầm đi giải Bắc Hải chi nguy, com binh mã kinh hoảng dưới bị Kim Lăng quân đánh tới tứ tán?

Nghe được mấy tin tức này, Viên Thiệu tức khắc cảm giác được một trận đầu váng mắt hoa.

Hà Bắc quận huyện rất nhiều, mất đi hai cái quận trên mặt đất bàn đi lên giảng, đối Viên Thiệu tới nói nhưng thật ra không có gì quá lớn ảnh hưởng, bất quá khủng bố chính là, đến tận đây lúc sau, Đào Thương đem cắm rễ ở Hà Bắc, thời thời khắc khắc đối bên ta sinh ra uy hiếp!

Viên Thiệu hai chân mềm nhũn, “Thình thịch” một tiếng ngồi dưới đất.

Điền phong vội vàng tiến lên, đối Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân chớ sợ, Đào Thương tuy rằng đánh vào Thanh Châu, nhưng này nam binh không kiên nhẫn giá lạnh, trước mắt đương nhưng thừa hai quận nơi vừa mới thất thủ, Đào Thương dừng chân chưa ổn hết sức, hoả tốc phái binh phản công Bắc Hải cùng đông lai nơi, đem Đào Thương trục xuất, làm lại cố thủ, liêu không quá đáng ngại.”

Viên Thiệu thẳng lăng lăng nhìn phía trước, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi lắc lắc đầu: “Việc này không thành, không nói đến vào đông tác chiến công thành chi tệ đoan, họ Đào lúc này đây mang đến ta kia bất hiếu chất nữ cùng mười vạn binh mã, này công thành đoạt đất chi tâm đã kiên, hơn nữa Tào Tháo cùng hắc sơn quân chưa lui, một khi ta lực chú ý hướng đông dời đi, cho tào a man nhưng thừa chi cơ, tắc Ký Châu khó giữ được, như thế mạo hiểm phương pháp không thể được chi.”

“Hải!” Điền phong dậm chân nói: “Đại tướng quân, nhưng lúc này nếu không thừa thế đuổi đi Đào Thương, ngày sau bị hắn ở Hà Bắc dừng bước cùng, tắc đại sự nguy rồi, y phong tới xem, người này so

với Tào Tháo còn muốn khó chơi, kéo dài lâu ngày, biến số không thể mong muốn a.”

Viên Thiệu nhắm mắt lại, thật sâu hít vào một hơi, bình phục một chút chính mình xao động bất an tâm.

Sau một lúc lâu lúc sau, Viên Thiệu khôi phục bình tĩnh, khóe miệng lại lần nữa gợi lên một tia tự tin tươi cười.

“Không ngại sự, đối phó Đào Thương, Viên mỗ cũng không phải không có cách nào đối phó Đào gia tiểu tặc.”

“Đại tướng quân có gì kế sách thần kỳ nhưng giải này ách?”

Viên Thiệu dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Ta quyết định, thả trước cùng hắn nghị hòa.”

:.:

------oOo------

Chương 666: mỹ nhân kế cùng trá hàng kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nghị hòa?”

Viên Thiệu thốt ra lời này ra tới, thính đường trung mọi người tức khắc tất cả đều choáng váng.

Này không phải nói giỡn đâu sao?

Đại tướng quân đây là làm Đào Thương cấp đánh choáng váng?

Được xưng Hà Bắc đệ nhất hào đại ngoan cố loại điền phong lúc này nhưng không làm.

“Việc này không thể, tại hạ phản đối!”

Viên Thiệu nhíu nhíu mày, bất mãn nhìn hắn: “Ngươi phản đối cái gì?”

“Tại hạ phản đối đại tướng quân hướng Đào Thương nghị hòa đề nghị! Đào Thương tiểu tặc tuy rằng tuổi trẻ, thả có quân tử chi danh, nhưng kỳ thật chính là một cái gian trá tiểu nhân, cùng hắn nghị hòa, không khác bảo hổ lột da, việc này thành không thể vì, việc này thành thật không thể.”

Viên Thiệu mắt lé nhìn điền phong, tựa hồ là ở suy nghĩ chuyện gì.

Không bao lâu, liền thấy hắn đột nhiên mở miệng hướng về phía soái trướng ngoại hô: “Người tới a, đem điền phong cái này lão quật lừa cho ta kéo xuống, hung hăng mà đánh! Xem hắn còn dám không dám lại đối Viên mỗ nói năng lỗ mãng!”

Mọi người vừa nghe tức khắc đều nóng nảy.

Bàng Kỷ cùng Quách Đồ cười lạnh nhìn vẻ mặt tái nhợt điền phong.

Tự Thụ cùng Tuân kham còn lại là vội vàng ra ban gián ngôn.

“Đại tướng quân, điền nguyên hạo tuy rằng là nói năng vô lễ, nhưng niệm ở hắn một mảnh chân thành, đối đại tướng quân lại là trung thành và tận tâm, còn thỉnh tha thứ hắn lúc này đây……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Viên Thiệu giơ tay, chặn bọn họ nói đầu.

“Đều đừng vội cầu tình! Kéo xuống! Đánh! Mặt khác, hoả tốc cấp Viên mỗ đem Trần Lâm gọi tới, làm hắn phác thảo nghị luận công văn, phái sứ giả đi trước lâm tri thành, giao cho Đào Thương, lúc này đây Viên mỗ phải hảo hảo cùng hắn nghị thương nghị kế Thanh Châu đương như thế nào phân chia.”

Viên Thiệu lời này nói ra, ở đây mọi người đều choáng váng.

Đây là Viên Bổn Sơ nói ra nói sao? Cùng người khác chia đều thành trì, này vẫn là cái kia chư hầu minh chủ Viên Bổn Sơ sao?

Còn có người muốn tiến lên khuyên can Viên Thiệu, nhưng soái trướng ở ngoài, đã vang lên điền phong thê thảm tiếng kêu rên cùng tiếng rống giận.

Mọi người nghe xong thanh âm kia, đều là một run run, cuối cùng vẫn là không có người lại hướng Viên Thiệu gián ngôn.

……

Điền phong bị đánh đến mê hồn, cùng ngày ban đêm liền bị nâng trở về tiến hành chẩn trị.

Điền phong số tuổi cũng không nhỏ, ít nhất không thể so Viên Thiệu tiểu nhiều ít, này một phen côn bổng xuống dưới, thiếu chút nữa liền phải hắn mạng già, may là Viên Thiệu cuối cùng không chịu nổi mọi

người đau khổ khuyên bảo, cuối cùng mới miễn cưỡng đáp ứng buông tha điền phong lão quật lừa.

Lều trại nội, điền phong ghé vào trên giường, đau khổ rên rỉ, hắn sau lưng huyết nhục mơ hồ, cơ hồ đều nhìn không tới một khối hoàn chỉnh da thịt.

Tự Thụ cầm kim sang dược đến thăm điền phong, hắn một bên cấp điền phong mạt dược, một bên chảy nước mắt.

“Đại tướng quân như thế nào sẽ biến thành như vậy?”

Điền phong đau hàm răng thẳng run lên, hắn buồn bã cười, nhàn nhạt nói: “Dung chủ lầm người, dung chủ hỏng việc a!”

Tự Thụ nghe vậy tức khắc cả kinh.

Hắn hoảng loạn khuyên điền phong nói: “Nguyên hạo, cầu xin ngươi đừng nói nữa! Nếu là làm đại tướng quân nghe được, chẳng phải là lại chọc hạ ngập trời hoạ lớn? Hôm nay soái trướng nội ngươi vô cùng đơn giản nói mấy câu, cũng đã là làm chính mình bị nhiều như vậy da thịt chi khổ, nếu là vừa mới nói làm đại tướng quân nghe được, ngươi chẳng phải là tánh mạng khó giữ được?”

“Khó giữ được liền khó giữ được!” Điền phong nổi giận đùng đùng nói: “Bực này người tầm thường, liền một hai câu nói thẳng đều nghe không vào, đi theo hắn có gì tích thay? Cùng lắm thì chết thì chết…… Dung chủ!”

“Nói ai là dung chủ đâu?”

Lều trại cửa, đột nhiên truyền đến một trận bình đạm thanh âm, tiếp theo liền thấy mành một hiên, Viên Thiệu vẻ mặt đạm nhiên đi vào lều trại nội.

Tự Thụ kinh hoảng thất thố, hắn lo lắng nhìn điền phong liếc mắt một cái, sau đó vội vàng hướng Viên Thiệu chào hỏi.

Viên Thiệu tùy ý vẫy vẫy tay, nói: “Đều là nhiều năm chính và phụ chi tình, ngầm liền không cần như vậy khách sáo, ngồi đi.”

Dứt lời, liền thấy Viên Thiệu đi vào điền phong bên người, cẩn thận nhìn nhìn điền phong sau lưng thương thế, thở dài khẩu khí: “Đánh cũng quá trọng, ai, hôm nay việc này thực sự trách ta.”

Điền phong mới đầu thấy Viên Thiệu vào tới, còn nghe thấy được chính mình nói, cho rằng chính mình lần này khẳng định là tánh mạng khó giữ được, còn nghẹn kính tính toán ngửa mặt lên trời mắng to vài câu, không nghĩ Viên Thiệu đột nhiên an ủi cùng tự trách chi ngôn, thế nhưng làm hắn có chút không biết theo ai.

Viên Thiệu bứt ra ngồi vào điền phong bên người, thở dài: “Nguyên hạo, ngươi là đúng, Đào Thương kiểu gì dạng người, Viên mỗ há có thể không biết? Cùng hắn nghị luận, đương nhiên là giống như hư ảo, không thể được.”

Điền phong cùng Tự Thụ nghe vậy tức khắc mở to hai mắt.

Hiện tại Viên Thiệu, cùng ban ngày một so, quả thực chính là khác nhau như hai người.

“Đại tướng quân, ngài?”

Viên Thiệu ha hả cười nói: “Kỳ thật Viên mỗ căn bản liền không tính toán cùng Đào Thương nghị hòa, lần này bất quá là giấu đầu lòi đuôi chi kế, nhưng thật ra làm hai vị tiên sinh thay ta lo lắng.”

Điền phong nghe vậy trong lòng càng là bực bội.

Không tính toán cùng Đào Thương nghị hòa, vậy ngươi tấu ta làm gì?

Ta này đốn đánh chẳng phải là bạch ăn?

Ta lão nhân gia lớn như vậy số tuổi, ngươi cùng ta đậu thân xác chơi đâu?

Đón điền phong hậm hực ánh mắt, Viên Thiệu mở miệng giải thích nói: “Hôm nay đánh tiên sinh, quả thật là tình phi đắc dĩ, kỳ thật đây là Viên mỗ trong lòng đột nhiên sinh ra một kế, cho nên quyền lợi hành chi, chưa từng cùng tiên sinh trước đó thông khí…… Nhưng không thông khí cũng hảo, như thế hiệu quả rất thật, càng là nhưng giấu diếm được mọi người.”

Điền phong cùng Tự Thụ đều là mưu trí chi sĩ, nghe Viên Thiệu nói như vậy, tự nhiên lập tức liền phản ứng lại đây.

“Đại tướng quân, là muốn hành khổ thịt chi kế?”

Viên Thiệu gật gật đầu, nói: “Trước mắt Viên mỗ đối mặt Đào Thương, Tào Tháo, hắc sơn chờ chư lộ binh mã, nếu là cường chiến, ta tuy rằng cũng không sợ bọn họ, com nhưng kết quả thật sự khó dò, muốn phá Đào Thương, Viên mỗ tư chi, vẫn là dùng khổ nhục kế, trá hàng kế cùng mỹ nhân kế, tam kế hỗ trợ lẫn nhau, mới có thể được việc.”

Tự Thụ nghe vậy bừng tỉnh nói: “Điền nguyên hạo từ khi trận chiến Quan Độ, liền liên tiếp chống đối đại tướng quân, việc này thế nhân đều biết, mà nguyên hạo tính tình chi bạo cũng là đương thời nổi danh, hôm nay càng kiêm đại tướng quân dùng ra này nhất chiêu khổ thịt chi kế, quay đầu lại chỉ cần hảo hảo trù tính vận tác, làm điền nguyên hạo giả ý đi đến cậy nhờ Đào Thương, trá hàng với hắn, nội ứng ngoại hợp, có lẽ thật nhưng thành đại sự!”

Viên Thiệu gật gật đầu, nói: “Đây cũng là ta có thể nghĩ đến tốt nhất biện pháp, chỉ là ủy khuất nguyên hạo.”

Điền phong nghe vậy nhưng thật ra không cảm giác ủy khuất.

Ngược lại là hắn ở đã biết Viên Thiệu chân thật ý đồ lúc sau, trong ngực một ngụm trọc khí tức thì liền vọt ra, trong lòng không hề ưu thương, ẩn ẩn nhưng thật ra có vài phần khuây khoả.

“Điền mỗ đã biết đại tướng quân chi ý, kia đó là bị đại tướng quân dùng côn bổng đánh chết, cuộc đời này lại cũng đáng được!” Điền

phong cười ha hả nói: “Chỉ là điền mỗ không quá rõ ràng, vừa mới đại tướng quân trừ bỏ khổ thịt cùng trá hàng, còn nói một đạo mỹ nhân kế, này lại là sao lại thế này? Ta này đem lão xương cốt, nhưng thông đồng bất động Đào Thương.”

Viên Thiệu cười ha ha: “Dù cho là có thể thông đồng động, nhưng tiên sinh lại không phải Long Dương Quân, Viên mỗ lại như thế nào có thể làm tiên sinh hành kia cổ quái việc? Ta ý tứ, là muốn hỏi một chút Chân gia, thỉnh bọn họ ra mặt, dùng chân dật kia nữ nhi, đi mê hoặc Đào Thương tâm trí.”

Nói đến này, Viên Thiệu tự tin nói: “Trung sơn Chân gia nữ nhi tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, có một không hai Hà Bắc, ngày thường dẫn tới nhiều ít sĩ tộc công tử thèm nhỏ dãi, đó là nhà ta lão nhị, năm nay cũng từng hướng ta nhắc tới quá, muốn cho ta thế hắn hướng Chân gia cầu thân, bất quá lúc này chính là thời buổi rối loạn, Viên mỗ cho nên tạm thời đem việc này gác lại.”

Tự Thụ nghe vậy cười khổ nói: “Nhị công tử nếu đối Chân gia nữ như vậy khuynh mộ, Viên công cộng Chân gia nữ làm mỹ nhân kế, có phải hay không có chút thực xin lỗi chính mình nhi tử?”

------oOo------

Chương 667: Hà Bắc Chân Mật tiếu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Tự Thụ nói, Viên Thiệu ha hả cười không có tiếp lời.

Hắn biết Tự Thụ lời này nhiều ít là ý có điều chỉ.

Trung sơn Chân gia cũng là Hà Bắc sĩ tộc chi nhất, so với những cái đó ăn sâu bén rễ, thế lực cường đại môn phiệt, Chân gia cái này sĩ tộc đặc điểm là có tiền.

Cùng mi gia loại này dựa tiền tài cùng sản nghiệp lập nghiệp cường hào giống nhau, Chân gia bằng vào khổng lồ tài lực cùng thương nghiệp con đường, ở Hà Bắc sĩ tộc vòng trung chiếm cứ một vị trí nhỏ.

Chân gia thượng một thế hệ gia chủ chân dật trên đời khi từng nhậm thượng Thái lệnh, trong nhà nhân tổ tiên thừa kế hai ngàn thạch bổng lộc, cũng coi như phong cảnh nhất thời, chân dật qua đời sau, gia chủ biến thành này trưởng tử chân Nghiêu, này tuy cử hiếu liêm, lại bởi vì năng lực vấn đề đến nay không sĩ, bất quá chân dật con thứ chân nghiễm từng nhậm khúc lương trường, đảo cũng là thế cái này gia tộc đem này ở triều đình địa vị kéo dài xuống dưới.

Đáng tiếc trời có mưa gió thất thường, người có sớm tối họa phúc, năm kia thời tiết, chân nghiễm nhân bệnh qua đời, hưởng thọ bất quá 30 tuổi, kể từ đó, toàn bộ Chân gia tuy rằng tên là sĩ tộc, lại liền một cái nhập sĩ nam đinh đều không có, tức khắc liền lâm vào quẫn bách hoàn cảnh bên trong.

Không có làm quan sĩ tộc căn bản là không thể xưng là sĩ tộc, chỉ có quyền lực mới có thể kéo dài cái này gia tộc ngày xưa vinh quang cùng trong tương lai thế giới phát triển địa vị, không có quan lại ô dù

che đậy, sĩ tộc liền không phải sĩ tộc nhiều nhất cũng chỉ có thể xưng là tiểu cường hào.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Chân gia bởi vì chân nghiễm chết mà lâm vào một cái trọng đại nguy cơ.

Cũng chính là ở ngay lúc này, Viên Thiệu con thứ Viên hi ở một lần ngẫu nhiên cơ hội, theo dõi chân dật nữ nhi Chân Mật.

Giang Đông có nhị kiều, Hà Bắc Chân Mật tiếu, Trung Nguyên có một chồn.

Chân Mật tuổi không lớn, nhưng ở Chân gia nam đinh toàn bộ đi phụ trách công lược quan trường tiền đề hạ, Chân gia nặc đại thương nghiệp sản nghiệp liền bởi vậy nữ khống chế.

Từ khi chân dật qua đời lúc sau, Chân gia sinh ý liền vẫn luôn giao cho Chân Mật xử lý, nàng tuy rằng là cái nữ tử, lại đem toàn bộ Chân gia thương nghiệp liên xử lý gọn gàng ngăn nắp, ở toàn bộ Hà Bắc thương nghiệp thị trường riêng một ngọn cờ, đại đại khai hỏa Chân thị tên tuổi.

Mà nàng mỹ lệ cũng là có một không hai Hà Bắc, vì nhiều ít sĩ tộc công tử sở khuynh mộ.

Viên hi cũng là một trong số đó.

Chân gia mất đi chân nghiễm, cũng liền cùng cấp với mất đi người tâm phúc, dưới tình huống như vậy, Viên hi liền muốn thừa hư mà nhập, nghênh thú Chân Mật quá môn, cũng năn nỉ Viên Thiệu giúp hắn làm chủ.

Tuy rằng Viên hi là Viên Thiệu ba cái hài tử trung nhất không được sủng, nhưng rốt cuộc cũng là từ trên người rớt đi ra ngoài…… Bắn ra đi thịt, nhi tử cho mời cầu, Viên Thiệu cũng không thể đủ không hỗ trợ, nhưng chung quy là nghênh thú đại sự, Viên Thiệu quyết định vẫn là tự mình đi trấn cửa ải.

Bốn thế tam công Viên thị môn tường, nơi nào là tùy tiện một cái đàn bà liền có thể tiến?

Bất quá này vừa thấy dưới, Chân Mật diễm lệ cùng thông tuệ, nhưng thật ra lệnh Viên Thiệu xem thế là đủ rồi, không kềm chế được.

Nếu không phải Viên hi trước đó có cầu, Viên Thiệu đều tưởng mai khai nhị độ, đem này tiểu nương môn nạp vào trong phủ làm thiếp, chính mình hưởng dụng.

Hình dung như thế nào đâu.

Chân Mật chẳng những là mỹ diễm tuyệt luân, càng là thông tuệ vô song, EQ cũng là cực cao, tính cách phi thường nhận người thích.

Tướng mạo mỹ lệ nữ tử nhiều nhất chỉ có thể kêu hồ ly tinh, nhưng tướng mạo mỹ lệ EQ lại cao, có thể loạn nhân tâm phổi cô nương mới là hồng nhan họa thủy.

Nhưng cưới Chân Mật sự tình, lại bởi vì quan độ đại chiến bùng nổ, mà bị lão Viên gia tạm hoãn gác lại lên.

Thẳng đến hôm nay, mới chuyện xưa nhắc lại.

Năm đó Viên hi cầu Viên Thiệu cưới Chân Mật quá môn sự, ở Nghiệp Thành cũng coi như là nháo ồn ào huyên náo, Tự Thụ hôm nay cố ý cùng Viên Thiệu nói một chút chuyện này, một là sợ bọn họ phụ tử hai người bởi vì việc này có khoảng cách, thứ hai cũng là nghi ngờ Viên Thiệu chiêu này mỹ nhân kế quản không dùng được.

Nghe nói Đào Thương hai vị phu nhân đều là đương thời đứng đầu khuynh quốc giai lệ, thả tục truyền ngôn nói hắn còn có mấy cái xinh đẹp thị tỳ cùng ngoại thất, một cái tái một cái mị, Chân Mật có thể hay không thành công thông đồng Đào Thương, nói nữa Đào Thương kiểu gì thông minh, Chân Mật liền tính thông đồng hắn, có có thể hay không chơi chuyển hắn.

Quan trọng nhất chính là, thân là Chân gia nữ Chân Mật, có thể hay không đáp ứng chuyện này.

Viên Thiệu kiểu gì dạng người? Tự Thụ có thể nghĩ đến này đó tệ đoan, hắn tự nhiên cũng đều nghĩ tới.

Viên Thiệu đối Tự Thụ giải thích nói: “Tắc chú yên tâm, cái này trung việc, hôm nay Viên mỗ ban ngày gian trù tính thật lâu sau, cảm thấy xác thật được không, Đào Thương tuy rằng giảo hoạt hơn người, nhưng hắn năm nay hai mươi có bốn, đúng là thanh xuân niên thiếu, ham mê nữ sắc hảo dục là lúc, mà kia Chân Mật mỹ lệ cùng mê người, Viên mỗ cũng là từng kiến thức quá, Viên mỗ năm gần năm mươi tuổi còn đối Chân gia nữ yêu thích rất nhiều, huống chi là Đào Thương? Cho nên chiêu này mỹ nhân kế, là thực sự được không.”

Điền phong đau nhe răng, nói: “Chỉ là kia Chân gia nữ tốt xấu cũng xuất từ sĩ tộc danh môn, như thế kế sách, nàng sẽ đáp ứng sao?”

Viên Thiệu cười ha hả nói: “Chuyện này tự nhiên là muốn chút thủ đoạn, Chân gia hiện giờ đã chết chân nghiễm, nam đinh còn sót lại kia chân Nghiêu một cái, chân Nghiêu vô mới vô trí, cử hiếu liêm lúc sau nhưng vẫn nhàn rỗi, ta nay chuẩn bị đem hắn chiêu nhập trong quân, tên là cánh tay, thật là khống chế, Chân gia còn sót lại này một cái nam đinh, lại ở Viên mỗ trong tay nắm, muốn hay không nghe lời, liền dựa chính bọn họ cân nhắc…… Đến nỗi hiện dịch bên kia, nhiều ít có chút thực xin lỗi hắn, nhưng vì quốc gia đại sự, tư tình nhi nữ, tự nhiên là phải có sở hy sinh.”

Tự Thụ lại nói: “Chính là Đào Thương gian trá giảo hoạt……”

Viên Thiệu lắc đầu nói: “Không ngại sự, www. kia Chân gia nữ Viên mỗ đã từng gặp qua, luận cập trí tuệ, tuyệt không so họ Đào muốn thấp, nhiều có thông tuệ, là cái có khả năng minh bạch sự.”

Dứt lời, lại thấy Viên Thiệu quay đầu nhìn về phía điền phong nói: “Chân gia nữ sự, Viên mỗ quay đầu lại lại đi suy xét, việc cấp bách, là muốn trước đem ngươi đưa vào Đào Thương quân doanh.”

Điền phong nhe răng trợn mắt chống đỡ đứng lên, cường chống đối Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân trong lòng nói vậy đã là có mưu hoa, không ngại trực tiếp phân phó, phong tất nhiên không chỗ nào không từ.”

Viên Thiệu vui mừng gật gật đầu, nói: “Lời tuy như thế, nhưng khiến nguyên hạo còn có người nhà của ngươi, ăn thượng một chút khổ.”

……

Ngày thứ hai, Viên Thiệu tự mình viết hảo thư từ, cũng chuẩn bị quà tặng, phái người đi trước Đào Thương quân doanh cầu hòa.

Đã có thể ở sứ giả vừa mới chuẩn bị xuất phát thời điểm, điền phong ở người hầu nâng hạ, thân xuyên một thân bạch phục, đầu đội khăn trắng, gào khóc tiến đến tổ chức, cũng cao giọng kêu gọi, nói là Viên Thiệu nếu nhất ý cô hành, Hà Bắc nghiệp lớn tất nhiên vạn kiếp bất phục, chính mình hôm nay là tới cấp Viên Thiệu phúng.

Lúc này đừng nói là Viên Thiệu, chính là chư Hà Bắc văn võ, cũng cảm thấy điền phong không khỏi quá mức.

Viên Thiệu lập tức hạ lệnh, đem điền phong loạn côn đánh chết, để giải trong lòng chi hận.

Lấy Tự Thụ cầm đầu Ký Châu chúng mưu sĩ sôi nổi hô to cầu tình, nhưng Viên Thiệu chỉ là không đồng ý.

Cuối cùng, vẫn là Tự Thụ nói ra một câu trước trận trảm trọng thần, dễ dàng ảnh hưởng quân tâm, mới khiến cho Viên Thiệu tạm thời từ bỏ.

Hắn hạ lệnh đem điền phong áp giải hướng Nghiệp Thành giam giữ, chỉ chờ chính mình bình định Hà Bắc chi loạn sau, hỏi lại trảm tế cờ.

Mấy ngày sau, ở lâm tri thành trấn an quận huyện, luỹ cao hào sâu chuẩn bị qua mùa đông công việc Đào Thương, thu được Viên Thiệu phái tới cầu hòa sứ giả sở đưa tới thư từ cùng quà tặng.

Đào Thương lúc ấy liền nghi hoặc.

Viên Thiệu? Chính mình đoạt hắn địa bàn, hắn không tới dọn dẹp chính mình, phản phương hướng chính mình cầu hòa?

Ha hả, thái dương thật là đánh phía tây ra tới.

------oOo------

Chương 668: điền phong trá hàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu mưu trí Đào Thương là phi thường rõ ràng.

Vừa mới xuyên qua trở về thời điểm, Viên Thiệu đại khí cùng cơ trí, Đào Thương liền từng kiến thức quá, khi đó hắn bất quá là Viên Thiệu bên người một tiểu đệ, Viên Thiệu muốn mang hắn chơi liền dẫn hắn chơi, không nghĩ dẫn hắn chơi, hắn tại đây chư hầu trong giới liền khẩu nóng hổi cơm đều cọ không thượng.

Người như vậy sẽ dễ dàng hướng người khác cầu hòa, đặc biệt là cùng vừa mới cướp lấy hắn địa bàn người cầu hòa, Đào Thương đánh chết đều là không tin.

Viên Thiệu rốt cuộc là tưởng chơi cái quỷ gì đa dạng?

Đào Thương chiêu đãi sứ giả, cũng hướng hắn dò hỏi một ít về Viên Thiệu tình hình gần đây, sau đó phái người lãnh sứ giả đi xuống nghỉ ngơi, tiếp theo liền cẩn thận bắt đầu nghiên cứu này phân cầu hòa thư.

Nghị hòa thư thượng đề nghị nhưng thật ra man trung quy trúng cử, đầu tiên là hướng Đào Thương tự thuật năm đó cộng đồng thảo phạt Đổng Trác tình nghĩa, tiếp theo lại là nhắc tới một ít miêu tam cẩu bốn vì thiên tử tận trung đại nghĩa chi ngôn, tiếp theo lại trần sáng tỏ Viên Thiệu nguyện ý cùng Đào Thương cùng nhau, duy trì lấy thiên tử Lưu Hi vì đế triều đình, cũng nguyện ý đem Bắc Hải quận nơi phân cách cấp Đào Thương từ từ vân vân.

Nói phi thường thành khẩn, điều kiện ở trình độ nhất định thượng cũng coi như là phân rõ phải trái, nhưng Đào Thương căn bản không tin.

Không phải ở cầu hòa thư thượng tìm ra cái gì sơ hở, chính là bởi vì chính mình đối thủ là Viên Thiệu.

Đào Thương căn bản liền không tin Viên Thiệu là có thể chịu thua người.

Tuổi trẻ thời điểm có lẽ sẽ khom lưng uốn gối một chút, nhưng tới rồi này đem số tuổi cùng địa vị…… Da mặt đối với lão Viên đồng chí tới nói, khả năng so thắng bại càng quan trọng.

Trừ phi hắn trong lòng chính rầm cái gì hư, chờ hại chính mình một phen.

Dựa theo Đào Thương ý tưởng, Viên Thiệu khẳng định là không nghẹn hảo thí.

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý đám người chưa thấy qua Viên Thiệu, Quách Gia năm đó đến chính mình dưới trướng phía trước, từng đến cậy nhờ quá hắn, tuy rằng không có tuyển dụng, nhưng nhiều ít cùng Viên Thiệu từng có giao thoa.

Đào Thương ngay sau đó đem hắn tìm tới, cũng đem Viên Thiệu cầu hòa thư cho hắn xem.

“Ngươi cảm thấy Viên Thiệu rốt cuộc là ở đánh cái gì chủ ý?” Đào Thương rũ tuân Quách Gia nói.

Quách Gia nghiêm túc suy tư một chút, cuối cùng một phách bàn, nói: “Quách mỗ không có nghĩ ra được!”

Đào Thương nhẹ nhàng sờ sờ ngực: “Không nghĩ ra được ngươi chụp cái bàn làm gì? Làm cho giống như đột nhiên thông suốt một chút, làm nhân gia bạch bạch cao hứng một hồi.”

Quách Gia hơi hơi mỉm cười, nói: “Bất quá xét đến cùng, cũng không ngoài là có hai loại khả năng, một là hắn thiệt tình thực lòng cùng ngươi cầu hòa, nhị là hắn mượn này tê mỏi với ngươi, sau đó

ở sau lưng thọc ngươi dao nhỏ…… Ngươi cảm thấy này hai loại khả năng, Viên Thiệu có khả năng nhất là làm nào một kiện?”

Đào Thương thở dài khẩu khí: “Này không vô nghĩa sao…… Họ Viên khẳng định là muốn ở sau lưng thọc đao của ta tử, chỉ là này dao nhỏ là muốn từ cái kia phương hướng, hướng cái nào bộ vị thọc.”

Quách Gia bất đắc dĩ nói: “Quách mỗ lại không phải Viên Thiệu con giun trong bụng, ta như thế nào biết Viên Thiệu muốn hướng cái nào bộ vị thọc dao nhỏ…… Lập tức chi kế, cũng chỉ có một bên an dân vỗ thành, một bên phái giáo sự phủ giáo sự hướng tây đi thám thính một chút Viên Thiệu động tác, như thế hoặc nhưng phỏng đoán đến hắn muốn sở hành chuyện gì.”

Quách Gia tựa quỷ tài không sai, nhưng quỷ tài không phải thần tiên, không có khả năng thiên hạ sở hữu sự đều làm hắn đoán được.

Viên Thiệu rốt cuộc cũng là thiên hạ ít có hùng chủ anh tài, Quách Gia có thể đoán trúng tâm tư của hắn bảy tầng, nhưng chung quy cũng là có ba tầng suy đoán không ra.

……

Giáo sự phủ thành viên bôn phương tây mà đi, đi thám thính Viên Thiệu tình huống, mấy ngày lúc sau, mang về Viên Thiệu tin tức.

Viên quân mặt khác việc vặt không có khiến cho Đào Thương chú ý, ngược lại là điền phong kia sự kiện, làm hắn cảm giác rất có hứng thú.

“Không thể tưởng được điền phong cuối cùng vẫn là rơi xuống một cái như vậy kết quả……” Đào Thương cảm khái thở dài: “Xem ra lão nhân này cuối cùng còn phải là chết ở Viên Thiệu trong tay, lịch sử ở hắn trên người, thoáng vòng một vòng tròn, cuối cùng vẫn là vòng trở về, thực sự đáng tiếc.”

Quách Gia cũng là tấm tắc cảm khái nói: “Điền nguyên hạo vẫn là Hà Bắc anh tài, đáng tiếc ở vào danh chủ, hắn như thế đắc tội Viên Thiệu, liền tính là bị áp giải hướng Nghiệp Thành, chỉ sợ cũng là không sống được bao lâu, đáng tiếc đáng tiếc.”

Hai người cảm khái thổn thức, vì điền phong vận mệnh cảm thán phi thường.

Vốn tưởng rằng điền phong chuyện này theo chân bọn họ không gì quan hệ, nhưng Đào Thương cùng Quách Gia tưởng sai rồi.

Đại khái qua hơn hai mươi thiên lúc sau, một ngày này, Đào Thương đang ở lâm tri thành phủ nha phê duyệt về Bắc Hải cùng đông lai quận đồng ruộng khế phân công văn, lại thấy Bùi Tiền nghiêng ngả lảo đảo chạy tiến vào, đối với Đào Thương chắp tay nói: “Thừa tướng, có đại sự xảy ra!”

Đào Thương ngẩng đầu nhìn về phía Bùi Tiền, nghi hoặc nói: “Làm sao vậy? Sự tình gì làm ngươi như vậy hoảng loạn, lâm tri thành tới cái gì đại nhân vật?”

Bùi Tiền thở dài khẩu khí, nói: “Đại nhân vật gì đó nhưng thật ra không thể nói, chính là điền Toyota nguyên hạo tiến đến hợp nhau! Quách vệ úy làm ta cố ý hướng thừa tướng bẩm báo!”

Đào Thương nghe vậy ngây ngẩn cả người.

“Ai?”

“Điền phong, điền nguyên hạo!”

“Cái nào điền phong?”

“Viên Thiệu dưới trướng cái kia điền phong!”

“Hắn không phải bị Viên Thiệu lộng chết sao?”

“Không có! Chẳng những không có bị lộng chết, ngược lại là còn tới hợp nhau!”

Đào Thương đứng lên, ở thính đường nội qua lại xoay vài vòng, cuối cùng đối Bùi Tiền nói: “Điền tiên sinh hiện tại ở nơi nào?”

Bùi Tiền vội nói: “Liền ở thành trì ở ngoài, quách tiên sinh hiện nay đang ở bồi hắn.”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Bồi ta đi xem.”

Thành trì ở ngoài, Quách Gia chính bồi điền phong nói chuyện, com không bao lâu, liền thấy Đào Thương tự mình ra tới nghênh đón.

“Điền tiên sinh!” Đào Thương cười ha hả tiến lên nắm lấy điền phong tay, nói: “Kính đã lâu điền tiên sinh đại danh, hôm nay vừa thấy, quả thật là an lòng bình sinh! Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Điền phong bị Viên Thiệu tấu ra nội thương còn không có hảo nhanh nhẹn, sắc mặt như cũ tái nhợt, nhưng còn tính có chút tinh thần đầu.

Hắn thở dài khẩu khí, đối với Đào Thương trường làm vái chào, nói: “Ngu phu điền phong, gặp qua thừa tướng, điền phong ngày xưa có mắt không tròng, lầm trụy bùn nói, lấy một mảnh chân thành chi tâm tương trợ cũ chủ, nhưng lại không được thiện báo, hôm nay mặt dày tới đầu, còn thỉnh thừa tướng thu nạp.”

“Không dám, không dám.” Đào Thương cười nói: “Chỉ là nghe nói điền tiên sinh ở Lê Dương quân doanh tao Viên đại tướng quân đòn hiểm, sau bị áp giải trở về Nghiệp Thành, như thế nào sẽ chạy đến nơi đây tới?”

Điền phong thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Này đó, đó là nói ra thì rất dài.”

Đào Thương một phen giữ chặt điền phong tay, nói: “Nếu là nói ra thì rất dài, kia chúng ta không ngại vào thành chậm rãi nói.”

Đoàn người ngay sau đó vào thành trì.

Tới rồi quận thủ phủ phủ nha sau, Đào Thương ngay sau đó mở tiệc, khoản đãi điền phong.

Điền phong cảm tạ Đào Thương, một bên ăn một bên hướng Đào Thương giảng thuật hắn “Trải qua.”

Dựa theo điền phong cách nói, hắn là ở bị áp giải trên đường, lọt vào người xa lạ chặn giết, dục hại này tánh mạng, may mắn bị âm thầm tới rồi bảo hộ hắn trương cứu giúp.

Đào Thương hỏi trương vì sao sẽ cứu điền phong, điền phong cách nói: Là trương cùng điền phong cùng Tự Thụ có thể cứu chữa, lúc này đây âm thầm cứu giúp, chính là Tự Thụ sai khiến trương lấy tra xét vì danh, cố ý tới cứu giúp điền phong, Tự Thụ tính đến điền phong ngày thường cùng Quách Đồ, Bàng Kỷ đám người không hòa thuận, hiện giờ bọn họ lạc giếng hạ nói, nói không chừng sẽ ở trên đường âm thầm tương hại, không nghĩ quả nhiên ứng nghiệm.

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh nói: “Kia hại điền tiên sinh người, thật sự đó là Quách Đồ hoặc là Bàng Kỷ?”

Điền phong lắc lắc đầu, nói: “Cũng không nhất định, có lẽ cũng có thể là Viên đại tướng quân, cũng nói không chừng.”

------oOo------

Chương 669: diễn trò làm thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong điền phong nói, Đào Thương ở trong lòng thực sự là thế điền phong cảm thấy bi ai, đáng thương một mảnh chân thành lòng son, cuối cùng lại rơi vào như vậy cái kết cục, thực sự là nhưng ca đáng tiếc.

Trong lịch sử điền phong giống như chính là như vậy, bởi vì lời thật thì khó nghe, hơn nữa bởi vì đắc tội đồng liêu mà bị lời gièm pha hãm hại, cuối cùng rơi vào cái thê thảm tự sát kết thúc.

Đáng thương một thế hệ trung thần, lại không được chết già, thực sự lệnh người nhưng ca đáng tiếc……

Đợi lát nữa!

Nhìn một bên cảm khái, giống nhau tranh thủ mọi người đồng tình điền phong, Đào Thương đột nhiên nghĩ đến một kiện chuyện rất trọng yếu.

Trong lịch sử điền phong tuy rằng là làm Viên Thiệu hại, nhưng hình như là lấy trung thần kết cục kết thúc chính mình nhất sinh, dù cho là cuối cùng bi thảm bỏ tù, thậm chí bị Viên Thiệu giết hại, nhưng lại trước nay không có vứt bỏ quá Viên Thiệu hành động, thậm chí cho dù là ở ngục giam trung, hắn như cũ là không ngừng suy nghĩ biện pháp cấp Viên Thiệu thượng thư, thỉnh cầu hắn quay đầu lại là bờ.

Này phân quyết tâm cùng trung nghĩa, thực sự là lệnh người vui buồn lẫn lộn.

Chuyện xưa thực đầy đặn, hiện thực thực cốt cảm, Đào Thương còn lại là thông qua việc này phản ứng lại đây.

Cái kia trung nghĩa song toàn, chấp nhất bất khuất điền phong chạy đi nơi đâu?

Dựa theo chính mình biết nói này đó tình huống, điền phong không nên là một cái có thể phản bội tổ chức, phản bội đồng chí người a?

Hắn hẳn là cái trung gián chi thần mới đúng đi? Không đâm nam tường không quay đầu lại cái loại này.

Nghĩ đến đây, Đào Thương trong lòng tức khắc nổi lên nghi hoặc.

Này phân nghi hoặc là người khác sở không có, ít nhất Quách Gia đám người không có.

Bởi vì lấy điền phong hiện nay biểu hiện, cùng hắn sở đụng tới sự tình tới xem, việc này cơ hồ không có gì sơ hở.

Nhưng Đào Thương nghi hoặc, tắc hoàn hoàn toàn toàn là bởi vì hắn ở đời sau đối điền phong người này nhiều ít có một ít vào trước là chủ phán đoán, hắn cảm thấy điền phong hẳn là không phải một cái có thể phản bội Viên Thiệu người.

Ít nhất không nên là như vậy đạm bạc chủ tớ cảm tình.

“Điền tiên sinh tạm thời đi xuống nghỉ ngơi, tiên sinh chính là Hà Bắc cao minh chi sĩ, đào mỗ thâm vì kính nể, chỉ cần là tiên sinh không chê ta Kim Lăng quân miếu tiểu, sau này, nơi này chính là ngài gia.”

Đối mặt Đào Thương như thế chiêu hiền đãi sĩ, điền phong trong lòng cũng hơi có chút cảm động, hắn tuy rằng so với quật cường, nhưng rốt cuộc không phải bất cận nhân tình, không có cảm tình người.

Liền cảm tình đi lên giảng, Đào Thương tuổi còn trẻ, liền như thế biết người khéo dùng, cũng có thể hậu đãi hàng phục mưu trí chi sĩ, chỉ cần là này phân trí tuệ, liền thực sự là làm người bội phục khẩn.

Khó trách những năm gần đây, Đào Thương đem Từ Châu cùng Giang Đông nơi kinh doanh như thế cường đại, nhân tài xuất hiện

lớp lớp, mãnh tướng như mây, thế lực cùng thực lực thẳng truy Hà Bắc Viên thị.

Chính mình nếu là trước kia không có đến cậy nhờ đến Viên Thiệu dưới trướng, hoặc là sớm một chút gặp được người thanh niên này, có lẽ hiện tại nhật tử quá đến sẽ là mặt khác một phen phong vị đi.

Điền phong trong lòng thầm than khẩu khí, lắc lắc đầu không ở nghĩ nhiều, sau đó ở thị vệ dẫn dắt hạ, đi ra chính sảnh.

Điền phong thân ảnh phương một biến mất, Đào Thương lập tức phân phó Quách Gia nói: “Chạy nhanh phái ra giáo sự phủ giáo sự nhóm, đi trước Viên Thiệu kia mặt điều tra tin tức, nhìn xem gần nhất có hay không chuyện gì quan điền phong tình huống.”

Quách Gia thấy Đào Thương sắc mặt không tốt, không khỏi có chút nghi hoặc: “Ngươi đột nhiên như vậy khẩn trương nghiêm túc làm gì? Điền phong trí kế hơn người, kiến thức sâu xa, hiện giờ hắn nếu chịu đầu hàng ở thừa tướng dưới trướng, ta Từ Châu không hề nghi ngờ, lại nhiều một cái cường lực giúp đỡ, người này luận cập thao lược, hẳn là không ở Quách mỗ dưới.”

Đào Thương há miệng thở dốc, nhưng vẫn là đem lời nói nuốt trở vào.

Hoài nghi điền phong không phải thật hàng, chỉ là hắn chủ quan tính suy đoán, đều là căn cứ kiếp trước một ít biết mà trống rỗng mà đến hoài nghi, cũng không phù hợp trước mắt thực tế tình huống.

Nhưng bất luận như thế nào, Đào Thương luôn là ở trong lòng có như vậy cái tiểu ngật đáp…… Liền tính là lịch sử bánh xe thay đổi phương hướng, nhưng chung quy sẽ không thay đổi một người trời sinh bản tính, điền phong quy thuận như vậy thống khoái, thật sự là quá lệnh người cảm thấy nghi hoặc.

……

Mấy ngày lúc sau, Quách Gia phái hướng Nghiệp Thành giáo sự phủ giáo sự truyền đến một cái lệnh người khiếp sợ tin tức.

Điền phong cả nhà bị Viên Thiệu ở Nghiệp Thành hạ ngục, một nhà hơn hai mươi khẩu đều bị quan nhập tử tù, người ngoài căn bản không thể nhìn thấy.

Hơn nữa theo trên phố nghe đồn, điền phong trưởng tử cùng đệ đệ, đã chết ở lao ngục bên trong, bị Viên Thiệu âm thầm phái người vùi lấp.

Tử tù lao là mỗi một cái thế lực sâu nhất cơ mật nơi, dù cho là giáo sự phủ cũng không có khả năng điều tra như vậy rõ ràng, đem trong đó tình huống sờ soạng như vậy rõ ràng.

Nhưng không hề nghi ngờ, điền phong cả nhà bị hạ ngục việc này đã là ván đã đóng thuyền, đến nỗi Điền gia người tình huống hiện tại —— rất lớn tỷ lệ xác thật là chết người.

Giáo sự đem tin tức truyền quay lại lâm tri thành lúc sau, điền phong lúc ấy đó là một ngụm lão huyết trực tiếp phun ra tới, sau đó hai mắt vừa lật bạch, té xỉu ở trên mặt đất.

Mọi người kinh hoảng thất thố, vội vàng đem từ phương nam cùng theo tới tùy quân Trương Cơ tìm tới, thỉnh hắn vì điền phong chẩn trị.

Điền phong trạng thái cùng giáo sự phủ hồi phục, lệnh Đào Thương tạm thời đánh mất nghi ngờ, bất quá hắn trong lòng vẫn là ẩn ẩn có chút nghi hoặc.

Nhưng này nghi hoặc Đào Thương vô pháp tiện tay phía dưới người ta nói, rốt cuộc nhân gia lão Điền gia đều bị Viên Thiệu bắt, lại còn có còn đã chết đệ đệ đã chết nhi tử, mặt ngoài thoạt nhìn này cơ hồ có thể nói là ván đã đóng thuyền.

Nhưng lệnh Đào Thương chính mình đều cảm thấy kinh ngạc chính là, hắn trong đầu cư nhiên toát ra một cái kỳ quái ý tưởng.

Viên Thiệu sát điền phong người nhà, vì sao sẽ ở tử tù lao nội sát?

Có thể hay không là họ Viên căn bản là không có thật sát điền phong người nhà, này đó bất quá là diễn kịch……

Ý tưởng này nếu là nói ra, com Đào Thương cảm thấy thuộc hạ chư văn võ sẽ khinh bỉ chính mình, thật sự là quá mức mất mặt, thân là một phương bá chủ, lòng dạ như thế hẹp hòi hạt nắm lấy, làm người chê cười.

Không nói về không nói, nhưng cái này ý tưởng cùng này phân cẩn thận, vẫn là bị Đào Thương lặng lẽ giấu ở trong lòng.

Trương Cơ cấp điền phong bắt mạch lúc sau, nói thẳng hắn là bi phẫn quá độ dẫn tới, chỉ cần tinh tế điều dưỡng, liền có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Đã biết điền phong không ngại lúc sau, ở Trương Cơ dẫn đường hạ, Đào Thương tự mình đến thăm điền phong.

Điền phong vừa thấy Đào Thương, không hỏi khác, trực tiếp liền nắm Đào Thương tay, lão lệ tung hoành.

“Còn thỉnh thừa tướng vì lão phu làm chủ a! Ta kia đáng thương nhi tử cùng huynh đệ…… Bọn họ đều là vô tội a!”

Đào Thương nhìn điền phong kia sợi đáng thương kính, trong lòng cũng nhiều ít nổi lên không đành lòng, hắn bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ điền phong tay nói: “Nguyên hạo tiên sinh yên tâm, Viên Thiệu như thế bất nhân, đào mỗ tất nhiên tìm hắn cho ngươi còn cái công đạo.”

Điền phong lắc đầu nói: “Chỉ sợ là không có đơn giản như vậy…… Viên Thiệu lúc trước đã phái người cùng thừa tướng nghị hòa, này cử tuy rằng là Viên Thiệu vì trước đối phó tây tuyến Tào Tháo cùng hắc sơn quân, mà tạm thời trấn an thừa tướng sách lược, nhưng đối thừa tướng trước mắt thế cục cũng cực kỳ có lợi, nếu là trước mắt

Viên Thiệu bởi vì chuyện này cùng thừa tướng nháo bẻ…… Chẳng phải là nhân một mình ta mà lầm thừa tướng đại sự?”

Lời này nhưng thật ra nói đến Đào Thương tâm khảm.

Nếu là bởi vì điền phong như vậy một người mà phá hủy Viên Thiệu vừa mới tưởng cùng hắn đàm phán ý đồ, việc này nhiều ít vẫn là lệnh Đào Thương có chút bị động.

Người này thế gian có một câu, gọi là sợ cái gì tới cái gì, liền ở Đào Thương đối việc này trù tính thời điểm, Viên Thiệu sứ giả lại một lần đến lâm tri thành.

Sứ giả lúc này đây tới, cũng mang theo phong phú quà tặng, nhưng đồng thời đối Đào Thương đưa ra một cái minh xác yêu cầu.

Yêu cầu hắn giao ra phản nghịch điền phong.

()

------oOo------

Chương 670: điền phong “Báo ân”

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu sứ giả yêu cầu Đào Thương giao ra điền phong, việc này kỳ thật nhìn rất đơn giản, kỳ thật lại có nhất định khó khăn.

Đầu tiên, chính là cố kỵ thiên hạ phong bình.

Thái bình công tử, tiên đế thời kỳ thái phó, đương triều phế tam công trí thừa tướng vị anh kiệt, ở thu nạp điền phong không vài ngày sau, liền đem điền phong ngoan ngoãn chắp tay còn cấp Viên Thiệu?

Này đến là nhiều nạo loại mới có thể làm ra tới sự?

Đây là nếu là truyền đi ra ngoài, Đào Thương sở lập cái này triều đình, liền đem uy tín toàn vô.

Chư hầu nhóm chẳng phải là có thể càng thêm không bán Đào Thương mặt mũi?

Đây là sự tình quan triều đình quốc thể uy nghiêm sự tình, kiên quyết không thể làm!

Mặt khác, chính là Đào Thương thủ hạ nhóm, cũng đều là đánh bóng từng đôi sáng ngời áp phích, đang nhìn Đào Thương xử lý như thế nào việc này.

Liền một cái hàng giả đều bảo hộ không tốt chủ tử, hôm sau như thế nào có thể bảo hộ bọn họ?

Thần tử nhóm tự nhiên phải đối chủ tận trung, nhưng chủ nhân cũng muốn lấy ra ứng có gan dạ sáng suốt khí phách cùng ý thức trách

nhiệm, bảo hộ chính mình thủ hạ thân tín thần tử.

Cho nên, vô luận từ phương diện kia tới giảng, Đào Thương đều kiên quyết không thể lùi bước.

Đương sứ giả lấy không kết minh lý do tới uy hiếp Đào Thương tác muốn điền phong thời điểm, Đào Thương nhanh chóng quyết định đứng lên, lời lẽ chính đáng đối hắn nói: “Đại trượng phu có cái nên làm, có việc không nên làm, điền nguyên hạo tao Viên Thiệu cùng này thủ hạ hãm hại, thế nghèo tiến đến đầu ta, ta nếu là đem hắn giao ra đi, nãi bất nghĩa cũng! Viên Thiệu tru sát điền nguyên hạo gia quyến, họa tức thân nhân, quả thật súc sinh hành trình kính, nguyên hạo nếu quy về hắn tay, ắt gặp tàn sát, ta nếu như thế làm, nãi bất nhân cũng.”

Nói đến này, Đào Thương quay đầu mọi nơi nhìn một vòng bốn phía chư vị mưu thần cùng các tướng sĩ, nói: “Bất nhân bất nghĩa chủ công, ngươi chờ muốn sao?”

“Không cần, không cần!”

“Bất nhân bất nghĩa người, làm ta hành này xấu xa việc, ngươi chờ đáp ứng sao?”

“Không đáp ứng, không đáp ứng!”

“Quân tử trọng da mặt, ngô nếu là buông tha điền nguyên hạo, tiện lợi không được này quân tử chi danh, thân là quân tử, muốn mặt chăng?”

“Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ……”

Mọi người hô cơ hồ, cảm giác có điểm không đúng lắm, sôi nổi ngậm miệng.

Chỉ có Hứa Chử, Tang Bá cùng Kỷ Linh đám người còn gọi gào hoan, nhưng bị bên người vài tên tướng lãnh dùng khuỷu tay dỗi dỗi cánh tay, phản ứng lại đây kính lúc sau, mới vừa rồi ngậm miệng.

Đào Thương hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Chử, Kỷ Linh đám người liếc mắt một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía kia sứ giả nói: “Ngươi thấy được, trở về bẩm báo Viên Thiệu, phi đào mỗ không nghĩ đáp ứng hắn, quả thật là xu thế tất yếu, nhân tâm sở hướng, ta không thể vi phạm mọi người chi ý.”

Sứ giả trường làm vái chào, đối Đào Thương nhàn nhạt nói: “Thừa tướng quả nhiên là đương thời ít có quân tử, không phụ thái bình công tử chi danh, tại hạ bội phục khẩn, chỉ là có chút sự tình thiết không thể hành động theo cảm tình, Viên đại tướng quân ở ngô tới trước từng làm tại hạ cấp thừa tướng mang cái lời nói —— đừng tưởng rằng có thành trì ở Hà Bắc dừng chân, là có thể ổn định vững chắc đem cái này mùa đông qua đi, có một số việc, cũng không phải là giống thừa tướng ngài tưởng đơn giản như vậy…… Phương nam không có ngày đông giá rét, không cần hậu y, không cần than hỏa, nhưng hiện giờ Đào thừa tướng mười vạn đại quân tại đây, không có này đó đông dùng chi vật, mười vạn nhân mã đem dùng cái gì vì này?”

Sứ giả nói tức khắc đem Đào Thương hỏi sửng sốt.

Lời này nói, giống như còn là rất có đạo lý a……

Bất quá bất luận như thế nào, trước mắt Đào Thương không thể túng, gắng gượng cũng đến thế triều đình đem mặt mũi kiếm đủ.

Hắn cười lạnh một tiếng, đối kia sứ giả nói: “Việc này không nhọc nhà ngươi Viên công nhọc lòng, việc này đào mỗ đều có chủ trương, năm đó ta binh hơi đem quả, thượng có thể lãnh binh hướng Tịnh Châu đi bình định bạch sóng quân, lúc đó cũng là khắc phục trời đông giá rét, hiện giờ có binh có đem, này một ít sự gì đủ nói đến? Không nhọc nhiều lự.”

Một phen nói cho hết lời, chỉ đem kia sứ giả nói đầy mặt hổ thẹn, ngay sau đó hậm hực mà đi.

Sứ giả đi rồi, chư tướng sôi nổi thoải mái cười to, cao giọng hô quát —— “Uy vũ!”

Lại là hôm nay trận này mặt mũi đánh giá, cho bên ta đại đại tin tưởng, trong lúc nhất thời tình cảm quần chúng phấn chấn, sĩ khí ngẩng cao.

Đặc biệt là lấy Hứa Chử đám người cầm đầu, đi theo Đào Thương thời gian so lớn lên những cái đó chiến tướng, một đám đều là cao hứng nhạc không thỏa thuận miệng.

Không thể tưởng được nhà mình thừa tướng cư nhiên cũng có thể như vậy khí phách, cùng ngày thường kia phó khiêm khiêm quân tử văn nhược bộ dáng khác nhau như hai người, thật sự là lệnh người bội phục bội phục.

Đào Thương lại là nhẹ nhàng ngồi ở trên chỗ ngồi, lầm bầm lầu bầu âm thầm nói thầm nói: “Khoác lác thổi qua đầu, này Thanh Châu nơi quân dụng sưởi ấm chi vật đã làm Viên Thiệu rút cạn, lấy về Ký Châu đi thống nhất điều phối, quay đầu lại ta lời này nên như thế nào viên…… Này không phải làm người chế giễu?”

……

Vào lúc ban đêm, Đào Thương đem Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý triệu đến chính mình bên người, hướng bọn họ trần minh việc này.

Gia Cát Lượng cũng không nghĩ thấu triệt việc này, cho nên chỉ là lắc lư quạt lông không có lên tiếng.

Nhưng thật ra Tư Mã huy đối Đào Thương nói: “Lão sư, qua mùa đông vật tư vấn đề, còn cần ở Hà Bắc giải quyết, tác thành nhưng thật ra không khó, đã có thể xem như thế nào làm…… Chúng ta đều là người ngoài, đối nơi đây tình huống hiểu biết lại không nhiều lắm, như thế nào có thể khắp nơi không nhiễu dân dưới tình huống hoàn thành? Còn phải là làm Hà Bắc người địa phương lấy cái chủ ý mới là.”

Đào Thương minh bạch Tư Mã Ý trong lời nói hàm nghĩa. Chuyện này xác thật hảo giải quyết, nhưng hậu quả không dám tưởng tượng.

Giải quyết phương pháp? Rất đơn giản! Từ địa phương dân gian mạnh mẽ trưng thu!

Nhưng cùng dân tranh lợi sự tình Đào Thương không muốn làm, nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, bên ta tới Thanh Châu nơi, chiếm lĩnh nhị quận, hiện tại một cái ân điển chính lệnh còn không có thực thi, liền phải trước cướp lấy nhân gia qua mùa đông chi vật.

Thật muốn làm như vậy, kia không cần suy nghĩ, dùng ngón chân tưởng, Thanh Châu bá tánh cũng là hận không thể lập tức làm họ Đào cút đi a.

Đến nỗi Tư Mã Ý theo như lời hà tất dân bản xứ, không hề nghi ngờ, đương nhiên chỉ chính là điền phong.

Đào Thương là bởi vì điền phong, mất đi càng đủ kéo dài Viên Thiệu cơ hội, thế Đào Thương đem cái này lỗ thủng lấp kín người, cũng tự nhiên chỉ có điền phong mới có thể.

Đào Thương vì thế đi tìm điền phong.

Điền phong trước mắt đã thoáng hoãn lại đây một ít tinh thần đầu, nghe xong Đào Thương cố vấn, hắn trầm ngâm sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Việc này nói khó cũng khó, nói đơn giản lại cũng đơn giản, xin hỏi thừa tướng, năm đó không duyên cớ sóng quân khi, qua mùa đông vật tư là từ đâu ngõ ra tới?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, trầm ngâm một lát nói: “Tự nhiên là từ Thái Nguyên địa phương sĩ tộc trong tay, bình ấp bình thị, dã vương huyện Lý thị, ôn huyện Tư Mã thị……”

Nói đến này thời điểm, Đào Thương bừng tỉnh một phách đầu, nói: “Nguyên hạo tiên sinh ý tứ là, chúng ta còn có thể cũ kế trọng thi?”

Điền phong gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

“Qua mùa đông chi vật, tự nhiên vẫn là đến dừng ở địa phương sĩ tộc trên đầu, bất quá cùng năm đó không giống nhau, năm đó thừa tướng dưới trướng là một vạn Từ Châu quân, hiện giờ thừa tướng dưới trướng mười vạn tinh nhuệ, hơn nữa chiến mã mấy ngàn thất, sở yêu cầu đồ vật, so với năm đó nhiều vài lần, tuyệt phi giống nhau thế gia có khả năng đủ thừa nhận, nếu muốn lập tức lấy ra nhiều như vậy vật tư, thế nào cũng phải là của cải thật dày mới được.”

Đào Thương cười nói: “Kia làm phiền nguyên hạo tiên sinh cho ta đề cử một cái?”

Điền phong gằn từng chữ một nói: “Trung sơn Chân thị, mà khi này nhậm.”

------oOo------

Chương 671: thừa tướng cảm giác

Nguồn: EbookTruyen.VN

”Trung sơn Chân gia?” Đào Thương nghi hoặc nhíu nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Chính là Viên Thiệu con thứ hai Viên hi tức phụ nhà mẹ đẻ sao?”

”A?” Điền phong nghe vậy tức khắc ngốc.

Đây là cái nào ngốc tử rải rác lời đồn, cư nhiên nói Chân gia nữ là Viên gia tức phụ?

Tuy rằng Viên nhị công tử có cái kia ý tứ, nhưng hoàn toàn là không dính quan hệ sự nha.

Này nếu là làm Viên thị hổ thẹn sao?

Chẳng lẽ là từ Viên hi nói ra đi?

Điền phong ở trong lòng âm thầm hừ một hừ.

Hảo ngươi cái tiểu tử thúi, quay đầu lại ta nhất định phải đi đại tướng quân nơi đó cáo ngươi một trạng!

Làm tiểu tử ngươi vì một nữ tử, ở bên ngoài làm bẩn Viên gia danh dự.

Điền phong hướng về phía Đào Thương lắc đầu nói: “Cũng không phải, Viên nhị công tử tuy cũng cố ý hướng Chân gia nữ cầu hôn, chỉ là năm gần đây Hà Bắc chiến sự phồn đa, nãi thời buổi rối loạn, đại tướng quân tâm tư tất cả tại đối ngoại chiến sự thượng, bởi vậy cùng Chân gia nữ cầu hôn sự tình chỉ có thể gác lại.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Thì ra là thế, bất quá nếu Viên hi đối Chân gia nữ cố ý, nói vậy hai nhà quan hệ hẳn là không tồi đi, ngươi làm ta đi hỏi Chân gia muốn qua mùa đông vật tư, y bọn họ cùng Viên Thiệu quan hệ, hẳn là sẽ không cho ta đi?”

Điền phong lắc lắc đầu, nói: “Kia đảo cũng chưa chắc, chân dật năm đó qua đời sau, tiếp theo tử chân nghiễm nhập sĩ, một thân rất có tài cán, cũng đến Viên Thiệu trọng dụng, đáng tiếc lại ở phía trước năm chết yểu, hiện giờ có trưởng tử chân Nghiêu từng cử hiếu liêm, lại vô thực học, nhàn rỗi mấy năm, ngày gần đây mới vừa rồi nhập sĩ, nhưng chức vị không cao, lấy năng lực của hắn, ngày sau muốn tiền đồ, lại cũng rất khó, trong lúc thời tiết, này Chân gia ở Hà Bắc sĩ tộc vòng trung địa vị có thể nói cực kỳ xấu hổ.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Thì ra là thế, Chân gia tuy rằng có tiền, nhưng từ khi chân dật qua đời sau, ở quan trường địa vị xuống dốc, nếu là như thế đi xuống, sớm muộn gì sẽ từ sĩ tộc quần thể trung bị xa lánh đi ra ngoài…… Hắn nếu là có thể thừa loạn mượn cơ hội leo lên ta Từ Châu một mạch, có lẽ là có thể xoay người.”

Điền phong trong lòng tán thưởng Đào Thương ánh mắt độc đáo.

“Không tồi, hơn nữa nếu là như thế hành sự, chủ công lại là thừa tướng tôn sư, bọn họ nếu là áp đúng rồi bảo, sau này liền có thể nương ngài nói, nhất cử xoay người.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, đột nhiên chuyện vừa chuyển, nói: “Lời tuy như thế, nhưng Chân gia dù sao cũng là Hà Bắc bản địa sĩ tộc, cùng với mạo hiểm đem bảo đè ở ta trên người, không bằng liền cùng Viên Thiệu kết thân, như thế chẳng phải là lập tức liền xoay người?”

Đối mặt Đào Thương linh động ánh mắt, cùng đột nhiên dời đi nói phong, điền phong bị kinh cả người mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hảo tiểu tử, mặt ngoài thoạt nhìn phảng phất là ở khiêm tốn thỉnh giáo, kỳ thật ở bất tri bất giác trung, liền bắt được ngươi trong lời nói

yếu điểm, một câu liền hỏi tới rồi yếu hại phía trên!

Này cũng chính là lão phu, đổi thành người khác, phỏng chừng tại đây tiểu tử trước mặt đều đi bất quá hai ngày.

Điền Phong Thanh thanh yết hầu, đối Đào Thương nói: “Ai, việc này nói đến, đảo cũng là đại tướng quân một cái chỗ đau, kia Viên hi tuy rằng khuynh mộ Chân gia nữ, dục cầu chi làm vợ, tiếc rằng cố tình kia Chân gia nữ nhìn hắn không thượng, đối hắn kỳ hảo coi nếu không thấy, việc này Hà Bắc sĩ tộc nội cảm kích người tuy rằng đều trong lòng biết rõ ràng, nhưng cũng khó mà nói phá, mà đại tướng quân vẫn luôn không có thế nhị công tử chỉ thân, nhiều ít cũng là vì Chân gia đối việc này lảng tránh thái độ…… Ai, bốn thế tam công chi môn, tự nhiên cũng là trọng chút da mặt.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, hắn cười nhìn điền phong nói: “Thật sự?”

Điền phong không biết vì sao, đối mặt Đào Thương đen như mực đôi mắt nhiều ít lại có chút thấp thỏm, trong lòng có một loại nói không nên lời chột dạ cảm giác.

Tiểu tử này thật sự không giống như là một cái 24 tuổi.

Điền phong ổn ổn tâm thần, ngạo khí trả lời: “Đương nhiên là thật sự, thừa tướng như thế đặt câu hỏi, ra sao dụng ý?”

Đào Thương vội vàng vẫy vẫy tay, cười nói: “Điền tiên sinh không cần hiểu lầm, đào mỗ đều không phải là là không tin tiên sinh, ta chỉ là không tin thiên hạ cư nhiên còn sẽ có cái nào nữ tử, đối mặt Viên thị như vậy hào môn mà không động tâm, người như vậy thật sự là thiếu chi lại thiếu.”

Điền phong không lưu dấu vết nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Chân gia cái này nữ nhi, xác thật phi giống nhau nữ tử, từ khi chân dật qua đời lúc sau, Chân gia to như vậy đồng ruộng cùng sinh ý việc, liền tất cả đều giao cho nàng làm xử lý, hắn cái kia ca ca chân Nghiêu là tài trí bình thường một cái, con đường làm quan hỗn

cực thảm, nhưng này nữ tử lại là đem Chân gia lo liệu gọn gàng ngăn nắp, sinh ý làm cũng là có một không hai Hà Bắc, càng kiêm nàng này lớn lên mỹ diễm tuyệt luân, nhiều ít Hà Bắc sĩ tộc công tử đạp vỡ nàng Chân gia ngạch cửa, lại không có một cái có thể vào nàng mắt, liền Viên hi cũng là giống nhau……”

Nói đến này thời điểm, điền phong bắt đầu cẩn thận quan sát Đào Thương biểu tình, xem hắn có hay không đối Chân gia nữ cảm thấy hứng thú biểu hiện.

Vấn đề là Đào Thương chính là cười hì hì nhìn điền phong, ở hắn trên mặt thí đều nhìn không ra tới.

Điền phong trong lòng không khỏi có chút nhụt chí.

Tiểu tử này, chẳng lẽ là cái yêu nghiệt không thành?

Đào Thương cười ha hả nhìn điền phong, nghi hoặc nói: “Điền công, ngài đây là ở nhìn cái gì đâu?”

Điền phong nghe vậy không khỏi nghẹn lời.

Không bao lâu, lại thấy hắn không phải thực xác định trả lời: “Thừa tướng đối lão phu vừa mới lời nói, có dám hứng thú?”

Đào Thương dùng sức gật gật đầu, nói: “Đương nhiên cảm thấy hứng thú.”

“Kia thừa tướng nhưng cố ý vừa thấy Chân gia nữ không?”

Đào Thương giương lên mi, gật đầu nói: “Đương nhiên muốn gặp.”

Điền phong trong lòng cục đá rốt cuộc rơi xuống đất, hắn thở dài khẩu khí, cười ha hả nói: “Thật tốt quá, thật tốt quá.”

Đào Thương duỗi tay sờ sờ điền phong cái trán, u ukans h u nghi hoặc nói: “Chân gia nữ chưởng quản Chân gia sở hữu sản nghiệp, muốn qua mùa đông quân nhu vật tư, tự nhiên là muốn thông qua hắn chiêu số, thấy nàng một mặt chính là thế ở phải làm…… Này có

cái gì tốt? Điền tiên sinh thân thể là không còn không có hoãn lại đây? Đầu óc hồ đồ đi?”

Điền phong nghe vậy không khỏi sắc mặt đỏ lên, lão quật lừa ít có cúi đầu lẩm bẩm nói: “Nhiều ít là có chút không thoải mái……”

……

Ra điền phong môn, Đào Thương ngay sau đó tìm thủ hạ vài tên quân sư thương nghị việc này.

Mọi người nghe xong lúc sau, đều cảm thấy điền phong cái này làm việc xác thật được không.

Đào Thương lập tức liền làm Quách Gia an bài dưới trướng giáo trước đó hướng trung sơn, tìm hiểu Chân gia trước mắt tình huống.

Đãi an bài xong lúc sau, Đào Thương do dự một chút, chung quy vẫn là đối vài tên tâm phúc trí giả nói trong lòng nghi ngờ……

Nghe xong Đào Thương nói sau, vài người ngay sau đó đều cúi đầu trầm tư.

Không bao lâu, liền thấy Gia Cát Lượng trước ngẩng đầu nói: “Lão sư, đệ tử cảm thấy điền tiên sinh quy hàng nói có sách mách có chứng, thả sự ra có nguyên nhân, hẳn là không phải trá hàng.”

Tư Mã Ý cũng là lắc đầu nói: “Học sinh xem hắn cũng không giống.”

Đào Thương đem đầu chuyển hướng Quách Gia, lại thấy Quách Gia trịnh trọng nói: “Xin hỏi thừa tướng, là bởi vì gì nguyên nhân, hoài nghi điền phong là trá hàng?”

Đào Thương tự giễu cười, nói: “Hoàn toàn không có lý do gì, chính là một loại cảm giác mà thôi.”

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý nghe vậy đều cười, ngay cả Đào Thương chính mình cũng không nín được bật cười.

Nhưng Quách Gia lại thái độ khác thường, hoàn toàn không cười.

Hắn cân nhắc một hồi lâu, mới vừa rồi nói: “Nếu thật là như thế, kia Quách mỗ thật đúng là chính là đến chú ý điểm.”

Lời này nói mọi người rất là khó hiểu.

Quách Gia nhàn nhạt nói: “Quách mỗ cùng thừa tướng ở chung nhiều năm, biết rõ thừa tướng lớn nhất năng lực, đó là thừa tướng trực giác…… Kia thật sự không phải giống nhau chuẩn, so sự thật bãi ở trước mắt đều chuẩn!”

Đào Thương: “……”

Lời này đảo cũng là không tật xấu.

------oOo------

Chương 672: 0 hô vạn gọi thủy ra tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia nói lệnh Đào Thương dở khóc dở cười.

Hảo đi, cẩn thận ngẫm lại, từ khi cùng Quách Gia nhận thức lúc sau, chính mình giống như mỗi khi gặp được một ít thời khắc nguy cơ, liền sẽ khi không lo linh quang chợt lóe, nghĩ ra một ít không dấu vết, thiên mã sao trời biện pháp tới giải quyết các loại vấn đề.

Những việc này có lẽ ở Quách Gia xem ra thực làm người kinh ngạc, nhưng Đào Thương rất muốn kêu oan đối hắn nói.

Đại ca, ta là người xuyên việt, đây là ta đặc quyền được không? Thực hiếm lạ sao?

Nhưng lời này hắn chỉ có thể lạn ở trong bụng.

Đào Thương nhằm vào điền phong ý tưởng, tuy rằng Quách Gia, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý đám người không tin, nhưng cuối cùng đại gia vẫn là ăn ý quyết định, quyết định ở không bị điền phong phát hiện tiền đề hạ, tận lực giám thị người này động tác, làm vạn vô nhất thất chuẩn bị.

Mà giáo sự phủ giáo sự ở mấy ngày lúc sau, thám thính trở về động tĩnh.

Tọa lạc ở trung sơn vô cực huyện Chân gia, phụ trách gia tộc sinh ý trưởng nữ Chân Mật, gần nhất sẽ đi trước Bình Nguyên cấp dưới tề hà huyện nói một bút tiến mã mua bán.

Nghe được tin tức lúc sau, Đào Thương quyết định tự mình đi gặp một lần vị này Chân gia khoang lái nữ, nhìn xem có thể hay không

đem chính mình mười vạn binh mã qua mùa đông vật tư việc nói thỏa.

Đương nhiên, nếu là thật sự nói không ổn nói, Đào Thương cũng không tính toán dùng sức mạnh, rốt cuộc chính mình có quân tử chi danh, là đương kim Hán triều tiếng tăm lừng lẫy thái bình công tử, nếu là cưỡng bách nhân gia một cái cô nương, không khỏi chọc người trong thiên hạ nhạo báng.

Cho nên Đào Thương chỉ có thể lựa chọn quay đầu lại gõ nàng buồn côn.

Đào Thương trước mệnh lệnh Triệu Vân suất lĩnh một vạn binh mã thẳng đến mặt đông mà đi, binh mã đông hướng thu phục Thanh Châu các quận, khiến cho Bình Nguyên quận quận thủ lập tức thu nạp các nơi binh tướng, co đầu rút cổ ở chủ thành trong vòng, gia cố phòng thủ thành phố, chỉ còn chờ Đào Thương tiến đến tấn công.

Triệu Vân vừa ra động, Bình Nguyên quận liền nháo ra thật lớn động tĩnh.

Đáng tiếc chính là Đào Thương căn bản là không muốn đánh Bình Nguyên quận, như thế hù dọa bình quận thủ một chút, như vậy này phía dưới huyện thành cơ bản chẳng khác nào là rỗng ruột hồ lô, mặc cho bên ta tung hoành ngang dọc.

Triệu Vân binh mã đi trước này chủ thành sau, Đào Thương liền lãnh một thân tín nhân mã giả làm khách thương, đi trước tề hà huyện.

……

Một ngày này, mắt thấy liền phải tới rồi tề hà huyện, đột nhiên không trung nổ vang, mây đen giăng đầy, mắt thấy liền phải hạ……

“Hạ mưa đá!” Một đám người liều mạng dùng tay che lại đỉnh đầu, bôn phía trước vọt mạnh qua đi.

Đào Thương phía sau, Hứa Chử đầu bị tiểu mưa đá tạp tràn đầy đại bao.

Hổ Si một bên nhe răng trợn mắt, một bên cao giọng cả giận nói: “Con mẹ nó, ban ngày ban mặt đột nhiên hạ mưa đá! Không phải có oan tình chính là có người muốn chơi xấu!”

Đào Thương cũng là bị bẩm báo tạp mơ hồ, đột nhiên, lại thấy phía trước có một cái mang thoa nón tuổi trẻ người qua đường hướng bọn họ dùng sức vẫy tay, sau đó hướng chính mình phía sau chỉ một lóng tay, miệng lúc đóng lúc mở, tựa hồ là ở đối bọn họ kêu cái gì.

Hứa Chử vừa nhìn thấy kia người qua đường, đôi mắt tức khắc liền lạnh, hắn một bên dùng tay chắn mưa đá, một bên nghiến răng nghiến lợi nói: “Thật tốt quá! Xem mỗ gia đoạt người nọ thoa nón!”

Đào Thương hướng về phía hắn hô: “Hỗn đản, không được vô lễ! Không nhìn thấy nhân gia là phải vì chúng ta dẫn đường sao?”

Kia người qua đường xác thật là vì bọn họ dẫn đường, một đám người đuổi theo hắn lúc sau, liền thấy người trẻ tuổi kia đem Đào Thương một chúng dẫn đường hướng một ngọn núi dưới chân, kia chân núi có một cái lại trường lại khoan nham nói, mặt trên có nham sơn che đậy, vừa lúc nhưng dùng làm tế mưa đá chi dùng.

Đoàn người ở kia người qua đường dẫn dắt hạ đi vào, lại thấy bên trong sớm có một ít tránh ở bên trong, nhìn dáng vẻ, ứng làm như một chi thương đội.

Đào Thương xoay người xuống ngựa, bắn một chút trên người bạc vũ, sau đó hướng về phía tên kia dẫn đường người chắp tay thi lễ nói: “Thời tiết ác liệt, may mắn vị tiên sinh này tương trợ, nói cách khác, chỉ sợ chúng ta này đoàn người, hôm nay phải ăn chút đại đau khổ.”

Kia người qua đường bắt lấy thoa nón, lộ ra lại hắc lại lớn lên tóc đen, quay đầu hướng về phía Đào Thương nhoẻn miệng cười,

giống như trên cao hạo nguyệt giống nhau mỹ lệ sáng ngời.

“Tiên sinh cái này xưng hô, tiểu nữ tử thật là là đảm đương không nổi, vẫn là nguyên xi dâng trả cho ngài vị này thật tiên sinh mới là.”

Đào Thương thấy thế sửng sốt.

“Ngươi là nữ?”

Nguyên lai là cái người mặc thoa nón áo tơi, chặn tướng mạo tuổi trẻ nữ tử.

Nàng tướng mạo cực kỳ mỹ lệ, có một loại cổ điển nữ tử mỹ cảm, thực trí thức thực ôn nhu cái loại này mỹ, nhưng đoan trang dưới, lại tựa hồ cất dấu một tia linh tính.

Thấy Đào Thương ánh mắt có kỳ sắc, nàng kia dịu dàng cười, lộ ra hai cái xinh đẹp lúm đồng tiền.

“Như thế nào, nữ tử liền thượng không được sơn, ra không được môn sao?”

Đào Thương vẫy vẫy tay, cười nói: “Kia đảo không phải, nữ tử cùng nam tử giống nhau, làm gì đều đều bị nhưng…… Chỉ là này hoang sơn dã lĩnh, ngươi một nữ tử một mình một người, không khỏi có chút không an toàn đi, lại nói ngươi vừa rồi còn đề chúng ta dẫn đường tới đây, sẽ không sợ chúng ta là người xấu?”

Nữ tử qua tay chỉ một chút nham nói hạ mặt khác tránh mưa đá người, nói: “Ai nói ta là một người? Này đó đều là ta bạn đường…… Đến nỗi dẫn các ngươi lại đây tế vũ, đại gia ra cửa bên ngoài, đều không dễ dàng, gì phân lẫn nhau? Có thể giúp một phen, tự nhiên liền phải giúp một phen.”

Nàng lời này tuy rằng nói được bình đạm, nhưng vô luận là nói chuyện khi khí chất vẫn là lời nói nội hàm, đều cực kỳ lệnh nhân tâm chiết.

Đào Thương gật gật đầu, tán thưởng nói: “Tiểu thư lòng dạ rộng rãi, can đảm phi thường, thật sự là lệnh người bội phục.”

Nữ tử chớp chớp mắt, nói: “Nói nửa ngày, tiên sinh ngài giống như còn chưa từng cảm ơn tiểu nữ tử đâu!”

Đào Thương bừng tỉnh một phách cái trán, nói: “Việc này trách ta sơ sót, đa tạ tiểu thư dẫn đường chi ân.”

Nữ tử mặt giãn ra nói: “Tiên sinh không cần khách khí.”

Hai người đều là lẫn nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, đều là ha ha cười.

Nữ tử mỉm cười đối Đào Thương nói: “Xin hỏi vị tiên sinh này, lãnh nhiều như vậy người, ra cửa tới là làm gì đó?”

Đào Thương thực bình tĩnh nói: “Ra cửa làm buôn bán.”

“Cái gì sinh ý?”

Đào Thương vuốt cao thẳng mũi: “Làm nam lương bắc vận đại sinh ý.”

Nghe xong Đào Thương nói, nàng kia phía sau người đều lộ ra khinh thường biểu tình.

Binh hoang mã loạn, đầu năm nay lương thực đôi khi so vàng còn quý trọng.

Đặc biệt là phương nam mấy năm gần đây tới ở Từ Châu Đào thị kinh doanh hạ phát triển tấn mãnh, kinh tế phi thăng, lương sản đẫy đà, có thể nói là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, phú giáp chi hương.

Tuy rằng lương thực nhiều, nhưng Đào thị quản lý cũng thực nghiêm khắc, tiến xuất khẩu việc này xét duyệt cực nghiêm, phương nam lương thực hướng Thanh Châu bắc điều bán, có thể làm này mua bán, tuyệt phi người bình thường.

Xem những người này bộ dáng…… Liền cái tránh mưa đá địa phương đều tìm không thấy, bổn muốn chết, nơi nào như là sẽ lương khô thực.

Bất quá chỉ có kia cô nương không nghi ngờ Đào Thương.

Nàng trên dưới đánh giá Đào Thương một hồi, nói: “Xem tiên sinh bề ngoài, nghe giọng nói, xác thật là nam người…… Hẳn là từ Giang Nam bên kia tới đi? Bên kia lương thực chính là hảo được ngay đâu.”

Đào Thương thầm khen nữ tử quan sát tinh tế.

Đào Thương nhìn nhìn nữ tử, còn có hắn phía sau những người đó: “Cô nương đâu? Ra cửa làm cái gì? Dạo chơi ngoại thành sao?”

Nữ tử nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo che miệng cười.

“Tiên sinh mạc nói giỡn, núi sâu hoang dã, ai đến nơi này tới dạo chơi ngoại thành? Tiểu nữ tử cũng là thương gia.”

Đào Thương bừng tỉnh “Nga” một tiếng: “Kia cô nương làm chính là cái gì sinh ý?”

Nữ tử cũng không tàng tư, nói: “Tiểu nữ tử nguyên quán phương bắc, làm chính là phiến mã sinh ý.”

Đào Thương bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Phiến mã sinh ý? Có thể làm này sinh ý, sợ thị phi người bình thường a, cô nương nói vậy gia thất không tầm thường, nhưng như thế hùng hậu nhà thất, rồi lại tự mình ra tới vứt đầu làm việc, thực sự là làm người bội phục, thật sự là nữ trung hào kiệt.”

Nữ tử nghe vậy, không biết vì sao, lộ ra một tia cười khổ, nhìn dáng vẻ, nhiều ít tựa hồ có chút lý do khó nói.

Không bao lâu, đãi mưa đá ngừng lúc sau, lại thấy nữ tử hỏi Đào Thương nói: “Xin hỏi tiên sinh đi nơi nào trao đổi sinh ý?”

“Tề hà.”

Nữ tử mặt lộ vẻ kinh ngạc chi sắc: “Như vậy xảo? Ta chờ cũng là muốn đi tề hà.”

Đào Thương cười nói: “Ta cùng với cô nương nhất kiến như cố, nếu đều là làm buôn bán, đại gia không ngại cùng kết bạn mà đi đi”

------oOo------

Chương 673: kết bạn đồng hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, nữ tử tựa hồ là do dự một chút, nhưng do dự gần cũng chỉ là một cái chớp mắt chi gian, liền thấy nữ tử cười nói: “Hảo a.”

Đào Thương gật gật đầu, quay đầu nhìn nhìn nữ tử sở suất lĩnh một đám đi theo thủ hạ, thấy bọn họ một đám ánh mắt không tốt, rất có đề phòng chi tâm, trong lòng càng là đã xác định thân phận của nàng.

Đào Thương là căn cứ giáo sự phủ thám tử mang về tới tình báo tới đây, mà không hề nghi ngờ, trước mắt nữ tử này, chẳng những tại đây chi thương đội trung nhất ngôn cửu đỉnh, thả ngoại tràng lão luyện, không chút nào sợ người lạ, hắn nếu không phải tên kia Chân gia trưởng nữ Chân Mật, lại có thể là ai đâu?

Không bao lâu, đãi thiên hạ mưa đá ngừng, một đoàn người ngựa chia làm hai đội, mênh mông cuồn cuộn hướng về tề hà huyện mà đi.

Trên đường, Chân Mật hỏi Đào Thương nói: “Tiên sinh ở xa tới bắc địa làm buôn bán, nhưng trước mắt Hà Bắc binh hoang mã loạn, phi lâu cư chỗ, ngài như thế nào còn dám tiến đến? Hay là tiên sinh không sợ thảm hoạ chiến tranh không thành?”

Đào Thương nghe vậy cười: “Ta cũng chỉ là bình thường người làm ăn, như thế nào sẽ không sợ binh qua khó khăn? Chỉ là hiện giờ này thiên hạ, nơi nào có một khối thanh bình cõi yên vui? Làm buôn bán hoặc nhiều hoặc ít, đều cùng với nguy hiểm, lại cũng là bất đắc dĩ việc.”

Chân Mật như suy tư gì gật gật đầu, lại hỏi: “Cũng đều không phải là không có yên vui chỗ, tiên sinh sở cư Đông Nam nơi, mấy năm gần đây tới còn không phải là giàu nhất một vùng sao? Nghe nói từ khi Đào Thương tọa ủng Đông Nam cảnh sau, nhiều năm qua Đông Nam dần dần giàu có và đông đúc, tứ phương cư dân sôi nổi di chuyển hướng Kim Lăng chờ mà, tiên sinh ở tại bực này bảo địa, tội gì còn ra tới đến phương bắc làm buôn bán? Rốt cuộc này đánh giặc, lại không phải đùa giỡn.”

Đào Thương cười nhìn Chân Mật nói: “Nghe tiểu thư ý tứ này, tựa hồ là đối Đào thừa tướng rất là quen thuộc?”

Chân Mật vội vàng lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, ta một cái phương bắc thương nhân nữ tử, nơi nào có năng lực nhận được như vậy nhân vật lợi hại? Đều là nghe người khác nói mà thôi.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nói như thế, tại hạ bình sinh tuy rằng may mắn sinh ở phong nhạc chi thổ, liền tính là co đầu rút cổ ở Đông Nam an cư cũng không không thể, nhưng sinh ý là trong nhà truyền xuống tới, ta nếu là lần này gia chủ, tự nhiên có trách nhiệm đem gia tộc sinh ý mở rộng, bắc địa tuy rằng hung hiểm, nhưng chiến tranh cũng thế tất đem dẫn tới thổ địa để đó không dùng hoang vu, lương thực thiếu, đây cũng là một cái mở rộng gia tộc sinh ý rất tốt thời cơ.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Hơn nữa phương bắc chiến loạn không ngừng, bá tánh khuyết thiếu ngũ cốc, ta ở đây làm buôn bán, ở trình độ nhất định thượng cũng coi như là hiệp trợ khôi phục một phương sinh sản, cớ sao mà không làm?”

Chân Mật che miệng mà cười.

“Tiên sinh nhưng thật ra pha có thể quỷ biện, rõ ràng là tới kiếm tiền, nhưng thật ra làm cho giống như lại đây liền cứu tế một phen.”

Đào Thương nhàn nhạt cười nói: “Mỗi người đều có mỗi người ý tưởng…… Lẫn nhau không hiểu cũng là bình thường, không dám hỏi tiểu thư phương danh?”

“Tiểu nữ tử họ Chân.”

Đào Thương làm bộ kinh ngạc bộ dáng, nói: “Nghe nói bắc địa trung sơn, có một đại tộc, tuy là sĩ tộc lại nhiều thế hệ thương nhân, lấy doanh thương lập gia, này tài lực có một không hai Hà Bắc, cùng ta Đông Nam cảnh nội mi gia tề danh, tiểu thư lời nói Chân gia, hay là chính là……?”

“Ai u!” Chân Mật che miệng kinh ngạc nhìn Đào Thương, nói: “Không thể tưởng được tiên sinh cư nhiên còn nhận được Chân gia? Tiểu nữ tử thật sự lần cảm vinh hạnh.”

Đào Thương mỉm cười nói: “Hà Bắc Chân gia, ai không biết? Nghe nói Chân gia đương gia chính là một vị nữ tử, hơn nữa tướng mạo cũng là mỹ diễm vô song, năng lực cũng xuất chúng, làm buôn bán khả năng có một không hai Hà Bắc, hình như là kêu Chân Mật đem…… Hay là ngươi chính là?”

Chân Mật được nghe Đào Thương khen nàng, không khỏi có chút ngượng ngùng, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không thể tưởng được tiên sinh cư nhiên cũng biết Chân Mật chi danh, đáng tiếc ta cũng không phải nàng……”

“Vậy ngươi là ai?”

“Ta…… Ta là nàng thúc bối đường tỷ.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, tiếp theo thiếu chút nữa không khỏi cười ra tiếng tới.

Nói đến này, lại thấy Chân Mật nói: “Không dám hỏi tiên sinh cao danh quý tánh?”

“Ta?” Đào Thương giương lên mi, nói: “Ta họ Đào.”

“Đào?” Chân Mật kinh ngạc đánh giá hắn vài lần: “Ngươi từ Đông Nam tới, lại là họ Đào, hay là ngươi cùng Từ Châu Đào thị……?”

Đào Thương trịnh trọng chuyện lạ gật đầu nói: “Không tồi, ta cùng đương kim thừa tướng có thân.”

Chân Mật hít ngược một hơi khí lạnh: “Hay là ngươi chính là?”

Đào Thương nghiêm mặt nói: “Ngươi đoán không sai, ta đúng là đương triều thừa tướng Đào Thương…… Hắn bà con xa đại cữu!”

“Đại, đại cữu…… Cữu?” Chân Mật mắt hạnh trợn lên, nói chuyện đều có chút nói lắp.

Đào Thương sửa đúng nói: “Bà con xa đại cữu! Lại một cái nói chuyện đừng như vậy khách khí, ngươi như vậy kêu ta ta chẳng phải là sẽ ngượng ngùng?”

Chân Mật mặt lập tức trở nên đỏ bừng, nàng cúi đầu nhẹ nhàng xì một tiếng khinh miệt, sau đó đưa ra một cái thực đúng trọng tâm vấn đề.

“Không phải bá thúc bối phận mới là cùng họ sao? Đại cữu…… Cũng họ Đào?”

Đào Thương tức khắc bị Chân Mật nghẹn không thí.

Cư nhiên làm cổ nhân cấp xem thường, thật sự là ném người xuyên việt da mặt.

……

Liền như vậy một đường nói nói cười cười, đi đi dừng dừng, hai đội nhân mã tới rồi tề hà huyện.

Đến huyện thành lúc sau, liền tới rồi chia tay thời tiết, Đào Thương cùng Chân Mật cáo từ.

Chân Mật do dự một chút, đối Đào Thương: “Tiểu nữ tử có một chuyện, muốn cùng tiên sinh thương nghị một chút?”

Đào Thương lần này tiến đến vốn chính là hướng về phía Chân Mật tới, hiện tại chính cân nhắc hẳn là tìm kiếm một cái thỏa đáng chỗ tốt thời cơ cùng nàng ngả bài, com thấy Chân Mật chủ động đến gần, ngay sau đó nói: “Tiểu thư có chuyện gì, cứ nói đừng ngại.”

Chân Mật do dự một chút, nói: “Tiên sinh nếu là làm lương thực hạt thóc sinh ý, nói vậy cũng có cấp súc vật ăn cỏ khô, ta Chân gia năm gần đây cũng là làm chút súc vật sinh ý, nhưng không có cũng đủ quy mô súc liêu hợp tác người, ta xem tiên sinh chính là thành tin người, quân tử chi phong, tưởng cùng tiên sinh hợp tác việc này, không biết tiên sinh nhưng cố ý chăng?”

Đào Thương cúi đầu trầm tư một hồi, đột nhiên nói: “Tiểu thư làm chính là nơi nào chiến mã sinh ý?”

Chân Mật khẽ cười nói: “Làm chính là Hung nô cùng Tiên Bi phiến mã sinh ý.”

Đào Thương vừa nghe tinh thần tức khắc vì này rung lên.

Chân gia cư nhiên cũng lây dính chiến mã sinh ý?

Chính mình mấy năm nay thông qua Vu Nhĩ Tị chiêu số, lộng tới không ít Hung nô chiến mã, nhưng thể lượng vẫn luôn không phải rất lớn, hiện giờ cơ duyên xảo hợp đụng phải Chân Mật, từ nàng cung cấp chiêu số, ngày sau bên ta chiến mã số lượng nhất định không phải ít.

Rốt cuộc Chân gia tài lực cùng thực lực cực cường, cùng Vu Nhĩ Tị phụ tử này đơn độc hai người năng lực so sánh với, kém cũng không phải là một chút.

Đào Thương trong lòng cao hứng, ám đạo không thể tưởng được lúc này đây cư nhiên có thêm vào thu hoạch.

Lập tức, hắn liền chắp tay nói: “Nếu chân cô nương như thế tin cậy đào mỗ, kia đào mỗ há có thể chối từ? Như vậy bái tạ.”

Chân Mật lộ ra vui vẻ tươi cười, mỹ cơ hồ đều có thể hòa tan sông băng đông lạnh tuyết.

“Một khi đã như vậy, tiên sinh cùng ngài này đó thủ hạ, không ngại tùy tiểu muội cùng ta Chân gia ở bên này chỗ ở, ta Chân gia không có khác, nhưng chỗ ở vẫn là cung khởi chư vị huynh đệ.”

Đào Thương tròng mắt vừa chuyển, kế để bụng đầu, cũng không có chối từ.

Đoàn người khởi hành lúc sau, Đào Thương âm thầm tìm tới Hứa Chử, phân phó hắn nói: “Phân phó hổ vệ quân các huynh đệ, chú ý một chút, sau đó tới rồi bọn họ Chân gia nơi, nghe ta hiệu lệnh, để ngừa có trá.”

:.:

------oOo------

Chương 674: kiểu mới trướng mục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương trong lòng nhiều ít cũng có chút nghi hoặc, chính mình tới tề hà huyện tìm Chân Mật tác muốn mười vạn đại quân sở dụng vào đông vật phẩm, nhưng hảo xảo bất xảo liền ở nửa đường tránh mưa đá thời điểm gặp Chân Mật.

Này trung gian không khỏi có phải hay không có điểm quá xảo điểm?

Đào Thương vốn dĩ đối điền phong liền không phải thực tín nhiệm, tuy rằng điền phong bản nhân hiện nay hành vi không có điểm đáng ngờ, nhưng Đào Thương chính là không tin hắn.

Liên hợp Chân gia là điền phong gián ngôn, việc này Đào Thương nhiều ít dính điểm nghi kỵ.

Bởi vậy Chân Mật lần này mời Đào Thương đi trước các nàng Chân gia phủ trạch, Đào Thương cảm thấy nhiều ít vẫn là phải cẩn thận một chút.

Đừng làm cho nàng đem ta mai phục! Kia chẳng phải là lạch ngòi lật thuyền?

Đào Thương ở tới đây phía trước, từng phái người đem tề hà huyện phạm vi hơn mười dặm địa phương dò xét cái đế hướng lên trời, cũng không có phát hiện đối chính mình có uy hiếp thành quy mô đám người.

Nhưng ngay cả như vậy, Đào Thương lần này tiến đến tề hà huyện, như cũ là suất lĩnh một đội tinh nhuệ hổ vệ quân giả làm khách thương, lấy cầu vạn vô nhất thất. Hắn còn phái các lộ tinh nhuệ,

đem phụ cận yếu đạo lấp kín, để ngừa có mặt khác đánh lén quân đội đột nhiên đánh úp lại.

Nguyên nhân chính là vì có này đó phòng hộ, Đào Thương mới dám tự mình tới tề hà huyện, cũng dám ứng Chân Mật mời, đi nàng phủ trạch phó ước.

Dọc theo đường đi, Hứa Chử vẫn luôn theo sát ở Đào Thương bên người, hai tròng mắt thỉnh thoảng nhìn quét bốn phía, cẩn thận nhìn chằm chằm quanh thân hoàn cảnh, để phòng bất trắc.

Dọc theo đường đi dân phong an khang, một mảnh tường hòa, cũng không điểm đáng ngờ.

Chân gia ở tề hà an cư chỗ cũng không phải huyện thành ở giữa, mà là vùng ngoại ô một chỗ trang viên.

Đi tới trang viên sau, Hứa Chử cẩn thận quan sát một chút địa thế, ngay sau đó đối Đào Thương nói: “Thừa tướng yên tâm, nơi này không có việc gì cũng.”

Đào Thương nghe vậy, một viên lược hiện thấp thỏm tâm mới vừa rồi hạ xuống.

Thoạt nhìn, chính mình nhiều ít vẫn là có chút suy nghĩ nhiều.

Chân Mật thỉnh Đào Thương một đám người chờ đều ở tại trang viên phía tây, sau đó đối Đào Thương nói: “Đào tiên sinh thỉnh tại đây nghỉ tạm, Hung nô phiến mã thương đội mấy ngày sau liền sẽ đến nơi này, đến lúc đó chúng ta cùng hội kiến bọn họ, làm thành này bút mua bán.”

Đào Thương cảm kích nói: “Đa tạ tiểu thư, lại là cho ngươi thêm phiền toái.”

Chân Mật hơi hơi mỉm cười: “Tiểu nữ tử tuy rằng đã biết tiên sinh chính là thừa tướng chi thân, lại không biết tiên sinh đại danh, không biết tiên sinh có không bẩm báo?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Tại hạ ở xa tới Hà Bắc, ở sinh ý sự tình không định ra tới phía trước, là không có phương tiện để lộ tên họ…… Cô nương liền xưng hô ta vì đào tiên sinh đi, liền giống như ta xưng hô ngươi vì chân cô nương giống nhau.”

Chân Mật cười nói: “Tiên sinh xử sự cẩn thận, xác thật là cái làm sinh ý người, nếu tiên sinh không muốn, tiểu nữ tử tự nhiên cũng không hảo cường bức.”

Chân Mật thông tình đạt lý làm Đào Thương cảm giác phi thường thoải mái, không thể không thừa nhận, này thật là cái có EQ có trí tuệ mỹ lệ nữ tử.

Chân Mật hỏi Đào Thương nói: “Xin hỏi tiên sinh, khi nào mới là thời cơ đối tiểu nữ tử báo thượng ngài đại danh đâu?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Vậy muốn nhìn chân cô nương cho ta sinh ý có bao nhiêu lớn! Cô nương phải làm súc vật đồ ăn mua bán, đào mỗ tự nhiên phải biết rằng cô nương có bao nhiêu súc vật mới là.”

Đào Thương thực cơ trí, hắn tính toán dùng loại này phương pháp tìm hiểu một chút trung sơn Chân gia đế, Chân gia thực lực cùng mi gia gần, thả sinh ý mà chỗ Hà Bắc, Chân gia danh nghĩa ngựa cùng súc vật bởi vì mà duyên nhân tố, chỉ sợ nhiều làm người táp lưỡi.

Cho dù này đó súc vật dùng không được tiền tuyến tránh chiến, nhưng cái này niên đại, hậu cần bảo đảm vận chuyển sở yêu cầu súc vật cũng là một cái khổng lồ con số.

Đặc biệt là Đào Thương địa bàn càng lúc càng lớn, sau này chinh phạt chiến tuyến cũng sẽ càng ngày càng trường, tiền tuyến đánh giặc chiến kỵ sở cần càng ngày càng nhiều, rồi sau đó phương yêu cầu dùng để vận chuyển gia súc cũng tất nhiên là càng ngày càng nhiều.

Cho nên hắn quyết định thám thính một chút Chân gia hư thật, đây là hắn vừa mới làm quyết định thời gian.

Chân Mật thấy Đào Thương dò hỏi hắn sinh ý sự, cúi đầu suy nghĩ một hồi, cười nói: “Cũng không phải không được, như vậy đi, tiểu muội ngày mai sửa sang lại một chút, đưa cho tiên sinh quan khán, làm tiên sinh trong lòng đại khái có cái chuẩn bị.”

Đào Thương biết Chân Mật là muốn sửa sang lại trướng mục tư liệu, ngay sau đó đáp ứng rồi.

Chân Mật về tới chính mình chỗ ở, lại có một người đi theo nhân viên đi đến Chân Mật bên người, thấp giọng nói: “Tiểu thư, hôm nay những người này, giống như không phải bình thường thương nhân a.”

Thời tiết có chút lạnh, Chân Mật bọc bọc trên người áo choàng, ngẩng đầu nhìn nhìn thời tiết, trên mặt lộ ra một tia mỏi mệt.

Nàng đương nhiên biết những người này không phải bình thường thương nhân, nàng trong lòng tự nhiên cũng biết vị này đào tiên sinh là người nào.

Nàng rõ ràng hơn chính mình hiện nay ở vào một cái cái dạng gì tình cảnh.

“Ngươi cảm thấy bọn họ là người nào?” Chân Mật khẽ thở dài, hỏi.

Nàng phía sau tên kia gia phó cũng là một người du hiệp, ở bị Chân gia thu nạp trước, cũng coi như là kiến thức rộng rãi, cực thật tinh mắt.

Hắn cẩn thận tự hỏi một hồi: “Tiểu thư, hôm nay cùng ngươi cùng nói chuyện tên kia anh tuấn nam tử, tuy rằng phong độ nhẹ nhàng, nhưng lại cơ trí nội liễm, ta thực sự là nhìn không thấu, nhưng đi theo hắn những cái đó thủ hạ, tuy rằng cực lực che dấu, giả dạng thành thương đội người trong, nhưng ta có thể xem ra tới, những người đó trên người có sát phạt chi khí, thả không phải giống nhau trọng, chỉ sợ không phải du hiệp chính là quân lữ người trong.”

Chân Mật khẽ thở dài, gia phó theo như lời sự tình, hắn tự nhiên có thể thấy rõ.

Nàng chính là vì người này tới.

Tuy rằng nàng cũng không tưởng làm như vậy, nhưng là có người bắt được nàng Chân gia mạch máu.

Bất quá bằng tâm mà nói, vị này đào tiên sinh, thật sự giống như đồn đãi giống nhau, là một cái quân tử.

……

Ngày thứ hai, Chân Mật làm người chuẩn bị tốt một bộ phận về Chân gia ở Thanh Châu biên cảnh súc vật trại nuôi ngựa trướng mục vở, thỉnh Đào Thương lại đây xem.

Đào Thương nhìn Chân Mật làm người đôi ở trên bàn kia thật dày giản độc hồ sơ……

Nhưng thấy mặt trên đều lạc hôi.

Đào Thương cầm lấy một quyển, triển đem mở ra, tinh tế đọc một hồi, không khỏi nhíu mày.

Kia mặt trên ghi sổ phương thức, đem Đào Thương xem hoa cả mắt, thiếu chút nữa không phun ra.

Ngày nọ tháng nọ năm nọ, cái nào cái nào trại nuôi ngựa vào một trăm thất tân mã, tháng sau bệnh đã chết 28 thất, có tháng sau có mười thất ngựa mẹ mang thai, sau đó từng người sinh hạ nhiều ít nhiều ít tiểu mã, này đó tiểu mã sống hạ nhiều ít……

Đào Thương xem cả người phát run.

“Này, đây là cái gì ngoạn ý?” Đào Thương kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Chân Mật, kinh ngạc hỏi.

Chân Mật nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương: “Đây là ta Chân gia ở Thanh Châu súc vật ghi sổ sổ sách a.”

Đào Thương nhíu nhíu mày: “Ngươi quản này, kêu sổ sách? Này còn không phải là sổ thu chi văn tự sao? Tào Ngang đều so ngươi này ngoạn ý viết lưu loát.”

Chân Mật nghe vậy có chút không phục nhìn về phía Đào Thương nói: “Đào tiên sinh lời này nói, tiểu nữ tử từ khi hiểu chuyện tới nay, chứng kiến sở xem, đó là như vậy sổ sách a.”

Đào Thương chớp chớp mắt, nhiều ít hồi tưởng lên lúc trước sự.

Mi Trinh lúc trước giống như cũng là sử loại này văn tự tính ghi sổ phương thức, bất quá chính mình giao hắn bảng biểu thức ghi sổ phương pháp lúc sau, Mi Trinh liền bắt đầu ở Đào thị mười ba hành thi hành bảng biểu thức trướng mục ghi sổ pháp.

Một là vì phương tiện, nhị là vì điểm trướng, tam là vì phòng ngừa tham ô.

Loại này bình thường sổ thu chi ghi sổ phương thức, quả thực chính là gian dối thủ đoạn, làm tham ô cao cấp gây án công cụ.

Đào Thương nhẹ nhàng thở dài, ngay sau đó lấy ra một phần sạch sẽ giản độc, ở mặt trên tinh tế từng nét bút họa nổi lên bảng biểu.

Ngay sau đó, Đào Thương dùng này phân giản độc, tính toán một chút Chân Mật cho chính mình tư liệu trung, một cái trại nuôi ngựa gần hai năm số lượng gia tăng cùng mua bán nhập trướng, đã bình thường phí tổn chi ra, cuối cùng đưa cho nàng.

Chân Mật cẩn thận nhìn một hồi, lại là toát ra kinh ngạc biểu tình.

------oOo------

Chương 675: hợp lại càng tăng thêm sức mạnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chân Mật kinh dị nhìn trong tay bảng biểu thức trướng mục, trong lòng nổi lên sóng gió.

Nàng tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng là có nhiều năm kinh thương kinh nghiệm, đối với trướng mục cùng con số mẫn cảm trình độ tự nhiên là viễn siêu thường nhân.

Sổ thu chi ghi sổ phương thức, Chân Mật cũng tự nhiên là quen thuộc, giữa tệ đoan nàng chấp chưởng gia tộc sinh ý mấy năm nay gian, cũng hoặc nhiều hoặc ít biết một ít.

Hiện giờ Đào Thương làm ra tới ghi sổ phương pháp, mặt ngoài thoạt nhìn chỉ là thay đổi một loại hình thức, có thể rõ ràng ký lục ngựa số lượng, nhưng này chỉ là tại đây kế mã phương thức thân trên hiện ra tới bổ ích mà thôi, nếu là hoạt động đến khác trướng mục thượng, chỗ tốt hơn xa điểm này việc nhỏ có thể so.

Làm buôn bán quan trọng nhất chính là ‘ tiến tiêu lui tồn quản ’ năm chữ, cổ đại sinh ý trung, lui cái này tự ở lối buôn bán trung có thể là không quá khả năng dùng, nhưng tiến tiêu tồn, bao gồm tổn hại háo phế chờ vẫn phải có, mà ở không có hệ thống quản lý thể chế hạ, sở hữu này hết thảy đều phải dùng người tới tiến hành quản lý cùng xử lý.

Mà này cơ chế, vấn đề lớn nhất chính là tham ô thiếu hụt.

Cổ đại thương gia thuê gia nô, ở trong nhà có việc hoặc là có nhu cầu tiền đề hạ, liền yêu cầu hướng gia chủ vay tiền mượn vật, nếu là mượn không tới, liền sẽ trông coi tự trộm.

Mà dùng sổ thu chi phương thức ghi sổ phương pháp, ở đo lường tính toán không tinh chuẩn dưới tình huống, ném tiền ném hóa ném đồ vật chính là tất nhiên, cố tình người tinh lực hữu hạn, nếu muốn cẩn thận tra rõ đầu nhập tài lực cùng vật lực thực sự thật lớn, xa không bằng vứt đồ vật nhiều, bởi vậy mất nhiều hơn được.

Chân gia như vậy đại mua bán, mỗi năm quang tại đây một khối tổn thất liền phi thường thật lớn.

Nhưng trước mắt nếu là đem loại này ghi sổ phương pháp ở cửa hàng nội mở rộng thi hành……

Chân Mật khóe miệng gợi lên một mạt vui sướng tươi cười: “Nếu dùng này pháp, nơi nào lợi nhuận, nơi nào lỗ lã, trải qua người nào tay, đều có thể rành mạch, lại vô tệ đoan sơ hở.”

Đào Thương thấy Chân Mật phản ứng thực mau, tùy nói: “Tệ đoan sơ hở khẳng định vẫn phải có, cái gọi là thượng có chính sách, hạ có đối sách, quản người giả cùng bị quản lý giả chi gian, vĩnh viễn là tại tiến hành một hồi cùng loại với tiến hóa đấu tranh, ngươi trình độ lên đây, đối thủ trình độ cũng sẽ ở ngươi kéo hạ dần dần đề cao, nhưng ít ra trước mắt cái này giai đoạn, hẳn là ngươi thắng tuyệt đối……”

Chân Mật sá nhiên nhìn Đào Thương, lắc đầu nói: “Tiên sinh nói, ta không hiểu……”

“Không hiểu là được rồi.”

Chân Mật không rõ Đào Thương trong lời nói những cái đó tử ngọ mão dậu huyền cơ, cũng không nghĩ hiểu, nàng chỉ là vui sướng đùa nghịch Đào Thương cho hắn này bộ mới mẻ độc đáo ghi sổ phương pháp, trên mặt lộ ra hưng phấn thần sắc.

“Đào tiên sinh…… Có thể, có thể đem cái này cẩn thận dạy cho ta sao?” Chân Mật hơi thấp thỏm nói.

Kỳ thật nàng trong lòng không phải thực xác định Đào Thương có phải hay không sẽ truyền thụ nàng này bộ ghi sổ phương pháp trung tâm, rốt cuộc đầu cơ kiếm lợi, đầu năm nay giáo hội đồ đệ đói chết sư phó, liền tính là quân tử, trên đời này có nào có một người là chân chính như vậy vô tư.

“Đương nhiên có thể.” Đào Thương cười nói: “Ta đưa cho ngươi, chính là hy vọng ngươi có thể học nó, sau đó dùng như vậy phương thức đem ngươi Chân gia súc vật trướng mục cho ta xem…… Nhà ngươi ban đầu trướng, thật sự là làm người quá đau đầu.”

Chân Mật không nghĩ tới Đào Thương cư nhiên như vậy thống khoái liền đáp ứng rồi, trong lòng vui sướng đồng thời, lại ẩn ẩn có một ít sầu lo.

“Đào tiên sinh chẳng lẽ liền không có cái gì yêu cầu sao?”

Đào Thương cẩn thận cân nhắc một hồi, bắt đầu trên dưới đánh giá nổi lên Chân Mật.

Chân Mật tức khắc đầy mặt đỏ bừng.

“Yêu cầu sao, nhưng thật ra có một cái.” Đào Thương chậm rì rì nói.

Chân Mật cắn chặt môi, anh anh nói: “Ngươi nói……”

“Ngươi cùng người Hung Nô mua mã này đơn sinh ý, bất luận bao lớn, cũng hoặc là nhiều tiểu, ta đều phải tam thành lợi.”

Chân Mật nghe vậy tức khắc choáng váng.

Thực sự là không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ đưa ra như vậy yêu cầu.

Xem hắn vừa mới đánh giá chính mình ánh mắt, nàng còn tưởng rằng hắn muốn chính là…… Tưởng chính là……

Bất quá trước mắt yêu cầu này cũng thực sự là đủ quá mức!

Chân Mật hít một hơi thật sâu, tìm về người làm ăn cảm giác cùng tư thái, lắc đầu nói: “Tam thành lợi, kia quá nhiều, ta Chân gia sinh ý sao lại là tiểu nhân? Này tam thành lợi, cũng đủ chống đỡ một cái tiểu gia tộc một năm chi tiêu.”

“Kia chân cô nương tính toán cho ta mấy thành?”

“Nhiều nhất một thành!”

“Thành giao.”

Đào Thương dứt khoát cùng Chân Mật ván đã đóng thuyền.

Chân Mật vừa thấy Đào Thương đáp ứng như vậy thống khoái, tức khắc có chút nghi hoặc.

Này không phải bình thường người làm ăn kịch bản a, như thế nào một chút cũng không cò kè mặc cả, liền như vậy võ đoán đáp ứng rồi?

Chân Mật nhăn thêu mi, cẩn thận suy tư một lúc sau, mới phát hiện chính mình hình như là bị lừa dối.

Chính mình dựa vào cái gì cấp một cái một quả năm thù tiền đều không đầu người một thành lợi?

Này không phải thuần thuần phá của sao?

Nhưng cố tình lời nói vẫn là chính mình nói ra đi, như thế nào cũng không có cách nào thu.

Nghĩ vậy, Chân Mật u oán trắng Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Đào tiên sinh……”

“Làm sao vậy?”

“Ngài hố ta……”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười: “Như thế nào có thể xem như hố đâu? Chân cô nương chính là người làm ăn, không ngại cẩn thận tính tính toán này bút trướng, ngươi học xong ta ghi sổ mượn tiền pháp, ngày sau quản lý thủ hạ người cùng sinh ý, kia mỗi năm sở tiết kiệm được tới phí tổn, chỉ sợ xa xa không phải này một thành tiền có khả năng bổ khuyết đi?”

Chân Mật trải qua Đào Thương như vậy nhắc tới điểm, như suy tư gì nói: “Điều này cũng đúng.”

Cùng ngày, hai người khêu đèn đánh đêm, Đào Thương một bên giáo Chân Mật ghi sổ phương pháp, một bên cùng nhau hợp tác sửa sang lại những cái đó hỗn loạn trướng mục.

Này nhoáng lên, thái dương rơi xuống sơn, sắc trời đã tới gần buổi tối, nhưng Đào Thương cùng Chân Mật trong tay sự tình vẫn là không có làm xong, bọn hạ nhân vì bọn họ điểm thượng đèn dầu, làm hai người khêu đèn đánh đêm.

Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt, hai người dường như đều quên mất mỏi mệt, lại là liền cơm chiều đều quên ăn.

Trong lúc, Hứa Chử muốn lại đây tiếp đón Đào Thương ăn một chút gì, nhưng đi đến thính đường cửa, nhìn đến Đào Thương cùng Chân Mật ghé vào bàn thượng kia cổ nghiên cứu nghiêm túc kính, đến bên miệng nói cuối cùng vẫn là nuốt trở vào.

Hứa Chử nhìn phòng trong cùng nhau nam nữ hai người, phe phẩy cực đại đầu thở dài.

“Hảo sao! Lại thông đồng một cái! Dưới bầu trời này xinh đẹp tiểu bà nương, cũng không biết đều bị mù vẫn là như thế nào mà, chính là đều nhìn trúng hắn.”

Dứt lời, một bên bất đắc dĩ lắc đầu, một bên xoay người đi rồi khai đi, chỉ là ở thư phòng cách đó không xa địa phương bảo hộ.

“Thành!”

Thẳng đến giờ Tuất kết thúc là lúc, hai người công tác mới xem như tuyên cáo kết thúc.

Chân Mật thật dài duỗi cái lười eo, sảng khoái cảm thán một tiếng: “Rốt cuộc lộng xong rồi…… Mệt mỏi quá……”

Vừa chuyển đầu, lại là thấy Đào Thương nghiêng mắt, cười như không cười nhìn chính mình.

Chân Mật sắc mặt tức khắc một mảnh đỏ bừng, vội vàng đem hai cái cánh tay thả xuống dưới.

Chính mình vừa rồi nhất thời lơi lỏng, lại là trước mặt ngoại nhân lộ tướng.

“Làm sao vậy?” Đào Thương nghi hoặc nhướng mày, nói: “Bất quá là lười nhác vươn vai mà thôi, có cái gì hảo thẹn thùng?”

Chân Mật duỗi tay gom lại chính mình thái dương, nói: “Ai, đừng nói những cái đó…… Đã trễ thế này, đào tiên sinh sau đó, tiểu nữ tử đi cho ngài lộng chút thức ăn.”

Dứt lời, nàng vội vàng đứng dậy vội vàng mà đi.

Đào Thương nhìn nàng bóng dáng, cười khổ lắc lắc đầu.

Tiếp theo, hắn liền đem những cái đó sửa sang lại trướng mục cầm lại đây, cẩn thận nghiên cứu lật xem.

Nhìn một lúc sau, Đào Thương không khỏi thật dài thở dài.

Chân gia quả nhiên là tài đại khí thô, chỉ là ở Thanh Châu đầy đất quyển dưỡng gia súc liền có nhiều như vậy, này chờ hùng hậu thương nhân chi lực, nếu xưng là phú khả địch quốc có lẽ có chút vô nghĩa, nhưng nếu là xưng là phú nhưng địch châu, kia tuyệt độ vẫn phải có.

Từ từ!

Phú nhưng địch châu?

Đào Thương trong đầu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt hơi hơi có chút phát trầm.

------oOo------

Chương 676: tương kế tựu kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương buông xuống trong tay trướng mục mỏng, trong đầu một trản đèn sáng chợt bị đốt sáng lên.

Chân gia gần là súc vật liền phú nhưng địch châu, này chờ hùng hậu chi tài lực, liền giống như Từ Châu nơi mi gia, mà chấp chưởng nơi đây chấp chính giả tất nhiên muốn đem như vậy thật lớn tài lực tập đoàn nắm giữ ở trong tay chính mình.

Kinh tế chính là một cái khu vực mạch máu, Đào Thương ở Đông Nam làm nhiều năm như vậy kinh tế, đạo lý này hắn đương nhiên minh bạch.

Mà hắn minh bạch đạo lý, Đào Thương cho rằng Viên Thiệu cũng nên sẽ minh bạch.

Nhưng nếu Viên Thiệu minh bạch đạo lý này, liền tuyệt đối không có khả năng mặc kệ Chân gia như thế tùy ý, ít nhất hắn nhất định sẽ đem Chân gia đặt một cái nhưng khống chế hoàn cảnh thượng, không cho bọn họ thoát ly chính mình đùa nghịch.

Nhìn chung Đào Khiêm năm đó đối đãi mi gia, cũng là như thế.

Nhưng điền phong như cũ gián ngôn làm chính mình liên hợp Chân gia, hắn chẳng lẽ liền suy đoán không đến Viên Thiệu sẽ đối như thế giàu có sĩ tộc sẽ tiến hành quản khống?

Nơi nào là dễ dàng như vậy là có thể xúi giục đến chính mình bên này?

Nhưng trên thực tế là, chính mình cùng Chân Mật tuy rằng không có liên hệ tên họ, nhưng Đào Thương đã là suy đoán tới rồi thân phận của nàng! Cùng Chân gia kết giao phảng phất chính là như vậy xuôi

gió xuôi nước, trung gian phảng phất không có đã chịu bất luận cái gì trở ngại.

Nguyên nhân là cái gì?

Nguyên nhân chính là nơi này khẳng định là có việc!

Điền phong cũng khẳng định không phải thiệt tình đầu hàng.

Lúc trước hoài nghi điền phong, là Đào Thương căn cứ kiếp trước một ít hiểu biết mà làm ra chủ quan ước đoán, nhưng hiện tại, này hết thảy lại là đều nói có sách mách có chứng.

Đào Thương cúi đầu, nhìn Chân gia ở Thanh Châu súc vật sổ sách lan thượng cuối cùng một số tự, không khỏi lắc đầu cười khổ.

Lấy có được lớn như vậy gia nghiệp sĩ tộc tới dụ dỗ chính mình…… Liên quan một cái tiếu lệ có một không hai Hà Bắc nữ chủ nhân, mà cái này nữ chủ nhân về sau còn rất có khả năng là Viên gia con dâu……

Viên Thiệu lão huynh lúc này đây thật đúng là bỏ vốn gốc!

Chính mình rốt cuộc là làm nhiều không cho hắn đãi thấy sự, hắn cư nhiên như vậy tưởng lộng chết chính mình?

Mặt giãn ra cười tâm nguyện, nhất tiếu mẫn ân cừu không được sao?

Nếu là đổi thành Quách Gia tại đây, đã biết Đào Thương ý nghĩ trong lòng, nhất định sẽ mắng to hắn quá mức thiên chân.

Ngươi mẹ nó đều đem binh mã đánh tới nhân gia cửa nhà, liền kém đem đại bản doanh kiến ở Viên Thiệu trên mặt, còn mẫn nima ân thù?

Không bao lâu, liền thấy Chân Mật bưng một cái hộp đồ ăn đi đến.

Nàng đem hộp đồ ăn đưa cho Đào Thương, nói: “Nếm thử đi, đây là ta sáng nay làm ngọt tô, tuy rằng không có nóng hổi ăn ngon, nhưng đỡ đói khẳng định vẫn là đủ.”

Đào Thương thật sâu nhìn Chân Mật liếc mắt một cái, không biết cái này thông minh xinh đẹp nữ nhân, ở Viên Thiệu cái này trong kế hoạch, đảm đương chính là một cái cái dạng gì nhân vật.

“Nếm thử thế nào?” Chân Mật chờ đợi nhìn Đào Thương, mềm nhẹ nói một câu.

Chân Mật biểu hiện lệnh Đào Thương rất kỳ quái, hoàn toàn không giống như là lại đây sử mỹ nhân kế cho chính mình rót mê hồn nói, như thế nào nàng ngược lại là giống thích thú bộ dáng.

Đào Thương cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó cầm lấy kia khối bánh tô nhẹ nhàng phóng tới chính mình trong miệng.

“Ăn ngon sao?”

Đào Thương nhấm nuốt một lúc sau, gật đầu nói: “Giống nhau, chính là có chút quá ngọt.”

Chân Mật vốn dĩ cho rằng Đào Thương sẽ khen ăn ngon, không nghĩ tới hắn một trương miệng cư nhiên liền lấy ra tật xấu, trên mặt lộ ra có chút ủy khuất thần sắc, vành mắt cũng biến hơi có chút đỏ lên.

Đào Thương thấy Chân Mật khóc, tức khắc có chút ngốc.

Làm ơn, cô bé! Ngươi là Viên Thiệu hòa điền phong phái tới sử mỹ nhân kế có được không? Ở địch nhân trước mặt dễ dàng như vậy liền phải khóc nhè, quá không chuyên nghiệp đi?

Đào Thương trong lòng căng thẳng: “Chân cô nương, tại hạ nhất thời nóng vội khẩu mau, còn thỉnh ngươi chớ trách móc.”

Chân Mật lắc lắc đầu, khụt khịt cười nói: “Không có việc gì, tiên sinh chớ trách, kỳ thật tiểu nữ tử đều không phải là làm ra vẻ người, chỉ

là…… Không biết như thế nào, tiên sinh không tán ta, tiểu nữ tử này tâm liền nói không ra đổ……”

Đào Thương nghe vậy không khỏi một đầu hắc tuyến.

Đây là cái gì quái tật xấu? Không bị khen liền khóc?

Kỳ thật Chân Mật cũng không phải làm ra vẻ, mà là Đào Thương vừa rồi nói chuyện biểu tình, tựa cực kỳ hắn năm kia qua đời huynh trưởng chân nghiễm.

Chân nghiễm ở khi, Chân gia hết thảy có hắn lo liệu, Chân Mật chỉ là một cái khuê trung thiếu nữ, không để ý tới bên sự, nhưng sau lại chân nghiễm đã chết, chân Nghiêu lại không biết cố gắng, Chân Mật thân là nữ tử, cũng không thể không đi ra khuê môn, hiệp trợ trong nhà xử trí các loại sự.

Một nữ tử ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, chung quy là gian nan, huống chi hiện giờ nhị ca bị Viên Thiệu mang đi Nghiệp Thành, Chân Mật lại bị Viên thị uy hiếp nên làm một ít bổn cùng nàng không quan hệ sự, này trong lòng ủy khuất áp lực không phải nhất thời nửa khắc.

Đón Chân Mật ủy khuất ánh mắt, Đào Thương bất đắc dĩ nói: “Kia cô nương như thế nào mới có thể không khóc?”

Chân Mật xoa xoa nước mắt, nửa là vui đùa nói: “Tiên sinh cho ta nói chuyện xưa đi.”

Nha đầu này là tiểu hài tử sao? Chẳng những khóc nhè, còn muốn kể chuyện xưa hống hống?

Đào Thương bất đắc dĩ, thanh thanh giọng nói nói: “Vậy được rồi, chỉ nói một cái, thật lâu thật lâu, đại khái là hơn một ngàn năm trước kia, có một cái làm nghề y nam tử, tên của hắn kêu Hứa Tiên, cái này Hứa Tiên không có khác yêu thích, liền cô đơn thích chơi rắn……”

Đại khái qua mấy cái trà công phu lúc sau, Chân Mật trên mặt nước mắt biến càng nhiều, nàng vừa mới chỉ là nhẹ nhàng khụt khịt, lần này tử nhưng khen ngược, hoàn toàn biến thành khóc thút thít.

Đào Thương đầu đều lớn, hắn suy yếu nói: “Ngươi khóc như vậy hung, là ta chuyện xưa không hảo sao? Nói nữa, đây là cái đại đoàn viên chuyện xưa a, Hứa Tiên cùng Bạch cô nương không phải châu liên bích hợp, song túc song phi sao?”

Chân Mật dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Chính là bởi vì quá cảm động, ta mới có thể ngăn không được nước mắt, ngươi như thế nào sẽ biết dễ nghe như vậy chuyện xưa? Là nghe ai giảng?”

“Ngạch…… Cha ta.”

“Lệnh tôn thật đại tài cũng, thực sự lệnh người kính nể.”

“Cô nương khách khí, kỳ thật hắn cũng chính là như vậy hồi sự, một cái lại quật lại có thể trang, thân thể trạng thái giống nhau, còn tổng ái này khởi điểm chuyện xấu.”

Chân Mật nín khóc mỉm cười, không biết có phải hay không nên phê bình Đào Thương hai câu.

Không bao lâu, lại thấy Chân Mật đem cúi đầu, một khuôn mặt hồng tới rồi bên tai chỗ: “Tiên sinh, có thể gặp được ngươi, thật sự là tiểu nữ tử may mắn.”

……

Rời đi chính sảnh, Đào Thương ở trong sân thấy được vẫn luôn ở ngoài cửa bảo hộ chính mình Hứa Chử, xấu hổ cười: “Đã trễ thế này còn chưa ngủ.”

Hứa Chử trợn trắng mắt: “Thừa tướng đêm hôm khuya khoắc, còn như vậy vội nói, thuộc hạ bảo hộ thừa tướng an toàn, an dám bất tận tâm lực cũng.”

Đào Thương nhìn Hứa Chử kia cổ toan kính, không khỏi buồn cười.

“Được rồi, đừng lên men, chúng ta cùng này nữ tử tương ngộ, hẳn là cái âm mưu, ngươi hoả tốc phái người trở về, làm lâm tri thành bên kia đem A Phi cùng Lưu Hổ tỉ đám người điều lại đây, ta có việc yêu cầu dùng đến bọn họ.”

Hứa Chử nghe vậy sửng sốt: “Âm mưu, thật sự? Chính là chúng ta nhân mã hiện tại không phải tra xét đến phụ cận không có bất luận cái gì Viên quân sao? Bọn họ dù cho có âm mưu tưởng lấy tánh mạng của ngươi, com cũng đến có nhân tài là.”

Đào Thương đạm đạm cười, nói: “Ta cũng không biết Viên Thiệu đang làm cái gì miêu nị, bất quá cũng hảo, nương lần này cơ hội, tương kế tựu kế, nhìn xem Viên Thiệu rốt cuộc chơi cái gì sách lược, có lẽ còn có thể tìm ra cái gì thu hoạch ngoài ý muốn.”

Hứa Chử bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Ta đây này liền đi làm.”

……

Đào Thương nhằm vào Viên Thiệu hành động, bắt đầu làm ra hữu hiệu bố trí, mấy ngày lúc sau, A Phi cùng Lưu Hổ tỉ âm thầm đến tề hà huyện, cũng tùy Hứa Chử gặp mặt Đào Thương.

A Phi bản lĩnh cực cao, thượng ở Hứa Chử phía trên, điều khiển hắn lại đây, mọi người đã minh bạch cũng có thể lý giải.

Nhưng điều khiển Lưu Hổ tỉ tới đây, mọi người liền không biết là chuyện như thế nào?

Hắn chỉ là Đào Thương dưới trướng một cái phụ trách mua mã thu mua mà thôi.

Thấy Lưu Hổ tỉ sau, Đào Thương đối hắn nói: “Lưu Báo, mấy năm nay ở Kim Lăng thành quá còn vừa lòng?”

Lưu Hổ tỉ ngốc lập sau một lúc lâu không phản ứng lại đây.

Đã bao nhiêu năm, cũng không có nhân xưng hô quá hắn Lưu Báo tên này.

Hiện giờ bị Đào Thương như vậy một kêu to, nhiều ít có chút không thích ứng.

“Thừa, thừa tướng, như thế nào muốn như vậy gọi ta?”

Đào Thương đạm đạm cười, nói: “Phụ thân ngươi ở phía trước phiên lâm tri chi chiến lập hạ công lớn, đào mỗ đã đáp ứng rồi hắn, đãi bình định Viên thị lúc sau, liền giúp hắn đoạt lại nam Hung nô vương đình quân vị, duẫn hắn lại hướng bắc địa vì vương.”

Lưu Hổ tỉ trên mặt không có bất luận cái gì vui sướng biểu tình, tương phản, hắn nhưng thật ra vẻ mặt khổ tướng.

“Thừa tướng, tiểu nhân có một cái thỉnh cầu, ta phụ thân nguyện ý hồi Hung nô, kia liền làm hắn tự hành trở về, tiểu nhân tưởng ở Kim Lăng thành đợi, vì thừa tướng hiệu lực cả đời, không biết thừa tướng duẫn không?”

“Ngươi không nghĩ hồi Mạc Bắc?”

“Là, ta không nghĩ trở về.”

Đào Thương ở trong lòng ước lượng một hồi, một cái thành thục kế hoạch bắt đầu ở trong lòng hắn dần dần thành hình.

()

------oOo------

Chương 677: giả Hung nô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bằng tâm mà nói, Đào Thương đối với nhĩ mũi cũng không phải thực yên tâm, năm đó hắn đem cái này Hung nô tiểu vương tử thu ở dưới trướng đều không phải là nhất thời hứng khởi.

Làm Vu Nhĩ Tị dưỡng mã chỉ là một cái rất nhỏ nguyên nhân, rốt cuộc am hiểu dưỡng mã cùng mua mã người có rất nhiều, không nhất định thế nào cũng phải dùng đến này đó người Hung Nô.

Đào Thương năm đó mạo nguy hiểm đưa bọn họ phụ tử chộp vào trong chén trung quan trọng nguyên nhân, là bởi vì Vu Nhĩ Tị vương tử đặc thù thân phận.

Hiện giờ đại hán Trung Nguyên chư hầu cát cứ, mà phương bắc dị tộc lại ở một năm một năm gia tăng thực lực, phát triển lớn mạnh, hơn nữa bọn họ dân cư cùng dân chúng chính một chút một chút hướng về Trung Nguyên phương bắc thẩm thấu tiến vào, tuy rằng hãy còn không đủ rồi cùng Hán triều cũng luận, nhưng bọn hắn một chút lớn mạnh lại là sự thật.

Trong đó, đặc biệt là lấy Khương, nam Hung nô, Tiên Bi chờ vì nhất.

Đào Thương nếu đi vào Hà Bắc, kia đối phó Viên Thiệu mở rộng địa bàn dân cư chỉ là một cái phương diện, mà một cái khác phương diện, đó chính là nếu muốn biện pháp giải quyết rớt phương bắc thảo nguyên tiềm tàng uy hiếp.

Bằng Đào Thương thực lực, muốn toàn bộ ăn luôn Tiên Bi hoặc là nam Hung nô, nhiều ít sẽ có chút khó khăn, cho nên vẫn là dùng để phụ thực, phân hoá, chỉnh hợp này một loạt kịch bản tương đối hảo.

Nhưng trải qua nhiều năm như vậy, Vu Nhĩ Tị cũng không có bị hoàn toàn thuần phục, hoặc nhiều hoặc ít còn có một ít kiệt ngạo cùng dã

tâm ở trong lòng hắn, đối với người này, Đào Thương nhiều ít cảm thấy có chút dùng không yên tâm.

Cho nên, hắn thượng một lần tuy rằng cho Vu Nhĩ Tị một cái lập công cơ hội, Vu Nhĩ Tị cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, xác xác thật thật mang cho Đào Thương kinh hỉ, chứng minh rồi chính mình năng lực.

Nhưng hắn nằm gai nếm mật quyết tâm cũng gián tiếp bại lộ ra tới.

Không khỏi có hậu hoạn, Đào Thương vẫn là đem hắn tiếp tục tuyết tàng, cũng không có phái hắn lại xuất đầu lộ diện, bởi vì hắn còn muốn thận trọng suy xét cái này trung việc.

Nhưng là hôm nay thông qua cùng Lưu Báo nói chuyện, Đào Thương phát hiện hắn là một cái so Vu Nhĩ Tị càng chọn người thích hợp.

Đó chính là cái kia vương tôn.

Tiểu tử này hùng tâm tráng chí đã hoàn toàn bị ma không có, ở trình độ nhất định đi lên giảng, cùng với hồi Mạc Bắc hưởng thụ cái loại này dãi nắng dầm mưa sinh hoạt, nhưng thật ra không bằng ở phồn hoa trung thổ, an nhàn thành bang trung đợi càng tới tự tại tiêu dao.

Người cùng người đối sinh hoạt chất lượng yêu cầu là không giống nhau, có người muốn chính là nuốt thiên phun mà, tung hoành nhân gian, vì thế ăn nhiều ít khổ cũng không để bụng.

Nhưng có người chỉ nghĩ sống nhạc a điểm mà thôi.

“Hổ tỉ nha.”

Đào Thương cảm khái thở dài, sau đó đối Lưu Hổ tỉ phất phất tay, làm hắn ngồi xuống nói: “Ngươi đối đào mỗ này phân trung tâm, đào mỗ phi thường có thể lý giải, nhưng nam Hung nô vương đình cùng với Tiên Bi chư tộc, mấy năm nay hành vi nhiều ít có chút…… Có chút……”

Có chút nói như thế nào đâu? Đào Thương trong lòng đắn đo không ra một cái thích hợp từ ngữ tới hình dung.

Lưu Hổ tỉ vội vàng nói: “Thừa tướng, thuộc hạ hiện tại hoàn hoàn toàn toàn đem chính mình trở thành một cái người Hán, đại hán chính là nhà của ta a! Ngươi tưởng đối ta nói ta đều hiểu, thừa tướng hoàn toàn không cần kiêng dè.”

Đào Thương giật mình há to miệng.

Tiểu tử này làm phản như vậy hoàn toàn sao?

Vương tôn đại nhân, ngươi dân tộc tôn nghiêm đâu?

Lưu Hổ tỉ thấy Đào Thương ngốc lăng lăng nhìn chính mình, cho rằng Đào thừa tướng trong lòng còn có nghi hoặc, vội vàng đứng dậy, vỗ bộ ngực bảo đảm nói: “Hung nô cùng Tiên Bi, bất quá là bắc địa du mục dân tộc, như thế nào có thể cùng ta đại hán đánh đồng? Ta đại hán truyền thừa 400 năm hơn, trung thổ văn minh càng là truyền lưu mấy ngàn năm, kiểu gì hưng thịnh phồn hoa, càng kiêm thừa tướng anh minh quả quyết, thu thập này những phiên bang tiểu tộc, tự nhiên là không nói chơi, như thừa tướng dùng đến, thuộc hạ nguyện tẫn non nớt chi lực! Trợ thừa tướng hoàn thành nhất thống Hoa Hạ, loại bỏ bắc hoạn dị tộc đại nhậm!”

Đào Thương giơ ngón tay cái lên, tán thưởng nói: “Hổ tỉ a, đào mỗ thật là không thể tưởng được ngươi giác ngộ cư nhiên như thế chi cao, ngươi vừa mới một phen lời nói thật sự là dõng dạc hùng hồn, phát người suy nghĩ sâu xa a! Đặc biệt là một câu loại bỏ ngoại tộc, đương nhiên là làm nhân tâm triều mênh mông, cả người nhiệt huyết cuồn cuộn…… Quá chuyên nghiệp.”

Lưu Hổ tỉ vội nói không dám không dám.

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Bất quá, phụ thân ngươi kia mặt……”

Lưu Hổ tỉ vội nói: “Thừa tướng không cần quản hắn, hắn số tuổi lớn, có một số việc tưởng không rõ, đầu óc không thanh tỉnh, thừa tướng không cần cùng hắn chấp nhặt.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Rồi nói sau, ta xem hắn vẫn là thực hy vọng hồi Mạc Bắc đi…… Rốt cuộc đi trở về, tốt xấu cũng là cái vương a, làm ta đang tìm tư suy nghĩ đi.”

Lưu Hổ tỉ còn tưởng nói điểm cái gì, nhưng thấy Đào Thương không nghĩ bàn lại, ngay sau đó hậm hực lui đi ra ngoài.

Không bao lâu, A Phi cùng Hứa Chử đi đến.

Vừa thấy Đào Thương, A Phi lập tức mặt giãn ra lộ ra tươi cười, tiện tiện thấu đem đi lên, đối với Đào Thương nói: “Thừa tướng, nghe nói qua mấy ngày sẽ có người Hung Nô tới này?”

A Phi tuy rằng theo Đào Thương không có bao lâu, nhưng Đào Thương cùng hắn rất là hợp ý, đối người thanh niên này phi thường thích, nhìn đến hắn liền cảm giác có một loại đặc biệt thân thiết cảm giác, giống như là nhìn đến thân đệ đệ giống nhau.

A Phi cũng là đặc biệt hoạt bát, cùng Đào Ứng so sánh với, hắn so Đào Ứng càng nhận người hiếm lạ một ít.

Đào Thương cười ha hả đối A Phi nói: “Tới nhưng thật ra sẽ đến, bất quá rốt cuộc có thể hay không là người Hung Nô, điểm này thật đúng là chính là khó mà nói, cho nên ta lần này trừ bỏ điều ngươi tới ở ngoài, còn làm Lưu Hổ tỉ cũng cùng tới.”

“Không phải người Hung Nô?” A Phi cùng cùng Hứa Chử đồng thời nghi hoặc.

Hứa Chử hỏi: “Chân gia tiểu thư không phải nói, lần này tới cùng hắn làm buôn bán người chính là người Hung Nô sao? Thừa tướng vì sao nói không phải?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Ta đã nói rồi, Chân gia nữ lúc này đây hẳn là lãnh Viên Thiệu mệnh lệnh, lại đây thiết kế mưu tính ta, mà này một chi Hung nô thương đội, cũng tất nhiên là cùng Viên Thiệu có thiên ti vạn lũ liên hệ, bằng không bọn họ sẽ không không duyên cớ dùng Chân gia khổng lồ gia sản làm dụ hoặc, sau đó lại xướng như vậy vừa ra mua xiếc thú…… Vấn đề nói vậy hẳn là chính là tại đây chi thương đội trên người…… Nhưng kỳ thật chân chính nam Hung nô vương đình, com cùng Viên Thiệu quan hệ, kỳ thật cũng không hòa thuận.”

A Phi bừng tỉnh nói: “Cho nên thừa tướng cảm thấy bọn họ đều là giả trang?”

“Giả không giả giả ta không dám bảo đảm, quay đầu lại làm Lưu Báo xem một chút là có thể xác nhận.”

A Phi bừng tỉnh điểm điểm, tiếp theo đột nhiên nhoẻn miệng cười, đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, vừa rồi ta tiến vào thời điểm nhìn đến cái kia Chân gia tiểu thư, thật sự là quá xinh đẹp, không thể tưởng được trên đời này cư nhiên có như vậy xinh đẹp nữ tử! Mạt tướng ban đầu thật là coi thường thiên hạ anh hùng.”

Đào Thương trợn trắng mắt nói: “Ngươi đứa nhỏ này nói chuyện không có yên lòng, nàng xinh đẹp về nàng xinh đẹp, cùng thiên hạ anh hùng có quan hệ gì?”

A Phi vuốt đầu ha hả cười gượng.

Hứa Chử ở sau lưng hừ một tiếng, đối A Phi nói: “Tiểu tử ngươi tốt nhất đừng đánh oai chủ ý, kia tiểu bà nương đã sớm bị thừa tướng bắt lấy.”

A Phi nghe vậy, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đào Thương, hai chỉ thanh triệt trong ánh mắt, tràn đầy đều là bội phục.

“Thừa tướng, cái kia Lữ linh khỉ vừa mới mới vừa thông đồng đến trong phủ, nhanh như vậy liền lại thượng thủ một cái?”

Đào Thương trên đầu tức khắc một đầu hắc tuyến.

Nhãi ranh, cái gì kêu thông đồng, cái gì kêu lại?

……

Mấy ngày sau, cùng Chân Mật làm ngựa sinh ý người Hung Nô đến tề hà huyện.

Nhìn thấu, bề ngoài cùng với cách nói năng, nhưng thật ra cùng trong ấn tượng người Hung Nô giống nhau như đúc, ít nhất lấy Đào Thương góc độ tới giảng là nhìn không ra cái gì sơ hở.

Mà vẫn luôn đi theo ở Đào Thương phía sau Lưu Hổ tỉ còn lại là cẩn tuân Đào Thương chi mệnh, nghiêm túc nhìn những cái đó người Hung Nô, cũng cẩn thận quan sát bọn họ nói chuyện phương thức cùng làm việc hành động.

Không bao lâu, lại thấy Lưu Hổ tỉ bớt thời giờ tới rồi Đào Thương bên người, đối hắn nói: “Thừa tướng, những người này tuy rằng giả dạng rất giống, nhưng tuyệt đối không phải người Hung Nô.”

“Nga?” Đào Thương nghe vậy tức khắc tới hứng thú: “Vậy ngươi có thể nhìn ra bọn họ là ai sao?”

“Bọn họ là ô Hoàn tam vương bộ!”

------oOo------

Chương 678: giả ý ứng ô Hoàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ô Hoàn từng vì Đông Hồ bộ một chi, thuộc về du mục dân tộc, bị Hung nô đánh bại sau, đem đại lượng nhân khẩu chuyển nhà đến ô Hoàn sơn phụ cận cư trú, cho nên được gọi là.

Hiện giờ ô Hoàn tam vương bộ thủ lãnh chính là khâu lực cư, trải qua hắn kinh doanh, tam vương bộ dần dần lớn mạnh, ở Mạc Bắc thế lực ngày thịnh.

Khâu lực cư dưới trướng cũng coi như là nhân tài đông đúc, bao gồm Tô Phó Duyên, đạp đốn, khó lâu, ô duyên đám người, đều là khó được lực sĩ, hơn nữa này thế lực ngày cường sau lưng, nghe nói cùng Viên Thiệu không phải không có quan hệ, đều là được họ Viên nâng đỡ.

Năm đó Viên Thiệu đánh lén phạm đều, giết hại Lưu Hiệp, này giữa đầu sỏ gây tội đó là ô Hoàn quân, dẫn đầu đó là khâu lực cư phụ tá đắc lực tô duyên phó, hiện giờ xem ra Viên Thiệu là lại tưởng phỏng chừng trọng thi, lợi dụng ô Hoàn đánh chết Đào Thương.

Lưu Hổ tỉ tuy rằng là người Hung Nô, nhưng Hung nô cùng ô Hoàn chính là kẻ thù truyền kiếp, năm đó ô Hoàn chính là bị Hung nô đuổi đi.

Nhất hiểu biết chính mình người chính là địch nhân, bởi vậy hai tộc tuy rằng là kẻ thù truyền kiếp, nhưng lẫn nhau đều cực kì quen thuộc, bởi vậy Lưu Hổ tỉ ở cẩn thận quan sát một trận lúc sau, thông qua dấu vết để lại, lập tức liền kết luận đối phương thân phận.

Đào Thương lần này tử trong lòng hiểu rõ, hắn cũng không nói toạc, chỉ là đem đối phương thân phận ghi tạc trong lòng, sau đó cùng ô Hoàn người lá mặt lá trái.

Những cái đó giả trang thành “Người Hung Nô” ô Hoàn người giữa, cầm đầu chính là một người tuổi trẻ thực nhẹ, tướng mạo pha thô cuồng thanh niên, xem hắn bộ dáng, tựa hồ là so Đào Thương cùng lắm thì hai ba tuổi.

Hắn hốc mắt hãm sâu, tròng mắt là màu lam, chóp mũi rất, mặt sườn mọc đầy râu quai nón.

Đào Thương vẫn luôn đang nghe hắn dùng đông cứng Hán ngữ cùng Chân Mật đối thoại, hai bên tựa hồ là ở cò kè mặc cả.

Trả giá thực kịch liệt, nhưng Đào Thương biết diễn trò thành phần nghiêm trọng.

Cũng bởi vậy, Đào Thương cũng chỉ là mỉm cười ở bên cạnh nhìn, cũng không sốt ruột nói chuyện đánh gãy bọn họ.

Nếu các ngươi tưởng xướng, ta liền cùng các ngươi đem này ra diễn xướng đến cuối cùng.

Không bao lâu, lại thấy Chân Mật vẻ mặt u buồn hướng về Đào Thương đi tới, nàng biểu tình phi thường đặc biệt, đã u buồn, lại hiện bàng hoàng.

Nàng nội tâm trung, giờ phút này phảng phất tràn ngập mâu thuẫn.

Đào Thương khẽ cười nói: “Có cái gì không thuận lợi sao?”

Chân Mật do dự một chút, nói: “Đào tiên sinh nhưng hiểu mã?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nhiều ít biết được một ít.”

Chân Mật nói: “Này đó người Hung Nô sẽ không làm buôn bán, luận nói giá cả, phi tiểu nữ tử đối thủ, bởi vậy này giá cả phương diện đảo cũng là công đạo, chỉ là tiểu nữ tử không tốt tương mã, bọn họ lần này kỵ mã, đó là hàng mẫu, tiểu nữ tử tưởng nghiệm nghiệm mã tỉ lệ, chính là…… Ta không hiểu.”

Đào Thương cười nói: “Không quan hệ, ta giúp ngươi nghiệm xem.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương cất bước đi hướng những cái đó cái gọi là “Người Hung Nô.”

Tên kia cầm đầu lam đôi mắt người trẻ tuổi phi thường biết lễ, hắn hướng về Đào Thương cười khẽ, sau đó dẫn dắt Đào Thương đi đến chính mình chiến mã trước mặt.

Đào Thương đánh giá cẩn thận bọn họ cưỡi kia mấy con chiến mã, phát hiện này đó chiến mã đều là thượng đẳng lương câu, đừng nói là làm thương nghiệp dùng mã, đó là dùng để làm trên chiến trường trạm kỵ, đều thuộc về thượng phẩm.

Bọn họ lấy tốt như vậy chiến mã tới làm cái gì?

Đào Thương mới đầu không suy nghĩ minh bạch, nhưng thoáng một cân nhắc, tức khắc liền hồi quá vị tới.

Đối phương đây là có dự mưu, bọn họ làm bộ cùng Chân gia buôn bán, dắt tới hảo mã, sau đó ở trong lúc lơ đãng cho chính mình xem xét, điếu kỳ chính mình ăn uống, sau đó lợi dụng nhân tính tham lam, đem chính mình dụ dỗ đến địa phương khác, lại nhất cử sát chi!

Có thể nghĩ ra như vậy kế sách người, trăm phần trăm không phải ô Hoàn người, nếu Đào Thương sở liệu không tồi, này mưu kế không phải xuất từ Viên Thiệu, chính là xuất từ Tự Thụ cùng thẩm xứng!

Đào Thương trong lòng cười thầm, trên mặt lại là lộ ra kinh ngạc thần sắc, tán thưởng nói: “Quả nhiên là cái thế lương câu, không thể tưởng được các ngươi người Hung Nô cư nhiên lấy tốt như vậy mã tới bán! Quá tiện nghi chúng ta người Hán đi?”

Cầm đầu người trẻ tuổi lộ ra đắc ý biểu tình, dùng đông cứng Hán ngữ nói: “Chúng ta người Hung Nô chiến mã, hùng tráng trào dâng, có thể đạp biến vạn dặm thảo nguyên cùng danh sơn đại xuyên! Phàm là thái dương có khả năng chiếu rọi đến địa phương, sở sản xuất tốt nhất lương câu, Hà Bắc Chân gia thương nhân là bằng hữu

của chúng ta, chúng ta người Hung Nô cũng không sẽ dùng loại kém ngựa đi lừa gạt bằng hữu của chúng ta.”

Đào Thương hướng về phía hắn dựng thẳng lên một cây ngón tay cái, tán thưởng nói: “Hung nô các bằng hữu chính là chú ý, các ngươi người Hung Nô là ta sở nhận thức dị tộc trung, nhất chú ý một cái!”

Dị tộc người trẻ tuổi nghe vậy nghi hoặc nói: “Vị này người Hán bằng hữu ban đầu bị mặt khác thảo nguyên người lừa gạt quá?”

Đào Thương dùng sức gật đầu, nói: “Kia đương nhiên, thảo nguyên thượng có chú ý người, cũng có loại kém mặt hàng! Quá hay là những cái đó cẩu nhật ô Hoàn người, một đám đầu người óc heo, quá không phải đồ vật.”

Người trẻ tuổi cùng hắn phía sau tuỳ tùng nhóm sắc mặt tức khắc đều thay đổi.

Ngươi đây là mắng ai đâu?

Đào Thương chậm rì rì nói: “Ô Hoàn người lại tiện lại hư, bọn họ cái loại này âm hiểm, là các ngươi tưởng tượng không đến ti tiện, trời xanh tại thượng, nếu là ông trời có mắt, sớm muộn gì chắc chắn này đó hỗn đản hết thảy thiên lôi đánh chết, nổ thành cặn bã một cái không lưu…… Ngươi nói có phải hay không?”

Người trẻ tuổi cùng hắn phía sau người mặt đều tái rồi.

Đào Thương nghi hoặc xem này bọn họ: “Các ngươi đây là cái gì biểu tình? Các ngươi người Hung Nô cùng ô Hoàn người không phải không đối phó sao?”

Một câu trong nháy mắt đánh thức ở đây những cái đó ô Hoàn người.

Nhưng thấy cầm đầu người trẻ tuổi bất đắc dĩ cười khan vài tiếng, gật đầu nói: “Là, ngươi nói chính là…… Ô Hoàn người xác thật đáng

giận……”

“Đương nhiên, ô Hoàn người đó là tương đương không ra sao! Ngươi nói ô Hoàn người đáng chết không nên chết?”

“Nên……”

“Sao có thể là nên a? Ngươi nói cần thiết, không nói ta không mua ngươi mã.”

Người trẻ tuổi giấu ở tay áo trung nắm tay gắt gao nắm chặt, com sau đó nhếch miệng lộ ra một cái vẻ mặt thống khổ.

“Cần thiết!”

Đào Thương duỗi tay một phách người trẻ tuổi bả vai, nói: “Lúc này mới đủ ý tứ!”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương quay đầu nhìn về phía Chân Mật, nói: “Đều là thượng đẳng hảo mã, chân cô nương cứ việc yên tâm đó là.”

Người trẻ tuổi kia thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, đột nhiên nói: “Kỳ thật như vậy thượng đẳng ngựa, ta bộ lạc trong tay ít nhất còn có 3000 thất……”

Đào Thương nghe vậy trong lòng cười thầm.

Quả nhiên là hăng hái đầu! Muốn câu ta!

3000 thất thượng đẳng hảo mã, đổi thành cái nào chư hầu cái nào không mắt thèm? Một khi thật sự trang bị đến trong quân đội, kia tuyệt đối không ngừng là gần tăng lên một hai cái cấp bậc đơn giản như vậy.

Khoác lác cũng chưa biên!

Đào Thương làm bộ lộ ra thực cảm thấy hứng thú bộ dáng, đối người trẻ tuổi kia nói: “3000 con ngựa? Đều là cái dạng này tỉ lệ?”

Người trẻ tuổi thấy Đào Thương thượng câu, trong lòng vui vô cùng!

Hảo a, nhưng xem như trúng kế!

Ngươi chờ, làm ngươi mắng chúng ta ô Hoàn người!

Quay đầu lại ta làm ngươi cấp ô Hoàn người quỳ xuống!

Người trẻ tuổi dùng sức gật đầu nói: “Đương nhiên là thật sự! Nhưng bởi vì mã đàn quá lớn, quá mức rõ ràng, cho nên lần này ta liền không có mang đến tề hà huyện.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu: “Kia ở đâu?”

Người trẻ tuổi vội nói: “Liền giấu ở một chỗ ly thứ không xa trong sơn cốc, tiên sinh muốn nghiệm xem, không ngại ngày sau tùy chúng ta cùng đi.”

Chân Mật ở bên cạnh, không biết vì sao, sắc mặt có chút trắng bệch.

Đào Thương cười nói: “Tại đây không được sao?”

Tuổi trẻ dị tộc nhân đạo: “3000 con ngựa, mục tiêu quá lớn, hiện tại các ngươi Trung Nguyên chiến loạn nhiều, chúng ta không yên tâm.”

Đào Thương bừng tỉnh nga một tiếng, suy nghĩ một chút: “Hảo, ta đây liền tùy ngươi đi một chuyến đó là, nếu là mặt hàng hảo, ta liền toàn bao.”

Dị tộc người trẻ tuổi đại hỉ: “Tiên sinh yên tâm, ta lấy Côn Luân thần thề, nhất định sẽ làm ngài phi thường vừa lòng.”

------oOo------

Chương 679: thẳng thắn thành khẩn bẩm báo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ước định cùng đi xem mã thời gian lúc sau, buổi tối, Chân gia người, Đào thị người, giả Hung nô mấy phương nhân mã liền từng người sớm ngủ hạ, chỉ chờ ngày mai buổi sáng liền dựa theo ước định xuất phát, đại gia trong lòng từng người có việc, chỉ còn chờ ngày hôm sau lượng ra át chủ bài.

Mà Đào Thương sớm đã phái người phi mã đi thông tri lâm tri thành Quách Gia, đem bên này tình huống phân phó cho hắn, hắn cùng Quách Gia cực có ăn ý, hắn tin tưởng lấy Quách Gia trí tuệ, nhất định sẽ biết kế tiếp nên làm như thế nào.

Bởi vậy, Đào Thương này một buổi tối nhưng thật ra ngủ thực kiên định.

Nhưng tương đối với Đào Thương vô ưu vô lự, lại có một người trong lòng rất là khó chịu, người kia chính là Chân Mật.

Chân gia tiểu thư trên giường trằn trọc, cơ hồ là nửa đêm chưa ngủ.

Nàng trong lòng cuốn lên chính là sóng to gió lớn, cùng thật sâu tự trách.

Tuy rằng ở chung thời gian không dài, nhưng Chân Mật có thể xem ra tới, cũng có thể đủ cảm giác ra tới, Đào Thương là một cái người tốt, tuy rằng tốt không phải như vậy thuần túy, nhưng cùng Viên Thiệu những cái đó vì cá nhân ích lợi, có thể tùy ý hy sinh người khác tới so sánh với, Đào Thương tình cảm muốn xa xa cao thượng nhiều.

Chân gia cửa hàng không nói trải rộng thiên hạ, nhưng các châu các quận ít nhất đều có một ít thuộc về bọn họ sản nghiệp, những năm gần đây, đối với Chân gia tới nói, ra bổn gia Hà Bắc Ký Châu ở ngoài, Đông Nam Đào Thương trị hạ hạt tiền tốt nhất kiếm, tài nguyên phong phú nhất, dân sinh nhất giàu có, bá tánh nhất an cư lạc nghiệp.

Này đó không phải từ người khác trong miệng tin đồn nhảm nhí truyền tới, mà là Chân gia cấp dưới ở Đông Nam cảnh nội cửa hàng người phụ trách, bao gồm Chân Mật mỗi năm sửa sang lại trướng vụ tròn khuyết khi tổng kết ra tới.

“Ai ~”

Nghĩ vậy thời điểm, Chân Mật xoay người rời giường, đi vào bàn bên cạnh, ở đen nhánh trong phòng thắp sáng đèn dầu, ngốc ngốc nhìn kia trản đèn xuất thần.

Thắp sáng ánh đèn hạ, chiếu rọi chính là Đào Thương trước một ngày dạy cho Chân Mật tân ghi sổ phương pháp giản độc, kia quy quy củ củ bảng biểu xem ở Chân Mật trong mắt, từng màn phảng phất rõ ràng trước mắt.

Chân Mật cắn chặt môi, cuối cùng hạ quyết tâm.

Nàng mặc hảo quần áo, do dự đi ra phòng.

Không bao lâu, liền thấy nàng đi tới Đào Thương nơi sân ở ngoài, định đạp bộ đi vào, nhưng vừa mới cất bước, dưới chân lại nhiều ít có chút do dự.

Liền ở Chân Mật do dự không quyết thời điểm, trong giây lát, một thanh âm chợt từ bên cạnh vang lên, đem hắn khiếp sợ.

“Ai?”

Chân Mật vội vàng quay đầu nhìn lại, lại thấy A Phi không biết khi nào vọt đến chính mình sau lưng, vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm

chính mình.

Bất quá đương A Phi thấy rõ là Chân Mật lúc sau, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo thu hồi hung ác biểu tình, lộ ra một cái nghiền ngẫm tươi cười.

“Ta tưởng là ai đâu? Nguyên lai là chân cô nương a.”

Chân Mật che lại chính mình ngực, kinh ngạc nói: “Làm ta sợ muốn chết…… Ngươi, ngươi là?”

“Nga, chân cô nương đối ta không ấn tượng, ta chính là đào thừa…… Đào tiên sinh thủ hạ hộ viện.”

“Hộ viện?” Chân Mật nghi hoặc nhìn từ trên xuống dưới hắn: “Ngươi một cái hộ viện hơn phân nửa đêm không ngủ được, tại đây hù dọa nhân vi gì?”

“Cô nương hiểu lầm, tại hạ chỉ là ở bảo hộ tiên sinh an toàn, trực đêm mà thôi.”

Chân Mật nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Kia làm phiền ngươi đi thông bẩm một chút nhà ngươi tiên sinh, ta có chuyện quan trọng muốn thấy hắn, trọng yếu phi thường, làm phiền hắn……”

A Phi ha ha cười, xua tay nói: “Chân tiểu thư không cần như vậy khách khí, ngươi cùng nhà ta tiên sinh đều là người một nhà, còn nào như vậy nhiều lao không nhọc phiền.”

Chân Mật nghe vậy sửng sốt: “Ta cùng nhà ngươi tiên sinh…… Khi nào thành người một nhà?”

A Phi toái mồm mép tật xấu lại tái phát: “Ngươi đều bị nhà ta tiên sinh thượng thủ, thành hắn nữ nhân, này không phải người một nhà là cái gì?”

Chân Mật biểu tình lập tức liền cứng đờ.

……

Không bao lâu, Đào Thương bị A Phi đánh thức, mắt buồn ngủ mông tùng đi vào thiên thính, cùng Chân Mật cùng nhập tòa, đánh ngáp nói: “Chân tiểu thư hơn phân nửa đêm không ngủ được? Tìm đào mỗ có cái gì……”

Lời nói không đợi nói xong, Đào Thương đột nhiên cảm thấy không khí có điểm không thích hợp.

Chân Mật nhìn ánh mắt của nàng cực kỳ u oán, ẩn ẩn trung để lộ một cổ thiên đại ủy khuất chi tình, kia biểu tình…… Hẳn là hình dung như thế nào đâu?

Giống như là bị Đào Thương huỷ hoại trong sạch giống nhau.

“Ta, ta gần nhất giống như không hỏi ngươi vay tiền đi? Có phải hay không? Mượn sao?” Đào Thương nghi hoặc mở miệng dò hỏi Chân Mật.

Hắn trong lòng thực sự có điểm không thác đế.

Chân Mật thật sâu hít một hơi, đem vừa mới A Phi đối nàng lời nói nghẹn ở trong lòng.

Cái này lãng tử, giáp mặt một bộ sau lưng một bộ, cõng chính mình ở bên ngoài nói chính mình là hắn nữ nhân, giáp mặt cũng không dám thừa nhận!

Chân Mật hất hất đầu, đột nhiên nói: “Đào tiên sinh từ Đông Nam mà đến, lại là thừa tướng đồng tông tộc nhân, nghe nói Đông Nam giàu có và đông đúc, đại hán bá tánh tranh nhau hướng phía nam di chuyển, xin hỏi vì sao như thế?”

Đào Thương không nghĩ tới Chân Mật hơn phân nửa đêm, chạy đến chính mình bên người nguyên lai là hỏi cái này?

Hắn một bên nghi hoặc nhìn Chân Mật, một bên nói: “Chủ yếu là từ khi thái bình công tử chấp chưởng Đông Nam sau, trải qua cải cách,

phát triển kinh tế, trùng tu luật pháp, dưỡng dân trọng thương, đồn điền trị sách, mới vừa rồi hôm nay chi hiệu quả.”

Chân Mật nghe vậy gật gật đầu, nói: “Tiên sinh là thừa tướng thân thích, xin hỏi tiên sinh, cảm thấy thừa tướng là một cái cái dạng gì người? Hảo gia, ác gia?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi cười khổ: “Hảo chưa nói tới, nhưng cũng không phải đặc biệt người xấu…… Thừa tướng cũng là người, có hắn thân nhân, có hắn địch nhân, có hắn lý tưởng, có hắn cần thiết phải làm sự, cũng có hắn cần thiết muốn kiên trì nguyên tắc cùng điểm mấu chốt.”

Nói đến này, Đào Thương đột nhiên nghiêm túc nhìn về phía Chân Mật, nghiêm túc nói: “Ít nhất, hắn tuyệt đối không phải không hề lý do, liền đi hại không phải hắn địch nhân người tánh mạng.”

Chân Mật đối mặt này Đào Thương nghiêm túc ánh mắt, đột nhiên rơi lệ.

“Ngươi, ngươi có phải hay không đã sớm biết được?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Ta tuy rằng đã sớm biết, nhưng nhưng vẫn không có chọc thủng ngươi, chính là bởi vì ta cảm thấy ngươi là cái thiện lương người, việc này sau lưng, nhất định nhiều ít còn có chút lo lắng âm thầm, cho nên ta vẫn luôn chờ cô nương ngươi tới chủ động cùng ta nói thật.”

Nói đến này, Đào Thương nhàn nhạt nói: “Người ai vô quá? Biết sai có thể sửa, còn việc thiện nào hơn.”

Chân Mật nhẹ nhàng xoa xoa nước mắt, thấp giọng nói: “Tiểu nữ tử minh bạch…… Ta tối nay tới đây, cũng chỉ là muốn cho ngươi biết, ta không phải người như vậy……”

Dứt lời, nhưng thấy nàng doanh doanh đứng dậy, thỉnh an thi lễ: “Dân nữ Chân Mật, gặp qua thừa tướng.”

“Ngồi đi.” Đào Thương phất phất tay, nói: “Ngươi là nữ tử, lại là một giới bạch thân thương nhân, vì sao phải trộn lẫn đến Viên Thiệu cùng ta đấu tranh bên trong tới?”

Chân Mật một bên khụt khịt, một bên đem sự tình nói.

Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản thô bạo, chân nghiễm sau khi chết, Chân gia gia chủ, đó là Chân Mật chi huynh chân Nghiêu, nhưng hôm nay Chân gia này chủ yếu nam đinh bị Viên Thiệu điều đến bên người nhậm chức, dùng để làm con tin.

Tuy rằng Viên Thiệu không đem lời nói điểm như vậy thấu, nhưng Chân Mật cũng không ngốc, tự nhiên biết Viên Thiệu chân chính dụng ý.

Một mặt là thân sinh huynh trưởng tánh mạng, một mặt là làm chính mình đi hại một cái chưa bao giờ gặp mặt người, Chân Mật một đoạn này thời gian lương tâm đã chịu dày vò, người khác thực sự tưởng tượng không đến.

Rốt cuộc, nàng cũng bất quá là một cái nhược nữ tử mà thôi.

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Đối với ta tới nói, ngươi có tội, nhưng ngươi không có sai.”

Chân Mật xoa xoa hồng hồng đôi mắt, gật gật đầu.

“Cô nương, ngươi hôm nay cùng ta đem lời nói thật nói, kia ngày sau Viên Thiệu tìm ngươi tính sổ? Ngươi lại nên làm cái gì bây giờ?”

Chân Mật thảm đạm cười, nói: “Ngày sau việc ngày sau lại nói, chung quy tiểu nữ tử hiện tại lương tâm không có trở ngại…… Có một số việc là thiên chú định, không thể cưỡng cầu, Viên công nếu là muốn trách tội, kia liền từ tiểu nữ tử một mình gánh chịu đó là, ít nhất……”

Nói đến này, Chân Mật ngừng lại một chút, nói: “Ít nhất, tiểu nữ tử không có hại người.”

Đào Thương chớp mắt nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên cười.

“Liền hướng ngươi vừa rồi những lời này, ngươi yên tâm, chuyện này ta giúp ngươi, làm ngươi Chân gia lúc này đây hữu kinh vô hiểm, này cũng coi như là ngươi này phân thẳng thắn thành khẩn hiền lành tâm hồi báo.”

:.:

------oOo------

Chương 680: đến mã lại bắt người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày thứ hai, một chúng giả trang thành Hung nô ô Hoàn người dẫn dắt Đào Thương cùng Chân Mật đám người hướng về bọn họ trong miệng theo như lời, giấu kín 3000 thất thượng đẳng hảo mã sơn cốc xuất phát.

Một đoàn người ngựa ra tề hà huyện, thẳng đến phương bắc mà đi, đại khái đi rồi hơn trăm lộ trình, ẩn ẩn đích xác thật thấy có một chỗ sơn li.

Đi vào sơn li chính phía trước, kia dẫn đầu người trẻ tuổi đối với Đào Thương một lóng tay kia phiến sơn cốc, cười nói: “Chính là ở nơi đó mặt!”

Đào Thương bừng tỉnh nga một tiếng, nói: “Thì ra là thế…… Bất quá ta hỏi ngươi một vấn đề, ngựa ở nơi đó mặt, nhưng nhiều như vậy mã không có khả năng ăn uống tiêu tiểu đều ở kia trong sơn cốc đi? Kia trong cốc hẳn là vô thảo.”

Ô Hoàn người trẻ tuổi nghe vậy cười.

May mắn sớm có chuẩn bị.

Lúc trước thiết này kế thời điểm, hắn chủ gia Viên Thiệu cùng Tự Thụ liền suy đoán đến Đào Thương tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy lừa gạt, bởi vậy cũng đã sớm kế hoạch hảo hết thảy.

Ô Hoàn người lần này tại đây trong sơn cốc, thật đúng là liền gửi 700 thất chiến mã, vì chính là có thể thiết kế ra một cái rất thật trường hợp, ở Đào Thương trong lòng nổi lên nghi ngờ thời điểm, có thể thiết thực đánh mất hắn nghi hoặc.

Lập tức, liền thấy kia ô Hoàn tuổi trẻ thủ lĩnh, hướng mặt đông chỉ một lóng tay, nói: “Liền ở bên kia, ta thuộc hạ người ngày thường đều là đem ngựa đuổi ra tới, ở bên kia thảo nguyên thượng chăn thả.”

Đào Thương hướng về phía A Phi sử một cái ánh mắt, liền thấy A Phi cưỡi ngựa chạy như bay qua đi.

Không bao lâu, đãi hắn sau khi trở về, liền cúi đầu hướng Đào Thương nói: “Người này nói nhưng thật ra không sai, bên kia thảo nguyên thượng, xác thật có rất nhiều cứt ngựa cùng với cỏ xanh bị tảng lớn gặm cắn quá dấu vết, xem thời gian hẳn là không lâu…… Nơi này xác thật có mã!”

Đào Thương nghe vậy giương lên lông mày, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Không thể tưởng được ô Hoàn nhân vi có thể thuận lợi lộng chết chính mình, thiết lớn như vậy một cái cục, cư nhiên thật sự đem chiến mã cấp chỉnh tới mê hoặc chính mình, tuy rằng không có 3000 thất nhiều như vậy, nhưng phỏng chừng ít nhất cũng đến năm sáu trăm.

Bằng tặng không nhiều như vậy chiến mã lại đây, chính mình muốn hay không hảo hảo cảm tạ một chút bọn họ đâu?

“Như thế rất tốt!” Đào Thương quay đầu đối kia ô Hoàn người trẻ tuổi nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta thả vào cốc đi thôi.”

Ô Hoàn người trẻ tuổi nói: “Đào tiên sinh quả nhiên là tâm tư kín đáo, vào cốc phía trước, còn nhớ rõ làm người quan sát một chút phụ cận tình huống, nhìn xem có phải hay không thật sự có mã.”

Đào Thương lễ phép trả lời: “Tại hạ hàng năm bên ngoài làm buôn bán, nhiều ít cẩn thận một ít, còn xin đừng quái.”

Người trẻ tuổi cười ha ha: “Yên tâm đi, lấy cao quý Côn Luân thần thề, chúng ta người Hung Nô, là tuyệt đối không hại chính mình

bằng hữu.”

Một đoàn người ngựa ngay sau đó hướng trong sơn cốc đi, đãi đi đến một nửa thời điểm, Đào Thương đột nhiên ghìm ngựa không đi rồi.

Ô Hoàn người trẻ tuổi nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hắn, ngạc nhiên nói: “Đào tiên sinh, ngài đây là?”

Đào Thương nhếch miệng cười, lắc đầu nói: “Ta đột nhiên hối hận, không nghĩ mua.”

Ô Hoàn người trẻ tuổi khuyên nhủ: “Đào tiên sinh, lại hướng trong ở đi vài bước là có thể thấy mã, tới cũng tới rồi, không ngại nhìn một cái mặt hàng lại trở về?”

Đào Thương lắc đầu: “Không nhìn, mệt mỏi, ta tưởng về nhà.”

Ô Hoàn người trẻ tuổi không nghĩ tới hắn nói thay đổi liền thay đổi, trong lúc nhất thời có chút phát ngốc, ngốc ngốc nhìn Đào Thương, không biết nên nói chút cái gì.

Không bao lâu, ô Hoàn người trẻ tuổi hồi quá vị tới, đem đầu giương lên, giơ thẳng lên trời cười to ba tiếng, nói: “Cũng thế, ngươi không nghĩ hướng trong tiến liền không hướng gần, tới rồi nơi này, ngươi cũng chạy không được!…… Đến nỗi về nhà, ha ha, vậy ngươi là đừng nghĩ!”

Đào Thương hai mắt hơi hơi nhíu lại, nói: “Các hạ lời này là có ý tứ gì?”

Người trẻ tuổi kia không ở làm ra vẻ, hắn đánh mã suất chúng rời xa Đào Thương, bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch tư thế, nói: “Họ Đào, ngươi hãy nghe cho kỹ! Bổn vương chính là ô Hoàn tam vương bộ đại Thiền Vu khâu lực cư con trai độc nhất lâu ban, phụng Viên đại tướng quân chi mệnh, hôm nay đặc tới bắt giết ngươi cái này người Hán nghịch tặc! Lời nói thật không sợ nói cho ngươi, này trong sơn cốc chẳng những có chiến mã, còn có ta ô Hoàn tam

vương bộ một vạn dũng sĩ mai phục tại này, ngươi thừa sớm xuống ngựa quy hàng, bổn vương còn nhưng tha cho ngươi một cái mạng chó!”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nguyên lai ngươi không phải người Hung Nô, là ô Hoàn người, vẫn là một cái tiểu vương tử…… Ta đây bên kia mắng các ngươi ô Hoàn người là cẩu nhật, ngươi như thế nào cũng cam chịu đâu?”

Đào Thương không đề cập tới này gốc rạ khen ngược, nhắc tới việc này, chỉ đem lâu ban khí thổi râu trừng mắt.

Lâu ban giơ tay ở không trung hư điểm vài cái Đào Thương, khiển trách nói: “Ngươi hành! Xú tiểu tặc, ngươi cư nhiên còn dám đề việc này? Ngươi cho ta chờ, xem ta lần này không lộng chết ngươi! Ta làm ngươi cấp ô Hoàn người quỳ xuống!”

Dứt lời, liền thấy hắn quay đầu hướng về phía phía sau kỵ binh sử một cái ánh mắt.

Kia kỵ binh hiểu ý, ngay sau đó ngửa đầu hướng về phía bầu trời học sói tru.

“Ô ô ô ô ô ~~!”

Đây là ô Hoàn người đặc có ám hiệu, chỉ cần là vừa nghe đến cái này tru lên thanh, phụ cận mai phục ô Hoàn kỵ binh nhóm liền sẽ ong nhộng tới, hiệp trợ kêu gọi người cùng đánh tan địch nhân.

Lâu ban đắc ý dào dạt nhìn Đào Thương, bởi vì hắn diện mạo quái dị, hơn nữa kia sợi sắt kính, rất giống là thành tinh Hoàng Bì Tử giống nhau.

Nhưng là ô Hoàn kỵ binh hô nửa ngày, cuối cùng đều kêu khụ sách, mai phục binh lính cũng không gặp ra tới.

Lâu ban nghi hoặc mọi nơi nhìn xem, khó hiểu vò đầu: “Đây là như thế nào cái tình huống? Thanh rất đại a, không nên nghe không

a…… Chẳng lẽ là học sói tru học không giống?”

Đào Thương trợn trắng mắt, bất đắc dĩ nói: “Học sói tru đương ám hiệu, thật không trình độ! Hôm nay ta làm ngươi mở mở mắt, biết biết cái gì mới là lập tức nhất thời thượng ám hiệu!”

Dứt lời, Đào Thương hướng về phía Hứa Chử sử một cái nhan sắc.

Liền thấy Hứa Chử thật sâu hít một hơi, đem chiến đao cắm vào trong đất.

“Ngao ngao ngao ~~! Ô ngao ô ngao ô ngao!”

Này một hồi hổ kêu lúc sau, ẩn ẩn liền nghe sơn cốc bên trong, một trận tiếng vó ngựa ẩn ẩn truyền đến, không bao lâu, liền thấy một chi bưu quân từ trong cốc hướng sắp xuất hiện tới.

Cầm đầu đại tướng, hắc bạch tạp râu, đồng thau giáp, kim bối đao, bảo điêu cung, chính là Hoàng Trung.

Hoàng Trung chỉ huy tam quân tướng sĩ đem Đào Thương cùng với lâu ban đám người bao quanh vây định, sau đó đem chiến đao hướng trước ngực một hoành, nhìn xa Đào Thương, trong miệng âm thầm nói thầm.

“Không nổi trống, không minh kim…… Cố tình muốn đem lão hổ kêu đương ám hiệu…… Thật là nhàn!”

Lâu ban chờ một chúng ô Hoàn người tức khắc nhìn choáng váng.

Đào Thương cười ha hả hướng về phía lâu ban vẫy vẫy tay, nói: “Ô Hoàn tiểu vương tử, mau đừng thất thần, xuống ngựa, lại đây lại đây, đến ta trước mặt tới.”

Lâu ban tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng không phải ngu phu, hắn biết bên ta mai phục tại trong cốc vạn dư binh mã cùng 700 chiến mã, nhất định là bị Đào Thương đoạt lại.

Chính là, chính mình rốt cuộc là nào làm không tốt, làm họ Đào nhìn xảy ra vấn đề? Trước tiên phái ra binh mã tiến đến quét sạch?

Lâu ban xoay người xuống ngựa, ở Kim Lăng quân từng đôi đôi mắt nhìn chăm chú hạ, đi tới Đào Thương chiến mã trước mặt.

Đào Thương cười ha hả nhìn hắn, nói: “Ngươi vừa rồi nói, ai cho ai quỳ xuống tới?”

Lâu ban hít hít cái mũi, rất là thức thời quỳ một gối xuống đất, một tay vỗ ngực, đối Đào Thương cung kính nói: “Tam vương bộ khâu lực cư Thiền Vu trưởng tử lâu ban, gặp qua đại hán triều đình thừa tướng, thừa tướng đại danh uy chấn đại mạc, từ nam tới bắc, không người không biết, ngươi giống như là bầu trời thái dương, dùng ngài dương quang, ấm áp đại hán triều cùng Mạc Bắc thảo nguyên ngàn ngàn vạn vạn vóc dáng dân, ngươi trí tuệ giống như là mở mang thảo nguyên giống nhau, làm người liếc mắt một cái vọng không đến cuối!”

Đào Thương sá nhiên mở ra miệng.

Không bao lâu, liền thấy hắn quay đầu nhìn về phía Lưu Hổ tỉ, một lóng tay lâu ban nói: “Các ngươi thảo nguyên người trên đều là ăn cái gì lớn lên? Một đám đều như vậy không biết xấu hổ sao?”

Lưu Hổ tỉ dùng sức lắc đầu, nói: “Không không không, người Hung Nô là uống mã nãi ăn thịt dê lớn lên, bọn họ giống nhau đều không như vậy…… Ô Hoàn người liền nói không chừng, bởi vì bọn họ đều là ăn phân lớn lên.”

Lưu Hổ tỉ nghe vậy giận tím mặt: “Đánh rắm! Ô Hoàn người là thảo nguyên thượng vĩ đại nhất tộc đàn, người Hung Nô mới ăn phân đâu!”

Lưu Hổ tỉ một chút không cho hắn: “Ngươi mới đánh rắm! Chính là ô Hoàn người ăn phân!”

“Người Hung Nô ăn phân!”

“Ô Hoàn người ăn phân!”

“Đình!” Đào Thương dùng sức vung tay lên, đánh gãy hai người kịch liệt cãi cọ, đương nổi lên người điều giải: “Đều đừng cãi cọ, từng người thoái nhượng một bước, nghe ta, một người ăn nửa phao là được.”

“……”

------oOo------

Chương 681: ngộ phán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hà Bắc, Lê Dương.

Bởi vì thời tiết dần dần chuyển lãnh, Viên Thiệu cùng Tào Tháo, hắc sơn quân chờ khắp nơi thế lực giao chiến, tiến vào tới rồi một cái tương đối hoà bình giai đoạn, bên ta thế lực đều là từng người co đầu rút cổ ở chính mình quân trại không ra, mọi người đều ở lẳng lặng chờ đợi mùa đông qua đi, sang năm ở từng người thi triển thủ đoạn.

Nhưng cũng chính là ở cái này tương đối bình thản thời kỳ, Viên Thiệu thu được hắn nhất không nghĩ thu được tin tức.

Cùng chính mình mưu đồ bí mật thiết kế tru sát Đào Thương ô Hoàn Vương tử lâu ban hành động, cuối cùng lấy thất bại mà chấm dứt, mà lâu ban bản nhân cũng bị Đào Thương bắt sống bắt sống.

Tam vương bộ thủ lĩnh khâu lực cư hiện tại phái người tới hỏi Viên Thiệu muốn người.

Mà này còn không phải tệ nhất.

Càng thêm lệnh Viên Thiệu nháo tâm, đó là Chân gia phụ trách sở hữu thương sự Chân Mật, hiện nay cũng đình trệ với Đào Thương tay.

Viên Thiệu mới đầu nghe được tin tức này lúc sau, lập tức biến luống cuống tay chân, hắn vội vàng tìm Tự Thụ cùng thẩm xứng, Bàng Kỷ, Quách Đồ đám người tiến đến thương nghị đối sách.

Chân gia tài lực hùng hậu, hiện giờ chấp chưởng gia nghiệp Chân Mật rơi xuống Đào Thương kia, vạn nhất nàng quay đầu qua đi duy trì Đào Thương, kia họ Đào sau này liền có thể cắm rễ ở Hà Bắc.

Mọi người đem sự tình nghe xong lúc sau, một đám toàn bắt đầu cúi đầu trầm tư lên.

Không bao lâu, lại thấy Tự Thụ cái thứ nhất mở miệng nói: “Đại tướng quân, việc này lại là nhiều ít có chút khó làm…… Khác tạm thời bất luận, Chân gia ở Hà Bắc sở nắm giữ tiền tài cửa hàng cùng trâu ngựa lương thảo thật sự là quá nhiều, mà chấp chưởng này hết thảy Chân gia đại tiểu thư rơi vào Đào Thương tay chính là trọng trung chi trọng…… Dù sao cũng là một nữ tử, vạn nhất cuối cùng ai bất quá Đào Thương nghiêm hình, đem Chân gia sản nghiệp hiến đi ra ngoài, chúng ta ngày sau muốn đem họ Đào đuổi đi ra Hà Bắc, kia đã có thể khó khăn.”

Viên Thiệu thở dài khẩu khí, nói: “Việc này lại là đều do Viên mỗ thác đại, hiện giờ ô Hoàn Vương tử cùng Chân gia nữ tất cả đều rơi vào Đào Thương trong tay, việc này nên làm thế nào cho phải?”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, đều không có nói chuyện.

Cuối cùng, vẫn là Quách Đồ đứng dậy, nói: “Đại tướng quân, kỳ thật việc này cũng hảo giải quyết, Chân gia sở dĩ quan trọng, cũng bất quá là bởi vì này gia tộc tài phú có một không hai Hà Bắc, đây là khắc sâu lự giả, hiện giờ Chân gia cửa hàng khoang lái người chính là Chân Mật, nhưng thực tế gia chủ chính là chân Nghiêu, đại tướng quân không ngại lập tức làm chân Nghiêu hồi trung sơn đi, mệnh hắn tọa trấn nhà cũ, thế đại tướng quân trông giữ hảo Chân gia sản nghiệp, như thế đó là Chân Mật ở Đào Thương trong tay, giờ cũng vô dụng.”

Viên Thiệu nghe xong lời này lúc sau, gật gật đầu: “Công tắc lời này, nhưng thật ra cái hảo biện pháp. Được không.”

Bàng Kỷ ở một bên do dự nói: “Đại tướng quân, phương pháp này, chỉ sợ là lược ngại độc ác chút đi?”

Quách Đồ cười nhạo quay đầu nhìn về phía Bàng Kỷ, nói: “Bàng nguyên đồ, chúng ta giúp đỡ Chân gia bảo vệ tài sản, đâu ra độc ác

nói đến?”

Bàng Kỷ lắc lắc đầu, nói: “Đào Thương xuyên qua ta chờ mưu kế, bất luận hắn là như thế nào xuyên qua, nhưng hắn hiện tại nhất định là đã biết cái này trung việc, nếu là kéo dài lâu ngày, ta sợ, ta sợ sẽ thương cập vị kia Chân gia tiểu thư tánh mạng!”

Quách Đồ ha nghe vậy không khỏi cười nhạo nói: “Hảo ngươi cái Bàng nguyên đồ, khi nào lại đối kia họ Chân nữ tử như vậy để bụng? Chẳng lẽ là ham nàng kia mỹ mạo?”

“Phi!” Bàng Kỷ hung hăng phỉ nhổ, nói: “Quách công tắc, ngươi đừng vội bẩn thỉu người! Ta đều bao lớn số tuổi, nhớ thương cái kia nữ tử làm chi? Ta này không phải nhận việc nói sự sao? Lại một cái, nàng kia chính là nhị công tử sở khuynh mộ người, ngươi lại không phải không biết, nhị công tử đối nàng kia rễ tình đâm sâu, nhiều lần cầu đại tướng quân tứ hôn mà không được, nếu là hắn biết nàng kia lâm vào địch thủ, đại tướng quân lại như thế hành sự đem nàng từ bỏ, chẳng phải dễ dàng phụ tử sinh khích?”

Tự Thụ ở một bên đối Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân, những việc này cũng không phải không có khả năng, rốt cuộc nhị công tử tuổi trẻ khí thịnh, đối Chân gia nữ cực kỳ khuynh mộ, nếu là hắn biết đến lời nói……”

Viên Thiệu nhàn nhạt nói: “Biết lại có thể như thế nào? Hắn còn dám đem ta này thân cha như thế nào? Còn không phải ta nhi tử…… Các ngươi không cần khắc khẩu, chỉ lo chiếu ta nói đi làm đó là!”

……

Mấy ngày sau, Đào Thương mang theo tù binh cùng chiến lợi phẩm phản hồi tới rồi lâm tri thành.

Lúc này đây chiến quả phong phú, ô Hoàn tiểu vương tử lâu ban cái này nhân vật trọng yếu tạm thời không tính, riêng là ô Hoàn nhân vi dụ dỗ Đào Thương kia 700 thất thượng đẳng thảo nguyên mã, chính là một bút kếch xù phong hầu tài phú.

Bực này với không duyên cớ đưa cho chính mình 700 chiếc nhẹ hình xe tăng xe a.

Toàn bộ lâm tri bên trong thành, nơi nơi đều là một bộ hỉ khí dương dương chi sắc, rất nhiều binh lính đều đi vây xem từ ô Hoàn bên kia thu được 700 thất chiến mã.

Triệu Vân cùng A Phi tự mình chọn lựa mấy con cưỡi thử, này đó ở bắc địa thảo nguyên sinh trưởng lên chiến mã, ở thể trạng cùng sức chịu đựng thượng quả nhiên là muốn so phương nam mã cường rất nhiều, phương bắc thảo nguyên bộ lạc người tuy rằng kinh tế lạc hậu, nhưng bọn hắn chiến mã xác thật là thật đánh thật bổng.

Đào Thương ở lâm tri thành tìm một cái an tĩnh nhà cửa, thỉnh Chân Mật tạm thời trụ hạ.

Nhà cửa tuy rằng không lớn, nhưng thoạt nhìn vẫn là thực sạch sẽ, Chân Mật đi bộ quan sát một vòng, cảm giác phi thường vừa lòng.

Nàng lộng một ít điểm tâm, ở chính sảnh thỉnh Đào Thương nhấm nháp.

Chân Mật này nữ tử nước mắt oa tử thiển, Đào Thương lúc này đây cũng không dám nói không thể ăn, ở liền ăn mấy khối khen không dứt miệng lúc sau, Chân Mật rốt cuộc lộ ra mỉm cười.

“Đúng rồi, thừa tướng, ngài lần trước cùng ta nói, chỉ cần ta chiếu ngài nói làm, ngài là có thể từ Viên Thiệu trong tay cứu ta huynh trưởng tánh mạng……” Chân Mật đem đề tài dẫn tới chính sự đi lên: “Ta đây hiện tại đã y theo ngài nói, tùy ngài tiến đến tri thành, ta đây huynh trưởng bên kia?”

Đào Thương lại hướng trong miệng thả một khối tô, chậm rì rì nói: “Yên tâm đi, căn cứ ta dưới trướng giáo sự hồi báo, ngươi huynh trưởng đã bị Viên Thiệu thả lại quê quán trung sơn, trước mắt chính tiếp nhận ngươi vị trí một lần nữa chấp chưởng gia nghiệp, hiện giờ Hà Bắc chiến loạn, Chân gia bực này có đại lượng tài phú gia tộc

địa vị cực kỳ mẫn cảm, Viên Thiệu sợ ngươi tới rồi ta trong tay sẽ tư địch, bởi vậy tuyệt không sẽ đối với ngươi huynh trưởng thế nào.”

Chân Mật nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

“Hắn phải dùng ta huynh trưởng tiếp nhận trong tay ta thương quyền?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không tồi, tả hữu đều là người một nhà, ngươi nắm giữ vẫn là ngươi huynh trưởng nắm giữ, không đều giống nhau.”

Chân Mật thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Kia nếu là như thế, ta đây khi nào mới có thể hồi chính mình gia đi?”

Đào Thương lại cầm lấy một khối tô, cắn một ngụm nói: “Một chốc một lát sợ là trở về không được, ngươi không quay về, hắn liền sẽ không có việc gì, cho nên ngươi ở trong tay ta, người nhà của ngươi cùng huynh trưởng liền nhiều ít sẽ an toàn một ít, ít nhất Viên Thiệu sẽ có điều cố kỵ.”

Chân Mật nghe vậy cắn môi, sau một lúc lâu lúc sau, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Thừa tướng lần trước cùng ta nói, ngươi tưởng mời ta giúp ngươi làm thỏa đáng tam quân qua mùa đông sở dụng chi vật đi?”

Đào Thương cắn tô, gật đầu nói: “Không sai.”

“Ta đây huynh trưởng trở về trung sơn, tiếp nhận ta chấp chưởng gia tộc, ta lưu lại nơi này…… Ngươi kia tam quân sở dụng qua mùa đông chi vật, tiểu nữ tử sợ là bất lực.”

Đào Thương nghe vậy ngẩn ngơ, nhấm nuốt tô miệng tức thì sẽ không động.

Giống như…… Là như vậy cái tình huống a!

Nói như thế tới, chính mình này một chuyến chẳng phải là bạch bận việc?

Kia mười vạn nhân mã qua mùa đông chi vật làm sao bây giờ?

Đào Thương bất đắc dĩ đem trong tay tô thả xuống dưới.

Chân Mật ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy? Không muốn ăn sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu nói: “Hàng năm đánh nhạn hôm nay bị nhạn tóm được mắt…… Vô tâm tình.”

:.:

------oOo------

Chương 682: đêm khuya thẩm vấn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương về tới chính mình phủ đệ, có một người đã chờ chính mình đã lâu.

Không phải người khác, đúng là trá hàng lại đây điền phong.

Điền phong vừa thấy Đào Thương, vội vàng tiến lên, chắp tay thi lễ nói: “Nghe nói thừa tướng bắt sống ô Hoàn Vương tử lâu ban cùng Chân gia chi nữ Chân Mật?”

Đào Thương cẩn thận nhìn một hồi điền phong, cười.

“Không tồi, nguyên hạo tiên sinh cũng nghe nói a? Đúng là như thế, việc này đào mỗ đối với ngươi vạn phần cảm kích.”

“Cảm, cảm kích? Đối ta?” Điền phong nghi hoặc nhìn Đào Thương, có chút không rõ nguyên do.

Đào Thương hướng về phía điền phong chắp tay thi lễ, nghiêm mặt nói: “Không tồi, nếu không phải có nguyên hạo tiên sinh lúc trước cho ta hiến kế đi liên hệ Chân gia, sao có thể có đào mỗ hôm nay như thế rất tốt cục diện, ta có thể đi đến hôm nay này một bước, tiên sinh có thể nói là công không thể không.”

Điền phong lúc này hoàn toàn ngây dại.

Nơi này, còn có chuyện của ta đâu?

Đào Thương cười nói: “Cho nên nói, ta quyết định công khai khen ngợi tiên sinh công tích, cũng thượng biểu thiên tử, phong tiên sinh vì quan nội hầu!”

“Cái này, thừa tướng! Cái này liền thật cũng không cần! Điền mỗ có tài đức gì a, sao có thể chịu này chờ công tích? Vẫn là thỉnh thừa tướng không cần lấy điền mỗ vui đùa.”

Đào Thương lắc đầu nói: “Không phải vui đùa, việc này ta đã nghĩ hảo tấu chương, phát hướng Nam Xương, đãi thượng thư đài đi qua lưu trình lúc sau, liền có thể ý kiến phúc đáp, nguyên hạo cứ việc tĩnh chờ tin lành đó là.”

Điền phong trên mặt cơ bắp qua lại trừu trừu.

Việc này quay đầu lại nếu là truyền đi ra ngoài, làm Hà Bắc đồng liêu như thế nào đối đãi chính mình?

Liền tính là Viên Thiệu cùng Tự Thụ biết chính mình là trá hàng, nhưng vì bảo thủ bí mật này, những người khác lại không biết a!

Việc này một khi truyền khai, Hà Bắc sĩ tộc chẳng phải các đều đến chọc chính mình lưng, mắng chính mình một tiếng gian tặc?

Đáng thương một đời thanh minh, một sớm hủy trong một sớm.

Điền phong thở dài khẩu khí, bước nhanh đuổi kịp Đào Thương, nói: “Thừa tướng, không biết ngươi tính toán xử trí như thế nào ô Hoàn Vương tử cùng Chân gia nữ?”

Đào Thương giương lên mi, nói: “Nguyên hạo tiên sinh cho rằng nên xử trí như thế nào?”

Điền phong trong lòng nảy sinh ác độc, thật mạnh vung tay lên, nói: “Sát!”

“Vì sao phải sát?”

Điền phong nghiêm mặt nói: “Ô Hoàn người năm đó thiện sát thiên tử, quả thật ta đại hán triều đình kẻ thù truyền kiếp, tuy diệt tộc mà không thể bình nhiều người tức giận, hiện giờ tóm được tam vương bộ vương tử, đúng là đem này chém giết, răn đe cảnh cáo, tế điện tiên đế trên trời có linh thiêng.”

Đào Thương mỉm cười không trả lời: “Kia Chân Mật đâu?”

Điền phong do dự một chút, nói: “Này chờ yêu nữ cấu kết tam vương bộ mưu hại thừa tướng, tuy muôn lần chết mà không đủ rồi thứ này tội, đương nhiên đáng chết.”

Đào Thương gật gật đầu, cũng bất chính mặt trả lời điền phong, chỉ là nói: “Minh bạch, điền tiên sinh thả hồi, việc này dung ta ở cân nhắc một chút, hôm sau lại làm quyết đoán.”

Điền phong cũng biết chính mình nói thêm nữa dễ dàng lộ ra sơ hở, ngay sau đó chậm rãi mà lui.

Đào Thương đi vào thính đường thời điểm, phát hiện Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý chính ôm ngày gần đây tới hai quận đãi định công văn đang đợi hắn, mà vừa mới hắn hòa điền phong nói chuyện, đã là đều bị hai tiểu tử nghe lén đi.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hai người bọn họ: “Nghe lén đâu?”

Hai người cùng nhau dùng sức lắc đầu.

Đào Thương cũng không hỏi hạ lời nói, chỉ là cất bước đi đến chồng chất giản độc bàn biên, cầm lấy một quyển bắt đầu tinh tế ý kiến phúc đáp lên.

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý chỉ là đứng ở hắn mặt sau, lẳng lặng đứng sừng sững.

Đột nhiên lại thấy Đào Thương quay người lại, đối Gia Cát Lượng nói: “Ta nghĩ kỹ…… Sát lâu ban.”

Gia Cát Lượng nghe vậy tức khắc cả kinh.

Tư Mã Ý vội nói: “Lão sư, không thể! Điền phong nói rõ chính là sử mưu kế muốn mượn đao giết người, che dấu hành vi phạm tội, hắn sợ lâu ban ở chúng ta trong tay, sẽ cung khai ra Viên Thiệu cấu kết ô Hoàn ám sát tiên đế chân tướng, lão sư không thể trúng kế……”

Nói đến này, Tư Mã Ý bỗng nhiên phản ứng lại đây, trúng kế hình như là gửi mình nha.

Đào Thương đem giản độc tích cóp thành đoàn, che chở hắn trán thật mạnh một phách: “Còn nói không nghe lén.”

Gia Cát Lượng nói: “Quả nhiên như lão sư lời nói, thời gian dài, thông qua một ít dấu vết quan sát, điền phong quả nhiên là trá hàng, hắn mặt ngoài vì lão sư hiến kế, kỳ thật là ở nơi chốn âm thầm giữ gìn Viên Thiệu, nếu là không nghiêm túc nghiền ngẫm, thật đúng là liền dễ dàng làm hắn lừa gạt qua đi.”

Đào Thương cười nói: “Điền phong cũng là Viên Thiệu dưới trướng danh thần, tuy rằng tính tình quật cường, nhưng một thân bản lĩnh lại là không dung bỏ qua…… Bất quá hắn tưởng chơi ta lại là không thể, nói cái gì cũng là ta chơi hắn mới là.”

Gia Cát Lượng nói: “Lão sư tính toán như thế nào dọn dẹp điền phong?”

Đào Thương tán thưởng nhìn Gia Cát Lượng liếc mắt một cái.

Đứa nhỏ này có tiến bộ.

Đều sẽ dùng “Dọn dẹp” cái này từ.

“Hãy chờ xem, ta muốn cho điền phong cái này trá hàng từ giả biến thật, tới địa bàn của ta, quay đầu lại còn tưởng trở về? Quả thực coi ta đào người nào đó cửa thành lâu tử như không có gì, cần thiết không quen hắn.”

……

Vào lúc ban đêm đêm khuya, điền phong vừa muốn đi ngủ, Đào Thương lại là tới tìm hắn.

Điền phong không rõ nguyên do, không biết Đào Thương hơn phân nửa đêm tìm hắn chuyện gì.

Gặp mặt, Đào Thương chỉ là bắt lấy điền phong thủ đoạn, không dung hắn cự tuyệt nói: “Tối nay nguyệt hắc phong cao, ta mang điền tiên sinh đi làm một kiện thật lớn sự!”

“Nguyệt hắc phong cao thật lớn sự……?” Điền phong nghi hoặc chớp chớp mắt, nói: “Nên không phải trộm heo đi?”

“Nói bậy! Ta là quân tử, ngươi gặp qua cái nào quân tử trộm heo?”

Điền phong loát sợi râu, thở dài: “Thừa tướng tuổi trẻ khí thịnh, có chơi tâm có thể, nhưng điền người nào đó tuổi lớn, tay già chân yếu, theo không kịp, thừa tướng nếu vô thiên đại chuyện quan trọng…… Liền phóng ta ngủ đi thôi, ta làm việc và nghỉ ngơi thời gian thực quy luật.”

Đào Thương lắc đầu nói: “Khó mà làm được, vừa vặn hôm nay việc này chính là thiên đại sự, nói không chừng còn sẽ đến tai thiên tử, ngươi theo ta đi là được.”

Điền phong trong lòng tức giận mắng, thiên tử liền ở ngươi phủ đệ ở, còn thượng đạt cái chó má thiên nghe?

Nhưng hắn lại không hảo nói nhiều chút cái gì, rốt cuộc nhân gia cũng là chính mình hiện tại trên danh nghĩa chủ công, điền phong không thể sinh dẫu hắn.

Điền phong bị Đào Thương nắm đi vào lâm tri thành nhà tù trước, lại thấy Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý cùng với một đội hổ vệ quân sớm đã là ở nơi đó chờ.

Điền phong trong lòng nghi hoặc, hơn phân nửa đêm, Đào Thương lãnh chính mình chạy đến nhà tù bên này làm gì?

“Đều chuẩn bị tốt sao?” Đào Thương hỏi Tư Mã Ý nói.

Tư Mã Ý mắt lé nhìn điền phong một chút, cười nói: “Đã sớm chuẩn bị tốt.”

“Hảo!” Đào Thương quay đầu nhìn điền phong, nói: “Làm phiền nguyên hạo vì ta lời khai.”

Điền phong không rõ nguyên do, nhưng vẫn là tiếp nhận Tư Mã Ý đưa qua đồ vật, tiếp theo, liền tùy Đào Thương đi vào kia gian âm u nhà tù.

Đào Thương vừa đi, một bên đối hắn giải thích nói: “Cái này nhà tù nội tận cùng bên trong, giam giữ lần này bị ta bắt sống mười bảy danh ô Hoàn người, trừ bỏ lâu khó ở ngoài, dư lại mười sáu người đều là đi cùng hắn cùng nhau lại đây hành thích ta Tiên Bi quan tướng, ta đưa bọn họ mỗi người đơn độc thiết lập một gian nhà tù, cùng ngoại giới ngăn cách, cũng tắc nghẽn sở hữu nguồn sáng, hiện giờ lại là tới rồi thu hoạch thời tiết.”

Điền phong nghe vậy tức khắc cả kinh, nắm đao bút tay bắt đầu run lên, một cổ không ổn dự cảm nảy lên hắn trong lòng.

Không bao lâu, lại thấy tay cầm chìa khóa hổ vệ quân mở ra cái thứ nhất cửa lao.

Bên trong ngồi một người cả người run rẩy ô Hoàn thủ lĩnh.

Tên này thủ lĩnh cùng lâu khó cùng bị Đào Thương bắt sống sau, đã trong bóng đêm bị giam giữ suốt ba ngày.

Này ba ngày thời gian, hắn cơ hồ ở vào ngăn cách với thế nhân hoàn cảnh.

Bởi vì Đào Thương đặc biệt thiết kế, hắn cái gì đều nhìn không thấy, cái gì đều nghe không thấy, bốn phía chỉ là một mảnh đen nhánh, phòng trong thủy cùng cơm nhưng thật ra cho hắn dự bị sung túc, nhưng hắn cơ hồ không như thế nào động.

Bởi vì bốn phía một mảnh đen nhánh, lại an tĩnh vô cùng, hắn đã hoàn toàn đánh mất thời gian khái niệm, này ba ngày thời gian đối với hắn tới nói giống như ba mươi ngày giống nhau, dài lâu vô hạn đen nhánh an tĩnh cơ hồ muốn đem hắn bức điên, có một canh giờ,

hắn thậm chí dùng đầu liều mạng va chạm vách tường, cũng gãi chính mình mặt.

Kia trương râu quai nón đại mặt, hiện tại nơi nơi là huyết xối tử.

Hiện giờ, nhà tù thình lình đột nhiên mở ra, đem hắn kinh hách lập tức mất khống chế, đèn dầu chiếu sáng bắn ở hắn trên mặt, vẻ mặt của hắn có một loại nói không nên lời cứng đờ cùng khủng bố.

“Trả lời ta vấn đề, ta liền thả ngươi đi ra ngoài, bằng không, ngươi chỉ có thể vĩnh viễn vây ở cái này trong phòng giam, vĩnh viễn hắc ám.” Đào Thương nhàn nhạt nói.

Tên kia ô Hoàn người đã bị hắc ám cùng sai lầm thời gian khái niệm lẫn lộn tâm trí, hắn khàn cả giọng quát: “Ta giết ngươi, ta muốn giết ngươi!”

Dứt lời, liền thấy hắn tru lên hướng về Đào Thương nhào tới, lại bị xích sắt gắt gao kéo lấy.

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Cái này điên rồi, không được, thay cho một cái!”

Điền phong đứng ở nhà tù cửa, xem mồ hôi lạnh chảy ròng.

:.:

------oOo------

Chương 683: lẫn nhau đánh cờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương thấy tên kia ô Hoàn thủ lĩnh đã tiếp cận với nửa điên trạng thái, lắc lắc đầu, ngay sau đó đi ra hắc ám nhà tù.

Nhìn thoáng qua ở cửa ngốc lăng lăng điền phong, Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Nguyên hạo tiên sinh, đi thôi, chúng ta đi tiếp theo cái phòng.”

Điền phong hầu kết cử động một chút, nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, đi theo Đào Thương phía sau.

Điền phong không phải thực lý giải Đào Thương loại này thẩm vấn phương pháp, bất quá hắn cũng là kiến thức rộng rãi, biết nơi này tất có này thâm ý. Hắn trong lòng có một loại dự cảm bất hảo…… Đặc biệt là vừa mới nhìn đến tên kia ô Hoàn tướng lãnh trạng thái thời điểm.

Hắn cảm giác Đào Thương hôm nay thật sự rất có khả năng sẽ hỏi ra điểm cái gì.

Điền phong suy đoán không sai, tương đối với da thịt thượng thống khổ, tinh thần thượng tra tấn càng nghiêm trọng. Hắc ám không tiếng động hoàn cảnh, làm bằng sắt nhân tinh thần cũng sẽ bị tàn phá đến tàn phế.

Đệ nhị danh ô Hoàn quan tướng, cũng là cái kia hùng dạng, bị hắc ám tra tấn giống như nửa điên, nói chuyện thật không minh bạch.

Đệ tam danh ô Hoàn quan tướng, cũng giống nhau.

Đệ tứ danh thảm hại hơn, hắn trảo không Đào Thương, liền hướng Đào Thương phun nước miếng, bị Đào Thương nhạy bén né tránh, sau đó kia khẩu đại dính đàm dừng ở điền phong trên mặt.

Điền phong duỗi tay lau một phen, cúi đầu cẩn thận nhìn nhìn, rất là bi thương thở dài khẩu khí.

Đào Thương cười ha hả nói: Ngọt vẫn là hàm?”

Điền phong mặt lập tức liền đen.

“Thừa tướng…… Hắn không phun đến ta trong miệng.”

Đào Thương ha ha cười, lãnh hắn tiếp tục hướng khác phòng đi.

Thẳng đến đi đến đệ thập nhất cái phòng lúc sau, Đào Thương phát hiện rốt cuộc đụng tới một cái có thể công lược xuống dưới người.

Vì cái gì? Bởi vì hắn biểu hiện.

Vị này ô Hoàn tướng lãnh biểu hiện thực đặc thù, hắn cũng không có cuồng loạn kêu to, cũng không có liều mạng phác lại đây trảo Đào Thương.

Hắn biểu hiện tương đối tới nói tương đối đặc biệt, so với điên cuồng, hắn sợ hãi rõ ràng nhiều hết mức một ít.

“Phóng ta đi ra ngoài!” Kia ô Hoàn người vừa nhìn thấy Đào Thương liền kêu lớn: “Phóng ta đi ra ngoài, các ngươi vì cái gì muốn như vậy đối đãi ta? Phóng ta đi ra ngoài.”

Đào Thương khóe miệng treo lên một tia không dễ phát hiện mỉm cười.

Hắn ở hổ vệ quân sĩ binh dưới sự bảo vệ đi tới tên kia ô Hoàn người trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới hắn, nói: “Ngươi ở tam vương bộ, sở bất luận cái gì chức?”

Kia ô Hoàn người sắc mặt trắng bệch, nghe vậy vội nói: “Ta, ta là đại Thiền Vu trướng hạ tả kế hoạch lớn hộ……”

“Kế hoạch lớn hộ……” Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu nói: “Chức vị không thấp, biết ta vì cái gì bắt ngươi nhóm sao?”

Kia kế hoạch lớn hộ vội vàng nói: “Mưu đồ bí mật hại chuyện của ngươi, đều là đại Thiền Vu hạ lệnh, cùng chúng ta không có bất luận cái gì quan hệ, ngươi, ngươi hoặc là liền giết ta, hoặc là liền thả ta? Chỉ là đừng đem ta tiếp tục nhốt ở nơi này, ta đã chịu không nổi!”

Đào Thương lắc lắc đầu: “Đem ngươi nhốt ở nơi này nguyên nhân, cũng không phải bởi vì các ngươi ô Hoàn người muốn giết ta, mà là ở một năm rưỡi trước, các ngươi sở phạm phải kia tràng ngập trời tội lỗi!”

Ô Hoàn kế hoạch lớn hộ hơi giật mình nhìn Đào Thương, vẫn mạnh miệng nói: “Tội gì? Ngươi đang nói cái gì, ta không rõ.”

Đào Thương ở hắn đối diện ngồi trên mặt đất, chậm rì rì nói: “Đầu tiên, ta cho ngươi thuyết minh hai điểm, đệ nhất, tiên đế là các ngươi ô Hoàn mưu hại, chuyện này là ván đã đóng thuyền, không dung sửa đổi, đệ nhị, ngươi hiện giờ ở tay của ta, ngươi nếu là đi thẳng nói, đem sự tình ngọn nguồn đều nói ra, ta sẽ niệm ở ngươi thẳng thắn thượng, tha cho ngươi một cái tánh mạng…… Ngươi nếu là không đáp ứng, vậy ngươi liền ở cái này trong phòng giam đãi cả đời đi, chính ngươi lựa chọn.”

Đào Thương chú ý tới, hắn đang nói xong những lời này lúc sau, tên này ô Hoàn kế hoạch lớn hộ trên mặt lộ ra cực độ hoảng sợ biểu tình.

“Này, này…… Ngươi làm ta thẳng thắn cái gì, ta không rõ.”

Đào Thương đứng lên, phác phác trên người bụi đất, nói: “Một khi đã như vậy, vậy ngươi liền tại đây đợi đi, tùy ngươi như thế nào, dù sao các ngươi có mười bảy cá nhân, chỉ cần có một cái đối ta nói thật, còn lại mười sáu cái với ta mà nói liền đều là vô dụng.”

Kia kế hoạch lớn hộ làm như còn ở do dự, đột nhiên, lại thấy Tư Mã Ý từ lao ngục ngoài cửa đi đến, nói: “Lão sư, có một người nguyện ý nói.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía kia kế hoạch lớn hộ, ha hả cười, nói: “Đáng tiếc.”

Dứt lời, xoay người liền phải rời đi.

“Đừng! Đừng lưu lại ta! Ta nói! Ta cái gì đều nói!” Kia kế hoạch lớn hộ khàn cả giọng hướng về phía Đào Thương bóng dáng cuồng hô.

Đào Thương đưa lưng về phía kế hoạch lớn hộ mặt lộ ra một cái xán lạn mỉm cười: “Lúc này mới ngoan.”

Mà cửa lao ở ngoài điền phong, còn lại là hoàn toàn hư thoát, thân thể theo chân tường đi xuống lưu.

“Nguyên hạo tiên sinh? Nguyên hạo tiên sinh!”

Điền phong ở Gia Cát Lượng tiếng kêu trung hồi qua thần.

Lại thấy Gia Cát Lượng dùng quạt lông nhẹ nhàng hướng cửa phòng nội khoa tay múa chân, nói: “Điền tiên sinh, lão sư hắn kêu ngươi đi vào đâu, nên ghi lời khai.”

“Nga.” Điền phong nhàn nhạt nga một tiếng, cầm giản độc cùng đao bút đi vào.

Gia Cát Lượng nhìn điền phong biến mất ở lao ngục nội bóng dáng, khóe miệng lộ ra một tia nhàn nhạt mỉm cười.

……

Mấy ngày lúc sau, một cái kinh người tin tức từ Thanh Châu lâm tri thành truyền ra, cơ hồ chấn kinh rồi thiên hạ.

Đó là một phần bị Đào Thương quân sao chụp thành vô số phân khẩu cung bản dập, này văn dần dần truyền khắp thiên hạ.

Kia mặt trên rành mạch ghi lại ô Hoàn người khẩu cung, bao gồm lúc trước Viên Thiệu là như thế nào tìm tới khâu lực cư, hai bên như thế nào chế định kế hoạch, Viên Thiệu hứa hẹn cấp khâu lực cư cái

gì chỗ tốt, sau đó khâu lực cư phái ra Tô Phó Duyên đi phạm đều hành thích vua, trong lúc Tô Phó Duyên như thế nào bài binh bố trận, như thế nào chế định kế hoạch, cùng với một loạt kế tiếp từ từ, cơ hồ là từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, nói thẳng ra.

Kế hoạch lớn hộ ở ô Hoàn trong quân chức vị không thấp, đối này đó biết đến đều tương đối kỹ càng tỉ mỉ, hơn nữa vị này kế hoạch lớn hộ chính là ô Hoàn Vương tử lâu ban dòng chính, biết được liền rõ ràng hơn.

Mà để cho thế nhân kinh ngạc chính là, thế nhưng là Hà Bắc trọng thần điền phong, thế nhưng toàn bộ hành trình tham dự lần này ghi lời khai sự tình, kia sao chụp ghi chép mặt trên, liền có điền phong bản nhân ký tên.

Lần này tử, điền phong đại danh trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Hà Bắc, này lực ảnh hưởng to lớn, thẳng truy Viên Thiệu, chẳng qua này ảnh hưởng là phản diện.

Hà Bắc quần thần, sôi nổi thượng thư Viên Thiệu, kỳ thỉnh Viên Thiệu tru diệt điền phong tam tộc.

Tuy rằng trước đó không lâu, Viên Thiệu đã “Chém giết” điền phong một nhà già trẻ, nhưng mọi người tức giận như cũ không thể tiêu trừ.

Lão quật lừa quá nhưng khí! Tạo phản cũng không có ngươi như vậy hoàn toàn a, thật là một chút mặt nhi đều không cho.

Mà Viên Thiệu lúc này cũng mê mang.

Này mê mang trung, ẩn ẩn hỗn loạn, càng là vô cùng phẫn nộ!

Chính mình làm điền phong đi trá hàng, hắn nhưng khen ngược, cư nhiên giúp đỡ Đào Thương đem chính mình gốc gác xốc ra tới!

Hiện giờ ô Hoàn người cung khai, còn đem chi tiết trần thuật như thế rõ ràng, liền tính là chính mình tiến hành chính trị đối luận phản

kích, chỉ sợ dưới bầu trời này sĩ tộc, chịu tin tưởng chính mình cũng không có nhiều ít.

Lần này tử, Viên Thiệu ở chính trị lập trường có lợi là hoàn toàn tài.

Hắn trong lòng không phục, tìm tới Tự Thụ thương nghị việc này.

Vừa thấy mặt, Viên Thiệu đổ ập xuống chính là cùng Tự Thụ đem điền phong một đốn đau mắng.

Đau mắng đại thể lý do phi thường đơn giản, hắn cảm thấy điền phong phản bội chính mình.

Tự Thụ nhưng thật ra rất có kiên nhẫn, hắn nghiêm túc nghe Viên Thiệu đem nói cho hết lời, cuối cùng thở dài nói: “Đại tướng quân tuy rằng có đại tướng quân đạo lý, lúc này đây sự tình, điền phong tham dự trong đó, nhiều ít cũng xác thật không ổn, nhưng tự mỗ tin tưởng điền tiên sinh là có khổ trung…… Đại tướng quân, điền nguyên hạo tuyệt phi phản nghịch người, còn thỉnh đại tướng quân chớ nhân nhất thời cơn giận, mà trách oan với hắn.”

Viên Thiệu thật sâu hít một hơi, nói: “Hắn gia quyến thượng ở ta tay, lượng hắn cũng không có cái kia lá gan…… Chỉ là…… Chỉ là ô Hoàn sự tình đã bại lộ, chúng ta bước tiếp theo lại nên như thế nào?”

Tự Thụ đối Viên Thiệu gián ngôn nói: “Ô Hoàn việc nếu đã bại lộ, kia đại tướng quân liền không cần thiết cất giấu, dứt khoát trực tiếp triệu tập khâu lực cư, đại gia cùng tồn tại một cái trên thuyền, không ngại cộng đồng tiến binh, đãi mùa đông qua đi, cùng phát binh tấn công Đào Thương!”

()

------oOo------

Chương 684: tình thâm nghĩa trọng 2 công tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Tự Thụ nói, Viên Thiệu thở dài khẩu khí, hắn tuy rằng không muốn làm như vậy, nhưng trước mắt cũng không thể nề hà.

Rốt cuộc một khi làm như vậy, cùng ô Hoàn ở bên ngoài cộng đồng khởi binh, kia ở trình độ nhất định đi lên giảng, liền cùng cấp với hướng người trong thiên hạ thừa nhận, chính mình xác thật cùng ô Hoàn có cấu kết, năm đó mưu hại tiên đế sự tình, hắn Viên Thiệu xác thật tham dự trong đó.

Nhưng Viên Thiệu cũng minh bạch, liền tính là chính mình lừa mình dối người không thừa nhận, chuyện này hắn cũng tuyệt đối ném thoát không khai.

Đào Thương chiêu thức ấy thật sự là tàn nhẫn a, đã hơn một năm, hắn vẫn luôn gắt gao nhìn chằm chằm chính mình mưu hại thiên tử chuyện này, chỉ cần làm hắn bắt được một chút gió thổi cỏ lay, hắn liền sẽ lập tức nhằm vào chuyện này viết văn chương, thẳng đến hôm nay, hắn rốt cuộc là được như ý nguyện, đem chính mình đặt chính trị thượng nhất bị động cục diện.

Bốn thế tam công quang hoàn, dưới tình huống như vậy, cơ hồ không có bất luận cái gì ý nghĩa.

Tưởng tượng đến này, Viên Thiệu liền đối Đào Thương hận ngứa răng, nhưng đồng thời cũng đối Đào Thương này cổ tính dai cảm thấy một loại phát ra từ nội tâm khâm phục.

Viên Thiệu hiện tại thật sự có chút hối hận, năm đó quá sớm cùng Đào Thương xé mở da mặt, nếu là có thể lại nhẫn nại mấy năm, có lẽ hôm nay cục diện liền sẽ không như vậy bị động.

Trận chiến Quan Độ, nếu là không có họ Đào đi theo hạt trộn lẫn, chính mình sao có thể rơi xuống hôm nay như vậy hoàn cảnh?

Viên Thiệu thở dài khẩu khí, nói: “Cũng thế, việc đã đến nước này, cũng cũng chỉ có thể như thế…… Điền nguyên hạo gần nhất đã tới tin tức?”

Tự Thụ vẫn luôn phụ trách cùng điền phong nối tiếp, nghe xong Viên Thiệu đặt câu hỏi, hắn ngay sau đó lắc lắc đầu, nói: “Còn chưa từng.”

Viên Thiệu trầm mặc thật lâu sau, nói: “Tắc chú, Viên mỗ tin ngươi nói, tin tưởng điền phong sẽ không phản bội ta, nhưng sự có vạn nhất, thật tới rồi như vậy một ngày, ta hy vọng ngươi không cần giúp đỡ hắn lừa gạt Viên mỗ, cái nào nặng cái nào nhẹ, nói vậy ngươi hẳn là sẽ minh bạch đi?”

Tự Thụ nghe vậy vội vàng nói: “Đại tướng quân yên tâm, Tự Thụ kiểu gì dạng người? Làm sao có thể làm ra vi phạm lương tâm việc, nếu điền phong thật sự tạo phản, ta cái thứ nhất thế đại tướng quân giết hắn.”

Viên Thiệu cũng là thổn thức không thôi.

Hai người chính khi nói chuyện, lại thấy một người thị vệ vội vội vàng vàng chạy tiến chính sảnh, đối Viên Thiệu chắp tay nói: “Đại tướng quân, ra đại sự!”

Viên Thiệu bất mãn nhìn hắn một cái, nói: “Chuyện gì như vậy hoảng loạn, chẳng lẽ thiên còn có thể sập xuống không thành?”

Kia thị vệ dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, sau đó cất bước đi vào Viên Thiệu bên người, ghé vào lỗ tai hắn bên cạnh, muốn đem cái kia cái gọi là tin tức xấu lặng lẽ nói cho Viên Thiệu.

Viên Thiệu phất tay lay khai hắn, cả giận nói: “Có chuyện gì không thể lớn tiếng nói? Viên mỗ còn có thể bị ngươi hù chết không thành! Nói! Rộng mở nói!”

Kia thị vệ ngay sau đó lớn tiếng nói: “Viên hi công tử xuất binh U Châu, nam hạ đi đánh lâm tri thành Đào Thương!”

“Thình thịch!”

Viên Thiệu thân hình một oai, trực tiếp từ trên đệm mềm nghiêng ngã trên mặt đất, trên đầu cao quan đều oai.

“Đại tướng quân!”

Tự Thụ cùng kia thị vệ vội vàng bôn đi lên, đem kinh hoảng thất thố Viên Thiệu từ trên mặt đất đỡ lên.

Viên Thiệu phù chính trên đầu cao quan, sau đó đối kia thị vệ quát: “Ngươi vừa rồi nói cái gì? Ngươi nói ai từ U Châu xuất binh?”

Kia thị vệ vội nói: “Nhị công tử! Là nhị công tử!”

Viên Thiệu khí nghiến răng nghiến lợi, đôi tay gắt gao nắm chặt thành nắm tay: “Ai làm hắn tự mình xuất binh? Hiện giờ trời đông giá rét buông xuống, căn bản là không phải đánh giặc thời tiết, hắn lại không có Viên mỗ điều binh quân lệnh, hắn nào dám thiện động?”

Kia thị vệ nghe vậy một run run, nói: “Cái này, nhị công tử là như thế nào tưởng, tiểu nhân cũng không lắm biết được.”

Tự Thụ nghi hoặc nhìn về phía Viên Thiệu, nói: “Đại tướng quân, nhị công tử đối Chân gia nữ luôn luôn khuynh tâm, hiện giờ Chân Mật bị Đào Thương bắt sống bắt sống, nhị công tử lần này xuất binh…… Nên không phải là vì Chân gia chi nữ đi?”

Cái gọi là một ngữ đánh thức người trong mộng, Viên Thiệu nghe vậy tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Nhưng tùy theo mà đến, đó là ngập trời lửa giận.

Này tiểu con bê cư nhiên vì một nữ tử, ở chính mình hạ lệnh ở mùa đông nghỉ binh thời kỳ tự tiện đi chọc Đào Thương, này không phải nói rõ không đem chính mình cái này đương cha để vào mắt sao?

“Cái này súc sinh!” Viên Thiệu hét lớn một tiếng, nổi giận đùng đùng một phách bàn.

“Đại tướng quân bớt giận.” Tự Thụ vội vàng gián ngôn nói: “Việc cấp bách, là nghĩ cách lập tức ngăn trở trụ nhị công tử, đại tướng quân đương hoả tốc phái người cầm thư đi nhị công tử hành dinh, mệnh lệnh hắn lập tức phản hồi U Châu.”

Viên Thiệu thở sâu, gật gật đầu, nói: “Nhưng nếu là cái kia nghịch tử khăng khăng mà làm đâu?”

Tự Thụ nhíu mày nói: “Nếu là như thế, cần đến phái thượng tướng đi trước cứu viện, để tránh nhị công tử quá mức thâm nhập, bị đào tặc sở tính…… Lấy nhị công tử năng lực, tuyệt phi Đào Thương địch thủ.”

Viên Thiệu trong lòng tuy rằng cũng đồng ý Tự Thụ cách nói, nhưng nghe Tự Thụ nói con của hắn không bằng Đào Thương, trong lòng nhiều ít vẫn là không quá là tư vị.

Ta so Đào Khiêm lão nhân kém gì? Ta sinh ra tới vì cái gì không bằng hắn sinh?

……

Lâm tri thành, Đào Thương chủ phủ.

Đào Thương gần nhất hơi có chút buồn bực, mắt thấy vào đông liền muốn buông xuống, nhưng bên ta ở Thanh Châu cảnh nội điều động ra tới qua mùa đông chi vật, cũng gần chỉ có thể thỏa mãn bốn thành quân tốt yêu cầu, còn lại đồ vật hiện nay vẫn là không có tin tức.

Đào Thương gần nhất thực phạm sầu, nhưng liền ở cái này đương khẩu, mặt bắc truyền đến giáo sự phủ tin tức, nói là Viên hi U Châu binh mã đã bắt đầu hướng Thanh Châu xuất phát, mắt thấy sắp quá Thanh Châu bắc cảnh, thẳng để lâm tri thành.

Đào Thương nghe được tin tức này tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn nghi hoặc nhìn đem tin tức mang cho hắn Quách Gia, ngạc nhiên nói: “Ngươi không thám thính sai đi?”

Quách Gia lắc lắc đầu: “Chuyện lớn như vậy, ta có thể thám thính sai sao? Viên hi xác thật là xuất binh hướng này mặt tới.”

Đào Thương đùa nghịch chính mình ngón tay, khó hiểu nói: “Chính là mắt nhìn lẫm đông buông xuống, là cá nhân đều có thể xem ra tới, này tuyệt không phải xuất binh đánh giặc cơ hội tốt a? Huống hồ Viên Thiệu cùng Tào Tháo ác chiến trung quân đều dừng tay, Viên hi đây là xướng nào vừa ra đâu? Giải thích không thông……”

Hoàn toàn không khoa học a!

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không hiểu được Viên Thiệu nhi tử vì sao cái đỉnh cái hành sự quái dị, bất quá giáo sự nhóm nhưng thật ra dò xét được một cái thú vị tin tức, không biết cùng chuyện này có hay không quan hệ.”

“Chuyện gì?”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Nghe nói Viên hi từng nhiều phiên thỉnh cầu Viên Thiệu thế hắn làm mai Chân gia nữ nhi, cũng chính là ngươi bắt tới cái này tù binh Chân Mật, dùng để làm thê thất…… Viên hi đối nàng này chấp nhất, nghe nói ở toàn bộ Hà Bắc đều là nổi danh.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc mở to hai mắt nhìn.

“Ngươi ý tứ, hắn này tới là vì tình yêu?”

Quách Gia không quá nghe minh bạch: “Ái, ái, mê chơi cái gì ngoạn ý?”

Đào Thương khinh thường đánh giá Quách Gia, nói: “Vừa thấy ngươi này vô tâm không phổi bộ dáng, liền không khả năng sẽ lý giải như vậy cao thâm ấm áp từ ngữ, cùng ngươi giải thích cũng

uổng phí…… Ai, không thể tưởng được Viên nhị công tử nhưng thật ra tình thâm nghĩa trọng, thật là một cái lãng mạn hảo nam tử cũng…… Hỏi thế gian tình vì sao, khiến lứa đôi tử sinh nguyện thề.”

Nói đến này, lại thấy Đào Thương quay đầu nhìn về phía Quách Gia, buồn bã nói: “Ngươi nói, như vậy có tình có nghĩa nam tử, có thể hay không vì hắn âu yếm nữ nhân, mà cho ta quân giúp đỡ một ít qua mùa đông chi vật đâu?”

Quách Gia lắc đầu thở dài: “Viên hi có thể hay không giúp đỡ ta quân Quách mỗ không biết, Quách mỗ chỉ biết, đời này cũng sẽ không lại đụng vào gặp ngươi như vậy không biết xấu hổ người.”

“Cảm ơn làm ca ca khích lệ.”

“Không khách khí.”

------oOo------

Chương 685: 2 nữ không bình thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương làm Quách Gia đi thông tri chư vị tướng quân, sớm làm chuẩn bị, tùy thời chuẩn bị đối kháng sắp xảy ra tri thành cùng chính mình giao chiến Viên hi, tuy rằng Đào Thương cũng không sợ hắn, nhưng nên làm tốt chuẩn bị vẫn phải làm.

Đào Thương cũng xác thật không cần phải sợ Viên hi, hắn lão cha Viên Thiệu ở quan độ đều bị chính mình tấu giống như quy tôn giống nhau.

Quy tôn tử quy nhi tử, có thể có bao nhiêu đại cân lượng?

Phân phó chư vị tướng quân cẩn thận thao luyện binh tướng, canh phòng nghiêm ngặt thành trì, cẩn thận đánh với tới binh lúc sau, Đào Thương suy xét một chút, ngay sau đó đi tìm Chân Mật.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Viên hi này tới chính là hướng về phía Chân Mật mà đến, chuyện này Đào Thương cảm thấy nhiều ít cần thiết làm Chân Mật biết, rốt cuộc hắn chỉ là làm bộ bị chính mình bắt sống bắt sống tới, lại không phải chân chính tù binh.

Đi vào Chân Mật sở cư trú sân, Đào Thương ở một cái tỳ nữ dẫn đường hạ đi vào, lại phát hiện sân bên trong, đã sớm đã tới mặt khác một vị không tầm thường chi khách.

Hắn là tùy Đào Thương từ Từ Châu tới đây Viên Uyển.

Viên Uyển thân là Viên Thuật chi nữ, ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, làm nàng tới Hà Bắc là có nhất định chỗ tốt, ít nhất tại đây có thể tỏ vẻ đã qua đời Viên Thuật một mạch ở nhất định ý nghĩa

thượng cũng là duy trì Đào Thương, hơn nữa cũng gián tiếp biểu đạt Đào Thương rộng lượng, có dung người chi lượng.

Loại này cách làm biểu lộ Đào Thương cũng không phải nhằm vào toàn bộ Viên thị, mà là gần chỉ nhằm vào Viên thị một mạch.

Viên Uyển từ đi theo Đào Thương ở lâm tri thành trụ hạ sau, Đào Thương liền vẫn luôn ăn ngon uống tốt hảo trụ cung ứng nàng, nhưng không nghĩ tới nàng cư nhiên chủ động tới cùng Chân Mật gặp mặt.

Viên Uyển cô nương này thực thông minh, Đào Thương không quá yên tâm, sợ nàng khởi cái gì chuyện xấu, vội vàng tiến viện đi nhìn.

Nhưng thực hiển nhiên, sự tình cũng không có hắn tưởng tượng như vậy phức tạp.

Hai cái cô nương đang ngồi ở cục đá bên cạnh bàn biên đánh cờ.

Chân Mật vừa thấy đến Đào Thương vào được, Chân Mật tức khắc vui vẻ ra mặt, nàng đứng dậy, liền phải đi nghênh Đào Thương……

Lại không nghĩ Viên Uyển đột nhiên mở miệng nói: “Chân cô nương, thắng bại chưa phân, còn thỉnh an ngồi một chút.”

“Nga.”

Chân Mật tràn đầy u oán nhìn nhìn nàng, sau đó bất đắc dĩ lẳng lặng ngồi xuống, tiếp tục cùng Viên Uyển chơi cờ.

Đào Thương đi đến hai người sở ngồi bàn cờ trước, cẩn thận nhìn một hồi, nói: “Chơi cờ đâu?”

Viên Uyển cười như không cười nhìn hắn: “Thừa tướng, xem cờ còn xin đừng nhiều lời nga.”

Đào Thương sờ sờ chính mình mũi, nói: “Yên tâm đi, bằng ta về điểm này trình độ, căn bản là lấy không ra tay, bang nhân cũng là

làm trở ngại chứ không giúp gì, bất quá ta muốn biết, ngươi như thế nào đột nhiên chạy đến nơi đây tới?”

Viên Uyển nghe xong lời này, không biết vì sao, một trương mặt đẹp thế nhưng là trở nên có chút đỏ.

Nàng tránh né Đào Thương ánh mắt, ấp úng nói: “Ta nghe nói chân cô nương lo liệu Hà Bắc Chân gia sở hữu sinh ý, chính là đương thời ít có tài nữ, ta kính đã lâu nàng đại danh, đặc tới kết bạn một chút…… Có, có cái gì không thể sao?”

Đào Thương nghe vậy cười, hắn cũng không lên tiếng, chỉ là lẳng lặng ở một bên nhìn.

Chân Mật kỳ thật nhiều ít có điểm kỳ quái, vị này Viên Uyển cô nương đột nhiên đi vào chính mình chỗ ở, ở tự giới thiệu lúc sau, liền lại là cùng chính mình nói chuyện, lại là cùng chính mình chơi cờ, lời trong lời ngoài tuy rằng thực khách khí, nhưng nhiều ít lại mang theo một ít nhằm vào.

Chính mình ban đầu giống như cùng nàng không quen biết đi?

Viên Uyển một bên cùng Chân Mật chơi cờ, một bên đột nhiên nói: “Lâu nghe chân cô nương chính là Hà Bắc tài nữ, chẳng những tinh thông thương đạo, còn thông kim bác cổ, tiểu nữ tử có cái vấn đề, nghĩ trăm lần cũng không ra, đặc tưởng hướng cô nương thỉnh giáo.”

Đào Thương nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: “Viên cô nương, ngươi như vậy không hảo đi, đi lên liền khảo dạy người gia, nhân gia chân cô nương giống như cùng ngươi không thân đi?”

Viên Uyển hơi hơi mỉm cười, nhìn Chân Mật liếc mắt một cái, nói: “Đã có thừa tướng làm chủ, kia tiểu nữ tử không nói là được.”

Chân Mật quay đầu nhìn nhìn Đào Thương.

Nhìn Đào Thương anh tuấn mặt, Chân Mật sắc mặt đột nhiên đỏ lên, nàng cũng không biết từ nơi nào cổ đủ dũng khí, thế nhưng là quay đầu cường ngạnh đối Viên Uyển nói: “Không sao cả, còn thỉnh Viên cô nương ra đề mục.”

Đào Thương thấy Chân Mật đột nhiên một sửa vừa mới khiêm nhượng tác phong, đột nhiên bày ra cường ngạnh phong phạm, cũng không biết nàng đây là tội phạm quan trọng cái gì điên?

Này hai đàn bà như thế nào một cái so một cái không bình thường.

Lại thấy Viên Uyển nhẹ nhàng một thanh yết hầu, nói: “Xin hỏi cô nương, hiền giả 72 người trung, có mấy người chụp mũ, mấy người chưa từng mang mũ?”

Đào Thương nghe vậy thiếu chút nữa cười phun, nói: “Viên cô nương, ngươi này liền có điểm tìm tra, ngươi như thế nào không hỏi xem hiền giả 72 người, có mấy cái không mặc quần cộc đâu……”

Chân Mật cùng Viên Uyển thân thể đồng thời một oai, thiếu chút nữa đồng thời ngã quỵ trên mặt đất.

Viên Uyển bất mãn trừng hắn một cái.

Chân Mật còn lại là sửa sang lại quần áo, suy nghĩ sau một lúc lâu, cười nói: “Mang mũ giả 30 người, không mang mũ giả 42 người.”

“Vì sao?”

Chân Mật nhẹ giọng nói: “《 Luận Ngữ 》 có ghi lại, quan giả năm sáu người, đồng tử sáu bảy người, năm sáu 30, sáu bảy 42, không chỉnh vì 72 người giả cũng?”

Viên Uyển đôi mắt nhíu lại, thật sâu nhìn Chân Mật, qua sau một lúc lâu mới nói: “Chân cô nương thật sự danh bất hư truyền, nhạy bén thông tuệ, tiểu nữ tử bội phục.”

Chân Mật hơi hơi mỉm cười, lắc lư xuống tay nói thẳng Viên cô nương tán thưởng.

Không bao lâu, một bàn cờ cũng hạ xong rồi, Chân Mật lấy một tử chi kém đến thắng, Viên Uyển tiếc hận thở dài.

Nàng lẳng lặng nhìn Chân Mật, đột nhiên lại nói: “Chân cô nương, nếu không, chúng ta ở một lần thơ từ như thế nào?”

“So cái gì a!” Đào Thương không cao hứng, hắn bắt lấy Viên Uyển tay áo, hướng về phía Chân Mật tạ lỗi cười, liền đem Viên Uyển hướng viện ngoại túm.

Chân Mật đôi mắt không nhìn khác, lại là gắt gao nhìn chằm chằm Đào Thương túm Viên Uyển tay áo tay, trên mặt lộ ra một tia khó có thể nhận thấy được cô đơn chi sắc.

Không bao lâu, Đào Thương đem nàng túm đến phủ đệ ngoài cửa, nói: “Làm gì nha? Ban ngày ban mặt cùng nhân gia so cái này so với kia cái, một hồi có phải hay không còn phải so uống rượu? Nhân gia chính là khách nhân, ngươi bộ dáng này có vẻ nhiều không lễ phép?”

Viên Uyển cười nói: “Nàng là ngươi khách nhân, lại không phải ta khách nhân, ta cùng với nàng so kỹ một chút, ngươi đau lòng?”

“Ta đau lòng cái rắm a, ngươi đều làm nhân gia ngược thành đồ ăn! Ta đây là vì ngươi mặt mũi suy xét.”

Viên Uyển mặt lập tức liền đen.

“Đừng này ở làm yêu, mau trở về nghỉ ngơi, ta còn đứng đắn sự cùng chân cô nương nói đi.”

Viên Uyển đem đầu chuyển hướng phủ môn phương hướng, com cẩn thận nhìn chằm chằm một hồi, đột nhiên nói: “Các ngươi nam nhân, có phải hay không đều thích như vậy nữ tử?”

Đào Thương nghi hoặc nói: “Cái dạng gì nữ tử?”

Viên Uyển duỗi tay chỉ chỉ bên trong, nói: “Giống như là nàng như vậy.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không sai biệt lắm đi, lại ôn nhu, lại thông tuệ, lại thiện lương, lại xinh đẹp, cơ hồ sở hữu nam nhân đều thích như vậy nữ tử.”

Viên Uyển liếc liếc Đào Thương, nói: “Thiên hạ nam nhân, thật sự nông cạn.”

Đào Thương giương lên mi, nói: “Ta nói chính là cơ hồ sở hữu nam nhân, lại chưa nói này giữa liền bao gồm ta.”

Viên Uyển nghe vậy vui vẻ: “Vậy ngươi thích cái dạng gì nữ tử?”

“Ta không thích ôn nhu thông tuệ thiện lương, ta liền thích xinh đẹp.”

“Ngươi!” Viên Uyển khí nói không nên lời lời nói.

Đào Thương đột nhiên nhoẻn miệng cười, nói: “Ngươi liền lớn lên thật xinh đẹp.”

Viên Uyển nghe vậy ngây người một chút, tiếp theo sắc mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Ngươi khi nào cũng biến như thế lãng tử hành vi……”

Đào Thương nhíu nhíu mày.

Ta thực lãng sao?

Ta còn không phải là chỉ đùa một chút thôi.

Hắn đối Viên Uyển nói: “Viên cô nương, ta có việc gấp yêu cầu thỉnh giáo chân cô nương, ngươi cũng đừng tại đây thêm phiền, quay đầu lại chờ ta hỏi xong nàng sự, ngươi lại đến cùng nàng so, tưởng so cái gì đều được, ta không trộn lẫn.”

“Hảo!” Viên Uyển thẹn thùng nhìn hắn một cái: “Biết ngươi có chính sự, kia tiểu nữ tử liền không quấy rầy, thừa tướng tự đi vội đó là, quay đầu lại rỗi rãnh đi tiểu nữ tử kia dùng cơm.”

Đào Thương ừ một tiếng, tiễn đi Viên Uyển, lại vội vàng xoay người đi vào Chân Mật nơi.

Hắn ở trong viện thấy Chân Mật, vừa định hỏi nàng về Viên hi sự tình, không nghĩ tới Chân Mật trực tiếp liền mở miệng đối hắn nói: “Ngươi vừa rồi…… Như thế nào túm Viên tiểu thư tay áo?”

“Ân?” Đào Thương tức khắc ngây ngẩn cả người.

Này hai đàn bà hôm nay rốt cuộc đều là chuyện như thế nào?

:.:

------oOo------

Chương 686: tình thâm nghĩa trọng tiểu Viên hi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn Chân Mật hơi có chút u oán thần sắc, Đào Thương bất đắc dĩ cười, nói: “Ta túm hắn tay áo, nhưng có cái gì không ổn sao?”

Chân Mật cúi đầu, nói: “Viên cô nương, là cái gì của ngươi người?”

“Nàng là bằng hữu của ta, ở nhất định chính trị ý nghĩa đi lên giảng, nàng cũng là ta hợp tác đồng bọn.”

“Phải không?” Chân Mật khẽ thở dài: “Ta nhưng không cảm thấy nàng cho là như vậy……”

Đào Thương bất đắc dĩ cười.

Chân Mật nha đầu này, hại khởi xấu hổ tới thật đúng là đáng yêu.

Vô luận từ các phương diện tới giảng, nàng đều xem như một người nam nhân trong lòng hoàn mỹ nhất phối ngẫu đi.

“Chân cô nương.” Đào Thương dời đi đề tài, nói: “Viên hi tẫn khởi U Châu chi chúng, tiến đến tấn công lâm tri thành, nói vậy ngươi còn không biết việc này đi?”

Này một câu nói xong, liền thấy Chân Mật sắc mặt tức khắc biến trắng bệch.

“Hắn, hắn tới làm cái gì? Hắn như thế nào như vậy dính người…… Âm hồn không tan.”

Đào Thương nghi hoặc nhìn nàng, nói: “Xem ngươi cái này trạng thái, vị này Viên gia nhị công tử quả nhiên là hướng về phía ngươi

tới…… Thực sự là không thể tưởng được, người này cư nhiên như vậy tình thâm nghĩa trọng, vì ngươi liền Viên Thiệu quân lệnh đều không màng…… Nên dùng cái cái gì từ tới hình dung đâu?”

Đào Thương cẩn thận suy nghĩ một hồi, nói: “Đối! Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan a! Thật mẹ nó là điều hán tử.”

Chân Mật bị Đào Thương làm cho lại tức vừa muốn cười.

“Đây đều là chính hắn một bên tình nguyện, cùng tiểu nữ tử không quan hệ, huống hồ nhân bản thân chi tư, họa cập tam quân, phi đại trượng phu việc làm.”

Đào Thương cười cười, nói: “Bất luận ngươi nói như thế nào, hắn hiện giờ đã là tới, đây là thay đổi không được sự thật.”

“Kia làm sao bây giờ?” Chân Mật bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ, ngươi còn muốn xuất binh cùng hắn đánh? Liền vì ta rơi xuống ngươi trong tay như vậy vớ vẩn lý do?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi kinh ngạc: “Ngươi rơi xuống tay của ta, như thế nào liền biến thành vớ vẩn? Ở Hà Bắc người xem ra, ngươi dừng ở ta trong tay đó là dữ nhiều lành ít a.”

Chân Mật trầm mặc một hồi, cúi đầu, nói: “Ta không cho rằng đây là tai họa, mà là, mà là……”

Nữ hài tử gia da mặt mỏng, một câu “Mà là ta phúc phận” chung quy vẫn là không có nói ra.

Không bao lâu, lại thấy Chân Mật hỏi Đào Thương nói: “Chuyện tới hiện giờ, thừa tướng tính toán làm sao bây giờ?”

“Rau trộn!” Đào Thương cười ha hả nói: “Bất quá chỉ cần ta biết rõ ràng hắn tới nguyên nhân, xác thật là vì ngươi, vậy là tốt rồi nói.”

Chân Mật nghe vậy nghi hoặc nói: “Thừa tướng ý tứ là?”

“Hắc hắc, không sợ lưu manh sẽ đánh nhau, liền sợ lưu manh có văn hóa, không sợ lưu manh có văn hóa, liền sợ lưu manh còn hiểu pháp, lưu manh hiểu pháp cũng không sợ, liền sợ lưu manh có tình có nghĩa còn hiểu pháp……”

Nghe Đào Thương nhiễu khẩu lệnh giống nhau lý do thoái thác, Chân Mật cảm giác chính mình đau đầu, nàng nghi hoặc nói: “Thừa tướng đây là đang nói Viên hi đâu?”

“Không, ta là đang nói ta chính mình.”

Đón Chân Mật nghi hoặc ánh mắt, Đào Thương cười đối nàng nói: “Ngươi theo ta tiến vào.”

Chân Mật cùng Đào Thương vào chính sảnh, Đào Thương đem một quyển giản độc phô ở trên bàn, đối nàng nói: “Viên hi nhận thức ngươi bút tích sao?”

Chân Mật nghe vậy sắc mặt đỏ lên, khẽ gật đầu: “Viên nhị công tử thường xuyên phái người âm thầm tìm hiểu ta hành tung, thu thập ta ngày thường sở dụng đồ vật, cho dù là chữ viết sổ sách cũng không buông tha, những việc này ta nhiều ít biết một ít.”

Đào Thương nghe vậy thẳng nhếch miệng.

Này Viên hi thật là biến thái, hắn đối Chân Mật thích nhưng thật ra thật sự, nhưng cũng không thể như vậy hung a?

Bộ dáng này theo đuổi phương pháp, đổi thành ai, ai áp lực tâm lý không lớn?,

Này hành vi còn không phải là bệnh tâm thần sao? Chân Mật đừng nói tiếp thu hắn, vừa thấy hắn không chạy liền tính dũng cảm.

Còn âm thầm thu thập Chân Mật dùng đồ vật, sợ hay là thu thập đến cứt đái cũng lấy về đi cung thượng đi?

Đào Thương thở sâu, đem này đó ý niệm đuổi ra trong đầu, nói: “Nếu Viên nhị công tử biết ngươi chữ viết, kia việc này liền hảo

thuyết…… Làm phiền tiểu thư tại đây giản độc thượng viết hai chữ, quay đầu lại ta dùng nó đi lui Viên hi binh.”

“Hai chữ?” Chân Mật nghi hoặc nhìn Đào Thương: “Hai chữ là có thể làm Viên hi lui binh?”

Đào Thương thật mạnh gật gật đầu, nói: “Tin tưởng ta đi.”

Theo sau, Chân Mật liền dựa theo Đào Thương phân phó, ở giản độc bắt đầu làm việc tinh tế chỉnh viết xuống hai cái bắt mắt chữ to.

—— cứu ta.

……

Lâm tri ngoài thành, Viên hi quân doanh.

Đào Thương dưới trướng nhất am hiểu ngoại giao sứ giả Tôn Càn lại một lần xuất động, lúc này đây hắn tự mình hướng Viên hi quân doanh, đưa lên kia cuốn giản độc.

Đương kia cuốn giản độc triển khai ở Viên hi trước mặt thời điểm, Viên hi thiếu chút nữa liền hỏng mất.

“Mật nhi! Đây là mật nhi chữ viết!” Viên hi hô to gọi nhỏ kêu gọi nói.

Tôn Càn tại hạ phương không khỏi trợn trắng mắt.

Tiểu tử này thật là tự mình đa tình, nhân gia cùng ngươi là cái gì quan hệ, ngươi đã kêu nhân gia mật nhi?

Viên hi nhìn chằm chằm kia giản độc sau một lúc lâu, đột nhiên ân hung hăng nhìn Tôn Càn, nói: “Họ Đào đem ta mật nhi làm sao vậy?”

Tôn Càn bị Viên hi hung ác ánh mắt hoảng sợ, trong lúc nhất thời có chút không phản ứng lại đây.

“Cái gì? Cái gì làm sao vậy?”

Viên hi quơ quơ trong tay giản độc, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mật nhi vì cái gì muốn viết ‘ cứu ta ’? Họ Đào có phải hay không, không phải đối nàng cái kia?”

“Cái nào a?” Tôn Càn không rõ nguyên do.

“Ngươi còn trang!” Viên hi khí thẳng dậm chân: “Mật nhi mạo nếu thiên tiên, họ Đào kia chờ ngụy quân tử làm sao có thể không động tâm? Chính là, chính là cái kia!”

Tôn Càn bừng tỉnh một phách trán, nói: “Nga! Công tử nói chính là viên phòng đi?”

“A a a ~~!” Viên hi vừa nghe Tôn Càn như vậy trực tiếp nói ra kia hai chữ, trong lòng không chịu nổi, biểu tình có vẻ đều có chút dữ tợn.

“Đào Thương! Ta và ngươi thế bất lưỡng lập! Ta muốn giết ngươi!”

Tôn Càn thấy thế sợ hãi.

Này Viên gia công tử là có tật xấu đi? Si ngốc? Khó trách so với Viên Đàm cùng Viên Thượng, Viên Thiệu nhất không thích hắn.

Tôn Càn vội vàng xua tay, nói: “Nhị công tử chớ đa nghi, nhà ta thừa tướng đãi tiểu thư giống như thượng tân, chưa từng có chút vượt rào chỗ, tiểu thư hiện giờ vẫn là hoàn bích chi thân, ta lấy đầu người đảm bảo.”

Viên hi nghe xong lời này, nhiều ít mới yên tâm một ít.

Hắn nghi hoặc nhìn về phía Tôn Càn, thấp giọng nói: “Ngươi lời này thật sự!”

“Thiên chân vạn xác.”

“Chưa từng mông ta?”

“Không dám, không dám!” Tôn Càn vội vàng bái phục nói: “Nhị công tử kiểu gì dạng người, Càn lại là kiểu gì thân phận, nào dám che

dấu nhị công tử? Việc này thiên chân vạn xác, tiểu thư xác thật hoàn bích chi thân, thừa tướng đối nàng lấy lễ tương đãi.”

Viên hi hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, nói: “Nhà ngươi thừa tướng làm ngươi lấy này giản độc tới, cái gọi là ý gì?”

“Thừa tướng ý tứ là, muốn hỏi nhị công tử yếu điểm đồ vật.”

“Muốn đồ vật?” Viên hi ngơ ngác thần, nói: “Đào Thương cùng ta Viên thị chính là tử địch, hắn dựa vào cái gì hỏi Viên mỗ muốn đồ vật?”

Tôn Càn ha hả cười, nói: “Thừa tướng nói, chân tiểu thư hiện tại không việc gì, nhưng nếu là Viên nhị công tử không bảo vệ nàng, chỉ sợ chân tiểu thư quay đầu lại còn có phải hay không hoàn bích chi thân, kia liền khó mà nói.”

Viên hi nghe vậy giận tím mặt: “Ngươi an dám uy hiếp ta? Tin hay không ta chém ngươi!”

Tôn Càn thấp giọng nói: “Viên công tử muốn giết ta cũng không lo ngại, có thể sử dụng ta một cái tánh mạng, đổi chân cô nương một thân trong sạch, đảo cũng là đáng giá.”

Viên hi nghe vậy cấp mồ hôi đầy đầu.

“Họ Đào rốt cuộc muốn thế nào?”

Tôn Càn nhàn nhạt nói: “Tại hạ nói, thừa tướng chỉ là muốn hỏi nhị công tử muốn vài thứ.”

“Hắn nghĩ muốn cái gì?”

Tôn Càn ngay sau đó hướng Viên hi lại đệ trình thượng mặt khác một quyển giản độc.

Viên hi tinh tế xem qua lúc sau……

“Đây là, qua mùa đông chi vật? Nhiều như vậy.”

Tôn Càn gật gật đầu, nói: “Không tồi, qua mùa đông chi vật, Viên công tử chấp chưởng U Châu bắc cảnh nơi, này đó hứa qua mùa đông chi vật, nói vậy vẫn là cung ứng khởi đi?”

Viên hi bỗng nhiên ngẩng đầu, nói: “Ngươi muốn ta tư địch?”

“Không phải tư địch, là cứu chân tiểu thư, vốn dĩ thừa tướng cũng không tính toán thương tổn tiểu thư, hắn lấy tiểu thư làm con tin, cũng bất quá là muốn hỏi Chân gia muốn mấy thứ này, tiếc rằng Chân gia không cho…… Nhị công tử, ngươi là chân tiểu thư tương lai hôn phu, chẳng lẽ ngươi cũng muốn nhìn nàng tại đây chết không thành?”

Viên hi nghe xong lời này tức khắc sửng sốt, tiếp theo vội nói: “Ngươi vừa rồi quản ta gọi là gì?”

Tôn Càn không rõ nguyên do: “Ta kêu ngươi cái gì?”

“Ngươi kêu ta…… Chân tiểu thư tương lai hôn phu?”

Tôn Càn có chút phát ngốc: “A? A! Hình như là kêu.”

“Đôi ta nhìn đăng đối sao?”

Tôn Càn căn bản liền chưa thấy qua Chân Mật, bất quá vẫn là ăn nói bừa bãi nói.

“Quả thực chính là một đống bích nhân a, xứng đôi không thể lại xứng đôi! Tuyệt phối!”

“Hảo, cửu trọng ngươi lời này, thứ này…… Ta ra!”

Còn ở tìm "Tam quốc có quân tử" miễn phí tiểu thuyết?

Baidu trực tiếp tìm tòi: "" Xem tiểu thuyết rất đơn giản!

(=)

------oOo------

Chương 687: nữ tính trận đánh ác liệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở Đào Thương nhận tri, một đời người ít nhất hẳn là có một lần, vì người nào đó mà quên mất chính mình, không cầu có kết quả, không cầu cùng chung chăn gối, không cầu ngươi cũng cùng ta giống nhau ái ngươi, thậm chí không cầu đã từng có được, chỉ cầu ở ta đẹp nhất niên hoa, gặp được ngươi, vì ngươi trả giá sở hữu, thậm chí sinh mệnh.

Cho nên liền điểm này tới xem, Đào Thương cảm thấy chính mình không bằng Viên hi, Viên hi làm thậm chí so Đào Thương trong lòng sở nhận tri còn muốn hảo, hắn vì tình yêu, thậm chí không tiếc đem hắn cha đều bán đứng.

Ở điểm này, đừng nói là Đào Thương, đổi thành đại bộ phận người đều không có hắn cảnh giới cao.

Cùng Viên hi so sánh với, Đào Thương sống hai đời, cũng không như vậy oanh oanh liệt liệt quá.

Hắn cảm thấy chính mình nhân sinh là có tàn khuyết.

Vừa đứt thời gian lúc sau, Đào Thương thu được Viên hi phái người vận chuyển tới qua mùa đông chi vật.

Đương nhiên, Viên hi cũng không phải mười phần ngốc mũ, hắn cũng không có đĩnh đạc trực tiếp đem qua mùa đông chi vật vận chuyển đến Đào Thương mí mắt phía dưới, này bên ngoài tư địch sự nếu là làm Viên Thiệu đã biết, liền tính là thân sinh nhi tử, Viên Thiệu cũng thế nào cũng phải lột hắn da không thể.

Đương nhiên, âm thầm tư địch sự Viên Thiệu sớm muộn gì cũng sẽ điều tra ra, nhưng rốt cuộc không có bãi ở bên ngoài, Viên Thiệu nhiều ít sẽ nhớ phụ tử chi tình mà sẽ không quá mức nghiêm trọng trừng phạt hắn.

Mặt ngoài tư địch hành động, liền giống như Viên hi ở công khai trường hợp, làm trò một vạn người mặt phiến Viên Thiệu đại tát tai, âm thầm tư địch hành động, liền giống như là Viên hi đóng cửa lại, ở trong phòng bạch bạch phiến Viên Thiệu đại tát tai.

Đồng dạng là phiến đại tát tai, nhưng hiệu quả cùng mang đến hậu quả, lại là tuyệt đối không giống nhau, Viên hi điểm này trí tuệ vẫn phải có.

Viên hi cấp Đào Thương đưa đông dùng chi vật phương pháp, là phái tâm phúc người đang áp tải trong quá trình, bị Đào Thương bắt cóc —— đã đơn giản lại thô bạo phương thức, hơn nữa có thể lấp kín người trong thiên hạ từ từ chúng khẩu, đương nhiên, hắn trên người cũng là có thất trách chi tội.

Đào Thương cũng cảm thấy phương pháp này được không, hắn cũng không sợ Viên hi âm hắn, hoặc là phái binh mã mai phục bên ta, rốt cuộc thực lực chênh lệch bãi ở kia, chỉ cần tiểu tâm cẩn thận một ít, Đào Thương không cho rằng Viên hi có thể đem hắn mười vạn Kim Lăng quân thế nào?

Sự thật tình huống xác thật như Đào Thương dự đoán như vậy, hắn phái ra Hoàng Trung, Hứa Chử, Triệu Vân, A Phi, Thái Sử Từ, Từ Hoảng sáu gã thượng tướng các suất 5000 binh sĩ đi bắt cóc Viên quân vận chuyển đội, đương nhiên, Đào Thương này giơ thật là có chút chuyện bé xé ra to.

Viên hi vận chuyển đội cơ hồ là một xúc tức đi, binh mã tứ tán, căn bản là không có bất luận cái gì chống cự, liền đem vật tư lạc ném cho Đào Thương quân.

Hoàng Trung đám người đem vật tư mang về lâm tri thành, lần này tử, Đào Thương xem như kiếm lời cái đầy bồn đầy chén, qua mùa

đông chi vật sự, xem như hoàn toàn bóc đi qua.

Đào Thương hưng phấn tới tìm Chân Mật, đem tin tức tốt này nói cho nàng.

Nhưng Chân Mật lại không có vui mừng, nàng chỉ là cúi đầu, cắn môi, nói: “Nói như thế tới, ngươi nếu đã là được tam quân qua mùa đông chi vật, có phải hay không liền phải đem ta đưa trở về?”

Nghe xong lời này, Đào Thương không biết vì sao, chợt sửng sốt.

Hắn trong lòng cũng có một loại nói không nên lời không tha chi tình.

Hai người lẳng lặng đối lập một lát, thình lình nghe Đào Thương một ho khan, nói: “Viên hi vừa mới mới đem đồ vật tặng tới, ta nếu là liền như vậy đem ngươi thả lại đi…… Không khỏi sẽ làm Viên thị sinh ra nghi ngờ, đến lúc đó sẽ đối với ngươi Chân gia bất lợi……”

Nghe xong lời này, Chân Mật trong mắt đều thả ra quang mang, vẻ mặt chờ mong thần sắc.

“Nếu không, nếu không ngươi tiếp tục tại đây ở vài ngày? Quay đầu lại chờ ta đánh hạ Ký Châu thời điểm, lại đưa ngươi hồi trung quốc gia đi, như vậy nhiều ít an toàn một chút.”

Chân Mật nghe vậy vui vẻ ra mặt: “Ta cũng cảm thấy là đạo lý này, nếu không không ổn thỏa.”

“Ân hừ!” Đào Thương phía sau đột nhiên truyền ra một trận khụ sách thanh.

Đào Thương kinh ngạc quay đầu qua đi, lại thấy Viên Uyển đứng ở hắn phía sau, vừa rồi ho khan thanh, chính là nàng phát ra tới.

“Ngươi là khi nào tiến vào?” Đào Thương kinh ngạc tả hữu mọi nơi xem nhìn: “Viên cô nương ngươi hiện tại đều sẽ phi thiên độn địa chi thuật sao?”

Viên Uyển liếc liếc hắn, nói: “Ta sớm tại ngươi phía trước liền tới rồi, chẳng qua ngươi vừa mới cùng nhân gia mật muội nói chuyện quá mức đầu nhập, căn bản liền không hướng ta này nhìn……”

Đào Thương đôi mắt tức khắc trợn tròn: “Mật, mật muội?”

Chân Mật che miệng khẽ cười nói: “Trong khoảng thời gian này ngươi bận về việc bố trí như thế nào từ Viên nhị công tử bên kia thủ lợi, chưa từng lại đây, đều là uyển tỷ tỷ lại đây xem ta, chúng ta đã kết bái vì khác họ tỷ muội.”

Đào Thương đầu hồn tương tương, hồn nhiên nghĩ không ra này hai cái trước một đoạn thời gian vẫn là có chút ngăn cách lẫn nhau đấu hai nữ nhân, như thế nào quan hệ sẽ cải thiện nhiều như vậy? Thật là đều một cái đầu khái trên mặt đất, thành kết bái tỷ muội?

Không phải nói thông minh xinh đẹp nữ nhân lẫn nhau chi gian đều không thể tương dung sao?

Chẳng lẽ nói là này chân lý có lầm?

Nhìn Đào Thương thần sắc nghi hoặc, Viên Uyển không khỏi ‘ phụt ’ một tiếng cười.

“Ngươi hạt cân nhắc cái gì đâu? Chẳng lẽ chúng ta hai cái nhược chất nữ tử, còn có thể có cái gì mưu đồ không thành?”

Đào Thương nhướng mày, nói: “Các ngươi hai cái, đều là thông tuệ nữ nhân, nếu là một cái còn hảo, hai cái ở một khối ta thật đúng là đoán không ra sẽ có cái quỷ gì tâm tư……”

Chân Mật cười thân thể thoáng có điểm phát run.

Viên Uyển còn lại là nhẹ nhàng đẩy hắn một chút, nói: “Liền ngươi tâm nhãn nhiều, một ngày nào như vậy nghĩ nhiều pháp? Chúng ta hai nữ tử, cũng không có gì bằng hữu, lẫn nhau làm bạn làm sao vậy?”

Đào Thương qua lại đánh giá các nàng hai người, nói: “Hy vọng như thế đi.”

Đào Thương mang theo nghi hoặc rời đi, tuy rằng hắn cũng không phải thực tin tưởng các nàng hai cái giao bằng hữu thậm chí kết bái là thuần túy vì hiểu rõ buồn, nhưng Đào Thương cũng cân nhắc không ra các nàng rốt cuộc là muốn làm cái gì, cũng liền không hề hạt cân nhắc.

Rốt cuộc còn có rất nhiều sự tình yêu cầu hắn đi làm, mười vạn tinh nhuệ qua mùa đông chi vật tuy rằng có, nhưng Viên hi rốt cuộc còn không có triệt binh, mặt khác còn có đầu xuân lúc sau tiến binh kế hoạch, cũng muốn làm hảo chuẩn bị.

Đào Thương phương vừa ly khai, liền thấy Viên Uyển bắt đầu cùng Chân Mật nhỏ giọng nói thầm.

“Cái kia, tỷ tỷ ngươi vừa mới nói, Đào Thương trong nhà có hai vị phu nhân?” Chân Mật đặt câu hỏi nói.

Viên Uyển gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, chúng ta muốn vào Đào gia môn, đầu tiên đến quá hắn kia hai phu nhân kia quan, bất quá ta xem Vương phu nhân cùng mi phu nhân đều là thông tình đạt lý người, nghĩ đến hẳn là không khó, mặt khác, chính là hắn cha, trước Từ Châu mục Đào Khiêm, kia quan cũng là muốn quá.”

Chân Mật nghe vậy gật gật đầu, nói: “Nói như thế tới, nghe tựa cũng không tính quá khó……”

“Không giống ngươi tưởng đơn giản như vậy đâu, muội muội ngốc!” Viên Uyển lắc đầu nói: “Nhìn chằm chằm hắn nữ nhân nhưng nhiều đâu, không nói đến ta vị kia di nương, chính là hắn ở Từ Châu kia hai cái họ kiều hoa tỷ muội thị tỳ, đó là thiên tư quốc sắc, tuyệt phi thường nhân có thể so…… Còn có một cái Lữ Bố chi nữ, kia nữ hài tuy rằng choáng váng chút, nhưng bộ dạng thượng giai, võ nghệ pha cao, đối với những cái đó nam nhân thúi tới nói, sợ là có khác phong tình.”

Chân Mật bất mãn chu lên miệng: “Hắn như thế nào như vậy hoa tâm?”

Viên Uyển lắc đầu nói: “Thật cũng không phải hắn hoa tâm, hắn hiện nay phu nhân kỳ thật chỉ có hai vị mà thôi, mặt khác đều là các có tâm tư…… Lại cũng khó trách, hắn đang ở địa vị cao, nhớ thương người của hắn tự nhiên là nhiều, nhưng ngươi ta tỷ muội cần đến đồng tâm nắm tay, không thể làm người khác đoạt tiên cơ.”

Chân Mật dùng sức gật gật đầu, nói: “Có tỷ tỷ ở, muội muội ta đối việc này cứ yên tâm rất nhiều, cũng tự tin rất nhiều.”

“Đây là một hồi trận đánh ác liệt, ngươi ta tỷ muội cần thiết muốn kiên trì đến cùng mới là.”

Còn ở tìm "Tam quốc có quân tử" miễn phí tiểu thuyết?

Baidu trực tiếp tìm tòi: "" Xem tiểu thuyết rất đơn giản!

(=)

------oOo------

Chương 688: thề báo thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nếu là biết Chân Mật cùng Viên Uyển quan hệ như thế muốn tốt chân chính nguyên nhân, cư nhiên là vì cân nhắc chính hắn, không biết là nên hạnh phúc té xỉu, hay là nên khóc lóc thảm thiết, oán giận ông trời vì cái gì phải cho chính mình nhiều như vậy đào hoa kiếp.

Mà bên kia, Viên hi phái người phương hướng Đào Thương tác muốn Chân Mật, lại bị Đào Thương lấy thượng vàng hạ cám lý do qua loa lấy lệ qua đi.

Hắn nói cho Viên hi, làm hắn tạm thời triệt binh, quay đầu lại chính mình tự nhiên có thể phái người đem Chân Mật xong về trung sơn, làm hắn không cần quá mức thao này vô dụng nhàn tâm.

Viên hi đã biết cái này tin tức sau, không khỏi giận tím mặt.

Này không phải nói rõ chơi người sao?

Viên hi liền tính là vì tình yêu hướng hôn đầu óc, cũng kiên quyết sẽ không mặc cho Đào Thương như vậy không kiêng nể gì chơi hắn, lập tức liền tổ chức U Châu quân, hướng về lâm tri thành xung phong liều chết qua đi.

Ngươi không thả người, kia Viên mỗ liền dùng võ lực đoạt lại ta mật nhi!

Đáng thương Viên hi ở năng lực thượng, còn không bằng Viên Đàm cùng Viên Thượng, kia hai huynh đệ đều làm Đào Thương đánh đái trong quần, huống chi là Viên hi loại này ngây ngốc đa tình hạt giống?

Đào Thương quyết định giáo một giáo Viên hi làm người.

Hắn muốn cho Viên nhị công tử biết một chút, dưới bầu trời này trừ bỏ tình yêu ở ngoài, còn có một ít những thứ khác cũng là có thể đánh sập một người nam nhân.

Đó chính là thất bại.

Đã sớm ở Đào Thương cấp Viên hi hồi âm thời điểm, hắn liền đánh giá Viên hi sẽ không thiện bãi cam hưu, mà đối phó Viên hi phương pháp rất đơn giản, đó chính là đối hắn tiến hành mai phục.

Viên hi sốt ruột tiến binh, Đào Thương liền ở đi thông lâm tri thành yếu đạo thượng mai phục chính mình tinh nhuệ nhất binh tướng, lấy Triệu Vân, Hoàng Trung, Hứa Chử, Thái Sử Từ, A Phi đám người cầm đầu, hơn nữa hổ vệ quân, Thái Sơn quân, Kim Lăng con ngựa trắng quân, liền nỏ doanh, thiết Phù Đồ chờ cường lực binh chủng.

Cơ hồ không có gì trì hoãn, U Châu binh mã bị Đào Thương mai phục binh mã đánh đại bại, Viên hi bản nhân ở thân vệ dưới sự bảo vệ hoảng sợ chạy trốn, U Châu quân bại bại, hàng hàng, cơ hồ là một trận chiến định thắng thua.

Theo đạo lý tới nói, U Châu quân tốt chiến lực hẳn là Hà Bắc bốn châu trừ bỏ Tịnh Châu ở ngoài, chiến lực mạnh nhất, nhưng năm đó kia chi có cực cường chiến lực U Châu quân, là Công Tôn Toản dưới trướng đội mạnh, sau lại Công Tôn Toản bị Viên Thiệu đánh bại, hắn dưới trướng con ngựa trắng nghĩa từ hoặc là bị Lưu Bị mang, hoặc là là bị Điền Dự đám người mang hướng Bắc cương, hoặc là tứ tán, dù sao chính là chưa cho Viên Thiệu lưu lại cái gì.

Cho nên Viên hi trước mắt sở suất lĩnh U Châu quân đều là mấy năm gần đây tới Viên gia ở Hà Bắc tổ chức tân thành viên tổ chức, ở chiến lực ăn ảnh đối nhau sơ, xa xa không kịp Đào Thương dưới trướng thân kinh bách chiến mười vạn Kim Lăng quân, cho nên là dễ dàng sụp đổ.

Viên hi hốt hoảng mà chạy, thẳng đến phía tây mà đi.

Cũng coi như là hắn vận khí tốt, ở này chật vật chạy trốn thời điểm, chính đụng phải Viên Thiệu từ Nghiệp Thành, phái tới tiếp ứng hắn Hà Bắc đệ nhất chiến tướng Văn Sửu.

Văn Sửu tiếp được Viên hi, làm hắn đi trước lui lại, chính mình còn lại là một mình ứng đối phía sau Kim Lăng quân truy binh.

Viên Thiệu làm hắn tới tiếp ứng Viên hi thời điểm, kỳ thật cũng từng phân phó Văn Sửu, trước mắt thời cơ không đúng, có thể không cùng Đào Thương quân giao thủ, liền tận lực không cùng Đào Thương quân giao thủ đó là.

Văn Sửu ngày thường trước nay cũng không vi phạm Viên Thiệu quân lệnh, Viên Thiệu làm hắn hướng đông, hắn tuyệt đối không dám hướng tây, nhưng hôm nay, Văn Sửu quyết định che lại lương tâm phá lệ một lần.

Trận chiến Quan Độ, Văn Sửu hảo huynh trưởng Nhan Lương chết ở Từ Châu quân Thái Sử Từ trong tay.

Chuyện này đối với Văn Sửu tới nói, liền giống như ác mộng giống nhau, hắn cơ hồ mỗi đêm đều sẽ bị ác mộng bừng tỉnh, sau đó vừa nhớ tới Nhan Lương, cái này lớn mạnh hán tử liền sẽ trùm chăn dùng sức khóc thút thít.

Bi thống thời gian dài, liền sẽ chuyển hóa tuyệt vọng vì lực lượng, Văn Sửu hiện tại trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là nhất định phải làm thịt Thái Sử Từ, cấp đại ca Nhan Lương báo thù rửa hận!

Cho nên lúc này đây, Văn Sửu quyết định ở chỗ này chờ, hắn suy nghĩ bính một chút vận khí.

Vạn nhất đối phương lại đây truy kích Viên hi người, chính là Thái Sử Từ đâu?

Không bao lâu, lại thấy kỵ binh phun xạ nổi lên đầy trời cát bụi, một chúng tinh tráng nam quân kỵ binh, chính hướng về Văn Sửu nơi phương hướng bay nhanh mà đến.

Không bao lâu, lại thấy cầm đầu tướng lãnh ghìm ngựa đứng yên, sau đó nheo lại đôi mắt, đánh giá cẩn thận đối phương những cái đó Viên quân.

Người tới chính là Triệu Vân sở suất lĩnh Kim Lăng con ngựa trắng quân.

Triệu Vân phụng mệnh tiến đến tróc nã Viên hi, nhưng mắt nhìn đối diện có bưu quân chặn đường, lại cũng không dám dễ dàng cùng đối phương khởi xung đột.

Hắn phóng ngựa tiến lên, đối với đối phương cao quát: “Người tới người nào?”

“Lão tử nãi Hà Bắc Văn Sửu, tiểu tử ngươi chính là Thái Sử Từ?”

Triệu Vân nghi hoặc lắc lắc đầu, nói: “Cũng không phải, quá sử tử nghĩa nãi ngô huynh trưởng, ta là hắn kết bái huynh đệ Triệu Vân.”

Văn Sửu nghe vậy tiếc hận thở dài, nói: “Nguyên lai là cúc hoa tam kiệt trung lão nhị, ai, đáng tiếc!”

Triệu Vân nghi hoặc nhìn Văn Sửu, nói: “Ngươi tìm ta huynh trưởng làm gì?”

Văn Sửu chính chính sắc mặt, nói: “Ngươi huynh trưởng Thái Sử Từ giết ta huynh trưởng Nhan Lương, ta muốn giết hắn báo thù rửa hận, dùng người của hắn đầu tế điện ta đại ca Nhan Lương trên trời có linh thiêng!”

Triệu Vân nghe vậy không khỏi cười khổ.

“Cái kia, xác thực điểm tới giảng, đại ca ngươi không phải ta huynh trưởng giết……”

Lời này nói không sai, theo đạo lý tới nói, Nhan Lương là ở cùng Thái Sử Từ đánh nhau kịch liệt là lúc, bị danh tướng sát thủ mã trung ở nơi xa một mũi tên bắn chết, cùng Thái Sử Từ bản nhân cũng không quan hệ, nhưng lúc ấy ở đây Viên quân đại bộ phận đều

là trơ mắt nhìn Thái Sử Từ cùng Nhan Lương ác chiến, cũng không chú ý tới Đào Thương quân phía sau góc cất giấu như vậy một cái "Bốn sáu tay súng bắn tỉa".

Bởi vậy này phân quang vinh, cuối cùng vẫn là dừng ở Thái Sử Từ trên đầu.

Văn Sửu thở sâu, đối với Triệu Vân hô: "Trở về nói cho nhà ngươi huynh trưởng, liền nói ta Văn Sửu sớm muộn gì tất lấy tánh mạng của hắn, làm hắn rửa sạch sẽ cổ chờ!"

Dứt lời, liền muốn chỉ huy bọn lính đi, lại thấy Triệu Vân phóng ngựa tiến lên, giương giọng nói: "Muốn giết ta nghĩa huynh, nhữ trước quá ta này quan!"

Văn Sửu sá nhiên quay đầu nhìn về phía hắn, trong miệng "Hắc" một tiếng, nói: "Ngươi này tiểu tặc, lão tử không tìm ngươi huynh trưởng tính sổ liền thôi, ngươi cư nhiên còn dám chủ động đi lên khiêu chiến?"

Hắn chỉ huy thủ hạ binh tướng nhóm đứng yên hảo phương vị, kết hảo trận hình, sau đó phóng ngựa lao tới đơn kêu Triệu Vân xuất chiến.

Triệu Vân trước mắt đuổi không kịp Viên hi, vốn dĩ cũng bất quá triệt binh là được, không cần thiết cùng Văn Sửu ngạnh chiến, nhưng rốt cuộc Văn Sửu coi hắn huynh trưởng Thái Sử Từ vì chết thù, ngày sau đụng tới khả năng sẽ đối Thái Sử Từ sinh ra uy hiếp.

Triệu Vân tự biết muốn xử lý Văn Sửu rất khó, nhưng ít ra có thể thử một lần, liền tính giết không được Văn Sửu, cũng hảo thăm minh hắn hư thật, vạn nhất ngày sau Thái Sử Từ gặp phải hắn, cũng hảo có thể thông qua chính mình miêu tả, làm huynh trưởng có cái chuẩn bị.

Lập tức, liền thấy Triệu Vân thở sâu, phóng ngựa thẳng đến Văn Sửu giết qua đi.

“Hô hô!”

“Hô hô!”

“Hô hô!”

Hai bên chủ tướng phía sau binh tướng nhóm cũng là theo bọn họ chư tướng cùng vọt ra.

Hai bên đại khái đều có vạn dư, đầu tiên là bọn họ từng người trận doanh trước bộ mấy trăm người rống, tiếp theo là mấy ngàn người gầm rú, cuối cùng là gần vạn người toàn bộ rống lên lên.

Hồn hậu mà trào dâng thanh âm tượng một cái lại một cái sấm sét nổ vang ở không trung, đinh tai nhức óc tiếng hô cơ hồ muốn nổ tung thật dày tầng mây tận trời mà đi.

Mà Triệu Vân cùng Văn Sửu bị này từng trận tiếng sấm tiếng hô kích thích mà cả người nhiệt huyết sôi trào, bọn họ từng người múa may binh khí dùng hết toàn thân sức lực thẳng đến đối phương phóng đi!

……

Cùng lúc đó, Đào Thương ở lâm tri thành lại lần nữa nhận được một vị khách nhân —— hắc sơn quân Khôi Cố lại lần nữa đại biểu Bạch Nhiễu tiến đến hướng Đào Thương cầu viện.

:.:

Còn ở tìm "Tam quốc có quân tử" miễn phí tiểu thuyết?

Baidu trực tiếp tìm tòi: "" Xem tiểu thuyết rất đơn giản!

(=)

------oOo------

Chương 689: hắc sơn quân lại cầu viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bạch Nhiễu phái đại tướng Khôi Cố lại lần nữa đi vào lâm tri thành, hướng Đào Thương thỉnh cầu viện trợ.

Khôi Cố bộ dáng so lần trước ở Từ Châu gặp mặt khi còn muốn nghèo túng, một thân áo giáp đều là đọng lại máu tươi, thả đầu bù tóc rối, sống thoát như là một cái gặp đại nạn khất cái.

Nếu không phải biết hắc sơn quân Bạch Nhiễu một chi trước mắt xác thật có khó xử, Đào Thương đều hoài nghi Khôi Cố là cố ý giả thành như vậy lại đây ăn vạ, chủ yếu bộ dáng kia quá thảm, liền kém thiếu cánh tay thiếu chân.

Khôi Cố nhìn thấy Đào Thương chuyện thứ nhất, không phải hướng hắn trần thuật hắc sơn quân hiện nay gian nan tình huống, mà là hỏi trước nói: “Thừa tướng, có cơm sao?”

Vừa nghe lời này, Đào Thương có càng thêm đồng tình hắn. Hắn quay đầu phân phó Bùi Tiền nói: “Mau, cấp điểm cơm.”

Thức ăn bị bưng đi lên, sau đó liền thấy Khôi Cố giống như sói đói giống nhau nhào hướng những cái đó thức ăn, liền chiếc đũa đều không cần, trực tiếp dùng tay bắt lấy chưng cơm hướng trong miệng tắc.

Đào Thương nhìn Khôi Cố bộ dáng, trong lòng không khỏi có chút lo lắng Bạch Nhiễu một chúng hiện nay tình cảnh.

Khôi Cố ở Bạch Nhiễu trướng hạ cũng coi như là cao cấp quan tướng, hắn còn hỗn như thế chi thảm, càng đừng nói là những cái đó bình thường hắc sơn quân binh tốt.

Bạch Nhiễu một chúng trước mắt tình huống kiểu gì gian nan, thông qua Khôi Cố biểu hiện liền có thể tưởng mà biết.

Không bao lâu, đãi Khôi Cố ăn ngấu nghiến ăn xong rồi cơm, Đào Thương mới vừa hỏi hắn nói: “Bạch đại soái cùng các ngươi dưới trướng các tướng sĩ, hiện tại như thế nào?”

Vừa nghe Đào Thương hỏi như vậy lên, Bạch Nhiễu nước mắt trong nháy mắt liền chảy xuôi xuống dưới.

Nhưng nghe hắn khụt khịt nói: “Bắt đầu mùa đông phía trước, Tào Tháo cùng đào thăng giáp công ta hắc sơn quân, Viên Thiệu lại từ phía sau công tới, ta bộ tổn thương thảm trọng, liền bạch đại soái cũng thân bị trọng thương, hiện giờ Viên tào ở bắt đầu mùa đông chi quý nghỉ ngơi binh, nhưng nếu là chờ năm sau đầu xuân thời tiết, ta chờ hắc sơn quân chúng tất nhiên lại sẽ lâm vào cực khổ bên trong, còn thỉnh thừa tướng có thể hoả tốc phái binh cứu nhà ta bạch soái một cứu!”

Đào Thương nghe xong Khôi Cố nói, thở dài khẩu khí, hắn trong lòng minh bạch, Bạch Nhiễu đây là rốt cuộc kiên trì không được.

Bạch Nhiễu tình cảnh hiện tại xác thật thực gian nan, Tào Tháo, Đào Thương, Viên Thiệu, hắc sơn quân chủ lực chờ thế lực ở Hà Bắc tranh hùng, tuy rằng tam phương đều là làm theo ý mình, nhưng Bạch Nhiễu kẹp tại đây mấy phương thế lực chi gian, nhất khổ sở.

Bởi vì này mấy phương thế lực, trừ bỏ Đào Thương, mặt khác tam phương đều hận không thể muốn bọn họ mệnh.

Viên Thiệu tự nhiên không cần phải nói, đã bao nhiêu năm, cùng hắc sơn quân đều không đối phó, đừng nói là hắc sơn quân người xuất hiện ở trước mặt hắn hắn muốn tiêu diệt, chính là một đầu hắc sơn quân heo mẹ xuất hiện ở Viên Thiệu mí mắt phía dưới, hắn đều tuyệt đối sẽ không cho phép, kiên quyết đem này heo mẹ xử lý.

Đến nỗi hắc sơn quân đào thăng, hiện giờ đã bắt cóc Trương Yến, trở thành hắc sơn quân chủ lực trên danh nghĩa chủ nhân, ở trong

mắt hắn, như là Bạch Nhiễu như vậy không phục từ chính mình phản nghịch chi tặc, cũng là nhất định phải tiêu diệt, tuyệt không khoan dung.

Mặt khác, đào thăng chính là bị Tào Tháo âm thầm nâng đỡ lên thay thế được Trương Yến hắc sơn tân khoang lái người, Tào Tháo nếu lựa chọn đào thăng thế hắn đảm nhiệm hắc sơn quân tân người phát ngôn, kia tự nhiên liền không chấp nhận được người khác phá hư kế hoạch của hắn, Bạch Nhiễu phản kháng đào thăng, ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, Tào Tháo cũng cần thiết muốn tiêu diệt Đào Thương.

Bởi vậy, ở tây tuyến Tào Tháo, Viên Thiệu cùng hắc sơn quân giao thủ trong quá trình, Bạch Nhiễu một chúng luôn là sẽ lọt vào lan đến.

Tào Tháo cùng Viên Thiệu không như thế nào mà, Bạch Nhiễu nhưng thật ra trước thành pháo hôi, giống như chuột chạy qua đường, mọi người đòi đánh.

Đào Thương đứng lên, ở thính đường trung qua lại đi rồi vài vòng, trong đầu bắt đầu chuyển qua vô số ý niệm.

Cuối cùng, hắn đứng yên bước chân, thở dài khẩu khí.

Sự tình tuy rằng tương đối khó giải quyết, nhưng vì sau này có thể tranh thủ đến hắc sơn quân này cổ lực lượng cường đại, cũng vì Bạch Nhiễu cái này năm đó có gặp mặt một lần bằng hữu, Đào Thương đều đến ra tay cứu hắn một cứu.

Hắn xoay người, sai người đem da đồ lấy lại đây triển khai, hỏi Khôi Cố nói: “Bạch đại soái hiện tại ở nơi nào?”

Khôi Cố vội vàng nói: “Bạch soái cùng bên ta các huynh đệ, trước mắt đều ở bên trong hoàng phụ cận.”

Đào Thương trên bản đồ thượng cẩn thận tìm một tìm, sau đó nhìn nhìn lại địa hình, tức khắc cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Bạch Nhiễu nhảy đến địa phương nào không tốt, cố tình chạy đến nội hoàng huyện phụ cận, nơi đó hướng tây chính là Ngụy quận, hướng nam chính là Bộc Dương, trước mắt Tào Tháo cùng Viên Thiệu đại bản doanh ở Hà Bắc vừa lúc hiện ra sừng chi thế, cũng đem Bạch Nhiễu đám người vây quanh, mặt khác căn cứ giáo sự phủ hồi báo, hắc sơn quân đào thăng binh mã, trước mắt liền ở dương bình, cũng là ly Bạch Nhiễu không xa.

Bạch Nhiễu tại đây loại bị mấy phương vây kín dưới tình huống, cơ bản chẳng khác nào ở vào tử cục, không được cứu trợ!

Đào Thương thật sâu hít một hơi, có thể đem chính mình lâm vào đến loại này hoàn cảnh người, cũng thật là không ai.

Này đến là nhiều không trường đầu óc, mới có thể đem chính mình hướng tuyệt lộ thượng bức.

Khôi Cố nhìn Đào Thương bất thiện sắc mặt, không đầu không đuôi nói: “Hảo cứu không?”

“Ha hả.”

Khôi Cố nghe không ra tốt xấu: “Thừa tướng cười như vậy nhẹ nhàng, nói vậy việc này không khó đi.”

Đào Thương tưởng một cái đại tát tai trừu chết hắn, nhưng không quá không biết xấu hổ.

“Khôi Cố, ngươi thả đi xuống nghỉ ngơi đi, việc này…… Dung ta suy xét suy xét.”

Khôi Cố vui mừng đi theo Bùi Tiền đi xuống nghỉ ngơi, ở hắn xem ra, việc này đối với Đào Thương tới nói rất là đơn giản, Bạch Nhiễu chờ một đám người mã tùy thời đều có thể thoát ly hiểm cảnh.

Cho nên nói, không có văn hóa, có đôi khi cũng là một kiện hạnh phúc sự tình.

Đào Thương không thể tưởng được ý kiến hay, ngay sau đó tìm tới Quách Gia, Tư Mã Ý, Gia Cát Lượng ba người thương nghị việc này.

Này ba người tuy rằng cũng đều là mưu lược đứng đầu người, nhưng đối mặt loại này nan đề, cũng là mặt ủ mày chau, trong lúc nhất thời không thể tưởng được hảo biện pháp.

Cứ như vậy cân nhắc vài thiên, vẫn là không có gì tiến triển.

Quách Gia đám người thiết lập rất nhiều kế hoạch, nhưng mấy phen suy đoán lúc sau, phát hiện tồn tại sơ hở, không thể chấp hành, cho nên chỉ có thể từ bỏ.

Mấu chốt liền ở chỗ địch nhân quá nhiều.

Hắc sơn quân, Tào Tháo, Viên Thiệu, tuy rằng ở vào từng người trận doanh, nhưng đại gia ở lộng chết Bạch Nhiễu chờ một chúng chiến lược mắt thượng, lại là hoàn toàn giống nhau.

Mọi người ở đây hết đường xoay xở ngày, Bành Thành bên kia, Điêu Thuyền cùng Mi Trinh nhờ người vì Đào Thương đưa tới mùa đông sở xuyên quần áo, bao gồm một ít quê nhà ngọt tô.

Rốt cuộc dựa theo cái này trạng huống tới xem, năm nay cửa ải cuối năm chi dạ, Đào Thương là không thể đủ cùng người nhà cùng nhau qua, vì đền bù cái này tiếc nuối, cũng vì biểu đạt các nàng đối Đào Thương tưởng niệm, nhị vị phu nhân phái người trong nhà vì Đào Thương đưa tới cửa ải cuối năm ăn tết chờ tất cả vật phẩm.

Nơi này, chứa đầy người nhà đối Đào Thương thật sâu tưởng niệm. com

Mà tặng lễ vật lại đây người, còn lại là Điêu Thuyền nghĩa muội tiểu Oanh Nhi.

Nhiều năm trôi qua, tiểu Oanh Nhi đã từ năm đó một cái mắt manh tiểu nữ hài trưởng thành một cái đại cô nương, đương nhiên, nàng

tướng mạo như cũ là giống khi còn nhỏ như vậy, không phải như vậy đẹp, hoặc là nói có chút xấu xí, nhưng so với năm đó nhút nhát cùng hoảng sợ, ở Đào gia người tràn ngập tình yêu chiếu cố hạ, hắn đã biến thành một cái tâm trí khỏe mạnh hoạt bát đại cô nương.

Nhưng thực đáng tiếc chính là, theo thời gian trôi qua, tiểu Oanh Nhi thị lực như cũ không thấy chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa cặp kia trắng bệch tròng mắt, có điểm hướng độ cao cận thị phương hướng dựa sát.

Nàng lúc này đây, đặc biệt đại biểu toàn bộ Đào gia người đến thăm Đào Thương.

Vào Đào Thương nơi lâm tri thành chủ phủ, tiểu Oanh Nhi liếc mắt một cái liền thấy được một cái người quen.

Nàng nhảy nhót đi qua, duỗi tay một phách bờ vai của hắn, cười ha hả nói: “Bùi Tiền! Thừa tướng người ở nơi nào? Ta đại chủ mẫu đặc biệt đến thăm hắn lão nhân gia.”

Gia Cát Lượng vẻ mặt bất mãn xoay người, rất là bất đắc dĩ nhìn tiểu Oanh Nhi pha xấu xí gương mặt, không hài lòng nói: “Ngươi kêu ai Bùi Tiền đâu?”

------oOo------

Chương 690: Đào Thương điểm mấu chốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Oanh Nhi mắt tật là trời sinh, Trương Cơ cùng Hoa Đà cũng từng vì nàng chẩn bệnh quá, nhưng thực đáng tiếc, đều không có xem trọng.

Bất quá y theo nhị vị thần y cách nói, tiểu Oanh Nhi đôi mắt nhưng thật ra sẽ không tiếp tục chuyển biến xấu, chỉ là muốn hoàn toàn chữa khỏi, lại cũng sợ không hiện thực.

Lời này ý tứ rất rõ ràng, nàng đời này khả năng cũng chỉ có thể đương một cái độ cao đại cận thị mắt.

Đổi thành người khác quản Gia Cát Lượng kêu Bùi Tiền, Gia Cát Lượng đã sớm nhấc chân đá hắn!

Nhưng đối với tiểu Oanh Nhi tình huống, Gia Cát Lượng nhiều ít vẫn là biết nội tình, bởi vậy cũng không thể cùng nàng thật sự tích cực.

“Ngươi nhìn kỹ rõ ràng, ta không phải Bùi Tiền!”

Tiểu Oanh Nhi nheo lại đôi mắt, đem mặt gần sát Gia Cát Lượng, cẩn thận nhìn một hồi, nói: “Vậy ngươi là ai?”

Gia Cát Lượng vừa tức giận vừa buồn cười: “Tiểu Oanh Nhi, ta nãi Gia Cát Lượng cũng.”

Tiểu Oanh Nhi bừng tỉnh đại ngộ, di chuyển nói: “Nguyên lai là Khổng Minh nha…… Ngượng ngùng, ta xem không rõ lắm.”

Gia Cát Lượng cười khổ một tiếng, nói: “Không có việc gì, ngươi lần này là đại biểu sư mẫu tới gặp lão sư?”

Tiểu Oanh Nhi đối với Khổng Minh tới nói, cũng là một cái tương đối đặc thù tồn tại.

Tới rồi tuổi này, Gia Cát Lượng hình thể cùng tướng mạo cơ bản đã trưởng thành.

Bất đồng với Triệu Vân cùng Thái Sử Từ giống nhau oai hùng, trưởng thành thiếu niên lang Gia Cát Lượng có thể nói là phi thường soái khí, ở Đào Thương xem ra, hắn nếu là sống ở đời sau, tuyệt đối không thể so một đường tiểu thịt tươi muốn kém, đi ở trên đường cái 99% tỉ lệ quay đầu cái loại này.

Kia 1% chính là tiểu Oanh Nhi.

Gia Cát Lượng tuy rằng soái rớt tra, nhưng cũng là bởi vì loại này tuấn lãng bề ngoài cùng Đào Thương đệ tử thân phận, cho Gia Cát Lượng cực đại cảm giác về sự ưu việt quang hoàn, giống nhau nữ hắn chướng mắt.

Lại cũng khó trách, cơ hồ toàn Bành Thành hoặc là Kim Lăng thành sĩ tộc các tiểu thư, ở có cơ hội gặp phải Gia Cát Lượng lúc sau, đều sẽ mắt đầy sao xẹt, đầy mặt đỏ bừng, cùng bị sống sờ sờ hạ dược giống nhau, hận không thể lập tức liền nhào vào trong ngực, tự tiến chẩm tịch.

Mỗi khi nhìn đến loại này tình hình, Đào Thương đều phải hâm mộ chết cái này đồ đệ.

Nhưng Gia Cát Lượng như thế ưu việt cảm giác, lại ở tiểu Oanh Nhi nơi đó bị thất bại.

Đảo không phải tiểu Oanh Nhi đối với mỹ nam kháng cự lực có bao nhiêu cường, mà là nàng ánh mắt không tốt, căn bản là thấy không rõ.

Ở tiểu Oanh Nhi trong mắt, đừng nói Gia Cát Lượng là đẹp hay xấu, rốt cuộc có thể hay không thấy rõ ràng là hắn bản nhân nàng đều lao lực.

Đào Thương ở trong sảnh còn ở đối Bạch Nhiễu sự tình phiền lòng, nghe nói tiểu Oanh Nhi tới, vội vàng tiếp đón nàng tiến vào.

Đối với Đào Thương tới nói, tiểu Oanh Nhi giống như là hắn thân muội muội giống nhau.

Mấy ngày trước đây, Triệu Vân cùng Văn Sửu trải qua một phen ác đấu trở về, hai bên ác chiến một hồi, đánh cái ngang tay, ai cũng không đem ai thế nào, nhưng Triệu Vân trên người lại là trúng Văn Sửu một cái, bị vết thương nhẹ.

Hắn thương thế tuy rằng không nặng, nhưng huyết lại chảy không ít, lúc ấy liền đem Đào Thương sợ hãi.

Ngược lại là Triệu Vân kiên nhẫn an ủi hắn, còn nói cho hắn, Văn Sửu cũng so với chính mình hảo không đến chạy đi đâu.

Lúc ấy, Đào Thương liền biết nhìn thân nhân bị thương là một kiện cỡ nào khó chịu sự tình.

Thái Sử Từ, Triệu Vân, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý…… Đồng thời cũng bao gồm tiểu Oanh Nhi đám người, những người này hiện tại cùng Điêu Thuyền, Đào Ứng đám người giống nhau, là hắn thân nhất thân nhân, là hắn ở thế giới này tinh thần cây trụ.

“Tỷ tỷ ngươi các nàng, còn có Đào Tịch…… Thiên tử cháu ngoại trai, đều hảo sao?” Đào Thương hỏi tiểu Oanh Nhi nói.

Tiểu Oanh Nhi dùng sức gật đầu, cũng sinh động như thật hướng Đào Thương miêu tả trong nhà tình huống…… Điêu Thuyền bởi vì tưởng niệm Đào Thương mà biến gầy, Mi Trinh chủ chưởng Đào thị mười ba hành lại làm thành vài nét bút đại sinh ý, tiểu thiên tử Lưu Hi đã sẽ đi đường, Đào Tịch còn lại là lớn lên càng ngày càng giống Đào Thương, kiều ý cùng Kiều Quân cùng Lữ linh khỉ học võ, Lữ linh khỉ tắc cùng các nàng hai cái học nữ hồng, Phùng thị trù nghệ càng thêm tiến bộ từ từ……

Nghe tiểu Oanh Nhi kể ra trong nhà những cái đó linh tinh vụn vặt việc vặt, Đào Thương trên mặt hướng tới thần sắc càng ngày càng nùng, trong bất tri bất giác, thế nhưng là nổi lên muốn trở về nhà ý niệm.

Trên thế giới này, có cái gì có thể so được với chính mình gia đâu.

Đào Thương chính đắm chìm ở tiểu Oanh Nhi đối chính mình miêu tả ấm áp trung, Quách Gia vừa lúc lãnh Khôi Cố đi đến.

Nguyên lai là mấy ngày nay, Khôi Cố vẫn luôn đang chờ đợi Đào Thương tin tức, nhưng vấn đề là Đào Thương vẫn luôn không có tin tức.

Bên ta hiện nay mỗi kéo dài một ngày, liền nhiều một ngày nguy hiểm.

Cuối cùng, Khôi Cố thật sự nhịn không được, đại buổi sáng liền chạy đến Quách Gia nơi lấp kín hắn, cầu hắn mang chính mình đi gặp Đào Thương, cũng hảo cầu một cầu hắn.

Quách Gia trong khoảng thời gian này cũng không cùng Đào Thương thương lượng ra cái nguyên cớ tới, nhiều ít cảm thấy có chút xin lỗi Khôi Cố, cho nên cũng không mặt mũi nói với hắn lời nói thật, chỉ là mang theo hắn tới gặp Đào Thương.

Khó mà nói nói, vẫn là làm chủ công đi nói đi…… Quách mỗ chỉ là làm công mà thôi.

Khôi Cố vội vã vào chính sảnh, hướng về Đào Thương thi lễ, vừa muốn mở miệng dò hỏi, ánh mắt quét đến một bên tiểu Oanh Nhi trên người.

Khôi Cố tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm tiểu Oanh Nhi kia lỗ trống thả lại trắng bệch đồng tử, còn có trên mặt nàng kia đỏ rực rõ ràng bớt.

Không bao lâu, lại thấy Khôi Cố nghi hoặc mở miệng nói: “Ngài, ngài là hoàng thiên vu?”

Một câu giống như đất bằng sấm sét, đem tiểu Oanh Nhi tạc sững sờ ở tại chỗ.

Cái này xưng hô, từ khi tuổi nhỏ gặp phải Đào Thương vợ chồng bắt đầu, đã bao nhiêu năm, sẽ không bao giờ nữa từng nghe đến quá.

Nàng bỗng nhiên quay đầu, híp màu trắng con ngươi, nhìn chằm chằm Khôi Cố nói: “Ngươi là ai?”

Liền thấy Khôi Cố đột nhiên hướng nàng đơn đầu gối một quỳ, cao giọng nói: “Đại hiền lương sư ông trời tướng quân dưới trướng đệ tử Khôi Cố, gặp qua hoàng thiên vu!”

“Đại hiền lương sư……” Tiểu Oanh Nhi trên mặt lộ ra khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt ngượng ngùng biểu tình: “Đại hiền lương sư, ta giống như đều quên tên này.”

Khôi Cố không quan tâm hướng về phía tiểu Oanh Nhi nói: “Đã sớm nghe nói hoàng thiên vu ở thừa tướng phù hộ dưới, nhưng nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy chân nhân, hôm nay xảo ngộ hoàng thiên vu, mới vừa rồi biết đây là là chuyện thật cũng, có hoàng thiên vu tại đây, đào thăng cẩu tặc không khó phá rồi……”

“Bang!”

Đột nhiên, phía trên truyền đến một cái thật mạnh vỗ án tiếng động.

Quách Gia giật mình quay đầu đi, lại thấy Đào Thương vẻ mặt sắc mặt giận dữ trừng mắt Khôi Cố, cắn răng nói: “Câm miệng!”

Khôi Cố kinh ngạc nhìn Đào Thương, không rõ chính mình nói sai rồi cái gì.

Đào Thương quay đầu phân phó vẫn luôn trầm mặc không nói Gia Cát Lượng nói: “Khổng Minh, đem tiểu Oanh Nhi mang đi ra ngoài, cho nàng an bài phòng nghỉ ngơi.”

Gia Cát Lượng hướng về phía Đào Thương làm thi lễ, theo sau đi lôi kéo tiểu Oanh Nhi tay áo, mềm nhẹ nói: “Đi thôi.”

Tiểu Oanh Nhi mất hồn mất vía đi theo Khổng Minh đi ra ngoài.

Lại thấy Khôi Cố vẻ mặt vui sướng hướng về phía Đào Thương nói: “Thừa tướng, nếu có hoàng thiên vu tại đây, việc này liền dễ làm, hắc sơn quân bình thường quân chúng tuy rằng đối đại hiền lương sư ân uy quên mất, nhưng lấy với độc, dương phượng đám người, năm đó đều là đại hiền lương sư dưới trướng hãn tướng, đối đại hiền lương sư tôn trọng vô cùng, bọn họ trước mắt cũng bất quá là bởi vì đào thăng khống chế phi yến công, cho nên chịu này điều khiển, nếu có hoàng thiên vu ra mặt, được đến dương phượng cùng với độc duy trì, tắc đào thăng không khó phá rồi……”

“Ta nói, câm miệng.” Đào Thương nhàn nhạt nói.

Khôi Cố ngây ngẩn cả người, hắn không rõ Đào Thương vì sao là loại này biểu hiện.

Chẳng lẽ chính mình gián ngôn không đúng sao?

Đào Thương thật sâu hít một hơi, hắn biết Khôi Cố nói biện pháp là thực hảo, nhưng hắn đồng thời cũng minh bạch, tiểu Oanh Nhi là chính mình thân nhân, hơn hẳn thân muội.

Nàng cùng Đào gia người ở bên nhau sinh sống tám năm lâu.

Lợi dụng tiểu Oanh Nhi đi trộn lẫn hắc sơn quân phá sự, đối nàng tới nói là một loại tra tấn, thực hiển nhiên, tiểu Oanh Nhi không muốn hồi tưởng khởi khi còn nhỏ sự.

Hắn không thể lợi dụng thân nhân thống khổ, đi thành tựu chính mình ích lợi, đây là hắn tức giận lý do.

------oOo------

Chương 691: Trương Ninh quyết tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ chính sảnh đi ra lúc sau, tiểu Oanh Nhi sắc mặt vẫn luôn không thế nào hảo, Khôi Cố kêu gọi khiến cho nàng hồi tưởng nổi lên một ít chuyện quá khứ, những cái đó sự làm nàng lại nghĩ tới chính mình ở Tư Mã đều khống chế trung khi, kia một đám lo lắng hãi hùng ngày ngày đêm đêm.

“Ân hừ!” Gia Cát Lượng ở tiểu Oanh Nhi bên người nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Tiểu Oanh Nhi thần sắc hoảng loạn, vội vàng mọi nơi nhìn xem, ngạc nhiên nói: “Ai? Ai ở nơi đó?”

Gia Cát Lượng nghe vậy không khỏi cười khổ nói: “Ta chính là vẫn luôn đi theo ngươi đâu, ngươi này tâm đều bay đến chạy đi đâu, liền là ai đem ngươi từ thính đường trung túm ra tới đều không hiểu được?”

Tiểu Oanh Nhi nghe vậy làm như có chút hồi qua thần, thấp giọng nói: “Khổng Minh…… Xin lỗi, ta vừa mới tinh thần không tập trung, đầu óc tất cả đều rối loạn.”

Gia Cát Lượng dẫn dắt nàng, đi tới trong sân trong đình hóng gió, trước mắt thời tiết đã tức bắt đầu mùa đông, thời tiết có điểm lạnh cả người, đứng ở trong đình nhiều ít có chút lãnh, nhưng trước mắt đối với bọn họ tới nói, lại là không có gì có thể tâm sự địa phương.

Đi tới đình hóng gió sau, Gia Cát Lượng đối nàng nói: “Ta cũng từng ngẫu nhiên có nghe nói, nói là ngươi Trương Giác nữ nhi, năm đó ở Thanh Châu khăn vàng trong tay làm hoàng thiên vu, sau lại tao ngộ lưu ly, bị lão sư cùng sư mẫu nhận nuôi…… Chỉ là ta không rõ,

ngươi thân là Trương Giác chi nữ, lại là hoàng thiên vu, ở khăn vàng trung địa vị lý nên không thấp, vừa mới kia Khôi Cố gọi ngươi, ngươi như thế nào có vẻ như vậy bài xích?”

Tiểu Oanh Nhi thở dài khẩu khí, xoay người đối với trong đình hóng gió một cây mộc trụ nói: “Khổng Minh, kỳ thật ta không gọi tiểu Oanh Nhi, ta phụ thân cho ta lưu lại tên…… Là Trương Ninh, chỉ là bởi vì ta lưu lạc ở lạc dương là lúc, từng chịu quá mà vũ gia tới Oanh Nhi một cơm mạng sống chi ân, vì báo đáp nàng ân tình, ta mới lấy tiểu Oanh Nhi làm danh.”

Gia Cát Lượng duỗi tay vỗ vỗ tiểu Oanh Nhi bả vai, nói: “Ta trạm này đâu, ngươi đối với đó là cây cột.”

Tiểu Oanh Nhi bừng tỉnh xoay người, đối mặt hắn: “Xin lỗi, ta xem không rõ lắm.”

Gia Cát Lượng cười khổ một tiếng: “Không có việc gì, ngươi tiếp tục.”

“Kỳ thật đánh ta ký sự khởi, ta đối ta thân sinh cha mẹ liền không có gì ấn tượng, là khăn vàng trung cừ soái cùng các tướng lĩnh đem ta nuôi lớn, kỳ thật ta lúc còn rất nhỏ, quá vẫn là thực không tồi, ta đối những cái đó đem ta nuôi lớn người, cũng là thực cảm kích, chỉ là sau lại, triều đình cùng địa phương châu thứ sử đối khăn vàng quân tiến hành rồi đại quy mô thanh chước, khăn vàng cũng làm theo ý mình, ta bản nhân còn lại là dừng ở Tư Mã đều trong tay……”

Gia Cát Lượng trầm mặc một hồi, nói: “Tư Mã đều đối với ngươi không hảo sao?”

Tiểu Oanh Nhi chua xót cười nói: “Đâu chỉ là không tốt, quả thực chính là muốn đem ta trở thành heo chó…… Lúc ấy ta tuổi còn nhỏ, lại là phụ thân cô nhi, Tư Mã đều liền tính là lợi dụng ta thu nạp Thanh Châu khăn vàng chư bộ, hắn lý nên đối xử tử tế với ta, nhưng hắn người kia thiên tính lương bạc, ngày thường dù sao chính là xem ta không vừa mắt, thường xuyên không cho ta ăn cơm không nói, còn làm ta hầu hạ hắn kia vài tên đoạt tới phu nhân, ta

vốn dĩ ánh mắt liền không tốt, làm không chuyện tốt thời điểm, hắn còn thị phi đánh tức mắng, rất nhiều lần ta đều thiếu chút nữa bị hắn đánh chết…… Hơn nữa ta có một lần nghe hắn cùng hắn một cái phu nhân nói, chỉ chờ thu nạp cũng đủ khăn vàng lúc sau, liền phải đem ta dược chết, miễn cho trói buộc……”

Gia Cát Lượng trên mặt lộ ra quan tâm thần sắc: “Cái này Tư Mã đều, thật sự vô sỉ! Lợi dụng ngươi thu nạp khăn vàng quân cũng liền thôi, cư nhiên còn hành này bỉ ổi việc, nên chết ngươi.”

Tiểu Oanh Nhi thở dài nói: “Dù sao hắn đã chết, cũng coi như là thiên lí tuần hoàn, chỉ là tự Thanh Châu khăn vàng loạn chiến sau, ta thất lạc ở dân gian, liền dựa vào xin cơm sinh hoạt, tuy rằng khổ chút, cũng nguy hiểm chút, nhưng tinh tế nghĩ đến, lúc ấy ta nếu là chết ở bên ngoài, cũng so ở Tư Mã đều kia cường.”

Gia Cát Lượng trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Tiểu Oanh Nhi, ngươi hận khăn vàng người trong sao?”

Tiểu Oanh Nhi trầm mặc một hồi, nói: “Không hận, nhưng chính là sợ.”

Gia Cát Lượng thở dài khẩu khí, nói: “Tiểu Oanh Nhi, ngươi chán ghét khăn vàng quân, chính là bởi vì năm đó Tư Mã đều việc, nhưng dựa theo ngươi vừa mới theo như lời, khăn vàng trong quân cùng loại với Tư Mã đều người, có lẽ cũng chỉ là một bộ phận mà thôi, mà ta thông qua Khôi Cố nhìn đến ngươi kinh ngạc cùng thái độ tới xem, vẫn là có tương đương một bộ phận khăn vàng tướng lãnh đối với ngươi là tôn trọng.”

Tiểu Oanh Nhi nghe vậy không nói gì.

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, nghiêm túc nói: “Ngươi nhiều năm như vậy, cũng không chịu dùng ngươi tên thật, nói trắng ra là, không phải bởi vì ngươi phụ thân, cũng không phải bởi vì khăn vàng, thậm chí đều không phải bởi vì Tư Mã đều, tổng thể tới xem, cũng bất quá là bởi vì khiếp đảm, khi còn nhỏ bóng ma vẫn luôn bao phủ với ngươi trái tim, này cũng không phải là chuyện tốt.”

Tiểu Oanh Nhi quay đầu, nhìn ở nàng trong mắt mơ hồ không rõ Gia Cát Lượng khuôn mặt, nói: “Vậy ngươi cảm thấy, ta hẳn là như thế nào?”

“Dùng ngươi tên thật, tiếp thu việc này, làm ngươi nên làm sự.” Gia Cát Lượng nhàn nhạt ngôn nói: “Ta cũng là thời trẻ tang phụ, tuy rằng không có ngươi vất vả, nhưng bởi vì phụ thân mất sớm nguyên nhân, ta này một chi cũng là hơi ngại rách nát, nhưng ta chưa từng quên chính mình là Gia Cát thị con cháu, cũng là nghĩ, chung có một ngày, ta muốn trọng chấn Gia Cát thị, ngày sau dưới chín suối, đối mặt phụ thân, ta cũng có thể dựng thẳng sống lưng, thản nhiên tương đối.”

Nói đến này, lại thấy Gia Cát Lượng quay đầu nghiêm túc nhìn tiểu Oanh Nhi, nói: “Nhớ kỹ ngươi tên thật, nhớ kỹ ngươi bổn họ, nhớ kỹ ngươi hẳn là phải làm sự, vô luận đụng tới loại nào người, loại nào sự, đều không cần quên, Trương Ninh mới là ngươi tên thật.”

Tiểu Oanh Nhi: “……”

Cùng ngày chạng vạng, Đào Thương xử lý xong công vụ, phương ra cửa thư phòng, lại phát hiện tiểu Oanh Nhi bưng một chén nhiệt canh, đứng ở cửa thư phòng ngoại.

“Ngươi tại đây đứng ở làm cái gì, mau tiến vào.”

Tiểu Oanh Nhi gật gật đầu, đi theo Đào Thương trở về thư phòng, cũng đem canh thật cẩn thận đặt ở bàn thượng.

“Đào lão gia mệt một ngày, uống điểm canh ấm áp thân mình.” Tiểu Oanh Nhi cười nói.

Đào Thương lắc lắc đầu, cười nói: “Đến có mấy năm, ngươi không gọi ta đào lão gia…… Hình như là từ khi ta đương thái phó lúc sau, ngươi liền không như vậy gọi ta.”

Tiểu Oanh Nhi chỉ là nhợt nhạt cười.

Đào Thương nếm một ngụm, tạp đi vài cái miệng: “Này canh cách làm, là cùng Mi Trinh học đi?”

Tiểu Oanh Nhi kinh ngạc nói: “Đào lão gia như thế nào biết?”

“Bởi vì là ta dạy hắn làm canh.”

Tiểu Oanh Nhi bừng tỉnh đại ngộ, dùng ngón tay xử cằm cẩn thận hồi ức nói: “Ta nhớ ra rồi, Bành Thành hình như là có như vậy một cái nghe đồn, nói ngươi có một ngày buổi tối nương giáo Nhị phu nhân nấu canh đương khẩu, xâm nhập nhân gia khuê phòng, mạnh mẽ thành thân, bởi vậy Nhị phu nhân mới gả cho ngươi……”

Đào Thương nghe da mặt tử trực trừu trừu.

Đây là cái nào hỗn đản tạo dao? Này không lay động sáng tỏ chỉ cái mũi mắng ta chơi lưu manh sao?

Không được! Việc này quay đầu lại nhất định phải nghiêm tra.

Phỉ báng đương triều thừa tướng chơi lưu manh, đây là cái tội danh gì?

Bắt được bịa đặt sinh sự giả, thiến hắn!

“Tiểu Oanh Nhi, uukanshu ngươi ở thư phòng ngoại đợi ta hồi lâu, hẳn là không phải chỉ cần vì cho ta đưa canh đơn giản như vậy đi?”

Tiểu Oanh Nhi cắn khẩn môi, đột nhiên một ngửa đầu, nói: “Đào lão gia, ta không gọi tiểu Oanh Nhi, ta tên thật chính là Trương Ninh.”

Đào Thương nghe vậy hơi hơi sửng sốt.

Trầm mặc sau một lúc lâu, hắn cười nói: “Ta đã sớm biết ngươi tên thật kêu Trương Ninh, thì tính sao?”

Tiểu Oanh Nhi đột nhiên hướng Đào Thương doanh doanh thi lễ, nói: “Trương Ninh cả gan, đại biểu khăn vàng, cũng thay ta chính

mình, tưởng hướng đương triều thừa tướng cầu một cái nhân tình.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Đại khăn vàng?”

“Gia phụ đã chết, hai vị thúc phụ cũng chết, Trương Ninh tam tộc nhân chiến sự diệt hết, khẳng định đào lão gia nhớ đại cục, cũng là nhớ dân gian khó khăn, xá khăn vàng chi tội, chiêu an thiên hạ khăn vàng!”

Đào Thương hai tròng mắt nhíu lại, bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Tiểu oanh…… Trương Ninh, ngươi hôm nay tới đây, này đây cái gì thân phận tới cùng ta nói lời này?”

“Dân nữ lấy khăn vàng quân hoàng thiên vu thân phận, tới cầu thừa tướng chiêu an.”

------oOo------

Chương 692: 3 cường hội minh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong tiểu Oanh Nhi nói, Đào Thương trầm mặc đã lâu.

Hoàng thiên vu là ai không quan trọng, chiêu an khăn vàng quân cũng không quan trọng, quan trọng là tiểu Oanh Nhi thái độ.

Nàng hôm nay có thể đứng ở nàng trước mặt nói ra lời này, biểu lộ nàng đã nghĩ thông suốt chính mình, nghĩ thông suốt năm đó cực khổ, nghĩ thông suốt chính mình nên làm chút cái gì.

Từ lúc hắn vừa rồi báo thượng Trương Ninh danh hào bắt đầu, Đào Thương liền biết, nàng đã thừa nhận chính mình gia tộc.

Đào Thương thật sâu hít vào một hơi, mặt giãn ra lộ ra mỉm cười: “Ngươi nghĩ thông suốt sao?”

Tiểu Oanh Nhi dùng sức gật gật đầu, nói: “Trương Ninh nghĩ thông suốt.”

“Tiểu oanh…… Không, Trương Ninh, ngươi có biết, tuy rằng ngươi hiện tại chân chính thân phận rất nhiều nhân tâm trung biết được, nhưng rốt cuộc không có công khai, nhưng ngươi nếu là thật sự muốn khăng khăng như thế, ngươi cũng đem bị đẩy đến này thiên hạ nơi đầu sóng ngọn gió thượng…… Này đến tột cùng đối với ngươi là tốt là xấu, ít nhất ta hiện tại thấy không rõ.”

Tiểu Oanh Nhi hai đầu gối quỳ xuống đất, hướng về phía Đào Thương thật sâu quỳ gối, màu trắng trong mắt rưng rưng, nói: “Ít nhất…… Hắn là phụ thân ta, hắn lưu tại thế gian này di vật, chỉ có khăn vàng……”

Đào Thương cười khổ nói: “Ngươi mau đứng lên, xem ra là ta sai rồi…… Nhiều năm như vậy, ta cho rằng ngươi đã sớm quên mất

ngươi ứng có thân phận, có thể quá bình phàm nhật tử, nhưng thoạt nhìn, phát sinh quá sự tình, là không có khả năng ma diệt, chỉ cần có một cái cơ hội, sớm hay muộn sẽ bị thiên lôi câu địa hỏa phát ra ra tới.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Ngươi là ta cùng Điêu Thuyền nhìn lớn lên, nếu ngươi muốn chạy con đường này, ta…… Đẩy ngươi đi.”

Tiểu Oanh Nhi nghe vậy, sá nhiên ngẩng đầu lên.

Đào Thương nâng dậy nàng nói: “Trở về nghỉ ngơi đi, dung ta hảo hảo suy nghĩ một chút chuyện này hẳn là xử lý như thế nào.”

Tiểu Oanh Nhi xoa xoa nước mắt, dùng sức gật đầu, theo sau xoay người hướng cửa phòng đi đến.

Mới vừa đi đến cửa phòng bên cạnh, lại thình lình nghe Đào Thương hô: “Nói khai ngươi nhiều năm như vậy khúc mắc người, là Khổng Minh sao?”

Tiểu Oanh Nhi nghe vậy sửng sốt, sắc mặt không biết vì sao phiếm hồng, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, liền bước nhanh rời đi phòng.

Đào Thương cười nhìn hắn dự phòng, lắc lắc đầu.

Tiếp theo, hắn mệnh Bùi Tiền đem Quách Gia tìm tới.

Không bao lâu, Quách Gia tới rồi lúc sau, Đào Thương đem vừa mới tiểu Oanh Nhi nói hướng hắn trần thuật một lần.

Quách Gia trầm mặc hồi lâu, nói: “Oanh Nhi cô nương nếu là xuất đầu, hắc sơn quân sự tình liền có chuyển cơ, đãi hôm sau thu phục hắc sơn quân lúc sau, tiêu diệt Viên Thiệu, thu phục Hà Bắc bốn châu, liền không hề là việc khó.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ta cũng biết đạo lý này, chỉ cần có thể thu phục Hà Bắc, tắc bá nghiệp thành rồi! Thiên hạ một nửa liền

nắm giữ ở tay của ta, hôm sau đó là đồng thời đối phó Tào Tháo, tam Lưu, Quan Trung chư hầu cũng không nói chơi, chỉ là……”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là ta không biết chuyện này đối tiểu Oanh Nhi là tốt là xấu.”

Quách Gia trầm mặc một hồi, nói: “Quách mỗ cảm thấy, liền hiện nay tới xem, hẳn là tốt, ít nhất nàng tung ra rớt nhiều năm khúc mắc, bằng không nếu là già rồi, mỗi khi suy nghĩ đến đây sự, trong lòng lưu có tiếc nuối, chẳng phải là buồn bực không vui? Đến nỗi thân phận của nàng bãi ở mặt bàn thượng, sẽ sinh ra cái gì ảnh hưởng……”

Quách Gia ha hả cười, nói: “Chờ ngươi thu phục Hà Bắc bốn châu, thực lực đại thành hết sức, đó là có cái gì ảnh hưởng, có ngươi đứng ở hắn phía sau, thiên hạ còn có ai dám động nàng không thành?”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh, vỗ vỗ cái trán nói: “Là ta sơ sót, xác thật là như vậy cái đạo lý…… Dốc hết sức thắng mười sẽ, ta cường đại rồi, khác tự nhiên cũng liền không phải sự.”

Quách Gia tán đồng nói: “Quách mỗ vừa mới suy nghĩ, cảm thấy ngươi muốn thu phục Hà Bắc, thay thế được Viên Thiệu trở thành thiên hạ đệ nhất thế lực, liền phải đánh bại hai cái thế lực, thu phục hai cái thế lực, suy yếu ba cái thế lực, gồm thâu một cái thế lực.”

Quách Gia nói khiến cho Đào Thương hứng thú, hắn vội nói: “Làm ca ca lập tức liệt kê nhiều như vậy thế lực, ta cảm giác ta có điểm ăn không tiêu.”

Quách Gia trợn trắng mắt: “Ăn không tiêu cũng đến ăn, Quách mỗ hiện giờ đem thân gia toàn đè ở trên người của ngươi, ngươi nếu là bại, ta uống gió Tây Bắc đi a?”

Đào Thương cười ha hả hỏi hắn: “Yêu cầu đánh bại thế lực là?”

“Tào Tháo cùng Viên Thiệu.”

“Yêu cầu thu phục hai cái thế lực là?”

“Hắc sơn quân! Còn có ô hoàn Tư Mã diêm nhu, tiên với phụ đám người, bọn họ năm đó đều là Lưu Ngu trị hạ nhân, sau lại Lưu Ngu bị giết, bọn họ vì báo thù, cùng Viên Thiệu cùng nhau giáp công Công Tôn Toản, nhất định phải ở Tào Tháo thuyết phục bọn họ phía trước, đưa bọn họ thu nạp ở dưới trướng.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu: “Suy yếu ba cái thế lực?”

“Ô Hoàn, nam Hung nô, Tiên Bi.”

“Gồm thâu cái kia thế lực?”

“Liêu Đông Công Tôn thị.”

Đào Thương đem Quách Gia đối lời hắn nói ở trong lòng cẩn thận sửa sang lại một chút, trong nháy mắt phảng phất giải khai một đám khúc mắc ngật đáp.

Bình định Hà Bắc bốn châu sự tình trải qua như vậy một chải vuốt, tựa hồ cũng hoàn toàn không lại là thiên phương dạ đàm.

Đào Thương thật sâu hít một hơi, nói: “Kia trước mắt chúng ta bước đầu tiên, chính là?”

“Thu hắc sơn!”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Liền tính là tiểu Oanh Nhi muốn xuất đầu, có thể lấy hoàng thiên vu danh nghĩa thu phục hắc sơn quân, nhưng Viên Thiệu cùng Tào Tháo trước mắt cũng đều ly Bạch Nhiễu không xa, ta sợ chúng ta động tác lớn, sẽ khiến cho bọn họ cảnh giác.”

Quách Gia cười hắc hắc, nói: “Thu phục hắc sơn bên kia, ngươi liền giao cho ta, còn có Khổng Minh, tiểu Oanh Nhi đi làm, đến nỗi thừa tướng ngài, liền giúp chúng ta kiềm chế Tào Tháo cùng Viên Thiệu.”

Đào Thương nhíu mày nói: “Ta giúp các ngươi kiềm chế Tào Tháo cùng Viên Thiệu? Ta như thế nào kiềm chế bọn họ? Ước hai người bọn họ đánh bài sao?”

Quách Gia lặng lẽ cười, nói: “Này mắt nhìn chính là cuối năm tuổi đuôi, tam phương thật vất vả kết thúc một năm chinh chiến, trước mắt đúng là ngồi ở cùng nhau, ăn cơm nói chuyện phiếm, nghị hòa phân mà hảo thời cơ.”

Đào Thương nghe vậy hít ngược một hơi khí lạnh.

Hảo sau một lúc lâu lúc sau, hắn mới vừa rồi hướng về phía Quách Gia vươn một cây ngón tay cái, nói: “Phục! Thật phục! Như vậy đáng khinh chiêu thức, ngươi đều có thể nghĩ ra được, ta xem ngươi về sau vẫn là đừng kêu lãng tử, không rất thích hợp ngươi hiện tại khí chất.”

“Ta đây hẳn là kêu?”

Đào Thương không nói gì, chỉ là dùng tay dính điểm nước, ở trên bàn ngay ngắn viết xuống hai chữ.

“Tôn tặc.”

……

Cửa ải cuối năm phía trước, Viên Thiệu cùng Tào Tháo phân biệt thu được Đào Thương thư từ, lải nhải một đống lớn, nhưng này ý thực rõ ràng, hắn là tưởng cùng hai người hoà đàm, một lần nữa phân chia một chút địa bàn, đại gia từng người nghỉ binh. Rốt cuộc mọi người đều là có gia có nghiệp, mỗi ngày tại đây khối oa ngươi đánh ta, ta tấu ngươi, cũng không phải như vậy hồi sự.

Viên Thiệu cơ hồ không có bất luận cái gì do dự, lập tức liền đáp ứng rồi, rốt cuộc hắn hiện tại yêu cầu thời gian thở dốc, nếu là có thể kéo dài cái một hai năm, đãi hắn bằng vào Hà Bắc bốn châu thực lực, hồi quá nguyên khí tới, lập tức là có thể phản sát này hai hỗn cầu.

Tào Tháo kỳ thật cũng không phải rất muốn hoà đàm, nhưng Giả Hủ khuyên hắn, nói là hắn nếu là không tham gia, vạn nhất Viên Thiệu cùng Đào Thương chi gian đạt thành cái gì hoạt động hiệp nghị đối tào quân bất lợi, chẳng phải là bị động? Bởi vậy vô luận như thế nào, Đào Thương cũng đến đi lên này một chuyến.

Địa điểm định ở Lê Dương hướng đông một chỗ Chương thủy nhánh sông chỗ, tam gia thủ lĩnh tới đây gặp gỡ ăn tết.

Nhiều năm trôi qua, tam đại kiêu hùng lại một lần đồng thời gặp mặt.

Bất quá lúc này đây, sẽ là bọn họ trong cuộc đời, cuối cùng một lần ba người tề tụ cảnh tượng.

------oOo------

Chương 693: hoà đàm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt nhìn lại quá mười lăm ngày, đó là cửa ải cuối năm, nhưng toàn bộ Hà Bắc sĩ tộc trước mắt lực chú ý phảng phất đều không ở năm nay cái này ngày tết thượng, bọn họ có lớn hơn nữa sự tình yêu cầu chú ý.

Hà Bắc Viên Thiệu, Trung Nguyên Tào Tháo, Đông Nam Đào Thương tam đại chư hầu ước hẹn với Chương thủy hội minh, chuyện này cơ hồ chấn động toàn bộ thiên hạ.

Hà Bắc chiến sự liên tiếp, nửa năm qua đều bao phủ tại đây tam cường lẫn nhau gian chinh phạt bóng ma hạ, đối mặt như vậy không xác định tình thế, Hà Bắc sĩ tộc rất nhiều đều đối chính mình tương lai cảm giác được lo lắng.

Mà hiện giờ tam cường hội minh, rất có khả năng quyết định toàn bộ Hà Bắc năm sau tình thế đi hướng, không phải do mọi người không chú ý.

Chương thủy bờ sông.

Đào Thương tới trước một bước, ở sai người tại đây dựng nổi lên doanh trại, cũng ở Chương thủy cùng một chỗ trống trải địa giới dựng nổi lên doanh trại, tùy thời xin đợi Tào Tháo cùng Viên Thiệu đã đến.

Không nhiều lắm ngày, Viên Thiệu cùng Tào Tháo binh mã cũng đi tới Chương thủy.

Kể từ đó, ngày thường tương đối yên lặng Chương thủy bờ sông, tại đây vào đông thời tiết, đã là tụ tập mấy vạn tam phương binh tướng, Viên, tào, đào tam gia binh mã từng người chọn mà mà tê, hàng rào

rõ ràng, tuy rằng lẫn nhau ly rất xa, cũng đã có thể cảm giác được trong không khí tràn ngập một cổ túc sát chi ý.

Ước định hảo thời gian lúc sau, ba vị chư tướng liền từng người suất lĩnh tinh nhuệ thủ hạ, tiến đến đến Đào Thương đã sớm dựng tốt kia chỗ ước định công cộng hành dinh.

Rượu đã bị, đồ ăn cũng toàn, ông trời tựa hồ là biết được ba người hôm nay hội minh, cố ý làm một ít tay chân, bầu trời bắt đầu phiêu nổi lên điểm điểm bông tuyết, nhưng may mắn này tuyết cũng không phải rất lớn, hơn nữa hạ tuyết ngày đó, giống nhau sẽ không quá mức rét lạnh, khiến người ở có thể thưởng tuyết đồng thời, cũng sẽ không bị đông cứng thân thể.

Đào Thương là cái thứ nhất tới, hắn sở ngồi bàn thượng sống xa hoa đủ, bàn bên cạnh phóng một cái tiểu bếp lò, mặt trên nấu nhiệt rượu, bên cạnh có một cái người hầu tùy thời vì Đào Thương đem chén rượu rót đầy.

Đào Thương bưng rượu tước, nhìn không trung bông tuyết, đột nhiên cảm khái nói đến một câu: “Tẫn nói năm được mùa thụy, năm được mùa sự như thế nào?”

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe thấy một trận ồn ào tiếng bước chân vang lên.

Tiếp theo, liền thấy Tào Tháo dẫn dắt một chúng tâm phúc đi tới nơi sân bên trong.

Hắn mọi nơi hoàn nhìn một vòng, nói: “Tuy nói là tuyết rơi đúng lúc chiếu rọi năm sau có năm được mùa, nhưng trên thế gian này phân loạn quá nhiều, dù cho có năm được mùa, lại có thể như thế nào? Như cũ chỉ là loạn, loạn, loạn mà thôi!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy Tào Tháo đã lo chính mình ở Đào Thương đối diện kia bàn sau ngồi xuống, Điển Vi, Bàng Đức, Diêm Hành, Tào Hồng đám người đứng sừng sững ở hắn phía sau.

Tào Tháo cũng không khách khí, lo chính mình nắm lên bàn thượng chưng gà, một ngụm liền cắn đi xuống.

Đào Thương cười ha hả nhìn hắn: “Mạnh Đức huynh vẫn là tốt như vậy ăn uống a, một ngụm liền xử lý nửa cái gà mông.”

Nghe xong Đào Thương nói, Tào Tháo đang ở nhấm nuốt miệng chợt bất động.

Này hỗn trướng đồ vật, mỗi lần gặp mặt đều không cho chính mình trong lòng thoải mái.

Nhân gia ăn cái gì đâu, ngươi có ghê tởm hay không người?

Tào Tháo hậm hực đem kia chỉ gà ném trở lại thực đỉnh, thật mạnh “Hừ” một tiếng, lười lại xem Đào Thương.

Đào Thương đảo cũng không ngại, hắn cười hỏi Tào Tháo nói: “Mạnh Đức huynh nếu biết này thiên hạ như cũ là loạn, loạn, loạn, kia vì sao không về với vương hóa, ngược lại là tự lập một phương, làm hại thiên hạ?”

Tào Tháo nghe vậy không trở về lời nói, chỉ là thật mạnh lại “Hừ” một tiếng.

“Hiện giờ ta đại hán chân mệnh thiên tử ở Nam Xương xây thành đều, ý muốn trung hưng nhà Hán, Mạnh Đức huynh vì sao không tới xưng thần?”

Hiện giờ Đào Thương đỡ bảo thiên tử, chiếm cứ đại nghĩa, có đạo đức điểm cao, Tào Tháo cùng hắn tại đây phương diện bẻ xả, kia chỉ do chính là tự tìm phiền phức, vì thế đơn giản không trả lời, chỉ là thật mạnh “Hừ!”

“Mạnh Đức huynh như thế nào không nói lời nào? Chột dạ vẫn là không biết như thế nào trả lời?”

“Hừ!” Tào Tháo lấy nhất chiêu ứng trăm chiêu.

“Một nén hương nội ngươi nếu là còn cùng ta hừ không nói lời nào, ta chính là cha ngươi.”

“Hừ…… Ân hừ! Khụ khụ khụ!”

Tào Tháo mới vừa hừ ra tới, trong nháy mắt lại nghẹn trở về, sặc thẳng khụ sách.

Hắn thẹn quá thành giận đứng dậy, đối với Đào Thương nói: “Đào gia tiểu tặc, an dám nhục ta?”

“Bá!”

“Bá!”

“Bá!”

Tào Tháo phía sau, Điển Vi, Tào Hồng đám người sôi nổi rút ra bội kiếm, chờ chủ nhân chỉ thị.

Mà Đào Thương phía sau Triệu Vân cùng Hứa Chử cũng là lượng kiếm, hai bên trong nháy mắt giương cung bạt kiếm, không khí thập phần khẩn trương.

Liền ở ngay lúc này, Viên Thiệu cùng với này dưới trướng một đám người chờ tới rồi.

Thấy cái này tình huống, Viên Thiệu cùng hắn dưới trướng các tướng lĩnh không khỏi sửng sốt, qua lại nhìn quét hai bên, trên mặt lộ ra kinh nghi bất định thần sắc.

Viên Thiệu nhìn Đào Thương cùng Tào Tháo, trên mặt lộ ra một tia chờ đợi thần sắc, nói: “Các ngươi hai người đây là muốn làm gì nha…… Nếu không, Viên mỗ đi trước, cho các ngươi hai đằng ra cái địa phương tới?”

Thấy Viên Thiệu tới, Tào Tháo ngay sau đó phất phất tay, làm các thủ hạ binh tướng khí thu.

Triệu Vân đám người cũng là cùng đem bảo kiếm vào vỏ.

“Vừa mới chỉ là tương diễn mà thôi, Bổn Sơ, ngồi đi.”

“Nga.” Viên Thiệu rất là tiếc nuối nhìn hai người liếc mắt một cái, đi đến thuộc về chính mình kia bàn vuông án trước ngồi xuống.

Hắn hận không thể Tào Tháo cùng Đào Thương người đầu đánh ra cẩu đầu tới, đáng tiếc không như mong muốn, chuyện tới trước mắt, nhân gia hai người thu tay lại.

Viên Thiệu phía sau đi ra một người, cúi đầu kiểm tra rồi một chút hắn bàn thượng cùng đồ ăn, cùng sử dụng ngân châm trát trát, sau đó sai người thay Viên Thiệu tự bị nhiệt rượu nấu thượng.

Nương nấu rượu đương khẩu, Viên Thiệu quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Đào công tử, có chuyện gì đem ta hai người ước hẹn đến tận đây, không ngại nói thẳng đi.”

Đào Thương qua lại nhìn bọn họ hai người, nói: “Từ khi trận chiến Quan Độ bắt đầu, chúng ta tam phương tiện là mấy năm liên tục chinh chiến, mấy năm nay gian, bởi vì chúng ta duyên cớ, khổ nhiều ít bá tánh, phá hủy nhiều ít ruộng tốt, xã hội sức sản xuất lùi lại càng nhiều…… Có căn cứ vào này, đào mỗ cảm thấy chúng ta có lẽ có thể thừa cửa ải cuối năm thời tiết ngồi xuống tâm sự, nếu là có thể hoà đàm, bình ổn can qua, có lẽ đối triều đình, đối nhà Hán, đối thiên hạ đều vẫn có thể xem là một chuyện tốt.”

Viên Thiệu nghe vậy nhướng mày, uống một ngụm rượu không nói gì.

Tào Tháo còn lại là trực tiếp mở miệng nói: “Việc này đảo cũng dễ làm, chỉ cần các ngươi hai cái có thể đồng thời thần phục với tào mỗ, này thiên hạ tự nhiên thanh bình không có việc gì, cần gì tốn nhiều môi lưỡi.”

Một câu nói xong, Viên Thiệu tức khắc giận tím mặt.

Hắn trực tiếp đứng dậy, nói: “Tào a man, đừng vội vọng ngôn! Ngươi bất quá là ở quan độ ỷ vào hỏa kế, may mắn thắng Viên mỗ một hồi mà thôi, cuồng cái gì? Còn vọng tưởng làm ngô thần phục với ngươi, quả thực vớ vẩn cực kỳ!”

Tào Tháo đứng dậy, cười lạnh nói: “Bổn Sơ, đổi làm mười năm trước ở kinh sư, tào mỗ còn sợ ngươi ba phần, nhưng trận chiến Quan Độ, ngươi gốc gác cơ hồ đã bị đánh sạch sẽ, hiện giờ ngươi bất quá là trủng trung xương khô mà thôi, bình định Hà Bắc đối tào mỗ tới nói, chính là sớm muộn gì việc, ngươi cần gì phải ngạnh căng đâu?”

“Hỗn trướng! Tào Tháo! Ngươi đừng vội nói ngoa, chúng ta hiện tại liền từng người trở về, lãnh binh nhất quyết sống mái!”

Đào Thương vẻ mặt cười nhạo nhìn Tào Tháo, trong lòng minh bạch hắn vì sao như vậy cố ý chọc giận Viên Thiệu.

Viên Thiệu có tưởng hoà đàm ý tứ, nhưng Tào Tháo không có.

Hắn hôm nay là chuyên môn tới trộn lẫn, nếu là Viên Thiệu hiện tại sinh khí giơ chân chạy lấy người, đó chính là ở giữa Tào Tháo lòng kẻ dưới này.

Đương nhiên, Đào Thương kỳ thật cũng không nghĩ theo chân bọn họ hai cái tại đây cãi cọ.

Nhưng vì có thể thành công hấp dẫn bọn họ hai người lực chú ý, yểm hộ Quách Gia bên kia cùng tiểu Oanh Nhi nói động hắc sơn với độc cùng dương phượng quy thuận, Đào Thương cần thiết muốn làm như vậy.

“Bang!”

Đột nhiên, lại thấy Đào Thương bỗng nhiên đem rượu tước ngã ở trên mặt đất.

Hắn cái này hành động, đừng nói là Tào Tháo cùng Viên Thiệu, đó là đi theo hai người cùng tới những cái đó võ tướng, cũng không khỏi dọa ngây người.

Này mẹ nó rõ ràng chính là ở suất ly vì hào a!

Chẳng lẽ nói, Đào Thương trước đó ở chỗ này mai phục đao phủ thủ?

Chính là Viên tào hai người trước đó đã từng phái người tìm hiểu quá…… Nơi này cũng không có cái gì mai phục a?

Mắt thấy Tào Tháo cùng Viên Thiệu vẻ mặt hoảng loạn cảnh giác thần sắc, Đào Thương đứng lên, duỗi tay nhặt lên trên mặt đất rượu tước, ngượng ngùng hướng về phía bọn họ hai người cười cười, nói: “Ngượng ngùng, ta chính là nhất thời tò mò, muốn nhìn ngươi một chút nhóm nhị vị phản ứng đến tột cùng có thể như thế nào…… Hai ngươi phản ứng thật mau! Thất lễ, thất lễ.”

------oOo------

Chương 694: nấu rượu luận anh hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trải qua Đào Thương như vậy một hù dọa, Viên Thiệu cũng không có tâm tình tiếp tục cùng Tào Tháo bực bội, hắn hầm hừ tại chỗ ngồi xuống, qua lại nhìn tào, đào hai người, cầm lấy vừa mới rót đầy rượu tước, ngửa đầu chính là uống một hớp lớn.

Tào Tháo mắt thấy liền phải chọc phiên Viên Thiệu, bị Đào Thương như vậy một làm rối, sắp thành lại bại, bất mãn trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, cũng là ngồi xuống.

Đào Thương cười qua lại nhìn xem hai người, nói: “Ta biết, nếu muốn hoà đàm thành công, tắc tất nhiên phải có phụ thuộc điều kiện, nhị vị không ngại nói nói, các ngươi đều có điều kiện gì, chúng ta ba người lần này đều ngồi ở này, vậy không ngại cẩn thận bàn bạc bàn bạc…… Vạn nhất việc này xác thật nhưng thương lượng đâu?”

Tào Tháo vừa muốn mở miệng, lại thấy Đào Thương đột nhiên đối hắn nói: “Đến nỗi giống Mạnh Đức huynh vừa mới ngôn ngữ, nói cái gì làm người đầu hàng không hợp lý yêu cầu, ta cảm thấy liền có thể không cần lại lặp lại! Nếu Mạnh Đức huynh không có thành ý hoà đàm, kia không ngại đi trước, đào mỗ tuyệt không cường lưu, ta cùng Viên công tại đây thương nghị cũng đủ.”

Tào Tháo bị Đào Thương một ngữ nói toạc ra tâm tư, trong lòng hận ngứa răng, nhưng làm hắn hiện tại liền triệt, kia lại là trăm triệu không thể.

Vạn nhất chính mình đi rồi, Viên Thiệu cùng Đào Thương âm thầm liên hợp cộng đồng mưu đồ chính mình, kia bên ta chẳng phải là

nguy hiểm cực kỳ!

Ba người giữa, nhất cố ý hoà đàm người, chính là Viên Thiệu, rốt cuộc hiện tại nhất yêu cầu giảm bớt nguyên khí người là hắn.

Hắn thật sâu hít một hơi, nói: “Muốn Viên mỗ bãi binh, kỳ thật cũng đơn giản, lần này chinh chiến, chính là các ngươi hai người suất binh xâm lược Hà Bắc, chỉ cần các ngươi hai người rời khỏi Hà Bắc, đem ngầm chiếm Viên mỗ thổ địa thành trì chờ trả lại ra tới, Viên mỗ liền đáp ứng giải hòa, thả giác không truy cứu việc này, như thế nào?”

Đào Thương nghe vậy cười, Viên Thiệu nói quả thực chính là làm không mộng, dưới bầu trời này nào có ăn vào miệng cơm lại nhổ ra đạo lý?

Huống hồ chính mình cũng không phải thiệt tình thực lòng cùng hắn hoà đàm, Thanh Châu một nửa, Đào Thương là thật vất vả mới bắt lấy, bước tiếp theo chính là toàn theo Thanh Châu chi cảnh, cũng phá được Ký Châu.

Đoạt được tới thành trì, Đào Thương tự nhận là không có còn trở về lý do.

Bất quá hắn trước mắt chính là muốn kéo thời gian, hắn yêu cầu nương lần này gặp gỡ thời cơ, cùng Viên Thiệu hảo hảo cò kè mặc cả mấy ngày.

Lập tức, liền thấy Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Viên công, lời này đã có thể không đúng rồi, lúc trước ngươi tự tiện hưng binh, nam hạ công ta Từ Châu cùng Tào Mạnh Đức Trung Nguyên nơi, hiện giờ binh bại bị phản công, lại muốn chúng ta trở về sở hữu mất đất, thiên hạ nào có như vậy đạo lý? Trận chiến Quan Độ ngươi tuy rằng bại, nhưng chúng ta cũng bởi vì ngươi tự tiện hưng binh, mà tổn thất không nhỏ, hiện giờ này đó thành trì, trên thực tế thuộc về ngươi hoàn lại cho chúng ta nhận lỗi…… Làm sai sự muốn gánh vác hậu quả, tiểu hài tử đều biết đến sự tình, Viên công lại há có thể không biết?”

Từ gặp mặt đến bây giờ, Đào Thương liền này một phen lời nói mới cùng Tào Tháo sinh ra cộng minh.

Tào Tháo gật gật đầu, nói: “Không tồi, tam hà nơi, lý nên về tào mỗ sở hữu.”

Tào Tháo lần này liên hợp Quan Trung chư hầu cùng hắc sơn quân tiến binh, đã dẹp xong Hà Nội quận, cũng thu nạp phụ cận Hà Đông cùng Hà Tây nơi, tam hà nơi hiện giờ đã ở hắn trong khống chế.

Viên Thiệu tức giận đứng lên, nói: “Một khi đã như vậy, kia liền không có gì nói đi xuống tất yếu.”

Đối mặt Viên Thiệu phẫn nộ, Tào Tháo cùng Đào Thương đều không có cái gì phản ứng.

Tào Tháo tự nhiên là hy vọng Viên Thiệu xốc cái bàn cút đi, đem trận này trong mắt hắn cái gọi là trò khôi hài trộn lẫn thất bại tốt nhất.

Đào Thương không có phản ứng nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Viên Thiệu đây là hư trương thanh thế, trước mắt nhất yêu cầu hoà đàm người, kỳ thật đó là chính hắn.

Quả nhiên, qua một chút……

Liền thấy Viên Thiệu chính mình uể oải ngồi xuống, nói thầm nói: “Dù cho như thế…… Kia cũng không thể đem tam hà nơi cùng Tề quốc lấy đông địa bàn đều nhường cho các ngươi…… Còn cần một lần nữa phân chia địa giới.”

Đào Thương cười nói: “Viên công có thể có lời này, vậy thuyết minh chuyện này nhưng nói!”

Viên Thiệu nghe vậy giương lên mi.

Nghe Đào Thương ý tứ, xem ra việc này có môn.

“Kia y theo Đào công tử chi ý, này tề mà lấy đông địa giới, ngươi ta hai bên ứng như thế nào phân chia mới là?”

Đào Thương cười nói: “Viên công, ta muốn trần thuật hai việc, đầu tiên ta đã là đương triều thừa tướng, ngươi xưng hô ta Đào công tử có chút không ổn, thứ hai, phân chia địa bàn sự tình, không phải hôm nay liền có thể định ra tới, ngươi ta hai bên yêu cầu trở về cùng thủ hạ người cẩn thận thương thảo, làm đủ chuẩn bị mới có thể nghiên cứu, rốt cuộc này phân địa bàn không phải phân bánh nướng lớn, ngươi một đao ta một đao tùy ý liền cắt không phải?”

Viên Thiệu bừng tỉnh gật gật đầu, thầm nghĩ trong lòng Đào Thương lời nói có lý.

Tào Tháo cười lạnh một tiếng, nói: “Kia y thái bình công tử ý tứ, chúng ta bên ta, nhất thời nửa khắc còn không thể quay về, đến tại đây Chương thủy bên cạnh trụ thượng một đoạn nhật tử?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Mạnh Đức huynh nếu là nhớ nhà, đi về trước cũng không sao, ta không ngăn cản ngươi.”

Tào Tháo nghe vậy tức khắc nghẹn lời.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương đem rượu rót đầy, nói: “Hôm nay việc đã nói thỏa, ngày mai sự, ngày mai nói, chúng ta ba người nương cảnh tuyết, tại đây nấu rượu gặp gỡ, hôm sau truyền với đời sau, đảo cũng vẫn có thể xem là một phen mỹ sự, nhị vị nghĩ như thế nào?”

Tào Tháo cùng Viên Thiệu vốn dĩ cũng chưa cái gì tâm tình, bất quá nghe hắn vừa nói đảo cũng là như vậy cái đạo lý.

Thân là người chủ giả, mặt mũi công trình vẫn là tương đối quan trọng, rốt cuộc ai đều tưởng lưu danh muôn đời, làm đời sau người ở bình luận chính mình thời điểm, có thể dựng thẳng lên một cây ngón tay cái, khen một tiếng…… Mà không phải hung hăng phun một ngụm đàm, phun thượng một ngụm.

Hai người tuổi trẻ khi, cũng là ngâm gió ngâm trăng, tiêu sái không kềm chế được hạng người, chỉ là tranh bá thời gian dài, đều quên mất năm đó hào hùng.

Trước mắt uống nhiệt rượu, nhìn cảnh tuyết, bọn họ trong lúc nhất thời thế nhưng là nhớ tới năm đó nhật tử, trong lòng có một loại nói không nên lời cảm khái chi tình.

Tào Tháo ngửa đầu nhìn xem phía chân trời, nhưng thấy bông tuyết bay múa, không trung băng bạch, như sương như khói, có một loại nói không nên lời mỹ cảm.

“Bổn Sơ.”

Tào Tháo đột nhiên mở miệng nói: “Ngươi ta từ khi rời đi Lạc Dương sau, tung hoành thiên hạ, cũng có gần mười năm lâu, hôm nay ngươi ta tuy rằng là địch, nhưng cũng tính lẫn nhau hiểu nhau, ta muốn hỏi ngươi, phu đương kim chi thế, ai nhưng xưng là anh hùng?”

Viên Thiệu qua lại nhìn nhìn Đào Thương cùng Tào Tháo, nói: “Ngày xưa, Viên mỗ từng cho rằng, ngô đệ Công Lộ, Tôn Văn Đài, Kinh Châu Lưu biểu, U Châu Công Tôn Toản, Ích Châu Lưu nào phụ tử, ngươi ta, còn có đào thái bình, đều có thể xưng là anh hùng, nhưng hiện giờ, quần hùng đại bộ phận toàn diệt, duy ngươi ta cùng đào thái bình ba người thượng tồn, lấy hiện nay tới xem, ngươi ta ba người, đương vì anh hùng rồi.”

Tào Tháo cũng là thở dài: “Công Lộ tâm tính hẹp hòi, Tôn Kiên tuổi xuân chết sớm, Mã Đằng Hàn Toại biên tái chi tặc, Lưu nào phụ tử gìn giữ cái đã có hạng người, Lưu biểu có bản lĩnh, nhưng vô hào kiệt chi khí, Lưu Bị là một nhân vật, đáng tiếc đến nay tầm thường, vô có thành tựu…… Tôn Sách cùng Lữ Bố, dũng tắc dũng rồi, lại bất quá một dũng chi phu ngươi, chính như Bổn Sơ lời nói, phu anh hùng giả, vì ở đây ba người.”

Đào Thương “Phụt” một tiếng cười. com

Tào Tháo quay đầu nhìn về phía hắn: “Thái bình công tử có cái gì không giống nhau giải thích?”

Đào Thương cười nhìn hai người, nói: “Mạnh Đức huynh, anh hùng định nghĩa là cái gì, ngươi có thể nói cho ta sao?”

Tào Tháo nghe vậy sửng sốt.

Cái gì kêu anh hùng định nghĩa?

Ngươi cùng ta lao cái quỷ gì đâu?

Đào Thương mặc kệ Tào Tháo, tiếp tục nói: “Ở đào mỗ xem ra, anh hùng không phải chỉ năng lực, mà là chỉ phẩm chất, những cái đó vô tư quên mình, không chối từ gian nguy, chịu vì bá tánh mưu phúc, chịu vì người trong thiên hạ mưu lợi, không tiếc hy sinh tự mình, người như vậy, mới là anh hùng…… Nhưng là mấy năm nay, chúng ta hành động, ha hả, nhiều nhất bất quá là kiêu hùng, cũng hoặc là bá giả mà thôi.”

Viên Thiệu quay đầu nhìn về phía hắn, bất mãn nói: “Kia lấy thái bình công tử chi ý, này thiên hạ, ai nhưng xưng hô anh hùng?”

Đào Thương nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, nói: “Anh hùng có lẽ ở dân gian, nhưng cụ thể là ai, ta không biết…… Ta biết nói chính là, ít nhất ở chúng ta này đó chư hầu giữa…… Không có thật anh hùng, ha hả, một cái đều không có.”

------oOo------

Chương 695: định ngày hẹn giặc Khăn Vàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu cùng Tào Tháo vào lúc ban đêm liền đều tạm thời hồi chính mình ở Chương thủy hành dinh, đi chế định phân cách thành trì kế hoạch, mà Đào Thương trở về doanh trại lúc sau, còn lại là căn bản không đem việc này đương hồi sự, ngã đầu liền chuẩn bị ngủ ngon.

Người khác đều hiểu biết Đào Thương, biết hắn nhất định là định liệu trước, nhưng A Phi lại không quá biết được, bởi vậy hắn thấy Đào Thương bộ dáng này rất là lo lắng, vội vã chạy tới khuyên Đào Thương.

“Thừa tướng, nhân gia Viên Thiệu cùng Tào Tháo đều trở về nghiên cứu như thế nào phân thành trì, hoa địa bàn, ngài như thế nào còn có tâm tư an nghỉ?” A Phi thỉnh cầu gặp mặt Đào Thương sau, vào soái trướng trực tiếp hướng hắn gián ngôn.

Đào Thương đã sắp tiến vào mộng thơm, này bị A Phi một trộn lẫn, buồn ngủ toàn vô, hắn xoa xoa đôi mắt, xoay người lên, tiếp đón A Phi lại đây.

A Phi đã đi tới, Đào Thương đối hắn giải thích nói: “Chúng ta lần này tới cùng Viên tào hoà đàm mục đích là cái gì, ngươi hẳn là minh bạch đi? Chính là vì cấp Quách Gia cùng tiểu Oanh Nhi bọn họ tranh thủ thời gian, thuyết phục dương phượng cùng với độc chờ hắc sơn quân muốn bộ.”

A Phi gật gật đầu, nói: “Kia sau đó đâu?”

“Sau đó? Sau đó chỉ cần cái này mắt đạt thành, chúng ta quay đầu lại liền phải làm chết Tào Tháo cùng Viên Thiệu, còn theo chân bọn

họ bẻ xả cái gì phân địa bàn? Ta hiện tại nhọc lòng một kiện ta căn bản là không tính toán đi làm sự tình, ngươi không cho rằng đây là một loại có tật xấu hành động sao? Thiểu năng trí tuệ mới có thể đi làm sự.”

A Phi nghe xong lúc này tuy rằng cảm giác có lý, nhưng tổng cảm thấy nào khối nghe vào lỗ tai giống như có điểm biệt nữu.

Như thế nào hình như là ở quanh co lòng vòng nói ta là có tật xấu giống nhau.

“Chính là thừa tướng, lời tuy nhiên như thế, nhưng ngày sau Viên Thiệu cùng Tào Tháo cùng ngươi thương nghị phân chia địa bàn thời điểm, ngươi nên như thế nào ứng phó bọn họ? Rốt cuộc ngài không có gì chuẩn bị a.”

Đào Thương cười nói: “Tiểu tử ngốc, đây là ngươi ý nghĩ quá thẳng, ta vì cái gì phải có sở chuẩn bị? Viên Thiệu cùng Tào Tháo không phải đã chuẩn bị sao? Ta chỉ cần theo chân bọn họ chém giới trả giá là được.”

“Chém giới trả giá?”

“Thấy quá chợ mua đồ ăn mua sài sao?”

A Phi cẩn thận suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không quá gặp qua.”

“Ngươi đứa nhỏ này không sinh hoạt.” Đào Thương phê bình hắn nói: “Ở chợ bán thức ăn mua đồ vật, chém giới trả giá chính là chuẩn bị kỹ năng, kia bản lĩnh chính là đao thật kiếm thật mài ra tới, kia thật là một văn tiền một văn tiền đi xuống chém a.”

A Phi giống như có điểm nghe minh bạch, hắn kinh ngạc nói: “Thừa tướng đây là tính toán cùng Viên Thiệu cùng Tào Tháo chém giới phải không? Một cái huyện thành một cái huyện thành chém?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ngươi biết chúng ta hiện nay chiếm lĩnh Hà Bắc Thanh Châu nửa giang sơn, bao gồm lâm tri thành ở

bên trong, Bắc Hải quận cùng đông lai quận, cùng sở hữu nhiều ít cái huyện thành sao?”

“Cái này……” A Phi xoa xoa trên đầu hãn, nói: “Ít nhất hai mươi cái đi?”

“32 cái.” Đào Thương cười ha hả nói: “Ta bình quân mỗi ngày cùng Viên Thiệu bẻ xả ba cái, ngươi nói ta có thể cùng hắn bẻ xả bao lâu thời gian?”

A Phi: “……”

Liền ở Đào Thương bắt đầu cùng Viên Thiệu, Tào Tháo cò kè mặc cả kéo dài thời gian thời điểm, Quách Gia bên kia ở Khôi Cố dưới sự chỉ dẫn, bắt đầu âm thầm cùng hắc sơn quân với độc tiếp xúc.

Với độc cùng dương phượng kỳ thật vốn dĩ không phục đào thăng, nhưng Trương Yến không chết, lại dừng ở đào thăng trong tay, dần dà, này dưới trướng các bộ huynh đệ cùng tiểu đầu mục nhóm trong lòng đều nổi lên nói thầm, rốt cuộc hắc sơn quân dân nhân số quá nhiều, Trương Yến rốt cuộc là như thế nào cái tình huống, bất quá này đây tin vịt ngoa, thời gian dài thực dễ dàng ảnh hưởng đến với độc cùng dương phượng uy tín.

Rơi vào đường cùng, với độc cùng dương phượng chỉ có thể quy thuận đào thăng, bất quá bọn họ cũng để lại một cái tâm nhãn, chỉ là quy phụ ở đào thăng dưới trướng, cũng không giao phó binh quyền, cho rằng một khi giao phó binh quyền, đào thăng liền nhất định sẽ giết hai người bọn họ, đây là hai người bọn họ cuối cùng bảo mệnh điểm mấu chốt.

Trước mắt thời cuộc phức tạp, đào thăng cũng không muốn khởi quá nhiều gợn sóng, vì thế liền đáp ứng rồi bọn họ hai người thỉnh cầu.

Mà cứ như vậy, toàn bộ hắc sơn trong quân, duy độc còn ở phản kháng cũng chỉ dư lại Bạch Nhiễu một chi.

Nhưng bằng tâm mà nói, hai người kia cũng không tưởng làm như thế, nhưng phi yến công uy tín ở kia bãi, không chấp nhận được bọn họ có mặt khác lựa chọn.

Nhưng là hiện tại, lựa chọn tới.

Bạch Nhiễu phái người cho bọn hắn hai người phân biệt đưa mật tin thời điểm, hai người cũng không phải đều đặc biệt đương hồi sự, nhưng là đương tin trung nội dung dừng ở bọn họ hai người trong mắt là lúc, hai người kia đôi mắt thiếu chút nữa cũng chưa từ hốc mắt nhảy ra tới.

Với độc lập tức liền tung ta tung tăng đi tìm dương phượng.

Dương phượng vốn dĩ cũng đang ở lo sợ bất an, không nghĩ tới với độc sẽ tìm đến chính mình, cũng coi như là có người tâm phúc.

“Với cừ soái, y theo ngươi ý kiến, chuyện này rốt cuộc là thật là giả?”

Với độc ở dương phượng soái trướng qua lại đi bộ, giống như lão hổ vòng lồng sắt giống nhau lo sợ bất an.

“Chuyện này, kỳ thật ta cảm thấy là thật sự…… Mấy năm trước thời điểm, ta liền ngẫu nhiên có điều nghe, nghe nói hoàng thiên vu khi còn bé ở Tư Mã đều trong tay lạc đường sau, liền rơi xuống Đào Thương trong tay…… Hơn nữa mấy năm gần đây, từ khi bạch sóng quân Hồ Tài quy thuận Đào Thương lúc sau, Nhữ Nam khăn vàng Lưu Tích, Cung Đô, Chu Thương, còn có Thanh Châu Quản Hợi, các đại khăn vàng thế lực lần lượt quy thuận tới rồi Đào Thương dưới trướng, thả hoàng thiên vu ở Từ Châu nghe đồn càng ngày càng cực…… Hiện nay xem ra, việc này xác thật là thật sự.”

Dương phượng cẩn thận một suy nghĩ, giống như còn thật là như vậy cái đạo lý.

Mấy năm gần đây tới, quy thuận đến Đào Thương kỳ hạ khăn vàng người trong, thật đúng là chính là càng ngày càng nhiều.

“Ta xem Bạch Nhiễu mời chúng ta âm thầm cùng hắn gặp gỡ một lần, nói là yếu lĩnh chúng ta trông thấy kia hoàng thiên vu, ngươi nói chúng ta thấy vẫn là không thấy?”

Với độc dùng sức gật gật đầu, nói: “Năm đó ông trời tướng quân đối ta có đại ân, nếu hoàng thiên vu thật sự trên đời, lão tử không có hai lời, nhất định tùy hoàng thiên vu mà đi!”

“Nhưng nếu là Bạch Nhiễu hắn liên hợp Đào Thương, lấy cái giả lừa gạt chúng ta đâu?”

Với độc lắc lắc đầu, nói: “Tuyệt đối không thể, hoàng thiên vu khi còn nhỏ, ta từng gặp qua nàng, kia hài tử bề ngoài cực kỳ đặc thù, đôi mắt bạch thấu, trên mặt còn có bớt, trong thiên hạ làm sao có người thứ hai có? Đào Thương muốn tìm cái giống nhau như đúc? Mệt chết hắn!”

Dương phượng chụp đùi, đứng lên nói: “Hảo, một khi đã như vậy, kia tại hạ liền bồi với huynh cùng đi một chuyến, nếu thật sự là hoàng thiên vu, ta đây liền tùy với huynh cùng báo đáp ông trời tướng quân đại ân!”

……

Dương phượng cùng với độc âm thầm cùng Bạch Nhiễu ước hảo địa điểm, thừa Đào Thương cùng Tào Tháo Viên Thiệu Chương thủy gặp gỡ, mọi người lực chú ý đều nhìn chú ý tam đại chư hầu gặp gỡ là lúc, đi gặp Bạch Nhiễu.

Ai có thể tưởng được đến, hắc sơn quân bên này, cư nhiên sẽ có như vậy biến cố?

Dương phượng cùng với độc âm thầm đi trước Tây Sơn, tên là điều tra bốn phía địa hình, thật là âm thầm cùng Bạch Nhiễu gặp gỡ.

Khi bọn hắn nhìn thấy Bạch Nhiễu thời điểm, Quách Gia đám người cũng là tương bồi ở Bạch Nhiễu bên người.

Không chỉ có như thế, thượng có Hồ Tài, Chu Thương, Lưu Tích, Cung Đô, Quản Hợi chờ ngày xưa tiếng tăm lừng lẫy khăn vàng đại tặc, đều ở Bạch Nhiễu lâm thời doanh địa trong vòng.

Những người này năm đó đều là khăn vàng cừ soái, cũng hoặc là mãnh tướng, có tuy rằng chưa thấy qua mặt, nhưng lẫn nhau gian đều biết danh hào.

Với độc cùng mọi người từng cái gặp mặt lúc sau, hỏi: “Bạch Nhiễu, thả đừng nói bên, hoàng thiên vu ở đâu?”

Bạch Nhiễu quay đầu nhìn về phía Quách Gia, lại thấy Quách Gia hướng về phía sau Thái Sử Từ phân phó một chút.

Thái Sử Từ ngay sau đó ra trướng, không bao lâu, liền đem tiểu Oanh Nhi cùng bồi hắn Gia Cát Lượng dẫn tiến vào.

Tiểu Oanh Nhi tiến trướng, nhìn quanh bốn phía một vòng, cuối cùng hướng về phía Lưu Tích cùng Chu Thương hai người doanh doanh thi lễ, nói: “Vãn bối Trương Ninh, gặp qua với, dương hai vị tiền bối.”

Chu Thương cùng Lưu Tích bất đắc dĩ dùng sức lau mồ hôi.

“Hoàng thiên vu…… Nhận sai người, mạt tướng là Chu Thương a! Hai người bọn họ ở bên kia, bên kia!”

Dương phượng giật mình lớn lên miệng, quay đầu nhìn về phía với độc.

Không từng tưởng, với độc lại là kích động cả người phát run, nói chuyện ngữ điệu rõ ràng có chút hưng phấn.

“Không sai! Không sai! Chính là nàng! Liền hướng này sợi không có nhãn lực thấy kính, nàng tất nhiên chính là hoàng thiên vu không thể nghi ngờ…… Cùng đại hiền lương sư năm đó quả thực giống nhau như đúc a.”

------oOo------

Chương 696: hoàng thiên vu lực chấn nhiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nếu ở chỗ này nói, nhất định sẽ rất là kinh ngạc, bởi vì hắn sẽ bởi vì với độc nói, mà lại giải khai hạng nhất lịch sử bí tân!

Đại hiền lương sư Trương Giác cư nhiên cùng hắn nữ nhi giống nhau, là một cái di truyền tính độ cao đại cận thị mắt!

Việc này cũng không phải là tùy tiện một cái lịch sử học giả có thể tìm tòi nghiên cứu đến.

Với độc vui rạo rực bộ dáng, làm dương phượng cảm giác được không thể hiểu được.

Hoàng thiên vu ánh mắt không tốt, ngươi cao hứng cái gì? Việc này có như vậy đáng giá hưng phấn sao?

Cho là khi, liền thấy ở độc một lược vạt áo, hướng về phía tiểu Oanh Nhi đơn đầu gối một quỳ, cao giọng hô: “Mạt tướng với độc, gặp qua hoàng thiên vu! Đại sư, nhiều năm như vậy, ngài còn mạnh khỏe?”

Dương phượng thấy ở độc quỳ xuống, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trong lòng thầm mắng với độc xảo quyệt, quỳ xuống cũng không tiếp đón chính mình một tiếng.

Hắn cũng là vội vàng quỳ xuống, đối tiểu Oanh Nhi nói: “Gặp qua hoàng thiên vu!”

Tiểu Oanh Nhi khiếp sợ, Quách Gia cùng Gia Cát Lượng đám người cũng là khiếp sợ.

Tuy rằng nghĩ tới hoàng thiên vu đối với đối phương tới nói, sẽ có nhất định kinh sợ uy lực, nhưng thật là không nghĩ tới sẽ lớn như vậy.

Rốt cuộc tiểu Oanh Nhi tuy rằng treo một cái Trương Giác chi nữ tên tuổi, nhưng lại là thật thật tại tại hữu danh vô thật, trong tay không có bất luận cái gì binh mã lương thảo.

Đương nhiên, nàng lớn nhất lợi thế là nàng sau lưng đứng một cái Đào Thương.

Quách Gia nghi hoặc chỉ là trong nháy mắt, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng phản ứng lại đây.

Với độc cùng dương phượng như vậy phối hợp, không chỉ có tiểu Oanh Nhi là hoàng thiên vu duyên cớ, mặt khác còn bởi vì với độc cùng dương phượng ở trình độ nhất định thượng đối đào thăng không phục, chỉ là ngại với Trương Yến uy tín cùng trước mặt tình thế, cũng chỉ có thể nén giận.

Nhưng là bọn họ không có Bạch Nhiễu như vậy đảm lược, dám cùng đào thăng ngạnh làm.

Hiện giờ có hoàng thiên vu, hơn nữa với độc cùng dương phượng duy trì, hơn nữa Đào Thương hiệp trợ, muốn đối phó đào thăng có thể nói là nhất định phải được.

Trương Yến uy vọng lại cao, còn có thể cao quá hoàng thiên vu sao? Thấy hoàng thiên vu, hắn chẳng phải cũng là quỳ xuống phân.

Tiểu Oanh Nhi vội vàng tiến lên đem hai người nâng dậy, Quách Gia cũng là cười đi lên trước, nói: “Năm đó khăn vàng việc, khiếp sợ thiên hạ, ngươi chờ cũng coi như là tội lớn lao nào, nhưng đương kim thiên tử nhân hậu, vì thiên hạ kế, vì bá tánh kế, đặc mệnh thừa tướng chiêu an khăn vàng chư bộ, cũng trác hoàng thiên vu vào triều, sắc lấy phong hào, ngươi chờ sau này quy phụ triều đình, nhưng cần vì triều đình lại lập tân công, lấy thứ trước tội, biết không?”

Dương phượng cùng với độc tố nghe xong đều thẳng bĩu môi, còn thiên tử chiêu hoàng thiên vu vào triều? Thiên tử mới bao lớn, vô nghĩa!

Ý tưởng về ý tưởng, lời nói không thể như vậy nói.

Với độc vội đối Quách Gia nói: “Nhất định, nhất định!”

Quách Gia cười ha hả nói: “Nếu nhị vị thành tâm cùng hoàng thiên vu cộng đồng quy thuận triều đình, kia kế tiếp sự tình, liền dễ làm rất nhiều.”

Với độc cùng dương phượng vội vàng gật đầu xưng là.

Mọi người hàn huyên một lát, Quách Gia ngay sau đó nói: “Nếu với cừ soái cùng dương cừ soái đều nguyện ý quy thuận triều đình, kia bước tiếp theo……”

Nói đến này, lại thấy Quách Gia quay đầu hỏi tiểu Oanh Nhi nói: “Trương thiên sư, ngài cảm thấy kế tiếp chúng ta hẳn là như thế nào hành sự?”

Thốt ra lời này ra tới, ở đây mọi người bao gồm tiểu Oanh Nhi ở bên trong, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ có Gia Cát Lượng nhẹ nhàng lắc lư quạt lông, trong lòng đối Quách Gia phản ứng năng lực là lại kính lại bội.

Hoàng thiên vu dù sao cũng là khăn vàng bên trong cách gọi, Quách Gia nếu đại biểu triều đình đưa bọn họ hết thảy quy về vương hóa, kia này hoàng thiên vu xưng hô, ngày sau vô luận là đối nội đối ngoại, đều không nên lại kêu.

Nhưng không gọi hoàng thiên vu, lại nên xưng hô tiểu Oanh Nhi lấy cái gì đâu?

Mà thiên sư chi xưng gọi, chính là đương thời đối Đạo gia đắc đạo giả tôn xưng xưng hô.

Đông Hán tôn trọng Đạo gia, đương thời liền có rất nhiều đắc đạo cao nhân bị thế nhân quan chi lấy thiên sư xưng hô.

Thái bình nói tôn trọng lão trang, nói nó là Đạo gia một mạch, cũng tự đều bị có thể.

Ngắn ngủn một cái xưng hô, tẫn hiện Quách Gia kín đáo tâm tư cùng trí tuệ.

Tiểu Oanh Nhi ngơ ngác không đáp lời, Gia Cát Lượng âm thầm thở dài, trộm kháp nàng một chút.

“Ai u!” Tiểu Oanh Nhi bị Gia Cát Lượng một cái, phản ứng lại đây, kêu sợ hãi qua đi lập tức trầm ổn xuống dưới, kiềm chế “Bang bang” loạn nhảy tâm, đối Quách Gia nói: “Quách vệ úy, tiểu nữ tử vì khăn vàng kế, trước mắt cảm thấy đào thăng chính là ta khăn vàng phản nghịch, nên tru chi, nhưng phi yến công nhiều năm chủ trì hắc sơn quân, càng vất vả công lao càng lớn, có thể nói là ta hắc sơn quân công thần, nên cứu giúp.”

Quách Gia đầy mặt ý cười gật gật đầu, sau đó lại chuyển hướng về phía ở đây chư vị khăn vàng đại hào, nói: “Chư vị cho rằng Trương thiên sư nói như thế nào?”

Chu Thương cất bước ra ban, lớn tiếng nói: “Phi yến công chính là khăn vàng trung nhất đẳng nhất nhân vật, bị đào thăng cẩu tặc bắt sống, ta chờ nếu từng cùng ra một mạch, nên cứu giúp, huống chi hiện giờ còn có hoàng thiên vu…… Còn có Trương thiên sư dắt đầu, việc này tất thành!”

Quản Hợi cũng là nói: “Không tồi, lão tử đời này, nhất bội phục người, trừ bỏ đại hiền lương sư, đó là phi yến công, vô luận như thế nào, đều hẳn là cứu giúp!”

Quách Gia nhẹ nhàng một khụ, chỉ chỉ Quản Hợi nói: “Bội phục đại hiền lương sư lời này, về sau nghẹn ở trong lòng là được, liền không cần trước mặt mọi người nói ra.”

Hồ Tài dõng dạc hùng hồn nói: “Cứu phi yến công! Sát đào thăng! Cứu phi yến công! Sát đào thăng!”

Quách Gia cười ha hả nói: “Hồ tướng quân thật là hào kiệt chi sĩ, tráng thay!”

Lưu Tích hung tợn phỉ nhổ, nói: “Này cẩu nương dưỡng đào thăng, con mẹ nó, ta xem họ Đào liền không có một cái thứ tốt!”

Lời này nói xong, giữa sân tức khắc lặng ngắt như tờ.

Quách Gia thở dài khẩu khí, duỗi tay vỗ vỗ Lưu Tích bả vai, cũng không biết nên nói cái gì hảo……

Quay đầu lại chờ lời này một truyền khai, cũng không biết tiểu tử này còn có hay không mệnh ở.

Nhiều xem vài lần đi, có hôm nay không ngày mai người…… Người đảo không phải cái gì người xấu, chính là choáng váng điểm.

Lập tức, liền thấy Quách Gia quay đầu hỏi với độc nói: “Xin hỏi nhị vị, phi yến công hiện nay bị nhốt ở địa phương nào?”

Với độc một nhếch miệng, nói: “Quách vệ úy, thật không dám dấu diếm, phi yến công bị nhốt ở nơi nào, ta chờ thật sự không biết, đào thăng đem hắn tàng thực bí ẩn, ta chờ không biết người khác ở nơi nào.”

Quách Gia bừng tỉnh “Nga” một tiếng, đột nhiên nói: “Vậy các ngươi có biết, trước mắt ở bạch cừ soái đại doanh phụ cận, đều có đào thăng này đó doanh trại?”

Dương phượng vội nói: “Cái này ta chờ vẫn là biết được, chẳng biết có được không mượn bản đồ dùng một chút?”

Da đồ bị người cầm tới, com Dương Phụng cùng với độc ngay sau đó vì Quách Gia đám người trên bản đồ thượng chỉ điểm đào thăng mấy chỗ đại doanh, mặt khác còn có Tào Tháo đại doanh cùng chia quân truân doanh, cũng vì Quách Gia chỉ ra tới.

Quách Gia xem xét nửa ngày, cũng không thấy ra cái gì nguyên cớ tới.

Gia Cát Lượng lại là phát hiện Bạch Nhiễu phía sau có một chỗ sơn li nơi.

Hắn duỗi tay một lóng tay kia chỗ sơn li, nói: “Xin hỏi nhị vị cừ soái, nơi này chính là cái gì địa giới?”

Với độc nhìn thoáng qua, nói: “Nga! Nơi này tên là cù khê nhai, sơn thế pha đẩu, hiện giờ Tào Tháo minh hữu trương bạch kỵ đó là đóng quân ở chỗ này.”

“Trương bạch kỵ?” Gia Cát Lượng bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Là Quan Trung khăn vàng đại hào sao? Nghe nói hắn cũng đầu nhập vào ở Tào Tháo dưới trướng.”

Quách Gia bừng tỉnh nói: “Khổng Minh, ngươi cảm thấy Trương Yến là bị giam giữ tại đây?”

“Ngay tại chỗ duyên đi lên giảng, hẳn là…… Rốt cuộc Trương Yến thân phận đặc thù, đào thăng không thể đem hắn giam giữ ở tiền tuyến, nhưng thường thường lại yêu cầu Trương Yến xuất hiện ở phía trước doanh, dùng để ủng hộ sĩ khí, lấy mà duyên tới giảng, phi yến công hẳn là ở trương bạch kỵ nơi đó, chúng ta cần hoả tốc phát binh cứu viện.”

------oOo------

Chương 697: tấn công trương bạch kỵ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương thủy biên, tam phương tạm thời dùng để làm thương nghị hành dinh nội…… Tào Tháo, Viên Thiệu, Đào Thương ba người đang ở nhằm vào một lần nữa phân chia địa bàn sự, tiến hành kịch liệt thảo luận.

Tào Tháo cùng Viên Thiệu mấy ngày nay nhiều ít đều có điểm không kiên nhẫn.

Ở bọn họ trong lòng, Đào Thương thật sự là cái làm người bực bội gia hỏa.

Kỳ thật bọn họ ban đầu liền biết Đào Thương người này là cái làm người bực bội, chỉ là không nghĩ tới hắn cư nhiên có thể làm người bực bội đến loại trình độ này.

Này hoàn toàn vượt quá hai người tưởng tượng.

“Đào mỗ cảm thấy, thọ quang huyện cái này địa phương, yêu cầu chúng ta cẩn thận lại nghiên cứu và thảo luận một chút.”

Viên Thiệu thật sâu hít một hơi, nỗ lực ấn trụ trong lòng lửa giận, nói: “Đào thái bình, ngươi từ trước ngày bắt đầu, liền một thành trì một thành trì cùng Viên mỗ bẻ xả…… Dựa theo ngươi loại này phương pháp nói đi xuống, Viên mỗ năm nay cũng không cần trở về ăn tết.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Viên công nếu là cảm thấy phiền phức…… Kia chúng ta liền không ngại áp đặt, ngươi đem Thanh Châu cắt nhường cho ta, chúng ta hiện tại liền có thể từng người đóng gói về nhà.”

Viên Thiệu trên trán gân xanh bại lộ.

“Ngươi cảm thấy Viên mỗ sẽ đáp ứng ngươi điều kiện sao?”

Đào Thương đem hai tay một mở ra, cười nói: “Nếu không thể đáp ứng, ta đây từng bước từng bước thành trì cùng ngươi thương thảo, làm như cũng không có gì vấn đề đi? Này cũng không được, kia cũng không được, ngươi nhưng thật ra cho ta nói một chút như thế nào mới có thể hành?”

Không đợi trợn mắt há hốc mồm Viên Thiệu phản kích hắn, Đào Thương lại cười ha hả chỉ chỉ da trên bản vẽ thọ quang huyện thành địa phương, nói: “Nếu Viên công không có ý kiến, kia chúng ta tiếp tục! Lao thọ quang huyện!”

Tào Tháo ở một bên thở dài khẩu khí, thật là nháo tâm đi lạp.

……

Mà mặt khác một bên cù khê nhai, lấy Thái Sử Từ cùng Kỷ Linh chờ mãnh tướng cầm đầu, khăn vàng chư bộ vì phối hợp tác chiến, một chúng binh mã ở chỗ độc cùng dương phượng dưới sự chỉ dẫn, hoả tốc công hướng về phía sơn li thượng trương bạch kỵ đại trại.

Trương bạch kỵ trong khoảng thời gian này nhật tử quá thực tiêu dao, hắn ở hắc sơn quân phía sau, không dùng tới tiền tuyến giết địch, chỉ cần trông coi Trương Yến một người là được.

Kỳ thật ở trương bạch kỵ trong lòng, đối Trương Yến vẫn là không phục lắm.

Đồng dạng là năm đó ở đại hiền lương sư thuộc hạ làm sự nghiệp, ngươi nhìn xem nhân gia Trương Yến hắc sơn quân làm bao lớn nhiều rực rỡ!

Trương bạch kỵ tuy rằng ở Quan Trung cũng là hô mưa gọi gió, nhưng cùng dám cùng Viên Thiệu trực tiếp bẻ thủ đoạn Trương Yến so sánh với, kia xác thật là kém quá nhiều.

Nhưng trương bạch kỵ không cho rằng đây là chính mình năng lực vấn đề, hắn cho rằng đây là Trương Yến vận khí tốt! Đổi thành chính mình ở Thái Hành Sơn này một thế hệ lập nghiệp, cơ nghiệp làm chính là sợ không thể so Trương Yến muốn kém.

Lỏa ghen ghét tâm thái.

Hôm nay, trương bạch kỵ ăn uống no đủ không có chuyện gì, lại lại đây dọn dẹp Trương Yến tiêu khiển giải buồn.

Trương Yến bị hắn nhốt ở một chỗ tới gần chính mình lều trại, có rất nhiều người trông coi, rốt cuộc Trương Yến được xưng phi yến tặc, một tay nhanh nhẹn xê dịch bản lĩnh ít có người có thể so sánh, vạn nhất không cẩn thận làm hắn chạy, quay đầu lại đừng nói là đào thăng, chính là Tào Tháo cũng đến tìm chính mình tính sổ.

Trương bạch kỵ xốc lên lều trại mành, lại thấy Trương Yến ngồi xổm lều trại một góc, đầu bù tóc rối, cả người dơ hề hề, nhìn rất là thê lương.

Nghe thấy được thanh âm, Trương Yến ngẩng đầu lên, thấy là trương bạch kỵ vào được, trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, ngay sau đó lại đem cúi đầu.

Trương bạch kỵ cười cười, cất bước đi đến Trương Yến bên người, dùng chân đá đá hắn, nói: “Phi yến công, nhữ đây là ý gì? Như thế nào cũng không ngẩng đầu xem ta liếc mắt một cái?”

Trương Yến cúi đầu, đôi mắt chỗ sâu trong tản mát ra một tia hung ác thô bạo chi sắc, nhưng lại cũng là một cái chớp mắt lướt qua, ngay sau đó nhắm hai mắt lại, mặc cho trương bạch kỵ vũ nhục.

Trương Yến không phản ứng hắn, trương bạch kỵ lại là không để bụng chút nào, hắn lo chính mình nói: “Không thể tưởng được ngươi cũng có hôm nay đi? Năm đó cái kia huề chúng trăm vạn, thế lực cường thịnh, thậm chí bị nhà Hán triều đình sắc phong vì bình khó trung lang tướng phi yến công chạy đi đâu? Ngươi không phải thiên

hạ đệ nhất khăn vàng sao? Ngươi không phải có tư cách cử hiếu liêm sao? Ngươi cuồng a? Cuồng a!”

Trương Yến thật sâu hít một hơi, nói: “Trương cừ soái, chúng ta cũng coi như là đồng liêu, hiện giờ ta gặp nạn, dừng ở ngươi trong tay cũng liền thôi! Chẳng sợ ngươi trong lòng đối ta có thành kiến, làm nhục với ta cũng thế…… Nhưng vấn đề là, ngươi lâu lâu liền chạy đến ta này tới, nói hoàn toàn giống nhau nói, Trương mỗ này lỗ tai đều phải bị ngươi vô nghĩa mài ra cái kén tới…… Trương cừ soái, ngươi lần sau lại đến, liền không thể có điểm mới mẻ nói?”

Trương bạch kỵ nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, cẩn thận hồi ức một chút, chính mình giống như mỗi lần tới hắn này, xác thật đều là đang nói lặp đi lặp lại, thả nhiều lần đều là giống nhau.

Chính mình hình như là có điểm lảm nhảm điềm báo.

Trương bạch kỵ chính cân nhắc không phải vị đâu, trong giây lát hồi quá vị tới!

Trương Yến thằng nhãi này, dựa vào cái gì tới răn dạy ta?

Hắn phản ứng lại đây lúc sau, bỗng nhiên nhấc chân lại cho Trương Yến một chân, cả giận nói: “Ngươi đều là như vậy thân phận, cũng dám đối ta nói như thế? Chử Phi Yến! Ngươi cuồng cái gì cuồng! Hiện tại là không có biện pháp, tạm thời lưu ngươi một cái mạng chó dùng đến ngươi, đãi đại sự lại lúc sau, ngươi cho rằng ngươi còn sẽ có mệnh ở?”

Trương Yến bị trương bạch kỵ đá bả vai phát đau, hắn hiện tại hận không thể nhào lên đi cắn chết hắn, chỉ là hắn hiện tại không thể làm như vậy.

Trương Yến tuy rằng không sợ chết, nhưng hắn không muốn chết như vậy oan uổng, hắn muốn báo thù, muốn giết đào thăng cùng trương bạch kỵ, kết thúc chính mình khuất nhục, bởi vậy hắn nói cho chính mình, trước mắt bất luận là đã chịu cái gì khốn cảnh, đều nhất định phải sống sót.

Liền ở trương bạch kỵ rất là đắc ý lăng nhục Trương Yến là lúc, lại thấy một người khăn vàng quân thị vệ vội vội vàng vàng chạy tới, đều trương bạch kỵ nói: “Cừ soái, đại sự không ổn! Có nhân mã tiến đến công trại!”

Trương bạch kỵ nghe vậy sửng sốt, nói: Công trại? Sao có thể? Chúng ta trại chủ ở đào thăng đại doanh lúc sau, phía trước có với độc cùng dương phượng vì ta quân cái chắn? Đó là Bạch Nhiễu, như thế nào có thể đánh đến nơi đây tới?”

Vẫn luôn ngồi xổm trên mặt đất Trương Yến nghe vậy, lỗ tai dựng thẳng lên, hai tròng mắt trung tinh quang lập loè.

Kia khăn vàng người hầu thấp giọng nói: “Hình như là với độc cùng dương phượng làm phản, dẫn người khác tiến đến công trại!”

Trương bạch kỵ nghe vậy tức khắc giận tím mặt: “Này hai cái nghịch tặc! Ta lúc trước liền cùng đào thăng nói qua, này hai người tuyệt đối không thể tin, hắn cố tình không tin, hiện giờ chọc hạ mối họa, lại là sống sờ sờ hại khổ lão tử.”

Thư đi, liền thấy trương bạch kỵ dẫn dắt một chúng thủ hạ, phi giống nhau hướng về lều trại ngoại phóng đi.

Đi vào sơn môn trước trước trại, lại thấy Kim Lăng quân cùng Bạch Nhiễu, với độc, dương phượng chờ hắc sơn liên quân đã phá tan viên môn, thẳng đến bên ta trung quân chủ trướng mà đến.

Trương bạch kỵ thấy thế không khỏi kinh hãi.

Hắn kinh không phải với độc, dương phượng hoặc là Bạch Nhiễu, mà là Kim Lăng quân cư nhiên cũng kẹp ở trong đó?

Dựa theo đạo lý tới nói, trước mắt Đào Thương cùng Viên Thiệu, cùng Tào Tháo ở Chương thủy gặp gỡ, làm sao có công phu cố kỵ nơi này?

Kim Lăng quân như thế nào sẽ xuất hiện?

Đáng tiếc chính là, Kim Lăng quân cũng không có cho hắn quá nhiều thời giờ tự hỏi việc này……

“Sát!”

Kim Lăng trong quân Nam Man quân doanh nhất thiện sơn chiến, com trước mắt đại bộ phận binh mã đều ở bọn họ xung phong cùng dẫn dắt hạ, hướng về trương bạch kỵ nơi phương hướng hoả tốc đẩy mạnh.

Chu Thương đầu tàu gương mẫu, giống như một con mãnh hổ giống nhau, ở loạn quân bên trong lui tới xung đột, nhân địa thế pha cao, hai bên không có sử dụng mã quân, tất cả đều là đi bộ mà chiến, kể từ đó, Chu Thương cá nhân chiến lực lại là đại đại gia tăng rồi không ít.

Ở hắn kéo hạ, hắn phía sau Kim Lăng quân đều là một bên tùy hắn chinh chiến, một bên anh dũng ẩu đả, một bên ầm ĩ hoan hô, nhảy nhót không thôi.

Trong nháy mắt, Chu Thương đã giết tới trương bạch kỵ phụ cận.

Hắn dưới trướng các tướng sĩ anh dũng sát tán trương bạch kỵ bên cạnh khăn vàng thị vệ, vì Chu Thương mở ra một cái thông lộ.

Chu Thương cả người tắm máu, liều mạng nhằm phía trương bạch kỵ, mắt thấy tới gần hết sức, liền thấy hắn giơ tay một đao, thật mạnh hướng về trương bạch kỵ trước ngực bổ tới.

Một đạo máu tươi phun xạ ở giữa không trung, hết sức sáng lạn.

------oOo------

Chương 698: cứu ra Trương Yến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương bạch kỵ bị Chu Thương một đao chém vào trước ngực, tức khắc phun xạ nổi lên một đạo đỏ thẫm huyết vụ.

Miệng vết thương còn thấp, còn không đủ rồi trí mạng, nhưng cũng tuyệt đối đủ hắn đau.

“Ngăn lại hắn! Ngăn lại hắn!” Trương bạch kỵ che lại ngực, thê lương hướng về phía bên cạnh những cái đó khăn vàng thị vệ gầm rú.

Ba gã khăn vàng thị vệ vọt đi lên, thề sống chết đem hắn bảo hộ ở giữa, mà trương bạch kỵ dưới trướng khăn vàng giáo úy, còn lại là lập tức phái người minh vang kim la co rút lại phòng thủ.

Trương bạch kỵ còn lại là bị vài tên khăn vàng thị vệ nâng lên tới, dọn tới rồi phía sau.

Đối mặt khăn vàng quân co đầu rút cổ phòng ngự, Nam Man doanh cùng một chúng quy thuận Đào Thương khăn vàng bộ binh đã chịu cách trở, tiến độ biến có chút thong thả, trong lúc nhất thời thế nhưng không thể thuận lợi về phía trước.

Nhưng Quách Gia cùng Gia Cát Lượng lại không cho phép thời gian kéo dài.

Đối với bọn họ hai cái trí giả tới nói, hôm nay một trận, đánh chính là thời gian.

May mắn, bọn họ cũng mang đến phá được khăn vàng phòng ngự trận doanh đòn sát thủ.

Liền nỏ doanh!

Gia Cát Lượng hạ lệnh Kim Lăng quân sau trận thổi lên kèn, kết quả là, ở Cam Ninh cùng Chu Thái suất lĩnh hạ, 3000 Kim Lăng liền nỏ quân bắt đầu hành động.

Liền nỏ doanh 3000 danh liền nỏ thủ theo ra lệnh một tiếng vạn tiễn tề phát, nỏ cơ nhắm ngay những cái đó dựa vào nơi hiểm yếu chống lại khăn vàng quân tiến hành điên cuồng tàn sát.

Liền thấy trương bạch kỵ dưới trướng khăn vàng binh nhóm ở mưa tên trung từng mảnh từng mảnh bị bắn đảo, kêu khóc tiếng vang triệt toàn bộ sơn li, kia giống như Thần Khí giống nhau liền nỏ tiễn làm sở hữu khăn vàng quân đều trong lòng run sợ.

Một phen liền bắn xuống dưới, Kim Lăng quân sắc bén quân giới uy lực đem khăn vàng quân sĩ tốt dọa hồn phi thiên ngoại, bọn họ lúc này xem như hoàn toàn vỡ tan.

Thừa cái này đương khẩu, mấy ngàn Nam Man doanh sĩ tộc liên hợp với độc, Bạch Nhiễu chờ bộ, hướng qua địch quân trước trận, ong nhộng đánh vào bọn họ trung trận, đem khăn vàng quân xé rách thành mấy cái trận doanh.

Nam Man doanh sĩ tốt y theo Gia Cát Lượng mệnh lệnh sát tiến trận địa địch lúc sau, chỉ làm một sự kiện, đó chính là lấy 50 nhân vi một đội, liều mạng hướng!

Bọn họ ý đồ là, tuyệt đối bất hòa địch nhân dây dưa, vẫn luôn đem địch nhân tách ra mới thôi!

Hướng đến địch nhân binh tìm không thấy đem, địch nhân đem tìm không thấy binh, thẳng đến đem địch quân hoàn toàn hướng đến rơi rớt tan tác mới thôi.

Cứ như vậy, ở liền nỏ áp bách cùng Nam Man doanh tiến công hạ, rất nhiều khăn vàng quân nhanh chóng liền hô to đầu hàng.

Trương bạch cưỡi ở vài tên thân vệ dưới sự bảo vệ, hướng về phía sau liều mạng chạy tới.

Hắn đại doanh hiện tại đã toàn bộ loạn thành một đoàn, phía sau cũng là như thế.

Trương bạch cưỡi ở thủ hạ dưới sự bảo vệ, liều mạng sau này phương trốn, dựa theo hắn ý tưởng, chỉ cần có thể lướt qua sau trại hàng rào, chạy vào núi rừng gian rừng rậm bên trong, Kim Lăng quân chính là có thông thiên bản lĩnh, cũng mơ tưởng đem hắn bắt lấy.

Đáng tiếc chính là, rất nhiều thời điểm, người không thể thắng thiên.

Mắt thấy liền phải chạy vội đến sau trại hàng rào biên, một đạo cầm trong tay phác đao, cả người máu tươi thân ảnh dù cho bay vọt mà đến, giống như một con diều hâu giống nhau, làm người thấy không rõ hắn là từ đâu xuất hiện.

“Trương bạch kỵ! Ngươi tưởng hướng nơi nào chạy?”

Trương bạch kỵ cả người một run run, híp mắt cẩn thận nhìn về phía người tới, tức khắc kinh cả người là hãn.

“Chử, Chử Phi Yến!”

Vừa mới doanh trung đại loạn, rất nhiều sau trại khăn vàng binh lính đều đi trước trại chi viện, đãi trước trại bị công phá lúc sau, sau trại còn thừa khăn vàng quân hoặc là quy thuận, hoặc là tứ tán.

Mà Trương Yến còn lại là thừa cơ bóp chết trông coi chính mình khăn vàng, đoạt được hắn phác đao, thừa loạn âm thầm ẩn núp đến sau hàng rào, lặng lẽ mai phục lên, chỉ còn chờ bắt lấy trương bạch kỵ, báo thù rửa hận.

Trương Yến cũng không biết trương bạch kỵ rốt cuộc có thể hay không tới, nhưng hắn vẫn là tưởng chờ một chút thử xem, muốn giết

chết trương bạch kỵ, bao phủ ở hắn trái tim, như thế nào cũng vứt đi không được.

Chưa từng tưởng này nhất đẳng, thật đúng là làm hắn chờ tới rồi thời cơ, trăm triệu không thể tưởng được hắn cư nhiên thật đúng là có thể thấy hoảng sợ mà chạy trương bạch kỵ.

Trương bạch kỵ đầy mặt tái nhợt, hắn biết Trương Yến không chạy trốn, vì chính là chuyên môn tại đây chờ chính mình, mà chính mình này vận khí cũng thật sự là quá bối một ít, như vậy tiểu nhân tỷ lệ, lại cũng có thể trực tiếp đụng phải hắn.

“Thượng! Giết hắn! Cho ta thượng!” Trương bạch kỵ khiển trách thủ hạ bọn thị vệ nói.

Hắn thuộc hạ những cái đó khăn vàng bọn lính sôi nổi tiến lên, nhưng Trương Yến lúc này thân thể tuy rằng suy yếu, nhưng một thân vũ dũng lại như cũ kinh người, dù sao cũng là bị xưng là “Phi yến” người, không có chút thể lực cùng thủ đoạn, ai có thể dễ dàng gánh nổi cái này tên hiệu?

Bất quá ngay cả như vậy, trước mắt lấy Trương Yến tình huống thân thể cùng tinh thần trạng thái, đối phó bọn họ nhiều ít cũng là có chút khó khăn.

Trương Yến nổi giận gầm lên một tiếng, cầm đao cùng kia vài tên khăn vàng thị vệ chém giết ở cùng nhau, hắn báo thù sốt ruột, hoàn toàn này đây mệnh bác mệnh hung ác thủ pháp, không bao lâu liền thấy kia vài tên khăn vàng thị vệ giết cái sạch sẽ, không màng bởi vì hắn quá mức sốt ruột, chính mình cũng trúng mấy đao, cả người tắm máu, thình thịch một tiếng ngồi dưới đất, có chút kiên trì không được.

Trương bạch kỵ vừa mới bắt đầu đầu tiên là sửng sốt, nhưng theo sau liền phản ứng lại đây.

Trương bạch kỵ nhếch miệng cười, hắn một tay che lại ngực miệng vết thương, một tay cầm phác đao, đi đến đã có chút hư thoát

Trương Yến bên người, nói: “Chử Phi Yến, rốt cuộc vẫn là ngươi chết ở lão tử trên tay!”

Dứt lời, liền thấy trương bạch kỵ giơ lên đao, làm bộ liền phải chém giết đi.

“Phụt!” Chỉ nghe một tiếng đao qua nhập thể trầm đục, trương bạch kỵ hai tròng mắt tức khắc mở to.

Một phen đao nhọn từ hắn phía sau trực tiếp đâm thủng hắn ngực, hỗn loạn máu tươi lộ ra tới, hết sức người.

Đừng nói là chính hắn, tội liên đới trên mặt đất Trương Yến đều nhìn choáng váng.

Trương bạch kỵ cứng đờ tưởng quay đầu nhìn một cái là ai, nhưng bởi vì góc độ vấn đề, cố tình lại nhìn không tới.

Người nọ một chân sủy ở trương bạch kỵ trên mông, đem phác đao rút ra, hào ngôn nói: “Trương bạch kỵ, hôm nay làm ngươi chết cái minh bạch! Lão tử đó là thừa tướng trướng hạ Lưu Tích! Cùng Triệu Tử Long tướng quân tề danh Kim Lăng thượng tướng, ngươi chết ở tay của ta, không oan!”

Trương bạch kỵ trước khi chết biểu tình rất là cứng đờ.

Hiển nhiên, hắn cảm thấy chính mình chết ở này con bê trong tay, thực sự vẫn là rất oan.

Lưu Tích chính tay đâm trương bạch kỵ lúc sau, một bên mệnh tùy thân thân quân đem hắn thủ cấp cắt lấy trở về thỉnh công, một bên đối Trương Yến nói: “Các hạ đó là phi yến công đi? Mau mau xin đứng lên!”

Trương Yến nghi hoặc nhìn Lưu Tích, nói: “Mỗ gia cùng ngươi gặp qua sao?”

Lưu Tích dùng sức lắc lắc đầu.

“Vậy ngươi như thế nào biết mỗ đó là Trương Yến?”

Lưu Tích cười hắc hắc, nói: “Trương bạch kỵ toàn bộ đại doanh, này một đường sát tiến vào, liền ngươi này một bức bộ dáng nhất thảm, ngươi không phải phi yến công, kia lại là ai?”

Trương Yến: “……”

Trương Yến bị cứu ra.

Đã không có Trương Yến làm thét to tiền vốn, đào thăng hắc sơn quân đại bộ phận tướng lãnh thực mau liền sẽ phản chiến.

Quách Gia mã bất đình đề, chút nào không cho đào thăng thở dốc chi cơ, hắn một mặt tiếp tục an bài người đối phó đào thăng, u u k a ns h u một mặt làm người đem tin tức hoả tốc truyền đạt cấp Đào Thương.

Đào Thương ở Chương thủy biết tin tức sau, lập tức hạ lệnh, toàn quân màn đêm buông xuống rút trại khởi hành, chậm rãi lui hướng lâm tri thành.

Cùng ngày ban đêm, Viên Thiệu cùng Tào Tháo đang ở từng người cân nhắc Đào Thương ban ngày theo chân bọn họ mặc cả trả giá những cái đó chó má điều kiện, vừa nghe đến Đào Thương triệt binh tin tức, bọn họ lúc ấy liền đều thất thần.

Tiểu tử này là có ý tứ gì, không nghĩ tiếp tục hoà đàm sao?

Nhưng lúc trước hoà đàm sự tình, là hắn nói ra a?

Viên Thiệu trong lòng kinh nghi bất định, đoán không ra Đào Thương ý tưởng.

Tào Tháo bên kia lại có điểm cân nhắc quá vị tới.

Hỏng rồi! Tiểu tử này chẳng lẽ là ở dương đông kích tây?

Mà liền ở Tào Tháo chuẩn bị phái ưng xà phủ ưng xà sĩ đi tra xét tin tức thời điểm, hắc sơn quân đào thăng bên kia, phái người đưa tới báo nguy công văn.

Tào Tháo sau khi xem xong, hai tròng mắt tối sầm, lúc ấy liền có điểm muốn chết ngất quá khứ cảm giác.

------oOo------

Chương 699: với trung thủ lợi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không bao lâu, Tào Tháo hoãn quá mức tới, vội vàng cầm lấy đào thăng cho hắn viết kia phong cầu cứu tin, nghiêm túc lại đọc một lần.

Ở xác nhận đào thăng tin xác thật không có vấn đề lúc sau, Tào Tháo đem giản độc hướng tới bàn thượng hung hăng một ném, nói: “Đào thăng cái này phế vật, tào mỗ thật sự là tin sai rồi hắn! Liền Trương Yến một người đều xem không được, đây chính là khen ngược, Trương Yến kia tặc tư dừng ở Đào Thương trong tay, lúc này hắc sơn quân tất nhiên không phục đào thăng, chúng ta cái này đồng minh, xem như hoàn toàn không có!”

Tào Tháo bên người, có Trình Dục vội khuyên hắn nói: “Tư Không, việc cấp bách, cần nhanh chóng phái đại tướng suất binh đi trước đào thăng doanh trại, giúp hắn an ổn quân tâm vì thứ nhất, thu nạp hắc sơn quân nãi thứ hai…… Trương Yến chạy, trước mắt cũng đừng cố kỵ bên, nhưng xem hắc sơn trong quân cái nào dám phản, ngay tại chỗ giết chết trấn áp, trăm triệu không thể làm hắc sơn quân bên kia ra nhiễu loạn! Như thế chúng ta ở Hà Bắc liền ít đi một cánh tay đắc lực.”

Tào Tháo dùng tay một phách cái trán, tỉnh ngộ nói: “Là đạo lý này!”

Tào Tháo lập tức hạ lệnh, trác Hạ Hầu cùng Tào Nhân, hai gã tông tộc đại tướng suất lĩnh trọng binh, hoả tốc chạy tới hắc sơn quân đại trại.

Hạ Hầu cùng Tào Nhân thu thập binh mã, không đợi xuất phát, Tào Tháo liền lại thu được tiền tuyến ưng xà sĩ một cái tin dữ.

Trương Yến bị Đào Thương cứu ra lúc sau, Trương Yến ở Kim Lăng quân duy trì hạ, kéo đại kỳ, công nhiên chiêu mộ ban đầu hắc sơn quân quân chúng cùng tướng lãnh.

Hơn nữa cùng Trương Yến cùng đánh ra tới, còn có một cái hoàng thiên vu cờ hiệu.

Cơ hồ là không có bất luận cái gì trì hoãn, hắc sơn quân đại bộ phận tướng lãnh đều sôi nổi phản chiến, một lần nữa quy thuận đến Trương Yến kỳ hạ, phối hợp Kim Lăng quân đối đào thăng tiến hành phản kích.

Đào thăng liền chống đỡ cũng chưa chống đỡ vài cái tử, liền bị Kim Lăng quân công phá chủ trại, thân chết vẫn diệt, một thân đầu cũng bị Thái Sử Từ lấy về hướng đi Quách Gia thỉnh công.

Hơn nữa ưng xà sĩ hồi báo còn ngoài ra còn thêm mặt khác một cái tin tức.

Lúc trước tru sát trương bạch kỵ, cứu ra Trương Yến mãnh tướng, chính là Kim Lăng đại tướng Lưu Tích, cùng Đào Thương dưới trướng đại tướng Triệu Vân Tề danh.

Trương bạch kỵ sau khi chết, Lưu Tích thanh danh cùng uy vọng bắt đầu ở tào trong quân lưu truyền rộng rãi.

Tào Tháo biết mấy tin tức này sau, tay đều khí run run.

Vốn tưởng rằng thời gian tới kịp, không thể tưởng được Trương Yến ở hắc sơn quân kêu gọi lực cư nhiên có như vậy cường, khoảnh khắc chi gian là có thể làm đào thăng huỷ diệt…… Nga, đối! Còn có cái kia cái gọi là hoàng thiên vu.

Tào Tháo thật sâu hít một hơi, nhìn về phía bên người Trình Dục hỏi: “Trọng Đức, hoàng thiên vu là cái thứ gì?”

Trình Dục đối Tào Tháo giải thích nói: “Hồi bẩm Tư Không, hoàng thiên vu cũng không phải đồ vật, mà là một người, ở khăn vàng bên trong địa vị phi phàm, thân phận tôn quý, nghe nói một thân giống như chính là Trương Giác cô nhi……”

“Trương Giác?” Tào Tháo nhăn lại mi, nói: “Trương Giác cô nhi, như thế nào sẽ chạy đến Đào Thương trong tay đi?”

Trình Dục nghe vậy toét miệng, thầm nghĩ trong lòng ngươi hỏi ta? Ta rồi lại đi hỏi ai?

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Tào Tháo thở dài khẩu khí, tiếc hận nói: “Đáng tiếc a đáng tiếc, không thể tưởng được hắc sơn quân như thế khổng lồ một chi, cuối cùng vẫn là rơi xuống Đào Thương trong tay…… Tào mỗ mưu hoa thật lâu sau, cố tình nửa đường chạy ra cái cái gì hoàng thiên vu tới làm rối! Thật sự là nhưng khí, càng đáng tiếc cũng.”

……

Tào Tháo bên kia đau lòng không được, Viên Thiệu bên kia nhưng thật ra tương đối dễ chịu một ít, nhưng nói thật Viên Thiệu trong lòng cũng không quá thoải mái.

Dù sao cũng là làm Đào Thương cấp chơi, đổi thành ai ai trong lòng cũng sẽ không quá thoải mái.

Đương nhiên, hắc sơn quân biến cố, Viên Thiệu tự nhiên cũng là biết được việc này.

Hắn vội vàng tìm tới Tự Thụ thương nghị việc này.

Tự Thụ nghe xong việc này lúc sau, nói: “Hắc sơn quân từ Tào Tháo nơi đó quy phụ đến Đào Thương dưới trướng, đảo cũng không xem như cái gì chuyện xấu, chúng ta cũng vừa lúc với trung thủ lợi, lấy thành đại sự.”

“Với trung thủ lợi?” Viên Thiệu ngơ ngác thần, nói: “Hắc sơn quân quy phụ với Đào Thương, họ Đào thực lực cùng dân cư tăng nhiều, Viên mỗ lại như thế nào từ giữa thủ lợi?”

Tự Thụ đối hắn nói: “Trương Yến một người bị cứu ra tới, vung tay một hô, là có thể đem hắc sơn quân đại bộ phận quân chúng xúi

giục, phản quá mức đi công sát đào thăng, hắc sơn quân binh mã gần mười vạn, hạ hạt dân cư lấy trăm vạn kế, kiểu gì thực lực? Trương Yến bực này uy vọng, Đào Thương làm sao có thể không nghi ngờ hắn? Hiện giờ thời cuộc thay đổi thất thường, đây là ta quân cơ hội tốt.”

Viên Thiệu bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Ngươi ý tứ, Viên mỗ nhiều ít minh bạch…… Ngươi là muốn mượn Trương Yến vừa mới quy thuận, bọn họ quân thần bất đồng tâm, châm ngòi Trương Yến cùng Đào Thương chi gian quan hệ? Chính là việc này đương làm sao bây giờ?”

Tự Thụ thấp giọng nói: “Minh công đừng quên, điền nguyên hạo chính là còn ở Đào Thương dưới trướng trá hàng đâu, nếu là không cần nguyên hạo, chẳng phải đáng tiếc?”

Viên Thiệu gật gật đầu, nói: “Nhưng việc này còn phải có một cái cụ thể chương trình.”

Tự Thụ ho nhẹ một tiếng, mọi nơi nhìn xem, sau đó đem đầu dò xét qua đi, ở Viên Thiệu bên tai thấp giọng đưa lỗ tai nói một phen lời nói.

……

Đào Thương vừa mới phản hồi lâm tri thành, Trương Yến cùng Bạch Nhiễu, với độc, dương phượng đám người liền tới gặp mặt hắn.

“Gặp qua thừa tướng!”

Đào Thương mỉm cười duỗi tay đem Trương Yến hư đỡ lên, sau đó lại làm còn lại người chờ cùng đứng dậy, nói: “Kính đã lâu bình khó trung lang tướng đại danh, như sấm bên tai, lần này rốt cuộc may mắn vừa thấy, thật là đào mỗ chi phúc, sau này chúng ta đó là cùng điện chi thần, sau này chúng ta đại gia cùng vì bệ hạ kiến công, vì thiên hạ mưu phúc.”

Trương Yến vội vàng nói: “Không dám, không dám, mỗ gia chi nguyện làm thừa tướng dưới trướng một con ngựa trước tốt đủ rồi, nào dám xưng cùng điện thần tử?”

Đào Thương cũng không phản bác hắn, cười nói: “Hắc sơn quân tao này biến loạn, đào mỗ thật sự đau lòng…… Không biết phi yến công hạ hạt còn có bao nhiêu binh mã, dân cư? Hắc sơn quân tổn thất như thế nào?”

Trương Yến đối Đào Thương nói: “Hắc sơn quân binh đem, hiện có tám vạn hơn người, hạ hạt nhân khẩu ứng có 70 dư vạn, bất quá bá tánh nhân khẩu trước mắt đều tứ tán với quá hành nơi, lui tới len lỏi, đãi hôm sau Hà Bắc bình định, Trương mỗ tự nhiên vì thừa tướng triệu tập.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh gật đầu, trong lòng chẳng lẽ hắc sơn quân không hổ là đệ nhất khăn vàng thế lực, lọt vào Đào Thương như vậy biến loạn, còn có thể còn lại nhiều người như vậy, này nếu là ở toàn thịnh thời kỳ, không biết đến có bao nhiêu?

Lại cùng Trương Yến hỏi han ân cần một hồi, đột nhiên, lại thấy Trương Yến lại lần nữa quỳ rạp xuống đất, đối Đào Thương nói: “Mỗ gia thân là hắc sơn quân ngày xưa dẫn đầu người, dưới trướng thực lực cực chúng, hôm nay quy thuận thừa tướng, cuộc đời dư nguyện đã trọn, hôm nay nguyện giao ra binh quyền, từ đây thiệt tình quy phụ với thừa tướng dưới trướng, còn thỉnh thừa tướng chấp thuận.”

Trương Yến bên cạnh Bạch Nhiễu, với độc đám người nghe vậy tất cả đều kinh ngạc.

Liền tính là quy thuận Đào Thương, com nhưng chủ động đem binh quyền nhanh như vậy liền giao ra đi, này cũng không phải phi yến công tính cách a?

Đào Thương cũng có chút ngốc.

Trương Yến như vậy phối hợp chủ động giao ra hắc sơn quân binh quyền, việc này khả đại khả tiểu, nếu là hướng nhỏ nói, cùng lắm thì sau này chính là cho chính mình đương cái một cái phổ phổ thông thông quan tướng, phong hầu phong quan, phú quý cả đời mà thôi, nhưng nếu là hướng lớn nói, một khi Đào Thương muốn giết hắn, Trương Yến chỉ sợ là không hề có sức phản kháng, chỉ có thể giống như heo mẹ giống nhau nhậm này giết.

Trương Yến tốt xấu cũng là quát tháo một phương nhiều năm đại tặc, liền tính hắn là thiệt tình tưởng quy thuận, nhưng hắn hiện tại cũng không hiểu biết chính mình, như thế nào có thể đơn giản như vậy liền đem tánh mạng của hắn đặt chính mình trong tay đâu?

Đào Thương nghi hoặc nói: “Phi yến công như thế hành sự, chẳng lẽ không sợ đào mỗ qua cầu rút ván, đối với ngươi bất lợi?”

Trương Yến lắc lắc đầu, nói: “Bất lợi liền bất lợi, lần này hạ xuống đào thăng nghịch tặc tay, cơ hồ bỏ mạng, may mắn thừa tướng thiết kế cứu ta ra tới, này mệnh ta đã sớm cho là không có…… Bất quá, ta giao phó binh quyền với thừa tướng, cũng không phải bởi vì ngài đã cứu ta tánh mạng, mỗ gia là dùng này đó thay thế đại hiền lương sư cảm tạ thừa tướng chiếu cố hoàng thiên vu tám năm! Đại hiền lương sư đối ta ân trọng như núi, thừa tướng dưỡng dục này nữ nhiều năm chẳng khác nào dưỡng dục ta hắc sơn toàn quân chúng, này ân giống như cha mẹ, giống như tái tạo, mỗ gia lại như thế nào sẽ đối cha mẹ sinh ra nghi ngờ rồi?”

------oOo------

Chương 700: tiện chiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Yến nói lệnh Đào Thương thực ngoài ý muốn, hơn nữa cũng thực cảm động.

Đương nhiều năm như vậy đại lão, Đào Thương nhiều ít cũng có thể xem minh bạch một người cá tính cùng phẩm hạnh, nói thật cùng lời nói dối hắn trên cơ bản vẫn là có thể phân biệt ra tới.

Hà Bắc những cái đó lấy Viên Thiệu cầm đầu sĩ tộc quần thể, bọn họ chân chính hiểu biết Trương Yến sao?

Chỉ sợ là không hiểu biết, ở những cái đó cao cao tại thượng sĩ tộc trong mắt, Trương Yến bất quá là một cái tặc, một cái phản nghịch quân thủ lĩnh, một con đã dã man lại đăng không được mặt bàn dã thú.

Chính là, này đó đều là bọn họ chủ quan ước đoán, bọn họ ai lại biết chân chính Trương Yến chính là như vậy một cái ân oán phân minh, tri ân báo đáp thật hào kiệt, hảo hán tử?

Chỉ sợ bọn họ là không biết, sĩ tộc cảm giác về sự ưu việt che mắt bọn họ hai tròng mắt.

Nhìn Trương Yến vẻ mặt chân thành tha thiết, Đào Thương thật dài thở dài, nói: “Phi yến công, tám vạn hắc sơn quân sĩ binh, ngươi hết thảy sai khiến cho ta, ta này trong khoảng thời gian ngắn nơi nào có thể chỉ huy phân công động? Năm đó ta chiếu cố tiểu Oanh Nhi, cũng không có muốn đòi lấy hồi báo ý tứ, phi yến công đại nhưng không cần như thế.”

Nói đến này, Đào Thương cười nói: “Hắc sơn quân như cũ từ ngươi chấp chưởng, đào mỗ sắc phong ngươi vì bình bắc tướng quân, ngươi nếu là thật sự băn khoăn, ta khiến cho Lý Thông cùng Tang

Bá phụ tá với ngươi, cộng đồng chấp chưởng hắc sơn quân, ngươi xem việc này như thế nào?”

Trương Yến không nghĩ tới Đào Thương cũng không có thật sự tiêu diệt chính mình binh quyền, chỉ là phái hai gã tướng lãnh tới phụ tá giám thị hắn một chút, trong lòng lại một lần nổi lên cảm động.

Hắn hướng về phía Đào Thương thật sâu khom người chào, nói: “Lâu nghe thừa tướng chính là đương thời quân tử, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh xứng với thực, Trương Yến thiệt tình bái phục.”

Đào Thương cười nói: “Phi yến công quá khiêm nhượng, vốn đang suy nghĩ cho ngươi trí rượu đón gió tẩy trần, nhưng ngươi có thương tích trong người, thực sự là không nên uống rượu, không bằng thả trở về nghỉ ngơi, đãi dưỡng hảo thương, quá mấy ngày cửa ải cuối năm đêm giao thừa, chúng ta lại hảo hảo uống hắn một lần, không say không về!”

Trương Yến vội vàng cảm kích nói: “Đa tạ thừa tướng thông cảm.”

Lại hàn huyên vài câu lúc sau, Trương Yến liền cùng Bạch Nhiễu đám người ngàn ân vạn tạ đi rồi, Đào Thương ngồi ở thính đường duỗi cái lười eo, vừa mới chuẩn bị mị một lát, lại thấy Bùi Tiền đi vào tới nói: “Thừa tướng, điền tiên sinh cầu kiến.”

“Điền tiên sinh?” Đào Thương hơi hơi giương lên mi, khóe miệng treo lên vẻ tươi cười: “Này mới vừa bao lâu thời gian a, lại lại đây khởi cao điệu, cũng không biết lúc này đây lại nghĩ đến cái gì tổn hại chiêu? Làm hắn vào đi.”

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu lại thấy điền phong đi đến.

“Gặp qua thừa tướng!”

Đào Thương mỉm cười nói: “Nguyên hạo tiên sinh không cần giữ lễ tiết, mau ngồi.”

Điền phong ở Đào Thương phía dưới mặt bên mềm sụp thượng ngồi quỳ, nói: “Lần trước thừa tướng ở Chương thủy gặp gỡ Viên Thiệu, Tào Tháo, nguyên lai là vì đối hắc sơn quân động thủ! Thật sự là hảo kế, việc này lão hủ như thế nào không biết?”

Đào Thương thở dài nói: “Nguyên hạo tiên sinh chớ nghi ngờ, này cũng không phải đào mỗ bổn ý, chỉ là sự tình quan trọng đại, một cái hành sự không hảo liền khủng đánh mất đào mỗ cùng Quách Gia tánh mạng, bởi vậy mọi việc chỉ có ta hai người biết được thấu triệt, còn thỉnh tiên sinh chớ trách.”

Điền phong lắc đầu nói: “Không dám không dám, lão hủ không dám trách tội thừa tướng, huống hồ thừa tướng này kế đến thành, thu hắc sơn quân tám vạn tinh nhuệ, kiểu gì hành động vĩ đại! Thật là thanh niên anh hùng, lão hủ bội phục chi đến.”

Đào Thương giương lên mi.

Chồn chúc tết, phi gian tức đạo, huống chi hiện tại còn không có ăn tết đâu.

“Điền tiên sinh hôm nay tới đây, là chuyên môn tới phủng đào mỗ sao?” Đào Thương vui đùa nói.

Điền phong lắc lắc đầu, nói: “Cũng không phải, chỉ là có một chuyện lớn, ta tưởng cùng thừa tướng thương nghị thương nghị.”

Đào Thương thầm nghĩ trong lòng ta liền biết ngươi không nghẹn cái gì hảo thí!

Này nhất định là Viên Thiệu cảm giác ở Chương thủy có hại, làm chính mình chơi, phái lão già này lại đây tìm về bãi.

“Điền tiên sinh có gì chỉ giáo, cứ nói đừng ngại, đào mỗ lắng nghe lời dạy dỗ.”

Điền Phong Thanh thanh giọng nói, nói: “Trương Yến thằng nhãi này không thể tin! Thừa tướng đương tiểu tâm đề phòng mới là.”

Đào Thương gật gật đầu, thầm nghĩ trong lòng lão già này nguyên lai là muốn tại đây khối làm văn.

“Nguyên hạo tiên sinh lời này giải thích thế nào?”

Điền phong đối Đào Thương nghiêm mặt nói: “Năm đó khăn vàng chi loạn khi, kia Trương Yến chính là một thiếu niên, này tụ chúng cùng tuổi người, thừa loạn ở sơn thủy gian liên tục chiến đấu ở các chiến trường cướp bóc, lúc đó bất quá mười dư tuổi, đãi một năm lúc sau, này đội ngũ thế nhưng đã phát triển đến vạn người!”

Dứt lời, điền phong lời lẽ chính đáng nhìn Đào Thương, vô cùng đau đớn chụp phủi trước mặt bàn.

Đào Thương nghi hoặc nhìn điền phong, khó hiểu nói: “Việc này…… Có cái gì vấn đề sao?”

“Có cái gì vấn đề? Thừa tướng ngươi cư nhiên hỏi cái này sự có cái gì vấn đề? Ngài đường đường quân tử, cư nhiên hỏi lão hủ việc này có cái gì vấn đề?”

Đào Thương bị điền phong lộng ngốc.

Này lão bất tử, nên không phải chạy đến chính mình nơi này tới chơi rượu điên đi?

Lại nói việc này cùng chính mình quân tử không quân tử có quan hệ gì sao?

Đào Thương nghi hoặc hướng về phía điền phong vừa chắp tay: “Còn thỉnh nguyên hạo tiên sinh lược chỉ giáo một vài?”

Điền phong giận này không tranh vỗ tay nói: “Mười mấy tuổi a, liền làm ra bực này hoạt động, không bao lâu không chịu được như thế, hiện tại Trương Yến còn có thể là cái gì hảo điểu? Nhiều đơn giản đạo lý.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai lão già này ý tứ là muốn biểu đạt Trương Yến từ nhỏ liền không học giỏi a.

Vậy ngươi có chuyện cứ việc nói thẳng bái, phế nhiều như vậy thí lời nói làm gì?

Trong lòng tuy rằng là như vậy ý tưởng, nhưng Đào Thương trên mặt vẫn là giận này không tranh chụp bàn nói: “Quá đúng! Quả thực chính là cái ăn chơi trác táng a!”

Điền phong ho khan một chút: “Ăn chơi trác táng này từ không thỏa đáng, phải nói là cường đạo con cháu.”

“Đúng vậy, cường đạo con cháu.” Đào Thương ứng hòa xong, lại nói: “Nguyên hạo tiên sinh, ngươi tới vì chính là cùng ta nói cái này?”

Điền phong thiếu chút nữa không làm Đào Thương cấp tức chết.

Ngày thường rất cơ linh một cái hài tử, như thế nào tới rồi thời khắc mấu chốt không thông suốt đâu?

“Thừa tướng, Trương Yến thiếu niên là lúc, liền như thế hung ngoan, hiện giờ người đến trung niên, càng là hung ác ác độc, này đám người không thể tin, cần thận phòng mới là.”

Đào Thương bừng tỉnh mà ngộ.

Náo loạn nửa ngày, nguyên lai là châm ngòi ly gián tới.

“Vấn đề là Trương Yến vừa mới quy thuận, hắn dưới trướng lại có tám vạn chi chúng, ta đây hẳn là làm sao bây giờ đâu?”

Điền phong thấy Đào Thương rốt cuộc hỏi đến đúng giờ tử thượng, rất là vui mừng.

Hắn đối Đào Thương nói: “Trước mắt Trương Yến vừa mới quy thuận, thủ hạ lại có cường binh, thừa tướng không thể dễ dàng đắc

tội hắn…… Không ngại làm hắn suất binh bắc thượng chinh phạt ô Hoàn.”

“Bắc thượng chinh phạt ô Hoàn?” Đào Thương nhíu mày nói: “Đây là vì sao?”

Điền phong nói: “Lần trước ô Hoàn phái binh dụ ra để giết thừa tướng, may mắn thừa tướng nhạy bén, mới vừa rồi tránh thoát này khó, nhưng tam vương bộ thế lực cực cường, thả bảo không chuẩn khi nào biến lại sẽ đối thừa tướng động thủ, hiện giờ phái Trương Yến chinh phạt, chẳng phải là làm cho bọn họ chó cắn chó, cái nào bị cắn chết, đối chúng ta đều là tốt.”

Đào Thương hơi một suy tư, đại khái liền minh bạch điền phong ý tứ. com

Trương Yến quy hàng chính mình, tám vạn hắc sơn quân một khi dung nhập bên ta, thực lực cường đại, tất nhiên đối Hà Bắc sinh ra thật lớn uy hiếp.

Mà tam vương bộ mất đi bọn họ tiểu vương tử lâu ban, khâu lực cư ném nhi tử, chỉ sợ cũng là lòng nóng như lửa đốt, hiện tại cái này mấu chốt, phỏng chừng Viên Thiệu cũng mệnh lệnh bất động bọn họ.

Làm Trương Yến đi đánh tam vương bộ, Trương Yến bại, tắc hắc sơn quân giúp đỡ đối Đào Thương tới nói liền biến mất.

Mà Trương Yến nếu là thắng lợi, tam vương bộ cùng Đào Thương chi gian tất nhiên kết thành chết thù, đến lúc đó chỉ sợ ô Hoàn sở hữu cừ soái đều yêu cầu khâu lực cư xuất binh công đào, khâu lực cư dù cho cố kỵ chính mình nhi tử tánh mạng, chỉ sợ cũng khó có thể vi phạm chúng ý.

Rốt cuộc, ở trình độ nhất định đi lên giảng, du mục dân tộc có đôi khi vẫn là tương đối dân chủ.

Đào Thương trong lòng buồn bực, như vậy tiện chiêu thức, Viên Thiệu hòa điền phong đám người là nghĩ như thế nào ra tới đâu?

Bốn thế tam công người, hiện tại làm việc này đều sao ghê tởm người sao? Bọn họ không cảm thấy việc này làm hạ giá sao?

Còn sĩ tộc thủ lĩnh đâu…… Ta phi!

------oOo------

Chương 701: ăn tết chi từ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong nháy mắt, cửa ải cuối năm thời tiết tới rồi, thời tiết càng ngày càng lạnh, gió bắc gào thét, bông tuyết bay tán loạn, tam gia đều bắt đầu nghỉ binh, Hà Bắc đại địa thượng từ một chỉnh năm ác chiến, giây lát gian biến thành một mảnh không khí vui mừng, từng nhà đều ở chuẩn bị ngày tết, liền tính là lại vất vả, lại mệt, nhưng từ xưa di lưu chi tiết, vẫn là muốn quá.

Tuy rằng là chiến tranh thời kỳ, nhưng trừ tịch chi dạ rốt cuộc vẫn là quá khó được, một năm chỉ có như vậy một lần, suốt một năm, Hà Bắc đại địa thượng vô luận là binh, dân, cũng hoặc là sĩ tộc, nông dân, đại gia tinh thần đều quá mức căng chặt.

Sĩ tộc quan vọng chính trị hướng gió, binh lính huyết chiến sa trường, nông dân lo lắng chinh lương quá nặng, bá tánh lo lắng tự thân sinh mệnh an toàn……

Tóm lại, này một năm tới, đại gia nhật tử, quá cũng thật sự là khẩn trương, là thời điểm tìm một cái lý do thả lỏng một chút, để cạnh nhau túng một chút chính mình.

Trừ tịch màn đêm buông xuống, lâm tri thành chủ phủ giăng đèn kết hoa, hỉ khí dương dương, Đào Thương ra lệnh cho thủ hạ người chuẩn bị đại yến, chiêu đãi dưới trướng sở hữu cao giai chiến tướng cùng mưu sĩ.

Đương nhiên, này cũng coi như là nghênh đón Trương Yến tiếp phong yến tịch.

Tám năm thời gian, đi vào thế giới này suốt tám năm, chờ thêm cái này cửa ải cuối năm, chính là Đào Thương tới thời đại này thứ chín cái năm đầu.

Hắn cũng từ một cái 17 tuổi thiếu niên lang, vượt qua 25 tuổi đại quan.

Một hồi trừ tịch tiệc rượu xuống dưới, ở đây mọi người đều uống thượng kính, lại rất nhiều người lại bắt đầu kết cục bưng chén rượu vũ đạo, dáng vẻ khờ cúc.

Hán triều người rượu sau khiêu vũ cũng không phải cái gì mới mẻ sự, ở bọn họ xem ra, rượu sau khiêu vũ, làm thơ chính là một loại phong nhã việc, mà đời sau người đại bộ phận người tắc quản này một loại rượu sau vũ đạo hồ liệt liệt hành vi xưng là chơi rượu điên.

Mà chơi rượu điên người, thông thường cũng sẽ có một cái vang dội tên hiệu rượu ma tử, rượu kẻ điên linh tinh.

Uống đủ rồi, nhảy đủ rồi. Kim Lăng quân các tướng lĩnh vẫn là cảm thấy không đủ kính, cư nhiên đổi thành xướng!

Đại gia tiếp đón tới nhạc sư, một bên nhạc đệm, một bên khai nổi lên buổi biểu diễn.

Đơn ca, song trọng tấu, đại hợp xướng, một khúc tiếp một khúc, nghe Đào Thương đầu đau.

Nhớ tới năm trước ăn tết, chính mình giống như còn là cùng Viên Đàm cùng nhau quá, cũng không biết cái kia nhị ngốc tử hiện tại làm sao vậy.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Vu Nhĩ Tị thừa người khác đều ở đây mà gian xướng Nhạc phủ, khiêu vũ thời điểm, phương hướng Đào Thương kính rượu.

Đào Thương cùng hắn uống lên một trản, sau đó đối với Vu Nhĩ Tị vẫy vẫy tay, nói: “Nhĩ mũi a, này cửa ải cuối năm qua đi, ta tưởng phái ngươi đi làm một chuyện.”

Vu Nhĩ Tị từ khi thượng một lần trợ giúp Đào Thương trá hàng Lữ khoáng Lữ tường lúc sau, liền vẫn luôn chờ đợi Đào Thương thực

hiện hắn hứa hẹn, giúp chính mình đoạt lại nam Hung nô vương vị.

Đào Thương cười tiếp đón Vu Nhĩ Tị ở chính mình bên người ngồi xuống, nói: “Nhĩ mũi a, mấy ngày trước đây, ta được đến một tin tức, nói là nam Hung nô vương đình bên kia, phụ trách chấp chưởng quyền lực lão vương qua đời.”

“Cái gì?” Vu Nhĩ Tị vừa nghe lời này, đôi tay ngăn không được run run, có chút không quá dám tin tưởng chính mình nghe được nói.

“Thừa tướng lời này thật sự?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Giáo sự phủ năng lực, nói vậy ngươi hẳn là rõ ràng, việc này bọn họ hẳn là sẽ không tính sai.”

Vu Nhĩ Tị kích động không kềm chế được.

“Ha ha, này cơ hội chẳng phải là tới sao?”

Năm đó nam Hung nô vương đình phát sinh chính biến, Vu Phu La thân sinh phụ thân Khương cừ bị sát hại, cần bói bằng xương đều hầu bị lập vì Thiền Vu, mà cần bói bằng xương đều hầu sau khi chết, nam Hung nô vương đình vẫn luôn từ đời trước vài tên lão vương quý tộc chấp chưởng bộ lạc tối cao quyền lực.

Hiện giờ những cái đó lão vương cũng đều tới rồi thiên mệnh chi năm, lần lượt qua đời, kể từ đó, nam Hung nô vương đình thượng tầng liền ở vào trạng thái chân không.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Đào Thương, lại thấy Đào Thương cười hướng hắn hơi hơi ngạch đầu ý bảo.

“Thừa tướng ý tứ là?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Hiện giờ thời cơ đã đến, là thời điểm làm ngươi hồi nam Hung nô vương đình, một lần nữa chấp chưởng quyền to.”

Vu Nhĩ Tị nghe vậy một trận kích động: “Thừa tướng lời này thật sự?”

“Đương nhiên là thật sự.”

“Ngài nên không phải uống say nói rượu lời nói lừa gạt ta đi?”

“Ngươi nếu là không tin, ta có thể cùng ngươi nói điểm khác.”

“Đừng! Đừng!” Vu Phu La vội vàng xua tay, nói: “Tại hạ nguyện ý nghe từ thừa tướng điều khiển, nguyện ý nghe từ thừa tướng an bài! Nguyện ý nghe thừa tướng cùng ta nói chuyện.”

Đào Thương cười giơ lên chén rượu, nói: “Hảo, một khi đã như vậy, lần đó đầu ngươi liền trở về chuẩn bị đi, ta làm Triệu Vân suất binh bảo hộ ngươi hồi nam Hung nô vương đình…… Bất quá lúc này đây sự tình, chỉ sợ cũng không dễ dàng, nghe nói nam Hung nô vương đình bên kia, làm như muốn lập ngươi đệ đệ loan đề hô bếp tuyền vì đại Thiền Vu.”

“Hắn?” Vu Nhĩ Tị lộ ra một cái khinh thường biểu tình, hào ngôn nói: “Hắn tính cái thứ gì! Thừa tướng, không phải thuộc hạ thổi phồng, liền hô bếp tuyền kia đám người, năm đó thấy ta, rắm cũng không dám đánh một cái, hiện tại cư nhiên tưởng cùng ta tranh đại Thiền Vu chi vị?”

Đào Thương mỉm cười nghe hắn thổi xong da trâu, nói: “Lời tuy như thế, nhưng ngươi rốt cuộc rời đi nam Hung nô vương đình gần mười năm, mà hô bếp tuyền còn lại là ở bỉ, lần này trở về, ngươi lại cũng chưa chắc tranh quá hắn.”

Vu Nhĩ Tị tự tin cười nói: “Tại hạ một người không được, này không phải còn có thừa tướng hỗ trợ sao? Ngài không phải làm Triệu Tử Long tùy ta cùng đi trước? Có Kim Lăng con ngựa trắng quân tương trợ, muốn ở ngay lập tức chi gian định đại sự, cũng chưa chắc là không có khả năng việc, liền phương diện này tới nói, thừa tướng lại là so với ta nếu muốn xa nhiều.”

Đào Thương ha hả cười, lắc lắc đầu, nói: “Ta có như vậy năng lực sao?”

Vu Nhĩ Tị dùng sức gật đầu nói: “Có! Cần thiết có!”

Hai người ở bên này khe khẽ nói nhỏ, người khác chưa từng chú ý, nhưng Vu Nhĩ Tị nhi tử Lưu Hổ tỉ còn lại là vẫn luôn ở cẩn thận nhìn bọn họ bên này, trên mặt biểu tình lúc sáng lúc tối, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Liền ở Đào Thương cùng Vu Nhĩ Tị khe khẽ nói nhỏ đương khẩu, bên kia sương, Quách Gia đã bưng chén rượu, cùng với nhạc khúc, cao giọng xướng một khúc.

“Thanh thanh viên trung quỳ, sương mai đãi ngày.

Mùa xuân bố ân trạch, vạn vật sinh quang huy.

Thường khủng thu tiết đến, hoàng hoa diệp suy.

Trăm xuyên đông đến hải, khi nào phục tây về?

Trẻ trung không nỗ lực, lão đại đồ bi thương.”

Một khúc xướng xong, mọi người đều là tùy thanh phù hợp, cao giọng trầm trồ khen ngợi.

Bất quá thực hiển nhiên, đại gia đối Quách Gia tại đây loại trường hợp xướng này khúc từ rất có nghị luận.

Rất tốt ngày tết, ngươi xướng này ngoạn ý cũng không phù hợp ý cảnh a?

Cái gì trẻ trung không nỗ lực, lão đại đồ bi thương? Này không lay động sáng tỏ là ở oán giận sao?

Nhưng ý tưởng về ý tưởng, lời nói lại không thể nói như vậy.

Mọi người vẫn là cao giọng trầm trồ khen ngợi, vì Quách Gia reo hò.

Liền ở ngay lúc này, cũng không biết là ai khởi cao điệu, cao giọng hô một câu: “Giá trị này thịnh khi, còn thỉnh thừa tướng cũng xướng một cái!”

“Đối! Đối!”

“Thừa tướng xướng một khúc!”

“Thỉnh thừa tướng từ phú một đầu!”

Mọi người một cái nương men say một hồi làm ồn, Đào Thương còn lại là dùng sức lắc lư xuống tay, nói: “Ta không được.”

Gia Cát Lượng nói: “Lão sư chính là đương thời thơ từ đại gia, tác phẩm tuy rằng không nhiều lắm, nhưng đầu đầu đủ có thể truyền lưu đời sau, hôm nay giá trị này ngày tốt nếu là không lời chúc tụng một đầu, chẳng phải cô phụ hôm nay chi thịnh cảnh.”

Tư Mã Ý cũng là nói: “Còn thỉnh lão sư không cần chối từ.”

Đào Thương không lay chuyển được mọi người, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, nói: “Nói cho nhạc sư, tới đầu tiết tấu ngẩng cao một chút.”

Gõ đúc chung nhạc sư nhóm ngay sau đó thay đổi âm điệu.

Nhưng nghe Đào Thương một bên đánh tám chụp, một bên nói: “Đối tửu đương ca, nhân sinh kỉ hà!”

“Tê!”

Ở đây mọi người tức khắc liền hít ngược một hơi khí lạnh.

Này từ khúc mở màn liền hảo khí phách nói.

“Thí dụ như sương mai, đi ngày khổ nhiều.”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem…… Thừa tướng vừa qua khỏi 25, này như thế nào liền cảm thán đi ngày khổ nhiều? Này từ

trung ý cảnh sao cảm giác như là lão nhân giống nhau?

Nếu không nói thừa tướng là cao nhân đâu! Hơn hai mươi tuổi người…… Giống 5-60 tuổi người giống nhau bắt đầu sợ chết.

“Khái lúc này lấy khảng, ưu tư khó quên. Dùng cái gì giải ưu? Chỉ có Đỗ Khang.”

Này một câu thật là xướng tới rồi đại gia tâm khảm! Này thiên hạ còn có cái gì tâm sự là một đốn rượu không thể giải quyết?

“Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm. Nhưng vì quân cố, trầm ngâm đến nay.”

Mọi người nghe vậy cùng nhau cảm khái, thừa tướng quả nhiên là ái tài người nha.

“Ô ô lộc minh, thực dã chi bình.”

Câu này xem như sao lại thế này? Ngày mùa đông, com từ đâu ra lộc cùng ngải hao?

“Ta có khách quý, cổ sắt thổi sanh. Rõ ràng như nguyệt, khi nào nhưng xuyết……”

Đào Thương xướng đến đếm ngược đệ nhị câu “Sơn không nề cao, hải không nề thâm.” Là lúc, lập tức dừng lại.

Này cuối cùng một câu, trường hợp này vô pháp xướng a.

Nhìn mọi người chờ mong ánh mắt, Đào Thương đem chén rượu buông, nhẹ nhàng thu khí, nói: “Dừng ở đây, tan họp!”

“Cái gì?”

Mọi người tức khắc đều nóng nảy: “Thừa tướng, ngài giống như còn kém một câu đi?”

Đào Thương lắc đầu nói: “Không kém!”

“Không đúng, nhất định kém! Căn bản là áp không thượng vận luật.” Mọi người cũng không ngốc, nào có xướng đến kết cục là số lẻ cục, hơn nữa vẫn là luật tiết tấu?

“Ta nói không kém liền không kém, chạy nhanh đều lăn trở về đi ngủ, ai lại vô nghĩa! Ta làm hắn sống không quá mùng một…… Tan họp!”

------oOo------

Chương 702: Tào Tháo chi thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương từ tuy rằng khí thế bàng bạc, ý cảnh sâu xa, nhưng rất nhiều câu ngữ cảnh, cùng ngay lúc đó rầm rộ cũng không tương xứng.

Tỷ như “Ô ô lộc minh, thực dã chi bình.” “Trăng sáng sao thưa, ô thước bay về phía nam.” “Vòng thụ tam táp, gì chi nhưng y?” Chờ câu, coi như khi tình huống, đừng nói là lộc cùng ô thước, chính là một con con rệp, cũng căn bản không có địa phương tìm đi.

Xét đến cùng, đại gia cũng chỉ có thể dùng một đáp án tới giải thích loại tình huống này.

Chính là thừa tướng thật sự là quá con mẹ nó có thể hồ biên!

Nhưng Đào Thương từ khác đều có thể viên qua đi, nhưng cuối cùng một câu hắn chung quy vẫn là không thể nói ra.

“Chu Công phun đút, thiên hạ quy tâm.” Này một câu thật sự là quá nhạy cảm, Đào Thương nói cái gì cũng không thể đem nó giũ ra tới.

Kỳ thật cùng ngày Đào Thương cũng là uống có điểm nhiều, nói cách khác, hắn tuyệt đối không có khả năng đem 《đoản ca hành》 thuận miệng cấp bối ra tới.

Thực sự là có chút thực xin lỗi Mạnh Đức huynh.

Bất quá cẩn thận ngẫm lại, Đào Thương cảm thấy chính mình thực xin lỗi Tào Tháo sự tình còn có rất nhiều, giống như không kém này một kiện hai kiện.

Mọi người đều lớn như vậy chín, hẳn là không tính sự.

……

Đào Thương bên này thu xếp ăn tết, Tào Tháo bên kia cũng ở ăn tết, đêm giao thừa qua đi mấy ngày, Tào Tháo không quá để ý tới quân vụ, mà là mỗi ngày chuyên nghiên một quyển trân quý lâu ngày bản thảo, thường thường linh cảm tới, liền hướng về phía trước mặt điền từ.

Đây là hắn trong khoảng thời gian này, tỉ mỉ sáng tác từ khúc 《đoản ca hành》, hiện nay còn không có ra đời, chỉ là bởi vì Tào Tháo chỉ viết xong rồi trước nửa đoạn, còn có hậu nửa đoạn không có viết xong, yêu cầu cẩn thận nghiền ngẫm, nghiêm thêm hạch từ mới là.

Rốt cuộc, này đầu 《đoản ca hành》 chính là nói là hắn một đoạn này thời gian tới nay, nhất phí tâm tư một thiên tác phẩm xuất sắc.

Tào Tháo tin tưởng, chính mình áng văn chương này một khi mặt thế, tất nhưng truyền lưu đời sau, danh lưu thiên cổ.

Một ngày này buổi chiều, liền ở Tào Tháo cẩn thận nghiên cứu chính mình đoản ca hành thời điểm, Tào Ngang vội vàng mà đến, đối hắn nói: “Phụ thân!”

Tào Tháo ngẩng đầu nhìn nhìn nàng, cười.

Lần này ăn tết, Tào Ngang chuyên môn xin ra trận từ Hứa Xương mà đến, đại biểu người nhà tới tiền tuyến vấn an chính mình, cũng mang lên từ Hứa Xương đưa tới lễ vật, có thể nói là hiếu thuận đến cực điểm.

Đối với Tào Ngang biểu hiện, Tào Tháo cảm thấy phi thường vừa lòng.

“Tử Tu a, tới đây chuyện gì?”

Tào Ngang cung kính hướng về Tào Tháo làm thi lễ, nói: “Cửa ải cuối năm đã qua, phụ thân thân thể không việc gì, hết thảy thuận lợi, hài nhi lại cũng là hẳn là trở về, hướng mẫu thân, di nương, còn có bọn đệ đệ báo bình an.”

Tào Tháo buông xuống trong tay giản độc, nói: “Trở về đi, vi phụ không ở, ngươi đó là Tào gia trụ cột, hảo hảo chiếu cố ngươi bọn đệ đệ, cho bọn hắn làm gương tốt.”

“Nặc.” Tào Ngang chắp tay xưng là, cúi đầu khi, ánh mắt có thể đạt được lại là quét tới rồi Tào Tháo bàn thượng giản độc.

“Di?”

Tào Ngang nâng quá mức đi, cẩn thận đọc Tào Tháo giản độc thượng từ ngữ, nói: “Này chẳng lẽ là?”

Tào Tháo thấy Tào Ngang biểu tình, trong lòng rất là vừa lòng.

Chính mình này ngoan nhi tử vẫn là rất biết hàng.

“Thế nào? Này từ ngữ cũng không tệ lắm đi?” Tào Tháo loát sợi râu, cười ha hả hỏi.

Tào Ngang kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phía Tào Tháo, nói: “Phụ thân cũng thích Đào Thương sáng chế 《đoản ca hành》?”

“Phụt!”

Tào Tháo loát chính mình chòm râu tay, ngạnh sinh sinh túm hạ một đoạn.

“Ngươi nói ai sang……《đoản ca hành》?”

Tào Ngang kinh ngạc nhìn Tào Tháo nói: “Đào Thương a, phụ thân bàn thượng cái này, còn không phải là sao, nghe nói là Đào Thương trừ tịch chi dạ sáng chế, hiện nay đã truyền hướng các châu.”

Tào Tháo tròng mắt cơ hồ đều phải nhảy ra tới.

Hắn dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, gian nan đối Tào Ngang nói: “Đào Thương viết đoản ca hành nội dung vì sao? Ngươi thả bối một lần cấp vi phụ nghe một chút.”

Tào Ngang trong lòng kỳ quái.

Ngươi bàn thượng không phải phóng đâu sao?

Vì cái gì còn muốn ta bối?

Nhưng nếu là phụ thân yêu cầu, Tào Ngang lại cũng không có cách nào lảng tránh.

Hắn thật sâu hít một hơi, cất cao giọng nói: “Đối tửu đương ca, nhân sinh kỉ hà……”

Theo Tào Ngang ngâm nga ra tới từ ngữ càng nhiều, Tào Tháo sắc mặt biến càng ngày càng tái nhợt.

Chính mình viết ra tới, đều không có Tào Ngang bối ra tới nhiều, hơn nữa chính mình trong khoảng thời gian này, vẫn luôn tạp trụ bình cảnh địa phương, trải qua Tào Ngang một bối, liền rộng mở thông suốt, phảng phất vì Tào Tháo mở ra một mảnh tân thiên địa.

Thiên hạ chi trùng hợp, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

Chẳng lẽ kia họ Đào thật sự có quỷ thần khả năng? Có thể tưởng chính mình chỗ tưởng, tính chính mình chỗ tính?

Quả thực chính là yêu vật a!

Tào Tháo giật mình không khép miệng được, cả người phảng phất đều đang run rẩy.

Tào Ngang một đầu thơ từ bối xong, cảm khái nói: “Đào Thương tuy rằng là chúng ta địch nhân, nhưng không thể không thừa nhận, hắn xác thật là cái nhân vật lợi hại, chẳng những sẽ viết tiểu xuân văn, còn sẽ viết thơ từ…… Này đầu từ đủ có thể truyền lưu thiên cổ, bất quá đáng tiếc lại kém một câu……”

Tào Tháo đang ở ngạc nhiên cùng khiếp sợ bên trong, nghe vậy sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Kém một câu?”

Tào Ngang lại đem Đào thị 《 đoản ca hành 》 cấp Tào Tháo ngâm nga một lần, Tào Tháo cẩn thận nhất phẩm, phát hiện quả nhiên là thiếu cuối cùng một câu.

Hắn mỏi mệt hướng về phía Tào Ngang phất phất tay, nói: “Ngươi trước đi ra ngoài đi, dung ta ngẫm lại.”

Tào Ngang trong lòng không rõ Tào Tháo nếu muốn cái gì, nhưng vẫn là nghe lời nói đi ra ngoài.

Tào Tháo ở trong phòng, mỏi mệt xoa xoa đôi mắt, sau đó bắt đầu một lần một lần hồi tưởng Tào Ngang vừa mới vì hắn ngâm nga từ ngữ.

Không bao lâu, liền thấy Tào Tháo thật mạnh một phách bàn, cả giận nói: “Này có cái gì khó viết…… Cuối cùng một câu liền dùng ‘ Chu Công phun đút, thiên hạ quy tâm ’ a!…… Này họ Đào hỗn đản!”

……

Ngày tết lúc sau, một ngày này, Lưu Hổ tỉ lặng lẽ tới gặp Đào Thương.

Đào Thương đã sớm biết Lưu Hổ tỉ sẽ đến thấy hắn, bởi vậy cũng không ngoài ý muốn.

“Thừa tướng muốn phái ta phụ thân đi nam Hung nô vương đình?” Lưu Hổ tỉ do dự hỏi Đào Thương nói.

Đào Thương gật gật đầu, cười nói: “Đúng là hiện giờ nam Hung nô vương đình đại Thiền Vu chi vị để trống chỗ, phụ thân ngươi đối việc này thượng tâm, nếu là không thừa cơ hội này bắt lấy đại Thiền Vu chi vị, sau này chỉ sợ là không có cơ hội tốt.”

Lưu Hổ tỉ nghe vậy manh đánh: “Thừa tướng lúc trước không phải đáp ứng quá ta, không cho ta lại hồi thảo nguyên sao?”

Đào Thương cười ha hả nói: “Kỳ thật ta cũng không nghĩ làm như vậy, nhưng hiện tại là phụ thân ngươi muốn trở về cầm quyền, đào mỗ cũng không dám nói cái gì.”

Lưu Hổ tỉ gắt gao cắn môi: “Nếu là như thế, ta đời này chẳng phải là đều không thể hồi Kim Lăng? Ta là người Hán a.”

Đào Thương thở dài khẩu khí: “Lời tuy như thế, đáng tiếc ngươi chung quy còn không phải nam Hung nô đại Thiền Vu, ngươi nếu là đương Thiền Vu, này giữa việc có lẽ liền hảo giải quyết.”

Đào Thương nói giống như chuông cảnh báo giống nhau, thật mạnh đánh ở Lưu Hổ tỉ màng tai trung.

Lưu Hổ tỉ ngốc lăng một hồi, đột nhiên nói: “Nếu là ta trở thành nam Hung nô đại Thiền Vu, có phải hay không liền có thể huề bọc bộ lạc người, quy về hán cảnh?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, thở dài khẩu khí.

“Ý tưởng là tốt, đáng tiếc ngươi không đảm đương nổi.”

“Ta vì sao không đảm đương nổi!” Lưu Hổ tỉ vội vàng tự gián nói: “Luận cập trung tâm, ta phụ thân xa xa không kịp ta đối thừa tướng, thừa tướng nếu là nguyện ý nâng đỡ với ta, sự thành lúc sau, ta nhất định huề Hung nô chi chúng quy về vương hóa, vì thừa tướng đuổi trì.”

------oOo------

Chương 703: U Châu cũ bộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cửa ải cuối năm qua đi, Vu Nhĩ Tị phụ tử, Triệu Vân, Cam Ninh đám người liền suất lĩnh Kim Lăng con ngựa trắng quân cùng với một bộ phận liền nỏ doanh chuẩn bị khởi hành, mà đi cùng bọn họ cùng đi trước Hung nô vương đình, còn có Đào Thương đồ đệ Tư Mã Ý.

Đến nỗi tới rồi nam Hung nô vương đình hẳn là như thế nào hành sự, Đào Thương liền toàn giao cho Tư Mã Ý xử lý.

Hắn còn nói cho Tư Mã Ý, chính mình còn sẽ cho bọn họ tìm một cái tiếp ứng đồng minh, làm hắn cứ việc buông tay đi làm.

Lâm hành là lúc, Đào Thương ở đại doanh viên môn họ hàng bên vợ tự mình mấy người tiễn đưa.

Người hầu đem bầu rượu cùng chén rượu bưng tới.

Đào Thương rót đầy rượu, đối mọi người nói: “Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ một đi không trở lại…… Nhĩ mũi, một đường đi hảo!”

Vu Nhĩ Tị đoan đến bên miệng chén rượu lập tức bất động.

Hắn tinh tế cân nhắc một hồi, chép chép miệng, tổng cảm thấy nào khối có điểm không đối vị.

“Thừa tướng, ta như thế nào cảm thấy, ngài này từ dùng, có điểm không hợp với tình hình đâu……” Vu Nhĩ Tị xấu hổ cười cười, hỏi.

Đào Thương cười nói: “Ứng không hợp với tình hình không quan trọng, mấu chốt là kia phân tâm ý, nhĩ mũi, lần này nhất định nhiều hơn cẩn thận, sự thành lúc sau, lập tức cho ta hồi âm hồi đáp.”

Vu Nhĩ Tị vội vàng gật đầu xưng là.

Nhưng ở hắn trong lòng, đối Đào Thương chi ngữ lại là khinh thường nhìn lại.

Lão tử lần này trở về nam Hung nô vương đình, đó là hùng ưng về tới không trung, mãnh hổ về tới núi rừng? Còn sẽ lại cho ngươi hồi đáp làm ngươi sử dụng? Ngươi quả thực nằm mơ!

Một đoàn người ngựa hướng Đào Thương cáo từ lúc sau, từ từ hướng bắc mà đi.

Nam Hung nô vương đình hiện nay du mục chi chỉ chính là ở U Châu bắc cảnh, mà Viên hi thượng một hồi tiến đến thảo phạt Đào Thương tác muốn Chân Mật, bị Đào Thương đem U Châu bản bộ binh mã đánh cho tàn phế, đến tận đây U Châu biên cảnh liền không có có thể cùng Kim Lăng quân chống lại lực lượng, nếu không phải bởi vì kế tiếp còn muốn cùng Viên Thiệu chính diện giao phong, Đào Thương đã sớm lập tức suất binh bắc thượng U Châu, bởi vậy, U Châu Viên quân ngăn không được Kim Lăng quân đi Bắc cương.

Tiễn đi Vu Nhĩ Tị chờ một đám người đi rồi, Đào Thương liền đi Chân Mật cùng Viên Uyển chỗ ở.

Viên Uyển cùng Chân Mật quan hệ tiến bộ vượt bậc, không biết vì sao, cơ hồ sắp hảo đến muốn mặc chung một cái quần……, không, xuyên một cái váy trình độ.

Đi tới trong tiểu viện, thấy nhị nữ, lại thấy các nàng hai cái đang ở đùa nghịch một bộ dùng tiểu tấm ván gỗ tân làm được tinh xảo mạt chược, lẫn nhau châu đầu ghé tai nghiên cứu.

Đây là Đào Thương ở ăn tết thời điểm, đưa cho các nàng chơi.

Rốt cuộc hai nữ tử, không thể về nhà, mỗi ngày bồi hắn ở tiền tuyến đợi, ngày thường cũng không có gì sự làm, chính mình cũng đến cho các nàng tìm chút việc vui làm không phải?

“Thừa tướng tới.” Vừa nhìn thấy Đào Thương, Chân Mật liền lộ ra tràn đầy ý cười: “Tới vừa lúc, ngươi lần trước dạy cho chúng ta lá cây diễn, chúng ta nhiều ít cân nhắc ra tới một ít môn đạo tới.”

Đào Thương kinh ngạc nói: “Thiệt hay giả?”

Viên Uyển tự tin nói: “Nếu không, chúng ta ba cái tới mấy cục như thế nào?”

Đào Thương cười gật đầu: “Thật cũng không phải không được, bất quá nếu là trò chơi, tắc cần hạ chút điềm có tiền, nhị vị cô nương cùng ta đánh cuộc gì?”

Viên Uyển mặt lộ vẻ nghi ngờ.

“Tiền?”

Đào Thương lắc lắc đầu.

Bài bạc là tật xấu, đặc biệt vẫn là cùng hai cái mỹ nữ bài bạc, quá cấp thấp, chuyện này kiên quyết không thể đề xướng.

Hoặc là, chơi thua một lần thoát một kiện một quần áo đâu?

Chuyện này Đào Thương nhưng thật ra cảm thấy được không, đã có thể sợ nhân gia hai cái cô nương không vui.

Xem ra chỉ có thể đánh cuộc đơn giản nhất.

“Chuẩn bị ma điểm mặc đi, thắng người, hướng thua người trên mặt họa một bút.” Đào Thương đối hai người đưa ra kiến nghị.

Chân Mật nghe vậy lập tức liền lộ ra vui mừng thần sắc.

“Hướng trên mặt bút vẽ họa, loại này chơi pháp thật sự là chưa từng nghe thấy…… Chúng ta mau thử xem.”

Viên Uyển cũng không có như là Chân Mật như vậy vui vẻ, tương phản, nàng rất là lo lắng nhìn Đào Thương liếc mắt một cái.

Rốt cuộc nàng nhận thức Đào Thương thời gian, muốn so Chân Mật sớm như vậy một ít, đối người nam nhân này nhận tri cũng so Chân Mật muốn thâm thượng một ít.

Này nam, cũng không phải là cái có hại chủ.

……

“Chín vạn!”

“Xóa.”

“Nhị điều!”

“Chạm vào, hồ.”

Đào Thương nhẹ nhàng đem bài toàn bộ xốc lại đây, làm hắn đối diện Chân Mật cùng Viên Uyển thấy rõ ràng, sau đó cầm lấy bút mực, trước đối với Chân Mật duỗi qua đi.

Chân Mật trên mặt từng nét bút, đã bị Đào Thương họa ra cái tiểu vương bát, mà Viên Uyển trên mặt, còn lại là họa ra một cái tiểu lão hổ.

Đào Thương lại vì nàng hai mỗi người phác hoạ một bút lúc sau, mới vừa rồi vừa lòng gật gật đầu, cười nói: “Thật đáng yêu.”

Hai cái cô nương vừa mới tiếp xúc mạt chược, không hiểu đến tính bài, tự nhiên là thua nhiều thắng thiếu, các nàng trên mặt tiểu động vật đều đã thành hình, mà Đào Thương trên mặt, trước mắt lại chỉ có nhợt nhạt lưỡng đạo.

Chân Mật đem trước mặt mộc bài đẩy, vểnh môi lên nói: “Không chơi, chỉ là họa chúng ta, chính ngươi trên mặt cái gì đều không có.”

Đào Thương đem bút nhẹ nhàng buông, nói: “Vậy nghỉ ngơi một chút đi, vừa lúc ta có chút việc muốn hỏi ngươi.”

Chân Mật nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương, lại thấy Đào Thương nói: “U Châu bên kia, ngày xưa Công Tôn Toản dưới trướng tiên với phụ, ngươi cùng hắn nhưng nhận thức?”

Chân Mật anh đào cái miệng nhỏ bởi vì kinh ngạc mà lớn lên đủ có thể tắc tiếp theo cái quả táo.

Nàng nghi hoặc đánh giá Đào Thương, nói: “Tiên với phụ hiện nay cũng là một phương quận thủ, tiểu nữ tử bất quá là một giới thương nhân, đào quân như thế nào có thể nghĩ đến hắn cùng chúng ta Chân gia sẽ có quan hệ?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Cũng không khó đoán, năm đó Công Tôn Toản cùng Lưu Bị hại chết Lưu Ngu, U Châu quan tướng vì bảo hộ Lưu Ngu chi tử Lưu cùng, sôi nổi phản loạn với hắn, trong đó lấy tiên với phụ cầm đầu, cùng ô Hoàn, Viên Thiệu đám người cùng vây kín bao gắp Công Tôn Toản, nhưng xong việc, Viên Thiệu chiêu hàng này đó U Châu quan tướng, bọn họ lại cự không về thuận, ngược lại là di chuyển tới rồi U Châu biên cảnh, tự thành một phương, Viên Thiệu lúc ấy bận về việc phát động trận chiến Quan Độ, không có thời gian thu thập bọn họ, bởi vậy gác lại tới rồi hiện tại……”

Chân Mật không nghĩ tới Đào Thương đối U Châu việc như vậy hiểu biết.

Nàng nháy mắt hạnh nhìn hắn, đột nhiên cười, này tươi cười đủ rồi mị hoặc chúng sinh…… Duy độc không được hoàn mỹ, chính là má phải má thượng có cái nét mực chưa khô vương bát.

“Liền tính như thế, kia bọn họ như thế nào liền cùng ta Chân gia có thể đáp thượng quan hệ đâu?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Tiên với phụ chờ một chúng U Châu cũ bộ dưới trướng tuy có binh tướng, lại không có lương thực mạt cung cấp, mấy năm nay tới, hắn dựa cái gì chống đỡ đến bây giờ? Ăn phân sao?…… Phóng nhãn toàn bộ Hà Bắc bốn châu, trừ bỏ Viên Thiệu bản nhân ở ngoài, chỉ có hai tộc có thể làm được việc này.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Đệ nhất, chính là Liêu Đông Công Tôn thị, đệ nhị chính là ngươi trung sơn Chân gia, ta phái giáo sự phủ giáo sự tuần tra mấy năm nay tiên với phụ một chúng lương thảo mua tiến con đường, tuy rằng tra không ra cùng ngươi Chân gia có quan hệ, nhưng căn cứ con đường tới xem, ta có thể kết luận bọn họ tuyệt đối cùng Công Tôn thị không có quan hệ…… Đúng không?”

Chân Mật trong lòng đã kinh ngạc lại bội phục: “Cho nên ngươi kết luận là ta trung sơn Chân gia việc làm?”

Đào Thương gật gật đầu: “Làm như vậy sạch sẽ, chỉ sợ cũng chỉ có Chân gia có cái này thương đạo cùng năng lực.”

Chân Mật trầm ngâm một hồi, rốt cuộc nói: “Chân gia làm như thế, cũng không phải vì tiên với phụ, cũng không phải có cái gì mưu đồ, chỉ là tiên với phụ hòa điền dự chờ một chúng U Châu tướng già, hiện nay phụ tá người chính là quá cố U Châu mục Lưu Ngu chi tử Lưu cùng, Lưu U Châu trên đời khi, từng đối ta Chân gia từng có đại ân, này tình không thể không báo.”

Nói đến này, Chân Mật nhìn phía Đào Thương, nói: “Ngươi hỏi tiên với phụ chờ một chúng U Châu quan tướng sự, ứng không phải tưởng mưu hại bọn họ đi?”

Đào Thương gật gật đầu, cười nói: “Đương nhiên không phải, tiên với phụ hòa điền dự bọn người là hào kiệt chi sĩ, ta muốn thay thế triều đình thu phục bọn họ, thỉnh bọn họ trợ ta thu phục U Châu, bình định Liêu Đông, gồm thâu Tiên Bi.”

------oOo------

Chương 704: Điền Dự

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc trước Lưu Ngu cầm quyền là lúc, này dưới trướng một chúng U Châu cũ bộ, lấy tiên với phụ cầm đầu, hiện nay chính bảo hộ Lưu Ngu chi tử Lưu cùng đóng quân bên phải Bắc Bình nơi, Công Tôn Toản diệt vong lúc sau, Viên Thiệu cũng từng đối này chi ước có hai vạn dư U Châu cũ bộ chảy nước dãi ba thước, từng phái người đi thuyết phục tiên với phụ, Điền Dự, tiếc rằng những người này căn bản là không mua hắn trướng.

Y theo Viên Thiệu niệu tính, đổi thành ngày thường đụng tới như vậy sự, đã sớm huy binh thẳng đến hữu Bắc Bình, đem Lưu cùng, tiên với phụ, Điền Dự chờ một chúng đuổi tận giết tuyệt.

Nhưng cũng là ý trời chiếu cố Lưu cùng đám người, ngay lúc đó Viên Thiệu lực chú ý tất cả đều tập trung ở Tào Tháo cùng Đào Thương đám người trên người, cũng tập trung binh lực nam hạ, dẫn phát trận chiến Quan Độ, cho nên nhưng thật ra đem Lưu cùng, tiên với phụ đám người buông tha.

Mà lúc này đây, đổi thành Đào Thương theo dõi bọn họ này chi không lớn không nhỏ thế lực.

Đừng nhìn chỉ là hai vạn nhân mã, nhưng đó là U Châu quân chính quy! Là ngày xưa bắc địa U Châu cường thế đội mạnh.

Chân Mật nghe xong Đào Thương thuyết minh chính mình ý tứ, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt lộ ra vui vẻ tươi cười.

“Việc này dễ ngươi, thừa tướng nếu là quả thực cố ý, kia tiểu nữ tử đảo cũng là nguyện ý vì ngươi cùng Lưu hầu trung giật dây.”

Lưu cùng năm đó từng ở kinh sư nhậm hầu trung, sau mới đi hướng Lưu Ngu bên người, cho nên lấy hầu trung tương xứng.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Như thế tốt nhất, vậy làm phiền cô nương, đãi cô nương giúp ta xong xuôi chuyện này sau, ta liền suất binh đánh tới Ký Châu, sau đó đưa cô nương bình an về nhà.”

Chân Mật vốn đang là cười khanh khách, vừa nghe đến này, không biết vì sao, sắc mặt chợt lập tức biến có chút trắng bệch.

Đưa ta…… Về nhà?

……

Hữu Bắc Bình, Lưu cùng phủ đệ.

Tôn Càn lại một lần ra ngựa, hắn cầm trong tay Đào Thương cùng Chân Mật hai phong tự tay viết thư từ, cũng còn có Đào Thương thác Tôn Càn cấp Lưu cùng đưa tới lễ vật.

Lưu cùng nhìn Đào Thương cùng Chân Mật phân biệt viết cho hắn thư từ, mà lại nghe Tôn Càn tại hạ phương khuyên can, không khỏi lâm vào trầm tư.

“Lưu hầu trung, hiện giờ thừa tướng ở Nam Xương ủng lập thiên tử, thiên hạ quy tâm, lần này viễn chinh Hà Bắc, bình định nội loạn, cũng là vì nhà Hán, hiện giờ thiên hạ rối loạn, có thể đỡ bảo thiên tử giúp đỡ thiên hạ giả, tất thừa tướng cũng. Hầu trung chính là nhà Hán tông thân, đương thời người nhân từ, thả thừa tướng đối lệnh tôn chi thương cũng là thường xuyên cảm thán, mỗi khi nói tới việc này khi tiếc hận không thôi…… Thừa tướng hy vọng có thể cùng hầu trung trở thành đồng liêu, sau này cộng đồng phụ tá tân quân, trung hưng nhà Hán, đặc mệnh tại hạ phương hướng hầu bà con cô cậu đạt thành ý.”

Lưu cùng suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Kính đã lâu Đào thừa tướng quân tử chi danh, như sấm bên tai…… Việc này, việc này thả cho phép ta cùng các thủ hạ thương nghị một chút, còn thỉnh tôn tiên sinh chờ một chút.”

Tôn Càn cũng không nóng nảy, cười khanh khách nói: “Kia tại hạ liền chờ Lưu hầu trung tin tức tốt.”

Hai người hàn huyên một trận, Lưu cùng ngay sau đó sai người mang theo Tôn Càn đi trước quán dịch nghỉ ngơi.

Tiếp theo, hắn lại sai người đem tiên với phụ hòa điền dự này hai cái U Châu cũ bộ trung, hắn quan trọng nhất phụ tá đắc lực tìm tới.

Hắn đem sự tình ngọn nguồn cùng hai người tự thuật một lần lúc sau, nói: “Nhị vị, lúc trước Viên Thiệu đối chúng ta tiến hành chiêu an, nhị vị đều khuyên bảo ta không thể quy thuận Viên Thiệu, hiện giờ Đào Thương lại phái Tôn Càn vì sử tiến đến, nhị vị cho rằng việc này như thế nào?”

Tiên với phụ chính là một cái hào dũng nghĩa khí người, nhưng không tốt mưu, đụng tới loại việc lớn này, còn phải là Điền Dự quyết định.

Điền Dự tuổi trẻ khi đầu nhập đến U Châu trị hạ, sơ xuất sĩ khi, liền biểu hiện ra phi phàm trí tuệ cùng trác tuyệt năng lực, bị Công Tôn Toản sở coi trọng, nhưng sau lại Công Tôn Toản mưu sát Lưu Ngu lúc sau, Điền Dự chán ghét này hành, liền thoát ly này dưới trướng, trằn trọc gia nhập tới rồi tiên với phụ chỗ, cùng hắn cùng phụ tá Lưu cùng.

Điền Dự cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, bắt đầu biểu đạt chính mình giải thích.

“Lưu công, lần trước ta chờ gián ngôn, không cho công đầu nhập đến Viên Thiệu dưới trướng, chính là bởi vì lúc ấy Viên Thiệu bị nghi ngờ có liên quan mưu hại tiên đế, tuy rằng không có xác thật chứng cứ, nhưng ô Hoàn kỵ binh có thể đến Phạm Huyện, khẳng định là nhiều ít có hiềm nghi là Viên Thiệu sai sử, công chính là nhà Hán tông thân, cho nên lúc ấy, ta lập chủ công không thể quy thuận Viên Thiệu, cho dù lúc ấy Viên Thiệu thế lực cường thịnh.”

Lưu cùng nếu có điều ngộ gật gật đầu, nói: “Nghe quân chi ngôn, lệnh người bế tắc giải khai, kia trước mắt Đào Thương lại tới mời chào, ta rồi lại nên như thế nào?”

Điền Dự nghe vậy nói: “Theo ý ta tới, công khuất cư với hữu Bắc Bình nơi, tuyệt phi kế lâu dài, sớm muộn gì tất chọn một phương mà hầu, hiện giờ thiên hạ, ở mỗ xem ra, chỉ có Tào Tháo cùng Đào Thương chính là có đại khí lượng người, nhưng nếu là tương đối lên…… Có lẽ Đào Thương vẫn là muốn thắng với Tào Tháo.”

Lưu cùng vội nói: “Vì sao?”

“Thứ nhất, chính là Đào Thương so Tào Tháo tuổi trẻ, năm ấy 25 tuổi, liền có bực này thành tựu, thứ hai là Đào Thương hiện giờ ủng lập tân đế, đứng hàng thừa tướng tôn sư, chiếm cứ đại nghĩa, công đã là nhà Hán tông thân, hàng Đào Thương đó là hàng triều đình chính thống, lý chi đương nhiên.”

Lưu cùng nghe vậy bừng tỉnh, hắn cẩn thận cân nhắc một lát, nói: “Một khi đã như vậy, ta liền đáp ứng Tôn Càn, quy phụ với Đào thừa tướng dưới trướng.”

Điền Dự nghe vậy vội nói: “Hầu trung nếu là quả có này tâm, ta nguyện ý vì sứ giả, đi trước lâm tri thành thấy Đào Thương, lấy biểu hầu trung chi thành ý.”

Lưu cùng nghe vậy, mặt giãn ra lộ ra mỉm cười, nói: “Như thế rất tốt.”

……

Đêm đó, Lưu cùng chiêu đãi Tôn Càn, cũng đem Điền Dự giới thiệu cho hắn nhận thức, làm phiền Tôn Càn dẫn dắt Điền Dự trở về lâm tri thành, gặp qua Đào Thương.

Tôn Càn mang theo Điền Dự trở về lúc sau, Đào Thương vừa nghe lập tức tự mình tiếp kiến rồi hắn.

Thân là Tào Ngụy danh tướng chi nhất, Điền Dự trong lịch sử hàng năm thế Tào Ngụy trấn thủ Bắc cương, trảm cốt tiến, phá Kha Bỉ Năng, mà đánh với tôn Ngô, cũng có không nhỏ chiến tích, ở thành sơn chém giết chu hạ, với tân thành đánh bại Tôn Quyền chờ, có thể nói chiến công hiển hách.

Tào phương từng tán này rằng: Lịch sự bốn thế, ra thống ngựa chiến, nhập tán thứ chính, trung thanh ở công, ưu quốc quên tư, không doanh sản nghiệp, thân không lúc sau, gia vô dư tài.

Thấy Điền Dự, Đào Thương mỉm cười nói: “Quốc Nhượng, chúng ta lại gặp mặt.”

Điền Dự nghe vậy xấu hổ cười cười.

Năm đó ở Phạm Huyện thế Công Tôn Toản mua quan, là Điền Dự một tay đem Triệu Vân đưa đến Đào Thương trong quân, bọn họ hai cái có thể nói là cũ thức.

Thậm chí ở trình độ nhất định đi lên nói, Điền Dự vẫn là Đào Thương đại ân nhân.

Hiện giờ chính là khen ngược, không riêng gì Triệu Vân, liền chính hắn cũng đi vào Đào Thương trong quân.

“Từ biệt quanh năm, lúc trước ngài còn chỉ là thái bình công tử, vừa mới tiến tước thái phó, hiện giờ cũng đã là thừa tướng.”

Đào Thương nhẹ nhàng cười, nói: “Chẳng qua là nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy mà thôi…… Hiện giờ Triệu Tử Long đi trước nam Hung nô vương đình, lại là không thể cho các ngươi cố nhân gặp nhau.”

Điền Dự ha hả cười, cảm khái nói: “Triệu Tử Long, năm đó con ngựa trắng nghĩa từ giữa một người tiểu tướng, hiện giờ uy chấn thiên hạ, tất cả đều là dựa vào thừa tướng chi phúc ấm.”

Đào Thương lắc lắc tay, nói: “Vẫn là chính hắn có bản lĩnh…… Năm đó Công Tôn tướng quân dưới trướng, xác thật là có vài vị năng giả,

nếu có thể thiện dùng, nghĩ đến cũng không thể nhanh như vậy bại vong với Viên Thiệu…… Triệu Vân tính một cái, Quốc Nhượng ngươi cũng coi như là một cái.”

Điền Dự nghe vậy sửng sốt, nói: “Thừa tướng, ngài này không khỏi khen quá nặng đi.”

Đào Thương lắc lắc đầu, cười nói: “Quốc Nhượng, chờ ta bình định U Châu lúc sau, muốn cho ngươi thay ta trấn thủ Bắc cương, củng cố biên cảnh, ta hảo toàn trí tinh lực hướng nam, ta ở phương bắc bóng dáng, liền giao cho ngươi bảo hộ, như thế nào?”

Điền Dự không nghĩ tới Đào Thương vừa thấy mặt, liền đối chính mình nói ra như thế xuất phát từ nội tâm nói, trong lòng chợt dâng lên một tia cảm động chi ý.

Đều nói Đào Thương không chỉ có là kiêu hùng, vẫn là quân tử, hôm nay vừa thấy, thật sự là danh xứng với thực cũng.

------oOo------

Chương 705: khống chế nam Hung nô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điền Dự thực cảm động, hắn chưa từng có tưởng Đào Thương người này chẳng những dễ nói chuyện, lại còn có chịu hứa hẹn cho chính mình chức quan, hơn nữa nghe hắn ngụ ý, còn sẽ đối chính mình ủy lấy trọng trách.

Điền Dự không rõ Đào Thương vì sao sẽ như vậy coi trọng chính mình, nhưng hắn vẫn là tin tưởng Đào Thương nói chính là thật sự, bởi vì hắn có thể cảm giác ra tới Đào Thương trong giọng nói thành ý.

Điền Dự hướng về Đào Thương bái tạ lúc sau, lại thấy Đào Thương đối Điền Dự nói: “Quốc Nhượng, ta có chuyện muốn ngươi thay ta cấp Lưu hầu trung tiện thể nhắn trở về, ta có chút việc muốn làm ơn hắn hỗ trợ.”

“Không biết thừa tướng chuyện gì?”

Đào Thương cười nói: “Ta đệ tử Tư Mã Ý, cùng Triệu Vân đám người, hiện nay chính hướng nam Hung nô vương đình mà đi, bọn họ lần này chính là đi làm một chuyện lớn, tuy rằng ta phái nhân mã hộ tống, nhưng nếu là có đại sự, chỉ sợ là không đủ dùng, mà ta bên này lại nếu muốn biện pháp đối phó Viên Thiệu, cho nên……”

Điền Dự nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Thừa tướng là muốn cho chúng ta hữu Bắc Bình binh tướng đi hỗ trợ tiếp ứng một chút?”

Đào Thương gật gật đầu: “Đúng là việc này, phương tiện sao?”

Điền Dự chắp tay nói: “Việc này dễ dàng, quay đầu lại ta trở về hữu Bắc Bình, liền hướng hầu trung đại nhân gián ngôn, chỉ là ta không

rõ, thừa tướng nhân mã, hướng nam Hung nô nơi đi làm cái gì?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, ngay sau đó đối Điền Dự làm ra giải thích.

……

Nam Hung nô vương đình nơi.

Nghe nói nguyên đại Thiền Vu Khương cừ trưởng tử Vu Phu La cùng con hắn Lưu Báo đã trở lại đã trở lại, toàn bộ nam Hung nô vương đình đều sôi trào.

Đặc biệt là hắn đệ đệ loan đề hô bếp tuyền, vốn dĩ cho rằng chính mình lúc này đây lên làm đại Thiền Vu chính là nhất định phải được chi thế, không từng tưởng, chính mình ca ca nửa đường sát ra tới, hô bếp tuyền lập tức sợ hãi.

Bất quá bình tĩnh lại lúc sau, hô bếp tuyền đảo cũng là không để trong lòng.

Hắn Vu Phu La lại có thể nại, danh nghĩa lại chính, cũng bất quá là một cái lưu vong bên ngoài chạy trốn vương tử mà thôi, hắn nhiều năm như vậy lưu lạc ở trung thổ, ở nam Hung nô đã sớm không có căn cơ, có gì sợ?

Có thủ hạ đối hô bếp tuyền gián ngôn, Vu Phu La này tới, lại cũng không có năng lực cùng hắn cạnh tranh đại Thiền Vu chi vị, nhưng dù sao cũng là Khương cừ nhi tử, một ít mặt mũi vẫn là phải cho, còn cần tự mình nghênh đón, lấy biểu hiện đối quá cố Thiền Vu Khương cừ tôn trọng.

Hô bếp tuyền ngay sau đó lãnh bản bộ binh mã đi trước đông cảnh thảo nguyên đi nghênh đón Vu Phu La.

Dựa theo hắn ý tưởng, hắn triển khai tư thế, trước cấp Vu Phu La một cái đại đại ra oai phủ đầu.

Nhưng là hô bếp tuyền ý tưởng nhiều ít có chút ấu trĩ.

Mắt thấy Vu Phu La nhân mã càng ngày càng gần, hô bếp tuyền trên mặt ý cười còn lại là càng ngày càng thịnh.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt hắn ý cười rồi lại bắt đầu dần dần cứng đờ.

”Này, này, Vu Phu La binh mã, như thế nào sẽ có nhiều như vậy?” Nhìn phương xa hiện ra thành ra một cái dày đặc tuyến, hô bếp tuyền đôi mắt tức khắc mở to.

Vu Phu La sớm đã sửa tên vì Vu Nhĩ Tị, nhiều năm như vậy, hắn ở Đào Thương dưới trướng dưỡng mã cũng không vì người ngoài biết, có thể nói mai danh ẩn tích, ai cũng không biết hắn là tự cấp Đào Thương làm công.

Mà trước phiên Vu Phu La phái người tặng thư từ, nói là chính mình phải về tới…… Nếu không phải tới truyền tin người mang đến tín vật, hô bếp tuyền căn bản đều sẽ không tin.

Hô bếp tuyền không khỏi có chút hối hận, biết sớm như vậy, hắn lúc trước không ngại hỏi một câu Vu Phu La mấy năm nay ở nơi nào thăng chức hảo.

Mắt thấy kia một đội binh mã càng ngày càng gần, hô bếp tuyền run rẩy càng ngày càng rõ ràng.

Những cái đó binh mã kích động tốc độ càng lúc càng nhanh, mà đối phương kỵ binh trên người nghiêm nghị hung khí, cho dù cách xa như vậy, cũng mặt tiền cửa hiệu mà đến, hoảng hô bếp tuyền cả người run run.

Hô bếp tuyền hỗn thân run run, nhìn những cái đó càng ngày càng gần binh lính, hắn vội vàng xoay người phân phó một cái Hung nô phó tướng nói: “Triệt binh, hoả tốc triệt binh!”

Kia sĩ phó tướng rõ ràng có điểm không quá phản ứng lại đây, hắn nghi hoặc nhìn hô bếp tuyền nói: “Thiền Vu, chúng ta vì sao phải triệt?”

“Ít nói nhảm, làm ngươi hạ lệnh triệt ngươi liền hạ lệnh, nói những cái đó thí lời nói làm gì?”

Phó tướng cả người một run run, thấp giọng nói: “Là, Thiền Vu.”

Một chúng “Nghênh đón” Vu Phu La Hung nô bọn lính sôi nổi xoay người, hướng về phía sau chạy tới, thật nhiều người tuy rằng là không rõ nguyên do, nhưng như cũ là sôi nổi chạy trốn.

Mà thảo nguyên thượng, Kim Lăng con ngựa trắng quân còn lại là dù cho bắt đầu chạy băng băng, bọn họ chia làm số đội, hoả tốc đuổi theo những cái đó Hung nô binh, cũng đưa bọn họ chia làm số đội, cắt mở ra.

Đối mặt chạy trốn Hung nô binh, có chút con ngựa trắng quân lấy ra tùy thân mang theo liền nỏ, đối với bọn họ phía sau vọt tới.

Từng mảnh từng mảnh Hung nô binh ngã xuống thảo nguyên phía trên.

Mà hô bếp tuyền nơi kia một đội binh mã, cũng là bị Triệu Vân tự mình suất lĩnh một chúng binh lính sôi nổi vây quanh.

Hô bếp tuyền cả người run rẩy, hắn khẩn trương tả hữu nhìn xung quanh, kích động nói: “Các ngươi muốn làm gì?”

“Hô bếp tuyền huynh đệ, ngươi còn nhận được ta không?” Một đạo hơi mang có châm chọc thanh âm truyền đến.

Hô bếp tuyền ngẩng đầu, lại thấy một cái mập ra mập mạp cưỡi ngựa đi vào chính mình phụ cận, hắn vừa mới bắt đầu có điểm không nhận ra tới, nhưng cẩn thận xem xét một hồi, hắn lại rốt cuộc đoan trang ra một chút rõ ràng hình dáng.

“Ngươi, ngươi là Vu Phu La…… Huynh trưởng?”

Vu Phu La nói: “Mệt ngươi còn có thể nhận ra ta tới.”

Hô bếp tuyền mọi nơi nhìn một vòng: “Này đó, đều là ai a?”

Vu Nhĩ Tị cao ngạo đem bộ ngực một đĩnh, thổi phồng nói: “Không nói gạt ngươi, đều là ta thuộc hạ binh.”

Triệu Vân ở chỗ nhĩ mũi bên cạnh giương lên mi.

Lời này nghe, sao làm người như vậy không thoải mái đâu?

Liền ở ngay lúc này, Triệu Vân phía sau, một người tuổi trẻ văn nhân giá mã đi tới hô bếp tuyền bên người, cười chỉ chỉ hô bếp tuyền nói: “Xuống ngựa!”

“Hạ, xuống ngựa?” Thở ra đi nghi hoặc nhìn Tư Mã Ý, nói: “Dựa vào cái gì?”

Tư Mã Ý quơ quơ trong tay chiếu thư, nói: “Chỉ bằng trong tay ta là đại hán thiên tử sắc phong chiếu thư!”

“Đại, đại hán thiên tử?” Hô bếp tuyền trợn mắt há hốc mồm nói: “Đại hán thiên tử không phải đã chết sao?”

Tư Mã Ý nhướng mày, quay đầu đối Triệu Vân nói: “Tấu hắn!”

Triệu Vân phóng ngựa đi vào hô bếp tuyền bên người, một phen nhéo hắn, trực tiếp ném xuống đất, cùng sử dụng trong tay ngân thương cột hung hăng trừu hắn mông.

Tư Mã Ý lẩm bẩm nói: “Dám nói đại hán thiên tử đã chết? Tội đáng chết vạn lần, nếu không phải bởi vì lưu trữ ngươi còn hữu dụng, ta lộng chết ngươi.”

Dứt lời, hắn đem chiếu thư mở ra, nói: “Phụng đại hán thiên tử chi mệnh, sắc phong loan đề Vu Phu La vì nam Hung nô vương đình đại Thiền Vu, loan đề hô bếp tuyền vì tả Hiền Vương.”

Hô bếp tuyền có chút nghe choáng váng, hắn miệng há hốc, nhìn Tư Mã Ý nói: “Ngươi là người nào?”

“Ta?” Tư Mã Ý đạm đạm cười, com nói: “Ta là đại hán thừa tướng đào quân đệ tử, tây tào duyện Tư Mã Ý, lúc này đây phụng từng

thừa tướng chi mệnh, đặc tới nâng đỡ Vu Phu La vương tử kế thừa Thiền Vu chi vị…… Tả Hiền Vương, bồi chúng ta đi một chuyến đi.”

Hô bếp tuyền trăm triệu không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, nhưng đối mặt Kim Lăng liền nỏ quân đáng sợ liền nỏ, hô bếp tuyền cũng chỉ có thể là nuốt nước bọt, run run gật gật đầu.

Vu Phu La thấy thế không khỏi vui mừng quá đỗi.

Ở tới thời điểm, hắn dọc theo đường đi còn ở do dự, chính mình ở tới nam Hung nô vương đình lúc sau, hẳn là như thế nào cùng hô bếp tuyền cạnh tranh, rốt cuộc chính mình nhiều năm không ở vương đình, tuy rằng có một cái chính thống thân phận, nhưng rốt cuộc uy vọng không đủ.

Hắn lúc ấy liền dò hỏi Tư Mã Ý, Tư Mã Ý lại là thực đạm nhiên, chỉ nói giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền.

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới chính là, Tư Mã Ý tiểu tử này ngày thường không lên tiếng, vừa thấy đến hô bếp tuyền người tiến đến nghênh đón, lập tức liền chỉ huy Triệu Vân vây công bọn họ, đem địch quân cắt thành số đoạn, nhất cử bắt được yếu hại nhân vật hô bếp tuyền, hóa bị động với chủ động.

Tiểu tử này, thật sự là không đơn giản, không hổ là Đào Thương đồ đệ.

------oOo------

Chương 706: nhi tử bán cha

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lịch sử Tư Mã Ý, trong cuộc đời quan trọng nhất một lần sự tích, đó là cao bình lăng biến cố, nhất chiêu chế địch, bắt tặc bắt vương, thành tựu nghiệp lớn.

Mà hiện tại Tư Mã Ý tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng thực hiển nhiên, chiêu này rút củi dưới đáy nồi đã bị hắn luyện tập lô hỏa thuần thanh.

Vu Phu La quan trọng nhất đối thủ cạnh tranh hô bếp tuyền, bởi vì nhất thời đại ý, mà bị hắn nhất chiêu bắt sống.

Một đám người chờ ngay sau đó áp giải hô bếp tuyền phản hồi đến nam Hung nô vương đình.

Hô bếp tuyền bị Vu Phu La giam lỏng, nam Hung nô mặt khác quý tộc mất đi người tâm phúc, hơn nữa thảo nguyên bộ lạc vốn là không có cái gọi là trung nghĩa giáo dục, tự nhiên liền từ bỏ duy trì hô bếp tuyền ý tưởng.

Mà quan trọng nhất, còn lại là Vu Phu La lần này phản hương, là mang theo đại hán thiên tử chiếu thư cùng Đào Thương duy trì tới, điểm này ở nam Hung nô xem ra quan trọng nhất.

Hơn nữa Vu Phu La cũng xác thật là danh xứng với thực chính thống.

Đương nhiên, ở mặc cho trong quá trình, xác thật cũng là có một ít nam Hung nô quý tộc là phản đối Vu Phu La kế thừa Thiền Vu chi vị, nhưng có thể cùng Vu Phu La kế thừa Thiền Vu chi vị hô bếp tuyền đã bị giam lỏng, không thể ra tới cùng Vu Phu La cạnh tranh, ở hơn nữa nam Hung nô các quý tộc cũng không đồng lòng, phần lớn người đều là trầm mặc không nói, bởi vậy đối phó này mấy cái đứng

ra phản đối quý tộc, Vu Phu La hoặc là cưỡng bức, hoặc là lợi dụ, vẫn là thực nhẹ nhàng liền đưa bọn họ bãi bình.

Nhưng vẫn là có một ít rải rác tiểu đội ngũ sinh ra lòng phản nghịch, lại cũng bị Triệu Vân cùng Cam Ninh lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế bình định.

Lôi lôi kéo kéo tiến hành rồi hai mươi ngày thao tác, Vu Phu La rốt cuộc bị xác nhận vì có thể kế thừa nam Hung nô vương đình đại Thiền Vu.

Tiếp theo tới, đó là một loạt chịu nhậm nghi thức, cùng với được đến chư bộ lạc chúc phúc cùng thần phục.

……

Vu Phu La kế thừa đại Thiền Vu chi vị lại qua hai mươi ngày, Vu Phu La thỉnh Triệu Vân dời hành dinh, đi trước hắn ở thảo nguyên phía tây một chỗ trong sơn cốc đóng quân.

Triệu Vân không có lập tức đáp ứng, mà là tới tìm Tư Mã Ý thương nghị.

“Vu Nhĩ Tị người này, từ khi bắt đầu dần dần nắm giữ nam Hung nô các bộ lúc sau, mỗi ngày cùng chúng ta gặp mặt liền càng ngày càng ít, lấy cớ trong bộ lạc các loại việc vặt vãnh quấn thân không cùng gặp mặt, hiện giờ lại lấy cớ sơn cốc khẩu thủy thảo phong phú, làm chúng ta tạm thời di chuyển hành dinh, này chẳng lẽ là ở đuổi đi chúng ta đi?”

Tư Mã Ý nhìn trong tay một bộ giản độc, nhàn nhạt nói: “Hắn hiện giờ đã thành nam Hung nô đại Thiền Vu, tự nhiên cùng ban đầu không giống nhau. Vội cũng là bình thường…… Bất quá ta nhưng không cho rằng hắn sẽ dễ dàng đuổi đi chúng ta đi.”

Triệu Vân nghe vậy sửng sốt, nói: “Không phải đuổi đi đi chúng ta là muốn làm cái gì?”

Tư Mã Ý buông giản độc, âm trầm nói: “Chưa chừng là muốn chúng ta mệnh.”

“A?” Triệu Vân nghe vậy giương lên mi, nói: “Vì cái gì? Chẳng lẽ hắn là muốn phản thừa tướng?”

“Người này vốn dĩ liền có dã tâm, lão sư phái chúng ta tới khi, liền đã dặn dò quá chúng ta.”

Triệu Vân gắt gao cắn môi, nói: “Dù cho như thế, hắn này trở mặt cũng phiên quá nhanh đi! Hắn hiện tại cùng thừa tướng xé rách da mặt, đối hắn có chỗ tốt gì?”

Tư Mã Ý ha hả cười, nói: “Chỗ tốt chính là ngươi con ngựa trắng quân chiến mã cùng với trang bị, còn có Cam Ninh liền nỏ doanh liền nỏ…… Đặc biệt là liền nỏ, này đối với hắn tới nói, chính là thảo nguyên thượng như thế nào tìm cũng tìm không thấy bảo bối a.”

Triệu Vân nhíu nhíu mày, nói: “Trọng đạt, một khi đã như vậy, chúng ta thừa này chưa chuẩn bị, ta hiện tại liền lấy cùng Vu Phu La thương thảo chuyện quan trọng lý do đi gặp hắn, sau đó giết hắn!”

Tư Mã Ý lắc lắc đầu, nói: “Không nóng nảy, chúng ta bên này có viện quân, thả đã trí thư lại đây, chỉ chờ chúng ta tin tức, liền có thể cùng chúng ta cùng đồng mưu đại sự.”

“Viện quân?” Triệu Vân nghe vậy sửng sốt, nói: “Là ai?”

Tư Mã Ý cười nói: “Ngươi ngày xưa sao U Châu đồng liêu, tiên với phụ hòa điền dự đám người.”

Triệu Vân nghe vậy cả kinh: “Bọn họ? Chẳng lẽ, bọn họ đã?”

“Bọn họ đã đáp ứng rồi lão sư mời chào, khuyên phục Lưu cùng quy thuận.”

Triệu Vân trong lòng khuây khoả chi tình sậu thăng, tuy rằng lúc trước cộng sự thời gian thực đoản, nhưng rốt cuộc đồng liêu một

hồi, sau này có thể tiếp tục ở một khối cộng sự, xác thật đáng giá ăn mừng.

“Bọn họ đã tới rồi sao?” Triệu Vân cao hứng hỏi.

Tư Mã Ý gật gật đầu, nói: “Tới rồi, liền ở ba mươi dặm ở ngoài, chỉ chờ chúng ta tiếp đón một tiếng, liền sẽ tiến đến tiếp ứng.”

Triệu Vân thở phào khẩu khí, nói: “Kế tiếp làm sao bây giờ?”

“Chờ!”

“Chờ cái gì?”

Tư Mã Ý ngẩng đầu nhìn xem lều trại đỉnh chóp, nói: “Chờ lão sư cho rằng cái kia có thể tiếp nhận Vu Nhĩ Tị trở thành đại Thiền Vu người tới chủ động tìm chúng ta…… Hắn nếu là thật sự có thể tới, chúng ta lần này tới nam Hung nô mục đích, mới là chân chính đạt thành.”

……

Liền ở Tư Mã Ý cùng Triệu Vân mưu hoa thời điểm, Vu Phu La cũng ở cùng con hắn Lưu Báo tiến hành mưu hoa.

“Hài tử, ta đã thỉnh Triệu Vân binh tướng mã di hướng này chỗ sơn cốc, nơi đây ta đã từng tra xét quá, này sơn cốc bốn phía tuy rằng thủy thảo tốt tươi, nhưng lại chỉ có một xuất khẩu, không có bên lộ, chỉ cần Triệu Vân binh mã vọt đi vào, kia chúng ta hoặc là có thể dùng hỏa, hoặc là có thể cấm lộ, đưa bọn họ toàn bộ giết chết ở trong cốc, thành tựu đại sự!”

Lưu Báo nghe vậy nóng nảy: “Phụ thân, Triệu Vân, Cam Ninh đám người chính là giúp ngài cướp lấy đại Thiền Vu chi vị, ngươi không cảm kích bọn họ, vì sao còn yếu hại bọn họ tánh mạng?”

“Phi!” Vu Phu La dùng sức phỉ nhổ, nói: “Cái gì chó má cảm kích chi tình, này đại Thiền Vu chi vị vốn dĩ chính là của ta, không có họ Đào, ta khả năng đã sớm lên làm, còn dùng chờ tới bây giờ? Họ Đào đem

ta đương người hầu sai sử nhiều năm như vậy, ta giết hắn một chúng bộ hạ, đã xem như nhẹ, đổi thành hắn bản nhân tại đây, ta đem hắn rút gân bái phá!”

Lưu Báo kích động nói: “Chính là giết Triệu Vân, Tư Mã Ý đám người, liền tương đương là cùng thừa tướng nháo phiên, đến lúc đó chúng ta chẳng phải là thành hắn chết thù?”

“Chết thù lại như thế nào? Chờ ta bắt được Kim Lăng liền nỏ, ở rất nhiều chế tạo, cũng trang bị với ta Hung nô kỵ binh trên người, đến lúc đó, chúng ta Hung nô kỵ binh đó là thảo nguyên bá chủ, mặc cho Đào Thương tự mình tiến đến, cũng quả quyết là không có đất dụng võ! Ta sợ hắn cái gì?”

Nói đến này, Vu Phu La quay đầu nhìn về phía Lưu Báo, nói: “Nhi tử, ta lần trước đã cùng Triệu Vân nói, nhưng là bọn họ không có động tĩnh, ngươi giúp ta đi thúc giục một chút bọn họ, vô luận như thế nào, nhất định phải hống Triệu Vân chờ một chúng đến trong sơn cốc, cứ như vậy, chúng ta liền có thể thành tựu đại sự, đến lúc đó ta xưng bá Mạc Bắc, nhi ngươi ngày sau liền có thể kế thừa ta cơ nghiệp, trở thành này bắc địa chi vương.”

Lưu Báo chép miệng, còn tưởng khuyên nhủ phụ thân hắn, nhưng Vu Phu La căn bản là nghe không vào.

Cuối cùng, Lưu Báo vẫn là y theo phụ thân hắn mệnh lệnh, đi trước đi gặp Triệu Vân cùng Tư Mã Ý. www.

Nhưng Lưu Báo cũng không phải đi giúp Vu Nhĩ Tị chứng thực kế hoạch. Hắn là đi……

“Ta phụ vương muốn làm phản! Hắn muốn giết sạch các ngươi quân đội, cùng thừa tướng là địch!”

Đương Lưu Báo làm trò Tư Mã Ý cùng Triệu Vân mặt, đem hắn thân cha bán cái sạch sẽ thời điểm, Tư Mã Ý rốt cuộc thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Lão sư quả nhiên là không có nhìn lầm người! Tiểu tử này cư nhiên thật sự hố cha!

Người Hung Nô không có nói qua Nho gia lễ nghi giáo dục, lịch đại phụ tử tương tàn, huynh đệ tương tàn, thậm chí nhi cưới phụ thê, đệ cưới huynh phụ đều là thường có sự.

Nhưng Tư Mã Ý thật sự không nghĩ tới Lưu Báo cư nhiên thật sự sẽ đem hắn cha bán cái sạch sẽ.

Sửng sốt một lúc sau, Tư Mã Ý thật dài ra một hơi, cười nói: “Lưu Báo, làm hảo! Thừa tướng quả nhiên không có nhìn lầm ngươi, xem ra ngươi đối Kim Lăng thành thuyền hoa cảm tình, muốn rất xa thắng qua đối với ngươi phụ vương cảm tình, thừa tướng nếu là biết được, nhất định sẽ cảm giác sâu sắc an ủi.”

Lưu Báo lời lẽ chính đáng nói: “Hẳn là, ai làm ta là cái người Hán!”

------oOo------

Chương 707: 1 phu canh giữ cửa ngõ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Báo từ Tư Mã Ý doanh trung trở về tới rồi Vu Phu La bên kia thời điểm, sắc trời đã là buổi tối, Vu Phu La cũng không có ngủ say, hắn đang ở nôn nóng chờ đợi nhi tử mang tin tức trở về.

Vừa thấy Lưu Báo vào lều trại, Vu Phu La cũng không thu xếp làm nhi tử uống một chút thủy, trực tiếp đổ ập xuống liền hỏi: “Triệu Vân đáp ứng di chuyển doanh trại không có?”

Lưu Báo cẩn thận nhìn Vu Phu La liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Triệu Vân binh tướng, đã bắt đầu dọn doanh, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, ba ngày trong vòng, đương nhưng di chuyển xong.”

Vu Phu La nghe vậy không khỏi vui mừng quá đỗi.

“Hảo, hảo! Rất tốt! Vương nhi quả nhiên là có bản lĩnh, thâm đến bổn vương chi tâm.”

Lưu Báo trên mặt hiện lên một tia dị sắc.

Vu Phu La không có chú ý, hắn chỉ là hưng phấn vỗ tay một cái, nói: “Kể từ đó, đại sự định rồi! Thả xem ta ba ngày sau, lửa đốt Triệu Vân doanh trại, đem Kim Lăng quân tất cả đều đốt vì tro tàn.”

“Phụ thân tính toán phái ai đi?” Lưu Báo trầm mặc một hồi, đột nhiên mở miệng dò hỏi.

Vu Phu La cười ha hả: “Tùy ý tìm một cái kỵ đem liền được rồi, phóng hỏa sao, ai đều sẽ làm.”

Lưu Báo lại là tỏ vẻ phản đối: “Phụ vương, nhi thần cho rằng, việc này thiết không thể tùy ý giao phó với người khác.”

Vu Phu La nghe vậy nghi hoặc nhìn về phía Lưu Báo.

Lưu Báo sắc mặt đỏ lên, nhưng vẫn là thấp giọng nói: “Phụ vương, chúng ta vừa mới trở lại thảo nguyên, tuy rằng phụ vương trước mắt đã trở thành vương đình đại Thiền Vu, nhưng ở có một ít Hung nô quý tộc trong mắt, có thể thừa nhận phụ vương địa vị là bởi vì sợ hãi, nhưng đối bọn họ tới giảng, đáng sợ người cũng không phải phụ vương, chính là phụ vương phía sau khổng lồ nhà Hán triều đình thế lực…… Thái bình công tử Đào Thương, đối với bọn họ tới nói, tên này so phụ vương tên ở thảo nguyên thượng càng thêm lan xa.”

Vu Phu La rất là không vui nghe lời này, nhưng lại cũng không có phản bác lý do, bởi vì lời tuy nhiên không xuôi tai, nhưng lại là thiên đại lời nói thật.

“Nhi a, vậy ngươi ý hạ như thế nào?”

Lưu Báo nói: “Phụ vương nếu là đem chuyện này phái vương đình trung những người khác đi làm, khó bảo toàn sẽ không để lộ tiếng gió, những cái đó đối phụ thân trở về kế thừa vương vị lòng mang bất mãn quý tộc biết phụ vương đã cùng Đào Thương trở mặt…… Biết chúng ta phía sau không có Trung Nguyên nhân làm hậu viên, chẳng phải là sẽ lập tức ra tay đối phó phụ vương? Phụ vương trước mắt căn cơ không xong, như thế lại có chút không ổn.”

Vu Phu La nhíu mày cẩn thận suy nghĩ một hồi, gật đầu nói: “Khó được con ta còn có thể tưởng được đến này một tầng, chuyện này trước mắt xác thật không nên lộ ra, xem ra, cũng chỉ có ta đây phụ tử tự thân xuất mã, âm thầm hiểu biết việc này mới là, phóng hỏa lúc sau, lại tuyên bố chính là hán quân tự hành cháy, cùng bổn vương vô can…… May mà chỉ là phóng cái hỏa là có thể hiểu biết sự, cũng không xem như quá khó.”

Lưu Báo khô cằn phụ họa vài tiếng, cũng liền không hề nói thêm cái gì.

……

Ba ngày sau ban đêm, Vu Phu La lâm thời tập kết một chúng Hung nô binh, lãnh bọn họ cùng Lưu Báo, cùng âm thầm đi trước Triệu Vân, Cam Ninh đám người sở hạ trại địa phương.

Vu Phu La làm Lưu Báo ở ngoài cốc chờ, thế chính mình canh gác, hắn còn lại là tự mình chỉ huy một đội Hung nô bộ binh, ôm một đống dùng để nhóm lửa cỏ khô, lặng lẽ hướng trong cốc Triệu Vân doanh trại chạy mà đi.

Những cái đó Hung nô binh tới rồi doanh trại bên cạnh, đem những cái đó đống cỏ khô tích ở Kim Lăng quân doanh trại bên ngoài, vừa mới chuẩn bị bậc lửa, lại nghe doanh trại bên trong, vang lên “Thịch thịch thịch” đánh trống reo hò tiếng vang.

Ngay sau đó, vừa mới vẫn là một mảnh đen nhánh doanh địa, trong nháy mắt cây đuốc san sát, mà một đội đội hạng nặng võ trang các binh lính còn lại là xuất hiện ở bọn họ mi mắt bên trong.

Cầm đầu Cam Ninh lười biếng hướng về phía thân phận lính liên lạc phân phó nói: “Bắn tên!”

Ra lệnh một tiếng, liền thấy Kim Lăng liền nỏ quân “Vèo vèo vèo” bắt đầu vạn tiễn tề phát, phía trước ôm cỏ khô những cái đó Hung nô binh tức thì trung mũi tên, thê lương kêu rên té ngã ở trên mặt đất.

Vu Phu La thấy thế, không khỏi sợ tới mức hồn phi phách tán.

Này hơn phân nửa đêm không ngủ được? Như thế nào chuyên môn tại đây chờ bắn ta đâu?

Kim Lăng quân chiến lực người khác không rõ ràng lắm, Vu Phu La trong lòng lại nhất hiểu không quá, đặc biệt là Kim Lăng liền nỏ

cường đại cùng lực sát thương, hắn từng cũng may mắn chính mắt vô số lần thấy.

Làm hắn âm thầm phóng hỏa, làm điểm động tác nhỏ có thể.

Chính diện chống đỡ, Vu Phu La không hề nghi ngờ sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ, sau đó bị chế tác thành tiêu bản.

Lập tức, liền thấy ở phu la cũng bất chấp phóng hỏa, hắn dùng sức hướng về phía những cái đó Hung nô binh dùng sức vẫy tay cũng cao giọng hô quát, làm cho bọn họ đi cùng chính mình hướng về sơn cốc ngoại lui lại đi ra ngoài.

Hung nô bọn lính đảo cũng là nghe lời, vội vàng theo Vu Phu La đám người sau này phương triệt hồi.

Mắt thấy liền phải tới rồi cửa cốc, lại có mặt khác một con Kim Lăng quân từ ngoài cốc hướng về trong cốc xung phong liều chết, cùng Cam Ninh hình thành hai lộ giáp công chi thế.

Vu Phu La khổ không nói nổi, hắn chỉ có thể tiếp đón những cái đó Hung nô binh tuy rằng quải một cái cong, hướng về trong cốc một khác điều lối rẽ tiến lên qua đi.

Này sơn cốc tổng cộng có ba điều lộ, một cái là đi thông ngoài cốc thủy thảo mà, một cái là Kim Lăng quân an hạ trại trại chết cốc, mà mặt khác một cái lộ, cũng là một chỗ ngõ cụt, hơn nữa thông lộ cũng không rộng mở, tương đương hẹp hòi.

Vu Phu La suất binh vọt vào trong sơn cốc cái kia đường nhỏ thời điểm, trong cốc đã sớm chất đống không biết nhiều ít cỏ khô cùng nhóm lửa chi vật.

Vu Phu La thấy thế, da đầu không khỏi một trận tê dại.

Hắn hoảng sợ hướng về phía bên ngoài kêu to: “Lao ra đi! Lao ra đi! Nơi này có mai phục, mau bỏ đi!”

Đáng tiếc, lúc này kêu to đã chậm.

Sơn cốc phía trên, có không biết nhiều ít cây đuốc nhai thượng ném xuống dưới, trong nháy mắt liền bậc lửa này xử tử cốc.

Hỏa thế không đợi người, ở bốc cháy lên lúc sau, liền bắt đầu đi cắn nuốt người sinh mệnh.

Khóc kêu cùng tiếng kêu rên tức khắc nối thành một mảnh.

Vu Phu La lãnh mọi người ra bên ngoài chạy, nhưng cửa cốc chỗ, lại có một người khiêng ngân thương, ngang nhiên đứng sừng sững ở nơi đó.

Triệu Vân đi bộ đi đến thông lộ khẩu, hắn thân ảnh ở ánh lửa chiếu rọi xuống, có vẻ đỉnh thiên lập địa.

Một người đã đủ giữ quan ải!

Vu Phu La nhìn Triệu Vân thân ảnh, hai tròng mắt biến đỏ đậm.

Hắn nằm mơ cũng không thể tưởng được Triệu Vân cư nhiên sẽ xuyên qua ý nghĩ của chính mình, cũng phản dùng như vậy tàn nhẫn mưu kế tới mà chống đỡ phó chính mình!

Chính mình muốn dùng lửa đốt hắn, nhưng lập tức đã bị đối phương phản thiêu.

Triệu Vân một dũng chi phu, không thể tưởng được cư nhiên cũng sẽ lại bực này tâm tư!

Nhưng trên thực tế, này sở hữu hết thảy, đều là xuất từ Tư Mã Ý bút tích.

Theo hừng hực liệt hỏa ở trong cốc bốc cháy lên, một đám thiêu cả người nát nhừ Hung nô binh giãy giụa chạy ra lăn diệt trên người ngọn lửa.

Một ít may mắn còn không có cháy Hung nô binh điên rồi giống nhau hướng sơn cốc khẩu vọt tới.

Mắt thấy xông vào trước nhất một cái đã tới gần, Triệu Vân đem trường thương trát trên mặt đất, bỗng nhiên một chân đá ra, đem kia Hung nô binh đá bay ngược đi ra ngoài.

Kia Hung nô binh thượng ở không trung liền oa phun ra một ngụm máu tươi, rơi xuống đất khi lại là chết thấu.

Liệt hỏa ở phía sau, khói đặc ở thượng…… Trước có long hổ chiếm cứ!

Đối mặt liệt hỏa, những cái đó Hung nô binh chỉ có thể lựa chọn hướng Triệu Vân phương hướng hướng, bọn họ phía sau tiếp trước hướng ngoài cốc xung phong liều chết, mắt không phải sát Triệu Vân, là lướt qua Triệu Vân tìm kiếm sinh lộ.

Triệu Vân trong tay trường thương bắt đầu múa may.

Hắn tùy tay một thứ, điểm ở một cái người Hung Nô cổ họng, tiếp theo một cái hoành đánh, sắc bén đầu thương đánh vào một cái khác đang ở chạy vội Hung nô binh trên cổ.

Người nọ ở chạy như bay trung, đầu cầm lòng không đậu oai đi xuống, vô thanh vô tức quỳ rạp xuống đất, lại là bị đánh cổ cốt vỡ vụn, khí tuyệt đương trường.

Triệu Vân trường thương tiếp tục bay múa, không ngừng gặm cắn đối thủ sinh mệnh.

Hắn múa may trường thương như hổ nhập dương đàn giống nhau, tùy ý ở cửa cốc triển khai giết chóc.

Theo dũng lại đây người Hung Nô càng ngày càng nhiều, Triệu Vân cũng dần dần mà mất đi bắt đầu thong dong, thay thế chính là……

Càng thêm sắc bén dũng mãnh!

Triệu Vân trong tay trường thương rơi ngân huy, trông rất đẹp mắt, nhưng giữa lại ngưng tụ nặng nề tử khí, phàm là vọt tới phụ cận đều bị đương giả lập chết!

Triệu Vân phía sau, một đám cầm liền nỏ, phòng bị bị hắn thả ra những cái đó Kim Lăng liền nỏ binh, các đều xem ngây người. com

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới giết người chỉ là đơn giản như vậy hung hăng đem trường thương chọc nhập người yếu hại, sau đó rút ra.

Đơn giản, hiệu suất cao, trí mạng!

Giống như chết lặng cối xay giống nhau không ngừng lặp lại!

Ngày thường đãi nhân ôn hòa Triệu tướng quân giờ phút này cư nhiên như thế khủng bố!

Hẹp hòi địa hình cùng hẹp hòi cửa cốc làm Triệu Vân không cần đối mặt quá nhiều địch nhân, chỉ là yêu cầu vui sướng tràn trề tận tình giết chóc.

Nhưng chung quy vẫn là sẽ có cá lọt lưới chạy vội ra tới, mà những cái đó Kim Lăng liền nỏ quân chính là phụ trách xử lý này đó cá lọt lưới.

Mắt thấy liền nỏ doanh Kim Lăng quân bởi vì Triệu Vân biểu hiện mà thất thần, Cam Ninh không khỏi mắng to nói: “Hỗn trướng đồ vật, đều tưởng cái gì đâu? Còn không chạy nhanh bắn!”

Cam Ninh tiếng kêu làm những cái đó bọn lính thanh tỉnh, bọn họ bắt đầu sôi nổi bắn tên, bắn chết những cái đó hướng quá Triệu Vân tàn sát võng chạy ra tới Hung nô binh.

Sơn cốc trong vòng, huyết nhiễm cỏ cây, hồn phi phách tán.

------oOo------

Chương 708: khủng bố Triệu Vân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tướng mạo anh tuấn, làm người hiền lành Triệu Vân, giờ phút này giống như một tôn ma thần, tàn sát những cái đó Hung nô binh, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không người có thể kháng cự.

Đặc biệt là hắn phía sau còn có Kim Lăng liền nỏ binh giúp đỡ, cửa cốc này một ván đối với Hung nô binh tới nói, cơ hồ liền thành tử cục.

Vu Phu La nhìn chết ở Triệu Vân cùng Kim Lăng liền nỏ quân trong tay những cái đó người Hung Nô, sợ hãi dần dần xâm chiếm hắn trong óc.

Trừ bỏ sợ hãi ngoại, còn có một việc làm hắn phi thường khó hiểu.

Hắn này tới phía trước, sớm đã là ở ngoài cốc còn mặt khác bố trí một vạn Hung nô binh, những cái đó Hung nô binh thấy trong cốc khác thường, theo đạo lý hẳn là lại đây tiếp ứng, liền tính là không có chính mình mệnh lệnh tiến đến tiếp ứng, Lưu Báo cũng nên qua đi thông tri bọn họ, như thế nào sẽ tới hiện tại, còn một chút động tĩnh đều không có?

Mà giờ này khắc này, hắn không biết chính là, ngoài cốc hắn an bài kia một vạn Hung nô binh, đã bị tiên với phụ, Điền Dự đám người suất lĩnh hai vạn U Châu quân cũ bộ, cấp đuổi đi đi trở về.

Mà Tư Mã Ý bản nhân, còn lại là ở ngoài cốc, hội kiến thấp thỏm bất an Lưu Báo.

Nhìn trong cốc hừng hực thiêu đốt ngọn lửa, Lưu Báo trên mặt lộ ra cực độ không đành lòng chi sắc.

“Tư Mã tiên sinh, dựa theo chúng ta trước đó sở làm ước định, các ngươi sẽ không thương tổn ta phụ vương tánh mạng đi?”

Tư Mã Ý nghe vậy cười cười, nói: “Yên tâm đi, Lưu huynh, ngươi cũng là đi theo lão sư nhiều năm, biết hắn tại đây thiên hạ có quân tử chi xưng, lão sư tôn chỉ, là phàm là người trong thiên hạ toàn phụ hắn, hắn cũng sẽ không phụ thiên hạ người.”

Lưu Báo quay đầu, thấp thỏm bất an nhìn kia chỗ sơn cốc, nói: “Chính là, ta phụ vương dù sao cũng là phản bội thừa tướng, đổi thành người bình thường, lại há có thể dung hắn?”

Tư Mã Ý cười ha hả nói: “Chẳng lẽ ở ngươi trong lòng, lão sư hắn là cái người bình thường sao?”

“Này……” Lưu Báo sẽ không trả lời.

“Yên tâm đi, lão sư nhất định sẽ không hại ngươi phụ thân, ta cùng Triệu Vân đã thương lượng qua, lần này chắc chắn bắt sống hắn, sẽ không thương hắn tánh mạng, đãi đem hắn bắt sống lúc sau, ta sẽ phái người đưa hắn hồi Kim Lăng thành. Lấy lão sư làm người, chắc chắn thỏa mãn hắn sinh hoạt hằng ngày, làm hắn ở Kim Lăng thành làm một cái nhà giàu ông, mà ngươi lên làm Hung nô đại Thiền Vu lúc sau, đãi giúp lão sư làm xong ngươi nên làm xong việc, phồn hoa Kim Lăng thành, cũng chắc chắn sẽ có ngươi một khối phủ đệ.”

Lưu Báo nghe vậy, hô hấp đều thô nặng.

Kim Lăng thành phồn hoa, bộ phận khu vực xa hoa lãng phí sinh hoạt, còn có thuyền hoa thượng những cái đó oanh oanh yến yến, lập tức liền gợi lên suy nghĩ của hắn.

Cùng nơi đó giàu có và đông đúc so sánh với, thảo nguyên phong sương quả thực chính là địa ngục.

Thật muốn lại trở lại khi đó ở Kim Lăng thành sinh hoạt, không cần nhọc lòng, không cần lao động, mỗi ngày chỉ cần hưởng thụ liền

hảo, không có tiền có Đào Thương cho hắn, gặp phải sự tới cũng có Đào Thương thế hắn bãi bình.

“Ai!” Lưu Báo thở dài khẩu khí, vẫy vẫy đầu nỗ lực đem chuyện cũ ném sau đầu, nói: “Đã có Tư Mã tiên sinh những lời này, Lưu Báo liền yên tâm! Quay đầu lại ngài nói cho thừa tướng, làm hắn cứ việc yên tâm, thảo nguyên việc, từ nay về sau, ta nhất định tẫn cố gắng lớn nhất thế thừa tướng làm thỏa đáng, chỉ cầu ở làm thỏa đáng ngày, thỉnh thừa tướng thực hiện hứa hẹn, làm ta sớm ngày phản hồi Kim Lăng thành, rốt cuộc, ta là một cái……”

“Ngươi là một cái người Hán.” Tư Mã Ý cười ha hả thế hắn nói.

“Nhiên cũng.”

“Yên tâm đi, ta minh bạch khẩn.”

……

Lúc này trong cốc, Triệu Vân đã cả người tắm máu, Hung nô binh máu tươi phun ở hắn trên người, đem hắn một thân bạch giáp nhiễm đỏ tươi, hắn giống như là gác địa ngục ma thần, không cho bất luận cái gì một cái oán quỷ chạy ra sinh thiên.

Mà bên trong sơn cốc lửa lớn đã thiêu đốt tới rồi đỉnh núi, giờ này khắc này, nơi này đã biến thành liệt hỏa địa ngục.

Triệu Vân thực lực cùng liền nỏ doanh sắc bén, rốt cuộc trấn trụ này đó Hung nô binh.

Thấy trước sau hướng không phá hắn phòng tuyến, rốt cuộc có người khóc lóc thảm thiết quỳ xuống tới đau khổ cầu xin.

Theo một người bắt đầu sợ hãi, quỳ trên mặt đất người càng ngày càng nhiều.

Triệu Vân áp lực sậu tiểu, hắn giết rớt trước mắt mấy cái liều mạng muốn chạy Hung nô binh, sau đó không chút do dự trước đột vài

bước, tới rồi những cái đó quỳ xuống đất Hung nô binh lính trước mặt.

“Nghe hiểu Hán ngữ sao?” Triệu Vân nhàn nhạt nói.

Một cái người Hung Nô dùng sức gật đầu, dùng chưa chín kỹ tiếng Hán nói: “Nghe hiểu, nghe hiểu!”

Triệu Vân hơi hơi mỉm cười, giơ tay dùng trường thương chỉ vào nơi xa Vu Phu La, nói: “Ta chỉ cần hắn! Loan đề Vu Phu La, sống.”

Triệu Vân vang vọng sơn cốc.

Không bao lâu, liền thấy những cái đó quỳ rạp xuống đất nam Hung nô binh lính, sôi nổi từ trên mặt đất bò đem lên, một bên về phía sau chạy, một bên cao giọng kêu to nói: “Người Hán nói, bọn họ chỉ cần loan đề Vu Phu La, sống!”

Theo những cái đó Hung nô binh lính tiếng la, những lời này bắt đầu truyền tới những cái đó trong cốc Hung nô binh trong tai, mà xoay người hướng về phía Vu Phu La chạy tới người Hung Nô càng ngày càng nhiều.

Không bao lâu, liền biến thành đám đông đem Vu Phu La bao phủ.

Vu Phu La bị Hung nô binh lính từ ngựa thượng nắm xuống dưới, hắn một bên ra sức phản kháng, một bên cao giọng thét to: “Các ngươi muốn làm gì? Mau thả ta ra! Buông ta ra! Ta là các ngươi đại Thiền Vu, ta là các ngươi vương, ta là loan đề với phu……”

Không đợi Vu Phu La nói nói xong, cũng không biết là trong đám người cái nào, duỗi tay hung hăng phiến Vu Phu La một cái đại tát tai, trực tiếp đem lời nói cho hắn rút về đi.

Hung nô binh mã hiện tại đem khí đều rơi tại hắn trên người.

Nếu không phải hắn……

Nếu không phải hắn trở về đoạt đại Thiền Vu chi vị!

Nếu không phải hắn đoạt đại Thiền Vu chi vị còn muốn thiêu người Hán!

Làm sao có nhiều như vậy đánh rắm?

Nam Hung nô vương đình mấy năm nay sinh hoạt rất tốt, mỗi ngày mục mã chăn dê!

Bởi vì hắn, điểm này sống yên ổn nhật tử toàn huỷ hoại!

Nếu không phải Triệu Vân điểm danh nói họ muốn sống, Vu Phu La phỏng chừng hiện tại đã bị Hung nô binh nhóm cấp lộng chết.

Nhưng ngay cả như vậy, ở chỗ phu la bị áp giải hướng Triệu Vân trước mặt này dọc theo đường đi, Hung nô binh nhóm cũng đối hắn tiến hành rồi nhiệt tình "Quan tâm chiếu cố".

Một hồi có người trừu hắn một miệng, một hồi có người cho hắn mông một chân, một hồi lại có người đối với hắn hốc mắt tới một cái tiểu pháo quyền…… Tóm lại này ngắn ngủn mấy trăm mễ lộ trình thượng, Vu Phu La trên người tấu là vẫn luôn không đĩnh.

Đây là không được ưa chuộng kết cục a!

Không bao lâu, đãi Vu Phu La bị áp giải đến Triệu Vân trước mặt khi, hắn đã là mặt mũi bầm dập, hoàn toàn thay đổi một bộ tôn vinh.

Triệu Vân ngơ ngác nhìn hơn nửa ngày mới đem hắn nhận ra tới.

Xác định người đến là Vu Phu La lúc sau, Triệu Vân ngay sau đó phân phó phía sau liền nỏ doanh quân chúng nói: "Mở ra trận thế, phóng Hung nô binh đi ra ngoài!"

Liền nỏ doanh một người giáo úy nghe vậy có chút cứng họng, hắn hỏi liền nỏ doanh chủ tướng Cam Ninh nói: "Cam tướng quân, Triệu tướng quân làm đem này đó người Hung Nô thả, này, chỉ sợ là có chút không ổn đi."

Cam Ninh suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Ấn Triệu tướng quân chi lời nói việc làm chi.”

Liền nỏ doanh giáo úy do dự nói: “Chính là……”

Cam Ninh giơ tay chỉ chỉ Triệu Vân bên chân kia không đếm được thi thể, cắn răng nói: “Ngươi nếu là có nghi hoặc, chính mình nói với hắn đi!”

Liền nỏ doanh giáo úy nuốt một ngụm nước miếng, không dám chậm trễ, ngay sau đó sai người mở ra trận thế.

Sinh lộ xuất hiện, người Hung Nô binh tướng không dám ở lâu, sôi nổi gào thét chạy ra khỏi sơn cốc, không bao lâu liền đều biến mất vô tung vô ảnh.

Lưu lại chỉ có hừng hực hỏa thế, đầy đất thi thể, còn có đại Thiền Vu Vu Phu La.

Đáng thương Vu Phu La cái này đại Thiền Vu, lâm nguy hết sức, thế nhưng không có một cái người Hung Nô nguyện ý bồi ở hắn bên người.

Triệu Vân cúi đầu, nhìn run run Vu Phu La, nói: “Biết ngươi đời này nhất thất bại chính là nào sao?”

Vu Phu La theo bản năng lắc lắc đầu.

“Cũng không biết chính mình có bao nhiêu cân lượng.”

Dứt lời, Triệu Vân nâng lên một chân, đối với Vu Phu La mặt hung hăng đạp đi xuống.

Này một chân thế mạnh mẽ trầm, trực tiếp xử lý hắn hai viên răng cửa.

Vu Phu La lại là bởi vì này một chân hồi quá vị tới.

Hắn hộc ra một ngụm máu tươi, tướng môn nha từ trong miệng bắt được tới ném xuống đất, sau đó ôm lấy Triệu Vân đùi, khóc hô: “Triệu tướng quân tha ta tánh mạng! Ta nguyện ý hồi Kim Lăng thành vì thừa tướng tiếp tục dưỡng mã!”

Triệu Vân lại là một chân đá văng ra hắn, com nói: “Sớm đoán được ngươi sẽ phản loạn, nhưng thừa tướng tới khi đã phân phó, không giết ngươi! Yên tâm đi, ta sẽ không muốn tánh mạng của ngươi, ta còn sẽ đem ngươi đưa về Kim Lăng thành, nhưng dưỡng mã ngươi là đừng hy vọng, thừa tướng ở tới khi đã hạ lệnh, lúc này đây làm ngươi hồi Kim Lăng dưỡng cả đời heo.”

Vu Phu La nghe vậy gánh nặng trong lòng được giải khai, xụi lơ tới rồi trên mặt đất.

Triệu Vân vươn máu chảy đầm đìa bàn tay, từ áo giáp tầng lấy ra một quyển lụa gấm, ném vào Vu Phu La trước mặt, lạnh lùng nói: “Ấn thượng huyết chưởng ấn, ký nó!”

Vu Phu La sá nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Vân, nghi hoặc nói: “Này, đây là vật gì?”

“Đương nhiên là nhường ngôi Thiền Vu chi vị hối thư.”

“Thiền, nhường ngôi Thiền Vu chi vị?”

“Đương nhiên, thừa tướng đều làm ngươi hồi Kim Lăng dưỡng heo, ngươi còn đương này Hung nô Thiền Vu làm gì? Đem ngươi đại Thiền Vu chi vị nhường cho con của ngươi, chạy nhanh ấn thượng, lại có chần chờ, ta băm ngươi móng vuốt chính mình đi ấn!”

Vu Phu La: “……”

------oOo------

Chương 709: Hung nô tân vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên trong sơn cốc Hung nô binh nhóm hoảng sợ bôn đào ra tới, vừa ra sơn cốc, bọn họ liền điên rồi dường như hướng về mọi nơi chạy trốn, chút nào không để ý tới chính mình những cái đó đồng liêu, liền dường như bọn họ vừa rồi ở trong cốc, gặp được cái gì đến không được phệ người quái vật giống nhau.

Tư Mã Ý đã sẽ cùng Điền Dự đám người, lẳng lặng quan khán cửa cốc tình hình, mà cưỡi ngựa đứng sừng sững ở hắn phía sau Lưu Báo, nhìn những cái đó tứ tán người Hung Nô, lại là không có ở giữa tìm được phụ thân hắn thân ảnh.

Ở Hung nô binh nhóm tan hết sau, Triệu Vân cùng Cam Ninh đám người mới vừa rồi từ trong cốc ra tới.

Tư Mã Ý đám người phóng ngựa đón nhận, tò mò hỏi: “Vừa mới trong cốc xảy ra chuyện gì, thấy thế nào những cái đó Hung nô binh một đám đều giống như thất tâm phong giống nhau? Hình như là đụng phải cái gì ma chướng.”

Cam Ninh nghe xong lời này, chỉ là quay đầu cẩn thận nhìn cả người tắm máu Triệu Vân liếc mắt một cái, nuốt nước bọt: “Các ngươi hỏi hắn đi.”

Triệu Vân rời đi chiến trường, liền đã khôi phục ngày thường hiền lành, hắn hơi hơi mỉm cười, cũng không đề cập tới chính mình vừa mới ở trong cốc việc, chỉ là từ trong lòng đem Vu Phu La ấn xong chưởng ấn thoái vị thư đem ra, đưa cho Tư Mã Ý.

Tư Mã Ý triển khai tới xem, xem xét một hồi lâu, gật đầu tán thưởng nói: “Triệu tướng quân làm việc thoả đáng, kể từ đó đại sự nhưng

định.”

Lưu Báo vội vàng tiến lên, hướng Triệu Vân dò hỏi: “Triệu tướng quân, ta phụ hiện giờ ở đâu?”

Triệu Vân cười nói: “Yên tâm đi, hắn hiện giờ liền ở phía sau trận, trừ bị chút vết thương nhẹ ngoại, cũng không đại sự…… Lưu huynh muốn hay không đi gặp một lần hắn?”

Lưu Báo nghe vậy cả người không khỏi một run run.

Hắn đem chính mình thân cha bán cái đế hướng lên trời, toàn thân bí mật cấp bái sạch sẽ, liền kém ăn mặc quần lót ở đại thảo nguyên thượng chạy như điên.

Hắn sợ hắn hiện tại qua đi thấy ở phu la, Vu Phu La sẽ khí nhào lên tới bóp chết hắn.

“Còn, vẫn là không cần, phụ thân trải qua lúc này đây đại biến, chấn kinh không nhỏ, trước mắt vẫn là làm hắn tĩnh dưỡng cho thỏa đáng…… Ta, ta liền không đi quấy rầy hắn.”

Tư Mã Ý cong môi cười, nói: “Cũng thế, vậy y ngài chi ý…… Đúng rồi, ngày hôm qua ban đêm, ta vừa mới thuyết phục ngươi thúc phụ hô bếp tuyền, hắn cũng đáp ứng ta, lúc này đây nguyện ý ra mặt duy trì ngươi đảm nhiệm tân đại Thiền Vu, cho nên vạn sự đều có chuẩn bị, ngươi không cần lo lắng, đại nhưng an tâm tiền nhiệm đó là.”

Nghe xong Tư Mã Ý nói, Lưu Báo bị làm cho có chút không rõ nguyên do, hắn là như thế nào làm được? Cư nhiên có thể khuyên phục hô bếp tuyền duy trì chính mình thượng vị?

Đón nhận hắn không rõ nguyên do ánh mắt, lại thấy Tư Mã Ý cười hắc hắc, dùng hai tay chỉ khoa tay múa chân thành kiếm bộ dáng, sau đó hoành khoa tay múa chân một chút chính mình cổ.

……

Ngày kế lúc sau, chạy trốn trở về binh lính, đem đêm qua phát sinh sự tình rải rác ở nam Hung nô vương đình.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ nam Hung nô vương đình đều lâm vào một mảnh cực độ hoảng loạn bên trong.

Vương đình các quý tộc sôi nổi đứng ra chủ trì đại cục, tại đây loại thời khắc, bọn họ đều nổi lên tâm tư, muốn kế thừa đại Thiền Vu chi vị.

Rốt cuộc nhất có tư cách Vu Phu La đắc tội Hán triều sứ thần, mà hô bếp tuyền nghe nói hiện tại cũng ở Hán triều nhân thủ trung.

Hai người kia đều xuống ngựa, đại Thiền Vu chi vị bỏ không, đúng là có năng lực người lại đi phía trước mại một bước cơ hội tốt.

Nhưng là, Hán triều người cũng không có cho bọn hắn quá nhiều chuẩn bị thời gian.

Ngày kế, đại đội nhân mã liền ở Tư Mã Ý cùng Triệu Vân đám người vây quanh hạ, đi tới nam Hung nô vương đình.

Đối mặt người Hán quân đội đã đến, không có đại Thiền Vu thống nhất chỉ huy Hung nô quân đội không thể tự tiện tập kết cùng bọn họ đối kháng, mà nam Hung nô vương đình nội chư vị quý tộc hiện tại cũng không dám động thủ, bởi vì bọn họ bận tâm hai điểm.

Đệ nhất chính là Triệu Vân!

Thông qua đêm qua bại lui trở về bại binh thảm trạng cùng miêu tả, hiện tại Triệu Vân ở này đó Hung nô thảo nguyên người trong mắt, chính là một cái thị huyết khủng bố ác ma, cùng hắn chính diện chống cự người, kết cục sẽ vô cùng thảm thiết cái này tên họ phảng phất liền đại biểu cho tử vong.

Cái thứ hai, chính là hô bếp tuyền.

Bất luận có phải hay không bị giam lỏng cùng uy hiếp, hô bếp tuyền bản nhân cũng ở Hán triều người trong quân đội, cũng đại biểu cho

người Hán cùng bọn họ tiến câu thông, ở loan đề Vu Phu La trở về phía trước, hô bếp tuyền là nam Hung nô trong bộ lạc, nhất chính thống vương vị người thừa kế, có hắn ở bỉ, các quý tộc càng là không thể cùng Hán triều người khởi xung đột.

Hiện nay tình huống chỉ có thể là tiến hành hoà đàm.

Tư Mã Ý đám người cũng không e ngại, ở được đến xác thật cho phép lúc sau, ngay sau đó dẫn dắt một bộ phận tinh nhuệ giáp sĩ vào nam Hung nô vương đình vương trướng.

Đang đi tới vương trướng này dọc theo đường đi, ở hai bên quan vọng một chúng người Hung Nô trên mặt đều là hoặc nhiều hoặc ít lộ ra kinh hoảng.

Bọn họ đôi mắt đều chăm chú vào Triệu Vân trên người, rốt cuộc căn cứ tối hôm qua chạy trốn trở về những cái đó binh lính tới nói, đây chính là một cái truyền kỳ thức nhân vật a! Bằng bản thân chi lực xử lý như vậy nhiều Hung nô binh, quả thực chính là cái thiên nhân.

Nhân vật như vậy, nên không phải được Côn Luân thần ban ân đi?

Vương trong trướng, nam Hung nô quan trọng quý tộc cơ bản đều đã trình diện, tuy rằng bọn họ đã sớm làm tốt vô số ứng đối ý niệm cùng kế hoạch, nhưng đương Hán triều sứ giả cùng với Lưu Báo, hô bếp tuyền đám người đi vào vương trướng kia một khắc, bọn họ trước đó sở hữu kế hoạch, đều theo đối mặt Hán triều người mà toàn bộ nước chảy về biển đông.

Bởi vì bọn họ thấy Triệu Vân.

Triệu Vân cũng không có rửa mặt, hắn trên người vẫn là đêm qua kia thân màu trắng giáp trụ, mặt trên bị máu tươi xâm nhiễm dơ hề hề, nghe ác khí phác mũi, nhưng càng có rất nhiều cho người ta thị giác thượng khủng bố.

Tối hôm qua phát sinh sự tình, thông qua chạy trốn trở về người Hung Nô, này đó quý tộc thủ lĩnh đã biết được, Triệu Vân khủng bố bọn họ cũng thông qua Hung nô binh thảm trạng cùng bọn họ miêu tả ngay lúc đó tình huống đã biết một ít, nhưng thẳng đến mặt đối mặt tiếp xúc, kia cổ thiết thân khủng bố lại không cách nào dùng ngôn ngữ tới biểu đạt.

Tư Mã Ý hướng chư Hung nô quý tộc kể ra đêm qua Vu Nhĩ Tị phản bội, cũng trần thuật hắn đã không thích hợp tiếp tục làm nam Hung nô vương đình đại Thiền Vu, trước mắt đem dẫn hắn hồi nhà Hán triều đình.

Bất quá Vu Phu La tuy rằng tội không thể tha thứ, nhưng đêm qua bị bắt lúc sau, ở Hán triều quân đội chính diện “Giáo dục” hạ, cũng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, hắn lập này tử Lưu Báo vì nam Hung nô vương đình người thừa kế, cũng trác này đệ hô bếp tuyền vì phụ, trùng kiến nam Hung nô vương đình, hai bên khắc sâu hợp tác, thành lập đại Đông Hán cùng đại Hung nô phồn hoa cộng vinh.

Vu Phu La đi rồi, lập tức liền có rất nhiều Hung nô quý tộc lời nói tỏ vẻ phản đối!

Hô bếp tuyền bị các ngươi người Hán bắt lấy tới, Vu Phu La bị các ngươi nâng đỡ đi lên lại bắt lấy, hiện tại lại muốn đem Vu Phu La nhi tử lại lần nữa đỡ lên đi!

Chúng ta Hung nô còn có hay không một chút dân chủ đáng nói!

Chúng ta muốn dân chủ, chúng ta muốn độc lập!

Đối mặt Hung nô các quý tộc cao giọng kêu gọi bất mãn, Tư Mã Ý như cũ là vẻ mặt bình thản mỉm cười.

Triệu Vân xoay người đi đến vương trướng cửa, bên ngoài đứng sừng sững một đội hạng nặng võ trang Kim Lăng liền nỏ quân, mà Cam Ninh còn lại là lười biếng đứng ở đằng trước, lắc lư bên hông lục lạc.

Triệu Vân hướng hắn sử một cái ánh mắt.

Cam Ninh ngay sau đó hiểu ý, đem trong miệng ngậm một cây thảo phun ra đi ra ngoài, xoay người đối với liền nỏ doanh vung tay lên.

Liền thấy những cái đó liền nỏ doanh đồng thời xoay người sau, đều phát triển khởi trong tay liền nỏ, đem mũi tên nhọn một chi một chi đồng thời bắn về phía trống rỗng viên môn.

Cơ hồ là trong nháy mắt, vương trướng viên môn liền bị sắc bén mũi tên chi trát thành cái sàng, dưới ánh nắng chiếu xuống có vẻ phá lệ âm trầm khủng bố.

Những cái đó vừa mới còn ở kêu gào Hung nô các quý tộc trong nháy mắt bất động, bọn họ đôi mắt thẳng lăng lăng nhìn trước mắt này hết thảy.

Này, đây là cái gì nỏ tiễn? Cư nhiên sẽ như vậy nhanh chóng! Mũi tên chi chưa từng nghe thấy!

Này nếu là ở chính diện trên chiến trường đụng phải, muốn đi đâu trốn?

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Cam Ninh đã hạ lệnh làm liền nỏ doanh người xoay người, mà trong tay bọn họ sắc bén nỏ cơ nhắm chuẩn phương hướng, đã nhắm ngay Hung nô vương trướng.

------oOo------

Chương 710: đối phó Viên Thiệu quỷ kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lâm tri thành.

Tư Mã Ý ở phương bắc tin tức đã truyền lại trở về, ở trải qua một phen ma hợp lúc sau, Hung nô vương đình chủ nhân đã chính thức xác định.

Vu Phu La ở lên làm đại Thiền Vu lúc sau, không đến một tháng đã bị đuổi xuống đài, hiện giờ đại Thiền Vu đã chính thức xác định vì Lưu Báo.

Đào Thương vui mừng đem Tư Mã Ý mật hàm thu lên, trên mặt lộ ra tươi cười.

Ngày gần đây tới, ở Trương Yến cùng tiểu Oanh Nhi thanh danh kêu gọi hạ, càng ngày càng nhiều hắc sơn quân cũ bộ sôi nổi hướng về Thanh Châu vọt tới, cửa ải cuối năm lúc sau đến đầu xuân gian một đoạn này thời gian, Đào Thương ở Thanh Châu nhân khẩu cùng binh lực, được đến bay vọt thức bạo trướng.

Hiện giờ hơn nữa mặt bắc nam Hung nô quy phụ cùng Lưu cùng một chúng U Châu cũ bộ quy phụ, có thể nói, Đào Thương đã ở Hà Bắc đánh hạ một mảnh căn cơ, hắn hoàn toàn có năng lực cũng có tư cách tập kết binh mã tây hướng, hướng Ký Châu Viên Thiệu bản bộ khởi xướng chính thức khiêu chiến.

Nhưng ở kia phía trước, Đào Thương còn có một việc muốn xử lý.

Ăn tết phía trước, điền phong liền từng hướng Đào Thương gián ngôn, làm hắn dùng Trương Yến hắc sơn quân đi tấn công ô Hoàn

tam vương bộ, mượn này châm ngòi Đào Thương cùng Trương Yến chi gian quan hệ.

Hiện giờ qua tuổi quan đã qua, hắc sơn quân hạ hạt trăm vạn dân cư, đang nghe nói hoàng thiên vu cùng phi yến công đều ở Thanh Châu, lần lượt bôn lâm tri thành phương hướng mà đến, lâm tri thành cũng là bởi vậy tiến vào dân cư đại bùng nổ giai đoạn.

Điền phong xem ở trong mắt, trong lòng lại là cấp không được.

Nếu là còn như vậy đi xuống, hắc sơn quân chỉ sợ liền sẽ hoàn toàn dung nhập đến Đào Thương trong quân, đến lúc đó Đào Thương thế lực một thành, Viên Thiệu muốn đem hắn đuổi đi, kia cũng thật chính là khó khăn.

Kết quả là, điền phong lại vội vội vàng vàng tới tìm Đào Thương, lại lần nữa hướng hắn đưa ra, làm hắn phái Trương Yến xuất binh ô Hoàn tam vương bộ, đã có thể báo thù rửa hận, lại có thể suy yếu Trương Yến lực lượng, khiến cho hắn không đến mức quá khó khống chế.

Đào Thương nghe xong điền phong nói, đứng dậy, ở trong sảnh đi qua đi lại hồi lâu, cuối cùng cười nói: “Nguyên hạo tiên sinh gián ngôn phi thường có đạo lý, một khi đã như vậy, vậy dựa theo tiên sinh ý kiến, phái Trương Yến đi mặt bắc chinh phạt ô Hoàn!”

Nói đến này, Đào Thương đột nhiên lại dừng một chút nói: “Bất quá Trương Yến không thể tin, vạn nhất hắn đến lúc đó xuất công không ra lực, không chịu dụng tâm giúp ta đối phó ô Hoàn, hoặc là trên đường nổi lên tâm tư khác, chỉ khủng là không ổn…… Đào mỗ ít ngày nữa liền sẽ tây chinh Viên Thiệu, chỉ sợ đối Trương Yến bên kia cũng sẽ có điều sơ hở, ta muốn cho ta thân tín vệ úy Quách Gia làm chính giám quân, đi cùng Trương Yến đi trước…… Đúng rồi, còn có nguyên hạo tiên sinh, không ngại liền làm phó giám quân, một khối đi thôi, có ngươi xem hắn, ta yên tâm.”

Vừa nghe Đào Thương nói như vậy, điền phong không khỏi có chút kích động không kềm chế được.

Chính mình nếu là thật sự có thể đi theo Trương Yến cùng bắc thượng chinh phạt ô Hoàn, kia này giữa có thể thao tác sự tình liền thật sự là quá nhiều, nói không chừng đến lúc đó còn có thể xem chuẩn cơ hội, lộng suy sụp hắc sơn quân, suy yếu Đào Thương trợ lực.

Trong nháy mắt liền nghĩ thông suốt trong đó mấu chốt, điền phong đứng lên lời lẽ chính đáng đối Đào Thương nói: “Thừa tướng cứ việc tự hướng tây đi chiến Viên Thiệu, ô Hoàn cùng Trương Yến bên kia, tự nhiên có phong vì thừa tướng cầm giữ.”

Đào Thương lại dặn dò hắn một ít mấu chốt công việc lúc sau, điền phong liền hưng phấn trở về chuẩn bị.

Điền phong đi ra ngoài không lâu, Đào Thương hậu đường liền dần hiện ra một người tới.

Quách Gia nhìn điền phong rời đi hưng phấn bóng dáng, cười lắc lắc đầu.

Đào Thương đối Quách Gia nói: “Lúc này đây là ngươi hòa điền phong đấu trí, ta không trộn lẫn, quay đầu lại ta tự mình cùng Trương Yến đánh một tiếng tiếp đón, cụ thể như thế nào dọn dẹp họ Điền cùng tam vương bộ, liền xem ngươi thủ đoạn.”

Quách Gia nheo lại đôi mắt, nói: “Điền phong là cái đối thủ tốt, lúc này đây nhưng thật ra có thể hảo hảo sẽ hắn một hồi…… Bất quá ở trước khi đi là lúc, Quách mỗ yêu cầu hướng thừa tướng xác định hai vấn đề.”

“Nào hai cái?”

“Cái thứ nhất, là Trương Yến rốt cuộc có thể hay không tin?”

Đào Thương thật mạnh gật đầu nói: “Tự nhiên là có thể tin! Khác không nói đến, riêng là hướng hắc sơn quân đối tiểu Oanh Nhi thái độ, ta liền tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ không phản bội chúng ta. Huống hồ……”

Dừng một chút, Đào Thương tiếp tục nói: “Huống hồ nếu là đem ta cùng Viên Thiệu bãi ở một khối làm hắn tuyển, Trương Yến nhất định sẽ không chút do dự lựa chọn đi chỉnh chết Viên Thiệu, bọn họ chi gian oán hận chất chứa, thật sự là quá sâu…… Viễn siêu sát phụ đoạt thê chi hận.”

“Kể từ đó liền hảo thuyết…… Cái thứ hai vấn đề, Quách mỗ lần này nếu là làm xong đại sự, thừa tướng tính toán cho ta cái gì khen thưởng?”

“Ta cho ngươi phong hầu.”

“Cái gì hầu? Huyện hầu, hương hầu, vẫn là đình hầu?”

“Ngượng ngùng, ta hiện tại trong tay danh ngạch, chỉ có xã khu chờ hoặc là tổ dân phố hầu, ngươi tuyển cái nào?”

……

Xuất chinh phía trước, Đào Thương thủ hạ Bùi Tiền mang đến tin tức, hắn dưới trướng người vẫn luôn đang âm thầm giám thị điền phong, quan sát hắn hành động.

Điền phong được đến Đào Thương nhâm mệnh sau, nhưng thật ra không có làm chuyện khác, chỉ là âm thầm mua sắm chút dược vật, không biết phải làm chút cái gì.

Bùi Tiền làm việc rất tinh tế, ở hướng Đào Thương trần thuật điền phong mua dược đồng thời, cũng đem nghe được điền phong mua dược danh sách giao cho hắn.

Đào Thương lập tức tìm tới tùy quân Trương Cơ, làm hắn đem này đó dược vật tính chất, cùng với lẫn nhau dung hợp có khả năng sinh ra dược tính thế hắn phân tích cãi lại……

Kết luận là, này đó dược vật nếu là tổng hợp lên, có thể phối ra làm nhân thể hư trí mạng canh tề.

Đào Thương đem chuyện này nói cho Quách Gia, Quách Gia ngay sau đó như suy tư gì.

Hắn trong lòng đã đại khái hiểu rõ, điền phong độc dược là tưởng đối cái nào xuống tay.

……

Kiến Khang ba năm xuân, Đào Thương binh mã binh chia làm hai đường, bắt đầu hành động.

Chính hắn suất lĩnh Kim Lăng thành quân chủ lực, tây hướng Ký Châu, thảo phạt Viên Thiệu.

Mà Trương Yến hắc sơn quân, lấy Quách Gia hòa điền phong vì giám quân, còn lại là đánh vì tiên đế báo thù cờ hiệu, hướng về mặt bắc công kích ô Hoàn.

Cửa ải cuối năm một quá, Tào Tháo binh tướng liền lập tức binh phát Lê Dương, bắc thượng cùng Viên Thiệu giằng co.

Mất đi hắc sơn quân cùng trương bạch kỵ này hai cái minh hữu, Tào Tháo rõ ràng có chút sốt ruột, hắn hiện tại nóng lòng chạy nhanh đánh hạ Nghiệp Thành, ở Ký Châu đứng vững gót chân.

Đào Thương được đến hắc sơn quân duy trì, lại chiếm cứ Thanh Châu nửa giang sơn, thực lực tăng nhiều, trước mắt cướp lấy Hà Bắc, hắn rõ ràng so với chính mình càng có hy vọng.

Nếu là quả thực làm Đào Thương chiếm cứ Ký Châu, bằng tiểu tử này nghịch thiên năng lực, chỉ sợ sẽ so Viên Thiệu càng thêm đáng sợ.

Viên Thiệu là thiên hạ đệ nhất chư hầu, chính mình còn có thể ứng đối, nếu là Đào Thương thay thế được Viên Thiệu thành thiên hạ đệ nhất chư hầu……

Tào Tháo trong mắt thoảng qua Đào Thương kia trương khiêm tốn gương mặt tươi cười, cả người không khỏi thẳng run.

Kiên quyết không thể cho phép cái này đáng sợ sự tình phát sinh!

Nhưng Tào Tháo cùng Đào Thương ở trình độ nhất định thượng, com đều coi thường Viên Thiệu năng lực, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cho dù là có lúc trước trận chiến Quan Độ bị thương nặng, nhưng Viên Thiệu hiện tại trung quân thực lực…… Ít nhất ở nhân số thượng, vẫn là lập với Tào Tháo cùng Đào Thương phía trên.

Tào Tháo tại đây binh phát Lê Dương cùng Viên Thiệu giao phong, hai bên cũng coi như là có tới có lui, nhưng lại không có chiếm được cái gì tiện nghi, thả có chút thời điểm, Viên Thiệu còn có thể chiếm cứ nhất định thượng phong.

Nhưng liền ở ngay lúc này, Đào Thương binh mã từ Thanh Châu khai đến Ký Châu biên cảnh.

Viên Thiệu ở nghe được tin tức này thời điểm, đầu một vựng, thiếu chút nữa không đương trường chết ngất qua đi.

Bất quá ở nghe được một cái khác tin tức lúc sau, hắn tinh thần lập tức chấn hưng, tinh khí thần minh hiện hảo rất nhiều.

Bởi vì hắn nghe được hắc sơn quân đã bắc đi lên tấn công ô Hoàn, đồng thời điền phong mặc cho giám quân tin tức.

Viên Thiệu trong lòng âm thầm chờ đợi.

Nguyên hạo, này một ván liền xem ngươi thủ đoạn.

------oOo------

Chương 711: chỉ cho phép bại không được thắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu đã biết điền phong đảm nhiệm hắc sơn quân chinh phạt ô Hoàn giám quân, trong lòng tuy rằng phấn chấn, nhưng hắn trong lòng cũng minh bạch, hắc sơn quân đối phó ô Hoàn tuy rằng ở trình độ nhất định thượng suy yếu Đào Thương công kích chính mình binh lực, nhưng Kim Lăng quân thế lực vẫn là rất mạnh, đặc biệt là Đào Thương dưới trướng chiến tướng như mây, mà bên ta còn ở Lê Dương đối phó Tào Tháo, chính mình nếu là đồng thời đối phó này hai người, không khỏi có chút quá mức cố hết sức, hơn nữa hậu quả cũng rất khó đoán trước.

Hắn triệu tập dưới trướng chư vị mưu thần, thương nghị hẳn là như thế nào xử lý việc này.

Viên Thiệu dưới trướng vài vị mưu thần, Hứa Du đầu hàng Tào Tháo, điền phong chạy đến Đào Thương dưới trướng đương nằm vùng, mà Bàng Kỷ trải qua vài lần bị bắt sống trải qua lúc sau, bị Viên Thiệu sở coi khinh, cơ bản không có gì lên tiếng quyền, dư lại mọi người bên trong, nhất chịu Viên Thiệu đãi thấy người hiện nay là thẩm xứng, Tự Thụ, Tuân kham ba người.

Tuân kham cùng Tuân giống nhau, cũng là Dĩnh Xuyên sĩ tộc, này lực ảnh hưởng so sánh với Tuân không thua kém chút nào, Dĩnh Xuyên Tuân thị tên tuổi, cũng là hắn ở Viên Thiệu dưới trướng dừng chân một đại tiền vốn.

Nhưng trừ bỏ gia thất ở ngoài, Tuân kham bản lĩnh cũng xác thật không cô phụ hắn Tuân thị người trong tên tuổi. Năm đó chiêu hàng Hàn Phức chính là hắn thế Viên Thiệu đi làm.

“Đại tướng quân, muốn đồng thời đối phó Đào Thương cùng Tào Tháo, đối ta quân hiện nay mà nói, đặc biệt khó rồi, cùng với dùng lực hai người, nhưng thật ra không bằng cắt nhường Ký Châu mặt đông một ít thành trì cấp Đào Thương, dùng để vì nhị.”

Viên Thiệu vừa nghe Tuân kham làm hắn cắt nhường thành trì, sắc mặt đỏ lên, lập tức liền muốn phát tác, nhưng liên tiếp tục thất bại làm hắn tính tình ở trình độ nhất định thượng có điều thu liễm.

Hắn cưỡng chế trụ nhảy khởi tức giận, tận lực bình thản hỏi: “Hữu nếu lời này, ngô không lắm, Ký Châu nãi Viên mỗ căn cơ, như thế nào phân?”

Tuân kham tựa hồ cũng ẩn ẩn cảm giác ra Viên Thiệu tức giận, bởi vậy nói chuyện tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

“Đại tướng quân phân thành trì cấp Đào Thương, mặt ngoài là yếu thế, kỳ thật là vì diễn cấp Tào Tháo xem.”

Viên Thiệu cẩn thận cân nhắc một chút, trong lòng nhiều ít có chút hiểu ra.

Hắn cũng là thông tuệ người, đều không phải là chỉ điểm không ra.

“Hữu nếu ý tứ, là muốn cho Tào Tháo đi đối phó Đào Thương?”

Tuân kham gật gật đầu, nói: “Đúng là này lý.”

Bên kia sương, Quách Đồ nghe xong lời này, không khỏi khịt mũi coi thường.

“Hữu nếu lời này, không khỏi quá mức chắc hẳn phải vậy ngươi! Tào Tháo kiểu gì dạng người, Đào Thương kiểu gì dạng người? Ngươi bực này ly gián tiểu kế, Quách mỗ liếc mắt một cái đều có thể xem ra tới, huống chi Đào Thương cùng Tào Tháo?”

Tuân kham lắc lắc đầu, rất là bình thản nói: “Công tắc nói ly gián lời này dùng không đúng, hiện giờ Tào Tháo cùng Đào Thương căn bản là không phải minh hữu, bọn họ chẳng qua đều là thèm nhỏ dãi

ta Hà Bắc nơi sài lang, chúng ta đem thịt cắt cấp trong đó một đầu, mặt khác một đầu làm sao có thể an gối chăng? Huống hồ liền tính là Tào Tháo sợ chúng ta với trung thủ lợi, sẽ không dễ dàng đối Đào Thương thi lấy trọng binh, nhưng hắn nhất định sẽ nghĩ cách giảm bớt Đào Thương tiến quân tốc độ, đối Đào Thương tiến hành kiềm chế, như thế ta quân liền có thở dốc chi cơ."

Viên Thiệu vui mừng gật gật đầu, nói: "Hữu nếu quả nhiên cao kiến."

Quách Đồ nghe xong Viên Thiệu khen Tuân kham, sắc mặt nhiều ít có chút đỏ bừng, hắn không phục tiếp tục phản bác nói: "Chợt hứa hẹn cấp Đào Thương lấy thành trì, hắn sao lại không nghi ngờ?"

Tuân kham nói: "Đào Thương sơ tới Hà Bắc là lúc, chúng ta vốn dĩ cũng đã cùng hắn cầu hòa quá một lần, thượng một lần Chương thủy hội minh, cũng là không được mà chết, lúc này lấy cớ tương tự trước sự, đảo cũng cũng không không thể, lý do thượng cũng coi như sung túc, bất quá chúng ta cùng Đào Thương nên đánh một hồi, vẫn là đến đánh một hồi."

Viên Thiệu tán đồng gật gật đầu, nói: "Truyền lệnh dắt chiêu cùng quách viện, suất lĩnh bản bộ binh mã hướng tây nghênh chiến Kim Lăng quân."

Dắt chiêu tuổi trẻ khi từng đi theo trường sử nhạc ẩn, sau lại bị Viên Thiệu sính vì làm, kiêm lãnh ô hoàn đột kỵ, rất được Viên Thiệu trọng dụng.

Trong lịch sử dắt chiêu chính là Tào Ngụy danh tướng, thế Tào Ngụy tọa trấn Bắc cương, công lao hiển hách.

Hơn nữa dắt chiêu năng lực cùng bình tĩnh cẩn thận là có quan hệ trực tiếp, bởi vậy ở đối phó Đào Thương chuyện này thượng, Viên Thiệu mới cố ý lựa chọn hắn.

Không bao lâu, Viên Thiệu đem dắt chiêu kêu tới, đối hắn đem Tuân kham mưu kế đại khái trần thuật một lần.

Dắt chiêu nghe xong lúc sau, do dự một hồi nói: “Đại tướng quân ý tứ, là làm ta chỉ cho phép bại không được thắng?”

Viên Thiệu thở dài khẩu khí nói: “Đúng là như thế, chỉ có đánh bại trận, kế tiếp mới hảo thuận lý thành chương cấp Đào Thương cắt nhường thành trì, nhưng vì bảo tồn ta quân thực lực, rồi lại không hảo tổn thất quá lớn, này nghĩ tới nghĩ lui, Viên mỗ cũng cảm thấy ngươi mới có thể đảm nhiệm việc này.”

Dắt chiêu trầm ngâm một lát, mới vừa rồi đối Viên Thiệu nói: “Nhận được đại tướng quân quá yêu, mỗ nguyện ý gánh vác việc này, chỉ là Đào Thương dưới trướng người phần lớn thiện chiến, càng có Khúc Nghĩa biết ta nền tảng, chỉ có quách viện vì phó tướng nói, chiêu khủng lực bất tòng tâm, còn thỉnh đại tướng quân ở vì ta thêm một viên mãnh tướng, cho rằng giúp đỡ.”

Viên Thiệu suy nghĩ một chút, nói: “Ta làm trương vì phó tướng, cùng ngươi đi thông, nhất thiết nhớ kỹ, chỉ nhưng bại, không thể thắng.”

Dắt chiêu nghe vậy cười khổ một chút, không có lên tiếng.

Lời này làm Viên Thiệu nói rất mãn…… Ta nhưng thật ra muốn đánh thắng, nhưng vấn đề là, đánh thắng sao?

Nhất định phải thất bại một hồi trượng, thả hiện giờ còn yêu cầu không thể bại quá thảm…… Này ỷ vào thật là có điểm không tốt lắm đánh a.

……

Mấy ngày sau, dắt chiêu binh mã xuất động, bọn họ mục tiêu nơi Nghiệp Thành phía tây Bình Nguyên nơi, này dưới trướng binh mã ở Bình Nguyên đóng quân, tĩnh chờ Đào Thương tiến đến tiến công.

Giáo sự phủ giáo sự đem tin tức mang về cấp Đào Thương, làm hắn cảm thấy rất là kỳ quái.

“Ta mười vạn đại quân nhập cảnh, Viên Thiệu lại chỉ phái dắt chiêu, trương, quách viện lãnh tam vạn người tiến đến Bình Nguyên đóng quân…… Này có phải hay không có điểm quá không lấy ta đương hồi sự?” Đào Thương đối mọi người nói ra hắn ý tưởng.

Gia Cát Lượng làm việc luôn luôn lấy trầm ổn là chủ, hắn nhẹ nhàng lắc lư quạt lông, suy nghĩ nói: “Lão sư, điền phong hiện giờ tuy rằng không ở Viên Thiệu bên người, Hứa Du cũng là quy thuận Tào Tháo, nhưng Viên Thiệu dưới trướng lợi hại mưu chủ vẫn là có không ít, dắt chiêu cùng trương tới đây, giữa có phải hay không có cái gì quỷ kế…… Rốt cuộc Viên Thiệu thế lực cường đại, nhân tài đông đảo, hắn nếu là thực sự có cái gì âm mưu, ta sợ chúng ta hấp tấp chi gian ứng đối không kịp.”

So sánh với cùng Quách Gia cùng Tư Mã Ý, Gia Cát Lượng làm việc tuy rằng thiếu một cổ tử bốc đồng, nhưng lại ổn cực, này có đôi khi tuy rằng là khuyết điểm, nhưng đại đa số thời điểm còn thuộc về là ưu điểm, ít nhất sẽ không bị đối phương bắt lấy sơ hở.

Đào Thương cảm thấy chính mình tại đây phương diện cùng cái này đồ đệ so sánh với, nhiều ít có một ít khiếm khuyết.

“Khổng Minh, com vậy ngươi cảm thấy, vi sư hiện tại nên làm chút cái gì?”

Gia Cát Lượng đối với Đào Thương cung kính nói: “Viên Thiệu hiện giờ cùng Tào Tháo giằng co, trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không phân ra thắng bại, lão sư tạm thời an tâm một chút, đãi nhìn minh bạch trong đó việc sau, lại suy nghĩ tiến binh phương pháp không muộn.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Lấy bất biến ứng vạn biến, thật là thượng thiện phương pháp.”

……

Đào Thương này mặt áp dụng lấy bất biến ứng vạn biến phương pháp, tạm thời nghỉ binh, dắt chiêu bên kia lại là chế định rất nhiều

ứng đối phương án.

Vì đem trận này bại trận đánh rất giống, rồi lại không đến mức tổn thất quá mức thật lớn, dắt chiêu mấy ngày nay mỗi ngày nhìn chằm chằm da đồ, cơ hồ cũng chưa như thế nào chợp mắt.

Rốt cuộc với hắn mà nói, này phó gánh nặng thật sự là quá mức trầm trọng.

Rốt cuộc, chiến lược chế định hảo, liền chờ đối phương tới công.

Chính là liên tiếp mười ngày, Đào Thương quân đội lại là một chút động tĩnh đều không có.

Lần này tử, dắt chiêu có chút choáng váng.

------oOo------

Chương 712: cầu bại mà không được

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dắt chiêu kế hoạch, là chờ Đào Thương lại đây tấn công chính mình nơi Bình Nguyên là lúc, chính mình ra sức chống cự, sau đó ở Đào Thương mạnh mẽ công thành dưới tình huống, mượn dùng phòng thủ thành phố ưu thế cùng đối phương triển khai một hồi chiến đấu kịch liệt, tận lực gia tăng Kim Lăng quân thương vong, sau đó lại thuận lý thành chương làm bộ kiên trì không được bại trận mà đi, làm Đào Thương chiếm cứ Bình Nguyên, vì Viên Thiệu kế tiếp kế hoạch đánh hạ cơ sở.

Dắt chiêu ý tưởng tuy rằng thực hảo, nhưng làm hắn trăm triệu không nghĩ tới chính là, Đào Thương lại hoàn toàn không ấn kịch bản ra chiêu.

Hắn cư nhiên tại chỗ hạ trại, không tới tiến công?

Họ Đào không tới tiến công, liền tính là chính mình tưởng bại, kia cũng tìm không thấy cái bắt tay không phải?

Lần này tử, sự tình thật có chút khó làm!

Qua mấy ngày sau, dắt chiêu lại nhận được tiền tuyến tấu, nói là Đào Thương ở ly này chủ trại các phương hướng, lại thiết hạ vài toà phụ thuộc doanh trại, lẫn nhau chi gian lẫn nhau vì sừng chi thế.

Nhìn tư thế, đối phương là trong khoảng thời gian ngắn không tính toán tới tiến công, nói rõ là muốn canh phòng nghiêm ngặt!

Dắt chiêu nóng vội dưới, tìm trương cùng quách viện lại đây thương nghị việc này.

“Nhị vị tướng quân, đại tướng quân mệnh ta chờ đóng giữ Bình Nguyên quận, chỉ cho phép bại không được thắng, từ bỏ Ký Châu tây sườn một đường, để thiết kế Tào Tháo cùng Đào Thương…… Chỉ là hiện giờ ta chờ tới đây, lại phát hiện Đào Thương dựng trại đóng quân, không giống tiến binh thái độ, như thế nếu là kéo dài lâu ngày, chậm trễ đại tướng quân kế sách, quay đầu lại bị phạt sự tiểu, lầm Ký Châu cơ nghiệp sự đại…… Không biết nhị vị tướng quân cho rằng chúng ta trước mắt phải làm như thế nào?”

Quách viện tuy rằng cũng là mãnh tướng, nhưng lại là dũng nhiều mưu thiếu, dắt chiêu đều khó khăn sự, trong tình huống bình thường hắn cũng tưởng không rõ.

Dắt chiêu vốn dĩ cũng không trông cậy vào quách viện, hắn đem ánh mắt nhìn phía trương.

Giương mắt hạ chính là Hà Bắc danh tướng, hắn trước mắt ở trên danh nghĩa tuy rằng là dắt chiêu phó tướng, nhưng bất quá cũng là vì tuổi có hạn.

Nếu là dựa theo thật tích tương đối, này địa vị tự nhiên ở dắt chiêu phía trên.

Trương thấy dắt chiêu nhìn phía hắn, cũng là cúi đầu tinh tế trầm tư sau một lúc lâu, cuối cùng nói: “Đào Thương bất động binh…… Thả bất luận hắn như thế nào cân nhắc, chúng ta vẫn là phải nghĩ biện pháp đem hắn dụ dỗ ra tới mới là.”

Dắt chiêu nghe vậy nói: “Kia y theo chi thấy, chúng ta hiện nay phải làm như thế nào?”

Trương lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Mạt tướng mới sơ, lại là nghĩ không ra cái gì tốt biện pháp…… Ta có thể nghĩ đến, chỉ có tự mình lãnh binh đi địch doanh đi lên một chuyến, giả ý bại lui, hoặc nhưng được việc.”

Dắt chiêu nghe xong không khỏi cười khổ.

Cơ bản nhất dụ địch phương pháp.

Nhưng ở không có càng tốt biện pháp tiền đề hạ, cũng chỉ có thể như thế hành sự.

“Một khi đã như vậy, kia ngày sau, liền làm phiền dẫn dắt một quân, đi trước bỉ quân, cùng chi đánh với một hồi, sau đó trá bại…… Đến nỗi có thể hay không dụ dỗ đào quân tiến đến tiến công, liền xem thiên ý như thế nào.”

Dắt chiêu hạ lệnh lúc sau, trương tự nhiên nhận lời.

Ngày kế, trương liền điểm tề bản bộ binh mã, hướng về Đào Thương đại doanh tiến đến,

Đương nhiên. Đào Thương nơi chủ doanh, trương là không dám dễ dàng đi, rốt cuộc Đào Thương chủ doanh binh lực cùng chiến lực hẳn là mạnh nhất, hơn nữa mãnh tướng cũng nên là nhiều nhất.

Trương là tới trá bại dụ địch, không phải tới tìm đường chết.

May mắn dắt chiêu ở trước đó, từng vì phái thám báo, đem Đào Thương sở lập doanh trại vị trí cùng với các doanh chủ tướng phó tướng chờ sự đều hỏi thăm rõ ràng, tin tức cũng cung cấp cho trương.

Căn cứ tình báo, Đào Thương ở chủ doanh hai sườn các lập hai cái phó doanh, tổng cộng bốn tòa doanh trại quân đội, bốn gã chủ tướng phân biệt vì Khúc Nghĩa, Từ Hoảng, Thái Sử Từ, Hoàng Trung.

Trương tính toán một chút.

Khúc Nghĩa chính là Hà Bắc ngày xưa danh tướng, năm đó Viên Thiệu sở dĩ thuận lợi chiến bại Công Tôn Toản, toàn dựa vào Khúc Nghĩa khả năng, cho dù là trá bại…… Nhưng nếu là cùng Khúc Nghĩa trực tiếp đánh với, trương vẫn là có chút nghi ngờ.

Từ Hoảng đi theo Đào Thương nhiều năm, chính là Kim Lăng danh tướng, nhiều lần kiến công lớn, thanh danh không ở Từ Vinh dưới.

Thái Sử Từ càng là chém giết Nhan Lương ngưu nhân……

Trương cân nhắc một trận, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở Hoàng Trung sở đóng giữ doanh địa thượng.

Hoàng Trung tên này, trương vẫn là lần đầu tiên nghe nói, thanh danh không hiện, nghĩ đến hẳn là vô danh hạ đem, dù cho là có chút bản lĩnh, nhưng cùng Từ Hoảng cùng Khúc Nghĩa bực này thành danh đã lâu võ tướng so sánh với, nhất định vẫn là có chút chênh lệch.

Kết quả là, trương đem ánh mắt đặt ở ở hắn xem ra, tốt nhất niết Hoàng Trung trên người.

Tuy rằng là trá bại, nhưng cũng đến tuyển một cái thủy hóa, cứ như vậy liền có thể tiến khả công lui khả thủ.

Kết quả là, trương binh mã khai hướng về phía Hoàng Trung đại doanh.

Hoàng Trung doanh trại quân đội ở Đào Thương đại doanh Tây Nam mười lăm dặm chỗ, dựa núi gần sông, bài bố nghiêm mật.

Đào Thương làm hắn tự lãnh một quân, cũng phái Chu Thương, Lưu Tích, Cung Đô ba gã phó tướng đi theo.

Chu Thương ngay từ đầu là đi theo Triệu Vân tiến đào quân, này ý cũng bất quá là vì Triệu Vân đương cái khiêng thương tốt.

Nhưng Triệu Vân thấy Chu Thương bản lĩnh hơn người, gần chỉ là đương khiêng thương tốt, không khỏi quá mức đáng tiếc, cuối cùng vẫn là khuyên hắn nhập trung quân đương cái tướng quân, kiến công lập nghiệp.

Tuy rằng như thế, nhưng ở Chu Thương trong lòng, Triệu Vân vẫn là hắn nhất tôn kính người.

Cũng là bởi vậy, ở nhất định trình độ thượng, Chu Thương đối cái này bị Đào Thương đánh giá rất cao, cùng Triệu Vân song song lão nhân cũng không phải đặc biệt chịu phục.

Gia hỏa này tuổi không nhỏ, đến nay còn không có cực danh khí, nghe nói là ở Giang Hạ chi chiến khi quy thuận thừa tướng, quy thuận thời gian không dài, hiện giờ lại có thể tự lãnh một doanh, cũng không biết hắn có cái gì bản lĩnh, cư nhiên có thể cho thừa tướng như vậy coi trọng.

Từ khi lập doanh lúc sau, cũng không thấy Hoàng Trung có cái gì mưu lược cùng quy hoạch, mỗi ngày chỉ là làm từng bước làm binh lính thao luyện, chính hắn đại bộ phận thời gian đều là tránh ở soái trướng xem binh pháp, cũng hoặc là ngủ ngon.

Đây là tới đánh giặc sao? Này thuần túy chính là tới thả lỏng.

Mà liền ở cái này đương khẩu, thám báo lại đột nhiên hồi báo, nói là Viên quân trương suất lĩnh một quân, chính bôn bên ta đại trại đánh tới.

Chu Thương nghe chi tức khắc cả kinh!

Trương chính là Hà Bắc danh tướng, không phải là nhỏ, hắn tự mình lãnh binh tiến đến…… Kia chẳng phải là thành tựu công danh rất tốt thời cơ?

Chu Thương vội vàng đi gặp Hoàng Trung, tưởng thỉnh hắn xuất binh đối phó trương.

Tiến soái trướng, Chu Thương thiếu chút nữa không tức chết.

Lại thấy Hoàng Trung không mặc giáp trụ, ngực, khoác một kiện hơi mỏng áo choàng, chính một bên uống nước, một bên nhàn nhã quạt quạt hương bồ, dựa nghiêng trên trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Này cùng phố phường trung những cái đó nhàn tản lão nhân có cái gì hai dạng?

Hoàng Trung mở bừng mắt, nhìn đến vẻ mặt bất thiện Chu Thương, ha hả cười nói: “Lão phu cho là ai đâu? Nguyên lai là Chu tướng quân, ha hả, thất lễ, lão phu đến số tuổi, trong cơ thể hư chợt nhược chợt thịnh, đem khống không tốt, ngươi xem hôm nay, lão phu đây là cả người khô nóng đổ mồ hôi, xuyên thiếu chút, nhưng thật ra làm Chu tướng quân chê cười.”

Chu Thương tuy rằng trong lòng lão đại bất mãn, com nhưng Hoàng Trung dù sao cũng là chủ tướng, hắn cũng không hảo biểu hiện quá mức rõ ràng, ngay sau đó chắp tay nói: “Hoàng tướng quân, thám báo hồi báo, Viên quân thượng tướng trương, suất lĩnh vạn hơn người mã, chính hướng ta đại trại phương hướng xuất phát!”

Hoàng Trung chậm rì rì buông xuống cây bồ quỳ phiến, nói: “Thám tử hồi báo, chính là chỉ có trương một tướng lãnh binh tiến đến?”

Chu Thương gật đầu nói: “Đúng là!”

“Hắn phía sau không có binh mã chi viện?”

“Không có!”

“Kia bất chiến.”

“Không, bất chiến?”

Chu Thương nghi hoặc nhìn Hoàng Trung, khó hiểu nói: “Hoàng tướng quân, trương một người suất binh tiến đến, nếu là tránh chiến, chỉ sợ chọc quân địch cười nhạo.”

Hoàng Trung lắc lắc đầu, nói: “Trương chính là Viên quân danh tướng, há có thể độc thân tiến đến, này giữa tất có thâm ý…… Bất chiến! Quải miễn chiến bài.”

“Nặc……”

------oOo------

Chương 713: danh tướng lại nổi danh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương suất lĩnh một chúng binh mã đi vào Hoàng Trung đại trại trước.

Dựa theo hắn ý tưởng, bên ta này tới cũng không điệu thấp, ở đến Hoàng Trung đại trại khi, đối phương nhất định đã sắp hàng hảo trận thế, chờ đợi cùng bên ta nhất quyết sống mái.

Nhưng nào từng nghĩ đến, chờ trương một chúng đến đối phương đại doanh phía trước, địch quân lại liền một cái binh tướng đều không có phái ra.

Mà viên môn đại hoành lan thượng, còn lại là cao cao treo lên miễn chiến bài.

Trương lòng đang trong nháy mắt liền chìm vào đáy cốc.

Này không lay động sáng tỏ không cùng chính mình chơi sao?

“Trương tướng quân, Hoàng Trung cao quải miễn chiến bài, chúng ta hẳn là như thế nào?”

Trương cẩn thận nhìn nhìn Hoàng Trung hạ trại tình thế, đang xem xem quanh thân địa hình, lại thấy Hoàng Trung công thế tạo tương đương vững chắc, bên ta chỉ có một vạn binh mã, nếu là cường công cũng không hiện thực.

Trương bất đắc dĩ thở dài, nói: “Mắng chửi đi.”

“Mắng?”

Trương Yến nhàn nhạt nói: “Tới rồi loại này thời khắc, chúng ta cũng không có biện pháp khác, làm tam quân đứng ở này cùng mắng, nhìn xem có thể hay không đem Hoàng Trung kích ra tới.”

Giáo úy toét miệng, ngay sau đó đi hạ lệnh.

Hai quân giao thủ, dùng chửi bậy kích đối phương xuất chiến có thể nói là thấp nhất cấp cách làm, nhưng ở trình độ nhất định đi lên giảng, đây cũng là ổn thỏa nhất tác pháp.

Đừng nhìn chỉ là phổ phổ thông thông mắng chửi người, thủ pháp thấp kém, nhưng có đôi khi hiệu quả xác thật kỳ giai.

Người là một loại cảm tính động vật, đồng thời cũng là một loại minh bạch đạo lý sinh vật, nhưng minh bạch đạo lý cũng không cùng cấp với bọn họ là có thể khống chế được chính mình tình cảm.

Bị người mắng là một loại thực không thoải mái cảm giác, rất nhiều người đều biết bị mắng là việc nhỏ, không thương gân bất động cốt, sẽ không có bất luận cái gì tổn thất, nhưng bị mắng nhất trực quan, trực tiếp bị hao tổn lại là tinh thần cùng tâm linh!

Này hai loại đồ vật tàn phá là khó nhất khống chế.

Nói không tức giận? Kia tuyệt đối là giả.

Đại trại ở ngoài, trương binh mã bắt đầu tập thể đối với Hoàng Trung doanh trại quân đội chửi ầm lên lên.

Mười cái người cãi nhau, ở ngày thường đã là hiếm thấy tình hình, hiện giờ một vạn người bài bài trạm tập thể chửi đổng, kia chưa từng có rầm rộ, tự nhiên là lệnh người xem thế là đủ rồi.

Doanh trại bên ngoài vạn người chửi đổng đoàn đội các loại ô ngôn toái ngữ, kẹp ở bắc địa phương ngôn, đem nam quân tướng sĩ, bao gồm Đào Thương Hoàng Trung đám người mắng thương tích đầy mình, càng bẩn thỉu, là giữa còn đề cập đến bộ phận nữ tính thân thuộc, các loại nữ tính thân thuộc chẳng những bị Viên quân tiếp

đón, còn bị hình dung đến biểu diễn các loại động tác tảng lớn, thực sự là như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa.

Hoàng Trung quân trại trung, một chúng Kim Lăng quân các đều khí nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức lao ra đi đem những cái đó ô ngôn uế ngữ Hà Bắc quân sống xẻo.

Đặc biệt là Chu Thương, hàm răng cắn kẽo kẹt kẽo kẹt vang, một ngụm răng cấm tựa hồ đều có thể tùy thời cắn.

Không bao lâu, lại thấy Chu Thương rốt cuộc chịu đựng không được.

Hắn vừa chuyển đầu, cọ cọ từng chạy tới soái trướng bên trong, không khỏi phân trần đối với Hoàng Trung nói: “Hoàng tướng quân, trương chờ một chúng Hà Bắc binh tướng khinh người quá đáng, mạt tướng thỉnh lệnh xuất trận, sát lui quân địch, trảm trương thủ cấp dâng cho tướng quân dưới trướng.”

Hoàng Trung nghe vậy do dự một chút, nói: “Trước mắt quân địch tình huống không rõ, mù quáng xuất chiến, chỉ sợ là có chút không ổn đi?”

Chu Thương khí thẳng dậm chân: “Lúc này nếu là không ra chiến, chỉ sợ sẽ náo động quân tâm, còn thỉnh hoàng tướng quân nắm rõ.”

Liền ở ngay lúc này, Lưu Tích cùng Cung Đô cũng có quân tình việc tiến đến tìm Hoàng Trung hội báo, thấy Chu Thương bộ dáng, Lưu, Cung hai người đều có chút sững sờ.

Hoàng Trung thấy Chu Thương một bộ bướng bỉnh bộ dáng, không khỏi thở dài khẩu khí, nói: “Chu tướng quân, khác không nói đến, trương chính là Hà Bắc danh tướng, ngươi khăng khăng cùng hắn đi chiến, ta sợ ngươi chưa chắc là đối thủ của hắn……”

Chu Thương thật sự là bị Hoàng Trung loại này cá tính khí không được, dùng sức một dậm chân, cả giận nói: “Tướng quân chính mình sợ kia trương, ta lại không sợ!”

Này một câu hô lên tới, Hoàng Trung sắc mặt tức khắc hạ xuống.

Chính mình một mảnh hảo tâm, hắn cư nhiên như thế nói ta?

Lão phu ta sợ cái rắm!

Hành, ngươi nếu tưởng chính mình tìm chết, kia lão phu liền không ngăn cản ngươi.

“Tướng quân nếu khăng khăng muốn đi chiến trương, kia liền đi thôi…… Lão phu duẫn ngươi xuất chiến!”

Chu Thương vừa mới vừa thốt lên xong, cũng tỉnh ngộ lại đây chính mình mở miệng lỗ mãng.

Hắn thật sâu hít một hơi, sau đó đối với Hoàng Trung chắp tay, ôm quyền đi ra soái trướng.

Mắt thấy Chu Thương bóng dáng biến mất lúc sau, Hoàng Trung mới vừa rồi tại chỗ ngồi xuống, sắc mặt của hắn không tốt, hiển nhiên là bị Chu Thương vừa rồi câu nói kia khí tới rồi.

Nếu là Đào Thương tại đây, nhất định sẽ phê bình Chu Thương không tôn lão ái ấu, xem đem nhân gia lão nhân đều khí thành cái dạng gì.

Chu Thương đi ra ngoài không lâu lúc sau, bên ngoài truyền đến leng keng quang quang nổi trống tiếng động.

Nhìn Hoàng Trung thở phì phì biểu tình, Lưu Tích tiến lên nói: “Chu Thương nói năng lỗ mãng, đối hoàng tướng quân như thế vô lễ, ngài như thế nào còn dung túng hắn?”

Hoàng Trung nghiêng nhìn Lưu Tích liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: “Lão phu tuy rằng chán ghét Chu Thương nói năng vô lễ, nhưng càng chán ghét ngươi bực này sau lưng nói người nói bậy tiểu nhân.”

Lưu Tích nghe vậy, sắc mặt lập tức đỏ lên.

Khí.

“Hoàng tướng quân, ngài như thế nào như vậy nói chuyện? Ta Lưu Tích tuy rằng không phải cái gì cái thế anh hùng, nhưng cũng tự nhận là là một cái vang dội hảo hán! Ta vừa mới đó là quan tâm ngươi, ngài như thế nào như vậy tổn hại ta?”

Hoàng Trung thấy hắn vẻ mặt lời lẽ chính đáng, không khỏi có điểm phát ngốc.

Bất quá cẩn thận suy nghĩ suy nghĩ, Lưu Tích tên này giống như còn thật chính là ở đâu nghe nói qua.

Thấy Hoàng Trung mặt lộ vẻ nghi hoặc chi sắc, Lưu Tích tiếp tục nói: “Ta cũng không gạt tướng quân! Năm đó ta cũng từng là cùng Triệu Tử Long đánh thành quá ngang tay mãnh tướng!”

Hoàng Trung nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn lập tức nghĩ tới.

“Lại nói tiếp, giống như xác thật là có như vậy một chuyện……” Hoàng Trung quay đầu nhìn từ trên xuống dưới Lưu Tích, nói: “Ngươi có thể cùng Triệu Vân chiến bình?”

Lưu Tích vỗ bộ ngực, hào ngôn nói: “Thật tích bãi ở chỗ này, làm sao có thể có giả?”

“Kia hảo, lão phu liệu định Chu Thương chiến bất quá trương, chờ một lát hắn bại lui trở về, ngươi liền đi tiếp nhận hắn, cùng trương đấu một trận, như thế nào?”

Vừa nghe lời này, Lưu Tích tức khắc liền trợn tròn mắt.

Không bao lâu, liền nghe trướng ngoại một mảnh tiếng vó ngựa vang lên……

Lại thấy Chu Thương vẻ mặt mỏi mệt đi vào soái trướng, hắn đầy mặt đỏ bừng, quỳ một gối ngã xuống đất.

Hoàng Trung xem hắn này phúc hùng dạng, liền biết hắn nhất định là ở trương trong tay ăn nghẹn.

Hoàng Trung thở dài khẩu khí, an ủi nói: “Chu tướng quân không cần như thế, thắng bại là binh gia chuyện thường mà thôi, ngươi thật cũng không cần để ý……”

Dứt lời, hắn đem đầu chuyển hướng về phía Lưu Tích.

Lưu Tích trong mắt, không biết vì sao, cư nhiên biến sương mù mênh mông, u u k a nshu．com nước mắt tựa ở chớp động.

……

Đại trại ở ngoài, trương vừa mới chiến lui Chu Thương, rất là thỏa thuê đắc ý, lại thấy hắn thủ hạ giáo úy khuyên trương nói: “Trương tướng quân, vừa mới đào quân chiến tướng ra tới cùng ngươi ác chiến, ngươi tuy rằng đắc thắng…… Nhưng tới khi, thượng tướng quân không phải làm chúng ta chỉ cho phép bại không được thắng sao?”

Trương gật gật đầu, nói: “Lời tuy như thế, nhưng vừa lên tới liền trá bại, không khỏi có chút làm ra vẻ, bổn đem thả trước thắng hắn một trận, liêu Hoàng Trung trong quân còn lại chiến tướng cũng chưa chắc chịu phục, sau đó nếu là lại có người tới, ta lại y kế hành sự.”

Giáo úy bừng tỉnh gật gật đầu.

Liền ở ngay lúc này, một trận tiếng vó ngựa vang, lại thấy Hoàng Trung quân viên môn trung, một chúng bưu quân ở một người chiến tướng suất lĩnh hạ vọt ra.

Cầm đầu chiến tướng hoành đao lập mã, cao giọng hô quát nói: “Ta nãi Kim Lăng thượng tướng Lưu Tích, ngươi chờ cái nào là trương, mau tới nhận lấy cái chết!”

Trương nghe vậy sửng sốt, tiếp theo gật gật đầu.

Nghe nói Lưu Tích chính là đào quân thượng tướng, nếu là thua ở trong tay của hắn…… Nghĩ đến hẳn là sẽ không có cái gì sai lầm.

------oOo------

Chương 714: dụ địch chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Tích xuất chiến, nhưng ở nhất định trình độ đi lên giảng, hắn cũng không nghĩ ra chiến, đối thủ là Hà Bắc danh tướng trương, một cái làm không hảo liền dễ dàng đem mệnh cấp ném.

Chu Thương bản lĩnh so với chính mình đại, nhưng vẫn là bại cho trương, Lưu Tích sẽ không ngu xuẩn cho rằng chính mình có thể chiến thắng hắn.

Năm đó cùng Triệu Vân đánh ngang sự, tuy rằng vẫn luôn là hắn dùng để khoác lác tiền vốn, nhưng lúc ấy cụ thể là cái tình huống như thế nào, Lưu Tích trong lòng vẫn là có điểm bức số.

Triệu Vân có thể phóng thủy đối đãi chính mình, nhưng nhân gia trương cũng sẽ không.

Trương làm phía sau binh tướng triển khai trận thế, sau đó suất lĩnh một chúng thiết kỵ, khi trước hướng về phía Lưu Tích vọt qua đi.

Lưu Tích vốn đang suy nghĩ cùng trương nói chút trường hợp lời nói, nhưng không nghĩ tới đối phương cư nhiên một câu đều lười đến cùng chính mình nói, trực tiếp suất binh hướng về phía bên ta sát đem mà đến.

Lưu Tích rơi vào đường cùng, chỉ phải hấp tấp nghênh chiến, hắn cũng là suất lĩnh bản bộ binh mã, hướng về trương nơi phương hướng phóng đi.

Hai quân giao chiến, binh đối binh, đem đối đem bắt đầu ở doanh trại ngoại trên sân đấu trận.

Lưu Tích cùng trương giao thủ, hai chỉ chiến thương đánh nhau, một cổ cự lực truyền đến, chỉ đem Lưu Tích chấn cả người phát run, đôi

tay hơi hơi phát run.

Một cái hiệp liền phân ra thắng bại.

Chính mình cùng đối phương hoàn toàn không phải một cái trình độ đối thủ, này trượng căn bản là vô pháp đánh.

Lưu Tích vừa định xoay người sau này phương triệt, lại thấy trương đột nhiên thân hình nhoáng lên, xem như vậy dường như muốn từ trên ngựa ngã đi xuống giống nhau.

“Thật là lợi hại!” Trương đại kêu một tiếng, xoay người hướng về phía phía sau vội vàng mà đi.

Hắn dưới trướng binh sĩ thấy chủ tướng triệt thoái phía sau, tự nhiên cũng không dám đánh lâu, theo trương vội vàng quay đầu mà đi.

Lưu Tích tức khắc sững sờ ở tại chỗ.

Mà hắn phía sau quân tốt nhóm đều là cao giọng hô quát: “Uy vũ!”

“Uy vũ!”

“Uy vũ!”

“Uy vũ!”

Lưu Tích sá nhiên cúi đầu nhìn nhìn chính mình còn hơi run rẩy tay, hoàn toàn suy nghĩ không rõ.

Vừa rồi kia nhất chiêu, chính mình khí huyết cuồn cuộn, rõ ràng đã có chút kiên trì không được?

Như thế nào đối phương ngược lại là chạy trước đâu?

Chẳng lẽ, đối phương cảm giác so với chính mình càng thêm khó chịu?

Nhưng đối phương là Hà Bắc danh tướng a, như thế nào sẽ bị chính mình nhất chiêu chiến lui?

Chẳng lẽ……

Lưu Tích thật sâu hít một hơi, theo bản năng tỉnh ngộ nói: “Chẳng lẽ, ngô quả thực có thiên nhân chi tư? Mãnh tướng chi tài chăng?”

Liền ở ngay lúc này, Kim Lăng quân giáo úy phóng ngựa đi vào Lưu Tích phía sau, thấp giọng nói: “Tướng quân, chúng ta tìm lại được là không truy?”

“Đương nhiên muốn truy!” Lưu Tích hưng phấn vung lên chiến đao, đối kia giáo úy nói: “Hiệu lệnh tam quân tướng sĩ, tùy ta truy kích! Bắt sống trương, giết hết Hà Bắc quân.”

Một chúng binh mã ngay sau đó đi theo Lưu Tích xông ra ngoài!

……

Trước trận thám báo đem tin tức hồi báo cho soái trướng Hoàng Trung, nhưng thật ra lệnh Hoàng Trung như suy tư gì.

Chu Thương còn lại là trợn mắt há hốc mồm nghe kia thám báo hồi báo, đầy mặt đều là kinh ngạc thần sắc.

Chu Thương vừa mới cùng kia trương đã giao thủ, ở hắn thủ hạ căn bản đi không thượng mấy cái đối mặt, Lưu Tích nhất chiêu liền cấp trương đánh lùi? Này đến là nhiều dũng mãnh nhân tài làm được?

Triệu Tử Long tướng quân cũng bất quá như thế đi?

Hoàng Trung loát râu bạc trắng, ha hả cười nói: “Nổi danh dưới năng giả, quả nhiên có thực học, vị này Lưu tướng quân thật sự không phải người bình thường, khó trách có thể nhiều lần lập kỳ công.”

Không bao lâu, Lưu Tích truy kích xong trương trở về, hắn một đầu hãn, tuy rằng mỏi mệt, nhưng tinh thần đầu lại phi thường hảo.

“Khởi bẩm hoàng tướng quân. Mạt tướng không có nhục sứ mệnh, đã đem trương chiến bại, cũng một đường đuổi theo ra vài dặm, tẫn đuổi này chúng cũng!”

Hoàng Trung cười ha hả gật gật đầu, nói: “Lưu tướng quân quả nhiên là danh tướng chi tư, liền trương đều chiến lui, lão phu quay đầu lại nhất định hướng thừa tướng biểu ngươi công tích!”

Lưu Tích vui mừng quá đỗi, vội vàng bái tạ Hoàng Trung, đem một bên Chu Thương nhìn đến hâm mộ không thôi.

Hoàng Trung trên mặt tuy rằng nhìn cao hứng, nhưng trong lòng kỳ thật nghi hoặc, hắn ngay sau đó cấp Đào Thương viết công lao bộ, cũng nói tỉ mỉ việc này, phái người đưa hướng chủ doanh, thỉnh Đào Thương định đoạt.

……

“Hoắc! Lưu Tích lại lập công a…… Đánh bại trương, tiểu tử này hiện tại lợi hại a.”

Đào Thương nhìn Hoàng Trung chiến báo, cười ha hả nói.

Gia Cát Lượng tại hạ phương, một bên nhẹ nhàng lắc lư quạt lông, một bên nói: “Lão sư, giáo sự phủ ở nghỉ binh trong khoảng thời gian này, vẫn luôn ở tra xét tứ phương, xác thật không có Viên quân mặt khác binh mã lại đây cùng chúng ta là địch, hiện tại đối mặt chúng ta, xác thật là chỉ có dắt chiêu này thật đánh thật tam vạn binh mã, việc này đã là xác định!”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Gia Cát Lượng, cười nói: “Kia y theo ngươi ý tứ, chúng ta hiện tại có thể tiến binh? Không cần phải xen vào Viên Thiệu có tính toán gì không?”

Gia Cát Lượng gật đầu nói: “Mặc kệ Viên Thiệu có gì mắt, nếu trước mắt còn nhìn không ra cái gì, không ngại trước lấy Bình Nguyên quận, kể từ đó, Ký Châu lấy đông thổ địa, liền có thể đặt trong tay.”

Đào Thương áp dụng Gia Cát Lượng chi ngôn, ngày thứ hai liền làm Hoàng Trung cùng Từ Hoảng hai doanh dẫn đầu khởi binh, tiến công dắt chiêu nơi Bình Nguyên quận.

Dắt chiêu binh mã dễ dàng sụp đổ, này binh mã đổi nghề bắc hướng, hoảng sợ mà đi, Đào Thương binh mã trong nháy mắt chiếm cứ Bình Nguyên quận, kể từ đó, Ký Châu lấy đông thổ địa, cơ hồ tất cả đều dừng ở Đào Thương trong tay.

Kim Lăng binh mã mũi nhọn thẳng chỉ Ký Châu.

Nhưng Viên Thiệu bước tiếp theo động tác còn lại là thực lệnh người kinh ngạc.

Viên Thiệu phái Tân Bình vì sử, tiến đến gặp mặt Đào Thương, thỉnh cầu hoà đàm, cũng hứa hẹn cắt nhường thành trì, thỉnh này thu binh.

Viên Thiệu như thế yếu thế hành động, khiến cho Đào Thương hoài nghi, bất quá hắn vẫn là tiếp đãi Tân Bình, nhưng lại chưa từng thiệt tình cùng hắn hoà đàm, Đào Thương hướng Tân Bình đưa ra yêu cầu, cơ hồ đều là Viên Thiệu không có khả năng làm được đến.

Tỷ như đem Nghiệp Thành cắt nhường ra tới a……

Tỷ như hướng thiên tử thượng biểu nhận tội a……

Tỷ như nhận chính mình đương cha nuôi sửa họ Đào a…

Mọi việc như thế.

Cho dù hoà đàm sẽ không thành công, nhưng đối với Viên Thiệu tới nói, chỉ cần nói chuyện, liền so không có nói hiệu quả hiếu thắng.

Tin tức truyền tới tào doanh, khiến cho liên tiếp phản ứng dây chuyền.

Quả nhiên là như Tuân kham trần thuật giống nhau, Đào Thương chiếm đoạt Hà Bắc nhiều như vậy thổ địa, Viên Thiệu này mặt không

đợi sốt ruột, Tào Tháo bên kia cũng đã ngồi không được mông.

Hạ Hầu, Tào Nhân, Tào Thuần đám người binh mã từ Lê Dương xuất phát, đông hướng trưng bày với Bình Nguyên quận biên cảnh nơi, ẩn ẩn đối Đào Thương có muốn đánh chi thế.

Viên Thiệu bên kia binh mã cũng là co rút lại, com một lần nữa bài binh bố trận, chặt chẽ quan tâm tào đào hai nhà hướng đi.

Biết được Tào Tháo hướng đi lúc sau, Đào Thương mới vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ, minh bạch Viên Thiệu này một loạt quái dị động tác nguyên nhân gây ra ở đâu.

Bất quá đối này, Đào Thương cũng hoàn toàn không sợ hãi, bởi vì Hà Bắc chi tranh, hắn cùng Tào Tháo vốn dĩ liền không phải minh hữu, mà là đối thủ cạnh tranh, bởi vì chinh phạt Viên Thiệu cướp lấy địa bàn trong quá trình, hai bên chính diện sẽ phát sinh xung đột, chỉ là sớm muộn gì sự tình.

Nếu sớm muộn gì đều là muốn đánh, đêm đó đánh không bằng sớm đánh.

Hạ Hầu, Tào Nhân đám người binh mã vừa mới đến, Đào Thương bên này, hắn bản nhân liền lập tức tự mình suất lĩnh tam quân, thẳng đến tào quân tiến lên mà đi.

Mà Bình Nguyên bên kia, Đào Thương như cũ vẫn là giao cho Hoàng Trung cùng với Chu Thương, Lưu Tích đám người phụ trách.

Đào Thương bản bộ binh mã vừa mới có điều hành động, dắt chiêu cùng trương bên kia, tam vạn Hà Bắc binh tướng lập tức thay đổi phương hướng, một lần nữa trở về cướp lấy Bình Nguyên.

Trương như cũ là trước bộ tiên phong, nhưng lúc này đây, lại không tồn tại thượng một lần nhường nhịn, mà là thật đánh thật thực lực so đấu.

------oOo------

Chương 715: Hoàng Trung hiện có thể

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Trung đám người đóng tại Bình Nguyên quận trị sở Bình Nguyên huyện trong vòng, mà huyện thành phòng ngự, Hoàng Trung toàn bộ giao cho Lưu Tích phụ trách, cũng coi như là đối hắn ngợi khen.

Theo thượng một lần chiến bại trương lúc sau, Lưu Tích thanh danh nước lên thì thuyền lên, uy vọng ngày long.

Hoàng Trung một đống tuổi, người khác nhìn không thấu triệt sự tình, hắn nhiều ít có thể xem minh bạch một ít, đối với Lưu Tích tình huống, lão nhân gia trong lòng cùng gương sáng dường như, chỉ là không muốn nói phá.

Hắn hiện nay tuy rằng trấn thủ ở Bình Nguyên huyện, nhưng Viên Thiệu cùng Tào Tháo động tác, hắn lại đều tùy thời có thể biết được, bởi vậy nhiều ít minh bạch một ít hiện tại trạng huống.

Căn cứ hiện nay cái này tình huống, Hoàng Trung tính định, dắt chiêu nhất định sẽ lại lần nữa lãnh binh trở về cướp lấy Bình Nguyên quận.

Sự tình quả nhiên không ra Hoàng Trung đoán trước, dắt chiêu thật sự phái ra binh mã một lần nữa phản hồi tới cướp lấy Bình Nguyên.

Nghe nói trương ở ngoài thành mời chiến, Lưu Tích cuồng vọng tự đại, ngay sau đó điểm binh chuẩn bị ra khỏi thành đi dọn dẹp trương.

Lưu Tích dưới trướng giáo úy pha là do dự khuyên can hắn nói: “Tướng quân, trương suất quân tiến đến mời chiến, muốn hay

không bẩm báo hoàng tướng quân một tiếng? Lấy cái chủ ý lại làm định đoạt?”

Lưu Tích hiện tại tự mình cảm giác tốt đẹp, bành trướng đều phải nổ mạnh.

“Này chờ việc nhỏ, còn cần gì làm phiền hoàng tướng quân, kẻ hèn trương mà thôi, bổn sắp xuất hiện thành, hai chú hương công phu liền có thể đuổi rồi hắn? Hà tất làm điều thừa, nghe ta! Điểm binh!”

“Thịch thịch thịch thịch ~!”

Cửa thành cùng cầu treo đều bị thả xuống dưới, Lưu Tích tự lãnh bản bộ binh mã lao ra thành trì, nhìn xa đối diện đã triển khai trận thế trương, Lưu Tích ha ha cười, nói: “Thủ hạ bại tướng, còn dám phục tới? Quả thực chính là tìm chết!”

Trương “Hừ” một tiếng, trên mặt đều là lạnh lùng ý cười, hắn cũng không nhiều lắm cùng Lưu Tích vô nghĩa, mà là vung tay lên trung binh khí, suất lĩnh dưới trướng các tướng sĩ xông ra ngoài.

“Sát a!”

Hai bên quân sĩ đều từng người hưởng ứng bên ta tướng lãnh, bắt đầu hướng đối phương phóng đi!

Trương đầu tàu gương mẫu, cầm trong tay trường thương, ở Kim Lăng quân chiến trận trung lui tới xung đột, hắn thân thủ so với năm đó mới vừa nhận thức Đào Thương thời điểm, có vẻ càng thêm mạnh mẽ cùng thành thục.

Ở hắn trường thương múa may hạ, tới gần hắn Kim Lăng quân sĩ binh sôi nổi bị thứ ngã xuống đất.

Trương biểu hiện xông ra, tác chiến dũng mãnh, hắn phía sau những cái đó binh lính tự nhiên cũng chiến ý hùng hậu, trong lúc nhất thời thế nhưng ngăn chặn Kim Lăng quân, đem Lưu Tích chờ một chúng đánh liên tục bại lui.

Giáo úy vội vàng khuyên Lưu Tích nói: “Tướng quân, bỉ quân dũng mãnh, trương thiện chiến, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta vẫn là chạy nhanh rút về thành trì đi.”

Lưu Tích nhìn những cái đó như lang tựa hổ Viên quân, trên đầu hãn cũng không khỏi nhắm thẳng hạ rớt.

Hắn thật sâu hít một hơi, đối với những cái đó bọn lính nói: “Đều không cần hoảng, trương nãi ta thủ hạ bại tướng, hiện nay bất quá là sính nhất thời chi dũng mà thôi, thả xem ta thu thập hắn……”

Lời nói còn không có nói xong, trương đã phóng ngựa đi tới Lưu Tích trước mặt.

Trương giơ lên trường thương, đối với Lưu Tích một lưỡi lê đi, Lưu Tích vội vàng giơ tay đi chắn.

Một cái đối mặt qua đi, Lưu Tích suýt nữa ngửa ra sau ngã quỵ trên mặt đất.

Nhưng lúc này đây, trương lại cùng giống như người không có việc gì.

Chỉ thấy trương cười ha ha, nói: “Đào quân mãnh tướng, bất quá như vậy mà thôi! Ngươi thật sự cùng Triệu Vân Tề danh? Nếu Triệu Vân là ngươi như vậy bản lĩnh, kia Trương mỗ giết hắn nghĩ đến cũng là việc dễ như trở bàn tay.”

Lưu Tích trợn mắt há hốc mồm nhìn trương, hồn nhiên nghĩ không ra như thế nào sẽ phát sinh như vậy sự?

Không nên a!

Chính mình thượng một lần không phải nhất chiêu liền đem hắn đánh lùi sao? Hôm nay vì sao tình huống hoàn toàn xoay ngược lại?

Chẳng lẽ, mỗ gia ngày đó người chi tư tiềm lực…… Không phải tùy thời đều có thể phát huy ra tới?

Nghĩ vậy, Lưu Tích không khỏi nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, đối trương hô: “Tặc tử, Lưu mỗ hôm nay thân thể không khoẻ, thả làm ngươi quát tháo nhất thời, đãi ngày sau mỗ khôi phục lúc sau, lại đến cùng ngươi tính sổ!”

Dứt lời, xoay người đánh mã liền muốn hướng trong thành mặt chạy.

Đáng tiếc chính là, trương căn bản là không có muốn buông tha Lưu Tích.

Hắn hai chân một kẹp bụng ngựa, phóng ngựa trực tiếp đuổi theo Lưu Tích, dùng trường thương từ thượng xuống phía dưới đảo qua, đem Lưu Tích chiến mã quét ngã xuống đất.

Chỉ nghe con ngựa hét thảm một tiếng, tùy theo mà đến chính là người ngã ngựa đổ, tọa kỵ xụi lơ trên mặt đất, trực tiếp đem Lưu Tích xốc đổ trên mặt đất.

Lưu Tích từ trên mặt đất bò dậy, dùng sức phác phác trên người bụi đất, lại thấy trương thương đã để ở hắn cổ họng cách đó không xa.

“Lưu Tích, ta niệm ngươi là Kim Lăng danh tướng, cho ngươi một cái hàng phục cơ hội, ngươi nếu là có thể chịu quy hàng, ta liền tha cho ngươi một mạng, như thế nào?”

Lưu Tích ngẩng đầu trừng mắt trương, đem mặt một hoành, bày ra thấy chết không sờn bộ dáng.

“Muốn giết cứ giết! Muốn cho ta đầu hàng, nằm mơ!”

Lưu Tích ở điểm này, nhưng thật ra thực kiên cường, cũng coi như là một cái hán tử.

Trương cười lạnh một tiếng, nâng thương liền chuẩn bị thứ chết Lưu Tích.

Đột nhiên một tiếng “Vèo” vang, một chi mũi tên nhọn từ phía sau bắn ra tới, thẳng trung trương hõm vai, tức khắc liền thấy máu tươi

phun xạ mà ra.

Trương nổi giận gầm lên một tiếng, lôi kéo cương ngựa, duỗi tay bắt lấy trên vai mũi tên, dùng sức đem mũi tên rút ra tới.

Lưu Tích thừa cơ hội này, xoay người bôn phía sau chạy tới.

Mà cách đó không xa, một viên từ Bình Nguyên huyện thành chạy tới đại tướng, cầm trong tay bảo điêu cung, phóng ngựa lướt qua Lưu Tích đi vào trương trước mặt, cười ha hả nhìn hắn.

“Lưu Tích nãi ta Kim Lăng đại tướng, hôm nay thân thể không khoẻ, thua ở các hạ trong tay, nhưng lại tuyệt đối không thể lấy thiệt hại tại đây.”

Trương che lại trên vai thương, căm tức nhìn Hoàng Trung, hai tròng mắt đều phải phun ra hỏa tới.

“Lão nhân, nhữ là người phương nào?”

“Lão phu Hoàng Trung, Trương tướng quân, cửu ngưỡng đại danh!”

Trương dùng sức gật gật đầu, nói: “Hoàng Trung phải không? Hảo, mỗ gia hôm nay nhớ kỹ ngươi!”

Dứt lời, trương ngay sau đó tiếp đón binh tướng, từ từ mà triệt, Hoàng Trung cũng không truy hắn, chỉ là tiếp theo Lưu Tích trở về thành trì.

……

Liền ở dắt chiêu, trương chờ một chúng cùng Hoàng Trung đánh với, Đào Thương cùng Tào thị chư tướng chuẩn bị giao thủ thời điểm. Hắc sơn quân ở U Châu biên cảnh, cũng đã cùng ô Hoàn tam vương bộ giao thủ.

Lúc này đây, vì có thể ở cùng ô Hoàn giao thủ trung đạt được tiên cơ, Đào Thương đem ô Hoàn đại Thiền Vu khâu lực cư nhi tử lâu

ban giao cho Quách Gia cùng Trương Yến, làm cho bọn họ dùng hắn làm con tin, đối phó ô Hoàn binh tướng.

Ô Hoàn quân nghe nói Kim Lăng quân tới, liền từ khâu lực cư tự mình suất binh, liên hợp đạp đốn, Tô Phó Duyên chờ bộ lạc, cùng tiến đến chiến Kim Lăng quân.

Ô Hoàn quân luôn luôn là nói chiến liền chiến, không suy xét hậu quả bộ lạc, chưa từng nghĩ đến, lúc này đây giao thủ, lại là cực kỳ bị động.

Chiến trường phía trên, Trương Yến sai người đem lâu ban trói chặt tới rồi trước trận.

Khâu lực cư vốn dĩ tính toán mệnh bên ta kỵ binh hướng trận, nhưng vừa thấy đến ái tử bị buộc chặt ở bỉ quân, nào còn dám toàn lực ứng chiến?

Kết quả là, vốn đã kinh là làm tốt liều mạng chuẩn bị ô Hoàn quân, cứ như vậy hấp tấp mà triệt.

Mà Quách Gia tắc làm Trương Yến, phái người đi hướng ô Hoàn quân, lấy lâu ban con tin, uy hiếp khâu lực cư đầu hàng vô điều kiện Đào Thương.

Khâu lực cư thế khó xử, hai bên trong lúc nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

Nhưng liền ở ngay lúc này, điền phong chuẩn bị ra tay!

Vì đánh vỡ cái này cục diện bế tắc, cũng vì làm ô Hoàn quân hoàn toàn cùng Kim Lăng quân kết thành chết thù…… Điền phong quyết định, tìm cơ hội độc chết tam vương bộ cái này vương tử.

------oOo------

Chương 716: độc thịt độc tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm khuya tĩnh lặng, nguyệt hắc phong cao.

Điền phong bưng hộp đồ ăn, bước chậm đi vào giam giữ lâu ban địa phương.

Hai gã tạm giam lâu ban thị vệ trạm sắp xuất hiện tới, ngăn cản điền phong, đối hắn nói: “Tiên sinh dừng bước, việc này chính là cấm địa, Trương tướng quân có lệnh, người không liên quan, không thể tùy ý ra vào.”

Điền phong hai hàng lông mày dựng ngược, phẫn nộ quát: “Hỗn trướng! Ngươi là thứ gì, cũng dám tới đối lão phu khoa tay múa chân?”

Dứt lời, liền thấy điền phong từ trong lòng sờ soạng một sờ, đem một khối lệnh bài đem ra, ở kia Kim Lăng quân trước mặt lung lay nhoáng lên, nói: “Lão phu chính là thừa tướng tự mình nhâm mệnh bắc chinh phó giám quân, chẳng lẽ liền thẩm vấn một cái phạm nhân tư cách đều không có? Còn không đem lộ tránh ra, bằng không quay đầu lại lão phu đem việc này bẩm báo Trương tướng quân, làm hắn chém các ngươi!”

Kia hai gã thị vệ lẫn nhau chi gian lẫn nhau nhìn vừa thấy, đều không có nói chuyện.

Do dự một lúc sau, lại thấy trong đó một người thị vệ đối điền phong nói: “Phó giám quân đại nhân mời vào, bất quá còn thỉnh giám quân chớ kéo dài quá dài thời gian, để tránh xong việc Trương tướng quân đối ta chờ vấn tội.”

Điền phong vẫy vẫy tay, tùy ý nói: “Yên tâm đi, nơi nào tới như vậy nói nhiều! Lão phu này tới, lại cũng là trước đó từng chinh đến

Trương tướng quân đồng ý.”

Dứt lời, liền thấy điền phong vào giam giữ phạm nhân nơi.

Bên trong thị vệ vì điền phong mở ra cửa lao, lại thấy lâu ban bị khóa trên mặt đất, vẻ mặt suy yếu nhìn điền phong.

Nhìn điền phong bình tĩnh biểu tình, lâu ban ánh mắt lộ ra một tia châm chọc thần sắc.

“Không thể tưởng được đường đường điền tiên sinh! Điền nguyên hạo! Cư nhiên cũng bối chủ đi theo địch, thành một cái nịnh nọt hạng người, nhớ năm đó Viên đại tướng quân uy chấn Hà Bắc hết sức, Hà Bắc dữ dội cường đại, hiện giờ tiểu nhân nhiều lần xuất hiện, thực sự là lệnh người nhưng ca đáng tiếc.”

Điền phong nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói: “Ngươi một cái tam vương bộ người, như thế nào còn học khởi chúng ta người Hán nói chuyện tới? Nói nữa, lúc trước là các ngươi ô Hoàn người hướng Đào Thương cung ra tới đại tướng quân là năm đó chỉ huy mưu sát hán đế chủ mưu, chuyện tới hiện giờ, ngươi còn dám chỉ trích với ta? Buồn cười.”

Lâu ban nổi giận đùng đùng trừng mắt hắn quát: “Ta thủ hạ người xương cốt mềm hướng Đào Thương nói tình hình thực tế, ta lại không có! Mà ngươi đâu? Mệt ngươi còn tự xưng là cái người Hán, mỗi ngày thờ phụng Nho gia lễ giáo, lão tử thân là một cái ô Hoàn người, đều so ngươi này muốn minh bạch lý lẽ rất nhiều!”

Điền phong nhìn lâu ban nổi giận đùng đùng biểu tình, xúc động gật gật đầu, nói: “Khó được ngươi đối Viên thị có thể có như vậy tâm tư, cũng thế…… Lão phu liền nói với ngươi lời nói thật đi.”

Dứt lời, liền thấy điền phong đi đến lâu ban trước mặt, mở ra trước mặt hộp đồ ăn, đem giữa một khối bao vây lấy lộc thịt đem ra, bãi ở lâu ban trước mặt.

Lâu ban châm chọc nhìn hắn, khinh thường nói: “Như thế nào? Như vậy điểm tiểu kỹ xảo, liền muốn cho ta và ngươi giống nhau, quy thuận Đào Thương? Nằm mơ!”

Điền phong nghe vậy, cười khổ lắc lắc đầu, nói: “Lão phu cũng không phải Đào Thương người, chuyện tới hiện giờ, lão phu liền cũng không gạt ngươi…… Kỳ thật, lão phu là phụng đại tướng quân mật lệnh, tiến đến Đào Thương doanh trung trá hàng?”

Điền phong sở dĩ dám đối với lâu ban nói thật, cũng không phải hắn làm việc không cẩn thận, mà là ở trong lòng hắn, đã quyết định chủ ý tối nay nhất định phải lộng chết lâu ban!

Cho dù quay đầu lại Trương Yến cùng Quách Gia bởi vì chuyện này giết chính mình, nhưng chính mình cũng coi như là tại đây sự kiện thượng giúp Viên Thiệu xoay chuyển thời cuộc, đã chết cũng không thua thiệt đại tướng quân cái gì.

Lâu ban nghiêm túc nhìn điền phong hồi lâu, đột nhiên cười, nói: “Điền lão nhân, ngươi đừng vội lừa gạt ta! Ngươi cả nhà đều làm Viên Thiệu giết, ngươi còn có thể thế hắn bán mạng trá hàng? Lại là đem ta đương ngốc tử lừa gạt!”

Điền phong đạm đạm cười, từ trong lòng móc ra một vật, đưa tới lâu ban trong tay, nói: “Năm đó ngươi phụ vương đưa ngươi hướng Nghiệp Thành đương mấy năm hạt nhân, ngươi đi theo đại tướng quân bên người, nói vậy nhận được đây là là hắn tùy thân huề ngọc, điền mỗ lâm rời đi Nghiệp Thành là lúc, đại tướng quân từng đem vật ấy thân thủ giao phó với ta, dùng để ở thời khắc mấu chốt chứng thân.”

Lâu ban từ điền phong trong tay tiếp hiểu rõ qua đi, cẩn thận xem nhìn, xác thật là Viên Thiệu chi vật.

Năm đó Viên Thiệu sơ cùng khâu lực cư liên hợp, từng đưa tặng tam vương bộ đại lượng hoàng kim cùng lương thảo gấm vóc, nhưng lại yêu cầu bỉ phương đưa tới con tin một năm, lúc ấy lâu ban tuổi không lớn, vì thế liền tới Nghiệp Thành đi theo Viên Thiệu ở một

năm, hắn lúc ấy liền ở Viên phủ, Viên Thiệu đãi hắn cũng thật dầy, giống như nghĩa tử giống nhau, bởi vậy hắn đối với Viên Thiệu tùy thân chi vật tương đối quen thuộc.

Lâu ban trên mặt lộ ra kinh sắc, đem đồ vật còn cấp điền phong, nói: “Không thể tưởng được nguyên hạo tiên sinh cư nhiên là vì đại tướng quân nghiệp lớn mà đến, tiên sinh thâm nhập hang hổ, này phân đảm lược cùng trung tâm đều lệnh người bội phục…… Vừa mới ta mở miệng lỗ mãng, còn thỉnh tiên sinh chớ trách móc.”

Điền phong trong lòng cười lạnh, trên mặt lại bày ra một bộ hiền từ bộ dáng, nói: “Lâu ban vương tử, ngươi vây với Kim Lăng quân tay chuyện này, điền mỗ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, tối nay tới đây, thứ nhất là vì vấn an ngươi, cũng thuyết minh điền mỗ đối với ngươi thành ý, thứ hai cũng là tưởng nói cho vương tử, trước mắt ngươi tuy rằng bị bắt, nhưng không thể từ bỏ, từ điền mỗ ở Kim Lăng trong quân, vô luận như thế nào, đều phải bảo hộ ngươi chu toàn, ngươi lại kiên trì một chút, ta định thiết kế cứu ngươi đi ra ngoài!”

Lâu ban nghe vậy, trong lòng rất là cảm động.

Hắn hướng về phía điền phong chắp tay nói: “Như thế, liền làm phiền điền tiên sinh lo lắng.”

Điền đầy đặn ý gật gật đầu, đứng dậy thu hồi hộp đồ ăn, sau đó chỉ vào trên mặt đất những cái đó thức ăn nói: “Nghe nói vương tử gần nhất thức ăn không tốt, điền mỗ tối nay cố ý mang theo một chút lộc thịt, là binh sĩ săn thú lúc sau, cắt lấy tốt nhất chỗ đưa cho lão phu, ta cố ý đưa tới cấp vương tử bổ bổ thân mình…… Hảo sinh bảo trọng, tùy thời chờ điền mỗ tin tức.”

Lâu ban trong lòng cảm động, hướng về phía điền phong một cái kính nhận lời xưng là.

Điền phong đi rồi, lâu ban liền cầm lấy trên mặt đất kia khối lộc thịt, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, vừa định há mồm cắn đi xuống thời điểm, lại nghe hàng rào bên cạnh truyền đến một thanh âm, nói: “Ta nếu là ngươi, liền sẽ không gặm xuống đi.”

Lâu ban khiếp sợ, hắn vội vàng quay đầu, lại thấy Quách Gia không biết khi nào, đứng ở hắn vị trí hàng rào cửa, cười như không cười nhìn hắn.

Lâu ban trong khoảng thời gian này vẫn luôn bị cầm tù ở Kim Lăng trong quân, tự nhiên sẽ hiểu Quách Gia thân phận, nhận vị này Đào Thương bên người xếp hạng đệ nhất mưu chủ.

“Ngươi, ngươi là từ đâu nhảy ra tới?” Lâu ban giơ kia khối lộc thịt, trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

Quách Gia nhẹ nhàng một hừ, nói: “Từ nơi nào? Quách mỗ lại phi thần tiên, tự nhiên là sẽ không từ nơi nào phi thiên độn địa mà đến, ta trong khoảng thời gian này vẫn luôn liền ở tại ngươi cách vách, chỉ là tiểu tử ngươi không biết thôi.”

“Cách, cách vách?” Lâu ban nghe vậy trợn mắt há hốc mồm.

Quách Gia kiểu gì thân phận, cư nhiên sẽ âm thầm cùng chính mình một khối ở tại này rách nát giam giữ tù phạm địa phương? Này đến tột cùng là vì cái gì?

Quách Gia cười khanh khách nhìn hắn, nói: “Các hạ tựa hồ là không quá không minh bạch đâu…… Kỳ thật Quách mỗ ngay từ đầu liền biết sẽ có người tới tìm ngươi, cho nên vẫn luôn bồi ngươi ngồi xổm này đại lao, chính là muốn nhìn một chút có thể hay không thật sự có người tiến đến, thoạt nhìn, Quách mỗ tựa hồ là không có đoán sai.”

“Ngươi, ngươi đều nghe được cái gì?”

Quách Gia ha hả nói: “Kỳ thật cũng không phải những câu đều nghe rõ, tuy rằng ta ở bên trong hắc ám chỗ đợi, nhưng vì khủng điền phong phát giác, cho nên ta lồng sắt không dám ly ngươi thân cận quá, hơn nữa ta còn dùng cỏ khô che đậy thân thể cùng phần đầu, ảnh hưởng thính giác, nhưng nhiều ít vẫn là có thể nghe minh bạch cái đại khái……”

“Ngươi! Kim Lăng tặc tử! Hảo sinh xảo trá!”

Quách Gia đột nhiên xen lời hắn: “Trước đừng nói cái này, ngươi trong tay lộc thịt có độc, đem hắn giao cho ta, để tránh ngươi chết không minh bạch.”

Nhưng thực hiển nhiên, lâu khó cũng không tin tưởng hắn.

“Đáng giận Kim Lăng tặc, liền một khối lộc thịt đều phải cùng lão tử tới tranh, lão tử càng không cho ngươi…… Không cho!”

Dứt lời, liền thấy lâu khó cầm lấy kia khối lộc thịt, đặt ở trong miệng, dùng sức nhấm nuốt, một bên ăn một bên khiêu khích dường như hướng Quách Gia liếc mắt đưa tình.

Quách Gia cả người đều xem choáng váng.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Quách Gia thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu, nói: “Quả nhiên là thiên làm bậy hãy còn nhưng thứ, tự làm bậy không thể sống a…… Lấy Đào thừa tướng một câu bình phán ngươi, chính là tìm đường chết cũng muốn phạm tiện…… Người tới a, lấy kim nước tới!”

------oOo------

Chương 717: bối đức ly tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên thế giới này, có rất nhiều người không tìm đường chết sẽ không phải chết, rõ ràng có thể quá thực tốt thái bình nhật tử, nhưng vì trí một hơi, chính là muốn từ bỏ hết thảy, nói cái gì cũng đến cùng ngươi đánh bừa rốt cuộc.

Đương nhiên, từ một cái khác góc độ tới giảng, này cũng có thể gọi là chí khí.

Có chí khí là chuyện tốt, nhưng vì chính mình chí khí, lại không lý do bị người khác lợi dụng, vậy không hảo.

Quách Gia tiếc nuối nhìn lâu ban, trên mặt lộ ra đồng tình thần sắc.

Lâu ban còn lại là một bên cắn xé lộc thịt, một bên diễu võ dương oai hướng về phía Quách Gia đưa mắt ra hiệu, ngửa đầu thị uy.

Nhưng theo thời gian trôi qua, lâu ban sắc mặt lại càng ngày càng khó coi, hắn nhấm nuốt lộc thịt miệng bắt đầu run,

Một cổ đau bụng cảm giác, che dấu lộc thịt mùi hương, bắt đầu ở lâu ban trong cơ thể cảm giác trung chiếm cứ chủ đạo.

“A! A ~~ a a!”

Lâu ban thống khổ quỳ rạp xuống đất, trong tay lộc thịt cũng tùy theo rơi xuống ở trên mặt đất.

“Cứu, cứu ta! Đau…… Đau!” Lâu ban sắc mặt trắng bệch, cả người đánh bệnh sốt rét, hướng về phía Quách Gia suy yếu hô.

Quách Gia nhẹ nhàng hừ một tiếng, cũng lười đi để ý hắn.

Không bao lâu, cửa bọn thị vệ lấy tới một đại thùng phân canh, tanh tưởi phác mũi, huân Quách Gia mày nhăn lại, vội vàng quay đầu đi.

“Hầu hạ tiểu vương tử uống xong đi.” Quách Gia phân phó phía sau bọn thị vệ nói.

Lâu ban trước mắt bụng tuy rằng đau muốn mệnh, nhưng vừa nghe Quách Gia cư nhiên mệnh lệnh người cho hắn uống kim nước, lại cũng khôi phục một ít thần chí.

Hắn hoảng sợ vạn phần ngẩng đầu nhìn về phía Quách Gia, giống như dã thú giống nhau thấp giọng gào rống: “Ngươi, ngươi dám?!”

“Không uống ngươi sẽ phải chết, uống lên mới có thể đem thịt nhổ ra…… Quách mỗ vừa mới báo cho ngươi không thể thực này thịt, ngươi cố tình không nghe, lúc này hảo đi!”

Lâu ban trước mắt đã tiếp cận hư thoát, này cả người vô lực, bị hai gã binh lính ấn tại chỗ, nắm lên đầu, một phiêu một gáo đem kim nước hướng trong miệng đưa.

Rót không nhiều lắm đại một hồi, liền thấy lâu ban há mồm “Nôn” một tiếng, đem dạ dày trung đồ vật dốc túi phun ra mà ra.

Mắt thấy lâu ban đem dạ dày trung đồ vật nhổ ra, Quách Gia mới vừa rồi thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Hắn làm kia thị vệ tránh ra, từ trong tay áo lấy ra mấy cái đã sớm dự bị tốt thuốc viên, một bên ghét bỏ tiểu tâm tránh đi lâu ban nôn mửa ra tới những cái đó ghê tởm đồ vật, một bên bóp hắn miệng, đem dược tắc đi vào.

Điền phong rời đi lâm tri thành phía trước, Đào Thương đã từng phái người tra xét ra hắn sở mua dược vật, cũng làm Trương Cơ đoạn danh dược lý, trước tiên dự bị hảo có thể bài độc cũng trung hoà dược tính giải dược, làm Quách Gia theo mang theo.

Lâu ban ăn xong dược sau, Quách Gia chán ghét đem chính mình tay ở trên người hắn dùng sức xoa xoa.

Không bao lâu, đãi lâu ban hoãn quá mức tới, hắn suy yếu nhìn về phía Quách Gia, thấp giọng nói: “Vì sao cứu ta?”

“Không phải Quách mỗ tưởng cứu ngươi, là Đào thừa tướng trước đó phân phó làm ta cứu ngươi.” Quách Gia bĩu môi, nói: “Nếu không phải vì không cho Viên Thiệu quỷ kế thực hiện được, ngươi đương Quách mỗ nguyện ý quản ngươi kia phá sự?”

Quách Gia nói, nhắc nhở lâu ban.

Lại thấy lâu ban nhịn không được cả người run run, nói: “Vì sao sẽ như vậy, điền phong vì sao phải mưu hại với ta? Ta chưa từng hướng các ngươi nói ra đại tướng quân mảy may việc, bọn họ vì sao phải như vậy đối đãi ta? Vì cái gì!”

Quách Gia cười lạnh một tiếng, nói: “Điểm này sự đều nhìn không ra tới, mệt ngươi vẫn là cái ô Hoàn Vương tử? Liền tính ngươi không có phản bội Viên Thiệu, nhưng thủ hạ của ngươi người, lại làm Viên Thiệu thân bại danh liệt, từ sĩ tộc thủ lĩnh địa vị cao ngã xuống dưới, liền hướng điểm này, các ngươi ở trong lòng hắn cũng đã tội không thể tha thứ, hơn nữa ở Viên Thiệu xem ra, các ngươi ô Hoàn đến nay không cùng ta quân toàn diện khai chiến, này đó là tội…… Mà này mầm tai hoạ căn nguyên, có lẽ đó là ngươi cái này thua tại chúng ta trong tay vương tử.”

Lâu ban trong mắt chảy xuống nước mắt.

“Chúng ta vì Viên đại tướng quân vào sinh ra tử, liền hán đế đô bị Tô Phó Duyên giết! Hắn cư nhiên như thế đối đãi với chúng ta?”

Quách Gia nhàn nhạt nói: “Được làm vua thua làm giặc, lý nên như thế.”

Trầm mặc đã lâu, đột nhiên lại thấy lâu ban dùng nắm tay thật mạnh một tạp mặt đất, nói: “Ta muốn báo thù!”

Quách Gia nhàn nhạt nói: “Chỉ bằng ngươi, ngươi lấy cái gì báo thù? Ngươi trước mắt bất quá là ta quân một cái tù nhân đồ!”

Lâu lớp trưởng lớn lên thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ta nguyện ý mời ta phụ vương, bỏ Viên từ đào, một lần nữa quy phụ với Hán triều thiên tử thống trị dưới! Viên Thiệu như thế đãi ta, quả thực chính là đem ta xem thành heo chó, ta không báo này thù, làm sao có thể lập với đồng ruộng chi gian?”

Quách Gia vòng quanh lâu ban, vừa đi một bên đánh giá hắn, không bao lâu mới vừa rồi nói: “Nhưng là, ngươi tựa hồ là quên mất một vấn đề.”

Lâu ban nghi hoặc ngẩng đầu xem hắn, nói: “Cái gì vấn đề?”

“Tiên đế chính là chết ở các ngươi ô Hoàn nhân thủ trung, như thế di thiên đại thù, liền tính là đương kim thừa tướng cầm quyền, cũng tuyệt đối không thể tùy ý thu nạp các ngươi…… Như thế ngày sau dưới chín suối như thế nào đối mặt tiên đế, lại như thế nào đối mặt đương kim thiên tử?”

“Hải!” Lâu ban thật mạnh chụp mà, nói: “Mưu hại hán thiên tử người, chính là Viên Thiệu, cùng ta phụ vương có quan hệ gì đâu?”

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Kia cũng không được, rốt cuộc người chết ở trong tay các ngươi, các ngươi nhất định phải cho chúng ta đại hán một cái giao đãi.”

Lâu ban cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Một khi đã như vậy, cũng không quan hệ, lúc trước suất binh công giết các ngươi tiên đế người, chính là chúng ta ô Hoàn tiểu vương Tô Phó Duyên…… Chúng ta có thể đem cái này tội ác làm hắn gánh vác, liền nói hắn cùng Viên Thiệu tự mình cấu kết, thiện giết các ngươi đại hán thiên tử, việc này ngươi xem coi thế nào?”

Quách Gia nhướng mày, nói: “Tô Phó Duyên chính là các ngươi ô Hoàn tiểu vương, nghe nói cũng thống lĩnh ngàn dư bộ lạc, như thế nào dễ dàng như vậy liền đem hắn từ bỏ?”

Lâu ban há miệng thở dốc, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là không nói gì, chỉ là nói: “Ngươi chỉ nói, có đáp ứng hay không?”

Quách Gia xoay người, một bên đi ra ngoài, một bên nói: “Chuyện này, dung ta bẩm báo cấp thừa tướng lúc sau, lại đến hồi phục với ngươi.”

Rời đi giam giữ lâu ban địa phương, Quách Gia liền đi tới Trương Yến soái trướng, cùng hắn tường trần việc này.

Trương Yến nghe cái hiểu cái không, hắn hỏi Quách Gia nói: “Kia y theo tiên sinh chi ý, trước mắt chúng ta nên như thế nào làm?”

Quách Gia cười nói: “Tự nhiên là đem việc này đăng báo cấp thừa tướng, từ hắn định đoạt.”

Trương Yến ngạc nhiên nói: “Đem bên ngoài, quân mệnh có điều không chịu, việc này dùng bẩm báo thừa tướng sao?”

Quách Gia cười nói:” Chuyện lớn như vậy, kế tiếp cụ thể nên như thế nào hành sự, sự tình quan chúng ta cơ xuống dưới nhất thống phương bắc chiến lược, lại phi ngươi ta có thể làm chủ, chỉ có thể báo hắn.”

……

Ngày thứ hai, điền phong liền làm tốt nhận lấy cái chết quyết tâm, rốt cuộc hắn thấy lâu ban một mặt lúc sau, người này liền lập tức đã chết, nhất định sẽ khiến cho người khác hoài nghi, cuối cùng không thiếu được muốn tìm được trên đầu mình.

Nhưng là liên tiếp mấy ngày lúc sau, đều không có động tĩnh.

Điền phong rất là nghi hoặc, vì thế liền đi ra ngoài hỏi thăm.

Này không nghe còn muốn, vừa nghe xong, chỉ đem điền phong sợ tới mức cả người rùng mình.

Tục truyền, lâu ban cư nhiên không chết! Lại còn có bị cứu trở về, thả hiện nay thật ở hôn mê.

Điền phong lòng nóng như lửa đốt, này nếu là chờ lâu ban đã chết, chính mình nhưng chính là sẽ tiết lộ, chính mình vừa chết nhưng thật ra không ngại, nhưng e sợ cho sẽ làm hỏng Viên Thiệu đại sự!

Điền phong hiện giờ tuy rằng là tới rồi Đào Thương quân doanh, nhưng sau lại vẫn là chiêu mộ một ít nhân vi chính mình sở dụng, cũng thông qua ám hiệu cùng Viên Thiệu tiến hành liên hệ.

Thường lui tới điền phong nếu là cùng Viên Thiệu liên hệ, nhất định sẽ rất cẩn thận, nhưng hiện tại, hắn cố không được như vậy nhiều.

------oOo------

Chương 718: đã định sách lược

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày gần đây tới, Ký Châu chi chiến đã lâm vào cục diện bế tắc.

Tào Tháo như cũ đóng quân ở Lê Dương, cùng Viên Thiệu tiến hành giằng co, nhưng vì khống chế Đào Thương tiến binh tốc độ, hắn phái Hạ Hầu, Tào Nhân, Tào Thuần chờ Tào thị trọng đem từng người suất lĩnh tinh binh cường tướng, tiến đến Ký Châu chi đông kiềm chế Đào Thương.

Mà mặt khác một bên, Viên Thiệu canh phòng nghiêm ngặt, hắn trước làm dắt chiêu phản công Bình Nguyên quận, cũng làm Văn Sửu suất lĩnh một chúng Ký Châu võ tướng đông từ trước đến nay phòng thủ Ký Châu đông tuyến, chính hắn tự mình đối phó Tào Tháo, đem Ký Châu tình huống chuyển nguy thành an.

Nguyên bản là tào đào cường công Ký Châu cục diện, hiện giờ biến thành tam gia lẫn nhau chế hành, này ở trình độ nhất định đi lên giảng, lớn nhất được lợi người không hề nghi ngờ chính là Viên Thiệu. Đào Thương cũng là sẽ kiềm chế bọn họ.

Một đoạn này thời gian tới nay, Đào Thương ở Ký Châu đông tuyến cùng Viên quân, tào quân đánh có tới có lui, nhưng ở thực lực quân đội thượng lại không hề tiến triển.

Đào Thương nếu là tiến công Văn Sửu, tắc Hạ Hầu cùng Tào Nhân liền sẽ nhân cơ hội tập sau đó, nhưng tương đối, Tào Nhân cùng Hạ Hầu nếu là cũng hướng Ký Châu chuyển qua binh phong, Đào Thương cũng sẽ xuất binh kiềm chế bọn họ.

Mà trên đường, Đào Thương cũng từng nghĩ tới, làm đóng giữ Bình Nguyên quận huyện thành Hoàng Trung cùng Lưu Tích xuất binh sách mặt bên tấn công Ký Châu, mở ra một cái chỗ hổng, cố tình Viên Thiệu cùng Tự Thụ đám người cũng coi như đổ điểm này, phản

làm dắt chiêu cùng trương đi trước tiến công Bình Nguyên huyện, như thế liền lâm vào hoàn toàn cục diện bế tắc.

Liền ở cái này mấy phương đều rất xấu hổ thời điểm, Quách Gia thư từ đưa đến Đào Thương trong tay.

“Lâu ban…… Khâu lực cư…… Tô Phó Duyên…… Điền phong!” Đào Thương cười nhạt nhìn kia phong thư từ, nói: “Không thể tưởng được điền phong cư nhiên thật sự đối lâu ban động thủ, xem ra hắn thật là tưởng đánh bạc tánh mạng, cũng muốn làm chúng ta cùng ô Hoàn người trở mặt thành thù, hắn rốt cuộc ái Viên Thiệu điểm nào, có thể như vậy vì hắn đánh bạc tánh mạng.”

Gia Cát Lượng nói: “Lão sư, kia y theo ngươi chi thấy, chúng ta hiện nay muốn hay không tiếp thu lâu ban ý kiến, thông qua lâu ban tiếp nhận đầu hàng khâu lực cư?”

Đào Thương nhìn chằm chằm Quách Gia thư từ, mỗi người thật thật nhìn một hồi lâu, đột nhiên nói: “Tiếp nhận đầu hàng ô Hoàn người tự nhiên là muốn tiếp nhận đầu hàng, nhưng chúng ta không thể tiếp nhận đầu hàng lâu ban người như vậy, cũng không thể tiếp nhận đầu hàng khâu lực cư như vậy lão gia hỏa.”

Gia Cát Lượng nghi hoặc nhìn Đào Thương, nói: “Lão sư ý tứ là?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Tiên đế chết vào ô Hoàn kỵ binh tay, chuyện này là sự thật, chúng ta nhất định phải trừng trị ô Hoàn người, nhưng cũng không phải mỗi một cái ô Hoàn người đều là đầu sỏ gây tội, chúng ta muốn bính trừ những cái đó hư, lưu lại những cái đó tốt…… Lão vương khâu lực cư cùng vương tử lâu ban cùng Viên Thiệu cấu kết, là giết hại thiên tử đầu sỏ gây tội, là vô sỉ tiểu nhân, hiện giờ vì trả thù Viên Thiệu, lại tưởng hy sinh ô Hoàn tiểu vương Tô Phó Duyên, người như vậy ti tiện vô sỉ, tuyệt không có thể sử dụng.”

Gia Cát Lượng cẩn thận suy nghĩ một hồi, nói: “Chẳng lẽ, lão sư muốn dùng người, là cái kia ô Hoàn tiểu vương Tô Phó Duyên?”

Đào Thương cũng là lắc lắc đầu, nói: “Khâu lực cư là chủ mưu, Tô Phó Duyên là đồng lõa, hắn giúp đỡ khâu lực cư đám người giết chúng ta như vậy nhiều người Hán, còn mưu hại thiên tử, nói thật, hắn cũng không phải cái cái gì thứ tốt!”

Gia Cát Lượng nghe vậy sá nhiên.

“Y theo lão sư ý tứ, khâu lực cư, lâu ban, Tô Phó Duyên…… Này đó đều không phải chúng ta muốn chiêu hàng người, chúng ta đây muốn chiêu hàng ai?”

Đào Thương đứng lên, đối Gia Cát Lượng nói: “Khổng Minh, ngươi ở phương nam ở hồi lâu, đối phương bắc tình huống không hiểu nhiều lắm, nhưng ta mấy năm nay, vẫn luôn ở lệnh giáo sự phủ giúp ta gắt gao nhìn thẳng phương bắc tình thế, đặc biệt là ô Hoàn, Hung nô này đó dị tộc bộ lạc.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Ngươi biết ô Hoàn thủ lĩnh giữa, có một cái kêu đạp đốn sao?”

Gia Cát Lượng nói: “Người này ta biết, nghe nói chính là khâu lực cư từ tử, là Liêu Tây ô Hoàn Vương.”

“Không tồi, đạp đốn người này, dũng mãnh thiện chiến, lại là khâu lực cư từ tử, theo đạo lý tới nói, hắn là có tư cách kế thừa ô Hoàn đại Thiền Vu chi vị, nhưng liền nào đó ý nghĩa đi lên nói, chỉ cần có lâu ban ở, chuyện này đối với đạp đốn tới nói liền rất xa vời…… Nhưng là chuyện tới hiện giờ, chúng ta có lẽ có thể cho hắn một hy vọng cùng cơ hội.”

Gia Cát Lượng trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

Chính mình lão sư…… Vừa rồi còn nói khâu lực cư cùng lâu ban là vô sỉ tiểu nhân, hiện giờ hắn biểu hiện ra ý tưởng, ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, cũng không giống như sư lực cư đám người cường đi nơi nào.

……

Đào Thương ngay sau đó đem thư từ giao phó với thị vệ, làm cho bọn họ hoả tốc quay lại cấp Quách Gia.

Quách Gia ở nhìn đến thư từ lúc sau, trong lòng hiểu rõ, ngay sau đó xác định Đào Thương nhu cầu.

Mà trừ bỏ Đào Thương thư từ ở ngoài, Quách Gia bàn thượng còn phóng một phong bị hắn phái người bắt cóc xuống dưới thư từ.

Đó là điền phong viết cấp Viên Thiệu báo nguy công văn.

Nhìn kia phong thư từ, Quách Gia trên mặt lộ ra tươi cười.

Không bao lâu, điền phong bị người mang theo lại đây.

Điền phong tựa hồ đã biết chính mình sắp đối mặt chính là cái gì, hắn không hề sợ hãi. Vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Quách Gia.

“Hạ độc thủ đoạn, rất cao minh a!” Quách Gia cười hướng điền phong nói.

“Quách tiên sinh giải đọc thủ đoạn, cũng rất cao minh!” Điền phong không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Quách Gia thở dài khẩu khí, nói: “Điền tiên sinh, vì Viên Thiệu, ngươi từ bỏ nhiều như vậy, đáng giá sao?”

Điền phong gật gật đầu, nói: “Vì Viên công, hết thảy tự nhiên đáng giá.”

Quách Gia duỗi tay trong ngực trung đào sờ mó, sau đó đem một khối ngọc đem ra, đặt ở trước mặt bàn thượng.

Điền phong sắc mặt trong nháy mắt một bạch.

Quách Gia nhàn nhạt chỉ vào kia khối ngọc hòa điền phong thư từ, nói: “Viên Thiệu cho ngươi tín vật, bị ngươi ba ngày trước âm thầm ném vào giữa sông, nhưng lại bị ta vẫn luôn phái hướng âm thầm

giám thị ngươi giáo sự trong phủ người lấy trở về, không nghĩ tới đi?”

Điền phong sắc mặt trong nháy mắt biến trắng bệch.

“Ngươi, ngươi? Ngươi như thế nào sẽ biết……”

Nói đến này thời điểm, điền phong bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng rồi! Nhất định là lâu ban nói.

Quách Gia nhàn nhạt nói: “Quách mỗ hiện tại trong tay có ngươi thư từ, có ngươi tín vật, chỉ cần ta tưởng, ta là có thể hoàn hoàn toàn toàn bắt chước ngươi chữ viết, sau đó ở bằng vào cái này tín vật, đem ngươi cùng Viên Thiệu quan hệ hoàn toàn ly gián rớt! Ngươi tin hay không?”

Điền phong hung tợn trừng mắt Quách Gia, môi đang không ngừng run rẩy.

Này hết thảy hồi tạo thành cái dạng gì hậu quả, hắn là hoàn toàn biết được.

Lại thấy Quách Gia thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Tuy rằng Quách mỗ rất muốn làm như vậy, nhưng ta lần này phái người cấp thừa tướng truyền tin, thừa tướng lại không đáp ứng Quách mỗ như vậy hành sự.”

Điền phong biểu tình lập tức ngây ngẩn cả người.

Quách Gia đứng dậy nói: “Thừa tướng tuy rằng lúc trước cũng tưởng sử dụng ly gián kế, làm ngươi cùng Viên Thiệu lẫn nhau tương khích, cuối cùng bất đắc dĩ quy phụ đến hắn dưới trướng…… Nhưng trải qua thận trọng suy xét sau, hắn quyết định từ bỏ cái này cách làm.”

“Vì cái gì?” Điền phong thanh âm nghẹn ngào nói.

“Nhà của ngươi quyến đều ở Viên Thiệu trong tay, nếu là như thế hành sự, cuối cùng cũng bất quá là làm ngươi cả nhà đều chết ở Viên Thiệu trong tay…… Thừa tướng nói, com hại chết người cả nhà mà thu người nhập dưới trướng, như vậy sự, ngẫm lại đều không rét mà run, thế nhân toàn không vì chi, huống chi quân tử chăng?”

Điền phong môi lúc đóng lúc mở, làm như có cái gì tưởng nói, nhưng cũng không biết nên nói cái gì, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể cảm khái một câu: “Đào thừa tướng xác thật là quân tử cũng.”

Quách Gia phất phất tay, nói: “Ngươi cũng đừng nói quá sớm…… Thừa tướng chi ý, trước mắt còn không thể làm ngươi chết, ta hôm nay tìm ngươi tới, trừ bỏ nói cho ngươi này đó ở ngoài, mặt khác còn có một việc muốn nói cho ngươi, Quách mỗ vừa mới nói những cái đó sự, trước mắt tuy rằng không làm, nhưng thừa tướng có lệnh, ngươi nếu là thì ra sát, hắn mệnh Quách mỗ liền tức khắc dùng thư từ cùng tín vật hành kế ly gián, đến lúc đó hơn nữa ô Hoàn quy phụ, chỉ sợ ngươi thân thích nhóm liền không chết ở Viên Thiệu trong tay không thể, nghe hiểu sao?”

Điền phong nghe vậy không khỏi giận tím mặt: “Họ Đào hảo sinh bá đạo! Hắn còn quản được lão phu muốn chết không muốn chết? Quả thực chính là đê tiện vô sỉ!”

“Sự tình Quách mỗ đã cùng ngươi nói minh bạch, nên như thế nào làm, chính ngươi tự giải quyết cho tốt…… Nhớ kỹ, chính ngươi một người mệnh, sự tình quan ngươi ở Nghiệp Thành thân thích tánh mạng…… Một người chết, cả nhà chết, đã hiểu sao?”

“Hỗn trướng đồ vật! Họ Quách ngươi như thế nào nói chuyện đâu? Ngươi mới cả nhà chết! Ngươi cùng Đào Thương hai người các ngươi đều cả nhà chết!”

------oOo------

Chương 719: ly gián chư vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điền phong ở Quách Gia trong trướng suốt mắng to một nén nhang thời gian, mới bị hai gã thị vệ ngạnh kéo xuống đi, tạm giam lên.

Quách Gia kỳ thật cũng rất lý giải điền phong trước mắt kích động cảm xúc.

Vốn dĩ điền lão nhân đều làm tốt muốn chết chuẩn bị, lấy trung thần chi danh lưu danh thiên cổ, vấn đề là càng không xảo, Đào Thương chính là làm hắn không chết được, nếu là điền phong thật sự tự sát, kia hậu quả rất nghiêm trọng.

Chẳng những không chiếm được Viên Thiệu đồng tình, còn sẽ cả nhà bị giết, cuối cùng liền một cái trung thần danh nghĩa đều lạc không dưới.

Đầu năm nay, tồn tại bị tội, chết còn không được…… Điền phong nhật tử thật là quá khó khăn.

Gặp qua điền phong lúc sau, Quách Gia liền lập tức đi gặp lâu ban.

Trải qua mấy ngày này điều dưỡng, lâu ban thân thể đã dần dần khôi phục lại đây.

Điền phong lúc trước cho hắn uy độc tuy rằng cũng coi như là mãnh liệt, nhưng cũng may Quách Gia nhìn chằm chằm khẩn, cứu trị kịp thời, cho nên hắn hiện nay thật đúng là chính là không có gì trở ngại.

Thấy Quách Gia tới gặp chính mình, lâu ban minh bạch, nhất định là lần trước bọn họ hai cái nói kia sự kiện, đã có kết quả.

Quách Gia tìm khối sạch sẽ địa phương ngồi xuống, đối lâu ban nói: “Chúng ta lần trước thương nghị kia chuyện, thừa tướng tư tiền tưởng hậu, quyết định có thể đáp ứng ngươi, bất quá hắn có hai điều kiện, thiếu thứ nhất không bàn nữa.”

Lâu ban trong lòng thầm mắng người Hán phần lớn làm ra vẻ, nhưng trước mắt cũng không tiện nhiều lời, chỉ là nói: “Không biết Đào thừa tướng có này đó điều kiện?”

“Ngươi ô Hoàn quy thuận ta đại hán lúc sau, cần đến tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, lấy ta đại hán vi tôn, chớ sinh phản tâm, một dạ đến già, điểm này khả năng làm được?”

Kỳ thật lời này thuần túy chính là thí lời nói, nhưng Quách Gia vẫn là trịnh trọng chuyện lạ nói ra, bất quá là vì giấu đầu lòi đuôi, biểu hiện ra chính mình thật là muốn cùng ô Hoàn kết minh, dùng để tê mỏi đối phương.

Quả nhiên, lại thấy lâu ban tặng một hơi, vội vàng chắp tay nói: “Điểm này là tự nhiên, ta ô Hoàn luôn luôn này đây dựa vào nhà Hán, lấy hán đình vi tôn, thừa tướng khoan hồng độ lượng, thu nạp ta chờ, nào dám lại có nhị tâm?”

Quách Gia nghe xong, vừa lòng gật gật đầu, bắt đầu nói lên hắn cái gọi là chuyện thứ hai.

“Chuyện thứ hai, là thừa tướng đối với lần trước ngươi ta thương nghị sự tình, thượng có nghi ngờ…… Chính là lấy Tô Phó Duyên vì tiên đế đền mạng việc.”

Lâu ban vừa nghe lời này, trong lòng tức khắc run lên.

Chuyện này xác thật là một chuyện lớn, chuyện này xử lý không tốt, ngày sau ô Hoàn quy túc khó định, rốt cuộc thiện sát thiên tử, cũng không phải là một kiện tùy tùy tiện tiện liền có thể lừa gạt quá khứ việc nhỏ.

Lâu ban hiện tại bắt đầu có chút hối hận, ô Hoàn sở dĩ rơi xuống hôm nay loại này tiến thoái lưỡng nan hoàn cảnh, hoàn toàn chính là Viên Thiệu hố, nếu là không có hắn chỉ huy cùng khuyến khích, nơi nào sẽ xuất hiện như vậy nhiễu loạn?

Lâu ban thật cẩn thận nhìn về phía Quách Gia, nói: “Tô Phó Duyên chính là chúng ta ô Hoàn tiễu vương, dùng người của hắn đầu, chẳng lẽ cũng không đủ rồi bình ổn nhà Hán cơn giận sao?”

Quách Gia dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Thừa tướng suy nghĩ luôn mãi, cho rằng các ngươi gần chỉ là lấy Tô Phó Duyên đầu người tới, khẳng định là không đủ, rốt cuộc Tô Phó Duyên trên danh nghĩa là vương, nhưng thân phận thật sự bất quá là một tướng ngươi, dùng người của hắn đầu lừa gạt bình dân tạm được, nhưng những cái đó phương bắc sĩ tộc đối với các ngươi tam vương bộ, nhiều ít cũng có chút hiểu biết…… Chỉ bằng Tô Phó Duyên là tuyệt không có tư cách cùng Viên Thiệu cùng mưu hoa việc này…… Việc này sự tình quan thừa tướng ngày sau ở triều đình lập trường, không thể không thận trọng chi.”

Lâu ban rất là khó xử nói: “Kia Đào thừa tướng rốt cuộc muốn thế nào?”

“Ô Hoàn cần thiết ra hy sinh một cái vương tộc, có nhất định quyền lực vương tộc.”

Lâu ban vừa nghe kinh hãi, hắn lập tức tại chỗ nhảy khởi ba trượng cao: “Các ngươi nên không phải là muốn ta đầu người đi?”

Quách Gia hung hăng trừng hắn một cái, thầm mắng ngu xuẩn!

“Tam vương bộ vương tộc nhiều như vậy, trừ bỏ ngươi liền không có một cái có năng lực, có uy vọng, có binh mã vương tộc sao?”

Lâu ban nghe vậy sửng sốt, tiếp theo tròng mắt vừa chuyển, tức khắc vui mừng ra mặt.

Một cái không lớn không nhỏ, chiều cao phì gầy vừa lúc người, xuất hiện ở hắn trong óc bên trong.

“Quách tiên sinh yên tâm, việc này dễ ngươi! Tại hạ có một cái cực kỳ chọn người thích hợp!”

Quách Gia nghe vậy giương lên mi, nói: “Ai?”

“Liêu Tây ô Hoàn Vương, đạp đốn! Hắn là ta huynh trưởng, cũng là ta phụ thân từ tử, người này năng lực cùng thân phận, nghĩ đến hẳn là có thể bình ổn người Hán chi khẩu đi?”

Quách Gia nhẹ nhàng chụp phủi bàn tay, nói: “Hắn nếu là ngươi huynh trưởng, cũng là khâu lực cư đại Thiền Vu từ tử, hy sinh người này, ngươi chẳng lẽ không đau lòng? Khâu lực cư đại Thiền Vu chẳng lẽ sẽ không thèm để ý?”

Lâu ban cười hắc hắc: “Vì ô Hoàn nghiệp lớn, có đôi khi hy sinh một ít thân nhân, cũng là tất yếu.”

Lâu ban lời này hoàn toàn là lời nói dối, hắn hiện tại hận không thể lập tức đem đạp đốn đầu người lấy ra tới, bình ổn chuyện này.

Đừng nhìn đạp đốn chỉ là khâu lực cư từ tử, năng lực của hắn cùng người vọng, muốn rất xa thắng qua lâu ban, nếu không phải bởi vì huyết thống quan hệ cùng khâu lực cư lực đĩnh, đạp đốn hoàn toàn có khả năng trực tiếp từ khâu lực cư trong tay kế thừa đại Thiền Vu chi vị.

Đối với lâu ban tới nói, đạp đốn có thể nói hắn ngày sau kế thừa ô Hoàn đại Thiền Vu trên đường, mạnh mẽ nhất một cái đối thủ!

Đặc biệt là đạp đốn cũng không phải một cái dễ chọc chủ, người này thiên tính táo bạo, dũng mãnh thiện chiến, tính cách cực kỳ hỏa bạo.

Nếu là có thể thừa này cơ hội tốt, đem đạp đốn lộng chết, đã có thể ở nhà Hán triều đình bên kia dùng người của hắn đầu đổi bình an, lại diệt trừ một cái nguy hiểm nhân vật, cớ sao mà không làm?

“Quách tiên sinh, có chút thời điểm, cần thiết hy sinh là cần thiết phải có, đây là thành tựu đại sự là lúc, không thể làm tiểu nhi nữ thái, nhân một chút việc nhỏ ảnh hưởng đại kế!”

Quách Gia thấy lâu ban đã kiên định quyết tâm, ngay sau đó chậm rì rì nói: “Một khi đã như vậy, vậy ngươi liền nếu muốn biện pháp trước chiêu hàng ngươi phụ vương.”

Lâu ban biết, ở đại sự đến định phía trước, Quách Gia là không có khả năng thả hắn đi, ngay sau đó nói: “Một khi đã như vậy, ta liền viết thư từ một phong, giao cho ta phụ vương, trần thuật lấy lợi hại, vì ta an toàn, nói vậy phụ vương sẽ không không đáp ứng.”

Quách Gia gật gật đầu, ngay sau đó nói: “Một khi đã như vậy, vậy ngươi liền viết đi.”

Lâu ban ngay sau đó chấp bút, dùng một tay cẩu bò ô Hoàn văn tự, viết một phong lại xú lại lớn lên thư nhà, làm sau thỉnh Quách Gia phái người thế hắn cấp ô Hoàn Vương khâu lực cư đưa đi.

Quách Gia đem thư từ thu hảo, sau đó đi tìm hiểu ô Hoàn văn tự người phiên dịch một ít, xác nhận không có lầm sau, liền tìm tới một người kinh tế có khả năng giáo sự, cũng thấp giọng phân phó hắn bước tiếp theo kế hoạch.

Tên kia giáo sự mang theo lâu ban thư từ xuất phát, bất quá hắn trạm thứ nhất cũng không phải chạy đến khâu lực cư vương trướng, mà trước âm thầm đi Liêu Tây ô Hoàn bộ, bái kiến Liêu Tây ô Hoàn Vương đạp đốn.

Đạp đốn là một cái thân hình cao lớn, tính cách hỏa bạo, nhưng lại năng lực cực kỳ xuất chúng ô Hoàn nam tử.

Tên kia giáo sự phủ giáo úy hướng đạp đốn mang lên triều đình thăm hỏi, cũng biểu đạt hán thừa tướng Đào Thương cùng vệ úy Quách Gia, muốn cùng hắn kết minh thành ý.

Đạp đốn nghe xong thực do dự, hắn cũng biết Đào Thương thế lực như mặt trời ban trưa, càng thêm cường đại, cùng người như vậy làm minh hữu, ngày sau chỗ tốt tự nhiên là rất nhiều.

Nhưng hắn rốt cuộc lệ thuộc với khâu lực cư, nếu là tự mình cùng Đào Thương kết minh, quay đầu lại nếu là làm khâu lực cư đã biết, chẳng phải là đến hướng chính mình vấn tội?

Rốt cuộc, chính mình chỉ là khâu lực cư từ tử.

“Đào thừa tướng ý tốt, trong lòng ta rất là cảm kích, chỉ là trước mắt ô Hoàn trung sự, chính là lấy ta phụ vương vi tôn, hán sử nếu là nguyện ý, bổn vương nguyện ý đem ngài dẫn tiến cấp phụ vương, cũng từ giữa thúc đẩy chuyện này, ngươi xem coi thế nào?”

Giáo sự phủ sứ giả lắc lắc đầu, nói: “Nhà ta thừa tướng này tới, cũng không phải cùng ô Hoàn kết minh, chính là cùng Đại vương ngài một người kết minh, cái này trung mấu chốt, Đại vương chẳng lẽ thật không rõ?”

Thấy đạp đốn mặt lộ vẻ nghi hoặc chi sắc, hán sứ giả ngay sau đó đem lâu ban viết cấp khâu lực cư kia quyển sách tin phục trong lòng ngực lấy ra tới, giao cho đạp đốn……

------oOo------

Chương 720: vương trướng có biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đạp đốn không rõ vị này Hán triều sứ giả lấy ra một phong nhìn như giống như da đồ giống nhau đồ vật cho chính mình là muốn làm gì, chẳng lẽ là vị kia cái gọi là Đào thừa tướng vì muốn liên hợp chính mình, liền nhà Hán thổ địa cùng thành trì đều phải lấy tới cùng chính mình phân? Họ Đào cũng quá phá của một chút đi.

Đạp đốn trước nay đều nội nghe nói qua như vậy đủ ý tứ hán quan, khó trách sẽ bị thế nhân xưng là quân tử…… Chú ý!

Đạp đốn cười ha hả từ giáo sự trong tay tiếp nhận kia cuốn da đồ, ha hả nhạc nói: “Thừa tướng thật là quá khách khí, quá khách khí, bao lớn điểm sự a, không đến mức như vậy.”

Đạp vội hiện ở nhìn nhạc a, nhưng đương hắn đem kia phong bì đồ triển khai lúc sau, tức khắc lăng ở tại chỗ.

Kia mặt trên là lâu ban viết cấp khâu lực cư tin, này nội dung như lóa mắt quang huy, cơ hồ đều có thể hoảng mù hắn mắt chó.

Hắn còn suy nghĩ Đào Thương muốn đưa hắn đại lễ vật đâu, kết quả chính mình bị người đương lễ vật cấp bán đi.

Sau một lúc lâu lúc sau, liền thấy đạp đốn đem kia phong thư từ đem trên mặt đất một ném, nghiến răng nghiến lợi một quyền chùy ở bên cạnh kệ binh khí tử thượng: “Lâu ban khinh bổn vương quá đáng! Quả thực không phải cá nhân!”

Tên kia giáo sự ngay sau đó nói: “Thừa tướng bổn nhưng cùng lâu ban liên hợp, thu phục ô Hoàn, nhưng lâu ban cùng khâu lực cư phụ

tử như thế hành sự, thực sự quá mức, này chờ mặt dày vô sỉ ti tiện tiểu nhân, thừa tướng làm sao có thể tin tưởng với hắn!”

Đạp đốn trầm tư một hồi, trong đầu chuyển qua trăm ngàn ý niệm.

Hắn vốn chính là anh hùng nhân vật, tự nhiên sẽ không không rõ cái này trung lợi hại được mất.

Lâu ban coi chính hắn vì cái đinh trong mắt, đã nổi lên sát tâm, liền tính là không có lần này, về sau lâu ban kế thừa khâu lực cư kế thừa đại Thiền Vu chi vị, nói vậy cũng sẽ không bỏ qua hắn.

Hơn nữa đạp đốn bản thân cũng là một cái có tiến tới tâm người, lâu ban đối hắn nổi lên hại tâm, hắn tự nhiên sẽ không còn cam tâm tình nguyện ngày sau vì hắn hiến thanh xuân hiến chung thân.

Nhưng hiện tại duy độc lệnh đạp đốn do dự, chính là hắn cùng khâu lực cư quan hệ, khâu lực cư là hắn thúc phụ, từ nhỏ đãi hắn không tồi, có dưỡng dục chi ân, đối phó lâu ban hắn hiện tại có lý do, nhưng đối phó khâu lực cư hắn không có lý do gì.

Nhưng nhằm vào điểm này, Đào Thương cũng đã sớm làm ra ứng đối.

Tên kia giáo sự đối đạp đốn nói: “Thừa tướng có ngôn, hắn tuyệt không sẽ cưỡng bách bất luận kẻ nào làm hắn không muốn làm sự, lâu ban này phong thư từ, ta sẽ đưa hướng khâu lực cư vương trướng, mà khâu lực cư Thiền Vu quyết định, ta cũng sẽ mang cho hồi cho ngài, đến lúc đó hy vọng ngài có một cái tốt quyết định.”

Nghe xong lời này, đạp đốn không khỏi trầm mặc.

Kỳ thật hắn trong lòng, đã đại khái minh bạch chấm dứt cục sẽ là cái dạng gì.

Sứ giả đi trước khâu lực cư vương đình, không lâu lúc sau liền vì đạp đốn mang về tin tức.

Không ra đạp đốn sở liệu, khâu lực cư quả nhiên là đồng ý hy sinh hắn cùng Tô Phó Duyên, dùng để đổi lấy chính mình nhi tử tánh mạng cùng ô Hoàn một lần nữa quy phụ với triều đình cơ hội.

Rốt cuộc, đối với khâu lực cư tới nói, thân sinh nhi tử tánh mạng mới là trước mắt quan trọng nhất, vô luận là Tô Phó Duyên hoặc là đạp đốn, bọn họ đều nhưng dĩ vãng hàng phía sau.

Nhìn giáo sự vì chính mình mang về khâu lực cư thư trả lời, đạp đốn rốt cuộc hạ quyết tâm!

”Làm phiền sứ giả tiện thể nhắn cấp thừa tướng, bổn vương nguyện ý đáp ứng thừa tướng điều kiện, trở thành Đào thừa tướng phụ thuộc!”

Giáo sự đối đạp đốn nói: “Thiền Vu yên tâm, thừa tướng nhất định sẽ không làm ngài thất vọng!”

Mấy ngày sau, ô Hoàn tiểu vương Tô Phó Duyên thu được đại Thiền Vu khâu lực cư mời, thỉnh hắn cùng mặt khác Thiền Vu nhóm cùng nhau, đi trước vương trướng, thương nghị đương như thế nào đối mặt Trương Yến soái lãnh tới hắc sơn quân.

Tô Phó Duyên ở thu được tin tức sau, ngay sau đó chờ xuất phát, chuẩn bị suất chúng đi trước.

Nhưng liền ở hắn xuất phát phía trước, Liêu Tây ô Hoàn Vương đạp đốn còn lại là tự mình đi tới hắn vương trướng.

Tô Phó Duyên rất là nghi hoặc, không biết đạp đốn vì cái gì không đi vương trướng, mà là trước tới hắn bộ lạc.

Nhưng đạp đốn lại vì hắn mang đến một cái lệnh Tô Phó Duyên kinh ngạc phi thường tin tức.

”Ngươi nói đại Thiền Vu lần này triệu chúng ta đi vương trướng, là vì gỡ xuống chúng ta đầu người?”

Đạp đốn nghiêm túc nói: “Đúng là như thế, ta có thám tử xếp vào ở hắc sơn quân, nghe nói đại Thiền Vu vì đổi lâu ban vương tử trở về, mưu toan lấy ngươi ta đầu người đi bình phục Hán triều người lửa giận.”

Tô Phó Duyên nghe xong lời này, sững sờ ở tại chỗ, không bao lâu, lại thấy hắn lắc đầu nói: “Không có khả năng, lúc trước là ta tấn công phạm đều, thế đại Thiền Vu hoàn thành không có khả năng hoàn thành việc, như thế công lao cùng trung tâm, hắn, hắn có thể nào như thế?”

Đạp đốn thở dài khẩu khí: “Liền tính ngươi là vì đại Thiền Vu, vì ô Hoàn một lòng kiến công, liền tính ngươi y theo mệnh lệnh giết chết hán thiên tử…… Nhưng hiện giờ nếu là đại Thiền Vu tưởng một lần nữa quy phụ với hán đình, hắn có khả năng đủ dâng lên, chỉ có có thể bình phục người Hán phẫn nộ ngươi, cùng với đối con của hắn kế thừa Thiền Vu chi vị có trở ngại bổn vương.”

Tô Phó Duyên vốn dĩ chính là hung ác người, hắn hai tròng mắt biến hơi hơi có chút đỏ đậm.

Không bao lâu, lại nghe Tô Phó Duyên nghẹn ngào thanh âm hỏi đạp đốn nói: “Sự đã như thế, các hạ tính toán xử trí như thế nào?”

Đạp đốn thở dài nói: “Bổn vương tự nhiên là sẽ không hưởng ứng kêu gọi, bổn vương quay đầu lại lấy thân thể đột phạm ngoan tật vì từ thoái thác…… Ta luôn luôn trọng lượng ròng tiễu vương ngươi, cho nên lần này đặc biệt tiến đến báo cho, còn thỉnh ngươi nhiều hơn cẩn thận.”

Đạp đốn đi rồi lúc sau, Tô Phó Duyên lập tức phái giỏi giang thám báo đi trước khâu lực chỗ ở ở vương trướng đi tìm hiểu tin tức.

Mà thám tử mang về tới vương trướng tin tức, tuy rằng không có đặc thù tình huống, nhưng lại có bộ phận bộ lạc binh mã nương đi ra ngoài tuần săn lý do, biến mất ở vương trướng bộ lạc.

Lần này tử liền khiến cho Tô Phó Duyên hoài nghi.

Hắn đi theo khâu lực chiếm đa số năm, đối hắn dụng binh khi thói quen cùng thủ pháp phi thường quen thuộc.

Y theo trước mắt tình huống tới xem, này giữa xác thật có miêu nị tồn tại.

Tô Phó Duyên cũng không phải mặc người xâu xé tính cách, hắn năm đó liền mưu hại Hán triều thiên tử sự đều dám làm, hắn há có thể bị bực này ủy khuất?

Nếu là làm Tô Phó Duyên lựa chọn giống đạp đốn giống nhau trang bệnh không đi, hắn là tuyệt đối làm không được.

Kết quả là, hắn hạ quyết tâm, bắt đầu tập kết hai lộ binh mã, một đường ít người, theo chính mình đi tham gia vương trướng nghị sự, một đường binh nhiều, dùng để làm chuẩn bị ở sau, tùy thời binh biến.

Khâu lực cư, nếu ngươi đã hạ quyết tâm muốn hại ta, ta đây liền dứt khoát đoạt ngươi đại Thiền Vu vị trí.

Tô Phó Duyên đến vương trướng lúc sau đầu tiên là bái kiến khâu lực cư, sau đó liền tiếp đón thân tín, làm cho bọn họ ở vương nghị kia một ngày tiến hành đánh bất ngờ.

Khâu lực cư đại trại tuy rằng như là thường lui tới giống nhau bình tĩnh, nhưng mẫn cảm Tô Phó Duyên đã cảm giác được ngầm gió nổi mây phun.

Vương nghị cùng ngày, trừ bỏ đạp đốn cáo ốm ở ngoài, ô Hoàn mặt khác các trại các doanh thủ lĩnh đều tề tụ ở vương trướng trong vòng, cộng đồng thương nghị đại sự.

Ô Hoàn đại Thiền Vu khâu lực cư đã tuổi già, thân thể cũng không phải thực hảo, nhìn dáng vẻ của hắn, sắc mặt tái nhợt, làm như bị phong hàn, bởi vậy rất là suy yếu.

Nhưng hắn rốt cuộc đương nhiều năm như vậy ô Hoàn đại Thiền Vu, cho dù hiện giờ bị bệnh, cũng là dư uy hãy còn ở.

”Khụ khụ!” Khâu lực cư thật mạnh ho khan vài tiếng, nhìn chung quanh mọi nơi này đó Thiền Vu hoặc là bộ lạc vương một vòng, nói: “Hắc sơn quân Trương Yến suất lĩnh mấy vạn binh tướng lại đây, cùng ta ô Hoàn giằng co một đoạn thời gian, hiện giờ Hà Bắc hình thức nguy cơ, Viên Thiệu cùng chúng ta quan hệ cũng không bằng dĩ vãng chặt chẽ, bổn vương hôm nay chiêu chư vị tiến đến, chính là nghị một nghị ta ô Hoàn có phải hay không muốn khác đầu người khác?”

------oOo------

Chương 721: trai cò đánh nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ô Hoàn chúng vương đối lần này khâu lực cư thương nghị thay đổi địa vị việc, trong lòng đều nhiều ít là có chút chuẩn bị, rốt cuộc Viên Thiệu trước mắt tình huống cũng không phải phi thường hảo, hơn nữa từ khi Tào Tháo cùng Đào Thương tiến vào Hà Bắc tới nay, Viên Thiệu cùng ô Hoàn quan hệ cũng không giống ban đầu như vậy chặt chẽ.

Quan trọng nhất chính là, khâu lực cư con lúc tuổi già, vương tử lâu ban trước mắt dừng ở Đào Thương trên tay.

Dưới bầu trời này, còn có chuyện gì có thể so sánh nhi tử dừng ở người khác tay càng thêm nghiêm trọng.

Ô Hoàn cừ vương lộc hỏi khâu lực cư nói: “Đại Thiền Vu, kia y theo ngài ý tứ, chúng ta kế tiếp lại nên như thế nào hành sự? Nên đầu nhập vào cái nào chư hầu?”

Khâu lực cư thở dài khẩu khí: “Hiện giờ ở chúng chư hầu trung, luận cập thực lực, binh lực mạnh mẽ nhất, danh nghĩa nhất chính người, đó là Từ Châu Đào thị, Đào Thương trục xuất tam công, tự lập thừa tướng, đỡ bảo thiên tử, đại biểu chính là nhà Hán chính thống…… Bổn vương xem, chúng ta ô Hoàn, đương đầu Đào Thương.”

Chư vương nghe xong, cũng không có kinh ngạc chi sắc, chuyện này làm như sớm tại bọn họ dự kiến bên trong.

Khâu lực cư vừa mới nói cơ bản đều là vô nghĩa, kỳ thật hắn muốn cho ô Hoàn đầu Đào Thương nguyên nhân rất đơn giản…… Chính là bởi vì này tử lâu ban ở Đào Thương trong tay.

Mọi người trầm mặc một hồi, lại thấy vị kia ô Hoàn cừ vương hỏi: “Chính là ở người Hán trong mắt, chúng ta ô Hoàn tập kinh sư, trí

này thiên tử mất mạng tội lớn, nhà Hán nếu là muốn tiếp nhận chúng ta, chỉ sợ sẽ tại đây sự thượng hỏi chúng ta thảo cái cách nói, việc này phải làm như thế nào?”

Ô Hoàn cừ vương này một phen hỏi chuyện ở giữa trung tâm, này đó là hiện nay ô Hoàn tam vương bộ chư vị thủ lĩnh trong lòng nhất để ý sự tình.

Khâu lực cư một đôi vẩn đục lão mắt nhìn quét mọi người, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở Tô Phó Duyên trên người.

“Tiễu vương, năm đó hán thiên tử chính là ngươi tự tiện đuổi binh sở thí, đối với việc này, ngươi nhưng có nghĩ cách giải quyết phương pháp?” Khâu lực cư chậm rãi mở miệng hỏi.

Này một phen lời nói có thể nói là âm độc cực kỳ.

Cái gì là “Tự tiện đuổi binh”?

Rõ ràng là ngươi mệnh lệnh nhân gia đi? Thiện từ đâu tới?

Vừa nghe những lời này, ở đây chư vị bộ lạc vương trong lòng đại khái đều minh bạch khâu lực cư là làm cái gì ý tưởng? Không khỏi thở dài trong lòng.

Mà Tô Phó Duyên nhìn phía khâu lực cư ánh mắt, giống như ngàn năm hàn thiết.

“Đại Thiền Vu lời này, chính là ý gì? Ta không rõ? Năm đó Thí Thiên tử việc, cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Khâu lực cư thật dài thở dài, nói: “Như thế nào cùng ngươi không có can hệ, năm đó tấn công Phạm Huyện người là ngươi, giết chết Hán triều thiên tử người cũng là ngươi, ở Đào thừa tướng cùng Hán triều kẻ sĩ trong lòng, ngươi chính là toàn bộ đại hán tội nhân…… Hiện giờ ta ô Hoàn nếu là muốn cùng nhà Hán một lần nữa kết minh, thế nào cũng phải đối việc này làm ra cái giải thích không thể?”

Tô Phó Duyên biểu tình không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói: “Đại Thiền Vu tính toán làm chúng ta như thế nào giải thích?”

Khâu lực cư rất là bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, nói: “Việc này ngươi hỏi bổn vương, bổn vương lại có thể như thế nào trả lời ngươi? Bổn vương suy nghĩ, chỉ có thể đem ngươi đưa hướng Hán triều, giao từ đương triều Đào thừa tướng tự mình thẩm vấn, nếu là ngươi có cái gì lý do khó nói hoặc là ủy khuất, Đào thừa tướng ở Hán triều có quân tử chi danh, nói vậy chắc chắn phán xét……”

“Bang!”

Giọng nói lạc khi, Tô Phó Duyên đã một chân đá bay trước mặt bàn, cười lạnh nói: “Đại Thiền Vu, ngươi hiện tại nếu là đem ta đưa hướng Hán triều, chẳng phải giống như muốn ta mệnh giống nhau?”

Khâu lực cư chậm rãi đứng lên, nhìn chằm chằm Tô Phó Duyên nói: “Nghe tiễu vương này ngụ ý, tựa hồ là đối bổn vương quyết đoán có điều bất mãn?”

Tô Phó Duyên hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta đối đại Thiền Vu trung tâm như một, nhật nguyệt làm chứng, nhưng hiện giờ sự cấp, đại Thiền Vu cư nhiên giống như vứt bỏ dê bò giống nhau vứt bỏ với ta, thử hỏi ta lại có thể nào tâm phục?”

Vương trướng trong vòng sát khí tiệm sinh, một đôi bằng mặt không bằng lòng đồng liêu đang ở đối chọi gay gắt, lẫn nhau gian âm mưu tính kế.

Mặt khác chư vương qua lại nhìn hai người, trong lòng không khỏi sôi nổi nổi lên lạnh lẽo.

Hôm nay lần này vương trướng nghị sự, thoạt nhìn cũng không đơn thuần a.

Khâu lực cư thật sâu hít một hơi, nói: “Nếu tiễu vương không tán đồng ta ý kiến, vậy đừng trách bổn vương trở mặt vô tình.”

Khâu lực cư đang cười, tươi cười lộ ra lãnh lệ.

Hắn ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Tô Phó Duyên, giống một con sói đói nhìn chằm chằm con mồi, nóng lòng muốn thử chờ đem con mồi xé thành mảnh nhỏ.

Giọng nói lạc khi, lại thấy khâu lực cư đột nhiên đứng dậy, đem trước mặt án thượng một cái sừng trâu rượu tước ném xuống đất.

Vương trướng ngoại, một chúng khâu lực cư thân binh xốc lên trướng mành, vọt tiến vào.

Tô Phó Duyên rút ra tùy thân mang theo bên hông loan đao.

Cùng lúc đó, đi cùng hắn cùng nhau tới thân binh cũng vọt vào vương trướng, cùng khâu lực cư binh tướng nhóm giằng co.

Khâu lực cư hai tròng mắt nhíu lại, gầm nhẹ nói: “Tô Phó Duyên, chuyện tới hiện giờ, ngươi còn muốn ngoan cố chống lại không thành?”

Tô Phó Duyên ha ha cười, nói: “Đại Thiền Vu, đừng cho là ta ở ngươi hai đầu bờ ruộng thượng, liền sợ ngươi, lời nói thật không sợ nói cho ngươi, ta tam vạn tinh nhuệ, liền ở cách đó không xa nơi chờ đợi, chỉ chờ chúng ta này mặt đánh nhau rồi, liền tùy thời bí mật đánh úp doanh trại địch, đại Thiền Vu! Hôm nay không phải ngươi bắt ta đưa cho Đào Thương, mà là ta thay thế được ngươi trở thành ô Hoàn chi chủ!”

Khâu lực cư bỗng nhiên đứng lên, nghẹn ngào quát: “Cho ta bắt lấy cái này phản đồ!”

……

Liền ở ô Hoàn Vương trướng cách đó không xa, Quách Gia, Trương Yến đã cùng đạp đốn binh mã hội minh, hai bên nhân mã tránh ở chỗ tối, thỉnh thoảng phái thám báo, đi hỏi thăm ô Hoàn Vương trướng bên kia động tĩnh.

Thám báo không ngừng hồi báo, ô Hoàn Vương trướng bên kia chiến sự đang ở dần dần thăng cấp.

Khâu lực cư cùng Tô Phó Duyên binh mã ở vương trong trướng đã xảy ra nghiêm trọng xung đột.

Ngay sau đó, đó là Tô Phó Duyên đã sớm an bài cũng chuẩn bị tốt binh mã mạnh mẽ công trại.

Hai bên ở vương trong trướng xung đột dần dần thăng cấp, biến thành ô Hoàn quân bên trong chính biến tính ác chiến, hơn nữa lần này vương trướng nghị sự, rất nhiều ô Hoàn bộ lạc thủ lĩnh cũng bị cuốn vào trong đó…… Tình huống rất là nguy cấp.

Quách Gia cười ha hả nghe thám báo mang về tới tin tức, vừa lòng gật gật đầu, tiếp theo quay đầu hỏi đạp đốn nói: “Thiền Vu, y theo ngài cái nhìn, lúc này đây so đấu, Tô Phó Duyên cùng khâu lực cư, ai phần thắng sẽ lớn hơn một ít?”

Đạp đốn nghĩ nghĩ, nói: “Đại Thiền Vu binh nhiều, Tô Phó Duyên dưới trướng dũng mãnh, hai so sánh, thật đúng là không hảo phân ra cao thấp!”

Quách Gia vừa lòng gật gật đầu, nói: “Như vậy tốt nhất, thả dung bọn họ đánh thượng một thời gian, đãi đối phương hai quân lẫn nhau đều mỏi mệt bất kham là lúc, chúng ta lại thừa thế giết qua đi, từ Trương tướng quân thế ngài đối phó Tô Phó Duyên cùng khâu lực cư, Thiền Vu ngươi binh mã, liền đi bảo hộ những cái đó lâm vào trong chiến loạn không biết theo ai bộ lạc vương tộc, dựng đứng uy vọng…… Đãi sự thành lúc sau, Quách mỗ mượn từ thừa tướng danh nghĩa, đỡ ngươi bước lên đại Thiền Vu bảo tọa!”

Đạp đốn nghe cả người nhiệt huyết sôi trào, trong lòng có một loại nói không nên lời khuây khoả chi tình.

Không thể tưởng được chính mình cũng có một ngày có thể trở thành đại Thiền Vu…… Tuy rằng hắn ban đầu cũng không phải không có nghĩ tới, nhưng đương hôm nay đại chuyện tốt dừng ở

chính mình trên đầu khi, hắn vẫn là nhịn không được trong ngực tràn ngập kích động.

Đạp đốn hướng về phía Quách Gia vừa chắp tay, nói: “Nhận được Đào thừa tướng quá yêu, quách vệ úy tương trợ, đãi sự thành lúc sau, bổn vương nhất định thành tâm quy phụ nhà Hán, quy thuận thừa tướng, vì đại hán kiến công, vì thừa tướng bài ưu giải nạn, phàm là thừa tướng có việc, chỉ cần tiếp đón một tiếng, bổn vương dù cho là núi đao biển lửa, cũng không sở sợ cũng.”

Quách Gia vừa lòng gật gật đầu, nói: “Thừa tướng nếu là biết được đại Thiền Vu như vậy trung tâm, chắc chắn lòng mang an lòng.”

Đại khái qua không đến một canh giờ, thông qua thám báo mang về tới khâu lực cư cùng Tô Phó Duyên giao chiến tin tức, Quách Gia quyết định, không sai biệt lắm nên xuất binh ô Hoàn Vương đình.

Kế nam Hung nô lúc sau, lại một cái dị tộc bộ lạc, đem bị Đào Thương nắm giữ nơi tay chưởng bên trong!

------oOo------

Chương 722: tình thế quay nhanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vương trướng ở ngoài, khâu lực cư cùng Tô Phó Duyên binh mã giao phong trình độ đã càng ngày càng kịch liệt, toàn bộ vương trong trướng ngoại đều lâm vào một mảnh trong hỗn loạn.

Tô Phó Duyên tức giận khâu lực cư bạc tình thiếu tình cảm trí chính mình sinh tử với không màng, lấy hắn đi người Hán nơi đó thay đổi người tình.

Khâu lực cư tắc tức giận Tô Phó Duyên không nghe lời, không có người Hán văn hóa trung cái loại này xả thân lấy nghĩa trung trinh ý thức, hoàn hoàn toàn toàn chính là cái ích kỷ súc sinh.

Nhưng chính hắn lại làm sao không phải như vậy đâu?

Hai cái ích kỷ gia súc cho nhau cắn, sau đó quả có thể nghĩ.

Không cắn chết sợ là thề không bỏ qua.

Nhưng đồng thời tao ương còn có những cái đó tiến đến tham gia vương trướng hội nghị mặt khác ô Hoàn bộ lạc thủ lĩnh, cùng với những cái đó bình thường ô Hoàn những mục dân.

Khâu lực cư doanh trại quân đội nội, đã nơi nơi đều nổi lên lửa lớn.

Từng tòa lều trại ngoại, bình thường ô Hoàn du mục nhóm kinh hoảng thất thố mọi nơi chạy trốn, e sợ cho bị chiến tranh lan đến tự thân, nhưng ngay cả như vậy, vẫn là có rất nhiều người ở đánh bậy đánh bạ chi gian, vọt vào hai quân giao chiến trạm vòng bên trong, sau đó bị coi như gây trở ngại giả vô tình chém giết.

Tô Phó Duyên lúc này đây là ôm đập nồi dìm thuyền quyết tâm mà đến.

Hắn đã hạ quyết tâm, cùng khâu lực cư bất đồng mang thiên, thề sống chết cũng muốn đoạt được đại Thiền Vu vị trí.

Đây là lão tử nên được.

Tô Phó Duyên mệnh lệnh thủ hạ các tướng sĩ tay cầm cây đuốc, ở tầm nhìn có thể với tới chỗ, bậc lửa mỗi một tòa lều trại, vương trướng nơi doanh địa lửa lớn phóng lên cao, bộ lạc đại trại trung một mảnh hoảng loạn khóc tiếng la, một trận mãnh liệt gió to thổi qua, hỏa mượn phong thế, trong chớp mắt liền đốt nửa cái đại doanh.

Khâu lực cư dưới trướng vương trướng tướng sĩ tuy rằng rất nhiều, nhưng mấy năm gần đây tới, vì ô Hoàn người khắp nơi chém giết, sung làm người tích cực dẫn đầu bộ đội, trừ bỏ đạp đốn Liêu Tây bộ, đó là ô Hoàn đi trước Tô Phó Duyên binh mã, này đó binh lính đều là toàn bộ ô Hoàn người giữa, dũng mãnh nhất thiện chiến lực sĩ, tuyệt phi khâu lực cư dựa nhân số liền có thể dễ dàng tiêu diệt.

Tô Phó Duyên tại đây tràng tranh đấu trung càng sát càng là điên cuồng, hắn trong mắt dâng lên đỏ như máu, ở ánh lửa làm tôn thêm hạ, có vẻ hết sức yêu dị, hắn suất lĩnh thân vệ tinh nhuệ ở vương trướng quanh thân giục ngựa chạy như điên, phía sau tướng sĩ như ảnh tùy hành, mỗi người trên mặt đều toát ra cuồng nhiệt chi sắc, trong tay thật dài dao bầu hư dương, thân đao ở ánh lửa trung chiếu ra lạnh băng tử vong hơi thở.

Vừa mới vương trướng chi chiến, khâu lực cư vốn định an bài Hồng Môn Yến đem hắn bắt lấy, nhưng không nghĩ tới Tô Phó Duyên đã sớm làm chuẩn bị, hơn nữa Tô Phó Duyên dưới trướng binh lính dũng mãnh trình độ cũng xa xa vượt qua hắn đoán trước, chẳng những không có bắt lấy hắn, ngược lại là thiếu chút nữa bị hắn dọn dẹp.

Khâu lực cư ở rơi vào đường cùng, chỉ phải ở thân vệ dưới sự bảo vệ trốn sau này trại, đi tập kết trọng binh chuẩn bị lại thu thập Tô

Phó Duyên, mà Tô Phó Duyên cũng không chậm trễ, ở vương trong trướng hướng về phía những cái đó sống chết mặc bây, run như cầy sấy bộ lạc thủ lĩnh nhóm uy hiếp một phen lúc sau, ngay sau đó lãnh binh chạy ra khỏi vương trướng, mà những cái đó thủ lĩnh e sợ cho bị lan đến, cũng không dám tùy ý đi lại.

Tô Phó Duyên rối rắm đã công hướng về phía vương trướng kỵ binh nhóm, bắt đầu bài binh bố trận, hướng lão vương khâu lực cư chính thức tuyên chiến.

Chiến sự hừng hực khí thế, Tô Phó Duyên bằng vào dưới trướng các tướng sĩ dũng mãnh, trong khoảng thời gian ngắn sát nhập vương đình chỗ sâu trong, cũng đốt cháy rất nhiều lều trại, nháo chính là người ngã ngựa đổ.

Mà theo binh mã ở vương đình nội không ngừng thâm nhập, tiêu chí khâu lực chỗ ở ở vương kỳ cũng dần dần chiếu rọi tới rồi Tô Phó Duyên trong mắt.

Tô Phó Duyên nhìn kia mặt vương kỳ, hô hấp đều dần dần thô nặng.

“Các tướng sĩ, theo ta xông lên! Khâu lực cư liền ở bên trong!” Tô Phó Duyên giơ lên loan đao quát to, binh khí mũi nhọn sở chỉ, đúng là vương kỳ chỗ.

Hỗn loạn chém giết tàn sát trung, hắc sơn quân tướng sĩ chính lặng lẽ tới gần.

Bọn họ nhanh chóng tập kết thành đội, mấy vạn người chia làm ba đường, tả hữu từng người hướng vương trướng cánh kéo dài xung phong liều chết, cũng vòng qua soái trướng, bên đường chứng kiến quân địch, bất luận là khâu lực cư vẫn là Tô Phó Duyên, tất cả đều chém giết mã hạ, sở trải qua lều trại cũng phóng hỏa bậc lửa, sau đó ẩn ẩn đối kẹp khóa lại đại doanh nội hai lộ ô Hoàn quân hình thành vây quanh chi thế.

Trung gian một đường thì tại Trương Yến suất lĩnh hạ, như một chi sắc bén trường mâu, thẳng giục ngựa gia tốc, hướng Tô Phó Duyên

nơi phóng đi.

Đương thấy được Tô Phó Duyên ở vương trướng doanh địa bên trong quân bóng dáng khi, Trương Yến khóe miệng nổi lên vài phần lãnh khốc tươi cười.

Phía sau truyền đến trầm trọng tiếng vó ngựa, trong nháy mắt liền truyền vào Tô Phó Duyên trong tai, hắn kinh ngạc quay đầu nhìn về phía phía sau, trên mặt lộ ra khó có thể tin thần sắc.

Hắn trong lòng trầm xuống, kinh giác không ổn.

“Truyền lệnh toàn quân, đình chỉ tiến công!” Tô Phó Duyên quyết đoán hạ lệnh: “Hậu đội sửa trước đội, về phía sau liệt trận ngăn địch!”

Tuy rằng hắn đã làm ra phản ứng, nhưng lấy thời cuộc tới xem, hiện tại hoàn toàn là không còn kịp rồi.

Ô Hoàn quân trận chiến đấu này chém giết quá mức, hai bên binh lính cơ hồ đều là hãm sâu trong đó, trong lúc nhất thời căn bản khó có thể một lần nữa liệt trận, liền tính là có thể, nhưng trải qua thời gian dài như vậy chém giết, bọn họ mũi nhọn cùng thể lực đều đã ở vào thung lũng nhất.

Y theo trước mắt loại này cục diện cùng gối giáo chờ sáng hắc sơn quân giao thủ, các phương diện đều hoàn toàn không chiếm ưu thế.

Chiến tranh cơ hội giống nhau đều là ở ngay lập tức chi gian…… Liền tại đây ngay lập tức trung, hắc sơn quân các tướng sĩ đều vọt vào địch quân sau trận.

Mà cùng lúc đó, từ mặt bên chia quân tiến công hắc sơn quân, cũng đã phá tan ô Hoàn người vương trướng, ba đường binh mã phối hợp nhất trí, đối vương trong trướng khâu lực cư cùng Tô Phó Duyên tiến hành vây quanh khép lại chi thế.

Vó ngựa ầm vang, tinh kỳ phấp phới, nguyên bản ánh nắng tươi sáng thảo nguyên, trong nháy mắt mây đen che lấp mặt trời, thiên địa vì này âm trầm sợ hãi, nùng liệt không hòa tan được sát khí bắt đầu tùy ý lan tràn.

Vương trướng trong vòng, một hồi từ Đào Thương bày mưu đặt kế, Quách Gia đạo diễn chém giết đang ở tiến hành, chém giết càng thấy kịch liệt, phạm vi vài dặm nội, đã không thấy xanh biếc cỏ xanh, đại địa đều đã bị máu tươi nhiễm hồng, đập vào mắt có thể đạt được, ánh vào mi mắt, tất cả đều là một mảnh màu đỏ đậm, giống như rỉ sắt giống nhau khó nghe huyết tinh khí, càng lúc càng nùng liệt, nghe chi dục nôn, thấy chi kinh tâm.

Chồng chất thi thể chồng chất ở chiến trường mỗi cái góc. Gối giáo chờ sáng hắc sơn quân trung thực chấp hành chiến trước mệnh lệnh, bọn họ không lưu tình chút nào huy hạ như Tử Thần lưỡi hái giống nhau binh khí, một vụ một vụ thu hoạch những cái đó nỏ mạnh hết đà ô Hoàn binh sinh mệnh.

Tại đây loại thời khắc, Tô Phó Duyên cùng khâu lực cư nếu là có thể nhất trí đối ngoại, đồng tâm hiệp lực thay đổi quân tiên phong đối phó hắc sơn quân, Trương Yến chờ một chúng có lẽ rất khó đánh thắng.

Nhưng đáng tiếc chính là, hai bên ở hắc sơn quân trộn lẫn tiến vào phía trước, từng tiến hành rồi thời gian dài ác chiến.

Cùng Quách Gia chiến trước sở liệu giống nhau, ô Hoàn quân bên trong tiêu hao chiến kịch liệt, hai bên một khi đánh nhau rồi, liền dường như diệt môn kẻ thù giống nhau, căn bản không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn một lần nữa liên hợp đối ngoại.

Tình huống hiện tại, chính là hắc sơn quân ở đánh ô Hoàn người, mà ô Hoàn người ở đối kháng hắc sơn quân đồng thời, còn muốn ở chia làm hai phái lẫn nhau hao tổn máy móc.

Như thế đi xuống, chiến sự có thể nghĩ.

Tô Phó Duyên mặt âm trầm, ánh mắt như chim ưng sắc bén.

Hắn nhìn chằm chằm từ bốn phương tám hướng kích động lại đây hắc sơn quân…… Này đó giảo hoạt người Hán quân đội, lệnh bên ta thương vong nhân số đang ở bay nhanh gia tăng, từng điều tươi sống sinh mệnh trong chớp mắt liền trôi đi vô tung.

Tô Phó Duyên tâm phảng phất ở lấy máu.

Mỗi đánh mất một cái dũng sĩ, liền làm hắn tâm run rẩy đau đớn một chút.

Đổi thành người bình thường, đã sớm đau nhân tim đau thắt đi tự sát.

Nhưng Tô Phó Duyên không phải người bình thường, bệnh ở động mạch vành tra tấn không làm khó được hắn.

Nhưng hắn biết nếu là tiếp tục ở chỗ này kéo dài, chính mình nhiều năm của cải nhất định sẽ bởi vì trận này chiến mà háo quang, hắn cần thiết muốn nhanh chóng triệt binh!

Nhưng ở lui lại phía trước, hắn nếu muốn biện pháp trước bắt cóc lần này cùng hắn cùng nhau, tiến đến vương trướng tham gia vương nghị những cái đó bộ lạc thủ lĩnh, chỉ cần đem bọn họ đều bắt cóc trở về, ngày sau liền có thể thông qua các loại thủ đoạn bắt cóc bọn họ bộ lạc, chính mình như cũ có thể trở thành ô Hoàn đại Thiền Vu.

Nhưng là, liền ở Tô Phó Duyên muốn xử lý chuyện này sẽ sau, dưới trướng vào đầu hướng hắn bẩm báo một cái làm hắn đủ rồi hít thở không thông tin tức.

Một chi quân đội thừa khắp nơi ác chiến chi cơ, vọt vào những cái đó bộ lạc thủ lĩnh ẩn thân vương trướng, cướp đi bọn họ giữa đại bộ phận người.

Mà kia chi quân đội thủ lĩnh, thám báo xem rất rõ ràng…… Không hề nghi ngờ, chính là đạp đốn!

------oOo------

Chương 723: thừa tướng tại đây sẽ làm sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đạp đốn binh mã giành trước một bước, đoạt đi rồi những cái đó kinh hoảng thất thố ô Hoàn các bộ thủ lãnh!

Nghe thấy cái này tin tức thời điểm, Tô Phó Duyên choáng váng, thậm chí so với hắn bị hắc sơn quân đuôi tập sau đó thời điểm còn muốn phát ngốc.

Đạp đốn đột nhiên suất binh xuất hiện tại đây, còn bắt cóc những cái đó hắn bản nhân muốn dùng lấy làm con tin ô Hoàn thủ lĩnh…… Này đại biểu cái gì cái gì? Hắn không phải hẳn là cáo ốm ở nhà mình hành dinh không ra sao? Như thế nào sẽ chạy đến nơi đây tới đoạt đầu người?

Tô Phó Duyên rốt cuộc cũng là phi thường người, cẩn thận suy nghĩ một chút, liền suy nghĩ cẩn thận trong đó mấu chốt.

Chính mình đường đường một cái ô Hoàn tiểu vương…… Cư nhiên làm đạp đốn kia tiểu tử cấp chơi, này quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

Đạp đốn hảo độc ác tâm tư! Cùng khâu lực cư so sánh với, người này thủ đoạn càng là đanh đá chua ngoa di kiên!

Người này tác chiến rất là dũng mãnh, nhưng khi nào lại nhiều như vậy không biết xấu hổ thủ đoạn? Chính mình ngày thường không thấy ra tới nha!

Bỗng nhiên chi gian, Tô Phó Duyên lại suy nghĩ cẩn thận!

Trương Yến hắc sơn quân tại đây, đạp đốn sao có thể tính như vậy chuẩn xác, liền trực tiếp có thể vòng qua hắc sơn quân công kích đường bộ, từ nhiều người như vậy mí mắt phía dưới mang đi người? Chẳng lẽ liền không có người đi cản hắn sao?

Trừ phi vẫn luôn có người ở đương ngoại viện giúp hắn.

Tô Phó Duyên biết, trước mắt loại tình huống này, trừ bỏ Đào Thương, không có người có thể cho đạp đốn làm được hôm nay việc.

Đạp đốn hậu viên, chính là này đó người Hán!

Đây là liên hoàn kế a, không biết xấu hổ liên hoàn kế.

Không thể tưởng được chính mình cùng khâu lực cư, cuối cùng vẫn là làm người Hán tính kế, buồn cười khâu lực cư còn mưu toan muốn dùng chính mình đầu người đi ở Đào Thương nơi đó đả thông quan hệ, nhưng chuyện tới trước mắt, hắn cũng là một viên bị người Hán lợi dụng quân cờ.

Tô Phó Duyên trong mắt, thế nhưng bắt đầu tràn ngập nước mắt.

Không phải bởi vì thương tâm, là khí khóc.

……

Tô Phó Duyên bi phẫn vạn phần, nhưng giờ phút này, về phương diện khác khâu lực rắp tâm tình cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Tô Phó Duyên có thể nghĩ đến sự tình, khâu lực cư tự nhiên cũng có thể tưởng đến.

“Chúng ta còn thừa nhiều ít dũng sĩ?” Khâu lực cư run rẩy hỏi.

“Đại Thiền Vu, chúng ta chiến sĩ anh dũng đã chết trận vạn dư.” Bên cạnh một người ô Hoàn kỵ đem nói.

Cho dù chiến cuộc bất lợi, nhưng vị này kỵ đem không thấy sợ hãi, ở hắn trong lòng, thảo nguyên là bầy sói thảo nguyên, mà người Hán bất quá là âm hiểm sài cẩu, âm hiểm sài cẩu cho dù nhân số lại nhiều, cuối cùng cũng sẽ không chiến thắng bầy sói.

Dũng sĩ tư nhóm tư tưởng đơn giản, nhưng khâu lực cư lại không như vậy đơn thuần.

Đơn thuần người, giống nhau đương không thượng đại Thiền Vu.

Hắn tràn đầy nếp nhăn mặt ở không ngừng run rẩy, tựa hồ là ở cân nhắc trong đó lợi và hại.

Không bao lâu, lại thấy hắn phân phó tên kia dũng sĩ nói: “Lập tức phái người đánh lên cờ hàng, đại biểu bổn vương xin hàng…… Hướng người Hán xin hàng!”

Ô Hoàn kỵ đem nghe vậy lộ ra kinh ngạc biểu tình, nói: “Đại Thiền Vu, đây là vì sao?”

“Ít nói nhảm! Không cần chậm trễ, lập tức phái người đi!”

……

Quách Gia tại hậu phương, nhìn bên ta kế hoạch thành công, liên chiến liên thắng, mà khâu lực cư cùng Tô Phó Duyên thúc thủ sắp tới, trong lòng rất là cao hứng.

Nam Hung nô đã bình định, Lưu cùng với U Châu cũ cũng là đã quy phụ, nếu là ô Hoàn lại định nói, Hà Bắc phương bắc đại bộ phận biên cảnh tuyến sẽ dừng ở bên ta nắm giữ trung, đến lúc đó Đào Thương ở Ký Châu mặt đông, chính mình cùng Trương Yến đám người lại huề bọc mặt bắc chi chúng nam hạ, thu phục Ký Châu tuyệt đối không phải lý luận suông!

Đối mặt Viên thị bực này quái vật khổng lồ, Đào Thương thông qua thiên tử việc đã thực hiện ở chính trị thượng tướng nó đánh bại, lệnh này mặt mũi quét rác, ngã xuống sĩ tộc đứng đầu thần đàn, nếu

là lại tòng quân sự thượng đánh bại hắn! Thiên hạ sĩ tộc chỉnh thể bố cục liền đem một lần nữa tẩy bài!

Cũ hệ thống môn phiệt sĩ tộc khống chế thiên hạ đại bộ phận tài nguyên thế cục, đem không còn nữa tồn tại, hết thảy đều đem làm lại bắt đầu!

Mà hắn Quách Gia, còn lại là tại đây rộng rãi đại trung, cùng Đào Thương cùng nhau, đảm đương trung tâm nhân vật, kia cảm giác hình dung như thế nào đâu?

Mỹ nha! Thật sự là mỹ nha! Mỹ thực.

Liền ở Quách Gia nhắm mắt lại, rung đùi đắc ý xú mỹ, một người thám báo vội vàng chạy tới, đối Quách Gia nói: “Vệ úy, khâu lực cư dưới trướng người cầm cờ hàng, đột phá vây quanh trận, hướng chúng ta bên này xông tới!”

Quách Gia mở hai tròng mắt, thu hồi thả bay suy nghĩ, bắt đầu nghiêm túc suy xét.

Phía sau có người nói: “Nếu không, bắn chết bọn họ?”

“Làm lâu ban viết thư từ cấp khâu lực cư, muốn liên hợp bọn họ chính là ta quân… Lúc này nếu là đem này tới xin hàng người bắn chết, đối với thừa tướng thanh danh bất lợi, này pháp thực sự không thể thực hiện.”

Quách Gia mặt phải, nguyên hắc sơn quân chiến tướng tôn nhẹ thấp giọng nói: “Kia y theo vệ úy chi ý, ngài là muốn tiếp đãi hắn?”

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Tiếp đãi hắn cũng không ổn, Quách mỗ này tới, chính là muốn hợp nhất ô Hoàn, đem khâu lực cư từ đại Thiền Vu vị trí thượng kéo xuống tới, nếu là tiếp kiến rồi hắn, ngươi nói Quách mỗ là đáp ứng hắn xin hàng vẫn là không đáp ứng, đáp ứng rồi, thừa tướng lâu như vậy chuẩn bị liền làm không, không đáp ứng, liên hợp sự tình là chúng ta trước khơi mào tới, quay đầu lại truyền ra đi không dễ nghe.”

Tôn nhẹ nhưng không có Quách Gia như vậy nhiều quỷ tâm nhãn, cũng không nghĩ thao như vậy đa tâm, hắn chỉ là thiện ý nhắc nhở Quách Gia nói: “Vệ úy, ô Hoàn xin hàng đội ngũ, chính là càng ngày càng gần!”

Quách Gia cau mày, cẩn thận suy tư một hồi, cũng lẩm bẩm: “Nếu là thừa tướng bản nhân ở chỗ này, hắn sẽ như thế nào làm đâu?”

Cẩn thận nghĩ nghĩ, Quách Gia bỗng nhiên vỗ tay một cái, nói: “Thừa tướng nhất định sẽ làm như vậy!”

Tôn nhẹ bị Quách Gia thanh âm khiếp sợ, hắn nghi hoặc quay đầu xem hắn, không rõ nguyên do.

“Quách mỗ trước trốn một trốn, ngươi tại đây giúp ta kéo điểm hắn!”

“Trốn, trốn?” Tôn nhẹ nghe vậy mở to hai tròng mắt.

Trốn người khác xin hàng?

Đây là vị này quách vệ úy nghĩ ra được chiêu?…… Còn nói thừa tướng tại đây, cũng nhất định sẽ làm như vậy?

Quách Gia vội vàng nói: “Không có thời gian giải thích, ngươi liền dựa theo ta nói làm, Quách mỗ trước suất chúng đi bên cạnh trốn một trốn, ngươi thả tại đây hỗ trợ kéo đó là.”

Hắc sơn tướng lãnh tôn nói nhỏ: “Chính là, ta chỉ biết đánh giặc, không làm qua việc này a…… Như thế nào kéo a?”

Quách Gia bực nói: “Biên một cái đối phương vô pháp lý do cự tuyệt!”

Dứt lời, ngay sau đó suất lĩnh một đám người chờ hướng về phía sau vội vàng mà đi, chỉ để lại tôn nhẹ thủ đạo kỳ, tại chỗ ngốc lăng lăng không biết làm sao.

Không bao lâu, kia đối ô Hoàn xin hàng sứ giả chung quy đuổi tới, cầm đầu một người ô Hoàn người giơ lên cao lụa trắng, đi vào tôn

nhẹ trước mặt, dùng một ngụm đông cứng Hán ngữ cao giọng nói: “Tam vương bộ đại Thiền Vu sứ giả, phụng đại Thiền Vu chi mệnh, đặc phương hướng Hán triều quan viên thỉnh cùng, hy vọng chúng ta hai nhà vĩnh kết minh hảo, không xâm phạm lẫn nhau!…… Xin hỏi các ngươi người Hán trung, phụ trách việc này quan viên, hiện tại nơi nào?”

Tôn nhẹ do dự nhìn tên kia ô Hoàn sứ giả, nói nhỏ: “Ta nói nhà của chúng ta phụ trách quản việc này đại quan ị phân đi…… Ngươi tin sao?”

……

Ô Hoàn vương trướng giống như bị liệt dương bậc lửa dường như, theo thời gian trôi đi lại có vô số chiến sĩ sinh mệnh biến mất ở trên mảnh đất này.

Mà Tô Phó Duyên cùng khâu lực cư thực lực quân đội càng ngày càng yếu, này tàn quân dần dần bị hắc sơn quân sở cắn nuốt, cuối cùng tán loạn.

Mà vị kia đại biểu khâu lực cư xin hàng sứ giả, ở hán quân sau trận trằn trọc lâu ngày, trước sau tìm không thấy ị phân đại quan tung tích.

Thẳng đến trên chiến trường đại thế đến định, khâu lực cư cùng Tô Phó Duyên dưới trướng binh lính chết chết, hàng hàng, vị kia Hán triều vệ úy mới vỗ vỗ mông xuất hiện ở kia tìm hắn như tìm điên rồi giống nhau sứ giả trước mặt, cũng hào sảng nói hai chữ.

“Chuẩn hàng!”

Nhưng đương Quách Gia chuẩn hàng đồng thời, cơ hồ đã thành quang côn tư lệnh khâu lực cư cũng đã bị hắc sơn quân bắt sống bắt sống.

Hoàn toàn không cần phải hàng.

Đương khâu lực cư bị đưa tới Quách Gia cùng Trương Yến trước mặt thời điểm, www. cái này lão nhân sắc mặt tái nhợt như là cái người chết.

Quách Gia đi đến khâu lực cư trước mặt, trên dưới đánh giá hắn một hồi, không khỏi cảm khái nói: “Đại Thiền Vu, Quách mỗ thủ hạ giáo sự thăm đến tin tức, nói là Tô Phó Duyên âm thầm suất binh, tiến đến đại Thiền Vu vương trướng đánh lén, Quách mỗ khủng đại Thiền Vu có thất, cố suất binh tiến đến, mắt thấy vương trong trướng có chiến loạn điệp khởi, vì bảo đại Thiền Vu an nguy, đặc mệnh Trương tướng quân suất binh cường công…… Không thương đến ngài đi?”

Khâu lực cư nhắm mắt lại, thật sâu hít một hơi, nói: “Quách vệ úy nếu tiến đến chi viện bổn vương, vì sao chẳng phân biệt địch ta, liền bổn vương dưới trướng binh lính cũng sát chi?”

Quách Gia lắc đầu nói: “Thật sự là tình huống khẩn cấp, Quách mỗ phân không rõ ai hảo ai hư, chỉ vì cứu đại Thiền Vu tánh mạng, lúc ấy tình huống nguy cấp, cho nên chẳng phân biệt địch ta……”

Khâu lực cư trên mặt cơ bắp trực trừu trừu: “Kia bổn vương phái hướng ngài kia xin hàng sứ giả đâu?”

Quách Gia dùng sức gật đầu: “Gặp được, này còn không phải là hắn lãnh Quách mỗ tới gặp ngài sao? Bất quá đáng tiếc hắn thoáng chậm một ít, đến nỗi ta tam vương bộ gặp như vậy tổn thất, thực sự là đáng tiếc đáng tiếc……”

Khâu lực cư nhìn Quách Gia mạnh mẽ cãi lại mặt, tâm như tro tàn.

Lúc này, lại như thế nào giải thích cũng vô dụng.

Liền ở ngay lúc này, tôn nhẹ đột nhiên phóng ngựa đi vào Quách Gia cùng Trương Yến bên người, nói: “Quách vệ úy, Trương tướng quân, Tô Phó Duyên suất binh sát đã trở lại.”

Trương Yến nghe vậy không khỏi sửng sốt, nói: “Hắn không phải đã sát ra trùng vây sao? Ta chờ phóng hắn một con đường sống, hắn không mau đi, còn trở về làm chi?”

Quách Gia nghe vậy, đạm đạm cười nói: “Binh mã bị đánh cái sạch sẽ, tồn tại còn không bằng đã chết…… Ta xem hắn trở về, cũng không quá là muốn chết mà thôi…… Thôi, phái chút binh tướng, đưa hắn lên đường đi.”

------oOo------

Chương 724: Đào Thương xuất động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia đem tin tức truyền tới Đào Thương chỗ…… Khâu lực cư bị bắt sống, Tô Phó Duyên thân chết, đạp đốn bắt cóc rất nhiều ô Hoàn bộ lạc thủ lĩnh.

Bước tiếp theo, chính là Quách Gia lưu tại phương bắc, tương trợ đạp đốn thuyết phục chư bộ lạc thủ lĩnh, đem hắn nhất cử đẩy thượng đại Thiền Vu chi vị, sau đó thuận lý thành chương trở thành Đào Thương ở phương bắc một cánh tay đắc lực.

Đương nhiên, Đào Thương cuối cùng mục đích là đem này đó dị tộc chậm rãi dung hợp nhập Hán triều đại gia đình, thực hiện người Hán cùng quanh thân dân tộc đại nhất thống thịnh thế.

Chẳng phân biệt ngươi ta, hoà thuận vui vẻ, nhiều hạnh phúc.

Được đến Quách Gia tin tức lúc sau, Đào Thương vẫn luôn có chút treo tâm rốt cuộc hạ xuống.

Có nam Hung nô, U Châu chư tướng, ô Hoàn này đó ở phương bắc xếp vào quân cờ, rốt cuộc tới rồi cường công Ký Châu cơ hội tốt.

Bắt lấy thiên hạ kho lúa trọng trấn Ký Châu, này ban đầu xem ra xa xôi không thể với tới việc, hiện tại đem không hề là mộng tưởng.

Liền ở ngay lúc này, Hứa Chử vội vội vàng vàng đi vào lều trại, vẻ mặt hưng phấn.

“Thừa tướng, quách vệ úy bên kia truyền đến lớn như vậy tin chiến thắng, lúc này phương bắc biên cảnh chi tuyến yên ổn, đây chính là chúng ta bắt lấy Ký Châu cơ hội tốt a!”

Đào Thương cười quay đầu nhìn về phía hắn, nói: “Ngươi đã biết?”

Hứa Chử dùng sức gật đầu, nói: “Biết đến! Tự nhiên là biết đến! Chuyện lớn như vậy, trong quân doanh đã truyền khai.”

Đào Thương buông xuống Quách Gia viết cho hắn thư từ, đứng dậy đi đến Hứa Chử bên người: “Vậy ngươi cảm thấy, chúng ta bước tiếp theo nên làm cái gì?”

Hứa Chử hung tợn vung lên nắm tay, nói: “Tự nhiên là hoả tốc liên hợp phương bắc những cái đó bị chúng ta thu phục binh tướng, tứ phía vây kín, bắt lấy Ký Châu, làm Viên Thiệu đầu đuôi không thể nhìn nhau.”

Đào Thương lắc lắc ngón trỏ, nói: “Nhưng là trước mắt, phương bắc các thế lực đều là vừa bình định không có bao lâu, lập tức nam hạ bình định Ký Châu không khỏi có chút hấp tấp, ta cảm thấy chúng ta lập tức, thừa Quách Gia, Tư Mã Ý đám người ở mặt bắc thu thập cục diện thời điểm, nên làm mặt khác một sự kiện.”

Hứa Chử tò mò nhìn hắn: “Chuyện gì?”

“Ngươi đoán xem xem, tính ta khảo giáo ngươi.”

Hứa Chử chuông đồng đại đôi mắt ngốc manh manh nhìn hắn, sau một lúc lâu lúc sau, nói: “Yến hội?”

“Không phải.”

“Uống rượu?”

“Không phải.”

“Đoàn tụ?”

Đào Thương nhăn lại mi: “Ngươi vừa rồi nói này tam sự kiện, có cái gì bất đồng chỗ? Rõ ràng chính là một sự kiện.”

Hứa Chử khô cằn cười nói: “Mỗ gia chính là một giới vũ phu, thừa tướng làm ta hướng nào đánh, mỗ gia hướng nào đánh đó là, đến nỗi này động não sự tình, hắc hắc, thật cũng không là mỗ gia sở trường.”

Đào Thương bị Hứa Chử ngốc manh chân chất bộ dáng chọc cười.

Này hán tử đã bao nhiêu năm, vẫn là không đổi được lúc trước bộ dáng kia.

Hắn lắc lắc đầu, nói: “Trọng Khang, kia y ngươi cái nhìn, Tào Tháo ở đã biết chúng ta ở mặt bắc thành công bố cục tin tức lúc sau, sẽ có cái gì hành động? Viên Thiệu ở biết điền phong thất bại, ô Hoàn bị bình tin tức lúc sau, lại sẽ có cái gì hành động.”

Hứa Chử nói chuyện thực trực tiếp, nghẹn Đào Thương cũng vô pháp phản bác.

“Mỗ gia mỗi ngày canh giữ ở cạnh ngươi, ta liền ngươi là sao tưởng ta đều nhìn không ra tới, càng miễn bàn là Viên Thiệu cùng Tào Tháo.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi cười khổ.

Ngươi đừng nói, nhân gia lao thật không tật xấu.

Thôi, hắn nói không nên lời, ta dạy hắn…… Giúp đỡ hạ nhân từ ngu muội trung siêu thoát ra tới, đây cũng là một cái thừa tướng hẳn là tẫn nghĩa vụ.

“Trọng Khang, nếu ta là Viên Thiệu, ở đã biết điền phong thất bại lúc sau, mặt bắc chiến tuyến bình định, nhất định sẽ co rút lại binh lực, thận thủ Ký Châu các nơi yếu địa, tuyệt không lại đi chủ động xuất kích. Rốt cuộc chúng ta tình thế nghịch chuyển, Ký Châu trạng huống không lắm hảo, Nghiệp Thành căn bản tương đương lượng ở chúng ta mí mắt phía dưới, nếu là thật ném, này đối với Viên Thiệu tới nói, chính là gánh vác không dậy nổi hậu quả.”

Hứa Chử bừng tỉnh gật gật đầu, cũng không biết hắn có phải hay không thật sự nghe hiểu.

Đào Thương tiếp tục mở miệng, cũng không biết là đối Hứa Chử nói, vẫn là đối chính mình nói.

“Đến nỗi Tào Tháo, so với Viên Thiệu hắn nhất định sẽ càng thêm sốt ruột, Ký Châu ở Tào Tháo trong mắt, chính là một khối có thể thay đổi nhân sinh của quý, hắn nằm mơ đều tưởng thay thế được Viên Thiệu trở thành phương bắc bá chủ……”

Nói đến này thời điểm, Hứa Chử nhiều ít có chút hồi quá vị tới.

“Thừa tướng ngươi ở bắc địa xếp vào như vậy nhiều quân cờ, đối Ký Châu nơi có thể nói là nhất định phải được, Tào Tháo nếu là đã biết tin tức này, tất nhiên nôn nóng, đến lúc đó hắn sẽ…… Xuất binh đoạt công Ký Châu, mưu toan ở thừa tướng hành động phía trước, trước bắt lấy Nghiệp Thành?”

Đào Thương nghe vậy, mặt giãn ra lộ ra tươi cười.

“Ngươi nhìn xem, cẩn thận ngẫm lại nói, ngươi không phải cũng có thể cân nhắc minh bạch sao!”

Hứa Chử nghe Đào Thương khen hắn, không khỏi mặt giãn ra lộ ra vui sướng tươi cười.

“Kia thừa tướng hiện tại tính toán làm sao bây giờ?”

“Tào Tháo bổn trận trước mắt nhằm vào Viên Thiệu, chúng ta bên này, có Hạ Hầu, Tào Nhân đám người chia quân kiềm chế, trước một đoạn thời gian có Viên tào đào tam phương cho nhau chế hành, lẫn nhau chia làm số doanh, lẫn nhau chi gian tranh đấu, đều sẽ có một bên khác kiềm chế, mà qua loa từ bỏ…… Nhưng hiện giờ phương bắc chiến tuyến cách cục biến hóa, Viên Thiệu nhất định sẽ thu nạp binh mã, co đầu rút cổ không ra, mà Tào Tháo bên kia vì cùng ta tranh đoạt, nhất định sẽ tăng lên thực lực quân đội tiến công…… Có lẽ ở Tào Tháo xem ra, ta ở chiếm cứ như thế ưu thế

tiền đề hạ, nhất định sẽ cùng hắn đoạt công Ký Châu, nhưng ta cố tình không làm như vậy.”

Hứa Chử bừng tỉnh đại ngộ một phách cái trán nói: “Thì ra là thế, thừa tướng là tính toán án binh bất động chăng?”

Đào Thương nghe vậy bất đắc dĩ, nói: “Vừa mới mới khen ngươi thông suốt, hiện tại lại bắt đầu ngớ ngẩn…… Ta hiện tại chiếm cứ ưu thế, án binh bất động không phải có tật xấu sao?”

“Vậy ngươi là?”

“Ta muốn trước tấn công Hạ Hầu cùng Tào Nhân chờ cầm đầu tào quân phó doanh, nhổ xuống này viên ở đông tuyến kiềm chế ta quân cái đinh trong mắt. . com”

Hứa Chử hắc hắc một nhếch miệng, nói: “Mỗ gia mặc kệ thừa tướng đánh ai, chỉ cần là đánh, mỗ gia đều nguyện ý đảm đương tiên phong.”

“Ngươi có này cổ chí khí, kia liền hảo.”

“Thừa tướng tính toán khi nào đi đánh tào quân chư tướng?”

“Ba ngày trong vòng, tuyển vóc dáng lúc nào cũng phân ngày lành tháng tốt.”

Hứa Chử không rõ, giờ Tý hơn phân nửa đêm, khi nào liền thành ngày lành tháng tốt.

……

Nguyệt hung tinh người đêm, phong cao phóng hỏa thiên, Đào Thương nói được thì làm được.

Ba ngày lúc sau, đúng là Kim Lăng quân quy mô xuất động, tấn công Hạ Hầu đám người nhật tử, Kim Lăng quân số lộ binh mã y theo Đào Thương phân phó, từng người tìm kiếm yếu điểm, chọn lộ mà đi, trình hình quạt đem toàn bộ tào doanh vây quanh, lấy toàn

diện tấn công tư thái, chậm rãi hướng về tào quân nơi phương hướng tiến lên.

Hạ Hầu hôm nay bạch gián tiếp tới rồi Tào Tháo thư từ, Tào Tháo ở tin mặt trên nói cho Hạ Hầu, nói là Đào Thương đã ở phương bắc thành công thu phục ô Hoàn, nam Hung nô, U Châu cũ bộ, tùy thời đều có khả năng sẽ tiến hành hai câu giáp công, cướp lấy Ký Châu, việc cấp bách, là muốn cướp ở Đào Thương phía trước, ở Ký Châu chiếm lĩnh một bộ phận thổ địa.

Ký Châu chính là thiên hạ kho lúa, Tào Tháo tuyệt không nhượng bộ!

Ở tào quân mọi người xem ra, Đào Thương nhất định sẽ thừa cái này mấu chốt cường công Ký Châu thổ địa, bởi vậy Tào Tháo làm Hạ Hầu cũng nhanh chóng khởi binh, trước hết nghĩ biện pháp công lược Ký Châu Ngụy quận, đứng lại theo hầu, sau đó ở tùy thời chờ đợi mệnh lệnh, tùy thời phản công.

Hạ Hầu đối Tào Tháo an bài, tự nhiên là tin tưởng không nghi ngờ.

Nhưng Tào Tháo cùng Hạ Hầu đều không có nghĩ đến chính là, Ký Châu thổ địa trước mắt cũng không ở Đào Thương trong mắt.

Hắn răng nanh đã bắt đầu chuẩn bị đi xé rách địch nhân là tào quân.

------oOo------

Chương 725: cao thủ so chiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rung trời tiếng giết từ xa tới gần truyền vào soái trướng trong vòng, tiếng kêu từ ngay từ đầu không rõ ràng, dần dần biến phảng phất liền ở trước mắt, ẩn ẩn ánh lửa cũng là ở lều trại ngoại như ẩn như hiện.

Hạ Hầu lãnh binh nhiều năm, tự nhiên biết cái này trung lợi hại.

“Có người tập kích doanh trại địch!” Hạ Hầu bỗng nhiên đứng dậy, hơi có chút kinh ngạc ngôn nói.

Giọng nói lạc khi, Hạ Hầu lều trại mành bị xốc lên, Tào Nhân cùng Tào Hồng sải bước đi đến!

“Nguyên Nhượng, Đào Thương cư nhiên phái người tiến đến tập doanh!” Tào Nhân vẻ mặt trầm trọng, trầm giọng nói: “Tiểu tử này ra chiêu, thật sự là quỷ thần khó lường, hiện giờ loại tình huống này, hắn không đi đoạt lấy công Ký Châu, ngược lại là tới đánh chúng ta, chẳng phải là xá bổn cầu mạt cử chỉ?”

Hạ Hầu cắn răng mở miệng nói: “Đây đúng là Đào Thương tiểu tặc gian trá giảo hoạt chỗ…… Thực sự là làm người phòng bị không kịp, tử hiếu, Kim Lăng quân tới nhiều ít binh mã?”

Tào Nhân lắc lắc đầu, nói: “Đầy khắp núi đồi đều là Kim Lăng quân, nhìn không ra cụ thể có bao nhiêu, nhưng quân địch hẳn là chia làm số lộ mà đến, như vô tình ngoại, Kim Lăng quân chắc là dốc toàn bộ lực lượng!”

“Làm đến nơi đến chốn…… Xem ra Đào Thương lúc này đây là hoàn toàn không bận tâm Viên Thiệu có thể hay không đánh lén sau đó.” Hạ Hầu xoay người lấy quá trên giá chiến thương, cùng Tào Nhân cùng Tào Hồng cùng vọt ra……

Sự thật quả nhiên là giống như Tào Nhân phỏng đoán như vậy, Đào Thương lúc này đây không chút nào lưu thủ, dưới trướng chủ lực binh mã cơ hồ toàn bộ xuất động, Hứa Chử vì trước bộ tiên phong, Kỷ Linh, Trương Huân, Tôn Quan, tiên với đan, Tống khiêm, giả hoa, từ trung đám người hợp sau, điểm mặt tiến công tào doanh.

Phụ trách doanh trung bố phòng người, chính là Tào thị chiến tướng tào hưu, này tuy rằng cũng là năng lực xuất chúng, nhưng đối mặt Kim Lăng quân hổ lang chi sư, hơn nữa Đào Thương thích đáng bố trí, toàn bộ đại doanh thực mau liền lâm vào bị động, bị Kim Lăng quân ở Đông Nam bắc ba mặt tìm được mấy cái đột phá khẩu.

Mắt thấy không đếm được Kim Lăng quân vọt vào doanh trại, bất luận tào hưu như thế nào chỉ huy, trước trận cũng là đã bị Kim Lăng quân đột phá, không hề có xoay chuyển đường sống, khó có thể vãn hồi xu hướng suy tàn.

“Nguyên Nhượng, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta chạy nhanh tổ chức binh mã rút lui nơi đây, lại là không thể cùng kim lĩnh quân đánh bừa, Mạnh Đức tích góp này đó của cải không dễ, thiết không thể làm ngươi ta cấp bại hết!”

Tào Nhân chính là Tào Tháo dưới trướng tông tộc tướng lãnh trung, thiện chiến nhất, cũng nhất có thể thấy rõ tình thế một cái, ở không có Viên Thiệu gián tiếp kiềm chế dưới tình huống, bên ta muốn đánh bại Đào Thương chủ lực cử, cơ hồ là không có khả năng sự tình.

Nhưng Hạ Hầu ở điểm này không kịp Tào Nhân, thời khắc mấu chốt thế nhưng là nổi lên quật.

“Không được! Mạnh Đức phó thác đại sự với ngươi ta, chúng ta nếu là liền như vậy đi rồi, chẳng lẽ không phải cô phụ với hắn? Trại ở người ở, trại vong nhân vong!”

Dứt lời, hắn cũng đã là xoay người lên ngựa, suất lĩnh một chúng thân binh, hướng về trước trại vọt qua đi.

Tào Nhân thở dài khẩu khí, trong lòng tuy rằng bực bội, lại cũng không thể trí Hạ Hầu cùng không màng, vì thế cũng là tiếp đón nhân mã, theo sát Hạ Hầu đuổi theo qua đi.

Hạ Hầu tự mình ra trận, suất lĩnh thân vệ binh tướng, theo tào hưu dẫn dắt hạ, xông đến trước trận.

Tam quân ở Hạ Hầu dẫn dắt hạ, nghênh đón Kim Lăng quân chủ lực mà đi.

Hạ Hầu cầm trong tay trường sóc, ở Kim Lăng quân trong trận ác chiến, duệ không thể đương, tẫn hiện lương tướng phong phạm.

Mà Kim Lăng quân sau trong trận, có một chi mạnh mẽ nỏ binh, chính một chút một chút hướng tào doanh chỗ sâu trong đẩy mạnh, những cái đó nỏ binh các cầm trong tay hoàn mỹ Kim Lăng nỏ bọn họ trước trận có một doanh trang bị hoàn mỹ phác đao thuẫn binh, vì bọn họ hộ giá hộ tống, mà những cái đó Kim Lăng liền nỏ binh ở bắn chết địch nhân thời điểm, thủ pháp thuần thục. Chiến pháp mượt mà, có vẻ cực có ăn ý.

Cùng Cam Ninh suất lĩnh liền nỏ doanh không giống nhau, cho dù là cầm trong tay liền nỏ, những cái đó nỏ binh cũng chưa từng lung tung phóng xạ, bọn họ ở này chủ tướng chỉ huy hạ, vẫn duy trì cực cao bắn chết hiệu suất cùng tiết tấu, cơ hồ mỗi một mũi tên đều chưa từng đi không.

Này chi đặc thù Kim Lăng nỏ binh, đó là từ Khúc Nghĩa chuyên môn huấn luyện ra.

Giang Hạ một trận chiến, Khúc Nghĩa lập công sốt ruột, bại với Hoàng Trung tay, sau lại đến Đào Thương chỉ điểm, trong lòng hổ thẹn, thu hồi ngạo khí.

Hắn năm gần đây ít có lâm trận, chỉ là bằng vào năm đó hắn ở Hà Bắc huấn luyện giành trước binh kinh nghiệm, vì Đào Thương huấn luyện một chi tinh nhuệ nỏ binh.

Khúc Nghĩa huấn luyện ra nỏ binh, hơn nữa Kim Lăng liền nỏ hoàn mỹ, khiến cho này chi mạnh mẽ liền nỏ doanh binh lính, trở thành so Cam Ninh sở suất lĩnh liền nỏ binh càng thêm cường hãn tồn tại.

Lúc này đây tấn công tào quân doanh trại, này chi từ Khúc Nghĩa huấn luyện liền nỏ binh, phối hợp bộ binh cùng ra trận, mà chủ tướng Khúc Nghĩa cũng đã lâu lại một lần bước lên chiến trường.

Này chi vương bài liền nỏ quân phối hợp phác đao, tấm chắn binh, lấy quy luật lại không thong thả tốc độ, giết đến Hạ Hầu doanh trại chỗ sâu trong.

Thực mau, bọn họ liền cùng Hạ Hầu thân vệ quân tương ngộ.

Hạ Hầu dưới trướng thân vệ quân bước kỵ pha, trong tay đủ loại kiểu dáng binh khí, chủng loại phồn đa, ở binh chủng chi gian phối hợp tác chiến thượng, rất có chính mình một bộ chiến thuật, thực lực không tầm thường.

Khúc Nghĩa ly Hạ Hầu càng gần, liền nheo lại đôi mắt đánh giá cẩn thận đối phương chiến pháp.

Nhìn một hồi Khúc Nghĩa không khỏi cười.

“Hảo bản lĩnh, cái kia tướng lãnh chính là Hạ Hầu đi?” Khúc Nghĩa thấy được Hạ Hầu phía sau đạo kỳ, hỏi tả hữu nói.

Có nhận thức người ngay sau đó hướng Khúc Nghĩa nói:” Không tồi, người này đó là Hạ Hầu.”

Khúc Nghĩa nheo lại đôi mắt, đối phía sau lính liên lạc nói: “Liệt trận!”

”Liệt!”

Theo lính liên lạc hô quát, Kim Lăng liền nỏ doanh phối hợp phác đao binh cùng tấm chắn binh đồng thời chiến định, chạy đứng hàng xuất trận thế.

Khúc Nghĩa động tĩnh khiến cho Hạ Hầu chú ý, hắn vội vàng quay đầu đi, nheo lại đôi mắt cẩn thận quan khán đối phương trận thế. com

Không lớn một hồi, liền thấy Hạ Hầu sắc mặt lộ ra kinh ngạc chi sắc.

”Chuẩn!”

Theo Khúc Nghĩa tiếng kêu, liền nỏ doanh bọn lính trong tay liền nỏ sôi nổi giá lên, lãnh lệ mũi tên mũi nhọn thẳng chỉ vào Hạ Hầu một chúng.

Hạ Hầu hít ngược một hơi khí lạnh, hắn vội vàng hướng về phía phía sau lính liên lạc phân phó nói: “Liệt mai rùa trận!”

Lính liên lạc vội vàng nói: “Thủ!”

Liền thấy đại thuẫn binh sôi nổi tiến lên chạy vị, đem Hạ Hầu chờ một chúng dùng tấm chắn trận gắt gao bao vây lên.

”Mũi tên!” Bên kia sương, Khúc Nghĩa quân lính liên lạc sôi nổi bắn tên.

Trong lúc nhất thời, cường lực liền nỏ bắn về phía Hạ Hầu một chúng.

Tuy rằng tấm chắn sở lập phòng thủ trận hình chặn tuyệt đại đa số liền nỏ, nhưng vẫn là có một ít bị để sót địa phương bị liền nỏ bắn thấu, rất nhiều tào quân sĩ binh sôi nổi ngã xuống đất, đã chết nhưng thật ra còn hảo, nhưng không chết lại chỉ có thể thống khổ phát ra kêu rên tiếng động.

Một đợt liền nỏ lúc sau, Hạ Hầu nhắm mắt lại đại khái tính một lần tần suất, lắc đầu nói: “Không đúng, Kim Lăng liền nỏ là mười mũi tên một vòng, dựa theo vừa rồi thời gian đoạn cùng mũi tên chi tần suất tới xem, chỉ có chín luân, đối phương còn lưu có hậu tay, không thể biếng nhác trận!”

Hạ Hầu nói dừng ở hắn phía sau phó tướng trong tai, không khỏi cả người tê dại, trong lòng đã kinh thả sợ.

Này đến là một đôi cái dạng gì lỗ tai, vạn tiễn tề phát dưới, cư nhiên có thể nghe ra đối phương còn kém một vòng mũi tên?

Chính mình nhưng cái gì cũng chưa phát giác tới.

Khúc Nghĩa liền nỏ doanh vẫn luôn bưng nỏ cơ, chỉ chờ đối diện mai rùa trận rơi xuống, liền hạ lệnh buông này cuối cùng một vòng.

Nhưng thực hiển nhiên, đối phương cũng không có thay đổi trận thế ý tứ.

Khúc Nghĩa nheo lại đôi mắt: “Có chút bản lĩnh, xem ra là cái cao thủ.”

------oOo------

Chương 726: Hạ Hầu chi mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khúc Nghĩa lệnh dưới trướng liền nỏ doanh dùng cuối cùng một lần có thể phóng ra mũi tên, lại lần nữa hướng Hạ Hầu quân trận tiến hành rồi một vòng mưa tên liền bắn.

Đương này cuối cùng một đợt mưa tên bắn xong lúc sau, Hạ Hầu rốt cuộc mệnh dưới trướng tướng sĩ mở ra mai rùa trận, hướng Khúc Nghĩa lộ ra bén nhọn răng nanh.

Khúc Nghĩa nhìn địch quân trận doanh chậm rãi mở ra mai rùa trận, ánh mắt dần dần biến thâm trầm, khóe miệng cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Lẫn nhau đều là am hiểu dụng binh cao thủ, Khúc Nghĩa minh bạch từ chính mình cuối cùng một vòng mưa tên thả ra đi lúc sau, đó là Hạ Hầu sửa sang lại thực lực quân đội đối bên ta tiến hành phản kích lúc.

Liền nỏ doanh mũi tên chi bắn tẫn, đối với đối phương tới nói là tốt nhất phản kích thời cơ, liền tính là Khúc Nghĩa liền nỏ doanh bên cạnh có thuẫn binh cùng phác đao binh đối bọn họ tiến hành yểm hộ, nhưng ở Hạ Hầu xem ra cũng bất quá là chút lòng thành mà thôi, chỉ cần có thể ở Khúc Nghĩa liền nỏ doanh lại lần nữa lên đạn xong trước, đánh vào bọn họ trận doanh, phá hư bọn họ trận thế, ở gần gũi theo chân bọn họ giao phong, đến lúc đó, liền tính là này chi liền nỏ doanh thế lực lại cường, cũng xốc không dậy nổi bất luận cái gì cuộn sóng.

“Các tướng sĩ, theo ta xông lên a!”

Hạ Hầu chỉ huy thủ hạ binh tướng nhóm, hướng về liền nỏ doanh hung mãnh đánh sâu vào qua đi.

Khúc Nghĩa trên mặt lại một chút không thấy kinh sợ, đối với Hạ Hầu loại này chiến pháp, hắn sớm có đoán trước.

“Kết trận!” Khúc Nghĩa ngay sau đó hạ lệnh cho lính liên lạc.

“Cố!”

Theo lính liên lạc thanh âm vang lên, liền nỏ quân sôi nổi lui về phía sau, mà hai bên thuẫn binh cùng phác đao binh còn lại là phân mà về phía trước, đứng ở phía trước nhất, bày ra phòng thủ tư thế, dũng cảm đối mặt Hạ Hầu cùng hắn phía sau kỵ binh trận doanh.

Nhưng đối với Hạ Hầu trong mắt, lại bất quá là cái chê cười, hắn đối chính mình dưới trướng này chi kỵ binh phi thường có tin tưởng, hắn tin tưởng bằng vào chính mình này chi tinh nhuệ binh mã, nhất định có thể dễ như trở bàn tay đánh tan trước mắt quân địch hàng rào.

Nhưng Hạ Hầu lại đã quên một kiện chuyện trọng yếu phi thường.

Đó chính là tại đây tràng ác chiến bên trong, cũng không phải chỉ có hắn cùng Khúc Nghĩa này hai chi binh mã!

Mà Khúc Nghĩa cũng là đoán chắc điểm này lúc sau, mới dám làm liền nỏ doanh đem cuối cùng một đợt nỏ tiễn bắn tẫn!

Ầm ầm ầm tiếng vó ngựa, từ xa tới gần truyền vào mọi người trong tai, quay đầu nhìn lại, lại là một chi bao vây nghiêm mật giáp sắt kỵ binh phá tan viên môn, chính hướng về Hạ Hầu phương hướng di động mà đến.

Đó là từ Từ Hoảng sở suất lĩnh thiết Phù Đồ!

Mà thiết Phù Đồ bên cạnh, so với năm đó, tắc lại là nhiều rất nhiều phụ trợ kỵ binh, đó là hai chỉ cỡ trung kỵ binh, quần áo nhẹ ra trận, ở thiết Phù Đồ hai bên phối hợp tác chiến, cùng cả người bao vây nghiêm mật thiết Phù Đồ so sánh với, hình thành tiên minh đối lập.

Trong lịch sử thiết Phù Đồ cùng mẹ mìn mã, này hai chi trọng kỵ cùng kị binh nhẹ vẫn luôn là lẫn nhau phối hợp sử dụng, thiết Phù Đồ vì chính binh, mẹ mìn mã vì cánh phó binh, lẫn nhau phối hợp, mới có thể phát huy ra so cường uy lực.

Đào Thương địa bàn trung tâm ở Giang Nam, Giang Nam thiếu mã, xác thực nói là khuyết thiếu cường hữu lực chiến mã! Bình thường kéo ngựa xe nhưng thật ra không ít, nhưng là có thể thượng chiến trường chinh chiến, thực sự không phải quá nhiều, bởi vậy năm đó Đào Thương ở dừng chân Kim Lăng thành lúc sau, chỉ là trước tổ chức thiết Phù Đồ, không có mẹ mìn mã.

Thẳng đến trận chiến Quan Độ thời tiết, Đào Thương dùng mưu kế từ Lý cùng Quách Tị trong tay lừa gạt mấy ngàn thất chiến mã, chiến mã được đến sung túc bổ sung, bởi vậy hắn bắt đầu tổ kiến mẹ mìn mã khinh kỵ binh, dùng để cùng thiết Phù Đồ hỗ trợ lẫn nhau.

Này chi binh mã cùng thiết Phù Đồ giống nhau, hiện nay là từ Từ Hoảng tới tiến hành thống ngự phụ trách.

Từ Hoảng bởi vì năm đó chinh phạt Vu Nhĩ Tị một chuyện, cùng Khúc Nghĩa kết hạ giao tình, hiện giờ tới rồi Đào Thương trướng hạ, hai người quan hệ cũng dần dần gia tăng.

Khúc Nghĩa mắt cao hơn đỉnh, lần trước bị Đào Thương chỉ điểm, tuy rằng có điều thu liễm, nhưng trong xương cốt bản tính xác thật không đổi được, đối với hắn tới nói, Đào Thương trong quân tuy mãnh tướng như mây, nhưng có thể làm hắn coi trọng cũng bất quá chỉ có một hai người mà thôi.

Từ Hoảng chính là trong đó một người.

Lần này công kích Hạ Hầu doanh trại, hai người kia chính là đi chung cộng đồng tới.

Khúc Nghĩa sở dĩ dám đem liền nỏ bắn không, chính là hắn biết, chính mình làm tốt thủ thế, hắn phía sau viện quân liền nhất định có thể xuất hiện bảo hộ chính mình.

Đương nhiên, ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, Từ Hoảng cũng là đang chờ đợi một cái thích hợp cơ hội tốt.

Mà Hạ Hầu ra lệnh cho thủ hạ binh tướng buông mai rùa trận, đối địch quân phát động quy mô tiến công, đây là một cái hảo thời cơ.

Khúc Nghĩa cũng là gan lớn, hắn tuy rằng biết Từ Hoảng hẳn là ở ly chính mình cách đó không xa địa phương quan sát chính mình tình hình chiến đấu, nhưng hắn trước đó cũng không có cùng Từ Hoảng đã làm câu thông giao lưu, một khi đối phương ý nghĩ theo không kịp chính mình, kia Khúc Nghĩa nhưng chính là tổn thất lớn.

Nhưng thực hiển nhiên, ở Khúc Nghĩa trong lòng, có thể được đến chính mình thưởng thức nam nhân, là tuyệt đối sẽ không làm chính mình thất vọng.

Không thể không thừa nhận, Từ Hoảng xác thật lợi hại, hắn không có làm Khúc Nghĩa thất vọng, hắn nhìn ra chiến cơ, không chút do dự phái ra dưới trướng tinh nhuệ đi thế hắn ngăn trở Hạ Hầu.

Hạ Hầu binh mã còn không có cùng Khúc Nghĩa một chúng tiếp thượng, trước cùng Từ Hoảng kỵ binh giao thủ.

Đối với phương bắc quân đội tới nói, mấy năm gần đây tới Đào Thương dưới trướng kỵ binh trung, Kim Lăng con ngựa trắng quân tên tuổi nhất thịnh, chiến pháp cũng nhất đa dạng, cũng là thiên hạ chư hầu nhất chú ý nơi.

Nhưng trước mắt mẹ mìn mã, thiết Phù Đồ thực lực chi cường, lại là vượt quá Hạ Hầu tưởng tượng.

Thiết Phù Đồ bởi vì đối áo giáp cùng ngựa yêu cầu phi thường cao, cho nên trang bị số lượng sẽ không rất nhiều, nhưng này lực phá hoại không thể nghi ngờ là kinh người.

Đối mặt Hạ Hầu dưới trướng binh mã, thiết Phù Đồ cơ hồ là nghiền áp quá khứ, trong tay bọn họ trọng binh khí cho dù tạp không đến

đối phương quân tốt yếu hại, nhưng chỉ cần là nện ở đối phương trên người, liền sẽ tạo thành thật lớn thương tổn.

Đào Thương hiện nay cấp thiết Phù Đồ binh khí trang bị, xung phong khi là dùng để lang nha bổng phối hợp mã sóc, nhưng như vậy lực sát thương tuy rằng ở mới bắt đầu xung phong tình hình lúc ấy có cực cường lực sát thương, nhưng lại khuyết thiếu tác dụng chậm.

Kế tiếp lực sát thương, chủ yếu là ở mẹ mìn mã trên người.

Thân là phối hợp tác chiến thiết Phù Đồ khinh kỵ binh, Đào Thương trang bị mẹ mìn mã số lượng so thiết Phù Đồ nhiều rất nhiều.

Thiết Phù Đồ một đợt xung phong đánh tan địch quân trung trận lúc sau, mẹ mìn mã liền sôi nổi vòng đến bọn họ hai cánh, hiện ra vây quanh thức tiến công, sử dụng vu hồi vây quanh phương thức tiến hành đánh bất ngờ.

Loại này đánh bất ngờ, là phi thường hữu hiệu.

Hạ Hầu binh mã ở trải qua thiết Phù Đồ xung đột lúc sau, lại trải qua mẹ mìn mã vây quanh thức tập kích, lập tức gian bắt đầu hiện ra tan tác chi thế.

Trong đêm đen, tào quân kêu gọi cùng tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

”Này đó đều là cái gì quái vật?”

“Cứu ta! Cứu mạng!”

”Đánh không lại, căn bản đánh không lại, chạy mau a!”

“Ta nguyện quy hàng, quy hàng a!”

Hạ Hầu thấy thế không khỏi có chút tức muốn hộc máu.

Hắn lãnh vài tên thân đem, ở trong trận qua lại chạy băng băng, cũng quát lớn những cái đó quân tốt.

”Đều bình tĩnh! Không cần hoảng loạn! Liệt trận, liệt trận! Có thiện lui giả, giết không tha!”

Đáng tiếc chính là, hắn như diễn dùng sức kêu gọi, ở to như vậy nơi sân cùng hỗn độn là quân tốt đàn trung, căn bản không hề hiệu quả, giống như đá đánh vào mãnh liệt sóng biển, liền một cái bọt sóng đều bắn không đứng dậy.

Khúc Nghĩa liền nỏ doanh giờ phút này đã lại lần nữa nhét vào xong, bọn họ ở Khúc Nghĩa chỉ huy hạ, phối hợp Từ Hoảng quân đội, bắt đầu đối tào quân tiến hành tản ra.

Mà Khúc Nghĩa bản nhân, còn lại là theo dõi vẫn luôn cao giọng kêu gọi Hạ Hầu.

Khúc Nghĩa đôi mắt híp lại, khóe miệng treo lên một tia mỉm cười.

Hắn suất lĩnh thân binh sát nhập trong trận, bắt đầu dần dần kéo vào chính mình cùng Hạ Hầu khoảng cách.

Đợi cho cũng đủ khoảng cách lúc sau, Khúc Nghĩa từ một người tùy đem trong tay lấy quá một trận cung nỏ, đối với Hạ Hầu cẩn thận nhắm chuẩn, sau đó một mũi tên bắn đi ra ngoài.

Kia một mũi tên thẳng trung đối phương hốc mắt.

------oOo------

Chương 727: đuổi đi tào quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khúc Nghĩa dùng liền nỏ một mũi tên bắn ra, không nghiêng không lệch, cư nhiên ở giữa Hạ Hầu tả mục.

Đang ở hối hả Hạ Hầu, thực sự là không nghĩ tới đối phương còn sẽ đến như vậy một chút, một tiếng quái kêu, thân hình quơ quơ, trong tay trường thương rơi xuống đất.

”Tướng quân!” Hạ Hầu tả hữu hai mặt người hô to muốn đi lên cứu chủ, nhưng lại bị hắn một tiếng quát lớn: “Đừng vội lại đây!”

Mọi người bị Hạ Hầu vừa uống, không dám dựa trước, không biết hắn là ý gì.

Lại thấy Hạ Hầu bắt lấy mắt trái mũi tên đuôi, sau đó dùng sức một rút, đem toàn bộ tròng mắt liền mũi tên đều rút xuống dưới.

Máu tươi giống như suối phun giống nhau, từ hắn trống trải hốc mắt chỗ phun vãi ra, hết sức làm cho người ta sợ hãi.

”A!”

Đại bộ phận binh tướng sôi nổi dựa sau, bất luận là bên ta vẫn là địch quân, cơ hồ không một người không phải như thế.

Vòng là bọn họ kinh nghiệm chiến trận, lại cũng chưa thấy qua như vậy tình hình!

Sinh sôi đem tròng mắt từ hốc mắt trung khấu ra tới, mặc cho ngươi từng giết người như ma, nhìn cũng không khỏi cả người rớt nổi da gà.

Này cũng quá độc ác.

Hạ Hầu rút ra tròng mắt lúc sau, một cổ vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung đau đớn cơ hồ truyền khắp toàn thân, hắn toàn bộ đầu giống như bị sét đánh giống nhau, giống như muốn nổ mạnh giống nhau, cơ hồ đều phải làm hắn ngất qua đi.

”A a a ～ a a!”

Hạ Hầu ngửa mặt lên trời phát ra một trận điên cuồng hét lên.

Đại trại ở ngoài, Hạ Hầu rống lên một tiếng cắt qua phía chân trời, lệnh Đào Thương cả người run lên.

Bảo hộ ở Đào Thương bên người Thái Sử Từ ngạc nhiên nói: “Tam đệ, ngươi làm sao vậy?”

Đào Thương nghi hoặc hướng tiền tuyến phương hướng vọng qua đi, cảm khái nói: “Thanh âm này, như thế nào giống như đã từng ở địa phương nào nghe qua đâu?”

Thái Sử Từ giương lên mi: “Khi nào nghe qua?”

Đào Thương dùng tay sờ sờ cằm: “Nghe được thời điểm còn không có đại ca ngươi…… Năm đó Từ Vinh bị Tôn Sách đâm thủng tròng mắt hủy dung thời điểm, phát ra chính là loại này thanh âm.”

Thái Sử Từ: “……”

Bên kia sương, Hạ Hầu rút ra tròng mắt lúc sau, đem máu chảy đầm đìa mũi tên cầm ở trong tay, tê thanh nói: “Phụ tinh mẫu huyết, không thể bỏ cũng!”

Dứt lời, liền thấy hắn đem kia treo tròng mắt mũi tên đặt ở trong miệng,” bang kỉ bang kỉ” nhai ba ăn luôn.

Này một phen hành động, trực tiếp đem ở đây sở hữu sĩ tốt xem choáng váng.

”Nôn……”

Ly gần nhất một sĩ binh buồn nôn, một trương nói thẳng tiếp nôn mửa ra tới.

Này một phen xích hiệu ứng, dẫn người bên cạnh sôi nổi bắt đầu nôn mửa…… Có nôn khan, có ướt nôn.

Khúc Nghĩa một mũi tên bắn ra lúc sau, cũng có chút xem choáng váng.

Không thể tưởng được này Hạ Hầu liền giống như một cái kẻ điên giống nhau, cư nhiên làm ra như vậy ghê tởm sự tình!

Gia hỏa này chẳng lẽ là cái gì yêu ma quỷ quái không thành?

Liền ở tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm thời khắc, nơi xa một đạo thanh âm chợt truyền đến……

”Nguyên Nhượng chớ có kinh hoảng, ngô tới viện ngươi!”

Hạ Hầu đầu váng mắt hoa, nhưng nghe đến này nói tiếng kêu, vẫn là hưng phấn cả người một giật mình.

”Là tử hiếu!” Hạ Hầu quay đầu nhìn về phía tiến đến viện trợ Tào Nhân binh mã, thật sâu hít vào một hơi, nhịn xuống đủ rồi trí mạng đau đớn, rút ra bên hông bội kiếm, cao quát: “Các huynh đệ, viện quân tới rồi, tùy ta sát đem trở về!”

Hạ Hầu binh mã nghe vậy phấn chấn, tuy rằng Hạ Hầu bị trọng thương, nhưng tại đây trọng thương sau lưng, biểu hiện ra ngoài chính là không sợ gì cả dũng khí cùng vượt quá thường nhân nghị lực.

Kể từ đó, này kéo lên tam quân sĩ khí, cũng tuyệt không bình thường.

Hắn dưới trướng binh lính đã chịu hắn biểu hiện ủng hộ, liều mạng hướng về bên ngoài xung phong liều chết, tất này công với một chút, ở Kim Lăng quân vòng vây trung giải khai một cái chỗ hổng.

Chỗ hổng bị mở ra, Hạ Hầu cùng hắn dưới trướng những binh sĩ phía sau tiếp trước hướng ra phía ngoài bỏ chạy đi.

Mà Tào Nhân cũng đã đuổi tới, hắn phái người cứu Hạ Hầu, cũng cùng Tào Hồng tự mình cản phía sau.

Tào Nhân chẳng những giỏi về dụng binh, cũng giỏi về dụng binh trận, hắn dưới trướng các binh lính từng người thành đàn, bãi tiếp theo mỗi người nhìn như không dính quan hệ, kỳ thật hoàn hoàn tương khấu hình tròn chiến trận, giết ta hôi hổi, dùng để chống cự Kim Lăng quân.

Khúc Nghĩa cùng Từ Hoảng nhìn ra trong đó môn đạo, biết phải đối phó Tào Nhân không dễ, cũng không đánh bừa, chỉ là ở nhưng khống chế trong phạm vi, từ từ đối tào quân tiến hành truy kích, cũng thường thường ở bọn họ hơi chút chậm trễ thời điểm, đối này tiến hành một chút đánh bất ngờ, hủy diệt thứ nhất bộ phận sinh lực, sau đó ở từ từ mà triệt.

Lăn lộn non nửa đêm, Hạ Hầu, Tào Nhân chờ chúng binh bại mà triệt, trong đó Hạ Hầu đánh mất một mực, thân bị trọng thương.

Chư tướng quét tước xong chiến trường lúc sau, ngay sau đó hướng Đào Thương tới thỉnh công.

Đãi nghe xong Khúc Nghĩa cùng Từ Hoảng hội báo lúc sau, Đào Thương không khỏi trầm mặc.

Một hồi lâu lúc sau, mới vừa nghe hắn không xác định nói: “Hạ Hầu thật sự là đem tròng mắt rút sau đó sinh nuốt đến trong bụng?”

Khúc Nghĩa tin tưởng gật đầu nói: “Đúng là như thế, một thân rút thỉ đạm tình, chấn động tam quân, mạt tướng chinh chiến cả đời, chưa bao giờ gặp được quá này chờ, này chờ……”

Khúc Nghĩa suy nghĩ nửa ngày, cũng không có tìm ra một cái thích hợp từ tới hình dung Hạ Hầu.

“Chưa từng gặp được bực này thần kinh? Là ý tứ này sao?”

Khúc Nghĩa thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái.

“Ý tứ tuy rằng là ý tứ này, nhưng thừa tướng lời này không khỏi có chút không ổn, rốt cuộc có thể làm ra bực này hành động nhân vật, tuyệt phi thường nhân……”

Từ Hoảng ở một bên tán đồng nói: “Chính là, nuốt tình cũng liền nuốt tình, mạt tướng còn thấy hắn trước mặt mọi người dùng sức nhấm nuốt mấy khẩu, thật sự lợi hại!”

Khúc Nghĩa nói: “Hơn nữa nhấm nuốt thời điểm còn mỹ tư tư.”

Đào Thương trợn trắng mắt, nói: “Hắn ở nuốt tình thời điểm, còn hướng đôi mắt thượng rải một ít gia vị?”

“Ngạch……” Từ Hoảng cùng Khúc Nghĩa tức khắc nghẹn lời.

Đào Thương thở dài, nói: “Ta sở dĩ nói hắn là thần kinh, cũng không phải bởi vì hắn nuốt tình hành động, mà là chuyện này sẽ sinh ra hậu quả…… Hạ Hầu lần này chỉ sợ khó bảo toàn, một thân chính là Tào Tháo cánh tay, chúng ta nhất định phải cẩn thận phòng bị, canh phòng nghiêm ngặt Tào Tháo mất đi lý trí, huy đại quân tiến đến báo thù rửa hận.”

Từ Hoảng nghe vậy nói: “Hạ Hầu tuy rằng bị trọng thương, nhưng cũng không đến mức liền sẽ lập tức đã chết đi?”

Đào Thương duỗi tay một lóng tay Khúc Nghĩa, nói: “Ngươi hỏi một chút hắn đi? Nói cho Công Minh, ngươi tại hành quân phía trước, từng làm bọn lính ở mũi tên thượng lau cái gì?”

Từ Hoảng nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Khúc Nghĩa.

Lại thấy Khúc Nghĩa trầm ngâm một lát, com mới vừa rồi ngôn nói: “Ta này một doanh mũi tên thượng, có chút ngưng phấn rượu độc.”

“A?” Từ Hoảng nghe vậy không khỏi sửng sốt: “Khúc, khúc tướng quân, này thủ đoạn không khỏi độc chút đi?”

Khúc Nghĩa xoa xoa đôi tay, nói: “Đây là ta dụng binh luôn luôn quen dùng phương pháp, bất quá kia độc không thể so đặt ở rượu và thức ăn bên trong, mà chỉ là chút ít bôi trên mũi tên thượng, giống nhau sẽ không hại nhân tính mệnh, nhiều nhất bất quá là trung mũi tên giả thân thể mệt mỏi, dễ dàng bị bắt sống chi, ta ngày xưa ở Viên Thiệu trướng hạ, lập hạ rất nhiều bắt sống công lao, đó là y theo này pháp……”

Nói đến này, Khúc Nghĩa tức khắc không nói, trợn mắt cứng họng, làm như nghĩ tới cái gì.

Đào Thương thở dài, nói: “Ngày thường lượng có lẽ không tính cái gì, về điểm này trấm phấn cũng lộng không chết người, nhiều nhất chính là cái tê mỏi trí hư tác dụng, nhưng Hạ Hầu trung mũi tên địa phương chính là đôi mắt, thả toàn bộ đôi mắt đều bị rút ra, như thế đại diện tích miệng vết thương, trúng độc lượng chỉ sợ phải khác tính…… Hơn nữa hắn nhất không sáng suốt chính là, chính là hắn còn đem mũi tên thâm nhập đôi mắt nuốt mất……”

Nói đến này, Đào Thương cảm khái thở dài: “Uống thuốc thoa ngoài da, hắn là tất cả đều làm tuyệt, hơn nữa như vậy trọng thương, miễn dịch lực giảm xuống, ta cảm thấy hắn tưởng bất tử đều khó……”

Khúc Nghĩa chép chép miệng, nói: “Chết liền đã chết, có gì tích thay? Tả hữu hắn cũng là địch đem!”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Hắn là địch đem không sai, nhưng đồng thời cũng là Tào Tháo đồng tông chí thân…… Khúc tướng quân, ngươi này một mũi tên bắn đi xuống, chỉ sợ là ngươi cùng ta hai người, sau này muốn ở toàn bộ Tào thị cùng Hạ Hầu thị thực đơn trung treo lên hào.”

“Thừa tướng lời này sao giảng? Vì cái gì là, là vào bọn họ thực đơn?”

“Này còn không đơn giản? Bọn họ đều tưởng ăn sống ngươi thịt, sống lột ngươi da.”

------oOo------

Chương 728: phỏng đoán Tào Tháo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lê Dương, Tào Tháo đại doanh.

”Nguyên Nhượng đâu? Nguyên Nhượng thế nào?” Tào Tháo sải bước chạy đến Hạ Hầu nơi lều trại.

Hạ Hầu Uyên đi theo Tào Tháo phía sau, sắc mặt của hắn trắng bệch, đôi tay không được đánh run run, môi cũng là vô sắc.

Tuy rằng ở trong tộc cũng không phải cùng chi, nhưng Hạ Hầu cùng Hạ Hầu Uyên quan hệ cá nhân lại phi thường muốn hảo, hai người quan hệ ở trình độ nhất định đi lên giảng, tuyệt đối vượt qua bình thường đồng tông chi tình.

Đến nỗi Tào Tháo, đối Hạ Hầu cảm tình càng là dày đặc, theo tranh bá thời gian càng lâu, Tào Tháo thế lực cũng là càng lớn, dưới trướng chiến tướng cũng càng nhiều, nhưng ở cảm tình thượng, Tào Tháo vẫn là quán tính ỷ lại tông tộc tướng lãnh.

Trước mặt tuyến đem Hạ Hầu bị thương thất mắt tin tức mang cho Tào Tháo thời điểm, Tào Tháo huyết áp lúc ấy liền nhảy lên đây.

Cái kia niên đại không có giảm áp dược, Tào Tháo lúc ấy chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ở dưới trướng bọn thị vệ chiếu cố hạ, thật vất vả mới thoáng hoãn quá mức tới.

Nhưng đương ưng xà phủ ưng xà sĩ đem Hạ Hầu hiện giờ sốt cao không lùi, sinh mệnh đe dọa tin tức nói cho hắn thời điểm, Tào Tháo đầu cơ hồ đều phải nổ mạnh.

Hắn lúc ấy liền trực tiếp ngất qua đi.

Trọng thương đe dọa Hạ Hầu bị đưa về Tào Tháo trung quân đại trại, Tào Tháo cùng Tào thị tông tộc chúng tướng vội vàng đi trước thăm.

Đương nhìn đến Hạ Hầu nằm trên giường thảm hề hề bộ dáng, ở đây Tào thị người trong đều không khỏi ướt hốc mắt.

Tào Tháo đi đến Hạ Hầu bên người, cúi đầu cẩn thận nhìn hắn thật lâu sau, sau đó hỏi Tào Nhân nói: “Nguyên Nhượng hắn…… Thế nào?”

Tào Nhân không nói gì, chỉ là lắc lắc đầu.

Tào Tháo tâm chợt trầm xuống.

Hạ Hầu Uyên một phen giữ chặt Tào Hồng, đem hắn túm ra lều trại.

“Tử liêm, ngươi cùng ta nói thật, Nguyên Nhượng hắn rốt cuộc thế nào? Có thể cứu chữa không cứu?”

Tào Hồng to như vậy một cái hán tử, giờ phút này thế nhưng cũng là rơi lệ đầy mặt.

”Diệu Tài, y giả nói Nguyên Nhượng mất đi tròng mắt, vốn là thương thế quá nặng, đổi ở người thường trên người đó là muốn mệnh thương…… Huống chi kia mũi tên thượng có độc!”

“Cái gì?” Hạ Hầu Uyên nghe vậy, hai tròng mắt trừng giống như chuông đồng giống nhau: “Họ Đào cư nhiên như thế độc ác, dùng hạ độc như vậy ti tiện thủ đoạn hại người, quả thực đáng giận đến cực điểm!…… Hại Nguyên Nhượng giả là cái nào đào đem.”

Tào Hồng chảy nước mắt, ngữ khí nức nở: “Hại Nguyên Nhượng giả, Khúc Nghĩa cũng.”

……

“Nguyên Nhượng, Nguyên Nhượng.” Lều trại trong vòng, Tào Tháo nhẹ giọng kêu gọi Hạ Hầu.

Hắn trong lòng minh bạch, Hạ Hầu trước mắt là không cứu.

Một khi đã như vậy, liền phải ở Hạ Hầu đi phía trước, giúp hắn hoàn thành một ít chưa xong tâm nguyện.

Đây là Tào Tháo hiện nay duy nhất có thể làm sự.

“Tư Không……”

Không bao lâu, Hạ Hầu từ hôn hôn trầm trầm trạng thái trung mở mắt.

Hắn suy yếu nhìn Tào Tháo, cổ họng một lăn, thanh âm nghẹn ngào: “Tư Không, mạt tướng phải đi.”

Tào Tháo gắt gao nhéo nhéo nắm tay, nhưng trên mặt lại nỗ lực lộ ra một cái mỉm cười: “Nguyên Nhượng, ngươi sốt mơ hồ, nói bậy gì đó? Tào mỗ đã tìm y sư tới vì ngươi chẩn trị, bệnh của ngươi thực mau liền sẽ tốt, đại nhưng đừng lo.”

Hạ Hầu chua xót thở dài: “Tư Không, mỗ gia thân thể của mình, mỗ chính mình biết, ta sống không được đã bao lâu…… Chỉ mong ta sau khi chết, Tư Không có thể nhờ người chiếu cố ta một nhà già trẻ, làm cho bọn họ đói có cơm ăn, hàn có áo mặc.”

Tào Tháo nghe vậy, vành mắt bắt đầu phiếm hồng.

“Nguyên Nhượng, không cần nói bậy! Tào mỗ nhất định phải đem ngươi chữa khỏi, chúng ta huynh đệ còn muốn cộng đồng bình định thiên hạ, thành tựu công danh!”

Hạ Hầu xúc động thở dài: “Sợ là không được, mỗ gia tuy rằng cũng tưởng trợ Tư Không vấn đỉnh thiên hạ, cứu thế gian với nước lửa…… Tiếc rằng…… Thiên không cùng thọ.”

Nói đến này, liền thấy Hạ Hầu ngửa mặt lên trời hô to một tiếng: “Đại trượng phu công danh chưa thành, nề hà chết chăng?”

Liền kêu mấy tiếng lúc sau, hắn bộ ngực dần dần bẹp đi xuống, cuối cùng lặng yên không một tiếng động.

Tào Tháo nhìn Hạ Hầu đồng tử dần dần phát tán, hô hấp đình chỉ, hai chân mềm nhũn, “Thình thịch” một tiếng trực tiếp ngồi dưới đất.

Tả hữu vội vàng đem hắn nâng dậy.

Sửng sốt một lúc sau, lại thấy Tào Tháo đột nhiên xoay người đi ra lều trại, ngửa đầu nhìn trời, trong miệng không ngừng nói thầm nói: “Hảo một cái Đào Thương, hảo một cái Đào Tử Độ, hảo một cái thái bình công tử…… Tào mỗ cùng ngươi không để yên, chúng ta không chết không ngừng.”

……

Đào Thương đại doanh.

“Hạ Hầu đã chết?”

Giáo sự cung kính trả lời: “Hồi thừa tướng, tin tức xác thật, Hạ Hầu đã chết, toàn bộ tào doanh hiện nay đều treo lên cờ hàng, tế điện Hạ Hầu.”

Đào Thương nhẹ nhàng xoa xoa mũi: “Tào quân hiện nay có cái gì hướng đi?”

Giáo sự cẩn thận hướng Đào Thương vừa chắp tay: “Tào Tháo mệnh toàn quân để tang, nhưng không có cái gì thực lực quân đội thượng động tác.”

Đào Thương hơi nhướng mày: “Tào Tháo không có đuổi binh hướng chúng ta bên này?”

“Không có.”

Đào Thương lại tiếp tục hỏi: “Không có đánh ra muốn thay Hạ Hầu báo thù khẩu hiệu?”

“Không có.”

Đào Thương có chút kỳ quái: “Vậy kỳ quái, chẳng lẽ Tào Mạnh Đức thật sự tàn nhẫn đến không nghĩ cùng ta giao thủ? Hạ Hầu ở hắn trong lòng, địa vị như vậy thấp?”

Giáo sự chép chép miệng, không dám nhiều lời.

Hắn chỉ có thể phụ trách cung cấp tình báo, nhưng cụ thể về tình huống phân tích, đã có thể không phải hắn cái này nho nhỏ mưu báo nhân viên có thể xen mồm.

Không bao lâu, Gia Cát Lượng đi tới Đào Thương soái trướng, chào hỏi nói: “Lão sư.”

Đào Thương phất phất tay làm hắn ngồi xuống: “Khổng Minh, tào quân bên kia sự tình, ngươi nghe nói đi?”

Gia Cát Lượng cười cười: “Chỉ là biết một cái đại khái, còn thỉnh lão sư cáo chi lấy kỹ càng tỉ mỉ.”

Đào Thương tướng tá sĩ lý do thoái thác cùng Đào Thương tự thuật một lần.

Gia Cát Lượng suy nghĩ một hồi nói: “Lão sư, học sinh cho rằng, Tào Tháo vì Hạ Hầu phúng, không tiến binh báo thù, chính là giấu đầu lòi đuôi cử chỉ, học sinh cảm thấy hắn hiện tại hẳn là thâm hận lão sư, tuyệt không sẽ không có hành động.”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Khổng Minh, ngươi nói chuyện vẫn là rất khách khí, Tào Tháo hiện tại không phải thâm hận ta, hắn là hận không thể ăn ta cả nhà, nghiền xương thành tro đều xem như nhẹ.”

Gia Cát Lượng nói: “Lão sư cũng cho rằng Tào Tháo là giả vờ?”

Đào Thương dùng sức gật gật đầu: “Ta nhận thức Tào Tháo cũng có đã nhiều năm, không dám nói tuyệt đối hiểu biết hắn, nhưng ta biết, hắn tuyệt không sẽ là một cái dễ dàng từ bỏ người, Hà Bắc với hắn

mà nói quá trọng yếu, đào mỗ không cho rằng Hạ Hầu chết sẽ làm hắn từ bỏ ước nguyện ban đầu.”

Gia Cát Lượng cười nói: “Lão sư trong lòng nếu đã suy nghĩ rõ ràng, kia việc này liền dễ làm nhiều, chúng ta chỉ cần thiết hạ mai phục, khẩn nhìn chằm chằm Tào Tháo hướng đi đó là.”

Đào Thương cười gật gật đầu: “Một khi đã như vậy, đào mỗ liền đánh hảo mai phục, chờ đợi tào a man chính mình đưa tới cửa tới đó là…… Tào Tháo nếu là dám đến, ta liền làm hắn có đến mà không có về.”

……

Chính như Đào Thương cùng Gia Cát Lượng sở liệu, Tào Tháo bên ngoài thượng an bài nhân thủ vì Hạ Hầu phát tang, ngầm lại mệnh Tào Nhân, Tào Thuần âm thầm tập kết binh mã, chỉnh đốn và sắp đặt lương thảo, chuẩn bị tự mình suất binh hướng đông, đánh lén Đào Thương vì Hạ Hầu báo thù.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là hắn trong tiềm thức còn luyến tiếc Hà Bắc thổ địa.

Nhưng là liền ở Tào Tháo đã chuẩn bị tốt tiến quân thời điểm, từ Quan Trung kia mặt, Giả Hủ vội vã chạy tới Tào Tháo đại doanh.

“Tư Không, trước mắt đều không phải là xuất binh cơ hội tốt.” Gặp mặt sau, Giả Hủ trực tiếp một trận thấy huyết.

------oOo------

Chương 729: 5 lộ bình Ký Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giả Hủ ngày thường rất ít hiến mưu, nhưng hắn một khi hiến kế, cấp Tào Tháo dâng lên liền đều là đủ rồi thay đổi thời cuộc chiến sách.

Tào Tháo trên người ăn mặc đồ tang, đầu đội khăn trắng, một đôi đậu đỏ mắt khóc lại hồng lại sưng, thực hiển nhiên, Hạ Hầu chết mang cho hắn không nhỏ đả kích.

Tào Tháo sưng đỏ con mắt, nghiêm túc nhìn Giả Hủ: “Văn Hòa lời nói ý gì?”

Giả Hủ nhàn nhạt nói: “Tư Không mượn vì Hạ Hầu tướng quân phát tang chi cơ, âm thầm điều binh, ý đồ tập kích Đào Thương báo thù, nhưng ở lão hủ xem ra, này pháp thành không thể thực hiện, Đào Thương dưới trướng nhân tài đông đúc, này chờ chiến pháp, lão hủ có thể xem ra tới, Đào Thương nhất định cũng có thể nhìn ra tới.”

Tào Tháo hít một hơi thật sâu: “Kia y theo ngươi cách nói, Nguyên Nhượng thù, tào mỗ liền không nên báo sao? Hà Bắc thổ địa, tào mỗ liền không lấy sao?”

Giả Hủ cung kính nói: “Tư Không hiểu lầm, chí thân chi thù tự nhiên muốn báo, nhưng cũng muốn xem có thể hay không báo, phì nhiêu chi thổ địa muốn lấy, lại cũng phải nhìn có thể lấy không thể lấy.”

Tào Tháo vừa nghe lời này, hai hàng lông mày cơ hồ dựng ngược: “Ngươi nói ta tranh bất quá Đào Thương?”

Giả Hủ trầm ngâm một chút: “Liền trước mắt tới xem, hắc sơn quân đảo hướng Đào Thương, nam Hung nô thúc thủ, ô Hoàn quy phụ, U Châu cũ bộ quy hàng…… Đủ loại bất lợi hạ, lão hủ cho rằng Tư Không xác thật tranh bất quá Đào Thương, liền tính là tranh qua, này giữa tổn thất cũng thật sự quá lớn, thật là không có lời.”

Giả Hủ nói đạo lý, Tào Tháo đều minh bạch, nhưng ở nhất định góc độ đi lên nói, hắn là không muốn thừa nhận.

Hắn không nghĩ thừa nhận chính mình thua, đặc biệt là Đào Thương.

Giả Hủ tiếp tục nói: “Nếu tranh không dưới Ký Châu, Tư Không nên đem ánh mắt phóng lâu dài chút, rời đi nơi đây, triệt binh Lạc Dương, giành Tịnh Châu, công lược Quan Trung, giống nhau có thể tăng cường thực lực.”

Tào Tháo cười nhạo một tiếng, tự giễu nói: “Nếu là thật làm Đào Thương cướp lấy Ký Châu, gồm thâu yến đại chi chúng, tào mỗ công lược Quan Trung lại có tác dụng gì? Đến lúc đó hắn chừng thực lực xưng hùng thiên hạ.”

Giả Hủ trầm ngâm một chút, nói: “Lão hủ làm Tư Không tạm thời rời khỏi Hà Bắc chi tranh, cũng là vì Tư Không mưu hoa một bước tất thắng chi cờ.”

Tào Tháo quay đầu nhìn về phía hắn, nói: “Cái gì tất thắng chi cờ?”

“Tư Không rút khỏi Hà Bắc, nam hướng liên hợp tam Lưu, mới có thực lực cùng Đào Thương chống đỡ.”

……

Không bao lâu, liền thấy Giả Hủ vẻ mặt mỏi mệt đi ra Tào Tháo lều trại.

Giả Hủ trưởng tử giả mục hiện tại đi theo Giả Hủ, lấy bạch thân thân phận chiếu cố hắn sinh hoạt, rốt cuộc Giả Hủ năm gần sáu mươi, thân thể không bằng từ trước, yêu cầu thân nhân ở bên cạnh chiếu cố.

Sắc trời tiệm vãn, nhiều ít có điểm lạnh, giả mục đem áo choàng cấp Giả Hủ phủ thêm.

“Phụ thân, ngài hấp tấp hướng Tư Không nơi này tới hiến kế, làm hắn rời đi Hà Bắc, công lược Quan Trung liên hợp tam Lưu, lại là vì cái gì? Như thế hành sự, nhưng không giống ngươi ngày thường dạy ta a.”

Giả Hủ mọi nơi nhìn xem, thấy không có người, phương đối giả mục thấp giọng nói: “Hài tử, ngươi cẩn thận ngẫm lại, này nhiều ít cũng là vì chúng ta Giả gia tìm cái đường lui mà thôi…… Ít nhất nhưng làm Giả gia lập với bất bại.”

Giả mục tò mò nhìn Giả Hủ, ngạc nhiên nói: “Còn thỉnh phụ thân chỉ giáo.”

Giả Hủ nhàn nhạt nói: “Đã giúp tào, lại giúp đào…… Có cái gì nhưng giải thích? Trở về chính mình ngộ đi.”

Giả mục nghe vậy thật đúng là liền không hỏi, cúi đầu tinh tế trầm tư.

Giả Hủ ngày thường chính là như vậy đối đãi hắn thả bồi dưỡng hắn.

Một lát sau, giả mục đại khái tự hỏi minh bạch.

Giả Hủ hướng Tào Tháo hiến kế, làm hắn rời đi Hà Bắc, công lược Quan Trung, thứ nhất đối với trước mắt Tào Tháo tới nói, xác thật là một cái tốt nhất lui mà cầu tiếp theo phương pháp, bởi vì trước mắt trước dưới loại tình huống này, tiếp tục cùng Đào Thương đánh bừa, cũng không phải thượng thiện chi sách.

Mặt khác, làm Tào Tháo tại đây loại thời khắc triệt binh, đem cơ hội nhường cho Đào Thương, đây cũng là một loại biến tướng kỳ hảo, ngày sau nếu là Đào Thương thật sự đắc thế…… Này có lẽ cũng là cho Giả gia lưu điều có thể nói rõ đường lui đi.

……

Đào Thương ở chính mình doanh trại an bài phục binh, cũng làm tốt tùy thời nghênh chiến Tào Tháo chuẩn bị.

Nhưng chờ mãi chờ mãi, Tào Tháo binh mã lại trước sau không có xuất hiện.

Cuối cùng, giáo sự phủ mang đến tin tức, Tào Tháo tự cấp Hạ Hầu phúng xong lúc sau, cư nhiên suốt đêm rút trại khởi hành, binh phong hướng tây, rời đi Ký Châu cảnh nội.

Đào Thương đã biết tin tức lúc sau, nhiều ít có chút nghi ngờ.

Hắn lập tức phái ra giáo sự phủ giáo sự, đi trước tào quân nơi phương hướng, cẩn thận tiến hành tra xét.

Cuối cùng, giáo sự mang về tới xác thật tin tức, Tào Tháo binh mã, xác thật đã binh chia làm hai đường, chuyển hướng Lạc Dương cùng tam hà địa giới.

“Nói như thế tới, Tào Tháo này liền xem như rời khỏi Ký Châu chi tranh? Đơn giản như vậy liền rời khỏi tới?” Gia Cát Lượng ở soái trướng, một bên nhìn da đồ, một bên nghi hoặc lầm bầm lầu bầu.

Đào Thương xử cằm, cũng nhìn da đồ, nói: “Giáo sự phủ giáo sự tới báo, nói là ở lạc dương tương trợ Chung Diêu trị lược Quan Trung ưng xà phủ chủ sự Giả Hủ, tự mình tiến đến Tào Tháo doanh địa…… Nếu không ra ngoài ý liệu nói, khuyên Tào Tháo rời đi Ký Châu sự, chính là hắn khuyên Tào Tháo.”

Gia Cát Lượng rất là tò mò: “Lão sư, cái này Giả Hủ là người nào?”

Đào Thương giải thích nói: “Giả Hủ người này, năm gần sáu mươi, thế Tào Tháo chấp chưởng ưng xà phủ, này ngày thường tuy rằng không nhiều lắm ngôn nhiều lời, thả không thường thường hiến kế, nhưng vừa ra tay, tắc tất nhiên đều là kỳ mưu, người bình thường lý giải không được hắn ý nghĩ.”

Gia Cát Lượng nghe vậy kinh ngạc nói: “Nghe lão sư ý tứ, cái này Giả Hủ…… Là cái rất khó đối phó nhân vật? Nếu là như thế, com kia vì cái gì mấy năm nay, người này ở Tào Tháo dưới trướng thanh danh không hiện đâu?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, cũng không biết như thế nào cùng Gia Cát Lượng giải thích.

Vừa mới bắt đầu giáo sự phủ tra xét đến Giả Hủ sự tình tiến hành hồi báo là lúc, nếu không phải Đào Thương đối tên này đặc biệt mẫn cảm nói, hắn có lẽ cũng đem người này xem nhẹ đi qua.

Thôi, quay đầu lại lại nghiên cứu đi.

“Khổng Minh, nếu Tào Tháo triệt binh, chúng ta đây bước tiếp theo, liền có thể bắt đầu công lược Ký Châu.”

Gia Cát Lượng gật gật đầu, nói: “Chỉ chờ bắc mãn Tư Mã trọng đạt, quách tiên sinh đám người dàn xếp xong lúc sau, chư lộ binh mã liền có thể điểm lộ tiến công Ký Châu.”

Đào Thương xoay người, ở trên bàn cầm lấy bút cùng giản độc, nói: “Khổng Minh, lúc này đây các lộ binh mã như thế nào tiến công, như thế nào ước định thời gian, như thế nào đối Ký Châu áp dụng tiến công, toàn bộ từ ngươi chế định chiến lược, ngươi viết xuống thư từ truyền lệnh, quay đầu lại ta đắp lên ấn tín và dây đeo triện truyền hướng các nơi.”

Gia Cát Lượng nghe vậy cả kinh, hắn kinh ngạc nhìn Đào Thương: “Lão sư, làm như vậy…… Học sinh có phải hay không đi quá giới hạn?”

Đào Thương dùng bút dính mặc, đưa cho hắn nói: “Nào như vậy nhiều băn khoăn, có ta cho ngươi chống, ngươi phóng khởi tay làm là được, chỉ huy các lộ binh mã đoạt Nhữ Nam Viên thị đại kỳ, này cũng không phải là mỗi ngày có loại sự tình này, ngươi đời này chỉ sợ cũng cũng chỉ có thể gặp phải lúc này đây, không nghĩ làm lời nói, đã có thể không có cơ hội!”

Gia Cát Lượng do dự một chút, cuối cùng trên mặt lộ ra kiên định, hắn duỗi tay tiếp nhận Đào Thương đưa cho hắn bút, làm trò Đào Thương mặt, từng nét bút viết xuống dưới……

Kiến Khang ba năm trung, Kim Lăng quân, nam Hung nô binh, U Châu cũ bộ, hắc sơn quân, ô Hoàn tam vương bộ đạp đốn, binh phân năm lộ, ở Đào Thương chỉ huy cùng Gia Cát Lượng bày mưu đặt kế hạ, bắt đầu hướng Ký Châu Viên thị phát động toàn diện tiến công.

------oOo------

Chương 730: kiêu hùng chi ai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát Lượng ở Đào Thương bày mưu đặt kế hạ, viết xuống chiến lược phương án, ở Đào Thương thẩm qua sau, ngay sau đó phái giáo sự phủ các thành viên, bay nhanh đưa hướng bắc địa các nơi, thông tri Quách Gia, Tư Mã Ý đám người.

Chiến lược chế định xuống dưới lúc sau, cùng Đào thị có quan hệ khắp nơi binh mã, sôi nổi chỉnh đốn và sắp đặt binh tướng, bắt đầu hướng về Ký Châu quy mô tiến công.

Đào Thương Bình Nguyên quận tập kết binh mã, đông hướng thẳng Ký Châu nơi, bắt đầu công lược Ký Châu.

Ký Châu mà chỗ Bình Nguyên, tuy rằng giàu có và đông đúc, nhưng ở trình độ nhất định đi lên giảng, lại là dễ công khó thủ, trừ bỏ Nghiệp Thành thành trì cao lớn, tới gần Chương thủy, còn lại quận huyện trên mặt đất hình ăn ảnh đối bình thản, lại là không hảo phòng thủ.

Viên Thiệu ban đầu, ở biết được Tào Tháo cùng Đào Thương bởi vì chính mình mưu kế, mà lẫn nhau công giết một hồi lúc sau, trong lòng cực kỳ khuây khoả.

Cho các ngươi hai cuồng! Nên! Cho nhau cắn chết tốt nhất!

Ở hắn trong dự đoán, Đào Thương nếu là có thể cùng Tào Tháo lẫn nhau kiềm chế ba tháng, chính mình liền sẽ ở Ký Châu điều động càng nhiều điều động dân phu cùng nguồn mộ lính, cho dù không thể dùng cho tiền tuyến tác chiến, nhưng tại hậu phương làm hậu cần quân, vẫn là có thể, cứ như vậy, nguyên bản làm hậu cần quân đội, liền có thể điều động ra tới, xếp vào các doanh, tuy rằng chiến lực không kịp quỹ đạo binh lính, nhưng là ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, vẫn là có thể dùng một chút.

Dù sao cũng là thủ thành phương, ở chiến lực thượng yêu cầu không cần như vậy cao.

Đây cũng là Viên Thiệu tác phong trước sau như một, yêu cầu số lượng, nhưng không lắm yêu cầu chất lượng.

Liền ở Viên Thiệu xử lý này hết thảy thời điểm, này dưới trướng thám báo truyền đến tình báo, nói là Đào Thương đêm tập Hạ Hầu cùng Tào Nhân đại trại, Hạ Hầu trung mũi tên bỏ mình, toàn bộ tào doanh toàn vì này khoác bạch đưa ma.

Viên Thiệu nghe xong tin tức này, không khỏi vui mừng quá đỗi.

Hạ Hầu cùng Tào Tháo quan hệ, Viên Thiệu vẫn là tương đối hiểu biết, người này hiện giờ chết ở Đào Thương trong tay, lấy Tào Tháo cùng Hạ Hầu thân mật quan hệ, tất nhiên sẽ không theo Đào Thương thiện bãi cam hưu.

Kể từ đó, chính mình còn lại là liền có thời gian có thể thở dốc.

Nhưng Viên Thiệu còn không có cao hứng bao lâu, thám báo lại truyền đến một tin tức, Tào Tháo cư nhiên xông ra Ký Châu chi tranh, liên tục chiến đấu ở các chiến trường tam hà nơi đóng quân, cũng không biết hắn là vì tấn công Tịnh Châu, vẫn là vì liên tục chiến đấu ở các chiến trường Quan Trung.

Nhưng bất luận Tào Tháo là tưởng liên tục chiến đấu ở các chiến trường Quan Trung, vẫn là thay đổi kế hoạch Tịnh Châu, Ký Châu nơi, hiện tại cũng chỉ dư lại Viên Thiệu cùng Đào Thương nhị cường tranh phong.

Viên Thiệu tuy rằng đáy hùng hậu, nhưng phương bắc có nam Hung nô, U Châu cũ bộ, hắc sơn quân, ô Hoàn chờ chúng cùng Đào Thương tương hô ứng, hiện ra nhiều mặt vây kín chi thế, đem Ký Châu Viên Thiệu gắt gao bao vây ở trong đó.

Một trận, đối với Viên Thiệu tới nói, có lẽ là so trận chiến Quan Độ càng vì hung hiểm.

……

Nghiệp Thành.

Viên Thiệu ở chính mình chính sảnh gian, một trản tiếp theo một trản uống rượu, hắn bàn thượng bãi da đồ, mặt trên ghi rõ Đào Thương năm lộ binh mã, phân biệt trưng bày ở Ký Châu khắp nơi.

Căn cứ thám tử tới báo, nam Hung nô binh mã ở Tư Mã Ý cùng Triệu Vân dẫn dắt hạ đi cá dương nam hạ trung sơn, ô Hoàn binh mã ở Quách Gia bày mưu đặt kế hạ từ hữu Bắc Bình đi trước Bột Hải quận, U Châu cũ bộ nhân mã ở tiên với phụ hòa điền dự suất lĩnh hạ, đi trước Trác quận, hắc sơn quân còn lại là công thường sơn quận, đi cưa lộc.

Đào Thương bản nhân binh phong còn lại là thẳng chỉ Nghiệp Thành!

Năm lộ binh mã, mênh mông cuồn cuộn, đồng thời xuất binh, từ các phương hướng đối Viên Thiệu trung tâm Nghiệp Thành phát động tiến công, trong lúc nhất thời, toàn bộ Ký Châu nơi sôi nổi báo nguy.

Bởi vì ô Hoàn thừa nhận Viên Thiệu chính là sai sử này bộ mưu hại thiên tử hung phạm, Viên Thiệu bốn thế tam công danh vọng, ở thiên hạ sĩ tộc trung vốn là ngã xuống tới rồi đáy cốc……

Cùng lúc đó, Kim Lăng đào quân đem ô Hoàn tặc đầu khâu lực cư, lâu ban cùng với Tô Phó Duyên đám người tất cả đều tru sát, trọng lập ô Hoàn Vương đạp đốn, chẳng những là vì tiên đế báo thù rửa hận, càng là đem trung thổ người Hán danh vọng lại lần nữa đẩy hướng về phía một cái đỉnh núi!

Hắc sơn quân, nam Hung nô, ô Hoàn…… Tất cả đều bị Đào Thương bãi bình, đây là kiểu gì thủ đoạn cùng quyết đoán?

Bên này giảm bên kia tăng, năm lộ binh mã nhập chủ Ký Châu, vô luận là bá tánh vẫn là sĩ tộc, đối Đào Thương nhập chủ Ký Châu sôi nổi hưởng ứng, còn có một ít địa phương huyện binh cư nhiên chủ

động đầu hàng, Viên thị ở Ký Châu nơi thống trị lực lâm vào nguy cơ bên trong.

Viên Thiệu đã liền uống lên vài thiên rượu, tâm tình của hắn thực sự không tốt.

Kỳ thật cũng không trách hắn, đổi thành bất luận kẻ nào, tâm tình cũng hảo không đứng dậy.

Chính cái gọi là một bước sai, từng bước sai, năm đó Viên Thiệu thế lực tăng nhiều, tâm cao khí ngạo chi, quên hết tất cả, thế nhưng âm thầm sinh ra tới đại hán chi tâm, hành này hôn chiêu, bị Đào Thương bắt được nhược điểm.

Từ khi đó bắt đầu…… Hơn nữa sau lại trận chiến Quan Độ, bốn thế tam công chi danh liền từng bước một hướng đi suy sụp.

Chính cái gọi là người không làm, liền sẽ không chết…… Viên Thiệu mấy năm trước, chính là làm yêu làm có điểm quá độc ác.

Hiện tại, toàn bộ Ký Châu, bao gồm Nghiệp Thành đều là nhân tâm tư động, đặc biệt là những cái đó năm đó phụ thuộc vào Viên thị Hà Bắc sĩ tộc, hiện giờ càng là tường đảo mọi người đẩy, rất nhiều sĩ tộc đều bắt đầu ngầm giở trò, phái người cùng Đào Thương âm thầm cấu kết.

Trong khoảng thời gian này tới nay, Viên Thiệu đã phái người ở toàn bộ Ký Châu cảnh nội bốn phía nghiêm tra lùng bắt, tìm kiếm âm thầm có gan cùng Đào Thương cấu kết lui tới sĩ tộc hoặc là quan viên địa phương, một khi điều tra ra, toàn bộ đều nghiêm trị.

Trong lúc nhất thời toàn bộ Nghiệp Thành nội đều là nhân tâm hoảng sợ, mỗi người cảm thấy bất an.

Đặc biệt là những người này trung, còn có thật nhiều người nương tố giác người khác, cho rằng gần người chi tư.

“Đại tướng quân!”

Viên Thiệu chính uống hơi hơi có chút men say, liền thấy Quách Đồ vội vội vàng vàng đi vào thính đường bên trong.

Viên Thiệu say khướt ngẩng đầu nhìn hắn.

Quách Đồ vội vàng a dua đệ trình thượng một phần giản độc, nói: “Đại tướng quân, này mặt trên đều là Quách mỗ phái người điều tra ra tới, hiện trước mắt Nghiệp Thành giữa, hư hư thực thực cùng Đào Thương có cấu kết nhân viên danh sách, còn thỉnh đại tướng quân xem qua.”

Viên Thiệu vừa nghe lời này, trên mặt tức khắc lòe ra một tia vẻ mặt phẫn nộ.

“Lấy tới ta xem!” Viên Thiệu thật mạnh buông rượu tước, đối với Quách Đồ quát.

Quách Đồ không dám chậm trễ, vội vàng đem kia phân giản độc đệ trình đi lên. www.

Viên Thiệu hô mùi rượu, cẩn thận giản độc mặt trên tên, gằn từng chữ một nói: “Này mặt trên người…… Chứng cứ phạm tội, đều là thật không?”

Quách Đồ vội nói: “Trước mắt tuy rằng thượng vô cụ thể chứng vật, nhưng có chút dấu vết cho thấy, bọn họ xác thật là cùng Đào Thương có điều tiếp xúc.”

Viên Thiệu đem giản độc ném ở trên bàn, bực nói: “Liền tính là không có làm chứng, nhưng thân là Ký Châu quân dân, lại cùng đào tặc có điều tiếp xúc, nhưng bằng điểm này, liền nhưng cho thấy bọn họ xác thật ẩn chứa lòng xấu xa! Quách Đồ, truyền bổn vừa lệnh, đưa bọn họ hết thảy hạ ngục, từng cái thẩm vấn! Một cái đều không cần buông tha.”

“Nặc!” Quách Đồ vừa chắp tay, xoay người liền vội vàng chuẩn bị rời đi ban sai.

Đi đến thính đường cửa, lại chính gặp phải thẩm xứng lãnh Viên hi cùng Viên Thượng đi đến.

Quách Đồ cười khanh khách hướng về phía thẩm xứng gật đầu một cái, lại hướng về phía Viên Thượng cùng Viên hi chắp tay thi lễ, sau đó liền vô cùng lo lắng rời đi.

Thẩm xứng đi vào chính sảnh, nhìn nhìn đã say thả giận Viên Thiệu, trầm ngâm một lát, nói: “Minh công, việc cấp bách, hẳn là yên ổn nhân tâm, ổn định thế cục, hiện giờ năm lộ binh mã tề công Ký Châu, ta quân tình thế kham ưu, nếu là tại như vậy khắp nơi bắt người, nháo nhân tâm bất an, tuyệt phi thượng sách.”

Viên Thiệu một phách bàn, cả giận nói: “Bột Hải, thường sơn chờ quận thất thủ! Ta quân vốn chính là sĩ khí hạ xuống, nếu là lại mặc cho này đó nội tặc tùy ý làm bậy, Viên mỗ này Nghiệp Thành, rốt cuộc còn muốn hay không đến?”

Thẩm xứng thấy Viên Thiệu không nghe khuyên bảo, bất đắc dĩ thở dài, cũng liền không ngôn ngữ.

Cùng Viên Thiệu cùng tiến đến Viên Thượng cùng Viên hi, còn lại là có vẻ có chút run sợ tâm cảnh, bọn họ tựa hồ chưa từng gặp qua như thế bạo nộ dưới phụ thân.

“Chính nam…… Viên mỗ tâm ý đã quyết, ta không thể canh giữ ở Nghiệp Thành, ta muốn xuất binh cùng Đào Thương một trận tử chiến!”

------oOo------

Chương 731: triệu trưởng tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên hi cùng Viên Thượng vừa nghe lời này, nóng nảy!

Viên hi vội nói: “Phụ thân, trước mắt địch quân năm lộ binh mã vây kín Ký Châu, thời cuộc đối chúng ta bất lợi, phụ thân thiết không thể nhẹ ra Nghiệp Thành, vạn nhất có cái cái gì sơ xuất, lại là hối hận thì đã muộn!”

Viên Thiệu lạnh lùng nhìn hắn, hừ nói: “Nhớ trước đây, ngươi vì một nữ tử, bị ngốc tâm trí, tự tiện từ U Châu xuất binh, hư Viên mỗ U Châu tướng sĩ thời điểm, có từng nghĩ đến hôm nay chi gián?”

Viên hi nghe vậy tức khắc sắc mặt đỏ lên, hắn thực sự không nghĩ tới Viên Thiệu đến bây giờ còn nhớ rõ mấy tháng trước lần đó sự.

Bất quá cũng không trách Viên Thiệu nhớ rõ, chuyện lớn như vậy, đổi thành người khác, Viên Thiệu đã sớm giết hắn cả nhà, nhưng Viên hi cả nhà sở dĩ còn có thể sống đến bây giờ, nguyên nhân cũng bất quá là bởi vì Viên Thiệu bản nhân cùng hắn là một nhà.

Viên Thượng trong lòng trước sau nhớ thương Viên Thiệu vị trí, tại đây loại thời khắc, hắn phản ứng liền rõ ràng so Viên hi cao minh rất nhiều.

“Phụ thân chính là đương thời anh hùng, muốn bại đào tặc, gì đủ nói thay? Hài nhi nguyện ý làm bạn phụ thân tả hữu, cùng phụ thân cộng đồng chinh chiến đào tặc!”

Viên Thiệu gật gật đầu, nói: “Đây mới là một người nam nhân phải nói!”

Thẩm xứng do dự một chút, nói: “Minh công, thám tử tới báo, nói là Tào Tháo quân rút lui Lê Dương lúc sau, chuyển hướng tam hà, lại

không có tiến công Tịnh Châu, mà là đi vòng trở về Lạc Dương, xem này thực lực quân đội, làm như cố ý xuất binh Quan Trung.”

“Xuất binh Quan Trung?” Viên Thiệu nhíu nhíu mày, nói: “Kể từ đó, Tịnh Châu binh tướng liền có thể điều động?”

Thẩm xứng gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Viên Thiệu nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay gõ bàn, nói: “Viên mỗ nếu là tập kết binh lực, cùng Đào Thương nhất quyết sinh tử, Nghiệp Thành hư không, vạn nhất người khác đánh lén, lại là không ổn, nếu là có thể điều Tịnh Châu quân tiến đến, tắc nhưng bảo phía sau vô ưu……”

Thẩm xứng gật đầu nói: “Tại hạ cũng là suy xét tới rồi này một chút, mới vừa rồi phương hướng minh công gián ngôn, mặt khác, Tịnh Châu quân toàn chính là hãn tốt, hành vi dã man, nếu là làm cho bọn họ ở Nghiệp Thành đóng giữ, đối Nghiệp Thành sĩ tộc cũng là một loại kinh sợ tác dụng, nhưng bảo Nghiệp Thành củng cố, bên trong thành sĩ tộc đại gia nói vậy cũng không dám nhẹ động.”

Viên Thiệu gật đầu nói: “Lời này xác thật không giả.”

Viên Thượng ở một bên nghe xong, trong lòng ruột đều có điểm hối thanh.

Tịnh Châu quân tiến đến Nghiệp Thành đóng giữ, kia chẳng phải là chính là nói, Viên Đàm cũng là đến tùy quân?

Này không phải nháo đâu sao!

Kỳ thật, làm Viên Đàm trở về đóng giữ Nghiệp Thành, thật đúng là chính là Viên Thiệu tâm tư.

Bất luận như thế nào, kia dù sao cũng là hắn thân sinh nhi tử.

Từ đem Viên Đàm đuổi đi hướng Tịnh Châu, phụ tá cán bộ cao cấp lúc sau, Viên Thiệu bên ngoài thượng bất quá hỏi Viên Đàm tình

huống, ngầm lại là ở vẫn luôn phái người hỏi thăm Viên Đàm biểu hiện.

Ra ngoài Viên Thiệu ngoài ý liệu chính là, Viên Đàm biểu hiện ngoài ý muốn thành thật.

Mỗi ngày cần cù và thật thà luyện võ, nghiên đọc binh thư, thao luyện binh tướng, cũng không gây chuyện, chỉ là cẩn trọng làm hắn thuộc bổn phận việc.

Nghe được Viên Đàm biểu hiện, Viên Thiệu trong lòng có điểm hụt hẫng.

Nhớ tới lúc trước những cái đó sự, nói Viên Đàm cùng Đào Thương chi gian có đặc thù quan hệ, không khỏi có chút quá oan uổng đứa nhỏ này, vô luận như thế nào, hắn đều là chính mình thân sinh nhi tử, nói hắn làm phản đi theo địch, sao có thể?

Nhưng những năm gần đây, vì mặt mũi, Viên Thiệu cũng vẫn luôn chưa từng chiêu Viên Đàm tiến đến, hai cha con lại là liền mặt cũng chưa gặp qua.

Hiện giờ gặp đại biến, không biết vì sao, Viên Thiệu gần nhất nằm mơ luôn là có thể mơ thấy cái này trưởng tử.

Đáng tiếc chính là, hắn bên người chung quy vẫn là có Viên Thượng ở.

Chỉ cần có Viên Thượng hắn liền tuyệt không sẽ dễ dàng làm Viên Đàm lại lần nữa được đến cơ hội.

“Phụ thân, triệu Tịnh Châu quân tới, có phải hay không cũng muốn đem huynh trưởng triệu hồi tới a?”

Viên Thiệu nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nói: “Như thế nào, ngươi huynh trưởng trở về, ngươi không cao hứng?”

Viên Thượng vội vàng nói: “Phụ thân hiểu lầm, huynh trưởng cùng ta chính là chí thân, ta như thế nào sẽ không cao hứng làm hắn trở

về…… Chỉ là, hài nhi cảm thấy, lần này đánh với Đào Thương, đối với ta Viên thị tới nói, chính là gần mười năm nội quan trọng nhất sự, cũng là nhất hiểm ác một quan, trong lúc thời tiết…… Phụ thân không ngại làm huynh trưởng tùy ta chờ cùng đi trước chinh phạt Đào Thương, ngày sau việc này truyền khắp thiên hạ, cũng có một cái ta phụ tử đồng lòng, cộng đồng đối kháng đào tặc mỹ danh.”

Viên Thiệu cẩn thận cân nhắc một chút, gật đầu nói: “Lại cũng là như vậy cái đạo lý.”

Viên Thượng lúc này mới yên tâm.

Thẩm xứng nói: “Một khi đã như vậy, liền trước điều khiển Tịnh Châu quân tới Nghiệp Thành, sau đó lưu cán bộ cao cấp tại đây tương trợ ta thủ thành, đại công tử còn lại là tương trợ chủ công quân chủ lực, đi trước cùng Đào Thương đánh nhau chết sống.”

……

Viên Thiệu điều lệnh thực mau liền truyền tới Thái Nguyên.

Cán bộ cao cấp thu được thư từ lúc sau, vội vàng triệu tới Viên Đàm.

“Hiển Tư, ngươi xem, cữu cữu hắn trong lòng vẫn là nhớ thương ngươi, hắn lần này triệu chúng ta đuổi binh hướng Ký Châu trợ trận, tin trung cố ý đề cập ngươi, làm ngươi cũng cùng đi trước!”

Viên Đàm nhìn cán bộ cao cấp trong tay tin, mặt vô biểu tình nói: “Hà Bắc nguy cơ, thế nghèo kiệt lực, mới vừa rồi nghĩ đến chúng ta? Ha hả, như vậy phụ thân, thật sự cũng là thiên hạ khó tìm.”

Cán bộ cao cấp trầm mặc một hồi, nói: “Hắn chung quy vẫn là ngươi phụ thân……”

Viên Đàm thở dài khẩu khí, cũng không nói gì thêm, hắn đối cán bộ cao cấp nói: “Đúng vậy, hắn chung quy là phụ thân ta……”

Dứt lời, cất bước đi ra thính đường.

Cán bộ cao cấp trong lòng biết, Viên Đàm những năm gần đây trong lòng vẫn luôn liền không thoải mái.

Năm đó trận chiến Quan Độ, Viên Thiệu cùng Viên Thượng đối hắn xử trí, đã làm hắn tâm đã chết.

Này khúc mắc, là người ngoài không thể khuyên giải.

Viên Đàm về tới chính mình chỗ ở, bắt đầu sai người sửa sang lại đồ vật, chuẩn bị hướng Ký Châu xuất binh.

Liền ở cái này đang lúc khẩu, quản gia tiến đến hướng hắn bẩm báo: “Tướng quân, có vị nào tiến đến bái phỏng ngài.”

“Vị nào?” Viên Đàm nghe xong đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo bừng tỉnh nói: “Nga nga, thỉnh hắn đến thiên thính một tự.”

Tới gặp Viên Đàm người, chính là Từ Châu Mi Phương.

Từ khi từ Viên Đàm đến Tịnh Châu lúc sau, Đào Thương thỉnh thoảng gian, liền tổng hội phái Mi Phương mang theo quà tặng âm thầm tiến đến an ủi Viên Đàm.

Mi gia cửa hàng ở bắc địa không ít, Mi Phương ngẫu nhiên xin nghỉ, lấy kinh doanh nhà mình sản nghiệp vì lý do, âm thầm tiến đến Tịnh Châu, ở một mức độ nào đó, đảo cũng là hợp tình hợp lý.

Này đã hơn một năm thời gian, Mi Phương đại biểu Đào Thương không ít cấp Viên Đàm tặng lễ phẩm, không chỉ có chỉ là một ít kim bạch tài vật, còn có một ít việc nhà đồ dùng sinh hoạt, cùng với phương nam ăn vặt trái cây.

Cần biết cái kia thời đại, vì phòng ngừa hư thối, vận chuyển trái cây cùng ăn đồ vật, đến yêu cầu cỡ nào đại phí tổn.

Mà này đó phí tổn, có đôi khi, lại chỉ là vì có thể làm Viên Đàm ăn thượng một ngụm ngọt ngào quả quýt.

Mà Đào Thương mấy năm nay cấp Viên Đàm đưa mấy thứ này thời điểm, chưa từng có đối hắn từng có cái gì khác yêu cầu.

Viên Đàm bản tính tuy rằng hung ác, nhưng đối mặt Đào Thương như thế viên đạn bọc đường, nhiều ít cũng có chút không chịu nổi.

“Đa tạ mi tướng quân, lại làm ngươi chạy tranh chân, phiền toái!”

Mi Phương vội cười nói: “Không phiền toái, không phiền toái, đại công tử khách khí, đều là việc nhỏ gì đủ nói đến, bất quá lúc này đây, có thể là thừa tướng cuối cùng một lần cấp đại công tử tặng lễ qua lại giao hảo, chỉ sợ hôm sau, ngài hai người phải ở trên chiến trường giao phong, bất quá việc này cũng không thể nề hà, thừa tướng cũng là bất đắc dĩ.”

Viên Đàm nghe vậy sửng sốt, nói: “Đào thừa tướng đã sớm tính tới rồi việc này?”

Mi Phương nói: “Thừa tướng không chỉ có tính tới rồi việc này, còn làm đại công tử đến Ký Châu lúc sau cẩn thận một chút, đừng nhìn lần này chính là Viên công tương triệu, nhưng quay đầu lại không nói được sẽ có tiểu nhân tương hại, còn thỉnh đại công tử nhiều hơn lưu ý mới là.”

------oOo------

Chương 732: ngươi tìm người ta cũng tìm người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với Mi Phương nói, Viên Đàm nhiều ít có điểm phản ứng không kịp.

Lời này có ý tứ gì, chẳng lẽ ta thân cha còn có thể hại ta không thành?

Nhưng theo sau, Viên Đàm suy nghĩ cẩn thận, có lẽ lời này người, chỉ cũng không phải Viên Thiệu.

Mà là hắn cái kia xui xẻo đệ đệ, Viên Thượng Viên Hiển Phủ!

Viên Đàm nghiêm túc suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu.

Liền tính là Viên Thượng có hại chính mình chi tâm, nhưng chung quy còn có Viên Thiệu tọa trấn.

Liền tính là không thích chính mình, nhưng kia chung quy vẫn là chính mình thân cha.

Lại tàn nhẫn cũng không thể thực tử đi?

Viên Đàm thật sâu hít một hơi, nói: “Còn thỉnh mi tướng quân trở về, mang ta hướng thừa tướng vấn an.”

Mi Phương thấy Viên Đàm bất chính mặt trả lời, thả là vẻ mặt không tin chi sắc, biết chính mình nói tin phục lực không đủ.

Hắn biết chính mình không phải khuyên người này khối liêu, không nói nhiều, đứng dậy hướng Viên Đàm cáo từ.

……

Mi Phương rời đi Thái Nguyên, cũng không có trở về Từ Châu, trực tiếp suất binh hướng về Đào Thương nơi nơi dừng chân mà đi.

Tới rồi doanh địa, nhìn thấy Đào Thương, hai người đều rất là hưng phấn.

Dù sao cũng là nhiều năm chí giao hảo hữu, năm đó xem như cùng chung hoạn nạn, gặp mặt tự nhiên phi thường cao hứng, cảm tình cơ sở ở kia bãi đâu.

Đào Thương thân mật một chân cấp Mi Phương đá vào trên mặt đất.

Mi Phương kinh ngạc nhìn hắn: “Làm gì vừa thấy mặt liền động thủ?”

Đào Thương cười hì hì vươn tay, đem Mi Phương từ trên mặt đất kéo tới nói: “Ta nghe người ta nói Từ Châu dân gian có đồn đãi, nói ta năm đó cưới ngươi muội thời điểm, chính là dùng sức mạnh dùng đoạt? Không biết này tin tức là vị nào thần thánh tản đi ra ngoài? Tử Phương huynh dùng cái gì dạy ta?”

Mi Phương nghe vậy mặt lập tức trở nên đỏ bừng, lẩm bẩm nói: “Không, không phải ta……”

“Ngươi nhưng đừng cùng ta nói dối.” Đào Thương cười hì hì nói: “Giáo sự phủ cái gì đều tra ra tới, ngàn vạn đừng nói dối, nếu không quay đầu lại làm ta biết chân tướng, nhưng đối với ngươi không khách khí.”

Mi Phương lập tức liền khẩn trương.

Hắn thật cẩn thận nhìn thoáng qua Đào Thương, thấp giọng nói: “Ta cũng không phải cố ý, chính là có một ngày buổi tối uống rượu thuận miệng nói ra đi, lại nói ngươi năm đó trộm tiến ta muội khuê phòng mạnh mẽ kia gì…… Ta cũng không tính nói sai……”

“Quả nhiên là ngươi này vương bát đản.” Đào Thương kéo hắn nhẹ buông tay, Mi Phương lại một lần té ngã trên mặt đất, bị Đào thừa tướng hung hăng bổ mấy đá.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương ngồi trở lại đến chủ vị, Mi Phương còn lại là mặt mũi bầm dập hướng Đào Thương trần thuật lúc này đây đi trước thấy Viên Đàm tình huống.

Đào Thương nghe xong lúc sau, vuốt cằm nói: “Dựa theo ngươi cách nói, Viên Đàm tựa hồ là đối ta cảnh cáo không quá tin tưởng?”

Mi Phương một bên xoa mặt, tê tê đảo hút cảm lạnh khí, một bên nói: “Ta cũng cảm thấy kỳ quái, này Viên Đàm bị Viên Thượng hại rất nhiều lần, hiện giờ lại vẫn là không dài trí nhớ, chẳng lẽ thế nào cũng phải là đã chết, hắn mới có thể tỉnh ngộ không thành?”

Đào Thương cười lắc lắc đầu: “Viên Đàm không phải đối Viên Thượng ôm có hy vọng, hắn là đối Viên Thiệu còn có cuối cùng một tia chờ đợi, dù sao cũng là hắn thân cha, không đến cuối cùng thời điểm, hắn là sẽ không vứt bỏ đối Viên Thiệu ảo tưởng.”

Mi Phương hình như có sở ngộ gật gật đầu: “Kia y theo thừa tướng ý tứ, như thế nào làm Viên Đàm đối Viên Thiệu chặt đứt kia phân niệm tưởng?”

Đào Thương lắc lắc đầu: “Chuyện này cũng không phải là ta có thể tùy ý thiết kế ra khai, phụ tử chi gian cảm giác rất là phức tạp, liền tính là có chính trị ích lợi pha, kia cũng dù sao cũng là phụ tử, loại sự tình này cưỡng cầu không được, chỉ có thể xem cơ duyên.”

“Cơ duyên?” Mi Phương cái hiểu cái không, yên lặng nói thầm.

Lại thấy Đào Thương đứng lên nói: “Nếu đã tới, ngươi tạm thời cũng đừng hồi Từ Châu, hảo hảo ở chỗ này đợi, cùng ta cùng chứng kiến Ký Châu thu phục!”

Mi Phương thật cẩn thận nhìn Đào Thương: “Thừa tướng lời này là thiệt tình sao? Ngươi nên không phải nương cơ hội, muốn ở trước

trận lộng chết ta đi? Rốt cuộc ta cho ngài bịa đặt……”

Đào Thương cười ha hả duỗi ra tay, đem bàn tay ấn ở Mi Phương trên vai, dùng sức một véo: “Ngươi nếu không nhắc tới tới, ta thiếu chút nữa đã quên, việc này ngươi tính toán xử lý như thế nào? Không cho ta cái vừa lòng hồi đáp, ta thật là có điểm tưởng lộng chết ngươi.”

Mi Phương nói chuyện đều mang khóc nức nở.

“Hạ Bi thành kia bộ nhà cửa được không? Ngài đi qua…… Bên cạnh có cây ăn quả lâm kia bộ……”

“Thành a, quân tử không cự người với ngàn dặm ở ngoài, cảm ơn Tử Phương huynh khẳng khái…… Nhớ kỹ về sau thiếu xả điểm nhàn thoại, bằng không ngươi mi gia sản nghiệp, chịu không nổi ngươi như vậy bại họa.”

Mi Phương: “……”

Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp binh mã đến Ký Châu, gặp mặt Viên Thiệu.

Viên Thiệu an ủi nhi hai người, ở nhìn đến Viên Đàm trong nháy mắt khi, Viên Thiệu vành mắt có điểm đỏ lên, nhưng ngại với mặt mũi, hắn vẫn là không có biểu hiện ra quá nhiều kích động, đem kia phân cảm giác chôn dấu ở trong lòng.

Ngược lại là Viên Thượng, một đôi mắt nhìn chằm chằm Viên Đàm, ánh mắt muốn nhiều tàn nhẫn có bao nhiêu tàn nhẫn.

Này cũng chính là người ánh mắt không thể giết người, nếu là người ánh mắt có thể giết người, Viên Đàm sớm bảo Viên Thượng bắn chết bảy tám cái qua lại.

Tịnh Châu quân tới lúc sau, Viên Thiệu hoả tốc triệu tập chư tướng cùng mưu thần, thương nghị bước tiếp theo hành động.

Tự Thụ đối Viên Thiệu hội báo lập tức cụ thể tình huống.

“Hiện giờ trừ bỏ Đào Thương Kim Lăng thành chủ lực quân, mặt bắc bốn lộ binh mã, Hung nô binh cùng đạp đốn bởi vì nội loạn, thực lực bị hao tổn, cho nên này thế tuy rằng hung mãnh, nhưng lại cũng không lắm cấp, thường sơn quận cùng trung quốc gia mã duyên, trương khải đám người thượng có thể ứng phó, U Châu cũ bộ Điền Dự cùng tiên với phụ đám người tuy bản lĩnh không tầm thường, nhưng Lưu cùng thủ hạ binh mã không nhiều lắm, nhưng thật ra cũng không đáng để lo, Tưởng Kỳ hiện tại xuất binh cùng chi giao phong, đủ để tương để, mấu chốt vẫn là hắc sơn quân, này nội tình thâm hậu, càng kiêm Trương Yến hiểu biết ta quân chiến pháp, rất là khó chơi, hiện giờ này chúng từ bắc nam tới, thực lực quân đội mười phần, dọc theo đường đi thế như chẻ tre.”

Viên Thiệu suy nghĩ một hồi, nói:” Viên mỗ nếu là xuất binh cùng Đào Thương chống đỡ, hắc sơn quân kia mặt hẳn là như thế nào chỗ chi?”

Tự Thụ chắp tay nói: “Hiện giờ Hà Bắc biên tái, thượng có Liêu Đông Công Tôn thị ở Liêu Đông đóng quân, Đào Thương thu phục đạp đốn, Lưu cùng chờ cùng ta quân chống đỡ, ta chờ cũng là không ngại hứa hẹn lấy lãi nặng, thỉnh Công Tôn thị xuất binh công sau đó, com quan hệ song song hợp Tiên Bi, làm cho bọn họ cũng ở thảo nguyên xuất binh, giáp công Hung nô cùng ô Hoàn, phá Đào Thương vây kín Ký Châu thực lực quân đội.”

Viên Thiệu thật sâu hít vào một hơi, nói: “Ta cùng Liêu Đông, Tiên Bi giao tình không thâm, như thế nào có thể làm cho bọn họ xuất binh tập Đào Thương lúc sau?”

Một phen lên tiếng xong, thính đường nội lặng ngắt như tờ, không bao lâu, phương chờ phán xét xứng thanh âm trầm thấp vang lên: “Chỉ có hứa hẹn cắt đất, mới có thể làm này xuất binh……”

Lời này rất là trát Viên Thiệu tâm.

Nói thật, nhưng phàm là một cái có lòng tự trọng người, đều sẽ không lựa chọn như vậy làm.

Nhưng sự thật bãi ở trước mắt, tưởng không như vậy làm cũng không có cách nào.

Đào Thương tìm người tới kéo bè kéo lũ đánh nhau, Viên Thiệu nếu là không tìm người tới cọ quyền, kia chỉ có ba cái khả năng, một là hắn một cái có thể đánh mười cái, nhị là hắn tìm không tới người, tam chính là hắn ngốc.

Nhưng thực hiển nhiên, này tam điểm Viên Thiệu nào điểm cũng không chiếm.

“Làm Tân Bình cùng Tân Bì hai huynh đệ đi xử lý việc này đi, Viên mỗ trước mắt chỉ nghĩ như thế nào đối phó Đào Thương.”

Lời này tuy rằng không có nói rõ, nhưng lại là đã tỏ vẻ hắn đồng ý.

Có thể làm Viên Thiệu nói ra nói đến đây, có thể thấy được trước mắt hình thức xác thật làm hắn cảm thấy thân thiết nguy cơ.

“Đến nỗi Nghiệp Thành, thẩm xứng, vẫn là ngươi lưu lại chủ trì tọa trấn.” Viên Thiệu phân phó nói.

“Nặc.”

“Tịnh Châu quân bên này, cũng đến lưu lại một người lãnh binh hiệp phòng, đối bên trong thành sĩ tộc cho rằng kinh sợ.” Viên Thiệu tiếp tục phân phó nói.

Viên Đàm trạm ra ban tới chủ động xin ra trận: “Phụ thân, hài nhi nguyện ý lưu lại.”

Không đợi Viên Thiệu lên tiếng, liền nghe Viên Thượng dẫn đầu nói: “Đại ca, ngươi là dũng tướng, càng kiêm ta Viên thị trưởng tử, giá trị này đại biến thời tiết, ngươi không hướng tiền tuyến hỗ trợ, lại muốn lưu thủ phía sau, ra sao dụng ý?”

------oOo------

Chương 733: Ký Châu chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Đàm nghe xong Viên Thượng nói, lúc ấy liền phát hỏa.

Tới thời điểm, Viên Đàm vì không tức giận, không chọc phiền lòng, cố ý làm bộ không thấy được Viên Thượng, coi như người này không tồn tại.

Vấn đề là hắn không đi chọc Viên Thượng, Viên Thượng lại không tính toán buông tha hắn!

Đặc biệt là vừa nghe Viên Đàm tính toán lưu thủ Nghiệp Thành, Viên Thượng càng không thể không lên tiếng.

Nghiệp Thành là địa phương nào? Đó là Viên thị trung tâm, là Tam công tử ta tương lai căn cơ nơi, ngươi muốn ở chỗ này lưu thủ? Ngươi cho rằng ngươi là ai a?

Ở Viên Thượng trong lòng, đã sớm đã nhận định Nghiệp Thành là chính mình u nang chi vật.

Ai cũng đoạt không đi, Viên Đàm không thể, Đào Thương cũng không thể.

Nhìn Viên Thượng dụng tâm kín đáo chỉ điểm, Viên Đàm cũng là lạnh lùng nói: “Tam đệ lời này nói rất đúng a, giá trị này nguy nan thời tiết, chúng ta huynh đệ tự nhiên ra tiền tuyến vì phụ thân phân ưu, vi huynh tới chậm một bước, chưa từng vì phụ thân đã làm cái gì, Tam đệ lưu tại phụ thân bên người, nói vậy nhất định là vì phụ thân lập hạ không ít công lao đi?”

Lời này thực chất ý tứ, là chỉ ra Viên Thượng vẫn luôn ở Nghiệp Thành, lại là tấc công chưa lập, thí đều không làm, cái gì cũng

không được lại còn chỉ trích người khác, thuần túy đứng nói chuyện không eo đau.

Viên Thượng thân là Viên Thiệu thương yêu nhất nhi tử, lại có mẫu thân Lưu thị chống lưng, từ nhỏ liền tác oai tác phúc, thân là tam tử nhưng vẫn đem chính mình coi làm Viên Thiệu người thừa kế.

Viên Đàm lấy lời nói như vậy chèn ép hắn, hắn đương nhiên chịu không nổi.

Cho là khi, liền thấy Viên Thượng châm chọc mỉa mai đối Viên Đàm nói: “Đệ đệ tuy rằng chưa từng vì phụ thân kiến công, lại cũng chưa từng liên tiếp bại với Đào Thương tay.”

Viên Đàm mặt lập tức đỏ lên!

Hắn liên tiếp bại với Đào Thương tay, bị hắn dẫn cho rằng suốt đời sỉ nhục!

Viên Thượng cư nhiên trước mặt mọi người đem cái này vết sẹo vạch trần…… Viên Đàm hận không thể lấy cùng lụa trắng cho hắn lặc chết!

Viên Đàm vừa mới chuẩn bị bão nổi, lại thình lình nghe một thanh âm nói: “Tam đệ, ngươi thật quá đáng!”

Viên Đàm nghe vậy sửng sốt, quay đầu nhìn lại, lại thấy Viên hi một trương khuôn mặt tuấn tú khí đỏ bừng, nổi giận đùng đùng trừng mắt Viên Thượng.

Đừng nói là Viên Thượng, Viên Đàm cũng có chút choáng váng.

Viên hi luôn luôn là Viên Thượng đáng tin a, như thế nào đột nhiên đứng ra thế Viên Đàm nói chuyện? Thường lui tới không đều là hai người bọn họ hợp tác cùng nhau chèn ép Viên Đàm sao?

Chẳng lẽ là tiểu tử này lương tâm phát hiện? Không nên a, hắn giống như không phải kia lộ có thể thông suốt người a.

Viên Thượng cũng là giật mình há to miệng, sá nhiên quay đầu nhìn về phía Viên hi.

“Nhị ca, ngươi nói bậy gì đó đâu? Hạt kêu cái gì nha……” Viên Thượng dùng sức hướng về phía Viên hi nháy mắt vài cái, làm hắn đừng nói hươu nói vượn.

Viên hi lại là không quan tâm, hướng về phía hắn quát: “Ngươi giữa bóc ta khuyết điểm, trào phúng ta bại cho Đào Thương! Ta kêu ngươi hai câu làm sao vậy?”

Viên Đàm nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo chợt nghĩ tới.

Viên hi cũng là đã từng bại đã cho Đào Thương, hình như là vì cái kia cái gì trung sơn Chân gia nữ nhi…… Việc này nghe nói còn một lần bị Hà Bắc sĩ tộc truyền thành chuyện cười.

Viên Thượng khí cả người phát run.

Chính mình này minh hữu nhị ca như thế nào như vậy lăng! Dưới bầu trời này thật sự còn có chủ động nhặt mắng không thành?

Liền hướng này phúc ngốc kính, trung sơn Chân gia nữ nhi cũng coi thường hắn.

“Nhị ca, ta chưa nói ngươi!” Viên Thượng nghiến răng nghiến lợi nói.

Viên hi không quan tâm nói: “Không phải ta? Vậy ngươi nói chính là ai?”

“Ta nói chính là……”

“Đều cho ta câm mồm!”

Viên Thiệu không thể nhẫn nại được nữa, một cái tát thật mạnh chụp ở trên bàn.

Hắn bị ba cái hỗn đản tức giận đến gan đau.

“Ngươi nhìn nhìn các ngươi, các ngươi này như là bộ dáng gì? Các ngươi là huynh đệ a! Thân huynh đệ a! Kia Đào Khiêm lão nhân sinh hai cái nhi tử, một cái hiện giờ vị tức thừa tướng, quyền khuynh thiên hạ, một cái khác cũng là Phiêu Kị tướng quân, tương trợ này huynh trưởng tọa trấn Nam Xương, giám sát triều chính! Các ngươi nhìn xem nhân gia hai anh em là cái cái gì ăn ý? Ngươi nhìn nhìn lại các ngươi!”

Nói đến này, Viên Thiệu bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, đầy mặt đau lòng chi sắc.

Viên Thượng nhất ngoan ngoãn, vội vàng quỳ một gối xuống đất: “Phụ thân, hài nhi biết sai rồi…… Đại ca, đệ đệ biết sai.”

Viên Đàm cũng là quỳ xuống: “Phụ thân, hài nhi cũng biết sai rồi.”

Hai huynh đệ cho nhau đối diện, ngoài miệng nói là biết sai, trong mắt mũi tên nhọn, lại là hận không thể đem đối phương bắn thành cái sàng.

Viên Thiệu vẫy vẫy tay, đem hắn ba cái nhi tử chiêu đến trước mặt, nói: “Hiện giờ đối đầu kẻ địch mạnh, vi phụ tuổi lại lớn, ngày sau đối kháng Đào Thương nghiệp lớn, nói không chừng liền phải dừng ở các ngươi trên đầu, các ngươi huynh đệ vốn là không bằng hắn, nếu là lại không đồng lòng, này Hà Bắc cơ nghiệp, chẳng phải sớm muộn gì đặt người khác tay?”

“Là, phụ thân!”

Viên Thiệu chỉ chỉ Viên Đàm, lại chỉ chỉ Viên Thượng: “Các ngươi huynh đệ hai người, mấy năm trước có chút hiểu lầm, hôm nay làm trò vi phụ mặt, lẫn nhau bắt tay, thề sau này đồng tâm hiệp lực, vĩnh không sinh khích!”

Viên Đàm cùng Viên Thượng lẫn nhau nhìn liếc mắt một cái, tiếp theo hai người “Bang” một tiếng giơ ra bàn tay đánh, gắt gao nắm ở cùng nhau.

Hai người cùng thề, vĩnh không ghi hận đối phương.

Viên Thiệu lúc này mới an tâm, ngay sau đó hạ đạt quân lệnh.

Viên thị tam huynh đệ, toàn bộ tùy quân, lưu cán bộ cao cấp lãnh một bộ phận Tịnh Châu quân, ở Nghiệp Thành tương trợ thẩm xứng.

Viên Thượng đi ra chính sảnh thời điểm, khí nghiến răng nghiến lợi.

Viên hi nhìn Viên Thượng hung ác biểu tình, nói: “Tam đệ, ngươi, ngươi còn ở sinh vi huynh khí sao? Vi huynh vừa mới không phải cố ý.”

Viên Thượng lắc lắc đầu, nói: “Ai giận ngươi! Ta là bực Viên Hiển Tư cái kia thất phu! Quả thực khinh người quá đáng! Ta cùng với hắn không đội trời chung!”

“Đại ca? Hắn, hắn lại như thế nào chọc ngươi?”

Viên Thượng vươn có chút phát sưng tay, trong mắt đều có chút nổi lên lệ quang.

“Kia hỗn đản vừa mới bắt tay, thiếu chút nữa không bóp chết ta cũng……”

……

Kiến Khang ba năm tám tháng, Viên Thiệu triệu tập tam tử, tập kết trọng binh, xuất chiến Đào Thương, cũng phái người bắc vế trên hợp Tiên Bi Tộc cùng Liêu Đông Công Tôn thị.

Viên Thiệu động tác cũng không có giấu diếm được giáo sự phủ thám tử, bọn họ đem Viên Thiệu hành động truyền lại cho Đào Thương.

“Viên Thiệu dưới trướng quả nhiên là người tài ba đông đảo, chúng ta thu nạp Hung nô cùng đạp đốn chờ thế lực, Viên Thiệu liền xuống

tay đi liên hợp Tiên Bi cùng Liêu Đông, mưu ma chước quỷ không ít đâu……”

Tào Báo trạm ra ban nói: “Thừa tướng, trước mắt tình huống này, ứng lập tức phái năng ngôn thiện biện sứ giả, mang theo lễ trọng, giành trước đi gặp Tiên Bi thủ lĩnh cùng Liêu Đông Công Tôn thị, giành trước Viên Thiệu cùng với kết minh, đương nhưng giải này mối họa.”

Đào Thương một bên cân nhắc một bên gật đầu: “Tào tướng quân lời này có lý, chư vị còn có cái gì ý kiến?”

Gia Cát Lượng cũng là tán đồng nói: “Tào tướng quân chi ngôn cực thiện.”

Tào Báo gián ngôn, đại gia còn có lẽ nhiều ít có chút nghi ngờ, nhưng Gia Cát Lượng đều nói chuyện, mọi người tâm liền dừng ở trong bụng.

Đào Thương kỳ thật cũng là ôm loại này cùng Viên Thiệu trộn lẫn tâm tư, thấy được tới rồi mọi người duy trì, hắn ngay sau đó hạ quyết tâm.

Liền ở Đào Thương an bài người được chọn thời điểm, hắc sơn quân bên kia, Trương Yến phái người cấp Đào Thương đưa tới thư từ là Quách Gia cấp Đào Thương đưa tới thư từ.

Quách Gia gởi thư gián ngôn cũng là về Liêu Đông cùng Tiên Bi sự tình.

Nhưng là cùng Gia Cát Lượng ý kiến bất đồng, Quách Gia thỉnh Đào Thương không cần can thiệp Viên Thiệu, mặc cho Viên Thiệu đem Liêu Đông Công Tôn thị cùng Tiên Bi lộng tới Hà Bắc, sau đó trừ này mối họa.

------oOo------

Chương 734: dũng mãnh Hà Bắc quân tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia tin hàm trung, từ một cái khác góc độ, hướng Đào Thương trình bày không cùng Liêu Đông Công Tôn thị cùng Tiên Bi liên minh nguyên nhân chủ yếu.

Lấy Công Tôn độ cầm đầu Công Tôn thị ở Liêu Đông đóng quân nhiều năm, bọn họ rời xa trung tâm, chiêu binh mãi mã, tự lập môn hộ, liền tính là trước mắt tranh thủ tới rồi ủng hộ của bọn họ, nhưng ngày sau Đào Thương đánh bại Viên Thiệu, thực lực quân đội hướng nam nói, Liêu Đông rốt cuộc có thể hay không ở sau lưng cắm một đao, ai cũng nói không chừng.

Mà Liêu Đông nếu là sinh phản ý, này mà cách xa nhau Đào Thương trung tâm thật sự quá xa, nếu là lao sư viễn chinh, phiền toái thật sự quá nhiều, không bằng một lần là xong, thừa cơ hội này đem Công Tôn độ chủ lực dẫn vào Hà Bắc, nhất lao vĩnh dật tiêu diệt, đãi phương bắc bình định sau, Đào Thương ở bắc địa lại không có nỗi lo về sau.

Đến nỗi Tiên Bi chư tộc, tự đại Thiền Vu đàn thạch hòe sau khi chết, này bộ lạc vẫn luôn ở vào phân liệt, lẫn nhau gian lâm vào vĩnh viễn nội chiến, nhưng năm gần đây có một người gọi là Kha Bỉ Năng tuổi trẻ thủ lĩnh, dần dần bắt đầu thống nhất Tiên Bi chư tộc, sử Tiên Bi có nhất thống xu thế, Tiên Bi nếu là nhất thống, thực lực cường đại không dung bỏ qua…… Đương nhiên, chính là bao gồm hiện tại nam Hung nô cùng ô Hoàn, ngày sau nếu là dần dần cường đại, đối với Đào Thương tới nói cũng là mối họa.

Ngoại tộc ở không đồng hóa phía trước, rốt cuộc vẫn là ngoại tộc.

Quách Gia ý tứ, cùng với toàn bộ liên hợp, không bằng bộ phận liên hợp, cũng thừa cái này thời cơ, làm Đào Thương phái nam Hung nô cùng ô Hoàn tam vương bộ chuyển biến binh phong, tấn công Tiên Bi, khiến cho phương bắc chư bộ lạc lẫn nhau gồm thâu, suy yếu bọn họ thế lực, thảo nguyên chư bộ hao tổn máy móc, trung thổ mới có thể có năng lực đưa bọn họ nhất nhất hấp thu, nhất lao vĩnh dật giải quyết này đó tiềm tàng uy hiếp.

Quách Gia phương pháp so sánh với cùng mặt khác người ý tưởng, tuy rằng sẽ phiền toái một ít, nhưng lại là tưởng càng vì sâu xa, quỷ tài suy nghĩ sâu, làm Đào Thương phát ra từ nội tâm đuổi tới bội phục.

Hắn quyết định dựa theo Quách Gia nói đi an bài.

Đào Thương tức khắc cấp hắc sơn quân Trương Yến hạ lệnh, làm cho bọn họ tại chỗ đóng giữ, mặt ngoài lấy thực lực quân đội uy hiếp Ký Châu, nhưng ám mà lại chặt chẽ chú ý Liêu Đông đông hướng, một khi Công Tôn độ binh mã tiến vào U Châu cảnh, hắc sơn quân liền có thể lập tức thay đổi đầu thương, hướng Liêu Đông quân tuyên chiến.

Mà nam Hung nô cùng ô Hoàn tam vương bộ binh mã, còn lại là quay đầu cùng Tiên Bi chư tộc chống lại, từ Tư Mã Ý lưu tại bỉ chỗ, đốc xúc tiến binh.

Kể từ đó, Ký Châu bên này, trừ bỏ Lưu cùng chờ U Châu cũ bộ, đó là từ Đào Thương Kim Lăng quân đem chính diện đối kháng Ký Châu quân.

Nhưng đối với điểm này, Đào Thương vẫn là rất có tin tưởng.

Viên Thiệu binh mã tuy rằng so với hắn nhiều, nhưng hắn tin tưởng, hắn mười vạn Kim Lăng quân là chân chính thiên hạ tinh nhuệ, chính diện đối kháng, hắn tuyệt đối sẽ không thua cấp Viên Thiệu.

Giáo sự nhóm hồi báo, Viên Thiệu làm thẩm xứng cùng cán bộ cao cấp đóng giữ Nghiệp Thành, chính mình còn lại là mang theo ba cái

nhi tử, suất lĩnh quân chủ lực rời đi Nghiệp Thành, tiến đến cùng Đào Thương quyết chiến.

Hiện giờ Đào Thương quân đã sát nhập Ký Châu bụng, binh phong cho đến Quảng Bình, hắn bước tiếp theo mục tiêu chính là trước đánh hạ Hàm Đan, dùng để làm chuyển được phía sau căn cơ yếu địa, khơi thông từ mặt đông hướng Ký Châu lương nói, sau đó ở Ngụy quận, cùng Viên Thiệu quân chủ lực quyết chiến.

Hiện nay trấn thủ ở Hàm Đan tướng lãnh, đúng là Viên Thiệu dưới trướng dắt chiêu, trương, quách viện tam đem.

Lần trước Viên Thiệu từng phái này ba người suất binh trá bại, dùng để làm mồi, lúc ấy dắt chiêu cùng trương chờ từng cùng Hoàng Trung tiểu chiến một hồi, tuy rằng cuối cùng xác thật là đạt thành mắt, nhưng trương lại bị Hoàng Trung một mũi tên bắn trúng, cũng coi như là ăn lỗ nặng.

Dắt gọi trở về binh sau, Viên Thiệu làm cho bọn họ tạm thời đóng quân với Hàm Đan, dùng để làm Nghiệp Thành trước một đạo cái chắn.

Đào Thương ngay sau đó triệu tập chư vị tướng lãnh thương nghị: “Hiện giờ dắt chiêu cùng trương, hai gã đại tướng trấn thủ Hàm Đan thành, dùng để làm Nghiệp Thành cái chắn, chư vị tướng quân, vị nào dám đi công thành?”

Cái thứ nhất đứng ra người chính là Hoàng Trung.

“Thừa tướng, dắt chiêu cùng trương từng cùng lão phu sở suất lĩnh doanh trại quân đội đấu quá mấy trận, hai bên lúc ấy đều là lẫn nhau thử, chưa hết toàn lực, lần này tái ngộ, làm sao có thể chẳng phân biệt cái thắng bại cao thấp? Lão phu tưởng thỉnh lệnh xuất chiến!”

Hoàng Trung chủ động xin ra trận, Đào Thương tự nhiên tin được hắn.

“Một khi đã như vậy, liền thỉnh lão tướng quân đề một chi binh mã, đi trước công thành, công thành khí giới này mặt, đào mỗ tự nhiên sẽ toàn bộ cung ứng, không sai chút nào.”

“Nặc!”

……

Hoàng Trung tuân lệnh lúc sau, tức khắc liền suất binh đuổi đến Hàm Đan.

Hàm Đan ở thời Chiến Quốc tuy rằng là Triệu quốc đô thành, nhưng nhiều năm qua lại chưa từng quá nhiều sửa chữa thành trì, cũng không tựa Nghiệp Thành tường thành như vậy cao lớn dày nặng, tương đối thấp bé, bởi vậy từ mặt ngoài thoạt nhìn nhưng thật ra cảm giác hảo công.

Nhưng cũng gần chỉ là mặt ngoài xem mà thôi.

Hoàng Trung đánh giá cẩn thận tường thành một hồi, cảm thấy cũng không đặc thù, vì thế phân phó thủ hạ quân tốt nói: “Nổi trống, công thành!”

“Thịch thịch thịch!”

Kim Lăng quân đánh trống reo hò tiếng vang lên, lúc trước bộ đội mang theo thang mây cùng hướng xe, bắt đầu hướng Hàm Đan thành trì vọt qua đi.

Mà tường thành phía trên, đôn đốc tướng lãnh đúng là Viên quân thượng tướng trương.

Trương hung tợn nhìn tiến đến công thành Hoàng Trung, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hoàng Trung lão thất phu, lần trước tên bắn lén đánh lén với ta, lúc này đây bổn đem nói cái gì cũng phải nhường ngươi nếm thử đau khổ!”

Kim Lăng quân mang theo thang mây cùng tấm chắn, dần dần xông đến thành trì mưa tên trong phạm vi, trương không chút do dự, tức

khắc hạ lệnh bắn tên.

Mưa tên đối kiềm giữ tấm chắn Kim Lăng quân sát thương trình độ cũng không rất cao, không bao lâu, liền thấy Kim Lăng quân ở thành trì dưới thiết hảo thang mây, mà quân tốt nhóm còn lại là bắt đầu leo lên tường thành.

Trương không hề kinh hoảng chi sắc, hạ lệnh nói: “Dùng lăn thạch tạp, còn có kim nước, hung hăng tưới!”

Trên tường thành các binh lính bắt đầu đi xuống ném lăn thạch cùng kim nước, ngăn cản ở Kim Lăng quân tiến công, bất quá như cũ là có Kim Lăng quân bước lên thành trì, nhưng đối mặt cầm trong tay đao thuẫn Viên quân, lại như cũ là không thể ở trên tường thành lâu lập, không bao lâu liền bị chém phiên hạ đầu tường.

Hoàng Trung nhìn đến loại tình huống này không khỏi nhăn lại, nói: “Trương dưới trướng Viên quân, đảo thật đúng là dũng mãnh.”

Lưu Tích đi theo Hoàng Trung bên người, nói: “Viên Thiệu binh mã tuy rằng không kịp Tào Tháo diễn luyện như vậy tinh nhuệ, nhưng lại đều là người phương bắc, phương bắc binh mã thân thể chắc nịch, lại cao lớn, bẩm sinh thượng nhiều ít vẫn là chiếm chút ưu thế.”

Hoàng Trung cẩn thận nhìn sau một lúc lâu, gật đầu nói: “Xác thật dũng mãnh khẩn.”

Kim Lăng quân tiến công tuy rằng mãnh liệt, nhưng Viên quân chiến lực xác thật vượt quá tưởng tượng, thả trong khoảng thời gian này, dắt chiêu cùng trương ở Hàm Đan chuẩn bị cực kỳ đầy đủ mũi tên, kim nước, lăn thạch này đó thủ thành chi vật đủ bị, Kim Lăng quân mãnh công nửa canh giờ, vẫn là vô pháp bắt lấy vùng sát cổng thành.

Hoàng Trung mày nhăn lại, ám đạo chính mình chủ động xin ra trận, nếu là bắt không được thành trì, quay đầu lại chẳng phải làm đồng liêu nhóm chê cười.

Lập tức, liền thấy Hoàng Trung sai người lấy quá đoản đao, nói: “Lão phu tự mình công thành!”

Lưu Tích nghe vậy hoảng sợ, hắn do dự nhìn Hoàng Trung, nói: “Hoàng tướng quân, này,…… Tự mình ra trận, còn không đến mức đi?”

Hoàng Trung không để ý đến hắn: “Lưu tướng quân thay ta tại đây áp trận, lão phu tự đi, một lát liền hồi!”

Lập tức, liền thấy Hoàng Trung tự mình chỉ huy binh mã công thành, hắn phía sau, Lưu Tích sai người mạnh mẽ nổi trống, vì này trợ uy.

Hoàng Trung tự mình tham dự công thành, Kim Lăng quân sĩ khí cùng chiến ý tự nhiên đại đại tăng cường.

Trương tự nhiên cũng là thấy được Hoàng Trung, hắn lạnh lùng cười, nói: “Hảo a, hoàng lão nhân, lần này chính là chính ngươi tìm chết! Cho ta hung hăng bắn, hung hăng tạp! Ngắm Hoàng Trung tạp!”

Trong khoảng thời gian ngắn, lăn thạch, mũi tên, kim nước chờ thủ thành vũ khí sắc bén sôi nổi hướng về Hoàng Trung đổ ập xuống mãnh liệt mà đến.

Hoàng Trung khẩu hàm đoản đao, một tay giơ tấm chắn, một tay đỡ cây thang, hướng về đầu tường leo lên, cũng may Kim Lăng thành khiên sắt chất lượng quá quan, tấm chắn đủ đại đủ ngạnh.

Những cái đó mũi tên, lăn thạch bị tấm chắn sôi nổi ngăn cách bên ngoài, bất quá cũng mệt Hoàng Trung dũng mãnh hơn người là, nếu là thay đổi những người khác, đã sớm bị một cái trọng thạch oanh kích nện xuống đầu tường.

Hoàng Trung tuy rằng tuổi đại, nhưng một thân sức lực xác thật phi phàm.

Nhưng hắn rốt cuộc cũng là mau 50 tuổi người, giơ tấm chắn cánh tay phải muốn nhiều tê mỏi có bao nhiêu tê mỏi.

“Cho ta tránh ra!”

Trương gầm rú đẩy ra đầu tường mọi người, tự mình đi vào Hoàng Trung leo lên địa phương xuống phía dưới xem nhìn.

Hắn híp mắt xem xét một hồi lâu, đột nhiên duỗi tay đối bên cạnh sĩ tốt nói: “Đem thiêu tốt kim nước cho ta!”

Bên cạnh có binh lính truyền lên một gáo.

Trương xuống phía dưới nhìn lại, lại thấy Hoàng Trung chính hướng lên trên leo lên, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Hoàng Trung, ngươi trúng nhà ta dắt tướng quân chi kế cũng, dắt tướng quân đã sớm phân ra một chi binh mã ở ngoài thành, liền chờ ở ngươi chờ này đó Kim Lăng cẩu công thành lúc sau, lấy ngươi sau trận! Ngươi thượng không biết sao?”

Hoàng Trung nghe vậy tức khắc cả kinh, theo bản năng quay đầu sau này phương nhìn lại.

Bên ta sau trận như cũ, cũng không dị thường,

Mà liền tại đây trong nháy mắt, kia một gáo nóng bỏng kim nước từ từ hạ hướng về Hoàng Trung khuynh đảo mà đến.

------oOo------

Chương 735: ma ốm nhập ngũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim nước là cái gì?

Phân người cũng!

Đem kim nước thiêu nóng bỏng khẳng định không phải vì làm phân người càng hương càng mỹ vị, mà là vì làm nó càng có công kích tính cùng độc tính.

So sánh với cùng mặt khác thủ thành công cụ, kim nước nhất ác độc, xú chỉ là một phương diện.

Kia đồ vật một khi hắt ở trên người, ăn mòn tính cực cường, một cái lộng không tốt, chính là miệng vết thương thối rữa cảm nhiễm, đi đời nhà ma kết cục.

Cho nên nói, ở nào đó võ tướng trong mắt, thà rằng bị lâm trận chém giết, cũng không muốn chịu kim nước tưới mà chết, rốt cuộc truyền ra đi hảo thuyết không dễ nghe a.

Thử nghĩ, vài thập niên sau, đương có người khác dò hỏi người chết trận hậu đại: “Phụ thân ngươi năm đó là như thế nào đi?”

Ít nhất đến làm hài tử kiêu ngạo ưỡn ngực, nói thượng một câu: “Cha ta vì thiên hạ, vì bá tánh, da ngựa bọc thây, chết vào đao thương dưới, lại cả đời không uổng!”

Đại gia khẳng định sẽ giơ ngón tay cái lên, tán thưởng một tiếng thật hào kiệt cũng.

Tổng không thể làm hài tử nói: “Cha ta là vì thiên hạ, vì bá tánh, làm phân người bát chết.”

Đại gia khẳng định cũng sẽ giơ ngón tay cái lên, khen một câu: “Này cũng hào kiệt cũng!”

Nhưng này hào kiệt tuyệt đối phi bỉ hào kiệt.

Đây là một loại ngẫm lại đều không thể làm người có thể chịu đựng kết cục,

Hoàng Trung ở quay đầu là lúc, thân thể một bộ phận không cẩn thận từ tấm chắn phía dưới lộ ra tới, mà kia gáo nóng bỏng kim nước, tắc vừa lúc từ từ hạ, tưới hạ xuống.

Rất lớn một bộ phận kim nước, đều bị tấm chắn chặn, nhưng lại có một bộ phận, bởi vì Hoàng Trung kia một chút quay đầu, mà phun xạ ở hắn lỏa lồ ra tới sau cổ phía trên.

Lần này tử, chỉ đem Hoàng Trung đau mắng mi trừng mục, bắt lấy cây thang bàn tay buông lỏng, trực tiếp từ cây thang thượng xuống phía dưới rơi đi.

May mắn có phía dưới sĩ tốt ở thời khắc chú ý Hoàng Trung đông hướng, đại gia sôi nổi tiến lên, vội vàng đem Hoàng Trung tiếp được, mới không có làm hắn ngã xuống trên mặt đất.

“Tướng quân, ngài thế nào!” Một người Kim Lăng quân hô.

Hoàng Trung dùng tay sờ soạng một chút bị bị phỏng bộ phận, không chỉ có sinh đau, thả tanh tưởi phác mũi, làm người chịu đựng không được.

Hắn ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn thoáng qua, biết chính mình như vậy một chút quá mức ảnh hưởng sĩ khí, thả địch quân chuẩn bị sung túc, lại cường công đi xuống, cũng không làm nên chuyện gì, ngay sau đó vẫy vẫy tay, nói: “Tạm thời lui lại đi.”

……

Cường công một phen Hàm Đan, chẳng những không có bắt lấy thành trì, Hoàng Trung bản nhân cũng bị kim nước gây thương tích,

thật là mất nhiều hơn được.

Như thế xem ra, dắt chiêu cùng trương chuẩn bị, thực sự là sung túc khẩn, không dễ đánh chiếm.

Hoàng Trung bị mang về chủ doanh, Đào Thương biết được tình huống của hắn, tự mình tiến đến thăm.

“Hoàng tướng quân, thương thế của ngươi không có việc gì đi?” Đào Thương nhìn nằm trên giường, trên cổ đồ vuốt thật dày thảo dược Hoàng Trung, quan tâm hỏi.

Hoàng Trung sắc mặt có chút đỏ lên, hắn xấu hổ hướng Đào Thương nói: “Lão phu trận chiến mở màn bất lợi, còn thỉnh thừa tướng trách phạt.”

“Thắng bại là là binh gia chuyện thường, Hàm Đan thành chuẩn bị xác thật so với chúng ta tưởng tượng muốn nghiêm mật rất nhiều, chúng ta lần trước, nhiều ít là có chút quá mức sốt ruột, cũng khinh địch chút.”

Hoàng Trung thấy Đào Thương chưa từng trách cứ, thả còn mở miệng an ủi, trong lòng cảm động, tưởng đối Đào Thương cảm ơn, nhưng hơi hơi vừa động thân mình, lại tác động cái gáy nói không nên lời đau đớn.

Liền ở Đào Thương cùng nằm trên giường Hoàng Trung nghiên cứu như thế nào tấn công Hàm Đan, đánh bại dắt chiêu cùng trương thời điểm, lại thấy Bùi Tiền đi rồi vào, đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, hoàng công tử tới.”

Đào Thương trong lúc nhất thời có điểm không phản ứng lại đây.

“Cái nào hoàng công tử?”

Hoàng Trung lại là vội vàng nói: “Thừa tướng, là lão phu dưới gối cái kia bất hiếu tử!”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, tiếp theo chợt nghĩ tới, trong đầu nổi lên cái kia lúc trước ở hoàng phủ, năng lực thừa nhận tâm lý cực nhược ma ốm hoàng tự.

Kia tiểu tử chạy đến này tới làm gì?

Đón Đào Thương dò hỏi ánh mắt, Hoàng Trung ngượng ngùng nói: “Thừa tướng, ngài còn nhớ rõ sao? Năm đó lão phu từng cùng ngươi thương lượng, đứa nhỏ này một khi dưỡng hảo bệnh, khiến cho hắn tới trước trận hiệu lực…… Hắn hiện giờ bệnh thể đã khang phục, lần này là lão phu đặc đem hắn triệu đến trước trận, muốn cho thừa tướng cho hắn một cơ hội, vì nước hiệu lực.”

Đào Thương đối hoàng tự ấn tượng thực bình thường, trong ấn tượng chỉ là nhớ rõ hắn trừ bỏ là cái ma ốm ở ngoài, còn động bất động liền khóc lóc nỉ non, tâm lý thừa nhận năng lực cực nhược, lúc ấy Hoàng Trung cùng hoàng phu nhân nhận A Phi đương con nuôi, tiểu tử này liền chịu không nổi.

Người như vậy, hẳn là dùng như thế nào?

Nhưng Hoàng Trung nói đều nói đến này phân thượng, Đào Thương cũng ngượng ngùng, cũng không thể đủ cự tuyệt.

“Làm hắn lại đây đi.” Đào Thương phân phó Bùi Tiền nói.

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu dẫn hoàng tự đi vào Đào Thương cùng Hoàng Trung trước mặt.

Hoàng tự làm thứ phẫu thuật lớn, dưỡng này hồi lâu, hiện giờ tuy rằng khỏi hẳn, nhưng sắc mặt như cũ là tẫn hiện tái nhợt, gầy trơ cả xương, nhìn dường như gió thổi qua là có thể đảo.

“Phụ thân!”

Hoàng tự vừa thấy Hoàng Trung nằm trên giường, trong ánh mắt nước mắt liền hô hô ra bên ngoài lưu, hắn chạy vội tới Hoàng Trung giường trước, lập tức nhào vào Hoàng Trung trên người, nói: “Phụ

thân! Ngài, ngài đây là làm sao vậy? Ngài cũng không nên bỏ xuống hài nhi mặc kệ a!”

Hoàng Trung vừa thấy hoàng tự này phúc hùng dạng, liền giận sôi máu.

“Ngươi cấp lão phu đem miệng nhắm lại! Khóc cái gì khóc! Lão phu còn chưa chết đâu! Ngươi cấp lão phu thẳng khởi sống lưng nói chuyện! Giống cá nhân dạng!”

Hoàng tự giơ tay xoa xoa nước mắt, khụt khịt nói: “Hài nhi này không phải quan tâm ngài sao? Ngài như thế nào bị thương? Chịu cái gì thương? Trúng tên vẫn là đao thương?”

Hoàng Trung nghe vậy sắc mặt tức khắc đỏ lên.

Lão nhân cũng có chút ngạo cốt, thực sự là ngượng ngùng nói cho nhi tử, chính mình là bị phân người gây thương tích.

Nhưng thực đáng tiếc, có một số việc tưởng tàng cũng tàng không được.

Hoàng tự thấy được Hoàng Trung cái gáy thượng màu trắng thương bố, duỗi quá mức đi xem nhìn.

Nhìn sau một lúc lâu, lại thấy hoàng tự dùng sức hít hít cái mũi, nhíu mày nói: “Phụ thân, ngươi miệng vết thương này thượng, như thế nào có sợi phân vị?”

Hoàng Trung rốt cuộc nhẫn nại không được, duỗi tay đem hoàng tự đẩy ra, thiếu chút nữa không đem hắn bát một té ngã.

“Hỗn trướng đồ vật, nào như vậy nhiều thí lời nói! Còn không thấy quá thừa tướng.”

Hoàng tự vừa chuyển đầu, hướng về phía Đào Thương thâm thi lễ, nói: “Gặp qua thừa tướng.”

Đào Thương xấu hổ cười cười.

Hài tử rất đơn thuần.

Hoàng Trung quay đầu nhìn về phía Đào Thương: “Thừa tướng, ngài xem đứa nhỏ này?”

“Hán Thăng tạm thời dưỡng thương, hoàng tự quân chức liền dạy cho ta, ngươi cứ việc yên tâm đó là.”

Hoàng Trung cảm kích nói: “Đa tạ thừa tướng ơn trạch.”

Không bao lâu, hai người đi ra Hoàng Trung nghỉ ngơi lều trại, com về tới Đào Thương soái trướng.

Nhìn cái này ái khóc yếu ớt, lại yếu đuối mong manh thanh niên, Đào Thương trong lòng nhiều ít có chút khó khăn.

Như vậy hài tử, hẳn là cho hắn an bài một cái cái gì chức vụ, mới thích hợp đâu?

“Hoàng tự, ngươi từ nhỏ đều sẽ chút cái gì, theo ai làm thầy?” Đào Thương bắt đầu hỏi thăm hoàng tự bằng cấp.

Hoàng tự đúng sự thật trả lời: “Ta sẽ đồ vật, đều là ta phụ thân giáo, tư học thượng quá mấy năm, không lắm tinh, chủ yếu là cùng ta phụ thân học tập binh pháp cùng võ nghệ, bất quá sau lại sinh bệnh, cho tới bây giờ lại là hoang phế một đoạn thời gian.”

Thấy hoàng tự thuật còn tương đối khiêm tốn, Đào Thương nói: “Vậy ngươi cảm thấy ngươi có thể đảm nhiệm một cái cái gì quân hàm?”

Hoàng tự gãi gãi đầu, nói: “Quân hàm không phải đến dựa quân công kiếm sao? Nào có vừa lên tới liền có thể tuyển quan đạo lý.”

Nghe xong hoàng tự trả lời, Đào Thương vẫn là tương đối vừa lòng.

Ít nhất đứa nhỏ này tam quan còn rất chính.

Liền ở ngay lúc này, A Phi vội vội vàng vàng đi tới Đào Thương soái trướng, nói: “Thừa tướng, nghe nói ta nghĩa phụ bị bệnh……”

Lời nói không đợi nói xong, hắn cùng hoàng tự ánh mắt đối sự thượng.

“Là ngươi?” A Phi kinh ngạc nói: “Hiền đệ?”

Hoàng tự vừa thấy đến A Phi, vành mắt tức khắc đỏ, xem như vậy, cơ hồ lại muốn khóc ra tới.

“Ngươi, ngươi! Ngươi không phải cái kia cùng ta đoạt cha hỗn trướng sao? Ngươi như thế nào còn chưa có chết!”

“Huynh đệ, bệnh của ngươi dưỡng hảo?”

“Ngươi đi, ta không nghĩ thấy ngươi!”

“Huynh đệ, phụ thân thương thế thế nào? Ngươi gặp qua phụ thân rồi sao?”

“Ngươi đi! Ngươi đi! Ai là phụ thân ngươi, ai là ngươi huynh đệ! Lăn! Lăn!”

------oOo------

Chương 736: huynh đệ tề ra trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

A Phi cùng hoàng tự, tuy rằng đều là người trẻ tuổi, nhưng thực rõ ràng lại là hai cái cực đoan tính cách.

Hoàng tự thân là một cái hơn hai mươi tuổi đại nam nhân, nhàn không có việc gì liền khóc nhè, trong lòng mẫn cảm, tâm lý thừa nhận năng lực còn yếu, ở trình độ nhất định đi lên giảng, có thể xưng thượng là một cái lão nương nhóm giữa chiến đấu cơ.

A Phi cùng hắn hoàn toàn tương phản, thuần thuần nhị nghịch ngợm.

Vừa vặn này hai cái cực đoan tính cách người trẻ tuổi, một cái là Hoàng Trung thân nhi tử, một cái là Hoàng Trung con nuôi.

Đương nhiên, hoàng tự ở trong lòng là thực không muốn thừa nhận sự thật này.

“Thừa tướng, ta hôm nay tới là chuyên môn tới thỉnh chiến.” A Phi mại trước một bước, đối Đào Thương chắp tay nói: “Dắt chiêu cùng Trương Hợp hại ta nghĩa phụ bị thương, thân là con cái……”

Hoàng tự nhẹ nhàng ho khan một tiếng, xen mồm nói: “Là nghĩa tử.”

A Phi tùy tiện, đối hoàng tự nói cũng không cái gọi là, nói: “Bất luận thân tử vẫn là nghĩa tử, phụ thân bị thương, này thù làm sao có thể không báo? Mạt tướng thỉnh lệnh xuất binh, đi chiến Trương Hợp!”

Hoàng tự nghe vậy ngây cả người, bắt đầu một lần nữa xem kỹ A Phi.

Cái này nói chuyện thẳng tính, nhìn có chút khờ tiểu tử thúi, đối chính mình thân cha ở cảm tình thượng đảo vẫn là man chân thành tha thiết. Một cái nghĩa tử còn như thế, thân là thân nhi tử há có thể hạ xuống hắn sau.

Hoàng tự cũng quay đầu nói: “Thừa tướng…… Ta, ta cũng muốn thay ta phụ thân báo thù.”

Đào Thương qua lại nhìn bọn họ hai người, vuốt cằm cẩn thận suy tư một hồi, nói: “Hai người các ngươi nếu là thiệt tình vì phụ thân báo thù, ta nhưng thật ra thật là có một cái chủ ý.”

A Phi cùng hoàng tự nghe vậy, tinh thần tức khắc rung lên.

Đào Thương đứng lên, lãnh hai cái tiểu tử đi vào da đồ phía trước, nói: “Hàm Đan thành ở Ký Châu cũng coi như là đánh thành, này chính là chúng ta bước tiếp theo tiến công Ngụy quận, mở ra đông tuyến đi hướng Nghiệp Thành lương nói quan trọng một vòng, nhưng Ký Châu khắp nơi trống trải, Hàm Đan vận lương lộ tuyến tuy rằng là một cái hảo lộ tuyến, nhưng lại không đại biểu hắn là duy nhất lộ tuyến, chúng ta có thể tại đây mặt trên làm một ít thủ đoạn.”

A Phi cùng hoàng tự chỉ là thẳng lăng lăng nhìn Đào Thương.

Thực hiển nhiên, này hai tiểu tử có điểm lý giải không đi lên.

Đào Thương thấy thế thở dài khẩu khí, cũng không cho bọn họ giải thích nhiều như vậy.

Hắn chỉ chỉ trên bản đồ Hàm Đan chung quanh huyện thành, nói: “Quay đầu lại ta sẽ cho các ngươi hai người, mỗi người một phần lộ tuyến đồ, các ngươi hai cái y theo lộ tuyến đồ, đi bên cạnh huyện thành một bên giả ý tập kích quấy rối, một bên tra xét đường nhỏ, nhưng lại không thể công thành, nhớ kỹ, gần chỉ là tập kích quấy rối…… Có thể làm được sao?”

Hai người đồng thời ôm quyền lĩnh mệnh.

Lĩnh mệnh lúc sau, hoàng tự có điểm lo lắng nói: “Cái kia, thừa tướng…… Ta, ta trước nay không lãnh quá binh……”

Đào Thương thở dài khẩu khí, trong lòng bất đắc dĩ.

Tiểu tử này, không đợi đánh đâu, chính mình trước túng.

“Không lãnh quá binh không quan trọng, ta sẽ phái Lưu Tích cùng Cung Đô tùy ngươi cùng đi, hành quân là lúc có cái gì lộng không rõ, hỏi bọn hắn hai người thì tốt rồi.”

Hoàng tự hướng về Đào Thương trường làm vái chào, nói: “Tiểu tử minh bạch.”

Đào Thương lại sai người vì đồng phi cùng hoàng tự khâu vá đại kỳ, dùng để xuất chinh chi dùng.

Mặt khác, hắn còn cố ý dặn dò Bùi Tiền, không cần che giấu hoàng tự thân phận, đem tin tức tản đi ra ngoài, làm cho cả đại doanh người đều biết, Hoàng Trung nhi tử tới thế hắn báo thù.

Đến lúc đó, tin tức tự nhiên cũng sẽ bị dắt chiêu biết.

……

Mấy ngày sau, quanh thân huyện thành, nơi nơi huyện trưởng đều hướng Hàm Đan thành phát tới báo nguy công văn, nói là đã chịu Kim Lăng quân quấy rầy.

Dắt chiêu ngay sau đó tìm Trương Hợp thương nghị.

“Tuấn Nghệ, ngươi thượng một lần đả thương Hoàng Trung, hiện giờ nghe thám báo hồi báo, nói là Hoàng Trung hai cái nhi tử, hướng Đào Thương xin ra trận, suất binh tập kích quấy rối quanh thân các nơi huyện thành, này hai ngày gian, chỉ là các nơi huyện nhỏ tiến đến hội báo cầu cứu viện thư, liền không dưới bảy phân.”

Trương Hợp đứng dậy, từ dắt chiêu trong tay tiếp nhận vài thứ kia, một chút một chút lật xem lên.

Không bao lâu, lại thấy dắt chiêu nói: “Hoàng tự…… Còn có cái cái gì phi, này hai cái người nghe nói đều là Hoàng Trung nhi tử, hiện giờ khắp nơi tập kích quấy rối, theo thám mã hồi báo, chính là phải vì Đào Thương báo thù, nhưng ta tổng cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy, cố đặc tới tìm Tuấn Nghệ thương nghị thương nghị.”

Trương Hợp một bên nghe, một bên gật đầu nói: “Tướng quân nói có lý, ở mỗ xem ra, việc này xác thật lộ ra một ít kỳ quặc.”

Dắt chiêu suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Tuấn Nghệ chi ngôn thật là có lý, ta cảm thấy, này tựa hồ là Đào Thương giả ý dụ dỗ mưu kế của chúng ta, làm chúng ta binh tướng mã phân tán đến các nơi, truy tìm tập kích quấy rối các huyện Kim Lăng quân, lấy mệt ta quân chi sách.”

Dắt chiêu nói phù hợp lẽ thường, nhưng ở Trương Hợp xem ra, hoặc nhiều hoặc ít, còn có này một ít tì vết.

Nếu là đổi thành người khác, dắt chiêu loại này suy luận, Trương Hợp có lẽ còn sẽ nhận đồng, nhưng đối với Đào Thương, Trương Hợp lại không dám thiếu cảnh giác.

So với dắt chiêu, Trương Hợp vẫn là tự nhận là so với hắn càng nhiều giải Đào Thương một ít, rốt cuộc năm đó, hắn cũng coi như là thừa quá Đào Thương tình, kia đoạn trong lúc, hắn cùng Đào Thương cũng là giao tình không cạn.

“Dắt tướng quân, tại hạ cho rằng, Đào Thương quỷ kế đa đoan, hắn phái Hoàng Trung hai cái nhi tử nơi nơi tập kích quấy rối, hẳn là không chỉ là muốn mệt quân chi kế đơn giản như vậy.”

Dắt chiêu giương lên mi: “Tuấn Nghệ có gì cao kiến?”

Trương Hợp một bên suy nghĩ một bên nói: “Đào Thương sở dĩ muốn đánh hạ Hàm Đan, bất quá là vì bước tiếp theo tiến công Nghiệp Thành khi, có thể có một cái lưu loát lương nói, trước mắt ở bên ngoài, Hàm Đan thành đi thông Ngụy quận chi lộ, tuy rằng là lựa

chọn tốt nhất, nhưng kỳ thật có một ít mặt khác đường nhỏ, cũng cũng không không thể……”

Dắt chiêu nghe xong Trương Hợp nói, bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn bỗng nhiên một phách cái trán, tỉnh ngộ nói: “Tuấn Nghệ ý tứ là, Đào Thương giấu đầu lòi đuôi, kỳ thật là muốn mượn nhiễu loạn các huyện chi cơ, tìm được mặt khác lương nói.”

Trương Hợp gật gật đầu, nói: “Đúng là này lý.”

Dắt chiêu đứng lên, ở trong đại sảnh đi qua đi lại, cẩn thận cân nhắc Trương Hợp nói, càng nghe càng cảm thấy có đạo lý, càng cân nhắc càng cảm thấy lời này là đúng.

“Tuấn Nghệ, ngươi lâu ở Ký Châu nơi, đối nơi này địa hình cùng lộ tuyến rất là quen thuộc, kia theo ý kiến của ngươi, từ nơi này thông qua Ngụy quận bảo hiểm lương nói, uukans hu trừ bỏ đi chúng ta Hàm Đan ở ngoài, còn có nào con đường có thể đi?”

Trương Hợp nghiêm túc cân nhắc một hồi, nói: “Giống như còn thật chính là có một chỗ địa phương. Có thể làm đi thông Nghiệp Thành lương nói.”

Dắt chiêu vội vàng đứng lên, nói: “Nơi nào?”

Trương Hợp đi đến bản đồ biên, vì dắt chiêu chỉ dẫn nói: “Đông hướng khúc chu huyện cùng khâu huyện chi gian, có một cái đường nhỏ, dọc theo Chương thủy bờ sông nam hạ nhưng thẳng để Nghiệp Thành, này đường nhỏ phía tây chính là khúc chu huyện, vừa lúc che ở Hàm Đan trường cùng này đường nhỏ chi gian, chỉ cần Đào Thương phái binh phá được khúc chu huyện cùng khâu huyện, cũng phái trọng binh gác, chẳng khác nào đem này đường nhỏ cấp bảo vệ lại tới, từ chúng ta Hàm Đan vị trí, là vô pháp đoạn này lương nói.”

Dắt chiêu vuốt cằm nói: “Ý của ngươi là, Đào Thương là tưởng cướp lấy hạ này đường nhỏ cùng hai cái huyện thành?”

Trương Hợp lắc lắc đầu nói: “Này cũng bất quá là mỗ chi suy đoán, không dám thiện đoạn vọng ngôn.”

Dắt chiêu giơ tay, chặn Trương Hợp khiêm tốn nói: “Thả trước bất luận Đào Thương có phải hay không như vậy làm tưởng, nhưng chuyện này chúng ta lại muốn thận phòng, chúng ta thả trước cẩn thận quan sát Đào Thương hướng đi, nếu là hắn quả cố ý như thế hành sự, chúng ta lại nghĩ cách ứng đối không muộn.”

------oOo------

Chương 737: hoàng tự thành quả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đại doanh nội.

Hoàng tự cùng A Phi binh chia làm hai đường, phong trần mệt mỏi đã trở lại.

“Thế nào, thăm không tìm được có thể vận chuyển lương thảo có lợi lộ tuyến?” Đào Thương hỏi hai người nói.

Hoàng tự vừa nghe lời này, cúi đầu, không tiếp lời.

A Phi còn lại là vẻ mặt bất đắc dĩ, lắc lắc đầu: “Hồi bẩm thừa tướng, ta hai người chia quân tìm kiếm vài ngày, khắp nơi tra xét rõ ràng, lại là không có phát hiện thích hợp vận lương an toàn lộ tuyến, đặc phương hướng thừa tướng cáo tội.”

Đào Thương nghe vậy, vừa không sinh khí cũng không thất vọng, chỉ là nhàn nhạt nói: “Vậy đừng nghỉ ngơi, ngày mai tiếp tục đi điều tra, khi nào điều tra đến, khi nào tính.”

Hoàng tự vừa nghe lời này, thẳng cảm giác muốn điên.

Hắn đưa ra phản đối ý kiến: “Thừa tướng, chúng ta hiện tại tra xét lộ trình, có phải hay không có chút làm điều thừa a, rốt cuộc như vậy con đường rốt cuộc có tồn tại hay không, chúng ta cũng không biết.”

Đào Thương đối hoàng tự nhàn nhạt nói: “Tốt xấu các ngươi hai người cũng là hoàng lão tướng quân nhi tử, một cái làm một cái ướt……”

“Ân hừ!” A Phi thật mạnh ho khan một tiếng.

Đào Thương ngay sau đó sửa miệng: “Một cái làm, một cái thân…… Liền điểm này việc nhỏ đều làm không xong, ngày sau còn như thế nào độc chắn một mặt, như thế nào ác chiến sa trường? Này chẳng phải là ném hoàng lão tướng quân người? Hoàng tự ngươi nói việc này chỉ do dư thừa, ta đây hỏi ngươi, ngươi chính là tra xét phụ cận sở hữu con đường cùng huyện thành, cho nên đến ra này kết luận, vẫn là thuần túy chủ quan ước đoán, hoàn toàn cá nhân chủ kiến?”

Hoàng tự há miệng thở dốc, làm như muốn nói điểm cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là một câu không có nói ra.

A Phi thấp giọng nói: “Kia nếu là cái dạng này con đường xác thật là không có đâu?”

“Nếu xác thật không có.” Đào Thương nhàn nhạt nói: “Lần đó đầu liền phiền toái các ngươi nói cho đào mỗ, các ngươi sở điều tra ra tới này đó không thể coi như vận lương nói lộ vì sao không được? Này đó con đường địa điểm đều ở nơi nào? Bọn họ đều tới gần nào tòa thành trì? Những cái đó thành trì quân coi giữ đều là nhiều ít, huyện lệnh quan tướng đều là người phương nào? Nếu này phương pháp không thể thực hiện, vậy nói ra làm ta tin phục lý do!”

Nhìn trợn mắt cứng họng hai người, Đào Thương nhàn nhạt nói: “Nói ra tới sao?”

“Nói không nên lời……”

“Nếu nói không nên lời, đã nói lên các ngươi vẫn là vô dụng tâm làm, nếu vô dụng tâm đi làm, lại như thế nào có thể võ đoán khẳng định xác thật không có mặt khác con đường có thể dùng vì lương nói?”

Hai người đều trầm mặc không nói, không nói gì.

“Các ngươi đều thực tuổi trẻ, người trẻ tuổi lớn nhất một cái tệ đoan chính là không yên ổn, chiến trường phía trên, thay đổi trong nháy mắt, cái gì đều có khả năng, cái gì cũng đều không có khả năng, người trẻ tuổi góc cạnh phải có, nhưng nhất định phải thu liễm trong

lòng, bằng không nhặt được chỉ sợ sẽ ăn đại đau khổ, minh bạch sao?”

Thông qua A Phi cùng hoàng tự chất phác biểu tình tới xem, bọn họ thực rõ ràng là không quá minh bạch.

Đào Thương bất đắc dĩ cười, phất tay nói: “Nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm, ngày mai tiếp tục đi thôi, vẫn là câu nói kia, khi nào tìm ra, khi nào tính.”

“Nặc.”

……

Ngày thứ hai, hai gã tuổi trẻ tướng lãnh lần thứ hai xuất phát.

Dọc theo đường đi, hoàng tự vẫn luôn ở nói thầm, hiển nhiên là lão đại không vui.

“Thừa tướng cũng quá bá đạo, trống rỗng phán đoán ra tới có con đường nhưng dùng làm lương nói, nhưng lại cái gì chứng cứ đều không có, hắn khiến cho chúng ta ở chỗ này không tìm, tìm không thấy còn không được…… Này không phải thuần không nói lý sao!”

A Phi so sánh với hoàng tự, đối Đào Thương càng hiểu biết một ít, an ủi nói: “Thừa tướng cũng không làm vô dụng việc, sở hữu sự tình đều là có hắn ý tưởng cùng trù tính, thả cơ hồ tất trung, huynh đệ ngươi cũng không cần quá sốt ruột, chúng ta giống như là thừa tướng nói, yên tâm lại, hảo hảo chấp hành quân lệnh là được.”

Hoàng tự cũng không biết nghe không nghe thấy A Phi khuyên, chỉ là nói thầm nói: “Ngươi quản ai kêu huynh đệ đâu?”

A Phi thật sự là thuần thuần nhị nghịch ngợm: “Đương nhiên là kêu ngươi, chúng ta tuy rằng không có huyết mạch chi thân, nhưng lại đều là nghĩa phụ hảo nhi tử, hơn hẳn thân sinh huynh đệ, chúng ta huynh đệ đồng lòng tắc bảo thiên hạ, huynh đệ liên thủ tắc hộ quốc an dân……”

Hoàng tự làm A Phi dong dài đầu thẳng đại.

Chính mình bất quá chính là lẩm bẩm một câu mà thôi, hắn đâu ra nhiều như vậy ngụy biện?

Phụ thân rốt cuộc coi trọng hắn điểm nào? Một hai phải thu hắn đương con nuôi?

Chẳng lẽ liền thích hắn này sợi ma kỉ kính?

Liền ở A Phi lải nhải, không dứt đương khẩu, hoàng tự vừa nhấc đầu, đột nhiên thấy từ phía bên phải sơn gian xuống dưới mấy cái người qua đường.

Hoàng tự thấy thế tức khắc một kỳ, vội duỗi tay chỉ vào kia mấy cái người qua đường nói: “Ngươi mau xem!”

A Phi theo hoàng tự ngón tay nhìn lại, cẩn thận nhìn một hồi, mới nói: “Không một cái lớn lên đẹp, có cái gì nhìn?”

Hoàng tự hận không thể một chân đá chết hắn.

“Ai làm ngươi xem bọn họ trông như thế nào? Kia phía sau núi mặt, ta nhớ rõ thượng một lần ta tra xét quá, hẳn là ý nghĩ mới đúng, như thế nào sẽ có phiên sơn lại đây người, kỳ cũng quái thay!”

A Phi nghe vậy cười, nói: “Đệ đệ muốn biết? Này còn không dễ dàng?”

Dứt lời, đối với phía sau một người sĩ tốt phân phó nói: “Ngươi đi đem kia mấy cái người miền núi mời đến, nhớ rõ muốn hảo ngôn tương thỉnh, không thể ném nhà ta thừa tướng quân tử mặt mũi.”

“Nặc!”

Không bao lâu, lại thấy kia sĩ tốt đem những cái đó người miền núi thỉnh tới.

Cầm đầu một người hán tử hướng A Phi cùng hoàng tự thỉnh an nói: “Không biết hai vị tướng quân gọi đến thảo dân đám người, là vì chuyện gì?”

A Phi hướng hoàng tự sử một cái ánh mắt, ý bảo làm hắn hỏi chuyện.

Hoàng tự ban đầu không đương quá tướng quân, không gặp được quá loại này trường hợp, nhiều ít có chút khẩn trương.

Hắn ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Cái kia, lão trượng……”

Đại hán nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Hắn năm nay vừa mới 30 xuất đầu, tuy rằng đã là hai đứa nhỏ cha, nhưng bị gọi là lão trượng, thật đúng là chính là lần đầu tiên.

Hoàng tự sửa lời nói: “Vị này đại ca, ta xem các ngươi vừa rồi từ kia sơn li bên kia phiên sơn lại đây, nhưng ta trước một đoạn thời gian đi, giống như chưa từng thấy quá bên kia có đường a, không biết các ngươi là từ chỗ nào mà đến?”

Đại hán hỏi hoàng tự nói: “Vị này tướng quân, ngài là người xứ khác đi?”

Hoàng tự gật gật đầu.

“Lại cũng khó trách, này sơn mặt sau cách đó không xa, chính là khúc chu huyện, khúc chu huyện cùng núi này trung gian, có một đạo đường nhỏ thẳng để Chương Hà Tây ngạn, chúng ta đó là đi thuyền tới đây, đến cậy nhờ thân thích.”

Vừa nghe đại hán nói, hoàng tự cùng A Phi không hẹn mà cùng cả người run lên, kích động lẫn nhau tương vọng.

Đào thừa tướng quả nhiên không có nói sai!

Xem ra, chỉ cần chịu nỗ lực, liền nhất định sẽ có hồi báo!

A Phi định định tâm thần, lại một lần hỏi kia đại hán nói: “Cái kia nối thẳng Chương thủy con đường, khả năng đi thông Nghiệp Thành?”

Đại hán gật đầu nói: “Đương nhiên, dọc theo Chương trên sông lưu đi, liền có thể đi vào Ngụy quận cảnh nội, vào Ngụy quận, tự nhiên liền có thể thẳng đi Nghiệp Thành.”

A Phi cùng hoàng tự nhìn nhau cười, thật là trời xanh không phụ lòng người.

“Vị này đại ca!” Hoàng tự đối đại hán cười nói: “Ngươi đi nương nhờ họ hàng thích, có thể hay không tạm hoãn mấy ngày, thả lãnh chúng ta đem con đường kia thăm sáng tỏ, lại đi không muộn, yên tâm, ta không cho đại ca ngươi bạch lĩnh lộ…… Thấy ta bên cạnh vị này không có, hắn là nhà ta thân thích, ta làm hắn cho ngươi tiền!”

A Phi nghe vậy có chút bực bội.

Này hỗn trướng đồ vật, như thế nào đến trả tiền thời điểm, liền nhận ta đương thân thích?

Đừng nói hoàng tự đáp ứng rồi cấp này hán tử chỗ tốt, chính là không cho, đối diện đều là hạng nặng võ trang quân tốt cùng chiến tướng, trong tay binh khí sâm hàn, cả người huyết tinh chi khí, vừa thấy chính là trăm chiến chi binh, cấp đại hán hai mươi cái lá gan hắn cũng không dám nói cái không tự.

“Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên.” Đại hán gật đầu nói: “Chỉ cần hai vị tướng quân không thương thảo dân, đừng nói chậm trễ mấy ngày, trì hoãn gần tháng đều không phải việc khó…… Kia chúng ta hiện tại liền đi?”

Hoàng tự cùng A Phi cùng nhau gật đầu: “Hiện tại liền đi!”

……

Mấy ngày sau, A Phi cùng hoàng tự hưng phấn quay trở về soái trướng, gặp mặt Đào Thương.

Không cần bọn họ hai người nói chuyện, quang xem biểu tình Đào Thương là có thể nhìn ra tới, này hai cái tiểu tử lúc này nhất định là mang theo tin tức tốt trở về.

Thật đúng là làm cho bọn họ nhặt trứ!

“Nói một chút đi!” Đào Thương cười khanh khách nhìn bọn họ hai người: “Tìm được có thể thông binh vận lương tân lộ?”

Hoàng tự dùng sức gật gật đầu, tiếp theo đem sự tình hoàn hoàn chỉnh chỉnh cấp Đào Thương tự thuật một lần.

“Cái kia con đường bên cạnh chính là khúc chu huyện, khúc chu huyện láng giềng gần con đường kia đường nhỏ vào núi chi khẩu, vừa lúc có thể làm ta quân cùng Hàm Đan thành chi gian cái chắn, chỉ cần ta quân bắt lấy khúc chu huyện, cũng phái trọng binh gác, ngày sau vận lương, Hàm Đan bên kia dù cho là tưởng kiếp lương nói, bất quá chúng ta khúc chu cái chắn, cũng tuyệt đối không qua được!”

Đào Thương nghe xong hoàng tự nói, com vừa lòng gật gật đầu: “Thực hảo, đây mới là hoàng Hán Thăng nhi tử cùng nghĩa tử…… Lúc này mới giống lời nói!”

Hoàng tự ha hả cười, nói: “Thừa tướng, kia chúng ta khi nào đi đánh khúc chu huyện, cướp lấy này lương nói?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không đánh.”

“Không đánh?”

“Đúng vậy, ai nói ta phải dùng con đường này làm tiến công Nghiệp Thành lương nói? Trong lòng ta, từ lúc bắt đầu, tiến công Nghiệp Thành lương nói, cũng chỉ có Hàm Đan này một cái đại lộ, khác hết thảy xem nhẹ bất kể.”

Hoàng tự ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương hồi lâu, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Thừa tướng…… Ta tuy rằng vừa mới mới từ quân, hiểu

không phải rất nhiều, nhưng thông qua ngài vừa rồi lời nói, ta có thể hay không lý giải vì, ta làm ngài cấp đương gia súc cấp chơi?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Ngươi chỉ đoán đúng phân nửa, chơi có lẽ có, nhưng tuyệt đối không đem ngươi đương gia súc.”

Hoàng tự: “……”

------oOo------

Chương 738: thiết kế phục Trương Hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu là đổi thành người bình thường, vừa nghe Đào Thương nói thẳng không cố kỵ chơi chính mình, đã sớm khí ống phổi đều nổ mạnh.

Tính tình hảo điểm sẽ không cho hắn dọn xong mặt, tính tình thiếu chút nữa phỏng chừng sẽ trực tiếp xốc cái bàn mắng hắn vương bát đản.

Hoàng tự tuy rằng cũng sinh khí, nhưng cái này tâm tư mẫn cảm yếu ớt hài tử, biểu hiện phương thức có điểm đặc thù.

Hắn không mắng không nháo……

Chuyên môn khóc nhè.

Đào Thương nói nói xong không một hồi, liền thấy hoàng tự vành mắt có điểm đỏ lên.

Hắn nước mắt bắt đầu ở hốc mắt qua lại đảo quanh, hạ môi cắn thượng môi, một cực độ phó ủy khuất bộ dáng, liền kém trực tiếp gào ra tiếng tới.

Bất quá tuy rằng không có kêu khóc thanh, nhưng chỉ là này phúc khụt khịt bộ dáng, cũng đủ lệnh Đào Thương đau đầu.

Cứ như vậy tiểu tử, Hoàng Trung còn làm hắn tòng quân đâu?

Này nima còn không phải là cái không nẩy nở tiểu thí hài sao!

Đào Thương thở dài khẩu khí, dùng tay vịn đỡ trán đầu: “Ta cùng ngươi đùa giỡn đâu!”

Hoàng tự như cũ ở khụt khịt, thanh âm hơi có chút run rẩy: “Nháo, đùa giỡn?”

Đào Thương thật mạnh gật gật đầu, nói: “Đương nhiên là đùa giỡn, đại chiến hết sức, đào mỗ nào có tâm tình cùng các ngươi khai cái này vui đùa? Cho các ngươi đi tra xét đi thông Nghiệp Thành lương nói, tự nhiên cũng là có ta dụng ý.”

“Thật sự?” Hoàng tự có chút không quá tin tưởng hỏi lại Đào Thương một câu.

Đào Thương thật mạnh gật đầu nói: “Tự nhiên là thật! Đào mỗ chính là tam quân chủ soái, lừa ngươi làm chi?”

Hoàng tự biểu tình lúc này mới có điều thả chậm, thu hồi kia phó đàn bà chít chít bộ dáng.

Nhìn hoàng tự này phó không tiến bộ bộ dáng, Đào Thương xúc động thở dài, thổn thức không thôi: “Hoàng Hán Thăng cũng coi như là một thế hệ hào kiệt a, như thế nào sinh ra cái…… Như vậy cái ngoạn ý…… Tính, ta nhặt quan trọng nói.”

Hoàng tự kia phó chết ra, đem Đào Thương đậu dắt hắn hai hứng thú cũng cấp lộng không có.

“Dắt chiêu cùng Trương Hợp, đều không phải kẻ đầu đường xó chợ, bọn họ cố thủ ở Hàm Đan thành, nếu là không nhổ này viên cái đinh, liền tính là ta tìm được rồi vận lương thông lộ đi hướng Nghiệp Thành, bọn họ cũng sẽ trở thành ta cánh một cái tâm phúc tai họa, không biết khi nào liền sẽ đối ta bất lợi, bởi vậy nhất định phải nghĩ cách trước đem bọn họ giải quyết.”

Hoàng tự cùng A Phi cái hiểu cái không nghe.

Đào Thương tiếp tục nói: “Trương Hợp năm đó từng là Hàn Phức trướng hạ, sau quy thuận Viên Thiệu, hắn tuy rằng tuổi trẻ, lại là danh tướng chi tư, lấy hắn bản lĩnh cùng năng lực, nhất định sẽ đối toàn bộ Ký Châu địa hình toàn rõ như lòng bàn tay, mà các ngươi tra xét ra tới thông lộ, nói vậy Trương Hợp cũng sẽ không không biết.”

A Phi tựa hồ là có điểm nghe minh bạch.

“Thừa tướng làm chúng ta một bên tra xét con đường, vừa thỉnh thoảng tập kích quấy rối quanh thân thành trì…… Vì chính là hấp dẫn Trương Hợp đám người chú ý?”

Đào Thương cười cười: “A Phi, ngươi thật sự là rất có tiến bộ…… Không tồi, trước lợi dụng các ngươi, đem Trương Hợp lực chú ý hấp dẫn lại đây, địch đem nhất định sẽ phái người nhìn chăm chú các ngươi hành động, mà các ngươi mấy ngày nay tra xét khúc chu huyện hành động, nói vậy cũng không có giấu diếm được Trương Hợp. Không ra ngoài ý liệu, hắn hiện tại hẳn là đã biết được các ngươi dò ra khúc chu huyện con đường này.”

Hoàng tự cùng A Phi lúc này mới bừng tỉnh.

Hoàng tự cái hiểu cái không nói: “Kia y theo thừa tướng ý tứ, Trương Hợp nếu là biết được chúng ta tra xét ra con đường này, tắc nhất định sẽ nghĩ cách xuất binh, đối phó chúng ta?”

Đào Thương gật gật đầu: “Đổi thành người khác, có lẽ đối chúng ta hành động liền mặc kệ nó, nhưng dắt chiêu chính là ánh mắt sâu xa người, Trương Hợp càng là Hà Bắc danh tướng, bọn họ tuyệt đối sẽ không mặc cho chúng ta trơ mắt ở bọn họ mí mắt phía dưới sáng lập ra một cái tân lộ, nghĩ đến, bọn họ hiện tại hẳn là cũng đã ở chế định sách lược…… Một khi đã như vậy, chúng ta cũng muốn chạy nhanh hành động.”

……

Hàm Đan thành.

“Hảo một cái Đào Thương, quả nhiên làm hắn tra được khúc chu huyện bên cạnh cái kia đường nhỏ!”

Dắt chiêu được đến thám báo tin tức lúc sau, hoả tốc đem Trương Hợp cùng quách viện tìm tới, hướng bọn họ trần minh việc này.

“Tuấn Nghệ, nếu nhiên như ngươi lần trước sở liệu, Đào Thương cũng không phải muốn dụ dỗ chúng ta xuất binh mệt binh chi kế, hắn là thật sự ở tra xét đường nhỏ, muốn vòng qua chúng ta phòng tuyến, trực tiếp đi tấn công Nghiệp Thành…… Hơn nữa liền thám báo hồi báo tới xem, Đào Thương nói vậy đã thăm sáng tỏ khúc chu huyện bên cạnh cái kia con đường!”

Trương Hợp loát phiêu dật chòm râu, nói: “Đào Thương thật sự là hảo thâm tính kế, cố ý phái ra Hoàng Trung hai cái nhi tử, đánh ra vi phụ báo thù ngụy trang, làm chúng ta xem nhẹ này hai cái tiểu oa nhi, lần này ta giống như là thật không đem bọn họ đương một chuyện, quay đầu lại Đào Thương nếu là quả thực đả thông lương nói tiến binh Ngụy quận, công lược Nghiệp Thành, chúng ta nhưng chính là tội lớn lao héo.”

Bên kia sương, quách viện đứng dậy nói: “Dắt tướng quân, ta thỉnh lãnh một bộ binh mã, đi phòng thủ khúc chu thành!”

Dắt chiêu quay đầu nhìn về phía Trương Hợp, nói: “Tuấn Nghệ, ngươi thấy thế nào?”

Trương Hợp cười đối quách viện nói: “Quách huynh an tâm một chút, việc này chúng ta còn cần bàn bạc kỹ hơn.”

Quách viện dũng liệt hơn người, ở Hà Bắc chư tướng trung, cũng là một người có thể lấy đến ra tay mãnh tướng, nhưng vị này tính tình lại là nóng nảy khẩn.

Hắn nôn nóng nói: “Tuấn Nghệ, chuyện tới hiện giờ, lại là không thể lại đợi! Đúng sự thật thật làm Đào Thương đánh hạ khúc chu huyện, cũng an bài trọng binh phòng thủ, kia hết thảy liền đều chậm!”

Trương Hợp lắc đầu nói: “Không ngại sự, Đào Thương hiện giờ tuy rằng thăm sáng tỏ con đường, nhưng lấy hắn tác phong tới xem, nhất định sẽ không gióng trống khua chiêng a tiến công, như thế ngược lại sẽ cho chúng ta lộ ra cơ hội, này không phải hắn dụng binh chi phong…… Như vô tình ngoại, hắn như cũ là sẽ dùng Hoàng Trung kia hai cái nhi tử, giả ý khắp nơi tập kích quấy rối, kỳ thật lôi đình một kích, đoạt được khúc chu thành, đến lúc đó chờ chúng ta phản ứng lại đây thời điểm, chỉ sợ lại là thời gian đã muộn.”

Dắt chiêu vội nói: “Kia Tuấn Nghệ tính toán như thế nào phá địch?”

Trương Hợp rất là trầm ổn: “Một khi đã như vậy, chúng ta không ngại tương kế tựu kế, dắt tướng quân thả trước viết thư từ một phong, giao cho khúc chu huyện lệnh, lệnh này biết minh việc này, cũng hảo tùy thời cùng chúng ta thông đồng liên hệ, mà ta cùng Quách tướng quân, còn lại là binh chia làm hai đường, âm thầm xuất phát, uu k a n s h u. com một khi tiến vào khúc chu cảnh nội, liền có thể cùng huyện tôn liên hệ, đãi Đào Thương phái hai tiểu tướng đoạt thành là lúc, trác khúc chu huyện lệnh thả bọn họ đi vào đó là…… Lượng hai cái tiểu nhi oa, lập hạ công lớn lúc sau tất nhiên đắc ý, làm sao có thể có cái gì phòng bị? Ta cùng Quách tướng quân ở thừa đêm tiến công, đoạt lại huyện thành không nói, lại đem Hoàng Trung kia hai cái nhi tử bắt sống!”

“Bắt sống Hoàng Trung nhi tử…… Vì cái gì?” Dắt chiêu nghe xong thực nghi hoặc, Hoàng Trung nhi tử lại không họ Đào, như thế mất công bắt lấy bọn họ có ích lợi gì.

Trương Hợp cười vì dắt chiêu giải thích nói: “Hoàng Trung bản lĩnh cao cường, hiện giờ chính là Đào Thương dưới trướng đại tướng, nhưng đầu nhập Đào Thương dưới trướng thời gian không dài, Đào Thương hiện nay nói vậy vẫn là ở thu nạp này tâm giai đoạn, chúng ta bắt lấy hai cái tiểu tử, dùng bọn họ tánh mạng hiếp bức Đào Thương lui binh, nói vậy kia Hoàng Trung tất nhiên hướng Đào Thương cầu tình, Đào Thương nếu là đáp ứng, tắc đại sự nhưng tế, Đào Thương nếu là không đáp ứng, cũng có thể ly gián Hoàng Trung cùng hắn quân thần quan hệ, mặt khác còn nhưng hư một hư hắn quân tử chi danh…… Tiểu tử này những năm gần đây, vẫn luôn

không làm nhân sự, cố tình còn đỉnh cái quân tử danh hào, việc này đổi thành ai nghe đều tới khí, lần này chúng ta liền tới xé mở hắn ngụy quân tử gương mặt thật, xem hắn về sau còn như thế nào đối mặt thiên hạ người…… Ghê tởm chết hắn!”

Dắt chiêu nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ: “Tuấn Nghệ này tay, thực sự là cao minh a!”

Quách viện cũng là dùng sức gật đầu: “Đối! Ghê tởm hắn!”

------oOo------

Chương 739: ai mai phục ai?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dắt chiêu đám người đang thương lượng qua đi, lập tức phái Trương Hợp cùng quách viện tổ chức lần này bắt hành động, dắt chiêu còn lại là cố thủ thành trì, vì bọn họ làm hậu cần bảo đảm.

Kế hoạch định ra lúc sau, dắt chiêu này mặt lập tức phái thám báo, đi trước thông báo khúc chu huyện huyện lệnh, cũng chặt chẽ chú ý giả Đào Thương hướng đi.

Mấy ngày sau, Đào Thương bên kia quả nhiên có động tác.

A Phi cùng hoàng tự hai gã tuổi trẻ tiểu tướng lại lần nữa ra ngựa, hai người bọn họ phân biệt suất lĩnh một quân lặng lẽ hướng về khúc chu huyện phương hướng mà đi.

Nhìn như không chút để ý, kỳ thật mục tiêu rõ ràng.

Dựa theo bọn họ hai người tiến binh lộ tuyến, hẳn là muốn giáp công khúc chu huyện thành.

Trương Hợp cùng quách viện lập tức hành động!

Hai người phân công minh xác, từ Trương Hợp suất binh tập kích A Phi lúc sau, từ quách viện suất binh tập kích hoàng tự lúc sau.

Hai người lập tức xuất phát.

Dựa theo thời gian có lợi, bọn họ phân biệt đuổi theo từng người mục tiêu thời điểm, A Phi cùng hoàng tự này hai chỉ nhân mã, nói vậy hẳn là còn không có đánh vào khúc chu huyện nội, chỉ cần khúc chu huyện lệnh canh phòng nghiêm ngặt, trong khoảng thời gian ngắn nói vậy sẽ không ra cái gì đại sự.

Bởi vậy, này chiến sự vẫn là sẽ tại dã ngoại tiến hành.

Ở đuổi theo A Phi cùng hoàng tự cùng ngày ban đêm, Trương Hợp cùng quách viện liền phân biệt bắt đầu hành động.

Một vòng trăng non cao quải giữa không trung, màu trắng ánh trăng có vẻ hết sức thần bí, chiếu xạ ở trên mặt đất, có một loại nói không nên lời nhu hòa, làm người say mê.

Thời tiết cũng là không nhiệt không lạnh, hết sức thoải mái, bổn hẳn là hơi hàn ban đêm, tối nay lại rất là ấm áp thoải mái.

Chính là ở như vậy một cái ban đêm, quách viện thu thập binh mã, chuẩn bị đêm tập hoàng tự truân doanh.

Hoàng tự doanh trại liền ở khúc chu huyện Tây Nam ba mươi dặm chỗ.

Quách viện chuẩn bị đánh lén hoàng tự thời điểm, thời gian đã qua giờ Tý canh ba, này một khắc đúng là thường nhân ngủ ngủ nhất khờ thời điểm.

Nhìn cách đó không xa an tĩnh tường hòa doanh trại quân đội, quách viện đối với phía sau binh lính phất phất tay.

Liền thấy một chi hạng nặng võ trang Viên quân tiền trạm bộ đội, lặng lẽ hoạt động hướng về phía hoàng tự doanh trại quân đội, bọn họ động tác nhanh nhẹn đem doanh trại cửa cự sừng hươu trộm dịch khai, sau đó hướng về doanh trại bên trong từ từ mà nhập.

Quách viện quân chủ lực cũng là gắt gao đuổi kịp.

Vì không đem hoàng tự trong quân binh lính chọc tỉnh, quách viện lần này bí mật đánh úp doanh trại địch, liền ngựa mang đều thiếu, chỉ là mang theo số ít một ít thành thật chiến mã, thả vó ngựa cùng mã khẩu đều dùng bố bao vây, không cho phát ra tiếng vang, chính là vì có thể lấy được lớn nhất đánh lén thành quả.

Dựa theo trước mắt loại tình huống này tới xem, quách viện lần này thiết kế hoa là thành công.

“Bắn tên!” Vào viên môn, quách viện nghiến răng nghiến lợi phân phó nói.

Ra mệnh lệnh đạt lúc sau, liền thấy hắn phía sau một doanh cung tiễn binh sôi nổi bậc lửa trong tay cây đuốc, sau đó liền đem cung tiễn chỉ thiên, đại lượng hỏa tiễn gào thét hướng về hoàng tự doanh trại quân đội lều trại gào thét mà đi.

Không bao lâu, liền thấy đại doanh nhất ngoại sườn một vòng lều trại, hung mãnh thiêu đốt lên.

“Đi lấy nước!”

“Đi lấy nước!”

“Mau cứu hoả!”

Vô số thanh âm vang lên, trong doanh trướng, liền thấy một ít bóng người bắt đầu qua lại hối hả, lui tới ở doanh địa nội chạy băng băng cứu hoả.

Quách viện ngồi dậy bản, đem trong miệng hàm chứa lá cây phun trên mặt đất, giơ lên binh khí, hô to một tiếng: “Các huynh đệ, tùy ta sát đi vào!”

“Sát a!”

“Sát đi vào, bắt sống hoàng gia tiểu nhi lang!”

Theo quách viện mệnh lệnh, Viên quân sĩ binh sôi nổi bộc lộ quan điểm, thừa cháy thế nổi lên, Kim Lăng quân đột nhiên không kịp dự phòng, hướng về doanh trại nội khởi xướng tiến công.

Kim Lăng quân ánh mắt bị lửa lớn hấp dẫn, đột nhiên không kịp phòng ngừa, không có tổ chức hữu hiệu phòng thủ, thế nhưng là làm Viên quân sôi nổi vọt vào trại nội.

Viên quân các binh lính sớm có chuẩn bị, trong lúc nhất thời dũng không thể đương, Kim Lăng quân đột nhiên không kịp dự phòng, thế nhưng là ngăn cản không được, đặc biệt là Viên quân chủ tướng quách viện.

Quách viện múa may chiến đao, suất lĩnh dưới trướng các tướng sĩ, thế như chẻ tre vọt vào Viên quân doanh trại ở giữa, hắn mục đích thực minh xác, chính là muốn bắt sống hoàng tự, quay đầu lại dùng hắn bức bách Đào Thương triệt binh, cũng hoặc là dùng hắn ly gián Đào Thương cùng Hoàng Trung chi gian quan hệ.

Quách viện phía sau binh mã không nhiều lắm, chỉ có trên dưới một trăm nhiều thân vệ, nhưng chiến ý lại cực kỳ nồng hậu, dọc theo đường đi đảo cũng là có không ít Kim Lăng binh sôi nổi ra tới ngăn trở bọn họ, lại hết thảy đều bị bọn họ sở phá tan.

Quách viện mục đích rất là minh xác!

Bắt giặc bắt vua trước!

Cùng với ở toàn bộ địch doanh nội sát một ngàn cái địch binh, nhưng thật ra không bằng trực tiếp bắt lấy địch quân chủ tướng, nhất cử giải quyết vấn đề.

Không nhiều chuyện, quách viện lãnh binh giết tới hoàng tự nơi lều trại.

Quách viện đứng yên ở hoàng tự lều trại ngoại, liếm liếm môi, theo sau phân phó nói: “Đều cho ta thượng, vọt vào lều trại, đừng vội bị thương kia tiểu tử tánh mạng, bắt sống hắn sau dắt tướng quân còn có trọng dụng.”

Quách viện phía sau, bọn lính sôi nổi nhận lời.

Quách viện liếm liếm môi, nắm chặt chiến đao sải bước bước vào lều trại.

Lều trại nội, mềm sụp người trên như cũ là ngủ say chính hàm, thả còn bọc chăn, trướng ngoại một mảnh hỗn loạn, nhưng trên giường người phảng phất không nghe thấy.

Quách viện ha ha cười: “Hảo tiểu tử, đều nháo đến như vậy, còn có thể ngủ được? Đảo cũng là cái không đơn giản chủ!”

Dứt lời, lại thấy quách viện cất bước tiến lên, một phen nhéo chăn, bỗng nhiên một hiên.

Không xốc khen ngược, này một hiên dưới, quách viện tức khắc ngây ngẩn cả người.

Kia giường trong vòng, nằm…… Cư nhiên là một cái người bù nhìn.

“Không tốt! Trúng kế!”

Quách viện thấy thế sau sắc mặt tức khắc một bạch, hắn vội vàng xoay người, hướng về phía lều trại ngoại vội vã chạy vội đi ra ngoài.

Ra doanh trại, quách viện vừa định hô to mọi người rút quân, nhưng trước mắt tình hình, làm hắn kêu không ra lời nói.

Tam chi Kim Lăng quân từ bốn phương tám hướng hướng về quách viện nơi soái trướng vọt lại đây.

Chính giữa kia lộ binh mã trung, lại có một người sắc mặt tái nhợt, nhìn tương đối suy yếu tuổi trẻ tiểu tướng, tay cầm trường đao, bình tĩnh nhìn quách viện.

Quách viện khí thẳng cắn răng.

“Ngươi đó là hoàng tự?”

Hoàng tự nhẹ nhàng gật đầu nói: “Tiểu tử đúng là hoàng tự, gặp qua Quách tướng quân.”

Cùng lúc đó, đang ở ngoại trại đối Kim Lăng quân công kích Viên quân, hai mặt thụ địch.

Từ Đào Thương tự mình chỉ huy một con bưu quân, từ trướng doanh trại hướng ngoại bên trong phát động tiến công, trong ngoài hô ứng, nội ứng ngoại hợp, giáp công Viên quân.

Quách viện tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy đến tình huống, nhưng nghe đến nơi xa truyền đến thanh âm, cả người tức khắc run lên.

Hắn cũng là kinh nghiệm sa trường chi đem, chỉ là nghe thanh âm tự nhiên liền biết trước mắt tình huống vì sao.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm hoàng tự: “Các ngươi đã sớm mưu hoa hảo, u u k ans h u tính kế ta chờ?”

Hoàng tự bị quách viện hung tợn ánh mắt xem có điểm chột dạ: “Ta này cũng không phải cố ý, đều là phụng mệnh mà đi, còn thỉnh Quách tướng quân thứ lỗi!”

Quách viện nổi giận đùng đùng nói: “Hảo tiểu tử, nào dám trêu chọc ta cũng?”

Dứt lời, liền thấy quách viện nổi giận đùng đùng cầm đao hướng về hoàng tự vọt qua đi.

“Tiểu tử thúi, tìm chết!”

Hoàng tự không dám chậm trễ, một bên chỉ huy dưới trướng các tướng sĩ nghênh chiến những cái đó Viên quân, một bên tự mình cầm đao thân chiến quách viện.

Quách viện đi vào hoàng tự trước mặt, thả người nhảy dựng, đối với hoàng tự bỗng nhiên một đao đánh xuống.

Ở hắn xem ra, tiểu tử này một bộ yếu đuối mong manh bộ dáng, nghĩ đến cũng không phải là cỡ nào đâm tay nhân vật, chính mình nếu là phải đối phó hắn, nghĩ đến hẳn là sẽ không quá khó.

Loại này tiểu nhi lang, giết hắn năm 70 cái, hoàn toàn không nói chơi.

------oOo------

Chương 740: hổ phụ Hổ Tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng tự yếu đuối mong manh, ở diện mạo thượng cũng là một cổ tử văn trứu trứu kính, không giống Hoàng Trung như vậy nhìn phi thường uy vũ.

Quách viện thân là cường đem, hành sự quả quyết, tác phong cũng cực kỳ bưu hãn, giống hoàng tự loại này bệnh tật cây non, nói thật, thật sự nhập không được hắn pháp nhãn.

Dựa theo hắn ý tưởng, liền hoàng tự loại này thể trạng tử, nhiều nhất cũng chính là hai cái hiệp, chính mình là có thể đem hắn chém giết mã hạ.

Vốn dĩ ngay từ đầu là ôm bắt sống thái độ, nhưng liền trước mắt tình thế tới xem, chỉ sợ là không được.

Chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo, trước giết hắn, sau đó tìm cơ hội thoát vây không thể.

Sau đó lệnh quách viện trăm triệu không nghĩ tới chính là, trước mắt tiểu tử này cư nhiên là giả heo ăn thịt hổ chủ.

“Leng keng” một tiếng giòn vang, quách viện cùng hoàng tự trong tay binh khí bỗng nhiên giao kích ở cùng nhau.

Này nhất chiêu tương giao, kết quả đại đại vượt quá quách viện thiết tưởng.

Vốn tưởng rằng sẽ bị hắn nhất chiêu đánh bay đi ra ngoài hoàng tự, sức lực lại là vượt mức bình thường đại, từ binh giới thượng truyền đến lực đạo, đem quách viện hai tay chấn tê dại, hai tay dường như đều không phải chính mình giống nhau, cơ hồ cầm không được chuôi đao, thiếu chút nữa binh tướng khí ném xuống đất.

Quách viện triệt thoái phía sau hai bước, không thể tin được nhìn hoàng tự.

Lại thấy hoàng tự cũng là có chút kinh ngạc.

Hắn nghi hoặc nhìn quách viện, dò hỏi: “Quách tướng quân vừa mới là cố ý lưu thủ sao? Chẳng lẽ là muốn thử xem ta lực đạo?”

Lời này vốn là hảo ý, chưa từng muốn nghe ở quách viện lỗ tai trung, cùng ngượng hắn không có gì hai dạng!

Này nhãi ranh không khỏi cũng khinh người quá đáng!

Ta thí ngươi làm gì?

Quách viện gầm nhẹ một tiếng, lại lần nữa hướng về hoàng tự chạy vội qua đi, hắn một bên chạy một bên thấp giọng nghẹn ngào nói: “Nhãi ranh an dám như thế? Ngô thề diệt chi!”

Lập tức, liền thấy quách viện chạy vội qua đi, ném ra cánh tay, trong tay chiến đao trên dưới tung bay, tả hữu mãnh chém, như long hổ hướng về hoàng tự phách trảm.

Hai bên sĩ tốt đều bị quách viện loại này khí thế sở kinh sợ, không dám tiến lên nhúng tay.

Bất quá hoàng tự lại chỉ là nhẹ nhàng bâng quơ dùng đao tiếp theo quách viện chiêu số, nhìn như rất là nhẹ nhàng tùy ý.

Quách viện trong lòng nổi lên nghi hoặc.

Này họ Quách nhìn như thế hung hãn, chẳng lẽ cũng chỉ có như vậy mấy lần sao?

Cảm giác hắn còn không bằng cha ta lợi hại đâu!

Hoàng tự võ nghệ, là Hoàng Trung một tay dạy dỗ ra tới, ngày thường chủ yếu cho hắn uy chiêu đối thủ, chính là cha hắn.

Sinh bệnh lúc sau, hoàng tự lực lượng biến yếu, võ nghệ cùng sức lực so với từ trước, thực sự là kém không ít!

Nếu là đổi ở mười sáu tuổi tả hữu thời điểm, hoàng tự tốt nhất chiến tích là có thể cùng Hoàng Trung đánh thượng 80 nhiều hiệp.

Cùng Hoàng Trung đánh bảy tám chục hiệp, đó là cái gì khái niệm?

Nếu là làm A Phi, Hứa Chử đám người biết, bọn họ nhất định sẽ đối cái này tâm tư mẫn cảm, không có nhiều ít tâm lý thừa nhận năng lực thiếu niên lau mắt mà nhìn.

Có thể cùng Hoàng Trung đánh thượng 80 nhiều hiệp, này phân bản lĩnh chỉ sợ là không ở Cam Ninh cùng Chu Thái dưới.

Nhưng ở hoàng tự trong mắt, lại không như vậy cao nhìn chính mình.

Chủ yếu hắn cũng không biết hắn lão cha Hoàng Trung là cái cái gì tiêu chuẩn.

Ai biết hắn lão cha Hoàng Trung cùng thiên hạ võ tướng nhóm so sánh với, có phải hay không rất thấp một cái cấp bậc.

Hoàng tự tình huống hiện tại, giống như là vẫn luôn vừa mới ra đời thảo nguyên tiểu sư tử, còn không có thăm dò chính mình ở cái này đại thảo nguyên thượng, là thuộc về một cái cái gì sinh vật liên vị trí.

Hoàng tự sinh một hồi bệnh nặng, đến nay cũng không có đem thân thể hoàn toàn điều dưỡng lại đây, tiêu chuẩn không kịp năm đó, nhưng đáy ở kia bãi, ít nhất cũng sẽ không quá kém.

Đối phó quách viện tuyệt đối là đủ rồi.

Hai người đều không có kỵ chiến mã, chỉ là ở loạn chiến đoàn trung bước chiến.

Càng đánh, quách viện liền càng là trong lòng run sợ, hắn hoàn toàn không nghĩ tới hoàng tự cư nhiên là như vậy cao một cái tiêu chuẩn!

Trương Hợp tới, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể chiếm được cái gì tiện nghi đi?

“Đang lang!”

Hoàng tự nhất chiêu nghiêng phách chém vào quách viện chuôi đao thượng, chỉ đem hắn “Cộp cộp cộp” chấn liên tiếp lui ba bước, hắn mồ hôi đầy đầu nhìn hoàng tự, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hảo tiểu tử, nhưng thật ra thực sự có hai tay ngạnh công phu!”

Hoàng tự suy yếu cười: “Đến tướng quân đa tạ mà thôi…… Quách tướng quân, hiện giờ ngươi đã là có chạy đằng trời, vẫn là mau mau thúc thủ chịu trói đi, hoàng người nào đó bảo đảm bảo toàn ngươi tánh mạng!”

Quách viện đối mặt hoàng tự như vậy hảo thủ, biết được hôm nay xem như thua tại trong tay hắn, trước mắt loại này thời cuộc, đối mặt hoàng tự hắn xác thật đã không có năng lực lao ra trùng vây.

Nhưng quách viện tuyệt không cam tâm liền như vậy nhận thua.

“Tiểu tử, đừng vội nói ngoa! Mỗ gia còn chưa từng bại bởi ngươi đâu!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy quách viện rống lên một tiếng thả người nhảy, huy đao hướng về hoàng tự đỉnh đầu lại lần nữa phách giết qua đi.

Hoàng tự thầm than khẩu khí, trong lòng bất đắc dĩ.

Hắn không cùng quách viện đánh bừa, chỉ là hướng về mặt phải nhẹ nhàng chợt lóe, nhẹ nhàng tránh thoát quách viện tiến công, sau đó dùng chuôi đao hướng sườn phía dưới hung hăng một trát, thẳng đánh quách viện chân bộ sau khớp xương chỗ.

Quách viện bị hoàng tự chuôi đao đánh vào sau khớp xương chỗ, đầu gối tức khắc mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Hắn giãy giụa suy nghĩ đứng dậy, đáng tiếc thời gian đã muộn, hoàng tự đã từ phía sau duỗi tay ấn xuống hắn cổ, cũng đem sâm hàn đao đặt tại hắn cổ phía trên.

“Quách tướng quân, còn thỉnh thứ lỗi, không nên ép hoàng người nào đó ra tay giết ngươi.”

Doanh trại tình huống, thực mau liền có người đưa ra bên ngoài trại Đào Thương chỗ.

Nghe nói hoàng tự như thế dũng mãnh, cũng bắt sống quách viện, như thế lệnh Đào Thương rất là kinh ngạc.

Không thể tưởng được cái này tiểu ma ốm, không chỉ có chỉ là sẽ khóc…… Thuộc hạ còn xác thật có chút tuyệt sống.

Hiện tại cẩn thận ngẫm lại, khó trách Hoàng Trung sẽ cực lực đề cử chính mình đứa con trai này tòng quân.

Tuy rằng trên người hắn có rất nhiều tật xấu, nhưng hắn một tiếng bản lĩnh, lại là bị Hoàng Trung thật đánh thật bồi dưỡng ra tới.

Không bao lâu, liền thấy hoàng tự đem buộc chặt quách viện áp giải tới rồi Đào Thương trước mặt.

Đổi thành người khác lập hạ bắt sống địch đem công lớn, đã sớm kiêu căng ngạo mạn, nhưng hoàng tự như cũ là kia phó có điểm khiếp đảm thẹn thùng giống, cực độ khuyết thiếu tự tin bộ dáng.

Đào Thương nhìn thoáng qua bị buộc chặt quách viện, đối hắn cũng không có sinh ra quá lớn hứng thú, chỉ là làm người đem hắn tạm thời áp giải đi xuống.

Hắn nhìn về phía hoàng tự, nghi hoặc nói: “Hoàng tự, ngươi có như vậy bản lĩnh, vì sao ngày thường còn như vậy không tự tin? Có vẻ như vậy khiếp nhược?…… Đào mỗ lập tức có chút khó tiếp thu.”

Hoàng tự sắc mặt có chút đỏ lên, nói: “Mạt tướng cũng không nghĩ tới lần này đánh với địch đem, cư nhiên có thể như vậy thuận

lợi……”

“Xem ra cha ngươi ngày thường tuy dạy ngươi bản lĩnh, nhưng lại chưa từng thế ngươi dựng đứng tin tưởng, dẫn tới ngươi thượng không biết chính mình tại đây thiên hạ, là một cái cái gì trình độ.” Đào Thương cười bất đắc dĩ nói.

Hoàng tự nghe cười ha hả vuốt đầu, không có trả lời.

Đào Thương phía sau, phụ trách chỉ huy binh mã Thái Sử Từ nói: “Thừa tướng, quách viện đã bị bắt sống, nhưng còn có đánh lén A Phi Trương Hợp đâu!”

Đào Thương gật gật đầu, sau đó một lóng tay Thái Sử Từ: “Hoàng tự, đây là ta nghĩa huynh Thái Sử Từ, này chính là thiên hạ mãnh tướng, năm đó thân thủ chém giết quá Nhan Lương.”

Hoàng tự vội vàng hướng Thái Sử Từ hành lễ.

Thái Sử Từ không ổn đại, cũng là đáp lễ.

“Ngươi đi theo hắn cùng đi trước A Phi doanh trại, viện trợ A Phi đối phó Trương Hợp, so sánh với quách viện bực này mặt hàng, Trương Hợp chính là thật đánh thật đương thời mãnh tướng, một chút giả đều không trộn lẫn, ngươi tùy quá Sử tướng quân rèn luyện một chút, nhìn xem chính mình rốt cuộc có bao nhiêu tiềm năng…… Không cần sợ hãi, càng không cần khiếp đảm, hảo hảo nhìn xem chính mình rốt cuộc có bao nhiêu thật công phu.”

Hoàng tự vội vàng thi lễ nói: “Nặc!” Dứt lời, liền xoay người đi thu thập binh mã.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Thái Sử Từ nói: “Huynh trưởng, làm phiền ngươi giúp ta hảo hảo mang một chút tiểu tử này, đây cũng là cái làm khó nhân tài, nếu là mỹ ngọc, liền cần hảo sinh tạo hình, ngươi hiểu ta ý tứ.”

So với Đào Thương, Thái Sử Từ đôi mắt càng độc, hắn đương nhiên có thể nhìn ra hoàng tự tiềm lực.

“Tam đệ yên tâm, việc này giao cho vi huynh, ta nhất định hảo hảo mài giũa này khối mỹ ngọc.”

Đào Thương đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu nói: “Nhưng nhớ lấy không cần mài giũa quá mức, lại đánh nát, vậy mất nhiều hơn được.”

------oOo------

Chương 741: nhân tài mới xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở hoàng tự đánh bại quách viện hướng Đào Thương thỉnh công đồng thời, Trương Hợp cũng suất binh đối A Phi doanh trại phát động tiến công.

Kết quả tự nhiên là bị A Phi mai phục.

Nhưng bất đồng với quách viện chính là, Trương Hợp đối với lọt vào mai phục thái độ rõ ràng muốn bình tĩnh rất nhiều, ứng đối cũng đúng phương pháp rất nhiều.

Mắt thấy bị mai phục, Trương Hợp không thấy hoảng loạn, hắn lệnh người binh tướng mã chia làm tam đội, giao cho dưới trướng hai gã phó tướng phân biệt suất lĩnh, từ đồ vật hai mặt đón nhận từ trại ngoại công kích sau đó hai lộ binh tướng, chính hắn còn lại là suất binh ngay tại chỗ đóng giữ, cẩn thận ứng đối từ trong doanh lao tới Kim Lăng binh.

Trương Hợp trong lòng rất rõ ràng, hắn nếu là nhanh chóng hướng doanh nội tiến binh, tắc thực dễ dàng lâm vào địch quân vây quanh bên trong, trước mắt quân địch tình thế không rõ, Trương Hợp cũng làm không rõ ràng lắm đối phương rốt cuộc có bao nhiêu sẽ mai phục tại địch doanh trong vòng.

Nếu là không màng tất cả hướng bên trong vọt mạnh, tắc rất có khả năng đem toàn bộ binh tướng đều lâm vào ở bên trong.

Nếu là muốn đem tổn thất hàng đến thấp nhất, liền phải nhanh chóng thoát ly trước mắt khốn cảnh, mà dùng ít nhất binh mã ngăn cản trụ doanh nội phục binh, chuyện này trước mắt sợ là chỉ có chính mình có thể làm được.

Có thể ở gặp được hiểm cảnh thời điểm mà làm ra như thế nhanh chóng thả chính xác phán đoán, không thể không thừa nhận Trương Hợp ứng biến năng lực, thật sự là vượt qua người bình thường rất nhiều.

Trương Hợp lệnh hai lộ binh mã tả hữu xung đột, chính mình tự mình cản phía sau.

Hắn làm dưới trướng binh mã dựa vào viên môn hẹp hòi địa thế, tạm thời kết thành mười cái viên trận, đối trại trung chạy băng băng ra tới binh mã tiến hành có lợi phản kích, tắc nghẽn trụ bọn họ tiến công lộ tuyến.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Hợp thực lực quân đội nơi viên môn, thế nhưng thành bị tắc yết hầu nơi, mặc cho người nào cũng mơ tưởng lao ra đi một bước.

Thời gian dài, Kim Lăng quân tức khắc liền nóng nảy.

Lập tức, có hai gã giáo úy suất lĩnh dám chết quân, nhắm chuẩn quân địch chính giữa nhất một cái viên trận, liều mạng hướng bên trong đột sát, mưu toan có thể phá tan viên trận, mở ra một cái điểm đột phá.

Nhưng Trương Hợp hiển nhiên sớm có ứng đối, hắn tự mình tọa trấn ở chỗ này, phòng ngừa Kim Lăng quân điểm thức tiến công.

“Sát! Dùng sức hướng! Phá tan trận địa địch, bắt sống Trương Hợp, thừa tướng thật mạnh có thưởng!” Một người suất binh liều mạng tiến công Kim Lăng giáo úy một bên anh dũng giết địch một bên cao giọng cấp phía sau Kim Lăng binh nhóm khuyến khích.

“Ngươi nói muốn bắt sống ai?”

Một đạo đã lãnh lệ thả có phẫn nộ thanh âm ở kia giáo úy trước người vang lên.

Kim Lăng giáo úy vội vàng ngẩng đầu đi xem, lại là Trương Hợp bản nhân đã giết đến hắn trước mặt.

Tên kia Kim Lăng giáo úy không nhận biết Trương Hợp, kinh ngạc nói: “Nhữ là người phương nào?”

“Ngươi không phải muốn bắt sống Trương Hợp sao? Mỗ gia đó là.”

Kia giáo úy vừa nghe đối phương chủ tướng cư nhiên liền ở chính mình trước mặt, đầu tiên là đầu tê rần, ngay sau đó không khỏi vui mừng quá đỗi.

Nếu là thật bắt lấy Trương Hợp, kia ly chính mình xuất đầu nhật tử nhưng chính là không xa.

“Trương Hợp, mỗ chính là Kim Lăng giáo úy quan thăng chức, hôm nay phụng mệnh đặc tới bắt……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Trương Hợp giống như một đạo sao băng hướng về phía tên kia giáo úy phóng ngựa càng đi, trong tay trường thương vãn ra một đóa thương hoa, đâm thẳng nhập kia giáo úy ngực.

Đáng thương kia giáo úy liền lời nói đều không có nói xong, trực tiếp liền tài đến mã hạ, đi đời nhà ma.

Trương Hợp giết tên kia kêu thăng chức giáo úy lúc sau, cũng không chần chờ, suất lĩnh dưới trướng thân vị đại kích sĩ nhảy vào Kim Lăng quân trận doanh.

Đại kích sĩ đều là Trương Hợp tự mình huấn luyện trọng binh đoàn, vô luận là binh khí vẫn là hộ giáp, đều là kiên cố nhất, hơn nữa đại kích sĩ quân tốt các lực lớn, có thể nói là Hà Bắc các quân giữa, nhất có đặc điểm một con bộ binh.

Hơn nữa Trương Hợp bản nhân, năm gần đây tiến bộ cũng có thể gọi là thần tốc.

Năm đó thảo đổng đại chiến, tào đào Lưu tam gia liên minh, ngay lúc đó Trương Hợp bị Lữ Bố nhất chiêu đánh rớt xuống ngựa, có thể nói là thật sâu thương cập tự tôn, từ kia lúc sau, Trương Hợp quyết chí tự cường, nỗ lực rèn luyện tự thân, giống như ma quỷ giống nhau yêu cầu cũng huấn luyện chính mình.

Có thể nói, Đào Thương xuyên qua lại đây cái này thời không Trương Hợp, so trong lịch sử chân thật Trương Hợp có lẽ lợi hại hơn.

Vô luận là dụng binh thuần thục vẫn là võ nghệ tinh vi trình độ.

Cho là khi, liền thấy Trương Hợp đĩnh thương phóng ngựa, ở Kim Lăng thành trận doanh trung lui tới xung đột, như vào chỗ không người, hắn chiến thương nơi đi đến, cơ hồ đều có thể nhấc lên một trận huyết hồng.

Trương Hợp chi dũng cũng kéo hắn dưới trướng đại kích sĩ quân đoàn, chủ tướng dũng mãnh, bọn lính chiến ý cùng thực lực cũng nước lên thì thuyền lên.

Nơi xa, một tướng nhìn Trương Hợp ở viên môn chiến trận trước biểu hiện xuất sắc, đã sớm nhẫn nại không được.

Trương Hợp biểu hiện, gợi lên A Phi hừng hực ý chí chiến đấu.

Đã lâu không nhìn thấy lợi hại như vậy chiến tướng.

Liền thấy A Phi hướng về phía phía sau các binh lính vung lên binh khí, sau đó liền đầu tàu gương mẫu lãnh các tướng sĩ nhanh chóng vọt qua đi.

Trương Hợp chính ác chiến là lúc, đột nhiên, liền thấy một bên một người tuổi trẻ tiểu tướng hướng về phía chính mình nhanh chóng trì mã vọt lại đây.

Kia tiểu tướng tốc độ cực nhanh, không bao lâu liền đã là đi tới Trương Hợp trước mặt, khởi tay nhất chiêu liền thẳng lấy Trương

Hợp mặt.

Người thạo nghề vừa ra tay, liền biết có hay không, A Phi chỉ là nhất chiêu, liền đem Trương Hợp kinh một thân mồ hôi lạnh, hắn không dám đại ý, vội vàng xoay người cùng A Phi đánh với.

Hai người kỳ phùng địch thủ, đem ngộ lương tài, giây lát chi gian đã liên tục đấu mười dư cái hiệp.

A Phi chiêu thức xảo quyệt cùng quỷ dị làm Trương Hợp kinh hãi, hắn một bên cùng A Phi đấu chiêu, một bên mở miệng quát: “Bách điểu triều phượng thương? Ngươi là đồng thương thần người nào?”

A Phi đánh chính sảng, nghe xong lời này tức khắc một kỳ: “Ngươi như thế nào nhận ta thương pháp?”

Trương Hợp lạnh lùng một hừ, ám đạo chính mình không quen biết mới là lạ.

Nhớ năm đó, chính mình dục bái đồng uyên vi sư, lại nhiều lần tao cự, vô luận đi cái gì phương pháp, đưa nhiều ít bái sư lễ, đều là khái không khai đồng uyên môn.

Sau lại, ở đồng uyên bạn tốt, Tịnh Châu Lý ngạn chỗ may mắn kiến thức tới rồi bách điểu triều phượng, lại cũng không thấy hoàn toàn.

Hiện giờ, một cái hai mươi xuất đầu, minh điều chưa biết tiểu quỷ cư nhiên ở chính mình trước mặt sử dụng bách điểu triều phượng, lại còn có như vậy thuần thục…… Tiểu tử này đến tột cùng nào so với chính mình cường, cư nhiên có thể được đến đồng thương thần chân truyền?

Trương Hợp trong ngực một ngụm ác khí khó bình, hắn một bên phấn khởi đoạt công A Phi, một bên nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi rốt cuộc là đồng thương thần người nào?”

A Phi không rõ nguyên do, không biết Trương Hợp rốt cuộc phạm cái gì thần kinh, nói: “Đồng thương thần là cha ta!”

Lời này trước mắt hạ loại tình huống này, bị A Phi hô lên tới, giống như mắng chửi người giống nhau.

Quả thực chính là đem chính mình đương ngốc tử lừa dối.

“Thương thần là cha ngươi? Hừ! Mỗ gia vẫn là cha ngươi đâu!”

A Phi vừa nghe lời này, tức khắc giận tím mặt.

Này Trương Hợp hảo thấp tố chất, cư nhiên như vậy trực tiếp chiếm ta tiện nghi?

A Phi lập tức không hề lưu thủ, bắt đầu dùng ra cả người thủ đoạn, một tay bách điểu triều phượng thương sử xuất thần nhập hóa, chiêu chiêu thẳng bức Trương Hợp chu thâm yếu hại.

Mấy chục chiêu một quá, Trương Hợp bắt đầu đổ mồ hôi, chiêu thức cũng dần dần tán loạn, dần dần bị A Phi áp chế, thở hổn hển có chút kiên trì không được.

Không bao lâu, liền thấy Trương Hợp gầm lên giận dữ, đem chiến thương hướng về phía A Phi mặt ném mạnh đi ra ngoài A Phi vội vàng nghiêng người chợt lóe.

Mà thừa cái này đương khẩu, Trương Hợp vội vàng ghìm ngựa, quay đầu ngựa lại hướng về phía sau vội vàng đào tẩu.

------oOo------

Chương 742: đại tướng chi tài

Nguồn: EbookTruyen.VN

A Phi võ nghệ rất mạnh, Trương Hợp có lẽ có thể cùng hắn giằng co, nhưng tuyệt đối đánh không thắng hắn.

Nếu là đổi thành bên ta chiếm ưu thế, Trương Hợp có lẽ sẽ cùng A Phi hảo hảo luận bàn một chút, xem một chút chính mình rốt cuộc là ở một cái cái gì trục hoành thượng, nhưng hiện giờ Trương Hợp tình huống không cho phép hắn làm như vậy, hắn cần thiết mau chóng thoát khỏi A Phi, bằng không chờ một lát Kim Lăng thành viện quân đến, Trương Hợp muốn chạy trốn chỉ sợ là cũng không có cơ hội.

Trương Hợp một thương ném mạnh đi ra ngoài, sau đó liền chuyển mã thoát đi, nửa đường thượng lại có hai gã Kim Lăng thành chiến tướng từ mặt bên chạy như bay ra tới muốn ngăn lại hắn……

”Trương Hợp hưu đi!”

Một người chiến tướng cao giọng quát.

Trương Hợp cũng không chậm trễ, duỗi tay đem tên kia chiến tướng từ trên chiến mã nắm lại đây, thuận tay cướp lấy trong tay hắn trường sóc, sau đó đem người hướng về phía mặt khác một người chiến tướng một ném.

Trương Hợp sức lực xa xa vượt qua mọi người tưởng tượng. Trong vòng nhất chiêu, bắt một tướng cướp lấy binh khí, lại đem người trở thành ám khí ném đi ra ngoài tạp trung mặt khác một người, này phân sức lực thật sự là thiên hạ ít có.

Trong khoảng thời gian ngắn, Kim Lăng chúng binh tướng tất cả đều bị kinh sợ ở đương trường, trừ bỏ A Phi bản nhân ở ngoài, cơ hồ không ai không ở trong lòng tán thưởng Trương Hợp bản lĩnh.

A Phi giờ phút này nhưng không có thời gian đối Trương Hợp tiến hành thưởng thức, hắn quay đầu hướng về trên mặt đất hung hăng phỉ nhổ, phóng ngựa thẳng truy Trương Hợp lúc sau.

Hắn hạ quyết tâm, hôm nay nói cái gì cũng không thể làm Trương Hợp chạy trốn.

Trương Hợp ngay từ đầu xác thật là ôm tận lực bảo tồn sinh lực, nhưng là hiện tại hắn đã không có tâm tình đi tiếp tục dụng tâm vãn hồi cái này xu hướng suy tàn.

A Phi bực này danh điều chưa biết tiểu tử, còn có bực này bản lĩnh, chính mình trước kia chưa bao giờ biết Đào Thương trong quân còn có nhân vật như vậy!

Một người tuổi trẻ nhãi ranh còn như thế, Đào Thương dưới trướng đến tột cùng còn có bao nhiêu như vậy tướng lãnh cùng người tài ba?

Chỉ là thoáng ngẫm lại, Trương Hợp trong lòng liền dâng lên một cổ vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung hàn ý.

Đã không có Trương Hợp tọa trấn, đại kích sĩ cùng còn lại Viên quân căn bản vô pháp ngăn trở trụ Kim Lăng quân tiến công.

Mọi người đều sôi nổi về phía sau phương triệt hồi, không có người tiếp tục lưu tại nơi này cùng kim lĩnh quân đánh bừa, bọn họ từ bỏ.

Kể từ đó, có thể khẳng định chính là, Viên quân này một trận xem như hoàn toàn bại trận.

Nếu bọn họ ở Trương Hợp dẫn dắt hạ, tiếp tục tử thủ viên môn trước trận thế, có lẽ còn có một ít phiên bàn cơ hội, chỉ cần ra sức chống cự, này chi Viên quân sinh lực hẳn là còn sẽ bảo tồn nhiều một ít, chính là bọn họ như vậy một loạn, liền tính là hoàn toàn xong rồi, Kim Lăng quân truy ở bọn họ phía sau, giống như bắt gà giống nhau đưa bọn họ nhẹ nhàng chém phiên trên mặt đất.

“Sát a, truy!”

Kim Lăng quân các binh lính lớn tiếng kêu gọi, giống như điên rồi giống nhau ở Viên quân mặt sau tiến hành truy kích, này chờ tình thế dưới, Viên quân lại vô sinh cơ.

Trương Hợp một con ngựa lập tức, hướng về phía sau liều mạng vội vàng mà đi.

Một trận chiến này thắng bại nhưng thật ra việc nhỏ, chỉ là Trương Hợp cùng bình thường tướng lãnh không giống nhau, hắn suy nghĩ cặn kẽ, có vượt mức bình thường quân sự trí tuệ cùng nhạy bén sức phán đoán.

Thông qua cùng A Phi này một chi quân yểm trợ giao phong, hắn nhạy bén đã nhận ra Kim Lăng quân chân chính thực lực!

Tối nay một trận chiến, chính mình đối chiến chỉ là A Phi một tướng một quân, ở Trương Hợp xem ra, này bất quá là Kim Lăng quân chiến lực băng sơn một góc, nếu là cùng Đào Thương dưới trướng Kim Lăng quân chủ lực giao phong……

Trương Hợp tưởng tượng không ra, này chi phương nam quân đội chân thật thực lực đến tột cùng đến là có bao nhiêu đáng sợ.

Hắn cần thiết nếu muốn biện pháp đem tin tức này nói cho cấp dắt chiêu! Nói cho cấp Viên Thiệu! Nói cho cho hắn ở Hà Bắc đồng liêu!

Cái này từ nam hướng bắc, đang ở dần dần mở rộng thế lực, này có được thực lực nội tình thực sự là quá thâm hậu.

Theo Trương Hợp đánh mã tốc độ nhanh hơn, phía sau tiếng la thanh càng ngày càng yếu bớt, thẳng đến dần dần không nghe thấy.

Nhưng giờ này khắc này, vốn nên nhẹ nhàng Trương Hợp trong lòng lại có một loại kỳ quái cảm giác, cái loại cảm giác này giống như là có một phen chói lọi đao treo ở chính mình đầu phía trên,

nhưng Trương Hợp lại cố tình nhìn không thấy kia dao nhỏ đến tột cùng là ở địa phương nào.

Loại cảm giác này…… Thật là là quá lệnh nhân tâm kinh sợ hãi.

Liền ở ngay lúc này, Trương Hợp phía sau, gắt gao đi theo hắn một người kỵ đem đột nhiên nói: “Tướng quân! Ngài xem nơi đó!”

Trương Hợp theo tên kia kỵ đem sở chỉ phương hướng, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lại.

Ánh mắt có thể đạt được ra, lại thấy một chi kỵ binh xuất hiện ở Trương Hợp sở trốn chạy trên đường, bọn họ xuất hiện chính là như vậy đột ngột, như vậy làm người đột nhiên không kịp dự phòng.

“Hu ~!”

Trương Hợp vội vàng lôi kéo cương ngựa, cũng về phía sau phất tay ý bảo, đứng yên ở chỗ cũ.

Là Thái Sử Từ cùng hoàng tự chặn đường binh mã.

Hoàng tự nhìn đến Trương Hợp xuất hiện, không khỏi cảm thấy bội phục.

Hắn ngay từ đầu là kiến nghị Thái Sử Từ trực tiếp suất binh phóng đi A Phi doanh địa, nhưng Thái Sử Từ lại không vội táo, chỉ là mệnh lệnh bản bộ binh mã ở Trương Hợp trở về hướng Hàm Đan thành trên đường làm tốt mai phục, tĩnh chờ địch đem nhập ung.

“Tử nghĩa tướng quân quả nhiên có thấy xa, tại đây mai phục, cư nhiên thật sự có thể bắt lấy Trương Hợp, lúc này đây tướng quân sợ là lại muốn lập hạ công lớn.” Hoàng tự phát ra từ phế phủ cảm khái nói.

Thái Sử Từ gắt gao nhìn chằm chằm Trương Hợp, đối hoàng tự nói: “Hoàng tướng quân, ngươi nghĩ sai rồi một việc, mỗ gia tại đây mai phục Trương Hợp, cũng không phải vì tranh đoạt công lao, mà là xác thật tưởng đem công lao làm cùng A Phi.”

Hoàng tự nghe vậy sửng sốt: “Tướng quân lời nói ý gì?”

Thái Sử Từ nói: “Lấy A Phi năng lực cùng thừa tướng trước đó bố trí, đánh bại Trương Hợp chính là tất nhiên, ta nếu là lãnh binh trực tiếp đi hướng trại viện trợ, ngược lại là có cướp đoạt hắn công lao hiềm nghi, bởi vậy không ngại an bài binh mã ở chỗ này mai phục, A Phi nếu là bắt lấy Trương Hợp, tự nhiên là tốt nhất chiến quả! Nhưng hắn nếu là không cẩn thận phóng chạy Trương Hợp, ta chờ còn có thể tại đây thế hắn lấp kín Trương Hợp, như thế thứ nhất nhưng bảo toàn đồng liêu chi tình, không vì tranh công mà bị thương cảm tình, thứ hai cũng có thể để ngừa vạn nhất, làm tướng giả, cần lập công, lại không thể tham công.”

Hoàng tự nghe xong Thái Sử Từ nói, tức khắc nghiêm nghị khởi kính.

Đây mới là danh tướng nên có tư thái!

Đừng nhìn hắn nói đơn giản, ở công lao trước mặt, có bao nhiêu người có thể không vì chi mắt thèm, cũng không vì chỗ động?

Huống hồ Thái Sử Từ phải làm đến đây một chút, chẳng những muốn hiểu biết địa hình thế cục, càng là muốn hiểu biết A Phi năng lực, nếu là A Phi năng lực không kịp, bị Trương Hợp phản sát, Thái Sử Từ hoả lực tập trung tại đây chẳng phải là chê cười?

Này một vòng một vòng, sở phản ứng ra tới, là một người có đại tướng chi tài người sở ứng cụ bị tố chất.

Hoàng tự hôm nay nhưng thực sự là mở rộng tầm mắt.

Bất đồng với Thái Sử Từ trấn định, Trương Hợp hiện tại đã là lâm vào điên cuồng.

Hắn ngưng ánh mắt, hung ác qua lại nhìn quét đối diện Kim Lăng quân, tròng trắng mắt sung huyết, hô hấp thô nặng, tựa hồ lâm vào điên cuồng.

“Chuẩn bị chiến tranh! Theo ta xông lên ra trận địa địch!” Trương Hợp cao giọng vừa uống, giơ lên chiến thương.

Ngay sau đó, liền thấy hắn phía sau 迆 các tướng sĩ sôi nổi giá khởi binh khí, cũng chuẩn bị theo hắn cùng xung phong.

Nhưng đáng tiếc chính là, Thái Sử Từ quân bước tiếp theo động tác, lập tức khiến cho Trương Hợp này một chi tàn quân game over.

Không chỉ là chính diện Thái Sử Từ kia một quân, bên cạnh hai sườn đường nhỏ, cũng là lòe ra không ít Kim Lăng quân sĩ tốt, trừ bỏ hàng phía trước đao thuẫn binh ngoại, bọn họ phía sau còn có một liệt bình bưng nỏ cơ Kim Lăng liền nỏ binh.

Kia một chi chi sắc bén nỏ tiễn, nhắm chuẩn trong sân Trương Hợp một chúng, sâm hàn chi ý, cho dù ly rất xa, cũng vẫn cứ có thể cảm giác đến.

Trương Hợp cùng một chúng Viên quân chiến ý tức khắc ngã xuống tới rồi thấp nhất điểm.

Nỏ giả! Giận cũng.

Thiên hạ vũ khí sắc bén, thế không thể đỡ.

Huống chi là Kim Lăng liền nỏ!

Đón hoàng tự kinh ngạc ánh mắt, Thái Sử Từ lại vì hắn thượng một khóa nói: “Bất chiến mà khuất người chi binh, thiện chi thiện giả cũng…… Cái này, là thừa tướng dạy cho ta.”

“Thừa tướng dạy cho ngươi?” Hoàng tự nghi hoặc quay đầu nhìn về phía những cái đó ở Kim Lăng liền nỏ hiếp bức hạ, bắt đầu buông trong tay binh khí Viên quân sĩ tốt, trong lòng nổi lên nói thầm.

Thừa tướng hắn giáo đạo lý…… Có phải hay không có điểm tật xấu a? Có điểm oai a?

Bất chiến mà khuất người chi binh…… Là ý tứ này sao?

------oOo------

Chương 743: cố nhân gặp nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Lăng quân đại doanh.

Đào Thương ngồi ở soái trướng nội bàn trước, nhìn trước mắt một phần công văn.

Này phân công văn, là từ Nam Xương thành khoái mã đưa đến tiền tuyến tới, tấu người, đó là hiện giờ thượng thư lệnh Trần Đăng.

Công văn nội dung tương đối đơn giản, nhưng lại phi thường làm người đau đầu.

Dự Chương quận bên kia phát hồng thủy.

Hồng úng, ở toàn bộ đại hán triều 400 năm qua, hoặc là đi phía trước đẩy mấy ngàn năm, đều không xem như hiếm lạ sự.

Toàn bộ trung thổ, đặc biệt là phương nam, cơ hồ mỗi năm đều sẽ phát sinh hồng nạn úng hại.

Trường Giang mẫu thân ở dựng dục vĩ đại văn minh là lúc, cũng sẽ thường thường phát chút tính tình, thu một ít làm người đột nhiên không kịp dự phòng lợi tức.

Trong đó, này hồng úng đó là nhất trực quan biểu hiện hình thức.

Hồng thủy sở dẫn tới hậu quả là nghiêm trọng, đồng ruộng bị bao phủ, phòng ốc bị hướng hủy, người thậm chí bị hướng đi, mà hồng thủy qua đi tạo thành sinh thái hoàn cảnh thay đổi, cây lương thực tuyệt thu, ôn dịch bùng nổ chờ, càng là làm người đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Lúc này đây Trần Đăng hội báo đi lên thủy tai, ảnh hưởng đảo còn không phải đặc biệt thật lớn, nhưng cũng cũng đủ khiến cho Đào Thương cảnh giác.

Nếu là không ở phương diện này làm tốt phòng chống công tác, một cái không cẩn thận, Kim Lăng chờ yếu địa mấy năm khổ tâm kinh doanh, rất có khả năng liền sẽ trong nháy mắt hủy trong một sớm.

Đào Thương ở nghiêm túc sau khi tự hỏi, trừ bỏ yêu cầu Trần Đăng tích cực bắt đầu tiến hành hồng thủy qua đi cứu tế công tác xong, Đào Thương còn mệnh hắn ở kế tiếp mấy năm trung, hoàn thành vài món trọng điểm phòng chống công tác.

Đầu tiên là thành lập đốc thủy đình, phân công trị thủy quan viên, cũng từ thượng thư đài thống nhất tuyển chọn quan viên phân công, minh xác hạt cảnh nội các khúc sông “Trướng thủy nguyệt”, ký lục có trong hồ sơ, các cấp quận huyện quận thủ, huyện lệnh cấp dưới cần thiết trang bị phòng lụt quan, thả phòng lụt quan viên ở trướng thủy nguyệt cần thiết đi trước địa hạt nơi đê đập tiến hành lâm mà phòng lụt, làm được duyên hà kiểm tra từ từ.

Thả thượng thư đài mỗi năm cần thiết phái ra đô thành quan viên hạ châu huyện tiến hành lệ tuần, cũng chế định “Thủy báo” chính sách, “Thủy báo” cùng “Binh báo” cần liệt vào cùng một đẳng cấp, các huyện trị thủy nhân viên muốn ở ba năm nội đo lường tính toán ra hạt cảnh nội báo thủy điểm mực nước quan trắc, ở hạt biên cảnh thượng du đến hạ du chỗ, ấn giai đoạn thiết lập quan sát mực nước thiết trụ, dùng để phỏng đoán mực nước từ từ……

Đương nhiên, thực thụ trồng rừng cùng tu sửa đê đập từ từ cũng là không thể thiếu……

Lưu loát viết một đống lớn, Đào Thương cuối cùng thở dài một hơi, tiếp đón Bùi Tiền đem chính mình bày mưu đặt kế ra roi thúc ngựa đưa hướng Nam Xương, làm thượng thư đài tham khảo lúc sau liền lập tức chấp hành.

Bùi Tiền đi ra ngoài không bao lâu, Đào Thương trướng ngoại liền truyền đến ngựa tư minh thanh.

Một trận xao động lúc sau, lại thấy Bùi bổn đi vào soái trướng, đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, Thái Sử Từ cùng hoàng tự đã trở lại.”

Đào Thương nghe vậy, không khỏi tinh thần chấn động.

Hắn chờ mong nhìn phía Bùi bổn, trong mắt hình như có thâm ý.

Bùi bổn đi theo Đào Thương nhiều năm, cũng là lập tức liền đọc đã hiểu hắn trong mắt hàm nghĩa.

“Hồi bẩm thừa tướng, quá Sử tướng quân cùng hoàng tự, đem trương mang về tới.”

“Làm hảo!”

Đào Thương dùng sức vỗ tay một cái, trên mặt lộ ra khó có thể che lấp tươi cười.

Không bao lâu, Thái Sử Từ cùng hoàng tự cùng tiến trướng.

“Mạt tướng đám người không có nhục sứ mệnh, đã là đem trương mang về tới, giao từ thừa tướng định đoạt.”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Tử nghĩa tướng quân làm hảo, hoàng tự cũng làm không tồi…… A Phi người đâu?”

Thái Sử Từ nói: “Mạt tướng đã phái người đi liên hệ hắn, nghĩ đến hắn hiện tại hẳn là đang ở khắp nơi thu nạp Viên quân bại tốt, nghĩ đến không bao lâu liền sẽ trở về hướng thừa tướng bẩm báo.”

Đào Thương thở phào khẩu khí: “Thực hảo…… Trương người đâu?”

“Liền ở lều lớn ở ngoài.”

Đào Thương phất phất tay, nói: “Đem hắn mang vào đi.”

Thái Sử Từ lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu thế nhưng mang theo bị trói trói đôi tay trương đi tới Đào Thương trước mặt.

Đào Thương thực tự nhiên đứng dậy, giải khai trương sau cổ tay dây thừng, cười nói: “, Chúng ta đến có mấy năm không gặp đi?”

Trương cùng Đào Thương là thời trước, gần 6 năm trước bọn họ từng cộng đồng chinh phạt Đổng Trác, lúc ấy cùng ác chiến Lữ Bố cùng Tịnh Châu quận, trương lúc ấy cũng từng ở Đào Thương doanh trung đãi quá một thời gian.

Chính là khi đó xanh miết năm tháng, đổi mới trương tam quan.

Trương cảm khái thở dài, nói: “Từ biệt quanh năm, thừa tướng cùng năm đó so sánh với, không như thế nào biến.”

Đào Thương nghe vậy rất là cao hứng, đừng nhìn hắn là nam, cũng thích đừng nói khen hắn tuổi trẻ.

Giống hắn như vậy thiên chi kiêu tử, tuấn tiếu hảo hậu sinh, tốt nhất vĩnh viễn đều là 18 tuổi.

“Lời này quá tán, ta có như vậy tuổi trẻ sao?”

Trương nhàn nhạt nói: “Không chỉ là diện mạo, mỗ gia là nói thừa tướng này sợi da mặt dày kính, vẫn là cùng năm đó giống nhau, không như thế nào biến”

Đào Thương ha ha một nhạc: “Như thế nào, ở ta thuộc hạ ăn nghẹn, tâm tình không thuận? Không sao cả, đào mỗ lòng dạ rộng lớn, có thể lý giải.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương đối trướng ngoại người phân phó nói: “Người tới a, thượng rượu và đồ nhắm, ta phải vì Trương tướng quân đón gió tẩy trần.”

Trương do dự một chút, cuối cùng vẫn là mở miệng nói: “Đào thừa tướng, mỗ gia tuyệt không quy hàng.”

Đào Thương động tác dừng một chút, đôi mắt nhíu lại.

Sau một lúc lâu, lại nghe Đào Thương hỏi: “Vì cái gì?”

Trương thật sâu hít một hơi, nói: “Năm đó, mỗ gia từng ở Hàn Phức trướng hạ, sau quy thuận đại tướng quân, nhưng khi đó là Hàn Phức chủ động hướng đại tướng quân quy thuận, cũng không phải mỗ gia đi theo địch, thả mỗ gia sản khi tuổi trẻ, quan chức không cao, lại đến đại tướng quân coi trọng, bởi vậy, mỗ gia vô luận như thế nào đều không thể ở cái này mấu chốt bối chủ hàng địch, đây là làm tướng giả điểm mấu chốt.”

Đào Thương lẳng lặng nhìn trương, lại thấy trương không sợ chút nào, cũng là đón nhận Đào Thương ánh mắt.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Đào Thương đột nhiên cười.

“Thôi, không hàng liền không hàng đi, không sao cả…… Ăn bữa cơm tổng có thể đi? Liền tính là cố nhân gặp nhau, hơn nữa ta thỉnh ngươi lại đây một chuyến, cũng là phí không nhỏ sức lực.”

Hoàng tự trạm trạm một bên, thấy Đào Thương không chiêu hàng trương, còn muốn cùng hắn ăn cơm, trong lòng quýnh lên liền muốn nói lời nói, lại bị Thái Sử Từ nhẹ nhàng kéo một phen.

Thái Sử Từ hiểu biết Đào Thương kia chính là muốn so hoàng tự thâm nhiều.

Đào Thương giống nhau tìm ai ăn cơm, bị tìm người kia phỏng chừng liền không có gì hảo.

Trương nghe xong lời này hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng rồi.

Duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười người, Đào Thương đã nói hắn có thể không cần đầu hàng, kia trương nếu là lại phân cao

thấp, chỉ sợ đó là hiện không gia giáo.

Nên có lễ phép thời điểm vẫn là đến có lễ phép, huống hồ năm đó Đào Thương dọn dẹp Lữ Bố vì hắn báo thù, ở nhất định ý nghĩa thượng cũng là hắn đã từng ân nhân.

Không bao lâu, doanh trung đầu bếp đem cơm canh nấu hảo bưng đi lên, Đào Thương ngay sau đó mở tiệc chiêu đãi trương, www. Cũng làm Thái Sử Từ cùng hoàng tự tiếp khách.

Ăn cơm khi, Đào Thương đông kéo một câu, tây xả một câu, liêu hoàn toàn là nói chuyện không đâu chuyện phiếm, đừng nói là trương, chính là Thái Sử Từ cũng không rõ hắn đến tột cùng là tưởng nháo loại nào.

Nguyên nhân chính là vì như thế, thời gian dài, trương đề phòng tâm mới vừa có chút lơi lỏng xuống dưới.

“Trương tướng quân, có một việc ta tưởng hướng ngươi chứng thực một chút.” Đào Thương bỗng nhiên mở miệng nói.

Trương hướng trong miệng thả một ngụm đồ ăn, nghe vậy nói: “Thừa tướng tưởng chứng thực cái gì?”

“Năm đó Tào Tháo chi phụ tào tung, chết ở ta Từ Châu cảnh nội, hại người giả đến nay không rõ, nhưng đào mỗ tổng cảm thấy này giữa hình như có kỳ quặc, nhiều năm như vậy, ta cũng luôn là thường thường phái người ở điều tra việc này……”

Vừa nói đến này, Đào Thương khóe miệng không khỏi khơi mào, vui vẻ.

Bởi vì hắn phát hiện trương ánh mắt đột nhiên biến có chút lập loè, hơn nữa sắc mặt cũng có một chút hơi hơi đỏ lên.

Xem ra quả nhiên là có miêu nị.

------oOo------

Chương 744: mê hoặc nghe nhìn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Hợp biểu hiện làm Đào Thương trong lòng càng thêm khẳng định, năm đó ở Từ Châu cảnh nội, giết hại tào tung người chính là Viên Thiệu.

Tuy rằng chuyện này cho tới nay đều không có được đến giải tội, nhưng Đào Thương cũng từng phái ra đại lượng giáo sự phủ nhân viên tra xét việc này. Cũng được đến một ít tương quan tin tức.

Nhưng đều là có một ít tin đồn nhảm nhí, cửa bên nói đến, cũng không có thực chất tính chứng cứ.

Hiện tại, nhìn Trương Hợp biểu tình, Đào Thương lại càng thêm xác định.

Năm đó sự xác thật là Viên Thiệu kế hoạch.

Một cái kế hoạch ở Đào Thương trong lòng bắt đầu ngoi đầu.

“Tuấn Nghệ, ngươi sắc mặt như thế nào có điểm không tốt lắm a?” Đào Thương quan tâm Trương Hợp nói.

Trương Hợp nghe vậy tức khắc sửng sốt, nói: “Mỗ gia không có việc gì.”

Đào Thương “Nga” một tiếng, nói: “Kia đào mỗ vừa mới hỏi ngươi sự tình, ngươi cảm nhận được như thế nào?”

Trương Hợp vội vàng lắc đầu nói: “Không biết, một mực không biết.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, không nói thêm gì, tiếp tục nói đông nói tây bắt đầu nói khác đề tài.

Không bao lâu, Đào Thương tiếp đón Bùi Tiền lại đây, đối hắn một phen thì thầm, sau đó liền thấy Bùi Tiền lĩnh mệnh đi ra ngoài.

“Tuyển nghệ huynh, ta làm thủ hạ của ta đi ra ngoài cho ngươi chuẩn bị ngựa, nhậm ngươi rời đi, lâm hành là lúc, đào mỗ tưởng lại cùng ngươi xác nhận một chút, ngươi thật sự không suy xét một chút, muốn hay không lưu lại nơi này? Đào mỗ nhất định sẽ cho ngươi vượt qua Viên Thiệu ưu đãi.”

Trương Hợp trong nháy mắt, huynh trong lòng có như vậy một tia cảm động, nhưng cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm.

“Còn thỉnh thừa tướng thứ tội, Trương Hợp quả quyết không thể làm kia phản nghịch chủ công tiểu nhân.”

Đào Thương tiếc nuối thở dài, tiếc hận nói: “Đáng tiếc, đào mỗ không có phúc khí, không thể cùng Trương tướng quân cộng sự, tích thay. “

Trương Hợp nhiều ít vẫn là có chút nghi hoặc, hắn không tin Đào Thương liền sẽ như vậy đem hắn thả chạy.

”Thừa tướng thật sự tính toán thả ta đi?”

Đào Thương thật mạnh gật gật đầu: “Không tồi, đúng là như thế, tướng quân hiện tại liền có thể đi rồi, Đào Thương tuyệt không cường lưu…… Bùi bổn, thay ta đưa đưa Trương tướng quân.”

Thị vệ Bùi bổn ngay sau đó đại biểu Đào Thương lãnh Trương Hợp ra soái trướng.

……

Cùng lúc đó, Bùi Tiền cũng chính áp giải một người đi tới soái trướng ở ngoài cách đó không xa.

Người kia, đúng là một trận bị hoàng tự bắt sống quách viện.

Mắt thấy còn có chút khoảng cách đến soái trướng bên kia, Bùi Tiền đột nhiên đứng lại chân.

“Trạm kia!” Bùi Tiền hướng về phía quách viện vừa uống.

Liền thấy quách viện bị hai gã áp giải sĩ tốt ngăn chặn bả vai, đứng ở tại chỗ không biết làm sao.

Ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy cách đó không xa lều trại mành bị xốc lên, Trương Hợp sải bước đi ra.

Nơi xa quách viện thấy thế tức khắc sửng sốt.

Trương Hợp như thế nào chạy đến Đào Thương soái trướng đi?

Chẳng lẽ hắn cũng bị Kim Lăng quân bắt sống?

Chính là nhìn dáng vẻ của hắn, cũng không rất giống bị bắt ở a? Như thế nào trên người liền cái dây thừng cũng không có.

Đang ở quách viện nghi hoặc đương khẩu, soái trướng nội, Bùi bổn cùng Thái Sử Từ tướng lãnh cũng là ra tới, bọn họ phái người cấp Trương Hợp dắt ngựa, sau đó đồng thời hướng về Trương Hợp chắp tay chắp tay thi lễ.

Trương Hợp cũng là chắp tay, sau đó cưỡi ngựa xoay người rời đi.

Quách viện còn đang nghi hoặc, lại nghe soái trướng bên Bùi bổn hướng về phía Trương Hợp biến mất bóng dáng, cao quát một tiếng: “Làm phiền các hạ nhớ kỹ thừa tướng giao phó, chớ quên đại sự.”

Trương Hợp giờ phút này đã rong ruổi đi ra ngoài một khoảng cách, Bùi bổn nói hắn giờ phút này mơ hồ gian đã là nghe không rõ lắm.

Hắn nếu là thiết thực nghe rõ Bùi bổn kêu cái gì, nhất định sẽ trở về nhéo hắn cổ cổ áo, giận mắng hắn nói hươu nói vượn cái gì.

Nhưng Trương Hợp giờ phút này chỉ là một lòng sốt ruột rời đi Kim Lăng quân đại trại, đối với phía sau kêu gọi, không như thế nào để ý.

Trương Hợp không nghe rõ, quách viện lại là nghe không sai chút nào.

Hắn trong lòng trong nháy mắt liền sinh ra nghi hoặc.

Lời này nghe…… Còn có trước mắt tình huống này, như thế nào cảm giác có chút không quá thích hợp a!

Chính nghi ngờ đâu, lại thấy Bùi Tiền ở phía sau dùng sức đẩy hắn giống nhau: “Đi mau!”

Quách viện quay đầu, thẹn quá thành giận nhìn hắn một cái.

Thật là hổ lạc Bình Dương a!

Tưởng chính mình một người Hà Bắc thượng tướng, hiện giờ lại lưu lạc đến bị này vô danh hạng người khi dễ, thật sự là thiên đại sỉ nhục.

Không bao lâu, quách viện bị đưa tới soái trướng trước, không đợi đi vào, liền nghe bên trong mơ hồ truyền ra một ít thanh âm đàm thoại.

Lại nghe một người tuổi trẻ thanh âm nói: “Hảo một cái Viên Thiệu, không thể tưởng được năm đó hắn cư nhiên thiết hạ như thế tàn nhẫn mưu kế, ở địa bàn của ta giết Tào Tháo phụ thân, nếu không phải lúc này đây nghe xong Trương Hợp tự thuật, chúng ta chẳng phải là muốn tao cả đời oan uổng.”

Một cái khác thanh âm vang lên: “Vẫn là thừa tướng thần toán.”

“Mệt thừa tướng năm đó cùng Trương Hợp có chút cũ tình, mới có thể giải tội ta quân ngày xưa oan tình.”

Không đợi nghe xong, lại thấy Bùi Tiền cất bước tiến lên, đối với lều trại nội người cao giọng nói: “Thừa tướng, người đưa tới.”

Lều trại nội nghị luận thanh tạm dừng xuống dưới, không bao lâu có người nói:” Dẫn hắn vào được.”

Quách viện bị đẩy mạnh soái trướng, Đào Thương ngồi ở thượng đầu, lẳng lặng nhìn hắn.

“Quách viện, ngươi có bằng lòng hay không đầu hàng?”

Quách viện không nghĩ tới Đào Thương vừa lên tới liền hỏi hắn về đầu hàng sự, không khỏi có chút cứng họng.

Không bao lâu, quách viện phục hồi tinh thần lại, hắn định định tâm thần, nói: “Muốn cho ta quy thuận, ngươi nằm mơ! Quách mỗ chính là đường đường Hà Bắc đại tướng, há có thể hàng ngươi……”

“Không hàng tính.” Đào Thương nhàn nhạt nói: “Người tới a, đem quách viện thả, cấp Viên Thiệu đưa trở về.”

“A?” Đừng nói là Thái Sử Từ cùng hoàng tự, chính là quách viện bản nhân cũng tức khắc ngây ngẩn cả người.

Họ Đào hỗn đản, hắn nên không phải tại đây đậu ta chơi đâu sao?

Thấy quách viện vẻ mặt kinh ngạc, Đào Thương đứng dậy, chậm rì rì nói: “Đừng hiểu lầm, đào mỗ thả ngươi trở về, bất quá là vì làm ngươi cấp Viên Thiệu mang một phong chiến thư mà thôi, giống ngươi như vậy mặt hàng, giết hay không đối ta mà nói, đều không có quá mức ảnh hưởng.”

Lời này nghe thực thật sự, nhưng đồng thời cũng phi thường vả mặt.

Quách viện khí sắc mặt đỏ bừng, cố tình còn không lời nào để nói.

Ngươi đều làm nhân gia cấp bắt sống, còn có cái gì có thể cùng nhân gia già mồm?

……

Viên Thiệu đại quân giờ phút này đã đến Ngụy quận biên cảnh, vừa mới dựng trại đóng quân, liền nhận được Hàm Đan thành bên kia dắt chiêu hội báo.

Trương Hợp cùng quách viện binh bại, hai người đều bị Kim Lăng quân bắt sống, Đào Thương phái Từ Hoảng, Khúc Nghĩa, Kỷ Linh, Trương Huân lại lần nữa tấn công Hàm Đan thành, dắt chiêu thiếu binh thiếu tướng, chỉ phải từ bỏ thành trì.

Viên Thiệu đọc được này thời điểm, trong ngực một ngụm ác khí dâng lên, một ngụm máu tươi phun ra, thiếu chút nữa không ngã quỵ trên mặt đất.

Tả hữu mọi người thấy Viên Thiệu hộc máu, tức khắc kinh hãi, vội vàng chạy băng băng tiến lên.

“Chủ công!”

“Đại tướng quân! Ngài làm sao vậy?”

Mọi người sôi nổi hô to, đặc biệt là Tự Thụ, Viên gia chư tử đám người, khẩn trương không được.

Không bao lâu, Viên Thiệu phục hồi tinh thần lại, hắn thẳng đứng lên khu, vẫy vẫy tay,: “Không ngại sự, không ngại sự, không chết được.”

Hắn quay đầu nhìn về phía mọi người, run rẩy nói: “Dắt chiêu đâu? Trương Hợp, quách viện đâu? Làm cho bọn họ tới cùng Viên mỗ hảo hảo giải thích một chút!”

Viên Thiệu nguyện vọng thực mau liền thực hiện, không mấy ngày, Trương Hợp liền rất mau đi tới Viên Thiệu chủ doanh phương hướng Viên Thiệu thỉnh tội.

Thấy Viên Thiệu, Trương Hợp “Thình thịch” một tiếng, liền cấp Viên Thiệu quỳ xuống.

“Chủ công!”

Trương Hợp thanh âm run rẩy đem đầu khấu ở trên mặt đất.

Viên Thiệu hai tròng mắt huyết hồng trừng mắt hắn: “Ngươi không phải bị Đào Thương bắt sống sao? Như thế nào sẽ tồn tại trở về?”

------oOo------

Chương 745: quân thần ly tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối mặt Viên Thiệu tức giận, Trương Hợp biểu hiện phi thường bình tĩnh.

Chính mình đánh như vậy một cái đại bại trượng, chọc hạ mối họa, đừng nói là Viên Thiệu lời nói lạnh nhạt đối đãi chính mình, chính là giết chính mình cũng là ở tình lý bên trong.

Lập tức, liền thấy Trương Hợp thở sâu, bình tĩnh đem sở hữu sự tình hướng về Viên Thiệu từ đầu chí cuối tự thuật một lần.

Viên Thiệu biểu tình lạnh nhạt đem Trương Hợp nói nghe xong, cuối cùng nói: “Ngươi bị Đào Thương bắt sống bắt sống, hắn liền đơn giản như vậy đem ngươi thả lại tới?”

Trương Hợp gật đầu nói: “Đúng là.”

Viên Thiệu thật sâu hít một hơi, phất phất tay nói: “Ngươi thả đi xuống nghỉ ngơi đi!”

Trương Hợp còn muốn nói gì, nhưng Viên Thiệu thực hiển nhiên là đã nị oai, không ngừng hướng về phía hắn phất tay.

Trương Hợp thấy thế trong lòng bất đắc dĩ, chỉ phải chậm rãi lui đi ra ngoài.

Kỳ thật, hắn còn tưởng hướng Viên Thiệu thuyết minh một chút Kim Lăng quân chiến lực tình huống……

Trương Hợp rời đi soái trướng lúc sau, Viên Thiệu ngay sau đó đem thủ hạ vài tên mưu chủ tìm lại đây, cũng đem việc này hướng bọn họ làm một phen tự thuật.

Sau khi nói xong, liền nghe Viên Thiệu hỏi: “Trương Hợp bị Đào Thương bắt sống, lại bình an không có việc gì bị thả trở về, Đào Thương thậm chí liền hắn một ngón tay đầu cũng chưa động một chút, việc này Viên mỗ nghe, như thế nào như vậy không thật đâu? Trương Hợp có thể hay không đối ta che giấu cái gì?”

Tuân kham đứng ra nói: “Đại tướng quân, Trương Hợp chính là trung nghĩa chi đem, ngày thường danh tiếng pha giai, nghĩ đến sẽ không phản bội minh công.”

Tự Thụ cũng là nói: “Tại hạ cũng cho rằng Trương Hợp tuyệt phi bối chủ người.”

Hai người kia, đều là trung nghĩa ngay thẳng người, nói chuyện tương đối khách quan, nhưng Viên Thiệu trướng hạ lại không thiếu tiểu nhân.

Quách Đồ nói: “Lòng người khó dò, trước mắt chính là thời buổi rối loạn, đại tướng quân không thể không cẩn thận chút!”

Tự Thụ chau mày, nói: “Quách công tắc, ngươi không ở đại tướng quân trước mặt bàn lộng thị phi, liền sống không được phải không?”

Quách Đồ cười lạnh một tiếng: “Tự công lời này Quách mỗ không lắm tán đồng, ta chỉ là nhắc nhở đại tướng quân tiểu tâm một chút, để tránh trúng tiểu nhân gian kế, lại chưa từng nói hắn Trương Hợp chính là đi theo địch! Chẳng lẽ tại đây soái trướng trong vòng, ta Quách Đồ liền nói chuyện tư cách đều không có không thành?”

Tự Thụ hừ một tiếng, nói: “Nói có thể, nhưng này đó nên nói, này đó không nên nói, ngươi lại đến đắn đo rõ ràng.”

Quách Đồ nhướng mày, phương phải về kính vài câu, lại thấy Viên Thiệu bỗng nhiên một phách bàn: “Đều đừng sảo! Cũng không nhìn xem đây là khi nào, giống bộ dáng gì?”

Hai người hầm hừ lẫn nhau nhìn đối phương, nhưng ngại với Viên Thiệu chi uy, lại đều không ở cho nhau trào phúng.

Không bao lâu, lại thấy Viên Thiệu một lóng tay Quách Đồ, nói: “Ngươi tiếp tục nói.”

Quách Đồ hướng về Viên Thiệu chắp tay thi lễ, nói: “Tại hạ cũng không phải một hai phải đem Trương tướng quân tưởng như vậy bất kham, rốt cuộc đều là đồng liêu, lại là ta Hà Bắc thượng tướng, Quách mỗ tự nhiên cũng hy vọng Trương tướng quân không sinh nhị tâm, nhưng trước mắt này không phải lại có khả nghi chỗ sao? Nếu là không có khả nghi chỗ, đại tướng quân làm sao cần hỏi? Buồn cười có chút người không phải sự mà nói, cố tình muốn nói một ít cái gì phẩm hạnh hành vi thường ngày việc…… Năm đó điền phong không phải cũng là chư công trong miệng trung nghĩa người? Nhưng hôm nay rồi lại ở đâu?”

Điền phong trá hàng việc cực kỳ bí ẩn, cảm kích giả bất quá Viên Thiệu, Tự Thụ ít ỏi mấy người mà thôi, cho nên Quách Đồ đem việc này lấy ra tới nói sự, nhưng còn xác thật là làm mọi người tin phục.

Điền phong sự bị Quách Đồ lấy ra tới nói sau, Tự Thụ trong lòng bỗng nhiên run lên

Quách Đồ nói lên điền phong…… Tinh tế ngẫm lại, điền phong gần nhất chính là đã lâu đều không có truyền tin đã trở lại! Thượng một lần ô Hoàn việc sau khi thất bại, điền phong bên kia liền tin tức toàn vô, chẳng lẽ hắn thật sự bị Đào Thương giết?

Nhưng nếu là hắn bị Đào Thương giết chết, ít nhất bên ta cũng sẽ được đến một ít tin tức a.

Một cái đại người sống, liền như vậy hư không tiêu thất……

Chẳng lẽ, hắn thật sự đầu địch?

Nhưng hắn thật sự không cần chính mình người nhà sao?

Viên Thiệu bên kia nói: “Kia y công tắc chi thấy, Viên mỗ đương xử trí như thế nào Trương Hợp?”

“Chờ!”

“Chờ?” Viên Thiệu nghi hoặc nhìn hắn: “Chờ cái gì?”

Quách Đồ chậm rì rì nói: “Đào Thương lúc này đây không phải bắt sống ta quân hai gã đại tướng sao? Một người là Trương Hợp, một người là quách viện! Trương Hợp bị thả lại tới, quách viện hiện giờ lại ở nơi nào?”

Viên Thiệu bừng tỉnh một phách cái trán: “Không tồi, Trương Hợp đã trở lại, nhưng quách viện lại không có tin tức…… Quay đầu lại hắn nếu là thật bị Đào Thương giết, vậy thuyết minh……”

“Vậy thuyết minh Đào Thương cùng Trương Hợp có cấu kết!” Quách Đồ khẳng định nói: “Đồng dạng là bị bắt chi đem, hắn Trương Hợp nơi nào liền so quách viện muốn may mắn?”

Lần này đừng nói là Viên Thiệu, đó là bên cạnh những cái đó mặt khác mưu sĩ, đều cảm thấy Quách Đồ nói có đạo lý, thậm chí bao gồm Tự Thụ ở bên trong.

“Kia quách viện nếu là cũng bị Đào Thương thả lại tới đâu?”

“Quách viện nếu là đã trở lại, đại tướng quân chỉ lo hỏi chuyện quách viện, xem hắn đối Đào Thương lý do thoái thác, cùng Trương Hợp có gì bất đồng.”

……

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương bên kia cũng nhanh chóng phái ra người mang tin tức, đi trước Tào Tháo ở Lạc Dương đại doanh, cho hắn đưa lên một phong thơ hàm.

Tuy rằng là địch nhân, nhưng lẫn nhau gian câu thông một chút, cũng có lợi cho xúc tiến lẫn nhau cảm tình.

Tào Tháo xem xong Đào Thương thư từ, trầm mặc.

Tin trung nội dung rất đơn giản, là Đào Thương nói cho Tào Tháo, chính mình đã thông qua Viên quân hàng tướng khẩu thuật, biết được năm đó tào tung chết ở Từ Châu chân tướng, đó là Viên Thiệu làm chủ!

Đương nhiên, đến nỗi vị kia hàng tướng vì ai, Đào Thương ở trong lòng cũng không có nói lời nói.

Hơn nữa cái gọi là chứng cứ cũng là Đào Thương nói hươu nói vượn, những việc này tất cả đều là hắn chủ quản ước đoán, không có chứng cứ.

Nhưng Tào Tháo lại lựa chọn tin tưởng, bởi vì cho dù không có Đào Thương thư từ, năm đó việc, hắn nhiều ít cũng có thể phỏng đoán ra tới một ít.

Nhưng là lúc ấy, Tào Tháo cùng Đào Thương giống nhau, cùng thuộc Viên Thiệu phụ thuộc, bởi vậy ở trình độ nhất định đi lên giảng, ngay lúc đó Tào Tháo cũng hoàn toàn không tưởng đắc tội Viên Thiệu, chỉ có thể đem này phân cừu hận thật sâu chôn dấu ở trong lòng.

Nhưng hiện giờ, hắn lại không cần cố kỵ Viên Thiệu mặt mũi.

Bất quá Đào Thương viết này phong thư ý tứ là cái gì, Tào Tháo trái lo phải nghĩ cũng không cân nhắc minh bạch.

Đều là năm xưa nợ cũ, hơn nữa đại gia lẫn nhau trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, tiểu tử này chính là tra ra chân tướng, còn cố ý thông báo chính mình một tiếng làm gì?

Cần biết chính mình cùng hắn cũng giống nhau có không giải được thâm cừu đại hận.

Tào Tháo tìm tới Giả Hủ cùng Tuân Du, Trình Dục, Hí Chí Tài đám người, cùng bọn họ cùng nhau thương lượng việc này

Giả Hủ nghe xong, không hé răng.

Lão độc vật cũng không cân nhắc minh bạch Đào Thương dụng ý, đối với hắn cân nhắc không rõ sự, lão độc vật giống nhau không phát biểu ngôn luận.

Hí Chí Tài thiếu bức đăng đối Tào Tháo nói: “Hiện giờ Đào Thương cùng Viên Thiệu giao chiến, tuy rằng là tiểu thắng mấy tràng, nhưng chung quy chưa từng đại thắng Viên Thiệu, Ký Châu cũng không phải một khối hảo gặm xương cốt, nói vậy Đào Thương cũng ý thức được này điểm, nghĩ đến, hắn bất quá là muốn dùng chuyện cũ năm xưa, kích khởi chủ công cừu hận chi tâm, lại công Viên Thiệu, thế hắn chia sẻ áp lực.”

Tuân Du nghe vậy cười nói: “Kia Đào Thương cũng không tránh khỏi quá coi thường Tư Không, hiện giờ tam hà nơi đã bị ta quân áp chế, Chung Diêu lại thuyết phục chờ tuyển, trình ngân lượng danh Quan Trung tướng lãnh quy thuận chủ công, chỉ cần tiến binh Trường An, chiếm cứ hai đều, sau đó lại mời chào Mã Đằng cùng Hàn Toại, Quan Trung nhất định, quay đầu lại lại đồ Hà Bắc, ta quân liền có cũng đủ phía sau thọc sâu, hai quân giao thủ, chúng ta cũng không sợ Đào Thương.”

Tào Tháo gật gật đầu, nói: “Chỉ là Mã Đằng cùng Hàn Toại cùng ta có cũ thù, không biết có không thuyết phục bọn họ.”

Giả Hủ nhàn nhạt nói: “Tư Không yên tâm, hai người kia tính cách tuy không giống nhau, nhưng tâm chí lại còn đều là cao, mấy năm nay nằm cư Kim Thành, thật là cũng là làm khó bọn họ…… Chỉ cần Tư Không cho hắn chỗ tốt cũng đủ, năm đó thù hận đối với bọn họ tới nói, liền giống như hư ảo chi ảnh, không đáng giá nhắc tới.”

Tào Tháo gật gật đầu, nói: “Chư vị ý tứ, tào mỗ minh bạch, tào mỗ tự nhiên sẽ không bởi vì Đào Thương một phong thư từ, mà thay đổi trước mắt chế định chiến lược…… Nhưng Viên Thiệu hại ngô lão phụ, Đào Thương đã ngôn hắn đã là điều tra rõ thật muốn, tào mỗ nếu là không phái người chất vấn Viên Thiệu một chút, quay đầu lại truyền ra đi, chỉ sợ thiên hạ người toàn cho rằng tào mỗ vì bất hiếu tử…… Liền tính là làm làm trường hợp cũng hảo, tào mỗ vẫn là đến viết một phong mắng thư, chất vấn Viên Thiệu một chút, làm hắn

cấp tào mỗ một công đạo! Cấp người trong thiên hạ một cái cách nói!”

------oOo------

Chương 746: thằng nhãi này thực sự đáng giận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo trong lòng, kỳ thật nhiều ít là biết Đào Thương nhất định là có cái gì miêu nị, nhưng Đào Thương miêu nị là cái gì, hắn thực sự là nhìn không ra tới.

Không chỉ là Tào Tháo, Giả Hủ, Tuân Du, Trình Dục, Hí Chí Tài đám người toàn nhìn không ra tới.

Không phải nói bọn họ trí tuệ muốn so Đào Thương thấp, mà là ở bọn họ thế giới, này quan niệm cùng ý nghĩ cùng Đào Thương không giống nhau, đối sự tình coi trọng điểm không giống nhau, đối sự vật bản chất lý giải cũng không giống nhau.

Đào Thương hiểu bọn họ, nhưng bọn hắn không hiểu Đào Thương.

Đào Thương sở coi trọng đồ vật, cùng hắn làm việc phương pháp cùng Tào Tháo một đám người không giống nhau, hoặc là nói, cùng Tào Tháo biết nói tất cả mọi người không giống nhau.

Bọn họ sờ không rõ Đào Thương tư duy cùng ý nghĩ, đặc biệt là Tào Tháo, hắn cảm giác chính mình cùng Đào Thương sự khác nhau thực sự không phải giống nhau đại.

Hắn có đôi khi thậm chí ảo tưởng, chính mình rất có khả năng là Đào Thương tám bối tổ tông.

Nhưng thật đáng buồn chính là, cho dù đoán không ra đối phương ý nghĩ, hắn cũng muốn theo Đào Thương ý nghĩ tiếp tục đi xuống dưới, chút nào không thể bất công.

Liền giống như lần này Đào Thương nói cho hắn Viên Thiệu là chính mình kẻ thù giết cha, tuy rằng Tào Tháo cũng không tưởng nước tiểu hắn, nhưng hắn không thể không nước tiểu.

Nếu là quay đầu lại làm người trong thiên hạ biết chính mình như thế đạm mạc chính mình phụ thân tử vong, hơn nữa Đào Thương ở bên cạnh quạt gió thêm củi tăng thêm nhuộm đẫm, chỉ sợ là hắn Tào Tháo thanh danh tưởng không xú đều khó.

Đào Thương đây là cưỡng bách Tào Tháo cùng chính mình nước tiểu ở một cái hồ bên trong.

Dám không nước tiểu? Cắt ngươi *.

Kết quả là, Tào Tháo ở tự hỏi đã lâu dưới, rốt cuộc phái người viết một phong lên án công khai hịch văn, thẳng mắng Viên Thiệu lòng lang dạ sói, đê tiện vô sỉ, vì bản thân chi lực cư nhiên liền chính mình phụ thân đều cấp hại chết, quả thực chính là tiểu nhân trung điển phạm, đồ đê tiện trung đại biểu.

Nhưng vô luận Tào Tháo như thế nào chỉ trích cùng đau mắng Viên Thiệu, lại đều chưa từng thuyết minh chính mình rốt cuộc muốn hay không thảo phạt Viên Thiệu, hoặc là cái gì thời gian thảo phạt Viên Thiệu.

Điểm này, chính là Tào Tháo chơi lòng dạ hẹp hòi.

Hắn tuyệt không sẽ làm Đào Thương ngư ông đắc lợi.

Nhưng ở Đào Thương xem ra, Tào Tháo hành động cũng đã là vậy là đủ rồi, hắn ngay từ đầu mục đích, cũng không phải làm Tào Tháo xuất binh giúp hắn giáp công Viên Thiệu.

Hắn thật vất vả đem Tào Tháo từ Ký Châu đuổi ra ngoài, như thế nào còn sẽ làm hắn trở về?

Hắn muốn, chỉ là Tào Tháo giúp hắn mắng một mắng Viên Thiệu, chỉ cần có điểm này, là đủ rồi.

……

Mà liền ở Tào Tháo viết hịch văn trách cứ Viên Thiệu giết hại chính mình phụ thân đồng thời, một khác danh bị Đào Thương bắt sống Viên quân chiến tướng quách viện cũng đã trở lại.

Viên Thiệu vừa nghe quách viện đã trở lại, trong lòng rất là cao hứng.

Này liền đại biểu cho, Trương Hợp cùng Đào Thương thật sự không có cấu kết, bọn họ chi gian là trong sạch.

Chính mình thật là trách lầm Trương Hợp.

Nhưng thực hiển nhiên, Viên Thiệu hiện tại tự trách, nhiều ít có chút sớm.

Quách viện vừa thấy đến Viên Thiệu, liền hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, “Ô ô ô” dùng sức khóc thút thít, hắn hai tròng mắt khóc huyết hồng, cùng lúc trước Trương Hợp trở về thời điểm, kia phó bình tĩnh vững vàng bộ dáng so sánh với, hoàn toàn hai cái cấp bậc.

Chỉ này một so, cùng là tướng lãnh hai người trình độ, cao thấp lập phán.

“Đại tướng quân! Mạt tướng xin lỗi ngài a!” Quách viện một bên khóc, một bên khàn cả giọng hướng về phía Viên Thiệu hô lớn, thanh âm nghẹn ngào, nghe tới, làm như dây thanh bị thương.

Viên Thiệu phất phất tay làm hắn lên, nói: “Quách viện, ngươi là như thế nào bị Đào Thương bắt sống, bắt sống ngươi lúc sau, Đào Thương lại vì sao thả ngươi trở về? Tất cả đều giảng cho ta nghe, nếu là có chút giấu giếm, Viên mỗ tuyệt không nuông chiều.”

Nghe xong Viên Thiệu nói, quách viện cả người một run run, hắn không dám chậm trễ, vội vàng một năm một mười đem chính mình nhìn thấy nghe thấy giảng cho Viên Thiệu nghe.

Đương nhiên, này giữa còn bao gồm hắn nhìn đến Trương Hợp bị Đào Thương dưới trướng người tặng ra tới, cũng nghe được Đào Thương dưới trướng tướng lãnh hướng Trương Hợp kêu gọi, còn có hắn ở Đào Thương soái trướng ngoại, mơ hồ nghe thấy Đào Thương cùng thủ hạ mọi người thương lượng một ít năm đó Tào Tháo chi phụ bị hại sự tình……

Quách viện nói nói càng nhiều, Viên Thiệu sắc mặt liền biến càng hắc.

Đương quách viện đem cuối cùng một chữ nói xong thời điểm, Viên Thiệu mặt đã cùng cục than đen nhan sắc không kém bao nhiêu.

Hắn nắm tay gắt gao nắm chặt, mắng mi trừng mục.

Năm đó hại chết tào tung, người chấp hành đó là Trương Hợp!

Chẳng lẽ này hỗn trướng đồ vật vì bảo mệnh, hướng Đào Thương tiết lộ năm đó bí mật?

Nếu là như thế, kia quả thực so đi theo địch còn muốn nhận người chán ghét, thuần túy đê tiện tiểu nhân!

Quách viện thấy Viên Thiệu không nói lời nào, lại nơm nớp lo sợ từ trong lòng móc ra một phong thư từ, đưa cho Viên Thiệu, nói: “Đại tướng quân, mạt tướng lần này sở dĩ bị thả lại tới, thứ nhất thừa đại tướng quân chi oai vũ, thứ hai cũng là Đào Thương muốn mượn dùng mạt tướng tay, cấp đại tướng quân đưa lên một phong chiến thư.”

Viên Thiệu đem chiến thư cầm lại đây, đặt ở trước mắt, cẩn thận đọc…… Xác thật là một phong trung quy trung củ chiến thư, là Đào Thương nghe nói chính mình tới, chuyên môn viết thư từ mời chiến.

Không có gì đặc biệt, bất quá từ tin trung dùng từ tới xem, Đào gia tiểu tặc hiện tại là chiến ý hừng hực, ý chí chiến đấu chính vượng.

Xem ra quách viện xác thật là bị hắn thả lại tới đưa chiến thư.

Viên Thiệu đem chiến thư hướng về bên cạnh một phiết, nói: “Ngươi trước đi xuống đi, hôm nay cùng Viên mỗ lời nói, không thể báo cho người khác, một người cũng không cho nói, biết không?”

Quách viện dùng sức gật đầu nói: “Đã biết! Mạt tướng nhất định làm theo.”

“Nếu là làm ta nghe được một chút tiếng gió để lộ, ta sống xẻo ngươi!”

“Nặc!”

Quách viện rời đi soái trướng lúc sau, Viên Thiệu ngay sau đó phân phó thủ hạ nhân đạo: “Kêu Quách Đồ tới.”

Này thân vệ lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu liền dẫn Quách Đồ đi vào Viên Thiệu lều lớn.

“Công tắc, Trương Hợp sự tình tựa hồ cùng ngươi lúc trước suy đoán, xác thật giống nhau.”

Quách Đồ giờ phút này đã biết quách viện trở về, vội hỏi nói: “Đại tướng quân, quách viện nói chút cái gì?”

Viên Thiệu nhàn nhạt đem quách viện lý do thoái thác cùng Quách Đồ thuật lại một lần.

Không bao lâu, liền thấy hắn thở dài một hơi, nói: “Trương Hợp ngày thường một bộ trung thần chi tướng, không thể tưởng được chuyện tới trước mắt, vẫn là bán đứng Viên mỗ, thực sự là lệnh nhân tâm hàn.”

Quách Đồ suy nghĩ một hồi, nói: “Việc này thượng còn không hảo định luận, bất quá có một việc nhưng thật ra lệnh tại hạ rất là để ý, đại tướng quân không ngại tế tra.”

Viên Thiệu vội nói: “Chuyện gì?”

Quách Đồ nói: “Thượng một lần gặp qua Trương Hợp lúc sau, Quách mỗ liền vẫn luôn phái người chặt chẽ chú ý Trương Hợp hành động, phát hiện hắn gần nhất ngày thường cùng chư tướng cùng giáo úy nhóm giao thoa, tổng hội liều mạng khuếch đại Kim Lăng quân năng lực, nói Kim Lăng trong quân người tài ba xuất hiện lớp lớp, mãnh tướng như mây, có thể nói thật là tôn sùng.”

Viên Thiệu mày nhăn lại: “Có loại sự tình này?”

Quách Đồ chắp tay nói: “Việc này tuyệt phi Quách mỗ lung tung bố trí, đại tướng quân nếu là không tin, nhưng chụp người tâm phúc đi doanh trung tra xét đó là.”

Kỳ thật Trương Hợp xác thật là làm như vậy, bất quá hắn hoàn toàn là xuất phát từ một bộ hảo tâm.

Thượng một lần cùng A Phi đã giao thủ, lại trúng Thái Sử Từ cùng hoàng tự mai phục, Trương Hợp đã thấy rõ Kim Lăng quân chân thật thực lực cùng tiềm lực, biết được đối phương chiến lực cực cao.

Hắn vốn là tưởng trở về thời điểm, đem tin tức này hội báo cấp Viên Thiệu, nhưng Viên Thiệu hiện nay không muốn thấy hắn, cũng không muốn phản ứng hắn.

Hắn không có cách nào, chỉ có thể ở ngày thường cùng đồng liêu nhóm có liên quan thời điểm, đem việc này nói ra, nhắc nhở đại gia một chút, muốn ngàn vạn tiểu tâm Kim Lăng quân, giao chiến khi không thể thác đại.

Kết quả sự tình rơi xuống Quách Đồ trong miệng, nhiều ít liền có chút thay đổi hương vị.

Trương Hợp nếu là đã biết sự tình chân tướng, thế nào cũng phải đem Quách Đồ kéo dài tới ngõ nhỏ, hung hăng một đốn béo tấu không thể.

Viên Thiệu lại cùng Quách Đồ nói chuyện một lúc sau, ngay sau đó làm nàng đi về trước, Viên Thiệu chính mình còn lại là an bài tâm phúc thủ hạ, đi doanh trung cẩn thận tìm hiểu, nhìn xem Quách Đồ tin tức hay không là thật.

Nhưng là thám tử nhóm tin tức còn không có mang về tới, Tào Tháo hịch văn liền trước truyền tới Viên Thiệu trong tay!

Viên Thiệu chính mình đọc một lần lúc sau, lúc ấy liền đá ngã lăn bàn.

Trước mắt, hắn đã có thể hoàn toàn đích xác định, liền tính là Quách Đồ lời nói không là thật, nhưng bằng Tào Tháo này một phong hịch văn, đã nói lên Trương Hợp khẳng định là ở Đào Thương nơi đó, đem chính mình cấp bán đứng cái sạch sẽ!

Thằng nhãi này thực sự đáng giận!

------oOo------

Chương 747: 7 lộ công kiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu hiện tại là đánh tâm nhãn chán ghét trương.

Hắn đánh giá trương hẳn là không có đầu hàng Đào Thương, nhưng vì mạng sống, nghĩ đến hắn cùng Đào Thương chi gian hẳn là đạt thành nào đó hiệp nghị tỷ như nói dùng tào tung chi tử chân tướng tới đổi chính mình tánh mạng.

Như vậy dùng chủ công bí mật cùng địch nhân trao đổi người, ở một mức độ nào đó so phản loạn ghê tởm hơn!

Liền ở Viên Thiệu trong lòng hỏa khí càng ngày càng thịnh thời điểm, hắn phái ra đi ở doanh trung tìm hiểu thân tín nhóm mang về tin tức, nói là Quách Đồ lần trước hướng Viên Thiệu gián ngôn cũng không phải trống rỗng bịa đặt, trương trong khoảng thời gian này, xác thật cùng vài tên đồng liêu tướng lãnh dặn dò Kim Lăng quân cường đại làm cho bọn họ tiểu tâm vì thượng.

Nếu là ở trạng thái bình thường hạ, Viên Thiệu chỉ cần thoáng nhất phẩm, hoặc là triệu trương lại đây hỏi một câu lời nói, liền sẽ biết hắn kỳ thật hoàn toàn là có ý tốt, đáng tiếc chính là, hiện tại Viên Thiệu đã cơ bản bị khí hồ đồ, hắn trong lòng đối trương ý kiến quá lớn, chỉ cần là sự tình quan một chút trương mặt trái tin tức, đều sẽ ảnh hưởng hắn bình thường suy nghĩ.

Lần này tử, trương ở trong lòng hắn vị trí, xem như hoàn toàn đã không có.

Bất quá cố tình Viên Thiệu còn không thể ở bên ngoài xử trí trương…… Rốt cuộc năm đó sát Tào Tháo hắn cha kia sự kiện, cùng hắn cấu kết ô Hoàn giết hại thiên tử giống nhau, lấy không được mặt bàn đi lên nói chuyện, nếu là bởi vì chuyện này xử trí

trương, vậy xem như tại đây sự kiện thượng hoàn toàn thừa nhận chính mình hành vi phạm tội cùng bất nghĩa.

Đến lúc đó Viên thị lại sẽ bởi vì Viên Thiệu, mà lọt vào một lần bôi đen cùng nghi ngờ.

Viên thị danh vọng không thể lại trải qua cái gì phong ba.

Bất quá Viên Thiệu dù sao cũng là chủ công, trương dù sao cũng là đem, chủ công lần này sự tình không thể dọn dẹp hắn, nhưng sớm muộn gì có cơ hội có thể tìm tra sửa trị hắn.

Trương giày nhỏ, lúc này đây xem như xuyên định rồi.

……

Đánh hạ Hàm Đan đồng thời, Liêu Đông thái thú Công Tôn độ cùng Tiên Bi Kha Bỉ Năng cũng là hưởng ứng Viên Thiệu đồng thời xuất binh, này cũng chính ứng Quách Gia mưu kế.

Hắc sơn quân chuyển quân bắc thượng, ở Quách Gia cùng Trương Yến suất lĩnh hạ thẳng bức Công Tôn độ, mà Tư Mã Ý cùng Triệu Vân còn lại là đốc xúc nam Hung nô cùng ô Hoàn chuyển quân cùng Tiên Bi đánh với.

Kể từ đó, ở Ký Châu nơi, trải qua một đoạn thời gian phân cách va chạm, cuối cùng biến thành Đào Thương cùng Viên Thiệu một chọi một cục diện.

Trương cùng quách viện thất bại lúc sau, dắt chiêu tứ cố vô thân, vô pháp đối mặt Đào Thương Kim Lăng cường binh, rơi vào đường cùng chỉ có thể triệt binh.

Đào Thương ngay sau đó thuận lợi bắt lấy Hàm Đan thành, bước tiếp theo, chính là binh phát Ngụy quận thẳng lấy Nghiệp Thành.

Bất quá lúc này, Hà Bắc Viên quân chủ lực, cường đại Viên Thiệu trung quân, rốt cuộc chắn chính mình trước mặt.

Lúc này đây, cùng trận chiến Quan Độ khi bất đồng, Đào Thương sẽ không lại có Tào Tháo quân giúp đỡ, hắn đem một mình một người, dựa lực lượng chính diện đánh tan Viên Thiệu.

Mà Đào Thương cũng hạ quyết tâm, không hề cùng cùng Viên Thiệu chơi cái gì hoa sống, hắn muốn chính diện cấp Viên Thiệu lôi đình một kích.

Lập tức, Đào Thương liền triệu khai quân sự hội nghị.

“Viên Thiệu đại trại, hiện giờ sừng sững ở ta quân cùng Nghiệp Thành chi gian, chỉ kém này cuối cùng một kích, chúng ta liền có thể đánh bại Viên Thiệu, chiếm cứ thiên hạ trọng trấn Nghiệp Thành…… Ta trước một đoạn thời gian phóng quách viện trở về thời điểm, từng làm hắn mang chiến thư cấp Viên Thiệu, nhưng Viên Bổn Sơ đến bây giờ cũng không có đáp lời, thoạt nhìn hắn là không tính toán chủ động xuất kích…… Hắn không ra đánh, chúng ta đây chủ động xuất chiến!”

Hứa Chử hưng phấn cất bước mà ra, nói: “Thừa tướng lúc này đây, lại có cái gì tổn hại chiêu, có thể đối phó Viên Thiệu?”

Lời này nói thật không xuôi tai!

Nếu không bởi vì hắn là Đào Thương dòng chính, liền hướng vừa rồi câu nói kia, Đào Thương liền có thể đem hắn loạn trượng đánh gục với giáo trường ngoại.

“Trọng Khang, ngươi lần sau nói chuyện thời điểm…… Dùng từ có thể hay không chuẩn xác một chút?” Đào Thương kiên nhẫn dạy hắn nói: “Giống vậy nói ‘ tổn hại chiêu ’ cái này từ, ta liền cảm thấy dùng không quá thỏa đáng, ngươi có thể hay không đem nó hình dung thành là ‘ diệu kế ’?”

Hứa Chử không phải thực lý giải Đào Thương ý tứ.

“Thừa tướng, ‘ tổn hại chiêu ’ cùng ‘ diệu kế ’ này hai cái từ, chẳng lẽ không phải một cái ý tứ sao?”

Đào Thương bất đắc dĩ một nhắm mắt, nói: “Này hai cái từ đặt ở hai ngàn năm sau cũng là một cái ý tứ, nhưng ngươi lời nói chính là không thể nói như vậy! Đây là quy củ!”

Hứa Chử ‘ nga ’ một tiếng, sửa lời nói: “Xin hỏi thừa tướng có gì diệu kế?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không có gì diệu kế, chính là chính diện cường công, dùng thực lực áp đảo Viên Thiệu.”

Chúng tướng nghe vậy không khỏi đều là cảm thấy kinh ngạc.

Từ Hoảng lão luyện thành thục, cất bước ra ban nói: “Thừa tướng, Viên Thiệu dưới trướng binh mã so với ta quân nhiều gấp đôi, thả chiến tướng mấy trăm, chính diện giao phong, có phải hay không có chút thác đại?”

Đào Thương nâng lên tay, nói: “Nếu là đổi thành hai ba năm trước, ta tuyệt không sẽ tự đại đến cho rằng chúng ta có thể ở chiến trường chính diện đánh bại Viên Thiệu quân chủ lực, nhưng hiện giờ tình huống không giống nhau, Hà Bắc chi chiến, Viên Thiệu dưới trướng quân yểm trợ nhiều lần bị nhục, hiện giờ lại là tứ phía toàn địch, những năm gần đây, Viên thị đủ loại hành vi toàn không được ưa chuộng, càng là cực kì hiếu chiến, mất đi sĩ tộc cùng bá tánh duy trì, mà ta quân mỗi một năm thực lực đều ở tăng trưởng, đó là nhất khuyết thiếu chiến mã, hiện giờ cũng đã cũng đủ…… Bên này giảm bên kia tăng, trước mắt đúng là cùng Viên Thiệu chính diện quyết đấu hảo thời cơ.”

Đào Thương dừng một chút, nói: “Viên Thiệu binh mã, tuy rằng so với chúng ta nhiều gấp đôi, nhưng ta quân tinh nhuệ, càng kiêm mãnh tướng rất nhiều, binh giới áo giáp cũng ở này bộ phía trên, ta đối chư vị các tướng quân đều như vậy có tin tưởng, chẳng lẽ các ngươi đối chính mình liền không có tin tưởng sao?”

Thái Sử Từ, Hứa Chử, Từ Hoảng, Khúc Nghĩa, A Phi, Hoàng Trung, Kỷ Linh, Cam Ninh, Chu Thái, Tang Bá đám người nghe vậy, đều là thật sâu hít một hơi.

Thừa tướng như thế hào hùng, chúng ta nếu là ở sợ hãi rụt rè, chẳng phải là cô phụ lương tướng chi danh?

Còn không phải là kẻ hèn Viên quân sao? Số lượng nhiều lại có thể như thế nào?

Lập tức, liền thấy Hứa Chử hào ngôn nói: “Thừa tướng nói chính là! Ngài yên tâm, lúc này đây mỗ gia nhất định đem hết toàn lực chém giết, cho dù là chiến đến chỉ còn một binh một tốt, cũng tuyệt không lui về phía sau nửa bước, thề muốn cùng Viên Thiệu liều chết rốt cuộc.”

Soái trướng trong vòng, Đào Thương hảo một trận trầm mặc lúc sau, mới vừa rồi buồn bã nói: “Chiến đến chỉ còn một binh một tốt thật cũng không cần, vạn nhất thấy đối phương thực lực quá cường, sự không thể vì, ngươi nên triệt vẫn là muốn triệt…… Nhưng đừng đem đào mỗ tích cóp nhiều năm như vậy của cải đánh hết.”

Chúng tướng vừa mới bị ủng hộ lên hào hùng, trong nháy mắt liền tiết mà.

Bức cách rớt.

Đào Thương sai người lấy ra bản đồ, nói: “Ta đã lệnh giáo sự phủ điều tra rõ ràng, Viên Thiệu hiện giờ chủ doanh chia làm bảy cái doanh trại quân đội, cộng phái sáu gã thân tín trấn thủ, phân biệt là Văn Sửu, Cao Lãm, Viên Đàm, Viên Thượng, Viên hi, Thuần Vu quỳnh, còn có Viên Thiệu chính mình, mỗi một cái doanh trại quân đội đều có gần trăm tên chiến tướng cùng giáo úy, thực lực không thể khinh thường, ta trước mắt cũng phân ra bảy trận, cũng tuyển ra bảy tên chiến tướng suất lĩnh, phân biệt tiến công các doanh.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương nhìn chung quanh chúng tướng, . com điểm nhân đạo: “Thái Sử Từ, Hoàng Trung, Cam Ninh, Từ Hoảng, Khúc Nghĩa, Chu Thái…… Các ngươi sáu cá nhân từng người phụ trách tấn công một doanh, còn lại chúng tướng, ta quay đầu lại sẽ phân phối cho các ngươi dưới trướng, bằng các ngươi

điều hành, một trận phi thường mấu chốt, các ngươi lâm hành hành, đều phải cấp đào mỗ ký xuống quân lệnh trạng, đã hiểu sao?”

“Nặc!”

Hứa Chử cùng A Phi thấy lĩnh quân không có chính mình phân, thả vừa rồi Đào Thương chỉ phân công sáu cá nhân, rất là không cam lòng.

A Phi vội vàng nói: “Thừa tướng, kia còn có một quân đâu?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Thứ bảy quân từ ta tự mình suất lĩnh.”

Cam Ninh bừng tỉnh nói: “Thừa tướng là tính toán tự mình lãnh binh, tấn công Viên Thiệu sở trấn thủ chủ doanh?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Ta lãnh binh đi đánh Viên Đàm sở suất lĩnh kia một doanh…… Đến nỗi Viên Thiệu kia một doanh……”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Khúc Nghĩa nói: “Liền giao cho khúc tướng quân.”

Khúc Nghĩa trong mắt tức khắc phiếm ra tinh quang.

------oOo------

Chương 748: Viên đào ác chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kế hoạch chế định xuống dưới lúc sau, Đào Thương lại đem dưới trướng chiến tướng cùng bộ đội phân biệt giao cho sáu gã tướng quân, cũng chế định thời gian, ước hẹn cùng tiến công.

Đào Thương bên này hừng hực khí thế điểm binh phái đem, chuẩn bị đối Viên Thiệu phát động lôi đình một kích.

Tương phản, Viên Thiệu gần nhất mấy ngày nay còn lại là có chút nháo tâm.

Hiện giờ hắn binh mã đã đến Hàm Đan cảnh nội, nhưng trương sự tình cùng Tào Tháo mắng thư làm hắn do dự bàng hoàng hảo một thời gian, thẳng đến gần nhất mới thoáng hoãn lại đây một ít.

Viên Thiệu liên tục mấy ngày đều ở cùng thủ hạ mưu sĩ nhóm thương lượng bước tiếp theo hành động, lại vô có tiến triển.

Giá trị này phi thường thời khắc, mọi thuyết phân đàn, đại gia ý tưởng cũng là đủ loại.

Tự Thụ thỉnh Viên Thiệu chỉnh hợp tam quân, trấn giữ yếu đạo, cùng Đào Thương giằng co bất chiến, chờ đợi cơ hội tốt.

Tuân kham cùng Tân Bình ý tưởng không giống nhau, bọn họ cho rằng giờ này khắc này, nam Hung nô cùng hắc sơn quân phân biệt bị Công Tôn độ cùng Tiên Bi sở ngăn trở, bên ta hẳn là thừa Đào Thương minh hữu đều giúp không được gì thời điểm, hoả tốc phái binh cường công Đào Thương, tranh thủ đến thế cục chủ động.

Quách Đồ còn lại là gián ngôn Viên Thiệu, làm hắn an bài người lại lần nữa cùng Đào Thương tiến hành đàm phán, cũng tại đàm phán

chính tiến hành thời điểm, đánh lén quân địch hoặc là thiết hạ Hồng Môn Yến, đem này nhất cử đánh chết.

Bàng Kỷ không có gián ngôn, hắn từ bị bắt sống qua sau, trên cơ bản cũng đã mất đi Viên Thiệu tín nhiệm, cho dù hướng Viên Thiệu gián ngôn, Viên Thiệu cũng sẽ không chọn dùng, một khi đã như vậy, kia còn không bằng đơn giản không nói lời nào, đương cái người câm.

Đại gia ngươi một lời ta một ngữ, đem Viên Thiệu nói đầu thẳng đại.

Hắn luôn là cảm thấy chính mình này đó các thủ hạ nói có đạo lý, nhưng lại luôn có một ít sơ hở chỗ, bất tận hoàn thiện.

Một ngày này, ngày dần dần rơi xuống, sắc trời dần dần trở tối, hoàng hôn nghiêng hạ, như đúc màu đỏ chiếu rọi tới rồi Viên Thiệu đại doanh.

Viên Thiệu nhìn một ngày quân tình cùng Nghiệp Thành truyền lại lại đây tình hình chính trị đương thời giản độc hồ sơ lúc sau, cảm thấy rất là mệt mỏi, hắn đối bàn thượng phóng kia chén người hầu đưa tới cháo không thèm để ý, xoa huyệt Thái Dương dựa nghiêng trên trên giường.

Vừa mới mơ hồ qua đi không bao lâu, liền nghe thấy trướng ngoại truyền đến một trận ồn ào tiếng bước chân.

Ngay sau đó một người thị vệ vội vội vàng vàng chạy tiến vào, đối Viên Thiệu chắp tay nói: “Đại tướng quân, việc lớn không tốt! Tây Nam mặt nhị công tử đại trại phương hướng, nhìn như là nổi lửa!”

Viên Thiệu mơ mơ màng màng chi gian, nghe không phải đặc biệt rõ ràng, qua không lớn một hồi, mới chợt phản ứng lại đây.

Hắn vội vàng nghiêng người, từ trên giường lăn xuống, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất, may mắn hắn không bao lâu từng nhiều tập lục nghệ chi kỹ, thân thủ mạnh mẽ, cho nên cũng không phải quăng ngã quá mức nan kham.

Viên Thiệu cũng bất chấp những cái đó, hắn vội vàng cất bước lao ra doanh trại, cẩn thận quan khán Viên hi đại trại vị trí phương hướng.

Nhưng thấy ánh lửa hừng hực, mơ hồ chi gian còn hình như có kêu sát tiếng động.

Viên Thiệu mày nhăn lại, lầu bầu nói: “Đào Thương quân bí mật đánh úp doanh trại địch?”

Liền đang tìm tư đương khẩu, lại thấy Viên Thiệu dưới trướng văn thần võ tướng nhóm sôi nổi đi đuổi lại đây.

“Chủ công! Đào Thương đánh lén nhị công tử doanh trại quân đội, đương tốc phái người cứu viện!” Viên đem mã duyên vội vàng gián ngôn.

Viên Thiệu nâng lên tay, chặn mã duyên gián ngôn, có vẻ cũng không sốt ruột.

Hắn tại chỗ chậm rì rì qua lại đi dạo vài bước, nói: “Hiện dịch doanh trại quân đội tuy tao công kích, nhưng ta quân chi số thắng với Đào Thương, hắn nếu là khuynh toàn lực tương công, Viên mỗ tự nhiên cứu chi, nhưng hắn nếu là chia quân bí mật đánh úp doanh trại địch, một trận đảo thật đúng là thật cũng không cần sốt ruột.”

Thực hiển nhiên, Viên Thiệu mấy năm nay cùng Đào Thương giao tế xem như không bạch đánh, hắn cư nhiên thật sự tính ra Đào Thương xác thật là chia quân đánh lén.

Không bao lâu, lại có thị vệ xông tới đối Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân, Thuần Vu quỳnh tướng quân đại trại nổi lửa!”

“Quả nhiên!” Viên Thiệu thật mạnh một phách bàn, cười lạnh nói: “Đào Thương quả nhiên là chia quân tiến công! Tiểu tử này lúc này đây thật sự bắt đầu cùng chúng ta chơi dương mưu! Như thế rất tốt, Viên mỗ liền ở giữa điều đình, cùng Đào Thương tiểu tặc phân cái thắng bại!”

Tuân kham có vẻ có chút kinh ngạc: “Nghe đại tướng quân lời này trung ý tứ, Đào Thương còn rất có khả năng tiến công chúng ta toàn bộ bảy cái doanh trại?”

Viên Thiệu cười lạnh một tiếng nói: “Hắn nếu không bằng này, liền không phải Đào gia tiểu tặc! Tới hảo! Tới hảo!”

Mọi người đều là khó hiểu cho nhau nhìn nhìn, hồn nhiên không rõ, Đào Thương như thế nào ở không hề dự triệu liền hướng Viên quân bảy cái doanh trại phát động tổng tiến công.

Trên thực tế, một trận, Đào Thương đánh chính là tự tin…… Hắn đối Kim Lăng quân có thể lấy ít thắng nhiều tự tin.

Mà Viên Thiệu đánh cũng là tự tin, đánh chính là hắn Hà Bắc quân ở số lượng cùng chiến lực đều thắng qua Đào Thương tự tin.

Quách Đồ lại lần nữa ra ban, đối Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân, Đào Thương nếu là thật muốn cường công ta bảy trại, tắc hắn ở Hàm Đan đóng quân phía sau chủ doanh tất nhiên hư không, đại tướng quân không ngại phân ra một chi binh mã, đánh lén Đào Thương quân đại doanh, nhất định thắng lợi!”

Tự Thụ cười lạnh nói: “Quách công tắc, ngươi này ra chính là cái gì chủ ý? Đào Thương kiểu gì dạng người, xuất binh phía trước, làm sao có thể không lưu lại trọng binh bảo hộ chủ doanh? Quả thực buồn cười.”

Quách Đồ trừng hắn một cái: “Đào Thương lại là nhiều mưu, cũng khẳng định sẽ có sơ sẩy thời điểm, nói nữa, đào quân binh lực không kịp ta quân, tấn công bảy trại đã là cố hết sức, phía sau còn sẽ lưu nhiều ít binh tướng?”

Tự Thụ lười đến cùng hắn vô nghĩa, chỉ là đối Viên Thiệu nói: “Minh công, Đào Thương không thể so thường nhân, không thể lẽ thường độ chi.”

Viên Thiệu không có phản ứng hai người, hắn chỉ là ngồi ở tại chỗ, lẳng lặng trầm tư thật lâu sau, bỗng nhiên mở miệng nói: “Trương!”

Trương vừa nghe Viên Thiệu kêu hắn, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cất bước ra ban nói: “Có mạt tướng.”

“Suất lĩnh 3000 người, đi trước tiến công Đào Thương đại trại! Không cần lại ra sai lầm, nếu như bằng không, Viên mỗ quyết không khinh tha.”

Nghe xong lời này, trương không khỏi cả người run lên.

Tự Thụ cũng là kinh ngạc nhìn về phía Viên Thiệu.

Viên Thiệu là thật không rõ vẫn là giả không rõ?

Đào Thương sau trại đại doanh, sao có thể không có mai phục?

Trương lãnh 3000 người đi…… Này không phải cùng chịu chết giống nhau sao?

Liền tính là hắn có thể tồn tại trở về, đã có thể bằng hắn liên tục gặp bại tích việc, quay đầu lại Viên Thiệu cũng giống nhau có thể xử trí hắn.

Này không phải tự đoạn cánh tay, vứt bỏ lương tướng sao?

Tự Thụ vừa muốn lại lần nữa gián ngôn là lúc, lại lập tức đối diện thượng Viên Thiệu hai tròng mắt, thấy được hắn nhìn hướng chính mình ánh mắt.

Kia ánh mắt cực kỳ thâm trầm lãnh lệ, thả tràn ngập cảnh cáo ý vị.

Tự Thụ ngơ ngác thần, tiếp theo khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười khổ.

Xem ra chính mình vị này minh công tâm ý đã tuyệt.

Trương trầm tư sau một lúc lâu, sau đó vừa chắp tay nói: “Nặc!”

Ngay sau đó xoay người đi ra đại trại, điểm binh phái đem đi.

……

Viên Thiệu ở trung quân chủ trại chủ cầm đại cục, mà Đào Thương bảy lộ binh mã tắc tiến hành cùng lúc gian đoạn thức hướng về Viên Thiệu bảy tòa đại trại phát động tiến công.

Cái thứ nhất công tiến Viên quân đại trại, là phụ trách tấn công Viên hi một đường Cam Ninh, hắn tính cách thô bạo, cái thứ nhất liền nhẫn nại không được, đối Viên hi đại trại phát động đoạt công.

Giả hoa, Lữ từ, Tống khiêm đám người toàn ở này dưới trướng nhậm này điều khiển.

“Sát a!” Bốn phương tám hướng, đều là Kim Lăng quân hò hét tiếng động.

Viên hi tổ chức binh tướng, đi vào trại ngoại, nhìn đến đó là đầy khắp núi đồi, không ngừng đẩy đè nặng bên ta doanh trại những cái đó Kim Lăng quân sĩ tốt, da đầu thẳng có chút tê dại.

“Sát a! Giết hết Viên quân cẩu tặc!”

“Thừa tướng dụng binh cái thế vô song, các tướng sĩ cứ việc anh dũng chém giết, không cần nhiều lự mặt khác, Hà Bắc quân lúc này một cái đều trốn không thoát!”

“Giả tướng quân, ngươi ngăn chặn sau trận, Tống Tư Mã, ngươi bảo vệ cho mặt phải thông lộ, đừng làm Viên hi chạy thoát! Còn lại chư quân, tùy ta tiến công!”

“Sát a ——”

------oOo------

Chương 749: sống mái với nhau các doanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên hi quân doanh binh mã không ít, Viên Thiệu cũng cho hắn trang bị không ít Viên quân chiến tướng, có thể nói là thực lực mạnh mẽ.

Cam Ninh quân tuy rằng tinh nhuệ, nhưng tưởng đẩy ngang cũng chiến thắng Viên hi quân, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nhưng là hai quân trừ bỏ binh tướng tinh nhuệ trình độ cùng nhiều ít ngoại, lại có một cái cực kỳ trí mạng nhân tố! Một cái có thể quyết định thắng bại nhân tố.

Đó chính là hai gã chủ soái trình độ thật sự kém quá nhiều!

Cam Ninh là người nào? Thủy tặc đầu lĩnh xuất thân, vũ dũng cái thế mãnh tướng, chiến trường chém giết nhiều năm, chưa bao giờ để ý chính mình tánh mạng.

Như vậy mãnh tướng, lại há có thể là Viên hi có thể so?

Viên hi là cái cái gì chủ!

Một cái vì nữ nhân, có thể đem hắn cha nửa châu của cải bại họa thuần bại gia tử.

“Sát a! Giết chết Ký Châu người, sống trảo Viên hi!”

Thanh âm này như núi hô sóng thần giống nhau.

Cam Ninh đầu tàu gương mẫu, đem hắn đại kỳ kỳ không ngừng hướng về trước trận chuyển dời, mà hắn phía sau các tướng sĩ thấy được này đại kỳ vị trí đang không ngừng về phía trước trận chuyển

dời, trong lòng nôn nóng thả hưng phấn, ra sức về phía trước bước chân liền càng thêm nhanh, mặc cho Viên quân các tướng sĩ như thế nào ngăn trở, cũng ngăn không được bọn họ.

“Cam Ninh thất phu nhận lấy cái chết!” Theo hét lớn một tiếng, Hà Bắc chiến tướng khổng cốc vọt tới trước trận, bài đao vũ mã thẳng đến Cam Ninh vọt tới.

Cam Ninh cũng không sốt ruột, hắn chỉ là hướng về phía phía sau một người giáo úy làm một cái thủ thế!

Ngay sau đó, liền thấy Cam Ninh phía sau cận vệ binh hướng về hai bên khai triệt, lộ ra một loạt bưng Kim Lăng liền nỏ tinh nhuệ nỏ binh.

Này chi luôn luôn thuận lợi kì binh lại một lần buông xuống ở trong sân.

“Vèo vèo vèo!”

“Vèo vèo vèo!”

Vô số mũi tên chi hướng về đối phương xông tới mã quân bắn đi ra ngoài, không đếm được Viên quân kỵ binh ngã quỵ ở Kim Lăng liền nỏ quân thần binh lợi khí dưới.

Mà Hà Bắc chiến tướng khổng cốc, cũng là liền Cam Ninh biên đều không có đụng tới, đã bị bắn chết thành cái sàng, đi đời nhà ma.

Kim Lăng quân liền nỏ bắn xong lúc sau, quân địch trận thế lập tức bị giải khai một cái thật lớn không đương, mà giờ này khắc này, Kim Lăng quân mã quân ở Cam Ninh dẫn dắt hạ, bắt đầu hướng quân địch tiến hành xung phong.

Có năm đó từ Lý Giác cùng Quách Tị bên kia làm ra chiến mã, hơn nữa ở trại nuôi ngựa huấn luyện hai tái, Kim Lăng quân lúc này đã hoàn toàn không thiếu ngựa, chiến mã số lượng được đến sung túc bổ sung.

Kim Lăng quân lại vô què chân hoặc là nhược điểm.

“Sát a!” Cam Ninh gào thét lớn, chiến đao huy động, tùy thông mã quân cùng hướng Viên hi chủ trận phóng đi, hắn dọc theo đường đi liền sát mấy người, xông thẳng nhập Viên quân bên trong, thân hình như hổ, không người có thể kháng cự.

“Ngăn lại hắn! Ngăn lại hắn!” Viên hi kêu to, về phía sau thối lui.

Hà Bắc chiến tướng sôi nổi về phía trước, mười dư danh chiến tướng cùng giáo úy dùng thân thể của mình chắn Cam Ninh cùng Viên hi chi gian.

Cam Ninh lúc này đã nhìn đến Viên hi thân ảnh, hắn gào thét lớn xông lên, sở hữu kỵ binh đi theo Cam Ninh phía sau, hướng Viên hi vọt lại đây.

Viên hi trong lòng đã kinh thả sợ, trong lòng bắt đầu sinh lui ý.

Hắn chơi cái tiểu thông minh, chính mình lãnh một chúng hộ vệ lặng lẽ hướng về phía sau triệt hồi, nhưng lại lưu lại chính mình đại kỳ kỳ ở trung quân.

Bộ dáng này, liền có thể tạm thời lừa gạt thủ hạ binh tướng, làm cho bọn họ cho rằng chính mình còn ở trung quân, sĩ khí chưa từng hạ thấp.

Viên hi tự cho là chính mình dùng chính là một cái hảo mưu kế, nhưng hắn không biết, này mưu kế tuy rằng có thể tạm thời làm bên ta các quân sĩ không chú ý đến chính mình hành tung, chính là quay đầu lại một khi bại lộ, kia lại là làm hắn càng thêm khó có thể thừa nhận quả đắng.

Không bao lâu, Cam Ninh quân xung phong liều chết tới rồi Viên hi đại kỳ kỳ nơi chỗ!

Cam Ninh mọi nơi đánh giá một vòng, căn bản không có nhìn đến Viên hi bóng dáng, hắn cười lạnh một tiếng, trực tiếp đem đạo kỳ

chém té xuống đất.

Chiến trường phía trên, một kỳ nãi tam quân chi hồn! Mấy vạn tướng sĩ chém giết, biển người tấp nập, rất nhiều người căn bản là nhìn không thấy bên ta chủ soái ở địa phương nào, cũng không hiểu được chủ soái là tồn tại vẫn là chết.

Đại kỳ kỳ một đảo, ở mọi người trong mắt, này chủ soái chẳng khác nào là đã chết.

“Đại kỳ kỳ đổ!”

“Đạo kỳ đổ!”

“Nhị công tử người đâu?”

“Nhị công tử ở đâu?”

“……”

“Nhị công tử cũng đã chết!”

Viên quân sĩ khí hoàn toàn lâm vào thung lũng, rất nhiều không rõ nguyên do binh lính bắt đầu hướng về phía sau chạy trốn, mà bên này giảm bên kia tăng, Cam Ninh quân tiến công sĩ khí bạo trướng, tam quân tướng sĩ đều bị dùng mệnh, liều mạng hướng về Viên hi quân trại phóng đi.

……

Mà giờ này khắc này Viên Đàm quân trại cách đó không xa núi rừng trung, Đào Thương cùng hoàng tự, A Phi đám người một đường binh mã nấp trong ở giữa, Đào Thương trong tay cầm nhánh cây, trên mặt đất phác hoạ một cái nhìn không ra là gì đó đồ hình.

Hoàng tự đứng ở bên cạnh nhìn, nghi hoặc nói: “Thừa tướng ở họa cái gì?”

“Crayon Shin-chan.”

Hoàng tự nghe vậy sửng sốt: “Tiểu tân là ai?”

“Tiểu tiện hóa.” Đào Thương nhàn nhạt trở về một câu, sau đó ngẩng đầu hướng về nơi xa nhìn nhìn, nói: “Mặt khác sáu chỗ doanh trại, đều có động tĩnh sao?”

A Phi đã đi tới, nói: “Giáo sự hồi báo, ta quân còn lại lục lộ binh mã đã đánh vào sáu chỗ Viên quân hàng rào, chỉ còn lại có chúng ta này một chi còn không có động tác.”

“Nga, hảo.” Đào Thương nhàn nhạt lên tiếng, lại đem cúi đầu, tiếp tục phác hoạ trên mặt đất đồ hình, tự tiêu khiển.

Hoàng tự thấy Đào Thương vẫn là này phúc không nhanh không chậm bộ dáng, trong lòng sốt ruột, băm chân nói: “Thừa tướng, ta quân còn lại lục lộ đều hành động, vì sao cô đơn ngài chút nào không vội, thượng có tâm tình tại đây chơi ngươi tiểu tiện hóa?”

Đào Thương trong tay nhánh cây lập tức sẽ không vẽ.

Hoàng tự này tiểu vương bát đản!

Lời này nói tuy rằng cũng không có gì tật xấu, nhưng không khỏi nghĩa khác quá nặng!

Đào Thương thật sâu hít một hơi, trắng hoàng tự liếc mắt một cái, đứng lên dùng chân đem “Tiểu tiện hóa” phủi đi không, mới vừa rồi nói: “Biết ta vì cái gì cố ý tới đối phó Viên Đàm sao?”

Hoàng tự dùng sức lắc lắc đầu.

A Phi còn lại là đã đạt được nhìn Đào Thương, nói: “Mạt tướng từng nghe người ta nói, thừa tướng cùng Viên Đàm ngày xưa có cũ?”

Đào Thương gật đầu nói: “Không tồi, chúng ta hai người giao tình phỉ thiển, Viên Đàm từng hai độ ở ta Từ Châu làm khách, com cùng người nhà của ta đều nhận thức, cho nên ta mới chuyên môn tới đối phó hắn…… Đổi làm người khác, ta sợ Viên Đàm không cẩn thận chết ở ở trong tay người khác.”

A Phi nghe vậy nói: “Thừa tướng chẳng lẽ là tưởng chiêu hàng Viên Đàm?”

Đào Thương không có lập tức trả lời, hắn trầm ngâm sau một lúc lâu mới vừa rồi nói: “Không sai biệt lắm đi.”

A Phi vừa nghe, trên đầu tức khắc mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Thừa tướng, ngài ý tưởng này có phải hay không quá mức? Viên Đàm chính là Viên Thiệu thân nhi tử, ngươi trông cậy vào hắn phản bội hắn thân sinh phụ thân?”

Đào Thương nhàn nhạt ngôn nói: “Không phải làm hắn phản bội thân sinh phụ thân, chỉ là tưởng gợi lên hắn sinh tồn dục mà thôi, các ngươi cũng chưa gặp qua Viên Đàm, người này là một cái phi thường ích kỷ người, người như vậy, trong lòng trừ bỏ chính hắn ở ngoài, sẽ không lại có người thứ hai…… Thân cha cũng không ngoại lệ.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn nói: “Nếu làm hắn cho rằng hắn hiện tại có sinh tồn nguy cơ, đừng nói là Viên Thiệu, thân tổ tông hắn cũng làm theo bán.”

A Phi nghe vậy trầm mặc một hồi, mới vừa rồi sâu kín nói: “Thừa tướng, ngài như thế nào sẽ nhận thức người như vậy?”

------oOo------

Chương 750: phu thê ra trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vì ứng phó lần này đại chiến, Đào Thương ở trước đó xếp vào điều động đại phê lượng giáo sự phủ giáo sự, phối hợp Kim Lăng trong quân các bộ, làm cho bọn họ phân tán ở các chiến trường cùng yếu đạo thượng, cũng ban cho sung túc trang bị, tùy thời có thể hướng hắn truyền lại các chiến trường mới nhất tình báo.

Cho dù là vũ khí lạnh chiến trường, tình báo tầm quan trọng cũng đủ rồi vặn vẹo toàn bộ chiến cuộc.

Mà giáo sự phủ các thành viên, động tác cũng xác thật phi thường nhanh chóng.

Phụ trách điều tra ly Viên Đàm quân doanh gần nhất Viên Thượng quân doanh giáo sự, liền trước hết truyền lại tới tin tức.

“Khởi bẩm thừa tướng!” Giáo sự phủ người hướng hắn hội báo nói: “Phụ trách tấn công Viên Thượng quân doanh Chu Thái tướng quân, liên chiến liên thắng, Viên Thượng cùng với này dưới trướng các tướng sĩ không thể ngăn cản, bởi vậy co đầu rút cổ ở đại doanh bên trong, cũng phái tướng sĩ hướng quanh thân doanh trại cầu cứu?”

“Quanh thân doanh trại?” Đào Thương nghe vậy đầu tiên là ngẩn người, mới vừa rồi bừng tỉnh nói: “Nếu là luận khoảng cách, ly Viên Thượng quân doanh gần nhất doanh trại, hẳn là Viên Đàm nơi này đi?”

“Đúng là! Bất quá bởi vì Chu Thái tướng quân chặn lại, truyền tin người phần lớn bị ngăn trở, chỉ có thiểu bộ phận người lao ra trùng vây, nhưng cũng không dám đi đại lộ, nghĩ đến hẳn là đi đường nhỏ vòng đến hướng Viên đại công tử soái trướng mà đến.”

Đào Thương gật gật đầu: “Thì ra là thế, nghĩ đến tính tính khoảng cách, bọn họ hiện tại cách nơi này ứng cũng là không xa…… A Phi!”

“Ở!”

“Hoả tốc phái người, ở các nơi yếu đạo mai phục binh mã, vô luận như thế nào cũng nhất định phải đem Viên Thượng người mang tin tức cho ta ngăn cản, tuyệt không có thể làm cho bọn họ đem cầu cứu tin đưa đến Viên Đàm trong tay, biết không?”

“Nặc! “

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, lại hỏi giáo sự nói: “Trừ bỏ Viên Thượng đại trại ở ngoài, còn lại các lộ hiện tại tình huống như thế nào?”

Giáo sự vội vàng nói: “Còn lại các lộ, chiến sự giằng co, cũng không kỳ sự, chỉ là Viên Thiệu phái dưới trướng đại tướng trương, lãnh binh 3000, đang ở đi trước ta đại trại trên đường.”

Đào Thương nghe vậy lập tức ngây ngẩn cả người: “Nhiều ít binh mã?”

“3000!”

“3000 chi chúng……”

Đào Thương chép chép miệng, im lặng sau một lúc lâu lúc sau, thở dài khẩu khí.

“Trương a trương, ngươi chung quy vẫn là bị Viên Thiệu trở thành khí tử, ngươi trung tâm như một, nguyện đem tính mạng bảo toàn chủ công, này phẩm hạnh đến tột cùng như thế nào lại là bị đào mỗ cấp thí ra tới.”

Hoàng tự tham dự chuyện này toàn quá trình, hắn chép chép miệng, tổng cảm giác không phải như vậy hồi sự.

Cái gì kêu bị Viên Thiệu phẩm hạnh đến tột cùng như thế nào bị ngươi thí ra tới?

Hình như là ngươi hố trương có được không?

……

Trương bộ đội ra Viên Thiệu đại trại, thẳng đến Đào Thương quân chủ doanh phóng đi.

Phụ trách tấn công Viên Thiệu chủ trại Khúc Nghĩa ở đã biết tin tức này lúc sau, cũng không có phái người đi ngăn cản, bởi vì hắn biết, bên ta đại trại phòng thủ kiên cố, căn bản không cần lo lắng, trương lãnh người qua đi, thuần túy là tìm chết.

Trương một chúng hành động thực mau, không bao lâu liền đến Đào Thương đại trại.

Hắn dưới trướng này 3000 nhân mã, trong đó có hai ngàn người chính là hắn tự mình thao luyện trọng bộ binh tinh nhuệ đại kích sĩ.

Phóng nhãn thiên hạ bước quân, đại kích sĩ thật là ít có tinh nhuệ bộ binh, nhưng lại không thể xưng là tốt nhất.

So đại kích sĩ cường bước quân cũng không phải không tồn tại, trong đó, Kim Lăng hổ vệ quân chính là nhất đại biểu tính một chi.

Hàng rào đại môn bị chậm rãi mở ra, Hứa Chử cùng này thê hứa khờ nương phóng ngựa mà ra, đem hổ vệ quân xếp thành một liệt, cùng trương giằng co.

Hứa Chử mắt lạnh nhìn quét một vòng trận địa địch, cuối cùng bĩu môi nói: “Trương, ngươi liền lãnh như vậy vài người tới, chẳng lẽ là coi thường ta Hứa Chử, chạy nhanh lãnh binh trở về, phi ta địch thủ, để tránh tại đây không tự chiết tánh mạng, bạch bạch thiệt hại một đời anh danh.”

Trương sắc mặt âm trầm, cũng không đáp lời, chỉ là đem trong tay chiến thương nhất cử.

Ngay sau đó, liền nghe hắn phía sau sĩ tốt nhóm động tác nhất trí hô lớn: “Chiến, chiến, chiến!”

Hứa Chử lông mày một chọn: “Hừ! Hảo sinh khuyên ngươi ngươi không nghe, cũng thế, ngươi nếu muốn tìm chết, ta liền thành toàn ngươi đó là.”

Dứt lời, liền muốn phóng ngựa lãnh binh đi chiến trương.

Hứa thị khờ nương lại mở miệng nói: “Ngươi là một quân chủ soái phụ trách trấn thủ đại doanh, như thế nào có thể nhẹ ra? Ta đi chiến hắn đó là!”

Hứa Chử vừa nghe lời này, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo vội vàng nói: “Phu nhân nhất thiết không thể nhẹ ra, trương tuyệt phi bình thường, tuy rằng chỉ có 3000 nhân mã, nhưng ta bắt lấy hắn phỏng chừng đều không dễ dàng, phu nhân vẫn là……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy hứa thị khờ nương hung tợn trừng hai mắt: “Ngươi bắt lấy hắn không dễ dàng lại làm sao? Lão nương ngày thường đắn đo ngươi còn không đơn giản, sao lại sợ hắn?”

Hứa Chử một cái kính gật đầu:” Là là là, phu nhân chi dũng cái thế vô song, vi phu xa không kịp cũng…… Phu nhân như bá vương trên đời, thiên hạ vô địch! “

“Đánh rắm, ngươi nói ai là bá vương đâu? Ngươi trong lòng có phải hay không ngóng trông lão nương ô giang tự vận, hảo thành toàn ngươi này thất phu tục huyền?”

“Phu nhân ngươi lời này liền oai? Mỗ gia cái gì thời điểm nói qua loại này lời nói.”

“Thiếu ba hoa, cho ta áp trận!”

Dứt lời, liền thấy hứa khờ nương phân phó hổ vệ quân xung phong liều chết đi ra ngoài.

Bên kia sương, đại kích sĩ cũng giống như sắt thép nước lũ giống nhau, thổi quét nồng hậu sát ý, hướng về hứa khờ nương cùng hổ vệ quân đón đi lên.

Hai chi thiên hạ nổi danh trọng bộ binh oanh ở cùng nhau, phát ra kinh thiên động địa tiếng vang. Hai bên binh đối binh, đem đối đem, triển khai một hồi khờ đấu.

Luận cập sức chiến đấu cùng chiến thuật, cũng hoặc là cường hãn trình độ, đại kích sĩ cùng Kim Lăng hổ vệ quân so sánh với, xác thật là tra xét không ít.

Đại kích sĩ binh khí cùng với bọn họ áo giáp đều phi thường dày nặng, lực sát thương cùng lực phòng ngự so cao, nhưng khuyết thiếu tính cơ động, chiến thuật cũng tương đối chỉ một.

Kim Lăng hổ vệ quân binh khí nhiều mặt, trường mâu, trường kích, phác đao, trường kiếm nhiều mặt, thậm chí liền phi đao cùng lưu tinh chùy Đào Thương cũng vì bọn họ trang bị so toàn.

Giao thủ lúc sau, đại kích sĩ chiến lực cùng hổ vệ quân so sánh với, liền có vẻ yếu kém.

Mà trương cùng hứa thị khờ nương từng người ở trong trận chém giết sau một lát, rốt cuộc đụng phải mặt.

Hứa khờ nương không cho trương phản ứng cơ hội, quát tháo hướng về hắn huy đao phóng đi.

Trương vừa thấy hứa thị khờ nương, không khỏi một kỳ.

Này như thế nào còn phái ra cái nữ?

Bất quá này nữ tướng thân hình cũng thực sự to rộng, com nhìn tuyệt phi bình thường.

Trương chưa bao giờ coi khinh bất luận đối thủ nào, hắn tiểu tâm cẩn thận, bắt đầu cùng hứa khờ nương ác chiến, hai bên đánh 30 dư cái hiệp, thắng bại chẳng phân biệt.

Trương trong lòng kinh ngạc.

Này đại nương nhóm cư nhiên có như vậy bản lĩnh?

Hắn thực sự không nghĩ tới hứa khờ nương cư nhiên có như vậy bản lĩnh, có thể cùng chính mình đánh tới loại này hoàn cảnh.

Nhưng bất luận như thế nào, nàng cũng chung quy bất quá là cái nữ tử mà thôi, luận cập chân thật bản lĩnh, trương tự nhận là hắn bản lĩnh vẫn là ở hứa khờ nương phía trên.

Theo thời gian trôi qua, hứa khờ nương trong tay đao pháp tiệm loạn, mở ra thủy dần dần tăng mạnh thế công, càng thêm chiếm cứ thượng phong.

Hứa khờ nương trong lòng không quá chịu phục, nhưng sự thật bãi ở trước mắt, nàng chính là ở dần dần bị trương áp chế.

Liền ở ngay lúc này, nghiêng ám sát, một phen đầu hổ đao đem hai người binh khí tách ra, tiếp theo liền nghe một cái như sấm thanh âm quát: “Khi dễ nữ tử tính cái gì bản lĩnh, trương! Tới! Hai ta luyện luyện!”

------oOo------

Chương 751: tâm tình hạ xuống Trương Hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Hợp cùng hứa khờ nương giao chiến chính kịch liệt, Hứa Chử từ một bên vọt ra, giải khai hai người giao phong, tiếp theo lại thế hứa khờ nương đánh với Trương Hợp.

Hứa Chử đao pháp cùng dũng lực uy thế mười phần, cùng Trương Hợp giao thủ vững vàng chiếm cứ thượng phong, một phen đầu hổ đao trên dưới tung bay, hiện cực có uy lực.

Hứa Chử như thế hung mãnh, nhưng thật ra đem hứa khờ nương nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Nhớ năm đó, chính mình vừa mới gả cho Hứa Chử thời điểm, Hứa Chử trình độ nhưng tuyệt đối không có như vậy cao!

Chẳng lẽ, là hắn mấy năm nay kinh nghiệm sa trường, liên tiếp chém giết, bản lĩnh dần dần biến cường?

Một khi đã như vậy, kia vì sao chính mình mỗi một lần dọn dẹp hắn thời điểm, nhà mình cái này phu quân đều là một bộ không hề có sức phản kháng bộ dáng?

Liền hướng hắn hôm nay biểu hiện, chính mình ngày thường lý nên là đấu không lại hắn a?

Chẳng lẽ…… Nhà mình phu quân mỗi lần đều là ở nhường chính mình?

Nghĩ vậy, hứa khờ nương trong lòng đột nhiên nổi lên đau lòng cảm giác, đồng thời cũng nổi lên tự trách chi tình.

Đấu mấy chục hiệp lúc sau, Trương Hợp rốt cuộc kiên trì không được, thở hồng hộc, hai tay cũng là bắt đầu phát run.

Mà hắn thủ hạ đại kích sĩ cũng là kế tiếp bại lui, tổn thất không nhỏ.

Hứa Chử cũng không cưỡng bức, 50 cái hiệp lúc sau, Hứa Chử chợt thu đao, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Hợp, hừ một tiếng, ngay sau đó cao giọng a lính liên lạc làm tam quân không cần ở tiếp tục tiến công, tại chỗ đợi mệnh.

Phía sau truyền đến nghỉ binh minh kim tiếng động, hổ vệ quân đồng thời đứng lại, một lần nữa liệt trận, này tố chất chi cao túc nhưng làm người xem thế là đủ rồi.

Hứa Chử loại này hành động, thực rõ ràng chính là không nghĩ làm khó Trương Hợp, làm hắn biết khó mà lui.

Trương Hợp cũng biết tốt xấu, ngay sau đó lệnh bên ta binh mã cũng không cần ở tiếp tục tiến công, chỉ là đứng yên tại chỗ.

Hứa Chử lạnh lùng nhìn Trương Hợp, nói: “Trương tướng quân, ngươi ta cũng coi như là cũ thức, chúng ta tuy rằng là địch, nhưng mỗ gia xác thật là kính nể Trương tướng quân làm người. Hôm nay trận này, thật sự là mạnh yếu cách xa, không quá công bằng, mỗ gia đó là thắng ngươi, cũng thắng chi không võ, ngươi thả trở về, tổ chức binh mã, kêu chút viện quân, đãi hôm sau ngươi ta lại quyết một thắng bại!”

Trương Hợp há miệng thở dốc, lời nói đến bên miệng lăng là chưa nói ra tới.

Không bao lâu, lại thấy hắn thở dài khẩu khí, phân phó phía sau binh tướng nói: “Thu binh.”

Trương Hợp thu binh lúc sau, Hứa Chử cũng là suất binh rút về chủ doanh.

Hứa khờ nương đánh mã đón đi lên.

Hứa Chử hàm hậu cười nói: “Phu nhân, không bị thương đi?”

Hứa khờ nương bình tĩnh nhìn hắn, trong mắt nổi lên lệ quang.

“Ngươi người này…… Rõ ràng võ nghệ đã vượt qua ta? Làm sao ngày thường ta đánh ngươi mắng ngươi, lại vẫn là như vậy nhược, không cãi lại còn không hoàn thủ?”

Hứa Chử nghe vậy sửng sốt, làm như không nghĩ tới hứa khờ nương sẽ đột nhiên hỏi hắn cái này.

Cuối cùng, lại thấy Hứa Chử cười hắc hắc: “Thói quen đi, thấy phu nhân, cái gì sức lực cùng lệ khí liền đều không có, trước nay liền không nghĩ tới đánh trả.”

Hứa khờ nương xoa xoa nước mắt, nói: “Ta về sau không bao giờ đánh ngươi.”

Hứa Chử nghe vậy vui vẻ: “Phu nhân lời này thật sự? Chúng ta nhưng ước pháp tam chương không? Nếu là nuốt lời, cần đến dập đầu nhận sai.”

“Ước ngươi cái rắm! Còn dập đầu nhận sai, phản ngươi!” Hứa khờ nương một tiếng quát lớn, một chưởng đem Hứa Chử đánh rớt xuống ngựa.

“Phu nhân tha mạng a! Đau, đau!”

……

Trương Hợp cũng không có lui lại hồi Viên Thiệu đại doanh, mà là tạm thời ở Kim Lăng đại trại cách đó không xa chữa thương.

Hắn phái ra một con, phi mã đi trước Viên Thiệu chủ trại, thỉnh hắn thêm binh trợ trận.

Nhưng Viên Thiệu chủ trại, giờ phút này cũng không ngừng nghỉ.

Khúc Nghĩa suất lĩnh một chi bưu quân, chính đè nặng Viên Thiệu chủ doanh đánh.

Đi theo Khúc Nghĩa phó tướng phân biệt là Tào Báo, Mi Phương, Trương Huân, Hồ Tài chờ chiến tướng.

Tuy rằng không có đặc biệt có thể đánh, nhưng thắng ở có thể thuần một sắc nghe Khúc Nghĩa điều hành, mặc cho hắn phát huy.

Khúc Nghĩa chiến pháp không có khác, chính là thuần một sắc viễn trình cường công.

Hắn dùng đã sớm chuẩn bị tốt oa Kim Lăng vứt thạch cơ, hướng về Viên Thiệu chủ doanh một đốn cuồng oanh lạm tạc.

Mà vứt thạch cơ trước, còn lại là trọng thuẫn binh cùng Kim Lăng liền nỏ quân bãi thành nghiêm mật trận hình, đối này tiến hành bảo vệ xung quanh.

Viên Thiệu kỵ binh chỉ cần là vừa ra chiến, liền sẽ có che trời lấp đất nỏ tiễn đổ ập xuống bắn về phía bọn họ!

Viên Thiệu mệnh dưới trướng chiến tướng Lữ uy hoàng tổ chức bảy lần tiến công, nhưng đều là tổn thất thảm trọng hướng bị Khúc Nghĩa bắn trở về.

“Ầm ầm ầm!”

Cục đá dừng ở trong doanh địa, khiến cho khóc tiếng la làm soái trướng nội Viên Thiệu đau đầu.

Hắn một phách bàn, hung tợn nói: “Khúc Nghĩa thằng nhãi này, thực sự là khinh người quá đáng! Chẳng lẽ Viên mỗ này trong quân, liền không ai có thể trị hắn sao?”

Dắt chiêu ra ban: “Ta quân chiến tướng mấy lần chỉ huy binh mã xuất chiến, chỉ là……”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là kia Khúc Nghĩa đối với ta quân các bộ chiến tướng chiến pháp đều quá vì quen thuộc, hiện giờ lại có Kim Lăng liền nỏ cùng trọng khí tương trợ, càng là coi ta quân các bộ như không có gì, hắn vốn chính là Hà Bắc đệ nhất danh tướng, mọi người đối hắn, đều là cảm thấy sợ hãi……”

“Đánh rắm!” Viên Thiệu bỗng nhiên đứng dậy, một chân ném đi bàn ngạn: “Hắn tính cái gì Hà Bắc đệ nhất danh tướng, bất quá là một cái phản nghịch chi tặc mà thôi!”

Liền ở ngay lúc này, Trương Hợp phái tới thám tử mạo phi thạch, từ mặt bên tiến vào doanh trại quân đội, đi vào soái trướng thỉnh cầu gặp mặt Viên Thiệu.

Hiện tại Viên Thiệu, tâm tình phi thường không tốt, Trương Hợp người lúc này tới cầu viện, kết quả có thể nghĩ.

“Ngươi trở về nói cho Trương Hợp, ngày mai phía trước nếu là đánh không dưới Đào Thương đại trại, liền dẫn theo đầu người trở về gặp ta đi.”

Viên Thiệu một cái viện binh cũng không có phái, chỉ là làm kia binh lính cấp Trương Hợp mang theo như vậy một câu trở về.

……

Đương nhận được tên kia binh lính sở mang về tới tin tức lúc sau, Trương Hợp tâm hoàn toàn lạnh.

Hắn luôn luôn tận trung Viên Thiệu, cư nhiên là như vậy cái bộ dáng, chính mình một mảnh chân thành trung tâm, kết quả là, xác được đến như vậy một cái kết cục.

Đổi thành ai, chỉ sợ trong lòng đều là không hảo quá đi.

Nhưng hiện tại lại hẳn là làm sao bây giờ?

Trở về, chính mình nhất định là rơi vào cái bị chém đầu kết cục, nhưng nếu là thật lưu lại nơi này tiếp tục cường công quân địch chủ

doanh, cũng cùng chịu chết không có gì khác nhau.

Thực sự là tiến thoái lưỡng nan a.

Dựa theo Trương Hợp ý tưởng, có lẽ liền này công tiến Kim Lăng quân đại trại, sau đó chết trận sa trường, nhưng thật ra cũng vẫn có thể xem là một cái tốt quy túc.

Nhưng nếu là làm như vậy, chính mình đã chết đảo cũng là không có gì, com nhưng thủ hạ này giúp binh lính lại là vô tội a, làm cho bọn họ như vậy không hề ý nghĩa đi theo chính mình chịu chết, có phải hay không có chút quá tàn khốc.

Liền ở Trương Hợp do dự, tiến thoái lưỡng nan thời điểm, Kim Lăng quân kia mặt, Đào Thương chiêu hàng sứ giả tiến đến thấy hắn.

Sứ giả là Thái Ung đệ tử, ban đầu từng mặc cho Hợp Phì, sau bị Đào Thương thu vào tướng phủ đương phụ tá, gọi là cố ung.

Cố ung vì Trương Hợp phân tích xong xuôi trước hình thức, cũng vì hắn nói một phen đạo lý lớn, sau đó lại là liệt ra tới Viên Thiệu đủ loại bất nghĩa cử chỉ, Trương Hợp sửa đầu người khác, hoàn toàn là bị Viên Thiệu bức, đều không phải là bất nghĩa cử chỉ.

Sau đó, hắn lại là chỉ ra Đào Thương cầu hiền như khát, từ thật lâu trước kia liền khát vọng có thể cùng Trương Hợp cộng sự.

Trương Hợp do dự đã lâu, cố ung lại nói: “Trương tướng quân, Viên Thiệu nếu thật là minh chủ, dùng cái gì điền phong, Hứa Du, Khúc Nghĩa chờ trọng thần sôi nổi ruồng bỏ với hắn? Chẳng lẽ những người này đều là bất trung bất nghĩa người chăng?”

Ở tình thế bức bách hạ, Trương Hợp cuối cùng thở dài khẩu khí nói: “Mang ta đi thấy Đào Thương.”

()

------oOo------

Chương 752: ân ân oán oán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu quân, Viên Thiệu chủ trại.

“Các huynh đệ! Cùng ta hướng, giết hết những cái đó Đông Nam cẩu!”

Tưởng nghĩa cừ cùng Lữ uy hoàng lại lần nữa tổ chức đại phê lượng kỵ binh, hướng về trại ngoại không ngừng vứt thạch quấy rầy bên ta Khúc Nghĩa một chúng xung phong liều chết qua đi.

Này đã là Viên quân lần thứ tám xung phong.

Nhìn giống như sắt thép nước lũ giống nhau Viên quân kỵ binh lại lần nữa vọt tới, Khúc Nghĩa ngay sau đó phân phó Tào Báo nói: “Tào tướng quân, thét ra lệnh liền nỏ doanh tiếp tục bắn tên!”

Liền nỏ doanh mưa tên lại một lần gào thét ong nhộng mà bắn, đem xông vào trước nhất mặt Viên quân chiến kỵ hết thảy bắn đảo.

Té ngã chiến kỵ bị mặt sau chiến kỵ giẫm đạp, đồng thời cũng tắc ở phía sau quân mã tiến binh tốc độ, Khúc Nghĩa liền nỏ doanh liền có thể thừa cái này đương khẩu, phát huy ra lớn hơn nữa tác dụng cùng chiến lực.

Tưởng nghĩa cừ nhìn bên ta sĩ tốt bị Khúc Nghĩa như thế huyết ngược, một đôi mắt bởi vì buồn bực mà biến huyết hồng.

“Tránh ra! Xem bổn đem thu thập Khúc Nghĩa!”

Theo một tiếng hô quát, lại là Viên quân đại tướng trương nam tổ chức vẫn luôn bao vây nghiêm mật thuẫn binh, đi vào cửa trại trước chuẩn bị lao tới.

Theo kỵ binh trận lại một lần chụp chân, trọng bộ binh bắt đầu ở trương nam chỉ huy hạ, hướng về Khúc Nghĩa tiến công.

Khúc Nghĩa đứng ở chiến xa thượng, chỉ là nhìn xa liếc mắt một cái, trong lòng liền đã là có số.

Đây là Viên đem trương nam kết trận phương thức.

Khúc Nghĩa ngay sau đó phân phó tả hữu: “Làm cung nỏ binh đi phối hợp tác chiến hai cánh, trác thiết Phù Đồ cùng mẹ mìn lập tức trận.”

Phân phó sau khi xong, liền thấy bên ta chiến trận bắt đầu biến trận hoạt động.

Khúc Nghĩa không khỏi cảm thấy vui mừng, may mắn chính mình gia nhập Kim Lăng quân.

Đào Thương có khả năng đủ cung cấp cho hắn binh chủng, là Khúc Nghĩa ban đầu ở Hà Bắc, vô luận như thế nào cũng tưởng tượng không đến.

Này đó binh chủng cường độ cùng bọn họ trang bị kiên cố sắc bén trình độ, rất xa vượt qua Khúc Nghĩa tưởng tượng, hơn nữa bất đồng binh chủng, lại phối hợp thượng hắn tri thức cùng kinh nghiệm, cơ hồ có thể ứng đối các loại cục diện.

Liền giống như trước mắt cái này đương khẩu, Khúc Nghĩa làm thiết Phù Đồ cùng mẹ mìn lập tức trận, liền có thể ở trong thời gian ngắn nhất phá tan địch quân trọng bộ binh trận.

Mà ở hắn trung trận vứt thạch cơ, đối Viên Thiệu đại doanh cuồng oanh lạm tạc vẫn luôn không có đình chỉ.

Mẹ mìn mã cùng thiết Phù Đồ bắt đầu hướng trận lúc sau, Khúc Nghĩa lại tiếp đón qua Mi Phương, phân phó hắn nói: “Còn thỉnh mi tướng quân cùng Tào tướng quân một hồi, lặng lẽ suất lĩnh liền nỏ

doanh, phân biệt đi trước sau trận, nhét vào liền nỏ, tùy thời chuẩn bị nghênh địch.”

Mi Phương nghe vậy sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Sau trận? Nghe tướng quân ý tứ này, sau trận một hồi chẳng lẽ là sẽ bị người đánh bất ngờ?”

Khúc Nghĩa gật gật đầu, nói: “Trước mắt trương nam suất lĩnh bước quân dục phá ta chiến trận, hắn tuy rằng vô dụng, nhưng thượng có Tưởng nghĩa cừ kia tặc tư ở, này tặc tư nhất am hiểu đó là thừa cơ mà nhập, như ta sở liệu không kém, ta quân cùng trương nam ở trước trận giao thủ, hắn nhất định sẽ phái kỵ binh từ phối hợp tác chiến quay quanh nói, công ta quân lúc sau.”

Mi Phương nghe Khúc Nghĩa nói như vậy, nghe da đầu thẳng tê dại.

Nhìn xem này họ khúc, chỉ đem bên ta những người này cân nhắc rõ ràng, không sai chút nào.

Hoặc là nói, một cái cao giai phản bội đem, đối với một phương thế lực tới nói, chẳng những là một loại tổn thất thật lớn, hơn nữa vẫn là một cái thật lớn tai hoạ ngầm.

Viên quân chư tướng ở bên ngoài cùng Khúc Nghĩa giao thủ, tình huống thật là không ổn, mà Viên Thiệu bản nhân ngồi ở soái trướng nội, nghe không ngừng oanh kích tiến bên ta doanh trại phi thạch rơi xuống đất tiếng động, hơn nữa bên ta sĩ tốt hoảng sợ tiếng quát tháo, sắc mặt khuyết thanh.

Hắn cắn chặt răng, thẹn quá thành giận nói: “Khúc Nghĩa bất quá là Viên mỗ trướng hạ một giới phản bội đem, hiện giờ lại dám đổ Viên mỗ cửa trại đánh, truyền ra đi, Viên mỗ cái mặt già này, lại là nên đi nơi nào phóng?”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, sôi nổi cúi đầu không nói.

“Hiện giờ này đại trại nội, tinh binh mấy vạn, lương tướng trăm viên, chẳng lẽ liền không có một người đối phó Khúc Nghĩa?”

Mọi người như cũ vẫn là không lên tiếng.

Viên Thiệu thở dài khẩu khí, đứng thẳng thân hình, quát: “Hảo! Các ngươi không ai có thể chiến bại Khúc Nghĩa…… Kia Viên mỗ liền tự mình lãnh binh đi gặp hắn, Viên mỗ muốn cho cái này phản bội đem biết, ta Viên Thiệu cửa trại, không phải ai ngờ nói đổ liền có thể đổ!”

Quách Đồ vừa nghe, cái thứ nhất nhảy ra, hô: “Đại tướng quân trăm triệu không thể như thế, như vậy cách làm chẳng phải là đem ngài tự thân đặt hiểm cảnh rồi? Khúc Nghĩa kia tiểu nhân hận ngài tận xương, vạn nhất có cái cái gì sơ xuất, lại nên như thế nào?”

Viên Thiệu lạnh lùng nhìn hắn nói: “Ngươi nếu là cảm thấy không ổn, vậy ngươi thay ta trước trận đốc chiến như thế nào?”

Quách Đồ lập tức liền ngốc.

“Này, này……”

“Không có này phân đảm lược, liền thiếu ra tới bán trung tâm!” Viên Thiệu thật mạnh một hừ, ngay sau đó đi nhanh hướng trướng ngoại đi đến.

……

Lại là quả nhiên không ra Khúc Nghĩa sở liệu, liền ở Kim Lăng quân cùng trương nam trọng bộ binh ở phía trước trận chém giết là lúc, Tưởng nghĩa cừ kỵ binh đội lặng lẽ từ sườn doanh vòng đến Kim Lăng quân phía sau, cũng đối Kim Lăng quân sau trận tiến hành đánh bất ngờ.

Nhưng Tào Báo cùng Mi Phương cũng đã dựa theo Khúc Nghĩa bố trí, suất lĩnh một lần nữa điền thang mũi tên xong Kim Lăng liền nỏ doanh mai phục tại sau trận, Tưởng nghĩa cừ binh mã vừa đến, liền

lại là bị một phen liền bắn, tạo thành tổn thất thật lớn lúc sau, chỉ phải hoảng sợ mà triệt.

Đáng thương Viên quân chiến tướng nhóm một hồi tỉ mỉ bố cục, cuối cùng lại biến thành bọt nước.

Khúc Nghĩa phía sau vứt thạch cơ còn đang không ngừng hướng về Viên Thiệu đại trại nội cường oanh kích.

Nhưng liền ở cái này mấu chốt, Viên quân trung trong trận, đột nhiên vang lên một trận mãnh liệt tiếng kèn cùng đánh trống reo hò thanh.

Này trận tiếng trống liền lôi tam thông, mà kèn cũng là liên miên không dứt thổi.

Khúc Nghĩa nghe xong thanh âm này, cả người một cái kịch liệt, hắn vội vàng truyền lệnh tam quân bày trận, các bộ cẩn thận đối địch, không được có lầm.

Tả hữu chư tướng toàn không rõ này ý.

Khúc Nghĩa cho bọn họ một cái đơn giản nhất giải thích.

“Đây là Viên Thiệu tự mình lâm trận trận trượng!”

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều từng người thầm than không thôi, không hổ là bốn thế tam công lúc sau, liền tự mình lâm trận đều có chuyên môn trống trận thanh nhạc đệm, thật sự là khí thế mười phần.

Ở toàn bộ Kim Lăng trong quân, cũng cũng chỉ có Cam Ninh có cái này đặc thù đãi ngộ…… Ra cửa tự mang tiểu lục lạc bgm.

Không bao lâu, thấy Viên quân đại trại cửa chính, một đội đội bưu hãn Viên quân xuất hiện ở Khúc Nghĩa trước mặt.

Khúc Nghĩa biết, này đó tướng sĩ mới là Viên Thiệu trung quân, nhất tinh nhuệ kia một đám sĩ tốt.

Cùng này đó tướng sĩ so sánh với, Tưởng nghĩa cừ, trương nam đám người vừa mới chỉ huy tướng sĩ, căn bản là không ở một cái cấp bậc thượng.

Viên quân các tướng sĩ đi ra đại doanh liệt trận lúc sau, không bao lâu, liền thấy một chiếc to rộng chiến xa đi tới chiến trường trước, chiến xa rất là xa hoa, mặt trên đứng, là một thân kim sắc giáp trụ, màu đỏ chiến bào, đai lưng phối kiếm bốn thế tam công chi chủ Viên Thiệu.

Khúc Nghĩa mơ hồ thấy được Viên Thiệu thân ảnh, khóe miệng treo lên cười lạnh

Viên Thiệu lạnh lùng nhìn đối diện Khúc Nghĩa chiến trận, sau đó xoay người phân phó phía sau truyền lệnh quan, mệnh hắn tìm tới hai mươi danh giọng vô cùng lớn tướng sĩ đứng ở trước trận, thế chính mình kêu gọi.

Không bao lâu, liền nghe Viên quân trước trận truyền đến hai mươi danh quân tốt cộng đồng kêu gọi.

“Khúc Nghĩa! Phản bội chủ chi tặc, hiện giờ phục tới trước trận, ngươi có gì thể diện đối mặt người trong thiên hạ? Có gì thể diện đối mặt Viên mỗ? Có gì thể diện đối mặt Hà Bắc ngày xưa đồng liêu? Ngươi lại có gì thể diện đối mặt ngươi bậc cha chú con cháu? Ngươi này đê tiện vô sỉ, vong ân phụ nghĩa tiểu nhân!”

Viên Thiệu vẻ mặt làm người hô bốn cái có gì, có thẳng mắng Khúc Nghĩa khuyết điểm, chỉ đem Khúc Nghĩa tao mặt đỏ rần!

Hắn thật sâu hít vào một hơi, cả giận nói: “Cấp bổn đem cũng tiếp đón mười cái sĩ tốt ở trước trận kêu gọi! Ta cũng muốn mắng hắn!…… Viên Thiệu lão cẩu!”

------oOo------

Chương 753: mạch nước ngầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu một chút không cho Khúc Nghĩa lưu mặt mũi, làm trò hai quân tướng sĩ mặt, trực tiếp khiến cho người đem hắn là một cái phản nghịch chi tặc sự thật ở hai quân tướng sĩ trước mặt kêu gọi ra tới.

Sự tuy rằng là như vậy chuyện này, nhưng ngươi cũng không thể làm trò đại gia mặt nói a…… Quá không chú ý.

Khúc Nghĩa khí cả người phát run, ngay sau đó cũng tiếp đón mười mấy giọng thật lớn binh lính, ở trước trận hô quát.

Nhưng nghe những cái đó bọn lính hướng về Viên Thiệu hô quát: “Viên Thiệu! Ngươi không cần hiền năng, bảo thủ, khinh nhục hiền lương, thượng còn không biết xấu hổ nói ta chính là phản bội chủ chi tặc? Khúc mỗ nếu là muốn phản bội, kia phản bội cũng là những cái đó dung chủ! Ác chủ!”

Không đợi Viên Thiệu đáp lời, liền nghe Khúc Nghĩa làm những cái đó sĩ tốt tiếp tục kêu gọi nói: “Khúc Nghĩa chẳng những khó xử trung thần, hãm hại hiền lương, thả còn sài lang hành vi, mưu hại thiên tử, bệnh dịch tả thiên hạ, quả thật là ai cũng có thể giết chết gian nịnh chi tặc! Quả thực so Đổng Trác lão tặc còn muốn đáng giận!”

Viên Thiệu bị Khúc Nghĩa nghẹn cứng họng, thượng môi cùng hạ môi lúc đóng lúc mở, muốn mắng còn trở về, lại cố tình không biết nên từ nào bắt đầu mắng.

Thiện sát thiên tử tội danh thật sự là quá lớn, cũng quá muốn mệnh, hiện tại Viên Thiệu mặc kệ là với ai cãi nhau, chỉ cần là có điểm văn hóa, nhưng phàm là nói ra Viên Thiệu thiện sát thiên tử, kia cơ bản Viên Thiệu liền mắng bất quá hắn.

Này đoản chân thực sự là quá muốn mệnh.

Viên Thiệu tứ phương đại mặt đỏ cơ hồ đều phải tích xuất huyết tới, này cũng chính là hắn ly Khúc Nghĩa khoảng cách xa, này nếu là ly gần, Viên Thiệu đều hận không thể đem hắn tiền dâm hậu sát, sau đó lại gian lại sát.

Lập tức, liền thấy nói Viên Thiệu đem trong tay roi giương lên, cao giọng quát: “Toàn quân chuẩn bị tiến công, sát tặc!”

“Thịch thịch thịch!”

“Ô ô ô ô ~!”

Thúc giục toàn bộ Viên quân tiến công trống trận cùng tiếng kèn đồng thời vang lên, đinh tai nhức óc, đại trại phía trước mỗi người tiếng lòng đều phảng phất theo trống trận tiếng vang mà bắt đầu nhanh chóng nhảy lên lên.

Nhưng thấy Viên Thiệu quân trước trận tấm chắn binh cùng người bắn nỏ sôi nổi hướng về hai sườn tản ra.

Hắn nhất lấy làm tự hào kỵ binh cùng giáp sắt bước tốt che trời lấp đất, thổi quét trời cao, hướng về Kim Lăng quân xung phong liều chết mà đến.

Viên Thiệu đầu óc giờ phút này kỳ thật là không bình tĩnh, hắn đã quyết định chủ ý, muốn tới một hồi đao thật kiếm thật tắm máu chém giết, nói cái gì cũng đến đem Khúc Nghĩa xử lý!

Vó ngựa ầm vang, tinh kỳ phấp phới, nguyên bản ánh nắng tươi sáng bình khâu nơi, trong nháy mắt mây đen che lấp mặt trời, thiên địa vì này âm trầm sợ hãi, nùng liệt không hòa tan được sát khí bắt đầu ở đây nội tùy ý lan tràn.

Nhìn Viên quân đại đội nhân mã hướng về bên ta xung phong liều chết, Khúc Nghĩa chẳng những không có lộ ra kinh hoảng, ngược lại là lộ ra một tia vui mừng.

Liền sợ Viên Thiệu vững vàng bình tĩnh, hắn hiện giờ phạm vào nghiêng phong, thực sự là ở giữa chính mình lòng kẻ dưới này!

Khúc Nghĩa quay đầu nhìn nhìn bên người Kim Lăng quân, nỗi lòng sửa đổi.

Nhưng thấy Kim Lăng quân tinh binh mãnh tướng nhóm không có chút nào sợ hãi chi sắc, bọn họ quanh thân tản ra nùng liệt chiến ý, ngay cả bọn họ dưới háng chiến mã ở ngo ngoe rục rịch là lúc đều ở không ngừng ném động chân, cái mũi trung phun ra từng trận khí thô.

“Liền nỏ doanh chuẩn bị!”

Khúc Nghĩa trung quân trong trận, phụ trách trù tính chung chiến trận lính liên lạc giơ lên cao trong tay ngũ sắc lệnh kỳ, lớn tiếng cao uống.

“Bá!”

Liền nỏ doanh sĩ tốt nhóm chỉnh tề nhấc tay, mũi tên tản ra lạnh băng hàn quang, nhắm ngay những cái đó càng bôn càng gần Viên quân trước bộ.

“Lại là liền nỏ, lại là liền nỏ……” Viên Thiệu ở nơi xa nghiến răng nghiến lợi nói: “Đáng giận Kim Lăng cẩu tặc, bọn họ chẳng lẽ liền không có thủ đoạn khác sao?”

“Bắn tên!”

“Vèo vèo vèo!”

Trăm bước ở ngoài, Viên quân tiên phong chiến mã kỵ binh bị nỏ tiễn bắn trúng, hoặc là tài đến trên mặt đất, hoặc là ở giữa không trung xẹt qua một đạo đường cong, sau đó thật mạnh đánh vào rắn chắc trên cỏ, liền hét thảm một tiếng đều không kịp phát ra, liền đã là mất mạng,

Những cái đó binh lính trên người mũi tên khổng chảy ra máu tươi trong chớp mắt liền nhiễm hồng màu xanh lục mặt cỏ.

Theo sát sau đó Viên quân nài ngựa nhóm còn lại là tránh né không kịp, bị ngã xuống đất chiến mã cùng người chết sở trở, cũng bị thật mạnh vướng ngã trên mặt đất, trong lúc nhất thời, hơn trăm kỵ liền ở tào quân trước trận chỗ té ngã, còn không kịp bò lên, liền bị mặt sau tật mau xung phong mà đến chiến hữu vô tình dẫm đạp ở dưới chân.

“Tiếp tục bắn tên! Ngăn lại bọn họ tiến công” Khúc Nghĩa liên tục hét to, làm thủ hạ liền nỏ doanh cung tiễn thủ không ngừng bắn tên.

Viên Thiệu bởi vì trận này hướng trận, trả giá cực đại thương vong, nhưng Viên Thiệu hiện tại đang đứng ở bạo nộ tiếng động, này hết thảy hy sinh ở hắn xem ra, đều là đáng giá.

Ngay cả mười liền phát liền nỏ doanh, đều không có ngăn trở trụ này một đợt Viên quân bước chân, bọn họ cư nhiên thật sự phá tan mưa tên, đi tới Kim Lăng quân trước mặt.

Liền nỏ doanh tướng sĩ sôi nổi triệt thoái phía sau, mà mẹ mìn mã, thiết Phù Đồ, Thái Sơn quân, Đan Dương tinh binh này đó tinh nhuệ cận chiến bộ đội, bắt đầu sôi nổi tiến lên.

Hai quân kịch liệt giao phong, anh dũng ác chiến, một mảnh huyết sắc cơ hồ chiếu rọi không trung.

Mà Kim Lăng quân, cư nhiên là lực bất tòng tâm!

Bên ta binh lính tổn thất càng ngày càng nhiều, chiến tuyến cũng càng ngày càng về phía sau di động.

Tào Báo rất ít nhìn đến như vậy huyết tinh trường hợp, thấy thế sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, hắn đi vào mặt vô biểu tình Khúc Nghĩa trước mặt, thấp giọng nói: “Khúc tướng quân, chúng ta tình thế giống như không quá diệu a.”

Khúc Nghĩa thật sâu hít một hơi, nói: “Viên Thiệu trung quân hộ vệ binh mã quả nhiên là lợi hại…… Ta này chi binh mã tuy rằng cũng là thừa tướng cấp tinh nhuệ, nhưng theo chân bọn họ so sánh với, vẫn là thực sự kém một ít, này chiến khó có thể đắc thắng.”

Tào Báo khẩn trương nói: “Kia chúng ta hiện tại sửa làm sao bây giờ?”

Khúc Nghĩa ha hả cười, nói: “Tào tướng quân yên tâm, việc này ta đã sớm đã suy nghĩ rõ ràng, đánh không lại tự nhiên cũng có đánh không lại chiến pháp, ta nhất định sẽ làm Viên Thiệu trả giá đại giới.”

Dứt lời, liền đối với Khúc Nghĩa phân phó nói: “Trác lệnh tam quân, từ từ mà triệt, bổn đem tự mình cản phía sau!”

Tào Báo vừa định đi làm việc, đột nhiên phản ứng lại đây một việc, nói: “Khúc tướng quân, chúng ta tam quân đều lui lại, kia ở trong trận những cái đó công thành khí giới nên làm thế nào cho phải?”

Khúc Nghĩa nhàn nhạt nói: “Không cần phải xen vào, ta đều có phương pháp.”

Theo lui lại mệnh lệnh hạ đạt, Kim Lăng quân trừ bỏ Khúc Nghĩa tiếp tục tại hậu phương chỉ huy trung kiên lực lượng ngăn cản Viên quân, còn lại binh mã bắt đầu về phía sau phương lui lại.

Đối diện Viên Thiệu quân chiến trận chỗ, Khúc Nghĩa quân trận biến hóa rơi xuống Viên Thiệu trong ánh mắt.

Viên Thiệu vui mừng quá đỗi, hắn hung tợn vung lên roi ngựa tử, sau đó phân phó tả hữu nói: “Khúc Nghĩa ngăn cản không được, mau! Mau mau truy kích Khúc Nghĩa!”

Dứt lời, còn thúc giục chính mình chiến xa theo đại quân cùng nhau tiến lên.

Viên Thiệu bên người, dắt chiêu chạy vội tới hắn bên người, đối hắn nói: “Đại tướng quân, không thể nhẹ động, Khúc Nghĩa bại lui, đều

có từ ta chờ đuổi theo thì tốt rồi! Đại tướng quân nhất thiết không thể nhẹ động.”

Viên Thiệu khoát tay, nói: “Không cần! Viên mỗ tự mình đi truy! Khúc Nghĩa cái này tặc tư, www. . com ta lần này nói cái gì cũng muốn đem hắn đầu cắt bỏ!”

Dứt lời, không màng dắt chiêu khuyên can, khăng khăng yêu cầu lái xe xa phu đem chiến xa về phía trước điều khiển, theo trung quân cùng đuổi theo đuổi Khúc Nghĩa.

Viên Thiệu là thấy được Khúc Nghĩa binh mã về phía sau lui lại, nhưng hắn nhìn không thấy chính là, Khúc Nghĩa trung quân lưu lại tới những cái đó binh khí, cũng không phải chỉ có vứt thạch cơ, còn có mấy chục giá giếng lan hỗn loạn ở vứt thạch cơ giữa, cũng bày biện ở tầm bắn nội vô góc chết, có thể tìm đúng bất luận cái gì phương vị địa phương.

Mà mỗi một chiếc giếng lan mặt trên, đều có Khúc Nghĩa trước đó an bài tử sĩ, bọn họ trong tay đều có cường cung ngạnh nỏ, mà ở lâm trận phía trước, Khúc Nghĩa cũng đem Viên Thiệu ngày thường cưỡi kia chiếc xinh đẹp xa hoa chiến xa vì bọn họ tiến hành rồi tự thuật.

Này đó giếng lan thượng sĩ tốt nhìn đến phía dưới chiến hữu bại lui, cũng không có bất luận cái gì biểu tình, cũng không có bất luận cái gì hành động.

Từ đầu đến cuối, bọn họ đều chưa từng phát quá một mũi tên.

Bọn họ mũi tên, chỉ dự bị cấp tên kia ngồi ở chiến xa thượng, thân xuyên kim sắc giáp trụ người.

:.:

------oOo------

Chương 754: kiêu hùng chi nguy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liên tục thất bại, liên tục thất ý, liên tục đả kích, đã làm Viên Thiệu tiếp cận điên cuồng, hắn giờ phút này thấy Khúc Nghĩa bại lui, trong lòng rốt cuộc khống chế không được cảm xúc, cho tới nay áp chế ủy khuất cùng phẫn nộ đột nhiên bùng nổ, hắn điên cuồng chỉ huy xuống tay hạ binh tướng hướng về Khúc Nghĩa sau trận truy kích.

Cường đại nữa người, năng lực thừa nhận tâm lý đều là hữu hạn, cho dù là Viên Thiệu cũng không ngoại lệ.

Từ khi hai năm trước, hắn lọt vào trận chiến Quan Độ thảm bại, Viên Thiệu có thể nói liền vẫn luôn không lật người lại.

Bị Tào Tháo cùng Đào Thương cùng thảo phạt, bị mất Thanh Châu hơn phân nửa, trưởng tử Viên Đàm bị bắt, con thứ Viên hi bởi vì Chân Mật mà đánh hết hắn U Châu tân quân, năm đó mưu hại thiên tử sự tình bị Đào Thương công bố thiên hạ, sĩ tộc ly tâm, nhị Lữ chết trận, Nhan Lương cùng Hàn Mãnh cũng là chết trận, Khúc Nghĩa làm phản, Trương Hợp bán đứng chính mình, ô Hoàn quân phản chiến, nam Hung nô bị Đào Thương thu phục, điền phong đi chơi cái trá hàng còn đem chính mình trá ném, miểu vô tin tức…… Này từng cọc từng cái suy sự sở mang đến áp lực cùng tức giận ở hôm nay, núi lửa thức bùng nổ.

Viên Thiệu trong lòng, ở nhìn thấy Khúc Nghĩa lúc sau, hôm nay xem như hoàn toàn đánh mất lý trí.

Hắn đứng ở chiến xa thượng, tự mình ra trận, chỉ huy xuống tay hạ quân tốt, sơn hô hải khiếu dũng hướng về phía Khúc Nghĩa quân đội.

Khúc Nghĩa tự mình cản phía sau, một mặt ngăn cản Viên Thiệu điên cuồng tiến công, củng cố mà triệt, không cho trận thế rời rạc, bên ta chiến tuyến ở hắn trong tay không ngừng bị thọc sâu kéo trường.

Mà theo thời gian trôi qua, chiến tuyến rốt cuộc bị kéo đến những cái đó vứt thạch cơ cùng giếng lan sở đứng sừng sững phía sau.

Viên Thiệu nhìn trước mắt hết thảy, khóe miệng lộ ra mỉm cười đắc ý.

Đãi đánh lui Khúc Nghĩa lúc sau, này đó tiêu phí Kim Lăng quân vô số tâm huyết khí giới, cuối cùng liền đem dừng ở trong tay chính mình.

Này đó vừa mới từng đánh bên ta chủ trại các tướng sĩ không dám ngẩng đầu vứt thạch cơ, quay đầu lại, liền đem bị chính mình sở sử dụng, ngược lại tấn công đáng giận Kim Lăng quân!

Nói cái gì cũng phải nhường bọn họ nếm thử cái loại này bị che trời lấp đất cục đá lên đỉnh đầu thượng xoay quanh uy hiếp khủng bố tư vị.

Viên Thiệu rút ra bên hông bội kiếm, dùng hết toàn thân sức lực hô quát: “Các tướng sĩ, đều cùng ta tiến lên! Chém giết Khúc Nghĩa, ai nếu là có thể giết Khúc Nghĩa, Viên mỗ phong hắn vì thượng tướng quân, tiền thưởng……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Viên Thiệu hai tròng mắt chợt mở to!

Một chi từ hai thạch trọng cung phát ra mũi tên nhọn, “Vèo” một tiếng bắn ở hắn nách chỗ, máu tươi theo cánh tay cùng đồng giáp mãnh liệt chảy ra, nhiễm hồng hắn nửa cái thân mình.

Mà những cái đó kẹp khắp nơi vứt thạch cơ giữa giếng lan, trốn tránh ở phía trên những cái đó cường cung thủ, rốt cuộc bắt đầu làm khó dễ, ở Viên Thiệu kia chiếc trang trí xa hoa chiến xa tiến vào bọn

họ tầm nhìn lúc sau, trong tay bọn họ cường cung, liền bắt đầu điên cuồng hướng về chiến xa nơi phương hướng công kích.

“Ngăn lại! Mau ngăn lại!” Phía dưới Viên quân sĩ binh nhóm cao giọng hô quát: “Bảo hộ đại tướng quân!”

“Bảo hộ đại tướng quân! Mau! Mau!”

“Tấm chắn đâu! Tấm chắn trận mau liệt!”

Theo mọi người kêu gọi, thực mau, Viên Thiệu chiến xa quanh thân, bao gồm Viên Thiệu bên người, đều có vô số tấm chắn binh lại đây thế hắn ngăn cản giếng lan thượng mưa tên.

Nhưng cho dù là như thế, cũng vô pháp ngăn trở trụ ban đầu, Viên Thiệu nách thượng kia một mũi tên!

“Chủ công! Chủ công! Ngài thế nào?”

Dắt chiêu nhảy lên chiến xa, một bên chỉ huy thuẫn binh nhóm bảo hộ Viên Thiệu chu toàn, một bên dùng sức hướng về phía Viên Thiệu hô.

Viên Thiệu tuổi cũng không nhỏ, ở thời đại này, đã sớm là đương gia gia nhân vật, hơn nữa đánh trận nào thua trận đó, ưu tư quá mức, thân thể vẫn luôn liền không phải đặc biệt hảo.

Hiện giờ chợt trúng một cái trọng mũi tên, chỉ đem hắn đau môi trắng bệch, hàm răng trên dưới thẳng run.

Hơn nữa thực rõ ràng, hắn ý thức chính bắt đầu dần dần có chút không rõ ràng.

Cư nhiên lâm vào hôn mê, này nhưng không tốt lắm.

Dắt chiêu vừa thấy Viên Thiệu bộ dáng, tức khắc sợ hãi.

Hắn vội vàng đứng dậy thay thế Viên Thiệu hướng về bên người truyền lệnh quan khiển trách nói: “Đại tướng quân hạ lệnh, hoả tốc

rút quân! Rút quân!”

Hắn ở nói cho truyền lệnh quan đồng thời, cố ý không có nói Viên Thiệu bị thương sự tình, để tránh ảnh hưởng quân tâm.

Nhưng sự thật bãi ở trước mắt, Viên Thiệu bị thương, lại làm sao có thể giấu đến quá mọi người!

“Chủ công bị thương!”

“Đại tướng quân trung mũi tên!”

“Mau bỏ đi! Mau bỏ đi!”

Viên Thiệu bị thương tin tức thực mau liền rải rác ở các bộ.

Theo mọi người tiếng quát tháo, Viên quân các bộ sôi nổi bắt đầu triệt thoái phía sau, mà cũng chính là lúc này, Kim Lăng quân binh mã ở Khúc Nghĩa suất lĩnh hạ, bắt đầu toàn lực phản công, hướng về Viên quân công giết bằng được!

Mà Viên quân bởi vì Viên Thiệu bị thương, sĩ khí đại ngã, hơn nữa trung quân truyền lệnh các trận triệt thoái phía sau, Viên quân sĩ khí cùng chiến ý ở trong nháy mắt liền ngã xuống tới rồi thung lũng nhất, này tiêu bỉ trướng, lại là lại đến Kim Lăng quân phản kích tiến công thời cơ.

……

Đào Thương nơi doanh trại quân đội nội.

“Viên Đàm còn không có động tĩnh sao?” Đào Thương dò hỏi tả hữu nói.

A Phi trạm ra ban tới, nói: “Viên Thượng bị Chu Thái tấn công cực cấp, đã liên tục hướng Viên Đàm đã phát vài phong cầu cứu thư từ, nhưng đều bị chúng ta ở các điều yếu đạo người bí mật chặn lại hạ, Viên Đàm không nhận được tin tức, vẫn luôn chưa từng hành động thiếu suy nghĩ.”

Đào Thương nghe vậy gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Viên Đàm đảo không hổ là Viên gia trung chư tử giữa, nhất sẽ dụng binh một cái…… Chúng ta hiện nay cướp nhiều ít cầu cứu người?”

A Phi đếm trên đầu ngón tay đại khái tính một chút, mới vừa rồi nói: “Bảy cái.”

Đào Thương nhìn hắn ánh mắt lộ ra khinh thường chi sắc.

A Phi bị Đào Thương xem chột dạ, thấp giọng nói: “Thừa tướng, ngài như vậy nhìn ta làm gì?”

“Bảy người mà thôi…… Ngươi bẻ cái gì ngón tay?”

A Phi bị Đào Thương nói đến chỗ đau, sắc mặt đỏ bừng.

“Ta, ta tính toán không lắm tinh……”

“Ngươi đây là tính toán không lắm tinh sao? Ngươi đây là đếm đếm không lắm tinh…… Siêu bất quá hai tay số, ngươi đều phải bẻ một chút, loại này văn hóa nội tình sao được? Quay đầu lại đến cho các ngươi này đó tướng lãnh, gia tăng một ít văn hóa chương trình học bổ sung…… Từng ngày quang sẽ kêu đánh kêu giết.”

Ngay sau đó, liền thấy Đào Thương phân phó hắn nói: “Này đó truyền tin sứ giả cái gì, hoặc là có tín vật, hoặc là có Viên Thượng viết cấp Viên Đàm thư từ…… Bất luận có thứ gì, hết thảy đoạt lại cho ta lấy lại đây, ta cẩn thận so đối lúc sau, lại làm định luận.”

A Phi theo Đào Thương cũng có một đoạn thời gian, nhiều ít biết chút Đào Thương bản tính, hắn biết Đào Thương hiện tại là tưởng giả dạng làm Viên Thượng, tạo giả hướng Viên Đàm cầu cứu.

A Phi vừa chắp tay, nói: “Nặc!”

A Phi đi ra ngoài không lâu, ma ốm hoàng tự đi vào soái trướng.

“Thừa tướng, Trương Hợp tới.”

Đào Thương đã sớm thu được chủ trại bên kia tin hàm, biết được Trương Hợp ở tiếp nhận rồi cố ung tin tức lúc sau muốn gặp hắn.

“Thỉnh hắn vào đi.”

Không bao lâu, Trương Hợp theo hoàng tự đi vào soái trướng.

Hắn nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, . cắn cắn môi, làm như không biết đương như thế nào mở miệng.

Lại thấy đào đối hắn cười nói: “Tuấn Nghệ, ngươi rốt cuộc tới! Ta chờ ngươi đã lâu.”

Dứt lời, cũng không đợi Trương Hợp nói cái gì, liền thấy Đào Thương hướng về phía Bùi Tiền nói: “Lấy áo giáp cùng bội kiếm tới.”

Bùi Tiền ngay sau đó đi ra soái trướng.

Không bao lâu, liền thấy hắn cầm một cái khay xuất hiện ở soái trướng nội.

Kia trên khay, có một thanh bảo kiếm cùng một bộ chế tạo hoàn mỹ chiến giáp.

Đào Thương duỗi tay tiếp nhận, cũng chuyển cấp Trương Hợp, nói: “Thượng tướng đương xứng bảo kiếm bảo giáp, này bảo kiếm cùng bảo giáp chính là ta Kim Lăng xưởng đặc sản chi vật, nay đặc giao phó với Tuấn Nghệ, còn thỉnh Tuấn Nghệ chớ chối từ.”

Trương Hợp môi run lên, trong lòng một cổ ủy khuất chi tình chợt thăng lên trong lòng.

Trong khoảng thời gian này, chính mình ở Viên Thiệu bên kia đã chịu ủy khuất, ở Đào Thương tình nghĩa trước mặt ủy khuất lập tức bạo phát, nước mắt theo hắn đôi mắt chậm rãi chảy ra.

------oOo------

Chương 755: cốt nhục huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Trương tướng quân, nam nhi đổ máu không đổ lệ, thiết đừng khóc, như thế chẳng phải là dường như đào mỗ ủy khuất ngươi giống nhau?” Đào Thương khoan ngôn an ủi hắn.

Trương Hợp giơ tay đem nước mắt lau khô, nói: “Thừa tướng nói rất đúng, là hợp thất thố.”

Đào Thương sai người tạm thời thế Trương Hợp nhận lấy bội kiếm, giáp trụ, sau đó lôi kéo hắn ngồi xuống, nói: “Tuấn Nghệ, ngươi ta cũng coi như là quen biết nhiều năm, đối với đào mỗ trị chính trị quân, nói vậy ngươi cũng nhiều có nghe thấy, nói một câu không khoác lác lời nói, đào mỗ trị quân tám năm, trị hạ chi đem, chưa từng một người vô tội bị hạch tội, cũng chưa bao giờ có bởi vì tự thân yêu thích, mà thiện động qua tay tiếp theo người, cái này nói vậy ngươi cũng là rõ ràng.”

Trương Hợp nhếch miệng cười cười.

Đào Thương điểm này xác thật đáng giá người thưởng thức, hắn trước nay đều không có thu thập qua tay hạ hạ nhân…… Hắn giống nhau chuyên môn dọn dẹp người khác thuộc hạ người.

“Hợp cũng từng có nghe.”

Đào Thương tiếp tục nói: “Hà Bắc Viên thị, thụ đại căn thâm không giả, Viên Thiệu là một vị minh chủ cũng là không giả, nhưng Viên Thiệu hiện giờ tuổi đã tiệm đại, thả Viên thị trên người còn có thiện sát thiên tử tội danh, mất người trong thiên hạ chi tâm! Thứ hai tử cũng là ngầm nhiều có tranh chấp, như thế đi xuống, Viên thị thế sợ là cũng không hội trưởng lâu.”

Trương Hợp thở dài khẩu khí, nói: “Viên thị chi suy, hợp cũng là có điều cảm xúc, nhưng năm đó đại tướng quân đối ta thật dầy, Trương Hợp hạ quyết tâm, tất đương đem hết tâm lực phụ tá, nhưng hiện giờ đại tướng quân nhân bản thân chi yêu thích, dục hại ta tánh mạng…… Hợp không muốn uổng mạng, đến thừa tướng đối ta như vậy coi trọng, hợp tuy kết cỏ ngậm vành mà không thể báo đáp, nay nguyện hàng thừa tướng, lấy bảo toàn tánh mạng kiến công!”

Trương Hợp người này nói chuyện, nhưng thật ra thật sự, cũng không có nói cái gì quá nhiều đạo lý lớn, mà là nói rõ nói cho Đào Thương chính mình cũng không muốn chết.

Đào Thương rất là vui vẻ, hắn đứng dậy, nói: “Đãi Ký Châu đại định lúc sau, đào mỗ liền biểu tấu thiên tử, sắc phong tướng quân vì đãng khấu tướng quân, lãnh một xã khu hầu.”

Trương Hợp vội vàng đứng dậy, liền nói: “Không dám, không dám! Đa tạ thừa tướng tài bồi.”

Theo sau, Trương Hợp cân nhắc cân nhắc không đối vị, ngay sau đó hỏi: “Xin hỏi thừa tướng, như thế nào xã khu?”

Đào Thương cười nói: “Là đào mỗ tân nghiên cứu khu vực hành chính một lần nữa phân chia, ngươi về sau liền sẽ minh bạch.”

Trương Hợp bừng tỉnh gật gật đầu, cũng không quá đem Đào Thương nói hướng trong lòng đi.

Không bao lâu, liền thấy A Phi đem kia bảy cái bị bắt cóc người mang tin tức trên người tín vật lấy tới, đệ trình cho Đào Thương.

Này giữa có Viên Thượng tự tay viết thư từ, còn có một ít thiết chế phù bài.

Đào Thương tả hữu qua lại đùa nghịch, sau đó hỏi Trương Hợp nói: “Cái này chính là Viên thị tín vật?”

Trương Hợp gật gật đầu, nói: “Là Viên Thiệu cấp mấy cái nhi tử chuyên dụng phù bài, dùng để bọn họ từ các nơi điều khiển binh tướng, hoặc là cầu viện chi dùng, phi nguy cơ là lúc sẽ không sử dụng.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu.

Hắn lược một trầm tư, nói: “Ta nhưng thật ra có một cái mưu kế, có thể phá Viên Thượng cùng Viên Đàm hai huynh đệ, nhưng yêu cầu Tuấn Nghệ tương trợ…… Bất quá ngươi muốn giúp ta đối phó, là Viên Thiệu hai cái nhi tử…… Cũ chủ chi tử, ngươi nhưng hạ thủ được?”

Trương Hợp không trả lời ngay, mà là cúi đầu cẩn thận tự hỏi.

Đào Thương cũng không có thúc giục buộc hắn, chỉ là lẳng lặng chờ đợi hắn hồi đáp.

Rốt cuộc hắn ban đầu từng là Hà Bắc cựu thần, hiện giờ chợt đi ăn máng khác tử phản loạn, đã là làm ra cực đại tâm lý đấu tranh, làm hắn lập tức ra tay đối phó Viên Thiệu hai cái công tử, nói vậy hắn trong lòng nhất định sẽ trải qua một phen tâm lý đấu tranh.

Này ở trình độ nhất định thượng, cũng có thể đủ lý giải, Trương Hợp nếu là không đáp ứng, Đào Thương cũng sẽ không cưỡng bách.

Không bao lâu, lại thấy Trương Hợp gật gật đầu, nói: “Mạt tướng nguyện ý cống hiến sức lực.”

Đào Thương sá nhiên nhìn hắn, ngạc nhiên nói: “Tuấn Nghệ như thế nào nghĩ thông suốt?”

Trương Hợp nhàn nhạt nói: “Vốn dĩ cũng không nghĩ ra, nhưng thứ nhất ta đã đã vì bảo mệnh mà sẵn sàng góp sức, liền tự nhiên vì thừa tướng hiệu lực, cần gì lại làm nhớ cũ chủ việc? Như thế, cũng bất quá là ngụy quân tử hành trình kính, huống hồ Viên Đàm cùng Viên Thượng ngày xưa cũng phi ta chủ, tương trợ thừa tướng cũng là theo lý thường hẳn là.”

Đào Thương gật gật đầu, Trương Hợp lời này nếu là đổi ở giống nhau kẻ sĩ lỗ tai, tất nhiên sẽ bị một đốn công kích, nhưng nghe ở lỗ tai hắn, lại có một ít thẳng thắn ý vị.

Ninh làm thật tiểu nhân, không làm ngụy quân tử.

“Tuấn Nghệ một khi đã như vậy nói, kia đào mỗ liền cùng ngươi nói đem mưu kế giao đãi một chút, đầu tiên ta tính toán phái thủ hạ tinh nhuệ giáo sự, giả làm Viên Thượng thủ hạ, đi cấp Viên Đàm đưa cầu cứu thư từ…… Đương nhiên, Hà Bắc người mang tin tức giống nhau gặp phải Viên gia công tử như thế nào nói chuyện, này đó còn muốn Tuấn Nghệ nói cho ta một cái đại khái, sau đó, chúng ta liền……”

……

Viên Đàm đại trại.

Viên Đàm mấy ngày liền tới vẫn luôn không có động địa phương, đảo không phải hắn không nghĩ động, mà là hắn không dám dễ dàng động.

Các nơi doanh trại đã chịu địch tập tin tức hắn cũng thông qua thám báo đã biết, ngay cả Viên Thiệu chủ doanh đều đã chịu công kích.

Viên Đàm ngày xưa từng đánh quá vài tràng bại trận, vì này đó bại trận, hắn đã bị Viên Thiệu ướp lạnh lâu lắm lâu lắm.

Đừng nói là ngày xưa trấn thủ Thanh Châu, đó là liền Nghiệp Thành cũng trở về không được.

Hiện giờ Viên Đàm, hấp thu dĩ vãng giáo huấn, lại là không ở tùy ý xuất chiến.

Chính mình doanh trại đến nay còn không có đã chịu công kích, Viên Đàm tuy rằng cũng từng nghĩ tới là Đào Thương nhớ cũ tình đối chính mình thủ hạ lưu tình, nhưng loại này ý tưởng nhiều nhất cũng chính là suy nghĩ một chút, không thể coi là thật.

Do dự dưới, Viên Đàm vẫn luôn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cũng chính là ở ngay lúc này, Đào Thương thủ hạ: Giả dạng thành Viên Thượng cầu cứu sứ giả người, đi tới hắn trước mặt.

Đệ trình thượng Viên Thượng cầu cứu thư từ, lại lấy ra tới Viên Thượng phù bài…… Viên Đàm xác nhận không có lầm, xác thật là Viên Thượng cầu cứu không thể nghi ngờ.

Theo đạo lý tới nói, lúc này, tới truyền tin cái này sứ giả nếu là hảo ngôn khuyên bảo, hoặc là kiên nhẫn dẫn đường, làm Viên Đàm xuất binh đảo thật đúng là không có gì vấn đề.

Cố tình cái kia sứ giả một bộ ngưu bức hống hống bộ dáng, há mồm ngậm miệng đều là “Tam công tử này, Tam công tử kia”, hoàn toàn không giống là ở cầu viện, phảng phất là đại biểu Viên Thượng tới mệnh lệnh Viên Đàm xuất binh cứu hắn giống nhau.

Viên Đàm đối Viên Thượng vốn chính là cừu thị lớn hơn thân, lại vừa thấy cái này cầu viện sứ giả thái độ, khí càng là không đánh một chỗ tới.

Phụ thân còn chưa có chết…… Này hỗn trướng đồ vật thật giống như đã bắt đầu lấy Viên thị chi chủ tự cho mình là. u u kans h u

Viên Đàm vốn là không phải cái gì tỉnh du chờ, đối mặt loại tình huống này, hắn tự nhiên là sẽ không xuất binh.

Hắn đuổi rồi “Viên Thượng sứ giả” trở về, sau đó tiếp tục khô khô ba ba ở doanh trại đợi.

Viên Thượng cư nhiên như vậy phái sứ giả cùng ta nói chuyện, chính mình nếu là ứng hắn nói mà ra binh đi cứu, chẳng phải là thừa nhận Viên Thượng vì Viên thị chi chủ.

Đừng nhìn Viên Đàm này đã hơn một năm thời gian tạm trú Tịnh Châu, nhưng trưởng tử dáng người nhưng vẫn không có buông, hắn

trong lòng vẫn là nhớ thương Nghiệp Thành cái kia đại tướng quân vị trí!

Lẳng lặng đóng quân thời tiết, “Viên Thượng” lại phái cầm trong tay thư từ sứ giả tiến đến đốc xúc Viên Đàm xuất binh, nhưng Viên Đàm chỉ là trong miệng đáp ứng, hành động thượng một chút không có.

Thẳng đến qua mấy sóng thúc giục xuất binh sứ giả lúc sau, Viên Thiệu bản trại thượng tướng Trương Hợp, tự mình suất binh đi tới Viên Đàm đại doanh!

:.:

------oOo------

Chương 756: Viên Đàm phẫn nộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu ở chủ trại phái Trương Hợp đi đánh lén Đào Thương chuyện sau đó tạm thời không vì Viên Đàm biết.

Mà Trương Hợp ở tấn công không dưới Đào Thương doanh trại sau, chỉ có thể quy thuận với Đào Thương dưới trướng sự tình, Viên Đàm liền càng không biết.

Bởi vậy, lần này Trương Hợp suất chúng tiến đến, ở Viên Đàm xem ra, thuộc về đại biểu Viên Thiệu mà đến.

Viên Đàm lâu cư Tịnh Châu, cũng không biết được Ký Châu chân thật tình huống, Trương Hợp ở Viên Thiệu trong lòng địa vị hiện nay rốt cuộc là cái dạng gì, Ký Châu bản địa người, không có người sẽ nói với hắn, thả Trương Hợp thượng tướng quân địa vị lại ở nơi đó bãi, lấy Viên Đàm góc độ tới giảng, không dám đối hắn không tôn kính.

“Trương tướng quân tới đây, không biết là vì chuyện gì?” Viên Đàm cũng là pha cấp Trương Hợp mặt mũi, thân là thống soái Tịnh Châu quân, tại đây một mình lập trại chủ tướng, cư nhiên tự mình đến viên môn tới đón tiếp Trương Hợp.

Trương Hợp đối Viên Đàm hồi lấy quân lễ, cất cao giọng nói: “Phụng đại tướng quân chi mệnh, đặc tới hỏi trách công tử.”

“Hỏi, hỏi trách?” Viên Đàm nghe vậy sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Trương tướng quân, ngươi đây là ý gì? Phụ thân vì sao phải hỏi trách với ta? Ta, ta có cái gì sai lầm?”

Trương Hợp nhìn từ trên xuống dưới Viên Đàm, nghi hoặc nói: “Đại công tử chẳng lẽ thật sự không biết?”

Viên Đàm dùng sức lắc đầu, nói: “Xác thật không biết.”

Trương Hợp nghiêm mặt nói: “Tam công tử hướng đại công tử phái người cầu viện mấy lần, chẳng lẽ đại công tử đều chưa từng nhìn thấy người mang tin tức sao?”

Trương Hợp nói vừa nói ra tới, Viên Đàm đầu “Ầm vang” một chút, cơ hồ đều phải nổ tung.

Hắn phản ứng đầu tiên chính là: Viên Thượng kia chó con hướng ta kia cẩu cha cáo trạng đi!

Nhìn Viên Đàm ngây ra như phỗng bộ dáng, Trương Hợp khóe miệng gợi lên vẻ tươi cười, nói: “Thế nào? Không có gì nói đi?”

Viên Đàm vội vàng nói: “Trương tướng quân, chuyện này có hiểu lầm a! Phụ thân bên kia như thế nào chỉ dựa vào Viên Thượng lời nói của một bên, liền định tội với ta?”

Trương Hợp lạnh lùng nói: “Tam công tử phái người hướng chủ doanh cầu viện, chủ doanh hiện nay cũng đang ở cùng Khúc Nghĩa giao phong, khó có thể điều động dư thừa binh lực, đại tướng quân làm Tam công tử hướng trưởng công tử thỉnh binh, nhưng Tam công tử sứ giả lại nói Tam công tử từng hướng trưởng công tử thỉnh binh mấy lần, trưởng công tử chỉ là hư lấy ứng phó, cũng không xuất binh, nhưng có việc này?”

Viên Đàm mặt lập tức đỏ bừng, trong lòng càng thêm bực bội Viên Thượng.

Đổi thành ban đầu, nếu là nói Viên Đàm đối Viên Thượng hận, là hận không thể đem hắn rút gân lột da, tước thịt lột cốt, kia hiện tại, này đó hành động đã không thể phóng thích Viên Đàm đối hắn cái này đệ đệ hận ý.

Rút gân lột da? Quá tiện nghi hắn!

Hiện tại Viên Thượng nếu là đứng ở Viên Đàm trước mặt, Viên Đàm nhất định sẽ thiến hắn!

Hơn nữa tuyệt đối không phải dùng một lần, Viên Đàm sẽ chia làm rất nhiều lần đi thiến hắn, một lần liền thiến một chút, một lần liền thiến một chút……

“Trương tướng quân, việc này xác thật là có hiểu lầm, Tam đệ hắn xác thật là phái sứ giả hướng ta cầu viện, chỉ là, chỉ là……”

Nói đến này, Viên Đàm nói không được nữa.

Hắn tổng không thể đối Trương Hợp nói, bởi vì Viên Thượng sứ giả nói chuyện quá ngạo, chính mình không ra binh đi?

“Chỉ là ta phụng phụ thân chi mệnh trấn thủ nơi này, tại đây lập trại, nếu là tùy ý xuất binh, vạn nhất bị Đào Thương quân thừa cơ mà nhập, lại nên làm thế nào cho phải?”

Trương Hợp làm bộ làm tịch mọi nơi xem xét, nói: “Mỗ suất binh một đường tới đây, này trên đường làm như không thấy được Đào Thương quân một binh một tốt a?”

Viên Đàm vội vàng nói: “Trước mắt tuy rằng không có đào quân, nhưng chưa chừng khi nào liền tới rồi! Đào Thương dụng binh, kia chính là quỷ thần khó lường.”

Trương Hợp nheo lại đôi mắt, nhìn chằm chằm Viên Đàm nói: “Trưởng công tử làm như đối Đào Thương thực hiểu biết sao?”

Viên Đàm hiện tại sợ nhất nghe thấy cái này.

Hắn cả người một cái giật mình, vội vàng lắc đầu nói: “Không hiểu biết, không hiểu biết, toàn bằng chủ quan ước đoán, ước đoán mà thôi!”

Trương Hợp cũng không có nhiều lời, mà là nhàn nhạt nói: “Trương mỗ binh mã không nhiều lắm, nhưng lại cũng là phụng đại tướng quân lệnh, đi trước Tam công tử chi trại hộ này an toàn, đi Tam công

tử trại trước, đặc phụng đại tướng quân chi lệnh, tới trưởng công tử chi doanh, nhìn một cái tình huống…… Hiện giờ tình huống đã tất, tự nhiên rời đi.”

Dứt lời, hướng về phía Viên Đàm chắp tay, tiếp đón binh tướng chuẩn bị rời đi.

Viên Đàm vội nói: “Trương tướng quân không tiến trại ngồi ngồi xuống?”

Trương Hợp đã xoay người thượng chiến mã, quay đầu lại nói: “Quân tình khẩn cấp, chậm trễ không được, trưởng công tử…… Tự giải quyết cho tốt!”

Dứt lời, suất lĩnh binh mã đánh mã vội vàng mà đi.

Viên Đàm thất hồn lạc phách đi trở về chính mình soái trướng, cầm lấy bàn thượng rượu tước, đặt ở bên miệng, vừa muốn mẫn thượng một ngụm, đột nhiên trong lòng chợt một cổ tà hỏa phát tác, tùy tay “Phanh” một tiếng, đem rượu tước ném xuống đất.

“Viên Thượng tiểu tặc, an dám như thế! Ta, ta……”

Viên Đàm ‘ ta ’ nửa ngày, cũng không có nhảy ra một cái từ tới.

Hắn bên cạnh, tâm phúc phó tướng uông chiêu nói: “Trưởng công tử, Viên Thượng mượn cơ hội ở đại tướng quân trước mặt chửi bới với ngài, việc này cũng không phải một lần hai lần, quay đầu lại hướng đại tướng quân giải thích một chút liền có thể, không cần lo lắng.”

Viên Đàm cả giận: “Ta tức giận không chỉ là Viên Thượng tiểu tặc âm ta, mà là Trương Hợp kia tư! Liền tính hắn là Hà Bắc thượng tướng, lại như thế nào dám như vậy đối ta nói chuyện, ngô nãi Viên thị trưởng tử cũng!”

Uông chiêu nghe vậy không nói gì.

Viên Đàm bị Viên Thiệu giáng chức đến Tịnh Châu, tại đây loại tình huống dưới, đại bộ phận người đều có thể nhìn ra nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, Viên Thượng liền sẽ là Ký Châu ngày sau chủ nhân.

Mà Ký Châu người đều biết hiểu Viên Đàm cùng Viên Thượng không hòa thuận, ai sẽ vì Viên Đàm mà đắc tội Viên Thượng?

Chỉ sợ là Ký Châu tướng lãnh cùng sĩ tộc nhóm, nên đứng thành hàng đều đã đứng thành hàng.

“Đại công tử, việc cấp bách, không phải so đo này đó việc nhỏ, hiện giờ Trương Hợp đã đi trước Viên Thượng quân trại, bất luận thắng bại cùng không, hắn ngày sau chắc chắn hướng đại tướng quân đối này chiến tiến hành bẩm báo, nếu là trưởng công tử lại không ra binh, đãi Trương Hợp đem sự tình trở về hướng đại tướng quân vừa nói, chỉ sợ liền không chỉ là phái một người tướng lãnh miệng hỏi trách đơn giản như vậy!”

Viên Đàm thật sâu hít một hơi, nói: “Ta tự nhiên là biết đạo lý này, chỉ là liền như vậy xuất binh đi cứu viện Viên Thượng, trong lòng ta thực sự là không cam lòng!”

Uông chiêu vội nói: “Công tử, vì tiền đồ, có một số việc xác thật là không thể không nhẫn!”

Viên Đàm trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc cắn răng một cái nói: “Uông chiêu, ngươi thay ta bảo hộ doanh trại, ta tự mình xuất binh đi cứu Viên Thượng! Để tránh ngày sau cho người mượn cớ.”

“Nặc!”

……

Viên Đàm tỉnh ngộ lại đây lúc sau, ngay sau đó ở chính mình đại doanh điểm giữa binh phái đem.

Mà Trương Hợp còn lại là suất lĩnh dưới trướng các tướng sĩ nhằm phía Viên Thượng quân trại.

Chu Thái hôm nay đối Viên Thượng tiến công xong, uu k a nsh u tạm thời lui bước, Trương Hợp thuận lợi vọt vào Viên Thượng đại doanh.

Vào đại trại thấy được tình huống lúc sau, Trương Hợp trong lòng lắc đầu cười khổ.

Viên Thượng đại trại bị Chu Thái quân đánh chật vật bất kham, nơi nơi đều là tàn mộc đoạn giới, bị thương sĩ tốt nhóm khóc kêu kêu rên tiếng động vang vọng khắp nơi.

Tại đây loại phi thường thời khắc, thân là chủ tướng hẳn là hướng các doanh tuần tra, an ủi thương binh cũng ủng hộ sĩ khí, mà chủ tướng Viên Thượng giờ phút này lại là ở soái trướng nội uống rượu giải sầu.

Trương Hợp trong lòng bất đắc dĩ, đồng dạng là một cái tuổi tác người, Viên gia này hai hài tử, cùng Đào Thương thực sự là kém quá nhiều, chỉ xem lâm trận trước biểu hiện là có thể xem ra tới.

Viên Thượng gặp được Trương Hợp, tức khắc vui vẻ, nói: “Ta viết cấp phụ thân viện thư, phụ thân thấy được? Đặc phái Trương tướng quân tiến đến?”

Trương Hợp nghe vậy đầu tiên là sửng sốt.

Hắn cũng không biết này phong viện thư rốt cuộc là có vẫn là không có, nhưng hắn sợ bị Viên Thượng trá ra sơ hở, ngay sau đó che lấp nói: “Mạt tướng không biết việc này, chỉ là đại tướng quân doanh trung thám báo hồi báo công tử doanh trại cực gian, đại tướng quân đặc lệnh mạt tướng tiến đến chi viện.”

------oOo------

Chương 757: tính toán 2 Viên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Trương Hợp nói, hoang mang lo sợ Viên Thượng tức khắc lộ ra một tia hưng phấn, rốt cuộc đem cứu binh mong tới…… Chu Thái kia tư, xem ta không lộng chết ngươi!

Hắn vội vàng hỏi Trương Hợp nói: “Trương tướng quân lần này tiến đến, suất lĩnh nhiều ít binh mã?”

Trương Hợp sắc mặt rất là bình đạm nói: “3000.”

“3000?” Viên Thượng đôi mắt tức khắc thẳng: “Chu Thái dưới trướng ít nhất có một vạn chi chúng! 3000 binh mã, như thế nào đủ dùng?”

Trương Hợp nhướng mày, ngạc nhiên nói: “Tam công tử trướng hạ, không phải còn có hai vạn tinh nhuệ sao? Như thế nào không đủ dùng.”

Này một câu chính là thật đủ trát tâm!

Viên Thượng có chút tức giận nhìn Trương Hợp, hận không thể nhào lên đi cắn hắn một ngụm!

Bản công tử cũng biết ta hai vạn đánh không lại nhân gia một vạn người thực mất mặt, nhưng ngươi có thể hay không không đem việc này nói thẳng ra tới biết không?

Rốt cuộc ta cũng là Hà Bắc tương lai chủ nhân, ngươi có thể hay không cho ta chừa chút mặt?

Trương Hợp cũng không có tại đây chuyện thượng nhiều làm dừng lại, mà là nói: “Tam công tử yên tâm, mỗ gia suất lĩnh binh mã tuy rằng không nhiều lắm, nhưng tới trước, ta từng đi trước đại công tử

nơi doanh trại, đại công tử bên kia không có Kim Lăng quân tiến công áp lực, mỗ gia đã mời đại công tử binh mã tiến đến trợ trận, đại công tử cũng đáp ứng.”

Viên Thượng nghe vậy ngây dại.

Không bao lâu, liền thấy hắn bất mãn nói thầm nói: “Ta phái người đi mời hắn bảy lần hắn không tới, Trương tướng quân vừa ra mã, đại ca liền đáp ứng phái binh tiến đến tiếp viện? Ha hả, tướng quân thật lớn mặt mũi, so với ta cường.”

Trương Hợp nghiêm mặt nói:” Đại công tử lần trước không tới tiếp viện, nói vậy cũng là có hắn khổ trung, giữa có lẽ có chút hiểu lầm…… Rốt cuộc, mấy ngày trước đây đại tướng quân bình luận chư vị công tử, từng khen đại công tử chính là chư vị công tử trung, nhất giỏi về dụng binh!”

Viên Thượng sắc mặt hắc mau đuổi kịp than nắm.

Phụ thân cư nhiên khen gia hỏa kia là nhất giỏi về dụng binh?

Chẳng lẽ phụ thân đã đổi ý, muốn đem hắn một lần nữa triệu hồi Nghiệp Thành?

Viên Thượng gắt gao nắm chặt nắm tay, trong nháy mắt, hắn ý nghĩ trong lòng liền thay đổi.

Nguyên bản hắn lo lắng nhất, là chính mình đánh không lại Chu Thái, mất đi doanh trại trở về bị Viên Thiệu trách phạt, nhưng hiện giờ, cùng Viên Đàm có cơ hội xoay người so sánh với, đánh không đánh thắng Chu Thái, căn bản là không tính sự tình.

Viên Thượng tư tưởng vang lên, cuối cùng xác định một mục tiêu!

Chính mình ở Chu Thái trong tay gặp bại tích, đây là như thế nào mạt cũng mạt sát không được, nhưng Viên Đàm hiện nay còn không có bại tích……

Trương Hợp đã thấy được chính mình thảm tướng, nếu là Viên Đàm lại đây giúp hắn đánh lùi Chu Thái, quay đầu lại sự đem tình truyền tới Viên Thiệu lỗ tai, nghĩ đến lấy chính mình cái kia phụ thân tính cách, nhất định sẽ một lần nữa trọng dụng Viên Đàm!

Đó là Viên Thượng kiên quyết không nghĩ nhìn đến.

Đánh không thắng Chu Thái, về sau tìm cơ hội lại đánh là được…… Nhưng làm Viên Đàm xoay người, nhưng chỉ sợ cũng là chính mình tận thế.

Tuyệt đối không thể làm việc này phát sinh.

“Trương tướng quân nói chính là, luận cập dụng binh, chúng ta huynh đệ giữa, xác thật này đây ta huynh trưởng vì nhất!” Viên Thượng trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, trầm giọng nói.

Viên Thượng biến hóa tuy rằng chỉ là ở một cái chớp mắt chi gian, nhưng lại không có chạy thoát Trương Hợp đôi mắt.

Hắn trong lòng âm thầm thở dài.

Chính mình dựa theo Đào Thương giáo, tới hội kiến Viên gia hai huynh đệ, hai huynh đệ cảm xúc khẳng định sẽ có biến hóa.

Đào Thương ở trước đó, cũng từng cùng Trương Hợp nói một cái đại khái, nhưng Trương Hợp trăm triệu không nghĩ tới, Đào Thương cư nhiên có thể suy đoán như vậy chuẩn.

Viên gia huynh đệ tuy rằng không có ở trong giọng nói biểu hiện ra ngoài, nhưng từ bọn họ biểu tình thượng cùng một ít chi tiết thượng, Trương Hợp có thể thấy được bọn họ biến hóa.

Thực sự là lệnh nhân tâm hàn a!

Hai huynh đệ đều ở lẫn nhau nhớ thương đối phương, lại một chút không có cố kỵ đến trước mắt nguy cơ thế cục.

Ánh mắt thiển cận lại cũng bất quá là như thế.

Liền ở ngay lúc này, soái trướng ở ngoài, đột nhiên có sứ giả phương hướng Viên Thượng bẩm báo, nói là Viên Đàm sứ giả tới rồi.

Viên Thượng nghe vậy chẳng những không có cao hứng, ngược lại là trong lòng cười lạnh.

Hắn trong lòng tức giận mắng Viên Đàm hỗn đản!

Ta liên tiếp phái vài cá nhân qua đi tìm ngươi ngươi không tới cứu viện, hiện giờ Trương Hợp phương vừa hiện thân, ngươi liền phái sứ giả lại đây a dua!

Này không phải nói rõ diễn trò cấp phụ thân xem sao?

Viên Thượng trên mặt treo mỉm cười, trong lòng kỳ thật đã nổi lên sát khí.

Không bao lâu, Viên Đàm sứ giả vào soái trướng, nói là Viên Đàm đã dẫn dắt dưới trướng tam vạn binh tướng, thẳng đến Viên Thượng doanh trại mà đến, tương trợ hắn đánh lui Chu Thái.

Viên Thượng sau khi nghe xong, đối tên kia sứ giả nói: “Ngươi trở về nói cho ta huynh trưởng, đệ đệ phi thường cảm tạ hắn dụng tâm lương khổ, hắn nếu có thể tới cùng ta cùng đối phó Chu Thái, ta đây liệu định phá này liêu tất rồi, Chu Thái hiện giờ liền ở ta doanh trại chính đông cách đó không xa chỉnh binh, nhưng làm ta huynh trưởng từ phía tây suất binh đánh bất ngờ sau đó, lấy trống trận thanh vì hào, ta cùng Trương Hợp tướng quân cộng đồng khởi trại trung chi binh chính diện tiếp ứng, hai mặt giáp công, nhưng hoạch toàn thắng!”

Kia sứ giả cũng không biết là cố ý vẫn là vô tình, lại là đem đầu chuyển hướng về phía Trương Hợp, tựa ở dò hỏi hắn ý kiến.

Đối với sứ giả cái này động tác, càng là đem Viên Thượng khí quá sức!

Như thế nào mà? Ta nói chuyện không hảo sử có phải hay không? Phi hỏi Trương Hợp không được!

Trương Hợp hướng về phía tên kia sứ giả nói: “Ngươi hướng đại công tử đúng sự thật hồi phục liền có thể, đó là như vậy ước định.”

Kia sứ giả lúc này mới chắp tay chắp tay thi lễ hướng Viên Thượng cùng Trương Hợp cáo từ.

……

Viên Đàm binh mã đã bắt đầu hướng về Viên Thượng quân trại xuất phát, nửa đường được đến sứ giả gặp qua Viên Thượng lúc sau, mang về tin tức.

Ở biết này chiến lược Trương Hợp cũng tham dự trong đó lúc sau, Viên Đàm yên tâm, ngay sau đó hướng về Chu Thái binh mã đóng quân chỗ phóng đi.

Dựa theo hắn ý tưởng, Chu Thái hôm nay bạch gian vừa mới cùng Viên Thượng chi chúng ác chiến một hồi, trước mắt đang đứng ở nỏ mạnh hết đà, chính mình đột nhiên tập kích, chắc chắn chiếm cứ thượng phong.

Nhưng Kim Lăng quân lại một lần vượt quá Viên Đàm tưởng tượng!

Kim Lăng quân hạng nặng võ trang, trận thế nghiêm mật, gối giáo chờ sáng chờ đợi Viên Đàm binh tướng.

Chu Thái này một mặt phó tướng, chính là Từ Châu thượng tướng Đào Cơ, tổng quản Đan Dương tinh binh bản bộ.

Mặt khác, còn có Dương Triển, Kỷ Linh, Lôi Bạc, Trần Lan chờ phó thủ, thực lực có thể nói mạnh mẽ, Viên Thượng ở trước mặt hắn đánh trận nào thua trận đó, lại cũng hoàn toàn không oan uổng.

“Viên Đàm tiểu tặc, tưởng đánh lén mỗ gia lúc sau? Không nghĩ tới mỗ gia sớm đã chờ ngươi đã lâu!”

Chu Thái thanh âm cắt qua phía chân trời, chấn động Viên quân sĩ tốt mỗi người tâm.

Viên Đàm cắn chặt răng, ám đạo Kim Lăng quân thực sự xảo trá, này đều không thể giấu đã lừa gạt bọn họ thực sự là đáng giận đến cực điểm.

Hắn thật sâu hít vào một hơi, đối phía sau uông chiêu nói: “Thổi kèn, nổi trống!”

Uông chiêu biết đây là Viên Đàm hướng Viên Thượng phát ra ước định tín hiệu, ngay sau đó mệnh tam quân nổi trống thổi giác.

Viên Đàm cũng biết một trận không thể tránh miễn, ngay sau đó mệnh lệnh dưới trướng trình độ, Lưu phát, kỷ hùng, trương thả chờ tâm phúc tướng lãnh, suất lĩnh các bộ, hướng Chu Thái đón đi lên!

Chu Thái hướng về phía Đào Cơ sử một cái nhan sắc, liền thấy Đào Cơ múa may trong tay soái kỳ, chỉ dẫn các bộ binh tướng đi nghênh chiến Viên Đàm một chúng, trong đó, lấy Đan Dương tinh binh nhất dũng mãnh hiếu chiến, xông vào đội ngũ phía trước nhất.

Liền ở Chu Thái cùng Viên Đàm hai quân bắt đầu giao thủ thời điểm, cách đó không xa một chỗ sơn gian, Đào Thương đang ở hoàng tự cùng A Phi dưới sự bảo vệ, quan khán nơi xa chiến sự.

A Phi đầy mặt hưng phấn, đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, chúng ta khi nào qua đi giúp Chu tướng quân cùng nhau đánh?

Đào Thương cười cười, nói: “Không nóng nảy, chúng ta hiện tại vừa ra tay, Viên Đàm nhất định thua, ta tưởng lại chờ một chút.”

A Phi nghi hoặc nói: “Chờ cái gì?”

“Ta tưởng từ từ xem…… Viên Thượng có thể hay không lương tâm phát hiện, xuất binh giúp Viên Đàm như vậy từng cái! Mộng tưởng vẫn là phải có, vạn nhất thực hiện đâu? Ta không tin cái này thế gian không có kỳ tích.”

A Phi do dự một chút, nói: “Thừa tướng, kia hai ta đánh cuộc hai mươi lân ngón chân kim, ta đánh cuộc Viên Thượng sẽ không cứu Viên Đàm!”

Đào Thương xoay người cho A Phi một chân, nói: “Liền ngươi nhất tinh là không? Này kết quả còn dùng ngươi đánh cuộc? Ta đem toàn bộ thân gia đè ở Viên Thượng trên người cũng không thành vấn đề!”

A Phi lộ ra ủy khuất biểu tình, nói: “Ngài không phải nói, ngươi tin tưởng cái này thế gian có kỳ tích sao?”

“Ta tin tưởng kỳ tích sẽ phát sinh, nhưng ta tuyệt đối sẽ không lấy tiền đi đánh cuộc kỳ tích phát sinh!”

()

------oOo------

Chương 558: sống chết mặc bây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Thái cùng Viên Đàm quân đội giết hừng hực khí thế, hai bên triển khai một hồi đại chiến, chiến đấu có thể nói là tiến hành phi thường kịch liệt.

Trận chiến đấu này vẫn luôn giằng co suốt nửa canh giờ, cánh đồng bát ngát phía trên, khắp nơi đều có giàn giụa máu tươi, thi thể tầng tầng lớp lớp, nơi nơi đều là khóc tiếng la, nơi nơi đều là đỏ tươi, người một nhà là hồng, địch nhân là hồng, đứng chính là hồng, ngã xuống cũng là hồng……

Trận chiến đấu này bên trong, Viên Đàm không ngừng thúc giục xuống tay hạ thổi lên kèn, dùng sức nổi trống, kiệt lực muốn cho cách đó không xa chủ trại Viên Thượng nghe rõ, ước hắn ra tới cùng giáp công quân địch.

Nhưng Viên Thượng bên kia, lại là một chút động tĩnh đều không có.

Lần này tử, nhưng đem Viên Đàm cấp cấp quá sức.

Này như thế nào cùng nói tốt sự tình, hoàn toàn không giống nhau a?

Không phải nói tốt, lấy tiếng trống cùng tiếng kèn vì hiệu lệnh, Viên Thượng cùng Trương Hợp sẽ xuất binh cùng chính mình cùng giáp công Chu Thái binh mã sao? Hiện tại đây là tình huống như thế nào!

Tuy rằng không làm rõ được Viên Thượng bên kia vì sao không có động tĩnh, nhưng chiến trường này một mặt, đã lâm vào giằng co, vô luận như thế nào, Viên Đàm hiện tại đều cần thiết muốn cùng Chu Thái, Đào Cơ chờ một chúng kiên trì đi xuống.

Viên Thượng chủ trại bên kia, Trương Hợp hiện tại cũng đi hướng Viên Thượng đại trại.

Viên Thượng trên người khoác giáp trụ, một bộ gối giáo chờ sáng bộ dáng, nhưng hắn hành vi lại hoàn toàn không có là muốn xuất binh bộ dáng.

Trương Hợp đi đến Viên Thượng trước mặt, hướng về phía hắn chắp tay nói: “Tam công tử, đại công tử đánh trống reo hò thanh cùng tiếng kèn đã vang lên hảo một thời gian, chúng ta có phải hay không hẳn là xuất binh, tương trợ hắn phá địch?”

Viên Thượng lại là một bộ không nhanh không chậm bộ dáng, hắn tự tin nói: “Trương tướng quân không nên gấp gáp, Kim Lăng quân xảo trá dị thường, chúng ta nếu là hấp tấp xuất binh, vạn nhất trúng địch kế, phải làm như thế nào? Thả làm đại ca cùng Chu Thái kia tư giao phong một hồi, đãi thời cơ chín mùi lúc sau, ta lại xuất binh không muộn!”

“Thời cơ chín mùi?” Trương Hợp trong lòng nói thầm một câu: ‘ ngươi cái gọi là thời cơ chín mùi, chỉ sợ đó là chờ Viên Đàm cùng Chu Thái lưỡng bại câu thương hết sức, lại thừa thế xuất binh đi? Đều là Viên thị tử, ngươi dù cho chán ghét ngươi huynh trưởng, chẳng lẽ hắn dưới trướng binh tướng, ngươi cũng hoàn toàn không màng? ’

Trương Hợp đối Viên gia này hai cái nhi tử trong lòng càng hàn.

“Kia xin hỏi Tam công tử, nếu là trưởng công tử không địch lại Chu Thái, thiệt hại binh mã? Lại nên như thế nào?”

Viên Thượng thầm nghĩ như vậy tốt nhất! Đỡ phải quay đầu lại phụ thân chỉ biết ta một người bại trận!

Viên Thượng mỉm cười nói: “Trương tướng quân đối đãi ta như thế nào huynh trưởng như vậy không có tin tưởng? Phụ thân không phải đều nói sao, luận cập dụng binh tác chiến, ta Viên thị hậu bối trung lúc này lấy ta đại ca vì nhất? Chẳng lẽ Trương tướng quân liền

ta phụ thân nói cũng tin không nổi? Nói nữa! Chu Thái là người phương nào, ngày xưa Cửu Giang quận cảnh nội một cái thủy tặc đầu lĩnh! Làm sao có thể cùng ta đại ca so sánh với?”

Trương Hợp nghe vậy không có đáp lời, trầm mặc thật lâu sau, mới vừa rồi nói: “Tam công tử nói chính là, kia mạt tướng liền chậm đợi Tam công tử quân lệnh là được.”

Viên Thượng trăm triệu không nghĩ tới Trương Hợp cư nhiên như thế thượng nói, đối với ý nghĩ của chính mình một chút ý kiến đều không có nói ra.

Chẳng lẽ là ý nghĩ của chính mình thật sự không tồi? Được đến Trương Hợp thưởng thức?

Liền ở Viên Thượng chính mình đối chính mình cảm giác tốt đẹp thời điểm, Đào Thương bên kia rốt cuộc bắt đầu hành động!

Viên Đàm đang ở chỉ huy thủ hạ binh tướng cùng Chu Thái giao phong, đột nhiên, lại nghe phía sau cách đó không xa truyền đến một trận kêu sát tiếng động.

Viên Đàm thần kinh tức khắc căng thẳng, Viên Thượng đại trại căn bản là không ở cái này phương hướng, hắn viện binh cho dù tới rồi, cũng sẽ không từ chính mình sau trận tới, muốn tới cũng là sẽ từ Chu Thái phía sau mà đến……

Kia nói cách khác, phía sau nhân mã cũng không phải Viên Thượng binh tướng.

Viên Đàm sợ hãi đem đầu xoay qua đi, thấy lại là một chi hùng tráng binh mã, cùng với bọn họ cờ xí thượng tiên minh chữ vàng ——

“Đào”!

Viên Đàm sắc mặt nháy mắt biến trắng.

“Khó, chẳng lẽ là Đào Thương?”

Đào Thương cũng không có cấp Viên Đàm quá nhiều tự hỏi cơ hội, hắn binh mã lấy A Phi vì trước bộ tiên phong, hung hăng đâm vào Viên Đàm quân sau trận.

Trong phút chốc, xông vào trước nhất phương hơn một ngàn dư Kim Lăng kỵ binh, lượng ra trong tay bọn họ binh giới, đối với Viên Đàm quân sau trận binh mã hung hăng mà đánh chết.

Mà Đào Thương quân hai sườn, liền nỏ quân cũng là bắt đầu phát uy, không đếm được nỏ tiễn giống như châu chấu giống nhau, ở không trung vẽ ra thẳng tắp lưu tuyến, sau đó bài dày đặc hàng ngũ, hung hăng, vô khác nhau bay vụt đi ra ngoài.

“Vèo vèo!”

Mũi tên như châu chấu, không ngừng nghỉ, một bát tiếp theo một bát mà bao trùm hướng Hà Bắc quân. Thậm chí có thể trực tiếp đem Viên Đàm quân sau trận hai sườn kỵ sĩ binh từ trên ngựa đinh phi, khi có khổng lồ mã thân chính chạy vội gian đột nhiên ngã xuống, nhân mã chia lìa cách ra hảo xa.

Mà trận này đại chiến trung, nhất ra sức chém giết người, là A Phi.

Thân là Đào Thương quân thanh thiếu niên đồng lứa dũng mãnh nhất chiến tướng, A Phi Đào Thương tấn công bảy trại quân lệnh hạ đạt lúc sau, liền vẫn luôn không có thể xuất chiến cùng Hà Bắc quân đánh thượng một hồi.

A Phi tuổi trẻ khí thịnh, ở chiến trường chém giết là hiện nay nhất có thể chứng minh chính mình năng lực phương thức, mà Đào Thương lại ở như vậy trọng đại chiến dịch đem hắn tuyết tàng, ở trình độ nhất định đi lên giảng, này đối hắn là một loại phi người tra tấn.

Hiện giờ nhưng xem như có thể thượng chiến trường, A Phi rốt cuộc là rải hoan, hắn ở trên chiến trường lui tới rong ruổi, lui tới xung đột, hai quân tướng sĩ giữa, không có bất luận cái gì một người hưng phấn trạng thái có thể cùng hắn so sánh với, nếu là phải làm một cái so sánh nói, cũng chỉ có thể đem hắn so sánh……

“Giống như cởi cương chó hoang giống nhau a.” Đào Thương trung quân nhìn phía trước chiến trận trung huyết chiến A Phi, cảm khái mà nói.

Bùi Tiền ở Đào Thương bên người bảo vệ, vẫn luôn cũng là xem Đào Thương chỗ xem.

“Người trẻ tuổi, lập công sốt ruột, thừa tướng mấy ngày này vẫn luôn chưa từng động thủ, chính là đem hắn nghẹn quá sức, có thể lý giải.” Bùi Tiền cười ha hả nói.

“Hoàng tự bên kia chuẩn bị ra sao?” Đào Thương quay đầu xem Bùi Tiền nói.

Bùi Tiền ngạch đầu nói: “Thừa tướng yên tâm, hoàng tự tướng quân đã dựa theo thừa tướng phân phó, ở Viên Đàm trở về này chủ doanh trên đường mai phục, chỉ chờ Viên Đàm bỏ chạy lúc sau, nhất định có thể đem hắn bắt sống!”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Như thế rất tốt…… Bất quá một hồi lại phái người dặn dò hoàng tự một chút, nhất định phải bắt sống Viên Đàm, nhất thiết không thể gây thương tánh mạng của hắn!”

Bùi Tiền vội nói: “Điểm này mạt tướng đã cùng hoàng tự tướng quân giao đãi qua, ta lại phái người đi thông báo một tiếng đó là.”

Cùng lúc đó, trước trận Viên Đàm quân đối kháng Chu Thái một đường binh mã vốn là cố hết sức, hiện giờ lại chợt bị Đào Thương binh mã từ phía sau giáp công, tình thế tức khắc nguy cơ rất nhiều.

Viên Đàm tòng quân nhiều năm, trước mắt thế cục là thắng là phụ, có thể vãn hồi không thể vãn hồi, hắn liếc mắt một cái liền đại khái có thể xem ra tới.

Đối mặt Chu Thái cùng Đào Thương quân hai lộ tiến công, Viên Đàm minh bạch, chính mình này đó binh tướng, hôm nay cơ bản đều đến đáp ở chỗ này.

Nhưng hôm nay chi bại, nếu là Viên Đàm thật sự đấu không lại Chu Thái, hoặc là đấu không lại Đào Thương, hắn trong lòng đảo cũng là cam nguyện không hối hận.

Nhưng sự thật đều không phải là như thế. com

Hắn trong lòng nghẹn một cổ ngập trời tức giận, này cổ tức giận cơ hồ đều có thể phá tan hắn thiên linh, xông thẳng cửu tiêu trời cao!

Viên Thượng vì cái gì không ra binh tiến đến tương trợ?

Hắn vì cái gì nuốt lời?

Vì cái gì không tuân thủ ước định?

Nếu là Viên Thượng chịu tuân thủ ước định, hôm nay chi chiến quả quyết không đến mức như thế!

Còn có kia Trương Hợp, hắn đại biểu Viên Thiệu mà đến…… Nhưng rõ ràng là Viên Thượng chiến bại, vì muốn đem tội danh quy về chính mình?

Trương Hợp bất quá là một tướng, quả quyết nhát gan, vẫn là phụ thân bất công Viên Thượng quá mức! Thà rằng hy sinh chính mình chiến công hòa thanh danh, cũng muốn vì Viên Thượng lót đường!

Nhìn quanh thân các tướng sĩ một đám ngã vào vũng máu bên trong, Viên Đàm con ngươi cơ hồ biến huyết hồng, hắn nghiến răng nghiến lợi, trong lòng âm thầm nói: “Viên Thiệu! Ngươi uổng làm cha! Thiên vị quá mức! Viên Thượng! Ngươi sống chết mặc bây, hại với ta, ta đời này đều cùng ngươi không chết không ngừng.”

------oOo------

Chương 559: Viên Thượng sai lầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cánh tả có cung tiễn thủ, sát tán bọn họ!”

“Hai người các ngươi người suất lĩnh bản bộ từ hai cánh giết địch, ta từ trung ương tiến lên!”

“Sát a!”

“Theo chân bọn họ liều mạng!”

Đủ loại tiếng la ở trên chiến trường tiếng vọng, mãnh liệt chiến sự ở đây trung hừng hực khí thế tiến hành.

Kim Lăng quân cường đại vượt quá Viên quân tưởng tượng, hơn nữa là hai mặt giáp công, Viên Đàm quân cục diện có thể nghĩ, tan tác chỉ sắp tới khắc.

“Tập trung liền nỏ doanh, nhắm ngay đối phương kỵ binh trận!”

“Mười thỉ tề phát, phóng!”

Ô áp áp liền nỏ tiễn lại một lần ở đây gian túng hoành phi vũ, lại nhấc lên hiểu rõ một trận tinh phong huyết vũ.

Này một đại sóng mưa tên qua lại đánh sâu vào dưới, tức khắc lại quét đổ một tảng lớn Viên quân sĩ binh.

Này đã là Viên Đàm quân trải qua đệ tam sóng mưa tên.

“Đại công tử, này trượng vô pháp đánh, lại lưu lại nơi này, ngài sẽ có tánh mạng chi nguy! Mạt tướng che chở ngài trước lao ra trùng

vây đi!”

Uông chiêu vọt tới Viên Đàm bên người, trừ bỏ hắn ở ngoài, Viên Đàm dưới trướng còn lại chiến tướng chết chết, không không, mất tích mất tích, thậm chí có hai gã chiến tướng kỷ hùng cùng trương thả đã hướng Kim Lăng quân xin hàng.

Trượng đánh tới cái này phân thượng, lại tiếp tục cùng đối phương dây dưa, trên cơ bản liền không có gì ý nghĩa.

Viên Đàm một bên cùng đem tay nhóm chém giết, một bên cả giận nói: “Binh tướng đều đánh không có, chính là trở về, có thể thủ trụ đại trại sao?”

Uông chiêu vội vàng nói: “Đi một bước tính một bước! Đại công tử nhất thiết không thể từ bỏ! Chúng ta đã đại bại, đại trại nếu là lại ném, quay đầu lại nếu là truyền tới đại tướng quân lỗ tai, công tử liền thật sự biện không thể biện.”

Viên Đàm không cam lòng hướng Viên Thượng đại trại phương hướng nhìn liếc mắt một cái, trong mắt cừu hận mấy vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung.

Hắn một kẹp bụng ngựa, theo uông chiêu dẫn dắt dưới trướng quân cận vệ, hướng về bên ta doanh trại phương hướng sát đi.

Một đường phía trên, chặn giết Viên Đàm Đào Thương quân binh mã không ít, nhưng tựa hồ đều không phải thực tận tâm, Viên Đàm cũng coi như là hữu kinh vô hiểm, suất lĩnh thiếu bộ phận thân tín nhân mã lao ra trùng vây, vội vàng thoát đi.

Thám báo hoả tốc đem Viên Đàm lao ra trùng vây tin tức, về phía sau phương áp trận Đào Thương bẩm báo.

Bùi Tiền ngay sau đó hỏi Đào Thương nói: “Thừa tướng, truy sao?”

Đào Thương cười khẽ lắc lắc đầu, nói: “Không cần phải, có hoàng tự tại hậu phương bắt cóc hắn, hẳn là vậy là đủ rồi, dù cho hoàng tự

kiếp không được hắn, hắn binh mã đại bộ phận đã thiệt hại lần này chiến dịch, quay đầu lại ta thu thập Viên Thượng lại đi công Viên Đàm hàng rào, giống nhau là dễ như trở bàn tay.”

Bùi Tiền bừng tỉnh gật gật đầu.

Đào Thương phân phó Bùi Tiền: “Lập tức truyền lệnh, trác Chu Thái, Đào Cơ, A Phi đám người tốc tốc bình định giữa sân thế cục, trận địa sẵn sàng đón quân địch, chậm đợi Viên Thượng đã đến.”

Bùi Tiền nghe xong lời này cảm thấy sá nhiên: “Trượng đánh tới loại trình độ này, Viên Thượng còn sẽ đến?”

“Hắn đương nhiên sẽ đến.” Đào Thương cười nói: “Trượng đánh tới loại trình độ này, là bởi vì chúng ta bố cục, nhưng Viên Thượng cũng không cảm kích, hắn còn chờ Chu Thái cùng Viên Đàm lưỡng bại câu thương, sau đó xuất binh lại đây nhặt của hời đâu.”

Bùi Tiền bừng tỉnh gật gật đầu, ngay sau đó vội vàng đi trước trận truyền lệnh.

……

Giờ này khắc này, Viên Thượng đoán chắc thời gian, bắt đầu triệu tập binh mã, chuẩn bị đi chi viện Viên Đàm.

Trương Hợp thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng biết Viên Thượng hiện nay này thuần túy là ngư ông đắc lợi đấu pháp.

“Công tử không phái thám báo đi ra ngoài thăm dò quân tình lại động?” Trương Hợp dò hỏi.

Viên Thượng vẫy vẫy tay, tự tin nói: “Ta huynh trưởng hiện giờ đang cùng địch tặc chém giết chính kích liệt, có gì nhưng thăm! Dù cho là núi đao biển lửa, ta cũng là đến đi!”

Trương Hợp đối với Viên Thượng da mặt dày không khỏi cảm giác sâu sắc kính nể.

Bất quá hắn này phân tự tin đối với Trương Hợp tới nói đảo cũng là chuyện tốt, hắn vốn định Mao Toại tự đề cử mình, phái thủ hạ thám báo đi “Tìm hiểu” một chút tình huống, dùng để tê mỏi Viên Thượng, chiếu hiện tại loại này tình thế tới xem, lại là liền chuyện này đều tỉnh.

Trương Hợp suy nghĩ một chút, đối Viên Thượng gián ngôn nói: “Chỉ là hiện giờ địch tình không rõ, còn cần binh mã tại hậu phương cẩn thận phối hợp tác chiến, vạn nhất Chu Thái chia quân tới lấy ta doanh trại, chúng ta toàn quân xuất chiến, phía sau chẳng phải nguy hiểm.”

Viên Thượng trong lòng thầm mắng Trương Hợp đầu có bệnh!

Chu Thái binh mã căn bản là không kịp bên ta, hiện giờ còn muốn chiếu cố đối phó Viên Đàm, nơi nào có dư thừa binh mã phân ra tới?

Liền hướng này cổ cẩn thận chặt chẽ bộ dáng, cũng không đảm đương nổi đại tướng!

Khó trách đến nay siêu bất quá Văn Sửu, này Trương Hợp thật sự là cái ma kỉ người.

“Trương tướng quân nếu suy nghĩ như thế chu đáo, kia tả hữu ngươi nhân mã cũng không nhiều lắm, ngươi dưới trướng này 3000 người liền tại hậu phương làm phối hợp tác chiến đi.”

Trương Hợp trong lòng thở dài…… Này Viên Thượng như thế nào từng bước hướng mương đi đâu?

“Tam công tử, ta tại hậu phương nhưng thật ra cũng không không thể, chỉ là ngươi bên kia, khả năng thắng được quá Chu Thái……”

Lời này không đợi nói xong, liền thấy Viên Thượng mặt “Cọ” lập tức biến đỏ…… Huyết hồng huyết hồng!

Hắn binh tướng so Chu Thái nhiều, năm lần bảy lượt đấu Chu Thái bất quá, chuyện này vốn dĩ liền đủ rớt Viên Thượng mặt mũi.

Hiện giờ Chu Thái cùng Viên Đàm sống mái với nhau gần một canh giờ, chính mình nếu là lại đấu hắn bất quá, kia chính mình này Ký Châu Tam công tử dứt khoát cũng cũng đừng đương.

“Đa tạ Trương tướng quân nhớ mong, bản công tử định có thể ứng phó!” Viên Thượng nói lời này thời điểm, cơ hồ đều là nghiến răng nghiến lợi.

Trương Hợp hướng về phía Viên Thượng vừa chắp tay, nói: “Nếu như thế, còn thỉnh Tam công tử cẩn thận một chút.”

Viên Thượng lạnh lùng nhìn hắn một cái, ngay sau đó sải bước đi ra soái trướng.

……

Viên Thượng tiếp đón thủ hạ binh tướng, chỉnh điểm binh mã, nhanh chóng ra trại, thẳng đến Viên Đàm ác chiến Viên Đàm địa phương phóng đi.

Ở hắn nghĩ đến, Viên Đàm cùng Chu Thái, hiện tại đã là giết binh hơi đem nếu, cả người tắm máu, căn bản ngăn không được chính mình lôi đình một kích.

Nhưng đáng tiếc chính là, sự thật là Viên Đàm đã bị Chu Thái cùng Đào Thương hai lộ liên hợp sát bại, này hai lộ binh mã chính bày ra trận thế, chỉ chờ lại đem Viên Thượng đánh bại.

“Tam công tử! Ngươi xem, đó là quân địch trận thế!” Viên Thượng bên người, đại tướng hứa liền đối hắn cao giọng hô quát nói.

Viên Thượng nheo lại đôi mắt, lại thấy đối diện từng hàng, một liệt liệt, đúng là Kim Lăng quân!

Chỉ là cùng trong tưởng tượng không giống nhau chính là, bọn họ cũng không phải giống hắn tưởng tượng như vậy thảm thiết, hơn

nữa khí thế lành lạnh, bày trận đoan chính. Dường như đang ở chờ đợi chính mình giống nhau.

Không đúng a, Viên Đàm đâu? Viên Đàm một chúng như thế nào không ở nơi này?

Viên Thượng có chút do dự, nhưng Đào Thương bên kia lại một chút không có cho hắn suy xét thời gian.

“Bắn tên!”

Cường cung doanh cùng liền nỏ doanh đồng thời phóng ra, trong nháy mắt bắn đổ Viên Thượng xung phong quân đầu sợi bộ đội một tảng lớn nhân mã.

Ngay sau đó, lấy A Phi cùng Chu Thái cầm đầu, hung mãnh kỵ binh trận doanh bắt đầu nhanh chóng xung phong, trong nháy mắt liền cùng Viên Thượng nhân mã giao triền ở cùng nhau, bọn họ chiến lực cực cường, không hề có mỏi mệt chi sắc, ngược lại là càng đánh càng hăng, đem Viên Thượng binh mã xung phong thế sinh sôi cấp ấn ở tại chỗ.

Vừa mới một hồi huyết chiến vừa mới mới vừa kết thúc, một khác tràng huyết chiến liền lại bắt đầu bùng nổ.

Mà theo Kim Lăng thiết kỵ lúc sau, Đan Dương tinh binh cũng bắt đầu nhảy vào Viên Thượng trận thế.

Đan Dương tinh binh vì đối phó Hà Bắc kỵ binh, trong tay binh khí toàn là trường thương trường đao, nắm trường thương sĩ tốt đối với lập tức binh chính là vừa lật đâm mạnh, khảm đao binh đối với Viên Thượng mã chân chính là một đốn hoành phách.

Trong lúc nhất thời, lại thấy không đếm được binh lính tru lên từ trên ngựa ngã xuống dưới, trên người một đám huyết hồng lỗ thủng mắt, thậm chí có liền ruột đều bị câu quát ra tới, bị chém đứt chân chiến mã còn lại là té ngã trên đất, liều mạng tư minh kêu rên.

Viên Thượng có chút nóng nảy!

Sao lại thế này? Chu Thái quân quân tốt như thế nào không thấy suy nhược?

Hơn nữa xem số lượng, giống như còn không giảm phản tăng đâu?

Liền ở Viên Thượng hồ đồ thời điểm, chợt nghe hắn bên người hộ vệ cao giọng nói: “Tam công tử, không hảo! Chúng ta đại doanh phương hướng…… Cháy!”

()

------oOo------

Chương 560: dũng mãnh phi thường A Phi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe chính mình tại hậu phương đại doanh cháy, Viên Thượng vội vàng quay đầu, hướng về nơi xa nhìn qua đi.

Quả nhiên!

Nhưng thấy chính mình phía sau đại doanh doanh trại, không biết vì sao, ánh lửa phóng lên cao, này thế tận trời, hỏa thế tràn ngập trình độ cơ hồ đem nửa cái phía chân trời đều chiếu rọi giống như ban ngày giống nhau.

Viên Thượng sá nhiên xoa xoa hai mắt của mình, dùng sức nhìn chằm chằm chính mình doanh trại phương hướng, trên mặt tất cả đều là không thể tin tưởng thần sắc.

“Sao lại thế này? Sao lại thế này?”

Viên Thượng lẩm bẩm nói thầm nói: “Không nên, không nên a…… Chu Thái từ nơi nào phân binh công kích ta đại trại? Huống hồ còn có Trương Hợp tại hậu phương đóng giữ…… Chuyện này không có khả năng a?”

Nhưng vô luận hắn như thế nào nghi ngờ, sự tình cũng đã đã xảy ra.

Thực mau, phía sau đại doanh cháy tình huống, đã bị ở phía trước trận Viên quân sĩ tốt nhóm thấy được, mà đại bộ phận Viên quân sĩ binh nhóm nhìn thấy quê quán bị địch nhân đào, tức khắc lâm vào một trận hoảng loạn.

Viên Thượng quân vốn chính là ở vào nhược thế, hiện giờ phía sau đột nhiên lọt vào biến cố, khí thế càng thêm suy kiệt, đại bộ phận sĩ tốt đều mất đi chiến ý, trái lại Kim Lăng quân giống như hổ lang giống nhau, khí thế càng thêm tăng vọt, công kích thế cũng là càng thêm hung ác.

“Đại trại cháy!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta không có đường lui!”

“Tại như vậy đánh tiếp, chính là đánh thắng, cũng tất cả đều xong rồi!”

“Phải bị hai lộ giáp công.”

Viên quân sĩ tốt nhóm ngươi một lời ta một ngữ, sĩ khí theo phía sau hỏa thế càng lớn mà càng ngày càng suy nhược, thậm chí có rất nhiều sĩ tốt bắt đầu tự chủ về phía sau phương chạy trốn rút lui, chiến tuyến dần dần bắt đầu hiển lộ ra tán loạn chi thế.

Ở tam quân trước trận giết nhất hăng say A Phi, nhìn ra Viên Thượng quân đã có tán loạn chi tướng!

Hắn nắm chặt cơ hội tốt, đối với phía sau 3000 thân vệ quân nói: “Ném mâu, ở trung quân cho ta mở ra một cái thông lộ!”

A Phi này 3000 thân vệ quân rất là đặc thù, bọn họ lúc trước đều là bình thường trường kích binh, bị Đào Thương bát hướng A Phi bản bộ lúc sau, lại bị hắn yêu cầu một lần nữa đổi vũ khí, hơn nữa là mỗi người đều đổi.

A Phi muốn bọn họ trước trang bị ngắn nhỏ mộc mâu, cũng tự mình thao luyện bọn họ ném mạnh kỹ thuật, đem này đàn binh tướng ném mạnh trình độ một đám luyện cực cao, ở toàn bộ Kim Lăng trong quân, hình thành riêng một ngọn cờ tác chiến phong mạo.

Đương nhiên, trong chiến đấu ném mạnh mộc mâu, ngày thường phải chuẩn bị mộc mâu, rốt cuộc có chút thời điểm ném mạnh đi ra ngoài không kịp thu về, quay đầu lại đến trên chiến trường, cũng chưa chắc có thể lại tìm được, thuộc về hao tổn phẩm.

Bởi vậy A Phi này chi binh mã, ngày thường giống như con mối giống nhau, đi đến nào, liền ở nơi nào chặt cây rớt một tảng lớn cây cối, dùng để làm chiến đấu dự trữ.

Này một chi binh mã, trong lén lút bị Đào Thương so sánh vì ‘ phá hư hoàn cảnh chung binh chủng ’.

“Vèo!”

“Vèo!”

“Vèo!”

Theo A Phi ra mệnh lệnh đạt, hắn thân vệ quân nhóm bắt đầu đem trên lưng mộc mâu gỡ xuống tới, hướng về phía không trung ném mạnh, làm này đó bị tước sắc bén binh khí, vững vàng dừng ở quân địch trận thế trung.

Khoảnh khắc chi gian, liền có vô số Viên quân sĩ tốt bị mộc mâu cắm vào lồng ngực hoặc là cổ mà chết!

“Tấm chắn! Tấm chắn!”

Mắt thấy trung quân các binh lính bị mộc mâu trận mở ra thông lộ, Viên Thượng nôn nóng khiển trách tả hữu phái tấm chắn binh tiến đến ngăn trở.

Rất nhiều tấm chắn binh hướng về trong trận chạy tới, thế Viên Thượng ngăn trở phía trên mộc mâu.

Mộc mâu là vứt bắn, bởi vậy có bắn ở tấm chắn thượng, phát ra “Leng ka leng keng” tiếng vang, có lại có thể hướng quá khe hở, như cũ là xúc phạm tới Viên quân sĩ tốt.

Nhưng giờ này khắc này, đối với A Phi tới nói, bất luận địch quân ngăn lại nhiều ít mộc mâu, đối hắn mà nói đã là hoàn toàn vậy là đủ rồi!

Đánh mã lướt qua ném mộc mâu quân đội, phóng ngựa xung đột tới rồi trung quân trước trận, A Phi trong tay thiết thương từ từ hạ, hoa thành hình cung hung hăng đem hai gã tấm chắn binh đập bay ngược đi ra ngoài, ngạnh sinh sinh ở trung quân trong trận xé rách một cái khẩu tử.

Mà hắn phía sau mã quân cũng là theo sát sau đó, theo cái này khẩu tử vọt đi vào, chút nào không có làm dừng lại.

A Phi đầu tàu gương mẫu, ở Viên thị trung quân trận thế trung trình thẳng tắp xung phong, giống như một đạo sao băng, hắn phía sau đi theo kỵ binh cơ hồ đều đi theo không thượng!

Mà hắn mục tiêu cũng cực kỳ đơn giản, chính là quân địch chủ tướng Viên Thượng.

Nhìn A Phi phóng ngựa thẳng đến chính mình mà đến, dũng không thể đương, Viên Thượng sợ tới mức cả người không được đánh run run.

Hắn một bên run rẩy một bên cao giọng hô quát nói: “Ngăn trở hắn! Đều cho ta ngăn trở hắn!”

Nhưng thực đáng tiếc, Viên quân sĩ tốt trước mắt sĩ khí không tốt, bên ngoài rất nhiều sĩ tốt đã không nghe điều lệnh, tứ tán bôn đào, bổn trận binh mã vừa rồi bởi vì ném mâu binh cùng A Phi thế công, lại lâm vào một trận rối loạn, mà tuần hoàn Viên Thượng tướng lãnh tiến đến bảo vệ hắn binh tướng cực kỳ hữu hạn.

Viên quân chiến tướng vương lương cùng giáo úy phùng lượng, từng người vũ đao suất binh thẳng đến A Phi phóng đi.

A Phi thấy địch đem chặn đường, chẳng những không có sốt ruột, ngược lại là lộ ra kinh hỉ biểu tình.

Hắn không hề có sợ hãi chi sắc, múa may chiến thương, chơi xuất gia truyền bách điểu triều phượng thương pháp, dọc theo đường đi vượt mọi chông gai không biết huyết nhận nhiều ít Viên quân sĩ tốt, cuối cùng chạy băng băng tới rồi vương lương trước mặt.

Vương lương cao giọng rống giận: “Tiểu tặc an dám!”

Dứt lời, đôi tay cử đao, một cái lực phách Hoa Sơn thẳng đến A Phi đỉnh đầu phách giết qua đi.

A Phi đem chiến thương hoành, hướng về phía trước đi nghênh hắn đại đao.

“Đang lang!”

Đao thương tương giao, phát ra đinh tai nhức óc giòn minh tiếng vang.

Vương lương sắc mặt một trận ửng hồng, trong ngực một ngụm hờn dỗi thiếu chút nữa bị hắn nghẹn qua đi.

A Phi lại là vẻ mặt tiếc nuối chi sắc.

Này tướng lãnh không xem như chính mình đối thủ…… Thực sự không có gì ý tứ.

Hắn cũng không ở lưu thủ, trở tay đánh ra hai cái thương hoa, hoảng vương lương hoa cả mắt, cái gì đều thấy không rõ lắm.

Ngay sau đó, lại thấy A Phi ngân thương đã đâm vào hắn ngực, máu tươi phun trào mà ra!

“Vương tướng quân!” Phùng lượng nổi giận gầm lên một tiếng, phóng ngựa cũng là thẳng đến A Phi vọt lại đây.

Lại thấy A Phi theo thanh âm, đem chiến thương bỗng nhiên hướng về mặt bên vung, vương lương cực đại thân thể ở trên ngựa bay ngược đi ra ngoài, thẳng đến phùng lượng đánh tới.

Phùng mắt sáng thấy vương lương thi thể bay tới, theo bản năng giơ lên chiến đao, từ từ hạ, hung hăng xuống phía dưới một phách.

Lại thấy vương lương ở giữa không trung thi thể trong nháy mắt bị chém thành hai nửa, đại lượng máu tươi phun xạ ở phùng lượng trong ánh mắt, làm cho hắn vô pháp mở.

“Tặc, tặc tử hảo đê tiện……”

Phùng lượng không đợi đem trong ánh mắt máu tươi lau khô, lại thấy A Phi đã con ngựa tới, hắn liền thương đều không cần, nương mã lực đánh vào, một cái quả đấm trực tiếp đánh vào phùng lượng trên mặt.

Này một quyền thế mạnh mẽ trầm, trực tiếp đem phùng lượng từ trên ngựa đánh bay đi ra ngoài.

Mà rơi xuống đất là lúc, tả hữu sĩ tốt vội vàng bôn đi lên xem nhìn, lại thấy hắn mũi tử đã tẫn toái, một con mắt hạt châu cũng bị đánh xông ra, nửa khuôn mặt toàn bộ đều thay đổi hình……

Người cũng là đã sớm không khí!

“Yêu quái a!”

“Chạy mau a! Đây là cái yêu quái!”

“Ai có thể đấu quá như vậy gia hỏa!”

Trong lúc nhất thời, com Viên quân sĩ binh bị A Phi dũng lực kinh ngạc sôi nổi tứ tán, lại không dám trực diện này mũi nhọn.

Trên chiến trường, dùng đao, dùng đoạt, dùng mũi tên giết người, bọn họ đều nghe qua, cũng mỗi người đều gặp qua, đối với này đó sĩ tốt tới nói, không có gì ghê gớm.

Nhưng ngay cả như vậy, chỉ dùng một quyền liền đánh chết một người cao giai chiến tướng, này thực sự là chưa từng nghe thấy.

Nhà ai trên chiến trường có đao thương không cần, ngược lại dùng nắm tay?

Cố tình còn so dùng đao thương lợi hại hơn?

Người như vậy đối bọn họ mà nói, nào có cái đánh?

Đối mặt người như vậy, chỉ có chạy phân.

()

------oOo------

Chương 561: cho mời tiền bối

Nguồn: EbookTruyen.VN

A Phi vũ dũng chấn động mọi người, chiến trường trong vòng, Viên Thượng dưới trướng tam quân tất cả đều vì này chấn động.

Tin tức truyền quay lại đào quân bổn trận, Đào Thương bên người chư tướng đều là vươn một cây ngón tay cái, tán thưởng A Phi một câu thật mãnh tướng cũng.

Chỉ có Đào Thương cảm giác có điểm không yên tâm.

A Phi tiểu tử này giết quá hải, đừng lại đem chính sự chậm trễ.

Đào Thương cau mày, đối dưới trướng sĩ tốt phân phó nói: “Nhanh đi truyền lệnh Chu Thái, làm hắn hạn chế A Phi một ít, đừng làm cho tiểu tử này mãnh quá mức…… Viên Thượng chính là không thể giết!”

Kia kỵ binh nghe vậy ứng “Nặc”, ngay sau đó xoay người hướng về phía chiến trường bên kia xung phong liều chết qua đi.

……

Mà giờ này khắc này, A Phi lần thứ hai triển lộ hắn mãnh tướng oai hùng, hắn suất lĩnh dưới trướng kỵ binh rốt cuộc đến Viên Thượng sau trận, dọc theo đường đi đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mặc cho Viên quân nhiều ít binh lính cùng chiến tướng đi lên chặn đường, đều không thể ngăn lại A Phi.

Liền như vậy chỉ chốc lát, A Phi đã sắp vọt tới Viên Thượng trước mặt!

“Tam công tử! Địch đem dũng mãnh! Mau mau tùy ta chờ bỏ chạy đi!” Vài tên chiến tướng khuyên Viên Thượng nói.

Viên Thượng gắt gao cắn môi, cơ hồ đều phải chảy ra huyết tới.

Nếu là có thể đi, hắn đã sớm đi rồi.

Chỉ là hiện giờ đại doanh bị thiêu, chính mình đi lại đi đến chạy đi đâu?

Hồi Viên Thiệu nơi đó không phải tự tìm nhục nhã sao?

Chính mình hiện tại nếu là vừa động, hắn này đã bắt đầu xuất hiện buông lỏng tam quân binh mã tất nhiên chấn động, đến lúc đó xu hướng suy tàn liền không thể vãn hồi rồi.

Nhưng chính mình trước mắt liền tính là lưu lại nơi này, lại cũng không có vãn hồi xu hướng suy tàn khả năng.

Tiến cũng không được, thối cũng không xong, trên đời này không còn có so này càng thêm nghẹn khuất sự tình.

Nhưng liền ở ngay lúc này, có một người thế Viên Thượng hạ định rồi cái này quyết tâm!

“Viên Thượng, nạp mệnh tới!”

Lại thấy một người một con giống như gió xoáy xuất hiện ở A Phi trước mặt!

Một cái ngân thương xông thẳng Viên Thượng giáp mặt đâm tới, giống như một đạo hàn quang, chỉ đem Viên Thượng kinh ngạc cơ hồ không thể nhúc nhích.

Thằng nhãi này vừa rồi không phải ly chính mình rất xa sao?

Như thế nào sẽ nhanh như vậy liền chạy đến chính mình trước mặt?

Mắt thấy A Phi ngân thương đâm tới, Viên Thượng bên người hai gã thiên tướng vươn binh khí đồng thời ngăn cản hắn, tam bính chiến thương giao kích, phát ra thanh thúy minh vang, kia hai gã thiên

tướng thân hình về phía sau lay động hoảng, suýt nữa ngã quỵ xuống ngựa.

“Tam công tử đi mau!” Thừa cái này đương khẩu, còn lại hộ vệ Viên Thượng binh tướng nhóm sôi nổi xông tới, liều chết ngăn trở A Phi một chúng, cùng Viên Thượng tranh thủ thời gian.

Một cái chớp mắt chi gian, Viên Thượng cũng không dám tiếp tục lưu lại nơi này trang bức, cái gì bại bất bại, mặt mũi không mặt mũi, ở hắn xem ra, đã đều là mây khói thoảng qua.

Ở sinh tử trước mặt, ai giác ngộ đều sẽ không so thoát tục lão tăng muốn thấp.

Viên Thượng hoảng loạn quay đầu ngựa lại, cùng vài tên kẹp bọc hắn thân vệ phóng ngựa chạy như điên, bôn phía sau chạy trốn mà đi.

A Phi nhìn Viên Thượng chạy trốn, trong lòng không khỏi nôn nóng, ở Viên Thượng bên người những cái đó chiến tướng, che trời lấp đất mãnh liệt mà đến, bọn họ liều mạng đem hắn cùng Viên Thượng chạy trốn con đường chia lìa, xem này tư thế, là thề sống chết cũng không cho A Phi lại tiếp cận Viên Thượng một bước.

A Phi không thể nề hà dưới, chỉ phải bắt đầu cùng này đó ngăn trở trụ chính mình Viên quân binh đem đánh nhau chết sống.

Mà Viên quân bên ngoài tướng sĩ thấy Viên Thượng đào tẩu lúc sau, cũng ngay sau đó mọi nơi mà tán.

Chủ tướng chạy trốn, bọn họ này đó bình thường binh tướng còn ở nơi này bán cái gì lực?

Nói thật, bọn họ đã muốn chạy trốn đã lâu.

Đang ở A Phi anh dũng giết địch thời điểm, Chu Thái cũng là suất lĩnh một chúng đuổi tới.

Hắn phối hợp A Phi, đem những cái đó ngăn trở binh tướng sôi nổi sát tán, sau đó đối A Phi nói: “Tiểu tướng quân, thừa tướng có lệnh, làm ngươi không thể lại truy kích Viên Thượng, tốc tốc theo ta trở về, để tránh làm hỏng đại sự, hỏng rồi thừa tướng mưu kế.”

A Phi không cam lòng hướng về Viên Thượng chạy trốn phương hướng nhìn liếc mắt một cái, tiếc hận nói: “Liền kém như vậy một chút, là có thể đem Viên Thiệu nhi tử bắt được, đến lúc đó liền lập công lớn lao.”

Chu Thái ha hả cười, nói: “Tiểu tướng quân không cần như thế quái hoài, ngày sau có rất nhiều cơ hội, huống hồ trước mắt, ngươi nếu là thật giết Viên Thượng, ngược lại là hỏng rồi thừa tướng đại kế, thừa tướng ngày sau thế nào cũng phải dọn dẹp ngươi không thể, đừng nói lập công, không bị thừa tướng chỉnh chết liền xem như không tồi.”

A Phi hít hít cái mũi, không có nhiều lời khác, ngay sau đó cùng Chu Thái đường cũ phản hồi bên ta chủ trận.

Viên Thượng không có phản hồi chính mình đại doanh, mà là suất lĩnh binh tướng thẳng tắp đi về phía nam, thẳng đến Viên Thiệu đại trại mà đi.

Đến nỗi hắn doanh trại, bị lửa đốt cái không còn một mảnh…… Không hề nghi ngờ, là hướng hắn chủ động xin ra trận, trấn thủ phía sau Trương Hợp làm.

Đào Thương phái người thu thập chiến trường tình thế, chính hắn còn lại là quay đầu ngựa lại, suất chúng thẳng đến đã chạy trốn Viên Đàm mà đi.

……

Viên Đàm trốn ra chiến trường, dưới trướng cũng không có nhiều ít binh tướng, hoảng sợ như chó nhà có tang.

Hắn trong lòng đã là phẫn nộ, lại là hối hận, đồng thời càng có thật sâu mê mang.

Thân cha như thế, thân đệ đệ cũng là như thế, sau này chính mình, đến tột cùng đương đi về nơi đâu đâu?

Liền như vậy giống như cái xác không hồn giống nhau chạy băng băng một khoảng cách……

Đột nhiên, phía trước trên đường, bán mã tác bị người đột nhiên kéo, chạy ở đằng trước Viên quân chiến kỵ bị lập tức ném đi, vô luận là người cùng chiến mã, đều phát ra thống khổ tư minh.

Đi theo phía sau Viên Đàm đột nhiên lôi kéo cương ngựa, hoảng sợ nhìn về phía bốn phía.

Lại thấy con đường trước sau hai bên, mai phục tại này Kim Lăng quân sôi nổi vọt ra, đem Viên Đàm một chúng bao quanh vây định.

Hoàng tự một thân màu bạc giáp trụ, chậm rãi đánh mã đi vào trước trận, biểu tình rất là kích động.

Hắn thượng chiến trường không vài lần, nhưng Đào Thương lại liên tiếp cho hắn lập công lớn cơ hội…… Đó là này bắt sống Viên Thiệu trưởng tử cơ hội, Đào Thương đều giao cho hắn, đổi thành người khác, tòng quân cả đời cũng chưa chắc có thể gặp phải như vậy đại công lao a.

Không thể không nói, Đào Thương đối chính mình thật là là quá chiếu cố.

Bắt sống chủ tướng, này cũng không phải là mỗi ngày đều có thể gặp phải.

Hoàng tự trong lòng cực kỳ kích động, hắn đã sớm bị hảo nghĩ sẵn trong đầu, lập tức một bên tìm từ, một bên lời lẽ chính đáng đối Viên Đàm đám người hô: “Bên kia Viên thị người nghe, mỗ chính là Đào thừa tướng trướng hạ đại tướng hoàng tự, đặc phụng mệnh tại đây

chờ ngươi chờ! Viên Đàm, hoàng người nào đó tại đây chờ ngươi lâu ngày ngươi, ta khuyên ngươi tốc tốc xuống ngựa quy hàng, nói cách khác ta liền……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Viên Đàm đã là thực tự giác mà xoay người xuống ngựa, từ trong đám người tễ ra tới, sải bước đi tới hoàng tự trước mặt, nói: “Đi thôi, dẫn đường, mang ta đi thấy Đào thừa tướng.”

Hoàng tự bị Viên Đàm hành vi lập tức liền cấp lộng ngốc.

Cái này Viên đại công tử…… Giống như không ấn lẽ thường ra chiêu a?

Hắn như thế nào như vậy phối hợp ta a?

Ta này còn có thật nhiều vừa rồi đánh bản nháp, không có nói ra đâu! Hắn cư nhiên liền như vậy thuận lợi đầu hàng?

Muốn mặt không biết xấu hổ a!

Hoàng tự ở trên ngựa cúi đầu, nghi hoặc xem kỹ Viên Đàm.

Viên Đàm nhăn lại mi: “Ngươi nhìn cái gì?”

“Viên đại công tử, ngươi cái này mã quy hàng, có phải hay không có điểm quá thuận lợi?”

Viên Đàm ngạc nhiên nói: “Có cái gì không đúng sao?”

“Ân…… Thật cũng không phải có cái gì không đối…… Chỉ là…… Chỉ là ngươi liền không có nghĩ tới thoáng phản kháng một chút, sau đó lại đầu hàng sao? Ngươi như thế trực tiếp, liền đánh đều không đánh một chút liền chịu trói, thừa tướng khủng chưa chắc tin ngươi, ta bên này cũng rất khó vì ngươi giải thích. com”

“Chưa chắc tin ta? Thay ta giải thích?” Viên Đàm nghe vậy cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi là Kim Lăng quân mới tới hay sao?”

Hoàng tự nghe vậy cả kinh: “Ngươi như thế nào biết được?”

“Vừa thấy ngươi chính là cái non, ngươi cũng không quay về hỏi thăm hỏi thăm, nhớ năm đó, Viên mỗ bị nhà ngươi thừa tướng bắt sống bắt sống là lúc, ngươi còn không biết ở nơi nào kiếm cơm ăn đâu! Còn dám đối ta thuyết giáo! Ngươi Kim Lăng quân quân lệnh thể chế, ta điều điều biết được đọc làu làu, còn không mau mau dẫn đường đi, thiếu tại đây nét mực chọc ta phiền lòng.”

Hoàng tự khí lộ cánh tay vãn tay áo…… Hắn tưởng tấu Viên Đàm.

Một người phó tướng tới gặp trạng, vội vàng đi vào hoàng tự bên người, đối hắn nói: “Hoàng tướng quân, nghe hắn đi, này một vị, chính là chúng ta Kim Lăng quân khách quen, đối ta quy củ chỉ sợ so ngươi thục, nghe nói hắn cùng thừa tướng quan hệ cá nhân thâm hậu, không hảo nhẹ động.”

Hoàng tự nghe vậy héo đi.

Hắn trợn mắt há hốc mồm hảo sau một lúc lâu, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Nói như thế tới, thừa tướng để cho ta tới này, thế nhưng là muốn bắt sống một vị tiền bối…… Như thế nào không nói sớm, hại ta bối một đêm từ.”

------oOo------

Chương 562: Viên Đàm quy hàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương lâm thời hành dinh trung.

“Hiển Tư huynh, chúng ta đã lâu không thấy.” Đào Thương lành nghề doanh trung, thấy được bị hoàng tự áp tải về tới Viên Đàm. Cười tiến lên một phen nắm lấy hắn tay, chân thành thăm hỏi.

Nghe xong Đào Thương nói, Viên Đàm không khỏi cái mũi đau xót, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại nghe hắn thật dài thở dài, nói: “Đây là lần thứ ba đi, bị Đào huynh đệ bắt sống lần thứ ba…… Ai, Đào huynh đệ không chê nị oai, ta còn ngại mất mặt đâu, ngươi vẫn là giết ta đi.”

Đào Thương lôi kéo Viên Đàm ngồi xuống, thân thủ cho hắn đổ một trản thuỷ phân khát, nhíu mày nói: “Hiển Tư huynh nói này xem như nói cái gì? Cái gì bắt sống không bắt sống? Thắng bại là là binh gia chuyện thường những cái đó đạo lý lớn ta không muốn nhiều lời, nhưng ngươi ta giao tình giống như cốt nhục huynh đệ giống nhau, bằng này, ta cũng không có khả năng hại ngươi tánh mạng! Ngươi hay là khi ta Đào Thương chính là bất nghĩa người?”

“Cốt nhục huynh đệ” này bốn chữ vừa nói xuất khẩu, Viên Đàm đôi mắt không khỏi có chút đỏ.

Hắn cảm khái thở dài, ngữ khí chua xót nói: “Chân chính cốt nhục huynh đệ, lẫn nhau gian tràn ngập tính kế mà không thể tương dung, thân sinh phụ thân vì làm đệ đệ đến kế đại vị, lại cũng muốn tính kế với mỗ…… Ngược lại là ngươi cái này địch nhân xưng ta vì

cốt nhục huynh đệ, này thiên hạ gian sự, thật sự là làm người đã bất đắc dĩ vừa buồn cười.”

Đào Thương vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Có một số việc, cũng không phải nhân lực có khả năng cập, vẫn là kia một câu, chỉ cần ngươi Hiển Tư huynh đồng ý, chúng ta huynh đệ, đại có thể cộng đồng rong ruổi thiên hạ!”

Viên Đàm cầm song quyền, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Viên Thiệu cùng Viên Thượng đối ta bất nhân, vậy đừng trách ta đối bọn họ bất nghĩa…… Đào huynh đệ, nga, không! Đào thừa tướng, Viên mỗ nếu là tương trợ ngươi bình định Hà Bắc, ngươi có bằng lòng hay không đại thiên tử sắc phong ta vì Ký Châu chi chủ?”

“Huynh trưởng ý tứ là?”

Viên Đàm chắp tay nói: “Viên thị từ nay về sau, đem lấy thừa tướng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, ta Viên Đàm, thề muốn trở thành Viên thị chi trường, cũng thề trở thành Ký Châu chi chủ, bắt được những cái đó lý nên thuộc về ta đồ vật…… Ta chỉ có điều kiện này, không biết thừa tướng khả năng đáp ứng.”

Đào Thương lẳng lặng trầm tư một hồi, nói: “Huynh trưởng thật sự chỉ cần Ký Châu một châu nơi?”

“Đàm chỉ nghĩ tọa trấn Nghiệp Thành ngươi.”

“Hảo, ta đây đáp ứng ngươi, sự thành lúc sau, ta thượng biểu thiên tử, tấu ngươi vì trước tướng quân, lãnh Ký Châu mục, sắc phong nghiệp hầu.”

Viên Đàm thật mạnh gật gật đầu, bái tạ Đào Thương chi ân tình.

Đào Thương nghi hoặc nhìn hắn, nói: “Chỉ là ta không rõ, trước mắt đến tột cùng là sự tình gì, làm ngươi như vậy bực bội ngươi cha ruột hòa thân đệ đệ?”

Viên Đàm cũng biết Đào Thương tất nhiên sẽ hỏi đến điểm này, đơn giản đem sự thật toàn bộ hướng hắn nói.

Nghe xong lúc sau, Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Nếu là đến lượt ta là huynh trưởng, chỉ sợ cũng nhất định sẽ như thế hành sự.”

Viên Đàm chua xót cười, cũng không có chính diện trả lời Đào Thương, hắn nói sang chuyện khác nói: “Xin hỏi thừa tướng, Viên mỗ hiện giờ nếu đã quy thuận với ngươi, kia bước tiếp theo, ta rồi lại nên như thế nào hành sự, còn thỉnh thừa tướng chỉ giáo.”

“Có một cái một bước đúng chỗ phương pháp, có thể lập tức giúp huynh trưởng báo thù, cũng có thể đạt thành ta bình định Ký Châu tâm nguyện, chỉ là yêu cầu huynh trưởng cá nhân làm một ít hy sinh……”

Viên Đàm cười nhạo nói: “Việc này hảo thuyết, ta tòng quân nhiều năm, tuy rằng không kịp thừa tướng dụng binh thủ đoạn như vậy cao thâm, nhưng nếu là luận cập da dày thịt béo, chỉ sợ thừa tướng cũng không cập ta.”

Đào Thương cười gật gật đầu: “Đã nhìn ra, vừa thấy huynh trưởng tướng mạo, liền biết là da dày thịt béo người.”

Viên Đàm chớp chớp mắt, thầm nghĩ tổng cảm giác địa phương nào có chút hụt hẫng.

Kia cảm giác…… Nói như thế nào đâu, giống như bị Đào Thương cấp mắng giống nhau.

Việc này không nên chậm trễ, Đào Thương ngay sau đó cùng Viên Đàm đem bước tiếp theo kế hoạch đem trong đó chi tiết gõ định, sau đó Viên Đàm ngay sau đó liền cùng Đào Thương cáo từ, bắt đầu hành động.

Viên Đàm rời đi hành dinh không lâu, một người liền từ lều trại bên ngoài đi đến.

Người đến là Gia Cát Lượng, hắn trước một đoạn thời gian thế Đào Thương trù bị lương thảo, đây cũng là ngày gần đây vừa mới đến Đào Thương bên người, ai từng tưởng phương một đến tiền tuyến, liền đụng tới như vậy sự.

Vừa mới hắn là được đến Đào Thương ngầm đồng ý, vẫn luôn ở soái trướng bên ngoài nghe lén.

Gia Cát Lượng nhìn Viên Đàm rời đi thân ảnh, chậm rãi mở miệng nói: “Lão sư, học sinh cảm thấy Viên Đàm người này cũng không có thể tin.”

Đào Thương cười nói: “Hắn đương nhiên không thể tin, một cái vì địa vị cùng địa bàn liền thân cha đều từ bỏ người, ngươi còn trông cậy vào hắn có thể đối ai báo lấy thành tâm? Cái gì Viên Thượng tính kế hắn, Viên Thiệu phản bội hắn, đều là chính hắn cho chính mình thiết hạ phản loạn lý do, ta vừa mới cùng hắn trong lúc nói chuyện, ngôn ngữ bên trong đã để lộ ra trương là người của ta, nhưng hắn sắc mặt cùng ánh mắt chi kiên định như cũ bất biến, có thể thấy được hắn để ý căn bản là không phải Viên Thiệu tín nhiệm, mà là Ký Châu chi chủ đến trong tay hắn khả năng tính, mắt thấy vị trí này cách hắn càng ngày càng xa, hắn rốt cuộc là nhẫn nại không được, chuẩn bị từ hắn thân cha trong tay cường đoạt.”

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, nói nhỏ: “Lão sư nếu biết điểm này, rồi lại vì sao phải cùng hắn hợp tác? Người này tâm tính thật như hổ lang.”

Đào Thương cười nói: “Cùng hắn hợp tác là có chút nguy hiểm, bất quá hắn nhiều nhất xem như một con hồ ly, vẫn là chỉ số thông minh không đặc biệt đủ dùng cái loại này…… Đến nỗi hổ cùng lang, so sánh ở trên người hắn có chút giày xéo này đó tiểu động vật.”

Gia Cát Lượng bình tĩnh nói: “Nói như thế tới, lão sư là đối chế phục Viên Đàm, rất có tin tưởng?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không phải ta đối chính mình có tự tin, mà là ta cùng trong tay hắn thực lực cũng không ngang nhau,

hơn nữa hắn là cái dục cầu bất mãn người, tuy rằng hắn mặt ngoài luôn là ở cực lực khắc chế chính mình, nhưng thường thường lại luôn là lộ ra răng nanh…… Ta chỉ cần tìm đúng hắn lộ ra hàm răng, sau đó hung hăng nhổ, liền tính là bắt chẹt hắn.”

Gia Cát Lượng trường làm vái chào, nói: “Lão sư mưu tính sâu xa, đệ tử cảm giác sâu sắc bội phục.”

Không bao lâu, lại nghe Gia Cát Lượng lại hỏi: “Viên Đàm cùng Viên Thượng hai lộ đã định, kia còn lại mấy trại, lão sư tính toán khi nào tiếp viện?”

“Tiếp viện?” Đào Thương nghi hoặc nhìn hắn, nói: “Các bộ phận công minh xác, các làm các, làm gì tiếp viện bọn họ? Truyền lệnh tam quân, tạm thời tại đây dựng trại đóng quân…… Nghỉ ngơi.”

“Nghỉ…… Nghỉ ngơi?” Gia Cát Lượng trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, sau một lúc lâu mới nói: “Trước mắt tình thế rất tốt, lão sư không thừa thắng tiến binh, hiệp trợ quân đội bạn phá địch, ngược lại là án binh bất động, ra sao đạo lý?”

Đào Thương chớp chớp ngập nước mắt to: “Bởi vì ta lười a.”

“A?”

Gia Cát Lượng bình tĩnh nhìn Đào Thương, thật sự không biết nên như thế nào tiếp cái này lời nói tra.

Cái này lý do, thực sự là thực thiếu trừu a.

Này cũng chính là hắn là ta lão sư.

Ta nếu là hắn lão sư, ta phi tước hắn đến hắn cha đều không quen biết hắn không thể.

……

Đào Thương cùng Chu Thái hai lộ binh mã phân biệt phá Viên Đàm cùng Viên Thượng đại trại, nhưng cùng lúc đó, Viên Thiệu nơi trung

quân chủ trại, đã xảy ra trọng đại nguy cơ.

Viên Thiệu từ khi trúng Khúc Nghĩa phái người mai phục mũi tên lúc sau, liền vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, ngẫu nhiên chợt tỉnh lại, thần chí lại cũng là mơ mơ hồ hồ, không lắm rõ ràng.

Mà Viên Thiệu ở hôn mê đương khẩu, Khúc Nghĩa đối Viên Thiệu đại doanh tiến hành rồi mấy lần tiến công, may mắn Tưởng nghĩa cừ, dắt chiêu, trương nam chờ đại tướng ra sức chống cự, mới đưa Khúc Nghĩa thế công ngăn trở.

Nhưng nếu là chủ tướng tiếp tục như vậy đi xuống, đại doanh tình thế liền không khỏi nguy hiểm.

------oOo------

Chương 563: bệnh thể càng trầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Phi!”

Nhìn Khúc Nghĩa binh mã rốt cuộc không hề tiến công, chậm rãi về phía sau phương rút lui thời điểm, Viên đem tiêu xúc hung hăng đem chiến đao trát xuống mồ trung, hung hăng phỉ nhổ, nói: “Khúc Nghĩa tặc tử, thật sự là xảo trá vô sỉ, ỷ vào hiểu biết ta quân trận thế cùng phương lược, liên tiếp khinh ta, nếu không có đại tướng quân có thương tích, hắn làm sao có thể đắc ý đến hôm nay?”

Tưởng nghĩa cừ bình tĩnh nhìn Kim Lăng quân thối lui, cho đến biến mất không thấy, mới vừa rồi nói: “Khúc Nghĩa tuy rằng hiểu biết ta quân chiến pháp, nhưng hắn binh lực rốt cuộc so với chúng ta muốn kém không ít, cho nên hắn tuy rằng vẫn luôn đều chiếm cứ chủ công chi thế, nhưng vẫn không có cách nào đánh bại chúng ta, hơn nữa theo chiến sự thường xuyên, ta chờ đối Khúc Nghĩa chiến pháp cũng dần dần hiểu biết, chỉ cần đại tướng quân có thể chuyển biến tốt đẹp lên, chúng ta liền có thể chế định quân lược phản kích, nhất cử quét sạch Khúc Nghĩa.”

Trương nam diện lộ ngượng nghịu, nói: “Chỉ là đại tướng quân thương thế giống như thực trọng, vẫn luôn đều chưa từng chuyển biến tốt đẹp, y quan mỗi ngày chăm sóc, lại cũng không thấy……”

“Phi!” Tiêu xúc hung hăng phỉ nhổ nói: “Nhắm lại ngươi điểu miệng! Hưu nói chút không may mắn nói! Ngươi cho chúng ta sẽ đem ngươi trở thành người câm không thành?”

Trương nam thấp giọng nói: “Ta đây cũng là một phen hảo ý……”

“Chú đại tướng quân đó là hảo ý?”

“Ngươi người này như thế nào nói như vậy, ta khi nào chú đại tướng quân!”

Hai người khắc khẩu là lúc, lại nghe Tưởng nghĩa cừ đột nhiên quát: “Đừng nói nữa…… Giống như có người tới?”

Tiêu xúc cùng trương nam theo Tưởng nghĩa cừ sở chỉ phương hướng nhìn lại, lại thấy một chi tàn binh bại tướng chính dọc theo tiểu đạo, hướng bên ta đại trại tiến lên mà đến, hiện giờ khoảng cách thượng xa, thấy không rõ đối phương rốt cuộc là người nào.

Tưởng nghĩa cừ không dám chậm trễ, ngay sau đó uống đến: “Truyền lệnh cung tiễn thủ, giá cung đợi mệnh!”

Theo Tưởng nghĩa cừ phân phó, đại trại mộc chế toà nhà hình tháp, cùng với hàng rào mặt sau cung tiễn thủ sôi nổi giương cung cài tên, nhắm ngay hướng về phía bên ta những cái đó tàn binh.

Tưởng nghĩa cừ híp mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm kia chi tàn binh, chỉ chờ thấy rõ đối phương thân phận thật sự sau, liền hạ lệnh bắn tên.

Trương nam đứng ở Tưởng nghĩa khí phía sau, nhìn sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Những cái đó…… Hình như là Tam công tử binh mã!”

“Tam công tử?” Mọi người nghe vậy đều là cả kinh.

Tưởng nghĩa cừ vội vàng cẩn thận xem kỹ những cái đó càng đi càng gần binh tướng, không bao lâu, lại thấy hắn đột nhiên mở miệng: “Cái kia…… Giống như thật là Tam công tử binh tướng…… Tam công tử bản nhân còn ở trong đó đâu!”

Tiêu xúc hỏi hắn nói: “Kia chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ…… Người bắn nỏ! Hoả tốc buông cung tiễn! Mở ra cửa trại, nghênh đón Tam công tử tiến trại!”

……

Viên Thượng bị Ký Châu các tướng lĩnh mang vào doanh trại, Tưởng nghĩa cừ lại hướng hắn hội báo Viên Thiệu trung mũi tên việc.

Viên Thượng lần này trở về, vốn là da mặt dày thỉnh Viên Thiệu giúp hắn báo thù, không từng tưởng Viên Thiệu cư nhiên trung mũi tên hôn mê, trong lòng loạn thành một nồi cháo.

Hắn cũng bất chấp chính mình bại trận sự tình, vội vàng đi Viên Thiệu đại trại quan khán này tình huống.

Viên Thiệu đang đứng ở nhắm mắt lại hôn mê trạng thái, hắn khuôn mặt tiều tụy, môi nhan sắc tái nhợt, cơ hồ không có gì huyết sắc, phảng phất so không bị thương trước, già rồi mười tuổi trở lên.

Viên Thiệu ngày thường đối Viên Thượng yêu thương có thêm, hiện giờ hắn bị thương hôn mê, Viên Thượng ở vô tâm gan, cũng là tim như bị đao cắt.

Ai đối chính mình hảo, hắn vẫn là có thể phân ra tới.

“Phụ thân! Phụ thân a! Ngươi không cần ném xuống hài nhi mặc kệ a! Ô ô ô! Ngươi như thế nào liền như vậy đi rồi! Cha a! Ngươi trở về a!”

Viên Thượng khó có thể khống chế được chính mình cảm xúc, ghé vào Viên Thiệu trên người chính là một trận gào khóc khóc rống.

Hắn phía sau, Tự Thụ, Quách Đồ, Tuân kham đám người các đều là bất đắc dĩ thở dài.

Này tiểu con bê…… Thật sự là không vì người tử.

Cha ngươi còn chưa có chết đâu được không!

Ngươi nhìn nhìn ngươi nói những cái đó hỗn trướng lời nói.

Có lẽ là phụ tử liên tâm, cũng có lẽ là Viên Thượng tiếng khóc cảm động ông trời, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh Viên Thiệu, ở Viên Thượng

tiếng khóc lôi kéo hạ, cư nhiên thật sự mở mắt.

Viên Thượng phía sau, Tự Thụ bọn người là kích động cả người phát run!

Đại tướng quân tỉnh!?

Đại tướng quân bị Tam công tử khóc tỉnh?

Này Tam công tử ngày thường nhìn không còn dùng được, không thể tưởng được cư nhiên như vậy năng lực, còn có chiêu thức ấy khóc hồn kỹ năng, thật sự là lệnh người kinh ngạc!

Viên Thiệu chậm rãi mở mắt, mờ mịt chung quanh một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở giường biên Viên Thượng trên người.

“Hiển Phủ, ngươi như thế nào tại đây? Vi phụ không phải mệnh ngươi trấn thủ một trại sao? Ngươi không hảo hảo cẩn thủ ngươi nơi dừng chân, chạy đến vi phụ bên này làm cái gì?”

Viên Thượng vừa nghe, tức khắc không biết nên như thế nào trả lời.

Hắn ném đại trại, nhưng lại không có phương tiện hướng Viên Thiệu giải thích nguyên nhân…… Rốt cuộc Viên Đàm binh mã là bởi vì hắn mà bị bại họa quang, nếu là đem sự tình nói ra, Viên Thiệu tinh tế truy tra dưới, sớm muộn gì đều sẽ lòi.

Viên Đàm nếu là đã chết, hắn có lẽ có thể chết vô đối chứng, nhưng Viên Đàm nếu là tồn tại……

Viên Thiệu tựa hồ là nhìn ra cái gì tệ đoan, thanh âm nghẹn ngào nói: “Rốt cuộc là chuyện như thế nào! Mau nói!”

Viên Thượng do dự mà nói: “Phụ thân, hài nhi bất hiếu…… Đại trại, bị hài nhi ném…… Còn có huynh trưởng doanh trại, cũng bị Đào Thương đánh đi……”

Nếu tả hữu đều là hội báo bại tích, kia dứt khoát liền Viên Đàm bại tích cùng nhau nói.

Viên Thượng những lời này không đợi nói xong, liền thấy Viên Thiệu đột nhiên một trận mãnh liệt ho khan.

“Khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ ~~ khụ khụ!”

Kia ho khan thanh đã thật lớn, lại lỗ trống, thả Viên Thiệu ho khan thời điểm, lại đầy mặt đỏ bừng, giống như ngực trung có thứ gì bị lấp kín giống nhau.

Tự Thụ kiến thức rộng rãi, vừa nhìn thấy Viên Thiệu này ho khan bộ dáng, trong lòng tức khắc căng thẳng.

Hắn đối y đạo thô có chút đọc qua, thấy Viên Thiệu bộ dáng, nhiều ít có thể nhìn ra tới, này cũng không phải là lâu dài chi tướng bộ dáng.

“Đại tướng quân, ngài!”

Viên Thiệu giơ tay ngăn trở trụ Tự Thụ nói đầu, suy yếu nói: “Trước đỡ ta lên……”

Tuân kham biểu tình nôn nóng: “Đại tướng quân, ngài thương thế chưa lành, vẫn là trước tĩnh dưỡng hảo.”

Viên Thiệu lắc lắc đầu: “Không có thời gian kia…… Mau đỡ ta lên, sau đó đi tìm hiểu các trại tình thế, hoả tốc hội báo với ta, hiện tại thời gian cực khẩn.”

Tự Thụ tiếp đón quá hai gã người hầu, đem Viên Thiệu đỡ lên.

Hắn trong lòng đang ở lấy máu.

Nghĩ đến, Viên Thiệu cũng nên là minh bạch thân thể của mình tình huống…… Từ khi trận chiến Quan Độ sau, thân thể hắn trạng huống liền vẫn luôn không tốt lắm, hiện giờ trúng Khúc Nghĩa một mũi tên, tân thương mang bệnh cũ, chỉ sợ là chống đỡ không được bao lâu.

Viên Thiệu thân thể chính hắn nhất rõ ràng, cho nên hắn mới muốn nôn nóng ngạnh căng hiểu biết chiến sự.

Hắn cần thiết muốn ở chính mình chịu đựng không nổi trước, nghĩ cách giải quyết trước mắt khốn cảnh, nếu không hậu quả không dám tưởng tượng.

Viên Thiệu đứng dậy sau, đi vào lều trại nội treo da đồ trước, cẩn thận nghiền ngẫm, lẩm bẩm nói: “Hiển Phủ doanh trại mất, Hiển Tư doanh trại cũng là mất, như thế Đào Thương trong tay lại có hai chi tinh nhuệ nhưng dùng…… Hiển Phủ, đại ca ngươi hiện tại nơi nào?”

Viên Thượng cúi đầu không dám nhìn Viên Thiệu, u u k a n sh u . com lẩm bẩm nói: “Hài nhi lao ra trùng vây thời điểm, tình huống cực khẩn, chưa từng phái người đi tìm hiểu đại ca tình huống.”

Viên Thiệu gắt gao nhìn chằm chằm hắn: “Đại ca ngươi doanh trại cùng ngươi không ở một khối, chính ngươi thượng cố không rảnh, như thế nào biết được hắn doanh trại cũng thất?”

“Cái này……”

Viên Thiệu thở dài khẩu khí, trong lòng biết này giữa tất có ẩn tình.

Nhưng trước mắt vì thời cuộc, chỉ có thể tạm thời không làm miệt mài theo đuổi.

“Người tới. Hoả tốc phái thám báo trạm canh gác kỵ, đi tìm hiểu Hiển Tư rơi xuống! Con ta nếu là không có việc gì, nhất định phải đem hắn cứu trở về tới.”

Tưởng nghĩa cừ ra ban nói: “Đại tướng quân, ngài bị thương hôn mê này đoạn trong lúc, Khúc Nghĩa tấn công ta quân doanh trại cực cấp……”

“Không cần nhiều lời.” Viên Thiệu giơ tay đánh gãy Tưởng nghĩa cừ nói đầu: “Khúc Nghĩa thằng nhãi này tính kế ta một mũi tên, này bút trướng, ta nhất định phải cùng hắn tính, Viên mỗ đã có biện pháp đối phó hắn.”

:.:

------oOo------

Chương 764: trá chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khúc Nghĩa liên tục công kích Viên Thiệu đại trại mấy ngày, tuy rằng bởi vì đối phương chủ tướng bị thương mà chiếm được một ít tiện nghi, nhưng không có cái gì thực chất tính đột phá.

Kỳ thật đối Khúc Nghĩa tới giảng, hắn cũng là tương đối nóng lòng.

Nhưng hắn sở tấn công dù sao cũng là Viên Thiệu trung quân bản trại, địch quân chiến lực chẳng những muốn so khác doanh trại cường, đơn chính là số lượng đi lên giảng, liền không phải Khúc Nghĩa dưới trướng binh mã số lượng có thể đánh đồng.

Không có đột phá tính tiến triển, Khúc Nghĩa nhiều ít cũng có chút đau đầu.

Một ngày này, Khúc Nghĩa đang ở cùng Mi Phương, Tào Báo, Lữ từ đám người thương nghị tiến binh chi sách, đột nhiên có thám báo truyền đến cấp báo.

Thám báo nói là trải qua tra xét, Viên Thiệu đại trại đang ở gia cố trại vụ phòng thủ, doanh nội các bộ binh mã có điều động dấu hiệu, hơn nữa doanh trại nội, chạy đến Nghiệp Thành người mang tin tức lui tới thường xuyên, một buổi sáng ngay cả phái ra đi tám kỵ, bên ta không có được đến Khúc Nghĩa quân lệnh, không dám thiện tiệt.

Mặt khác, còn có đại phê lượng Viên quân sĩ tốt âm thầm ra trại, đi trước phụ cận núi rừng chặt cây cây cối, cũng không biết muốn làm chi.

Tào Báo nghi hoặc nhìn về phía Khúc Nghĩa: “Khúc tướng quân, Viên quân như thế động tác, cái gọi là ý gì? Chẳng lẽ là ở hướng Nghiệp Thành bên kia điều cứu binh? Nhưng nếu là điều cứu binh, kia đi núi rừng chặt cây cây cối lại là vì cái gì?”

Khúc Nghĩa đứng lên, ở lều trại nội qua lại đi dạo bước chân, hắn mày gắt gao nhăn, trong mắt ẩn ẩn cư nhiên có một tia hưng phấn, nhưng cũng hình như có một ít tiếc nuối chi tình.

Không bao lâu, lại thấy Khúc Nghĩa đột nhiên đứng lại bước chân.

“Mỗ gia nhưng thật ra có một cái ý tưởng!” Khúc Nghĩa âm trầm nói: “Các ngươi nói…… Viên Thiệu có thể hay không đã chết?”

Tào Báo cùng Mi Phương tức khắc ngây dại.

Không bao lâu, lại thấy Mi Phương phản ứng lại đây, ha hả cười nói: “Sao có thể, khúc tướng quân nhiều lo lắng……”

Nói đến này, Mi Phương có chút sẽ không nói…… Khúc Nghĩa này giống như không phải nhiều lự a.

Hắn này thuần túy chính là tưởng quá nhiều, hoặc là nói là nằm mơ quá nhiều.

Gia hỏa này muốn cho Viên Thiệu chết đều tưởng si ngốc.

Xem trướng hạ chư vị quan tướng đều là không tin biểu tình, Khúc Nghĩa ngay sau đó kiên nhẫn đối bọn họ giải thích.

“Việc này đều không phải là không có khả năng, chư vị cần biết, ta lúc trước phái người ở giếng lan thượng mai phục Viên Thiệu cung binh, bọn họ mũi tên thượng đều là có độc……”

Lời nói không đợi nói xong, lại nghe Mi Phương kinh hô một tiếng: “Thế nhưng như vậy ti tiện chăng?”

Trong trướng không khí lập tức liền đọng lại.

Mi Phương cũng làm như ý thức được tự mình nói sai, vội vàng cúi đầu.

Tào Báo ở một bên vui sướng khi người gặp họa nhìn hắn.

Rốt cuộc nhiều năm như vậy, Tào gia cùng mi gia ở Từ Châu nhiều ít vẫn là có chút cạnh tranh cùng cọ xát, tuy rằng không giống như là ban đầu như vậy kịch liệt…… Nhưng nhìn đến mi người nhà chịu nghẹn khuất, hắn trong lòng thực sự vẫn là rất vui vẻ.

Khúc Nghĩa bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Mi Phương sau một lúc lâu, lắc lắc đầu.

Kỳ thật Khúc Nghĩa cũng là cái minh bạch người, hắn cũng biết chính mình loại này hành vi lấy không lên đài mặt, nhưng dù sao cũng là nhất thích đáng lối tắt, Mi Phương năm đó thảo phạt Vu Nhĩ Tị thời điểm, hắn liền nhận thức, nhiều ít biết người này tuy rằng là Đào Thương dòng chính, nhưng đầu óc không thế nào dùng.

Nếu không có dựa Đào Thương che chở, hắn thật là sống không đến hôm nay.

Khúc Nghĩa trở lại chính mình chủ vị, ngồi xuống nói: “Khúc mỗ cũng biết hiểu này pháp không lắm sáng rọi, nhưng đại chiến hết sức, còn đâu thèm như vậy rất nhiều?”

Từ Châu chiến tướng Lữ từ nói: “Kia xin hỏi tướng quân, ngài dùng độc, hay không khẳng định đủ rồi trí mạng?”

Khúc Nghĩa lắc đầu nói: “Này lại chưa chắc, lại cũng đến nhìn trúng mũi tên người thương thế như thế nào.”

“Một khi đã như vậy, kia ngài vì sao kết luận Viên Thiệu đã chết đâu?”

Tào Báo ở một bên nói: “Đúng vậy, Viên Thiệu cũng chưa từng phát tang.”

Khúc Nghĩa đạm đạm cười, tự tin nói: “Việc này đảo cũng không lắm khó đoán, Viên Thiệu trướng hạ rất nhiều người đều không phải kẻ đầu đường xó chợ, đặc biệt là Tự Thụ, Tuân kham đám người, mưu kế chất chồng, chưa chắc sẽ ở Quách Gia, Trần Đăng dưới, bọn họ

suy nghĩ chu toàn, ở hai quân trước trận, Viên Thiệu nếu chết, bọn họ tất nhiên là bí không phát tang, để tránh tin tức tiết lộ.”

Nói đến này, Khúc Nghĩa dừng một chút nói: “Bất quá sự tình quan trọng đại, Nghiệp Thành bên kia lại là còn cần để ý tới một chút, rốt cuộc sự tình quan ngày sau Hà Bắc cùng chư sĩ tộc chính trị cách cục, thả còn có Viên thị sau này người thừa kế vấn đề, cũng yêu cầu đi theo Nghiệp Thành thẩm xứng câu thông, bởi vậy mới có một ngày trong vòng tám kỵ lui tới Nghiệp Thành truyền tin, còn có Viên Thiệu tuy rằng không thể phát tang, nhưng âm thầm nghi thức vẫn là phải có, bao gồm chế tạo quan tài, ngày sau chôn cùng tuẫn phẩm, đều yêu cầu đại lượng cây cối, đây cũng là bọn họ phái người âm thầm đi trước núi rừng trung nguyên nhân chủ yếu.”

Ở đây chư tướng lãnh ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, lại là không biết nên như thế nào đánh giá việc này.

Khúc Nghĩa đứng dậy, phái người đi triệu tập thám báo, làm cho bọn họ hoả tốc đi Viên Thiệu đại trại thâm nhập điều tra, cũng tùy thời đem tin tức truyền lại trở về…… Bao gồm Nghiệp Thành tin tức cũng muốn tra xét minh bạch.

Mấy ngày sau Viên Thiệu đại trại cùng Nghiệp Thành bên kia đều truyền đến tin tức, tuy rằng này hai nơi địa phương đều tương đối bình tĩnh, nhưng trong đó lại kích động mạch nước ngầm lại khiến cho Khúc Nghĩa chú ý.

Đầu tiên là đại trại bên này, vài tên trọng trấn tướng lãnh binh quyền bị đoạt, giao phó với người khác, sau đó các doanh binh lính cư trú cùng đáp lều trại cách cục đã xảy ra thay đổi, Viên Thiệu đại trại nội mỗi ngày đều sẽ có người hướng trong đưa cơm, nhưng gần chỉ giới hạn trong một người mà thôi, hơn nữa hắn mỗi ngày đưa tam cơm thời gian đều quá mức cố định, thật giống như là ở đi cố định tình thế giống nhau, cấp người khác xem.

Mà Nghiệp Thành bên kia, thẩm xứng đột nhiên xuống tay, đem vài tên cùng hắn ngày thường trở mặt người hạ ngục!

Này hết thảy hết thảy, ở người ngoài nghe tới có lẽ đều không phải cái gì đại sự, nhưng ở quen thuộc Hà Bắc cách cục Khúc Nghĩa trong ánh mắt, đây là Ký Châu quyền lực cách cục thay đổi ấn tương!

Bởi vậy, hắn quyết định chủ ý muốn đánh lén Viên Thiệu đại doanh!

Tuy rằng có một ít Từ Châu các tướng lĩnh tỏ vẻ không đồng ý, nhưng Khúc Nghĩa lại kiên trì chính mình phán đoán.

Khúc Nghĩa bắt đầu hành động, hắn phái người mỗi ngày ở Viên Thiệu đại doanh ngoại cao giọng chửi bậy, kêu la Viên Thiệu đã chết, Ký Châu đem vong, đem tin tức này hoàn toàn tản bộ ra tới, mê hoặc Viên quân quân tâm.

Có thể nói, Khúc Nghĩa loại này phương pháp vẫn là rất có hiệu.

Rốt cuộc Viên Thiệu ở toàn bộ trong quân doanh đã thật lâu không xuất hiện, nhưng trong khoảng thời gian này doanh trại biến động nhưng vẫn không có đình, rất nhiều hạ tầng trường quân đội cùng với bình thường sĩ tốt trong lòng đã nổi lên nói thầm, nhưng ngại với quân pháp xử trí, bọn họ cũng không dám nói thêm cái gì.

Viên quân quân tâm bởi vì trong ngoài mọi việc, bắt đầu đã xảy ra dao động.

Mà Khúc Nghĩa chờ đợi chính là cái này thời khắc!

……

Nguyệt hung tinh người đêm, phong cao phóng hỏa thiên.

Viên Thiệu đại doanh nội một mảnh an tĩnh. com

Khúc Nghĩa tự mình mang binh, hắn nhìn chuẩn thời cơ, tự mình suất binh vọt vào Viên Thiệu đại trại!

Viên Thiệu đại trại trải qua trong khoảng thời gian này sửa chữa, đã từ trước mấy ngày loạn chiến trung khôi phục năm, sáu phần bộ

dáng, nhưng này đó công sự ở Khúc Nghĩa trong mắt cũng không xem như cái gì chướng ngại.

Hắn một bên làm sĩ tốt dọn khai viên môn ra phòng ngự công thế, một bên tự mình suất lĩnh tinh kỵ, đầu tàu gương mẫu hướng về Viên quân bản bộ vọt đi vào, bên đường còn mệnh sĩ tốt nơi nơi phóng hỏa.

Viên quân đại trại, rất nhiều địa phương bắt đầu thiêu đốt lên, bọn lính từ các lều trại vọt ra, cùng tấn công doanh trại Khúc Nghĩa triển khai ẩu đả.

Viên quân đại trại, ở đêm tối dưới bị ánh lửa chiếu rọi một mảnh đỏ đậm.

Doanh trại bên ngoài đánh phi thường náo nhiệt, nhưng soái trướng trong vòng không khí lại dị thường âm lãnh.

Viên Thiệu như cũ là vẻ mặt mỏi mệt chi sắc, hắn ngồi ở trên giường, nghe trướng ngoại hét hò, khóe miệng treo lên tươi cười.

------oOo------

Chương 765: Viên Thiệu gấp cái gì?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Soái trướng bên trong, trừ bỏ Viên Thiệu ở ngoài, còn có Tự Thụ, Tuân kham, Quách Đồ, Bàng Kỷ đám người, mặt khác còn có một ít cao giai tướng lãnh, chính chờ đợi Viên Thiệu quân lệnh hạ đạt.

Dắt chiêu đối Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân, Khúc Nghĩa binh mã đã vọt vào trước trại, ta quân trước trại quân tốt cũng tiến hành rồi ngăn cản, nhưng Khúc Nghĩa hiện nay mũi nhọn pha thịnh, chỉ sợ là ngăn cản không được, không bao lâu hắn liền sẽ giết đến nơi này, khi đó liền……”

Cái gọi là nơi này, chỉ chính là Viên Thiệu soái trướng.

Mà Khúc Nghĩa mục tiêu cũng là sạch sẽ thuần túy, hắn muốn vọt vào Viên Thiệu soái trướng, cướp lấy Viên Thiệu thi thể, đem hắn công bố với trướng ngoại!

Đến lúc đó Viên quân đại trại sĩ tốt sĩ khí tất nhiên hỏng mất, này nói rõ là tru tâm chi kế a.

Viên Thiệu hiểu biết Khúc Nghĩa ý đồ, nhưng cũng nguyên nhân chính là vì biết được Khúc Nghĩa ý đồ, hắn trong lòng đối Khúc Nghĩa hận ý liền càng thêm nồng hậu.

“Không nóng nảy, mặc hắn lại đây, đãi này thâm nhập Viên mỗ doanh trại lúc sau, các ngươi phục binh liền cùng nhau lao ra đi, đến lúc đó Viên mỗ ở đích thân tới chiến trận, Khúc Nghĩa tưởng bất bại ở chỗ này đều khó.”

Tự Thụ nhíu nhíu mày: “Đại tướng quân, khác nhưng thật ra còn hảo thuyết, dễ thân lâm chiến trận…… Ngài thân thể trước mắt vẫn

là có chút suy yếu, như thế quá mức mạo hiểm đi?”

Tự Thụ nói nói không sai!

Viên Thiệu sắc mặt trắng bệch, cho dù là ngồi ở trên giường, còn có vẻ lung lay, đừng nói là ra trận, gió lớn một chút đều có thể cho hắn thổi chạy.

Viên Thiệu cũng không có nhiều lời, chỉ là xua tay ý bảo không có việc gì, sau đó liền thấy hắn quay đầu nhìn về phía dắt chiêu, nói: “Truyền lệnh trước trận chư vị tướng quân, phải hảo hảo lợi dụng địa hình, lấy bộ binh thủ vững trận địa, từ chính diện kiềm chế Khúc Nghĩa chờ địch chúng, không thể làm cho bọn họ tiến binh quá nhanh, nhưng cũng không thể không tiến, đợi cho soái trướng phụ cận lúc sau, Viên mỗ tự mình hiện thân chỉ huy tam quân, đến lúc đó tam quân sĩ khí đại chấn, mà quân địch tất loạn! Đến lúc đó cung nỏ liền trận, kỵ binh vu hồi đến bên cạnh ở bên cánh phát động tiến công, tận khả năng đem Kim Lăng quân chặn ngang cắt đứt, sau đó sấn loạn bắt lấy Khúc Nghĩa.”

Dắt chiêu nghĩ nghĩ, cảm thấy Viên Thiệu cái này chiến pháp có chút quá mức mạo hiểm, thả trung gian có rất nhiều không ổn định nhân tố, định mở miệng khuyên can một chút, lại thấy Viên Thiệu lại lần nữa giơ tay, ngừng hắn nói đầu.

Ý tứ này phi thường rõ ràng, chính là làm dắt chiêu dựa theo hắn nói đi làm, chớ nhiều lời.

Dắt chiêu thở dài khẩu khí, lĩnh mệnh mà đi.

Từ từ đêm dài, chỉ có Viên doanh lại tiến hành vĩnh viễn chém giết.

……

Kim Lăng quân, Đào Thương hành dinh.

“Lưu Bị lãnh binh bình định rồi kinh nam Trương Tiện phản loạn?” Đào Thương nhìn bàn thượng giáo sự chiến báo, nghi hoặc vuốt

mũi: “Không đúng a, y theo Lưu biểu tâm tính, sao có thể sẽ dễ dàng giao cho Lưu Bị binh tướng? Này giữa là có cái gì vấn đề đi? Là Lưu biểu đầu óc làm lừa đá, vẫn là Lưu Bị làm cái gì vượt mức bình thường việc, làm Lưu biểu tràn đầy xúc động, mới vừa rồi như thế?”

Gia Cát Lượng ở bên cạnh, nói: “Y theo lão sư chi thấy, Lưu Bị đến tột cùng sẽ làm hạ bao lớn sự, mới có thể làm Lưu biểu cảm động đến tận đây?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Gia Cát Lượng, nói: “Ngươi biết Câu Tiễn diệt Ngô chuyện xưa sao?”

Gia Cát Lượng nghe vậy một kỳ, nói: “Lão sư chỉ, là Việt Vương Câu Tiễn nằm gai nếm mật, phụng dưỡng Ngô Vương phu kém, quyết chí thề phục quốc báo thù việc?”

Đào Thương cười gật gật đầu, nói: “Câu Tiễn là cái có tiếng âm mưu gia, hắn vì báo thù, chuyện gì đều có thể làm được.”

Gia Cát Lượng đếm trên đầu ngón tay nói: “Câu Tiễn vì đánh thắng Ngô Việt chi chiến, cấp phu kém uy mã, làm nô bộc, còn người mặc vải thô, đốn đốn lệ thực, về nước sau có giường không ngủ ngủ đống cỏ khô, ngủ trước còn muốn nếm mật đắng.”

Đào Thương một phách bàn, nói: “Đâu chỉ là mật đắng! Vì mê hoặc phu kém, Câu Tiễn liền phu kém đều phân đều hưởng qua…… Khác khó mà nói, nhưng nếm béo phệ chuyện này, Lưu Bị liền rất có khả năng làm được.”

Gia Cát Lượng cả người một trận ác hàn.

“Lão sư ý tứ…… Là Lưu Bị ăn Lưu biểu phân, cho nên làm Lưu biểu cảm động, giao cho hắn binh quyền?”

Đào Thương nghiêm mặt nói: “Trừ cái này ra, ta không thể tưởng được mặt khác lý do.”

Gia Cát Lượng suy yếu nói: “Kia Lưu biểu cũng quá dễ dàng bị cảm động…… Lại nói, Lưu Bị người này như vậy ghê tởm sao?”

“Hắn chính là như vậy ghê tởm, sau này thấy hắn, chính là muốn cách hắn xa một chút, đặc biệt là không cần đem mặt đối với hắn miệng.”

“Di ~~” Gia Cát Lượng dùng sức phác phác trên người nổi da gà, run rẩy không thôi.

Bất quá Kinh Châu nam bộ chiến sự nếu đã bình định, kia đối với Đào Thương tới giảng, phía nam cách cục liền lại đã xảy ra biến hóa, tam Lưu tập đoàn rất có khả năng sẽ lại lần nữa đằng ra tay tới, đối chính mình bất lợi.

Có thể kiềm chế bọn họ Tôn Sách cùng Lữ Bố, ở không có Trương Tiện với Trường Sa khởi binh giáp công dưới tình huống, là tuyệt đối đấu không lại thế lực khổng lồ Kinh Châu Lưu thị tập đoàn.

“Khổng Minh, chúng ta ở bên này cùng Viên thị đấu trận, ngươi nói Kinh Châu bên kia, có thể hay không ra cái gì trạng huống? Lưu Bị ở Kinh Châu chưởng binh, đối điểm này ta thực không yên tâm.”

Gia Cát Lượng suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Nghĩ đến có trần lệnh quân, Phiêu Kị tướng quân, Lữ Đại, Hạ Tề, Toàn Nhu đám người ở, ngắn hạn nội đương ra không được cái gì đại sự, nhưng Hà Bắc này mặt, vẫn là càng nhanh kết thúc chiến sự càng tốt.”

Hai người chính thương nghị gian, lại thấy Bùi Tiền vội vàng đi vào trướng ngoại, cao giọng nói: “Thừa tướng, mạt tướng có chuyện quan trọng bẩm báo!”

Đào Thương đem Bùi Tiền tiếp đón tiến vào, nói: “Chuyện gì như vậy hoảng loạn?”

Bùi Tiền vội vàng đi vào soái trướng, đối Đào Thương chắp tay ngôn nói: “Thừa tướng, Khúc Nghĩa tướng quân bên kia truyền đến tin

tức, hắn đêm qua tấn công Viên doanh, bị Viên Thiệu thiết kế sở bại, Khúc Nghĩa tướng quân lọt vào Viên quân mai phục, bị trọng thương, đặc phái người đưa báo nguy công văn, hướng thừa tướng thỉnh cầu chi viện."

Đào Thương nghi hoặc đứng dậy, từ Bùi Tiền trong tay lấy quá Khúc Nghĩa phái người đưa tới thư từ, một bên xem một bên nói: "Kỳ quái, trước một đoạn thời gian vẫn là nhiều lần báo tiệp, như thế nào đột nhiên đã bị phản công?"

Triển khai tin hàm lúc sau, Đào Thương cẩn thận đọc quá, sau một lát thở dài khẩu khí, cảm khái nói: "Viên Thiệu dù sao cũng là năm đó chư hầu minh chủ, tuy rằng năm gần đây nhiều lần tao biến đổi lớn, nhưng này năng lực vẫn là ở, không thể tưởng được nhất chiêu giả chết, liền đem lúc trước Khúc Nghĩa sở chiếm cứ ưu thế toàn bộ xoay ngược lại lại đây……"

Dứt lời, đem Khúc Nghĩa thư từ giao cho Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng tinh tế xem xét qua sau, không khỏi cũng là cảm khái Viên Thiệu tuyệt phi bình thường.

Bất quá……

"Lão sư, học sinh cảm giác nơi này có một ít không quá thích hợp địa phương."

"Nơi nào không quá thích hợp?"

Gia Cát Lượng đối Đào Thương nói: "Chính là Khúc Nghĩa tướng quân đối Viên Thiệu chiến pháp miêu tả này một khối."

Gia Cát Lượng giơ tay chỉ vào tin thượng về đối Viên Thiệu chiến pháp miêu tả kia một đoạn, nói: "Đệ tử cảm thấy, Viên Thiệu mai phục khúc tướng quân chiến pháp tuy rằng thắng, nhưng giữa mạo hiểm chỗ thực sự quá nhiều, không phù hợp Viên Thiệu ngày thường hành vi…… Hắn làm như phi thường sốt ruột, nhưng đệ tử không rõ hắn sốt ruột chút cái gì."

Đào Thương dựa theo Gia Cát Lượng phân tích, cẩn thận nhìn Khúc Nghĩa cho hắn đưa lại đây chiến báo…… Xác thật quả nhiên như thế.

Viên Thiệu chiến pháp cùng ban đầu so sánh với, xác thật có vẻ phi thường nóng nảy mà mạo hiểm, hắn tựa hồ là ở lo lắng cái gì.

Nhưng Viên Thiệu hiện tại cụ thể ở lo lắng cái gì, Đào Thương cũng suy đoán không ra.

Hắn hiện tại làm, chỉ có thể là nghĩ cách đối phó Viên Thiệu.

“Xem ra, là tới rồi làm chúng ta Viên đại công tử chạy nhanh thời điểm hành động.” Đào Thương lầm bầm lầu bầu nói thầm nói: “Trận này phụ tử đấu tiết mục, đến sớm một chút khai mạc mới là.”

……

Viên Thiệu đánh thắng Khúc Nghĩa lúc sau, chủ trại Viên quân sĩ khí tức khắc đại chấn, lúc trước truyền lại tới Viên Đàm cùng Viên Thượng mất đi đại trại, tổn binh hao tướng bại tích sở mang đến mặt trái ảnh hưởng, ở trong khoảnh khắc liền bị tiêu trừ.

Liền ở Viên Thiệu trọng chỉnh tam quân sĩ khí, com chuẩn bị bắt đầu bước tiếp theo hành động thời điểm, thám mã đột nhiên tới nói, nói là bị Đào Thương đánh bại, vẫn luôn miểu vô tin tức trưởng công tử Viên Đàm, suất lĩnh tàn binh bại tướng, hướng về chủ doanh mà đến.

Từ khi thượng một lần chiến bại lúc sau, Viên Đàm vẫn luôn miểu vô tin tức, chính là đem Viên Thiệu cấp sốt ruột quá sức, hiện giờ đột nhiên vừa nghe Viên Đàm còn sống, Viên Thiệu kích động chính là nói năng lộn xộn.

“Mau! Mau phái người đại ngô đi nghênh đón Hiển Tư.”

“Chậm đã, phụ thân, này giữa có lẽ có trá!” Viên Thượng đứng dậy.

Viên Thiệu bất mãn ngạch nhìn hắn, nói: “Ngươi huynh trưởng đến thoát đại nạn, bình an trở về, nơi nào sẽ có cái gì trá? Ngươi nói bậy gì đó!”

Viên Thượng vừa nghe Viên Đàm tồn tại, đã lâm vào điên cuồng trạng thái, nói chuyện cũng bắt đầu không quan tâm.

“Phụ thân! Đại ca nếu là vẫn luôn còn sống, trong khoảng thời gian này chạy đi nơi đâu? Hắn ban đầu cùng Đào Thương là cái gì giao tình, ngươi không phải không biết, hài nhi hoài nghi…… Đại ca đã bị Đào Thương chiêu hàng!”

()

------oOo------

Chương 766: mạt lộ anh hùng ý tưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thượng nói xong câu đó lúc sau, toàn bộ đại trại trung lâm vào một mảnh chết trầm tĩnh.

Như vậy thẳng đoan đoan hướng thân cha trần thuật chính mình đại ca là phản đồ, chuyện này, không hề nghi ngờ mẫn cảm, mẫn cảm đến toàn bộ soái trướng nội chư vị văn võ, không ai dám nói lời nói.

Viên Thượng có thể nói Viên Thiệu nhi tử bị chiêu hàng, đó là bởi vì hắn cũng là Viên Thiệu thân nhi tử, Viên Thiệu không có phương tiện lộng chết hắn.

Nhưng những người khác mệnh không tốt, đương không thượng Viên Thiệu nhi tử, cho nên bọn họ không được.

Viên Thiệu thân thể như cũ là như vậy suy yếu, hắn bình tĩnh nhìn Viên Thượng, ánh mắt bình đạm, phảng phất nhìn không ra này trong mắt có gì quang mang.

Không bao lâu, liền thấy hắn loạng choạng đứng dậy, chậm rãi đi đến Viên Thượng trước mặt, trầm ổn đứng yên, lẳng lặng nhìn hắn.

Cái kia ánh mắt, không có ngày thường bạo nộ cùng oán giận, ngược lại là cực kỳ bình tĩnh.

“Phụ, phụ thân?” Viên Thượng thấp thấp kêu to một tiếng.

Viên Thiệu không có đáp lời, chỉ là giơ lên tay, nhắm ngay Viên Thượng nửa bên gò má, thật mạnh một cái tát tai phiến qua đi.

May mắn Viên Thiệu hiện tại tình huống thân thể không phải thực hảo.

Nếu là ở hắn toàn thịnh thời kỳ, này một cái tát, đủ có thể đem Viên Thượng phiến đã chết.

Nhưng tuy là như thế, Viên Thượng vẫn là bị Viên Thiệu này một cái tát phiến tại chỗ xoay cái nửa vòng, cuối cùng một mông ngồi ở trên mặt đất.

“Hỗn trướng! Ngươi, ngươi…… Khụ khụ khụ!” Viên Thiệu mở miệng rống giận, nhưng bởi vì thanh âm quá lớn, tác động thân thể nội tức, cho nên lời nói không đợi nói xong liền bắt đầu kịch liệt ho khan.

“Đại tướng quân!”

“Chủ công!”

Mọi người sôi nổi nảy lên tới nâng Viên Thiệu, lại bị hắn che miệng nhất nhất đẩy ra.

Viên Thiệu đem dính huyết tay phải lặng lẽ giấu ở tay áo trung, sau đó suy yếu nhìn Viên Thượng, bi ai nói: “Ngươi huynh trưởng đại nạn không chết, thân bị trọng thương mà về, ngươi chẳng những không cao hứng, không đi quan tâm đại ca ngươi thương thế như thế nào? Ngược lại là vừa mở miệng liền nói cái này, còn nói đại ca ngươi sẽ phản bội ta, ngươi rốt cuộc có phải hay không người?”

“Ta, ta cũng là vì Viên thị suy nghĩ, phụ thân, ta là vì Hà Bắc cơ nghiệp……”

Viên Thiệu ha ha cười, trong tiếng cười tràn ngập thống khổ cùng bi ai, nghe rất là thê lương.

“Ngươi vì Viên thị suy nghĩ hảo a, ngươi này một suy nghĩ, ta toàn bộ Viên thị ngày sau đều phải đình trệ địch thủ! Huynh đệ tương tàn, ta xem như kiến thức tới rồi.”

Dứt lời, không hề xem Viên Thượng, mà là xoay người đi ra trướng ngoại, còn lại mưu sĩ cùng các tướng lĩnh sôi nổi đi theo.

Mọi người đều không nhìn Viên Thượng, chỉ là đem hắn ném tại chỗ, ngơ ngác nhìn mọi người nối đuôi nhau mà ra.

Không bao lâu, Bàng Kỷ đi tới Viên Thượng bên người, cúi đầu thật sâu nhìn hắn một cái, thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Ngươi a…… Chuyện gì đều quá nóng nảy…… Ngươi đương đại tướng quân thật sự nhìn không ra lần này chiến sự, Viên Đàm thất bại, là ngươi cố ý ở hãm hại đi?”

Viên Thượng mặt chợt chi gian biến trắng.

“Nguyên đồ tiên sinh? Này! Lời này không thể nói bậy.”

Nhưng Bàng Kỷ không có ở cùng Viên Thượng tiếp tục tiếp lời, mà là cất bước đi ra soái trướng.

……

Viên Thiệu đứng ở soái trướng khẩu, chính là như vậy lẳng lặng đứng sừng sững chờ, chờ đợi hắn trưởng tử trở về.

Trải qua cùng Khúc Nghĩa một trận chiến, Viên Thiệu bệnh cũ tái phát, hơn nữa bị thương…… Tuy rằng đánh thắng Khúc Nghĩa, còn trọng thương hắn, nhưng Viên Thiệu giờ phút này lại có vẻ phá lệ già nua, đứng ở phần phật trong gió, phảng phất tùy thời đều có thể bị gió thổi đi giống nhau.

Hắn trước mắt chính là một cái bình thường lão nhân, đang chờ đợi hắn trưởng tử về nhà.

Tự Thụ đứng ở Viên Thiệu phía sau, đột nhiên nói: “Đại tướng quân, bên ngoài thời tiết lạnh, ngài thân thể không khoẻ, sao không tiến trong trướng chờ?”

Viên Thiệu chua xót lắc lắc đầu, nói: “Tính, liền tại đây chờ đi, Viên mỗ mấy năm nay đối đứa nhỏ này, có chút mỏng a…… Này mấy

năm, ta đối Hiển Phủ quá mức phóng túng, liên tiếp oan uổng cũng ủy khuất Hiển Tư…… Hiện giờ Hiển Phủ tâm tính cư nhiên biến như vậy hung ác, Hiển Tư lại thiếu chút nữa đã chết, quả thật là ta có lỗi cũng……”

Tự Thụ nghe vậy, đôi mắt hơi có điểm lên men.

“Đại tướng quân hà tất nói như thế đâu, làm cha giả, nào có khả năng xử lý sự việc công bằng? Có chút bất công không thể tránh được.”

Viên Thiệu bất đắc dĩ nói: “Lời tuy như thế, nhưng ta này trong lòng vẫn là không thoải mái…… Hắc, Viên mỗ người này, cả đời đã làm không ít sai sự, nhưng lại trước nay không chịu nhận sai, hiện giờ sắp chết rồi, lúc này tưởng một chút, trong lòng thực sự là có quá nhiều hối hận, sớm biết như diễn, lúc trước sửa lại liền hảo.”

Tự Thụ vừa nghe Viên Thiệu nói chính mình muốn chết, không khỏi cả kinh: “Đại tướng quân, này?”

“Hư!”

Viên Thiệu thấp giọng ý bảo Tự Thụ cấm thanh, không cho mặt sau người nghe được, sau đó mới vừa rồi nói: “Tắc chú, ngươi cũng là hiểu chút y đạo, tới rồi loại này thời điểm, thật cũng không cần cố ý giấu ta, Viên mỗ thân thể là bộ dáng gì, trong lòng ta tự nhiên sẽ hiểu.”

Tự Thụ há miệng thở dốc, ngày thường rất có mưu trí hắn, tới rồi loại này thời khắc, thế nhưng là không biết nên như thế nào an ủi Viên Thiệu.

Viên Thiệu tuy rằng biết chính mình mệnh không trường cửu, nhưng thân là một phương kiêu hùng ngạo cốt thượng ở, anh hùng mạt lộ bi thương cùng thân là một phương bá chủ ngạo khí so sánh với, tự nhiên còn phải là ngạo cốt chiếm cứ thượng phong.

“Viên mỗ một đời xưng hùng, chết có gì sợ? Chỉ là ta sau khi chết, này Ký Châu cơ nghiệp đương giao phó cấp người nào?” Viên Thiệu đem Tự Thụ kéo tại bên người, thấp giọng hướng hắn dò hỏi.

Tự Thụ cả người chấn động, như thế mẫn cảm đề tài, hắn thực sự là không nghĩ quá nhiều tham dự.

“Chuyện này, đại tướng quân nhưng hỏi thẩm xứng……”

Viên Thiệu chua xót cười, nói: “Mọi người tại đây sự thượng đều có tư tâm, chỉ có ngươi hòa điền phong hai người công chính, hiện giờ tình thế gấp gáp, còn thỉnh tắc chú không cần tàng tư, cứ nói đừng ngại, trở ra ngươi khẩu, vào được ta nhĩ, tuyệt không sẽ có người thứ ba biết, phải biết rằng ta thời gian không nhiều lắm.”

Tự Thụ gian nan nuốt một ngụm nước miếng, cắn chặt răng, cuối cùng nhẹ nhàng nói ra một câu: “Phế trưởng lập ấu, lấy loạn chi đạo cũng.”

Viên Thiệu nghe vậy trầm mặc.

“Đại tướng quân, ngài xem! Đó là trưởng công tử nhân mã!”

Tưởng nghĩa cừ thanh âm tại hậu phương vang lên, Viên Thiệu theo hắn tiếng la xem qua đi, lại thấy một đội tàn binh bại tướng, chính chậm rãi hướng về bên ta phương hướng tiến lên mà đến.

Cầm đầu tướng lãnh, chính là Viên Đàm tâm phúc tướng lãnh uông chiêu, hắn một thân lạn giáp, đầy mặt tái nhợt, xem bộ dáng chính là đã chịu không nhỏ đả kích.

Không bao lâu, đãi một đoàn người ngựa đi tới đại trại, uông chiêu đầu tiên xuống ngựa, đối với Viên Thiệu làm thật dài vái chào.

Viên Thiệu nói nhỏ: “Con ta Hiển Tư ở đâu?”

Uông chiêu dẫn Viên Thiệu đi vào một chiếc xe ngựa bên cạnh, lại thấy Viên Đàm nằm ở mặt trên, trên người che chở thảm, sắc mặt cực độ trắng bệch.

Viên Thiệu duỗi tay đem Viên Đàm trên người thảm xốc lên, lại thấy Viên Đàm hạ thân thể, vải bố trắng chỗ máu tươi như cũ rõ ràng chưa khô, máu tươi ở bày ra, có chút thấm ra tới.

Tuy rằng miệng vết thương dùng bố cái, nhưng Viên Thiệu chính là kinh nghiệm sa trường người, tự nhiên có thể nhìn ra được Viên Đàm này trên người đao thương, trúng tên chờ đều tương đối nghiêm trọng, này cũng chính là Viên Đàm từ nhỏ hảo võ nghệ, thả hàng năm quân lữ, thân thể cường tráng, mới có thể tồn tại đến nay, nếu là đổi thành người khác, có lẽ đã sớm xong rồi.

Viên Thiệu thở dài khẩu khí, đối Viên Đàm nói: “Hiển Tư, là vi phụ không phải, làm ngươi chịu khổ.”

Viên Đàm tuy rằng nằm ở trên xe, nhưng trong lòng lại là ở mắng to Đào Thương.

Kia hỗn đản xuống tay thật hắc, chính mình trên người rõ ràng một chút thương không có, nhưng vì giành được Viên Thiệu tín nhiệm, cư nhiên làm Bùi thị huynh đệ đao thật kiếm thật hướng chính mình trên người tiếp đón, lăng sinh sôi đem chính mình tai họa thành dáng vẻ này.

“Phụ thân, hài nhi thực xin lỗi ngươi…… Hài nhi không có bảo vệ cho chính mình doanh trại, cấp phụ thân mất mặt.”

Viên Thiệu nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thở dài: “Đều là vi phụ sai, cùng ngươi có quan hệ gì đâu a…… Ai, làm ngươi bị lớn như vậy ủy khuất, vi phụ thành thực không đành lòng cũng.”

Liền ở hai cha con đối thoại thời điểm, Viên Thiệu một chúng thủ hạ cùng Viên Thượng đám người cũng đi tới phụ cận.

Lại nghe Viên Thiệu tiếp tục nói: “Ngươi bị như thế trọng thương, lưu tại này đại trại không gì bổ ích, không bằng thả hồi Nghiệp Thành hảo sinh điều dưỡng, đãi thương hảo lúc sau, lại làm quyết đoán.”

Vừa nghe lời này, Viên Thượng tức khắc choáng váng.

Làm hắn hồi Nghiệp Thành?

------oOo------

Chương 767: huynh đệ hồi Nghiệp Thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu nói lệnh Viên Thượng tâm toàn bộ đều bắt đầu nhảy lên lên.

Làm Viên Đàm hồi Nghiệp Thành? Đây là vì cái gì?

Nghiệp Thành không nên là chính mình địa bàn sao?

“Phụ thân!” Viên Thượng vội vàng đứng dậy, đối Viên Thiệu: “Việc này, chỉ sợ là có chút không ổn đi?”

Viên Thiệu xoay người, lạnh lùng nhìn hắn, thấp giọng nói: “Nơi nào có không thỏa đáng?”

“Cái kia, cái kia……” Viên Thượng làm trò mọi người mặt, do do dự dự, nhưng cuối cùng lại là hạ quyết tâm: “Phụ thân, đại ca liên tục biến mất vài thiên, hiện giờ đột nhiên xuất hiện, hài nhi cảm thấy này giữa chắc chắn có kỳ quặc…… Vẫn là câu nói kia, đại ca luôn luôn cùng Đào Thương giao hảo, hài nhi hoài nghi hắn đã nhiều ngày là ở cùng Đào Thương tiến hành cái gì cấu kết!”

Viên Đàm vốn đang nằm ở trên xe rầm rì, vừa nghe Viên Thượng lời này, tức khắc dọa cái một giật mình.

Tiểu tử này như thế nào đoán như vậy chuẩn đâu?

Viên Đàm cường tự duy trì từ trên mặt đất bò dậy, thở hổn hển, khàn cả giọng chứa đầy u oán đối với Viên Thượng dùng hết khí lực cao giọng hô quát một câu.

“Ngươi đánh rắm!”

Thanh âm này tràn ngập lệ khí cùng thống khổ, còn có vô hạn bi thương.

Viên Thiệu còn có giữa sân chư tướng tức khắc đều khiếp sợ.

Lại thấy Viên Đàm thở hổn hển, hô: “Ngươi còn không biết xấu hổ nói ta? Nếu không phải bởi vì ngươi, ta có thể bại cấp Kim Lăng quân?”

Viên Thượng vừa nghe Viên Đàm bóc chính mình đoản, trong lòng cũng dọa thẳng run run, kích động cũng cuồng bạo hô lên thanh: “Ngươi mới đánh rắm, ngươi bại trận cùng ta có quan hệ gì!”

Viên Đàm nổi giận đùng đùng đáp lễ nói: “Nói tốt hai bên cộng đồng giáp công Chu Thái, ngươi con mẹ nó lại không ra binh, hại ta một người bị Kim Lăng quân bao kẹp, tổn thất thảm trọng! Ngươi còn không thừa nhận?”

Viên Thượng hùng hổ nói: “Chính ngươi bản lĩnh vô dụng, cùng ta có quan hệ gì đâu?”

“Ngươi còn không thừa nhận? Tiểu tặc, nhân ngươi bản thân tư dục, hại chết ta quân nhiều ít ta anh dũng tướng sĩ! Vô sỉ tiểu nhân, ta, ta đánh chết ngươi!”

Dứt lời, Viên Đàm giơ tay liền phải đánh Viên Thượng, nhưng phát hiện chính mình trên người miệng vết thương quá sâu, không thể động đậy.

Viên Thượng lại là hảo cánh tay hảo chân, giương nanh múa vuốt hướng về Viên Đàm đánh tới.

“Ngươi giết ta? Ta còn muốn tấu chết ngươi đâu!”

Dứt lời, Viên Thượng chạy đến bên cạnh xe, giơ tay đối với Viên Đàm đầu dưa chính là một cái tiểu pháo quyền.

Nếu là đổi thành ban đầu, Viên Thượng này một cái pháo quyền đối với Viên Đàm tới nói nhưng thật ra không sao cả, nhưng Viên Đàm

hiện tại bị Đào Thương làm cho cả người là thương, một cái pháo quyền đánh hắn thẳng phát ngốc, hai mắt mạo sao Kim.

Viên Đàm sá nhiên ngẩng đầu: “Ngươi, ngươi thật dám đánh ta?”

Viên Thượng không quan tâm, đối với nằm ở kia Viên Đàm chính là một đốn loạn chùy.

Viên Đàm bị đánh chi oa gọi bậy, nhưng hắn cố tình có thương tích còn trả không được tay.

“Viên Thượng, ngươi, ai u! Ngươi có loại…… Ta xem ta có thương tích tấu không được ngươi đúng không? Ai u…… Ta cắn chết ngươi!”

Ngay sau đó, liền thấy Viên Đàm lập tức ôm lấy Viên Thượng cánh tay, mở ra miệng rộng, hung hăng cắn đi xuống.

“A! Viên Đàm ngươi con mẹ nó thuộc cẩu a? Ta liều mạng với ngươi!”

Hai người một cái nằm, một cái đứng, bắt đầu tiến hành rồi một hồi lại động thủ lại nói chuyện xé bức đại chiến.

Ở đây chúng văn võ xem không khỏi xấu hổ vạn phần.

Đây là Viên Thiệu nhi tử?

Đây là chúng ta tương lai muốn phụng dưỡng người?

Người như vậy? Nên như thế nào đánh giá đâu?

Phi! Tạp chủng!

Viên Thiệu mặt đỏ rần, hắn đôi môi run run, cũng không biết nơi nào tới sức lực, đi nhanh tiến lên, đem hai người kéo ra, sau đó mỗi người cho bọn họ một cái đại tát tai.

“Đừng ở chỗ này cấp Viên mỗ mất mặt!”

Viên Thượng đỉnh năm ngón tay vết đỏ, cúi đầu không ngôn ngữ.

Viên Đàm thương thế quá nặng, bị này một cái thần chưởng trực tiếp trừu chết ngất qua đi.

Nhưng lúc này đây, thực hiển nhiên Viên Thiệu cũng không có đau lòng hắn.

Đưa đẩy xứng đáng.

Hắn thở hổn hển làm người đem Viên Đàm nâng vào lều trại, đến nỗi Viên Thượng, còn lại là bị hắn tạm thời giam giữ lên.

Viên Thiệu bản nhân bị chọc tức không được, cơ hồ đều phải ngất đi.

Hắn bị thủ hạ đỡ trở về soái trướng, một hồi đi, liền dùng sức chụp phủi soái trướng bàn, vô cùng đau đớn nói: “Nghịch tử! Đều là nghịch tử! Này hai cái tiểu súc sinh!”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, cũng không biết nên như thế nào hồi phục Viên Thiệu.

Viên Thiệu có thể mắng con của hắn là tiểu súc sinh, nhưng là những người này thực hiển nhiên không được.

Bọn họ mắng Viên Đàm Viên Thượng là tiểu súc sinh…… Kia Viên Thiệu xem như cái gì?

Không bao lâu, Viên Thiệu mắng đủ rồi, ngay sau đó phân phó mọi người đều đi ra ngoài, nói chính mình muốn nghỉ ngơi, nhưng lại cô đơn để lại Tự Thụ.

Đãi người khác tất cả đều đi rồi lúc sau, Viên Thiệu đối Tự Thụ nói: “Ngươi ngày mai mang theo này hai cái nghịch tử cùng phản hồi Nghiệp Thành, nơi này không cần phải bọn họ, bọn họ tại đây cũng bất quá là thêm phiền mà thôi. Viên mỗ ở chỗ này chính mình cũng đủ đối phó Đào Thương!”

Tự Thụ nghe vậy ngạc nhiên nói: “Nghiệp Thành chính là đại tướng quân căn bản, hiện có thẩm xứng đóng giữ, không gì trở ngại, lại vì gì muốn cho hai vị công tử đều trở về? Liền tính là muốn phái, cũng chỉ cần một người mà thôi, hà tất làm hai vị công tử đều trở về?”

Viên Thiệu lẳng lặng nhìn hắn: “Ta yêu cầu ngươi giúp ta thấy rõ, này hai đứa nhỏ rốt cuộc ai càng kham đại nhậm.”

Tự Thụ nhíu nhíu mày.

“Ở không có Viên mỗ tọa trấn Nghiệp Thành, ngươi giúp ta khảo so hai đứa nhỏ bản lĩnh, giúp ta thấy rõ bọn họ chân thật bộ mặt.”

Tự Thụ nghe vậy nói: “Đại tướng quân nơi này yêu cầu ta, việc này không ngại giao cho thẩm xứng đi làm đi.”

Viên Thiệu thở dài khẩu khí: “Thẩm xứng vẫn luôn khuynh hướng Hiển Phủ, đừng nói là làm hắn khảo so, không có Viên mỗ tọa trấn, Hiển Tư khả năng đều sẽ bị hắn hại, ngươi lần này trở về, nhớ lấy giúp ta coi chừng bọn họ, không thể làm Hiển Tư bị thẩm xứng mưu hại.”

Tự Thụ thấy Viên Thiệu tâm ý đã quyết, cũng chỉ có thể đáp ứng, cũng làm Viên Thiệu tại đây cẩn thận một chút.

……

Tin tức truyền tới Đào Thương chỗ.

“Viên Thiệu làm Viên Đàm hồi Nghiệp Thành dưỡng thương, việc này sự ở ta dự kiến bên trong, nhưng hắn đồng thời làm Tự Thụ cùng Viên Thượng cùng trở về, chuyện này lại là vượt quá ta tưởng tượng.”

Gia Cát Lượng làm như có điểm không xác định nói:” Có thẩm xứng cùng Tự Thụ hai người ở, Viên Đàm còn có nắm chắc bắt lấy Nghiệp Thành sao?”

Đào Thương suy nghĩ một hồi nói: “Gần bằng chính hắn, vẫn là rất khó, trừ phi hắn có thể nói động cán bộ cao cấp!”

Gia Cát Lượng nói: “Nếu Viên Đàm đi hướng Nghiệp Thành tiền đồ chưa biết, ta quân thế công vẫn là không thể thả lỏng, cần đến chính diện đánh tan Viên Thiệu, làm hai tay chuẩn bị.”

Đào Thương tán đồng gật đầu: “Một khi đã như vậy, chúng ta ngày mai liền khởi binh, đi trước sẽ cùng Khúc Nghĩa.”

Ngày kế, Đào Thương cùng Chu Thái binh mã liền tức xuất phát, đi trước Viên Thiệu cùng Khúc Nghĩa quyết đấu chỗ.

Thông qua giáo sự phủ tìm hiểu, Đào Thương biết, hiện tại các lộ binh mã trung, Cam Ninh đã đem Viên hi đánh cho tàn phế, Viên Đàm cùng Viên Thượng hai lộ cũng là bị phá, Hoàng Trung cùng Từ Hoảng đè nặng Thuần Vu quỳnh cùng Cao Lãm đánh……

Đến nỗi Thái Sử Từ cùng Văn Sửu, càng là đánh nhau lực lượng ngang nhau, nghe nói Văn Sửu vì cấp Nhan Lương báo thù, lần này đánh với Thái Sử Từ cơ hồ dùng ra Hồng Hoang chi lực, tiểu vũ trụ siêu châm.

So với mặt khác mấy lộ binh mã, nhất thảm thiết chỉ sợ chính là Khúc Nghĩa này một đường.

Khúc Nghĩa thượng một lần chiến bại, bị thương xác thật không nhẹ.

Hắn chân bị trọng thương, nghênh đón Đào Thương thời điểm đều là khập khiễng, còn phải dựa người nâng.

Gặp được Đào Thương, Khúc Nghĩa có vẻ phi thường ngượng ngùng.

“Làm thừa tướng chê cười…… Mạt tướng có phụ trọng thác, bại cho Viên Thiệu, còn thỉnh thừa tướng trị tội.”

Đào Thương lắc lắc đầu: “Thắng bại là binh gia chuyện thường, huống chi khúc công còn từng bị thương nặng Viên Thiệu, liền đem

công để qua đi…… Viên Thiệu bản bộ thực lực mạnh mẽ, còn cần đào mỗ tự mình đối phó hắn.”

Nói đến này, Đào Thương thở dài khẩu khí, lầm bầm lầu bầu: “Lúc này đây, hẳn là ta cùng Viên Thiệu cuối cùng một trận chiến, vị này ngày xưa ân nhân, hôm nay địch nhân, nên làm chấm dứt.”

------oOo------

Chương 768: kiêu hùng chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cùng Khúc Nghĩa sẽ cùng lúc sau, Đào Thương cùng này quân chủ lực liền ở Khúc Nghĩa đại trại dàn xếp xuống dưới.

Vào lúc ban đêm, Đào Thương trằn trọc khó miên, suy nghĩ hồi lâu.

Nói thật, tuy rằng cùng Viên Thiệu cuối cùng vẫn là muốn phân một cái thắng bại, nhưng ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, Đào Thương đối Viên Thiệu vẫn là có một ít đặc thù cảm tình.

Năm đó tiến vào chư hầu liên minh, Viên Thiệu cùng Tào Tháo liền giống như hai cái lão đại ca giống nhau, đối hắn có dìu dắt cùng chăm sóc chi ân, tuy rằng bọn họ cũng xác thật tồn tại nhất định chính trị mắt, nhưng không thể không thừa nhận, năm đó ba người cảm tình còn là phi thường muốn tốt.

Ở nào đó cá nhân góc độ đi lên giảng, Đào Thương có chút luyến tiếc làm Viên Thiệu chết.

Nhưng có một số việc, cũng không phải Đào Thương có thể quyết định.

Viên Thiệu huỷ diệt là cần thiết, nếu hắn không huỷ diệt, lần đó quá mức tới, lọt vào huỷ diệt chính là Đào Thương cùng toàn bộ Từ Châu, bao gồm Đào Khiêm, Vương Duẫn, Điêu Thuyền, Mi Trinh, Đào Ứng, Đào Bảo, Viên Uyển, nhị kiều từ từ.

Vì chính mình người nhà cùng chí thân, Đào Thương cần thiết muốn đánh bại Viên Thiệu.

……

Ngày kế, Gia Cát Lượng sáng sớm tới bái kiến Đào Thương, lại phát hiện hắn đỉnh hai cái quầng thâm mắt, hiện hết sức mỏi mệt.

“Lão sư một đêm không ngủ?” Gia Cát Lượng quan tâm hỏi.

Đào Thương xoa xoa giữa mày, nói: “Nhớ tới một ít ban đầu chuyện xưa, có điểm ngủ không được.”

Gia Cát Lượng nghi hoặc nói: “Lão sư nhớ tới ban đầu chuyện gì?”

Đào Thương ngẩng đầu lên, nói: “Nhớ tới ta tuổi trẻ là lúc, cùng Viên Thiệu ở bên nhau thời gian, lúc ấy, trên người không có này đó gánh nặng, dữ dội vui sướng.”

Gia Cát Lượng “Phụt” một tiếng cười.

“Ngươi cười cái gì?”

“Không phải…… Đệ tử nghe lão sư vừa mới ngụ ý, giống như cùng Viên Thiệu giống như quang đít oa oa giống nhau…… Nhưng sự thật là, Viên Thiệu so ngài lớn thật nhiều, đúng không?”

Đào Thương giáo dục Khổng Minh: “Này ngươi liền không hiểu đi? Cái này kêu làm anh em kết nghĩa.”

Gia Cát Lượng bừng tỉnh nói: “Ta đây cùng lão sư, có tính không bạn vong niên?”

Đào Thương rất muốn trừu Khổng Minh.

Tuy rằng bị gọi là lão sư, nhưng Đào Thương chỉ so hắn đại bảy tuổi mà thôi, chó má vong niên!

Thấy Đào Thương ánh mắt không tốt, Gia Cát Lượng vội vàng thay đổi đề tài, nói: “Lão sư, ngài bạn vong niên, phái người cho ngươi đưa chiến thư tới.”

Đào Thương giơ lên lông mày.

Chính mình vừa đến, Viên Thiệu liền đưa tới chiến thư…… Đủ cấp nha.

Chỉ thấy Gia Cát Lượng đôi tay đệ trình thượng một phần giản độc.

Đào Thương mở ra lúc sau…… Xác thật là Viên Thiệu tự thể.

Nhưng thấy mặt trên viết “Đào Thương ngô chất…… Nhìn thấy quân nhan…… Ngô lòng rất an ủi…… Cùng đi săn Ký Châu…… Vân vân.”

Đào Thương đem giản độc lược hạ, thật sâu hít một hơi, khống chế được tâm tình của mình.

Hắn lắng đọng lại một hồi, mới vừa rồi dò hỏi: “Hoàng Trung, Từ Hoảng, Thái Sử Từ kia ba đường binh mã thế nào?”

Gia Cát Lượng theo thật trả lời: “Căn cứ gần nhất tình báo, bọn họ ba đường tình huống như cũ không có gì biến hóa, đều là ở cùng đối thủ giằng co, trong đó Thái Sử Từ tướng quân bên kia còn hơi ở vào một ít hoàn cảnh xấu…… Ai, Văn Sửu vì Nhan Lương báo thù sốt ruột, lệnh tam quân để tang ra trận, ai binh thực lực mạnh mẽ, cực không dễ cùng, tử nghĩa tướng quân hiện tại có thể là tán tránh mũi nhọn.”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh =: “Thoạt nhìn, muốn đánh vỡ cục diện bế tắc, hoặc là từ chúng ta bên này vào tay, hoặc là từ ở Nghiệp Thành Viên Đàm vào tay, trông cậy vào bọn họ ba đường tạm thời là không được…… Như vậy, ngươi thả giúp ta trước ứng Viên Thiệu mời chiến, ngày sau trên chiến trường, ta sẽ Bổn Sơ huynh một hồi.”

Gia Cát Lượng nhìn nhìn Đào Thương đưa cho hắn tin, nghi hoặc nói: “Viên Thiệu xưng lão sư vì chất, lão sư xưng Viên Thiệu vi huynh, các ngươi này bối phận rốt cuộc là như thế nào tính?”

Đào Thương cười nói: “Năm đó ta thực lực không kịp hắn thời điểm, tự nhiên là về sau bối tự cho mình là, hiện giờ ta so với hắn cường,

không duyên cớ rớt đồng lứa không khỏi quá có hại, ta suy nghĩ một chút, vẫn là ngang hàng luận giao tương đối phù hợp thực tế…… Nói không chừng tương lai, ta còn có thể thu hắn làm tiểu đệ gì đó.”

Gia Cát Lượng thực sự tưởng tượng không ra Viên Thiệu như vậy một người, sẽ kêu Đào Thương đại ca hình ảnh.

Lão sư hắn…… Quá mức có thể ảo tưởng.

Ứng Viên Thiệu mời chiến lúc sau, Đào Thương vào lúc ban đêm mệnh lệnh tam quân nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị ngày thứ hai đánh với Viên Thiệu.

Hắn quyết định ở trước trận, cuối cùng cùng Viên Thiệu tiến hành một lần từ biệt.

Nhưng trên thực tế, Đào Thương đem tới gần kề cận cái chết Viên Thiệu tưởng có chút quá mức đơn giản.

Sinh mệnh tiến vào đếm ngược Viên Thiệu, này tiềm lực có thể nói là vượt mức bình thường đại.

Mời chiến trước đầu một ngày ban đêm, Đào Thương như cũ là có chút mất ngủ, trên giường lăn qua lộn lại ngủ không yên.

Ẩn ẩn, lều trại bên ngoài tựa hồ truyền đến kêu sát tiếng động, thả thanh âm càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang dội.

Đào Thương bỗng nhiên xoay người lên, nghi hoặc nhìn về phía trướng ngoại, hô: “Xảy ra chuyện gì?”

Không bao lâu, lại thấy Bùi Tiền từ trướng ngoại chạy vội tiến vào, nói: “Thừa tướng, việc lớn không tốt! Viên Thiệu quân quy mô tập kích doanh trại địch tới!”

“Tập kích doanh trại địch?” Đào Thương lẩm bẩm nhắc mãi một câu, trên mặt lộ ra cười khổ chi sắc: “Này không phải ta quen dùng kỹ xảo sao? Viên Thiệu khi nào trở nên như vậy không cần da mặt! Cư nhiên liền ta dùng quá chiêu thức cũng lấy lại đây dùng.”

“Phỏng chừng là chó cùng rứt giậu.”

Đào Thương đứng lên, lấy quá áo giáp cùng bội kiếm, một bên lãnh Bùi Tiền đi ra ngoài, một bên nói: “Viên Thiệu quân tới bao nhiêu nhân mã?”

“Không ít! Bốn phương tám hướng, đầy đất đều là, xem ra là hạ đủ vốn gốc.”

Đào Thương lắc đầu thở dài nói: “Lần tới dùng từ chuẩn xác một chút, cái gì kêu ‘ đầy đất đều là ’? Tới đều là con kiến vẫn là con gián? Ngươi có thể hay không dùng ‘ khắp nơi đều có ’.”

Bùi Tiền chớp chớp mắt, có chút không rõ nguyên do.

Đầy đất cùng khắp nơi, có cái gì không giống nhau sao?

Không bao lâu, Đào Thương dẫn dắt Bùi thị huynh đệ cùng bảo hộ hắn hổ vệ quân đi tới trước trại, lại thấy Viên quân đã đột phá đào quân trước trại, bốn phương tám hướng nơi nơi đều là Viên quân sĩ tốt, bọn họ sớm có chuẩn bị, đang ở ra sức cường công.

Doanh trại trung rất nhiều địa phương đã nổi lên hỏa, bởi vậy căn bản là không cần đánh lửa đem chiếu sáng.

Khắp nơi một mảnh ánh sáng giống như ban ngày, hai bên ở doanh trại đất trống anh dũng chém giết.

Đào Thương nhìn quanh một chút chiến trường tình thế, bước lên giáo trường lôi đài, dựng thẳng lên chính mình đại kỳ kỳ, thét ra lệnh nổi trống, tự mình tọa trấn, ủng hộ tam quân sĩ khí.

Không thể không thừa nhận, Khúc Nghĩa xác thật là khó được tướng tài, này tòa từ hắn giám sát thành lập đại trại, trong ngoài tương liên, bốn phương thông suốt, có thể cho sau trại sĩ tốt ở trước tiên nội vọt tới trước trại cứu viện! Mà trước trại bao gồm sừng hươu ở bên trong ngăn trở cái chắn đều thiết trí tương đương đúng chỗ, bởi vậy Kim Lăng quân ở lọt vào công kích thời điểm, có thể

lớn nhất trình độ giảm bớt bên ta tổn thất, trấn giữ đối phương tiến công vị trí.

Ở giáo trường bốn phía, Khúc Nghĩa còn thiết lập rất nhiều mộc tháp, dùng sức mạnh cung binh ở mặt trên tiến hành viễn trình phòng thủ, mà thuẫn binh cùng liền nỏ binh tại hạ phương phối hợp trận hình phòng ngự, cũng có thể ở lớn nhất trình độ thượng ngăn trở trụ Viên Thiệu tiến công bước chân.

Khúc Nghĩa trên người mang thương, nhưng vẫn là tự mình ra tới chỉ huy, ổn định thế cục, cũng phái các bộ thủ vững cương vị, không thể làm Viên Thiệu quân thâm nhập.

Chu Thái còn lại là đích thân tới trước trận, hiện trường chém giết, tịnh chỉ huy các bộ, yên ổn quân tâm.

Nhưng Viên quân tối nay thế công xác thật cực mãnh.

Viên Thiệu hôm nay tự mình đốc chiến, hắn thân xuyên chiến giáp hồng bào, đem chính mình trang điểm cực kỳ oai hùng.

Có lẽ ở Viên Thiệu trong lòng, hắn là cảm thấy chính mình thượng chiến trường cơ hội không nhiều lắm, cho nên như thế.

Hắn tưởng đem chính mình nhất oai hùng một mặt, ở lưu tại cái này trần thế gian cũng nói không chừng.

Bao nhiêu năm sau, hắn còn hy vọng thế nhân có thể nhớ rõ hắn Viên Thiệu.

Nhìn Kim Lăng quân ở đã chịu chính mình tiến công, mà ở ngắn nhất thời gian nội làm ra hữu hạn phòng ngự bố trí, Viên Thiệu trong lòng có một loại nói không nên lời khó chịu tư vị.

Hắn quay đầu đối phía sau Tuân kham, Quách Đồ, Bàng Kỷ đám người nói: “Đồng dạng là sinh nhi tử, Đào Khiêm lão nhân lại như vậy có phúc, sinh ra bực này khó chơi hỗn tiểu tử, Viên mỗ thừa

đêm đánh lén, hắn cư nhiên còn có thể như thế vững vàng phòng bị ta binh sĩ, thực sự lợi hại! Trái lại ta kia hai nhi tử…… Ai!”

Quách Đồ đối Viên Thiệu nói: “Đào Thương dù cho lại lợi hại, nhưng cũng bất quá là đại tướng quân hậu bối, nhớ năm đó, chư hầu thảo đổng là lúc, hắn bất quá là đại tướng quân trướng tiếp theo đem mà thôi…… Nga, hắn liền đem cũng coi như không thượng.”

Đối với Quách Đồ loại này thổi phồng, Viên Thiệu cũng không có quá mức để ý, hắn chỉ là nương ánh lửa, nhìn xa nơi xa trấn định tự nhiên Đào Thương, tựa hồ vẫn là trầm xâm ở chính mình hồi tưởng trung.

Đột nhiên, lại thấy Viên Thiệu sắc mặt đỏ lên, tiếp theo liền cúi đầu, dùng tay che miệng dùng sức ho khan.

“Khụ khụ khụ!”

Đương hắn lại một lần ngẩng đầu thời điểm, hắn bàn tay trung, che kín đỏ tươi vết máu.

Viên Thiệu đem bàn tay nắm lấy, ngẩng đầu, nhìn xa nơi xa Đào Thương, lẩm bẩm nói: “Không có thời gian…… Lập tức truyền lệnh Tưởng nghĩa cừ cùng dắt chiêu, từ mặt bên tiến công, mau! Vô luận như thế nào nhất định phải phá được Đào Thương đại trại.”

……

Viên Thiệu mệnh lệnh không có hạ đạt bao lâu, liền có giáo sự phương hướng Đào Thương bẩm báo, nói là Viên quân lại phái ra hai lộ binh mã, cường công bên ta đại trại tả hữu hai cánh, Mi Phương cùng Tào Báo hai vị tướng quân thỉnh cầu trung quân hoả tốc chi viện.

Đào Thương vẫn luôn ở quan sát đến địch quân điều binh bố trí, hắn trầm ổn lắc lắc đầu, nói: “Ta không thể đi theo Viên Thiệu tiết tấu đi, ta muốn đánh chính mình tám chụp tiết tấu, phái người hồi cáo Tào Báo cùng Mi Phương, làm cho bọn họ lại kiên trì một hồi, ta này mặt

tự nhiên sẽ có biện pháp, thế bọn họ giải vây…… Viên Bổn Sơ, nếu ngươi tưởng chơi đại, ta liền bồi ngươi chơi một phen.”

------oOo------

Chương 769: đánh lén trung biến cố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương ở làm giáo sự cấp Tào Báo cùng Mi Phương mang về tin tức lúc sau, liền phái người tiếp đón quá A Phi cùng hoàng tự hai người lại đây, cho bọn hắn hạ đạt nhiệm vụ.

“Viên Thiệu vì nhanh chóng phá được bên ta đại trại, đã phái ra Tưởng nghĩa cừ cùng dắt chiêu hai lộ binh mã tiến công ta quân tả hữu hai trại, theo đạo lý tới nói, ta lý nên phái các ngươi hai cái lãnh binh đi chi viện bọn họ, nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui, liền như vậy đi theo Viên Thiệu mông đi, cũng không phải ta tính cách, ta hiện tại nên làm, là đảo khách thành chủ, gỡ xuống Viên Thiệu, để giải này nguy.”

A Phi cùng hoàng tự lẫn nhau cho nhau nhìn nhìn, sau đó nói: “Thừa tướng là tính toán làm chúng ta lấy Viên Thiệu thủ cấp…… Bắt giặc bắt vua trước?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đúng là này lý, trước mắt ta bên người chư vị tướng lãnh, chỉ có hai người các ngươi hợp tác có thể làm được.”

“Ta hai người?” A Phi do dự một chút, nói: “Không dối gạt thừa tướng, ta hai người tuy rằng cũng là vũ dũng hơn người, oai hùng bất phàm, phóng nhãn thiên hạ ít có địch thủ hào kiệt, nhưng Viên Thiệu dù sao cũng là địch quân tam quân chủ tướng, muốn bắt lấy hắn, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như vậy đi?”

Đào Thương lẳng lặng trừng mắt A Phi hồi lâu lúc sau, mới mở miệng nói: “Ngươi nói chuyện thật đúng là khiêm tốn…… Lại đây xem!”

Đào Thương đi tìm quá hai người, xa xa chỉ vào Viên Thiệu nơi, nói: “Ta vừa mới một bên chỉnh đốn và sắp đặt tam quân, một bên quan sát hồi lâu…… Các ngươi có từng thấy, đó chính là Viên Thiệu nơi địa phương, hắn lúc này đây cùng thường lui tới bất đồng, vì ủng hộ tam quân sĩ khí, đích thân tới trước trận, có thể nói là đem chính mình thân thủ đặt hiểm cảnh, cho nên, chỉ cần các ngươi tổ chức kỵ binh, trước phá tan hắn trước trận, sau đó nhanh chóng sát nhập hắn hộ vệ quân, liền tính là giết không chết hắn, nhưng bức bách này kinh hoảng triệt thoái phía sau, nghĩ đến hẳn là không phải việc khó.”

Nói đến này, Đào Thương ngừng lại một chút, nói: “Chỉ cần Viên Thiệu một triệt thoái phía sau, kia đó là ta nhanh chóng chỉ huy tam quân phản kích thời cơ tốt nhất, đến lúc đó Viên Thiệu tối nay mưu kế, liền xem như xong rồi.”

A Phi nghi hoặc nói: “Nghe thừa tướng lời này trung chi ý, Viên Thiệu ban đầu, tựa hồ là trước nay không như vậy lộng quá hiểm?”

Đào Thương gật đầu nói: “Ở ta trong ấn tượng, hẳn là không có.”

“Kia hắn vì sao hiện tại như thế? Làm như thế có gì thâm ý?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Viên Thiệu suy nghĩ cái gì, ta hiện tại cũng phỏng đoán không ra, nghĩ đến hắn tựa hồ là ở sốt ruột chuyện gì…… Thôi, thả trước mặc kệ những cái đó, hai người các ngươi suất lĩnh kỵ binh mau đi, lại qua một hồi, vạn nhất Viên Thiệu làm ra cái gì bố cục, coi như thật không dễ làm.”

“Nặc!”

A Phi cùng hoàng tự cộng sự, suất lĩnh một chúng kỵ binh, hướng về Viên Thiệu nơi vội vàng mà đi.

Đào Thương mệnh Bùi Quang điều động một chi thiết Phù Đồ, ở phía trước nhất khai đạo, thế bọn họ giải khai Viên quân đội quân tiền tiêu.

Những cái đó đang ở cường công Kim Lăng quân đại trại Viên quân sĩ tốt, chính cẩn thận phòng bị đối phương cung nỏ, đột nhiên lọt vào lọt vào thiết Phù Đồ tiến công, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, lập tức liền bị tách ra.

Mà thiết Phù Đồ lực đánh vào tuy rằng cường đại, nhưng không có kéo dài tính, ở mở ra đằng trước chiến trận lúc sau, liền không hề có bay liên tục năng lực, chỉ có thể đem gậy tiếp sức giao cho phía sau minh hữu.

Mà A Phi cùng hoàng tự tắc thừa cơ hội này, suất lĩnh khinh kỵ binh thẳng đến Viên Thiệu xung phong liều chết qua đi.

Lần này Viên Thiệu vì nhanh chóng phá địch, đích thân tới trước trận.

Tuy rằng hắn bên người có hộ vệ quân bảo hộ, nhưng lại không nghĩ tới, Đào Thương sẽ lấy chính mình vì mục tiêu, phái người tới công kích chính mình.

Nhưng hắn dù sao cũng là tính sai rồi.

A Phi cùng hoàng tự suất lĩnh 300 kị binh nhẹ, thực mau liền phá tan trận địa địch, hướng về Viên Thiệu nơi nhanh chóng di động.

“Có địch tập!”

Từng đạo bóng người từ trước mặt trong quân đội lao tới, khiến cho Viên Thiệu dưới trướng các tướng sĩ lực chú ý.

“Phương nào tặc tử dám đến tập kích, sống không kiên nhẫn sao!”

Viên Thiệu dưới trướng chiến tướng tiêu làm tức giận rống một tiếng, suất binh nghênh đón đi lên.

A Phi cùng hoàng tự tốc độ không ngừng, không bao lâu liền suất chúng vọt tới tiêu xúc trước mặt.

Tạch!

Một thương một đao giống như trong chớp nhoáng đưa tới tiêu xúc trước mặt.

Một cổ hàn mang đem tiêu xúc bao lại, hắn trước nay sao có gặp qua nhanh như vậy thương cùng đao, này hai thanh vũ khí không có gì đặc biệt nhưng là liền thắng ở một cái mau thượng.

Tiêu xúc tâm lập tức nhảy tới cổ họng, hắn phản ứng đầu tiên là muốn xoay người chạy trốn, nhưng thực đáng tiếc, ở A Phi cùng hoàng tự đao thương dưới, hắn đã chú định đã không có hối hận cơ hội.

A Phi một thương trực tiếp trát vào tiêu xúc ngực, mà hoàng tự còn lại là một đao chém vào tiêu xúc trên cổ.

Tiêu xúc xui xẻo về đến nhà, bị một người sát không đủ…… Còn phải bị hai người sát.

Hoàng tự cùng A Phi lẫn nhau kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

Hai người một cái rút súng, một cái ném đao, đem tiêu xúc thi thể té rớt tới rồi một bên.

A Phi do dự nói: “Này tính ngươi giết, vẫn là tính ta giết?”

Hoàng tự hừ một hừ, nói: “Thả trước đừng nói này đó, chạy nhanh đối phó Viên Thiệu quan trọng!”

A Phi nghe vậy bừng tỉnh, hai người ngay sau đó đánh mã lại lần nữa về phía trước phóng đi.

Tiêu xúc cũng là Viên quân trọng trấn, hiện giờ bị hai cái danh điều chưa biết tiểu tướng giết chết, giữa sân tức khắc nhấc lên một trận hoảng loạn.

“Tiêu tướng quân bị giết!”

“Tiêu tướng quân đã chết!”

Viên Thiệu ở cách đó không xa thấy được cái này tình hình, hiện giờ thấy bên ta đại loạn, tức khắc luống cuống.

“Mau, mau làm người ngăn lại bọn họ……”

Viên Thiệu phân phó hạ đạt sau, liền thấy hai bên Viên quân sĩ binh sôi nổi hướng trung gian di động, dùng thật dày người tường đem hoàng tự A Phi cùng Viên Thiệu cách trở mở ra, không cho chúng nó vượt Lôi Trì một bước.

A Phi dù cho lại anh hùng vô địch, nhưng thấy cái này tình hình, cũng là không khỏi đầu tê dại.

“Huynh đệ, nhiều người như vậy, chúng ta như thế nào sát cũng giết bất quá đi a!”

Hoàng tự một đao chém phiên hai gã sĩ tốt, nhìn xa nơi xa kim giáp hộ thân Viên Thiệu, thấp giọng nói: “Ta thả thử xem……”

Dứt lời, liền thấy hoàng tự từ mã sườn cầm lấy hai thạch cung cứng, giương cung cài tên, không đợi người khác làm ra phản ứng, “Vèo” một mũi tên liền hướng về phía Viên Thiệu bắn tới.

Tuy là khoảng cách khá xa, tuy là bắn tên tốc độ quá nhanh…… Nhưng hoàng tự tài bắn cung chính là xuất từ Hoàng Trung truyền lại thụ, há là bình thường?

Nhưng rốt cuộc vẫn là quá hấp tấp chút.

Kia một mũi tên bắn ở Viên Thiệu kim khôi thượng, mũi tên lực lớn thẳng đem Viên Thiệu mũ giáp trực tiếp từ đầu thượng mang theo, sau đó rơi xuống ở trên mặt đất.

Ở đây mọi người, lúc ấy liền choáng váng.

Viên Thiệu thân thể vốn là suy yếu, hiện giờ ở trên chiến trường, hoàn toàn là dựa vào một cổ kiên cường ý chí cường căng. Nhưng người bệnh dù sao cũng là người bệnh, chịu không nổi cái gì kinh hách.

Một mũi tên đi xuống, Viên Thiệu mũ giáp rơi xuống, cả người mồ hôi lạnh chảy ròng, lại thấy hắn trống rỗng nhìn phía trước, tiếp theo hai mắt vừa lật bạch, thế nhưng là trực tiếp chết ngất qua đi. www.

“Đại tướng quân!”

“Chủ công!”

Mọi người cùng nhau kinh hô, sau đó nhào hướng Viên Thiệu, vội vàng đem hắn từ ngã xuống trên chiến mã cứu lên.

Viên Thiệu nhắm mắt lại, đã hoàn toàn tiến vào ngất trạng thái.

Tuân kham quay đầu kêu gọi Viên đem mã duyên nói: “Nơi này đã là không nên ở lâu! Hoả tốc minh kim, làm tam quân tướng sĩ tẫn triệt! Mau!”

Mã duyên do dự nói: “Há nhưng nhân đại tướng quân một người mà chậm trễ đại sự?”

“Đánh rắm!” Tuân kham cũng là người làm công tác văn hoá, nhiều ít năm cũng khó được xuất khẩu mắng cái “Thí” tự, nhưng hôm nay hắn lại là đành phải vậy.

“Đào tặc kiểu gì gian trá? Không có đại tướng quân tọa trấn ở giữa điều đình, vạn nhất có cái biến cố, lúc này lấy người nào quân lệnh vì trước? Liền điểm này đạo lý cũng đều không hiểu, uổng vì Ký Châu đại tướng…… Còn không mau hạ lệnh triệt binh!”

“Nặc……”

------oOo------

Chương 770: mưu hoa Nghiệp Thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Thiệu bị hoàng tự một mũi tên bắn rớt mũ giáp, kinh hách quá độ, hơn nữa hắn hiện tại thân thể suy yếu, lập tức liền ngất đi.

Chủ tướng ở trên chiến trường xuất hiện loại này đột phát tính biến cố, kế tiếp kế hoạch tự nhiên không thể lại tiếp tục thực thi, nếu là từ Viên Thiệu dưới trướng các tướng lĩnh làm theo ý mình tiếp tục cùng Kim Lăng thành giao chiến, đánh thắng nhưng thật ra hảo, nếu là đánh không thắng, cái này trách nhiệm ai có thể tới phụ?

Hơn nữa không có Viên Thiệu ở giữa thống nhất chỉ huy, các bộ ứng lấy ai hiệu lệnh vì trước?

Ở trước đó không có giả thiết hảo những việc này phân đoạn dưới tình huống, ai cũng không dám tự tiện đứng ra chủ trì đại cục.

Viên quân bên trong hỗn độn cùng phân tranh quá nhiều.

Không có người có cũng đủ uy vọng có thể ngăn chặn người khác.

Cứ như vậy, Viên quân các bộ chiến tướng phân biệt chỉ huy từng người binh mã, một bên cẩn thận ngăn cản Kim Lăng quân phản công, một bên thay đổi trận hình, hướng về phía sau chậm rãi triệt hồi.

Đêm tập Kim Lăng quân đại trại kế hoạch, liền dưới tình huống như vậy Tuyên Cao phá sản.

Đào Thương không có phái người truy kích, hắn đối Bùi Tiền hạ lệnh, làm các bộ hư trương thanh thế, không thể đuổi theo quá mức,

chỉ cần xác định Viên Thiệu binh mã bỏ chạy lúc sau, liền lập tức phản hồi bản trại, để tránh xuất hiện cái gì biến cố.

Chờ đợi trận này chiến sự kết thúc thời điểm, sắc trời đã đại lượng, nhưng mỏi mệt một đêm Kim Lăng quân lại vẫn là không thể đủ nghỉ ngơi, đại gia còn có thu thập tàn cục, xử lý doanh trại, xử lý thi thể từ từ kế tiếp sự vụ.

Đào Thương ngồi ở giáo trường đài cao bậc thang, mọi nơi quan sát đến.

Hắn một bên xem một bên xử cầm, cẩn thận tự hỏi.

Không bao lâu, hoàng tự cùng A Phi cùng đã đi tới.

“Gặp qua thừa tướng.”

Đào Thương bị hai người bọn họ nói đánh gãy ý nghĩ, hắn ngẩng đầu, qua lại nhìn hạ bọn họ hai người, cười nói: “Lúc này đây ít nhiều các ngươi, nếu không phải các ngươi kịp thời chiến lui Viên Thiệu, tổn thất đã có thể xa xa không ngừng là này đó.”

Hoàng tự mọi nơi nhìn một vòng doanh trại nội tình hình, cảm thán nói: “Không thể tưởng được Viên Thiệu cư nhiên sẽ ra này kỳ sách, ta quân gần nhất mấy trượng không khỏi đều là có chút quá thuận, cho nên có chút coi thường Hà Bắc đàn anh, việc này sau này đương cần cẩn thận.”

Đào Thương đứng lên, lắc đầu nói: “Không đúng, nếu là đổi thành ban đầu Viên Thiệu, dù cho là có thể nghĩ vậy loại kế sách, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng sử dụng, Viên Thiệu có Viên Thiệu ngạo cốt, hắn là cái muốn da mặt người, tuy rằng hắn cũng yêu thích làm chút bỉ ổi âm mưu quỷ kế, nhưng đều là lén trung sự…… Giống nhau bãi ở mặt bàn thượng mất mặt sự, hắn không quá nguyện ý làm.”

A Phi một hút cái mũi, ngạc nhiên nói: “Thừa tướng không khỏi cũng quá khen Viên Thiệu, ta xem Viên Bổn Sơ tên là chư hầu minh chủ,

kỳ thật hữu danh vô thực, bị hoàng tự một mũi tên bắn trúng mũ giáp liền ngất xỉu, bực này nhân vật cũng không biết xấu hổ thống ngự bốn châu, tự xưng là vì thiên hạ đệ nhất chư hầu? Quả thực buồn cười!”

Nghe xong A Phi tự thuật, Đào Thương không khỏi có chút tò mò.

Hắn nhận thức Viên Thiệu cũng thật nhiều năm, theo đạo lý tới nói, Viên Thiệu không nên là cái dạng này người a?

Liền tính là tình huống khẩn cấp, bị hoàng tự một mũi tên bắn trúng này mũ giáp quá mức mạo hiểm, nhưng theo đạo lý tới nói Viên Thiệu cũng không đến mức như thế vô dụng a.

Hắn cũng coi như là kinh nghiệm sa trường nhiều năm, tình huống như thế nào chưa thấy qua?

Cư nhiên còn chết ngất đi qua?

Đào Thương cúi đầu suy nghĩ thật lâu sau, chậm rãi nói: “Nên không phải là cao huyết áp đi? Không nên a…… Hắn ngày thường đến ăn thịt đến ăn nhiều hoan a?”

A Phi cùng hoàng tự vẻ mặt mộng bức.

Đào Thương lại suy nghĩ một hồi, đột nhiên tựa hồ là nghĩ tới cái gì.

Hắn đứng lên, quay đầu hỏi Bùi Tiền nói: “Khúc Nghĩa đâu?”

Bùi Tiền chắp tay nói: “Đang ở đại trại phía tây, an bài hoả táng thi thể.”

Đào Thương đứng lên, ở Bùi Tiền dẫn dắt hạ đi trước.

Mỗi tràng chiến sự chung kết lúc sau, quét tước chiến trường, rửa sạch bỏ mình tướng sĩ chính là chuẩn bị công tác.

Thi thể nếu là xử lý không kịp thời, sẽ tản bệnh tật, nghiêm trọng nhất thậm chí dẫn phát ôn dịch, ảnh hưởng người sống, bởi vậy cần

thiết coi trọng.

Mà đốt cháy có thể nói là trực tiếp nhất đồng thời cũng là nhất hữu hiệu phương pháp.

Khúc Nghĩa tự mình chủ trì chuyện này, có thể thấy được này đối với hắn tới nói, xác thật là một chuyện lớn.

Đào Thương nhìn thấy Khúc Nghĩa thời điểm, hắn chính giám sát chỉ huy thi thể bày biện.

Hắn chân như cũ là khập khiễng, thương thế chưa từng khỏi hẳn.

“Khúc tướng quân đêm qua vất vả, ít nhiều tướng quân đêm qua ở phía trước trại ở giữa chỉ huy, chủ trì đại cục, tài trí sử trước trại không có bị công phá, thế cho nên có sau lại kết quả.”

Khúc Nghĩa thấy Đào Thương tới rồi, vội vàng chắp tay chào hỏi, nói: “Thừa tướng quá tán, vẫn là ít nhiều thừa tướng trướng hạ hai gã tiểu tướng quân vũ dũng hơn người, phương đến sử Viên Thiệu bại lui.”

Khúc Nghĩa tính tình ngạo cốt so với ban đầu tựa hồ thu liễm không ít, điểm này lệnh Đào Thương rất là vui mừng. Mặc kệ là thật sự vẫn là trang, đều là một chuyện tốt.

“Khúc tướng quân, lúc trước ngươi bắn trúng Viên Thiệu kia một mũi tên, nghe nói mặt trên lau dược, nhưng có việc này?”

Khúc Nghĩa xấu hổ nhếch miệng.

Rốt cuộc không phải cái gì quang minh thủ đoạn, làm Đào Thương như vậy trực tiếp hỏi ra tới, Khúc Nghĩa cảm thấy mặt mũi thượng có điểm không nhịn được.

“Đích xác như thế.”

“Kia dược nhưng trí mạng sao?”

Khúc Nghĩa lắc lắc đầu, nói: “Trí mạng nhưng thật ra không đến mức, nhưng khẳng định là có chút độc tính, nếu là gặp phải thân thể suy nhược người, có lẽ thật có thể muốn tánh mạng cũng nói không chừng……”

Nói đến này thời điểm, Khúc Nghĩa tựa hồ phản ứng quá cái gì tới.

“Thừa tướng là cảm thấy?”

Đào Thương vuốt cái mũi do dự nói: “Ta tổng cảm thấy Viên Thiệu sắp tới biểu hiện có chút không quá thích hợp, tựa hồ có chuyện gì làm hắn thực sốt ruột, có thể hay không là……”

Khúc Nghĩa nghiêm túc tự hỏi một hồi, nói: “Viên Thiệu tuổi lớn, người càng lão, này tâm nhãn liền càng không khoan, lòng dạ càng hẹp hòi…… Hơn nữa hắn một thân ngạo cốt, từ khi trận chiến Quan Độ, nhiều lần kinh thất bại, chỉ sợ cũng là tâm thần và thể xác đều mệt mỏi…… Có lẽ, thật sự như thừa tướng phỏng đoán như vậy, cũng không phải không có khả năng.”

Đào Thương cùng Khúc Nghĩa chính thổn thức chi gian, lại thấy Gia Cát Lượng vội vàng chạy tới, nói: “Lão sư, trọng đạt cùng tử long tướng quân kia mặt gởi thư.”

Đào Thương xoay người, Gia Cát Lượng vì hắn truyền lên một phong Tư Mã Ý viết tới tấu

Đào Thương mở ra xem tin, lại là Tư Mã Ý hướng hắn hội báo: Nam Hung nô cùng ô Hoàn ác chiến Tiên Bi Kha Bỉ Năng, hai bên tiêu hao phi thường to lớn, uuka n s h u Tư Mã Ý cùng Triệu Vân chỉ huy Kim Lăng con ngựa trắng quân từ bên hiệp trợ, cuối cùng Kha Bỉ Năng đại bại thân vẫn, Tiên Bi chư tộc đầu hàng, phương bắc nguy cơ cơ bản bình định.

Mà kinh này một trận chiến, phương bắc chư tộc chiến lực tổn hao nhiều, tạm thời mất đi đối Hán triều cấu thành uy hiếp năng lực, Tư Mã Ý thỉnh gián làm Điền Dự cùng tiên với phụ đại biểu triều đình, tại đây quản chế chư tộc, hạn chế này phát triển, cũng dần dần thu

nạp này chúng khai khẩn biên cương, dùng để phong phú Hán triều dân cư.

Đào Thương sau khi xem xong, trong lòng rất là vui mừng.

Đồng thời, hắn nghĩ tới một cái kế sách.

“Khổng Minh, ngươi tức khắc phái người đi trước phương bắc, làm Tư Mã Ý cùng Triệu Vân từ Thanh Châu cảnh nam hạ, vòng khai chủ chiến tràng, thuận Chương hà chỗ đi hướng Nghiệp Thành! Ta bên này phái người liên hệ Viên Đàm…… Nếu là Viên Thiệu hiện tại thân thể trạng huống thật sự không tốt lời nói, nghĩ đến Nghiệp Thành bên kia, tựa hồ là có thể mưu đồ…… Viên đại công tử hiện nay nhưng thật ra thành chúng ta quan trọng nhất quân cờ.”

Gia Cát Lượng kiểu gì thông tuệ, lập tức gian liền minh bạch Đào Thương ý đồ, ngay sau đó đi xử trí việc này.

Mà toàn bộ Kim Lăng quân chiến lược, cũng thuận thế sửa vì từ quân chủ lực ở tiền tuyến kiềm chế Viên Thiệu, nhưng thực tế lại âm thầm chi viện Nghiệp Thành Viên Đàm, làm hắn ở Nghiệp Thành làm khó dễ.

------oOo------

Chương 771: cô chú 1 ném Viên Đàm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Đàm về tới Nghiệp Thành lúc sau, vẫn luôn ở lẳng lặng tĩnh dưỡng.

Lúc trước từ Đào Thương đại trại phản hồi Viên Thiệu bên người thời điểm, vì không cho Viên Thiệu sinh ra nghi ngờ, Viên Đàm xá xuất thân khu, mặc cho Đào Thương phái người cột vào kia sát xẻo, hảo một phen tra tấn lúc sau, Viên Đàm mới vừa rồi thở hổn hển về tới Viên Thiệu bên người.

Sự thật là, Viên Đàm loại này đánh bạc mệnh tới bán thịt hành vi là rất đúng, Viên Thiệu quả nhiên không có đối hắn sinh ra nghi ngờ, tuy rằng này giữa có một đoạn hắn cùng Viên Thượng cho nhau xé bức tiểu nhạc đệm lệnh Viên Thiệu phi thường không mau, nhưng hắn cuối cùng vẫn là bình an không có việc gì quay trở về Nghiệp Thành.

Nhưng này cũng không đại biểu Viên Đàm ác mộng liền kết thúc.

Tương phản, đây là Viên Đàm nội tâm dày vò bắt đầu.

Ngay từ đầu, Viên Đàm bởi vì Viên Thượng phản bội, choáng váng đầu não nhiệt dưới đầu hàng ở Đào Thương trướng hạ.

Nhưng Viên Thiệu dù sao cũng là hắn thân cha, cùng hắn có hơn ba mươi tái phụ tử tình, hiện giờ trở lại Nghiệp Thành, bình tĩnh lại ngẫm lại, Viên Đàm cảm thấy việc này quá cũng không đáng giá.

Rốt cuộc có nên hay không phản chính mình thân cha, luôn luôn là ích kỷ, nay Tần mai Sở Viên Đàm lại bắt đầu do dự.

“Trưởng công tử, uống dược.” Viên Đàm một người thị nữ đem Viên Đàm dưỡng thương dược tặng tới.

Viên Đàm cầm lấy chén, uống một ngụm, sau đó bĩu môi, nói: “Hôm nay dược như thế nào như vậy khổ?”

“Hồi trưởng công tử, đây là y quan thế ngài khai tân phương, nói là có trợ giúp ngài thương thế, này phương hiệu quả hảo quá mấy ngày trước đây ngài dùng kia một phương, còn thỉnh công tử dùng dược.”

Viên Đàm nghe xong lời này cũng không có khả nghi, ngay sau đó nhéo cái mũi của mình, ‘’ ừng ực ừng ực ‘’ đem kia dược toàn uống lên đi xuống.

Này vừa uống nhưng thật ra không có việc gì, nhưng vào lúc ban đêm, Viên Đàm thân thể liền ra tình huống.

Hắn liền kéo mang phun, cả người khó chịu, ghê tởm không được, cơ hồ là lăn lộn suốt một đêm.

Viên Đàm vốn dĩ trên người liền có thương tích, hiện giờ lại trải qua như vậy một phen lăn lộn, cơ hồ đều bò không dậy nổi giường tới.

Ngày thứ hai, Viên Đàm cứ theo lẽ thường uống thuốc, kết quả lại là như vậy lăn lộn một đêm.

Ngày thứ ba, như cũ là như thế.

Đổi thành ngày thứ nhất, Viên Đàm còn cảm thấy là thân thể của mình ra cái gì tật xấu, cũng hoặc là ăn hỏng rồi thứ gì, nhưng liên tục ba ngày xuống dưới, Viên Đàm cảm giác ra tới là nào không thích hợp.

Là kia phó tân đổi dược dẫn tới hắn như thế suy yếu.

Viên Đàm triệu tới thủ hạ, làm cho bọn họ đi đem cho chính mình khai căn cái kia y quan tìm tới.

Y quan tới rồi lúc sau, Viên Đàm lấy việc này hỏi hắn, kia y quan lúc ấy liền quỳ rạp xuống đất, hô to oan uổng.

Đối với Viên Đàm tới nói, có oan uổng hay không việc này hảo phán đoán!

Hắn lúc ấy liền làm một chúng thủ hạ đem này y quan một đốn hảo đánh, chỉ đem hắn đánh răng rơi đầy đất, thiếu chút nữa tang tánh mạng.

Nhưng mặc cho Viên Đàm thủ hạ như thế nào đòn hiểm, y quan chính là cắn chặt răng không buông khẩu, nói là Viên Đàm oan uổng hắn.

Viên Đàm thấy y quan chết không buông khẩu, tưởng tấu lực độ không đủ đại, vì thế hạ lệnh làm bọn thị vệ buông ra tay chân, hướng đã chết tấu.

Quyền cước tấu không rõ, dùng cây gậy tấu.

Mà liền ở ngay lúc này, đuổi kịp cán bộ cao cấp lại đây vấn an hắn.

Vừa thấy Viên Đàm hướng chết dọn dẹp kia y quan, cán bộ cao cấp không rõ nguyên do, ngay sau đó hỏi: “Hiển Tư, vì sao như thế? Đây là người nào, như thế nào như vậy trừng trị với hắn?”

Viên Đàm ngay sau đó đem sự tình từ đầu chí cuối cùng cán bộ cao cấp nói một lần.

Cán bộ cao cấp trầm ngâm một lát, nói: “Việc này có lẽ thật sự cùng hắn vô can, ngươi nhưng đem hắn khai ra phương thuốc cho ta, ta tìm người biện chứng một chút, nếu là không có lầm, cần tìm kiếm bốc thuốc người, hoặc nhưng thăm minh trong đó tỉ mỉ xác thực.”

Viên Đàm lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ!

Hắn ngay sau đó phái người đem phương thuốc cho cán bộ cao cấp, cán bộ cao cấp cũng là không trì hoãn, phái người đi ra ngoài tìm người biện chứng này phương.

Không nhiều lắm thời gian dài, cầm phương thuốc đi ra ngoài cố vấn người trở về nói cho hắn, phương thuốc không có tật xấu.

Viên Đàm ngay sau đó phái người đi tìm thế này y quan bốc thuốc người, nhưng đến ra kết quả, thế nhưng là người này sớm tại ba ngày trước, liền đã biến mất vô tung.

Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp ý thức được xong xuôi trung quỷ dị, lại phái người dò hỏi kia y quan ngày thường phái người đi nơi nào bốc thuốc, sau đó lại khiển người đi kia bốc thuốc chỗ, phát hiện hiệu thuốc đã đóng cửa, hiệu thuốc lão bản cũng là không biết tung tích.

Lần này tử, sự tình đại điều!

Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp trong lòng đều minh bạch, chuyện này xác thật cùng này y quan không quan hệ, mà là phía sau màn có độc thủ muốn lộng chết Viên Đàm.

……

“Nhất định là Viên Thượng hoặc là thẩm xứng làm!” Viên Đàm đầy mặt suy yếu, đem chén thuốc ném xuống đất, nghiến răng nghiến lợi nói: “Viên Thượng tiểu tặc mới vừa rồi hại ta một lần, hiện giờ mới vừa hồi Nghiệp Thành, này mông không đợi ngồi nhiệt cư nhiên lại tới? Hạ chậm độc hại ta, may Viên mỗ phản ứng kịp thời, nếu là làm hắn thực hiện được, Viên mỗ chết chẳng phải oan uổng?”

Cán bộ cao cấp nghe xong Viên Đàm tự thuật trước sự, hơn nữa hiện giờ tận mắt nhìn thấy, trong lòng cũng là lạnh nửa thanh.

Hắn lắc đầu thở dài nói: “Không thể tưởng được Hiển Phủ tâm tính cư nhiên như thế ác độc, cùng phụ huynh đệ, hắn cư nhiên tính kế ngươi đến tận đây nông nỗi, này dùng dược chi kế, sợ là hồi Nghiệp Thành lúc sau, thẩm trang bị tay xử lý…… Hiện nay đại tướng quân thượng ở, bọn họ liền dám như thế làm càn lớn mật, nếu là đại tướng quân không có, từ Viên Hiển Phủ kế thừa đại vị, Hiển Tư ngươi nào có mệnh ở?”

Viên Đàm trầm ngâm hồi lâu lúc sau, song quyền nắm chặt, cuối cùng hạ quyết tâm.

“Nguyên mới, ngươi ta có phải hay không hảo huynh đệ?”

“Đó là tự nhiên.”

“Ta đây hiện tại cầu ngươi cứu tánh mạng của ta, ngươi có cứu hay không?”

Cán bộ cao cấp ha hả cười, nói: “Năm đó trận chiến Quan Độ, tánh mạng của ta chính là ngươi cứu tới, không có ngươi Viên Hiển Tư, ta đã sớm đã chết, đâu ra hôm nay? Ngươi muốn ta cứu ngươi, ta tự nhiên là muốn cứu.”

Nói đến này, cán bộ cao cấp dừng một chút, nói: “Vấn đề là ta nên như thế nào cứu ngươi?”

Viên Đàm cắn chặt răng, bình tĩnh nhìn cán bộ cao cấp, nói: “Sát Viên Thượng!”

Cán bộ cao cấp nghe xong lời này, thân thể mềm nhũn thiếu chút nữa không xụi lơ trên mặt đất.

“Nguyên mới, ngươi đây là vì sao?”

Cán bộ cao cấp thẳng lăng lăng nhìn hắn sau một lúc lâu, sau đó mọi nơi nhìn xem, lại là Viên Đàm vừa mới đã làm bọn hạ nhân đều đi xuống, lúc này mới hơi yên tâm lại.

“Ngươi điên rồi! Lời này ngươi cũng nói được xuất khẩu? Còn hỏi ta làm sao vậy? Ta như vậy đã thực không tồi, nếu không có ta gan lớn, không bị ngươi hù chết mới là lạ!”

Viên Đàm nhàn nhạt nói: “Này có cái gì? Viên Thượng còn muốn mưu hại ta đâu? Ta phản qua đi giết hắn, lại có thể làm sao?”

“Việc này nếu là làm cữu cữu biết được……”

“Làm ta phụ thân biết được lại có thể như thế nào? Chẳng lẽ hắn còn có thể giết ta không thành? Viên Thượng liên tiếp hại ta, phụ thân không cũng không đem hắn thế nào sao?”

“Đó là ngươi không có chết a!” Cán bộ cao cấp nôn nóng nói: “Nhưng nếu là Hiển Phủ thật sự đã chết, đại tướng quân há có thể tha cho quá ngươi ta, rốt cuộc Hiển Phủ chính là hắn thương yêu nhất nhi tử……”

“Viên Thượng bất tử, ngày sau hắn nếu là kế thừa phụ thân chi vị, ta hẳn phải chết rồi, ta nếu đã chết, cùng ta cùng tồn tại Tịnh Châu ở chung ngươi, ngươi cảm thấy lấy Viên Thượng tàn nhẫn tâm tính, hắn sẽ bỏ qua ngươi sao?”

Cán bộ cao cấp vừa nghe lời này, tức khắc choáng váng.

Viên Đàm bình tĩnh nhìn hắn: “Phụ thân ở tiền tuyến bị thương, nhìn dáng vẻ sợ là thời gian vô nhiều, Nghiệp Thành là Viên Thượng cùng thẩm xứng thiên hạ, nếu quyết định hắn thành phụ thân kế vị giả, những cái đó Ký Châu sĩ tộc hoặc là quan viên, đều sẽ thuần một sắc đảo hướng Viên Thượng, khi đó ngươi ta liền hoàn toàn xong rồi! Nếu là ở Tịnh Châu còn hảo, nhưng trước mắt ngươi ta đều ở Nghiệp Thành, nếu không thừa cái này đương khẩu dùng ngươi trong tay Tịnh Châu binh mã bắt lấy thành trì, ngày sau chúng ta đều không được chết già, tất cả đều chết vào nơi đây!”

Cán bộ cao cấp làm việc luôn luôn cẩn thận, nhưng hiện giờ sự tình quan chính mình tánh mạng tiền đồ, . com hắn tự nhiên sẽ không lại áp dụng bảo thủ thái độ.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không được ăn cả ngã về không liều mạng giúp Viên Đàm, không cho chính mình lưu một chút đường lui.

Cuối cùng, cán bộ cao cấp vẫn là nghĩ tới một biện pháp tốt.

“Hiển Tư, ta là cữu cữu thân nhậm Tịnh Châu thứ sử, ta không có khả năng giúp ngươi làm như vậy sự…… Huống hồ Hiển Phủ cũng

là ta huynh đệ, ngươi làm ta trợ ngươi giết hắn, đoạn không thể được!”

Viên Đàm nghe vậy, đôi mắt nhíu lại, trong lòng cư nhiên nổi lên đối cán bộ cao cấp sát khí.

Lại nghe cán bộ cao cấp tiếp tục nói: “Ngươi cũng từng ở Tịnh Châu trong quân doanh đãi quá, quen thuộc Tịnh Châu quân chế…… Ngươi nếu là đem ta cầm tù, từ ta trên người lấy đi hổ phù, tự mình điều động Tịnh Châu nhân mã, ta lại cũng là không có biện pháp……”

Viên Đàm vừa nghe lời này, tức khắc bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng cũng đối cán bộ cao cấp nổi lên kính nể chi tình.

Nói lên gian trá, giảo quyệt gian nguy, giỏi về thoát thân…… Viên gia người xem ra đều không kịp cán bộ cao cấp tới lợi hại.

()

------oOo------

Chương 772: mãnh liệt mạch nước ngầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào lúc ban đêm, tiến đến quan khán Viên Đàm cán bộ cao cấp liền không có trở về, hắn bị Viên Đàm âm thầm “Khấu hạ”, cũng cầm đi dùng để chỉ huy Tịnh Châu quân binh phù.

Mấy ngày kế tiếp, Viên Đàm mặt ngoài như cũ là ở tĩnh dưỡng, nhưng kỳ thật ngầm, lại là ở phái người đi trước Tịnh Châu quân cùng Tịnh Châu quân doanh cao giai quan tướng bàn bạc đại sự.

Viên Đàm từng ở Tịnh Châu đãi quá một đoạn nhật tử, cùng Tịnh Châu cao giai các tướng lĩnh phi thường quen thuộc, mọi người đều biết Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp giao tình tâm đầu ý hợp, hiện giờ cán bộ cao cấp binh tướng phù giao cho Viên Đàm, làm hắn tạm thời thay chưởng binh, lại cũng là ở tình lý bên trong.

Bất quá chấp chưởng một quân, chỉ dựa vào một cái hổ phù khiến cho một doanh tướng sĩ đều phục tùng với ngươi, cũng không phải đơn giản như vậy sự, các tướng sĩ đều không ngốc, ngươi lấy cái hổ phù lại đây liền tưởng hô mưa gọi gió, kia cũng là không hiện thực sự tình.

Tịnh Châu quân hai gã cao giai quan tướng, cải trang giả dạng, âm thầm ẩn núp hướng Viên Đàm ở Nghiệp Thành phủ đệ, lặng lẽ hội kiến cán bộ cao cấp.

Gặp qua cán bộ cao cấp mặt, cũng từ mặt bên đã biết đương gia nhân thái độ lúc sau, Tịnh Châu các tướng lĩnh không còn nghi ngờ, ngay sau đó dựa theo Viên Đàm chỉ huy cùng bố trí chuẩn bị khởi sự.

Đương nhiên, không phải là sở hữu tướng lãnh đều đồng ý, nhưng dù sao cũng là số ít, những cái đó không phục từ tướng lãnh liền bị lặng lẽ khống chế lên, ở Tịnh Châu quân nội bộ tiêu hóa.

Nghiệp Thành sắp lâm vào một mảnh tinh phong huyết vũ.

Viên Đàm bên kia bận rộn tạo phản, Viên Thượng bên này cũng không nhàn rỗi.

Hắn tìm được rồi thẩm xứng, cùng hắn thương nghị về Viên Đàm sự, cũng đem bọn họ huynh đệ trở lại Nghiệp Thành phía trước đã phát sinh sự tình, hướng thẩm xứng làm một phen trần thuật.

Thẩm xứng nghe xong lúc sau, sau một lúc lâu im lặng vô ngữ.

“Chính nam tiên sinh, hiện giờ Viên Đàm bị phụ thân đưa tới Nghiệp Thành, này nói rõ chính là phụ thân đối ta bất mãn, cố ý nâng đỡ với hắn, tiên sinh, chuyện này cũng không thể ngồi yên không nhìn đến a!”

Thẩm xứng như cũ là không có trả lời.

“Tiên sinh, ngài như thế nào không nói lời nào a?” Viên Thượng có vẻ phi thường nôn nóng, thúc giục nói.

Thẩm xứng lúc này mới quay đầu, nghiêm khắc trừng mắt Viên Thượng, nói: “Tam công tử, ngươi lúc trước thiết kế mưu hại đại công tử là lúc, suy nghĩ cực tới?”

“Này…… Ta không tưởng cái gì a?” Viên Thượng bị thẩm xứng biểu tình làm cho có chút sợ hãi, nói chuyện ấp úng.

Thẩm xứng đứng lên, cả người run rẩy, hiển nhiên là có chút tức giận: “Đối đầu kẻ địch mạnh, các doanh toàn ở vào hoàn cảnh xấu, ngươi tại đây loại thời điểm lòng mang ý nghĩ cá nhân, vi ước không cùng Viên Đàm giáp công Chu Thái, dẫn tới hai doanh đại bại, ngươi có biết đại tướng quân ban đầu dù cho đối với ngươi có muôn

vàn yêu thích, chỉ này nhất cử liền có thể toàn hóa thành hư vô, ngươi cho rằng ngươi thực thông minh, kỳ thật là đồ con lợn cử chỉ!”

Viên Thượng bị thẩm xứng một đốn cuồng phun, làm cho đầy mặt đỏ bừng.

Này cũng chính là hắn hiện tại có việc trông cậy vào thẩm xứng, nếu là đổi thành hắn ngày thường bạo tính tình, thẩm xứng dám như vậy phun hắn, hắn một chân đá chết hắn.

Nhưng chuyện tới hiện giờ, hắn chỉ có nén giận.

“Chính nam tiên sinh, thượng biết là chính mình làm sai, còn thỉnh chính nam tiên sinh thay ta bổ cứu.”

Thẩm xứng lúc này đây cũng là bị Viên Thượng khí không nhẹ, bất luận là về công về tư, Viên Thượng như vậy hành động đều là quá mức.

Hại Viên Đàm không có sai, nhưng ngươi con mẹ nó có phải hay không cũng đạt được phân trường hợp?

Đào Thương vốn dĩ liền đủ khó đối phó, ngươi còn làm nội đấu thiệt hại tự thân thực lực?

Viên Thiệu cũng không ngốc, hắn đối với ngươi không có ý tưởng mới là lạ!

Thẩm xứng trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: “Chuyện tới hiện giờ, ngươi không thể lại đối Viên Đàm ra tay, ít nhất ở đại tướng quân đánh đuổi Đào Thương phía trước, không thể lại đối Viên Đàm động thủ.”

Viên Thượng hôm nay tới tìm thẩm xứng, chủ yếu mắt là muốn cùng hắn thương lượng như thế nào lộng chết Viên Đàm.

Nhưng vấn đề là, thẩm xứng một mở miệng cư nhiên liền thế Viên Đàm nói chuyện!

Này Viên Thượng nhưng không vui.

Thẩm xứng có thể mắng hắn là heo, nhưng không thể không đối Viên Đàm động thủ.

Hắn vội vàng nói: “Chính nam tiên sinh, Viên Đàm đã tới Nghiệp Thành, hắn hiện tại là ở dưỡng thương, cho nên không có gì hành động, nhưng người này ta thật sự là quá hiểu biết hắn! Đỉnh không phải cái ngoạn ý! Chỉ cần chờ hắn hoãn quá mức tới, hắn liền nhất định sẽ ở Nghiệp Thành khắp nơi kết giao sĩ tộc, mở rộng thực lực, chúng ta nếu là không đối hắn động thủ, đến lúc đó chỉ sợ liền xong rồi.”

Thẩm xứng cảm xúc đã bình tĩnh trở lại, hắn nhìn cảm xúc nôn nóng Viên Thượng, trong mắt hơi lộ ra một ít bi ai.

“Tam công tử a…… Ai, ngài có không đem ánh mắt phóng xa một ít a! Hiện giờ đại địch khi trước, ngươi còn lộng này đó tư đấu việc…… Ngươi lo lắng chỉ do dư thừa, có thẩm mỗ tại đây, cái nào sĩ tộc dám cùng Viên Đàm cấu kết? Đại tướng quân tâm ý, ngươi vẫn là không hiểu a…… Có một số việc, ngươi vì sao phải cứ thế cấp đâu?”

Viên Thượng nghe vậy không phục lắm nói: “Chính nam tiên sinh, ngài không biết, ta phụ thân thân thể trạng huống……”

Thẩm xứng trực tiếp xen lời hắn: “Đại tướng quân thân thể trạng huống, ta so Tam công tử muốn rõ ràng nhiều. Nguyên nhân chính là vì đại tướng quân thân thể không tốt, ngươi mới càng không nên có bất luận cái gì đi quá giới hạn động tác.”

Viên Thượng hoàn toàn ngốc: “Đó là vì sao?”

Thẩm xứng thở dài: “Đại tướng quân chính là anh minh người, hắn cố ý ở cái này mấu chốt đem các ngươi hai người đều đặt ở Nghiệp Thành, vì chính là phương tiện quan sát các ngươi, để tuyển ra nhất thích hợp người thừa kế, ngươi nếu là ở ngay lúc này lại không hiểu

chuyện, vậy ngươi liền chờ xem Viên Đàm trở thành Hà Bắc chi chủ đi!”

Lời này nói xong, Viên Thượng tức khắc ngốc.

“Chính nam tiên sinh…… Ngươi như thế nào biết được?”

Thẩm xứng lạnh lùng nói: “Có một số việc, căn bản là không cần biết được, chính mình tưởng liền có thể suy nghĩ cẩn thận, hiện giờ tiền tuyến căng thẳng, đại tướng quân còn cố ý đem Tự Thụ đưa về Nghiệp Thành, vì chính là cái gì? Vì chính là dùng hắn cái này người trung gian quan sát các ngươi, hắn nhất định sẽ tùy thời cấp đại tướng quân truyền lại đi về các ngươi hai người tình báo, đây là đại tướng quân đối với các ngươi huynh đệ cuối cùng khảo nghiệm.”

Viên Thượng có vẻ rất là khẩn trương: “Kia nếu không, ta đi cấp Tự Thụ tiên sinh đưa chút hậu lễ, tỏ vẻ một chút?”

Thẩm xứng hừ lạnh một tiếng nói: “Tự Thụ người kia, cùng điền phong giống nhau, không để mình bị đẩy vòng vòng, công tử không cần lãng phí tâm cơ, chỉ lo hảo hảo làm ngươi thuộc bổn phận sự, làm Tự Thụ xem trọng với ngươi so cái gì đều cường.”

Viên Thượng do dự nói: “Như thế nào làm Tự Thụ xem trọng với ta?”

Thẩm xứng nói: “Ngươi chủ động hướng Viên Đàm tạ lỗi bồi tội, liền có thể làm hắn xem trọng với ngươi!”

“Cái gì? Làm ta hướng Viên Đàm bồi tội! Không có khả năng!” Viên Thượng nổi giận gầm lên một tiếng, thiếu chút nữa không đem trước mặt bàn xốc.

Nhưng đối mặt thẩm xứng lạnh băng ánh mắt, hắn cuối cùng vẫn là rụt rụt cổ, chuyển khẩu nói: “Ta hiện tại chính là đi tìm Viên Đàm, hắn cũng chưa chắc chịu thấy ta a.”

Thẩm xứng cười nói: “Việc này dễ làm, 5 ngày sau đó là ta sinh nhật, đến lúc đó ta sẽ mời Nghiệp Thành đồng liêu, cũng Tự Thụ cùng Viên Đàm ở bên trong đến bên trong phủ ăn tiệc, Tam công tử đến lúc đó tiện lợi Nghiệp Thành văn võ nhóm mặt giáp mặt hướng Viên Đàm tạ lỗi, tranh đến tiên cơ, đến lúc đó chẳng những Nghiệp Thành văn võ sẽ khen công tử chiêu hiền đãi sĩ, Tự Thụ cũng chắc chắn sẽ đối công tử một lần nữa thẩm đạc, mà Viên Đàm ở công tử tạ lỗi hạ, thỏa hiệp đó là yếu thế, không thỏa hiệp liền sẽ triển lộ này trí tuệ không khoan, Tự Thụ cũng sẽ không hướng đại tướng quân nói hắn lời hay, đến lúc đó, thế khó xử chính là tự thân hắn ta.”

Viên Thượng bị Tự Thụ mưu kế làm cho trợn mắt há hốc mồm…… Người này vừa mới giáo dục chính mình thời điểm, đầy miệng lời lẽ chính đáng, nhưng chuyện tới trước mắt, Viên Thượng cảm thấy hắn so với chính mình còn muốn hư, còn muốn đáng giận, còn nếu không phải người.

Nhưng là nhân gia mưu kế lại là không dấu vết, sẽ không lưu lại nhược điểm cấp người khác, hơn nữa ở không tổn hại bên ta thực lực dưới tình huống, liền đem đối phương âm.

Điểm này cùng cái kia họ Đào rất giống.

Thực sự là lợi hại a!

()

------oOo------

Chương 773: huyết sắc ngày sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thẩm xứng ngày sinh ngày đó, toàn bộ bên trong phủ giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi phàm.

Thân là Viên Thiệu thân điểm Nghiệp Thành đương gia nhân, thẩm xứng ngày sinh ngày, tiến đến tương hạ tự nhiên đều là ở trong thành có tầm ảnh hưởng lớn nhân vật.

Tự Thụ ngày thường tuy rằng cùng thẩm xứng không có gì giao tình, nhưng đối với trường hợp này không thể không ứng, tự nhiên vẫn là tới.

Viên Đàm cũng thu được thẩm xứng mời.

Thẩm xứng thuộc về Viên Thượng một hệ người, nếu là đổi làm ngày thường, thẩm xứng mời Viên Đàm tham gia hắn ngày sinh, Viên Đàm nhất định là tương đương khó chịu, đã không thể không đi, lại không bằng lòng đi.

Nhưng là lúc này đây, thẩm xứng hành động lại là ở giữa Viên Đàm lòng kẻ dưới này, bởi vì hắn đã hạ quyết tâm phản loạn.

Thả liền ở thu được thẩm xứng mời trước một ngày, Viên Đàm thu được Tư Mã Ý gởi thư.

Hắn cùng Triệu Vân suất lĩnh một chi thực lực mạnh mẽ Kim Lăng con ngựa trắng quân, đã đi tới Nghiệp Thành phụ cận, đảm đương Viên Đàm ngoại viện.

Mà Viên Đàm làm khó dễ thời gian, đó là định ở thẩm xứng ngày sinh đêm đó.

Thẩm xứng cháu trai thẩm vinh, đứng ở phủ đệ trước cửa, hướng về chúng khách chắp tay ý bảo, cũng thỉnh bọn họ vào cửa.

“Đại công tử!”

Xa xa trông thấy Viên Đàm, thẩm vinh tựa hồ có chút kinh ngạc: “Thúc phụ ngày sinh, đại công tử có thể đến, thẩm phủ không thắng vinh hạnh.”

Viên Đàm cười nhạt nói: “Thẩm công chính là ta Viên thị trọng trấn, hắn ngày sinh, Viên mỗ há có thể không tới?”

Dứt lời, quay đầu lại làm uông chiêu truyền lên hắn danh mục quà tặng.

Thẩm vinh cũng không có tế nhìn, mà chỉ là đem danh mục quà tặng đặt ở phía sau người hầu trong tay, sau đó giơ tay ý bảo nói: “Đại công tử, thỉnh!”

Viên Đàm ở thẩm vinh ý bảo hạ vào thẩm phủ, vào thính đường trung, lại thấy giữa đã là khách quý chật nhà.

Viên Đàm nhìn chung quanh ở đây mọi người một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng ở Viên Thượng trên người.

Hai người ánh mắt tương giao, cơ hồ đều phải băng ra hỏa hoa.

“Đại công tử! Như thế nào như vậy chậm?” Thẩm xứng cười ha hả đứng lên, nghênh đón Viên Đàm.

Viên Đàm đáp lễ nói: “Viên mỗ thương thế chưa lành, nhân uống thuốc cần đúng hạn thần, trì hoãn chút canh giờ, còn thỉnh chính nam công thứ lỗi.”

“Đại công tử nói nơi nào lời nói! Mau mời ngồi!”

Viên Đàm ngay sau đó ngồi vào vị trí.

Không bao lâu, thẩm phủ người bưng lên các loại thực đỉnh món ngon cùng tốt nhất quỳnh tương, thính đường trong vòng khách quý chật nhà, ly đan xen nơi chốn tràn đầy một mảnh vui mừng không khí.

Sau đó, thẩm xứng lại mệnh này tử, này chất nhi đại biểu hắn hướng mỗi một cái bàn về phía trước tới chúc mừng khách quý kính rượu.

Viên Đàm ngồi ngay ngắn ở chính mình trên chỗ ngồi, hơi hợp hai mắt, mặt mang mỉm cười cùng mọi người uống rượu, nhưng nội tâm lại xa không giống hắn biểu tình sở biểu hiện mà như vậy nhẹ nhàng.

Rốt cuộc, hắn trong lòng cất giấu sự đâu.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Viên Thượng đứng dậy, bưng chén rượu xa xa hướng Viên Đàm nói: “Đại ca!”

Viên Đàm chính thần tư không thuộc chi gian, đột nhiên nghe thấy Viên Thượng tiếng la, tức khắc sửng sốt.

Lại thấy Viên Thượng đối hắn nói: “Đại ca, tiểu đệ lần trước ở trước trận, từng cùng ngươi có chút hiểu lầm, khiến phụ thân tức giận, Viên thị hổ thẹn, hồi Nghiệp Thành sau tinh tế tư tới, thật sự là thẹn nhan vô mà, hôm nay thừa chính nam công ngày sinh, tiểu đệ hướng đại ca bồi tội! Ở đây chư công làm chứng, tiểu đệ thành tâm ăn năn, còn thỉnh huynh trưởng xem ở huynh đệ tình cảm thượng, tha thứ tiểu đệ lúc này đây!”

Giữa sân mọi người nghe xong Viên Thượng nói, đều không khỏi các gật đầu, thầm khen Viên Thượng không hổ là Viên Thiệu thích nhất nhi tử, quả nhiên là cái thức đại cục.

Thẩm xứng loát râu, vừa lòng gật gật đầu.

Chỉ có Tự Thụ nhàn nhạt quét thẩm xứng giống nhau, không dấu vết lắc lắc đầu, làm như có chút khinh thường.

Hiện tại liền xem Viên Đàm như thế nào biểu hiện.

Viên Đàm bất động thanh sắc, chỉ là giơ lên chén rượu, xa xa hướng hắn một khoa tay múa chân, nói: “Đã biết.”

Dứt lời, liền không hề lên tiếng.

Viên Đàm loại này biểu hiện, chính là đem ở đây mọi người đều cấp chỉnh ngốc.

Này liền xong rồi?

Này cũng có thể quá đơn giản, quá tùy tiện đi?

Mọi người ở đây nghi hoặc thời điểm, môn thính ngoại, một người thị vệ vội vội vàng vàng vọt tiến vào, cao giọng nói: “Chính nam công, việc lớn không tốt, Nghiệp Thành cửa bắc, có Kim Lăng kỵ binh chúng ở ngoài thành khiêu chiến!”

Này một câu nói xong, thính đường nội tức khắc loạn thành một đoàn.

Nghiệp Thành nội, dũng mãnh thiện chiến tướng quân đại bộ phận đều tùy Viên Thiệu xuất chinh, mà hiện giờ lưu lại, đại bộ phận đều là thống trị châu sự quan văn, cho dù có cá biệt võ tướng lưu lại tương trợ thẩm xứng bảo hộ thành trì, cũng đều là không còn dùng được hóa.

Bởi vậy, vừa nghe có Kim Lăng quân công thành, tức khắc liền tạo thành trước mắt hỗn loạn cục diện.

“An tĩnh! Đều an tĩnh!”

Thẩm xứng dù sao cũng là một châu chi chủ, hắn đứng dậy, hướng về phía những cái đó bọn quan viên hô quát nói: “Đều không cần hoảng loạn! Đại tướng quân ở tiền tuyến cùng Đào Thương giằng co, Kim Lăng quân đại quân đều bị đại tướng quân kiềm chế, tới Nghiệp Thành nhất định đều là quân yểm trợ, không đáng để lo…… Chư công đều an tĩnh!”

Mọi người lúc này mới lược hiện an tĩnh, nhưng liền ở ngay lúc này, lại thấy ngoài cửa lại tiến vào một cái thị vệ.

“Chính nam công, việc lớn không tốt! Nghiệp Thành tây thành, Tịnh Châu quân ở trong thành truân doanh nổi lửa! 3000 Tịnh Châu quân, hai ngàn người đi trước thành nam, một ngàn người chính bôn nơi này mà đến, không biết ý muốn như thế nào?”

Thẩm xứng mặt lập tức liền thất bại.

Cán bộ cao cấp Tịnh Châu quân, đại bộ phận ở ngoài thành, 3000 người ở trong thành hiệp trợ đóng giữ.

Tuy rằng chỉ có 3000 người, nhưng Tịnh Châu sĩ tốt chiến lực cực kỳ bưu hãn, này 3000 người ở trong thành nếu là bối phản, hậu quả không dám tưởng tượng.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, quát: “Cán bộ cao cấp ở đâu? Cán bộ cao cấp đâu!”

Nhưng cán bộ cao cấp căn bản là không có ở chỗ này xuất hiện.

Liền ở ngay lúc này, đại trạch ở ngoài, ẩn ẩn truyền đến một trận kêu sát tiếng động, ngay sau đó, liền thấy ẩn ẩn có ánh lửa ở thẩm xứng phủ ngoại điểm khởi, lại là kia một ngàn Tịnh Châu quân đã giết đến thẩm xứng phủ đệ ngoại.

Lần này tử, thẩm xứng chính là lại có thể nại, cũng khống chế không được trong sân cục diện.

Mãn tràng khách khứa đại loạn, từng người đứng dậy, khắp nơi tìm đường, tứ tán mà chạy.

Thẩm xứng cấp mồ hôi đầy đầu, đột nhiên, lại thấy sân đại môn bị giải khai, có mấy chục danh hạng nặng võ trang Tịnh Châu quân nhảy vào bên trong phủ, trong nháy mắt khống chế được tràng gian thế cục.

Những cái đó Nghiệp Thành quan viên cùng sĩ tộc thủ lĩnh, vừa nhìn thấy loại này tình hình, ngược lại là không dám loạn nhảy.

Thẩm xứng vươn ra ngón tay, run run rẩy rẩy chỉ vào những cái đó binh lính: “Các ngươi này đó hỗn trướng, là ai cho các ngươi gan chó, cho các ngươi tới chỗ này giương oai! Ngươi cũng biết nơi này là cái địa phương?”

“Bọn họ đương nhiên biết!”

Ra lệnh một tiếng, lại thấy Viên Đàm đá ngã lăn chính mình trước mặt bàn, sải bước đứng dậy.

Mọi người vừa thấy, tức khắc đều có chút phát ngốc.

Lại thấy Viên Đàm mọi nơi nhìn quanh một vòng, nói: “Hôm nay việc thuộc nhà Hán bình tặc, cũng thuộc Viên thị thanh lý môn hộ, không ngờ quấy nhiễu chư vị! Viên Đàm rất là áy náy, còn thỉnh chư vị tạm sống chết mặc bây, đãi chuyện ở đây xong rồi, thừa tướng cùng Viên mỗ chắc chắn hướng các vị kính rượu an ủi.”

Này một phen nói ra tới, mãn tràng toàn kinh!

Cái gì kêu “Thừa tướng cùng Viên mỗ?”

Thẩm xứng không thể tin được nhìn Viên Đàm, run run rẩy rẩy chỉ vào hắn nói: “Viên Đàm! Ngươi thân là Viên gia tử, thế nhưng tư thông Đào Thương, ngươi…… Ngươi thật lớn gan!”

Bình thường yến hội, vẫn luôn đều không có nói chuyện Tự Thụ, đứng lên, không thể tin được nói: “Viên Đàm…… Ngươi, ngươi đây là vì cái gì?”

“Vì cái gì? Ha ha ha! Ngươi hỏi ta vì cái gì?”

Viên Đàm rốt cuộc dỡ xuống trong lòng gánh nặng, lộ ra bản tính, hắn ngũ quan vặn vẹo, lớn tiếng rít gào nói: “Ta thân là trưởng tử, nhiều năm qua vì Viên thị nam chinh bắc chiến, bình định Thanh Châu, lập hạ rất nhiều công lao, ta được đến cái gì? Viên Thiệu có

thể lên làm Hà Bắc chi chủ, ở chư tử bên trong, ta công lao lớn nhất, Viên thị có thể có hôm nay, ta công không được không, chính là ta như thế tận tâm tận lực vi phụ phân ưu, kết quả là ta được đến cái gì? Ở chư tử bên trong, ta công lao lớn nhất, lại bị phạt nhiều nhất, Viên Thượng! Nịnh hót đồ đệ, vô năng hạng người, chỉ là bởi vì tướng mạo cùng phụ thân nhất giống nhau, liền có thể đè ở ta trên đầu, mà các ngươi những người này còn đều hướng về hắn, giúp đỡ hắn cùng nhau đối phó ta! Hận không thể trí ta vào chỗ chết! Phụ thân nói ta bản lĩnh không đủ, năng lực không đủ! Hảo, Viên mỗ nhận, chính là đánh Chu Thái kia một lần, rõ ràng chính là Viên Thượng hại với ta, phụ thân vì sao không trách phạt hắn? Mà ta, bởi vì vâng theo phụ thân tướng lãnh cùng Viên Thượng hại, ở trận chiến Quan Độ bị bắt hai lần, dẫn tới phụ thân đem ta giáng chức tới rồi Tịnh Châu, liền Thanh Châu đều không cho ta hồi! Hắn đương cha không cảm thấy tao hoảng, ta còn cảm thấy mất mặt đâu! Hắn thân là một cái phụ thân, có hay không suy xét quá ta không suy xét quá ta? Cái gì phụ thân, cái gì huynh đệ, cái gì đồng liêu, hết thảy đều là chó má?! Đào thừa tướng tuy rằng bắt sống quá ta ba lần, nhưng lại lấy lễ tương đãi, đem ta trở thành huynh đệ, mọi chuyện vì ta suy nghĩ, cùng hắn so sánh với, các ngươi đều xem như cái gì?”

Việc đã đến nước này, Viên Đàm cũng coi như là bất cứ giá nào, đem trong lòng nghẹn đủ loại buồn bực, bất mãn toàn bộ tiết ra tới.

Một phen lời nói hô lên tới, chỉ đem mọi người đều kêu á khẩu không trả lời được, đặc biệt là thẩm xứng, chỉ là ngốc lăng lăng nhìn Viên Đàm, hồn nhiên không thể tin được hắn trong lòng cư nhiên liền tích góp nhiều như vậy phẫn nộ cùng cừu hận.

Tự Thụ thương hại nhìn Viên Đàm, nói: “Có một số việc cũng không phải ngươi tưởng như vậy, đại tướng quân kỳ thật ở trong lòng vẫn là quan tâm ngươi đứa con trai này…… Lúc này đây làm ngươi hồi Nghiệp Thành, hắn chính là tưởng cho ngươi một cái cơ hội, làm ngươi kế thừa hắn cơ nghiệp.”

“Chậm! Viên mỗ không cần, Viên mỗ mất đi đồ vật, Viên mỗ chính mình đi lấy, không cần người cấp!”

Dứt lời, Viên Đàm phẫn nộ ném đầu, nhìn run run rẩy rẩy Viên Thượng, khóe miệng lộ ra một tia tàn khốc tươi cười.

“Hôm nay, thẩm xứng ngày sinh, to như vậy yến hội, Viên mỗ phải làm các ngươi mặt, thân thủ làm thịt cái này Viên Thượng cái này súc sinh! Ta muốn đem hắn cắt thành từng mảnh từng mảnh băm uy cẩu! Các ngươi đều cho ta hảo hảo nhìn đi!”

------oOo------

Chương 774: nhà xí sát đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đương Viên Đàm nói ra hắn phải thân thủ làm thịt hắn đệ đệ thời điểm, mãn tràng người cư nhiên không có một cái hoài nghi hắn nói.

Bọn họ đều tin tưởng Viên Đàm tuyệt đối sẽ giết Viên Thượng, không phải bởi vì ở đây những người này có bao nhiêu hiểu biết bọn họ huynh đệ chi gian ân oán, mà là bởi vì Viên Đàm giờ phút này biểu tình cùng ngữ khí.

Viên Đàm nói lời này thời điểm, hai con mắt cơ hồ đều phải trừng ra tới, bên trong che kín tơ máu, lỗ mũi lúc đóng lúc mở, hô hấp thô nặng, mà này trên mặt cơ bắp cũng bởi vì quá độ kích động mà có vẻ vặn vẹo, bày biện ra bất quy tắc hình dạng, làm người thấy thế nào như thế nào không thoải mái, hơn nữa hắn tiếng nói cũng là có rõ ràng phát run thanh.

Cùng muốn khi giống nhau giống nhau.

Thẩm xứng kinh hãi mạc danh, hắn chạy đến Viên Thượng trước người, đem đã bị dọa choáng váng Viên Thượng che ở chính mình phía sau, cả giận nói: “Viên Đàm! Ngươi, ngươi an dám hành này cầm thú cử chỉ?”

Viên Đàm từ một người Tịnh Châu quan tướng trong tay tiếp nhận một thanh đao, sau đó trảo thân từng bước một hướng tới Viên Thượng đi qua.

Kia phó biểu tình cùng động tác, giống như một con hung mãnh sói đói, nhắm ngay một con đợi làm thịt sơn dương, muốn nhiều tàn nhẫn có bao nhiêu tàn nhẫn, muốn nhiều hung tàn có bao nhiêu hung tàn.

“Ngươi đừng tới đây!” Viên Thượng nói chuyện thanh âm thay đổi cường điệu, cả người cứng đờ, phảng phất đều sẽ không động.

Mắt thấy nguy cơ là lúc, thẩm xứng không thể nhẫn nại được nữa, hắn nắm lấy một cái thực đỉnh, hướng về phía Viên Đàm hung hăng ném qua đi.

Viên Đàm lắc mình né tránh cái kia thực đỉnh, hướng về phía thẩm xứng nhe răng nói: “Ngươi tìm chết!”

“Tam công tử đi mau! Đi rồi viên!”

Thẩm xứng một bên đối Viên Thượng kêu gọi, một bên nhào lên đi dùng thân thể ngăn trở Viên Đàm.

Viên Thượng nghe xong lời này, cố lấy cuối cùng dũng khí thả người nhảy, từ trên mặt đất bò lên, sau đó phi giống nhau hướng về hậu viên vội vàng mà đi.

Mà thẩm xứng tắc nhào lên đi, dùng thân thể của mình ngăn trở Viên Đàm…… Hắn ôm chặt Viên Đàm đùi, há mồm liền tàn nhẫn cắn đi xuống.

“A ~~!” Viên Đàm phát ra một tiếng thống khổ kêu rên, hắn dùng chân dùng sức đá thẩm xứng, nhưng chính là đá không khai hắn.

Rơi vào đường cùng, Viên Đàm xoay người đối những cái đó Tịnh Châu quân tốt nói: “Mau đuổi theo! Đừng làm cho Viên Thượng từ cửa sau chạy!”

Mấy chục danh Tịnh Châu quân tốt sôi nổi hành động, còn lại còn lại là lưu tại tại chỗ coi chừng những cái đó Nghiệp Thành quan viên.

Thẩm xứng dùng sức cắn Viên Đàm đùi, mặc cho Viên Đàm như thế nào đá chính là không buông khẩu.

Hắn cắn cực kỳ dùng sức, chỉ chốc lát liền thấy máu tươi theo bờ môi của hắn chảy xuôi ra tới.

Viên Đàm hai tròng mắt nhíu lại, hắn lấy ra chiến đao, đối với thẩm xứng cái gáy liền phải trát đi xuống, lại thấy bên cạnh đánh tới một người, gắt gao bắt lấy hắn tay, hô: “Đại công tử, ngươi không thể mắc thêm lỗi lầm nữa!”

Viên Đàm quay đầu, lại thấy bắt lấy cổ tay hắn người là Tự Thụ, lạnh lùng nói: “Tự Thụ, ngươi buông tay, không buông tay tin hay không ta liền ngươi cũng giết!”

Tự Thụ cả người phát run, đối Viên Đàm nói: “Trưởng công tử, làm Tự Thụ buông tay không khó, khó chính là, ngươi đã đem chính mình đưa vào tuyệt lộ, ngươi biết không?”

Viên Đàm lạnh lùng nói: “Chê cười, trước mắt không đường có thể đi đến người, là các ngươi!”

“Chúng ta?” Tự Thụ trào phúng nói: “Trưởng công tử, Đào Thương nơi nào người? Đương thời chi kiêu hùng cũng! Cùng đại tướng quân, Tào Tháo tề danh song song nhân vật, ngươi nói hắn đối đãi ngươi như thân sinh huynh đệ, nếu là đối với ngươi không có sở đồ, hắn vì sao sẽ như vậy đối đãi ngươi? Ngươi cho rằng ngươi hôm nay giúp hắn bắt lấy Nghiệp Thành, về sau liền có thể an hưởng phú quý, kê cao gối mà ngủ? Mười phần sai! Nghiệp Thành một khi công phá, Hà Bắc một khi bình định, Đào Thương cái thứ nhất sẽ không bỏ qua chính là ngươi!”

Viên Đàm tức giận nói: “Ngươi chết đã đến nơi, còn dám châm ngòi ta cùng thừa tướng quan hệ?”

Lời nói không đợi nói xong, cắn Viên Đàm đùi thẩm xứng bỗng nhiên vừa nhấc đầu, thế nhưng là sinh sôi từ Viên Đàm trên đùi dùng miệng cắn xé xuống một miếng thịt tới.

“A ~~!”

Viên Đàm đau lại là một tiếng hô to, cơ hồ đều phải ngất đi, hắn dùng hết toàn thân sức lực, một chân đá vào thẩm xứng trên đầu, chỉ đem hắn đá tới rồi một bên, trực tiếp chết ngất qua đi.

“Thẩm xứng! Ngươi chờ, chờ ta làm thịt Viên Thượng lại đến thu thập ngươi! Ta cùng ngươi không để yên!”

Viên Đàm hướng về phía hôn mê thẩm xứng gầm rú xong sau, một phen ném ra Tự Thụ, què chân hướng hậu viện đuổi theo.

Không nghĩ Tự Thụ cực kỳ ngoan cường, hắn cư nhiên lại từ phía sau gắt gao ôm lấy Viên Đàm.

“Đại công tử, ngươi không thể mắc thêm lỗi lầm nữa! Ngươi có biết, lần này hồi Nghiệp Thành phía trước, tự mỗ đã hướng đại tướng quân gián ngôn nói, phế trưởng lập ấu chính là lấy loạn chi đạo, mà đại tướng quân làm như cũng đã nghe lọt được, bằng không hắn tuyệt không sẽ làm ngươi tới Nghiệp Thành, cho ngươi lần này cơ hội……”

“Ta quản ngươi nhiều như vậy! Sớm đều tưởng cái gì? Cho ta buông tay!” Viên Đàm bỗng nhiên xoay tay lại, một đao thật sâu trát vào Tự Thụ cổ.

Trong nháy mắt, thời gian phảng phất chết.

Viên Đàm sá nhiên nhìn ôm chính mình phần eo Tự Thụ một chút một chút trượt xuống dưới lạc, cuối cùng té ngã ở trên mặt đất, hắn hai tròng mắt mở to tròn trịa, dùng tay liều mạng che lại chính mình trên cổ huyết lỗ thủng, gắt gao nhìn chằm chằm Viên Đàm.

Viên Đàm cũng có chút hối hận, hắn vừa rồi kia một đao hoàn toàn là phẫn nộ vô tâm, hắn cũng không phải thật sự muốn giết Tự Thụ.

Nhưng đáng tiếc chính là, hết thảy đều đã chậm.

Không bao lâu, liền thấy Tự Thụ đồng tử dần dần phát tán, che lại miệng vết thương tay chậm rãi cũng tủng kéo đi xuống, qua lại cao thấp không chừng bộ ngực cũng dần dần bẹp đi xuống, cuối cùng không ở có bất luận cái gì động tĩnh.

Đáng thương một thế hệ trí giả, cứ như vậy mơ màng hồ đồ chết ở Viên Đàm trong tay.

Viên Đàm nhìn Tự Thụ thi thể, cắn cắn môi, nói: “Là ngươi bức ta.”

Dứt lời, hướng về hậu viện vọt đi.

Đi vào hậu viện, lại thấy Tịnh Châu quân sĩ binh nhóm đang ở nơi nơi tìm tòi, mà thẩm xứng gia quyến cũng đều bị tập trung ở trong sân tra hỏi.

Viên Đàm hỏi một người Tịnh Châu quân sĩ tốt nói: “Viên Thượng chạy không có?”

Kia sĩ tốt trả lời: “Chúng ta đã phái người bảo vệ cho cửa sau, hắn quả quyết là trốn không thoát, nhưng cũng không biết tàng đi nơi nào, thuộc hạ chờ đang ở cẩn thận tìm kiếm.”

Viên Đàm cười lạnh một tiếng, nói: “Chạy không được liền hảo, đến nỗi hắn tàng…… Hắc hắc, tàng có thể tàng đến nào đi, sớm muộn gì có thể tìm được hắn, không nóng nảy chậm rãi tìm là được.”

Mà giờ này khắc này, Viên Thượng chính tránh ở thẩm phủ hậu trạch trong WC, run run rẩy rẩy nghe bên ngoài động tĩnh.

Hắn một bên tiểu tâm cẩn thận tận lực không cho chính mình phát ra âm thanh, một bên ở trong lòng yên lặng nhắc mãi, www. khẩn cầu trời xanh mở mắt làm Viên Thiệu hoả tốc phát binh tiến đến cứu hắn.

Nhưng thực đáng tiếc, ông trời tựa hồ cũng không phải mở mắt.

“Tam đệ, ngươi như thế nào trốn ở chỗ này a?”

Nhà xí môn bỗng nhiên bị kéo ra…… Thưởng thức đao Viên Đàm xuất hiện ở Viên Thượng trước mặt.

“A, a! Ngươi đừng tới đây!” Viên Thượng sợ tới mức vội vàng về phía sau lui, hoảng sợ muôn dạng nhìn Viên Đàm.

Viên Đàm mọi nơi đánh giá, một bên xem một bên gật đầu nói: “Thật đúng là đừng nói, Tam đệ ngươi tuyển cái này chôn cốt nơi, phong thuỷ đảo vẫn là không tồi…… Nếu ngươi sắp chết đều nguyện ý cùng cứt đái làm bạn, kia vi huynh thành toàn ngươi là được.”

Dứt lời, hắn thao đao âm hiểm cười hướng Viên Thượng tới gần.

Thẩm phủ hậu viện WC nội, phát ra Viên Thượng thê lương cùng thống khổ kêu thảm thiết, kia thống khổ thanh âm vang vọng bầu trời đêm, làm những cái đó canh giữ ở trong sân Tịnh Châu quân nghe xong, cũng không khỏi cả người run lên rét run.

Viên Đàm đến tột cùng làm cái gì.

------oOo------

Chương 775: đại cục định rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghiệp Thành nội có 3000 Tịnh Châu quân, một ngàn người đi hướng bên trong thành thẩm xứng phủ cung Viên Đàm chỉ huy, mặt khác hai ngàn người còn lại là đi cửa nam mở ra cửa thành, phóng Tư Mã Ý cùng Triệu Vân binh, cùng với ngoài thành đóng giữ mặt khác Tịnh Châu quân vào thành.

Tư Mã Ý đám người vào thành lúc sau, ngay sau đó ở uông chiêu dẫn dắt hạ, hướng về bên trong thành thẩm xứng phủ phương hướng phóng ngựa chạy như điên.

Một đường phía trên, lại thấy Tịnh Châu quân trừ bỏ ở tàn sát những cái đó thủ thành Ký Châu quân ở ngoài, còn kết bè kết đội vọt vào một ít nhà cao cửa rộng, mà không bao lâu, liền nghe kia môn tường truyền ra tiếng kêu cùng khóc tiếng la.

Triệu Vân rất là nghi hoặc, hắn hỏi uông chiêu nói: “Uông tướng quân, đây là có chuyện gì?”

Uông chiêu mã ở phía trước, bởi vậy cũng không có thấy Triệu Vân không mau biểu tình, hắn nhàn nhạt nói: “Những cái đó đều là ngày xưa ở Nghiệp Thành, thế chân vạc duy trì Viên Thượng sĩ tộc, đại công tử có lệnh, thừa tối nay công thành, đem này một bộ phận sĩ tộc môn phiệt mượn cơ hội toàn bộ tàn sát, một cái không lưu.”

“Cái gì? Các ngươi làm sao có thể như thế thiện sát……” Triệu Vân há mồm liền phải răn dạy, lại bị bên người Tư Mã Ý đẩy một chút bả vai, ý bảo hắn không cần nói chuyện.

Triệu Vân nghi hoặc nhìn về phía Tư Mã Ý a, lại thấy Tư Mã Ý hướng hắn chớp mắt vài cái, tiếp theo lại lắc lắc đầu.

Tư Mã Ý ha hả cười nói: “Muốn! Muốn! Viên đại công tử này cử cực thiện! Nên giết phải sát, không cần đau lòng.”

Triệu Vân lạnh lùng hừ một tiếng.

Không bao lâu, một đám người chờ đi vào thẩm xứng phủ đệ.

Vào chính sảnh, lại thấy Viên Đàm đã chỉ huy thủ hạ, đem khách khứa giữa, hắn cho rằng cùng Viên Thượng có cấu kết hết thảy ấn trên mặt đất, chuẩn bị chém giết.

Trong đó, cũng bao gồm ngất thẩm xứng.

“Dừng tay!” Triệu Vân lớn tiếng vừa uống, cất bước đi qua.

Viên Đàm ngẩng đầu, thấy là Triệu Vân, ngay sau đó bồi cười nói: “Tử long tướng quân tới…… Nga, còn có trọng đạt.”

Triệu Vân đi đến những người đó bên người, mọi nơi nhìn xem, nói: “Đại công tử, này đó đều là người nào?”

“Này đó?” Viên Đàm cười nói: “Đều là thẩm xứng cùng Viên Thượng vây cánh, lưu trữ cũng vô dụng, giết sạch sẽ.”

Triệu Vân nhàn nhạt nói: “Bọn họ nhưng đều là Ký Châu quan viên.”

Viên Đàm không để bụng nói: “Lớn lớn bé bé, hẳn là đều có cái quan làm.”

Triệu Vân tùy nói: “Nếu là Nghiệp Thành quan viên, kia đại công tử tự hành sát chi liền không khỏi có chút không ổn, vẫn là tạm thời giam giữ, đãi quay đầu lại hỏi qua thừa tướng lúc sau, lại làm định luận.”

Nghe xong Triệu Vân nói, Viên Đàm hiển nhiên là thực không vui, nhưng lại không thể trực tiếp bác Triệu Vân mặt mũi, đành phải đáp ứng rồi.

“Kia thẩm xứng đâu?” Viên Đàm một lóng tay hôn mê thẩm xứng, nói: “Thằng nhãi này chính là Viên Thượng đáng tin tâm phúc.”

“Cũng tạm thời giam giữ đi, tả hữu đều đã bắt sống, muốn giết lời nói, cũng chỉ cần thừa tướng một đạo quân lệnh mà thôi, thành không được uy hiếp.”

Viên Đàm thở dài, khuôn mặt thượng tràn đầy thất vọng.

Tư Mã Ý đi lên nói chuyện: “Viên đại công tử, Viên Thượng người đâu?”

Viên Đàm không để bụng nói: “Ở hậu viện như xí đâu.”

Tư Mã Ý trong lúc nhất thời không phản ứng lại đây, cười nói: “Ngươi này đệ đệ cũng thật sự là tâm đại, đều này mấu chốt, còn nhớ thương kéo đâu?”

Triệu Vân làm như cảm giác có điểm không thích hợp, ngay sau đó về phía sau viện đi đến.

Đi tới hậu viện nhà xí trước, lại thấy vài tên Tịnh Châu quân sĩ tốt vây quanh nhà xí, cả người đánh bệnh sốt rét, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cái kia nhà xí.

Nhìn dáng vẻ bọn họ hẳn là phụng mệnh đi vào quét tước, nhưng thực hiển nhiên, bên trong là có cái gì khủng bố đồ vật, làm bọn hắn chân mềm đến không dám thiện tiến.

Triệu Vân kẻ tài cao gan cũng lớn, hắn chút nào không bận tâm, tiến lên liền đem WC môn đẩy ra.

Oanh!

Liền tính là vị này can đảm anh hùng, cũng bị trước mắt tình hình kinh sợ da đầu tê dại.

Trên mặt đất nơi nơi đều là máu tươi, xương cốt, thịt, ngón tay, ngón chân, nội tạng…… Hỗn độn rải đầy đất.

Viên Đàm thật sự là đem Viên Thượng từng mảnh cắt thịt sinh sôi cắt chết! Nói được thì làm được!

Viên Thượng đầu hợp với hắn hạ thể toàn bộ xương sống, giống như bò cạp dê giống nhau, còn lại bộ phận đều bị cắt đi xuống, muốn nhiều khủng bố có bao nhiêu khủng bố.

Hơn nữa hắn hai tròng mắt, hai lỗ tai, cái mũi, đầu lưỡi…… Cũng đều bị Viên Đàm sinh sôi cắt xuống dưới.

Kiểu gì thù hận, cư nhiên thậm chí tại đây?

Không bao lâu, Tư Mã Ý cũng tới rồi, hắn đi theo Triệu Vân phía sau, thăm dò đi vào vừa thấy, sắc mặt chợt biến trắng.

“Nôn ~~!”

Tư Mã Ý rốt cuộc còn quá tuổi trẻ, không có Triệu Vân như vậy tâm huyết cùng định lực, bị tràng gian tình hình ghê tởm trực tiếp phun ra.

Không bao lâu, Tư Mã Ý phục hồi tinh thần lại, chậm rãi ngồi dậy, lau miệng nói: “Đây là người làm sự sao?”

Triệu Vân chua xót cười cười: “Vị này Viên đại công tử…… Thật sự cũng là quá độc ác.”

Tư Mã Ý quay đầu nhìn Triệu Vân liếc mắt một cái, nói: “Ta cảm thấy, người như vậy không thể lưu, đối thân sinh huynh đệ đều có thể như vậy, sau này phàm là ra điểm sự, hắn lại sẽ như thế nào đối đãi thừa tướng? Người này hành sự không khỏi quá mức hung ác.”

Triệu Vân thở dài khẩu khí: “Vấn đề là, thừa tướng cùng hắn tình cảm thâm hậu a.”

Tư Mã Ý tròng mắt chuyển động, nói: “Ta lưu lại nơi này ứng phó Viên Đàm, ngươi tự mình đi thừa tướng đại doanh, hướng hắn hội báo nơi đây việc, nhìn xem thừa tướng đến tột cùng là có ý tứ gì.”

Triệu Vân ngay sau đó gật đầu xưng là.

……

Nghiệp Thành bị Triệu Vân cùng Viên Đàm nội ứng ngoại hợp bình định, thành trì bị đoạt được lúc sau, Viên Đàm đầu tiên là giết Tự Thụ, tóm được thẩm xứng, đem Viên Thượng cải tạo thành bò cạp dê nồi tài liệu, sau đó liền ở trong thành quy mô tàn sát ngày xưa duy trì Viên Thượng sĩ tộc cùng quan viên, nhấc lên một trận tinh phong huyết vũ.

Tư Mã Ý lưu lại giám thị Viên Đàm, Triệu Vân còn lại là phản hồi Đào Thương đại trại hướng hắn hội báo.

“Nghiệp Thành bị đoạt được tới, Tự Thụ đã chết, Viên Thượng đã chết…… Đại cục định rồi, Viên Thiệu lúc này đây xem như hoàn toàn xong rồi, trận này chiến sự trên cơ bản xem như kết thúc.”

Nghe xong Triệu Vân nói, Đào Thương chậm rì rì nhắc mãi nói.

Triệu Vân gián ngôn nói: “Chỉ là thừa tướng, Viên Đàm người này hành sự quá mức tàn nhẫn, hắn cư nhiên thân thủ sống xẻo hắn thân sinh đệ đệ, còn ở bình định thành trì lúc đầu quy mô giết chóc, người này tâm tính quá tàn nhẫn…… Mạt tướng không kiến nghị lưu trữ hắn.”

Đào Thương sờ sờ cao thẳng mũi, cười khổ nói: “Không thể không lưu a, hắn phản bội phụ thân, dâng lên thành trì, ta nếu là qua cầu rút ván, tá ma giết lừa, liền một cái hậu đại đều không cho Viên thị lưu, người trong thiên hạ lại là nên như thế nào bình phán với ta? Đừng quên, ta chính là quân tử a.”

Triệu Vân nói: “Nhưng lưu trữ hắn, sớm muộn gì đều là mối họa.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Này ta biết, nhưng ta tuyệt không có thể trực tiếp ra tay đối phó Viên Đàm, bằng không khó đổ từ từ chúng khẩu…… Còn cần mặt khác lại tưởng cái biện pháp.”

Gia Cát Lượng đứng ra nói: “Viên Đàm sự tình có thể tạm hoãn, nhưng trước mắt còn cần cấp Viên Thiệu cuối cùng lôi đình một kích, Nghiệp Thành ném, hậu phương lớn mất đi, Viên quân tất nhiên đại loạn, lúc này chính là chúng ta thừa cơ tiến công rất tốt thời cơ, lão sư thiết không thể bỏ lỡ.”

Đào Thương gật đầu nói: “Điểm này ta tự nhiên sẽ hiểu, bất quá ở tiến công trước, nhất định phải làm Viên quân biết được Nghiệp Thành đã ném…… Khổng Minh, hoả tốc phái người mọi nơi rải rác tin tức, đem Nghiệp Thành thất thủ, Viên Thượng Tự Thụ thân chết, Viên Đàm phản loạn tin tức đều rải rác đi ra ngoài, nhất định phải làm Viên Thiệu mau chóng biết được cái này tin tức, hắn biết đến càng nhanh, Hà Bắc chi tranh liền xem như kết thúc càng nhanh, chúng ta liền có thể sớm chút về nhà.”

------oOo------

Chương 776: chưa từng có bành trướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghiệp Thành, phòng nghị sự.

Tư Mã Ý nhìn Nghiệp Thành hộ tịch, điền sách, kho lương số lượng, kho vũ khí ký lục, thu nhập từ thuế sổ kê khai, kích động tay đều có chút phát run.

Viên Thiệu năm đó thực lực chưa từng có cường đại, không phải không có nguyên nhân…… Nghiệp Thành nội tình chi phong phú, rất xa vượt qua hắn tưởng tượng.

Ở Tư Mã Ý trong ấn tượng, giống như trừ bỏ Kim Lăng thành ở ngoài, hắn liền không lại đụng vào gặp qua như vậy giàu có và đông đúc thành trì.

Thiên hạ đệ nhất chư hầu tên tuổi, lại không phải nói không, Nghiệp Thành có thể có hôm nay phát triển, không thể không nói Viên Thiệu công không thể không, đương nhiên, hắn mấy năm nay cũng xác thật là làm không ít sai sự.

Tư Mã Ý cảm khái thổn thức hết sức, Viên Đàm ở một bên cười nói: “Trọng đạt, như thế nào? Viên mỗ của cải còn xem như phong phú đi?”

Tư Mã Ý nghe vậy sửng sốt.

Cái gì kêu Viên mỗ của cải?

Hắn nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Viên Đàm.

Tựa hồ là đã nhận ra Tư Mã Ý trong mắt nghi ngờ, Viên Đàm ngay sau đó vì hắn giải thích nói: “Thừa tướng đã đáp ứng quá Viên mỗ, muốn đại biểu triều đình sắc phong Viên mỗ vì Ký Châu chi chủ, tổng lĩnh bốn châu!”

“Bốn châu chi chủ?” Tư Mã Ý tức khắc sá nhiên.

Đào Thương đáp ứng lập Viên Đàm vì Ký Châu chi chủ, Tư Mã Ý còn còn có thể lý giải…… Nhưng làm hắn tổng lĩnh bốn châu?

Này không phải nháo đâu sao? Này Hà Bắc nơi Kim Lăng quân mấy phen ác chiến, rốt cuộc bình định, cuối cùng làm hắn tổng lĩnh bốn châu?

Kia lớn như vậy trượng không phải đều bạch đánh.

“Viên công tử, ngài có phải hay không nhớ lầm? Thừa tướng thật sự làm ngươi tổng lĩnh bốn châu?”

Viên Đàm bắt lấy Nghiệp Thành, có vẻ có chút phi dương ương ngạnh, hắn sắt nói: “Nguyên bản thừa tướng xác thật chỉ là đáp ứng làm ta vì Ký Châu chi chủ, nhưng là Tự Thụ trước khi chết, từng nói ta phụ cố ý đem này vị truyền cùng ta, cho nên Viên mỗ vì thừa tướng hiến thành, ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, là mệt…… Làm ta tổng lĩnh bốn châu, nghĩ đến cũng là công bằng, huống hồ ta còn là cái công thần đâu, đoạt được Nghiệp Thành này tám ngày chi công, ngươi chờ ai từng có quá?”

Tư Mã Ý ha hả cười gượng: “Đó là, đó là…… Viên công tử công huân cái thế, vì nhà Hán triều đình lập hạ không rút chi cơ nghiệp, ta chờ hậu bối tự nhiên dẫn vì mẫu mực…… Tổng lĩnh bốn châu chuyện này, ta cũng sẽ thượng biểu thế công tử tấu thỉnh thừa tướng.”

Viên Đàm vừa lòng gật gật đầu, cười ha ha, trong lúc nhất thời kia sợi đắc ý sức mạnh bộc lộ ra ngoài.

Cán bộ cao cấp đứng ở Viên Đàm mặt sau không hé răng, vẻ mặt của hắn có chút lạnh băng, nhìn Viên Đàm ánh mắt không tốt.

Không bao lâu, lại nghe Tư Mã Ý nói: “Thừa tướng hiện giờ đã đem Nghiệp Thành thất thủ tin tức tản đi ra ngoài, nghĩ đến là vì có thể nhanh chóng đánh bại Viên Thiệu…… Chúng ta bên này, cũng nên thêm một phen hỏa, vì thừa tướng thêm chút trợ lực.”

Viên Đàm thu hồi tươi cười, nói: “Trọng đạt tính toán như thế nào cấp thừa tướng thêm chút trợ lực?”

Tư Mã Ý cười nói: “Lần trước không phải bắt một ít Nghiệp Thành nội quan viên sao? Phóng hắn một hai cái đi ra ngoài, làm cho bọn họ tự mình đi Viên Thiệu bên kia, đem Nghiệp Thành thất thủ tin tức xác thật nói cho Viên Thiệu, lấy loạn này tâm chí, như thế công lớn nhưng thành.”

Viên Đàm lại là lắc lắc đầu, nói: “Trọng đạt a, tiểu tử ngươi vẫn là quá tuổi trẻ, này dùng kế làm việc thật là khiếm khuyết chút hỏa hậu.”

Viên Đàm hiện tại nghiễm nhiên lấy bốn châu chi chủ bắt đầu tự cho mình là, cư nhiên dám trực tiếp giáo huấn Tư Mã Ý.

Này nếu là đổi thành người khác, có lẽ trực tiếp liền kích, nhưng Tư Mã Ý lại cực có lòng dạ, hắn cũng không tức giận, chỉ là một bên mỉm cười, một bên lễ phép hỏi Viên Đàm nói: “Xin hỏi đại công tử, ý biện pháp, không biết khiếm khuyết ở nơi nào?”

Viên Đàm ánh mắt lộ ra một tia hận ý: “Ngươi đối Viên Thiệu không khỏi quá mềm lòng chút…… Phái cái gì Nghiệp Thành quan viên cho hắn mật báo? Trực tiếp đem Viên Thượng thi cốt cho hắn đưa trở về là được, hắn vừa thấy trực tiếp liền minh bạch.”

Cái gì!

Thốt ra lời này xong, Tư Mã Ý cùng cán bộ cao cấp tức khắc đều kinh ngạc.

“Viên Thượng thi cốt……” Tư Mã Ý nhớ tới chính mình lần trước ở thẩm xứng gia WC nhìn đến kia một đống bò cạp dê, cả người không khỏi rùng mình một cái nói: “Như vậy không khỏi quá độc chút đi? Có cái này tất yếu sao?”

Cán bộ cao cấp còn lại là lần đầu tiên mở miệng: “Hiển Tư, ngươi như vậy không khỏi quá độc ác! Kia chính là ngươi thân sinh phụ thân!”

“Ta không có phụ thân.” Viên Đàm nhàn nhạt mở miệng nói: “Ở lòng ta, ta thân cha đã sớm đã chết.”

Tư Mã Ý lược hiện do dự nói: “Chuyện này, ta xem vẫn là đưa thư từ hỏi một chút lão sư ý tứ đi.”

Viên Đàm bàn tay vung lên, nói: “Có ta ở đây này, cần gì phải hỏi thừa tướng? Việc này liền như vậy định rồi.”

Tư Mã Ý liếc Viên Đàm liếc mắt một cái, nói: “Việc này rất trọng đại, ta lại không thể tự tiện làm chủ.”

Viên Đàm cười ha ha: “Việc này không cần ngươi quản, ta tự hành chỗ chi đó là, quay đầu lại thừa tướng hỏi tới, ta tự hướng thừa tướng giải thích đó là.”

Tư Mã Ý thở dài, lại cùng Viên Đàm tùy ý nói vài câu, ngay sau đó đứng dậy cáo từ.

Tư Mã Ý đi rồi, Viên Đàm lập tức xoay người răn dạy cán bộ cao cấp nói: “Vừa mới làm trò Tư Mã Ý mặt, ngươi sao dám bác ta mặt mũi?”

Cán bộ cao cấp không nghĩ tới Viên Đàm trở mặt không biết người, nhíu mày nói: “Ta đó là vì ngươi hảo! Ngươi chẳng lẽ liền phong bình đều từ bỏ sao?”

Viên Đàm lạnh lùng nói: “Phong bình không phong bình, không liên quan ngươi sự, từ nay về sau, ta đó là triều đình sắc phong Ký Châu

mục, bốn châu chi chủ, ngươi đối ta tốt nhất là khách khí điểm.”

Cán bộ cao cấp nghiến răng nghiến lợi: “Không nói việc này ta nhưng thật ra đã quên, ta hỏi ngươi, lúc trước ngươi mời ta bắt lấy Nghiệp Thành là lúc, nói là vì bảo mệnh bất đắc dĩ mà phản loạn, như thế nào lại cùng Đào Thương trộn lẫn đến một khối đi?”

Viên Đàm cười lạnh nói: “Chê cười! Không có Đào thừa tướng bên ngoài chi viện phối hợp tác chiến, ngươi ta chính là có thể cướp lấy Nghiệp Thành, ngày sau lại làm sao có thể bảo hộ trụ, ta cho ngươi chỉ một cái minh lộ, ngươi không cảm tạ ta, ngược lại là trách ta, ra sao đạo lý?”

Cán bộ cao cấp thật sâu hít một hơi, nói: “Hảo, vậy xem như như thế, ta hỏi lại ngươi…… Đào Thương đã đáp ứng sắc phong ngươi vì Ký Châu mục, ngươi như thế nào còn phải làm cái gì bốn châu chi chủ?”

Viên Đàm nhàn nhạt nói: “Ta công huân lớn lao, cướp lấy Nghiệp Thành, lập hạ này tám ngày công lớn, ta muốn hắn cái bốn châu chi chủ, cũng không phải cái gì quá mức yêu cầu!”

Cán bộ cao cấp nhìn Viên Đàm bộ dáng này, đột nhiên tựa hồ là cảm thấy hắn có chút ấu trĩ.

“Chẳng lẽ ngươi sẽ không sợ Đào Thương ngày sau đối nổi lên sát tâm?”

Viên Đàm lắc lắc đầu, nói: “Điểm này ngươi yên tâm, Đào Thương cùng ta quan hệ thật dầy, thả hắn còn có đương thời quân tử chi danh, làm sao có thể phụ ta? Ngươi hoàn toàn là suy nghĩ nhiều, từ nay về sau, ngươi liền đi theo ta, hết thảy việc lớn việc nhỏ, từ ta làm chủ, bảo ngươi một đời vô ưu.”

Cán bộ cao cấp nhìn đã chưa từng có bành trướng Viên Đàm, thở dài không nói chuyện.

Ngươi đưa ra bực này yêu cầu, còn nói Đào Thương không nghĩ giết ngươi?

Đào Thương người này, thực sự có như vậy tốt tâm địa sao?

……

“Ta phải nghĩ cách lộng chết Viên Đàm.” Đào Thương buông trong tay giản độc, kia giản độc là Tư Mã Ý âm thầm viết cho hắn mật báo.

Gia Cát Lượng ở bên cạnh, nghi hoặc cầm lấy Tư Mã Ý đưa tới giản độc, triển khai nhìn một lần, sau đó hít một hơi thật sâu: “Viên Đàm phải làm bốn châu chi chủ, hắn có thể nào như thế không biết xấu hổ?”

Đào Thương bất đắc dĩ cười nói: “Lòng người không đủ rắn nuốt voi, hắn vốn dĩ cũng không phải cái gì thiện tra.”

Gia Cát Lượng đối Đào Thương nói: “Kia lão sư tính toán xử trí như thế nào Viên Đàm?”

Đào Thương trầm tư một hồi, nói: “Ta sẽ không tự mình ra tay đối phó hắn, nhưng cụ thể hẳn là như thế nào dọn dẹp hắn, ta đã có biện pháp…… Ngươi một hồi đi thăm một chút điền phong, đem gần nhất phát sinh sự tình toàn bộ nói cho hắn, ta bên này còn phải cho Tư Mã Ý viết một phong thư từ.”

------oOo------

Chương 777: trừ Viên bố cục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điền phong từ khi bị Đào Thương phát hiện là gian tế lúc sau, liền bị tạm thời giam giữ lên, bất quá Đào Thương tuy rằng hạn chế hắn tự do, nhưng lại chưa từng bạc đãi với hắn, mỗi ngày ăn ngon uống tốt cung phụng.

Nhưng điền phong đối ngoại sự lại là biết chi rất ít, duy nhất con đường chính là ngẫu nhiên đến thăm hắn Gia Cát Lượng cho hắn giảng thuật một chút hiện nay chiến sự.

Theo thời gian ngày trường, điền phong đối Gia Cát Lượng cũng là dần dần có thích chi tình, cái này tuổi trẻ hậu bối chẳng những bác học đa tài, phản ứng nhạy bén, thả khiêm tốn có lễ, vẫn là Lang Gia Gia Cát thị người trong……

Như vậy hài tử, nếu là có thể thu làm đệ tử, thực sự là không thể tốt hơn.

Đáng tiếc chính là, điền phong không có cái này phúc khí, lại là chỉ có thể trơ mắt nhìn hạt giống tốt tiện nghi Đào Thương.

Bất quá trong khoảng thời gian này, điền phong cũng cùng Gia Cát Lượng nhiều hơn giao lưu chính sự, cũng ở các loại quân vụ cơ yếu thượng, biểu đạt chính mình giải thích, lệnh Gia Cát Lượng được lợi không ít.

Hôm nay, Gia Cát Lượng lại cầm hộp đồ ăn, cũng tốt nhất thức ăn rượu ngon tới xem điền phong.

“Ha hả, Khổng Minh ngươi tiểu tử này, chính là mấy hôm không có tới.” Điền phong cầm lấy hộp đồ ăn mở ra, cười khanh khách nhìn hôm nay có cái gì hảo đồ ăn nhưng ăn.

Gia Cát Lượng cười nói: “Tiên sinh chớ trách, một đoạn này quân vụ so vội, vãn bối thật sự trừu không ra không tới.”

Điền phong cầm lấy chiếc đũa. Gắp một ngụm thịt cá đặt ở trong miệng, vừa lòng gật gật đầu, nói: “Này cá là vừa câu đi lên đi? Không tồi, mới mẻ! Vẫn là Chương thủy hà cá lão phu ăn đến quán.”

Gia Cát Lượng cười nói: “Tiên sinh nếu là thích, ta quay đầu lại làm quân sĩ nhiều đánh mấy cái tới, mỗi ngày cho ngài đỡ thèm đã ghiền.”

“Hắc!” Điền phong ha ha cười, nói: “Chiến sự hiện giờ chính khẩn, nào làm cho quân sĩ lão tới hầu hạ ta cái này dưới bậc chi tù.”

Gia Cát Lượng kinh ngạc nói: “Tiên sinh như thế nào biết chiến sự chính khẩn?”

Điền phong khoa tay múa chân chiếc đũa, nhàn nhạt nói: “Thông qua hành quân tốc độ, dời đi lộ tuyến, còn có doanh trại đóng quân khi trường…… Nhiều ít đều có thể nhìn ra chút manh mối, bất quá mấy ngày gần đây, doanh trại nội tựa hồ là thực ngừng nghỉ a? Như thế nào, chiến sự căng thẳng?”

Gia Cát Lượng hơi hơi mỉm cười: “Chiến sự là căng thẳng, bất quá căng thẳng không phải bên ta.”

Điền phong vừa nghe lời này, sắc mặt tức khắc trầm xuống.

“Có ý tứ gì? Đại tướng quân bên kia tình huống không ổn?”

Gia Cát Lượng thở dài khẩu khí, nói: “Tiên sinh, ngài cùng ta ở chung cũng có một đoạn thời gian, chúng ta một già một trẻ cũng coi như là nhất kiến như cố, có một số việc ta liền không dối gạt ngài, không chỉ có là chiến sự căng thẳng vấn đề, Viên đại tướng quân thân thể hiện nay cũng phi thường không tốt, khả năng sẽ……”

Điền phong vừa nghe Gia Cát Lượng nói như vậy, cũng không rảnh lo ăn cá.

“Khổng Minh, mau cùng ta nói nói là chuyện như thế nào.”

Gia Cát Lượng cẩn thận nhìn nhìn bốn phía nói: “Ta cùng ngài nói có thể, nhưng điền tiên sinh còn thỉnh nhất định không cần cùng lão sư nói, những việc này là ta cùng báo cho ngài, nếu không quay đầu lại vãn bối lại đến bị phạt.”

“Hải! Tưởng cái gì đâu? Ta một cái dưới bậc chi tù, liền Đào Thương mặt cũng không thấy, làm ngươi chịu cái gì phạt?”

Kết quả là, Khổng Minh liền đem gần nhất phát sinh sự tình, bao gồm Viên Thượng ở trên chiến trường té xỉu, trương quy phục, Viên Đàm cùng Viên Thượng huynh đệ tổn binh hao tướng trở về Nghiệp Thành, Viên Đàm lại thừa cơ đoạt được Nghiệp Thành đầu hàng Đào Thương, chính tay đâm Viên Thượng từ từ mọi việc, một năm một mười hướng điền phong kỹ càng tỉ mỉ tự thuật một lần.

Gia Cát Lượng nói xong lúc sau, điền phong người đã choáng váng.

Hắn ngốc lăng lăng nhìn Gia Cát Lượng, phảng phất lại xem một con quái thú giống nhau.

“Ngươi, ngươi nói Tự Thụ đã chết?”

Gia Cát Lượng gật gật đầu, nói: “Thiên chân vạn xác! Quá không được mấy ngày, này thủ cấp liền sẽ bị Viên Đàm đưa đến Nghiệp Thành.”

“Vẫn là Viên Đàm giết chết?”

“Đúng vậy!”

“Hắn còn giết chết chính mình thân đệ đệ?”

Gia Cát Lượng gật đầu nói: “Đúng là, hơn nữa Viên Đàm hôm qua đưa tới thư từ, hướng thừa tướng hiến kế, nói là muốn đem Viên Thượng thi thể đưa hướng Viên Thiệu chỗ.”

“Cái sao?” Điền phong nghe vậy tức khắc cả kinh: “Cái này súc sinh, hắn, hắn sao dám như thế? Đại tướng quân ngày thường thích nhất đó là Tam công tử, nếu là nhìn đến hắn thi thể, đại tướng quân chẳng phải…… Đào Thương là như thế nào đáp lại?”

Gia Cát Lượng thở dài nói: “Lão sư nhưng thật ra không nghĩ làm như thế sự, Tư Mã Ý gián ngôn là đem Nghiệp Thành quan viên thả lại đi mấy cái, đem Nghiệp Thành tình huống làm Viên Thiệu biết được, như thế liền có thể nhân cơ hội tiến binh, nhất cử đắc thắng, nhưng Viên Đàm lại cảm thấy phương pháp này quá mức dịu ngoan, không đủ tuyệt, bởi vậy tưởng đem Viên Thượng thi thể đưa đi……”

“Này pháp thực sự quá mức độc ác! Đào Thương là nói như thế nào?” Điền phong vội vàng nói.

Gia Cát Lượng thở dài khẩu khí: “Ăn ngay nói thật, lão sư hiện tại quản không được Viên Đàm.”

Điền phong: “……”

Lại nói một lúc sau, Gia Cát Lượng đứng dậy hướng điền phong cáo từ.

Nhìn Gia Cát Lượng dần dần rời đi thân ảnh, điền phong gắt gao nắm chặt nắm tay, hàm răng cắn chặt, nước mắt không ngừng ở hốc mắt trung đảo quanh.

Hắn trong lòng minh bạch, chính mình là một cái tù nhân, Gia Cát Lượng không cần phải lừa gạt hắn, hắn nói hẳn là sự thật.

Nếu Gia Cát Lượng nói chính là sự thật nói, ở Viên Thiệu nhìn thấy Viên Thượng thi thể kia một khắc, hắn sinh mệnh cơ bản liền tính là chơi xong rồi.

Điền phong không hận Đào Thương, cũng không hận Kim Lăng quân, hắn minh bạch cái gì là các vì này chủ, các có điều cần.

Viên đào hai bên chính là không chết không ngừng chi cục, ác chiến đến tận đây cũng ở tình lý bên trong.

Hắn cũng không hận trương, trương tuy rằng hàng Đào Thương, nhưng hắn gần chỉ là đầu hàng, cũng không có làm cái gì chuyện khác.

Hắn hận chính là Viên Đàm.

Thân là Viên thị trưởng tử, sát Viên thị trọng thần Tự Thụ, sát thân đệ đệ Viên Thượng, giết Nghiệp Thành như vậy nhiều sĩ tộc quan viên, càng đáng giận chính là, hiện tại liền thân cha hắn đều không buông tha!

Người như vậy quả thực heo chó không bằng.

“Viên Đàm!” Điền phong hung hăng cắn chặt răng, lẩm bẩm: “Ta phải giết nhữ!”

……

Tịnh Châu quân doanh.

Cán bộ cao cấp mấy ngày nay không có ở tại Nghiệp Thành nội, mà là dọn về ngoài thành Tịnh Châu quân doanh cư trú, không phải Nghiệp Thành nội không có hắn cư trú địa phương, mà là hắn thực sự không quen nhìn Viên Đàm kia phó đắc ý sắc mặt.

Chính mình như thế nào liền cùng hắn thành huynh đệ?

Ở không đoạt được Nghiệp Thành thời điểm, người này cũng không phải như vậy a.

Cán bộ cao cấp tưởng không rõ, ngủ không được.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy thị vệ tiến vào thông bẩm, nói là Tư Mã Ý tiến đến cầu kiến.

“Hắn?” Cán bộ cao cấp nghe vậy sửng sốt: “Hắn tới làm cái gì? Thỉnh hắn vào đi.”

Không bao lâu, liền thấy Tư Mã Ý đi vào soái trướng.

“Cao tướng quân, như thế nào không ở Nghiệp Thành trung an cư, ngược lại chạy đến quân doanh tới?” Tư Mã Ý cười ha hả hỏi hắn nói.

Cán bộ cao cấp hướng Tư Mã Ý ôm quyền, thi lấy quân lễ: “Thói quen, quá thoải mái địa phương đãi không được, vẫn là ở trong quân thói quen chút…… Tư Mã tiên sinh như thế nào cũng tới nơi này?”

Tư Mã Ý nhàn nhạt nói: “Nghiệp Thành bên trong còn ở giết người, ta trời sinh tính nhát gan, cũng trụ không quen, cho nên tiến đến ngươi quân doanh đi một chút, tướng quân sẽ không trách móc đi?”

Cán bộ cao cấp nghe xong trong lòng rất là khó chịu.

Viên Đàm vẫn là không dứt, không biết an ủi nhân tâm, chỉ biết ở Nghiệp Thành bốn phía tàn sát, phát tiết phẫn nộ.

Như vậy đi xuống, khi nào thì kết thúc a?

Lại thấy Tư Mã Ý đột nhiên mở miệng nói: “Cao tướng quân, thừa tướng gởi thư, cố ý làm ta thăm hỏi cao tướng quân, từ khi lần trước gặp mặt lúc sau, thừa tướng đối cao tướng quân thật là tưởng niệm.”

Cán bộ cao cấp vừa nghe lời này, trong lòng tức khắc căng thẳng, đối với Tư Mã Ý ý đồ đến, hắn làm như cân nhắc minh bạch.

------oOo------

Chương 778: Viên Thiệu chi thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với hiện tại Viên Đàm, cán bộ cao cấp kỳ thật rất tâm lạnh.

Khác không nói, chỉ cần liền nói lúc trước ở Nghiệp Thành khởi sự đoạt quyền thời điểm, Viên Đàm chỉ là nói với hắn là vì bảo toàn hai người tánh mạng, cũng không có nói hắn trong lén lút đã từng cấu kết Đào Thương.

Liền cá nhân tính cách tới nói, cán bộ cao cấp kỳ thật xem như một cái cẩn thận chặt chẽ người, hắn đời này làm nhất chuyện khác người, khả năng chính là lần này trợ giúp Viên Đàm phản loạn đoạt quyền.

Hắn làm như vậy vì chính là cái gì? Còn không phải Viên Đàm lúc trước đối hắn ân cứu mạng cùng hai người bọn họ chi gian tình nghĩa.

Nhưng sự thật kết quả là Viên Đàm đem hắn cấp chơi!

Đương thấy Triệu Vân cùng Tư Mã Ý cùng với Kim Lăng con ngựa trắng quân kia một khắc, Viên Đàm liền biết, chính mình đối Viên Đàm một khang tình nghĩa ở cái này người trong mắt chó má không bằng, hắn đem chính mình từ Viên thị thân thích dòng chính hoàn toàn kéo đến thế nhân sở khinh thường phản nghịch quần thể bên trong.

Hơn nữa Viên Đàm ngày gần đây hành động, cán bộ cao cấp tâm lạnh a.

Mà trước mắt Tư Mã Ý hành động thực rõ ràng, hắn là ở đại biểu Đào Thương hướng chính mình vươn hữu nghị tay.

Thực hiển nhiên, Đào Thương tưởng vượt qua Viên Đàm này nói chướng ngại, trực tiếp cùng chính mình tiếp xúc.

Đây là trần trụi mượn sức a.

Cán bộ cao cấp trong lòng do dự, muốn hay không đáp ứng đâu?

Hắn do dự cơ hồ chỉ có một giây đồng hồ thời gian.

Vì cái gì không đáp ứng?

Vì cái kia đem chính mình hại thành phản nghịch hỗn đản?

Vì cái kia trở mặt không biết người phản nghịch?

Vì cái kia liền đệ đệ đều có thể cắt nát, liền phụ thân đều có thể không quan tâm ti tiện tiểu nhân?

Viên Đàm năm đó ân cứu mạng, thông qua lần này cướp lấy Nghiệp Thành, ta cán bộ cao cấp đã báo đáp qua! Ta không nợ hắn.

Nếu hắn làm ta đương Viên thị phản nghịch, việc đã đến nước này, ta đây liền đơn giản đem này phản nghịch đương rốt cuộc!

Từ nay về sau, ta cán bộ cao cấp chỉ vì chính mình mà sống.

Ý tưởng tuy rằng nhiều, nhưng cũng bất quá là trong nháy mắt sự tình.

Lại thấy cán bộ cao cấp lộ ra tươi cười, hắn hướng về phía Tư Mã Ý chắp tay, nói: “Nói thật, từ khi lần trước vội vàng từ biệt, hai tái đã qua, làm đối thừa tướng cũng là thâm vì tưởng niệm, không biết hắn lão nhân gia hiện nay thân thể như thế nào?”

Tư Mã Ý nghe vậy không khỏi buồn cười.

Gia hỏa này thuần túy là không lời nói tìm lảm nhảm.

“Cao tướng quân, ta lão sư tháng trước mới vừa mãn 27 tuổi…… Thân thể, hẳn là vẫn là không tồi.”

Cán bộ cao cấp nghe vậy sửng sốt, tiếp theo vội nói: “Đó là, đó là…… Nhìn ta này trí nhớ, thừa tướng tuổi còn trẻ, liền thành tựu này muôn đời không rút chi cơ, làm cảm giác sâu sắc khâm phục rất nhiều, lại là tổng đem hắn cùng ta cữu cữu, Tào Tháo đám người xem thành đồng lứa, trách ta!”

Tư Mã Ý vẫy vẫy tay, nói: “Không ngại sự, thừa tướng hôm qua cho ta gởi thư, nói là đãi Ký Châu bình định lúc sau, đương tự mình trí rượu, hoan nghênh cao tướng quân gia nhập, tướng quân đại nghĩa diệt thân, thâm vì thừa tướng sở kính……”

“Đợi lát nữa!” Cán bộ cao cấp vội vàng ngăn trở trụ Tư Mã Ý nói đầu.

Tư Mã Ý lược ngây người: “Như thế nào?”

Cán bộ cao cấp do do dự dự nói: “Cái kia, trọng đạt tiên sinh đại nghĩa diệt thân cái này từ, dùng cũng không chuẩn xác, đại nghĩa diệt thân người, là Viên Đàm.”

Tư Mã Ý duỗi tay vỗ vỗ đầu, tạ lỗi nói: “Xem ta việc này làm cho, không tồi! Đại nghĩa diệt thân chính là Viên Đàm, cao tướng quân không diệt thân, cao tướng quân là bỉnh trung trinh chi chí, quy thuận triều đình, phục hưng nhà Hán, nãi muôn đời mẫu mực.”

Tuy rằng biết Tư Mã Ý nói đều là vô nghĩa nói, nhưng cán bộ cao cấp trong lòng vẫn là thực hưởng thụ.

“Tiên sinh quá khen, kỳ thật Cao mỗ cũng tưởng cùng thừa tướng tiến tỏ lòng trung thành, chỉ là ngại với Viên Đàm mặt, không hảo……”

“Ai!” Tư Mã Ý xua tay nói: “Tướng quân lời này liền có chút kỳ quái, ngươi, ta, Viên công tử, bao gồm thừa tướng ở bên trong, đều là nhà Hán chi thần, có chuyện gì trực tiếp làm thư, hướng thừa tướng

thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng là được, nào có cái gì còn cần thiết đến thông qua ai, này không phải thiên đại chê cười sao?”

Cán bộ cao cấp nghe vậy vui mừng quá đỗi, lời này lời nói ngoại thâm ý, hắn tự nhiên là minh bạch.

“Tịnh Châu binh mã, cao tướng quân sau này tự hành lãnh chi, đãi Hà Bắc bình định lúc sau, cao tướng quân như cũ trấn thủ Thái Nguyên, vì Tịnh Châu thứ sử, đây là thừa tướng ý tứ.”

Cán bộ cao cấp rất là hiểu chuyện, hắn vẫy vẫy tay, nói: “Làm lâu cư Tịnh Châu ứng đối Hung nô chờ bắc cảnh dị tộc, bao nhiêu năm trôi qua đã sớm nị, lâu nghe phương nam khí hậu hợp lòng người, Kim Lăng, Hàng Châu, Tô Châu chờ mà bị thừa tướng phát triển cực kỳ giàu có và đông đúc, làm tại đây mặt bắc khổ hàn gió cát nơi đãi nị, muốn đi phương nam quá quá thoải mái nhật tử, lại nói thừa tướng tương lai trọng tâm cũng sẽ hướng nam, làm muốn đi thế thừa tướng phân ưu.”

Tư Mã Ý trong lòng cảm khái, này cán bộ cao cấp quả nhiên là cái cẩn thận chặt chẽ người, nhãn lực thấy cũng đủ!

So với Viên Đàm cái kia phải làm bốn châu chi chủ tìm chết hóa, cán bộ cao cấp rõ ràng khôn khéo nhiều.

“Cao tướng quân yên tâm, ta quay đầu lại liền đem chuyện này hướng thừa tướng bẩm báo.”

……

Viên Thiệu quân doanh.

Ngày gần đây tới, toàn bộ Viên trong quân đều ở truyền lưu đồn đãi vớ vẩn, nói là Nghiệp Thành đã thất thủ, Viên quân đại bản doanh ném, thẩm xứng, Tự Thụ, Viên Thượng cùng rất nhiều Nghiệp Thành quan viên, sĩ tộc đều đã chết, mà phản nghịch giả đúng là Viên gia trưởng tử Viên Đàm.

Này tin tức càng truyền càng quảng, càng truyền càng tà hồ, làm cho Viên quân đại trại sĩ tốt nhóm nhân tâm hoảng sợ.

Trong khoảng thời gian này tới nay, đừng nói là xuất binh cùng Đào Thương giao phong, Viên Thiệu còn có hắn dưới trướng các tướng lĩnh chỉ là ổn định quân tâm sĩ khí, liền cơ hồ hao phí sở hữu tinh lực.

Quan trọng nhất, là hiện tại không chỉ là bình thường sĩ tốt, ngay cả cao giai tướng lãnh đều bắt đầu hoài nghi cái này lời đồn đãi rốt cuộc có phải hay không thật sự.

Đã nhiều ngày, Tưởng nghĩa cừ, trương nam đám người liền phân biệt tới đi tìm Viên Thiệu, tỏ vẻ hiện tại Nghiệp Thành bên kia không biết ra cái gì biến cố, Tịnh Châu quân phong kín các nơi yếu đạo, bên ta cầm quân lệnh thám báo đều quá không được, sở hữu tin tức phong bế, ẩn ẩn cảm giác là đã xảy ra cái gì biến đổi lớn.

Nhưng những lời này không đợi nói xong, bọn họ liền bị Viên Thiệu cấp mắng trở về.

Viên Thiệu thân thể càng ngày càng suy yếu, hắn cường chống, nỗ lực chống đỡ toàn bộ đại trại cuối cùng sĩ khí.

Tuy rằng hắn trong lòng cũng ẩn ẩn cảm giác được, Nghiệp Thành bên kia xác thật là xảy ra chuyện gì, nhưng hắn vẫn là tại tâm linh chỗ sâu nhất, ôm có một tia may mắn, hy vọng chính mình lo lắng là sai.

Liền ở Viên Thiệu trong lòng khó xử giãy giụa thời điểm, Đào Thương quân mã bắt đầu hướng hắn doanh trại phát động quy mô tiến công.

Khúc Nghĩa, Chu Thái, Mi Phương, Tào Báo, A Phi, hoàng tự cùng với mặt khác Từ Châu chư tướng, binh phân tám lộ, hướng về Viên Thiệu đại trại phát động mãnh liệt tiến công.

Viên quân sĩ binh nhóm sĩ khí, ngày gần đây tới bởi vì những việc này mà bị làm cho quá độ đê mê, sức chiến đấu tự nhiên cũng là đại suy giảm, đối mặt Kim Lăng quân chủ mưu đã lâu toàn diện tiến công, căn bản chính là ngăn cản không được.

Theo đạo lý tới nói, Viên Thiệu hẳn là ở ngay lúc này đích thân tới trước trận, chủ trì đại cục, đem thế cục ổn định.

Nhưng hiện là ở phía trước trận chỉ huy các bộ quân sĩ lại chỉ có Tưởng nghĩa cừ, trương nam chờ chư tướng, Viên Thiệu lại là vẫn luôn không có xuất hiện.

Không phải hắn không nghĩ xuất hiện, mà là Viên Thiệu thân thể quá mức suy yếu, hắn ở đại trại nội nằm, cơ hồ đã hạ không tới giường.

“Đại tướng quân, Kim Lăng quân tám mặt tiến công, tình thế cực cấp, tam quân tướng sĩ hiện nay sĩ khí đê mê, tình thế kham ưu a.” Tuân kham ở bên cạnh, đối Viên Thiệu gián ngôn nói.

Viên Thiệu nhẹ nhàng thở dài khẩu khí, dùng hết khí lực muốn đứng dậy.

“Cho ta mặc giáp, ta tự mình đi ra ngoài chỉ huy……”

“Đại tướng quân, ngài thân thể?”

“Đừng vội nhiều lời, cho ta mặc giáp trụ……”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Quách Đồ vội vàng đi vào soái trướng, hắn hoảng sợ nhìn Viên Thiệu, miệng lúc đóng lúc mở, muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Viên Thiệu mày nhăn lại, hỏi.

“Đại tướng quân, Nghiệp Thành kia mặt, đưa tới một bộ…… Quan tài.”

:.:

------oOo------

Chương 779: kiêu hùng ngã xuống

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Quan tài?” Vừa nghe đến cái này từ, không chỉ là suy yếu Viên Thiệu, thậm chí liền mãn trướng mọi người đều kinh ngạc.

Viên Thiệu thở hổn hển, thấp giọng gào rống nói: “Hỗn trướng! Tam quân trước trận, cư nhiên dám hành này không cát việc…… Cái nào đưa tới?”

Quách Đồ thân thể đều có điểm phát run: “Là, là trưởng công tử đưa tới.”

Viên Thiệu cả người có chút lạnh cả người, một cổ cảm giác không ổn nảy lên hắn trong lòng.

Trong lòng kia cổ bị hắn thời gian dài thật sâu áp chế sợ hãi, phảng phất đang ở dần dần nảy sinh, kia cổ bất an cảm giác càng ngày càng nặng.

Hắn phái tới người đều nói gì đó.

Quách Đồ lắc lắc đầu, nói: “Cái gì đều không có nói, chỉ là cấp đại tướng quân đưa tới một phong thơ.”

“Tin ở nơi nào?”

Quách Đồ run run rẩy rẩy đem thư từ cấp Viên Thiệu trình qua đi.

Viên Thiệu giờ phút này, phảng phất liền triển khai thư từ sức lực đều không có, hắn phí hơn nửa ngày kính mới đem thư từ mở ra, nhưng thấy mặt trên chỉ có bốn chữ.

“Thỉnh phụ nãi xem.”

Viên Thiệu đem thư từ buông, trầm ngâm một hồi nói: “Kia quan tài đâu?”

“Liền ở soái trướng ở ngoài.”

Viên Thiệu tiếp đón quá người hầu dìu hắn đứng dậy, sau đó liền cất bước, một chút một chút hướng về soái trướng ngoại đi đến.

Tuân kham đi đến hắn phía sau nói: “Đại tướng quân, kia doanh trại ngoại chiến sự……”

Viên Thiệu chậm rãi nói: “Thả trước nhìn quan tài, lại ứng đối Kim Lăng quân không muộn.”

Không bao lâu, Viên Thiệu cùng với này thủ hạ mọi người đi tới soái trướng ngoại, nhưng thấy một ngụm cực đại quan tài đứng ở nơi đó.

Không biết vì sao, ở nhìn đến quan tài chợt lóe kia, Viên Thiệu tâm lập tức một trận quặn đau.

Kia quan tài phảng phất bị người làm ma pháp giống nhau, có thể tác động Viên Thiệu tâm.

Viên Thiệu gắt gao nhìn chằm chằm kia phó quan tài, sau một lúc lâu mới vừa rồi phân phó nói: “Mở ra.”

Liền thấy có mấy cái Viên quân sĩ tốt tiến lên, đem quan tài bản xốc lên.

Từ trong quan tài mặt truyền ra tới hư thối hơi thở, thiếu chút nữa đem những cái đó sĩ tốt huân hôn mê qua đi, Viên Thiệu cũng không để ý mặt khác, chỉ là cất bước đi đến kia trong quan tài mặt.

Trong quan tài mặt cốt nhục tuy rằng đã bắt đầu hư thối, nhưng cái kia treo xương sống đầu, ở trải qua Viên Đàm tỉ mỉ tô son trát phấn lúc sau, vẫn là có thể nhìn ra được vốn dĩ diện mạo.

Không hề nghi ngờ, quan tài trung là Viên Thượng xác chết.

“Nghịch tử!” Viên Thiệu giơ thẳng lên trời gầm lên giận dữ, sau đó thân hình nhoáng lên, trên mặt nhan sắc biến thành một loại mất tự nhiên ửng hồng.

“Đại tướng quân!” Tả hữu vội vàng chạy băng băng đi lên, đỡ lấy Viên Thiệu.

Lại thấy Viên Thiệu ngực một trận phập phồng, ngay sau đó, một ngụm máu tươi phun ra, ánh đỏ thanh thanh đất trồng rau, màu đỏ cùng màu xanh lục giao tạp ở bên nhau, hết sức đáng chú ý.

“Đại tướng quân!”

“Chủ công!”

“Mau, mau tìm quân y tới!”

Tả hữu vội vàng đem Viên Thiệu đỡ nhập soái trướng, đem hắn an trí trên giường, cũng kêu gọi tới quân y.

Đến nỗi đang ở tiến công ngoại trại Kim Lăng quân binh đem, trước mắt đối với soái trướng nội người tới nói, thế nhưng có vẻ cũng không phải như vậy quan trọng.

Mà Viên Thiệu nằm ở nơi đó, hai mắt thẳng lăng lăng nhìn lều trại phía trên, yên lặng nhắc mãi: “Nghịch tử, nghịch tử……”

Không bao lâu, quân y tới lúc sau, mọi người vội vàng làm hắn cấp bắt mạch.

Quân y cau mày, bắt mạch thật lâu sau, cuối cùng lại là thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu.

Hắn đứng dậy, đối với Tuân kham cúi đầu ngôn ngữ một phen, lại thấy Tuân kham thân thể bắt đầu không được run rẩy.

Không bao lâu, lại thấy hắn bắt lấy kia y quan đạo: “Ta mặc kệ ngươi dùng cái gì phương pháp, chạy nhanh cho ta trị! Nếu là trị không hết, ta phải giết nhữ.”

Kia y quan lộ ra một tia cười khổ, đừng nói là Tuân kham giết hắn, chính là Tuân kham giết hắn cả nhà, nên trị không hết hắn giống nhau là trị không hết.

“Không cần làm khó hắn.” Viên Thiệu suy yếu thanh âm từ trên giường truyền tới.

“Đại tướng quân!”

Mọi người vội vàng quay đầu đi, lại thấy Viên Thiệu đã từ vừa mới mê ly trung thanh tỉnh lại đây, tái nhợt sắc mặt không biết vì sao, đột nhiên trở nên hồng nhuận, tinh thần đầu cũng là cực kỳ đủ.

Nhưng minh bạch người đều biết, đây là là hồi quang phản chiếu chi tướng.

“Chư công.” Viên Thiệu qua lại nhìn mọi người, nói: “Viên mỗ thọ nguyên gần, nghĩ đến là tới rồi muốn cùng chư cm khi khác……”

Mọi người vừa thấy Viên Thiệu như vậy nói chuyện, không khỏi sôi nổi rơi lệ.

Tuân kham khóc ròng nói: “Đại tướng quân, ngài vẫn là dưỡng hảo thân thể, giờ phút này chính là ta Hà Bắc sự cấp là lúc, ngài trăm triệu không thể có việc a.”

Viên Thiệu chua xót nói: “Ta cũng là không nghĩ a, đáng tiếc không như mong muốn, Viên mỗ không thể đủ ở cùng chư công cộng sang nghiệp lớn.”

Nói đến này thời điểm, Viên Thiệu làm như nghĩ tới cái gì, hốc mắt trung lòe ra nước mắt.

“Người khác gửi gắm thời điểm, đều là khó xử tuyển vị nào thuộc hạ phó thác đại sự, không thể tưởng được Viên mỗ xưng hùng một đời,

kết quả là, liền cái nhưng kham trọng dụng nhi tử cũng chưa……”

Viên Thiệu lời này không giả, hắn mấy cái nhi tử giữa, Viên Đàm phản nghịch tự nhiên không cần nhiều lời, Viên Thượng đã chết, dư lại Viên hi là cái không còn dùng được hóa, tiểu nhi tử Viên mua thượng bất quá là ấu trĩ hài đồng……

Mà đối thủ, là thái bình công tử Đào Thương.

Nghĩ đến đây, Viên Thiệu trong lòng liền nói không ra đổ.

Không bao lâu, lại thấy Viên Thiệu thở dài khẩu khí nói: “Ta sau khi chết, từ nhị tử Viên hi kế thừa ta cơ nghiệp, còn thỉnh chư công hảo sinh phụ tá, chớ đến có thất, đến nỗi trưởng tử Viên Đàm…… Làm phiền chư thông cáo tố hiện dịch, ngày sau nếu là bắt lấy hắn, không thể nuông chiều, nhất định phải đem người này chính tay đâm, lấy an ủi ta trên trời có linh thiêng.”

Đáng tiếc Viên Thiệu gửi gắm, chuyện thứ nhất, cư nhiên là phân phó mọi người, không cần buông tha chính mình nhi tử, thực sự là bi ai đến cực điểm.

Không bao lâu, lại thấy Viên Thiệu lại là một trận kịch liệt ho khan, khóe miệng lần thứ hai phun ra huyết tới.

Hắn hai tròng mắt đồng tử biến càng lúc càng lớn, hô hấp dần dần thô nặng, ngực phập phồng trình độ cũng là càng lúc càng lớn.

Không bao lâu, lại thấy Viên Thiệu đứt quãng nói: “Con ta hiện dịch, phi, phi tế thế chi tài, mới…… Chư công có thể phụ, tắc, tắc phụ, nếu là không thể, quy thuận Đào Thương cũng không không thể…… Nếu là thực sự có như vậy một ngày, còn thỉnh chư công thay ta hướng đào, Đào Thương cầu tình…… Xem ở ngày xưa tình cảm thượng, lưu, lưu ta Viên gia một cái huyết mạch.”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Viên Thiệu đem đầu một oai, thân thể run rẩy hai hạ, liền không hề nhúc nhích.

“Đại tướng quân!”

Soái trướng trong vòng, phát ra kinh thiên động địa tiếng hô cùng kêu khóc thanh.

……

Đại trại ở ngoài, Đào Thương tự mình chỉ huy các lộ binh mã, cường công Viên Thiệu đại trại.

Sở hữu nên làm chuẩn bị đều đã làm đủ, Hà Bắc chi tranh là thời điểm làm chấm dứt, thành bại cùng không tại đây một trận chiến, này chiến qua đi, hắn họ Đào liền đem thay thế Viên Thiệu, trở thành thiên hạ đệ nhất hùng chủ.

Đào Thương bên người, Gia Cát Lượng ngửa đầu nhìn về phía phương xa không trung, biểu tình bỗng nhiên trở nên như suy tư gì.

“Làm sao vậy?” Đào Thương quay đầu xem hỏi hắn.

Gia Cát Lượng lắc lư quạt lông, chậm rì rì nói: “Viên Thiệu đã chết.”

“Ngươi như thế nào biết?”

Gia Cát Lượng giơ quạt lông xa xa một lóng tay: “Phương bắc đem sao băng rơi xuống.”

“A?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía phương xa không trung, nhíu mày: “Ban ngày ban mặt, liền cái ngôi sao bóng dáng đều nhìn không thấy, ngươi từ sao có thể nhìn ra tới đem sao băng lạc?”

Gia Cát Lượng tự tin nói: “Lão sư, ngài đắc dụng tâm nhãn đi xem, tự nhiên liền sẽ nhìn đến Viên Thiệu đem tinh giờ phút này đã không còn bầu trời, chính cái gọi là Thiên Đạo hạ tế mà quang minh, toàn đến tự nhiên chi đạo……”

Đào Thương duỗi tay cho Khổng Minh đầu một quyền: “Nói tiếng người.”

Gia Cát Lượng ôm đầu, sửa lời nói: “Ta vừa rồi giống như mơ hồ nghe được Viên Thiệu hàng rào có tiếng khóc, cho nên đoán hắn có phải hay không đã chết……”

------oOo------

Chương 780: tân đệ 1 chư hầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy rằng Gia Cát Lượng không có nói được như vậy minh bạch, nhưng Đào Thương dám dùng nhân cách của hắn đảm bảo, Gia Cát Lượng này tiểu tể tử nhất định là cùng Quách Gia học miệng toàn nói phét, không có việc gì hồ liệt liệt.

Đáng thương trong lịch sử Thục Hán minh tướng, trung trinh cùng thanh liêm đại biểu người, tới rồi cái này thời không, bởi vì đụng phải Quách Gia, cư nhiên biến thành một cái thần côn, Quách Gia này hỗn trướng tuy chết mà không thể hướng lịch sử tạ tội.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Bùi Tiền vội vàng thúc ngựa hướng về Đào Thương mà đến, chắp tay nói: “Khởi bẩm thừa tướng, Viên quân trung quân tựa hồ là đã xảy ra rối loạn, hình như là có dị động!”

“Có dị động, rối loạn?” Đào Thương nheo lại đôi mắt, cân nhắc một chút, nói: “Hoả tốc thúc giục tiền tuyến các bộ, gia tăng tiến công Viên quân đại trại, cũng lệnh phía sau quân sĩ cao giọng hô to Viên Thiệu đã chết, loạn này quân tâm, tất này công với một bậc, tại đây một trận chiến bắt lấy Viên doanh!”

“Nặc!” Bùi Tiền ngay sau đó đi hạ lệnh.

Viên Thiệu chợt tử vong, hắn soái trướng nội mưu thần nhóm vốn là không nghĩ lộ ra, nhưng vừa vặn Viên đem mã duyên trở về hướng Viên Thiệu bẩm báo tiền tuyến quân tình, thấy được này một tình huống.

Viên Thiệu đại trại nội, chúng mưu sĩ rắn mất đầu, tại đây nguy cơ là lúc đều muốn đương cái này gia, vấn đề là người khác giải không nhường nhịn.

Quách Đồ yêu cầu lập tức thu nạp tam quân hồi Nghiệp Thành, Tân Bình còn lại là muốn toàn lực thúc giục tam quân, cùng Đào Thương nhất quyết sinh tử, Tuân kham thế khó xử không có chủ ý.

Chỉ có Bàng Kỷ ở một bên vui sướng khi người gặp họa, cùng không có việc gì người dường như xem náo nhiệt, cũng không biết là thật khờ vẫn là giả ngốc.

Mã duyên nhìn đến cái này tình huống sau kinh hãi, lập tức phái người đến phía sau đem việc này báo cáo cho Tưởng nghĩa cừ.

Bằng không nói mã duyên thằng nhãi này lớn lên là heo đầu, loại này thời khắc không tự mình đi trước, ngược lại là phái thủ hạ người đi bẩm báo, này không phải chính mình cho chính mình tìm việc sao?

Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, làm bình thường sĩ tốt đi hội báo, không hề nghi ngờ, toàn doanh lập tức phải biết!

Quả nhiên, kia sĩ tốt cũng là cái nhị hóa, hắn một bên trở về chạy vội đi tìm Tưởng nghĩa cừ bẩm báo đồng thời, một bên ở trên đường hô to.

“Đại tướng quân hoăng! Đại tướng quân hoăng!”

Hắn này một nói nhao nhao không quan trọng, cái gọi là một truyền mười, mười truyền trăm, không đợi hắn chạy đến Tưởng nghĩa cừ trước mặt, toàn bộ trước trại sĩ tốt đã loạn thành một nồi cháo.

Tưởng nghĩa cừ căn bản là không cần tên này sĩ tốt nói cho hắn, cũng đã đã biết Viên Thiệu qua đời tin tức.

Tưởng nghĩa cừ đương trường liền chém giết tên này sĩ tốt.

Ngươi như thế nào không đứng ở toà nhà hình tháp thượng lấy kèn kêu đâu?

Vấn đề là, hiện tại giết hắn đã hoàn toàn vô dụng, không chỉ là tên này sĩ tốt vừa rồi sai lầm sở mang đến domino hiệu ứng, bao gồm

trại ngoại đang ở tiến công Kim Lăng quân, cũng một bên liều mạng tiến công, một bên cao giọng kêu gọi Viên Thiệu đã chết tin tức.

Chủ tướng đã chết, này đại biểu cái gì?

Đại biểu cấp này đó binh lính phát lương hướng, phát quân lệnh người phụ trách không có!

Bọn họ thành vô căn chi bình, có thể nào không loạn?

Trái lại Kim Lăng quân bên kia, sĩ khí còn lại là chưa từng có bạo trướng!

“Viên Thiệu đã chết, Viên thị xong rồi! Các tướng sĩ cùng ta hướng a!”

“Sát, sát a.”

Khúc Nghĩa ở trung quân chỉ huy, tiền tuyến còn lại là từ hoàng tự, A Phi, Chu Thái đám người dẫn đầu, thẳng tiến không lùi hướng về doanh trại nội phóng đi, đối mặt đã tán loạn Viên quân trận thế, bọn họ bắt lấy cơ hội tốt, hung hăng trát vào địch nhân bụng.

Mới chỉ chớp mắt công phu, Kim Lăng quân thế nhưng giống như thần trợ giống nhau huy động trong tay binh khí, đem hết toàn thân sở hữu sức lực hướng về doanh nội mảnh đất trung tâm chém giết, nháy mắt công phu, cư nhiên liền giải khai trận địa địch, sát nhập Viên quân đại trại trong bụng mảnh đất.

Không bao lâu, dần dần, Viên thị binh tướng liền hoàn toàn loạn thành một đoàn.

Ở bọn họ trước người, hung mãnh giống như hổ báo sài lang, thả số lượng càng nhiều Kim Lăng quân, bọn họ hạng nặng võ trang, phảng phất là từ dưới nền đất chui ra tới ác ma giống nhau, huấn luyện có tố, quân kỷ nghiêm minh.

Ở bọn họ phía sau, còn lại là chủ soái thân chết, rắn mất đầu, liền một đạo giống dạng quân lệnh cũng vô pháp truyền tới bọn họ trong

tai cục diện.

Chỉ cần một lát, đại bộ phận Viên quân tại thân thể cùng tâm lý song trọng dưới áp lực, liền rốt cuộc duy trì không được, tứ tán hướng về doanh trại chung quanh chạy trốn.

Viên Thiệu đại trại tựa vào núi lâm mà thành lập, núi rừng bên trong địa hình không xong, hốt hoảng dưới chạy trốn bên trong, có rất nhiều không chọn lộ người bị nhánh cây, hòn đá vướng ngã, lại hoặc là ngã vào phụ cận nham phùng hoặc là đường dốc.

Tại đây phiên liên lụy dưới, chiến cuộc liền trở nên càng thêm hỗn loạn, một người chạy trốn sai lầm, liền sẽ liên lụy đến mặt khác chạy trốn người, rất nhiều muốn chạy người bị chặn đường đi, thậm chí còn chỉ có thể liên quan va va đập đập đánh vào một khối.

Như thế dưới tình huống, càng nhiều người, cũng chỉ có thể lựa chọn đầu hàng.

Mà đối với Kim Lăng quân tới giảng, kế tiếp tác chiến cơ hồ có thể dùng tấn phong quét thu diệp tới hình dung, Kim Lăng quân binh tướng nhóm thật giống như chưa từng có trải qua quá như vậy trọng đại thắng lợi giống nhau, sấn thắng truy kích khoái cảm ở sở hữu các tướng sĩ máu phát ra mà khuếch tán, bọn họ giống như cởi cương con ngựa hoang giống nhau, một đường vượt mọi chông gai, anh dũng về phía trước.

Nên chạy chạy, nên đầu hàng đầu hàng, không đến hai cái canh giờ công phu, Kim Lăng quân bên này hoàn toàn nắm giữ tình thế.

Chiến trường dần dần yên lặng xuống dưới, kêu giết thanh âm càng ngày càng yếu, thay thế, còn lại là bị thương giả ai khóc cùng Viên quân bọn tù binh xin tha thanh.

……

Chiến hậu, Đào Thương cùng Gia Cát Lượng giá mã đi vào Viên quân đại trại.

Phóng nhãn nhìn lại, nơi nơi đều là tàn trướng chiết kích, nơi nơi đều là khô cạn máu tươi, nơi nơi đều là liệt hỏa thiêu đốt sau tinh tinh điểm điểm, nơi nơi đều là bẻ gãy hàng rào cự sừng hươu, nơi nơi cũng đều là thi thể……

Nhìn trận này cuối cùng chiến sự sở mang đến một mảnh đất khô cằn, Đào Thương không khỏi thở dài khẩu khí.

Sự tình tới rồi loại trình độ này, Đào Thương trong lòng cũng không quá dễ chịu.

Trải qua một phen chinh chiến, cùng Hà Bắc đại bộ phận địa vực cơ bản bình định, nhưng đại giới cũng là cực kỳ đại.

Nhưng liền cá nhân nỗ lực trình độ tới nói, Đào Thương cảm thấy chính mình đã xem như dùng hết Hồng Hoang chi lực.

Trận chiến Quan Độ sau, u u k a n s hu trong lịch sử Tào Tháo dùng bảy năm thời gian nhất thống phương bắc, nhưng Đào Thương chỉ dùng hai năm, liền nào đó trình độ đi lên giảng, Đào Thương tự nhận là chính mình đã nghĩ cách đem tổn thất hàng tới rồi thấp nhất.

Nhìn Đào Thương nhập trại, A Phi, Chu Thái chờ một các tướng lĩnh hướng về Đào Thương đi tới.

“Gặp qua thừa tướng.”

Đào Thương qua lại nhìn mọi người, nói: “Chư vị vất vả, kinh này một dịch lúc sau, Hà Bắc cơ bản bình định, chúng ta bước tiếp theo nhiệm vụ, chính là ở toàn bộ Hà Bắc thi hành nghỉ ngơi lấy lại sức chính sách, nơi này sẽ trở thành chúng ta hậu phương lớn. Chúng ta dùng mấy năm thời gian phát triển nơi này, chúng ta muốn cho nơi này trở thành cùng Giang Nam giống nhau giàu có và đông đúc, làm Nghiệp Thành biến cùng Kim Lăng thành giống nhau phồn hoa.”

Mọi người trải qua một hồi đại chiến đại thắng, lại trải qua Đào Thương một phen lời nói, các cảm xúc mênh mông, trong lòng kích động không kềm chế được.

Bọn họ các cảm khái lúc này đây thật sự là cùng đúng rồi chủ công.

Từ nay về sau, hết thảy hết thảy đều đem thay đổi, thiên hạ cách cục đem biến, bọn họ chủ công, vị này Hán triều trong lịch sử tuổi trẻ nhất thừa tướng, đem nhất cử thay thế Viên Thiệu, trở thành thiên hạ đệ nhất chư hầu.

------oOo------

Chương 781: đến 2 gian thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương thủ hạ các tướng sĩ phi thường cao hứng, cũng là bởi vì Đào Thương nói mà cảm giác phấn chấn.

Nhưng một nhà vui mừng một nhà ưu sầu, Kim Lăng quân các tướng lĩnh các hưng phấn không thôi, trái lại Viên quân bên kia, các tướng sĩ tình huống liền không phải thực diệu.

Trương nam, Tưởng nghĩa cừ đám người chết trận.

Mã duyên, trương nghĩ, dắt chiêu đám người còn lại là bị bắt sống bắt sống.

Đương vài tên chiến tướng bị đưa tới Đào Thương trước mặt là lúc, Tưởng Kỳ, mã duyên cùng trương nghĩ lập tức tỏ vẻ nguyện ý đầu hàng Đào Thương.

Hà Bắc hiện nay cùng cấp với bình định, Đào Thương không cần phải giống Viên Đàm giống nhau bốn phía giết chóc, vì thế liền tiếp nhận đầu hàng này vài tên đầu hàng chiến tướng, cũng làm cho bọn họ đại biểu chính mình, hướng Ký Châu quanh thân quận huyện những cái đó đóng giữ tướng lãnh phát ra thông cáo, làm cho bọn họ nhanh chóng quy thuận.

Chỉ có dắt chiêu vẫn luôn cúi đầu không nói.

Đào Thương xoay người xuống ngựa, đi tới dắt chiêu trước mặt, trên dưới nhìn hắn vài lần nói: “Dắt tướng quân tựa hồ là vô tình quy hàng?”

Dắt chiêu hờ hững sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Ta phụng dưỡng đại tướng quân nhiều năm, không đành lòng bối phản cũng.”

Đào Thương lắc lắc đầu, cười nói: “Nhưng vấn đề là, ngươi đại tướng quân đã chết, không chỉ là ngươi, ta cũng thực tôn trọng hắn…… Ở ta rất nhiều đối thủ trung, Viên Thiệu không hề nghi ngờ, là hiện nay mạnh nhất một cái, hắn nếu là tuổi trẻ mười tuổi, có lẽ đào mỗ vẫn là chiến hắn bất quá, nhưng hiện tại đại sự đã định, ngươi nếu là thật sự trung thành, nên lưu lại hữu dụng chi khu, hiệp trợ ta hảo hảo quản lý Hà Bắc chi cảnh, cũng coi như là ngươi không làm thất vọng Viên đại tướng quân, một mặt muốn chết, lại có gì ý nghĩa?”

Dắt chiêu nghe xong Đào Thương nói, trong lòng nhiều ít vẫn là có chút xúc động, hắn vốn tưởng rằng Đào Thương sẽ trực tiếp giết hắn, xong hết mọi chuyện, không thể tưởng được Đào Thương còn cư nhiên đối hắn nói lấy lời này.

Điểm này, nhưng thật ra rất ra ngoài dắt chiêu ngoài ý liệu.

Nhưng dắt chiêu dù sao cũng là Viên Thiệu dưới trướng tướng lãnh trung bản lĩnh dựa trước, bản lĩnh cao người, lòng dạ giống nhau tự nhiên cũng rất cao.

Liền như vậy dăm ba câu, mơ màng hồ đồ đầu nhập vào Viên Thiệu, dắt chiêu nhiều ít có chút khó tiếp thu sự thật này.

Đào Thương cũng không ép bách hắn, hắn phân phó Bùi Tiền nói: “Thả trước mang dắt tướng quân đi xuống nghỉ ngơi, hảo hảo dàn xếp hắn, ngày sau ta lại cho hắn tẩy não…… Tẩy đi phiền não.”

Bùi Tiền ngay sau đó lĩnh mệnh, chỉ dẫn dắt chiêu đi xuống, Gia Cát Lượng nhìn dắt chiêu bóng dáng, nói: “Lão sư, ta xem người này vẫn là cố ý quy hàng, nếu là lão sư lại biểu lấy thành tâm, sự đương nhưng thành, như thế nào lại không hề tiếp tục thuyết phục hắn?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Còn có rất nhiều sự muốn xử lý, không thể ở hắn một người trên người chậm trễ công phu, ta quay đầu lại làm Trương Hợp đi khuyên hắn một khuyên, nghĩ đến hẳn là có thể giải quyết.”

Gia Cát Lượng phe phẩy quạt lông, phụ họa nói: “Hà Bắc nhiều tuấn kiệt, lão sư nếu là muốn hoàn toàn đem lấy Ký Châu vì trung tâm địa phương nắm giữ ở trong tay, còn cần nhiều hơn mua chuộc nhân tâm mới là.”

Đào Thương gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Triệu Vân áp giải vài người hướng về Đào Thương cái này phương hướng tìm tới.

Triệu Vân cùng Tư Mã Ý cùng Lưu cùng đám người hợp tác, đánh tan Liêu Đông Công Tôn thị một chúng, một trận chiến dương oai, có thể nói là càng vất vả công lao càng lớn, sau đó lại mã bất đình đề kéo dài qua u, thanh, ký chờ mà, đi trước Nghiệp Thành viện trợ Viên Đàm, lại ứng Tư Mã Ý phó thác, suất binh tiến đến gặp mặt Đào Thương.

Hắn có thể nói là nhiều lần khúc chiết, ăn không ít đau khổ.

Đào Thương đau lòng hắn cái này nhị ca, lần này đại chiến liền không có làm hắn ra trận, mà là làm hắn tại hậu phương nghỉ tạm.

Bất quá vừa mới có quân tốt tiến đến truyền báo, nói là Đào Thương cuối cùng quy mô công trại thời điểm, Triệu Vân chung quy vẫn là không có nhàn rỗi, hắn suất lĩnh bản bộ nhân mã từ phía sau bôn trước, vâng theo tiền tuyến chiến tướng chỉ huy, hiệp trợ công trại.

Đào Thương nghe nói lúc sau không khỏi cười khổ.

Chính mình cái này nhị ca thật sự là cái lao lực mệnh, chính mình cố ý an bài hắn nghỉ tạm một chút hắn đều không làm, ngộ chiến tắc tất nhiên tranh tiên.

Điểm này thật sự là khiến người khâm phục.

Bất quá Triệu Vân lúc này đây ra ngựa, tuy rằng không có chiến tướng đoạt kỳ, lại cũng là lập hạ không ít công lao.

Viên Thiệu dưới trướng, hai gã muốn chạy trốn quan trọng mưu sĩ bị hắn bắt cóc xuống dưới.

Bàng Kỷ cùng Quách Đồ!

“Thừa tướng! Chúng ta lại gặp mặt!” Bàng Kỷ vốn là run run rẩy rẩy, vừa thấy Đào Thương, tức khắc hưng phấn mặt đỏ rần, nói chuyện âm điệu rõ ràng biến cao, có vẻ rất là kích động.

Đào Thương nhướng mày, trên dưới đánh giá Bàng Kỷ vài lần nói: “Các hạ là?”

Bàng Kỷ cúi đầu khom lưng nói: “Tại hạ chính là Bàng Kỷ a, ngài đã quên? Năm đó trận chiến Quan Độ, ta từng bị ngài bắt sống quá.”

Đào Thương một phách trán: “Nghĩ tới, nguyên lai là nguyên đồ tiên sinh…… Ha ha, chúng ta thật sự là đã lâu không thấy.”

Bàng Kỷ hắc hắc cười nói: “Đúng là, đúng là, hai tái nhiều không thấy thừa tướng, thừa tướng thật là càng thêm anh minh thần võ, tuấn lãng bất phàm.”

Này hai cái từ dùng hoàn toàn không hòa hợp, nhưng nghe ở Đào Thương lỗ tai, vẫn là cảm giác thực thoải mái.

Hắn vừa lòng vỗ vỗ Bàng Kỷ bả vai, quay đầu nhìn về phía một người khác: “Ngươi là?”

Đào Thương nói không đợi nói xong, liền thấy Quách Đồ nịnh nọt cười tiến lên, đối với Đào Thương một đốn cúi đầu khom lưng: “Tại hạ Quách Đồ, chính là Dĩnh Xuyên nhân sĩ, cùng ngài Kim Lăng Quách Gia chính là cùng trong tộc người!”

Bàng Kỷ mắt lé nhìn Quách Đồ, ám đạo xú không biết xấu hổ!

Đào Thương bừng tỉnh cười nói: “Nguyên lai là Quách Phụng Hiếu thân thích?”

“Không tồi, không tồi!” Quách Đồ dùng sức gật đầu nói: “Ta cùng Quách Phụng Hiếu quan hệ, kia chính là không lời gì để nói, nghe nói hắn là ngài dưới trướng nhất đắc lực mưu chủ đúng không? Hải! Năm đó Quách mỗ còn từng đề cử quá hắn đến đại tướng…… Đến Viên Thiệu trướng hạ nhậm chức đâu!”

Nói đến này, Quách Đồ chép chép miệng, cảm thấy làm trò Đào Thương mặt nói lời này không quá hợp công việc, liền vội vàng sửa lời nói: “Bất quá gặp qua Viên Thiệu lúc sau, ta còn là lực khuyên Phụng Hiếu rời đi, rốt cuộc Viên Thiệu tuy rằng thế đại, lại phi minh chủ, Phụng Hiếu một thân tài cán, há có thể người tài giỏi không được trọng dụng?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi buồn cười: “Vậy ngươi khuyên Quách Gia đi nơi nào?”

Quách Đồ cười nói: “Đương nhiên là ngài nơi này a! Ta lúc ấy liền cùng Quách Gia nói, thái bình công tử Đào Thương, chính là không xuất thế anh hùng tuấn kiệt, tuổi còn trẻ, tương lai tất thành nghiệp lớn! Phụng Hiếu ngươi đi Từ Châu tìm hắn, nhất định có tiền đồ.”

Đào Thương cười gật đầu, Gia Cát Lượng còn lại là xem sửng sốt.

Thiên hạ chi gian, cư nhiên còn có như vậy mặt dày vô sỉ người? Hôm nay thật là dài quá kiến thức.

Bàng Kỷ ở bên cạnh thật mạnh “Phi” một tiếng: “Quả thực vớ vẩn! Ngươi nói Viên Thiệu không phải anh chủ, vậy ngươi vì sao còn ở Viên Thiệu dưới trướng làm việc? Như thế nào không đi theo ngươi kia thân thích Quách Gia cùng đi thừa tướng dưới trướng?”

Quách Đồ quay đầu ân hung hăng trừng mắt nhìn Bàng Kỷ liếc mắt một cái, cả giận nói: “Như thế nào nào đều có ngươi đâu?”

Bàng Kỷ một ngửa đầu, hừ nói: “Ta chỉ là tò mò mà thôi, hỏi một chút không được sao?”

Quách Đồ mặc kệ đáp hắn, quay đầu tiếp tục đối Đào Thương nịnh nọt cười nói: “Cho nên nói, Quách Phụng Hiếu lúc trước đó là ấn ta chỉ dẫn, đi đầu tới rồi thừa tướng dưới trướng, không nghĩ tiểu tử này quả nhiên là tiền đồ, đi theo thừa tướng, quả nhiên là làm ra một ít tên tuổi, không uổng công ta năm đó một phen khổ tâm cũng.”

:.:

------oOo------

Chương 782: Hà Bắc dư nghiệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Đồ cùng Bàng Kỷ nịnh nọt chi thuật, ở Đào Thương xem ra…… Thực sự là quá nima thấp kém.

Có chút quá mức trần trụi, một chút kỹ thuật hàm lượng đều không có, này xem như cái gì vuốt mông ngựa?

Chút nào không chú ý kịch bản…… Chính là thuần thuần sinh chụp a, như thế nào ghê tởm người như thế nào chụp!

Hơn nữa lẫn nhau còn đều là một bộ ghê tởm người gian nịnh sắc mặt.

Đem hai người kia thu vào dưới trướng, chính mình về sau có phải hay không liền thành ngu ngốc chi chủ?

Đào Thương qua lại nhìn hai người, ngửa đầu thở dài khẩu khí, nói: “Gian thần giữa đường a.”

Thốt ra lời này ra tới, Quách Đồ cùng Bàng Kỷ hai người tức khắc ngây ngẩn cả người.

Bọn họ ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, đều là không rõ Đào Thương vì sao đột nhiên sẽ toát ra như vậy một câu.

Đột nhiên, lại thấy Quách Đồ cười lạnh quay đầu nhìn về phía Bàng Kỷ, nói: “Có nghe thấy không, thừa tướng nói ngươi là gian thần đâu!”

“Phi!” Bàng Kỷ hung hăng phỉ nhổ nói: “Ngươi mới là gian thần đâu! Nói chính là ai ngươi trong lòng không số sao? Thừa tướng nói chính là ngươi!”

Đào Thương ha hả cười, nói: “Hai vị tiên sinh chớ phỏng đoán, đào mỗ chỉ là tùy ý cảm khái một câu mà thôi, cũng không có nói về người nào, càng không phải cố ý đang nói các ngươi hai người.”

Quách Đồ cùng Bàng Kỷ mặt lộ vẻ xấu hổ chi sắc.

Vị này Đào thừa tướng, hẳn là hình dung như thế nào đâu?

Quá mẹ nó bướng bỉnh!

“Chính là, ta sao có thể là gian thần đâu?” Quách Đồ một đĩnh bộ ngực, tự tin nói: “Ta chính là Dĩnh Xuyên Quách thị người trong, từ nhỏ vâng chịu tổ huấn, vì nước tận trung, giúp đỡ nhà Hán là Quách mỗ lời răn, ta mỗi ngày ngủ phía trước đều sẽ niệm thượng mười biến, ta sao có thể là gian thần?”

Bàng Kỷ hừ hừ, nói: “Niệm mười biến có gì ghê gớm? Ngô mỗi ngày tam tỉnh ngô thân, đều sẽ niệm thượng một trăm lần.”

Quách Đồ quay đầu nói: “Ta nhắc mãi 500 biến!”

“Ta niệm một ngàn biến.”

Triệu Vân thật sự là nhìn không được, nhấc chân mỗi người cho bọn họ một chân, sủy ở trên mông, quát: “Đều cho ta ngừng nghỉ điểm! Cũng chẳng phân biệt phân trường hợp, hai người các ngươi là cái gì thân phận, các ngươi chính mình không biết sao?”

Quách Đồ cùng Bàng Kỷ nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Đúng vậy!

Hai chúng ta…… Hình như là tù nhân tới?

Lại thấy Bàng Kỷ sắc mặt biến đổi, vội vàng hướng về phía Đào Thương cúi người chắp tay thi lễ nói: “Bàng Kỷ nguyện bỏ gian tà theo chính nghĩa, quy hàng thừa tướng, còn thỉnh thừa tướng xem ở ngày xưa tình cảm thượng, thu nạp với mỗ đi.”

Quách Đồ cũng là vội nói: “Quách mỗ cũng là nguyện hàng, thừa tướng chính là đương thời hào kiệt, người trong thiên hạ trong lòng quân tử mẫu mực, Quách mỗ ngưỡng mộ lâu rồi! Quách mỗ còn nguyện ý hướng thừa tướng cung cấp Viên thị dư nghiệt tình báo.”

Bàng Kỷ vừa thấy Quách Đồ tranh trước, đã hận thả giận, cũng là chạy nhanh bổ cứu: “Thừa tướng, Bàng mỗ cũng là có thể cung cấp.”

Dứt lời, liền thấy hai người vẻ mặt chờ đợi nhìn Đào Thương.

Đào Thương qua lại đánh giá các nàng hai người, cuối cùng mặt giãn ra lộ ra một cái ánh mặt trời tươi cười.

“Chuẩn hàng!”

Nghe thế câu nói, hai người trong lòng đại thạch đầu tức khắc rơi xuống đất.

Đào Thương đem hai người dẫn dắt tới rồi bên cạnh một khối đất trống, làm hai người ngồi xuống, sau đó phân phó bọn họ nói: “Nói một chút đi, Viên Thiệu trước khi chết, đều làm này đó an bài?”

Quách Đồ cùng Bàng Kỷ đều tranh tiên phải hướng Đào Thương hội báo, hai người thiếu chút nữa không cho nhau cắn lên.

Nhìn hai người khoe khoang kính, Đào Thương bất đắc dĩ thở dài, giơ tay ý bảo bọn họ đình chỉ.

Này hai người, hình dung như thế nào đâu?

Bất kham trọng dụng kẻ dở hơi.

Cuối cùng, hắn qua lại xem xét, một lóng tay Quách Đồ, nói: “Ngươi nói trước.”

Quách Đồ đắc ý hướng về Bàng Kỷ giương lên cằm, sau đó đối Đào Thương nói: “Đại tướng quân trước khi chết, nga, không phải Viên Thiệu trước khi chết……”

Đào Thương lắc đầu ý bảo nói: “Không quan hệ, xưng hô đại tướng quân là được.”

Quách Đồ tức khắc lộ ra khâm phục chi sắc: “Thừa tướng thật sự là hảo rộng lớn lòng dạ a, này chờ ân uy, thuộc hạ chưa bao giờ gặp qua, thật sự là cái thế vô song, không người có thể ra này hữu!”

Đào Thương lẳng lặng nhìn Quách Đồ: “Ta như vậy hậu da mặt, đều có thể làm ngươi nói nổi da gà cọ cọ rớt, ngươi thật sự là hảo thâm hậu công lực…… Được rồi, mông ngựa một hồi lại chụp, trước nói chính sự.”

“Nặc…… Đại tướng quân trước khi chết, từng lập nhị công tử Viên hi kế thừa này vị, cũng làm chư công bảo hộ hắn di thể đi tìm Viên hi, hắn còn từng dặn dò mọi người, nói là Viên hi phi lập nghiệp chi chủ, mọi người nếu là có tưởng đầu nhập vào thừa tướng, nhưng đi không sao, chỉ là ngày sau cần đến giúp hắn làm một chuyện.”

Quách Đồ nói lời này thời điểm, đã là đã không có nịnh nọt chi tình, tương phản, biểu tình rất là khẩn trương nghiêm túc.

Quách Đồ như thế thần sắc, nhưng thật ra gợi lên Đào Thương lòng hiếu kỳ, hắn tìm tòi nghiên cứu hỏi: “Viên Thiệu làm làm sự tình, là chuyện gì?”

Quách Đồ không đợi nói xong lời nói, Bàng Kỷ liền vội vội nói: “Hắn làm chúng ta hướng thừa tướng cầu tình, xem ở ngày xưa giao tình phân thượng, có thể cho hắn Viên gia lưu lại một chút huyết mạch.”

Quách Đồ phẫn hận trắng Bàng Kỷ liếc mắt một cái.

Ngươi là thật thiếu a ngươi! Làm ngươi biết thanh sao?

Đào Thương nghe xong Bàng Kỷ nói, nhưng thật ra có chút trầm mặc.

Không bao lâu, lại nghe hắn hỏi: “Viên Thiệu di thể hiện tại nơi nào?”

Bàng Kỷ nói: “Tuân kham, Tân Bình đám người bảo vệ đại tướng quân quan tài, có khác Triệu Duệ, Lữ uy hoàng, Hàn cử tử chờ tướng lãnh suất binh bảo hộ, chạy ra khỏi trùng vây, bôn Viên hi đại trại mà đi.”

Đào Thương trong lòng bắt đầu cân nhắc.

Viên hi kia mặt cơ bản đã bị Cam Ninh đánh cho tàn phế, trước mắt nhưng thật ra không đáng sợ hãi, y theo hắn tính cách, Viên Thiệu đã chết làm hắn kế thừa đại vị, phỏng chừng chính hắn cũng không lắm tưởng.

Huống hồ không được chính mình, Viên Đàm cái thứ nhất liền sẽ không dung hắn.

Đào Thương suy nghĩ hồi lâu, quyết định tạm thời không đem Viên hi bức thật chặt, thả làm chính hắn hoảng loạn một trận, nói không chừng Viên hi kia tiểu tử thúi chính mình liền chịu lại đây quy hàng.

Trước mắt yêu cầu xử lý, là Viên Thiệu lưu lại tới mặt khác tàn binh bại tướng.

Mặt khác đến mười hào A Hỏa này giữa có ba người là nhất khó giải quyết.

Văn Sửu, Cao Lãm, Thuần Vu quỳnh!

Này ba người hiện nay đều một mình lãnh binh bên ngoài.

Ba người bên trong, Văn Sửu là lập tức Hà Bắc đệ nhất mãnh tướng, Cao Lãm là ngày xưa Hà Bắc bốn đình trụ chi nhất, đến nỗi Thuần Vu quỳnh, chính là ngày xưa tây viên tám giáo úy chi nhất, cùng Viên Thiệu cùng Tào Tháo tề danh. Tuy rằng hắn trong lịch sử bị mất ô sào, nhưng kia dù sao cũng là bởi vì lúc ấy lãnh binh đối phó người của hắn là Tào Tháo bản nhân, đương thời có thể đối mặt Tào Tháo mà bất bại tướng lãnh, tinh tế số tới, thực sự là không có mấy người.

“Bàng Kỷ, Quách Đồ.” Đào Thương phân phó bọn họ hai người nói: “Các ngươi hai người, cùng Cao Lãm, Văn Sửu, Thuần Vu quỳnh quan hệ như thế nào?”

Bàng Kỷ nói: “Đều là đồng liêu, tuy không đến mức có bao nhiêu thân mật, nhưng còn xem như quen biết.”

“Hảo, vậy các ngươi hai người hiện tại liền phân biệt làm thư, ta phái người cho bọn hắn đưa qua đi, chiêu hàng tam đem, nếu là bọn họ chịu quy thuận, đào mỗ cho các ngươi kế đầu công.”

……

Đối với Đào Thương sở hạ cái thứ nhất mệnh lệnh, hai người tự nhiên là cực kỳ coi trọng, thư từ thực mau thành hình, sau đó liền bị giáo sự phủ giáo sự phân biệt đưa hướng tam đem chỗ.

Mà trước mắt ba gã tướng lãnh, com cũng chính từng người suất binh cùng Từ Hoảng, Hoàng Trung, Thái Sử Từ đám người giằng co.

Cao Lãm nhận được Đào Thương thư từ lúc sau, lập tức do dự.

Hắn gần chút thời gian cùng Hoàng Trung giao thủ, vừa mới bắt đầu còn xem như lực lượng ngang nhau, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn bắt đầu dần dần đấu Hoàng Trung bất quá.

Cái này Hoàng Trung chẳng những bản lĩnh cao cường, dụng binh cũng có một tay, càng nháo tâm chính là người lão hầu tinh dường như, cái gì mưu kế sử ở trên người hắn phảng phất đều không trúng bộ, rất là khó chơi.

Thời gian dài, Cao Lãm bắt đầu dần dần ở vào hoàn cảnh xấu.

Liền ở Cao Lãm vô pháp đánh vỡ cái này cục diện bế tắc thời điểm, càng không xong tình huống xuất hiện, đầu tiên là Viên Thiệu quân chủ lực tan tác, này bản nhân thân chết tin tức truyền đến, ngay sau

đó, đó là Nghiệp Thành thất thủ, Viên Đàm phản loạn tin tức truyền đến.

Đừng nói là tam quân tướng sĩ, Cao Lãm bản nhân hiện tại đều có chút ngốc.

Chính mình sau này lộ, hẳn là như thế nào cho phải? Viên Thiệu đã chết, Nghiệp Thành ném, Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp cũng hàng…… Đừng nói chính mình hiện tại ở vào hoàn cảnh xấu, chính mình liền tính là đánh thắng Hoàng Trung, lại có ích lợi gì?

------oOo------

Chương 783: Văn Sửu quyết tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở Cao Lãm thế khó xử, khó có thể quyết sách thời điểm, Quách Đồ cùng Bàng Kỷ thư từ bị Kim Lăng giáo sự phủ người đưa đến.

Quách Đồ cùng Bàng Kỷ tin, đều là thỉnh Cao Lãm lấy đại cục làm trọng, có thể quy thuận Đào Thương.

Tin thượng, cũng đem hiện nay tình thế cấp Cao Lãm phân tích một lần.

Viên Thiệu thân chết, bắc địa Công Tôn thị đại bại, khó có thể lâu cầm, Lưu cùng suất lĩnh Điền Dự, tiên với phụ, cao nhu đám người quy thuận Đào Thương, hiện giờ nam Hung nô cùng ô Hoàn, Tiên Bi chờ bộ cũng là thế lực tổn hao nhiều, bị Đào Thương phái người khống chế, hắc sơn quân quy thuận, trương quy thuận, Viên Đàm quy thuận, cán bộ cao cấp quy thuận, Tưởng Kỳ, mã duyên cùng trương quy thuận, điền phong cùng thẩm xứng bị bắt giữ…… Quách Đồ cùng Bàng Kỷ bản nhân cũng đã quy thuận Đào Thương.

Cao Lãm nhìn hai người tin không khỏi cười khổ.

Viên thị toàn bộ đã sụp đổ, hiện giờ Hà Bắc, đã thay tên họ Đào, chính mình còn ở nơi này cùng Hoàng Trung giằng co cái gì?

Thôi, cũng hàng đi.

Cao Lãm hạ quyết tâm, ngày hôm sau hướng đi Hoàng Trung xin hàng, như thế cũng hảo bảo hạ chính mình một cái hữu dụng chi khu, tương lai vì xã hội làm điểm cống hiến.

Dù sao bất luận như thế nào, kết cục khẳng định là so chết mạnh hơn nhiều.

Nhưng liền ở đêm đó, Cao Lãm phương diện này tình thế đột nhiên đã xảy ra biến hóa.

Vào lúc ban đêm, thám báo tới báo, nói là có một đường viện quân thừa đêm tập kích Hoàng Trung đóng quân nơi, cùng Hoàng Trung giao chiến, Hoàng Trung vì bảo tồn thực lực, tạm thời rút quân vài dặm, rời đi giám thị bên ta đại trại phạm vi.

Cao Lãm vừa nghe lời này, lúc ấy liền ngây ngẩn cả người.

Đến tột cùng là cái nào, đại buổi tối lại đây cho chính mình giải vây?

Hoặc là nói là quấy rối!

Ngươi muốn giải vây sớm mấy ngày giải vây không hảo sao? Thế nào cũng phải đuổi ở cái này mấu chốt thượng!

Ta đều phải đầu hàng, ngươi chạy tới đem Hoàng Trung dọa chạy, này không phải thuần cho ta thêm phiền sao?

Rốt cuộc là cái nào hỗn đản làm!

Cao Lãm thực mau phải tới rồi đáp án.

Kia chi binh mã ở tạm thời bức lui Hoàng Trung lúc sau, liền nhanh chóng hướng về Cao Lãm doanh địa di động mà đến.

Là Hà Bắc đệ nhất dũng tướng, Văn Sửu binh mã!

Cao Lãm thấy Văn Sửu lúc sau, phi thường khiếp sợ.

“Văn tướng quân, ngài như thế nào đến ta bên này? Ngươi đại trại đâu?”

“Ném! Ném cho Thái Sử Từ, Nghiệp Thành đều ném, mỗ gia còn muốn cái kia đại trại làm gì?” Văn Sửu nói nói phi thường trực tiếp.

Cao Lãm nghe vậy toét miệng, nói: “Văn tướng quân, ngươi nghe nói bên kia sự sao?”

“Bên kia sự?”

“Chính là Nghiệp Thành thất thủ, đại tướng quân ly thế sự tình……”

Văn Sửu tà Cao Lãm liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Nếu không phải đã biết này đó, mỗ gia lại vì sao phải mạo bị Thái Sử Từ theo đuổi không bỏ, tổn binh hao tướng chi hiểm, tới ngươi nơi này?”

Cao Lãm trường thanh thở dài, nói: “Nguyên lai văn tướng quân cũng biết.”

Nói đến này, Cao Lãm dừng một chút, nói: “Văn tướng quân, nếu không…… Chúng ta cũng hàng đi, này trượng không có đánh tiếp tất yếu.”

Văn Sửu bỗng nhiên quay đầu, cắn răng nói: “Ngươi nói cái gì?”

Cao Lãm thở dài, nói: “Chuyện tới hiện giờ, đại tướng quân đã chết, Nghiệp Thành ném, Viên Đàm, cán bộ cao cấp, trương, Khúc Nghĩa, Bàng Kỷ, Quách Đồ, mã duyên bọn người hàng, Hà Bắc đại thế đã định, chúng ta hà tất lại tiếp tục cùng Đào Thương giằng co đi xuống, sao không cấp chúng ta chính mình cùng dưới trướng các tướng sĩ tìm cái đường ra……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Văn Sửu bỗng nhiên xoay người, trảo một cái đã bắt được hắn cổ cổ áo, đầy mặt vẻ mặt phẫn nộ.

Hắn hô hấp thô nặng, nghiến răng nghiến lợi, một đôi ngưu linh đại đôi mắt tràn ngập máu tươi, cơ hồ đều phải từ hốc mắt nhảy ra tới.

“Ngươi còn dám hồ ngôn loạn ngữ, ta sống xẻo ngươi!”

Cao Lãm cười khổ nói: “Văn tướng quân, ta này nói những câu đều là lời từ đáy lòng, cũng là vì chúng ta đường lui suy nghĩ, hiện giờ Viên thị liền cái có thể kế thừa đại tướng quân cơ nghiệp thích hợp

người được chọn đều không có, chúng ta đương tướng lãnh, lại là vì hắn thủ cái gì sống tang?”

“Kia cũng không thể quy hàng Đào Thương!” Văn Sửu mở miệng rống giận, nước miếng thẳng phun tới rồi Cao Lãm trên mặt: “Đầu hàng ai, cũng không cho đầu hàng Đào Thương!”

Cao Lãm giơ tay lau một phen ướt dầm dề gò má, bất đắc dĩ nói: “Đây là vì sao? Liền bởi vì hắn cùng đại tướng quân là địch? Chính là này thiên hạ chư hầu tìm trung, cùng đại tướng quân là địch, thực sự không chỉ là Đào Thương một người a.”

“Không riêng gì cái này!” Văn Sửu hung tợn đem Cao Lãm về phía sau đẩy, nói: “Chủ yếu là bởi vì ta đại ca Nhan Lương chết ở Thái Sử Từ trong tay, ta cùng với Thái Sử Từ không đội trời chung, nếu là muốn cho ta quy hàng Đào Thương…… Trừ phi Đào Thương có thể giết Thái Sử Từ!”

Cao Lãm nghe vậy tức khắc khe núi không nói gì.

Văn Sửu thằng nhãi này là thật quật cường a, đều bao lâu thời gian sự tình, hắn còn nhớ mãi không quên?

Thái Sử Từ chính là Đào Thương kết nghĩa đại ca, Đào Thương sao có thể sẽ bởi vì Văn Sửu mà giết hắn?

Như thế xem ra, Văn Sửu là không có khả năng quy thuận Đào Thương.

Vấn đề là, hắn không về thuận Đào Thương, vì cái gì muốn liên lụy thượng chính mình a?

Cao Lãm trong lòng, một cổ tử khóc không ra nước mắt cảm giác nảy lên trong lòng.

“Văn tướng quân, chúng ta đây sau này đường lui lại nên như thế nào?” Cao Lãm thật cẩn thận hỏi Văn Sửu nói.

Văn Sửu cẩn thận suy nghĩ một hồi, nói: “Đi Đào Thương nơi đó là tuyệt đối không được, ta đã liên hệ Thuần Vu quỳnh tướng quân, hắn ngày xưa ở kinh thành nhậm chức thời điểm cùng Tào Tháo quen biết, hắn trước mắt cũng là đang ở chạy tới nơi này, chúng ta thả đi cùng hắn hội hợp, sau đó cùng hướng Hà Nam, đến cậy nhờ Tào Tháo, ngày sau lại mượn dùng Tào Tháo thế lực, tấn công Đào Thương, giết chết Thái Sử Từ, vì ta huynh trưởng Nhan Lương báo thù.”

Cao Lãm nghe xong lời này, thiếu chút nữa không khí hộc máu.

Hỗn đản này đối Nhan Lương rốt cuộc là cái gì cảm tình a? Như thế nào cảm giác Nhan Lương so với hắn thân cha đều thân!

Vấn đề là, ngươi phải vì Nhan Lương báo thù, vì cái gì muốn hỗn loạn thượng ta?

Lão tử cùng Nhan Lương không thân được không!

Ta dựa vào cái gì đi theo ngươi đầu hàng Tào Tháo?

Liền ở cái này đương khẩu, trại ngoại đột nhiên vang lên một trận kêu sát tiếng động, ngay sau đó, liền có sĩ tốt tiến vào hướng Cao Lãm bẩm báo nói: “Cao tướng quân, Hoàng Trung binh mã tiến đến công trại!”

“Cái gì?” Văn Sửu nghe vậy cả kinh: “Lão nhân kia vừa mới không phải vừa mới mới vừa bị ta đánh đuổi sao? Như thế nào lại tới nữa!”

Vừa mới thấy Hoàng Trung bị Văn Sửu đánh ném xuống doanh trại quân đội, Cao Lãm trong lòng liền cảm thấy có điểm không quá thích hợp, giờ phút này vừa nghe Hoàng Trung phục tới, tức khắc tỉnh ngộ.

“Không xong, chúng ta trúng kế! Ta nói Hoàng Trung lão nhân như thế nào sẽ dễ dàng bại trận? Nghĩ đến hắn nhất định là thực hiện đã biết văn tướng quân bôn ta doanh trại quân đội mà đến, cho nên

sớm có chuẩn bị, hắn cố ý làm bộ bại lui, chính là vì chậm ta quân tâm, sau đó phục tới lại công!”

Văn Sửu ngưu trừng mắt: “Tao lão nhân có gì đáng sợ? Xem ta đi chém hắn!”

Dứt lời, đề đao liền bôn trướng ngoại đi, lại thấy một người giáo úy lại vội vàng tiến trướng: “Văn tướng quân, cao tướng quân, việc lớn không tốt! Thái Sử Từ cùng Từ Hoảng binh mã, phân biệt từ phía sau hai lộ đánh tới, đang ở tiến công ta quân sau trại!”

“Thái Sử Từ! Từ Hoảng?” Cao Lãm không rõ nguyên do gãi gãi đầu, nói: “Thái Sử Từ binh mã đến nơi này, chính là đuổi theo văn tướng quân mà đến, việc này ta nhưng thật ra có thể lý giải…… Từ Hoảng không phải hẳn là đang ở cùng Thuần Vu quỳnh giằng co sao? Như thế nào cũng sẽ chạy tới nơi này!”

“Quản hắn nhiều như vậy!” Văn Sửu sải bước bôn bên ngoài liền đi: “Thả xem mỗ gia đi ra ngoài gặp bọn họ đó là!”

------oOo------

Chương 784: 1 chỉ nhĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sự thật xác thật giống như Cao Lãm sở suy đoán như vậy, Hoàng Trung vừa mới bại trận, xác thật là trá bại, hắn đã sớm nhận được Thái Sử Từ cùng Từ Hoảng kịch liệt công văn, cũng bị thông tri chấp hành một trận chiến này lược.

Cùng Từ Hoảng giao thủ Thuần Vu quỳnh đồng thời nhận được Văn Sửu cùng Quách Đồ, Bàng Kỷ tin hàm, hắn cơ hồ là không có bất luận cái gì do dự, lập tức liền lựa chọn quy thuận Đào Thương.

Đương nhiên, vì lấy biểu gần người chi tư, hắn còn đem Văn Sửu khuyên phục hắn cùng gia nhập Tào Tháo quân kế hoạch bẩm báo cho Đào Thương.

Đào Thương nhanh chóng quyết định làm ra ứng đối, làm ra toàn bộ bố cục.

Các phương diện kế hoạch là trước túng lại bắt, sau đó lại cấp Văn Sửu cùng Cao Lãm hai quân lấy lôi đình chi thế thật mạnh một kích.

Ba đường binh mã đồng thời hội tụ đến Cao Lãm doanh trại, cũng đối hắn doanh trại phát động cuối cùng một kích.

Văn Sửu túm không tình nguyện Cao Lãm chạy ra khỏi soái trướng, nhìn bốn phương tám hướng, hướng về bên ta kích động lại đây Kim Lăng quân, nói: “Cao tướng quân, ngươi ta ra sức tử chiến!”

Cao Lãm thật muốn một cái đại tát tai trừu chết hắn, chính mình rõ ràng tưởng đầu hàng có được không? Ta tử chiến cái rắm a ta?

Văn Sửu cũng không phải thuần túy mãng phu, hắn biết Cao Lãm trong lòng nhiều ít có điểm ý tưởng, tùy nói: “Cao tướng quân, ngươi

đừng cho là ta là đây là lại hại ngươi, tương phản, mỗ gia này cử chính là ở cứu ngươi tánh mạng!”

Cao Lãm không nói chuyện, thầm nghĩ ta nhưng không thấy ra tới ngươi nơi nào là tốt với ta.

Lại nghe Văn Sửu trầm giọng nói: “Ngươi đã quên, lúc trước bởi vì ngươi cùng Khúc Nghĩa không đối phó, Khúc Nghĩa ở trận chiến Quan Độ bị bắt rời đi, đầu hướng Đào Thương, Khúc Nghĩa người này, lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, hắn ở quan độ lập hạ công lớn, hiện giờ đã bị Đào Thương sắc vì Chinh Bắc tướng quân, dẫn vì tâm phúc, lần này Hà Bắc chi chiến, người này không nhớ tình bạn cũ chủ chi tình, tự mình đi tấn công đại tướng quân doanh trại quân đội, này hẹp hòi tâm tính không phải bàn cãi, ngươi ngày xưa lại không quen biết Đào Thương, đó là đầu hàng qua đi, Đào Thương lại sao lại lấy ngươi làm trọng, đến lúc đó Khúc Nghĩa kia tư không chỉnh chết ngươi mới là lạ! Chính ngươi có thể tưởng tượng rõ ràng.”

Cao Lãm nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người.

Chuyện này, giống như thật sự bị hắn quên mất.

Thừa Cao Lãm ngây người đương khẩu, Văn Sửu đã sai người đem ngựa dắt tới, hai người xoay người lên ngựa, cầm lấy binh khí, hướng về phía doanh trại ngoại xông ra ngoài.

Hai người dẫn dắt một chúng kỵ binh đi vào ngoại trại, chính thấy Hoàng Trung dẫn dắt một chúng tinh nhuệ Kim Lăng quân bên ngoài trại phóng hỏa bắn tên.

Văn Sửu đem chiến đao giương lên, xa xa chỉ vào Hoàng Trung, đối phía sau kỵ binh nhóm nói: “Các huynh đệ, có dám cùng ta phá trận giết địch?”

Văn Sửu dưới trướng binh sĩ đều cùng hắn giống nhau, chính là hào dũng người, sôi nổi theo tiếng đáp ứng.

“Nguyện tùy văn tướng quân một trận chiến!”

“Không sợ nam tặc, hướng a!”

Nhưng là đối với Văn Sửu quân mà nói, bọn họ tinh lực chính toàn bộ đặt ở đối phó trước mặt Hoàng Trung một chúng, nhưng Kim Lăng quân dù sao cũng là số lộ cường công, bọn họ đó là trước mắt đánh thắng Hoàng Trung, cũng vãn hồi không được sụp đổ tình thế.

Lấy Văn Sửu cùng Cao Lãm vì trước, này một chi Hà Bắc quân chủ lực hướng về Hoàng Trung binh mã vọt qua đi.

Văn Sửu xông vào trước nhất mặt, tỏa định một người mẹ mìn mã kỵ binh thân hình, ở đối phương xuất đao phía trước, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế đại phất tay trung chiến đao.

Kia kỵ binh cuối cùng đề đao đón đỡ trụ này một kích, nhưng cường đại tọa kỵ lực đánh vào hơn nữa Văn Sửu bất đồng thường nhân bùng nổ thức lực cánh tay, chỉ là một kích, trực tiếp liền đem mẹ mìn mã kỵ binh chụp lạc té ngựa, tiện đà bị mặt sau Viên quân nghiền áp mà qua.

“Chắn ta giả chết!” Văn Sửu chợt quát một tiếng, chiến đao lại chém giết mặt khác một người kỵ binh, thần uy hiển hách.

Sớm tại Văn Sửu xông tới thời điểm, Hoàng Trung cũng đã chú ý tới bọn họ, hắn loát màu trắng râu, bất đắc dĩ cười cười.

“Chỉ trượng cái dũng của thất phu, khó thành châu báu.”

Dứt lời, hắn đối phía sau một người giáo úy sử cái ánh mắt.

Kia giáo úy lĩnh hội Hoàng Trung ý tứ, ngay sau đó hiệu lệnh lính liên lạc, trác bên ta binh mã thay đổi trận hình.

Hoàng Trung hiện nay bên người binh mã, cũng đều là lấy kỵ binh làm chủ, nhưng chỉ có tam thành là mẹ mìn mã kỵ binh, còn lại bảy thành binh mã, còn lại là trang bị đặc thù.

Này đó kỵ binh ở tọa kỵ thượng trang bị một bộ đệm, đệm phía dưới đó là trứng dái, bọn họ sở sử dụng trường binh khí toàn đặt trứng dái mặt trên, mà phía dưới, đó là mã cung cùng mũi tên nhọn.

Này chi cung kỵ binh ở phía trước bộ một đường kỵ binh phối hợp tác chiến hạ, bắt đầu hướng về hai bên phân tán, bọn họ một bên chạy băng băng, một bên đem mũi tên nỏ bắn vào tới rồi Văn Sửu quân trận bên trong, hắn sao cũng không chú ý cái gì tỉ lệ ghi bàn, mà chỉ là lấy cường đại chạy băng băng tốc độ cùng mũi tên nỏ số lượng, tới đánh gãy quân địch sĩ khí, cùng Văn Sửu quân kỵ binh trận hình.

Loại này chiến pháp tuy rằng lực sát thương không cao, nhưng lại lệnh Văn Sửu xung phong kỵ binh trận hình đã xảy ra tán loạn, liền giống như một thanh sắc bén kiếm, đang ở về phía trước đâm mạnh thời điểm, sinh sôi trát ở tường cao phía trên.

Kỵ binh đội ngũ ở tác chiến là lúc, phần cứng là đánh sâu vào lực độ cùng chiến mã ưu khuyết, còn bao gồm trang bị tốt xấu, nhưng trận hình cùng sĩ khí mũi nhọn cũng là rất quan trọng phần mềm phụ tá.

Kỵ binh mũi nhọn một khi bị chắn, xung phong trận hình một loạn, sĩ khí liền sẽ tiệm băng, xa không bằng củng cố trọng bộ binh trận doanh tới vững chắc hữu hiệu.

Văn Sửu quân đội trước mắt chính là loại tình huống này, nhưng bọn hắn lại còn có một cái người tâm phúc.

Kia đó là Văn Sửu bản nhân!

Văn Sửu bằng vào tự thân dũng mãnh, ở Kim Lăng trong trận lui tới xung phong liều chết, thực mau đón nhận một cái mẹ mìn mã kỵ binh, chiến đao đâm thẳng, lực đạo chi mãnh, lập tức thấu xuyên người này ngực. Hắn hai tay phát lực, chợt quát một tiếng, trong tay chiến đao giơ lên, thế nhưng đem người nọ đánh bay lên ném phía sau, máu tươi vẩy ra được đến chỗ đều là.

Kim Lăng quân kỵ binh nhóm tuy rằng cũng là kinh nghiệm sa trường, nhưng thấy Văn Sửu như thế dũng mãnh thị huyết, trong lòng cũng rất là kinh sợ, sôi nổi hướng về phía sau né tránh.

Vấn đề là, hắn một người dũng mãnh chung quy không thể thành đại sự.

Chính ẩu đả gian, phía sau đột nhiên truyền đến một trận vó ngựa tiếng động, lại là có hai đạo nhân mã công phá Cao Lãm sau trại, lập tức sát nhập bụng, thông qua trại nội vọt tới Văn Sửu sau quân.

Đúng là Từ Hoảng cùng Thái Sử Từ hai lộ binh mã!

Thái Sử Từ mấy ngày này cùng Văn Sửu vẫn luôn giao thủ, đối này rất là quen thuộc, mắt thấy Văn Sửu ở phía trước bằng vào một người chi dũng đại sát đặc sát, khóe miệng không khỏi treo lên mỉm cười.

Hắn duỗi ra tay, từ phía sau rút ra một chi mũi tên nhọn, hướng về phía Văn Sửu sau cổ liền bắn tới!

Văn Sửu giác quan thứ sáu giác cũng coi như là cường, hắn ẩn ẩn cảm giác được tình huống không ổn, vội vàng xoay đầu, tránh né kia chi tới mũi tên.

Yếu hại là bị hắn tránh né đi qua, uuk a n s hu nhưng Thái Sử Từ mũi tên nhọn vẫn là bắn trúng hắn anh khôi, đem đầu của hắn khôi bắn dừng ở trên mặt đất.

Ở Thái Sử Từ rút mũi tên trong nháy mắt, Hoàng Trung đồng thời cũng tìm đúng góc độ, mũi tên bắn Văn Sửu!

Hoàng Trung tài bắn cung phi phàm, này một mũi tên dưới, vốn là có thể lấy Văn Sửu tánh mạng.

Nhưng ý trời chiếu cố hắn, Văn Sửu ở tránh né Thái Sử Từ mũi tên nhọn đồng thời, cũng đem Hoàng Trung mũi tên tránh né qua đi!

Nên xảo bất xảo, Thái Sử Từ mũi tên bắn rớt Văn Sửu mũ giáp, mà Hoàng Trung mũi tên còn lại là bị Văn Sửu tránh thoát yếu hại, lại vừa lúc bắn ở hắn hữu lỗ tai phía trên.

Một mũi tên xẹt qua, Văn Sửu hữu lỗ tai thế nhưng trực tiếp không có! Máu tươi giống như suối phun giống nhau phun xạ ra tới!

Nhân loại lỗ tai thần kinh là mẫn cảm nhất, bị bắn rớt lỗ tai người, kia cổ kịch liệt chỗ đau có thể nghĩ.

“A ~! A!” Văn Sửu chiến đao rơi xuống đất, dùng tay dùng sức che lại lỗ tai, liều mạng giơ thẳng lên trời hô to.

:.:

------oOo------

Chương 785: thức thời Cao Lãm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Văn Sửu bị Hoàng Trung một mũi tên bắn rớt hữu nhĩ, đau đớn khó nhịn, nhưng hắn dù sao cũng là hào dũng người, đao tuy rằng rời tay, nhưng theo sau liền phản ứng lại đây.

Hắn buông máu chảy đầm đìa tay, từ bên hông rút ra bội kiếm, sau đó hướng về phía phía sau những cái đó sĩ tốt nhóm cao giọng nói: “Các tướng sĩ, cùng ta lao ra đi!”

Văn Sửu bị trọng thương, lại ở đây nội chém giết liền lỗi thời, trước mắt vẫn là lấy bảo toàn tánh mạng vì việc quan trọng.

Huống chi Viên quân hiện tại bị ba đường binh mã vây công, lượng Văn Sửu lại là lợi hại, lại há có thể cứu lại này chờ bại cục chi thế?

Đừng nói là Văn Sửu, Hạng Võ tái sinh cũng không được.

Nơi xa, Thái Sử Từ mơ hồ nhìn Văn Sửu sắp sửa chạy trốn, mày nhăn lại, lên tiếng nói: “Văn Sửu thất phu chạy đi đâu! Thái Sử Từ tại đây, ngươi không phải muốn tìm ta báo thù sao?”

Vừa nghe tên này, Văn Sửu lý trí tức khắc lại lâm vào sắp hỏng mất bên cạnh.

Hắn chuyển mã mang thương liền phải đi cùng Thái Sử Từ liều mạng, lại bị Cao Lãm liều mạng ngăn lại: “Văn tướng quân! Đây là nguy cơ là lúc, thiết không thể sử tiểu tính tình! Vẫn là mau lao ra đi thôi, ngày sau lại đồ vì Nhan Lương tướng quân báo thù, nơi này từ mạt tướng cản phía sau!”

Văn Sửu bên tai đã là đau đớn không được, đầu cũng bởi vì mất máu có chút mơ hồ, hắn thật sâu nhìn Cao Lãm liếc mắt một cái, cảm kích nói: “Cao tướng quân như thế trượng nghĩa, bản tướng quân cảm động đến rơi nước mắt, này phân đại ân thả dung ta ngày sau lại báo!”

Cao Lãm nôn nóng nói: “Tướng quân đi nhanh đi! Lại vãn liền tới không kịp, mạt tướng ở chỗ này liều chết thế tướng quân cầm giữ!”

Văn Sửu thở sâu, xoay người chỉ huy thân vệ quân hướng về phương nam sát điều đường máu, chạy băng băng mà đi.

Nhưng cũng chính là ở ngay lúc này, Hoàng Trung cùng Thái Sử Từ hai lộ quân chủ lực cũng là giải khai tầng tầng trở ngại, đi tới nơi này, tiếng kêu nhất thời càng thêm nùng liệt.

“Văn Sửu chạy đi đâu!”

“Còn không thúc thủ chịu trói!”

Theo Cao Lãm trấn thủ ở chỗ này những cái đó Viên quân sĩ tốt đều bị rất là kinh hãi sợ hãi, trải qua vừa rồi mấy vòng giao chiến, vốn tưởng rằng có thể thoáng điều chỉnh một chút, một lần nữa bố trí đội ngũ, không nghĩ Thái Sử Từ cùng Hoàng Trung thân vệ quân cư nhiên như vậy dũng mãnh, sớm tối chi gian liền giết đến bọn họ trước mặt.

Rơi vào đường cùng, Cao Lãm một chúng chỉ phải là căng da đầu chuẩn bị giao chiến.

Bọn họ trong lòng giờ này khắc này đều tràn ngập oán khí, đối bọn họ vị này chủ tướng phi thường bất mãn!

Nhân gia Văn Sửu thân vệ quân đều đi theo chủ tướng chạy, ngươi tại đây trang sung cái gì sói đuôi to, thế nào cũng phải lưu lại cản phía sau?

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Hoàng Trung đã đi tới Cao Lãm trước mặt, hắn giơ lên trong tay chiến đao, cao giọng khiển trách nói: “Cao Lãm, nhữ đã là cùng đường, lúc này không hàng, càng đãi khi nào?”

“Hừ!” Liền thấy Cao Lãm đem trong tay chiến đao hướng trên mặt đất một trát, hướng về phía Hoàng Trung khiển trách nói: “Hoàng Trung lão nhân! Lần này liền tính là ngươi nói đúng!”

Dứt lời, liền thấy hắn xoay người xuống ngựa, đôi tay ôm đầu, cao giọng nói: “Cao mỗ…… Nguyện ý quy hàng a!”

……

Đào Thương soái trướng nội.

Trải qua Trương Hợp tới liên tục mấy ngày khuyên bảo, cùng Đào Thương tẩy não…… Tẩy linh hồn, dắt chiêu rốt cuộc đáp ứng rồi quy hàng Đào Thương.

Khúc Nghĩa năm đó ở Đào Thương dưới trướng nhân duyên không tốt, đối với khuyên bảo Hà Bắc cảnh nội những cái đó phụ trách trấn thủ các nơi quan ải các tướng lĩnh, cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng dắt chiêu cùng Trương Hợp lại là người trung chi kiệt, ở Hà Bắc Viên thị tướng lãnh trung uy vọng pha cao, từ bọn họ hai người ra mặt, các nơi thủ tướng sôi nổi tỏ vẻ nguyện ý quy hàng.

Bao gồm trước một đoạn thời gian bị Đào Thương bắt sống quá quách viện, thanh hà thủ tướng Mạnh đại, nhất hồ quan đại thủ tướng Đặng thăng, nghiệp đem phùng lễ, Ngụy quận thái thú hạ chiêu, càng kỵ giáo úy vương ma, múc huyện đô úy gì mậu, kỵ binh dũng mãnh giáo úy nghiêm sưởng đám người.

Đến tận đây, Hà Bắc bản đồ thượng đại khái đã định.

Nhưng cũng chính là ở ngay lúc này, Hoàng Trung, Từ Hoảng, Thái Sử Từ đám người cũng là trở về, hướng Đào Thương trần thuật lấy quân sự tình huống, cũng đưa lên bọn họ áp giải trở về tù binh, Viên quân thượng tướng Cao Lãm.

Cao Lãm thân là Hà Bắc bốn đình trụ chi nhất, Đào Thương đối hắn chú ý trình độ, tự nhiên là muốn rất xa vượt qua mặt khác hàng tướng.

Không bao lâu, lại thấy Cao Lãm bị áp giải tới rồi Đào Thương trước mặt.

Đương nhiên, bởi vì hắn đặc thù tình huống cùng thân phận, hắn toàn thân tự nhiên là bị trói trói.

Chiến sự đã tất, Hứa Chử tự nhiên cũng không ở phụ trách trấn thủ đại trại, mà là phản hồi tới rồi Đào Thương bên người.

Hắn ở Đào Thương ý bảo hạ, tự mình tiến lên giải khai Cao Lãm dây thừng.

Có hạng nặng võ trang Hứa Chử tọa trấn, chính là cho hắn giải khai dây thừng, tay không tấc sắt Cao Lãm cũng phiên không ra cái gì đa dạng tới.

Đào Thương duỗi tay làm Cao Lãm ở bên cạnh ngồi xuống, cười nói: “Ta nghe Hoàng Trung cùng Thái Sử Từ nói, cao tướng quân lần này quy phục quá trình…… Thực giản dị trực tiếp, thú vị khẩn a.”

Lời này thuần thuần chính là giày xéo người, một chút đều không cần nghiền ngẫm.

Cao Lãm sắc mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Ai, Cao mỗ vốn cũng không là kia qua cầu rút ván tiểu nhân, chỉ là đại thế đã mất, Hà Bắc thuộc sở hữu đã thành kết cục đã định, Cao mỗ người tuy rằng không sợ chết, lại cũng không nghĩ bạch chết, thừa tướng chính là đương thời ít có thông tuệ chi chủ, có thể đỡ bảo thừa tướng, cũng là tại hạ phúc khí.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Cao tướng quân đã có như vậy giác ngộ, kia ngay từ đầu như thế nào không đầu hàng, cố tình phải chờ tới lâm trận thời điểm, mới quy hàng đâu? Ta chính là làm Quách Đồ cùng Bàng Kỷ cho ngươi đưa quá thư khuyên hàng tin.”

Không nói việc này khen ngược, vừa nói việc này, Cao Lãm thiếu chút nữa ủy khuất khí khóc.

“Thừa tướng, ngươi không biết, việc này thực sự là không kém ta a! Đều là Văn Sửu kia tư làm nghiệt!”

Dứt lời, liền thấy Cao Lãm đem sở hữu sự tình, xa xa sách vở cùng Đào Thương thuật lại một lần, cuối cùng lại thấy hắn ủy khuất vỗ tay một cái, nói: “Thừa tướng, ngươi nói Văn Sửu kia tư không phải khi dễ người sao!”

Hứa Chử đứng ở Đào Thương phía sau, một cổ quai hàm, “Hừ hừ” hai tiếng.

Đào Thương biết, Hứa Chử đây là ở nỗ lực nghẹn lại đừng làm cho chính mình cười ra tiếng.

Kỳ thật Đào Thương chính mình cũng làm sao không phải như thế?

“Ân, Văn Sửu thằng nhãi này…… Thật mẹ nó quá nhưng khí…… Này hành vi quả thực lệnh người giận sôi!…… Ha ha…… Ha ha ha ha!”

Nhìn cuối cùng không có nghẹn lại nhạc, cười ra tiếng tới Đào Thương, Cao Lãm trong mắt lộ ra một tia ủy khuất, da mặt cũng biến đỏ bừng.

Không bao lâu, Đào Thương cùng Hứa Chử hai người đều nhạc đủ rồi, lại thấy Đào Thương chính chính biểu tình, nói: “Cao tướng quân bỏ gian tà theo chính nghĩa, ra nước bùn mà không nhiễm, quả thật là thuận lòng trời ứng người cử chỉ, đào mỗ rất an ủi, ta đại biểu triều đình sắc phong ngài vì thiên tướng quân, xã khu chờ, ngày sau còn cần hảo sinh đền đáp triều đình, không thể tái sinh nhị tâm.”

Cao Lãm trong lòng một cục đá lớn rốt cuộc rơi xuống đất, hắn vội vàng đứng lên, đối Đào Thương một hồi tỏ vẻ cảm tạ.

Tạ xong lúc sau, Cao Lãm suy nghĩ suy nghĩ, vẫn là có một việc đến cùng Đào Thương nói, vì thế nói: “Thừa tướng, còn có một việc, mạt tướng đến hướng ngài làm xin chỉ thị.”

Đào Thương giương lên mi, cười nói: “Cái gì xin chỉ thị?”

Cao Lãm áy náy cười, nói: “Chính là ta cùng Khúc Nghĩa chi gian sự, ai! Việc này như thế nào nói đi? Chính là năm đó Khúc Nghĩa bị Viên công trách phạt, rời đi Viên doanh đến cậy nhờ thừa tướng, này giữa lại cũng là có một ít ta nguyên nhân, ta cùng khúc tướng quân hai người chi gian, kỳ thật là có một ít hiểu lầm, chuyện này, còn phải thỉnh thừa tướng hỗ trợ điều đình điều đình……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thình lình nghe trướng ngoại có người bẩm báo nói: “Thừa tướng, khúc tướng quân tiến đến cầu kiến.”

Cao Lãm vừa nghe tên này, sắc mặt lập tức biến trắng.

------oOo------

Chương 786: kết làm huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khúc Nghĩa tới soái trướng không phải vì khác, chính là vì dọn dẹp Cao Lãm.

Năm đó trận chiến Quan Độ, Khúc Nghĩa sở dĩ bị Viên Thiệu đuổi đi ra trại, ngòi nổ đó là bởi vì hắn cùng Cao Lãm ở trước trận cọ xát, tuy rằng nguyên nhân căn bản vẫn là Khúc Nghĩa tự giữ công cao, không đem Viên Thiệu để vào mắt, nhưng thực hiển nhiên chính hắn lại không như vậy cho rằng.

Hắn cảm thấy buộc hắn phạm sai lầm xét đến cùng vẫn là người khác.

Nhìn Cao Lãm rất là kinh sợ bộ dáng, Đào Thương trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Khó trách Khúc Nghĩa ở Hà Bắc như vậy không có nhân duyên, làm hắn chiêu hàng một cái huyện lệnh, với hắn mà nói so giết hắn cả nhà đều khó khăn, này nguyên nhân căn bản chính là ở chỗ này.

Quá không có EQ, là người liền chán ghét hắn.

“Làm hắn vào đi.” Đào Thương phân phó Bùi Tiền nói.

Bùi Tiền xoay người ra tới soái trướng, lập tức gian, liền thấy Khúc Nghĩa sải bước đi đến.

Khúc Nghĩa ở Đào Thương dưới trướng chịu quá vài lần tỏa, kiêu ngạo ương ngạnh tính tình so với năm đó ở Viên Thiệu trướng hạ, nhưng thật ra thu liễm không ít, nhưng người trời sinh trong xương cốt ngạo cốt lại như thế nào sẽ dễ dàng thay đổi?

“Gặp qua thừa tướng!” Khúc Nghĩa hướng Đào Thương chắp tay thi lễ.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Khúc tướng quân tới? Vừa lúc, tới tới tới, vị này cao tướng quân hẳn là ngươi ngày xưa đồng liêu đi? Mau tới trông thấy, sau này đại gia lại có thể ở bên nhau tiếp tục đương bạn tốt chơi đùa.”

Khúc Nghĩa quay đầu nhìn về phía Cao Lãm, trong ánh mắt mùi thuốc súng nói liền Hứa Chử cái này tâm thô hán tử đều có thể ngửi ra tới.

Khúc Nghĩa hẳn là rất phiền hắn a.

Khúc Nghĩa liền như vậy trừng mắt nhìn Cao Lãm, xem Cao Lãm cả người không được tự nhiên, lưng như kim chích.

Hắn đơn giản cũng buông ra, nói: “Khúc tướng quân, ngươi như vậy nhìn mỗ gia làm chi? Có cái gì đạo đạo, cứ việc hoa xuống dưới, mỗ gia tiếp theo là được.”

Khúc Nghĩa thật mạnh hừ một tiếng, đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, ngươi nghe được người này nói sao? Thứ gì! Khúc mỗ nghe nói Cao Lãm quy thuận, cố ý phương hướng thừa tướng gián ngôn, người này năm đó ở Viên Thiệu trướng hạ, chính là một cái nịnh nọt a dua, hại đồng liêu tiểu nhân, đoạn không thể dùng, còn thỉnh thừa tướng tốc trảm chi.”

Cao Lãm trong lòng mắng to Khúc Nghĩa mười tám bối nữ tính tổ tiên.

Có ngươi như vậy tán gẫu sao? Đi lên liền trảm ta?

Đào Thương nhướng mày cười nói: “Khúc tướng quân như thế nào như vậy nói?”

Cao Lãm vừa nghe lời này, tức khắc khí ngốc.

Hắn thật mạnh một dậm chân, cả giận nói: “Khúc Nghĩa, ngươi đánh rắm! Ta khi nào hại đồng liêu?”

Khúc Nghĩa hắc một tiếng: “Không hại? Nếu không có ngươi tiến lời gièm pha hãm hại với ta, ta lúc trước lại làm sao có thể bị Viên Thiệu như vậy đối đãi?”

“A phi!” Cao Lãm thật mạnh phỉ nhổ.

Đào Thương chau mày đầu: “Cao tướng quân, soái trướng trong vòng, không được tùy chỗ phun đàm.”

Cao Lãm vội vàng quay đầu đối Đào Thương tạ lỗi nói: “Thừa tướng thứ tội, mỗ gia nhất thời tình thế cấp bách, mới vừa rồi làm ra bực này thất lễ việc…… Này khúc, Khúc Nghĩa quá làm giận!”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Hắn làm giận ngươi phun trên mặt hắn, hướng ta soái trướng trên mặt đất phun cái gì?…… Ngươi một hồi cho ta quét.”

“Là, là! Mạt tướng một hồi cấp thừa tướng quét tước sạch sẽ đó là.”

Dứt lời, liền thấy Cao Lãm quay đầu đi, tiếp tục cùng Khúc Nghĩa bẻ xả nói: “Ngươi nói lúc trước là ta mưu hại với ngươi? Đừng đánh rắm! Chính ngươi cân nhắc cân nhắc ngươi làm những cái đó kiếm ăn, ngươi không nạp trung ngôn, dẫn tới binh bại, ta còn không thể hướng đại tướng quân tố giác ngươi khuyết điểm? Viên Thiệu trách cứ ngươi vài câu, ngươi còn không phục, liều mạng kháng thượng, Viên Thiệu không thu thập ngươi mới là lạ! Nói trắng ra là, ngươi bị Viên thị vứt bỏ, thuần túy là chính ngươi làm yêu làm, liên quan quái gì tới ta?”

Khúc Nghĩa bị Cao Lãm trước mặt mọi người như vậy nói rõ chỗ yếu, khí không được.

“Họ Cao, ngươi ở Viên Thiệu trướng hạ khi liền hại đồng liêu, làm hại một phương, hôm nay lại đến thừa tướng trước mặt tiến lời gièm

pha! Ngươi đương này thiên hạ thật sự không có người trị ngươi, phải không?”

Dứt lời, liền thấy Khúc Nghĩa” lương” một tiếng rút ra tùy thân bội kiếm, làm bộ nhéo cái kiếm quyết, liền hướng tới Cao Lãm giết lại đây.

Cao Lãm vừa mới bị cởi bỏ trói chặt, không có tiện tay binh khí, tức khắc kinh sắc mặt trắng bệch.

Lại thấy Đào Thương một lóng tay bên cạnh kia tòa án kỉ, cùng trên mặt đất một khối nhón chân gạch xanh: “Cao tướng quân đừng thất thần, mau lấy binh khí bảo mệnh!”

Cao Lãm hoảng không chọn vật, vội vàng từ trên mặt đất dọn khởi bàn, dùng để đương tấm chắn, ngăn trở Khúc Nghĩa đâm tới kiếm!

Sau đó, hắn thuận tay thao khởi lót góc bàn gạch, che chở Khúc Nghĩa trên mặt gọt bỏ.

Khúc Nghĩa vội vàng trốn tránh, lại là suýt nữa bị gạch xanh chụp chặt đứt mũi tử.

Đào Thương ở một bên tán thưởng nói: “Cao tướng quân không hổ là Hà Bắc mãnh tướng, vừa mới kia một gạch có thể nói là diệu đến điên hào…… Này tay trái bàn tay phải gạch thần kỹ, thật sự là người khác sở học không tới.”

Hai người liền như vậy ở soái trướng nội, leng keng leng keng lẫn nhau giao phong lên.

Khúc Nghĩa một bên niết kiếm quyết, một bên nói: “Gian tặc! Hại nước hại dân, quốc chi bất hạnh! Hôm nay ta liền thế thiên hạ bá tánh, trừ bỏ ngươi này sài lang tai họa!”

Cao Lãm dùng bàn ngăn cản, một bên ngăn cản, một bên còn dùng trong tay gạch thường thường hướng Khúc Nghĩa phản kích một chút.

“Phi! Ngươi còn không biết xấu hổ kêu ta sài lang? Ngươi này lòng dạ hẹp hòi, không thể dung người tiểu nhân…… Ta liều mạng với ngươi!”

Lều trại thanh âm, dẫn Bùi Tiền đám người vội vàng tiến vào quan khán, nhưng thấy lúc sau, bọn họ tức khắc ngây ngẩn cả người.

Đoàn người đều là vẻ mặt ngốc manh nhìn trong điện hai người ngươi tới ta đi, bàn gạch đều phát triển hai người, trong lòng đều đã kinh thả bội, đặc biệt là Cao Lãm…… Có thể đem bàn cùng gạch xanh sử thành cùng chiến trường múa may đao thuẫn giống nhau người, về sau nhất định phải cùng hắn làm tốt quan hệ, liền tính làm không hảo quan hệ, ít nhất cũng không thể đắc tội hắn, đối tàn nhẫn nhân vật nhất định phải bảo trì tất yếu tôn kính.

Đào Thương còn lại là vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hai người chi gian trò khôi hài, Hứa Chử bởi vì không nín được cười khóe miệng không ngừng run rẩy.

Đương đây là hảo một hồi chính tà đại chiến a!

Hai người đấu mười cái hiệp, thẳng đánh cát bay đá chạy, trời đất u ám.

Đào Thương thấy không sai biệt lắm, vì phòng ngừa thật ra mạng người, đối Hứa Chử nói: “Ngăn lại bọn họ.”

Hứa Chử lên tiếng, cất bước tiến lên, hắn rút ra bội kiếm, tay phải dùng kiếm chặn Khúc Nghĩa kiếm, tay trái ấn xuống Cao Lãm mặt bàn, hét lớn một tiếng, dùng sức dùng một chút lực, đem hai người từng người bức bách lùi lại mấy bước.

Khúc Nghĩa cùng Cao Lãm tức khắc ngây ngẩn cả người, đầu dưa cũng bình tĩnh.

Bọn họ phản ứng lại đây chính mình thất lễ, ném xuống trong tay binh khí cùng cái bàn gạch, sau đó đồng thời đơn đầu gối hướng Đào Thương quỳ xuống, cao giọng nói: “Thỉnh thừa tướng thứ tội!”

Đào Thương qua lại nhìn hai người, nhướng mày nói: “Đánh đủ rồi sao?”

Hai người lộ ra xấu hổ thần sắc.

“Chỉ trích đủ rồi sao?”

Hai người như cũ hổ thẹn.

“Mắng đủ rồi sao?”

“……”

Lại thấy Đào Thương đi đến chính mình vị trí bên, ném ra trước bãi ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Nếu nháo đủ rồi, khí rải, kia sau này ở ta trướng hạ, các ngươi phải hảo hảo ở chung, ban đầu chuyện xưa, tất cả đều làm hắn qua đi, ngày sau nếu ai dám nhắc lại! Đừng trách đào mỗ đối hắn không khách khí.”

Đào Thương vừa mới bắt đầu nói lời này thời điểm, ngữ điệu là cười tủm tỉm, nhưng theo đề tài thâm nhập tăng thêm, này ngữ khí cũng càng ngày càng nặng, trên mặt ý cười cũng dần dần biến mất, dần dần biến thành lạnh như băng.

Cao Lãm cùng Khúc Nghĩa nhìn Đào Thương biểu tình, không tự giác gian, cả người thế nhưng toát ra một cổ hàn ý.

“Nghe minh bạch?” Đào Thương lạnh băng bằng sau một câu làm chung kết.

“Nặc……” Hai người đồng thời nơm nớp lo sợ nói.

Đào Thương gật gật đầu, tiếp tục nói: “Còn có, các ngươi hai người, một hồi ngay trước mặt ta kết làm khác họ huynh đệ, từ nay về sau có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.”

“……”

------oOo------

Chương 787: cựu thần đều xuất hiện động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chính cái gọi là ninh hủy đi một tòa miếu, không hủy đi một cọc hôn.

Ngược lại, làm người giật dây làm mai mối, làm mai kéo thuyền cũng có thể nói là một kiện vô lượng công đức.

Mà ở Đào Thương bản nhân xem ra, vì người khác giật dây làm một đôi kết bái huynh đệ, cũng là một kiện có thể truyền lưu thiên cổ sự tình.

Đặc biệt là hai người kia vẫn là cho nhau nhìn không vừa mắt, hận không thể làm đối phương lập tức đi tìm chết kẻ thù.

Đào Thương cảm thấy hắn hôm nay cử chỉ, nếu là đặt ở hai ngàn năm lúc sau, nhất định có thể trở thành một đoạn không thua cấp “Ngàn dặm đi đơn kỵ” “Ngàn dặm đưa kinh nương” giai thoại truyền thuyết.

Ngàn dặm anh em kết bái.

Kim Lăng quân vật tư sung túc, binh mã đông đảo, sửa sang lại ra một cái kết bái nơi, kia còn không phải một giây sự tình?

Đào Thương nói xong làm cho bọn họ hai người kết bái lúc sau, Kim Lăng quân chỉ dùng một lát thời gian, liền làm ra bàn thờ cống phẩm, cầu nguyện bài vị, cái gì ‘ trời xanh đại địa ’ tên tuổi đều có, hắn liền tự hỏi đều không cho hai người tự hỏi cơ hội, liền trực tiếp làm cho bọn họ tiền chiết khấu kết bái.

Cao Lãm cùng Khúc Nghĩa đứng ở bàn thờ trước mặt, trên mặt biểu tình phảng phất là muốn phun ra giống nhau, ghê tởm không được.

Vị này Đào thừa tướng…… Không khỏi cũng quá có thể náo loạn đi!

Hai người bọn họ gì quan hệ a? Liền kết bái!

Đương huynh đệ…… Ta đương hắn cha còn kém không nhiều lắm!

Đào Thương đi đến bàn thờ trước, đối hai người bọn họ nói: “Nhị vị tướng quân, lại đây dập đầu đi.”

Hai người ngày thường đều là chỉ huy tam quân, vạn mã quân trước mà bất biến nhan sắc mãnh tướng, nhưng hôm nay canh giữ ở này kết bái bàn thờ trước, lại giống như tiểu nương tử quá môn giống nhau, kia kêu một cái ngượng ngùng khả nhân, dục cự còn đổi.

Đào Thương cười nhìn hai người, nói: “Nhị vị tướng quân, còn do dự cái gì đâu? Lại đây đi, chậm trễ nữa một hồi, này hương đều thiêu lạnh.”

Cao Lãm cùng Khúc Nghĩa không thể nề hà, chỉ phải đi đến bàn trước mềm sụp bên từng người quỳ xuống, nhìn bàn thờ thượng thiên địa linh bài, lại là không biết nên nói cái gì cho tốt.

Chú đối phương chết được chưa?

Thật muốn là nói không cầu cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh những lời này đó…… Bọn họ từng người cảm giác hiện tại chỉ cần là một trương miệng, là có thể trực tiếp nôn mửa ra tới.

Đào Thương nghi hoặc nhìn quỳ rạp xuống nơi đó, không rên một tiếng hai người, kỳ quái nói: “Nhị vị tướng quân, như thế nào không nói lời nào đâu? Chỉ là quỳ gối nơi này, các ngươi là muốn kết bái a, vẫn là chờ chém đầu đâu?”

Khúc Nghĩa trên mặt cơ bắp trừu trừu, không lên tiếng.

Cao Lãm còn lại là thở dài khẩu khí, nói: “Đào thừa tướng, thời gian quá hấp tấp, mỗ, mỗ gia không có gì chuẩn bị, không biết nói như thế nào.”

Đào Thương lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Cao tướng quân, mệt các ngươi cũng đều đã từng là một quân chủ tướng, có thể một mình đảm đương một phía hào hùng, như thế nào tới rồi thời khắc mấu chốt, liền câu kết nghĩa chi từ đều sẽ không nói? Thôi, đào mỗ người tốt đương rốt cuộc, ta cho các ngươi chủ trì đi.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương đi đến bàn thờ bên cạnh, cất cao giọng nói: “Bái thiên địa!”

Hai người không tình nguyện đối thiên địa linh bài tiền chiết khấu.

“Bái cao đường.”

Hai người tức khắc ngốc.

Cao đường là cái quỷ gì?

“Đối bái.”

Gia Cát Lượng mắng nhe răng, vội đi đến Đào Thương phía sau, nói: “Lão sư, niệm sai từ, đây là hai nam kết bái vì huynh đệ!”

“Ai.” Đào Thương hơi hơi mỉm cười, quay đầu đối khóc lóc mặt hai người nói: “Ngượng ngùng, vừa rồi tùy tiện nhắc mãi vài câu, điếu luyện giọng, đừng để trong lòng, chúng ta hiện tại chính thức bắt đầu.”

Cao Lãm cùng Khúc Nghĩa không khỏi một đầu hắc tuyến.

……

Đào Thương huề đại thắng chi uy, tiếp nhận đầu hàng Hà Bắc một các tướng lĩnh lúc sau, ngay sau đó khởi binh đi trước Nghiệp Thành.

Sắp đến Nghiệp Thành thời điểm, Viên Đàm tự mình ra khỏi thành tiến đến nghênh đón hắn.

“Viên Đàm gặp qua thừa tướng!”

Cửa thành chỗ, Viên Đàm tự mình suất chúng ra tới nghênh đón.

Đương nhiên, này cái gọi là một chúng, đều là Tịnh Châu quân tướng lãnh giáo úy, Nghiệp Thành nguyên bản quan lại cùng sĩ tộc thủ lĩnh lại là không người tương tùy.

Không phải bọn họ không nghĩ, mà là bọn họ không thể.

Viên Đàm nên giết sát, nên hạ ngục hạ ngục, nên dọn dẹp dọn dẹp, toàn bộ Nghiệp Thành hiện tại là một mảnh tinh phong huyết vũ, Nghiệp Thành nguyên bản quan viên cùng tướng lãnh hiện tại ốc còn không mang nổi mình ốc, nơi nào còn có dư thừa tinh thần đầu tới đón tiếp Đào Thương?

Đào Thương suất lĩnh vài tên bên người tướng lãnh, cưỡi ngựa đi cùng Viên Đàm đám người cùng vào thành.

Dọc theo đường đi, mọi nhà bế hộ, phồn hoa phố xá giống như bị châu chấu càn quét quá giống nhau, một mảnh tiêu điều.

Có điểm như là đời sau điện ảnh trung quỷ thành.

Đào Thương mọi nơi nhìn xem, nói: “Nghiệp Thành thật sự là một tòa to lớn thành trì, bị lệnh tôn thành lập so với năm đó Lạc Dương liền kém như vậy một chút, bất quá người này đinh xác thực sự là tiêu điều chút, bọn họ không ra nghênh đón, là xem ta anh tuấn cho nên thực thẹn thùng sao?”

Viên Đàm cười ha ha, nói: “Viên mỗ vừa mới trở thành này thành trì chi chủ, tự nhiên đến trước lập uy, Nghiệp Thành này đó sĩ tộc, các đều không phải dễ chọc chủ, nếu là không trước kinh sợ một chút bọn họ, làm cho bọn họ biết Viên mỗ lợi hại, Viên ngày nọ sau như thế nào quản trụ bọn họ? Hiện giờ ta đã hạ cấm đi lại ban đêm lệnh, Nghiệp Thành nếu có người dám thiện vì, ngay tại chỗ giết chết.”

Đào Thương nghe vậy, hai tròng mắt híp lại.

Rất nguy hiểm dấu hiệu.

Đặc biệt là đương hắn nghe thấy Viên Đàm nói “Hắn là Nghiệp Thành chi chủ” thời điểm, Đào Thương trong lòng lão đại không thoải mái.

Viên Đàm gia hỏa này, thật sự là kiêu ngạo quá lớn phát kính.

Không bao lâu, mọi người tới tới rồi Nghiệp Thành phòng nghị sự, Viên Đàm ngay sau đó thỉnh Đào Thương đi vào, cũng sai người đem một chúng nữ quyến trói chặt tới rồi Đào Thương trước mặt.

Cầm đầu một người trung niên phụ nhân thấy Đào Thương, vội không tiễn ngã hướng Đào Thương dập đầu, thỉnh cầu này tha thứ.

Đào Thương chỉ vào tên kia phụ nhân nói: “Đây là người nào?”

Viên Đàm vội vàng nói: “Đây là là Viên Thiệu chi thê Lưu thị, còn có mặt khác đều là Viên Thiệu nữ quyến.”

Đào Thương tức khắc ngây ngẩn cả người.

Viên Đàm tuy rằng không phải Lưu thị sở sinh, nhưng ấn bối phận tính, Lưu thị nói như thế nào cũng là hắn di nương.

Đào Thương quay đầu nhìn nhìn một thân dơ bẩn phục sức, đầu bù tóc rối Lưu thị…… Hắn liền như vậy đối đãi nàng?

Liền tính là các ngươi lẫn nhau chi gian có thù oán, nhưng dù sao cũng phải cố kỵ một chút mặt mũi đi.

Mặt ngoài công phu đều lười đến làm sao?

Bất quá cũng là, hắn tức chết thân cha, quát cốt này đệ, xác thật không có gì hảo cố kỵ.

“Viên huynh ý hạ xử trí như thế nào?” Đào Thương đem bóng cao su còn cấp Viên Đàm.

Viên Đàm tuy rằng tưởng thân thủ giết Lưu thị cũng một chúng nữ quyến, nhưng cẩn thận ngẫm lại không khỏi quá mức.

Hắn có thể thân thủ giết Viên Thượng, nhưng thí mẫu chi tội, hắn vẫn là lòng còn sợ hãi.

Bởi vậy hắn tưởng thỉnh Đào Thương giúp hắn giải quyết cái này nan đề.

“Lưu chi có hoạn, không bằng……” Viên Đàm dùng tay khoa tay múa chân một cái thiết tư thế.

Đào Thương nhẹ nhàng bâng quơ quét bộ mặt dữ tợn Viên Đàm liếc mắt một cái, đột nhiên đối Triệu Vân nói: “Đem này đó nữ quyến tạm thời giam giữ, hảo sinh đối đãi, đừng làm các nàng bị ủy khuất.”

Triệu Vân nghe vậy, ngay sau đó lĩnh mệnh mà đi.

Viên Đàm thấy thế tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn khó hiểu nhìn về phía Đào Thương: “Thừa tướng, đây là vì sao?”

“Hiện tại còn không phải thời điểm.” Đào Thương nhàn nhạt ngôn nói: “Trước mắt phóng nhãn Hà Bắc, còn có cuối cùng một chi binh mã chưa trừ, mà bọn họ cũng có tương đương tai hoạ ngầm, chỉ cần đem bọn họ hoàn toàn tiễu trừ, huynh trưởng liền có thể ngồi hưởng Nghiệp Thành, chân chính trở thành Viên thị chi chủ. Đến lúc đó ở thu thập Viên thị goá phụ không muộn”

Viên Đàm tròng mắt vừa chuyển, nói: “Ngươi là nói…… Viên hi?”

Đào Thương gật đầu nói: “Không tồi, Viên hi hiện nay cùng Tân Bình, Tuân kham, Triệu Duệ, Lữ uy hoàng đám người bảo hộ Viên Thiệu quan tài, giống như không đầu ruồi bọ giống nhau ở Hà Bắc tán loạn, tuy rằng giống như nỏ mạnh hết đà giặc cỏ, nhưng hắn dù sao cũng là Viên Thiệu lâm chung khi thân nhậm chính thống người thừa kế, đối huynh trưởng cũng là một đại uy hiếp, chỉ có diệt trừ hắn, huynh trưởng mới có thể an hưởng Ký Châu.”

Viên Đàm nghi hoặc nói: “Kia thừa tướng trước mắt vì sao còn không ra binh tiêu diệt Viên hi? Hắn hiện tại bất quá là một nhược lữ chi sư, nếu là xuất binh, một trận chiến nhưng định.”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Ta binh mã vừa mới cùng Viên Thiệu trải qua đại chiến, thực sự là mỏi mệt thực, chuyện này, ta tưởng giao cho Viên huynh cùng cán bộ cao cấp tướng quân Tịnh Châu quân xử lý, đương nhiên, ta bên này còn sẽ phái ra đắc lực mãnh tướng cùng binh mã, cùng với thích hợp phụ tá người tương trợ với huynh, không biết huynh trưởng nhưng nguyện đáp ứng.”

Thảo phạt Viên hi đảo không phải cái gì đại sự, Viên Đàm tự tin chính mình hoàn toàn có thể một trận chiến tiêu diệt này đó Viên thị cũ bộ, bất quá Đào Thương trong miệng cái gọi là “Thích hợp phụ tá người” là có ý tứ gì?

Thấy Viên Đàm không rõ này ý, Đào Thương nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, không bao lâu, liền thấy ba người đi vào trong đại sảnh.

“Viên huynh, ta liền làm này ba người phụ tá cùng ngươi đi.”

Viên Đàm thấy bọn họ thời điểm tức khắc ngây ngẩn cả người.

Điền phong, Bàng Kỷ, Quách Đồ!

------oOo------

Chương 788: thế trời tru tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đương Viên Đàm nhìn đến này ba cá nhân thời điểm, tức khắc liền ngây ngẩn cả người.

Hắn kinh nghi bất định nhìn về phía Đào Thương, ngạc nhiên nói: “Thừa tướng, này ba người là?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, chỉ vào điền phong chờ ba người nói: “Bọn họ cùng huynh trưởng giống nhau, cũng đều thoát ly bùn nói, bỏ gian tà theo chính nghĩa, từ Viên thị dưới trướng quy thuận triều đình, huynh trưởng lần này thảo phạt Viên hi, ta phái Triệu Vân cùng Hứa Chử lãnh binh cùng hướng, sau đó lại phái này ba người vì phụ, bọn họ đều là mưu kế chất chồng người, nghĩ đến nhất định sẽ đối Viên huynh thảo phạt Viên hi có điều trợ giúp.”

Viên Đàm nghi hoặc gật gật đầu, sau đó híp mắt nhìn hướng ba người.

Lại thấy điền phong cất bước ra tới, đối với Viên Đàm nói: “Viên công tử không cần hiểu lầm, điền mỗ lúc trước từ Viên thị bối phản, đã sớm đầu tới rồi thừa tướng dưới trướng, lại nói tiếp, ta cùng công tử cũng là đồng bệnh tương liên, ngày sau chúng ta cũng coi như là đồng liêu, còn thỉnh công tử nhiều hơn chiếu cố mới là.”

Điền phong trá hàng việc, chính là Viên Thiệu cùng Tự Thụ đám người âm thầm lập kế hoạch, vẫn chưa chiêu cáo mọi người, hiện giờ Viên Thiệu cùng Tự Thụ đều đã chết, hắn tự nhiên là tưởng nói như thế nào như thế nào là.

Viên Đàm nhìn điền phong, nói: “Viên mỗ chiếm cứ Nghiệp Thành lúc sau, từng kiểm số Nghiệp Thành lao ngục, phát hiện nguyên hạo công người nhà thân thích đều bị cầm tù, vẫn chưa chết đi……”

Điền phong đối này sớm đã có sở chuẩn bị, lại thấy hắn cả người chấn động, kích động ngôn nói: “Đại công tử lời này thật sự!”

Điền phong giọng cực đại, lại là đem Viên Đàm sợ tới mức một giật mình, ám đạo này lão quỷ kêu kêu quát quát muốn hù chết người sao?

Bản công tử lại là thiếu chút nữa không dọa đái trong quần.

Tiếp theo, liền thấy điền phong lão lệ tung hoành, kêu khóc nói: “Đại tướng quân a, là điền mỗ xin lỗi ngươi a! Không thể tưởng được ngài cư nhiên không có hại người nhà của ta, ta lại hoài một khang hận ý ở trả thù ngài a…… Nói như thế tới, ta điền phong thật sự không phải cá nhân a!”

Điền phong than thở khóc lóc, này biểu tình cùng đau thương cực có sức cuốn hút, tựa hồ thật sự là ở thật sâu hoài niệm Viên Thiệu.

Nhưng này giữa, kỳ thật có bảy thành trở lên cảm tình là thật sự, chỉ là bị điền phong lấy một cái khác góc độ biểu hiện ra tới.

Mọi người một đốn an ủi điền phong, Quách Đồ cùng Bàng Kỷ ngay sau đó đem hắn nâng đi xuống.

Viên Đàm kéo qua Đào Thương, nói: “Thừa tướng, ngài đây là làm chi? Vì sao phải làm cho bọn họ mấy cái đi theo ta!”

Đào Thương duỗi tay vỗ vỗ Viên Đàm bả vai, nói: “Kỳ thật cũng không có ý gì khác, Viên huynh cũng thấy được, này mấy cái mưu chủ vừa mới quy phục, nhưng lại vẫn là tâm niệm cũ chủ, trong lòng vẫn là trang cha ngươi, không có ta, ta không phục a…… Ngươi nói chuyện nhất có sức thuyết phục, ngươi vỗ vỗ lương tâm nói câu công đạo lời nói, đối với ngươi mà nói, ta cùng cha ngươi so với ta kém cái gì?”

Viên Đàm chép chép miệng, tổng cảm thấy lời này nơi nào nghe không quá là tư vị.

Luôn có cổ bị chiếm tiện nghi cảm chân.

“Thừa tướng làm cho bọn họ cùng ta đi thảo phạt Viên hi dụng ý là?”

Đào Thương đối hắn giải thích nói: “Ta muốn mượn này chiến, làm cho bọn họ tham dự trong đó, nếu là giết Viên hi, bọn họ từ đây cùng Viên thị quan hệ liền hoàn toàn chặt đứt, mặt khác hơn nữa Viên huynh chính là Viên thị người trong, huynh trưởng trực tiếp điều động bọn họ, tổng so với ta hiện tại liền khoa tay múa chân muốn hảo chút…… Ta hy vọng ngươi giúp ta thu phục bọn họ trung tâm.”

Viên Đàm nghe vậy hừ hừ nói: “Làm gì như vậy phiền toái, trực tiếp giết đó là! Thiếu lây dính chút thị phi.”

Đào Thương thấp giọng nói: “Có một số việc, nơi nào chỉ là nói sát liền giết sự? Mấy người này ở Hà Bắc đều có chút căn cơ, ta muốn mượn trợ bọn họ uy vọng, thế triều đình ở Hà Bắc dựng đứng tân phong, như vậy huynh trưởng ngày sau thế tọa trấn Nghiệp Thành, làm việc cũng thuận tay chút, phương tiện chút.”

Viên Đàm biểu tình như cũ là lão đại không vui.

Nhưng Đào Thương trực tiếp lấy ra đòn sát thủ, làm Viên Đàm chuyển âm vì tình, thiếu chút nữa nhạc ra thí tới.

“Huynh trưởng, ngươi xem đây là cái gì?”

Viên Đàm tiếp nhận Đào Thương đưa cho hắn một quyển gấm lụa, đọc một chút mặt trên tự, tức khắc ngây ngẩn cả người

“Này, đây là sắc phong ta vì Ký Châu mục, võ bình hầu chiếu thư?”

Đào Thương gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Liền kém ngọc tỷ ở mặt trên cái một cái đại công chương, chỉ cần huynh trưởng thay ta hoàn thành chuyện này……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Viên Đàm đi chiếu thư cuốn lên tới, nhét trở lại tới rồi Đào Thương trong tay.

Đào Thương nhất thời hiểu lầm Viên Đàm hành động, kinh ngạc nói: “Huynh trưởng không nghĩ muốn?”

“Kia như thế nào có thể không cần? Ta là thỉnh thừa tướng chạy nhanh phái người đưa trở về cái!”

Đào Thương chuyển kinh ngạc vì mỉm cười: “Huynh trưởng muốn là được, ngươi yên tâm, thảo diệt Viên hi, Tuân kham đám người lúc sau, này chiếu thư phía trên, tự nhiên liền sẽ có thiên tử ngọc tỷ đóng dấu.”

Viên Đàm cười ha ha: “Vui sướng! Việc này giao cho Viên mỗ đó là…… Đến nỗi kia ba cái, đều có vi huynh thế ngươi thu phục.”

Đào Thương khóe miệng treo lên một tia mạc danh mỉm cười.

……

Viên Đàm lợi dục huân tâm, cùng ngày liền tìm cán bộ cao cấp, làm hắn điểm binh phái đem, rối rắm Tịnh Châu quân chuẩn bị đuổi giết Viên hi.

Mà Triệu Vân, Hứa Chử đám người cũng là thu thập binh mã, đi cùng Viên Đàm cùng xuất chinh.

Điền phong, Quách Đồ, Bàng Kỷ còn lại là tùy Triệu Vân quân mã xuất chinh.

Xuất chinh đêm đó, điền phong đem Quách Đồ cùng Bàng Kỷ tìm được chính mình bên người.

Ba cá nhân quan hệ nguyên bản không thế nào hảo, bởi vậy ở đơn độc gặp mặt dưới tình huống, trường hợp nhiều ít có vẻ có chút xấu hổ.

Điền phong qua lại nhìn hai người, chậm rãi nói: “Nói thật, điền mỗ chưa từng coi trọng hai người các ngươi người.”

Hai người tức khắc nổi giận!

Này nơi nào là thương lượng sự thái độ?

Này mẹ nó đặc biệt giày xéo chúng ta tới!

Quách Đồ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi xem thường ta? Ta còn coi thường ngươi đâu! Điền nguyên hạo, ngươi có gì đặc biệt hơn người, cả ngày bày ra một bộ trưởng giả hiền giả bộ dáng? Quá ghê tởm.”

Bàng Kỷ cũng là bất thiện nhìn hắn, đầy mặt đều là châm biếm: “Ngụy quân tử! Ngươi cũng hảo không đến nào đi!”

Điền phong cũng không để bụng, nói: “Chúng ta ba người, ngày thường cho nhau coi thường, ngày xưa trong tối ngoài sáng cũng không thiếu đối lẫn nhau sử quá ngáng chân, qua đi như thế, sau này cũng là như thế…… Nhưng duy độc lúc này đây, chúng ta muốn thay Đào thừa tướng hoàn thành chuyện này, cho nên chúng ta cần thiết chung sức hợp tác.”

Quách Đồ hừ nói: “Này còn dùng ngươi nói? Trưởng công tử tuy rằng cùng ta có chút giao tình, nhưng thừa tướng nếu quyết tâm lấy định, kia liền lưu hắn không được…… Bất quá điền nguyên hạo, chúng ta hai người thế thừa tướng hành việc này, chính là dùng để vì gần người chi tư, ngươi như thế vì Đào Thương tận tâm tận lực làm việc, lại là vì cái gì?”

Điền phong rất là gọn gàng dứt khoát nói: “Ta phải vì trước chủ báo thù, thế trời tru này nghịch tử!”

Nghe xong điền phong nói, Bàng Kỷ cùng Quách Đồ trong lòng không khỏi cảm khái.

Coi thường điền phong là coi thường điền phong, nhưng bọn hắn không thể không thừa nhận, điền phong đối Viên thị trung tâm trình độ vẫn là chính mình sở xa xa không thể cập.

“Bất quá muốn sát Viên Đàm, không thể tùy ý, bằng không liền sẽ cấp Đào thừa tướng triệu tới ác danh, đây cũng là thừa tướng làm

chúng ta này đó Viên thị cựu thần thế hắn động thủ nguyên nhân, như thế nay hắn liền có thể mượn cớ tị hiềm, đẩy trách với chúng ta trên người, bất quá việc này phải làm như thế nào hành sự, thừa tướng lại là không có nói.”

Điền phong nhàn nhạt nói: “Đại khái kế hoạch Đào thừa tướng đã toàn bộ báo cho với ta, hai người các ngươi quay đầu lại y theo ta kế sách đi hành sự đó là.”

Bàng Kỷ mở to hai mắt, nói: “Thừa tướng đơn độc nói cho ngươi? Hắn vì cái gì không nói cho chúng ta biết?”

Điền phong không có trả lời, nhưng là hắn kia trào phúng biểu tình, tựa hồ là thuyết minh hết thảy.

Các ngươi hai người, đáng giá tin tưởng sao? Đáng giá phó thác đại sự sao?

Đem hai người nên làm sự đại khái phân phó xong rồi biết chăng, điền phong vung tay lên nói: “Nên làm gì làm gì đi thôi? Lão phu không nghĩ cùng các ngươi nhiều lời lời nói, nhìn các ngươi nị oai! Nháo tâm! Chạy nhanh lăn!”

Quách Đồ thật mạnh một hừ, đứng dậy phất tay áo rời đi.

Bàng Kỷ lại là không có động.

Điền phong mắt lé nhìn về phía hắn: “Ngươi còn ăn vạ nơi này làm gì? Lão phu nhưng không có tiền nhàn rỗi thỉnh ngươi ăn cơm!”

Bàng Kỷ cực kỳ không có mở miệng cùng điền phong khắc khẩu.

“Điền nguyên hạo, y theo ngươi tính cách, ngươi là sẽ không phản bội đại tướng quân, đầu hàng Đào Thương…… Ngươi lúc trước có phải hay không trá hàng? Ngươi hiện tại lại đánh chính là cái gì chủ ý? Ngươi cùng Đào Thương đến tột cùng xem như cái gì quan hệ?”

------oOo------

Chương 789: mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàng Kỷ nói lệnh điền phong trầm mặc.

Tuy rằng ở Viên Thiệu dưới trướng khi, hai người lẫn nhau không đối phó, thậm chí có đôi khi hận không thể làm đối phương chết, nhưng xét đến cùng, hai người lẫn nhau gian vẫn là cho nhau hiểu biết.

Bàng Kỷ biết rõ, lấy điền phong bản tính, hắn thành thật sẽ không dễ dàng quy hàng Đào Thương, hắn thà rằng lựa chọn chết cũng sẽ không.

Nhưng điền phong đi đến hôm nay này một bước, nhất định là cùng Đào Thương đạt thành nào đó hiệp nghị.

Nhưng này hiệp nghị là cái gì, Bàng Kỷ đoán không ra tới.

Việc này cùng hắn không có gì quan hệ, nhưng lòng hiếu kỳ khiến cho hắn da mặt dày hướng vị này ngày xưa oan gia hỏi ra vấn đề này.

Bảo bảo tò mò đâu.

Điền phong lạnh lùng quét Bàng Kỷ liếc mắt một cái, nói “Ngươi muốn biết?”

Bàng Kỷ do dự một chút, sau đó liền dùng sức gật gật đầu.

Lại thấy điền phong vươn một ngón tay, hướng về phía hắn ngoắc ngón tay.

Bàng Kỷ vội vàng đem đầu dò xét qua đi, nghiêng tai lắng nghe.

Lại thấy điền phong dựa đem lại đây, hướng về phía lỗ tai hắn rống lên một giọng nói “Nói cho ngươi cái rắm! Chạy nhanh lăn! Thiếu tại đây chướng mắt!”

Bàng Kỷ bị điền phong như vậy một kêu, đầu nhân bị chấn ầm ầm vang lên!

Hắn dùng sức moi moi chính mình lỗ tai, hướng về phía điền phong dùng sức lắc lắc tay áo, nói “Điền nguyên hạo, ngươi hành! Chúng ta chờ xem!”

Dứt lời, một bên moi lỗ tai, một bên vội vàng rời đi.

Điền phong nhìn Bàng Kỷ rời đi thân ảnh, biểu tình bỗng nhiên biến xuống dốc.

Hắn cười khổ một tiếng, tựa bất đắc dĩ tựa cảm khái nói “Điều kiện? Ta có thể có điều kiện gì? Chuyện tới hiện giờ, có thể vì đại tướng quân giữ được một cái huyết mạch, lão phu nguyện vọng cũng bất quá như thế mà thôi……”

……

Ngày kế, Viên Đàm cùng cán bộ cao cấp Tịnh Châu quân cùng Triệu Vân, Hứa Chử suất lĩnh Kim Lăng quân, bắt đầu cùng hướng về phía tây xuất phát.

Bọn họ dựa theo giáo sự phủ sở cung cấp tình báo, đi trước chinh phạt Viên hi.

Viên hi chờ tàn quân, bảo hộ Viên Thiệu quan tài, hiện nay bảo hộ ở Thượng Đảng quận cùng Ngụy quận biên cảnh một chỗ sơn cốc bên trong.

Viên Đàm đến chiến trường lúc sau, ngay sau đó tìm Triệu Vân cùng Hứa Chử đám người, thương nghị tiến binh chi sách.

Viên Đàm có thể đối người khác không khách khí, nhưng làm trò Triệu Vân cùng Hứa Chử này hai đại mãnh tướng mặt, hắn thực sự không dám quá mức khoe khoang.

Này hai người năm đó một cái đánh thắng quá Lữ Bố, một cái cùng Lữ Bố đánh thành quá ngang tay……

Viên Đàm lại hổ bức, cũng không dám dễ dàng đi loát bọn họ hổ cần.

“Triệu tướng quân, giáo sự phủ tra xét tin tức hiện giờ có thể khẳng định là thật, Viên hi xác thật chính là bảo hộ ở sơn cốc trong vòng, nghe nói Viên Thiệu linh cữu cũng ở trong đó, bọn họ binh mệt đem nhược, chúng ta hai bên hợp tác đánh lén đi vào, nhất định một trận chiến mà thắng!” Viên Đàm hướng Triệu Vân kiến nghị nói.

Triệu Vân mỉm cười gật đầu, lễ phép nói “Viên Ký Châu chiến pháp trực tiếp, thật là quả quyết.”

Triệu Vân nói đem Viên Đàm nói lâng lâng, đặc biệt là kia một câu Viên Ký Châu, như thế nào nghe như thế nào cảm giác thoải mái.

Triệu Vân lại là quay đầu nhìn về phía điền phong nói “Triệu mỗ tới khi, thừa tướng từng phân phó qua ta, nguyên hạo tiên sinh chính là đương thời trí giả, chiến trước xong việc, đương dò hỏi tiên sinh chi ý, không biết tiên sinh nghĩ như thế nào?”

Điền phong loát hoa râm sợi râu, nói “Viên hi canh giữ ở trong cốc, binh mệt đem đãi, nãi nhược lữ chi sư, không đáng để lo, trước mắt còn cần vì thừa tướng thanh danh suy nghĩ, y lão phu chi ý, vẫn là phái người đi vào chiêu hàng một chút bọn họ cho thỏa đáng! Như diễn, liền có thể hướng thế nhân biểu hiện một chút thừa tướng rộng lượng trí tuệ.”

Viên Đàm đầy mặt không kiên nhẫn “Còn chiêu hàng cái rắm! Trực tiếp sát đi vào nhiều đơn giản!”

Triệu Vân nhẹ nhàng nâng tay, cười nói “Ai, Viên Ký Châu không cần sốt ruột, thả nghe nguyên hạo tiên sinh đem nói cho hết lời.”

Điền phong hướng về phía Triệu Vân gật gật đầu, nói “Viên Ký Châu, trước mắt Hà Bắc vừa mới bình định, yêu cầu trấn an nhân tâm, hiện giờ Viên Thiệu linh cữu ở bỉ, nếu là có thể chiêu đến Viên hi cùng với một chúng tướng quan cùng mưu sĩ quy hàng, thứ nhất nhưng gia tăng binh mã của triều đình thanh thế, thứ hai cũng có thể chương hiển thừa tướng rộng rộng trí tuệ, tam tắc…… Nếu là có thể đem Viên Thiệu linh cữu dời hướng Nghiệp Thành an táng, cũng lấy triều đình chi danh nghĩa truy phong, thừa tướng quân tử chi nhân từ danh vọng, không chỉ có nhưng truyền khắp Hà Bắc, càng nhưng truyền khắp toàn bộ đại hán quốc thổ, uy thêm tứ hải, nhân đức bố với vũ nội, đây là thiên đại chuyện tốt, như thế nào lại không được chi?”

Viên Đàm nóng nảy, vội vàng nhìn về phía Triệu Vân nói “Triệu tướng quân, này không khỏi quá chậm trễ sự đi!”

“Ai!” Triệu Vân giơ tay chặn Viên Đàm nói đầu “To như vậy Hà Bắc đều đã bị bình định rồi. Gì hoạn này kẻ hèn một cái tiểu sơn cốc, liền y theo điền tiên sinh chi ngôn, phái người đi vào nói hàng một chút, nếu là không thành, lại làm chinh phạt không muộn a! Hà tất sốt ruột đã nhiều ngày đâu?”

Viên Đàm á khẩu không trả lời được.

Triệu Vân cười nhìn điền phong nói “Điền tiên sinh, kia theo ý kiến của ngươi, ứng phái người nào vì sứ giả?”

Điền phong nói “Phụ trách phụ tá Viên hi người, chính là Tân Bình cùng Tuân kham, bọn họ đều là ta chờ ngày xưa đồng liêu, Bàng Kỷ cùng Quách Đồ vừa mới quy hàng, cùng kia hai người tố có chút giao tình, không ngại khiến cho bọn họ cùng đi…… Viên Ký Châu có thể đồng hành bảo hộ.”

Viên Đàm nghe vậy ngẩn người nói “Ta bảo hộ cái gì! Viên mỗ đường đường một phương chi trường, như thế nào đi bảo hộ bọn họ hai cái?”

Điền phong do dự nói “Nhưng Chinh Đông tướng quân cùng võ vệ tướng quân (Triệu Vân cùng Hứa Chử) đều là Đào thừa tướng người, bọn họ nếu là đi, ta sợ sẽ khiến cho nhiều người tức giận, người khác đi, chỉ sợ cũng là bảo hộ không được Quách Đồ Bàng Kỷ……”

Bên kia sương, cán bộ cao cấp đứng dậy, nói “Một khi đã như vậy, kia liền ta đi thôi”

Điền phong khóe miệng hiện lên một tia tự đắc tươi cười, ngay sau đó nói “Như thế rất tốt.”

Thương nghị định rồi lúc sau, mọi người ngay sau đó tán trướng, từng người trở về trù bị nhiệm vụ.

Viên Đàm trong lòng tức giận bất bình, khoản chi lúc sau, hắn một phen giữ chặt Hứa Chử, oán giận nói “Hứa tướng quân, không phải Viên mỗ nói Triệu tướng quân không phải, kia điền phong là người phương nào, hắn nói cái gì Triệu tướng quân liền ứng cái gì, vốn dĩ rất đơn giản một sự kiện cố tình làm hắn làm cho như vậy phức tạp, ngươi làm sao cũng không mở miệng khuyên nhủ?”

Hứa Chử không nghĩ tới Viên Đàm cư nhiên sẽ hỏi hắn, đầu tiên là sửng sốt.

Nhưng ngay sau đó, liền thấy này hán tử một nhếch miệng, cười ngây ngô nói “Viên Ký Châu lấy này chờ sự hỏi mỗ gia, lại là xem trọng ta với ta, chỉ là mỗ gia ngày thường đành phải chém giết, bực này rườm rà việc, thực sự là cân nhắc không rõ.”

Viên Đàm hừ một hừ.

Nhưng Hứa Chử ngay sau đó chuyện vừa chuyển “Nhưng thừa tướng tới khi, xác thật nói qua là muốn mượn lần này chinh phạt

Viên hi sự tình thu phục điền tiên sinh đám người trung tâm, nếu là muốn thu phục bọn họ trung tâm, đơn giản nhất biện pháp, chính là đồng ý tán thành hắn mưu kế, mỗ gia không biết nói như vậy đúng hay không đúng?”

Viên Đàm bị Hứa Chử ngây ngốc tươi cười cùng chân chất trả lời nghẹn họng, á khẩu không trả lời được.

Hứa Chử lặng lẽ nói “Đãi chuyện ở đây xong rồi, Viên công tử liền có thể hồi Nghiệp Thành chấp chưởng Ký Châu, liền kém như vậy cuối cùng một chút, ngài cần gì phải nóng vội đâu?”

Viên Đàm ngẩn người, cuối cùng thở dài khẩu khí.

……

Ngày kế, cán bộ cao cấp cùng Quách Đồ, Bàng Kỷ ba người cộng đồng nhập cốc.

Đoàn người còn chưa chờ hành đến Viên doanh, thình lình nghe Bàng Kỷ hỏi cán bộ cao cấp nói “Nguyên mới đưa quân hôm qua chủ động xin ra trận đưa chúng ta nhập cốc, nghĩ đến hẳn là làm mấy phen so đo, tướng quân này cử sáng suốt a.”

Cán bộ cao cấp trong lòng hơi hơi nhảy dựng.

Chính mình xuất chinh trước, Tư Mã Ý từng âm thầm gặp qua chính mình, cũng mịt mờ đối chính mình đưa ra lần này xuất chinh muốn dài hơn cái tâm nhãn, cũng quanh co lòng vòng nói cho hắn, lần này xuất chinh là một cái biểu hiện chính mình cơ hội tốt, nếu là thành, ngày sau nhất định đến thừa tướng trọng dụng.

Cán bộ cao cấp vẫn luôn hoài cái này tâm tư, cho nên hôm qua mới chủ động xin ra trận.

Cán bộ cao cấp vội đối hai người nói “Còn xin hỏi nhị vị tiên sinh, thừa tướng lần này chi ý đến tột cùng vì sao?”

Quách Đồ một bên đánh mã một bên chậm rãi nói “Nguyên mới đưa quân cũng là thông tuệ người, chẳng lẽ điểm này sự tình, còn cân nhắc không rõ sao? Thừa tướng đồ Viên nhị là giả, đồ Viên rất là thật.”

Kỳ thật từ khi Tư Mã Ý từng âm thầm tìm chính mình nói qua lời nói sau, cán bộ cao cấp đối việc này liền ẩn ẩn phỏng đoán tới rồi.

Hắn qua lại đánh giá hai người, nói “Việc này người nào biết được?”

Quách Đồ cười ha hả nói “Tính thượng cao tướng quân, toàn bộ đại doanh nội, sợ là cũng chỉ có Viên Đàm chính mình không biết, tướng quân tính toán như thế nào? Nếu là muốn giúp Viên Đàm, tẫn nhưng tại đây giết chúng ta.”

Cán bộ cao cấp cũng không phải ngốc tử, loại này thời điểm không đứng thành hàng, khi nào đứng thành hàng?

“Nhị vị tiên sinh chớ nghi! Năm đó Viên Đàm đối ta mạng sống chi ân, ta lần trước giao phó này Tịnh Châu binh quân quyền, đã xem như báo đáp quá hắn, lúc này đây ta muốn báo đáp thừa tướng mạng sống chi ân.”

Quách Đồ nghe vậy ha ha cười nói “Cao tướng quân, thật thức thời giả cũng! Ngươi nếu là hỗ trợ, việc này liền thành một nửa.”

Sau đó, ba người tới đến nỗi trong cốc Viên hi doanh ngoại, yêu cầu gặp mặt hắn.

Viên hi nghe nói Quách Đồ cùng Bàng Kỷ tới, tự nhiên là thả bọn họ tiến vào.

Cán bộ cao cấp thân phận đặc thù, không có phương tiện gặp nhau, Bàng Kỷ làm hắn lãnh binh ở trại ngoại trú bước chờ.

Viên hi trại nội một mảnh rách nát, khắp nơi đều là tàn binh bại tướng.

Vừa thấy Quách Đồ cùng Bàng Kỷ, Viên hi trực tiếp liền oa oa khóc lớn.

“Nhị vị tiên sinh, như thế nào như vậy vãn cũng?”

Quách Đồ nhìn một vòng soái trướng trung mọi người, xem bọn họ các đều là xanh xao vàng vọt, chật vật bất kham.

Quách Đồ thở dài khẩu khí, nói “Nhị công tử, chủ công linh cữu ở đâu?”

Viên hi xoa xoa nước mắt, nói “Ở phía sau trướng dừng lại đâu…… Nhiều như vậy ngày, cũng chưa từng xuống mồ vì an, ta này làm nhi tử trong lòng thực sự là hổ thẹn a!”

Bàng Kỷ tiến lên đối Quách Đồ nói “Chúng ta thả đi trước bái tế một chút đại tướng quân đi.”

“Chậm!”

Tuân kham mở miệng ngăn lại hai người nói “Dư thừa sự tình, hai người các ngươi cũng không cần làm, ta đã biết được, ngươi chờ đã đầu hàng Đào Thương, chuyện tới hiện giờ tới đây rồi lại vì sao? Giả mù sa mưa làm vẻ ta đây thật cũng không cần, có việc liền nói thẳng đi!”

Quách Đồ cười khổ một chút, nói “Hữu nếu, ngươi nhưng nhớ rõ đại tướng quân lâm chung chi ngôn?”

Tuân kham nhàn nhạt nói “Tự nhiên nhớ rõ. com”

“Đại tướng quân từng nói, sự bại lúc sau, nếu có người quy hàng Đào Thương, tẫn nhưng tự đi, chỉ là ở Đào Thương dưới trướng, yêu cầu nghĩ cách giữ được Viên thị một cái huyết mạch…… Ngươi còn nhớ rõ lời này không?”

Tuân kham nhíu nhíu mày, có vẻ có chút do dự không chừng.

Hắn tuy rằng chán ghét Quách Đồ cùng Bàng Kỷ bối chủ cử chỉ, nhưng cố tình lời này Viên Thiệu xác thật nói qua, thuộc về hắn lâm chung di ngôn.

Đối với Quách Đồ nói, hắn xác thật vô pháp nghi ngờ, cũng không thể nói gì hơn.

Nhưng Viên hi hiển nhiên là bắt được một cái khác trọng điểm!

“Quách tiên sinh ý tứ, là chuyên môn tới đây, cho ta một con đường sống?”

Quách Đồ hừ một tiếng, nói “Chẳng những là tới cấp nhị công tử một con đường sống, chúng ta Hà Bắc chúng thần cùng nhị công tử, lần này còn muốn cộng đồng liên hợp, cùng nhau trừ bỏ cái kia nghịch tử phản tặc, thế đại tướng quân cùng Tam công tử báo thù rửa hận, lấy an ủi này trên trời có linh thiêng!”

.

------oOo------

Chương 790: mộng phân tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Đàm đã nhiều ngày không biết vì sao, luôn có chút tâm thần không yên, hơn nữa luôn là lăn qua lộn lại làm ác mộng.

Trong lúc ngủ mơ Viên Thiệu, Viên Thượng, Tự Thụ, còn có Nghiệp Thành những cái đó bị hắn tru sát quan lại cùng với sĩ tộc thủ lĩnh gương mặt luôn là lăn qua lộn lại xuất hiện ở chính mình trong mộng, ở trong mộng bọn họ một đám sắc mặt đen tối, cũng không nói lời nào, chỉ là thẳng lăng lăng trừng mắt Viên Đàm, giống như lệ quỷ lấy mạng giống nhau.

Mà ở trong lúc ngủ mơ, mỗi khi này đó gương mặt biến mất thời điểm, Viên Đàm liền sẽ mơ thấy từ trên trời giáng xuống một cái cực đại mang khổng chi ngọc, nấn ná ở chính mình đỉnh đầu, kia khổng ngọc quanh thân mọc đầy một đống chân nhỏ, run rẩy run rẩy cực kỳ đáng yêu.

Mà mỗi khi mơ thấy nơi này, Viên Đàm liền sẽ bỗng nhiên bừng tỉnh, cả người đổ mồ hôi đầm đìa.

Hơn nữa kỳ quái chính là, hắn chỉ cần một nhắm mắt, liền sẽ lặp lại mơ thấy này một bức cảnh tượng.

Viên Đàm trong lòng có điểm mao, hắn cảm giác chính mình cái này mộng hình như là có cái gì ngụ ý.

Hắn ngay sau đó đi tìm Hứa Chử, đem chính mình cái này mộng hướng Hứa Chử tự thuật một lần.

Hứa Chử sau khi nghe xong, chớp chớp mắt to tử, vui tươi hớn hở nói: “Viên Ký Châu, ngài là ở nói giỡn sao? Làm yêm Hứa Chử cho ngươi giải mộng, ta chính là thô nhân một cái, từ nhỏ đến lớn, ta liền một sách thư cũng chưa đọc xong chỉnh quá.”

Viên Đàm xấu hổ cười cười, thầm nghĩ chính mình cũng là hôn đầu, giải mộng tìm Hứa Chử còn không bằng đi tiền thối lại heo.

Bất quá Hứa Chử còn là phi thường lòng nhiệt tình, hắn làm Viên Đàm an tâm, cũng nói cho hắn, chính mình cho dù không được, Kim Lăng trong quân cũng sẽ có rất nhiều cao nhân đọc nhiều sách vở, am hiểu thích mộng, nếu là có bọn họ tương trợ, có lẽ có thể suy đoán ra Viên Đàm trong mộng chân ý.

Viên Đàm người này, nhiều ít vẫn là mê tín.

Nhưng nói đến cũng là, cái kia thời kỳ người, cái nào lại là không mê tín?

Đối với Hán triều người tới nói, dùng khoa học giải thích không được đồ vật, thật sự là quá nhiều.

Hứa Chử đem Viên Đàm cảnh trong mơ ghi chép mà xuống, phi mã truyền lại cho Đào Thương.

Vừa vặn ở ngay lúc này, Quách Gia đám người cũng là đã trở về, Đào Thương cùng hắn dưới trướng một chúng mưu sĩ nhóm cùng nhau, bắt đầu nghiên cứu cái này làm Viên Đàm bối rối không thôi cảnh trong mơ.

Quách Gia loát đoản tức thưa thớt râu, lẩm bẩm thì thầm: “Trong mộng có ngọc, ngọc giả, từ vương từ. Vương chi trọng khí, quý không thể nói a…… Chẳng lẽ, Viên Đàm tiểu tử này muốn một bước lên trời?”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng nhìn lướt qua Đào Thương, thấp giọng nói: “Không đúng đi, Viên Đàm hiện tại đã lâm vào lão sư bố cục giữa, chết ở khoảnh khắc chi gian, còn nào có cái gì quý không quý?”

Tư Mã Ý cũng là ha hả cười gượng.

Quách Gia nhất phiên bạch nhãn: “Ta đương nhiên cũng biết sự thật đều không phải là như thế, bất quá Quách mỗ cũng bất quá là chiếu cảnh trong mơ phân tích mà thôi.”

Gia Cát Lượng nhìn bạch vũ phiến, cẩn thận hồi tưởng chính mình sở học quá Chu Dịch hoặc là thích mộng phương diện tri thức, nhưng đều không thể đem Viên Đàm cảnh trong mơ cùng trước mắt tình huống tương phù hợp.

Không bao lâu, liền thấy hắn buông bạch vũ phiến, thở dài khẩu khí: “Lão sư, học sinh thật sự là không nghĩ ra được, ngài là như thế nào đối đãi này mộng?”

Đào Thương nhìn chằm chằm bàn thượng Hứa Chử đưa tới lá thư kia, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ.

“Ta nhưng thật ra có một cái giải pháp, cũng không biết chuẩn không chuẩn thành……”

Mọi người đều vội vàng quay đầu.

“Lão sư có gì cao kiến?”

Đào Thương tựa hồ là có chút không quá xác định nói: “Ngọc giữa có khổng, vì hoàn…… Hoàn giả, vòng cũng…… Vòng bên cạnh dài quá một đống gót chân nhỏ…… Chân giả, đá cũng…… Cho nên hẳn là?”

“Vòng đá?”

“Nhiên cũng.”

……

Quách Đồ, Bàng Kỷ, cán bộ cao cấp ba người đã trở lại, hướng Triệu Vân cùng Hứa Chử gián ngôn, nói là Viên hi nguyện ý suất chúng quy hàng, bất quá bọn họ có một điều kiện.

Chính là muốn ở hồi quân hướng Nghiệp Thành hết sức, ở Nghiệp Thành quanh thân đem Viên Thiệu hạ táng.

Triệu Vân tự nhiên là đáp ứng rồi yêu cầu này, bởi vì yêu cầu này không quá phận, thuận lý thành chương việc.

Bọn họ không thỉnh cầu, trở về lúc sau, Kim Lăng quân giống nhau đến cấp Viên Thiệu hạ táng.

Vì thế, trận này hưng sư động chúng thảo phạt chi chiến liền như vậy lặng yên không một tiếng động kết thúc.

Liền một đao một thương cũng chưa động.

Cán bộ cao cấp trở về lúc sau, Viên Đàm cũng từng trong lén lút hướng hắn dò hỏi lần này hoà đàm trạng huống, nhưng cán bộ cao cấp chỉ là nhẹ nhàng bâng quơ một miệng mang quá, nói cũng không có cái gì vấn đề.

Nhưng Viên Đàm trong lòng xác thật cực độ bất an, không biết vì cái gì.

Bất quá sự tình cuối cùng là giải quyết viên mãn, tuy rằng Đào Thương nhận lấy Viên hi cái này mầm tai hoạ, nhưng ở Viên Đàm xem ra, Viên hi không có cùng chính mình cùng Đào Thương giống nhau giao tình, liền tính là bất tử, cũng nhất định sẽ bị hắn mang về Từ Châu hoặc là Kim Lăng, nhưng thật ra không ngại ngại chính mình thống trị Ký Châu nghiệp lớn.

Đoàn người trở lại Nghiệp Thành bên cạnh, Viên hi cùng với này dưới trướng Tuân kham, Tân Bình, Lữ uy hoàng, Triệu Duệ đám người ngay sau đó yêu cầu đem Viên Thiệu ngay tại chỗ hạ táng.

Rốt cuộc trì hoãn thời gian thật sự là quá dài!

Triệu Vân phái người dò hỏi Đào Thương ý kiến, được đến Đào Thương cho phép, yêu cầu tam quân đại biểu Đào Thương, ở hồi quân trên đường, vì Viên Thiệu kiến mồ, cũng ban cho bái tế.

Không chỉ là Viên hi một chúng, Đào Thương một chúng cũng đến toàn bộ tham gia, lấy biểu đối địch nhân thủ lĩnh tôn trọng.

Này giữa cũng bao gồm Viên Đàm.

Tuy rằng rất là không tình nguyện, nhưng Viên Đàm cũng không có cách nào trực tiếp kháng cự Đào Thương mệnh lệnh, chỉ có thể đi cùng mọi người cùng nhau tham gia.

Hạ táng ngày đó, gió thu lạnh run, thời tiết biến có chút rét lạnh.

Chúng binh tướng đều là thân xuyên bạch y bạch giáp, tới vì Viên Thiệu đưa tang đưa ma, mọi người nhìn Viên Thiệu linh cữu chậm rãi xuống mồ, trên mặt biểu tình khác nhau.

Này quan tài một chút, ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, đại biểu cho một cái thời đại chung kết.

Đứng ở trong đám người Viên Đàm có chút khẩn trương, không biết vì sao, hắn hôm nay có chút hãi hùng khiếp vía.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy hàng tướng trận doanh trung, Triệu Duệ đột nhiên vọt ra, đối với Viên Thiệu lăng mộ một đốn dập đầu, rơi lệ đầy mặt, hô to nói: “Ô hô ai tai! Viên công! Ngài đi oan a!”

Nói tới đây, lại thấy Triệu Duệ đứng lên, chỉ vào trong đám người Viên Đàm nói: “Viên Đàm, ngươi thân là con cái, lại không vì người tử việc, hôm nay đại tướng quân hạ táng ngày, ngươi chẳng lẽ không nghĩ đứng ra nói thượng vài câu sao?”

Viên Đàm sắc mặt âm trầm.

Hắn không nghĩ nhiều chuyện, liền không có nói chuyện.

Nhưng Triệu Duệ đột nhiên đem mũi nhọn chuyển hướng Viên Đàm, tự nhiên là có người âm thầm an bài, không phải hắn không nói lời nào là có thể giải quyết.

Thấy Viên Đàm không nói lời nào, lại có Viên hi cất bước ra tới, quát: “Đại ca! Ngươi chẳng lẽ không đứng ra, cấp phụ thân khái mấy cái đầu, tự xét lại tạ tội sao?”

Giữa sân ánh mắt mọi người đều chuyển hướng về phía Viên Đàm.

Lúc này, Viên Đàm lại không nói lời nào cũng không được.

Viên Đàm ngẩng đầu lên, bước chậm đi ra đám người, nhìn Viên hi nói: “Viên hi, ngươi nhặt về một cái mạng chó, hãy còn không biết đủ, thượng còn dám tại đây lắm mồm?”

Viên hi cả giận nói: “Ta làm ngươi cấp phụ thân dập đầu cáo tội! Ngươi nói những cái đó vô dụng làm chi?”

Viên Đàm ngẩng đầu lên nói: “Ta như thế hành động, thứ nhất chính là vì nhà Hán triều đình, thứ hai chính là thiên hạ bá tánh, liền Đào thừa tướng đều tán ta này cử chính là đại nghĩa diệt thân, các ngươi dựa vào cái gì làm ta dập đầu nhận sai?”

Viên Đàm lời này vừa ra, lại thấy rất nhiều Viên thị cựu thần trực tiếp cho nhau trao đổi một chút ánh mắt.

Không bao lâu, lại thấy trong đám người điền phong, Quách Đồ, Bàng Kỷ, Tuân kham, Hàn Tuân, Hàn cử tử, Lữ uy hoàng, Triệu Duệ chờ một đám người chờ sôi nổi đứng dậy.

Bọn họ nhìn hướng Viên Đàm ánh mắt lạnh băng, không nói một lời, toàn thể trầm mặc.

Nhưng trầm mặc lại đại biểu cho vô biên phẫn nộ.

Viên Đàm cảm giác được có điểm không thích hợp, hắn khẩn trương nói: “Các ngươi muốn làm gì? Làm gì! Người tới, người tới!”

Viên Đàm thân vệ quân nhóm nghe vậy, từ phía sau muốn hướng đám người trước tễ, lại bị Hứa Chử dưới trướng hổ vệ quân ngăn lại.

Hứa Chử một thân bạch phục, cười ha hả nhìn những cái đó Viên Đàm hộ vệ, nói: “Người trong nhà nháo mâu thuẫn, không đáng thật động đao động thương làm, các ngươi không cần hướng lên trên vọt! Không ngại sự, không ngại sự! Nói nhao nhao một hồi chính mình thì tốt rồi.”

Hắn nói tuy rằng khách khí, nhưng hắn thủ hạ hổ vệ quân nhóm lại một đám sắc mặt âm lãnh, trong tay nắm binh khí, thực hiển nhiên là ở dùng võ lực uy hiếp trụ Viên Đàm những cái đó hộ vệ không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hộ vệ không thấy bóng dáng, nhưng Viên thị cựu thần nhóm đã bắt đầu xông tới, Viên Đàm đã bắt đầu cảm giác được không ổn, hắn nhíu nhíu mày, giương giọng nói: “Các ngươi muốn làm cái……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Viên quân chiến tướng Hàn cử tử cùng Lữ uy hoàng một tả một hữu phác đi lên, trực tiếp cấp Viên Đàm ném đi trên mặt đất.

Vô hạn khuất nhục, vô biên đau kịch liệt, đối Viên Đàm hành vi phẫn nộ, các loại cảm xúc hỗn loạn ở bên nhau, dần dần ấp ủ thành phong trào bạo.

Là lúc giải hết thảy!

Nhưng thấy Quách Đồ hét lớn một tiếng, nói: “Viên Đàm thân là con cái, lại tức chết thân phụ, chính tay đâm thân đệ, tàn hại cựu thần, hãm hại trung lương, thiên lí bất dung, hôm nay làm trò đại tướng quân mồ, vẫn chết cũng không hối cải…… Chư công, chúng ta hôm nay liền đại biểu đại tướng quân, hảo hảo giáo huấn cái này nghịch tử!”

“Tấu hắn!”

“Đánh chết hắn!”

“Đá hắn!”

“Đúng vậy, đá hắn!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy này đó Viên thị cựu thần giống như mất đi lý trí giống nhau, ào ào xông lên, đại gia đem bị ấn ngã trên mặt đất Viên Đàm vây quanh ở trung gian, hình thành một vòng tròn, đối Viên Đàm tiến hành rồi một hồi cực kỳ tàn ác mãnh đá.

Đại gia trong lòng thật sự quá mức nghẹn khuất, các đều giống như nổi cơn điên con la giống nhau, đem sở hữu phẫn nộ tập trung ở trên chân, cổ đủ kính hướng Viên Đàm trên người tiếp đón.

Đại gia quay chung quanh thành một vòng tròn, chân giống như mưa nhỏ điểm giống nhau, dày đặc không ra phong, hết đợt này đến đợt khác, liền một cái khe hở đều không có, Viên Đàm căn bản là toản không ra đi!

Lỏa vòng đá a!

Tịnh Châu quân kia mặt, một người giáo úy hỏi cán bộ cao cấp nói: “Tướng quân, này, tình huống này có chút không ổn, chúng ta muốn hay không đi lên cứu trưởng công tử một cứu.”

Cán bộ cao cấp nhíu nhíu mày, lược làm suy tư lúc sau, mới vừa rồi lắc đầu nói: “Ta xem không cần, đều là Viên thị quân thần huynh đệ nhà mình việc, hôm nay là cậu hạ táng ngày, đại gia hỏa nhất thời bi phẫn, hành vi quá kích một ít là có thể lý giải, làm cho bọn họ đá vài cái hả giận thì tốt rồi, chúng ta không cần xen vào việc người khác…… Việc nhỏ, đều là việc nhỏ ngươi.”

------oOo------

Chương 791: hồi Từ Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Theo thời gian trôi qua, kia Tịnh Châu giáo úy cảm giác sự tình cũng không giống như giống cán bộ cao cấp nói giống nhau, đều là việc nhỏ.

Hắn ngược lại cảm giác sự tình càng thêm đại điều!

Ngay từ đầu, mọi người cũng là cảm thấy Viên thị những cái đó cũ bộ quan viên, đem Viên Đàm vây lên vòng đá mãnh đá, bất quá là bởi vì nhìn đến Viên Thiệu linh cữu hạ táng, trong lòng hao tổn tinh thần, hơn nữa Viên Đàm nói chuyện không dễ nghe, nhất thời xúc động cho nên tạo thành loại kết quả này.

Nhưng thời gian dài, có chút không biết sự tình ngọn nguồn người bắt đầu phát hiện trạng huống có điểm không quá thích hợp.

Ở Viên Thiệu mộ bia trước, những cái đó Hà Bắc cựu thần liền như vậy không kiêng nể gì ẩu đả Viên Đàm, mà Triệu Vân cùng cán bộ cao cấp đám người lại là không hề có đi lên hỗ trợ hoặc là ngăn cản ý tứ, chính là như vậy bình tĩnh nhìn.

Mà Viên Đàm thân vệ quân cũng là biến mất không thấy, không có người lại đây giúp hắn.

Này giữa muốn nói không phải có người sử dụng thủ đoạn, cái nào có thể tin tưởng?

Viên Đàm bị những cái đó Hà Bắc cũ quan vây quanh ở trung gian ẩu đả vòng đá, hắn bản thân cũng có chút võ nghệ, nếu là liều chết phản kháng, đảo cũng sẽ không lâm vào như vậy bị động cục diện, nhưng từ ngay từ đầu, này trung gian sự liền có chút vấn đề.

Những cái đó vây ẩu hắn Hà Bắc quần thần, tựa hồ là sớm có chuẩn bị, bọn họ giày mũi chân thượng, đã sớm mang hảo thiết chế tiêm bộ, độ cứng phi thường cao, đừng nói là đá người, chính là đá gạch cũng có thể đá nứt.

Viên Đàm chỉ là ăn vài cái, liền đã chịu không nổi.

Mà trước mắt, hắn bộ ngực ở ăn vài cái có ý định công kích sau, đã xuất hiện nhiều chỗ gãy xương hiện tượng.

Hắn dùng đôi tay liều mạng bảo vệ đầu, hô lớn: “Người tới! Mau tới người! Các ngươi! Các ngươi ý định làm hại! Các ngươi rốt cuộc là phụng ai lệnh……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy có người dùng kia thiết chế giày tiêm, một chân đá vào Viên Đàm ngoài miệng, trực tiếp đem hắn răng cửa đá chiết, máu tươi theo khóe miệng mãnh liệt phun ra, đem hắn hạ lời nói trực tiếp đá trở về.

Phanh, phanh, phanh!

Một chân tiếp theo một chân công kích giống như mưa nhỏ điểm giống nhau, bao phủ Viên Đàm toàn thân yếu hại bộ vị!

Mà giờ này khắc này, Tịnh Châu trong quân, một ít ngày thường cùng Viên Đàm giao hảo, thậm chí có thể nói là đã âm thầm đầu nhập vào Viên Đàm quan tướng nhóm nhịn không được, bọn họ làm bộ liền phải hướng lên trên hướng.

Cán bộ cao cấp thấy thế, không hề là một bộ ba phải bộ dáng, hắn hai tròng mắt híp lại, thấp giọng khiển trách nói: “Các ngươi muốn làm gì?”

“Tướng quân, Viên công tử hắn có nguy hiểm, nếu là không cứu, chỉ sợ sẽ ra mạng người!”

Cán bộ cao cấp lạnh lùng nhìn tên kia nói chuyện Tịnh Châu quan tướng, nói: “Bọn họ Ký Châu người chính mình ân oán, đáng giá

ngươi này Tịnh Châu người qua đi trộn lẫn sao?”

“Chính là, nếu là không cứu……”

“Câm miệng! Nói cho ngươi, ngươi tưởng cứu cũng có thể, nhìn xem bên kia!”

Kia quan tướng theo cán bộ cao cấp ánh mắt nhìn lại, lại thấy Triệu Vân không biết đi khi nào vào tràng gian, nhưng hắn cũng không có ra tay giải cứu Viên Đàm, mà là nắm chính mình trên eo bảo kiếm, nhìn quanh bốn phía, lạnh lùng đánh giá quanh thân người.

Triệu Vân tuy rằng không nói gì, nhưng này biểu tình cùng hành động cũng đã biểu lộ thái độ của hắn.

Tràng gian sự, là Viên thị cựu thần cùng Viên thị phản bội tử chi gian một hồi tư nhân chi gian ân oán võ trang dùng binh khí đánh nhau, dư lại người đều là người ngoài cuộc, thức thời tốt nhất là đều đừng hướng trong trộn lẫn…… Không trộn lẫn, mọi người đều là bạn tốt.

Nhưng nếu là trộn lẫn vào được, kia ngượng ngùng, chúng ta đoàn người phải hảo hảo bẻ xả bẻ xả.

Những cái đó vừa mới còn muốn đi cứu Viên Đàm giáo úy nhóm thấy Triệu Vân hành động, hai mặt nhìn nhau, không bao lâu liền đều cúi đầu, không dám nói nữa ngữ cái gì.

Liền ở ngay lúc này, điền phong bắt lấy thời cơ, dùng mang thiết mũi chân hung hăng đá vào Viên Đàm trên đỉnh đầu!

Này một chân thế mạnh mẽ trầm, trực tiếp đem Viên Đàm đá chết ngất qua đi, bảo vệ đầu tay cũng tủng kéo xuống dưới.

Viên Đàm đầu di một lộ ra tới, vậy thuyết minh hắn sinh mệnh hôm nay xem như hoàn toàn chung kết.

Sở hữu công kích tất cả đều dời đi hướng về phía hắn đầu cùng trên mặt!

Lại qua một nén hương công phu, lại nghe Triệu Vân đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Đều dừng tay! Nhìn xem các ngươi bộ dáng? Còn thể thống gì! Đều làm gì đâu?”

Này một cái rồng ngâm thanh rống ra, mọi người liền sôi nổi lui ra, đem Viên Đàm từ giữa lộ ra tới, Viên thị cựu thần nhóm vẻ mặt xấu hổ cúi đầu, im lặng không nói.

Xem kia bộ dáng, bọn họ phảng phất là biết sai rồi.

Nhiều nghe lời một đám người!

Triệu Vân vội vàng chạy vội tới Viên Đàm bên người, thấp giọng nói: “Viên công tử, ngươi thế nào?”

Nhưng lời này hỏi thực sự quá giả.

Viên Đàm đầu giờ phút này đã bị một chúng Viên thị cựu thần lấy mũi chân đá thay đổi hình, óc tử đều mau băng ra tới, như thế nào sẽ không có việc gì?

“Y quan, mau truyền y quan!” Triệu Vân cao giọng phân phó phía sau thị vệ.

Nhưng lúc này, tìm không tìm y quan lại có ích lợi gì đâu?

……

Kiến Khang 5 năm, đã bị triều đình nhâm mệnh vì Ký Châu mục, lãnh võ bình hầu công thần Viên Đàm, bởi vì ở chính mình phụ thân phần mộ trước phạm vào nhiều người tức giận, bị Viên thị chư thần vòng đá mãnh đá, óc vỡ toang mà chết.

Tin tức truyền quay lại Nghiệp Thành, nghe nói thừa tướng Đào Thương đương trường liền chết ngất qua đi, tỉnh lại lúc sau liền cao giọng khóc rống, kêu gọi Viên Đàm ngô huynh.

Xong việc, Viên Đàm tuy rằng bị phong cảnh hạ táng, nhưng Viên thị chúng thần cũng không có bị Đào Thương nghiêm trị, chỉ là tượng trưng tính làm trừng phạt.

Nhưng đây cũng là không có biện pháp sự, Viên thị chư thần vừa mới quy phụ, luôn luôn có quân tử chi xưng Đào Thương tổng không thể đem bọn họ đều giết đi?

Thế nhân đối này cũng là có thể lý giải.

Đến tận đây, Hà Bắc chính thức bình định.

Đào Thương một lần nữa sàng chọn Hà Bắc quan viên, xếp vào ở các nơi.

Hắn đem đoạt được Viên thị binh mã cùng chiến tướng làm lại chuyển, tinh tráng lưu tại trong quân, lão nhược tắc điều về phục dân, cũng bát với thổ địa lúa loại, dùng cho khai khẩn sinh sản.

Viên Đàm sinh thời ở Ký Châu bốn phía giết chóc, tru diệt Nghiệp Thành thật nhiều cường hào thủ lĩnh, khiến cho Nghiệp Thành sĩ tộc thế lực hiện ra chân không trạng, cần chỉnh thể một lần nữa phân chia.

Mà Đào Thương cũng thừa cơ hội này, ở Hà Bắc một lần nữa phân chia thổ địa, đem đại bộ phận thổ địa quy về quốc có, cũng thuê với dân, không ở làm sĩ tộc ở giữa trộn lẫn.

Cho nên nói ở vô hình trung, Viên Đàm cũng coi như là làm một kiện rất tốt sự.

Xử lý xong những việc này lúc sau, Đào Thương ngay sau đó chuẩn bị phản hồi Từ Châu.

Ở phản hồi Từ Châu trước, hắn đi gặp Chân Mật cùng Viên Uyển.

“Chân cô nương, Hà Bắc sự tình đã yên ổn, Viên thị đã sụp đổ, Viên hi cũng sẽ bị ta mang về Nam Xương an cư, từ nay về sau, ngươi ở

tại nơi này, liền sẽ không lại có cái gì uy hiếp, đại nhưng về nhà hòa thân người đoàn tụ.”

Chân Mật nghe thế thời điểm, biểu tình xuất hiện một tia giãy giụa, tựa hồ là có chuyện khó khăn gì bối rối nàng.

Trầm mặc một hồi lâu, phương nghe Chân Mật nói: “Nói như thế tới, tiểu nữ tử không thể lại tiếp tục cấp thừa tướng đương con tin?”

Đào Thương không nhịn được mà bật cười: “Viên thị đã huỷ diệt, . com ngươi còn làm cái gì con tin, ta ngày hôm trước đã phái người liên hệ ngươi huynh trưởng cùng mẫu thân, bọn họ thực mau liền sẽ phái người từ giữa quốc gia tới đây tiếp ngươi.”

Chân Mật ấp úng nói: “Kỳ thật thừa tướng thật cũng không cần cứ như vậy cấp, trung sơn Chân gia cho dù không có ta, cũng sẽ không ra cái gì nhiễu loạn……”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Cũng không nhất định, ngươi huynh trưởng cho ta tin trung chi ý, là muốn cho ngươi mau chóng trở về chủ trì trong tộc sinh ý, mấy năm nay tới, không có ngươi ở, các ngươi Chân gia sinh ý, hình như là đã loạn thành một đoàn, hơn nữa Hà Bắc thời cuộc đối thương nhân ảnh hưởng phi thường đại…… Nhìn dáng vẻ cô nương về nhà, là đến hảo hảo chải vuốt một chút.”

Chân Mật trong lòng thầm mắng nàng kia huynh trưởng thật sự là cái không biết cố gắng, liền điểm này sự đều xử lý không tốt, thế nhưng cho chính mình điền loạn.

Đào Thương tiếp đón quá Bùi Tiền, lấy quá hai hộp quà tặng, nói: “Nơi này, là ta làm người một lần nữa chế tác lá cây diễn, hai vị cô nương đã tẫn đến trò chơi này tinh túy, ta liền đưa cho hai vị cô nương, cũng coi như là làm kỷ niệm đi.”

Vẫn luôn không nói gì Viên Uyển hiếu kỳ nói: “Cho ta làm gì? Ta lại không lưu tại này.”

Đào Thương mỉm cười lắc đầu: “Không, Viên cô nương, ta đã quyết định, ngươi là Viên thị người trong, ngươi cũng đến lưu tại Hà Bắc.”

------oOo------

Chương 792: tào Lưu chi minh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Viên Uyển đương nhiên không phục.

Nàng như thế nào sẽ cam tâm tình nguyện lưu tại Hà Bắc, nàng hiện tại phải làm, là cùng Đào Thương cùng nhau hồi Từ Châu, sau đó cùng Chân Mật cùng nhau nghĩ cách chen vào Đào gia đại môn.

Nàng lưu tại nơi này làm gì?

“Thừa tướng, ta không nghĩ lưu lại nơi này, nhà của ta là ở Từ Châu a.”

Đào Thương mỉm cười nói: “Từ Châu như thế nào lại thành nhà của ngươi đâu?”

Viên Uyển chu lên miệng, thấp giọng nói: “Từ Châu như thế nào không phải ta gia đâu? Hoài Nam gia đã rách nát, không có, phụ thân cùng ca ca đều đi, trước mắt cũng chỉ có ta cùng phùng di nương sống nương tựa lẫn nhau, vốn dĩ vừa mới mới vừa có gia cảm giác, như thế nào lại đột nhiên làm ta lưu tại Hà Bắc?”

Nhìn Viên Uyển vẻ mặt ủy khuất thần sắc, Đào Thương trong lòng không khỏi có chút đau lòng.

Hắn thở dài nói: “Lời tuy như thế, nhưng ngươi rốt cuộc họ Viên, hiện giờ Hà Bắc đã không có Viên thị người trong tọa trấn, nhưng ngươi bá phụ tư hữu ruộng đất, khế đất, phòng ốc đều còn ở nơi đó, hơn nữa khế ước thượng viết vẫn là Viên thị tên…… Ta cũng tưởng cấp Viên thị lưu cái căn, để tránh tao người trong thiên hạ thóa mạ, nhưng vô luận như thế nào lại không thể đem Viên hi lưu lại nơi này, này đó Viên thị gia sản, thế nào cũng đến cần phải có cá nhân kế thừa không phải?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Ta nghĩ tới nghĩ lui, lại cũng chỉ có ngươi có thể làm ta tín nhiệm.”

Này một phen nói ra tới, không biết vì sao, Viên Uyển trong lòng đột nhiên chảy ra một cổ ấm áp.

Đặc biệt là Đào Thương nói chính mình là hắn tín nhiệm nhất người.

“Ta đây liền ở bên này xử lý Viên thị việc quan trọng, chờ đến chuyện quan trọng một xong, ta lập tức liền hồi Từ Châu đi.” Viên Uyển hình như có làm nũng hiềm nghi đối Đào Thương nói.

Đào Thương nghe vậy cười.

“Hảo, đều có thể.”

Bên kia sương, Chân Mật cũng là vội vàng nói: “Ta đây hồi trung quốc gia lúc sau, xử lý xong gia sự, ta cũng phải đi Từ Châu.”

Đào Thương đôi mắt tức khắc trừng lớn.

Nhân gia đi Từ Châu, tốt xấu là bởi vì kia khối có cái di nương ở bỉ…… Ngươi đi lại là muốn tìm vị nào sống tổ tông?

……

Kiến Khang 5 năm, Đào Thương ở thu phục trừ bỏ tam hà nơi Hà Bắc nơi, cũng suy yếu Liêu Đông, Tiên Bi, Hung nô chờ thế lực lúc sau, rối rắm tiếp nhận đầu hàng chi đem cũng hàng tốt, binh phản Từ Châu Bành Thành quốc.

Này một trận chiến lúc sau, Đào thị uy danh đạt tới, thế lực tăng nhiều, này trị hạ vô luận là dân cư, thuế má, binh lực, thổ địa, kỹ thuật đều đã nhảy cư đệ nhất vị, nhất cử trở thành thay thế được Viên Thiệu tân một thế hệ bá chủ.

Tuy rằng khắp nơi thế lực sớm có chuẩn bị, nhưng tin tức truyền tới bọn họ nơi đó thời điểm, vẫn là khiến cho các bộ một trận hoảng loạn.

Trong đó, đặc biệt là lấy Kinh Châu cùng Ích Châu tam Lưu tập đoàn vì nhất.

Mặt khác thế lực nhưng thật ra còn hảo thuyết, nhưng Kinh Châu tam Lưu tập đoàn chính là ủng lập tiên đế Lưu Hiệp nhị tử Lưu Quỳnh, mà Đào Thương năm đó còn lại là ủng lập Lưu Hiệp trưởng tử Lưu Hi thừa tướng.

Một không trung không có hai mặt trời, thế vô nhị hoàng.

Ngày xưa Đào Thương chỉ có Từ Châu cùng Dương Châu thời điểm, tam Lưu tập đoàn còn còn có thể bằng vào nhiều năm nội tình cùng thực lực, cùng Đào Thương đánh thành cái thế lực ngang nhau, có tới có lui.

Nhưng hiện giờ Hà Bắc bốn châu tất cả đều về Đào Thương, thiên hạ một nửa trở lên ranh giới trở thành Đào Thương lãnh địa.

Hơn nữa hắn chiếm cứ đều là mấu chốt yếu địa.

Tịnh Châu quân tốt cường hãn, Kim Lăng thành tài phú rất nhiều, U Châu lượng sản chiến mã, Ký Châu chính là thiên hạ kho lúa, Thanh Châu chính là đại hán sản muối đại tỉnh……

Đến nỗi dân cư, kia càng không cần phải nói.

Như thế thực lực cùng nội tình, hơn nữa ủng hộ Lưu Hiệp trưởng tử, Đào Thương đã hoàn toàn trở thành tam Lưu tập đoàn trong lòng sở nhất sợ hãi tồn tại.

Đương nhiên, đồng thời cũng là bọn họ nhất cáu giận tồn tại.

Lưu Bị ở bình định rồi Trương Tiện Trường Sa phản loạn lúc sau, lập tức suất binh chạy về Giang Lăng thành.

Lưu biểu cũng đã từ Tương Dương đuổi trở về, cùng Lưu Bị, Kinh Châu chư tướng đám người cùng nhau thương nghị việc này.

“Chư vị.” Lưu biểu vẻ mặt nghiêm túc, biểu tình trung đều là thật sâu lo lắng: “Đào Thương bình định Viên Thiệu, thế lực tăng nhiều, hiện giờ đã tẫn khiển tam quân phản hồi Từ Châu, người này tuổi còn trẻ liền thành tựu như vậy bá nghiệp, nghĩ đến tất nhiên là bốc đồng mười phần, ta Kinh Châu một hệ ủng lập thiên tử, cùng Đào Thương một hệ có thể nói là không chết không ngừng, hắn bước tiếp theo tắc tất nhiên là sẽ mưu đồ chúng ta, lại là không biết trước mắt chúng ta nên làm thế nào cho phải?”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, đều từ từng người đôi mắt giữa nhìn ra lẫn nhau kinh hoảng thất thố.

Không bao lâu, lại nghe Thái Mạo nói: “Tỷ phu…… Minh công, Đào Thương bình định Hà Bắc, thế lực tăng nhiều, mũi nhọn chính thịnh, nói vậy nghỉ ngơi một đoạn thời gian lúc sau, liền nhất định sẽ xuất binh tấn công chúng ta! Chúng ta còn cần hơi làm chuẩn bị.”

“Đức có gì cao kiến?”

Thái Mạo nói: “Ta ý, vẫn là chạy nhanh phái ra sứ giả, đi trước Ích Châu, thỉnh Lưu Chương phái binh ra xuyên hiệp phòng, chính cái gọi là môi hở răng lạnh, nếu là nhà chúng ta Kinh Châu bị chiếm đóng, hắn Ích Châu chỉ sợ cũng là khó thoát mất đất khó khăn.”

Lưu biểu không nói gì, mà là quay đầu nhìn về phía Lưu Bị, nói: “Huyền Đức chi ý như thế nào?”

Thái Mạo thấy chính mình ý kiến không có được đến Lưu biểu tán đồng, ngược lại là đi hỏi Lưu Bị, trong lòng nhiều ít có chút bất mãn.

Tỷ phu đây là không coi trọng chính mình a?

Lưu Bị vẫn là giống ban đầu giống nhau sẽ làm người, hắn đầu tiên đầu tiên là khẳng định Thái Mạo chiến lược.

“Đức chi ngôn, thâm chợp mắt hạ tình thế, ta quân thế nhược, bỉ quân thế cường, nếu là không tìm kiếm ngoại viện, lâu sau tất nhiên thế nguy, nhưng Lưu Quý Ngọc trời sinh tính cách không hảo tranh

cường, liền tính là phái binh chi viện, nghĩ đến cũng sẽ không phái ra bao nhiêu nhân mã, thả xuyên binh chiến lực không kịp Kim Lăng quân, ra xuyên lại khó khăn, nếu là chỉ tìm bọn họ một nhà chi viện, chỉ sợ chưa chắc dùng được."

Lưu biểu nghe ra Lưu Bị có chuyện ngoại chỉ âm, nói: "Kia y theo Huyền Đức ý tứ, chúng ta nên dẫn người nào vì viện?"

Lưu Bị vội nói: "Duyện Châu Tào Tháo, hiện nay chính lấy Lạc Dương làm cơ sở lót, trị lược Quan Trung, nghe nói Quan Trung chư hầu đại bộ phận thông qua Chung Diêu đã cùng Tào Tháo kết minh, nếu là có thể được Tào Tháo tương trợ, chúng ta hai bên liên hợp, liền có cùng Đào Thương một trận chiến tiền vốn!"

Lưu biểu nghe xong Lưu Bị nói, com cúi đầu như suy tư gì.

Thái Mạo lại đưa ra bất đồng ý kiến: "Huyền Đức lời này tuy rằng có lý, nhưng Tào Tháo chính là không kém với Viên Thiệu kiêu hùng hạng người, chúng ta vừa mới ủng lập thiên tử thời điểm, cũng từng phái người cho hắn đưa đi chiếu thư, sắc phong với hắn, chính là lúc ấy Lưỡng Hán cộng lập, Tào Tháo lại ở giữa quan vọng, đối hai bên toàn không thèm nhìn, mạo cùng Tào Tháo tuổi trẻ khi liền quen biết, biết rõ người này phi kẻ đầu đường xó chợ, tuyệt phi tình nguyện làm người hạ người."

Lưu Bị hơi hơi mỉm cười nói: "Đức cùng Tào Tháo chính là cũ thức, cũng biết người này mưu kế chất chồng, giỏi về phán đoán hình thức?"

Thái Mạo nhíu nhíu mày: "Có ý tứ gì?"

"Năm đó Tào Tháo không chịu để ý tới chúng ta, kia bất quá là bởi vì khi đó hắn thấy không rõ hướng gió, hiện giờ Đào Thương đã thành tựu bá nghiệp, hắn mục tiêu đệ nhất nhắm chuẩn tất nhiên đó là Trung Nguyên nơi! Đến lúc đó Tào Tháo tất nhiên đứng mũi chịu sào đối mặt Đào Thương áp lực, hiện giờ lại đi cùng hắn liên hợp, kỳ thật không phải chúng ta cầu hắn, mà là hắn cầu chúng ta."

Thái Mạo thất thần xem Lưu Bị, bị hắn nói á khẩu không trả lời được.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Lưu biểu đứng lên, nói: “Liền y Huyền Đức chi ngôn, phái người đi trước Lạc Dương, cùng Tào Tháo đồng minh!”

------oOo------

Chương 793: Phượng Sồ rời núi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hội nghị sau khi chấm dứt, Lưu biểu chuyên môn để lại Lưu Bị, cũng cùng hắn trở lại chính mình phủ đệ hậu viện, hai người tương đối mà ngồi, bắt đầu bắt chuyện.

“Huyền Đức lần trước đi trước kinh nam bình định Trương Tiện chi loạn, càng vất vả công lao càng lớn, hiện giờ kinh nam đã định, ta quân phía sau vô ưu, toàn lại Huyền Đức chi công cũng.”

Lưu Bị nghe xong Lưu biểu khen, vội vàng chắp tay nói “Huynh trưởng khen, đệ bất quá là vì Kinh Châu tiến chút non nớt chi lực, như thế nào có thể gánh nổi huynh trưởng như vậy khen.”

Lưu biểu vẫy vẫy tay, nói “Không cần khiêm tốn, ngươi vừa mới sở đưa ra liên tào kháng đào kiến nghị, ở lão phu xem ra phi thường thoả đáng, hơn nữa Tào Tháo sở chiếm cứ duyện, dự nơi, chính là tứ phương giáp giới nơi, hỗn loạn ở Hà Bắc cùng Kinh Châu chi gian, nếu là cùng Đào Thương phát sinh chiến sự, Trung Nguyên đó là tam phương chủ chiến tràng, nhưng thật ra nhưng đem ta Kinh Châu nơi tránh với chiến hỏa, cực diệu chi sách cũng.”

Lưu Bị gật gật đầu, nói “Huynh trưởng suy nghĩ kín đáo, lại là so bị còn thâm lo lắng một tầng.”

Lưu biểu nghe xong Lưu Bị khen, có vẻ có chút đắc ý, hắn ha ha cười vài tiếng, đột nhiên biến sắc, sau đó cúi đầu kịch liệt ho khan lên.

Lưu Bị vội vàng đứng lên, vỗ về Lưu biểu bối, nói “Huynh trưởng, ngài đây là?”

Lưu biểu ho khan xong rồi, thẳng đứng lên hình, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, nói “Không ngại sự, không ngại sự…… Lão phu số tuổi lớn, này thân thể không thể so ban đầu, một không cẩn thận liền sẽ cảm lạnh.”

Hắn uống một ngụm thủy, đè xuống ho khan, nói “Huyền Đức, lão phu hôm nay lãnh ngươi tới đây, là tưởng cho ngươi giới thiệu một vị tuấn kiệt nhân vật.”

Lưu Bị vội nói “Huynh trưởng gần nhất chính là được đến cái gì tuấn tài?”

Lưu biểu nhạc nói “Tương Dương danh sĩ Bàng Đức công lần trước từng vì lão phu đề cử một người tuấn tài, chính là này chất nhi cũng, lão phu đã phái người thỉnh hắn tới, sau đó các ngươi vừa lúc có thể gặp một lần, lúc trước hướng lão phu đề cử làm ngươi chưởng binh đi định kinh nam, vẫn là người này.”

Lưu Bị bừng tỉnh gật gật đầu.

Bàng Đức công đại danh, hắn tự nhiên là nghe nói qua, chính là Tương Dương danh sĩ, ở Nam Quốc thanh danh có thể nói vô nhị.

Không bao lâu, lại thấy một cái tướng mạo xấu xí thanh niên, ở thị vệ dẫn dắt xuống dưới tới rồi trong viện, cũng đối nhị Lưu thi lễ.

Lưu Bị trá vừa nhìn thấy Bàng Thống, không khỏi mở to hai mắt nhìn, đầy mặt mê mang.

Huynh trưởng cho ta giới thiệu nhân tài, liền trường dáng vẻ này?

Này nào xem như cá nhân?

Bàng Thống hướng hai người thi lễ nạp thái sau, Lưu biểu ngay sau đó đối Bàng Thống vẫy tay nói “Sĩ nguyên, lại đây ngồi.”

Bàng Thống lên tiếng, ngay sau đó đi vào Lưu biểu bên người ngồi xuống.

“Kính đã lâu Huyền Đức công đại minh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là khí vũ bất phàm, người trung chi kiệt cũng.”

Lưu Bị cười ha hả nói “Tiên sinh quá tán.”

“Không phải quá tán!” Lưu biểu đối Bàng Thống nói “Huyền Đức hôm nay vì ngô góp lời, nói là làm lão phu liên tào kháng đào, lấy Trung Nguyên chi địa vị Kinh Châu đội quân tiền tiêu, cùng Tào Tháo chống lại, lão phu thâm chấp nhận, không biết sĩ nguyên nghĩ như thế nào?”

Bàng Thống nghe xong, rất là tán đồng “Huyền Đức công sở ngôn, đúng là hiện giờ nhất lợi cho ta Kinh Châu phát triển phương pháp, bất quá Tào Tháo chính là đương thời kiêu hùng, nếu tưởng thuyết phục hắn, phi năng ngôn thiện biện chi sĩ không thể, bàng mỗ từ khi đi vào Lưu Kinh Châu trướng hạ, vô kích cỡ chi công, lần này đi trước thuyết phục Tào Tháo liên hợp, bàng mỗ nguyện vì sứ giả, thế tướng quân phân ưu.”

Lưu biểu quay đầu nhìn về phía Lưu Bị.

Lưu Bị minh bạch Lưu biểu ý tứ, ngay sau đó bắt đầu cùng Bàng Thống bắt chuyện, thí nghiệm người này tài học năng lực cùng ứng biến khả năng.

Theo nói chuyện thâm nhập, Lưu Bị đối Bàng Thống bản lĩnh càng thêm cảm thấy kinh ngạc.

Khác thả bất luận, nhưng là có thể ngôn thiện biện cùng tri thức rộng bác, đương kim thiên hạ thật đúng là không có vài người có thể cùng Bàng Thống so sánh với.

Ít nhất ở Lưu Bị nhận thức người giữa rất ít.

Không bao lâu, lại thấy Lưu Bị đối Lưu biểu nói “Huynh trưởng nhãn lực quả nhiên không tầm thường, bàng tiên sinh quả nhiên là đương thời anh hào, nếu là làm bàng tiên sinh đi thuyết phục Tào Tháo, nhất định có thể đạt thành liên minh.”

Được đến Lưu Bị tán đồng lúc sau, Lưu biểu không còn nghi ngờ, ngay sau đó phái Bàng Thống khởi hành.

Bàng Thống tuổi còn trẻ, nhưng sơ ra giang hồ, hiệu quả và lợi ích tâm không cạn, hắn lúc này đây là ôm tất thành tin tưởng đi gặp Tào Tháo.

Tào Tháo lúc này đang ở Lạc Dương, tận sức với thu phục Quan Trung nơi.

Liền cá nhân cảm tình tới nói, hắn đối với Đào Thương quật khởi, cũng là cực kỳ lo lắng, hắn chủ yếu lãnh thổ mặt đông cùng Từ Châu cùng Dương Châu giáp giới, mặt bắc cùng Hà Bắc giáp giới, có thể là đứng mũi chịu sào.

Vì sau này tính toán, cho chính mình lưu lại một lui về phía sau thọc sâu nơi, Tào Tháo mới tạm thời đãi ở Lạc Dương, trị lược Quan Trung.

Nói thật, này ở một mức độ nào đó, cũng là bất đắc dĩ mà làm chi.

Liền ở Tào Tháo sầu lo không thôi thời điểm, Bàng Thống mang theo Lưu biểu sai sử đi tới Lạc Dương, thỉnh minh cùng Tào Tháo liên hợp.

Tào Tháo vừa nghe Lưu biểu nguyện ý cùng chính mình liên hợp, trong lòng không khỏi vui mừng quá đỗi, nhưng mặt mũi thượng, hắn vẫn là đến giả dạng làm một bộ rất ngưu bức hống hống bộ dáng.

Nói cái gì cũng đến đem mặt mũi sung túc.

Nhưng Tào Tháo không nghĩ tới chính là, hắn vốn định lấy thế áp người ta nói phục Phượng Sồ, nhưng không nghĩ tới là, hắn ở Phượng Sồ trước mặt chẳng những không có thuyết phục hắn, ngược lại là bị Phượng Sồ tài hoa sở thuyết phục.

Tuổi còn trẻ, liền biểu hiện ra phi phàm tài hoa, Tào Tháo cảm giác chính mình sắp yêu Phượng Sồ.

Tuyệt đối chân ái.

“Bàng tiên sinh thật là đương sự kỳ tài a.” Nói xong lời cuối cùng, lại thấy Tào Tháo thật mạnh một phách bàn “Như thế tuấn tài, thật là thế sở hiếm thấy, thật là nhân tài khó được a, tiên sinh nếu là không chê, tào mỗ nguyện lấy sư lễ đãi chi!”

Lập tức, liền thấy Tào Tháo đứng lên, đối Bàng Thống làm một cái đại lễ.

Bàng Thống vội vàng nói “Tào công hà tất như thế? Tướng quân thâm minh đại nghĩa, cùng Lưu tướng quân liên hợp vì nước thảo tặc, lần này chỉ cần có thể định ra đại sự, kia tướng quân ngày sau đó là đại hán triều công thần, nhất định lưu danh sử sách cũng.”

Tào Tháo xe chuyên dùng lại là lắc đầu nói “Lưu danh sử sách, không bằng đến tiên sinh một người ngươi.”

Bàng Thống cùng Tào Tháo đánh qua loa mắt “Tào công cùng Lưu tướng quân liên hợp, cộng bảo chân mệnh thiên tử, từ nay về sau ngươi ta đó là cùng điện chi thần, bàng mỗ tự nhiên cũng chính là tào công thuộc hạ hậu bối, làm sao tới không được chi ngôn?”

Tào Tháo thấy Bàng Thống không nước tiểu hắn kia một hồ, cũng không tức giận.

Đương thời tuấn tài, nơi nào là dễ dàng như vậy phải đến? Hắn Tào Tháo không nóng nảy này nhất thời canh ba.

“Tiên sinh thả đi xuống nghỉ ngơi, kết minh chương trình, dung tào mỗ cùng mọi người thương nghị thương nghị như thế nào?”

Sự tình không phải là nhỏ, Bàng Thống tự nhiên cũng sẽ không cưỡng bách Tào Tháo lập tức hành sự, ngay sau đó tạm thời cáo lui.

Bàng Thống đi rồi, Tào Tháo ngay sau đó tìm tới hắn tâm phúc mưu sĩ, hướng bọn họ trưng cầu ý kiến.

Tuân Du nói “Minh Công Minh giám, cùng Lưu biểu liên hợp việc, xác thật là có thể đối kháng Đào Thương tốt nhất phương thức, nhưng lấy Lưu biểu tâm tính, lại cũng bất quá là tưởng lấy ta quân vì bờ dậu mà thôi, này cử lại là không thể.”

Tào Tháo gật đầu nói “Lưu biểu tâm tư, ta cũng biết được, chỉ là ta quân địa bàn vị trí như thế, lại cũng khó làm, ngày sau khó bảo toàn ta Trung Nguyên nơi biến thành chiến hỏa chỗ.”

Giả Hủ đứng dậy nói “Lưu biểu yêu cầu chúng ta, chúng ta cũng yêu cầu Lưu biểu, liên minh việc tất thành, trước mắt lẫn nhau không phải ai có thể bảo tồn thực lực thời điểm, lập tức đối ta quân tốt nhất đường ra, chính là bên ta cộng đồng xuất binh, khi trước thảo phạt Từ Châu.”

.

------oOo------

Chương 794: 3 đại tổ tôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Châu khí hậu tương so với Hà Bắc tới nói, vẫn là càng thêm ấm áp, Đào Thương trở lại Từ Châu nơi thời điểm đúng là ấm áp thời điểm, cái loại này quen thuộc cảm giác nghênh diện đánh tới, làm hắn thần thanh khí sảng, vui vẻ thoải mái.

Đại quân tạm thời trưng bày ở biên cảnh, Đào Thương cùng một bộ phận thân tín về trước tới rồi Bành Thành quốc.

Tới rồi Bành Thành lúc sau, Đào Thương đại khái trước liệu lý một chút châu sự, sau đó liền hưng phấn hướng gia đi.

Đã lâu thân nhân, đã lâu thê tử cùng nhi tử đều ở trong phủ, nhoáng lên gần hai tái thời gian, này giữa tưởng niệm chi tình, là như thế nào ma cũng ma diệt không xong.

Đi tới Đào thị ở Bành Thành phủ đệ, Đào Thương không có làm môn nhân thông báo, mà là lặng lẽ cất bước đi vào phủ đệ.

Đi vào chính viện nội, lại thấy hai cái tướng mạo tuấn tiếu, tuổi không lớn oa tử ở Kiều Quân kiều ý khán hộ hạ ở trong viện chơi đùa, hai đứa nhỏ ăn mặc quý trọng, khuôn mặt nhỏ đều đỏ bừng, một béo một gầy bộ dáng phi thường đáng yêu, giống như một đôi tiểu kẻ dở hơi.

Kiều Quân nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu thấy Đào Thương, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền vội vội muốn thi lễ, lại bị Đào Thương làm ra một cái “Hư” thủ thế.

Không bao lâu, lại thấy hai cái tiểu tử đi tới Đào Thương trước mặt, cùng nhau ngẩng đầu lên quan vọng hắn.

Hai đứa nhỏ cũng bất quá chỉ là 4 tuổi tuổi tác, nhưng lại đều giống như tiểu đại nhân giống nhau, rất là trưởng thành sớm.

Đào Thương cẩn thận xem xét một chút, từ mũi mắt hình dáng thượng, thực dễ dàng liền phân biệt ra hai đứa nhỏ cái nào là Lưu Hi, cái nào là Đào Tịch.

“Người cao to, ngươi là ai?” Lưu Hi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Đào Thương nói.

Đào Thương nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, trên mặt lộ ra vừa lòng tươi cười.

Cái nào nam tử không thích bị gọi thành người cao to?

Đứa nhỏ này ánh mắt rất độc đáo, còn có thể nhìn ra tới ta là người cao to!

Lại nghe một bên Đào Tịch ê a mở miệng: “Hắn nơi nào cao? Cùng trong phủ bọn thị vệ so, kém xa lắc.”

Đào Thương mặt lập tức liền hạ xuống.

Hắn duỗi tay dùng sức véo véo Lưu Hi khuôn mặt, nói: “Tiểu tử thúi, ngươi xem ngươi vẻ mặt mỡ béo, còn không biết xấu hổ nói ta lùn? Ngày thường ăn nhiều ít không nên ăn đồ vật, nói!”

Đào Tịch bị Đào Thương bóp, cũng không phản kháng, hắn chỉ là một hút cái mũi, nói: “Mẫu thân nói, nam nhân béo hiện phúc hậu, chú lùn hàng năm chịu khi dễ, ngươi như thế nào cái gì cũng không hiểu đâu?”

Đào Thương bị tiểu tử này làm cho tức cười.

Lưu Hi ở bên cạnh thấp giọng nói: “Ngươi là trong phủ mới tới thị vệ sao?”

Đào Thương lặng lẽ nói: “Ta là trong phủ mới tới đầu bếp.”

“Cái gì!” Đào Tịch khuôn mặt nhỏ lập tức liền cứng đờ: “Ngươi là tân đầu bếp? Kia Triệu bá về sau nên làm cái gì bây giờ? Hắn đi đâu?”

Đào Thương đậu hắn nói: “Còn có thể đi đâu, cho ta trợ thủ bái.”

Đào Tịch kinh ngạc trợn to mắt nhìn hắn: “Ngươi nấu ăn chẳng lẽ còn sẽ so Triệu bá càng tốt ăn?”

Đào Thương ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: “Đó là tự nhiên.”

Đào Tịch nói: “Triệu bá sẽ làm thủy nấu viên đạn, ngươi sẽ làm sao?”

Đào Thương biết, hắn nói viên đạn, kỳ thật chính là thịt viên.

“Kia tính cái gì, ta sẽ làm đa dạng càng nhiều.” Đào Thương lời thề son sắt nói: “Ta sẽ làm hồng viên đạn, bạch viên đạn, lựu viên đạn, bom hoàn, tam tiên viên đạn, bốn hỉ viên đạn.”

Đào Tịch một đôi mắt nhỏ tức khắc mở to tròn trịa, hai chỉ trong mắt đều là ngôi sao nhỏ, chợt lóe chợt lóe, hết sức thanh triệt sáng ngời.

“Vậy ngươi có thể làm cho ta ăn sao?” Tiểu Đào Tịch chờ đợi dường như nhìn Đào Thương nói.

Dựa theo đạo lý tới nói, cái này tuổi tác tiểu hài tử làm cho bọn họ ăn cùng đại nhân giống nhau đồ vật cũng không hợp thời nghi, nhưng cổ nhân cũng không có chú ý nhiều như vậy, thức ăn cũng không có như vậy tinh tế phân loại, dài quá nha hài tử, trên cơ bản liền bắt đầu ăn cùng đại nhân giống nhau đồ vật.

Đào Thương ha hả cười, duỗi tay sờ sờ đầu của hắn, nói: “Cho ngươi làm có thể, nhưng ngươi có thể cho ta cái gì chỗ tốt?”

Tiểu Đào Tịch nhíu mày, cư nhiên thật sự bắt đầu nghiêm túc suy tư lên.

Theo đạo lý tới nói hắn một cái ‘ đầu bếp ’ cấp công tử làm chút thức ăn, cũng căn bản là không có gì tật xấu, nhưng Đào Tịch thực hiển

nhiên lại còn không có dưỡng thành từ đại gia tộc ra tới những cái đó thói quen, nhưng thật ra ngây thơ biết được một ít lấy vật đổi vật đạo lý.

Nhưng thực hiển nhiên, hiện tại hắn toàn thân cái gì đều không có.

Lại thấy bên cạnh tiểu Lưu Hi từ trong tay áo lấy ra một khối đường mạch nha, kiều chân run rẩy đưa cho Đào Thương, nói: “Cái này cho ngươi đi, lao ngươi buổi trưa cho ta ca ca làm một đạo cái kia bốn hỉ viên đạn.”

Đào Thương vừa lòng nhìn nhìn Lưu Hi, âm thầm gật đầu.

Như vậy tiểu nhân tuổi liền biết dùng chính mình đường thế huynh đệ giải quyết vấn đề, này phân lòng dạ cùng thiện lương lại là phi thường đáng giá tán dương.

Đào Tịch rất là kinh ngạc nhìn về phía Lưu Hi: “Này đường đường ngươi như thế nào không có ăn? Này không phải di nương tối hôm qua cho ngươi sao?”

Lưu Hi cười hắc hắc, thấp giọng nói: “Luyến tiếc ăn……”

“Luyến tiếc ăn đồ vật còn có thể lấy ra tới cùng người khác chia sẻ, đã là thực ghê gớm.” Đào Thương vuốt đầu của hắn, khen nói.

Liền ở ngay lúc này, từ viện run run rẩy rẩy đi ra một cái lão nhân, hoa râm râu, câu lũ thân hình, một thân đạo bào, hoàn hoàn toàn toàn tha phương phương sĩ trang điểm.

Là Vương Duẫn.

“Nhạc phụ đại nhân! Tiểu tế đã trở lại!” Đào Thương cười ha hả hướng về phía Vương Duẫn chào hỏi.

Vương Duẫn cùng Đào Khiêm vẫn luôn ở Bành Thành nước ngoài đạo quan cùng Vu Cát tu luyện, hôm nay hai lão nhân tưởng cực tôn tử, chuyên môn trở về nhìn xem thuận tiện ăn chút tốt, đỡ thèm.

Vừa thấy Đào Thương, Vương Duẫn tức khắc cả người một giật mình, hắn sá nhiên chỉ vào Đào Thương, biểu tình đều vì này run rẩy.

Hắn lúc trước đã sớm biết được Đào Thương bình định Hà Bắc, trở thành thiên hạ đệ nhất chư hầu, ở biết tin tức này đồng thời, trong lòng đã kinh dị thả kinh ngạc, nhưng đồng thời tâm tình của hắn cũng rất là phức tạp.

Theo đạo lý tới nói, Đào Thương chính là hắn con rể, con rể thế lực càng lớn, bá nghiệp càng thành, hắn thân là nhạc phụ hẳn là cao hứng mới là, nhưng Vương Duẫn ngày xưa còn có một thân phận, đó chính là nhà Hán trung thần.

Tuy rằng hắn cuối cùng đã thấy ra chính mình cố chấp, đương nổi lên phương sĩ, nhưng dưới đáy lòng chỗ sâu trong, hắn vẫn là nhớ nhà Hán.

Nhưng nhà Hán hoàng đế, lại là chính mình cái này thế lực tiệm đại con rể cháu ngoại trai, Vương Duẫn trong lòng nhiều ít vẫn là cảm giác biệt nữu.

Như thế nào như vậy loạn.

Nhưng cho dù biệt nữu, hắn cũng không thay đổi được hiện giờ tình huống, cũng cũng chỉ có thể đã thấy ra.

Vương lão nhân bước chậm đi đến Đào Thương trước mặt, trên dưới đánh giá hắn vài lần, ngửa đầu nói: “Đã trở lại.”

Đào Thương cung kính nói: “Khởi bẩm nhạc phụ đại nhân, tiểu tế không có nhục sứ mệnh, công thành mà về.”

Vương Duẫn tuy rằng đương phương sĩ, nhưng ngày xưa trong xương cốt kia sợi quật kính cùng lệ khí vẫn là chưa đi.

Lại thấy hắn ngưu bức hống hống một ngửa đầu, nói: “Cái gì nhạc phụ? Kêu tiên trưởng, lão phu đã phi phàm tục người.”

Đào Thương nhìn dáng vẻ của hắn, không khỏi buồn cười: “Nhạc phụ đại nhân đây là luyện thành cái gì kinh thiên địa quỷ thần khiếp công pháp? Là ngàn dặm ở ngoài lấy người thủ cấp tiên kiếm chi thuật, vẫn là dọn sơn đảo hải quảng đại thần thông?”

Vương Duẫn hừ hừ, nói: “Tục khí! Ngươi này trong đầu chính là loại này lộn xộn đồ vật, cái gọi là tiên giả, cũng không là cần thiết phải có đả thương người sát hại tính mệnh tiên pháp, mà là phải có tế thế cứu nhân năng lực cùng trí tuệ, ngươi tuổi còn trẻ, sát phạt quá nặng, sợ là sẽ không minh bạch…… Với thần tiên nói qua, lấy lão phu hiện giờ từ bi tâm cùng đạm bạc chi tâm, này số tuổi thọ nghĩ đến ít nhất cũng muốn sống đến 153 tuổi, cho nên ngươi kêu ta một tiếng tiên trưởng, ta cũng đương đến.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Nhạc phụ đại nhân quả nhiên là đạo hạnh cao thâm, chẳng những có thể tính ra bản thân là cái lão nhân thụy, liền có thể sống nhiều ít tuổi đều có thể đánh giá ra tới, còn sống có lẻ có chỉnh, tiểu tế thật là vạn phần bội phục.”

Đào Tịch dùng sức bắt lấy Vương Duẫn quần áo, nói: “A ông, ngươi nhận được cái này đầu bếp?”

Vương Duẫn ha hả cười, nói: “Đứa nhỏ ngốc, cái gì đầu bếp, đây là phụ thân ngươi!”

“Phụ thân?” Đào Tịch cùng Lưu Hi đồng thời kinh ngạc hô.

Đào Thương cười sờ sờ Lưu Hi đầu, nói: “Hắn kêu phụ thân không sai, ngươi hẳn là kêu ta cữu cữu.”

……

Vào lúc ban đêm, cả nhà đều tụ tập ở bên nhau, hỉ khí dương dương đoàn tụ một đường.

So sánh với cùng Điêu Thuyền cùng Mi Trinh, Đào Khiêm biểu hiện càng là cao hứng, hắn từ khi đi theo Vu Cát học khí lúc sau, thân thể

tuy rằng hảo rất nhiều, nhưng hai cái nhi tử một nam một bắc lại là không ở bên người, này trong lòng nam diện có chút cô đơn.

Mệt có tiểu Đào Tịch cùng tiểu Lưu Hi ở, Đào Khiêm lão nhân có đôi khi hồi phủ, còn có thể tại hai cái tôn tử này cảm nhận được thiên luân chi nhạc, lộng tôn chi du, nhiều ít vẫn là có thể đền bù khuyết điểm.

Nhưng hôm nay đại nhi tử đã trở lại, tổ tôn tam đại thấu toàn, Đào Khiêm vẫn là cao hứng đến không được, hưng phấn rất nhiều không khỏi uống nhiều mấy cái, cả người đều phiêu phiêu hốt hốt, mặt đỏ rần.

Đào Thương khuyên Đào Khiêm nói: “Phụ thân, uống nhiều quá có thương tích thân thể, vẫn là uống ít chút hảo.”

“Không ngại sự, không ngại sự!” Đào Khiêm dùng sức huy xuống tay, nhạc nói: “Con ta đại thắng mà về, thế nhà Hán thiên hạ thu phục nửa giang sơn, lão phu đây là cao hứng, đừng nói uống nhiều điểm, uống chết cũng không sao!”

Đào Thương nhếch miệng, lão gia tử luyện khí công, khác không nói, này tâm nhãn luyện lớn không ít, uống chết đều không sao cả.

Thấy Đào Khiêm như thế hảo hứng thú, Đào Thương cũng không có phương tiện nói thêm nữa cái gì, chỉ có thể là bồi uống.

Điêu Thuyền kính Đào Thương một trản rượu, nói: “Phu quân, Viên Uyển muội muội đâu? Như thế nào không có tùy ngươi cùng trở về?”

Đào Thương cười nói: “Viên Uyển vì tiếp quản Hà Bắc Viên thị sản nghiệp, tạm thời lưu tại bên kia chủ trì, chỉ sợ cần phải có rất dài một đoạn thời gian không thể đã trở lại.”

Nói đến này, Đào Thương quay đầu nhìn về phía sống nhờ ở nhà hắn Phùng thị nói: “Không thấy được Viên Uyển, phu nhân này trong lòng chắc là có chút mất mát đi?”

Phùng phu nhân lắc lắc đầu, nghi hoặc nói: “Kỳ quái a, thừa tướng về nhà phía trước, Uyển Nhi cũng đã phái người mang tin tức truyền tin trở về cho ta, nói là quá hai ngày liền sẽ đến Từ Châu.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

“Thiệt hay giả?”

Phùng thị cười duyên nói: “Đương nhiên là sự thật, nhân gia như thế nào dám lừa gạt thừa tướng?”

Đào Thương nhăn lại mi, nói: “Không có khả năng a, ta rõ ràng lưu hắn ở kia chủ trì Viên thị sản nghiệp, to như vậy sản nghiệp, nàng chính là loát, cũng đến loát thuận ba tháng, như thế nào nhanh như vậy liền chạy về tới?”

Phùng thị nếu có điều ngộ nói: “Uyển Nhi ở tin thượng nhưng thật ra đề ra một ít, nói là gia tộc sản nghiệp, đã tất cả đều buôn bán……”

“Bán, bán?” Đào Thương tức khắc mở to hai mắt: “Hà Bắc Viên thị như vậy nhiều sản nghiệp, sao có thể lập tức liền tất cả đều buôn bán đi ra ngoài? Ai lập tức lại đều mua khởi?”

Phùng thị nói: “Uyển Nhi nói mua Viên thị sản nghiệp người họ Chân, vẫn là cái cô nương, hơn nữa giống như lần này còn muốn cùng nàng cùng đến Từ Châu tới đâu.”

Đào Thương bưng chén rượu tay dừng lại.

Vương Duẫn mắt lé nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, lại nhìn nhìn trừ bỏ Điêu Thuyền cùng Mi Trinh ngoại, ở tại Đào gia Phùng thị, Lữ linh khỉ, kiều ý, Kiều Quân đám người, chậm rãi nói: “Lại thêm một cái?”

“Ân……”

“Tiểu tử, ngươi ghê gớm, nhạc phụ ngươi ta năm đó làm Tư Đồ thời điểm, thực sự là không có ngươi như vậy phong tao, nhìn ngươi này

một cái lại một cái hướng gia thông đồng, lão phu thực sự cảm giác ta này vài thập niên quan, thật sự là bạch đương.”

------oOo------

Chương 795: Lưu tào hưng binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả nhiên là ứng Phùng thị nói, Viên Uyển cùng Chân Mật không mấy ngày liền tới rồi Từ Châu.

Theo đạo lý tới nói, Chân Mật tới Từ Châu là hoàn toàn không cần phải, nhưng nàng cuối cùng vẫn là tới, Đào Thương trong lòng nhiều ít vẫn là cảm giác có chút bất đắc dĩ.

Bất quá trung sơn Chân gia từ khi Hà Bắc chi chiến sau, đã trở thành Đào thị ở Hà Bắc phụ thuộc, ở trình độ nhất định có lợi là công thần nhà.

Nhằm vào công thần nhà, tự nhiên phải có đối đãi công thần nhà đãi ngộ.

Đầu tiên điểm thứ nhất chính là nhân gia tới Bành Thành, ngươi không thể ra bên ngoài đuổi đi.

Chân Mật đầu tiên là đi vào tướng phủ, hướng Đào Thương trình lên Hà Bắc Chân gia tài sản cuốn sách, tỏ vẻ Chân gia từ nay về sau nguyện ý nghe từ triều đình phân phó, cũng nhưng tùy thời dùng Chân gia tài sản dùng cho triều đình ở khai cương thác thổ, yên ổn dân sinh chờ sự nghiệp thượng phát triển.

Đại công vô tư hành động a.

Đào Thương cười khổ kế tiếp Chân Mật tiến hiến sổ kê khai.

“Tốc độ của ngươi nhưng thật ra rất nhanh a…… Này vừa qua khỏi bao lâu a, liền tung ta tung tăng theo tới Bành Thành tới?” Đào Thương cười khổ lắc lắc đầu nói.

Chân Mật nhấp miệng nhạc: “Thừa tướng lời này nói như thế nào, tiểu nữ tử đại biểu trung sơn Chân gia tới làm chính sự, cái gì kêu theo tới này tới.”

Đào Thương nhướng mày, lẳng lặng chờ Chân Mật tiếp tục che lấp.

Tới, tiếp tục trang bức.

Quả nhiên, Chân Mật có điểm trang không được.

“Ta lần này từ Hà Bắc mang theo một ít quý báu quà tặng, muốn giáp mặt đưa cho lệnh tôn đào quân cùng tôn phu nhân…… Không biết có không bái phỏng một chút.”

Đào Thương nghe vậy thở dài khẩu khí.

Tiểu gia hỏa, đuôi cáo lộ ra tới.

Bị Đào Thương nghiền ngẫm ánh mắt nhìn chằm chằm, Chân Mật trên mặt không khỏi lộ ra đỏ bừng nhan sắc.

“Ngươi như vậy nhìn ta làm gì? Tiểu nữ tử nhưng không có ý khác.” Chân Mật thấp giọng nói.

Đào Thương cười ha hả nói: “Ta tự nhiên là biết ngươi không có ý khác, đào mỗ cũng chưa từng có nói không đáp ứng ngươi a? Ngươi muốn gặp người nhà của ta, kia nhưng đến dự bị chút hậu lễ mới được.”

Chân Mật trên mặt lộ ra thâm tàng bất lộ mỉm cười.

Ngày thứ hai, Viên Uyển cùng Chân Mật tự mình đi vào Đào Thương trong phủ, bái kiến Điêu Thuyền, Mi Trinh, Đào Khiêm cùng Vương Duẫn đám người.

Chân Mật mang đến lễ vật tự nhiên hoa hoè loè loẹt, đủ loại kiểu dáng, làm người nhìn không kịp nhìn.

Phùng thị cùng Viên Uyển cũng là đã lâu không thấy, này hai cái từ khi mất đi gia liền sống nương tựa lẫn nhau nữ tử, ở gặp mặt lúc sau, liền lập tức ôm nhau ở cùng nhau, khóc lóc thảm thiết.

Mà tương đối với Phùng thị cùng Viên Uyển, những người khác sở biểu hiện càng có rất nhiều kinh ngạc.

Mọi người giữa, Mi Trinh xuất thân từ Từ Châu mi gia, cũng là không thua kém với Chân gia cự phú, có thể nói là kiến thức rộng rãi.

Nhưng nguyên nhân chính là vì nàng kiến thức rộng rãi, cho nên mới đối Chân Mật ra tay to lớn phương càng thêm cảm thấy kinh ngạc.

“Nam Hải trân châu…… Nam Việt ngà voi…… Xuân thu đồng khí…… Còn có lớn như vậy san hô.”

Mi Trinh thấy này rất nhiều quý báu lễ vật, không khỏi tạp táp lưỡi.

Nhà hắn tuy rằng cũng có thể lấy ra tới, nhưng hắn hai cái ca ca tuyệt đối sẽ không cho phép nàng như vậy phá của.

Lưu Hi cùng Đào Tịch quay chung quanh bãi ở trong sân những cái đó đại cái rương, nhảy nhót một vòng một vòng vây quanh chuyển, một bên nhảy một bên vỗ tay, thuần thuần hai người tới điên.

Chân Mật còn lại là đem một tôn tinh xảo ngọc nói pho tượng đưa tới rồi Đào Khiêm trước mặt.

“Kính đã lâu đào quân uy danh, tiểu nữ tử thật là khâm phục, ở Hà Bắc thời điểm, liền luôn là nghe thừa tướng nói lên đào quân ngày xưa hiển hách công danh cùng chuyện cũ, đào quân anh hùng sự tích thực sự là lệnh người hướng tới, hôm nay cuối cùng là nhìn thấy chân nhân.”

Đào Thương ở một bên chỉ sát mồ hôi lạnh.

Này lời nói dối nói quá giả…… Còn anh hùng sự tích, cha ta có thể tin sao?

Đào Khiêm một bên tán thưởng nhìn kia tôn chạm ngọc, một bên cười ha hả đối Chân Mật nói: “Ngươi này nữ oa thật có thể nói, ngươi vừa mới lời nói đều là thật sự? Tiểu tử này thường xuyên ở ngươi trước mặt khen ngợi lão phu? Ha hả, không nói gạt ngươi, lão phu tuổi trẻ thời điểm xác thật rất mãnh.”

Đào Thương: “……”

Này lão lưu manh, càng sống càng đi trở về.

Chân Mật dịu dàng cười nói: “Còn không phải sao, thừa tướng chẳng những cùng nữ tử nói tỉ mỉ đào quân năm đó anh hùng chuyện cũ, còn hướng tiểu nữ tử nói đào quân bác học đa tài, tri thức uyên bác, hắn khi còn nhỏ ngài lão cho hắn giảng chuyện xưa, hắn còn thường xuyên nói cho tiểu nữ tử nghe đâu.”

“Nga?” Đào Khiêm quét một bên sắc mặt có chút tái nhợt Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Lão phu đều cho hắn giảng quá cái gì chuyện xưa?”

Chân Mật cười tủm tỉm nói: “Cái kia bạch xà truyện còn không phải là ngài lão cho hắn giảng sao, tiểu nữ tử nhưng chưa từng nghe qua như vậy thê mỹ động lòng người chuyện xưa, thực sự cảm động, như thế bi thương làm nhân thần hướng chuyện xưa, tiểu nữ tử chưa từng nghe thấy, không nghĩ lại là xuất từ đào quân chi khẩu, đào quân chi tài thực sự ở lệnh tiểu nữ tử kinh ngạc cảm thán.”

Đào Khiêm tức khắc sửng sốt: “Cái gì? Cái gì bạch rắn truyền?”

Đào Thương vội vàng tiến lên cười làm lành nói: “Phụ thân, đều là bao nhiêu năm trước thời điểm sự, ngài còn so đo này đó làm gì? Vẫn là nhìn xem này tôn chạm ngọc, ngài có thích hay không?”

Đào Khiêm phục hồi tinh thần lại, vừa lòng gật đầu nói: “Màu sắc mượt mà, tinh oánh dịch thấu, thật sự là một khối khó được hảo ngọc a.”

Đào Khiêm quay đầu, nhìn về phía Chân Mật nói: “Lớn như vậy khối hảo ngọc, còn tìm danh gia điêu khắc như vậy linh động, hoa không ít tiền đi? Hài tử ngươi tiêu pha, buổi tối lưu lại ăn cơm.”

Chân Mật doanh doanh thi lễ: “Đưa tặng đào quân lễ vật, tiểu nữ tử tự nhiên là không dám hàm hồ.”

Bên cạnh Vương Duẫn một phen kéo qua Đào Thương, toan chít chít nói: “Ngươi tên tiểu tử thúi này, thủ đoạn nhưng thật ra pha cao a! Tìm cái đàn bà thân gia cư nhiên như vậy hùng hậu, lão phu sống hơn phân nửa đời, kết quả là cũng chính là cái nghèo Tư Đồ, ngươi nhưng khen ngược, hai mươi phần lớn, yếu địa có đất, muốn binh có binh, muốn tiền có tiền, muốn đàn bà có đàn bà.”

Này một phen nói xuống dưới, Đào Thương hận không thể trừu hắn một miệng rộng.

Nhìn nhìn hắn nói hỗn trướng lời nói, cùng phố phường lưu manh có cái gì khác nhau? Cứ như vậy còn tam triều nguyên lão đâu?

Như vậy nhiều năm Tư Đồ đều đương đến cẩu trong bụng đi.

Này hai lão nhân tu đạo tu tiên, như thế nào điểm mấu chốt càng tu càng thấp đâu?

Đào Thương cười ha hả nói: “Hâm mộ sao? Hâm mộ nói ngươi có thể cùng ta cạnh tranh a, xem nàng đối ngài vị này lão nhân thụy có thể hay không cảm chút hứng thú.”

Vương Duẫn khí râu thẳng kiều, hận không thể nhào lên đi một ngụm cắn chết hắn.

“Tiểu tặc, nếu không có lão phu hiện tại tu thân dưỡng tính, ta phi chú chết ngươi không thể!”

Liền ở ngay lúc này, Chân Mật cười khanh khách đi tới Vương Duẫn mặt nhiên, sau đó mệnh tùy tùng đoan quá một cái tráp, đối với Vương Duẫn nói: “Vương Tư Đồ chính là tam triều nguyên lão, công

cao cái thế, vì nước vì dân, tiểu nữ tử thâm cho rằng kính, nơi này có một chi nhà ta phó ở Liêu Đông quan ngoại thải đến nhân sâm, đặc lấy tới cùng Vương Tư Đồ bổ bổ khí huyết, còn thỉnh Vương Tư Đồ không cần để ý, hưởng thụ mới là.”

Vương Duẫn nghe vậy tức khắc ánh mắt sáng lên.

“Ai ô ô, cô nương khách khí lễ vật! Này nào không biết xấu hổ, nào không biết xấu hổ…… Người này tham là nhiều ít năm?

Chân Mật mỉm cười nói: “Cái này tiểu nữ tử cũng là không biết, còn thỉnh Vương Tư Đồ thứ lỗi tắc cái.”

Đào Thương ở một bên nói: “Không ngại sự, Vương Tư Đồ biết bói toán, liền chính mình sống đến 153 tuổi đều có thể biết được, còn sợ tính không ra một người tham hạn sử dụng sao?”

Vương Duẫn: “……”

Chân Mật lại đem đặc thù lễ vật từng cái tặng cho Điêu Thuyền, Mi Trinh, Lữ linh khỉ, Phùng thị từ từ, ngay cả Đào Tịch cùng Lưu Hi cũng là đều có phân.

Nhìn hắn lỏa ở chỗ này thu mua nhân tâm, Đào Thương không khỏi cảm khái.

Hắn trong lòng minh bạch Chân Mật dụng ý, nhưng lại không hiểu nàng vì sao phải làm như vậy?

Này đàn bà chung cực mắt, cũng bất quá là vì phao chính mình mà thôi nhưng nàng vì cái gì lại cô đơn không có cho chính mình dự bị lễ vật đâu?

Không nên a, vì cái gì như vậy bỏ qua ta đâu? Ta mới là ngươi muốn đồ ăn được không.

Liền ở ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận vội vã tiếng bước chân, lại là Quách Gia ở Bùi Tiền dẫn đường hạ vội vàng tới rồi.

Tiến sân, Quách Gia tức khắc sửng sốt.

“Này, như vậy náo nhiệt…… Chia của đâu?”

Đào Thương cất bước đi đến Quách Gia trước mặt, nói: “Như thế nào không trở về nhà, hoang mang rối loạn, có cái gì quan trọng sự?”

Quách Gia chua xót cười, nói: “Đương nhiên là quan trọng sự, hơn nữa sự tình chỉ sợ không phải nhỏ.”

Đào Thương biết Quách Gia ngày thường lang thang hảo chơi, hắn một khi mặt có ưu sắc, nhân thể tất sẽ không có cái gì tin tức tốt.

“Làm sao vậy?”

“Giáo sự phủ nói ra tin tức, Lưu biểu ngày gần đây cùng Tào Tháo lui tới thường xuyên, tựa hồ là ở nghị kế cái gì chuyện quan trọng, hơn nữa hai bên binh mã tựa hồ đều ở tập kết, Quách mỗ cảm thấy, bọn họ mục đích mười chi hẳn là chúng ta.”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Ý của ngươi là?”

“Chỉ sợ là tam Lưu cùng Tào Tháo liên hợp, muốn cùng nhau xuất binh đối phó chúng ta Từ Châu.”

------oOo------

Chương 796: Trung Nguyên chiến trường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây chính là một chuyện lớn, Tào Tháo cùng tam Lưu liên hợp, việc này nhưng không phải là nhỏ, nếu là làm cho bọn họ thuận lợi thực hiện được, sau này việc này đã có thể không dễ làm.

Đào Thương nhưng không nghĩ đem thế cục biến thành trong lịch sử Ngụy Thục Ngô Tam phân thiên hạ cái loại này tao loạn tình huống, như vậy gần nhất, cuộc sống này thật sự cực vô pháp qua.

Tam phương kiềm chế, lẫn nhau ngươi ma ta, ta ma ngươi, cứ như vậy, này khi nào mới có thể quá thượng ngừng nghỉ nhật tử?

Đào Thương kéo qua Quách Gia, làm hắn rời xa chính mình trong phủ gia quyến, đi vào bên cạnh một chỗ góc, thấp giọng nói: “Tào Lưu binh mã tập kết đông hướng đều là địa phương nào?”

Quách Gia mọi nơi nhìn xem, thấp giọng nói: “Lưu biểu binh tướng mã tập trung tới rồi Tương Dương, Tào Tháo còn lại là binh tướng mã từ Lạc Dương điều hướng Trung Châu, mặt khác còn có tin tức, Quan Trung chư hầu nhóm làm như cũng có điều dị động.”

“Quan Trung chư hầu?” Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Ngươi là nói bọn họ cũng tính toán duy trì Tào Tháo?”

“Tào Tháo làm Chung Diêu ở Lạc Dương nhiều năm, một chút một chút đem chính mình uy vọng hướng Quan Trung thẩm thấu, hiện giờ thừa tướng đoạt được Hà Bắc, uy chấn thiên hạ, nghĩ đến những cái đó Quan Trung hổ lang cũng là đối với ngươi kiêng kị, cho nên bọn họ mới tính toán cùng Tào Tháo liên hợp, hóa công cầm đầu, lấy cầu tự bảo vệ mình.”

Đào Thương đầu đều có chút lớn.

“Trung Nguyên Tào Tháo, Quan Trung hổ lang, Kinh Châu Lưu biểu, hắn sau lưng còn có Lưu Chương, còn có cái kia duy trì hắn Lưu Bị…… Kể từ đó, Hà Bắc, Từ Châu, Dương Châu chẳng phải đều đến thành chiến trường?”

Quách Gia cẩn thận châm chước một chút, nói: “Cái này Quách mỗ nhưng thật ra cảm thấy chưa chắc.”

Đào Thương đem đầu chuyển hướng hắn, lại nghe Quách Gia thế hắn phân tích nói: “Chủ yếu chiến trường, hẳn là tụ tập trung ở Từ Châu hoặc là Phái Quốc này một thế hệ Trung Nguyên chiến trường, là những cái đó cùng Tào Tháo giáp giới địa phương, Tào Tháo cùng tam Lưu nếu là muốn chia quân công ta, Lưu biểu tập trung binh mã địa phương liền hẳn là ở Giang Hạ quận, mà không phải Tương Dương.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt.

Hắn cẩn thận một phân tích, giống như xác thật là như vậy cái đạo lý a.

“Bọn họ hai đại thế lực liên hợp, còn có quan hệ trung chư hầu cũng trộn lẫn tiến vào, chẳng phân biệt binh thảo phạt ta, như thế nào còn hội tụ tập ở Trung Nguyên, cường công Từ Châu? Này không phải có bệnh sao?”

Quách Gia nghe vậy cười nói: “Đây là các có tư tâm, Tào Tháo muốn mượn Lưu biểu thế lực đối phó chúng ta, nhưng Lưu biểu chỉ sợ chỉ là muốn mượn Tào Tháo Trung Nguyên nơi đương cái chắn, làm hắn họ Tào vì hắn chia sẻ thực lực quân đội áp lực, hai quân tâm không đồng đều, ý kiến không thống nhất, chỉ có thể lấy trung, điểm này đó là Tào Tháo cũng không nhưng nề hà.”

Đào Thương một suy nghĩ, giống như còn thật chính là cái này hồi sự.

Lấy Lưu biểu tính cách, cùng Tào Tháo liên hợp, này ước nguyện ban đầu mắt tất nhiên là muốn cho hắn làm chính mình cái chắn, Lưu biểu trong lịch sử chính là nhất am hiểu việc này.

Cái gì Trương Tú, Lưu Bị từ từ, đều cấp Lưu biểu ngồi quá mặt bắc bờ dậu, lão nhân này khác không được, lại cực giỏi về chơi này tay.

Nhưng lúc này đây, hắn gặp phải lại là trí quan thiên hạ Tào Tháo.

Lấy Tào Tháo niệu tính, an có thể cam tâm cấp Lưu biểu đương trông cửa cẩu?

Nhưng Tào Tháo cũng tất nhiên sai sử bất động Lưu biểu cùng hắn chia quân tấn công chính mình, hơn nữa làm như vậy, hắn cũng xem không được Lưu biểu.

Vạn nhất Lưu biểu kia vương bát con bê không ra binh, đem chính mình chơi làm sao bây giờ?

Kể từ đó, chỉ có hai bên liên hợp, cộng đồng nhằm vào một chỗ, mới có thể đủ miễn cưỡng giải quyết hai người trong lòng vấn đề này khác nhau.

Nghĩ thông suốt điểm này lúc sau, Đào Thương không khỏi thở dài khẩu: “Không phải chia quân liền hảo, nói vậy, ta cũng là đạt được binh, nói đông nói tây, lẫn nhau tiêu hao cái mười năm cũng không tất có cái xong…… Hiện giờ bọn họ tưởng tất này công với một bậc, mô phỏng trận chiến Quan Độ, ở Trung Nguyên chiến trường đem ta diệt, này cũng nhưng thật ra đang cùng tâm ý của ta…… Vừa vặn ta cũng đem bọn họ tận diệt.”

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Việc này nhưng không dễ dàng, liền tính là bọn họ chẳng phân biệt binh, nhưng lẫn nhau thế lực không nhỏ, chúng ta còn cần sớm làm chuẩn bị.”

Đào Thương trầm ngâm một lát, nói: “Ngươi cảm thấy bọn họ bao lâu sẽ xuất binh?”

“Cái này thật cũng không cần sốt ruột, ít nhất cũng muốn ba tháng lúc sau.”

Nghe xong lời này, Đào Thương cảm giác kỳ, ngay sau đó nói: “Ba tháng? Rau kim châm đều lạnh, vì cái gì muốn kéo dài lâu như vậy?”

Quách Gia nghe vậy cười nhạo một tiếng: “Tào Tháo hiện tại trong tay không có đủ quân lương.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, vừa định hỏi một chút Lưu biểu vì cái gì không cho Tào Tháo lương thực, nhưng mới vừa hé miệng, rồi lại nhắm lại không hỏi.

Lưu biểu sao có thể sẽ cho Tào Tháo quân lương.

“Ai, nếu không phải chúng ta vừa mới chinh phạt xong Hà Bắc trở về, hiện tại nhưng thật ra một cái đưa bọn họ phân mà đánh bại hảo thời cơ a.” Đào Thương tiếc hận nói.

Quách Gia gật gật đầu, nói: “Lời tuy như thế, nhưng ta quân cũng yêu cầu nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy tháng, dùng để khôi phục mỏi mệt sĩ khí, đương nhiên, cũng đến thuận tiện mượn sức một chút những người khác, để tránh bọn họ sinh ra tâm tư khác.”

Đào Thương nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, nói tiếp: “Ngươi là chỉ?”

“Lư Giang Tôn Sách cùng Cửu Giang Lữ Bố, bọn họ trên danh nghĩa tuy rằng là chúng ta phụ thuộc, nhưng củ này nguyên nhân cũng bất quá là vì tự bảo vệ mình, cũng hoặc là cùng Lưu biểu có thù oán mà thôi…… Nhưng đại chiến một khai, ta chỉ sợ bọn họ bên kia sẽ có cái gì biến động, tốt nhất là thừa này các tương đối vững vàng thời kỳ, chạy nhanh đưa bọn họ hoàn toàn kéo đến chúng ta bên này trận doanh mới là.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, tiếp theo quay đầu nhìn về phía cách đó không xa, thưởng thức Chân Mật đưa cho chính mình một thanh bảo kiếm Lữ linh khỉ, trong đầu như suy tư gì.

“Tới một mình đấu a!” Lữ linh khỉ hướng về phía Đào Thương khoa tay múa chân chính mình tân bảo kiếm, cười nói.

Đào Thương cất bước đi qua, đột nhiên mở miệng nói: “Ngươi bao lâu không có về nhà?”

Lữ linh khỉ nghe vậy sửng sốt, nói: “Đã lâu đi.”

“Ngươi không nghĩ phụ thân ngươi cùng mẫu thân sao?”

Lữ linh khỉ hiện rất là không rõ nguyên do: “Tưởng bọn họ làm cái gì?”

Này hùng hài tử! Một chút đều không nhận thân, thân cha mẹ đều không nghĩ, không lương tâm hóa.

“Ta muốn cho ngươi về nhà một chuyến.” Đào Thương do dự một chút, đột nhiên đối Lữ linh khỉ nói.

Lữ linh khỉ rất là ngoan ngoãn vừa chuyển đầu, nghe lời nói: “Không quay về!”

“Vì cái gì không quay về? Vậy ngươi mỗi ngày trụ nhà ta xem như sao lại thế này a!” Đào Thương bất đắc dĩ nói.

Lữ linh khỉ cắn chặt răng, trừng mắt hắn nói: “Lâu như vậy không gặp, ta vẫn luôn lưu tại này giúp đỡ hai cái tỷ tỷ lo liệu ngươi cái này gia, ngươi một hồi tới, một câu quan tâm nói đều không có, ngược lại là muốn đuổi đi ta đi, này xem như có ý tứ gì?”

Nói, nàng vành mắt tựa hồ có chút phiếm hồng, nước mắt ở hốc mắt trung chớp chớp, làm như lập tức liền phải chảy rơi xuống.

Điêu Thuyền tựa hồ nhiều ít cũng có chút không đành lòng, hắn đối Đào Thương thấp giọng nói: “Phu quân, kỳ thật thời gian dài như vậy tới nay, linh khỉ xác thật là giúp nhà chúng ta không ít, còn có kiều ý cùng Kiều Quân, còn có Phùng phu nhân, đại gia đã đều như là người một nhà giống nhau……”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Điêu Thuyền, trong lòng chỉ là cảm giác vạn phần bội phục.

Chính mình phu nhân…… Này đến là cỡ nào bác ái trí tuệ, này đó đàn bà ý đồ chẳng lẽ hắn nhìn không ra tới sao? Thật là một chút đều không hướng trong lòng đi.

Có lẽ nàng so với chính mình càng tốt này khẩu.

Hắn cũng chính là cái nữ, hắn nếu là cái nam, chỉ sợ thế tất có thể thu tẫn thiên hạ giai lệ, không tiện nghi thế gian mặt khác bất luận cái gì một cái nam tử.

Đào Thương cười nói: “Phu nhân, kỳ thật ngươi hiểu lầm ta, ta không có ý khác…… Ta chỉ là muốn cho linh khỉ về nhà đi thông tri phụ thân hắn cả đời, ta muốn gặp một lần hắn, nghị một kiện chuyện quan trọng.”

Lữ linh khỉ vừa mới vẫn là ủy khuất biểu tình tức khắc cứng đờ ở.

Thấy ta phụ thân? Nàng thấy ta phụ thân làm gì?

Chẳng lẽ là……

Cầu hôn!

Lữ linh khỉ mặt lập tức đỏ, toàn bộ mặt đều thấp đi xuống, không dám nhìn Đào Thương.

Điêu Thuyền cũng là ngẩn người, sau đó che miệng cười duyên nói: “Nguyên lai phủ quân là đánh cái này tâm tư.”

Đào Thương không rõ nguyên do: “Cái gì tâm tư?”

“Ngươi a, đều nói như vậy rõ ràng, còn trang cái gì trang?”

“Ta trang cái gì?”

“Hảo hảo, thiếp thân là sẽ không để ý.”

Đào Thương không rõ.

Ta mẹ nó đi gặp Lữ Bố, ngươi để ý cái gì a?

Lại thấy Điêu Thuyền nắm lấy Lữ linh khỉ tay, một bên hướng trong phòng đi một bên nói: “Linh khỉ, đi, tỷ tỷ lãnh ngươi đi thu thập đồ vật, trở về nói cho cha ngươi, hảo hảo cùng cái này ngốc tử nói, lúc này đây nói cái gì cũng đến chạy nhanh đem cái này đại sự gõ định ra tới.”

Lữ linh khỉ thẹn thùng theo Điêu Thuyền đi vào.

Quách Gia kinh ngạc đi tới Đào Thương bên người, thấp giọng nói: “Phu nhân gần nhất đọc binh thư? Như vậy giàu có thao lược, nàng như thế nào biết chúng ta tìm Lữ Bố là muốn nói một chuyện lớn?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không phải thực hiểu, thật dài một đoạn thời gian không trở về nhà…… Các nàng giống như đều trường bản lĩnh.”

------oOo------

Chương 797: chung cực bản Lữ Bố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào lúc ban đêm, Chân Mật lưu tại Đào gia ăn cơm, người một nhà hỉ khí dương dương hưởng thụ này cổ tường hòa không khí.

Không thể không thừa nhận, Chân Mật này nữ tử đừng nhìn tuổi trẻ, nhưng chấp chưởng Chân gia sản nghiệp mấy năm, này xã giao năng lực thật sự không phải giống nhau cao.

Cấp Đào Thương người nhà từng cái tặng lễ không tính, sau đó lại mật đường dường như dùng ngôn ngữ thổi phồng bọn họ, nàng mông ngựa kỹ xảo phi thường thuần thục, chẳng những làm người nghe tới phi thường thoải mái, đặc biệt là nàng thanh âm, phi thường êm tai, làm người nghe xong cả người thoải mái.

Kia cảm giác này cũng gần chỉ là giới hạn trong những người khác, đối với Đào Thương tới nói, hắn chính là cảm giác Chân Mật mông ngựa thực dối trá, hơn nữa một chút trình độ đều không có.

Này đó cổ đại người vẫn là quá thuần phác, đối với chống cự ngựa năng lực kia thật là tương đương nhược.

Điêu Thuyền kẹp cái đồ ăn, Chân Mật sẽ nói nàng cử chỉ hào phóng mỹ lệ.

Mi Trinh cùng nàng giao lưu gia tộc sinh ý tâm đắc, nàng sẽ khen Mi Trinh thông minh lanh lợi, không hổ là Từ Châu mi trong nhà nữ trung anh kiệt.

Đào Tịch chạy loạn đá ngã lăn rượu ung, Chân Mật khen hắn thông minh linh hoạt, hoạt bát hiếu động.

Lưu Hi chọn sự không ăn cơm làm ngồi, nàng khen hắn tuổi tác nho nhỏ, lại trầm ổn giỏi giang.

Đào Khiêm uống lên tam trản rượu ghé vào bàn thượng, Chân Mật nói lão nhân gia ngàn ly không say.

Vương Duẫn uống cao, kết cục biểu diễn một đoạn vũ đạo xoay eo, Chân Mật khen hắn càng già càng dẻo dai.

Đào Thương thật sự xem bất quá mắt, hắn đi đến Chân Mật bên người, thấp giọng nói: “Không sai biệt lắm được!”

Chân Mật cười khanh khách đứng lên, nói: “Thế nào? Người nhà của ngươi, có phải hay không đều đặc biệt thích ta?”

Đào Thương khô cằn cười hai tiếng, không tiếp lời.

Chân Mật quay đầu nhìn nhìn nơi xa Lữ linh khỉ, ngữ khí pha là u oán: “Ta hiện tại đảo thật đúng là hâm mộ vị này Lữ muội muội.”

Đào Thương rất là nghi hoặc nhìn nàng, nói: “Nàng có cái gì hảo hâm mộ?”

“Ngươi này không phải muốn đi gặp nàng phụ thân rồi sao? Hắn như thế nào không đáng bị hâm mộ……”

Đào Thương thật sự là chỉnh không rõ này đó đàn bà ý tưởng.

Bất quá chính là đi gặp nàng cha mà thôi, có cái gì đáng giá đại kinh tiểu quái sao?

Thực sự là kỳ quái logic.

Đào Thương lắc lắc đầu, không hề nhiều lời, hắn cảm thấy hắn cùng này đó cổ đại các nữ nhân thật sự là câu thông không được, có 1800 nhiều năm sự khác nhau.

……

Ngày thứ hai, Lữ linh khỉ liền ở Từ Châu một đội binh mã dưới sự bảo vệ, hướng về Cửu Giang Thọ Xuân phương hướng bước vào.

Lữ linh khỉ phi thường sốt ruột, dọc theo đường đi nàng không ngừng thúc giục bảo hộ nàng bọn lính nhanh hơn tiến lên tốc độ, lấy cầu sớm ngày đến.

Mấy ngày lúc sau, Lữ linh khỉ tới Thọ Xuân thành sau, liền mã bất đình đề hướng trong nhà đuổi.

Vọt vào trong viện, liền nghe thấy Lữ linh khỉ cao giọng hô: “Phụ thân, mẫu thân, các ngươi ở nơi nào, nữ nhi đã trở lại!”

Một bên kêu, nàng một bên hướng sân chỗ sâu trong đi.

Không bao lâu, lại thấy nghiêm thị vội vội vàng vàng từ trong viện ra tới, vừa thấy đến Lữ linh khỉ, này phụ nhân tức khắc rơi lệ đầy mặt.

Nàng tiến lên ôm chặt Lữ linh khỉ, khụt khịt nói: “Ngươi này điên nha đầu, lâu như vậy, cũng không hiểu được trở về xem vì nương liếc mắt một cái, ngươi không biết vì nương có bao nhiêu tưởng ngươi sao?”

Nghiêm thị tư nữ sốt ruột, nói đến thương tâm chỗ, cư nhiên ô ô khóc ra tới, lại còn có rơi lệ đầy mặt.

Lữ linh khỉ tại nội tâm chỗ sâu trong vốn dĩ cũng là cực kỳ tưởng niệm cha mẹ hắn, hiện giờ bị nghiêm thị biểu hiện gợi lên trong lòng thương tâm chỗ, cũng là không khỏi ở mẹ ruột trong lòng ngực khóc rống.

Khóc đủ rồi lúc sau, nghiêm thị đem Lữ linh khỉ khuôn mặt phủng lên, nói: “Làm vì nương nhìn xem, béo vẫn là gầy.”

Cẩn thận nhìn một lúc sau, lại thấy nghiêm thị lộ ra tươi cười nói: “Béo! Này liền hảo, nói nữ nhi của ta ở bên ngoài không bị tội.”

Lữ linh khỉ giơ tay sờ sờ nước mắt, thấp giọng khụt khịt: “Mẫu thân……”

“Ai u! Nữ nhi đã trở lại!”

Nghiêm thị phía sau truyền ra một đạo to lớn vang dội thanh âm.

Hai nàng theo thanh âm nhìn qua đi, lại thấy một cái ít nhất có hai trăm nhiều cân đại mập mạp nam tử, đỉnh vòng tròn lớn mặt, chống song hạ xác, người mặc gấm vóc hoa phục, uốn éo uốn éo giống như đại cẩu hùng giống nhau, hết sức cường tráng.

Lữ linh khỉ nghi hoặc nhìn cái kia béo đại nam tử, quay đầu nhìn về phía nghiêm thị, ngạc nhiên nói: “Mẫu thân, người này là ai?”

Nam tử trên mặt ấm áp tươi cười lập tức liền cứng đờ.

Nghiêm thị dùng sức đẩy một chút Lữ linh khỉ, nói: “Nói bậy gì đó đâu? Liền phụ thân ngươi đều không quen biết?”

“A? Phụ thân!” Lữ linh khỉ cằm thiếu chút nữa không kinh ngạc rơi trên mặt đất: “Ta phụ thân khi nào biến thành như vậy cái đại mập mạp?”

Kỳ thật năm đó Lữ linh khỉ rời đi Thọ Xuân thời điểm, Lữ Bố cũng đã bắt đầu mập ra, chỉ là không có hiện tại như vậy nghiêm trọng.

Nếu nói khi đó Lữ Bố là có chút béo…… Kia hiện tại Lữ Bố cũng chỉ có thể là xưng là tương đương béo!

Thuần túy chính là một cái cầu.

Thiên hạ đệ nhất phi đem, hiện giờ người đến trung niên, không sai biệt lắm biến thành một cái phi heo.

Năm tháng là con dao giết heo a.

Lữ Bố nghe xong Lữ linh khỉ nói, một đôi trong con ngươi lộ ra hung quang, hắn kêu gọi một tiếng, làm thuộc hạ người đem hắn Phương Thiên Họa Kích cầm tới, nhiên ngẫu nhiên xa xa đối với Lữ linh khỉ một khoa tay múa chân, nói: “Hảo cái nghịch nữ, tới a! Tới một mình đấu a!”

Lữ linh khỉ năm đó nhất ham thích cùng Lữ Bố một mình đấu, tuy rằng nhiều lần thất bại, nhưng lại làm không biết mệt.

Đánh bại cái kia vĩ ngạn nam tử, vẫn luôn là nàng mộng tưởng.

Nhưng hôm nay thấy phụ thân biến thành một cái béo đại nam tử, ngày xưa kia cổ tưởng cùng phụ thân quyết chiến, cũng đem chi chiến thắng tâm lý ngược lại là biến yếu rất nhiều.

Nàng lắc lắc đầu, nói: “Ngài đều cái dạng này…… Vẫn là không đánh.”

Lữ Bố mặt trở nên đỏ bừng, hắn hiện tại kiêng kị nhất chính là người khác nói hắn béo, chính mình thân cô nương cũng không được!

Ai con mẹ nó dám nói ta béo?

“Ta, ta…… Ta tấu chết ngươi này không tiến bộ!” Lữ Bố cất bước tiến lên liền phải trừu nàng, lại bị nghiêm thị ngăn lại.

“Đều một phen tuổi, như thế nào còn lấy hài tử xì hơi? Nhân gia hài tử nói cũng là lời hay, ngươi nhìn xem ngươi hiện tại đều biến thành cái dạng gì? Lại không khống chế ngươi chẳng phải là xong rồi?”

Lữ Bố nhìn nghiêm thị nghiêm khắc bộ dáng, thở sâu, ngay sau đó quay đầu hỏi Lữ linh khỉ nói: “Nghe nói Đào Thương thu phục Hà Bắc trở lại Từ Châu?”

Lữ linh khỉ ngoan ngoãn gật gật đầu.

“Vậy ngươi không ở Từ Châu đợi, chạy về tới làm gì tới? Chẳng lẽ là Đào Thương đuổi đi ngươi trở về?”

Lữ linh khỉ dùng sức dậm dậm chân, nói: “Phụ thân, ngươi xem ngươi nói chính là nói cái gì! Cái gì kêu ta bị đuổi đi trở về, là kia…… Người kia muốn gặp ngươi.”

Lữ Bố phì đô đô trên mặt lộ ra nghi hoặc biểu tình, nói: “Ai muốn gặp ta?”

“Đào, Đào Thương, thừa tướng.”

“Đào Thương?” Lữ Bố nghi hoặc nói: “Đào Thương muốn gặp ta làm gì…… Hắn nên không phải năm sau tưởng chặt đứt ta Cửu Giang lương thảo đi? Kia chính là trăm triệu không được.”

Những năm gần đây, Cửu Giang nơi ở Lữ Bố quản hạt hạ, nội chính tiến triển thong thả, Lữ Bố dưới trướng Tịnh Châu tướng quân đều là một đám dễ giết thị huyết man nhân, đối với thống trị quận huyện, kia trình độ có thể nói là thấp tương đương có thể.

Chỉ có một Trần Cung đúng quy cách, còn cố tình không bị Lữ Bố trọng tin.

Toàn bộ Cửu Giang quận những năm gần đây, liên tiếp lâm vào khủng hoảng kinh tế, ít nhiều Kim Lăng phương diện vẫn luôn ở vì bọn họ cung cấp giúp đỡ, cho nên mới có thể miễn cưỡng quá quan.

Như Lữ linh khỉ thấy Lữ Bố vừa mở miệng liền nói những việc này, trong lòng muốn nhiều nghẹn muốn chết có bao nhiêu nghẹn muốn chết.

Nàng bĩu môi đối Lữ Bố nói: “Ngươi liền nhớ kỹ ngươi những cái đó lương thảo phá sự, chút nào không quan tâm ta, ta chung thân đại sự, ngươi đã sớm quên đến sau đầu đi!”

Lữ Bố mấy năm nay khả năng thịt ăn nhiều, ảnh hưởng mạch não, ý nghĩ không lắm thông suốt.

“Cái gì chung thân đại sự? Ngươi có cái gì chung thân đại sự đáng nói.”

Nghiêm thị giơ tay dùng sức đánh Lữ Bố một chút, nói: “Này đều tưởng không rõ, uổng ngươi vẫn là một quận đứng đầu, nghĩ đến là chúng ta linh khỉ cùng Đào thừa tướng chi gian sự có mặt mày!”

Lữ Bố ngay từ đầu có điểm không phản ứng quá vị tới, com “Hừ” một tiếng, sau một lúc lâu mới bừng tỉnh mà ngộ.

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lữ linh khỉ nói: “Ngươi thật sự thông đồng Đào Thương?”

Lữ linh khỉ cả giận: “Cái gì kêu thông đồng? Phụ thân! Ngài nói chuyện văn nhã một ít được chưa? Trương Liêu tướng quân cùng Cao Thuận tướng quân liền không giống ngài như vậy!”

Lữ Bố xoa xoa tay cười ha hả nói: “Đào Thương lúc này đây tìm ta…… Chẳng lẽ là muốn cầu hôn?”

Lữ linh khỉ đỏ mặt, cúi đầu nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, Lữ Bố tức khắc rất là hưng phấn, ngửa đầu cười ha ha.

“Người tới a! Người tới! Chuẩn bị lễ vật, nạp thái chi lễ, còn có hồng bào! Đại đại hồng bào! Bổn đem lần này gặp mặt Đào Thương, muốn trang điểm uy nghiêm mà không mất vui mừng cũng…… Ha ha ha, hảo!”

Mà cùng lúc đó, ở Từ Châu Đào Thương lại đang ở cân nhắc……

Lúc này đây gặp mặt Lữ Bố, hẳn là dùng cái dạng gì biện pháp tới khuyên hàng hắn đâu?

------oOo------

Chương 798: uyển lăng gặp gỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố nếu là muốn cùng Đào Thương gặp mặt, Đào Thương tự nhiên không có khả năng đi Thọ Xuân, Lữ Bố cũng không có phương tiện đi Bành Thành, dựa theo gần đây nguyên tắc, hai người gặp mặt địa điểm định ở Kim Lăng thành bên cạnh uyển lăng bên hồ biên uyển Lăng Thành.

Uyển lăng hồ phong cảnh cực hảo, bờ sông phụ cận phong cảnh tuyệt đẹp, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ có cá sấu Dương Tử lui tới đối quanh thân dân chúng tạo thành thương tổn, nhưng trải qua mấy năm gần đây sinh thái thống trị, Đào thị trên cơ bản vẫn là tiêu trừ uyển lăng hồ dã thú thương hoạn, hơn nữa uyển lăng ở Hàn Hạo dưới sự chủ trì, đã bắt đầu phát triển ngư nghiệp, hiện nay phát triển cũng là tương đối thịnh vượng.

Đào Thương từ Bành Thành đến lúc sau, đi trước tranh Kim Lăng thành, thị sát một chút chính mình đại bản doanh tình huống, cũng thuận tiện vấn an Hàn Hạo, Tư Mã Lãng đám người, ở xác định Kim Lăng thành hết thảy không việc gì lúc sau, Đào Thương ngay sau đó cử binh đi trước uyển lăng hồ, cũng đem hành dinh xếp vào ở uyển lăng hồ.

Kế tiếp, đó là hạ lệnh các nơi không cần xuất binh ngăn trở, cho đi Lữ Bố nhập cảnh đàm phán.

Lữ Bố Tịnh Châu quân tốc độ thực mau, phụ trách Giang Nam cảnh nội giáo sự phủ phó chủ sự Vưu Lư Tử, thực mau liền đem Lữ Bố hành tung nói cho Đào Thương.

Vưu Lư Tử nói cho Đào Thương, Lữ Bố quân hiện nay khoảng cách uyển lăng hồ hành dinh, chỉ có trăm dặm xa.

Hơn nữa……

Lữ Bố còn mang theo đại lượng tài vật, thả vận tài vật xe đều dùng màu đỏ bố tráo thượng, hơn nữa Lữ Bố bản nhân còn người mặc đỏ thẫm phục sức, tam quân tướng sĩ dọc theo đường đi diễn tấu sáo và trống, rất là vui mừng, không biết là đang làm cái gì hoa chiêu, kia phó tư thế giống như không phải tới nói chính vụ, ngược lại như là tới đón dâu giống nhau.

Đào Thương cùng với hắn một chúng thủ hạ đều rất tò mò.

Lữ Bố đây là xướng nào vừa ra a?

Hứa Chử suy nghĩ sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Thừa tướng, nghe nói Lữ Bố háo sắc, hắn nên không phải ở tới trên đường cường đoạt cái gì phụ nữ nhà lành, sau đó muốn tới cái nửa đường thành thân đi?”

Lời này nói ra, Triệu Vân, Thái Sử Từ, Hoàng Trung, A Phi chờ tướng lãnh không khỏi đồng thời tưởng nhạc.

Đào Thương vỗ vỗ Hứa Chử bả vai: “Lời này nói hay lắm, Lữ Bố thằng nhãi này cùng ta đàm phán, thượng còn mang theo cái cường đoạt dân nữ muốn thành thân, thả xem ta lúc này đây cùng hắn nói cái ba ngày ba đêm, làm hắn tân thê phòng không gối chiếc, khí đều tức chết hắn.”

Mọi người nghe vậy không khỏi các cười ha ha.

Lại qua một ngày, Lữ Bố một đoàn người ngựa rốt cuộc đến uyển lăng hồ hành dinh.

Vì tỏ vẻ tôn kính, Đào Thương tự mình ra doanh tới đón tiếp Lữ Bố.

Quả nhiên là như giáo sự theo như lời, Lữ Bố quân đội dọc theo đường đi diễn tấu sáo và trống, thả đều mặc đỏ thẫm quần áo, liền cờ xí cũng đều là màu đỏ, ngựa thượng cũng là ra hoa, xác thật là muốn thành thân bộ dáng.

Đào Thương xem đôi mắt thẳng say xe.

“Này Lữ Bố, làm cái quỷ gì? Hắn là không nói qua phán vẫn là như thế nào mà, biến thành bộ dáng này, này không phải mất mặt xấu hổ sao?”

Đào Thương phía sau, Hàn Hạo cười khổ một tiếng, nói: “Thừa tướng nói đúng, Lữ Bố bất quá là cùng nhau châu vũ phu, hắn cả đời này, giống như còn thật liền không có gì người cùng hắn nói qua phán.”

“Này cũng chỉnh quá vui mừng, đều hoa ta mắt.”

“Không biết thật đúng là tưởng tới nạp thái vấn danh muốn thành thân đâu.”

“Tà môn, đời này lần đầu tiên thấy như vậy.”

“Ai? Lữ Bố đâu? Các ngươi ai thấy Lữ Bố?”

Này một câu nói ra, mọi người không khỏi đều tò mò.

Đúng vậy, thấy thế nào nửa ngày, đều không có thấy Lữ Bố?

Đại gia còn đang nghi hoặc, lại thấy Triệu Vân nghi hoặc nâng lên tay một lóng tay, pha là do dự nói: “Nên không phải là người kia đi?”

Đại gia theo hắn ngón tay chỉ địa phương nhìn lại, lại thấy xác thật là có một cái thân hình cao lớn…… Dáng người cự béo nam tử, thân xuyên kim giáp hồng bào, cầm một chi Phương Thiên Họa Kích, ở đội ngũ phía trước nhất ngửa đầu, ẩn ẩn bên trong, tựa hồ có thể thấy rõ này biểu tình cực kỳ cao ngạo, hơi có chút sẽ đương lăng tuyệt đỉnh, vừa xem mọi núi nhỏ khí phách ý vị.

“Kia, đó là Lữ Bố?” Hứa Chử do do dự dự nói: “Không thể nào, kia chẳng phải là một con xách theo Phương Thiên Họa Kích lợn rừng sao?”

Hoàng Trung nghi hoặc nói: “Mỗ là không có gặp qua Lữ Bố, bất quá nghe nói người này bị dụ vì phi đem, thiên hạ võ tướng toàn vọng

này bối…… Nhưng xem này thân hình, tựa hồ là có điểm không rất hợp a, thật là hắn bản nhân?”

Đào Thương cẩn thận quan sát thật lâu sau, đột nhiên nói: “Không sai, hắn chính là Lữ Bố, kia phó tìm đường chết sức mạnh, trừ bỏ hắn dưới bầu trời này sẽ không có người thứ hai…… Ai, tuế nguyệt thôi nhân lão, không thể tưởng được hắn cư nhiên mập ra thành dáng vẻ này.”

Không bao lâu, một đoàn người ngựa đi vào phụ cận, hai bên binh tướng từng người thành đôi lũy trận thế trạm hảo, lẫn nhau giằng co.

Lại thấy Lữ Bố xoay người xuống ngựa, một bên cười ha ha, một bên hướng về Đào Thương đi tới.

“Đào thừa tướng, đã lâu!”

Đào Thương mỉm cười hướng Lữ Bố chắp tay nói: “Lâu không thấy phấn uy tướng quân, tướng quân như cũ là thần thái sáng láng, không giảm năm đó a.”

Lữ Bố vẫy vẫy tay, nói: “Ha ha, thừa tướng quá tán, bất quá bố mỗi ngày võ nghệ chưa từng rơi xuống nhưng thật ra thật sự, làm tướng giả, tự nhiên cần cù luyện võ, cho rằng tam quân gương tốt……”

Lữ Bố nói không đợi nói xong, liền nghe Đào Thương phía sau Hứa Chử cười ha ha.

Hắn một bên cười một bên đối Lữ Bố nói: “Lữ Bố, ngươi thằng nhãi này như thế nào béo thành như vậy? So yêm lão hứa đều khó coi…… Ha ha ha ha, nhạc chết mỗ gia.”

Này một câu nói xong, tràng gian không khí tức khắc xấu hổ lên.

Đào Thương cẩn thận quan sát một chút Lữ Bố biểu tình.

Lữ Bố biểu tình không có gì biến hóa, nhưng là hắn nhìn Hứa Chử ánh mắt có vẻ rất là lãnh lệ.

Nói như thế nào đâu, quang xem ánh mắt kia, Đào Thương liền biết, Lữ Bố hiện tại nhất định rất muốn lấy đế giày tử hung hăng trừu Hứa Chử kia đại mặt hai hạ, chỉ là ngại với Đào Thương ở đây không quá phương tiện.

Nhân gia Lữ Bố hôm nay một thân đỏ thẫm hỉ bào, không có phương tiện cùng Hứa Chử động võ.

Mọi người đều là người làm công tác văn hoá, chỉ nói chuyện không động thủ.

Lữ Bố lạnh lùng nhìn Hứa Chử, sau một lúc lâu lúc sau mới mở miệng nói: “Hứa tướng quân mấy năm nay đi cùng thừa tướng nam chinh bắc chiến, kiến công vô số, liền Hà Bắc đều bị bình định rồi, nghĩ đến võ nghệ nhất định là rất là tiến bộ? Có cơ hội, bố nhất định phải hảo hảo ở lĩnh giáo lĩnh giáo.”

Hứa Chử vừa nghe lời này, tức khắc bị gợi lên chiến ý.

Hắn xoa xoa nắm tay, cất bước tiến lên, nói: “Cần gì có cơ hội? Chọn ngày chi bằng nhằm ngày, chúng ta hiện tại liền tới quyết cái sống mái!”

Lữ Bố đời này nhất không sợ chính là một mình đấu.

Một cái bị thiên hạ võ nhân lúc nào cũng nhớ thương người, ứng đối khiêu chiến giống như chuyện thường ngày.

Liền hắn thân sinh nữ nhi đều khiêu chiến hắn, hắn còn có cái gì nhưng khiếp đảm.

“Hảo! Tới, mỗ gia liền cùng ngươi quyết một sống mái đó là!”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố xoay người lên ngựa, từ thuộc cấp trong tay tiếp nhận Phương Thiên Họa Kích, đối với Hứa Chử giương giọng hô.

Thấy Lữ Bố muốn động thủ, Đào Thương dưới trướng một chúng võ tướng chẳng những không có ngăn trở, ngược lại là đều lộ ra một

bộ nóng lòng muốn thử bộ dáng.

Này giữa trừ bỏ Triệu Vân, rốt cuộc hắn năm đó đã cùng Lữ Bố đã giao thủ, cũng coi như lẫn nhau hiểu tận gốc rễ, không cần lại so.

Nhưng người khác đã có thể không giống nhau, Thái Sử Từ trong mắt tinh quang lập loè, Hoàng Trung cười ha hả âm thầm đắn đo chính mình bàn tay khớp xương, A Phi càng trực tiếp, quay đầu lại phân phó thân vệ binh đi lấy chính mình thương tới.

Đào Thương thấy tình thế không đúng, vội vàng nói: “Ôn hầu, hôm nay tìm ngươi tiến đến gặp nhau, chính là có chuyện quan trọng thương lượng, thiết không thể bởi vì một chút việc nhỏ, mà hỏng rồi ta hai nhà hòa khí.”

Lữ Bố ở trên ngựa ha ha cười, nói: “Yên tâm, ta chỉ là cùng thừa tướng thủ hạ các tướng sĩ quá so chiêu, đại gia lẫn nhau so kỹ mà thôi…… Chúng ta sau này đều là người một nhà, ta sao lại ra tay bị thương thủ hạ của ngươi chư tướng, làm hai gia trên mặt khó coi đâu? Yên tâm yên tâm.”

“Người một nhà?” Đào Thương nhíu mày: “Ôn hầu đây là ý gì?”

“Như thế nào còn gọi ôn hầu!” Lữ Bố xụ mặt, bất mãn ngôn nói: “Về sau lại là nên gọi cha.”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 799: anh hùng phi năm xưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương tâm tình có điểm không tốt, nếu không phải hắn ngày thường lấy quân tử tự cho mình là, không được kia đê tiện xấu xa việc, hắn nhất định sẽ làm thủ hạ chúng tướng vây quanh đi lên, đem Lữ Bố tiền dâm hậu sát, lại gian lại sát.

Ta đem ngươi đương huynh đệ, ngươi lại muốn làm cha ta?

Này cũng không tránh khỏi quá không đem ta đương bàn đồ ăn.

Nhưng thực hiển nhiên, Lữ Bố lại không có cảm thấy chính mình nói có cái gì không ổn, mà chỉ là ha hả cười gượng, nhìn kia bộ dáng mỹ tư.

Đào Thương một phen kéo qua hắn phía sau Hàn Hạo, thấp giọng hỏi nói: “Sao lại thế này? Tịnh Châu người nói giỡn, đều là như vậy thấp kém sao? Một chút kỹ thuật hàm lượng đều không có!”

Đào Thương sở dĩ hỏi Hàn Hạo, là bởi vì năm đó hắn ở Hà Nội Vương Khuông dưới trướng làm quan, rất là hiểu biết Tịnh Châu người không khí.

Hàn Hạo xấu hổ một nhếch miệng, nói: “Tịnh Châu nhân dân phong bưu hãn, làm người xử thế lại là không lắm hữu hảo, nhưng lại không hữu hảo, giáp mặt đưa ra trực tiếp đương nhân gia cha, cũng thực sự là không nhiều lắm…… Lữ Bố thằng nhãi này vẫn là rất hổ.”

Đào Thương thật sâu hít vào một hơi, quay đầu đối Lữ Bố cười một cái, sau đó hướng chúng tướng nhóm sử cái ánh mắt.

Ánh mắt kia ngụ ý phi thường rõ ràng…… Cho ta hảo hảo giáo huấn một chút hắn một chút.

Hứa Chử đi theo Đào Thương nhiều năm, tự nhiên là lập tức liền đọc đã hiểu hắn ý tứ.

Lập tức, liền thấy Hứa Chử phóng ngựa đi vào tràng gian, đối với Lữ Bố cao giọng quát: “Tới a, Lữ Bố, thả làm mỗ gia nhìn xem ngươi có gì tiến bộ!”

Lữ Bố cũng là lấy quá Phương Thiên Họa Kích, phóng ngựa rong ruổi tới rồi Hứa Chử trước mặt, hai người giống như mãnh hổ đấu ác long giống nhau, ở đây gian triển khai một hồi mãnh liệt chém giết.

So với năm đó, Lữ Bố thân hình béo thật sự là quá nhiều, bởi vậy ở tốc độ cùng sức bật mặt trên, Lữ Bố so với tuổi trẻ thời điểm tựa hồ là uể oải không ít, ra chiêu tốc độ cũng là không bằng từ trước, nhưng hắn lại có một chút càng thêm tiến bộ.

Đó chính là hắn lực lượng.

Cái gọi là thân mạnh mẽ không mệt, Lữ Bố biến béo nhiều như vậy, thịt tăng nhiều, thể trọng gia tăng rồi, nhưng đồng thời cũng đại biên độ gia tăng rồi hắn lực lượng.

Trọng lực thế năng lớn.

Hứa Chử luôn luôn lấy lực lượng tự cho mình là, nhưng hiện giờ đối mặt Lữ Bố, hai thanh binh khí tương giao, lại cũng là bị Lữ Bố sức lực chấn đến choáng váng đầu, thân hình nhiều lần tài oai, rất nhiều lần đều thiếu chút nữa bị Lữ Bố đánh té xuống ngựa.

Theo hai người so đấu thời gian càng lâu, Hứa Chử hoàn cảnh xấu liền càng thêm rõ ràng, thở hồng hộc không nói, đao pháp cũng dần dần tán loạn, người sáng suốt vừa thấy chính là hai tay mệt mỏi, lực bất tòng tâm cảm giác.

Hoàng Trung nhìn một chút, thở dài khẩu khí nói: “Hứa Chử nhất thiện lấy lực bác người, hiện giờ đụng tới này Lữ Bố, xem như đụng tới đối thủ, thằng nhãi này thiên hạ đệ nhất mãnh tướng uy thế lão phu không thấy ra tới, nhưng này lực lớn ưu thế lại thực sự không phải người bình thường có thể so sánh…… Liền hướng về phía lực cánh tay, đủ khả năng sinh xé hổ báo sài lang.”

Đào Thương ở một bên nghe đầu tê dại.

Tay xé hổ báo sài lang đồ vật, ngươi như thế nào không nói tay xé quỷ tử?

Hắn là đại tinh tinh sao?

Liền ở ngay lúc này, lại thấy A Phi xoay người đi lên, đi vào Hứa Chử phía sau, cao giọng nói: “Trọng Khang huynh thiếu nghỉ, thả làm ta đấu một trận vị này thiên hạ đệ nhất danh tướng!”

Hứa Chử dùng sức ném ra Lữ Bố họa kích, quay đầu nhìn nhìn A Phi, lại nhìn một cái trước mặt Lữ Bố, rất là không cam lòng hừ một tiếng, ngay sau đó giá mã mà triệt, lưu lại A Phi cùng Lữ Bố giằng co.

A Phi giá lập tức trước, đối Lữ Bố chắp tay nói: “Ôn hầu, thỉnh chỉ giáo!”

Lữ Bố bỗng nhiên giơ tay: “Chậm!”

A Phi nghi hoặc nói: “Ôn hầu có chuyện gì?”

“Dung ta thiếu nghỉ, ăn một chút gì đổi con ngựa lại nói!”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố hướng phía sau mọi người vẫy vẫy tay, sau đó liền thấy thủ hạ thị vệ vội vàng chạy, vì hắn dắt một con khác chiến mã tới, ngoài ra còn thêm một con nướng chín thiêu gà.

Lữ Bố xoay người xuống ngựa, thay tân tọa kỵ.

Mà kia thất cũ tọa kỵ ở Lữ Bố xoay người xuống ngựa lúc sau, hiển nhiên là có chút chân mềm, đường đi rõ ràng đều có chút đứng không yên.

Chúng tướng thấy thế không khỏi cười khổ.

Này đến là cái dạng gì thể trọng, có thể cho chiến mã áp thành dáng dấp như vậy?

Lữ Bố dùng không đến mười khẩu, liền đem kia chỉ đi cốt gà tiêu diệt rớt, sau đó liền thấy hắn một sát ngoài miệng du, hướng về phía A Phi vươn dầu mỡ ngón tay, thật không minh bạch nói: “Tới…… Tới, đi, tiểu…… Tử.”

A Phi cổ họng nhẹ nhàng một lăn lộn, cười gượng nói: “Ôn hầu chậm một chút, không nóng nảy…… Nuốt xuống đi đang nói chuyện, đừng nghẹn.”

“Đến đây đi, tiểu tử!”

“Xem chiêu!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy hai người thân ảnh đan chéo ở một chỗ.

Vừa mới quan khán Lữ Bố cùng Hứa Chử chi gian đấu chiêu, A Phi trong lòng đối Lữ Bố bản lĩnh đại khái có số, hắn nhìn ra Lữ Bố bản lĩnh cao cường, vô luận là kích pháp, ngự mã chi thuật, cũng hoặc là lực cánh tay đều là thiên hạ vô song, nhưng chỉ có một cái khuyết tật nhược điểm, đó chính là hắn tốc độ chậm.

Này nguyên bản cũng không phải Lữ Bố chân thật tốc độ, năm đó hắn tốc độ cũng không phải như vậy chậm, chỉ tiếc, năm tháng thúc giục người phì, này Lữ Bố phi bỉ Lữ Bố, ở như vậy thể trọng gánh nặng hạ, hắn đã hoàn toàn mau không đứng dậy.

A Phi có đồng thương thần thân truyền thương pháp, hơn nữa bản thân lại tuổi trẻ, linh hoạt hay thay đổi, tốc độ có thể nói là nhanh như tia chớp, 50 cái hiệp không đến, liền đem Lữ Bố lưu thở hồng

hộc, mồ hôi ướt đẫm, béo đại thân thể càng là không được run rẩy, cũng không biết là mệt vẫn là đói.

Nhìn đến cái này tình hình, Lữ Bố quân Trương Liêu ngay sau đó đi đến Đào Thương trước mặt, đối hắn chắp tay nói: “Đào thừa tướng.”

Đào Thương quay đầu: “Các hạ là?”

“Tại hạ Trương Liêu, tự văn xa, hiện vì ôn hầu trướng hạ kỵ binh dũng mãnh giáo giáo úy.”

Đào Thương tức khắc bừng tỉnh: “Nguyên lai các hạ đó là Trương tướng quân, kính đã lâu các hạ anh hùng chi danh, chỉ hận vô duyên có thể vừa thấy, hôm nay nhìn thấy hào kiệt chi sĩ, ngô nguyện thường rồi.”

“Không dám, Trương mỗ chức vị hèn mọn, không dám lao thừa tướng như vậy coi trọng, Trương mỗ có một lời, tưởng thỉnh thừa tướng yên lặng nghe.”

“Gì ngôn?”

“Thừa tướng cùng ôn hầu chính là môi răng chi bang, nhiều năm qua vẫn luôn hữu hảo, thừa tướng thế đại, ôn hầu thế tiểu, hôm nay so kỹ, bổn vì nhàn tới việc, hai nhà dùng để giải trí việc, nếu là xử trí không lo, ảnh hưởng hai bên giao tình, đã phi thừa tướng chi nguyện, cũng phi ôn hầu chi tâm, thừa tướng chính là trong nước người tài, ánh mắt rộng lớn, phi bình thường có thể so, sao lại sử trò chơi cử chỉ mà hư thiên hạ đại sự? Thành thỉnh thừa tướng tam tư.”

Đào Thương gật gật đầu, ám đạo Trương Liêu quả nhiên là người tài, tuy rằng xuất thân Tịnh Châu quân, nhưng nói chuyện làm việc lại phi mãng phu, hợp tình hợp lý, còn hơi mang mũi nhọn, không mất uy nghiêm, quả nhiên cùng trong lịch sử giống nhau danh bất hư truyền.

Hắn minh bạch Trương Liêu là muốn cho chính mình quát bảo ngưng lại trận chiến đấu này, cấp Lữ Bố lưu một cái mặt mũi.

Nếu là hắn hôm nay thật sự bại với A Phi tay, kia Lữ Bố sau này cũng không cần đi ra ngoài lăn lộn.

Đào Thương ngay sau đó quay đầu hô: “Nhị vị tướng quân dừng tay!”

A Phi chính là Đào Thương thuộc hạ, Đào Thương làm hắn dừng tay, hắn tự nhiên không dám lại đánh, tuy rằng có chút tâm bất cam tình bất nguyện.

Lữ Bố cũng là bị buộc có chút chật vật, có thể dừng tay tự nhiên là tốt, nếu như bằng không, lại quá mấy chục cái hiệp, chính mình khả năng liền phải đại ném mặt mũi.

Quả nhiên vẫn là ta con rể đủ ý tứ.

Lại thấy Đào Thương đi đến hai người trước mặt, nói: “Nhị vị tướng quân võ nghệ tinh vi, ôn hầu không hổ là thiên hạ đệ nhất danh tướng, gươm quý không bao giờ cùn, A Phi cũng là thanh niên tuấn kiệt, oai hùng bất phàm, bất quá kinh nghiệm thượng còn lược thiếu hỏa hậu, sau này còn cần nhiều hơn hướng ôn hầu thỉnh giáo.”

Lời này trung chi ý, tự nhiên vẫn là phủng cao Lữ Bố, phụng này vì người thắng.

Tuy rằng loại này đánh giá có thất bất công, nhưng A Phi cũng không hảo cùng Đào Thương tranh chấp, chỉ là gật đầu.

Dù sao chân chính thắng bại, bọn họ tham dự giả từng người trong lòng hiểu rõ là được, A Phi cũng không phải như vậy hư vinh người.

Lữ Bố bị Đào Thương bảo toàn mặt mũi, trong lòng cũng là xấu hổ.

Hắn cười hắc hắc, nói: “Vị này tiểu tướng quân tuổi còn trẻ, liền như vậy lợi hại, ngày sau tất nhiên là viễn siêu bố hùng người bay vật, hôm nay thả không thể so, ngày sau lại nói…… Chúng ta trước nói chuyện chính sự quan trọng.”

Vì thế, liền thấy Lữ Bố xoay người xuống ngựa, suất lĩnh chư tướng cùng Đào Thương một hàng cùng hướng soái trướng phương hướng đi đến.

Trên đường Lữ Bố vừa đi một bên cảm thán nói: “Con rể, ta cảm giác ta thật là nên giảm béo, nhưng lại vô có cách hay, không biết con rể có không dạy ta?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, quay đầu nói: “Ngươi kêu ai con rể đâu?”

------oOo------

Chương 800: thu Lữ Bố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa thấy Đào Thương như vậy lời lẽ chính đáng chất vấn hắn, Lữ Bố tức khắc có chút bừng tỉnh.

Chính mình ngôn ngữ chi gian không khỏi có chút quá lỗ mãng, này còn cái gì cũng chưa nói đâu: Nạp thái, vấn danh, nạp cát gì đó hạng nhất lưu trình cũng chưa đi, liền như vậy khô cằn gọi người ta con rể, là có chút chiếm tiện nghi ý vị.

Đào Thương nhưng cùng ta Tịnh Châu người không giống nhau, không như vậy không nói quy củ, nhân gia chính là người làm công tác văn hoá.

Chính mình thật là có chút sốt ruột.

Lữ Bố ha ha cười, đánh cái ha ha, nói: “Hảo hảo hảo, không tính, vừa rồi không tính, chúng ta trước lao chính sự.”

Đào Thương tuy rằng rất muốn hỏi một câu Lữ Bố có phải hay không có bệnh, nhưng cuối cùng vẫn là không hảo hỏi ra khẩu.

Rốt cuộc chính mình lần này tới là thu phục bọn họ, không phải tới tìm tra.

Hai bên quan trọng nhân vật đều đi tới lều trại ngồi xuống, lại thấy Lữ Bố xú khoe khoang dường như đối với Đào Thương lắc lắc chính mình vui mừng đại hồng bào, sau đó còn hướng hắn bay liếc mắt một cái.

Đào Thương buồn bực nhìn hắn.

Một phen tuổi, béo cùng heo dường như, xú sắt cái gì nha?

Có tật xấu.

“Đào thừa tướng, kia chúng ta từ đâu mà nói lên đâu?” Lữ Bố cười ha hả nhìn Đào Thương.

Đào Thương châm chước một chút từ ngữ, nói: “Liền từ ta thu phục Hà Bắc lúc sau bắt đầu nói lên đi.”

Lữ Bố dùng sức gật đầu nói: “Thành a! Chính là từ thu phục Hà Bắc lúc sau, ngươi bắt đầu động cái này tâm tư đi? Ban đầu chỉ lo đối phó Viên Thiệu, cũng không hướng nhà ta bên này suy xét có phải hay không?”

Đào Thương cùng chúng tướng tức khắc sửng sốt.

Này Lữ Bố…… Khá biết điều a!

Thật không thấy ra tới.

Này cũng không giống như là Tịnh Châu quân nhất quán diễn xuất a, có vẻ hảo có trí tuệ bộ dáng.

Đào Thương vừa mới còn ở cân nhắc như thế nào khai cái này khẩu, hiện giờ Lữ Bố chính mình nói, hắn trong lòng đại thạch đầu phảng phất liền rơi xuống.

“Không thể tưởng được ôn hầu cư nhiên đều có thể nhìn đến này một tầng, như thế ta liền an tâm rồi.”

Lữ Bố cười ha ha, nói: “Bổn đem nếu là liền này đều nhìn không ra tới, kia nhiều năm như vậy chẳng phải là sống uổng phí? Đào thừa tướng, không thể không nói, ngài tuy rằng có quân tử chi danh, nhưng tại đây nam nữ việc thượng, ngài thực sự có chút không giống quân tử.”

“Nam nữ việc?” Đào Thương đôi mắt nhíu lại, hơi suy tư, nhiều ít phẩm ra có điểm không thích hợp.

“Ôn hầu, hai ta lao sự, giống như không phải một sự kiện đi?”

“Như thế nào không phải một sự kiện?”

“Vậy ngươi nói nói, đào mỗ muốn cùng ngươi nói chính là chuyện gì?”

Lữ Bố ha ha cười nói: “Loại chuyện này, bổn đem như thế nào hảo chủ động mở miệng, vẫn là chính ngươi nói đi!”

Đào Thương sờ sờ mũi tử, nói: “Kia nếu không như vậy, ta số một hai ba, hai ta đồng thời đem từng người mục đích nói ra, như thế nào?”

“Hành a! Nếu ngươi nguyện ý như vậy chơi, kia bổn đem phụng bồi.”

“Ta đếm, một!”

“Hai.”

“Tam!”

“Họ Lữ, thức thời chạy nhanh đem ngươi quân đội cùng địa bàn đều giao ra đây! (họ Đào, thức thời chạy nhanh đem nữ nhi của ta cưới về nhà đi!)”

Giọng nói lạc khi, toàn bộ soái trướng nội lặng ngắt như tờ, châm rơi có thể nghe.

Hai bên tướng lãnh tay ở trong bất tri bất giác, đều bắt đầu sờ soạng chính mình ở bên hông bội kiếm, trong không khí độ ấm, phảng phất hàng tới rồi băng điểm.

Đào Thương thật sâu ra một hơi, bất đắc dĩ nói: “Hiểu rõ, ta nói sao, này giữa khẳng định là có cái gì hiểu lầm…… Ngươi Lữ Bố làm sao có như vậy thông minh có thể lý giải ta ý đồ?”

Lữ Bố béo đô đô mặt, nhan sắc trở nên có chút phát tím.

Hắn hai tròng mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đào Thương, tựa hồ là đã chịu thiên đại vũ nhục giống nhau.

Đào Thương bên người Hoàng Trung nhìn ra có chút không đúng, ngay sau đó về phía trước đi trên một bước.

Lữ Bố thấy thế sửng sốt, hắn quay đầu nhìn về phía Hoàng Trung, phát hiện trước mắt tuổi này hứa đại người, tuy rằng nhìn như có nửa trăm chi linh, nhưng lại thần ngưng khí đủ, cả người kính trang bị cơ bắp gắt gao kẹp bọc, phảng phất có thể căng nứt quần áo dâng lên mà ra, có một loại nói không nên lời sức dãn, có thể nói là khí thế mười phần.

Lữ Bố cũng là có nhãn lực thấy người, chỉ nhìn một cách đơn thuần này nam tử hình thể cùng tinh khí thần, hắn là có thể biết, người này tuyệt đối không ở chính mình toàn thịnh thời kỳ dưới.

Hắn quay đầu, lại nhìn nhìn Đào Thương phía sau Triệu Vân, Hứa Chử, A Phi, Thái Sử Từ đám người……

Lữ Bố trên trán mồ hôi lạnh bắt đầu hô hô chi mạo.

Một đám, đều không phải dễ đối phó a.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại nghe Đào Thương đột nhiên mở miệng nói: “Ôn hầu, bằng không vừa rồi kia một tờ trước lật qua đi, chúng ta một lần nữa nói qua?”

Lữ Bố trợn trắng mắt, nói: “Có chuyện ngươi liền nói đi!”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Đương kim thiên hạ, chư hầu toàn diệt, khắp nơi thế lực cách cục cơ bản đã thành, mà ôn hầu ngươi, bất quá lưu có Cửu Giang quận này một chỗ kích cỡ nơi chật hẹp nhỏ bé, thử hỏi tại đây thiên hạ chi gian, đương như thế nào dừng chân? Có lẽ ngươi hiện tại ở Cửu Giang nơi còn có thể đủ tiêu dao tự tại, nhưng ngươi có không vĩnh viễn yên vui với này một quận nơi? Hiện giờ đào mỗ đã tương trợ hán đế được thiên hạ sáu châu nơi, một hai ngày hạ đã hết ở nắm giữ, ôn hầu lúc này suất chúng quy hàng

triều đình, thượng đủ có thể bị triều đình coi trọng, nhưng đãi thiên hạ đại định, Tào Tháo cùng Lưu biểu chờ toàn diệt lúc sau, ôn hầu có từng nghĩ tới, ngươi khi đó quy thuận thiên hạ, triều đình còn sẽ coi trọng ngươi này kẻ hèn một giới Cửu Giang nơi chật hẹp nhỏ bé cùng ngươi kia mấy vạn Tịnh Châu chi quân sao?”

Đào Thương này buổi nói chuyện nói xong, Lữ Bố không khỏi bắt đầu cúi đầu trầm tư.

Này đạo lý hắn lại há có thể không rõ.

Đào Thương bình định Hà Bắc, ủng hộ thiên tử, bá nghiệp đã thành, chính mình Cửu Giang quận tới gần hắn địa hạt, mấy năm nay lại vẫn luôn là Đào Thương ở tiếp tế Tịnh Châu quân, khiến cho bọn họ có thể tồn tại.

Đừng nói là Đào Thương phát binh Cửu Giang quận, hắn hiện tại chỉ cần đem cấp Tịnh Châu quân cung cấp bóp chết, liền cũng đủ Tịnh Châu quân uống thượng một hồ.

Tuy rằng đạo lý đều minh bạch, nhưng chính là như vậy khô cằn đầu hàng, Lữ Bố không muốn.

Lại nói như thế nào, chính mình độc lập ở Cửu Giang, cũng là một cái tiêu dao người, nếu là thẳng thắn chúng quy phụ Đào Thương, lấy Đào Thương thủ đoạn, muốn từng bước suy yếu thôn tính cũng chính mình binh quyền, chỉ sợ không dùng được bao lâu thời gian, đến lúc đó, chính mình chính là một cái quang côn tướng quân, hết thảy hết thảy, thậm chí sinh mệnh đều đem đắn đo ở đối phương trên tay.

Khác đảo cũng thế, nhưng này tánh mạng đặt người khác trong tay, Lữ Bố thật sự là không tiếp thu được.

Trừ phi……

Lại thấy Lữ Bố đứng lên, đối Đào Thương chắp tay ngôn nói: “Thừa tướng chi ngôn, lệnh Lữ mỗ bế tắc giải khai, thừa tướng một mảnh

thịnh tình, vì Lữ mỗ nhân thân gia suy nghĩ, Lữ Bố bổn không ứng cự tuyệt, nhưng chỉ có một sự kiện, chỉ khủng sẽ lệnh Lữ mỗ người đêm không thể ngủ, thực không thể an, còn thỉnh thừa tướng vì ta nhất quyết.”

Đào Thương lông mày một chọn, nói: “Ôn hầu sở sầu lo giả, chuyện gì?”

“Được cá quên nơm, được chim bẻ ná…… Người trong thiên hạ chỉ thấy Hàn Tín bái đem chi vinh, lại không thấy hắn lâm chung chi thương cũng.”

Đào Thương hít sâu một hơi: “Việc này ta lấy miệng hướng ôn hầu bảo đảm, ôn hầu chỉ sợ cũng sẽ không tin, ngươi nói đi, ngươi muốn thế nào?”

Lữ Bố thấp giọng nói: “Thừa tướng hôm nay mang theo mắt tìm ta, ta cũng là mang theo mắt tới tìm thừa tướng, thừa tướng muốn cho ta đáp ứng ngươi, liền phải đáp ứng ta hôm nay sự!”

Lữ Bố chủ ý đánh thực chính.

Ngươi cưới nữ nhi của ta, ta chính là nhạc phụ ngươi!

Ngươi còn dám làm thịt ngươi cha vợ cha không thành?

Đào Thương đứng lên, hướng về phía Lữ Bố vẫy vẫy tay.

Lữ Bố ngay sau đó đi đến Đào Thương bên người.

Lại nghe Đào Thương thấp giọng không cho người khác nghe thấy: “Ta tốt xấu cũng là đương triều thừa tướng, ngươi nữ nhi gả cho ta đảo không phải là không thể, nhưng này của hồi môn?”

Lữ Bố nghiến răng nghiến lợi: “Có ý tứ gì? Lão tử đem một cái như hoa như ngọc cô nương cho ngươi, ngươi còn muốn lão tử cho không?”

“Là chính ngươi vui a, ngươi nếu là không làm, ta hiện tại một phách hai tán!”

“Hành hành hành, ít nói nhảm! Ngươi muốn gì, đều cho ngươi!”

“Tịnh Châu lang kỵ, còn có ngươi dưới trướng chư tướng!”

“Nữ nhi của ta đều cho ngươi, về sau ta chính là người một nhà, này đó đương nhiên đều là ngươi…… Ta đây có thể được đến cái gì?”

“Ngươi đã là huyện hầu, tước vị thượng cũng không nhiều lắm không gian? Nhiều nhất lại cho ngươi cái Chấp Kim Ngô đương là được.”

Lữ Bố do dự một chút: “Lại hướng lên trên sử dùng sức biết không?”

“Ta dứt khoát đem này thừa tướng nhường cho ngươi đương hảo.”

“Kia nhưng thật ra cũng có thể……”

“Thôi bỏ đi, ngươi nữ nhi ta cưới không nổi, cúi chào.”

“Đừng a! Đừng a! Ta cùng ngươi đùa giỡn đâu…… Liền Chấp Kim Ngô, nhưng lão tử còn muốn Kim Lăng ruộng tốt cùng tòa nhà lớn! Ngươi đến giúp ta an bài!”

“Thành giao!”

Mọi người nhìn hai người kia ở bên nhau lẩm nhẩm lầm nhầm, thanh âm cực tiểu, lại nghe không rõ bọn họ đang nói chút cái gì.

Đột nhiên, lại thấy Lữ Bố cười ha ha.

Hắn một phen nắm lấy Đào Thương tay, nói: “Lữ mỗ sống đến tuổi này, có thể được này rể hiền, thật là là thiên thấy buông rèm, bố cuộc đời này lại không uổng rồi!”

Đào Thương cũng là cảm khái nói: “Như thế anh minh thần võ, còn không mê tín tu tiên cha vợ, ta cũng là lần đầu tiên gặp phải a……

Mỗ rất an ủi chi cũng.”

“Hiền tế a, nghe nói nhà ngươi trung đã có hai vị phu nhân, lại còn có có vài vị đãi xếp hàng chờ đương phu nhân…… Nữ nhi của ta nếu là đi, có thể hay không……”

Đào Thương là người thông minh, liếc mắt một cái liền nhìn ra Lữ Bố lo lắng, hắn vội cười nói: “Nhạc phụ đại nhân yên tâm, vô luận là cái dạng gì nữ tử, chỉ cần vào Đào gia môn, thân phận của nàng liền chỉ là ta Đào Thương phu nhân mà thôi, tuyệt không nặng bên này nhẹ bên kia nói đến.”

Lữ Bố nghe xong không khỏi cảm thấy tâm an: “Hiền tế, thật là là trượng nghĩa người a!”

Dứt lời, hắn quay đầu đối Trương Liêu, Cao Thuận, Tống hiến đám người nói: “Còn không qua tới bái kiến chủ công!”

Trương Liêu đám người sá nhiên lẫn nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, tuy rằng không rõ nguyên do, nhưng vẫn là theo Lữ Bố phân phó, đồng thời hướng Đào Thương bái nói: “Gặp qua chủ công!”

“Khách khí, khách khí.” Đào Thương nhìn Trương Liêu cùng Cao Thuận, vừa lòng gật đầu: “Nhạc phụ đại nhân, ngài càng là cái trượng nghĩa người a…… Này của hồi môn ta quá vừa lòng.”

“……”

------oOo------

Chương 801: tôn gia 1 phương tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

<r />

Thu phục Lữ Bố, Đào Thương kế tiếp còn có một kiện chuyện quan trọng yêu cầu giải quyết, đó chính là trấn thủ Lư Giang quận tôn gia. <r />

<r />

Tôn gia cùng Lữ Bố giống nhau, cũng là Đào Thương phụ thuộc, nhưng Đào Thương có nhất định tin tưởng làm Lữ Bố đầu hàng, nhưng không có tin tưởng làm Tôn Sách đầu hàng. <r />

<r />

Từ căn bản đi lên giảng, Lữ Bố tuổi cùng chí khí cơ hồ đã tang tẫn, hắn một phen tuổi lại không phải sĩ tộc xuất thân, cho nên ở thiên hạ đại thế trong sáng lúc sau hắn tự nhiên vẫn là sẽ vứt bỏ hắn lý tưởng cùng chí khí. <r />

<r />

Nhưng Tôn Sách lại không giống nhau, phụ thân hắn ngày xưa là Trường Sa thái thú, lại tự xưng là tôn võ lúc sau, trong lòng luôn luôn tố có chí lớn. <r />

<r />

Năm đó Tôn Sách cho chính mình đương phụ thuộc, ở một mức độ nào đó tới giảng, có thể nói là kế hoãn binh, đến nỗi cái này hoãn binh rốt cuộc có thể hoãn tới khi nào, lại không tốt lắm nói. <r />

<r />

Đào Thương tiếp nhận đầu hàng Lữ Bố các tướng sĩ lúc sau, ngay sau đó dựa theo quy củ tức nghênh Lữ linh khỉ nhập môn, ở xử lý chuyện này giữa, hắn cũng tưởng hoặc nhiều hoặc ít đi thử nghiệm một chút thủ hạ tôn gia thái độ. <r />

<r />

Hắn đầu tiên là lấy công văn tình thế phát thư mời Tôn Sách tiến đến Bành Thành tham gia hắn nghênh thú Lữ linh khỉ hôn lễ, sau đó lại bắt chước Tiểu Kiều bút ký, cùng Chu Du viết thư từ, trong thư cho thấy tưởng hướng về phía lần này đào Lữ thông hôn, thừa Tôn thị tới Bành Thành, cùng Chu Du trông thấy mặt. <r />

<r />

Những năm gần đây, Đào Thương vẫn luôn thường thường cùng Chu Du làm bạn qua thư từ, đương nhiên này đây Tiểu Kiều thân phận. <r />

<r />

Chu Du nếu là biết hắn bạn qua thư từ là cái nam, cũng không biết có thể hay không điên. <r />

<r />

Nhưng Đào Thương cũng từng nghĩ tới, Chu Du có lẽ cũng là nương Tiểu Kiều cái này bạn qua thư từ, ở thường thường quan sát chính mình hướng đi, hoặc là cho chính mình bố trí trận. <r />

<r />

Thế lực gian chính trị đấu tranh chi gian, cái gì thủ đoạn cùng tiểu hoa chiêu dùng đến đều không quá. <r />

<r />

Lữ Bố cùng Đào thị liên hôn, ở tôn gia không thể nghi ngờ nhấc lên một hồi phong ba. <r />

<r />

Tôn Sách tìm tới thủ hạ Chu Du, Lã Mông, cùng với Lữ phạm, Trình Phổ, Hoàng Cái đám người thương nghị việc này. <r />

<r />

“Đào Thương cùng Lữ Bố nữ nhi liên hôn, chiếu như vậy tình hình xem ra, chỉ sợ Lữ Bố đã là hoàn toàn quy thuận Đào Thương, liên hôn ở trình độ nhất định đi lên giảng, có lẽ cũng là Lữ Bố đầu hàng bảo hộ chính mình một cái thủ đoạn mà thôi.” <r />

<r />

Tôn Sách nghe Lữ phạm kể ra, đột nhiên nói “Kia Đào Thương mời ta đi trước Bành Thành tham gia này hôn sự, có phải hay không cũng muốn cho ta quy thuận?” <r />

<r />

Chu Du gật đầu nói “Một đoạn này thời gian, Đào Thương thủ hạ cái kia cùng ta hàng năm thư từ kiều thị chi nữ, cũng từng gởi thư, ngầm tìm kiếm khẩu phong, nghĩ đến này hẳn là Đào Thương bày mưu đặt kế.” <r />

<r />

Tôn Sách nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới nói “Công Cẩn, Đào Thương trăm phương nghìn kế mời ta đi tham gia này hôn, vì chính là cái gì?” <r />

<r />

Chu Du rất là trịnh trọng nói “Tiên lễ hậu binh.” <r />

<r />

Tôn Sách nói “Công Cẩn lời này ý gì, còn thỉnh minh kỳ?” <r />

<r />

Chu Du nhìn quanh mọi người một vòng, cuối cùng vì hắn giải thích nói “Đào Thương mời Bá Phù đi tham gia hôn lễ, nhất định sẽ dùng lời nói gõ với ngươi, làm ngươi mô phỏng Lữ Bố giống nhau, suất chúng quy hàng, Bá Phù ngươi nếu là đáp ứng rồi hắn, tắc việc này dễ, nhưng ngươi nếu là không đáp ứng hắn…… Nghĩ đến lấy Đào Thương bản tính, cũng sẽ không làm ngươi trở về.” <r />

<r />

Tôn Sách thấp giọng nói “Ngươi ý tứ, là Đào Thương sẽ khấu hạ ta?” <r />

<r />

Chu Du gật đầu nói “Phi thường có khả năng.” <r />

<r />

“Hắn có quân tử chi danh, chẳng lẽ không sợ thế nhân ở sau lưng nói hắn?” <r />

<r />

Chu Du lắc lắc đầu, cười nói “Y hắn hiện nay vị trí vị trí, muốn đối ngoại biên một cái lý do, làm Bá Phù ngươi thường trú hắn thế lực nội, nghĩ đến rất là đơn giản, tùy tiện cho ngươi đổi một cái triều đình chức vụ, chính là danh chính ngôn thuận cử chỉ.” <r />

<r />

Tôn Sách đứng dậy, ở trong phòng qua lại xoay quanh. <r />

<r />

Không bao lâu, lại thấy Tôn Sách bỗng nhiên dừng bước, cao giọng nói “Một khi đã như vậy, ta đây không đi là được.” <r />

<r />

Chu Du nghe vậy chua xót cười “Nếu là không đi, Đào Thương trong lòng tất nhiên khả nghi, chỉ sợ hắn ngày sau nhất định sẽ nghĩ cách đối phó chúng ta…… Lưu biểu cùng chúng ta có kẻ thù truyền kiếp, nếu là liền Đào Thương đều đối phó chúng ta, chỉ bằng này Lư Giang một quận nơi, chúng ta chỉ sợ là khó có thể lâu căng.” <r />

<r />

Tôn Sách thật mạnh một quyền đấm ở trên bàn, cả giận nói “Chẳng lẽ ta tôn gia quân phải như vậy đôi tay phụng hiến cấp Đào Thương, từ nay về sau, ta chờ toàn thành người khác chi đem không thành?” <r />

<r />

Chu Du trong lúc nhất thời cũng nghĩ không ra cái gì hảo biện pháp, chỉ có thể là bất đắc dĩ thở dài. <r />

<r />

Lúc này, lại thấy Tôn Sách phía dưới, một cái mười bảy tám tuổi người trẻ tuổi đứng lên, đối Tôn Sách chắp tay nói “Huynh trưởng, đệ nhưng thật ra có một cái biện pháp, có thể tạm hoãn này nguy.” <r />

<r />

Người nói chuyện, chính là Tôn Sách đệ đệ Tôn Quyền. <r />

<r />

Tôn Sách nhìn về phía Tôn Quyền, nói “Trọng mưu có biện pháp nào được không?” <r />

<r />

“Huynh trưởng nhưng hướng triều đình cáo ốm, sau đó từ đệ đại biểu ngươi tiến đến bái phỏng Đào Thương.” <r />

<r />

Chu Du nghe xong Tôn Quyền nói, hơi suy tư, liền suy nghĩ cẩn thận hết thảy. <r />

<r />

Hắn thời gian nội vỗ tay một cái “Trọng mưu, ngươi này mưu kế hảo a! Chỉ là khủng ủy khuất ngươi a…… Ngươi ở Đào Thương bên kia đương con tin, ngày sau lại nên làm thế nào cho phải?” <r />

<r />

Tôn Sách không rõ nguyên do nhìn về phía Chu Du. <r />

<r />

Chu Du vì hắn giải thích nói “Bá Phù cáo ốm, bất luận thật giả, Đào Thương đều tất nhiên không tin, nhưng trọng mưu thân là tôn gia tử tôn, nếu là có thể đại biểu Bá Phù tiến đến, tắc Đào Thương…… Nhất định sẽ khấu hạ nhị công tử, nhưng chúng ta Tôn thị một phương, liền nhưng tạm thời vô ưu.” <r />

<r />

Tôn Sách vừa nghe lời này, bỗng nhiên hồi quá vị tới. <r />

<r />

“Ngươi là nói, Đào Thương sẽ lấy ta nhị đệ đương con tin.” <r />

<r />

Chu Du gật gật đầu. <r />

<r />

“Không thể! Trăm triệu không thể! Kia làm sao bây giờ hành!” Tôn Sách vội vàng quay đầu, đối Tôn Quyền nói “Trọng mưu, này chờ trăm triệu không thể được chi.” <r />

<r />

Tôn Quyền ha hả cười, nói “Huynh trưởng không cần lo lắng, trọng mưu ở Đào Thương chỗ, cũng không chậm trễ huynh trưởng hành sự, huynh trưởng ngày sau dù cho là cùng Đào Thương nháo bẻ, cũng tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến đệ đệ an nguy.” <r />

<r />

Tôn Sách chau mày nói “Vì cái gì?” <r />

<r />

“Rốt cuộc, đệ đệ bất quá là một cái vô danh tiểu tốt, tuy rằng có Tôn thị con cháu thân phận, nhưng lại không đủ làm trọng, ngày sau huynh trưởng biểu hiện cũng không bận tâm đệ đệ an nguy, kia Đào Thương cũng sẽ không giết ta, rốt cuộc thứ nhất ta là một cái vô danh hạng người, thứ hai Đào Thương cũng sẽ bận tâm lông chim…… Trước mắt, lại cũng chỉ có này một cái mưu kế được không.” <r />

<r />

Tôn Sách thật sâu nhìn Tôn Quyền, cuối cùng chỉ là gật đầu bất đắc dĩ “Huynh đệ…… Bảo trọng!” <r />

<r />

……<r />

<r />

Dựa theo cổ lễ, chư hầu đón dâu, yêu cầu nửa năm thời gian, nhưng Đào Thương cưới đều không phải là chính thất, thả sự cấp tòng quyền, cho nên liền hoả tốc cử hành hôn lễ, cưới vào phủ môn. <r />

<r />

Mà Tôn thị kia một bên, cũng phái tới Tôn Quyền vì đại biểu, hướng Đào Thương chúc mừng. <r />

<r />

Đại hôn lúc sau, Đào Thương tự mình tiếp đãi Tôn Quyền. <r />

<r />

“Ngươi huynh trưởng Tôn Sách vì cái gì không tới?” Đào Thương nhìn Tôn Quyền, mỉm cười nói. <r />

<r />

Tôn Quyền nói “Gia huynh đột nhiễm bệnh nặng, không thể khởi hành, cho nên chỉ có thể làm tiểu đệ đại biểu hắn tiến đến chúc phúc thừa tướng, khác dâng lên lễ mọn, cho rằng tương hạ.” <r />

<r />

Đào Thương tươi cười như cũ ấm áp, nhưng hai tròng mắt trung cũng lộ ra một tia tinh quang. <r />

<r />

“Các ngươi hai anh em bàn tính đánh nhưng thật ra rất vang, ta nghe giáo sự phủ người ta nói, ngươi lần này tới Bành Thành, đem xuân hạ thu đông bốn mùa quần áo đều chuẩn bị tốt, đây là tính toán trường kỳ ở Bành Thành đương con tin?” <r />

<r />

Một phen nói cho hết lời, Tôn Quyền tức khắc sửng sốt. <r />

<r />

Hắn nghe nói qua giáo sự phủ uy danh cùng thực lực, nhưng không có nghĩ đến cư nhiên như vậy lợi hại, liền chính mình mang cái gì mùa quần áo đều dò xét ra tới? <r />

<r />

Này đến là nhiều khủng bố điều tra năng lực? <r />

<r />

<r />

------oOo------

Chương 802: huynh muội người nhà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn Tôn Quyền hoảng sợ biểu tình, Đào Thương không khỏi cười ra tiếng tới.

“Tôn công tử suy nghĩ nhiều, kỳ thật đào mỗ dưới trướng giáo sự phủ cũng không phải ở mọi chuyện thượng đều có thể tra xét như vậy cẩn thận, ta không có như vậy đại tinh lực, cũng không có như vậy hùng hậu tài lực đi đem giáo sự phủ phát triển đến cái này trình tự.”

Tôn Quyền vừa nghe lời này đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại đem biểu tình khôi phục bình tĩnh “Thừa tướng chẳng lẽ là ở trá ta?”

Tôn Quyền biểu hiện tuy rằng không tồi, nhưng lòng dạ vẫn là không đủ đủ thâm, rốt cuộc hắn tuổi tác ở kia bãi, nhiều ít vẫn là quá mức tuổi trẻ, sóng gió cũng không trải qua quá nhiều, kinh nghiệm vẫn là kém như vậy một chút.

“Tôn công tử, ta lời nói thật cùng ngươi nói đi, đào mỗ cũng không có trá ngươi, ngươi mang theo xuân hạ thu đông bốn mùa quần áo tới Bành Thành việc, xác thật là giáo sự phủ điều tra ra tới, nhưng cũng gần là nhằm vào ngươi mà thôi, người khác chính là không có cái này đãi ngộ.”

Tôn Quyền đầu tức khắc “Oanh” một tiếng nổ vang.

“Thừa tướng đây là có ý tứ gì? Tại hạ không quá rõ ràng.”

Đào Thương cười ha hả nói “Giáo sự phủ điều tra thiên hạ việc, không có khả năng đối mỗi người đều sẽ như vậy chú trọng, nhưng ta đã từng cấp Quách Gia hạ quá lệnh, nói này thiên hạ gian tổng

cộng có mười cái người, nhất định phải đem hết toàn lực sưu tập bọn họ tình báo, cho dù là cơm sáng ăn cái gì, buổi tối cùng cái nào thiếp thất ngủ, một ngày kéo vài lần phân, chỉ cần là có thể tra được, mặc kệ hữu dụng không có, đều phải tra, ta lời này ý tứ ngươi hiểu chưa?”

Tôn Quyền trong lòng khiếp sợ, hắn không dám tin tưởng nhìn Đào Thương, nói “Mười cái người? Thừa tướng ý tứ là, ta là này mười cái người trung một cái?”

Đào Thương gật gật đầu, cười nói “Tôn Sách, Chu Du, Tào Tháo, Tuân Úc, Giả Hủ, Viên Thiệu, Lữ Bố, Lưu Bị, Lưu biểu…… Còn có ngươi, vừa lúc mười cái.”

“Nhưng, nhưng……” Tôn Quyền hỏi chút suy yếu nói “Nhưng ta còn chỉ là một cái hài tử a.”

Tôn Quyền thật sự là không rõ, Đào Thương vì cái gì sẽ coi trọng như vậy chính mình.

Lần này đi sứ phía trước, hắn căn bản là không có gì danh khí a.

Đào Thương cười ha hả nói “Ngươi là cái hài tử, nhưng ta năm đó thảo phạt Đổng Trác thời điểm, cũng là một cái hài tử, đại gia cũng thế cũng thế, ngươi liền không cần lấy cái này đương lấy cớ lừa gạt ta, bởi vì lấy cớ này đã bị ta dùng lạn.”

Tôn Quyền phát hiện sự tình có điểm vượt qua chính mình tưởng tượng, trong đó lớn nhất biến số chính là chính mình sở chịu coi trọng trình độ.

Hắn là thật không suy nghĩ Đào Thương như vậy đem chính mình đương bàn đồ ăn.

Hắn cũng chưa bao giờ biết chính mình cư nhiên sẽ như vậy quan trọng.

Thấy Tôn Quyền cúi đầu không nói, Đào Thương một bên đùa nghịch chính mình móng tay, một bên nói “Tôn trọng mưu, từ ngươi đạp bộ đi vào cái này thính đường khởi, ta liền biết ngươi ở đánh cái gì chủ ý, Tôn Sách trang bệnh, phái ngươi tới này, tên là chúc mừng, thật là con tin, ngày sau Tôn Sách nếu là thật sự phản ta, bọn họ tính định ngươi tuy rằng có tôn người nhà thân phận, lại bất quá là một bạch thân tiểu nhi, ta tất sẽ không chết khấu với ngươi, vì danh tiết, có lẽ còn sẽ thả ngươi đi, có phải hay không?”

Tuy là Tôn Quyền thông tuệ, giờ phút này cũng không khỏi chính là trợn mắt há hốc mồm.

Hảo sau một lúc lâu lúc sau, phương nghe Tôn Quyền nói “Đào thừa tướng, ngươi có phải hay không hướng nhà ta phái gian tế nghe lén?”

“Cái này sao, ăn ngay nói thật, gian tế xác thật có, nhưng hắn hẳn là không nghe lén các ngươi nói, đây là ta suy đoán ra tới.”

Đào Thương đem thân mình dựa về phía trước, nói “Nhưng là nói vậy ngươi cũng đã nhìn ra, các ngươi kế hoạch có một cái thật lớn lỗ hổng, đó chính là ta đối với ngươi coi trọng trình độ…… Tôn trọng mưu, ta nói cho ngươi, ở trong lòng ta, ngươi phân lượng xa so Tôn Sách muốn trọng, hơn nữa là trọng nhiều!”

Tôn Quyền mồ hôi trên trán bắt đầu đi xuống đại tích đại tích chảy.

“Thừa tướng tưởng xử trí như thế nào ta?”

Đào Thương cười tủm tỉm nhìn hắn nói “Tôn trọng mưu, ngươi hôm nay đi tới Bành Thành, ta chỉ có thể nói cho ngươi một câu, chính là từ nay về sau, ngươi đời này, cơ bản đều đến là ở tại này! Ta sẽ hảo hảo yêu thương ngươi, ngươi đại nhưng không cần lo lắng…… Ta còn có việc, đi trước.”

Tôn Quyền lúc này hoàn toàn nóng nảy, hắn trăm triệu không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này.

“Thừa tướng, này!”

“Nga! Đúng rồi.” Đào Thương một bên đứng dậy, một bên vỗ trán nói “Còn có một việc, ngươi huynh trưởng Tôn Sách nếu là được bệnh nặng, này trên người chức quan liền không thể tiếp tục đảm nhiệm, bằng không chỉ sợ là sẽ chậm trễ triều đình sự.”

Suy nghĩ một chút, liền nghe Đào Thương tiếp tục nói “Ngươi là Tôn Sách đệ đệ, kia này Lư Giang quận thủ cùng thảo nghịch tướng quân danh vị liền từ ngươi thay kế thừa đó là.”

Tôn Quyền sá nhiên nói “Ta đây huynh trưởng đâu?”

“Nhiều mới mẻ a, ngươi huynh trưởng đương nhiên bạch thân, ở nhà dưỡng bệnh.”

Tôn Quyền lại vội la lên “Ta đây đâu? Ta, ta hiện tại là Lư Giang quận thủ, lưu lại nơi này nói, không khỏi chọc người trong thiên hạ nhàn thoại……”

Đào Thương không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, nói “Không như vậy nhiều nhàn thoại, cái này kêu trường cư cao điện, dao lãnh Lư Giang, phù hợp quy củ thực…… Ta còn có việc, một hồi tự nhiên sẽ có người an bài chỗ ở của ngươi, hảo hảo trụ, thiếu tiền cùng ta nói.”

Nhìn Đào Thương thân ảnh biến mất ở môn thính khẩu, Tôn Quyền không khỏi yên lặng nhắc mãi “Cái này kêu cái gì mua bán, cái này kêu cái gì mua bán a.”

……

Đào Thương đi ra phòng nghị sự, lại thấy Điêu Thuyền, Mi Trinh, tân hôn sau Lữ linh khỉ, còn có Chân Mật, Viên Uyển bọn người đứng ở ngoài cửa.

Mặt khác, còn có tiểu Lưu Hi cùng tiểu Đào Tịch.

Đào Thương đi đến bọn họ trước mặt, nói “Đi thôi.”

Một đám người chờ ngay sau đó ra sân, ngồi trên xe ngựa, chạy hướng Bành Thành nội tân kiến hành cung.

Bành Thành hành cung vừa mới không kiến thật nhiều lâu, một đám người hướng nơi đó đi, lại là vì vấn an một người.

Người này Chân Mật còn không có gặp qua, nhưng đại khái cũng nghe nói qua sự tích của nàng.

Đoàn người đi tới hành cung, lại có ngày xưa Lưu Hiệp bên người trung bình hầu Mã Tốn tự mình ra tới nghênh đón Đào Thương một nhà.

Đào Thương cười vẫy vẫy tay, ngay sau đó làm hắn dẫn đường.

Đi vào trong tẩm cung viện, lại thấy đào hoa ngồi ở Đào Thương thiết kế mộc chế trên xe lăn, ở trong sân xem cảnh.

Đào hoa thương hảo về sau, tuy rằng thân thể đang ở dần dần khang phục, nhưng đầu óc lại như cũ thường thường phát đau, có đôi khi tư duy thật không minh bạch, thân thể suy nhược.

Đào Thương làm Trương Trọng Cảnh cùng Hoa Đà vì nàng trị liệu, tuy rằng từ từ chuyển biến tốt đẹp, nhưng như cũ không có hoàn toàn khôi phục khang phục, nhiều ít vẫn là không thể tự gánh vác.

“Muội tử, ta đã trở về.” Đào Thương đi đến đào hoa bên người, thấp giọng nói.

Đào hoa quay đầu, nhìn Đào Thương một hồi, hơn nửa ngày mới phản ứng lại đây.

“Huynh trưởng, ngươi vừa mới đại hôn, như thế nào đến nơi này?”

Đào Thương cười nói “Hoa thần y nói ngươi gần nhất thân thể trạng thái không tồi, ta liền lãnh ngươi mấy cái tẩu tử tới, chúng ta cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm.”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Mi Trinh đã ôm Lưu Hi đi tới đào hoa trước mặt.

“Nương……” Tiểu Lưu Hi nhẹ nhàng nói thầm một tiếng.

“Ngoan.” Đào hoa duỗi tay tưởng sờ sờ Lưu Hi khuôn mặt, nhưng lại cảm giác tay không có gì sức lực, lại là bất đắc dĩ lắc lắc đầu, bắt tay rũ đi xuống.

Chúng nữ cùng đào hoa hỏi an, lại có Chân Mật đem trong tay hộp đồ ăn mở ra, đem giữa thức ăn từng cái đem ra, bãi ở sân đình hóng gió trung bàn trước.

Đào Thương đối đào hoa nói “Muội tử, ngươi tuy cùng ta chỉ là họ hàng xa, nhưng ngươi này một thân thương lại là nhân ta dựng lên, ta vẫn luôn hy vọng cho ngươi bồi thường, hiện giờ ngươi thân thể tiệm càng, mà Hi Nhi cũng từ từ lớn lên, vẫn là làm hắn trở lại bên cạnh ngươi đi.”

Đào hoa lắc lắc đầu, nói “Lúc trước huynh trưởng cùng bá phụ chiêu tổ tông nữ vào cung, cũng từng đối chúng ta này đó nữ quyến nói rõ trong đó lợi và hại, làm đại gia tự hành lựa chọn đi cùng không đi, con đường này là huynh trưởng chỉ, nhưng lại là ta chính mình nguyện ý đi, bất luận như thế nào, ta trước nay cũng không muốn làm một cái vắng vẻ vô danh hạng người, hiện giờ ta từ một cái bình thường nữ tử, nhất cử thành đại hán quốc mẫu, cuộc đời này cũng không uổng công rồi…… Huynh trưởng không cần đối ta có cái gì áy náy, đến nỗi Hi Nhi, ta hiện tại thân thể trạng huống, chỉ sợ là dạy dỗ không được hắn, ngày sau vẫn là làm hắn đi theo huynh trưởng đi.”

Đào Thương bất đắc dĩ cười, nói “Ngươi càng là nói như vậy, ta ngược lại càng là áy náy, thôi, đãi ngày sau ngươi tưởng thời điểm, lại làm hắn tới bên cạnh ngươi tẫn hiếu đó là.”

Chân Mật đứng lên, đem một ngụm thức ăn đưa đến đào hoa bên miệng “Thái Hậu, thỉnh dùng.”

Đào hoa há mồm ăn Chân Mật uy lại đây đồ ăn, đánh giá cẩn thận nàng, cười nói “Huynh trưởng bên người, khi nào lại nhiều một vị như vậy mỹ lệ hiền nội trợ, gần đây nạp vị kia Lữ phu nhân, là cái nữ trung hào kiệt, mà trước mắt vị này tựa hồ lại là có khác một phen phong vận, nhìn như là cái linh động thông minh nữ tử.”

Chân Mật vừa nghe, sắc mặt không khỏi đỏ lên, nói “Thái Hậu quá tán.”

Đào hoa cười khẽ, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Đào Thương nói “Huynh trưởng, có một việc, tiểu muội vẫn luôn muốn hỏi ngươi, chỉ là không biết ngươi có thuận tiện hay không đối tiểu muội nói.”

Đào Thương nói “Muội tử muốn hỏi cái gì?”

“Nếu là có một ngày này thiên hạ thật sự nhất thống, huynh trưởng tưởng đi con đường nào?”

.

sanguoyoujunzi

.

------oOo------

Chương 803: tào Lưu phát binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nghe xong đào hoa nói, hoặc nhiều hoặc ít cũng coi như là minh bạch nàng trong lời nói ẩn dụ, cũng biết hiểu nàng trong lòng sở sầu lo chính là cái gì.

Hắn quay đầu nhìn bên kia đùa giỡn ngoạn nhạc hai đứa nhỏ tiểu Lưu Hi cùng tiểu Đào Tịch.

Nhìn ngây thơ hồn nhiên hai đứa nhỏ, Đào Thương quay đầu hỏi nàng nói: “Muội tử có cái gì ý tưởng?”

Đào hoa trầm mặc một hồi, nói: “Ta là Đào gia người, tự nhiên sẽ không theo Đào gia người tranh.”

“Lấy ta góc độ tới nói, ta cũng sẽ không theo nhà mình muội tử đi tranh.” Đào Thương nhàn nhạt nói: “Có một số việc, nghe thiên mệnh, tẫn nhân sự liền hảo, suy nghĩ nhiều, ngược lại phức tạp, bất quá liền chúng ta này một thế hệ người cùng đời sau người tới giảng, ta nhưng thật ra có cái ý tưởng.”

“Huynh trưởng mời nói.”

Đào Thương đem đầu thò lại gần, ở đào hoa bên tai thấp giọng thì thầm.

……

Mấy ngày lúc sau, từ Trung Nguyên bên kia truyền đến tin tức, Tào Tháo cùng tam Lưu tập đoàn bên kia quả nhiên là có động tác.

Hơn nữa này động tác không phải giống nhau đại.

Lưu biểu ở Tương Dương thành tập kết tinh binh mười vạn, Tây Xuyên Lưu Chương từ xuyên trung xuôi dòng thẳng hạ, phái ra binh mã năm vạn ra Tây Xuyên khẩu đến kinh tương, mà Tào Tháo chỉnh hợp Trung Nguyên binh mã mười vạn, cũng mấy vạn Quan Trung chư hầu chi binh, từ Lạc Dương xuất phát, cũng là khai hướng Trung Nguyên.

Từ hành quân lộ tuyến đi lên xem, bọn họ mục đích thực rõ ràng chỉ có một, đó chính là Từ Châu!

Đương nhiên, may là Đào Thương sớm có chuẩn bị, hắn đã sớm đã tập kết dưới trướng các nơi tinh binh mãnh tướng, mấy chục vạn binh mã tất cả đều đóng quân ở Từ Châu cảnh nội, chỉ chờ đối phương ra tay trước, liền hậu phát chế nhân, đảo khách thành chủ.

Địch quân quân tình cùng tướng lãnh phối trí, cùng với quân tình tình báo toàn bộ đều từ đương nhiệm Bành Thành quốc trấn đem Từ Vinh hướng Đào Thương làm bẩm báo.

“Thừa tướng! Quân địch thanh thế không nhỏ, đã ở Trung Châu tập kết, Lưu biểu hiện vì liên quân minh chủ, phụ trách quan sát các lộ binh mã chỉ huy cùng điều hành.”

“Trung Châu tập kết……” Đào Thương nhẹ nhàng gõ bàn, một bên suy nghĩ một bên nói: “So với Lưu biểu, ta càng để ý chính là Tào Tháo, sự thật chứng minh quả nhiên vẫn là hắn cáo già xảo quyệt, đem cái này minh chủ chi vị đẩy cho Lưu biểu, ở trình độ nhất định đi lên giảng, chính là trấn cửa ải trung chư hầu, bao gồm Tây Xuyên Lưu Chương quân chờ các phương diện trung sẽ xuất hiện mâu thuẫn trách nhiệm đều đẩy cho hắn…… Giống như là năm đó chư hầu thảo phạt Đổng Trác khi Viên Thiệu giống nhau, hắc hắc, khi đó Tào Tháo chính là đem Viên Thiệu lợi dụng không nhẹ.”

Từ Vinh tán đồng nói: “Bọn họ nếu là chia quân đột kích, ta quân phải đối phó bọn họ, chỉ sợ là muốn mất công, hiện giờ đối phương tập trung binh lực tới rồi Trung Châu, nhằm vào Từ Châu mà đến, đảo cũng là tương đối dễ ứng phó nhiều.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Ngay cả như vậy, lại cũng không thể đại ý a…… Đối phương tướng lãnh nhân viên trang bị như thế nào?”

Từ Vinh ngay sau đó vì Đào Thương giải thích: “Tào thị cùng Lưu thị dưới trướng tinh binh mãnh tướng ra hết, Quan Trung chư tướng bên kia, hầu tuyển, trình bạc, Lý kham, trương hoành, lương hưng, thành nghi, Mã Đằng, Hàn Toại đám người toàn xuất binh tương trợ, đương nhiên này đó tiểu chư hầu binh mã đều không lắm nhiều, có mang một vạn người, có mang ba năm ngàn người.”

Đào Thương gật gật đầu, tỏ vẻ biết được, lại nói: “Quan Trung chư hầu trung, Mã Đằng dưới trướng có hay không một cái kêu mã siêu?”

Từ Vinh kinh ngạc chớp chớp mắt: “Thừa tướng cư nhiên cũng biết mã siêu?”

“A, nhiều ít nghe nói qua một chút.”

Từ Vinh thở dài khẩu khí: “Mấy năm gần đây tới, Mã Đằng dưới trướng chư tử bắt đầu trưởng thành, đừng nhìn Mã Đằng kia lão tiểu tử chính mình không biết cố gắng, nhưng hắn này mấy cái nhi tử thật sự là khó lường, nghe nói mấy năm nay ở Lương Châu bình định các phản bội bộ dân tộc Khương, Mã Đằng Hàn Toại dựa vào đều là hắn này mấy cái con cháu nhi, đặc biệt là cái kia gọi là mã siêu, nghe đồn nói này có vạn phu không lo chi dũng, không thua năm đó Lữ Bố.”

Năm đó Lữ Bố?

Đào Thương trong đầu hiện lên hiện tại Lữ Bố thân ảnh, rất là tán đồng gật gật đầu.

“Chúng ta binh mã cùng các tướng quân, hiện giờ sĩ khí như thế nào?”

Từ Vinh chắp tay nói: “Thừa trong khoảng thời gian này, tam quân tướng sĩ toàn đã là chuẩn bị xong, nhưng trước mắt đối với ta quân bất lợi chính là, chúng ta binh mã tuy rằng nhiều, nhưng bởi vì vừa mới bình định Hà Bắc, đại chiến chi mệt chưa khôi phục, mà từ Hà Bắc bổ sung quân sĩ, cũng chưa thao luyện thuần thục, không thể hoàn toàn dung nhập ta quân, các tướng quân chỉ huy lên, lại là không kịp chỉ huy chúng ta ban đầu binh mã như vậy thuận buồm xuôi gió.”

Đào Thương thở dài khẩu khí: “Loại chuyện này, phi năng lực cá nhân có khả năng giải quyết, chỉ có thể chậm rãi ma hợp.”

Liền ở hai người nói chuyện thời điểm, lại thấy Bùi Tiền cất bước đi vào tới, nói: “Thừa tướng, chư vị mưu chủ nhóm đều tới rồi.”

Đào Thương ý bảo Bùi Tiền lãnh bọn họ tiến vào.

Không bao lâu, liền thấy Quách Gia, Lỗ Túc, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý cùng với từ Nam Xương thành vội vội vàng vàng tới rồi Trần Đăng đi đến.

Cho dù Đào thị tập đoàn hiện tại nhân tài càng ngày càng nhiều, nhưng từ đầu đến cuối, cũng chỉ có này năm người mới là Đào Thương chân chính phụ tá đắc lực.

Đào Thương làm năm người ngồi xuống, sau đó đem sự tình từ đầu đến cuối hướng mọi người tự thuật một lần.

Cuối cùng, Đào Thương nhìn về phía mấy người nói: “Đối với tào Lưu liên quân, đóng quân Trung Nguyên đồng mưu ta Từ Châu sự tình, không biết vài vị tiên sinh có gì cao kiến?”

Lời nói không đợi hỏi xong, lại thấy Trần Đăng dùng sức nhấc tay, giống như học sinh tiểu học đoạt đáp giống nhau hưng phấn nói: “Ta! Ta! Ta có chuyện muốn nói!”

Đào Thương vừa thấy Trần Đăng bộ dáng vui vẻ: “Nguyên Long, hai năm không thấy, ngươi như thế nào biến thành dáng vẻ này? Việc

này có cái gì có thể tranh?”

Trần Đăng thở dài khẩu khí, nói: “Thừa tướng, ta thời gian dài như vậy tới nay, vẫn luôn tọa trấn Nam Xương, bao lâu thời gian cũng chưa gặp qua ngài mặt, hai năm tới cũng chưa từng hướng ngươi hiến quá một kế, mưu quá một sách, ta này không phải nghẹn đến phát cuồng sao.”

Đào Thương thấy Trần Đăng như vậy một bộ gấp gáp bộ dáng, trong lòng cũng rất là không đành lòng.

Lúc này mới vừa hai năm thời gian, nhìn đem hài tử nghẹn.

Vẫn là làm hắn phóng thích một chút đi.

Đào Thương hướng về phía Trần Đăng vẫy tay một cái, nói: “Một khi đã như vậy, hôm nay liền từ ngươi tới nói thoả thích.”

Trần Đăng rất là hưng phấn phác phác tay áo, đứng dậy, đi đến da đồ phía trước, sau đó ở da trên bản vẽ liên tục điểm ba cái điểm nói: “Này, này, này!”

Đào Thương nhìn Trần Đăng chỉ ba chỗ địa phương, phân biệt là Lỗ Quốc, Phái Quốc cùng với Nam Xương thành.

Đào Thương vuốt cằm, như suy tư gì nói: “Ý của ngươi là, này ba chỗ sẽ trở thành tào Lưu liên quân chủ yếu tiến công điểm?”

Trần Đăng nói: “Không tồi, uukanshu.com bất quá không phải là bọn họ đồng thời tiến công điểm, mà là bọn họ theo thứ tự tiến công điểm.”

Đào Thương cười nói: “Như thế nào theo thứ tự tiến công điểm?”

Trần Đăng cười vì Đào Thương giải thích nói: “Hiện giờ Tào Tháo cùng tam Lưu Cương mới vừa liên hợp, cũng coi như là binh hùng tướng mạnh, bọn họ bước đầu tiên chiến lược, tất nhiên là đóng quân Sơn Dương quận, cường công Lỗ Quốc, một lần là xong, mở ra Từ Châu môn hộ, Từ Châu nơi dễ công khó thủ, chỉ cần mở ra Lỗ

Quốc môn hộ, liền có thể vùng đất bằng phẳng, thẳng vào Từ Châu cảnh nội.”

Đào Thương giơ lên một cái lông mày, nói: “Dựa theo ngươi ý tứ nói đến, ta quân muốn tập trung binh lực ở Lỗ Quốc, thất bại tào Lưu mũi nhọn?”

Trần Đăng gật đầu nói: “Đúng là như thế, chỉ cần chúng ta ở Lỗ Quốc ngăn cản ở bọn họ quân tiên phong, thời gian dài, tào Lưu liên quân thế khí thế tất yếu bớt, đến lúc đó bọn họ tất nhiên sẽ lại tưởng bên sách.”

“Cái gì bên sách?”

“Lưu biểu tạm thời không nói, lấy Tào Tháo độc ác ánh mắt, tất nhiên sẽ âm thầm liên hợp Tôn Sách, cường công ta Phái Quốc, này đồ từ bên sườn phân hoá ta Từ Châu thế lực, đây là chúng ta phải làm chuyện thứ hai, củng Phái Quốc, phòng Tôn Sách.”

------oOo------

Chương 804: đối chọi gay gắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Đăng không cần đem lời nói cố ý nói như vậy minh bạch, lấy ở đây người trong chỉ số thông minh, đại khái liền đều có thể phỏng đoán minh bạch.

Xác thật như hắn theo như lời, nếu là đánh không dưới lỗ mà, tam Lưu cùng Tào Tháo tất nhiên sẽ đem lực chú ý tập trung ở địa phương khác, mà Phái Quốc hòa li hắn cực gần Tôn Sách, tự nhiên chính là một cái không tồi nhắm chuẩn đối tượng.

Phái Quốc là Từ Châu Tây Nam tuyến môn hộ, Tôn Sách lại là cái bưu tử, cao thấp mập ốm chính thích hợp.

Trần Đăng chẳng những đem địch nhân trước mắt chiến lược nghĩ tới, còn phỏng đoán tới rồi bọn họ tương lai chiến lược, này phân bản lĩnh cùng năng lực, không khỏi mọi người không bội phục.

Đào Thương trong lòng chuyển qua như thế nào phòng bị cùng với xử trí Tôn Sách ý niệm, sau đó nói: “Nguyên Long ý kiến, ta sẽ nhớ kỹ trong lòng…… Đến nỗi ngươi sở chỉ nơi thứ 3, Nam Xương nơi, nói vậy chính là tào Lưu cuối cùng sẽ nhắm chuẩn địa phương đi?”

Trần Đăng chắp tay nói: “Thừa tướng minh giám, từ xưa đến nay, rút củi dưới đáy nồi chi kế vì thiên hạ trí giả nhiều lần thí không giới chi kế, thả hiệu quả nhiều lần cực kỳ, nhưng chuyển bại thành thắng, cực kỳ chế địch.”

Đào Thương yên lặng nhắc mãi nói: “Nam Xương thành chính là chúng ta nghị định thủ đô, ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng chính là chúng ta căn cơ, xác thật là không thể ném, Nguyên Long nhắc nhở thực hảo.”

Nghĩ đến đây, Đào Thương đột nhiên phân phó Bùi Tiền nói: “Bùi Tiền, ngươi đi tìm Lưu Tích tới.”

Không bao lâu, Lưu Tích bị gọi đến tới rồi Đào Thương trước mặt.

“Mạt tướng gặp qua thừa tướng.”

Đào Thương cười gật gật đầu, nói: “Lưu tướng quân, từ khi ngươi đến cậy nhờ đến ta dưới trướng bắt đầu, liền nhiều lần kiến kỳ công, thanh danh tố, bao nhiêu người đều hướng đào mỗ trần thuật quá, nói ngươi có vạn phu không lo chi dũng……”

Nghe xong Đào Thương lời dạo đầu, Lưu Tích trực giác đến đầu ầm ầm một tạc.

Mỗi một lần Đào Thương như vậy tán gẫu, chính là muốn cho lão tử đi làm khó làm sai sự, bị hướng chết họa họa hướng chết hố cái loại này.

Lưu Tích thật cẩn thận nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Thừa tướng quá khen, kỳ thật mạt tướng cũng không có như vậy lợi hại……”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Lưu tướng quân chiến công hiển hách, thanh danh lan xa, chính là ta trong quân có tiếng cái thế mãnh tướng, ngươi liền mạc khiêm tốn.”

“Mạt tướng…… Thật không khiêm tốn.” Lưu Tích mồ hôi lạnh lả tả đi xuống lạc.

Trang mãnh tướng việc này ngày xưa rất sáng rọi, nhưng làm vài lần lúc sau, Lưu Tích phát hiện này thực sự không phải cái hảo ngoạn sống.

Thiếu chút nữa không chết!

Đào Thương cũng không để ý tới hắn, nói: “Lưu Tích, Nam Xương thành bên kia, cần phải có một người mãnh tướng trấn thủ, đào mỗ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy ngươi danh khí ở thiên hạ cũng đủ đại, ta

tại đây đối phó tào Lưu, ngươi liền thay thế ta đi khán hộ triều đình cơ nghiệp, chớ đến có thất, nhớ lấy nhớ lấy…… Như vậy, ta làm lần trước vừa mới đầu hàng ta Quách Đồ tùy ngươi cùng hướng, hắn cũng coi như là cái mưu trí chi sĩ, ngươi có chuyện gì khó xử cứ việc hỏi hắn là được.”

Lưu Tích nghe vậy làm như đều phải khóc.

“Thừa tướng, ta có thể hay không không đi?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Ngươi nói đi?”

Tươi cười rất nguy hiểm, ngữ khí thực kiên quyết.

Lưu Tích tao mi đạp mắt trở về điểm binh, chuẩn bị đi Nam Xương phòng giữ.

Đào Thương lại phái người tìm tới đinh phụng.

“Đồ đệ, ngươi vẫn luôn ở Bành Thành luyện võ học binh, lần này chinh phạt Hà Bắc, ngươi cũng chưa từng tham dự, ta làm Lưu Tích suất binh trấn thủ Nam Xương, vì minh, hiện mệnh ngươi đến nam cảnh triệu tập Hạ Tề, Lữ Đại đám người vì ám binh, thời khắc quan sát Nam Xương thành nhất cử nhất động, nếu là ngày sau tam Lưu có binh đánh lén Nam Xương, các ngươi hành sự tùy theo hoàn cảnh, chỉ cần có thể bảo hộ trụ Nam Xương, Dự Chương quận quanh thân sở hữu quân tốt, ngươi đều có điều phối chi quyền, quay đầu lại ta sẽ làm Lữ Đại lấy một con hổ phù cho ngươi, ngươi nhất định phải thận trọng sử dụng.”

Trải qua hai năm, đinh phụng tuy rằng như cũ là cái hài tử tướng, nhưng dáng người đã biến xa so cùng tuổi hài tử muốn cường tráng to lớn, nhưng thấy hắn chắp tay nói: “Lão sư, đồ đệ không tham gia Hà Bắc chi chinh, này trong lòng liền giống như dài quá thảo giống nhau, hiện giờ tào Lưu liên quân sắp tới đánh Từ Châu, ngươi không cho ta ở chỗ này trợ trận giết địch, ngược lại là muốn cho học sinh đi Nam Xương, làm ta làm nhẹ nhàng sống…… Đệ tử không phục!”

Đào Thương cười đứng lên, nói: “Đồ đệ, ngươi nhớ kỹ, Nam Xương thành là triều đình căn cơ, Tào Tháo cùng tam Lưu ngày sau nhất định sẽ phái trọng binh đi đánh, lão sư không phải cho ngươi tìm nhẹ nhàng sống, mà là cho ngươi đè ép một bộ gánh nặng, ngươi minh bạch sao?”

Đinh phụng nghe xong lời này, trên mặt tức khắc lộ ra hưng phấn thần sắc.

“Lão sư yên tâm! Người ở thành ở, thành không ở người vong!”

Dứt lời, xoay người liền hướng bên ngoài đi.

“Lăn trở về tới!”

Đinh phụng lập tức dừng bước, nghi hoặc quay đầu đi.

Lại thấy Đào Thương trừng hắn một cái, nói: “Thành không ở, người cũng đến ở.”

Đinh phụng nghe xong lời này, trong lòng không khỏi đau xót, thiếu chút nữa chảy ra nước mắt tới.

Nguyên lai ở lão sư trong mắt, ta thế nhưng là so đại hán triều thủ đô còn muốn quan trọng.

Đinh phụng hướng về phía Đào Thương chắp tay, xoay người rời đi.

Tư Mã Ý có chút nghi hoặc nói: “Lão sư, cái này…… Ngài này một minh một ám kế sách, nghĩ đến xác thật sẽ đối phòng vệ Nam Xương có kỳ hiệu, chỉ là Tam sư đệ tuổi tác thượng nhẹ, có phải hay không không đủ rồi kham đương đại nhậm a?”

Đào Thương mỉm cười không nói gì.

Đinh phụng tiểu tử này, kia chính là ở đại tuyết ánh mặt trời mông, lượng trứng trứng phá được địch quân doanh trại ngưu nhân, nếu là có hắn làm ám phụ, nhất định không có việc gì!

……

Quả nhiên không ngoài sở liệu, tào Lưu liên quân binh mã, này trận chiến đầu tiên mục tiêu quả nhiên là nhắm ngay lỗ mà.

Từ Sơn Dương quận sát hướng lỗ mà trước bộ tiên phong binh mã cùng sở hữu năm chi.

Tây Lương Mã Đằng, chờ tuyển, tào đem Diêm Hành, Kinh Châu chiến tướng vương uy, Ích Châu tướng lãnh linh bao.

Đào Thương đã sớm bố trí hảo chiến lược, hắn đem lỗ mà biên cảnh dân chúng nội dời, lệnh này mười thất chín không, chính hắn còn lại là binh tướng mã ở khúc phụ trưng bày, tĩnh chờ quân địch tiên phong quân tiến đến khiêu chiến.

Khúc phụ chính là năm xưa Lỗ Quốc tồn quốc khi thủ đô, cũng là Khổng Tử cố hương, nội tình sâu xa, thành trì quy mô cũng coi như có thể.

Đào Thương binh tướng mã chia làm số đội, không phải tất cả đều truân nợ ở trong thành, mà là quay chung quanh thành trì an trại, khiến cho thành trì giống như một tòa bị chúng tinh bảo vệ xung quanh thành lũy, hết sức kiên cố.

Năm chi tiên phong trong quân, lấy vương uy cầm đầu, ở dọ thám biết Đào Thương hoả lực tập trung bố cục lúc sau, hắn ngay sau đó hỏi chư tướng nói: “Đào Thương đã ở khúc phụ trưng bày hảo trận thế, chỉ chờ ta đại quân tiến đến, ta ngang vì trước bộ tiên phong, lý nên tỏa này nhuệ khí, lấy chấn tam quân thanh thế, không biết vị nào tướng quân nguyện ý đi trước?”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, đều không nói lời nào.

Vương uy đem ánh mắt nhìn về phía Diêm Hành, nói: “Diêm tướng quân ngày xưa từng là Kim Thành danh tướng, sau về tào Tư Không, nhiều lần kiến công huân, hiện giờ có thể nói là tào Tư

Không trướng hạ hiếm có mãnh tướng, ngày xưa cùng Triệu Vân một trận chiến lệnh thiên hạ chú mục, đào quân dũng tướng thật nhiều, không biết diêm tướng quân nhưng nguyện đi trước?”

Diêm Hành không mặn không nhạt nói: “Vương tướng quân quá khiêm nhượng, biết không quá là Kim Thành hoàn toàn không có danh hạng người mà thôi, như thế nào đảm đương nổi mãnh tướng hai chữ, ngày xưa chiến Triệu Vân, bại giả cũng là ta cũng, không đủ vì nói, hiện giờ Đào Thương tiếp nhận đầu hàng Lữ Bố, thế lực tăng nhiều, thử hỏi có phi đem ở bỉ, diêm mỗ lại xem như thứ gì? Còn không không đi bêu xấu.”

Vương uy thấy chính mình chủ động điểm danh Diêm Hành, hắn lại không cho mặt mũi, trong lòng không mau.

Này cũng chính là hắn là Tào Tháo tướng lãnh, này nếu là Kinh Châu tướng lãnh, vương uy lập tức liền đem hắn chém giết, lấy cảnh kỳ tam quân.

Kỳ thật Diêm Hành không phải sợ hãi, mà là hắn căn bản không coi trọng vương uy, không muốn cùng hắn vô nghĩa.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Mã Đằng phía sau một người tuổi trẻ áo bào trắng tướng quân đứng dậy.

“Phi đem lại như thế nào? Bất quá là năm xưa chi danh thôi, ta nguyện đi trước mời chiến Lữ Bố! Chém giết này liêu, lấy chấn tam quân sĩ khí.”

Vương uy nghi hoặc nhìn về phía người này, hỏi: “Thọ thành công, vị này chính là?”

“Đây là là mỗ gia trưởng tử, mã siêu cũng.”

------oOo------

Chương 805: Mã gia phụ tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

≈lt;!--o--≈t;<r />

Vương uy không nghe nói qua mã siêu tên, cho nên đối hắn chủ động xin ra trận sự có điểm khinh thường, nhưng dù sao cũng là Mã Đằng nhi tử, Mã Đằng thế lực không lớn, nhưng tốt xấu hiện tại cũng là Quan Đông chư hầu giữa một vị, hơn nữa vẫn là Tào Tháo bên kia người, cho nên vương uy nói chuyện nhiều ít vẫn là để lại một chút đường sống. <r />

<r />

Này nếu là nhà người khác nhi tử, vương uy sớm đem bọn họ oanh đi ra ngoài. <r />

<r />

“Mã công tử tuổi còn trẻ, liền có như vậy hào dũng, dũng khí đáng khen! Nhưng Đào Thương dưới trướng mãnh tướng đông đảo, đặc biệt là ngày gần đây còn tới Lữ Bố, thế lực tăng nhiều, công tử tuy rằng là vị kỳ lân nhi, nhưng chỉ sợ chưa chắc là Đào Thương dưới trướng chiến tướng nhóm đối thủ.” <r />

<r />

Mã siêu tuy rằng tuổi trẻ oai hùng, nhưng đầu hiển nhiên có điểm một cây gân. <r />

<r />

Hắn quay đầu nhìn về phía Mã Đằng, nói “Phụ thân, hắn lời này là có ý tứ gì?” <r />

<r />

Mã Đằng do do dự dự nhìn mã siêu liếc mắt một cái, duỗi tay tiếp đón hắn đến cái gì, thấp giọng nói “Hắn này nhiều ít hẳn là không coi trọng ngươi.” <r />

<r />

“Cái gì?” <r />

<r />

Mã siêu anh mi một chọn, bực bội nói “Cư nhiên dám xem thường ta?” <r />

<r />

Lời này nói ra liền xấu hổ. <r />

<r />

Mã Đằng là thấp giọng cùng mã siêu nói, mã siêu lại trước mặt mọi người hô ra tới, chọc Mã Đằng cùng vương uy mặt mũi thượng đều có điểm không nhịn được. <r />

<r />

“Vương tướng quân không cần để ý, người trẻ tuổi…… Không hiểu chuyện, hồ ngôn loạn ngữ.” Mã Đằng vội vàng giải thích nói. <r />

<r />

Vương uy khô cằn cười, nói “Không có việc gì, niên thiếu khí thịnh, dũng khí đáng khen, Vương mỗ nhất xem trọng như vậy hậu bối.” <r />

<r />

Diêm Hành lúc này lại đột nhiên mở miệng, nói “Vương tướng quân, mã Mạnh khởi cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, năm đó ta còn không có đầu nhập vào tào Tư Không thời điểm, từng ở Kim Thành cùng hắn đã giao thủ, Mạnh khởi bản lĩnh chính là xa ở diêm mỗ phía trên, theo ta nhìn, nói hắn có vạn phu không lo chi dũng cũng không vì quá.” <r />

<r />

Vương uy đôi mắt tức khắc sáng ngời. <r />

<r />

Lại thấy mã siêu cảm kích hướng về phía Diêm Hành gật đầu một cái, nhưng hắn cha Mã Đằng nhìn về phía Diêm Hành ánh mắt lại là thực rõ ràng không tốt. <r />

<r />

Diêm Hành lại dường như không gặp Mã Đằng ánh mắt dường như, đứng lên đối mã siêu nói “Mạnh khởi, sao không bày ra một chút ngươi bản lĩnh, cấp vương tướng quân nhìn một cái?” <r />

<r />

Mã siêu ngao người một đĩnh ngực, nói “Soái trướng có thể có bao nhiêu đại địa phương, thật là là thi triển không khai.” <r />

<r />

Mã Đằng hung tợn nhìn mã siêu liếc mắt một cái, trong lòng mắng to, nhưng làm trò nhiều người như vậy thật là không hảo há mồm. <r />

<r />

Tiểu tể tử, ngươi không khoác lác ngươi là có thể chết sao? <r />

<r />

Vương uy đứng lên, nói “Nếu Thiếu tướng quân cố ý mở ra thân thủ, ta đây chờ đó là cùng ngươi đi ra ngoài đánh giá lại có gì phương?” <r />

<r />

Mã siêu cười ha hả vừa chắp tay, khi trước xoay người đi ra soái trướng. <r />

<r />

Đi ở mặt sau cùng Mã Đằng một phen giữ chặt Diêm Hành, thấp giọng nói “Diêm ngạn minh, ngươi có ý tứ gì?” <r />

<r />

Diêm Hành cười như không cười nhìn hắn “Tướng quân ý gì?” <r />

<r />

“Năm đó ngươi bối Hàn nhị đệ đầu tào, chúng ta không từng nói ngươi cái gì, ngươi hôm nay lại vì gì hại ta hài nhi?” <r />

<r />

Hàn Toại nheo lại đôi mắt, nói “Chim khôn lựa cành mà đậu, Hàn Toại không phải thành đại sự người, ta năm đó đầu tào có gì không đúng? Ngươi bằng cái gì nói ta? Không riêng gì ta, Bàng Đức cũng đầu tào…… Huống hồ ngươi hôm nay không cũng giống nhau là tào Tư Không khách đem sao?” <r />

<r />

“Ngươi……” Mã Đằng dùng ngón tay hắn, hiện rất là bực bội. <r />

<r />

Diêm Hành chậm rì rì tiếp tục nói “Hôm nay liên minh thảo đào chính là thiên hạ đại sự, đại gia cần đến đồng lòng cộng lực, ta tiến cử

hiền lương, lại là lại không biết sai ở nơi nào? Mã tướng quân, dùng cái gì dạy ta?” <r />

<r />

Mã Đằng không nghĩ tới Diêm Hành cái này Tây Bắc hán tử, ở Tào Tháo dưới trướng đãi mấy năm, mồm mép công phu cư nhiên biến như vậy lợi hại, cố tình chính mình tuy rằng bực bội, nhưng lời nói lại không chiếm cái lẽ phải, bởi vậy cũng chỉ có thể bị hắn làm nghẹn. <r />

<r />

Diêm Hành thấy Mã Đằng nói không nên lời lời nói, không khỏi một nhạc, xoay người đi ra soái trướng. <r />

<r />

Đi vào soái trướng ở ngoài, lại thấy mã siêu đã mang tới chính mình chiến thương, làm trò mọi người mặt ở đây mà gian uy vũ sinh phong múa may lên. <r />

<r />

Hắn động tác cực nhanh, trường thương ở hắn trong tay múa may kín không kẽ hở, người khác cơ hồ đều thấy không rõ, nói là nhanh như tia chớp cũng không vì quá. <r />

<r />

Một bộ thương pháp biểu diễn xong, mã siêu đem chiến thương trát trên mặt đất, hướng về phía bên cạnh cao giọng nói “Dắt chiến mã tới!” <r />

<r />

Không bao lâu, lại có thị vệ vì hắn dắt quá chiến mã, mã siêu ngay sau đó ở đây gian vì mọi người biểu diễn ngự mã chi thuật, hắn thuật cưỡi ngựa cực kỳ lợi hại, chợt cao chợt thấp, từ ngựa mặt trái

nhảy đến ngựa mặt phải, chân lực cùng eo lực tuyệt phi thường nhân có thể so. <r />

<r />

Xong việc sau, mã siêu lại đi đến tràng gian đất trống, đem tràng gian đặt một ngụm đại đỉnh cử lên. <r />

<r />

Mọi người xem trợn mắt há hốc mồm, sôi nổi vỗ tay trầm trồ khen ngợi. <r />

<r />

Vương uy bước nhanh đi lên trước, đối mã siêu nói “Không nghĩ Thiếu tướng quân cư nhiên như vậy vũ dũng, Vương mỗ người thực sự là có mắt không tròng! Hảo, ngày mai liền lệnh Thiếu tướng quân tiên phong quan, đi trước khiêu chiến Đào Thương, lấy chấn sĩ khí!” <r />

<r />

Mã siêu trên mặt nhạc nở hoa, nhưng hắn cha Mã Đằng sắc mặt còn lại là có vẻ thực âm trầm. <r />

<r />

……<r />

<r />

Trở về chính mình lều trại lúc sau, Mã Đằng lúc ấy liền hướng mã siêu phiên mặt. <r />

<r />

“Ngươi vì sao phải khăng khăng đương kia tiên phong chiến tướng? Ngươi cũng biết này giữa có bao nhiêu hung hiểm, ngươi cũng biết

ngươi đem chúng ta Mã gia quân lâm vào tới rồi kiểu gì hoàn cảnh?” <r />

<r />

Mã siêu kỳ quái gãi gãi đầu, nói “Phụ thân lời này ta không rõ, hai quân giao phong, lâm trận tranh tiên chính là làm tướng giả bổn phận, ta lại không làm chuyện gì sai?” <r />

<r />

“Ngươi a!” Mã Đằng phủi tay chỉ chỉ hắn, cả giận nói “Ngươi chừng nào thì có thể trường điểm đầu óc?” <r />

<r />

Mã siêu nghe xong lời này không cao hứng “Phụ thân, có việc nói sự, đừng lão lấy ta đầu óc nói sự.” <r />

<r />

“Ngươi theo như lời ngộ địch tranh tiên, đó là chúng ta một quân đối một quân thời điểm, nhưng hiện giờ là liên quân đối một quân, mà Đào Thương hiện nay chính là thiên hạ thế lực lớn nhất chư hầu, binh mã lương thảo nhiều đếm không xuể, thế lực chưa từng có khổng lồ, chúng ta Mã gia bất quá Lương Châu một tiểu thế lực, như thế nào phải làm kia chim đầu đàn cùng hắn đánh bừa, lại không vì chính mình lưu điều đường lui?” <r />

<r />

“Cái gì đường lui?” Mã siêu nhíu mày nói. <r />

<r />

Mã Đằng dùng sức điểm điểm mũi hắn, giận này không tranh nói “Lưu một cái ngày sau có thể quy thuận Đào Thương đường lui a! Xuẩn chết ngươi tính.” <r />

<r />

Mã siêu tuổi trẻ khí thịnh, bất mãn nói; “Đánh liền đánh, còn lưu cái gì đường lui? Đều giống phụ thân ngươi như vậy ý tưởng, này trượng còn có thể có cái đánh thắng? Ngươi chỉ nói những cái đó ủ rũ lời nói, lại không nói vạn nhất ta lập hạ đầu công đâu?” <r />

<r />

Mã Đằng mắng “Đầu công ai sẽ không lập? Kia Diêm Hành liền sẽ không sao?” <r />

<r />

Mã siêu khóe miệng treo lên một tia khinh thường “Ta xem hắn liền không được, hắn nếu là thật giỏi, cần gì phải cực lực tiến cử với ta?” <r />

<r />

Mã Đằng cười lạnh một tiếng, nói “Ngươi đương Diêm Hành thật sự không kịp ngươi sao? Lão phu đoán hắn rõ ràng chính là ứng Tào Tháo mệnh, đem ngươi đẩy ngã trận thứ nhất đi, làm ngươi cùng Đào thị chư tướng một trận chiến kết thù, ngày sau không thể không bị trói ở hắn Tào Tháo chiến xa thượng!” <r />

<r />

Mã siêu nghe vậy nhíu nhíu mày. <r />

<r />

Đánh cái tiên phong quan mà thôi, như thế nào này giữa đạo đạo bị Mã Đằng nói như vậy phức tạp? <r />

<r />

“Tóm lại!” Mã Đằng răn dạy hắn nói “Vô luận như thế nào, ngươi ngày mai đều không được chém giết Đào Thương dưới trướng bất

luận cái gì một người đại tướng, đây là thiết lệnh, ngươi biết không?” <r />

<r />

“Không giết chiến tướng, ta đây qua đi đánh cái rắm a?” Mã siêu oán giận nói. <r />

<r />

“Không cho ngươi giết ngươi liền không được sát!” <r />

<r />

“Dựa vào cái gì?” <r />

<r />

“Bằng ta là cha ngươi!” <r />

<r />

Mã siêu dẩu miệng, com hung tợn cùng Mã Đằng đối diện này, cuối cùng một dậm chân, hướng về phía trướng ngoại hô “Quân nhu quan ở sao? Tốc tốc truyền lệnh với hắn, cho ta chuẩn bị hai chiếc xe chở tù, một mặt đại kỳ!” <r />

<r />

≈lt;!--ovr--≈t;<r />

------oOo------

Chương 806: Lữ Bố Xích Thố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày thứ hai sáng sớm, lấy mã siêu cầm đầu tiên phong bộ đội, hướng về khúc phụ sát đem mà đi.

Sớm tại năm lộ tiên phong quân đến cảnh biên thời điểm, Đào Thương cũng đã được đến giáo sự phủ thông tri.

Địch quân liên quân tiên phong quan tướng lãnh đều là ai, hắn đại khái cũng biết không rời mười.

Này giữa, làm Đào Thương tương đối chú ý, không hề nghi ngờ đó là mã siêu cùng Diêm Hành.

Nhưng Đào Thương cũng không sốt ruột, đối phương đánh cái gì bàn tính, hắn cơ bản biết.

Đối phương khẳng định là tới đấu đem, tưởng trước thất bại một chút bên ta sĩ khí.

Rốt cuộc bọn họ đội ngũ trung có hai gã hổ tướng.

Thẳng đến giáo sự phủ đem ngựa siêu một mình tiến đến khiêu chiến tin tức truyền tới Đào Thương trong tai, hắn mới biết được chính mình nhiều ít có điểm tưởng sai rồi.

Hắn vốn đang cho rằng mã siêu cùng Diêm Hành sẽ cùng nhau tới đâu.

“Xem ra này đó cái gọi là liên quân, lẫn nhau chi gian cũng không phải quá hòa thuận a.” Đào Thương cười ha hả nói.

Trần Đăng tại hạ đầu, ngạc nhiên nói “Thừa tướng vì sao sẽ như vậy chắc chắn?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói “Ta cũng chỉ là bằng biểu tượng đoán, mã siêu một người tiến đến khiêu chiến, có điểm vượt quá ta đoán trước…… Đúng rồi, hắn là như thế nào tới khiêu chiến?”

Hạ đầu phương hướng, giáo sự đối Đào Thương chắp tay bẩm báo nói “Thừa tướng quả nhiên là liệu sự như thần, mã siêu này tới khiêu chiến, xác thật là cùng người khác không quá giống nhau.”

“Ta liền biết……” Đào Thương hơi hơi mỉm cười “Tuy rằng chưa thấy qua, nhưng ta phỏng chừng này hẳn là cái thứ đầu, nói đi, hắn đều làm cái gì?”

Giáo sự phủ chắp tay nói “Mã siêu chuẩn bị hai chiếc xe chở tù, một chiếc viết thượng thừa tướng tên, một chiếc viết thượng Lữ Bố tên, mặt khác còn dựng lên một thanh đại kỳ, thượng thư ‘ bắt đào mãn môn ’!”

Đào Thương sửng sốt “Bắt đào mãn môn? Thật lớn khẩu khí a…… Quả nhiên là cùng trong truyền thuyết giống nhau hổ bức…… Giống nhau oai hùng.”

Lỗ Túc nhíu nhíu mày, nói “Này mã siêu là người phương nào? Cư nhiên dám phóng này đại ngôn, hay là người này thật sự là có cái gì chỗ hơn người?”

Đào Thương cười nói “Chỗ hơn người khẳng định là có, Lương Châu nhiều ra mãng phu sao, cũng không có gì đáng sợ…… Người tới, giúp ta kêu Triệu Vân tới.”

Không bao lâu, liền thấy Triệu Vân đi vào trong phòng.

“Nhị ca, quân địch tiên phong mã siêu mang theo xe chở tù chuẩn bị tiến đến khiêu chiến sự tình, ngươi nghe nói đi?”

Triệu Vân chắp tay, nói “Nghe nói.”

“Ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Triệu Vân hơi hơi mỉm cười, nói “Mã siêu nói bắt đào mãn môn, ta là ngươi kết nghĩa nhị ca, này mãn môn bên trong, tự nhiên cũng là bao gồm ta, ta há có thể tha cho hắn? Thả đãi hắn tới khi, ta tự mình đi ra ngoài, chém mã siêu, thế ngươi tạp hủy kia hai chiếc xe chở tù, chém kia mặt đạo kỳ!”

Đào Thương mỉm cười nói “Mã siêu như thế kêu gào, nếu là dùng kế thu thập hắn, hắn còn tưởng rằng ta trướng hạ không người, lần này chúng ta cứng đối cứng, việc này liền làm ơn nhị ca.”

……

Sau đó không lâu, địch quân một chúng tiên phong quân quả nhiên là đến khúc phụ, mã siêu lệnh người đem xe chở tù đặt ở trước trận, lại sai người đem đạo kỳ lập với trong trận, chính mình còn lại là ngân thương con ngựa trắng, phóng ngựa mà ra, ở dưới thành hướng đào quân khiêu chiến.

Sau trận Mã Đằng căn bản vô pháp ngăn cản hắn, chỉ có thể là khóc không ra nước mắt.

Đào Thương bước lên đầu tường, nhìn về phía phía dưới ở cửa thành cách đó không xa trước trận, con ngựa tung hoành, cao giọng ồn ào náo động mã siêu, không khỏi cảm khái phi thường.

“Thật là hảo một người anh tuấn uy vũ nam nhi lang, chỉ tiếc quá mức thiên chân…… Đầu óc nhiều ít cũng là tú đậu điểm.”

Liền ở Đào Thương sách miệng cảm khái thời điểm, cửa thành phía sau Ủng thành nội, Triệu Vân đã chờ xuất phát, chuẩn bị suất lĩnh Kim Lăng con ngựa trắng quân ra khỏi thành cấp mã siêu đẹp.

Đúng lúc này, lại thấy một người tướng lãnh suất lĩnh một đội hạng nặng võ trang, huyết tinh khí mười phần kỵ binh đi tới Triệu Vân một chúng phía sau.

Triệu Vân kinh ngạc về phía sau nhìn lại, đánh giá đối phương, nói “Ôn hầu?”

Đầu tường thượng, Đào Thương cũng đi xuống phóng nhìn lại.

Lại thấy Lữ Bố một thân quý báu giáp trụ, mập mạp thân hình cơ hồ đều phải đem ngồi xuống chiến mã áp chết.

Hắn ngẩng đầu lên, hướng về phía trên thành lâu Đào Thương hô "Thừa tướng con rể! Mã siêu đem ta lao xe đều dọn đến trước trận, ngươi vì sao không cho ta xuất chiến, lại làm Triệu Tử Long đi, không biết, chẳng phải là cho rằng ta Lữ Bố khiếp chiến? Nhanh lên mở cửa thành, xem bổn đem giết cái kia kiêu ngạo con ngựa!"

Đào Thương nhìn Lữ Bố béo đô đô mặt, trong lòng đối hắn rất là không tin tưởng.

Nhân gia là con ngựa, ngươi là cái gì?

Heo nhi sao?

"Nhạc phụ đại nhân hà tất tự mình xuất chiến? Có tiểu tế tại đây, kẻ hèn một cái mã siêu còn đủ rồi đối phó, liền không nhọc ngài lão tự mình xuất trận."

"Không được!" Lữ Bố rất là kiên quyết cự tuyệt Đào Thương hảo ý "Kẻ hèn một giới tuổi trẻ tiểu tặc, an dám như thế giương oai? Mỗ gia vị cư thiên hạ đệ nhất võ tướng nhiều năm, lâm trận chưa chắc một bại, này tiểu tặc cư nhiên dám đối với ta như thế vô lễ, ta thề diệt chi."

Triệu Vân vừa nghe Lữ Bố nói cái gì thiên hạ đệ nhất, lại nói cái gì chưa chắc một bại, sắc mặt hơi có chút khó coi.

Này cũng chính là hiện tại hai người bọn họ là một đám, nếu hắn không phải Đào Thương cha vợ, đều không cần mã siêu, Triệu Vân hiện tại phải tấu hắn!

Triệu Vân quay đầu nhìn nhìn trên thành lâu Đào Thương, tựa hồ là ở trưng cầu hắn ý kiến.

Đào Thương cẩn thận xem dưới thành Lữ Bố, suy nghĩ thật lâu sau, nói “Đem Ferrari dắt tới!”

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi.

Không bao lâu, liền thấy Ferrari bị dắt tới rồi Lữ Bố trước mặt.

Lữ Bố vừa nhìn thấy Ferrari, vội vàng từ trên chiến mã xoay người xuống dưới.

“Xích Thố! Xích Thố! Thật là Xích Thố! Ta Xích Thố!”

“Ân hừ!” Thành lâu phía trên, Đào Thương thật mạnh ho khan một tiếng, nói “Xác thực nói, là của ta.”

Lữ Bố không để ý tới Đào Thương, chỉ là một cái kính kêu ‘ Xích Thố ’‘ Xích Thố ’.

Nhưng không biết vì sao, ngựa Xích Thố chính là không phản ứng tháp hắn.

Lữ Bố nhiệt mặt dán ngựa Xích Thố lãnh mông nửa ngày, không khỏi có chút bực bội!

Hắn một chân đá vào Xích Thố trên mông, cả giận nói “Súc sinh, nhanh như vậy liền đem cũ chủ nhân đã quên! Không lương tâm gia súc! Bạch thương ngươi!”

Xích Thố mông bị đạp một chân, thực không cao hứng, vì thế hất chân sau đá Lữ Bố.

Xích Thố bên cạnh Bùi Tiền không đành lòng xem đi xuống, đối Lữ Bố nói “Những năm gần đây, chúng ta đều là kêu nó Ferrari, ngươi dùng Xích Thố gọi nó, nó không ứng cũng là bình thường……”

Lữ Bố nghi hoặc nhìn ngựa Xích Thố giống nhau, theo sau thấp giọng nói “Ferrari?”

Xích Thố vừa nghe tên này, giơ lên cổ cao vút tư minh một tiếng, tính đáp lại ứng.

Lữ Bố sắc mặt biến thành màu đen, hung tợn trừng mắt Xích Thố sau một lúc lâu, đột nhiên phỉ nhổ "Phản tặc con ngựa, liền tổ tông đều không nhận!"

Đào Thương ở đầu tường nói "Nhạc phụ đại nhân nếu là nghĩ ra chiến mã siêu, không ngại tạm thời kỵ nó, có lẽ nhưng bằng thêm vài phần trợ lực."

Lữ Bố nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Đào Thương, nói "Con rể ngươi năm đó lao lực từ trong tay ta đem nó lừa đi, hiện giờ vì sao lại bỏ được đổi về tới?"

Đào Thương cười lắc đầu "Nhạc phụ đại nhân nghĩ sai rồi, không phải còn, là mượn ngươi lưu lưu mà thôi! Nhớ rõ còn nha."

"Vì sao cho ta mượn chiến mã?"

Đào Thương không có trả lời, hắn chỉ là nhìn nhìn Lữ Bố vừa mới kỵ quá kia con ngựa…… Thở hồng hộc mà, thiếu chút nữa không bị hắn áp chết.

……

Không bao lâu, lại thấy cửa thành mở ra, một chúng Tịnh Châu lang kỵ gào thét vọt ra, ở cửa thành trước triển khai trận thế.

Mã siêu dừng lại rong ruổi, cẩn thận nhìn chằm chằm tên kia từ cửa thành trung chạy băng băng ra tới đại tướng.

Nhìn hắn cao lớn vạm vỡ, vẻ mặt thịt mỡ, mã siêu tròng mắt vừa chuyển, ngay sau đó hỏi "Hay là…… Ngươi chính là Hứa Chử?"

Lữ Bố hung hăng phỉ nhổ, cả giận nói "Đánh rắm! Tiểu tặc ngươi mắt mù? Gia gia chính là Lữ Bố!"

.

sanguoyoujunzi00

.

------oOo------

Chương 807: đau kịch liệt tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố ở đây trung, hướng mã siêu tự báo gia môn.

Nghe nói đối phương tự xưng là Lữ Bố, mã siêu đầu tiên là thực hưng phấn, nhưng ngay sau đó cân nhắc cân nhắc, lại cảm giác có điểm không quá thích hợp.

Nơi này nhiều ít để lộ một ít cổ quái a.

Trước mắt cái này béo đại nam tử, đại gương mặt tử lại viên lại thịt, quai hàm thịt đô đô, giống như một đầu xuyên hồng bào áo giáp lợn rừng giống nhau, đón gió phấp phới giống như lợn rừng thành tinh.

Thiên hạ đệ nhất mãnh tướng, liền cái này đức hạnh?

Mã siêu ngơ ngác nhìn Lữ Bố, đột nhiên ngửa đầu cười ha ha.

Kia tiếng cười cực kỳ chói tai, tràn ngập trào phúng ý vị, kia tiếng cười dừng ở Lữ Bố lỗ tai trung, không biết vì sao, làm hắn có một loại nói không nên lời khó chịu.

Tao hắn mặt đỏ bừng.

Lữ Bố đem Phương Thiên Họa Kích hướng về phía sau vung, cao giọng khiển trách nói: “Con ngựa, ngươi cười cái gì?”

Mã siêu nâng lên trong tay ngân thương, xa xa chỉ vào Lữ Bố, châm chọc nói: “Ngươi là Lữ Bố? Lừa gạt ai đâu! Ta Tây Lương nông hộ gia heo mẹ mặc vào quái bào, đều so ngươi càng giống Lữ Bố!”

Lời này nói ra, đừng nói là Lữ Bố chịu không nổi, chính là hắn phía sau Tịnh Châu lang kỵ cũng đều chịu không nổi.

Này cũng quá bẩn thỉu người.

Mã siêu phía sau những cái đó Tây Lương thiết kỵ, nghe vậy còn lại là một đám cúi đầu, dùng sức nghẹn cười, không cho chính mình biểu hiện quá mức rõ ràng.

Tượng đất còn có ba phần tính năng của đất, càng đừng nói là Lữ Bố.

“Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn!”

Lữ Bố phía sau Tịnh Châu lang kỵ giơ lên cao trong tay binh khí, dùng sức cao giọng hô quát.

Như vậy khi dễ nhà ta ôn hầu, không đáp ứng!

Lữ Bố không ở do dự, hai chân một kẹp, thúc giục ngồi xuống ngựa Xích Thố, thẳng đến mã siêu mà đi.

Không thể không thừa nhận, Đào Thương cái này hành động vẫn là đối, đối mặt mã siêu như vậy mãnh tướng, lấy Lữ Bố hiện tại thể trọng, kỵ bình thường chiến mã tất nhiên kiên trì không được bao lâu, đến lúc đó nói không chừng ngựa mất móng trước, còn sẽ ảnh hưởng tự thân an nguy, rốt cuộc chiến trường phía trên tình hình chính là thay đổi trong nháy mắt.

Tê phong ngựa Xích Thố chính là thiên hạ lương câu, có nó chịu tải Lữ Bố, xác thật nhưng đền bù Lữ Bố thể trọng thượng nghiêm trọng hoàn cảnh xấu.

Mã siêu cũng là phóng ngựa mà ra, giơ lên cao trong tay chiến thương, cùng Lữ Bố giao phong.

“Ping!”

Một kích giao thủ, hai mã đan xen, Lữ Bố không có gì phản ứng, nhưng mã siêu lại cơ hồ bị chấn động đi ra ngoài.

Nhưng mã siêu lại là không chút hoang mang lắc lắc tay, lầm bầm lầu bầu cười nói: “Này sức lực nhưng thật ra không cô phụ hắn kia phó phì tướng.”

Quay đầu ngựa lại lúc sau, mã siêu quyết định không ở cùng Lữ Bố đánh bừa đối hám.

Ngựa Xích Thố tuy rằng mau, nhưng chịu tải Lữ Bố lớn như vậy thể trọng, tốc độ thượng vẫn là có điều yếu bớt, mã siêu kỵ chính là Tây Lương thượng đẳng chiến kỵ, bởi vậy hai mã ở tốc độ thượng nhưng thật ra chẳng phân biệt trên dưới.

Mã siêu ở chính mình trên chiến mã, tả hữu qua lại trên dưới phiên nhảy, bằng vào tinh vi ngự mã chi thuật, tưởng hết mọi thứ biện pháp tránh né Lữ Bố chiêu thức, tận lực tránh cho cùng hắn chính diện giao thủ.

Lữ Bố bởi vì tự thân thể trọng nguyên nhân, vô pháp đuổi kịp mã siêu nhanh như vậy tốc độ, chỉ là qua chỉ chốc lát, hắn liền thở hồng hộc, dạ dày trung sông cuộn biển gầm, một cổ ghê tởm dục phun cảm giác nảy lên hắn trong lòng.

Nếu là Lữ Bố đem chính mình hiện tại cảm giác nói cho Đào Thương, Đào Thương nhất định sẽ nói cho hắn —— ngươi thiếu oxy.

Mắt thấy Lữ Bố trên trán mồ hôi như mưa hạ, trong mũi hết giận cũng như ngưu giống nhau, này nhưng đem Lữ Bố làm cho muốn phế.

Mà mã siêu ở lưu Lữ Bố đồng thời, nhìn đến Lữ Bố kia rõ ràng có chút chống đỡ không được trạng thái, khóe miệng không khỏi gợi lên vẻ tươi cười.

Thấy mã siêu kia vẻ mặt cười xấu xa, Lữ Bố phẫn nộ tràn ngập này tâm, hắn nhất thời mất đi lý trí, đem Phương Thiên Họa Kích dùng sức đầu hướng về phía mã siêu.

Mã siêu dùng tay một chắn, đem Phương Thiên Họa Kích đẩy ra.

“Hắc hắc, như thế nào, nóng nảy?” Mã siêu cười ha hả nhìn Lữ Bố.

“Tiểu, tiểu tặc! Ngươi chờ! Sớm muộn gì ta, ta nhất định thu thập, ngươi!”

Liền ở cái này đương khẩu, từ một bên, một đạo màu ngân bạch thân ảnh hiện lên, từ trên mặt đất rút nổi lên Lữ Bố vừa mới ném mạnh chuôi này họa kích, đối với mã siêu chính là vào đầu một phách.

Lại là Triệu Vân tới rồi cứu tràng, giải quyết Lữ Bố hiện nay nguy cơ.

Lữ Bố cắn môi, pha là không cam lòng nhìn hai người, cuối cùng thở dài khẩu khí, một quay đầu liền bôn phía sau vội vàng đánh mã mà đi.

Triệu Vân cầm Lữ Bố binh khí, ở đây trung cùng mã siêu giao thủ, chỉ là không đến hai mươi cái hiệp, liền đem ngựa siêu sát ra một thân mồ hôi lạnh.

Trước mắt người này, chiêu thức thay đổi thất thường, chiêu chiêu quỷ dị đoạt mệnh, rất là khó giải quyết, hơn nữa sức lực không nhỏ, này tâm chí cũng pha bình tĩnh, giao thủ trong quá trình tựa hồ sẽ không đã chịu mã siêu châm ngòi ảnh hưởng.

Mã siêu lớn như vậy, còn chưa từng đụng tới quá như vậy khó chơi đối thủ.

Hắn thật sâu hít một hơi, một bên bắt đầu phát huy chính mình trong tay trường thương tốc độ thượng ưu thế, một bên đối Triệu Vân nói: “Khó trách khó trách! Nguyên lai ngươi mới là Lữ Bố!”

Triệu Vân cũng lười đến cùng hắn giải thích, chỉ là nhẹ nhàng hừ một tiếng, đem Phương Thiên Họa Kích sử dụng phương pháp dùng ra tân độ cao.

Triệu Vân không có giải thích, mã siêu liền càng thêm tin tưởng, bất quá trước mắt Lữ Bố nhìn lại là so với hắn thực tế số tuổi càng thêm tuổi trẻ một ít, cũng so nghe đồn càng tuấn lãng một ít.

Xem ra là bảo dưỡng khá tốt a.

Bất quá này đó với hắn mà nói đều không phải đại sự.

Mã siêu phấn khởi dư dũng, cổ đủ toàn thân sức lực, bắt đầu cùng Triệu Vân triển khai toàn diện chém giết, hai người thân ảnh cùng mã ảnh, giống như lưỡng đạo màu ngân bạch điện quang, ở đây trung qua lại xoay tròn đan xen, làm hai bên mặt khác tướng sĩ cơ hồ đều phân không rõ ai là ai.

Quá nhanh, mau làm người táp lưỡi!

Trên thành lâu Đào Thương cũng bị trận này chiến sự khiếp sợ, nhìn không chớp mắt nhìn chằm chằm phía dưới chiến đấu.

Không biết có phải hay không ảo giác, trải qua chinh phạt Hung nô cùng Tiên Bi chiến sự, Triệu Vân võ nghệ, tựa hồ so ban đầu càng cao.

Liền ở Đào Thương chú ý trên chiến trường chiến sự là lúc, bị mã siêu trêu chọc một phen Lữ Bố ủ rũ cụp đuôi đi đến cửa thành trên lầu, nhìn phía dưới giao chiến hai người, sắc mặt đen tối, nhưng trong con ngươi làm như có một ít kiên định.

Đào Thương quay đầu đi: “Nhạc phụ đại nhân, không bị thương đi.”

“Ân……” Lữ Bố chỉ là nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Đào Thương thấy hắn biểu tình không đúng lắm, ngay sau đó nói: “Nhạc phụ tuổi tiệm đại, này chiến trường sự tình, về sau vẫn là giao cho trẻ tuổi đi xử lý đi, ngươi liền tùy ta ở phía sau, bày mưu lập kế quyết thắng ngàn dặm.”

Kỳ thật lời này nói ra đều uy tín, làm Lữ Bố bày mưu lập kế, còn không bằng một đao giết hắn dứt khoát.

Không bao lâu, lại nghe Lữ Bố đột nhiên mở miệng nói: “Hiền tế, ta có cái ý tưởng, hy vọng ngươi có thể duy trì ta.”

Đào Thương cầm lấy tùy thân túi da, hướng trong miệng rót nước miếng, mơ hồ không rõ nói: “Cái gì ý tưởng?”

“Ta tưởng giảm béo.”

“Phốc!”

Đào Thương một cúi đầu, một ngụm thủy trực tiếp phun hạ đầu tường.

Có chút máng xối ở dưới thành Tịnh Châu lang kỵ trên đầu, lang kỵ sĩ binh còn tò mò ngẩng đầu nhìn bầu trời, tưởng trời mưa.

Đào Thương dùng sức khụ vài cái, sá nhiên nhìn về phía Lữ Bố: “Ngươi nói cái gì?”

“Giảm béo!”

“Nhạc phụ đại nhân không cùng ta nói giỡn đi? Ngươi một phen tuổi, còn muốn làm cái này?”

Lữ Bố quay đầu nhìn ngoài thành giao thủ Triệu Vân mã siêu, kiên định gật đầu nói: “Vô luận như thế nào, ta đều đến giảm đi xuống!”

------oOo------

Chương 808: ôn hầu đại kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương ngốc lăng lăng nhìn Lữ Bố, đã lâu lúc sau, mới xác định hắn xác thật không có nói giỡn.

Giảm béo đối với nữ tử tới nói, chính là suốt đời theo đuổi sự nghiệp, nhưng đối nam tử tới nói, tựa hồ cũng không phải như vậy quan trọng.

Đặc biệt là đối Lữ Bố như vậy nam nhân tới nói.

Hơn nữa liền tính là Lữ Bố muốn giảm béo, hắn cùng chính mình nhắc mãi cái này làm gì?

Đào Thương hướng về phía Lữ Bố giơ ngón tay cái lên, tán thưởng không thôi: “Nhạc phụ đại nhân quả nhiên là càng già càng dẻo dai, hứa đại tuổi tác hãy còn là không ngừng vươn lên, cư nhiên đều nhớ thương khởi giảm béo, tiểu tế duy trì ngươi.”

Lữ Bố bất đắc dĩ nói: “Chính là ta không biết như thế nào giảm a, con rể, việc này ngươi đến giúp ta!”

Đào Thương nghe da đầu thẳng tê dại.

Lữ Bố thằng nhãi này thật là không biết xấu hổ, ta bất quá là cưới ngươi nữ nhi được không, lại không phải cưới ngươi cả nhà, vì cái gì ngươi thí đại điểm sự đều phải túm thượng ta?

Ta rất bận!

Vốn định một ngữ từ chối hắn, nhưng nhìn Lữ Bố vẻ mặt đáng thương vô cùng bộ dáng, tai to mặt lớn rất là vui mừng.

Lại nghĩ nghĩ năm đó ở hổ lao quan hạ, lần đầu tiên thấy Lữ Bố khi tình hình, đó là kiểu gì oai hùng bất phàm, bá khí trắc lậu.

Lữ Bố nếu là còn như vậy phát triển đi xuống, lúc ấy phi đem chỉ sợ chính là một đi không trở lại.

Cẩn thận ngẫm lại là có chút đáng tiếc.

Đào Thương trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu nói: “Nếu nhạc phụ đại nhân có cái này tâm, tiểu tế liền làm hết sức…… Bất quá giảm béo là cái gánh nặng đường xa sự, ngươi cần đến nỗ lực kiên trì, còn phải có thể khắc chế chính mình mới là.”

Lữ Bố cái hiểu cái không gật gật đầu, đột nhiên, hắn cảm giác được bụng ục ục một trận vang, ngay sau đó quay đầu đối phía sau một người lang kỵ nói: “Đi cho ta lộng điểm thịt tới!”

“Không được!” Đào Thương giơ tay, quát bảo ngưng lại trụ tên kia lang kỵ, nói: “Từ giờ trở đi, ngươi thực đơn, toàn bộ từ ta tới định, mỗi ngày ăn cái gì, không được ăn cái gì, toàn bộ đều phải dựa theo ta tiêu chuẩn tới hoàn thành.”

Lữ Bố lúc ấy liền ngây ngẩn cả người.

Sau một lúc lâu, phương nghe hắn lẩm bẩm nói: “Này, này liền bắt đầu rồi?”

Đào Thương cười gật đầu nói: “Này liền bắt đầu rồi.”

Cùng lúc đó, thành trì phía dưới, Triệu Vân cùng mã siêu đã đánh nhau chết sống gần trăm cái hiệp.

Mà theo đánh nhau chết sống thời gian càng trường, Triệu Vân ưu thế đó là càng thêm rõ ràng, hắn bắt đầu dần dần áp chế mã siêu.

Tuy rằng nhìn không phải thực rõ ràng, nhưng mã siêu xác thật là bắt đầu một chút tiệm dừng ở hạ phong!

Mã Đằng tại hậu phương xem rõ ràng, hắn vội vàng thúc giục vương uy nói: “Vương tướng quân, hai hổ đánh nhau tất có một con bị thương, vẫn là mau mau minh kim, làm ta hài nhi rút về đến đây đi.”

Diêm Hành ở bên cạnh nói: “Mạnh khởi thực lực không tầm thường, thiếu niên anh hùng, tất nhiên trảm đem đoạt kỳ mà về, hiện tại liền minh kim, có thể hay không hỏng rồi nhân gia Mạnh khởi đại sự?”

Mã Đằng hận không thể một quyền đập nát Diêm Hành miệng.

Hắn cũng không xem này ti tiện tiểu nhân, mà là tiếp tục đối vương uy nói: “Vương tướng quân, hai hổ đánh nhau tất có một con bị thương, không còn có tất yếu dưới tình huống, lão phu cho rằng không đáng làm đại tướng như vậy lộng hiểm.”

Vương uy là Kinh Châu tướng quân, tuy rằng tổng đốc các bộ, nhưng luận cập thân phận lại không tính tối cao, cùng Mã Đằng, Diêm Hành, linh bao đám người chi gian kết giao, nhiều ít cũng phải cố kỵ vài phần bạc diện.

Hắn thấy Mã Đằng vẻ mặt nôn nóng thần sắc, ám đạo liên quân trận chiến mở màn Đào Thương, nếu thật là đem ngựa đằng nhi tử chiết, đừng hắn xem chỉ là một cái tiểu chư hầu, quay đầu lại nhiều ít cũng giao đãi bất quá đi.

“Truyền lệnh! Minh kim!”

Theo vương uy kêu gọi, liên quân trung vang lên thanh thúy minh kim tiếng động.

Mã siêu nghe thấy thanh âm, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn Triệu Vân, dùng sức đem hắn đè ở chính mình trường thương thượng họa kích đẩy ra!

Hắn thật dài thở phào nhẹ nhõm, cả giận nói: “Lữ Bố, ngươi thả chờ! Đãi ta hồi trận đổi quá chiến mã lúc sau, lại đến lấy ngươi mạng chó.”

Triệu Vân mắt lạnh quét một chút đối phương đang ở dần dần thay đổi trận thế, nhàn nhạt nói: “Ngươi hồi trận lúc sau sợ là cũng ra không được…… Ngươi thả nhớ kỹ, ta kêu Triệu Vân, phi Lữ Bố cũng, liền hướng ngươi hôm nay ở trước trận bãi hạ xe chở tù cùng đạo kỳ, lần sau gặp mặt, ta nhất định phải ngươi tánh mạng, ngươi hảo hảo nhớ kỹ đi!”

Dứt lời, liền thấy Triệu Vân quay đầu ngựa lại, hướng về thành trì chạy băng băng mà đi.

……

Lúc này Tào Tháo cùng Lưu biểu đám người quân chủ lực, còn chưa nhập Từ Châu cảnh, liên minh quân thế lực tuy rằng khổng lồ, nhưng đều là khâu mà thành, lui tới điều hành chỉ huy hơi có chút cố sức, mặt khác còn có các bộ lương thảo vận trù phân phối, đều không phải việc nhỏ, bởi vậy ở trình độ nhất định thượng, trì hoãn tiến binh thời gian.

Cái gọi là binh quý thần tốc, nhưng cố tình khó khăn bãi ở trước mặt, vô pháp giải quyết.

Lưu biểu thân là liên quân thống lĩnh, rất là lao tâm.

Quan Đông chư hầu, Tây Xuyên quân, tào quân, thậm chí chính mình Kinh Châu quân, mỗi ngày các doanh các bộ một ít mâu thuẫn hoặc là một ít việc vặt vãnh, đều đến hội báo đến hắn cái này minh chủ chỗ, từ này giải quyết, hắn cần thiết kiện kiện tiểu tâm ứng đối, làm được bình tĩnh xử lý.

Hắn là minh chủ, nhiều ít đôi mắt chăm chú vào hắn trên người, nếu là có điều bất công, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng liên quân sĩ khí cùng chính mình danh vọng.

Lưu biểu hiện ở rất là hối hận, biết sớm như vậy, đem cái này minh chủ giao cho Tào Tháo đương thì tốt rồi.

So với Lưu biểu, hiện tại Tào Tháo tắc rất là thích ý.

Hắn ở chính mình soái trướng nội, tính toán chính mình tính toán.

“Diêm Hành gởi thư, Mã Đằng chi tử mã siêu cùng Lữ Bố, Triệu Vân phân biệt đánh nhau kịch liệt một hồi, Lữ Bố bại tích, đánh ngang Triệu Vân.”

Tào Tháo loát chính mình chòm râu, nói: “Lữ Bố bại tích? Ha hả, như thế có điểm ý tứ…… Cái kia mã siêu chém giết Đào Thương quân tướng lãnh không có?”

Tuân Du chậm rì rì nói: “Diêm Hành hồi âm thượng, nói chính mình vốn là tưởng thúc đẩy việc này, nhưng mã siêu chi phụ Mã Đằng, lại là cực lực ngăn cản, cuối cùng không có làm mã siêu cùng đào quân kết thù, chỉ là nho nhỏ đấu đem hai tràng.”

Tào Tháo nghe vậy cười lạnh một tiếng, nói: “Thoạt nhìn, cái này mã thọ thành, vẫn là tồn chính mình tiểu tâm tư a, hắc hắc, đây là tự cấp chính mình lưu đường lui sao? Cái này gian trá lão gia hỏa.”

Tuân Du nghe vậy cười, nói: “Lại là đáng giận.”

Tào Tháo đứng lên, cẩn thận nghiên cứu da đồ, nói: “Đào Thương ở khúc phụ bên cạnh, bày ra bảy tòa đại doanh, ở hơn nữa chính hắn tọa trấn trong thành, có thể nói là phòng thủ kiên cố, bất quá nhiều như vậy binh mã, nhiều như vậy điều động, nhất định sẽ có một chỗ thống nhất kho lúa làm quay vòng, nếu là có thể tìm ra cái này địa phương, kia Đào Thương đại quân liền tính là có trăm vạn, cũng định có thể sớm tối mà phá.”

Tuân Du thở dài nói: “Đáng tiếc chính là, Đào Thương không phải kẻ đầu đường xó chợ, muốn đoạn hắn lương thảo, không dễ dàng a.”

Tào Tháo gật gật đầu, nói: “Tào mỗ tự nhiên là minh bạch đạo lý này, nhưng trước mắt việc cấp bách, vẫn là đến yêu cầu một vị trí dũng song toàn nhân vật, đi thăm dò một chút Đào Thương kia vài toà đại doanh tình huống…… Tốt nhất là đêm tập, như vậy nhất định có thể thấy được manh mối, có lẽ còn có thể đủ phỏng đoán ra Đào Thương truân lương chỗ.”

Tuân Du suy nghĩ một chút, nói: “Tư Không tính toán dùng dưới trướng vị nào tướng quân hành này đại sự?”

Tào Tháo nhàn nhạt nói: “Việc này thứ nhất yêu cầu báo cáo minh chủ, thứ hai tào mỗ không nghĩ dùng chính mình dưới trướng tướng sĩ đi hành này nguy hiểm việc, việc nếu không cần ta dưới trướng tướng sĩ, lại có ai có thể đảm nhiệm đâu?”

Liền ở Tào Tháo khổ tư là lúc, Điển Vi đi vào soái trướng, đối hắn nói: “Tư Không, tả tướng quân Lưu Bị tiến đến cầu kiến.”

------oOo------

Chương 809: tào Lưu kế đào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điển Vi nói vừa nói xong, Tào Tháo tức khắc liền hưng phấn.

Vừa mới hắn còn ở cùng Tuân Du thương nghị cái này phái đi đêm tập Đào Thương, điều tra đối phương hư thật người được chọn, hiện giờ này Lưu Bị lập tức liền nhảy ra tới.

Bực này vì thế trống rỗng là đưa tới coi tiền như rác nha.

Cẩn thận suy nghĩ suy nghĩ, này coi tiền như rác cao thấp mập ốm lại là vừa vặn tốt thích hợp.

“Thỉnh Lưu tướng quân vào đi.”

Điển Vi lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu lại có Lưu Bị cùng Trương Phi hai người tiến vào Tào Tháo soái trướng.

“Huyền Đức công!” Tào Tháo cười ha hả tiến lên cầm Lưu Bị tay, nói: “Gì kỳ tới như vậy vãn cũng?”

Lưu Bị thấy thế có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Tào Tháo đối đãi hắn cư nhiên sẽ như vậy nhiệt tình.

Nhưng kinh ngạc chỉ là trong nháy mắt, lại thấy Lưu Bị trên mặt lộ ra hắn nhất quán xuân phong thức tươi cười: “Quân vụ bận rộn, chưa kịp sớm tới bái kiến tào Tư Không, còn thỉnh Tư Không chớ trách.”

“Huyền Đức công nói nơi nào lời nói, tới! Ngồi!”

Tào Tháo mời Lưu Bị ở bên mặt ngồi xuống, cùng Tuân Du đối âm, chính mình còn lại là ngồi ở chủ vị, Trương Phi hầu lập với Lưu Bị phía sau.

“Huyền Đức công, lần này tiến đến, không biết cái gọi là chuyện gì?”

Lưu Bị hướng về phía Tào Tháo chắp tay, nói: “Cảnh thăng huynh trưởng thân là minh chủ, tạp vụ phồn đa, trước mắt đối với như thế nào công đào sách lược, trong lúc nhất thời lại là không có quá tốt chủ ý, bị muốn vì huynh trưởng phân ưu, tiếc rằng tài học thô lậu, bất kham trọng dụng, tào Tư Không chính là khi thế nhân kiệt, dụng binh như thần, đúng là Đào Thương đối thủ, bị hôm nay tới đây, đó là tưởng cùng Tư Không thương lượng thương lượng phá đào đại sự.”

Tào Tháo vuốt trên cằm chòm râu, nói: “Y Huyền Đức công chi gian, chúng ta hẳn là như thế nào đối phó Đào Thương?”

Lưu Bị thở dài khẩu khí, biểu tình thượng lộ ra một tia cô đơn chi tình, nói: “Thật không dám dấu diếm, bị minh tư khổ tưởng vài ngày, lại cũng không có gì đặc biệt tốt sách lược, mờ mịt vô thố dưới cố ý phương hướng Tư Không thỉnh giáo.”

Tào Tháo trong lòng mừng như điên, nhưng trên mặt lại cũng là lộ ra khó xử thần sắc, nói: “Đào Thương không thiếu tiền, không thiếu thiết khí, không thiếu nguồn mộ lính, không thiếu lương thảo…… Lại là rất khó ứng phó, lấy tào mỗ độ chi, muốn chính diện đánh bại Đào Thương, sợ là rất khó.”

Lưu Bị nghe vậy thở dài: “Nghe Tư Không lời này, coi như thật không có cách nào sao?”

“Biện pháp nhưng thật ra có một cái, chỉ là không biết có thể hay không thành.” Tào Tháo chậm rì rì nói.

“Biện pháp gì?”

“Cạn lương thực!”

“Cạn lương thực?” Lưu Bị nghi hoặc nhìn Tào Tháo.

Tào Tháo đứng lên, ở sau người da trên bản vẽ chỉ chỉ trỏ trỏ: “Đào Thương dưới trướng tinh binh mãnh tướng mấy chục vạn, mỗi ngày tiêu hao thật lớn, từ phía sau hướng khúc phụ vận điều, nghĩ đến chưa chắc có thể thỏa mãn hắn này đó binh tướng mỗi ngày quân nhu chi phí, hắn nhất định là ở gần đây an bài một cái có thể đại phê lượng truân lương thật lớn kho lúa, chỉ cần chúng ta có thể đem cái này địa phương tìm ra, cũng đốt quách cho rồi, tắc Đào Thương quân bất chiến tự loạn, mà đến lúc đó, đó là chúng ta phá được đào doanh tốt nhất cơ hội tốt.”

Lưu Bị loát chính mình xinh đẹp chòm râu, một bên nghe một bên gật đầu: “Tào Tư Không lời này cực thiện, chỉ là Đào Thương truân lương chỗ đến tột cùng ở nơi nào, chúng ta hiện tại rồi lại điều tra không ra, tựa này có thể làm gì?”

Tào Tháo đứng lên nói: “Tào mỗ nghĩ tới nghĩ lui, việc này lại cũng chỉ có Huyền Đức công có thể thế ta liên quân hoàn thành.”

Lưu Bị nghi hoặc nhìn về phía Tào Tháo, lại nghe hắn nói: “Muốn thăm minh Đào Thương truân lương chỗ, chỉ có đêm tập mới có khả năng đủ thăm minh này manh mối.”

“Đêm tập?” Lưu Bị nhíu nhíu mày, nói: “Vì sao đêm tập liền có thể thăm minh Đào Thương truân lương chỗ?”

Tào Tháo mỉm cười nói: “Chỉ cần chúng ta phái người đánh lén Đào Thương các nơi doanh trại quân đội, Đào Thương phòng bị không kịp dưới, đệ nhất ý tưởng tất nhiên là muốn trọng điểm bảo hộ truân lương chỗ an toàn, hắn nhất định sẽ từ khúc phụ chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, âm thầm phái hướng truân lương chỗ hiệp phòng, để tránh chịu tập, nhưng hắn nếu là quả thực làm như thế, kia kỳ thật cũng là bại lộ này truân lương chỗ vị trí, thế nhân đều biết Đào Thương dưới trướng giáo sự phủ nhân viên tinh với điều tra, lại không biết tào mỗ dưới trướng ưng xà sĩ điều tra bản lĩnh cũng không thua hắn, chỉ cần Đào Thương hơi có động tác, ưng xà phủ liền nhất định có thể điều tra rõ chân tướng.”

Lưu Bị trầm ngâm một lát, nói: “Nghe tào Tư Không ngụ ý, là muốn đem việc này giao cho bị tới làm đúng không?”

Tào Tháo cười ha ha: “Đối thủ là Đào Thương, làm chuyện này cần thiết là trí dũng song toàn chi đem, lấy tào mỗ xem chi, mọi người bên trong, chỉ có Huyền Đức phía nhà nước có thể đảm nhiệm việc này, người khác sợ là không thể làm Đào Thương lộ ra sơ hở a.”

Tào Tháo nói nếu là dùng ở người khác trên người, có lẽ cũng đã bị hắn lừa dối, nhưng hắn hiện tại lừa dối người, chính là Lưu Bị…… Một cái nhất am hiểu lừa dối người khác người, nơi nào sẽ dễ dàng bị người khác lừa dối?

Hắn cẩn thận trầm tư một hồi, ngay sau đó nói: “Việc này rất trọng đại, thả làm bị trở về cùng cảnh thăng huynh trưởng thương nghị thương nghị.”

Tào Tháo cười gật đầu: “Tư sự trọng đại, Huyền Đức công cẩn thận chút là đúng.”

Lưu Bị ngay sau đó đứng dậy cùng Tào Tháo cáo từ, hắn thân ảnh biến mất ở soái trướng ngoại không lâu, lại thấy Tuân Du hỏi Tào Tháo nói: “Người này, thật sự sẽ đi sao?”

Tào Tháo nhẹ nhàng xoa cái trán, cười nói: “Hắn nhất định sẽ đi.”

“Lưu Bị người này nhìn như pha khôn khéo, minh công muốn lợi dụng hắn ý tưởng, hắn chưa chắc nhìn không ra tới.”

Tào Tháo ha hả cười, nói: “Đã nhìn ra thì thế nào? Đã nhìn ra, hắn cũng nhất định sẽ đi làm.”

Tuân Du chắp tay: “Còn thỉnh minh công giải thích một vài.”

Tào Tháo cười nói: “Lưu Bị người này, mặt ngoài là cái chân thành quân tử, nhiên kỳ thật là cái có dã tâm nhân vật, ngươi đương hắn cam tâm vẫn luôn ở Lưu biểu dưới? Năm kia thảo phạt kinh nam Trương Tiện, ưng xà sĩ mang về tin tức nói, người này ở kinh nam

cùng Kinh Châu trong quân mời chào nhân tâm, nơi nơi dựng đứng ân đức, quảng kết nhân tâm, thật là là lang tử hành vi, đối với người như vậy tới nói, đơn độc chưởng binh cơ hội càng nhiều, dựng đứng uy vọng càng đủ, liền càng là có thể ở ngày sau thành tựu đại sự…… Hắn sẽ không bỏ qua lần này cơ hội, cho dù là tào mỗ ở lợi dụng hắn.”

Tuân Du nghe vậy cảm khái nói: “Luận cập thức người khả năng, ta chờ thật sự là xa không kịp Tư Không cũng.”

Tào Tháo chậm rì rì ngồi xuống, nói: “Hiện tại, chúng ta liền chậm rãi chờ Lưu Bị cùng Lưu biểu tin hảo.”

……

Lưu Bị trở về cẩn thận cân nhắc một phen lúc sau, ngay sau đó hạ quyết tâm, đi trước gặp mặt Lưu biểu, tỏ vẻ chính mình muốn bí mật đánh úp doanh trại địch ý tưởng.

Lưu biểu rất là sá nhiên nói: “Đào Thương doanh trại nhưng phi bình thường, hiền đệ này cử hơi có chút lộng hiểm a.”

Lưu Bị đối Lưu biểu nói: “Ta này cử tuy rằng lộng hiểm, nhưng nếu là có thể sử dụng này pháp điều tra đến minh Đào Thương truân lương chỗ, bị đó là đã chết, lại cũng là chết có ý nghĩa.”

Lưu Bị nói lời này thời điểm, biểu tình cực kỳ đau kịch liệt, than thở khóc lóc, làm người vọng chi không khỏi động dung.

Lưu biểu thấy Lưu Bị như vậy, ngay sau đó thở dài khẩu khí nói: “Một khi đã như vậy, ngươi liền lựa chọn một ít ngươi muốn binh tướng, đi hành việc này đi, thắng bại không quan trọng, đánh lén thành công cùng không cũng không quan trọng, lại là muốn bình an trở về.”

Lưu Bị vội vàng hướng về phía Lưu biểu trường thi lễ, nói: “Bị ghi nhớ huynh trưởng chi ngôn…… Ta đây liền tuyển kia giáo úy Ngụy

Duyên, cùng Trấn Bắc tướng quân văn sính vì phụ, còn thỉnh huynh trưởng đáp ứng.”

Lưu biểu cũng không nghĩ nhiều, gật đầu tỏ vẻ đáp ứng.

Lưu Bị ngay sau đó đi ra soái trướng, tiến đến điểm binh, mới vừa đi lui tới rất xa, lại nghe phía sau có người kêu hắn: “Tả tướng quân đợi chút.”

Lưu Bị quay đầu nhìn lại, lại là Bàng Thống từ soái trướng trung đuổi tới.

------oOo------

Chương 810: đêm tập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàng Thống tuy rằng tuổi trẻ, nhưng rốt cuộc cùng Bàng Đức công hữu thân, huống hồ một thân tài hoa hơn người, Lưu Bị đối hắn ấn tượng vẫn là man thâm.

Lưu Bị hướng về phía Bàng Thống chắp tay thi lễ, nói: “Nguyên lai là sĩ nguyên tiên sinh, không biết tiên sinh tìm bị có gì chuyện quan trọng?”

Bàng Thống hướng về phía Lưu Bị cười ha hả thi lễ, nói: “Huyền Đức công chính là đương thời hào kiệt, dữ dội phản bị người khác lợi dụng cũng? Này khuyên ngài đi đêm tập Đào Thương người dụng ý, hay là ngài thật sự nhìn không ra tới?”

Lưu Bị mí mắt phải tử hơi hơi nhảy nhảy, hắn giả bộ một bộ không rõ nguyên do bộ dáng, nói: “Sĩ nguyên tiên sinh lời này là ý gì, bị lại không rõ.”

Bàng Thống cũng không nói toạc hắn, chỉ là lo chính mình nói: “Cấp Huyền Đức đi công cán này đêm tập chi sách người, là tào Tư Không đi?”

Lưu Bị thấy Bàng Thống nói như vậy trực tiếp, biết cũng giấu lừa bất quá hắn, đơn giản cùng hắn ăn ngay nói thật.

“Bị hôm nay đi trước Tào Tháo soái trướng, cùng hắn thương nghị đối kháng Đào Thương việc, đến Tào Tháo nhắc nhở, mới vừa rồi tỉnh ngộ đêm tập cạn lương thực phương pháp, chỉ là họ Tào có chút tư tâm, tuy có mưu kế, lại là không nghĩ làm chính mình dưới trướng chiến tướng mạo hiểm, vì thế khuyến khích ta đi đêm tập Đào Thương…… Bị cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy tam quân liên hợp, đã có này phương pháp, trăm triệu không thể vì bản thân tư lợi mà

trì hoãn đại sự, vì thế liền Mao Toại tự đề cử mình đi đêm tập Đào Thương.”

Lưu Bị lời này nói ra, đã hiện chân thành, lại hiện cao thượng, lại là đem Bàng Thống cảm động quá sức.

Này nima mới là thật anh hùng a.

Lập tức, lại thấy Bàng Thống đối Lưu Bị chắp tay nói: “Huyền Đức công như thế cao thượng, vì đại cục mà không màng tự thân an nguy, thật đại trượng phu cũng…… Bàng Thống nguyện lấy này ba tấc không lạn miệng lưỡi, đi trước tào doanh cũng Lưu Kinh Châu chỗ, thuyết phục bọn họ phái ra dưới trướng chiến tướng ở bên ngoài tập kích quấy rối, cấp Huyền Đức công tạo thế, thúc đẩy việc này.”

Lưu Bị hướng về phía Bàng Thống thật dài vừa làm ấp, nói: “Đa tạ sĩ nguyên tiên sinh tương trợ.”

Bàng Thống vội vàng tiến lên nâng dậy Lưu Bị, vuốt hắn tay, mắng răng hàm tán thưởng nói: “Thật là anh hùng nhân vật, thật là anh hùng nhân vật a……”

Nói lời này thời điểm, Bàng Thống hai con mắt dùng sức nhìn chằm chằm Lưu Bị, không chút nào che dấu bên trong sùng bái chi sắc, mà nắm Lưu Bị tay còn lại là một chút một chút sờ a vuốt.

Lưu Bị không biết vì sao, bị hắn nhìn có chút ngượng ngùng, hắn cả người thẳng khởi nổi da gà, không lưu dấu vết đem tay từ Bàng Thống trong tay rút ra, nói: “Liền làm phiền sĩ nguyên.”

……

Bàng Thống bị Lưu Bị cao thượng sở cảm động, lập tức trước tiên hồi soái trướng, hiểu chi lấy tình, động chi lấy lý, một đốn giọt nước miếng vẩy ra đem Lưu biểu nói mơ mơ màng màng, đáp ứng toàn lực duy trì Lưu Bị.

Ngay sau đó, hắn lại đi trước Tào Tháo soái trướng, đối Tào Tháo lại là một đốn hiểu lấy đại nghĩa.

Tào Tháo vốn dĩ liền thưởng thức Bàng Thống, bị hắn một đốn khuyên bảo, đang tìm tư suy nghĩ Lưu Bị nếu là dựa theo kế hoạch của chính mình xuất chiến, chính mình nếu là không ra lực, nhiều ít cũng có chút không trượng nghĩa, vì thế ngay sau đó đáp ứng, phái dưới trướng các bộ tương trợ, đồng thời thư từ tiền tuyến Diêm Hành, làm hắn cũng phối hợp Lưu Bị.

……

Tối nay phong cao khí sảng, bóng đêm mê ly, Đào Thương rảnh rỗi không có việc gì, bồi Gia Cát Lượng đêm xem hiện tượng thiên văn.

Gia Cát Lượng đứa nhỏ này tương đối toàn tài, đối cái gì khoa đều cảm thấy hứng thú, đặc biệt là đêm xem tinh tượng, là hắn nhất thâm toản một cái hạng mục.

Rốt cuộc, dựa theo cổ nhân quan điểm, tinh tượng ở nào đó ý nghĩa thượng có thể đối ứng nhân gian, thiên thể vận hành có đôi khi có thể nhìn thấu tương lai, tính thấu mọi việc.

Nếu là đem cái này nghiên cứu thấu, lại là hạng nhất cỡ nào nghịch thiên kỹ năng a.

So đoán mệnh ngưu bức nhiều.

“Cán chùm sao Bắc Đẩu đông chỉ, thiên hạ toàn xuân, cán chùm sao Bắc Đẩu nam chỉ, thiên hạ toàn hạ……” Gia Cát Lượng một bên xem, một bên lấy này bút ở giản độc thượng ký lục, trong miệng yên lặng nhắc mãi một ít Đào Thương nghe không minh bạch đồ vật.

“Ân, dựa theo tối nay hiện tượng thiên văn quỹ đạo hiện ra…… Năm sau Đông Nam ngàn dặm chỗ, có lẽ sẽ có động đất tai ương, mà đến năm thu hoạch vụ thu hết sức, phương bắc có lẽ sẽ có đẫy đà thu hoạch.”

Đào Thương đem đầu dựa lại đây, kinh ngạc nói: “Như vậy thần kỳ sao? Liền được mùa cùng động đất đều có thể tính ra tới? Thiệt hay giả a, ngươi nên không phải là xem ta đứng ở này, sợ ném mặt mũi bịa chuyện đi?”

Gia Cát Lượng lộ ra ủy khuất thần sắc: “Lão sư, ngài như thế nào có thể nói như vậy đâu? Thiên thể quỹ đạo, tự nhiên có nó vận chuyển quy luật, mà nhân gian vạn vật cũng là giống nhau, nhân gian này mọi việc, ở vận mệnh chú định, tự nhiên mà vậy đối ứng thiên thể vận hành quỹ đạo, đây là là cổ nhân di lưu chi tự nhiên vạn vật phương pháp, như thế nào có thể nói là bịa chuyện?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười: “Thiệt hay giả? Có như vậy thần? Nhân gian sự, ngươi xem ngôi sao là có thể tính đến ra tới?”

“Đó là đương nhiên, cổ nhân thành không khinh ta cũng.” Gia Cát Lượng tự tin nói.

“Hảo!” Đào Thương chính sắc đối Gia Cát Lượng nói: “Vậy ngươi giúp ta tính tính, ta sang năm có thể lại nạp mấy phòng phu nhân?”

Gia Cát Lượng nghe vậy sắc mặt trầm xuống.

“Tính không ra.”

“Vậy ngươi giúp ta tính tính, sang năm ta có thể sinh mấy song nhi nữ.”

“Tính không ra.”

“Vậy ngươi giúp ta nhìn xem, sang năm ta có thể được nhiều ít thuế má.”

“Cũng tính không ra.”

Đào Thương hơi hơi một bĩu môi, thấp giọng nói: “Này cũng tính không ra, kia cũng tính không ra…… Còn nói cổ nhân thành không khinh ta đâu.”

Gia Cát Lượng sắc mặt lập tức nghẹn đỏ bừng.

Hắn ấp úng nói: “Lão sư, đệ tử cảm thấy, Thiên Đạo cùng thiên thể vận hành tuy rằng có thể chiếu rọi nhân gian mọi việc, nhưng không phải chuyện gì đều có thể hiện ra ra tới, đặc biệt là một ít cưới vợ cùng sinh hài việc nhỏ……”

“Ngươi lão sư cưới vợ cùng sinh hài tử là việc nhỏ? Ngươi nói lời này thời điểm, ngươi lương tâm sẽ không đau sao? Ta chính là một phen phân một phen nước tiểu đem ngươi lôi kéo đại.”

“Lão sư, ngài khi nào cho ta một phen phân một phen nước tiểu?”

“Ta chỉ là đang nói một cái so sánh, chẳng lẽ ngươi nghe không hiểu sao?

Liền ở hai người liền thiên thể vận hành sự tình triển khai kể ra thời điểm, Tây Bắc mặt, ẩn ẩn, tựa hồ có ánh lửa phóng lên cao, trong trời đêm, mơ hồ tựa hồ còn có tiếng kêu truyền tới.

Đào Thương cùng Gia Cát Lượng vội vàng quay đầu nhìn lại.

“Đó là địa phương nào? Là chúng ta doanh trại quân đội đi?”

Gia Cát Lượng cau mày, nói: “Xem cái kia đại doanh phương hướng, hình như là Thái Sử Từ tướng quân doanh trại quân đội, tựa hồ là bị người đánh lén.”

Đào Thương dùng tay nhẹ nhàng gõ tường lỗ châu mai, đại não ở bay nhanh vận chuyển.

Thực mau, Trần Đăng, Tư Mã Ý, Lỗ Túc đám người sôi nổi bước lên đầu tường, cùng Đào Thương cùng nhau nhìn qua đi.

Lỗ Túc cau mày, nhìn về phía ánh lửa chỗ, gián ngôn nói: “Thừa tướng, muốn hay không phái ra nhân mã chi viện quá Sử tướng quân bên kia.”

“Trước không nóng nảy.” Đào Thương nhàn nhạt nói: “Địch nhân nếu dám đêm tập, vậy thuyết minh nhất định là làm đủ nguyên vẹn chuẩn bị, chúng ta hiện nay ở khúc phụ an trí doanh trại quân đội so nhiều, địch quân đánh lén Thái Sử Từ doanh trại quân đội, không biết có thể hay không đánh lén nơi khác, chúng ta yêu cầu trước thấy rõ bọn họ ý tưởng rốt cuộc là cái gì?”

Đào Thương nói mới vừa nói xong, lại thấy phía đông nam hướng, phía đông bắc hướng, cùng với Tây Nam phương hướng, đều nổi lên ánh lửa, thả đều ẩn ẩn truyền đến kêu sát tiếng động, nhưng lại đều cũng không nùng liệt.

“Đó là Hoàng Trung, Từ Thịnh, Tang Bá đám người doanh trại quân đội!” Gia Cát Lượng nhíu mày nói.

Theo Gia Cát Lượng thanh âm rơi xuống, lại thấy các nơi ánh lửa bắt đầu dần dần tăng nhiều, hơi có chút chỉ một tia lửa có thể thành đám cháy to chi thế.

Tư Mã Ý trầm giọng nói: “Lão sư, ta như thế nào cảm giác, đối phương tối nay đêm tập, tựa hồ là có toàn diện tiến công chi thế đâu?”

------oOo------

Chương 811: truân lương chỗ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tư Mã Ý nói có chút đạo lý, ở Đào Thương xem ra, trước mắt bên ta các nơi binh doanh đều bị địch quân tập kích, ở một mức độ nào đó tới xem, xác thật là có chút giống là chủ mưu đã lâu.

Đào Thương nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ tường thành lỗ châu mai, cẩn thận cân nhắc bước tiếp theo nên làm sự tình.

Không bao lâu, lại thấy hắn xoay người phân phó nói: “Phụng Hiếu huynh, hoả tốc phái ra giáo sự phủ tinh nhuệ giáo sự, điều tra tấn công ta quân các doanh đều là quân địch này đó tướng tá? Ta muốn nhìn đối phương lần này đêm tập, rốt cuộc là có bao nhiêu đại trận trượng.”

Quách Gia lĩnh mệnh mà đi, hắn là giáo sự phủ chủ sự, đối giáo sự phủ có được trực tiếp nhất điều lệnh quyền, từ hắn tự mình hạ lệnh, ở tốc độ đi lên giảng, tự nhiên là có thể đạt tới nhanh nhất.

Ra mệnh lệnh đạt sau khi ra ngoài, Đào Thương cẩn thận nhìn nơi xa các nơi doanh trại ánh lửa, lâm vào thật sâu trầm tư bên trong.

Địa phương vừa mới rối rắm đại quân đến chính mình địa bàn, trượng cũng bất quá là mã siêu cùng Lữ Bố, Triệu Vân nho nhỏ đấu một trận mà thôi, có thể nói trước mắt vô luận là đối bên ta vẫn là đối địch phương tới giảng, đều không đạt được toàn diện tiến công giai đoạn.

Liền tính là đêm tập, cũng không cần phải lộng lớn như vậy trận trượng đi?

Hắn quay đầu nhìn về phía phía sau Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, Lỗ Túc, Trần Đăng.

Thực hiển nhiên, này bốn vị hiện nay cũng đang tìm tư này giữa miêu nị, nhưng xem bọn họ biểu tình, thực hiển nhiên này vài vị hiện nay cũng không nghĩ thấu triệt này giữa sự tình.

Mà nơi xa ánh lửa, dường như domino quân bài hiệu ứng giống nhau, bốc cháy lên ánh lửa không ngừng tăng nhiều, mà tiếng kêu cũng càng ngày càng vang dội, cái loại cảm giác này liền phảng phất là bốn phương tám hướng đều có quân địch giống nhau.

Không bao lâu, Quách Gia liền mang về giáo sự phủ tin tức.

“Đối phương lúc này đây lại là động tĩnh pha đại, tấn công Thái Sử Từ doanh trại người là Văn Sửu, mặt khác còn có Tào Thuần, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến, Điển Vi, Vu Cấm, Bàng Đức, Hạ Hầu Uyên, hoàng Thiệu, Lưu Huân chờ tào đem tất cả đều xuất chiến, mặt khác còn có địch quân tiên phong quân mã siêu cùng Diêm Hành cũng phân biệt ở công kích Cam Ninh cùng Chu Thái doanh trại, Kinh Châu phương diện, Lưu biểu thủ hạ lấy Thái thị võ tướng cùng Hoàng Tổ đám người cầm đầu, Đặng hi, Lữ giới, tô phi, Lưu trước chờ bộ cũng đã xuất động, phối hợp tào quân ở tập kích quấy rối ta quân các bộ, bất quá quân địch tựa hồ vẫn chưa toàn lực huyết đua, các bộ chỉ là du tẩu phóng hỏa, hơi có chút mệt quân chi kế bộ dáng, ta quân lấy bên ngoài đóng quân chiến tướng toàn diện xuất động, hiện nay chính từng người cẩn thủ doanh trại, cùng đối phương chu toàn.”

Đào Thương nhướng mày, nói: “Nói như thế tới, quân địch trừ bỏ Quan Trung chư hầu ở ngoài, trên cơ bản nên ra tới người, đều ra tới?”

Quách Gia gật gật đầu.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Trần Đăng tiến lên nói: “Quân địch binh mã tuy chúng, chiến tướng tuy rằng nhiều, nhưng ta quân cũng là binh nhiều tướng mạnh, không đáng để lo, thừa tướng chỉ cần ở giữa điều đình, cũng phái giáo sự phủ tùy thời tìm hiểu tình huống, mặc cho Tào Tháo cùng Lưu biểu lại là năng lực, cũng không gây

được sóng gió gì hoa tới, bất quá trước mắt, lại có một chỗ địa phương, yêu cầu cẩn thận ứng đối phòng bị.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn, nói: “Địa phương nào?”

Trần Đăng gằn từng chữ một ngôn nói: “Chính là chúng ta ở thích cốc kho lúa.”

Thích khe chỗ khúc phụ phía đông nam hướng ba mươi dặm chỗ, mà chỗ cực kỳ bí ẩn, là Đào Thương hiện nay truân lương chỗ, 30 vạn đại quân sở yêu cầu lương thảo quân giới trên cơ bản đều độn ở bên trong, dùng để vì tam quân quay vòng cung ứng.

Có thể nói, thích cốc an nguy sự tình quan Đào Thương tam quân sinh tồn.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nguyên Long nói có lý, tốc tốc truyền Triệu Vân lại đây!”

Không bao lâu, Triệu Vân sải bước đi vào Đào Thương bên người.

“Thừa tướng gọi ta?”

“Nhị ca, ngươi lãnh Kim Lăng con ngựa trắng quân, hoả tốc đi trước thích cốc hiệp phòng, vô luận như thế nào, không thể làm kho lúa có thất.”

Triệu Vân chắp tay lĩnh mệnh, xoay người trở về điểm binh.

Mà Đào Thương cũng bắt đầu tuyên bố quân lệnh, làm khúc Phụ Thành nội chủ doanh các tướng lĩnh sôi nổi suất lĩnh bản bộ binh mã đi trước các nơi doanh trại cứu viện.

Hứa Chử, Từ Hoảng, Từ Vinh, Đào Cơ, Tưởng Khâm, Hồ Tài, Kỷ Linh, Đổng Tập, Từ Thịnh, Phan Chương, Trương Hợp, Cao Lãm, quách viện đám người sôi nổi lĩnh mệnh xuất chinh.

Mà Đào Thương còn lại là tọa trấn ở khúc Phụ Thành trung, tùy thời chờ đợi phía trước chiến báo, thao bàn toàn cục, để tùy thời làm ra

chiến lược điều chỉnh.

Liền ở cái này đương khẩu, Bùi Tiền tiến đến bẩm báo, nói là điền phong cầu kiến.

Điền phong từ khi trở lại Từ Châu lúc sau, tuy rằng trên danh nghĩa trở thành Đào Thương cấp dưới, nhưng lại thiếu hiến kế, ngày thường cũng là ru rú trong nhà, cơ bản thuộc về không có gì tồn tại cảm kia một loại.

Đào Thương biết, điền phong sở dĩ còn ở chính mình dưới trướng đợi, hoàn toàn là xuất phát từ năm đó cùng chính mình đạt thành điều kiện, bởi vì chính mình bảo tồn Viên thị một cái huyết mạch, không hơn, tuyệt không khác.

Không bao lâu, điền phong ở Bùi Tiền dẫn dắt hạ, đi tới trên thành lâu.

Lão nhân đầu tiên là nhìn một chút nơi xa thiêu đốt hừng hực cự hỏa, tiếp theo không khỏi thở dài khẩu khí, nói: “Các ngươi những người này a, vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, tuổi trẻ là chuyện tốt, nhưng có chút thời điểm dễ dàng xem nhẹ rớt một ít thứ quan trọng nhất.”

Đào Thương nhướng mày, không rõ nguyên do nhìn hắn.

“Nguyên hạo tiên sinh, lời này ý gì?”

Điền phong nghiêm túc nhìn chằm chằm Đào Thương, nhìn chăm chú đã lâu, mới vừa rồi thở dài khẩu khí: “Đào thừa tướng, ngài có phải hay không phái binh tiếp viện truân lương chỗ?”

Đào Thương nghiêm túc chịu hắn một hồi, mới vừa rồi nói: “Không tồi, tối nay địch quân toàn diện tập kích quấy rối, ta sợ bọn họ binh tướng cũng sẽ tập kích quấy rối đến thích cốc đi, rốt cuộc nơi đó là ta quân mạch máu chỗ ở, cho nên ta mới có thể phái Triệu Vân đi trước, hiệp trợ trấn thủ ở nơi đó Lý Thông trấn thủ, để phòng bất trắc.”

Điền phong lắc lắc đầu, nói nói: “Này một bước, thực sự là sai chiêu.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Chính mình cẩn thủ hộ kho lúa mạch máu nơi, nơi nào còn sẽ có sai?

“Đối phương này cử, chính là vì tra xét ra ngươi lương thảo mạch máu chỗ ở, chỉ cần ngươi phái binh đi trước tiếp viện truân lương chỗ, kia đó là trốn không thoát quân địch thám báo tai mắt, nếu ta sở liệu không tồi, từ lúc Triệu Vân ra lâm tri thành đi trước thích cốc kia một khắc khởi, địch quân tai mắt chỉ sợ liền theo dõi hắn.”

Đào Thương vuốt cằm, nhàn nhạt nói: “Ngươi là nói, địch quân đêm tập ta quân mục đích, chính là vì làm ta chính mình bại lộ truân lương chỗ vị trí? Không hơn.”

Điền phong lắc lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải, hơn nữa bọn họ nhất định sẽ phái một chi tinh nhuệ nhất binh mã, thừa cơ thiêu lương!”

Đào Thương cúi đầu trầm tư một hồi, nói: “Ngươi vì sao sẽ như vậy chắc chắn?”

Điền phong đi tới tường thành bên cạnh, chỉ chỉ nơi xa thiêu đốt ánh lửa cùng các nơi linh tinh hét hò, nói: “Ánh lửa tuy hung mãnh, tiếng kêu tuy cũng là các nơi đều là, nhưng ngươi có từng chân chính nhận được quá mỗ một chỗ doanh trại quân đội báo nguy?”

“Không có……”

“Đó chính là, này nếu là đại quy mô đêm tập, lại không có bất luận cái gì một cái doanh trại quân đội phái người phương hướng ngươi cầu cứu, này thuyết minh cái gì? Thuyết minh các thuộc cấp lãnh hiện nay phòng thủ, đều tương đối là thành thạo, đủ rồi ứng phó, mà sở dĩ sẽ xuất hiện tình huống như vậy, đã nói lên đối phương lần

này đêm tập bất quá chỉ là cho thấy thế công, kỳ thật đánh cũng không ra sức.”

Đào Thương bừng tỉnh nói: “Thì ra là thế, bọn họ chỉ là làm làm bộ dáng, tùy ý tấn công, cũng không phải muốn thật sự liều mạng……”

“Trừ phi là có mưu đồ khác, nếu không cần gì như thế?” Điền phong hỏi lại Đào Thương nói.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Xem ra ta phải tự mình đi một chuyến thích cốc, là chúng ta sơ sẩy đại ý, đa tạ nguyên hạo tiên sinh đề điểm.”

------oOo------

Chương 812: Trương Liêu cùng Cao Thuận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương vừa mới thấy bên ngoài các trại hỏa thế trọng đại, lại nghe nói giáo sự phủ bẩm báo đối phương võ tướng đội hình, dưới tình thế cấp bách đem hiện nay khúc Phụ Thành nội oai hùng chiến tướng đều phái đi ra ngoài, hiện giờ cẩn thận nghĩ đến, hoặc nhiều hoặc ít xem như trứ đối phương nói.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía điền phong, nghi hoặc nói: “Điền tiên sinh từ khi tùy ta trở lại Từ Châu lúc sau, vẫn luôn là không nói một lời, một sách không hiến, hôm nay như thế nào đổi tính?”

Điền phong nghe vậy không khỏi phát hỏa: “Ngươi đem ta làm hại thảm như vậy, còn trông cậy vào ta hướng ngươi a dua không thành?”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Vậy ngươi hôm nay hành động chẳng lẽ liền không phải a dua cử chỉ sao?”

“Ngươi……” Điền phong khí hung hăng phủi tay chỉ chỉ mũi hắn, nói: “Ngươi, ngươi nhưng tức chết lão phu…… Lão phu tuy rằng bực ngươi, nhưng rốt cuộc từng cùng ngươi từng có quân tử hiệp định, nếu ngươi bảo hạ Viên thị một tia huyết mạch, kia lão phu tự nhiên phải tuân thủ hứa hẹn, tương trợ với ngươi, nhưng ngươi dù sao cũng phải cấp lão phu một đoạn tự hỏi thời gian đi!”

Nhìn điền phong một bộ tức giận đến không được bộ dáng, lại thấy Đào Thương hướng về phía hắn trường làm vái chào: “Đa tạ tiên sinh hôm nay trợ giúp, trợ ta thoát ly một khó, quay đầu lại ta đối tiên sinh chắc chắn có hậu báo.”

Điền phong thấy Đào Thương thái độ đột nhiên như thế khiêm cung, ngay sau đó nói: “Đào thừa tướng, này giống như không phải ngươi hẳn là có thái độ đi? Ngươi ngày thường giống như không phải sẽ dễ dàng làm ra bực này khiêm tốn cử chỉ người a?”

Đào Thương cười nói: “Đây cũng là phân sự tình, đối đãi tiên sinh như vậy ân nhân, nên cái gì thái độ, tự nhiên còn phải là cái gì thái độ, tiên sinh là đáng giá tôn kính người, ta thân là vãn bối, cho ngài làm cái ấp, cũng là theo lý thường hẳn là.”

Điền phong tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn há miệng thở dốc, tựa hồ là muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại không có nói ra.

Lỗ Túc lại là đi vào Đào Thương bên người, nói: “May mắn nguyên hạo tiên sinh nhắc nhở, mới có thể nhìn ra đối phương liên quân chân thật ý đồ, tại hạ xin ra trận, nguyện ý suất lĩnh một quân đi tiếp viện thích cốc.”

Đào Thương lắc lắc đầu nói: “Các ngươi ở trong thành tọa trấn, thay ta trấn thủ bổn trận, chiếu hiện tại loại này tình hình xem, đối phương hẳn là sẽ không phát động quy mô tiến công…… Đến nỗi thích cốc kia mặt, ta tự mình đi một chuyến.”

Lỗ Túc nghe vậy hơi có chút do dự: “Thừa tướng muốn đi cứu viện thích cốc, đảo cũng cũng không không thể, chỉ là trước mắt ta trong quân mãnh tướng đại bộ phận đều bị phái chi viện còn lại doanh trại, dư lại tướng lãnh chỉ sợ là khó làm này đại nhậm……”

Đào Thương cũng có chút hối hận, hắn vừa rồi thấy các nơi doanh trại nổi lửa, lại nghe giáo sự phủ nói đối phương đội hình, liền đem có năng lực tướng lãnh đều phái đi ra ngoài, hiện giờ xem ra, lại là một cái sai lầm quyết sách, rốt cuộc những cái đó tiến đến công trại danh tướng, thực chất thượng bất quá là vì hấp dẫn bên ta lực chú ý.

“Không có thượng tướng, vậy phái vài tên giáo úy cùng bình thường chiến tướng đó là.” Đào Thương suy nghĩ cặn kẽ một hồi, ngay sau đó phân phó nói: “Nghĩ đến hẳn là cũng chậm trễ không được đại sự, rốt cuộc đào mỗ cũng coi như là thân kinh bách chiến, liền tính là bên người không có mãnh tướng cũng không sự, huống hồ bên kia còn có Triệu Vân cùng Lý Thông hai người tiếp ứng…… Không có gì vấn đề!”

Gia Cát Lượng lại là vội nói: “Cái gọi là thiên kim chi tử tọa bất thùy đường, lão sư thân là tam quân chủ soái, tự mình xuất chinh, bên người có thể nào không bỏ mãnh tướng bảo vệ? Này lại là trăm triệu không được.”

Tư Mã Ý chắp tay nói: “Đệ tử nguyện thế lão sư đi trước.”

Đào Thương nâng lên tay, đánh gãy bọn họ hai người nói đầu, nói: “Đánh lén kho lúa sự tình quan trọng đại, đối phương liên quân trung không thiếu trí giả, việc này nghĩ đến tất sẽ phó thác cấp trí dũng song toàn nhân vật, thả lương cốc sự tình quan ta quân mạch máu, ta không yên tâm.”

Đào Thương khăng khăng muốn đi, nhưng Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý chính là không cho, liền ở vài người như vậy qua lại tranh chấp thời điểm, lại thấy nghênh diện một cái béo đại nam tử hướng về mấy người bước nhanh đi tới.

Không phải người khác, đúng là Lữ Bố!

Lữ Bố không có ra trận, không phải hắn không nghĩ hỗ trợ, mà là mấy ngày nay Đào Thương giảm béo kế hoạch cho hắn tra tấn không nhẹ.

Mỗi ngày ăn rau xanh củ cải, còn muốn ở Đào Thương đốc xúc hạ phụ trọng chạy bộ, Lữ Bố cảm giác chính mình đều sắp hôi phi yên diệt.

Trên đường thời điểm, hắn có mấy lần muốn từ bỏ, nhưng tưởng tượng đến chính mình bị mã siêu giống như chơi cẩu giống nhau

trêu đùa, mà Triệu Vân cùng mã siêu còn lại là đánh có tới có lui, cuối cùng còn đem mã siêu áp chế, Lữ Bố này trong lòng liền có một ngụm ác khí khó bình.

Cuối cùng, hắn cắn chặt răng kiên trì xuống dưới.

Luôn có một ngày, muốn cho các ngươi nhìn đến bổn đem chân thân!

Nhưng tại đây loại cao cường độ giảm béo thao luyện hạ, Lữ Bố lại là cơ hồ không có gì tinh lực vì Đào Thương phân ưu.

“Con rể, các ngươi nói, ta nghe thấy được……” Lữ Bố tuy rằng như cũ là bụ bẫm, nhưng quai hàm thượng thịt lại rõ ràng biến mất một ít, xương gò má cũng có một ít độ cung, nhưng thực hiển nhiên hắn vẫn là thực tiều tụy.

Rốt cuộc như vậy giảm béo phương thức, ở làm hắn xoát chi đồng thời, cũng xoát rớt không ít cơ bắp, đáng tiếc lấy trước mắt trong quân điều kiện…… Thật sự là không có thịt bò hoặc là ức gà thịt hoặc là cao lòng trắng trứng vật chất cung cấp cho hắn tăng cơ.

Đào Thương nhìn Lữ Bố tiều tụy bộ dáng, trong lòng có chút không đành lòng: “Nhạc phụ đại nhân, sao ngươi lại tới đây?”

Lữ Bố sắc mặt ở trong đêm đen cây đuốc chiếu rọi xuống, cũng có vẻ vàng như nến.

“Con rể, trong thành nếu khuyết thiếu mãnh tướng, không ngại khiến cho ta đưa ngươi đi?”

Đào Thương nhìn Lữ Bố vẻ mặt thái sắc, còn có kia lung lay sắp đổ, cơ hồ đều đứng không vững béo đại thân ảnh, không khỏi lắc lắc đầu.

“Nhạc phụ đại nhân…… Thôi bỏ đi, ngài vẫn là hảo hảo tồn tại đi.”

Lữ Bố trên mặt lộ ra một tia bi ai biểu tình.

Hắn cũng biết chính mình bộ dáng này qua đi, không kéo Đào Thương lui về phía sau liền tính không tồi, còn nói cái gì bảo hộ.

Thật sự là nạo hổ liếm cốt nhục, lão lang ăn phân no a.

Hắn trầm mặc sau một lúc lâu, tựa hồ đột nhiên lại nghĩ tới cái gì.

“Hiền tế, bổn tạm chấp nhận xem như hiện nay bất kham trọng dụng, nhưng là còn có hai người, ngươi lại là đưa bọn họ quên mất!”

“Còn có hai người?” Đào Thương nghi hoặc chớp chớp mắt: “Ai a?”

“Trương Liêu cùng Cao Thuận a!” Lữ Bố suy yếu cười nói: “Bọn họ từng là ta dưới trướng nhất có năng lực hai gã đại tướng.”

Đào Thương bỗng nhiên một phách cái trán.

Đúng vậy!

Hai người kia vừa mới tùy Lữ Bố quy thuận, chính mình lại là đưa bọn họ quên ở sau đầu.

Tư Mã Ý thấp giọng nói: “Lão sư, cái này còn thỉnh lại châm chước.”

Tư Mã Ý chưa hết chi ngôn Đào Thương minh bạch, com rốt cuộc đều là vừa rồi đi cùng Lữ Bố tướng lãnh, cụ thể có hay không nhị tâm, có thể hay không trọng dụng, hiện tại còn nói không chuẩn thành.

Nhưng Đào Thương lại rất hiển nhiên cũng không có cố kỵ cái kia: “Bọn họ hai người hiện tại nơi nào?”

Lữ Bố nói: “Một cái phụ trách hiệp đốc quân thống ngự Tịnh Châu lang kỵ, một cái phụ trách hiệp đốc quân thống ngự xông vào trận địa doanh.”

Lữ Bố quân vừa mới quy thuận, hắn dưới trướng binh mã đại bộ phận đều đã bị đánh tan một lần nữa biên chế nhập các doanh, nhưng Tịnh Châu lang kỵ cùng xông vào trận địa doanh chính là độc

lập hai chỉ đặc thù bộ đội, chiến pháp cũng là độc đáo, không nên tách ra, bởi vậy Đào Thương an bài hai cái đốc quân tạm thời làm giám thị, chưa chính thức sử dụng.

Nhưng tối nay tựa hồ tình huống đặc thù, nhiều ít có thể phá một phá lệ.

“Tìm bọn họ hai cái lại đây.”

Bùi Tiền ngay sau đó lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu liền đem Trương Liêu cùng Cao Thuận đưa tới Đào Thương trước mặt.

Đào Thương qua lại nhìn hai người, sau đó đột nhiên trường làm vái chào: “Tối nay sự cấp, Đào Thương tại đây, đặc khẩn cầu nhị vị tướng quân khuynh lực tương trợ, tùy ta cộng đồng xuất binh!”

------oOo------

Chương 813: lương cốc chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một giây nhớ kỹ 【 】, xuất sắc tiểu thuyết vô pop-up miễn phí đọc!

Trương Liêu cùng Cao Thuận thấy Đào Thương đối bọn họ hai người như vậy chấp lễ, đều là có vẻ có chút hoảng loạn.

Hai người kia đi theo Lữ Bố thật lâu sau, tuy rằng là có thể lực tới giảng, bọn họ hai người thực lực ở Lữ Bố dưới trướng chư tướng giữa đều là nhân tài kiệt xuất chi lưu, nhưng bởi vì Lữ Bố cá nhân nguyên nhân, ở Tịnh Châu trong quân nặng nhất dùng ngược lại là Tống hiến hoặc là hắn thê đệ Ngụy Tục chi lưu, đối này hai cái danh chân chính cường đem ngược lại cũng không phải như vậy coi trọng.

Tương phản, lợi dụng trình độ ngược lại càng cao một ít.

Đương nhiên, Đào Thương hôm nay đối với hai người thái độ, liền thực tế tình huống mà nói, cũng là lợi dụng trình độ so cao, nhưng hắn này phiên chiêu hiền đãi sĩ biểu hiện, lại làm hai người cảm giác được phi thường thoải mái.

Liền tính là lợi dụng lại như thế nào? Nhân gia Đào thừa tướng mặt mũi thượng làm đủ! Lợi dụng cũng cam nguyện.

Trương Liêu cùng Cao Thuận ở trình độ nhất định đi lên giảng, đều không thuộc về cái loại này hiệu quả và lợi ích tâm cường người, hiệu quả và lợi ích tâm không cường người, giống nhau chỉ coi trọng mặt khác một thứ.

Đó chính là bị coi trọng trình độ.

Thực rõ ràng, Đào Thương hiện tại liền cho Trương Liêu cùng Cao Thuận cũng đủ coi trọng trình độ.

Cao Thuận khi trước hướng về Đào Thương thi lễ nói: “Ta chờ đi cùng ôn hầu quy thuận thừa tướng, từ nay về sau, đó là thừa tướng dưới trướng chiến tướng, thừa tướng dùng ta hai người chính là theo lý thường hẳn là, không cần như thế, cứ việc hạ lệnh liền có thể.”

Cao Thuận nói lời này thời điểm, ngữ khí không mặn không nhạt, lạnh như băng, làm người nghe không ra hỉ nộ ai nhạc.

Đây là hắn bản thân tính cách vấn đề, tuy rằng hắn nói nghe giống có lệ, nhưng quen thuộc người của hắn đều biết hắn cá tính.

Cao Thuận có thể nói ra nói như vậy, đã đủ rồi thuyết minh hắn hoàn toàn tiếp thu Đào Thương.

Trương Liêu càng là trực tiếp, hắn đối Đào Thương nói: “Thừa tướng không cần như thế, đã có dùng đến ta hai người địa phương, chúng ta đây tự nhiên là đạo nghĩa không thể chối từ, ta hai người này liền đi điểm binh, chúng ta tức khắc xuất phát là được.”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, cười nói: “Làm phiền hai vị tướng quân.”

Hai người ngay sau đó lĩnh mệnh mà đi.

Nhìn Đào Thương một câu khiến cho Trương Liêu cùng Cao Thuận như vậy thuận theo, Lữ Bố có chút toan chít chít chép chép miệng, thở dài: “Ai, cảnh đời đổi dời, tân nhân thắng người xưa a.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Lữ Bố, nói: “Nhạc phụ đại nhân này từ dùng không chuẩn xác, cái gì tân nhân thắng người xưa? Đó là hình dung nam nữ việc.”

Lữ Bố lẩm bẩm nói: “Dù sao đều không sai biệt lắm…… Này hai cái bạch nhãn lang.”

Đào Thương nhướng mày, quay đầu phân phó Gia Cát Lượng nói: “Ta nhạc phụ mấy ngày nay giảm béo hiệu quả có chút trì trệ không tiến, ngươi phân phó đầu bếp, ngày mai đồ ăn lại cho hắn giảm điểm, đỡ phải hắn quản không được miệng mình.”

Lữ Bố vừa nghe Đào Thương quan báo tư thù, sắc mặt tức khắc biến trắng bệch.

“Hiền tế, không thể như thế đối đãi mỗ cũng!”

Nhưng Đào Thương dường như không nghe thấy Lữ Bố nói giống nhau, hắn tiếp đón Bùi Tiền, làm hắn chỉnh điểm hổ vệ quân, đi cùng chính mình cùng chuẩn bị xuất chinh công việc đi.

Đến nỗi Lữ Bố, còn lại là bị Đào Thương lượng ở tại chỗ.

Đào Thương ở dọn dẹp cha vợ phương diện này, vẫn là rất có có chút tài năng…… Vương Duẫn đó là vết xe đổ.

Nhìn Đào Thương rời đi bóng dáng, Lữ Bố trên mặt lộ ra một tia bi thương.

“Này con rể, thực sự là có chút hố nhạc phụ a.” Lữ Bố bất đắc dĩ lẩm bẩm.

Gia Cát Lượng đi đến Lữ Bố bên người, một bên phe phẩy quạt lông, một bên nói: “Ôn hầu, đừng trách vãn bối nhiều lời, vừa mới ngài nói những lời này đó, thực sự là có chút không xuôi tai, khó trách lão sư sẽ sinh ngài khí…… Tuy rằng cùng là cha vợ con rể quan hệ, nhưng ngài đối lão sư nhiều ít vẫn là đến chân thành một ít.”

Lữ Bố rốt cuộc nhịn không được, hắn đằng mà cất bước đến Gia Cát Lượng bên người, duỗi ra tay nhéo Gia Cát Lượng vạt áo trước, thốt nhiên cả giận nói: “Ngươi nói nhưng thật ra nhẹ nhàng, bổn đem không cho ngươi cơm ăn, ngươi cấp bổn tương lai một cái chân thành nhìn một cái!”

……

Đào Thương suất lĩnh Trương Liêu cùng Cao Thuận đám người, suất lĩnh Tịnh Châu lang kỵ, hổ vệ quân, xông vào trận địa doanh chờ tinh nhuệ bộ đội, thẳng đến thích cốc phương hướng mà đi.

Mà thích cốc bên kia, trước mắt quả nhiên là đã xảy ra tao chiến.

Không cần thiết nhiều lời, đánh lén thích cốc lương thảo người, đúng là điểm tề Kinh Châu tinh nhuệ binh mã, tiến đến đánh lén Lưu Bị.

Thích trong cốc, tuy rằng có Lý Thông cùng Triệu Vân kế tiếp binh mã trấn thủ, nhưng Lưu Bị nhằm vào việc này đã sớm đã làm tốt chuẩn bị.

Bằng này một trận chiến, liền có thể biết được Lưu Bị tâm tư có thể nói kín đáo cực kỳ.

Vì cùng Đào Thương đối chiến, hắn năm trước ở bình định rồi kinh nam lúc sau, liền hướng Lưu biểu gián ngôn, làm người bí mật ở Kinh Châu bắt đầu đại phê lượng chế tác đào quân y giáp, dùng để ngày sau sử dụng.

Mà nay ngày đánh lén, này đó mô phỏng Đào Thương quân y giáp liền khởi tới rồi tác dụng.

Lưu Bị cùng với hắn sở suất lĩnh Kinh Châu tinh nhuệ, sôi nổi giả dạng thành Đào thị viện quân bộ dáng, hướng về Tào Tháo dưới trướng ưng xà sĩ truyền lại đệ địa điểm tiến lên.

Mà hắn sở đánh cờ hiệu, chính là ngày xưa Kinh Châu chiến tướng Hoàng Trung lá cờ hào.

Lưu Bị suy nghĩ thực chu toàn, hắn ở tối nay đại chiến trước, tìm tới đã từng cùng Hoàng Trung từng có hợp tác Ngụy Duyên, kỹ càng tỉ mỉ hiểu biết sở hữu Hoàng Trung hành quân bày trận cùng dụng binh thói quen, cũng đem hắn hành quân phương pháp dùng lần này

đánh lén quân thượng, tận lực làm bên ta binh mã ngụy trang cùng Hoàng Trung giống nhau.

Ở như thế tỉ mỉ chuẩn bị hạ, Lý Thông cùng vừa mới đến Triệu Vân ở đột nhiên không kịp dự phòng dưới, thật đúng là chính là trúng hắn chiêu.

Lưu Bị đại quân ở tiếp cận thích cốc kho lúa lúc sau, lập tức phát động công kích.

Triệu Vân cùng Lý Thông nhìn đến này, mới vừa rồi biết trúng kế.

Bọn họ tức khắc tổ chức binh mã bắt đầu phản kích, cũng ngay tại chỗ thủ vững, cùng Lưu Bị triển khai công phòng chiến.

Lưu Bị lúc này đây rối rắm Lưu biểu dưới trướng rất nhiều tinh nhuệ, lại điều tạm Ngụy Duyên cùng văn sính hai gã đại tướng, hơn nữa Quan Vũ, Trương Phi, trần đến chờ đại tướng, chính là vì một lần là xong, muốn hoàn toàn đốt hủy Đào Thương lương thảo.

Lưu Bị một hàng tinh nhuệ nhân mã vọt vào kho lúa trong vòng, không nói hai lời, đầu tiên chính là gióng trống khua chiêng phóng hỏa, đem toàn bộ đại doanh nội châm nơi nơi đều là ánh lửa.

Hắn làm như quyết định chủ ý, muốn nương tối nay gió to, hoàn toàn đem Đào Thương ở thích cốc lương thảo hóa thành một đoàn tro tàn.

Bất quá Lưu Bị tính toán tuy rằng xảo diệu, nhưng đối mặt Triệu Vân cùng Lý Thông như vậy cường đem, này kế hoạch lại cũng không thể tẫn như người ý.

Triệu Vân ở phát hiện không thích hợp lúc sau, lập tức tổ chức Kim Lăng con ngựa trắng quân, đối Kinh Châu quân triển khai hữu hiệu phản kích.

Kim Lăng con ngựa trắng quân chiến lực cực cường, bọn họ bằng vào tinh vi kỹ xảo cùng dũng mãnh quả cảm tác phong, thực mau

liền giải khai Kinh Châu quân trước trận, cũng hướng về Lưu Bị nơi vọt qua đi.

Nhưng liền ở Kim Lăng con ngựa trắng quân giải khai Kinh Châu quân trước trận lúc sau, ở trong đó quân tấm chắn binh tránh ra một cái thông lộ sau, lại thấy một đội cung nỏ quân xuất hiện ở Lưu Bị trong quân quân phía sau.

Những người này đem trong tay kính nỏ nhắm ngay Kim Lăng con ngựa trắng quân, sau đó liền nghe “Vèo, vèo, vèo!” Liên tục thanh âm, Kim Lăng con ngựa trắng quân hàng phía trước bị quét đổ một mảnh!

“Kim Lăng liền nỏ?” Cách đó không xa Triệu Vân đại kinh thất sắc.

Xem đối phương liền nỏ, tuy rằng không phải mười chi liền phát, nhưng lại rõ ràng chính xác liền đã phát vài chi, xác thật là liền nỏ không thể nghi ngờ!

Nhưng Kim Lăng liền nỏ chính là Đào Thương cùng Gia Cát Lượng độc nhất vô nhị nghiên cứu chế tạo thần binh lợi khí, chính là Kim Lăng trong quân nhất tuyệt mật binh khí, hiện giờ như thế nào Kinh Châu trong quân cũng sẽ có?

“Triệu Tử Long, ăn ta một mâu!”

Một tiếng giống như cự lôi thanh âm ở bên tai nổ vang, không dứt bên tai.

Triệu Vân vội vàng quay đầu, lại thấy một chi thật lớn xà mâu từ một bên phách sát mà đến.

Xà mâu vốn là thứ, câu, chọn, chọc chi binh giới, nhưng Triệu Vân trước mắt này chi mâu ngược lại là dùng phách chém phương pháp hướng hắn phát động tiến công.

Trong thiên hạ, như vậy dùng xà mâu người, Triệu Vân chỉ biết một cái.

“Trương Phi!”

------oOo------

Chương 814: trương cao người nào cũng?

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bắn tên!”

Theo Kinh Châu quân một người phụ trách chỉ huy cung nỏ doanh thiên tướng cao giọng hô quát, liền thấy những cái đó liền nỏ quân ở tấm chắn binh mặt sau chỉnh tề trang mũi tên, lên đạn, lôi kéo tuyến……

Theo sau, lại một đợt liền nỏ hướng về tận lực con ngựa trắng quân che trời lấp đất bắn tới!

“Vèo vèo vèo!”

“Vèo vèo vèo!”

Lại một mảnh con ngựa trắng quân bị này đó liền nỏ quét đổ một mảnh.

Kim Lăng liền nỏ chính là Kim Lăng thành tuyệt mật vũ khí, thân là Kim Lăng quân tướng lãnh Lý Thông tự nhiên là biết rõ hắn uy lực, lập tức liền hướng phía sau giáo úy hạ lệnh: “Hoả tốc mệnh lệnh con ngựa trắng quân hồi triệt, Kim Lăng liền nỏ ở bộ binh phòng vệ hạ, nếu là toàn triển uy lực, đủ rồi xưng được với kỵ binh khắc tinh! Nếu là ở tiếp tục cường công, tổn thất thật sự là quá lớn, làm cho bọn họ chạy nhanh rút về tới!”

Lý Thông tại hậu phương tọa trấn, tương đối với có thể thấy rõ tình thế, hắn biết tối nay một trận chiến, đối phương là làm ra tỉ mỉ chuẩn bị, trận này trượng đối với bên ta tới nói có thể nói là hung hiểm vạn phần.

Nhưng so với Lý Thông, Triệu Vân tình huống tựa hồ càng là nguy hiểm.

Hắn lấy làm tự hào Kim Lăng con ngựa trắng quân bị đối phương liền nỏ quân áp chế, thế công không chiếm được phát huy chỉ có thể lui lại, mà thân là suất quân tranh tiên mãnh tướng Triệu Vân còn lại là nhất thời vô ý, lâm vào đối phương mãnh tướng vây quanh bên trong.

Này đứng mũi chịu sào cuốn lấy người của hắn, đó là Trương Phi.

Năm đó ở U Châu, Triệu Vân cùng Trương Phi, Lưu Bị đám người cũng coi như là có chút giao tình.

Nhưng này giao tình cũng không thâm.

Ngay lúc đó Lưu Quan Trương tam huynh đệ đối Triệu Vân bản lĩnh rất là kinh ngạc cảm thán, cảm thấy hắn là một người mãnh tướng mầm, cố ý kết giao, nhưng Triệu Vân thực mau liền rời đi Công Tôn Toản,

Lưu Bị đối này cũng thường xuyên cảm khái, trong lòng rất là tiếc hận.

Sau lại Triệu Vân quy thuận Đào Thương, nhiều lần kiến kỳ công, tin tức cũng thỉnh thoảng truyền tới Lưu thị huynh đệ lỗ tai trung.

Trương Phi một bên hướng Triệu Vân phát động mãnh liệt thế công, một bên cao giọng nói: “Triệu Tử Long, ngươi ngày xưa cũng là Công Tôn thái thú dưới trướng mãnh tướng, hiện giờ bối phản triều đình, phản trợ đào tặc, quả thật là người tài giỏi không được trọng dụng, yêm khuyên ngươi chạy nhanh xuống ngựa quy hàng, tuy ta đi gặp huynh trưởng, ngày sau thượng có thể lưu danh sử sách, không đến mức rơi vào nước bùn chi đạo!”

Triệu Vân trong tay trường thương dùng ra tam đóa thương hoa, đem Trương Phi xà mâu đãng đem mở ra, sau đó mãnh liệt hướng

về Trương Phi đâm mạnh, đem này hán tử bức bách có chút chật vật.

Triệu Vân một bên đoạt công, một bên lạnh lùng nói: “Nhà ta Tam đệ chính là đại hán thừa tướng, đỡ bảo cùng ngày hôm nay tử cùng Thái Hậu, thế nhà Hán tam bình chư hoạn, đỉnh định thiên hạ, hiện giờ nhà Hán thiên hạ duy thừa ngươi chờ tiểu tiểu thượng tồn! Nhữ chờ không tư sửa đổi, sớm tới quy phục, ngược lại là tại đây mê hoặc ta gia? Thật sự là buồn cười cực kỳ.”

Trương Phi bị Triệu Vân đánh có chút luống cuống tay chân, hắn một bên phản chắn Triệu Vân công kích, một bên cả giận nói: “Triệu Tử Long, nếu ngươi chấp mê bất ngộ, liền đừng trách yêm không niệm ngày xưa cũ tình!”

Dứt lời, liền thấy Trương Phi dùng sức đem xà mâu cao cao giơ lên, một cái lực phách Hoa Sơn, thẳng đến Triệu Vân đỉnh đầu táp đi.

“Ai cùng ngươi có cũ tình?” Triệu Vân một bên đáp lại, một bên đem ngân thương từ cho tới thượng, quét ngang Trương Phi xà mâu.

Hai thanh binh khí tương giao, phát ra chói tai thiết khí chạm vào nhau tiếng động, chấn bên cạnh quân tốt màng tai đều phải nát.

Bên cạnh binh tướng nhóm đều bất chấp chiến đấu, sôi nổi đem ánh mắt chuyển hướng về phía này hai người chiến đấu.

Bọn họ thật nhiều người đều là kinh nghiệm chiến trường thiện chiến binh tướng, cũng coi như là thân kinh bách chiến, mấy năm nay nhìn quen chém giết, nhưng thấy Trương Phi cùng Triệu Vân chiến đấu, này đó dũng mãnh lực sĩ như cũ là bị kinh không khỏi cả người phát run.

Này hai người chiêu thức cùng chiến pháp, quả thực liền giống như là quỷ thần giống nhau a!

Lập tức, liền thấy Trương Phi cùng Triệu Vân thân ảnh ở ánh lửa chiếu rọi xuống, giao nhau ở bên nhau, một đen một trắng lưỡng

đạo bóng người giống như sét đánh, cũng như gió thu, làm người hoa cả mắt, căn bản thấy không rõ hai người bọn họ ai là ai, cái nào là cái nào!

Quan Vũ giờ phút này cũng là đã đuổi tới, hắn nhìn nhìn tràng gian tình hình, không khỏi thở dài: “Triệu Vân quả nhiên thị phi một người nhưng thắng, Tam đệ chưa chắc có thể đấu đến quá hắn, trăm chiêu lúc sau, chỉ sợ là sẽ hạ xuống hạ phong……”

Quan Vũ phía sau, Ngụy Duyên cũng là theo theo tới.

Hắn nghe xong Quan Vũ nói, nói: “Một khi đã như vậy, Vân Trường công sao không đi trợ Trương tướng quân giúp một tay?”

Quan Vũ loát chòm râu, nói: “Lấy hai đánh một, há là đại trượng phu việc làm? Năm đó ở hổ lao quan đánh với Lữ Bố là lúc, Quan mỗ cùng Tam đệ cũng chưa từng hành này bỉ ổi việc.”

Ngụy Duyên ở sau người nghe thẳng nhếch miệng.

Ngươi năm đó cùng Trương Phi nhưng thật ra không lấy hai đánh một, nhưng là các ngươi luân Lữ Bố! Ngươi cho rằng ta không biết?

Ngụy Duyên đề đề trong tay nói: “Quan tướng quân chính là người trung hào kiệt, không làm này chờ tiểu nhân hành vi, mỗ gia lại phi cái gì lương thiện quân tử, ta đi trợ Trương tướng quân giúp một tay!”

Dứt lời, liền thấy Ngụy Duyên phóng ngựa đề đao, bôn Trương Phi phương hướng chạy tới.

Cùng lúc đó, văn sính cũng là gia nhập chiến đoàn, cùng Trương Phi đám người hợp chiến Triệu Vân.

Nếu là đơn độc cùng Trương Phi tác chiến, Triệu Vân cũng không sợ hãi.

Chỉ là Ngụy Duyên cùng văn sính cũng là phương nam mãnh tướng, thực sự là hai gã hảo thủ.

Đặc biệt là Ngụy Duyên, này tuổi tuy rằng tuổi trẻ, nhưng giơ tay nhấc chân chi gian đã là có đại tướng phong phạm, võ nghệ so sánh với đóng cửa chờ một đường mãnh tướng, cũng là không sai biệt nhiều.

Ba người đi chữ Đinh (丁) hình, đem Triệu Vân bao vây ở trong đó, cưỡi ngựa xem hoa thức luân ẩu đả, mặc cho Triệu Vân lại là dũng mãnh, đối mặt như vậy đánh nhau phương pháp, cũng là không làm nên chuyện gì.

May mắn hắn chiến mã chính là Đào Thương mượn cho hắn tuyệt ảnh, nếu như bằng không, chỉ sợ là kiên trì không được 40 cái hiệp.

Lý Thông tại hậu phương chỉ huy chúng quân vây quanh lương thảo, ở trình độ nhất định thượng cũng tương đối cố hết sức, tuy rằng vây quanh kho lúa binh mã không ít, nhưng Lưu Bị thiêu lương cùng Kim Lăng quân dập tắt lửa cứu lương chính là hai khái niệm.

Phóng hỏa chỉ cần tùy tay phóng hỏa mũi tên hoặc là ném cây đuốc là được…… Tùy ý thực.

Nhưng cứu hoả rõ ràng cố gắng hết sức nhiều, vận thủy, vận sa, còn muốn phòng bị hỏa thế tiếp tục mở rộng, còn muốn tùy thời chuẩn bị cùng địch nhân liều mạng, thật sự là quá khó khăn.

Xây dựng một cái hạng mục có lẽ yêu cầu rất dài thời đại, nhưng phá hủy thường thường chỉ là sớm tối chi gian.

Nhìn bên ta các binh lính bắt đầu dần dần chiếm cứ thượng phong, tại hậu phương chỉ huy Lưu Bị trong lòng rất là vui vẻ.

Xem ra chính mình như vậy phòng ngừa chu đáo cùng nằm gai nếm mật chuẩn bị nỗ lực cũng không uổng phí.

Chỉ cần có thể thuận lợi phá hủy Đào Thương truân lương chỗ, hắn dưới trướng dù có trăm vạn đại quân, ở không có lương thực tiếp viện dưới tình huống cũng đem không hề tác chiến chi lực, đến lúc đó chỉ cần bên ta thuận lợi đánh bại Đào Thương, hắn tuổi tác nhẹ

nhàng tao này đại bại, rất có khả năng đó là chưa gượng dậy nổi, đến lúc đó Đào Thương kia quảng đại thổ địa, nghĩ đến chính là sẽ bị khắp nơi thế lực chia đều, mà chính mình cái này tại đây chiến trung nhất cử đặt diệt đào đại công thần, thế tất cũng sẽ được đến Kinh Châu quân dân ủng hộ, đến lúc đó này to như vậy thiên hạ, tự nhiên cũng sẽ có hắn một phần.

Nói không chừng, đến lúc đó chính mình còn có thể hỏi Lưu biểu mượn binh, bắt lấy Kim Lăng thành làm căn cứ đâu?

Nghĩ vậy, Lưu Bị luôn luôn giếng cổ không dao động trên mặt, không khỏi xuất hiện mấy mạt ý cười.

Đương nhiên, hắn năm đó bị Quản Hợi tấu phá tướng mặt, cũng bởi vậy có vẻ phá lệ khiếp người.

Trần đến ở một bên nhìn đến loại này tình hình, không khỏi cả giận: “Chủ công, ngài ngây ngô cười cái gì đâu? Nước miếng đều chảy ra.”

“Ân hừ!” Lưu Bị vội vàng thu hồi thế thái biểu tình, giơ tay xoa xoa môi, phân phó nói: “Truyền lệnh tam quân, gia tăng phóng hỏa, kiềm chế Triệu Vân cùng Lý Thông, vô luận như thế nào, cũng muốn ở trong thời gian ngắn nhất, đem Kim Lăng quân tổn thất lộng tới lớn nhất……”

“Báo!”

Liền ở ngay lúc này, phía sau một con thám báo vội vàng chạy băng băng mà đến.

“Khởi bẩm tả tướng quân, ta quân phía sau, phát hiện Kim Lăng quân viện quân!”

Lưu Bị nghe vậy mày nhăn lại, nói: “Y theo bàng sĩ nguyên gián ngôn, như làm cảnh thăng huynh cùng Tào Tháo mãnh tướng đều ra tới làm mồi dụ, Đào Thương ứng sẽ không lại có dư thừa mãnh

tướng chi viện nơi này…… Tới sẽ là người nào, nhưng tra xét rõ ràng sao?”

Kia thám báo lắc đầu nói: “Đạo kỳ phía trên, chỉ có trương, cao nhị tự, nhưng cụ thể là ai, còn chưa tra xét rõ ràng.”

Lưu Bị cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Đào Thương dưới trướng, làm như không có trương cao này nhị họ mãnh tướng…… Chẳng lẽ là hắn gần đây thu phục Hà Bắc Trương Hợp cùng Cao Lãm?”

Trần đến ở một bên nói: “Bất luận là người phương nào, cũng cần chia quân ngăn cản, không thể làm cho bọn họ ngăn trở chúng ta bên này thế công.”

Lưu Bị cười nói: “Nếu là Trương Hợp Cao Lãm, thật cũng không phải không thể ứng đối…… Trương Hợp dưới trướng đại kích sĩ tuy dũng, lại cũng không đáng để lo, từ ngươi cùng Vân Trường đi trước, đương nhưng làm cho bọn họ biết được lợi hại! Thúc đến, ngươi hoả tốc liền cùng Vân Trường đi đem kia Trương Hợp cùng Cao Lãm thủ cấp bắt lấy trở về cùng ta!”

------oOo------

Chương 815: tính toán ở ngoài cường binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần đến ở được đến Lưu Bị mệnh lệnh lúc sau, lập tức phái người đi tìm Quan Vũ, thỉnh hắn cùng chính mình cùng xuất binh, xoay người đối phó Kim Lăng quân viện quân.

Quan Vũ thấy Trương Phi, Ngụy Duyên, văn sính đám người đủ rồi đối phó Triệu Vân cùng Lý Thông chờ chúng, hơn nữa liền nỏ quân trợ trận, nghĩ đến nơi này hẳn là không có việc gì, ngay sau đó cùng trần đến, suất lĩnh một bộ phận Kinh Châu binh mã, hướng về phía sau mà đi.

Trên đường, trần đến đối Quan Vũ nói: “Nghe nói Kim Lăng trong quân mãnh tướng như mây, tuy rằng lần này chủ công thiết kế, làm Đào Thương đem mãnh tướng đều phái đến trước trận, nhưng cũng không nói được sẽ lưu lại một hai người tiến đến chi viện, chúng ta còn cần cẩn thận cẩn thận mới là.”

Quan Vũ cười ha ha, lắc đầu nói: “Thúc đến, này ngươi không khỏi liền quá cẩn thận rồi, Đào Thương dưới trướng chư tướng, ở Quan mỗ xem ra, toàn giống như cỏ rác giống nhau, nhưng lự giả bất quá là Triệu Vân, Từ Hoảng ít ỏi mấy người mà thôi, bất luận Đào Thương phái nhiều ít mãnh tướng tới, cũng chắn không được Quan mỗ này Thanh Long Yển Nguyệt!”

Trần đến xưa nay cũng là biết Quan Vũ cao ngạo, ngay sau đó chắp tay nói: “Quan tướng quân oai vũ, đương thời có một không hai!”

“Thám báo có từng nói rõ Đào Thương phái ai tới chi viện?”

Trần đến lắc lắc đầu nói: “Cụ thể là ai, cũng không rõ ràng, thám báo hồi báo nói, đối phương đạo kỳ thượng chỉ có trương, cao nhị tự.”

“Trương, cao?” Quan Vũ một bên phóng ngựa, một bên nhíu mày nói: “Đào Thương dưới trướng danh tướng trung, tựa hồ không có này hai cái họ?”

Trần đến giờ đầu nói: “Đúng là như thế, vừa mới nghe chủ công nói, Đào Thương bình định Hà Bắc lúc sau, Hà Bắc danh tướng Trương Hợp cùng Cao Lãm quy thuận Đào Thương, có thể hay không là bọn họ?”

“Trương Hợp? Cao Lãm?” Quan Vũ khinh miệt cười, nói: “Giới chốc hạng người, gì đủ nói đến.”

“Quan tướng quân không thể khinh địch, này hai người năm đó cũng từng cùng Nhan Lương, Văn Sửu song song! Tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ.”

Quan Vũ nhàn nhạt nói: “Tuy rằng như thế, lại cũng không đáng để lo, này hai người liền tính là có chút dũng lược, nhưng nhưng vẫn chưa từng nghe nói từng có cái gì quá lớn công tích, nghe nói Trương Hợp dưới trướng có một chi đại kích sĩ quân, tuy trang bị hoàn mỹ, lại cũng là sơ hở nhiều hơn, không phải sợ cũng…… Chẳng lẽ, ngươi tự mình huấn luyện bạch 耗 binh, còn đánh không lại hắn đại kích sĩ không thành?”

Bạch 耗 binh chính là trần đến giúp Lưu Bị huấn luyện ra tinh nhuệ bộ đội, chiến lực cực cường, có thể nói có một không hai phương nam, lần trước bình định kinh nam Trương Tiện, bạch 耗 binh

Cũng là nhiều lần lập công lớn.

Trần đến vừa nghe Quan Vũ nhắc tới bạch 耗 binh, không khỏi ngạo nghễ ngẩng đầu lên, nói: “Quan tướng quân đây là nói nơi nào lời nói tới? Cái gì đại kích sĩ, ta tự không sợ hắn!”

“Đây là!” Quan Vũ nhàn nhạt cười nói: “Có bạch 耗 binh ở, liền tính là Đào Thương hổ vệ quân tới, chúng ta cũng không sợ hắn!”

……

Quan Vũ cùng trần đến binh mã tiến lên thanh âm, ẩn ẩn truyền đến Đào Thương đám người nơi địa phương.

Lúc này từ Đào Thương tự mình suất lĩnh tiếp viện bộ đội, đã dựa theo Cao Thuận gián ngôn tại chỗ đợi mệnh, chỉ chờ đối phương xung phong liều chết lại đây.

Cao Thuận đánh mã đi vào Đào Thương phụ cận, nghiêng tai lắng nghe nơi xa truyền đến quân địch tiếng bước chân, khóe miệng không khỏi lộ ra hiểu ý mỉm cười.

“Quân địch kỵ binh tựa hồ cũng không thật nhiều, này trượng xem ra không lắm khó đánh, thừa tướng còn thỉnh an ngồi, đãi mỗ cùng Trương Liêu đánh bại quân địch viện quân lúc sau, chúng ta đi thêm tiến quân đó là.”

Đào Thương thật sâu nhìn Cao Thuận, trong lòng có một loại nói không nên lời khuây khoả.

Cao Thuận dưới trướng xông vào trận địa doanh, ở hắn biết nói trong lịch sử liền đã từng chính diện đã đánh bại Quan Vũ cùng Trương Phi, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, chính diện đối địch mấy vô bại tích.

Mà Cao Thuận người này ngày thường tuy rằng bản khắc một ít, lời nói lạnh nhạt, nhưng lại nguyên nhân chính là vì hắn như vậy tính cách, mới có thể đủ khiến cho hắn xử sự bình tĩnh, không xử trí theo cảm tính, cũng không kiêu ngạo tự mãn.

Đáng tiếc, suốt cuộc đời, cũng không có được đến Lữ Bố trọng dụng, tương phản lợi dụng so nhiều, làm hắn trong lịch sử quang mang chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Từ Vinh vừa mới đến cậy nhờ Đào Thương khi liền từng nói qua, luận cập luyện binh, này thiên hạ chỉ có một người ở hắn phía trên, người kia chính là Cao Thuận.

Ở Đào Thương xem ra, luận cập cầm binh, luyện binh, chỉ huy binh mã tác chiến năng lực, Cao Thuận đương vì đệ nhất.

“Ngươi có tin tưởng đánh bại đối phương viện quân sao?” Đào Thương hỏi Cao Thuận nói.

Cao Thuận gật gật đầu, nói: “Trên đời này không có tuyệt đối thắng bại, nhưng liền hiện nay tình hình tới nói, ta có chín thành nắm chắc.”

Nếu Cao Thuận tiền đề là vạn sự không có tuyệt đối, kia hắn nói chín thành nắm chắc, liền hắn cá nhân tới giảng, cơ bản chính là tất thắng không thể nghi ngờ.

Đào Thương hướng hắn thấp giọng rũ tuân nói: “Còn thỉnh cao tướng quân chỉ điểm một vài, cái này trung bí quyết lại là ở nơi nào?”

Cao Thuận thấy Đào Thương như thế khiêm tốn, nhiều ít cũng không quá thích ứng.

Đây chính là hắn đi theo Lữ Bố thời điểm, chưa từng có thể nghiệm quá cảm giác.

Hắn sửa sang lại hạ ý nghĩ, nói: “Địch quân tiếng vó ngựa hỗn độn, tuỳ tiện…… Nghĩ đến đều là nam mã, thả số lượng không nhiều lắm, quân địch hiện nay chính là lấy bộ binh là chủ, mà này bộ binh tiếp viện quân giống nhau toàn vì trường thương binh hoặc là trường kích binh, vì không ảnh hưởng tốc độ, cung nỏ cũng cùng thuẫn binh ít, mà ta Tịnh Châu lang kỵ cùng xông vào trận địa doanh ngày thường chiến pháp phối hợp, chính là lấy khắc chế trừ cung nỏ cũng ngoại còn lại bước kỵ là chủ, bởi vậy chúng ta bên ngoài ở thượng chiếm cứ ưu thế.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu: “Sau đó đâu?”

“Chúng ta tại đây liệt trận, trước mắt đến nỗi đối phương cách xa nhau vài dặm, bọn họ tiến quân tốc độ không hàng phản tăng, thuyết

minh sau đó bọn họ đó là chuẩn bị trực tiếp xung phong liều chết, không đáng liệt trận, theo như cái này thì, đối phương tướng lãnh đối chúng ta biết chi không nhiều lắm, thả không như thế nào coi trọng chúng ta, cái gọi là kiêu binh tất bại, chúng ta cẩn thận đối địch, bọn họ đại ý tuỳ tiện, này phần thắng, nghĩ đến liền lại là nhiều vài phần.”

Đào Thương tán thưởng nhìn trầm ổn Cao Thuận, lại nói: “Còn có đệ tam sao?”

“Không có đệ tam, chỉ bằng này hai điểm, một ngoại một nội đủ rồi đặt thắng cục.”

Đào Thương thầm nghĩ trong lòng chờ trận này chiến sự lúc sau, bất luận thủ hạ người có bao nhiêu đại dị nghị, hắn nhất định phải đem Cao Thuận đề bạt lên, làm hắn trở thành chính mình dưới trướng chân chính tâm phúc cánh tay.

Không bao lâu, quân địch tiếng vó ngựa cùng bộ binh tiếng bước chân bắt đầu dần dần biến rõ ràng có thể nghe, càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng điếc tai.

Dần dần dưới chân mặt đất cũng bắt đầu hơi hơi khởi xướng hơi hơi run rẩy.

Đào Thương cũng coi như là kinh nghiệm chiến trận, hắn bằng vào chính mình kinh nghiệm kết luận đối phương cũng là một chi kinh nghiệm sa trường lão binh.

Nhưng Cao Thuận bình đạm trên mặt lại trước sau vẫn duy trì trấn định, tựa hồ không để bụng chút nào.

Mà từ Trương Liêu chỉ huy những cái đó Tịnh Châu lang kỵ, bọn họ ngựa bắt đầu rung đùi đắc ý nôn nóng bất an lên, ngựa bốn vó không ngừng đan xen đong đưa, thậm chí liền mũi đế đều phun cái không ngừng.

Có mã thậm chí chạy ra khỏi đội ngũ nửa cái thân hình.

Trương Liêu phóng ngựa mà đến, đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, ta trước xuất chiến! Có không?”

Đào Thương cười nói: “Các ngươi hai người thương nghị, ta chỉ phụ trách xem náo nhiệt.”

Cao Thuận hướng về Trương Liêu gật gật đầu, nói: “Lão quy củ.”

Trương Liêu gật gật đầu, ngay sau đó ở kỵ binh nhóm chờ mong trung rốt cuộc giơ lên tay phải.

Quân ngũ trung, đệ nhất bài sừng trâu lính kèn nhóm lập tức cố lấy cái đại đại quai hàm thổi lên đã sớm đặt ở bên miệng kèn.

Thật dài xung phong tiếng kèn trong lúc nhất thời vang vọng phạm vi vài dặm nơi.

Mà Tịnh Châu lang cưỡi ở này thanh tiếng kèn rơi xuống lúc sau, liền giống như một đám chân chính lang giống nhau, thảm thức về phía trước bay nhanh chạy băng băng phóng đi.

------oOo------

Chương 816: lang kỵ chi uy, xông vào trận địa chi chí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thật dài tiếng kèn vang vọng toàn bộ bầu trời đêm.

“Hô hô”

Tịnh Châu lang kỵ các tướng sĩ ở Trương Liêu chỉ huy hạ, một đám đều là ngửa đầu phát ra lang giống nhau tru lên, kia kinh thiên động địa gào thét hò hét nghe vào người trong tai, không biết vì sao, lại là có nói không nên lời khó chịu.

Lang kỵ các tướng sĩ một đám đều bị nhiệt huyết sôi trào, đi theo người bên cạnh phóng ngựa chạy như điên.

Ở những cái đó lang kỵ trong ánh mắt, chút nào tìm không thấy bởi vì chiến tranh mà sợ hãi ánh mắt, cũng hoặc là thần sắc khẩn trương.

Ở lang kỵ trên người, chút nào tìm không thấy chiến tranh áp lực cảm, bọn họ phảng phất một đám giống như tham gia vui sướng tụ hội, giơ lên cao chiến đao khàn cả giọng tận tình gầm rú, ở bọn họ trên người, chiến tranh phảng phất là một kiện cực có mị lực sự tình.

“Sát”

Nhìn Tịnh Châu lang kỵ một đám giống như điên rồi giống nhau hướng về phía trước phóng đi, cảm xúc dị thường kích động, Đào Thương không khỏi thẳng lắc đầu, thẳng chép miệng.

“Nhìn nhìn này đó không chính hành, này nơi nào là đi đánh giặc, này rõ ràng là đi tập thể dạo dao tử.”

Quan Vũ cùng trần đến đang ở xua đuổi binh mã tiến lên, đột nhiên nghe thấy phía trước tiếng vó ngựa liền tượng một mặt bị gõ tiểu cổ giống nhau truyền đến.

Thanh âm kia từ mơ hồ có thể nghe đến càng lúc càng lớn, càng ngày càng dày đặc, mặt đất chấn động liền giống như lũ bất ngờ bùng nổ giống nhau, kia chấn động kẹp tại đây hơi thở nguy hiểm ập vào trước mặt làm nhân tâm thần đều nứt.

Quan Vũ cùng trần đến binh mã giờ phút này cũng là khó có thể một lần nữa bày trận, đối mặt loại tình huống này chỉ có thể là đón da đầu cùng đối phương ngạnh hám.

“Trường mâu binh chuẩn bị” trần đến hướng về phía phía sau binh lính hô.

Kinh Châu quân lâm thời biến trận, đằng trước binh lính đột nhiên tản ra, khiến cho mỗi hai người trung gian đều lộ ra dung một con ngựa thông qua thông đạo, ba hàng trường mâu binh nhanh hơn tốc độ về phía trước, chuyển biến thành xung phong hàng ngũ.

Không bao lâu, liền thấy Tịnh Châu lang kỵ xuất hiện ở những cái đó Kinh Châu quân mi mắt bên trong.

Đối mặt địch quân trường mâu trận, những cái đó lang kỵ cũng không sợ hãi, tương phản, bọn họ trong mắt lại toát ra hưng phấn thần sắc, dưới chân không chậm phản mau, ầm ầm vọt vào địch quân quân trận bên trong.

Đầu một loạt lang kỵ bị Kinh Châu quân trường mâu binh đâm đến một tảng lớn, huyết vụ tràn ngập, chấn động đương trường.

Sắc bén trường mâu đâm vào trước bài lang kỵ chiến mã, làm người nhìn thấy ghê người.

Nhưng thực hiển nhiên, hiện tại này đó Tịnh Châu lang kỵ lại không có bởi vì đồng bạn tử vong mà cảm thấy sợ hãi, bọn họ giẫm đạp đồng bạn máu tươi, tiếp tục điên cuồng nhảy vào địch quân quân

trận, ngạnh sinh sinh dùng máu tươi tễ phá đối phương trường mâu quân quân trận.

Mấy ngàn Tịnh Châu lang kỵ tiếng hô như sấm này mũi nhọn sở chỉ không người dám đương.

Phụ trách ở phía trước để lang kỵ trường mâu quân trận trong phút chốc hỏng mất.

Những cái đó Kinh Châu trường mâu bọn lính một đám lá gan muốn nứt ra, chật vật tứ tán mà chạy.

Chiến cơ có đôi khi chỉ ở trong nháy mắt, Tịnh Châu lang kỵ bắt được này trong nháy mắt cơ hội, cổ đủ dũng khí dũng mãnh đẩy mạnh, tùy ý giẫm đạp chà đạp những cái đó đã bị tách ra trường mâu binh.

Mắt thấy phía trước quân trận bị đột phá, Quan Vũ không khỏi hét lớn một tiếng, phóng ngựa đề đao tự mình suất quân về phía trước, đem trung quân trận chỗ hổng bổ thượng, mà trần đến còn lại là chỉ huy bạch 耗 binh theo sát sau đó, cùng lang kỵ ác chiến.

Quan Vũ liên tục chém giết vài tên Tịnh Châu lang kỵ lúc sau, trần đến phóng ngựa đi vào hắn phía sau, cao quát: “Quan tướng quân, Hà Bắc Trương Hợp cùng Cao Lãm thế nhưng có thể chỉ huy như vậy thiện chiến kỵ binh sao ta xem này đó kỵ binh chiến pháp, tựa hồ không phải Kim Lăng chi quân”

Quan Vũ hoành tay áo vung, cao quát: “Này đó không phải Kim Lăng binh mã, này đó binh tướng, là Tịnh Châu lang kỵ”

Quan Vũ năm xưa từng cùng Đổng Trác, Lữ Bố đám người đã giao thủ, hắn lại là Hà Đông xuất thân, đối Tịnh Châu người tạo thành binh mã tự nhiên là hiểu biết, như thế thị huyết dường như không có nhân tính giống nhau kỵ binh, trừ bỏ Tịnh Châu lang kỵ, thiên hạ rốt cuộc tìm không ra đệ nhị chi.

Cho dù là hắn cùng trần đến suất lĩnh bạch 耗 binh tự mình tiến lên, bày ra ra chính mình anh dũng vô địch một mặt, những cái đó Tịnh Châu lang kỵ binh lính cũng chút nào không thấy khiếp nhược, tương phản, bọn họ thế công ngược lại càng thêm điên cuồng, càng thêm sắc bén.

“Chắn ta giả chết” Quan Vũ gầm lên giận dữ, Thanh Long đao lại lần nữa chém bay hai gã lang kỵ.

Nhưng càng nhiều lang kỵ sĩ binh lại là phác giết đi lên.

Quan Vũ rơi vào đường cùng, chỉ phải quay người, mà tới rồi chi viện một đội bạch 耗 binh còn lại là vây quanh đi lên, thế hắn tiếp được đối diện lang kỵ sĩ binh.

Quan Vũ cả người tắm máu đi vào trần đến bên người, hắn đơn phượng nhãn trung, lộ ra ngày thường ít có lo lắng, nói: “Này không phải Kim Lăng kỵ binh, đây là Tịnh Châu lang kỵ”

“Tịnh Châu lang kỵ” trần đến nghe vậy sá nhiên nói: “Tịnh Châu lang kỵ như thế nào sẽ chạy đến Đào Thương dưới trướng”

Quan Vũ không có trả lời trần đến cái này râu ria vấn đề, hắn trong đầu còn lại là hồi tưởng lên, năm xưa ở hổ lao quan cùng biện thủy, nhìn đến kia chi công vô bất khắc chiến vô bất thắng giáp sắt bộ binh.

Tuy là Quan Vũ như vậy dũng liệt người, tưởng tượng đến kia chi tinh nhuệ bộ binh, cũng không khỏi hãi hùng khiếp vía.

“Không xong, chúng ta gần nhất lại là đã quên, đương kim thiên hạ, trừ bỏ Trương Hợp cùng Cao Lãm, lại mặt khác còn có hai gã họ Trương, cao mãnh tướng thả kỳ thật lực thượng ở Trương Hợp cùng Cao Lãm phía trên.”

Trần đến vừa nghe lời này, vội nói: “Nào hai cái”

“Lữ Bố thủ hạ Trương Liêu cùng Cao Thuận đặc biệt là kia Cao Thuận dưới trướng xông vào trận địa doanh, chính là thiên hạ cường quân”

Lời nói không đợi nói xong, liền nghe thấy “Đông, đông, đông, đông” tiếng vang, quay đầu thấy, lại thấy một chi không đủ ngàn dư trọng giáp bộ binh ở Cao Thuận dẫn đường hạ, nhanh chóng hướng tới Kinh Châu quân vọt tới.

Kinh Châu quân trước trận đã bị Tịnh Châu lang kỵ xé rách một cái khẩu tử, mà xông vào trận địa doanh giờ phút này liền giống như một thanh mũi tên nhọn, theo máu tươi kích động miệng vết thương, hướng về nội tạng bộ phận, lại tàn nhẫn lại chuẩn trát đi vào.

Xông vào trận địa doanh vọt vào Kinh Châu quân trận sau, lấy mười người vì lấy trấn nhỏ, chia làm 70 đội, hỗ trợ lẫn nhau, cương nhu cũng tế, tán loạn là lúc, giống như một đám phối hợp khăng khít, giảo hoạt săn thú sói đói, hợp binh lên, lại giống như một con uy chấn núi rừng, tắm máu chiến đấu hăng hái mãnh hổ, Kinh Châu quân đối mặt bọn họ, căn bản là ngăn cản không được.

Xông vào trận địa doanh tướng sĩ ở Cao Thuận suất lĩnh hạ, lấy bão táp quét ngang chi thế quét ngang Kinh Châu quân phương trận.

“Xông vào trận địa chi chí, hữu tử vô sinh”

Xông vào trận địa doanh các tướng sĩ một bên ở Kinh Châu quân trong trận chém giết, một bên cao giọng hô quát.

Thanh âm kia giống như bùa đòi mạng giống nhau, nghe vào mọi người trong tai, làm người không khỏi cả người run rẩy.

Quan Vũ ngày thường đó là màu đỏ khuôn mặt giờ phút này biến càng đỏ.

Hắn múa may Thanh Long đao, phóng ngựa thẳng hướng Cao Thuận cùng xông vào trận địa doanh sát đem qua đi.

Xông vào trận địa doanh chiến lực cùng thực lực, hắn nhiều ít cũng có nghe thấy, hôm nay càng là mắt thấy vì thật, bên ta trước bộ đã bị Tịnh Châu lang kỵ công phá, nếu là lại mặc cho xông vào trận địa doanh như vậy chặn ngang một đòn, bên ta này đó Kinh Châu quân, bao gồm bạch 耗 binh ở bên trong, có thể hay không bình an trở về, liền không tốt lắm nói.

Quan Vũ về phía trước vọt mạnh đương khẩu, lại thấy một bên đột nhiên chạy ra một tướng, đem chiến đao hướng về Quan Vũ vào đầu bổ tới.

Quan Vũ nâng lên tay tới, vội vàng chống đỡ, tương lai đem kệ binh khí trụ.

Quan Vũ lạnh lùng nhìn quét người tới liếc mắt một cái, nói: “Nhữ là người phương nào”

“Đào tương ngồi xuống Trương Liêu Quan Vũ, ngươi nạp mệnh tới”

------oOo------

Chương 817: bại Quan Vũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

<r />

Trương Liêu chợt xuất hiện tuy rằng cho Quan Vũ nhất định kinh ngạc, nhưng hắn dù sao cũng là đương thời cường giả, đời sau Võ Thánh, ngay lập tức chi gian liền hồi qua thần nhi, phóng ngựa cùng Trương Liêu chiến ở một chỗ. <r />

<r />

“Trương Liêu, nghe nói ngươi là là Lữ Bố dưới trướng thượng tướng? Dữ dội phản trợ Đào thị nghịch tặc, cùng đại hán chính thống là địch cũng?” Quan Vũ một bên cùng Trương Liêu giao thủ, một bên lời lẽ chính đáng khiển trách với hắn. <r />

<r />

Đối mặt Quan Vũ thế so ngàn quân chi trọng lực đạo, Trương Liêu lại là chút nào không vì sở sợ, hắn một bên cổ sức chân khí cùng Quan Vũ ác chiến, một bên phản bác nói “Mỗ gia sản năm ở đổng công dưới trướng khi, ngươi chờ liền nói ta là nhà Hán nghịch tặc, mỗ gia đi theo ôn hầu nam chinh bắc chiến, ngươi chờ cũng nói ta là nghịch tặc, hiện giờ ở đào tương dưới trướng, ngươi chờ như cũ nói mỗ là phản nghịch, chẳng lẽ này thiên hạ, trừ bỏ ngươi chờ này đó dối trá tiểu nhân, người khác liền đều là phản thần tặc tử không thành?” <r />

<r />

Quan Vũ nghe xong lời này, không khỏi chán nản. <r />

<r />

Hắn hai tròng mắt nhíu lại, trong tay Thanh Long đao mang theo hạo nhiên khí thế thổi quét hướng Trương Liêu đỉnh đầu, lưỡi đao mang theo lệ phong giống như một loạt sắc bén sóng lớn bao phủ ở hắn toàn thân. <r />

<r />

Khanh! <r />

<r />

Trương Liêu trở tay dùng chiến đao tiếp được Quan Vũ Thanh Long đao, cho dù ở lực lượng cùng võ nghệ thượng, hắn cùng Quan Vũ có một ít chênh lệch, nhưng ở khí thế thượng, Trương Liêu lại một chút không thua cấp Quan Vũ nửa phần! <r />

<r />

Hai người cứ như vậy leng keng giao thủ, liền đấu 30 chiêu thắng bại chẳng phân biệt. <r />

<r />

Nhưng theo thời gian trôi qua, Trương Liêu cái trán bắt đầu xuất hiện rậm rạp mồ hôi, sắc mặt cũng bắt đầu biến ửng hồng, hắn hai tay cũng bắt đầu dần dần tê dại, lỗ mũi cùng trong miệng hô hấp cũng trở nên càng ngày càng thô nặng. <r />

<r />

Liền ở cái này đương khẩu, Cao Thuận dẫn dắt một chi xông vào trận địa doanh chiến đội đuổi tới. <r />

<r />

Lại thấy xông vào trận địa doanh một đội binh lính từ tả hữu hai sườn phân biệt bao kẹp đi lên, bọn họ lấy cực nhanh tốc độ trước giải khai Quan Vũ thân vệ quân vây quanh võng, sau đó nhắm ngay Quan Vũ bản nhân, chính là động tác nhất trí một đốn loạn thứ. <r />

<r />

Nói là loạn thứ, nhưng xông vào trận địa doanh thế công kỳ thật vẫn là rất có quy luật, bọn họ không có bất luận cái gì trước đó câu thông, mà là lẫn nhau rất có ăn ý phân công, tả hữu vài tên xông vào trận địa doanh binh lính dùng trường kích thứ lập tức đem, mà mặt phải binh lính còn lại là dùng trường kích chọn mã chân. <r />

<r />

Quan Vũ tức khắc đại kinh thất sắc, hắn vội vàng dùng sức đảo qua, đẩy ra mặt trái những cái đó binh lính đối chính mình công kích, sau đó vội vàng lại dùng đao đế đi chắn mặt phải những cái đó binh lính công kích, sau đó bỗng nhiên kéo động cương ngựa, về phía sau phương lui một khoảng cách. <r />

<r />

Tuy là như thế, Quan Vũ cánh tay thượng, vẫn là bị xông vào trận địa doanh binh lính vẽ ra lưỡng đạo vết thương, máu tươi giàn giụa. <r />

<r />

Nhưng xông vào trận địa doanh thế công cũng không có đình chỉ. <r />

<r />

“Phá!” <r />

<r />

Theo Cao Thuận ra lệnh một tiếng, lại thấy ở giữa mười tên xông vào trận địa doanh binh lính giơ lên trong tay binh khí, bỗng nhiên ném mạnh hướng về phía Quan Vũ, mà lúc này, Quan Vũ một chúng thân binh đã đi tới hắn trước mặt, này đó sắc bén vũ khí cơ hồ tất cả đều trát ở bọn họ trên người, lập tức gian liền làm này đó đáng thương Kinh Châu quân đi đời nhà ma. <r />

<r />

Quan Vũ giận tím mặt “Tặc tử thật can đảm……” <r />

<r />

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy những cái đó ném mạnh xong binh khí dài xông vào trận địa doanh binh lính sôi nổi rút ra phía sau phác đao, chỉnh tề mà lại nhanh chóng vọt tới Quan Vũ trước mặt, đối với Quan Vũ chiến mã trước chân chính là một trận quét ngang. <r />

<r />

Kia chiến mã vừa mới bị Quan Vũ về phía sau kéo động một khoảng cách, đã không có lại về phía sau tiếp tục lui giảm xóc. <r />

<r />

Trong nháy mắt, liền thấy huyết quang vẩy ra, Quan Vũ bị kia thất bị chém rớt mã chân chiến mã về phía sau ném đi đi ra ngoài, thật mạnh suy sụp ở trên mặt đất, bắn nổi lên thật lớn một tầng bụi đất. <r />

<r />

Cao Thuận khóe miệng lộ ra một tia lãnh khốc tươi cười, quát <r />

<r />

“Trảm đem!” <r />

<r />

Giọng nói lạc khi, liền thấy những cái đó dũng mãnh xông vào trận địa doanh binh lính sôi nổi hướng về Quan Vũ bên cạnh vây kín đi lên, Quan Vũ thân vệ quân căn bản là ngăn trở không được. <r />

<r />

Liền tại đây nghìn cân treo sợi tóc đương khẩu, lại thấy trần đến suất lĩnh một chúng bạch 耗 binh vọt lại đây. <r />

<r />

Trần đến đây khắc đã là cả người tắm máu, hắn phía sau những cái đó bạch 耗 binh cũng là chật vật bất kham, rất nhiều người trên người đều treo màu, nhưng ngay cả như vậy, bọn họ chiến lực cũng muốn rất xa cường với những cái đó bình thường sĩ tốt. <r />

<r />

Bạch 耗 binh nhóm ngăn cản những cái đó xông vào trận địa doanh binh lính, phân tán bọn họ lực chú ý, mà trần đến bản nhân còn lại là múa may chiến thương, sát lui hai gã đối với Quan Vũ muốn chém xông vào trận địa doanh sĩ tốt, sau đó đem chiến thương một mặt đưa tới Quan Vũ trước mặt, hét lớn một tiếng “Mau khởi!” <r />

<r />

Quan Vũ phản ứng vẫn là cực nhanh, hắn bắt lấy trần đến chiến thương, nương trần đến thương thượng sức kéo đứng dậy. <r />

<r />

Mà cũng chính là ở ngay lúc này, Đào Thương đã mang theo Bùi Tiền cùng hổ vệ quân chúng, thông qua xông vào trận địa doanh cùng lang kỵ sát ra đường máu đi tới chiến trường giữa, tràng gian đại cục nhất định, bởi vậy chỉ cần có hổ vệ quân bảo hộ, Đào Thương tự nhận là hẳn là sẽ không có cái gì nguy hiểm. <r />

<r />

Cũng chính là ở cái này đương khẩu, Đào Thương thấy được trước mắt một màn…… Quan Vũ chính nương trần đến lực, muốn thượng hắn mã chạy trốn. <r />

<r />

Cơ hồ là không có bất luận cái gì chần chờ, Đào Thương lập tức đối Bùi Tiền hạ đạt mệnh lệnh. <r />

<r />

“Bắn tên, bắn chết hắn!” <r />

<r />

Bùi Tiền đi theo Đào Thương nhiều năm, đối mệnh lệnh của hắn cơ hồ là vô điều kiện phục tùng, hắn không có bất luận cái gì phản ứng, từ phía sau mũi tên hồ lấy ra mũi tên chi, giương cung cài tên, đối với Quan Vũ chính là một mũi tên bắn ra. <r />

<r />

Quan Vũ giờ phút này chính túm trần đến đại thương muốn lên ngựa, đột nhiên, lại cảm thấy hậu đình truyền đến một trận dục tiên dục tử đau đớn. <r />

<r />

Nói là dục tiên dục tử, nãi nhân này đau đớn bên trong, ẩn ẩn còn có giấu vài phần khoái cảm. <r />

<r />

“A a a ~~!” Quan Vũ giơ thẳng lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, này thanh âm chi thảm thiết mấy nhưng chấn thượng cửu tiêu. <r />

<r />

Bất quá quanh mình binh lính đều rất kỳ quái…… Này bao hàm chỗ đau thanh âm, như thế nào nghe tới còn có vài phần sảng cảm đâu? <r />

<r />

Quan Vũ xoay người lên ngựa, phía sau nhổ xuống hậu đình thượng mũi tên, hướng về Đào Thương cùng Bùi Tiền nơi phương hướng hung hăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, hắn không dám ngồi xuống ở mông ngựa thượng, chỉ có thể là đôi tay gắt gao ôm trần đến sau eo, để tránh rớt đến ngựa phía sau. <r />

<r />

“Quan tướng quân nắm chặt!” Trần đến rống lên một tiếng, vừa chuyển mã, bảo hộ Quan Vũ chạy ra khỏi xông vào trận địa doanh vây quanh, nhưng vì đạt tới cái này mắt, hắn cùng Quan Vũ trên người vẫn là hoặc nhiều hoặc ít đều treo chút màu. <r />

<r />

Vì nghĩ cách cứu viện Quan Vũ, đi theo trần đến giết đến trong trận này đó bạch 耗 binh chỉ sợ là đều đến giao đãi ở chỗ này. <r />

<r />

Nhìn phóng ngựa rời đi Quan Vũ cùng trần đến hai người, Đào Thương không khỏi tiếc nuối thở dài, hắn quay đầu, đối Bùi Tiền nói “Ngươi này tiễn pháp cũng không tránh khỏi quá thủy! Ta làm ngươi bắn hắn, là làm ngươi bắn hắn đầu, ngươi như thế nào có thể chạy thiên đến trên mông?” <r />

<r />

Bùi Tiền sắc mặt đỏ bừng, cảm thấy có chút tao hoảng. <r />

<r />

Hắn khô cằn cười hai tiếng, nói “Thuộc hạ bất tài, sẽ không xoát mũi tên……” <r />

<r />

“Vậy ngươi sẽ chơi cái gì?” <r />

<r />

“Ta chỉ am hiểu chơi đại đao.” <r />

<r />

……<r />

<r />

Triệu Vân cùng Lý Thông binh tướng đối mặt Lưu Bị quân, tả dịch hữu chi, bận việc túi bụi, nhưng cố tình Kinh Châu quân nơi nơi phóng hỏa, mặc cho bọn họ lại như thế nào nỗ lực, cũng cơ bản là cố kỵ bất quá tới. <r />

<r />

Đặc biệt là Triệu Vân, com giờ phút này đối chiến Trương Phi, Ngụy Duyên chờ ba gã mãnh tướng, nhiều lần bị nhục, trên người bị thực trọng thương. <r />

<r />

Tuy rằng nói văn sính cùng nghe vậy cũng đều bị hắn đả thương. <r />

<r />

Triệu Vân cánh tay thượng có đao thượng, ngực có huyết động, hắn thở hổn hển, gắt gao nhìn chằm chằm trước mắt Trương Phi, cắn chặt răng, nhưng trên mặt vẫn là lộ ra một tia cười lạnh. <r />

<r />

Đó là một loại nhìn thấu tình đời, đối vạn sự vạn vật không sợ gì cả cười. <r />

<r />

<r />

------oOo------

Chương 818: Lưu Bị VS Đào Thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

<r />

Thích trong cốc thế cục hiện tại đối với Triệu Vân đám người tới nói có thể nói là phi thường bất lợi, Lý Thông một bên sai người ngăn trở Lưu Bị quân, một bên làm người mọi nơi cứu hoả, nhưng vấn đề là song quyền khó địch bốn tay, cứu hoả chung quy không đuổi kịp phóng hỏa mau, này hiệu quả cũng không phải phi thường lý tưởng. <r />

<r />

Mà Triệu Vân bản nhân càng là đã chịu Trương Phi chờ tướng lãnh mãnh liệt vây công. <r />

<r />

Trên người hắn nhiều chỗ là thương, lại vẫn như cũ anh dũng không lùi, <r />

<r />

Lúc này Triệu Vân tuy rằng hoàn toàn đã không có ngày xưa tuấn lãng bề ngoài cùng phong phạm, cả người giống như huyết người giống nhau, nhưng tương đối, hắn trên người cũng bởi vậy nhiều vài phần huyết tinh chi khí, diện mạo thượng cũng nhiều vài phần hung ác chi sắc. <r />

<r />

Như vậy Triệu Vân, làm người nhìn càng thêm chùn bước. <r />

<r />

Tuy là Trương Phi như vậy hùng liệt hán tử, nhìn như vậy Triệu Vân, trong lòng cũng không khỏi rất là kinh sợ. <r />

<r />

Hắn thật sâu hít một hơi, sau đó gân cổ lên hỏi Triệu Vân nói “Triệu Tử Long, năm đó ngươi ở Công Tôn tướng quân dưới trướng là lúc, ta yêm huynh trưởng liền đối với ngươi rất là thưởng thức, hôm nay ngươi nếu là chịu bỏ gian tà theo chính nghĩa, yêm nguyện ý làm cái dẫn tiến, làm ngươi quy phụ ở huynh trưởng dưới trướng, chúng ta từ đây cùng vì nhà Hán triều đình hiệu lực, cộng đồng cứu vớt thiên hạ vạn dân, như thế nào?” <r />

<r />

Triệu Vân cái trán vừa mới ác chiến thời điểm bị Trương Phi xà mâu trầy da, máu tươi theo khóe mắt lưu lạc xuống dưới, làm người nhìn cảm giác hết sức khủng bố. <r />

<r />

Hắn hừ lạnh một tiếng, đối Trương Phi nói “Một đám dối trá tiểu nhân, cũng xứng làm ta đầu hàng?” <r />

<r />

Dứt lời, hắn đem chiến thương về phía sau vung, nói “Đại trượng phu da ngựa bọc thây mà còn, thật là may mắn đến thay! Thường sơn Triệu Vân hôm nay liền chết trận tại đây, các ngươi ai ngờ lấy ta thủ cấp, liền phóng ngựa lại đây đi!” <r />

<r />

Này một tiếng kêu to, giống như rồng ngâm, nấn ná ở thích cốc trong vòng, tiếng tốt tim đập nhanh, thấy giả tâm bội. <r />

<r />

Trương Phi cảm khái gật gật đầu, thở dài nói “Quả nhiên là một cái hảo hán tử, đáng tiếc phi yêm đồng đạo, hôm nay liền đành phải đưa ngươi lên đường!” <r />

<r />

Dứt lời, liền thấy Trương Phi làm bộ muốn nhằm phía Triệu Vân, nhưng phía sau lại đột nhiên truyền đến một trận kêu sát tiếng động. <r />

<r />

Lần này tử, lại là không chỉ có là tiền tuyến Trương Phi, đó là vẫn luôn tọa trấn tại hậu phương Lưu Bị cũng không khỏi kinh ngạc. <r />

<r />

“Hướng a, sát a, lấy được Lưu Bị thủ cấp giả, bất luận là ai, đều phong làm Kinh Châu chi chủ.” <r />

<r />

“Giết Lưu Bị, giết Lưu Bị, giết Lưu Bị!” <r />

<r />

Lưu Bị trong lòng kinh sợ, hắn ám đạo chính mình rõ ràng đã phái Vân Trường cùng thúc đến suất lĩnh binh mã đi trước, lấy bọn họ hai người năng lực cùng bạch 耗 binh quân chiến lực, thiên hạ lại có mấy người có thể địch? <r />

<r />

Liền tính là đánh không thắng, ngăn trở nhất thời nghĩ đến cũng không phải cái gì việc khó đi. <r />

<r />

Như thế nào nhanh như vậy khiến cho quân địch giết đến thích cốc? <r />

<r />

Trương Phi thấy phía sau có binh mã tiến đến giáp công, giờ phút này lại cũng bất chấp Triệu Vân, vội vàng chỉ huy tam quân thay đổi phương hướng, hướng về Lưu Bị nơi vọt qua đi. <r />

<r />

Đại ca tuyệt không có thể có thất! <r />

<r />

“Xông vào trận địa doanh, giết địch!” Cao Thuận ở trong trận hô to, Kinh Châu quân tấn mãnh mà hữu lực nhằm phía quân địch trung quân. <r />

<r />

Xông vào trận địa doanh tại đây chiến trung, này quan trọng trình độ thậm chí vượt qua Tịnh Châu lang kỵ, bọn họ ở Cao Thuận chỉ huy hạ, gầm rú vọt đi lên, gắt gao đỉnh ở Lưu Bị quân sau trận, giống như một phen đao nhọn, đâm thẳng địch nhân trái tim. <r />

<r />

Xông vào trận địa doanh đáng sợ nhất địa phương, chính là bọn họ một khi tiếp thu tới rồi quân lệnh, liền sẽ giống như huấn luyện có tố cảm tử đội giống nhau thẳng tiến không lùi, cho dù là đâm huyết hoa vẩy ra, cũng không chịu lùi bước nửa bước. <r />

<r />

“Bắn tên! Ngăn trở bọn họ tiến công!” Lưu Bị cầm trong tay hai đùi kiếm, ở trung quân trong trận lớn tiếng chỉ huy. <r />

<r />

Hắn nguyên bản cho rằng này chi binh mã là trộm vòng qua Quan Vũ cùng trần đến ngăn chặn đi vào trước mặt hắn, nhưng dựa theo trước mắt tình huống tới xem, Lưu Bị phát hiện hắn sai rồi. <r />

<r />

Này chi binh mã cường hãn cùng chiến lực, thậm chí bao gồm bọn họ ở trên chiến trường ý chí lực, hoàn toàn vượt quá bên ta tưởng tượng. <r />

<r />

Bằng vào bọn họ chiến lực, Quan Vũ cùng trần đến bị bọn họ đánh bại, lại cũng là ở tình lý bên trong. <r />

<r />

Nhưng là bọn họ nếu đã xung phong liều chết đến tận đây…… Kia Vân Trường cùng thúc đến trước mắt tình huống lại là thế nào? <r />

<r />

Chẳng lẽ nói bọn họ đã? <r />

<r />

Lưu Bị trong lòng trong giây lát cảm thấy thật sâu bất an. <r />

<r />

“Oanh ——” <r />

<r />

“Oanh ——” <r />

<r />

Xông vào trận địa doanh chiến lực rất xa vượt qua bọn họ tưởng tượng, bọn họ không riêng gì nhằm vào Lưu Bị binh mã, thậm chí liền thích ngoài cốc hàng rào, đều bị bọn họ đẩy ngã một tảng lớn, như thế liền vì Tịnh Châu lang kỵ tiến công sát khai một cái thông lộ. <r />

<r />

“Xông vào trận địa chi chí!” <r />

<r />

“Hữu tử vô sinh!” <r />

<r />

Cho dù là tới rồi cái này thời khắc, xông vào trận địa doanh các binh lính như cũ là một bên liều mạng tiến công, trong miệng một bên phát ra hò hét. <r />

<r />

Đào Thương đi theo trung quân, nghe 700 xông vào trận địa doanh binh lính trong miệng kia cơ hồ đều có thể chấn động đại địa kêu to, không khỏi tấm tắc bảo lạ. <r />

<r />

“Hảo giọng nói!” <r />

<r />

Bùi Tiền cũng là có vẻ cực độ hưng phấn “Không thể tưởng được Lữ Bố thủ hạ cư nhiên còn có như vậy cường binh, đáng tiếc hắn không hiểu đến thiện dùng, đặc biệt là thật xông vào trận địa doanh, hiện giờ tới rồi thừa tướng dưới trướng, ngày sau nếu là có thể làm cao tướng quân đem này xông vào trận địa doanh binh mã mở rộng đến vạn người, đối phương tới nhiều ít không đều là chết?” <r />

<r />

Đào Thương lắc lắc đầu, nói “Chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy, xông vào trận địa doanh như vậy quân đội, huấn luyện gần ngàn, đều phải phí thật lớn sức lực, thành viên thân thể tố chất bao gồm phục tùng thái độ, đều đến là trăm dặm mới tìm được một, hơn nữa xông vào trận địa doanh uy lực cường đại nguyên nhân chủ yếu hẳn là ở chỗ chiến pháp, ngàn hơn người hạ, Cao Thuận điều hành lên thượng còn dễ dàng, nếu là gia tăng nhân viên, chỉ sợ liền sẽ không có như vậy chỉ huy hiệu quả.” <r />

<r />

Bùi Tiền tạp đi một chút miệng, nói “Đáng tiếc, thật là đáng tiếc.” <r />

<r />

Đào Thương cười nói “Không có gì đáng tiếc! Liền những người này vậy là đủ rồi, truyền lệnh Trương Liêu, làm hắn suất lĩnh một bộ tinh nhuệ nhất lang kỵ, giải khai quân địch trận doanh, đột nhập đến thích cốc lương thảo trong vòng, cùng Lý Thông cùng Triệu Vân đám người sẽ cùng, lại cùng bọn họ nội ứng ngoại hợp, giáp công Lưu Bị!” <r />

<r />

“Nặc!” <r />

<r />

……<r />

<r />

“Bắn tên! Bắn tên! Ngăn trở bọn họ!” Lưu Bị thấy đối phương chiến pháp đã bắt đầu đã xảy ra thay đổi, trong đó có một chi tinh nhuệ kỵ binh bắt đầu mạnh mẽ hướng bên trong hướng, hơn nữa nhìn dáng vẻ, tùy thời đều có thể đủ đột phá bên ta phòng tuyến……<r />

<r />

Lưu Bị sốt ruột. <r />

<r />

“Phái liền nỏ doanh bắn chết bọn họ!” <r />

<r />

Vấn đề là, vì đối phó vừa mới Triệu Vân dưới trướng Kim Lăng con ngựa trắng quân, Kinh Châu liền nỏ doanh người bắn nỏ giờ phút này đã là đạn tận lương tuyệt. <r />

<r />

Hảo binh khí là hảo, nhưng háo tài cũng là tương đương nhiều, tương đương chi quý trọng. <r />

<r />

Kể từ đó, Trương Liêu cũng coi như là được đến trời xanh chiếu cố, hắn suất lĩnh dưới trướng nhất tinh nhuệ lang kỵ liều mạng hướng về doanh xung đột, giống như gió lốc giống nhau tấn mãnh, trong bóng đêm xuyên qua, điên cuồng thu hoạch Kinh Châu quân sinh mệnh. <r />

<r />

Đối với này đó lang kỵ tới nói, tối nay không phải sinh, chính là chết, cũng hoặc là chính là thắng! <r />

<r />

Như thế chiến lực, như thế khí thế, Kinh Châu quân là muôn vàn khó khăn ngăn cản. <r />

<r />

Lưu Bị gắt gao cắn môi, trơ mắt nhìn Trương Liêu một chúng từ hắn trước mặt vọt qua đi, đột phá bên ta phương trận, vọt vào bên trong cùng Lý Thông sẽ cùng. <r />

<r />

Lưu Bị tròng mắt có chút đỏ bừng, hắn gắt gao nắm lấy sống mái hai đùi kiếm, có như vậy trong nháy mắt, hắn tựa hồ là muốn cuồng loạn bùng nổ, nhưng cuối cùng vẫn là chịu đựng ở. <r />

<r />

Liền ở cái này đương khẩu, cách đó không xa phía trước truyền đến một thanh âm. <r />

<r />

“Này không phải Lưu sứ quân sao? Đã lâu, chúng ta giống như có đã nhiều năm không thấy đi?” <r />

<r />

<r />

------oOo------

Chương 819: tổn hại thất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái kia thanh âm, Lưu Bị tuy rằng chưa từng nghe qua vài lần, nhưng đối với hắn tới nói, thanh âm kia liền phảng phất là ác ma thanh âm.

Lưu Bị theo thanh âm phương hướng mơ hồ nhìn lại, lại thấy Đào Thương đã suất lĩnh một chi hổ vệ quân, đi vào hắn đội ngũ nơi cách đó không xa, ánh lửa dưới, mơ hồ gian có thể nhìn đến Đào Thương trên mặt kia ấm áp ý cười.

Lưu Bị vừa nhìn thấy Đào Thương tươi cười, liền cả người không khỏi phát run, thả trong lòng nổi lên ngập trời tức giận.

Năm đó, Lưu Bị từng bị Đào Thương thiết kế, làm Quản Hợi tẩn cho một trận, thiếu chút nữa không chết.

Lúc ấy Lưu Bị không đem việc này hướng Đào Thương trên người liên tưởng, chỉ là cho rằng chính mình điểm bối, nhưng là theo thời gian trôi qua, Lưu Bị cân nhắc năm đó sự, mới một chút một chút hồi quá vị tới.

Hắn năm đó hình như là làm Đào Thương cấp xuyến.

Đặc biệt là đương nghe nói năm đó đem chính mình tấu quá sức Quản Hợi cuối cùng lại không có chết, ngược lại là trở thành Đào Thương dưới trướng chiến tướng.

Việc này vừa ra, sự thật trên cơ bản chính là bị Lưu Bị cấp xác định.

Này đáng giận Đào gia tiểu tặc, cư nhiên dám như thế âm ta?

Lưu Bị khí đem nắm tay gắt gao nắm lấy, hắn hung tợn nhìn nhìn nơi xa Đào Thương, khóe miệng hàm răng ma kẽo kẹt vang.

Nếu không phải bởi vì cái này tiểu súc sinh, bị làm sao có thể bị phá tương?

Ta đây hiện tại vẫn là cái anh tuấn mũi cao!

Nghĩ vậy, lại nghe Đào Thương ở nơi xa thanh âm truyền đến "Huyền Đức công, cái mũi hảo sao?"

Lưu Bị vốn dĩ liền trong lòng có khí, vừa nghe lời này càng là khí cả người run rẩy.

Hắn nhìn xa cách đó không xa Đào Thương, đột nhiên nghiêng người phân phó bên người một người kỵ binh nói mấy câu.

Liền thấy hắn kỵ binh duỗi tay lặng lẽ liền phải đi tìm an hạ cường cung.

"Huyền Đức công, đừng uổng phí sức lực, Đào Thương nếu dám tự mình tới đây, đó chính là có tuyệt đối tự tin thu thập rớt ngươi, liền tính là ngươi làm thủ hạ của ngươi người dùng cung tiễn bắn ta cũng vô dụng!"

Kia kỵ binh nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại nắm chặt trong tay trường thương, kéo chặt một chút ngựa dây cương.

"Tưởng giục ngựa đánh bất ngờ ta cũng vô dụng! Dưới bầu trời này nào có như vậy nhiều có thể vạn quân bên trong lấy thượng tướng thủ cấp?"

Kia kỵ binh trên mặt lộ ra kinh ngạc thần sắc, hắn quay đầu dùng chỉ có Lưu Bị có thể nghe được thanh âm nói "Tả tướng quân, này Đào Thương chẳng lẽ là cái thiên lý nhãn chăng?"

Đào Thương thanh âm lại lần nữa truyền đến "Có phải hay không thấy ta cái gì đều có thể đoán được cảm giác thực tà môn? Kỳ thật ta cũng không như vậy thần, chẳng qua là ta có thể đoán được nhân tâm."

Kia kỵ binh lần này là hoàn toàn chịu phục, đem cúi đầu đi, nhìn cũng không dám nhìn đối diện cái kia quái vật.

Lưu Bị thật sâu hít một hơi, nói “Đào Thương, ngươi thiện lập Ngụy Đế, ủng binh tự trọng, cát cứ một phương, tên là hán tướng, thật là hán tặc……”

“Ngừng, trước đừng nói này đó, Huyền Đức công, trước mắt chúng ta thời gian hữu hạn, trường hợp lời nói liền lược quá đi.” Đào Thương nhàn nhạt đánh gãy hắn nói “Lưu Bị, ta nói thật cho ngươi biết, ngươi vừa mới phái đi ngăn chặn ta cứu binh Quan Vũ đám người, đã bị ta sát lui, hơn nữa ngươi nhị đệ Quan Vũ thân bị trọng thương, hiện nay đang cùng trần đến đầy khắp núi đồi chạy trốn, trước mắt ta muốn thu thập ngươi, có thể nói là dễ như trở bàn tay, bất quá ta niệm ở ngươi cùng hai ngươi cái huynh đệ đều là nhân tài, như vậy, ngươi quy thuận ta, ta bảo đảm ngươi có thể được đến so hiện tại càng tốt quan chức cùng đãi ngộ.”

Lưu Bị nghe vậy cả người run lên, hắn đời này không sợ khác, duy độc sợ hãi chính là này hai cái huynh đệ xảy ra chuyện, rốt cuộc Quan Vũ cùng Trương Phi với hắn mà nói không chỉ là phụ tá đắc lực, vẫn là chân chính thân nhân…… So tức phụ cùng nhi tử đều thân.

Vừa nghe Quan Vũ bị thương, Lưu Bị tâm liền luống cuống.

Liền ở ngay lúc này, Trương Phi phóng ngựa giết đến Lưu Bị bên người, hắn hoảng loạn đối Lưu Bị nói “Huynh trưởng, vừa mới suất lĩnh kỵ binh vọt vào đi, hình như là Lữ Bố Tịnh Châu lang kỵ! Những cái đó kỵ binh cực kỳ khó chơi, bọn họ nếu là cùng Lý Thông cùng Triệu Vân hợp lưu, cũng cùng xông vào trận địa doanh trong ngoài giáp công, chúng ta chỉ sợ là liền nguy hiểm.”

Lưu Bị thật sâu hít một hơi, nói “Vân Trường vừa mới gặp Đào Thương ám toán, sinh tử không biết, trước mắt Đào Thương tự mình tiến đến, chỉ sợ sau đó còn sẽ có cuồn cuộn không ngừng binh lực lại đây, chúng ta tại nơi đây không thể ở lâu, Tam đệ ngươi tốc tốc triệu tập binh tướng, chúng ta lao ra đi!”

Trương Phi vừa nghe Quan Vũ gặp nạn, cũng là sốt ruột, hắn vội vàng phóng ngựa bôn hồi, triệu tập dưới trướng binh tướng lui lại, chuẩn bị lao ra thích cốc.

Bùi Tiền xem Đào Thương cùng Lưu Bị kêu gọi, nhưng là hắn lại không để ý tới chính mình, bất mãn nói “Cái này Lưu Bị, không khỏi quá không gia giáo! Thừa tướng nói với hắn lời nói, hảo ý chiêu hàng hắn, hắn lại liền cái rắm đều không bỏ, quả thực, quả thực……”

Bùi Tiền nhất thời từ nghèo, làm như tìm không thấy cái gì từ tới hình dung Lưu Bị loại này hành động.

Đào Thương không sao cả nhún vai, nói “Này đảo cũng coi như không thượng cái gì đại sự, ta cùng Lưu Bị kêu gọi, cũng không phải thật sự tưởng cùng hắn ôn chuyện, mà là dùng lời nói loạn này tâm, buộc hắn thu nạp binh tướng lui lại, sau đó người của hắn mã nếu là bôn ngoài cốc hướng, ngươi làm Cao Thuận không cần ngăn trở hắn, mặc cho hắn lao ra đi là được.”

Bùi Tiền nghe vậy vội la lên “Lưu Bị thằng nhãi này quá đáng giận, suất binh tiến đến đánh lén ta quân lương thương, thật sự là ti tiện cực kỳ! Nếu không phải thừa tướng đuổi binh tiến đến cứu viện, chúng ta lương thảo chỉ sợ là tẫn huỷ hoại! Hậu quả có thể nói hung hiểm hết sức, chẳng lẽ liền dễ dàng như vậy thả hắn đi?”

Đào Thương đảo mắt nhìn một chút bên ta thích trong cốc dần dần biến đại hỏa thế, cười khổ nói “Ngươi đương chúng ta hiện tại tình hình liền không hung hiểm sao? Trước mắt thật là không có thời gian cùng Lưu Bị dây dưa, ấn ta nói làm!”

Liền ở ngay lúc này, Trương Phi đã sẽ cùng Ngụy Duyên, văn sính đám người, cũng thu nạp còn sót lại binh mã, một chúng binh tướng gào thét hướng Đào Thương đám người nơi phòng tuyến vọt tới.

Vì Quan Vũ, Lưu Bị lúc này đây cũng thật là hạ nhẫn tâm, hắn lui tới chạy băng băng, cầm trong tay sống mái hai đùi kiếm, chỉ huy dưới trướng các tướng sĩ ngoài cốc hướng.

“Tập trung một chỗ, lao ra đi! Lao ra!”

Kinh Châu quân tuy rằng là muốn lui lại, thả hiện nay gặp hai lộ giáp công, nhưng bọn hắn chỉ huy hệ thống cũng không có bị đánh tan, đặc biệt còn có có Trương Phi, Ngụy Duyên cùng văn sính chờ mãnh tướng khi trước, nước xoáy thế có thể nói mạnh mẽ.

“Không cần lo cho xông vào trận địa doanh, từ còn lại địa phương sát đi ra ngoài!”

“Bước tốt cản phía sau, trung ương kỵ binh trực tiếp tiến lên!”

“Sát a!”

“Liều mạng!”

Đủ loại tiếng la ở trong cốc tiếng vọng, Kinh Châu quân mạo bị đánh tan nguy hiểm triển khai kịch liệt nước xoáy.

Đào Thương trong lòng thầm than, hảo cường hãn một chi bộ đội, coi như địch nhân xác thật là đáng tiếc.

Toàn bộ trên chiến trường, kêu sát cùng kêu khóc tiếng động rung trời triệt địa, vang vọng bên tai.

Theo thời gian trôi qua, trong cốc động tĩnh lại là càng ngày càng nhỏ.

Lưu Bị cuối cùng vẫn là suất binh thành công phá vây, vội vàng rời đi, nhưng này giữa lại là có Đào Thương cố tình ẩn nhẫn.

Rốt cuộc hắn bây giờ còn có càng chuyện quan trọng phải làm, nếu như bằng không, bằng vào xông vào trận địa doanh cùng Tịnh Châu lang kỵ, hắn tối nay nhất định phải làm Lưu Bị trả giá huyết đại giới.

Đào Thương quay đầu, phân phó Bùi Tiền nói “Ngươi lập tức hiệp Trương Liêu, Cao Thuận đám người, sở hữu binh mã lập tức tiến doanh, không cần chậm trễ, hiệp trợ Lý Thông cứu giúp trong cốc hỏa thế lớn nhất hạn độ giữ được lương thảo quân giới!”

“Nặc!”

Đãi Bùi Tiền vội vàng đánh mã mà đi rồi, Đào Thương lại suất lĩnh Bùi thị tam huynh đệ mặt khác ba người vào cốc.

Vừa mới nghe thám báo thăm báo, Triệu Vân tựa hồ là bị thương không nhẹ.

Lưu Bị lo lắng hắn huynh đệ kết nghĩa an nguy, nhưng Đào Thương lại làm sao không phải đâu?

sanguoyoujunzi

.

------oOo------

Chương 820: khó đề

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương vọt vào thích trong cốc, dọc theo đường đi nhìn đến, nơi nơi đều là kêu khóc binh lính, bị đốt cháy lương đống, còn có những cái đó đổ nát thê lương, cùng với khắp nơi bôn tẩu, cứu giúp hỏa thế những cái đó quân tốt, trong lòng không khỏi nổi lên hừng hực lửa giận.

Đào Thương cảm giác chính mình giống như nhiều ít năm không có như vậy tức giận qua.

Tào Tháo, Lưu Bị, Lưu biểu, Lưu Chương…… Còn có quan hệ trung chư hầu, các ngươi chờ!

Không bao lâu, Đào Thương ở thám báo dẫn dắt hạ, đi tới Triệu Vân trước mặt.

Vừa nhìn thấy Triệu Vân, Đào Thương tức khắc sững sờ ở tại chỗ.

Việc này Triệu Vân đã ở binh lính nâng hạ, tan mất y giáp, vai trần, lộ ra tràn đầy máu tươi thân thể.

Hắn phía sau đều là súng thương cùng đao thương, nhưng cũng đã không có ngã xuống, hắn lẳng lặng ngồi ở một khối thạch đôn thượng, lưng đĩnh thẳng tắp, hai tròng mắt mắt nhìn phía trước, tuy rằng cả người tắm máu, nhưng khí thế như cũ là không ngã nửa phần.

Vài tên y quan chính vây quanh Triệu Vân, vì hắn thượng dược, băng bó, cầm máu.

Đào Thương bước nhanh đi đến hắn bên người, một phen túm quá một người tuổi trọng đại tùy quân y quan, nói: “Triệu tướng quân thương, thế nào?”

Kia lão y quan trên mặt lộ ra một tia chua xót, lắc đầu thở dài nói: “Thừa tướng, Triệu tướng quân thương, sợ là, sợ là không……”

Đào Thương đầu giống như bị sấm đánh giống nhau.

Hắn vội vàng đi đến Triệu Vân trước người, gắt gao nắm chặt hắn tay, trong mắt nổi lên lệ quang.

“Nhị ca!”

Triệu Vân tái nhợt trên mặt không có một tia huyết sắc, trước ngực miệng vết thương bị tuy bị vải bố trắng băng bó, nhưng khắc ở vải bố trắng thượng máu tươi hết sức bắt mắt, tựa hồ căn bản ngăn cản không được trong cơ thể máu tươi kích động.

Nhưng hắn biểu tình tựa hồ không để bụng: “Tam đệ.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Ta không phải một cái hảo đệ đệ, đối phương ngu xuẩn như vậy mưu kế, ta cư nhiên không có nhìn thấu, làm hại nhị ca ngươi……”

Triệu Vân khóe môi treo lên một tia ý cười: “Có một số việc, chung quy vi phạm bất quá ý trời, Tam đệ ngươi cũng không cần quá tự trách.”

Đào Thương tim như bị đao cắt không kềm chế được.

“Nhị ca, ta xin lỗi ngươi…… Ngươi yên tâm, ta nói cái gì đều phải báo thù cho ngươi, ta nhất định sẽ giết Lưu Bị, giết Tào Tháo!”

Triệu Vân nghe xong lời này rất là cảm khái, nhưng ngay sau đó cân nhắc cân nhắc giống như có điểm không phải vị.

Hắn đối Đào Thương nói: “Tam đệ, ta nghe ngươi lời này lời nói ngoại, như thế nào còn tưởng nói đem ta nói muốn chết giống nhau đâu? Ngươi nhị ca ta chính là bị chút thương mà thôi, nhìn dọa người, kỳ thật cũng không lo ngại.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, hắn nhìn giống như huyết người giống nhau Triệu Vân, thấp giọng nói: “Nhị ca, y quan không cùng ngươi nói thật sao?”

Triệu Vân nhíu mày nói: “Nói nhưng thật ra nói, nhưng hắn chưa nói ta sẽ chết a? Ngươi có phải hay không nghe sai?”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy kia danh y quan vọt tới Đào Thương trước mặt, thở hổn hển thở hổn hển nói: “Thừa tướng, lão phu vừa mới nói không có nói xong, ngài như thế nào liền đi rồi? Lão phu vừa mới cùng ngài nói, Triệu tướng quân thương, sợ là, sợ là không dễ dàng hảo a, đứng đắn đến tĩnh dưỡng một thời gian.”

Đào Thương mặt lập tức liền biến đen.

Hắn đứng lên, hướng về phía kia lão y quan hơi hơi mỉm cười, nói: “Vì cái gì nói chuyện đại thở dốc?”

Lão y quan bất đắc dĩ thở dài, nói: “Lão, lão phu từ, từ lời nói cứ như vậy…… Luôn đại thở dốc.”

Đào Thương vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Đây là bệnh, đến trị, ngươi là y quan, như thế nào còn trị không hết miệng mình da? Quay đầu lại chạy nhanh đem này tật xấu điều trị, nói cách khác không riêng gì hại mình, hơn nữa hại người.”

“Nặc, nặc, nặc!”

……

Đào Thương làm người thích đáng chiếu cố Triệu Vân, sau đó liền đi tìm Lý Thông, giờ phút này khoảng cách cứu hoả thời gian đã qua một trận, tuy rằng như cũ là có tinh tinh điểm điểm hỏa ở các nơi thiêu đốt, nhưng đã cấu không thành đặc biệt nguy hại lớn.

Cổ đại người cứu hoả hiệu suất muốn xa so đời sau mà, đều là dựa vào nhân lực tay động vận thủy cùng sa, dùng để khống chế tình hình hoả hoạn, nếu là nguồn nước điểm cùng hoả hoạn điểm cách

xa nhau không xa nhưng thật ra còn hảo, nhưng một khi hoả hoạn điểm quá mức thật lớn, vậy tương đối làm người đau đầu.

May mắn, thích trong cốc có một chỗ nguồn nước điểm, liền ở truân lương doanh trại bên cạnh.

Đào Thương nhìn thấy Lý Thông thời điểm, Lý Thông bản nhân vẫn là đầu bù tóc rối, đầy mặt khói lửa mịt mù bộ dáng.

Dựa theo loại tình huống này tới xem, Lý Thông hôm nay buổi tối cũng làm như ăn không ít khổ, ít nhất là tự mình ra trận cứu hoả.

Hắn tốt xấu cũng coi như là một quân chủ tướng, có thể làm được tình trạng này, cũng thực sự là không quá dễ dàng.

Đào Thương đi lên trước, duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Văn đạt, lúc này đây thật là vất vả.”

Lý Thông vội vàng hướng về phía Đào Thương ôm quyền, nói: “Không dám, mạt tướng bảo hộ lương cốc có thất, bị Lưu Bị đánh lén, tạo thành như vậy tổn thất, thật sự là vạn phần hổ thẹn, tuy trăm chết mà không thể thứ mỗ chi tội cũng.”

Đào Thương nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, nói: “Cùng ngươi không có quan hệ, là ta lúc này đây bị đối phương cấp âm…… Tính, về sau đem bãi lại tìm trở về đó là, chúng ta lúc này đây tổn thất, đại khái có thể có bao nhiêu?”

Lý Thông lau một chút trên đầu hãn, thấp giọng nói: “Rất nhiều…… Xa so bảo tồn xuống dưới muốn nhiều.”

“Đại khái có bao nhiêu?”

Lý Thông cúi đầu, đối với Đào Thương nói một số.

Đào Thương trên mặt tươi cười biến nhiều ít có chút cứng đờ.

“Nhiều như vậy…… Kia nói cách khác, trước mắt dư lại tới lương thảo, cũng chỉ đủ ta đại quân một tháng sử dụng điều hành?”

Lý Thông gật đầu bất đắc dĩ.

Đào Thương thở dài khẩu khí, hắn dưới trướng 30 vạn binh mã, mỗi ngày lương thảo hao phí thật lớn, nhưng cũng may mắn Kim Lăng cùng Từ Châu giàu có và đông đúc, đảo cũng không gì trở ngại.

Hắn từ khi lãnh binh tới nay, trừ bỏ vừa mới bắt đầu chiến bạch sóng quân thời điểm, tựa hồ cũng chưa từng có vì lương thảo sự tình phát quá sầu.

Nhưng lúc này đây, tình huống có điểm vượt quá hắn tưởng tượng.

Này đó lương thảo, là hắn an bài Hàn Hạo, Trương Chiêu, Trần Quần đám người giúp hắn vừa mới từ các quận gom góp tới, hiện giờ tổn thất nhiều như vậy, còn thừa lương thảo quân nhu chỉ đủ một tháng chi phí……

Không nói đến này một tháng thời gian, bên ta có thể hay không lại trừu tập ra tới cũng đủ lương thảo, chính là có thể gom góp đến, nhưng nhiều như vậy quân nhu, chỉ là từ Giang Nam các huyện, các hương trù tính chung điều hành, ở đăng cơ trong danh sách, thống kê số lượng vận hướng tiền tuyến trong quân, chỉ là này đó công tác, sợ là phải ở một tháng trở lên……

Nếu là tưởng lại lần nữa tướng quân cần lương thảo bổ sung đầy đủ hết, bằng Trương Chiêu, Trần Quần đám người năng lực, Đào Thương tính ra ít nhất cũng muốn cho bọn hắn hai tháng thời gian.

Nhưng cứ như vậy, này trung gian liền xuất hiện một tháng thời gian kém.

Việc này nhưng nhiều ít có chút khó làm.

Đào Thương bất đắc dĩ xoa xoa giữa mày, nhiều ít bắt đầu có chút phạm sầu.

Năm đó trận chiến Quan Độ, đối mặt Viên Thiệu như lang tựa hổ, che trời lấp đất binh mã tướng sĩ, hắn tựa hồ không giống là hôm

nay như vậy, cảm giác như vậy khó làm quá.

“Thừa tướng?” Lý Thông thanh âm đánh gãy Đào Thương ý nghĩ: “Chúng ta bước tiếp theo hẳn là làm sao bây giờ?”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Kiểm kê một chút còn thừa lương thảo, vận hướng chủ doanh, chỉ có một nguyệt tồn lương, đảo cũng là không cần cố ý đặt mua truân lương chỗ, toàn bộ vận hướng trong quân…… Đến nỗi bước tiếp theo làm sao bây giờ, ta đều có biện pháp.”

Đào Thương lời này thuần túy chính là khoác lác, hắn hiện tại chỉ là tưởng trước yên ổn trụ quân tâm, đến nỗi biện pháp, hắn hiện nay thật đúng là không có gì hảo chiêu.

Hắn không phải máy in tiền thành tinh, tưởng biến ra tiền liền biến ra tiền, huống chi là lương thực.

Nhưng là hiện nay, đối Đào Thương tới nói, đơn giản nhất trực tiếp biện pháp, chính là ở một tháng trong vòng, đánh bại Tào Tháo cùng tam Lưu liên minh quân!

Nhưng vấn đề là, cái này khó khăn cũng không giống như so kiếm lương thực muốn thấp.

:.:

------oOo------

Chương 821: đồn đãi vớ vẩn

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ha ha ha!…… Khụ, khụ!”

Nghe xong Lưu Bị hội báo, Lưu biểu không khỏi cười ha ha, nhưng bởi vì cười quá mức dùng sức, một cái không cẩn thận, lại là đem chính mình sặc, sau khi cười xong thiếu chút nữa không đem ống phổi khụ ra tới.

“Huynh trưởng!” Lưu Bị thấy thế vội vàng tiến lên, đỡ Lưu biểu, thế hắn dùng sức vỗ bối thuận khí.

Lưu biểu dùng sức ho khan một lúc sau, sau đó đối Lưu Bị phất phất tay, ý bảo không ngại.

Không bao lâu, lại thấy hắn đối Lưu Bị cười nói: “Huyền Đức vất vả, lần này ngươi lập công cực đại.”

Lưu Bị vội vàng lắc đầu: “Bị bất quá là một con ngựa trước tốt mà thôi, nơi nào nói đến cái gì công lao, đều là huynh trưởng chỉ huy thích đáng.”

Tào Tháo ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn Lưu biểu cùng Lưu Bị huynh đệ diễn trò, khóe miệng nhanh chóng hiện lên một tia châm chọc tươi cười.

Nhưng kia tiểu tươi cười cũng bất quá là chợt lóe mà qua, Tào Tháo biểu tình nhanh chóng biến thành lo lắng.

“Cảnh thăng huynh, còn cần tiểu tâm bảo trọng thân thể a, ngài chính là tam quân chi gan a, một thân an nguy hệ quan tam quân.”

Lưu biểu cười ha hả nói: “Làm phiền Mạnh Đức quan tâm, ngươi yên tâm, lão phu chỉ là lây dính một chút tiểu tật, không ý kiến đại

sự.”

Tào Tháo gật gật đầu, cảm khái nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Lưu biểu nhìn về phía hắn: “Mạnh Đức, chúng ta lần này thiết kế, ám tập Đào Thương kho lúa, tuy rằng chưa thế nhưng toàn công, nhưng lại cũng là thiêu hủy hắn một bộ phận lương thảo, bước tiếp theo, chúng ta hẳn là như thế nào.”

Tào Tháo vuốt chính mình chòm râu, cười ha hả nói: “Việc này ta cũng từng cùng dưới trướng mọi người nhiều có thương nghị, cho rằng Đào Thương căn cơ hùng hậu, thuế ruộng rất nhiều, cho dù thiêu hắn tiền tuyến dùng lương, nhưng hắn từ phía sau điều động, cũng nhất định có thể thu thập hoàn toàn, nhưng nghĩ đến sẽ yêu cầu thời gian, chúng ta nếu là thừa thời gian này đoạn cường công Đào Thương, cũng đem nhắn lại rải rác này trong quân, loạn này quân tâm, đương nhưng được việc!”

Lưu biểu tựa hồ là minh bạch Tào Tháo ý tưởng, hắn loát chính mình râu bạc trắng, thầm nghĩ: “Mạnh Đức ý tứ, là đánh đòn phủ đầu?”

Tào Tháo gật gật đầu: “Nếu là không thừa lúc này tiến công, ngày sau chỉ sợ liền không có cái này cơ hội tốt. Tào mỗ nguyện ý làm tiên phong!”

Lưu biểu vừa nghe Tào Tháo nói như vậy, lòng nghi ngờ đốn khởi.

Tào Tháo cũng là một phương chư hầu, người này gian trá giảo hoạt, lắm mưu giỏi đoán, hắn khẳng định là sẽ không làm lỗ vốn mua bán.

Hắn như thế sốt ruột muốn đi tranh đương tiên phong đi đối kháng Đào Thương, này giữa nhất định là có cái gì nói?

Chẳng lẽ là Đào Thương trước mắt thật sự là lực có không bằng? Ở vào bạc nhược thời tiết?

Nếu sự thật quả nhiên như thế, kia chính mình chính là không thể làm Tào Tháo tranh cái này trước!

Lập tức, liền thấy Lưu biểu cười ha hả đứng lên, đối Tào Tháo nói: “Nếu là quyết định thắng bại mấu chốt thời tiết, ta đây chờ lại làm sao có thể làm tào công một quân độc hành, việc này chính là liên quan đến các gia đại sự, chúng ta cần đến đồng tâm hợp lực?”

Dứt lời, Lưu biểu chuyển hướng bên kia, đại biểu Lưu Chương lãnh binh tiến đến trợ chiến Trương Nhậm, nói: “Trương tướng quân, ngươi nói có phải thế không?”

Trương Nhậm cũng bất chính mặt trả lời, hắn chỉ là đứng lên, hướng về phía Lưu biểu chắp tay nói: “Tại hạ phụng chủ công chi mệnh, tiến đến cùng tướng quân đồng mưu đại sự, tướng quân tại hạ như thế nào hành sự, kia tại hạ liền như thế nào hành sự.”

“Hảo!” Lưu biểu một phách bàn, cười nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta liền toàn quân xuất chiến, không cho Đào Thương thở dốc thời cơ!”

Tào Tháo ở một bên cười thầm.

Lưu biểu quả nhiên là trúng chính mình nói.

Tào Tháo hiện tại liền sợ tam Lưu tập đoàn không cùng Đào Thương đánh bừa, bọn họ háo khởi, Tào Tháo chính là háo không dậy nổi.

Rốt cuộc Lưu biểu ở Kinh Châu, Lưu Chương càng là co đầu rút cổ ở Ích Châu, đối mặt Đào Thương binh mã áp lực, bọn họ xa không có Tào Tháo muốn đại.

Tào Tháo bản tâm cũng không trông cậy vào lần này đồng minh có thể diệt Đào Thương, lại hy vọng có thể nương lần này đồng minh, có thể xoá sạch Đào Thương nhiều ít lực lượng, liền xoá sạch Đào Thương nhiều ít lực lượng.

……

Mấy ngày lúc sau, Đào Thương đại doanh truyền khắp lương thảo bị đốt cháy,, phía sau kiếm không đến lương thảo, tam quân sắp cạn lương thực đồn đãi.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Kim Lăng quân nội lời đồn đãi một mảnh, bình thường sĩ tốt lẫn nhau lui tới bẩm báo, tam quân thế nhưng ở trong lúc nhất thời lâm vào khủng hoảng.

“Hải!” Hứa Chử hung hăng dậm một chút chân, cả giận nói: “Lương cốc việc, thừa tướng đã sai người toàn diện phong tỏa tin tức, là cái nào thiên giết hỗn đản đem tin tức để lộ đi ra ngoài, chọc doanh giữa dòng ngôn chuyện nhảm, các thuộc cấp lãnh liều mạng tưởng ngăn trở lời đồn đãi, lại cũng ngăn trở không được! Này, này lại là như thế nào cho phải?”

Đào Thương nhìn trong tay một phần giản độc, thật sâu lâm vào trầm tư.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy hắn ngẩng đầu lên, cười nói: “Tính, nếu ngăn trở không được những cái đó đồn đãi vớ vẩn, kia liền mặc cho lời đồn đãi ở trong quân truyền đi, nghĩ đến này cũng không phải chúng ta người đem tin tức rải rác đi ra ngoài.”

Hứa Chử nghi hoặc khó hiểu nhìn Đào Thương, nói: “Thừa tướng ý tứ là, này tin tức là quân địch rải rác?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Hẳn là Tào Tháo quân người rải rác, có lẽ chính là chưởng quản ưng xà phủ Giả Hủ, người này tốt nhất lộng này đó tru tâm quỷ kế…… Nếu ta sở liệu không tồi, Tào Tháo cùng Lưu biểu đám người lập tức liền phải phát động quy mô tiến công, mà vào công phía trước, trước rải rác lời đồn đãi loạn ta quân tâm, chính là tất yếu thủ đoạn.”

Hứa Chử có thể lý giải Đào Thương nói, nhưng rất là không hiểu hắn cách làm.

“Thừa tướng, liền tính không phải chúng ta người một nhà việc làm, kia ngài cũng không thể mặc cho tin tức khắp nơi truyền bá a?”

Đào Thương một buông tay, cười nói: “Bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, ngươi làm ta như thế nào từng cái lấp kín bọn họ miệng? Ngươi dạy dạy ta.”

Hứa Chử á khẩu không trả lời được.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy hắn phe phẩy cực đại đầu, nói: “Dù sao mỗ gia đầu không thể so ngươi hảo sử là được, ngươi nhất định là có biện pháp nào!”

Đào Thương mỉm cười: “Biện pháp nhưng thật ra có một cái, cái gọi là đổ không bằng sơ, cùng với đi cưỡng chế quản trụ bọn họ miệng, chi bằng trực tiếp mở ra bọn họ khúc mắc.”

Thực hiển nhiên, như vậy cao thâm biện pháp, lấy Hứa Chử trí lực, thượng vẫn là hoàn toàn vô pháp lý giải.

Nhìn Hứa Chử này một bức manh manh biểu tình, Đào Thương không khỏi cười.

Hắn đứng lên, đi đến Đào Thương trước mặt, đối hắn nói: “Ngươi một hồi đi truyền lệnh tam quân, làm Bách Phu Trưởng trở lên sở hữu quan tướng, toàn bộ tập trung đến giáo trường tới, ta có việc phải hướng bọn họ tuyên bố.”

Tuy rằng không rõ Đào Thương muốn khởi cái gì chuyện xấu, nhưng Hứa Chử không dám chậm trễ, lập tức tuần hoàn Đào Thương mệnh lệnh, đi truyền quân lệnh.

……

Buổi trưa, tam quân Bách Phu Trưởng trở lên quan tướng tất cả đều tập trung giáo trường trong vòng.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương dẫn dắt Hứa Chử cùng A Phi đi đến trên đài, hắn nhìn quét một vòng phía dưới một chúng tướng

quan, mở miệng nói: “Gần nhất doanh trung có lời đồn đãi.”

Mọi người nghe vậy, đều đem lỗ tai dựng lên.

“Lương thảo, chính là trọng trung chi trọng, cũng là ta quân chi mạch máu, trước một đoạn thời gian, ta quân lương mạt lọt vào tào Lưu chờ phản nghịch tặc tử đánh lén, có điều tổn thất, điểm này ta không đáng phủ nhận.”

Vừa nghe Đào Thương thẳng thắn thừa nhận, tam quân quan tướng đều không khỏi có chút kinh ngạc, châu đầu ghé tai, lẩm nhẩm lầm nhầm.

Đào Thương lại phảng phất không có thấy dường như, chậm rì rì tiếp tục nói: “Tổn thất là có, nhưng tuyệt đối không có lời đồn đãi như vậy đại, như không có gì bất ngờ xảy ra, đây là là phản quân loạn tâm chi kế, vì đánh vỡ cái này lời đồn, ta hôm nay liền trước đem mười lăm ngày lương thảo, phân phát các doanh, từ các doanh quan tướng vì dưới trướng các tướng sĩ điều phối, lấy an quân tâm!”

------oOo------

Chương 822: có thể cứu ta người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương ở giáo trường nói xong chính mình nói sau, lập tức mệnh lệnh dưới trướng quân nhu quan, dựa theo các doanh đầu người số phân phát lương thảo, cũng làm Bách Phu Trưởng trở lên quan tướng phân biệt đi lên hội báo các doanh nhân số, cũng tính toán các doanh sở lãnh chi lương.

Quách Gia vẫn luôn ở bên cạnh nhìn, giờ phút này không khỏi mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hắn vội vàng đi đến Đào Thương bên người, thấp giọng nói: “Ở Trương Chiêu cùng Hàn Hạo đem tân lương thảo đưa tới phía trước, chúng ta chỉ có này đó lương thảo, ngươi có biết hay không?”

Đào Thương chắp tay sau lưng, nhìn hoan hô nhảy nhót tam quân quan tướng, một bên cười một bên thấp giọng hồi phục hắn nói: “Ta đương nhiên biết.”

“Ngươi nếu biết, kia vì cái gì lại muốn đem này đó lương thảo đều phân phối đi ra ngoài, nếu là tỉnh điểm dùng, có lẽ có thể duy trì một tháng trở lên, hiện giờ ngươi lại làm các doanh trước tiên trước lãnh, lại còn có hứa hẹn các doanh đây là nửa tháng lương thực! Ngươi đây là muốn đem chính mình đùa chết sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Ta không như vậy chơi, liền sẽ làm Tào Tháo trước đem ta đùa chết, lời đồn đãi đã truyền khai, ta nếu là không làm ra hào phóng hành vi hành động, lấy an quân tâm, quay đầu lại tam quân tâm loạn, không có sĩ khí, chúng ta sợ là liền ba ngày đều chịu không nổi.”

Mà dưới đài lĩnh lương thực, cũng bị cho biết số lượng những cái đó Bách Phu Trưởng cùng giáo úy nói chuyện với nhau thanh âm cũng ẩn ẩn truyền vào hai người trong tai.

“Này, nhiều như vậy lương thực?”

“Nên không phải tính sai rồi đi?”

“Này nơi nào là mười lăm ngày chi lương a, ta cảm giác này rõ ràng so thường lui tới nhiều gấp đôi!”

“Thừa tướng không hổ là thừa tướng, quả nhiên rộng lượng!”

“Còn nói chúng ta không có lương thực đâu? Quả thực vô nghĩa!”

“Có thừa tướng ở, làm sao có thể chặt đứt ta môn huynh đệ đồ ăn?”

“Thừa tướng vạn tuế, vạn tuế!”

“Vạn tuế!”

Sơn hô hải khiếu thanh âm ở bên tai vang lên, dưới đài giáo úy cùng Bách Phu Trưởng nhóm đều là đồng thời hô to, trong lúc nhất thời, sở hữu quan tướng đều là khí thế như hồng, cùng vừa mới do dự phỏng đoán là lúc biểu hiện hoàn toàn khác nhau như hai người.

Đào Thương ở như núi hô vạn tuế trong tiếng trạm ra ban tới, hướng về phía chúng tướng quan phất tay thăm hỏi.

Quách Gia đi theo hắn phía sau, thấp giọng nói: “Sĩ khí là đề cao, nhưng nửa tháng sau làm sao bây giờ?”

“Đi một bước tính một bước, ngươi không nhìn thấy ta hiện tại là mục đích chung sao?”

“Hiện tại là hiện tại, tương lai chỉ sợ là liền……”

“Trước nhịn qua này nhất thời, khác quay đầu lại lại nói.”

……

Đào Thương quân tin tức thực mau liền truyền quay lại tới rồi tào doanh.

Cái thứ nhất được đến tin tức này, là ưng xà phủ chủ sự Giả Hủ.

Sự thật xác thật giống như Đào Thương sở liệu, truyền bá cũng mở rộng lời đồn đãi, bệnh dịch tả Đào Thương quân quân tâm người, chính là Giả Hủ.

Nhìn ưng xà sĩ cho chính mình tấu, Giả Hủ không khỏi vui vẻ.

Hắn nhẹ nhàng đem giản độc đưa cho tên kia ưng xà sĩ nói: “Cấp Tư Không đại nhân đưa qua đi đi, hết thảy tự nhiên từ hắn định đoạt.”

Kia ưng xà sĩ cũng không nói nhiều, tiếp giản độc liền đi, chỉ là lưu lại Giả Hủ một người ở bên kia chống cằm trầm tư.

“Hảo một cái Đào Thương, Đào Tử Độ, thực sự là có chút ý tứ…… Ngươi là muốn chơi rút củi dưới đáy nồi sao? Này nhất chiêu phá lão phu lời đồn đãi chi kế tuy diệu, bất quá lại cũng đem chính ngươi đặt hung hiểm nơi, hắc hắc, ít nhất liền lão phu trước mắt tới xem, ngươi khốn cảnh là không người nhưng giải, vô luận là ngươi dưới trướng có cái gì hiền thần mãnh tướng, đều cứu không được ngươi này một ván, lão phu nhưng thật ra muốn nhìn ngươi như thế nào xử trí giải quyết tốt hậu quả…… Ngươi nếu là thật có thể phá này một ván, kia liền xem như lão phu mù chính mình mắt.”

……

Đào doanh, Đào Thương soái trướng.

Quách Gia lẳng lặng coi trọng Đào Thương, nói: “Lần này ngươi là chết chắc rồi, nửa tháng sau, vô luận ngươi có bao nhiêu hiền thần mãnh tướng, ai đều không giúp được ngươi! Ngươi có biết?”

Đào Thương không có phản ứng hắn, mà là lấy ra một quyển giản độc, đem hắn nhẹ nhàng triển khai, sau đó cầm lấy bút, ngơ ngác nhìn giản độc xuất thân.

Quách Gia ngạc nhiên nói: “Ngươi muốn làm gì?”

“Cấp có thể giúp ta người viết một phong thơ.”

Quách Gia nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người.

“Có thể giúp ngươi người? Dưới bầu trời này còn sẽ có người như vậy? Ra sao phương năng lượng cao hiền sĩ?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Các ngươi những người này có một cái lầm khu, mỗi khi nghĩ đến cầu cứu thời điểm, luôn là trông cậy vào những cái đó cao nhân, người tài, có thể sĩ, không nghĩ tới có thể trợ giúp chúng ta, thường thường có lẽ đều là chúng ta bên người thân cận nhất thân nhân, có đôi khi thậm chí là nữ nhân.”

“Nữ nhân? Nữ nhân trừ bỏ có thể giúp ngươi giải quyết cái kia, còn có thể giúp ngươi cái gì?”

Đào Thương trắng Quách Gia liếc mắt một cái, lười đến phản ứng hắn.

Cùng loại này không hiểu đến tôn trọng nữ tính gia hỏa căn bản vô pháp câu thông.

Trầm tư suy nghĩ hồi lâu, Đào Thương thật sự là thố không ra cái gì hảo từ, cuối cùng cũng chỉ có thể là ở giản độc thượng viết bốn cái đại đại tự:

“Tức phụ, cứu ta!”

……

Đào Thương tin bị tám trăm dặm kịch liệt đưa về Bành Thành trong phủ Điêu Thuyền trong tay.

Điêu Thuyền thu được tin sau hai lời chưa nói, liền tìm tới trong phủ sở hữu nữ quyến thương nghị.

Lữ linh khỉ sau khi nghe xong phẫn nộ một phách bàn, nói: “Tào Lưu hai quân cư nhiên dám như thế khinh người? Hợp nhau hỏa tới đối phó chúng ta phu quân, không đáp ứng, tỷ tỷ, ta ngày mai lập tức mặc giáp trụ lên ngựa đi tiền tuyến, trợ phu quân kháng địch.”

Điêu Thuyền mỉm cười nói: “Lữ muội muội là chúng ta những người này trung nhất thiện võ nghệ, ngươi đại biểu chúng ta đi trước trận vỗ quân, tỷ tỷ đảo cũng là yên tâm, bất quá trước mắt còn cần thế phu quân giải quyết một đoạn thời gian lương thảo vấn đề.”

Dứt lời, hắn đem đầu toản hướng về phía Mi Trinh cùng Chân Mật hai người.

Mi Trinh đứng lên, nói: “Ta hiện tại liền về nhà, tìm ca ca bọn họ hỗ trợ đi.”

Điêu Thuyền gật gật đầu, nói: “Muội muội như thế thâm minh đại nghĩa, lệnh người kính nể, chỉ là chỉ bằng vào mi gia một nhà chi tài lực, chỉ sợ chưa chắc có thể giúp phu quân vượt qua lần này khó khăn, còn cần……”

Viên Uyển mở miệng nói: “Đào tương trước một đoạn thời gian làm ta bán của cải lấy tiền mặt Viên thị sản nghiệp, ta cơ bản đều đã xử trí đi ra ngoài, nhưng ta cũng để lại một tay, ở Thanh Châu để lại tuyến người cùng con đường, nhưng đem này đó sản nghiệp biến tiền tùy thời mua quân nhu, cung cấp cấp đào tướng, Thanh Châu hướng khúc phụ tổng so Kim Lăng thành hướng bên kia đi lộ trình muốn gần nhiều.”

Chân Mật cũng đối Điêu Thuyền nói: “Tiểu muội cũng nguyện ý hồi một chuyến Hà Bắc, từ Chân gia gần nhất mấy chỗ ngao thương và hợp tác sĩ tộc trong tay mượn lương, dùng để duy trì, duy trì…… Đào tướng.”

Điêu Thuyền qua lại đánh giá các nàng vài người, mắt đẹp trung chớp động ra, là cảm kích, đồng thời cũng có thật sâu cảm động.

“Bọn muội muội, tuy rằng ta không có tư cách này…… Nhưng là tỷ tỷ vẫn là lại lần nữa thế phu quân cảm ơn các ngươi, tạ các ngươi tương trợ hắn vượt qua lần này nguy nan.”

Viên Uyển đứng lên, nói: “Tỷ tỷ này nói chính là nói cái gì, liền tính là không có hắn, chỉ bằng ngươi theo chúng ta cảm tình, việc này chúng ta mấy cái cũng tự nhiên là giúp định rồi.”

Chân Mật mỉm cười nói: “Đừng nhìn chúng ta là nữ tử, hợp nhau lực tới, lại cũng đủ có thể để thượng mười vạn đại quân đâu.”

Lữ linh khỉ vội la lên: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đến chạy nhanh phân công nhau hành động mới là.”

……

Hai ngày sau, Tào Tháo cùng tam Lưu đại quân bắt đầu phân biệt hướng về Đào Thương quân nơi các nơi muốn lũy phát động tiến công.

Địa phương khác tạm thời bất luận, riêng là khúc Phụ Thành, đó là trọng trung bên trong, yếu hại trung yếu hại.

Đào Thương mặc giáp trụ thượng thành, tự mình chủ trì chiến sự.

Khúc Phụ Thành thành trì không cao, bởi vậy không thể binh tướng mã toàn bộ truân trại ở trong thành, như thế liền không thể phát huy ra toàn bộ uy lực.

Ngược lại là ra khỏi thành nghênh chiến, càng có thể phát huy bên ta binh chủng cường hãn ưu thế.

Mà phụ trách chủ công khúc Phụ Thành, đúng là Tào Tháo quân chủ lực.

Ở tào quân tiên phong quân cảm tử đội sau, phụ trách áp trận, là từ Điển Vi suất lĩnh tào quân thân vệ, sư hổ quân.

:.:

------oOo------

Chương 823: toàn diện chiến tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cổ đại công thành chiến, phòng thủ một phương là cần thiết muốn lập trại, cũng không phải gần bởi vì muốn cùng chủ thành chi gian có lẫn nhau chi viện, mà là bởi vì mỗi một tòa thành trì đều không thể dùng tường thành hoàn hoàn toàn toàn vây chết.

Ở rất nhiều người trong ấn tượng, thành trì cùng trong thành vật kiến trúc cùng cư dân là bị tường thành hoàn toàn vây chết, nhưng này cũng không phải sự thật.

Nhân loại phát triển quyết định thành thị quy mô luôn là ở biến chuyển từng ngày, vô luận là mỗi một năm mở rộng khai hoang trồng trọt thổ địa quy mô, vẫn là dân cư qua lại lưu động, không có một tòa thành trì có thể bị tường thành hoàn toàn vây quanh.

Trường thành cũng không phải đem toàn bộ Trung Quốc đều vây đã chết, chỉ là ở trình độ nhất định yếu đạo thượng tiến hành véo tạp xã thiết liền.

Bị tường thành hoàn toàn tứ phía vây định thành trì chỉ tồn tại với Tam Quốc Chí 1 đến 13 bên trong.

Bởi vậy khúc Phụ Thành quanh thân yếu địa hoặc là không có bị bảo hộ đến địa phương, tự nhiên mà vậy bị Đào Thương chia quân lập trại bảo hộ lên.

Bởi vậy, tam Lưu cùng Tào Tháo liên quân cũng tự nhiên là chia quân đánh chiếm chủ thành cùng những cái đó phụ thuộc đại trại.

Mà phụ trách tấn công Đào Thương bổn trận, cũng là tào quân chủ lực.

Xông vào trước nhất phương, là Tào Tháo quân cảm tử đội, này đó lúc đầu binh chiến lực có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng khẳng định cũng không phải kém cỏi nhất, có thể đi vào cái này doanh, nhất định cần phải có sung túc thể lực, không sợ chết tinh thần, cùng với cam nguyện vi hậu phương người làm pháo hôi dũng khí từ từ.

Nói trắng ra là, bọn họ chính là một đám trên người tự mang trào phúng quang hoàn lại không có vú em nuôi nấng chiến sĩ, đáng giá tam quân tướng sĩ kính trọng.

Nhìn tào quân tiên phong quân hướng về bên ta thành trì mãnh liệt vọt tới, Đào Thương quay đầu nhìn về phía Từ Vinh nói: “Làm các bộ bắt đầu y lệnh hành sự.”

“Nặc.” Từ Vinh hướng Đào Thương ôm quyền, sau đó mệnh lệnh giác binh thổi lên kèn.

Dày nặng đồng giác tiếng vang triệt toàn bộ phía chân trời, tiếng vọng ở trong thành mỗi người màng tai bên trong.

Giác tiếng vang xong lúc sau, lại thấy từ đồ vật hai sườn, ẩn ẩn xuất hiện hai chỉ kỵ binh.

Mặt đông một con là từ Trương Liêu tự mình suất lĩnh Tịnh Châu lang kỵ, mà phía tây kia một con còn lại là từ tạm thời thay thế Triệu Vân A Phi dẫn dắt Kim Lăng con ngựa trắng quân, hai quân cùng hướng về tào kim sát đi.

Tào Tháo tại hậu phương tự mình đốc chiến, hắn thấy thành trì hai sườn cư nhiên chạy ra khỏi kỵ binh, không khỏi sửng sốt, tiếp theo cười lạnh nói: “Hảo cái Đào gia tiểu tử, cư nhiên ở ngoài thành cũng xếp vào binh mã, quả nhiên là sớm có chuẩn bị.”

Liền đang nói chuyện đương khẩu, A Phi cùng Trương Liêu binh chia làm hai đường, đã là vọt vào tào quân cảm tử đội trận doanh.

Cảm tử đội danh như ý nghĩa, là vội vàng đi chịu chết, thượng cột đi chịu chết đội ngũ, chiến lực tự nhiên là sẽ không so Kim Lăng con ngựa trắng quân cùng lang kỵ muốn cao.

“Bắn tên! Bắn chết bọn họ!” A Phi cao giọng hô quát.

Theo A Phi cao giọng kêu gọi, Kim Lăng con ngựa trắng quân bắt đầu giương cung cài tên, hướng về tào quân tiên phong cảm tử đội vọt tới.

Con ngựa trắng quân mưa tên uy lực không lớn, cũng không phải thực dày đặc, nhưng thắng ở bởi vì là cung kỵ binh, cho nên linh hoạt độ cao. Tính cơ động cường, chiến thuật biến hóa nhiều.

A Phi sở dĩ có thể thay thế Triệu Vân chỉ huy Kim Lăng con ngựa trắng quân, chính là bởi vì hắn trong khoảng thời gian này vẫn luôn thuộc sở hữu với Triệu Vân bộ đội, hơn nữa sư huynh đệ gian không có như vậy nhiều lời nói, Triệu Vân cũng là vô tư truyền thụ hắn mang binh bản lĩnh.

Hiện tại Đào Thương chỉ tên hắn vì con ngựa trắng quân phó tướng.

Con ngựa trắng quân mưa tên cũng không phải vì đối tào quân tạo thành bao lớn lực sát thương, mà là vì quấy rầy địch quân trước trận, làm bên ta binh lính càng dễ dàng đánh sâu vào đi vào.

Một trận mưa tên lúc sau, quả nhiên liền thấy cảm tử đội cánh bị giải khai một cái chỗ hổng.

Cùng lúc đó, khúc Phụ Thành thượng, thê lương tiếng kèn lại lần nữa vang lên.

Mà trong thành bộ đội, cũng thừa cái này đương khẩu, bắt đầu đồng thời hướng về ngoài thành kích động mà ra, bài binh bố trận.

Tào Tháo tựa hồ là nhìn thấu Đào Thương ý tưởng, hắn vội vàng phân phó lính liên lạc nói: “Trác Quan Trung chư hầu binh mã hoả tốc từ hai cánh tiến công Kim Lăng quân kỵ binh, truyền lệnh Điển Vi

sư hổ quân sẽ cùng Tào Thuần hổ báo kỵ cường công quân địch trung trận!”

Cùng lúc đó, Kim Lăng con ngựa trắng quân kỵ binh nhóm đã đều buông xuống cung nỏ, thay trường thương, ở A Phi suất lĩnh hạ, cấp nhảy vào tào quân cảm tử đội trong trận.

“Khởi!”

“Phá!”

“Khởi!”

“Phá!”

Kim Lăng con ngựa trắng quân không ngừng hô to ngày thường huấn luyện khi khẩu hiệu, dùng trường thương mãnh liệt đâm mạnh mỗi một cái xuất hiện ở bọn họ trước mặt binh lính.

Bọn họ động tác sạch sẽ lưu loát, cơ hồ chỉ là lại lặp lại một cái nhất hữu hiệu động tác.

Con ngựa trắng quân ngày thường huấn luyện đơn giản thô bạo, bọn họ chỉ là ở Triệu Vân chỉ huy hạ, lặp lại về phía trước phi đột đâm mạnh.

Máu tươi rơi ở trên cao, không đếm được tào quân cảm tử đội binh lính ngã vào vũng máu bên trong, con ngựa trắng quân giải khai địa phương, liền giống như toàn bộ phương trận giống như trắng nõn da thịt, bị sắc bén khoái đao cắt ra một cái thật sâu miệng vết thương, hết sức bắt mắt, hết sức làm cho người ta sợ hãi.

Cảm tử đội cứ như vậy bị giải khai, nhưng là bọn họ phía sau lý nên tiếp ứng quân sư hổ quân cũng không có động.

Bởi vì sư hổ quân chủ tướng Điển Vi giờ phút này được đến Tào Tháo quân lệnh, muốn sẽ cùng Tào Thuần lúc sau, lại hướng bọn họ phát động tiến công.

Đừng nói là phía trước cảm tử đội bị tổn thất, chính là bọn họ tất cả đều bị A Phi giết sạch sát tịnh, Điển Vi cũng kiên quyết không dao động.

Không phải bởi vì hắn đầu không linh quang, cũng không phải bởi vì hắn tâm tàn nhẫn, mà là bởi vì Điển Vi là cái cực đoan vâng theo Tào Tháo mệnh lệnh người.

Tào Tháo làm chính mình sẽ cùng hổ báo kỵ lúc sau tại hành động, Điển Vi liền sẽ chờ hổ báo kỵ tới lúc sau tái hành động, chẳng sợ trời sập đất lún, tận thế cũng kiên quyết không dao động.

Liền ở ngay lúc này, đại địa tựa hồ bắt đầu hơi hơi run rẩy.

Lại thấy một chi bao vây nghiêm mật trọng kỵ binh, giống như một chi sắt thép nước lũ giống nhau, huề bọc vô biên khí thế cùng sát ý, hướng về Điển Vi phương hướng chạy tới.

Mà làm đầu cầm súng đại tướng, đúng là Tào thị tướng lãnh trung nhất thiện chiến Tào Thuần.

Tào Thuần phóng ngựa chạy băng băng tới rồi Điển Vi bên người, cao giọng nói: “Điển tướng quân, tùy ta ứng chiến!”

Điển Vi áp chế đã lâu chiến ý rốt cuộc bùng nổ, hắn múa may song thiết kích, đầu tàu gương mẫu, rít gào hướng về phía trước xung phong liều chết mà đi.

Tào Thuần cùng hổ báo doanh các tướng sĩ theo sát sau đó.

Tào Thuần cùng Điển Vi hành động trên cơ bản đều ở Đào Thương tính toán trong phạm vi, huống hồ Tào Tháo tam quân tướng sĩ trung, dũng mãnh nhất thiện chiến hai cái binh đoàn đó là hổ báo doanh cùng sư hổ quân, đây là Đào Thương đã sớm biết đến.

Cho nên, vì ứng đối này hai chi binh đoàn, Đào Thương tự nhiên đã sớm làm tốt chuẩn bị.

Chính diện trên chiến trường, Tịnh Châu lang kỵ cùng con ngựa trắng quân ở cảm tử đội đội ngũ trung giết một cái qua lại lúc sau, liền thay đổi phương hướng, lại hướng về bên ta vọt tới khi phương hướng vọt trở về.

Mà thành trì chính diện, sớm có Từ Hoảng suất lĩnh mẹ mìn mã cùng thiết Phù Đồ phối hợp Hứa Chử suất lĩnh hổ vệ quân từ chính diện chiến trường xung phong liều chết mà đến.

Mà Kim Lăng con ngựa trắng quân cùng Tịnh Châu lang cưỡi ở xoay người đâu một vòng lúc sau, lại một lần từ hai cái phương hướng lại lần thứ hai giết trở về.

Mà thiết Phù Đồ cũng là đã vọt vào chính diện chiến trường, mẹ mìn mã ở bọn họ hai sườn bảo vệ.

Hai chỉ trọng kỵ binh ầm ầm va chạm ở cùng nhau, phát ra rung trời nhiếp mà vang lớn.

Mà Điển Vi cũng là ở loạn quân bên trong gặp được hắn mệnh trung túc địch, Hứa Chử.

:.:

------oOo------

Chương 824: hổ lang chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điển Vi năm đó chỉ là cùng Hứa Chử tỷ thí quá một lần, ngay lúc đó Tào Tháo cùng Đào Thương vẫn là liên minh quân, Điển Vi cùng Hứa Chử làm trò Viên Thiệu chờ tam đại chư hầu mặt đánh một hồi, tình hình chiến đấu là thắng bại chẳng phân biệt.

Cho đến ngày nay, hai gã cái thế bưu hán lại một lần va chạm ở cùng nhau.

“Hứa Chử!” Chỉ thấy Điển Vi múa may đại thiết kích, phóng ngựa thẳng đến Hứa Chử mà đi, hai mã tương sai, binh khí một chạm vào mà qua, phát ra thật lớn tiếng vang.

Hứa Chử đem trảm mã đao hướng về bên cạnh vung, cả giận nói: “Mỗ gia sản là ai đâu? Lại là ngươi này hoàng mặt tặc!”

Điển Vi quay đầu ngựa lại, lại lần nữa múa may song thiết kích xung phong liều chết lại đây.

Hứa Chử cũng không đáp lời, phóng ngựa tiến lên, giơ lên cao đầu hổ đao đối với Điển Vi cái trán chính là tàn nhẫn vỗ xuống.

Điển Vi dùng song thiết kích chống đỡ, này một kích thế mạnh mẽ trầm, đem hắn chấn hai tay tê dại.

Điển Vi nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người đối với Hứa Chử chính là một đốn binh binh bàng bàng loạn tạp.

Hứa Chử cũng không có hại, huy đao đối với Điển Vi cũng là một đốn chém lung tung, hai người này thông đối chiến, cơ hồ đều không có cái gì kết cấu, chính là hồ chém loạn đánh, xem ai ở khí thế thượng trước đem đối phương ngăn chặn, ai liền tính là người thắng.

Không bao lâu, lại nghe “Ping, ping” hai tiếng trầm đục, Điển Vi cùng Hứa Chử thế nhưng đồng thời từ trên lưng ngựa quăng ngã rớt xuống dưới.

Nhưng thực mau, hai cái quăng ngã ở hoàng thổ người trên, lại đều từng người đứng dậy, hướng về lẫn nhau nhào tới, bọn họ từng người ôm lấy đối phương đầu, dùng sức nắm, tư đánh, giống như hai cái phố phường lưu manh giống nhau, ai cũng không chịu thoái nhượng nửa phần.

Xé rách tàn nhẫn, thậm chí còn bắt đầu nói chuyện.

Hai người thân vệ quân thấy hai người kia đánh thành bộ dáng này, ai cũng không dám chậm trễ, sôi nổi vây tiến lên đi, đưa bọn họ hai người vây quanh ở trong đó, cầm vũ khí cẩn thận đánh giá đối diện địch nhân, vừa không dám vượt Lôi Trì một bước, lại cũng không dám thả lỏng đối địch nhân giám thị.

Mà cách đó không xa, đi cùng hổ báo kỵ cùng mà đến tào đem Nhạc Tiến, tựa hồ cũng phát hiện trước mắt tình huống, hắn nhíu nhíu mày, ngay sau đó lấy ra tùy thân hai thạch trọng cung, bắt đầu nhắm chuẩn cùng Điển Vi vặn đánh vào cùng nhau Hứa Chử, chính là bởi vì hai người ôm thật chặt, trong lúc nhất thời căn bản chia lìa không khai, lại là làm Nhạc Tiến tưởng bắn tên trộm cũng vô pháp thả ra tay.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy một người đại tướng phi túng chiến mã, múa may này đại rìu chạy băng băng đến Nhạc Tiến trước mặt.

Nhạc Tiến vội vàng ném cung cứng, giơ súng chống đỡ.

Đang lang một tiếng vang lớn, Nhạc Tiến có chút không địch lại đối phương đại rìu, chỉ cảm thấy trước ngực khí huyết cuồn cuộn, hai mắt ứa ra sao Kim.

Hắn vội vàng thu chiêu xả mã lùi lại vài bước, cẩn thận nhìn đối phương nói: “Nhữ đó là Từ Hoảng?”

Từ Hoảng trong tay đại rìu đó là hắn chiêu bài, Nhạc Tiến nhận đảo cũng là chẳng có gì lạ.

Từ Hoảng cũng không đáp lời, múa may đại rìu liền hướng về Nhạc Tiến phác giết qua đi, không cho hắn lại có nhàn rỗi đi trộn lẫn Hứa Chử cùng Điển Vi chém giết.

Trên chiến trường tình huống càng ngày càng kịch liệt, đặc biệt là hổ vệ quân, sư hổ quân cùng con ngựa trắng kỵ, Tịnh Châu lang kỵ, hổ vệ quân chờ các doanh chiến đấu kịch liệt, này đó tinh nhuệ binh doanh những binh sĩ vô luận là chiến lực, chiến pháp, binh giới đều rất xa vượt qua bình thường sĩ tốt một mảng lớn, tình hình chiến đấu thắng bại thiên bình cân lượng, cũng cơ bản đều ở bọn họ trên người.

Hổ báo kỵ cùng sư hổ quân đều là mặc giáp trụ so trọng cứng rắn binh chủng, phá hủy năng lực cực cường hãn, mà Đào Thương này mặt vì đối phó bọn họ, sở dụng binh chủng so nhiều so tạp, phối hợp lại cũng tương đối tương đối đa dạng, uy lực mười phần.

Mẹ mìn mã cùng Tịnh Châu lang kỵ chờ khinh kỵ binh, lợi dụng bọn họ linh hoạt tính, phối hợp tác chiến chính giữa thiết Phù Đồ, mà con ngựa trắng quân còn lại là dùng cung nỏ ở quanh thân tao nhiên hổ báo kỵ trận hình, loại này chiến pháp có thể nói là vừa nhu cũng tế, hai bút cùng vẽ.

Hai bên cường hãn nhất binh chủng lẫn nhau chi gian tranh nhau không dưới, binh đối binh, đem đối đem đánh cực kỳ náo nhiệt, nhưng phía sau Tào Tháo cũng đã nhẫn nại không được.

Hắn thấy hổ báo doanh cùng sư hổ quân xuất chiến, còn bắt không được Đào Thương, bất giác có chút sốt ruột, ngay sau đó tìm tới lính liên lạc nói: “Hoả tốc thổi giác, làm Lưu Huân phục binh xuất chiến!”

Tào Tháo phía sau, Tuân Du tựa hồ có chút chần chờ: “Tư Không, trước mắt chiến sự còn chỉ là giằng co, còn chưa rõ ràng thế, nếu là chợt gian phái Lưu Huân xuất chiến, chỉ sợ là có chút hấp tấp đi?”

Tào Tháo lắc lắc đầu, nói: “Đào Thương tiểu tặc sớm có chuẩn bị, thả bỉ quân sĩ khí chẳng những chưa từng suy kiệt, xem bộ dáng này vẫn là chưa từng có tăng vọt, Giả Hủ lời đồn đãi chi kế nghĩ đến là thất bại…… Trước mắt lại là không thể lại chờ, chiếu ta nói làm, hoả tốc truyền lệnh!”

“Nặc!”

Lúc này đây, lại là đổi thành tào quân một phương giác tiếng vang lên tới.

Đào Thương ở đầu tường thượng, nhìn cách đó không xa dưới thành, hai bên tinh binh mãnh tướng đang ở chém giết, chiến sự kịch liệt phi thường, trong lòng cũng là phập phồng gợn sóng.

Liền ở ngay lúc này, nơi xa tào quân sau trận phát ra tiếng kèn, lập tức khiến cho Đào Thương lực chú ý.

Hắn nheo lại đôi mắt, suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Thoạt nhìn, Tào Tháo tựa hồ cũng có hậu tay a.”

Lỗ Túc đứng ở Đào Thương phía sau, nói: “Tào Tháo cũng là đương thời cường giả, hành sự tuyệt phi thường nhân, xem ra, hắn nhất định cũng là an bài khác binh tướng ở khúc phụ bốn phía, chỉ chờ chiến sự giằng co là lúc, liền sẽ hướng chúng ta phát động lôi đình một kích, lấy cầu toàn công.”

Đào Thương gật gật đầu, cân nhắc nói: “Hiện nay bốn môn bên trong, lấy Tây Môn phương hướng nhất bạc nhược, ta tuy rằng cố ý an bài Đào Cơ ở bỉ trấn thủ, nhưng chỉ sợ vẫn là sẽ có sơ xuất…… Làm phiền Tử Kính thay ta đi một chuyến.”

“Thừa tướng có lệnh, túc chắc chắn đem hết toàn lực!”

Lỗ Túc dứt lời, liền vội vàng hạ thành lâu mà đi.

Quả nhiên, tây ngoài thành trong rừng cây, xuất hiện ở một con gối giáo chờ sáng tào quân, ở được đến Tào Tháo quân lệnh lúc sau,

lập tức sát đem ra tới, thẳng đến thành trì Tây Môn mà đi.

Lưu Huân ngày xưa từng là Viên Thuật dưới trướng thượng tướng, hắn luôn luôn không tốt với cùng bỉ tử chiến, mà là nhất thiện dùng kỳ.

Hắn giấu ở trong rừng binh lính, trên người phần lớn dự trữ nhóm lửa chi vật.

Chỉ thấy mấy chục chi hỏa tiễn hoa phá trường không, bắn về phía khúc phụ phía tây cửa thành, “Oanh” một tiếng, ở cửa thành chỗ khiến cho hỏa, mà những cái đó đã sớm chuẩn bị tốt nhóm lửa chi vật cùng cỏ khô tào quân tắc thừa cái này đương khẩu, giống như chạy đến dưới thành, đem những cái đó nhóm lửa chi vật ném cửa thành.

Mà Lưu Huân quái chiêu thức không ngừng, phóng hỏa lúc sau, hắn lại lập tức mệnh binh lính đẩy một tòa giản dị hướng xe hướng cửa thành phát động tiến công.

“Oanh……”

“Oanh……”

Từng đợt hướng xe va chạm cửa thành thanh âm đinh tai nhức óc. com

Đào Cơ ở đầu tường thượng nhìn phía dưới tình huống, cao giọng nói: “Đem bọn họ hướng xe tạp lạn!”

Hắn biết, cửa thành đã chịu hỏa thế xâm nhập đem trở nên yếu ớt, hiện giờ lại đã chịu hướng xe công kích, liền tính là này hướng xe rất là giản dị, nhưng cũng phi hư không thể.

Đầu tường thượng, rất nhiều Đan Dương tinh binh dùng cục đá hướng về hướng xe ném tới, tuy rằng tạm thời bức lui bọn họ hướng xe, nhưng người sáng suốt đều biết, tây thành cửa thành sợ là kiên trì không được bao lâu.

Lỗ Túc giờ phút này còn chưa đuổi tới Tây Môn, cũng đã nghe được chính mình thám báo hồi báo.

Nghe xong Tây Môn tình huống, Lỗ Túc đầu tiên là hơi trầm ngâm một chút, sau đó liền lập tức nói: “Hoả tốc hồi báo Đào Cơ tướng quân, làm hắn từ bỏ ngoại thành, dùng tây thành Ủng thành tới ngăn cản Lưu Huân tiến công.”

:.:

------oOo------

Chương 825: 0 cân áp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lỗ Túc cao giọng kêu gọi: “Thả bọn họ tiến vào, sử dụng Ủng thành đối địch!”

Kết quả là, Kim Lăng quân từ bỏ bên ngoài phòng thủ, mặc cho Lưu Huân binh tướng dùng sức tấn công tây thành cửa thành.

Qua không bao lâu gian, liền nghe tây dưới thành phương đại địa làm như bỗng nhiên run lên, rất nhiều sĩ tốt cơ hồ đều cảm giác chính mình muốn té lăn trên đất.

Ngay sau đó, liền nghe thấy sơn hô hải khiếu giống nhau thanh âm truyền đến: “Thành phá! Thành phá!”

Mà tào quân đã điên cuồng hướng về bên trong thành vọt đi vào, khúc Phụ Thành Tây Môn thành ngoại thành, rốt cuộc bị phá khai.

“Sát a!” Tào quân mạo chính mình vừa mới ở cửa thành trước phóng lên lửa lớn, nhảy vào Ủng thành.

“Tới nhiều ít đều là chết!” Lỗ Túc lạnh lùng nói.

Không đếm được tào quân thừa cơ nhảy vào Ủng thành trong vòng.

“Bắn tên, bắn tên! Bắn chết bọn họ!” Kim Lăng quân đều ở gào thét lớn.

“Đứng vững! Đứng vững! Đánh hạ nội thành cửa thành, bọn họ liền xong rồi!”

Lạnh băng khí gió lốc ở Ủng thành nội từ người chấp chưởng qua lại xuyên qua, điên cuồng thu hoạch người sinh mệnh. Nhưng là lúc này, không có người đi quản nó.

Đối với hai bên tới nói, nếu Ủng thành đã phá, kia này chiến sự liền không có lại cứu vãn đường sống.

Không phải sinh, chính là chết.

Nhưng tương đối với Lưu Huân một chúng tới nói, Lỗ Túc mạo nguy hiểm xa so với bọn hắn muốn cao.

Bởi vì hắn giờ phút này ở Ủng thành nội thành trên lầu mai phục, cũng không phải như vậy nhiều sung túc, mà phải chờ tới hắn có khả năng chỉ huy Kim Lăng binh tướng hoàn toàn ở đầu tường chiếm trụ ưu thế lúc sau, kia nội môn cửa thành nói không chừng đã sớm bị Lưu Húc binh mã phá khai.

Một khi nội thành cửa thành bị đánh vỡ, kia không hề nghi ngờ, Đào Thương phía sau liền đem lâm vào sâu nhất nguy cơ.

Theo Ủng thành nội chiến sự càng diễn càng kịch liệt, thình lình nghe ầm vang một tiếng vang lớn, nội thành cửa thành cũng bị tào binh va chạm khai.

“Thành phá!”

Tào quân binh tốt điên rồi giống nhau vọt vào thành đi.

Ẩn ẩn, làm như còn có thể nghe được Lưu Huân cười to: “Kẻ hèn Ủng thành, có thể làm khó dễ được ta! Lưu mỗ người muốn phá thành, còn không có phá không khai!”

“Cửa thành đã mất! Khúc phụ đã phá! Đào tặc tốc tốc nhận lấy cái chết!”

Tào quân sĩ tốt nhóm ở hô to, thanh âm giống như bị bậc lửa dầu hỏa giống nhau ở trong không khí nhảy lên, nóng rát bỏng cháy nhân tâm.

Lỗ Túc lại không nóng nảy, hắn chỉ là lẳng lặng mà nhìn Ủng thành nội, những cái đó điên rồi giống nhau tào quân tướng sĩ, đột nhiên

nói: “Truyền lệnh Trương Tú cùng Trương Huân, đoạt cửa thành, phóng ngàn cân áp!”

Mà nơi xa, phụ trách chỉ huy chủ chiến tràng Đào Thương, tựa hồ cũng nghe tới rồi tây cửa thành bên kia không thích hợp.

Hắn thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Rốt cuộc, muốn phóng ta ngàn cân áp sao? Đáng tiếc, ta vốn đang hy vọng dùng này ngoạn ý trảo điều cá lớn đâu.”

Ngàn cân áp thiết kế, sớm tại mấy năm trước, căn cứ Đào Thương đề án, Kim Lăng thành liền bắt đầu nghiên cứu.

Nhưng ngàn cân áp thiết kế vật lực nguyên lý so nhiều, hơn nữa chế tác phí tổn so cao, yêu cầu đại lượng thiết cụ, cho dù là có được Kim Lăng quặng sắt Kim Lăng thành, cũng không dám quá mức đại diện tích mở rộng, cũng chỉ là ở Đào Thương cho rằng mấy cái yếu hại thành trì dùng để thi công kiến tạo.

Mà khúc phụ trong ngoài hai môn ngàn cân áp, miệng cống vì sắt lá bao gỗ đặc, mặt trên che kín gia cố dùng đinh sắt, miệng cống khoan 6 mét, cao 6.5 mễ, độ dày đạt 9 centimet, chất lượng tính toán ước 1000 nhiều kg, khai áp khi, miệng cống thăng đến cổng tò vò trở lên thành đài nội áp tào trung; quan áp khi, miệng cống từ áp tào trung vững vàng rơi xuống, hình thành một đạo “Không gì phá nổi “Cái chắn.

Này ngoạn ý chỉ cần thích đáng sử dụng một lần, liền có thể đem những cái đó đột nhiên không kịp dự phòng tào quân đều vây chết ở Ủng thành bên trong.

“Phóng!” Lỗ Túc lớn tiếng quát lớn nói.

Điều khiển ngàn cân áp kỹ thuật yêu cầu tương đối phức tạp, đây cũng là Kim Lăng thành trải qua nhiều năm nghiên cứu cùng điều chỉnh, mới đưa ngàn cân áp dùng cho thực tế nguyên nhân.

Ngàn cân áp từ bàn kéo trụ khống chế, mỗi căn bàn kéo trụ tự một tầng mặt đất hướng về phía trước ước có 1 mễ địa phương, sẽ có hai cái giảo giang lỗ cắm, đây là chữ thập giảo giang trục tâm.

Áp tào đỉnh chóp vào chỗ với hai cái bàn kéo chính nam 2.8 mễ chỗ, áp tào trường 6.2 mễ. Hai cái bàn kéo chính nam phương thông hướng áp tào chi gian các có một khối chống đỡ thạch, mà chống đỡ thạch đằng trước còn phải có ròng rọc cố định tào.

Chống đỡ thạch mặt trên có định vị bản cố định tào cùng giảo thằng hoạt động khống chế kết cấu cố định tào, này một đôi cái máng chủ khống chế ngàn cân áp dây thừng, từ áp tào nội lên xuống đến "Chống đỡ thạch" đằng trước ròng rọc, lại thông qua "Chống đỡ thạch" thượng định vị bản "Chỗ hổng" chờ trang bị cùng bàn kéo trụ liên tiếp, nhân công chuyển động bàn kéo phát lực, tiến hành ngàn cân áp lên xuống.

Cùng Đào Thương mới đầu thiết tưởng suy nghĩ bất đồng, ngàn cân áp cũng không phải phóng lập tức liền nện xuống đi.

Bởi vì loại đồ vật này tuy rằng trọng, nhưng là lại sợ nhất phóng thiên, nó chỉ cần thoáng lệch về một bên, liền sẽ tạp trụ, thượng không tới không thể đi xuống, vậy phi thường phiền toái.

Bởi vậy Lỗ Túc vì tranh thủ thời gian, một bên làm Đào Cơ ở Ủng thành bày trận, một bên lại phái trước đó đã sớm an bài còn phải hai gã chiến tướng, Trương Tú cùng Trương Huân, bên ngoài bên trong thành nội thành cửa thành thượng tiến hành phòng ngự, chiếm cứ có lợi địa thế, làm cho ngàn cân áp chậm rãi rớt xuống.

Nội thành cửa thành, từ Trương Tú tự mình bước chiến suất lĩnh một quân, trấn giữ cửa thành, dùng trường thương không ngừng loạn chọc, liều mạng đứng vững, không cho đối phương khen vượt Lôi Trì một bước.

Mà ngoại thành liền tương đối phiền toái, bởi vì không có binh lính có thể đi xuống bước chiến, chỉ có thể ở đầu tường thượng tẫn mũi tên phòng ngự. Dùng cung nỏ bắn trụ ngoài thành binh lính, làm cho

bọn họ không hề đại lượng vào thành, mà thành trì nội tào quân sĩ binh nhóm còn lại là tập trung nhìn chằm chằm nội môn, đối ngoại thành cửa thành nhưng thật ra không lắm chú ý, này ở trình độ nhất định tới giảng, nhưng thật ra giảm bớt nhất định áp lực.

Ngàn cân áp tuy rằng là một chút một chút rơi xuống, nhưng cũng cũng không phải chậm không được, không bao lâu, liền nghe “Ầm vang” “Ầm vang” hai tiếng vang lớn, ngàn cân áp rốt cuộc chậm rãi rơi xuống đất.

Ủng thành nội tào quân sĩ tốt nhóm đều điên cuồng.

“Đây là thứ gì?”

“Giải khai! Giữ cửa giải khai!”

“Không được a! Một chút đều bất động, quá trầm!”

“Đây là cái quỷ gì đồ vật a?”

Lưu Huân giờ phút này cũng đi theo bọn lính nhảy vào thành trì giữa, hắn mọi nơi nhìn nhìn tình huống, thấy trước sau hai môn đều bị đổ gắt gao, trong lòng không khỏi nổi lên nhè nhẹ lạnh lẽo.

“Đây là có chuyện gì? Mau lui lại, mau lui lại!”

Liền ở Lưu Huân lớn tiếng rít gào thời điểm, phía sau thành lâu phía trên đột nhiên truyền ra một thanh âm: “Lưu Huân cẩu tặc, không thể tưởng được ngươi cư nhiên cũng có hôm nay?”

Lưu Huân vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy người nói chuyện, chính là Kim Lăng quân chiến tướng, ngày xưa cùng chính mình đồng liêu Trương Huân.

“Ngươi, là ngươi?” Lưu Huân sắc mặt trong nháy mắt liền trắng.

Trương Huân cười lạnh một tiếng, nói: “Không sai, là ta, không nghĩ tới đi? Lưu Huân cẩu tặc, năm đó ngươi phản bội chủ công, cấu kết

tào tặc, lệnh sau tướng quân phụ tử ôm hận mà chết, ngươi lại đi bạn cũ nơi đó mưu đồ phú quý, hiện giờ ngươi ứng có từ báo cũng!”

Lưu Huân nhìn mọi nơi giống như thùng sắt giống nhau thành trì, trong lòng chợt dâng lên sợ hãi.

“Trương, trương công! Xem ở chúng ta ngày xưa nhiều năm đồng liêu phân thượng, ngài, ngài phóng ta một con đường sống đi! Này đại ân đại đức, ta ngày sau nhất định gấp trăm lần, ngàn lần dâng trả cho ngài! Ta năm đó đầu hàng tào Tư Không, cũng là bất đắc dĩ a!”

“Bất đắc dĩ?” Trương Huân cười lạnh một tiếng, nói: “Liền tính là ngươi chính là thật sự, nhưng ở đây muốn tánh mạng của ngươi người, lại không chỉ là ta một cái! Ngài có thể đem bọn họ đều nói động sao?”

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 826: tình hình chiến đấu càng liệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liền ở ngay lúc này, Lưu Huân sau lưng trên tường thành, mơ hồ truyền đến một đạo âm trầm thanh âm.

“Lưu Huân, ngươi tưởng nhưng thật ra rất mỹ, ngươi muốn sống, cần phải hỏi qua ta đồng ý không đồng ý gia?”

Lưu Huân giờ phút này cũng là có điểm ngốc, hắn vội vàng quay đầu, cao quát: “Ai? Ai! Cái nào còn dám không đồng ý……”

Nhưng là, đương hắn thấy Trương Tú gương mặt thời điểm, Lưu Huân hoàn toàn cảm thấy tuyệt vọng.

Kia đi theo Trương Huân dao tương hô ứng, cùng kêu gọi không phải người khác, đúng là năm đó bởi vì Trương Tế chi tử, mà từ Tào Tháo dưới trướng bỏ chạy đi ra ngoài phản bội đem Trương Tú.

Trương Tế năm đó bị Tào Tháo, Diêm Hành cùng chính mình ám toán, cướp lấy binh mã, bá chiếm thê tử, sau lại sự tình bại lộ, Trương Tú chịu đựng không được này phân sỉ nhục, vì thế bội phản tào doanh, đến cậy nhờ hướng Đào Thương dưới trướng.

Khi cách mấy năm, Trương Tú cừu hận chẳng những không có theo thời gian mà mất đi, ngược lại là càng thêm nùng liệt.

Hắn nằm mơ đều muốn giết Tào Tháo, Diêm Hành, Lưu Huân.

Trước mắt giết chết Lưu Huân, chỉ là hắn báo thù bước đầu tiên.

Lưu Huân nhìn đến Trương Tú thời điểm, đầu trung trống rỗng, thậm chí liền xin tha hai chữ nên viết như thế nào, chỉ sợ là đều quên mất.

Không bao lâu, phương nghe hắn lắp bắp hô: “Trương tướng quân, lệnh thúc việc, xác thật cùng lại hạ vô can a! Những cái đó, những cái đó sự đều là tào Tư Không làm! Cùng ta không quan hệ a!”

Trương Tú thật mạnh hừ một tiếng, hắn cũng lười đến phản ứng Lưu Huân.

Mặc kệ có phải hay không ngươi làm, ngươi hôm nay đều chết chắc rồi!

“Bắn tên! Thiêu!”

Theo Trương Tú mệnh lệnh hạ đạt, lại thấy trên thành lâu các binh lính bắt đầu đem sái lưu huỳnh cỏ khô thành đống hướng thành lâu hạ khuynh đảo, mà lại có một đôi đối cung binh bắt đầu đem mũi tên dùng hỏa tin dẫn châm, cũng nhắm ngay dưới thành.

“Vèo vèo vèo!”

“Vèo vèo vèo!”

Liền thấy thiêu đốt hỏa tiễn thẳng đến thành lâu hạ mà đi, trong nháy mắt ở Ủng thành trung khiến cho lửa lớn, khói đặc cuồn cuộn, sặc người không mở ra được đôi mắt.

Lần này tử, Lưu Huân chờ một chúng hoàn toàn là lui không thể lui, giống như ngoan cố chống cự.

“Sát đi ra ngoài! Sát đi ra ngoài!” Lưu Huân rút đao nơi tay quay đầu ngựa lại, cao giọng kêu gọi.

“Sát đi ra ngoài! Sát đi ra ngoài!” Tào quân kêu gọi, hướng qua biển lửa, thẳng đến ngàn cân miệng cống phóng đi.

Từ đầu tường thượng xem, ở ánh lửa chiếu rọi xuống, Lưu Huân giờ phút này thân ảnh là như vậy bất lực, như vậy đáng thương.

Ngàn cân áp sở dĩ gọi là ngàn cân áp, kia tự nhiên là có nó đạo lý.

Ít nhất từ mặt chữ thượng khai, hắn tuyệt đối không phải nhân loại chỉ bằng cậy mạnh là có thể dọn lên.

Mà thành lâu phía trên, ở buông tha hỏa lúc sau, dày đặc mưa tên cũng hướng về phía phía dưới che trời lấp đất mà đến.

Không đếm được binh lính bị bắn ngã xuống đất lúc sau, theo sau ngồi trên lưng ngựa giống như điên rồi giống nhau, chỉ huy bọn lính đi nâng miệng cống Lưu Huân cũng bị bắn tới.

Nhìn ngã vào trong đám người sau, lại dần dần bị hừng hực lửa lớn cắn nuốt Lưu Huân, Trương Tú nhắm mắt lại, ngửa đầu nhìn bầu trời, lẩm bẩm nói: “Thúc phụ, chất nhi vì ngài báo một thù!”

……

Khúc phụ chiến dịch đánh hừng hực khí thế, khúc Phụ Thành chung quanh, bị Đào Thương an bài các nơi doanh trại quân đội chiến sự cũng bày biện ra càng ngày càng nghiêm trọng chi thế.

Thái Sử Từ trấn thủ doanh trại quân đội, hôm nay lại ngày nghênh đón một vị lão người quen.

Nhìn nơi xa binh mã sở giẫm đạp khởi khói đặc hướng về bên ta cuồn cuộn mà đến, Thái Sử Từ đã cảm thấy bất đắc dĩ, lại cảm thấy đau đầu.

Này xem như cái gì mua bán?

Họ Văn giống như đuổi không đi giòi bọ giống nhau, cả ngày quấn lấy chính mình, chẳng lẽ chính mình đời này không cho Nhan Lương đền mạng, hắn liền sẽ vẫn luôn đi theo chính mình không thành?

Thái Sử Từ ngẫm lại liền ghê tởm.

Mà quân địch trước trận, Văn Sửu một bên giơ lên cao chiến đao, một bên cao giọng đối phía sau các binh lính hưng phấn hô: “Cùng ta thượng! Sát! Giết Thái Sử Từ! Liền tính là chân trời góc biển, cũng muốn thề tru này liêu!”

Vương Duẫn cháu trai Vương Lăng lần này phụng mệnh làm Thái Sử Từ phó tướng, hắn đi vào Thái Sử Từ bên người, nói: “Tướng quân, Văn Sửu binh mã lại tới tiến công tới, chúng ta lúc này đây là như thế nào đánh?”

Thái Sử Từ nhẹ nhàng xoa xoa giữa mày, bất đắc dĩ nói: “Này thất phu cực kỳ dũng mãnh, thả oán niệm sâu đậm, ta cùng hắn giao thủ vài lần…… Sợ nhưng thật ra không sợ hắn, chẳng qua thật sự là phiền nhân khẩn…… Làm cho ta hiện tại buổi tối luôn là làm ác mộng.”

Vương Lăng do dự một chút, nói: “Thật sự không được, chúng ta liền không cùng hắn chính diện xung đột, dùng thừa tướng cho ngài những cái đó vũ khí sắc bén, như thế nào?”

Thái Sử Từ biết Vương Lăng ngôn trung sở chỉ là cái gì, ngay sau đó nói: “Liền dựa theo ngươi nói làm đi, bất quá hấp tấp chi gian, chuẩn bị xác thật làm tốt lắm sao?”

“Tướng quân yên tâm, chuẩn bị sự đã sớm đã hoàn thành, liền chờ tướng quân ra lệnh một tiếng.”

Thái Sử Từ vừa lòng gật gật đầu, tiếp theo liền thấp giọng nói: “Nếu đã làm tốt chuẩn bị, kia liền cũng không cần lại đợi!”

Vương Lăng xoay người, mệnh lệnh phát tín hiệu.

Lính liên lạc tên lệnh mang theo chói tai tiếng còi bay lên không trung.

Trong phút chốc, từ Vương Lăng trước đó xếp vào ở Thái Sử Từ doanh trung hoặc là doanh địa quanh thân cao điểm thượng thạch pháo, đồng loạt phát động, dày đặc đánh về phía Văn Sửu quân trước quân.

Kia cao lớn “Văn” tự cột cờ nhất thời bị phi thạch đánh đến chiết vì hai đoạn, hộ kỳ quân sĩ óc nứt toạc quăng ngã ở mã hạ, vô chủ chiến mã hí bôn đào, đại kỳ hạ tào quân loạn thành một nồi cháo.

Thái Sử Từ doanh trại hai bên vừa lúc có sơn li, Vương Lăng trước đó đem thạch pháo an trí ở sơn li thượng nơi bí ẩn, tung ra uy lực mạnh mẽ thạch pháo tại đây loại trên cao nhìn xuống gần gũi xạ kích trung, có thể liên tiếp xuyên thủng hai thất chiến mã mà dư thế không ngừng.

Không đếm được pháo thạch như chim bay giống nhau triển khai hai cánh, ở giữa không trung vẽ ra duyên dáng huyền hình, sau đó bài dày đặc hàng ngũ, hung hăng, vô khác nhau bao trùm đi xuống.

Tào quân tuy rằng không giống Tây Lương quân bên kia, giống như thân kinh bách chiến dã thú, lại cũng là kinh nghiệm chiến trận thiên hạ tinh nhuệ, như vậy dày đặc phi thạch cũng không có làm cho bọn họ sợ hãi, đồng bạn ngã lăn cũng hoàn toàn không làm bọn hắn sợ hãi.

Đặc biệt là Văn Sửu không sợ sinh tử biểu hiện, càng là làm bọn hắn thán phục.

Bọn họ kỵ binh cao kêu, rong ruổi chiến mã, một đám thuần thục mà ở trên ngựa làm né tránh, đồng thời cấp thúc giục chiến mã về phía trước lao tới. Rồi sau đó quân bước tốt còn lại là dọc theo sơn thế mà thượng, cùng Kim Lăng quân triển khai kịch liệt trận địa tranh đoạt.

“Bắt lấy cái kia sét đánh xa trận mà! Xông lên đi!”

“Sát a!”

“Theo chân bọn họ liều mạng!”

Thái Sử Từ không khỏi thở dài ra một hơi.

Xem ra, gần là bằng vào sắc bén thạch pháo liền có thể chế địch thời đại, đã qua đi.

Thái Sử Từ giơ lên trong tay trường kích, ở Kim Lăng quân nhóm vạn chúng chú mục ánh mắt có ích lực chỉ về phía trước.

“Sát a……” Thái Sử Từ giơ lên cao trường kích cưỡi ở tăng lên trước chân ngưỡng trường tê con ngựa trắng thượng, giống như một đạo màu trắng gió xoáy giống nhau xông ra ngoài.

Phía sau khổng lồ kỵ binh đội, cũng gắt gao đuổi theo Thái Sử Từ hướng về Văn Sửu quân đội đánh sâu vào mà đi.

Hướng qua phi thạch trận Văn Sửu thấy được Thái Sử Từ quân rốt cuộc giết ra tới, trên mặt lập tức lộ ra nồng đậm chiến ý.

“Quá sử cẩu tặc, lão tử hôm nay nhất định phải giết ngươi!”

Nhớ tới Nhan Lương chết, kinh người thống khổ cùng cừu hận lập tức lấp đầy Văn Sửu nội tâm.

Hắn phẫn nộ lại một lần vô cớ bạo phát.

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 827: dây dưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Văn Sửu tính cách tuy rằng táo bạo dễ giận, nhưng lại cũng không phải thuần túy mãng phu, nếu như bằng không, hắn cũng đương không thượng Hà Bắc bốn đình trụ chi nhất.

Chính là trên thế giới này, mặc cho ai đều có cái khắc tinh, mà Văn Sửu tâm lý thượng khắc tinh chính là Thái Sử Từ, chỉ cần Thái Sử Từ vừa xuất hiện, Văn Sửu ý nghĩ liền toàn bộ rối loạn, đầu cũng thật không minh bạch.

Hắn nhân sinh mục tiêu hiện tại có lẽ cũng chỉ dư lại một cái, đó chính là làm Thái Sử Từ chết con mẹ nó.

Văn Sửu ở suất binh hướng qua vứt thạch cơ tầm bắn phạm vi, tuy rằng hắn bộ đội cũng bởi vậy đã chịu tổn thất không nhỏ, nhưng này đó ở Văn Sửu trong mắt, đều là đáng giá.

Đại ca Nhan Lương đều đã chết, người khác tánh mạng trong mắt hắn tự nhiên không ngại.

“Sát a! Cho ta sát! Sát!”

Trong lúc nhất thời, bốn phương tám hướng cờ hiệu phấp phới, tiếng kêu rung trời, Thái Sử Từ doanh trại quân đội trước một mảnh hỗn chiến loạn giống, từng đợt mưa tên từ doanh trại nội bay nhanh bắn ra, từ từ hạ, hung hăng đánh vào Văn Sửu quân đang ở chạy băng băng quân đội trong vòng, đột nhiên không kịp dự phòng những cái đó tào quân bắt đầu hỗn loạn lên, nhưng lại ở Văn Sửu rít gào cùng kéo hạ, lại lần thứ hai một lần nữa tập kết lên, tiếp tục hướng Kim Lăng quân mãnh công.

Vừa mới vẫn là một mảnh tường hòa an tĩnh Kim Lăng quân doanh trại trước, giờ phút này lại biến thành nhân gian địa ngục, hỗn loạn,

giết chóc, tiếng kêu thảm thiết, phảng phất giống như là một trận cuồn cuộn mà đến cơn lốc, hướng về bốn phương tám hướng lan tràn mở ra.

Mà Văn Sửu cùng Thái Sử Từ còn lại là lần thứ hai gặp phải, hai người thấy đối phương, tròng mắt đều đỏ.

Văn Sửu không nói hai lời, phóng ngựa đi vào Thái Sử Từ bên người, giơ lên chiến đao, đối với Thái Sử Từ giữa mày, hung tợn chém đi xuống.

Rõ ràng cảm giác được đối phương điên cuồng, Thái Sử Từ không dám đại ý, trong tay trường kích hướng về phía trước vừa nhấc, ngăn trở Văn Sửu 迚 đại đao, lạnh lùng nói: “Văn Sửu, ngươi năm lần bảy lượt như vậy không màng hậu quả đánh với ta, chẳng những sẽ không cấp Nhan Lương báo thù, lại còn có sẽ chết càng mau!”

Văn Sửu giờ phút này chỉ nghĩ như thế nào giết hắn, nơi nào còn nghe đi xuống hắn nói, kêu lên quái dị, trong tay chiến đao không hề kết cấu đối với Thái Sử Từ lại thứ lại chém.

Thái Sử Từ cũng bị Văn Sửu cấp chọc giận.

Cái gọi là tượng đất cũng có ba phần tính năng của đất, năm lần bảy lượt làm Văn Sửu như vậy khi dễ, đừng nói là Thái Sử Từ, đổi thành ai, ai cũng chịu không nổi.

Ngươi muốn chết, hảo! Ta đây thành toàn ngươi! Chúng ta nhìn xem ai có thể cười đến cuối cùng!

……

Không chỉ là Văn Sửu cùng Thái Sử Từ, phụ trách ở khúc Phụ Thành quanh thân an trại Kỷ Linh, Khúc Nghĩa, Chu Thái, Cam Ninh, Tang Bá, Đổng Tập đám người, đều đã chịu tào Lưu liên quân tập kích, Đào Thương dưới trướng tuy rằng là binh tinh đem dũng,

nhưng liên quân chiến tướng nhân số cũng là rất nhiều, hai bên đấu cái lực lượng ngang nhau……

Trận này đại chiến từ ban ngày giết tới đêm tối, hai bên các có tổn thất, ai cũng không chiếm được ai tiện nghi, trận này chiến đấu hai bên lấy khúc Phụ Thành vì trung tâm, thẳng đánh tới thiên toàn bộ đen xuống dưới lúc sau, không thể coi người, mới vừa rồi từng người dừng tay.

Hai bên trận này chiến đấu, không ít chiến tướng đều bị thương, binh sĩ tử thương càng là nhiều đếm không xuể.

……

Liên quân soái trướng nội, Tào Tháo nhìn bị đốt thành hắc mộc than giống nhau, đã thấy không rõ khuôn mặt Lưu Huân thi thể, đứng sừng sững tại chỗ, thật lâu chưa ngữ.

Phía trên, Lưu biểu không khỏi thở dài khẩu khí, trầm giọng nói: “Này xem như cái gì mua bán? Không đánh hạ Đào Thương, ngược lại là thiệt hại Lưu Huân này một viên đại tướng.”

Tào Tháo ngẩng đầu, nói: “Không, cảnh thăng huynh lời này sai rồi, Lưu Huân chết có ý nghĩa, ngày sau tào mỗ chắc chắn hậu táng với hắn, đến nỗi Đào Thương, lúc này đây tuy rằng không có bị đánh hạ, nhưng căn cứ ưng xà phủ tra xét, trận này đại chiến, hắn dưới trướng rất nhiều mãnh tướng đều treo màu, bao gồm Hứa Chử, Thái Sử Từ, Từ Thịnh, Phan Chương, Trương Yến, với độc, Bạch Nhiễu, dương phượng, tôn nhẹ, vương đương đám người ở bên trong, này một trận chiến Đào Thương đã chịu tổn thất không ít.”

Lưu biểu cười khổ nói: “Lời tuy nhiên như thế, chính là ta quân chiến tướng bị thương lại cũng là không ít, đặc biệt là có rất nhiều tầng dưới chót tướng sĩ thân vẫn trước trận, tổn thất cũng là không nhỏ a.”

Tào Tháo cười hắc hắc, nói “Cảnh thăng huynh, tuy rằng chúng ta cùng Đào Thương lần này lẫn nhau có tổn thất, nhưng chỉnh thể tới

xem, ta quân vẫn là so Đào Thương chiếm ưu thế, theo ưng xà phủ ưng xà sĩ hồi báo, Đào Thương lần trước vì trấn an chúng ta lời đồn đãi, cấp các doanh binh mã phân phát nửa tháng lương thảo, này số lượng đủ có thể để thượng một tháng!”

Lưu biểu nghe vậy đại kinh thất sắc, nói: “Nói như thế tới, Đào Thương sở dư lại lương thực còn rất nhiều không thành?”

Lưu biểu bên người Khoái Việt nói: “Chủ công, việc này khủng phi như thế, y Tào tướng quân ý tứ tới xem, Đào Thương này cử thuần túy chỉ là vì trấn an quân tâm, như ta sở liệu không tồi, Đào Thương doanh trung lương thực chỉ sợ là tất cả đều phát xong rồi, khá vậy nguyên nhân chính là vì như thế, hắn dưới trướng binh mã sĩ khí mới như thế phấn chấn!”

Lưu biểu loát hô hấp, suy nghĩ một trận, mới vừa rồi bừng tỉnh nói: “Nói như thế tới, nửa tháng lúc sau, Đào Thương nếu là không có cách nào gom đủ, lương thảo đến không được tay, đến lúc đó chẳng phải là chết ở sớm tối?”

Tào Tháo gật gật đầu, nói: “Cho nên nói, trước mắt cho dù là có tổn thất, chúng ta cũng muốn ngày đêm không ngừng phát động tiến công, cuốn lấy Đào Thương, không cho Đào Thương đằng ra tay quay lại xử lý lương thảo sự tình, chỉ cần qua này nửa tháng, hắc hắc, họ Đào đại quân tự sụp đổ rồi.”

Mọi người nghe vậy, đều là cười ha ha,

……

Ngày thứ hai, Đào Thương không đợi lên, liền có Bùi Tiền sốt ruột vội đổi chạy đến trước mặt hắn, nói: “Thừa tướng, Tào Tháo cùng tam Lưu binh mã, lại bắt đầu hướng ta quân chư bộ khởi xướng tiến công!”

Đào Thương xoa xoa khô khốc đôi mắt, đứng dậy nhìn nhìn sắc trời, thở dài khẩu khí: “Tới thật đủ sớm.”

Dứt lời, ngay sau đó mặc giáp trụ, lại lần nữa chuẩn bị đi trước đầu tường chỉ huy tác chiến.

Mới ra môn, lại thấy Quách Gia liền ở phủ ngoại chờ hắn, nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ cũng cũng không có ngủ ngon.

Hắn thấy Đào Thương ra tới, cười nói: “Vừa mới được đến tin tức, Tào Tháo cùng tam Lưu lúc này đây là thay đổi phương thức, không ở áp dụng toàn diện tác chiến, mà là lệnh Điển Vi, Hạ Hầu Uyên, Văn Sửu, Tào Thuần, Quan Vũ, Trương Phi, mã siêu, Diêm Hành, Bàng Đức, Ngụy Duyên chờ mãnh tướng ở dưới thành khiêu chiến, tựa hồ là muốn cùng ta quân đấu trận.”

Đào Thương không khỏi thở dài khẩu khí: “Ngày hôm qua vừa mới đấu quá binh, hôm nay liền lại tới đấu trận, đây là cái gì kịch bản?”

Quách Gia lặng lẽ cười, nói: “Tào Tháo dưới trướng ưng xà sĩ điều tra năng lực cực cường, ngươi đem lương thực phân phát cho tam quân sự tình, bọn họ nhất định là đã biết, trước mắt y Quách mỗ phỏng đoán, Tào Tháo nhất định là tưởng bám trụ ngươi, làm ngươi không rảnh phân thân bận tâm lương thảo, sau đó nhất cử đem ngươi tiêu diệt!”

Đào Thương xoa xoa giữa mày, bất mãn nói: “Này Tào Tháo hiện tại quỷ tâm nhãn như thế nào nhiều như vậy đâu? Một ngày một ngày một chút đều không cho người bớt lo, năm đó cái kia trung trinh vì nước, một lòng đỡ hán điển quân giáo úy đến tột cùng chết đến chạy đi đâu…… Người này nói như thế nào biến liền biến, thật là đáng sợ.”

Quách Gia hắc hắc cười nói: “Cùng ngươi đương nhiều năm như vậy địch nhân, lại không học thông minh điểm, kia này họ Tào lại cũng là không cứu, thế nào cũng phải làm ngươi gặm xương cốt bột phấn đều không dư thừa.”

Đào Thương cũng không để ý tới hắn, hỏi: “Tào Lưu liên quân muốn cùng ta đấu trận, lại là như thế nào cái so pháp?”

Quách Gia thu hồi tươi cười, nói: “Trừ bỏ một chúng mãnh tướng ở ngoài, lại là còn ở dưới thành cách đó không xa dựng nổi lên một tòa đài cao, mặt trên đại dựng một mặt đạo kỳ, mặt trên viết một cái bàng tự.”

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 828: ngọa long Phượng Sồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương bước lên khúc Phụ Thành đầu tường, hướng về nơi xa nhìn lại, lại thấy tào Lưu liên quân ở dưới thành cách đó không xa đã dọn xong trận thế, mười tên chiến tướng ở chiến trận phía trước nóng lòng muốn thử, mà bọn họ phía sau còn lại là san sát đủ loại kiểu dáng binh chủng.

Bao gồm đại thuẫn binh, trường thương binh, trường kích binh, cung nỏ cũng từ từ, đủ loại kiểu dáng binh chủng đều có, hoa hoè loè loẹt trưng bày với ở giữa.

Mà những cái đó binh trận trung ương, có một tòa từ tào Lưu liên minh quân vừa mới dựng lên mộc chế đài cao, mặt trên có một cây đạo kỳ, mặt trên quả nhiên là thêu một cái “Bàng” tự.

Đào Thương xoa xoa cằm, cẩn thận suy tư một hồi, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ là hắn?”

Quách Gia nói: “Người tới không có ý tốt cũng.”

“Lời này ý gì?”

Quách Gia giơ tay chỉ chỉ đối diện những cái đó bọn lính bày trận, nói: “Thả bất luận cái này họ bàng chính là ai, hắn dùng này mười tên mãnh tướng cùng này đó binh sĩ sở bố cái này đại trận, lại cực không đơn giản, Quách mỗ đối này nói không lắm tinh thông, nhưng chợt vừa thấy đi, lại cũng có thể nhìn ra này đó binh mã bố cục chậm rãi tương khấu, ẩn ẩn bên trong hình như có môn đạo, binh sĩ cùng binh sĩ chi gian trạm vị phối hợp cực có chú ý, một khi động đem lên, tất nhiên là sinh sôi không thôi chi thế.”

Đào Thương sá nhiên nhìn về phía hắn: “Không hiểu này nói ngươi còn có thể nhìn ra nhiều như vậy?”

“Cũng không phải một chút không hiểu, tốt xấu xem như có chút đọc qua đi.” Quách Gia khô cằn nói: “Bất quá cái này họ bàng tất nhiên không phải người thường, điểm này lại là có thể xác định.”

Nhưng vào lúc này, lại thấy đối diện đài cao phía trước, trạm thượng một đại bài Kinh Châu quân binh sĩ, một đám bóp eo, phồng lên quai hàm vận khí.

Trong thời gian ngắn, liền nghe những cái đó các quân sĩ đồng thời tiếng hô hợp binh giao tạp, hướng về khúc Phụ Thành này mặt oanh kích mà đến.

“Tương Dương Bàng Thống, lâu nghe thừa tướng thủ đoạn siêu tuyệt, có một không hai thiên hạ, hôm nay đặc bãi hạ này binh tướng chi trận, muốn cùng thừa tướng thí luyện ưu khuyết điểm! Còn thỉnh thừa tướng chớ cự tuyệt!”

Đào Thương hai tròng mắt nhíu lại: “Quả nhiên là hắn, Bàng Thống.”

Quách Gia trên mặt lộ ra ý cười: “Ta ngay từ đầu còn tưởng rằng là Bàng Đức công đâu, không thể tưởng được lại là toát ra như vậy một nhân vật.”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Người này là là Tương Dương Bàng Đức công mà cháu trai, tên hiệu Phượng Sồ.”

“A?” Quách Gia nghe vậy tức khắc sửng sốt: “Phượng Sồ? Như thế đáng chú ý tên hiệu, cái nào dám tùy ý như vậy tự xưng? Quách mỗ có kinh thiên vĩ địa chi tài, cũng không dám tự xưng long phượng, hắn cư nhiên dám tự xưng Phượng Sồ? Thật là phản hắn.”

Đào Thương quay đầu tiếp đón quá Bùi Tiền, làm hắn cũng tìm một một loạt giọng đại sĩ tốt, ở trên tường thành cao giọng đối Bàng Thống hô quát nói: “Bàng Thống tiểu nhi, ngươi tuy có Phượng Sồ khả năng, đi cũng khó địch ta quân ngọa long chi tài, đào mỗ trường

ngươi mấy tuổi, nếu là từ ta tự mình ra tay, không khỏi làm người trong thiên hạ nói ta khi dễ ngươi, hôm nay ta liền phái ngươi kình địch tới đối phó ngươi…… Ngươi có loại trạm kia đừng nhúc nhích!”

Bàng Thống giờ phút này đã đứng ở mộc chế trên đài cao, nghe xong đối diện thành trì thượng những cái đó binh lính thay thế Đào Thương tập thể kêu gọi, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Phượng Sồ?

Họ Đào xưng hô ta vì Phượng Sồ?

Này xem như cái gì tên hiệu?

Bất quá đừng nói, thật đúng là nima dễ nghe!

Còn có, cái kia ngọa long là ai?

Liền ở ngay lúc này, phụng mệnh mà đi Bùi Tiền đem Gia Cát Lượng lãnh đạo trên tường thành, đi tới Đào Thương bên người.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn, cười nói: “Khổng Minh.”

“Lão sư, ngài gọi ta?”

Đào thị từ trên thành lâu, chỉ chỉ nơi xa trên đài cao Bàng Thống, nói: “Đó là Tương Dương sau đồng lứa tuổi trẻ tuấn tài, Bàng Thống bàng sĩ nguyên, đạo hào Phượng Sồ, hiện giờ ở dưới thành tự mình điều khiển mười đem bày trận, tưởng cùng ta quân nhiều lần trận pháp…… Ngươi mấy năm gần đây tới, chẳng những khổ học quân lược, thả tại đây quân trận chi đạo thượng, cũng hơn xa thường nhân có thể so, không ngại khiến cho ngươi gặp một lần cái này Phượng Sồ?”

Gia Cát Lượng chắp tay nói: “Đệ tử liền không bêu xấu, vẫn là lão sư thỉnh đi.”

Đào Thương rất là dũng cảm vung tay lên: “Ai, hắn một cái hậu bối, ta như thế nào hảo cùng hắn chấp nhặt, vẫn là ngươi đi đi!”

“Hai quân trước trận chẳng phân biệt lớn nhỏ, cái gì tiền bối hậu bối sớm bối vãn bối, lão sư cứ việc dọn dẹp cái kia Phượng Sồ, nhìn bầu trời hạ cái nào người dám giễu cợt lão sư!”

Đào Thương thật sâu nhìn Gia Cát Lượng, đột nhiên hướng hắn vẫy vẫy tay, đem hắn nắm đến bên người, cắn lỗ tai nói: “Ta này không phải không hiểu trận pháp sao? Làm trò nhiều người như vậy mặt, có thể hay không đừng làm cho lão sư nói như vậy trực tiếp…… Ta thực hàm súc.”

Gia Cát Lượng đầu tiên là sửng sốt, nhớ kỹ hướng Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Đệ tử nhất thời đần độn, lão sư chớ trách. Vậy từ đệ tử thế lão sư dọn dẹp người này.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía dưới thành, nói: “Ngươi tính toán như thế nào đối phó Bàng Thống?”

Gia Cát Lượng cẩn thận quan sát nơi xa Bàng Thống sở bố trí trận hình, lắc lư quạt lông tinh tế cân nhắc.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Gia Cát Lượng nói: “Lão sư, ta cũng yêu cầu ngài vì ta điều động mười tên dũng mãnh chiến tướng, mặt khác, còn cần cho ta phối trí một ngàn kị binh nhẹ, hai ngàn đại thuẫn, hai ngàn phác đao binh, một ngàn trường kích binh, hai ngàn người bắn nỏ…… Nhất định phải tinh nhuệ nhất, đồng thời còn phải là tinh thông ta quân kỳ ngữ!”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ngươi yêu cầu binh lính nhưng thật ra không có vấn đề, đến nỗi tín hiệu cờ, tuy rằng không phải mỗi cái binh lính đều có thể xem minh bạch, nhưng thập trưởng trở lên các tướng sĩ đều là cần thiết minh bạch, điểm này tuyệt không vấn đề, có dẫn đầu mang theo, phía dưới binh lính chỉ cần vâng theo hoặc là đi theo liền có thể.”

Gia Cát Lượng gật đầu nói: “Như thế tốt nhất.”

Đào Thương tiếp tục nói: “Chẳng qua đâu, kia mười tên chiến tướng, lại là còn phải chính ngươi tuyển thượng một tuyển.”

Gia Cát Lượng đếm trên đầu ngón tay, nói: “Triệu Tử Long tướng quân, A Phi, Từ Vinh, Từ Hoảng, Hứa Chử, Hoàng Trung, Trương Hợp, Trương Liêu, Cao Thuận……”

Gia Cát Lượng liên tục niệm chín, sau đó do dự nói: “Cam Ninh, Chu Thái cùng Thái Sử Từ tướng quân, còn có Kỷ Linh bọn người ở ngoài thành an trại, không thể điều động, này đệ thập cá nhân tuyển…… Lại là nên làm ai tới hảo.”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Ta bên này nhưng thật ra có một cái sắc bén người được chọn, đồ đệ ngươi không ngại suy xét một chút?”

Gia Cát Lượng nghe vậy nói: “Người nào?”

Đào Thương thần bí cười, thấp giọng nói: “Đào mỗ nhạc phụ.”

Gia Cát Lượng nhíu nhíu mày, thấp giọng nói: “Vương Tư Đồ tuy rằng tu tiên đã có điều thành, nhưng làm hắn chiến trường, sợ là còn sớm điểm đi? Hắn tiên kiếm tới cái này trình độ sao? Còn có hắn rốt cuộc không ở nơi đây, nhất thời nửa khắc chỉ sợ là đuổi bất quá đến đây đi?”

Đào Thương u buồn nhìn hắn.

“Ta nói chính là ta một cái khác nhạc phụ…… Hơn hai trăm cân cái kia!”

Gia Cát Lượng bừng tỉnh một phách cái trán: “Tên mập kia…… Lữ Bố? Hắn được không? Ta nhớ rõ hắn thượng một lần thượng chiến trường, đánh một hồi liền suyễn.”

Đào Thương cười nói: “Lữ Bố ban đầu thân thể cơ bắp đàn tổ chức vốn dĩ liền so người bình thường nhiều rất nhiều, com mấy năm nay tích góp xuống dưới cũng đã thủy mỡ là chủ, cơ bắp sốt tiêu hao lượng tốc độ là mỡ hai mươi lần, bởi vậy Lữ Bố giảm béo tốc độ so người bình thường muốn mau rất nhiều, ngày hôm qua ta thấy hắn, lại là cảm giác đã mới gặp hiệu quả.”

Gia Cát Lượng ngốc ngốc nhìn Đào Thương: “Lão sư, ngươi nói cái gì đâu? Cái gì cơ bắp sốt tiêu hao? Ta nghe không hiểu.”

Đào Thương cười vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Chủ đề ý tứ chính là một câu, ngươi Lữ gia gia hắn gầy!”

Gia Cát Lượng nghe vậy trên mặt lộ ra lão đại bất mãn,

Cái gì kêu ngươi Lữ gia gia? Chiếm ai tiện nghi đâu?

Hắn vừa định mở miệng phản bác, nhưng trong đầu đem này quan hệ một quá, đếm trên đầu ngón tay cẩn thận tính tính, Gia Cát Lượng lại vô lực đem miệng nhắm lại.

Cẩn thận một loạt bối phận, này thanh Lữ gia gia, kêu thật đúng là không có gì tật xấu.

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 829: 10 chiến tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không bao lâu, Lữ Bố bị Đào Thương phái người thỉnh lại đây.

Gia Cát Lượng vừa thấy đến Lữ Bố, lập tức liền ngây dại.

Không thể không nói, Lữ Bố này giảm mỡ tốc độ xác thật là rất nhanh…… Tuyệt đối cùng người thường không giống nhau.

Tuy rằng nhìn như cũ là có chút béo chăng, nhưng thông qua đã nhiều ngày đồ ăn xoát chi cùng cũng đủ có oxy vận động, Lữ Bố xác thật lột xác không ít.

Đều có điểm thoát tướng.

Bụ bẫm khuôn mặt tuy nói như cũ vẫn là bụ bẫm, nhưng nhiều ít đã có một ít hình dáng, dáng người cũng không giống như là ban đầu như vậy sưng vù, to lớn thân hình đã bắt đầu dần dần hiện ra, làm người lần cảm kinh ngạc.

Năm đó thiên hạ đệ nhất võ tướng oai hùng, nhiều ít đã về tới Lữ Bố trên người, cũng ở trên người hắn có nhất định thể hiện.

Đương nhiên, Lữ Bố tinh thần đầu hiện tại có chút không tốt, cũng không biết giảm béo giảm đói, vẫn là giảm béo giảm mệt.

“Hiền tế.” Lữ Bố suy yếu hướng về phía Đào Thương chắp tay, có chút buồn bã ỉu xìu.

“Trong quân bất luận ưu khuyết điểm, chiến trường chớ nói phụ tử.” Đào Thương cười nhắc nhở Lữ Bố.

Lữ Bố nghe vậy, không khỏi trợn trắng mắt.

Này tiểu con bê, một ngày tịnh đánh rắm.

“Thừa tướng, ngài kêu mạt tướng chuyện gì?”

Đào Thương quay đầu, chỉ chỉ dưới thành nơi xa Bàng Thống quân trận đạo: “Tương Dương Bàng Thống, rối rắm mười tên mãnh tướng, ở đây hạ bày trận, muốn cùng ta quân một luận cao thấp ưu khuyết điểm, hắn kêu gào đã nửa ngày, hiện giờ ta lệnh Gia Cát Lượng chủ trì trận này so đấu, cũng tính toán điểm mười tên mãnh tướng, hạ thành cùng Bàng Thống đấu trận.”

Không biết có phải hay không bởi vì giảm béo nguyên nhân, Lữ Bố giống như đem EQ cũng cấp giảm không có.

“Chuyện này cùng mạt tướng có quan hệ sao?”

Đào Thương nghe xong lời này ngây ngẩn cả người: “Ngươi cảm thấy không quan hệ?”

Lữ Bố dùng sức lắc lắc đầu.

Sau một lúc lâu, phương thấy Đào Thương cười nói: “Chúc mừng nhạc phụ đại nhân, cũng thực vinh hạnh bị tuyển vì lần này đấu trận mười người tổ trung một viên, đào mỗ thật vì ngươi cảm thấy cao hứng cùng tự hào.”

Đổi làm ban đầu, vừa nghe đánh giặc sự, Lữ Bố nhất định sẽ hưng phấn đáp ứng, nhưng là hôm nay Lữ Bố thực khác thường.

“Không đi.”

Đào Thương cảm giác chính mình giống như nghe lầm, hắn dùng ngón tay đào đào lỗ tai, nghi hoặc nói: “Ngươi nói cái gì?”

Lữ Bố thở dài khẩu khí, nói: “Không phải mạt tướng tưởng cãi lời tướng lãnh, chỉ là mạt tướng ngày gần đây tới theo thừa tướng thực đơn cùng phương pháp giảm béo, tuy nhỏ có hiệu quả, nhưng này tinh lực cùng thể lực nhưng vẫn theo không kịp tới, ta hiện giờ có thể nói tay trói gà không chặt, như vậy như thế nào thượng đến

chiến trường, chính là lên rồi, lần thứ hai bị thua, chẳng phải cũng là bị đối phương cùng người trong nhà mã chê cười? Vẫn là không đi hảo.”

Đào Thương thật sâu nhìn Lữ Bố, sau một lúc lâu lúc sau mới vừa rồi thở dài khẩu khí.

“Thôi, không đi liền không đi thôi. Ôn hầu nếu cảm giác thân thể không nên ra trận, kia đào mỗ tự nhiên cũng không hảo cưỡng cầu.”

Lữ Bố hướng về phía Đào Thương thật dài chắp tay thi lễ, nói: “Đa tạ thừa tướng săn sóc mạt tướng.”

Vốn tưởng rằng việc này chính là như vậy đẩy rớt, nhưng Bùi Tiền ở Đào Thương bên cạnh nói một câu rất dư thừa nói, lập tức gian khiến cho Lữ Bố cảm giác được tiến thoái lưỡng nan.

“Thừa tướng, sau đó đợi đến thắng lúc sau, dùng để khao chiến tướng nhóm kia khẩu đại phì heo, hiện tại giết hay không?”

Đào Thương chậm rì rì phân phó nói: “Lại chờ một lát giết đi, nếu không thịt buồn sớm quay đầu lại không thơm liền.”

Lữ Bố máy móc thức quay đầu, nhìn về phía Đào Thương, nghi hoặc nói: “Các ngươi vừa mới nói…… Cái gì đại phì heo?”

Bùi Tiền cười hì hì đối Lữ Bố giải thích nói: “Hôm nay một trận, sự tình quan tam quân sĩ khí cùng ta quân mặt mũi, thừa tướng cố ý làm quân nhu quan lộng một ngụm phì heo lại đây, chỉ cần đãi một hồi chiến thắng quân địch, liền dùng nó khao tướng sĩ!”

Lữ Bố trầm ngâm một lát, nói: “Kia không tham dự có thể ăn sao?”

Bùi Tiền dùng sức lắc đầu: “Đương nhiên không được! Không tham dự ăn cái rắm, dựa vào cái gì nha.”

Lữ Bố trầm ngâm một lát, mới vừa rồi đi đến Đào Thương bên người, hướng về phía hắn chắp tay ôm quyền, cất cao giọng nói: “Mạt tướng bất tài, nguyện xuất chiến vì thừa tướng phân ưu.”

Đào Thương sá nhiên nhìn về phía hắn: “Nhạc phụ đại nhân vừa mới không phải nói, thân thể có chút không khoẻ sao?”

Lữ Bố hắc hắc một nhạc: “Nói bừa, ai nói ta thân thể không khoẻ? Ta này trạng thái hảo đâu, từ khi nghe xong thừa tướng nói, mạt tướng mỗi ngày khắc khổ giảm thịt, thắt lưng buộc bụng, này tinh thần đầu chẳng những không giảm xuống, ngược lại là càng ngày càng tràn đầy, chính như thừa tướng ngày ấy từng cùng ta nói rồi một cái từ giống nhau, cái kia từ nói như thế nào tới?…… Đối, long tinh hổ mãnh cũng!”

Đào Thương trên trán chảy xuống một giọt tiểu mồ hôi.

Thần nima long tinh hổ mãnh.

“Nhạc phụ đại nhân xác định ngài kiên trì trụ? Đối diện nhưng đều là mãnh tướng a! Cái kia mã siêu chỉ sợ cũng ở trong đó, còn lại chiến tướng chỉ sợ cũng đều không thua cho hắn.”

Lữ Bố không nghe mã siêu tên đến còn hảo, vừa nghe mã siêu tên thiếu chút nữa không khí nhảy lên.

“Này liêu cũng tới? Hừ! Hắn tới khen ngược, lại cũng vừa lúc bổn đem hôm sau lại đi tìm hắn báo thù rửa hận! Phương tiện thực!”

“Nhạc phụ đại nhân thân thể không tốt, vạn nhất bị thua, tao địch ta hai quân tướng sĩ chê cười, chẳng phải huỷ hoại một đời anh danh?”

Lữ Bố mặt nghiêm: “Hiền tế a, ta phát hiện ngươi người này như thế nào luôn là như vậy để ý này đó hư danh đâu? Ta dù cho là bị thua, nhưng chỉ cần là vì triều đình xuất lực, vì nhà Hán xuất lực, chọc người khác chê cười, lại cũng đáng đến! Chúng ta không cần đem hư danh xem như vậy trọng biết không?”

Đào Thương thật dài thở dài: “Nhạc phụ đại nhân như thế giác ngộ, vì nước vì dân, vãn bối bội phục khẩn!”

Dứt lời, Đào Thương quay đầu nhìn xem xem phụ trách an bài bày trận Gia Cát Lượng, lại thấy Gia Cát Lượng cũng là cười hướng hắn gật gật đầu.

Không biết vì cái gì, Đào Thương trong lòng đột nhiên lòe ra một cái cổ quái ý niệm.

Ở trong lòng hắn hán mạt đệ nhất chiến tướng Lữ Bố hiện giờ phối hợp hán mạt đệ nhất trí giả Khổng Minh, lại là không biết có thể sát ra cái dạng gì hỏa hoa đâu?

Gia Cát Lượng ngay sau đó đem mười tên chiến tướng kêu lên chính mình thân phận, cũng nói cho bọn họ chính mình sở muốn bố trí cái này trận hình ý chính, cũng nghiêm lệnh cường điệu chính mình tìm kiếm lệnh kỳ cùng kèn kim cổ ý tứ, làm cho bọn họ nghiêm khắc tuân thủ.

Triệu Vân ở phía trước phiên thích cốc một trận chiến, thương thế còn chưa từng khỏi hẳn, cho nên lần này đấu trận, chủ yếu nhiệm vụ là ở còn lại vài tên tướng lãnh bên người phối hợp, không làm tiên phong.

Nhưng cho dù là như thế, Triệu Vân ánh mắt cũng so người khác muốn phóng lâu dài.

Hắn đối Gia Cát Lượng nói: “Khổng Minh, ngươi trận pháp chúng ta này đó binh tướng chưa bao giờ thao diễn quá, như thế hấp tấp chi gian cùng Bàng Thống giao thủ, có thể hay không có hại?”

Gia Cát Lượng cười nói: “Tử long tướng quân yên tâm, ta vừa mới quan sát Bàng Thống trận thế, phát hiện này trận pháp tuy rằng sơ cụ này hình, lại không thấu đáo trận pháp tinh túy, nghĩ đến cũng là hấp tấp chi gian bố trí mà thành, đại gia cũng thế cũng thế, ai cũng không thể so ai chiếm tiện nghi.”

Hoàng Trung ở một bên loát chòm râu, nói: “Không tồi, đối diện mười cái tướng lãnh, tào đem cùng Quan Trung đem, còn có Kinh Châu tướng lãnh cụ ở trong đó, liền tính là Kinh Châu tướng lãnh

hiểu Bàng Thống ý tứ, kia tào đem cùng Quan Trung tướng lãnh cùng Bàng Thống không thân, lại như thế nào hiểu, như thế nào thao luyện? Khổng Minh lời này ở giữa này lý!”

Gia Cát Lượng vẫy vẫy quạt lông, nói: “Một khi đã như vậy, kia chúng ta xuất chiến!”

Lập tức, Gia Cát Lượng liền suất lĩnh một chúng binh mã cùng mười tên chiến tướng ra khỏi thành tiếp địch.

Bàng Thống giờ phút này sớm đã là chờ không kiên nhẫn, hắn chính suy nghĩ khác mưu kế thời điểm, lại thấy quân địch rốt cuộc ra khỏi thành trì.

Mà tường thành phía trên, đại biểu Đào Thương kêu gọi quân hán nhóm thanh âm mơ hồ truyền tới.

“Phượng Sồ, đây là đào mỗ đồ đệ, Gia Cát ngọa long, hôm nay liền làm hắn sẽ ngươi một hồi đi.”

Bàng Thống chép chép miệng, cảm giác có điểm hụt hẫng.

Vốn dĩ Đào Thương vừa mới gọi hắn vì Phượng Sồ, hắn cảm giác còn rất là như vậy hồi sự.

Hiện giờ đột nhiên lại đem chính mình đồ đệ xưng hô thành ngọa long!

Long phượng long phượng, phượng lại dễ nghe, cũng là bị long đè ép một đầu.

Này không phải nói rõ nói chính mình không bằng hắn cái kia đồ đệ sao?

Thật sự là buồn cười.

()

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 830: danh nhân sao chép

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tương Dương thành bên cạnh lộc môn sơn, là Bàng Thống thúc bối Bàng Đức công ẩn cư địa phương.

Bàng Đức công ở kinh tương thanh danh tố, nhất thiện tương người, bị dự vì “Biết người”, này tương người tiếng động danh so với hứa Thiệu tới, dù chưa qua, nhưng lại cũng không thể nói đúng không cập.

Bàng Đức công hiện giờ ẩn cư ở lộc môn sơn, lấy hái thuốc mà sống, một thân tuy có tiên phong đạo cốt hành trình, lại cũng chưa từng thoát ly phàm tục, vẫn là tương đối chú trọng hư danh.

Hắn ngày thường luôn là đối thiên hạ kẻ sĩ danh sĩ tiến hành bình luận, dùng để tăng trưởng chính mình thanh danh.

Nếu nói Nhữ Nam Hứa Tử Tương bằng vào chính là nguyệt đán bình nổi danh, kia Bàng Đức công nổi danh phương thức đó là cho người ta khởi ngoại hiệu.

Bàng Đức công cho người ta khởi ngoại hiệu trình độ, kia nhưng tuyệt đối không phải bình thường tiêu chuẩn, thuộc về bị đại gia hỏa thích nghe ngóng cái loại này.

Đương nhiên, Bàng Đức công cho người ta khởi ngoại hiệu, tuyệt đối không phải đời sau cái loại này “Gà rừng” “Tiểu nói lắp” “Sào da” “Đại thiên nhị” linh tinh xã hội tính ngoại hiệu, mà là phi thường độ lượng rộng rãi danh sĩ ngoại hiệu.

Tỷ như danh sĩ Tư Mã huy, hắn thủy kính tiên sinh tên hiệu chính là Bàng Đức công cấp khởi, “Thủy kính tiên sinh” này bốn chữ ở Kinh

Châu, cơ hồ so Tư Mã huy tên thật đều phải lệnh người nghe nhiều nên thuộc, ở kinh tương nơi, ngươi nói ngươi không quen biết Tư Mã huy có thể, nhưng là ngươi muốn nói ngươi không quen biết "Thủy kính tiên sinh", vậy ngươi cơ bản chính là thiếu trừu.

Một ngày này, Bàng Đức công ở dưới chân núi thải xong dược, đang ở trên núi tự uống tự chước, lại thấy một người người trẻ tuổi vội vội vàng vàng đi tới hắn trước mặt, đối hắn nói: "Bàng công, không hảo!"

Bàng Đức quay quanh đầu nhìn lại, lại thấy chính là Kinh Châu trứ danh học sinh thôi quân.

"Ta tưởng là ai đâu, nguyên lai là châu bình a, tới, bồi lão phu uống hai ngọn." Bàng Đức công cười ha hả tiếp đón thôi quân, làm hắn ngồi xuống.

Nhưng thôi quân thực hiển nhiên hiện tại không gì tâm tình uống rượu.

Hắn vô cùng lo lắng đối Bàng Đức công đạo: "Bàng công, không hảo, thiên hạ có đại sự xảy ra."

Bàng Đức công không để bụng chút nào nói: "Này thiên hạ mỗi ngày đều ở ra đại sự, có gì khó lường, lại đại sự lại là cùng ngươi ta có gì quan hệ?"

Thôi quân vội vàng tiến lên, nói: "Bàng công, lần này không giống nhau. Lần này đại sự cùng ta là không quan hệ, nhưng là cùng ngài lão nhân gia lại có quan hệ!"

Bàng Đức công loát râu dê cần, chậm rì rì nói: "Này thiên hạ chuyện gì, còn có thể cùng lão phu có quan hệ?"

Thôi quân sốt ruột hoảng hốt nói: "Còn nhớ rõ ngài hôm qua tuyên bố lộc môn dán sao?"

Lộc môn dán chính là Bàng Đức công không định kỳ dùng để bình luận Kinh Châu danh sĩ, cũng vì bọn họ khởi tên hiệu bảng đơn, chính là Bàng Đức công độc nhất vô nhị độc quyền, trang bức vũ khí sắc bén.

Bàng Đức công chậm rì rì nói: “Đương nhiên nhớ rõ, hôm qua lộc môn dán, ta bình luận Bàng Thống bàng sĩ nguyên, cũng xưng kỳ tài nhưng xứng Phượng Sồ hai chữ, này cùng thiên hạ đại sự có quan hệ gì?”

Thôi quân dùng sức vỗ đùi, vội la lên: “Quan hệ quá lớn, thả sự tình hư liền phá hủy ở này Phượng Sồ hai chữ thượng!”

Bàng Đức công nhíu mày nhìn hắn, ngạc nhiên nói: “Như thế nào, chẳng lẽ là này hai chữ phạm cái gì kiêng kị?”

Thôi quân lắc đầu nói: “Kia đảo không phải, chỉ là này hai chữ hiện giờ bị thế nhân mắng vì sao chép……”

Bàng Đức công nghe vậy thân hình nhoáng lên, thiếu chút nữa không từ trên đệm mềm ngã quỵ xuống dưới.

Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn về phía thôi quân, nghi hoặc nói: “Sao, sao chép? Ai sao chép?”

Thôi quân biểu tình ngưng trọng nhìn hắn: “Ngươi sao chép.”

“Đi ngươi!” Bàng Đức công bỗng nhiên đứng lên, nổi giận đùng đùng nói: “Tiểu tử ngươi mới sao chép, các ngươi cả nhà đều sao chép!”

Thôi quân dùng sức xua xua tay: “Không phải ta nói ngài sao chép, là thế nhân nói ngài sao.”

Bàng Đức công tức giận: “Cái nào thế nhân như vậy không đáng tin cậy? Nói, lão phu sao chép ai?”

“Nói ngài sao chép Đào Thương.”

“Đào Thương? Cái kia thái bình công tử?”

Thôi quân dùng sức gật gật đầu.

Bàng Đức công không khỏi cười lạnh một tiếng: “Lão phu liền họ Đào mặt cũng chưa gặp qua, làm sao tới sao chép vừa nói? Ta sao hắn cái gì!”

“Nói Bàng Thống là Phượng Sồ chuyện này.”

Bàng Đức công quái mắt vừa lật: “Này tên hiệu vốn dĩ chính là lão phu bình luận Phượng Sồ dùng, cùng Đào Thương có quan hệ gì?”

Thôi quân thật cẩn thận nhìn hắn, nuốt xuống một ngụm nước miếng nói: “Bàng công ngài là ở hôm qua phát lộc môn dán, báo cho thế nhân Bàng Thống nhưng xưng cái Phượng Sồ nhã hào, nhưng sớm tại trước một đoạn thời gian, thiên hạ liền truyền khắp, Đào Thương đã ở trên chiến trường xưng hô Bàng Thống vì Phượng Sồ, xưng Gia Cát Lượng vì ngọa long……”

Lần này tử, Bàng Đức công là hoàn toàn hôn mê.

Ngọa long Phượng Sồ này hai cái danh hào là năm nào sơ thời điểm vừa mới nghĩ ra được, vẫn luôn không có đối người khác nhắc tới, chính là tính toán ở lơ đãng thời điểm, đột nhiên vứt ra tới, hảo hảo xoát một đợt danh vọng.

Phượng Sồ hắn cho Bàng Thống, ngọa long hắn hiện tại còn không có suy nghĩ hảo cho ai mệnh danh đâu.

Như thế nào lập tức liền xả tới rồi Đào Thương còn có Gia Cát Lượng trên người?

Bàng Đức công run run rẩy rẩy, lấy chén rượu tay đều không vững chắc.

Hắn thật cẩn thận đem chén rượu đặt ở án tử thượng, ánh mắt dại ra nhìn về phía ngoài cửa sổ, toái toái nhắc mãi: “Chuyện này không

có khả năng, chuyện này không có khả năng…… Này nhất định là Đào Thương sao chép ta.”

Thôi quân thở dài khẩu khí: “Đây cũng là không có cách nào sự, rốt cuộc Đào Thương nói ngọa long Phượng Sồ ở ngài phía trước.”

“Tiểu tử ngươi rốt cuộc với ai một đám!” Bàng Đức công nổi giận đùng đùng nói.

Thôi quân sợ tới mức co rụt lại cổ: “Không phải ta nói, là thế nhân nói.”

“Thế nhân đều mù mắt chó!” Bàng Đức công hầm hừ ngồi xuống, cầm lấy giản độc cùng bút mực, bắt đầu viết chữ.

Thôi quân nghi hoặc xem qua đi, nói: “Bàng công đây là muốn viết cái gì?”

“Lão phu muốn tự tru viết phê phán, lên án công khai Đào Thương!”

……

Bàng Đức công chuyện này, phát sinh ở Gia Cát Lượng cùng Bàng Thống đấu trận lúc sau.

Đấu trận là lúc, Bàng Thống đầu tiên là nhìn Kim Lăng quân binh mã nối đuôi nhau mà ra, sau đó lại nhìn này bộ mười tên chiến tướng chỉnh tề lâm liệt ở trước trận, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở một cái ngồi ở xe đẩy tay thượng, lắc lư quạt lông vũ người.

Bàng Thống ánh mắt lúc ấy liền dời không ra, trong lòng hảo sinh hâm mộ.

Người này chính là Gia Cát Lượng?

Hải! Lại là diêu cây quạt lại là ngồi xe đẩy tay, nhiều có phong phạm!

Đương nhiên, hắn bản nhân lớn lên cũng tuấn tiếu.

Nếu không nói thái bình công tử chính là mấy trăm năm một ngộ anh chủ đâu, ngươi nhìn xem nhân gia dạy đồ đệ đều mang ra dáng ra hình, chưa từng giao thủ, ngoại tại hình thức thượng liền trước áp người ba phần.

Trái lại chính mình, cùng nhân gia Gia Cát Lượng một so, liền có vẻ khó coi nhiều.

Bàng Thống trong lòng lần cảm chua xót, hắn đối với đối diện cách không kêu nói: “Các hạ đó là Gia Cát Lượng? Ngọa long?”

Gia Cát Lượng cách không chắp tay: “Ngọa long nói đến bất quá là lão sư tùy ý trêu chọc, không thể coi là thật, bàng huynh chê cười.”

Bàng Thống cao giọng nói: “Ngươi chưa từng thật sự, ta lại là đương thật, ngươi không nghĩ đương ngọa long, ta lại cảm thấy này Phượng Sồ chi tên hiệu không tồi, ngươi ta một con rồng một con phượng, hôm nay liền tại đây tam quân trước trận, quyết cái thắng bại cao thấp như thế nào?”

Gia Cát Lượng chắp tay nói: “Bàng huynh cứ ra tay, tại hạ tiếp theo đó là.”

Bàng Thống ngay sau đó an bài mọi người triển khai trận thế, . com mười tên chiến tướng theo thứ tự suất lĩnh các bộ kết trận, ở tam quân trước trận kéo ra tư thế.

Gia Cát Lượng cẩn thận quan sát một hồi, khen: “Hảo một cái hoa mai trận, quả nhiên là có điểm ý tứ.”

Dứt lời, hắn liền lại là an bài Kim Lăng chư tướng, như thế nào phá trận, làm cho bọn họ một hồi phân công hành sự.

Đào Thương đang đứng ở đầu tường quan vọng, đột nhiên, lại thấy Tư Mã Ý đi tới hắn bên người.

“Lão sư, đệ tử cảm thấy đối phương phái Bàng Thống tới đấu trận, ứng không chỉ là mặt ngoài đơn giản như vậy.”

Đào Thương ngạc nhiên nói: “Có ý tứ gì?”

“Đệ tử cho rằng, Bàng Thống chỉ là minh, bọn họ kỳ thật ứng có ám tay.”

()

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 831: đấu đem chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nghe xong Tư Mã Ý nói, trầm mặc.

Luận bản lĩnh, hắn có lẽ không kịp Gia Cát Lượng, nhưng là luận cập nghiền ngẫm nhân tâm, Tư Mã Ý xác thật lợi hại.

Đặc biệt là nghiền ngẫm người khác âm nhân kịch bản, Tư Mã Ý một cái đỉnh tám.

“Nói nói xem đi, đối phương chơi là chiêu thức gì?”

Tư Mã Ý loát thuận một chút ý nghĩ, nói: “Lão sư, Tào Tháo dưới trướng chúng mưu sĩ trung, phần lớn toàn thiện dương mưu, bao gồm Tuân Úc, Tuân Du, còn có từ Viên Thiệu dưới trướng đầu quá khứ Hứa Du ở bên trong, nhưng chỉ có một người thiện sử ám chiêu, ta quân ngày xưa, cũng từng thiếu chút nữa trứ người này nói.”

Đào Thương nghe vậy cười cười, nói: “Ngươi nói chính là Giả Hủ đi?”

“Không tồi, chính là lão gia hỏa này, này liêu ngày thường không cho Tào Tháo hiến một sách, nhưng không nhất định khi nào, liền thình lình xảy ra sử một chút hư, nhưng chính là như vậy, mới để cho người khó lòng phòng bị.”

Đào Thương chậm rãi gật gật đầu, nói: “Hắn chơi xấu thủy tần suất quá thấp, cho nên mới làm người dễ dàng bỏ qua, giống như là nữ nhân ngày qua quỳ giống nhau.”

Tư Mã Ý bĩu môi: “Nữ nhân tới một lần là một tháng một lần, Giả Hủ kia lão hóa một năm nửa năm cũng không tới thứ sự, ra tay số lần quá ít.”

Đào Thương nhìn nơi xa đã bắt đầu giao phong hai quân, nói: “Vậy ngươi cảm thấy, lúc này đây là đến hắn nên ra tay lúc?”

Tư Mã Ý gật gật đầu, nói: “Ta ngửi được âm mưu hương vị.”

“Nói tiếng người.”

“Kỳ thật là giáo sự phủ thám tử nói, tào quân ưng xà sĩ gần nhất đã nhiều ngày xuất động thường xuyên, mà ưng xà phủ chủ sự đúng là Giả Hủ, cho nên đệ tử mới suy đoán Giả Hủ sẽ có điều động tác.”

Đào Thương nghiêm túc suy nghĩ một hồi, mới vừa rồi gật đầu nói: “Có lý, vậy ngươi cảm thấy Giả Hủ âm mưu sẽ là cái gì?”

Tư Mã Ý nhìn về phía phía dưới, nói: “Địch quân tiến đến đấu trận tướng lãnh, có Kinh Châu quân cùng tào quân, đến nỗi Quan Trung chư hầu trung, duy độc mã siêu một người, lại không thấy mặt khác, có thể hay không……”

“Ngươi là nhắc Tào Tháo cùng Lưu biểu là tính toán hấp dẫn ta lực chú ý, sau đó làm Quan Trung chư hầu tấn công ta quân bên trại?”

Tư Mã Ý gật đầu nói: “Đúng là này lý.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Này mưu kế tuy rằng xảo trá, lại cũng không ngoài như vậy, lập tức truyền lệnh, làm Thái Sử Từ, Cam Ninh, Chu Thái, Kỷ Linh chờ ở ngoại trấn trại các Đại tướng chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, cẩn thận phòng thủ, canh phòng nghiêm ngặt Quan Trung kỵ binh đánh lén.”

“Nặc!” Tư Mã Ý xoay người liền phải đi hạ lệnh, lại thấy Đào Thương đột nhiên đối hắn nói: “Gia Cát Lượng nhưng vì ngọa long, Bàng Thống có thể nói Phượng Sồ, ngươi này sợi muộn tao kính, ta xem xưng là trủng hổ lại là khá vậy.”

Tư Mã Ý mặt lập tức liền hạ xuống.

“Lão sư, vốn dĩ khá tốt nghe một cái tên hiệu, như thế nào kinh ngươi trong miệng vừa nói ra tới, khiến cho người như vậy hụt hẫng

a.” Tư Mã Ý ủy khuất nói: “Cái gì kêu muộn tao?”

……

Cùng lúc đó, tràng hạ hai bên đã bắt đầu tiến hành nổi lên trận pháp đánh giá.

Gia Cát Lượng đem mười tên chiến tướng chia làm năm đội, cũng làm cho bọn họ từng người suất lĩnh binh mã, từ đối phương trận hình nửa vòng 180 độ năm cái góc độ đồng thời từ đi vào, ở những cái đó binh mã nhảy vào địch quân chiến trận lúc sau, Gia Cát Lượng lại phía sau lại mệnh truyền lệnh quan thổi bay chia ra tấn công vào kèn.

Ngay sau đó, liền thấy Triệu Vân Lữ Bố, Trương Liêu Cao Thuận, A Phi Hoàng Trung, Từ Vinh Từ Hoảng, Hứa Chử Trương Hợp chia làm năm cái phương hướng, từng người sát đem qua đi, nhắm chuẩn lại là Bàng Thống sở bày ra chiến trận năm cái góc.

Bàng Thống vừa thấy đối phương bực này hướng pháp, mày không khỏi thật sâu biệt khởi.

“Hảo một cái Gia Cát Lượng, khó trách Đào Thương sẽ làm hắn đại biểu chính mình đấu trận, xác thật lợi hại! Liếc mắt một cái liền nhìn ra ta này trận pháp nhược điểm.”

Bàng Thống một bên suy tính một bên nhẹ nhàng xoa xoa đôi tay, phân phó nói: “Hạ lệnh, đổi thiên địa tam tài trận.”

Bàng Thống phía sau thiên tướng cũng là pha hiểu trận cơ, mở miệng nói: “Bàng tiên sinh, chúng ta binh mã diễn luyện chưa từng tinh thục, dưới tình huống như thế, nếu là chợt biến hóa trận hình, chỉ sợ sẽ bị quân địch nắm lấy cơ hội.”

Bàng Thống thở dài nói: “Ta cũng là biết làm như thế sẽ có tệ đoan, Gia Cát Lượng đồng dạng cũng biết, cho nên đánh ngay từ đầu liền nhắm ngay ta quân mắt trận đuổi binh, vì chính là làm chúng ta đổi trận, hắn liền cũng có thể bắt lấy này trong nháy mắt cơ hội tốt.”

“Kia bàng tiên sinh ngươi vì sao còn muốn làm như vậy?”

Bàng Thống mỉm cười nói: “Làm như vậy tuy rằng là vào Gia Cát Lượng bộ, nhưng hắn binh mã đối với chiến trận nghĩ đến cũng không phải thường thường thao luyện, cũng là lâm thời tổ biên mà mà thôi, biến trận lúc sau, hai bên liền có thể tiến vào giằng co thế thái, như thế nhưng thật ra có thể nhiều đánh một hồi…… Đừng quên, này một phen cùng Kim Lăng quân đối chiến, thắng không thắng nhưng thật ra ở tiếp theo, mấu chốt là muốn kéo dài thời gian.”

Thiên tướng bừng tỉnh đại ngộ, ngay sau đó hạ lệnh múa may lệnh kỳ, trác binh mã biến trận.

Bàng Thống quân đội bắt đầu dọc theo trước đó thao luyện quỹ đạo, một bộ phận nhân mã ở đối kháng vọt vào tới Kim Lăng quân, một bộ phận nhân mã bắt đầu dọc theo quỹ đạo điều chỉnh trận hình.

Bàng Thống hành động dừng ở Gia Cát Lượng, cùng quân địch phía sau trong trận một cái lão giả trong mắt.

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng lắc lư quạt lông, cười nói: “Bàng Thống người này, làm việc nhưng thật ra không do dự, như thế lộng hiểm phương pháp, hắn cũng dám hành chi, lại không phải người thường có thể so sánh nổi…… Bất quá như vậy dụng binh, một khi đắc thắng, tuy tiền lời thật lớn, nhưng vạn nhất bại, hậu quả lại cũng là hiểm ác phi thường…… Người này phi vững vàng người.”

Mà quân địch phía sau, Giả Hủ ở Tào Tháo bên người, lẳng lặng nhìn chăm chú vào phía trước tình hình chiến đấu.

Không bao lâu, lại thấy Tào Tháo đối Giả Hủ nói: “Văn Hòa, ngươi nhìn đến không có, Bàng Thống biến trận.”

Giả Hủ gật gật đầu, nói: “Thấy được.”

Tào Tháo cười hỏi Giả Hủ nói: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

“Với thời thế mà nói, này cử đối, nhưng với cá nhân mà nói, này cử hiểm.”

Giả Hủ lời này không tam không bốn, Tào Tháo nghe không phải thực minh bạch.

“Cái kia, Văn Hòa a, ngươi nếu là phương tiện, liền đem nói minh bạch một chút, tào mỗ như vậy từng ngày cùng ngươi đoán, rất mệt a.”

Giả Hủ vì Tào Tháo giải thích nói: “Hợp thời thế, chỉ chính là trước mắt chúng ta nương đấu trận đương khẩu, phái binh đi tập kích quấy rối hắn chỗ, mà với cá nhân mà nói, Bàng Thống này cử đại biểu hắn là một cái thích lộng hiểm người…… Lộng hiểm người, nhưng kinh trăm thắng mà không thể một bại, một khi bại, đó chính là một sớm tang tẫn, lại khó xoay người.”

Tào Tháo cảm khái thở dài, nói: “Văn Hòa, theo ý kiến của ngươi, Đào Thương đến tột cùng có thể hay không nhìn ra được chúng ta lần này dụng tâm?”

Giả Hủ nhàn nhạt nói: “Này tầng thứ nhất, chúng ta phái Quan Đông chư hầu binh mã đi đánh lén khúc Phụ Thành bên cạnh các nơi doanh trại quân đội, điểm này Đào Thương có lẽ có thể tưởng được đến, rốt cuộc hắn dưới trướng người tài ba không ít, đến nỗi tầng thứ hai……”

Giả Hủ dừng một chút, nói: “Đoán trúng tỷ lệ không lớn, nhưng lão phu lại cũng không dám ngắt lời.”

Tào Tháo bất đắc dĩ cười lắc lắc đầu, ám đạo Giả Hủ lão nhân này nói chuyện cũng không tuyệt đối, cũng không biết này rốt cuộc xem như ưu điểm vẫn là khuyết điểm.

……

Mà trước trận, hai bên binh mã ở biến trận trong quá trình, quả nhiên là đã xảy ra mãnh liệt giao phong.

Kim Lăng quân các tướng lĩnh ở được đến Gia Cát Lượng hiệu lệnh sau, thấy quân địch chợt biến trận, bắt lấy cái này cơ hội tốt hướng bên trong vọt mạnh. Tính toán thừa cái này đương khẩu, đem trận địa địch mắt trận nhất cử đột phá.

Bàng Thống này pháp tuy rằng lộng hiểm, nhưng hắn cũng là cực có tin tưởng.

Rốt cuộc, lúc này trong trận, còn có bên ta mười viên mãnh tướng phối hợp tác chiến, vô luận thấy thế nào, đều có thể ngăn cản trụ!

()

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 832: lại hiển lộ cao chót vót

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sát a!”

Chiến trận trong quyết đấu, hai quân binh lính lui tới đan xen chém giết, nhưng đồng thời lại đều từng người không ở một chỗ dừng lại, bọn họ ở cùng đối phương ác chiến đồng thời, còn muốn tùy thời chờ đợi phía sau truyền đến tín hiệu, gặp thời tiến hành chuyển biến.

Đương nhiên, một bên đánh giặc một bên còn muốn quan sát bên ta tín hiệu, này không khỏi có chút quá mức làm khó người.

Cho nên, phá trận là lúc giống nhau là đem đội ngũ tách ra, ở một chi đội ngũ trung, chuyên môn có vài tên không cần lâm trận, chức nghiệp xem bên ta tín hiệu, cũng tùy thời hướng trăm người đem hội báo người, mà người như vậy, thường thường là đấu trận là lúc, đối phương nhất tập trung muốn làm chết hàng đầu mục tiêu.

Đương nhiên, làm chết bọn họ cũng hoàn toàn không dễ dàng, bởi vì bọn họ bên người giống nhau đều là có chiến hữu tầng tầng bảo hộ, bởi vì các chiến hữu cũng biết, một khi người này đã chết, kia bên ta này một đội quân mã cơ bản cũng phế đi.

Liền từ như mất đi quang minh giống nhau.

Triệu Vân cùng Lữ Bố này một tổ đội ngũ nhất đặc thù, thân là chủ tướng Triệu Vân, lại là ở thời khắc quan sát đến bên ta tín hiệu, cũng nhanh chóng đối những binh sĩ hạ đạt mệnh lệnh.

Mà gương cho binh sĩ, lui tới xung phong liều chết người, còn lại là Lữ Bố!

Đuổi kịp một lần thượng chiến trường thời điểm so sánh với, hôm nay Lữ Bố biểu hiện dị thường xuất sắc, hắn thúc giục dưới háng chiến mã, múa may trong tay Phương Thiên Họa Kích, anh dũng thẳng trước, có thể nói thần chắn sát thần, Phật chắn sát Phật.

Hắn cũng xác thật đã lâu không có cảm nhận được như vậy cảm giác.

“Ôn hầu! Chúng ta hướng cảnh môn sát.”

Lữ Bố phất tay đánh bay hai gã tào quân sĩ tốt, cao giọng nói: “Cảnh môn là cái nào? Đi như thế nào?”

Triệu Vân trợn trắng mắt, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Đây mới là thuần thuần hữu dũng vô mưu a.

“Hướng Tây Nam phương hướng đi.”

Lữ Bố trong miệng lên tiếng, quay đầu ngựa lại, nhất kỵ đương tiên phóng ngựa mà đi.

“Tránh ra! Chắn ta giả chết!” Lữ Bố một bên quái kêu, một bên dũng cảm tiến tới.

Liền ở ngay lúc này, mã siêu suất binh từ một bên giết ra tới.

Hắn phóng ngựa ngăn ở Lữ Bố trước mặt, cao giọng nói: “Cẩm mã siêu tại đây! Cẩu tặc, để mạng lại đi!”

Lữ Bố vừa thấy mã siêu, hai tròng mắt trung lửa giận tức khắc hừng hực mà ra.

Hắn chậm rãi nâng lên Phương Thiên Họa Kích, xa xa điểm mã siêu cái mũi, tê thanh nói: “Mã Mạnh khởi, còn thức ngô không?”

Mã siêu nheo lại đôi mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm Lữ Bố đánh giá một hồi lâu, mới vừa rồi hoãn nói: “Ngươi ai a ngươi?”

Lữ Bố thất khiếu bốc khói, cả giận nói: “Mỗ nãi Lữ Bố cũng!”

“Lữ Bố? Ngươi là Lữ Bố? Ha ha, đừng gạt người, Lữ Bố ta lại không phải chưa thấy qua, hắn béo đều đã sắp đi không nổi, ngươi sao có thể là Lữ Bố?”

Thốt ra lời này ra tới, mãn tràng không khí giống như trực tiếp thấp vài độ.

Ngay cả Lữ Bố phía sau Triệu Vân đều thẳng nhếch miệng.

Này mã siêu này có thể nháo, này cũng chính là ỷ vào hắn bản lĩnh cao cường, ngày thường không ai dám dọn dẹp hắn, nếu là đổi thành cái người thường, chỉ bằng này phá miệng sớm chết 180 biến.

Lữ Bố quay đầu hướng về phía Triệu Vân nói: “Triệu tướng quân, ngươi suất binh hướng trận, thả xem Lữ mỗ chém giết này liêu!”

Triệu Vân biết Lữ Bố trước mắt đang ở nổi nóng, mà chính mình thương thế còn không có hảo nhanh nhẹn, mã siêu chặn đường, lại cũng là chỉ có thể dựa hắn đối phó rồi.

Triệu Vân hành sự, chút nào không ướt át bẩn thỉu, hắn chỉ huy tam quân, bắt đầu đối với mã siêu quân phát động mãnh liệt tiến công.

Mà Lữ Bố còn lại là huy kích bay nhanh mà thượng, cùng mã siêu so dũng khí.

Mã siêu không còn có nhãn lực thấy, hắn cũng có thể nhìn ra người này là Lữ Bố, hắn vừa mới mở miệng bất quá là chọc giận Lữ Bố mà thôi.

Lập tức, mã siêu run run tinh thần, phóng ngựa đĩnh thương cùng Lữ Bố giao chiến.

Họa kích cùng chiến thương giao phong, hai người ra chiêu đều là nhanh như tia chớp, lấy mau đánh mau, lấy tốc bác tốc.

Mà Triệu Vân còn lại là chỉ huy binh tướng, từ hai sườn đánh sâu vào mã siêu quân trận.

Mã siêu hảo Lữ Bố đánh mười mấy chiêu, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Thượng một lần giao thủ, Lữ Bố lực lớn vô cùng, hắn chỉ có thể này đây chiêu số thủ thắng, ở chiêu số cùng tốc độ thượng thất bại Lữ Bố.

Nào từng tưởng một đoạn này thời gian, Lữ Bố giảm béo giảm mấy chục cân, tuy rằng vẫn là có chút hiện béo, nhưng so với lần đầu tiên cùng mã siêu giao thủ, kia thật sự không phải lợi hại một chút.

Sức lực thượng, Lữ Bố bởi vì giảm béo, hơi có chút dinh dưỡng bất lương lực đạo không đủ, cùng lần trước cái loại này dốc hết sức thắng mười sẽ sức lực so sánh với, quả thực là một cái trên trời một cái dưới đất.

Nhưng bởi vì thể trọng đại biên độ giảm bớt, Lữ Bố tốc độ cùng tim phổi công năng rõ ràng đề ra đi lên, sức chịu đựng so với ban đầu cũng là cường quá nhiều, kể từ đó, hắn kia tay xuất thần khó lường kích pháp, liền có thể thi triển ra tới.

Lữ Bố kích pháp quỷ thần khó lường, vô luận là Quan Vũ, Trương Phi vẫn là Hứa Chử, trong lòng đều cực kỳ sợ chi, đó là Triệu Vân, cũng không thể không thừa nhận Lữ Bố họa kích chiêu thức không ở này sư đồng uyên dưới.

Hiện giờ đối lên ngựa siêu, Lữ Bố khả năng đủ rồi lệnh này động dung.

Nhưng Lữ Bố chung quy là bởi vì giảm trọng tốc độ quá nhanh, cơ bắp cũng là xói mòn một bộ phận, đánh giặc khi thiếu vài phần lực đạo, đã không thể phát huy ra này toàn thịnh thời kỳ thực lực, nhưng tuy rằng như thế, lại cũng có thể cùng mã siêu chiến thành năm năm khai.

Mã siêu một bên cùng Lữ Bố đánh, trong lòng một bên âm thầm tức giận.

Hắn trăm triệu không thể tưởng được, Lữ Bố cư nhiên có như vậy thực lực!

Thượng một lần cùng chính mình đánh, hắn chính là một khối bị chính mình trêu chọc liêu, hiện giờ cảnh đời đổi dời, thằng nhãi này chỉ là giảm mấy cân thịt mỡ, cũng đã có thể cùng chính mình bất phân thắng bại, hắn nếu là trở về lại giảm mấy cân, lần sau gặp mặt, chính mình chẳng phải là đến bị hắn nhất chiêu nháy mắt hạ gục?

Mã siêu giận từ trong lòng khởi, trong tay trường thương mau chiêu không ngừng, bắt đầu hướng Lữ Bố phát động mãnh liệt tiến công.

Mã siêu đột nhiên phấn khởi bừng bừng phấn chấn, nhưng thật ra không ra ngoài Lữ Bố ngoài ý liệu, Lữ Bố thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, mã siêu tuy rằng lợi hại, nhưng rốt cuộc tuổi trẻ, hỏa khí vượng thịnh, người như vậy ở trên chiến trường cảm xúc mất khống chế rất là bình thường.

Liền giống như bên ta Hứa Chử, cũng hoặc là Lưu Bị quân Trương Phi, đều là này phúc đức hạnh.

Lập tức, liền thấy Lữ Bố cẩn thủ môn hộ, không cho mã siêu tức giận có cơ hội thừa nước đục thả câu, hắn trong lòng minh bạch, chỉ cần chính mình nhịn qua mã siêu này đoạn thế công, đãi này nỏ mạnh hết đà sau, chính mình lại tưởng thắng hắn, nói vậy liền nhẹ nhàng rất nhiều.

Triệu Vân tại hậu phương chỉ huy binh mã tác chiến, đôi mắt lại Tu Di không rời mã, Lữ hai người, hắn thấy mã siêu bạo nộ, khóe miệng cũng khơi mào tươi cười, lại là càng thêm yên tâm chỉ huy binh tướng tác chiến.

Như không có gì bất ngờ xảy ra, mã siêu lần này bại cấp Lữ Bố tất rồi!

Quả nhiên không ra Lữ Bố cùng Triệu Vân chỗ liêu, hơn ba mươi chiêu qua đi, mã siêu sức lực dùng kiệt, chiến ý dùng hết, kế tiếp chiêu thức bắt đầu lược hiện mềm nhũn, không giống vừa mới như vậy hung mãnh, kéo dài không thôi.

Đổi thành người khác có lẽ nhìn không ra mã siêu sơ hở, nhưng Lữ Bố kiểu gì ánh mắt, com hắn lập tức liền phát hiện mã siêu biến hóa.

Lữ Bố không chút do dự, chuyển thủ vì công, liên tục tam kích đâm thẳng mã siêu yếu hại, đem hắn đánh cả người mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa đều không có phản ứng lại đây.

Liền ở mã siêu có điểm phản ứng không kịp thời đương khẩu, một bên một con bưu quân chợt đánh tới, cầm đầu một người đại tướng, trong tay chiến đao tựa huề bọc vạn cân cự lực, phong lôi giống nhau hướng về phía Lữ Bố bổ tới.

Lữ Bố phản ứng cực nhanh, vội vàng xoay người giơ lên họa kích ngăn cản.

“Đang lang” một tiếng vang lớn, chấn quanh mình những binh sĩ màng tai tựa hồ đều phải bạo liệt.

Đó là một người tào quân tướng lãnh.

Mã siêu quay đầu, thở hổn hển nhìn tới đem liếc mắt một cái, tiếp theo kinh ngạc hô: “Bàng Đức?”

()

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 833: 1 lãng tục 1 lãng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàng Đức xuất hiện lệnh Lữ Bố cảm thấy kinh ngạc, không phải trước mắt người này bề ngoài có cái gì đặc biệt, mà là trong tay hắn đao kính, tuyệt phi phàm phu tục tử có thể so.

Người thạo nghề vừa ra tay, liền biết có hay không, Bàng Đức thủ đoạn ở Lữ Bố xem ra thực sự là tương đương lợi hại, chỉ bằng vừa rồi kia một đao, Lữ Bố giác chính là so mã siêu chỉ cao không thấp.

Bàng Đức năm đó là Mã Đằng thủ hạ một người giáo úy, nhập ngũ không mấy năm, liền ở Mã Đằng dưới trướng nhiều lần lập chiến công, không bao lâu thời gian liền thăng lên giáo úy.

Vốn dĩ hắn ở Mã Đằng dưới trướng, theo thời gian trôi qua, nhất định có thể làm được Mã Đằng dưới trướng phụ tá đắc lực vị trí, nhưng là thực đáng tiếc, năm đó Trường An một trận chiến, Mã Đằng bị Tào Tháo đánh thành đủ, binh mã đánh mất hầu như không còn không nói, liền Bàng Đức đều bị Tào Tháo bắt sống qua đi, thành hắn dưới trướng mãnh tướng.

Đáng tiếc Mã Đằng dưới trướng ít có hạt giống tốt, liền như vậy tiện nghi Tào Tháo.

Mã siêu thấy Bàng Đức, trong lòng ngũ vị bình tạp, nhưng trước mắt hắn xác thật là ăn nghẹn, cùng Lữ Bố tiếp tục giao thủ với hắn mà nói thật sự là quá có hại.

Mã siêu rơi vào đường cùng, liền hướng về bên ta thiên địa tam tài trận nội trận thối lui.

Bàng Đức lập tức liền rút ra tay tới, cùng Lữ Bố đánh với giao thủ.

Lữ Bố lúc trước đấu mã siêu một trận, giờ phút này lại cùng Bàng Đức giao thủ, nhiều ít có chút khí lực vô dụng, nhưng là hắn thiên tính bẩm liệt, không muốn triệt thoái phía sau, cắn chặt răng cùng Bàng Đức ác chiến.

Triệu Vân tại hậu phương một bên chỉ huy bọn lính hướng trận, đồng thời cũng thay Lữ Bố nhéo một phen mồ hôi lạnh.

Triệu Vân cũng là võ nhân, hắn lý giải Lữ Bố hiện tại tâm tình, nhưng hắn cũng đối Lữ Bố bản lĩnh có tin tưởng.

Trước mắt chính hắn, chỉ cần vì Lữ Bố làm tốt phối hợp tác chiến là được.

Không chỉ là Lữ Bố này mặt, Hứa Chử cùng Điển Vi, A Phi cùng Trương Phi, Từ Hoảng cùng Quan Vũ chờ chúng đều đã giao thủ.

Trong đó, nhất lệnh người chú mục một đôi giao phong chiến tướng chính là Hạ Hầu Uyên cùng Hoàng Trung.

Hai người cùng bọn họ binh tướng ở vào trận hình nhất Đông Nam một góc chỗ, nơi này biến trận biên độ không lớn, cho nên hai người đều đem binh mã trưng bày tại chỗ, không đáng di động.

Hai người toàn lấy thuẫn binh vì đi đầu, người bắn nỏ vi hậu quân, trưng bày ở chiến trường một góc, lẫn nhau hướng đối phương tiến hành liền bắn.

Hoàng Trung dưới trướng binh mã, có cầm cung, có còn lại là cầm liền nỏ, nhưng rất kỳ quái chính là, đối diện Hạ Hầu Uyên quân cũng có bộ phận quân tốt dùng chính là liền nỏ.

Hoàng Trung dưới trướng thân binh hỏi Hoàng Trung nói: “Hoàng tướng quân, thượng một lần Triệu tướng quân cùng Lưu Bị đánh với, hắn dưới trướng Kinh Châu quân liền có liền nỏ, hiện giờ như thế nào tào quân cũng có liền nỏ binh?”

Hoàng Trung ha hả cười nói: “Này có cái gì hảo buồn bực, Kim Lăng liền nỏ uy chấn thiên hạ nhiều năm, liên tiếp ra trận, sớm đã không phải cái gì bí mật. Tuy rằng Kim Lăng bên kia cực lực bảo mật liền nỏ thiết kế phương pháp, nhưng thừa tướng từng nói, này thiên hạ không có gì là bắt chước không được, Kim Lăng liền nỏ xuất thế lâu như vậy, đến nay mới bị người mô phỏng, đã xem như chậm.”

Phó tướng cái hiểu cái không gật gật đầu.

Hoàng Trung lại nói: “Huống hồ chúng ta liền nỏ chính là mười liền trang, tào Lưu liền nỏ tuy rằng cũng có thể liền phát, nhưng bất quá là năm sáu liền, kỹ thuật này lại vẫn là so không được chúng ta, mô phỏng chung quy là mô phỏng mà thôi, thượng không được mặt bàn.”

Hoàng Trung nói còn không có nói xong, đối diện vẫn luôn mũi tên nhọn gào thét mà đến, từ Hoàng Trung mặt sườn xẹt qua, trát ở hắn phía sau một người đại thuẫn binh tấm chắn thượng, phát ra một tiếng thật mạnh trầm đục.

Kia tấm chắn binh không đứng vững, một cái thí ngồi xổm thật mạnh ngã ở trên mặt đất.

“Bảo hộ hoàng tướng quân!”

“Yểm hộ hoàng tướng quân!”

Hoàng Trung dưới trướng thân binh một trận rối loạn, vội vàng đều tiến đến Hoàng Trung trước mặt, bảo hộ hắn không chịu trúng tên.

Vừa rồi kia một màn thật sự là quá hiểm.

Hoàng Trung không để bụng, hắn duỗi tay đẩy ra bảo hộ ở trước mặt hắn những cái đó hộ vệ quân, rất có hứng thú hướng về đối diện trong trận nhìn lại.

Dựa theo hắn suy tính, hắn nơi cái này địa phương thuộc về bên ta sau trận, đối phương căn bản không có khả năng đem mũi tên đến

cái này khoảng cách.

Bất quá đối phương xác thật bắn tới! Hơn nữa lực đạo còn như thế to lớn, xem ra là một vị tài bắn cung cao thủ.

Hoàng Trung từ mũi tên phóng tới phương hướng nhìn lại, mơ hồ lại có thể thấy rõ đối phương trong trận, một người lam bào đồng giáp đại tướng, không chút nào che dấu đứng sừng sững ở nơi đó, hướng về bên này thị uy.

Nếu sở đoán không tồi, người kia hẳn là chính là Hạ Hầu Uyên.

Hoàng Trung cười ha hả gật gật đầu: “Là một nhân vật.”

Hắn phía sau phó tướng nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, hắn thấp giọng nói: “Này đến là bao lớn sức lực, khai mấy thạch cung mới có thể bắn tới nơi này a?”

Hoàng Trung nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Đại khái tam thạch cung hoặc là bốn thạch cung đi.”

“A?” Kia phó tướng nghe vậy, miệng đều không khép được.

Có thể khai bốn thạch cung người, hắn nhưng thật ra nghe nói qua, nhưng cũng gần chỉ là giới hạn trong nghe nói, lại chưa bao giờ có gặp qua.

Kia đến là cái dạng gì thiên nhân a?

Phó tướng biểu tình dừng ở Hoàng Trung trong mắt.

Hắn không để bụng cười nói: “Lấy lão phu năm thạch cung tới!”

“A?” Kia phó tướng vừa nghe Hoàng Trung nói, thân hình một oai, thiếu chút nữa không từ trên ngựa ngã quỵ xuống dưới.

Hắn muốn khai năm thạch cung? Này lão gia tử không nói giỡn đi? Liền hắn này tay già chân yếu.

“Tướng quân mạc nháo, hai quân trước trận, lại là không hảo ý khí nắm quyền a!”

Hoàng Trung cười ha ha: “Yên tâm, lão phu sống hơn 50 tuổi, cũng không làm kia hư trương thanh thế việc, nếu làm ngươi lấy tới, kia tự nhiên là có vài phần tin tưởng.”

Không bao lâu, thân binh đem năm thạch cung cầm tới.

Năm thạch cung tương đối hai thạch cung thực thưa thớt, không phải bởi vì kéo không nhúc nhích, mà là lớn như vậy lực dây cung chế tác tài liệu, ở thời đại này phi thường thưa thớt.

Mà cái gọi là năm thạch, chỉ cũng không phải cung trọng lượng, mà là dây cung sức kéo cùng bắn lực.

Hoàng Trung cầm lấy cung, duỗi tay thân thân cánh tay, nheo lại đôi mắt xem chuẩn Hạ Hầu Uyên phương hướng, sau đó sai người lấy ra đặc chế mũi tên.

Năm thạch cung sức kéo cực cường, dùng mũi tên tự nhiên cũng không phải phổ phổ thông thông mũi tên.

Hoàng Trung đem năm thạch cung dùng sức kéo ra, nhắm chuẩn đối diện Hạ Hầu Uyên, hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng: “!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy kia chi mũi tên nhọn, từ Hoàng Trung trong tay nhanh chóng bắn ra tới, bôn đối diện quân trận gào thét mà đi, thanh thế cực kỳ làm cho người ta sợ hãi.

Mũi tên vọt tới hết sức, Hạ Hầu Uyên không khỏi chấn động.

Hắn vội vàng một cái xoay người, khó khăn lắm né tránh Hoàng Trung trong tay mũi tên nhọn, nhưng tránh né tốc độ nhiều ít vẫn là dính điểm chậm.

Kia chi mũi tên nhọn chung quy vẫn là thổi qua hắn gò má, liền thấy máu tươi trong nháy mắt từ Hạ Hầu Uyên trên mặt chảy ra.

“Này, này……” Hạ Hầu Uyên không biết là kinh dọa vẫn là khí, nói chuyện đều có chút không nhanh nhẹn.

Quanh thân hộ vệ vội vàng chạy tới.

“Tướng quân, ngài thế nào?”

“Tướng quân!”

Hạ Hầu Uyên duỗi tay đem những cái đó hộ vệ lột ra đến một bên: “Đều cho ta tránh ra!”

Sau đó, liền thấy Hạ Hầu Uyên hung tợn nhìn đối diện quân trong trận, cái kia cầm cung kim giáp thân ảnh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hoàng Trung lão nhân, ngươi cho ta chờ!”

……

Dưới thành chiến sự hừng hực khí thế, Đào Thương ở thành trì thượng quan sát phía dưới tình huống, còn thường thường nghe giáo sự phủ hồi bẩm quanh thân tình huống.

Mà bất đồng với Đào Thương, Quách Gia còn lại là ở cửa thành lâu trung, cẩn thận nhìn bản đồ, nghi hoặc nói thầm: “Này giữa khẳng định là có cái gì không đúng, nhất định còn có ta không nghĩ tới, nhất định còn có.”

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 834: phá địch mưu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu là có người khác tại đây, nhất định sẽ nói Quách Gia hiện tại nhàn không có chuyện gì, tự tìm mất mặt hạt nắm lấy.

Kỳ thật Quách Gia cũng biết chính mình trước mắt hành vi có chút dư thừa, nhưng không biết vì cái gì, hắn này trong lòng chính là không quá kiên định.

Đào Thương cùng chúng mưu sĩ cùng nhau, đã suy đoán ra đối phương chính là nương lần này đấu trận quan khẩu, phái binh đi tập kích các nơi bên ta ở quanh thân doanh trại, nhưng Quách Gia chính là giác nơi này có vấn đề.

Nhưng cụ thể đến tột cùng là cái gì vấn đề? Quách Gia tạm thời có điểm cân nhắc không ra lạp.

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương cất bước đi vào cửa thành lâu nội.

Quách Gia ngẩng đầu, nhìn phía hắn, nói: “Thừa tướng không ở trên thành lâu điểm binh phái đem, giám sát chiến trận, như thế nào tự mình tới?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười: “Bên kia hiện tại đảo cũng không có gì đáng giá xem, hai bên tướng lãnh có tới có lui, Gia Cát Lượng cùng Bàng Thống sở bày ra chiến trận cũng là cân sức ngang tài, ta xem nhất thời nửa khắc cũng là phân không ra thắng bại, liền tính là phân ra thắng bại, cũng là đả thương địch thủ một ngàn tự tổn hại 800 cái loại này, nhưng thật ra không cần nhiều lự, ngược lại là ngươi, không cùng ta cùng nhau ở thành trì thượng nhìn kỹ địch quân tình huống, chính mình chạy đến này tới làm gì?”

Quách Gia trầm mặc một hồi, nói: “Quách mỗ luôn là giác, nơi này giống như có chút không quá thích hợp.”

“Như thế nào cái không thích hợp?”

Quách Gia thật lâu sau không nói, sau một lúc lâu mới vừa rồi nói: “Quách mỗ mấy năm nay, thông qua giáo sự phủ quanh năm suốt tháng sở thám thính tới tin tức, một chút một chút đã biết Tào Tháo dưới trướng, nguyên lai còn có Giả Hủ bực này nhân vật, người này hành sự đanh đá chua ngoa, làm việc cực có thao lược, phi bình thường có thể so, hắn một khi ra tay, liền tuyệt không sẽ là tiểu động tĩnh.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Điểm này chúng ta đều liệu đến, vừa mới Thái Sử Từ, Cam Ninh, Chu Thái, Kỷ Linh chờ ở ngoại đóng giữ các tướng lĩnh phái người hội báo, nói là bọn họ bên kia, đã bị Quan Trung chư hầu nhóm kỵ binh tập kích, may mắn các bộ doanh trại đã sớm đã được đến chúng ta nhắc nhở, đã sớm làm tốt lâm trận chuẩn bị, trước mắt các trại đều đã cùng quân địch triển khai chém giết, suýt nữa khiến cho Giả Hủ mưu kế thực hiện được.”

Quách Gia nghe vậy lại là lắc lắc đầu, nói: “Không đúng.”

“Như thế nào không đúng rồi?”

Quách Gia nâng lên tay, dùng sức gãi chính mình cái trán, nói: “Chúng ta ở ngoài thành bày ra doanh trại, đã sớm bị Tào Tháo cùng tam Lưu liên quân tập kích không phải một lần hai lần, chỉ là Văn Sửu cùng Thái Sử Từ liền đấu vài trận, tuy rằng mặt ngoài xem này mưu kế xác thật hợp lý, nhưng nếu là thâm suy nghĩ, mấy chỗ đã sớm bị hai bên tranh đoạt không biết bao nhiêu lần doanh trại quân đội, như thế nào sẽ bị Giả Hủ định vì mưu kế trọng tâm? Nếu sự thật thật sự như thế, hoặc là là kia lão vật cũng không có như vậy lợi hại, hoặc là chính là chúng ta còn có không ngờ tới chỗ.”

“Không ngờ tới chỗ?” Đào Thương nhíu mày, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Trinh thám một sự kiện mấu chốt, chính là muốn đi xem một ít những cái đó bị chúng ta xem nhẹ, nhưng khách quan thượng lại tồn tại đồ vật, nếu sự thật đúng như ngươi theo như lời, kia tại đây tràng đấu trận bên trong, chúng ta đến tột cùng xem nhẹ cái gì?”

“Xem nhẹ?” Quách Gia thấp giọng nhắc mãi nói: “Chúng ta sẽ xem nhẹ cái gì?”

Đào Thương nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi, đột nhiên chậm rãi mở miệng nói: “Tào quân, Kinh Châu quân, Quan Trung chư quân…… Ích Châu binh chạy đi nơi đâu?”

Đào Thương nói giống như đất bằng sấm sét, lập tức đem Quách Gia tạc tỉnh, thể hồ quán đỉnh bỗng nhiên hồi quá vị tới.

“Hỏng rồi! Kia lão vật quả nhiên là hảo tính kế!”

Thấy Quách Gia tựa suy nghĩ cẩn thận cái gì, Đào Thương tâm cũng không khỏi phát nhảy, hắn vội vàng đứng lên, nói: “Như thế nào cái tình huống?”

Quách Gia bước nhanh đi đến bàn trước, chỉ vào da đồ nói: “Ly khúc Phụ Thành phía sau Đông Nam ba mươi dặm cách đó không xa, là cận kỳ thành, nơi này trấn giữ ở ta quân biên cảnh tam sơn chi gian, là ta quân sau lưng cùng Từ Châu một chỗ liên tiếp yếu điểm, có thể nói là ta quân phía sau mạch máu, một khi nơi này bị phá được, Hàn Hạo, Trương Chiêu đám người đó là đem lương thảo kiếm tới rồi, cũng căn bản vô pháp đưa hướng tiền tuyến, thả Từ Châu lấy Tây Nam thổ địa trên cơ bản chẳng khác nào thoát ly chúng ta khống chế, có thể nói hậu hoạn vô cùng.”

Đào Thương nhìn nhìn trên bản đồ cận kỳ thành, nói: “Liền tính ngươi nói chính là đối hắn, nhưng cận kỳ thành ở chúng ta phía sau, lại là ở dãy núi bên trong, tào Lưu liên quân như thế nào có thể vượt qua chúng ta đi cướp lấy……”

Nói đến này thời điểm, Đào Thương bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hắn cùng vẻ mặt kinh ngạc Quách Gia lẫn nhau trao đổi một ánh mắt, tức khắc mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Tây Xuyên quân thiện sơn hành!”

“Phanh!” Đào Thương thật mạnh một quyền đấm đánh vào bàn thượng, cắn răng nói: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Thật sự là nguy hiểm thật! Giả Hủ lão nhân, việc này quay đầu lại ta cùng hắn không để yên!”

Quách Gia vội nói: “Việc này không nên chậm trễ, thừa tướng đến chạy nhanh làm ra quyết đoán, phái binh chi viện phía sau, bằng không một khi bị Ích Châu quân vượt sơn thành công, đoạt được cận kỳ, trận này chúng ta nhưng chính là hoàn toàn bị động.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đúng là như thế, bất quá không quan hệ, nếu biết Giả Hủ trù tính là cái gì, chúng ta đây liền thật cũng không cần sợ hãi, Ích Châu quân am hiểu sơn chiến không quan trọng, ta dưới trướng Đan Dương tinh binh lại am hiểu cái này, lúc này đây ta liền cùng Tào Tháo hảo hảo bính một chút, vừa lúc hôm qua Tang Bá có việc trở về thành trì, đào mỗ lãnh hắn cùng Đào Cơ, tự mình đi gặp một lần những cái đó am hiểu thiện chiến Ích Châu binh.”

Quách Gia nghe vậy cả kinh nói: “Thừa tướng tự mình xuất chiến, kia nơi này lại là lại nên do ai chủ trì?”

“Ngươi!” Đào Thương duỗi tay một lóng tay Quách Gia: “Nơi này hết thảy liền đều giao cho ngươi chủ trì, ta làm Lỗ Túc cùng Trần Đăng phụ trợ ngươi, huống hồ nơi này không phải quân địch trọng tâm, bọn họ bất quá là lợi dụng nơi này ở kéo dài thời gian mà thôi…… Một khi đã như vậy, kia chúng ta gậy ông đập lưng ông, chúng ta cũng dùng nơi này kiềm chế quân địch là được.”

“Gậy ông đập lưng ông……” Quách Gia gằn từng chữ một nói thầm một hồi lâu, mới vừa rồi nói: “Không thể tưởng được như vậy kim câu, cư nhiên sẽ xuất từ ngươi trong miệng, xem ra Quách mỗ đối với ngươi hiểu biết vẫn là không đủ thâm a.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười: “Này thiên hạ chân chính hiểu biết ta người, còn không có sinh ra tới đâu…… Nhưng địch quân nếu là hạ quyết tâm đánh lén cận kỳ thành, kia chỉ bằng một ngày này thời gian chỉ sợ là xa xa không đủ, như vô tình ngoại, hôm nay lúc sau,

Tào Tháo nhất định còn sẽ làm Bàng Thống ngày mai tiếp tục cùng chúng ta đấu trận, hắn nếu là thật như vậy làm, nên như thế nào trả lời, ngươi trong lòng hiểu rõ đi?”

Quách Gia gật đầu nói: “Thừa tướng yên tâm, này chờ việc nhỏ, Quách mỗ tự có thể ứng phó.”

“Đừng làm cho bọn họ nhìn ra sơ hở.”

“Đây là tự nhiên.”

Phân phó xong Quách Gia chính sự lúc sau, liền thấy Đào Cơ cùng Tang Bá đi tới Đào Thương trước mặt: “Gặp qua thừa tướng.”

“Đào Cơ, tức khắc chuẩn bị ngươi dưới trướng Đan Dương tinh binh, cũng chuẩn bị khoái mã, chúng ta trước tiên hồi cận kỳ thành, sau đó từ cận kỳ vào núi, đánh một hồi sơn chiến, lúc này đây, lại là ngươi Đan Dương binh nên biểu hiện thực lực lúc…… Tang Bá, ngươi quay đầu lại tiếp đón Tôn Quan, cũng tùy ta cùng qua đi, ngươi ban đầu từng lấy sơn làm bạn, lúc này đây cần đến lập công.”

Đào Cơ đối với Đào Thương phân phó luôn luôn không có gì nghi ngờ, không nói hai lời liền đi chuẩn bị.

Tang Bá còn lại là có vẻ có chút nghi hoặc: “Thừa tướng, rốt cuộc ra chuyện gì?”

Đào Thương lời ít mà ý nhiều hướng hắn giải thích một lần.

Tang Bá nghe xong, kinh ngạc thẳng duỗi đầu lưỡi: “Không thể tưởng được tào Lưu liên quân cư nhiên như vậy âm hiểm, liền như vậy bỉ ổi chiêu thức đều sử, thật mệt bọn họ nghĩ ra được.”

Quách Gia lại là ở một bên nói: “Tang tướng quân, Tào Tháo đối Tây Xuyên binh chưa chắc liền sẽ như vậy tín nhiệm, xuyên quân nếu là thật từ sơn đạo đánh lén cận kỳ thành, lấy Tào Tháo tính cách, nghĩ đến nhất định sẽ phái cho rằng dẫn đường tùy quân giám thị, này sơn chiến bên trong, ngươi cảm thấy Tào Tháo sẽ phái ai đi đâu?”

Tang Bá cẩn thận cân nhắc một hồi, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ mặt phẫn nộ: “Ngươi là nói Xương Hi?”

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 835: Đào Thương lâm trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàng Thống cùng Gia Cát Lượng đấu trận, từ ban ngày đấu đến hắc ngày, từ ngày cao cao treo lên, vẫn luôn đấu đến mặt trời lặn là lúc, lại là đều không có phân ra thắng bại.

Mắt thấy sắc trời dần dần biến vãn, trượng đã không thể lại đánh, hai bên đều từng người phát ra tín hiệu, lệnh bên ta các binh lính cùng các tướng lĩnh lui lại.

Đấu trận là yêu cầu kỹ xảo, còn phải không ngừng nghe phía sau truyền đến tín hiệu, mà nghe tín hiệu, kỳ thật so bình thường chiến đấu còn muốn mệt thượng rất nhiều.

Hai bên chủ tướng từng người ngưng chiến, này đối với bọn họ tới nói, xác thật là một chuyện tốt.

Hai bên từng người y theo quân lệnh, chậm rãi hướng về phía sau triệt hồi.

Mà Gia Cát Lượng lại lệnh một loạt lớn giọng quân sĩ đứng ở chính mình trước người, cao giọng hướng Bàng Thống bên kia kêu gọi.

“Sĩ nguyên tiên sinh quả nhiên là tinh thông chiến trận cao nhân, hôm nay một trận chiến thực sự là lệnh lượng mở rộng tầm mắt, tiên sinh trận pháp một ngày chi gian ước chừng thay đổi tám lần, các môn kỳ trận tiên sinh đều có đọc qua, thật sự là lệnh nhậm bội phục khẩn a.”

Bàng Thống lớn lên tuy rằng xấu xí, nhưng lòng dạ cực cao, rất có vài phần ngạo cốt, thích nhất đó là người khác khen hắn.

Hiện giờ nghe Gia Cát Lượng như vậy phủng cao chính mình, Bàng Thống cái mũi thiếu chút nữa cũng chưa biến dài quá.

Hắn cũng làm một loạt quân sĩ đứng ở chính mình trước mặt, cao giọng nói: “Khổng Minh tiên sinh bản lĩnh cũng là cực cao a, bản nhân trận pháp vô luận là như thế nào biến hóa, tiên sinh đều là làm ra kịp thời điều chỉnh, không cho ta chiếm được bất luận cái gì tiện nghi, tiên sinh như thế bản lĩnh, thực sự không hổ có ngọa long chi danh cũng.”

Gia Cát Lượng đáp lễ nói: “Ngươi ta lẫn nhau bội phục, lại là không cần lại so.”

Thực bình thường một câu, lại là lập tức bị Bàng Thống từ chối.

Hắn làm trước người một loạt quân sĩ cao giọng hồi chính mình nói: “Khổng Minh tiên sinh lời này liền không đúng rồi, Bàng Thống từ khi rời núi tới nay, còn chưa gặp phải tiên sinh đối thủ như vậy, ngươi ta có thể nói là kỳ phùng địch thủ, nếu là không thừa này cơ hội tốt hảo hảo so kỹ một phen, chẳng phải là cô phụ nhiều năm như vậy gian khổ học tập khổ học? Ta ý, chúng ta ngày sau còn cần tiếp tục so đấu, lúc này đây ta tưởng cùng tiên sinh nhiều lần binh trận, chúng ta hai bên đều không cần tướng lãnh, chỉ lấy Bách Phu Trưởng dưới quan tướng liệt hạ binh trận, cũng tự mình lâm trận so đấu như thế nào?”

Bằng lương tâm mà nói, Gia Cát Lượng đã không muốn cùng Bàng Thống tiếp tục háo đi xuống.

Đại ca, ngươi lớn lên xấu không quan hệ, có thời gian làm háo, ta chính là rất bận, ta còn phải cùng lão sư làm thật nhiều đứng đắn sự đâu.

Gia Cát Lượng ho khan một chút, đong đưa bạch vũ phiến, nói: “Ta xem, chuyện này liền thật cũng không cần……”

Lời nói không đợi nói xong, liền nghe trên thành lâu, có một đội binh sĩ đại biểu cho Đào Thương kêu khởi lời nói tới.

Thanh âm truyền quá chiến trường, rơi xuống Bàng Thống cùng Gia Cát Lượng lỗ tai.

“Bàng sĩ nguyên, hôm nay ngươi cùng đào mỗ đồ đệ thắng bại chưa phân, đào mỗ liền y ngươi ý, chúng ta ngày sau ở trên chiến trường lại tỷ thí một hồi đó là, Khổng Minh thiên tư thông minh, tướng mạo tuấn lãng bất phàm, tuyệt phi ngươi bực này mặt hàng có thể so với, ngươi tối nay hảo sinh chuẩn bị, chúng ta chờ đợi ngày sau lại xem rốt cuộc.”

Bàng Thống vừa nghe lời này, khí một trương xấu mặt đều biến sắc.

Hắn đời này cái gì đều có thể nói ưu tú, chỉ có này diện mạo kém cỏi, nhưng Đông Hán những năm cuối lại không có chỉnh dung chi thuật, mặc cho ai ra cửa đều là đỉnh thiên nhiên mặt ra cửa, vô pháp làm bất luận cái gì che lấp.

Trên thành lâu những cái đó đại biểu Đào Thương binh lính nói Gia Cát Lượng tướng mạo bất phàm, người thông minh đều có thể nghe được ra tới, đây là ở phản chế nhạo chính mình lớn lên quá xấu, ngoại tại điều kiện so không được Gia Cát Lượng.

Đào Thương cẩu tặc, trông mặt mà bắt hình dong, sớm muộn gì làm ngươi đẹp!

“Một lời đã định.”

Bàng Thống sai người hô những lời này lúc sau, liền suất binh quay trở về đại doanh.

Mà Gia Cát Lượng cùng mười tên chiến tướng cũng là từ từ lui đi.

……

Vào khúc Phụ Thành lúc sau, Gia Cát Lượng liền bôn thượng thành lâu, một bên bôn, một bên hô: “Lão sư, lão sư?”

Nhưng nơi nơi lại cũng nhìn không tới Đào Thương thân ảnh.

Đang lúc Gia Cát Lượng nghi hoặc thời điểm, lại thấy Quách Gia đi đến hắn phía sau, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Gia Cát Lượng vội vàng xoay người, nói: “Lão…… A, là quách tiên sinh.”

Quách Gia loát thưa thớt sợi râu, gật đầu nói: “Khổng Minh a, thừa tướng hiện tại không ở trong thành, vừa rồi ước hẹn ngày mai đấu trận nói, là ta làm người kêu.”

“A?” Gia Cát Lượng nghe vậy cả kinh: “Nhưng, đây là vì cái gì a?”

Quách Gia đem Gia Cát Lượng tiếp đón lại đây, đem trong đó nguyên do sự việc hướng về hắn từng cái giải thích một phen.

Gia Cát Lượng nghe xong lúc sau, không khỏi trầm mặc.

“Không thể tưởng được đối phương cư nhiên sẽ thiết hạ bực này hư hư thật thật chi kế, xem ra chúng ta vẫn là coi thường đối thủ.”

Quách Gia gật gật đầu, nói: “Bất quá cũng may đã minh bạch đối phương ý tưởng, trước mắt đó là chờ thừa tướng bình định phía sau Ích Châu quân, đến nỗi chúng ta bên này, chỉ cần làm bộ dường như không có việc gì bộ dáng, cùng tào quân đấu pháp, vì thừa tướng tranh thủ thời gian là được.”

Gia Cát Lượng gật gật đầu, nói: “Ta tận lực đó là.”

……

Cùng lúc đó, liên quân doanh nội.

“Thoạt nhìn, Kim Lăng quân thật sự là không thấy ra cái gì sơ hở!”

Tào Tháo vừa lòng gật gật đầu, nói: “Quan Trung chư quân hồi báo, Kim Lăng quân ngoại trại hôm nay đều làm đủ nguyên vẹn chuẩn bị, không có làm Quan Trung chư quân chiếm được mảy may tiện nghi, thoạt nhìn, Đào Thương tiểu tặc hiện tại là tự cho là đắc kế, cảm thấy nhìn thấu mưu kế của chúng ta.”

Bàng Thống ở một bên chỉ là gật đầu, không nói gì, lại là trong lòng đối hôm nay trước trận sự tình, nhiều ít còn có một ít khúc mắc.

Lưu biểu xoa xoa tay nói: “Chỉ là không biết, Ích Châu quân bên kia, đến tột cùng có thể hay không thành công.”

Tào Tháo cười nói: “Nho nhỏ một tòa cận kỳ thành, tuy rằng quan trọng, nhưng mà chỗ Đào Thương phía sau, nghĩ đến hắn cũng sẽ không quá nhiều coi trọng, đãi hắn suy nghĩ cẩn thận thời điểm, nghĩ đến Ích Châu quân lại là đã đắc thủ, huống chi còn có Xương Hi làm dẫn đường đi theo, tuyệt không không thể thành công chi lý, cảnh thăng cứ việc yên tâm.”

Lưu Bị đứng ra nói: “Tư Không, bị ngày mai tưởng lãnh đóng cửa nhị đệ, suất binh hướng nam tấn công tiêu huyện, lấy này hỗn loạn Đào Thương lực chú ý, vì Ích Châu quân hành động làm giấu, chẳng biết có được không?”

Tào Tháo vừa lòng gật đầu: “Như thế, vậy làm phiền Huyền Đức đưa ra giải quyết chung.”

……

Khúc Phụ Thành trước, hai bên binh mã các có nghiên cứu, nhưng lúc này, Đào Thương đã suốt đêm chạy tới cận kỳ thành.

May mà cận kỳ thành giờ phút này còn cũng không có ra cái gì sai lầm.

Đào Thương tới rồi thành trì sau, lập tức yêu cầu cận kỳ thành huyện lệnh ra khỏi thành, cũng mang theo bên trong thành phụ cận sơn thế bản đồ cùng hắn cộng đồng tham tường.

Thực đáng tiếc, cái này huyện lệnh không có gì nhãn lực thấy, hắn hai ngày trước vừa mới nạp một phòng cơ thiếp, liên tục mấy ngày không xử lý công vụ, trước mắt đang ở trong phòng cùng tân hoan làm bậy làm bạ, đối với Đào Thương triệu hoán, cư nhiên không có

trước tiên chấp hành, suốt chậm trễ một canh giờ, làm Đào Thương chính mình ở ngoài thành uống gió Tây Bắc.

Đào Thương giận tím mặt, trực tiếp suất binh vào huyện thành, hắn bản nhân còn lại là bôn huyện lệnh phủ đệ mà đi.

Cận kỳ huyện lệnh thấy Đào Thương chợt xuất hiện ở chính mình gia, vừa kinh vừa sợ, vội vàng từ nhỏ thiếp trong ổ chăn bò ra tới, mông nước tiểu lưu chạy đến huyện nha chính đường lễ bái Đào Thương.

Nhìn quần đều không có nhắc tới vị, liền tung ta tung tăng chạy tới thấy hắn cận kỳ huyện lệnh, Đào Thương rất là cảm khái.

Đồng nhân bất đồng mệnh a, ta là thừa tướng, lại ở ngày đêm bôn ba, ngươi bất quá là một cái huyện lệnh, lại là mỗi ngày tán gái, phu thê gian sinh hoạt không ngừng, hàng đêm đều đương tiểu tân lang, thật làm nhân đố kỵ.

Đào Thương hướng về phía cận kỳ huyện lệnh ngoắc ngoắc ngón tay, đem hắn tiếp đón đến bên người.

“Đem quần đề hảo.”

Cận kỳ huyện lệnh nghe vậy sửng sốt, com tiếp theo vội vàng sửa sang lại từng cái thân.

“Tiền tuyến ở đánh giặc biết không?”

Huyện lệnh run run rẩy rẩy nói: “Biết, biết.”

“Biết còn quá như vậy tiêu sái, ngươi làm ta thực ghen ghét ngươi biết không? Một cái huyện lệnh làm thừa tướng ghen ghét, kết cục là cái gì ngươi biết không?”

Huyện lệnh nghe vậy vội nói: “Tại hạ quá mức vong hình, còn thỉnh thừa tướng bảo cho biết…… Không biết thừa tướng muốn xử trí như thế nào với ta?”

Đào Thương trên dưới đánh giá hắn một hồi, thở dài: “Thôi, nhân chi thường tình như thế nào có thể trách ngươi, nơi nào ra vấn đề, liền từ nơi nào giải quyết đi.”

Huyện lệnh nghe vậy trợn mắt há hốc mồm, nhìn dáng vẻ làm như đều phải khóc.

Hắn lộ ra vẻ mặt bi tráng tương nói: “Thừa tướng, ngài nên là muốn thiến ta sao?”

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 836: bên dòng suối nhỏ phục kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cảm giác chính mình không có thời gian cùng huyện lệnh bẻ xả thiến không thiến hắn vấn đề, hắn lập tức chủ yếu nhiệm vụ, là muốn trước hết nghĩ biện pháp, ngăn trở Ích Châu quân đánh lén.

Hắn không có thời gian xử lý nhàn sự.

Đương nhiên, nếu là cuối cùng cận kỳ huyện thật sự bị Ích Châu quân tấn công xuống dưới, kia Đào Thương cảm thấy chính mình thật sự sẽ thiến huyện lệnh cả nhà.

Dựa theo huyện lệnh cho chính mình bản đồ, Đào Thương bắt đầu cẩn thận nghiên cứu lên.

Liền huyện thành vị trí địa phương tới xem, nghênh hướng Ích Châu quân từ trên núi phiên xuống dưới con đường, tổng cộng có năm điều!

Đối Đào Thương mà nói, chuyện này liền có chút khó làm.

Dựa theo hắn nguyên bản tính toán, là đem binh mã mai phục tại xuống núi trên đường, sau đó đối Ích Châu quân triển khai phục kích chiến, một trận chiến liền có thể thu phục.

Nhưng hôm nay đối phương xuống núi con đường biến nhiều, vậy thuyết minh bọn họ không nhất định sẽ từ con đường kia xuống núi công kích huyện thành.

Núi lớn phía trên, này mấy cái lộ lộ trình lẫn nhau chi gian đều tương đối khá xa, lẫn nhau chi gian hiệp trợ không kịp, hơn nữa nếu là chia

quân phòng thủ, bên ta binh lực chỉ sợ sẽ không đủ khả năng.

Đào Thương nhíu mày, sau đó hỏi huyện lệnh nói: “Cận kỳ huyện trên núi tình huống, ngươi hiểu biết sao?”

Huyện lệnh lắc lắc đầu, nói: “Ta đối này đảo không phải quá hiểu biết, bất quá huyện thành trung, lại có rất nhiều người miền núi ngày thường thường xuyên lên núi chặt cây hoặc là săn bắn, thừa tướng nếu không hỏi một chút bọn họ.”

Đào Thương cười xem hắn: “Vậy chạy nhanh đem người mang đến.”

Huyện lệnh nhìn Đào Thương tươi cười, không biết vì sao, cả người một run run, vội vàng quay đầu phân phó người làm việc đi.

Không bao lâu, huyện trung công nhân mang đến vài tên người miền núi, Đào Thương phái người tặng cho bọn họ rượu và đồ nhắm, sau đó hướng bọn họ rũ tuân trong núi tình huống.

Thực thuận lợi, Đào Thương liền ở bọn họ trong miệng được đến hữu dụng tin tức.

Nguyên lai vào núi cùng rời núi con đường tuy rằng chỉ có năm điều, nhưng ở núi rừng trong vòng, trên núi chỉ có một chỗ nguồn nước.

Dựa theo khoảng cách tới tính, Ích Châu quân liền tính là lật qua núi non, nhưng tại hạ sơn phía trước, bọn họ tùy thân tiếp viện nhất định là không đủ, đặc biệt là thủy, bởi vậy này chỗ nguồn nước mà, nhất định sẽ là bọn họ ở rời núi trước hàng đầu mục tiêu.

Đào Thương nghe được lúc sau, ngay sau đó thỉnh này đó người miền núi đem hắn Đan Dương binh dẫn tới trong núi nguồn nước mà.

Mai phục liền định ở cái này địa phương!

Tu chỉnh một chút lúc sau, Đào Thương ngay sau đó tự mình suất lĩnh Đan Dương binh vào núi.

……

Sáng sớm hôm sau, Ích Châu quân ở Trương Nhậm, linh bao, Đặng hiền, trác ứng suất lĩnh hạ, rốt cuộc lật qua núi non, đi tới cận kỳ huyện trước sơn cảnh nội.

Trải qua mấy ngày liền tới phiên sơn nhảy lĩnh, Ích Châu quân đã sớm là chật vật bất kham, này một đường tuy không thể xưng là là trắc trở thật mạnh, nhưng nếu nói là vượt mọi chông gai, lại cũng hoàn toàn không vì quá.

Trừ bỏ Ích Châu binh ở ngoài, Xương Hi, Ngô Đôn, tôn lễ chờ ba gã đầu phục Tào Tháo Thái Sơn tặc còn lại là phụng mệnh vì dẫn đường.

Xương Hi mồm mép toái, này dọc theo đường đi lại là ở không ngừng lải nhải.

“Con mẹ nó, khát chết lão tử! Vì một cái nho nhỏ cận kỳ huyện, lại là làm lão tử chịu lớn như vậy tội! Chỉ bằng này phân cực khổ, quay đầu lại thiên tử không sắc phong lão tử một cái hầu gia đương đương, đều thực xin lỗi lão tử đối nhà Hán triều đình như vậy trả giá.”

Trương Nhậm đối Xương Hi này dọc theo đường đi oán giận đã sớm là tập mãi thành thói quen, hắn quay đầu nhìn Xương Hi liếc mắt một cái, nói: “Xương tướng quân yên tâm, nếu là chúng ta thật sự cướp lấy hạ cận kỳ huyện, vậy cùng cấp với chặt đứt Đào Thương đường lui, đừng nói là phong hầu, chính là lại thêm sắc cái bốn trấn bốn chinh, lại cũng hoàn toàn không vì quá.”

Xương Hi nghe vậy, trên mặt tức khắc lộ ra vui mừng: “Ngươi lời này thật sự.”

Trương Nhậm khẳng định gật đầu nói: “Thật sự.”

Dù sao hướng thiên tử Lưu Quỳnh chờ lệnh người là Lưu biểu, lại không phải hắn Trương Nhậm, quay đầu lại này đó cục diện rối rắm

đều chồng chất đến Lưu biểu nơi đó, hắn Trương Nhậm lại không nhọc lòng, hiện tại liền có thể kính cùng Xương Hi khoác lác.

Ngô Đôn ngửa đầu nhìn nhìn sắc trời, nói: “Dựa theo thời gian tới tính, chúng ta không sai biệt lắm hẳn là muốn tới đi?”

Linh bao nói: “Dựa theo thời gian tới tính, xác thật là không sai biệt lắm, chúng ta hiện nay cần tiểu tâm chút, một hồi không nói được phải xuống núi đối địch quân phát động tiến công.”

Trương Nhậm quay đầu đối Đặng hiền nói: “Trước làm tam quân tướng sĩ tạm thời đóng quân tại chỗ, nghỉ ngơi một chút.”

Xương Hi vừa thấy Trương Nhậm muốn nghỉ ngơi, không khỏi nổi giận, vội nói: “Chúng ta trèo đèo lội suối, thật vất vả đi vào nơi này, vì còn không phải là đánh lén hắn cận kỳ huyện thành sao? Hiện giờ mắt nhìn liền phải đến mắt, không chạy nhanh xuất binh công thành, lại là vì sao? Còn ở nơi này trì hoãn cái gì? Chạy nhanh xung phong liều chết qua đi không phải được!”

Trương Nhậm quay đầu nhìn về phía Xương Hi, cũng không tức giận, nói: “Xương tướng quân dọc theo đường đi không ngừng nói, chẳng lẽ ngươi không khát nước sao? Nhưng làm giọng nói đi tấn công huyện thành, chung quy là không quá ổn thỏa đi.”

“A?” Xương Hi vừa nghe lời này tức khắc sửng sốt.

Bất quá nói thật, hắn thật đúng là khát không được.

Trương Nhậm nhàn nhạt nói: “Liền tính là xương tướng quân dũng mãnh phi thường cái thế, thiên thần hạ phàm, không sợ khát nước, nhưng ta Ích Châu các tướng sĩ đều là huyết nhục chi thân, không uống chút thủy, chỉ sợ là không thành.”

“Ân……” Xương Hi mặt lập tức liền đỏ, hắn bất đắc dĩ chà xát bàn tay, nói: “Trương tướng quân lời này nói, ai, qua, qua! Lão tử còn không phải là nhất thời sốt ruột sao? Kỳ thật ta cũng thực sự là khát nước khẩn.”

Trương Nhậm quay đầu, phân phó linh bao nói: “Tam quân tạm thời tại chỗ nghỉ ngơi đợi mệnh, phái người đi ở phụ cận, tìm xem nguồn nước.”

Không bao lâu, lại hữu ích châu quân quân tốt mang theo tin tức trở về, nói là phụ cận có một cái sơn gian dòng suối nhỏ.

Trương Nhậm ngay sau đó mệnh lệnh tam quân khởi hành, tất cả đều bôn nguồn nước chỗ mà đi.

Không bao lâu, đi vào sơn khê chi biên, lại thấy kia dòng suối nhỏ tuy rằng không lớn, nhưng lại phi thường thanh triệt, suối nước lạnh lẽo.

Này đối với một chúng Ích Châu quân tới nói, không thể nghi ngờ vì cam lộ quỳnh tương.

Ích Châu quân các binh lính sôi nổi chạy đến dòng suối nhỏ bên cạnh, thật nhiều người đều đem đầu trực tiếp vùi vào suối nước trung, thống khoái cao giọng gào thét.

Ngay cả luôn luôn trầm ổn Trương Nhậm bản nhân, ở uống lên suối nước lúc sau, đều lần cảm sảng khoái, thỏa mãn ngửa đầu thở dài.

Chính là hắn mới vừa một ngửa đầu, lại là mơ hồ thấy đối diện núi rừng cao sườn núi thượng, hình như có người đầu từ sau thân cây dò ra, chính quan sát đến bên ta tướng sĩ.

Người nọ tựa hồ phát hiện Trương Nhậm thấy chính mình, vội vàng lại là đem đầu lùi về đi.

Trương Nhậm cả người một run run, một loại không ổn dự cảm trong nháy mắt nảy lên trong lòng.

“Có người!” Trương Nhậm cao giọng gào thét một tiếng.

Nhưng bên dòng suối nhỏ trước mắt thật sự là quá ồn ào, có người Ích Châu binh thật là bắt đầu cho nhau bát thủy chơi, có thể nghe thấy Trương Nhậm tiếng la người thực sự là rất ít……

Nhưng bọn hắn lập tức liền sẽ nhìn đến Trương Nhậm chỗ đã thấy.

“Vèo!”

Một chi mũi tên nhọn từ trên núi bắn hạ, ở giữa một cái sĩ tốt cái gáy thượng, kia Ích Châu binh lính đang ở cùng đồng bạn chơi đùa, chợt chi gian biểu tình cứng đờ, máu tươi theo cái gáy thượng lưu hạ, một đôi mắt trung tràn đầy hoảng sợ.

Ngay sau đó, tảng lớn tảng lớn mưa tên từ trên núi mãnh liệt bắn ra!

“Có địch nhân! Có địch nhân!”

“Có người ở trên núi!”

“Chạy mau!”

Trương Nhậm rút ra tùy thân bội kiếm, khảy những cái đó mũi tên chi, một bên về phía sau lui một bên cao giọng hô: “Ẩn nấp, ẩn nấp! Đều ẩn nấp.”

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 837: kẻ thù gặp mặt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dòng suối nhỏ đối diện trên núi, Đan Dương tinh binh dùng đã sớm chuẩn bị tốt liền nỏ, đối với phía dưới Ích Châu binh tiến hành điên cuồng liền bắn.

Ích Châu binh đột nhiên không kịp dự phòng, ở nhất thả lỏng dưới tình huống, bị này đó Đan Dương tinh binh bắn phiên trên mặt đất.

Máu tươi theo bờ biển chảy xuôi tới rồi lạnh lẽo nước sông, đem thanh triệt nước sông trộn lẫn huyết hồng huyết hồng, làm người nhìn thấy ghê người.

Tang Bá ở trên núi, nhìn Ích Châu binh bị bên ta các binh lính đại diện tích bắn chết ở chân núi, trong lòng hưng phấn bộc lộ ra ngoài.

“Hảo! Hảo! Giết hảo, giết hảo, ha ha ha, đem này đó Ích Châu cẩu hết thảy giết sạch!” Tang Bá múa may nắm tay, một cái kính hướng phía trước cao giọng hô quát.

Đào Thương cau mày quay đầu nhìn Tang Bá một hồi, bất đắc dĩ thở dài nói: “Tuyên Cao tướng quân, ngươi tốt xấu cũng là Kim Lăng trong quân người, ngươi này hành vi cử chỉ, có thể hay không hơi chút chú ý một ít?”

Tang Bá ngượng ngùng sờ sờ chính mình cái ót, cười nói: “Mạt tướng này không phải nhất thời hưng phấn sao!”

Nói đến này thời điểm, Tang Bá vừa chuyển đầu, lại là thấy phía dưới đi theo Ích Châu binh cùng nhau, hướng về phía sau cánh rừng đi tránh né Xương Hi.

Tang Bá đôi mắt tức thì liền trừng lớn.

“Hảo tặc tử, không thể tưởng được hắn cư nhiên cũng tới!” Tang Bá dùng sức nhéo nắm tay, nổi giận đùng đùng nói: “Lần này ta nói cái gì cũng đến đem hắn lộng chết, để báo năm đó kia một đao chi thù!”

Tang Bá năm đó bị Xương Hi phản bội, một đao đâm trúng bụng nhỏ, suýt nữa bỏ mạng, thù hận này, hắn trong lòng vẫn luôn nhớ kỹ.

Mắt thấy Ích Châu binh kế tiếp bại lui, mà liền nỏ mũi tên thế cũng là hao hết, Đào Thương ngay sau đó xoay người phân phó Đào Cơ nói: “Làm các tướng sĩ lao xuống đi! Trên cao nhìn xuống, thế như chẻ tre!”

“Nặc!” Đào Cơ ngay sau đó hạ đạt tiến binh chỉ thị.

Không bao lâu, liền thấy trên núi Đan Dương tinh binh cầm binh khí, nương triền núi đẩu thế, ong nhộng hướng về dưới chân núi vọt tới.

Toàn bộ núi rừng gian trong nháy mắt liền giống như bị cơn lốc cuốn cảnh giống nhau.

Ích Châu quân lọt vào vừa mới mưa tên đánh bất ngờ, đã sớm đã đã xảy ra hỗn loạn, hiện giờ không chỉ có trận hình không xong, càng là nhân tâm hoảng sợ.

Trương Nhậm rốt cuộc cũng là Tây Xuyên danh tướng, hắn mệnh thân binh chém giết những cái đó chạy trốn tướng sĩ, chính mình còn lại là gương cho binh sĩ, ủng hộ tam quân sĩ khí, làm tam quân đi cùng chính mình cùng nhau hướng lên trên phương nghênh địch.

Bất đắc dĩ chính là, trên cao nhìn xuống thế như chẻ tre những lời này liền không phải nói vô ích, đặc biệt đối thủ vẫn là Đan Dương tinh binh.

Đan Dương tinh binh đều là người miền núi xuất thân, hiểm sơn ác thủy như giẫm trên đất bằng, điểm này việc nhỏ đối với bọn họ tới nói, đều là chuyện thường ngày.

Đặc biệt là này đó Đan Dương binh chiến lực, so với trong lịch sử còn muốn lợi hại rất nhiều.

Rốt cuộc bọn họ là đi theo Đào Thương nam chinh bắc chiến tinh nhuệ bộ đội, tác chiến kinh nghiệm tuyệt phi bình thường có thể so, Ích Châu quân tuy rằng cũng am hiểu sơn chiến, nhưng so với Đan Dương tinh binh, lâm trận kinh nghiệm lại là kém quá nhiều.

Ích Châu nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, năm gần đây ít có chinh chiến, lớn nhất chiến sự, chính là cùng Lưu nào ngày xưa trông cửa cẩu trương lỗ quá so chiêu, hai bên chiến sự kịch liệt trình độ, nên hình dung như thế nào đâu.

Cơ hồ là không có thương vong.

Như thế hình dung, có thể tưởng được đến Ích Châu quân chiến lực đến tột cùng vì nhiều ít.

Thực mau, Đan Dương tinh binh bằng vào cường đại lực đánh vào, từ từ hạ, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm trực tiếp vọt vào Ích Châu quân quân trận bên trong, Ích Châu quân vốn dĩ liền hoảng loạn, tuy rằng có Trương Nhậm chỉ huy ủng hộ, lại cũng là như muối bỏ biển không thể cứu lại sụp đổ chi thế.

Bọn họ bị Đan Dương tinh binh này cổ gió cuốn mây tan giống nhau khí thế áp đảo.

“Sát a, sát a, về phía trước hướng.”

“Từ mặt bên vây quanh qua đi, đừng làm cho bọn họ chạy thoát!”

“Ngươi chờ tiểu tặc, cũng dám tới đánh lén chúng ta thành trì, nạp mệnh tới!”

Tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác, tiếng kêu rung trời động mà.

Ích Châu binh bị Đan Dương tinh binh chiến trận đánh kế tiếp bại lui, mặc cho Trương Nhậm lại là xốc vác, cũng kinh sợ không được, hốt

hoảng hướng về phía tây núi rừng trung chạy trốn mà đi.

Mà rất nhiều chạy trốn không xong Ích Châu quân, ở hung mãnh bưu hãn, chiến ý mười phần Đan Dương tinh binh kinh sợ hạ, thế nhưng là trực tiếp quỳ xuống đất xin tha.

Nhưng Đan Dương tinh binh hung hãn rất xa vượt qua bọn họ tưởng tượng.

Bọn họ căn bản là không màng những cái đó hò hét đầu hàng Ích Châu binh khóc kêu, nâng lên trong tay binh khí liền chém, sau đó liền thấy những cái đó bị chém té xuống đất Ích Châu quân sĩ tốt nhóm các máu tươi chảy ròng, đi đời nhà ma.

Đánh lại đánh không lại, hàng lại hàng không được, vậy chỉ có thể là một cái biện pháp!

Hướng chết chạy.

Vấn đề là, chính là chạy, Đan Dương tinh binh cũng không cho bọn họ cơ hội.

Đan Dương tinh binh phân ra hai bộ binh mã, cầm trong tay liền nỏ thượng huyền, cũng từ hai sườn bao kẹp vòng qua đi, đối muốn vọt vào núi rừng trung Ích Châu binh tiến hành mưa tên thức ngăn trở.

Đương nhiên, vẫn là có một ít Ích Châu binh chạy trốn vào núi rừng, nhưng đại bộ phận Ích Châu quân lại là bị bắn phiên trên mặt đất.

Thục đem Đặng hiền cũng đang chạy trốn trên đường, lại bị một mũi tên bắn phiên, té ngã trên mặt đất phịch hai hạ liền không có khí.

Nhưng thực hiển nhiên, Đặng hiền như vậy nhân vật, đối với Kim Lăng quân tới nói, cũng không phải quan trọng nhất.

Xương Hi, Ngô Đôn, Doãn Lễ ba người chính cất bước chạy như điên, lại thấy một đạo hắc ảnh đột nhiên hiện lên, lại là một tướng suất lĩnh vài tên dũng mãnh Đan Dương tinh binh, chắn Xương Hi đám người trước mặt.

Vừa thấy người kia, Xương Hi sắc mặt tức khắc biến trắng.

“Ngươi, là ngươi!” Xương Hi không thể tin được nói.

Tang Bá âm hiểm cười nhìn Xương Hi, nói: “Xương đại soái, chúng ta đã lâu không thấy? Nhiều năm không thấy, các hạ uy phong làm như không giảm năm đó a, hắc hắc, như thế nào cảm giác ngươi này tóc giống như so ban đầu thiếu? Như thế nào, ở Tào Tháo dưới trướng chơi tâm nhãn, chơi không xoay?”

Xương Hi nhưng không công phu cùng Tang Bá ở chỗ này ôn chuyện, hắn vung tay lên, đối với hắn phía sau các binh lính quát: “Thượng!”

Ngay sau đó, liền thấy Xương Hi phía sau các tướng sĩ điên rồi giống nhau nhằm phía Tang Bá.

Tang Bá lại là không nhanh không chậm nói: “Làm thịt bọn họ!”

Những cái đó đi theo Tang Bá binh tướng cũng là vọt đi lên……

Không bao lâu, lại thấy Xương Hi phía sau binh tướng cơ hồ bị tàn sát hầu như không còn.

Xương Hi, Tôn Quan, Doãn Lễ ba người hoảng sợ cơ hồ đều phải tễ thành một đoàn.

Xương Hi nhìn bên người những cái đó cận vệ nhóm thi thể, lẩm bẩm nói: “Tại sao lại như vậy?”

“Có cái gì nhưng kỳ quái?” Tang Bá vươn đầu lưỡi, liếm một chút chính mình trong tay vết đao, nói: “Này đó sĩ đều là Kim Lăng thành Đan Dương tinh binh, com chiến lực có một không hai thiên hạ, này có thể là các ngươi kẻ hèn Ích Châu binh có thể so?”

Xương Hi nhẹ nhàng nuốt một chút nước miếng, nhìn tứ phía vây thượng Đan Dương tinh binh, còn có trước mặt vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa Tang Bá, trong lòng không khỏi dâng lên một tia tuyệt vọng.

Tang Bá cười ha hả đối với hắn nói: “Chuẩn bị tốt nhận lấy cái chết sao?”

“Tang soái! Tang đại huynh!”

Lại thấy Ngô Đôn đột nhiên từ Xương Hi bên người nhảy ra tới, lập tức quỳ xuống trước Tang Bá trước mặt, cao giọng nói: “Tang huynh, niệm ở năm đó chúng ta huynh đệ một hồi, ngài tha ta một cái tánh mạng đi! Ta sau này nhất định đi theo làm tùy tùng nguyện trung thành với Tuyên Cao huynh……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Xương Hi bay lên một chân, trực tiếp đá vào Ngô Đôn trên mặt.

“Hiện tại mới xin tha, năm đó tưởng cái gì? Chậm! Hôm nay, các ngươi ba cái hỗn đản đều phải chết!”

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 838: tuyết hận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tang Bá nói mới vừa một kêu xong, liền thấy Xương Hi sắc mặt chợt phát lạnh, nói: “Tang Tuyên Cao, ngươi có cái gì bản lĩnh, cứ việc hướng về phía ta tới, làm ta hai cái huynh đệ chuyện gì? Có cái gì năng lực, ngươi liền cứ việc đối lão tử dùng ra đến đây đi, đừng chạm vào ta huynh đệ.”

Lời này một hô lên tới, Ngô Đôn cùng tôn lễ tức khắc liền cảm thấy tuyệt vọng.

Xương Hi, ta liền làm ngươi lão mẫu!

Xương Hi lời này nơi nào là phải bảo vệ bọn họ a? Này rõ ràng chính là đem bọn họ hướng hố lửa đẩy, thuần túy tưởng lôi kéo bọn họ chôn cùng a.

Tang Bá cùng Xương Hi là cỡ nào thù hận? Nói câu không dễ nghe, cùng mối thù giết cha, đoạt thê chi hận so sánh với, khả năng chính là kém như vậy một tí xíu.

Hắn làm trò Tang Bá mặt gọi bọn hắn hai người là huynh đệ, lúc này đầu Tang Bá như thế nào sẽ vòng qua bọn họ?

Tang Bá hiện tại hận không thể diệt Xương Hi tam tộc, tam tộc trung tự nhiên cũng bao gồm huynh đệ.

Tang Bá vừa nghe Xương Hi kêu gọi, khóe miệng không khỏi dâng lên một tia lãnh lệ tươi cười, nhìn Ngô Đôn cùng Doãn Lễ ánh mắt ác hơn.

“Hảo, quả nhiên là huynh đệ tình thâm, lão tử hôm nay liền thành toàn các ngươi! Cho các ngươi ba cái một khối ở trên đường làm

bạn, thả xem lão tử trước sống xẻo ngươi này cẩu tặc, sau đó lại làm ngươi này hai cái huynh đệ chôn cùng!”

Dứt lời, cầm đao liền hướng về phía Xương Hi phóng đi.

Xương Hi biết hôm nay chính mình khẳng định là không sống nổi, bất quá xem Tang Bá bộ dáng, tựa hồ là tưởng cùng chính mình một mình đấu, hắn tựa hồ không nghĩ dùng những cái đó Đan Dương binh hỗ trợ.

Như thế cái cơ hội tốt.

Xương Hi thật sâu hít một hơi, cũng là cầm đao đón đi lên.

Tả hữu đều là cái chết, một khi đã như vậy, vậy ở trước khi chết nhiều kéo mấy cái đệm lưng.

Ngô Đôn cùng Doãn Lễ tắc giống như đã là dọa choáng váng, hai người thối lui đến một bên, run sợ tâm cảnh nhìn hai cái kẻ thù ở núi rừng gian bước chiến giao thủ.

Hai người năm đó đều là Thái Sơn tặc, am hiểu sơn chiến, nhưng luận cập chân thật bản lĩnh, Tang Bá dù sao cũng là năm đó Thái Sơn năm tặc đứng đầu, một thân bản lĩnh đủ rồi lực áp còn lại bốn tặc, này dũng mãnh trình độ bất đồng thường nhân, hai người chỉ là giao thủ mười mấy hiệp, Xương Hi liền có chút ngăn cản không được.

Luận cập âm hiểm giảo quyệt cùng với bất trung bất nghĩa, Xương Hi có thể đỉnh Tang Bá một trăm, nhưng nếu là luận cập vũ lực giá trị, hắn cùng Tang Bá so sánh với vẫn là kém quá xa, không đủ xem.

Không bao lâu, liền thấy Tang Bá một đao dựng phách mà xuống, ở Xương Hi ngực giáp trụ thượng vẽ ra một đao máu chảy đầm đìa khẩu tử, tức khắc liền thấy máu tươi giàn giụa.

Xương Hi đau phát ra một tiếng thê lương gào rống.

“Này liền đau?” Tang Bá nghiến răng nghiến lợi nhìn Xương Hi, trong mắt thị huyết quang mang đại thịnh: “Này liền chịu không nổi? Năm đó ngươi thọc lão tử kia một đao, lại là so này muốn thống khổ nhiều! Lúc này mới nơi nào đến nơi nào!”

Xương Hi khí hai tròng mắt đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi bôn Tang Bá lại vọt qua đi, đi bị Tang Bá bắt lấy thủ đoạn, thu hồi đao lạc, hung tợn chặt đứt hắn nắm đao cái kia cánh tay.

Xương Hi nửa cái cánh tay rơi trên mặt đất, huyết nhục cùng với sâm bạch xương cốt lỏa lồ ở trong không khí, đau nhức từ cánh tay truyền lại tới rồi hắn toàn thân mỗi một tế bào thượng, làm hắn cảm giác được cơ hồ đều phải chống đỡ không được, sắp hôn mê đi qua.

Nhưng Tang Bá thực hiển nhiên không cho hắn cơ hội này.

Hắn một cái quả đấm, trực tiếp nện ở Xương Hi trên mặt, đem vừa mới muốn mơ màng sắp ngủ hắn trực tiếp tạp đến thanh tỉnh.

Xương Hi dùng tay chặt chẽ bóp chặt đổ máu cánh tay, giơ thẳng lên trời phát ra một trận thê lương tiếng hô.

Thanh âm kia chấn liền đem hai người bọn họ bao vây ở trong vòng Đan Dương tinh binh, kinh đều là một thân nổi da gà.

Xương Hi lần này tử xem như hoàn toàn mất đi lý trí.

“Tàng Tuyên Cao, ngươi có bản lĩnh liền cấp lão tử tới cái thống khoái!” Xương Hi dùng hết toàn thân sức lực, tê thanh rống giận.

“Thống khoái?” Xương Hi ha ha cười: “Ngươi tưởng nhưng thật ra rất mỹ! Lão tử há có thể làm ngươi đơn giản như vậy chết?”

Dứt lời, liền thấy Tang Bá phất tay một đao, lại là ở Xương Hi trên người vẽ ra một đạo thâm có thể thấy được cốt đao thương, lại cố tình lại không thể đến chết.

Này nói rõ không phải muốn giết chết hắn, mà là muốn đùa chết hắn.

Một đao đi xuống lúc sau, Tang Bá liếm liếm vết đao thượng máu tươi, lại là một đao đi xuống, chém vào Xương Hi đầu vai.

Hắn bổn có thể đem đao hướng mặt phải quét ngang, một đao kết quả tánh mạng của hắn, nhưng Tang Bá cố tình không làm như vậy.

Hắn hiện tại luyến tiếc làm Xương Hi chết.

“Dừng tay.”

Tang Bá theo thanh âm nhìn lại, lại là Đào Thương cơ định rồi các nơi chiến trường lúc sau, chính suất binh hướng về Tang Bá nơi đi tới.

Hắn nhìn nhìn đã là cả người tắm máu Xương Hi, không khỏi nhíu nhíu mày.

“Thôi bỏ đi, giết người bất quá đầu chỉa xuống đất, tam quân tướng sĩ đều nhìn đâu……”

Đào Thương biết Tang Bá trong lòng có khí có thù oán, hắn không phản đối ngược đãi thức báo thù thủ đoạn, nhưng cũng tuyệt không gặp tán đồng.

Trước mắt là hai quân giao thủ hết sức, liền như vậy ở trước trận thi bạo, ảnh hưởng không khỏi có chút không tốt.

Rốt cuộc chính mình cũng là treo thái bình công tử nhã hào đâu, dưới trướng cũng toàn là quân tử chi quân, quay đầu lại truyền ra đi chính mình dưỡng như vậy nhất hào biến thái, này Kim Lăng quân cấp bậc khẳng định lả tả đi xuống rớt.

Tang Bá hiển nhiên vẫn là chưa hết giận, nhưng Đào Thương nếu đã lên tiếng, hắn tự nhiên không dám không vâng theo.

Đào Thương nếu là phát điên tới, kia so với hắn biến thái nhiều, Tang Bá không dám chọc.

Liền thấy hắn vung lên đao, trực tiếp cắt đứt Xương Hi yết hầu.

Xương Hi ngửa đầu ngã xuống trên mặt đất, thân thể phịch vài cái, ngay sau đó liền không có động tĩnh.

Bất quá thông qua hắn trước khi chết biểu tình tới khai, Xương Hi nhiều ít vẫn là cảm thấy man giải thoát.

Nhân quả báo ứng.

Tang Bá giết Xương Hi lúc sau, suy nghĩ suy nghĩ hụt hẫng, quay đầu nhìn nhìn Ngô Đôn cùng Doãn Lễ, cất bước hướng về bọn họ hai người đi đến.

“A!”

Ngô Đôn cùng Doãn Lễ hai người sợ tới mức sôi nổi quỳ rạp xuống đất, một cái kính hướng về phía Đào Thương dập đầu: “Đào thừa tướng cứu chờ tánh mạng, cứu ta chờ tánh mạng a!”

Đào Thương ngăn cản Xương Hi: “Thôi bỏ đi, năm đó thọc ngươi một đao người, chính là Xương Hi, cũng không phải hai người kia, thù đã báo, có thể.”

Tang Bá nghe vậy quay đầu nhìn về phía Đào Thương, không bao lâu liền yên lặng lui khai đi.

Hắn cũng không phải thuần túy anh chàng lỗ mãng, tự nhiên là biết Đào Thương muốn bảo toàn này hai cái.

Mà Đào Thương muốn bảo toàn người, giống nhau đều là hữu dụng.

Vừa thấy tánh mạng được cứu trợ, Ngô Đôn cùng Doãn Lễ lập tức một cái kính dập đầu, hô to: “Đa tạ thừa tướng, đa tạ thừa tướng, ta nguyện hàng, ta chờ nguyện hàng a!”

“Hảo, đứng lên đi.” Đào Thương cười hướng bọn họ hai người phất phất tay.

Liền ở ngay lúc này, Đào Cơ xách theo một người đầu đi tới Đào Thương trước mặt.

“Ích Châu binh đều sát tan?”

Đào Cơ gật gật đầu, nói: “Sát tan, bị chết nhiều chạy thiếu…… Đây là Thục đem linh bao đầu người, ta thân thủ chém xuống tới.”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, đột nhiên lại nói: “Kia Trương Nhậm đâu?”

Đào Cơ sắc mặt ảm đạm xuống dưới, thở dài: “Cái kia Trương Nhậm cực kỳ giảo hoạt, mạt tướng vốn dĩ truy hắn truy thực khẩn, nhưng là hắn tại đây trên đường cố bố nghi trận, mạt tướng không kịp hắn thiện mưu, vẫn là đem hắn cùng ném.”

Dứt lời, tiếc hận dùng tay một chùy bên cạnh cây nhỏ.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Thôi bỏ đi, có một số việc cũng không thể cưỡng cầu, một trận, chúng ta đã là đại thắng.”

Dứt lời, Đào Thương quay đầu nhìn về phía Doãn Lễ cùng Ngô Đôn nói: “Đào Cơ, ngươi cùng Tang Bá lãnh người ở chỗ này quét tước chiến trường, đào mỗ về trước huyện thành, ta có việc tưởng cùng hai vị này tướng quân thương nghị thương nghị.”

“Nặc!”

……

Về tới huyện thành lúc sau, Đào Thương trí rượu khoản đãi hai người.

“Hai vị tướng quân quy hàng Tào Tháo đại khái có bao nhiêu năm?” Đào Thương cười hỏi.

Hai người cho nhau nhìn nhìn, nói: “Cùng tang Tuyên Cao quy thuận thừa tướng thời gian không sai biệt lắm.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Thời gian kia cũng không ngắn, hai vị hiện tại đều làm được cái gì vị trí?”

Hai người cùng chắp tay nói: “Đều là trung quân đô úy chi chức.”

Đào Thương cười nói: “Nếu ngồi xuống đô úy, nhị vị nói vậy đối Tào Tháo trong quân tình huống, hẳn là có nhất định hiểu biết đi?”

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 839: tào quân nội tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa nghe Đào Thương hỏi như vậy lời nói, kia hai người trong lòng cũng tự nhiên là hiểu rõ.

Đào Thương đây là chuẩn bị hướng bọn họ hai người rũ tuân tào quân tình huống đâu.

Lại thấy Ngô Đôn vội vàng đứng dậy, hướng về phía Đào Thương liền ôm quyền, nói: “Đến thừa tướng mạng sống chi ân, ta hai người há có thể không báo, tào quân doanh bàn quân doanh bố trí, lương thảo quân giới số lượng, hoặc là này cảnh nội dân cư quân mã tình huống, chỉ cần là ta hai người biết đến, nhất định toàn bộ hợp bàn báo cho với thừa tướng, tuyệt không tàng tư.”

Doãn Lễ vừa thấy Ngô Đôn tỏ thái độ, lập tức cũng theo sát gật đầu.

Đào Thương còn lại là lắc lắc đầu, cười nói: “Những cái đó sự tình quá tạp, hơn nữa quân lữ trung sự tình, ta tưởng đều có giáo sự phủ giáo sự có thể điều tra, nhị vị tướng quân đối này nhưng thật ra không cần đặc biệt lo lắng.”

Ngô Đôn cùng Doãn Lễ sá nhiên cho nhau lẫn nhau liếc mắt nhìn nhau.

“Kia, kia thừa tướng muốn biết cái gì?”

Đào Thương cười qua lại xem hai người nói: “Ta muốn biết tào trong quân nhân tế quan hệ.”

“Nhân tế quan hệ?” Ngô Đôn không rõ nguyên do gãi gãi đầu nói: “Người nào quan hệ?”

“Có cái gì nói cái gì, tùy tiện nói, ai đều có thể, giống như là lao việc nhà giống nhau.” Đào Thương giơ lên trong tay rượu tước: “Chúng ta đây là rượu cục, lao tự nhiên cũng là nhàn thoại.”

Ngô Đôn cùng Doãn Lễ tuy rằng không biết họ Đào chính là ở đánh cái gì tính trù, nhưng cũng không tàng tư.

Nếu là thừa tướng phân phó, kia bọn họ tự nhiên là tưởng cái gì nói cái gì bái.

Ba người một bên uống một bên nói.

Mới đầu hai người còn tương đối câu nệ, không dám ở Đào Thương trước mặt tùy tiện nói lung tung.

Nhưng theo rượu càng uống càng nhiều, hai người ý thức bắt đầu dần dần không rõ ràng, tinh thần cũng bắt đầu thả lỏng, lời nói cũng biến nhiều lên.

Đặc biệt là Đào Thương ở bọn họ trước mặt biểu hiện đặc biệt hiền hoà, hơn nữa dẫn đầu nói về chính mình dưới trướng nhân tế quan hệ.

Cái gì Tư Mã Ý từ nhỏ liền ghen ghét Gia Cát Lượng cây quạt a, Quách Gia luôn muốn lộng chết Vưu Lư Tử a, Mi Phương cùng Hứa Chử ân ân oán oán lạp.

Thấy Đào Thương như vậy thật sự, hai người nói cũng càng ngày càng nhiều, lời nói cũng càng ngày càng thật sự.

Hai người từ Hạ Hầu Đôn năm đó chết, nói đến Hạ Hầu Uyên đám người bởi vậy đối Đào thị hận ý, sau đó chuyện vừa chuyển, lại nói tới Bào Trung cùng Bào Thao hai người ở Tào Tháo dưới trướng cũng không đắc chí……

Vừa nghe đến này, Đào Thương tròng mắt tức khắc sáng.

Hắn vội vàng nói: “Bào Tín năm đó đối với Tào Tháo tới nói, đã là bạn tốt, lại là ân nhân, thả lâm chung hết sức còn đem dưới trướng

binh mã giao phó với Tào Tháo, năm đó Tào Tháo nhập chủ Duyện Châu cũng ít nhiều Bào Tín tiến cử…… Vì cái gì Tào Tháo đối nhị bào không hảo đâu?”

“Không tốt?” Ngô Đôn uống có điểm phát ngốc, đầu lưỡi đều lớn: “Đâu chỉ là không tốt? Nếu không phải bởi vì năm đó Bào Tín đối Tào Tháo có ân, niệm này phân cũ tình, bằng Tào Tháo tính tình bản tính, đã sớm đem hai người bọn họ sống sờ sờ lộng chết!”

“Đây là vì sao?”

Doãn Lễ ha hả cười nói: “Còn không phải bởi vì tào lão thái công sự tình.”

Thốt ra lời này ra tới, Đào Thương lập tức liền minh bạch.

Năm đó tào tung bị Viên Thiệu thiết kế, chết ở Từ Châu cảnh nội, lúc ấy thế Tào Tháo bảo hộ cũng nghênh đón tào tung người, đúng là nhị bào.

Tuy rằng Tào Tháo cũng biết hiểu đây là Viên Thiệu việc làm, nhưng nhị bào tại đây sự kiện thượng xác thật là có nhất định khách quan nhân tố.

Đổi thành Đào Thương chính mình, thân cha tại đây hai người mí mắt phía dưới bị người khác lộng chết, sau đó còn phải mỗi ngày nhìn này hai người ở trước mặt lắc lư, trong lòng tất nhiên cũng không phải cái tư vị.

Tưởng dọn dẹp bọn họ cũng là bình thường.

Nhân chi thường tình, có thể lý giải.

Đào Thương suy tư một chút, hỏi: “Kia nhị bào đối với Tào Tháo chướng mắt bọn họ sự, trong lòng hiểu rõ sao?”

Ngô Đôn một phách bàn nói: “Hải! Đó là đương nhiên! Chúng ta đều có thể nhìn ra tới, nhị bào trong lòng chẳng lẽ sẽ không có số? Binh quyền từng bước bị suy yếu chưa nói, bổng tiền cũng là khi không

thường bị giảm bị phạt, lâu lâu còn bị tìm tra, người sáng suốt đều có thể nhìn ra tới, Tào Tháo đây là cố ý tưởng chỉnh bọn họ, chỉ là bởi vì năm đó Bào Tín ân tình, vẫn luôn không có hạ tử thủ.”

Doãn Lễ đánh một cái rượu lạc nói: “Bất quá liền tính là hiện tại không dưới tử thủ, sớm muộn gì cũng có hạ tử thủ thời điểm, ta phỏng chừng nhị bào trong lòng cũng rõ ràng, tào lão thái công sự, đối với Tào Tháo tới nói là một cái trong lòng bế tắc, sớm muộn gì đều là sự.”

Đào Thương nghe vậy cười.

Uống xong lúc sau, Đào Thương phái người mang hai người đi nghỉ ngơi.

Ngô Đôn cùng Doãn Lễ ngàn ân vạn tạ rời đi.

Đào Thương còn lại là một người ở lại đại sảnh lầm bầm lầu bầu.

“Bào Tín lão huynh, năm đó thảo phạt Đổng Trác chi chiến, ngươi ta cũng coi như là đến tình, tưởng chẳng những ngươi sau khi chết, ngươi đệ đệ ở Tào thị dưới trướng lại sinh hoạt cũng không như ý, một khi đã như vậy, bất luận là vì mình vẫn là làm bạn, đào mỗ đều có trách nhiệm giúp ngươi giáo huấn một chút Tào Tháo, ngươi hai cái đệ đệ, ta tự nhiên là sẽ bảo hộ bọn họ.”

……

Đào Thương tại hậu phương cùng Ích Châu binh tác chiến trong lúc, ở phía trước khúc Phụ Thành, Gia Cát Lượng cùng Bàng Thống liên tục đấu rất nhiều lần, nhưng đều là chẳng phân biệt thắng bại.

Hai người mới có thể cơ hồ là không phân cao thấp, duy nhất bất đồng có lẽ chính là Gia Cát Lượng cầu ổn, Bàng Thống cầu hiểm mà thôi.

Cứ như vậy lui tới đánh nhau mấy lần, Gia Cát Lượng mệt mỏi, Bàng Thống cũng mệt mỏi, nhưng phía sau nhưng vẫn không có

truyền đến bất luận cái gì tin tức.

Liền ở hai bên kiên nhẫn cơ hồ đều phải bị ma không thời điểm, Đào Thương tin tức rốt cuộc truyền tới khúc Phụ Thành.

Một nhận được Đào Thương tin tức, toàn bộ khúc Phụ Thành quan tướng nhóm tức khắc đều hưng phấn muốn nổ mạnh giống nhau.

“Thừa tướng quả nhiên vẫn là thừa tướng, vừa ra tay liền đánh tan đánh lén Ích Châu binh, còn giết hai gã Ích Châu võ tướng linh bao cùng Đặng hiền, liền Xương Hi cũng bị Tang Bá chính tay đâm, hắc hắc, lần này tử, Quách mỗ nhưng thật ra muốn nhìn một chút Tào Tháo biểu tình sẽ biến thành bộ dáng gì.”

Lỗ Túc ở một bên nói: “Chỉ sợ Ích Châu binh chiến bại tin tức, không lâu lúc sau liền sẽ truyền tới liên quân bên kia đi? Ha hả, đến lúc đó liền có ý tứ.”

Điền phong ở một bên nói: “Các ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, trước mắt lương thảo sự tình còn không có giải quyết, này mười lăm ngày hạn lập tức liền phải tới rồi, đãi cạn lương thực ngày, lại không biết các ngươi tưởng như thế nào ứng đối?”

Này một phen lời nói, lại là lập tức đâm vào ở đây mọi người tâm khảm gian, đem đại gia vừa mới vừa mới toát ra vui sướng đều đè ép đi xuống.

Đúng vậy, chuyện quan trọng nhất không giải quyết, mặt khác đều là vô nghĩa.

Quách Gia quay đầu hung hăng xẻo điền phong liếc mắt một cái, nói: “Liền ngươi nói nhiều.”

Điền phong chậm rì rì nói: “Lão phu là ở nhắc nhở các ngươi.”

“Không nhọc ngài nhắc nhở đi, Quách mỗ cũng là kinh nghiệm sa trường người, điểm này đạo lý lại vẫn là minh bạch.”

Điền phong không trở về lời nói, chỉ là nhìn Quách Gia cười gượng.

Kia tươi cười hẳn là hình dung như thế nào đâu? Rất là thiếu trừu cảm giác.

Quách Gia hận không thể một chân đá chết hắn. com

Liền ở ngay lúc này, Tư Mã Ý vội vội vàng vàng chạy vào thành trì, đối với mọi người hô: “Lương tới, lương thực tới!”

Này một câu không khác đất bằng sấm sét, Quách Gia bỗng nhiên xoay người, chạy đến Tư Mã Ý bên người, nói: “Ngươi nói ai tới?”

“Lương thực tới! Thật nhiều lương thảo, đã từ mặt bắc vận hướng khúc Phụ Thành!”

Trần Đăng nghe vậy nhíu mày: “Từ mặt bắc? Này không đúng a, Hàn Hạo cùng Trương Chiêu lương thảo hẳn là từ nam diện vận tới, bọn họ đem lương thảo điều đến mặt bắc đi làm gì?”

Tư Mã Ý do dự một chút, mới vừa rồi nói: “Cái kia, vận lương thực tới, không phải Hàn phủ quân người…… Là Chân gia cùng Viên gia người.”

Một câu nói xong, mọi người tức khắc đều ngây ngẩn cả người.

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 840: tình thâm nghĩa trọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy ngày lúc sau, Đào Thương suất binh chuẩn bị phản hồi khúc Phụ Thành.

Ở lâm hành phía trước, hắn nói cho cận kỳ huyện lệnh, hắn lần sau nếu là tới cận kỳ thành, lại đi huyện nha gặp được hắn không mặc quần, kia chính mình nhất định sẽ không nói hai lời, làm rớt hắn *.

Ở cận kỳ huyện lệnh hai mắt đẫm lệ tiễn đưa trung, Đào Thương mang binh xuất phát, tam quân cao ca khúc khải hoàn ca bước lên phản hồi khúc Phụ Thành con đường.

Nhưng này dọc theo đường đi, Đào Thương kỳ thật đi cũng không bình tĩnh.

Hắn trong lòng bắt đầu phạm sầu lương thảo sự tình.

Mắt nhìn mười lăm ngày kỳ hạn liền phải tới rồi, bên ta sắp muốn đối mặt cạn lương thực hiểm cảnh, tuy rằng chính mình đã phái người hướng Kim Lăng, Hàng Châu, Tô Châu, bao gồm Bành Thành chờ mà đã phát muốn hàm, nhưng trước mắt lại đều không có được đến chính mình sở yêu cầu hồi đáp.

Đương nhiên, Điêu Thuyền bên kia, hắn cũng phát thư báo nguy.

Nhưng rốt cuộc thuộc về không biết bao nhiêu, hắn trong lòng đối trong nhà những cái đó bọn nữ tử năng lượng, cũng không phải rất có đế.

Nhưng sự thật trước mắt liền bãi ở trước mắt, lửa sém lông mày, muốn tránh cũng trốn không xong.

Này dọc theo đường đi, Đào Thương đều không phải đặc biệt vui vẻ, tâm tình rất nặng nề.

Mắt nhìn liền phải đến khúc Phụ Thành, đi trước dò đường Đào Cơ phản hồi tới đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, quách tiên sinh lãnh một chúng trung quân văn võ, cố ý ở ngoài thành nghênh đón thừa tướng.”

Đào Thương nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, cũng không có đem nghênh đón sự trở thành một chuyện.

Thẳng đến một hàng binh mã đi vào khúc Phụ Thành trước, thành trước tiếng trống cùng tiếng kèn lập tức đánh thức hắn.

Hoan nghênh nhạc khúc thanh cũng ở đây gian vang lên, thanh âm du dương triền miên.

Đào Thương nhăn lại mi, cẩn thận nhìn phía phía trước.

Nhưng thấy Quách Gia, Từ Vinh, Triệu Vân, A Phi, Lữ Bố, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý chờ quan trọng văn võ toàn ở, mà bọn họ phía sau còn lại là có một đoàn nhạc sư, tay trống.

Dàn nhạc chính gõ rung trời hoan nghênh khúc, nghênh đón Đào Thương chiến thắng trở về.

Đào Thương khóe miệng treo lên một tia ý cười.

“Này đó vô tâm không phổi, lúc này còn có tâm tình bãi cái này phổ.”

Ngoài miệng tuy rằng là nói như vậy, nhưng không biết vì sao, nhìn đến này đó giống như thân nhân giống nhau đồng liêu nhóm, vừa mới ở trên đường buồn bực tâm tình cư nhiên trong nháy mắt liền biến mất.

Đào Thương xoay người xuống ngựa, đi đến Quách Gia bên người, nhìn một đám tự mình ra khỏi thành tới đón tiếp chính mình thủ hạ, hắn cười trêu chọc nói: “Nhữ chờ là đặc biệt tới vuốt mông ngựa chăng?”

Quách Gia cười chắp tay thi lễ, nói: “Ta chờ hôm nay tới đây, thứ nhất chính là vì thừa tướng đánh bại Ích Châu quân một trượng tương hạ, thừa tướng thần uy hiển hách, nhất cử phá địch, quả thật đương thời đệ nhất nhân kiệt cũng, ta chờ cực kính thừa tướng chi đại năng cũng.”

Đào Thương khẽ gật đầu, nói: “Này điểm thứ nhất thuần túy chính là tiếng phổ thông, thổi phồng phủng, nói đệ nhị tắc đi.”

Quách Gia cười tễ nháy mắt: “Ta chờ tưởng tập thể thỉnh thừa tướng cho chúng ta thật dài tiền tiêu vặt, không biết hành không?”

Đào Thương nghe vậy không khỏi vui vẻ.

Hắn nhìn quét một vòng mọi người, thấp giọng nói: “Ta liền tháng sau lương thảo cũng chưa tin tức đâu, các ngươi cư nhiên tập thể làm ta cho các ngươi tăng lương?”

Quách Gia nói: “Thừa tướng đây là không đáp ứng?”

“Còn đáp ứng? Ta giác ta hẳn là cho các ngươi toàn từ.”

Quách Gia không nghẹn lại nhạc, “Phụt” một tiếng cười ra tiếng tới, mà hắn phía sau những cái đó quan tướng nhóm cũng là không nín được nhạc.

Đào Thương giơ giơ lên lông mày.

Bằng hắn đối thủ hạ này nhóm người hiểu biết, hắn biết chính mình không ở trong khoảng thời gian này, này khúc Phụ Thành nhất định là phát sinh cái gì chuyện tốt.

Xem bọn họ biểu hiện là có thể đoán được.

Một đám cẩu trong bụng trang không được hai lượng dầu mè hóa.

Đào Thương mọi nơi xem xét một vòng, ở trong đám người không có phát hiện Lỗ Túc cùng Trần Đăng thân ảnh.

“Tử Kính cùng Nguyên Long đâu?”

Quách Gia thanh thanh yết hầu, nói: “Hai người bọn họ thế thừa tướng chủ trì ở giáo trường vì tam quân phát lương.”

“Phát lương?” Đào Thương đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trong mắt chợt lập loè ra vui mừng: “Nói như thế tới, chúng ta phía sau lương thảo vận tới?”

“Lương thảo nguy cơ đã qua đi.” Quách Gia đột nhiên nghiêm mặt, sau đó hướng về phía Đào Thương trường làm vái chào, nói: “Thừa tướng trí kế vô song, lúc này đây xác xác thật thật lại dạy Quách mỗ một lần…… Nguyên lai dưới bầu trời này, chân chính có thể giải quyết việc khó người, có đôi khi xác thật liền ở chúng ta bên người, buồn cười Quách mỗ ánh mắt, ban đầu thực sự là nông cạn.”

Đào Thương trong lòng không khỏi một trận nhảy lên.

“Giúp chúng ta người…… Tới sao?”

“Tới, ở giáo trường cùng Nguyên Long, Tử Kính ở bên nhau phát lương.”

Đào Thương sải bước hướng bên trong đi đến.

“Thừa tướng, cứ như vậy cấp đi đâu?”

“Giáo trường.”

“Không đi về trước đổi bộ một bộ quần áo sao?”

“Không đổi.”

……

Đi tới giáo trường, lại thấy các doanh giáo úy, đô úy, trăm người đem, thập trưởng đại bộ phận toàn ở, đại gia đang ở phân biệt hội báo các doanh nhân số, cũng dựa theo đầu người lãnh lương thực.

Vừa thấy Đào Thương đi vào giáo trường, liền thấy ở đây những cái đó sĩ tốt nhóm sôi nổi

Các tướng sĩ vừa thấy Đào Thương, các hoan hô nhảy nhót, bộc phát ra rung trời tiếng vang.

“Thừa tướng vạn tuế!”

“Thừa tướng vạn tuế!”

Đón các tướng sĩ hoan hô nhảy nhót, Đào Thương ánh mắt dừng ở giữa sân, hai cái nam tử trang điểm nữ nhân trên người.

Viên Uyển cùng Chân Mật.

Hai nữ tử đều là vẻ mặt phong trần mệt mỏi chi sắc.

Các nàng khuôn mặt có chút biến thành màu đen, có vẻ rất là tiều tụy, xem ra gần chút thời gian, hai cái nữ hài tử đều gặp không ít tội.

Đào Thương cất bước đi đến các nàng bên người.

Hai cái cô nương nhìn xem Đào Thương, cùng nhau nở nụ cười.

Đều là cái loại này phát ra từ nội tâm cao hứng cười.

Nhìn hai cái cô nương phong trần mệt mỏi, vẻ mặt phong sương, Đào Thương trong lòng có một loại nói không nên lời cảm động cùng áy náy.

“Cảm ơn các ngươi……”

Chân Mật sờ sờ cái mũi, tay nàng có chút dơ, duỗi ra tay lại là trực tiếp đem tiểu xảo mũi cọ đen.

“Người một nhà, nói như vậy ngoại đạo.”

Đào Thương quay đầu nhìn nhìn kia một hộc một hộc lương thực, ngữ khí có chút run rẩy, nói: “Này đó, đều là dùng Chân gia cùng

Viên gia gia nghiệp đổi lấy…… Ta nhất định sẽ còn, gấp bội còn, ta bảo đảm.”

Viên Uyển đã đi tới, khẽ cười nói: “Chân gia ngươi muốn còn liền còn đi, Viên gia không cần, Hà Bắc Viên gia đồ vật, vốn dĩ chính là ngươi lúc trước tặng cho ta, ta chỉ là giúp ngươi bảo quản mà thôi, hiện tại nguyên vật dâng trả.”

Chân Mật cười hì hì nói: “Viên gia không cần, kia Chân gia tự nhiên cũng không cần còn, Chân gia người không gõ cửa.”

Tiếng nói vừa dứt, lại thấy Đào Thương đột nhiên vươn hai tay, đem hai cái cô nương cùng ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn các ngươi…… Người nhà của ta.”

Lần này tử, hai cái cô nương nháy mắt đồng thời mặt đỏ.

Các nàng bị Đào Thương một tả một hữu ôm, chỉ cảm thấy mặt giống như phát sốt nóng bỏng.

Chân Mật muốn duỗi tay đẩy ra hắn, không biết vì sao, rồi lại không có như vậy sức lực.

Viên Uyển nhưng thật ra buông ra, mặc cho hắn ôm.

Chân Mật thấp giọng nói: “Ngươi làm gì nha, như vậy nhiều người nhìn đâu…… Quái ngượng ngùng.”

Viên Uyển không nói gì, nàng so Chân Mật phóng khai, chỉ là nhắm mắt lại lẳng lặng hưởng thụ giờ khắc này.

Đào Thương nhẹ nhàng ôm các nàng, thấp giọng nói: “Cảm ơn…… Người nhà của ta.”

Viên Uyển cùng Chân Mật áp giải lương thảo, vì phương tiện, xuyên đều là nam tử phục sức, ở hơn nữa hai người đều phong trần mệt mỏi, đầy mặt phong sương, quân doanh đại quê mùa trong lúc nhất thời lại là nhìn không ra.

Ở bọn họ trong mắt, Đào Thương trước mắt chính là…… Ôm hai cái nam.

Thừa tướng quá ngưu bức!

------oOo------

Chương 841: gian kế thất bại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy được Đào Thương hành động, trong quân người đều bắt đầu lẩm nhẩm lầm nhầm.

“Nhìn đến không có, nhìn đến không có, thừa tướng đối nam nhân xuống tay!”

“Ta liền nói sao, êm đẹp vì cái gì phái này hai cái tới áp giải lương thảo, lại lùn lại tiểu nhân, nhìn không gì sức lực, cảm tình là chuyên môn đưa tới cấp thừa tướng…… Cấp thừa tướng kia gì!”

“Thừa tướng cũng sa đọa.”

“Cái gì sa đọa, thừa tướng cũng là người, vẫn là một người dưới vạn người phía trên, chơi chơi sao?”

“Vấn đề thừa tướng chơi cũng quá hoa…… Kia chính là nam.”

“Thừa tướng vẫn là tuổi trẻ a.”

“Kỳ thật này không tính sự, lão tử tuổi trẻ thời điểm một lần có thể chơi tám nam.”

“Ngươi ly ta xa một chút!”

Chúng quân sĩ lẩm nhẩm lầm nhầm, bên kia sương Quách Gia cũng là một bên lắc đầu, một bên tấm tắc bảo lạ.

“Có một bộ, có một bộ, hảo sao! Lại chỉnh thượng hai cái, đầu năm nay đẹp tiểu nữ tử cũng không biết có phải hay không mù mắt chó, thế nào cũng phải mỗi người nhìn thượng hắn. Quách mỗ như thế tiêu sái, lại cũng không thấy cái nào như vậy tới dán ta!”

Điền phong đứng ở Quách Gia bên người, dùng sức lắc lắc đầu: “Hừ, cái gì hành vi, quả thực đồi phong bại tục! Còn thừa tướng đâu? Ta phi!”

Quách Gia mắt lé nhìn điền phong liếc mắt một cái, cười nói: “Ngươi đây là ghen ghét, nguyên hạo tiên sinh, làm người sao? Tiêu sái một chút, giống Quách mỗ giống nhau, có nói cái gì, cứ việc nói thẳng!”

Điền phong râu khí thẳng kiều.

“Ta ghen ghét hắn? Chê cười, lão phu tuổi trẻ bị sĩ tộc tài nữ các tiểu thư truy phủng thời điểm, hắn vẫn là cái rắm đâu! Không phải lão phu tự thổi, đừng nói là hắn, chính là ngươi về điểm này cái gọi là lãng tử thủ đoạn, ở lão phu trong mắt căn bản là không đáng giá cười nhạt!”

Quách Gia trường làm vái chào: “Tiên sinh lợi hại, Quách mỗ cam bái hạ phong.”

……

Liền ở Đào Thương bên kia được đến lương thảo, tam quân sĩ khí đại chấn thời điểm, tào Lưu liên quân này mặt sĩ khí tắc lâm vào thung lũng.

Trương Nhậm suất lĩnh hắn Ích Châu quân tàn binh bại tướng về tới liên quân quân doanh.

Đối mặt Trương Nhậm thất bại, tào Lưu liên quân xuất hiện chưa từng có nguy cơ.

Trương Nhậm làm trò Tào Tháo, Lưu biểu cùng Lưu Bị mặt, đem sở hữu sự tình trần thuật một lần, cuối cùng mới nói: “Mạt tướng làm việc bất lợi, chậm trễ liên quân đại sự, tình nguyện vừa chết.”

Tào Tháo nhìn Trương Nhậm, cũng không có nói lời nói, chỉ là ở trong lòng thật mạnh một hừ.

Nếu Trương Nhậm là hắn dưới trướng tướng lãnh, mặc kệ chuyện này có phải hay không chủ soái quyết sách thượng sai lầm, nhưng Trương Nhậm thân là chấp hành người, cũng tất nhiên sẽ đã chịu quân quy nghiêm khắc xử phạt.

Nhưng Tào Tháo hiện nay lại không thể làm như vậy, bởi vì thứ nhất hắn không phải minh chủ, thứ hai Trương Nhậm cũng không phải hắn dưới trướng tướng lãnh, Tào Tháo không đáng đi đắc tội người này, cũng không đáng đắc tội Lưu Chương.

Tào Tháo quay đầu nhìn về phía Lưu biểu, nói: “Hết thảy thỉnh minh chủ định đoạt.”

Lưu biểu nghe nói Kinh Châu quân chiến bại, Xương Hi, linh bao, Đặng hiền vài tên chiến tướng thân chết, trong lòng sầu lo, dưới tình thế cấp bách lại thật mạnh ho khan vài tiếng.

Không bao lâu, Lưu biểu ho khan xong rồi, đứng dậy nói: “Thôi, thôi, việc này cũng không được đầy đủ là các ngươi sai, mà là ta chờ chỉ huy ra mưu bất lợi, chẳng trách Trương tướng quân…… Ai, xem ngươi cũng là bị không ít thương, tạm thời đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Đa tạ minh chủ!” Trương Nhậm chạy nhanh hướng về phía Lưu biểu vừa chắp tay, sau đó đầy mặt áy náy rời khỏi doanh trại.

Tào Tháo rất là khó hiểu quay đầu nhìn về phía Lưu biểu, bất mãn nói: “Cảnh thăng huynh, quân pháp vô tình, chúng ta như vậy đối đãi Trương Nhậm, có phải hay không có điểm quá mức thiên vị? Liền tính hắn là Lưu Chương ái đem, chúng ta cũng không ứng như thế.”

Lưu biểu lắc lắc đầu, nói: “Xác thật cũng trách không được Trương Nhậm, lúc trước Mạnh Đức hướng ta hiến kế thời điểm, không phải cũng là lời thề son sắt nói, Đào Thương sẽ không xuyên qua chúng ta chiến sách sao? Hiện giờ Đào Thương chẳng những biết rõ ta quân hư thật, còn tự mình đi phục kích Trương Nhậm…… Lão phu không phải cũng là không đem ngươi như thế nào sao?”

Lưu biểu này một phen nói rất khách khí, nhưng trên thực tế kẹp dao giấu kiếm, một đốn chèn ép Tào Tháo.

Tào Tháo cũng là một phương bá chủ, mấy năm gần đây tới trừ bỏ Đào Thương, rất ít có người cho hắn lớn như vậy khí.

Lưu biểu nói lời này, cùng trực tiếp trừu hắn cái miệng giống nhau.

Hắn trong lòng bực bội, nhưng cố tình lại nói không nên lời cái gì, chỉ có thể là mặc kệ nó.

Lưu biểu lão thất phu, cư nhiên dám lấy lời nói tao ta?

Ngươi chờ, việc này tào mỗ cùng ngươi không để yên!

Lưu Bị ở một bên thấy không khí không đúng, vội vàng đứng ra thế Tào Tháo giải vây: “Cảnh thăng huynh trưởng, thắng bại là binh gia chuyện thường, ta liên quân tướng sĩ vì báo nhà Hán, trên dưới một lòng, tuy ngẫu nhiên có tiểu bại, lại cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đại cục, ngày sau sớm muộn gì làm đào tặc trả giá đại giới.”

Lưu biểu gật gật đầu, nói: “Huyền Đức nói, lão phu tự nhiên là minh bạch, cho nên lão phu vẫn chưa trừng phạt bất luận kẻ nào.”

Tào Tháo hít sâu một hơi, áp xuống trong lòng lửa giận, lộ ra tươi cười: “Cảnh thăng nói chính là, tào mỗ quay đầu lại tất nhiên tự xét lại, lấy tra lần này dụng binh khuyết điểm.”

Lưu biểu nhàn nhạt cười nói: “Mạnh Đức lời này gì giảng, biểu tuyệt không ý này.”

Ngươi con mẹ nó liền kém nói thẳng ra tới, còn không có ý này?

Họ Lưu, ngươi có phải hay không có điểm khoe khoang đại kính?

……

Trở lại chính mình soái trướng lúc sau, Tào Tháo hoả tốc sai người đem Giả Hủ tìm tới.

Giả Hủ chậm rì rì đi vào Tào Tháo soái trướng, mới vừa vén rèm lên vào tới, lại thấy một cái nghiên mực ở chính mình bên chân bị tạp nát.

Giả Hủ khiếp sợ, luôn luôn thong dong bình tĩnh hắn, thiếu chút nữa không nhảy lên.

Đã bao nhiêu năm, giống như đều không có người lấy ngôn nghiên mực tạp quá hắn.

Giả Hủ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phía Tào Tháo.

Lại thấy Tào Tháo nổi giận đùng đùng trừng mắt hắn.

Giả Hủ kiểu gì khôn khéo, biết được xem Tào Tháo bộ dáng, liền biết là chính mình mưu kế không có thành công, hơn nữa nhất định là bại rất thảm.

“Dùng Ích Châu binh đánh lén Đào Thương lúc sau mưu kế…… Có phải hay không thất bại?”

Tào Tháo nghiến răng nghiến lợi đứng lên, cả giận nói: “Ngươi còn không biết xấu hổ nói? Ngươi một năm không ra một kế, vốn tưởng rằng ngươi vừa ra kế tắc tất trung, hiện tại đây là có chuyện gì? Mưu kế làm Đào Thương bái sạch sẽ, Xương Hi, Ngô Đôn, Doãn Lễ, linh bao, Đặng hiền, tất cả đều chiết, tào mỗ hôm nay ở Lưu biểu trước mặt ném thật lớn mặt mũi! Ngươi rốt cuộc còn có hay không điểm chuẩn?”

Giả Hủ nghe lời này, hơi hơi lộ ra kinh ngạc biểu tình, hắn trầm tư một hồi, nói: “Đào Thương xuyên qua lão phu chi kế…… Chẳng lẽ là kia Quách Gia ở sau lưng vì phụ? Xem ra cái này quỷ tài, lại là so lão phu tưởng tượng muốn lợi hại nhiều.”

“Tưởng tượng không đến? Ngươi tưởng tượng không đến sự còn nhiều lắm đâu!” Tào Tháo từ bàn thượng cầm lấy một phong giản độc, com bang một tiếng ném tới Giả Hủ dưới chân, nói: “Chính ngươi nhìn xem đi!”

Giả Hủ cúi đầu quét kia giản độc liếc mắt một cái, trong lòng không khỏi một trận kinh hoàng.

“Đào Thương…… Có quân lương?”

“Vô nghĩa!” Tào Tháo nổi giận đùng đùng nói: “Thám báo hồi báo, họ Đào đã kiếm tới rồi sở hữu quân nhu chi phí, ngươi không phải nói, chỉ cần thiêu Đào Thương quân lương, hắn phía sau trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối vô pháp trù lương sao? Ngươi không phải nói mấy năm nay đối Đào Thương lãnh địa trạng huống rõ như lòng bàn tay sao? Hiện tại là chuyện như thế nào, ngươi cho ta giải thích rõ ràng!”

Giả Hủ luôn luôn giếng cổ không dao động mặt, lúc này đây rốt cuộc chân chính động dung.

“Đào Thương liền lương thảo sự tình đều giải quyết? Không có khả năng a, liền tính là Quách Gia, Trần Đăng, Gia Cát Lượng những người đó lại đa mưu túc trí, lại là lợi hại, không có đồ vật chính là không có, bọn họ còn có thể trống rỗng biến ra không thành?”

Tào Tháo hừ lạnh một tiếng nói: “Đào Thương chính là trống rỗng biến ra…… Hắc hắc, uổng phí tào mỗ luôn luôn coi ngươi vì đương thời trí giả, ngươi! Thật sự là lệnh tào mỗ quá thất vọng rồi.”

------oOo------

Chương 842: lại ra ám chiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai điều mưu kế tất cả đều tuyên cáo phá sản, việc này rất là bầm tím lão độc vật lòng tự trọng.

Đừng nhìn lão độc vật ngày thường thanh tâm quả dục, nhưng từ nào đó ý nghĩa đi lên giảng, hắn vẫn là rất cao ngạo.

Có tài hoa người, hoặc nhiều hoặc ít đều là có chút tiến tới tâm.

Đừng nhìn lão phu ngày thường không lên tiếng, nhưng lão phu nếu là lên tiếng, kia khẳng định là ngôn tất trung, mưu tất thành!

Lão phu là có thật có bản lĩnh.

Nhưng hiện giờ Giả Hủ liên tục hai điều mưu kế đều làm Đào Thương cấp phá giải, đây là hơn 50 năm tới chưa từng có phát sinh quá sự.

Giả Hủ hiện tại có một loại ngôn ngữ…… Nếu là Đào Thương cùng Quách Gia đứng ở chính mình trước mặt, lão phu nhất định đại tát tai trừu hai người bọn họ một đốn người, sau đó trong lòng bình tĩnh khí đi hỏi bọn hắn là sao nhóm nhìn ra chính mình mưu kế.

Đào Thương, Quách Gia…… Hai người kia rốt cuộc là cái dạng gì nhân vật đâu?

Giả Hủ không khỏi cảm thấy tò mò.

Tào Tháo lúc này cũng đã bình phục tâm tình, hắn thật sâu hít vào một hơi, đứng dậy hướng về phía Giả Hủ chắp tay thi lễ nói: “Tào mỗ vừa mới nhất thời thất thố, nói năng vô lễ, còn thỉnh tiên sinh chớ trách.”

Đánh một cây gậy cấp cái ngọt táo điển hình kịch bản.

Giả Hủ bất động thanh sắc, cũng là hướng về phía Tào Tháo trả lại một lễ, nói: “Tại hạ thiết mưu bất lợi, ảnh hưởng toàn cục, cũng thỉnh Tư Không chớ trách.”

Tào Tháo thở dài, ngồi xuống nói: “Tiên sinh, thật không dám dấu diếm, tào mỗ hiện tại trong lòng là thật cấp a, lúc này đây đến Ích Châu binh Kinh Châu quân cùng Quan Trung chư hầu xuất binh, cơ hội như vậy cùng trận thế mấy năm ít có, một khi lần này tiến công Đào thị thực lực quân đội bị tan rã, lấy Lưu biểu lòng dạ hẹp hòi, về sau làm hắn lại xuất binh chỉ sợ rất khó, nhưng Đào Thương một khi hoãn quá khí tới, cái thứ nhất đối phó khẳng định là ta Trung Nguyên…… Hà Bắc cùng Từ Châu nếu là hai lộ xuất binh, tào mỗ căn bản ngăn cản không được.”

Giả Hủ nheo lại đôi mắt, suy tư một chút, nói: “Lão phu trước mắt, còn có một cái biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Nếu Đào Thương lương thảo đã sung túc, chúng ta đây trước mắt muốn nhanh chóng đánh bại hắn, chỉ sợ rất khó, việc cấp bách, là từ hắn phía sau vào tay, có thể nhiều kéo vài người xuống nước, liền nhiều kéo vài người.”

Tào Tháo nghe thế, nhiều ít có điểm hồi quá vị tới.

Hắn chép chép miệng, thấp giọng nói: “Ý của ngươi là…… Làm Lư Giang Tôn Sách?”

Giả Hủ gật đầu nói: “Chính là hắn.”

“Tôn Sách sẽ nghe chúng ta nói sao?” Tào Tháo đứng lên, bắt đầu ở lều trại nội đi qua đi lại: “Theo đạo lý, Tôn Sách cùng Lữ Bố giống nhau, cũng coi như là Đào Thương phụ thuộc, hắn sẽ dễ dàng như vậy bị phản Đào Thương sao?”

Giả Hủ nói: “Nếu là người khác, sẽ không! Nhưng là Tôn Sách có một chút biến số cực đại, đó chính là người này có dã tâm, Lữ Bố tuy rằng là khuyết điểm đức hạnh, nhưng hắn hiện tại đã cùng Đào Thương kết thành quan hệ thông gia, hơn nữa Đào Thương thế đại đè nặng hắn, Lữ Bố không dám phản Đào Thương, nhưng Tôn Sách cùng Đào Thương chi gian quan hệ, lại vi diệu rất nhiều.”

Tào Tháo cẩn thận một cân nhắc, xác thật là có chuyện như vậy.

“Lấy Tôn Sách ánh mắt, không khó coi ra Đào Thương là ở lợi dụng hắn kiềm chế Lưu biểu.”

Giả Hủ nói: “Tôn Sách mấy năm nay cũng xác thật là tại như vậy làm, rất lớn nguyên nhân là bởi vì Lưu biểu cùng hắn có huyết cừu, hiện giờ Đào Thương tung hoành thiên hạ, thế lực chưa từng có cường đại, hơn nữa Lữ Bố trực tiếp gia nhập Đào Thương quân, tuy là Tôn Sách, chỉ sợ cũng là ngồi không yên.”

Tào Tháo gật gật đầu: “Nghe nói, Tôn Sách đệ đệ Tôn Quyền, hiện giờ bị Đào Thương khấu ở Kim Lăng thành đi?”

Giả Hủ gật đầu nói: “Đúng là, mặt ngoài tới xem, Tôn Quyền bị Đào Thương khấu làm con tin, hòa hoãn hai nhà quan hệ, nhưng kỳ thật đã thuyết minh hai bên lẫn nhau lẫn nhau không tín nhiệm, hơn nữa loại này không tín nhiệm đã nổi lên mặt nước.”

Tào Tháo suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Nói như thế tới, xác thật là có thể thử một lần.”

Giả Hủ nói: “Tư Không có thể khiển mãn bá thà làm sử, làm hắn khuyên bảo Tôn Sách xuất binh đánh lén Kim Lăng thành, lấy mãn bá ninh năng lực, nghĩ đến nhất định có thể thuyết phục Tôn Sách cùng Chu Du.”

“Hảo, liền phái bá ninh đi nói Tôn Sách.”

……

Tào Tháo cùng Giả Hủ lại lần nữa ra ám chiêu, tính toán mưu đồ bí mật Đào Thương phía sau.

Nhưng Tào Tháo không nghĩ tới chính là, cùng lúc đó, có một người cũng tìm tới Đào Thương, tỏ vẻ nguyện ý quy phục.

Mà người này thân phận lệnh Đào Thương cảm thấy kinh ngạc.

Không chỉ là Đào Thương, hắn dưới trướng mọi người đều, bao gồm Quách Gia, Gia Cát Lượng, Trần Đăng bọn người cảm thấy khiếp sợ.

Khúc Phụ Thành chính sảnh.

“Ngươi là Lý Nho?” Đào Thương nhìn trước mặt cái này râu dê thon gầy nam tử, kinh ngạc mở miệng nói.

Nam tử hướng về phía Đào Thương trường làm vái chào: “Đúng là.”

Đào Thương gắt gao nhìn chằm chằm hắn: “Năm đó Đổng Trác sau khi chết, Trường An thành Lữ Bố, Lý Giác Quách Tị, Mã Đằng Hàn Toại tranh chấp, cuối cùng Tây Lương quân binh bại, chia năm xẻ bảy, nhưng Đổng Trác cháu gái đổng bạch cùng ngươi rơi xuống không rõ…… Đào Thương tuy rằng suy đoán ngươi còn sống, nhưng thiếu không nghĩ tới ngươi cư nhiên còn dám hiện thân hậu thế?”

Lý Nho cười nói: “Vì sao không dám? Liền Lữ Bố đều quy thuận thừa tướng, Lý mỗ như thế nào không được?”

Đào Thương quay đầu phân phó Bùi Tiền: “Thỉnh Lữ Bố lại đây.”

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu dẫn Lữ Bố đi vào chính sảnh.

Lữ Bố mới vừa tiến thính đường, ánh mắt dừng ở Lý Nho trên người, một cái loạng choạng, thiếu chút nữa không mặt mũi chấm đất.

“Lý, Lý Nho? Ngươi còn chưa có chết!”

Lời này nói thật sự là rất thiếu trừu, liền Đào Thương nghe đều biệt nữu.

Lý Nho lại là không để bụng, hắn cười ha hả mà xoay người lại: “Ôn hầu, thật là đã lâu không thấy.”

Lữ Bố kinh ngạc nhìn Lý Nho: “Thật là tà người sai vặt, nhiều năm như vậy, ngươi cư nhiên còn sống?”

Đào Thương hỏi Lý Nho nói: “Ngươi mấy năm nay đều tránh ở nơi nào.”

Lý Nho cũng không che dấu: “Tại hạ vẫn luôn ở Hán Trung, đảm nhiệm chức vụ với Trương thiên sư dưới trướng.”

Đào Thương giơ giơ lên mi: “Trương lỗ? Hắn lá gan thật sự không nhỏ, cư nhiên dám thu lưu ngươi.”

Lý Nho cười nói: “Trương thiên sư dưới trướng tuy có binh tướng, nhiên mưu trí chi sĩ rất ít, nàng cùng Lưu Chương có thù oán. Có ta trợ giúp. Những năm gần đây phòng thủ Hán Trung đảo cũng là thuận buồm xuôi gió, đến nỗi Đổng tiểu thư. Đã bị Trương thiên sư thu làm nghĩa nữ.”

Đào Thương gật gật đầu: “Ngươi đối Đổng Trác nhưng thật ra trung thành và tận tâm, những năm gần đây, vẫn luôn thế hắn thủ cháu gái, cũng coi như là cái trung nghĩa chi thần.”

Lý Nho nói: “Tướng quốc đối ta có ân, ta làm như thế cũng là đương nhiên.”

Đào Thương nhướng mày: “Ngươi ở trương lỗ dưới trướng, đãi không tồi, vì sao lại đột nhiên chạy đến này tới gặp ta đâu?”

Lý Nho không chút nào che lấp: “Lý mỗ mấy năm nay không ra sơn, chỉ là đãi ở Trương thiên sư dưới trướng, đều không phải là là vì cầu đồ áo cơm, mà là này thiên hạ đại thế chưa trong sáng, không

muốn nhẹ động mà thôi, rốt cuộc Lý mỗ hiện tại không chỉ có là chính mình, còn gánh vác tướng quốc huyết mạch, tuyệt không có thể lại đi sai một bước.”

Đào Thương bừng tỉnh “Nga” một tiếng: “Ý của ngươi là hiện tại này thiên hạ đại sự liền trong sáng sao?”

Lý Nho gật gật đầu: “Ít nhất có thể nhìn ra tám chín phân, nhưng nhất thống thiên hạ giả, tất thừa tướng cũng, cho nên Lý Nho đặc biệt tới đầu.”

Đào Thương mỉm cười nói: “Ngươi đến là cái người cơ trí, thuần túy đầu cơ phần tử. Nhưng ta không phải không thể dễ dàng như vậy đem ngươi nạp vào dưới trướng…… Ôn sau đầu ta dưới trướng, chính là giúp ta không ít vội, mà ngươi là Đổng Trác di thần, không có chỗ tốt, ta vì cái gì muốn thu lưu ngươi?”

Lý Nho cười nói: “Lý mỗ tuyệt phi tầm thường vô năng người, ta nếu có thể tới đây, kia tất nhiên là có thể vì thừa tướng dâng lên hậu lễ.”

()

------oOo------

Chương 843: Đổng Trác cháu gái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Lý Nho nói, Đào Thương không khỏi cười.

Kỳ thật hắn một đoán Lý Nho liền sẽ không tay không mà đến, dù sao cũng là đương thời trí giả, điểm này nhãn lực thấy muốn không có, hắn cũng dứt khoát đừng ra cửa hỗn xã hội.

Đào Thương đứng lên, chậm rãi bước đi đến Lý Nho trước mặt nói: “Lý tiên sinh có gì cao kiến?”

Lý Nho đứng lên nói: “Lý mỗ hiện vì Trương thiên sư dưới trướng đệ nhất mưu chủ, ta nguyện khuyên thiên sư lãnh năm đấu gạo giáo giáo chúng quy thuận thừa tướng, cũng đánh lén Trường An, đoạn Quan Trung chư hầu đường về, cũng cùng thừa tướng Hà Bắc chi binh sẽ cùng, giáp công Lạc Dương, tập Tào Tháo lúc sau.”

Vừa nghe điều kiện này, đừng nói là Đào Thương, ở đây mọi người đôi mắt đều sáng.

Trần Đăng đứng dậy, nhìn từ trên xuống dưới Lý Nho, hảo sau một lúc lâu mới nói: “Trần mỗ cũng tố biết Lý tiên sinh chi danh, biết tiên sinh chính là Đổng Trác ngày xưa dưới trướng đệ nhất mưu chủ, mưu kế chất chồng, tiên sinh là gặp qua đại việc đời, tiềm thân súc đầu với trương lỗ dưới trướng, tất thất bại, lần này cầm này đại lễ, chuyên môn tới gặp nhà ta thừa tướng, nghĩ đến nhất định cũng là có sở cầu đi?”

Trần Đăng nói rất đúng lộ, Lý Nho người như vậy, là trải qua qua sóng to gió lớn, hắn mang theo có thể nói động trương lỗ đánh lén Trường An lợi thế tới gặp Đào Thương, sao có thể không yêu cầu cái gì?

Kia ngón chân hiện tượng cũng không có khả năng.

Lý Nho nghe vậy cười cười nói: “Tự đổng tướng quốc sau khi chết, Lý mỗ trên người liền chỉ còn lại có hai kiện đại sự, một là làm chính mình có thể chết già, nhị là bảo toàn đổng tướng quốc hậu nhân.”

Nói đến này, Lý Nho dừng một chút, nói: “Năm xưa thiên hạ thế lực đông đảo, Lý mỗ bất tài, nhìn không ra này nhất thống thiên hạ trọng trách cuối cùng sẽ dừng ở nhà ai, Lý mỗ là chết quá một lần người, không thể lại đi sai bất luận cái gì một bước, bởi vậy tránh ở trương lỗ dưới trướng, chỉ chờ thấy rõ hết thảy lúc sau, lại làm xử trí…… Hiện giờ xem chi, thừa tướng là duy nhất một cái có thể làm ta chết già người, đương nhiên, ta đối thừa tướng cũng tất nhiên là có điều hồi báo.”

Đào Thương mỉm cười nói: “Ngươi không sợ ta được cá quên nơm sao? Vạn nhất ta về sau hối hận đâu?”

Lý Nho rất là tự tin ưỡn ngực: “Thừa tướng có quân tử chi danh, nghĩ đến đáp ứng Lý mỗ sự, liền sẽ không đổi ý.”

Kim Lăng quân mọi người lẫn nhau trao đổi một ánh mắt.

Lời này nói, thật là người không biết không sợ a.

“Lý tiên sinh nếu dám xa hoa đánh cuộc một hồi, kia đào mỗ tự nhiên sẽ không làm ngươi thất vọng.” Đào Thương cười nói: “Chỉ cần quay đầu lại ngươi có thể để cho trương lỗ xuất binh, ta liền làm Hà Bắc binh tướng nam hạ tấn công Lạc Dương cùng tam hà nơi, chặt đứt Tào Tháo cùng Quan Trung chư hầu đường lui, việc này nếu thành, Đào Thương bảo ngươi cả đời phú quý vô ưu!”

“Đa tạ thừa tướng.” Lý Nho hướng về Đào Thương trường làm vái chào.

Nhưng là đương hắn lại lần nữa thẳng khởi sống lưng lúc sau, Lý Nho trên mặt lộ ra một tia cổ quái chi sắc.

Kia biểu tình hình dung như thế nào đâu, làm như có chút lý do khó nói bộ dáng.

Đào Thương kiểu gì nhãn lực thấy, lúc ấy liền biết hắn còn có chuyện.

“Lý tiên sinh còn có chuyện gì?”

Lý Nho hướng về phía Đào Thương cung kính thâm thi lễ, nói: “Đào tướng, tại hạ vừa mới nói, Lý mỗ cuộc đời này chỉ có hai cái tâm nguyện muốn hoàn thành, một là có thể chết già, nhị là vì tướng quốc lúc sau tìm kiếm một cái tốt quy túc.”

Lữ Bố ở một bên nói: “Tướng quốc cả nhà năm đó ở Trường An chi loạn khi đều bị mã, Hàn hại chết, chỉ có cháu gái đổng Nam Kinh lạc không rõ, nghe ngươi vừa mới lời nói, đổng bạch mấy năm nay, chẳng lẽ là từ ngươi bảo hộ?”

Lý Nho gật gật đầu, nói: “Đúng là như thế.”

Lữ Bố thở dài khẩu khí, nói: “Tướng quốc năm đó là ta nghĩa phụ, ta lại không thể bảo toàn này gia quyến, lại nói tiếp, ta không bằng hiện chương nhiều rồi.”

Lý Nho hơi hơi mỉm cười, nói: “Ôn hầu không cần nói như thế, ai có chí nấy, không thể cưỡng cầu cũng.”

Đào Thương sờ sờ cằm, đối Lý Nho nói: “Lý tiên sinh muốn cho ta làm cái gì?”

“Tướng quốc đối ta ân trọng, Lý mỗ mấy năm nay thế tướng quốc trông coi Đổng tiểu thư, nhưng Lý Nho tuổi tiệm đại, lại là không thể thế tướng quốc khán hộ tiểu thư cả đời…… Bởi vậy ta tưởng thỉnh cầu thừa tướng, thế Đổng tiểu thư tìm một môn tốt quy túc.”

Đào Thương nghe vậy lúc này mới bừng tỉnh.

Đây là muốn cho chính mình cấp đổng bạch chỉ hôn a.

Hắn mỉm cười nói: “Cái này không là vấn đề, ngươi không nhìn thấy đào mỗ dưới trướng anh hùng nhiều rồi, ngày sau đãi thiên hạ bình định, bọn họ đều sẽ là triều đình cánh tay đắc lực chi thần, Đổng tiểu thư nếu là nguyện ý, đào mỗ nhưng thật ra nguyện ý vì nàng làm mai mối.”

Chuyện này liền căn bản tới nói, cũng không tính cái gì đại sự, Lý Nho bảo hộ đổng bạch nhiều năm, ở nào đó góc độ tới nói phi thường đáng giá kính nể.

Giúp hắn chấm dứt điểm tâm này nguyện, cũng không phải cái gì việc khó.

Nhưng thực hiển nhiên, Lý Nho cũng không có đem việc này tưởng đơn giản như vậy.

“Thừa tướng như thế hậu ý, Lý mỗ thâm vì cảm kích…… Chỉ là việc này nói đơn giản cũng đơn giản, nói không đơn giản cũng không đơn giản.”

Đào Thương nhướng mày, nói: “Lời này từ đâu mà nói lên?”

“Cái này……” Lý Nho suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Thừa tướng, Đổng tiểu thư lúc này đây cũng tùy Lý mỗ cùng nhau tới Từ Châu.”

Đào Thương nghe vậy sá nhiên nói: “Đổng tiểu thư cùng ngươi cùng tới? Nàng người ở đâu?”

Lý Nho xấu hổ cười cười, nói: “Liền ở phủ ngoại chờ.”

“Đây là cái gì mua bán? Đổng tiểu thư nếu tới, như thế nào làm nàng ở phủ ngoại chờ, Lý tiên sinh còn xin cho tiểu thư tiến vào một tự.”

Lý Nho thật dài ra một hơi, nói: “Một khi đã như vậy, ta đây này liền thỉnh tiểu thư tiến vào bái kiến thừa tướng.”

Dứt lời, Lý Nho xoay người liền phải hướng ra phía ngoài đi.

Lữ Bố tựa hồ là suy nghĩ cẩn thận điểm cái gì, đột nhiên nói: “Đổng tiểu thư nàng, giống không giống tướng quốc?”

Lý Nho thân hình tức khắc cứng lại.

Hắn trầm ngâm một chút, mới mở miệng: “Giống.”

“Có bao nhiêu giống?”

“Muốn nhiều giống có bao nhiêu giống.”

Lữ Bố thở dài khẩu khí, làm như minh bạch cái gì.

Không bao lâu, lại thấy Lý Nho lãnh đổng uổng công tiến vào.

Vừa nhìn thấy đổng bạch, ở đây người tức khắc đều sửng sốt.

Đổng bạch diện mạo hẳn là hình dung như thế nào đâu?

Hào kiệt trung hào kiệt, hán tử trung hán tử.

Vẻ mặt dữ tợn, cao lớn vạm vỡ, đại lỗ mũi, hậu môi, xem nàng cánh tay, ẩn ẩn, tựa hồ còn có cơ bắp hình dạng.

Luận cập thân cao cùng dáng người, Đào Thương đời này chỉ nhận thức một nữ nhân càng cùng nàng so sánh với, đó chính là Hứa Chử phu nhân hứa khờ nương.

Nếu là luận cập diện mạo, Đào Thương cũng chỉ nhận thức một nữ nhân cùng nàng giống nhau thô cuồng, đó chính là Đào Ứng phu nhân hoa nhi.

Đổng bạch này nữ tử, rõ ràng là tập hoa nhi cùng hứa khờ nương ưu điểm lớn lên a.

“Đổng tiểu thư, ngươi hảo.” Đào Thương cười ha hả cùng nàng chào hỏi.

Đổng bạch thực hiển nhiên kế thừa nàng gia gia lớn giọng cùng thô cuồng tính cách.

Nàng nhìn từ trên xuống dưới Đào Thương, dùng giống như trâu đực giống nhau dày nặng thanh âm nói: “Là ngươi muốn cùng ta thành thân?”

Đào Thương nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo vội nói: “Ngượng ngùng, ta thành quá hôn.”

Đổng bạch trên mặt dần hiện ra sắc mặt giận dữ, nàng quay đầu nhìn về phía Lý Nho, cả giận nói: “Lý tiên sinh, ngươi cư nhiên làm ta làm tiểu nhân?”

Lý Nho vội nói: “Tiểu thư không thể hồ nháo, vị này chính là Đào thừa tướng, chúng ta về sau phải nhờ vào phụ thuộc vào hắn, tiểu thư không thể vô lễ, mau cấp thừa tướng thỉnh an.”

Đổng bạch thực hiển nhiên không quá đem Lý Nho đương hồi sự, nàng quay đầu nhìn về phía Đào Thương, sang sảng cười nói: “Ngươi chính là Đào Thương a, ta khi còn nhỏ, a ông từng cùng ta nói rồi các ngươi Đào gia sự.”

Đổng Trác nói lên ta?

Đào Thương có chút tò mò nói: “Ngươi a ông đều cùng ngươi nói ta Đào gia cái gì?”

“Hắn nói cha ngươi là cái hồ đồ trứng, nói ngươi tuổi còn trẻ, quỷ tâm nhãn không ít, mỗi ngày ra bên ngoài mạo ý nghĩ xấu, không nghẹn hảo thí.”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 844: cường công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lý Nho vừa mới nói Đổng Trác cháu gái cùng Đổng Trác phi thường giống, Đào Thương hiện tại đại khái minh bạch là chuyện như thế nào.

Này đàn bà cùng Đổng Trác giống nhau, nhiều ít dính điểm hổ, hơn nữa mặt đại muốn mệnh.

Hơn nữa xem nàng bộ dáng, tựa hồ là cơ khát khẩn.

Đổng Trác cháu gái…… Thật là có nãi gia chi phong a.

Đào Thương thật mạnh ho khan một tiếng nói: “Đổng tiểu thư, Lý tiên sinh đã đem các ngươi sự cùng ta nói, tuy rằng ngươi ông ông năm đó cùng ta có chút hiểu lầm, nhưng cho đến ngày nay, cố nhân đã không ở, chúng ta mặt giãn ra tiêu tâm nguyện, nhất tiếu mẫn ân cừu, hết thảy ân oán khiến cho nó theo gió mà đi đi.”

Đổng bạch cái hiểu cái không nhìn hắn: “Ân thù không sao cả, nhưng Lý Nho nói, ngươi có thể cho ta an bài cái việc hôn nhân.”

“Cái này……” Đào Thương xấu hổ cười: “Ta thủ hạ có rất nhiều lương thần mãnh tướng, tuấn lang, uy mãnh, có nội hàm đủ loại kiểu dáng, quay đầu lại ta giúp tiểu thư ngươi hảo hảo tìm kiếm một chút.”

Cái này quay đầu lại là khi nào, liền khó nói.

Thực hiển nhiên, đổng bạch cũng không có bởi vì Đào Thương có lệ mà thỏa mãn, nàng ánh mắt, bắt đầu hướng về Đào Thương dưới trướng một đám người nhìn lại.

“Hà tất chờ quay đầu lại, hiện tại liền tuyển!”

Mọi người đều khẩn trương.

Đào Thương dưới trướng người, mặc cho ai bị đổng bạch nhìn đến, đều là cả người một cái lạnh run.

Quách Gia một run run: “Quách mỗ thân thể không được a, khủng hầu hạ không được tiểu thư.”

Điền phong loát chòm râu tay đều có điểm phát run: Lão phu số tuổi lớn, lớn, cũng quá sức.”

Từ Vinh thực trực tiếp đem mặt nạ hái xuống: “Ta là tàn tật.”

Triệu Vân dứt khoát ngửa đầu nhìn về phía thiên bồng: “Ta kia lời nói không được.”

Mọi người đều kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hắn.

Thiệt hay giả? Đều nói như vậy?

Đổng bạch cuối cùng đem ánh mắt dừng ở A Phi trên người.

Nàng hung hãn khuôn mặt trong thời gian ngắn lộ ra tươi cười: “Tuổi còn trẻ, thân thể cũng rất chắc nịch…… Nếu không, hai ta thành cái thân?”

A Phi lúc ấy liền khóc ra tới.

“Thừa tướng, ta, ta kia lời nói cũng không được!”

Đào Thương nhẹ nhàng một ho khan, cười nói: “Đổng tiểu thư không nên gấp gáp, chuyện này, thời cơ không đến, duyên phận cũng không đến, việc này đào mỗ nhớ kỹ, quay đầu lại nhất định cho ngươi tìm kiếm cái tốt, được không?”

Đổng bạch không cam lòng đem ánh mắt từ A Phi trên người dịch khai, không nghĩ tới A Phi giờ phút này đã là đổ mồ hôi đầm đìa, giống như được một hồi bệnh nặng giống nhau.

Quá mẹ nó mạo hiểm.

……

Lý Nho nếu dám đến, vậy thuyết minh hắn đã làm tốt chuẩn bị, nói vậy trương lỗ bên kia cũng không có gì vấn đề, Đào Thương vì thế thỉnh hắn trở về liên hệ trương lỗ, cũng làm Hà Bắc Điền Dự, dắt chiêu, Triệu Duệ, Lữ uy hoàng từ Tịnh Châu nam hạ, cùng trương lỗ cùng kẹp Quan Trung mà.

Cùng lúc đó, Đào Thương chuẩn bị phản thủ vì công, chủ động tấn công Tào Tháo cùng tam Lưu tập đoàn.

Phòng thủ rất nhiều lần, Kim Lăng binh đại biên độ bầm tím địch quân sĩ khí, Đào Thương cảm thấy, là thời điểm làm đối phương biết được chính mình chân chính thực lực.

Chính mình gần nhất quá quán bọn họ!

Một ngày này, mặt trời chiều ngã về tây, Lưu biểu đang ngồi ở soái trướng nội, một bên phê duyệt quân vụ, một bên cùng Lưu Bị thương thảo bước tiếp theo chiến lược.

Hai người chính khi nói chuyện, lại thấy văn sính vội vội vàng vàng đi vào trong trướng, đối Lưu biểu nói: “Tướng quân! Đào quân đối chúng ta phát động tiến công!”

Lưu biểu hai ngày này thân thể càng thêm suy yếu, nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, nói chuyện đều có chút suyễn.

“Sao lại thế này, nói rõ ràng điểm.”

Văn sính vội nói: “Đào Thương quân không biết vì sao, đột nhiên đối ta quân phát động quy mô tiến công, Triệu Vân, Lữ Bố, Hoàng Trung, Từ Vinh, Từ Hoảng, Trương Liêu, A Phi, Cao Thuận, Cam Ninh, Trương Hợp, Hứa Chử, Chu Thái, Thái Sử Từ, Cao Lãm chờ các bộ ra hết, phân biệt tấn công chúng ta các nơi doanh trại quân đội, Tào tướng quân kia mặt báo nguy!”

Lưu biểu thân hình không xong, đột nhiên cúi đầu một tiếng trọng khụ, cư nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Huynh trưởng!” Lưu Bị thấy thế kinh hãi, vội vàng bôn tiến lên, lại thấy Lưu biểu một phen đẩy ra hắn, nói: “Huyền Đức, không cần lo cho ta, tốc tốc đi tổ chức các bộ ứng đối, trước mắt tam quân sĩ khí không cao, thiết không thể làm Đào Thương thực hiện được!”

“Nặc!” Lưu Bị trong lòng nôn nóng, hắn giờ phút này cũng bất chấp Lưu biểu, vội vàng tiếp đón quan, trương, văn sính đám người tùy hắn đi ra ngoài nghênh địch.

Chạy ra soái trướng, lại nghe doanh trại quanh thân, nơi nơi đều là tiếng kêu cùng tiếng gào, vừa mới còn thực an tĩnh doanh trại quân đội, đột nhiên biến cực loạn.

Kim Lăng quân quả nhiên phát động quy mô tiến công!

Lại có thám báo vội vàng phương hướng Lưu Bị bẩm báo quân tình.

“Tả tướng quân, ta quân trước trại đang ở bị quân địch bốn lộ tấn công, phân biệt là Từ Hoảng, Từ Vinh cùng Triệu Vân, A Phi binh mã, bọn họ cường công chúng ta doanh trại quân đội, một bên đẩy mạnh binh mã, một bên khắp nơi phóng hỏa đốt cháy!”

Lưu Bị mày nhăn lại: “Xem ra Đào Thương lúc này đây là tính toán một lần là xong, cần đến cẩn thận ứng đối! Nhị đệ, Tam đệ, văn tướng quân, chúng ta tốc tốc đi trước trại, ổn định quân tâm, vô luận như thế nào cũng muốn ngăn trở đào binh!”

“Nặc!”

Quan Vũ, Trương Phi cùng với Kinh Châu chư tướng bôn trước trại vội vàng mà đi.

Lập tức, phụ trách chỉ huy trước trại cụ thể quân vụ người, là Thái Mạo cùng trương duẫn.

Thái Mạo tuy rằng là Kinh Châu tông tộc, cũng coi như kinh nghiệm sa trường, nhưng luận cập dụng binh thủ đoạn, cùng Đào Thương dưới trướng tướng lãnh so sánh với vẫn là kém một đoạn, đặc biệt là hắn trước mắt đối mặt, là Kim Lăng quân trọng trấn Từ Vinh.

Từ Vinh cũng không sốt ruột làm binh mã hoàn toàn hướng trận, hắn chỉ là không chút hoang mang lệnh Kim Lăng binh từ từ đẩy mạnh, cũng bảo trì trận hình, làm đâu chắc đấy, làm địch quân một chút khe hở đều tìm không thấy.

Đặc biệt là hắn quân trận phía trước nhất quân đội, là kinh nghiệm sa trường Thái Sơn binh.

Thái Sơn binh binh khí phối trí là một tay phác đao, một tay viên thuẫn, bọn họ chỉnh tề mà cực có hiệu suất múa may trong tay binh khí, đối mặt dùng sức về phía trước, ý đồ phá tan bọn họ trận hình Kinh Châu quân, Thái Sơn binh chút nào không vội, bọn họ ngày thường huấn luyện cực kỳ khắc khổ, lâm trận kinh nghiệm rất nhiều.

Kinh Châu quân càng là sốt ruột muốn theo chân bọn họ phân ra thắng bại, bọn họ phần thắng đó là càng cao.

Mắt thấy Kim Lăng quân loại này kim đâm không tiến, thủy bát không tiến đấu pháp, Thái Mạo trên đầu mồ hôi càng ngày càng mật.

Hắn trong lòng đem Từ Vinh tổ tông mười tám đại mắng cái biến, nhưng thực đáng tiếc, lại không có gì trọng dụng.

Từ Vinh phía sau, phụ trách thống soái liền nỏ quân Cam Ninh nhìn Từ Vinh loại này vô lại thức đấu pháp, không khỏi hắc hắc cười không ngừng.

“Hảo gia hỏa, Kinh Châu quân chiến tướng như thế vô dụng, cư nhiên làm ngươi như vậy trêu chọc, nếu là đổi thành lão tử, khí đều tức chết rồi, còn đánh cái gì trượng?”

Từ Vinh đỡ đỡ chính mình trên mặt thiết diện cụ: “Nếu thật là cùng ngươi như vậy hỗn người đánh với, này chiến pháp chỉ sợ thật đúng là chính là chưa chắc dùng được, vừa vặn Thái Mạo có chút năng lực, còn không có cái gì can đảm cùng bốc đồng, loại này chiến pháp đối phó người như vậy, nhất thoả đáng.”

Cam Ninh lặng lẽ nói: “Kinh Châu quân nên sẽ không liền như vậy sống sờ sờ bị ngươi cọ tiến soái trướng đi thôi? Kia bọn họ cũng quá vô dụng!”

Từ Vinh lắc lắc đầu:” Đương nhiên sẽ không, Kinh Châu quân có năng lực người không ít, Thái Mạo bất quá là một trong số đó, đặc biệt là bọn họ cũng có liền nỏ binh, như không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ liền nỏ quân một hồi liền sẽ xuất hiện tại đây.”

Nói đến này, Từ Vinh dùng hắn mặt nạ hạ độc nhãn thật sâu nhìn Cam Ninh nói: “Cho đến lúc này, sợ là phải yêu cầu cam tướng quân ngươi ra tay.”

Cam Ninh nghe vậy dùng dùng sức nắm chặt khớp xương: “Yên tâm đi, lão tử chờ chính là những cái đó liền nỏ quân! Hắc hắc, phỏng ta liền nỏ tạo giả, cũng dám bắt được chúng ta trước mặt khoe khoang? Bọn họ không tới liền thôi, tới lão tử khiến cho bọn họ biết Kim Lăng liền nỏ chân chính uy lực! “

Liền ở ngay lúc này, Kinh Châu đại doanh bên trong truyền đến kèn tiếng động, ngay sau đó, liền thấy Quan Vũ suất lĩnh một quân đi tới trước trận chiến trường.

------oOo------

Chương 845: Kim Lăng quân cường thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quan Vũ tọa trấn trung quân, chỉ huy dưới trướng một chúng xốc vác tướng sĩ, nghiêm chỉnh mà không mất hiệu suất đã đi tới.

Cam Ninh nhìn Quan Vũ suất lĩnh quân đội từ từ mà đến, ha ha cười: “Hảo gia hỏa, quả nhiên vẫn là tới.”

Từ Vinh thở dài khẩu khí nói: “Cam tướng quân, sau đó sự tình liền dựa ngươi.”

Cam Ninh rất là sảng nói:” Yên tâm, bao ở lão tử trên người, bất quá, ngươi cũng không thể đi rồi, cần đến dựa ngươi ở bên cạnh giúp xưng lão tử.”

Từ Vinh ha ha cười, cũng bất chính mặt trả lời Cam Ninh, hắn đối phía sau lính liên lạc nói: “Biến trận.”

Theo Từ Vinh nói âm thanh lạc, Thái Sơn quân trước trận hướng về tả hữu hai bên bắt đầu di động, đem trung gian con đường nhường ra tới.

Ngay sau đó, liền thấy Cam Ninh vung tay lên, hắn liền nỏ doanh bắt đầu đi nhanh về phía trước, ở Thái Sơn quân nhường ra không đương chỗ liệt trận trấn định.

Liền nỏ doanh các binh lính đồng thời giơ tay giá khởi liền nỏ, nhắm chuẩn đối diện quân trận tùy thời chờ đợi mệnh lệnh hạ đạt.

Quan Vũ thấy đối phương liền nỏ trận biến sắc, vội vàng thét ra lệnh nói: “Giá thuẫn!”

Hắn dưới trướng các binh lính liền vội vội đem thật lớn tấm chắn tạo ở trước trận.

Cam Ninh thấy Quan Vũ biến trận, khóe miệng lộ ra một tia châm biếm:” Quan Vũ quả nhiên danh bất hư truyền. Có hai xem hảo! Ta liền xem ngươi như thế nào cái ứng đối phương pháp.”

Dứt lời, liền thấy Cam Ninh hướng về phía phía sau bỗng nhiên vung tay lên, liền nỏ doanh các binh lính bắt đầu đồng thời phóng ra.

Như mưa mũi tên chi cắt qua không khí. Gào thét bắn về phía Quan Vũ quân trận, nhưng đại bộ phận đều bị chắn tấm chắn ở ngoài, chỉ có thiếu bộ phận bắn vào trong trận, đối với Quan Vũ binh lính chỉ tạo thành một chút thương vong.

Cam Ninh thực khôn khéo, Kim Lăng quân liền nỏ là mười chi liền phát, nhưng Cam Ninh chỉ cần bắn một nửa, cũng không có toàn bộ bắn ra.

Về cảm giác được đối diện liền nỏ tiễn đình, ngay sau đó yêu cầu dưới trướng binh lính biến trận, cũng làm bên ta liền nỏ doanh bắt đầu nhắm chuẩn xạ kích.

Nhưng thấy tấm chắn trận mới vừa vừa mở ra, ở Quan Vũ liền nỏ doanh mũi tên chi khai thủy bắn ra đồng thời, Cam Ninh liền nỏ doanh lại tiếp tục phóng ra.

Quan Vũ thấy thế chấn động, Kinh Châu liền nỏ giống nhau chỉ là bốn mũi tên liền phát, không đạt được mười mũi tên. Mà Cam Ninh liền nỏ, lại ở ngay lập tức chi gian, thả năm mũi tên lại phóng năm mũi tên.

Đổi mũi tên thời gian căn bản không có khả năng nhanh như vậy, nói như thế tới, vẫn là Kim Lăng quân liền nỏ trình độ viễn siêu ra bên ta.

Cam Ninh cười ha ha, nói: “Quan Vũ, như thế nào liền điểm này tên tuổi? Như thế ở lão tử trong mắt còn chưa đủ xem, có cái gì bản lĩnh

khác, cứ việc dùng ra tới, lão tử tất cả đều tiếp theo đó là.”

Từ Vinh không nói gì, mà là thừa dịp hai bên liền nỏ doanh ở lẫn nhau đối bắn thời điểm, thừa cơ làm Thái Sơn quân điều chỉnh trận hình.

Từ Vinh tự mình ra trận, làm Thái Sơn quân chia làm tả hữu hai lộ binh mã, hướng Kinh Châu quân từ từ nghiền áp qua đi, ý đồ từ hai sườn đột phá Quan Vũ trận thế.

Quan Vũ cũng không phải đơn giản nhân vật, đời sau Võ Thánh, trung nghĩa vô song vạn người địch, há là dễ cùng hạng người?

Về làm dưới trướng các binh lính chia làm tam đội, hướng về Từ Vinh cùng Cam Ninh quân đội phát động tập kích, mà hắn bản nhân còn lại là đợi thân binh, phóng ngựa đẩy ra Kim Lăng thành trung quân, sát đem mà đến.

Quan Vũ có điều động tác, Từ Vinh cùng Cam Ninh cũng không dám chậm trễ.

Quan Vũ dũng mãnh, bọn họ từ trước đến nay tố có điều biết.

Nếu là dụng binh đem kết trận cho nhau so đấu, Từ Vinh cùng Cam Ninh đều không sợ Quan Vũ.

Nhưng nếu là làm Quan Vũ giết đến bọn họ hai người trước mặt, bọn họ biết chính mình tuyệt phi Quan Vũ địch thủ.

Hỗn đản này thật muốn là lại đây, kia cơ bản chính là một đao sự

Cam Ninh vội vàng phân phó thủ hạ liền nỏ thủ:” Mau bắn hắn! Dùng cung nỏ bắn hung hăng bắn! Đừng làm hắn dựa lại đây!”

Kim Lăng binh người bắn nỏ hiệu suất cực cao, Cam Ninh ra mệnh lệnh đạt lúc sau, liền thấy thành đàn giam mưa tên hướng về Quan Vũ vọt tới, che trời lấp đất giống như mưa nhỏ điểm giống nhau.

Quan Vũ dù cho có vạn phu không lo chi dũng, nhưng đối mặt mưa tên, hắn cũng là không thể nề hà, đặc biệt là Kim Lăng liền nỏ cường đại thiên hạ toàn nghe, chính là Quan Vũ như vậy mãnh hổ cũng chỉ có thể bị che ở nhà giam trong vòng.

Liền nỏ quân phía trước còn có Thái Sơn quân làm cái chắn, Thái Sơn quân cường hãn từ nhiều năm khởi liền có một không hai phương bắc, Kinh Châu binh mã ngày thường tuy rằng cũng thường xuyên thao luyện, nhưng lâm trận kinh nghiệm cùng Thái Sơn quân so sánh với tắc hoàn toàn xưa đâu bằng nay, mấy năm nay bọn họ mạnh nhất đối thủ, cũng chính là Tôn Sách mà thôi.

Quan Vũ ở Từ Vinh cùng Cam Ninh trước mặt ăn nghẹn, muốn tiến lên, ngược lại là bị ngăn ở ngoài vòng, không thể động đậy.

Đáng thương Quan Vũ một thân tinh vi võ nghĩa, có một không hai bản lĩnh, nhưng ở Từ Vinh cùng Cam Ninh này hai hóa trước mặt bị áp gắt gao, mấy không có đất dụng võ.

Không chỉ là Quan Vũ bên này, Trương Phi bên kia cũng đụng phải làm hắn cảm thấy sợ hãi cường địch.

A Phi!

Bất đồng với Từ Vinh cùng Cam Ninh, A Phi đối chính mình võ nghệ cực có tự tin, vừa lên tới chính là binh đối binh, đem đối đem, A Phi làm dưới trướng Kim Lăng kỵ binh ngăn trở Trương Phi thân binh, chính hắn còn lại là đĩnh thương phóng ngựa mà thượng, đánh với Trương Phi.

A Phi giục ngựa mà ra, đi vào Trương Phi trước mặt, giơ tay một thương che chở hắn mặt liền thứ, lại bị Trương Phi dùng xà mâu khảy tới rồi một bên.

Trương Phi nghiến răng nghiến lợi nhìn A Phi, cả giận nói: “Nơi nào tới dã tiểu tử, cũng không báo cái tên họ, đi lên liền chiến? Kim Lăng quân đều là như vậy không chú ý sao?”

A Phi ha hả cười, nói: “Ta là vô danh tiểu tốt, Trương tướng quân chính là cái thế mãnh tướng, còn đáng cùng ta bẻ xả này đó sao? Chúng ta ra tay thấy thực lực đó là!”

Trương Phi bị A Phi một hồi trách móc, màu đen gương mặt lộ ra một mạt đỏ ửng, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Tiểu tặc, ngươi tìm chết!”

Lập tức, liền thấy Trương Phi huy khởi xà mâu, cùng A Phi chiến ở cùng nhau.

A Phi võ nghệ ở Kim Lăng trong quân, đủ có thể cùng Lữ Bố, Triệu Vân, Hoàng Trung đám người so sánh với, đối thượng Trương Phi, có thể nói là kỳ phùng địch thủ.

Hai người một đen một trắng, tại chỗ từng đôi chém giết, thương mâu đều phát triển, chỉ đánh trời đất u ám.

Như thế lui tới một trăm hiệp, thế nhưng là A Phi bằng vào đồng uyên thân truyền thương pháp, lược chiếm thượng phong, bất quá Trương Phi lại thắng ở lực lớn, mỗi nhất chiêu cơ hồ đều là lực du ngàn cân.

Hai người hung mãnh so chiêu, A Phi bằng vào sức của một người vướng Trương Phi, lại là cho Kim Lăng quân còn lại các tướng sĩ cực đại phát huy không gian.

Trương Phi dùng hết toàn lực cùng A Phi chém giết, không rảnh bên cố, không rảnh lo thủ hạ binh, Kinh Châu quân vốn là chiến lực không kịp Kim Lăng quân, này một con binh mã lại không có Trương Phi dẫn dắt, bắt đầu dần dần hiện ra trượt xuống tình thế.

Trương Phi cùng A Phi có thể đánh cái lực lượng ngang nhau, nhưng thủ hạ binh bắt đầu dần dần hiện ra bại thế, hắn trong lòng rất là sốt ruột, nhưng cố tình lại không thể nề hà.

Bên kia sương, văn sính cùng Ngụy Duyên cũng bị Chu Thái cùng Từ Hoảng vướng, đối mặt Kim Lăng quân cường lực thế công, Kinh

Châu quân chỉnh thể xu với bị động tình thế.

Kinh Châu quân tình hình chiến đấu, từ thám báo tùy thời hướng về soái trướng nội Lưu biểu bẩm báo, Lưu biểu cả người run run, ho khan thanh cũng càng ngày càng nặng.

“Mau, mau! Mau tìm Huyền Đức tới, khụ khụ khụ…….” Lưu biểu một bên dùng sức ho khan, một bên đối bên người hộ vệ phân phó nói.

Thám báo có chút chân tay luống cuống, vội vàng chạy ra lều trại, vừa lúc đâm vào vào soái trướng Bàng Thống.

Bàng Thống vừa thấy Lưu biểu bộ dáng, trong lòng luống cuống.

Nhìn dáng vẻ của hắn, này cũng không phải là hảo trạng thái a!

------oOo------

Chương 846: giận cực công tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàng Thống thấy Lưu biểu bộ dáng, tức khắc luống cuống, này hắn này biểu hiện cũng không phải là cái gì hảo dấu hiệu.

Hắn vội vàng đi vào Lưu biểu bên người, nói: “Tướng quân, ngài đây là làm sao vậy?”

Lưu biểu thở hổn hển nói: “Bên ngoài tình huống thế nào? Huyền Đức đâu? Huyền Đức ở đâu?”

Bàng Thống cũng là nghe được tiếng kêu mới đến đến Lưu biểu soái trướng, cũng không phải rất rõ ràng bên ngoài thế cục.

Nhưng không rõ ràng lắm về không rõ ràng lắm, Bàng Thống vẫn là có thể thông qua một ít dấu vết để lại nhìn ra tình huống.

Không thể không thừa nhận, trước mắt thế cục hơi có chút không ổn a.

Thực không ổn!

Bàng Thống nhẹ nhàng nuốt nước bọt, trong lòng tả hữu cân nhắc lúc sau, cuối cùng hạ quyết tâm.

Vẫn là trước lừa lừa Lưu biểu đi.

“Lưu Kinh Châu yên tâm, bên ngoài chiến sự hết thảy đều hảo, Huyền Đức công phối hợp Thái Mạo tướng quân, đã ngăn cản Kim Lăng quân đánh lén, trước mắt chính một chút vãn hồi xu hướng suy tàn, trước mắt hết thảy đại định, không cần quá mức sầu lo.”

Này một phen nói cho hết lời, Lưu biểu dường như mới yên tâm.

Lão gia tử vừa mới phập phồng kịch liệt ngực trước mắt lúc này mới dần dần vững vàng, hắn nhẹ nhàng cười, thở dài: “Vẫn là Huyền Đức có năng lực.”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy một người thị vệ vội vội vàng vàng vọt vào soái trướng, đối Lưu biểu hô lớn: “Chủ công, không hảo! Việc lớn không tốt!”

Bàng Thống vừa nghe này thị vệ tiếng la, không khỏi nhắm lại hai tròng mắt, trong lòng thầm than cái này là thật xong rồi.

Lưu biểu run rẩy đứng lên, nói: “Cái gì việc lớn không tốt?”

Kia thị vệ cả người run rẩy nói: “Thái Mạo, Khoái Việt chờ tông gia tướng quân không địch lại Kim Lăng quân thế công, đã là triệt hướng nội doanh, không thể tiếp địch, Huyền Đức công thân ra bên ngoài trại cùng Kim Lăng quân đối kháng, chính là Quan Vũ, Trương Phi, văn sính chờ vài tên tướng quân đều bị Kim Lăng quân vướng, Huyền Đức công chúa cầm đại cục, cũng bất quá là khó khăn lắm chống đỡ, tình thế cực nguy……”

“Cái gì?” Lưu biểu nghe vậy một trận trời đất quay cuồng, hắn quay đầu nhìn về phía Bàng Thống nói: “Ngươi vừa mới không phải nói hết thảy toàn được chứ?”

Bàng Thống trong lòng thầm than, vừa định mở miệng giải thích giải thích, lại thấy tên kia không có nhãn lực thấy binh lính tiếp tục nói: “Hoàng Tổ tướng quân suất binh từ cánh tiến đến cứu viện, không đợi tiến trại, liền tao ngộ Từ Hoảng phục binh, Hoàng Tổ tướng quân thân chịu trọng thương, dưới trướng chiến tướng Lữ công cũng là bị Từ Hoảng phách nửa cái đầu……”

Lần này tử, Lưu biểu xem như hoàn toàn chịu đựng không được.

Nhưng thấy lão nhân một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, loá mắt màu đỏ phun ở trên bàn giản độc thượng, có vẻ hết sức thê

lương quỷ dị.

“Lưu Kinh Châu!”

“Chủ công!”

……

Cùng lúc đó, Từ Hoảng chiến bại Hoàng Tổ, giết Lữ công, liền lập tức suất binh đột nhập Kinh Châu quân đại doanh.

Từ Hoảng mục tiêu, vừa không là Quan Vũ cũng không phải Trương Phi, cũng không Ngụy Duyên, văn sính, Thái Mạo cùng trương duẫn chi lưu, hắn mục tiêu chính là Lưu Bị.

Thiết Phù Đồ giải khai quân địch quân trận, giống như sắt thép nước lũ giống nhau hướng về Lưu Bị quân trận phóng đi.

Thiết Phù Đồ ưu điểm không phải mau, không phải mãnh, mà là ngạnh.

Giống như một loạt máy ủi đất giống nhau, phùng sơn mở đường, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Mà Từ Hoảng bản nhân càng là cầm trong tay đại rìu, đi cùng thiết Phù Đồ cùng tiến công.

Lưu Bị không có đóng cửa tương trợ, tuy anh dũng chống cự, lại cũng là không thể nề hà, dưới trướng binh mã bị hướng rơi rớt tan tác.

Từ Hoảng ở trong trận thấy được Lưu Bị, ngay sau đó phóng ngựa chạy băng băng mà đến.

Lưu Bị không dám chậm trễ, cầm trong tay hai đùi kiếm cùng Từ Hoảng giao chiến.

Bằng tâm mà nói, Lưu Bị kinh nghiệm sa trường, võ nghệ tuyệt luân, tuyệt phi kẻ đầu đường xó chợ.

Nhưng ở Từ Hoảng trước mặt, hắn vẫn là kém một cái cấp bậc.

Lưu Bị cùng Từ Hoảng giao thủ mười mấy chiêu, liền cảm giác được dạ dày sông cuộn biển gầm cuồn cuộn, từng đợt ghê tởm cảm giác nảy lên yết hầu chỗ, thực hiển nhiên là khí lực chống đỡ hết nổi, thiếu oxy kết quả.

Không bao lâu, liền thấy Lưu Bị quay đầu ngựa lại, hướng về phía sau vội vàng mà đi.

Từ Hoảng như thế nào sẽ bỏ qua Lưu Bị, hắn ngự mã theo sát Lưu Bị phía sau mà đi.

Lưu Bị phóng ngựa chạy như điên, dọc theo đường đi đều là ở lên tiếng hô to, thét ra lệnh chặn đường người hết thảy tránh ra.

Từ Hoảng nhìn Lưu Bị hốt hoảng bộ dáng, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Làm ngươi chạy?

Ta nhìn xem ngươi rốt cuộc có thể chạy đến nào đi?

Liền ở Lưu Bị bị Từ Hoảng đuổi đi cùng cẩu giống nhau thời điểm, phía trước một chi binh mã đột nhiên hướng hắn vọt tới, chắn Từ Hoảng cùng Lưu Bị chi gian.

Từ Hoảng thít chặt mã, lẳng lặng trừng mắt phía trước tới đem.

Này chỉ binh mã là Ích Châu quân, cầm đầu chiến tướng lại là một người nhìn cũng không tuổi trẻ lão tướng.

Nhìn dáng vẻ hẳn là cùng Hoàng Trung không sai biệt lắm đại.

Từ Hoảng không dám coi khinh người tới, giống nhau tuổi này còn dám ra trận tới, hẳn là đều không phải đơn giản mặt hàng.

Từ Hoảng chính là Kim Lăng danh tướng, làm việc trầm ổn, hắn vâng chịu Đào Thương đặc điểm —— đối mềm quả hồng hướng

chết dọn dẹp, đối ngạnh tra tử còn lại là có thể tránh liền tránh.

Người tới không phải nói đến ai khác, đó là Ích Châu thượng tướng nghiêm nhan.

Lập tức, liền thấy nghiêm nhan chỉ huy một chúng Ích Châu binh xông lên đi cùng Từ Hoảng ác chiến, ngăn cản hắn tiến công, rồi sau đó lại có Trương Nhậm đuổi tới Lưu Bị trước mặt, đem hắn cứu.

Lưu Bị vẻ mặt tang thương hoảng sợ, lòng còn sợ hãi nhìn nhìn phía sau giao thủ Từ Hoảng cùng nghiêm nhan, cổ họng vừa động, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Hắn quay đầu đối với Trương Nhậm chắp tay, cảm tạ nói: “Đa tạ Trương tướng quân ân cứu mạng, bị thật sự là hổ thẹn, hổ thẹn a.”

Trương Nhậm nói: “Đều là nhà mình minh quân, gì phân lẫn nhau? Là tào Tư Không khủng Lưu Kinh Châu đại trại có thất, đặc làm ta cũng tiến đến chi viện.”

Lưu Bị vừa nghe Trương Nhậm nói lên tào doanh việc, vội nói: “Tào Tư Không bên kia cũng lọt vào Đào Thương công kích?”

Trương Nhậm biểu tình rất là bất đắc dĩ: “Tào tư khủng bên kia bị Đào Thương quân chủ lực tiến công, nghe nói là Đào Thương tự mình tọa trấn, Quan Trung chư hầu các lộ binh mã đã đi trước chi viện, chỉ sợ cùng ngươi bên này so sánh với, tuyệt không sẽ hảo.”

Lưu Bị vừa nghe lời này, trong lòng tức khắc bất an lên.

……

Cũng liền ở ngay lúc này, Đào Thương dưới trướng chủ lực binh mã bắt đầu tiến công tào doanh.

Lữ Bố, Triệu Vân, Trương Liêu, Cao Thuận, Trương Hợp, Cao Lãm, Kỷ Linh, Tang Bá, Hứa Chử, Hoàng Trung toàn bộ xuất động, đối tào doanh triển khai toàn diện tiến công, Kim Lăng quân chủ lực lực cơ

hồ đều tại đây mặt, cũng từ Đào Thương toàn diện tọa trấn, thế công có thể nói rung trời hoàn toàn.

Tào Tháo lệnh Tào Nhân tổng đốc tam quân, cũng làm Tào thị toàn bộ binh tướng phối hợp Quan Trung chư hầu binh mã, gắt gao ngăn lại Kim Lăng quân, quyết tâm không cho Đào Thương vượt Lôi Trì một bước.

Nhưng vấn đề là, rất nhiều chuyện lại không thể đủ chịu Tào Tháo khống chế.

Chủ yếu là Đào Thương thế công thật sự là quá hung mãnh.

Đào Thương lúc này đây là quyết tâm, u u k a n shu muốn cho Tào Tháo biết chính mình lợi hại.

Tào Tháo ở soái trướng nội không có động.

Nhưng bên ngoài chiến sự lại thời khắc có người hướng hắn tiến hành bẩm báo.

“Khởi bẩm Tư Không, Tào Hồng tướng quân phòng tuyến bị Đào Cơ Thái Sơn quân giải khai!”

“Khởi bẩm Tư Không, Hạ Hầu Uyên tướng quân cùng Hoàng Trung giao thủ, Hạ Hầu tướng quân khó chịu Hoàng Trung, cùng với giao thủ, bị đả thương.”

“Khởi bẩm Tư Không, Tào Thuần tướng quân hổ báo kỵ cùng Triệu Vân Kim Lăng con ngựa trắng quân giao phong, thắng bại chẳng phân biệt, nhưng tả hữu hai cánh bị Trương Liêu cùng Cao Thuận giải khai, trung quân cấp cầu viện binh.”

“Khởi bẩm Tư Không, Cao Thuận xông vào trận địa doanh đã giết đến trung quân lúc sau, ly ngài soái trướng cực gần, Điển Vi tướng quân bị Hứa Chử vướng, cứu viện không kịp……”

Tào Tháo thật mạnh một phách bàn: “Kẻ hèn một cái xông vào trận địa doanh, Tào Tháo dưới trướng cư nhiên không người có thể

ngăn trở bọn họ? Quan Trung chư hầu binh mã đâu? Làm cho bọn họ hướng lên trên đỉnh! Tào mỗ làm sao có thể làm Đào Thương tiểu tặc trị trụ.”

()

------oOo------

Chương 847: nhân trung Lữ Bố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo trong lòng thực cấp, nhưng là hắn sốt ruột cũng vô dụng, Kim Lăng quân vì lần này thế công làm tốt sung túc chuẩn bị, lúc này đây đại chiến, bọn họ cơ hồ là sở hữu tinh binh mãnh tướng ra hết.

Đào Thương quyết định chủ ý không cho Tào Tháo cùng Lưu biểu ngừng nghỉ sinh hoạt.

Tào quân tông tộc tướng lãnh, ngày xưa từng có hai gã nhất am hiểu dụng binh bày trận trọng trấn, luận cập dụng binh năng lực, bọn họ có thể nói so Tào Tháo chỉ có hơn chứ không kém.

Một cái là Hạ Hầu Đôn, một cái là Tào Nhân.

Hiện giờ Hạ Hầu Đôn thân chết chơi xong, Tào thị cùng Hạ Hầu thị bổn gia tướng lãnh, trừ Tào Tháo ở ngoài, toàn lấy Tào Nhân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Trước mắt ở bên ngoài, thay thế Tào Tháo chỉ huy chiến sự người chính là Tào Nhân.

Tào Nhân luôn luôn bình tĩnh, nhưng đối mặt hôm nay dời non lấp biển giống nhau Kim Lăng quân, Tào Nhân cũng là có chiêu không chỗ sử, hữu lực không chỗ phát.

Hắn chỉ có thể ở chỉ huy bố trí thượng động một ít tiểu não gân, tận lực làm Quan Trung chư tướng giúp tào quân chống đỡ đại bộ phận áp lực.

Nhưng vấn đề là Quan Trung chư hầu binh mã tuy rằng là Khương Hồ pha, cá nhân chiến lực không kém, nhưng luận cập chỉnh thể chiến lực, thực sự là không cái xem.

Kết trận kết trận kết không tốt, nghe chỉ huy năng lực cũng cực kỳ thấp hèn, ở một mức độ nào đó tới nói, còn không bằng ngày xưa khăn vàng quân có kỷ luật tính.

Như vậy binh mã, mặc cho cá nhân chiến lực lại cường, nhưng ở chiến tranh đại thế thượng, bất quá là muối bỏ biển, khởi không đến bất luận cái gì tính quyết định tác dụng.

Đào Thương ở trung quân, nhìn hai bên binh mã lui tới giao thủ, những cái đó Quan Trung chư hầu binh tướng bày biện ra một bộ lộn xộn trạng thái, không khỏi lần cảm buồn cười.

Đào Thương huy khởi roi ngựa, chỉ vào những cái đó tuy rằng tác chiến dũng mãnh, nhưng lại hoàn toàn là từng người vì chiến Quan Trung chư hầu binh mã, đối bên cạnh Lữ Bố nói: “Ôn hầu, nếu là từ ngươi tự mình suất lĩnh Tịnh Châu lang kỵ đi hướng trận, đối phó Quan Trung chư hầu, có thể có vài phần phần thắng?”

Lữ Bố trong khoảng thời gian này lại gầy một ít, bộ dáng trên cơ bản đã khôi phục năm đó bộ dáng.

Như vậy dáng người, làm hắn lại lần nữa có năm đó ngạo cốt cùng thần vận.

Lữ Bố đem Phương Thiên Họa Kích hướng về phía sau vung, rất là kiêu ngạo nói: “Tự quy hàng thừa tướng tới nay, Tịnh Châu lang kỵ đều là từ Trương Liêu thay chấp chưởng, bất quá Trương Liêu tuy rằng cũng là bố dưới trướng tâm phúc trọng đem, nhưng nếu luận cập thống lĩnh Tịnh Châu lang kỵ, cùng mạt tướng lại còn không ở một cái cấp bậc thượng, không phải mạt tướng tự thổi, Tịnh Châu lang kỵ chỉ có từ mạt tướng suất lĩnh, mới có thể phát huy lớn nhất uy lực!”

Đào Thương lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn, trong con ngươi quang mang lập loè không chừng, xem bộ dáng tựa hồ là có cái gì ý vị thâm trường nói tưởng nói.

Lữ Bố bị Đào Thương xem cả người không thoải mái: “Hiền tế, ngươi vì sao như vậy nhìn ta?”

“Nhạc phụ đại nhân, ngài cái này cũng chưa tính là thổi sao?”

Lữ Bố ngây người một chút, tiếp theo trên mặt lộ ra xấu hổ buồn bực chi sắc.

“Hiền tế, ngươi thả xem sự lợi hại của ta!”

Đào Thương lúc này đây, nhưng thật ra thật làm hắn cùng Trương Liêu các suất lĩnh một bộ Tịnh Châu lang cưỡi.

Lữ Bố xoay người hướng về phía phía sau Tịnh Châu lang kỵ nhóm cao giọng quát: “Lang nhi nhóm!”

Đào Thương đối Quách Gia thấp giọng nói: “Đây là cái gì xưng hô? Lang nhi nhóm? Tịnh Châu lang kỵ phải kêu lang?”

Quách Gia nhất phiên bạch nhãn: “Nhân gia là nhi lang lang!”

Lữ Bố tiếp tục hô: “Lấy ra các ngươi cốt khí, lộ ra các ngươi răng nanh, phía trước địch nhân ở chúng ta Tịnh Châu lang nhi trước mặt, liền giống như dịu ngoan cừu, bọn họ huyết nhục mặc cho các ngươi gặm cắn, bọn họ tiền tài mặc cho các ngươi đoạt lấy, bọn họ thê nữ mặc cho các ngươi lăng nhục……”

“Ân hừ!” Đào Thương thật mạnh một ho khan: “Chúng ta là quân tử chi quân, những việc này về sau thiếu làm, đặc biệt là thê nữ kia một khối.”

Lữ Bố nghe vậy sửng sốt, tiếp theo tiếp tục nói: “Thừa tướng nói, không cho các ngươi lăng nhục người khác thê nữ! Không cho liền không cho, chúng ta tự mình gia lại không phải không có đàn bà? Các huynh đệ đều đánh lên tinh thần tới! Cùng ta hướng a!”

Cái này kêu cái quỷ gì khẩu hiệu?

Còn mẹ nó không bằng không nói đâu!

Giây lát chi gian, liền thấy lấy Lữ Bố cầm đầu này một chi Tịnh Châu lang kỵ, huề bọc phong lôi chi thế, hướng về tào quân bỗng nhiên phóng đi.

Lữ Bố đầu tàu gương mẫu, liền sát mười dư danh Quan Trung kỵ binh, rất là dễ dàng ở trận địa địch trung xé rách một cái khẩu tử.

Quan Trung binh tướng chợt gian lọt vào đánh bất ngờ, trong lúc nhất thời biến phi thường hỗn loạn.

Quan Trung kỵ binh đại bộ phận vẫn là sử dụng đơn bàn đạp, nhưng là Đào Thương dưới trướng kỵ binh đã trên cơ bản đều bắt đầu sử dụng song mã đăng, bởi vậy ở lực đánh vào cùng sử lực điểm này thượng, Lữ Bố kỵ binh hoàn toàn là bao trùm ở Quan Trung kỵ binh phía trên.

Lữ Bố gia nhập, khiến cho tào quân cùng Quan Trung quân thế cục càng thêm bị động.

Mắt thấy Lữ Bố Tịnh Châu lang kỵ sắp vọt tới chính mình trước mặt, Quan Trung tướng lãnh chờ tuyển đối với dưới trướng kỵ binh nhóm cao giọng nói: “Các huynh đệ cùng ta hướng! Đừng làm này đó Kim Lăng cẩu ở kiêu ngạo đi xuống!”

Dứt lời, liền thấy chờ tuyển suất lĩnh hắn dưới trướng các tướng sĩ, giống như cái dùi giống nhau hướng về Lữ Bố quân trận phóng đi.

Lữ Bố không sợ chút nào, ở hắn xem ra, Tịnh Châu lang kỵ là thiên hạ vô song cường quân, chờ tuyển một loạt hành động bất quá là tự tìm tử lộ.

Bất quá chờ tuyển rốt cuộc cũng không phải người thường, hai quân tương chạm vào, hắn bằng vào tự thân vũ dũng, ở Tịnh Châu lang kỵ quân trong trận tung hoành chém giết, không ít lang kỵ tướng sĩ đều chiết ở chờ tuyển thủ hạ.

Quan Trung chư hầu phần lớn không phải sĩ tộc xuất thân, cùng Trung Nguyên quân phiệt bất đồng, bọn họ đều là dựa vào hiển

hách chiến công cùng thời thế đi đến này một bước, bọn họ có thể trở thành một phương tiểu chư hầu, dựa vào hoàn toàn là tự thân vũ dũng cùng công tích.

Liền ở chờ tuyển đại sát tứ phương là lúc, đột nhiên nghe được hét lớn một tiếng truyền đến.

“Ngột kia tặc đem, đối thủ của ngươi là ta!”

Chờ tuyển ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy Lữ Bố giục ngựa mà đến, giống như nhanh như điện chớp, ngay lập tức chi gian, liền đi tới chờ tuyển trước mặt.

Tùy tay một kích huy hạ, hai thanh binh khí tương giao, chờ tuyển cảm giác được chính mình hai điều cánh tay đều phải cắt đứt.

Hắn trong lòng sợ hãi, hướng về phía Lữ Bố quát: “Nhữ là người phương nào? Ngươi hầu tướng quân thương hạ không giết vô danh hạng người.”

“Lữ Bố!”

“Lữ Bố?” Chờ tuyển sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Lữ Bố này hai chữ đại biểu cái gì?

Kia con mẹ nó là thiên hạ đệ nhất võ tướng a!

Tịnh Châu quân linh hồn nhân vật, Tây Lương quân bá giả.

Nhưng cho dù là như thế, chờ tuyển cũng không muốn rơi xuống sĩ khí, hắn cắn chặt răng, ỷ vào lá gan khoác lác nói: “Lữ Bố lại làm sao? Ta mười tuổi là lúc liền có thể đảo túm song ngưu, hai mươi lúc sau, liền có thể tay không giết chết mãnh hổ, kẻ hèn Lữ Bố, làm gì được ta……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Lữ Bố trở tay một tước, trực tiếp dùng Phương Thiên Họa Kích phách chờ tuyển nửa cái đầu.

“Thật con mẹ nó đâu có thể thổi? Lữ Bố cũng không dám nói năng thủ xé hổ báo, ngươi tính cái rắm?”

Ngay lập tức chi gian, com chiến trường trong vòng, phảng phất xuất hiện trong nháy mắt bình tĩnh.

Ngay sau đó, liền thấy chờ tuyển dưới trướng một chúng kỵ binh đều rối loạn.

“Hầu tướng quân đã chết!”

“Chạy mau a!”

Bởi vì không có kỷ luật tính, làm theo ý mình Quan Trung chư hầu quân mã, một khi mất đi chủ tướng, liền sẽ lập tức lâm vào vô cơ chế vô quản lý hỗn loạn cục diện.

Lữ Bố trở tay vung lên, tiếp tục làm dưới trướng các tướng sĩ vọt mạnh, Tịnh Châu lang kỵ bày ra ra lớn nhất thực lực, ở đây gian nhấc lên một trận tinh phong huyết vũ.

Tại đây đồng thời, trình bạc cùng mã chơi hai lộ chư hầu, cũng là suất binh từ tả hữu hai sườn tới rồi.

Lữ Bố thấy hai lộ chư hầu binh mã bao kẹp mà đến, lại chẳng phân biệt binh, mà là suất lĩnh Tịnh Châu lang kỵ, toàn lực hướng về trình bạc binh mã sát đi, nhìn đều không nhìn mã chơi liếc mắt một cái.

Mà liền ở Lữ Bố xưng hùng thời điểm, Cao Thuận xông vào trận địa doanh cũng là vọt tới Tào Tháo soái trướng phía trước.

------oOo------

Chương 848: các có thắng bại

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Khởi bẩm thừa tướng, Cao Thuận xông vào trận địa doanh, đã phá tan Tào Tháo trung quân, đến này doanh trại phía sau, trước mắt đã tiếp cận Tào Tháo soái trướng!”

Nghe xong Bùi Tiền bẩm báo, Đào Thương nhíu mày, nói: “Cao Thuận xông vào trận địa doanh không khỏi đột tiến quá mức một ít đi?”

Quách Gia ở Đào Thương phía sau nói: “Xông vào trận địa doanh chiến lực quá cường, năm đó ở Lữ Bố trướng hạ khi, chính là độc lập hành sự tiến binh, hơn nữa Cao Thuận bản nhân năng lực xuất chúng, đột nhập quá mức, lại cũng ở tình lý bên trong.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Nếu là đổi thành người khác, nhưng thật ra thôi, nhưng đối thủ là Tào Tháo…… Quá mức thâm nhập, rất có khả năng sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục hoàn cảnh, ly Cao Thuận gần nhất tướng quân là ai?”

“Là Hoàng Trung tướng quân!” Bùi Tiền trả lời.

“Hảo, mau truyền ta lệnh, làm Hoàng Trung hoả tốc qua đi tiếp ứng Cao Thuận, không cầu có công, chỉ cần hai người thuận lợi trở về đó là.”

“Nặc!”

……

Quả nhiên là không ra Đào Thương sở liệu, Cao Thuận xông vào trận địa doanh bởi vì đột nhập quá nhanh, trúng Tào Tháo kế, phác cái không.

Tào Tháo soái trướng nội cư nhiên là trống không.

Chính là đương Cao Thuận đám người phục hồi tinh thần lại thời điểm, bọn họ lại bị Tào Tháo trong quân hổ vệ quân cùng một đám người bắn nỏ cấp vây quanh.

Hổ vệ quân binh mã ở phía trước, người bắn nỏ ở trận sau, đối xông vào trận địa doanh tiến hành rồi cường lực tạo áp lực.

Lúc này đây, là Tào Tháo tự mình chỉ huy này đó binh tướng.

Hạ Hầu kiệt, tào hưu chờ Tào thị huynh đệ ở Tào Tháo an bài hạ, đối Cao Thuận tiến hành hung hăng đả kích.

Đặc biệt là những cái đó đã sớm bố trí tốt người bắn nỏ, này lực sát thương chi thật lớn có thể nghĩ.

Bất quá Cao Thuận bình tĩnh trình độ vẫn là vượt quá người khác tưởng tượng, hắn ở nhìn đến bên ta binh mã đã chịu như thế thật lớn nguy cơ, vội vàng lệnh tấm chắn binh bên ngoài bảo hộ, làm còn lại sĩ tốt bảo hộ ở mai rùa trận bên trong, một chút một chút lui về phía sau.

Xông vào trận địa doanh nện bước trầm ổn, không có chút nào nôn nóng cảm giác, phảng phất đã chịu mai phục người, căn bản là không phải bọn họ chính mình giống nhau.

Cách đó không xa, Tào Tháo tự mình chỉ huy trận này mai phục trượng, hắn nhìn Cao Thuận đối mặt chính mình mai phục, thong dong mà chống đỡ, cẩn thận xử trí, mà dưới trướng các binh lính cũng là không có đổi loạn chi sắc, chỉ là theo nếp kết trận thế, thong dong mà chống đỡ, không khỏi cực kỳ cảm khái.

“Xông vào trận địa doanh quả nhiên là thiên hạ cường quân, này cường hãn quả nhiên là lệnh người táp lưỡi, đáng tiếc như thế cường quân, cư nhiên hạ xuống Đào Thương tay, thật sự là lệnh người tiếc hận, tiếc hận a.”

Tuân Du cũng là toàn thân giáp trụ đi theo ở Tào Tháo phía sau, nghe vậy nói: “Tư Không có muốn nhận phục Cao Thuận chi ý?”

Tào Tháo khóc cười nói: “Nếu là có thể thu phục, kia tự nhiên là tốt, đáng tiếc khi không cùng ta, kia cao thâm đi cùng Lữ Bố quy thuận Đào Thương, liền tính là bắt sống, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể vì tào mỗ sở dụng, đến lúc đó ngược lại là mất nhiều hơn được, thôi, vẫn là giết đi! Cũng coi như trừ một mối họa.”

Tào Tháo nếu đã không tính toán bắt sống, kia hổ vệ quân cùng cung nỏ doanh liền tăng mạnh thế công.

Xông vào trận địa doanh tuy rằng bình tĩnh, nhưng tại đây loại tứ phía thụ địch, các nơi đều bị vây công dưới tình huống, cũng không khỏi chính là cực kỳ nguy hiểm.

Thật nhiều cầm thuẫn tinh nhuệ sĩ tốt, ngã xuống vũng máu bên trong, rốt cuộc không đứng lên nổi.

Nhìn một đám ngã xuống đất không dậy nổi xông vào trận địa doanh bọn lính, Cao Thuận khí nghiến răng nghiến lợi, nhưng cố tình lại không thể nề hà.

700 xông vào trận địa doanh tướng sĩ đều là hắn tỉ mỉ chọn lựa, lâu dài thao luyện, thiếu một cái dễ dàng, nhưng nếu là lại tưởng bổ sung một cái, lại không biết đến tốn bao nhiêu tâm huyết.

Tuy là Cao Thuận luôn luôn một bình tĩnh xưng, hiện tại cũng là tim như bị đao cắt, tính tình nóng nảy cọ cọ hướng lên trên nhảy.

Nếu là xông vào trận địa doanh các binh lính đều thiệt hại ở nơi này, hắn chính là tồn tại trở về lại có ích lợi gì đâu?

Nhưng xét đến cùng, hiện tại cục diện lại cùng bọn lính không quan hệ, vẫn là chính mình chỉ huy sai lầm, quá mức liều lĩnh.

Cao Thuận trong lòng hiện tại là muốn nhiều hối hận có bao nhiêu hối hận.

Liền ở ngay lúc này, phía sau truyền đến một trận tiếng vang, tiếp theo liền nghe hổ vệ quân quân trong trận đã xảy ra một trận rối loạn.

Ẩn ẩn, tựa hồ là có người ở kêu gọi Cao Thuận.

“Cao tướng quân hưu hoảng, lão phu tới cũng!”

Cao Thuận ở quân trận bên trong, tuy rằng có chút nghe không rõ ràng lắm, hảo bao nhiêu vẫn là có thể phân rõ thế cục.

Thực hiển nhiên, là có Viên quân lại đây chi viện chính mình, chẳng qua hiện nay chính mình còn không biết là ai tới.

Cao Thuận thật sâu hít một hơi, ngăn chặn xao động bất an tâm tình, một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Hắn an bài các tướng sĩ hướng về thanh âm nơi phát ra chỗ một chút một chút thối lui.

Tào Tháo cũng tự nhiên là thấy được tới viện binh mã.

Đó là một con cung kỵ binh, nhìn dáng vẻ tựa hồ là Kim Lăng con ngựa trắng quân một cái chi nhánh, những cái đó khinh kỵ binh đều bị trang bị song bàn đạp, các đều cầm trong tay cường công kính nỏ, song bàn đạp trầm ổn sức giật, làm cho bọn họ có thể ở bắn tên thời điểm, eo càng có lực, chân sức giật càng ổn.

Kể từ đó, trong tay bọn họ cung tiễn liền sẽ càng có uy lực.

Cùng cung kỵ binh cùng nhau tới rồi còn có mẹ mìn mã quân.

Này chi kỵ binh lực sát thương tuy rằng so thấp, nhưng thắng ở có thể hỗn loạn quân địch, thành thạo chiến pháp cùng gió mạnh dường như chiến thuật có thể nhanh chóng phá hư quân địch trận thế.

Mà giữa chỉ huy đại tướng, một thân đồng thau kim giáp, tay cầm kim bối đại đao, cùng mẹ mìn mã quân cùng nhau ở hổ vệ trong

quân xung phong liều chết.

Không phải người khác, đúng là Hoàng Trung.

Hoàng Trung giờ phút này hoàn toàn phát huy ra hắn vũ dũng, bằng vào một tay thành thạo đao pháp, ở tào quân trong trận lui tới xung phong liều chết, rất có đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi chi thế.

Hoàng Trung biểu hiện, tự nhiên mà vậy, dừng ở Tào Tháo trong mắt.

Nhìn ở trong trận tẫn hiện vô địch Hoàng Trung, Tào Tháo không khỏi cảm thán một tiếng, nói: “Hảo một người vũ dũng chiến tướng, như thế anh hùng nhân vật, cư nhiên lại rơi vào Đào Thương thủ hạ……”

Nói đến này, Tào Tháo biểu tình có điểm cái mũi không phải cái mũi, đôi mắt không phải đôi mắt: “Kia tiểu tử thúi có cái gì tốt? Vì sao có thể thu phục nhiều như vậy mãnh tướng lương tài?”

“Cái này……” Tuân Du cũng không biết nên như thế nào nói, hắn châm chước từ ngữ nói: “Có lẽ là Đào gia tiểu tử hành sự rất có quân tử chi phong đi.”

Thốt ra lời này ra tới, Tào Tháo lại càng thêm hỏa lớn.

Hắn là quân tử?

Tào mỗ ta liền phi!

Liền ở ngay lúc này, Hoàng Trung chờ một chúng binh tướng đã ở trận địa địch trung sát ra một cái thông lộ, cùng Cao Thuận binh tướng sẽ cùng.

Hoàng Trung phóng ngựa đi vào Cao Thuận bên người, cao giọng nói: “Cao tướng quân mau bỏ đi, nơi này có lão phu sau điện!”

Cao Thuận bị Hoàng Trung cứu tánh mạng, trong lòng cảm kích, sắc mặt cũng có chút biến ửng đỏ.

Bất quá Cao Thuận cũng không làm ra vẻ, hắn chỉ là hướng về phía Hoàng Trung chắp tay, ngay sau đó liền lệnh xông vào trận địa doanh quân chậm rãi về phía sau thối lui.

Hoàng Trung quả nhiên là y theo lời mở đầu, tự mình cản phía sau.

Cách đó không xa Tào Tháo xem trên trán gân xanh hơi nhảy.

Thật vất vả thiết hạ mưu kế vây khốn xông vào trận địa doanh, cư nhiên làm cái này không biết tên lão tướng cấp cứu ra đi.

Thật sự là đáng giận đến cực điểm.

Này nào toát ra tới chết lão nhân, không trở về nhà ôm tôn tử tại đây hạt trộn lẫn cái gì nha?

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Điển Vi phóng ngựa đi tới Tào Tháo bên người, hắn tựa hồ cũng là thấy được Hoàng Trung biểu hiện cực kỳ dũng mãnh phi thường, vội nói: “Thừa tướng, không bằng làm mỗ gia đi đối phó hắn đi?”

Tào Tháo quét Điển Vi liếc mắt một cái, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Lại thấy hắn bả vai áo giáp không biết là bị ai tước đi một khối, máu tươi chính không ngừng xuống phía dưới lưu.

Tựa hồ là đã nhận ra Tào Tháo ánh mắt, Điển Vi ha hả cười, nói: “Không đáng ngại, mỗ gia vừa mới cùng Hứa Chử đối thượng, đừng nhìn ta bị thương, kia Hổ Si cũng hảo không đến nào đi!”

Tào Tháo trầm ngâm một hồi, nói: “Điển tướng quân, nơi này giao cho tào mỗ đó là, ta an bài ngươi cùng Bào Trung, Bào Thao hai người lĩnh quân hướng đừng đi ra ngoài, tào mỗ có khác thuyên chuyển!”

------oOo------

Chương 849: 2 bào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điển Vi được Tào Tháo quân lệnh, ngay sau đó sau này phương đi tìm phụ trách thủ vệ hậu doanh nhị bào đi. Mà Tào Tháo như cũ là lưu tại nơi này, điều binh khiển tướng, phụ trách thu thập chuẩn bị triệt binh Cao Thuận cùng Hoàng Trung.

Bào Trung cùng Bào Thao hiện nay phụ trách sau trại phòng ngự, này hai ở trình độ nhất định đi lên giảng xem như bị Tào Tháo bên cạnh hóa nhân vật.

Toàn bộ quân doanh đều ở phát sinh đại quy mô chiến tranh, Bào Trung cùng Bào Thao núp ở phía sau phương, cũng là trong lòng run sợ.

Bọn họ chỉnh đốn và sắp đặt dưới trướng binh mã, hạng nặng võ trang, như lâm đại địch giống nhau chuẩn bị tùy thời khai chiến.

Có lẽ cũng có thể giải thích vì tùy thời chạy trốn.

Bào Thao nghe tiền tuyến chiến trường thanh âm, thân thể thế nhưng là không tự giác run rẩy, hắn thật sâu hít một hơi, đối Bào Trung nói: “Huynh đệ, này tiếng kêu càng lúc càng lớn, càng ngày càng nồng hậu, ta như thế nào cảm giác có chút không thích hợp đâu?”

Bào Trung sắc mặt trắng bệch: “Huynh đệ, bằng không, chúng ta trước chạy đi?”

“Chạy?” Bào Thao cười khổ nói: “Chúng ta còn có thể chạy đến nào đi? Tào Tháo đối với ngươi ta vốn là bất mãn, chúng ta nếu là lại lâm trận mà chạy, quay đầu lại nào có bất tử chi lý?”

Bào Trung đầy mặt bi thương nói: “Ta đại ca năm đó đối Tào Tháo có ân, hắn chính là bởi vì điểm này điểm sai sự, liền như vậy làm nhục ta huynh đệ hai người, này cũng không tránh khỏi thật quá đáng.”

Đối với Bào Trung oán giận, Bào Thao chỉ có thể báo lấy cười khổ.

Một chút sai sự?

Chúng ta chính là thiệt hại tào Tư Không hắn thân cha được không?

Ngươi tâm nhưng thật ra rất đại, quản cái này kêu một chút sai sự.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy một người thị vệ vội vàng chạy đến Bào Trung bên người, nói: “Nhị vị tướng quân, Điển Vi tướng quân tới!”

Nhị bào nghe xong cả người một run run.

Điển Vi là nhân vật nào?

Kia chính là Tào Tháo dưới trướng thân vệ chiến tướng, nhất đẳng nhất dòng chính nhân vật.

Bào Thao run run rẩy rẩy nói: “Điển Vi nên không phải tới sát hai ta đi?”

Bào Trung nổi giận đùng đùng nói:” Chúng ta hai người lại không làm gì sai sự, sát chúng ta làm gì? Ngươi thiếu ở nơi đó chính mình hù dọa chính mình. “

Bào Trung tuy rằng nói như vậy, nhưng thực hiển nhiên, chính hắn đối việc này cũng không có gì tự tin.

Không bao lâu, liền thấy Điển Vi sải bước đi đến hai người trước mặt, nói: “Tiền tuyến các tướng sĩ đều ở anh dũng chém giết, hai ngươi nhân vi gì cô đơn tại đây an hưởng thái bình cũng?”

Này một câu cấp nhị bào sợ tới mức quá sức.

Bào Thao lúc ấy liền mở miệng kháng nghị: “Điển tướng quân, ngài lời này là như thế nào nói? Ta hai người phụng mệnh tại đây trấn thủ, không đến quân lệnh như thế nào dám thiện động? Nơi nào an hưởng thái bình?”

Điển Vi ngưu trừng mắt: “Kia vừa lúc nhi, hiện tại quân lệnh liền tới rồi. Hai người các ngươi theo ta đi đánh lén Đào Thương.”

Bào Trung cả người run run: “Ngươi, ngươi nói đánh lén ai?”

Bào Thao không thể tin được nhìn Điển Vi: “Điển tướng quân, ngài nên không phải ở nói giỡn đi?”

Điển Vi rút ra tùy thân mang theo song thiết kích, hung hăng trừng mắt bọn họ hai cái: “Các ngươi xem ta là ở nói giỡn bộ dáng?”

Vừa thấy Điển Vi đem song thiết kích đem ra. Nhị bào đương trường liền dọa choáng váng.

Trước mắt loại này tình hình, nhìn dáng vẻ lại là không phải do bọn họ lựa chọn.

Bọn họ chỉ có thể là Điển Vi nói, bọn họ làm sao bây giờ.

……

Cùng lúc đó, Lữ Bố suất lĩnh Tịnh Châu lang kỵ, đã hướng rối loạn trình bạc bộ đội.

Trình bạc bộ đội vốn là cùng mã chơi cộng đồng xuất kích, chuẩn bị giáp công Lữ Bố.

Đổi thành người bình thường, nhất định là sẽ chia quân chống đỡ hai lộ giáp công quân, nhưng Lữ Bố chiến thuật cùng hắn trí nhớ đều chú định hắn chỉ là một cây gân.

Hắn không màng mặt bên mã chơi quân đội, chỉ là suất binh bôn trình bạc một đường binh mã mãnh công.

Thuần thuần dã chiêu số không ấn kịch bản ra bài a.

Trình bạc trăm triệu không nghĩ tới Lữ Bố cư nhiên cùng hắn chơi này một bộ.

Đầu trọc đâu sợ bị nắm tóc!

Lữ Bố này hỗn trướng đồ vật.

Mà Tịnh Châu lang kỵ các tướng sĩ đối Lữ Bố sách lược lại là tin tưởng không nghi ngờ.

Bọn họ không có chút nào nghi hoặc, Lữ Bố làm cho bọn họ hướng đông đánh, bọn họ liền không hướng tây hoạt động một bước.

Trình bạc bộ đội xa không kịp Lữ Bố quân anh dũng, bị hướng rối loạn trận thế lúc sau. Biến lộn xộn, ngược lại là cản trở mã chơi quân đội tới cứu viện bọn họ.

Lữ Bố giải khai trình bạc bộ đội lúc sau, làm Tịnh Châu lang kỵ lại quay lại đầu ngựa phản xung, kể từ đó, cơ duyên xảo hợp hạ, nhưng thật ra đem trình bạc cùng mã chơi quân đội hối thành một cổ.

Lần này tử, nhưng thật ra ở vô hình gian đem hai lộ Quan Trung chư hầu chia quân công kích chiến thuật cấp phá giải.

Lữ Bố đầu tàu gương mẫu, sát nhập hai quân trong trận, tức khắc liền nhấc lên một trận tinh phong huyết vũ.

Nhưng trình bạc cùng mã chơi bị Lữ Bố như vậy một nháo, đều là bị đánh đến bị đánh cho tơi bời, cơ hồ nơi dừng chân.

Hai người thủ hạ binh mã cũng hốt hoảng hoàng như chó nhà có tang, tứ tán mà chạy, chật vật bất kham.

Một khác sườn mã siêu, vừa mới đang ở suất binh cùng Trương Liêu giao thủ, hiện nay đã là tạm thời đánh lui Trương Liêu.

Trương Liêu bị chiến lui lúc sau, lại có Cao Lãm suất quân mời đến nghênh chiến, cũng bị mã siêu sát lui.

Mã siêu liền bại đào quân hai gã đại tướng, uy không thể đỡ, thấy trình bạc cùng mã chơi quân đội bị đánh bại, mã siêu lập tức suất binh chạy tới nơi này.

Kể từ đó, Lữ Bố cùng mã siêu hai người lại lần nữa tương ngộ.

Cùng thượng một lần so sánh với, Lữ Bố đã biến càng gầy chút, cũng càng tinh tráng chút.

Hắn hiện nay đã trên cơ bản khôi phục năm đó phong mạo.

Tịnh Châu lang kỵ cùng Tây Lương thiết kỵ ở đây trung lui tới đan xen, lẫn nhau giao phong, hai chỉ kỵ binh sức chiến đấu đều là thiên hạ chi nhất, chiến mã cũng đều là nhất cường hãn, này hai chi kỵ binh bộ đội giao khởi tay tới hung hãn trình độ cùng thảm thiết trình độ, có thể nghĩ.

Lữ Bố cùng mã siêu ở trong trận chém giết chi gian, cũng cuối cùng gặp phải.

Đây là lần thứ ba giao thủ.

“Mã siêu!” Xa xa trông thấy mã siêu, Lữ Bố bỗng nhiên kéo ra giọng nói một tiếng cao uống.

Mã siêu bị Lữ Bố tiếng kêu chấn da đầu tê dại, hắn thật cẩn thận nhìn qua đi.

Lại thấy Lữ Bố một bên giết người, một bên hướng về chính mình đánh tới.

Mã siêu nhíu nhíu mày, này Lữ Bố thoạt nhìn như thế nào so lần trước so, lại có chút không giống nhau.

Lần đầu tiên thấy hắn thời điểm, thằng nhãi này béo giống như heo giống nhau.

Lần thứ hai thấy hắn, thằng nhãi này còn lại là gầy cơ hồ cởi tướng, thả tốc độ tuy rằng lên rồi, nhưng bởi vì giảm quan trọng hơn mau, ở sức lực thượng rõ ràng có không đủ.

Nhưng lần này gặp lại, mã siêu cảm thấy Lữ Bố cùng năm đó so sánh với, tựa hồ lại có chút không giống nhau.

Tự nhiên, hắn không phải lần đầu tiên gặp mặt khi cái loại này mập giả tạo, nhưng cũng không phải lần thứ hai gặp mặt khi dinh dưỡng bất lương, Lữ Bố hiện tại là có vẻ thần thái sáng láng, tinh thần uy vũ khẩn.

Bộ dáng này, mới có thiên hạ đệ nhất võ nhân phong phạm.

Nhưng Lữ Bố càng là bộ dáng này, mã siêu trong lòng liền giác càng là không đế.

Nếu là nhớ rõ không tồi, lần đầu tiên gặp mặt thời điểm, mã siêu còn dùng sức cười nhạo Lữ Bố tới.

“Lữ Bố, lần trước không làm thịt ngươi, như thế nào lần này lại đi tìm cái chết?” Mã siêu miệng như cũ là ngạnh.

Lữ Bố cười lạnh một tiếng, hắn phóng ngựa chạy băng băng đến mã siêu trước mặt, một cái quét ngang ngàn quân, bị mã siêu dựng thẳng lên chiến thương ngăn trở.

Mã siêu lạnh lùng âm hiểm nhìn hắn.

Lữ Bố hừ nói: “Tiểu tặc, ngươi lại nhiều lần vũ nhục bổn đem, bổn đem hôm nay khiến cho ngươi nhìn xem ta chân chính thực lực, làm ngươi biết biết, Lữ mỗ người tung hoành thiên hạ, dựa vào đến tột cùng là cái gì!”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố không ở lưu thủ, phát huy ra toàn bộ bản lĩnh, cùng mã siêu ở đây gian hảo một phen đại chiến.

Nếu là đổi thành người khác, nhìn đến Lữ Bố như vậy hung ác, chỉ sợ đã sớm dọa gan đột.

Nhưng mã siêu chính là hùng liệt người, đối thủ càng thêm tàn nhẫn, kia hắn chiến ý liền càng cao ngẩng.

:.:

------oOo------

Chương 850: nhớ tình cũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

/

Lữ Bố cùng mã siêu ở đây gian tiến hành hung mãnh ác chiến, hai người giao thủ thanh thế cực kỳ ngẩng cao.

Lữ Bố Phương Thiên Họa Kích múa may thế cùng long hổ, mã siêu ngân thương thanh thế thượng nhanh như tia chớp.

Một người lão tướng đối một người tân đem, vượt không sai biệt lắm một cái thời đại hai gã cường giả, rốt cuộc ở không có mặt khác nhân tố quấy nhiễu hạ, tiến hành một hồi công bằng đỉnh quyết đấu.

Lữ Bố suất lĩnh Tịnh Châu lang kỵ này một loạt động tác, hết thảy không có tránh được Đào Thương đôi mắt.

“Lữ Bố là cái mãnh người, chỉ dựa vào loại này đấu đá lung tung đấu pháp, còn có thể hỗn đến bây giờ, thực sự không phải người bình thường có thể làm đến, hắn nên không phải nhờ người đoán mệnh, vội vàng ngày hoàng đạo ra tới đi?”

Quách Gia ở Đào Thương phía sau, bất đắc dĩ nói: “Cũng coi như là hắn vận khí tốt, đụng phải này đó dũng lớn hơn mưu Quan Trung chư hầu, nếu là đổi thành người khác, chỉ sợ là đã sớm đem hắn dọn dẹp đã chết.”

Đào Thương gật gật đầu: “Lời này có lý.”

Liền ở ngay lúc này, lại là lại có thám báo tiến đến bẩm báo.

“Thừa tướng!”

“Làm sao vậy?”

“Giáo sự phủ giáo sự hồi báo, tào doanh phía sau có một đường binh mã từ hậu doanh trộm ra, chạy đến tây lộ, vòng qua chủ doanh chiến trường, không biết việc làm gì đi?”

“Không biết việc làm gì đi?” Đào Thương xoa xoa chính mình huyệt Thái Dương: “Không bôn chủ chiến tràng, đó là bôn cái gì đi?”

Vẫn luôn không nói gì Lỗ Túc nói: “Nên không phải bôn thừa tướng tới đi?”

“Bôn ta tới?” Đào Thương nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cười: “Như thế có điểm ý tứ, xem ra Tào Tháo đây là tưởng rút củi dưới đáy nồi.”

Lỗ Túc nói: “Bất quá dùng này pháp lại là cực kỳ mạo hiểm, rất khó thành công, nghĩ đến Tào Tháo sẽ không không rõ đạo lý này đi?”

Đào Thương gật gật đầu: “Minh bạch về minh bạch, nhưng Tào Tháo hiện tại tình thế khẩn trương, mạo hiểm thử một lần cũng không phải không có khả năng…… Hiện tại ly ta nơi gần nhất tướng quân là ai?”

Thám báo chắp tay nói: “Ly ngài gần nhất tướng quân, là Triệu tướng quân.”

“Hảo, làm Triệu Vân tạm thời trở về, cùng đào mỗ hộ vệ quân cùng chống đỡ tào quân, mặt khác lại điều tra một chút, đối phương chủ tướng đều là người nào.”

“Nặc!”

Thám báo lĩnh mệnh đi, thông tri giáo sự phủ, không bao lâu, liền có giáo sự đem tin tức mang theo trở về.

Căn cứ giáo sự phủ tình báo, địch quân phái tới chiến tướng chính là Điển Vi cùng Bào Trung cùng Bào Thao.

Nếu là đổi thành người khác, biết tin tức này đảo cũng sẽ không thế nào.

Nhưng cố tình Đào Thương thượng một lần ở đầu hàng Ngô Đôn cùng Doãn Lễ chỗ đã biết nhị bào ở Tào Tháo dưới trướng xấu hổ tình huống.

Nói như thế tới, nhị bào cùng điển cùng Vi tới đánh lén chính mình, Tào Tháo mục đích chỉ sợ cũng sẽ không như vậy đơn thuần.

Đào Thương cẩn thận suy nghĩ một hồi, sau đó phân phó nói: “Truyền lệnh các bộ, sau đó nếu là đánh lên tới, tận lực không cần thương tổn Bào Trung cùng Bào Thao tánh mạng, có thể bắt sống liền tận lực bắt sống.”

Bùi Tiền vội nói: “Kia những người khác đâu?”

“Những người khác mặc kệ, thích chết thì chết, nhưng này hai cái, nhớ lấy lưu lại.”

”Nặc!”

……

Cùng lúc đó, Điển Vi cùng Bào Trung, Bào Thao dẫn dắt một chi binh mã, vòng qua chiến trường chính hướng đào quân nơi mà đi.

Nhị bào lúc này có thể nói là trong lòng run sợ, nhưng cố tình cái gì lại đều nói không nên lời.

Điển Vi ở bọn họ bên người, cầm một đôi đại thiết kích, chỉ là yên lặng đánh mã chạy như điên, hắn tồn tại thực sự là lệnh người hít thở không thông.

Vòng qua chiến trường, binh mã thẳng bức Đào Thương quân phía sau, Điển Vi liếm liếm môi, đối nhị bào nói: “Sau đó các ngươi hai người tùy ta cùng xung phong, chúng ta bằng mau tốc độ sát đem qua đi, nhất cử chặt bỏ Đào Thương đầu chó!”

Nhị bào lẫn nhau cho nhau nhìn xem.

Bào Thao nghi hoặc nói: “Này phương pháp, có thể được không?”

Điển Vi rất là tự tin nói: “Có ta ở đây này, các ngươi sợ cái gì? Này đó đều là việc nhỏ. Nếu là Đào Thương có chuẩn bị nói, kia chúng ta chạy là được.”

Bào Trung khó hiểu nói: “Nếu tào Tư Không cảm thấy Đào Thương sẽ có chuẩn bị, vì sao còn muốn cho chúng ta tới?”

Điển Vi hừ hừ, nói: “Nhưng vạn nhất không có đâu? Chúng ta trước mắt bị Đào Thương ngạnh công, tình thế cũng không phải phi thường hảo, vạn nhất Đào Thương có sơ hở, bên người phòng thủ không đủ, kia chẳng phải là lập tức liền giải quyết vấn đề lớn.”

Bào Trung trầm mặc một hồi lâu, mới vừa rồi nói: “Kia nếu như bị giải quyết người là chúng ta đâu?”

Điển Vi quái mắt vừa lật: “Có mỗ gia tại đây, các ngươi sợ cái gì, đến lúc đó các ngươi liền đi theo mỗ gia, nhìn đến tình hình không đúng, chúng ta sát ra trùng vây là được, năm đó mỗ gia ở trong núi trục hổ quá khe, chẳng lẽ còn cứu viện không được các ngươi hai cái?”

Lời này nói rất là tự tin, không phải do nhị bào phản bác, bọn họ hiện nay cũng không có lựa chọn khác, chỉ có thể là đi theo Điển Vi tiếp tục chạy băng băng.

Không bao lâu, Đào Thương một hàng nơi quân trận xuất hiện ở ba người mi mắt, kia chi binh mã nhìn như số lượng không ít, nhưng cũng không phải rất nhiều, nếu là lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế phát động tiến công, thật đúng là chính là có khả năng nhất cử đem Đào Thương đánh chết.

Điển Vi liếm liếm khóe miệng, đối nhị bào nói: “Các ngươi hai cái, theo sát ta, chúng ta trước hướng trong hướng, nếu là có việc, các ngươi cùng hảo ta, chúng ta lại trở về sát!”

Nhị bào cùng nói: “Nặc!”

Ba người suất lĩnh binh mã, hung mãnh vọt vào Kim Lăng quân quân trận.

Kim Lăng quân binh lính thấy có người hướng trận, vội vàng kết trận, hướng về địch đem đổ qua đi.

Điển Vi múa may song thiết kích, đại sát tứ phương, trong lúc nhất thời uy không thể đỡ, cư nhiên suất lĩnh tào quân ngạnh sinh sinh hướng chỗ sâu trong vọt vào vài trăm thước nơi.

Nhị bào mới đầu vốn có chút trong lòng run sợ, nhưng đi theo Điển Vi, thời gian dài, ở Điển Vi dũng mãnh ủng hộ hạ, bọn họ tâm cư nhiên cũng lung lay lên.

Nếu là liền như vậy lao xuống đi, bên ta nói không chừng thật đúng là liền có thể thuận lợi phá được trận địa địch, sát nhập nhất trung tâm, chém Đào Thương thủ cấp.

Nếu thật sự là như thế, bọn họ công lao nhưng chính là lớn.

Ba người suất binh lại đi phía trước giết năm sáu trượng xa, lại nghe Điển Vi phân phó bọn họ hai người nói: “Chúng ta lập tức khả năng liền phải nhìn thấy Đào Thương, chúng ta chia quân hành động, các ngươi hai người vẫn là trực tiếp đi phía trước sát, mỗ gia đổi một cái nói, từ mặt bên giết qua đi, chúng ta hai lộ giáp công, mê hoặc địch quân, lấy cầu toàn công.”

Nhị bào không có nhiều suy tư, đáp ứng rồi Điển Vi.

Ba người chia quân hành động lúc sau, Điển Vi không hề cùng nhị bào cùng tiến công, nhị bào tức khắc cảm giác được áp lực tăng đại rất nhiều.

Kim Lăng quân dũng mãnh thực sự là siêu việt nhị bào tưởng tượng, bọn họ chiến lực chi cường là nhị bào ban đầu chưa bao giờ quá.

Hai người càng là đi phía trước hướng, liền cảm giác được áp lực càng lớn, hơn nữa Kim Lăng quân từ bốn phương tám hướng quay chung quanh đi lên, cảm giác càng ngày càng nhiều.

Nhị bào nhiều năm qua cũng không thế nào ra trận, hiện giờ đột nhiên xuất chiến làm tướng, nếu là thuận gió cục còn hảo, nhưng một khi đụng phải đại sự, liền không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhưng liền ở ngay lúc này, tình huống chợt biến dậu đổ bìm leo.

Một người đại tướng con ngựa trắng ngân thương, giết đến hai người trước mặt.

Nhị bào năm đó cũng đi theo Bào Tín lui tới chinh chiến, hơi có chút kiến thức, gặp qua không ít anh hùng nhân vật.

Này ngân thương đại tướng vừa xuất hiện, bọn họ liền nhìn ra này không phải cái thiện tra tử.

Bào Thao cổ đủ dũng khí, nói: “Nhữ nãi người nào?”

Tới đem cúi cúi người, nói: “Tại hạ Triệu Vân, phụng thừa tướng chi mệnh, đặc phương hướng nhị vị tướng quân thăm hỏi, thừa tướng niệm ngày xưa cùng Bào Tín tướng quân cũ tình, muốn cùng nhị vị tướng quân một tự, còn thỉnh nhị vị tướng quân cấp thừa tướng cái mặt mũi, như thế nào?”

------oOo------

Chương 851: chiêu hàng 2 bào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhị bào nghe xong Triệu Vân nói, lúc ấy liền điên rồi.

Lời này nghe khách khí, nhưng kỳ thật bên trong hàm nghĩa thâm hậu, uy hiếp thành phần so trọng.

Triệu Vân lời này rất có một ít đời sau điện ảnh trung câu kia kinh điển đòi mạng lời kịch —— trong sạch hoá bộ máy chính trị công sở thỉnh ngươi đi uống trà.

Bào Trung cắn chặt răng, run run rẩy rẩy đem trong tay thương nâng lên, đối với Triệu Vân nói: “Ngươi làm ta chờ đi gặp Đào Thương? Chúng ta lại còn muốn giết hắn đâu, lời nói thật không sợ nói cho ngươi, Điển Vi tướng quân chính suất binh từ một khác lộ đi lấy Đào Thương thủ cấp, ngươi thượng không tự biết sao?”

Triệu Vân bi ai nhìn Bào Trung, bất đắc dĩ nói: “Không tự biết hẳn là ngươi đi? Điển Vi từ khi cùng các ngươi hai người tách ra lúc sau, đã suất lĩnh binh mã bôn phía sau đi trở về, hai người các ngươi đã sớm bị hắn phiết ở nơi này, nói cách khác, Triệu mỗ như thế nào sẽ bỏ qua Điển Vi cô đơn tới tìm các ngươi hai người?”

Bào Thao cùng Bào Trung nghe vậy tức khắc choáng váng.

Liền nhị bào tới nói, này hết thảy đều quá mức không thể tưởng tượng.

Kỳ thật Tào Tháo ngay từ đầu chiến lược rất đơn giản, hắn xác thật là muốn dùng rút củi dưới đáy nồi chi kế tới diệt trừ Đào Thương.

Bất quá Tào Tháo cũng là cái minh bạch người, hắn biết chuyện này cũng không dễ dàng.

Nhưng vạn nhất thành công đâu?

Tào Tháo cũng tưởng tẫn lớn nhất nỗ lực, ở không có gì quá lớn tổn thất hạ, thử một lần.

Vì thế hắn làm Điển Vi cùng Bào Trung, Bào Thao lại đây thử xem.

Hắn phân phó Điển Vi, nếu sự nhưng vì, liền giết Đào Thương để giải tam quân chi nguy cơ.

Nếu là sự không thể vì, kia Tào Tháo liền làm Điển Vi đem nhị bào ném xuống, dùng hai người kia làm mồi dụ, làm Điển Vi chính mình nghĩ cách trốn trở về là được.

Cho nên nói, từ ngay từ đầu, Điển Vi liền đem này hai cái trở thành pháo hôi.

Điển Vi ngay từ đầu suất binh đánh vào Đào Thương quân trận doanh trung khi, còn không có như vậy đại áp lực, nhưng theo thời gian dài, lâm trận kinh nghiệm rất nhiều Điển Vi bắt đầu cảm giác không thích hợp.

Càng đi bên trong sát, Điển Vi liền càng là cảm giác mệt, thả tứ phía vây đi lên binh mã số lượng cũng ở trong bất tri bất giác biến rất nhiều, làm Điển Vi cảm giác được phi thường đại áp lực.

Hơn nữa quân địch chiến tướng còn chưa từng xuất hiện, này thuyết minh đối phương xác thật là có chuẩn bị.

Lập tức, Điển Vi liền cùng nhị bào phân binh, đem hai người bọn họ cùng bọn họ dưới trướng dòng chính binh mã ném vào Đào Thương quân doanh, chính hắn còn lại là múa may đại thiết kích giết đi ra ngoài.

Này hết thảy tự nhiên mà vậy, đều dừng ở Triệu Vân trong mắt.

Bởi vậy, hắn mới xuất hiện ở nhị bào trước mặt, đối bọn họ hiểu chi lấy tình.

Bào Thao làm như đã lược có điều ngộ.

Nhưng Bào Trung hiển nhiên cũng không tin tưởng sự thật này.

Hắn la lên một tiếng, đĩnh thương phóng ngựa, thẳng hướng về Triệu Vân phác giết qua đi.

Triệu Vân phất tay đuổi muốn tiến lên thân vệ quân, nhàn nhạt nói: “Các ngươi lui ra, giao cho ta là được.”

Hắn cũng là phóng ngựa mà ra, một bên rong ruổi một bên nói: “Xem ở ngươi huynh trưởng cùng thừa tướng quan hệ, Triệu mỗ người nhường ngươi ba chiêu.”

Bào Trung cùng nghễnh ngãng không nghe thấy dường như, trong tay chiến thương hướng về Triệu Vân vào đầu một thứ.

“Nhất chiêu.” Triệu Vân quay đầu né tránh nhàn nhạt nói.

Bào Trung thu thương trở về, lại hướng về Triệu Vân ghế gấp.

“Hai chiêu.” Triệu Vân dùng tay đi xuống nhẹ nhàng rung động, tùy ý đem Bào Trung chiến thương quét khai.

Bào Trung bị Triệu Vân trẻ con giống nhau thưởng thức ở trong tay, mặt đều khí thành màu gan heo.

Hắn hung tợn đem chiến thương giơ lên, lại chiếu Triệu Vân mũ giáp đỉnh đầu ném tới.

Triệu Vân nhẹ nhàng bâng quơ nhất cử tay, cư nhiên là đem Bào Trung huy lại đây thương một phen tiếp được.

Bào Trung cùng Bào Thao đều xem choáng váng.

Này nima vẫn là người sao?

Hắn tay không đau sao?

Trong thời gian ngắn, liền thấy Triệu Vân bỗng nhiên dùng một chút lực, đem đại cánh tay sau này huy, trực tiếp đem Bào Trung từ trên ngựa túm lên, sau đó dùng sức một kén, cư nhiên là đem người trực tiếp ném tới chính mình sau trận.

Kim Lăng binh vội vàng tiến lên, đem Bào Trung bắt sống bắt sống, cũng đem hắn kéo vào sau trận.

Đây là đi theo Đào Thương uống trà.

Bào Thao xem sắc mặt đỏ bừng, đã kinh thả sợ.

Triệu Vân chậm rãi nhìn về phía hắn, hai tròng mắt lập loè linh động quang mang.

“Ngươi là chính mình xuống ngựa, vẫn là làm Triệu mỗ động thủ thỉnh ngươi xuống ngựa?”

Bào Thao hiện rất là bình tĩnh, hắn chậm rãi xoay người xuống ngựa đi đến Triệu Vân trước mặt, chắp tay nói: “Còn thỉnh Triệu tướng quân dẫn đường, mạt tướng cũng dục thấy thừa tướng lâu rồi.”

Như thế, Triệu Vân liền mang theo Bào Thao cùng Bào Trung hai huynh đệ tới gặp Đào Thương.

Thấy nhị bào, Đào Thương trong lúc nhất thời cư nhiên không có nhận ra tới.

Cùng năm đó thảo phạt Đổng Trác khi so sánh với, nhị bào bộ dạng biến có chút quá lớn.

Chủ yếu là hiện già rồi rất nhiều.

Lấy bọn họ hai người tuổi tác, giờ phút này đều đã là hai tấn hoa râm, thực sự là có chút lão quá nhanh.

Đào Thương nhìn bọn họ hai người, thở dài: “Thật là cảnh đời đổi dời a, nhoáng lên mười năm đi qua.”

Bào Thao cùng Bào Trung nhìn nhau liếc mắt một cái.

Bào Thao đối Đào Thương nói: “Nhoáng lên mười năm, không thể tưởng được ngài cư nhiên biến thành như vậy anh hùng nhân vật, thực sự lệnh người không thể tưởng được.”

Đào Thương cũng thật sâu nhìn hắn: “Ta cũng giống nhau, không thể tưởng được mười năm không thấy, các ngài nhị vị cư nhiên biến như vậy túng!”

Nhị bào trên mặt lộ ra đỏ bừng chi sắc.

Bào Trung nói: “Thừa tướng đây là ý gì?”

“Ý gì?” Đào Thương nhàn nhạt nói: “Nhớ năm đó, Bào Tín tướng quân kiểu gì anh hùng? Không thể tưởng được hắn vừa chết, các ngươi bào gia lại liền cái có cốt khí nam nhân đều tìm không ra tới, bị Tào Tháo đương pháo hôi bán còn tại đây cho hắn đếm tiền?”

Bào Thao sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Đào Thương thở dài khẩu khí: “Nhớ năm đó, Bào tướng quân cùng ta cùng Tào Tháo cộng đồng chinh phạt Đổng Trác, sau lại ta lại cùng hắn cùng hướng bạch bụng sóng, có thể nói ở chúng chư hầu trung, cùng ta quan hệ tốt nhất, chính là Bào tướng quân…… Chỉ là ta không hiểu, Bào tướng quân sinh thời đối Tào Tháo có ân, hắn vì sao phải như vậy đối đãi các ngươi?”

Bào Thao thấy Đào Thương cùng bọn họ hai người trường đàm, ngay sau đó cũng không hề che giấu, đem mấy năm nay nước đắng toàn bộ cùng Đào Thương đổ ra tới.

Đào Thương không có cắm một câu, chỉ là lắng nghe hai người nói.

Đãi bọn họ nói xong lúc sau, Đào Thương mới vừa rồi nói: “Có một số việc thực sự cũng chẳng trách các ngươi, năm đó tào tung chi tử, chính là Viên Thiệu vì châm ngòi ta cùng hắn quan hệ âm thầm việc làm, xác cùng các ngươi không quan hệ, nhưng ta không hiểu, Tào

Tháo nếu đã coi các ngươi vì cái đinh trong mắt, các ngươi còn cường lưu tại hắn dưới trướng vì sao?”

Bào Trung thấp giọng nói: “Chúng ta không địa phương nhưng đi.”

“Không địa phương nhưng đi? Thiên hạ to lớn, chẳng lẽ đều là hắn họ Tào địa bàn không thành?”

Nhị bào hổ thẹn vô mà.

“Bằng đào mỗ cùng Bào Tín tướng quân quan hệ, các ngươi nếu là chịu tới hợp nhau, chẳng lẽ ta còn sẽ đuổi các ngươi đi không thành?”

Nhị bào nghe vậy tiếp tục hổ thẹn vô mà.

Nhìn này hai người hùng dạng, Đào Thương trong lòng đã bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Chính mình lời nói đều nói đến này phân thượng, bọn họ còn không có phản ứng lại đây.

Liền hướng này phân nhãn lực thấy, đổi chính mình là Tào Tháo, cũng đến giống nhau phiền chết bọn họ.

Đại khái qua một nén nhang thời gian……

Bào Thao có điểm cân nhắc quá vị tới.

“Thừa tướng chi ý, là nguyện ý tiếp nhận chúng ta?”

Đào Thương dở khóc dở cười nhìn hắn, gật gật đầu.

Nhị bào giống như bị dẫm cái đuôi miêu giống nhau, lập tức nhảy dựng lên, đem Đào Thương hoảng sợ.

Nhưng thấy bọn họ ở nhảy dựng lên đồng thời, ở giữa không trung lại đồng thời thu chân, đầu gối chấm đất, hướng về Đào Thương thật mạnh quỳ xuống đi xuống.

“Thừa tướng, ta huynh đệ hai người nguyện hàng a!”

Đào Thương không xác định nhìn bọn họ ở giữa không trung liền cuộn lên tới trực tiếp quỳ xuống chân: “Các ngươi đầu gối, không đau không? Sẽ không nát sao?”

“Sẽ không! Thừa tướng chịu tiếp nhận chúng ta huynh đệ, đừng nói đầu gối nát, chúng ta chính là máu chảy đầu rơi, cũng không thể báo đáp này đại ân cũng.”

:.:

------oOo------

Chương 852: quanh co

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhị bào phản ứng quá mức tới, lập tức hướng Đào Thương tỏ vẻ chính mình nguyện ý quy thuận.

Đào Thương qua lại nhìn quét hai người, lại đột nhiên nói: “Thừa các ngươi bị bắt sống tin tức còn chưa rải rác đi ra ngoài, trước lãnh các ngươi thân tín cùng dòng chính binh mã, rời đi nơi này.”

Bào Thao cùng Bào Trung tức khắc sửng sốt.

Bào Trung nghi hoặc nói: “Thừa tướng, ngài nên không phải quên mất ngài vừa rồi cùng chúng ta nói gì đó đi?”

Đào Thương nói: “Ta nói cái gì?”

“Ngài nói, ngài hướng về phía ta huynh trưởng mặt mũi, nguyện ý tiếp thu chúng ta quy hàng.”

Đào Thương nhẹ nhàng gật đầu: “Không tồi, ta là nguyện ý tiếp thu các ngươi quy thuận, nhưng nếu là quy thuận, vậy ấn ta nói đi làm.”

Dừng một chút, lại thấy Đào Thương cười nói: “Quân lệnh không thể trái, không tật xấu đi?”

Bào Trung gật đầu nói thẳng: “Không tật xấu.”

Lại bị Bào Thao một phen đẩy cái té ngã.

Sau đó liền thấy Bào Thao nghi hoặc nhìn Đào Thương.

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Như vậy giải thích đi, ta cho các ngươi suất lĩnh các ngươi binh mã, giả dạng làm từ ta nơi này phá vây đi

ra ngoài, sau đó đến phụ cận trên núi làm một tháng sơn tặc, thời điểm tới rồi, ta tự nhiên sẽ trả lại các ngươi trong sạch.”

“Cái gì? Đương sơn tặc?” Bào Trung nghe xong lời này, lúc ấy liền không vui: “Chúng ta Bào thị huynh đệ tốt xấu cũng là danh môn xuất thân, ngày xưa cũng coi như là danh chấn thiên hạ mãnh tướng……”

“Phụt!” Triệu Vân ở một bên không nín được trực tiếp vui vẻ ra tới.

Bào Trung sắc mặt tức khắc đen.

Hắn ậm ừ một chút: “Liền tính thanh danh không phải như vậy đại, nhưng chúng ta cũng không thể đi đương sơn tặc a? Có nhục ta chết đi ca ca thanh danh.”

Đào Thương nhạc nói: “Tiểu Bào tướng quân không nên gấp gáp, lại không phải làm ngươi thật sự đi đương sơn tặc, đào mỗ trước mắt bất quá là ở bố một cái cục, mà này một ván trung tâm, đó là các ngươi hai người, chỉ cần này cục có thể thành, các ngươi đó là nhà Hán triều đình lấy Hứa Xương đệ nhất công thần!”

“Đệ nhất công thần?”

“Lấy Hứa Xương?”

Bào Trung cùng Bào Thao cơ hồ là đồng thời hô lên thanh tới.

Đào Thương cười ha hả dùng hai tay phân biệt vỗ vỗ hai người bả vai nói: “Thiên hạ không có miễn phí cơm trưa, nếu quy thuận đào mỗ, vậy muốn bày ra ra bản thân giá trị, hơn nữa ta cũng sẽ cho các ngươi cơ hội bày ra, trọng chấn các ngươi Bào thị hùng phong.”

“Chính là đương sơn tặc việc này……?”

Đào Thương an ủi hai người nói: “Đương sơn tặc có cái gì không tốt? Ta năm đó mới vừa tiến Kim Lăng thành thời điểm, còn đương quá hải tặc vương đâu…… Đều mẹ nó hư danh ngươi.”

Vẫn luôn không nói chuyện Quách Gia ở phía sau thẳng sát mồ hôi.

Còn có như vậy khuyên người đâu? Hải tặc vương!

Nhị bào cùng Đào Thương làm hạ ước định lúc sau, ngay sau đó suất binh "Đột phá" Kim Lăng quân trùng vây, hướng phụ cận núi non mà đi.

Đương nhiên, Đào Thương cũng đã theo chân bọn họ ước định hảo, đãi yên ổn lúc sau, chính mình sẽ phái người đem bọn họ trong khoảng thời gian này sở yêu cầu lương thảo đưa đi.

Nhìn nhị bào quân đội dần dần biến mất ở trong tầm nhìn, Quách Gia ngay sau đó đối Đào Thương nói: "Ngươi thả đừng có gấp nói, làm Quách mỗ đoán thượng một đoán."

Đào Thương cười nhìn về phía Quách Gia: "Làm ca ca đã có hứng thú, vậy không ngại thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng, chúng ta cùng nhau nghiên cứu nghiên cứu."

Lỗ Túc cũng là rất có hứng thú thò qua tới.

Quách Gia thanh thanh giọng nói, nói: "Hôm nay qua đi, chiến sự phát triển tất nhiên là có lợi cho ta quân, thừa tướng hôm nay quy mô tiến công, cuối cùng liền tính là tiêu diệt không được tam Lưu cùng Tào Tháo, nhưng thế tất cũng sẽ làm cho bọn họ cảm thấy kinh sợ, kinh sợ với chúng ta Kim Lăng quân thực lực, nói vậy bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không dám ở trù tính tiến binh chi sách, nhưng thời gian không đợi người, Hán Trung trương lỗ như không có gì bất ngờ xảy ra, tất nhiên sẽ bị Lý Nho nói động xuất binh…… Kỳ thật ngẫm lại cũng là, liền tính là không có Lý Nho, trương lỗ hiện nay cùng Lưu Chương không đội trời chung, cũng tất nhiên sẽ không duy trì tam Lưu, đến lúc đó Quan Trung hư không, Tào Tháo cùng Quan Trung chư hầu tất nhiên hồi viện Lạc Dương, Tào Tháo vừa đi, tắc Lưu biểu cũng không có thể cùng thừa tướng lâu trì rồi."

Nói đến này, Quách Gia dừng một chút nói: “Đến lúc đó, thừa tướng đó là tính toán lợi dụng nhị bào đi tấn công Hứa Xương đi?”

Đào Thương gật đầu nói: “Ta không cho nhị bào quy thuận, mà là làm cho bọn họ vào rừng làm cướp, đây cũng là cấp nhị bào một cái ngày sau xoay chuyển cơ hội, đến lúc đó ta lấy lôi đình chi thế xuất binh, tấn công Hứa Xương.”

Quách Gia cười nói: “Hứa Xương chính là Tào Tháo ở Trung Nguyên trọng trấn, đoạt được Hứa Xương, chẳng khác nào nhổ Tào Tháo răng nanh, đến lúc đó thiên hạ đại thế đem đều ở chúng ta trong lòng bàn tay, hơn nữa tam Lưu cùng Tào Tháo đến lúc đó cũng bất quá là làm theo ý mình, lại là không thể cấu kết ở bên nhau.”

“Người hiểu ta, làm ca ca cũng.”

Lỗ Túc thật mạnh ho khan một tiếng, nói: “Quấy rầy ngài nhị vị mặc sức tưởng tượng, bất quá túc cảm thấy các ngươi hình như là tính sót một sự kiện.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Lỗ Túc: “Tử Kính, có cái gì ý tưởng, cứ việc nói đó là.”

Lỗ Túc thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, nói: “Thừa tướng, không cần quên mất, chúng ta nam diện, còn có một cái Lư Giang Tôn Sách đâu, hắn tuy rằng chỉ có một quận nơi, nhưng non hổ rốt cuộc cũng là hổ.”

Đào Thương bừng tỉnh vỗ vỗ cái trán, làm như nhớ tới cái gì.

Không bao lâu, liền thấy hắn lẩm bẩm thở dài: “Ngươi nếu không nói ta thật sự thiếu chút nữa đều đã quên.”

Lỗ Túc mỉm cười nói: “Thừa tướng có thể nhớ lại tới, kia tự nhiên là tốt, Tào Tháo cũng là kiêu hùng hạng người, thừa tướng có thể làm Lý Nho ở Quan Trung nơi, giảo hắn phía sau không được an bình, kia Tào Tháo lại làm sao không có như vậy thủ đoạn đâu?”

“Mệt Tử Kính nhắc nhở, bất quá ta đã ở Nam Xương thành, an bài Lưu Tích, đinh phụng hai lộ binh mã một minh một ám, mặt khác Nam Xương trong thành, vốn là có ta đệ Đào Ứng trấn thủ, hắn tuy rằng có điểm…… Cái kia, nhưng thời khắc mấu chốt, lại vẫn là đáng tin.”

Lỗ Túc biểu tình trở nên ngưng trọng: “Kia nếu là Tôn Sách không đi Nam Xương thành, đi đánh Kim Lăng thành đâu?”

“Hắn dám đánh Kim Lăng?”

Lỗ Túc nhàn nhạt nói: “Đổi thành người khác, có lẽ là không dám, nhưng nếu là Tôn Sách……”

Quách Gia vỗ vỗ tay: “Tử Kính quả nhiên là cao minh chi sĩ, lệnh Quách mỗ bội phục, không tồi, tầm thường sự tình nếu là đặt ở Tôn Sách trên người, chỉ sợ liền chưa chắc như vậy tầm thường.”

“Kim Lăng thành, Kim Lăng thành……” Đào Thương lẩm bẩm nhắc mãi: “Tử Kính, ta có thể đem Kim Lăng phó thác cho ngươi sao?”

“Phó thác cho ta?” Lỗ Túc kinh ngạc nói: “Kim Lăng chính là thừa tướng trọng trấn, túc sợ vạn nhất có cái sơ xuất.”

“Có ngươi ở, liền sẽ không có sơ xuất, liền tính là Tôn Sách cùng Chu Du cùng đi, ta tin tưởng ngươi cũng nhất định có thể bảo hộ Kim Lăng chu toàn!” Đào Thương khẳng định nói. u u kans h u . com

Lỗ Túc ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương hồi lâu, hắn đột nhiên thật sâu vừa làm ấp, nói: “Thừa tướng nếu như thế tin tưởng Lỗ Túc, túc nào dám không tuân mệnh chăng.”

……

Mà cùng lúc đó, Kim Lăng quân chúng binh tướng áp lực càng ngày càng cường, Tào Tháo binh mã rốt cuộc ngăn cản không được, bắt đầu hiện ra tan tác chi thế.

Tào Tháo ở chính mình soái trướng mai phục, tuy rằng đánh thắng Cao Thuận cùng Hoàng Trung, nhưng cuối cùng vẫn là làm cho bọn họ đào tẩu, mà Điển Vi thật sự rút củi dưới đáy nồi chi sách, cũng là sát vũ mà về.

Ở chiến tranh mới bắt đầu, liền bị Hoàng Trung đả thương Hạ Hầu Uyên vẫn luôn không có lui ra chiến trường, nhưng hắn giờ phút này cũng chung quy vẫn là kiên trì không được, con ngựa hồi báo Tào Tháo.

“Tư Không!”

Hạ Hầu Uyên cánh tay còn đánh màu trắng đai đeo, hắn hoảng loạn nói: “Tiền tuyến các tướng sĩ có chút kiên trì không được! Đặc biệt là Quan Trung chư hầu binh mã càng là như chim thú tán loạn, liền mã siêu đều bị Lữ Bố đánh bại, lui sau này trận không dám nhẹ ra, Tư Không, còn thỉnh tốc tốc quyết đoán!”

“Ai!” Tào Tháo thở dài khẩu khí, lắc đầu nói: “Quan Trung chư hầu chung quy không được việc, Mã Đằng nhi tử được xưng cẩm mã siêu, lại cũng đánh không lại Lữ Bố bực này quá khí chi đem…… Diệu Tài, làm chúng ta binh mã lấy Quan Trung chư quân nhất cái chắn, từ bỏ doanh trại quân đội, từ từ triệt thoái phía sau.”

“Từ bỏ doanh trại quân đội?” Này một nói ra tới, chúng tướng đều kinh ngạc.

Lệnh tam quân từ bỏ doanh trại quân đội, này đại biểu cái gì, ở đây mọi người đều là có thể chinh quán chiến mãnh tướng, tự nhiên là môn thanh.

Tào Tháo đây là ở trừu chính mình mặt a!

:.:

------oOo------

Chương 853: kinh người tin tức

Nguồn: EbookTruyen.VN

/

Mười vạn tào quân đóng quân tại đây, bọn họ quân nhu đều ở doanh trại nội, một khi đại quân rút khỏi doanh trại, ở sĩ khí thượng ảnh hưởng không cần tưởng cũng biết.

Hơn nữa ở vật chất thượng tổn thất cũng là vô pháp tưởng tượng.

Cần biết, nhiều như vậy tào quân tướng sĩ sở dụng lều trại, chiếc xe, cùng với sinh hoạt hằng ngày sở cần vật phẩm…… Nồi chén gáo bồn chờ vật.

Mấy thứ này không phải tiền sao? Không phải cảnh nội thuế má sao? Đương nhiên đúng rồi, hơn nữa số lượng không ít, là tương đương nhiều.

Cần biết, ở cái kia sức sản xuất lạc hậu niên đại, không có cái gọi là đại hình gia công nhà xưởng, mấy thứ này, nhưng đều là bằng vào nhân công lao động một chút một chút làm được, trong đó đầu nhập nhân lực chi thật lớn, thời gian phí tổn chi thật lớn, tuyệt không phải số lượng nhỏ.

Sức sản xuất lạc hậu cổ đại, bất luận là cái gì vật tư, đều là không cho phép dễ dàng lãng phí.

Nhưng Tào Tháo hiện tại lại muốn từ bỏ doanh trại, xá rớt nhiều như vậy vật tư.

Này mẹ nó thuần phá của a.

Đi cùng Hạ Hầu Uyên sát trở về Tào Hồng cất cao giọng nói: “Tư Không không cần nản lòng, tử hiếu hắn hiện tại đang ở tiền tuyến

chỉ huy các bộ đối địch, sau đó ta chờ cũng là sẽ lại đi phía trước trận, trước mắt xu hướng suy tàn chỉ là tạm thời, chỉ cần chúng ta cẩn thận ứng đối, tam quân trên dưới đồng lòng, không lo đánh không lại hắn Đào Thương.”

Hạ Hầu Uyên cũng là nói: “Đúng vậy, Tư Không, thiết không thể dễ dàng từ bỏ bản trại, như vậy tổn thất không khỏi cũng quá lớn.”

Tào Tháo lắc lắc đầu, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ nói: “Này giữa tổn thất, tào mỗ tự nhiên là biết được, các ngươi đau lòng, tào mỗ càng là đau lòng, nhưng các ngươi cần biết, doanh trại ném, nhiều nhất tổn thất một ít quân nhu cùng tài vật, như thế nào đều có thể nghĩ cách bổ trở về, nhưng nếu là đem tam quân tướng sĩ rơi vào đi…… Người này cũng không phải là có thể dễ dàng bổ trở về.”

Tào Hồng tính tình thô bạo, liền tính là thật sự Tào Tháo mặt, cũng dám nói thẳng không cố kỵ.

Hắn dùng tay phải nắm chặt thành nắm tay thật mạnh một tạp tay trái bàn tay, nói: “Tư Không đối đãi ta như thế nào nhóm như vậy không có tin tưởng, chẳng lẽ bằng ta chờ hãn tướng, coi như thật đấu không lại kia Kim Lăng chư tướng không thành? Phải biết chúng ta cũng là trăm chiến chi đem a!”

“Ai, không phải tào mỗ không tin được các ngươi, chỉ là Kim Lăng quân hiện tại sĩ khí như hồng, hơn nữa nhân mã ở ta quân phía trên, huống hồ có thể tác động chúng ta sĩ khí không chỉ là chúng ta một quân, cần biết, chúng ta hiện tại minh hữu, thượng có Kinh Châu quân cùng Ích Châu quân, bọn họ thành bại, đều sẽ trở thành ảnh hưởng ta quân sĩ khí cùng quân tâm lý do.”

Hạ Hầu Uyên tuy rằng cũng là cùng Tào Hồng giống nhau tính tình cương trực, nhưng hắn lại cực kỳ tinh thông binh pháp chiến trận, ở nào đó sự tình lý giải thượng, tự nhiên là so Tào Hồng muốn mau thượng rất nhiều.

Hạ Hầu Uyên nói: “Tư Không là sợ Lưu biểu cùng Ích Châu quân chiến bại tin tức truyền đến, sẽ ảnh hưởng ta quân quân tâm? Một

khi tam quân biết được minh hữu chiến bại, xuất hiện hỗn loạn, đến lúc đó tưởng triệt đều thoát không được thân?”

Tào Tháo trường hu khẩu khí, thở dài: “Đúng là như thế, y theo Đào Thương hôm nay thế tới xem, Kinh Châu quân rất có khả năng ngăn không được Đào Thương thế, chúng ta vẫn là sớm làm chuẩn bị thì tốt hơn.”

“Nặc!” Tào Hồng cùng Hạ Hầu Uyên lúc này mới lý giải Tào Tháo thâm ý, vội vàng xoay người đi hiệu lệnh tam quân rút lui.

Tiền tuyến Bàng Đức, Tào Thuần, Diêm Hành, Tào Nhân, tào hưu, Hạ Hầu thượng, Lý Điển, Nhạc Tiến, Vu Cấm đám người được đến phía sau Tào Tháo truyền đến quân lệnh lúc sau, lập tức bắt đầu thu thập quân mã, bọn họ dựa vào Quan Trung chư hầu binh mã vì cái chắn, bắt đầu co rút lại bên ta binh lực, từ từ về phía sau phương triệt hồi.

Quan Trung chư hầu giữa mã siêu, cùng Lữ Bố đại chiến hơn trăm cái hiệp lúc sau, cuối cùng vẫn là bại với Lữ Bố tay, mã siêu bị Lữ Bố đả thương, chỉ phải hoảng sợ triệt thoái phía sau, Lữ Bố theo đuổi không bỏ, may mắn này đệ mã hưu, mã thiết, đường đệ mã đại đám người tiến đến cứu giúp, mới đem ngựa siêu cứu.

Này mấy cái tiểu tử tuy rằng võ nghệ không bằng mã siêu, lại cũng không sai biệt nhiều, đều là Tây Lương mãnh tướng.

Không thể không nói, Mã Đằng này mấy cái nhi tử, vẫn là sinh thực đúng chỗ, rất có trình độ.

Hắn tự nhận là luận sinh nhi tử, hắn liền so Đào Thương kém như vậy một tí xíu.

Mã thị vài tên huynh đệ bảo hộ mã siêu sau này phương đi, đang ở lúc này, lại thấy Mã Đằng tự mình suất binh tiến đến, hắn bất chấp mã siêu thương thế, đối mấy cái nhi tử nói:

“Đều đừng ham chiến, chạy nhanh thu thập binh mã, tùy ta rút khỏi đi!”

“Phụ thân! Như thế nào lúc này liền triệt? Hài nhi còn có thể tái chiến đào quân!” Mã siêu vừa nghe Mã Đằng làm hắn triệt, trong lòng không phục, lập tức nói lời phản đối.

Mã Đằng nhìn nhìn mã siêu trên vai còn ở đổ máu miệng vết thương, thở dài nói: “Ngươi đều bộ dáng này? Còn đánh cái gì đánh? Chẳng lẽ thật muốn đem mệnh đáp thượng không thành?”

Mã siêu nghe xong lời này, rất là khó chịu.

“Phụ thân lời này là như thế nào nói đến?! Hài nhi chỉ là nhất thời đại ý, mới trứ kia Lữ Bố nói, đãi hài nhi thiếu nghỉ lúc sau, nhất định đem Lữ Bố thứ với mã hạ, để báo này thù!”

“Báo thù không báo thù, về sau lại nói!” Mã Đằng rất là nghiêm khắc răn dạy mã siêu nói: “Tào Tháo các bộ tượng binh mã đã triệt thoái phía sau, nhìn dáng vẻ là tính toán từ bỏ doanh trại, nhưng không có phái người nói cho Quan Trung chư hầu các bộ, chỉ sợ là cố ý muốn cho Quan Trung chư hầu binh mã vì hắn sau điện, chúng ta cũng không thể bị họ Tào hố, chạy nhanh chỉnh điểm binh mã, tùy ta đi, không đáng vì Tào Tháo liền mệnh đều từ bỏ.”

Mã gia mấy cái huynh đệ vừa nghe đều ngây người?

Tào Tháo từ bỏ doanh trại?

Đây là cái gì kịch bản?

Mã hưu cứng họng nhìn Mã Đằng: “Phụ thân, ngài nên không phải nhìn lầm rồi đi?”

“Lão phu tuy rằng không kịp Tào Tháo, nhưng tốt xấu cũng là ở Tây Lương biên cảnh chém giết nửa đời, nếu là liền điểm này môn đạo đều nhìn không ra tới, kia lão phu đời này cũng sống uổng phí, các

ngươi mấy cái đừng vô nghĩa, chạy nhanh đi từng người lệnh cưỡng chế binh tướng!”

“Nặc!”

……

“Tào quân các bộ có bỏ trại dấu hiệu?” Đào Thương dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt chính mình cao thẳng mũi: “Tin tức chuẩn xác sao?”

Bùi Tiền chắp tay nói: “Thuộc hạ đã lệnh thám báo cẩn thận điều tra qua, tin tức hẳn là chuẩn xác không thể nghi ngờ.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Quách Gia: “Làm ca ca thấy thế nào?”

Quách Gia hỏi Bùi Tiền nói: “Tào Tháo các bộ binh mã muốn lui lại, com kia Quan Trung chư hầu binh mã đâu?”

Bùi Tiền nói: “Quan Trung chư hầu các bộ biến trận nhưng thật ra không nhiều lắm, bất quá lại có Mã Đằng cùng Hàn Toại hai bộ, làm như có điều biến trận, hiện nay chính theo Tào Tháo sau này triệt, đến nỗi còn lại Quan Trung chư hầu, còn ở trại trung cùng ta quân các bộ anh dũng chém giết.”

Quách Gia nghe vậy cười: “Kể từ đó, này cao thấp liền lập phán, ở quân địch mọi người trung, Tào Tháo lại vẫn là thông minh nhất, cũng là giảo hoạt nhất, thả có gan lấy hay bỏ, phi bình thường có thể so. Mã Đằng cùng Hàn Toại còn lại là chỉ ở sau hắn, đến nỗi mặt khác Quan Trung chư hầu, ai, tắc đều giống như đồ con lừa giống nhau, không đáng giá cười nhạt.”

Đào Thương dùng roi ngựa tử nhẹ nhàng đấm đánh Quách Gia chân, nói: “Kia kế tiếp, ngươi cảm thấy chúng ta hẳn là làm sao bây giờ? Chúng ta là tiếp tục đánh lén Tào Tháo vẫn là không đánh lén?”

Quách Gia dùng tay đẩy ra Đào Thương roi ngựa tử: “Muốn trừu trừu chính ngươi chân.”

Sau đó, liền nghe hắn tiếp tục nói: “Cái gì cấp đâu? Trò hay mới vừa bắt đầu, có một số việc, nên hoãn tắc hoãn, Tào Tháo muốn lợi dụng những cái đó Quan Trung chư hầu sao? Kia thừa tướng liền phóng Quan Trung chư hầu một con ngựa, ngày sau nhất định sẽ có trò hay.”

Đào Thương nghe vậy cũng là cười: “Làm ca ca lời này đang cùng lòng ta, vậy tạm hoãn thế công lại có gì phương?”

Liền ở ngay lúc này, Bùi bổn vội vã phóng ngựa mà đến, ở Đào Thương bên tai nhanh chóng nói thầm vài câu.

Đào Thương mặt lập tức biến ngưng trọng.

Quách Gia thấy Đào Thương trạng thái có dị, ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?”

“Từ Vinh bên kia phái người tới báo, Lưu biểu hình như là đã xảy ra chuyện.”

------oOo------

Chương 854: Lưu biểu

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lưu biểu xảy ra chuyện?” Quách Gia nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Lưu biểu có thể xảy ra chuyện gì?”

Đào Thương lắc đầu nói: “Cụ thể là chuyện gì, Từ Vinh cũng không lắm rõ ràng, Từ Hoảng, A Phi đám người ở cùng Lưu biểu giao chiến thời điểm, thám báo nhìn đến Lưu biểu trung quân soái trướng thân vệ quân lại là toàn bộ rút lui, nghe nói bọn họ đều đi theo ở một chiếc thật lớn xe ngựa hướng về phương nam vội vàng mà đi, đến nỗi tiền tuyến chiến sự, tắc toàn bộ giao cho Lưu Bị cùng Thái Mạo đám người phụ trách.”

Quách Gia nghi hoặc nói: “Lưu biểu đây là chơi thủ đoạn gì?”

Đào Thương thử tính hỏi: “Có thể hay không là Lưu biểu tuổi vốn là lớn, thân thể không tốt, vừa nghe ta quân quy mô tiến công, kết quả tức giận công tâm, lập tức thượng hoả hộc máu, thân thể chống đỡ không được, muốn chết đi?”

Quách Gia giật mình há to miệng, xem Đào Thương biểu tình giống như xem một cái kẻ điên giống nhau.

“Khó trách Tào Tháo như vậy thích xem ngươi viết Đào thị tiểu hoàng / thư…… Ngươi này biên chuyện xưa bản lĩnh thật sự không giống nhau, như vậy hồ nháo ý tưởng, ngươi cư nhiên cũng nói được?”

Đào Thương ít có ngượng ngùng cười cười.

Chính hắn đều cảm thấy ý nghĩ của chính mình có điểm xả con bê.

“Bất quá bất luận như thế nào, Kinh Châu quân bên kia nhiều ít đều là có việc, nếu chúng ta tính toán cấp Quan Trung chư hầu giảm sức

ép, vậy binh tướng lực dịch hướng Kinh Châu quân bên kia, gia tăng Kinh Châu quân áp lực.”

……

Cùng lúc đó, Kinh Châu quân sau trại một chỗ núi rừng nội.

Lưu biểu rời đi đại trại, ở một chúng thân vệ quân dưới sự bảo vệ, đi vào đại trại phía sau giữa một chỗ rừng rậm trung.

Đi theo Lưu biểu cùng hắn thân binh cùng rút khỏi tới, còn có Bàng Thống cùng Kinh Châu quân y quan.

Lưu biểu vừa mới phun quá huyết sau, vẫn luôn bày biện ra nửa hôn mê trạng thái, hắn sắc mặt trắng bệch, cả người thỉnh thoảng đánh bệnh sốt rét, hơn nữa đột nhiên chi gian thân thể nóng bỏng, cư nhiên sốt cao.

Bàng Thống thấy Lưu biểu loại trạng thái này, không dám chậm trễ, hắn vội vàng lệnh người giá tới Lưu biểu xe đuổi đi, cũng triệu tập Lưu biểu thân binh, tạm thời bảo hộ Lưu biểu trước rút lui đại doanh, cũng phái người thông tri tiền tuyến Lưu Bị, làm hắn tốc tới Lưu biểu bên người.

Bàng Thống ánh mắt rất là độc đáo, hắn nhìn ra tới Lưu biểu trải qua này một đại biến lúc sau, tựa hồ là dầu hết đèn tắt.

Nhân loại, thật là quá yếu ớt.

Ở sinh lão bệnh tử trước mặt, mặc cho ngươi có lại cao địa vị, lại hiển hách thân phận, cũng khó thoát Tử Thần chiếu cố, cuối cùng trăm sông đổ về một biển, đi lên kia một cái cuối cùng chi lộ.

Đến nỗi Bàng Thống, hắn cũng có chính mình tiểu tâm tư.

Hắn xem Lưu biểu đã là tiếp cận với kề cận cái chết, vì không cho sự tình lại tiếp tục hướng hư phương hướng phát triển, Bàng Thống liền trước đem Lưu biểu tiếp ra chủ trại, cũng đi vào phía sau rừng

rậm trung làm y quan chẩn trị, sau đó lại phái người tìm Lưu Bị tới —— chuẩn bị gửi gắm công việc.

Kỳ thật liền toàn bộ Kinh Châu quân trước mắt tình huống tới nói, Lưu biểu gửi gắm có thể có hai lựa chọn, một là tìm Lưu Bị, nhị là tìm Thái Mạo cùng Khoái Việt.

Đương nhiên, so với ngoại lai hộ Lưu Bị, Thái Mạo cùng Khoái Việt, kỳ thật hẳn là càng thêm thích hợp một ít.

Nhưng Bàng Thống trải qua trù tính, vẫn là tìm tới Lưu Bị.

Hiện giờ Lưu Bị trải qua Lưu biểu nâng đỡ, ở kinh nam cũng là có nhất định thế lực, hơn nữa ở Kinh Châu trong quân, cũng là có lợi nhất định uy vọng.

So với Thái Mạo, Lưu Bị ở Bàng Thống trong lòng càng thêm thích hợp một ít, rốt cuộc hắn cũng là nhà Hán tông thân.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, tìm Lưu Bị mà bỏ xuống Thái Mạo, tương đối phù hợp Bàng Thống hiện nay đã đến ích lợi.

Rốt cuộc, thân là Kinh Châu tôn thất, Thái thị cùng khoái thị ở Kinh Châu lực ảnh hưởng thật sự là quá lớn, đặc biệt là tại đây mấy năm, này kinh doanh to lớn rất xa vượt qua bàng thị, Hoàng thị chờ chư tộc.

Bàng Thống phi lâu cư người hạ hạng người, hắn từ nhỏ đó là lòng dạ cực cao người, chính mình gia tộc bị mặt khác tông tộc đè nặng, này không phù hợp hắn thẩm mĩ quan.

Nếu Kinh Châu có đổi chủ dấu hiệu, kia này Kinh Châu tông tộc đứng đầu vị trí, theo đạo lý cũng nên đổi một thay đổi.

Không bao lâu, lại thấy y quan đầy mặt khuôn mặt u sầu từ xe đuổi đi bò ra tới.

Bàng Thống vội vàng tiến lên, nói: “Y quan, Lưu tướng quân bệnh, thế nào?”

Y quan bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó lại nhíu mày nói: “Lưu tướng quân bệnh, ít nhất cũng có ba tháng hướng lên trên, vì cái gì trước nay không ai cùng lão phu nói, nếu là sớm làm chẩn bệnh, cũng không đến mức như thế…… Ai, ít nhất không đến mức đi nhanh như vậy.”

“Cái gì?” Bàng Thống tay một run run, nói: “Lưu tướng quân đi rồi?”

Y quan lắc lắc đầu, nói: “Hiện nay còn không có, nhưng chỉ sợ là kéo bất quá đêm nay.”

Bàng Thống vội vàng nói: “Lưu tướng quân là bệnh gì?”

Y quan rất là tiếc hận nói: “Lưu tướng quân đến chính là phổi tật, hơn nữa nhìn lên ngày, chỉ sợ là không ngắn, hơn nữa ngày gần đây làm lụng vất vả quá mức, tối nay lại bị kinh hách…… Chỉ sợ là…… Ai!”

Bàng Thống nhíu nhíu mày: “Kiên trì bất quá đêm nay sao?”

Y quan lắc đầu nói: “Ta bên người dược liệu hữu hạn, liền tính là các loại phối dược đầy đủ hết…… Ai!”

Bàng Thống nghe vậy có chút khẩn trương.

Lưu biểu nếu là chịu không nổi tối nay, kia sự tình đã có thể có chút muốn tao.

Ít nhất đến làm hắn ở đi phía trước nhìn thấy Lưu Bị a!

Bàng Thống tinh thần không tập trung, hắn cất bước đi tới xe đuổi đi bên cạnh, nhìn nhìn bên trong nửa hôn mê trạng thái Lưu biểu, trong lòng có một loại nói không nên lời khó chịu.

Rốt cuộc, đây là hắn rời núi tới nay, đệ nhất danh phụ tá chủ công, lúc này mới bao lâu thời gian, lại là muốn đi về cõi tiên.

Mặc kệ Lưu biểu bản nhân mới có thể như thế nào, vị này ngày xưa nam thiên bá chủ, đối chính mình năng lực tán thành, Bàng Thống

vẫn là phát ra từ nội tâm cảm kích.

Hắn quay đầu muốn đi yên lặng một chút, ngẫm lại có biện pháp nào có thể hóa giải này cục, lại nghe xe đuổi đi trung một tia mỏng manh thanh âm nói: “Ngươi tiến vào……”

Bàng Thống nghe vậy sửng sốt, bò vào Lưu biểu xe đuổi đi.

“Lưu Kinh Châu.”

“Ân……” Lưu biểu tựa hồ là thanh tỉnh một ít, hắn nằm ở nơi đó, mắt lé nhìn một chút Bàng Thống, nói: “Lão phu phổi tật, từ năm trước liền có, hơn nữa này bệnh khó trị, từ khi đó khí, lão phu liền biết thời gian vô nhiều, đây cũng là lão phu đáp ứng cùng Tào Tháo liên hợp, binh nhập Trung Nguyên một nguyên nhân khác…… Bởi vì khi không ta đãi a.”

Bàng Thống cười khổ một tiếng, nói: “Liền tính là này bệnh không hảo trị, ngài cũng đến trị a.”

Lưu biểu nhàn nhạt nói: “Ngươi như thế nào biết lão phu không trị?”

Bàng Thống tức khắc một kỳ: “Kia vừa mới kia y quan……”

“Lão phu chỉ là vô dụng trong quân y quan trị mà thôi, nếu là dùng bọn họ, việc này đã sớm bị Lưu Bị cùng Thái Mạo đã biết, com tiểu tử, điểm này đạo lý, ngươi sẽ không tưởng không rõ đi?”

Bàng Thống trên trán bắt đầu toát ra tinh mịn mồ hôi.

Vị này ngày xưa nam thiên bá chủ…… Chính mình nhiều ít vẫn là có điểm đem hắn xem biếm.

Lưu biểu nhìn về phía Bàng Thống, nói: “Ngươi kêu Lưu Bị tới đây, chưa từng kêu Thái Mạo, đúng không?”

“Ngạch…… Lưu tướng quân thứ tội, tiền tuyến chiến sự khẩn cấp, Thái tướng quân cần đến ở bỉ đốc quân.”

Lưu biểu ho khan hai tiếng, tựa có vẻ cực kỳ khó chịu.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn là bình phục hô hấp, nói: “Đều tới rồi loại này thời điểm, chúng ta cũng đừng dấu dấu diếm diếm, ngươi là bàng thị người trong, cũng là Bàng Đức công cháu trai, suy nghĩ của ngươi, lão phu nhiều ít có thể đoán đến, không gọi Thái Mạo tới đây cũng hảo, lão phu ngay từ đầu cũng không tưởng tiếp đón hắn.”

Lưu biểu dừng một chút, nói: “Thái thị ở Kinh Châu thế lực quá lớn, lão phu nhị tử Lưu tông trước mắt bất quá ba tuổi, lão phu nếu là gửi gắm Thái Mạo, tắc cần thiết lập Lưu tông vì gia chủ…… Ba tuổi gia chủ? Ha hả, ta đây Lưu gia cơ nghiệp trên cơ bản liền có thể sửa họ Thái…… Cho nên lão phu không đến tuyển, chỉ có thể thác cơ nghiệp với Lưu Kỳ, cũng làm Lưu Bị vì phụ, nhưng Lưu Bị chẳng lẽ liền không có dã tâm sao?”

Bàng Thống toét miệng, lời này hắn lại là không có phương tiện nói.

“Cái kia, tại hạ nhất định là cẩn thận hiệp trợ Huyền Đức công phụ tá Lưu Kỳ công tử, khuyên nhủ này lời nói việc làm, bảo Kinh Châu cơ nghiệp không rơi với người ngoài tay.”

Lưu biểu đột nhiên quay đầu, nhìn về phía hắn: “Ngươi hiệp trợ Lưu Bị? Bàng sĩ nguyên, nhưng ngươi có hay không nghĩ tới làm Lưu Bị hiệp trợ với ngươi đâu?”

:.:

------oOo------

Chương 855: gửi gắm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu biểu nói lệnh Bàng Thống rất là kinh ngạc, liền tính là Phượng Sồ như vậy cao nhân, nhưng ở nghe được lời này lúc sau, nỗi lòng như cũ là thật lâu không thể bình ổn.

Nghe Lưu biểu lời này ý tứ, tựa hồ không chỉ là Lưu Bị…… Hắn Bàng Thống cũng có thể xem như Lưu biểu gửi gắm chi thần trung một cái!

Không phải đứng hàng với Lưu Bị dưới, mà là cái loại này có thể cùng Lưu Bị cùng ngồi cùng ăn cái loại này.

Tuy rằng sinh ra với đại tộc, nhưng Bàng Thống lại trước nay không có tự nhận là chính mình có như vậy kêu gọi lực.

Có chút nhân sinh tới liền không phải có thể khuất cư nhân hạ người người, nhưng Bàng Thống không phải người như vậy.

Huống hồ chính mình tuổi còn trẻ, ở trong quân không hề uy tín, theo đạo lý tới nói chính mình ở Kinh Châu quân thượng ở trưởng thành giai đoạn, Lưu biểu không nên đối hắn tung ra như vậy phong phú dụ hoặc.

Này thực dễ dàng đem chính mình tạc hôn mê.

Bàng Thống tâm tuy rằng ở nháy mắt sống phân như vậy một tí xíu, nhưng lại ở ngay lập tức chi gian lại khôi phục bình tĩnh.

Hắn trong lòng lược một suy nghĩ, sẽ biết Lưu biểu ý đồ.

Bàng Thống trong lòng không khỏi đối Lưu biểu xem trọng vài phần, lão nhân này sắp chết, cư nhiên còn có bực này quỷ tâm nhãn, thật là kiêu hùng bản sắc.

Thái Mạo hắn không dám dùng, Lưu Bị dùng hắn không yên tâm, vì thế đơn giản đem chính mình đẩy đến cùng Lưu Bị có thể cùng ngồi cùng ăn vị trí, lấy cầu ngày sau có thể làm chính mình cùng Lưu Bị cộng đồng nâng đỡ Lưu Kỳ đồng thời, lẫn nhau có thể cho nhau kiềm chế.

Hơn nữa chính mình một khi trở thành Kinh Châu phụ thần, kia Tương Dương bàng thị tất nhiên sẽ đứng ra, liên hợp cùng bọn họ quan hệ cực hảo thủy kính tiên sinh một hệ, duy trì Bàng Thống cùng Lưu Bị, đến lúc đó cho dù Thái Mạo cùng khoái thị cố ý muốn phản công, lại cũng đến nhìn xem tình thế lại nói.

Hơn nữa kể từ đó, cũng có thể đủ làm Lưu Bị không thể dễ dàng thay thế được Lưu Kỳ vị trí, mà Lưu Kỳ chỉ cần có thể minh bạch lý lẽ, gắt gao bắt lấy thiên tử, thu nạp quyền bính, cũng thích đáng lợi dụng Phục Hoàn cùng Đổng Thừa đám người, như vậy liền có thể chế hành Kinh Châu khắp nơi thế lực, Lưu Kỳ ở trong khoảng thời gian ngắn liền nhưng vững như Thái sơn, sau này lại chậm rãi đi phát triển lớn mạnh.

Bàng Thống trong lòng thầm than, Lưu biểu cái này cha thật sự là dụng tâm lương khổ a.

Mắt thấy Bàng Thống không nói lời nào, Lưu biểu có vẻ có chút sốt ruột, ho khan thanh biến càng ngày càng nặng.

“Khụ khụ…… Sĩ nguyên, ngươi chẳng lẽ còn không minh bạch lão phu ý tứ sao?”

Bàng Thống vội vàng chắp tay nói: “Tại hạ minh bạch Lưu Kinh Châu ý tứ, bất luận Lưu Kinh Châu làm loại nào quyết định, bàng mỗ đều lấy Lưu Kinh Châu như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Lưu biểu vui mừng cười cười, sau đó nhắm mắt lại, một bên thở hổn hển chờ đợi Lưu Bị đã đến.

Không bao lâu, lại nghe thấy mặt bắc truyền đến một trận vội vàng tiếng vó ngựa vang, lại thấy một chi binh mã ở Lưu bà con vệ dẫn

dắt hạ, hướng về Lưu biểu xe đuổi đi nơi tới rồi.

Không bao lâu, lại thấy Lưu Bị ở một chúng người hầu dẫn dắt hạ, đi tới Lưu biểu xe đuổi đi trước.

Lưu Bị xoay người xuống ngựa, vội vàng vọt tới Lưu biểu xe đuổi đi trước, cao giọng nói: “Ta huynh trưởng ở nơi nào?”

Bàng Thống từ xe đuổi đi lóe ra tới, đối Lưu Bị nói: “Lưu Kinh Châu đang ở xe đuổi đi nội chờ tả tướng quân……”

Lời nói còn chưa nói xong, Bàng Thống lập tức liền ngây ngẩn cả người.

Lưu Bị cả người tắm máu, râu tóc toàn loạn, toàn thân không có một khối sạch sẽ địa phương, cũng không biết là chính mình vẫn là người khác.

Xem bộ dáng này, Lưu Bị vừa mới ở tiền tuyến, lại là không ăn ít khổ bị tội.

Cùng hắn cùng mà đến, còn có Tây Xuyên thượng tướng Trương Nhậm.

Lưu Bị cùng Trương Nhậm cùng đi vào xe đuổi đi trước.

Lưu Bị nhẹ nhàng kêu gọi một tiếng: “Huynh trưởng?”

Lưu biểu lúc này đã có chút kiên trì không được, hắn kêu gọi Lưu Bị: “Huyền Đức, ngươi đã đến rồi?”

Lưu Bị lên xe, đi đến Lưu biểu bên người, vành mắt có chút đỏ lên: “Huynh trưởng, ngài nếu là thân có ngoan tật, vì sao lại không còn sớm cùng chúng ta nói đi? Cũng làm cho đệ tìm trong thành y quan, vì ngài chẩn trị.”

Lưu biểu lắc lắc đầu, nói: “Này bệnh là không dược y, sớm nói cho ngươi cũng là bằng thêm phiền não, lão phu cần gì phải làm điều thừa đâu?”

Lưu Bị há miệng thở dốc, còn muốn nói cái gì, lại thấy Lưu biểu giơ tay ngăn lại hắn: “Huyền Đức, ngươi thả nghe lão phu nói đến.”

Dứt lời, lại thấy Lưu biểu run rẩy từ gối đầu mặt sau lấy ra một cái tráp, đem hắn đưa tới Lưu Bị trên tay.

“Huyền Đức, ngươi giữa là lão phu chấp chưởng Kinh Châu quân binh phù ấn tín và dây đeo triện, từ hôm nay trở đi, ngươi đó là tiếp nhận lão phu, chấp chưởng Kinh Châu các lộ binh mã thực tế đương gia nhân.”

Lưu Bị run rẩy phủng trong tay tráp, làm như không biết nên nói cái gì cho tốt.

Lưu biểu tiếp tục nói: “Con ta Lưu Kỳ, ngày sau còn cần Huyền Đức hảo sinh giúp đỡ, thiên tử cũng là yêu cầu Huyền Đức cùng con ta, sĩ nguyên cộng đồng phụ tá…… Đến nỗi nhâm mệnh ngươi vì chấp chưởng kinh tương binh mã Phiêu Kị tướng quân chiếu thư, lão phu đã sớm đã chinh đến thiên tử đồng ý, nghĩ đến khăng khăng, cái hảo ấn tín và dây đeo triện, chỉ đợi đến thời cơ thích hợp liền có thể chiêu cáo thiên hạ…… Mặt khác, sĩ nguyên vì Tư Đồ, cùng ngươi cùng đỡ bảo thiên tử, con ta Lưu Kỳ vì đại tư mã……”

Nói đến này, Lưu biểu dừng một chút, nói: “Đến nỗi này phân chiếu thư, lão phu đã giao cho sĩ nguyên, quay đầu lại các ngươi cùng nhau phản hồi Giang Lăng, chiêu cáo thiên hạ có thể……”

Lưu Bị sá nhiên quay đầu nhìn về phía ngoài xe Bàng Thống, trầm mặc thật lâu sau lúc sau, rốt cuộc là gật đầu nói: “Huynh trưởng yên tâm, bị nhất định hảo sinh bảo hộ nhà Hán triều đình, hảo sinh bảo hộ này kinh tương cơ nghiệp, hảo sinh bảo hộ thiên tử, hảo sinh phụ tá chất nhi.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

……

Sắc trời đã bắt đầu dần dần thay đổi.

Đào Thương chủ lực binh mã ở bị thương nặng tào quân binh mã cùng Quan Trung chư hầu binh mã sau, ngay sau đó thay đổi tuyến đường, lại chạy đến Kinh Châu quân cùng Ích Châu quân nơi mà đi.

Lưu biểu đã rút lui đại trại, Kinh Châu quân cùng Ích Châu quân binh mã ngăn cản không được, cuối cùng cũng chỉ có thể là hoảng sợ rút lui, vứt bỏ đại trại……

Một trận, Đào Thương đại hoạch toàn thắng, liên quân binh mã xem như hoàn toàn tài.

Các lộ binh mã cũng coi như là hoàn toàn thấy rõ Kim Lăng binh thực lực, bọn họ xem như chân chính rõ ràng, Đào Thương chính là danh xứng với thật đệ nhất chư hầu.

Trận này cường công, Đào Thương dưới trướng chúng tướng đều lập hạ đại công lao, trong đó đặc biệt Lữ Bố vì nhất.

Về tới khúc Phụ Thành sau, Đào Thương lập tức sai người đi thám thính địa phương hướng đi.

Quan Trung chư hầu trung, trừ bỏ Mã Đằng cùng Hàn Toại, còn lại tổn thất đều phi thường đại, nếu không phải Đào Thương cùng Quách Gia thương nghị thủ hạ lưu tình, Quan Trung chư hầu nhóm có thể tồn tại trở về mấy cái, đều tương đối khó nói.

Tào Tháo lần này bỏ trại lúc sau, trực tiếp binh tướng mã co đầu rút cổ trở về Sơn Dương quận, cái gì Ích Châu quân đồng minh, Kinh Châu quân đồng minh, hết thảy mặc kệ.

Đến nỗi Kinh Châu quân cùng Ích Châu quân bên kia, này thực lực quân đội cũng là bắn ra ào ạt, thu quân trực tiếp trở về Nam Dương quận.

Khắp nơi binh mã trải qua liên tục xoa xoa lúc sau, cơ hồ không có trải qua thương nghị, liền từng người triệt binh, liền cái tiếp đón đều không có đánh, có thể nói là không có lễ phép cực kỳ.

Đào Thương lại không có sốt ruột thu binh, com hắn như cũ là thu nạp binh mã, tọa trấn với khúc Phụ Thành, tịnh chỉ huy giáo sự phủ thành viên hướng tào, Lưu chờ khắp nơi điều tra.

Tào Tháo bên kia tình huống, Đào Thương tám chín phần mười nhưng thật ra hiểu rõ.

Nhưng là Lưu biểu bên kia tình huống, Đào Thương hiện nay thật đúng là chính là không như thế nào sờ thấu.

Hắn trong lòng có dự cảm, Lưu biểu bên kia là ra một ít trạng huống, nhưng đến tột cùng là cái gì trạng huống, hắn hiện nay cũng nói không rõ lắm.

Nhưng này giữa nhất định là có cái gì vấn đề.

Sự thật quả nhiên là không ra Đào Thương sở liệu, liền ở Kinh Châu quân rút về Nam Dương quận không bao lâu lúc sau, giáo sự phủ tin tức liền truyền tới Đào Thương lỗ tai trung.

Lưu biểu phát tang!

:.:

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 856: Tào Tháo đầu phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lưu biểu phát tang?”

Quách Gia nghe được tin tức này, không khỏi hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Thật đúng là làm ngươi cấp mông đúng rồi?”

Đào Thương hừ hừ, nói: “Cái gì kêu mông a, ta đó là suy đoán thực chuẩn được không? Uổng ngươi lúc trước còn không tin ta, lãng phí đào mỗ cảm tình, hiện tại ngu đi.”

Quách Gia xấu hổ cười, lần này là thật đúng là chính là tự trách mình ánh mắt thiển cận, bất quá thử nghĩ Đào Thương lúc trước suy đoán Lưu biểu khi chết nói kia phiên lời nói, đổi thành cái nào người bình thường, đều sẽ không cảm thấy hắn nói phù hợp lẽ thường.

Thuần túy ba hoa chích choè.

Nhưng chuyện này cố tình làm hắn nói đến điểm tử thượng.

Lại hướng kia giáo sự phủ thành viên hỏi một ít tin tức lúc sau, Quách Gia phất tay làm hắn tạm thời đi xuống.

Hắn hỏi Đào Thương nói: “Kia tiếp được sự, thừa tướng thấy thế nào?”

Đào Thương còn lại là cười tủm tỉm hỏi lại hắn: “Quách vệ úy thấy thế nào?”

Hai người liền như vậy cho nhau nhìn, lẫn nhau ai đều không nói một câu, chính là như vậy cười nhìn đối phương.

Này hai người một bụng ý nghĩ xấu, đều chờ đối phương trước phân tích, sau đó trảo đối phương tật xấu đâu!

Hai người mỉm cười, lẫn nhau mắt to trừng mắt nhỏ.

Không bao lâu, lại thấy Tư Mã Ý ôm một phủng giản độc đi vào thính đường trong vòng.

Vừa thấy Quách Gia cùng Đào Thương hai người trạng thái, Tư Mã Ý không khỏi sửng sốt: “Lão sư, quách tiên sinh…… Hai ngươi đây là, luyện ánh mắt đâu?”

Đào Thương quay đầu, hướng về phía Tư Mã Ý vẫy vẫy tay, làm hắn đem phủng các loại tấu bắt được chính mình trước mặt, một bên lật xem phê duyệt một bên, nói: “Trọng đạt, Lưu biểu đã chết.”

Giáo sự phủ tin tức vừa mới truyền tới Đào Thương cùng Quách Gia lỗ tai trung, Tư Mã Ý tự nhiên là còn không biết.

Hắn vừa nghe Đào Thương nói, tức khắc kinh ngạc há to miệng: “Lưu biểu đã chết? Chuyện khi nào?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Liền ở vừa mới.”

“Vừa mới chết? Ngươi như thế nào biết?”

“Vừa mới truyền quay lại tin tức.”

Tư Mã Ý bừng tỉnh “Nga” một tiếng.

Hắn dùng tay điểm cằm, nói: “Lưu biểu vừa chết, này Kinh Châu quyền to chi sợ là phải dừng ở Thái Mạo trên tay đi?”

Đào Thương cười nói: “Ngươi vì sao nói như vậy?”

Tư Mã Ý thở dài: “Thái thị chính là Kinh Châu đại tộc, Thái Mạo lại là Lưu biểu thê đệ, Thái gia huynh đệ ở Kinh Châu lại nắm giữ quân quyền, Lưu biểu trước khi chết, nói vậy nhất định là sẽ gửi gắm với hắn đi?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Quách Gia, nói: “Ngươi cảm thấy đâu?”

Quách Gia nhàn nhạt nói: “Y theo Quách mỗ ý tưởng, Lưu biểu hẳn là gửi gắm Thái Mạo cùng Lưu Bị hai người, làm cho bọn họ cộng đồng cầm quyền, sau đó hơn nữa Phục Hoàn cùng Đổng Thừa một hệ, tam quyền phân lập, lẫn nhau chế hành, như thế mới có thể bảo toàn này tử ở Kinh Châu năng lực.”

Đào Thương không nói gì, chỉ là ở cúi đầu tự hỏi cái gì.

Quách Gia thấy chính mình ý kiến không có được đến Đào Thương khen ngợi, tùy nói: “Thừa tướng hay là có cái gì bất đồng ý tưởng?”

Đào Thương hai tròng mắt nhíu lại, nói: “Nếu ta là Lưu biểu, tại đây gửi gắm phụ thần trung, ta nhất định sẽ đem Thái Mạo từ danh sách trung vạch tới.”

Quách Gia ngạc nhiên nói: “Không thác với Thái Mạo? Vì sao?”

“Bởi vì Thái Mạo cháu ngoại trai Lưu tông chỉ có ba tuổi, Lưu biểu là không có khả năng lập hắn vì người thừa kế.” Đào Thương quay đầu nhìn về phía Quách Gia, nói: “Nhưng Lưu biểu nếu là không lập Lưu tông vì người thừa kế, Thái Mạo lại như thế nào sẽ cam tâm tình nguyện phụ tá tân chủ?”

Quách Gia nghe vậy bừng tỉnh.

Ở quân lược cùng binh lược thượng, Quách Gia xác thật là thắng Đào Thương nhiều rồi.

Nhưng tại đây loại lông gà vỏ tỏi chuyện nhà mặt trên, đặc biệt là đề cập đến gia đình phân cách tài sản phương diện này sự tình mặt trên, Đào Thương chuyên nghiệp trình độ được xưng toàn đại hán đệ nhất.

Tư Mã Ý vội nói: “Lão sư, kia chúng ta bước tiếp theo hẳn là làm sao bây giờ?”

Đào Thương tiếp tục lật xem bàn thượng giản độc nói: “Phái giáo sự phủ khẩn nhìn chằm chằm Kinh Châu động tĩnh, Lưu biểu đã chết, ngụy triều phương diện nhất định sẽ có một hồi một lần nữa phân cách quyền lực nội đấu, đến lúc đó, vô luận ai thắng ai bại, bại kia một phương, đều có bị chúng ta sở lợi dụng khả năng.”

Nghe xong Đào Thương nói, Quách Gia cùng Tư Mã Ý không khỏi lẫn nhau trao đổi cái ánh mắt.

Người này, thực sự là quá tổn hại!

……

Qua mấy ngày lúc sau, phía tây tin tức truyền tới Đào Thương lỗ tai.

Hán Trung trương lỗ ở Lý Nho khuyến khích hạ, xuất binh Hán Trung, đánh lén Trường An.

Đồng thời, vẫn luôn ở Tịnh Châu gối giáo chờ sáng Điền Dự, tiên với phụ, dắt chiêu, Lữ uy hoàng, Triệu Duệ đám người cũng là tập kết binh mã, nam hạ công lược tam hà nơi, quân tiên phong thẳng chỉ Lạc Dương.

Tin tức truyền tới Sơn Dương quận, lúc này Tào Tháo đang ở cùng Quan Trung chư hầu nhóm bẻ xả lần trước ác chiến, Tào Tháo lợi dụng bọn họ ngăn cản đào quân vấn đề.

Quan Trung chư hầu nhóm tuy rằng khuyết điểm trí tuệ, nhưng còn không phải hoàn toàn xuẩn trứng, bị Tào Tháo như vậy một phen tính kế dưới, kia tất nhiên là một bụng hỏa.

Đại gia liên hợp lại, cùng đi tìm Tào Tháo muốn nói pháp.

Thuận tiện lại yếu điểm bồi thường!

Tào Tháo trước mắt thực sự là còn dùng đến những người này, bằng không đổi thành hắn ngày thường tính tình, đã sớm đem bọn họ tất cả đều làm thịt.

Liền ở Tào Tháo hảo ngôn trấn an chúng chư hầu thời điểm, Chung Diêu khẩn cấp quân tình bị đưa đến Tào Tháo soái trướng nội.

Tào Tháo triển khai Chung Diêu tình báo, thấy mặt trên nói trương lỗ cùng Tịnh Châu quân thừa Quan Trung hư không, giáp công tam phụ nơi, tức khắc cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa.

Nếu là quang có Tịnh Châu binh mã, lấy Chung Diêu năng lực đủ rồi ứng phó.

Nhưng hôm nay hơn nữa một cái từ Hán Trung xuất binh trương lỗ?

Tào Tháo đầu phong lúc ấy liền "Phạm".

Mắt thấy Tào Tháo ôm đầu, ghé vào bàn thượng làm như đau chết đi sống lại bộ dáng, Quan Trung chư hầu ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi……

Mọi người đều ở lẫn nhau trong mắt đều tìm được rồi một tia châm chọc.

Này họ Tào chơi xấu đâu!

Dương thu chỉ vào Tào Tháo, nói: "Tào Tháo, vừa mới mới lao đến ngươi bồi thường chúng ta vấn đề, ngươi liền bắt đầu phạm đau đầu bệnh? Này bệnh cũng tới quá xảo đi, ngươi trang cái gì trang!"

Lý kham hừ một tiếng: "Này thủ đoạn cũng quá vụng về, phố phường đồ đệ cũng sẽ không dùng như vậy thấp kém chiêu thức…… Trang bệnh!"

Mã chơi cao giọng nói: "Ngươi loại này chơi xấu ta thấy nhiều! Quản ngươi đau đầu vẫn là mông đau! Nói! Ngươi muốn như thế nào bồi thường chúng ta?"

Mắt thấy Quan Trung chư hầu nhóm như thế tái mặt, Tào Tháo bên người Tào Nhân tức khắc nổi giận!

Hắn nắm lấy bàn thượng giản độc, che chở mã chơi trên mặt liền ném qua đi.

Mã chơi không tránh thoát đi, bị kia giản độc trực tiếp nện ở trên mặt!

“Bang!”

“Ai u!”

Mã chơi che lại xuất huyết cái mũi, ngồi xổm trên mặt đất.

Lý kham thấy thế, tức khắc giận dữ, hắn một lóng tay Tào Nhân nói: “Tào tử hiếu, ngươi cư nhiên dám hành hung? Này chén thuốc phí ngươi bồi định rồi!”

“Một cái trang bệnh, một cái đánh người, các ngươi tào quân còn muốn hay không điểm mặt?”

Tào Nhân lạnh lùng nhìn bọn họ, cười khẩy nói: “Các ngươi liền chính mình hang ổ đều mau không có, còn dám tại đây kêu gào? Đem trên mặt đất giản độc nhặt lên tới, hảo hảo xem xem mặt trên viết cái gì?”

Dương thu trước đem giản độc nhặt lên tới, cẩn thận nhìn nhìn, tức khắc sắc mặt trắng bệch.

Hắn sửng sốt đã lâu lúc sau, mới đem giản độc từng cái truyền cho phía sau chúng chư hầu.

Mỗi người, sau khi xem xong, tức khắc đều lăng.

Lạc Dương cùng Trường An nếu là có thất, chẳng những Tào Tháo bị hao tổn thật lớn, bọn họ cũng đã không có về quê chi lộ a!

Thật nếu là làm Đào Thương thực hiện được, ở đây mọi người, đã có thể đều biến thành lưu lạc quân!

Trước mắt,. Có thể cứu bọn họ người, giống như cũng chỉ có Tào Tháo.

Yên lặng, lại thấy dương thu đột nhiên quay đầu, hướng về phía trướng ngoại hô: “Y quan? Y quan đâu! Chết chạy đi đâu!”

Lý kham dậm chân nói: “Không con mẹ nó thấy ta tào gia đau đầu sao!”

“Chạy nhanh lại đây cấp Tư Không chữa bệnh, ba nén hương công phu trị không hết, lão tử giết ngươi cả nhà!”

“Chạy nhanh chết lại đây, cẩu nhật y quan!”

“……”

Liền ở Quan Trung chư hầu nhóm một cái kính hạt nói nhao nhao thời điểm, lại thấy ghé vào bàn phía trên đau dục nứt Tào Tháo, khóe miệng hiện lên một tia không vì người sở giác mỉm cười.

:.:

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 857: Nam Xương cùng Kim Lăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quan Trung chúng chư hầu ô ô oa oa, một cái kính ở Tào Tháo soái trướng nội kêu gào, cho dù là y quan chạy tới soái trướng, này đó Quan Trung chư hầu cũng không thấy cái ngừng nghỉ.

Kia y quan một bên vì Tào Tháo chẩn trị đầu phong, một bên bất mãn đối Quan Trung chư hầu nhóm nói: “Tào công bệnh yêu cầu tĩnh dưỡng, các ngươi ở chỗ này lắm mồm, chẳng phải là quấy rầy tào ngày lễ tức? Này còn làm tào công còn như thế nào dưỡng bệnh?”

Lời này không nói khen ngược, vừa nói ra tới, những cái đó Quan Trung chư hầu thiếu chút nữa không tạc.

Dương thu sở trường đầu ngón tay điểm kia y quan cái mũi, gân cổ lên liền bắt đầu mắng: “Ngươi cái này lão cẩu, làm ngươi tới cấp tào công chữa bệnh, làm sao lại gặp phải ngươi nhiều như vậy vô nghĩa! Làm hảo chính ngươi phân nội sự!”

Lý kham dùng tay nhéo nắm tay, đem chỉ khớp xương làm cho rắc rắc vang, hàm răng qua lại cọ xát: “Lão hỗn trướng, không hảo hảo chữa bệnh còn dám tại đây lắm mồm? Tin hay không Lý mỗ đấm ba chết ngươi?”

Vừa thấy này hai gã Tây Bắc đại hán như thế hung ác, kia y quan sợ tới mức vội vàng đứng dậy, liền mạch đều không khám, vội vàng hướng về mặt sau trốn tránh mà đi.

Một bên Tào Nhân hướng về phía Điển Vi sử một cái ánh mắt.

Liền thấy Điển Vi cất bước tiến lên, hướng về phía Lý kham cùng dương cuối thu thanh khiển trách nói: “Nháo cái gì nháo! Sảo cái gì sảo! Ở dám ở tại đây ồn ào, quấy rầy Tư Không chữa bệnh, tin hay không lão tử lột các ngươi da? Đều con mẹ nó lăn! Lăn!”

Này một phen rống giận, hiệu quả cực kỳ lộ rõ, lập tức liền thấy những cái đó vừa mới còn giống như hổ lang giống nhau Quan Trung chư hầu, trong thời gian ngắn bị Điển Vi rống thành tiểu thỏ thỏ, một đám súc đầu, thật cẩn thận hướng về lều trại ngoại đi đến.

“Ta đây chờ liền không quấy rầy Tư Không nghỉ ngơi……”

“Không quấy rầy…… Tư Không hảo hảo dưỡng bệnh, quay đầu lại chúng ta còn phải chạy nhanh hồi binh đi Lạc Dương đâu!”

Đại gia ngươi một câu, ta một câu, một bên nói một bên hướng về trướng ngoại thối lui.

Không bao lâu, đãi Quan Trung chư hầu đều lui sạch sẽ, lại thấy Tào Tháo chậm rãi mở hai tròng mắt, nhìn thoáng qua những cái đó Quan Trung chư hầu, tiếp theo duỗi tay đem đắp ở trên trán phương khăn lấy xuống dưới, ném vào bàn thượng.

Điển Vi cười ha hả hướng về phía Tào Tháo vừa chắp tay, nói: “Tư Không diệu tính, cư nhiên biết lợi dụng Quan Trung việc tới hù dọa này đó Quan Trung chư hầu, làm cho bọn họ không dám lại hồ nháo, thật sự là cao minh!”

Nguyên lai sớm tại hôm nay có người tới thông bẩm phía trước, Quan Trung tin tức cũng đã truyền tới Tào Tháo nơi này, Tào Tháo hôm nay là cố ý làm người ở chính mình cùng Quan Trung chư hầu đàm phán thời điểm, lại đưa tới một phong Quan Trung báo nguy công văn, vì chính là làm những người này biết tình huống, cũng minh bạch bọn họ trước mắt chỉ có thể dựa vào chính mình mới có thể phản hồi gia viên.

Nhưng ở nào đó dưới tình huống tới giảng, này đối với Tào Tháo tới nói cũng bất quá là kế sách tạm thời.

Trước mắt hắn, vẫn là ở vào bị động cục diện.

“Bang!”

Tào Tháo thật mạnh một phách bàn, hắc mặt nói: “Đào tiểu tặc, không thể tưởng được hắn cư nhiên ra như vậy một tay, cấu kết Hán Trung trương lỗ, tập ta Quan Trung phía sau, bức ta không thể không triệt binh trở về cứu viện! Đáng giận Đào gia tiểu tử!”

Tào Nhân đứng ở Tào Tháo phía sau, mặt vô biểu tình nói: “Tư Không cũng không cần quá mức sầu lo, chúng ta tuy rằng là đến hồi Quan Trung cứu cấp, nhưng Đào Thương cũng giống nhau đến chạy về Kim Lăng thành, Lư Giang Tôn Sách trước mắt nghĩ đến đang ở trù tính tấn công Kim Lăng thành, nghĩ đến họ Đào trong thời gian ngắn cũng sẽ không có cái gì nhằm vào chúng ta động tác.”

Tào Tháo nghe xong lời này, thở dài khẩu khí, nói: “Cũng chỉ có thể như thế!”

……

Tào Tháo hành động, thực mau liền truyền tới Đào Thương lỗ tai.

Hắn quả nhiên là liên hợp Quan Trung chư hầu, phản hồi Lạc Dương.

Mà cùng lúc đó, Lư Giang phương diện, cũng có tin tức truyền tới, Lư Giang Tôn Sách quả nhiên là bắt đầu có hành động.

Mà Lưu Bị, Bàng Thống, Thái Mạo đám người, thậm chí còn có Giang Lăng Phục Hoàn cùng Đổng Thừa, vì tranh đoạt Kinh Châu chủ quyền, mà cũng bắt đầu rồi bên trong đấu tranh.

Trần Đăng ngay sau đó khuyên can Đào Thương nói: “Thừa tướng, trước mắt Tào Tháo cùng tam Lưu tạm lui, phía trước nguy đã giải, Tôn Sách đã cố ý đánh lén Kim Lăng thành, chúng ta không ngại thu binh trở về, chống đỡ Tôn Sách đi.”

Đào Thương ở khúc Phụ Thành thính đường nội qua lại đi dạo bước chân, vừa đi một bên tinh tế cân nhắc.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương dừng bước, ngửa đầu nhìn về phía thiên bồng, lẩm bẩm nói: “Tạm thời…… Trước không quay về!”

Trần Đăng nghe vậy tức khắc nóng nảy: “Không quay về?”

“Đúng vậy, không quay về, nhị bào hiện tại du săn vào rừng làm cướp với mang Đãng Sơn vùng, chờ Tào Tháo binh mã khai hướng Quan Trung, ta liền lợi dụng bọn họ đi đánh lén Hứa Xương!”

Trần Đăng nghe vậy nói: “Thừa tướng tưởng đánh lén Hứa Xương, nhưng Kim Lăng thành……”

“Kim Lăng thành có Lỗ Túc ở, vạn vô nhất thất, hơn nữa này mặt chiến sự định rồi, ta cũng bắt đầu lục tục sau này phương tăng binh, cho dù ta không ở, cũng nhất định sẽ không thua cấp Tôn Sách cùng Chu Du.”

Trần Đăng rất là bất an nói: “Kia Nam Xương thành đâu? Phiêu Kị tướng quân, Quách Đồ, Lưu Tích…… Tuy rằng còn có cái đinh phụng, nhưng thừa tướng thật sự có thể yên tâm.”

“Ta hôm qua đã làm Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý dẫn dắt một bộ phận binh mã âm thầm hướng Nam Xương đi.”

“Nhưng bọn họ rốt cuộc tuổi trẻ……”

Đào Thương tự tin nói: “Ta tin tưởng bọn họ có thể!”

Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, Lỗ Túc…… Có này ba người trở về chi viện, hơn nữa chính mình ban đầu tại hậu phương bố trí, nếu là còn thủ không được Kim Lăng thành cùng Nam Xương thành, vậy tính chính mình kiếp trước lịch sử đều bạch đọc.

Trần Đăng thấy Đào Thương như thế kiên quyết, cũng không hề khuyên can.

Rốt cuộc Đào Thương mấy năm nay tầm mắt cùng quyết đoán, bao gồm lâm nguy khi quyết đoán, xác thật là làm Trần Đăng cảm thấy thuyết phục, ở trong bất tri bất giác, Trần Đăng bắt đầu thân thiết tin tưởng Đào Thương ánh mắt.

“Chỉ là còn có một việc, thừa tướng, ngài lập tức tọa trấn ở khúc Phụ Thành, ta sợ Tào Tháo có thể đoán ra ngài đối Hứa Xương thành cố ý đồ, thừa tướng có phải hay không đến làm chút thủ đoạn, thoáng mê hoặc Tào Tháo một chút?”

Đào Thương nghe vậy bừng tỉnh.

“Đúng vậy, ta thế nhưng là đem này gốc rạ cấp đã quên…… Kia y Nguyên Long ý tứ, chúng ta hẳn là như thế nào mê hoặc Tào Tháo đâu?”

Trần Đăng cười cười, nói: “Việc này nói đến dễ dàng, thừa tướng chỉ cần binh tướng mã thu hướng Bành Thành, liền có thể tạm thời mê hoặc Tào Tháo chi tâm, hơn nữa này cử cũng có thể mê hoặc Tôn Sách chi tâm, cũng coi như là một công đôi việc.”

Đào Thương nghe xong Trần Đăng nói, thật mạnh gật đầu: “Vẫn là Nguyên Long tưởng chu đáo.”

Trần Đăng lại đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, còn có một việc, Lư Giang Tôn Sách nếu là muốn tấn công chúng ta phía sau, trên thực tế sẽ có hai lựa chọn, một là Nam Xương thành, nhị là Kim Lăng thành, thuộc hạ suy nghĩ lâu ngày, lại là không có suy đoán đến bọn họ rốt cuộc sẽ tấn công nơi nào?”

Đào Thương cười xem hắn: “Vì cái gì?”

“Tôn Sách từ Lư Giang đi trước Dự Chương, thẳng để Nam Xương thành, nếu là lấy Nam Xương làm gốc theo mà, tắc có thể đánh hạ phía nam một bộ phận giang sơn, cùng Lư Giang nối thành một mảnh, có lợi cho hắn phát triển…… Bất quá Nam Xương thành tuy rằng là ta triều đô thành, nhưng thiên tử tạm thời chưa tọa lạc trong đó, triều đình chỉ là có Phiêu Kị tướng quân hòa thượng thư đài thay

chấp hành quốc chính, cũng không thực tế đại biểu hán đình ý nghĩa…… Nhưng Kim Lăng thành lại không giống nhau, đó là thừa tướng căn bản, chính là thiên hạ nhất giàu có và đông đúc địa phương, nếu là đánh hạ Kim Lăng thành, thắng qua đánh hạ một châu nơi!”

Đào Thương mỉm cười nói: “Cho nên nói, Nguyên Long ngươi cảm thấy rất khó lấy hay bỏ?”

Trần Đăng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Đào Thương lắc đầu nói: “Kỳ thật cũng không có gì khó đoán, đổi thành người khác, có lẽ sẽ một lần là xong, lựa chọn một chỗ bọn họ cho rằng quan trọng nhất địa phương, nhưng Tôn Sách lại không phải người như vậy, hắn cùng Chu Du rất có khả năng sẽ chia quân đánh lén…… Kim Lăng thành, Nam Xương thành, bọn họ nào một tòa đều sẽ không bỏ qua.”

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 858: Kim Lăng chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Sách cùng Chu Du binh chia làm hai đường, một đường lấy Kim Lăng thành, một đường lấy Nam Xương thành.

Dựa theo Trần Đăng phân tích, Tôn Sách bằng không sẽ toàn lực ứng phó lấy Nam Xương, hoặc là sẽ toàn lực ứng phó tấn công Kim Lăng thành, nhưng là Tôn Sách cư nhiên binh chia làm hai đường, này lại là vượt quá Trần Đăng đoán trước ở ngoài.

Chỉ có Đào Thương, xác thật phỏng chừng đến Tôn Sách khả năng sẽ làm như vậy.

Thoạt nhìn, Tôn Sách cùng Chu Du đối thực lực của chính mình rất có tự tin a, đối phó chính mình cư nhiên cũng dám chia quân.

Quả nhiên là kẻ tài cao gan cũng lớn.

Tôn Sách một quá giang, liền lập tức bị Kim Lăng thành thám tử tra xét tới rồi.

Lúc này, Lỗ Túc bản nhân đã đến Kim Lăng thành, đồng thời cùng hắn cùng nhau tới, còn có Đào Thương thẳng phái cho hắn vài tên phương nam mãnh tướng.

Này đó mãnh tướng giữa, lấy Từ Thịnh cầm đầu.

……

“Tôn Sách có bao nhiêu binh mã?” Lỗ Túc trầm tĩnh hỏi hồi báo thám báo nói.

Thám báo trầm tĩnh nói: “Ít nhất không dưới tam vạn.”

“Không dưới tam vạn.” Lỗ Túc cẩn thận mưu tính: “Kim Lăng trong thành, hẳn là chỉ có hai vạn nhân mã đi?”

Hàn Hạo ở một bên nói:” Nói chính là, thừa tướng vì đối kháng Tào Tháo cùng tam Lưu liên quân, điều động đại bộ phận binh mã, Kim Lăng trong thành này hai vạn người, vẫn là tân binh đâu, cùng Tôn Sách binh mã so sánh với, chỉ sợ là còn có chút chênh lệch.”

Lỗ Túc loát theo chòm râu, nhắm mắt lại cẩn thận trầm tư.

Không bao lâu, chợt thấy Lỗ Túc mở mắt ra nói: “Hoả tốc phái người đi điều tra một chút Tôn Sách trong quân người phối trí, bao gồm phó tướng, tòng quân, thiên tướng giáo úy người đều là ai, tìm hiểu rõ ràng, hoả tốc hồi báo.”

“Nặc.”

Thám báo lĩnh mệnh đi, lại thấy Từ Thịnh quay đầu hỏi hắn nói: “Tử Kính tiên sinh muốn tìm hiểu Tôn Sách bố trí quân sự, hay là đã là có cái gì mưu kế?”

Lỗ Túc gật đầu nói: “Không tồi, ta quân chỉnh thể thực lực không bằng Tôn Sách quân, thả phần lớn là vì tân quân, nếu là không cần mưu kế, chỉ sợ khó lộng, ta làm người tra xét Tôn Sách tình huống, chỉ là muốn biết Chu Du chờ trí giả đến tột cùng tới không có tới.”

Từ Thịnh nếu có điều ngộ nói: “Dựa theo Tử Kính công loại này cách nói, nếu là Chu Du không có tới, ngươi có lẽ còn sẽ có phá Tôn Sách thượng sách?”

Lỗ Túc đứng lên, ở trong sảnh qua lại đi lại tự hỏi, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Thừa tướng nếu để cho ta tới Kim Lăng thành, ta đây tự nhiên là không thể làm thừa tướng thất vọng, Tôn Sách bảo thủ, tính cách thô bạo quái đản, nếu muốn phá người này…… Trá hàng có lẽ là tốt nhất cách làm.”

“Trá hàng?” Từ Thịnh nghe vậy kinh hãi: “Ai đi?”

“Ta.” Lỗ Túc nhàn nhạt nói.

Lần này tử đại gia nhưng đều là không bình tĩnh.

Hàn Hạo cái thứ nhất tỏ vẻ phản đối: “Tử Kính công, ngài tốt xấu cũng là thừa tướng dưới tòa cận thần, như thế hành sự, không khỏi quá mạo hiểm đi? Huống hồ ngươi đi, Tôn Sách như thế nào có thể tin?”

Lỗ Túc cười nói: “Nguyên nhân chính là vì ta là thừa tướng dưới trướng cận thần, cho nên chuyện này thế nào cũng phải từ ta làm không thể.”

“A?” Hàn Hạo có chút không rõ này ý.

Lỗ Túc giải thích nói: “Thừa tướng tuy rằng lấy ta làm trọng, nhưng này hai ba năm tới, ta lập công không nhiều lắm, ở thừa tướng dưới trướng một chúng anh tài trung, thanh danh cũng xa xa không hiện, nếu là lợi dụng điểm này, có lẽ nhưng đã lừa gạt Tôn Sách……”

Nói đến này, Lỗ Túc dừng một chút nói: “Bất quá còn cần Hàn công nhiều hơn giúp đỡ ta mới là.”

Hàn Hạo lại là lắc đầu nói: “Không được, việc này thật là quá mạo hiểm, ta không đồng ý, Tôn Sách tuy rằng có tam vạn tinh binh, bất quá so chúng ta nhiều một vạn mà thôi, ta Kim Lăng thành này hai vạn tân binh tuy không được việc, nhưng chúng ta Kim Lăng thành tường thành, lại là thiên hạ chi nhất! Hàn mỗ từ khi tới rồi Kim Lăng thành, liền cùng Trương Chiêu, Trần Quần, Trương Hoành đám người phí toàn lực kinh doanh này một mảnh cơ nghiệp, này mười năm tới, Kim Lăng thành chẳng những phú giáp thiên hạ, tường thành chi kiên càng là không thua Lạc Dương Trường An, chúng ta liền tính là chính diện phòng thủ, cũng không sợ hắn tôn lang!”

Lỗ Túc chua xót cười, nói: “Hàn công, nguyên nhân chính là vì Kim Lăng thành là thừa tướng căn cơ mạch máu chỗ ở, chúng ta càng

không thể làm Tôn Sách tại đây tàn sát bừa bãi.”

Hàn Hạo nghe vậy sửng sốt.

Lại thấy Lỗ Túc nói: “Tường thành ở ngoài, là thừa tướng cùng Hàn công kinh doanh nhiều năm vạn mẫu ruộng tốt, là Kim Lăng thành thuyền hoa, phụ huyện, bá tánh, thương khu tinh muốn chỗ ở, nếu là Tôn Sách tấn công thành trì không dưới, trong lòng phẫn hận mà ở quanh thân tàn sát bừa bãi, đối Kim Lăng phụ cận ruộng tốt cùng thương mậu sẽ tạo thành nhiều ít tổn thất, Hàn công nghĩ đến so với ta càng thêm rõ ràng.

Hàn Hạo nghe vậy trầm mặc.

Lại thấy Lỗ Túc cười duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Tôn Sách ở xa tới, vì thu nạp nhân tâm, tạm thời sẽ không ở Kim Lăng thành bên cạnh tàn sát bừa bãi, thời gian dài đã có thể không nhất định, Hàn công chớ làm tiểu nữ tử thái, chúng ta hảo sinh định ra kế sách, không thể làm thừa tướng thất vọng, yên tâm đi, ta sẽ không có việc gì.”

Hàn Hạo ban đầu cùng Lỗ Túc cũng không có gì giao thoa, lần này Đào Thương phái hắn tới Kim Lăng tham dự quân vụ, Hàn Hạo trong lòng bổn vẫn là có chút không phục, nhưng ở trải qua cùng Lỗ Túc một phen nói chuyện lúc sau, Hàn Hạo mới hiểu được Đào Thương vì cái gì như vậy trọng dụng người này.

Không chỉ chỉ là Lỗ Túc thế Đào Thương một tay thành lập sơn man doanh, mà là hắn xác thật là một cái đáng giá trọng dụng đại tài!

Này chờ lòng dạ, không vì đại tướng, cũng vì tương mới cũng.

……

Mấy ngày sau, Tôn Sách binh mã đến Kim Lăng thành.

Nhìn Kim Lăng thành cao lớn nguy nga, tẫn hiện hùng vĩ thành trì, Tôn Sách đôi mắt không khỏi thẳng tỏa ánh sáng!

Phóng nhãn thiên hạ, trừ bỏ năm đó thành Lạc Dương, dưới bầu trời này còn có nào một tòa thành trì tường thành có thể cùng Kim Lăng thành tường thành sánh vai?

Đào Thương a Đào Thương, ngươi đến tột cùng có tài đức gì, có thể có được như vậy thành trì làm tư bản?

Ông trời vì sao phải như vậy chiếu cố cùng ngươi? Thật là quá nhưng khí.

Tôn Sách không hề có chậm trễ, lập tức chỉ huy tam quân tướng sĩ, đối Kim Lăng thành phát động cường công.

Không ra đoán trước, Hàn Hạo đã sớm chỉnh điểm hảo binh mã ở trên tường thành đem tiến hành phòng thủ.

Hàn Hạo binh tướng tuy rằng đều là tân binh, nhân số cũng không kịp Tôn Sách, không có gì kinh nghiệm chiến đấu, nhưng là trừ bỏ tường thành ở ngoài, hắn còn có một cái ưu thế!

Đó chính là nhân tâm sở hướng.

Mấy năm nay, giàu có và đông đúc Kim Lăng thành đã trở thành người trong thiên hạ nhạc viên, phương nam đại tộc, bá tánh, chỉ cần là có năng lực, sôi nổi đều di chuyển hướng nơi này, ở chỗ này, bọn họ có thể tránh né chiến tranh cực khổ, có thể hưởng thụ nhân gian phồn hoa cùng lạc thú.

Tôn Sách đã đến, tự nhiên là không bị bọn họ sở hoan nghênh.

Đối với bọn họ tới nói, đây là phá hư bọn họ hạnh phúc sinh hoạt hung phạm, tuyệt đối không thể nuông chiều!

Cơ hồ liền tiếp đón đều không cần đánh, www.uukanshu bên trong thành sở hữu đại tộc phái ra sở hữu gia phó, cũng cung cấp tài vật cùng đồ ăn, vì tiền tuyến binh tướng nhóm đánh hậu viên, người nhiều lực lượng đại, Kim Lăng thành sở hữu hậu viên công

tác, cơ hồ tất cả đều bị bên trong thành sĩ tộc cùng các bá tánh nhận thầu.

Ngay cả thủ thành công cụ, đều không cần Hàn Hạo dưới trướng quân tốt chính mình khuân vác.

Dưới tình huống như vậy, Kim Lăng thành bọn lính phòng giữ áp lực, có thể nghĩ sẽ có bao nhiêu nhẹ nhàng.

Cơ hồ không có bất luận cái gì trì hoãn, Tôn Sách lần đầu tiên công thành kế hoạch, hoàn toàn thất bại.

Nhìn dưới thành, Tôn Sách binh mã như thủy triều thối lui, Lỗ Túc như trút được gánh nặng trường hu khẩu khí.

Nếu là liền này trận thứ nhất đều thủ vững không được, kia phía dưới kế hoạch, cũng liền vô pháp tiếp tục thực thi.

:.:

Thân, điểm đánh đi vào, cấp cái khen ngợi bái, điểm càng cao đổi mới càng nhanh, nghe nói cấp tân đánh mãn phân cuối cùng đều tìm được rồi xinh đẹp lão bà nga!

Di động trạm hoàn toàn mới sửa bản thăng cấp địa chỉ:, Số liệu cùng thẻ kẹp sách cùng máy tính trạm đồng bộ, vô quảng cáo tươi mát đọc!

------oOo------

Chương 859: Lỗ Túc trá hàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Sách binh mã lui, nhưng lại không đại biểu hắn sẽ không phục tới, lúc này đây tiến công, Tôn Sách cảm nhận được Kim Lăng thành trì cao lớn kiên cố, lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, bất quá hắn đồng thời cũng cảm giác được thủ thành Kim Lăng binh đối chiến trường mới lạ.

Tôn Sách cũng là kinh nghiệm sa trường hạng người, thông qua chiến trường chi tiết, hắn cảm giác được đối phương thủ thành sĩ tốt đại bộ phận đều là tân binh viên.

Thành tuy kiên, nhưng binh mã toàn tân binh, nếu là chính diện đánh giá, Tôn Sách biết chính mình nhất định có thể sát bại bọn họ.

Tân binh sĩ khí cùng ý chí lực tương đối bạc nhược, đánh không dưới thành trì, kia chính mình liền thông qua khác phương pháp đả kích bọn họ sĩ khí.

Kết quả là, Tôn Sách tìm tới tùy quân thân tín chiến tướng Lã Mông.

“Tôn tướng quân làm ta ở Kim Lăng thành quanh thân đánh cướp phóng hỏa?” Lã Mông kinh ngạc nói.

Tôn Sách gật gật đầu: “Hàn Hạo ở trong thành co đầu rút cổ không ra, kia bổn tạm chấp nhận ở Kim Lăng thành bốn phía nhấc lên tanh phong! Họ Hàn dưới trướng binh lính vốn chính là tân quân, nghĩ đến ý chí lực không kiên, nhìn đến thành trì phần ngoài bốn phía bị tàn sát, làm sao có thể không chịu ảnh hưởng? Đến lúc đó sĩ khí tất nhiên suy kiệt, sĩ khí nếu suy, tắc quân tình có biến!”

Lã Mông hiện nhiều ít có chút do dự.

Tôn Sách thấy Lã Mông không nói lời nào, nói: “Như thế nào? Ngươi có cái gì dị nghị?”

Lã Mông do dự mà nói: “Tướng quân, chúng ta ở xa tới tấn công Kim Lăng thành, mạt tướng cho rằng lúc này lấy thu phục dân tâm vì thượng, nếu là hành việc này, chỉ sợ Kim Lăng quanh thân quân dân toàn sợ hãi ta quân như hổ lang, tuyệt phi thượng sách…… Huống hồ Kim Lăng phồn hoa hãy còn thắng năm đó Lạc Dương, chúng ta tới đây phá hư, chẳng phải là sẽ tao người trong thiên hạ thóa mạ?”

Tôn Sách mấy năm nay ở Lư Giang thực hiển nhiên là bị nghẹn hỏng rồi.

Bị người trong thiên hạ thóa mạ loại sự tình này với hắn mà nói chính là cái rắm.

Hắn khinh miệt cười nói: “Liền một cái an cư lạc nghiệp địa phương đều không có, còn quản kia rất nhiều làm gì? Tử minh ngươi hưu nói mặt khác, chỉ lo làm theo là được. Người trong thiên hạ nếu muốn mắng ta, ta tự tiếp theo đó là.”

“Nặc!”

Liền ở Tôn Sách cùng Lã Mông thương nghị việc này thời điểm, lại thấy một người thám báo vội vàng chạy tiến vào.

“Khởi bẩm tướng quân, Kim Lăng thành bên kia có đại sự xảy ra!”

Tôn Sách quay đầu nhìn về phía tên kia thám báo, hơi hơi nhướng mày nói: “Cái gì đại sự?”

Kia thám báo vội hồi phục nói: “Đào Thương từ trước tuyến phái tới giám quân Lỗ Túc, bị Hàn Hạo cấp đánh!”

“Hàn Hạo đánh Lỗ Túc?”

“Là!”

“Như thế nào cái đấu pháp?”

“Nghe nói là rút quần hướng chết tấu!”

……

Kim Lăng thành.

Tôn Sách công thành ngày hôm sau, Hàn Hạo liền ngay sau đó ở giáo trường chỉnh điểm binh mã, diễn võ thao luyện, cũng là chương hiển bên ta chi thực lực quân đội, ủng hộ sĩ khí.

Theo đạo lý thao luyện xong liền thao luyện xong, đại gia nên làm gì trở về làm gì là được.

Nhưng Hàn Hạo cũng không biết là diễn võ hưng phấn vẫn là tối hôm qua uống xong rượu men say không quá, diễn võ xong rồi bắt đầu khác khởi chuyện xấu.

Hắn thế nào cũng phải làm ở đây đại gia nhằm vào kế tiếp chiến sự, làm trò tam quân mặt phát biểu chính mình ý kiến.

Mỹ kỳ danh rằng vì không tránh ngại.

Này mẹ nó không chỉ do có tật xấu sao?

Kim Lăng thành đại bộ phận quan tướng khả năng đều tương đối hiểu biết bọn họ vị này Hàn làm là cái cái gì niệu tính, cho nên đại gia liền cũng chưa quá phản ứng hắn này tra.

Nhưng vấn đề là, có chút ngoại lai người không biết.

Tỷ như nói Lỗ Túc.

Tên này bị Đào Thương sai khiến hướng Kim Lăng tòng quân.

Lỗ Túc lập tức liền tỏ vẻ: “Tôn Sách kiêu dũng, có cổ chi Hạng Võ chi phong, người này hành sự khủng không phải người thường có thể so sánh nổi, công thành không thể, tắc tất nhiên ý đồ ở Kim Lăng thành quanh thân tàn sát, lấy hàng ta quân sĩ khí, chúng ta việc cấp bách, là nghĩ cách phá Tôn Sách chiến thuật, rốt cuộc Kim

Lăng thành là thừa tướng kinh doanh nhiều năm cơ nghiệp, không thể làm Tôn Sách dễ dàng giẫm đạp.”

Thốt ra lời này ra tới, tức khắc khiến cho giáo trường nội các tướng sĩ một trận phê bình.

Hàn Hạo sắc mặt lập tức biến tái rồi.

Ta đặc nương cho các ngươi phát biểu ý kiến, không làm ngươi hồ ngôn loạn ngữ, ảnh hưởng quân tâm a!

Ngươi có phải hay không có điểm khoe khoang đại kính?

Nhằm vào này một chút, Hàn Hạo làm trò tam quân mặt thực nghiêm túc hướng Lỗ Túc đưa ra phê bình.

Nói hắn không có cái nhìn đại cục, giá trị quan, nhân sinh quan, thế giới quan từ từ……

Thật là quá không có nhãn lực thấy.

Đổi thành người khác có lẽ sẽ liền như vậy híp.

Nhưng Lỗ Túc hiển nhiên không phải cái thiện tra tử, hắn kiên trì chính mình ý kiến, yêu cầu Hàn Hạo nhất định phải nghĩ cách, tổ chức ngăn cản Tôn Sách sắp đã đến tàn sát bừa bãi.

Ở Lỗ Túc như vậy đề án hạ, tam quân tướng sĩ thực rõ ràng xuất hiện dao động.

Hàn Hạo lập tức giận tím mặt, đương trường cùng Lỗ Túc ngươi một lời ta một câu bác bỏ lên.

Sảo đến cuối cùng, hai người trực tiếp liền động thủ.

Lỗ Túc cùng Hàn Hạo tuy rằng trên danh nghĩa thuộc về quan văn, nhưng kỳ thật đều là yêu thích cung mã, am hiểu vật lộn thiện võ người.

Hai người đánh lên tới tuy rằng không có Lữ Bố, Hứa Chử như vậy kinh sợ tứ phương, kinh ngạc vạn quân, lại cũng là nhất chiêu nhất thức chơi uy vũ sinh phong, huyến lệ bắt mắt.

Liền như vậy qua lại đấu một lúc sau, Hàn Hạo thấy đánh không thắng Lỗ Túc, liền bắt đầu chơi xấu.

Hắn hư hoảng nhất chiêu, nhảy ra ngoài vòng, cao giọng kêu gọi thủ hạ binh tướng, làm cho bọn họ đem Lỗ Túc bắt giữ, đều xem trọng trách 50 đại bản.

Một mình đấu liền một mình đấu, một mình đấu không đủ sửa quần ẩu, như vậy làm việc liền có chút không chú ý.

Lỗ Túc một bên bị những cái đó chấp hình binh lính bái quần, một bên cao giọng đau mắng Hàn Hạo, từ trong gia đình sở hữu nữ tính mắng đến tổ tông mười tám bối sở hữu nam tính.

Nhiều ít quan tướng cùng Kim Lăng văn thần đứng ra thế Lỗ Túc cầu tình, nhưng Hàn Hạo hết thảy không cho mặt nhi.

Không gì nói, chính là tấu!

Lỗ Túc bị đánh đến ngất, phục mà lại tỉnh, như thế lui tới rất nhiều lần, thiếu chút nữa không bị lăn lộn nát.

Chuyện này ở Kim Lăng thành nháo dư luận xôn xao, cơ hồ là mọi người đều biết, cho nên thực dễ dàng đã bị Tôn Sách thám báo dò xét được.

Tôn Sách biết sau dở khóc dở cười.

“Hàn Hạo thằng nhãi này, thế nhưng cũng là vừa phức tự dùng, này Lỗ Túc cũng coi như có kiến thức, có thể đoán được ta tâm tư, có thể nói là một ngữ trung mà, hắn cư nhiên không nghe hắn, thật sự là không phóng khoáng.”

Lã Mông nhíu mày nói: “Cái này Lỗ Túc năm đó ở Đào Thương dưới trướng, bởi vì huấn luyện sơn man doanh mà trở thành cận thần,

bất quá mấy năm gần đây lại không có lập hạ cái gì công lao, không thể tưởng được cư nhiên có bực này mưu trí, có thể đoán được tướng quân ý tưởng, thực sự là không bình thường."

Tôn Sách lặng lẽ cười nói: "Vốn dĩ này Lỗ Túc đã xuyên qua ý nghĩ của ta, nhưng này Hàn Hạo cố tình không nghe hắn, đáng tiếc a đáng tiếc."

Lã Mông nói: "Hàn Hạo chỉ sợ cũng là bất đắc dĩ đi, hắn dưới trướng binh tướng chiến lực không cường, com nếu là phải bảo vệ Kim Lăng thành quanh thân, tắc cần ra khỏi thành cùng ta quân tương trì, này chỉ sợ cũng là không phù hợp trước mắt hình thức, Hàn Hạo cũng có hắn khổ trung a."

Tôn Sách hơi hơi mỉm cười: "Thả mặc kệ hắn, trước dựa theo chúng ta lúc trước kế hoạch đi làm đi."

Định ra kế hoạch vào lúc ban đêm, Tôn Sách đang ngủ, đột nhiên lại nghe thấy bên ngoài một trận ồn ào thanh giống.

Tôn Sách xốc lên chăn, sai người thắp sáng đèn dầu.

Không bao lâu, lại thấy một người thị vệ đi đến, đối với Tôn Sách vừa chắp tay nói: "Tướng quân, bắt được một cái Kim Lăng quân mật thám."

"Mật thám?" Tôn Sách giương lên lông mày, nói: "Đem hắn mang tiến vào."

Thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

Không bao lâu, liền thấy vài tên thị vệ mang theo một cái tướng mạo hùng khôi đại hán đi đến.

Tôn Sách trên dưới đánh giá hắn, nói: "Ngươi là người phương nào?"

Kia đại hán cũng là qua lại đánh giá Tôn Sách: "Ngài chính là tôn tướng quân?"

Tôn Sách vừa thấy này đại hán, liền cảm giác được hắn toàn thân có một cổ nùng liệt sát khí.

Tôn Sách chính là kinh nghiệm sa trường hạng người, người đến là cái gì trình độ, hay không là nhưng dùng chi đem, hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn ra cái đại khái.

Trước mắt người này, chỉ dựa vào cảm giác, chính là cái thiện chiến người.

Tôn Sách lập tức lên ái tài chi tâm: “Không tồi, mỗ đó là Tôn Sách.”

Tới đem vội nói: “Tại hạ Phan Chương, phụng lỗ công chi mệnh, đặc tới bái kiến tôn tướng quân. Có thư từ một phong, thỉnh tướng quân thân duyệt.”

:.:

------oOo------

Chương 860: tả hữu lừa dối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phan Chương ở Đào Thương dưới trướng, không xem như đặc biệt nổi danh chiến tướng, nhưng này bản nhân năng lực còn xem như có, nhưng bởi vì nhân phẩm có điểm tiểu tì vết, ái đoạt người khác công lao, khiến cho hắn mấy năm nay lên chức tốc độ xa không có Từ Thịnh đám người muốn mau.

Lỗ Túc thành lập sơn man doanh lúc sau, Phan Chương liền bị điều hướng sơn man doanh, nhậm thiên tướng chi chức.

Bởi vì sơn man doanh là Lỗ Túc một tay sở thành lập, cho nên nói hắn mấy năm nay cùng Lỗ Túc quan hệ vẫn luôn xem như không tồi.

Thực tự nhiên, đó là một phong xin hàng tin.

Tôn Sách đọc Lỗ Túc thư từ, một bên xem, một bên đem mày nhăn lại.

Hắn cẩn thận suy nghĩ một hồi, đột nhiên nói: “Người tới a, đem này tặc tư đẩy xuống chém.”

Phan Chương nghe vậy cả kinh: “Tôn tướng quân, tại hạ mang theo lỗ tòng quân thành ý mà đến, vì sao lại muốn giết ta?”

Tôn Sách cười ha ha nói: “Lỗ Túc cùng Hàn Hạo sử khổ nhục kế, lại dùng ngươi tới trá hàng với ta, chẳng lẽ khi dễ tôn mỗ vô mưu cũng?”

Phan Chương ở tới phía trước, từng được đến Lỗ Túc giao phó, nói cho hắn Tôn Sách nhất định sẽ hỏi mấy vấn đề.

Phan Chương ổn ổn tâm thần, nói: “Tôn tướng quân như thế nào nói ta là tới trá hàng?”

Tôn Sách cười lạnh xem hắn, rất là tự tin đã mở miệng.

“Hảo tiểu tử, tới rồi loại này thời khắc còn ở vẫn giảo biện? Ha hả, hảo, ta đây thả hỏi ngươi, Đào Thương thế lực đại, tôn mỗ thế lực tiểu, hắn vì sao xá đại mà liền tiểu, chuyển vì đầu nhập vào với ta?”

Phan Chương nói: “Lỗ tòng quân vốn dĩ cũng không muốn làm kia bối phản chi người, nhưng mấy năm nay ở Đào thừa tướng dưới trướng, vẫn luôn buồn bực mà thất bại, trừ bỏ năm đó một tay thành lập sơn man doanh, lúc sau nhưng vẫn bị Đào thừa tướng dùng để vì mưu sĩ, lỗ tòng quân từ nhỏ khắc khổ ra sức học hành, bác học đa tài, chính là một phương chi tài, tướng soái chi hùng, dữ dội Đào thừa tướng nhiều năm qua không chịu thấy dùng? Trừ bỏ sơn man doanh ở ngoài, vẫn luôn chưa từng giao phó với lỗ công binh quyền, liền Lữ Bố, Triệu Vân chi lưu đều nhưng một mình lãnh binh! Không chỉ có như thế, hắn còn làm lỗ tòng quân tới Kim Lăng chịu kia Hàn Hạo tiểu nhân vũ nhục, Hàn Hạo tiểu nhân vô đức vô năng, đem tòng quân quần lột một đốn hảo đánh, đại trượng phu sinh với thiên địa chi gian, ai có thể chịu được như vậy vũ nhục? Này đây không thể không phản cũng.”

Tôn Sách cẩn thận phẩm phẩm, cảm giác còn xác thật là như vậy hồi sự.

Này cũng chính là Lỗ Túc như vậy túng hóa, đổi thành chính mình, có người dám đem chính mình bái quần đánh, chính mình phi tru hắn chín tộc không thể.

Tôn Sách cười lạnh nói: “Lỗ Túc nếu quy phục với ta, nhưng ta thế lực xa không kịp Đào Thương, hắn mạo muội tới đi theo ta, ngày sau Đào Thương báo thù, chẳng phải là tự tìm tử lộ rồi?”

Phan Chương nghe vậy trong lòng vui mừng quá đỗi, bởi vì này xác thật là Lỗ Túc ở trước đó, đã dặn dò quá chính mình.

Quả nhiên có thấy xa! Tôn Sách hỏi cái gì hắn đều đoán, thần!

Lập tức, liền thấy Phan Chương lộ ra tự tin biểu tình, nói: “Lỗ tòng quân tự nhiên là có hắn ý tưởng cùng quy hoạch! Nhưng trước mắt sự tình chưa định, tướng quân cũng chưa từng thiệt tình tiếp nhận ta chờ, như thế nào có thể dễ dàng lộ ra này gần người chi tư? Đãi chuyện tới trước mắt, lỗ tòng quân tự nhiên sẽ dâng lên kỳ diệu sách.”

Tôn Sách cười lạnh nói: “Ngươi nhưng thật ra một trương hảo khéo mồm khéo miệng, hảo, ta hỏi lại ngươi, Lỗ Túc quy hàng với ta, cùng ngươi có cái gì can hệ, ngươi vì sao phải mạo hiểm hành này liều mình việc?”

Lỗ Túc hiện tại nếu là tại đây, Phan Chương nhất định trực tiếp cho hắn quỳ xuống!

Này cũng quá thần, như thế nào Tôn Sách sẽ hỏi chuyện gì, đều làm hắn cấp đoán trúng?

Lại thấy Phan Chương đĩnh đĩnh bộ ngực, nói: “Đại trượng phu sinh với thiên địa chi gian, có ân tất báo! Ta đương gian trợ thừa tướng tấn công Viên Thuật là lúc, nhân đoạt công với Cam Ninh, chịu này phỉ báng tiến sàm, vẫn luôn buồn bực mà thất bại, thẳng đến vào sơn man doanh, đến lỗ tòng quân dìu dắt, mới có hôm nay, này ân này đức, ta há có thể không báo? Đừng nói là đưa một phong thơ, chính là làm ta đưa cá nhân đầu, lại có thể làm sao?”

Nói đến này, Phan Chương lại nghĩ tới Lỗ Túc nói với hắn, đối đãi Tôn Sách loại người này, ngươi biểu hiện càng kiên cường, hắn liền càng tôn trọng ngươi, ngươi càng là đồ nhu nhược, hắn càng không đem ngươi đương hồi sự.

Nghĩ vậy, liền thấy Phan Chương cao giọng nói: “Sự tình đã làm thỏa đáng, ta đã còn lỗ tòng quân ân tình, ngươi giết ta đi!”

Tôn Sách thấy Phan Chương này phúc thấy chết không sờn bộ dáng, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng ‘ hảo hán tử ’!

“Các ngươi lui ra đi.” Tôn Sách hướng về phía hai bên người phất phất tay.

Những cái đó thị vệ ngay sau đó đi xuống, Tôn Sách còn lại là tự mình thế Phan Chương giải khai trên người dây thừng.

Hắn đối này không sợ chút nào, dù cho Phan Chương võ dũng hơn người, nhưng cùng hắn so sánh với, lại vẫn là kém khá xa, cho hắn cởi bỏ dây thừng, Phan Chương ở chính mình trước mặt cũng không gây được sóng gió gì hoa tới.

Thế Phan Chương cởi bỏ dây thừng lúc sau, lại thấy Tôn Sách hướng về phía Phan Chương ôm ôm quyền nói: “Tướng quân thật là chính là trung nghĩa người chi, tôn mỗ vừa mới chính là tương thí mà thôi, còn thỉnh tướng quân chớ trách.”

Phan Chương chắp tay nói: “Mạt tướng chờ thành tâm hợp nhau, còn thỉnh tôn tướng quân chớ thấy nghi.”

Tôn Sách cười nói: “Chỉ cần các ngươi là thành tâm, ta tất tiếp nhận, bất quá còn thỉnh lỗ tòng quân, lấy ra hắn thành ý.”

Phan Chương vội vàng nói: “Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên, trở về ta tự nhiên sẽ hướng lỗ tòng quân đúng sự thật báo cáo, tôn tướng quân chỉ lo chờ tin tức tốt đó là.”

……

Liền ở Phan Chương âm thầm hội kiến Tôn Sách thời điểm, Lỗ Túc cũng mang theo một thân thương, tự mình tới gặp bị giam lỏng Tôn Quyền.

Tôn Quyền từ khi bị Đào Thương cầm tù ở Kim Lăng thành, cũng có mấy tháng thời gian.

Đào Thương nhưng thật ra không có bạc đãi hắn, cho hắn đại trạch viện, cho hắn cũng đủ người hầu, cho hắn ngựa xe, thậm chí còn cho hắn an bài mấy phòng nữ quyến.

Dựa theo Đào Thương cách nói, hắn đối Tôn Quyền đủ ý tứ.

Đầu năm nay, cho người ta đưa xe, đưa phòng…… Vẫn là Kim Lăng thành nhị hoàn trong vòng phòng, đưa nữ nhân còn không cầu hồi báo người thực sự là không nhiều lắm.

Tôn Quyền gặp phải chính mình, thực sự xem như tổ tiên thiêu cao hương có phúc.

Nhưng thực hiển nhiên, Đào Thương nhiệt mặt xem như dán hắn lãnh mông.

Tôn Quyền không hiếm lạ có phòng có xe sinh hoạt, nhị hoàn phòng cũng không hiếm lạ.

Hắn muốn chính là tự do.

Nhưng liền điểm này, Đào Thương cố tình không cho hắn.

Đào Thương không cho hắn, nhưng là hiện tại Lỗ Túc phải cho hắn.

Chờ gặp được một thân thương Lỗ Túc thời điểm, Tôn Quyền rất là kinh ngạc.

Hắn không rõ cái này mông bị đánh nở hoa Kim Lăng tòng quân tới gặp chính mình ý đồ ở đâu.

Nhưng Lỗ Túc thực mau liền bắt đầu cấp Tôn Quyền triển lãm chính mình tài hoa.

Hắn đầu tiên là từ thiển nhập thâm hướng Tôn Quyền thẩm thấu chính mình muốn quy thuận tôn gia quân ý đồ, sau đó lại cấp Tôn Quyền triển lộ một tay tuyệt sống.

Chính là thế Tôn thị quy hoạch tương lai.

Hắn làm Tôn thị tập đoàn ở chiếm lĩnh Kim Lăng thành sau, lấy giàu có và đông đúc Kim Lăng thành vi căn cơ, tây hướng liên hợp tam Lưu tập đoàn, toàn cự Trường Giang, thủ mà không công, cùng

phương bắc Đào Thương chân vạc mà đứng, ba phần thiên hạ vân vân.

Này một phen đạo lý lớn nói ra, thiếu chút nữa không đem Tôn Quyền lừa dối què.

Tôn Quyền tuy rằng có năng lực, nhưng rốt cuộc tuổi trẻ, chưa thấy qua cái gì việc đời.

Lỗ Túc này một phen chiến lược quy hoạch, chính là bắt được gặp qua việc đời người trước mắt, cũng đủ để kinh diễm toàn trường, huống chi là Tôn Quyền!

Thần nima ba phần thiên hạ a, nghe quá sảng.

Tôn Quyền đương trường đối Lỗ Túc nạp đầu liền bái: “Nếu thật có thể như Tử Kính lời nói, ta huynh đệ hai người thành tựu nghiệp lớn lúc sau, định lấy tiên sinh vì tương!”

Nhìn xem lời này nói, trần trụi muốn phản a.

Lỗ Túc cười ha hả nâng dậy Tôn Quyền: “Đứng lên đi, thiếu niên.”

Đãi cùng Tôn Quyền hỗn không sai biệt lắm quen thuộc lúc sau, Lỗ Túc lại cho hắn tung ra một khối đại bánh kem.

“Tôn nhị công tử, quay đầu lại ta sẽ nghĩ cách, làm ngươi ra khỏi thành, phản hồi tôn doanh, đến lúc đó còn thỉnh ngươi đem thành ý của ta mang cho Tôn Bá Phù tướng quân.”

------oOo------

Chương 861: tiểu nghỉ với Bành Thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đã thu binh trở về Bành Thành.

Tiền tuyến chiến sự tuy rằng kịch liệt, nhưng Từ Châu hậu phương lớn Bành Thành quốc nội nhưng thật ra một mảnh an tĩnh tường hòa.

Nương chờ đợi Tào Tháo rời xa Trung Nguyên đi trước Lạc Dương trong khoảng thời gian này, Đào Thương cùng người nhà qua một đoạn an tĩnh tường hòa nhật tử.

Lưu Hi cùng Đào Tịch từ từ lớn lên, hai đứa nhỏ chi gian cảm tình cũng biến dần dần muốn hảo, bọn nhỏ ở Đào Thương quang hoàn dưới, chính hưởng thụ vui sướng mà hạnh phúc thơ ấu sinh hoạt.

Thời tiết nóng bức, liệt dương chiếu người không mở ra được đôi mắt, một ngày này, Đào Thương đang ở trong sân vì hai đứa nhỏ làm băng côn.

Thời đại này, mùa hè chế băng phương pháp, giống nhau là ở mùa đông đem băng lấy ra, chứa đựng ở hầm băng, đợi cho mùa hè thời điểm, lại lấy ra tới dùng làm giải nhiệt chi dùng.

Lấy Đào Thương trước mắt thân phận, tự nhiên cũng có thể như vậy hưởng thụ, nhưng là hiện tại ở vào loạn thế, nhân an với hưởng dật mà hao tài tốn của hành động, hắn tự nhiên là không muốn làm, hơn nữa hắn một khi làm cái này gương tốt, phía dưới người ta nói không chừng cũng sẽ mô phỏng hắn như thế hành sự, hắn không hy vọng bởi vì điểm này việc nhỏ, làm chính mình quân tử thanh danh ở dân gian bị người phê bình.

Nhưng mùa hè nóng bức thời điểm, không có băng xác thật là một kiện gian nan sự tình.

Không có cách nào, chỉ có chính mình động thủ cơm no áo ấm.

Đào Thương ở chỗ cát nơi đó muốn một ít hắn ngày thường luyện đan dùng tiêu thạch, sai người lấy một lớn một nhỏ hai cái thau đồng, đem tiểu thau đồng đựng đầy lạnh lẽo nước giếng, đặt ở đại thau đồng, lại đem tiêu thạch để vào đại thau đồng, dần dần thêm thủy, dùng để chế băng, nhưng bởi vì xứng so không đúng, thất bại vài lần, mới hơi chút chế tạo ra như vậy một tiểu khối băng tới.

Liền cái hài tử bởi vì tò mò, đứng ở Đào Thương bên người, chớp mắt to một cái kính nhìn hắn bận việc.

Đào Thương ngay từ đầu, cho rằng lợi dụng tiêu thạch hòa tan thủy sẽ hút nhiệt nguyên lý, có thể nhẹ nhàng tạo thành rất nhiều phù băng, nhưng cùng ngày thực tế thao tác lúc sau mới phát hiện, tuy rằng dùng tiêu thạch chế băng phương pháp xác thật được không, nhưng hiệu quả tựa hồ cũng không có hắn tưởng tượng như vậy hảo, đương nhiên, chủ yếu vẫn là bởi vì hắn không có nắm giữ nhất thích hợp điều phối tỉ lệ cùng phương pháp.

Bất quá, cuối cùng ở trong bồn biến ra một tiểu khối phù băng, này đối với Đào Thương tới nói, cũng là một cái tốt bắt đầu rồi.

Trơ mắt nhìn thau đồng biến ra một khối nho nhỏ phù băng, hai đứa nhỏ kinh ngạc không khép miệng được.

“Phụ thân, ngươi là như thế nào làm ra băng tới, như vậy thần kỳ?” Đào Tịch nháy mắt to, không thể tin được nhìn Đào Thương.

Đào Thương cười véo véo hắn mặt: “Cái này, là pháp thuật.”

Lưu Hi ở bên cạnh nói: “Cậu còn sẽ pháp thuật?”

“Muốn học sao?”

Hai đứa nhỏ dùng sức gật đầu.

“Không giáo các ngươi.”

Hai đứa nhỏ mặt trong nháy mắt rơi xuống.

Như vậy trưởng bối thật sự là không có chính hình.

Đào Tịch đô khởi miệng: “Phụ thân thật nhỏ mọn…… Bất quá không có việc gì, quay đầu lại ta đi tìm ông ông dạy ta pháp thuật là được.”

Đào Tịch trong miệng ông ông, chỉ tự nhiên chính là Đào Khiêm.

Đào Thương cười đậu hắn nói: “Ngươi ông ông cũng sẽ làm băng côn?”

Đào Tịch dùng sức gật đầu nói: “Có thể hay không làm băng côn ta không hiểu được, nhưng ông ông nói chính mình là thần tiên…… Sẽ tiên kiếm, sẽ luyện khí, hắn gần nhất còn cùng ngoại tổ một khối ở đạo quan bên ngoài bán nước bùa đâu!”

Một câu nói xong, đem Đào Thương nói đầu nhân thẳng phát đau.

Cái này kêu chuyện gì nha!

Lão đông tây thật sự là một chút không tiến bộ, làm đạo sĩ phải hảo hảo làm đạo sĩ, bán cái gì nước bùa?

Trương Giác chính là bán nước bùa lập nghiệp, Đào Khiêm này lão hỗn đản, nên sẽ không càng già càng trở về, cũng đi lên kích động bá tánh tạo phản, giơ lên cao cờ khởi nghĩa đại lộ đi?

Đương triều thừa tướng thân cha ở dân gian tổ chức tạo phản, này xem như cái tội danh gì?

“Ai, thật là cái không bớt lo.” Đào Thương một bên lắc đầu, một bên tiếp tục kêu người cho hắn đưa tới tân thủy, nghiên cứu tiêu thạch tạo băng tỉ lệ.

Liền ở ngay lúc này, Bùi Tiền bước nhanh đi đến.

Lưu Hi hướng về phía Bùi Tiền dùng sức vẫy tay, nói: “Bùi thúc thúc, mau đến xem, cữu cữu hắn tự cấp chúng ta làm quang côn đâu!”

Đào Thương trên trán một trận mồ hôi, sửa đúng nói: “Là băng côn.”

Bùi Tiền vừa thấy Lưu Hi, vội vàng quỳ một gối xuống đất, ôm nắm tay cao giọng nói: “Mạt tướng Bùi Tiền, tham kiến bệ hạ!”

Lưu Hi làm Bùi Tiền bộ dáng khiếp sợ, vội vàng run run rẩy rẩy chạy đến Đào Thương phía sau cất giấu, lộ ra đầu nhỏ, hoảng sợ nhìn Bùi Tiền.

“Đại kinh tiểu quái hạt gào to cái gì? Đem bệ hạ dọa ra cái tốt xấu tới, ngươi chính là tội lớn lao héo!”

Bùi Tiền vốn dĩ suy nghĩ ở hoàng đế trước mặt hảo hảo biểu hiện một phen, nào từng tưởng thiếu chút nữa không đem hoàng đế dọa khóc, trong lúc nhất thời rất là xấu hổ, tại chỗ quỳ cũng không phải, lên cũng không phải.

Đào Tịch nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương: “A cha, đại gia vì cái gì đều quản tiểu hi kêu bệ hạ?”

Đào Thương từ ái sờ sờ Đào Tịch đầu, nói: “Bởi vì tiểu hi chính là thiên tử a, hắn là hoàng đế, về sau muốn thống trị chúng ta toàn bộ đại hán triều.”

Lời nói còn không có nói xong, liền thấy Lưu Hi vội vàng đứng ra, đối với Đào Thương hô: “Ta không cần đương hoàng đế, ta không cần đương bệ hạ.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, sá nhiên nhìn hắn: “Tiểu tử thúi, không lo hoàng đế ngươi cũng muốn làm đạo sĩ không thành?”

Lưu Hi dẩu miệng, một lóng tay trong bồn phù băng nói: “Ta muốn cùng cữu cữu học làm băng côn.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi buồn cười.

Tiểu con bê, không nghĩ đương hoàng đế, ngươi phải làm nhà khoa học sao?

Đem tạo băng côn bồn ném cho hai cái tiểu tử chơi, Đào Thương dùng khăn lông xoa xoa tay, mang theo Bùi Tiền đi đến một bên, hỏi: “Các phương diện tình huống đều thế nào?”

Bùi Tiền vội vàng nói: “Thừa tướng diệu tính, người khác sở không kịp cũng, thừa tướng binh mã mới vừa đến Bành Thành quốc, Tào Tháo cùng Quan Trung chư hầu đại quân, liền chuyển hướng Quan Trung, thẳng đến Lạc Dương mà đi…… Đến nỗi phương nam, com Tôn Sách binh mã đã tiến vào tới rồi Kim Lăng thành địa giới, mà Chu Du cũng dẫn dắt hai vạn binh mã, hướng về Nam Xương thành xuất phát!”

Đào Thương cười lạnh một tiếng: “Ta đem sở hữu binh mã đều điều đến tiền tuyến, bọn họ cư nhiên như thế bôn phóng, xem ra Tôn Sách lần này là quyết tâm cùng ta đối nghịch rốt cuộc.”

Bùi Tiền khẩn trương nói: “Chư tướng hiện tại đều nhéo một phen mồ hôi lạnh, tuy rằng thừa tướng tại hậu phương đều đã làm bố trí, nhưng Kim Lăng thành cùng Nam Xương một cái là chúng ta căn cứ, một cái là đại hán thủ đô, thực sự là thiếu một thứ cũng không được…… Nếu không, thừa tướng lại nhiều điều chút binh mã cùng chiến tướng trở về?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Ta binh mã tập trung một lần không dễ dàng, ta đã nói rồi, vô luận như thế nào ta đều phải thừa lần này cơ hội bắt lấy Trung Nguyên! Ta tin tưởng Lỗ Túc bọn họ, nhất định có thể chiến thắng Tôn Sách cùng Chu Du, cho dù là ở chúng ta phía sau binh tướng hiện nay số lượng ít dưới tình huống.”

Bùi Tiền nhẹ nuốt một chút nước miếng, nói: “Nghe thừa tướng ý tứ, là tính toán hiện tại liền phải hướng Hứa Xương hưng binh?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không tồi, ta hiện tại liền phải hướng Hứa Xương hưng binh, hoả tốc phái người đi liên hệ Bào Trung

cùng Bào Thao hai huynh đệ, ta muốn ở Tào Tháo ác chiến Quan Trung hết sức, phá được Hứa Xương.”

Bùi Tiền vội nói: “Tào Tháo tuy rằng đi Lạc Dương, nhưng cũng ở Hứa Xương thiết hạ binh mã cùng chiến tướng, tổng đốc toàn quân chính là Tào Tháo dưới trướng đệ nhất chiến tướng Tào Nhân, mặt khác còn có Tuân Úc cũng ở trong thành, thả thủ thành binh tướng cũng không ít, Hứa Xương mấy năm nay bị Tào Tháo gia cố phòng thủ thành phố không ít, chỉ sợ không phải nhất thời canh ba có thể tấn công xuống dưới.”

Đào Thương nghe vậy, khóe miệng treo lên một tia mỉm cười, nói: “Cái này, phải xem Bào Trung cùng Bào Thao hai huynh đệ bản lĩnh.”

------oOo------

Chương 862: phóng Tôn Quyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Lăng thành.

Lỗ Túc âm thầm gặp qua Tôn Quyền lúc sau, ngày kế Hàn Hạo liền triệu tập đình nghị, thương nghị đối kháng Tôn Sách chi sách.

Lúc này đây đình nghị, Lỗ Túc cơ hồ một câu đều không có nói, hắn chỉ là ở trong phòng tìm một góc, lẳng lặng đãi ở bên trong không rên một tiếng.

Hàn Hạo tự cho là đúng tấu phục Lỗ Túc, uy nghiêm đại trướng, lòng tự tin chưa từng có cường đại, hắn nhìn chung quanh một vòng chung quanh mọi người, nói: “Chư vị, Tôn Sách hiện nay liền ở ngoài thành cách đó không xa dựng trại đóng quân, nhằm vào việc này, chư vị có gì phá địch phương pháp?”

Kim Lăng chư vị quan tướng khe khẽ nói nhỏ một lúc sau, liền từng cái hướng Hàn Hạo gián ngôn.

Nhưng là bọn họ gián ngôn đều không phải rất hữu dụng, thực tế tác dụng đều không lớn.

Nhưng dùng kiến nghị một cái không có.

Có thực chất tính lui binh chi sách không có, Hàn Hạo rất là bất đắc dĩ, hắn cuối cùng lại chỉ có thể đem ánh mắt nhìn về phía Lỗ Túc.

Nhưng Lỗ Túc chỉ là cúi đầu, căn bản không xem hắn.

Nhưng liền ở ngay lúc này, đại tướng Từ Thịnh đứng ra lên tiếng.

“Hàn phủ quân, lấy mạt tướng chi thấy, Lư Giang tuy rằng là Giang Hoài giàu có và đông đúc nơi, thả địa vực quảng đại, nhưng nếu

muốn lấy chi đối kháng toàn bộ Giang Nam, thượng không đủ đủ xem, nếu không phải thừa tướng bắc thượng điều động đại bộ phận nam quân, chúng ta đã sớm chiến bại Tôn Sách, hồi công Lư Giang!”

Hàn Hạo nhếch miệng, thở dài nói: “Hiện tại nói này đó còn có ích lợi gì? Việc cấp bách, là thương nghị như thế nào đối phó bọn họ!”

Từ Thịnh vội nói: “Trước mắt ta quân tuy rằng binh lực không đủ, nhưng nghe nghe thừa tướng đã thu binh trở về Bành Thành quốc, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, viện binh một tháng lúc sau liền sẽ tới. Mà chúng ta chỉ cần kéo dài thời gian, chờ đợi thời cơ liền có thể.”

Hàn Hạo nhíu mày: “Ngươi nói kéo dài thời gian dễ dàng, nhưng nên như thế nào kéo dài?”

Từ Thịnh chắp tay nói: “Mạt tướng nhưng thật ra có một kế, hoặc nhưng dùng một chút.”

Hàn Hạo vội nói: “Cái gì kế sách?”

Từ Thịnh nói: “Chúng ta bên trong thành, không phải có một cái Tôn Quyền sao? Người này là là Tôn Sách nhị đệ, vẫn luôn bị thừa tướng giam tại đây làm con tin, nếu là dùng hắn làm đàm phán lợi thế, có lẽ nhưng kéo dài nhất thời.”

Lời này vừa nói xong, Hàn Hạo tức khắc bừng tỉnh đại ngộ, hắn giơ tay vỗ vỗ cái trán nói: “Đúng là như thế, đối! Có thể lợi dụng này Tôn Quyền đi theo Tôn Sách nói chuyện.”

……

Đình nghị sau khi chấm dứt, Phan Chương phụng Lỗ Túc chi mệnh, lặng lẽ đi trước Tôn Sách doanh trung, đem đình nghị trung nghị luận sự tất cả bẩm báo.

Tôn Sách lúc ấy liền kinh ngạc.

“Hay là, đây là lỗ Tử Kính lần trước đối ta theo như lời gặp mặt chi lễ?”

Phan Chương gật đầu nói: “Lỗ tòng quân ngụ ý, lần này hắn cùng Hàn phủ quân chi gian sinh ra khoảng cách, không có phương tiện gián ngôn hiến kế, liền ở đình nghị phía trước, tìm được Từ Thịnh, đem ý nghĩ của chính mình nói cho hắn, Từ Thịnh đối lục tòng quân chi ngôn thâm chấp nhận, vì thế liền hướng Hàn Hạo gián ngôn, thỉnh Hàn Hạo lợi dụng Tôn Quyền, tới cùng tôn tướng quân đàm phán.”

Vừa nghe lời này, Tôn Sách hai tròng mắt tức khắc sáng ngời.

Hắn đứng lên, ở lều trại nội qua lại độ bước chân, trên mặt lộ ra khó có thể che dấu kích động chi sắc.

Rốt cuộc huynh đệ tình thâm, Tôn Quyền bị chiếm đóng ở Đào Thương trong tay, chuyện này đối với Tôn Sách tới nói vẫn luôn là một khối tâm bệnh.

Không thể tưởng được Lỗ Túc cư nhiên sẽ tại đây sự kiện thượng thế chính mình làm văn, Tôn Sách hưng phấn cơ hồ không kềm chế được.

Không bao lâu, lại thấy Tôn Sách dừng bước, đối với Phan Chương chắp tay nói: “Làm phiền tướng quân trở về thay ta chuyển cáo lỗ tòng quân, chuyện này tôn mỗ nhớ kỹ hắn ân đức, ngày sau tất có sở báo.”

Phan Chương nói: “Không dám, không dám, tôn tướng quân nắm lấy cơ hội, tự giải quyết cho tốt, lỗ tòng quân ngày sau đương còn có hậu báo.”

……

Cùng lúc đó, Hàn Hạo lặng lẽ bái kiến Lỗ Túc: “Tử Kính huynh, trên người thương thế nào? Ta xin lỗi ngươi a.”

Lỗ Túc cười vẫy vẫy tay: “Hàn phủ quân lời này làm sao nói đến? Đều là vì triều đình đại sự, chịu chút thương tính cái gì?”

Hàn Hạo nhìn Lỗ Túc bên người bàn bàn thượng những cái đó vừa mới thay thế mang huyết băng gạc.

Hàn Hạo trên mặt không khỏi lộ ra hối hận biểu tình.

“Ai, sớm biết sẽ làm Tử Kính ngươi tao lớn như vậy tội, ta nói cái gì cũng không thể thi này khổ nhục kế!”

Lỗ Túc lắc lắc đầu, nói: “Đều là việc nhỏ, gì đủ nói đến? Lại nói hành hình binh lính thuộc hạ vẫn là có nặng nhẹ, tuy rằng là đem ta đánh huyết nhục mơ hồ, nhưng đều là bị thương ngoài da, chưa từng thương gân động cốt…… Đúng rồi, chúng ta vẫn là chạy nhanh nói chính sự quan trọng.”

Hàn Hạo thấy Lỗ Túc như thế nhẹ nhàng bâng quơ lược quá chính mình thương, trong lòng rất là bội phục.

“Ta đã tuyển một người sứ giả, đem hắn phái hướng tôn doanh, lấy Tôn Quyền cùng Tôn Sách đàm phán.”

Lỗ Túc gật gật đầu, nói: “Nói cho sứ giả, Tôn Quyền tuy rằng nhất định phải còn cấp Tôn Sách, nhưng tốt nhất không cần đáp ứng nhanh như vậy, nói thêm chút điều kiện, cùng Tôn Sách đều ma khua môi múa mép, nếu là muốn trang, kia chúng ta thường phục giống một ít.”

Hàn Hạo gật đầu nói: “Yên tâm đi, việc này ta đều có an bài, Tử Kính chỉ lo âm thầm trù tính, Hàn mỗ đối các hạ chi ngôn không chỗ nào không từ.”

……

Ngày kế, Hàn Hạo phái Kim Lăng sứ giả đoàn, đi trước Tôn Sách đại trại tiến hành trao đổi.

Sứ giả đoàn đi trước đàm phán đề tài thảo luận, chủ yếu là Tôn Sách thân là Đào Thương phụ thuộc, năm đó toàn dựa Đào Thương giúp đỡ, mới có thể tọa trấn Lư Giang, trở thành Giang Hoài bá chủ, hiện giờ ngược lại là thừa cơ mà nhập, thất tín bội nghĩa, nếu là này phụ Tôn Văn Đài ở thiên có linh, biết Tôn Sách như thế hành sự, cũng quả quyết sẽ không tha thứ hắn vân vân……

Mà Tôn Sách phản bác lý do cũng thực minh xác, chính mình phụng dưỡng Đào Thương nhiều năm, Đào Thương lại khấu hạ hắn nhị đệ, giam lỏng Tôn Quyền, này chờ cử động thật sự lệnh nhân tâm hàn, chính mình lần này khởi binh, không vì mặt khác, chỉ vì cứu ra nhị đệ Tôn Quyền vân vân……

Hai bên ngươi tới ta đi, tranh chấp không dưới, Tôn Sách yêu cầu Kim Lăng phương diện vô điều kiện phóng thích Tôn Quyền, cũng giao phó tiền tài, lương mễ, chiến mã làm bồi thường.

Mà Kim Lăng phương diện còn lại là yêu cầu hắn vô điều kiện lui binh từ từ.

Hai bên liền như vậy qua lại bẻ xả vài thiên, cuối cùng Tôn Sách rốt cuộc nhẫn nại không được, tuyên bố không cần bàn lại, chính mình nhất định phải lửa đốt Kim Lăng chung quanh trăm dặm nơi, thẳng đến Kim Lăng phương diện chịu đưa về Tôn Quyền mới thôi.

Cuối cùng Hàn Hạo một phương nhượng bộ, yêu cầu Tôn Sách lui binh, bọn họ liền đưa về Tôn Quyền.

Tôn Sách còn lại là yêu cầu bọn họ trước đem người đưa về tới, hắn mới lui binh.

Lại là cọ xát mấy phen lúc sau, cuối cùng Kim Lăng phương diện đem Tôn Quyền tặng trở về.

Huynh đệ hai người gặp mặt, Tôn Quyền không khỏi ôm Tôn Sách đùi khóc rống.

Nhìn Tôn Quyền khóc đáng thương hề hề bộ dáng, Tôn Sách cũng là trong lòng cảm khái vạn phần.

Nhị đệ chịu khổ. com

Hắn nâng dậy Tôn Quyền, hướng hắn đuổi hàn ấm áp, dò hỏi trong khoảng thời gian này Tôn Quyền như thế nào.

Tôn Quyền đại khái cùng Tôn Sách nói một chút chính mình tình huống, cũng đem chính mình ở Kim Lăng thành nhìn thấy nghe thấy cùng Tôn Sách nói.

Cuối cùng, Tôn Quyền hỏi Tôn Sách nói: “Huynh trưởng, ngài có biết hay không một cái kêu Lỗ Túc người?”

Tôn Sách vừa nghe tên này, tức khắc tinh thần chấn động, hắn vội vàng nói: “Nhị đệ ngươi gặp qua người này?”

Tôn Quyền gật gật đầu, nói: “Lâm tới là lúc, từng cùng người này thấy một mặt, người này từng cùng ta đàm luận quá chúng ta Tôn thị tương lai…… Huynh trưởng, Lỗ Túc người này, thành chính là một cái hiếm có người tài ba a! Y đệ xem ra, lại là không hề Chu Công Cẩn dưới!”

Nghe Tôn Quyền như thế khen Lỗ Túc, Tôn Sách đối người này càng ngày càng tò mò: “Người này nói chút cái gì, cư nhiên làm nhị đệ như thế tôn sùng?”

Tôn Quyền thấp giọng nói: “Người này hướng đệ đệ nói Tôn thị nếu tưởng ở thiên hạ dừng chân, cần đến tây liên tam Lưu, bắc theo Đào Thương, hoa giang mà trị, ba phần thiên hạ!”

“Ba phần thiên hạ?” Tôn Sách vừa nghe tức khắc có tinh thần đầu: “Nhị đệ ngươi nói cẩn thận điểm.”

Lập tức, liền nghe Tôn Quyền đem Lỗ Túc lúc trước dùng để lừa dối hắn nói, hoàn hoàn chỉnh chỉnh cấp Tôn Sách học một lần.

Này một thuật lại dưới, Tôn Sách nghe hai mắt tỏa ánh sáng, sắc mặt ửng hồng, cả người kích động thẳng run run.

Lỗ Túc nói, đi qua Tôn Quyền một thuật lại, thiếu chút nữa chưa cho Tôn Sách nghe cao trào.

Người này, thật là cái khó được nhân tài a!

:.:

------oOo------

Chương 863: Hàn Hạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Sách nghe xong Tôn Quyền hướng hắn tự thuật Lỗ Túc năng lực sau, không khỏi vui mừng quá đỗi, đối với cái này Lỗ Túc, Tôn Sách trong lòng càng là nhiều vài phần chờ mong.

Nếu là đúng như Tôn Quyền theo như lời, vậy thuyết minh người này là một cái vương tá chi tài, hắn nếu là thật có thể phụ trợ chính mình, giúp chính mình đạt tới Lỗ Túc trong miệng "Ba phần thiên hạ" chí nguyện to lớn, kia đã có thể thật sự là quá tốt.

Phải biết rằng, Tôn Sách bị áp lực thật sự là lâu lắm lâu lắm.

Lỗ Túc cho hắn lời nói cái này cái gọi là ba phần thiên hạ vô đầu bánh nướng lớn, đem Tôn Sách trong lòng kia phân đã lâu khí phách cùng dã tâm hoàn toàn câu lên, đó là một loại dương mi thổ khí, đem đã lâu hậm hực lập tức thả bay đi ra ngoài cảm giác.

Tôn Sách mới đầu đối Lỗ Túc còn có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng là đương hắn chính miệng nghe xong Tôn Quyền tự thuật lúc sau, trong lòng đối Lỗ Túc kia phân sầu lo cái này xem như hoàn toàn tiêu tán.

Tôn Sách quay đầu hỏi Tôn Quyền nói: "Lỗ tiên sinh còn đối với ngươi nói gì đó?"

Tôn Quyền vội vàng nói: "Tử Kính tiên sinh làm huynh trưởng chờ hắn tin tức, nói chỉ chờ hắn kia mặt đệ thượng tin tức lúc sau liền có thể bắt sống Hàn Hạo! "

Tôn Sách thật mạnh gật gật đầu.

……

Ngày kế, Phan Chương lại âm thầm ẩn núp tới rồi Tôn Sách quân doanh.

Nghênh đón tới rồi Tôn Quyền lúc sau, Tôn Sách đối Phan Chương quá độ rõ ràng có 180 độ chuyển biến.

“Lỗ tòng quân cùng Phan tướng quân quả nhiên là tín nghĩa người, nói chuyện giữ lời, cư nhiên thật là đem ta nhị đệ đưa về tới, tôn mỗ thực sự là vạn phần cảm kích.”

Phan Chương cũng là cười nói: “Tử Kính công nói, còn thỉnh tôn tướng quân tạm thời đừng nóng nảy, tạm thời triệt binh rời đi, như vô tình ngoại, Hàn Hạo tất nhiên sẽ phái binh đuổi giết.”

Tôn Sách nhíu nhíu mày, nói: “Trước đó nói các ngươi giao ra con tin, ta liền lui binh, hiện giờ như thế nào còn đổi ý, muốn công ta đường lui?”

Phan Chương cười nói: “Binh bất yếm trá, tôn tướng quân không phải cũng là không tính toán thật sự lui binh sao?”

Tôn Sách nghe vậy, ha ha cười: “Phan tướng quân lời này thật là, một khi đã như vậy, kia chúng ta liền trước ước định hảo, lần này đương như thế nào hành sự?”

Phan Chương nói: “Lỗ tòng quân nói, tôn tướng quân thả tự cố lui binh, đãi Hàn Hạo suất binh đuổi theo lúc sau, đi thêm mai phục, sau đó nhanh chóng suất binh trở về Kim Lăng thành công thành, lỗ tòng quân sẽ ở trong thành làm tiếp ứng, mở ra cửa thành, nghênh đón tôn tướng quân vào thành.”

Tôn Sách nghe vậy vui mừng quá đỗi, hỏi Phan Chương nói: “Lỗ tòng quân có thể có vài phần phần thắng?”

Phan Chương suy nghĩ một chút nói: “Lấy lỗ tòng quân ý tưởng ít nhất có thể có bảy tám phần phần thắng.”

Ngươi nghe lời này Tôn Sách trên mặt tức khắc lộ ra hưng phấn biểu tình.

Chiến trường phía trên, ai cũng không có khả năng có nắm chắc nói mười thành phần thắng. Phan Chương nói có bảy tám phần phần thắng, đã cùng mười thành phần thắng vô dị.

”Hảo, một khi đã như vậy liền tạm định như thế hành sự, đãi sự thành lúc sau, tôn mỗ chắc chắn có hậu báo.”

Phan Chương nói: “Một khi đã như vậy, kia mạt tướng liền đi trước trở về hồi phục. Nếu là trì hoãn thời gian dài. Làm người khác biết được, chỉ sợ là sẽ khiến cho Hàn Hạo hoài nghi.”

Tôn Sách nghe vậy vội nói:” Một khi đã như vậy, tướng quân liền mau trở về đi thôi, này mặt đều có tôn lang ứng đối.”

Phan Chương chắp tay nói thanh cảm tạ, sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Phan Chương đi rồi về sau, Tôn Sách cùng Tôn Quyền ngay sau đó thương nghị nổi lên việc này.

“Nhị đệ, theo ý kiến của ngươi, Lỗ Túc chi ngôn nhưng tiếp thu không?”

Tôn Quyền nghiêm túc nói: “Trước mắt xem ra. Lỗ Tử Kính đối chúng ta là cực có thành ý, huynh trưởng không ngại chiếu hắn nói thử xem. Nếu là Hàn Hạo quả thực lãnh binh tới truy, mà chúng ta lại có thể chiến bại hắn, kia liền thuyết minh Lỗ Túc chi ngôn là thật, chúng ta đại có thể đuổi binh quay lại đi đánh Kim Lăng thành!”

Tôn Sách vừa lòng gật gật đầu, nói: “Nhị đệ chi ngôn cực thiện, liền chiếu ngươi nói làm.”

……

Cùng lúc đó, Kim Lăng bên trong thành, Lỗ Túc cùng Hàn Hạo cũng là ở thương nghị việc này.

Hàn Hạo đối Lỗ Túc nói: “Vì đánh tan tôn gia quân, lại còn muốn cho ta quân mã trung này kế một lần, bại thượng một lần, này trong lòng thực sự là có chút không cam lòng a.”

Lỗ Túc cười ha hả nói: “Thành bại được mất, không thể câu nệ với tiểu tiết, một chút tiểu bại mà thôi, Hàn phủ quân thật cũng không cần cố ý để ở trong lòng.”

Hàn Hạo thở dài khẩu khí: “Một khi đã như vậy, ta đây ngày mai lãnh binh đuổi theo Tôn Sách đó là, đến nỗi thành trì bên này, liền làm phiền lỗ tòng quân.”

Lỗ Túc cười nói: “Yên tâm, việc này liền giao cho lỗ mỗ đó là.”

Nói đến này, Lỗ Túc dừng một chút, lại dặn dò Hàn Hạo: “Tuy rằng là trá bại, nhưng Hàn phủ quân cũng nhất định phải chú ý chính mình an nguy mới là.”

Hàn Hạo trên mặt lộ ra một tia cổ quái chi sắc.

Hắn suy nghĩ sau một lúc lâu, đột nhiên cười: “Tử Kính yên tâm đó là.”

……

Ba ngày sau, Tôn Sách quả nhiên là y theo hai bên trước đó nói tốt, nhận được Tôn Quyền sau, liền tức chỉnh điểm binh mã hướng về phía sau lui lại mà đi

Nhưng chỉ là lui lại ba mươi dặm lúc sau, Tôn Sách lập tức chỉ huy tam quân triển khai trận thế, tại chỗ thiết hạ mai phục, chỉ còn chờ một hồi mai phục tiến đến truy kích Kim Lăng binh.

Trận này mai phục trượng, đối với Tôn Sách tới nói không chỉ có chỉ là một hồi trượng mà thôi, đồng thời cũng là hắn đối Lỗ Túc một hồi tín nhiệm trượng.

Trận này ở nào đó ý nghĩa thượng đối hắn tới giảng, chính là này trong lòng đối Lỗ Túc cuối cùng một tia vách ngăn khảo nghiệm.

Không bao lâu, lại nghe phía sau một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Tôn Sách tinh thần tức khắc rung lên!

Lỗ Túc thành không khinh ta cũng!

Không bao lâu, liền thấy Kim Lăng quân truy binh quả nhiên là xuất hiện ở chính mình mi mắt bên trong.

Nhìn Kim Lăng quân càng ngày càng gần, Tôn Sách vung tay lên trung cổ thỏi đao: “Các tướng sĩ, xung phong liều chết! Giết hết Kim Lăng cẩu!”

Mai phục đã lâu tôn gia quân rít gào vọt ra.

Kim Lăng quân đang ở tiến lên bên trong, bị đột nhiên sát ra tới tôn gia quân hoảng sợ, hàng phía trước chiến sĩ trúng hai bên bay vụt mà đến mưa tên, com sôi nổi xuống ngựa.

“Địch tập! Địch tập!” Kim Lăng quân trước quân giáo úy cao giọng kêu gọi, cũng thét ra lệnh bọn lính triển khai trận thế.

Mưa tên bắn xong lúc sau, ngay sau đó, liền thấy tôn gia quân giống như mãnh hổ xuống núi giống nhau, gào thét vọt ra, bôn những cái đó Kim Lăng binh giết qua đi.

Kim Lăng binh tiền tuyến binh lính đột nhiên không kịp dự phòng, bị giết kế tiếp bại lui.

Như thế hung hãn thế công, tin tức tự nhiên là bay nhanh từ trước trận truyền tới sau trận.

Hàn Hạo ở trung quân đốc quân, nghe nói tình huống, lập tức suất lĩnh binh tướng nhóm dám đi phía trước trận.

“Nói cho tam quân tướng sĩ, đều chớ có hoảng loạn, Tôn Sách quân chi tiểu phục, thành không được khí hậu, Hàn mỗ tự mình đi tiền tuyến đốc chiến!”

Hắn bên người thiên tướng nghe vậy đại kinh thất sắc, vội nói: “Hàn phủ quân, tiền tuyến hung hiểm, quân địch chuẩn bị sung túc, Hàn phủ quân không thể đích thân tới hiểm địa.”

Hàn Hạo cả giận nói: “Thân là chủ tướng, lâm trận mà không tranh tiên, gặp nạn mà hồi hộp, người nhu nhược hành trình, như thế nào có thể thượng đến chiến trường cũng? Đừng vội nhiều lời, tùy ta tiến đến.”

Dứt lời, vung cương ngựa, phóng ngựa chạy như bay mà đi.

Tôn Sách chính chỉ huy tam quân đối Kim Lăng quân phát động mãnh liệt tiến công, đột nhiên nhìn đến quân địch sau trận đột nhiên đánh tới một chúng binh mã, giữa đại kỳ kỳ thượng ấn một cái đại đại “Hàn” tự.

Tôn Sách thấy thế đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trong lòng chợt mừng như điên.

Hắn thúc giục bên người binh tướng nói: “Mau! Mau! Truyền lệnh tam quân nghe ta hiệu lệnh, chạy nhanh thượng! Chúng ta hôm nay nói cái gì cũng muốn đem Hàn Hạo đầu người chặt bỏ tới.”

------oOo------

Chương 864: dẫn quân nhập ung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Hạo chỉ huy binh mã bôn trước trận mà đi, Tôn Sách thấy Hàn Hạo dẫn binh tới, trong lòng vui mừng quá đỗi.

Đối với hắn tới nói, Hàn Hạo đầu người chính là lớn nhất dụ hoặc.

“Truyền lệnh, làm các tướng sĩ liệt trận, tam quân toàn không thể lui, cái nào nếu là dám lâm trận bỏ chạy, ta tất trảm chi!”

Hàn Hạo đích thân tới tiền tuyến, ngay sau đó hạ đạt quân lệnh, ổn định ở tiền tuyến khẩn cấp quân tình.

Kim Lăng quân ở Hàn Hạo xuất hiện cùng với dưới sự chủ trì, rốt cuộc từ lúc bắt đầu hỗn loạn dần dần xu với ổn định.

Kim Lăng quân tướng sĩ chuyển thủ vì công, từ vừa rồi nghiêng về một bên tình thế, bắt đầu cùng tôn gia quân cho nhau chém giết, hai bên đánh có tới có lui, kịch liệt dị thường.

Hàn Hạo mấy năm nay tuy rằng là trị chính cao thủ, nhưng ngày xưa từng thống lĩnh Thái Sơn quân, thật đánh thật cũng là một vị trị quân cao thủ.

Hiện giờ có hắn tự mình tọa trấn, Kim Lăng quân chỉnh thể chiến lực so với vừa rồi, tự nhiên là có một cái cực đại bay vọt, cùng vây quanh đi lên Tôn Sách quân so sánh với, hai bên giao thủ Kim Lăng tân quân lại là chút nào không chiếm hoàn cảnh xấu.

Nhưng có thể làm được điểm này, Hàn Hạo cũng có một cái mạo hiểm địa phương, đó chính là đem chính mình đặt quân địch hổ khẩu dưới.

Hắn giờ phút này đã là trở thành Tôn Sách mục tiêu.

Tôn Sách mệnh dưới trướng binh lính liều mạng đánh sâu vào Hàn Hạo quân trận, sau đó chính mình còn lại là lãnh một đội cung kỵ binh, từ mặt bên đường vòng, thẳng đến Hàn Hạo chỗ ở mà đi.

Mắt thấy tới rồi bắn thành trong vòng, Tôn Sách hai tròng mắt một mễ, trên mặt tức khắc lộ ra hưng phấn.

“Bắn tên!”

Theo Tôn Sách rống giận, cung kỵ binh mưa tên chợt hướng về Hàn Hạo một chúng bay vụt mà đến, này thanh âm cắt qua phía chân trời.

“Vèo vèo vèo!”

“Vèo vèo vèo!”

Không đếm được mưa tên hướng về Hàn Hạo một chúng đám người nơi vọt tới, Hàn Hạo bên người hộ vệ vội vàng cao giọng nói: “Mau! Dựng thuẫn! Bảo hộ Hàn phủ quân!”

Theo hộ vệ nói âm rơi xuống, lại thấy Kim Lăng quân đại tấm chắn chỉnh tề vây quanh ở Hàn Hạo bên người, đem hắn che ở hộ thuẫn trong vòng.

Mưa tên bắn ở đại thuẫn thượng, thiết khí cùng thiết khí va chạm, phát ra lệnh nhân tâm giật mình trầm đục.

Không bao lâu, đãi mưa tên qua đi, trong vòng bọn thị vệ quay đầu hướng Hàn Hạo vọng quá khứ thời điểm, từng viên tâm không khỏi đều trầm ở đáy cốc.

Tuy rằng có đại thuẫn binh bảo vệ, nhưng vẫn là ngăn không được sở hữu mưa tên, một bộ phận mưa tên vẫn là xuyên thấu qua khe hở mà nhập, bắn ở rất nhiều Hàn Hạo bên người binh lính trên người, trong nháy mắt đem những cái đó binh lính bắn phiên trên mặt đất, khí tuyệt trở thành.

Mà Hàn Hạo bản nhân tuy rằng là bị yểm hộ nhất trung tâm, lại cũng không có tránh được vận rủi.

Hắn ngực trúng thật sâu hai mũi tên!

Hàn Hạo giơ lên cao tay làm như có chút nhũn ra, hắn đầu váng mắt hoa, ngực kịch liệt đau đớn, thân thể một tài oai, trực tiếp từ trên ngựa phiên xuống dưới.

Mọi người chấn động, vội vàng sôi nổi tiến lên đi nâng Hàn Hạo.

“Hàn phủ quân!”

“Hàn phủ quân?”

“Hàn phủ quân trung mũi tên! Mau! Mau bỏ đi!”

Hàn Hạo quân khác thường tự nhiên mà vậy chính là dừng ở Tôn Sách trong mắt, hắn lặng lẽ cười, quay đầu cao giọng nói: “Hàn Hạo đã chết, Kim Lăng quân tan tác sắp tới, các huynh đệ, tùy ta san bằng Kim Lăng thành!”

Theo Tôn Sách nói âm lạc khi, tôn gia quân sĩ khí tức khắc giống như sóng thần giống nhau, mấy nhưng thổi quét hết thảy.

Kim Lăng quân mũi nhọn tang tẫn, chỉ có thể là chạy trối chết, đặc biệt là chủ tướng Hàn Hạo trúng mũi tên nhọn, sinh tử hiện nay còn không biết.

Tôn gia quân đuổi theo một đoạn lúc sau, đem Hàn Hạo binh mã phân cách khai, làm bọn hắn không biện phương hướng tứ tán mà chạy, trong đó bao gồm yểm hộ Hàn Hạo chủ lực, bởi vì tránh né đuổi theo quan hệ, cũng chỉ có thể là bôn Tây Nam mặt chạy trốn.

Tôn Sách đánh bại Hàn Hạo, lòng tự tin chưa từng có cường đại, hắn làm Lã Mông bảo hộ Tôn Quyền vi hậu ứng, chính mình còn lại là suất lĩnh đại quân vì tiên phong, thẳng đến Kim Lăng thành mà đi.

Xem ra Lỗ Túc xác thật là không có lừa chính mình!

Hiện giờ Hàn Hạo đều bị chính mình bắn thành trọng thương, chỉ cần Lỗ Túc mở ra cửa thành, bằng tôn gia quân dũng liệt, muốn chiếm cứ Kim Lăng thành tuyệt phi việc khó.

Đến lúc đó, này ba phần thiên hạ chiến lược liền có thể thực hiện.

Tại hậu phương bảo hộ Tôn Quyền Lã Mông trong lòng nhiều ít có chút giác không thích hợp, hắn phái người này tiền tuyến dặn dò Tôn Sách, chớ tham công liều lĩnh, nhưng đối với trước mắt đã giết đỏ cả mắt rồi Tôn Sách tới nói, Lã Mông nói hắn căn bản là nghe không vào.

……

Cùng lúc đó, tiền tuyến chiến sự đã từ Kim Lăng thành thám báo, truyền lại tới rồi Lỗ Túc lỗ tai.

Vừa nghe nói Hàn Hạo truy kích Tôn Sách, thân bị trọng thương, Lỗ Túc kinh mặt mũi trắng bệch.

Hắn vội vàng hỏi thám báo nói: “Hàn phủ quân là như thế nào chịu thương, tốc tốc nói với ta nghe!”

Thám báo không dám giấu giếm, ngay sau đó một năm một mười hướng Lỗ Túc tự thuật tiền tuyến chiến sự trải qua.

Lỗ Túc nghe xong lúc sau, không khỏi thở dài khẩu khí.

Hắn minh bạch Hàn Hạo dụng tâm lương khổ

Nếu là trá bại, nếu là không diễn giống một ít, Tôn Sách há có thể dễ dàng tin tưởng? Hắn nếu là không tự mình đi trước trận mạo hiểm, như thế nào có thể thả ra đại nhị dẫn tới Tôn Sách thượng câu?

Hiện giờ Hàn Hạo dùng chính mình làm mồi câu bị thương, làm Tôn Sách hoàn toàn buông cảnh giác, quy mô tới công, biện pháp này tuy rằng là hảo, nhưng trả giá đại giới không khỏi quá lớn.

Lỗ Túc vành mắt có điểm phiếm hồng, lẩm bẩm nói: “Hàn phủ quân, lỗ mỗ nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng.”

……

Lúc này Tôn Sách đã đuổi binh chạy tới Kim Lăng thành Tây Môn, mặt trời lên cao, thời gian đã gần đến chính ngọ.

Lần trước Lỗ Túc làm Phan Chương cùng Tôn Sách ước định khai thành thời gian, chính là chính ngọ.

Tôn Sách híp mắt, cẩn thận quan sát đến nơi xa thành trì tình huống.

Không bao lâu, lại thấy Tây Môn ‘ kẽo kẹt ’ mở ra.

Mà trên tường thành, lại thấy viết “Hàn” tự đại kỳ kỳ bị người chém phiên, tùy theo dựng thẳng lên chính là “Tôn” tự đạo kỳ.

Tôn Sách thấy thế tức khắc vui mừng quá đỗi.

Hắn gắt gao một kẹp hai chân, hô to nói: “Cửa thành khai, các huynh đệ, tùy ta bắt lấy Kim Lăng thành!”

“Sát a! Sát a!”

Đi theo Tôn Sách dẫn dắt, tôn gia quân quy mô hướng về tây cửa thành nội xâm lấn mà đi.

Nhưng là, khi bọn hắn đánh vào Ủng thành thời điểm, mới phát hiện có chút không thích hợp.

Kim Lăng thành phía trước Ủng thành cửa thành đã bị triệt rớt, thay thế, là cùng khúc Phụ Thành giống nhau, kia lệnh nhân tâm giật mình bắt ba ba vũ khí sắc bén —— ngàn cân áp!

“Ầm ầm ầm oanh ~~”

Theo lạc áp thanh âm, lại thấy Tây Môn ngàn cân áp cũng chậm rãi rơi xuống, ở mọi người trong mắt đem đường lui cũng cấp phá hỏng.

“Không tốt!”

“Kim Lăng quân đóng cửa!”

Tôn gia quân nhóm nóng nảy, sôi nổi bôn phía sau vọt qua đi, dùng sức đi đẩy cái kia ngàn cân áp.

Chính là ngàn cân áp cùng cửa thành nơi nào giống nhau? Ở không có bàn kéo công cụ dưới tình huống, căn bản là không phải nhân lực có khả năng mở ra.

Liền ở ngay lúc này, thành lâu phía trên, Lỗ Túc dẫn dắt hắn sở suất lĩnh Kim Lăng quân xuất hiện ở Tôn Sách trước mắt.

Lỗ Túc lẳng lặng nhìn bị chính mình vây ở Ủng thành trung Tôn Sách, thật dài thở dài, nói: “Tôn lang, vây khốn ngươi, thật sự là không dễ dàng a, phí ta như vậy đại sức lực.”

Tôn Sách gắt gao nắm trong tay chiến thương, ngửa đầu nhìn người nọ: “Nhữ là người phương nào?”

“Ta?” Lỗ Túc cười: “Tại hạ đó là Lỗ Túc.”

“Ngươi?…… Hảo a! Gian tặc! Ngươi cư nhiên dám thiết kế mưu tính ta? Đãi tôn mỗ hôm sau bắt được ngươi lúc sau, tất nhiên đem ngươi rút gân lột da, toái cốt nhai thịt!”

Lỗ Túc bình đạm lắc đầu, nói: “Tôn lang, ngươi chỉ sợ là không có cơ hội này, này Kim Lăng thành, đó là ngươi Tôn thị nơi táng thân, không chỉ là ngươi, bao gồm ngươi đệ đệ Tôn Quyền ở bên trong, các ngươi tôn gia quân, hôm nay liền muốn tất cả đều chết ở chỗ này…… Hôm nay, ta liền đưa các ngươi đi gặp văn đài tướng quân.”

:.:

------oOo------

Chương 865: diệt tôn gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Sách nghiến răng nghiến lợi nhìn trên tường thành Lỗ Túc, tâm tình của hắn giờ phút này trên dưới phập phồng, một loại không lời nào có thể diễn tả được phẫn nộ tràn ngập ở hắn trong lòng.

Đương nhiên, này trong đó cũng hỗn loạn một ít đối tử vong sợ hãi cùng không cam lòng.

Hôm nay loại này thế cục, Tôn Sách minh bạch, hắn xem như chết chắc rồi.

Nhưng hắn không cam lòng, hắn không sợ chết, nhưng hắn không nghĩ như vậy mơ màng hồ đồ đi tìm chết.

Hắn thậm chí đều không có chết ở Đào Thương trong tay! Mà là chết ở họ Đào dưới trướng một cái tòng quân trong tay.

Tôn Sách bởi vì khuất nhục mà cả người phát run, hắn gỡ xuống yên ngựa hạ bảo điêu cung, đáp thượng mũi tên, đối với trên tường thành Lỗ Túc chính là một cái bắn ra.

Này một mũi tên bao hàm hắn phẫn nộ cùng khuất nhục.

Nhưng Kim Lăng thành tường thành thật sự quá cao.

Tôn Sách khoảng cách cũng quá xa.

Mũi tên chi chỉ là bắn tới một nửa, liền vô lực xuống phía dưới buông xuống, giống như bị súng săn đánh trúng chim nhạn, ở giữa không trung chậm rãi giãy giụa rơi xuống, cuối cùng rớt xuống tới rồi trên bờ cát, chỉ mang theo một tia bụi đất.

Tôn Sách đôi mắt sung huyết.

Hắn giống như một con bạo nộ sư tử, hướng về phía phía trên lớn tiếng kêu gọi nói: “Lỗ Túc, ngươi sẽ trả giá đại giới! Ngươi nhất định không chết tử tế được!”

Lỗ Túc chỉ là nhẹ nhàng giơ tay, đối với bên người các binh lính nói nhỏ: “Đầu thạch!”

Ủng thành trên tường thành, đã sớm dự bị vô số cục đá cùng vứt thạch dùng giản dị dây kéo cơ.

Mấy thứ này, chính là Tôn Sách bùa đòi mạng.

Theo Lỗ Túc ra mệnh lệnh đạt, Kim Lăng binh bắt đầu hành động.

Đầy trời phi thạch như mưa, gào thét bay lên ông thành không trung, sau đó mang theo thật lớn trọng lực thế năng, gào thét xuống phía dưới ném tới.

Kia từng khối thật lớn cục đá, mang theo ngàn quân lực, giống như dày đặc mây đen, tạp hướng về phía những cái đó binh lính thiên linh.

Không bao lâu, liền thấy những cái đó thật lớn cục đá oanh kích mà xuống!

“Cứu mạng a!”

“Chạy, chạy mau!”

“Hướng nào chạy a?”

“Cứu mạng, cứu mạng a!”

Theo oanh kích cùng cầu cứu thanh âm, liền thấy vây ở bên trong thành tôn gia quân sĩ binh nhóm sôi nổi ngã xuống đất, máu tươi cùng óc văng khắp nơi, nứt xương thanh âm cũng là hết đợt này đến đợt khác, làm người nghe xong tim đập nhanh mạc danh.

Này quả thực chính là luyện ngục a.

Tôn Sách thân binh chạy đến hắn bên người, cao giọng nói: “Tướng quân, đi thôi! Đi nhanh đi!”

“Đi?” Tôn Sách gắt gao cắn môi, ngữ khí vô cùng thê lương: “Ngươi nói cho ta, nên đi chạy đi đâu?”

Kia thân binh vừa nghe lời này, lại cũng là sẽ không trả lời.

Đúng vậy, trời cao không đường, xuống đất không cửa.

Tôn Sách thật sâu hít một hơi, nhìn phía phía trên đầu tường, cuối cùng vung tay lên, cao giọng nói: “Đều cho ta chiến, chúng ta là tôn gia quân, chính là chết! Cũng muốn chết oanh oanh liệt liệt! Kinh sợ cổ kim!”

……

Tôn Sách bị nhốt ở Ủng thành nội trong nháy mắt, ngoài thành cách đó không xa Tôn Quyền cùng Lã Mông chờ một chúng liền luống cuống.

Lã Mông không dám chậm trễ, hắn vội vàng thúc giục phía sau binh mã hoả tốc đuổi tới Kim Lăng dưới thành, dùng hướng xe đi va chạm cửa thành, ý đồ cứu ra Tôn Sách.

Nhưng thực đáng tiếc, trước mắt tây thành cửa thành chỗ, cũng không phải là đơn giản cửa thành.

Nơi đó là làm người thường căn bản vô pháp lay động nói ngàn cân áp, giống như tử cục giống nhau ngàn cân áp.

Lã Mông cấp đầy đầu là hãn, hắn liều mạng thét ra lệnh tam quân đoạt công thành môn, muốn tạp khai ngàn cân áp.

Nhưng ngàn cân áp nơi nào là ở vội vàng chi gian liền có thể lộng khai?

Mọi người ở đây không thể nề hà là lúc, thành trì phía sau đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu.

Lại là đã sớm mai phục tại ngoài thành Từ Thịnh, Phan Chương chờ chúng tướng, suất lĩnh binh mã từ hai sườn xuất hiện, tấn công tôn gia quân phía sau.

Nếu là đổi thành ngày thường, tôn gia quân tự nhiên không e ngại bọn họ.

Nhưng là trước mắt, bọn họ thủ lĩnh Tôn Sách bị nhốt ở Ủng thành, sinh tử không biết, ngoài thành các binh lính công không đi vào, mọi người cơ hồ đều ở vào hoảng loạn bên trong.

Ở như vậy tình hình hạ, tôn gia quân lại như thế nào có thể chống đỡ được Kim Lăng quân mãnh công?

Trường hợp tức khắc một mảnh hỗn loạn.

Mà cùng lúc đó, tường thành phía trên, người bắn nỏ cũng là xuất hiện, bọn họ phối hợp ngoài thành giáp công binh lính, đối Tôn thị binh mã tiến hành rồi một trận đoạt công.

Tôn Quyền ở loạn trung bên trong, đã sớm là dọa cả người phát run, không kềm chế được, Lã Mông còn lại là thét ra lệnh thân binh bảo hộ Tôn Quyền hướng ra phía ngoài hướng.

Liền ở ngay lúc này, Phan Chương cùng Từ Thịnh một tả một hữu xuất hiện ở Lã Mông cùng Tôn Quyền trước mặt.

Từ Thịnh giơ lên trong tay đại thương, giương giọng nói: “Tôn gia tiểu nhi chạy đi đâu? Lưu lại tánh mạng.”

Lã Mông nghiến răng nghiến lợi nhìn Từ Thịnh, sau đó phân phó phía sau thân binh nói: “Ngươi chờ bảo vệ tốt nhị công tử, ta tại đây sau điện!”

Tôn Quyền thấy thế vội la lên: “Tử minh, ngươi không cùng ta cùng nhau đi sao?”

Lã Mông thở sâu nói: “Này liêu ý ở công tử, phi ta liều mình lưu lại mà không thể địch, nhị công tử không cần lo cho ta! Đi mau!”

Dứt lời, không ở nói chuyện, hắn chỉ huy binh tướng hướng về Từ Thịnh vọt qua đi.

Đến nỗi Tôn Quyền, còn lại là ở Lã Mông dưới trướng binh lính dưới sự bảo vệ, tiếp tục hướng về phía sau phóng đi.

Từ Thịnh bị Lã Mông ngăn lại, thấy Tôn Quyền sau này phương chạy, khí nghiến răng nghiến lợi.

Hắn hướng về phía Lã Mông rống lớn nói: “Tránh ra!”

Lã Mông liều chết ngăn lại Từ Thịnh, nói: “Liều mạng tánh mạng của ta, cũng sẽ không làm ngươi thương tổn nhị công tử!”

Từ Thịnh trong mắt hỏa khí cọ cọ hướng lên trên dũng.

“Một khi đã như vậy, vậy ngươi liền chết ở này đi!”

Từ Thịnh đem Lã Mông vây khốn, rất có không giết hắn không bỏ qua chi thế, mà mặt khác một bên, Tôn Quyền chạy ra khỏi Từ Thịnh vây quanh võng, hoảng loạn bôn mặt đông rừng rậm mà đi.

Mắt thấy liền phải vọt tới trong rừng rậm mặt đi, lại thấy rừng rậm trung đột nhiên lòe ra một đội nhân mã, đem Tôn Quyền đám người bao quanh vây quanh.

Tôn Quyền sắc mặt chỉ một thoáng biến trắng bệch.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới, nơi này cư nhiên còn sẽ mai phục một chi binh mã!

Nhưng nhìn kỹ qua đi, Tôn Quyền lại phát hiện chính mình tưởng sai rồi.

Này chi binh mã cũng không phải cùng Từ Thịnh giống nhau trước tiên an bài ở chỗ này.

Đó là Hàn Hạo vừa mới chiến bại binh tướng!

Mà Hàn Hạo bản nhân cũng đang ở trong đó.

Hàn Hạo bị trọng thương, sinh mệnh đe dọa, nhưng toàn dựa vào một cổ tử sức chịu đựng kiên trì đến bây giờ.

Hắn nhìn cách đó không xa vẻ mặt mộng bức Tôn Quyền, khóe miệng tươi cười càng thêm khắc sâu, nhưng đồng thời sắc mặt cũng trở nên càng thêm hư nhược rồi.

“Hàn mỗ vừa mới liền suy đoán, có thể hay không có cá lọt lưới, không thể tưởng được cư nhiên thật đúng là làm ta gặp được.”

Dứt lời, liền thấy Hàn Hạo hướng về phía phía sau các binh lính vung tay lên, lại có những cái đó binh lính gào thét hướng Tôn Quyền một chúng vọt qua đi.

Tôn Quyền bên người binh tướng không nhiều lắm, căn bản ngăn không được Hàn Hạo.

Thực mau, liền thấy Tôn Quyền bị Hàn Hạo thủ hạ bắt sống bắt sống.

Tôn Quyền bị chật vật đẩy đến Hàn Hạo trước mặt, lúc này Hàn Hạo đã đầu váng mắt hoa, trên ngực hạ phập phồng, hô hấp có vẻ có chút dồn dập, phảng phất đã kiên trì không được.

Nhưng hắn như cũ là nỗ lực ngồi ở trên chiến mã, không cho chính mình ngã xuống.

Phó tướng đối Hàn Hạo chắp tay nói: “Hàn tướng quân, Tôn Quyền đã bị ta bắt được, sau đó đãi lỗ công kia mặt diệt trừ Tôn Sách lúc sau, liền có thể áp tải về Kim Lăng thành, một lần nữa cầm tù.”

Hàn Hạo khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, kia tươi cười nhìn thực làm người khiếp hoảng.

Không biết vì sao, đương nhìn đến nụ cười này thời điểm, Tôn Quyền cảm giác chính mình lồng ngực nội không khí phảng phất lập

tức đã bị bớt thời giờ, cả người vô lực, có một loại gần như với hư thoát cảm giác. . com

“Tôn Sách đều phải đã chết, chúng ta còn giữ con tin này làm cái gì? Dựa theo ước định chúng ta đem hắn phóng thích trở về tôn doanh, hiện giờ Tôn Sách phục tới tấn công Kim Lăng thành, vậy làm Tôn thị huynh đệ vĩnh viễn ngủ say ở Kim Lăng dưới thành đi, nếu là bắt hắn trở về, chẳng phải là lại cấp thừa tướng ngột ngạt? Còn phải phí lương mễ dưỡng như vậy nhất hào người.” Hàn Hạo lẩm bẩm nhắc mãi nói.

Thốt ra lời này xong, Tôn Quyền hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa không quỳ rạp xuống đất.

Hắn tê thanh nứt phổi lớn tiếng nói: “Ngươi, ngươi muốn làm cái gì? Ngươi không thể giết ta! Ta là Tôn Văn Đài nhi tử, Tôn Bá Phù đệ đệ, các ngươi thừa tướng lúc trước cũng là đem ta lưu thành trì trung làm thượng tân, ngươi tính thứ gì, ngươi dựa vào cái gì có thể quyết định ta sinh……”

Một cái” chết” tự còn không có nói xong, lại thấy Hàn Hạo một người thị vệ từ bên hông rút bội kiếm, đi đến Tôn Quyền trước mặt, nhéo tóc của hắn, dùng bảo kiếm hoành ở hắn trên cổ, dùng sức một hoa, trực tiếp cắt đứt hắn khí quản.

Tảng lớn tảng lớn máu tươi từ cổ trung miệng vết thương giữa dòng ra, xâm nhiễm Tôn Quyền ngực giáp.

Tôn Quyền giật mình giương miệng, lại là rốt cuộc kêu không ra một câu tới, hắn dùng đôi tay dùng sức che lại trên cổ miệng vết thương, phảng phất còn đang liều mạng giãy giụa, nhưng lại không hề tác dụng.

Không bao lâu, liền thấy hắn nằm trên mặt đất, run rẩy vài cái, không nhúc nhích.

Mà ở Tôn Quyền ngã xuống đất đồng thời, lập tức Hàn Hạo rốt cuộc chống đỡ không được, trực tiếp ngã quỵ xuống đất.

“Hàn phủ quân!” Kim Lăng quân các tướng lĩnh sôi nổi xông tới.

Hàn Hạo…… Không được.

:.:

------oOo------

Chương 866: Kim Lăng thành người thủ hộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Diệt trừ Tôn Quyền lúc sau, Hàn Hạo rốt cuộc kiên trì không được, từ trên ngựa trực tiếp ngã quỵ xuống dưới.

“Hàn phủ quân!”

Kim Lăng thành giáo úy cùng thiên tướng nhóm vội vàng vây quanh tiến lên!

Một người thiên tướng đem Hàn Hạo ôm vào trong ngực, phát hiện hắn hơi thở đã là như có như không, thả dồn dập dị thường.

Vẫn luôn kiên trì không cho chính mình ngã xuống Hàn Hạo, giờ phút này thế nhưng đã là dầu hết đèn tắt.

“Thành trì bên kia, biên…… Tôn Sách lao tới không có?” Hàn Hạo nghẹn ngào thấp giọng nói.

Kia thiên tướng môi run run rẩy rẩy, hai tròng mắt rưng rưng, cả người không tự chủ được run rẩy.

“Hàn phủ quân yên tâm, Ủng thành bên kia có ngàn cân áp đè nặng, mặc cho Tôn Sách tại như vậy lợi hại, cũng hướng không ra, họ Tôn lúc này là chết chắc rồi…… Ngài yên tâm.”

Hàn Hạo nhẹ nhàng nhấp môi, nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi…… Tôn Sách Tôn Quyền huynh đệ bối phản thừa tướng, không thể làm cho bọn họ tiếp tục tồn tại, làm cho bọn họ đều chết ở này, thừa tướng liền không có nỗi lo về sau.”

“Hàn phủ quân, ngài…… Ngài đừng đang nói chuyện!” Thiên tướng nước mắt đại tích đại tích từ gò má thượng hạ xuống, dừng ở Hàn Hạo gò má thượng, độ ấm nóng bỏng, kia nước mắt trung tràn ngập nôn nóng, thống khổ cùng tôn trọng.

Hàn Hạo nắm lấy kia thiên tướng tay, nói: “Đừng đánh gãy ta…… Ta, ta mau không được, quay đầu lại ngươi giúp ta tiện thể nhắn cấp thừa tướng…… Hàn, Hàn Hạo từ lúc bạch bụng sóng khởi, suất Thái Sơn quân đi theo thừa tướng đến nay, đã, đã là mười có một năm, Hàn mỗ người đời này đối thừa tướng không có khác công tích, chỉ có này Kim Lăng thành…… Đại biểu cho ta đối thừa tướng toàn bộ trung tâm, ta, ta trị thành mười một tái, thế thừa tướng bảo vệ cho này phân cơ nghiệp mười một năm…… Hiện giờ đem Kim Lăng thành còn phó với thừa tướng…… Chỉ, chỉ cầu thừa tướng giữ gìn thân thể, bình định thiên hạ, còn thế gian thái bình……”

Nói xong này cuối cùng một câu, Hàn Hạo ngực bắt đầu nhanh chóng phập phồng, đồng tử cũng ở không tự giác phát tán, hắn hô hấp thô nặng, nắm lấy kia thiên tướng tay cũng là càng ngày càng gấp.

Cuối cùng, liền thấy Hàn Hạo tay hướng về bên cạnh buông xuống, gục xuống ở một bên, lại vô động tĩnh.

“Hàn phủ quân!” Thiên tướng nhóm hô to, lại là rốt cuộc gọi không trở về Hàn Hạo.

Hàn Hạo từ khi quy phụ với Đào Thương dưới trướng, liền vẫn luôn ở thế Đào Thương thống trị Kim Lăng thành.

Kim Lăng thành là Đào Thương căn cơ mạch máu, cũng là hắn trị hạ kinh tế mạnh nhất, dân cư nhất vượng, sản nghiệp nhất phát đạt trung tâm thành thị.

Kim Lăng thành có thể từ năm đó một cái huyện thành phát triển cho tới bây giờ cái này quy mô, không hề nghi ngờ, Hàn Hạo đương cầm đầu công.

Hắn đem chính mình nhân sinh cuối cùng mười cái năm đầu hiến cho Kim Lăng thành, cũng cuối cùng đem chính mình sinh mệnh phụng hiến cho này phiến dồi dào thổ địa.

Này phiến thổ địa chứa đầy hắn chua xót, chứa đầy hắn mồ hôi, cũng chứa đầy hắn nửa đời tâm huyết.

Hắn di thể, từ đây cũng đem cùng này phiến thổ địa cùng tồn tại, nghênh đón sau này mỗi một ngày ánh sáng mặt trời.

……

Cùng lúc đó, Ủng thành nội chiến sự cũng tiến vào tới rồi kết thúc.

Tôn Sách cùng hắn binh tướng bị nghẹn ở Ủng thành trung, bị đầy trời phi thạch đánh quân lính tan rã.

Không đếm được tôn gia quân sĩ binh ở Ủng thành nội cao giọng kêu gọi chính mình muốn đầu hàng, nhưng thực đáng tiếc, trên thành lâu đầu thạch Kim Lăng quân căn bản lý đều không để ý tới bọn họ.

Bọn họ được đến mệnh lệnh là toàn bộ giết sạch, một cái không lưu.

Không bao lâu, liền thấy Ủng thành dưới trên bờ cát nơi nơi đều là đọng lại máu tươi cùng thi thể.

Những cái đó thi thể nhìn cực kỳ khủng bố, có rất nhiều đã bị tạp phá thành mảnh nhỏ, còn có rất nhiều thi thể bị tạp thay đổi hình, phát bẹp thân thể trên mặt cát nhìn cực kỳ khủng bố, làm người buồn nôn.

Tôn Sách bằng vào mạnh mẽ thân thể cùng vượt mức bình thường phản ứng năng lực, lại là không làm cục đá tạp đến.

Bất quá Tôn Sách chiến mã đã bị tạp đã chết, hơn nữa sở hữu bị nhốt ở Ủng thành nội tôn gia quân, giờ phút này liền dư lại hắn một người, trong tay hắn cầm trường thương, đi bộ trên mặt đất, một bên ở đây nội nhanh chóng tiến lên, một bên khảy từ bầu trời bay tới

cục đá, thế nhưng chỉ dựa vào bản thân chi lực, kiên trì tới rồi hiện tại!

Toàn bộ trên tường thành Kim Lăng quân tất cả đều bị chấn động tới rồi, bao gồm Lỗ Túc ở bên trong!

Này vẫn là cá nhân sao?

Nhìn một đợt lại một đợt phi thạch đều đánh không trúng Tôn Sách, Lỗ Túc mặt không khỏi trầm xuống dưới.

Ủng thành trên lầu ít nhất có hai ngàn Kim Lăng quân…… Trên cao nhìn xuống, hai ngàn người cư nhiên chỉnh bất tử một người? Lúc này đầu truyền tới người khác lỗ tai, còn không được bị người khác cười đến rụng răng?

“Cục đá đánh không trúng hắn đúng không?” Lỗ Túc cười lạnh một tiếng nói: “Có ý tứ, cho ta an bài người bắn nỏ bắn hắn, dùng hỏa tiễn bắn!”

Trên thành lâu, không đếm được hỏa tiễn bắt đầu hướng về phía Tôn Sách mãnh đột, đem hắn quanh thân tất cả đều vây quanh.

Nhưng Tôn Sách như cũ là vui mừng không sợ, hắn phảng phất không biết mệt giống nhau, cầm chiến thương qua lại khảy những cái đó hỏa tiễn, lăng sinh sôi không có làm mũi tên bắn ở trên người hắn một cây, xem trên thành lâu người đều không khỏi trương đại miệng, kinh ngạc nói người này thật là cổ kim hiếm thấy chi mãnh tướng cũng.

Lỗ Túc trong lòng rất là tiếc hận, như thế hào kiệt, nếu là ý tưởng không như vậy nhiều, cùng Lữ Bố giống nhau trung tâm phụ tá thừa tướng, không hề nghi ngờ sẽ là thừa tướng dưới trướng một cánh tay đắc lực.

Đáng tiếc a đáng tiếc, nghĩ sai thì hỏng hết, khiến cho hắn hôm nay cần thiết chết ở chỗ này.

Liền tính bên ta hiện tại dày đặc mưa tên bắn không trúng hắn, nhưng cũng bất quá là bởi vì hắn tại chỗ dùng chiến thương huy quét, lui tới hoạt động, nhưng Tôn Sách lại lợi hại, hắn cũng là cái phàm nhân, hắn cũng có mệt thời điểm, như vậy mãnh liệt liên tục vận động, hắn chống đỡ không được bao lâu.

Quả nhiên không ra Lỗ Túc sở liệu, không bao lâu, Tôn Sách trong tay chiến thương rốt cuộc bắt đầu chậm lại, mà trên thành lâu mũi tên chi tốc độ lại sẽ không giảm bớt……

Rốt cuộc, một chi mũi tên nhọn bắn ở trên vai hắn!

Chưa từng có bao lâu, lại có một chi mũi tên nhọn bắn ở hắn sau trên vai.

Lại không bao lâu, một chi mũi tên nhọn còn lại là bắn ở hắn trên eo.

Tôn Sách bởi vì đau xót, rốt cuộc kiên trì không được.

Hắn quỳ một gối ngã xuống đất, thống khổ ngửa đầu rống giận.

Mà đáp lại hắn còn lại là đầy trời phi thạch, giống như cuồn cuộn sấm sét, đem hắn chôn nhập trong đó.

Tôn Sách ở sinh mệnh lâm chung hết sức, như cũ là hướng về phía trời xanh cao giọng kêu gọi nói: “Đào Thương…… Ta không phục!”

Nhưng người chung quy không thể thắng thiên, cuối cùng, hắn thanh âm cùng hắn sinh mệnh tất cả đều bị mai táng ở Kim Lăng thành Ủng thành trong vòng.

Lỗ Túc thật dài ra một hơi, nhìn phía dưới không có một cái người sống chiến trường, cúi đầu trầm mặc không nói.

“Quét tước chiến trường, kéo ra ngàn cân áp.” Lỗ Túc nhàn nhạt phân phó mọi người nói.

Ngàn cân áp buông dễ dàng, nhưng kéo tới khó, không chỉ là quân địch tưởng lộng khởi nó lao lực, cho dù là Kim Lăng quân chính

mình, cũng là phí thật lớn công phu.

……

Lỗ Túc đứng ở dưới thành, nhìn bị bọn lính từ đống đất trung túm ra tới Tôn Sách……

Cho dù là đã chết, nhưng hắn anh tuấn gương mặt thượng, như cũ là tràn ngập tràn đầy vẻ mặt phẫn nộ, hai tròng mắt trừng đại đại, có một loại chết không nhắm mắt cảm giác.

Lỗ Túc nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu nói: “Lệ khí quá nặng, đáng tiếc đáng tiếc.”

Liền ở hắn nói chuyện thời điểm, lại thấy Từ Thịnh đã theo cửa thành đi đến.

Hắn trong tay xách theo một cái máu chảy đầm đìa đầu người!

“Khởi bẩm lỗ tòng quân, này một viên, là Lã Mông đầu người…… Mạt tướng làm việc bất lợi, làm Tôn Quyền chạy trốn……”

Lỗ Túc mày trong nháy mắt nhíu lại.

Từ Thịnh vội nói: “Mạt tướng đã lệnh Phan Chương đuổi theo, hắn trốn không thoát rất xa.”

Lỗ Túc nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Từ tướng quân, ngươi phải hiểu được, nếu là làm Tôn Quyền chạy, ta như vậy lâu dài tới nay thiết kế, liền tất cả đều uổng phí.”

“Mạt tướng minh bạch, mạt tướng hiểu được!” Từ Thịnh trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, lại chỉ có thể là nhỏ giọng ứng phó.

Hy vọng Phan Chương đừng làm ta thất vọng mới hảo……

:.:

------oOo------

Chương 867: quân chi tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lỗ Túc ở biết Tôn Quyền đào tẩu lúc sau, tâm tình có chút lo âu, dựa theo hắn tính toán, tôn gia huynh đệ là tại đây tràng chiến dịch cần thiết chết thẳng cẳng, không ứng tồn tại mặt khác khả năng tính.

Nhưng tình huống hiện tại, chính là hai chỉ bị bắt lại làm thực nghiệm tiểu bạch thử ở chích lúc sau, cư nhiên bị chạy mất một con……

Chạy trốn này chỉ thuộc về đánh xong châm biến dị.

Phụ trách chích nhà khoa học thực lo âu, hậu quả rất nghiêm trọng.

Liền ở Lỗ Túc ở trong thành đốc xúc bọn lính mai táng thi thể thời điểm, Phan Chương vội vội vàng vàng đuổi trở về.

“Lỗ tòng quân! Lỗ tòng quân! Tôn Quyền bị bắt được! Bắt được!”

Lỗ Túc tinh thần bỗng nhiên chấn động, hắn vội vàng đi hướng Phan Chương nói: “Là ngươi bắt trụ?”

Phan Chương hướng về Lỗ Túc thi lấy quân lễ nói: “Hồi tòng quân nói, không phải chúng ta, là Hàn phủ quân bắt lấy…… Hàn phủ quân bắt lấy Tôn Quyền sau, nhanh chóng quyết định, đã đem hắn ngay tại chỗ xử tử!”

Lỗ Túc trong lòng đại thạch đầu nháy mắt rơi xuống đất.

Hắn mọc ra một hơi, hỏi Phan Chương nói: “Hàn phủ quân quả nhiên cao minh, kể từ đó liền sẽ không cấp chủ công thêm phiền toái.”

Dứt lời, Lỗ Túc nhìn về phía Phan Chương, cười nói: “Hàn phủ quân hiện tại nơi nào? Hắn thương thế nào?”

Phan Chương biểu tình cổ cổ quái quái, muốn nói lại thôi.

Lỗ Túc tâm tức khắc nhắc lên.

“Làm sao vậy?”

Phan Chương hướng về phía Lỗ Túc trường làm vái chào: “Khởi bẩm lỗ tòng quân, Hàn phủ quân…… Đi.”

Lỗ Túc băn khoăn như bị sấm đánh giống nhau, ngốc tại tại chỗ không thể nhúc nhích.

……

Từ Châu, Bành Thành.

Đào Thương tiêu thạch chế băng pháp rốt cuộc được đến thành công, lại dùng một ít khuôn đúc cùng gậy gỗ phối hợp, rốt cuộc làm ra băng côn.

Hướng bên trong thêm một ít đường, dùng để gia vị, tuy rằng vị không phải đặc biệt hảo, nhưng dùng để giải nhiệt lại là vậy là đủ rồi.

Đào Thương, Lưu Hi, Đào Tịch…… Gia ba cùng nhau ngồi xổm trên ngạch cửa liếm băng côn.

Hai vị tiểu bằng hữu ăn vui vẻ vô cùng, một hồi liền đem trong tay băng côn ăn cái tinh quang.

Sau đó hai tiểu tể tử đồng thời quay đầu, nhìn chằm chằm Đào Thương trong tay kia một chi.

Đào Thương trong miệng ngậm một con, đem trong tay một khác chỉ hướng phía sau giấu giấu.

Hai tiểu hài tử biểu tình lập tức liền không cao hứng.

Lưu Hi cắn ngón tay, chỉ vào Đào Thương giấu ở phía sau băng côn: “Cậu, ta muốn ăn.”

Đào Thương lắc đầu: “Không cho, nói tốt một người một chi.”

Đào Tịch bĩu môi nói: “Nhưng chính ngươi một người vì cái gì có hai chỉ!”

Đào Thương thực tự nhiên nói: “Bởi vì thứ này là ta làm, ta tự nhiên muốn ăn nhiều.”

Lưu Hi thấp giọng nói: “Nhưng hai chúng ta vẫn là hài tử nha.”

Tiểu vương bát đản, lời này với ai học?

Đào Tịch cắn ngón tay: “Cha, nếu không ngươi lại làm chút cho chúng ta ăn đi.”

Đào Thương dùng sức lắc đầu: “Tiểu hài tử một người một chi, đây là thiết luật, tuyệt đối không cho phép sửa đổi.”

Dứt lời, Đào Thương đã ăn xong rồi một cây, lấy ra trong tay một khác căn, liền phải cắn.

Lại thấy một con xinh đẹp tay từ Đào Thương trên đầu duỗi lại đây, lập tức lấy đi rồi trong tay hắn kia căn băng côn.

Đào Thương vội vàng đứng lên, lại thấy Điêu Thuyền cười khanh khách đem kia căn băng côn đặt ở trong miệng.

“Hảo a, các ngươi gia ba trốn ở chỗ này ăn mảnh, cư nhiên đều không gọi thượng ta?” Điêu Thuyền nhẹ nhàng liếm băng côn, sau đó không khỏi sửng sốt.

Hảo hảo ăn đồ vật!

Hai đứa nhỏ nhìn Điêu Thuyền, kia biểu tình phảng phất đều phải khóc giống nhau.

Điêu Thuyền kinh ngạc quay đầu xem Đào Thương: “Hắn, hai người bọn họ đây là làm sao vậy?”

Đào Thương hướng về phía Điêu Thuyền trong tay băng côn chu chu môi, nói:” Đây là hôm nay cuối cùng một cây, phu nhân ngươi ăn luôn, là bọn họ hôm nay hi vọng cuối cùng…… Băng côn bị mẹ ruột cướp ngậm đi rồi, quả thực nãi thơ ấu chi ác mộng cũng.”

Điêu Thuyền cau mày, càng suy nghĩ càng cảm thấy không đúng chỗ nào.

Vì cái gì là “Ngậm đi”?

Nàng nhìn về phía Đào Thương nói: “Thứ này, là phu quân ngươi làm?”

“Đúng vậy.”

“Kia phu quân vì cái gì không nhiều lắm làm một ít?”

“……”

“Phu quân nếu là nhiều làm mấy cây, không phải không có những việc này, cho nên nói, chân chính khi dễ bọn nhỏ người, là phu quân ngươi.”

Đào Thương ngửa đầu thở dài khẩu khí: “Xem ra ngươi không phải bọn nhỏ ác mộng…… Là của ta.”

Lập tức, liền thấy Đào Thương sai người chuyển đến tài liệu, làm lại chế tác.

Hai cái tiểu tử tức khắc nín khóc mỉm cười.

Liền ở tân băng côn làm tốt, cấp Điêu Thuyền, hai tiểu tử, còn có nội trạch mặt khác các nữ quyến đều phân một ít lúc sau, Bùi Tiền vội vội vàng vàng chạy tiến vào.

Đào Thương sá nhiên nhìn về phía hắn: “Nhìn ngươi hoảng hoảng loạn loạn, có việc?”

Bùi Tiền hướng về phía Đào Thương truyền lên một phần chiến báo.

“Thừa tướng, Kim Lăng thành gởi thư, Lỗ Túc đại phá tôn gia quân, Tôn Sách, Tôn Quyền, Lã Mông đám người tất cả đều thúc thủ.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Đáng thương Tôn Sách một thân ngạo cốt, nằm mơ đều tưởng vượt qua ta, hiện giờ khắc chết Kim Lăng thành…… Ai, tất cả đều là tranh cường háo thắng chấp niệm chọc họa, đáng thương a đáng thương.”

Bất quá cảm khái sau khi xong, lại thấy Đào Thương trên mặt lộ ra mỉm cười nói: “Tôn thị vừa chết, đi trong lòng ta một cái họa lớn, sự tình tốt.”

Nhưng Bùi Tiền lại không có cười.

Hắn nói khẽ với Đào Thương nói: “Thừa tướng, Hàn phủ quân hắn…… Đi.”

“Xoảng!”

Đào Thương trong tay trang thủy thau đồng lập tức dừng ở trên mặt đất.

Vẻ mặt của hắn có chút cứng đờ, cũng có vẻ có chút khẩn trương, cùng ngày thường vui cười tiêu sái hắn hoàn toàn bất đồng.

“Ngươi đậu ta?” Sau một lúc lâu, Đào Thương nhảy ra như vậy một câu.

Bùi Tiền mặt khác cấp Đào Thương truyền lên một phần tin hàm.

“Thừa tướng, đây là lỗ tòng quân phái người đưa về tới, bên trong là Hàn phủ quân lâm chung chi ngôn……”

Đào Thương đứng sừng sững sau một lúc lâu, từ Bùi Tiền trong tay tiếp nhận tin hàm.

Hắn có chút khẩn trương đi đến một bên, ngồi ở trong viện bóng cây hạ, đem tin hàm mở ra.

Hàn Hạo lâm chung trước nói qua nói, một câu một câu hiện ra ở Đào Thương trước mặt.

“Mười có một tái…… Thế thừa tướng bảo vệ cho này phân cơ nghiệp…… Giữ gìn thân thể……”

“Lạch cạch……”

Một giọt nước mắt từ Đào Thương hốc mắt giữa dòng xuống dưới, dừng ở kia phân sao tin thượng.

Đào Thương nâng lên tay, lau chùi một chút đỏ lên vành mắt: “Người này…… Trước khi đi còn nói này đó…… Thật đúng là năm đó vị kia Hàn làm có thể nói ra nói…… Ai, ngươi như thế nào liền không thể lại kiên trì kiên trì, này thiên hạ thái bình, kỳ thật không xa nha.”

“Lạch cạch……”

Lại một giọt nước mắt dừng ở sao tin phía trên.

Đào Thương không có gào khóc, nhưng hắn cũng sẽ không cố tình đi khống chế chính mình bi thương cảm xúc.

Hàn Hạo là năm đó ở Hà Nội, sớm nhất đi theo chính mình người một trong số đó, mấy năm nay cẩn trọng vì chính mình xây dựng Kim Lăng thành, thủ vệ phía sau.

Hiện giờ hắn đã chết, com Đào Thương xa ở ngàn dặm ở ngoài, lại không thể đi đưa đưa hắn.

Chẳng lẽ còn muốn bủn xỉn này vài giọt nước mắt sao?

Đào Thương sẽ không giống Tào Tháo hoặc là Lưu Bị giống nhau, nghe nói thuộc hạ bỏ mình tin tức, khóc thiên thưởng địa đại gào, dùng để đi cảm nhiễm mặt khác cấp dưới.

Hắn tự tôn không cho phép hắn làm như vậy sự tình.

Nhưng hắn cũng là người có cá tính.

Hắn chỉ là tìm kiếm một góc, yên lặng mà dùng nước mắt tới biểu đạt chính mình bi thống, tới biểu đạt chính mình đối lão chiến hữu tưởng niệm cùng nhớ lại.

Liền ở Đào Thương nước mắt một giọt một giọt dừng ở trong tay sao tin thượng khi, trên môi hắn đột nhiên truyền đến thoải mái thanh tân lạnh lẽo.

Hai cái tiểu gia hỏa không biết khi nào đi tới hắn bên người, cũng đưa bọn họ trong tay băng côn để ở Đào Thương giữa môi.

“Phụ thân, không khóc.”

“Cữu cữu, ăn đi!”

------oOo------

Chương 868: 2 lão rời núi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai đứa nhỏ hoàn toàn đã không có vừa mới muốn băng côn khi tiểu tính tình, mà là ngoan ngoãn đem băng côn đưa đến Đào Thương bên môi, làm hắn ăn.

Có lẽ đối với hài tử tới nói, đem chính mình yêu thích đồ vật chia sẻ, mới là tốt nhất an ủi phương thức.

Đào Thương lắng đọng lại một hồi, sờ sờ hai đứa nhỏ đầu, sau đó cúi đầu ở hai người bọn họ mỗi một cái băng côn thượng đều cắn một cái miệng nhỏ.

Nhân sinh như thế, phu phục gì cầu?

……

Ngày kế, Đào Thương đi trước ngoài thành Đào Khiêm cùng Vương Duẫn cư trú đạo quan.

Gần nhất đến đạo quan cửa, lại thấy tứ phương bá tánh đều đi vào nơi này, mà cửa lại có một ít tiểu đạo sĩ đang ở vì mộ danh mà đến bá tánh phân phát nước bùa.

Đào Thương thấy thế, đỉnh đầu không khỏi toát ra một đống hắc tuyến.

Này hai lão nhân có hay không điểm chính hành?

Bán bơi? Bọn họ phải làm Trương Giác không thành?

Đào Thương đi đến kia hai cái tiểu đạo sĩ bên người, thấp giọng nói: “Đây là ai cho các ngươi bán?”

Đào Thương hôm nay là y phục thường đi ra ngoài, ngày thường bình thường bá tánh muốn gặp hắn cũng không phải dễ dàng như vậy, huống chi là Bành Thành vùng ngoại ô đạo quan hai cái tiểu đạo sĩ.

Bởi vậy bọn họ cũng không nhận thức Đào Thương.

Hai cái tiểu đạo sĩ thấy hắn nói chuyện thực hoành, trong lòng có điểm hụt hẫng, rốt cuộc bọn họ quan chủ là Vu Cát, là Đào thừa tướng tự mình sắc phong quá nhân vật, hơn nữa hai vị phó quan chủ, một cái là Đào thừa tướng cha, một cái là Đào thừa tướng cha vợ.

Cái gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời. Hai cái tiểu đạo sĩ, đi theo này đó đại nhân vật thời gian lâu rồi, cũng tự nhiên mà vậy ngưu bức lên.

”Ngươi là người nào đâu, quản nhưng thật ra rất nhiều? Nhàn sao!” Tiểu đạo sĩ một ngửa đầu, hoành.

“Ta có thể quản phạm vi ba ngàn dặm sở hữu sự, quản lý hai người các ngươi tự nhiên không nói chơi.” Đào Thương rất là tự nhiên nói.

Hai cái tiểu đạo sĩ nhìn vẻ mặt của hắn, tẫn hiện khinh thường chi sắc.

Đây là nơi nào tới kẻ điên a, há mồm hồ liệt liệt, miệng đầy hạt lải nhải.

Đào Thương hỏi bọn hắn hai người nói:” Các ngươi nước bùa đều có thể quản chút bệnh gì?”

Một người tiểu đạo sĩ trên mặt lộ ra kiêu ngạo thần sắc: “Nước bùa chính là vương thiên sư cùng đào thiên sư độ kiếp thành công, thần công đại thành sau sở luyện, bao trị bách bệnh. Có khởi tử hồi sinh chi hiệu, nhưng trị nhân gian hết thảy cực khổ!”

Một khác danh tiểu đạo sĩ nói:” Sinh không ra hài tử cũng có thể trị, ngươi muốn hay không tới điểm?”

Đào Thương biểu tình có chút cứng đờ.

Độ kiếp? Này hai lão đông tây là muốn thành tinh a.

Đào Thương quay đầu tiếp đón quá Bùi Tiền, đối hắn nói: “Tìm người tới, đem đồ vật đều tịch thu, đừng làm cho hai lão đông tây tại đây cho ta mất mặt xấu hổ.”

Bùi Tiền ngay sau đó lĩnh mệnh, hắn tiếp đón quá Bùi thị huynh đệ mặt khác ba người suất lĩnh cách đó không xa y phục thường hổ vệ quân, lại đây tịch thu những cái đó nước bùa.

Hai cái tiểu đạo sĩ thấy thế, tức khắc nóng nảy, bọn họ một bên dùng sức ngăn trở thân vệ quân, một bên nói: “Các ngươi đều là người nào, các ngươi muốn làm gì. Biết đây là ai bơi sao? Đào gia! Tin hay không ta làm ông nội của ta lột da của ngươi ra. “

Bùi Tiền giương lên mi, hỏi:” Ngươi gia gia là ai?”

Tiểu đạo sĩ đem đầu giương lên, đắc ý dào dạt nói: “Nói ra hù chết ngươi, đào thái công cùng vương thái công đều là chúng ta tổ gia bối, mà đào thái công nhi tử tiện lợi triều thừa tướng, thái bình công tử là cũng! Cho nên luận tư bài bối, đương triều thừa tướng đó là chúng ta gia gia bối!”

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương cất bước đã đi tới, bất mãn đối Bùi Tiền nói: “Tịch thu cái đồ vật như vậy chậm? Ngươi là ở sao hóa vẫn là ở nhận thân?”

Bùi Tiền ha hả cười: “Ta là ở vì thừa tướng nhận thân…… Giới thiệu một chút, này hai là ngài thất lạc nhiều năm tôn nhi.”

……

Một canh giờ sau, Đào Thương ngồi ở đạo quan bên trong tĩnh thất trong vòng.

Hắn đối diện, ngồi đầy mặt đen đủi Vương Duẫn cùng Đào Khiêm hai người.

Thật lâu sau lúc sau trầm mặc lúc sau, Đào Thương mới mở miệng đối bọn họ nói: “Các ngươi hai vị thật là càng già càng đi trở về! Một phen tuổi, muốn tu đạo phải hảo hảo tu đạo, lăn lộn nước bùa làm gì? Không biết Trương Giác năm đó chính là bán này ngoạn ý lập nghiệp sao?”

Vương Duẫn nổi giận đùng đùng nói: “Ngươi còn không biết xấu hổ nói? Chúng ta lão ca hai tu đạo thành công, luyện liền một thân bản lĩnh, tưởng lấy tự thân tiên pháp vì thương sinh tạo phúc làm sao vậy? Ngươi hoành đương dựng ngăn đón, ra sao dụng ý?”

Đào Thương biểu tình cùng Vương Duẫn giống nhau tràn ngập bất mãn: “Mau nghỉ ngơi đi, khen các ngươi hai câu thần tiên, các ngươi còn thật sự? Kỳ thật nhiều nhất chính là hai thần côn mà thôi.”

Một phen lời nói đem Vương Duẫn tức giận đến gan đau, trên đầu hoả tinh tử cọ cọ chi mạo.

Này tiểu hỗn đản chẳng lẽ là đặc biệt tới khí lão phu không thành?

Đào Khiêm còn lại là nhắm mắt lại, lẩm nhẩm lầm nhầm qua lại nhắc mãi cái gì.

Đào Thương nhìn Đào Khiêm thần thần thao thao bộ dáng, không khỏi rất là tò mò.

“Phụ thân, ngài đây là ở nhất cái gì?”

“Bối Đạo Đức Kinh.” Đào Khiêm nhàn nhạt nói.

Đào Thương nghi hoặc nhăn lại mi: “Ngươi bối kia ngoạn ý làm gì?”

“Bối bối hảo a, nếu là không bối, lão phu sợ là nhất thời hứng khởi, véo cái kiếm quyết chọc chết ngươi này nghiệt súc!”

Nhìn xem này từ dùng…… Còn nghiệt súc.

Không bao lâu, lại thấy Đào Khiêm làm như đem Đạo Đức Kinh bối không sai biệt lắm, trong lòng sát khí tựa hồ cũng áp chế không sai biệt lắm, ngay sau đó mở mắt ra, loát theo râu bạc trắng nói: “Lão phu này đạo hạnh vẫn là không đủ a, bởi vì điểm này việc nhỏ, thiếu chút nữa động Liễu Sân niệm…… Vô lượng thọ tôn!”

Đào Thương bất đắc dĩ nói: “Ta là ngươi thân nhi tử, vì một chút gạt người bơi, ngươi cư nhiên động muốn lộng chết ta ý niệm…… Đến mức này sao?”

“Đến nỗi?” Vương Duẫn ở một bên nói: “Những cái đó phù có đôi ta ngàn năm đạo hạnh, ngươi có biết ngươi phạm vào bao lớn tội lỗi sao?”

Đào Thương trợn trắng mắt.

Hai ngươi thêm lên tổng quá hơn một trăm tuổi, còn mẹ nó ngàn năm? Sống vương bát thành tinh sao?

Nhìn Đào Thương không tin thần sắc, Đào Khiêm giáo dục hắn nói: “Đạo hạnh thứ này, cùng tuổi tác không quan hệ, chỉ chính là người tu hành nội tại vận số linh tinh, ngươi là là phương ngoại chi nhân, lại là không hiểu cái này trung ảo diệu.”

Vui sướng thương thở dài khẩu khí.

Này hai lão đông tây là tẩu hỏa nhập ma!

“Cha, ta lần này tìm ngươi, không phải tưởng cùng ngươi nói này đó, Hàn Hạo đã chết, Kim Lăng thành hiện tại nhân tâm di động, ta nhất thời nửa khắc còn không thể chạy trở về trấn an…… Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có ngài thích hợp thay ta trở về một chuyến, trấn an Kim Lăng thành dân tâm!”

Đào Khiêm nhíu nhíu mày, tựa hồ là rất không vừa lòng.

“Làm lão phu trở về? Lão phu chính là phương ngoại chi nhân, trộn lẫn các ngươi kia phàm tục việc làm gì? Không thể, thành thật không

thể!”

Đào Thương sốt ruột nói: “Hiện giờ thiên hạ khắp nơi toàn động, chiến sự nổi lên bốn phía, ngươi lão thân vì Đào thị một viên, tự nhiên tận lực! Ngày thường ngươi như thế nào hồ nháo còn chưa tính, loại này thời điểm, ngài cần thiết khiêng lên trách nhiệm!”

Đào Khiêm đầu diêu cùng trống bỏi dường như: “Không được, tuyệt đối không được, lão phu là tiên gia thân thể, như thế nào có thể trộn lẫn các ngươi phàm nhân chiến sự? Ta ra tay quá nặng, ta nếu rời núi, chẳng phải máu chảy thành sông.”

Nima!

Còn máu chảy thành sông?

Đào Thương hoàn toàn vô ngữ.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương thở sâu, nói: “Nếu ngươi không muốn đi, ta đây cũng không ngại cản ngươi, ngươi hảo sinh tại đây tu luyện đi…… Nhớ rõ đem thiếu triều đình phạt tiền giao thanh.”

Hai lão nhân tức khắc sửng sốt.

“Phạt tiền?”

“Đúng vậy, các ngươi vô chiếu bán bơi, ảnh hưởng xã hội trị an, còn có các ngươi kia hai cái tằng tôn đối ta nói năng lỗ mãng, còn có tản mê tín…… Căn cứ sơ tính, tổng cộng phạt tiền một trăm triệu tiền, ngày mai buổi sáng ta sẽ làm Bành Thành quốc tương phái người tới thu, nhớ rõ chuẩn bị tốt tiền mặt, không cần hoá đơn tạm…… Lặp lại một lần, chúng ta chỉ cần tiền mặt, không cần hoá đơn tạm.”

------oOo------

Chương 869: Chu Du mưu kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Khiêm cùng Vương Duẫn hai vị lão tiên nhân quyết định rời núi.

Hai vị lão tiên gia vì thiên hạ vạn dân, vì nhà Hán giang sơn, vì chúng sinh muôn nghìn…… Đồng thời cũng vì chính mình phó không dậy nổi phạt tiền, quyết định từ thao cũ nghiệp, tranh bá thiên hạ, trọng nhập phàm trần.

Dân gian có một câu, gọi là một văn tiền nghẹn chết anh hùng hán, nhưng sự thật chứng minh…… Tiền, cũng có thể nghẹn lão tiên gia, nghẹn không nghẹn chết không biết, nhưng khẳng định có thể nghẹn điên.

Có Đào Khiêm cùng Vương Duẫn ra mặt, mất đi Hàn Hạo Kim Lăng thành có thể nói tạm thời liền ổn định.

Kim Lăng thành mấy năm nay vẫn luôn từ Hàn Hạo trấn thủ, có thể nói trừ bỏ Đào thị ở ngoài, Kim Lăng thành danh vọng cao nhất người, đó là Hàn Hạo, hiện giờ Hàn Hạo đã chết, Kim Lăng thành khó tránh khỏi sẽ xuất hiện rung chuyển…… Đặc biệt là có chút bụng dạ khó lường sĩ tộc quần thể, nói không chừng sẽ khởi cái gì chuyện xấu, muốn thận trọng phòng chi.

Tuy rằng Lỗ Túc cũng ở Kim Lăng, nhưng lấy hắn uy vọng chưa chắc có thể ngăn chặn trường hợp.

……

Tại đây đồng thời, Chu Du đã suất lĩnh Trình Phổ, Hoàng Cái đám người đối Nam Xương thành tiến hành rồi tấn công.

Đối với Chu Du tới nói, trận này cũng không tính quá khó.

Nam Xương thành tường thành cũng coi như rắn chắc, nhưng cùng Kim Lăng thành so sánh với, hoàn toàn là cách biệt một trời, huống chi Nam Xương thành vài tên thủ tướng, cùng Lỗ Túc cùng Hàn Hạo so sánh với, trình độ kém thật sự là quá nhiều.

Trấn thủ Nam Xương thành người, chủ tướng là Đào Ứng, Lưu Tích, Quách Đồ……

Này ba người hợp tác, hiệu quả có thể nghĩ.

“Mau, mau đầu thạch!”

“Đẩy ngã địch nhân thang mây!”

“Hướng cửa đông đi, địch nhân từ cửa đông công tới!”

“Công cái gì cửa đông? Tây Môn! Hoàng Cái từ Tây Môn đánh lại đây!”

“Đó là địch nhân nghi binh chi kế, ngươi có phải hay không ngốc?”

“Ngươi con mẹ nó mới ngốc.”

Chu Du quy mô công thành, Đào Ứng, Lưu Tích, Quách Đồ ba người ở trên tường thành, còn lại là một mảnh hỗn loạn vội nói.

Bên cạnh Lữ Đại cùng Hạ Tề thật sự là nhìn không được.

Hạ Tề sải bước đi lên tới, đối Đào Ứng cùng Lưu Tích nói: “Đào Phiêu Kị, Lưu tướng quân…… Ngài nhị vị không cần tranh chấp, xem Chu Du hôm nay công thành, bất quá là hư trương thanh thế, cũng không thực tế công thành cử chỉ, như vô tình ngoại, hắn bất quá là ở thử ta quân hư thật, chúng ta thật cũng không cần kinh hoảng……”

Lưu Tích quái mắt vừa lật, nói: “Ai hắn nương kinh hoảng? Ta nhìn lên thực hoảng sao?”

Lữ Đại vội vàng chạy ra giảng hòa tử.

“Lưu tướng quân chính là ta Kim Lăng quân mãnh tướng, ai không biết? Ngươi nơi nào sẽ kinh hoảng đâu.”

Đào Ứng ở bên cạnh hừ hừ.

Lưu Tích cũng không dám quá mức khoe khoang trang trứng, hắn quay đầu nhìn về phía tường thành ngoại, nhìn những cái đó phía sau tiếp trước tiến đến công thành tôn gia quân, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Này thấy thế nào, cũng nhìn không ra bọn họ là ở hư trương thanh thế a?

Đào Ứng quay đầu hỏi Lữ Đại nói: “Lữ công, kia trước mắt chúng ta ứng như thế nào đối phó Chu Du?”

Lữ Đại nói: “Chu Du ý ở hư trương thanh thế, hắn tuy có tin tưởng phá được Nam Xương thành, lại không nghĩ làm chính mình binh mã tổn thất quá lớn, bởi vậy chỉ là tới thử xem hư thật, chỉ cần thỉnh Lưu Tích tướng quân suất binh ra khỏi thành, đánh lén một trận, tin tưởng Chu Du tự nhiên sẽ thối lui.”

Lưu Tích vừa nghe lời này, trên đầu mồ hôi lạnh tức khắc cọ cọ ứa ra.

“Vì, vì cái gì muốn ta đi ra ngoài đánh lén?” Lưu Tích mở to hai mắt nhìn nói.

Lữ Đại cười ha hả nói: “Tự nhiên là bởi vì Lưu tướng quân chính là ta trong thành đệ nhất mãnh tướng.”

Giọng nói lạc khi, liền thấy vị này đệ nhất mãnh tướng huynh đột nhiên cong lưng, trong miệng chi oa gọi bậy.

Mọi người thấy thế không khỏi sửng sốt.

“Lưu tướng quân, ngươi làm sao vậy?”

Lưu Tích nhe răng nhếch miệng đối mọi người nói: “Bụng đau…… Này, này lại cũng không biết đêm qua ăn hỏng rồi thứ gì!”

Ở đây mọi người tức khắc toàn cảm vô ngữ.

Này Lưu tướng quân da mặt rốt cuộc là cái gì làm nha?

Hạ Tề trên đầu một đống hắc tuyến.

“Phiêu Kị tướng quân, nếu không vẫn là mạt tướng tiến đến đi!” Hạ Tề chủ động xin ra trận nói.

Đào Ứng không hảo pháp nhãn, chỉ là quay đầu nhìn về phía Lữ Đại.

Lữ Đại thở dài, nói: Có thể cho Hạ Tề, hoa nhi phu nhân, Nghiêm Dữ đám người từ tam môn từng người lãnh binh sát ra, hư trương thanh thế một trận, Chu Du nghĩ đến tự lui.”

“Hảo, liền dựa theo Lữ công nói làm.”

Hạ Tề, hoa nhi đám người phụng mệnh ra khỏi thành lúc sau, lại thấy Lữ Đại cười như không cười quay đầu nhìn về phía bên cạnh Lưu Tích, nói: “Lưu tướng quân, ngươi này bụng, không đau?”

Ngồi dậy tới Lưu Tích tức khắc lại vội vàng cong lưng, thống khổ hô to nói: “Đương nhiên đau…… Đau chết ta cũng!”

……

Không bao lâu, Hạ Tề cùng hoa nhi đám người sát ra khỏi thành đi, cùng tôn gia quân ác chiến.

Quả nhiên không ra Lữ Đại sở liệu, tôn gia quân chỉ là tượng trưng tính cùng Nam Xương quân coi giữ giao thủ mấy chiêu sau, liền tất cả đều lui lại.

Chu Du tại hậu phương, trường kiếm quan sát đến phía trước tình thế, tuấn lãng khuôn mặt thượng lộ ra suy nghĩ sâu xa.

Không bao lâu, lại thấy Chu Du Trình Phổ phóng ngựa chạy tới Chu Du trước mặt, hướng về phía hắn nói: “Công Cẩn, vì sao truyền lệnh lui binh?”

Chu Du đối Trình Phổ nói: “Nam Xương binh lính tuy rằng đại bộ phận đều bị Đào Thương điều động hướng Từ Châu đi, nhưng rốt cuộc thành trì quy mô không nhỏ, nếu là cường công, dù cho đắc thắng, tổn thất cũng không sẽ tiểu, ta Lư Giang binh mã hữu hạn, không dễ thiệt hại quá lớn, thế Bá Phù bảo tồn thực lực mới là kế lâu dài.”

Trình Phổ đem thiết kích xà mâu trát trên mặt đất, nói: “Vấn đề là, ngươi không nghĩ thiệt hại thực lực, như vậy chờ đợi, chúng ta bao lâu có thể đánh tiến Nam Xương thành?”

Chu Du cười nói: “Việc này lại cũng không khó, Trọng Đức chỉ cần tĩnh chờ viện quân đó là.”

“Tĩnh chờ? Viện quân? Ai sẽ làm chúng ta Viên quân?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ, thời điểm đến lúc đó, ngươi tự nhiên liền sẽ biết đến.”

……

Liền ở Chu Du đối Nam Xương thành tiến hành vây công thời điểm, Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý lại là binh tướng mã lưu tại Dự Chương biên cảnh, sau đó thừa kỵ khoái mã, bay nhanh nam hạ, thẳng đến Lĩnh Nam mà đi.

Tiểu Oanh Nhi cũng đi theo ở Gia Cát Lượng bên người.

Đối này, Đào Thương cũng là ngầm đồng ý, hắn biết hai đứa nhỏ chi gian có cảm tình.

Ly Lĩnh Nam nơi càng gần, Tư Mã Ý liền càng là không thoải mái, rốt cuộc nam bắc phương khí hậu kém quá lớn, này mặt khí hậu chi nóng bức, thực sự là lệnh Tư Mã Ý khó có thể thừa nhận.

“Nhị sư đệ, ta không rõ, chúng ta không phải muốn đi viện trợ Nam Xương thành sao? Vì cái gì thế nào cũng phải chạy đến nơi đây tới?”

Gia Cát Lượng một bên dùng khăn tay lau mồ hôi, một bên nói: “Chúng ta binh mã không đủ ngàn, tới rồi Nam Xương cũng khởi không đến cái gì trọng dụng…… Bất quá ta trong khoảng thời gian này vẫn luôn suy nghĩ một việc, tuy rằng chúng ta phía sau binh mã không nhiều lắm, nhưng Chu Du chỉ lãnh hai vạn người tới đánh Nam Xương, liền tính là đánh hạ tới, lại có tác dụng gì? Chẳng lẽ còn bảo hộ trụ thành trì không thành, Chu Du chính là đương thời trí giả, hắn hẳn là minh bạch, tập toàn Lư Giang binh mã đi đánh Kim Lăng thành, mới là Tôn Sách tốt nhất đường ra!”

Tư Mã Ý cảm giác được chính mình sắp hư thoát.

Hắn duỗi đầu lưỡi, dùng sức hướng trong miệng đổ nước, giống như tiểu cẩu giống nhau.

“Ngươi ý tứ, Chu Du tới đánh Nam Xương, là có mưu đồ khác?”

Gia Cát Lượng nói: “Không có gì bất ngờ xảy ra nói, hẳn là…… Mà ta nghĩ tới nghĩ lui, ta nếu là Chu Du, trừ phi tìm được có thể liên hợp xuất binh người, nếu không nhất định sẽ không như thế hành sự.”

()

------oOo------

Chương 870: Sĩ Tiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tư Mã Ý cũng là thông tuệ hạng người, Gia Cát Lượng nói lập tức đánh thức hắn.

Cho dù là Tư Mã Ý tự giữ tài hoa hơn người, nhưng có đôi khi cũng không thể không thừa nhận, chính mình cái này Nhị sư đệ ở mưu trí thượng, giống như thường xuyên so với chính mình mau như vậy một bước.

Tuy rằng này một bước không lớn.

Nhưng Tư Mã Ý cũng không phải thực ghen ghét hắn, ở điểm này, Tư Mã Ý lòng dạ trống trải, hơn xa với người bình thường.

So với chính mình cường chính là so với chính mình cường, không có gì hảo không thừa nhận.

Hắn một bên dùng cây bồ quỳ phiến cho chính mình quạt gió, một bên tinh tế suy tư nói: “Nói như thế tới, ngươi hoài nghi giao châu sĩ gia cùng Chu Du có quan hệ? Trước mắt ở phương nam, có thể chân chính đối Nam Xương có điều uy hiếp, trừ bỏ Tôn Sách cùng Kinh Châu Lưu thị, cũng cũng chỉ có sĩ gia.”

Gia Cát Lượng nói: “Không tồi, cho nên ta chờ lệnh vì sử, chuyên môn bôn giao châu mà đi.”

Tư Mã Ý trong tay cây bồ quỳ phiến đột nhiên tạm dừng.

“Ngươi muốn đi sĩ gia, kéo lên ta cùng Trương Ninh làm chi!”

Tiểu Oanh Nhi đi theo Tư Mã Ý phía sau, đột nhiên nói: “Ta là tự nguyện đi theo Khổng Minh đi, không phải bị hắn kéo lên, đừng đem ta cùng ngươi so.”

Tư Mã Ý trên mặt cơ bắp trừu động một chút.

“Hảo đi, ngươi muốn đi sĩ gia, vì sao còn muốn kéo lên ta?”

Gia Cát Lượng nhàn nhạt nói: “Vẫn là có sư huynh tùy ta cùng đi cho thỏa đáng, bởi vì sự tình nhiều ít có chút không thích hợp.”

Tư Mã Ý ngạc nhiên nói: “Có cái gì không thích hợp?”

Gia Cát Lượng nói: “Từ khi Hứa Tĩnh quy phụ đến lão sư dưới trướng lúc sau, giao châu sĩ gia cùng chúng ta luôn luôn giao hảo, liền tính là Chu Du tưởng kích động sĩ gia, bằng hắn bản lĩnh, như thế nào có thể nói động sĩ biến? Ta tổng cảm thấy nơi nào có không thích hợp địa phương, nhưng còn cân nhắc không ra, chỉ có thỉnh sư huynh tùy ta cùng đi, cũng hảo tham tường một chút.”

Tư Mã Ý sắc mặt lập tức liền thay đổi…… Biến muốn nhiều hắc có bao nhiêu hắc, muốn nhiều khó chịu có bao nhiêu khó chịu.

“Chính là bởi vì cái này? Ngươi mới cố ý đem ta túm đến Lĩnh Nam tới?” Tư Mã Ý nghiến răng nghiến lợi nói.

Gia Cát Lượng bị hắn nhìn một run run, nói: “Có cái gì không đúng sao?”

“Như vậy điểm việc nhỏ, ngươi vì cái gì không nói sớm?” Tư Mã Ý nghiến răng nghiến lợi nói: “Thế nào cũng phải đem ta túm đến này tới mới nói ra, ngươi sớm cùng ta nói, ta đã sớm nói cho ngươi…… Hiện giờ này một chuyến, ta chẳng lẽ không phải bạch lăn lộn?”

Gia Cát Lượng xin lỗi cười, nói: “Có một số việc, ta chính mình không loát thuận rõ ràng, nào không biết xấu hổ làm phiền sư huynh?”

Tư Mã Ý thật sâu hít một hơi, khắc chế tấu hắn xúc động, nói: “Nhị sư đệ ngươi tuy rằng nhiều mưu lược, nhưng tại đây phương diện lại nhiều ít còn kém một ít…… Việc này kỳ thật hảo lý giải, nếu ta là chu lang, tắc tất nhiên sẽ không ở Sĩ Tiếp trên người động ý niệm.”

Gia Cát Lượng nói: “Vì sao?”

“Thứ nhất Sĩ Tiếp tuổi quá lớn, đã qua tuổi sáu mươi, thứ hai Sĩ Tiếp mấy năm gần đây tới vẫn luôn cùng chúng ta giao hảo, thả hàng năm cấp triều đình thượng cống, như vậy một cái thượng tuổi người đồ an nhàn, tất nhiên không muốn dễ dàng thay đổi dĩ vãng yên ổn trạng huống, chu lang tưởng xúi giục Sĩ Tiếp, chỉ định là không có khả năng.”

Gia Cát Lượng bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Sư huynh chi ngôn có lý, vậy ngươi ý tứ là?”

Tư Mã Ý nói: “Cùng với xúi giục Sĩ Tiếp, không bằng xúi giục sĩ thị gia tộc người khác…… Tuổi trẻ khí thịnh, có dã tâm, muốn làm một phen sự nghiệp, bất an với hiện trạng……”

Gia Cát Lượng dùng bạch vũ phiến nhẹ nhàng một phách chính mình cái trán, nói: “Sư huynh thật là thông tuệ, nghe nói Sĩ Tiếp nhi tử sĩ huy tuổi trẻ khí thịnh, tuy rằng có tư cách kế thừa Sĩ Tiếp vị trí, nhưng Sĩ Tiếp thân thể khoẻ mạnh, sĩ huy kế thừa giao ngón chân xa xa không hẹn…… Thả nghe nói hắn chính kiến cùng Sĩ Tiếp vẫn luôn nhiều có bất đồng, nghe nói người này tính tình tương đối táo bạo, thả hùng tâm không nhỏ……”

Nói đến này thời điểm, Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý lẫn nhau trao đổi một cái khắc sâu ánh mắt.

Sự tình trải qua hai người bọn họ một bàn bạc, giống như không có gì khó.

……

Mấy ngày sau, Tư Mã Ý cùng Gia Cát Lượng chờ đoàn người rốt cuộc đến giao ngón chân.

Giao ngón chân quận nơi chính là đại hán triều nhất nam cảnh, này trị sở chính là đời sau Trung Quốc quan trọng nhất kinh tế khu chi nhất Quảng Châu.

Sĩ Tiếp huynh đệ thống trị giao ngón chân bốn nhiều năm, uy chấn trăm man, quyền khuynh một phương, này uy vọng ở nam cảnh có thể nói tôn quý, chí cao vô thượng.

Hắn xuất nhập khi minh chung vang khánh, đủ cả uy nghi, già tiêu cổ xuý, xe kỵ mãn nói, thường có hơn mười vị sa môn kẹp ở ngựa xe đàn trung dâng hương, muốn nhiều ngưu bẻ liền có bao nhiêu ngưu bẻ.

Gia Cát Lượng đám người lấy sứ giả danh nghĩa tới gặp Sĩ Tiếp.

Sĩ Tiếp mấy năm gần đây tới cùng triều đình qua lại giao hảo, nghe nói Đào Thương đồ đệ lấy sứ giả chi danh tiến đến, tự nhiên tự mình tiếp kiến.

Gia Cát Lượng thấy Sĩ Tiếp, đầu tiên hướng hắn biểu đạt Đào Thương thành ý, sau đó lấy ra triều đình sắc phong chiếu thư, biểu đạt Đào Thương thành ý.

Đào Thương đại biểu triều đình, sắc phong Sĩ Tiếp vì an xa tướng quân, phong tước long độ đình hầu.

Sĩ Tiếp tuổi rất lớn, có thể được đến triều đình gia phong, tự nhiên phi thường cao hứng, hắn vui tươi hớn hở tự mình chiêu đãi Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý.

Yến hội phía trên, chỉ có bọn họ ba người.

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý hai người ở cùng Sĩ Tiếp giao bôi đổi trản một lúc sau, đột nhiên nói: “Phủ quân cũng biết, ta hai người ở xa tới đến tận đây, chính là vì sao?”

Sĩ Tiếp tuổi sống một đống, tự nhiên không phải tiểu hài tử, thả hiện tại phương bắc chư hầu tình huống, hắn đại khái cũng đều biết.

Sĩ Tiếp loát sợi râu, nói: “Nguyên nhân chính là vì không biết nhị vị đặc sứ thừa tướng gì mệnh, lão phu mới đặc biệt một mình mở tiệc, khoản đãi nhị vị sứ giả, cũng đuổi tả hữu…… Nơi này cũng không

người khác, cái gọi là ra quân chi khẩu, nhập ngô chi nhĩ, thượng không tiếp thiên, hạ không kịp mà, nãi tại đây cũng, nhị vị sứ giả có chuyện, không ngại nói thẳng.”

Gia Cát Lượng trong lòng thầm khen Sĩ Tiếp quả nhiên là chỉ cáo già.

“Phương bắc tình thế, phủ quân nghĩ đến cũng là đều rõ ràng đi?”

Sĩ Tiếp không tàng tư, gật đầu nói: “Lược có nghe thấy, lần trước đào tương ở khúc phụ tập kết đại quân 30 vạn cùng Tào Tháo cùng tam Lưu chống lại, hiện giờ Tôn Sách thừa Đào Thương phía sau hư không, khởi binh tấn công Giang Nam…… Ai, tưởng kia Tôn Sách năm đó đều là mệt thừa tướng bảo toàn, mới có thể ổn ngồi Lư Giang, hiện giờ cư nhiên thất tín bội nghĩa, khởi binh phản loạn thừa tướng…… Tôn Văn Đài như thế nào sinh ra như vậy nghiệp chướng! Ai, thật là lệnh người cảm thán!”

Gia Cát Lượng muốn bãi quạt lông: “Thiên hạ bất hiếu tử gì độc Tôn Bá Phù một người ngươi, chỉ sợ có chút bất hiếu tử đều ở trước mắt, chỉ là cha mẹ đãi tử chi tâm như thiên, khủng chưa chắc thấy rõ là được.”

Sĩ Tiếp nghe vậy nhíu nhíu mày, hắn cũng là người lão thành tinh, tự nhiên biết Khổng Minh là lời nói có ẩn ý.

Sĩ Tiếp bình tĩnh nhìn Khổng Minh: “Lão phu ngu dốt, còn thỉnh Gia Cát tiểu hữu thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng.”

Khổng Minh nói: “Tại hạ cùng Tư Mã sư huynh lần này tới, thứ nhất là phụng lão sư chi mệnh, đại biểu triều đình sắc phong phủ quân, thứ hai chính là muốn hỏi phủ quân một câu, không biết ngài cùng Chu Du nhưng có lui tới?”

“Chu Du?” Sĩ Tiếp khó hiểu nói: “Lão phu không quen biết Chu Du, cùng hắn cũng chưa từng lui tới, không biết Gia Cát tiểu hữu vì sao bởi vậy vừa hỏi?”

Gia Cát Lượng nói: “Thật không dám dấu diếm, Chu Du suất binh tấn công Nam Xương, này hành vi nhiều có tự giữ chi ý, căn cứ giáo sự phủ điều tra, Chu Du tựa hồ có minh hữu, bởi vậy mới vừa rồi như thế hành sự, lượng nhìn chung phương nam chư hầu, có thể đương Chu Du minh hữu, lại có thể huy binh thẳng lấy Nam Xương người, trừ bỏ phủ quân, lượng thật sự nghĩ không ra còn có người khác.”

Sĩ Tiếp sá nhiên nói: “Gia Cát tiểu hữu, lão phu cùng Chu Du lại vô lui tới.”

Tư Mã Ý cười ha hả nói: “Trừ bỏ phu quân, kia người khác đâu? Sĩ gia gia đại nghiệp đại, chỉ sợ sở hữu sự cũng tuyệt phi phủ quân một người có khả năng khống chế đi?”

------oOo------

Chương 871: nội quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sĩ Tiếp sắc mặt có điểm không quá đẹp.

Tư Mã Ý lời này nói…… Nói rõ là lời nói có ẩn ý a.

Đây là ở châm chọc chính mình quản giáo gia tộc bất lực?

Gia Cát Lượng cực có nhãn lực thấy, hắn thấy Sĩ Tiếp sắc mặt có điểm không đúng, vội nói: “Phủ quân đừng vội hiểu lầm, chúng ta sư huynh đệ nói chuyện có chút thẳng, còn xin đừng hướng trong lòng đi……”

Sĩ Tiếp trong lòng hừ hừ.

Này cũng kêu nói chuyện thẳng?

Này cong cong vòng a!

Gia Cát Lượng tiếp tục nói: “Kỳ thật lão sư khẳng định là tin tưởng phủ quân, bằng không ta hai người cũng sẽ không đặc biệt trèo đèo lội suối tới giao châu một chuyến, thả ta hai người lời này cũng là hảo tâm, rốt cuộc có một số việc chúng ta là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nhiều suy nghĩ suy nghĩ tóm lại là không chỗ hỏng.”

Sĩ Tiếp nửa khép con mắt, chậm rì rì loát theo sợi râu.

Thật lâu sau lúc sau, lại thấy hắn cảm khái nói: “Gia Cát tiểu hữu ngụ ý, lão phu minh bạch, ngươi yên tâm, việc này lão phu trong lòng hiểu rõ…… Tới, chúng ta ăn cơm trước! Khác quay đầu lại lại nói.”

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý đều là kinh nghiệm sóng gió người, phi kẻ đầu đường xó chợ, bọn họ tự nhiên là minh bạch điểm đến tức ngăn đạo lý.

Lập tức, liền thấy ba người thôi bôi hoán trản, nói một ít râu ria nói.

Ăn no lúc sau, Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý ở người hầu dẫn dắt hạ, đi trước quán dịch nghỉ ngơi.

Bọn họ không có quá nhiều lo lắng.

Nên nói nói đều nói, bước tiếp theo trên cơ bản không bọn họ chuyện gì, Sĩ Tiếp chỉ cần không phải ngốc tử, liền nhất định sẽ đi tra.

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý chính là thông tuệ người, bọn họ có thể nhìn ra Sĩ Tiếp một hai phải kẻ đầu đường xó chợ, nếu hắn muốn cẩn thận tra chuyện này, nói vậy nhất định sẽ thành công.

Sĩ Tiếp kinh doanh giao châu nhiều năm, hắn ở chỗ này năng lượng, cũng không phải là người bình thường có thể so sánh.

Lão hổ ngủ gật thời điểm không đáng sợ, nhưng một khi tỉnh, chính là hổ gầm núi rừng chi uy.

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý đi rồi, Sĩ Tiếp thật sâu hít một hơi, bình phục một chút nỗi lòng, bắt đầu cẩn thận ở trong đầu loát thuận gần nhất phát sinh sự tình.

Tuổi lớn, làm việc liền rất ổn, hắn cũng không sốt ruột lập tức xuống tay đi tra, đại diện tích tra chỉ biết rút dây động rừng, Sĩ Tiếp thói quen với trước tự hành loát thuận ý nghĩ, ở theo chính mình tìm được ý nghĩ tìm một cái đột phá khẩu.

Sĩ Tiếp rất có kiên nhẫn, hắn liền như vậy lẳng lặng cân nhắc, tưởng tượng cư nhiên liền suy nghĩ suốt hai cái canh giờ.

Hai cái canh giờ sau, Sĩ Tiếp phân phó thủ hạ thân vệ, đem hắn huynh đệ sĩ nhất âm thầm tìm tới.

Sĩ gia bốn huynh đệ, phân biệt thống trị giao châu bốn quận, chỉ có mỗi năm lúc này, mới đều phản hồi giao ngón chân tế tổ bái thiên, cũng nhân tiện hội báo các quận công tác.

Đây là lâu dài tới nay ở Lĩnh Nam phong tục, từ khi Sĩ Tiếp thống lĩnh giao châu lúc sau, cái này phong tục liền vẫn luôn truyền lưu xuống dưới.

Mà nay năm tế điện, tính tính thời gian, không sai biệt lắm liền ở mấy ngày lúc sau.

Thường lui tới, tế điện hết thảy an bài công việc đều là giao cho Sĩ Tiếp huynh đệ, sĩ nhất đi làm.

Nhưng là năm nay, Sĩ Tiếp cảm thấy chính mình tuổi lớn, giao châu này phân cơ nghiệp, sớm muộn gì đều phải giao cho chính mình nhi tử, có một số việc, cũng là thời điểm làm nhi tử bắt đầu đi xử lý, rốt cuộc hắn mới là giao châu tương lai chủ nhân.

Vì thế, tế thiên chuyện này, Sĩ Tiếp đem hắn giao cho chính mình người thừa kế sĩ huy.

Tự hỏi hai cái canh giờ, Sĩ Tiếp bản năng cảm giác được, chuyện này, chính mình có lẽ là có cái gì sơ hở.

“Huynh đệ, năm nay tế tổ giao cho huy nhi chủ trì, trước mắt chuẩn bị mở như thế nào?”

Sĩ nhất vội nói: “Huy nhi vẫn là thực cần cù và thật thà, sự tình đều chứng thực gọn gàng ngăn nắp, so tiểu đệ năm rồi xử lý đều hảo.”

Sĩ Tiếp ‘ nga ’ một tiếng, lại nói: “Lão phu gần nhất công vụ bận rộn, chưa kịp hỏi nhiều chi tiết, huy nhi xử lý tế điện, cùng ngươi năm rồi nhưng có cái gì bất đồng.”

Sĩ nhất vội nói: “Tiểu đệ cũng biết đại ca công vụ bận rộn, liền không lấy những việc này tới quấy rầy huynh trưởng, năm nay tế điện, huy

nhi làm không ít thay đổi, đầu tiên là này tế thiên nơi, liền sửa ở Nam Sơn.”

“Nam Sơn?” Sĩ Tiếp hai tròng mắt híp lại, nói: “Như thế nào đột nhiên thay đổi địa phương?”

“Nghe nói là huy nhi tìm từ Trung Nguyên tới phương sĩ, đối thiên bói toán, điều tra phong thuỷ, thấy ta giao ngón chân ngoài thành Nam Sơn chính là phong thuỷ bảo địa, thời vận đại cát, cho nên ở Nam Sơn cao đúc thổ đài!”

Sĩ Tiếp nhíu nhíu mày, nói: “Chỉ dựa vào tha phương thuật sĩ chi ngôn, liền đổi tế điện chỗ, làm như vậy, có phải hay không có chút quá trò đùa.”

Sĩ nhất đĩnh đạc nói: “Hài tử muốn làm, khiến cho hắn làm đi! Cũng không phải cái gì đại sự.”

Sĩ Tiếp không cùng sĩ nhất nhiều bẻ xả, nói: “Vấn đề ở Nam Sơn tế thiên…… Nhưng an toàn không?”

Sĩ nhất rất là tự tin gật đầu nói: “Điểm này ta cũng nghĩ đến, huy nhi đã làm tốt hoàn toàn chuẩn bị, Nam Sơn phụ cận các nơi yếu đạo, huy nhi đều an bài binh tướng gác, mặt khác hắn còn đem hắn ở Tống bình binh mã điều tới rồi Nam Sơn, để phòng bất trắc!”

“Cái gì?” Sĩ Tiếp sắc mặt rốt cuộc thay đổi: “Ngươi nói hắn đem hắn ở Tống bình binh mã tất cả đều điều tới rồi Nam Sơn?”

Sĩ nhất khó hiểu nhìn hắn, nói: “Đúng vậy, tế thiên cùng ngày, vì phòng bất trắc, an trí binh mã không phải thực bình thường sao? Đại ca ngươi hoảng loạn cái gì?”

Sĩ Tiếp thật mạnh một phách bàn, cả giận nói: “Giao ngón chân liền có có sẵn binh mã, hắn cố ý chạy đến Tống bình đi điều binh làm chi? Chẳng lẽ Tống bình quân tốt so giao ngón chân càng thêm tinh nhuệ? Này một tới một lui điều phối binh mã, chẳng lẽ liền không hao phí thuế ruộng sao?”

“Này……” Sĩ nhất lập tức nghẹn lời: “Đệ, đệ không có tưởng nhiều như vậy, huy nhi khả năng cũng không tưởng nhiều như vậy.”

“Ngươi tưởng chính là không nhiều lắm, nhưng hắn tưởng chưa chắc liền ít đi!”

Sĩ Tiếp ngăn chặn nội tâm tức giận, nói: “Truyền ta quân lệnh, trong thành binh mã tạm thời không cần vọng động, hết thảy như thường, ngươi phái người cầm ta phù tiết, đến chín thật quận đi điều khiển binh mã tới đây, lão phu nhưng thật ra muốn nhìn, ta đứa con trai này rốt cuộc cùng ta chơi là cái gì hoa chiêu.”

“Nặc.”

“Hôm nay việc, không được cho ta lộ ra một chữ đi ra ngoài.”

“Đại ca yên tâm, đệ đệ không dám.”

……

Mấy ngày sau, giao ngón chân các cấp quan viên đi cùng Sĩ Tiếp cùng nhau đi trước Nam Sơn bái tế.

Lâm hành phía trước, Sĩ Tiếp phái người cấp Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý đưa tới lời nhắn, làm cho bọn họ an tâm một chút tĩnh chờ, đãi tế thiên lúc sau, hết thảy tự nhiên tra ra manh mối.

……

Quán dịch nội.

“Xem ra, Sĩ Tiếp cái kia cáo già là ngửi được cái gì vị.” Gia Cát Lượng phe phẩy quạt lông cười nói.

Tư Mã Ý lười biếng đánh ngáp: “Tế thiên là lúc động thủ, xem ra hành sự người nhưng thật ra rất có vài phần tính kế, bất quá Sĩ Tiếp nếu đã nổi lên lòng nghi ngờ, kia bình loạn việc cơ bản liền không khó khăn.”

Gia Cát Lượng gật đầu tán đồng nói: “Kia chúng ta liền tĩnh chờ tin lành, nghe nói lúc này đây chủ trì an bài giao ngón chân Nam Sơn tế thiên người là Sĩ Tiếp nhi tử sĩ huy…… Không có gì bất ngờ xảy ra nói, Chu Du ở sĩ gia liên hệ người, chính là hắn không thể nghi ngờ.”

Tư Mã Ý nói: “Mặc kệ Chu Du liên hệ người là ai, nếu đã kết luận việc này cùng sĩ gia thoát không ra quan hệ, lần đó đầu nói cái gì cũng phải nhường Sĩ Tiếp lão nhân lấy ra điểm thành ý mới được.”

“Sư huynh ý tứ là?”

“Làm hắn xuất binh, nhưng không phải giúp Chu Du giáp công Nam Xương thành, mà là cùng Nam Xương thành các tướng sĩ cùng nhau giáp công Chu Du.”

Gia Cát Lượng nghe vậy cười, ám đạo hắn cái này sư huynh thật đúng là một cái không có hại chủ.

……

Một ngày lúc sau, Nam Sơn tế thiên quân đội quay trở về giao ngón chân, Sĩ Tiếp tự mình tới dịch quán thấy Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý.

Lão nhân này có lẽ biết giấu không được, gặp mặt đơn giản ăn ngay nói thật.

“Đa tạ hai vị tiểu hữu đại biểu thừa tướng tới nhắc nhở lão phu, không thể tưởng được cái kia nghịch tử cư nhiên cấu kết Chu Du, ý đồ thừa Nam Sơn tế thiên là lúc, giam lỏng lão phu cùng mấy cái đệ đệ, tự lãnh giao châu…… Buồn cười lão phu lần trước còn chê cười nhân gia Tôn Văn Đài sinh con bất hiếu, ai, mất mặt, mất mặt a.”

()

------oOo------

Chương 872: gan lớn đinh phụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sĩ Tiếp thông qua Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý nhắc nhở, kịp thời ngăn lại sĩ huy làm phản.

Sĩ huy tuy rằng là Sĩ Tiếp kế vị người, nhưng trên thực tế hắn tuổi tác cũng không nhỏ, nhưng Sĩ Tiếp tuy rằng qua tuổi sáu mươi, nhưng thực rõ ràng vẫn là tinh thần phấn chấn, này cả ngày tung tăng nhảy nhót, nhưng đêm ngự số nữ, không có một chút muốn quải dấu hiệu.

Sĩ huy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng có đôi khi lại ở phạm nói thầm.

Hắn thực hoài nghi chính mình rốt cuộc có thể hay không sống quá vị này thân cha.

Xác thật Sĩ Tiếp trong lịch sử sống đến 90 tuổi mụ.

Ở cái kia tuổi thọ trung bình cực thấp thời đại, Sĩ Tiếp tồn tại liền giống như sống vương bát thành tinh giống nhau, vô địch.

Liền ở sĩ huy trong lòng nghẹn khẩu khí này lại không biết nên như thế nào cho phải thời điểm, Chu Du sứ giả Lữ phạm tìm tới hắn, cũng dựa theo Chu Du cách nói, một đốn vì hắn tẩy não, nói sĩ huy có thiên túng chi tài, Vương Bá chi khí, nghẹn khuất ở giao châu bên này tắc đầy đất, không khỏi có chút quá mức với nhân tài không được trọng dụng.

Hắn có thể làm một phen đại sự nghiệp!

Người không sợ không bản lĩnh, liền sợ đối chính mình không có thanh tỉnh nhận thức.

Sĩ huy chính là như vậy một loại người.

Hắn ở Lữ phạm lừa dối hạ, cư nhiên thật sự tin tưởng chính mình là có thể thành tựu đại sự không thế anh chủ, hắn cư nhiên tưởng ma xui quỷ khiến tưởng ở Nam Sơn tế thiên thời điểm, phát động binh biến, giam lỏng chính mình phụ thân cùng thúc phụ nhóm, trở thành giao châu chi chủ, sau đó ở chỉ huy bắc thượng, cùng Chu Du cùng nhau chia đều Giang Nam.

Không thể không nói, thật là tương đương có dũng khí lựa chọn cùng hành động lực.

Nếu là không có Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý tới đi theo hạt trộn lẫn, nói không chừng sĩ huy ở Trung Quốc trong lịch sử địa vị có khả năng vượt qua Lý Thế Dân.

Nhưng thiên hạ mọi việc, đều là lấy thành bại luận anh hùng.

Thực đáng tiếc, hắn không thành công.

……

Nghe xong Sĩ Tiếp lời nói lúc sau, Tư Mã Ý hỏi: “Xin hỏi phủ quân tính toán như thế xử trí việc này?”

Sĩ Tiếp thần sắc biến có chút cô đơn, hắn thở dài khẩu khí, pha là bất đắc dĩ nói: “Hắn dù sao cũng là lão phu nhi tử…… Trải qua việc này lúc sau, lão phu ngày sau tự nhiên không có khả năng làm hắn kế vị, nhưng lại không đành lòng giết hắn, còn thỉnh nhị vị lý giải.”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng lắc lư quạt lông, gật đầu nói: “Người ai vô tử? Thiên hạ ai không vì cha mẹ? Phủ quân chuyến này, nãi ở tình lý bên trong, lượng có thể lý giải, chỉ là……”

Nói đến này, Gia Cát Lượng thở dài khẩu khí, lắc đầu không nói.

Sĩ Tiếp tâm lập tức có chút khẩn trương.

Tiểu tử này làm gì nha? Có cái gì thí liền phóng bái? Thở ngắn than dài, chỉnh lão phu nổi da gà đều phải đi lên!

Ta một phen tuổi, ngươi đừng lão đại thở dốc làm ta sợ biết không?

“Gia Cát tiểu hữu lời này ý gì? Có nói cái gì cứ nói đừng ngại!”

“Ai, vẫn là không nói hảo.”

Sĩ Tiếp nóng nảy: “Tiểu hữu không cần như thế, chúng ta có nói cái gì nhưng nói thẳng, lão phu lại không phải bất thông tình lý người.”

Tư Mã Ý ở bên cạnh nói: “Ta sư đệ người này da mặt mỏng, có chút lời nói không hảo há mồm…… Tính vẫn là ta thế hắn nói đi.”

Sĩ Tiếp đánh ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tư Mã Ý, liền biết hắn da mặt dày cùng tường thành giống nhau, hắn một trương miệng, sợ là chuẩn không chuyện tốt.

Này hai người ở chính mình trước mặt, một cái là đường, một cái là roi.

Sĩ Tiếp gắt gao nhìn chằm chằm Tư Mã Ý, nói: “Ngươi nói đi, lão phu lắng nghe lời dạy dỗ.”

Tư Mã Ý đối với Sĩ Tiếp trường làm vái chào: “Không dám, không dám…… Tại hạ chỉ là tưởng nói, phủ quân ái tử sốt ruột, cũng kịp thời ngăn chặn biến loạn, giữ được giao ngón chân quận, này hết thảy đều ở ta cùng sư đệ trong mắt, nhưng lão sư bản nhân lại không ở nơi này…… Hắn trước mắt ở Bành Thành quốc, xa ở ngàn dặm ở ngoài, sở hữu sự, đều là từ người khác trong miệng nghe tới, chưa chắc có thể thể hội giống chúng ta như vậy rõ ràng…… Đặc biệt là phủ quân bình định rồi phản loạn, lại không giết sĩ huy, lão sư sợ là sờ không chuẩn phủ quân mạch lạc…… Dễ dàng sinh nghi!”

Sĩ Tiếp suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Có lý…… Kia y hai vị tiểu hữu ý tứ, lão phu đương như thế nào hướng thừa tướng tỏ vẻ trung

tâm?”

Tư Mã Ý nghe vậy, cười.

“Phủ quân chính là một châu chi trường, hùng cứ giao ngón chân anh hùng hào kiệt, này giữa nên như thế nào hành sự, lại nơi nào là chúng ta hai cái tiểu bối có thể khoa tay múa chân?”

Sĩ Tiếp dùng tay nhẹ nhàng loát râu bạc, ở trong sảnh lui tới đi dạo bước chân.

Hắn vừa đi, một bên cúi đầu trầm tư.

Không bao lâu, lại thấy hắn đột nhiên đứng ở tại chỗ.

“Lão phu nguyện ý xuất binh, đi trước Nam Xương, tương trợ thừa tướng đánh bại Chu Du…… Còn thỉnh hai vị tiểu hữu đi cùng lão phu đi thông, cũng hảo làm chứng kiến, không biết hai vị ý hạ như thế nào?”

Gia Cát Lượng trong lòng thầm khen, lão già này thật là một điểm liền thấu.

Nếu là luận cập mưu trí hoặc là dụng binh, Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý tự nhiên không sợ Chu Du, nhưng lập tức khó nhất chính là bọn họ trong tay không có nhưng dùng chi binh!

Nhưng chuyện tới hiện giờ, hết thảy rốt cuộc giải quyết dễ dàng.

……

Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý khuyến khích Sĩ Tiếp xuất binh Nam Xương, cùng bọn họ cùng nhau đối kháng Chu Du.

Nam Xương thành bên này, Chu Du đã bắt đầu liên tục đối thành trì người trong tiến hành qua vài lần thử.

Trải qua thử lúc sau, Chu Du phát hiện, Nam Xương thành tựa hồ cũng không có hắn trong tưởng tượng khó có thể tấn công.

Đối thủ bất quá đều là người tầm thường, cái gì Đào Ứng, Quách Đồ, Lưu Tích, Nghiêm Bạch Hổ vân vân…… Căn bản không có gì giống dạng bản lĩnh, đối mặt chính mình thế công cùng mưu kế, bọn họ nhược giống như là hài tử giống nhau.

Chỉ có Lữ Đại, Hạ Tề đám người nhưng thật ra có chút bản lĩnh, có thể cùng Chu Du thích hợp đánh giá một chút, nhưng cũng không đủ vì họa lớn.

Nếu không phải vì bảo toàn thực lực, Chu Du đã sớm đem Nam Xương thành công phá.

Hắn hiện tại phải làm, chính là một chút một chút mài mòn Nam Xương thành sĩ khí cùng thực lực, chỉ chờ Sĩ Tiếp đại quân vừa đến, liền có thể một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, dễ như trở bàn tay phá được Nam Xương thành.

Nam Xương thành giờ phút này đang đứng ở một mảnh hoảng loạn, dân tâm không chừng, quân tâm không xong.

Mà này, đúng là Chu Du muốn nhìn đến.

Nhưng là Chu Du ngàn tính vạn tính, lại vẫn là xem nhẹ một chút, hắn cho rằng Nam Xương trong thành tướng lãnh cùng binh mã, chính là Đào Thương lưu tại nơi này toàn bộ lực lượng.

Nhưng là hắn sai rồi.

Trừ bỏ trong thành binh mã ở ngoài, Đào Thương còn ở Nam Xương thành quanh thân, để lại một con ám cờ.

Này chỉ ám cờ, chính là hắn nhỏ nhất đồ đệ, đinh phụng.

Trong núi vô nhật nguyệt, đinh phụng đã đã quên hắn phụng Đào Thương chi mệnh đi vào Nam Xương quanh thân núi rừng đóng quân là bao lâu phía trước sự.

Nhưng không hề nghi ngờ, trong khoảng thời gian này nhất định là phi thường trường, đinh phụng cảm giác chính mình đều mau biến

thành dã nhân.

Nhưng này với hắn mà nói, cũng không phải cái gì việc khó.

Trên thế giới này, không có một cái hài tử có thể so đinh phụng càng có thể chịu khổ.

Chu Du đối Nam Xương tạo áp lực, đinh phụng không phải không biết, nhưng hắn vẫn luôn không có bất luận cái gì động tác.

Bởi vì ở phái hắn theo sát Lưu Tích cùng Quách Đồ tới Nam Xương thành phía trước, Đào Thương liền dặn dò quá đinh phụng, người khác là minh, đinh phụng là ám.

Xuất kích thời gian, cùng với như thế nào xuất kích, tất cả đều từ đinh phụng chính mình làm chủ.

Nhưng cần phải một kích tất trúng.

Đinh phụng ghi nhớ lão sư dạy bảo.

Hắn đang chờ đợi một cái cơ hội, một cái Chu Du thả lỏng cảnh giác cơ hội.

Trước một đoạn thời gian, Chu Du vừa đến Nam Xương thành, thời cơ cũng không thành thục.

Nhưng là hiện tại, Chu Du đã nắm chắc thắng lợi, nghĩ đến hắn hẳn là sẽ đại ý.

Loại này thời điểm, là hắn nhất thả lỏng thời điểm, cũng là đinh phụng có thể ra tay thời cơ.

Đinh phụng thuộc hạ có bốn cái doanh, mỗi doanh một ngàn binh lính, mà phụ tá hắn, còn lại là Đào Thương sai khiến cho hắn bốn cái giáo úy.

Một ngày này, đinh phụng đem này bốn cái giáo úy toàn bộ triệu tập lên, nói cho bọn họ, chính mình tối nay phải hướng Chu Du quân trại

phát động tiến công.

Hơn nữa hắn mục đích thực minh xác…… Chính là muốn một kích phải giết, thừa loạn diệt trừ Chu Du!

()

------oOo------

Chương 873: đột tập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bốn doanh giáo úy nghe xong đinh phụng nói, lúc ấy liền đều có điểm choáng váng.

Một kích phải giết, vẫn là sát Chu Du?

Này họ Đinh tiểu tử chơi cái gì đa dạng? Vui đùa cái gì vậy, sao có thể!

Bên ta bốn doanh thêm lên chính là chỉ có 4000 người a!

Chu Du binh mã liền tính là không nhiều lắm, vẫn là có hai vạn hơn người, hơn nữa trong quân vẫn là có Trình Phổ cùng Hoàng Cái như vậy hùng hổ chi đem tọa trấn!

Một người giáo úy run run rẩy rẩy đối đinh phụng chắp tay, nói: “Đinh tướng quân…… Việc này, không khỏi có chút trò đùa đi? Chu Du là người phương nào, nơi nào sẽ là như vậy dễ dàng đã bị giết? Chuyện này chỉ sợ là còn phải bàn bạc kỹ hơn a.”

Đinh phụng giơ tay, ngăn cản ở bọn họ nói đầu nói: “Không có gì nhưng bàn bạc kỹ hơn, bắt giặc bắt vua trước, đây là từ xưa bất biến ứng chiến đạo lý, nơi nào có như vậy nhiều nói? Lập tức thời cuộc khẩn cấp, việc này liền như vậy định rồi!”

Nói đến này, đinh phụng từng cái xem xét bốn gã giáo úy, nói: “Các ngươi bốn cái chỉ cần từng người suất binh, ở bên ngoài khiến cho Chu Du doanh trại hỗn loạn, khác không cần các ngươi làm cái gì, đánh vào Chu Du soái trướng, lấy này thủ cấp, đều có ta tới hoàn thành!”

Bốn vị giáo úy vừa nghe, tức khắc đều ngây ngẩn cả người.

Tiểu tử này lá gan có phải hay không cũng quá lớn?

Một người giáo úy nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Đinh tướng quân, ngươi tính toán mang bao nhiêu người đi lấy Chu Du thủ cấp?”

Đinh phụng cẩn thận cân nhắc một chút, nói: “Liền mang một trăm người đi!”

Bốn gã giáo úy đồng thời hút một ngụm khí lạnh.

Ta nima!

Đinh phụng thấy bốn người biểu tình, nghi hoặc nói: “Mang nhiều?”

“Không phải, không phải!” Bốn gã giáo úy vội vàng đồng thời cùng xua tay.

“Hảo, vậy như vậy định rồi…… Tối nay giờ Tý, đêm tập Chu Du đại doanh, ta tự mình gỡ xuống Chu Du thủ cấp!”

……

Màn đêm buông xuống giờ Tý.

Nguyệt hung tinh người đêm, phong cao phóng hỏa thiên.

Bốn gã giáo úy suất lĩnh 3900 nhiều nhân mã, đi tới Chu Du doanh trại bên.

Chu Du doanh trại dựa núi gần sông, pha hợp quy luật.

Bốn gã giáo úy đi vào đại trại mặt đông, ngay sau đó mệnh lệnh bọn lính vọt vào đi phóng hỏa.

Hỏa mượn phong thế, ngay lập tức chi gian, liền đem Chu Du đại trại bên ngoài toàn bộ thiêu một tảng lớn.

“Hoả hoạn lạp!”

“Việc lớn không tốt, đi lấy nước!”

“Có người đánh lén doanh trại, có người đánh lén!”

Này một tiếng kinh hô gần chỉ là một cái bắt đầu, không bao lâu, Chu Du doanh trại càng thêm náo động, đi theo liền truyền đến càng nhiều người kêu la.

Hết đợt này đến đợt khác, loạn không thành tiếng.

Lại là Kim Lăng quân thừa cơ sát nhập, ở doanh trại bên ngoài một phen công kiên, hấp dẫn doanh trại trung tôn gia quân sĩ binh tròng mắt.

Mà thừa cơ hội này, đinh phụng suất lĩnh một trăm tinh kỵ, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế, vọt vào Chu Du đại doanh bên trong, thẳng đến soái trướng phóng đi.

Mắt thấy vọt tới soái trướng phía trước, một bên hiện lên một đội tôn gia quân thân binh, cầm đầu một người kỵ đem đối với đinh phụng đám người cao giọng nói: “Lớn mật cuồng đồ! An dám đến này……”

Lời nói không không chờ nói xong, lại thấy đinh phụng thả người nhảy, trực tiếp nhảy tới tên kia kỵ đem mã phía sau lưng thượng, hắn móc ra bên hông chủy thủ, đối với kia kỵ đem ngực nhanh chóng trát hai hạ.

Liền thấy kia kỵ đem lập tức xụi lơ ngã xuống xuống ngựa, lập tức mất mạng.

Đinh phụng tiếp nhận kia kỵ đem binh khí, vừa lúc giờ phút này hắn phía sau trăm kỵ cũng đuổi đi lên.

Đinh phụng khóe miệng lộ ra một tia lãnh khốc cười, kia tươi cười làm người không rét mà run.

“Sát!” Đinh phụng cao giọng rống giận.

Trăm tên kỵ binh sôi nổi vây quanh mà thượng, cùng soái trướng trước thân binh chiến thành một đoàn.

Những cái đó kỵ binh có một ít còn cầm liền nỏ, chỉ nghe vài tiếng "Vèo vèo vèo" tiếng vang, thình lình đã đem hàng phía trước vài tên kỵ binh sôi nổi bắn ngã xuống đất.

Mà mặt khác cầm đao cùng cầm súng kỵ binh, còn lại là bắt đầu cùng tôn gia quân thân vệ vật lộn, trong lúc nhất thời ánh đao kích ảnh, chém giết cùng tiếng quát tháo vang thành một mảnh.

Đinh phụng phóng ngựa chạy như điên, tại đây trăm kỵ yểm hộ hạ, giết đến Chu Du soái trướng trước.

Lần này tử, tôn gia quân thân vệ nhóm tức khắc nóng nảy.

"Mau! Mau tới người! Bảo hộ Chu tướng quân!"

Đinh phụng cũng không để ý những cái đó, hắn phóng ngựa trực tiếp xung phong liều chết vào Chu Du soái trướng, giơ lên cao trong tay trường mâu, nhưng là trong trướng lại không có một bóng người.

Đinh phụng trong nháy mắt ngây dại.

Hắn trong lòng ẩn ẩn dâng lên một cổ dự cảm bất tường.

Liền ở ngay lúc này, soái trướng ở ngoài, đột nhiên vang lên một trận tiếng kèn.

Đinh phụng vội vàng lôi kéo cương ngựa, xông ra ngoài.

Không bao lâu, lại thấy soái trướng bốn phía, vây đi lên một đám hung ác tôn gia quân sĩ tốt.

Mà ở này đó tôn gia quân sĩ tốt ở giữa, cầm đầu một người, đúng là Chu Du!

Mà đi theo hắn phía sau, thượng có Hoàng Cái cùng tôn bí chờ vài tên đại tướng.

Chu Du cười ha hả nhìn từ trên xuống dưới từ soái trướng trung lao tới đinh phụng, đầy mặt ý cười.

“Hảo một người tuổi trẻ tiểu tướng! Du tuy rằng nghĩ đến sẽ có người tiến đến hành rút củi dưới đáy nồi chi kế, nhưng lại không tới trước sẽ là cái dạng này tiểu tướng…… Ngươi tên là gì?”

Đinh phụng binh hành nước cờ hiểm, lại là không nghĩ tới rơi xuống cái này một cái kết quả.

Chẳng những không tính kế đến Chu Du, ngược lại là bị hắn tính kế.

Nhưng việc đã đến nước này, đinh phụng ngược lại là trấn định xuống dưới.

Hắn hô to nói: “Ta nãi đinh phụng là cũng, hôm nay đặc tới lấy thủ cấp của ngươi!”

“Đinh phụng?” Chu Du cẩn thận hồi tưởng một chút, lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Dứt lời, liền thấy hắn quay đầu nhìn về phía tả hữu nói: “Các ngươi nghe qua tên này sao?”

Tả hữu tất cả đều lắc đầu.

“Chưa từng nghe qua.”

“Trước nay chưa từng nghe qua!”

Thanh âm tuy rằng không lớn, lại cũng là truyền tới đinh phụng lỗ tai.

Tiểu tướng quân nghiến răng nghiến lợi, binh tướng khí hướng về phía sau thật mạnh vung, nói: “Ta chính là Đào thừa tướng ngồi

xuống Tam đệ tử, ngươi chờ cư nhiên dám coi rẻ ta cũng? Làm ngươi chờ biết được sự lợi hại của ta!”

Dứt lời, phóng ngựa thẳng đến Chu Du chạy vội qua đi.

Chu Du bên người Hàn khi cùng Hoàng Cái sớm có chuẩn bị, suất lĩnh nhân mã từ hai sườn bao kẹp tiến lên, muốn ngăn lại đinh phụng.

Đinh phụng phấn khởi một mâu hướng về Hoàng Cái ném tới, chỉ nghe “Quang” một tiếng vang lớn, thế nhưng là đem Hoàng Cái từ trên ngựa tạp đi xuống.

Hoàng Cái xuống ngựa lúc sau, vội vàng một cái con lừa lăn lộn, xoay người đứng dậy.

Hắn thấy đinh phụng tuổi còn nhỏ, không quá đem hắn đương hồi sự, không có làm cái gì chuẩn bị, không nghĩ vừa lên tới liền ăn mệt.

“Hảo cái tiểu tử, không thể tưởng được cư nhiên còn sẽ có bực này thủ đoạn!”

Hoàng Cái giận cực phản cười, lại xông lên đi cùng Hàn đương giáp công đinh phụng.

Đinh phụng tuổi tuy nhỏ, nhưng trời sinh tính lại là gan lớn, hắn múa may đại mâu ở đây trung ẩu đả, tả hữu xung đột, như vào chỗ không người.

Tôn bí thấy đinh phụng như thế dũng mãnh, trong lòng không phục, phóng ngựa đi lên cùng đinh phụng đối chiêu.

Hai người qua lại đấu mười mấy hiệp, tôn bí lại là chống đỡ không được.

Đừng nhìn đinh phụng tuổi tác tiểu, nhưng lại là lực lớn vô cùng, mười chiêu hơn sau, đinh phụng nhất chiêu đánh vào tôn bí trên chiến mã, lại là đem hắn chiến mã trực tiếp ném đi trên mặt đất.

Tôn bí cũng không bạch cấp, ở rơi xuống đất phía trước, lại là trảo một cái đã bắt được đinh phụng cẳng chân, gắt gao dùng sức tưởng bám trụ hắn.

Vốn tưởng rằng như vậy đinh phụng liền mất đi chạy máy năng lực, nhưng tôn bí lại là tưởng đơn giản.

Đinh phụng quay người lại, cao giọng giận dữ hét: “Chắn ta giả chết!”

Dứt lời, giơ tay, cư nhiên đem tôn bí trực tiếp từ mã hạ nắm lên, kẹp ở dưới nách, hướng về bên ngoài chạy như điên.

Tôn bí chính là Tôn Sách đường huynh, ở trong quân uy vọng không thấp, hắn bị bắt sống, Chu Du tức khắc thay đổi sắc mặt.

“Mau, mau cứu tôn tướng quân! Động thủ khi nhớ lấy cẩn thận, không cần bị thương tôn tướng quân tánh mạng!”

()

------oOo------

Chương 874: giao châu quân sắp đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đinh phụng chó ngáp phải ruồi, bắt được tôn bí, cũng đem hắn gắt gao kẹp ở dưới nách, dùng một tay múa may binh khí, liều mạng hướng mai phục trận địa bên ngoài hướng.

Tôn bí bị đinh phụng kẹp lấy không thể nhúc nhích, sắc mặt lại nghẹn đỏ bừng, liền hô hấp đều cảm giác thập phần khó khăn.

Đinh phụng tuy rằng tuổi rất nhỏ, nhưng hắn lực cánh tay thật sự là quá lớn.

Hắn đem tôn bí kẹp ở dưới nách, ở trong lúc lơ đãng dùng ra thập phần sức lực, lại là đem tôn bí kẹp hô hấp không thuận.

Chu Du phái ra không ít binh tướng đuổi bắt đinh phụng, hoặc là vây công đinh phụng, nhưng đều bị đinh phụng sát ra trùng vây.

Cũng không phải bọn họ lưu không dưới đinh phụng, chỉ là đinh phụng trong tay có tôn bí làm con tin, mọi người đều không dám dùng ra toàn lực.

Này vạn nhất là nào một thương hoặc là nào một mũi tên không có mệnh trung chính chủ, ngược lại là tiếp đón tới rồi tôn bí trên người, quay đầu lại Tôn Sách hỏi đem lên, ai cũng nhận không nổi.

Rốt cuộc kia cũng là tôn gia nhân vật trọng yếu a.

Mắt thấy đinh phụng hướng về bên ngoài xung phong liều chết, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng xa, Chu Du không khỏi âm thầm chậc lưỡi, liền nói: “Đáng tiếc a, đáng tiếc a…… Ta thật sự là không rõ, vì sao Đào Thương dưới trướng liền có nhiều như vậy

hiền thần mãnh tướng? Liền như thế tuổi trẻ dũng mãnh tiểu tướng, đều nguyện ý làm hắn đồ đệ…… Họ Đào ngã xuống đất nào hảo?”

Hoàng Cái lại là thực sốt ruột: “Chu tướng quân, thả trước đừng động Đào Thương rốt cuộc nào hảo, vẫn là mau thương lượng thương lượng, tôn tướng quân bên kia rốt cuộc nên như thế nào cứu viện đi?”

Chu Du nhíu nhíu mày, nói: “Làm Trình Phổ đuổi theo đi, hoàng tướng quân ngươi đi cùng ta tại đây, bình định doanh trung sĩ tốt, bất luận đinh phụng cuối cùng nhưng thật ra không phải có thể chạy, nhưng này tới tấn công ta doanh trại quân đội Kim Lăng quân, lại là không thể buông tha…… Một cái không lưu!”

“Nặc!”

……

Sáng sớm ngày thứ hai, trấn thủ ở Nam Xương trong thành Đào Ứng liền nhìn đến chật vật chạy trốn mà đến đinh phụng.

Đinh phụng cả người tắm máu, người bị trúng mấy mũi tên, số đao, đầy mặt phong trần, giống như khất cái giống nhau, “Thình thịch” một tiếng quỳ rạp xuống Đào Ứng trước mặt.

Đào Ứng năm xưa cũng gặp qua đinh phụng, vội nói: “Đinh tiểu tướng quân mau khởi, ngươi như thế nào lại ở chỗ này?”

Đinh phụng than thở khóc lóc, làm trò mọi người mặt, đem Đào Thương lúc trước như thế nào phân phó hắn âm thầm tiến đến Nam Xương, cùng với chính mình đêm qua như thế nào suất binh tấn công Chu Du soái trướng sự tình đều nói một lần.

Nói xong lời cuối cùng, đinh phụng khóc lớn nói: “Mạt tướng hổ thẹn a! Chẳng những không có chém xuống Chu Du thủ cấp, liền 4000 binh mã cũng đều thiệt hại ở Chu Du soái trướng…… Phiêu Kị tướng quân, ngài vẫn là chém ta đi!”

Dứt lời, đem đầu nặng nề khái trên mặt đất, thậm chí đều khái ra máu tươi.

Đào Ứng vội vàng đem hắn nâng dậy tới, cũng nhận người gọi y quan tới vì đinh phụng chữa thương.

“Đinh tiểu tướng quân không cần như thế, ta đại ca cùng ta nói rồi, thắng bại là binh gia chuyện thường, thua lại đánh, đánh xong lại thua, thiên chuy bách luyện, tự nhưng luyện thành vô thượng cảnh giới.”

Mọi người tại hậu phương nghe chỉ sát mồ hôi.

Lời này thật là đại ca ngươi nói sao?

Đó là đại ca ngươi không có yên lòng, vẫn là ngươi không có yên lòng a!

Quách Đồ loát sợi râu, làm bộ làm tịch nói: “Đinh tiểu tướng quân, ngươi dưới trướng binh mã đều thiệt hại ở Chu Du doanh trại, vậy ngươi vì sao lại có thể một mình sinh tồn?”

Đinh phụng lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không phải biết đến đặc biệt rõ ràng…… Bất quá ta bắt sống tôn gia quân một tướng, vẫn luôn đem hắn kẹp ở dưới nách, một đường mang về tới, thấy hắn, tôn gia quân sĩ tốt cũng không dám đối ta quá mức tương bức…… Có thể là hắn nguyên nhân.”

Đào Ứng ngạc nhiên nói: “Người nọ ở đâu?”

“Ném ở phủ ngoại.”

Mọi người ngay sau đó cùng nhau đi ra phủ ngoại, lại thấy đinh phụng đem tôn bí ném ở phủ đệ cửa, không nhúc nhích.

Đào Ứng đi đến tôn bí trước mặt, dùng chân đá đá hắn, nói: “Ai, ai, lên! Trang cái gì chết?”

Lữ Đại còn lại là cẩn thận quan sát một hồi, sá nhiên nói: “Khó trách a, này không phải tôn bí sao?”

Quách Đồ nghi hoặc nhìn hắn: “Tôn bí là ai?”

“Tôn Sách đường huynh, mấy ngày hôm trước phụ trách tấn công Tây Môn, ta phụ trách phòng ngự Tây Môn, cho nên nhận được, nghe nói người này từng thế Tôn Sách chưởng quản quá tôn gia quân một đoạn, địa vị phi thường, khó trách đinh phụng sẽ mang theo hắn lao ra trùng vây.”

Đào Ứng còn ở kia dùng sức đá tôn bí.

“Ta như vậy đá ngươi, ngươi cư nhiên còn tại đây nằm giả chết? Tôn tử ngươi nhưng thật ra rất có thể ngao a! Ta xem ngươi khởi không dậy nổi…… Xem ngươi khởi không dậy nổi!”

Thấy Đào Ứng chân đều đá vào tôn bí đũng quần thượng, tôn bí như cũ không phản ứng, Lữ Đại không khỏi sửng sốt.

“Phiêu Kị tướng quân nghỉ sẽ…… Nghỉ sẽ, thả đãi thuộc hạ thử xem.”

Lữ Đại đỡ khai Đào Ứng, ngồi xổm xuống thân mình, phiên phiên tôn bí mí mắt, sau đó duỗi tay xem xét hắn hơi thở.

“Ai, thế nhưng là thật sự đã chết!”

“A?” Đào Ứng nghe vậy sửng sốt: “Chết thật, ta đây như vậy nửa ngày chẳng phải là bạch đạp?”

Quách Đồ nghi hoặc nhìn từ trên xuống dưới tôn bí thi thể, nói: “Xem thằng nhãi này trên người, tựa hồ cũng không có đủ rồi trí mạng ngoại thương a? Như thế nào sẽ đã chết?”

Lữ Đại quay đầu nhìn về phía đinh phụng, nói: “Cái này, lại là còn phải dò hỏi một chút đinh tướng quân.”

Đinh phụng cũng là hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), hắn nghi hoặc nói: “Không thể a, mới vừa bắt sống thời điểm, vẫn là hảo hảo a! Tung tăng nhảy nhót, còn liều mạng bắt ta chân đâu.”

“Ngươi là như thế nào đem hắn mang về tới?”

“Đặt ở dưới nách kẹp trở về!”

Đào Ứng cúi đầu hướng đinh phụng dưới nách nhìn nhìn, thuận tiện còn ngửi ngửi.

“Nên không phải là bị huân chết đi?”

“……”

Lữ Đại cẩn thận nhìn nhìn đinh phụng cánh tay thượng cơ bắp, thở dài: “Đinh tiểu tướng quân lực cánh tay thật sự lợi hại, nghĩ đến tôn bí là bị ngươi trong lúc lơ đãng, dùng cánh tay kẹp chết.”

Mọi người nghe vậy, không khỏi đại kinh thất sắc, nhìn đinh phụng ánh mắt, cũng nhiều vài phần sùng bái.

Đinh phụng nhưng thật ra không có bởi vì này khích lệ mà cao hứng, hắn ngược lại là cô đơn nói: “Hắn đã chết lại có thể thế nào, cũng đổi không trở về ta những cái đó binh lính tánh mạng.”

Liền ở ngay lúc này, lại có binh lính vội vàng tới thông báo: “Phiêu Kị tướng quân, Chu Du binh mã lại bắt đầu ở ngoài thành tập kết.”

Đào Ứng vừa nghe đầu tức khắc ong ong vang: “Lại tới!”

Mọi người vội vàng hoả tốc đi trước tường thành, an bài bố trí.

Nhìn ngoài thành đã triển khai trận thế Chu Du quân, Đào Ứng cổ họng không khỏi lộc cộc một chút.

Hạ Tề vẫn luôn phụ trách tường thành bố phòng, hắn lẳng lặng nhìn ngoài thành chu ngọc quân trận thế, trong lòng một trận phát run.

Thấy Đào Ứng đi đến trên tường thành, Hạ Tề vội vàng xoay người đối hắn chắp tay nói: “Phiêu Kị tướng quân, Chu Du quân lần này công kích trận thế, cùng dĩ vãng tựa hồ là có chút bất đồng a…… Xem bộ dáng này, bọn họ tựa hồ là tính toán ở hôm nay một lần là xong.”

Đào Ứng cả người một trận khẩn trương, ám đạo Chu Du đây là muốn phát cái gì điên?

Liền ở ngay lúc này, đối diện Chu Du quân trong trận, một loạt phụ trách kêu gọi binh lính đem Chu Du nói hướng về phía tường thành hô ra tới.

“Đào Ứng thất phu nghe, hôm nay đó là ngươi chờ ở Nam Xương thành cuối cùng một ngày, thật không dám dấu diếm, giao châu sĩ gia đã cùng ta quân kết minh, kinh tra xét, này bộ hiện nay ly này bất quá năm mươi dặm xa, ngươi giống như là minh bạch lý lẽ, chạy nhanh hiến thành sớm hàng, nếu đãi thành phá, giết hết cả người lẫn vật, một cái không lưu!”

()

------oOo------

Chương 875: kinh biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Chu Du dưới trướng quân sĩ kêu gọi, trên tường thành Kim Lăng quân lúc ấy liền không bình tĩnh.

Sĩ Tiếp như thế nào sẽ cùng Chu Du xả đến một khối đi?

Đào Ứng thân thể có chút phát run, hắn khẩn trương nhìn bên cạnh Lữ Đại liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Này, nên làm cái gì bây giờ?”

Lữ Đại hiển nhiên cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh như vậy sự, hắn nhíu nhíu mày, nói: “Ta mấy ngày trước đây từng phái ra thám báo tìm tòi quanh thân trăm dặm nơi, nhưng cho tới bây giờ còn không có người mang tin tức trở về, trước mắt lại còn không biết này giữa rốt cuộc là chuyện như thế nào…… Thực sự là khó mà nói.”

Quách Đồ ở một bên nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, nói: “Chư vị không cần quá mức lo lắng, lấy tại hạ xem ra, Chu Du bất quá là ở hư trương thanh thế, hắn thấy lâu công chúng ta thành trì không dưới, vì thế liền dùng ra chiêu này loạn tâm chi kế, muốn tiến công chúng ta thành trì, này tâm ác độc a…… Bất quá chúng ta thật cũng không cần sợ hắn! Ta như thế nào không tin, hắn Chu Du còn có thể thông đồng Sĩ Tiếp đâu?”

Một câu nói xong, mọi người sôi nổi gật đầu tán thưởng nói: “Có lý, có lý!”

Đặc biệt là Đào Ứng, phảng phất chuyển tới một cây cứu mạng rơm rạ giống nhau.

“Công tắc tiên sinh nói chính là thật sự? Ngươi nhưng ngàn vạn không thể gạt ta a! Nếu như bằng không, quay đầu lại ta hướng ta đại ca vô pháp công đạo!”

Quách Đồ tại đây tràng chiến dịch trung, căn bản không có gì thành tựu, nhìn người khác một kiện một kiện công lao lập, Quách Đồ trong lòng có điểm không quá là tư vị.

Rốt cuộc chính mình năm đó cũng là Viên Thiệu trướng tiếp theo chờ một mưu sĩ, Hà Bắc tám đại mưu chủ chi nhất, hiện giờ tới rồi này Nam Xương thành, như thế nào cư nhiên liền lưu lạc thành tam lưu?

Không nên a, chính mình hẳn là ở đâu đều rất lợi hại có được không!

Thật vất vả chờ tới rồi cơ hội này, Quách Đồ tự nhiên sẽ không bỏ qua biểu hiện chính mình, há mồm "Bá bá" cái không để yên.

"Chư công yên tâm, lấy Chu Du thủ đoạn cùng đảm lược, căn bản thông đồng không nộp lên châu Sĩ Tiếp, Sĩ Tiếp lại không ngốc, như thế nào sẽ cùng Tôn Sách liên hợp tự mình chuốc lấy cực khổ? Này bất quá là Chu Du loạn ta quân tâm chi kế ngươi."

Đào Ứng vẫn là có chút nghi hoặc: "Quách tiên sinh dựa vào cái gì làm đảm bảo?"

Quách Đồ ngạo nghễ giơ lên đầu, một phách bộ ngực nói: "Ta dùng ta đầu làm đảm bảo……"

"Báo!"

Theo một trận tiếng gào, lại thấy một người thám báo vội vội vàng vàng bôn thượng thành lâu, đối với Đào Ứng chắp tay nói: "Khởi bẩm Phiêu Kị tướng quân, giao châu bốn vạn đại quân bắc thượng thẳng đến ta Nam Xương thành mà đến, hiện nay khoảng cách thành trì đã không đủ ba mươi dặm! Không biết bỉ quân chi ý."

Đào Ứng vừa nghe, sắc mặt biến đổi thiếu chút nữa chết ngất qua đi.

Lữ Đại đi lên trước, cả giận nói: "Vì sao không còn sớm báo?"

Kia thám báo sắc mặt lộ ra hổ thẹn chi sắc: “Giáo sự phủ thành viên phần lớn bị thừa tướng điều hướng phương bắc, nhân lực khuyết thiếu, hơn nữa Sĩ Tiếp quân không biết dùng cái gì thủ đoạn, giấu giếm hành quân lộ tuyến, các nơi huyện phủ cư nhiên đều không có kịp thời hướng về phía trước thông báo……”

“Đủ rồi!” Lữ Đại phẫn nộ vung tay lên, chặn kia thám báo nói đầu.

Nói xong, lại thấy Lữ Đại quay đầu nhìn về phía Đào Ứng, lẩm bẩm nói: “Đào quân, việc này lại là khó làm.”

Đào Ứng giơ tay xoa xoa trên đầu hãn: “Giao châu bốn vạn đại quân, đúng sự thật hơn nữa Chu Du quân mã, chừng sáu vạn chi số…… Lấy Nam Xương thành phòng giữ, căn bản là ngăn không được a!”

Nói tới đây, Đào Ứng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía Quách Đồ.

Lại thấy Quách Đồ vội vàng ngửa đầu nhìn bầu trời, làm bộ cái gì đều không có trông thấy bộ dáng.

Lữ Đại thở dài khẩu khí, cười khổ nói: “Hiện giờ việc, chỉ sợ đã là tử cục, chúng ta hiện tại cũng không có gì tốt biện pháp, chỉ có thể ổn định quân tâm, cố thủ thành trì…… Thủ đến nào một bước, liền tính nào một bước đi.”

Đào Ứng sắc mặt trắng bệch, hai chân mềm nhũn, giống như muốn ngồi dưới đất.

Lữ Đại lời này, ở nào đó ý nghĩa thượng, đã là tuyên án hắn tử hình.

Liền ở Đào Ứng chân mềm đến muốn ngồi dưới đất thời điểm, một con bàn tay to từ phía sau dùng sức đẩy ở hắn vòng eo.

Đào Ứng tức khắc sửng sốt.

Hắn chậm rãi quay đầu đi, thấy chính là hoa nhi cái loại này hung ác đại mặt.

“Phu, phu nhân?” Đào Ứng run run rẩy rẩy nói.

Hoa nhi cúi đầu nói: “Phu quân, ngươi là một thành chi chủ, nhớ lấy không thể ở người ngoài trước mặt chiết cốt khí, làm tam quân sĩ tốt chê cười, nhớ lấy, nhớ lấy!”

Đào Ứng ngốc ngốc nhìn hắn cái này tướng mạo xấu xí lão bà.

“Phu quân, chính là chết, chúng ta cũng đến đứng chết…… Không sợ, vạn sự đầy hứa hẹn thê bồi ngươi!”

Đào Ứng hai tròng mắt tức khắc đã ươn ướt, hắn nức nở nói: “Đa tạ phu nhân nhắc nhở, vi phu biết nên làm như thế nào!”

“Ô oa ha ha ha ha ~~! Lúc này mới như là ta nam nhân!”

……

Cùng lúc đó, Chu Du cũng nhận được dưới trướng thám báo nhóm tấu.

“Sĩ huy binh mã, ly nơi đây không xa?” Chu Du ha hả cười, nói: “Thực hảo, phái người đi nghênh giao châu quân, cũng nói cho sĩ huy, thỉnh hắn hưu từ lao khổ, suất binh công thành, ta cùng với bỉ hai mặt giáp công, nhưng hoạch toàn thắng.”

“Nặc!”

Theo lính liên lạc đi xa, Chu Du ngẩng đầu nhìn phía thành trì, khóe miệng tươi cười càng sâu.

“Làm tam quân tiếp tục lớn tiếng kêu gọi, nhiễu loạn địch quân quân tâm.”

Theo Chu Du phân phó, tôn gia quân binh lính bắt đầu cao giọng đối thành thượng kêu gọi tiếng động lớn kêu.

“Bên trong thành Kim Lăng quân chạy nhanh hiến thành đi, còn có thể bảo toàn một cái mạng chó!”

“Lại chấp mê bất ngộ, sau đó sát đi vào, làm ngươi chờ thành trì chó gà không tha!”

“Chuyện tới hiện giờ, các ngươi còn muốn vì họ Đào quyên mệnh sao?”

Phía dưới chiêu hàng thanh âm truyền tới đầu tường, Quách Đồ run run rẩy rẩy nói: “Phiêu Kị tướng quân, bằng không, chúng ta trước…… Trước tạm thời đầu hàng?”

“Cái gì?” Đào Ứng nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Quách Đồ vội vàng nói: “Không phải thật hàng, là trá hàng! Trá hàng! Trước bảo toàn tánh mạng, sau đó lại làm mưu đồ.”

Đào Ứng cả giận nói: “Câm miệng, ta chính là đương triều Phiêu Kị tướng quân, thừa tướng chi đệ, Đào thị con cháu, ủng hộ tân hoàng từ long công thần, ngươi cư nhiên làm ta đầu hàng Chu Du, ta thà chết không làm!”

Đinh phụng đã đi tới, bắt lấy Quách Đồ cổ cổ áo, nói: “Tin hay không ta đem ngươi ném xuống?”

Quách Đồ thấy đinh phụng như thế ngang ngược, sợ tới mức chi oa gọi bậy.

Liền ở ngay lúc này, Hạ Tề đột nhiên nói: “Phiêu Kị tướng quân, ngoài thành giống như có chút không đúng!”

Đào Ứng đám người quay đầu nhìn lại.

Lại thấy thành trì phía tây, một chi mấy vạn người quân đội mơ hồ xuất hiện ở đầu tường thượng mọi người mi mắt.

Hơn nữa bọn họ đã triển khai trận thế, com chính hướng về Nam Xương thành phương hướng nhanh chóng tiến lên mà đến.

Đào Ứng thấy, chân không khỏi bắt đầu run run.

Lữ Đại lại là nhíu mày nói: “Đối phương này trận thế, giống như không phải công thành trận thế a…… Này không rõ ràng là Bình Nguyên chiến bày trận phương pháp sao? Hơn nữa này trước trong trận, liền một kiện công thành khí giới đều không có?”

Không chỉ là Lữ Đại cùng Hạ Tề, thực hiển nhiên Chu Du cũng phát hiện tình huống không thích hợp!

Hắn nhíu nhíu mày, nói: “Mau, lệnh toàn quân liệt trận!”

Tam quân tướng sĩ ở Trình Phổ cùng Hoàng Cái đám người chỉ huy hạ, thay đổi binh phong, triển khai nghênh trận địa địch thế.

Chu Du làm dưới trướng một con mang theo chính mình lời nhắn, chạy về phía giao châu quân, dò hỏi bọn họ muốn làm chi.

Chính là không đợi tên kia kỵ binh chạy vội tới đối phương trong trận, liền bị giao châu quân một mũi tên bắn phiên, mệnh vẫn đương trường.

Mà tùy theo mà đến, là giao châu quân sĩ binh nhóm bắt đầu hướng tôn gia quân phát động tiến công!

------oOo------

Chương 876: du cùng lượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giao châu quân chiến mã ít, chỉ có 500 kỵ binh, cái này số lượng đối với Sĩ Tiếp tới nói, có thể nói là xuất động khuynh quốc chi binh mã, không chút nào tàng tư.

Sĩ Tiếp lệnh sĩ nhất cùng sĩ võ hai người, một người chỉ huy kỵ binh vòng đến Chu Du quân cánh tiến hành đánh bất ngờ, một người còn lại là chỉ huy bộ binh từ chính diện nghiền áp.

“Ô ô ô ~~!”

Thê lương tiếng kèn vang vọng toàn bộ phía chân trời, đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, liền thấy giao châu quân hung mãnh hướng về tôn gia quân vọt qua đi.

Hoàng Cái vội vàng sắc lệnh tam quân bắn tên.

Trong lúc nhất thời, mưa tên đầy trời, lại thấy chính diện xông lên giao châu quân bổ binh, tức khắc bị ném đi một tảng lớn.

Nhưng thừa cái này đương khẩu, giao châu quân kỵ binh lại ở sĩ võ dẫn dắt hạ, từ mặt bên chui vào quân địch trận doanh.

Hai quân toàn diện ác chiến bắt đầu rồi!

Tường thành phía trên, Đào Ứng chờ một đám người đều xem choáng váng.

Đào Ứng dùng sức xoa xoa đôi mắt, phảng phất không thể tin được trước mắt tình cảnh.

“Này, đây là vì sao? Giao châu quân chẳng lẽ là nhận sai người? Đem Chu Du trở thành chúng ta đánh? Bọn họ bị mù sao?”

Hạ Tề trên đầu mồ hôi lạnh xoát xoát lưu.

Ý tưởng này cũng cũng chỉ có thể ngươi có…… Bọn họ ở hạt, cũng nên có thể phân rõ thành nhi người cùng thành nhi người ngoài đi?

“Cái này…… Mạt tướng cảm thấy giống như không quá khả năng.”

Đinh phụng bản tính chân chất, hắn không có tưởng nhiều như vậy, mà là kích động nói: “Phiêu Kị tướng quân, lúc này không thừa cơ đánh lén ra khỏi thành, càng đãi khi nào? Mạt tướng nguyện ý chờ lệnh vì tiên phong!”

Đào Ứng nghi hoặc nhìn về phía hắn, nói: “Chính là thương thế của ngươi……?”

“Điểm này tiểu thương không đáng nhắc đến, thả xem mạt tướng đi bắt lấy Chu Du thủ cấp!”

Đào Ứng suy nghĩ một chút, nói: “Không được.”

Đinh phụng nghe vậy nóng nảy: “Phiêu Kị tướng quân, lúc này không lao ra đi, kia đã có thể mất đi rất tốt cơ hội……”

Đào Ứng lắc lắc đầu, nói: “Ta nói không được, không phải không ra thành…… Mà là gần chỉ có ngươi ra khỏi thành không được, triệu tập tam quân, ta tự mình ra khỏi thành, cùng giao châu sĩ gia cùng giáp công Chu Du!”

Quách Đồ vội nói: “Phiêu Kị tướng quân, vạn nhất đây là Chu Du cùng sĩ gia định ra dụ dỗ chúng ta ra khỏi thành quỷ kế, kia có thể to lắm sự không ổn!”

Đào Ứng lúc này, thế nhưng lộ ra ít có khôn khéo.

“Liền tính bọn họ không chừng kế, y theo chúng ta tình huống hiện tại cũng thủ không được thành trì, dù sao đều là chết, không bằng

bác hắn một bác!”

“Ô oa ha ha ha ha!”

Đào Ứng giọng nói lạc khi, lại nghe hoa nhi cười ha ha, nói: “Đây mới là ta hảo phu quân, quả nhiên có loại, thiếp thân bồi ngươi cùng đi! Chúng ta chết cũng chết ở một khối!”

Đào Ứng giống như tiểu miêu giống nhau nịnh nọt nói: “Làm phiền phu nhân bảo hộ ta an toàn.”

……

Không bao lâu, liền thấy Nam Xương thành đại môn bị mở ra, Kim Lăng quân ở Đào Ứng, đinh phụng, Lữ Đại, Hạ Tề, Nghiêm Dữ, Nghiêm Bạch Hổ đám người dẫn dắt hạ, chạy ra khỏi thành trì, từ phía sau trát vào Chu Du quân trận địa.

Bị Sĩ Tiếp bốn vạn quân mã cùng Kim Lăng quân hai mặt giáp công, lần này tử, tôn gia quân là thật sự rối loạn.

Ở nhân số thượng, bọn họ vốn dĩ liền không kịp giao châu quân.

Chu Du anh tuấn mặt trở nên có chút vặn vẹo, hắn nghiến răng nghiến lợi qua lại nhìn hai bên tiến công chính mình binh mã, cuối cùng lại đem ánh mắt đầu hướng về phía nơi xa “Sĩ” đại kỳ kỳ, giận dữ hét: “Sĩ huy! Ngươi an dám như thế!”

Cách đó không xa, một chi binh mã giết đến Chu Du cách đó không xa, kia chi binh mã trung gian, quay chung quanh chính là một chiếc thật lớn chiến xa, chiến xa thượng đứng hai người.

Một cái lắc lư bạch vũ phiến, một cái tới lui cây bồ quỳ phiến.

Lại thấy cái kia lắc lư bạch vũ phiến thanh niên, hướng về phía Chu Du cao giọng nói: “Công Cẩn tính sai rồi, hôm nay tới người cũng không phải sĩ huy, sĩ huy giờ phút này đã bị giam lỏng ở giao ngón chân, như vô tình ngoại, cuộc đời này sợ là đều khó có thể đi ra giao

ngón chân thành trì một bước, hôm nay tới đây cùng ngươi đánh với, chính là thế hệ trước sĩ gia huynh đệ cũng.”

Chu Du nhíu mày, đánh giá cẩn thận Gia Cát Lượng, tinh tế phẩm hắn trong lời nói chi ý.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, không phải Lĩnh Nam người, ngươi là ai?”

Gia Cát Lượng chắp tay nói: “Tại hạ Gia Cát Lượng, gặp qua Chu tướng quân.”

“Gia Cát Lượng?” Chu Du nghe vậy bừng tỉnh nói: “Ta biết ngươi, ngươi là Đào Thương nhị đồ đệ! Chẳng lẽ là ngươi phá ta mưu kế?”

Gia Cát Lượng cười nói: “Đúng là kẻ hèn bất tài.”

“Hảo tiểu tử! Cư nhiên có thể nhìn thấu ta kế sách, thật sự có tài, nghĩ đến sĩ huy sở dĩ bị Sĩ Tiếp bắt lấy, cũng là ngươi thiết hạ cục đi?”

Gia Cát Lượng gật đầu nói: “Kẻ hèn tiểu kế, không đáng nhắc đến.”

Lời này nói có điểm quá mức đơn giản.

Gia Cát Lượng lời này là khiêm tốn ý tứ, là nói chính mình thiết hạ kẻ hèn tiểu kế, nhưng ở Chu Du lỗ tai trung, lại thành Gia Cát Lượng ở châm chọc chính mình sở sử bất quá là kẻ hèn tiểu kế, không khó phá rồi.

Chu Du khí hàm răng chi ngứa.

Hắn rút ra bên hông bội kiếm, xa xa chỉ vào Gia Cát Lượng nói: “Tiểu tặc, hôm nay tất làm ngươi chết không có chỗ chôn!”

Vừa thấy Chu Du bộ dáng, Gia Cát Lượng không khỏi có chút mê mang.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tư Mã Ý, ngạc nhiên nói: “Bỉ vì sao như thế?”

Tư Mã Ý lặng lẽ cười nói: “Làm ngươi nói lung tung, gây chuyện đi, quay đầu lại việc này tất cả đều đến tính ngươi trên đầu!”

“Vèo!”

Liền ở ngay lúc này, một chi mũi tên nhọn từ một bên bắn ra tới, ở giữa ở Chu Du cánh tay thượng.

Chu Du tay run lên, lại là đem chuôi này dùng để chỉ vào Gia Cát Lượng bội kiếm rớt tới rồi trên mặt đất.

Cách đó không xa, đinh phụng ném xuống trong tay cung, sửa dùng chiến đao, thẳng đến Chu Du vọt tới.

“Chu Du hưu đi! Ta phải vì dưới trướng 4000 tướng sĩ báo thù!”

Trình Phổ vội vàng mệnh dưới trướng binh mã đi ngăn trở đinh phụng, sau đó đối Chu Du nói: “Quân địch hai lộ giáp công, thế không thể vì, ngươi theo ta tốc đi!”

Chu Du nhổ cánh tay thượng mũi tên chi, hung hăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái Gia Cát Lượng, ánh mắt kia trung có thể nói là khắc cốt minh tâm cừu hận.

Sau đó, hắn ngay sau đó ở Trình Phổ dưới sự bảo vệ, hướng về vòng chiến ngoại phóng đi.

Không bao lâu, đinh phụng một đường huyết chiến, giết tới Gia Cát Lượng bên người, hắn dừng lại chiến mã, sá nhiên nhìn về phía Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý: “Đại huynh nhị huynh, các ngươi như thế nào tới?”

Tư Mã Ý giương lên mi; “Cái gì đại huynh nhị huynh, chúng ta là ngươi đại sư huynh cùng nhị sư huynh.”

Gia Cát Lượng cười nói: “Chúng ta cùng ngươi giống nhau, là phụng lão sư chi mệnh, tiến đến viện trợ Nam Xương.”

Đinh phụng hướng về bốn phía nhìn một vòng, nói: “Này đó giao châu binh mã, là các ngươi mang đến?”

Gia Cát Lượng gật đầu nói: “Nhiên cũng.”

Đinh phụng trên mặt lộ ra bội phục biểu tình, hắn chắp tay nói: “Không hổ là đại huynh nhị huynh, com ta cái này làm Tam đệ, so với các ngươi kém thực sự là quá xa…… Sau này còn đương hướng nhị vị huynh trưởng nhiều hơn thỉnh giáo, nhị vị huynh trưởng sau đó, thả đãi ta đi lấy trụ Chu Du!”

Dứt lời, phóng ngựa thẳng đến nơi xa tiến lên mà đi.

Gia Cát Lượng nhìn đinh phụng bóng dáng, cảm khái nói: “Chúng ta cái này Tam sư đệ, đảo cũng là cái người có cá tính.”

Tư Mã Ý hừ hừ, không nói chuyện.

Không bao lâu, Đào Ứng cũng là lãnh một các tướng lĩnh đi tới Gia Cát Lượng hai người trước mặt.

Lúc này, tôn gia quân bị Sĩ Tiếp cùng Kim Lăng quân hai mặt giáp công, đã tan tác tứ tán, mà Chu Du ở một chúng tàn binh bại tướng dưới sự bảo vệ, cũng là cướp đường mà chạy, Nam Xương chi nguy đã giải.

Đào Ứng cùng Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý gặp mặt, thiếu chút nữa không khóc.

“Ít nhiều các ngươi hai cái, này Nam Xương mới bảo vệ, ai, ta thiếu chút nữa liền vô thể diện đi gặp huynh trưởng rồi.”

Tư Mã Ý nói: “Phiêu Kị tướng quân có thể đem thành trì thủ đến hôm nay, cũng là không dễ, sau đó ta chờ tướng sĩ tiếp dẫn tiến cho ngươi, quay đầu lại chúng ta cùng nhau đăng báo, cấp lão sư báo tiệp!”

------oOo------

Chương 877: báo thù ngọn lửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Du suất lĩnh Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn đương đám người, dẫn theo số rất ít tàn binh bại tướng, vội vàng bôn Lư Giang mà đi.

Ở trăm cay ngàn đắng ném ra đinh phụng đám người truy kích lúc sau, Chu Du sức cùng lực kiệt, tìm kiếm tới rồi một chỗ sơn cốc nghỉ ngơi.

Hắn dựa vào một khối trên nham thạch, tự mình lẩm bẩm: “Gia Cát Lượng, Gia Cát Lượng…… Ngươi chờ, này thù không báo, ta Chu Du thề không làm người cũng.”

Trình Phổ đi đến Chu Du bên người nói: “Công Cẩn, chúng ta bước tiếp theo hẳn là như thế nào?”

Chu Du khóe miệng lộ ra một tia cười khổ, nói: “Còn có thể như thế nào…… Chỉ có thể tạm thời lãnh binh đi trước Kim Lăng thành, đi gặp Bá Phù, ta trước nay cũng không có nghĩ tới, ta Chu Du cư nhiên cũng có thể chịu lớn như vậy bại tích, lần này đi trước Kim Lăng thành, lại là nên như thế nào đối mặt Bá Phù cũng……”

Liền ở Chu Du cảm khái vạn ngàn thời điểm, lại thấy Hàn đương nghiêng ngả lảo đảo chạy tới.

“Công Cẩn, không hảo! Việc lớn không tốt!”

Trình Phổ bất mãn quay đầu, nhìn vẻ mặt kinh sợ Hàn đương, nói: “Hoảng cái gì, chúng ta tốt xấu cũng là Tôn thị tướng già! Làm việc còn cần có chút khí độ, ngươi ngày thường trầm ổn chạy đi nơi đâu?”

Hàn đương lúc này không có tâm tình cùng Trình Phổ bẻ xả, hắn đối với Chu Du hoang mang rối loạn nói: “Kim Lăng thành bên kia truyền

đến tin tức…… Chủ công hắn, bại!”

“Cái gì?” Lần này tử đến phiên Trình Phổ không bình tĩnh, hắn thiết kích xà mâu “Đang lang” một tiếng dừng ở trên mặt đất, phát ra quỷ dị giòn vang.

So với Trình Phổ, Chu Du có vẻ càng không phải không bình tĩnh.

Hắn hoảng sợ tất cả đều biểu hiện ở hắn lời nói thượng.

“Bá Phù hắn…… Thế nào, người khác ở đâu?”

Hàn đương nước mắt đại tích đại tích đi xuống rớt.

Vừa nhìn thấy Hàn đương biểu hiện như vậy, Chu Du tâm lúc ấy liền té ngã đáy cốc.

“Chủ công hắn…… Còn có nhị công tử, tất cả đều mệnh vẫn ở Kim Lăng thành! Tam quân tướng sĩ, cơ hồ là toàn quân bị diệt, một cái người sống không lưu.”

Chu Du trợn trắng mắt, trực tiếp chết ngất qua đi.

“Công Cẩn, Công Cẩn!”

Trình Phổ cùng Hàn đương vội vàng tiến lên, lại là ấn huyệt nhân trung, lại là liều mạng lay động, nhưng như thế nào đều lộng không tỉnh Chu Du.

Rơi vào đường cùng, Trình Phổ chỉ có thể là thở sâu, dùng hết toàn thân sức lực, súc lực ở Chu Du trên má một cái đại tát tai phiến ra.

“Bang!”

Này một cái tát nhưng thật ra hữu hiệu, tuy rằng ở Chu Du trên mặt lưu lại cái năm ngón tay vết đỏ, nhưng đồng thời cũng đem Chu Du trừu tỉnh lại.

Tỉnh lại Chu Du, lúc ấy liền bắt đầu nước mắt giàn giụa.

“Bá Phù, Bá Phù…… Tại sao lại như vậy? Một cái nho nhỏ Kim Lăng thành, cư nhiên khiến cho ngươi chết? Bá Phù!”

Trình Phổ nghiến răng nghiến lợi nói: “Công Cẩn, chúng ta nhất định phải thế chủ công báo thù!”

Chu Du một bên xoa vừa mới bị trừu sinh đau gương mặt, một bên nhìn về phía Hàn giữa đường: “Bá Phù tấn công Kim Lăng thành, chết còn chưa tính, vì sao liền trọng mưu cũng bị giết hại? Kim Lăng người không khỏi cũng quá ngoan độc!”

Hàn đương thở dài khẩu khí, nói: “Theo thám báo nói, Kim Lăng người khởi điểm cùng Bá Phù đàm phán là lúc, từng thả ra nhị công tử, nhưng sau lại chủ công phục công Kim Lăng thành…… Nhị công tử là ở trên chiến trường bị liên lụy mà chết, bởi vậy nhưng thật ra không thể nói Kim Lăng người thất tín bội nghĩa.”

“Hảo, hảo!” Chu Du nghiến răng nghiến lợi nói: “Hảo cái Kim Lăng thành, hảo cái Đào Thương, các ngươi quả nhiên là cơ quan tính tẫn…… Ta Chu Du một ngày nào đó muốn đem họ Đào toàn tộc nghiền xương thành tro, đem Kim Lăng thành đốt quách cho rồi, các ngươi cho ta chờ!”

Trình Phổ mắt hổ đỏ lên, nói: “Công Cẩn, kia chúng ta bước tiếp theo làm sao bây giờ?”

Chu Du trầm tư sau một lúc lâu, nói: “Lư Giang chúng ta là trở về không được, binh mã tổn thất hầu như không còn, cho dù trở về cũng không có chúng ta nơi dừng chân, hơn nữa lấy Đào Thương tâm kế, hắn nhất định sẽ thừa cơ thu phục Lư Giang, chúng ta chỉ có thể đừng đầu thế lực khác.”

Trình Phổ nói: “Chúng ta đây hẳn là đầu ai?”

Chu Du ngẩng đầu lên, suy nghĩ một hồi, cuối cùng là chậm rãi đứng lên, đem mặt nhìn phía phương tây.

……

Nam Xương thành tin tức, thực mau liền truyền tới Đào Thương nơi đó.

Biết được Nam Xương thành nguy cơ cũng bị giải trừ, Đào Thương rốt cuộc là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn lập tức ở Bành Thành triệu tập toàn thể quan tướng, thương nghị binh ra Trung Nguyên chi sách.

“Chư vị, Lỗ Túc, Khổng Minh, trọng đạt quả nhiên là không phụ sự mong đợi của mọi người, chẳng những tan rã Tôn Sách thế công, còn đem Tôn thị thế lực một lưới bắt hết, hiện nay Lư Giang hư không, ta đã trí thư với Lỗ Túc, làm liên hợp Kim Lăng thành quanh thân huyện thành huyện binh, đem Lư Giang quận thu hồi.”

Trần Đăng cười nói: “Lư Giang quận một lần nữa tới tay, tắc Giang Hoài nơi tính cả Giang Đông, tất cả đều vì ta quân sở hữu cũng.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Giang Hoài đã định, kia bước tiếp theo chính là mưu đồ Trung Nguyên, hiện giờ Tào Tháo xa ở Quan Trung bình định trương lỗ cùng Lý Nho chi loạn, chiến sự đã giằng co, trước mắt lại là chúng ta nhanh chóng bình định Trung Nguyên rất tốt thời cơ.”

Mọi người sôi nổi gật đầu xưng là.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Quách Gia, nói: “Nhị bào kia mặt tình huống thế nào?”

Quách Gia cười nói: “Nhị bào ở mang Đãng Sơn đãi mấy tháng, đã sớm chịu không nổi kham khổ nhật tử, hiện giờ đã là dựa theo chúng ta yêu cầu chỉnh đốn và sắp đặt hảo binh mã, chỉ chờ đến thời cơ thích hợp, liền khởi binh phản hồi Hứa Xương.”

Đào Thương gật gật đầu: “Lại cũng là không biết có thể hay không thành công, rốt cuộc có Tuân Úc cùng Tào Nhân ở, hai người kia chính là khó đối phó a.”

Quách Gia nghe vậy, trong lòng cũng là có chút không thác đế.

Đối thủ là cái kia Tuân Úc, nhưng phàm là hơi có sơ sẩy, liền sẽ bị hắn bắt lấy nhược điểm.

Ở tinh tế suy tư lúc sau, Quách Gia nói: “Ta giác việc này thật cũng không phải đặc biệt khó làm, y theo Quách mỗ đối Tuân Úc hiểu biết, Tuân Úc hẳn là sẽ không trực tiếp làm nhị bào trở về Hứa Xương, mà là làm cho bọn họ đóng quân ở phụ cận.”

Từ Vinh vừa nghe lời nói, vội nói:” Nếu là không đóng quân ở Hứa Xương thành, chúng ta này kế sách chẳng phải là vô dụng?”

Quách Gia ha hả cười nói: “Lại là chưa chắc, Tuân Úc nghĩ đến sẽ làm bọn họ đóng quân ở khác huyện thành, dùng để quan sát, ngày sau lại làm an bài.”

Đào Thương đứng lên, ở bốn phía qua lại độ bước chân, đột nhiên hắn đứng lại bước chân, đối Quách Gia nói: “Phụng Hiếu huynh, ở đây người trong, có thể so ngươi còn hiểu biết Tuân Úc người, đã không có…… Nếu muốn chiếm lĩnh Trung Nguyên, ta cần thiết muốn dựa ngươi.”

Quách Gia gật gật đầu, ít có nghiêm mặt nói: “Việc này bao khắp nơi hạ thân thượng.”

……

Hứa Xương thành.

Tuân Úc ngồi ở tại chỗ, cau mày, nhìn kia phong bị nhị bào đưa tới thư từ, loát chòm râu, cẩn thận suy nghĩ.

Không bao lâu, lại thấy Tào Nhân sải bước đã đi tới, đối với Tuân Úc chắp tay nói: “Văn Nhược tiên sinh, ngươi kêu ta?”

Tuân Úc đem trong tay giản độc đưa cho Tào Nhân, nói: “Tử hiếu tướng quân, ngươi xem một chút, cái này là Bào Trung cùng Bào Thao cho ta viết tin.”

Tào Nhân tiếp nhận Tuân Úc tin hàm, cẩn thận nhìn một lần, nhíu mày nói: “Này nhị bào không phải ở phía trước phiên đã tự mình thoát đi chiến trường, đi mang Đãng Sơn vào rừng làm cướp sao? Như thế nào còn liếm mặt phải về tới? Quả thực là vớ vẩn!”

Tuân Úc hít một hơi thật sâu, nói: “Việc này đảo cũng không thể như vậy tuyệt đối…… Như vậy đi, thả tìm kiếm một chỗ Dự Châu cảnh nội quanh thân quân huyện, làm cho bọn họ đóng quân…… Còn lại sự, đãi ngày sau lại nói.”

()

------oOo------

Chương 778: binh ra Trung Nguyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mang Đãng Sơn, biên cảnh.

Bào Trung cùng Bào Thao ngồi ở tại chỗ, mặt ủ mày ê.

“Tuân Úc làm chúng ta ở tương Lê Thành đóng quân, tạm thời không cho phép chúng ta phản hồi Hứa Xương thành…… Ai, việc này nếu là làm Đào thừa tướng biết…… Trời biết hắn có thể hay không trách cứ chúng ta ảnh hưởng hắn phía trước đính hạ đại kế.” Bào Thao chua xót nói.

Bào Trung biểu tình cũng không so Bào Thao hảo đến nào đi.

“Vốn dĩ ngươi ta huynh đệ đầu nhập vào ở Đào thừa tướng dưới trướng, tưởng bằng vào việc này quật khởi, vì Bào thị quật khởi lại làm chút cống hiến, nào từng tưởng…… Ai, liền sợ Đào thừa tướng sẽ bởi vậy trách cứ ngươi ta hai người.”

Bào Thao lược hiện nghi hoặc nói: “Hẳn là không thể nào? Ta xem Đào thừa tướng tựa hồ không phải cái loại này bụng dạ hẹp hòi người.”

Bào Trung cười khổ nói: “Ngươi lời này nói không khỏi võ đoán, nhớ năm đó, ta xem Tào Tháo cũng phi bụng dạ hẹp hòi người, nhưng kết quả thế nào? Cuối cùng ban vẫn là không có tha thứ ngươi ta khuyết điểm.”

Bào Thao dùng nắm tay thật mạnh một đấm bàn, nói: “Chẳng lẽ, chúng ta Bào thị như vậy chưa gượng dậy nổi, lại khó xoay người cũng!”

Liền ở hai người ai thán là lúc, lại có người vội vàng tới hội báo: “Nhị vị tướng quân, Đào thừa tướng âm thầm phái sứ giả tới gặp tướng quân.”

Nhị bào vội vàng đứng lên: “Mau mời tiến vào!”

Không bao lâu, lại thấy một người trung niên văn sĩ bước chậm đi vào soái trướng.

Nhìn thấy trung niên văn sĩ, nhị bào vội vàng nói: “Xin hỏi tiên sinh, cao danh quý tánh?”

Kia trung niên văn sĩ ha hả cười: “Tại hạ Quách Gia.”

“Quách Gia?”

Hai người nghe vậy, lập tức đều ngây ngẩn cả người.

Quách Gia là người ra sao?

Kia chính là Đào Thương dưới trướng đệ nhất thân tín!

Đệ nhất mưu chủ!

Vốn tưởng rằng Đào Thương sẽ phái tới một cái bình thường người mang tin tức, nào từng tưởng cư nhiên phái tới hắn dưới trướng nhất đắc ý mưu sĩ.

Bào Thao dẫn đầu phản ứng lại đây, hắn hướng về phía Quách Gia chắp tay thi lễ nói: “Không thể tưởng được quách tiên sinh cư nhiên tự mình tới, mạt tướng chờ chưa từng ra trại nghênh đón, thất lễ chỗ, còn thỉnh quách tiên sinh chớ trách.”

Quách Gia cười vẫy vẫy tay: “Chúng ta đều là đi theo thừa tướng vì triều đình hiệu lực, không cần quá mức câu thúc.”

Dứt lời, lại thấy Quách Gia đĩnh đạc tìm một chỗ địa phương ngồi xuống, cũng cầm lấy bàn thượng hồ, đổ một trản thủy.

“Thừa tướng làm Quách mỗ tiến đến, phụ trợ hai vị tướng quân bắt lấy Hứa Xương, y theo Quách mỗ xem ra, này cũng không phải là việc nhỏ, chúng ta cần đến tận tâm tận lực.”

Bào Trung cùng Bào Thao một cái kính gật đầu nói: “Nhất định, nhất định.”

Không bao lâu, lại thấy Bào Trung hỏi Quách Gia nói: “Quách tiên sinh lần này tiến đến, không biết nhưng có cái gì thừa tướng quân lệnh?”

Quách Gia thật sâu hít một hơi: “Thừa tướng cũng không có cái gì đặc thù quân lệnh, hắn chỉ là mệnh Quách mỗ tùy cơ ứng biến, phụ trợ nhị vị tướng quân, hoàn thành đại sự.”

Nhị bào nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ.

Quách Gia hỏi bọn hắn hai người nói: “Nói đi, Tuân Úc là như thế nào an bài của các ngươi?”

Vừa nghe lời này, nhị bào tức khắc biến khẩn trương.

Bào Thao khẩn trương nhìn Quách Gia: “Cái này…… Ai, Tuân Úc không có làm chúng ta phản hồi Hứa Xương thành, chỉ là làm chúng ta đãi ở tương Lê Thành, tạm thời đóng quân, việc này đối với chúng ta tới nói…… Ai, rất ngượng ngùng hướng thừa tướng giải thích.”

Quách Gia cười ha hả nói: “Không có gì ghê gớm, hắn nếu là trực tiếp cho các ngươi hồi Hứa Xương thành, thứ nhất Tào Tháo đối với các ngươi thái độ Tuân Úc khẳng định cũng là biết đến, nhị là các ngươi lúc trước trốn tránh đại chiến, giấu ở mang Đãng Sơn, ở trình độ nhất định đi lên giảng, cũng coi như là đào binh, Tào Tháo hiện tại không ở Hứa Xương, Tuân Úc không hảo làm quyết đoán, đuổi đi các ngươi cũng không phải, lưu các ngươi cũng không phải…… Làm như vậy, có lẽ mới là tốt nhất thủ đoạn.”

Nhị bào vốn tưởng rằng Quách Gia sẽ tức giận, cũng là có lẽ sẽ nôn nóng, nhưng này phúc bình tĩnh biểu hiện lại trăm triệu vượt quá bọn họ tưởng tượng.

Họ Quách thật bình tĩnh nha.

Không bao lâu, lại nghe Bào Thao do dự hỏi: “Kia y theo quách tiên sinh chi thấy, chúng ta bước tiếp theo ứng như thế nào cho phải?”

Quách Gia cũng không sốt ruột nói chính mình kế sách, hắn cười ha hả nhìn hai người, nói: “Các ngươi trước nói, các ngươi có cái gì ý tưởng?”

Bào Trung cùng Bào Thao lẫn nhau kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

Không bao lâu, lại thấy Bào Thao thật cẩn thận nói: “Tại hạ giác, ta chờ đóng quân ở tương lê huyện, Đào thừa tướng còn lại là xuất binh hướng Trung Nguyên tạo áp lực, chỉ cần có thể đánh hạ Trung Châu một bộ phận thành trì, kia Tuân Úc cùng Tào Nhân tất nhiên sốt ruột, ở các nơi chiêu mộ binh mã tập kết ở Hứa Xương thành, phòng ngự thừa tướng, đến lúc đó ta chờ hai người chủ động hướng đào tương xin ra trận……”

Bên cạnh Bào Trung vỗ tay một cái, nói: “Này kế cực diệu, không thể tưởng được huynh trưởng ngươi cư nhiên còn có thể có như vậy tâm kế, thật sự là lệnh tiểu đệ lau mắt mà nhìn!”

Lời này nói, cũng không biết là khen Bào Thao vẫn là biếm hắn, nghe Quách Gia dở khóc dở cười.

Bất quá ăn ngay nói thật, Bào Thao biện pháp vẫn là có chút thực tế hiệu dụng.

Nhưng đối với Quách Gia tới nói, Bào Thao phương pháp đối với người khác có lẽ còn hành, nhưng nếu là đổi thành Tuân Úc đâu? Chỉ sợ hắn không phải như vậy hảo lừa gạt.

Đi một bước tính một bước, đến lúc đó tự nhiên còn phải có Quách Gia hỗ trợ thiết kế.

……

Quách Gia đến nhị bào quân doanh lúc sau, phái người cấp Đào Thương đưa đi thư từ, mà Đào Thương còn lại là đang đợi đến nhị bào đến tương Lê Thành lúc sau, điều binh khiển tướng, bắt đầu hướng Trung Nguyên tiến binh.

Đào Thương binh mã tây ra Phái Quốc, thẳng đến Sơn Dương quận xuất kích mà đi.

Đào Thương lấy Từ Vinh, Hoàng Trung, A Phi ba người vì trước bộ tiên phong, thẳng để Sơn Dương quận.

Tam đem bên trong, lấy Từ Vinh tiến binh tốc độ nhanh nhất.

Từ Vinh đầu tàu gương mẫu, liền khắc thành võ, đơn phụ, mỏng huyện tam mà, có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, duệ không thể đương.

Mà Sơn Dương trị sở thủ tướng Lương Tập, còn lại là binh tướng mã thu hết đến Sơn Dương trong thành, tập toàn quận chi lực chống cự Từ Vinh.

Từ Vinh chút nào không mang theo, lập tức chỉnh điểm binh mã đối Sơn Dương phát động mãnh liệt tiến công.

Này một tá, chính là liên tục ba ngày.

Mãnh liệt thế công đem Lương Tập đánh hắn thân mụ đều nhận không ra hắn.

Chờ đến Hoàng Trung cùng A Phi đến thời điểm, Sơn Dương chủ thành đã bị Từ Vinh đánh chật vật bất kham, đổ nát thê lương, thảm thiết cực kỳ.

Lương Tập gặp phải đối thủ như vậy, cũng là hắn đổ tám đời vận xui đổ máu.

Hoàng Trung cùng A Phi vội vàng đem Từ Vinh tin tức hồi báo cho Đào Thương.

Người khác không biết Từ Vinh vì cái gì sẽ biến thành như vậy, nhưng Đào Thương trong lòng lại rất rõ ràng.

Đào Thương biết, Từ Vinh sở dĩ sẽ biến thành như vậy, là bởi vì Tôn Sách đã chết.

Tôn Sách năm đó một đao đem Từ Vinh hủy dung, này cổ khí vẫn luôn ở Từ Vinh trong lòng nghẹn.

Hắn vẫn luôn khát vọng có thể một ngày kia thân thủ lộng chết Tôn Sách, để báo này thù.

Hiện giờ Tôn Sách lại đã chết. Từ Vinh báo thù tâm nguyện không có đạt thành, hắn tự nhiên là bực bội phi thường, trong ngực một ngụm ác khí phóng không ra đi, đành phải mượn từ chiến tranh đi dùng sức đánh giặc, dùng để biểu đạt tức giận.

Đào Thương phái Hoàng Trung cùng A Phi tiếp nhận Từ Vinh, tiếp tục tấn công Sơn Dương thành, đồng thời phái người đem Từ Vinh triệu hồi chính mình trung quân.

Từ Vinh cho dù mang theo mặt nạ, Đào Thương cũng có thể nhìn ra hắn tâm tình cực kỳ không thuận.

Hắn tiếp đón Từ Vinh ngồi xuống, đối hắn nói: “Hai ta nhận thức nhiều năm như vậy, như vậy dụng binh phương thức, cũng không phải là ngươi tính cách, ngươi là ở cho hả giận sao?”

Từ Vinh trầm mặc sau một lúc lâu mới vừa rồi nói: “Từ khi mất đi này con mắt cùng nửa bên gò má lúc sau, ta nằm mơ đều tưởng chính tay đâm Tôn Sách, nhưng cho đến ngày nay, không đợi ta giết hắn, hắn lại đã chết, ta này trong lòng không thoải mái!”

:.:

------oOo------

Chương 779: phá được Sơn Dương quận

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sát a!”

Sơn Dương trong thành, không đếm được đào quân sĩ binh đã công thượng đầu tường, cũng bắt đầu xâm chiếm trong thành chiến lược yếu địa.

Không bao lâu, đầu tường liền bị Kim Lăng quân phá được, hai quân ác chiến trận địa lại từ đầu tường thay đổi tới rồi bên trong thành trên đường phố.

“A!”

“Sát a! Sát!”

“Giết hết tào quân!”

Từng tiếng kêu thảm thiết ở tào quân bên trong hết đợt này đến đợt khác vang lên, mà bọn họ chủ tướng Lương Tập còn lại là múa may trường đao đón đỡ bốn phía nồng đậm mưa tên.

Lương Tập tuy rằng khéo dụng binh chém giết, nhưng tự thân bản lĩnh lại tương đối giống nhau, trường thương ở trong tay hắn lược hiện trầm trọng, dùng để đón đỡ tốc độ bay nhanh mũi tên có vẻ thực không dễ dàng.

Hơi một sơ sẩy, một cây mũi tên liền bắn ở Lương Tập sau vai.

Lương Tập đau la lên một tiếng, trong tay trường thương “Đang lang” một tiếng rơi xuống đất.

Bất đắc dĩ dưới, hắn chỉ có thể rút ra bội kiếm tới ngăn cản mũi tên.

Đường phố chung quanh, đều có Kim Lăng quân vây quanh, Lương Tập cùng hắn dưới trướng tào quân bị tạp ở bên trong, đối mặt nồng đậm mũi tên công kích, tử thương cực kỳ thảm trọng.

“Này thành thủ không được! Hướng! Đều cho ta hướng! Mở ra một cái thông lộ!”

Ở Lương Tập chỉ huy hạ, tào quân trước quân biến sau quân, bọn lính mạo mũi tên, múa may binh khí sát hướng về phía lấp kín đường phố Kim Lăng quân.

Lương Tập ngày xưa cũng từng lĩnh giáo qua Kim Lăng quân liền nỏ uy lực, tào quân hiện nay tuy rằng cũng có liền nỏ, nhưng cùng Kim Lăng quân so sánh với, vẫn là kém một cái cấp bậc.

Hắn nếu là tại chỗ bất động, Kim Lăng quân liền nỏ trận liền sẽ không ngừng xạ kích, đến lúc đó chính mình bên người này đó các tướng sĩ đều đến chơi xong, trước mắt tình huống, chỉ có liều mạng cận chiến ẩu đả, mở ra một cái thông lộ mới là quan trọng.

“Sát a!”

“Hướng a, sát khai một cái đường máu!”

“Theo chân bọn họ liều mạng!”

Tào quân ở Lương Tập chỉ huy hạ, mạo mưa tên vọt tới Kim Lăng quân trước mặt, bắt đầu rồi đánh giáp lá cà chém giết.

Giờ này khắc này, phụ trách vây công Lương Tập người, chính là đại tướng Hoàng Trung chi tử hoàng tự.

Thấy Lương Tập đảo cũng là có vài phần khó chơi, hoàng tự giơ tay, làm liền nỏ doanh các binh lính đình chỉ bắn tên, hắn tự mình suất lĩnh bộ binh, thẳng đến đối diện Lương Tập sát đi.

Mắt thấy hoàng tự đánh tới, Lương Tập vành mắt tức khắc đỏ.

Hoàng tự vừa mới anh dũng biểu hiện, không thiếu dừng ở Lương Tập trong mắt.

Không biết nhiều ít tào binh tào đem đều thiệt hại ở trong tay của hắn.

Này tuổi trẻ tướng lãnh thực sự đáng giận!

“Các ngươi tốc tốc phá vây, chạy tới Hứa Xương báo tin, ta tới cản phía sau!” Lương Tập đối với bọn lính dặn dò một phen sau, hét lớn một tiếng thẳng đến hoàng tự giết qua đi.

Lương Tập không tới khen ngược, hắn vừa xuất hiện, vừa lúc trúng hoàng tự lòng kẻ dưới này.

Hắn còn liền sợ Lương Tập không tới!

“Đang!”

Bảo kiếm cùng chiến đao ở không trung giao hội, thế nhưng khơi dậy điểm điểm ánh lửa, thanh âm cũng là cực độ chói tai.

Đường phố hẹp hòi, hai người vô pháp giục ngựa xung phong, liền ở trên ngựa so đấu khởi chiêu thức tới.

Hai người ngươi tới ta đi, ngươi công ta thủ, cư nhiên đánh cái ngang tay.

Nhưng bằng chân thật bản lĩnh, Lương Tập như thế nào đánh ăn tết nhẹ đồng lứa dũng tướng hoàng tự? Rõ ràng chính là hoàng tự nhường hắn.

Hắn cũng không phải ý định nhường…… Chỉ là hoàng tự muốn biết trước mắt cái này giáp không tầm thường người là ai.

Lập chiến công sao, rốt cuộc phải biết là cái cái gì công lao, liền danh cũng không biết, đem đầu người lấy về đi cũng không được việc!

“Ngươi là người phương nào?” Hoàng tự một bên lười biếng cùng Lương Tập đánh nhau, một bên hỏi.

“Tiểu tặc, ta chính là Sơn Dương thủ tướng Lương Tập!” Lương Tập hét lớn một tiếng dùng kiếm hướng về hoàng tự đâm tới.

“Nguyên lai là vô danh hạng người, không thú vị.” Hoàng tự bất đắc dĩ thở dài, có vẻ rất là cô đơn.

Lương Tập bị hoàng tự biểu tình khí nổi trận lôi đình.

Thằng nhãi này cũng quá mẹ nó xem thường người?

Ta như vậy nổi danh, ngươi cư nhiên nói chưa từng nghe qua? Này không phải ý định đánh ta mặt sao!

“Vô danh hạng người? Rất tốt, hôm nay ta liền giết ngươi, dùng ngươi đầu người danh dương thiên hạ!” Lương Tập nghiến răng nghiến lợi, trong tay bảo kiếm lực đạo lại trọng ba phần.

Hoàng tự lười đến phản ứng hắn, chỉ là đem trong tay chiến đao dùng đủ sức lực, hướng về Lương Tập ném đi.

Bảo kiếm cùng đại đao va chạm ở bên nhau, Lương Tập chỉ cảm thấy cánh tay tức khắc tê dại, hổ khẩu truyền đến từng trận đau nhức.

Mà trong tay hắn trường kiếm cũng bị hoàng tự chém thành hai đoạn.

Lương Tập mặt tức khắc liền biến trắng.

Hắn trăm triệu không thể tưởng được, này nhìn giống như ma ốm giống nhau oa nhi, thuộc hạ cư nhiên có như vậy lực đạo!

Nhưng cho dù là hối hận, cũng đã chậm.

Hoàng tự lại một lần nâng đao thời điểm, Lương Tập đầu đã dừng ở trên mặt đất, một đôi mắt trừng đại đại, hiển nhiên có chút chết

không nhắm mắt ý vị.

Hoàng tự xoay người xuống ngựa, duỗi tay nhặt lên Lương Tập thủ cấp, buộc ở chính mình ngựa chi sườn.

Lương Tập đã chết, hắn phía sau những cái đó binh mã tự nhiên không phải Kim Lăng quân đối thủ, trong khoảnh khắc tức vì huỷ diệt.

Mà không bao lâu, lại thấy A Phi phóng ngựa chạy vội tới.

“Huynh trưởng!”

Hoàng tự nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn phía hắn.

“Cùng ngươi nói bao nhiêu lần, đừng gọi ta huynh trưởng…… Ta cùng ngươi không phải một cái cha.”

A Phi không biết xấu hổ: “Nhưng ta cùng ngươi là một cái cha nuôi nha.”

Hoàng tự da mặt tử trừu trừu, tưởng tấu hắn.

Này không thuần làm rối loạn sao? Ngươi cha nuôi là ta thân cha được không? Sẽ không nói tiếng người đừng nói!

Hoàng tự hừ hừ, chỉ là quay đầu lo chính mình đi trói lập tức đầu người.

A Phi cảm thấy hứng thú nhìn về phía hoàng tự chiến mã hạ nhân đầu, nói: “Huynh trưởng, đây là ai đầu người?”

Hoàng tự bị A Phi này cổ nhị nghịch ngợm kính tra tấn không được.

Nếu không phải bởi vì đánh không lại hắn, hắn nhất định quay đầu lại cho hắn một chân.

“Sơn Dương chủ tướng.” Hoàng tự nhàn nhạt nói.

A Phi hai tròng mắt trung tức khắc lộ ra tinh quang: “Sơn Dương chủ tướng, huynh trưởng ngươi thật sự là lợi hại, liền Sơn Dương chủ tướng đầu người cư nhiên đều bắt lấy tới!”

Hoàng tự khó được dựng thẳng bộ ngực, dào dạt đắc ý.

“Hắn tên gọi là gì?”

Hoàng tự nói: “Kêu Lương Tập.”

A Phi vuốt cằm, nói: “Nga…… Chưa từng nghe qua, giống như không thế nào lợi hại, cũng không gì ghê gớm…… Khó trách ngươi có thể gỡ xuống hắn thủ cấp.”

Hoàng tự trên trán gân xanh bại lộ, nói chuyện có chút nghiến răng nghiến lợi.

“Ngươi là phụng thừa tướng mệnh, chuyên môn tới nhục nhã ta sao?”

A Phi nghe vậy sửng sốt, nhớ kỹ vội vàng xua tay nói: “Không phải, không phải, huynh trưởng hiểu lầm, tiểu đệ bất quá chỉ là đi ngang qua mà thôi…… Cũng không nhục nhã ngươi ý tứ.”

“Vậy ngươi vừa rồi kia lời nói như vậy khó nghe……”

A Phi nhếch miệng, nói: “Ta nói chính là lời nói thật, tào trong quân mãnh tướng như mây, người này xác thật bài không thượng hào.”

Hoàng tự thật sâu hít một hơi, nói: “Vậy ngươi nói nói xem, tào quân giữa cái nào lợi hại, ta ngày sau đem hắn bắt sống cho ngươi nhìn một cái đó là!”

Hoàng tự bất quá là một câu khí lời nói, nhưng A Phi cư nhiên thật sự vuốt cằm, tinh tế suy tư lên.

“Nghe nghĩa phụ nói qua, tào quân giữa có một cái gọi là Hạ Hầu Uyên, thủ đoạn rất là lợi hại, liền nghĩa phụ ở trên người hắn, cũng làm như không chiếm được cái gì tiện nghi!”

Hoàng tự nghe vậy, nheo nheo mắt, nói: “Hạ Hầu Uyên đúng không? Hảo! Đãi ngày sau ta liền đem người này bắt sống…… Xem ngươi còn dám coi khinh với ta chăng?”

……

Đào Thương quân mã thuận lợi phá được Sơn Dương quận.

Ở phá được Sơn Dương quận thời điểm, Đào Thương cũng phát hiện Từ Vinh trong lòng tựa hồ có chút tâm lý vấn đề.

Trải qua một phen khắc sâu tham thảo lúc sau, Đào Thương phát hiện…… Chính mình nói tựa hồ đối Từ Vinh không gì điểu dùng, hắn tính tình tựa hồ đã táo bạo khẩn, tựa hồ ở để tâm vào chuyện vụn vặt.

Nhưng Đào Thương thật sự là chưa từng có nhiều thời giờ cho hắn giải quyết tâm lý vấn đề, rốt cuộc Sơn Dương quận đã được, bước tiếp theo chính là công lược Trung Nguyên nơi.

Đào Thương quân tin tức tự nhiên thực mau truyền tới Hứa Xương.

Lần này tử, Tào Nhân cùng Tuân Úc đám người không bình tĩnh.

------oOo------

Chương 780: triệu ai tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sơn Dương quận bị mất, đối với Trung Nguyên nơi tới nói, có thể nói là phi thường đại sự kiện.

Sơn Dương quận ở Phái Quốc mặt bắc, trung gian còn kẹp một cái Lương Quốc, Lương Quốc năm đó ở Tào Tháo cùng Đào Thương tranh chấp thời điểm, liền đã từng bị Đào Thương phá được quá một lần, hiện giờ Sơn Dương quận mất, Lương Quốc bị phá được chỉ là thời gian vấn đề.

Sơn Dương quận cùng Lương Quốc bị công hãm, liền đại biểu Duyện Châu cùng Dự Châu ở đông cảnh nửa giang sơn, theo thời gian trôi qua sẽ hoàn toàn luân hãm.

Đây chính là kiện đến không được đại sự, dựa theo trước mắt loại tình huống này tới xem, Đào Thương xác thật là tới nuốt chửng mình cảnh.

Tuân Úc không dám chậm trễ, hắn một bên lệnh người phi mã cấp Tào Tháo đưa đi cầu viện thư từ, một bên tìm được tổng lĩnh duyện, dự nhị châu quân quyền Tào Nhân, cùng hắn thương lượng bước tiếp theo công việc.

Tào Nhân ở đã biết lập tức tình huống lúc sau, hơi có chút mặt ủ mày chau.

Sự tình xác thật đại điều, rất xa vượt qua Tào Nhân tưởng tượng.

Tào Nhân ngồi ở tại chỗ, mặt ủ mày chau suy nghĩ biện pháp.

Tuân Úc cũng không quấy rầy hắn.

Luận cập quân lược việc, Tào Nhân tự nhiên là so với chính mình càng có lên tiếng quyền.

Thật lâu sau lúc sau, lại thấy Tào Nhân thở dài khẩu khí, cười khổ nói: “Họ Đào thời cơ này tuyển hảo a, Tư Không ở Quan Trung hãm sâu trong đó, bị trương lỗ vướng chân, trước mắt chỉ sợ là chỉ có thể dựa chính chúng ta, may mắn Tư Không đi lên còn có điều chuẩn bị, các huyện thành cũng có một ít quân coi giữ, chúng ta cũng có thể đủ kiên trì kiên trì.”

Tuân Úc cười khổ nói: “Trước mắt là thời buổi rối loạn, luận cập hành quân, còn phải là dựa vào tử hiếu tướng quân, Tuân mỗ bên này, nhất định vì tướng quân cung cấp lớn nhất bảo đảm.”

Tào Nhân hướng về phía Tuân Úc chắp tay nói: “Đánh giặc phải chuẩn bị lương thảo trước, còn thỉnh Tuân vừa phải trước điều động hảo tam quân sở cần chi phí.”

“Cái này là tự nhiên.”

“Mặt khác còn có một việc.” Tào Nhân dừng một chút, nói: “Gần là chúng ta Hứa Xương trong thành binh tướng, nghĩ đến tuyệt đối là không đủ dùng, còn cần điều động hai châu cấp dưới các huyện binh tướng, dùng để tràn đầy quân trận, mới có thể đắc thế.”

Tuân Úc nghe vậy nói: “Tướng quân chiến lược vì sao?”

Tào Nhân đi đến Tuân Úc bàn trước, triển khai hắn án kỉ thượng da đồ, nói: “Tiên sinh thả xem, Trung Nguyên nơi thế, vùng đất bằng phẳng, phòng thủ không dễ, Đào Thương binh mã đông đảo, mãnh tướng như mây, nếu là muốn phòng trụ hắn, liền không thể bận tâm một thành một hồ được mất, yêu cầu khống chế mấy cái điểm, mới có thể vững như Thái sơn.”

Dứt lời, liền thấy Tào Nhân trên bản đồ thượng chỉ chỉ trỏ trỏ nói: “Hứa Xương mặt bắc, Trần Lưu chính là ta quân trọng trấn, một khi có thất, hậu quả không dám tưởng tượng, chỉ có lấy đông quận làm Trần Lưu đội quân tiền tiêu, truân lấy binh mã, lại phối hợp Hứa

Xương, tam phương gắt gao cố thủ, mới có phần thắng! Đến nỗi còn lại địa bàn, tạm thời liền nhường cho Đào Thương đi.”

“Tam phương cố thủ?” Tuân Úc cẩn thận nhìn nhìn bản đồ, nói: “Lời nói nhưng thật ra không sai, vấn đề là muốn thủ ba tòa thành trì, chúng ta chỉ sợ là không có như vậy nhiều binh lực.”

Tào Nhân gật đầu nói: “Cho nên yêu cầu điều động Trung Nguyên cấp dưới các huyện sở hữu binh lực làm tràn đầy, mới vừa rồi có thể bảo hộ này tam thành không mất, việc này việc này không nên chậm trễ, còn thỉnh Tuân quân tốc tốc hạ lệnh, tốc làm quyết đoán!”

Tuân Úc trầm mặc một lát, gật đầu nói: “Cũng thế, việc này giao cho ta hảo, tử hiếu tướng quân trở về điểm binh điểm tướng, an bài phòng ngự bố trí, Tuân mỗ ngày sau liền cho ngươi tin tức!”

Tào Nhân hướng về Tuân Úc chắp tay, đứng dậy hướng về thính ngoại đi đến.

Tuân Úc còn lại là xoa nhẹ giữa mày, mỏi mệt hướng về bàn thượng tới sát.

Tào Nhân dụng binh phương lược không có sai, nhưng hắn lại xem nhẹ nhân tâm.

Tại đây loại thời khắc, phía dưới huyện những cái đó tướng lãnh, lại có mấy cái là có thể tín nhiệm? Lại có mấy cái là không thể tín nhiệm?

Cần biết, loại này thời khắc, khó bảo toàn Đào Thương sẽ không phái người xúi giục bọn họ, tào Tư Không còn không ở Trung Nguyên, đến lúc đó, chẳng phải là cho chính mình lưu lại mầm tai hoạ?

Nhưng việc này lại còn không thể không làm……

Cuối cùng, Tuân Úc cầm lấy bàn thượng bút, triển khai một quyển chỗ trống giản độc, bắt đầu ở mặt trên nghiêm túc viết lên.

……

Ngày đó buổi chiều, Tuân Úc thư tay đã bị sao chụp thành số phân, đưa hướng đóng quân ở các nơi huyện quân thủ lĩnh trong tay.

Mà vừa mới ở tương lê huyện đóng quân Bào Trung cùng Bào Thao, cũng là thu được này phong thư hàm.

Bất quá lệnh nhị bào kỳ quái chính là, Tuân Úc này phong giản độc nội dung cũng không phải cưỡng chế điều lệnh.

Hắn cũng không có yêu cầu các bộ binh mã đi trước Hứa Xương chi viện, mà là chủ động trưng cầu địa phương ý kiến, là tưởng lưu tại bổn huyện tiếp tục thủ vững, vẫn là đi trước Hứa Xương trợ chiến.

Nhị bào hưng phấn không được, lập tức phái tâm phúc đem Quách Gia mời đến.

Bào Trung đắc ý dào dạt đem thư từ cấp Quách Gia xem, nói: “Quách tiên sinh, ngài xem, Tuân Úc hướng các huyện tuyên bố công văn, điều động chúng ta đi trước Hứa Xương tiếp viện!”

Quách Gia từ Bào Trung trong tay lấy quá thư từ, cẩn thận nhìn một hồi.

Sau đó, liền thấy Quách Gia lông mày một chọn, cười nói: “Này nơi nào là điều động, này rõ ràng chính là ở dò hỏi ngươi chờ, là muốn đi Hứa Xương hiệp phòng, vẫn là tiếp tục lưu thủ bản địa.”

Nhị bào nghi hoặc cho nhau nhìn nhìn.

Bào Thao nghi hoặc nói: “Có cái gì không giống nhau sao? Không phải đều đến đi sao?”

Quách Gia vẫy vẫy tay chỉ: “Kia nhưng không nhất định, Tuân quân nếu cho các ngươi làm ra lựa chọn, vậy tuyệt đối không phải khách khí, hắn là cho các ngươi thật làm ra lựa chọn…… Đi vẫn là lưu lại?”

Bào Trung dùng sức vỗ tay một cái, nói: “Đương nhiên là đi a! Thừa tướng cho chúng ta quân lệnh, còn không phải là làm chúng ta nghĩ cách lẫn vào quân địch trung quân sao?”

Quách Gia cười ha hả xem này kia phong giản độc, trên mặt lộ ra phi thường cảm thấy hứng thú bộ dáng.

“Tuân Úc quả nhiên vẫn là cái kia Tuân Úc.” Quách Gia thở dài, nói: “Nhị vị tướng quân, còn thỉnh làm thư cấp Tuân Úc, nói cho hắn…… Các ngươi không đi, chỉ nghĩ lưu tại tương lê huyện.”

Này một câu nói xong, chỉ đem nhị bào tức khắc cấp lộng sửng sốt.

Đào thừa tướng không phải làm chúng ta đánh vào địch nhân bên trong sao? Hiện tại địch nhân chủ động mời chúng ta đi qua, chúng ta ngược lại là không đi!

Này như thế nào cái tình huống?

Nháo đâu?

Phía trước nói tốt như thế nào tính a?

Chó má sao?

Nhìn nhị bào không rõ nguyên do ánh mắt, Quách Gia khuyên nhủ: “Yên tâm đi, việc này hậu quả tất cả đều bảo ở Quách mỗ trên người, ta cùng Tuân Úc nhận thức thời gian cũng coi như là tương đối dài quá, nhị vị tướng quân cứ việc dựa theo ta nói đi làm đó là, Quách mỗ bảo đảm hết thảy tự nhiên nước chảy thành sông.”

Lời này nếu là đổi thành người khác nói, nhị bào nhất định giác đối phương là ở khoác lác.

Tuy rằng Quách Gia nói ra, cũng cùng khoác lác vô nhị, nhưng ngại với thân phận, nhị bào vẫn là lựa chọn tin tưởng hắn.

……

Các nơi trú đem hồi phục thực mau liền thu thập toàn, tất cả đều bãi ở Tuân Úc bàn thượng.

Tào Nhân vừa nghe Tuân Úc bên kia đã có phía dưới các huyện hồi phục, liền vội vội vàng vội tới tìm hắn.

Nhìn đến hắn thời điểm, lại thấy Tuân Úc bàn thượng bày hai đại quán giản độc.

Tuân Úc cười chỉ chỉ bàn thượng giản độc, đối Tào Nhân giải thích nói: “Vừa mới tài trí ra tới, mặt trái này đó, là chờ lệnh tới Hứa Xương hiệp phòng, mặt phải này đó, còn lại là không nghĩ tới.”

Tào Nhân bừng tỉnh “Nga” một tiếng, nói: “Một khi đã như vậy, kia chúng ta này liền đem những cái đó chủ động xin ra trận huyện binh nhóm triệu tập lại đây?”

Tuân Úc hơi hơi mỉm cười, giơ tay chỉ chỉ kia một đống “Chủ động xin ra trận” tiến đến người viết giản độc, nói: “Những người này…… Không cần.”

Dứt lời, hắn trở tay chỉ chỉ mặt khác một đống giản độc: “Triệu những người này tới.”

:.:

------oOo------

Chương 781: tiến công Tào Nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuân Úc hành động, làm Tào Nhân cảm giác được phi thường khó hiểu.

Đây là chơi cái gì chiêu số?

Muốn tới không cho nhân gia tới, không nghĩ tới buộc nhân gia tới?

Như vậy tùy hứng sao?

Đón Tào Nhân khó hiểu ánh mắt, Tuân Úc vì hắn giải thích nói: “Kỳ thật, Tuân mỗ chủ yếu suy xét chính là, những người này có thể tin không thể tin.”

“Cái gì có thể tin không thể tin?”

Tuân Úc nhàn nhạt nói: “Trong lúc thời tiết, Trung Nguyên các huyện triệu đi lên binh tướng, chiến lực cùng số lượng nhưng thật ra ở tiếp theo, nhưng mấu chốt còn lại là nhưng dùng! Muốn bảo đảm bọn họ sẽ không đối Hứa Xương mưu đồ gây rối, như vậy mới có thể yên tâm lớn mật đi dùng, bằng không ngoại có cường địch, nội có mối họa, thành trì sớm muộn gì tất thất rồi.”

Tào Nhân cũng phi kẻ đầu đường xó chợ, hắn nghe huyền mà chi nhã ý, lập tức liền nghĩ tới càng sâu một cái mặt thượng.

“Tuân công ý tứ là, những người này giữa, tuy rằng có người là thiệt tình thực lòng tới hiệp phòng Hứa Xương thành, nhưng là cũng sẽ có người đã chịu Đào Thương mê hoặc, âm thầm cấu kết đào tặc, sẽ đối chúng ta bất lợi?”

Tuân Úc gật gật đầu, nói: “Sợ chính là cái này, cho nên Tuân mỗ mới tìm những cái đó không muốn hồi Hứa Xương thành, bọn họ có lẽ chiến ý không cao, nhưng tương đối an toàn rất nhiều, không có những cái đó ý xấu.”

Tào Nhân nhíu mày nói: “Nhưng nếu là những người này có chút nguyện ý tới hiệp phòng nguyên nhân, là muốn thừa cơ quy hàng Đào Thương đâu?”

Tuân Úc cười ha ha nói: “Này đó không tới Hứa Xương người, chỉ có hai loại, một loại là không sợ đào quân, thực sự có đảm lược tưởng bảo thủ trụ huyện thành, này đám người nhưng dùng! Một loại khác chính là giống tướng quân nói giống nhau, chỉ chờ Đào Thương đại quân tới, lại quan sát hướng gió, căn cứ thời thế lựa chọn đến cậy nhờ với ai, này chờ tầm thường tiểu nhân, liền tính là tới, chẳng lẽ tướng quân còn trấn không được bọn họ, không thương phong nhã!”

Tào Nhân cúi đầu một suy nghĩ, giống như còn thật là như vậy cái đạo lý.

Dù sao luận cập mưu trí, luận cập phỏng đoán nhân tâm, một trăm chính mình cũng không thắng nổi hắn một cái Tuân Úc.

Hắn như thế nào an bài, chính mình như thế nào nghe là được.

……

Hai ngày lúc sau, nhị bào ở tương lê huyện, thu được từ Hứa Xương phát tới chính thức điều động quân lệnh.

Bất quá tin thượng không phải làm cho bọn họ đi Hứa Xương, mà là làm cho bọn họ đi Trần Lưu đóng quân.

Nhị bào vội vàng mời tới Quách Gia.

Quách Gia nhìn đến điều lệnh thời điểm, đầu tiên là hơi hơi mỉm cười, tiếp theo thở dài khẩu khí: “Một nửa một nửa.”

Bào Thao không rõ nguyên do nói: “Cái gì là một nửa một nửa?”

Quách Gia cười vì hắn giải thích nói: “Một nửa là ta đoán đúng rồi, này cái gọi là dò hỏi phương pháp quả nhiên là Tuân Úc quỷ kế…… Nhưng ta không nghĩ tới chính là, hắn cư nhiên không đem các ngươi triệu hướng Hứa Xương, mà là cho các ngươi đi Trần Lưu…… Như thế có điểm ý tứ.”

Bào Thao cùng Bào Trung đầu giống như hồ nhão giống nhau, bằng bọn họ trí tuệ, thực sự là lý giải không đi lên nha.

Quách Gia chậm rãi bước ở trong trướng qua lại đi rồi hai bước, nói: “Tuân Văn Nhược a Tuân Văn Nhược, hắn quả nhiên là phân thành mà thủ, bắt lấy mấy cái thành trì, dùng để cứu lại toàn bộ Trung Nguyên cục diện, quả nhiên lợi hại…… Cũng hảo, ta đây liền cùng ngươi hảo hảo đấu một trận.”

Dứt lời, lại thấy Quách Gia quay đầu nhìn về phía Bào Thao, nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta liền bôn Trần Lưu thành đi, ta nhìn xem Tuân Úc kế tiếp, còn có thể dùng ra cái gì thủ đoạn!”

Bào Trung vừa nghe lời này, không khỏi có chút run run.

Tiểu tử này muốn cùng chúng ta cùng đi?

Này không phải nháo đâu sao!

Hắn chính là Đào Thương dưới trướng đệ nhất mưu chủ a, nếu là làm người nhận ra tới, hắn chẳng phải chính là cái chết?

Mà chính mình huynh đệ, cũng không chiếm được cái gì hảo đi!

Bào Trung cổ họng một lăn, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Quách tiên sinh, ngài là Đào thừa tướng dưới trướng dòng chính, nếu là tới rồi Trần Lưu, vạn nhất làm người cấp nhận ra tới, lại là nên làm thế nào cho phải a? Quay đầu lại chúng ta cùng thừa tướng nên như thế nào công đạo a?”

Quách Gia suy nghĩ một chút, nói: “Điều này cũng đúng.”

Hắn quay đầu, mọi nơi nhìn một vòng lúc sau, cuối cùng chỉ vào một người râu xồm thị vệ nói: “Ngươi, lại đây!”

Kia râu xồm nghe vậy tức khắc sửng sốt, sau đó rón ra rón rén đi đến Quách Gia trước mặt, cao lớn vạm vỡ hán tử giống như một cái bị kinh thỏ con giống nhau.

“Cầm đao tới!” Quách Gia lười biếng nói.

Râu xồm nam tử tức khắc dọa chân cẳng nhũn ra.

“Tiên, tiên sinh! Ta không có gì sai lầm a, ngài vì sao phải giết ta? Ta ban đầu cũng chưa cùng ngươi đã nói lời nói!”

“Đừng lộn xộn! Ai muốn giết ngươi!” Quách Gia nhíu nhíu mày, nhéo râu xồm trường râu, dùng đao thiết hạ vài đoạn.

Thiết xong lúc sau, Quách Gia cười hì hì đem râu xồm khoa tay múa chân ở chính mình trên cằm, giống như trống rỗng mọc ra tam lũ râu dài, nói: “Thế nào? Như vậy có phải hay không liền nhìn không ra tới?”

Nhị bào thấy thế không khỏi lau mồ hôi.

Này quách tiên sinh……

Ngươi là đương tào quân người đều bị mù sao?

……

Bốn ngày sau, Đào Thương Kim Lăng trung quân đến Trung Châu chi cảnh.

Phóng nhãn nhìn lại, vùng đất bằng phẳng, hoàng thổ đại địa, hảo một mảnh đại mỹ núi sông.

Thu Trung Nguyên, thiên hạ tắc tẫn về ta tay.

Đào Thương gắt gao cầm quyền, ngửa đầu nhắm mắt, khóe miệng lộ ra một tia khuây khoả tươi cười.

“Báo!”

Không bao lâu, liền thấy Bùi Tiền phóng ngựa đi tới Đào Thương bên người, bẩm báo nói: “Thừa tướng, quân địch đông hướng đã tra xét rõ ràng.”

“Thế nào? Quân địch như thế nào bố trí.”

“Tào Nhân ở Trần Lưu, Tuân Úc ở Hứa Xương, Tào Ngang ở đông quận biên cảnh, trấn giữ trụ ba tòa đại thành!”

“Bọn họ cư nhiên không có đem binh mã đều đóng quân ở Hứa Xương một thành?” Đào Thương nghi hoặc vuốt cằm, nói: “Lấy da đồ tới!”

Không bao lâu, lại thấy Bùi Tiền đem bản đồ lấy tới, Đào Thương tại chỗ ngồi xuống, triển khai cẩn thận nghiên cứu.

“Tào Nhân cùng Tuân Úc, rất thật sự có tài a.” Đào Thương cười cười, nói: “Tam mà lẫn nhau khoảng cách không gần, thả đều là đại thành, thả lẫn nhau đều chiếm cứ mặt khác hai nơi hướng bắc phương cùng phương tây tiến quân lương nói, ta chính là bắt lấy mặt khác thành trì, nhưng thời gian dài, cũng là không có gì trọng dụng.”

“Thừa tướng, com kia chúng ta bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?” Bùi Tiền hỏi.

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Trước dùng dao mổ trâu cắt tiết gà một chút đi, tiến công Trần Lưu! Duyện Châu nơi, hiện nay lấy Tào Nhân nhất lợi hại, chỉ cần là phá được Trần Lưu, đánh bại Tào Nhân, vậy xem như bình định rồi Trung Nguyên một nửa.”

“Nặc!”

Đào Thương đại quân, ngay sau đó hướng Tào Nhân nơi Trần Lưu mà đi.

Mà Tào Nhân sớm đã là ở Trần Lưu gối giáo chờ sáng.

Đào Thương đến lúc sau, ngay sau đó mệnh Hứa Chử, Cam Ninh, Chu Thái, Tưởng Khâm bốn người vì đi đầu, suất lĩnh công kiên quân đối thành trì triển khai kịch liệt tiến công.

Nhưng Tào Nhân lại sớm có chuẩn bị.

Thành trì phía trên, cung nỏ, hòn đá, còn có thiêu nóng bỏng kim nước…… Hết thảy toàn bộ ném hướng về phía tiến công thành trì Kim Lăng quân.

Kim Lăng quân ở bốn gã chiến tướng dẫn dắt hạ, lặp lại tiến công bốn lần, trong đó hai lần đăng thành, lại chung quy không có thể bắt lấy thành lâu.

Tào Nhân phòng thủ, cuối cùng vẫn là nổi lên tác dụng.

Mặc cho ngươi phái ra cái gì mãnh tướng, cái gì tinh binh, ta tự lù lù bất động!

Hai cái canh giờ lúc sau, Kim Lăng quân rốt cuộc không hề nếm thử công trình, hậm hực lui trở về.

Mà Hứa Chử trên người cũng trúng một cái đầu thạch, may mắn hắn trốn kịp thời, bằng không chỉ sợ là sẽ bị tạp óc bính lãnh.

Đối mặt cầm tinh là vương bát Tào Nhân, Đào Thương hơi có chút bất đắc dĩ.

Xem ra, này Trần Lưu một chốc một lát là bắt không được.

:.:

------oOo------

Chương 782: 3 cái cái đinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối mặt giống như vương bát cái nắp giống nhau Tào Nhân, Đào Thương không khỏi có chút vọng thành than thở.

Tào Nhân này vương bát đản, nếu là luận cập dã chiến, hắn liền tính là lại có bản lĩnh, Đào Thương tin tưởng bằng vào Kim Lăng quân dũng mãnh, hắn một cái có thể dọn dẹp Tào Nhân mười cái.

Nhưng hắn tránh né ở thành trì, này liền có chút không tốt lắm lộng.

Tào Tháo mấy năm gần đây thống trị Trung Nguyên, cũng là đem vài toà quan trọng đại thành gia cố giống như thùng sắt giống nhau, người bình thường như muốn phá được, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nhưng Đào Thương cũng chưa chắc chính là lấy bọn họ không có cách nào, chỉ cần có thể đem thành trì trường kỳ vây quanh, cũng kéo dài thời gian, sớm muộn gì có thể đem này đó cái đinh từng cái rút ra.

Nhưng Đào Thương cảm thấy chính mình giống như không có như vậy nhiều thời giờ.

Hắn hiện nay tuy rằng thế lực cường đại, nhưng thiên hạ toàn địch, chủ lực binh mã khả năng yêu cầu tùy thời tiến hành điều động, ở một chỗ địa phương quá mức kéo dài lâu ngày đối với chiến lược tới nói, cũng không phải thực hảo.

Trung Nguyên nơi, đối với Đào Thương tới nói, ý nghĩa cũng không giống nhau.

Chỉ cần bắt lấy Trung Nguyên, Đào Thương sở khống chế Hà Bắc, Giang Nam, Từ Châu, Giang Hoài chờ mà, mới xem như chân chính

nối thành một mảnh, hắn đó là chân chính bá nghiệp đem thành, đến lúc đó có thể toàn diện hướng tào Lưu chờ thế lực tạo áp lực, hơn nữa cũng có thể đem Tào Tháo cùng tam Lưu đám người liên hệ cắt đứt mở ra, chia để trị.

Nhưng Tào Nhân phòng thủ thật sự là quá nghiêm mật, nghiêm mật làm Đào Thương cảm giác được trứng đau.

Nhìn đầu tường thượng, hạng nặng võ trang tào quân sĩ tốt, Đào Thương trong lòng không biết vì sao, cảm giác hơi có chút không thoải mái.

Này đáng giận Tào Nhân.

Đào Thương suy nghĩ một chút, ngay sau đó đánh mã, suất lĩnh một đám người chờ đi vào thành trì dưới công kích phạm vi ngoại, xa xa hướng về phía trên tường thành hô: “Tử hiếu tướng quân ở đâu? Có không ra tới trả lời?”

Không bao lâu, lại thấy Tào Nhân xuất hiện ở đầu tường, hắn cả người bọc dày nặng màu lam giáp trụ, đem chính mình bao vây kín mít, nhìn nơi xa dưới thành Đào Thương, đầu tiên là thật mạnh phát ra một cái giọng mũi, ngay sau đó lại phỉ nhổ: “Hừ…… Phi!”

Tuy rằng biết Tào Nhân căn bản là sẽ không đáp ứng, Đào Thương vẫn là thử hô một câu: “Tào Nhân, tránh ở trong thành tính cái gì năng lực, có dám hay không ra tới cùng ta dưới trướng tướng sĩ một chọi một một trận tử chiến?”

Tào Nhân: “Hừ!…… Phi!”

Đào Thương nói: “Không dám? Hảo đi, vậy ngươi có dám hay không ra khỏi thành, cùng ta một chọi một một trận tử chiến?”

“Hừ!…… Phi!”

Đào Thương lại hướng về phía Tào Nhân hô: “Còn không dám? Vậy ngươi có dám hay không ra tới cùng cha ta một chọi một một trận tử

chiến?”

“Hừ!…… Phi!”

“Ngươi dám không dám ra tới cùng ta 4 tuổi nhi tử một trận tử chiến?”

“Vậy được rồi, ngươi làm ngươi nhi tử xuất trận lại đây! Xem ta chém bay hắn!” Tào Nhân ở đầu tường thượng bỗng nhiên sửa lại khẩu phong.

“Phi!” Đào Thương hung hăng phỉ nhổ: “Nghĩ đến rất mỹ…… Người này không cứu, triệt!”

……

Trần Lưu không có đánh hạ tới, Đào Thương suy nghĩ một chút, lại liên tục chiến đấu ở các chiến trường đi Hứa Xương.

Hứa Xương thành trì cũng phi thường kiên cố, tuy rằng Tuân Úc ở dụng binh phòng ngự sách lược thượng xa xa không kịp Tào Nhân, nhưng là có một chút Tuân Úc lại là viễn siêu Tào Nhân.

Đó chính là hắn ở Hứa Xương người vọng!

Toàn bộ Hứa Xương bên trong thành, toàn dân toàn binh, vô luận là bình thường bá tánh, thương nhân người làm ăn, sĩ tộc đại gia, mọi người ra người ra người, xuất lực xuất lực, ra vật tư ra vật tư, đem Hứa Xương thành cấp phòng thủ chật như nêm cối, này lực phòng ngự so Trần Lưu thành càng là ngoan cường.

Hứa Xương thành bá tánh sở dĩ như vậy trên dưới một lòng, cũng không phải bởi vì Tào Tháo, ngược lại là bởi vì Tuân Úc!

Hiện giờ Tuân Úc, ở Hứa Xương thành danh vọng, đã là siêu việt Tào Tháo không ít, có thể nói rất nhiều bá tánh cùng sĩ tộc chỉ nhận Dĩnh Xuyên Tuân thị, ngược lại là không nhận Tào Tháo.

Trải qua một canh giờ tiến công, Đào Thương quyết định tạm thời nghỉ binh.

Thu binh trở về soái trướng, phụ trách công thành Khúc Nghĩa vội đối Đào Thương nói: “Đào tướng, Hứa Xương thành trì tuy rằng kiên cố dị thường, nhưng lại không phải công không xuống dưới, chỉ cần lại cấp mạt tướng nhiều một ít thời gian, mạt tướng nhất định có thể bắt lấy tòa thành trì này!”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Vẫn là tạm thời thôi bỏ đi, Hứa Xương thành trông gà hoá cuốc, chúng ta nếu là công thành công thật chặt, nhất thời vô ý chọc nhiều người tức giận, mất đi Hứa Xương dân tâm, hơi có chút mất nhiều hơn được.”

Khúc Nghĩa nghe vậy sốt ruột, hắn nói: “Vì dân tâm, lại là từ bỏ thành trì, này trượng còn như thế nào cái đấu pháp?”

Đào Thương cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Đường vòng, đi Bộc Dương, nhìn xem Tào Ngang có cái gì thủ đoạn?”

Khúc Nghĩa ở bên cạnh nghe bất đắc dĩ, tuy rằng lấy hắn tính cách, vẫn là cho rằng bạo lực là giải quyết vấn đề trực tiếp nhất phương thức, nhưng hắn không lay chuyển được Đào Thương.

Hứa Xương thành dân tâm gắt gao đi theo Tuân Úc, có thể nói mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, Đào Thương nếu là tăng mạnh tiến công lực độ, chỉ sợ sẽ bị thương sĩ tộc cùng bá tánh, đối Hứa Xương tạo thành thật lớn thương vong, đến lúc đó Dự Châu dân tâm mất hết, này nhưng tuyệt không phải Đào Thương muốn kết quả.

Hắn yêu cầu tưởng thật sự là quá nhiều.

……

Tam quân lại bắt đầu binh phát Bộc Dương.

Bộc Dương thành thủ tướng là Tào Ngang, Tào Ngang cùng Đào Thương không sai biệt lắm đại, hiện giờ cũng tới rồi có thể một mình đảm đương một phía lúc.

Phụ trợ hắn thủ thành người là tào quân đời sau tinh anh tào hưu cùng Hạ Hầu thượng đám người.

Hai người kia trong lịch sử đều là tiếng tăm lừng lẫy tướng lãnh, là Tào Ngụy danh tướng, bản lĩnh phi phàm.

Bộc Dương thành trì cao lớn, cùng Hứa Xương thành không sai biệt lắm, nhưng Đào Thương giác, lấy Tào Ngang bản lĩnh cùng kêu gọi lực, tuyệt đối không có khả năng đạt tới Tuân Úc trình độ.

Nhưng sự thật chứng minh, Đào Thương tưởng sai rồi.

Hắn phái Trương Hợp, Cao Lãm, Kỷ Linh, Tang Bá đốc quân đi đánh Bộc Dương thành, nhưng được đến hồi phục thế nhưng là, thành không đánh hạ tới.

Căn cứ Trương Hợp hồi báo, thành trì tựa hồ so Tào Nhân trấn thủ Trần Lưu còn khó đánh.

Đào Thương lần này thật là có điểm không cao hứng.

Tào Nhân trấn thủ thành trì khó đánh, hắn có thể lý giải.

Nhưng Tào Ngang mới bao lớn tuổi? Liền tính là có tào hưu cùng Hạ Hầu thượng phụ tá, lại có thể làm sao?

Cư nhiên liền bọn họ đều dọn dẹp không dưới, quá mất mặt.

“Các ngươi tại đây chơi cái gì?” Đào Thương bất mãn nói: “Liền Tào Ngang đều dọn dẹp không dưới? Ta Kim Lăng quân tướng sĩ, hiện tại đã thủy đến loại trình độ này sao? Quá làm ta thất vọng rồi.”

Vài tên tướng lãnh một đám mặt đỏ không được.

Trương Hợp chắp tay nói: “Thừa tướng thứ tội, mạt tướng chờ tuy rằng làm việc bất lợi, nhưng quân địch xác thật tương đương lợi hại, ta chờ xác thật đã tận lực……”

Cao Lãm vẻ mặt đưa đám nói: “Thừa tướng, ngài là không biết a, tào quân phòng thủ nghiêm mật, hơn nữa phòng thủ chiến thuật tương đương cường hãn, chúng ta cũng thay đổi thật nhiều công thành phương thức, nhưng chính là đánh không xuống dưới a!”

Đào Thương nghe vậy nhíu nhíu mày: “Tào Ngang có lợi hại như vậy? Vẫn là tào hưu cùng Hạ Hầu thượng có như vậy bản lĩnh?”

Trương Hợp nghe vậy nói: “Hồi thừa tướng, việc này mạt tướng còn cố ý phái người hỏi thăm một chút, nghe nói Tào Ngang đám người tuy rằng là trong thành chủ tướng, nhưng phụ trách phòng thủ thành phố người chính là một người tuổi trẻ tướng lãnh, nghe nói gọi là Hách chiêu, phụ trách hiện nay sở hữu thành trì phòng ngự, cũng không biết địch quân thành trì như thế kiên cố, cùng người này có thể hay không có quan hệ……”

------oOo------

Chương 783: mưu Tuân Úc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Trương Hợp nói, Đào Thương hoàn toàn là không có gì tưởng nói.

Luận cập phòng thủ năng lực, Hách chiêu người này xác thật rất có một tay, ở trần thương phòng ngự Thục Hán thừa tướng, làm Gia Cát Lượng đối này bó tay không biện pháp.

Người như vậy hiện tại cư nhiên xuất hiện ở Tào Ngang bên người?

Xem ra thành trì công không dưới, lại cũng có thể nói miễn cưỡng ở tình lý bên trong.

Không phải Trương Hợp bọn họ không ra sức, bọn họ lần này xác thật là đụng phải gốc rạ —— một người cực kỳ lợi hại thiện thủ chi đem.

“Các ngươi vài vị vất vả, trước đi xuống nghỉ ngơi đi.” Đào Thương phân phó bọn họ nói.

Không bao lâu, bốn gã quân lệnh đi xuống, Đào Thương nhìn về phía vẫn luôn ngồi ở phía dưới Trần Đăng: “Tuân Úc cùng Tào Nhân nhưng thật ra rất lợi hại, đem này ba tòa thành trì gắt gao cố thủ, hơn nữa đều có điểm thủ đoạn…… Việc này thực sự là có điểm khó giải quyết.”

Trần Đăng loát sợi râu nói: “Trần Lưu, Hứa Xương, Bộc Dương các nơi chiếm cứ Trung Nguyên yếu đạo, nếu là muốn toàn theo Trung Nguyên, tắc cần thiết muốn phá được này vài toà đại thành, bằng không chúng ta cho dù bắt lấy mặt khác quận huyện, nhưng này ba tòa thành trì đem trụ yếu đạo, như ngạnh ở hầu, này Trung Nguyên nơi, chúng ta cũng lấy không vững chắc.”

Đào Thương nhắm mắt lại, nhẹ nhàng dùng ngón tay đánh bàn nói: “Nhưng tổng muốn chọn ra một cái đột phá tài ăn nói là.”

Trần Đăng suy nghĩ một chút nói: “Ba chỗ thành trì, chúng ta vẫn là bằng khó gặm cũng quan trọng nhất là chủ, mới có thể mở ra cục diện.”

Đào Thương nói: “Theo ý kiến của ngươi, nào một chỗ thành trì nhất chủ yếu?”

Trần Đăng rất là trầm ổn nói: “Hứa Xương thành, Tuân Úc!”

“Vì sao?”

Trần Đăng cười nói: “Dĩnh Xuyên Tuân thị thanh danh tố, vang vọng Dự Châu, mà Tuân Úc bản nhân càng là người tài, hiện giờ xem ra, không chỉ là Dĩnh Xuyên nhân tâm quy phụ, ngay cả Trung Nguyên nhân tâm cũng phần lớn ở Tuân Úc trên người, cho nên phá Hứa Xương, lấy Tuân Úc, mới là trước mặt việc cấp bách.”

Đào Thương dùng tay nhẹ nhàng xoa mũi tử, nói: “Nghe ngươi ý tứ, là chúng ta nếu muốn biện pháp trước thu phục Tuân Úc, bắt lấy Hứa Xương thành?”

Trần Đăng nói: “Đúng là này lý, năm đó thừa tướng vì Tuân Úc, không phải cũng làm quá một ít bố cục sao?”

Đào Thương chậm rì rì nói: “Lý nhưng thật ra như vậy cái đạo lý, nhưng vấn đề là, muốn thu phục Tuân Úc, liền phải ly gián Tào Tháo cùng Tuân Úc quan hệ, hai người kia quan hệ giống như bền chắc như thép, năm đó ta làm không ít sự tình, cũng không làm Tào Tháo hoàn toàn từ bỏ Tuân Úc, hiện giờ như vậy hấp tấp, có thể thành công sao?”

Trần Đăng nói: “Năm đó sự tình, là thừa tướng làm ta cùng Quách Gia xử lý, mấy năm nay, ta đối Tuân Úc cùng Tào Tháo chi gian sự cũng có điều chú ý, trên thực tế, Tào Tháo năm đó liền đối Tuân Úc nổi lên lòng nghi ngờ, nhưng vì hắn phía sau Dĩnh Xuyên thế gia bối

cảnh và năng lực, cho nên tạm thời nhường nhịn, nhưng kỳ thật mấy năm nay, Tào Tháo trong tối ngoài sáng vẫn luôn ở đề phòng hắn.”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Năm đó ta đối Tào Tháo cùng Tuân Úc là thoáng dùng một chút ly gián kế, này cũng cách đã bao nhiêu năm, chẳng lẽ Tào Tháo trong lòng nghi hoặc còn ở?”

Trần Đăng ám đạo ngươi kia kêu thoáng dùng kế sao? Ngươi năm đó nhiều tổn hại a!

Trần Đăng nói: “Căn cứ ta nhiều năm như vậy đối Tào Tháo hiểu biết, người này là là đương thời kiêu hùng, tâm tư rất nặng, ngày thường hắn có lẽ sẽ không nghĩ đến năm đó sự, nhưng là chỉ cần chúng ta thao tác đúng phương pháp, nói vậy nhất định sẽ gợi lên hắn năm đó lòng nghi ngờ, huống chi…… Thuộc hạ mấy năm nay vẫn luôn ở phái người tìm hiểu Tuân Úc động tác, kỳ thật ở hắn trong lòng, cũng có một cái bế tắc.”

Đào Thương kỳ thật cũng biết Trần Đăng trong miệng theo như lời bế tắc là cái gì, hắn suy nghĩ một chút, ngay sau đó nói: “Một khi đã như vậy, kia chúng ta liền không ngại thử xem đi.”

……

Đào Thương binh mã lúc này đây không có nhúc nhích, mà là lưu tại Bộc Dương thành, cũng lâu lâu đối Bộc Dương thành tiến hành cường công.

Đào Thương dưới trướng dù sao cũng là binh nhiều tướng mạnh, liền tính là Tào Ngang có Hách chiêu phụ tá, nhưng đối mặt như vậy thế công, vẫn là áp lực mười phần.

Ở hai quân công phòng chiến bên trong, Bộc Dương thành xuất hiện rất nhiều lần tình hình nguy hiểm.

Bộc Dương thành tình huống, tự nhiên là truyền tới Tuân Úc cùng Tào Nhân bên kia, nhưng là bọn họ đều không có cái gì động tác.

Rốt cuộc, ba người ở phân biệt đóng giữ ba tòa muốn thành thời điểm đã từng ước định quá, vô luận trung gian phát sinh quá cái gì biến hóa, đều sẽ không gấp rút tiếp viện đối phương thành trì, chỉ là cắn chặt khớp hàm đóng giữ, kéo dài đến Tào Tháo đại quân bình định Quan Trung, lùi trở về trung nguyên lai.

Đây là Tuân Úc hiện nay duy nhất có thể làm sự tình.

Nhưng là thực mau, sự tình liền hướng vượt quá hắn tưởng tượng phương hướng phát triển.

Thiên tử Lưu Hi sắc phong đặc sứ, kỵ thừa đặc sứ xe ngựa, dẫn theo đội nghi thức đi tới Hứa Xương dưới thành.

Bọn họ là tới làm một kiện phi thường sự tình đơn giản.

Thiên tử có chiếu, Tuân Úc khai thành tiếp chỉ!

Việc này giống như sét đánh giữa trời quang giống nhau, oanh kích ở Tuân Úc thiên linh phía trên, thật lâu không thể bình ổn.

Tuy rằng hiện giờ thiên hạ có hai cái hoàng đế, nhưng ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng đều xem như chính thống hoàng đế.

Tuân Úc trước nay cũng không có thừa nhận quá cái nào là chính thống, nhưng cũng tuyệt đối không dám phủ nhận trong đó bất luận cái gì một cái địa vị cùng tồn tại.

Này cửa thành, khai vẫn là không khai?

Khai, quay đầu lại chính mình như thế nào hướng tào Tư Không giải thích?

Không khai?

Đó là nhà Hán hoàng đế chiếu thư, tiên đế trưởng tử!

Hắn đại biểu chính là nhà Hán giang sơn…… Tuy rằng chỉ có một nửa.

Mà càng làm cho Tuân Úc nóng lòng chính là, lúc này đây thiên tử phái tới sứ giả, cư nhiên là chính mình đồng tông huynh đệ Tuân kham.

Này cửa thành rốt cuộc là khai vẫn là không khai?

Thiên tử chiếu thư rốt cuộc là tiếp vẫn là không tiếp?

Tuân kham cũng không nóng nảy, hắn chỉ là làm người ở cửa thành ngoại dựng một cái thiên tử sứ giả giản dị lều trại, dùng để cư trú, lẳng lặng chờ đợi Tuân Úc hồi phục.

Mà ngoài thành trừ bỏ Tuân kham đoàn người ở ngoài, lại vô Kim Lăng quân một binh một tốt.

Tuân Úc trong lòng nhiều năm do dự cùng mâu thuẫn tại đây một khắc xem như hoàn toàn bại lộ ra tới.

Đối với hắn tới nói, Tào Tháo là hắn chủ công.

Nhưng là hắn chân chính muốn đền đáp, kỳ thật là nhà Hán triều đình.

Đào Thương cùng Trần Đăng, đối phó vị này đương thời trí giả, chỉ dùng rất đơn giản một bước tiết mục, www.com liền đem Tuân Úc bức tới rồi trong một góc mặt.

Cũng không phải Tuân Úc mưu trí không kịp Đào Thương cùng Trần Đăng, chỉ là hắn trong đầu chấp niệm, vì hắn thiết trí chướng ngại, làm hắn cho dù biết như thế nào làm có lợi nhất, cũng không thể như thế tiến hành.

Này đối với Tuân Úc tới nói, không khác lớn nhất bi ai.

Trải qua một phen bất đắc dĩ tự hỏi lúc sau, Tuân Úc cuối cùng vẫn là mở ra Hứa Xương thành cửa thành, nghênh đón thiên tử sắc phong sứ giả vào thành.

Thiên tử chiếu thư rất đơn giản, niệm Tuân Úc nhiều năm qua sửa trị Trung Châu có công, có lợi cho nhà Hán triều đình, đặc sắc phong vì Tư Đồ.

Tư Đồ danh tước cùng Tào Tháo đã giống nhau, Tuân Úc đương nhiên là không chịu tiếp thu, kiên quyết chối từ.

Thấy Tuân Úc là cái dạng này thái độ, Tuân kham cũng cũng không có nói thêm cái gì, mà là đem chiếu thư giao cho Tuân Úc, mặt khác cái gì đều không có nói.

Tuân Úc muốn đem chiếu thư trả lại cấp Tuân kham, Tuân kham lại cũng chỉ là nói: “Huynh trưởng chớ như thế, dựa theo quy củ, ngài nếu là không nghĩ đương cái này Tư Đồ, yêu cầu tự mình làm thư thượng biểu triều đình, ta mang về giao cho thiên tử, mới có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Tuân Úc trong lòng mắng to thiên tử mới không đến năm tuổi, có thể xem hiểu cái chó má, ta cho hắn viết kia ngoạn ý làm gì?

Này rõ ràng chính là Đào Thương ly gián kế, nhưng Tuân Úc cố tình còn không thể nói toạc.

“Một khi đã như vậy, ta đây này liền lập tức làm thư đi.”

Tuân kham tựa hồ cũng không sốt ruột, hắn lẳng lặng đánh giá một hồi Tuân Úc, thở dài: “Huynh trưởng, nhiều năm không thấy, ngươi thật sự là tiều tụy không ít, mấy năm nay, ngươi quá có khỏe không?”

:.:

------oOo------

Chương 784: dương mưu ly gián

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuân kham nói làm Tuân Úc trong lòng rất là cảm động.

Cho dù nhiều năm không thấy, nhưng huynh đệ chính là huynh đệ, này ngắn ngủn một câu thăm hỏi, là có thể làm Tuân Úc nghe ra Tuân kham nói rốt cuộc có phải hay không thiệt tình thực lòng.

Hắn lòng đang trong nháy mắt kia liền mềm.

“Hữu nếu, ngươi lúc trước chính là phụng dưỡng Viên Thiệu, hiện giờ quy phụ ở Đào Thương dưới trướng, còn thói quen sao?” Tuân Úc cũng là mở miệng quan tâm hắn.

Tuân kham thở dài nói: “Ta tuy rằng chưa từng phụng dưỡng một chủ mà chết, nhưng may mà Đào thừa tướng đối ta không tồi, thả hiện giờ ta cũng coi như là thiên tử ngồi xuống chi thần, hiện giờ xem ra, nhưng thật ra cũng không tồi quy túc.”

“Thiên tử ngồi xuống chi thần?” Tuân Úc nhíu nhíu mày, nói: “Hiện giờ các ngươi kia cái gọi là triều đình, chung quy vẫn là ở Đào Thương trong tay, ngươi tính cái gì thiên tử chi thần?”

Tuân kham lắc lắc đầu, nói: “Huynh trưởng lời này liền có chút cực đoan, rốt cuộc thiên tử tuổi nhỏ, nếu là không dựa đào tương phụ tá, lấy thiên tử hiện giờ tuổi tác, lại như thế nào chưởng quản trăm sự, lại như có thể có thể bình định ngụy triều? Nếu là thiên tử từ tào Tư Không phụ tá nói, chẳng lẽ tào Tư Không là có thể làm một cái bốn năm tuổi hài tử chưởng quản này thiên hạ đại sự sao?”

Này một phen trách móc, sinh sôi đem Tuân Úc cấp chỉnh sẽ không đáp.

Nhân gia lời này, thật không tật xấu, không hề có cưỡng từ đoạt lí.

Thiên tử tuổi nhỏ, đây là không tranh sự thật, ngươi lấy cái gì cùng hắn bẻ xả cũng vô dụng!

Lại thấy Tuân kham đột nhiên thở dài khẩu khí, nói: “Huynh trưởng, ngươi chí hướng là cái gì?”

Tuân Úc không nghĩ tới Tuân kham sẽ đột nhiên hỏi hắn loại này lời nói.

Lại thấy Tuân Úc cười khổ nói: “Ta chí hướng là cái gì, chẳng lẽ ngươi còn không biết sao?”

Tuân kham cẩn thận nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Huynh trưởng là tưởng trở thành thay đổi triều đại khai quốc công thần chăng?”

Tuân kham này một câu, thiếu chút nữa không đem Tuân Úc lừa té ngã trên mặt đất.

Ngươi nghe một chút! Ngươi nghe một chút! Này nói cũng coi như là tiếng người?

“Ta khi nào tương đương thay đổi triều đại công thần?” Tuân Úc cắn răng, nổi giận đùng đùng trừng mắt Tuân kham nói.

Tuân kham giống nhau lông mày: “Không nghĩ đương thay đổi triều đại công thần, ngươi đi theo Tào Tháo làm cái gì?”

Lời này nhưng chính là có điểm qua.

Tuân Úc ngữ khí biến nghiêm khắc: “Chỉ cho phép ngươi cùng Đào Thương, vì sao liền không được ta cùng Tư Không bình định thiên hạ? Vì thế gian tạo phúc?”

Đối mặt Tuân Úc táo bạo, Tuân kham lại một chút đều không hiện nôn nóng, hắn chỉ là nhàn nhạt cười nói: “Huynh trưởng, ngươi nghĩ sai rồi, ta đi theo người, không phải Đào thừa tướng, mà là triều đình…… Đương nhiên, ngươi có lẽ nói, đương kim thiên hạ, đều

không phải là chỉ có một triều đình, không tồi, ta thừa nhận, phía nam Kinh Châu còn có một cái, ngụy thiên tử Lưu Quỳnh cũng là tiên đế chi tử, ngươi nếu là ở ngụy triều đảm nhiệm chức vụ, ta cũng có thể miễn cưỡng nói ngươi là đỡ bảo nhà Hán, chỉ là bị che dấu chọn sai chính chủ mà thôi…… Nhưng Tào Tháo có cái gì, hắn ở hai cái triều đình chi gian tả hữu lắc lư, qua lại phùng nguyên, hắn muốn đỡ bảo người rốt cuộc là ai? Điểm này ngươi nghĩ tới sao? Đệ không cảm thấy ngươi không có nghĩ tới!”

Tuân Úc hô hấp rõ ràng biến có chút dồn dập.

“Chẳng lẽ, ngươi là cho rằng Tào Tháo có thể thay thế được tiên đế hai cái nhi tử, trở thành này thiên hạ cộng chủ? Đến lúc đó ngươi đó là Tào thị khai quốc công thần?”

“Ngươi đánh rắm!” Tuân Úc rốt cuộc bạo phát: “Ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì? Tin hay không ta hiện tại lập tức tìm người chém ngươi!”

Tuân kham trên mặt lộ ra một mạt ai động chi sắc: “Huynh trưởng, vì Tào Tháo, ngươi hiện tại cư nhiên liền triều đình sứ giả đều dám giết?”

“Ta…… Ngươi!” Tuân Úc á khẩu không trả lời được, mặt đỏ rần.

“Ai ~~! Huynh trưởng, ta trước cáo từ, ta ở ngoài thành chờ ngươi, chờ ngươi viết xong tấu chương, hướng thiên tử tỏ vẻ không lo cái này Tư Đồ lúc sau, liền đi ngoài thành tìm ta đi.”

Dứt lời, Tuân kham hướng Tuân Úc chắp tay, quay đầu hướng ra phía ngoài đi đến.

Đi rồi vài bước, lại thấy Tuân kham đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Tuân Úc: “Dĩnh Xuyên Tuân thị, trung trinh chi danh tố thiên hạ, thế chịu hán lộc, ta không hy vọng Tuân thị mấy trăm năm danh dự, hủy ở huynh trưởng một người trên tay, để tránh trăm năm sau, ngươi liền phần mộ tổ tiên đều nhập không được, thỉnh huynh trưởng tam tư.”

Dứt lời, không hề xem hắn, quay đầu rời đi, chỉ là lưu lại Tuân Úc một người, ngốc ngốc nhìn hắn bóng dáng xuất thần.

Mà theo thời gian trôi qua, Tuân Úc trên mặt còn lại là lộ ra thống khổ thần sắc.

Hai hàng nước mắt theo hắn gương mặt lưu lạc, nước mắt nhan sắc dị thường thanh triệt.

Tuân Úc ngồi xổm xuống thân thể, bụm mặt, thế nhưng phát ra ô ô khóc thút thít.

Không bao lâu, lại thấy hắn ngửa mặt lên trời thở dài: “Vì cái gì, vì cái gì? Vì cái gì này đại hán triều đình cố tình còn đâu hắn Từ Châu, còn đâu hắn Kinh Châu, liền không thể tại đây Hứa Xương cắm rễ đặt chân đâu! Vì sao?!”

……

Ngày thứ hai, Tuân Úc viết hảo thượng tấu khen ngợi, ngôn chính mình năng lực không đủ, bất kham đại nhậm, xin từ chức Tư Đồ chi vị.

Bởi vì thân phận cùng đạo đức quan hệ, Tuân Úc quyết định tự mình ra khỏi thành đem này phong khen ngợi đưa đến Tuân kham trong tay.

Rốt cuộc hắn hiện tại là triều đình sứ giả, Tuân Úc từ nhỏ đã chịu giáo dục cùng với nhĩ tuyển mục nhiễm, quyết định hắn sẽ không đối bất luận cái gì cùng nhà Hán triều đình có quan hệ người bất kính.

Tuân Úc suất lĩnh một chi hạng nặng võ trang binh mã, đi tới Tuân kham hành dinh, phái người đi vào thông bẩm, nói là chính mình tiến đến giao phó cấp triều đình tấu thư.

Không bao lâu, lại có người tới đón tiếp Tuân Úc, nói là triều đình đặc sứ Tuân kham đang ở trong trướng chờ.

Tuân Úc nhẹ nhàng hừ hừ.

Đều là đồng bào huynh đệ, hắn hiện giờ đương triều đình sứ giả, cái giá cư nhiên liền như vậy lớn…… Còn trong trướng chờ?

Tuân Úc trong lòng khó chịu, nhưng vẫn là đi theo dẫn đường người đi vào.

Vào lều trại, Tuân kham không có nhìn đến, nhưng là ánh vào hắn mi mắt, lại là một người tướng mạo tuấn lãng, khóe môi treo lên ánh mặt trời tươi cười người trẻ tuổi.

Tuân Úc sắc mặt lúc ấy liền thay đổi.

“Đào, Đào Thương?”

Đào Thương đứng lên, xem xét tay áo thượng tro bụi, cười nói: “Ta cảm thấy tại đây loại trường hợp, Văn Nhược tiên sinh có lẽ xưng hô ta vì thừa tướng, càng vì thỏa đáng một ít.”

Tuân Úc ánh mắt mơ hồ, bắt đầu nhanh chóng đánh giá lều trại nội tình huống.

“Đừng nhìn, yên tâm, này lều trại không có người khác, ta sẽ không giết ngươi, cũng sẽ không khấu hạ ngươi, cổ ngữ có vân, quân tử giả, cũng không làm Hồng Môn Yến cũng.”

Này cái nào cổ nhân nói?

Tuân Úc nghe xong lời này, tròng mắt bắt đầu lộc cộc lộc cộc chuyển, tựa hồ đang tìm tư sự tình gì.

Đào Thương rất dễ dàng liền xem thấu hắn ý tưởng.

“Văn Nhược tiên sinh không cần uổng phí tâm cơ, đào mỗ nếu dám âm thầm tiến đến, kia tất nhiên cũng là làm tốt mười thành chuẩn bị, ngươi là giết không được ta, chúng ta vẫn là hoà bình ở chung hảo.”

Tuân Úc thật sâu hít một hơi, buông xuống vừa mới cái kia ý niệm.

Hắn bình tĩnh nhìn Đào Thương, lắng đọng lại một chút bất an tâm tình, nói: “Đào thừa tướng tới đây, không biết cái gọi là chuyện gì? Theo Tuân Úc biết, chúng ta hai bên, trước mắt còn ở giao chiến đi?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Giao chiến tuy rằng là giao chiến, nhưng nên có lễ tiết vẫn là phải có, triều đình sắc phong Tuân tiên sinh đương Tư Đồ, Tuân tiên sinh vì sao không lo?”

Tuân Úc nhàn nhạt nói: “Ta không lo nguyên nhân, nói vậy thừa tướng trong lòng tự nhiên hiểu rõ, như thế đơn giản kế ly gián, Tuân mỗ vẫn là có thể nhìn ra được, còn thỉnh thừa tướng không cần coi khinh Tuân mỗ.”

Đào Thương cất bước đi đến Tuân Úc bên người, cười nói: “Đôi khi, trí tuệ cũng không thể giải quyết hết thảy vấn đề, rất nhiều chuyện ngươi có thể xem minh bạch, đáng tiếc lại cố tình bất lực, đào mỗ hôm nay chính là muốn cùng tiên sinh đánh bạc một đánh cuộc, ta chính là muốn ly gián ngươi cùng Tào Tháo, hơn nữa vẫn là thuần thuần dương mưu, tiên sinh cảm thấy ta có thể hay không thành công đâu?”

------oOo------

Chương 785: Tào Tháo lòng nghi ngờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, Tuân Úc đương trường thiếu chút nữa không bị khí trừu qua đi.

Lời này nói cũng không tránh khỏi quá cuồng đi?

Này không phải nói rõ ở tìm tra sao?

Từ xưa đến nay, thiên hạ sở hữu trí giả ở sử dụng ly gián kế thời điểm, đều là tiểu tâm tiểu tâm lại cẩn thận, sợ bị ly gián người phát giác cái gì không đúng, để tránh thất bại trong gang tấc.

Nhưng vấn đề là, này họ Đào cố tình làm theo cách trái ngược, hắn cư nhiên làm trò bị ly gián giả mặt, đem kế hoạch của hắn trần trụi nói ra.

Ngươi thiết kế ta không quan hệ, nhưng ngươi đem ta đương ngu xuẩn chơi, này liền có điểm khi dễ người!

Nhìn Tuân Úc bất thiện ánh mắt, Đào Thương không khỏi vui vẻ: “Văn Nhược tiên sinh không tin?”

Tuân Úc thật sâu hít một hơi, đem trong tay kia phân chối từ tấu chương thượng đưa tới Đào Thương trước mặt, nói: “Đây là tại hạ thượng tấu, còn thỉnh thừa tướng chuyển vì giao cho sắc phong sứ giả, chuyển trình thiên tử, Tuân Úc thấp cổ bé họng, thực sự là ngồi không được này đại Tư Đồ chi vị.”

Dứt lời, đối Đào Thương làm vái chào, liền phải xoay người rời đi.

“Văn Nhược tiên sinh chờ một chút.” Đào Thương thanh âm từ Tuân Úc sau lưng truyền đến.

Tuân Úc nhíu nhíu mày, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Đào Thương nói: “Thừa tướng là tính toán lưu lại ta sao?”

Lại thấy Đào Thương cười nói: “Văn Nhược tiên sinh hiểu lầm, đào mỗ như thế nào sẽ hành này chờ bất nghĩa việc, ta đưa đưa ngươi.”

Vừa nghe lời này, Tuân Úc mặt trong nháy mắt liền trắng.

“Không, ngươi đưa ta làm gì? Ta không cần ngươi đưa?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Tiên sinh đây là sợ? Không dám cùng đào mỗ đối đánh cuộc?”

“Ngươi……”

Tuân Úc nói không đợi nói xong, lại thấy Đào Thương đã dùng tay vượt qua bả vai, ôm hắn, nói: “Đi thôi, ta cùng ngươi cùng nhau đi ra ngoài!”

Tuân Úc sức lực không bằng Đào Thương, như thế nào cũng tránh thoát không khai, chỉ có thể cứ như vậy bị Đào Thương liền kéo mang túm kéo ra lều trại.

Lều trại ngoại, những cái đó đi cùng Tuân Úc cùng nhau tiến đến bọn thị vệ vừa thấy đến loại này tình hình, tức khắc trợn tròn mắt.

Mà cùng lúc đó, Đào Thương lều trại mặt sau rừng rậm trung, xuất hiện một chi hạng nặng võ trang tinh nhuệ hổ vệ quân, bọn họ ở cách đó không xa lẳng lặng quan sát đến, để tránh Hứa Xương thành bên kia có cái gì bất lương hành động.

Hai bên chi gian, lẫn nhau chi gian tức khắc lộ ra một cổ quỷ dị không khí.

Đào Thương lại là không quản kia một bộ, hắn chỉ là giống như gặp đã lâu không thấy lão hữu giống nhau, ôm Tuân Úc bả vai, đem hắn đưa đến lều trại cửa, đầy mặt đều là ấm áp tươi cười: “Văn Nhược tiên sinh, về sau nếu là có rảnh, còn thỉnh nhiều đến Kim Lăng thành bên kia đi vừa đi, ta đối tiên sinh thâm mạc đã lâu, thực sự là hy vọng ngày sau cùng tiên sinh có thể nhiều có giao lưu.”

Tuân Úc không thể nề hà nói: “Đào Thương, ngươi thật sự giác như vậy nông cạn kế ly gián sẽ hữu dụng mã?”

Đào Thương khóe miệng tươi cười càng khắc sâu: “Sẽ, đương nhiên sẽ, vì cái gì sẽ không? Tiên sinh đối Tào Tháo, liền thật sự như vậy có tin tưởng?”

Tuân Úc hừ hừ, nói: “Đương nhiên là có tin tưởng, tào công chính là thiên hạ anh kiệt, tự nhiên là……”

“Tự nhiên sẽ hy vọng nhìn đến ngươi một ngày kia ở hắn cùng nhà Hán trung gian làm một cái chính xác lựa chọn!”

Đào Thương nói đến này thời điểm, hai người đã là ly Tuân Úc đội ngũ không xa, lại thấy Đào Thương bỗng nhiên xoay người…… Cho Tuân Úc một cái đại đại ôm!

Ở đây người, bao gồm nơi xa Hứa Xương đầu tường người trên, đều nhìn sửng sốt.

Hai người kia, nên không phải là cái loại này quan hệ đi?…… Di! Quá ghê tởm người.

Tuân Úc bị Đào Thương ôm lấy, mặt đều phải tái rồi.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương buông ra Tuân Úc, sau đó đối nàng cười nói: “Tiên sinh, nhiều hơn bảo trọng.”

Tuân Úc âm trầm nhìn hắn, bỗng nhiên nói: “Ngươi vừa mới chi ngôn ý tứ, là tào công cùng nhà Hán phi vì nhất thể?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Điểm này dễ hiểu đạo lý, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra tới sao?”

“Vậy ngươi họ Đào, liền cùng nhà Hán là nhất thể sao?”

“Đương nhiên, đương kim thiên tử chính là ta đại cháu ngoại trai.” Đào Thương cười ha hả hướng về phía Tuân Úc vẫy vẫy tay, không ở nhiều lời, xoay người đi trở về chính mình đội ngũ.

Tuân Úc thật sâu hít một hơi, xoay người cũng là đi hướng chính mình bọn thị vệ.

Mà giờ này khắc này, nơi xa đầu tường thượng, lại có một cái mười mấy tuổi người thiếu niên đang gắt gao nhìn chằm chằm thành trì hạ tình huống.

Đào Thương cùng Tuân Úc chi gian hành động, tất cả đều dừng ở cái kia thiếu niên trong mắt.

Thiếu niên tuổi tuy nhỏ, nhưng trong mắt sắc thái lại có vẻ thực âm trầm, trên mặt còn lại là hoàn toàn là không phù hợp hắn tuổi tác biểu tình.

“Nhị công tử, thành thượng phong đại, chúng ta vẫn là đi xuống đi.” Một người người hầu khuyên nhủ.

Kia thiếu niên lại không cảm kích, hắn chỉ là gắt gao nhìn nơi xa dưới thành tình huống, bỗng nhiên nói: “Lập tức phái trong phủ thân tín tới, ta phải cho phụ thân đưa một phong thơ.”

Kia thị vệ nghe vậy sửng sốt, tiếp theo có chút do dự nói: “Công tử, Tư Không từng nói, hắn lần này xuất chinh…… Chỉ cho phép trưởng công tử, tử hiếu tướng quân, Văn Nhược tiên sinh ba người có việc đối này đơn trình tấu sự……”

Tuổi trẻ công tử rất là bá đạo, xoay tay lại trực tiếp cho đó là người hầu một cái tát.

“Hỗn đản, ta như thế nào làm việc, chẳng lẽ yêu cầu ngươi dạy? Chạy nhanh cho ta tìm người tới.”

Người hầu run run rẩy rẩy gật đầu đi làm việc.

Tuổi trẻ công tử lại quay đầu nhìn nhìn dưới thành, cuối cùng trong mũi hừ một tiếng, xoay người đi xuống thành lâu.

……

Cùng lúc đó, Tào Tháo chính Trường An cùng trương lỗ quân chiến đấu kịch liệt.

Luận cập chiến lực, Hán Trung quân tự nhiên hơn xa tào quân đối thủ, đặc biệt là năm đấu gạo giáo giáo chúng ở trình độ nhất định đi lên giảng, làm đạo sĩ năng lực xa xa cường với bọn họ đương binh lính trình độ, tuy rằng có đại tướng trương vệ, dương nhậm, dương ngẩng đám người tọa trấn, hơn nữa Lý Nho đang âm thầm bày mưu tính kế, nhưng trương lỗ quân như cũ là hơn xa Tào Tháo đối thủ.

Tào Tháo tự mình tọa trấn, ở Trường An dưới thành, đại phá Hán Trung quân, Bàng Đức cùng Diêm Hành, mã siêu hạng Quan Trung tướng già vì trước bộ tiên phong, đem trương lỗ quân đánh kế tiếp bại lui.

Năm đấu gạo đem giáo chúng cuối cùng chỉ có thể từ bỏ tấn công, đổi công làm thủ, hướng về tây tuyến chiến trường rút lui.

Tào Tháo lại phân Lý Giác, Quách Tị, Phàn Trù đám người bắc thượng tam hà, chống lại dắt chiêu, Điền Dự đám người Hà Bắc quân chúng, để giải này hai mặt giáp công khốn cảnh.

Ở Tào Tháo trong lòng, hắn tự nhận là chỉ cần không gặp phải Đào Thương, chính là thiên hạ vô địch.

Quan Trung tình thế một mảnh rất tốt, nhưng phía sau tin tức lại làm hắn đau đầu, cho hắn ngột ngạt.

Đào Thương đại quân theo đuôi sau đó, tiến vào Trung Nguyên cảnh nội, đánh lén hắn hang ổ.

Tào Tháo khí ngứa răng.

Họ Đào thực sự là ti tiện cực kỳ, chính mình mới vừa vừa động địa phương, hắn lập tức tiến vào duyện, dự cảnh nội, đối Trung Nguyên xuống tay.

Này không phải thuần túy đê tiện tiểu nhân sao?

May mắn Tào Nhân, Tuân Úc, Tào Ngang đám người cố thủ tam thành, mới có thể ngăn cản trụ đào quân, giữ được địa bàn không mất.

Nhưng cho dù là như thế, Tào Tháo tâm tình cũng là cực kỳ thấp thỏm, chỉnh túc chỉnh túc ngủ không yên.

Rốt cuộc, hắn cũng không biết Tuân Úc, Tào Nhân bọn họ rốt cuộc có thể kiên trì bao lâu.

Nhưng là thực mau, Tào Tháo phải tới rồi một cái càng nháo tâm tin tức.

Tin tức này là hắn con thứ hai Tào Phi âm thầm đưa tới.

Là về Tuân Úc cùng Đào Thương gặp mặt tin tức.

------oOo------

Chương 786: tá rớt quyền lực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương giờ này khắc này, đang cùng Hứa Chử, Tuân kham đám người suất binh phản hồi Bộc Dương quân doanh.

Nửa đường thượng, Hứa Chử chút nào không đáng che dấu, nguyên vẹn thể hiện rồi chính mình chỉ số thông minh không đủ dùng một mặt…… Dùng sức hỏi cái này hỏi kia.

“Thừa tướng, chúng ta lúc này đây thật sự có thể ly gián Tào Tháo cùng Tuân Úc chi gian quan hệ sao?”

Đào Thương cũng không có trực tiếp trả lời hắn, mà là quay đầu nhìn về phía Tuân kham, nói: “Hữu nếu tiên sinh cảm thấy việc này thành công tỷ lệ đại sao?”

Bằng lương tâm nói, Tuân kham đối chuyện này cũng cũng không có cái gì nắm chắc.

Nhưng hắn người này còn là phi thường giảng đạo lý, lúc trước Đào Thương để lại Viên thị một mạch, đối với hắn tới nói, đã là phi thường đại ân huệ, cho nên vì hồi báo Đào Thương nhân từ, hắn cũng là phi thường tận lực vì Đào Thương hoàn thành chuyện này.

Bất luận kết quả như thế nào, hắn đều là tận lực, hơn nữa ở hắn góc độ, hắn giác việc này đối hắn huynh trưởng Tuân Úc có chỗ lợi.

“Thừa tướng, lúc này đây, chúng ta tuy rằng sử dụng dương mưu ly gián, nhưng y theo ta đối ta huynh trưởng hiểu biết, hắn nhất định là sẽ đã chịu xúc động, ta huynh trưởng từ nhỏ liền lập chí nhập hầu, làm vinh dự Tuân thị, phụ tá nhà Hán…… Đây là hắn trước nửa đời chí khí, tuyệt phi người khác có thể dễ dàng xúc động, lần này sự tình liền tính là hắn minh bạch chúng ta tâm tư, hắn lại cũng quá không được chính mình trong lòng này một quan.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Hữu nếu tiên sinh ý kiến, ta phi thường tán đồng, bất đồng mưu kế cùng bất đồng sách lược, dùng ở bất đồng nhân thân thượng sẽ có không giống nhau hiệu quả.”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Hứa Chử: “Ngươi nghe hiểu chưa?”

Hứa Chử Hổ Si tên tuổi cũng không phải là nói không.

“Không quá rõ ràng!”

Đào Thương thở dài khẩu khí, giải thích nói: “Ta đây như vậy cho ngươi giải thích đi, này mưu kế, chủ yếu là nhằm vào những cái đó đối triều đình có chân chính trung tâm người, đối nhà Hán chân chính có cảm tình người, này mưu kế đặt ở bọn họ trên người, mới có dùng, tỷ như Tuân Úc…… Nhưng nếu là đặt ở Quách Gia, Trần Đăng cái loại này không da không mặt mũi, không dài tâm nhân thân thượng, chỉ sợ cũng sẽ không tốt như vậy dùng.”

Hứa Chử bừng tỉnh đại ngộ: “Ngươi nếu là sớm nói như vậy, ta đây liền hiểu rõ.”

Lại thấy một bên Tuân kham đột nhiên quay đầu đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, ta phải làm sự tình đã làm xong, thừa tướng nếu vô chuyện quan trọng, tại hạ muốn phản hồi Từ Châu.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ngươi hồi Từ Châu đi, thu thập một chút bọc hành lý, sau đó khởi hành đi Nghiệp Thành.”

“Nghiệp, Nghiệp Thành?” Tuân kham lập tức có chút choáng váng.

Này có ý tứ gì? Làm ta hồi Nghiệp Thành làm gì?

Đón Tuân kham cảm thấy lẫn lộn ánh mắt, Đào Thương cười nói: “Hà Bắc hiện nay đã xu với yên ổn, trước mắt cần phải có chí chi sĩ đi trước, thứ nhất tiếp tục thay ta yên ổn dân tâm, thứ hai phát triển nội chính, tăng mạnh thương nghiệp lưu thông, khai khẩn thổ địa từ từ……”

Nói đến này, lại nghe Đào Thương nói: “Dĩnh Xuyên Tuân thị chính là đại tộc, anh tài thật nhiều, Tào Tháo dùng Tuân thị trị Hứa Xương chính là một cái anh minh quyết sách, mà ta dùng tiên sinh trị Nghiệp Thành, cẩn thận ngẫm lại, lại cũng không chậm đi……”

Tuân kham trầm mặc một hồi, mới vừa rồi nói: “Nhưng ta là Viên thị cựu thần……”

Đào Thương duỗi tay đánh gãy hắn nói đầu, nói: “Đào mỗ nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi.”

Tuân kham thâm chịu cảm động, cuối cùng đáp ứng dựa theo Đào Thương an bài đi Nghiệp Thành.

Dĩnh Xuyên chính là địa linh nhân kiệt chỗ, mà Tuân thị lại là trong đó nhân tài kiệt xuất, an bài Tuân kham đi trị Nghiệp Thành, đãi vững vàng lúc sau, liền có thể chậm rãi khôi phục bắt đầu dùng Hà Bắc năm đó những cái đó cựu thần, một lần nữa khôi phục Hà Bắc năm đó giàu có và đông đúc hình thái.

Kim Lăng thành, Tô Châu thành, thành Hàng Châu, hiện tại đã là giàu có và đông đúc chi thành, bước tiếp theo Đào Thương tính toán khai phá tiềm lực thật lớn Hà Bắc, này bước đầu tiên, chính là muốn cho Nghiệp Thành cùng Bắc Bình trở thành phương bắc kinh tế trọng trấn.

……

Liền ở Đào Thương chuẩn bị mở này hết thảy thời điểm, Tào Tháo ở Trường An cũng là nháo tâm không được.

Hắn con thứ hai Tào Phi cho hắn một phong mật hàm, tin trung kỹ càng tỉ mỉ tự thuật Hứa Xương bên trong thành, Tuân Úc trên người đã phát sinh sự tình.

Tào Tháo màn đêm buông xuống khóe miệng liền nhiều vài cái đại mụn nước.

Hắn lúc này đây là thật sự thượng hoả.

Suy nghĩ một đêm lúc sau, Tào Tháo tìm tới Giả Hủ, đem chuyện này cùng hắn kỹ càng tỉ mỉ tự thuật một lần.

Giả Hủ trầm mặc một hồi lâu lúc sau, mới vừa rồi đạm nhiên nói: “Tư Không, y lão phu xem ra, này bất quá là Đào Thương kế ly gián,” còn thỉnh Tư Không không cần hoài nghi Tuân quân mới là.”

Giả Hủ nói không thâm không cạn, hắn sẽ không bỏ đá xuống giếng đi hại Tuân Úc, nhưng cũng tuyệt không sẽ liều chết thế Tuân Úc đảm bảo.

Loại chuyện này thật sự là quá mức mẫn cảm, hắn chỉ có thể này đây chính mình góc độ đem nói thật nói ra, đối với hắn tới nói, này đã phi thường không dễ dàng.

Tào Tháo cùng Giả Hủ không có nói nói mấy câu, theo sau liền làm hắn tạm thời đi ra ngoài.

Tuân Du, Trình Dục, Mãn Sủng đều là cùng Tuân Úc quan hệ cực gần, hỏi bọn hắn khẳng định là không được.

Mà Giả Hủ lại chỉ là điểm đến mới thôi, không chịu thâm nói.

Tào Tháo nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng lại cũng chỉ có thể là hướng một người dò hỏi.

Người này chính là Lưu Diệp.

Lưu Diệp ở một mức độ nào đó tới nói, cũng coi như là nhà Hán tông thân, hắn cùng nhà Hán thân mật trình độ, nghĩ đến vẫn là so Tuân Úc muốn cao nhiều, cho nên nói, ở trình độ nhất định đi lên giảng, Lưu Diệp nói, cũng tương đối muốn càng có một ít quyền lên tiếng.

Lưu Diệp nhìn Tào Tháo đưa cho hắn tin lúc sau, bình tâm tĩnh khí suy nghĩ một hồi, nói: “Y theo tại hạ ngày thường đối Tuân quân hiểu biết, Tuân quân đối nhà Hán trung tâm là cực cao, mà hắn đối Tư

Không ngài cũng là cực có trung tâm, kỳ thật khó nhất làm, chính là người như vậy, chúng ta sờ không rõ hắn đối nhà Hán trung tâm trình độ rốt cuộc có phải hay không muốn cao hơn Tư Không…… Cần biết, nhà Hán triều đình hiện nay chính là phân biệt nắm giữ ở Đào Thương cùng Kinh Châu Lưu thị trong tay!”

Tào Tháo thở sâu, nói: “Nếu không phải bởi vì này thiên hạ có hai cái triều đình, chỉ sợ Văn Nhược đã sớm ly ta mà đi.”

Lưu Diệp cảm khái gật đầu nói: “Trước mắt thời cuộc sai từ phức tạp, Tư Không nếu là sờ không chuẩn Văn Nhược công mạch lạc, không bằng tạm thời đem Hứa Xương thành quyền bính giao phó với người khác tay, đãi Trường An bình định, trở về Trung Nguyên lúc sau, lại làm xử trí, như thế nào?”

Lời này xác thật nói đến Tào Tháo trong lòng đi, hắn cẩn thận nắm lấy một chút, nói: “Được không!”

……

Mấy ngày sau, liền có Tào thị tướng già Tào Hồng âm thầm dẫn dắt một chi binh mã, hoả tốc chạy về đến Hứa Xương dưới thành lệnh đi Tuân Úc toàn bộ chức quyền.

Hứa Xương ngoài thành rải việc này cũng không Đào Thương một binh một tốt, hắn đại bộ phận binh lực đều tụ tập ở Tào Ngang cùng Tào Nhân chỗ, mà Hứa Xương thành còn lại là một mảnh u tĩnh, không hề chiến sự biểu hiện.

Như vậy tình hình, mặc cho ai nhìn, đều không khỏi trong lòng nghi hoặc.

Tào Hồng chỉ là phụng mệnh tiến đến tước vũ khí Tuân Úc hết thảy quyền lợi, com nhưng lại không biết là cái gì nguyên nhân.

Tào Tháo cũng hoàn toàn không tưởng đem chuyện này cùng Tào Hồng nói, rốt cuộc hắn ngày sau còn tưởng vãn hồi chính mình cùng

Tuân Úc chi gian quan hệ, chỉ là trước mắt sự cấp tòng quyền, Tào Tháo muốn trước đem nguy hiểm nhân tố bóp chết ở trong nôi.

Tào Hồng vào thành, đi vào Tuân Úc phủ đệ, lấy ra Tào Tháo lệnh bài, cũng hướng hắn nói rõ Tào Tháo mệnh lệnh.

“Văn Nhược công, xin lỗi! Hứa Xương mọi việc, trước mắt toàn quyền từ mạt tướng dẫn dắt, còn thỉnh Văn Nhược công không lấy làm phiền lòng!”

Tuân Úc chỉ là cười khổ một tiếng, không nói gì, hắn ngay sau đó lấy ra ấn tín và dây đeo triện cùng hổ phù, giao cho Tào Hồng, cũng hướng hắn trần thuật Hứa Xương thành hiện nay sở hữu tình huống.

Tào Hồng nghe thực nghiêm túc, liền kém từ trong lòng ngực móc ra cái tiểu sách vở nhớ thượng.

Tuy rằng Tuân Úc đem trước mắt tình huống cho hắn giải thích thực minh bạch, nhưng Tào Hồng trong lòng vẫn là không lộng minh bạch, nếu Đào Thương trước mắt quy mô tấn công Trung Nguyên, kia này trọng trấn Hứa Xương thành, như thế nào lại vững như Thái sơn, không có một binh một tốt tới tấn công?

Cao tốc văn tự tay đánh tam quốc có quân tử chương danh sách

------oOo------

Chương 787: Tào thị thúc cháu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuân Úc trong lòng rất là không thoải mái.

Hắn có thể lý giải Tào Tháo tâm tư, tuy rằng Tào Tháo vẫn là thực nể trọng chính mình, nhưng tại đây loại thời khắc mấu chốt, đặc biệt là chính mình còn cùng Đào Thương sở quản hạt triều đình có nói không rõ quan hệ lúc sau, Tào Tháo là không có khả năng làm chính mình độc chưởng Hứa Xương quân chính quyền to.

Nhưng lý giải thì lý giải, trong lòng không thoải mái nỗi nhớ nhà không thoải mái.

Tào Tháo chỉ là phái Tào Hồng tới đoạt lại chính mình quyền lực, lại liền một phong thư từ đều không có.

Chẳng sợ hắn làm Tào Hồng truyền lời mắng chính mình vài câu cũng hảo a.

Nhưng này đó hết thảy không có, Tào Tháo biểu hiện thật sự là quá mức bình tĩnh.

Này thuyết minh cái gì?

Thuyết minh Tào Tháo có lẽ ở thật lâu đã trước, đối chính mình cũng đã nổi lên lòng nghi ngờ, khả năng sớm tại bao nhiêu năm trước Tào Tháo cũng đã không tín nhiệm chính mình.

Tưởng tượng đến nơi đây, Tuân Úc trong lòng liền có một loại nói không nên lời khó chịu cảm giác.

Nhớ tới Đào Thương lần trước cùng chính mình nói qua nói, Tuân Úc cảm giác chính mình thật là ở bị họ Đào “Bạch bạch” vả mặt.

Chính mình cùng Đào Thương đối đánh cuộc, cư nhiên thật là chính mình thua.

Nhưng liền tính sự thật như thế, Tuân Úc lại có thể làm sao bây giờ đâu?

Hắn chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại, chờ đợi này hết thảy kết thúc là được.

……

Tào Hồng đi trước Hứa Xương tin tức, tự nhiên là không thể gạt được giáo sự phủ thám tử, tin tức thực mau liền truyền tới Đào Thương quân doanh.

Đào Thương vừa nghe là Tào Hồng tới, trong lòng không khỏi vui mừng quá đỗi!

Đại sự thành rồi!

Tào Hồng tính tình táo bạo là có tiếng, nếu là phái một cái bình tĩnh người trở về thế Tuân Úc chủ trì đại cục, việc này có lẽ còn tương đối khó làm, nhưng nếu là Tào Hồng trở về, Đào Thương tin tưởng chính mình phần thắng nhất định là lại lớn vài phần.

Kỳ thật Tào Tháo cũng hoàn toàn không tưởng phái Tào Hồng trở về, nhưng Hứa Xương sự tình quan trọng đại, Tào Tháo cần thiết muốn phái thân tín gia tộc người đóng giữ mới có thể đủ an tâm, rốt cuộc đã ra Tuân Úc như vậy một cái vết xe đổ.

Hạ Hầu Đôn đã chết, Hạ Hầu Uyên trước mắt ở phía trước trạm canh gác quân trận, cùng Tào Tháo quan hệ gần nhất Tào thị tông thân, lay tới lay đi, cũng chỉ có Tào Hồng mới có thể làm Tào Tháo yên tâm.

Nói thật, việc này đối với Tào Tháo tới giảng, cũng là không thể nề hà.

Chỉ là hắn trăm triệu không thể tưởng được, chính mình cái này tông tộc đệ đệ dữ dằn tính tình, cư nhiên cũng truyền tới Đào Thương lỗ tai, thả sẽ bị hắn lợi dụng!

“Người tới, người tới!” Đào Thương vội vàng tiếp đón Bùi Tiền nói: “Đem ta trân quý kia quyển sách lấy lại đây, hoả tốc lấy lại đây!”

Bùi Tiền lĩnh mệnh mà đi, lưu lại Trần Đăng ở bên cạnh nhìn hắn không rõ nguyên do.

Cái gì thư a? Còn đáng giá như vậy trân quý? Tam quân đánh giặc là lúc đều còn mang theo?

Chẳng lẽ là binh thánh tôn Ngô tác phẩm truyền lại đời sau?

Không bao lâu, lại thấy Bùi Tiền vội vội vàng vàng phủng một chút tráp đi tới hai người trước mặt.

Ở Trần Đăng nghi hoặc dưới ánh mắt, Đào Thương mở ra tráp, vì hắn vạch trần đáp án.

Trần Đăng cầm lấy trong hộp giản độc, nghi hoặc lật xem một hồi, không khỏi đầy mặt đỏ bừng, lỗ mũi trung cũng bắt đầu đại lượng ra bên ngoài phun khí.

“Này, này không phải tiểu xuân văn sao?” Trần Đăng hữu khí vô lực nhìn Đào Thương nói: “Ngươi ra cửa lãnh binh đánh giặc, như thế nào còn tùy thân mang theo cái này?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Quân lữ đồ trung tịch mịch a.”

Trần Đăng không có hảo ý nhìn từ trên xuống dưới hắn: “Thừa tướng, không phải ta nói ngươi, nhà ngươi trung có như vậy nhiều xinh đẹp phu nhân cùng chuẩn phu nhân, ở nhà thời điểm vốn dĩ liền dễ dàng thương thân, ra cửa bên ngoài liền không cần mang loại đồ vật này…… Tiết nguyên khí, đối thân thể không tốt, đối trong nhà phu nhân cũng không tốt.”

“Cảm ơn hảo ý của ngươi, nhưng cái này tiểu xuân văn chính là không giống bình thường bảo vật!”

Trần Đăng nghi hoặc mở ra tới xem, ngạc nhiên nói: “Tuy rằng viết cũng không tệ lắm, nhưng cũng cũng không phải cái gì đủ có thể truyền lại đời sau hành văn, còn không đến mức nói là bảo vật đi? Thừa tướng ngài không khỏi quá không kiến thức, hôm nào ta cho ngươi lấy hai cuốn cho ngươi mở mở mắt, làm ngươi biết cái gì mới là loại này thư tác phẩm truyền lại đời sau.”

Đào Thương cười cười, nói: “Sách này trình độ xác thật giống nhau, chỉ phải tới rồi ta vài phần chân truyền, nhưng ngươi có biết, hắn tác giả là ai?”

Trần Đăng nghi hoặc nói: “Ai?”

“Tào Ngang! Đây là Tào Ngang năm đó phỏng theo ta tác phẩm, mà phục chế ra tới, từng đưa đến ta doanh trung mời ta giám định và thưởng thức, ta lúc ấy liền để lại một phần viết tay bổn.”

“Tào Ngang bút tích lại có thể như thế nào? Cũng bất quá là……”

Nói đến này thời điểm, Trần Đăng đột nhiên ngây ngẩn cả người, hắn chậm rãi chính xác nhìn về phía Đào Thương, trên mặt lộ ra tà ác tươi cười.

“Chữ viết!” Hai người trăm miệng một lời nói, tiếp theo đều nhếch miệng cười.

……

Tào Hồng ở được đến Tuân Úc đối hiện nay tình huống giải thích lúc sau, trong lòng vẫn là có một ít nghi hoặc, hoặc là không rõ địa phương, nhưng hắn lại không nghĩ đang hỏi Tuân Úc, mà là cáo từ Tuân Úc, đi hỏi người khác.

Đối với Tào Hồng tới nói, trước mắt ở toàn bộ Hứa Xương bên trong thành cùng hắn thân cận nhất người không khác tào tào nhi tử

người một nhà.

Tào Tháo trưởng tử Tào Ngang, trước mắt ở Bộc Dương thành trấn thủ, phòng bị Kim Lăng quân, trong thành dư lại người, chỉ có Tào Tháo những cái đó các phu nhân, cùng với hắn còn lại mấy cái mấy đứa con trai.

Trong đó, số tuổi đại chút, bao gồm biện phu nhân sở sinh Tào Phi tào chương.

Tào Hồng trước mắt cũng không có những người khác có thể dò hỏi, hắn chỉ có thể đi hỏi Tào Phi.

Tào Hồng đi tới Tư Không phủ, hạ nhân vội vàng đi vào bẩm báo.

Không bao lâu, lại có Tào Phi đại biểu Tào phủ trung người ra tới, nghênh đón Tào Hồng.

Hai người tới chính sảnh, phân chủ khách chi vị ngồi xuống, lại thấy Tào Phi đối Tào Hồng nói: “Tử liêm thúc thúc, ngươi chính là tới! Ngươi nếu là lại chơi tới mấy ngày, chỉ sợ này Hứa Xương thành sớm muộn gì tang với Tuân Úc tay!”

“Cái gì? Cái gì?” Tào Hồng vẻ mặt mộng bức: “Hiền chất, ngươi lời này là có ý tứ gì? Ngươi nhưng đừng làm ta sợ, ta không trải qua dọa!”

Tào Phi lộ ra sá nhiên biểu tình, nói: “Tử liêm thúc thúc, chẳng lẽ ta cho ta phụ thân viết tin, ngươi đều không có nhìn đến sao? Ta phụ thân cũng không đem tin trung nội dung nói cho ngươi?”

Tào Hồng mờ mịt lắc lắc đầu, nói: “Tư Không cái gì cũng chưa cùng ta nói, ngươi cho hắn tin nói cái gì?”

Tào Phi trong lòng có điểm không rất cao hứng, hắn cấp Tào Tháo viết thư nguyên nhân căn bản, là hắn muốn mượn cơ hội này, đánh vào tào quân bên trong, làm Tào Tháo xem trọng chính mình, đều xem trọng dùng chính mình, do đó tìm kiếm cơ hội nhập sĩ.

Hắn vốn định nương Tuân Úc sự tình, lập hạ một cái đại công lao, dùng để vì gần người chi tư, nhưng sự thật chứng minh, Tào Tháo đối việc này cũng không giống như tính toán loại làm, ngược lại là có áp ý tứ.

Tào Tháo đem sự tình áp xuống đi, kia hắn công lao chẳng phải chính là bị mai một?

Đừng nhìn Tào Phi số tuổi tiểu, nhưng hắn chí khí cùng dã tâm nhưng thực sự không nhỏ.

Bất quá, may mắn trở về khống chế người là Tào Hồng.

Chờ hạ Tào Phi không hề có bất luận cái gì giấu giếm, đem từ Từ Châu sứ giả tới sắc phong Tuân Úc vì Tư Đồ sự tình, lại đến Tuân Úc ở Hứa Xương dưới thành, cùng Đào Thương kề vai sát cánh sự tình, một năm một mười cùng Tào Hồng tự thuật một lần.

Đương nhiên, Tào Phi trước mắt hành vi thuần túy là vì bản thân tư dục, giữa không khỏi có thêm mắm thêm muối địa phương.

Tào Phi nói thẳng đem Tào Hồng nghe lòng đầy căm phẫn, mặt đỏ rần, hận không thể hiện tại trở về bóp chết Tuân Úc.

“Không thể tưởng được Tuân lão nhân như thế không cần da mặt, Tư Không như thế hậu đãi hắn, hắn cư nhiên như vậy hành sự, hiền chất nhi, lần này việc này, ngươi nói cái gì đều đến giúp ta mới là!”

Cao tốc văn tự tay đánh tam quốc có quân tử chương danh sách

------oOo------

Chương 788: Tào Phi xuất sĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với hiện tại Tào Phi tới nói, lớn nhất nguyện vọng chính là chạy nhanh nhập sĩ.

Rốt cuộc hắn đại ca Tào Ngang đã tiến vào Tào Tháo dưới trướng thế lực trung tâm phạm vi, cái này làm cho Tào Phi ở một mức độ nào đó có chút ghen ghét.

Đều là Tào gia nhi tử, hắn cảm thấy phụ thân thiên vị đại ca giống như nhiều một ít.

Này cũng khó trách, Tào Ngang là bị Tào Tháo coi như người nối nghiệp bồi dưỡng, theo chân bọn họ này đó đệ đệ đãi ngộ tự nhiên là không giống nhau.

Nhưng Tào Phi sinh ra liền không phải một cái tình nguyện nhận mệnh người, hắn từ vừa sinh ra liền có cực cường đua đòi tâm lý.

Tuy rằng mặt ngoài hắn vẫn luôn trang khiêm cung hiếu thuận, nhưng kia bất quá là mặt ngoài.

Ở trình độ nhất định đi lên giảng, hắn so oai hùng rộng lượng Tào Ngang, càng giống Tào Tháo một ít…… Tỷ như nói hắn tính cách đa nghi.

Nhưng Tào Phi tuổi tác, làm cho bọn họ không có Tào Tháo kia phân năng lực, có thể thực tốt áp chế chính mình này phân tính cách nhược điểm. Rốt cuộc hắn tuổi trẻ, người trẻ tuổi đều hảo xúc động.

Đa nghi không đáng sợ, có ghen ghét tâm cũng không thể vứt, xúc động càng không thể chụp…… Nhưng là một cái đa nghi, có ghen

ghét tâm, còn xúc động người, hơn nữa đứa nhỏ này đặc biệt có thể trang, vậy có chút nguy hiểm.

Tào Tháo hiện tại không có cấp Tào Phi nhập sĩ cơ hội, kia Tào Phi liền chính mình đi tìm.

Tào Hồng mời thực hiển nhiên chính là một cái cơ hội tốt.

Lại thấy Tào Phi thở dài khẩu khí, nói: “Tử liêm thúc, không phải chất nhi không giúp ngươi, chỉ là chất nhi một giới bạch thân, nhiều nhất bất quá một cái Tư Không công tử tên tuổi, ta lại có cái gì năng lực, có thể phụ trợ tử liêm thúc ngươi đâu?”

Tào Hồng vỗ chính mình bộ ngực, rất là hào sảng ngôn nói: “Kẻ hèn việc nhỏ, gì đủ nói đến? Tào mỗ phụng phụ thân ngươi chi mệnh trấn thủ Hứa Xương thành, này Hứa Xương thành quân chính hiện nay đó là từ tào mỗ một tay cầm giữ! Ta liền nhâm mệnh ngươi vì tòng quân, phụ trợ tào mỗ, như thế nào?”

Tào Phi nghe xong lời này, lập tức liền tâm hoa nộ phóng.

Nếu là có thể thừa cấp Tào Hồng đương tòng quân thời cơ, ở Hứa Xương bên trong thành lập hạ tám ngày đại công lao, ngày sau phụ thân trở về, làm sao có thể sẽ không đối chính mình lau mắt mà nhìn?

Không thiếu được, đến lúc đó chính mình địa vị sẽ rất xa siêu việt đại ca Tào Ngang!

Đến nỗi này tám ngày đại công lao là cái gì…… Còn có cái gì công lao có thể so đem bên trong thành lớn nhất phản đồ bắt được tới lớn hơn nữa?

Việc này nói cái gì còn phải dừng ở cái kia Tuân Úc trên đầu!

Tào Phi đứng dậy, đối với Tào Hồng chắp tay nói: “Thúc thúc như thế tín nhiệm, tiểu đệ bụng làm dạ chịu, vì Hứa Xương, vì phụ thân cơ nghiệp, chất nhi nhất định tận tâm tận lực phụ tá thúc thúc.”

Tào Hồng vừa lòng gật đầu, nói: “Hảo! Khó được ngươi có này phân tâm! Này sau này nhật tử, liền xem ngươi ta thúc cháu.”

Tào Phi được đến Tào Hồng nhâm mệnh, rất là hưng phấn trở về hướng đinh phu nhân cùng biện phu nhân bẩm báo.

Hai vị phụ nhân nhưng thật ra không nói thêm gì, bọn họ chỉ là dặn dò Tào Phi, không cần cô phụ Tào Tháo cơ nghiệp cùng Tào Hồng tín nhiệm vân vân.

Ngay sau đó, Tào Phi liền đi tìm hắn hai cái đồng bào đệ đệ.

Tào chương cùng Tào Thực.

Hai người kia tuổi tác càng tiểu, đặc biệt là Tào Thực, vừa mới mới vừa mãn mười tuổi.

Nhưng cho dù là như thế, ở bạn cùng lứa tuổi trung bọn họ cũng coi như là trưởng thành sớm, Tào Phi có cái gì cao hứng sự, ngày thường không có gì người có thể kể ra, vì thế liền tìm bọn họ này hai huynh đệ.

Tiến nội viện, liền thấy năm ấy mười ba tuổi tào chương, giơ một cái đại đỉnh, ở trong sân từng bước một gian nan độ bước, cả người mồ hôi như mưa hạ.

Tào Phi xem toét miệng.

Tiểu tử này tuy rằng mới mười ba tuổi, nhưng dáng người chi cường tráng cao lớn đã có khác hẳn với bạn cùng lứa tuổi, so với hắn này đương ca ca còn muốn cao thượng một chút, hơn nữa này sợi trời sinh thần lực, cũng không biết tùy ai.

Tào Phi người này tâm lý rất là âm u, hắn có đôi khi thậm chí âm thầm suy đoán, hoài nghi hắn cái này Tam đệ, là hắn biện di nương trộm hán tử cùng Điển Vi sinh.

Mà cách đó không xa bậc thang, ngồi một cái nhỏ gầy hài tử, chính nghiêm túc đọc trong tay thư.

Không hề nghi ngờ, là Tào Phi Tứ đệ Tào Thực.

“Nhị ca, ngươi đã trở lại? Tử liêm thúc cùng ngươi nói cái gì?” Tào Thực thấy Tào Phi tiến vào, vội vàng đứng dậy cùng hắn chào hỏi.

Tào chương cũng là “Ầm” một tiếng, đem trong tay đại đỉnh ném xuống đất, thiếu chút nữa không đem phủ đệ trên mặt đất tạp ra cái hố to.

“Nhị ca! Ra cái gì đại sự?”

Tào Phi qua lại nhìn hai người, nói: “Tử liêm thúc nhậm ta vì hắn tòng quân, trợ hắn xử lý Hứa Xương trong thành mọi việc.”

“Nga?”

Hai cái đệ đệ ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, sau đó cùng chắp tay nói: “Chúc mừng nhị ca!”

Tào Phi vẫy vẫy tay, nói: “Có cái gì chúc mừng, hiện tại ngoại địch nhập cảnh, Kim Lăng quân ở châu nội nhấc lên tanh phong, loại này thời điểm bị ủy lấy trọng trách, cũng không phải là cái gì chuyện tốt a…… Hơn nữa này Hứa Xương thành có tùy thời bị công phá khả năng, vi huynh tuổi trẻ, này trên người gánh nặng…… Chính là trọng a!”

Tào chương ha ha cười, đĩnh đạc nói: “Một chút việc nhỏ mà thôi, kia Đào Thương năm đó suất binh tây chinh Đổng Trác thời điểm, không cũng chính là 17 tuổi tuổi tác sao? Đại ca so với hắn năm đó mới ra sĩ thời điểm còn nhỏ hai tuổi, ngày sau thành đại sự, uy danh định ở Đào Thương phía trên, lại còn có có hai chúng ta giúp ngươi không phải?”

Tào Phi nghe vậy ánh mắt sáng lên, nói: “Nhị vị đệ đệ nguyện ý giúp ta?”

Tào chương vỗ bộ ngực nói: “Đó là tự nhiên, chúng ta là huynh đệ sao! Chúng ta không giúp ngươi, ai giúp ngươi?”

Tào Thực cũng là dùng sức gật đầu: “Tiểu đệ tuổi quá tiểu, cũng không có gì bản lĩnh khác, nhưng vũ văn lộng mặc vẫn là có thể, nhị ca đương tòng quân, này sáng tác công văn linh tinh sự tình, giao đãi cấp tiểu đệ đó là, tiểu đệ nhất định tận tâm.”

Tào chương còn lại là nói: “Ta liền cấp nhị ca ngươi đương cái thị vệ đi, cũng hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Có này hai cái đệ đệ, đặc biệt là tào chương, Tào Phi tâm lúc này mới xem như buông.

Ít nhất này cũng coi như là có hai cái giúp đỡ.

Này hai người tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng một văn một võ hơn xa thường nhân, đặc biệt là tào chương, đã có có thể so sánh hổ báo chi lực.

Như vậy, hắn mới có thể an tâm đi thu thập Tuân Úc tạo phản chứng cứ.

……

Cùng lúc đó, Đào Thương mệnh dưới trướng đại quân đem Bộc Dương thành vây chật như nêm cối, cũng mỗi ngày phái binh tấn công, làm Tào Ngang khổ không nói nổi.

Liền tính là Hách chiêu, đối mặt như vậy thế công cũng sứt đầu mẻ trán, mấy ngày tới căn bản là không ngủ quá một cái hảo giác.

Đem Bộc Dương thành vây định lúc sau, Đào Thương liền dựa theo Tào Ngang lúc trước để lại cho chính mình kia quyển thư tịch thượng văn tự, bắt đầu sai người mô phỏng Tào Ngang sáng tác cầu cứu thư từ.

Trải qua hắn cùng Trần Đăng mấy phen cân nhắc lúc sau, này phong thư từ rốt cuộc thành hình.

Sau đó Đào Thương lại làm Vưu Lư Tử ở giáo sự phủ tìm một người cực kỳ giỏi giang mật thám, sắm vai thành phá vây ra khỏi

thành chiến tướng, hướng đi Hứa Xương thành cầu viện.

Mật thám cả người tắm máu, chạy băng băng tới rồi Hứa Xương thành.

Tào Hồng tiếp nhận “Tào Ngang” thư từ lúc sau, lập tức liền thay đổi sắc mặt.

Kia thư từ mặt trên nội dung lệnh Tào Hồng cực kỳ tức giận.

Tào Ngang nói, hắn bị Đào Thương luân phiên tấn công, liên tiếp phái người hướng Hứa Xương cầu cứu, thỉnh cầu Tuân Úc phát binh, nhưng Tuân Úc nhưng vẫn cố thủ thành trì, chút nào chưa động.

Tào Ngang vốn dĩ đã là nản lòng thoái chí, nhưng lại được đến Tào Hồng lãnh binh trở về, thế Tuân Úc tiếp nhận Hứa Xương thành tin tức, lúc này mới bốc cháy lên cuối cùng một tia hy vọng, viết thư cấp Tào Hồng, thỉnh cầu hắn phái binh chi viện.

Bằng không chính mình thân chết sự tiểu, đông quận thất thủ, Bộc Dương bị chiếm đóng mới là hạng nhất đại sự.

()

Cao tốc văn tự tay đánh tam quốc có quân tử chương danh sách

------oOo------

Chương 789: điều tra Tuân phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Hồng trong lòng tức giận không được, nhưng lại còn vẫn duy trì một tia lý trí, không dám lộng quyền.

Hắn làm người đem Tào Phi tìm tới.

Không bao lâu, Tào Phi cùng tào chương ứng Tào Hồng tương triệu mà đến.

Tào Hồng làm hai người ngồi xuống, sau đó đem Tào Ngang cầu cứu thư từ giao cho hai người xem.

Tào Phi triển khai giản độc, lại thấy mặt trên quả nhiên là Tào Ngang văn tự.

Tào Phi tỉ mỉ đọc một lần, sau đó thở dài khẩu khí, nói: “Đáng thương ta huynh trưởng ở Bộc Dương thành bị Đào Thương tấn công cực cấp, thành thượng quân coi giữ liền đầu đều nâng không đứng dậy, Văn Nhược tiên sinh lại còn ở Hứa Xương án binh bất động, tiếp thu cái gì triều đình sắc phong, đương cái gì Tư Đồ…… Ha hả, phụ thân thực sự là sai tin hắn.”

Tào Hồng chỉ chỉ kia báo nguy công văn nói: “Chất nhi, ngươi nhưng nhận chuẩn, kia mặt trên nhưng xác thật là đại ca ngươi bút tích?”

Tào Phi đem giản độc giao cho tào chương.

Tào chương nhìn một hồi, nói: “Tử liêm thúc, tuyệt đối không sai, là ta đại huynh bút tích không thể nghi ngờ!”

Tào Hồng dùng sức vỗ vỗ bàn, cả giận nói: “Cái này Tuân Úc, Tư Không đại nhân đối hắn không tệ, hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì?”

Tào Phi hướng về phía Tào Hồng nói: “Tử liêm thúc, đã nhiều ngày, ta vẫn luôn ở tuần tra Tuân Văn Nhược, lại phát hiện một ít chúng ta ngày xưa đều chưa từng chú ý tới chi tiết.”

Tào Hồng nhíu mày nói: “Cái gì chi tiết?”

Tào Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu ta sở suy đoán không tồi, mặt đông triều đình phái sứ giả tiến đến sắc phong Tuân Úc vì đại Tư Đồ, tuy rằng sự tình không có bên dưới, nhưng Tuân Úc lúc ấy lại ở ngoài thành cùng Đào Thương giống như bạn cũ lão hữu giống nhau ôm, này giữa khẳng định là có cái gì cấu kết, bằng không Tuân Úc như thế nào dám dễ dàng ra khỏi thành? Hắn ra khỏi thành lại là đi làm gì? Mà Đào Thương vì sao lại cùng hắn ở soái trướng nội mật thám hồi lâu? Phụ thân niệm cập cùng Tuân Úc chi tình không truy vấn, chẳng lẽ chúng ta mặc cho bằng hắn kiêu ngạo làm hại đi xuống?”

Nói đến này, lại thấy Tào Phi lắc lắc trong tay giản độc, nói: “Hiện giờ xem ra, không ra binh cứu viện, từ bỏ Bộc Dương thành, có lẽ chính là bọn họ chi gian trao đổi.”

Tào Hồng tức giận nói: “Tuân Úc đây là đánh cái gì tính trù? Cư nhiên dám trí Tử Tu tánh mạng với không màng, dùng Tào gia huyết, tới đổi lấy hắn danh lộc? Hắn thật lớn gan chó!”

“Nghe nói thượng một lần, tới sắc phong Tuân Úc triều đình sứ giả, đó là Tuân Úc đệ đệ Tuân kham, sắc phong lúc ấy, Tuân Úc còn ở bên trong phủ lưu Tuân kham đơn độc mật đàm hồi lâu, không biết đang nói chút cái gì…… Mặt khác, nghe nói Tuân Úc trong nhà, vẫn luôn đang âm thầm thờ phụng tiên đế linh bài!”

“Tiên đế linh bài?” Tào Hồng không khỏi ngây ngẩn cả người: “Hắn cùng tiên đế cũng chưa gặp qua vài lần mặt, hắn cung phụng tiên đế linh bài làm gì?”

Tào Phi sắc mặt âm trầm nói: “Này có lẽ thuyết minh, ở hắn trong lòng, triều đình xa so Tào thị muốn quan trọng…… Triều đình có thể sắc phong cho hắn đồ vật, Tào gia chỉ sợ là cho không được.”

“Bang!” Lại thấy Tào Hồng thật mạnh một đấm bàn, cả giận nói: “Cái này hỗn trướng đồ vật, kia triều đình hiện tại chính là liền còn đâu Nam Xương a!”

Tào Phi thở dài khẩu khí, nói: “Này chỉ sợ đó là để cho người lo lắng.”

Tào Hồng rốt cuộc chịu đựng không được, hắn đứng dậy một chân đá ngã lăn bàn, cả giận nói: “Người tới, người tới! Điểm binh, theo ta đi Tuân phủ.”

……

Từ khi bị tá rớt quân quyền cùng chính quyền lúc sau, Tuân Úc liền vẫn luôn là ru rú trong nhà, ở trong phủ quá nổi lên đại môn không ra, nhị môn không mại khuê trung sinh hoạt.

Nhưng cho dù là như thế thành thật, hắn trong lòng như cũ là ở thỉnh thoảng hãi hùng khiếp vía, buổi tối luôn là không thể hiểu được ngủ không tốt.

Một ngày này, Tuân Úc đang ở trong thư phòng đọc sách, lại thấy quản gia sốt ruột hoảng hốt chạy đến hắn trước mặt, cao giọng nói: “Chủ nhân, việc lớn không tốt, tào tướng lãnh binh tới cửa, không biết cái gọi là chuyện gì.”

Tuân Úc nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo bất đắc dĩ thở dài nói: “Nên tới chung quy là sẽ đến, xem ra, ta cùng Đào Thương trận này đối đánh cuộc, là ta thua.”

Tuân Úc cảm khái vạn phần, nhưng quản gia lại thập phần sốt ruột: “Chủ nhân, trước mắt này, việc này nên làm thế nào cho phải?”

Tuân Úc cười nói: “Không có gì đáng sợ, đi thôi, tùy ta đi ra ngoài nhìn xem.”

Hai người ra thư phòng, đi vào chính viện, lại thấy Tào Hồng đại mã kim đao đứng ở tại chỗ, Tào Phi cùng tào chương còn lại là đứng ở

hắn phía sau.

Mà sân hai bên, còn lại là đứng đầy rậm rạp sư hổ quân sĩ tốt.

Tuân phủ quản gia mặt, bởi vì sợ hãi mà biến trắng bệch,

Tuân Úc là trải qua qua sóng to gió lớn người, hắn giờ phút này nhưng thật ra không nhanh không chậm, một bộ thực đạm nhiên bộ dáng.

“Tử liêm tướng quân, không biết ngài này tới, cái gọi là chuyện gì?”

Tào Hồng lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Trong thành lưu vào phản nghịch, bổn đem đang ở tự mình lệnh người nơi nơi lùng bắt, nghe thủ hạ người ta nói, có người thấy phản nghịch tàng vào Văn Nhược tiên sinh trong phủ, bản tướng quân đặc tới bắt, thất lễ chỗ, còn thỉnh Văn Nhược tiên sinh chớ trách.”

Tuân Úc cười khổ nói: “Tử liêm tướng quân, ngài lời này, thực sự là không quá xuôi tai, Tuân mỗ tòa nhà này không lớn, nhưng người lại không ít, nếu là lưu vào người ngoài, chỉ sợ là đã sớm bắt được, làm sao cần tướng quân tự mình tiến đến lùng bắt?”

“Lục soát lục soát hảo a, có một số người, mặt ngoài nhìn cùng cá nhân dường như, kỳ thật sau lưng thế nhưng không làm nhân sự! Bổn đem tự mình tra một tra, này trong lòng mới yên tâm.”

Dứt lời, ngay sau đó đối với phía sau một chúng sư hổ quân sĩ tốt phất phất tay, liền thấy những cái đó sư hổ quân sĩ tốt bắt đầu hướng về Tuân Úc phủ đệ dũng mãnh vào.

Tuân phủ lão quản gia muốn ngăn cản, lại bị những cái đó sư hổ sĩ thô bạo chắn một bên.

Đối mặt này đó kinh nghiệm sa trường chiến sĩ, Tuân gia người căn bản là không có năng lực ra tay ngăn cản.

Tuân Úc tính tình lại hảo, cũng không phải bùn niết.

Liền tính là bùn niết, nhưng tượng đất cũng có ba phần tính năng của đất, ai có thể mặc cho người khác ở cửa nhà đổ môn khi dễ?

Hắn quay đầu nhìn Tào Hồng, rất là tức giận nói: “Tử liêm tướng quân, ngài đây là có ý tứ gì?”

Tào Hồng lạnh lùng nhìn hắn, sau đó đem kia phong “Tào Ngang” thư từ đưa cho hắn, nói: “Tuân công, Đào Thương đến tột cùng cho ngươi ngươi cái gì chỗ tốt, làm ngươi như vậy vì hắn tận tâm tận lực?”

Tuân Úc tiếp nhận kia phong giản độc, mở ra lúc sau, cẩn thận nhìn một hồi, không khỏi khí cười.

“Tử liêm tướng quân, đơn giản như vậy kế ly gián, ngươi chẳng lẽ còn nhìn không ra tới?”

Tào Hồng giương lên mi: “Kế ly gián? Tuân tiên sinh, đừng chuyện gì đều hướng Đào Thương trên người đẩy, quá mức đi!”

Tuân Úc lắc đầu nói: “Ta lúc trước cùng tử hiếu tướng quân, đại công tử nghị định chia quân thủ thành thời điểm, cũng đã thương thảo lại đây, vô luận nào một thành xuất hiện nguy cơ tình hình, tuyệt không hướng mặt khác hai thành cầu cứu, liều mạng tử thủ, thế Tư Không kéo dài thời gian, nhưng này phong thư thượng, đại công tử nói cho ta đã phát rất nhiều lần cầu cứu thư từ, ta lại trước nay không có thu được, này không phải đào quân kế ly gián là cái gì?”

Tào Hồng nghe vậy nhíu nhíu mày.

Tào Phi lại là hỏi Tuân Úc nói: “Tiên sinh nói từng cùng ta huynh trưởng từng có thương nghị, không đáng cứu binh, xin hỏi việc này trong thành ai có thể làm chứng?”

Một câu, lệnh giữa sân tức khắc lặng ngắt như tờ.

Tuân Úc hơi có chút giật mình nhìn về phía Tào Phi, không bao lâu mới nói: “Hứa Xương bên trong thành, hiện không người có thể làm chứng.”

Tào Hồng phục hồi tinh thần lại, cười lạnh nói: “Còn không phải bằng chính ngươi một trương miệng tùy ý nói bậy.”

Tào Phi đi phía trước một bước, lại nói: “Tuân quân, ngày ấy Đào Thương phái người sắc phong ngươi vì đại Tư Đồ……”

Tuân Úc đánh gãy Tào Phi nói: “Còn thỉnh nhị công tử nói rõ, là ai muốn sắc phong ta vì Tư Đồ?”

Tào Phi ngẩn người, tiếp theo cười, sửa lời nói: “Là, là triều đình phái sứ giả tới sắc phong Tuân quân, xin hỏi Tuân quân, tới sắc phong ngươi sứ giả là ai?”

Tuân Úc trong lòng chợt lạnh.

Hắn không phải ngốc tử, tự nhiên là có thể nghe minh bạch, đối phương đây là có bị mà đến.

Mà cái này Tào Phi, cũng rất xa vượt qua Tuân Úc tưởng tượng.

:.:

Cao tốc văn tự tay đánh tam quốc có quân tử chương danh sách

------oOo------

Chương 790: tập Hứa Xương, cứu Tuân Úc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối mặt Tào Phi chất vấn, Tuân Úc đầu tiên là ngây người một chút.

Nhưng hắn trong thời gian ngắn liền ổn định tâm thần, bình tĩnh trả lời nói: “Là ngô đệ Tuân kham.”

Thốt ra lời này ra tới, Tào Hồng ánh mắt lúc ấy liền có chút không tốt.

Nhìn hắn kia phó biểu tình, rất có nhào lên đi tấu Tuân Úc một đốn tư thế.

Này không phải trong ngoài cấu kết là cái gì?

Tào Phi mặt mang mỉm cười, bừng tỉnh gật gật đầu: “Nghe nói Văn Nhược công cùng lệnh đệ, ở nhà mình phủ đệ nói chuyện với nhau hồi lâu…… Trận này nói chuyện lúc sau, liền xuất hiện các hạ ra khỏi thành hội kiến Đào Thương việc?”

Tuân Úc thật sâu hít vào một hơi, hắn cảm giác chính mình hiện tại là nhảy vào Hoàng Hà đều tẩy không rõ.

Nhưng hắn như cũ vẫn là vẫn duy trì chính mình bình tĩnh cùng khí khái.

“Nhị công tử, việc này chính là Đào Thương quỷ kế, ta tưởng Tư Không trong lòng cũng là minh bạch…… Ngày ấy cùng ngô đệ Tuân kham thấy xong mặt, ta liền sáng tác chối từ đại Tư Đồ đơn xin từ chức thượng biểu, sau đó tính toán thân thủ giao cho ngô đệ, không nghĩ lại gặp phải Đào Thương, việc này chính là đối phương chủ mưu đã lâu, dục hãm hại với ta!”

Tào Phi giơ lên mi, nói: “Lời nói là nói như vậy, nhưng Tuân công nếu biết này trung gian có trá, vì sao còn muốn mạo hiểm ra khỏi thành? Việc này nói như thế nào đều không hợp tình lý đi.”

Tuân Úc sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, thân thể hơi hơi có chút run rẩy.

“Triều đình quy củ như thế, nếu không tiếp chiếu, nhất định phải thân thủ viết xuống đơn xin từ chức tấu, nếu không chẳng phải là đại nghịch bất đạo……”

Tào Hồng thật mạnh “Hừ” một tiếng: “Cái gì triều đình? Kia bất quá là mặc cho Đào Thương sở khống chế ngụy triều! Văn Nhược công, ngươi lấy lời này lừa ba tuổi tiểu hài tử đâu? Đương tào mỗ là cái gì!”

Tuân Úc thật sâu hít một hơi, nói: “Ta không lừa ngươi, bất luận triều đình hiện là ai cầm giữ, nhưng thiên tử chính là thiên tử, nhà Hán chính là nhà Hán! Điểm này chưa từng thay đổi.”

Tào Phi thật sâu nhìn Tuân Úc liếc mắt một cái, nói: “Nói như thế tới, ở Văn Nhược công trong mắt, triều đình tôn nghiêm là so với ta Tào thị an nguy còn muốn quan trọng?”

Tuân Úc trên mặt nháy mắt xuất hiện một tia sắc mặt giận dữ.

Lời này hỏi, xem như sao lại thế này?

Ngươi Tào thị như thế nào đem chính mình cùng nhà Hán đặt ở cùng nhau tương đối, việc này có có thể so tính sao?

Lòng không phục, rõ như ban ngày.

“Đối!”

Hắn chém đinh chặt sắt trả lời nói.

“Phản! Con mẹ nó phản!” Tào Hồng nổi trận lôi đình, rút kiếm liền phải đi lên chém Tuân Úc.

Lại thấy Tào Phi giơ tay ngăn cản hắn, nói: “Tử liêm thúc không thể, còn cần bắt bỏ vào đại lao, cẩn thận đề ra nghi vấn, bắt lấy khẩu cung ký tên mới có thể hành hình.”

Sát Tuân Úc cũng không phải là việc nhỏ!

Tào Hồng cố nén trụ tức giận, đem bảo kiếm “Bá” một chút trở về vỏ kiếm, nhưng trên mặt như cũ là cơn giận còn sót lại chưa tiêu.

Liền ở ngay lúc này, phụ trách điều tra Tuân phủ sư hổ sĩ cầm một cái khắc có nhà Hán tiên đế bài vị, đi tới Tào Hồng cùng Tào Phi trước mặt, cũng ở bọn họ bên tai nhẹ nhàng nói vài câu.

Tào Phi vừa lòng gật gật đầu, từ sư hổ sĩ trong tay tiếp nhận cái kia bài vị, đối với Tuân Úc quơ quơ, nói: “Văn Nhược công đối nhà Hán quả nhiên là trung thành và tận tâm, trong nhà còn cung cái này?”

Tuân Úc giờ phút này tựa hồ cũng là lười đến xem Tào Hồng cùng Tào Phi.

Nhà Hán tiên đế linh bài, hắn cư nhiên đặt ở trong tay lúc ẩn lúc hiện.

Đối với Tuân Úc tới nói, này quả thực chính là đại nghịch bất đạo hành vi, cùng người như vậy, hắn thực sự là không có gì hảo thuyết.

“Như thế nào? Chẳng lẽ tế điện tiên đế linh vị, cũng nhập không được hai vị chi mắt sao?” Tuân Úc nhàn nhạt nói.

Tào Hồng giận tím mặt: “Tuân Úc, ngươi phạm phải di thiên chi tội, còn không tự biết? Hãy còn dám vọng ngôn chăng?”

Tuân Úc lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Ta vốn tưởng rằng Tư Không nếu là có thể bình định thiên hạ, chấp chính triều đình, đương có thể còn thế gian thái bình, còn bá tánh công đạo, còn nhà Hán quyền bính…… Đáng tiếc ta chỉ là nghĩ tới Tư Không, lại không có tính đến Tào thị đời sau, dù cho Tư Không anh minh thần võ, trung tâm nhà

Hán, nhưng hắn trăm năm sau, lại như thế nào có thể ngăn trở các ngươi này đó sài lang đồ đệ? Ai, tính sai, tính sai!”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Tào Phi phía sau tào chương đi lên trước, một quyền

Thẳng đánh Tuân Úc gò má!

Tức khắc, liền thấy Tuân Úc trên mặt máu tươi từ lỗ mũi nhảy ra, hắn trợn trắng mắt, trực tiếp chết ngất qua đi.

Tào Phi thấy thế tức khắc nóng nảy: “Tam đệ, không thể lỗ mãng!”

Tào chương đem nắm tay niết “Ca băng ca băng” vang.

“Ngươi bất quá là ta Tào thị một cái trông cửa cẩu mà thôi, hãy còn dám ra này cuồng ngôn?” Tào chương lạnh lùng nhìn Tuân Úc, ngay sau đó đối Tào Phi nói: “Nhị ca, người này như thế khinh thường Tào thị, cho hắn một quyền đều xem như nhẹ!”

Tào Phi bất đắc dĩ thở dài, nói: “Ngươi này cử không khỏi quá mức, nếu là ở trên mặt hắn lưu lại vết thương, tương lai làm phụ thân thấy, sao sinh giải thích?”

Tào Hồng một lóng tay trên mặt đất Tuân Úc, nói: “Người tới, kéo xuống, bắt giữ!”

Sư hổ sĩ tiến lên, đem té xỉu Tuân Úc nâng đi rồi.

Mà toàn bộ Tuân phủ cũng là bị Tào Hồng phái binh phong tỏa.

Xong xuôi này hết thảy lúc sau, Tào Hồng ngay sau đó tìm Tào Phi thương nghị: “Hiền chất, kế tiếp sự, hẳn là như thế nào xử lý?”

Tào Phi nhàn nhạt nói: “Đầu tiên là suốt đêm thẩm vấn Tuân Úc, bắt được lời khai, chứng thực hắn cấu kết Đào Thương tội trạng, sau đó củng cố phòng thủ thành phố, tăng mạnh phòng ngự, cũng triệu tập bên trong thành sĩ tộc các bá tánh, chuẩn bị vật tư, hiệp trợ phòng thủ.”

Tào chương nghe nóng nảy: “Nhị ca, đại ca kia mặt phái binh cầu viện, chúng ta không đi viện trợ hắn sao?”

Điều tra Tuân Úc phủ đệ, nguyên nhân gây ra bất quá là bởi vì kia phong “Tào Ngang” cầu cứu thư từ, hiện giờ Tuân Úc bị bắt, lại không phái binh đi cứu Tào Ngang, ngược lại là cố thủ thành trì, điểm này làm tào chương thực không hiểu.

Tào Phi giờ phút này có điểm chột dạ.

Hắn cổ động Tào Hồng tới đây, kỳ thật chủ yếu là vì có thể đem Tuân Úc bắt lấy cũng trị tội, dùng để làm thành tựu chính mình công danh tư bản.

Đến nỗi thật sự từ Hứa Xương phát binh đi cứu Tào Ngang, hắn đánh tâm nhãn liền không suy nghĩ quá chuyện này.

Tào Phi trong lòng thậm chí từng có âm u ý tưởng, hắn ẩn ẩn khát vọng Tào Ngang có thể tại đây tràng trong chiến tranh xuất hiện ngoài ý muốn……

Cái này ngoài ý muốn tốt nhất là lớn một chút, tỷ như nói ngoài ý muốn đi tìm chết.

Thấy Tào Hồng cũng nhìn về phía chính mình, Tào Phi cân não vừa chuyển, nói: “Kỳ thật việc này ta cũng nghĩ tới, nhưng trước mắt ta cảm thấy, Tuân Úc nếu là bị hạ ngục, kia đại ca ngược lại liền an toàn, nguy hiểm có lẽ liền thành chúng ta Hứa Xương thành.”

Tào Hồng khó hiểu nói: “Lời này vì sao?”

Tào Phi giải thích nói: “Lấy kia một ngày ta ở thành thượng nhìn đến Tuân Úc cùng Đào Thương quan hệ phỉ thiển, có lẽ ở Đào Thương trong lòng, uukanshu Tuân Úc chính là hắn gỡ xuống Hứa Xương bảo đảm, này cũng chính là hắn gần nhất chỉ lo cường công Bộc Dương, không màng Hứa Xương nguyên nhân…… Hiện giờ Tuân Úc hạ ngục, hắn nếu là quả thực cùng Đào Thương có cấu kết, Đào Thương tất nhiên tụ tập trung binh lực, lại đây tấn công chúng ta

Hứa Xương thành, như thế đại ca kia mặt áp lực suy giảm, ngược lại là tương đương cứu đại ca…… Nhưng nếu là xuất binh, chỉ sợ Hứa Xương thành khó giữ được.”

Tào Hồng bừng tỉnh một phách trán, nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế!”

Tào chương còn lại là cười nói: “Này nhưng đúng là một cái thí nghiệm Tuân Úc cùng Đào Thương cơ hội, nếu là Đào Thương quả nhiên điều binh tới công Hứa Xương, kia hắn cấu kết Đào Thương tội danh liền ngồi thật!”

Tào Phi trong lòng thầm khen tào chương thật là đủ phối hợp hắn, cười nói: “Đúng là này lý.”

……

Tuân Úc bị hạ ngục, Hứa Xương thành toàn lực gia cố phòng thủ thành phố tin tức, thực mau liền truyền tới Đào Thương lỗ tai.

“Xem ra, Hứa Xương trong thành, tựa hồ là có người tự cấp Tào Hồng ra tổn hại chiêu a.” Đào Thương buông trong tay tình báo, mỉm cười đối Trần Đăng nói.

Trần Đăng loát chòm râu, nói: “Tuân Úc bị hạ ngục, như vậy chúng ta liền có thể an tâm tấn công Bộc Dương, đãi Bộc Dương thành phá, liền có thể xoay người đi tập kích Hứa Xương.”

“Không.” Đào Thương lắc lắc đầu: “Bộc Dương thành bên này, lưu lại binh mã tiếp tục vây quanh đánh nghi binh, ta tự mình suất binh đi tấn công Hứa Xương.”

Trần Đăng nghi hoặc nói: “Bộc Dương thành liền mau bị đánh hạ tới, hiện tại từ bỏ, không khỏi liền quá đáng tiếc đi?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Đúng là bởi vì từ bỏ liền mau bị đánh hạ Bộc Dương thành đi cứu Tuân Úc, mới càng có thể chương hiển chúng ta chi gian tốt đẹp hữu nghị, Hứa Xương trong thành, đã có

người như vậy phối hợp chúng ta, muốn đem Tuân Úc hướng ta này mặt đẩy, ta như thế nào có thể không đáp lại đâu?”

------oOo------

Chương 791: cường công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trần Đăng trăm triệu không nghĩ tới, Đào Thương hiện tại tự hỏi vấn đề góc độ, đã tựa hồ bao trùm ở hắn phía trên.

Đương nhiên, hắn bên ngoài quân tử, ngầm hố người kỹ năng, Trần Đăng tự nhận là vẫn luôn là so bất quá.

Ở điểm này, họ Đào vĩnh viễn là tổ tông.

“Ân……” Trần Đăng do dự một chút, nói: “Nhưng chúng ta tiến công Bộc Dương thành lâu như vậy, nếu là liền như vậy từ bỏ, thực sự là có chút quá đáng tiếc.”

Đào Thương đem tình báo hướng về bàn thượng một ném, về phía sau nhích lại gần, nói: “Từ bỏ cũng là không có cách nào, rốt cuộc tình huống bãi ở trước mắt, đối ta tới giảng, làm Tuân Úc rời đi Tào thị xa so bắt lấy Bộc Dương thành càng quan trọng.”

Nói đến này, Đào Thương quay đầu nhìn về phía Trần Đăng, nói: “Phải biết rằng, đến Tuân Úc một người, chẳng khác nào được đến toàn bộ Dĩnh Xuyên sĩ tộc duy trì, đây là Tào Hồng tạm thời còn không có nghĩ đến mặt, ta không thể từ bỏ cơ hội này.”

Trần Đăng ở lều trại qua lại độ bước chân, nói: “Sự nhưng thật ra như vậy chuyện này, chỉ là Hứa Xương thành kiên cố dị thường, hiện giờ Tào Hồng ở đem Tuân Úc hạ ngục lúc sau, lại toàn lực đối Hứa Xương thành tiến hành gia cố, liền trước mắt tình huống tới xem, này Hứa Xương thành chỉ sợ là không hảo tấn công a…… Đánh không dưới Hứa Xương thành, cứu không ra Tuân Úc, quay đầu lại Bộc Dương thành phòng thủ thành phố lại bị Tào Ngang cùng Hách chiêu gia cố lên, chúng ta một đoạn này thời gian đối Bộc Dương thành thế công, liền xem như uổng phí.”

Đào Thương mỉm cười nói: “Điểm này ngươi có thể yên tâm, y theo ta suy đoán, Hứa Xương thành hiện nay hẳn là so Bộc Dương thành muốn hảo đánh nhiều.”

Trần Đăng nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó cúi đầu cẩn thận cân nhắc một chút, bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng rồi, không tồi, hiện tại Hứa Xương giống như bị Tào Hồng toàn lực gia cố, nhưng kỳ thật cùng lúc trước Tuân Úc chủ trì thời điểm, hoàn toàn là cách biệt một trời, Tuân Úc có thể thủ trụ thành trì, hoàn toàn là dựa vào hắn danh vọng, dẫn tới Hứa Xương thành sĩ tộc cùng bá tánh toàn lực tương trợ, trên dưới một lòng, mới có thể ngăn trở ta quân thế công, nhưng hiện giờ Tuân Úc bị hạ ngục……”

Đào Thương nhàn nhạt tiếp lời nói: “Chỉ sợ là Hứa Xương thành muốn dân tâm không xong, đừng nói là trên dưới đồng lòng cùng ta quân đối kháng, không thiếu được còn có đối Tuân Úc kính nể hoặc là đối hắn cảnh ngộ bênh vực kẻ yếu người, tiến đến cùng chúng ta âm thầm liên hệ.”

Trần Đăng lúc này đây đối Đào Thương là phát ra từ nội tâm bội phục.

Hắn chắp tay, nói: “Kia Bộc Dương bên này?”

“Liền giao cho ngươi cùng Khúc Nghĩa, Tào Nhân bên kia, ta cũng sẽ chia tay liêu cùng Từ Hoảng chờ một bộ phận binh mã qua đi vây thành, các ngươi hảo hảo hư trương thanh thế, làm cho ta yểm hộ, lúc này đây, ta muốn bắt lấy Hứa Xương cùng Tuân Úc! Cho rằng nhập trú Trung Nguyên chi hạ.”

……

Đào Thương một bộ phận binh mã, bắt đầu hướng Hứa Xương di động, mà ở đi trước Hứa Xương phía trước, hắn còn phái giáo sự phủ thành viên ở Hứa Xương thành quanh thân nơi nơi rải rác Tuân Úc bị hạ ngục tin tức.

Thuần thuần xem náo nhiệt không sợ sự đại.

Hắn muốn cho quảng đại nhân dân quần chúng đều biết Tuân Úc có bao nhiêu ủy khuất.

Quần chúng lực lượng là cường đại, Tào Hồng sẽ nếm đến đau khổ.

Kim Lăng binh mã ở đến Hứa Xương thành lúc sau, Đào Thương tự mình quay chung quanh Hứa Xương thành cẩn thận xem xét một vòng.

Hắn phát hiện thành trì quả nhiên là so với chính mình lần đầu tiên tới thời điểm muốn kiên cố rất nhiều, xem ra Tào Hồng dụng binh khả năng lại là vẫn là ở Tuân Úc phía trên.

Đáng tiếc chính là, Tào Hồng không rõ chính là, đối mặt Kim Lăng thành đại quân, muốn bảo hộ trụ Hứa Xương thành, dụng binh chỉ có thể là tiếp theo, nhiều nhất cũng liền chiếm 30%.

Mà Tuân Úc lúc trước sở dĩ có thể thủ trụ tòa thành trì này, dựa vào lại là người của hắn vọng cùng dân tâm.

Có hắn ở, Hứa Xương trong thành sĩ tộc cùng các bá tánh liền sẽ mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, quân dân nhất thể.

Mà hắn hạ ngục lúc sau, cái này có thể thúc đẩy quân dân một lòng người đã không có.

Thậm chí Hứa Xương dân tâm còn sẽ bởi vì hắn hạ ngục mà sinh ra biến đổi lớn, đây là Tào Hồng dùng hắn quân đội như thế nào cũng mạt tiêu không xong bất lợi nhân tố.

Đào Thương vòng thành trì một vòng lúc sau, đối Hứa Xương phòng thủ thành phố đại khái có một cái hiểu biết, trở lại soái trướng lúc sau, hắn lập tức tìm tới Từ Vinh, Hoàng Trung, A Phi, Cao Thuận chờ đem, làm cho bọn họ binh phân bốn lộ, từng người lãnh binh, cường công Hứa Xương thành trì.

Hoàng Trung nghe xong Đào Thương quân lệnh lúc sau, có chút do dự, nói: “Thừa tướng, ngài suất binh từ Bộc Dương tới đây công thành, lão phu vốn không nên nhiều lời, nhưng là Hứa Xương thành so chúng ta lần đầu tiên tới thời điểm muốn kiên cố rất nhiều, địch quân nhuệ khí chính thịnh, chúng ta hiện tại công thành, nhất định là công không dưới, ngược lại là dễ dàng chiết nhuệ khí, không bằng tạm hoãn mấy ngày, tạm làm vây thành, đãi hao phí địch quân vài phần nhuệ khí lúc sau, lại làm tấn công, mới là thượng thiện chi sách.”

Hoàng Trung lão luyện thành thục, hắn ý kiến được đến Từ Vinh cùng Cao Thuận chờ danh tướng khẳng định.

Đào Thương cười cười, nói: “Dựa theo bình thường bố trí, lão tướng quân chi ngôn quả thật là lời bàn cao kiến, chỉ là hôm nay cường công, đều không phải là là vì bắt lấy thành trì, mà là vì cấp thế nhân xem, cũng là vì cấp tào quân xem.”

A Phi miệng tiện tật xấu lại tái phát: “Thừa tướng lại phải cho tào quân khoe khoang cái gì?”

Đào Thương thở dài: “Ngươi đứa nhỏ này nói chuyện thật không xuôi tai…… Cái gì kêu khoe khoang nha? Ta là nói cho tào quân xem!”

A Phi nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Hoàng Trung: “Nghĩa phụ, này hai từ có khác nhau sao?”

Hoàng Trung trợn trắng mắt: “Khác nhau lớn…… Ngươi chạy nhanh câm miệng.”

Đào Thương tiếp tục nói: “Ta hôm nay công thành, phải cho tào quân xem, là chúng ta tấn công thành trì cứu Tuân Úc vội vàng cùng quyết tâm, biết rõ thành trì so với lúc trước càng kiên cố, ta quân cũng muốn bất kể hết thảy đại giới tấn công, cứu ra Tuân Úc quyết tâm.”

Hoàng Trung lúc này mới có chút hiểu rõ.

Đào Thương tiếp tục nói: “Chính cái gọi là công thành vì hạ, công tâm vì thượng, tâm chiến vì thượng, binh chiến vì hạ!”

Nghe xong này mười sáu tự chân ngôn, vài tên đại tướng trong lòng không khỏi đều đối Đào Thương cảm giác sâu sắc bội phục.

Thừa tướng tu dưỡng cùng binh pháp chính là lợi hại, như vậy cao thâm dụng binh tâm đắc, hắn cư nhiên là thuận miệng liền tới!

Đào Thương cười ha hả nhìn bọn họ, nói: “Đương nhiên, ta cũng hy vọng các ngươi có thể ở hôm nay trận này trận công kiên trung, giúp ta cẩn thận thử một chút tào quân thực lực, cũng làm cho trong lòng ta có cái số…… Không phải nhằm vào bọn họ phòng ngự năng lực, mà là xem bọn họ kéo dài tác chiến năng lực, đã hiểu sao?”

“Nặc!”

……

Vì thế hô, . com ở Đào Thương phân phó dưới, Kim Lăng quân chia làm bốn bộ, bắt đầu đối Hứa Xương thành tiến hành rồi công kích mãnh liệt.

Bằng tâm mà nói, Tào Hồng cũng không nghĩ tới Kim Lăng quân cư nhiên vừa mới cắm trại xong, liền đối Hứa Xương triển khai thế công.

Này hoàn toàn là không hợp với lẽ thường a.

Ở Tào Hồng trong ấn tượng, Đào Thương chính là tinh thông binh pháp người, hắn hẳn là sẽ không làm ra như vậy hành vi.

Nhưng hắn cố tình chính là làm như vậy.

Tào Hồng tự mình ra tiền tuyến, chủ trì bên trong thành binh mã cùng bá tánh cộng đồng chống đỡ Kim Lăng quân.

Chiến đấu suốt giằng co hai cái canh giờ sau, Kim Lăng quân cuối cùng lui đi.

Có thể nói, trận chiến đấu này là một hồi cứng đối cứng chiến đấu, hai bên tổn thất đều không nhỏ, Hứa Xương thành bị Đào Thương vứt thạch cơ oanh kích hoàn toàn thay đổi, vô số binh lính đều treo màu, chiến đấu có thể nói thảm thiết cực kỳ.

Nhưng là thông qua một trận, Đào Thương cũng thí ra Hứa Xương thành hiện nay tình huống.

Căn cứ Hoàng Trung cùng Cao Thuận hội báo, Hứa Xương thành quân coi giữ tuy rằng ngoan cường, nhưng quả nhiên giống như Đào Thương dự đoán như vậy, bọn họ kế tiếp kéo dài tác chiến năng lực không đủ, một canh giờ lúc sau, vô luận là chiến ý vẫn là kế tiếp thủ thành khí giới cung ứng tốc độ đều có vẻ tương đối mềm nhũn, không bằng Kim Lăng quân lần đầu tiên tới Hứa Xương khi như vậy mạnh mẽ.

Thông qua Hoàng Trung tự thuật, Đào Thương ý tưởng được đến chứng thực.

Trước mắt Hứa Xương thành, dân tâm bất an, sĩ tộc cùng bá tánh viện trợ phòng thủ thành phố bọn lính năng lực, so thượng một lần Tuân Úc tọa trấn thời điểm, có đại biên độ hạ thấp.

Xem ra bọn họ đã cùng tào quân nội bộ lục đục.

Này thành nhưng đánh!

------oOo------

Chương 792: đánh đêm tâm chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương tấn công xong thành trì ngày đầu tiên buổi tối, Tào Phi liền tới tới rồi giam giữ Tuân Úc nhà giam thăm tù.

Tuân Úc bị tào chương lúc trước một quyền tấu ra gò má vẫn là lược hiện có chút sưng vù, nhưng là trải qua Hứa Xương y quan cẩn thận đắp trị, đã hảo rất nhiều, ít nhất nhìn không phải đặc biệt làm cho người ta sợ hãi.

Hôm nay Kim Lăng quân ở mạnh mẽ công thành, toàn thành tào quân tướng sĩ đều tập trung ở bốn câu đối hai bên cánh cửa này tiến hành phòng ngự, căn bản là không có người có thời gian đi thẩm vấn Tuân Úc.

Nhưng là, từ Tuân Úc trong miệng bộ xuất khẩu cung, làm Tuân Úc ký tên nhận tội, chuyện này vẫn luôn đều ghi tạc Tào Phi trong đầu, không có tan đi.

Đối với Tào Phi cá nhân tới nói, chuyện này có thể nói là phi thường quan trọng.

Ngục giam thuộc về địa lao, ban ngày không có ánh mặt trời, buổi tối không có ánh trăng, chỉ có một trản cô đèn ở giam trong phòng sâu kín lập loè.

Tuân Úc thấy Tào Phi vào được, chỉ là tà hắn liếc mắt một cái, không nói lời nào.

Tào Phi cất bước tiến vào, tìm một chỗ sạch sẽ địa phương ngồi xuống.

Hắn lạnh lùng nhìn Tuân Úc, nói: “Ta bổn còn tưởng rằng ngươi là oan uổng, nhưng hôm nay xem ra, ngươi xác thật là cùng Đào Thương có điều cấu kết! Ta Đào thị đối với ngươi không tệ, ngươi vì sao như thế?”

Tuân Úc giương mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Gì ra lời này?”

“Đào Thương vì ngươi, từ bỏ Bộc Dương thành, chuyển binh tới đánh Hứa Xương, tới rồi Hứa Xương, hắn liền nghỉ chân đều chưa từng nghỉ, trực tiếp bốn môn vây định tấn công! Ngươi có biết, hôm nay một trận, ta Hứa Xương đầu tường thượng là cỡ nào thảm thiết sao?” Tào Phi nói lời này thời điểm, khẩu khí trung gian kiếm lời hàm chứa tràn đầy oán hận cùng phẫn nộ.

Tuân Úc nghe vậy trầm mặc.

Hắn suy nghĩ sau một lát, lại không khỏi cười khổ.

“Cao a, thật là cao minh a.”

Tào Phi nhíu mày: “Ngươi nói ai cao minh?”

“Dù sao không phải nói ngươi.” Tuân Úc ngữ khí cũng không phải thực hảo.

Tào Phi đứng lên, đi đến Tuân Úc trước mặt, gắt gao trừng mắt hắn: “Nói, ngươi cùng Đào Thương chi gian rốt cuộc có cái gì hoạt động? Nói!”

Tuân Úc lại là không trả lời Tào Phi vấn đề, mà là hỏi lại hắn nói: “Đào Thương công thành, bên trong thành sĩ tộc cùng bá tánh thế nào? Chính là có cái gì mâu thuẫn chi tình?”

Tào Phi: “Đào Thương hứa hẹn ngươi cái gì chỗ tốt?”

Tuân Úc: “Bên trong thành thủ thành khí giới còn đủ?”

Tào Phi: “Ngươi là từ khi nào bắt đầu cùng Đào Thương liên hệ?”

Tuân Úc: “Bên trong thành sĩ tộc còn nguyện hiến cho quân tư?”

Tào Phi: “Đem Tào Nhân cùng ta huynh trưởng từ Hứa Xương chi ra đi, có phải hay không ngươi quỷ kế?”

Tuân Úc: “Đào Thương công thành, nhân tâm không xong, ngươi đến phóng ta đi ra ngoài ổn định cục diện, đãi thời cuộc ổn định lúc sau, ngươi tùy tiện như thế nào xử trí Tuân mỗ đều được.”

Tào Phi thật sâu hít một hơi.

Hắn hiện tại xem như hoàn toàn minh bạch đàn gảy tai trâu là có ý tứ gì.

Đi theo Tuân Văn Nhược hình như là nói không rõ tiếng người.

Nếu không phải bởi vì trước mắt thời cơ không đến, Tào Phi hận không thể thân thủ bóp chết Tuân Úc…… Bóp chết phía trước trước phiến hai cái cái tát.

“Văn Nhược tiên sinh, ngươi rốt cuộc có hay không đang nghe ta nói chuyện?”

Tuân Úc xụ mặt, nói: “Nhị công tử, ngươi có hay không nghe ta nói chuyện? Trước mắt thời cuộc nguy cơ, trong thành sợ là dân tâm không chừng, ta chỉ cầu ngươi phóng ta đi ra ngoài hiệp trợ phòng thủ thành phố, đãi bảo vệ cho thành trì, đào binh lui ra phía sau, Tuân mỗ nguyện ý mặc cho sát xẻo xử trí, không một câu oán hận!”

Tào Phi rốt cuộc nhịn không được, hắn bắt lấy Tuân Úc vạt áo, cả giận nói: “Tuân Úc, ngươi đừng tưởng rằng chính mình thực ghê gớm, không có ngươi Tuân Úc, ta Tào thị làm theo có thể bảo hộ trụ Hứa Xương thành, này Hứa Xương thành họ Tào, không họ Tuân! Trong thành bá tánh là ta Tào thị bá tánh, không phải ngươi Tuân Úc bá tánh!”

Tuân Úc khóe miệng lòe ra một tia châm biếm, hắn duỗi tay đẩy ra Tào Phi, cả giận nói: “Hứa Xương là nhà Hán thành trì, bá tánh là

Lưu gia bá tánh, cùng Tào gia Tuân gia có gì tương quan? Công tử nói chuyện chú ý điểm!”

“Ngươi……” Tào Phi hung hăng chỉ vào Tuân Úc, gật gật đầu nói: “Ngươi chờ! Sớm muộn gì thu thập ngươi!”

Dứt lời, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn Tào Phi dầu muối không ăn, Tuân Úc hốc mắt trung nước mắt theo gò má chậm rãi chảy xuống.

Hứa Xương thành, xong rồi.

……

Tào chương ở ngục giam cửa lao ngoại, vẫn luôn nghe bên trong động tĩnh.

Không bao lâu, thấy Tào Phi đi ra nhà tù, tào chương đi lên tới, nói: “Nhị ca, trong thành sĩ tộc trước mắt xác thật là có chút không quá phối hợp, quyên tặng lương thực cùng sở ra nhân khẩu, đều so lúc trước muốn thiếu rất nhiều, việc này có phải hay không cùng Tuân Úc bị hạ ngục có quan hệ, bằng không, chúng ta liền đem hắn trước thả ra, ngày sau lại nói?”

Tào Phi trong lòng thầm mắng tào chương xuẩn trứng.

Trước mắt nếu là phóng Tuân Úc ra tới, làm hắn lập hạ công lớn, bảo vệ cho thành trì, ngày sau muốn làm đem hắn lại hạ ngục, chẳng lẽ không phải so lên trời còn khó?

“Người này cùng Đào thị có cấu kết, nếu là đem hắn thả ra đi, không biết còn sẽ gặp phải sự tình gì!”

Tào chương không rõ nguyên do gật gật đầu, cũng không biết là nghe minh bạch vẫn là không nghe minh bạch.

Bất quá Tào Phi là hắn ca ca, hắn làm hắn như thế nào làm, hắn như thế nào làm là được.

Liền ở ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên chạy vào một người thị vệ, đối Tào Phi chắp tay nói: “Nhị công tử, không hảo, Kim Lăng quân lại tới công thành!”

Tào Phi lãnh tào chương vội vàng chạy ra khỏi nhà tù.

Trước mắt sắc trời một mảnh đen nhánh, toàn bộ trên tường thành tào quân sĩ binh, bởi vì ban ngày gian ác chiến, đã sớm là mỏi mệt bất kham.

Vốn tưởng rằng có thể hảo hảo nghỉ tạm một đêm, không từng nghĩ đến Đào Thương quân cư nhiên lại tới công thành.

Tào quân tuy rằng dựa vào thành trì cùng khí giới bảo hộ ở thành trì, nhưng ở một việc thượng, bọn họ cùng Kim Lăng quân là hoàn toàn vô pháp so.

Đó chính là Kim Lăng quân nhân nhiều.

Ban ngày công thành Kim Lăng quân sĩ binh đã trở về nghỉ ngơi, tối nay tiến công binh lính lại thay đổi một đợt.

Nguyệt hắc phong cao, Kim Lăng quân tại hậu phương cầm đuốc, đem bầu trời đêm chiếu giống như ban ngày giống nhau, đối Hứa Xương thành phát động đánh đêm.

“Ầm vang!”

“Ầm vang!”

Không đếm được bậc lửa hỏa ném mạnh vật, bị vứt thạch cơ đại phê lượng tạp hướng về phía Hứa Xương đầu tường.

Tối nay chiến sự, từ Đào Thương tự mình đốc chiến.

Hắn một bên quan sát đến Hứa Xương đầu tường, một bên đối lính liên lạc phân phó nói: “Tam quân tạm thời không nên gấp gáp đăng đầu tường, chỉ cần dùng vứt thạch cơ oanh kích thành trì, cùng sử dụng giếng lan bắn hỏa tiễn đến đầu tường, cự ly xa tiến công, lớn

nhất lực độ nhiễu loạn quân địch, nhưng muốn giảm thấp cận chiến, giảm bớt thương vong.”

Quân lệnh bị truyền xuống đi, nhưng là Hứa Chử lại có vẻ thực sốt ruột.

Hắn ở Đào Thương bên người qua lại tới lui, nôn nóng nói: “Thừa tướng, ngươi chỉ là làm vứt thạch cơ cùng người bắn nỏ viễn trình tiến công, khi nào mới có thể đến phiên chúng ta này đó công kiên quân lên sân khấu, mạt tướng chờ tay đều ngứa!”

Đào Thương nhìn liếc mắt một cái hắn, cười nói: “Tối nay hẳn là không có chuyện của ngươi, nếu không ngươi đi về trước ngủ bù đi, có yêu cầu ta phái người tiếp đón ngươi.”

“Cái gì?” Hứa Chử nghe vậy tức khắc lăng: “Tấn công thành trì, ngài cư nhiên làm chúng ta đi phía sau ngủ, thừa tướng ngài không phải ở gạt chúng ta đi?”

Đào Thương mặt khác một bên, Từ Vinh thấp giọng nói: “Thừa tướng, ngài chỉ làm vứt thạch cơ cùng giếng lan tiến công, nhiều nhất bất quá là tiêu hao quân địch sĩ khí mà thôi, đối công thành chính là không có tác dụng gì a.”

“Thành trì không nóng nảy đánh hạ tới, ta muốn chính là tiêu hao quân địch sĩ khí còn có tiêu hao bọn họ thủ thành vật tư…… Thời gian dài, ta xem Tào Hồng lấy cái gì duy trì phòng thủ thành phố, mặt khác, kể từ đó, trong thành biến số cũng sẽ biến đại.”

------oOo------

Chương 793: họa căn

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ầm vang!”

“Ầm vang!”

“Vèo vèo vèo!”

“Vèo vèo vèo!”

Không đếm được cự thạch cùng mũi tên chi oanh nện ở Hứa Xương thành đầu tường thượng, giống như mây đen giăng đầy giống nhau, áp tào quân sĩ binh nhóm một đám đều không dám ngẩng đầu.

Tào Hồng một bên mệnh lệnh bọn lính dùng mũi tên chi phản kích giếng lan, một bên khí cao giọng nói: “Đáng giận đào tặc, ban ngày công thành không tính, ban đêm lại tới công thành, hắn thật khi ta tam quân tướng sĩ là dễ khi dễ không thành?”

Tào Hồng bên người phó tướng vội vàng gián ngôn nói: “Tướng quân, địch quân cũng không có trực tiếp công thành, chỉ là dùng xe ném đá cùng giếng lan oanh kích tường thành, như thế đi xuống, thương vong tuy rằng không lớn, nhưng tam quân sĩ khí chỉ sợ là……”

“Cho ta phản kích! Chúng ta vứt thạch cơ đâu? Đều cho ta giá đến đầu tường thượng, còn có mũi tên nỏ, cùng nhau bắn, hắn họ Đào có vũ khí sắc bén, chẳng lẽ chúng ta liền không có sao?”

Kia phó tướng do dự một chút, thấp giọng nói: “Tướng quân, chúng ta thật đúng là chính là không có.”

“Cái gì?” Tào Hồng nghe vậy, không khỏi thẹn quá thành giận: “Vì cái gì không có?”

Kia phó tướng thấp giọng nói: “Hứa Xương bên trong thành thủ thành khí giới cùng hiện nay duy trì tam quân chi phí, cho tới nay đều là bên trong thành sĩ tộc hương thân chủ động quyên tặng, lúc trước Tuân công chúa cầm quân chính thời điểm, bên trong thành bá tánh cũng đều là chủ động tới hiệp trợ phòng thủ, chỉ là hiện giờ……”

Tào Hồng khí nghiến răng nghiến lợi, lại cố tình lại vô pháp phát tác.

“Này Hứa Xương thành nhưng thật ra họ Tào vẫn là họ Tuân?”

Phó tướng thấp giọng nói: “Văn Nhược tiên sinh ở Hứa Xương danh vọng thật tốt, càng kiêm có Dĩnh Xuyên Tuân thị danh vọng, hơn nữa hắn nhiều năm chấp chính, xây dựng thành trì, không nghiêng không lệch, rất được bên trong thành bá tánh sĩ tộc kính trọng, rất nhiều sĩ tộc ngầm đều là nhận Tuân tiên sinh thắng qua Tư Không……”

Lời này liền nói có điểm qua.

Ngươi nói Tuân Úc đắc nhân tâm liền nói Tuân Úc đắc nhân tâm, lấy hắn cùng Tào Tháo tương đối cái gì?

Này không phải hố người sao.

Quả nhiên, Tào Hồng mặt trong nháy mắt bị chọc tức đỏ bừng, huyết áp cũng trực tiếp thăng lên một trăm tám.

“Hỗn trướng, Tuân Úc thằng nhãi này, quả nhiên là ngay từ đầu liền không an cái gì hảo tâm mắt……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy lăng không một cái phi thạch bôn Tào Hồng đầu oanh kích mà đến.

Kia phó tướng hoảng sợ, vội vàng chạy đến Tào Hồng bên người, dùng trong tay khiên sắt bảo vệ Tào Hồng.

“Oanh!”

Một tiếng trầm trọng trầm đục, kia thị vệ cùng Tào Hồng tất cả đều té ngã trên đất, kia phi thạch còn lại là ở đánh vào khiên sắt thượng lúc sau, theo thành trì chậm rãi ngã xuống đi xuống.

Tào Hồng bị phi thạch mạnh mẽ lực đạo đánh bại trên mặt đất, ngực đau xót, ‘ xì ’ một ngụm máu tươi phun ra.

Nếu không phải kia thị vệ cầm đại thuẫn lại đây thế hắn ngăn trở lần này, Tào Hồng vừa mới chỉ sợ là đi đời nhà ma, đầu đều bị tạp nát nhừ.

Tào Hồng sờ sờ trên môi máu tươi, đứng dậy, hướng về phía ngoài thành hô to nói: “Đào Thương! Ta đi ngươi nương! Ta đi ngươi Đào gia một trăm bối nhi tổ tông!”

Kim Lăng quân sau trận, Đào Thương dùng sức đánh cái hắt xì.

Hắn ngửa đầu nhìn nhìn sao trời, tự mình lẩm bẩm: “Hôm nay, cũng quá lạnh.”

Cùng lúc đó, Tào Hồng ở đầu tường thượng hô to phó tướng vì hắn điểm binh, hắn muốn ra khỏi thành cùng Đào Thương chính diện quyết chiến.

Phó tướng nhóm liều chết khuyên can, Tào Hồng không nghe.

Cũng chính là ở ngay lúc này, Tào Phi tới rồi thấy Tào Hồng.

Thấy Tào Hồng như thế táo bạo, Tào Phi vội vàng khuyên bảo, nói Đào Thương như thế tuần hoàn công thành, chính là vì đả kích bên ta sĩ khí, bức bách bên ta ra khỏi thành nghênh chiến, làm Tào Hồng trăm triệu không thể trúng Đào Thương quỷ kế.

Trải qua hảo một phen khuyên can lúc sau, Tào Hồng đầu óc mới vừa rồi bình tĩnh xuống dưới.

Hắn nghiến răng nghiến lợi đối Tào Phi nói: “Kia hiện tại loại tình huống này, nên làm cái gì bây giờ?”

Tào Phi suy nghĩ một chút, đem vừa mới đi nhà tù trung thấy Tuân Úc sự tình cẩn thận cùng Tào Hồng nói một lần.

Tào Hồng nghe xong lúc sau, tức khắc giống như ngũ lôi oanh đỉnh.

“Này đó không biết cố gắng hỗn đản, loạn dân! Tuân Úc chủ chính thời điểm, bọn họ lại là hiệp trợ thủ thành, lại là cung cấp tài vật, hiện giờ Tuân Úc hạ ngục, bọn họ cư nhiên liền đều súc trứ? Này nói rõ là xem thường ta Tào thị người trong!”

Tào Phi sầu lo nói: “Trước mắt muốn bảo vệ cho thành trì, liền nhất định phải điều động trong thành sở hữu sĩ tộc cùng bá tánh, làm cho bọn họ đều toàn lực duy trì chúng ta, giống như là Tuân Úc lúc trước làm giống nhau, như thế mới vừa có khả năng bảo hộ trụ Hứa Xương thành.”

Tào Hồng dùng nắm tay hung hăng một đấm tường lỗ châu mai, cả giận nói: “Đãi tối nay qua đi, ngày sau ta liền trác người tìm trong thành sĩ tộc thương nghị, làm cho bọn họ chạy nhanh ra tiền ra người, nếu là chậm, đừng trách lão tử vô tình!”

……

Một đêm qua đi, Kim Lăng quân rốt cuộc chậm rãi triệt hồi, mà trên tường thành, tào quân sĩ binh cũng là rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thật nhiều binh lính giống như bùn lầy giống nhau, xụi lơ ở trên mặt đất.

Này một đêm công phòng chiến, thực sự quá mệt mỏi, đào ngao người.

Mà thủ thành vật tư, cũng trên cơ bản hao phí không sai biệt lắm.

Tào Hồng cũng là mệt không được, nhưng hắn không có nghỉ ngơi, lập tức mã bất đình đề phái người triệu tập Hứa Xương bên trong thành sĩ tộc thủ lĩnh, làm cho bọn họ tập thể tới gặp chính mình.

Kết quả ra mệnh lệnh đạt lúc sau, những cái đó sĩ tộc thủ lĩnh căn bản là không có tới mấy cái.

Chỉ tới mấy cái không quan trọng gì, có một ít người còn lại là phái người nhà thay thế chính mình tiến đến, có một ít dứt khoát cáo bệnh, không tới.

Nếu là đổi thành Tuân Úc, đụng tới loại tình huống này, nhất định là ân uy đều xem trọng, bắt đầu cùng này đó sĩ tộc đánh Thái Cực.

Sĩ tộc thủ lĩnh cũng không phải thật sự không nghĩ tới, chẳng qua là tưởng chiếm cứ một ít chủ động mà thôi.

Rốt cuộc bọn họ cũng biết Tào Hồng tìm bọn họ là chuyện gì, lấy ngón chân cũng có thể đoán.

Kỳ thật đối sĩ tộc thủ lĩnh tới nói, quyên đồ vật, ra tiền ra người đều không sao cả, nhưng là bọn họ muốn chính là Tào Hồng hứa hẹn, rốt cuộc nhân gia thật ra lực, không thể cái gì chỗ tốt cũng không có không phải.

Tuân Úc tại đây phương diện liền xử lý phi thường thỏa đáng chỗ tốt, mỗi lần đều là vừa không thất uy nghiêm, lại sẽ thi lấy chỗ tốt trấn an.

Hai bên ở lẫn nhau đánh giằng co bên trong, thường thường đều có thể được đến bên ta muốn đồ vật.

Trên thế giới không có vô duyên vô cớ ái, cũng không có vô duyên vô cớ hận, Hứa Xương sĩ tộc nhóm ủng hộ Tuân Úc, tự nhiên là có bọn họ đạo lý.

Bởi vì bọn họ cùng Tuân Úc ở chung thực thoải mái, điểm đến mới thôi, làm việc không mệt.

Nhưng Tào Hồng hiển nhiên cùng Tuân Úc không phải một cái kịch bản.

Hứa Xương các thế gia thủ đoạn cùng Tào Hồng hoàn toàn là hai cái chiêu số.

Tào Hồng ghét nhất chính là bọn họ này một bộ.

Hắn không chút nào quanh co lòng vòng, trực tiếp phái người đem Hứa Xương sĩ tộc thủ lĩnh nhóm, hết thảy bắt được chính mình trước mặt.

Tào Hồng không nói hai lời, vừa thấy này đó bị chộp tới sĩ tộc thủ lĩnh, há mồm chính là đòi tiền muốn đồ vật.

Đối mặt như thế mạnh mẽ vô lễ yêu cầu, sĩ tộc thủ lĩnh đương nhiên là không thể cho.

Đại ca, ngươi muốn đồ vật không tật xấu, nhưng ngươi mẹ nó cũng không thể như vậy muốn a, này cùng minh đoạt có cái gì khác nhau a?

Chúng ta nếu là thật chịu thua, kia Hứa Xương này đó sĩ tộc, ngày sau còn không được cho các ngươi Tào thị hùng chết?

Kết quả là, Hứa Xương bên trong thành, nhất có đại biểu tính một nhà sĩ tộc thủ lĩnh đứng ra, đối Tào Hồng cách làm tỏ vẻ một ít nghi ngờ cùng oán giận.

Tào Hồng nghe xong hắn nói, phi thường cho hắn mặt mũi.

Hắn trực tiếp hạ lệnh làm người đem hắn chém.

Không bao lâu, kia sĩ tộc thủ lĩnh đầu người bị phiết tới rồi còn lại sĩ tộc thủ lĩnh nhóm trước mặt.

Lần này tử, mọi người đều trầm mặc.

Hảo hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt, Tào Hồng làm cho bọn họ ra cái gì, bọn họ phải ra cái gì.

Khi dễ sĩ tộc nhóm lúc sau, Tào Hồng lại sai người cường triệu Hứa Xương bên trong thành bình thường bá tánh, mỗi nhà mỗi hộ ra một người hiệp trợ phòng thủ thành phố.

Kỳ thật nếu là muốn bá tánh ra khỏi thành phòng, chỉ cần hứa hẹn lấy chỗ tốt, hoặc là tới một hồi cổ động nhân tâm diễn thuyết, hoặc là…… Tóm lại có rất nhiều đáng giá dùng thủ đoạn đều có thể dùng, nhưng Tào Hồng tính tình thật sự là quá mức táo bạo, đặc biệt là còn có cái Tuân Úc ở phía trước cùng hắn so, hắn không phục.

Kết quả là, hắn dùng ra nhất hôn nhất hôn hôn chiêu.

------oOo------

Chương 794: phản loạn sĩ tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Hồng lôi đình thủ đoạn, lập tức gian liền kinh sợ ở Hứa Xương bên trong thành rất nhiều thế gia cùng vọng tộc thủ lĩnh.

Bọn họ trong lòng đối với Tào Hồng như vậy giống như đạo tặc giống nhau cách làm rất là tức giận, nhưng rồi lại không thể không vâng theo.

Hảo hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt, ai làm cho bọn họ đều là đồ nhu nhược?

Nếu Tào Hồng đã giết người, kia đại gia tự nhiên cũng không dám dưới tình huống như vậy ở cùng hắn đối nghịch, trước đem tánh mạng giữ được, về sau sự tình, về sau lại nói.

Hứa Xương thành sĩ tộc thủ lĩnh nhóm ở kia viên máu chảy đầm đìa đầu người uy hiếp hạ, lập tức liền thay đổi khẩu phong, tỏ vẻ nguyện ý dựa theo ban đầu gấp ba quyên tặng, vì Hứa Xương thành cung cấp thuế ruộng, thợ thủ công, thiết cụ, đầu gỗ, thậm chí là nhân lực.

Thấy bọn họ bị dọa một chút liền biến như vậy thành thật, Tào Hồng đối bọn họ hành vi càng là khịt mũi coi thường.

Như vậy một đám đồ nhu nhược, buồn cười Tuân Úc ban đầu làm chuyện gì còn muốn theo chân bọn họ thương lượng tới, quả thực vớ vẩn!

Gia gia giết một người, này không chuyện gì đều giải quyết? Phí cái kia sức trâu bò làm gì!

Kinh sợ sĩ tộc thủ lĩnh nhóm lúc sau, Tào Hồng lại bắt đầu đại phê lượng ở Hứa Xương thành điều động bình thường bá tánh, đảm đương dân phu, khuân vác vật tư, sửa chữa tường thành.

Vốn dĩ này cũng coi như là thuộc bổn phận việc, nhưng Tào Hồng cách làm không khỏi có chút thật quá đáng.

Hắn vì trừng phạt các bá tánh lúc trước không chịu chủ động giúp hắn, hại hắn cùng Tuân Úc một so ném mặt mũi, bởi vậy hắn điều động bá tánh đương dân phu, cư nhiên liền cơm đều không cung, hoàn toàn là các gia tự gánh vác!

Chiếm dụng sức sản xuất, còn sử dụng cưỡng chế tính thủ đoạn, này không hoàn toàn chính là bạo Tần cách làm sao?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong thành bá tánh đều là khổ không nói nổi, trong lòng oán hận càng thâm.

Hứa Xương thành phòng thủ thành phố thực mau đã bị sửa chữa phi thường hoàn thiện, Tào Hồng cảm thấy thực vừa lòng, đồng thời cũng rất có cảm giác thành tựu.

Nhưng là ở như vậy hành động hạ, hắn mất đi chính là dân tâm cùng sĩ tử chi tâm.

Để lại cho hắn, chỉ có bên trong thành những cái đó súc vật chi tâm, dư lại cái gì tâm đều không có.

Kiên cố tường thành chỉ là mặt ngoài, tường thành nội bộ, đã là ở vào chia năm xẻ bảy, sụp đổ trạng thái.

……

Hứa Xương, điền phủ.

Hứa Xương sĩ tộc Điền thị ở biết được Kim Lăng quân lại tới công thành, bên trong thành toàn bộ tào quân đều đi tường thành bốn môn phòng thủ tuân mệnh thời điểm, Điền thị âm thầm tìm được rồi vài tên cùng hắn quan hệ muốn tốt sĩ tộc thủ lĩnh, ở hắn trong phủ mật thất thương nghị.

“Tào Hồng thằng nhãi này khinh người quá đáng, chẳng những đem Văn Nhược công hạ đại lao, bức bách trong thành bá tánh vì hắn

sửa chữa thành trì, còn giết bác thân công, uy hiếp chúng ta cho hắn giúp đỡ thuế ruộng thiết khí, này chờ hung ác bất cận nhân tình thô bạo hổ lang, làm sao có thể đương chúng ta Hứa Xương một phương thủ tướng? Hôm nay thỉnh chư công tới, chính là muốn thương nghị một cái đối sách…… Hoặc là ta chết, hoặc là hắn vong!”

Điền thị thủ lĩnh điền thường phẫn nộ một phách bàn nói.

Còn lại vài tên sĩ tộc thủ lĩnh ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, trong lúc nhất thời đều không có nói chuyện.

Điền thường thấy trạng, mày một chọn, nói: “Như thế nào? Chẳng lẽ các ngươi đều cảm thấy lão phu nói có sai? Cũng thế, nếu ngươi chờ cam tâm làm kia Tào Hồng trên mâm chi thịt, lão phu cũng không ngăn cản các ngươi, các ngươi hiện tại liền đi Tào Hồng nơi đó tố giác lão phu đi.”

Hứa Xương đại tộc Trịnh du vội nói: “Điền công chớ giận, ta chờ đều là vọng tộc, há có thể cùng Tào Hồng kia lòng dạ hẹp hòi, không hiểu lễ nghĩa thích giết chóc đồ đệ làm bạn? Kỳ thật liền tại hạ xem ra, Kim Lăng Đào Thương ủng hộ thiên tử, vì nhà Hán thừa tướng, chính là thiên hạ chính thống, lãnh vương đạo chi sư binh phát Trung Nguyên, chúng ta những người này, đều là nhà Hán con dân, tổ tiên cũng nhiều chịu Hán triều ân điển, sớm nên hiến hàng, quy về vương hóa…… Nếu không phải lúc trước hướng về phía Tuân Văn Nhược mặt mũi, nào còn cùng hắn Tào thị phản nghịch có cái gì tương quan!”

Còn lại sĩ tộc thủ lĩnh sôi nổi gật đầu nói: “Không tồi!”

“Nói rất đúng a!”

“Chúng ta mỗi năm giao thuế má, đều vào Tào Tháo phủ kho, một phân chưa từng nộp lên trên cấp thiên tử, này đồ một cái gì?”

“Nếu không phải cố kỵ cùng Tuân Úc giao tình, ta đã sớm cả nhà di chuyển đến Kim Lăng, còn tại đây chịu uất khí!”

“Chờ đến Đào Thương đem thành trì công phá, từng cái tìm chúng ta thanh toán là lúc, kia chúng ta liền cùng Tào Tháo giống nhau, là đại hán triều phản nghịch!”

“Đã sớm không vui cùng hắn Tào thị liên lụy không rõ, nghĩ đến bọn họ cư nhiên còn giết người!”

Điền thường nghe vậy, thật mạnh một phách bàn, nói: “Kia đại gia còn do dự cái gì?”

Trịnh du vội nói: “Lời nói là như vậy cái lời nói, lý nhi cũng là như vậy lý lẽ, nhưng chúng ta trước mắt chính là muốn hiến thành, lại như thế nào có thể hiến ra đâu? Rốt cuộc bốn môn đều ở Tào Hồng trong lòng bàn tay, hơn nữa chúng ta cũng cùng Đào Thương không có giao tình a, mạo muội hiến thành, ta sợ lại ra cái gì đường rẽ.”

Điền thường loát sợi râu nói: “Yên tâm đi, chỉ cần các ngươi cùng lão phu một lòng, chúng ta liền nhất định có biện pháp!”

Mọi người vội nói: “Điền công, ngươi đức cao vọng trọng, khôn khéo giảo quyệt, xin hỏi có gì biện pháp hay hóa giải này cục?”

Điền thường chép chép miệng, nhíu mày, có điểm không quá là tư vị.

Giảo quyệt khôn khéo cái này từ…… Như thế nào nghe không giống như là ở khen hắn đâu?

“Chư vị, chúng ta lập tức chi cấp, là trước liên hệ đồng đạo chi sĩ, nhìn xem còn có trong thành có này đó vọng tộc là có thể tin, có thể cùng chúng ta đứng ở một bên.”

Mọi người nghe vậy, một đám cúi đầu bắt đầu tính toán lên.

“Sau đó, chúng ta tập thể hướng đi Tào Hồng chờ lệnh, nói là vì hiệp trợ phòng thủ thành phố, nguyện ý phái ra các gia tộc gia nô, người hầu, nam đinh, cung Tào Hồng điều khiển.”

Trịnh du nghi hoặc nói: “Tào Hồng sẽ đáp ứng chúng ta sao?”

Điền thường gật đầu nói: “Khẳng định sẽ, lão phu xem kia Tào Hồng tuy rằng khí lượng hẹp hòi, táo bạo dễ giận, nhưng đồng thời cũng là tham lam tự đại hạng người, chỉ cần chúng ta biểu hiện mềm yếu sợ hãi, giống như bị hắn chấn trụ giống nhau, hắn tất không nghi ngờ hoặc, không nói được còn sẽ cổ vũ này kiêu căng uy phong.”

Mọi người nghe vậy gật đầu: “Có lý.”

Điền thường tiếp tục nói: “Chỉ cần Tào Hồng đáp ứng làm chúng ta người thượng thành, hắc hắc, chúng ta những người này đều là trăm năm vọng tộc, nhà ai còn không có dưỡng chút tử sĩ? Làm những người này xen lẫn trong bình thường gia nô trung hành sự tùy theo hoàn cảnh, đến lúc đó muốn liên hệ thượng Đào Thương, tuyệt phi việc khó!”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, sôi nổi đối điền thường giơ ngón tay cái lên, nói: “Cao! Thật cao!”

……

Kim Lăng quân đã liên tục ba ngày công thành!

Hứa Xương thành có thể nói là một mảnh tinh phong huyết vũ.

“Thừa tướng, ngươi phát không phát hiện, Hứa Xương thành đã nhiều ngày phòng thủ thành phố giống như so ban đầu muốn kiên cố rất nhiều.” Từ Vinh đứng ở Đào Thương phía sau, hướng hắn gián ngôn nói.

Đào Thương một bên gật đầu, một bên nói: “Ta cũng đã nhìn ra, Hứa Xương trong thành, có lẽ là có biến số.”

Từ Vinh dùng độc nhãn nhìn chằm chằm Đào Thương, nói: “Cái gì biến số?”

Đào Thương đạm cười nói: “Nếu ta đoán không lầm, hoặc là là Tào Hồng đem Tuân Úc cấp thả ra, com hoặc là, chính là Tào Hồng chính mình đối trong thành sĩ tộc dùng cái gì thủ đoạn.”

Từ Vinh thấp giọng nói: “Kia ngài giác cái nào khả năng tính lớn hơn nữa một chút?”

Đào Thương híp mắt, nhìn nơi xa tường thành: “Không thể nói tới, nhưng cái thứ nhất suy đoán đối chúng ta bất lợi, cái thứ hai, lại là đối chúng ta đại đại có lợi…… Quay đầu lại nhìn xem tình huống rồi nói sau, đúng rồi, hôm nay đánh không sai biệt lắm, minh kim! Làm tam quân tướng sĩ rút lui, thu thập chiến trường.”

“Nặc!”

Đào Thương binh mã lại một lần triệt hồi, lại để lại một mảnh hỗn độn Hứa Xương thành.

Đại khái qua nửa canh giờ, Bùi Tiền phi mã chạy băng băng đến Đào Thương bên người.

“Thừa tướng, có tình huống!”

Đào Thương khơi mào mi: “Tình huống như thế nào?”

Bùi Tiền đem một thanh mũi tên đưa tới Đào Thương trước mặt, nói: “Thừa tướng, đây là từ bên trong thành bắn ra tới mũi tên!”

Đào Thương nghi hoặc nói: “Bên trong thành bắn ra mũi tên ngươi cho ta làm gì? Ta muốn nó có ích lợi gì? Đương gậy thọc cứt sao?”

“Không phải a, thừa tướng, ngài xem mặt trên, có một phong thơ!”

Đào Thương nhìn chăm chú quang xem, thấy mũi tên thượng quả nhiên là có một phong thơ.

“Ngượng ngùng, gần nhất ánh mắt có chút khô khốc, lão đăng cao nhìn xa……”

Đào Thương tiếp nhận mũi tên chi, gỡ xuống mặt trên thư từ, cẩn thận đọc lên.

Không bao lâu, lại thấy hắn khóe miệng treo lên một tia mỉm cười.

Từ Vinh thấy hắn cười quỷ dị, không khỏi nói: “Thừa tướng, ngài vì cái gì bật cười?”

“Hứa Xương trong thành sĩ tộc đầu hàng, nguyện ý đương nội ứng, ước định ngày mai ban đêm thay chúng ta mở ra cửa thành, đây là cái cơ hội tốt.”

------oOo------

Chương 795: phá Hứa Xương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, Từ Vinh cùng Bùi Tiền tức khắc hiện thực hưng phấn.

Từ Vinh vội vàng đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, có không đem tin cho ta xem!”

Đào Thương đem giấy viết thư đưa cho Từ Vinh.

Từ Vinh cẩn thận nhìn một hồi, trong ánh mắt lộ ra mê hoặc chi sắc.

“Thừa tướng, mạt tướng không rõ tin thượng nội dung, Hứa Xương những cái đó sĩ tộc vì cái gì muốn cho ngài nếu là được đến tin tức, ngày sau công thành thời điểm, muốn ở phía trước trận dựng thẳng lên năm mặt màu lam nha kỳ đâu?”

Đào Thương nghiêm túc tự hỏi một hồi, nói: “Việc này cũng hảo giải thích…… Chính bọn họ phải làm tặc, rồi lại đánh giá không ra trước mắt nguy hiểm lợi và hại, có thể được đến ta đích xác thật tin tức, đó là đề cao việc này xác xuất thành công, rốt cuộc này phong thư không bị ta thu được khả năng tính cũng là có, vì thế Hứa Xương thế gia liền làm chúng ta dựng thẳng lên năm mặt màu lam nha kỳ, dùng vì ám hiệu, làm cho bọn họ biết, chúng ta thu được bọn họ tin tức, có thể tùy thời tiếp ứng bọn họ, như vậy, bọn họ trong lòng liền nắm chắc, sẽ gia tăng phản loạn nện bước.”

Từ Vinh bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Thừa tướng, kia theo ý kiến của ngươi, này đó sĩ tộc phản loạn thành công khả năng tính có bao nhiêu đại?”

Đào Thương mỉm cười nói: “Khả năng tính rất lớn, Hứa Xương thành trong khoảng thời gian này phòng thủ thành phố như thế khẩn cố, nhất định là Tào Hồng điều động Hứa Xương bên trong thành sĩ

tộc cùng bá tánh hiệp phòng, nhưng thông qua này phong thư tới xem, Tào Hồng điều động hiệp phòng thủ đoạn hiển nhiên lệnh mọi người đều không phải thực vừa lòng, mà hắn nếu có thể bắn ra này phong thư, liền đại biểu Hứa Xương sĩ tộc thủ hạ người, đã trải rộng đầu tường, như thế bọn họ muốn tìm cơ hội mở ra cửa thành, nghênh đón chúng ta đi vào phần thắng liền lại lớn vài phần."

Từ Vinh gật đầu tỏ vẻ tán đồng, nhưng rồi lại đột nhiên lắc lắc đầu.

Một hồi gật đầu, một hồi lại lắc đầu, còn mang thiết diện cụ, thoạt nhìn có điểm kinh tủng, Đào Thương có đôi khi xem hắn liền cảm giác cùng xem quỷ phiến dường như.

"Thừa tướng, vạn nhất những người đó thất bại đâu?"

"Thất bại?"

Đào Thương sờ sờ mũi tử, nói: "Kia chỉ có thể tính bọn họ xui xẻo, bất quá Tào Hồng trước mắt ở Hứa Xương bên trong thành hiển nhiên là không được ưa chuộng, bất quá một nhà sĩ tộc thất bại, còn có ngàn ngàn vạn vạn cái sĩ tộc đứng lên, sớm muộn gì chúng ta còn có thể bắt được đến cơ hội."

……

Ngày kế, Kim Lăng quân lại một lần phát động tiến công.

Hơn nữa lúc này đây, Đào Thương y theo cùng bên trong thành phóng tin người ước định, ở trong trận dựng lên năm mặt màu lam nha kỳ.

Chẳng qua hòa ước định không giống nhau chính là, Hứa Xương sĩ tộc chỉ là yêu cầu Đào Thương ở trước trận dựng thẳng lên nha kỳ.

Nhưng Đào Thương thực rõ ràng vẽ rắn thêm chân một chút.

Năm mặt nha kỳ mặt trên phân biệt thêu tự, đón gió phấp phới, hết sức đáng chú ý.

Kỳ thượng tự rằng:

“Gian khổ phấn đấu!”

“Nỗ lực giao tranh!”

“Quyết chí tự cường!”

“Nhất định phải thành công!”

“Các ngươi là nhất bổng!”

Này đó tự thực rõ ràng ánh vào tường thành phía trên người trong mắt.

Cay đôi mắt a!

Những cái đó âm thầm cấp Đào Thương bắn tên sĩ tộc tự nhiên là minh bạch sao lại thế này.

Tuy rằng Đào Thương cờ xí thượng từ bọn họ ban đầu không có nhìn thấy quá, nhưng cẩn thận phẩm nhất phẩm, đại khái vẫn là có thể nghiền ngẫm ra đối phương là có ý tứ gì.

Chẳng qua, này có phải hay không có điểm quá kia gì?

Sĩ tộc thủ lĩnh nhóm đã biết tin tức này lúc sau, một đám mặt đều tao đỏ bừng.

Vị này Đào thừa tướng…… Quả nhiên là giống như trong truyền thuyết giống nhau có thể nháo a.

Làm yêu!

Nhưng Tào Hồng không biết này giữa miêu nị, hắn cái thứ nhất phản ứng chính là Đào Thương ở châm chọc cười đùa hắn!

Tào Hồng lúc ấy liền nổi giận.

“Hừ!” Chỉ thấy Tào Hồng thật mạnh một gõ tường thành lỗ châu mai, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đào Thương tiểu tặc, khinh ta quá đáng! Mắng ta đều mắng đến dựng kỳ nông nỗi, ta thề diệt chi!”

Tào Hồng phía sau, phó tướng có chút cảm thấy lẫn lộn nói: “Tướng quân, mạt tướng đều xem không rõ Đào Thương kỳ thượng tự là có ý tứ gì, ngài như thế nào liền biết đây là hắn ở nhục nhã với ngài?”

Tào Hồng thật mạnh hừ một tiếng, nói: “Có cái gì nhìn không ra tới? Này tiểu tặc nhất am hiểu chính là chơi chiêu thức ấy, nhớ năm đó, hắn liền hắn lão sư Hoàng Phủ Tung đều dám trêu chọc, nghe nói hắn ở cờ xí thượng cho hắn lão sư thêu một cái ‘ Tề Thiên Đại Thánh ’ tên tuổi, nếu không có Hoàng Phủ lão nhân cực lực ngăn trở cự tuyệt, chỉ sợ này tám ngày danh hào, liền phải còn đâu Hoàng Phủ Tung kia lão nhân mộ phần thượng!”

Phó tướng không rõ nguyên do nhìn về phía địch quân trong trận kia năm mặt nha kỳ, hồn nhiên không biết này hai việc có cái gì liên hệ.

Chẳng lẽ Đào Thương cũng là tự cấp Tào Hồng tướng quân khởi ngoại hiệu?

Nhưng thực sự nhìn không ra tới đây là nổi lên cái cái gì ngoại hiệu a?

Tề thiên đồ cường? Vẫn là thành công đại thánh?

……

Lại là một suốt đêm chịu đựng gian khổ chiến đấu hăng hái, Đào Thương binh mã cuối cùng vẫn là lui đi.

Toàn bộ đầu tường tào quân cơ hồ đều mệt tan cái giá, bọn họ thân thể mệt nhọc cùng tinh thần thượng mỏi mệt, làm cho bọn họ vô pháp ở tiếp tục kiên trì, đừng nói là đánh giặc, chính là trạm, bọn họ hiện tại đều đứng không yên.

Mà Tào Hồng cũng là chật vật trở về, ngã đầu liền ngủ, cơ hồ ở vào không hề phòng bị trạng thái.

Toàn bộ Hứa Xương thành liền lâm vào như vậy một cái không đương kỳ, thả lỏng kỳ.

Tào Hồng nằm trên giường, đang ngủ say ngọt, đột nhiên, hắn cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra.

“Tướng quân, việc lớn không tốt! Kim Lăng quân vào thành!”

Tào Hồng chưa từng tá giáp, nhưng lại đi vào giấc mộng đã thâm, hắn bị thanh âm này khiếp sợ, một cái xoay người, trực tiếp từ trên giường té xuống.

Hắn hoang mang rối loạn đứng lên, bắt lấy đầu giường bảo kiếm, dùng sức một rút: “Ai? Ai! Cái nào dám đến giết ta? Gia gia băm chết ngươi!”

Đãi thấy rõ là chính mình phó tướng lúc sau, hắn mới nói: “Như thế nào là ngươi? Ta vừa rồi thiếu chút nữa liền đối với ngươi động thủ.”

Phó tướng trong lòng đối hắn khịt mũi coi thường, ám đạo ta nếu là muốn động thủ ám sát ngươi, ngươi vừa rồi căn bản liền giường đất đều bò không đứng dậy, còn đối ta động thủ đâu?

Nhưng trước mắt lại không phải bẻ xả này đó việc vặt vãnh thời điểm, tên kia phó tướng vội vàng đối Tào Hồng nói: “Tướng quân, việc lớn không tốt! Kim Lăng quân vào thành!”

Tào Hồng đôi mắt trừng tròn trịa: “Sao có thể? Kim Lăng quân như thế nào sẽ vào thành tới?”

“Là những cái đó hiệp phòng sĩ tộc gia phó, bọn họ phái người mở ra Hứa Xương thành cửa đông!”

Tào Hồng ngốc lăng một hồi, đột nhiên giơ thẳng lên trời rống giận: “Ta muốn đem bọn họ toàn bộ chém giết, không còn một mảnh, một cái không lưu!”

Nói xong, liền thấy Tào Hồng dẫn đầu chạy như bay đi ra ngoài.

Thành trì mặt đông, hiện tại đã bị Kim Lăng quân phá được, Kim Lăng quân các bộ giống như đám đông giống nhau, mãnh liệt hướng về thành trì bên trong tiến công, bọn họ trước cầm giữ Hứa Xương thành cửa đông, . com liền ở chiếm cứ đông thành các nơi yếu đạo, lấy cửa đông vì cứ điểm, giống như thảm thức hướng về bên trong thành thổi quét mà đến.

Mà trong thành bá tánh đã sớm đối Tào Hồng bất mãn, giờ này khắc này tắc sôi nổi đóng cửa, bắt đầu làm rùa đen rút đầu, không ra khỏi cửa không ra hộ.

Đến nỗi những cái đó đã sớm tính toán phản bội Tào thị Hứa Xương sĩ tộc, còn lại là phái thủ hạ người đi chủ động cấp Kim Lăng binh làm dẫn đường, chỉ dẫn bọn họ ở thành trì trung chiếm lĩnh các nơi yếu địa.

Tào Hồng ra tới phủ môn, phi thân lên ngựa, lại nghe một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Quay đầu nhìn lại, lại là Hoàng Trung cùng Triệu Vân hai gã chiến tướng phóng ngựa hướng về hắn chạy băng băng mà đến.

Tào Hồng ánh mắt lộ ra một mạt sắc mặt giận dữ.

Hắn trong lòng tự nhiên rõ ràng, hoàng, Triệu hai gã Kim Lăng thượng tướng có thể nhanh như vậy tìm được hắn, nhất định là có người dẫn đường.

Đến nỗi dẫn đường người, tự nhiên đó là những cái đó thả bọn họ vào thành người.

Hoàng Trung đem mã đứng yên, cười ha hả nhìn hắn: “Tào tướng quân, thành trì đã phá, đại thế lấy đi, ngươi sở dĩ có thể ổn thủ Hứa Xương, dựa vào bất quá là kia ba trượng tường cao mà thôi, hiện giờ tường thành không có, ta Kim Lăng đại quân giống như long hổ, ngươi nếu là thức thời, vẫn là thừa sớm xuống ngựa quy hàng đi.”

“Phi!” Tào Hồng hung hăng phỉ nhổ, mắt lé nhìn Hoàng Trung, nói: “Ta nãi Tư Không tộc đệ, làm sao có thể hàng ngươi này lão thất phu, cùng lắm thì vừa chết mà thôi, có gì nhưng sợ!”

Dứt lời, liền thấy Tào Hồng múa may đại đao, đối phía sau binh tướng nói: “Các tướng sĩ, tùy ta thượng! Giết Hoàng Trung lão nhân!”

Hoàng Trung cười ha hả đem đao hướng phía sau vung, quay đầu nhìn về phía Triệu Vân nói: “Tử long, nếu không, hai ta hôm nay so thượng một so? Như thế nào?”

Triệu Vân cầm súng với trước ngực, nói: “Thiện.”

------oOo------

Chương 796: Tào phủ tử sĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sát a!”

Đã sớm chuẩn bị gối giáo chờ sáng Kim Lăng quân sĩ binh, ở cửa thành bị sĩ tộc thủ hạ người mở ra trong nháy mắt, lập tức liền vọt vào thành trì bên trong.

Vào thành lúc sau, ở Đào Thương an bài hạ, các thuộc cấp lãnh suất lĩnh dưới trướng binh tướng nhóm, phân biệt hướng về bên trong thành quan trọng địa điểm xung phong liều chết mà đi, phân biệt bao gồm Hứa Xương kho vũ khí cùng huyện phủ chờ các nơi yếu điểm.

Tào Hồng còn lại là ở Hứa Xương thành trung tâm trên đường cái, cùng Hoàng Trung cùng Triệu Vân triển khai kịch liệt ngăn chặn chiến.

Hiện tại Tào Hồng giống như một con táo bạo mãnh thú, dũng mãnh vô cùng, cùng Triệu Vân, Hoàng Trung đám người cứng đối cứng giao thủ.

Mà hắn thủ hạ thân vệ quân cũng là Tào Hồng ngày thường chọn lựa kỹ càng chiến sĩ, những người này cùng bọn họ chủ tướng giống nhau, tính cách thô bạo, dũng mãnh không sợ chết.

Triệu Vân cầm súng phóng ngựa, cùng Tào Hồng một phen ác chiến, Hoàng Trung cũng là ở bên cạnh tương trợ giáp công, hai người hơi có chút tranh công chi ý.

Tam đem phân phân hợp hợp, ác chiến 40 dư cái hiệp.

Mà quay chung quanh ở bọn họ hai người bên người sĩ tốt, còn lại là giống như điên rồi giống nhau, liều mạng múa may trong tay binh

khí, đem hết toàn thân sức lực cùng đối phương binh lính chém giết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trên đường phố tiếng giết nổi lên bốn phía, máu tươi vẩy ra.

Hoàng Trung cùng Triệu Vân vây quanh Tào Hồng đánh xoay vòng, hai người cũng không xem như đồng thời tiến công, mà là một cái cùng Tào Hồng giao thủ, một cái ở bên cạnh phối hợp tác chiến, phòng ngừa Tào Hồng chạy trốn, không bao lâu, một cái khác trở lên đi cùng Tào Hồng giao chiến, mà lúc trước một cái lại ở bên cạnh phối hợp tác chiến.

Như vậy kỳ thật thuộc về Hoàng Trung cùng Triệu Vân một loại lẫn nhau gian đánh giá phương pháp, ở bọn họ xem ra, trảo Tào Hồng không xem như cái gì việc khó, chủ yếu là xem ai có thể bắt lấy, vì thế hai người mỗi người từng người cùng Tào Hồng đấu mười cái hiệp, ai có thể trước bắt lấy Tào Hồng liền tính là thắng.

Loại này đấu pháp, đối bọn họ rất công bằng, nhưng đối Tào Hồng lại thương tổn thật lớn, đặc biệt là tâm linh.

Đối với Tào Hồng như vậy anh chàng lỗ mãng tới nói, như vậy đấu pháp liền giống như Hoàng Trung cùng Triệu Vân thay phiên cưỡi ở trên người hắn phiến hắn đại tát tai giống nhau, bùm bùm thay phiên trừu, cùng vũ nhục người không khác nhau!

Bọn họ là ở lưu cẩu sao?

Tào Hồng huyết áp ở trong nháy mắt lại nổi lên, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một đao đẩy ra Triệu Vân thế công, cả giận nói: “Hoàng Trung, Triệu Vân! Các ngươi hai cái tính thứ gì, có bản lĩnh liền một khối thượng! Gia gia không sợ!”

Triệu Vân nhìn về phía Tào Hồng trong ánh mắt có một tia khinh miệt, đồng thời còn có một tia thương hại.

“Tào tướng quân, không phải Triệu mỗ nói ngươi, liền ngươi này mấy lần, ta làm ngươi một cái tay đều dư dả, ngươi như thế nào còn

không biết xấu hổ làm chúng ta hai người đồng thời thượng?”

Lời này nói quá đả thương người lòng tự trọng.

Tào Hồng nổi giận gầm lên một tiếng, giơ lên cao chiến đao, hướng về phía Triệu Vân thiên linh, hung hăng bổ đi xuống.

Triệu Vân vội vàng lôi kéo cương ngựa, đem chiến mã nhảy ra ngoài vòng, mặc cho Tào Hồng chiến đao ở trong không khí khái một cái không.

Tào Hồng thân hình ở trên ngựa lay động một chút, mắt nhìn thân hình liền có chút không xong.

Triệu Vân bắt lấy chính là cái này thời cơ.

Hắn dùng trường thương về phía trước tìm tòi, chiến thương cư nhiên không hề khoảng cách thông qua Tào Hồng dưới nách xuyên qua đi, động tác thượng có thể nói là nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.

Trường thương hơi hơi hướng về phía trước dùng một chút lực, Triệu Vân liền đem Tào Hồng cả người từ trên ngựa mang theo lên.

Sau đó, liền thấy Triệu Vân mày nhăn lại, dùng sức run lên thương thân, trực tiếp đem Tào Hồng từ trên ngựa dùng xảo kính ném xuống đất.

Tào Hồng nhe răng trợn mắt còn tưởng đứng lên, lại bị một đám nhào lên tới Kim Lăng quân binh tốt gắt gao ấn trên mặt đất, bắt sống bắt sống.

Hoàng Trung ở một bên ha hả cười nói: “Quả nhiên vẫn là Triệu tướng quân thủ đoạn cao cường, chỉ dùng không đến 50 cái hiệp, liền đem này tào đem bắt sống bắt sống, lão hủ cam bái hạ phong.”

Triệu Vân khiêm tốn cười, nói: “Lão tướng quân quá tán, nếu không có có ngươi ở bên cạnh yểm hộ nhường nhịn, Triệu mỗ làm sao có thể thành này công lớn.”

Mà Tào Hồng thân vệ quân vừa thấy Tào Hồng bị bắt sống, tức khắc nóng nảy.

“Tào tướng quân bị tặc đem tóm được!”

“Hướng a! Mau thượng!”

“Cứu ra Tào tướng quân!”

Những cái đó Tào Hồng quân thân vệ thấy chủ tướng bị bắt, chẳng những không có chút nào khiếp đảm, ngược lại là càng thêm điên cuồng, gào thét vọt đi lên, muốn đem bọn họ chủ tướng cấp cứu ra.

Hoàng Trung nhìn này đó quân tốt như thế hung hãn, không khỏi tiếc nuối lắc lắc đầu, thở dài nói: “Hảo một đám anh dũng nhi lang, đáng tiếc.”

Dứt lời, liền thấy lão nhân gia vung lên kim bối đại đao, cao quát: “Liệt trận!”

Hoàng Trung phía sau, một ngàn danh thân khoác trọng giáp, tay cầm chiến đao các binh lính đồng thời liệt trận, trong miệng hô to “Chiến!”

Sau đó, liền thấy này ngàn dư binh lính xếp thành hoành liệt, đem toàn bộ đường phố từ đông đến tây, đều đổ đầy gắt gao, hướng về Tào Hồng những cái đó thân binh phương hướng nghiền áp qua đi.

Hoàng Trung biết, này đó binh lính đều là Tào Hồng huấn luyện nhiều năm thân binh, tính cách của bọn họ cùng Tào Hồng giống nhau quật cường, đơn từ bọn họ vừa mới biểu hiện đi lên xem, liền biết bọn họ là tuyệt đối sẽ không quy hàng.

Nếu bọn họ không muốn quy hàng, kia làm một cái quân nhân, cũng chỉ có thể là tôn trọng bọn họ nguyện vọng, cùng bọn họ huyết chiến rốt cuộc!

Trong khoảng thời gian ngắn, chiến trường phía trên, nơi nơi đều tràn ngập huyết tinh ẩu đả cùng thống khổ kêu gọi, ngày thường náo

nhiệt phồn hoa đường phố, giờ phút này biến thành nhân gian luyện ngục, thê thảm tình cảnh làm dòng người nước mắt, làm người động dung.

……

Cùng lúc đó, Kim Lăng quân đại tướng Từ Vinh, suất lĩnh một chi tinh nhuệ binh mã, chính hướng về Tào Tháo phủ đệ chạy đến.

Hứa Xương là Tào Tháo đại bản doanh, nếu là có thể ở chỗ này bắt sống Tào Tháo người nhà cùng thê nhi, dùng để làm đàm phán lợi thế, nói không chừng sẽ trực tiếp làm Tào Tháo nhượng bộ, như vậy liền giảm bớt kế tiếp rất nhiều phiền toái.

Tào phủ trước, từ xa tới gần truyền đến kêu sát tiếng động, cùng với từng trận đánh úp lại tiếng vó ngựa.

Không bao lâu, liền thấy Từ Vinh đại đội binh mã đuổi tới.

Hai ngàn tinh nhuệ Kim Lăng quân vây quanh ở Tào Tháo phủ đệ, đem đại môn cửa nhỏ tẫn vây quanh cái kín mít.

Từ Vinh hướng về phía phía sau binh lính sử một cái ánh mắt, nói: “Tông cửa!”

Vài tên binh lính xông lên Tào phủ trước cửa, dùng sức đẩy.

Đại môn lại là “Kẽo kẹt” một tiếng khai, cư nhiên không có khóa lại?

Từ Vinh hướng về phía phía sau các binh lính vẫy tay một cái, nói: “Tùy ta đi vào!”

Ngay sau đó, liền thấy rất nhiều binh tướng đi cùng Từ Vinh cùng nhau tiến vào tới rồi Tào phủ.

“A!”

Tào phủ trong vòng, com rất nhiều hạ nhân, tạp dịch, nha hoàn phát ra sợ hãi tiếng kêu, bên trong phủ một mảnh hỗn độn, có vẻ phi

thường hỗn loạn, giống như ở Từ Vinh đi vào phía trước, cũng đã bị người tìm tòi quá một lần.

Từ Vinh sải bước đi vào nội trạch, một phen nhéo một người hộ viện, âm ngoan nói: “Tào Tháo thê thiếp nhi nữ ở đâu?”

Kia hộ vệ nhìn Từ Vinh trên mặt thiết diện cụ, nghe hắn tiêu chuẩn Tây Bắc khẩu âm, cả người phát run tựa hồ đều sẽ không nói.

Ở thời đại này, từ khi Đổng Trác chi loạn sau, Tây Bắc Lương Châu binh tướng, đã bị Trung Nguyên nhân khấu thượng hổ lang đồ đệ mũ, ở bọn họ trong mắt, những người này cơ hồ cùng dã thú vô dị.

Đặc biệt là trước mắt Từ Vinh, trên mặt còn mang thiết diện cụ…… Ở người thường trong mắt, hắn so bình thường Tây Lương dã thú còn cao một cái cấp bậc, thuộc về cứu cực thể tiến hóa bản dã thú —— máy móc bạo long thú.

“Đi, đi rồi, đều đi rồi!” Kia hộ viện run run nói.

“Đi đi đâu vậy?”

“Không, không biết…… Hẳn là chạy trốn, muốn ra khỏi thành!”

Từ Vinh cười lạnh một tiếng: “Chạy? Hừ! Ta nhưng thật ra muốn nhìn, bọn họ rốt cuộc là có thể chạy đến nào đi……”

Lời nói không còn chờ nói xong, liền thấy một chi mũi tên nhọn đột nhiên xuyên thấu kia hộ viện cổ.

Hộ viện trợn trắng mắt, ở Từ Vinh trong tay run run, liều mạng che lại trên cổ huyết lỗ thủng.

Từ Vinh chấn động, vội vàng đem hắn ném xuống đất!

Cùng lúc đó, phía trên đột nhiên xuất hiện rất nhiều mũi tên nhọn, hướng về Từ Vinh nơi phương hướng phóng tới.

“Mau! Mau yểm hộ!”

“Phòng thượng có người!”

“Bảo hộ từ tướng quân!”

------oOo------

Chương 797: Đào Thương cùng Tuân Úc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào phủ trong vòng, phòng ốc phía trên vẫn luôn trốn tránh một đám hắc y nhân, trong tay bọn họ có chứa đầy mũi tên chi liền nỏ, thình lình xảy ra đối Từ Vinh nơi tiến hành rồi xạ kích.

Bị Từ Vinh bắt lấy tên kia hộ viện, bởi vì ly Từ Vinh so gần, lầm trung một mũi tên, Từ Vinh cũng là vì hắn chết, lập tức nổi lên cảnh giác, mà vội vàng lấy ra bảo kiếm bảo vệ chính mình.

Ở thời đại này, quyền cao chức trọng người, bị ám sát tử vong tỷ lệ so đời sau người tưởng tượng muốn cao nhiều. Hơn nữa, tạo thành uy hiếp cũng tuyệt không phải giống nhau đại.

Kinh Kha thứ Tần, chuyên chư giết chết Ngô Vương liêu, muốn ly ám sát khánh kỵ, tào mạt dùng chủy thủ bắt cóc Tề Hoàn Công…… Hạ Hầu Đôn đều bị Lữ Bố thích khách bắt sống quá.

Cho nên ở trên nóc nhà mưa tên bắn hạ trong nháy mắt, Từ Vinh trong lòng liền minh bạch, này có lẽ là Tào Tháo đã sớm ở mấy năm trước liền làm tốt an bài.

Một khi bên ta phía sau bị đánh hạ, kia này mấy năm gian này sở nuôi dưỡng tử sĩ, liền sẽ đồng thời xuất động, ôm hẳn phải chết quyết tâm, thừa địch quân sát nhập thành trì, đánh vào chính mình phủ đệ, ở cuối cùng tê mỏi đại ý hết sức, nhất cử ám sát rớt địch đầu!

Lấy Tào Tháo tâm tính, rất có khả năng sẽ làm ra như vậy an bài.

Này đó tử sĩ bị Tào Tháo nuôi dưỡng thao luyện nhiều năm, ngày thường không cho bọn họ lộ diện, một lần tay cũng không ra, bọn họ

nếu là muốn ra tay, đó chính là ôm hẳn phải chết quyết tâm, ở bên ta đại bản doanh bị đánh hạ kia một khắc, nghĩ cách cùng địch đầu đồng quy vu tận.

Đương nhiên, nếu là Tào Tháo cuối cùng là chư hầu trung người thắng, này đại bản doanh vẫn luôn không bị phá được, kia này đó tử sĩ có lẽ cả đời liền đều không cần ra tay.

Nhưng là thực hiển nhiên Tào Tháo không được.

Này đó tử sĩ hiện tại bắt đầu xuất động.

Bọn họ nguyên lai đều tránh ở nóc nhà thượng.

Bắn chết tên kia hộ viện lúc sau, các tử sĩ trong tay liền nỏ không ngừng, tiếp tục hướng về phía dưới mãnh bắn.

Nhưng là đệ nhất sóng khởi tay mưa tên không trung nói, đi xuống mưa tên thế công muốn thành công, vậy rất khó, hơn nữa như vậy tử sĩ số lượng hữu hạn, thế công kỳ thật cũng không có nhiều ít.

Một kích tất trúng đối bọn họ tới nói là quan trọng nhất.

Từ Vinh bên người binh lính cầm tấm chắn quay chung quanh ở hắn bên người, mà mặt khác một ít binh lính còn lại là leo lên nóc nhà, đi thu thập những cái đó thích khách.

Từ Vinh hừ lạnh một tiếng, hướng về phía vọt vào nóc nhà binh lính hô: “Bắt sống!”

Nhưng thực đáng tiếc, nếu có thể trở thành tử sĩ, vậy trên cơ bản liền không khả năng bị dễ dàng bắt sống.

Thực mau, liền thấy những cái đó hắc y tử sĩ từng bước từng bước từ nóc nhà thượng ngã xuống đi xuống, dừng ở đất trống thượng, không nhúc nhích.

Nóc nhà thượng, có Kim Lăng quân sĩ binh đối Từ Vinh hô: “Tướng quân, bọn họ vừa thấy chúng ta đi lên, liền tự sát!”

Từ Vinh mặt nạ hạ trong mắt toát ra hung quang, nói: “Lại cẩn thận tìm xem, nhìn xem còn có hay không sống!”

“Nặc!”

……

Trải qua một phen điều tra, tổng cộng tra ra Tào Tháo phủ đệ nội có mười tên tử sĩ.

Khôi Cố hiện nay bị phân phối đến Từ Vinh dưới trướng làm phó tướng, hắn nhìn trên mặt đất những cái đó tự sát mạt cổ hắc y tử sĩ, không khỏi chép miệng, nói: “Tướng quân, những người này ngày thường chính là tránh ở Tào Tháo phủ đệ sao?”

Từ Vinh lắc lắc đầu, nói: “Hẳn là không phải, xem ra, Tào Tháo phủ đệ trung, hẳn là có đi thông ngoài thành địa đạo, này đó tử sĩ là được đến tin tức, thông qua địa đạo đi vào Tào phủ…… Khó trách người nhà của hắn đều có thể vô thanh vô tức lặng lẽ chuồn ra đi, này họ Tào thật sự không phải người thường! Đã thông minh lại âm hiểm.”

Khôi Cố nhìn những cái đó hắc y nhân, nói: “Chỉ có mười cái, số lượng có thể hay không thiếu điểm?”

Trải qua Khôi Cố vừa nhắc nhở, Từ Vinh tức khắc bừng tỉnh.

Hắn bỗng nhiên một phách cái trán, nói: “Đúng rồi, lấy Tào Tháo thế lực cùng năng lực, không nên chỉ có mười tên loại này tử sĩ…… Thừa tướng hiện tại đi nơi nào?”

Khôi Cố nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Hình như là đi Tuân Úc nơi địa lao.”

……

Quả nhiên, Đào Thương ở ngay lúc này, đã lãnh Hứa Chử, A Phi, hoàng tự cùng với một chúng hổ vệ quân, đi tới Hứa Xương địa lao.

Địa lao trong vòng, trên cơ bản đã bị người quét sạch, thủ vệ địa lao người, nên chạy chạy, nên đào tẩu đào tẩu.

Đào Thương ở A Phi đám người dẫn dắt hạ, đi vào địa lao.

Ở tận cùng bên trong một phòng, Đào Thương gặp được mơ màng muốn chết, cốt sấu như sài Tuân Úc.

Đào Thương vừa thấy Tuân Úc, không khỏi cả kinh nói: “Hắn như thế nào biến thành như vậy?”

A Phi tiến lên nhìn nhìn Tuân Úc bộ dáng, nói: “Đây là đói, xem ra Hứa Xương trong thành người vẫn luôn chưa cho hắn cơm ăn.”

Đào Thương nhíu nhíu mày.

Giết người bất quá đầu chỉa xuống đất, không cho cơm ăn có điểm quá mức.

Lại không biết đây là Tào Phi vì bức bách hắn viết nhận tội thư mà dùng ra tới thủ đoạn.

Đào Thương quay đầu, hô: “Các ngươi ai trong tay có lương khô? Chạy nhanh đưa lại đây cho hắn, giang hồ cứu cấp!”

Hoàng tự tùy ý một buông tay, nói: “Đại buổi tối, vẫn là tới công thành, cái nào khờ hóa còn sẽ tùy thân mang theo ăn đồ vật……”

Lời nói không đợi nói xong, liền thấy Hứa Chử bước nhanh đi tới, từ bên hông lấy ra một khối vải dầu, triển khai nói; “Làm hắn ăn đi, nơi này là thiêu gà…… Còn có thủy!”

Đào Thương tiếp nhận thiêu gà cùng thủy, trước đem túi da thủy ‘ ừng ực ừng ực ’ hướng Tuân Úc trong miệng rót.

Hứa Chử đệ xong đồ vật, xoay người đi vào hoàng tự trước mặt, một phen nhéo hắn trước ngực áo giáp, đem hắn từ tại chỗ xách lên, nói: “Ngươi nói ai là khờ hóa?”

Hoàng tự biểu tình tựa hồ đều phải khóc.

Đào Thương cũng là không nín được vui vẻ…… Này đều có thể nằm cũng trúng đạn a!

Hoàng tự ủy khuất vô cùng nhìn Hứa Chử, khụt khịt nói: “Hứa tướng quân, ngài đây là bởi vì điểm cái gì a?”

Hứa Chử cao ngạo đem đầu giương lên, nói: “Không vì cái gì, lão tử đánh giặc thời điểm nguyện ý đói, tùy thân bị điểm, không được sao?”

Hoàng tự vội vàng giơ ngón tay cái lên, nói: “Hứa tướng quân ra trận còn không quên ăn, thật là thiên nhân cũng.”

Đào Thương nghẹn lại nhạc, một bên đem thịt gà xé rách tiếp theo khối, đặt ở Tuân Úc môi biên.

Tuân Úc uống nước xong, đã thanh tỉnh một ít, đương thịt gà đưa tới hắn bên môi kia một khắc, hắn tựa hồ bản năng muốn đi cắn thượng một ngụm.

Nhưng đột nhiên, hắn tựa hồ là nghĩ tới cái gì, mắt lé nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn là gian nan đem miệng nhắm lại.

“Không ăn?” Đào Thương nghi hoặc hỏi.

Tuân Úc dùng sức lắc lắc đầu: “Không ăn ngươi họ Đào đồ vật.”

Đào Thương cười nói: “Không ăn ngươi sẽ chết, hơn nữa đây là triều đình đồ vật, không phải ta, ngươi Tuân Úc sở thực chi lộc, toàn vì hán lộc cũng.”

Tuân Úc nhàn nhạt hừ một tiếng: “Ngươi đem Tuân mỗ đương ba tuổi tiểu hài tử hống sao?”

Hứa Chử đứng ở Đào Thương phía sau, nhìn đến này không khỏi khó thở.

“Còn không phải là ăn một bữa cơm sao, dong dong dài dài! Phí lớn như vậy kính làm gì, xem ta!”

Dứt lời, cũng mặc kệ Đào Thương đáp ứng không đáp ứng, Hứa Chử tiến lên xé xuống một cái đùi gà, một phen nhéo Tuân Úc đầu, che chở hắn miệng, hung hăng dỗi đi xuống.

“Ô ô ô!” Tuân Úc miệng bị nhét đầy, dùng sức vùng vẫy tay, giống như hít thở không thông giống nhau.

“Tê ~” Đào Thương thấy thế, hít ngược một hơi khí lạnh.

Hoàng tự cùng A Phi xem trên trán mồ hôi lạnh ứa ra.

Này Hứa tướng quân, thật hổ a!

“Ô ô ~~ ô ô ~~ ô ô ô ô!”

Tuân Úc bị đùi gà thịt nhét đầy miệng, tưởng phun phun không ra, tưởng nuốt lại căn bản nuốt không đi xuống.

Hứa Chử dùng đùi gà xương cốt đem những cái đó thịt dùng sức hướng Tuân Úc trong miệng dỗi, uu k ans h u lại dùng sức bẻ xả hắn hàm dưới, nhân công giúp hắn đem thịt gà đều nhai nát.

Tiếp theo lại túi khí túi da, đối với Tuân Úc miệng mãnh rót, lăng là làm hắn đem thịt gà đều nhét vào đi.

“Khụ khụ khụ ~~!” Tuân Úc che lại cổ, dùng sức ho khan, giống như muốn chết giống nhau.

Đào Thương xem da đầu tê dại.

“Ngươi đây là ở nhồi cho vịt ăn tử sao?” Đào Thương hỏi hắn.

Hứa Chử lắc lắc đầu, nói: “Không phải, đây là ta ban đầu uy những cái đó không ăn cơm heo khi, sử biện pháp.”

“Heo, cũng sẽ không ăn cơm đâu?” Đào Thương suy yếu nói.

Hứa Chử hừ hừ, nói: “Vậy ngươi nghĩ sao? Heo có đôi khi cùng người giống nhau, cũng làm ra vẻ!”

Tuân Úc không ho khan, hắn ngẩng đầu hung hăng trừng mắt Hứa Chử.

Cao tốc văn tự tay đánh tam quốc có quân tử chương danh sách

------oOo------

Chương 798: đào Tuân chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuân Úc hiện tại nhìn rất thảm, đầy miệng đều là thịt gà bột phấn, sắc mặt bởi vì vừa rồi bị Hứa Chử rót thực thời điểm, bị nghẹn đỏ bừng, tóc rối bời, hiện phi thường đáng thương.

Hắn thẹn quá thành giận nhìn Hứa Chử, chỉ khớp xương dùng sức nhéo, phát ra rắc rắc tiếng vang.

Đối mặt Tuân Úc thẹn quá thành giận, sắp bão nổi biểu tình, Hứa Chử lại không có chút nào kinh sợ, hắn chỉ là thực đạm nhiên nhìn Tuân Úc, trên mặt hơi mang có chút châm chọc thần sắc, kia biểu tình phảng phất chính là ở đối Tuân Úc nói: “Ngươi cắn ta a? Có năng lực ngươi cắn ta a?”

Này bức họa mặt rất là quỷ dị.

Ở Đào Thương xem ra, này liền giống như một con nổi trận lôi đình tiểu kinh ba, đang ở khiêu khích một con hoang dại đại cẩu hùng, tiểu kinh ba huyết áp bởi vì phẫn nộ cơ hồ đều có thể xông lên cao áp một trăm tám.

Vấn đề là vô luận kinh ba như thế nào gầm rú, đại cẩu hùng con mắt đều không nhìn hắn một chút.

Thuần miệt thị.

Mắt thấy Tuân Úc liền phải làm ra không lý trí sự tình, Đào Thương vội vàng tiến lên giữ chặt hắn, khuyên nhủ: “Văn Nhược tiên sinh không cần xúc động, hắn chính là Hứa Chử!”

Tuân Úc hung tợn mà xẻo hắn liếc mắt một cái, nói: “Hứa Chử lại làm sao, Hứa Chử ta liền tấu không được hắn?”

Nhìn xem lời này nói, thật là là không biết tốt xấu, cũng không nhìn xem ta đây là hướng về ai nha.

“Ta không phải sợ ngài tấu không được hắn, ta là sợ ngài không đợi tấu đến hắn đã bị bóp chết, hảo hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt, quân tử báo thù mười năm không muộn rồi.” Đào Thương kiên nhẫn khuyên giải Tuân Úc nói.

Tuân Úc một chút không niệm Đào Thương hảo, hắn phát cuồng dường như dùng sức lôi kéo chính mình đầu tóc, bỗng nhiên hét lớn: “Đào Thương, ngươi là như thế nào quản giáo chính mình thuộc hạ, cư nhiên làm cho bọn họ như vậy đối ta hành hung, ta họ Tuân như thế nào đắc tội ngươi?”

Đào Thương trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Theo đạo lý tới nói, họ Tuân đối với ta mặt đối lập, cho nên ta thủ hạ như thế nào dọn dẹp ngươi đều ở tình lý bên trong.”

Tuân Úc vừa nghe lời này tức khắc ngây ngẩn cả người.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Tuân Úc run run rẩy rẩy giơ tay chỉ vào Đào Thương, nói: “Ngươi, ngươi hôm nay tới đây, là vì chuyên môn tới tức chết Tuân mỗ sao?”

Đào Thương dùng sức lắc lắc đầu: “Không phải, ta là đại thiên tử chiêu hàng Tuân tiên sinh.”

“Lăn! Lão tử không hàng!”

Đào Thương giải thích nói: “Tuân tiên sinh, ta chính là đại thiên tử tới khuyên hàng ngươi…… Thiên tử!”

“Lăn! Ái ai ai! Không hàng chính là không hàng!”

Đào Thương không hài lòng: “Ngươi nói ta còn chưa tính, nhưng ngươi hiện tại cư nhiên liền ta cháu ngoại trai đều không bỏ ở trong

mắt, họ Tuân ngươi có phải hay không có điểm quá mức!”

Tuân Úc bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Đào Thương, trong mắt ngôi sao chi hỏa tựa hồ ở dần dần lửa cháy lan ra đồng cỏ.

“Đào Thương, nếu là không có ngươi, Tuân mỗ cùng Tào thị tuyệt không sẽ rơi xuống hôm nay nông nỗi, ngươi này hỗn trướng thật sự là quá thảo người ghét, trừ bỏ Quách Phụng Hiếu, Tuân mỗ chưa thấy qua như vậy thảo người ghét người, hôm nay ta nói cái gì cũng đến giáo huấn một chút ngươi……”

Dứt lời, liền thấy Tuân Úc một quải một quải hướng về Đào Thương đi đến, vừa đi còn một bên vãn tay áo.

Hứa Chử giương lên mi, cất bước muốn tiến lên, lại bị Đào Thương ngăn lại.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Mặc kệ nói như thế nào, ngươi còn có thể đem ta xếp hạng Quách Gia phía sau, cũng coi như là cái an ủi, nếu ngươi tưởng tiêu này khẩu ác khí, kia đào mỗ đơn giản bồi ngươi.”

Tuân Úc nhiều ít năm cũng không có như vậy điên rồi, hắn tru lên một tiếng, huy quyền hướng về phía Đào Thương mặt liền đánh qua đi.

Vấn đề là Tuân Úc thân thể thật sự là quá mức hư nhược rồi, hắn hiện tại trạng thái, căn bản là không gây thương tổn Đào Thương.

Đào Thương dùng tay nhẹ nhàng đẩy ra rồi Tuân Úc tay, sau đó trở tay cho đối phương bụng một quyền.

Tuân Úc ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất rầm rì nửa ngày.

Hắn không thể tin được nhìn Đào Thương, nói: “Ngươi cư nhiên thật sự động thủ? Ngươi cư nhiên thật dám đánh ta?”

Đào Thương phỉ nhổ: “Vô nghĩa, ngươi đều động thủ, chẳng lẽ ta còn không thể phản kích? Tấu chết ngươi cái cẩu nương dưỡng.”

“Chính là ta không đánh tới ngươi a?”

Đào Thương trợn trắng mắt: “Đó là chính ngươi phế vật, cùng ta có quan hệ gì?”

“Họ Đào, ta liều mạng với ngươi!”

Ngay sau đó, liền thấy Tuân Úc giương nanh múa vuốt phác đi lên, cùng Đào Thương hai người vặn đánh vào cùng nhau.

Hai người kia so đấu hoàn toàn không giống Hứa Chử, Triệu Vân đám người như vậy cao thủ giao phong, hoàn toàn là phố phường vô lại thức lưu manh đấu pháp: Vương bát quyền, moi đôi mắt, nhổ nước miếng, bái quần, cắn người…… Đủ loại kiểu dáng quái chiêu tất cả đều hiển lộ.

Hứa Chử, A Phi, hoàng tự chờ ba người xem không khỏi nhếch miệng.

Này tình hình chiến đấu thật là đủ thảm thiết.

……

Không bao lâu, liền thấy mình đầy thương tích hai người thở hổn hển từng người ngồi xuống, mồm to thở hổn hển.

Đào Thương xoa xoa chính mình khóe miệng thượng huyết, nói: “Đánh đủ rồi đi? Đánh đủ rồi liền theo ta đi, Hứa Xương thành cục diện rối rắm, quay đầu lại còn phải ngươi tới thu thập.”

Tuân Úc giờ phút này đang ở kiểm tra chính mình cánh tay thượng thương, nghe vậy không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Hảo tiểu tử, ngươi đem Tuân mỗ nha đều đánh lỏng, hiện tại cư nhiên cùng không có việc gì người dường như, còn sai khiến ta can sự? Ngươi rốt cuộc còn muốn mặt không cần?”

Đào Thương hướng về trong phòng giam trên vách tường một dựa, nhàn nhạt nói: “Đây là hai chuyện khác nhau, hai ta đánh nhau, là

chúng ta hai người tư nhân ân oán, nhưng là Hứa Xương thành, bao gồm Trung Nguyên các quận, thậm chí khắp thiên hạ thành trì cùng đại hán triều đình, yêu cầu chúng ta thuộc bổn phận việc, tư oán về tư oán, công sự nhập vào của công sự, Tuân Úc ngươi cũng là cao minh chi sĩ, nói vậy còn không đến mức công và tư chẳng phân biệt đi?"

Tuân Úc xoa trên ngực một cái đại dấu giày tử, nói: "Họ Đào, ngươi nhưng thật ra có chút không giống người thường, khó trách liền hứa Thiệu đều sẽ đối với ngươi xem với con mắt khác, xưng ngươi một tiếng thái bình công tử."

Đào Thương ha hả cười, nói: "Đánh như vậy một hồi, ta cảm giác ngươi khí tựa hồ cũng là ra, con người của ta không tàng sự, ngươi đối ta có cái gì bất mãn, thừa hôm nay liền chạy nhanh đều phát tiết ra tới, muốn đánh muốn mắng đào mỗ phụng bồi rốt cuộc!"

Dừng một chút, Đào Thương lại nói: "Chỉ là đừng chậm trễ triều đình đại sự là được, ngươi như thế nào hận ta cũng chưa quan hệ, nhưng là nhà Hán triều đình, yêu cầu ngươi."

Tuân Úc hơi giật mình nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên cười ha ha.

"Hành, quả nhiên là cùng Quách Phụng Hiếu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, này đốn đánh Tuân mỗ hôm nay nhớ kỹ, hôm nay ta thể lực vô dụng, lược có có hại, tới đây chờ ta dưỡng hảo thân thể, chúng ta ở hảo hảo đánh một hồi."

------oOo------

Chương 799: đồng quy vu tận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương đám người vội vàng vọt tới địa lao cửa hành lang.

Lại thấy toàn bộ hành lang dài đã bị tất cả đều bậc lửa, biển lửa một mảnh, khói đặc cuồn cuộn.

Mà biển lửa trung, tựa hồ còn tiếng vọng nhà tù trung phạm nhân khàn cả giọng thống khổ kêu rên.

“Thật lớn hỏa thế, xuất khẩu bị hỏa ngăn chặn.” Hứa Chử một bên khụ sách, một bên sau này lui: “Thừa tướng, làm sao bây giờ?”

Hoàng tự chỉ vào phía sau nói: “Trước mắt chỉ là xuất khẩu hành lang dài nổi lửa, mặt sau không có việc gì, nếu không chúng ta sau này trốn một trốn, mặt trên người một hồi liền sẽ tới cứu chúng ta.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không được, hỏa tuy rằng thiêu không đến mặt sau, nhưng nơi này không gian quá mức với bịt kín, khói đặc tán không ra đi, chúng ta một hồi liền đều đến bị sặc chết.”

A Phi hung hăng dậm dậm chân, nói: “Những cái đó phóng hỏa hỗn trướng đâu? Ta muốn đem bọn họ bầm thây vạn đoạn!”

Kia hổ vệ quân sĩ tốt trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ, giơ tay chỉ chỉ phía trước hỏa hành lang, nói: “Những cái đó phóng hỏa người, đều là giả dạng làm tù phạm, đem chính mình khóa ở nhà tù nội, bọn họ là đang đợi bọn họ người vào địa lao sau, ở chính mình nhà tù nội phóng hỏa, cho nên ta chờ mới không có kịp thời ngăn lại bọn họ…… Rốt cuộc bọn họ ở nhà tù nội, chúng ta ở nhà tù ngoại.”

A Phi nghe vậy sá nhiên nói: “Ngươi là nói…… Những người đó, vì phóng hỏa chặn chúng ta đường về, ở chính mình nhà tù nội phóng

hỏa…… Kia không phải đem chính bọn họ cũng sống sờ sờ thiêu chết sao?”

Hổ vệ quân sĩ tốt mắng nha, lòng còn sợ hãi gật gật đầu.

Hứa Chử đánh cái rùng mình, nói: “Con mẹ nó, nhưng thật ra cũng đáng đến người khâm phục……”

Hoàng tự nhíu mày nói: “Này đó, chẳng lẽ là Tào Tháo lưu tại trong thành tử sĩ, chỉ chờ thành phá kia một ngày, liền……?”

Nói đến này, mọi người một khối nhìn về phía Tuân Úc.

Tuân Úc lại là lắc lắc đầu, nói: “Đừng nhìn ta, Tư Không nuôi dưỡng tử sĩ sự tình, ta không biết tình.”

Đào Thương thở dài, nói: “Trước mắt này cũng không phải cái biện pháp, chạy nhanh đến mặt sau, tìm xem có hay không chăn, có hay không nước trong linh tinh đồ vật, chúng ta đến mạo hiểm lao ra đi.”

Hứa Chử nghi hoặc nhìn về phía Đào Thương, nói: “Lao ra đi trực tiếp liền hướng, phải bị tử cùng thủy làm gì?”

Đào Thương cười khổ nói: “Ngươi không sợ thiêu ta nhưng sợ hãi, ít nhất ra bên ngoài hướng thời điểm, thân thể sẽ không đã chịu đại diện tích bỏng, hơn nữa dùng chăn dính thủy, che khuất miệng mũi, như vậy cũng có thể lớn nhất hạn độ không bị khói đặc sặc ngất xỉu…… Yên so hỏa chính là càng đáng sợ.”

Vài tên hổ vệ quân sĩ binh vội vàng hướng phía sau đi tìm vật tư.

Bên trong nhưng thật ra thật là có mấy thứ này, bất quá giống như không quá nhiều.

Thô tính một chút, nếu lấy hai cái vì một tổ sử một cái chăn bông nói, giống như còn dư một người.

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, cuối cùng ánh mắt lại là dừng ở Tuân Úc trên người.

Tuân Úc cười khổ một chút, nói: “Ta vốn chính là Tư Không thủ hạ, phụng mệnh trấn thủ Hứa Xương, hiện giờ thành trì đã phá, sống không còn gì luyến tiếc, nên chết ngươi, các ngươi không cần phải xen vào ta, hướng trốn đi là được.”

“Bang!” Đào Thương duỗi tay cho Tuân Úc trên đầu một chút, đánh hắn mắt đầy sao xẹt, không rõ nguyên do nhìn Đào Thương.

“Ngươi, ngươi vì sao đánh ta đầu?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Đây là âu yếm.”

“Có ngươi như vậy dùng sức âu yếm sao?” Tuân Úc có chút nổi giận.

Này tiểu té xỉu cũng quá khi dễ người! Hắn có phải hay không xem ta thành thật dễ khi dễ?

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Một chút việc nhỏ liền muốn chết muốn sống, còn Dĩnh Xuyên Tuân thị đâu? Nhìn nhìn ngươi giống cái bộ dáng gì.”

Tuân Úc vuốt đầu, ngơ ngác nhìn hắn.

Đào Thương qua lại đánh giá cẩn thận một vòng, sau đó chỉ chỉ hoàng tự nói: “Ngươi thân mình gầy, Tuân Úc cũng gầy, ta cũng gầy, chúng ta ba cái sử một bộ chăn.”

A Phi nghe vậy vội nói: “Thừa tướng, này lại là hà tất, nếu không ngươi vẫn là cùng Hứa Chử sử một bộ bị đi, mạt tướng cùng hoàng tự cùng Tuân quân cùng dùng một bị.”

Hứa Chử cũng là nói: “Thừa tướng, hà tất như thế mạo hiểm, mạt tướng cõng Tuân Úc ra bên ngoài hướng là được, hắn kia trên dưới một trăm cân thịt không tính chuyện này!”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Không cần ngoan cố, các ngươi đều thể đại thân tráng, hai người một bị đã thực tễ, liền như vậy định rồi, mau đừng cọ xát, một hồi hỏa thế lớn ai cũng ra không được!”

Tuân Úc ở bên cạnh nghe mấy người đối thoại, không biết vì sao, trong lòng có loại nói không nên lời mạc danh cảm động.

Hắn trầm ngâm một lát, ngay sau đó nói: “Thừa tướng, ngươi theo ta hướng phía sau đi thôi.”

Đào Thương quay đầu lại phiết hắn liếc mắt một cái, nói: “Ngươi cũng đừng đi theo thêm phiền, không phải theo như ngươi nói sao, hiện tại hướng phía sau trốn, sớm muộn gì đến làm yên cấp sặc chết.”

Tuân Úc nhàn nhạt nói: “Không phải, nhà tù nhất phía dưới, có địa đạo.”

Một câu nói xong, ở đây người tức khắc đều ngây ngẩn cả người.

“Cái này nhà giam phía dưới, có địa đạo?” Đào Thương nghi hoặc nói.

Tuân Úc gật gật đầu, nói: “Có.”

“Này địa đạo thông hướng nào a?”

Tuân Úc dương dương tự đắc chỉ chỉ phía trên, nói: “Tự nhiên là bên ngoài.”

“Chính là, nơi này có địa đạo, ngươi là làm sao mà biết được?”

“Vô nghĩa, này nhà giam lúc trước chính là ta đốc xúc kiến, toàn bộ Hứa Xương thành, trừ bỏ Tư Không, chỉ có ta biết này có một cái địa đạo, lấy bị thỉnh thoảng chi dùng.”

Đào Thương giặt sạch một chút cái mũi, nói: “Kia cuối cùng một vấn đề, ngươi vừa rồi vì cái gì không nói?”

“Ta vừa rồi còn đang ở suy xét, muốn hay không cùng ngươi đồng quy vu tận.”

Đào Thương: “……”

……

Địa lao ở ngoài, Kỷ Linh cùng Trương Tú, chính chỉ huy các tướng sĩ liều mạng hướng càng thiêu càng vượng địa lao khuynh thủy đảo sa, dập tắt hỏa thế.

Nhưng bởi vì sự tình phát sinh quá đột nhiên, nguồn nước khoảng cách địa lao còn quá xa, trong lúc nhất thời lại là dập tắt không được lớn như vậy hỏa thế.

Kỷ Linh nôn nóng tại địa lao cửa qua lại độ bước chân, trên trán tràn đầy nôn nóng mồ hôi.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy!” Kỷ Linh giống như ma chướng giống nhau, tại chỗ thẳng dậm chân, mồ hôi trên trán như mưa xuống.

Nhìn hỏa thế càng lúc càng lớn, Trương Tú rốt cuộc là khống chế không được chính mình, hai chân mềm nhũn, “Bang” một tiếng trực tiếp đối với cửa lao quỳ xuống, tê tâm liệt phế hướng về phía cửa lao quát: “Thừa tướng!”

Trương Tú trong mắt tất cả đều là nước mắt, tê tâm liệt phế thanh âm vang thiên triệt địa: “Thừa tướng, ngài không thể đi a! Ngài đi rồi! Mạt tướng đám người cùng người trong thiên hạ nên như thế nào công đạo a? Thừa tướng! Ngài mau ra đây a! Ra tới a thừa tướng!”

Trương Tú phía sau, đột nhiên vang lên một tiếng thật mạnh ho khan: “Trương tướng quân thật là trung nghĩa chi thần a, gào cái này dọa người…… Ta ra tới.”

------oOo------

Chương 800: định Hứa Xương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Xương thành bị công phá, Đào Thương suất lĩnh dưới trướng đại quân tọa trấn ở thành trì bên trong.

Tuân Úc cũng bị hắn lấy triều đình danh nghĩa, nhâm mệnh vì thừa tướng trường sử, chủ trảo hiện nay đối Hứa Xương thành trấn an công tác.

Tuân Úc ngay từ đầu kỳ thật cũng không nguyện ý tiếp cái này sống, nhưng Đào Thương sớm có chuẩn bị, lấy ra cái gọi là “Thiên tử thánh chỉ”.

Nếu Tuân Úc không tiếp, đó chính là lần thứ hai kháng chỉ.

Hơn nữa liền hắn trước mắt tình huống tới giảng, cũng chỉ có thể lựa chọn đầu hàng quy thuận.

Tào thị hắn là trở về không được, nháo đến loại trình độ này, Tuân Úc cùng Tào thị xem như hoàn toàn nháo bẻ, mà liền trước mắt tình huống tới xem, Tuân Úc cũng không có địa phương khác có thể đi, hắn chỉ có thể là ở Đào Thương dưới trướng nhậm chức.

Rốt cuộc, Đào Thương có thể cung cấp cho hắn muốn nhất một thứ.

Đó chính là danh chính ngôn thuận.

Có Tuân Úc ra mặt làm đảm bảo, Đào Thương cùng Hứa Xương sĩ tộc nhóm câu thông liền thông thuận rất nhiều, Đào thừa tướng ôn tồn lễ độ, tố có quân tử chi mệnh, Hứa Xương sĩ tộc nhóm cùng hắn câu thông, tự nhiên là muốn so cùng Tào Hồng như vậy mãng phu cường rất nhiều.

Mà đối với bắt lấy Hứa Xương thành, có đại công lao Điền thị, Trịnh thị đám người, tự nhiên là luận công hành thưởng, đến nỗi khai thương tế dân, an ủi trong thành bá tánh, ổn định dân tâm, cũng tự nhiên là không nói chơi.

Đào Thương lãnh một chúng văn võ đi vào Tào phủ, ở Tào Tháo ngày thường xử lý công vụ chính sảnh cẩn thận quan khán.

“Thật đơn giản a.” Đào Thương một bên xem, một bên cảm khái nói: “Không thể tưởng được Tào Tháo sinh hoạt tác phong cư nhiên như vậy đơn giản, một chút đều không trương dương, tốt xấu cũng là Trung Nguyên bá chủ, hiện giờ càng là cát cứ Quan Trung cường hào, như vậy sinh hoạt phối hợp, cùng thân phận có điểm không tương xứng.”

Hứa Chử cũng là tùy tiện nói: “Cũng không phải là sao! Nhớ trước đây, chúng ta công phá Nghiệp Thành, nhìn Viên Thiệu phủ đệ, kia kêu một cái lợi hại, kia kêu một cái xa hoa, kia kêu một cái có khí thế, đồng dạng là một phương bá chủ, Tào Tháo so với Viên Thiệu rõ ràng keo kiệt nhiều.”

Đào Thương cười nói: “Cho nên nói, ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, Tào Tháo cũng so Viên Thiệu muốn đáng sợ rất nhiều.”

Hắn ngồi ở chư vị thượng, nhìn phía dưới chư tướng, đột nhiên mở miệng: “Đem Tào Hồng áp lên tới.”

Không bao lâu, liền thấy vài tên hổ vệ quân sĩ tốt đem cả người bó thô thằng Tào Hồng đẩy đi lên.

Đừng nhìn Tào Hồng bị trói trói, nhưng tính tình như cũ vẫn là rất hoành, hắn bị hổ vệ quân sĩ tốt đẩy đến Đào Thương trước mặt.

Đào Thương lẳng lặng nhìn phía dưới Tào Hồng, vừa định mở miệng, lại bị Tào Hồng thô bạo đánh gãy.

“Họ Đào, đừng uổng phí tâm cơ, lão tử chết cũng không hàng!”

Này một câu nói ra, cấp Đào Thương chỉnh sẽ không nói chuyện.

Này đến là nhiều tự luyến nhân tài có thể nói ra tới nói.

Trầm tĩnh sau một lúc lâu lúc sau, Đào Thương mới vừa rồi sâu kín mở miệng nói: “Tào Hồng, ngươi có phải hay không hiểu lầm chuyện gì? Ta căn bản cũng không tưởng chiêu hàng ngươi nha.”

Tào Hồng mặt lập tức đỏ.

Hắn thẹn quá thành giận trắng Đào Thương liếc mắt một cái, sau đó nhìn quét quanh thân một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở Tuân Úc trên người.

Tào Hồng trong mắt lửa giận phảng phất trong nháy mắt này đã bị bậc lửa.

Hắn nghiến răng nghiến lợi đối Tuân Úc quát: “Tuân Úc cẩu tặc, lão tử quả nhiên không có nhìn lầm ngươi, ngươi chính là cái bối chủ cầu vinh, không có liêm sỉ cẩu tặc, lão tử thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!”

Tuân Úc bị Tào Hồng như vậy mắng, lại bất động giận.

Hắn trong lòng kỳ thật cũng là có chút áy náy, bất luận sự tình nguyên nhân gây ra là cái gì, cũng bất luận sự tình là bởi vì gì phát triển đến nước này, nhưng không hề nghi ngờ, chính mình xác thật là làm phản nghịch, đây là không thể hoài nghi.

Hắn thật sâu hít một hơi, đối với Tào Hồng nói: “Tử liêm tướng quân, Tuân mỗ xác thật xin lỗi tào công, nhưng ngươi để tay lên ngực tự hỏi, nếu không có ngươi cùng tào nhị công tử tương bức quá mức, sự tình lại như thế nào sẽ rơi xuống hôm nay loại tình trạng này?”

Tào Hồng cả giận nói: “Ít nói nhảm! Ngươi đương phản nghịch ngươi còn có lý? Nói cho ngươi, họ Tuân, ngươi này cẩu tặc không chết tử tế được!”

Đào Thương bị Tào Hồng đại loa tiếng nói chấn đầu ong ong vang, hắn bất đắc dĩ đối với hổ vệ quân sĩ tốt phất phất tay, nói: “Kéo xuống đi, chém hắn.”

Hổ vệ quân sĩ tốt liền lôi túm đem Tào Hồng kéo đi xuống, mà Tào Hồng vang dội thanh âm còn lại là mơ hồ còn hướng thính đường trung truyền đến.

“Tuân Úc, ngươi không chết tử tế được! Họ Đào, ngươi cũng không đến chết già! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi chờ đê tiện tiểu nhân!”

Tào Hồng bị chém giết lúc sau, Đào Thương ngay sau đó dò hỏi Trần Đăng nói: “Tào Tháo thân thích đều đi nơi nào?”

Trần Đăng chắp tay nói: “Giáo sự phủ điều tra rõ, com phụ cận bá tánh có người nhìn đến Tào thị thân thích chính bôn Tây Bắc mà đi.”

“Tây Bắc?” Đào Thương nhẹ nhàng đấm đánh bàn, nói: “Bọn họ là muốn đi đến cậy nhờ Tào Nhân sao?”

Trần Đăng gật gật đầu, nói: “Bộc Dương phương hướng, bị ta quân vây chật như nêm cối, dựa theo lẽ thường tới xem, bọn họ cũng xác thật là chỉ có hướng Trần Lưu đi, mới nhất thỏa đáng.”

“Trần Lưu kia mặt phong tỏa tình huống thế nào?” Đào Thương hỏi.

Trần Đăng chắp tay nói: “Trần Lưu bên kia vây thành binh tướng số lượng không kịp Bộc Dương thành, nhưng nghĩ đến muốn chặn đứng Tào Tháo đào tẩu gia quyến, lại cũng ứng không phải cái gì vấn đề.”

“Hảo, hoả tốc cấp Trần Lưu bên kia hạ tướng lãnh, làm cho bọn họ nghĩ cách, ngăn lại Tào Tháo gia quyến.”

“Nặc!”

Đào Thương lại suy nghĩ một chút, nói: “Làm Trương Liêu suất lĩnh tinh kỵ truy kích, nhưng muốn dặn dò hắn, phải tránh đả thương

người tánh mạng.”

……

Hứa Xương thành phá lúc sau, Tào Phi đám người ở Tào phủ thị vệ dưới sự bảo vệ, từ Tào Tháo năm đó đã sớm sửa chữa tốt địa đạo chạy ra ngoài thành, bôn Trần Lưu thành phương hướng mà đi.

Dù sao cũng là Tào Tháo hang ổ, Hứa Xương trong thành, vẫn là có rất nhiều các binh lính đều là trung tâm với Tào gia, một ít trú thành tướng lãnh liều mình lưu lại, suất lĩnh thủ hạ liều chết vì Tào gia cản phía sau, lúc này mới làm Tào Phi đám người thành công chạy thoát.

Nhưng bọn hắn tốc độ như cũ là quá chậm.

Hành đến Trần Lưu biên cảnh thời điểm, Trương Liêu truy binh rốt cuộc đuổi theo.

------oOo------

Chương 801: hổ độc bỏ mẫu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào chương dũng lực trình độ, lệnh người cảm thấy kinh ngạc, liền tính là Trương Liêu loại này lâu ở biên tái nơi, hàng năm chinh chiến với lập tức mãnh tướng, cùng hắn giao thủ, thế nhưng cũng chỉ là năm năm bắt đầu.

Trương Liêu cùng tào chương càng đánh thời gian càng dài, trong lòng liền càng là kính nể, hắn thu hồi lúc trước coi rẻ chi tâm, bắt đầu nghiêm túc cùng tào chương đối chiến.

Đấu thời gian càng dài, Trương Liêu trong lòng liền càng là rõ ràng tiểu tử này ngày sau thành tựu.

Nhưng chính là chiêu thức ấy kích pháp tới nói, trừ bỏ Lữ Bố ở ngoài, Trương Liêu liền không nhớ rõ trong ấn tượng, có thể có người so với hắn dùng càng tốt!

Hơn nữa người này hiện nay tuổi nhỏ, nếu là đãi sau này lớn lên thành thục, chính mình chỉ sợ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Trương Liêu trong lòng cảm thán, cùng tào chương như vậy hậu bối giao thủ, không biết vì sao, hắn thế nhưng giác chính mình có chút già rồi.

Bất quá cảm khái về cảm khái, sự nên làm còn phải là làm.

Tào chương tuy rằng dũng mãnh, nhưng đi theo hắn thủ hạ binh mã kỳ thật cũng không nhiều, những cái đó tào quân binh đem thực dễ dàng đột phá.

Trương Liêu trù tính đã định, cao giọng phân phó cùng hắn cùng tiến đến hầu thành nói: “Hầu huynh, ngươi lãnh một quân, đột phá trận địa địch, đuổi theo Tào Tháo gia quyến, bên này tự do ta tới đỉnh!”

Hầu thành vừa nghe lời này, trong lòng nhạc nở hoa.

Trương Liêu người này thật là ngay thẳng, đủ ý tứ a!

Lớn như vậy một cái công lao, liền như vậy chắp tay nhường cho chính mình?

Việc này cực diệu! Quay đầu lại ca ca thỉnh ngươi uống rượu chơi nữ nhân!

Hầu thành dùng lưỡi lê chết một cái tào binh, nói: “Một khi đã như vậy, kia mỗ liền đi trước đuổi theo, văn xa ngươi cẩn thận một chút!”

Dứt lời, hướng về phía mặt trái một đội Tịnh Châu lang kỵ nói: “Các ngươi mấy cái, cùng ta đuổi theo!”

Những cái đó Tịnh Châu lang kỵ ném ra cánh tay, đong đưa trong tay dụng cụ cắt gọt, trong miệng phát ra “Ô ô ngao ngao” tiếng la, đi theo hầu thành giải khai tào quân ngăn trở, hướng về Tào thị gia quyến chạy trốn phương hướng đuổi theo.

“Gian tặc hưu đi!” Tào chương hét lớn một tiếng, xoay người liền muốn đi cản hầu thành.

Nhưng Trương Liêu là cỡ nào thân thủ, làm sao có thể làm hắn từ mí mắt phía dưới lưu?

Liền thấy Trương Liêu phóng ngựa mà thượng, hoành ở tào chương trước mặt, trong tay đao trên dưới tung bay, không cho này tiểu tướng tiến lên, ngạnh sinh sinh đem hắn tiệt hạ.

Lần này tử, tào chương hoàn toàn xem như không có biện pháp.

Hắn nổi giận đùng đùng nhìn Trương Liêu, nổi giận gầm lên một tiếng, phấn khởi dư dũng, cùng hắn đánh với giao thủ.

Mà mặt khác một bên, hầu thành dẫn dắt binh mã đuổi theo Tào Phi, bất quá một hồi liền đuổi theo Tào thị thân thích đội ngũ.

“Đình, dừng xe! Đều cho ta dừng xe!”

Hầu thành xua đuổi binh lính, đem kia mấy chiếc thật lớn xe đuổi đi ngăn lại.

Ngăn lại lúc sau, hầu thành cẩn thận nhìn chăm chú nhìn lên, cảm giác nhiều ít có điểm không quá thích hợp.

Những cái đó xe đuổi đi bên cạnh, căn bản là tìm không thấy cái gì giống dạng nam đinh, liền cưỡi ngựa đều không có, đều là đi bộ gia nô cùng hộ viện linh tinh, một cái giống dạng binh tướng đều tìm không ra tới.

Đây là cái gì đạo đạo?

Hầu thành trong lòng bỏ thêm mười hai vạn phần cẩn thận, hắn hướng về phía xe đuổi đi cao giọng hô: “Xuống xe! Đều cho ta xuống xe!”

Mấy chiếc xe đuổi qua mặt một chút động tĩnh đều không có.

Hầu thành lần này nhưng có điểm không rất cao hứng.

Này Tào Tháo thân thích đều rất có thể trang a! Cho các ngươi xuống xe, các ngươi không xuống xe, đều khi nào chính mình trong lòng không điểm bức số sao?

“Lại không xuống xe, lão tử đốt lửa thiêu xe!” Hầu thành hạ đạt cuối cùng mệnh lệnh.

Vừa nghe muốn phóng hỏa thiêu xe, những cái đó xe thượng tựa hồ ẩn ẩn đều truyền đến tiếng khóc.

Không bao lâu, liền thấy trong đó một chiếc xe mành bị kéo ra, đi xuống tới hai cái phụ nhân, hai cái phụ nhân đều là vẻ mặt uy nghiêm, gắt gao nhìn chằm chằm hầu thành, mặt mang sương lạnh.

Kia hai cái phụ nhân tuy rằng tuổi không nhỏ, nhưng là vẫn còn phong vận, xem hầu thành cả người khô nóng, cổ họng một trận

phát làm.

Cũng coi như là chính mình xui xẻo, đi theo Lữ Bố đầu hàng tới rồi Đào Thương dưới trướng, Đào Thương tại đây phương diện quản lý cực kỳ nghiêm khắc, tam quân tướng sĩ nếu là dám ở hành quân trung làm ra cầm thú việc, kết quả nhất định là chết, ai mặt cũng không cho.

Này nếu là vẫn là Lữ Bố định đoạt, hầu thành tài mặc kệ các nàng có phải hay không Tào Tháo phu nhân, nhất định trước ngay tại chỗ ấn hạ xé quần áo thống khoái thống khoái lại nói.

“Các ngươi hai cái phụ nhân, chính là người nào?”

Cầm đầu phu nhân biểu tình rất là cao ngạo: “Ta nãi tào Tư Không chính thất Đinh thị.”

Mặt sau tuổi trẻ một ít phụ nhân nói: “Ta nãi Tư Không sườn thê, biện thị.”

Hầu thành đôi mắt ở biện thị trên người nhìn chằm chằm hồi lâu, nói: “Trong xe đều là người nào?”

Đinh phu nhân hừ nói: “Bên trong thành đều là Tư Không thê thiếp nhi nữ, tướng quân cũng là có danh vọng nhân vật, vẫn là thái bình công tử thủ hạ chiến tướng, nên sẽ không đối một ít lão nhược hủ nho động thủ đi?”

Hầu thành khô cằn cười nói: “Đương nhiên sẽ không, sao có thể a, ta này tới chính là phụng thừa tướng chi mệnh, thỉnh vài vị phu nhân trở về an trụ…… Ta trước nhìn xem trên xe đều có người nào?”

Dứt lời, xoay người xuống ngựa, cũng mặc kệ đinh phu nhân cùng biện phu nhân như thế nào, liền hướng các nàng trong xe mặt xem.

Trong xe mặt quả nhiên là tụ tập nhất bang nữ nhân cùng hài tử, khóc thút thít sợ hãi rụt rè tễ ở bên nhau.

Hầu thành nhìn một chút, lại đi đi xuống một chiếc xe……

Đem mấy chiếc xe đều sau khi xem xong, hầu thành cảm giác có điểm không thích hợp. com

“Nơi này như thế nào chỉ có nữ nhân cùng tiểu hài tử? Thành niên đâu?” Hầu thành quay đầu nhìn về phía đinh phu nhân, nổi giận đùng đùng nói.

Đinh phu nhân đối mặt này Tịnh Châu anh chàng lỗ mãng, lại là vui mừng không sợ.

“Vốn dĩ chính là những người này.”

Hầu thành hừ một tiếng, nói: “Tào Phi đâu? Hắn tuổi tác giống như không có như vậy tiểu đi? Người đâu!”

Hầu thành không nói lời này nhưng thật ra hảo, vừa nói lời này, đinh phu nhân tức khắc nộ mục trợn lên, nói: “Đừng vội cùng ta đề cái kia nghịch tử!”

Mà đinh phu nhân phía sau, biện phu nhân lại là đột nhiên hai tròng mắt đỏ bừng, thở ngắn than dài.

Hầu thành bị đinh phu nhân như vậy một kêu to, cấp làm cho không thể hiểu được.

Hắn lẩm nhẩm lầm nhầm nói: “Rốt cuộc là ngươi tới bắt người, vẫn là ta tới bắt người……”

Nói đến này, trong giây lát hầu thành tựa hồ là phản ứng lại đây, hắn sá nhiên nhìn về phía đinh phu nhân cùng biện phu nhân, tròng mắt chuyển động, nói: “Các ngươi…… Nên không phải làm Tào Phi cấp vứt bỏ đi?”

Này một câu nói ra, biện phu nhân rốt cuộc chịu đựng không được, ôm hai tay gào khóc lên.

Mà đinh phu nhân cũng là gắt gao nắm chặt quyền, hàm răng cắn môi, cơ hồ đều cắn ra huyết.

Hầu thành phân phó một người phó tướng, nói: “Phân ngươi một đội nhân mã, đem các nàng toàn bộ áp giải trở về, còn lại người, cùng ta đuổi theo Tào Phi!”

Phó tướng nói một tiếng “Nặc!”

Hầu thành suất lĩnh binh mã lại đuổi bắt Tào Phi, tuy rằng không nói gì thêm, nhưng trong lòng lại là đối cái này đang ở bị hắn truy kích tiểu tử không rét mà run.

------oOo------

Chương 802: độc huynh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hạ Hầu Uyên binh mã không ít, ít nhất nhìn không thể so Trương Liêu thiếu.

Hạ Hầu Uyên am hiểu ngàn dặm chạy nhanh, tác chiến phong cách cùng hắn bản nhân tính cách có thể nói là hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Trương Liêu cũng nghe nói qua Hạ Hầu Uyên thanh danh bản lĩnh, thấy hắn tới, trong lòng không khỏi nhiều ít có chút bồn chồn.

Đảo không phải Trương Liêu sợ Hạ Hầu Uyên, chỉ là hắn phụng mệnh tới khi, Đào Thương chỉ là yêu cầu hắn tiến đến tróc nã Tào Tháo gia quyến, lại không có nói làm hắn cùng đối phương liều mạng.

Hạ Hầu Uyên là đi theo Tào Tháo xuất chinh Tây Bắc đại tướng, hắn xuất hiện ở chỗ này, có phải hay không đại biểu Tào Tháo đã nhanh chóng bình định rồi Tây Bắc trương lỗ chi loạn, mà Hạ Hầu Uyên có lẽ chỉ là đội quân tiền tiêu? Mà Tào Tháo đại đội hậu viên có lẽ tùy thời khả năng đến.

Này liền không cần phải phạm hiểm, vẫn là đem tin tức này chạy nhanh nói cho thừa tướng, mới là đam trước mắt chuyện quan trọng.

Trương Liêu một đao quét ngang mà qua, lưỡi đao từ tào chương mặt khó khăn lắm xẹt qua, sau đó ghìm ngựa về phía sau, cũng cao giọng phân phó dưới trướng quân tốt nói: “Liệt trận nghênh địch!”

Tịnh Châu lang kỵ chấp hành lực phi thường mau, bọn họ nhanh chóng vứt bỏ tào chương đoàn người, tại chỗ tụ tập với một chỗ, triển khai trận thế.

Được đến cái này thở dốc cơ hội, tào chương không dám chậm trễ, hắn vội vàng quay đầu ngựa lại, cùng Hạ Hầu Uyên sẽ cùng.

Hạ Hầu Uyên dụng binh trận đem tào chương đoàn người kẹp bọc, sau đó ruổi ngựa đi vào trước trận, cao giọng nói: “Các hạ là người phương nào cũng?”

“Tại hạ Trương Liêu, lâu nghe Diệu Tài tướng quân oai vũ, hôm nay nhìn thấy, thật là nhân sinh chi đại hạnh sự cũng.”

Hạ Hầu Uyên “Hừ” một tiếng, cả giận nói: “Trương Liêu, ngô tố biết ngươi là Lữ Bố dưới trướng đại tướng, ở Tịnh Châu trong quân cực có danh vọng, như thế nào làm ra bực này khi dễ hậu bối gièm pha?”

Trương Liêu ha hả cười nói: “Tại hạ phụng thừa tướng chi mệnh, đặc tới thỉnh Tào công tử trở về ôn chuyện, công tử cố ý chỉ điểm tại hạ, Trương mỗ liền phụng bồi mấy chiêu mà thôi, gì nói chuyện gì khi dễ?”

Hạ Hầu Uyên nói: “Nói nhưng thật ra dễ nghe, nếu không có hôm nay cần đến bảo hộ nhị công tử trở về, ta nhất định phải làm ngươi đẹp!”

Trương Liêu cười nhạo nói: “Nói như thế tới, Trương mỗ còn muốn cảm tạ Hạ Hầu tướng quân ngươi thủ hạ lưu tình?”

Hạ Hầu Uyên cao giọng nói: “Ngươi trở về nói cho Đào Thương, khuyến khích trương lỗ tấn công Quan Trung sự tình, Tư Không đã biết, này phân đại ân Tư Không ghi nhớ trong lòng, hiện đặc lãnh binh trước ngựa tới cùng thừa tướng cùng đi săn Trung Nguyên, hắn một mảnh nhiệt gối, Tư Không lần này chắc chắn hảo hảo báo đáp!”

Trương Liêu trong lòng hơi hơi nhảy dựng, ám đạo Tào Tháo tốc độ quả nhiên rất nhanh, hắn quả nhiên là bình định rồi Quan Trung trương lỗ họa, suất binh đuổi tới nơi này.

Hứa Xương thành vừa mới đánh hạ, Duyện Châu cảnh nội Trần Lưu cùng Bộc Dương hai tòa thành trì còn chưa đánh hạ, trước mắt chẳng qua là bắt lấy Dự Châu một cảnh, khoảng cách thu phục toàn bộ Trung Nguyên thượng có một nửa lộ phải đi, nhưng Tào Tháo cư nhiên nhanh như vậy liền gấp trở về.

Xem ra, này sau này trượng, chính là không tốt lắm đánh.

Trương Liêu cầm đao hướng về phía Hạ Hầu Uyên xa xa chắp tay, nói: “Hạ Hầu tướng quân nói, Trương mỗ khắc trong tâm khảm, ngươi yên tâm, lời này ta nhất định sẽ cho thừa tướng đưa tới!”

Hai người lẫn nhau cảnh giác, chậm rãi suất binh từng người triệt thoái phía sau.

Đãi Trương Liêu quân bỏ chạy lúc sau, tào chương vội vàng hỏi Hạ Hầu Uyên nói: “Diệu Tài thúc, đuổi theo chúng ta không chỉ có chỉ có Trương Liêu quân đội, còn có mặt khác một chi binh mã, trước mắt chính hướng về phía ta mẫu thân đội ngũ đi!”

Hạ Hầu Uyên vội nói: “Chương nhi đừng vội, không chỉ là ta, lần này phụng Tư Không chi mệnh cùng tiến đến chi viện, thượng có Vu Cấm cùng Lý Điển hai vị tướng quân, chúng ta trước đó chính là phân công nhau hành động, nghĩ đến bọn họ nhất định sẽ tìm được phu nhân các nàng.”

Tào chương gật gật đầu, nhưng trên mặt nôn nóng chi sắc như cũ không giảm.

……

Cùng lúc đó, hầu thành binh mã rốt cuộc tìm được rồi Tào Phi đám người hành tung!

Tào Phi vốn là có thể đào tẩu, nhưng bởi vì cùng cưỡi ngựa đuổi theo hắn đến này Tào Thực nổi lên xung đột, cho nên chậm trễ hành trình.

Tào Thực kiên quyết không cho Tào Phi ném xuống đinh phu nhân, biện phu nhân, còn có Tào thị đệ đệ muội muội.

Nhưng Tào Phi kiên quyết không nghe, nhưng Tào Thực liền ở trên ngựa gắt gao bắt lấy Tào Phi tay áo không bỏ.

Còn lại tào quân không hảo khuyên giải, chỉ có thể là xa xa nhìn.

“Hiện tại loại tình huống này, còn nơi nào cố kỵ được như vậy rất nhiều!” Tào Phi hướng về phía Tào Thực giận dữ hét: “Chúng ta hai cái, chính là phụ thân thành niên con nối dõi, nếu là chúng ta hai cái bị trảo, vậy nhất định sẽ ảnh hưởng phụ thân nghiệp lớn!”

Tào Thực khí đầy mặt đỏ bừng, hắn sốt ruột nói: “Chẳng lẽ khác đệ đệ muội muội cùng mẫu thân bọn họ bị bắt sống, liền không ảnh hưởng phụ thân nghiệp lớn?”

Đối mặt như thế có thể tích cực Tào Thực, Tào Phi thẹn quá thành giận vung cánh tay: “Ngươi cho ta rải khai!”

“Ta không! Trừ phi ngươi cùng ta trở về tiếp mẫu thân các nàng!”

Liền ở hai người xé rách thời điểm, hầu thành binh mã chạy tới hiện trường.

“Ha ha!” Hầu thành cười lớn một tiếng, nói: “Trời xanh có mắt, quả nhiên là làm ta đuổi theo! Mỗ chính là thừa tướng ngồi xuống đại tướng hầu thành, đặc kiếp sau bắt Tào Phi, cái nào là Tào Phi! Mau mau xuống ngựa, cùng ta hồi Hứa Xương!”

Tào Phi không đợi đáp lời, lại thấy Tào Thực một tay túm Tào Phi tay áo, một tay chỉ vào Tào Phi mặt hô: “Hắn chính là!”

Tào Phi trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Tiểu súc sinh, ngươi cư nhiên bán ta?”

“Ai làm ngươi không cùng ta trở về cứu mẫu thân bọn họ!”

Hầu thành vung tay lên, com nói: “Cho ta thượng!”

Tào Phi dùng sức lôi kéo tay áo, đối Tào Thực nói: “Ngăn trở bọn họ, ngăn trở bọn họ!”

Bảo hộ Tào Phi cùng Tào Thực binh lính vội vàng xông lên đi ngăn trở hầu thành quân.

Tào Thực lại là cố chấp ở trên ngựa cùng Tào Phi xé rách.

Tào Phi nóng nảy, cả giận nói: “Tiểu tử thúi, ngươi nếu là như vậy hiếu thuận, còn cùng ta tới làm cái gì? Vì sao không ở mẫu thân bên người!”

Tào Thực cả giận: “Ngươi trong tay có tử liêm thúc phụ binh phù ấn tín và dây đeo triện, này đó binh lính cũng trước đó được tử liêm thúc phân phó, đều nghe ngươi! Ta không cùng ngươi tới muốn binh mã, chính mình lưu tại kia, mẫu thân bọn họ cũng không có người bảo hộ, sớm muộn gì tất bị Đào Thương quân binh lăng nhục……”

Tào Phi trong mắt lửa giận càng ngày càng thịnh.

Hầu thành giờ phút này cũng là sợ bọn họ chạy, loạn quân bên trong, hắn nhất thời não nhiệt, cư nhiên ra hôn chiêu.

Chỉ nghe hầu thành la lớn: “Bắn tên, cho ta bắn tên! Bắn bọn họ mã, đừng làm cho bọn họ chạy!”

Tịnh Châu lang kỵ phía sau một đội lang kỵ, chuyên tư viễn trình bắn tên, bọn họ vội vàng cầm lấy đoản cung, bắt đầu đối với tào quân sĩ binh nhóm phía dưới một trận bắn phá.

Rất nhiều tào quân sĩ binh chiến mã bị bắn phiên, ngã xuống trên mặt đất.

Vấn đề là, đao kiếm không có mắt, hầu thành chỉ là muốn cho thủ hạ đem chiến mã bắn chết, chặt đứt Tào Phi sức của đôi bàn chân.

Nhưng vấn đề là, dù cho những cái đó Tịnh Châu lang kỵ các tướng sĩ tài bắn cung ở cao minh, cũng luôn có thất thủ thời điểm, huống chi bọn họ có chút người tài bắn cung chỉ là giống nhau, khó tránh khỏi ngộ thương.

------oOo------

Chương 803: sự kiện trọng đại

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tứ đệ! Tứ đệ!”

Triệt nhĩ than khóc thanh từ phía sau truyền đến, chọc tiền tuyến đang ở ngăn cản hầu thành một chúng tào quân sĩ binh nhóm sôi nổi quay đầu đi xem.

Lại thấy Tào Phi đã từ trên bờ cát lật người lại, hắn ôm chết đi Tào Thực, lên tiếng khóc rống kêu rên: “Ta Tứ đệ a! Ngươi như thế nào liền như vậy đi a, a a a a!”

“A?”

“Tứ công tử? Tứ công tử đã chết?”

“Này, này! Tại sao lại như vậy?”

Tào quân sĩ binh nhóm đều kinh ngạc trừng mắt, không thể tin được nhìn Tào Phi ôm đã chết đi Tào Thực.

Này hết thảy phát sinh quá đột nhiên.

Tào Phi khóc tiếng la như cũ vang vọng ở mọi người bên tai.

“Ta Tứ đệ mới chừng mười tuổi a! Các ngươi này đó nhẫn tâm Kim Lăng cẩu, Từ Châu heo, các ngươi sớm muộn gì sẽ gặp báo ứng!” Tào Phi nguyền rủa khắc cốt minh tâm, làm người cả người khởi nổi da gà.

Tào quân các binh lính lúc này cũng nổi giận, cũng không biết là cái nào người đột nhiên gào to một tiếng: “Hướng a, vì Tứ công tử báo thù!”

Tào quân sĩ binh nhóm một đám mặt đỏ tai hồng, hai tròng mắt sung huyết bôn hầu thành một quân sát đi.

Bọn họ hiện tại khí thế cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng, một đám đều giống như điên rồi giống nhau, liều mạng công sát hầu thành một chúng.

Tuy rằng điểm này thế công đối với hầu thành cùng những cái đó Tịnh Châu lang kỵ tới nói, cũng không xem như bao lớn sự, nhưng Tào Tháo nhi tử đã chết, việc này chính là làm hầu thành có chút đau đầu……

Đào Thương ngay từ đầu chính là cố ý dặn dò không được thương tổn Tào Tháo gia quyến.

Lần này tử khen ngược, công lao không lập thượng, nhưng thật ra chọc đại họa.

Hầu thành thẹn quá thành giận quay đầu nhìn về phía những cái đó bắn tên sĩ tốt, nói: “Ta con mẹ nó không phải cho các ngươi bắn mã sao? Các ngươi con mẹ nó bắn người làm gì? Nhân mã chẳng phân biệt sao?”

Kia một đội bắn tên Tịnh Châu lang kỵ rất là ủy khuất.

“Hầu tướng quân, chúng ta bắn chính là mã a, không có bắn người!”

“Không có bắn người Tào Tháo nhi tử chết như thế nào? Bị ngươi chú chết a?”

“Hầu tướng quân, việc này xác thật thấu triệt kỳ quặc, tào quân sĩ binh trung, có rất nhiều là xuống ngựa lúc sau chớ giữa dòng mũi tên, đó là bởi vì chúng ta nhắm chuẩn đều là phía dưới chiến mã, chính là Tào Phi chiến mã bị bắn phiên lúc sau, chúng ta liền dừng tay, căn bản không có tục mũi tên, hơn nữa thuộc hạ vừa rồi vẫn luôn ngắm Tào Phi huynh đệ, ta cảm giác bọn họ căn bản không có trung mũi tên…… Ngược lại là bọn họ hai anh em trên mặt đất lăn thành một đoàn, không biết ở chơi cái gì tâm cơ.”

“Ít nói nhảm! Cái gì tâm cơ không tâm cơ, người đã chết chính là đã chết, nào có như vậy nhiều lấy cớ lý do thoái thác?”

Liền ở ngay lúc này, nơi xa một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Lại là Vu Cấm suất lĩnh kia chi viện binh đã đuổi tới.

Tào Phi nhìn xa thấy ở cấm binh tướng, mơ hồ thấy rõ đối phương đạo kỳ, trong lòng tức khắc bốc cháy lên sinh hy vọng.

“Với tướng quân, Tào Phi tại đây! Với tướng quân cứu ta!”

Vu Cấm suất lĩnh một chúng quân mã đuổi tới, không nói hai lời, liền hướng hầu thành quân phát động công kích mãnh liệt.

Mà Vu Cấm còn lại là tự mình đi chiến hầu thành.

Luận bản lĩnh, hầu thành tuy rằng ở Tịnh Châu trong quân xem như cái lợi hại nhân vật, nhưng cùng Vu Cấm so sánh với, vô luận là thống ngự vẫn là bày trận, cũng hoặc là võ dũng vẫn là mưu kế, các mặt đều kém một mảng lớn.

Hắn ở chỗ cấm trước mặt chính là cái tặng không.

Đánh chỉ chốc lát, hầu thành tựu mồ hôi ướt đẫm, khổ không nói nổi.

Này Vu Cấm cũng quá lợi hại! Con mẹ nó hoàn toàn không phải đối thủ a!

Tính, hiện tại mối họa đã chọc hạ, không đáng đem mệnh cũng đáp thượng, chạy nhanh trở về cùng thừa tướng thừa nhận sai lầm đi!

Hầu thành giơ tay, đột nhiên đem Vu Cấm binh khí đẩy ra, nói: “Vu Cấm, tính ngươi lợi hại! Ngươi chờ lần sau gặp mặt, bổn đem định trảm ngươi đầu chó!”

Dứt lời, liền tiếp đón binh tướng về phía sau phương vội vàng lui lại.

Vu Cấm cũng không đuổi theo, chỉ là vội vàng đi vào Tào Phi bên người, xoay người xuống ngựa.

“Mạt tướng gặp qua nhị công tử, nhị công tử ngươi còn hảo đi…… Di? Này, đây là?”

Tào Phi khóc lóc đối với cấm hô: “Ta Tứ đệ đã chết, Tứ đệ bị hầu thành kia tặc tư hại chết…… Huynh đệ đã chết, ta cũng không muốn sống nữa! Ta không mặt mũi nào đi gặp phụ thân a!”

Dứt lời, liền thấy Tào Phi ném xuống Tào Thực thi thể, đứng dậy liền phải tìm một chỗ cục đá đem đầu hướng lên trên đâm.

Vu Cấm đại kinh thất sắc, vội nói: “Mau ngăn lại hắn!”

Tả hữu dùng sức giữ chặt Tào Phi, không cho hắn làm việc ngốc.

Vu Cấm thấy thủ hạ khống chế được Tào Phi, cúi đầu nhìn nhìn Tào Thực thi thể.

Lại thấy hắn khuôn mặt thượng tất cả đều là hoảng sợ, miệng mở ra, trước khi chết biểu tình tràn ngập thống khổ cùng không cam lòng, vọng chi rất là khủng bố.

Người tử vong biểu tình, Vu Cấm thực sự là thấy nhiều, không có gì ghê gớm, nhưng Tào Thực như vậy đặc thù biểu tình, Vu Cấm thật đúng là chính là lần đầu tiên thấy.

Tào Phi quỳ trên mặt đất, dùng sức kêu khóc, bên cạnh có bọn lính khuyên giải.

Vu Cấm còn lại là thừa cái này đương khẩu, cúi xuống thân thể, cẩn thận nhìn nhìn bắn ở Tào Thực trên ngực mũi tên.

Mũi tên đuôi thượng mũi tên linh, không biết vì sao, biến cực kỳ nếp uốn, tựa hồ bị xoa bóp quá. u u ka n s h u

Vu Cấm nhíu nhíu mày, hắn duỗi tay nhổ xuống Tào Thực trên ngực mũi tên, sau đó lại xoay người đi đến Tào Phi bị bắn phiên chiến mã

trước, nhổ xuống mặt khác một mũi tên, đá vào trong lòng ngực.

“Bảo hộ nhị công tử hồi doanh!” Vu Cấm cao giọng phân phó nói.

……

Hứa Xương thành, Tư Không phủ.

Đào Thương hắc mặt nhìn đứng ở phía dưới Trương Liêu cùng hầu thành.

Trương Liêu vẻ mặt áy náy thần sắc, hầu thành còn lại là cả người đánh bệnh sốt rét, hiển nhiên là bị Đào Thương biểu tình dọa tới rồi.

Đào Thương thật sâu hít một hơi, nói: “Tào Thực…… Nghe nói hắn chính là Tào Tháo thích nhất một cái nhi tử a.”

Hầu thành cả người một giật mình, nhếch miệng nói: “Thừa tướng, việc này……”

“Tuy rằng luận cập binh lực, chúng ta chiếm cứ ưu thế, nhưng cái gọi là suy binh tất thắng, Tào Tháo nếu là biết tin tức này, chỉ sợ là sẽ không màng tất cả tới tìm chúng ta liều mạng.”

Nói đến này, Đào Thương nhìn về phía hầu thành nói: “Ngươi nói ta muốn hay không đem ngươi đưa đến Tào Tháo nơi đó, làm ngươi thay ta hướng Tào Tháo giải thích giải thích đâu?”

Hầu thành vừa nghe lời này, dọa cả người run run.

“Thừa tướng, việc này ta xem liền không có cái này tất yếu đi?”

Đào Thương không cười, hắn chỉ là vuốt cằm, nhìn từ trên xuống dưới hầu thành, ánh mắt kia phi thường không tốt, giống như đang xem một con đợi làm thịt heo giống nhau.

Hầu thành lập tức liền run run, hắn “Thình thịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất: “Thừa tướng, việc này không oán ta a! Kia Tào Thực rốt cuộc là chết như thế nào, hiện nay cũng không định luận a.”

------oOo------

Chương 804: Tào Tháo chi ai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo gia quyến bị an bài ở nguyên Tư Không phủ đệ thời điểm, Đào Thương liền cùng đinh, biện hai vị phu nhân thấy một mặt.

Tuy rằng hắn cùng Tào Tháo hiện nay không đội trời chung, nhưng họa không kịp thê nhi, thả hắn cùng Tào Tháo năm đó còn đương quá huynh đệ, có một số việc không thể quá mức mất đi nhân tính.

“Nhị vị phu nhân có cái gì yêu cầu, muốn ăn cái gì hoặc là có cái gì hằng ngày yêu cầu, cứ việc phái người cùng phủ ngoại người ta nói, như có thể làm đến, đào mỗ giống nhau làm theo.” Đào Thương đối chủ sự đinh phu nhân cùng biện phu nhân đánh hứa hẹn.

Biện phu nhân từng cùng Đào Thương đã gặp mặt, nàng đối Đào Thương nói: “Thiếp thân cảm tạ thừa tướng.”

Đào Thương vẫy vẫy tay, nói: “Có một số việc, không thể nói ai đúng ai sai, ta cùng Mạnh Đức huynh chi gian, đều không phải là tư nhân ân oán, chỉ là từng người ở vào từng người vị trí thượng, thân bất do kỷ a.”

Đinh phu nhân thực giảng đạo lý: “Thừa tướng cùng Tư Không như nước với lửa, như thế dưới tình huống còn có thể như thế đối đãi ta chờ phụ nữ và trẻ em, đã là phi thường khoan dung độ lượng…… Ít nhất, so với chúng ta nhà mình nghịch tử, thừa tướng cái này người ngoài, ngược lại là muốn hảo rất nhiều.”

Biện phu nhân sắc mặt tức khắc đỏ, trong mắt lại bắt đầu lập loè lệ quang.

Nhìn các nàng bộ dáng, Đào Thương suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là không có đem Tào Thực tin người chết nói cho các nàng.

Rốt cuộc dưới tình huống như vậy, Đào Thương cảm thấy nói này đó không khỏi quá tàn nhẫn một chút.

Hắn hướng đinh phu nhân cùng biện phu nhân cáo từ, cũng dặn dò Bùi Tiền, phái người ngày đêm trông coi Tư Không phủ, không được người ngoài tiến vào, sau đó liền quay trở về chính mình lâm thời chỗ ở.

Tới rồi thư phòng, Trần Đăng đang ở bên trong chờ hắn.

“Thừa tướng, giáo sự phủ gởi thư, Tào Tháo đại quân đã tới rồi Duyện Châu tây tuyến biên cảnh.”

Đào Thương nhẹ nhàng toét miệng, nói: “Dắt chiêu, Điền Dự cùng trương lỗ binh mã, đều bị Tào Tháo đánh lùi?”

Trần Đăng gật gật đầu, nói: “Là, so với Tào Tháo bản nhân, những người này kém thật sự là quá nhiều, căn bản là không phải đối thủ, cho dù là có Lý Nho ở, cũng là vô dụng, trương lỗ hiện nay đã phản hồi Hán Trung, mà dắt chiêu hòa điền dự, cũng đã triệt binh trở về Tịnh Châu cảnh nội.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Tào Tháo quân tiên phong chỉ tới đâu.”

Trần Đăng đi đến phòng nội da đồ trước, nói: “Tào Tháo binh mã từ Lạc Dương hướng đông, ý ở Trần Lưu, xem ra hắn là tưởng trước giải cứu Trần Lưu Tào Nhân chi nguy, sau đó lại lấy Trần Lưu vì nhảy lấy đà điểm, đoạt lại Dự Châu bị chiếm đóng thành trì.”

“Chúng ta đây liền ở Trần Lưu ngăn trở hắn.” Đào Thương dùng tay nhẹ nhàng một chút Trần Lưu thành trì: “Tam quân hướng Trần Lưu xuất phát, sẽ cùng nơi đó vây thành binh tướng, cùng Tào Tháo quyết chiến…… Lúc trước ở khúc phụ, ta liền Tào Tháo cùng tam Lưu liên quân đều chưa từng sợ, như thế nào còn sẽ sợ hắn đơn độc một quân?”

Trần Đăng cười khổ nói: “Lúc trước Tào Tháo cùng Lưu biểu chi gian, nhiều ít có chút tính kế chi ngại, nhưng hiện giờ hắn đau thất ái tử, chỉ sợ là muốn dùng hết toàn lực cùng thừa tướng quyết chiến, thừa tướng không thể không cẩn thận đối chi.”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Ngươi nói có đạo lý, cái gọi là quân đau thương tất chiến thắng, trước mắt tào quân chỉ sợ chưa chắc là lúc trước có thể so.”

Trần Đăng tiếp tục nói: “Mặt khác, Hứa Xương thành cũng cần cẩn thận thủ chi, tuy rằng Tuân Úc đã quy phụ thừa tướng, nhưng người này đến tột cùng có thể tin không thể tin…… Rốt cuộc, hắn cùng Tào Tháo ngày xưa giao tình tâm đầu ý hợp.”

“Ngươi lưu lại!” Đào Thương đối Trần Đăng nói: “Ngươi lưu tại Hứa Xương, ta lại phát cho ngươi binh tướng, Tuân Úc người này phải dùng, nhưng hắn rốt cuộc cùng Tào Tháo đương nhiều năm như vậy chủ tớ, hơn nữa ở trên thực tế tới giảng, bọn họ chi gian cũng không có cái gì đại cừu hận…… Chỉ có ngươi ở Hứa Xương thành khoang lái, ta mới có thể yên tâm.”

Trần Đăng chắp tay, nói: “Đăng tất nhiên không có nhục sứ mệnh, kia thừa tướng đi trước Trần Lưu đánh với Tào Tháo, nhưng ngàn vạn tiểu tâm chút.”

Đào Thương cười gật gật đầu, nói: “Yên tâm đi, tuy rằng ngươi đến lưu tại Hứa Xương thành không thể giúp ta, nhưng tránh ở Trần Lưu trong thành vị nào, còn gối giáo chờ sáng, vận sức chờ phát động đâu.”

……

Duyện Châu tây tuyến biên cảnh, Tào Tháo đại doanh.

Tào Phi quỳ trên mặt đất, dùng sức dập đầu, ô ô khóc thút thít.

Mà ngồi ở chủ vị Tào Tháo còn lại là ánh mắt dại ra, giương miệng, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Không bao lâu, đột nhiên lại thấy Tào Tháo biểu tình biến đổi, yết hầu trung phát ra thống khổ than khóc thanh.

Thanh âm kia giống như lang kêu giống nhau, làm người nghe không khỏi cả người run rẩy.

Lại thấy Tào Tháo trong ánh mắt, trong nháy mắt nước mắt phun trào, đại tích đại tích nước mắt theo gò má hướng trên vạt áo nhỏ giọt.

“Thực nhi! Ta thực nhi a! Ngươi còn bất mãn mười một tuổi a! Thiên giết đào tặc, như thế nào thế nhưng như vậy nhẫn tâm a!”

Tào Phi ô ô khóc lóc: “Phụ thân, ngươi giết ta đi, là ta vô dụng, không có bảo vệ tốt Tứ đệ, không có bảo vệ tốt mẫu thân!”

“Hỗn trướng, ngươi nói cái này kêu nói cái gì!” Tào Tháo một bên khóc rống, một bên nổi giận đùng đùng dậm chân nói: “Giết ngươi, lại có ích lợi gì? Vi phụ đã mất đi thực nhi, nếu là lại giết ngươi, chẳng phải là đau thất hai tử? Hiện giờ vi phụ sở hữu thê nhi đều dừng ở Đào Thương trong tay, ta nếu là ở đem ngươi giết, ta Tào gia chẳng phải tuyệt hậu?”

Tào Phi khóc tê tâm liệt phế: “Nhưng hài nhi vô dụng, hài nhi không xứng sống ở trên đời này a!”

Tào Tháo lau khô nước mắt, nói: “Ngươi nếu trong lòng thật là áy náy, liền cùng vi phụ cùng nhau, hảo hảo ngẫm lại như thế nào cứu mẫu thân ngươi, như thế nào cứu ngươi bọn đệ đệ, như thế nào vì ngươi Tứ đệ báo thù rửa hận!”

Tào Phi dùng hai đầu gối về phía trước hoạt động, đi vào Tào Tháo trước người, ôm chặt hắn đùi, khóc hô: “Phụ thân!”

Nhìn phụ tử hai người tình ý chân thành, ở đây Tào thị chư tướng chư thần đều là cảm động rơi lệ.

Chỉ có Vu Cấm mắt lé nhìn này đôi phụ tử, không tự giác duỗi tay sờ sờ trong lòng ngực hai chi đoạn mũi tên, do dự đã lâu, cuối cùng âm thầm thở dài một tiếng, quyết định vẫn là không nói.

Có một số việc quá mức trọng đại, một khi trộn lẫn đi vào, hậu quả không dám tưởng tượng, người nếu đã chết, chính mình cũng không đáng chọc kia một thân tao.

------oOo------

Chương 805: 2 bào diễn trò

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhị bào nghe xong Quách Gia gián ngôn, có chút không rõ nguyên do.

Bào Thao nói: “Quách tiên sinh là tính toán làm chúng ta huynh đệ đi an ủi Tào Nhân, mượn việc này được đến hắn tín nhiệm?”

Quách Gia gật gật đầu: “Không sai biệt lắm liền ý tứ này.”

Bào Trung cười ha hả nói: “Kia việc này dễ làm, bào mỗ chuyện khác không được, an ủi người lại là nhất có một bộ! Ta hiện tại liền chuẩn bị rượu đi, buổi tối tìm thời gian đi theo Tào Nhân uống điểm, uống hắn một đêm, bảo đảm ngày hôm sau chúng ta chính là huynh đệ!”

Quách Gia trợn trắng mắt: “Tào Nhân tốt xấu cũng là Tào thị tông tộc trung xếp hạng đệ nhất chiến tướng, làm sao có thể là các ngươi điểm này phố phường thủ đoạn là có thể thổ lộ tình cảm?”

Bào Trung ngượng ngùng cười hắc hắc, nói: “Kia y quách tiên sinh chi thấy, chúng ta hẳn là làm sao bây giờ?”

Quách Gia cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Quách mỗ giáo các ngươi một cái phương pháp, các ngươi nhưng thật ra có thể thử xem, có lẽ có thể thay đổi các ngươi hiện nay ở Tào Nhân trong lòng địa vị.”

Đối với vị này Đào thừa tướng bên người đệ nhất mưu chủ, nhị bào đem hắn tôn thờ.

Quách Gia ở bọn họ hai người trước mặt phóng cái rắm, nhị bào đều sẽ nói là hương.

Nhìn nhị bào triển lộ ra tới khiêm tốn thái độ, Quách Gia không khỏi cười.

Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Tào Nhân liên tục ở trong phòng buồn ba ngày, nghĩ đến là tưởng niệm quá thận, vô tâm quản lý, hiện giờ ra tới, như vô tình ngoại, hắn tối nay tất nhiên tuần thành, thả các doanh đều phải thị sát, hai người các ngươi phụng mệnh trấn thủ địa phương, hắn tất nhiên cũng sẽ đi, các ngươi chỉ cần ở hắn đi tra xét trước, làm chút chuẩn bị, lại ấn ta nói làm là được.”

Bào Thao nghi hoặc nói: “Xin hỏi quách tiên sinh, ta hai người yêu cầu làm cái gì chuẩn bị?”

Quách Gia nói khẽ với bọn họ hai người phân phó một phen……

……

Vào lúc ban đêm, Tào Nhân quả nhiên là lãnh thân vệ ở các doanh tuần tra, trước đó hắn cũng không có thông tri các doanh, hôm nay là thuộc về đột kích kiểm tra, đều không phải là lệ thường công vụ.

Khác doanh trại không có phản ứng lại đây, bị Tào Nhân kiểm tra ra không ít tật xấu, nhưng nhị bào lại là bởi vì được đến Quách Gia nhắc nhở sớm có chuẩn bị, cũng ở doanh trước an bài thủ vệ chờ, một khi nhìn đến Tào Nhân xuất hiện, liền lập tức thông tri bọn họ hai người.

Tào Nhân đi ở hành dinh gian, ngẩng đầu nhìn bầu trời tinh tú, không khỏi lộ ra bi thương chi tình.

“Ai ~~!” Tào Nhân thở dài khẩu khí, trong giọng nói có nói không rõ bi thương.

Nhớ năm đó hắn cùng Tào Hồng cùng nhau đến cậy nhờ đến Tào Tháo dưới trướng, mười mấy năm qua dãi nắng dầm mưa, vì Tào Tháo nghiệp lớn lập hạ công lao hãn mã.

Huynh đệ đồng lòng, liền không có chuyện gì là không thể giải quyết, hiện giờ toàn bộ Tào thị có có thể chi sĩ đều tụ tập ở Tào Tháo trướng hạ, cộng phạt thiên hạ, muốn làm một phen đại sự.

Ở Tào Nhân xem ra, đây là kiểu gì may mắn!

Nhưng là hiện giờ Tào Hồng đã chết, Hứa Xương ném, Tuân Úc cũng đầu hàng Đào Thương.

Này liên tiếp sự tình, đối với Tào Nhân tới nói, ở tinh thần thượng tra tấn là rất lớn.

Đương nhiên, tạo thành Tào Nhân hậm hực nguyên nhân căn bản, vẫn là bởi vì Tào Hồng chết, dù sao cũng là đồng tông huynh đệ, thả từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình chi thâm hậu đương nhiên phi bình thường có thể so.

Tào Nhân cứ như vậy đi ở trên đường, một bên kiểm tra các doanh sơ hở chỗ, một bên như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại.

Đãi đi đến nhị bào quân doanh thời điểm, lại thấy này doanh nội một mảnh túc chỉnh, lui tới có tự, vô luận là trạm canh gác cương cùng tuần tra binh lính đều chút nào không thiếu, thả tương ngộ là lúc toàn đối ám hiệu, có thể nói quân kỷ nghiêm minh.

Tào Nhân cẩn thận quan sát hồi lâu, cảm khái nói: “Không thể tưởng được Bào Trung cùng Bào Thao dụng binh trình độ cư nhiên như thế chi cao, không hổ là Bào Tín đệ đệ, tào mỗ ban đầu nhưng thật ra thật đúng là coi thường bọn họ.”

Dứt lời, Tào Nhân liền lãnh thủ hạ người đi vào nhị bào binh doanh.

Đi vào nhị bào an cư chỗ, lại phát hiện bọn họ hai người lều trại còn điểm ánh sáng.

Tào Nhân đứng ở lều trại cửa, nghi hoặc hướng bên trong nhìn lại.

Lại thấy nhị bào lều trại chủ vị thượng, thờ phụng Tào Hồng linh vị.

Tào Nhân thấy thế tức khắc sửng sốt.

Nhị bào bởi vì vẫn luôn phái người thám thính, ở Tào Nhân đến bọn họ doanh trại là lúc, hắn liền đã biết.

Bởi vậy bọn họ giờ phút này đã tiến vào diễn trò trạng thái.

Lại nghe Bào Trung nói: “Huynh trưởng, không sai biệt lắm đến canh giờ, nên cấp Tào tướng quân dâng hương.”

Bào Thao gật gật đầu, ngay sau đó lấy ra hương, cùng Bào Thao cùng vì Tào Hồng linh vị điểm thượng.

Thượng xong rồi hương, lại nghe Bào Trung nói: “Huynh trưởng, chúng ta cùng Tào tướng quân cũng không quen biết, mỗi ngày cho hắn dâng hương, này xem như chuyện gì a?”

Bào Thao nói: “Huynh đệ, lời nói không thể nói như vậy, nhớ năm đó tào Tư Không đem nghênh đón lão thái công trọng trách giao cho ngươi ta, nhưng bởi vì ngươi ta sơ sẩy, lại lệnh thái công thân vẫn ở Từ Châu cảnh nội, nói thật, nhiều năm như vậy, vi huynh này trong lòng vẫn luôn liền cảm thấy xin lỗi Tào gia, năm đó huynh trưởng thân chết, ngươi ta cùng đường, may mắn Tư Không thu lưu…… Cho nên, vô luận từ phương diện kia tưởng, chúng ta đều xin lỗi Tào thị.”

Tào Nhân nghe xong lời này, không khỏi một trận cười khổ.

Nói thật, tào tung chi tử, hắn đại khái biết là chuyện như thế nào, thật là quái không đến nhị bào trên người.

Nhưng hai người kia lại coi đây là sỉ, thực sự là lệnh Tào Nhân trong lòng cảm động, đồng thời cũng sinh ra một tia áy náy.

Lại nghe Bào Trung nói: “Nhưng cho dù ta thực xin lỗi tào Tư Không, hai anh em ta mỗi ngày tại đây tế bái tử liêm tướng quân, lại là vì sao?”

Bào Thao thở dài nói: “Liền tính chúng ta cùng tử liêm tướng quân không thân, nhưng hắn rốt cuộc cũng là Tào gia một viên, huống hồ nghe nói tử liêm tướng quân lúc sắp chết, cự không đầu hàng Đào Thương, mắng to tặc tử mà bị chém đầu, này phân cốt khí cùng đảm đương, thực sự là lệnh người cảm động, khiến người khâm phục! Chúng ta huynh đệ bái nhất bái hắn, cũng không có hại.”

Bào Trung nghe xong lời này, nói: “Nói chính là, tử liêm tướng quân thực sự là làm tốt lắm! Không hổ là Tào gia nam nhi, cũng không thẹn là Tư Không trướng hạ thượng tướng!”

Nghe xong hai người nói, Tào Nhân rốt cuộc khống chế không được, đột nhiên ở trướng ngoại khụt khịt hai tiếng.

Bào Trung cùng Bào Thao vội vàng quay đầu lại.

“Tào tướng quân!” Bào Thao thấy thế kinh hãi, vội vàng chắp tay nói: “Mạt tướng gặp qua Tào tướng quân!”

Tào Nhân tùy ý phất phất tay, nói: “Không cần đa lễ, bổn đem chỉ là lệ thường tuần tra, vẫn chưa trước đó thông tri, không quấy rầy nhị vị tướng quân đi?”

Bào Trung vội vàng nói: “Không dám, không dám, tướng quân có thể tới đây, quả thật là ta huynh đệ hai người vinh hạnh.”

------oOo------

Chương 806: trọng dụng hàng thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Tào Nhân rũ tuân, Bào Thao câu đầu tiên trả lời chính là: “Tướng quân trước mắt, ứng cẩn thận thủ thành, thế thừa tướng bảo hộ trụ thành trì, trước mắt thừa tướng đại quân đã từ thành Lạc Dương đuổi trở về, Trần Lưu đó là đội quân tiền tiêu chiến trường, Trần Lưu đối với tam quân sĩ khí ảnh hưởng, cùng sau này chiến cuộc xu thế đều quan trọng nhất, chỉ cần tướng quân có thể thế thừa tướng bảo vệ cho Trần Lưu, kia đó là tương đương bảo đảm Trung Nguyên nửa giang sơn không mất!”

Nghe xong Bào Thao nói, Tào Nhân không khỏi cảm thấy vui mừng.

Nếu là Bào Thao vừa mới khuyên Tào Nhân lãnh binh ra khỏi thành, cùng Tào Tháo giáp công Đào Thương quân đội, kia Tào Nhân nhất định sẽ đối Bào Thao có điều hoài nghi, cảm thấy hắn trong lòng có điều mưu đồ, ít nhất không phải có cái gì hảo tâm.

Nhưng Bào Thao một trương miệng, chính là nói cho Tào Nhân cẩn thủ thành trì, bảo toàn Trần Lưu, không cho hắn dễ dàng xuất chiến, điểm này làm Tào Nhân cảm giác được, Bào Thao người này, không có gì tư tâm.

Kể từ đó, Tào Nhân trong lòng, liền lại dỡ xuống vài phần đề phòng.

Hắn giơ lên chén rượu, hướng về phía Bào Thao ý bảo nói: “Bào huynh chi lời hay, tào mỗ tất nhiên ghi nhớ! Hôm nay có thể cùng bào huynh thẳng thắn thành khẩn tương đãi, tào mỗ thật là may mắn, tới, chúng ta uống này một trản!”

“Làm!”

……

Tào Nhân đi rồi lúc sau, Bào Thao cùng Bào Trung sau nửa đêm liền cùng Quách Gia gặp nhau, cũng đem hôm nay cùng Tào Nhân việc kỹ càng tỉ mỉ cùng Quách Gia tự thuật.

Quách Gia nghe xong lúc sau, lại cẩn thận dò hỏi một ít chi tiết, cuối cùng vừa lòng gật gật đầu: “Còn tính không tồi, nhìn không ra các ngươi cư nhiên còn rất sẽ diễn trò, thực sự là vượt qua Quách mỗ đoán trước ở ngoài.”

Bào Trung hơi có chút cảm xúc hỏi Quách Gia nói: “Quách tiên sinh, tại hạ thật sự là không rõ, vì sao ngươi chỉ đem cùng Tào Nhân giao hảo công lao làm ta huynh trưởng một người làm, ngược lại là làm ta làm kia bàng quan người? Quá không công bằng!”

Quách Gia nhàn nhạt nói: “Một người có thể giành được Tào Nhân tín nhiệm như vậy đủ rồi, hai người không khỏi dư thừa, thả có rụt rè chi ngại.”

Bào Trung làm như có chút ủy khuất, hắn quay đầu nhìn Bào Thao, nói: “Kia vì sao quách tiên sinh dùng ta huynh trưởng, lại không cần ta? Chẳng lẽ ta huynh trưởng so với ta còn thông minh?”

Quách Gia thẳng lăng lăng nhìn hắn.

“Nói thật sao? Hắn xác thật là so ngươi linh hoạt một chút.”

Bào Trung trên mặt cơ bắp qua lại trừu trừu.

Nếu không phải cố kỵ hắn phía sau Đào Thương, Bào Trung cố kỵ đều phải đi lên tấu hắn.

Bào Thao cũng hướng Quách Gia dò hỏi: “Quách tiên sinh, mạt tướng tuy rằng dựa theo quách tiên sinh yêu cầu làm, nhưng còn có chút việc không lộng minh bạch, còn thỉnh quách tiên sinh chỉ giáo.”

Quách Gia giương lên mi, rất là đắc ý dựng thẳng bộ ngực: “Nói đi! Có gì cứ nói! Quách mỗ biết gì nói hết cũng.”

“Tiên sinh làm ta khuyên Tào Nhân cẩn thủ thành trì, nhưng kể từ đó, chẳng phải là lại gia tăng rồi thừa tướng bắt lấy thành trì khó khăn? Theo đạo lý tới nói, ta hẳn là khuyên Tào Nhân xuất binh mới đúng vậy.”

Bào Trung cũng là chặn lại nói: “Chính là nói a, việc này ta cũng phi thường khó hiểu.”

Quách Gia trợn trắng mắt: “Tào Nhân chính là Tào Tháo trướng hạ có thể đếm được trên đầu ngón tay đại tướng, đã thiện binh, lại thiện mưu, cũng thiện trận pháp, người như vậy tương đương có chủ kiến! Này trượng đến tột cùng nên như thế nào đánh, chính hắn trong lòng tự nhiên hiểu rõ, ngươi những cái đó ý kiến làm sao có thể tả hữu hắn? Ngươi nếu là nói lung tung, hắn chẳng những sẽ không làm theo, thả còn sẽ đề phòng ngươi.”

Bào Thao nghe vậy ngây ngẩn cả người.

Giống như, thật đúng là chính là đạo lý này!

Quách Gia chậm rì rì nói: “Ngươi cùng Tào Nhân còn không đạt được cái loại này tín nhiệm nông nỗi, ngươi trước mắt khuyên hắn ra khỏi thành, hắn đối với ngươi sinh ra lòng nghi ngờ, kia sau này sự tình, nhưng như thế nào cho phải?”

Bào Thao vội nói: “Kia sau này việc, mạt tướng nên xử trí như thế nào?”

“Sau này việc, ngươi chỉ cần khuyên hắn cẩn thủ thành trì, dư lại ngươi tạm thời cái gì đều không cần lo cho, như thế liền có thể.”

……

Tào Tháo đại quân đến thời điểm, Đào Thương binh mã cũng đã khai đến Trần Lưu phụ cận.

Phụ trách ở chỗ này vây công Trương Yến, Bạch Nhiễu, Tào Báo đám người đi nghênh đón hắn.

Gặp mặt lúc sau, Trương Yến trực tiếp liền đưa cho Đào Thương một phong từ Tào Tháo tự tay viết viết tới hội chiến thư.

Đào Thương nhìn đến kia phong chiến thư thời điểm, nhiều ít có chút hãi hùng khiếp vía.

Đảo không phải hắn có bao nhiêu sợ hãi Tào Tháo, chỉ là hắn dùng ngón chân tưởng cũng biết, lá thư kia trung nhất định là không viết cái gì lời hay.

Ai cũng không muốn không duyên cớ bị người mắng một đốn a.

Đặc biệt không phải giáp mặt mắng, xem xong còn sẽ sinh một đốn tử cơn giận không đâu cái loại này.

Đào Thương giống như kẹp địa lôi giống nhau, duỗi tay kẹp lấy kia phong, sau đó nhẹ nhàng triển khai.

Đại khái xem xong kia phong thư từ nội dung lúc sau, Đào Thương nhăn lại cái mũi, sau đó lại đem kia tin nhét trở lại đến Trương Yến trong tay.

Nhìn Đào Thương ghét bỏ biểu tình, Trương Yến không khỏi ngạc nhiên nói: “Này tin trung nói chính là cái gì?”

“Cũng không có gì ghê gớm.” Đào Thương nhàn nhạt nói: “Nhiều nhất chính là một ít cái gì giết ta cả nhà, đồ Đào thị mãn môn, quật ta phần mộ tổ tiên, diệt tẫn Từ Châu bá tánh, hủy thiên diệt địa linh tinh…… Còn có hắn muốn đem nhà ta trung nữ quyến bắt lấy sau lột sạch trước gian sau sát, lại gian lại sát.”

Trương Yến vừa nghe lời này, lộ ra phẫn nộ chi sắc: “Tào Tháo thật sự là thật quá đáng! Bất quá là ngộ sát hắn một cái nhi tử mà thôi, đáng đem thừa tướng gia nữ quyến như vậy lăng nhục tai họa sao?”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Lấy ta đối hắn hiểu biết, liền tính là ta không có giết con của hắn, nhà ta trung nữ quyến dừng ở trong

tay hắn chỉ sợ cũng không có gì kết cục tốt, nhiều nhất chính là tỉnh đi giết này một đạo phân đoạn.”

Trương Yến nếu có điều ngộ nói: “Tỉnh đi giết phân đoạn, đó chính là…… Vẫn luôn gian?”

Đào Thương không cao hứng: “Nhìn xem ngươi nói cái này kêu nói cái gì, tốt xấu ngươi cũng là ta dưới trướng đại tướng, có thể nói hay không lời nói văn nhã một chút?”

Trương Yến vội vàng cúi đầu nói: “Thừa tướng, ta sai rồi.”

Đào Thương ở chủ vị ngồi xuống, vuốt cằm cân nhắc một hồi, nói: “Đem điền phong kêu lên tới.”

“Nặc!”

Không bao lâu, điền phong đi tới Đào Thương trước mặt: “Thừa tướng gọi ta?”

Đào Thương duỗi tay thỉnh điền phong ngồi xuống, nói: “Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý ở phương nam, Lỗ Túc ở Kim Lăng thành thay thế Hàn Hạo, Trần Đăng ở Hứa Xương thành trấn thủ, Quách Gia bị ta phái ra đi chấp hành tuyệt mật nhiệm vụ đi…… Ta dưới trướng năm đại mưu chủ đều không ở, trước mắt Tào Tháo hạ chiến thư cùng ta, ta nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt có thể trông cậy vào, cũng cũng chỉ có ngươi cùng Bàng Kỷ, Tân Bình những người này, nhưng ở này đó Hà Bắc hàng thần trung, ta tín nhiệm nhất vẫn là nguyên hạo tiên sinh ngươi.”

------oOo------

Chương 807: Trung Nguyên tranh hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Trọng dụng Hà Bắc nhân tài?” Đào Thương nghi hoặc lặp lại một câu, nói: “Hà Bắc quy hàng chư thần, chư tướng, ta đều cơ bản là chức vụ ban đầu phân công, thả có chút ta thậm chí làm cho bọn họ lưu tại Hà Bắc bản địa, này chẳng lẽ còn không phải trọng dụng?”

Điền phong lắc lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải, y theo điền mỗ ý tứ, hiện giờ thừa tướng địa bàn càng lúc càng lớn, mà cùng thừa tướng đối nghịch thế lực cũng càng ngày càng nhiều, thừa tướng nếu hào thái bình công tử, lấy bình định thiên hạ, giải cứu thương sinh làm nhiệm vụ của mình, kia liền hẳn là trọng dụng dưới trướng nhưng dùng người tài ba, bất luận là lão thần tân thần cũng hoặc là hàng thần, chỉ cần có năng lực, liền ứng ban cho đề bạt, Hà Bắc nhân tài đông đúc, nếu có thể thiện dùng, đủ rồi bổ sung thừa tướng hiện nay nhân tài chỗ trống quẫn cảnh.”

Đào Thương nghiêm túc suy tư một hồi, phát hiện chính mình xác thật là một không lưu ý, liền phạm vào cái này tật xấu.

Trừ bỏ dắt chiêu, điền phong chờ số ít mấy người ở ngoài, đại bộ phận Hà Bắc cựu thần, Đào Thương đều không có làm cho bọn họ tiến vào đến chính mình trung tâm vòng tới, chỉ có một cái Quách Đồ trước một đoạn thời gian bị hắn tượng trưng tính đấu pháp đến Nam Xương thành trợ trận đi, còn không có khởi đến cái gì quan trọng tác dụng, mặt khác chính là Tuân kham bởi vì xuất thân Dĩnh Xuyên Tuân thị bị hắn phân công với triều nội.

Cẩn thận nghĩ lại một chút, xác thật là chính mình quá mức ỷ lại với ban đầu tổ kiến Kim Lăng thành viên tổ chức.

Điền phong tiếp tục nói: “Thừa tướng trước mắt chiếm cứ thiên hạ một nửa, đã phi một châu một quận chi chư hầu, hành sự tự nhiên đại khí! Có hải nạp bách xuyên chi lượng, đây là tại hạ một chút ngu dốt chi thấy, còn thỉnh thừa tướng châm chước.”

Đào Thương thở dài, nói: “Tiên sinh nói rất đúng, người này luôn có rời rạc thời điểm, Đào Thương nhất thời không lắm, đại ý.”

Đào Thương gọi tới Bùi Tiền, làm hắn cầm qua đây bút mực cùng giản độc tới.

“Nguyên hạo tiên sinh, nghe nói ngài chính là một cái đã công chính thả lại có tài hoa người, nghĩ đến Hà Bắc chúng anh kiệt bản lĩnh cùng phẩm hạnh, ngài trong lòng là hiểu rõ, đến tột cùng người nào thật sự có tài hoa, phẩm hạnh cao khiết, còn thỉnh tiên sinh thay ta viết một phần danh sách, ta cũng hảo lượng mới mà dùng.”

Điền phong suy nghĩ một chút, nói: “Cái này, không tốt lắm đâu, giống như Hà Bắc bốn châu thành ta không bán hai giá dường như.”

Đào Thương cười nói: “Điểm này tiên sinh thật cũng không cần lo lắng, đào mỗ tuy rằng ngu dốt, nhưng tại đây phương diện, lại cũng coi như là thận trọng, tiên sinh chi ý chỉ là thứ nhất, quay đầu lại ta tự nhiên còn cần hướng giáo sự phủ điều tra xác minh.”

Điền phong quả nhiên là cái thẳng tính tình, nghe xong lời này chẳng những không có cảm thấy cảm thấy thẹn, ngược lại là cảm thấy Đào Thương làm việc ổn thỏa.

Hắn gật đầu nói: “Như thế, lão phu liền yên tâm.”

Đãi điền phong viết xong lúc sau, Đào Thương ngay sau đó phân phó Bùi Tiền nói: “Phái người thay ta cấp Tào Tháo đáp lời, liền nói hội chiến việc tạm thời áp sau một đoạn thời gian, đào mỗ có một số việc đi trước xử lý, mặt khác, trước phái người đem Tịnh Châu dắt chiêu hòa điền dự, tiên với phụ đám người trước triệu tập lại đây, ta lúc này muốn khuynh tẫn toàn lực cùng Tào Tháo quyết chiến!”

……

Đào Thương hồi âm tới rồi Tào Tháo trong tay, Tào Tháo lúc ấy liền có điểm phát hỏa.

Hắn đã làm tốt toàn diện chuẩn bị, cũng thiết hạ nhiều trọng liên hoàn công kích kế hoạch, chỉ còn chờ cùng Đào Thương quyết một sống mái, chưa từng tưởng tiểu tử này cư nhiên cho chính mình hoãn lại.

Cảm giác này giống như là vận sức chờ phát động một quyền đánh vào bông thượng!

Kiên quyết không đáp ứng!

Trình Dục hướng Tào Tháo gián ngôn nói: “Tư Không không thể sốt ruột, nghe nói Đào Thương bắt vài vị phu nhân cùng công tử, lại là an bài ở Hứa Xương Tư Không bên trong phủ, cũng không thất lễ chỗ, mà Tuân Úc……”

Nói đến tên này thời điểm, Trình Dục sắc mặt biến đổi một chút, tựa hồ có chút xấu hổ, mà xuống đầu phương Tuân Du, trên mặt cũng lộ ra đau kịch liệt chi sắc.

“Mà Tuân Úc hiện nay cũng là ở Hứa Xương trong thành quảng bố ân nghĩa, yên ổn dân tâm…… Hiện giờ Đào Thương không nóng nảy cùng Tư Không quyết chiến, thuyết minh hắn là cố ý ở tránh đi Tư Không mũi nhọn, chuẩn bị cái gì, Tư Không thật cũng không cần sốt ruột, tĩnh xem này thế, thấy rõ ràng Đào Thương chiêu số lúc sau, lại làm so đo không muộn.”

Lưu Diệp ra ban khuyên can nói: “Trình Trọng Đức chi ngôn cực thiện, trước mắt tình thế không rõ, lại phi giao thủ cơ hội tốt.”

Tào Tháo lại là đưa ra bất đồng ý kiến: “Chư công không cần nhiều lời, tào mỗ cùng Đào Thương chi gian giao thủ, với lợi chính là cấp chiến, không thể kéo dài lâu ngày, nếu là kéo dài thời gian dài, chỉ sợ Trung Nguyên sĩ tộc chi tâm đều bị tiểu tử này thu mua, đến lúc

đó chúng ta muốn đoạt lại Dự Châu thổ địa, đã có thể khó khăn…… Đừng quên, hắn chính là có một cái thái bình công tử danh hào ở, hơn nữa Tuân Văn Nhược giúp hắn, không thể cho hắn quá nhiều thời giờ.”

Dứt lời, liền thấy Tào Tháo nhìn về phía chư tướng, nói: “Nếu Đào Thương không cùng ta hội chiến, còn muốn đem thời gian kéo dài, kia chúng ta liền giành trước động thủ, thay đổi một chút nguyên bản kế hoạch, trước tấn công này đại doanh!”

“Nặc!”

……

Cùng ngày ban đêm, Đào Thương cầm thư từ, một bên xem, một bên mơ mơ màng màng liền phải buồn ngủ qua đi, đột nhiên lại nghe lều trại ngoại, loáng thoáng truyền đến kêu sát tiếng động.

Đào Thương xoa mê ly hai tròng mắt đứng dậy, hướng về phía trướng ngoại hô: “Bùi Tiền?”

Bùi Tiền vọt vào lều trại nội, hướng về phía Đào Thương chắp tay nói: “Thừa tướng gọi ta?”

“Là Tào Tháo binh mã tiến đến công doanh sao?”

“Đúng là!”

“Binh mã có bao nhiêu?”

“Thám tử hồi báo, nói là biển người tấp nập, vô số kể.”

“Chúng ta phòng vệ công tác, nhưng làm ổn thỏa?”

Bùi Tiền vội nói: “Thừa tướng yên tâm đi, các thuộc cấp lãnh đều dựa theo thừa tướng ban ngày gian an bài, các tư này chức, cẩn thận mang binh, bảo quản ta đại doanh vạn vô nhất thất.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Hảo, có tình huống tùy thời trở về hội báo!”

“Nặc!”

……

Đào Thương muốn thu điều Hà Bắc binh tướng tới tiền tuyến, cho nên đem cùng hắn hội chiến sau duyên.

Nhưng Đào Thương tưởng sau duyên, Tào Tháo lại không nghĩ.

Bởi vì hắn đã sớm đã chế định tiến binh kế hoạch, không có khả năng bởi vì Đào Thương một chút tiểu tâm tư, liền thay đổi toàn bộ kế hoạch.

Nếu Đào Thương không nghĩ hội chiến, kia chính mình liền chủ động tiến công!

Tào Tháo binh điểm lộ, điều binh khiển tướng, bắt đầu đối Đào Thương đại doanh phát động mãnh liệt tiến công.

Đào Thương cũng là dụng binh nhiều năm, tự nhiên sẽ hiểu Tào Tháo ý tứ.

------oOo------

Chương 808: tào đào đánh nhau kịch liệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Lăng binh doanh trại cửa chính, tào quân cùng đào quân đang ở kịch liệt giao phong.

Hai quân chém giết dị thường thảm thiết, mà liền hiện nay tình thế tới xem, lấy Bàng Đức cùng Diêm Hành thế công tạm thời chiếm ưu.

Nhưng Kim Lăng quân đội hướng, theo Hoàng Trung tự mình đến trước trận, tình thế trong thời gian ngắn yên ổn, hai bên từ vừa mới tào quân chiếm cứ ưu thế mà biến thành lẫn nhau ngang hàng.

Theo sau lại chờ đến Triệu Vân đi vào trước trận lúc sau, Kim Lăng quân một phương lại bắt đầu dần dần vãn hồi rồi một chút ưu thế.

“Báo!”

Soái trướng trong vòng, Bùi Tiền vội vã đi đến, đối Đào Thương chắp tay nói: “Thừa tướng, Hoàng Trung cùng Triệu Vân ở phía trước trận chặn quân địch thế, trước mắt trước doanh một mảnh hỗn loạn, hai bên tử thương không ít, Hoàng Trung phái người, thỉnh thừa tướng tăng binh trước doanh.”

“Nói cho hắn, không tăng.” Đào Thương nhàn nhạt nói.

“A?” Bùi Tiền nghe vậy tức khắc đôi mắt mở to: “Vì cái gì a?”

Đào Thương ngửa đầu thở dài khẩu khí, nói: “Y theo Tào Tháo dụng binh phương thức, hắn nhất định sẽ không chỉ là cường công doanh trại đơn giản như vậy, nhất định còn lưu có hậu tay.”

Nói đến này, Đào Thương lại nói: “Truyền lệnh A Phi cùng Từ Hoảng, suất lĩnh kỵ binh đội, cẩn thận bảo hộ sau trại, đề phòng Tào Tháo đuổi binh vòng đến phía sau đánh bất ngờ.”

“Nặc!”

……

Đào Thương doanh trại an trại ở một chỗ lâm sơn tạp nói, từ bên cạnh trực tiếp vòng đến sau trại căn bản không có khả năng, chỉ có thể vòng qua sơn li, sau đó lại từ sơn đạo phía sau lối vào tiến hành đánh bất ngờ.

A Phi cùng Từ Hoảng suất lĩnh kỵ binh đội, từ sau trại ra sơn đạo, ở trong cốc bài binh bố trận, nhìn xa nơi xa tình huống.

A Phi chán đến chết đong đưa trong tay trường thương, nghi hoặc nói: “Bọn họ rốt cuộc có thể tới hay không a? Chúng ta tại đây đừng bạch đợi.”

Từ Hoảng loát tam lũ râu dài, nhàn nhạt cười nói: “Nhất định sẽ đến, rốt cuộc thừa tướng cùng Tào Tháo cũng coi như là đánh nhiều năm giao tế, đối Tào Tháo còn xem như tương đối hiểu biết, hơn nữa mỗ cũng cho rằng, Tào Tháo là cái suy nghĩ kín đáo người, cường công tác chiến đều không phải là này phong cách.”

A Phi duỗi thân cánh tay, thật dài ngáp một cái, nói: “Nếu là bọn họ không tới, chúng ta hai anh em ở chỗ này nhưng chính là bạch đợi, hắc hắc, này phong cao khí sảng, làm điểm cái gì không tốt? Lại là cố tình ở chỗ này ngao sát người.”

“Từ từ!”

Từ Hoảng đột nhiên nâng lên ngón tay, đối với A Phi làm một cái “Hư” thủ thế, sau đó hắn xoay người xuống ngựa, đem lỗ tai dán trên mặt đất, cẩn thận nghe.

“Hẳn là tới!” Từ Hoảng vẻ mặt nghiêm túc biểu tình, nghe nơi xa tiếng vang, đối A Phi nói.

A Phi biểu tình có chút quái dị, hắn cười khổ đối Từ Hoảng nói: “Công Minh huynh, kỳ thật ngươi không cần cố ý ngồi xổm trên mặt đất nghe, ta chính mình có thể nhìn đến.”

Từ Hoảng đứng lên, nhìn xa nơi xa đường chân trời, lại thấy một đại đội kỵ binh đang nhanh chóng hướng về bên ta doanh trại di động, trong nháy mắt chính là che trời lấp đất trào ra thật lớn một mảnh.

Tào quân tiếng vó ngựa liền tượng một mặt bị gõ tiểu cổ, tiếng vó ngựa đầu tiên là mơ hồ có thể nghe, dần dần càng lúc càng lớn, càng ngày càng mật, càng ngày càng đinh tai nhức óc.

A Phi cúi đầu, hắn cảm giác dưới chân mặt đất cũng kịch liệt chấn động lên, liền giống như lũ bất ngờ bùng nổ giống nhau, làm người run như cầy sấy.

A Phi trấn định tự nhiên trên mặt rốt cuộc xuất hiện tươi cười.

“Rốt cuộc là có thể đấu võ.”

Từ Hoảng nhíu mày nói: “Là hổ báo kỵ.”

Đối mặt mạnh mẽ địch nhân, mẹ mìn mã thiết Phù Đồ, cùng với Kim Lăng con ngựa trắng quân chiến kỵ phảng phất đều bị kích phát ra chiến ý.

Kim Lăng quân ngựa, rất nhiều đều bắt đầu rung đùi đắc ý, nôn nóng bất an lên, không đợi chủ nhân mệnh lệnh, liền tưởng lao ra đi.

Đệ nhất bài chiến kỵ bốn vó không ngừng đan xen đong đưa, mã lỗ mũi trung hắt hơi không ngừng, hơi thở cực đại.

Từ Hoảng ở mọi người chờ mong chăm chú nhìn trung, chậm rãi giơ lên tay.

Theo hắn tay giơ lên, những cái đó bưng trống trận binh lính lập tức phồng lên quai hàm thổi lên đã sớm đặt ở bên miệng thật lớn kèn, thật dài xung phong hào thanh trong lúc nhất thời vang vọng toàn bộ không trung.

“Úc úc úc úc ~!”

Sở hữu Kim Lăng kỵ binh đều giơ lên trong tay binh giới, phát ra kinh thiên động địa hò hét thanh.

Kim Lăng quân kỵ binh trong nháy mắt này, đều bị nhiệt huyết sôi trào, sở hữu đối với trong nháy mắt đều hóa thành mãnh liệt chiến ý.

“Sát a!”

A Phi giơ lên cao trường thương, hướng về phía sau cùng bên cạnh những cái đó bọn lính hô, sau đó liền thấy chính hắn giống như gió xoáy giống nhau xông ra ngoài.

Mà rất nhiều Kim Lăng kỵ binh còn lại là theo sát sau đó.

Suất lĩnh hổ báo doanh vòng đến quân địch sau lưng người là Tào Thuần, tuổi trẻ Tư Không quân mưu duyện tôn lễ cùng với thượng tướng Ngưu Kim.

Một chúng binh mã phụng mệnh vòng đến phía sau, tấn công Đào Thương hậu doanh.

Nhưng là không đợi đến Đào Thương hậu doanh, Tào Thuần ẩn ẩn liền nghe được sừng trâu tiếng động.

Trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ địch nhân tựa hồ đã đang chờ đợi bọn họ đã đến.

Bất quá này cũng không xem như cái gì vấn đề, uukans hu liền tính là Kim Lăng quân dĩ dật đãi lao, nhưng Tào Thuần đối chính mình hổ báo kỵ có tuyệt đối tự tin.

Đặc biệt là lần này hổ báo kỵ trung, còn kèm theo Chung Diêu vì bọn họ tăng thêm Quan Trung tân kỵ, chiến lực có thể nói là càng thêm hùng hậu.

Bởi vậy, Tào Thuần cũng không sợ hãi, hắn còn khát vọng cùng Kim Lăng quân hảo hảo chém giết một hồi, hảo tăng lên hổ báo kỵ chiến lực.

Tào Thuần lập tức đối bên người lính kèn kêu lên: “Khởi xung phong.”

Tôn lễ ngay sau đó nhắc nhở hắn nói: “Tướng quân, chúng ta bôn tập tốc độ quá nhanh, trận hình đã rối loạn, có phải hay không trước trọng cả đội hình lại cùng Kim Lăng quân quyết chiến?”

“Không cần!” Tào Thuần cực kỳ tự tin nói: “Ta huấn luyện hổ báo kỵ, trong lòng ta nhất rõ ràng, bằng hổ báo kỵ năng lực, đối phó Kim Lăng quân đừng nói là đánh, dẫm đều có thể dẫm chết bọn họ.”

Tào Thuần lời này không phải bắn tên không đích, bọn họ khoảng cách quân địch doanh trại nghiêng độ, có thể trợ giúp hổ báo kỵ kỵ binh ở trong thời gian rất ngắn gia tốc đến cực hạn, sau đó hướng hội trận địa địch!

Nếu là dựa theo thực tế tới xem, kia xác thật là dẫm.

A Phi nhìn từ xa tới gần quân địch, trong ánh mắt quang mang càng ngày càng gì.

“Tào Thuần thất phu! Ta hôm nay nhất định phải thân thủ làm thịt ngươi.”

Sừng trâu hào thanh đột nhiên lần thứ hai vang lên.

Càng ngày càng gần hai quân lấy cực nhanh tốc độ va chạm ở cùng nhau.

……

Tại đây đồng thời, Lý Giác cùng Quách Tị này hai gã Tây Lương mãnh tướng, chính suất lĩnh bản bộ binh mã, dựa theo Tào Tháo phân phó, âm thầm đi trước Bộc Dương thành.

------oOo------

Chương 809: lại thành toàn ngươi 1 thứ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố lúc này đây xác thật xem như giảm béo thành công.

Trải qua một đoạn này thời gian củng cố, hắn hoàn toàn biến trở về năm đó cái kia dũng mãnh to lớn, con ngựa tung hoành thiên hạ không người dám chắn này mũi nhọn cái thế mãnh tướng.

Lý Giác lúc trước cũng nghe người ta nói Lữ Bố biến thành một tên mập, nhưng trước mắt xem hắn, không những không có bất luận cái gì biến béo dấu vết, nhìn tựa hồ còn so năm đó ở Trường An ác chiến thời điểm càng gầy một ít.

Trước mắt nhìn Lữ Bố cưỡi chiến mã, ném Phương Thiên Họa Kích, ở đây trung lui tới tung hoành kia sợi khoe khoang kính, Lý Giác cùng Quách Tị nhịn không được tưởng đi lên đại tát tai trừu hắn.

Lý Giác thật sâu hít một hơi, cao giọng nói: “Lữ Bố thất phu, năm đó ở Trường An không làm thịt ngươi, thâm cho rằng hận, hiện giờ ngươi tương trợ Đào Thương nghịch tặc, trợ Trụ vi nghiệt, hãy còn thắng năm đó chi tội, không biết hối cải, còn dám tại đây cùng ta chờ diễu võ dương oai, chẳng phải buồn cười?”

Lữ Bố nghe vậy, cười ha ha, hắn dùng họa kích vẫn luôn Lý Giác, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bọn chuột nhắt an dám ở này lắm mồm? Bổn đem chính là thiên tử thân phong, thừa tướng sai khiến chi đem, cái gọi là danh chính ngôn thuận, chỉ bằng các ngươi hai cái đi theo Tào Tháo bên người pha trộn Tây Lương cẩu, cũng dám nói ta là phản nghịch? Quả thực buồn cười!”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố đối phía sau các tướng sĩ cao quát một tiếng: “Các huynh đệ cùng ta thượng, chớ có phóng chạy Lý Giác!”

Theo Lữ Bố thanh âm rơi xuống là lúc chờ, liền thấy hắn phía sau các tướng sĩ hô quát hướng về phía Lý Giác cùng Quách Tị binh mã sát đi.

……

Liền ở Lữ Bố ngăn lại Lý Giác cùng Quách Tị đồng thời, Tào Tháo còn đồng thời phái mặt khác một người đại tướng Hạ Hầu Uyên suất binh bôn tập Hứa Xương, nhưng là lại bị sớm có dự mưu Đào Thương phái Thái Sử Từ ngăn cản.

Đến nỗi lương nói phương diện, Đào Thương này mặt cũng làm Từ Châu âm thầm mai phục, bảo đảm vạn vô nhất thất.

……

Trần Lưu thành.

Đào Thương doanh trại bị Tào Tháo cường công, mà bính trừ chủ trại ở ngoài, quay chung quanh Trần Lưu thành các địa phương đều có tào đào hai bên ở giao chiến, điểm này lệnh Tào Nhân rất là sốt ruột, hắn thậm chí có mở ra thành trì, suất binh cùng Tào Tháo giáp công Đào Thương đại doanh ý niệm.

Tào Nhân triệu khai đình nghị, cùng mọi người thương nghị việc này.

Trần Lưu trong thành binh mã, đại bộ phận đều là duyện dự các huyện lâm thời khâu mà thành, này đó dẫn đầu các tướng lĩnh cùng Tào Nhân cũng không phải rất quen thuộc, bởi vậy làm việc tới bó tay bó chân, cũng không dám nói thẳng.

Nhưng là mọi người giữa, lại có một cái kỳ ba, không cần thiết nhiều lời, đúng là tên kia đã sớm đã chịu Quách Gia an bài Bào Thao.

Lại thấy Bào Thao cất bước ra ban, đối Tào Nhân nói: “Tướng quân giờ phút này nhất thiết không thể ra khỏi thành a!”

Dứt lời, hai đầu gối một quỳ, cư nhiên “Ping ping ping” trên mặt đất cấp Tào Nhân khái ngẩng đầu lên.

Lần này tử, lại là đem Tào Nhân xem choáng váng.

Tào Nhân vội vàng nói: “Bào tướng quân đây là vì sao? Mau mau lên! Có chuyện gì chúng ta hảo hảo nói!”

Bào Thao đứng dậy, đối Tào Nhân nói: “Mạt tướng không vì mặt khác, chỉ cầu tướng quân vì chính mình, vì tam quân tướng sĩ tánh mạng, nhất thiết không thể dễ dàng ra khỏi thành a!”

Tào Nhân nghe vậy không khỏi khí cười.

Cái này nhát như chuột gia hỏa, vì không cho ta ra khỏi thành, thiếu chút nữa không đem chính mình đầu khái nát, đáng không đáng a?

“Bào tướng quân, ngươi lại nói nói vì sao không cho ta ra khỏi thành?” Tào Nhân bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Ngươi nếu là nói có lý, tào mỗ tự nhiên nghe ngươi đó là, nhưng ngươi nếu là vô lý do chính đáng, tào mỗ lại cũng chưa chắc sẽ nghe ngươi.”

Bào Thao một mạt trán, đứng dậy, đi ra Tào Nhân triệu khai đình nghị cửa thành lâu tử, đối hắn nói: “Đào Thương dụng binh giảo quyệt, cực kỳ nham hiểm, thả vẫn là Hoàng Phủ Tung đồ đệ, đến này chân truyền, tướng quân nếu là ra khỏi thành cùng chi quyết chiến, tất trung này mai phục! Mạt tướng nguyện đem tính mạng đảm bảo!”

Tào Nhân vừa không khẳng định, cũng bị phủ định, chỉ là nhàn nhạt nói: “Vậy ngươi lại nói nói, Đào Thương sẽ ở nơi nào an bài phục binh?”

Bào Tín làm bộ làm tịch suy nghĩ một trận, sau đó một lóng tay Tây Nam phương hướng kia phiến mờ mờ ảo ảo rừng cây, đối Tào Nhân nói: “Mạt tướng tuy không lắm biết binh, nhưng năm đó cũng từng cùng Đào Thương cùng hướng bạch bụng sóng phá địch, biết này

dụng binh chi giảo quyệt, như vô tình ngoại, hắn nhất định sẽ ở kia phiến núi rừng trung thiết hạ mai phục!”

Tào Nhân xoay người, gọi quá một người phó tướng nói: “Phái người đi kia phiến núi rừng trung cẩn thận điều tra, nếu là có khác thường, tốc tốc hồi báo với ta.”

“Nặc!”

Tào Nhân trầm tư một chút, chậm rì rì quay đầu trở lại chính sảnh an tọa, nói: “Bào tướng quân, ngươi vừa mới nói lấy tánh mạng đảm bảo, những lời này tào mỗ nhớ kỹ, ta đã lệnh thám báo tiến đến điều tra tin tức, đúng sự thật cùng thực tế không hợp, tào mỗ chính là sẽ y theo quân lệnh, bắt lấy ngươi đầu người!”

Bào Thao nghe thế, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không ngã ngồi trên mặt đất.

Này Tào Nhân sao như vậy có thể nháo đâu? Ta vừa rồi thuần túy chính là lời nói đuổi nói đến kia có được không?

Ta đó chính là cái so sánh, ngươi con mẹ nó thật đúng là muốn chém ta a?

Bào Thao trên mặt lộ ra một tia cầu xin chi sắc: “Tào tướng quân…… Cái này……”

Tào Nhân lại là nhàn nhạt nói: “Trong quân vô lời nói đùa.”

Một câu, liền đem Bào Thao sặc không dám lên tiếng.

Thời gian liền như vậy một nén nhang một nén nhang quá khứ, Tào Nhân cùng đang ngồi chư vị các tướng lĩnh cẩn thận nghiên cứu phòng thủ thành phố công việc, chỉ có Bào Thao kinh hồn táng đảm, ở một bên ruột gan cồn cào đợi, trên trán không tự giác toát ra dày đặc mồ hôi.

Không bao lâu, lại thấy tên kia phái Tào Nhân phái ra đi thám báo vội vàng đã trở lại.

Bào Thao tinh thần tức khắc vì này chấn động.

Kia thám báo chạy chậm đến Tào Nhân bên người, đối với hắn tiến hành rồi một phen thì thầm, thấp giọng nói: “Tướng quân, kia trong rừng quả nhiên là có Đào Thương phục binh, chính là Đào Thương dưới trướng thượng tướng Trương Hợp cùng Cao Lãm, trong rừng binh mã số lượng không ít, nếu là thật sự bị đối phương ngăn chặn, chỉ sợ là tổn thất không nhỏ.”

Tào Nhân bừng tỉnh gật gật đầu, sau đó đối tên kia thám báo phất phất tay, tiếp theo tràn ngập ý cười nhìn về phía Bào Thao.

------oOo------

Chương 810: để sót chỗ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia nói làm Bào Thao bế tắc giải khai, trong lòng đối Quách Gia cùng Đào Thương bản lĩnh càng là nhiều bội phục vài phần.

Cái gọi là nội ứng ngoại hợp, luôn luôn đều là trong lòng hiểu rõ mà không nói ra hai người, lẫn nhau đồng kỳ, hoàn hoàn ngồi khấu, một cái làm ra vẻ một cái phối hợp, dùng để làm che dấu chân tướng thủ đoạn.

Nhưng Đào Thương cùng Quách Gia này một chủ một thần đấu pháp, thực hiển nhiên cùng người bình thường không phải một cái chiêu số.

Đào Thương thiết hạ phục binh chi kế, trước đó không có nói cho Quách Gia, nhưng Quách Gia bằng vào chính mình bản lĩnh cùng nhiều năm qua đối Đào Thương hiểu biết, cư nhiên cho hắn phá giải?

Này đến là có bao nhiêu đại lá gan mới có thể làm được sự tình?

Này cũng đến là có bao nhiêu đại da mặt mới có thể làm được sự tình? Hắn sẽ không sợ xong việc Đào Thương hướng chết dọn dẹp hắn.

Đương nhiên, này cũng đến là cỡ nào thân mật quan hệ, mới có thể làm ra tới sự tình?

Ngầm đá chính mình gia chủ công bãi, tự cổ chí kim, cũng thật là không ai.

Bất quá Bào Thao cùng Bào Trung đối Đào Thương còn không phải thực hiểu biết, Đào Thương ngày thường dọn dẹp không dọn dẹp Quách Gia, cũng không quyết định bởi với Quách Gia hành vi, mà là

hoàn toàn quyết định bởi với Đào thừa tướng tâm tình hay không còn hảo.

Rốt cuộc, kia chi Vưu Lư Tử dùng để bắn thủng họ Quách búi tóc đoản nỏ, hiện giờ còn ở giáo sự phủ thính đường ở giữa cao cao giắt.

……

Trải qua suốt một ngày ác chiến, tào quân thế công lui đi, Đào Thương kiểm kê binh mã, một lần nữa sửa sang lại doanh trại, cũng bắt đầu chỉnh hợp nghe khắp nơi chiến báo.

Chủ doanh phương diện, Hoàng Trung cùng Triệu Vân thành công đánh lui Bàng Đức cùng Diêm Hành, quân địch tuy rằng kiêu dũng thiện chiến, nhưng tại đây hai gã mãnh tướng chỉ huy cùng thủ vững hạ, như cũ là không thể vượt Lôi Trì nửa bước, cuối cùng cũng coi như là sát vũ mà về.

Nhưng thắng lợi vẫn là thoáng muốn trả giá một ít đại giới, Hoàng Trung ở cùng Bàng Đức giao thủ trung, bị một ít vết thương nhẹ, nhưng lại không ngại ngại đại sự.

Đến nỗi mặt khác mấy lộ tình huống, phụ trách phòng ngự Bộc Dương lộ tuyến cùng Hứa Xương lộ tuyến binh mã đều là đại thắng mà về, đặc biệt là Lữ Bố cùng Lý Giác, Quách Tị tranh đấu, có thể nói là hắn một lần nữa vãn hồi danh dự cột mốc lịch sử chi chiến, Lý quách hai người binh mã bị Lữ Bố giết đại bại, Tây Lương quân cũ bộ căn bản là không người có thể kháng cự Lữ Bố.

Này một trận chiến chẳng những là vãn hồi rồi Lữ Bố danh vọng, làm Lữ ôn hầu một lần nữa dựng lên tên tuổi, đồng thời cũng làm hắn đại đại ra một ngụm năm đó ác khí.

Bất quá Trương Hợp cùng Cao Lãm mang về tới tin tức, lại làm người có chút kinh ngạc, đồng thời cũng lệnh chúng nhân đối Trần Lưu thủ tướng Tào Nhân bản lĩnh, một lần nữa có nhận thức.

Phát sinh chuyện lớn như vậy, gia hỏa này cư nhiên liền một binh một tốt đều không có phái ra, chính là tử thủ ở Trần Lưu trong thành không nhúc nhích.

Tào Nhân thật đúng là có thể nghẹn a.

Đào Thương nghe xong mọi người mang về tới chiến báo lúc sau, làm chư tướng đi xuống nghỉ ngơi, sau đó chính mình còn lại là ở lều trại nội đổi tới đổi lui.

Tào Tháo binh mã huề phẫn nộ mà đến, Tào Nhân binh mã co đầu rút cổ ở thành trì nội không ra, hai bên chủ soái đều không phải đèn cạn dầu, trong khoảng thời gian ngắn Đào Thương thật đúng là không có gì đặc biệt tốt biện pháp có thể xử lý việc này.

“Quách Phụng Hiếu bên kia hiện tại không có gì tin tức sao?” Nhìn hơi có chút khó xử Đào Thương, điền phong ở bên cạnh dò hỏi hắn nói.

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Liền trước mắt cái này tình huống tới xem, tạm thời là không tin tức.”

Điền phong thở dài khẩu khí, nói: “Tào Tháo huề thịnh khí mà đến, thừa tướng cũng không cần quá sốt ruột, dựa theo cái này tình huống, chúng ta lần này đến làm tốt cùng hắn đánh đánh lâu dài chuẩn bị.”

Đào Thương thật sâu hít một hơi, tại chỗ qua lại chuyển động, trong đầu lẳng lặng loát theo gần nhất sự tình cùng tình huống.

Điền phong nhìn Đào Thương, ngạc nhiên nói: “Thừa tướng suy nghĩ cái gì?”

Đào Thương một bên suy tư, một bên cười nói: “Ta suy nghĩ có hay không cái gì đặc thù tình huống, có thể làm chúng ta lợi dụng một chút. Ta tổng cảm giác gần nhất ta bận về việc chỉnh binh bày trận, quên mất cái gì chuyện quan trọng.”

Hắn qua lại ở lều trại trung độ bước chân, vừa đi một bên nghi hoặc lầm bầm lầu bầu: “Là sự tình gì đâu? Làm ta cấp xem nhẹ.”

Điền phong nhìn bộ dáng của hắn, không khỏi lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Đứa nhỏ này si ngốc.”

Nói xong, lão nhân còn cầm lấy bàn thượng thương, chuẩn bị uống một ngụm thủy giải khát.

Vừa vặn Đào Thương đi bộ đến hắn trước mặt, trong giây lát nhớ lại cái gì, hắn thật mạnh vỗ tay một cái, hồ nói: “Đúng rồi, nguyên lai là có chuyện như vậy, ta thế nhưng suýt nữa quên mất! Bổn chết!”

Này cả kinh hô không quan trọng, đem ở bên cạnh điền phong dọa cả người một cái giật mình, uống đến nước miếng thủy lập tức sặc tới rồi ống phổi.

“Khụ khụ khụ ~~ khụ khụ khụ!” Điền phong dùng sức ho khan, một cái kính đấm đánh chính mình ngực.

Đào Thương đi đến điền phong trước mặt, phía sau vỗ về hắn phần lưng, an ủi nói: “Nguyên hạo tiên sinh đây là tuổi lớn, sức chống cự không tốt, sau này còn cần chú ý nhiều hơn bảo dưỡng mới là…… Ngươi xem ngươi uống điểm nước sái một thân, lão niên si ngốc cũng bất quá như thế đi.”

Điền phong thẹn quá thành giận quay đầu nhìn Đào Thương, một bên thở dốc một bên nói: “Lão phu thân thể ngạnh lãng đâu! Chính là làm ngươi cấp dọa!”

Điền phong dùng tay dùng sức xoa xoa trên người vệt nước, nói: “Ngươi vừa mới nói ngươi nhớ tới cái gì tới? Như vậy kích động?”

Đào Thương nghiêm túc nói: “Ta nhớ ra rồi, ta nếu là nhớ không lầm, lúc ấy đinh phu nhân cùng biện phu nhân bị mang về Hứa Xương thành thời điểm, ta đã từng nghe đinh phu nhân nói qua một câu ý vị thâm trường nói…… Hình như là cái gì, cho dù là ta cái này người ngoài, cũng so nào đó người trong nhà hiếu thắng…… Hơn

nữa lúc ấy biện phu nghe xong lời này, sắc mặt không phải phi thường hảo.”

Điền phong nghe không hiểu ra sao: “Ai là đinh phu nhân? Ai là biện phu nhân?”

“Chính là Tào Tháo lão bà a.” Đào Thương không sao cả nói: “Xem ra quay đầu lại ta phải đem đinh phu nhân từ Hứa Xương nhận được nơi này tới.”

Điền phong nghe thế tức khắc sửng sốt, tiếp theo trên mặt lộ ra tức giận thần sắc.

“Đường đường triều đình trọng thần, cư nhiên nhớ thương người khác chi thê! Còn muốn cố ý đem người nhận được đại doanh tới…… Quả thực, quả thực đồi phong bại tục! Lão phu thật là nhìn lầm ngươi!”

Đào Thương nhìn điền phong nghẹn thành màu gan heo gương mặt, trong lòng rất là vô ngữ.

Lão nhân này, tư tưởng như thế nào như vậy dơ bẩn? Ta đem nhân gia Tào Tháo tức phụ kêu lên quân doanh, chính là vì muốn làm loại chuyện này sao?

Người làm công tác văn hoá ý tưởng đều là như vậy trời sinh tính sao?

……

Thật vất vả mới cùng điền phong giải thích rõ ràng, Đào Thương lại phái người đem hầu thành gọi tới, hướng hắn dò hỏi hắn lúc ấy là như thế nào bắt lấy đinh phu nhân cùng biện phu nhân chờ một chúng.

Hầu thành đem sự tình hướng Đào Thương tự thuật một lần, sau đó nói: “Mạt tướng lúc ấy phỏng đoán, đinh phu nhân cùng biện phu

nhân, hẳn là làm Tào Phi cấp vứt bỏ, mạt tướng lúc ấy đem cái này ý tưởng nói ra, biện phu nhân còn đương trường khóc……”

Đào Thương đi đến hầu thành trước mặt, nhìn chằm chằm hắn nói: “Như vậy quan trọng phân đoạn, ngươi ngay từ đầu vì cái gì không cùng ta thuyết minh một chút?”

Hầu thành cứng họng nói: “Ta, ta lúc ấy một hồi doanh, đã bị thừa tướng hạ lệnh đánh bằng dùi cui, này mông vừa mới mới vừa hoãn lại đây, nơi nào còn có thể nhớ rõ việc này.”

Đào Thương giương lên mi: “Vậy ngươi giác, ta đánh ngươi là đánh sai bái?”

Hầu thành vẻ mặt đưa đám nói: “Kia thừa tướng cảm thấy là đánh đúng rồi bái?”

Đào Thương trầm mặc một chút, nói: “Ân, thượng một lần sự, xác thật là trừng phạt có chút qua, Tào Thực chết cũng không phải vấn đề của ngươi, tiếp theo lại có loại sự tình này, vẫn là không cần dùng cách xử phạt về thể xác, không khỏe mạnh.”

Hầu thành nghe vậy vui mừng quá đỗi: “Thừa tướng anh minh a!”

“Tiếp theo, chúng ta trực tiếp phạt tiền, đương trường thực hiện cái loại này.”

------oOo------

Chương 811: vu oan?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thông qua hầu thành hội báo, Đào Thương đã biết Tào Phi ở phía trước phiên bỏ chạy trung, vứt bỏ người nhà của hắn, dẫn tới đinh phu nhân, biện phu nhân cùng với Tào Tháo hài tử, sôi nổi bị bắt sống bắt sống, giam giữ ở Hứa Xương thành.

Ngược lại là Tào Phi bản nhân, còn lại là lợi dụng cái này trục bánh xe biến tốc, trốn trở về Tào Tháo bên người.

Ở đã biết chân tướng lúc sau, Đào Thương không khỏi thầm khen, cái này Tào Phi so với chính mình tiểu mười mấy tuổi, nhưng luận cập tâm tính, đó là thật sự ngoan độc a, liền chính mình thân sinh mẫu thân cùng đệ đệ muội muội đều có thể không quan tâm.

Chính mình nếu là có hắn một nửa độc ác kính, Vương Duẫn cùng Đào Khiêm phỏng chừng cũng sống không đến hiện tại.

Đồng dạng thân là lão nhân, Đào Thương cảm thấy hai lão nhân hẳn là biết cảm ơn…… Bọn họ sở dĩ bây giờ còn có nhàn hạ thoải mái cả ngày tu đạo thành tiên, luyện tập phi kiếm, tất cả đều là dựa vào chính mình như thế hiếu thuận.

Quán thượng Tào Phi như vậy làm hai người bọn họ thử xem.

“Đúng rồi, còn có một việc.” Đào Thương bỗng nhiên nói: “Ngươi nói Tào Thực chết thời điểm, là chết ở Tào Phi trong lòng ngực?”

Hầu thành dùng sức gật đầu nói: “Không sai.”

“Ngươi tận mắt nhìn thấy đến Tào Thực trung mũi tên sao?” Đào Thương nghi hoặc nói.

Hầu thành nghe vậy sửng sốt, cẩn thận hồi tưởng một chút, nói: “Không có, lúc ấy mạt tướng chỉ là nhìn đến Tào Phi mã trung mũi tên, mà Tào Thực là bởi vì Tào Phi mã chấn kinh, bị cùng dẫn đi, nhưng không biết sao lại thế này, lên thời điểm cũng trúng tiễn đã chết.”

“Ngã xuống đất một chút, lên khi cũng trúng tiễn đã chết……” Đào Thương chậm rì rì nhắc mãi: “Vấn đề là, Tào Phi mã chấn kinh, như thế nào sẽ đem Tào Thực cũng xốc đi xuống.”

“Cái này mạt tướng cũng không biết, bất quá nghe thuộc hạ người ta nói, lúc ấy giống như thấy Tào Thực vẫn luôn ở dây dưa Tào Phi, hình như là ở khắc khẩu cái gì.”

Đào Thương chắp tay sau lưng, ở trong trướng qua lại độ bước, nhàn nhạt nói: “Nguyên lai là như thế này, nói như thế tới, này Tào Thực chết, hình như là có điểm kỳ quặc…… Bất quá liền tính việc này có dị, hiện tại cũng biến thành vô đầu bàn xử án.”

Vẫn luôn nghe hầu thành nói, nhưng không có lên tiếng điền phong đột nhiên há mồm: “Nếu chúng ta có cái này ý tưởng, kia vì cái gì không đem thủy quấy đục đâu?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn: “Như thế nào cái quấy đục pháp?”

“Có một số việc, không có thực chất thượng chứng cứ, nhưng cũng không đại biểu chúng ta không có cách nào đem nước bẩn bát đến Tào Phi trên người, huống chi Tào Phi xác thật làm hạ vứt bỏ đinh phu nhân cùng biện phu nhân sai sự, từng có trước đây…… Việc này cũng không phải không thể hoàn thành.”

Đào Thương nhìn vẻ mặt tối tăm chi sắc điền phong, không khỏi đánh một cái rùng mình.

“Ngươi lão nhân này, thực sự là quá âm hiểm…… Ngươi này không phải nói rõ oan uổng người sao? Này không phải đem Tào Phi hướng chết chỉnh sao?”

Điền phong giơ giơ lên mi, nói: “Thừa tướng không muốn nghe?”

“Không, ngươi âm hiểm rất có phẩm vị, không ngại nói ra nghe một chút.”

……

Không mấy ngày, Đào Thương phân ra một chi binh mã cầm hắn thư tay đi trước Hứa Xương thành, dựa theo hắn yêu cầu gặp qua Trần Đăng, đem đinh phu nhân cùng Tào Tháo nữ nhi tào tiết, từ Hứa Xương trong thành xách ra tới, mang hướng tiền tuyến đại doanh.

Đinh phu nhân cũng coi như là kinh nghiệm sóng gió, cũng không có cái gì sợ hãi.

Nhưng tào tiết liền không giống nhau, nàng ngày xưa tuy rằng cho tiên đế đương quá phi tần, nhưng luận cập kiến thức xa không kịp đinh phu nhân, thả nàng không cùng Lưu Hiệp ở bên nhau bao lâu thời gian, Lưu Hiệp liền đã chết, bởi vậy tào tiết lại trằn trọc về tới Tào Tháo trị hạ.

Lúc này đây, Đào Thương tìm các nàng này hai người làm chi, tào tiết trong lòng một chút phổ đều không có.

Huống hồ thượng một lần trải qua Tào Phi sự tình, tào tiết trong lòng cũng phi thường thống khổ, đối ai đều tràn ngập không tín nhiệm.

“Di nương, ngươi nói Đào Thương lúc này đây tìm chúng ta làm gì? Có thể hay không là muốn sát……”

Đinh phu nhân vuốt tay nàng, an ủi nàng nói: “Yên tâm đi, Đào Thương nếu là thật muốn đối chúng ta hành hung, không đáng đại thật xa đem chúng ta lăn lộn qua đi, lại còn có chỉ là lựa chọn ngươi ta hai người.”

“Kia hắn muốn làm gì?” Tào tiết run run nói.

Đinh phu nhân an ủi nói: “Bất luận hắn muốn làm gì, nhớ kỹ ngươi là Tào gia nữ nhi, không thể chặt đứt khí tiết khí khái, nhớ kỹ tên của ngươi trung có một cái tiết tự, hiểu không?”

Tào tiết hai tròng mắt rưng rưng, nhẹ nhàng gật đầu.

Đi tới Đào Thương ở tiền tuyến quân doanh, đinh phu nhân cùng biện phu nhân bị Bùi Tiền dẫn, đi tới soái trướng ở ngoài.

Vừa đến soái trướng cửa, liền nghe thấy bên trong truyền ra kinh ngạc tiếng hô: “Ngươi nói Tào Thực là bị Tào Phi hại chết?”

Này một câu giống như ngũ lôi oanh đỉnh, ở đinh phu nhân cùng tào tiết trong đầu nổ mạnh mở ra, thật lâu không thể bình tĩnh.

Lều trại bên trong, truyền ra hầu thành thanh âm: “Ngày ấy thừa tướng tỏ vẻ chính mình đối Tào Thực chi tử hoài nghi lúc sau, thuộc hạ trở về từng cái dò hỏi lúc ấy ở chiến trường lang kỵ, nhìn xem hay không có người thấy được chân tướng…… Ta lang kỵ trung thật là có người thấy được là chuyện như thế nào, xác thật như thừa tướng phỏng đoán như vậy, lúc ấy Tào Phi cùng Tào Thực ở trên ngựa dây dưa, tựa hồ là vì sự tình gì mà khắc khẩu, sau Tào Phi chiến kỵ bị chúng ta bắn đảo, hắn thừa cơ lại dùng mũi tên chi trát ở Tào Thực trước ngực, mưu toan vu oan cùng ta quân……”

Đào Thương thanh âm truyền đến nói: “Chuyện này thả tạm thời không cần lộ ra.”

Bùi Tiền thấy đinh phu nhân nghe lăng, vội hô: “Thừa tướng, đinh phu nhân cùng tào quý nhân bị mạt tướng mang đến.”

Soái trướng nội tựa hồ nhớ tới ngắn ngủi trầm mặc, tiếp theo liền nghe Đào Thương bất mãn thanh âm truyền đến: “Như thế nào không còn sớm báo? Mau đem người mang tiến vào!”

Bùi Tiền lên tiếng, vội vàng lãnh đinh phu nhân cùng tào tiết đi vào.

Thấy hai người tiến vào, Đào Thương cười đứng lên, đối đinh phu nhân nói: “Đinh phu nhân, một đường vất vả mệt nhọc, đào mỗ thực sự hổ thẹn.

Đinh phu nhân gắt gao nhìn chằm chằm hắn, nói: “Đào thừa tướng, ngươi vừa rồi ở trong trướng lời nói, có phải hay không thật sự?”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, tiếp theo giả ngu nói: “Cái gì có phải hay không thật sự?”

Đinh phu nhân gắt gao nhìn hắn: “Đào tương không cần gạt ta chờ, có một số việc vẫn là nói khai hảo!”

Đinh phu nhân trong lòng đối Tào Phi vốn là có hận ý, giờ phút này vừa nghe nói Tào Thực bị hắn hại chết, càng là nội lửa giận hướng hôn đầu óc.

Đào Thương giương lên mi, quay đầu nhìn về phía một bên tào tiết.

Lại thấy tào tiết đầy mặt là nước mắt, nói: “Đào thừa tướng, Tào Thực hắn…… Hắn là thật sự đã chết?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Kỳ thật đi, sự tình cũng là nghe ta thủ hạ lang kỵ sĩ binh nhóm nói, cụ thể là chuyện như thế nào, trước mắt còn không được chứng minh…… Hơn nữa việc này cũng cùng ta không quan hệ, chính là Tư Không gia sự ngươi.”

Tào tiết rốt cuộc chịu đựng không được, gào khóc lên.

Đinh phu nhân trong mắt cũng lập loè ra nước mắt.

Đào Thương thấy thế cũng có chút không đành lòng, hắn đối từ đinh phu nhân nói: “Đinh phu nhân, lần này thỉnh ngươi tới, là tưởng phái người đưa ngươi cùng tào quý nhân trở về, mà chống đỡ tào Tư Không tỏ vẻ ta đối hắn thành ý, ta tưởng cùng tào Tư Không hoà đàm, một lần nữa phân chia lãnh thổ quốc gia…… Quay đầu lại ta làm người chuẩn bị một chút, liền đưa các ngươi qua đi.”

Đinh phu nhân nhìn chằm chằm Đào Thương, nói: “Đào thừa tướng đối lời nói mới rồi, còn không có cấp ra hồi phục.”

Đào Thương hít một hơi thật sâu, nói: “Ta nói, việc này là Tư Không gia sự, huống hồ lại không có chứng cứ rõ ràng, ta như thế nào hồi phục phu nhân? Phu nhân vẫn là đi về trước đi, về sau sự, làm Tư Không chính mình đi tuân chứng là được.”

------oOo------

Chương 812: đinh phu nhân trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đinh phu nhân chung quy không có ở Đào Thương trong miệng lại bộ ra cái gì cụ thể tin tức.

Nhưng cho dù là không bộ ra cái gì tin tức, liền hiện nay mà nói, trước mắt những việc này đối với nàng tới nói, liền vậy là đủ rồi.

Đây cũng là Đào Thương đem các nàng hai cái đưa về cấp Tào Tháo cuối cùng nguyên nhân.

Ở Đào Thương xem ra, nếu là bắt sống chính là Tào Tháo dưới trướng tướng lãnh, chính mình biện pháp này có thể hay không hảo sử thật đúng là khó mà nói, nhưng may mà là Tào Tháo gia quyến dừng ở trong tay của hắn,

Thứ nhất này đó nữ quyến hàng năm không ở tuyến đầu, đối với cái này trung môn đạo, không giống tướng lãnh cùng mưu sĩ giống nhau có thể ngộ như vậy thấu triệt.

Hơn nữa thời cơ đuổi không tồi, vừa lúc đinh phu nhân các nàng lúc trước đã từng bị Tào Phi vứt bỏ quá.

Ở các nàng đáy lòng, các nàng đã nhận định Tào Phi là một cái cái dạng gì người, bởi vậy ở chủ quan ý thức thượng, đinh phu nhân cùng tào tiết liền cảm thấy việc này giống như là Tào Phi loại người này làm.

Đào Thương hòa điền phong cũng chỉ là nương cái này cớ, muốn bôi nhọ Tào Phi một chút, làm Tào Tháo biết sau có thể rối loạn tâm thần, lộ ra một ít sơ hở, như vậy là có thể đủ cấp bên ta lấy cơ hội.

Nhưng là Đào Thương hòa điền phong trăm triệu không nghĩ tới chính là, bọn họ lúc này đây thực sự là mông xảy ra sự tình chân tướng.

Đinh phu nhân cùng tào tiết bị Đào Thương tiễn đi, ở đưa các nàng hồi hướng Tào Tháo quân trại khi, Đào Thương còn làm bộ làm tịch ra cụ một phần cầu hòa thư, tưởng cùng Tào Tháo tiến hành một hồi đàm phán, một lần nữa phân chia lãnh thổ quốc gia.

Tào Tháo đang cùng một các tướng lĩnh nhóm ở trong trướng thương nghị bước tiếp theo tiến công đối sách.

Thượng một lần toàn diện tiến công, Tào Tháo binh phân nhiều lộ, lại là công trại, lại là cạn lương thực, lại là đánh lén Hứa Xương, kết quả không có một đường thành công, làm Đào Thương phòng bị cái kín mít.

Chư tướng lần lượt trở về hướng Tào Tháo hội báo tình huống lúc sau, Tào Tháo tắc không khỏi giơ thẳng lên trời thở dài.

“Đào gia tiểu tử đến người a, người này bên người nhân tài xuất hiện lớp lớp, hợp mưu hợp sức thế lực càng thêm lớn mạnh, phi bình thường có thể so cũng.”

Nhưng cho dù biết trước mắt khó khăn, Tào Tháo cũng không thể từ bỏ tiến công, hắn cần thiết nghiên cứu bước tiếp theo tiến công phương pháp, Trung Nguyên uyên bác thổ địa là hắn mạch máu, là hắn dựng thân chi bổn, hắn vô luận như thế nào, cũng sẽ không từ bỏ.

Liền ở Tào Tháo cùng chúng tướng thương nghị bước tiếp theo kế hoạch khi, thị vệ tới báo, nói là Đào Thương sứ giả đến hành dinh, lại còn có đưa về đinh phu nhân cùng tào tiểu thư.

Nghe xong lời này, ở đây mọi người đều là giật mình không được.

Tào Tháo cũng là ngây ngẩn cả người.

Đào Thương tiểu tặc lại ở chơi cái gì xiếc?

Tào Tháo nhất thời nửa khắc tưởng không rõ, nhưng không có cách nào, liền làm người đem sứ giả thỉnh tiến vào.

Sứ giả tiến vào lúc sau, đối Tào Tháo đệ trình thượng Đào Thương thành ý, cũng nói Đào thừa tướng không đành lòng thương sinh chịu đủ chiến loạn chi khổ, nguyện ý hai nhà hòa thuận, nay chủ động đưa còn đinh phu nhân cùng tào tiết, nếu là hai nhà xác định nghị hòa, tắc lại đưa lên còn lại gia quyến.

Kia sứ giả nói không đợi nói xong, liền nghe Tào Tháo cười ha ha.

“Hành a, Đào Thương tưởng nghị hòa, một lần nữa phân chia lãnh thổ quốc gia? Có thể! Làm hắn lăn trở về Bành Thành đi, đem Kim Lăng cùng Nam Xương chờ mà hết thảy giao cho tào mỗ, kia tào mỗ liền đồng ý cùng hắn giải hòa.”

Kia sứ giả nghe xong lời này, sắc mặt không khỏi đột biến.

Hắn thực nghiêm túc đối Tào Tháo nói: “Tào Tư Không, nhà ta thừa tướng là thiệt tình tưởng cùng ngươi nghị hòa.”

Tào Tháo cười lạnh nói: “Thiệt tình tưởng cùng ta nghị hòa? Hắn giết ta nhi tử, hiện tại còn chạy tới nói muốn cùng ta nghị hòa? Quả thực buồn cười, tào mỗ hận không thể đem hắn rút gân lột da!”

Dứt lời, liền thấy Tào Tháo một phen rút ra bội kiếm, đi đến kia sứ giả trước mặt, đem kiếm đặt tại trên cổ hắn.

“Theo đạo lý, tào mỗ bổn hẳn là chặt bỏ đầu của ngươi, dùng để tế điện ta thực nhi, nhưng xem ở ngươi đem ta thê nữ đưa về tới, tạm tha ngươi một cái mạng chó, trở về nói cho Đào Thương, tào mỗ sớm muộn gì đem hắn họ Đào toàn tộc nghiền xương thành tro.”

Kia sứ giả dọa sắc mặt trắng bệch, cũng đã không có vừa mới năng ngôn thiện biện.

Đối mặt đao thương trước mắt, lại có bao nhiêu người có thể lấy ra dũng khí?

Sứ giả mặt xám mày tro đi rồi, đinh phu nhân cùng tào tiết bị người mang vào soái trướng.

“Phụ thân!” Vừa nhìn thấy Tào Tháo, tào tiết rốt cuộc khống chế không được, lập tức khóc ra tới.

Tào Tháo an ủi một chút chính mình nữ nhi, sau đó lại quay đầu nhìn nhìn đinh phu nhân: “Phu nhân, thực sự là ủy khuất các ngươi.”

Đinh phu nhân lắc đầu nói: “Phu quân đây là nói nơi nào lời nói? Ta chờ điểm này cực khổ tính cái gì, phu quân ở tiền tuyến cùng Đào Thương giao chiến, mới là thật sự vất vả.”

Tào Tháo nghe vậy chua xót cười. com

Đinh phu nhân có một số việc làm trò chư tướng mặt khó mà nói, nàng chỉ nghĩ chờ sau đó phu thê đơn tụ thời điểm, lại đem Tào Phi sự tình nói cho hắn.

Nhưng vì xác nhận có một số việc hay không là thật, đinh phu nhân vẫn là thử hỏi: “Phu quân…… Ta nghe nói, nghe nói, thực nhi có phải hay không đi?”

Vừa nghe đinh phu nhân nói đến này, Tào Tháo trong mắt tức khắc nổi lên lệ quang, vành mắt cũng là biến hồng hồng.

“Là, thực nhi hắn, hắn xác thật đi.” Tào Tháo rất là thương cảm nói.

“Quả nhiên.” Đinh phu nhân thầm than một tiếng, nhưng nàng lại không có nói khác.

Chính là đinh phu nhân lại quên mất một kiện chuyện rất trọng yếu, đó chính là dặn dò một chút tào tiết.

Rốt cuộc, nàng hiện tại trong đầu cũng là loạn thành một đoàn.

Lập tức, liền thấy tào tiết “Oa” một tiếng khóc lớn ra tới: “Phụ thân, thực đệ là bị Tào Phi hại chết, ngươi muốn thay hắn báo thù a.”

Một câu, giống như trọng bàng bom giống nhau, tức khắc ở toàn bộ doanh trại trung khơi dậy sóng to gió lớn.

Sở hữu chiến tướng cùng mưu thần đều kinh ngạc cho nhau lẫn nhau quan vọng, trong lòng nổi lên kinh thiên gợn sóng.

Này tin tức không khỏi cũng quá kính bạo!

Tào Tháo kinh ngạc nhìn tào tiết, sau đó lại quay đầu nhìn nhìn đinh phu nhân, cười nói: “Đứa nhỏ này, ở đào doanh trung đều bị dọa choáng váng…… Đáng giận Đào Tử Độ.”

Tào tiết dùng sức lắc đầu: “Phụ thân, ta không có!”

“Câm miệng, đừng vội hồ ngôn loạn ngữ.” Đinh phu nhân ở phía sau đối tào tiết nghiêm túc khiển trách nói.

------oOo------

Chương 813: máng xối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo nghe xong đinh phu nhân nói, hơn nửa ngày không có phản ứng quá mức tới, hắn ngốc ngốc đứng ở tại chỗ, trong đầu trống rỗng.

Thả bất luận Tào Thực nguyên nhân chết là cái gì, nhưng trước mắt Tào Phi vứt bỏ chính mình mẹ đẻ đệ muội, chuyện này đã là ván đã đóng thuyền, không thể cãi lại.

Nhớ tới Tào Phi lúc ấy quỳ gối chính mình bên chân, ôm chính mình chân khóc rống Tào Thực chi tử thời điểm, Tào Tháo đầu xác liền không khỏi một trận sinh đau.

Tiểu tử này, mặt ngoài nhìn là cái trọng tình trọng nghĩa người, không thể tưởng được cư nhiên như vậy máu lạnh ngoan độc.

Này, này nơi nào là ta nhi tử? Hắn cùng ta nơi nào có một chút giống địa phương?

Trong lúc nhất thời Tào Tháo bi từ giữa tới, ngực một buồn, một trương miệng, cư nhiên trực tiếp từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Đinh phu nhân cùng tào tiết tức khắc đại kinh thất sắc.

“Phụ thân!”

“Phu quân!”

Hai người vội vàng chạy vội tới Tào Tháo bên người, thế hắn vỗ ngực thuận khí.

Tào tiết không trải qua quá chuyện như vậy, nước mắt càng là theo tinh xảo gương mặt lả tả đi xuống lưu.

Ở hắn trong ấn tượng, chính mình cái này phụ thân giống như thiên thần giống nhau, bộ dạng tuy rằng lược hiện nhỏ gầy, nhưng lại cực độ vĩ ngạn, bối cảnh càng là kiên cố dày nặng, ở tiểu nữ hài trong lòng, liền không có phụ thân hắn làm không thành sự tình.

Nhưng là hiện giờ, ở cái này làm người oán giận tin tức lúc sau, cư nhiên liền Tào Tháo đều bị đánh bại trên mặt đất, đáng sợ nhất chính là, hắn cư nhiên liền máu tươi đều nhổ ra.

Thử nghĩ tào tiết lại có thể nào không kinh, có thể nào không sợ?

“Phụ thân! Ngươi cũng không nên làm ta sợ a! Phụ thân! Cầu xin ngươi! Ngươi nhưng ngàn vạn không thể xảy ra chuyện a, ngài nếu là có cái cái gì sơ xuất, làm chúng ta nhưng làm sao bây giờ a?” Tào tiết khóc kêu nói.

Tào Tháo thật mạnh ho khan hai tiếng, không sao cả nói: “Không có việc gì, đừng lo, vi phụ không ngại.”

Tào tiết một bên sát nước mắt, một bên khụt khịt nói: “Không ngại? Không ngại ngài vì sao sẽ hộc máu?”

Tào Tháo cúi đầu hung hăng phỉ nhổ, che miệng nói: “Vừa mới nhất thời tình thế cấp bách, cắn lưỡi đầu.”

Đinh phu nhân: “……”

Không bao lâu, lại thấy Tào Tháo xoa xoa miệng, đối đinh phu nhân nói: “Phu nhân, có một số việc, chúng ta không thể vọng hạ võ đoán, phi nhi tuy rằng xác thật vứt bỏ các ngươi, nhưng cẩn thận nghĩ đến, cũng là vì bảo toàn chính mình tánh mạng, tuy rằng đáng giận, nhưng chung quy là bởi vì ích kỷ chi tâm mà thôi…… Nhưng nếu là nói hắn giết hại thủ túc huynh đệ, cái này tội danh, đã có thể không khỏi có chút quá lớn.”

Đinh phu nhân nhíu nhíu mày: “Phu quân ý tứ, là nói ta cùng tiết nhi lời nói không thật?”

Tào Tháo vẫy vẫy tay, nói: “Đương nhiên không phải, vi phụ làm sao có thể không tin được phu nhân nhân phẩm cùng tiết nhi thuần lương? Chỉ là việc này các ngươi là từ Đào Thương tiểu tặc kia trong miệng nghe tới, cần biết Đào gia tiểu tử giảo quyệt nham hiểm, lòng muông dạ thú, âm hiểm độc ác, tâm độc thủ hận, heo chó không bằng…… Hắn liền không phải cá nhân!”

Tào Tháo ngữ khí mới đầu còn hảo, chính là đương nói đến Tào Tháo thời điểm, cả người phảng phất đều không tốt, càng tiếng mắng càng lớn, lại còn có nghiến răng nghiến lợi.

Đinh phu nhân ngơ ngác nhìn thẹn quá thành giận Tào Tháo: “Phu quân, ngươi còn hảo đi?”

Tào Tháo lập tức phục hồi tinh thần lại, hắn xấu hổ khụ sách một tiếng, nói: “Còn hảo còn hảo, nhất thời tình thế cấp bách, nhất thời tình thế cấp bách, mắng chạy trật.”

Dừng một chút, Tào Tháo tiếp tục nói: “Tóm lại, Đào gia tiểu tử không phải cái gì lương thiện hạng người, này cử rất có khả năng là hắn cố ý vì này, tưởng châm ngòi ta cùng phi nhi cảm tình, phu nhân thiết không thể trung đào tặc chi kế cũng.”

Đinh phu nhân nghe xong Tào Tháo nói, lúc này mới có chút hiểu ra.

Nhưng nàng như cũ là có chút nghi hoặc nhìn Tào Tháo, nói: “Việc này thật sự?”

Tào Tháo dùng sức gật đầu, cười nói: “Tự nhiên là thật.”

Đinh phu nhân thật dài thở dài, nói: “Một khi đã như vậy, kia liền như vậy làm đi, phu quân chính mình hảo sinh đắn đo, ta chờ phụ nhân hạng người liền không nhiều lắm ngôn.”

Nghe xong đinh phu nhân nói, Tào Tháo cũng là cực cảm an ủi.

“Phu nhân như thế hiền huệ, thật là tào mỗ suốt đời chi chuyện may mắn.”

Lại nói nói mấy câu lúc sau, Tào Tháo liền rời đi đinh phu nhân cùng tào tiết sở cư trú lều trại.

Phương vừa ra lều trại môn, Tào Tháo mặt liền lập tức đêm đen tới.

Vẻ mặt của hắn biến nói không nên lời phức tạp, trên má cơ bắp phảng phất đều ở vặn vẹo.

Hắn sải bước đi trở về tới rồi chính mình soái trướng, phương ngồi xuống hạ, liền hướng về phía trướng ngoại hô: “Người tới, gọi Vu Cấm lại đây!”

Sư hổ sĩ thân vệ quân thế Tào Tháo đi tiếp đón Vu Cấm, mà Tào Tháo còn lại là ngồi ở tại chỗ, trừng mắt một đôi chuông đồng đại đôi mắt, com thở hổn hển, trái tim “Thình thịch thình thịch” kịch liệt nhảy lên, cơ hồ đều phải từ hắn trong miệng nhảy ra tới.

Vừa mới đối đinh phu nhân lời nói, thuần túy chính là Tào Tháo đang an ủi nàng mà thôi, Tào Tháo bản thân chính là một cái rất nhiều nghi người, hắn đối Tào Phi làm hiện tại, tự nhiên là tràn ngập không tín nhiệm.

Trấn an quá đinh phu nhân cùng tào tiết lúc sau, Tào Tháo tự nhiên muốn bắt đầu tìm hiểu nguồn gốc.

Không bao lâu, Vu Cấm bị sư hổ sĩ quân tốt đưa tới Tào Tháo trước mặt.

Vừa thấy Tào Tháo, liền thấy ở cấm đơn đầu gối hướng về phía Tào Tháo một quỳ: “Mạt tướng Vu Cấm, gặp qua Tư Không.”

Tào Tháo lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn: “Ngày ấy ngươi đi cứu phi nhi, thực nhi xác chết cũng là ngươi mang về tới, nhưng thực nhi đến tột cùng là chết như thế nào, ngươi có từng thấy sao?”

Vu Cấm nghiêm túc nói: “Mạt tướng đến chiến trường thời điểm, Tứ công tử đã là chết, lúc ấy mạt tướng vô pháp cố kỵ mặt khác, chỉ có thể là cùng kia tào đem hầu thành giao tay, lấy cầu không gây thành càng nhiều mối họa.”

Tào Tháo gắt gao nhìn chằm chằm hắn, nói: “Văn tắc, ngươi là ta dưới trướng thượng tướng, tâm tế như trần, có một số việc, ngươi nếu là không muốn chủ động nói cho ta, cũng ở tình lý bên trong, nhưng nếu là tào mỗ hỏi ngươi, ngươi cũng không nói nói, kia nhưng chính là yêu cầu khác đãi thương thảo!”

Vu Cấm mồ hôi trên trán bắt đầu đi xuống chảy.

“Thực nhi thi thể bị đưa về tới thời điểm, trên người hắn mũi tên khổng giữa là không có mũi tên!” Tào Tháo nheo lại đôi mắt, lạnh lùng nói: “Lúc ấy tào mỗ không hỏi, không đại biểu ta xong việc nghĩ không ra!”

Đối mặt Tào Tháo như vậy chất vấn, Vu Cấm lại tưởng giả bộ hồ đồ, là sợ là không có khả năng.

------oOo------

Chương 814: cơ hội tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Phi hiện tại cũng thực khẩn trương.

Hắn ở chính mình lều trại qua lại đi dạo bước chân, không biết nên như thế nào cho phải.

Đương biết được đinh phu nhân cùng tào tiết bị đưa về tới kia một khắc, Tào Phi liền biết chính mình cái này xem như xong rồi.

Khác không nói, chỉ bằng vứt bỏ mẹ đẻ cùng đệ muội cái này tội danh, chính mình về sau ở Tào Tháo dưới trướng, liền sẽ không có xuất đầu nhật tử, cái gì kế hoạch lớn chí khí, chỉ sợ đều là mây khói thoảng qua.

Nhưng này đó đều là lời phía sau, trước mắt sự tình, là như thế nào đem trước mắt khó xử vượt qua đi.

Tào Phi ở chính mình lều trại trung qua lại xoay vòng vòng, trong đầu lọc đủ loại kiểu dáng lý do thoái thác cùng lý do, nhưng mỗi loại lý do, tựa hồ lại sẽ bị hắn tùy thời lật đổ.

Rốt cuộc, hắn muốn lừa gạt người là hắn thân cha Tào Tháo, đương thời ít có anh kiệt hùng chủ, bình thường lý do thoái thác, chỉ sợ là căn bản lừa bất quá phụ thân hắn.

Liền trước mắt loại tình huống này, hắn là hoàn toàn không có đường ra.

Liền ở Tào Phi có điểm mau tiếp cận điên cuồng thời điểm, lều trại mành bỗng nhiên bị xốc lên.

Tào Tháo cùng Vu Cấm long hành hổ bộ đi vào xong nợ nội, Tào Tháo vẻ mặt âm trầm, Vu Cấm còn lại là hơi mang bất đắc dĩ.

Thân là Tào Tháo thuộc hạ, bị giảo nhập loại chuyện này tới, tự nhiên không phải Vu Cấm mong muốn.

Nhưng phàm là cái minh bạch người đều biết, trộn lẫn nhà mình chủ công sự tình gì, đều không cần hướng hắn gia sự trộn lẫn, thuần thuần chính mình tìm chết tiết tấu.

Nhưng Vu Cấm trước mắt là muốn tránh lại trốn không thoát a.

Tào Tháo cất bước vào Tào Phi soái trướng, vừa muốn nói chuyện, lại thấy Tào Phi bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, bắt lấy Tào Tháo chân, tru lên nói: “Phụ thân, hài nhi không phải cố ý muốn ném xuống di nương còn có các đệ đệ muội muội, chỉ là, chỉ là hài nhi sợ hãi a! Lúc ấy truy binh thật nhiều, khí thế kiêu ngạo, hài nhi lại không giống phụ thân như vậy anh hùng, cho nên liền làm hạ sai sự, phụ thân ngài liền tha thứ hài nhi lúc này đây đi!”

Tào Tháo nhìn quỳ rạp xuống đất Tào Phi, trong ánh mắt hiện lên một tia không đành lòng.

Nhưng hắn ngữ khí vẫn là lạnh như băng: “Không có việc gì, vi phụ tha thứ ngươi lúc này đây, đây đều là việc nhỏ.”

“A?” Một câu trực tiếp đem Tào Phi chỉnh ngốc.

Đem chính mình cả nhà đều cấp ném cho địch nhân, này xem như việc nhỏ?

Phụ thân điểm mấu chốt khi nào biến như vậy thấp?

Tào Phi kinh nghi bất định ngẩng đầu nhìn Tào Tháo gương mặt, nhưng lại phát hiện hắn gương mặt cực kỳ thâm trầm, làm người nhìn không ra chút nào sơ hở.

Tào Phi kinh nghi bất định nói: “Phụ thân ngài không lừa ta?”

Tào Tháo nhàn nhạt nói: “Ta lừa ngươi làm chi? Ngươi trước lên, ta có mặt khác một sự kiện hỏi ngươi.”

Tào Phi chậm rãi đứng dậy, lại thấy Tào Tháo mắng nha, cười ha hả hỏi hắn nói: “Ngươi Tứ đệ là chết như thế nào?”

Tào Phi trong đầu tức khắc “Phanh” một tiếng nổ tung.

“Ta, ta Tứ đệ là bị Kim Lăng binh hầu thành hại chết a.”

“Phải không?” Tào Tháo cười ha hả giơ lên trong tay mũi tên chi, nói: “Nếu hắn là bị hầu thành hại chết, kia vì sao bắn chết hắn này chi mũi tên, cùng ngươi mũi tên giống nhau như đúc?”

Tào Phi hoảng sợ nhìn trong tay hắn kia chi mũi tên, sau đó lại nhìn xem Tào Tháo, đột nhiên một lóng tay Vu Cấm, nói: “Này nhất định là hắn hãm hại với ta, nhất định là hắn trộm ta chiến trường trung mũi tên hồ trung mũi tên!”

Vu Cấm vừa nghe đến này, liền không khỏi cảm khái một tiếng: Tào Phi lúc này là thật xong rồi.

Căn bản là không liên quan mũi tên hồ sự, chính ngươi nói cái gì mũi tên hồ?

Này không lay động sáng tỏ là ngươi thân cha hố ngươi sao?

Ngốc tử!

Đứa nhỏ này vẫn là tuổi nhỏ, đạo hạnh quá thấp a.

Quả nhiên, Tào Tháo sắc mặt đột biến.

Hắn một cái miệng rộng trực tiếp trừu ở Tào Phi trên mặt, chỉ đem Tào Phi trừu bay đi ra ngoài, một mông trực tiếp ném tới trên mặt đất.

Mà hắn môi hạ, trong thời gian ngắn cũng chảy ra máu tươi.

“Ngươi cái này súc sinh! Ngươi liền loại chuyện này cũng làm đến ra tới? Quả thực heo chó không bằng!”

Tào Phi bụm mặt, ngây ngốc nhìn Tào Tháo, đột nhiên hô: “Phụ thân, ta là oan uổng a!”

“Còn dám kêu oan uổng? Ngươi câm miệng cho ta! Tin hay không ta trừu chết ngươi!”

Dứt lời, Tào Tháo quay đầu hướng về phía lều trại ngoại hô: “Người tới a! Người tới!”

Hai gã sư hổ quân sĩ tốt đi đến.

“Đem cái này súc sinh cho ta áp đi ra ngoài, trông giữ lên, trước đói hắn ba ngày!”

Sư hổ quân sĩ tốt ngay sau đó tuân mệnh.

Tào Phi lúc này nóng nảy, hắn hướng về phía Tào Tháo kinh hô: “Phụ thân, ta là oan uổng, ta oan uổng a!”

Nhưng sư hổ quân sĩ binh cũng không để ý kia một bộ, mặc kệ đây là ai nhi tử, chỉ cần là Tào Tháo hạ lệnh bắt, kia ở bọn họ trong mắt liền cùng gia súc vô dị.

Nên trảo phải trảo, một chút không quen.

Không bao lâu, chờ Tào Phi bị mang đi, Vu Cấm ngay sau đó cẩn thận hỏi Tào Tháo nói: “Tư Không tính toán xử trí như thế nào hắn?”

Tào Tháo thân hình quơ quơ, lại là không nói gì.

Vu Cấm ngạc nhiên nói: “Tư Không?”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Tào Tháo ôm đầu, về phía sau va chạm, trực tiếp té lăn quay trên mặt đất.

“Tư Không!” Vu Cấm thấy thế tức khắc nóng nảy, hắn vội vàng chạy tới: “Tư Không, ngài đây là làm sao vậy?”

Tào Tháo dùng sức che lại đầu, nhắm chặt hai tròng mắt, nói: “Ta đau đầu dục nứt, đau đã chết…… Mau, mau tìm y quan tới! Mau!”

“Nặc!”

……

Tào doanh tin tức tuy rằng bí ẩn, nhưng vẫn là lan truyền nhanh chóng, mà giáo sự phủ điều tra năng lực ở toàn bộ đại hán triều đều không người có thể so, tự nhiên dùng nhanh nhất tốc độ thế Đào Thương mang về tin tức.

“Tào Tháo phát bệnh? Phạm bệnh gì?”

“Nghe nói là đầu phong!” Vưu Lư Tử thực nghiêm túc đối Đào Thương nói.

“Nga.” Đào Thương xoa xoa chính mình đôi tay, nói: “Tại đây loại mấu chốt thời khắc, phát bệnh cũng không phải là cái gì chuyện tốt a, này chẳng phải là cho ta một cái thiên đại cơ hội tốt?”

Điền phong lắc lắc đầu, nói: “Thừa tướng vẫn là cẩn thận một ít hảo, Tào Tháo người này thập phần xảo trá, vạn nhất đây là hắn thiết cục, dùng để dụ dỗ chúng ta tiến công, mà chúng ta lầm trung này kế, thật có chút không ổn.”

Đào Thương cười ha hả nói: “Điền công như thế nào biết là hắn thiết hạ cục đâu?”

Điền phong hừ hừ, nói: “Việc này còn không đơn giản, dưới bầu trời này, nào có vài người là đến cái gì đầu phong bệnh, trang bệnh cũng không trang một cái không sai biệt lắm, quả thực buồn cười.”

------oOo------

Chương 815: thừa ngươi bệnh muốn mạng ngươi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiến Khang 5 năm, lúc này khoảng cách trong lịch sử phát sinh Xích Bích chi chiến còn có 5 năm thời gian, Đào Thương tập kết dưới trướng chủ lực binh mã, thừa Tào Tháo phát bệnh, đối này doanh trại phát động quy mô tiến công.

Nếu là đổi thành ngày thường, Đào Thương thế công tuy rằng mãnh liệt, nhưng lại cũng không làm khó được Tào Tháo, ít nhất Tào Tháo nếu là có thể chuẩn xác hạ đạt mệnh lệnh, bên ta cũng sẽ không ở vào quá lớn bị động, liền tính không thắng được, cũng có thể ngăn cản trụ.

Nhưng hiện tại chủ yếu vấn đề là, Tào Tháo đầu đau muốn nứt ra, đừng nói là chỉ huy tam quân tác chiến, giường đều hạ không được.

Tào Tháo nằm trên giường, cả người đổ mồ hôi đầm đìa, trên trán đắp màu trắng phương khăn, mồm to thở hổn hển, cũng tru lên.

“A ~~! A ~!”

Tào Tháo ban đầu cũng phạm quá mức phong bệnh, tuổi trẻ thời điểm còn tính hảo, nhưng theo tuổi tăng đại, phát bệnh tần suất liền biến càng ngày càng cao, hơn nữa theo tuổi tăng đại, mỗi lần phát bệnh thời điểm còn đều là đau cả người thẳng rùng mình.

Đào Thương kiếp trước thời điểm, bên người cũng có người hoạn thượng cùng loại với Tào Tháo như vậy bệnh trạng, bất quá cái kia thời đại người, sẽ không quản cái này bệnh gọi là đầu phong, mà là bị xưng là thần kinh tính đau đầu.

Loại này bệnh giống nhau là rất khó y, đại bộ phận chỉ có thể muốn dược vật giảm bớt.

Đào Thương sở nhận thức cái kia cụ ông, bình quân một tháng đau một lần, đau thời điểm đi bệnh viện xem bác sĩ cũng vô dụng, đại phu cũng là bó tay không biện pháp, chỉ có thể là khai chút thuốc giảm đau hoặc là truyền nước biển giảm bớt một chút bệnh trạng, nhưng hiệu quả cũng là cực kỳ bé nhỏ.

Mỗi lần đều đến là đau thượng mấy ngày, mới có thể khôi phục bình thường, này bệnh ở cụ ông kia giằng co cả đời, mỗi tháng so đại di mụ tới còn đúng giờ đúng giờ, làm người không thể nề hà.

Mà Tào Tháo giờ phút này cũng là loại tình huống này.

Tào Tháo đại doanh ở Hoàng Hà nhánh sông mặt khác một bên.

Mà đi thông đông ngạn đường sông thượng, tổng cộng thành lập tám tòa phù kiều, dùng để làm tào quân đông hướng quan trọng thông lộ.

Mà trước mắt này tám tòa phù kiều, đó là Kim Lăng quân tiến công chủ yếu lộ tuyến.

Đang là ngày mùa hè, nước sông mực nước cực thiển, cho dù là tranh nước sông qua đi, Kim Lăng quân nhưng thật ra cũng có thể qua sông,

Nhưng nước sông lại thiển, cũng có thể cập eo, nếu là ở trong nước qua sông, sẽ đại đại ảnh hưởng tam quân tướng sĩ tiến công tốc độ, đồng thời cũng có lợi cho đối phương người bắn nỏ tiến công, làm bên ta lực phòng ngự biến thành 0.

Như thế, ngược lại là không bằng tấn công phù kiều tới công bằng.

Hai quân người bắn nỏ từng người đứng ở bờ sông một bên, hướng về đối diện mãnh liệt bắn tên.

Kim Lăng quân một phương từ Hứa Chử, Kỷ Linh, Tang Bá chờ bước chiến hãn tướng cầm đầu, suất binh đoạt công phù kiều.

Mà tào quân đội mặt cũng không hàm hồ, sư hổ quân đứng mũi chịu sào, bôn thượng phù kiều ngăn trở Hứa Chử một chúng.

Hứa Chử múa may đại khảm đao, ở trong đó một tòa phù kiều thượng một đường về phía trước, không ngừng chém giết vây công đi lên sư hổ quân tướng sĩ, trong tay hắn chuôi này cực đại trảm mã đao mỗi lần vung lên, liền ít nhất sẽ đem có hai gã tào quân quân tốt từ trên cầu trực tiếp đánh vào nước trung.

Mà nước sông bị tử vong quân sĩ máu tươi xâm nhiễm, biến huyết hồng huyết hồng, làm người nhìn nhìn thấy ghê người, tâm kỵ mạc danh.

Hứa Chử giống như một con man ngưu giống nhau đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, ở hắn dẫn dắt hạ, hổ vệ quân các binh lính ở phù kiều thượng đang nhanh chóng hướng về đối diện đẩy mạnh.

Mà tưởng ngăn trở một đầu man ngưu, biện pháp tốt nhất, chính là dùng mặt khác một đầu man ngưu đi chắn hắn.

Sư hổ quân đô úy Điển Vi cầm trong tay hai thanh đại thiết kích, tự mình bước lên phù kiều, cùng Hứa Chử hội chiến.

Hai người kia, cũng coi như là kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

“Ầm!” Hai người liền lời nói đều không hỏi, trực tiếp ở phù kiều ở giữa giao thủ, hai người binh khí ở phù kiều ở giữa va chạm ở cùng nhau, phát ra thật lớn tiếng gầm rú, chấn đến bọn họ hai người phía sau sĩ tốt đều không khỏi về phía sau thoáng lui một lui.

Này hai người giao thủ, hoàn toàn không màng bên cạnh, vẫn là tiểu tâm vì thượng, nếu là bị dính lên đã có thể xui xẻo.

Điển Vi dùng thiết kích giá Hứa Chử chiến đao, nhe răng nói: “Hứa Trọng Khang, lúc này đây chính là chính ngươi tìm chết! Cư nhiên

dám đến công nhà yêm đại doanh, nơi này đó là ngươi nơi táng thân!”

Hứa Chử cười lạnh nói: “Điển Vi, thiếu tại đây hư trương thanh thế! Đừng tưởng rằng yêm không biết, Tào Tháo hiện giờ phạm vào đầu phong ngoan tật, liền giường đều đứng dậy không nổi, các ngươi tào doanh chư tướng vô đầu, hắc hắc, ngươi nếu là thức thời, chịu quy thuận thừa tướng, lão tử nhưng thật ra có thể thả ngươi một con ngựa, ở thừa tướng trước mặt cho ngươi cầu tình, làm ngươi sau này cùng ta đương tuỳ tùng, như thế nào?”

Này một phen nói xong, Điển Vi trong lòng cả kinh, trong tay song thiết kích hơi hơi lung lay nhoáng lên.

Điểm này rất nhỏ động tác cũng không có tránh được Hứa Chử pháp nhãn, hắn cười ha ha, rút về trảm mã đao, tiếp tục hướng Điển Vi phát động mãnh liệt tiến công.

Điển Vi hồi qua thần, hô lớn một tiếng: “Họ hứa, ngươi thiếu tại đây lừa người! Xem ta bắt ngươi mệnh tới!”

……

Cùng lúc đó, Tào Tháo soái trướng nội, tiền tuyến cấp báo một cái tiếp theo một cái đưa đến hắn trước mặt.

Nhưng Tào Tháo hiện tại chỉ là che lại đầu, đau liền một câu hoàn chỉnh nói đều nói không nên lời, lại như thế nào có thể hạ đạt chính xác chỉ thị?

Mà liền ở cái này thời khắc nguy cơ, Tuân Du đứng ra đối mọi người nói: “Trước mắt Tư Không bệnh nặng không thể quản lý, mà Đào Thương quân đối ta chờ tấn công cực cấp, cần phải có một vị tướng quân đứng ra chủ trì đại cục, ra lệnh, com lấy ổn định quân tâm!”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi.

Tại đây thời khắc mấu chốt, ai có cái này quyết đoán cùng uy vọng, có thể suất lĩnh chư tướng ngăn cản đào quân đâu?

Họ khác tướng lãnh căn bản là không ở suy xét trong phạm vi, tào quân chủ yếu lực lượng vẫn là ở tông tộc tướng lãnh trong tay, có thể thế Tào Tháo tuyên bố hiệu lệnh, chỉ có tông tộc tướng lãnh mới có thể.

Đáng tiếc Tào Nhân trước mắt ở Trần Lưu, nếu là có hắn ở, tắc hết thảy thuận lý thành chương sẽ tự từ hắn chủ trì.

Đến nỗi những người khác, Hạ Hầu Đôn cùng Tào Hồng đã chết, mà dư lại Tào thị tông tộc trung, có uy vọng chỉ huy toàn cục người chỉ có……

“Thỉnh Diệu Tài thúc chủ trì đại cục!” Hạ Hầu thượng cất bước ra ban, đối Hạ Hầu Uyên chắp tay ngôn nói.

Chúng tướng cũng biết trước mắt lấy tư lịch mà nói, chỉ có Hạ Hầu Uyên có thể gánh này trọng trách, vì thế sôi nổi đứng ra, thỉnh Hạ Hầu Uyên chủ trì đại cục.

Chỉ có Tuân Du cùng Trình Dục đám người lẫn nhau lo lắng cho nhau liếc mắt nhìn nhau.

Hạ Hầu Uyên năng lực nhưng thật ra không có gì nhưng nói, ở tam quân trung uy vọng cũng đủ, vấn đề chính là hắn tính cách quá mức cương ngạnh.

Nhưng trước mắt sự cấp, lại cũng bất chấp mặt khác.

Hạ Hầu Uyên nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, không nói hai lời, ngay sau đó đối chư tướng nói: “Đào quân tiến đến tiến công, nếu là làm cho bọn họ vượt qua phù kiều, tắc thế nguy rồi, chư vị tướng lãnh chạy nhanh thu thập bản bộ nhân mã, tùy ta đi trước bờ sông chỗ, nghĩ cách ngăn trở trụ đào quân thế công!”

“Nặc!”

Vừa nghe Hạ Hầu Uyên nói, Trình Dục vội vàng nói: “Diệu Tài tướng quân, lúc này không thể nóng vội.”

------oOo------

Chương 816: Quách Gia hô ứng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phù kiều chi tranh, khảo nghiệm chính là hai bên tinh nhuệ nhất bước chiến binh đem thực lực, mà hai bên người bắn nỏ, còn lại là tại hậu phương hai bờ sông bên cạnh phối hợp tác chiến, có thể nói bọn họ đều là trực tiếp tham dự giả.

Nhằm vào phù kiều tranh đoạt chiến, nhất vô dụng, ngược lại là thành ngày xưa gian ở trên chiến trường, đánh sâu vào ở phía trước nhất kỵ binh.

Chính ngọ dương quang hoảng người đôi mắt đều không mở ra được, mà ánh mặt trời bắn ở nước sông trung, càng là đem tám giá phù kiều thượng tình huống đều chiếu xạ trong sáng, nước sông phản xạ ra tới bảy màu quang huy, cùng những cái đó bọn lính máu tươi giao tạp ở bên nhau, nhìn mỹ lệ, kỳ thật làm nhân tâm trung phát mao.

Cảnh sắc mỹ lệ, nhưng lại tựa như địa ngục giống nhau.

Kim Lăng quân quân chủ lực một bộ phận ở phù kiều thượng đoạt sát, mà càng nhiều trung quân chủ lực còn lại là ở bờ biển bài khai một cái hoành trận, quân thế liên miên mười dặm chi khoan.

Kim Lăng quân quân dung chỉnh tề, cờ xí tung bay, giáp trụ loá mắt, càng kiêm trong đó nhiều có kỵ binh, một đường đi tới, chỉ là mang theo bụi mù, liền có thể cách xa nhau vài dặm nhìn thấy.

Mà bờ sông đối diện, tào quân doanh trại tắc liền ở phía trước, Hạ Hầu Uyên yêu cầu các bộ chiến tướng sôi nổi xuất chiến, tọa trấn với phù kiều lúc sau, xem này trạng thái, tử thủ chi thế không cần nói cũng biết.

Đào Thương ở bên ta quân trong trận, giục ngựa qua lại chạy vội, quan khán đối diện đội hình, khóe miệng lộ ra mỉm cười.

“Quân địch đánh ra tới đạo kỳ tuy rằng là ‘ Tư Không tào ’, nhưng thực hiển nhiên, này cùng Tào Tháo ngày thường bài binh bố trận không hợp, cũng không biết là cái nào tào đem thay chủ trì? Ngoan cố chống cự, không có gì hảo trái cây ăn.” Đào Thương một bên quan sát tình thế, một bên lẩm bẩm.

Vừa mới từ Hà Bắc bị điều đến trước trận tới dắt chiêu hòa điền dự theo sát ở Đào Thương mã sau.

Dắt chiêu đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, ngài lần này trọng dụng Hà Bắc binh tướng, ta chờ thật là cảm kích, vì đối phó Tào Tháo, ở tới phía trước, ta chờ đã dựa theo thừa tướng yêu cầu, rất nhiều đoạt làm qua sông chi vật, chỉ chờ thừa tướng hạ lệnh, liền có thể mạnh mẽ qua sông!”

Điền Dự cũng là nói: “U Châu binh tướng, nguyện vì tiên phong!”

Đào Thương cảm khái hướng về phía hai người gật gật đầu, nói: “Quả nhiên là trung can nghĩa đảm, điền phong nói quả nhiên không sai, tố nghe Hà Bắc nhiều hơn tuấn kiệt, hôm nay liền thừa cơ hội này làm ta kiến thức một chút các ngươi bản lĩnh, buông tay đi làm đi!”

“Nặc!”

“Ô ô ô ~~!”

Một trận vang dội sừng trâu tiếng vang triệt trên cao.

Ngay sau đó, liền thấy Trương Hợp, Cao Lãm, mã duyên, cán bộ cao cấp, Thuần Vu quỳnh, Mạnh đại, Đặng thăng, phùng lễ, hạ chiêu, vương ma, gì mậu, nghiêm sưởng chờ Hà Bắc anh kiệt, chỉ huy bọn họ binh lính, khuân vác vô số từ cây gậy trúc sở làm trường thang hướng về bờ sông biên chạy băng băng mà đến.

Này vô số trường cây gậy trúc đều là dùng một sợi một sợi trường trúc chế tác xong buộc chặt mà thành, đối mặt này mấy trượng khoan sông, này đó giản dị tự nhiên đồ vật thoạt nhìn tựa hồ cũng không sẽ khởi cái gì đại tác dụng.

Nhưng sự thật đều không phải là như thế.

Bởi vì có thể thắng ở số lượng thượng.

Đương những cái đó vô số trường trúc thang từ giữa không trung bị đáp dừng ở bên ta bờ sông duyên thượng khi, tào quân các tướng lĩnh sắc mặt tức khắc thay đổi.

“Mau! Mau ngăn trở bọn họ!”

Nhưng hiện tại kêu này đó cũng đã chậm.

Lại thấy thân là Hà Bắc thượng tướng Trương Hợp cái thứ nhất xoay người xuống ngựa, dẫm đạp những cái đó dễ toái dễ chiết “Trúc kiều”, hướng về phía phía sau các binh lính hô: “Đều cho ta tiến lên!”

“Xuống ngựa!”

“Xuống ngựa!”

“Xuống ngựa!”

Kỵ binh chiến tướng cùng kỵ quân sĩ binh sôi nổi xoay người xuống ngựa, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, dẫm đạp kia dễ toái cây gậy trúc, hướng về đối diện trận địa gào thét vọt qua đi.

Hạ Hầu Uyên cũng là nóng nảy, ngăn chặn quân địch qua sông, là hắn căn bản nhất chiến sách.

Này không khoan không vội sông nhỏ, đối với tào quân tới nói, không thể nghi ngờ là tốt nhất thiên nhiên cái chắn, nếu là bị quân địch liền như vậy phá, chủ trại kham ưu.

Hạ Hầu Uyên cũng là xoay người xuống ngựa, hướng về phía phía sau tào đem cùng tào quân nhóm nói: “Xuống ngựa! Ngăn lại Kim Lăng tặc!”

Lấy Tào Thuần, Lý Điển, Nhạc Tiến, Vu Cấm, Bàng Đức, Diêm Hành, hoàng Thiệu, gì nghi, Bùi nguyên Thiệu đám người cầm đầu tào quân các tướng sĩ sôi nổi xoay người xuống ngựa.

Giờ này khắc này, lại cũng không rảnh lo mặt khác.

Tào quân các tướng sĩ cũng là bước lên những cái đó cây gậy trúc, cùng Kim Lăng quân cận chiến tương bác, triển khai một hồi một tấc vuông nơi kịch liệt ác chiến.

Mà bởi vì hai quân ong nhộng mà thượng, thật nhiều phù kiều cũng là bởi vì bất kham gánh nặng mà bị áp đoạn, tào quân cùng Kim Lăng quân các binh lính liền sôi nổi rơi vào trong nước.

Nhưng là ở trong nước, bọn họ cũng hoàn toàn không ngừng lại, lẫn nhau cho nhau tiến công, cho nhau ẩu đả, đem nước sông trộn lẫn càng thêm đỏ tươi.

Hạ Hầu Uyên tại hậu phương khí cả người phát run.

Này đó Kim Lăng quân liền dùng này rất nhiều lâm thời khâu mà thành trúc thang phù kiều liền phải xung phong liều chết lại đây cùng bên ta chống lại, dẫn tới bên ta phòng thủ trận doanh không thể không làm ra thay đổi, rất nhiều binh tướng từ bỏ chiến mã, chạy vội tới thủy thượng cùng đối phương liều mạng.

Này hoàn toàn không phải hắn muốn làm, nhưng cố tình không thể nề hà.

Hạ Hầu Uyên dùng roi ngựa tử lăng không hung hăng trừu một chút, uu k a nsh u phát ra “Bang” một tiếng giòn vang, lớn tiếng kêu lên: “Đào Thương cẩu tặc! Khinh người quá đáng!”

Đối diện chiến cuộc trung Hạ Hầu Uyên thẹn quá thành giận, mà mặt khác một bên, Đào Thương lại có vẻ phi thường bình tĩnh.

Nhưng này bình tĩnh cũng bất quá chỉ là mặt ngoài mà thôi, rốt cuộc tào quân chiến lực không tầm thường.

Đào Thương nhẹ nhàng xoa xoa chính mình đôi tay, trong đầu tư duy bay nhanh xoay tròn, hắn đang ở cấu tứ bước tiếp theo kế hoạch.

Không bao lâu, lại thấy Bùi Tiền phi mã từ trước tuyến chạy băng băng trở về.

“Thừa tướng, tào quân thế không nhỏ, Hà Bắc quân qua sông quân trận bị ngăn cản, hai bên chém giết hung mãnh, muốn hay không phái Kim Lăng kỵ binh xuống ngựa trợ chiến?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Lại chờ một chút, không vội…… Ta còn có cuối cùng một nước cờ, chờ kia bước cờ hạ ra tới lúc sau, chính là chúng ta toàn thể phát động phản kích thời khắc.”

Nói đến này, Đào Thương quay đầu nhìn một hồi phương bắc.

Bên này trận này đại chiến, không hề nghi ngờ sẽ tác động một khác chỗ yếu địa xu thế, mà chính mình vì ứng đối kia chỗ yếu địa, đã làm tốt an bài bố trí.

Hiện tại liền nhìn xem họ Quách có thể hay không lĩnh hội tới rồi.

……

Trần Lưu thành.

“Quách tiên sinh, thám tử tới báo, hình như là thừa tướng đối tào quân phát động quy mô tiến công, lúc này đây không phải hư trương thanh thế, là thật đánh! Nghe nói tình hình chiến đấu kịch liệt, hai bên tướng sĩ cơ hồ đều gia nhập đi vào!”

Quách Gia bừng tỉnh loát chính mình “Giả chòm râu”, trong lúc nhất thời lại là lâm vào trầm tư.

------oOo------

Chương 817: Trần Lưu chi biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thân là Đào Thương dưới trướng đệ nhất mưu chủ, cũng là quan có quỷ tài danh hiệu nam nhân, Quách Gia ý nghĩ cùng ý tưởng tự nhiên cùng người thường không quá giống nhau.

Mà Đào Thương là từ hậu thế tới, tự nhiên cùng thời đại này người ở ý nghĩ thượng cũng là có chút không giống nhau.

Đây cũng là Đào Thương cùng Quách Gia có thể tại như vậy nhiều năm ở chung trung, biến càng ngày càng ăn ý quan trọng nguyên nhân chi nhất.

Bởi vì bọn họ hai người đều không xem như người bình thường.

Điểm này, Bào Thao cùng Bào Trung lần này khắc sâu lĩnh hội tới rồi.

Kỳ thật hai người bọn họ hiện tại có điểm hối hận.

Lúc trước vì cái gì đáng chết bất tử, cố tình thượng Đào Thương tặc thuyền?

Làm cho chính mình hai huynh đệ từng ngày lo lắng hãi hùng.

Nhưng là chuyện tới hiện giờ, hai người tưởng cái gì đều đã chậm, bọn họ hiện tại đã không có đường lui, chỉ có thể đi theo Quách Gia cùng nhau, theo này một con đường đi tới cuối.

Bọn họ tại nội tâm trung, chỉ có thể cầu nguyện Đào Thương ngày sau có thể đối bọn họ tốt một chút, không cần cô phụ bọn họ hiện tại như vậy vất vả.

Không ra Quách Gia sở liệu, Tào Nhân thực mau liền phái người tìm nhị đem tiến đến cùng mọi người thương nghị cứu viện sự tình.

……

Tào Nhân ở Trần Lưu thành bên trong phủ chính sảnh, tập trung dưới trướng sở hữu quân hầu trở lên võ tướng.

Bọn họ chia làm hai cái phương trận, các đứng ở một bên, hai mặt đều là đen nghìn nghịt một bên, lẫn nhau châu đầu ghé tai, sử thính đường nội cãi cọ ồn ào một mảnh.

Lúc này không phải do bọn họ không nháo, rốt cuộc Tào Tháo được bệnh cấp tính sự tình, phi thường ảnh hưởng quân tâm.

Tuy rằng chủ doanh phương diện cực lực phong tỏa, nhưng cuối cùng tin tức vẫn là truyền tới Trần Lưu.

Dựa theo trước mắt loại tình huống này tới xem, Đào Thương quân bắt đầu toàn lực tiến công tào quân hành động, tự nhiên là không có giấu diếm được Tào Nhân thám tử hai mắt, trước mắt đào, tào hai bên đã tiến vào chém giết sống mái với nhau giai đoạn khẩn trương, mà thân là tào quân trọng trấn Tào Nhân, tự nhiên là không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hắn trong lòng giờ phút này đã quyết định chủ ý, muốn đi trước chi viện Tào Tháo.

Chỉ là chi viện Tào Tháo, này Trần Lưu thành lại nên làm cái gì bây giờ?

Cần thiết lưu lại có năng lực thả không có nhị tâm người tới thế hắn trấn thủ.

Chính là người này tuyển hẳn là tuyển ai đâu?

Tào Nhân cân nhắc tới cân nhắc đi, này đó thủ hạ quân hầu giáo úy đều là Duyện Châu các nơi huyện phủ lâm thời trưng dụng, nói thật Tào Nhân theo chân bọn họ cũng không quen thuộc.

Loại này thời khắc, hắn thật là không có phương tiện tùy ý ủy nhiệm cho bọn hắn như vậy nhiệm vụ.

Bất quá nếu là thật đánh thật luận, hắn trong lòng thật đúng là chính là có một cái chọn người thích hợp, đó chính là Bào Thao.

Trải qua này vài lần đột phát sự kiện, Bào Thao đối đột nhiên sự kiện ứng đối trình độ, cùng hắn trung can nghĩa đảm gián ngôn, lệnh Tào Nhân ấn tượng khắc sâu, phi thường thích.

Tào Nhân trong lòng cơ bản đã quyết định, nếu là ở này đó người giữa điều động một cái lâm thời thế chính mình trấn thủ thành trì, Bào Thao không hề nghi ngờ chính là tốt nhất người được chọn.

Nhưng Trần Lưu thành rốt cuộc sự tình quan trọng đại, không thể dễ dàng phó thác, cho dù là Bào Thao thực phù hợp Tào Nhân tâm ý, nhưng hắn cũng muốn cẩn thận châm chước, rốt cuộc không phải việc nhỏ, còn phải lại cẩn thận khảo sát một phen.

Đãi dưới trướng chư giáo úy, quân hầu đều đến đông đủ lúc sau, Tào Nhân ho nhẹ một tiếng, nói: “Chư vị, trước mắt tình thế nguy cấp, Tư Không bổn trận bị Kim Lăng quân tấn công cực cấp, hai bên ở doanh trại trước bờ sông biên đã là ác chiến lâu ngày, thám mã tới báo, Đào Thương quân thế công hung mãnh, đại trại kham nguy, ta ngang vì Tư Không cấp dưới, giá trị này nguy cấp thời khắc, không thể sống chết mặc bây, cần đến xuất binh cứu giúp!”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, phần lớn á khẩu không trả lời được.

Lúc trước Tào Nhân tuyển này đó quận huyện thủ binh thời điểm, vì phòng ngừa nội loạn, đặc cùng Tuân Úc thương lượng, gửi công văn đi trưng cầu, có tự nguyện tới hết thảy không cần, mà những cái đó không có chờ lệnh, ngược lại là bị Tào Nhân chiêu mộ tới.

Này sách lược coi như khi tới nói xác thật không sai, ít nhất này đó huyện thành binh tướng đều không có bị Đào Thương mê hoặc, không có nhị tâm.

Nhưng bọn hắn cũng có một cái khuyết điểm, đó chính là không có bốc đồng.

Thủ vững tạm được, nhưng nếu là tiến công, bọn họ nhưng chính là kém không ít nhuệ khí.

Rốt cuộc có thể tiến công, có đảm lược, lúc trước Tào Nhân cũng không dám hướng Trần Lưu trong thành triệu.

Nghe xong Tào Nhân hỏi chuyện, mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, đều sôi nổi đem đầu đi xuống một thấp, ai cũng không dám nhìn hắn liếc mắt một cái.

Loại này thời khắc, như vậy mẫn cảm vấn đề, ai dám dễ dàng tiếp lời?

Nhìn những người này bộ dáng, Tào Nhân trong lòng có chút nín thở.

Này đó hỗn trướng, ngày thường cầm Tư Không bổng tiền, chịu này che chở, hiện giờ thế nguy, yêu cầu bọn họ thời điểm, một đám lại đều là này phúc điểu dạng!

Liền ở Tào Nhân cắn răng giận dỗi thời điểm, lại thấy Bào Thao đứng dậy.

“Tướng quân, đào quân có bị mà hướng, Trần Lưu lại là liên quan đến Trung Nguyên mạch máu, tướng quân thiết không thể nhẹ động a.”

Trước hai lần Bào Thao không cho Tào Nhân ra khỏi thành, Tào Nhân ở trong lòng nhưng thật ra đối hắn rất nhiều tán thưởng, nhưng lúc này đây, lại không phải.

Tào Nhân lạnh lùng nhìn hắn: “Như thế nào? Bào tướng quân cảm thấy bổn đem không nên ra khỏi thành?”

Nói lời này thời điểm, com này trong giọng nói rõ ràng có vài phần hàn ý.

Tào Nhân ngữ khí không tốt, Bào Thao ngược lại là tinh thần rung lên.

Này Tào Nhân biểu hiện, quả nhiên là giống như Quách Gia theo như lời, cùng bình thường đại không giống nhau.

Kể từ đó, Bào Thao trong lòng liền càng có đế —— này thuyết minh quách tiên sinh nói rất đúng a!

Lập tức, lại thấy Bào Thao thanh thanh yết hầu, đối Tào Nhân nói: “Trần Lưu thành không rời đi tướng quân, tại hạ nguyện ý chờ lệnh, cùng ta huynh đệ cùng nhau ra khỏi thành đi viện trợ Tư Không, thỉnh tướng quân tọa trấn thành trì, bảo Trần Lưu không mất!”

Một câu nói xong, lại thấy Tào Nhân tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn tả suy nghĩ, hữu cân nhắc, lại trăm triệu không nghĩ tới là như thế này một loại tình huống.

Tào Nhân đứng lên, nghiêm túc nhìn Bào Thao, vừa định nói chuyện, lại thấy một bên Bào Trung vội vàng nói: “Huynh trưởng, ngươi đừng xúc động, Đào Thương quân đều là hổ báo sài lang, chỉ bằng ngươi ta, nơi nào là đối thủ của hắn?”

Dứt lời, lại thấy Bào Trung đối Tào Nhân nói: “Ta huynh trưởng nhất thời nói bậy lỗ mãng, va chạm tướng quân, còn thỉnh tướng quân không cần cùng hắn chấp nhặt!”

Tào Nhân vừa thấy Bào Trung bộ dáng, không khỏi khí cười.

Đồng dạng đều là huynh đệ, như thế nào tương phản lại lớn như vậy?

Bất quá như vậy gần nhất, nhưng thật ra càng có vẻ Bào Thao chân thành.

Tào Nhân vốn dĩ suy nghĩ lần này ra khỏi thành, nếu là làm Bào Thao thủ thành, vậy đem Bào Trung mang đi, nói không chừng cũng có thể làm con tin, cho rằng hạn chế.

------oOo------

Chương 818: chiến Tào Nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Nhân đem thành trì để lại cho Bào Thao, chính mình còn lại là suất lĩnh Trần Lưu trong thành tinh nhuệ binh tướng, thẳng đến Đào Thương đại doanh mà đi.

Tào Nhân thân là Tào Tháo dưới trướng quan trọng tướng lãnh, cũng là nhất am hiểu dụng binh một vị, làm việc tự nhiên là sấm rền gió cuốn.

Hắn hạ quyết tâm, suất binh thẳng đến Đào Thương đại doanh mà đi.

Thân là Tào thị tông tộc đệ nhất tướng lãnh, Tào Nhân tự nhiên không thể tại đây loại thời khắc mấu chốt lui về phía sau, hắn muốn thay Tào Tháo chia sẻ áp lực, tan rã Đào Thương lần này tiến công.

Một hàng binh mã thẳng để Đào Thương đại trại, hành động tốc độ cực nhanh, trên đường, Tào Nhân hỏi phía sau tào hưu nói: “Văn liệt, lần này tùy ta xuất chiến đào doanh, ngươi nhưng sợ không?”

Tào hưu phóng ngựa chạy băng băng, niên thiếu trên mặt tất cả đều là vui sướng chi sắc.

“Thúc phụ nói sao lại nói như vậy? Chớ có mông Tư Không hậu tán, bị dụ vì Tào gia ngàn dặm câu, tự nhiên không hổ này danh, vì Tào thị nghiệp lớn xuất lực! Hưu nói lần này tùy thúc phụ xuất chiến đủ có thể nắm chắc thắng lợi, chính là đã chết, cũng chết oanh oanh liệt liệt chết có ý nghĩa, có gì sợ thay?”

Tào Nhân vừa lòng gật gật đầu, nói: “Ngươi có thể có này tâm, ta liền yên tâm! Đào Thương không phải phàm nhân, quỷ kế chồng chất, khó bảo toàn sẽ không ở đại doanh nội lưu lại trọng binh, một

trận chiến này quả thật là mấu chốt một trận chiến, nhưng đồng thời cũng chắc chắn là gian khổ một trận chiến."

Tào hưu nói: "Tướng quân yên tâm, ta biết ngài là ý gì, hưu đã làm tốt chuẩn bị!"

"Hảo, như thế, ta liền yên tâm!"

Không bao lâu, Đào Thương đại trại đã xuất hiện ở Tào Nhân đám người trong tầm nhìn.

Tào Nhân lệnh cưỡng chế tam quân tướng sĩ dừng lại bước chân, cũng tại chỗ liệt trận.

Hắn giá mã ở trước trận, qua lại nhìn quét phía sau tinh nhuệ binh tướng nhóm.

Không bao lâu, lại thấy Tào Nhân giương giọng nói: "Các ngươi những người này trung, năm đó có rất nhiều là tùy ta cùng đi ra tiếu huyện, lúc ấy ta từng chính miệng hứa hẹn quá, ta nhất định sẽ mang các ngươi tồn tại trở lại tiếu huyện."

Ngừng lại một chút, Tào Nhân tiếp tục nói: "Nhưng là cho đến ngày nay, mười mấy năm qua đi, là ta nói lỡ, rất nhiều lão huynh đệ thiệt hại ở đại hán các nơi châu quận huyện thành, hoặc là sơn dã sông nước, là ta thực xin lỗi bọn họ, uổng phí ta năm đó hứa hẹn……"

Nói đến này, Tào Nhân nghiêm mặt, lại nói: "Chính là hôm nay, Tư Không lâm vào nguy cơ, ta chờ lại không thể không cứu! Ngày xưa hứa hẹn, bổn đem không có làm được, là bổn kinh xin lỗi chư vị, đãi này chiến qua đi, bổn đem nguyện đem tính mạng hoàn lại năm đó chi ngôn! Để báo mấy năm nay thiệt hại ở trên sa trường chư vị lão huynh đệ nhóm, an ủi này anh linh với dưới chín suối."

Liền ở ngay lúc này, lại thấy một người thiên tướng đánh mã đi ra, hắn hơi hơi mỉm cười, vĩ ngạn thân hình hơi hơi trước cung ngữ điệu bằng phẳng mà nói: "Nguyện tùy tướng quân tắm máu chiến trường."

Giọng nói lạc khi, liền thấy hắn phía sau, những cái đó tào quân kỵ binh nhóm các mặt hiện lạnh thấu xương sát khí, giơ lên cao trong tay binh khí, lên tiếng hô lớn.

“Giết địch báo quốc!”

“Nguyện tùy tướng quân huyết chiến rốt cuộc!”

“Thề sống chết đi theo Tư Không đại nhân!”

Tào quân các tướng sĩ thần sắc tuy rằng bình tĩnh, nhưng ngữ điệu lại hào khí tận trời, thanh chấn tận trời đủ có thể vang động núi sông.

Tào Nhân nghe xong lời này, hốc mắt đỏ lên tức khắc nước mắt tung hoành.

Giá trị này gian nan thời khắc, hắn có thể dựa vào chỉ có này đó lâu tùy hắn ở chiến trường chinh chiến lão binh.

Những năm gần đây, hắn đem bọn họ dung mạo, mỗi một cái đều chặt chẽ ghi tạc trong lòng.

Không bao lâu, lại thấy Tào Nhân vừa chuyển đầu ngựa, xa xa nhìn nơi xa Đào Thương đại doanh, trong lòng một hoành.

Hắn giơ lên cao hai tay lên tiếng cuồng hô: “Các tướng sĩ, tùy ta anh dũng giết địch…… Hướng a!”

Tào quân sĩ tốt nhóm theo Tào Nhân cùng nhìn về phía đào doanh phương hướng, một đám biểu tình hưng phấn đồng thanh đáp lại: “Anh dũng giết địch……” Tiếng hô như sấm xông thẳng trời cao.

Tào hưu cũng là nhìn lên thiên khàn cả giọng hô: “Anh dũng giết địch!”

Tào quân hung mãnh như nước xông ra ngoài, tam quân tướng sĩ không một người lạc hậu.

……

Chủ trại trong vòng, Thái Sử Từ hạng nặng võ trang, suất lĩnh một chúng tinh binh cường tướng, nhìn nơi xa hướng về bên ta chạy băng băng mà đến tào quân, trên mặt không khỏi lộ ra khâm phục thần sắc.

Thái Sử Từ phía sau, Hồ Tài cho hắn truyền lên trường kích.

“Tướng quân, Tào Nhân binh tướng giết qua tới!”

Thái Sử Từ tiếp nhận trường kích, thở dài: “Này chi binh mã, cùng chúng ta ban đầu giao phong quá tào quân, không giống nhau!”

Hồ Tài không quá lộng minh bạch hắn ý tứ, không đều là tào quân tướng sĩ sao? Sẽ có cái gì không giống nhau địa phương?

Nhưng trước mắt lúc này, Thái Sử Từ không có thời gian đi cấp Hồ Tài suy nghĩ cẩn thận, hắn giơ lên cao chiến kích, giương giọng nói: “Nổi trống! Xuất binh!”

Xung phong trống trận ở đào doanh trung mãnh liệt nổ vang.

Mà Thái Sử Từ còn lại là đầu tàu gương mẫu, suất lĩnh các tướng sĩ giải khai bên ta doanh trại, vượt qua sừng hươu, chút nào chưa từng có điều đình trệ.

Không bao lâu, đại doanh ở ngoài, trên chiến trường Thái Sử Từ quân cùng Tào Nhân quân gắt gao dây dưa ở cùng nhau.

Hai bên sĩ tốt đều giết đỏ cả mắt rồi, dùng hết toàn lực, hàm hô ác chiến, ở trống trận thanh thúc giục trung một đám anh dũng khi trước dũng mãnh không sợ chết, ẩu đả càng thêm thảm thiết.

Mà cùng lúc đó, phụng mệnh mai phục tại đại doanh phụ cận A Phi cùng hoàng tự, cũng là suất lĩnh hai chi tinh nhuệ, từ đồ vật hai cái phương hướng vọt tới, bọn họ cùng Thái Sử Từ hô ứng, trình bao kẹp chi thế, đem Tào Nhân binh tướng gắt gao khóa lại trong đó.

A Phi cùng hoàng tự từng người chỉ huy tả hữu hai cánh phương trận vững bước đẩy mạnh, trên chiến trường Kim Lăng quân giống như là một cái uy mãnh người khổng lồ điên cuồng hét lên ra sức đánh ra song quyền, tào quân như trung đòn nghiêm trọng giống nhau sôi nổi lùi lại, thiệt hại giả càng ngày càng nhiều.

Nhưng đối mặt tình huống như vậy, tào quân lại không có biểu hiện ra chút nào hoảng loạn, bọn họ chỉ là kết thành một cái lại một cái cố thủ phương trận, che chở, cho nhau thủ vững, không biểu hiện ra một tia hoảng loạn, liền tính là chiến hữu từng bước từng bước ngã vào bên người vũng máu trung, cũng chút nào không thể ảnh hưởng bọn họ chiến ý.

Nhìn đến tào quân như thế ngoan cường, Thái Sử Từ không khỏi thâm vì cảm khái, hắn dò hỏi bên người một người kỵ tốt nói: “Tào Nhân ở cái gì vị trí?”

Kia kỵ binh giương lên tay, đại khái vì hắn chỉ ra một phương hướng.

------oOo------

Chương 819: danh tướng bỏ mình

Nguồn: EbookTruyen.VN

A Phi lảm nhảm tật xấu vẫn luôn chính là không quá sửa, bất luận là đối người một nhà vẫn là đối địch nhân, hắn vẫn luôn là cái này tật xấu, chưa bao giờ từng có cái gì biến hóa.

Nếu là đổi thành khác tướng lãnh, cùng Tào Nhân giao phong liền cùng Tào Nhân giao phong, hoàn toàn không đáng cùng hắn nói như vậy nhiều vô nghĩa, cái gì Trần Lưu thành thất không mất, nhị bào có phải hay không bên ta nằm vùng linh tinh, cùng chính mình có gì quan hệ?

Thực hiển nhiên, A Phi nếu là không đem việc này giáp mặt nói cho Tào Nhân một chút, hắn hôm nay buổi tối liền ngủ không yên.

Nhưng không thể không thừa nhận, A Phi lúc này đây xem như mèo mù vớ phải chuột chết, đụng phải đại vận.

Nghe xong A Phi nói, Tào Nhân đầu giống như bị nhét vào một viên lựu đạn, ầm ầm gian nổ mạnh, oanh Tào Nhân cả người đều thanh tỉnh bất quá tới.

Hắn ngơ ngác nhìn cách đó không xa A Phi, tim đập tốc độ chợt gian gia tăng rồi gấp đôi, trong ngực khí huyết cuồn cuộn, thiếu chút nữa liền không ngất đi.

Nhưng hắn dù sao cũng là phi thường người.

Thực mau, Tào Nhân liền ổn định chính mình tâm tính, hắn tận lực bình phục trong ngực bất an, hướng về phía A Phi rống lên một câu: “Ngươi tìm chết!”

Nói xong lúc sau, Tào Nhân liền cầm đao muốn lãnh binh xông lên đi cùng A Phi quyết chiến.

Lại thấy bên cạnh một đạo màu xám thân ảnh đột nhiên hiện lên, hắn chất nhi tào hưu phóng ngựa thẳng đến A Phi giết qua đi.

Tào hưu ngăn cản A Phi đường đi, đồng thời hô to nói: “Thúc phụ đi mau! Chớ tại đây trì hoãn!”

Tào Nhân thấy thế ngây ngẩn cả người.

Nhìn tào hưu phấn đấu quên mình suất lĩnh nhân mã chặn A Phi, Tào Nhân hốc mắt trung nổi lên một chút mờ mịt, hắn không nói thêm gì, chỉ là đột nhiên một kẹp bụng ngựa, lãnh binh vòng qua A Phi hướng về mặt đông chạy đi.

Nhưng thực hiển nhiên, Kim Lăng quân cũng không tưởng liền đơn giản như vậy liền buông tha hắn.

Thái Sử Từ thừa cái này trục bánh xe biến tốc, suất lĩnh một chúng binh mã tiến lên, chặn đứng Tào Nhân.

Thái Sử Từ nhưng không có A Phi như vậy nói nhảm nhiều, hắn ngăn lại Tào Nhân lúc sau, không nói hai lời, trực tiếp đuổi binh cùng Tào Nhân chiến ở một chỗ.

Hắn mục đích cũng phi thường đơn giản, chính là muốn lấy Tào Nhân tánh mạng.

Tào Nhân bị Thái Sử Từ ngăn lại lúc sau, lại là không bao giờ khả năng có phá vây cơ hội.

Theo thời gian trôi qua, Kim Lăng quân bao giáp công thế càng ngày càng gấp mật, mà tào quân sĩ binh ngã xuống nhân số cũng càng ngày càng nhiều, trên chiến trường nơi nơi đều là máu tươi cùng thi thể, hoàng hôn nghiêng hạ, chiếu xạ ở những cái đó thi thể thượng, máu tươi cùng tà dương đan chéo, phảng phất ở cười nhạo này tàn khốc thế gian.

Mà Tào Nhân binh mã càng đánh càng ít.

Bất quá ăn ngay nói thật, này đó tào quân cực có cốt khí, bọn họ mỗi người đều là chiến đến cuối cùng một khắc, không ai hướng Kim Lăng quân phục mềm, không ai hướng Kim Lăng binh xin hàng, không ai ý đồ đào tẩu.

Bọn họ mỗi người, phảng phất đều là ở dùng sinh mệnh bảo vệ chính mình tôn nghiêm cùng vinh quang.

“Phụt!”

A Phi đầu thương trát vào tào hưu ngực, máu tươi từ thương khổng trung phun xạ mà ra, phun xạ ở A Phi trên mặt.

Tào hưu trừng mắt tròn trịa đôi mắt, gắt gao nhìn chằm chằm A Phi, hắn tựa hồ không nghĩ tới, chính mình có một ngày cư nhiên sẽ chết ở như vậy một người tuổi trẻ tiểu tử trên tay.

Tào hưu trong mắt tất cả đều là không cam lòng, lại chung quy không thể nề hà ngã quỵ với mã hạ, sau đó không lâu liền không có tiếng động.

“Tử liệt!” Tào Nhân thống khổ than khóc một tiếng, vốn định phóng ngựa chạy băng băng đến tào hưu bên người, tiếc rằng Thái Sử Từ cùng hắn dưới trướng 500 binh lính gắt gao vây quanh Tào Nhân, không cho hắn có cơ hội có thể vượt Lôi Trì một bước.

Tào Nhân đưa mắt chung quanh, thấy vây hướng chính mình bên người quân địch binh lính càng ngày càng nhiều, mà bên ta binh lính cũng gần như là chết trận hầu như không còn, biết chính mình hôm nay vô luận như thế nào là đều chạy không thoát.

Hắn thở dài khẩu khí, đột nhiên duỗi ra tay, ném xuống trong tay trường bính chiến đao.

Thái Sử Từ thấy thế tức khắc sửng sốt, hắn không có lập tức đoạt công, mà là giơ lên cao trường kích, đối với phía sau các binh lính

hô to nói: “Đình!”

Hắn phía sau kỵ binh nhóm đều đình chỉ chém giết, quay chung quanh thành vòng, đem Tào Nhân khóa lại trong đó, canh phòng nghiêm ngặt hắn đào tẩu.

Tào Nhân gắt gao nhìn chằm chằm Thái Sử Từ nói: “Ngươi chính là Thái Sử Từ đi? Ta nghe nói qua ngươi uy danh, ha ha ha, giết ta, từ đây ngươi đó là công thành danh toại!”

Thái Sử Từ trầm ngâm một hồi, nói: “Đại trượng phu đề ba thước kiếm, lập không thế công danh, nãi ta suốt đời chi nguyện, nhưng tướng quân cũng là hùng người bay vật, ta kính trọng tướng quân bản lĩnh, không đành lòng tự mình động thủ…… Hôm nay liền thành toàn ngươi thanh danh đi.”

Tào Nhân trên mặt lộ ra một tia cảm kích chi sắc.

Hắn rút ra bên hông bội kiếm, hoành ở chính mình trên cổ, giơ thẳng lên trời cao giọng nói: “Mạnh Đức, tiểu đệ đi!”

Dứt lời, đôi tay không chút do dự hướng mặt bên một hoa, cổ chỗ khí quản động mạch bị chính hắn nằm ngang cắt đứt.

Không bao lâu, liền thấy Tào Nhân thân hình từ trên ngựa chậm rãi về phía sau ngã quỵ, lại không một tiếng động.

“Tướng quân!”

Lại thấy Tào Nhân bên người những cái đó thân binh đồng thời quỳ xuống, hướng về phía Tào Nhân xác chết lớn tiếng khóc kêu.

Thái Sử Từ nhìn chết đi Tào Nhân, trên mặt hiện ra tiếc hận chi tình.

Hắn đem trường kích hướng về phía sau vung, cao giọng nói: “Tào Nhân đã vong, họa không kịp người khác, đầu hàng giả! Tẫn nhưng miễn tử!”

Thái Sử Từ lời này vốn là thiện ý, tiếc rằng ở đây người phảng phất đều cùng không nghe được giống nhau.

Những cái đó còn thừa tào binh trung, một người phó tướng đứng dậy, cao quát: “Tướng quân đã chết, ta chờ toàn nguyện đi theo cùng dưới chín suối!”

Dứt lời, thế nhưng cũng là hoành kiếm tự sát.

Hắn bên người những cái đó bọn lính cũng là sôi nổi mô phỏng, hết thảy giơ tay tự sát, thế nhưng không một người có lưu luyến chi ý.

Thái Sử Từ lúc này lại là bị hoàn toàn chấn động.

Hắn trợn mắt há hốc mồm lẳng lặng nhìn chăm chú vào Tào Nhân chờ một chúng tự sát giả thật lâu sau, sau một lúc lâu không nói gì.

Rốt cuộc, lại thấy Thái Sử Từ thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Tào Nhân người này, đủ có thể xưng là danh tướng cũng, thường nhân không thể sánh bằng.”

……

Cùng lúc đó, Đào Thương tiến công Tào Tháo đại trại chiến sự cũng tiến vào kết thúc.

Hai bên ở trên sông phù kiều cùng phía dưới trúc trên cầu lui tới công sát, nước sông trung đã bị thi thể lấp đầy.

Nhưng tào quân lại vẫn là bằng vào anh dũng chiến lực, gắt gao bảo vệ cho bờ sông duyên biên, không cho địch nhân vượt Lôi Trì một bước.

Hạ Hầu Uyên phóng ngựa ở bờ sông biên, chỉ huy các bộ binh tướng, dụng tâm điều khiển.

Hắn giọng nói giờ phút này đều bốc khói, thanh âm nghẹn ngào, làm người nghe cả người phát run.

Nhưng cho dù là như thế, quân địch công kích thế lại cũng chút nào không giảm.

Nhìn chút nào không biết mỏi mệt Kim Lăng binh, Hạ Hầu Uyên trong lòng không biết vì sao, trào ra một loại dự cảm bất hảo.

“Thầm thì……”

“Thầm thì……”

Thượng du phòng tuyến, không biết vì sao truyền đến một ít quái dị thanh âm, làm Hạ Hầu Uyên nghe cảm giác cả người không thoải mái.

------oOo------

Chương 820: định Trung Nguyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chiến trường tình thế bởi vì Cam Ninh, Chu Thái đám người đã đến, sinh ra phong giống nhau nghịch chuyển, Kim Lăng thuỷ quân từ thượng du xuôi dòng thẳng hạ, sát nhập đường sông ở giữa, sử thắng lợi thiên bình cân lượng, trong thời gian ngắn hướng bên ta nghiêng.

Ở Kim Lăng quân một chúng thuỷ quân chiến tướng chỉ huy hạ, tam quân tướng sĩ rốt cuộc hỏa lực toàn bộ khai hỏa, đối tào quân tiến hành hủy diệt thức đả kích.

Bởi vì thuỷ quân đột nhập, tào quân ở ven bờ trận thế rốt cuộc sinh ra tán loạn, phù kiều thượng Kim Lăng quân cũng là đồng thời tương ứng, quy mô về phía trước.

Rốt cuộc, lại thấy Kim Lăng quân bắt đầu một đám một đám bước lên Hà Nam đối diện!

Trình Dục đám người đang ở lều trại nội chiếu cố Tào Tháo, lúc này Tào Tháo đau đầu một ngày, bệnh tình rốt cuộc xem như có điều chuyển biến tốt đẹp, hắn mở mắt, nhìn về phía một bên Trình Dục đám người, suy yếu ra một hơi.

Nhưng thực mau, hắn liền nghe được trướng ngoại hét hò.

Tào Tháo muốn chống đỡ thân thể lên, nhưng hắn đầu như cũ vẫn là ở ầm ầm vang lên, trong khoảng thời gian ngắn căn bản vô pháp khôi phục, hơn nữa hắn ra một ngày hãn, không có chút nào thể lực, cả người giống như hư thoát giống nhau, lại nơi nào có thể duy trì lên.

Tào Tháo bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, chua xót nhìn về phía Trình Dục nói: “Bên ngoài là tình huống như thế nào?”

Chuyện tới hiện giờ, Trình Dục lại như thế nào dám giấu giếm Tào Tháo, hắn vội vàng nói: “Hồi bẩm Tư Không, Đào Thương đại quân xưng Tư Không thân thể không khoẻ, không thể quản lý, quy mô dụng binh, đang ở cường công ta quân doanh trại, trước mắt hai bên đang ở giằng co giai đoạn.”

Tào Tháo dù sao cũng là hiểu biết Đào Thương người, hắn bản nhân cũng là đương thời hùng chủ, nghe xong Trình Dục nói, trong lòng không khỏi tức khắc chợt lạnh.

Chỉ là thoáng một cân nhắc, Tào Tháo liền dám cắt định, Trần Lưu kia mặt chắc chắn xảy ra chuyện.

Lấy Đào Thương tính cách, hắn ở quy mô tiến công bên ta đồng thời, nhất định sẽ không bỏ qua Tào Nhân, đây là hắn nhất quán dụng binh thủ đoạn.

“Đỡ ta lên!” Tào Tháo thở hổn hển đối Trình Dục nói: “Ta muốn ra doanh chủ trì chiến sự, phi tào mỗ tự mình lâm trận, người khác thành thật đấu không lại kia Đào gia tiểu tử.”

Trình Dục thấy thế tức khắc cả kinh.

Hắn vội vàng đối Tào Tháo nói: “Tư Không, ngài thân thể suy yếu, trăm triệu không thể lâm trận a, sẽ ra sự tình, trước mắt trước trận có Hạ Hầu Uyên bọn họ nghênh địch, hẳn là không có việc gì! Tư Không hảo sinh bảo dưỡng thân thể, lấy đồ ngày sau đại kế mới là thượng sách.”

“Còn đồ cái gì đại kế?” Tào Tháo cường tự chống đỡ, xốc lên trên người chăn, nôn nóng nói: “Lấy Diệu Tài khả năng làm sao có thể đấu đến quá Đào Thương? Nếu là lại kéo dài đi xuống, tử hiếu bên kia tất nhiên thế nguy.”

“A?” Trình Dục tức khắc ngây ngẩn cả người: “Tư Không ý tứ, Đào Thương còn sẽ chia quân đánh Trần Lưu?”

“Trần Lưu hắn là nhất định sẽ đánh!” Tào Tháo nghiến răng nghiến lợi nói: “Tử hiếu chính là tam quân trọng trấn, cũng là Trung Nguyên quân chi gan, Trần Lưu cũng là chúng ta đoạt lại Trung Nguyên lót chân chỗ, một khi có thất, tam quân sĩ khí tẫn đọa, này trượng ngày sau cũng liền không cần đánh.”

Nói đến này, lại thấy Tào Tháo bạo nộ nói: “Còn không mau cho ta mặc quần áo xuyên giáp!”

Trình Dục ngày thường ở Tào Tháo trước mặt cậy già lên mặt, nhưng thật ra rất có thể thả bay tự mình, nhưng là một khi Tào Tháo thật sự tức giận, hắn cũng không dám nói thêm cái gì, vì thế vội vàng tiếp đón người hầu, cấp Tào Tháo mặc quần áo xuyên giáp.

Nhưng Tào Tháo trước mắt xác thật là thân thể không khoẻ, đầu phong vẫn là không có hoàn toàn thối lui, hắn cả người mơ mơ màng màng, xem đồ vật đều là song ảnh, đi đến thẳng lắc lư.

Tào Tháo mặc xong rồi giáp trụ về sau, thương lương hướng về trướng ngoại đi đến, nhưng không đợi đi ra soái trướng, thân mình một oai, liền hướng về bên cạnh đảo đi.

Trình Dục thấy thế kinh hãi, vội vàng chạy đi lên dìu hắn, lại bị Tào Tháo gắt gao ngăn chặn, trực tiếp cấp tạp tới rồi trên mặt đất.

Tuân Du ở bên cạnh hoảng sợ, ám đạo liền này thân thể trạng huống, còn thể hiện cái gì, này không phải chính mình tìm chết sao?

Tuân Du chạy đến Tào Tháo bên người, dùng sức đem hắn đỡ ngồi dậy, làm Trình Dục giải thoát ra tới.

“Tư Không, ngài không có việc gì đi? Vẫn là không cần miễn cưỡng!”

Tào Tháo xoa đầu, cùng chua xót cười.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tuân Du, run giọng nói: “Công Đạt, nếu là Văn Nhược còn ở, tào mỗ có phải hay không không đến mức rơi xuống hôm nay như vậy nông nỗi?”

Lời này nói xong, chỉ đem Tuân Du tâm nói giống như bị dao nhỏ trát xuyên giống nhau, bi thống mạc danh.

“Tư Không, là Tuân gia xin lỗi ngài a.” Tuân Du thấp thấp trở về một câu, hốc mắt trung không tự giác, thế nhưng là xâm thượng nước mắt.

Liền ở ngay lúc này, lều trại mành bỗng nhiên bị xốc lên.

Tào chương kinh hoảng thất thố chạy tiến vào.

Thấy Tào Tháo thân phụ giáp trụ, tào chương đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo tức khắc đại hỉ nói: “Phụ thân, ngài được rồi!”

Tào Tháo thấy tào chương cũng thượng chiến trường, cũng là có chút phát ngốc.

Rốt cuộc đứa nhỏ này số tuổi còn nhỏ a.

Nhưng giờ phút này lại không chấp nhận được hắn tưởng này đó bên, mấu chốt là trước biết rõ chiến trường tình thế.

“Chương nhi, chiến trường tình huống như thế nào?” Tào Tháo đỡ đầu, cường tự chống đỡ nói.

Tào chương nôn nóng băm chân, nói: “Đào Thương quân dụng phù kiều, trúc thang, thuỷ quân mạnh mẽ qua sông, ta quân ngăn trở không được, hiện giờ rất nhiều Kim Lăng binh đã lên bờ, đang ở đối ta đại doanh phát động tiến công, chỉ sợ rất khó đứng vững, Diệu Tài thúc phụ làm ta trở về, bảo hộ phụ thân đi trước rút lui.”

Nghe xong lời này, Tào Tháo thống khổ lắc lắc đầu, nói: “Ta không triệt! Tào mỗ nếu là triệt, tắc Trung Nguyên nơi, từ đây không còn nữa vì ta sở hữu cũng, ngươi làm tào mỗ đi về nơi đâu?”

Tào chương vội la lên: “Quan Trung nơi thượng ở phụ thân trong lòng bàn tay, Quan Trung Bình Nguyên chi ốc dã ngàn dặm, hơn nữa Quan Trung chư hầu nhóm nâng đỡ, chúng ta chưa chắc không thể lại tìm Đào Thương báo thù, cho dù báo thù rất khó, chỉ cần chúng ta cẩn thủ hàm cốc quan, sông Tị quan chờ quan ải, ngăn cản Đào Thương tây tiến, dù cho Đào Thương binh nhiều, lại cũng không làm gì được chúng ta……”

“Nói bậy!” Tào Tháo phẫn nộ đánh gãy tào chương nói: “Tào mỗ nhân vật như thế nào, há có thể chịu Đào gia tiểu tử bức bách mà an phận ở một góc?”

“Báo!”

Liền ở ngay lúc này, một cái hoảng sợ thanh âm từ lều trại ngoại truyện lại đây. com

Lại là quy hàng Tào Tháo Tây Lương chiến tướng Phàn Trù vội vàng đuổi tới, đối Tào Tháo nói: “Tư Không, việc lớn không tốt! Trần Lưu bên kia có bại binh tới báo, Trần Lưu thành bởi vì lọt vào Bào Thao huynh đệ hiến thành, mà bị Đào Thương đánh hạ!”

Tào Tháo đầu tức khắc lại biến cực độ sinh đau, cơ hồ đều phải nổ tung.

Hắn lo lắng nhất sự tình rốt cuộc vẫn là đã xảy ra.

Tào Tháo mắt lé nhìn Phàn Trù, run rẩy nói: “Tử hiếu đâu?”

“Tào Nhân tướng quân trúng đào tặc chi kế, vì Thái Sử Từ trước trận bức bách tự sát, đi theo tướng sĩ, không ai sống sót!”

“A ~~!” Tào Tháo một ngụm máu tươi phun ra, trực tiếp ngất đi.

“Tư Không!”

“Phụ thân!”

“Mau, mau thu thập ngựa xe, bảo hộ Tư Không! Đi trước rút lui!”

Tào Tháo bị thủ hạ người đi trước mang đi, mà Tào Nhân chết trận tin tức cũng ở tào quân bên trong lan truyền nhanh chóng.

Tào Nhân chính là Tào thị tông tộc đệ nhất đem, có thể nói tam quân chi gan, ở tào trong quân địa vị, liền giống như Kim Lăng quân Hứa Chử cùng Triệu Vân giống nhau, hắn chết, đối tào quân sĩ khí ảnh hưởng cực đại, hơn nữa Kim Lăng quân cường công lên bờ, tào quân phòng thủ ưu thế cũng đã không có.

Một trận, Tào Tháo xem như hoàn toàn thua, binh bại như núi đổ.

Hắn không có bại ở sách lược thượng, cũng không có bại ở năng lực thượng, mà là thua ở bệnh tình thượng.

Đáng thương một thế hệ kiêu hùng, cũng là không thể chạy thoát bệnh tật tàn phá.

Tào Tháo này một bại, cơ bản đặt Trung Nguyên thuộc sở hữu.

Từ nay về sau, dựng dục Trung Hoa văn minh mấy ngàn năm nơi khởi nguyên, Hoàng Hà lưu vực quảng đại thổ địa, đem dần dần thuộc sở hữu cùng Từ Châu Đào thị.

------oOo------

Chương 821: quân tử cùng văn đế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào quân bại lui, Tào Tháo khổ tâm kinh doanh gần mười tái Trung Nguyên nơi từ nay về sau đem vĩnh viễn thoát ly tào quân khống chế, trở thành lấy Đào Thương vì đại biểu đại hán triều đình thổ địa.

Trung Nguyên thu nhập từ thuế cùng chính sách, cũng là đem ban cho cải cách, cùng Từ Châu, Dương Châu, Hà Bắc chờ mà giống nhau, tiến hành thống nhất chính sách quy hoạch, làm bá tánh an cư lạc nghiệp, sử dân sinh dồi dào.

Nhưng Tào Tháo cho dù là bỏ chạy, Đào Thương cũng không tính toán dễ dàng buông tha hắn.

Đối địch nhân nhân từ, chính là đối chính mình tàn nhẫn, cái này loạn thế đã duy trì rất nhiều năm, cần thiết muốn nhanh hơn thống nhất nện bước.

Đào Thương cũng tưởng sớm một chút quá chút thái bình nhật tử, rốt cuộc mỗi ngày thấy huyết thấy tanh nhật tử, cũng không phải như vậy hảo quá.

Sang nghiệp lớn là sang nghiệp lớn, nhưng lại không phải một người chân chính trong lý tưởng thái độ bình thường sinh hoạt.

Tào quân bỏ chạy lúc sau, Hạ Hầu Uyên, Bàng Đức, Văn Sửu, Diêm Hành, Lý Giác chờ mãnh tướng từng người lưu lại cản phía sau, Đào Thương còn lại là phái ra Lữ Bố, Triệu Vân, Hoàng Trung, Trương Liêu, Cao Thuận chờ mãnh tướng tiến hành truy kích, cố gắng ở thắng được chiến sự dưới tình huống, cho tào quân lớn nhất trình độ đả kích.

Các lộ mãnh tướng suất binh đi trước truy kích, Đào Thương còn lại là dẫn dắt còn lại binh tướng, ở cướp lấy hạ tào doanh trung nơi nơi tuần tra, chỉnh điểm vật tư từ từ.

Đào Thương đi ở đường nhỏ thượng, quan sát đến Tào Tháo lưu lại tới doanh trại quân đội, trong lòng không khỏi nổi lên vài phần hoài niệm.

Mười mấy năm trước, hắn cùng Tào Tháo cộng đồng tiến vào thảo phạt Đổng Trác liên minh quân, lúc ấy tào quân phong mạo hắn cũng là gặp qua, tuy rằng cũng rất lợi hại, nhưng lại không giống như bây giờ túc chỉnh, Tào Tháo doanh trại quân đội bố trí cũng không giống hiện tại như vậy chu đáo chặt chẽ.

Những năm gần đây, hắn bản lĩnh ở tăng lên, mà tương đối, Tào Tháo bản lĩnh cũng ở tăng lên.

Thời gian thấm thoát, chính mình đã là năm có ba mươi tuổi, mà Tào Tháo chỉ sợ là bôn 50 người đi?

Nghĩ vậy, Đào Thương không khỏi bất đắc dĩ cười cười.

Cũng không biết, hắn cùng Tào Tháo cuối cùng kết cục từng người sẽ là cái dạng gì.

Nếu thực sự có một ngày, hắn tây hướng truy kích Tào Tháo tới rồi Quan Trung, đánh hạ Lạc Dương cùng Trường An đem hắn bắt giữ, chính mình cùng hắn đến tột cùng hẳn là như thế nào đối mặt lẫn nhau? Chính mình đối hắn lại đem áp dụng cái gì thủ đoạn?

Giết hắn?

Đào Thương ngửa đầu nhìn bầu trời, lâm vào trầm tư.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Hứa Chử đè nặng một thiếu niên từ nơi xa đi tới Đào Thương trước mặt.

“Thừa tướng, bắt được một người tào quân tù binh.” Hứa Chử khờ thanh hàm khí đối Đào Thương nói.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía tên kia người trẻ tuổi.

Người nọ tuổi không lớn, giống như cũng chính là mười bốn lăm tuổi bộ dáng, giữa mày tựa hồ là có điểm quen biết, hình như là ở đâu gặp qua.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, chính mình cũng không giống như nhận thức như vậy nhất hào người.

Kia vì cái gì sẽ cảm thấy quen mặt đâu?

Đào Thương cẩn thận híp mắt nhìn về phía cái kia thiếu niên, nghiêm túc nhìn một hồi lâu, rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ.

Này liền khó trách!

Đứa nhỏ này diện mạo, cùng chính mình vị kia lão người quen thực giống nhau sao.

Hẳn là con hắn.

Chẳng qua, hắn vì cái gì sẽ bị lưu lại nơi này?

“Ngươi là người phương nào?” Đào Thương mỉm cười hỏi kia thiếu niên.

Nhìn trước mắt tên này người mặc ngân giáp, tuấn lãng ung dung nhân vật, Tào Phi tự nhiên là lập tức liền đoán được thân phận của hắn.

Không có gì sự tình so dừng ở trong tay của hắn, càng làm cho người lo lắng.

Nhưng Tào Phi trong lòng vẫn là trong ngực sủy may mắn, hy vọng có thể lừa gạt qua đi.

Hắn cổ họng vừa động, nhẹ nuốt xuống một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “Tiểu nhân kêu biện nhị, là Hạ Hầu Uyên tướng quân trướng hạ thị vệ, ngày thường hầu hạ Hạ Hầu tướng quân cuộc

sống hàng ngày, tiểu nhân bất quá là cái tiểu nhân vật, lần này binh bại không kịp đào tẩu, còn thỉnh thừa tướng phát phát thiện tâm, tha tiểu nhân một mạng đi!”

Đào Thương nghe vậy, tươi cười càng sâu.

“Ngươi tên này, khởi nhưng thật ra dụng tâm lương khổ.”

Tào Phi nghe xong lời này tức khắc sửng sốt, trong lòng cả kinh, chẳng lẽ bị nghe ra cái gì sơ hở?

Hắn thật cẩn thận nhìn về phía Đào Thương, lại thấy Đào Thương lộ ra một hàm răng trắng, cười nhìn hắn.

“Ngươi nói cho ta, ngươi là như thế nào biết ta là thừa tướng?”

Ai nha!

Tào Phi hận không thể trừu chính mình hai cái miệng, chính mình vẫn là tuổi trẻ a, này làm việc thời điểm, miệng như thế nào vẫn là như vậy không bền chắc.

Liền ở ngay lúc này, lại nghe Đào Thương nói: “Phụ thân ngươi đem chính ngươi một người ném tại đây, ngươi trong lòng liền không điểm ý tưởng sao? Tào nhị công tử?”

Tào Phi nghe xong lời này, tâm lúc ấy liền lạnh.

“Ngươi biết ta là ai?”

Đào Thương cười ha hả nói: “Tuân Úc chạy đến ta dưới trướng nhậm chức, này giữa khúc chiết ta tự nhiên là biết được, đặc biệt là đối với tào nhị công tử, thẳng thắn nói, nếu là không có ngươi hỗ trợ, ta cũng chưa chắc có thể lấy hạ Tuân Úc, càng chưa chắc có thể bắt lấy Hứa Xương.”

Tào Phi mặt lập tức biến thành màu gan heo, cũng không biết là xấu hổ vẫn là khí.

Này họ Đào ỷ vào chính mình tuổi đại, lấy ngôn ngữ chèn ép người, khi dễ tiểu hài tử!

Nhìn Tào Phi trên người cột lấy dây thừng, Đào Thương hỏi Hứa Chử nói: “Rốt cuộc đây cũng là Tào gia nhị công tử, cũng không phải cái gì mãnh thú, hà tất cột lấy?”

Hứa Chử liệt khai miệng rộng, cười hắc hắc: “Thừa tướng hiểu lầm, này dây thừng không phải mỗ gia cột lên, tìm được hắn thời điểm, hắn chính là bộ dáng này.”

Đào Thương nghe vậy nhíu nhíu mày, trong giây lát minh bạch Tào Phi vì sao sẽ bị Hứa Chử bắt được.

Nhất định là bởi vì lần trước vu oan hắn Tào Thực chi tử sự tình, tiểu tử này bị Tào Tháo cầm tù, nhưng cố tình đuổi kịp Tào Tháo đầu phong bệnh phạm vào, tam quân tan tác thời điểm, không ai có thể lo lắng hắn, cho nên mới đưa đến bị chính mình bắt sống bắt sống kết cục.

“Nghe nói, ngươi giết hại thân đệ đệ?” Đào Thương cúi đầu, híp mắt cẩn thận nhìn Tào Phi: “Tuổi không lớn, hành sự nhưng thật ra rất ngoan độc.”

Tào Phi dùng sức lắc đầu nói: “Không! Ta là bị oan uổng, com ta không có giết hại ta Tứ đệ, ta là bị vu oan, hãm hại!”

“Nga? Phải không?” Đào Thương cười nói: “Chính là ngươi giết hại ngươi Tứ đệ sự, ta dưới trướng hầu thành chính là tận mắt nhìn thấy.”

“Ta có thể cùng hầu thành đôi trì, làm hắn đừng vội vu oan!” Tào Phi nóng nảy, dùng sức biện giải.

Đào Thương trầm mặc một hồi, đột nhiên đối Hứa Chử nói: “Cho hắn mở trói.”

Hứa Chử duỗi tay rút kiếm, đem Tào Phi trên người dây thừng cắt đứt.

“Bất luận ngươi nói chính là nói thật vẫn là lời nói dối, nhưng là hiện tại ngươi đã không có đường về, phụ thân ngươi Tào Tháo cho rằng ngươi chính tay đâm huynh đệ, hơn nữa chuyện này Tào thị người trong biết rõ, Tào thị trung đã không có ngươi dung thân nơi, ta hiện tại chính là thả ngươi, ngươi tính toán làm sao bây giờ?”

Tào Phi nghe vậy ngây ngẩn cả người, hắn ngốc ngốc đứng ở tại chỗ, không biết nên như thế nào cho phải.

Đào Thương lại không có quản hắn, chỉ là lãnh một chúng thủ hạ đi hướng địa phương khác tra xét, chỉ là lưu lại Tào Phi đứng ở tại chỗ sững sờ.

Hứa Chử còn lại là ở bên cạnh miệt thị nhìn hắn.

Không bao lâu, Tào Phi lại là phản ứng quá mức tới, hắn vội vàng xoay người, đi vào Đào Thương bên người, quỳ xuống nói: “Thừa tướng, phi nguyện ý quy hàng thừa tướng, nguyện ý quy thuận triều đình, từ nay về sau vì triều đình hiệu lực!”

Đào Thương quay đầu, nhìn Tào Phi, ngạc nhiên nói: “Tào huynh đệ, ngươi có thể tưởng tượng hảo, ngươi hàng ta, tuy rằng là quy phụ với đại hán chính thống, nhưng từ nay về sau, ngươi nhưng chính là hoàn toàn bị tuyệt ra Tào thị chi môn, ngươi thật sự cam tâm?”

Tào Phi nói: “Ta hiện tại cho dù trở về, gia tộc cùng phụ thân cũng là không thể dung ta, ta sớm đã không phải Tào thị người trong, cần gì phải để ý mặt khác?”

------oOo------

Chương 822: Kinh Châu tân hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào lúc ban đêm, điền phong đi tới Đào Thương soái trướng.

“Nguyên hạo tiên sinh đã trễ thế này còn không ngủ, có chuyện?” Đào Thương cười xem hắn.

Điền phong không cười, hắn chỉ là nhíu mày ngồi ở Đào Thương đối diện, hỏi: “Vì cái gì muốn lưu lại Tào Phi?”

Đào Thương một đoán hắn chính là vì việc này tới.

“Vì cái gì không lưu lại hắn?”

Điền phong bắt đầu thản ngôn chính mình giải thích: “Ta xem người này tướng mạo, có sài lang chi mạo, tuyệt phi lương thiện hạng người, Tào Thực chết, nghĩ đến Tào Tháo hẳn là bắt được cái gì thực chất tính chứng cứ, bằng không sẽ không dễ dàng đem hắn cầm tù, người này có thể bỏ mẫu sát đệ, lưu tại bên người, ngày sau chỉ sợ sẽ ra mối họa.”

Đào Thương tùy ý lật xem trong tay giản độc, rớt: “Ngươi nói ta đều biết, nhưng là mối họa cái này từ không chuẩn xác, ngươi không khỏi có chút khuếch đại hắn.”

Điền phong ngạc nhiên nói: “Có ý tứ gì?”

“Ta nếu là không biết hắn gương mặt thật, không phòng bị hắn, kia hắn mới xem như mối họa, nhưng ta hiện tại hiểu biết hắn là cái thứ gì, biết hắn không phải hảo điểu, kia hắn ở ta đây liền cấu không thành uy hiếp, không tính mối họa, nhiều nhất tính cái mầm tai hoạ.”

Điền phong vội vàng nói: “Thừa tướng là tính toán lợi dụng hắn?”

Đào Thương quay đầu nhìn chằm chằm bàn thượng đèn dầu ngọn lửa, trầm tư sau một lúc lâu, mới vừa rồi nói: “Lợi dụng không lợi dụng, hiện tại đảo còn nói không thượng, trước mắt tới xem hắn cũng không có gì đáng giá lợi dụng, nhưng là ta cảm thấy, làm hắn tồn tại tổng so giết hiếu thắng, đến nỗi hắn bỏ mẫu sát đệ, hung ác ác độc tính cách, này đó với ta mà nói không là vấn đề, ta lại không phải cha hắn, lại sao lại quán hắn?”

Điền phong thấy Đào Thương trong lòng rất rõ ràng chính mình là đang làm gì, trong lòng cũng liền buông xuống lo lắng, hắn lại đối Đào Thương nói: “Đúng rồi, thừa tướng, giáo sự phủ Vưu Lư Tử ban ngày gian phái người đưa tới tình báo, nói là Kinh Châu Lưu Bị hiện nay đắc thế.”

Đào Thương vừa mới dùng tước uống một ngụm thủy, nghe vậy không khỏi khụ một khụ.

Hắn cầm lấy bàn thượng phương khăn, nhẹ nhàng xoa xoa miệng, quay đầu nhìn về phía điền phong, nói: “Như thế nào cái tình huống?”

Điền phong nói: “Nghe nói, Lưu biểu ở Kinh Châu hạ táng lúc sau, Lưu Bị cùng Lưu Kỳ cùng với lấy bàng thị chờ cầm đầu Kinh Châu sĩ tộc đi tới cùng nhau, quan hệ song song hợp Phục Hoàn chờ ngày cũ trong triều thế lực, âm thầm cùng Thái Mạo chờ chống đỡ, Thái Mạo tuy rằng thụ đại căn thâm, nhưng Lưu biểu mấy năm nay vì ngăn chặn bọn họ, làm không ít chuẩn bị, hơn nữa Lưu Bị lại có bình định kinh nam chi công, ở Kinh Châu đã là có danh vọng, nổi bật nhất thời vô nhị, khắp nơi thế lực chèn ép Thái thị, lại là chiếm cứ chủ đạo, hiện giờ Lưu Bị, nhưng nói là ngụy triều hoàng đế dưới đệ nhất nhân.”

Đào Thương nghe vậy cười cười, không có lên tiếng.

Kinh Châu triều đình tổ kiến là lúc, chính là dựa vào khắp nơi thế lực mọi người phủng tân dường như đem tiểu hoàng đế Lưu Quỳnh đẩy

thượng vị, bọn họ ở Lưu biểu dưới trướng thời điểm chính là các mang ý xấu, một đám đều ở trù tính chính mình bàn tính nhỏ, càng đừng nói hiện giờ Lưu biểu đã chết.

Bất quá Lưu Bị có thể nhanh như vậy lực áp Kinh Châu thế lực khác, mà rút đến thứ nhất, nhưng thật ra đại đại vượt quá Đào Thương đoán trước ở ngoài.

“Nguyên hạo tiên sinh, theo ý kiến của ngươi, Lưu Bị gỡ xuống Kinh Châu, chúng ta hẳn là như thế nào?”

Điền phong nghiêm túc nói: “Trước mắt thừa tướng phải làm, chính là tọa trấn Trung Nguyên, yên ổn dân tâm, củng cố triều đình ở Trung Nguyên nơi uy vọng, nếu là Tào Tháo quả nhiên trốn hồi Quan Trung, kia bằng vào hàm cốc quan cùng sông Tị quan chi lợi, muốn đánh đi vào chỉ sợ cũng khó, không ngại dựa vào Trung Nguyên chi thế, lực áp Kinh Châu, hiện giờ thiên hạ nơi, chưa bị ta triều thu phục chỉ có Quan Trung, Ích Châu cùng Kinh Châu, Quan Trung cùng Ích Châu dễ thủ khó công, chỉ có Kinh Châu nhưng đồ.”

Đào Thương cảm thấy điền phong nói phi thường có đạo lý, nói: “Nguyên hạo chi ngôn cực thiện, ta hiện tại liền đem đại quân khai hồi Hứa Xương đóng quân, Hứa Xương nơi cùng Tương Phàn không xa, chỉ là chúng ta nếu là đảo mắt với phương nam, Tào Tháo có thể hay không nhân cơ hội sát ra?”

Điền phong cẩn thận nắm lấy một hồi, nói: “Tại hạ cho rằng sẽ không, rốt cuộc Tào Tháo tân bại, mất đi Trung Châu, còn thiệt hại Tào Nhân Tào Hồng chờ đem, sĩ khí đọa tẫn, nhất thời nửa khắc chỉ sợ là khó có thể lại lần nữa động binh, hơn nữa tuy rằng Tào Tháo chiếm cứ Lạc Dương cùng Trường An, tọa trấn Quan Trung, nhưng Quan Trung nơi, đặc biệt là Lương Châu, Tào Tháo uy vọng ở bỉ chỗ cũng không phải như vậy cao, trước mắt Trung Nguyên ra lớn như vậy nhiễu loạn, Tào Tháo chỉ sợ cũng là không dám dễ dàng rời đi Quan Trung.”

Đào Thương vuốt cằm, nói: “Đúng rồi, những cái đó Quan Trung chư hầu cùng Tào Tháo lẫn nhau đã dùng thả phòng, Tào Tháo đối

bọn họ chỉ sợ không phải như vậy yên tâm.”

Điền phong gật đầu nói: “Đúng là như thế, đương nhiên, Tào Tháo nếu là tưởng từ Quan Trung ra tới, kia đối thừa tướng tới nói, đảo cũng là chuyện tốt, như thế chúng ta liền có thể không cần vượt qua hàm cốc chờ cự quan cái chắn, có thể trực tiếp cùng hắn giao thủ, cớ sao mà không làm?”

Đào Thương nghe vậy cười cười, ám đạo lão nhân này thật là đứng nói chuyện không eo đau.

Kia chính là Tào Tháo, không phải cái gì tay mơ, là càng đánh càng cường cái loại này, sao có thể tùy tùy tiện tiện làm ngươi giáp mặt đoàn tổng buông tay niết?

Thu thập xong bờ sông dọc tuyến chiến trường lúc sau, Bộc Dương bên kia truyền ra tin tức, lại là Tào Ngang, Hách chiêu chờ tướng lãnh bỏ thành mà đi, từ bỏ Bộc Dương, tây hướng Lạc Dương tị nạn.

Kể từ đó, Duyện Châu trị sở liền tính là bắt lấy tới, Trung Nguyên cảnh nội cuối cùng một viên cái đinh bị Đào Thương rút xuống dưới.

Tam quân trở về Hứa Xương thành trên đường, vừa vặn cùng tiếp ứng Quách Gia Thái Sử Từ đám người sẽ cùng.

Đào Thương cùng Quách Gia gặp mặt, tự nhiên là phi thường vui vẻ.

“Lúc này đây ngươi lại lập công lớn lao.” Đào Thương cười ha hả duỗi tay vỗ vỗ Quách Gia bả vai, nói: “Liền Tào Nhân đều bị ngươi lừa dối, này chiến qua đi, Quách Phụng Hiếu thanh danh tất nhiên sẽ truyền đến thiên hạ mười ba châu, vì vạn người kính ngưỡng.”

Quách Gia hắc hắc cười nói: “Thiếu dùng này đó hư có lệ ta, ban thưởng chút lân ngón chân kim mới là chính sự.”

Đào Thương huýt sáo nhìn về phía nơi khác.

Đang ở lúc này, lại thấy Bào Trung cùng Bào Thao hai người đi tới Đào Thương trước mặt, quỳ một gối đảo.

“Gặp qua thừa tướng!”

“Mau mau xin đứng lên!” Đào Thương duỗi tay nâng dậy hai người, nói: “Nhị vị tướng quân lần này lập hạ công lớn, ta đã thượng biểu triều đình, sắc phong hai vị tướng quân vì thiên tướng quân, xã khu chờ.”

Nhị bào nghe vậy vui mừng quá đỗi, vội vàng bái tạ Đào Thương.

Phong thiên tướng quân cũng liền thôi, cư nhiên còn có thể phong hầu? Nhị bào trong lòng thực sự là nhạc không được.

Đặc biệt là cái này xã khu chờ, nghe nói năm nay tới Đào Thương dưới trướng không ít công thần đều được đến cái này sắc phong, nghĩ đến đất phong nhất định là tương đối lớn.

Nghe nói Đào Thương còn từng sắc phong quá vài người vì phòng làm việc hầu, này địa vị còn ở xã khu chờ phía trên, đáng tiếc hai huynh đệ công tích tựa hồ còn không có đạt tới tiêu chuẩn, không có bình chọn thượng.

Bất quá có thể được một xã khu chờ, cũng cho là nhân sinh một đại khoái sự.

……

Mọi người trở về Hứa Xương thành lúc sau, Đào Thương ngay sau đó triệu khai yến hội, mở tiệc chiêu đãi lần này chinh chiến công thần, nhưng ở yến hội trước, hắn cũng trước dẫn đầu tế điện bỏ mình các tướng sĩ.

Vì hôm nay chiến tích, không biết có bao nhiêu người chôn cốt tha hương, không thể lá rụng về cội, trở về quê cũ.

Chúng tướng đã lâu như là hôm nay như vậy thả lỏng, một đám cũng là buông ra lá gan, uống say khướt.

Áp lực lâu lắm, rốt cuộc có thể tìm một cơ hội phóng thích một chút.

Yến hội ở giữa, Tuân Úc đi tới Quách Gia trước mặt.

Quách Gia thấy Tuân Úc, đứng lên, nói: “Văn Nhược có gì chỉ giáo?”

“Tùy ta đi ra ngoài đi một chút.” Tuân Úc chỉ chỉ làm tiệc rượu thính đường ngoại, đối Quách Gia nói.

------oOo------

Chương 823: kinh thiên 1 chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia quay đầu nhìn thoáng qua trong sảnh thôi bôi hoán trản, qua lại hô quát các tướng lĩnh, hơi suy nghĩ một chút, nói: “Nếu là Văn Nhược huynh mời, ta đây liền tùy ngươi đi thì đã sao?”

Tuân Úc căng chặt gương mặt, xoay người đi ra thính đường.

Mà Quách Gia cũng là theo sát sau đó.

Bọn họ hai người động tác tuy rằng bí ẩn, nhưng lại đều rơi vào Đào Thương trong mắt.

Đào Thương mắt nhìn hai người đi ra ngoài, trầm ngâm đã lâu, sau một lúc lâu không nói gì.

Hai người đi tới bên trong phủ một chỗ u tĩnh hoa viên, Tuân Úc đứng lại bước chân, quay đầu lạnh lùng nhìn Quách Gia.

Quách Gia phảng phất không nhìn thấy Tuân Úc sắc mặt dường như, cười nói: “Văn Nhược huynh, nhiều năm không thấy, từ nay về sau, ngươi ta đó là cùng điện chi thần, Quách mỗ trong lòng cảm giác sâu sắc an ủi, nhiều năm như vậy, rốt cuộc có thể cùng Dĩnh Xuyên này đó lão bằng hữu tái kiến, đại gia cộng đồng đỡ bảo minh chủ, thật vui sướng cũng!”

Thực hiển nhiên, Quách Gia thực vui vẻ, Tuân Úc lại không có bọn họ hưng phấn.

“Quách Phụng Hiếu, ngươi thắng, ngươi thật là lợi hại, chúng ta này đó Dĩnh Xuyên Dương Địch lão hữu, các đỡ bảo Tào thị, chỉ có ngươi, chuyên môn đi theo kia ai cũng không xem trọng Từ Châu Đào thị, kết quả ngươi bằng bản thân chi lực, chứng minh rồi Dĩnh

Xuyên chư hữu trung, mọi người ánh mắt đều không bằng ngươi! Hay không?”

Tuân Úc lời này nghe như là bội phục Quách Gia, nhưng thực rõ ràng, hắn ngữ khí lại có điểm không đúng lắm.

Hắn ngữ khí thực rõ ràng có nồng đậm không cam lòng.

Quách Gia thở dài khẩu khí, nói: “Văn Nhược huynh, xem ngươi nói, việc này cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật cũng là cơ duyên xảo hợp, nhớ năm đó Quách mỗ ở Viên Thiệu dưới trướng thất bại, lại từng có trở về Dĩnh Xuyên, tìm chư vị lão hữu cộng nói đầu phương nào minh chủ đại sự, rốt cuộc Dĩnh Xuyên chư hữu tài học, ở đương thời không người có thể so, Quách mỗ nếu là may mắn có thể cùng chư vị bạn tốt cộng đồng tìm một bạn tốt phụ chi, quả thật chuyện may mắn.”

Tuân Úc nhàn nhạt nói: “Lời nói ngươi là nói như vậy, nhưng ngươi lại không phải làm như vậy! Lúc trước Tuân mỗ tuyển định tào công, cũng dẫn đường chư vị đi trước Tào thị, cũng là cho ngươi Quách Phụng Hiếu viết quá tin, nhưng ngươi đâu, lại nhìn như không thấy, quyết ý cùng ngày xưa chư bạn cũ là địch, hiện giờ ngươi phụ tá anh chủ nghiệp lớn đến thành, lại là ta chờ này đó lão huynh đệ, nên chịu ngươi thương hại.”

Quách Gia dùng sức lắc đầu, nói: “Văn Nhược huynh, này ngươi nhưng chính là nhìn lầm ta, Quách mỗ làm sao có thể hành này tiểu nhân việc, năm đó ta vốn cũng vô đi Từ Châu chi ý, chỉ là…… Chỉ là……”

Tuân Úc nhíu mày nói: “Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là ta chính là bị kia đào tương cường trói quá khứ.”

Một phen nói cho hết lời, toàn bộ trong sân lặng ngắt như tờ, lá rụng có thể nghe.

“Ai, Quách Phụng Hiếu, ngươi nếu là không nghĩ đối ta nói thật, liền không cần phải nói, hà tất ở chỗ này lấy những lời này lừa gạt ta? Ngươi đương Tuân mỗ là ba tuổi hài đồng không thành?”

Quách Gia khí thẳng dậm chân: “Ta lừa ngươi cái gì!”

Liền ở ngay lúc này, lại nghe Tuân Úc phía sau một thanh âm truyền đến: “Hắn nói không sai, kỳ thật lúc trước lại là ta đem hắn ngạnh trói đến Từ Châu đi.”

Tuân Úc hoảng sợ, thiếu chút nữa không nhảy lên, hắn vội vàng xoay người, lại thấy Đào Thương cười khanh khách đứng ở hắn sau lưng.

“Ngươi, ngươi…… Ngươi như thế nào tại đây?” Tuân Úc lắp bắp chỉ vào Đào Thương nói.

Người này đường đi không có thanh âm sao? Thuộc chuột đi!

Nhìn Tuân Úc thần sắc khẩn trương, Đào Thương cười: “Đừng khẩn trương, ta lại chưa nói đem ngươi thế nào, các ngươi vừa rồi lời nói ta đều nghe thấy được, có một số việc ta không đứng ra làm sáng tỏ, là không được.”

Dừng một chút, lại nghe Đào Thương nói: “Quách Phụng Hiếu nói không sai, kỳ thật lúc trước hắn tới Từ Châu, ở một mức độ nào đó tới giảng đều không phải là tự nguyện, mà là bị ta dùng một ít cưỡng chế thủ đoạn mang đi.”

Tuân Úc nhíu mày nói: “Nếu là bị ngươi cưỡng chế mang đi, hắn rồi lại như thế nào sẽ an tâm lưu tại ngươi trướng hạ?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Có lẽ là bởi vì ngưu tầm ngưu, mã tầm mã đi…… Những việc này đối với Văn Nhược công tới nói, quan trọng sao?”

Tuân Úc nghe vậy ngây ra một lúc.

Kỳ thật Đào Thương xem ra tới, Tuân Úc sở dĩ tới tìm Quách Gia nói chuyện, nhiều ít là bởi vì có chút không cam lòng, có lẽ cũng là lòng tự trọng bị thương.

Dĩnh Xuyên sĩ tộc trung, lấy Tuân gia vi thủ, mà Dĩnh Xuyên chư học sinh giữa, cũng là lấy Tuân Úc vì trước, nhiều năm như vậy, Tuân Úc tiềm tàng trong ý thức, vẫn luôn là có phương diện này cảm giác về sự ưu việt.

Nhưng hiện giờ, bởi vì Quách Gia ở chính mình dưới trướng thành công, tựa hồ đánh sập Tuân Úc tại đây phương diện tự tin, nghĩ đến này hẳn là khiến cho hắn rất thống khổ.

Này cũng không phải một loại lòng dạ hẹp hòi, mà là một loại quán tính ở bị đánh vỡ lúc sau, cho nên tại tâm lí thượng sở tạo thành chênh lệch.

Có lẽ liền Tuân Úc chính mình cũng chưa biết rõ ràng, chính mình trong lòng khó chịu tại như vậy địa phương.

Đào Thương có thể lý giải Tuân Úc, nhưng lại không giúp được hắn, nếu là đem sự tình nói toạc, có lẽ sẽ càng thêm thương tổn một người lòng tự trọng.

Nhìn Tuân Úc buồn bực bộ dáng, Đào Thương vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Văn Nhược tiên sinh, có phải hay không mi biết rõ ràng, chính mình vì cái gì muốn tìm Quách Phụng Hiếu ra tới nói lời này?”

Tuân Úc vẻ mặt hậm hực.

“Không làm rõ được cũng không quan hệ, nhân sinh, vốn dĩ liền không như vậy nhiều yêu cầu biết rõ ràng sự tình, tả hữu hai người các ngươi người đều tại đây, vậy một trận chiến quyết thắng phụ, như thế, nói không chừng này trong lòng buồn bực liền tràn ra đi.”

“Một trận chiến quyết thắng phụ?” Tuân Úc kinh ngạc nhìn Đào Thương: “Có ý tứ gì?”

“Ngày thường đều là trí giả, ở trên chiến trường so chính là mưu kế, nhưng là hôm nay ta cho phép các ngươi một lần quyền cước.” Đào Thương cười nói: “Quân tử lục nghệ bên trong, cũng có cưỡi ngựa bắn cung chi đạo, Văn Nhược tiên sinh nên sẽ không liền như thế nào đánh nhau đều đã quên đi?”

Quách Gia vừa nghe lời này, nóng nảy: “Đào Tử Độ, ngươi lại tại đây ra cái gì tổn hại chiêu?”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Tuân Úc một cái quả đấm hướng về phía chính mình mặt tiếp đón lại đây.

“Ai u ~~! Tuân Văn Nhược, ngươi cư nhiên thật đúng là động thủ!…… Ta liều mạng với ngươi!”

……

Đại khái hai chú hương công phu qua đi, Tuân Úc thở hổn hển ở bậc thang ngồi xuống, mồm to thở hổn hển.

Tóc của hắn hỗn độn, trên má có vết thương, lỗ mũi phía dưới còn treo hai lưu “Nhị điều” vết máu.

Quách Gia ở hắn đối diện, còn lại là xoa chính mình thanh hắc vòng tròn, phát ra “Tê ~~” thanh âm.

Đào Thương đi tới, ngồi ở Tuân Úc bên người, thấp giọng nói: “Có phải hay không cảm giác hảo một ít?”

Tuân Úc giơ tay xoa xoa cái mũi thượng nhị điều, trong lòng có loại nói không nên lời cảm giác, loại cảm giác này không thể dùng ngôn ngữ có thể hình dung.

Nhưng trong lòng áp lực, buồn bực, gánh nặng, tựa hồ theo vừa rồi kinh thiên một trận chiến, mà tan thành mây khói.

“Văn Nhược tiên sinh, Trung Nguyên chiến sự vừa mới bình ổn, yêu cầu rất nhiều nhân tài tới thống trị, ta bên này sẽ từ Dương Châu điều động một đám quan viên tiến vào Trung Nguyên, đem năm đó

phát triển Kim Lăng thành kinh nghiệm thực địa thực tiễn, nhưng cứ như vậy Dương Châu cũng yêu cầu bổ sung càng nhiều nhân tài, bởi vậy ta yêu cầu ngài giúp ta dẫn tiến Dĩnh Xuyên nhân tài nhập Dương Châu làm chính trị.”

Tuân Úc thật dài thở dài một hơi, nói: “Việc đã đến nước này, Tuân mỗ tự nhiên sẽ không lại có hắn tâm, tự nhiên tận tâm tận lực vì triều đình hiệu lực…… Bất quá, Tuân Úc còn có một chuyện muốn làm phiền thừa tướng.”

“Chuyện gì?”

“Tuân mỗ nguyện ý vì đại hán tận trung, rồi lại không nghĩ ruồng bỏ tào công, đãi thiên hạ đại định lúc sau, Tuân mỗ tưởng quy ẩn núi rừng, không nghĩ lập với triều thượng, khẩn cầu thừa tướng cho phép.”

------oOo------

Chương 824: Kinh Châu hành động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trung Nguyên bình định, khiến cho Từ Châu Đào thị lãnh thổ quốc gia bản đồ đại đại khuếch trương, toàn bộ thiên hạ hai phần ba, hiện giờ đã là bị Đào Thương khống chế.

Mà trước mắt đối với hắn tới nói, đại hán mười ba châu thượng có quan hệ trung, Ích Châu, Kinh Châu tam mà chưa bị thu phục.

Quan Trung có Tào Tháo cùng Quan Trung chúng chư hầu.

Kinh Châu có Lưu Bị.

Ích Châu có Lưu Chương.

Mà liền điền phong vì Đào Thương phân tích tình thế, Tào Tháo trở về Quan Trung lúc sau, tạm thời sẽ không nhẹ ra, hơn nữa Quan Trung có hàm cốc, sông Tị chờ thật lớn quan ải làm cái chắn, có thể cho Tào Tháo tránh né với trong đó, muốn phá được cũng không phải quá dễ dàng.

Đến nỗi Ích Châu, dãy núi vờn quanh, từ xưa đó là binh gia vùng giao tranh, nhưng cũng là thế nhân sở công nhận dễ thủ khó công chi thổ, mà Đào Thương lãnh thổ trước mắt cùng Ích Châu còn không giáp giới, cho nên muốn lấy Ích Châu, cũng không khác hẳn với thiên phương dạ đàm.

Liền trước mắt cái này tình huống tới giảng, bước tiếp theo công lược mục tiêu, tự nhiên liền muốn đặt ở Kinh Châu.

Tả chọn hữu chọn, lớn nhỏ phì gầy, liền nó nhất thích hợp.

……

Đào Thương bình định Kinh Châu tin tức tự nhiên thực mau liền truyền tới Giang Lăng.

Trong nháy mắt, toàn bộ Kinh Châu tập đoàn liền bắt đầu hoảng loạn.

Đào Thương trước mắt tổng hợp thực lực xa xa vượt qua Kinh Châu, vô luận là binh mã vẫn là dân cư, cũng hoặc là lương thảo cùng kinh tế, Kinh Châu trước mắt cùng Đào Thương căn bản là vô pháp so sánh với.

Hơn nữa ban đầu Kinh Châu đối mặt Đào Thương, bất quá này đây Giang Hạ vì tiền tuyến, đông hướng đứng vững Đào Thương áp lực liền có thể, nhưng là hiện giờ, Tào Tháo bị đuổi đi tới rồi Tây Bắc, Trung Nguyên đại địa vì Đào Thương chiếm cứ, họ Đào tập kết dưới trướng tinh binh lương tướng, tọa trấn Hứa Xương, bắt đầu mạnh mẽ phát triển Trung Nguyên, này chiến lược ý đồ không nói cũng hiểu.

Tin tức truyền tới Kinh Châu lúc sau, Lưu Bị lúc ấy liền thượng hoả, ngoài miệng dài quá một cái đại phao, còn bị tổn thương hàn.

Liên tục mấy ngày, Lưu Bị đều không có thượng triều, lần này tử Lưu Kỳ cùng Phục Hoàn bọn người không nín được.

Kinh Châu này đó ích lợi quần thể, ngày thường tranh quyền đoạt lợi nhưng thật ra rất thật sự có tài, chính là vừa đến đánh giặc phương diện này, bọn họ liền đều biến thành thường dân, duy độc có thể báo lấy hy vọng, cũng chỉ có Lưu Bị.

Kết quả là, một ngày này vừa mới hạ triều, Lưu Kỳ liền đại biểu Kinh Châu sở hữu thần công, tiến đến Lưu Bị trong phủ vấn an hắn.

Lưu Bị nằm trên giường, thấy Lưu Kỳ, mỉm cười nói: “Hiền chất còn hà tất chuyên môn tới đây một chuyến?”

Lưu Kỳ ngồi ở Lưu Bị giường bên cạnh, thấy bên cạnh dược Lưu Bị còn không có uống, ngay sau đó bưng lên chén thuốc: “Thúc phụ, ta uy ngươi uống thuốc đi.”

Lưu Bị chạy nhanh nói: “Ai, này như thế nào khiến cho.”

Nhưng Lưu Kỳ đã bưng lên chén thuốc, dùng muỗng đem dược đưa đến Lưu Bị bên miệng.

Lưu Bị rơi vào đường cùng, chỉ phải đáp ứng, một ngụm một ngụm ăn.

Lưu Kỳ cũng không phải quá sẽ hầu hạ người, này cho người ta uy dược cũng là lần đầu tiên, hảo hảo một chén dược, làm hắn tung toé sái đi ra ngoài một nửa, cơ bản toàn đút cho Lưu Bị quần áo cùng chăn.

Uống thuốc xong sau, Lưu Bị bất đắc dĩ xoa xoa ngực dược tí, rất là bất đắc dĩ.

Việc này nháo……

Lưu Kỳ buông chén thuốc, đối Lưu Bị nói: “Thúc phụ, có biết Trung Nguyên việc?”

Lưu Bị thở dài nói: “Như thế nào có thể không biết? Ta này bệnh không cũng đúng là bởi vì việc này mới đến sao? Tào Tháo hiện giờ bị Đào Thương đuổi đi hướng Quan Trung, Đào Thương chiếm cứ Trung Nguyên, tọa trấn Hứa Xương, cùng Dương Châu Lỗ Túc, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, Đào Ứng đám người dao tương hô ứng, nhìn thèm thuồng Kinh Châu, ở phương bắc cùng phương đông hai mặt giáp công, chúng ta Kinh Châu so không được Quan Trung cùng Ích Châu, Đào Thương nếu là muốn đuổi binh công tới, trước bộ tiên phong ba ngày tức đến…… Ai, thực sự là sầu a.”

Lưu Kỳ cười khổ một tiếng, cũng là lộ ra bất đắc dĩ chi sắc.

“Thúc phụ, thật không dám dấu diếm, tiểu chất hôm nay tới tìm ngươi, cũng là tưởng cùng ngươi thương thảo việc này, nghe nói Đào Thương tọa trấn Hứa Xương, tự mình chỉ huy nhận đuổi Duyện Châu cùng Dự Châu các quận quan lại, cũng ban bố chính sách, vì Trung Nguyên nơi nghỉ ngơi lấy lại sức, bất quá ta không rõ, hắn nếu là muốn nghỉ ngơi lấy lại sức, lại vì sao phải ở Hứa Xương đóng quân trọng binh?”

Lưu Bị nói: “Này đó là Đào Thương giảo quyệt chỗ, nhìn như tĩnh dưỡng, kỳ thật lại là đang chờ đợi thời cơ, tùy thời nam hạ, ta Kinh Châu chỉ sợ đã thành hắn mục tiêu, nếu là lại không có điều hành động, chỉ sợ là không được.”

Nói đến này, Lưu Bị dừng một chút, nói: “Nhưng hiện nay loại tình huống này, bị lại cũng suy nghĩ không dễ làm như thế nào hành sự.”

Liền ở Lưu Bị thở ngắn than dài, không biết đương như thế nào cho phải thời điểm, lại nghe hạ nhân ở cửa nói: “Tướng quân, bàng Tư Đồ cầu kiến.”

Lưu Bị nghe vậy tinh thần rung lên, vội nói: “Mau mời.”

Không bao lâu, Bàng Thống đi đến, vừa thấy Lưu Kỳ cũng ở, ngay sau đó cười nói: “Đại tư mã cũng ở đâu?”

Đại tư mã chỉ đó là Lưu Kỳ, hắn kế tục Lưu biểu chi vị, hiện cư trong triều võ quan đứng đầu.

“Bàng Tư Đồ, ngươi không phải đến nam bộ bốn quận tuần tra đi sao? Nhanh như vậy liền đã trở lại?” Lưu Kỳ tò mò hỏi.

Bàng Thống bất đắc dĩ nói: “Trung Nguyên ra chuyện lớn như vậy, ta cũng là vô tâm tuần tra, đành phải chạy nhanh gấp trở về.”

Nói đến này, Bàng Thống nhìn về phía Lưu Bị nói: “Phiêu Kị tướng quân, lập tức chi thế khẩn cấp, lại là không thể lại làm kéo dài.”

Lưu Bị xốc lên chăn, nói: “Sĩ nguyên lời nói ý gì?”

“Hiện giờ Đào Thương tọa trấn Hứa Xương, tên là thống trị Trung Châu, kỳ thật là dục đồ kinh tương, lập tức ta quân không thể ngồi chờ, cần thiết có điều hành động.”

Lưu Bị nói: “Như thế nào hành động?”

Bàng Thống vươn ra ngón tay, nói: “Căn cứ hiện giờ tình huống, ta đại khái có hai bước cờ, đệ nhất đó là giành trước khởi binh.”

“Giành trước khởi binh?” Lưu Bị khó hiểu nhìn hắn: “Như thế nào giành trước khởi binh?”

“Đào Thương vừa mới đánh hạ Trung Nguyên không lâu, nhưng xem như dừng chân chưa ổn, năm đó Tào Tháo cùng ta quân ở Trung Nguyên giằng co là lúc chờ, từng chiếm lĩnh Phàn Thành vì này yết hầu, lập tức chúng ta ứng thừa Đào Thương còn không có chuẩn bị, suất binh trước đánh hạ Phàn Thành, dùng để ở bắc nguyên dừng bước cùng, sử công thủ đổi chỗ, như thế mới có thể giảm bớt Kinh Châu chi cấp.”

Lưu Bị thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ngươi lời này nhưng thật ra có lý, chỉ là liền tính là nhất thời đánh hạ Phàn Thành, sử công thủ đổi chỗ, lại làm sao có thể lâu cầm?”

Bàng Thống nói: “Cho nên nói, tại hạ còn có bước thứ hai kế hoạch, đó chính là trùng tu Giang Lăng, com cho rằng củng cố.”

“Như thế nào trùng tu?”

Bàng Thống từ tay áo trung lấy ra tùy thân bản vẽ, đưa cho Lưu Bị, nói: “Tướng quân xem cái này.”

……

Mấy ngày sau, Đào Thương ở Hứa Xương vừa mới định ra xong rồi Duyện Châu các quận quan viên biến động điều trần, phải tới rồi tiền tuyến quân báo.

Lưu Bị ở Kinh Châu khởi binh, lấy Tương Dương vì ván cầu, tiến binh Phàn Thành.

“Bang!” Đào Thương thật mạnh đem trong tay giản độc hợp lại: “Lưu Bị đây là tìm chết sao?”

Quách Gia cười cười, nói: “Không, tương phản, hắn đây là cầu sinh cử chỉ, vì là có thể công thủ đổi chỗ, lấy được chủ động.”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Trước bộ tiên phong là ai?”

“Trước bộ tiên phong chính là Quan Vũ, phó tiên phong trần đến.”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Quách Gia nói: “Phàn Thành là ở chúng ta lãnh thổ quốc gia sao?”

Quách Gia nói: “Là, Phàn Thành ban đầu là Tào Tháo thành trì, hiện giờ cũng có thể nói là thuộc về chúng ta, nhưng thành thủ là cái gì bản tính, chúng ta cũng không thục chi, cần đến chạy nhanh phái người tài ba đi trước thay thế trấn thủ.”

“Tìm Từ Vinh cùng Từ Hoảng tới.” Đào Thương lập tức phân phó.

Không bao lâu, hai gã từ họ tướng quân đi vào Đào Thương trước mặt.

“Lưu Bị khởi binh tấn công Phàn Thành, mưu đồ gây rối, ta bên này vừa mới yên ổn, không thể lập tức thu thập binh mã, các ngươi từng người lãnh bản bộ binh đi, thay ta bảo vệ cho Phàn Thành, không cần nhiều, có thể kiên trì hai mươi ngày liền có thể, đãi hai mươi ngày sau, ta bên này an bài xong, tự nhiên lãnh binh đi thu thập Lưu Bị.”

Từ Hoảng nhìn thoáng qua Từ Vinh, do dự một chút, nói: “Xin hỏi thừa tướng, ta hai người cùng hướng, cho là ai vì chủ tướng, ai vì phó tướng?”

------oOo------

Chương 825: Tương Phàn chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Hoảng những lời này, nhưng thật ra có điểm đem Đào Thương hỏi kẹt.

Kỳ thật hắn vốn dĩ chính là tưởng phái hai gã đại tướng đi trước Phàn Thành đối địch, đến nỗi chuyện khác, Đào Thương lập tức đảo không tưởng quá nhiều.

Bất quá Từ Hoảng lời này cũng xác thật là nhắc nhở hắn.

Này hai gã tướng lãnh cấp bậc cùng quân hàm đều là không sai biệt lắm, đổi thành ở ngày thường, hẳn là ai cũng hạn chế không được ai.

Nhưng trước mắt tình huống đặc thù, liền không thể không thận trọng suy xét.

Đào Thương trong lòng thậm chí có điểm hối hận, hắn vừa rồi không có suy nghĩ nhiều như vậy, bằng không liền phái người khác xuất chiến.

Nhưng trước mắt lời nói đã xuất khẩu, cũng xác thật không hảo thu hồi.

Đào Thương qua lại đánh giá bọn họ hai người, trầm ngâm thật lâu sau, cuối cùng nói: “Vậy mệnh Từ Vinh vì chủ tướng, Từ Hoảng vì phó tướng.”

“Nặc!”

Hai người cộng đồng ôm quyền, đi ra ngoài chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, đi tới cửa thời điểm, lại nghe Đào Thương tiếp đón ở Từ Hoảng.

“Công Minh, ngươi chờ một chút.”

Từ Hoảng xoay người trở về.

“Công Minh, theo đạo lý tới nói, lấy năng lực cùng dụng binh, ta lý nên nhâm mệnh ngươi là chủ đem, chỉ là từ khi Tôn Sách sau khi chết, Từ Vinh tâm tính liền biến tương đối mẫn cảm, ta nếu là làm ngươi vì chủ tướng, chỉ sợ là kích thích đến hắn, hy vọng ngươi có thể nhiều hơn thông cảm mới là.”

Từ Hoảng rất là hào sảng cười: “Thừa tướng nhiều lo lắng, mạt tướng đối này làm sao có thể có bất mãn? Từ tướng quân luận cập tư lịch cùng dụng binh phương pháp, thậm chí là người vọng, ở trong quân đều ở mạt tướng phía trên, mạt tướng tự nhiên phụng từ tướng quân vì trường, đây là là lẽ thường việc, thừa tướng chớ nghi.”

Từ Hoảng đại khí cùng hiểu chuyện, lệnh Đào Thương cảm giác sâu sắc vui mừng.

Nhưng hắn vẫn là có chút không yên tâm, dặn dò nói: “Công Minh, Lưu Bị tiên phong quân đại tướng là Quan Vũ, người này phi so bình thường, ngươi còn cần cẩn thận một chút.”

“Thừa tướng yên tâm đó là.”

Từ Hoảng ngoài miệng tuy rằng là ứng Đào Thương, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Ở hắn xem ra, Quan Vũ người này cơ bản không có gì chiến tích.

Trừ bỏ năm đó ở chúng chư hầu thảo phạt Đổng Trác thời điểm, một mình đấu thắng Hoa Hùng, cuối cùng bức Hoa Hùng tự sát, mặt

khác ở hổ lao quan cùng Lữ Bố đại chiến một hồi, trừ cái này ra, không cảm giác hắn có gì đặc biệt hơn người.

Duy nhất có thể làm Từ Hoảng thoáng chú ý một chút, cũng chính là Quan Vũ cùng hắn giống nhau, cùng là Hà Đông nhân sĩ.

Từ Hoảng đi rồi lúc sau, Quách Gia ngay sau đó đối Đào Thương nói: “Hiện giờ thiên hạ thế lực, trừ bỏ Kinh Châu Lưu Bị cùng Quan Trung Tào Tháo, còn có một cái Ích Châu Lưu Chương, trước hai người cùng thừa tướng chính là chết thù, nhưng Lưu Chương lại không giống nhau, nói thật, dựa vào hạ xem chi, Lưu Chương lúc trước thuần túy là bởi vì nhà Hán tông thân nguyên nhân, bị Lưu biểu cột vào chính mình chiến xa thượng, hiện giờ Lưu biểu đã chết, Lưu Bị ở Giang Lăng cầm quyền, theo đạo lý tới nói, Lưu Chương đối hắn hẳn là không phục, việc này nhưng thật ra có thể lợi dụng một chút.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Chỉ sợ là không giống ngươi tưởng dễ dàng như vậy.”

Quách Gia nghe vậy sửng sốt, nói: “Có ý tứ gì? Thừa tướng cảm thấy này ly gián kế không ổn?”

Đào Thương đứng lên, nhìn phía thính ngoại, nói: “Nếu là đổi thành ban đầu, này ly gián kế có lẽ sẽ hiệu quả, nhưng là hiện tại chỉ sợ là khó khăn, ngươi trong khoảng thời gian này đều ở Trần Lưu thành đương nội ứng, cho nên không biết rõ lắm, giáo sự phủ hồi báo, Tôn thị cũ bộ lấy Chu Du cầm đầu, đã đi trước Tây Xuyên, đầu phục Lưu Chương.”

Tin tức này đối với Quách Gia tới nói, thực sự là có chút quá mức kính bạo chút.

Hắn xoa xoa giữa mày, cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Thì ra là thế, Chu Du nếu là ở Lưu Chương dưới trướng, kia liền nhất định sẽ lập chủ Lưu Chương duy trì Lưu Bị cùng chúng ta là địch, kia muốn khuyến khích Lưu Chương đảo hướng chúng ta, liền không quá dễ dàng.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Là không quá dễ dàng, nhưng cũng đều không phải là hoàn toàn làm không được, rốt cuộc Chu Du là ngoại lai hộ, Lưu Chương dưới trướng còn có như vậy nhiều Ích Châu bản thổ sĩ tộc, nếu là Chu Du bị Lưu Chương phân công quá cao, lấy bọn họ góc độ tới giảng, chỉ sợ cũng là không muốn…… Phụng Hiếu cảm thấy như thế nào?”

Quách Gia gật gật đầu, nói: “Lời này cực thiện, không bằng trước làm Tôn Càn đi trước Ích Châu, âm thầm cùng Lưu Chương câu thông, nhìn xem đối phương là cái cái gì thái độ, sau đó lại làm so đo không muộn.”

……

Ngày kế, Từ Hoảng cùng Từ Vinh binh mã liền từ Hứa Xương xuất phát, đi trước Phàn Thành đóng quân.

Nhị từ tiến vào chiếm giữ Phàn Thành không lâu, Quan Vũ đại quân liền đến Phàn Thành.

Quan Vũ suất binh đến Phàn Thành lúc sau, vừa mới dựng trại đóng quân, liền hạ một hồi mưa to.

Trước mắt thời tiết chính là mùa hạ, lượng mưa tuy rằng rất lớn, nhưng vũ qua sau, ánh mặt trời sung túc, Kinh Châu quân các tướng sĩ đảo cũng là không tao tội gì.

Phàn Thành thành trì nhắm chặt, không có người khai thành.

Quan Vũ còn lại là mang theo trần đến cùng với con hắn quan bình đẳng người, đi vào Phàn Thành dưới.

Quan Vũ giục ngựa mà ra, cầm trong tay Thanh Long Yển Nguyệt Đao, chỉ vào Phàn Thành đầu tường quát: “Kêu Từ Vinh ra tới sẽ ngô!”

“Quan tướng quân, đã lâu.”

Bất quá lâu ngày, Từ Vinh cùng Từ Hoảng liền tới tới rồi đầu tường, trên cao nhìn xuống nhìn Quan Vũ.

Từ Vinh mặt nạ hạ, độc nhãn tinh quang bạo thịnh, quát: “Quan Vũ thất phu, ngụy triều tặc tử! Đương kim thiên tử lấy nhân đức trị thiên hạ, duẫn ngươi chờ bọn chuột nhắt an phận ở một góc, ngươi chờ ngược lại là phạm ta châu quận? Lại là cớ gì!”

“Đào Thương ủng Ngụy Đế lập ngụy triều, ngô huynh trưởng thuận lòng trời thảo nghịch, làm sao có thể khô ngồi kinh tương?” Quan Vũ Thanh Long Yển Nguyệt Đao vừa chuyển, ánh mặt trời chiếu ở Thanh Long Yển Nguyệt Đao lưỡi dao thượng, hoảng người không mở ra được mắt.

“Từ Vinh thất phu, có dám ra khỏi thành cùng mỗ nhất quyết sống mái?”

Từ Vinh lạnh lùng nói: “Quan Vũ, ta này Phàn Thành phòng thủ kiên cố, nhữ có bản lĩnh liền tới lấy đi, ta chờ ngươi!”

Quan Vũ nghe vậy nhíu nhíu mày.

Liền ở ngay lúc này, trần đến phóng ngựa đi vào Quan Vũ phía sau, hướng về phía trên tường thành hô to: “Từ Vinh, com ngươi ngày xưa bất quá là Đổng Trác trướng tiếp theo vô danh hạng người, hiện giờ phụ thuộc Đào Thương nghịch tặc, đương cái cái gì thượng tướng, liền dám như vậy kiêu ngạo? Ngươi bất quá cũng chỉ là ỷ vào Đào Thương hung uy chống lưng mà thôi, có gì ghê gớm?…… Như thế nào? Hạ thành trì, là sợ lại ném một con mắt không thành?”

Trần đến không đề cập tới khác còn hảo, nhắc tới đôi mắt sự, lại là vừa lúc chọc tới rồi Từ Vinh tâm oa tử.

Kia cảm giác giống nhau chọc, mà là lấy máy khoan điện hướng chết toản cái loại này đau.

Từ Vinh đồng thau mặt nạ hạ độc nhãn, cơ hồ đều phải phun ra hỏa tới.

Hắn ở thành thượng xa xa điểm trần đến cái mũi, quát: “Hảo nhãi ranh! Có bản lĩnh ngươi đừng đi!”

Dứt lời, xoay người liền bôn dưới thành đi.

Từ Hoảng thấy thế, tức khắc sợ hãi.

Hắn vội vàng kéo Từ Vinh, nói: “Từ tướng quân, ngươi làm gì?”

“Thất phu khinh người quá đáng! Ta ra khỏi thành giáo huấn một chút hắn!”

Từ Hoảng vội nói: “Từ tướng quân, chúng ta này tới, chỉ là vì bảo vệ cho Phàn Thành, lại phi tới cùng Quan Vũ cùng trần đến tranh hùng, huống hồ kia Quan Vũ bản lĩnh không thua Lữ Bố, tướng quân không thể lỗ mãng.”

Từ Vinh nói: “Không có việc gì! Quan Vũ tuy rằng dũng mãnh, nhưng bất quá là cái dũng của thất phu, Từ mỗ hành quân bày trận nhiều năm, sao lại sợ hắn?”

“Kia cũng vẫn là tiểu tâm vì thượng!” Từ Hoảng cực lực ngăn trở nói: “Huống hồ chúng ta vừa mới tới đây, đối với Phàn Thành mọi việc còn không phải thực hiểu biết, chính là muốn cùng Quan Vũ hội chiến, cũng đến trước yên ổn trong thành việc mới đúng, bằng không chẳng phải cô phụ thừa tướng một mảnh phó thác chi tâm?”

Từ Vinh thật sâu hít vào một hơi, nói: “Nếu Công Minh nói như vậy, kia bổn đem tạm thời nhẫn hắn hai ngày, đãi trong thành mọi việc đại định, ở tìm hắn tính sổ không muộn.”

------oOo------

Chương 826: Quan Vũ khi dễ người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trở về thành trì lúc sau, Quan Vũ phân phó quan bình nói: “Lập tức phái người đi chúng ta ở hoành lê kho vũ khí, điều hướng xe, thang mây chờ vật tới tiền tuyến, Quan mỗ ngay trong ngày liền phải tấn công Phàn Thành, bắt sống nhị từ.”

Luận cập cầm binh khả năng, Quan Vũ có thể nói là tương đương lợi hại, trong lịch sử Tào Ngụy tập đoàn đối Thục Hán tập đoàn đánh giá chính là tám chữ: Thục, tiểu quốc nhĩ, danh tướng duy vũ.

Có thể nói ở Tào Ngụy quần thần trong mắt, Thục quốc từ từ hạ, tam quân tướng soái đều không đáng giá cười nhạt, nhưng duy độc đem Quan Vũ lấy ra tới nói chuyện, thuyết minh cho dù là thân là mặt đối lập, Tào Ngụy tập đoàn cũng vô pháp phủ nhận Quan Vũ dụng binh khả năng.

Quan Vũ võ nghệ cao cường không thể nghi ngờ, ở dụng binh bổn thượng, này ở hán mạt cũng là một vị khó lường nhân vật, thủy yêm bảy quân, bắt Vu Cấm trảm Bàng Đức, trượng đánh đích xác thật xinh đẹp.

Nhưng ở thời đại này Quan Vũ, bởi vì hiệu ứng bươm bướm, tài hoa phát triển đã chịu hạn chế, cho nên danh khí vẫn chưa giơ lên tới, nhưng thực tế tình huống cũng không phải như vậy.

Hiện giờ Lưu Bị ở Kinh Châu đã thành nhất ngôn cửu đỉnh nhân vật, Quan Vũ địa vị cũng tự nhiên là nước lên thì thuyền lên, rốt cuộc có phát huy bản lĩnh thời khắc, giờ phút này hắn liền giống như một thanh vừa mới bị mài bén tân đao, sắc bén vô cùng, chính khát vọng máu tươi tưới.

Đối với Quan Vũ tới nói, Phàn Thành này một trận, hắn nhất định phải được.

Tuổi trẻ quan bình gián ngôn nói: “Phụ thân, ta xem Phàn Thành thành trì thượng, trang bị có đại lượng cung nỏ quân giới, nếu là chỉ bằng hướng xe cùng thang mây cường công, chỉ sợ tổn thất không nhỏ, đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn hại 800 việc tuyệt phi thượng sách.”

Quan Vũ loát chính mình tam lũ râu dài, nói: “Ngô nhi lời nói có lý, bất quá ngươi yên tâm, việc này vi phụ cũng suy xét qua, ta quân nhưng trước phái người với Phàn Thành ngoại chồng chất thổ sơn, này thượng đồng dạng thiết cung tiễn thủ áp chế Phàn Thành đầu tường thượng cường cung ngạnh nỏ, hiện nay liền nỏ chi khí đã phi Đào Thương một nhà chi sở trường, ta quân cũng là quảng mà tạo chi, lại trang bị lấy hướng xe, đầu thạch công chi, tin tưởng quá không được ba ngày, Phàn Thành nhưng hạ cũng.”

Quan bình bừng tỉnh gật gật đầu, xoay người đi chuẩn bị, lại nghe trần đến ở bên cạnh gọi lại hắn: “Thiếu tướng quân chờ một lát, việc này có lẽ cũng không dùng như vậy phiền toái.”

Quan Vũ quay đầu nhìn về phía trần đến: “Thúc đến lời nói ý gì?”

Trần đến đối Quan Vũ nói: “Hôm nay ta ở dưới thành cùng Từ Vinh kêu gọi, phát hiện người này tựa hồ đối với năm đó bị Tôn Sách hủy mặt thất mục việc, cực kỳ để ý, việc này nói không chừng đó là hắn một cái uy hiếp.”

Quan Vũ loát chòm râu tay sậu đình, đơn phượng nhãn chậm rãi mị lên.

Trần đến trong lịch sử cũng là Thục Hán danh tướng, uy danh không ở Triệu Vân dưới, luận bản lĩnh tuyệt phi bình thường người.

Quan Vũ nhìn trần đến, nói: “Nếu việc này đúng như thúc cháu theo như lời, kia nghĩ đến liền dễ làm, ngươi là muốn dùng kích tướng phương pháp?”

Trần đến giờ gật đầu, nói: “Không ngại thử một lần.”

Quan Vũ đứng lên, ở soái trướng nội qua lại bước chậm, nói: “Chỉ là Từ Vinh rốt cuộc cũng là danh tướng xuất thân, hắn sẽ dễ dàng như vậy trúng kế?”

Trần đến ha hả cười nói: “Danh tướng lại như thế nào? Hắn có uy hiếp, có chỗ đau, liền tuyệt không không trúng kế chi lý! Kia Từ Vinh mười năm hơn tới đối ngoại toàn mang mặt nạ, vì chính là cái gì? Còn không phải che giấu! Mười mấy năm qua, đến nay mặt nạ còn không hái xuống, nói rõ vẫn là tâm tồn để ý.”

“Có lý!” Quan Vũ bước chân dừng lại đốn, cảm khái nói: “Một khi đã như vậy, thúc đến, kia chuyện này, liền làm phiền ngươi đi làm!”

……

Ngày kế, Từ Vinh đang ở thành thượng tuần tra, lại thấy tường thành phía dưới, Kinh Châu quân ở nơi xa chiến thành một đại bài, đối với trong thành cao giọng hô quát chửi bậy.

Hai quân giao chiến, vì kích đối phương ra khỏi thành đấu trận, phái binh chửi bậy là một loại thực bình thường phương thức, không có gì hiếm lạ.

Nhưng mấu chốt, vẫn là muốn xem chửi bậy người trong miệng có thể mắng ra cái gì đa dạng tới.

Từ Vinh đứng ở thành trì thượng, chỉ là nghe xong không lớn một hồi, ống phổi thiếu chút nữa không làm khí tạc.

Thành trì hạ Kinh Châu quân nói rõ chính là cố ý, xuất khẩu vô lễ!

Cái gì “Độc nhãn tướng quân” “Hủy mặt chi kiệt” “Tôn Sách thủ hạ bại tướng” “Tây Bắc xấu hán” từ từ, nhằm vào nhân thân công kích từ ùn ùn không dứt.

Những lời này nghe vào Từ Vinh lỗ tai, có thể so cái gì “Thất phu” “Nhãi ranh” gì đó muốn tới khó nghe nhiều.

Từ Vinh khí nghiến răng nghiến lợi, một quyền thật mạnh đấm đánh vào tường lỗ châu mai thượng, nắm tay làn da cọ phá, đều chảy ra máu tươi.

Hắn quay người lại, làm như lại muốn ra khỏi thành.

Nhưng Từ Hoảng lại đi theo hắn bên người, thấy thế lại vội vàng ngăn cản hắn.

“Huynh trưởng muốn đi làm chi?”

Từ Vinh thật mạnh hừ một tiếng, nói: “Bỉ quân khinh người quá đáng, hôm nay ta cần thiết ra khỏi thành, chính tay đâm Quan Vũ cẩu tặc!”

Từ Hoảng an ủi hắn nói: “Tướng quân ngày thường cũng là giỏi về dụng binh, tinh thông chiến trận chi đem, như thế nào còn nhìn không ra Quan Vũ giảo quyệt tâm tư, hắn thấy Phàn Thành thành kiên, tưởng dụ dỗ tướng quân ra khỏi thành, tướng quân nãi hiểu lý lẽ chi đem, hà tất nhịn không nổi hắn kia vài câu ác ngôn?”

Từ Vinh nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta làm sao có thể không rõ trong đó đạo lý, chỉ là nói người lại không phải ngươi, ngươi như thế nào có thể minh bạch trong đó cảm thụ?”

Từ Hoảng không rõ Từ Vinh cảm thụ, nhưng hắn cũng hiểu được, cho dù Từ Vinh tái sinh khí, cũng không thể làm hắn đi ra ngoài.

Liền như vậy đánh giằng co kéo dài một hồi, Từ Vinh chung quy vẫn là không có xoay qua Từ Hoảng, tạm thời từ bỏ ra khỏi thành ý niệm.

Vấn đề là, mấy ngày kế tiếp, Kinh Châu quân ngày ngày đều ở cửa thành hạ chửi bậy, hơn nữa vẫn là đổi pháp chọc Từ Vinh đau điểm.

Bất quá cũng may là có Từ Hoảng ngăn đón, bằng không Từ Vinh cũng sớm lao ra đi.

Từ Hoảng đã nhiều ngày cũng là mệt quá sức, một mặt ngăn đón Từ Vinh, một mặt còn phải thị sát thành trì, nhàn hạ là lúc còn phải để ý lý bác sĩ, khai đạo Từ Vinh tâm bệnh.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, trải qua Từ Hoảng mấy phen khai đạo, Từ Vinh tâm trầm tĩnh không ít, đối với thành lâu hạ nhằm vào hắn cá nhân chửi bậy thanh cũng không phải tức giận như vậy, ít nhất sẽ không xúc động đi ra ngoài chém giết.

Từ Hoảng lúc này mới yên lòng, bắt đầu an tâm chỉnh đốn và sắp đặt trong thành việc.

Nhưng sơ hở cố tình vẫn là xuất hiện.

Một ngày này, Từ Hoảng kiểm kê xong rồi thành trì trung mễ thương, vây không được, mới vừa trở về chính mình chỗ ở muốn tiểu ngủ một hồi, lại có một người giáo úy vội vàng tới rồi, đối hắn nói: “Từ tướng quân, đã xảy ra chuyện!”

Vừa nghe này ba chữ, Từ Hoảng không khỏi cả người một giật mình, buồn ngủ toàn vô, bất an nỗi lòng nảy lên hắn trong lòng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Kia phó tướng dùng sức nuốt nuốt nước miếng, đối Từ Hoảng nói: “Từ tướng quân suất binh ra khỏi thành, tìm Kinh Châu quân đánh với đi!”

Từ Hoảng tức khắc cảm giác được một trận trời đất quay cuồng.

Hắn ổn định tâm thần, thầm nghĩ: Không đúng a, đã nhiều ngày chính mình mỗi ngày khai đạo Từ Vinh, đối với thành trì hạ nhằm vào hắn cá nhân chửi rủa, hắn tựa hồ đã không phải đặc biệt để ý, như thế nào còn sẽ ra khỏi thành?

Chẳng lẽ là chính mình nhìn lầm rồi?

Từ Hoảng nhìn hướng tên kia phó tướng nói: “Kinh Châu quân lại mắng?”

Kia phó tướng run run rẩy rẩy nói: “Không, không có.”

Từ Hoảng mày nhăn lại, khó hiểu nói: “Không mắng hắn, từ tướng quân như thế nào sẽ ra khỏi thành?”

Phó tướng thở dài khẩu khí: “Kinh Châu quân hôm nay đổi phương pháp, bọn họ không hề chửi rủa từ tướng quân, mà là ở dưới thành cách đó không xa bắt đầu làm diễn.”

“Cái gì diễn?”

“Kinh Châu quân sĩ tốt hai hai một đội, một cái giả Tôn Sách, một cái giả từ tướng quân, lặp lại ở dưới thành diễn năm đó ở biện thủy, Tôn Sách chọc mù từ tướng quân tình hình.”

Đừng nói là Từ Vinh, tuy là Từ Hoảng nghe thế, ống phổi đều không khỏi khí tạc.

“Quan Vũ, ngươi cũng quá khi dễ người!”

------oOo------

Chương 827: dụ dỗ ra khỏi thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Vinh ra khỏi thành!

Vốn dĩ đã bị Từ Hoảng dàn xếp xuống dưới Từ Vinh, rốt cuộc chịu đựng không được Kinh Châu quân vũ nhục, suất binh lao ra Phàn Thành, thẳng lấy ngoài thành những cái đó binh mã mà đi.

Kinh Châu quân thấy Từ Vinh ra khỏi thành, lập tức không hề diễn kịch, bọn họ liệt hảo trận thế, cẩn thận cùng Từ Vinh giằng co.

Mà vẫn luôn tại hậu phương tĩnh xem thành trì trần đến, giờ phút này thấy Từ Vinh rốt cuộc suất binh ra khỏi thành, trong lòng cũng là vui mừng quá đỗi.

Hắn một phách mã, phóng ngựa tiến lên, đối với Từ Vinh cao giọng nói: “Từ Vinh, thất phu, ngươi rốt cuộc là ra tới!”

Từ Vinh hừ lạnh một tiếng, cũng không phản ứng trần đến, chỉ là chỉ huy hắn phía sau kia 3000 binh mã nói: “Thượng!”

“Chiến! Chiến! Chiến!”

3000 Kim Lăng binh, dựa theo ngày thường Từ Vinh thao luyện bọn họ thời điểm bài binh bố trận phương pháp, giơ lên trong tay trường kích, chỉnh tề nhưng lại không mất chiến ý hướng về trần đến quân trận vọt qua đi.

Trần đến nhìn Từ Vinh chỉnh đốn và sắp đặt quân đội, không khỏi tán thưởng gật gật đầu.

Từ Vinh không hổ là Đào Thương dưới trướng đại tướng, chỉ bằng hắn sở thao luyện binh mã tới xem, liền biết một thân tác chiến khả năng, tuyệt phi bình thường có thể so.

Lập tức, liền thấy trần đến chỉ huy thủ hạ binh mã, xông lên đi cùng Từ Vinh một chúng giao chiến.

Hai bên tướng sĩ chém giết ở bên nhau, trần đến bản nhân còn lại là đối thượng Từ Vinh.

Hai người giao thủ, Từ Vinh chứa đầy tức giận, đối trần đến liều mạng tiến công, chiêu chiêu đều là sát chiêu.

Trần đến võ nghệ không thua nhất lưu mãnh tướng, thậm chí còn ở Từ Vinh phía trên, bất quá hắn lần này lại là lấy dụ địch là chủ, cũng không tính toán thật sự chiến thắng Từ Vinh.

Hai người giao thủ đến hai mươi hiệp tả hữu, Từ Vinh một đao hoành phách qua đi, trực tiếp hoa bị thương trần đến vai giáp, máu tươi phun trào mà ra.

Trần đến đau thẳng cắn răng, nhưng hắn trong lòng rõ ràng, vì dụ dỗ Từ Vinh, cần thiết phải làm ra như vậy hy sinh, nói cách khác là hoàn toàn không có bất luận cái gì hiệu dụng.

Trần đến “Thống khổ” tru lên một tiếng, đâm mạnh số thương bức lui Từ Vinh, cả giận nói: “Sửu quỷ! Độc nhãn tặc! Xem như ngươi lợi hại! Chúng ta chờ xem!”

Dứt lời, đánh mã liền về phía sau triệt hồi.

Kinh Châu quân các tướng sĩ thấy bên ta chủ tướng bỏ chạy, cũng không dám quá nhiều dừng lại, một đám cũng là buông tha Kim Lăng quân, đi theo trần đến vội vàng sau này chiến lược tính rút lui.

Nếu là đổi thành ngày thường, Từ Vinh đánh lùi trần đến, tự nhiên mà vậy cũng liền đi trở về, sẽ không quá nhiều dây dưa.

Vấn đề là này trần đến cũng là quá nhận người chán ghét, lúc gần đi chờ lại hô hắn một tiếng độc nhãn tặc, đem Từ Vinh khí trán thẳng nhảy hoả tinh, thiếu chút nữa không đem đầu tóc thiêu.

Hắn bỗng nhiên vung tay lên trung đao, cao giọng nói: “Các tướng sĩ, tùy ta giết qua đi! Bắt sống trần đến, chém xuống này tặc tư thủ cấp! Sát trần đến giả, ta trực tiếp đề bạt hắn đương giáo úy quan!”

Kỳ thật căn bản là không cần Từ Vinh cấp các tướng sĩ họa bánh nướng lớn, Kim Lăng quân tam quân tướng sĩ mấy ngày này cũng đã sớm bị Kinh Châu quân làm càn vô lễ cấp chọc giận.

Tam quân tướng sĩ từ từ hạ, các đều nghẹn một cổ hỏa khí.

Phải biết rằng, hiện tại bảo hộ thành trì binh mã, trên cơ bản đều là Từ Vinh cùng Từ Hoảng hai người bản bộ binh mã, những người này đều là bọn họ nhiều năm bồi dưỡng ra tới, này đó các tướng sĩ cùng thẳng quản bọn họ chủ tướng, cảm tình tự nhiên không giống bình thường.

Từ Vinh bị Kinh Châu quân như vậy vũ nhục, hắn thủ hạ thân binh cùng tướng sĩ cũng là đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Một quân chi gan bị địch nhân như vậy giày xéo, đổi ai ai hỏa khí không lớn?

Lập tức, liền thấy Từ Vinh cùng hắn dưới trướng các tướng sĩ giống như tiêm máu gà giống nhau, gắt gao đi theo trần đến quân mặt sau, hận không thể đưa bọn họ từng cái cắn chết.

Đại khái đuổi theo ra mười dặm hơn mà, Quan Vũ phục binh rốt cuộc xuất hiện!

Kỳ thật Từ Vinh đã sớm dự đoán được trần đến đào tẩu, Quan Vũ nhất định sẽ xuất hiện, như vậy đơn giản chiến thuật hắn nếu là nhìn không ra tới, hắn nhiều năm như vậy ở trên chiến trường cũng liền bạch lăn lộn.

Nhưng vấn đề là, đối với Từ Vinh tới giảng, hắn cũng không phải thực đem Quan Vũ để vào mắt.

Quan Vũ danh khí, giới hạn trong hắn cá nhân võ nghệ, nhưng đến nỗi này dụng binh khả năng…… Ngượng ngùng, nhiều năm như vậy, Từ Vinh cơ nghiệp không nghe nói qua Quan Vũ từng có cái gì xuất sắc chiến tích.

Mà hắn bản nhân, năm đó đi theo Đổng Trác ở Tây Lương đánh Đông dẹp Bắc, sau lại lại đi theo Đào Thương nam chinh bắc chiến, cơ hồ có thể nói là chưa từng bại tích.

Liền tính là cùng Quan Vũ chính diện chống đỡ, Từ Vinh cũng cảm thấy Quan Vũ tuyệt không sẽ là đối thủ của hắn, chỉ cần tiểu tâm một chút hắn cá nhân dũng mãnh, liền vạn vô nhất thất.

“Từ Vinh cẩu tặc, hôm nay nơi này đó là ngươi nơi táng thân, ngươi nạp mệnh đến đây đi!” Quan Vũ hướng về phía Từ Vinh cao quát một tiếng, chỉ huy tam quân tướng sĩ, thẳng đến Từ Vinh sát đi.

“Sát!”

Kinh Châu quân các tướng sĩ các phấn chấn rống to, từ bốn phương tám hướng vây đem đi lên, hướng về Từ Vinh binh tướng vọt qua đi.

Nhìn Kinh Châu quân tán loạn trận hình, Từ Vinh khóe miệng treo lên một tia cười lạnh.

Bực này binh tướng, cũng dám lấy ra tới mai phục ta? Quả thực buồn cười!

“Liệt trận!”

Theo Từ Vinh rống to thanh, liền thấy Kim Lăng quân sĩ tốt năm 5-1 tổ, trên dưới một trăm một trận, chia làm nhiều trận hình, bắt đầu đối Kinh Châu quân tiến hành cường hữu lực phản kích.

Nhưng là Kinh Châu quân hiển nhiên sớm có chuẩn bị!

“Thổi kèn!” Quan Vũ cao giọng quát.

Ở Quan Vũ rống lên một tiếng trung, Kinh Châu quân sĩ tốt nhóm một sửa vừa mới tán loạn trận thế, tập kết thành trận, thay đổi một loại sách lược, hướng về phía Kim Lăng quân sát đem qua đi.

Ở Quan Vũ quân đội biến hóa trận hình kia một khắc, Từ Vinh sắc mặt rốt cuộc thay đổi.

Người thạo nghề vừa ra tay, liền biết có hay không.

Quan Vũ chỉ huy Kinh Châu quân, biến trận tốc độ cực nhanh, thay đổi thế công chi linh động, tuyệt đối là đứng đầu nhất lưu, điểm này Từ Vinh lãnh binh nhiều năm, vẫn là có thể xem minh bạch.

Thoạt nhìn, này Quan Vũ tuyệt đối không phải một dũng chi phu.

Từ Vinh không dám lại thiếu cảnh giác, vội vàng cẩn thận chỉ huy tam quân nghênh chiến.

Nhưng là Quan Vũ cùng trần đến quân đội đã ở chiến lược thượng cùng chiến thuật thượng, bao gồm địa hình thượng chiếm lĩnh tiên cơ, mặc cho Từ Vinh hiện tại có cái gì bản lĩnh, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể cứu lại xu hướng suy tàn.

Đặc biệt là Quan Vũ trong quân đội, còn có một chi trọng kỵ binh đội, ở bộ binh phối hợp tác chiến hạ, chiến lực phi thường.

Tại đây tình hình dưới, Từ Vinh cũng không thể lại tùy ý làm bậy, hắn huy đao đối phía sau lính liên lạc hạ lệnh: “Bảo trì đội ngũ! Cẩn thủ trước trận, sau này triệt! Nhớ lấy không thể hoảng loạn!”

Liền ở ngay lúc này, trần đến sở suất lĩnh khinh kỵ binh đội lại từ phía trước chính diện tới rồi, hắn vừa mới bị Từ Vinh đả thương bả vai giờ phút này đã qua loa băng bó, này sắc mặt tuy rằng trắng bệch, lại là vẻ mặt hưng phấn.

“Từ Vinh, ngươi nào đều đừng nghĩ đi, hôm nay ngươi xem như chết chắc rồi!”

Từ Vinh chính là Đào Thương dưới trướng đại tướng, nếu là có thể giết hắn, trần đến sau này liền có thể xem như danh dương thiên hạ.

Dứt lời, liền thấy trần đến chiến thương đã đưa tới rồi Từ Vinh trước mặt, này đại thương mạnh lực chi cường, Từ Vinh từ thật xa liền đã nhiều ít có cảm giác.

“Đang!” Một tiếng giòn vang, trần đến thương thật mạnh đập ở Từ Vinh binh khí thượng.

Từ Vinh trong tay một trận tê mỏi, hắn lúc này mới minh bạch, vừa mới so đấu, trần đến thế nhưng là không có dùng ra toàn lực.

Hắn cư nhiên là cố ý làm chính mình bị thương, dụ dỗ chính mình tới đây.

Từ Vinh trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng lại cũng vui mừng không sợ, anh dũng cùng trần đến quyết chiến.

Hai người đấu 30 cái hiệp, bên cạnh Kim Lăng quân đã bắt đầu bị Quan Vũ quân co rút lại áp chế, mà Từ Vinh càng là cảm giác khó có thể ngăn cản trần đến chi dũng.

Liền tại đây khẩn cấp thời điểm, Từ Hoảng suất binh từ phía sau đuổi tới.

------oOo------

Chương 828: Từ Hoảng trọng thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Từ huynh chớ hoảng sợ! Từ Hoảng tới cũng!”

Từ Hoảng cao giọng hô quát, suất lĩnh mẹ mìn mã cùng thiết Phù Đồ nhảy vào Kinh Châu quân quân trận.

Thiết Phù Đồ các thân khoác trọng giáp, giống như máy ủi đất giống nhau khó có thể ngăn cản, mà mẹ mìn mã còn lại là phối hợp tác chiến với thiết Phù Đồ hai sườn, tận lực đi đánh tan tách ra quân địch khinh kỵ binh cùng người bắn nỏ, dùng để yểm hộ thiết Phù Đồ có thể thuận lợi giải khai trận địa địch.

Nhưng là trọng kỵ binh cũng không phải Đào Thương độc nhất vô nhị độc quyền, Quan Vũ dưới trướng cũng có một chi tinh nhuệ trọng kỵ binh, mà này chi trọng kỵ binh đúng là từ hắn tự mình thống soái.

Quan Vũ tự mình suất binh, thế nhưng là ngạnh sinh sinh ngăn cản ở thiết Phù Đồ tiến công.

Quan Vũ đầu tàu gương mẫu, Thanh Long Yển Nguyệt Đao hàn quang ánh mắt, trên dưới tung bay, Kim Lăng quân sĩ tốt xem ở trong mắt, một đám không khỏi trong lòng run sợ.

Quan Vũ mỗi một chút huy đao, đều tất nhiên sẽ có một cái Kim Lăng quân binh lính bỏ mạng.

Mà cùng lúc đó, Từ Hoảng lại giết đến Từ Vinh bên người, cùng hắn cùng chiến trần đến.

Từ Vinh giờ phút này đã bị trần đạt đẩy vào tuyệt cảnh, thở hồng hộc, trên trán mồ hôi lạnh tí tách tí tách đi xuống rơi xuống.

Từ Hoảng sát nhập trong trận, một phen đại rìu hoành phách hữu chém, dũng mãnh phi thường, trần đến bả vai bị thương, trong lúc nhất thời chống đỡ không được, chỉ là nhanh chóng sau này lui lại.

Từ Hoảng thừa cái này khe hở cứu trần đến, hắn đem đại rìu hướng về phía sau vung, cao giọng nói: “Từ huynh đi trước! Hoảng ở chỗ này thế ngươi cản phía sau!”

Từ Vinh vừa mới cùng trần đến giao thủ thời điểm, đã treo màu, giờ phút này lại thể lực chống đỡ hết nổi, hắn tâm tình phức tạp nhìn Từ Hoảng liếc mắt một cái, nói: “Cảm tạ…… Công Minh.”

Dứt lời, tại tả hữu thân vệ dưới sự bảo vệ, Từ Vinh hướng về phía sau hoả tốc rút lui.

Mà giờ này khắc này, Quan Vũ cũng là suất binh truy kích đi lên, Từ Hoảng vui mừng không sợ, đem đại rìu một hoành, ngăn cản Quan Vũ: “Thất phu, đừng vội hung hăng ngang ngược! Hà Đông Từ Hoảng tại đây, có bản lĩnh liền trước thắng ta lại nói!”

Quan Vũ thấy Từ Hoảng hoành đại rìu đứng ở nơi đó ngăn trở trụ chính mình đường đi, trong lòng đột nhiên dâng lên bội phục cảm giác.

Hắn ở trên ngựa hướng về Từ Hoảng cúi cúi người, nói: “Kính đã lâu từ tướng quân uy danh, hôm nay Quan mỗ vừa lúc lãnh giáo lãnh giáo!”

Dứt lời, liền thấy Quan Vũ phóng ngựa chạy băng băng đi lên, cùng Từ Hoảng chiến thành một đoàn.

Hai người đao rìu đều phát triển, thẳng giết trời đất u ám.

Tam quân tướng sĩ đứng ở Quan Vũ cùng Từ Hoảng phía sau, lẫn nhau cho nhau trừng mắt, vì bọn họ chủ tướng phối hợp tác chiến,

để tránh có thất.

……

Từ Vinh trở về Phàn Thành lúc sau, qua loa băng bó một chút miệng vết thương lúc sau, liền vội vàng lại triệu tập binh lính, đi theo hắn ra khỏi thành, lại quay trở lại tiếp ứng Từ Hoảng.

Lúc này hắn trong lòng tràn ngập hối ý, nếu không có chính mình quá mức lòng dạ quá mức thiên hiệp, luôn là nhớ thương năm đó những cái đó chuyện xưa, bất kham quân địch vũ nhục, lại như thế nào sẽ biến thành hiện tại cục diện?

Chính mình đã chết đảo cũng liền thôi, nếu là bởi vì việc này mà liên lụy Từ Vinh, kia hắn sau này lại là nên như thế nào đối mặt tự xử? Hắn lại nên như thế nào đối mặt Đào Thương, ngày sau trở về Kim Lăng thành, như thế nào đối mặt Từ Hoảng thê nhi?

Chính mình gặp phải mối họa chính mình trở về bình!

Từ Vinh đầu tàu gương mẫu, lại suất lĩnh một chúng binh tướng đi tiếp ứng Từ Hoảng.

Biết không quá ba dặm mà, lại thấy Từ Hoảng một chúng binh mã đã đã trở lại.

Mà Từ Hoảng hiển hách nhiên đang ở trong đó.

Từ Vinh thấy Từ Hoảng không có việc gì, trong lòng một trận thả lỏng, vừa muốn tiến lên đi nghênh hắn, trong giây lát ngẩng đầu, lại là lập tức ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Từ Hoảng dùng tay che lại chính mình nửa bên mặt má, suy yếu dựa vào trên lưng ngựa, máu tươi chính theo hắn khe hở ngón tay không ngừng ra bên ngoài chảy xuôi.

Thân thể hắn lắc lư, cơ hồ đều phải từ lưng ngựa té lăn trên đất.

“Công Minh!” Từ Vinh la lên một tiếng, phóng ngựa chạy băng băng tới rồi Từ Hoảng bên người, nhìn hắn này một bức thảm dạng, trong mắt trong nháy mắt tràn ngập nước mắt.

“Công Minh, ngươi thế nào?”

Từ Hoảng suy yếu vẫy vẫy tay, nói: “Ta, ta, ta…… Ta không được……”

Từ Vinh đầu như bị sét đánh, lăng tại chỗ cứng họng, một câu đều nói không nên lời.

“Ta không được, ta, ta mau kỵ bất động mã, chạy nhanh đưa ta trở về trị thương…… Ngủ một giấc.”

Từ Vinh treo tâm lúc này mới rơi xuống.

Gia hỏa này, nói chuyện như thế nào đại thở dốc đâu, hù chết lão tử!

Từ Vinh vội vàng sai người tốc tốc đem Từ Hoảng đưa trở về, ngược lại hỏi Từ Hoảng phó tướng nói: “Công Minh đây là có chuyện gì?”

Kia phó tướng vội nói: “Công Minh tướng quân cùng Quan Vũ một phen đại chiến, 50 hiệp lúc sau, chung quy là thể lực chống đỡ hết nổi, bị Quan Vũ sử kéo đao kế chém bị thương gò má, phương đến nỗi này.”

Từ Vinh vừa nghe lời này, tức khắc ngây ngẩn cả người.

Lại thấy kia phó tướng tiếp tục nói: “Từ tướng quân, Quan Vũ hiện giờ chính chỉnh điểm binh mã, bôn Phàn Thành mà đến, muốn thừa chúng ta lần này thất lợi, cường công Phàn Thành, chúng ta còn cần sớm làm chuẩn bị mới là.”

Từ Vinh lấy lại tinh thần lúc sau, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Theo ta trở về, thủ thành!”

……

Mấy ngày sau, tiền tuyến chiến báo truyền tới Hứa Xương Đào Thương nơi đó.

“Ai, Từ Hoảng bị Quan Vũ đả thương, Phàn Thành lại bị Quan Vũ thay phiên tiến công, hiện nay đã là chồng trứng sắp đổ chi nguy, Từ Hoảng không thể quản lý, tam quân tướng sĩ sĩ khí hạ xuống, Từ Vinh khổ thủ không được, phái người hướng ta cầu viện.”

Quách Gia cùng Trần Đăng tại hạ phương trao đổi một cái kinh ngạc ánh mắt.

Không bao lâu, liền nghe Trần Đăng nói: “Từ Hoảng cùng Từ Vinh, đều chính là ta quân thượng tướng, đơn độc lấy ra tới một cái, kia cũng là đủ có thể trấn thủ một phương tướng tài, hiện giờ hai người cùng đến Phàn Thành, như thế nào còn ngăn không được một cái thất phu Quan Vũ?”

Đào Thương đem Từ Vinh cầu viện tin đặt ở bàn thượng, thở dài: “Thứ nhất Quan Vũ đều không phải là chỉ có cái dũng của thất phu, mà là một cái xác có năng lực soái mới, nhị là Từ Hoảng cùng Từ Vinh bên kia, hẳn là ra cái gì biến cố.”

Quách Gia chắp tay nói: “Thừa tướng, Quách mỗ nguyện ý hướng Phàn Thành đi một chuyến.”

“Tính, ngươi cùng Nguyên Long cùng nhau lưu tại Hứa Xương đi, Trung Nguyên còn có rất nhiều sự yêu cầu làm, hơn nữa Quan Vũ lâm trận ta không yên tâm, ta tự mình đi một chuyến.”

Trần Đăng vội nói: “Hiện nay tam quân vừa mới yên ổn, nhanh như vậy lại quy mô chinh phạt, này điều phối lương thảo cùng vật tư lại là một bút đại chi ra, Trung Nguyên trước mắt còn cần rất nhiều địa phương dùng lương dùng tiền đâu.”

“Ta biết.” Đào Thương cười cười, nói: “Cho nên ta không sẽ không quy mô chinh phạt, ta liền lãnh hai ngàn con ngựa trắng quân qua đi

chính là.”

Quách Gia vội nói: “Thừa tướng, như vậy có phải hay không quá mạo hiểm?”

“Yên tâm đi, ta này không phải thác đại, mà là đều có đúng mực, Phàn Thành cùng Tương Dương một giang chi vọng, ta nếu là Lưu Bị, cũng tuyệt không sẽ bỏ qua này chiến lược muốn hướng, ta lần này qua đi nhìn xem, có thể thủ liền thủ, không thể thủ, ta thu binh hồi Hứa Xương là được.”

……

Vì thế, Đào Thương suất lĩnh Triệu Vân cùng Thái Sử Từ, suất binh hai ngàn tinh nhuệ con ngựa trắng kỵ binh, thẳng để Phàn Thành.

Quan Vũ tuy rằng đang ở cường công Phàn Thành, nhưng là lại không có đem Phàn Thành quy mô vây quanh.

Đào Thương phân tích, đảo không phải bởi vì Quan Vũ có cái gì quá mức cao thâm mưu kế cùng chiến thuật, mà là Quan Vũ ngạo khí mười phần, trước mắt phỏng chừng đã là coi Phàn Thành như vật trong bàn tay, khinh thường với chọn dùng vây quanh chiến thuật.

Đối Quan Vũ tới nói, Phàn Thành đã tới rồi hắn trong chén.

------oOo------

Chương 829: tân nhân sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bởi vì Quan Vũ đối Phàn Thành chỉ là thi hành cường công chính sách, vẫn chưa tiến hành thành trì vây quanh, cho nên Đào Thương muốn vào thành, lại không phải việc khó.

Đương nhiên lấy Quan Vũ trước mắt trong tay binh lực tới giảng, toàn bộ vây quanh Phàn Thành cũng không hiện thực.

Nhưng là cứ như vậy, Đào Thương hai người tinh nhuệ kỵ binh muốn tiến vào Phàn Thành liền dễ dàng nhiều.

Kinh Châu quân tuy rằng không có vây thành, nhưng cũng ở giao thông yếu đạo thượng thiết trí binh mã, dùng để ngăn trở địch nhân tiến công.

Bất quá nếu là Quan Vũ hoặc là trần đến tự mình tới ngăn trở, có lẽ còn có chút tác dụng, nhưng dùng những cái đó mặt khác Kinh Châu quân võ tướng, lại có cái nào có thể ngăn trở Thái Sử Từ, Triệu Vân, Đào Thương tam huynh đệ liên thủ tiến công?

Chỉ là không cần thiết nhất thời nửa khắc, Kinh Châu quân ở chặn đường bố trí phòng vệ binh mã, đã bị Đào Thương quân tách ra, tam quân tướng sĩ chạy chạy, chết chết, ven đường thượng sạch sẽ, một bóng người đều không có.

Tên kia phụ trách chặn đường thiết tạp Kinh Châu tướng lãnh, lại bị Thái Sử Từ thành thạo đánh bại lúc sau, giục ngựa chạy như điên, chạy trối chết.

Thái Sử Từ còn lại là không nhanh không chậm lấy ra bảo điêu cung, giương cung cài tên, đối với kia chạy trốn chiến tướng chính là một mũi tên bắn ra.

Này một mũi tên ở giữa sau đó bối, đau hắn lớn tiếng kêu cứu, lại cũng không dám dừng lại, ngồi xuống chiến mã tốc độ càng mau, chỉ là để lại đầy đất máu tươi.

Thái Sử Từ cười ha hả buông cung tiễn, không hề truy kích.

Đào Thương cùng Triệu Vân đánh mã đi vào hắn sau lưng, nhìn nơi xa tên kia bị thương mà đi Kinh Châu tướng lãnh, không khỏi hiếu kỳ nói: “Lấy huynh trưởng tài bắn cung, muốn lấy tánh mạng của hắn, lại cũng không phải việc khó, như thế nào phản xạ này bối, không thương này mệnh?”

Thái Sử Từ hơi hơi mỉm cười, nói: “Kẻ hèn vô danh hạ đem, sát cùng không giết, toàn ý nghĩa không lớn, làm hắn mang điểm thương trở về, cũng coi như là cấp Quan Vũ một cái cảnh cáo.”

Đào Thương ha ha một nhạc, gật đầu nói: “Huynh trưởng nói có đạo lý, lời này cực thiện.”

Huynh đệ ba người liền như vậy thuận lợi tiến vào Phàn Thành.

Từ Vinh vẻ mặt mỏi mệt nghênh đón bọn họ.

Thấy Từ Vinh lúc sau, Đào Thương liền hỏi nổi lên Phàn Thành chiến sự ngọn nguồn.

Bằng tâm mà nói, đem tình hình thực tế nói cho Đào Thương, kỳ thật rất thương Từ Vinh lòng tự trọng, nhưng trước mắt đối với hắn tới giảng, lại cũng là không có cách nào sự.

Cần thiết muốn nói lời nói thật.

Từ Vinh thở sâu, đem trong đó việc hết thảy nói cho Đào Thương.

Nói xong lúc sau, liền thấy Từ Vinh quỳ một gối xuống đất, hướng về phía Đào Thương chắp tay ôm quyền nói: “Mạt tướng nhân chính mình chi khí, dẫn tới tam quân bị liên luỵ, Công Minh bị thương, Phàn Thành chịu nguy, nên chịu hình! Còn thỉnh thừa tướng lấy quân pháp xử trí ta.”

Đào Thương không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Từ Vinh, sau một lúc lâu đột nhiên nói: “Ta cảm thấy ngươi trước mắt khuyết thiếu không phải trừng phạt.”

Từ Vinh nghe vậy sửng sốt: “Kia mạt tướng ta thiếu cái gì?”

“Ngươi thiếu điểm tâm mắt, thiếu chút lòng dạ cùng khí độ.”

Một phen lời nói chỉ đem Từ Vinh nói sững sờ ở tại chỗ.

Đào Thương thật dài thở dài, đứng lên nói: “Công Minh ở nơi nào?”

Từ Vinh vội nói: “Ở này chỗ ở dưỡng thương.”

“Mang ta đi xem.”

Không bao lâu, một đám người chờ đi tới Từ Hoảng chỗ ở.

Từ Hoảng thương thế nhưng thật ra không nặng, vấn đề là, lại cũng là thương ở trên mặt.

Đào Thương đến thời điểm, y quan đang ở cho hắn trên mặt đổi bố thượng dược.

Vừa thấy Đào Thương, Từ Hoảng liền phải lên, lại bị Đào Thương cấp ngăn cản.

Đào Thương nhìn Từ Hoảng trên mặt vết sẹo, vành mắt không khỏi có chút đỏ lên, hắn thở dài: “Công Minh, ủy khuất ngươi.”

Từ Hoảng lại là cười ha ha, nói: “Thừa tướng này nói nơi nào lời nói? Kẻ hèn tiểu thương mà thôi, gì đủ nói thay? Lâm trận chi đem, da ngựa bọc thây, thật là may mắn đến thay! Hiện giờ hoảng thương mà chưa chết, đã xem như nhặt thiên đại tiện nghi!”

Đào Thương nhìn Từ Hoảng huyết nhục mơ hồ gương mặt, không khỏi thở dài: “Chính là ngươi này mặt?”

Từ Hoảng không sao cả vẫy vẫy tay, nói: “Đại trượng phu trên mặt chừa chút thương làm sao vậy? Hắc hắc, thương càng nhiều, liền đại biểu hoảng chi công tích càng thịnh cũng! Không cần lo lắng, việc nhỏ ngươi.”

Đào Thương phía sau Từ Vinh nghe xong lời này, thân hình không khỏi run nhè nhẹ.

Đào Thương quét phía sau Từ Vinh liếc mắt một cái, nói: “Dùng che lấp chăng?”

Từ Hoảng lặng lẽ nói: “Công tích chi ngân, cần gì che lấp, hoảng lấy chi vì ngạo cũng!”

……

Không bao lâu, Đào Thương cùng Từ Vinh đi ra Từ Hoảng chỗ ở, Từ Vinh cúi đầu, không nói một lời, tựa hồ ở hồi tưởng cái gì.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Từ Vinh, nói: “Cảm giác như thế nào?”

Từ Vinh trong đầu còn ở hồi ức Từ Hoảng vừa mới lời nói biến hiện, nghe xong Đào Thương hỏi hắn, không khỏi thở dài khẩu khí.

“Thừa tướng nói không sai, là mỗ gia trí tuệ hẹp hòi, cùng Công Minh một so, ta thật sự chỉ là thất phu kiến thức.”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Có một số việc, quan trọng nhất, vẫn là chính ngươi quan điểm, chân chính cùng ngươi quen biết thân cận người, tự nhiên sẽ không coi trọng ngươi khuyết tật, mà những cái đó mắng ngươi làm nhục ngươi dung mạo người, đều là ngươi địch nhân, nếu là địch nhân nói, cần gì phải để ý đâu?”

Dừng một chút, Đào Thương lại nói: “Ngươi dù cho là lớn lên so với ta còn soái, chẳng lẽ Kinh Châu quân liền sẽ không mắng ngươi sao?”

Từ Vinh thật sâu hít một hơi, đột nhiên duỗi tay đem trên mặt mặt nạ cầm xuống dưới, ném xuống đất.

Cái này mặt nạ, mang ở Từ Vinh trên mặt, đã có mười năm hơn.

“Không đeo?” Đào Thương cười hỏi hắn.

Từ Vinh nâng lên nếp uốn gương mặt, dùng kia chỉ độc nhãn nhìn Đào Thương.

Hắn lại phát hiện, Đào Thương biểu tình cũng không có cái gì biến hóa.

Hắn vẫn là cùng bình thường giống nhau, cũng không có bởi vì hắn bề ngoài mà có chút cảm xúc thay đổi.

Từ Vinh thật dài ra khẩu khí, làm như buông xuống cái gì khúc mắc giống nhau: “Không đeo, đeo nhiều năm như vậy, quá trầm, áp hoảng.”

“Chính ngươi nghĩ kỹ liền hảo.” Đào Thương mỉm cười nói.

……

Ngày thứ hai, Quan Vũ suất binh tiến đến dưới thành khiêu chiến.

Nhìn thành trì phía dưới, cầm trong tay Thanh Long đao, lui tới tung hoành khiêu chiến Quan Vũ, Đào Thương chậm rì rì nói: “Từ Hoảng là bị hắn dùng kéo đao kế trảm thương đi?”

Từ Vinh ở bên cạnh gật đầu nói: “Nghe nói Quan Vũ đấu trận là lúc, nhất am hiểu kéo đao kế, này hồi mã trảm địch là lúc, tốc độ cực nhanh, uy thế vô cùng.”

Đào Thương bừng tỉnh ‘ nga ’ một tiếng, đột nhiên duỗi tay tiếp đón quá Thái Sử Từ.

“Huynh trưởng, một hồi ngươi lãnh 500 nhân mã ra khỏi thành, cùng Quan Vũ tỷ thí tỷ thí.”

Thái Sử Từ lâu nghe Quan Vũ đại danh, sớm đã có tâm cùng hắn đấu cái cao thấp.

Hắn thật mạnh gật đầu một cái, nói: “Tam đệ yên tâm, thả xem ta đem này tặc tư bắt sống bắt sống.”

Đào Thương lắc đầu, nói: “Kia nhưng thật ra không cần, Quan Vũ không phải phàm nhân, muốn bắt sống hắn, chính là quá khó khăn…… Bất quá lấy ngươi võ nghệ, nghĩ đến Quan Vũ muốn thắng ngươi, cũng có thể phải dùng kéo đao kế, ngươi có thể như vậy làm……”

Dứt lời, hắn cúi đầu ở Thái Sử Từ bên tai dặn dò một phen.

Thái Sử Từ nghe vậy nhíu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Đào Thương, nói: “Tam đệ, làm như vậy, có phải hay không có điểm……”

“Hai quân giao chiến, ngươi ngu ngô trá, nào có như vậy nhiều công bằng công chính, nói nữa hắn sử kéo đao kế cũng thuộc về chơi ám chiêu một loại, thực bình thường.”

Thái Sử Từ ngẫm lại cũng là, đi theo Đào Thương lâu như vậy, hắn tư tưởng quan niệm ở mưa dầm thấm đất dưới, nhiều ít cũng có một ít đổi mới.

Lập tức, liền thấy Thái Sử Từ hướng về phía Đào Thương chắp tay, nhắc tới trong tay trường kích, xoay người liền hướng về dưới thành đi đến.

Triệu Vân ở một bên nhìn, đãi Thái Sử Từ đi xuống lúc sau, ngay sau đó nói: “Tam đệ, làm huynh trưởng một người đi, được không?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Yên tâm đi, không có vấn đề, tử nghĩa huynh chiều dài tuyệt kỹ trong người, chỉ cần là buông ra đánh, Quan Vũ không phải đối thủ của hắn.”

------oOo------

Chương 830: các có tuyệt kỹ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phàn Thành cửa thành ‘ kẽo kẹt ’ bị mở ra.

Thái Sử Từ suất lĩnh 500 danh tinh nhuệ hộ trận binh mã vọt ra, ở cửa thành trước bố khai trận thế.

Quan Vũ thấy Phàn Thành cửa thành mở ra, ngay sau đó đem Thanh Long Yển Nguyệt Đao một hoành, mệnh phía sau tinh tráng binh sĩ triển khai trận thế.

Không bao lâu, đãi Kim Lăng quân binh mã liệt hảo trận thế, Quan Vũ phóng ngựa tiến lên, dùng Thanh Long đao xa xa chỉ vào Thái Sử Từ nói: “Ngươi nãi người nào? Báo thượng tên họ!”

Thái Sử Từ thẳng thẳng sống lưng, chen chúc sức lực nói: “Ta nãi đông lai Thái Sử Từ cũng, hôm nay đặc tới lấy nhữ tánh mạng!”

Quan Vũ đơn phượng nhãn híp lại, trên mặt lộ ra rất là vui mừng thần sắc.

“Nhữ đó là lúc trước trảm Hà Bắc thượng tướng, Nhan Lương giả cũng?”

Chém giết Hà Bắc thượng tướng Nhan Lương, có thể nói là Thái Sử Từ nổi danh chi chiến, này một trận chiến qua đi, này thanh danh có thể nói lan xa.

Cho nên nói ở nhất định ý nghĩa đi lên giảng, Thái Sử Từ hiện tại muốn so Quan Vũ có danh tiếng nhiều.

Mà Quan Vũ lại là một cái cực kỳ ngạo khí chủ, lần này nghe nói Đào Thương tới, dưới trướng lại mang theo vài tên mãnh tướng, không khỏi thấy cái mình thích là thèm, ý đồ ở trước trận cùng chi

nhất sẽ, nếu là có thể chém giết địch quân vài tên thượng tướng, chẳng những có thể dương chính mình uy danh, càng là có thể tồi suy sụp địch quân sĩ khí, nối tiếp xuống dưới đánh chiếm Phàn Thành tác chiến đại đại có lợi.

Đây cũng là Quan Vũ hôm nay không có công thành, mà là tiến đến mời chiến nguyên nhân chủ yếu.

Thái Sử Từ phóng ngựa đi vào tràng gian, đối Quan Vũ quát: “Quan Vũ, thất phu! Nhữ luân phiên phái người vũ nhục nhà ta từ tướng quân còn chưa tính, hiện giờ còn đả thương từ Công Minh, này hai bút trướng, hôm nay mỗ gia liền cùng ngươi hảo hảo tính tính rõ ràng!”

Quan Vũ hừ lạnh một tiếng, nói: “Kỹ không bằng người, lại oán ai tới?”

Dứt lời, phóng ngựa mà ra, thẳng đến tràng gian Thái Sử Từ phóng đi.

Hai gã đương thời khó được cường giả bắt đầu ở đây gian lui tới chém giết, đao kích đều phát triển.

Phương một giao thủ, Thái Sử Từ liền không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Có đồn đãi nói Quan Vũ năm đó cùng Lữ Bố đại chiến bách hợp, thắng bại chẳng phân biệt, hôm nay một giao thủ, quả nhiên là cái cực kỳ nhân vật lợi hại!

Xem này đao pháp, kình lực, uy thế…… Cho là ở kia Hà Bắc Nhan Lương phía trên.

Xem ra nhiều năm như vậy, người này đi theo Lưu Bị, thanh danh chưa hiện, quả nhiên là bị mai một.

Sự thật xác thật như thế, Quan Vũ nghẹn khuất thật nhiều năm, hiện giờ một sớm đắc thế, có thể nói là như tiềm long thăng thiên giống

nhau, khí thế như long tựa hổ, Thanh Long đao ở này trong tay đại khai đại hạp, cực có uy thế.

Lần trước chiến thắng Từ Hoảng, làm Quan Vũ ngạo khí trình thẳng tắp bay lên, hôm nay gặp Thái Sử Từ, này võ nghệ tuyệt luân, không biết Từ Hoảng càng tốt hơn, Quan Vũ hạ quyết tâm, vô luận như thế nào cũng muốn giết hắn, thế chính mình nổi danh.

Bởi vậy so sánh với chi cẩn thận Thái Sử Từ mà nói, Quan Vũ đánh chính là phá lệ ra sức, chiêu chiêu đều là cường công, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng vững vàng chiếm cứ thượng phong.

Đào Thương vừa mới đối Thái Sử Từ còn là phi thường có tin tưởng, nhưng trước mắt nhìn thấy loại tình huống này, trong lòng cũng không khỏi có chút không đế.

Hắn hầu kết nhẹ nhàng một lăn, hỏi Triệu Vân nói: “Nhị ca, này Quan Vũ thế nhưng như thế dũng mãnh? Có thể đè nặng tử nghĩa huynh đánh? Ta làm tử nghĩa huynh một người xuất chiến, có phải hay không có điểm thác lớn?”

Triệu Vân híp mắt, cẩn thận nhìn một hồi, nói: “Yên tâm đi, Quan Vũ bản lĩnh tuy rằng cao, nhưng huynh trưởng cũng phi bình thường, chỉ là Quan Vũ cầu thắng sốt ruột, sĩ khí lăng người, nhị ca cẩn thận phòng thủ, mới hạ xuống hạ phong, nhưng sẽ không có thất.”

“Vậy là tốt rồi!” Đào Thương đỡ đỡ chính mình ngực, âm thầm cảm khái: Nếu là bởi vì như vậy một hồi đấu đem mà thiệt hại Thái Sử Từ, kia hắn đã có thể không khỏi mệt quá lớn.

Rốt cuộc kia vẫn là chính mình kết nghĩa huynh trưởng.

Triệu Vân lại cẩn thận quan chiến một hồi, nói: “Hiện giờ xem ra, Quan Vũ cầu thắng sốt ruột, nếu là lại không thể chém giết huynh trưởng, phỏng chừng hắn liền muốn dùng ra hắn tuyệt sống.”

“Ngươi là nói kéo đao kế?” Đào Thương quay đầu nhìn về phía Triệu Vân.

Triệu Vân gật gật đầu, nói: “Mỗi một người võ tướng nhất am hiểu tuyệt kỹ đều không giống nhau, ta cũng nói không chừng Quan Vũ sẽ dùng ra cái chiêu gì, bất quá Công Minh tướng quân nếu là bị hắn dùng này pháp gây thương tích, nghĩ đến đại để đó là như thế.”

Đào Thương chậm rãi gật gật đầu, nói: “Nhị ca, ngươi hiện tại đi dưới thành tiếp ứng một chút, nếu là đại ca có cái gì ngoài ý muốn, cũng hảo tùy thời cứu viện.”

Triệu Vân vừa chắp tay, nói: “Nặc!”

……

Quả nhiên không ra Triệu Vân sở liệu, Quan Vũ cùng Thái Sử Từ chiến không bao lâu, lại thấy Quan Vũ bỗng nhiên một đao chém ra, đem Thái Sử Từ trường kích đẩy ra một đoạn ngắn khoảng cách, sau đó quay đầu ngựa lại, hướng về phía sau vội vàng mà đi.

Nếu là ở giống nhau trạng thái hạ, Thái Sử Từ khẳng định chính là đuổi theo.

Nhưng sớm tại cùng Quan Vũ so đấu phía trước, Đào Thương liền cùng Thái Sử Từ dặn dò Quan Vũ thiện dùng kéo đao kế sự tình, cũng nói cho hắn ứng đối phương pháp.

Ở trong lòng có chuẩn bị dưới tình huống, Quan Vũ hành động ở Thái Sử Từ thoạt nhìn, liền có vẻ tương đối ấu trĩ.

Thái Sử Từ do dự một chút, cuối cùng vẫn là vươn tay từ yên ngựa hạ lấy ra trường cung, giương cung cài tên, nhắm ngay Quan Vũ cái ót chính là một mũi tên bắn ra.

Quan Vũ ở trên chiến trường cảm giác phi thường nhanh nhạy, Thái Sử Từ ở phía sau cung tiễn huyền thanh một vang, Quan Vũ trong lòng rồi đột nhiên căng thẳng!

“Không tốt! Người này dùng mũi tên rồi!”

Quan Vũ vội vàng đem thân thể hướng mặt bên chợt lóe, kia chi nhắm ngay hắn giữa lưng mũi tên, lại là trát vào hắn sau xương bả vai cốt phùng trung gian.

“Tặc tử hưu bắn tên trộm!” Quan bình thản trần đến cùng hét lớn, tiếp theo suất lĩnh binh mã sôi nổi xuất kích.

Thái Sử Từ còn lại là buông xuống trong tay cung tiễn, một bên lắc đầu một bên nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc…… Người này quả nhiên lợi hại, có thể nghe huyền âm tránh né, nếu là bằng không, vừa rồi này một mũi tên liền đủ rồi lấy tánh mạng của hắn.”

Trần Đăng đám người binh mã vọt ra, Triệu Vân cũng là sẽ không nhàn rỗi, hắn cũng là phóng ngựa suất binh lao ra, yểm hộ trong sân Thái Sử Từ.

Hai quân binh mã gần gũi ngắn ngủi giao phong, Triệu Vân còn lại là đối thượng trần đến.

Song thương đều phát triển, hai người đấu hơn hai mươi cái hiệp.

Triệu Vân tán thưởng trần đến võ nghệ, một bên một bên cười nói: “Quả nhiên là có chút bản lĩnh, xem ra Lưu Bị thủ hạ người tài ba thật đúng là không ít, ngươi như vậy thủ đoạn, cho ta đương cái phó tướng lại là dư dả.”

Trần đến tắc hoàn toàn không giống Triệu Vân như vậy nhàn nhã, hắn võ nghệ tuy rằng cao cường, nhưng so với Triệu Vân vẫn là rất có không kịp.

Lại qua mười dư cái hiệp, liền nghe một tiếng giòn vang, lại là trần tới tay trung quân giới bị đánh bay đến trên không.

Trần đến sắc mặt trắng bệch, thâm kinh Triệu Vân võ nghệ, hắn không dám ở lâu, vội vàng phóng ngựa xoay người hướng về phía sau chạy tới.

Triệu Vân cũng không đuổi theo, hắn chỉ là thong dong tiếp ứng Thái Sử Từ vào thành.

……

Quan Vũ hồi doanh lúc sau, sai người nhổ xuống chính mình bả vai trên đầu mũi tên.

“Tê ~!”

Tuy là Quan Vũ bực này anh hào, ở bị rút mũi tên thời điểm, cũng không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, dù sao cũng là bị bắn vào xương bả vai, nơi đó thần kinh dày đặc, thả tương đối mẫn cảm, đau đớn tự nhiên thị phi so tầm thường.

“Đào Thương dưới trướng tướng lãnh thật là ti tiện, cư nhiên thừa Quan mỗ dùng ra kéo đao kế thời điểm tên bắn lén đánh lén!”

Thốt ra lời này xong, Quan Vũ tức khắc nghẹn lời.

Chính hắn cân nhắc cân nhắc cũng không phải tư vị.

Kéo đao kế kỳ thật cũng là thuộc về một loại đánh lén thủ đoạn, chính mình trước muốn dùng ra đánh lén phương pháp, lại phản bị Thái Sử Từ mũi tên tập, theo đạo lý tới nói, nhân gia thật đúng là liền không có gì đuối lý.

------oOo------

Chương 831: Quan Vũ chiến sách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bất luận đối phương đuối lý không để ý tới mệt, nhưng Quan Vũ lần này là thật sự có hại.

Hắn vốn dĩ chính là một cái cực kỳ ngạo khí người, luôn luôn chỉ có hắn đối phó người khác, nào có người khác đối phó hắn phân?

Tuy rằng bằng tâm mà nói, mấy năm nay Quan Vũ bởi vì gặp gỡ vấn đề, xác thật không đánh quá cái gì nổi danh chiến dịch, nhưng này cũng không thể ngăn trở hắn ngạo khí mỏng phát, bởi vì hắn trời sinh chính là người như vậy.

Quan Vũ cởi quần áo, một bên làm y quan cho chính mình thượng dược, một bên đối bên cạnh người phân phó nói: “Truyền lệnh tam quân, ngày sau liền tấn công Phàn Thành, ta nhất định phải chính tay đâm Thái Sử Từ kia tư, lấy huyết hôm nay chi hận.”

Trần đến đứng ra nói: “Tướng quân, lúc này nếu là cường công Phàn Thành, chỉ sợ không dễ.”

“Vì sao?”

Trần đến dừng một chút, nói: “Phàn Thành bên trong, không chỉ có kia Thái Sử Từ, mạt tướng vừa mới cứu viện tướng quân là lúc, từng cùng đối phương tiếp ứng Thái Sử Từ tướng lãnh đối thủ mấy chục chiêu, bằng tâm mà nói, mạt tướng không phải người nọ đối thủ.”

Quan Vũ cùng quan bình đẳng người đều là lộ ra kinh ngạc biểu tình.

Trần đến bản lĩnh không yếu, hoặc là nói hẳn là rất mạnh!

Ở Quan Vũ trong mắt, trần đến là Kinh Châu tướng lãnh trung, ít có bản lĩnh nhưng cùng chính mình cùng Trương Phi sánh vai nhân vật, hiện giờ mấy chục cái hiệp liền bị đối phương chiến bại, kia địch đem bản lĩnh nghĩ đến tất không ở chính mình dưới.

Trần đến trầm ngâm một lát nói: “Nếu mạt tướng sở liệu không tồi, đối phương đó là Triệu Vân.”

“Thái Sử Từ, Triệu Vân……” Quan bình lẩm bẩm nhắc mãi nói: “Hai người kia đều là Đào Thương dưới trướng mãnh tướng a, nghe nói vẫn là họ Đào huynh đệ kết nghĩa.”

Trần đến tán đồng gật gật đầu, nói: “Đây đúng là ta sở lo lắng, họ Đào suất binh tới đây, tuy rằng binh mã sở mang không nhiều lắm, nhưng nghĩ đến bên người chiến tướng không ít, rốt cuộc Kim Lăng quân mãnh tướng như mây, nếu là có rất nhiều mãnh tướng hiệp phòng, chúng ta cường công Phàn Thành, chỉ sợ cũng không tốt đánh.”

Lúc này, kia Kinh Châu quân y quan đã đem Quan Vũ xương bả vai thượng thương rịt thuốc xong, sau đó đối Quan Vũ làm thi lễ, ngay sau đó xoay người ra soái trướng.

Quan bình vì Quan Vũ phủ thêm quần áo, Quan Vũ đứng lên, một bên loát râu dài, một bên bước chậm đi đến soái trướng cửa.

Lúc này trướng ngoại, thời tiết biến cực kỳ âm trầm, âm phong từng trận, thỉnh thoảng còn truyền ra sấm rền tiếng động, nhìn dáng vẻ tựa hồ là muốn trời mưa.

Quan Vũ nhìn không trung dày đặc mây đen, đột nhiên tựa hồ có chút nghĩ tới cái gì, lược có thất thần.

Trần đã đến đến Quan Vũ phía sau, đối hắn nói: “Quân hầu, ngài làm sao vậy?”

Lúc này Lưu Bị đã đứng hàng Kinh Châu triều đình Phiêu Kị tướng quân, thân là hắn huynh đệ kết nghĩa Quan Vũ, cũng là đã đứng hàng bốn trấn tướng quân bên trong, cùng Đổng Thừa sóng vai, sắc phong liệt hầu.

Quan Vũ nhắm mắt lại, cảm thụ được trướng ngoại phong.

Không bao lâu, lại nghe hắn cười nói: “Trước mắt thời tiết này, là mùa mưa, sông Hán chi biên nhiều vũ nha.”

Trần đến kinh nghiệm chiến trận, ở quân lữ phương diện sự tình tự nhiên cũng là một điểm liền thấu.

Hắn nghe huyền mà biết nhã ý, lập tức phản ứng nói: “Quân hầu chẳng lẽ là muốn dùng…… Thủy?”

Quan Vũ gật gật đầu, nói: “Phàn Thành cùng Tương Dương, toàn lâm sông Hán, cách sông Hán tương vọng, chỉ cần đãi mưa to tầm tã lúc sau, chúng ta quật đê rót chi, nói vậy làm ít công to.”

Trần đến trầm tư một lát, mới nói: “Chính là chính như quân hầu theo như lời, Tương Dương cùng Phàn Thành bên sông tương vọng, nếu là quyết thủy lấy rót Phàn Thành, Tương Dương chẳng phải chịu dắt?”

Quan Vũ nhàn nhạt nói: “Điểm này ngươi có thể yên tâm, vỡ đê yêm thành, chân ý ở chỗ sơ đổ, Tương Dương ở vào sông Hán chi nam, những năm gần đây đê đập xây dựng kiên cố, chỉ cần phi nhân vi sở quyết, tắc vạn sự vô ưu…… Tương Dương bên kia đê đập kiên cố, đãi thủy thế dâng lên, lũ lụt yêm thành hết sức, ta chờ chỉ cần ở đối diện Phàn Thành phía trên súc thủy, sau đó lại quật khai một đoạn ngắn, tắc Phàn Thành quanh thân trong khoảnh khắc biến thành thủy yêm nơi, nhậm này thành trì lại kiên, lại có thể như thế nào?”

Trần đến suy nghĩ một chút, nói: “Quân hầu lời này cực thiện.”

“Thúc đến, lập tức hạ lệnh, di chuyển binh mã hướng cao điểm đóng quân, tạm lánh vũ thế.”

“Nặc!”

……

Bầu trời có long quải, phong thế đại tác phẩm, mây đen giăng đầy, tự nhiên sẽ không gần chỉ có Quan Vũ nhìn đến.

Đào Thương này mặt người tự nhiên cũng thấy được.

Giáo sự phủ thám tử cũng đem Quan Vũ binh mã hướng đi hội báo cho Đào Thương.

Nghe xong binh lính hội báo, Đào Thương mặt lúc ấy liền âm trầm xuống dưới.

“Quả nhiên, họ quan dời binh hướng cao điểm thượng du, cùng ta trong tưởng tượng giống nhau…… Không nghẹn hảo thí.”

Thái Sử Từ đứng ở một bên, nói: “Quan Vũ muốn như thế nào?”

“Hắn tưởng sử rót thành phương pháp.”

Triệu Vân bừng tỉnh nói: “Không tồi, chúng ta chưa từng tại nơi đây lâu cư, không biết hán giang quanh thân khí hậu, gần đây cuồng phong gào thét, mây đen giăng đầy, nghĩ đến là mùa mưa buông xuống, Quan Vũ thừa cái này thời cơ rót thành, nhưng thật ra vẫn có thể xem là một cái tốt cơ hội tốt?”

“Cơ hội tốt?” Đào Thương hừ hừ, nói: “Rót thành lúc sau, gặp tai hoạ nhiều nhất chính là cái gì? Là Phàn Thành phụ cận đồng ruộng, nông hộ, này một năm thu hoạch toàn huỷ hoại không nói, ít nhất ba bốn thành thổ địa ngày sau đều phải một lần nữa phiên khái, mới có thể ở thích hợp trồng trọt, khai khẩn một mảnh đất hoang vì ruộng tốt không dễ, nhưng là muốn phá hủy một mảnh ruộng tốt, lại là sớm tối việc.”

Dừng một chút, Đào Thương nhàn nhạt nói: “Thủy yêm Phàn Thành, quanh thân nông hộ sang năm không có thu hoạch, dựa cái gì ăn cơm? Quan Vũ cấp sao?”

Triệu Vân lắc lắc đầu: “Ta giác Quan Vũ sẽ không có như vậy hảo tâm, cho dù hắn đánh hạ Phàn Thành, bước tiếp theo cũng là lập tức nhìn thèm thuồng Hứa Xương, hoặc là uyển thành nơi, đến nỗi cứu tế nạn dân, hắn hẳn là sẽ không có cái này tâm tình.”

“Cho nên nói, . com người đều là như vậy chết!” Đào Thương một phách bàn, nói: “Đánh giặc khi chết người kỳ thật thật đúng là liền không phải nhiều nhất, số lượng nhiều nhất, chính là này đó bị lan đến người thường, hắn cho rằng hắn thủy yêm thành trì thông minh, kỳ thật không biết hắn này cử, sẽ làm Phàn Thành chung quanh địa vực kinh tế cùng dân cư lùi lại nhiều ít? Hắn căn bản là sẽ không đi tính.”

Thái Sử Từ thở dài nói: “Ít có người sẽ như Tam đệ giống nhau, chinh chiến là lúc còn muốn tính toán ngày sau việc, đối với bọn họ tới nói, trước mặt chỉ là cố trước mắt việc.”

Triệu Vân đứng dậy nói: “Kia chúng ta trước mắt nên làm cái gì bây giờ?”

“Đương nhiên là ngăn cản hắn, rót thành thủ đoạn quá mức ác liệt, kiên quyết không thể làm hắn thực hiện được! Mặt khác, phái người đi Nam Xương cùng Kim Lăng, làm Lỗ Túc cùng Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý bọn họ khởi binh, tấn công Giang Hạ, tập kích quấy rối Lưu Bị cánh, đào mỗ muốn chuyển thủ vì công, hướng Kinh Châu đẩy mạnh.”

Thái Sử Từ nghe xong lời này, trầm ngâm một lát, nói: “Tam đệ, chúng ta đánh hạ Trung Nguyên không lâu, làm như vậy, có phải hay không có điểm quá mức nóng nảy.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ta nguyên bản cũng là như vậy tưởng, tưởng trước củng cố Trung Nguyên tình thế lúc sau, lại làm chinh phạt, nhưng là trước mắt xem tình huống làm như không được, ta chỉ cần một ngày bất động, Lưu Bị liền sẽ một ngày không ngừng nghỉ, cùng với như thế bị động, chi bằng đánh đòn phủ đầu, đem chiến trường trung tâm chuyển dời đến Kinh Châu đi…… Bất

quá ở kia phía trước, vẫn là muốn trước bảo vệ cho bờ đê, đánh bại Quan Vũ mới là.”

Thái Sử Từ ra ban nói: “Một khi đã như vậy, mạt tướng nguyện vì tiên phong.”

“Không vội, trước lấy tịnh chế động, nhìn xem Quan Vũ tính toán ở nơi nào vỡ đê, thủy yêm chi sách là đại sự, tuyệt phi sớm tối chi công, như vô tình ngoại, hắn hẳn là trước đắp bờ, đãi giọt nước lúc sau lại vỡ đê, chúng ta quan sát rõ ràng sau lại động thủ không muộn.”

------oOo------

Chương 832: đê đập chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương nam vũ, nói hạ liền hạ, không hề dự triệu.

Mưa xuân kéo dài, thanh minh vũ phân, mưa dầm không ngừng, mùa hạ tắc nhiều vì mưa to, thủy lượng cực đại, thả lượng mưa liên tục, giống nhau một chút chính là vài thiên.

Nhất mãnh liệt thời điểm, thậm chí có thể đạt tới tam giờ nội 100 mm trở lên.

Mà cũng chính là ở cái này thời gian đoạn, Quan Vũ binh mã bắt đầu hành động.

Tam quân tướng sĩ đều ăn mặc áo tơi cùng đấu lạp, ở trong mưa to dọn bao cát, đối diện Phàn Thành bờ sông thượng du đúc đê.

Này đê đập ở mùa mưa phía trước, cũng đã đúc không sai biệt lắm, trước mắt chỉ cần lại gia cố một thời gian, cũng đạt tới nhất định súc thủy lượng, liền có thể đem này quật khai, dùng để thủy yêm Phàn Thành.

Quan Vũ đứng lên đê đập phía trên, tự mình chỉ huy, điều khiển dưới trướng binh sĩ, gắng đạt tới sớm ngày đạt tới mắt.

Liền ở ngay lúc này, nước mưa trung vang lên một trận trầm trọng tiếng bước chân.

Tuy rằng nước mưa thế rất lớn, dễ dàng che đậy người ngũ cảm, nhưng vẫn là có người nghe được thanh âm, hướng về thanh âm truyền ra địa phương nhìn lại.

Lại thấy một chi ăn mặc áo tơi nhân mã, chính vội vã hướng về bên ta tới gần, tuy rằng thấy không rõ đối phương rốt cuộc là nào đạo

nhân mã, nhưng có thể khẳng định chính là, đối phương nhất định không phải bên ta sĩ tốt.

“Quan tướng quân, kia, bên kia có người!”

Quan Vũ nheo lại đôi mắt, quay đầu nhìn phía tới binh, táo đỏ sắc sắc mặt càng thêm thâm.

Mưa to bàng bạc, lại là đường sông biên, dưới chân nơi nơi đều là lầy lội, vô luận là mã chiến vẫn là dùng cung tiễn, đều không thích hợp trước mắt tình huống.

Duy nhất có thể tốc chiến tốc thắng, chính là bước chiến.

Quan Vũ sai người tiếp tục gia cố đê đập, chính hắn còn lại là dẫn dắt thân vệ quân, cầm trong tay Thanh Long đao, sải bước hướng về những cái đó tiến sát mà đến Kim Lăng quân sát đi.

Cho dù là bị quân địch xuyên qua bên ta chiến sách, nhưng Quan Vũ cũng hoàn toàn không hoảng loạn.

Xuyên qua về xuyên qua, nhưng có thể hay không thông qua chính mình chiến tuyến hàng rào, cái này còn phải là trong tay thật đánh thật ngạnh công phu.

Quan Vũ thẳng tiến không lùi khi trước vọt tới Kim Lăng binh trước mặt, múa may khởi trong tay Thanh Long đao, quét ngang nhất thức, đem một người binh lính từ giữa trực tiếp chém vì hai đoạn.

Này dũng mãnh chi tư, lệnh hai bên binh lính tất cả đều kinh hãi.

Mà hắn phía sau Kinh Châu quân cũng là phác đi lên, điên cuồng tổ chức Kim Lăng quân hướng về phía trước phác giết lại đây.

Hai quân cứ như vậy ở hơi nước tràn ngập bờ sông, triển khai chém giết đánh giá.

Quan Vũ cất bước, múa may Thanh Long đao, đại khai đại hạp, cho dù là bước chiến, này uy thế cũng là không người có thể kháng cự,

ở trong đám người nhấc lên một trận tinh phong huyết vũ.

“Đang lang.” Một phen ngân thương từ một bên đánh tới, chắn Quan Vũ trước mặt.

Quan Vũ bước chân cứng lại, quay đầu nhìn về phía người tới, bất quá người tới mặt ở đấu lạp hạ bị chắn tương đối kín mít, Quan Vũ lại là thấy không rõ lắm.

Bất quá người tới võ nghệ chi cao, lại là vượt quá Quan Vũ tưởng tượng.

Triệu Vân đồng dạng cũng là bước chiến, ngạnh sinh sinh chặn Quan Vũ đường đi.

Hai viên mãnh tướng tại chỗ giao chiến, đao thương đều phát triển, chiêu chiêu lấy đối phương yếu hại, này uy thế viễn siêu người khác.

Triệu Vân vướng Quan Vũ, nhưng lại không đại biểu còn có người có thể vướng Phàn Thành còn lại mãnh tướng.

Thái Sử Từ cùng Từ Vinh từ hai cái phương hướng phân biệt hướng về đê đập thượng sát đi, bọn họ vòng qua Quan Vũ cái chắn, phá vây mà nhập, hoả tốc bước lên bờ đê, đem Kinh Châu quân từ phía trên đuổi đi đi xuống.

Trần đến xoay người trở về cứu viện, lại bị Thái Sử Từ ngăn trở, vô pháp thoát thân.

Mà Từ Vinh còn lại là thừa cơ chiếm trước đê đập quyền chủ động, hắn bước lên đê đập, cũng làm bọn lính ven bờ bảo hộ, cẩn thận phòng bị đê hạ Kinh Châu quân, không cho bọn họ có điều phản công.

Mắt thấy đê đập bị đoạt, Kinh Châu quân chính là sốt ruột.

Tiểu tướng quan bình anh dũng khi trước, suất lĩnh một bộ Kinh Châu quân nhảy lên bờ đê, hướng về phía Từ Vinh đám người vọt

qua đi.

Quan yên ổn biên ra sức chém giết, một bên hướng về phía Từ Vinh khiển trách nói: “Tặc đem nào dám chiếm ta bờ đê? Tìm chết!”

Từ Vinh một bên cùng quan bình giao thủ, một bên cười lạnh nói: “Tìm chết? Hắc hắc, ai chết ai sống, còn không nhất định đâu!”

“Còn dám khẩu xuất cuồng ngôn?” Quan bình dùng sức một cái mãnh chọn, trong tay chiến đao từ cho tới thượng, vừa lúc đánh vào Từ Vinh đấu lạp thượng, đem hắn đỉnh đầu đấu lạp toàn bộ đánh bay đi ra ngoài.

Mà nên xảo bất xảo, cùng lúc đó, trên bầu trời một đạo tia chớp xẹt qua.

“Khách kéo kéo ——!”

Tia chớp mang ra quang chiếu rọi ở Từ Vinh trên mặt, đem hắn nửa mặt mặt vết thương cùng kia chỉ độc nhãn, hoảng hết sức thấu triệt, ở nước mưa phối hợp hạ, có vẻ khủng bố đến cực điểm.

Tuy là quan bình thản Quan Vũ tập võ cũng nghiên cứu binh pháp nhiều năm, nhưng này thượng chiến trường số lần thực sự hữu hạn, thình lình nhìn đến Từ Vinh chân dung, không khỏi sợ tới mức hai chân nhũn ra, cứng họng.

“Ngươi…… Ngươi……”

Từ Vinh lại không cho hắn nửa điểm cơ hội, thừa quan bình bởi vì chính mình dung mạo thất thần giật mình đương khẩu, một đao chém ra, trực tiếp chém vào này trên cổ.

Quan bình hoảng sợ mở to hai mắt, không thể tin được nhìn trước mắt cái này xấu xí quái vật.

Hắn trước nay đều không có nghĩ đến quá, chính mình cư nhiên sẽ chết ở loại tình huống này dưới.

Từ Vinh dùng sức một hoa, hoàn toàn cắt đứt hắn cổ, ở không trung vẽ ra một đạo tí tách tí tách huyết châu.

Quan bình thân thể một tài oai, rơi xuống ở cuồn cuộn sông Hán trong sông.

Từ Vinh nhìn bị nước sông bao phủ quan bình thi thể, trong mũi phát ra thật mạnh một hừ.

Sau đó, hắn duỗi tay sờ sờ chính mình gò má, lầm bầm lầu bầu nói thầm nói: “Không thể tưởng được gương mặt này, cư nhiên còn có như vậy công hiệu.”

Quan bình thân chết, hắn bên người binh lính tự nhiên sẽ không lại đi tranh đoạt đê đập, sôi nổi tứ tán mà chạy.

Từ Vinh lệnh bên người tướng sĩ đứng ở đê đập thượng cao giọng kêu gọi.

“Quan bình đã chết, uu k a ns h u Quan Vũ sớm hàng!”

“Quan bình đã chết, Quan Vũ sớm hàng!”

Thanh âm theo tiếng mưa rơi, mơ hồ truyền tới Quan Vũ trong tai.

Vừa nghe đến tin tức này, Quan Vũ tức khắc đau lòng mạc danh, ngũ tạng lục phủ phảng phất đều ở thiêu đốt, thẳng như lá gan muốn nứt ra.

“Bình nhi!” Quan Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình một oai, suýt nữa thiếu chút nữa không té ngã.

Hắn ra sức múa may Thanh Long đao, liều mạng hướng về Triệu Vân thương thượng tạp.

Thanh Long đao thượng lực đạo xuyên thấu qua ngân thương, truyền tới Triệu Vân cánh tay thượng, chấn hắn hai cánh tay tê mỏi, thiếu chút nữa về phía sau té ngã.

Hảo cái Quan Vũ!

Triệu Vân cắn chặt răng, đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên hướng mặt bên dời thân, một cái lăng không đâm mạnh, thẳng đối với Quan Vũ mặt trát đi.

Quan Vũ cử đao đẩy ra Triệu Vân này một thương, nhưng trường thương lại chung quy vẫn là trát ở Quan Vũ hõm vai chỗ.

“Tê ~~!” Quan Vũ đau hít ngược một hơi khí lạnh, hai tròng mắt trung tinh quang chợt lóe, bỗng nhiên một đá ra, thẳng đánh ở Triệu Vân bụng, lại là đem hắn liền người mang thương, đá bay đi ra ngoài.

Triệu Vân ngã trên mặt đất, nhưng lại lập tức nhanh chóng đứng dậy.

Hắn xoa bụng mặt bên xương sườn, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra.

Xem ra vừa rồi lần này, chưa chừng lại là đem xương sườn đá chiết.

Quan Vũ còn lại là che lại trên vai huyết lỗ thủng, về phía sau đảo đi, bị thủ hạ phó tướng đỡ lấy.

“Quân hầu, quân hầu!”

Quan Vũ che lại bả vai, cắn chặt răng, phẫn hận nhìn nơi xa Triệu Vân.

Kinh Châu quân phó tướng không dám lại lâu cầm, hắn một bên che chở Quan Vũ, một bên cao giọng nói: “Triệt! Đều mau bỏ đi!”

------oOo------

Chương 833: tào quân tân mục tiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quan Trung, Trường An thành.

Tào Tháo tướng sĩ triệt hướng Quan Trung đã có một ít thời gian, tam quân tướng sĩ ở Tào Tháo an bài hạ, đóng tại Quan Trung cảnh nội các nơi pháo đài.

Tào quân các thuộc cấp lãnh dựa theo Tào Tháo yêu cầu, ở Trường An quanh thân các huyện yên ổn dân tâm, cũng chiêu binh mãi mã.

Quan Trung cảnh nội có mười dư lộ chư hầu, ban đầu ở lạc dương Chung Diêu câu thông cùng an ủi hạ, đã xem như đầu phục Tào Tháo, bất quá đó là thành lập Tào Tháo tọa trấn Trung Nguyên dưới tình huống.

Nhưng hiện giờ Tào Tháo mất đi Trung Nguyên, ngược lại suất lĩnh dưới trướng tinh binh mãnh tướng tiến đến Quan Trung, tọa trấn hai đều, ở trình độ nhất định thượng, cũng coi như là xâm hại Quan Trung chư hầu tự đắc ích lợi, bởi vậy bọn họ hiện tại trong lòng ngược lại là đối Tào Tháo có điều đề phòng.

Nhưng Tào Tháo tuy rằng mất đi Trung Nguyên, nhưng chủ lực binh mã thượng tồn, dưới trướng thượng tồn mười vạn tinh binh mãnh tướng, Quan Trung chư hầu nhân mã, toàn bộ thêm lên, cũng bất quá là cái này số lượng, bởi vậy bọn họ cho dù đối Tào Tháo tiến vào chiếm giữ Quan Trung xưng đại lão có điều bất mãn, lại cũng không thể nề hà, chỉ có thể yên lặng tiếp thu sự thật này.

Quan Trung sở dĩ tên là Quan Trung, là bởi vì này ở vào bốn quan trong vòng, có tám trăm dặm Tần Xuyên vì nam bộ cái chắn, lại là ấm ôn đới đại lục tính gió mùa hình khí hậu, mùa xuân nhiệt độ

không khí tăng trở lại mau, độ ấm so cao; mùa hạ vũ nhiệt đồng kỳ, thủy nhiệt sung túc, Quan Trung Bình Nguyên là từ lưu đất bồi cùng hoàng thổ chồng chất hình thành, địa thế bình thản, thổ chất phì nhiêu, bởi vậy thực nghỉ ngơi lấy lại sức.

Cũng là bởi vậy, Lưỡng Hán thủ đô vẫn luôn tọa lạc với Quan Trung trong ngoài.

Tào Tháo tuy rằng mất đi Trung Nguyên, nhưng bằng vào Quan Trung nơi, giống nhau có thể chậm rãi khôi phục nguyên khí, cùng Đào Thương tranh phong.

Cho dù chỉnh thể thực lực so bất quá Đào Thương, lại cũng có thể an phận ở một góc, tự lập vì vương.

Nhưng loại này cách làm muốn xem là phân ai.

Nếu là đổi thành người khác, có lẽ còn có thể chịu đựng, nhưng liền Tào Tháo tới giảng, quá như vậy nhật tử, cũng không phải hắn tính cách.

Hắn tất nhiên vẫn là muốn đồ cầu phát triển.

Nhưng Tào Tháo muốn phát triển, hắn đầu tiên yêu cầu khách phục có hai đại nhân tố.

Đệ nhất chính là chính mình thủ hạ mười vạn tướng sĩ sĩ khí vấn đề.

Tào Tháo dưới trướng binh tướng, đại bộ phận đều là Trung Nguyên binh tướng, bọn họ rất nhiều người quê nhà ở Dự Châu cùng Duyện Châu các huyện, người nhà cũng ở nơi đó, hiện giờ đi theo Tào Tháo xa phó tha hương, các tướng sĩ trong lòng không có không tưởng niệm cố hương hòa thân người, bởi vậy ở chỉnh thể sĩ khí phương diện, vẫn luôn tăng lên không lên.

Điểm thứ hai, chính là nguồn mộ lính vấn đề.

Từ hiếu linh hoàng đế bắt đầu, Quan Trung cảnh nội liền vẫn luôn ở vào rung chuyển thời kỳ, đặc biệt là sau lại còn trải qua quá Đổng

Trác chấp chính, bởi vậy dân cư đại lượng dẫn ra ngoài, so với khởi nghĩa Khăn Vàng phía trước, cơ hồ thiếu một nửa, hơn nữa những người này khẩu giữa, còn có rất nhiều đều ở kia mười dư lộ Quan Trung chư hầu trị hạ, bởi vậy Tào Tháo lại tưởng triệu tập đến tân nguồn mộ lính, liền không quá dễ dàng.

Quan Trung thống trị yêu cầu người, nhưng nếu là phải đối kháng Đào Thương, tắc càng là yêu cầu nhân thủ.

Đối với nguồn mộ lính vấn đề, Tào Tháo hiện tại cảm giác phi thường đau đầu, nhưng cố tình lại không có cách nào giải quyết.

Vấn đề này giống như là núi lớn giống nhau đè ở hắn trong lòng, làm đầu của hắn phong một lần một lần phạm, mỗi một lần thượng hoả, hắn liền lập tức đau đầu lên, đúng giờ đúng giờ, một chút lệch lạc đều không có.

Một ngày này, Tào Tháo đầu lại đau không được, lăn lộn hơn phân nửa túc mới ngủ.

Ngày kế, Tào Tháo ở đầu phong giảm bớt một chút lúc sau, liền lập tức phái người tìm tới Giả Hủ.

Trung Nguyên chi chiến, Giả Hủ vẫn luôn lưu tại Trường An, cùng lạc dương Chung Diêu cùng nhau, phụ trách một ít trấn an Quan Trung chư hầu công việc, nhưng đợi Tào Tháo trở lại Trường An lúc sau, Giả Hủ liền lại đem trong tay phụ trách mọi việc giao ra tới.

Ngồi ở Tào Tháo giường biên, Giả Hủ hướng về Tào Tháo vừa chắp tay: “Tư Không.”

Tào Tháo duỗi tay từ trên trán bắt lấy phương khăn, cười khổ nói: “Gần nhất này đầu phong, thật sự là phạm càng ngày càng thường xuyên.”

Giả Hủ nói: “Tư Không bảo trọng thân thể, tam quân tướng sĩ vừa mới đặt chân Quan Trung, mọi việc phồn đa, đều không rời đi Tư Không bình luận.”

Tào Tháo giơ tay xoa xoa huyệt Thái Dương, hảo sau một lúc lâu mới nói: “Văn Hòa, ngươi ở Lương Châu xuất thân, năm đó cũng từng du lịch Quan Trung, hiện giờ ta nguồn mộ lính không đủ, nhưng là Quan Trung nhân khẩu không đủ, khó có thể mở rộng nguồn mộ lính, Mã Đằng, Hàn Toại những người đó binh mã, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn vì ta sở đuổi, tựa như thế phải làm như thế nào?”

Giả Hủ ngẩng đầu nhìn Tào Tháo liếc mắt một cái.

Bằng lương tâm mà nói, hắn đã mau 60 tuổi, thật sự không nghĩ ở tiếp tục lăn lộn, Giả Hủ cả đời không có gì quá lớn lý tưởng, chính là muốn tìm một chỗ, an an ổn ổn an độ lúc tuổi già.

Hắn cũng không nghĩ muốn cái gì đại phú đại quý, cũng không nghĩ muốn cái gì thanh danh lan xa, nhiều nhất chính là gặp phải cùng chính mình mưu trí giống nhau nhân vật, thấy cái mình thích là thèm, tránh ở người khác phía sau cùng địch nhân đấu đấu trí tuệ, này với hắn mà nói, chính là lớn nhất lạc thú.

Nguyên bản hắn xem chuẩn Tào Tháo là một thanh tốt ô dù, ở chúng chư hầu trung hẳn là nhất có tiềm lực phát triển, cho nên đi vào Tào Tháo dưới trướng.

Nhưng sự thật chứng minh, lão độc vật cũng có nhìn lầm thời điểm.

Hiện giờ thiên hạ đại thế, toàn quy về đào.

Lâm lão lâm lão, cư nhiên vẫn là không được ngừng nghỉ, lúc này mới Giả Hủ rất là bất đắc dĩ.

Nhưng rốt cuộc ở chung nhiều năm, khiến cho Giả Hủ liền như vậy từ bỏ Tào Tháo, đến cậy nhờ khác chư hầu, cũng không phải như vậy một chuyện, rốt cuộc người cũng đều muốn cái mặt.

Huống hồ đương kim thiên hạ, trừ bỏ Tào Tháo ở ngoài, cũng chỉ có Đào Thương thích hợp chính mình đến cậy nhờ.

Nhưng sửa môn đổi đình là cái chuyện rất trọng yếu, không phải dễ dàng như vậy.

Lại nói không hề lý do tiếp thu một cái trực hệ phản thần là làm người thực do dự sự tình, Đào Thương đến tột cùng có thể hay không thiệt tình tiếp thu hắn, Giả Hủ nhưng nói không chừng.

Vạn nhất Đào Thương cảm thấy hắn nhân phẩm không được, ở diệt Tào Tháo lúc sau lại dọn dẹp hắn, Giả Hủ này nửa đời sau hoàn toàn không diễn.

Bởi vậy Giả Hủ trước mắt cũng đang ở suy xét chính mình nửa đời sau.

“Tư Không, trước mắt nếu là muốn chiêu mộ trực hệ nguồn mộ lính, chỉ sợ không đủ, nhưng là chúng ta có thể liên hợp đồng minh, gia tăng thực lực của chính mình, sau đó lại chế định một cái phát triển phương lược.”

Tào Tháo nghe vậy, ngạc nhiên nói: “Này đó minh hữu?”

Giả Hủ trầm tư một chút: “Một là dân tộc Khương, nhị là Hán Trung ba châu dân chúng.”

Tào Tháo nhíu nhíu mày, nói: “Liên hệ những người này làm chi, bọn họ binh mã như thế nào có thể ngăn cản Đào Thương?”

Giả Hủ nhàn nhạt nói: “Đều không phải là là làm cho bọn họ hiệp trợ ta quân đối kháng đào quân, lập tức chi cấp, Hà Bắc cùng Trung Nguyên chỉ sợ là không thể đồ, Quan Trung nơi, lại có rất nhiều chư hầu, rất là cản tay, Hán Trung trương lỗ lần trước bại cho ta quân một lần, trước mắt chưa khôi phục nguyên khí, không bằng đồ chi, cướp lấy Hán Trung.”

“Cướp lấy Hán Trung?”

Giả Hủ gật gật đầu, nói: “Tư lệ nơi, mấy năm nay dân cư đại lượng dẫn ra ngoài, một bộ phận đi hướng Trung Nguyên, một bộ phận

thông qua võ quan đi hướng Kinh Châu, mà lớn nhất một bộ phận, còn lại là đi hướng Hán Trung, hơn nữa trương lỗ năm đấu gạo giáo quảng vì bố thí, trước mắt Hán Trung nơi có thể nói dân cư giàu có, nếu có thể lấy chi, tắc nhưng giải hiện nay chi vây.”

Tào Tháo nghe vậy bừng tỉnh một phách cái trán, gật đầu nói: “Văn Hòa lời này thật là, nếu có thể bắt lấy Hán Trung, tắc nhất định giải trước mắt chi nguy.”

Giả Hủ nhìn Tào Tháo đối Hán Trung ý động, này trái tim liền thả xuống dưới.

Hắn khuyến khích Tào Tháo đi đánh Hán Trung, kỳ thật chủ yếu không phải giống giúp Tào Tháo giải quyết dân cư vấn đề, mà là vì chính hắn giải quyết nửa đời sau sinh hoạt vấn đề.

------oOo------

Chương 834: Bàng Thống hiến kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giả Hủ làm Tào Tháo đánh Hán Trung, kỳ thật là tưởng gợi lên Tào Tháo nhập Thục dục vọng.

Giả Hủ còn có ba năm liền 60 tuổi, dựa theo lão độc vật chính mình tính toán, hắn nhiều nhất cũng là có thể sống hơn hai mươi năm, nếu là ấn thiếu tính, nói không chừng sang năm sẽ phải chết.

Chính mình hiện tại phản bội Tào Tháo phản đi đầu nhập vào Đào Thương, kia hậu quả thật sự là quá không xác định, nguy hiểm tính quá cao, không biết sẽ phát sinh cái gì.

Ngược lại là làm Tào Tháo thế lực tiếp tục tồn tại hai mươi năm, càng thêm ổn thỏa.

Căn cứ Giả Hủ phán đoán, Tào Tháo trước mắt muốn phản kích Đào Thương, một lần nữa giành lại Trung Nguyên, cơ bản là không có khả năng.

Cho nên lấy Giả Hủ góc độ tới nói, làm Tào Tháo thế lực kéo dài tồn tại thời gian, an phận ở một góc, chính là đối hắn cá nhân tới nói tốt nhất quy túc.

Thiên hạ chi hiểm, mạc có có thể hiểm quá Tây Xuyên nơi, chỉ cần trước đánh hạ Hán Trung, sau đó lại mưu đồ Tây Thục, lấy Tào thị binh lực cùng tướng lãnh phối trí, ở Tây Xuyên an phận hai mươi năm hẳn là không là vấn đề.

Đến nỗi hai mươi năm sau, Tào thị thế lực có thể hay không bị Đào Thương tiêu diệt, kia cùng hắn họ giả đã không có quan hệ.

Khi đó hắn đã nhắm hai mắt lại, hai chân vừa giẫm hạ cửu tuyền, Tào thị ái diệt bất diệt, cùng hắn không nửa văn tiền quan hệ.

Đương nhiên, Giả Hủ còn có con nối dõi hậu đại ở.

Bất quá hắn cũng quyết định chủ ý, không cho chính mình con nối dõi đến lúc đó quá mức hiển hách, cũng không cho bọn họ quá mức biểu hiện, chỉ cần đến lúc đó hắn Giả thị không lo Tào thị trọng thần, nghĩ đến Đào thị cũng sẽ không làm hắn Giả gia quá mức khó chịu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tây Thục mới là hắn Giả Hủ tốt nhất dưỡng lão nơi.

……

Cùng lúc đó, Kinh Châu một phương được đến tiền tuyến truyền quay lại tới tin tức.

Lưu Bị ở được đến Quan Vũ bị thương, quan bình thân vẫn tin tức, lúc ấy liền sốt ruột.

Hắn lập tức liền hạ lệnh, trác tam quân binh phát Tương Phàn nơi, viện trợ Quan Vũ.

Đã có thể ở ngay lúc này, Giang Hạ kia mặt cũng truyền đến tin tức, nói là Nam Xương Đào Ứng, Kim Lăng thành Lỗ Túc, cử binh chuẩn bị tấn công Giang Hạ, Hoàng Tổ phái người cầu viện.

Giang Hạ Hoàng Tổ là Lưu biểu đáng tin anh em, ở Giang Hạ một quận nơi ủng binh tự trọng.

Lưu biểu đã chết lúc sau, Lưu Bị phụ tá Lưu Kỳ thượng vị, tuy rằng đối với Hoàng Tổ vị này trấn thủ biên tái lão tướng, Lưu Bị cũng muốn đem hắn bắt lấy, nhưng Hoàng Tổ trong tay binh lực không ít, lại có không ít chiến thuyền.

Lưu Bị muốn động hắn, chỉ sợ cũng đến là ước lượng ước lượng.

Huống hồ Kinh Châu hiện nay loạn trong giặc ngoài, động Hoàng Tổ thật là cũng không động đậy khởi.

Thả Hoàng Tổ trấn thủ Giang Hạ nhiều năm, kinh nghiệm vẫn phải có, đột nhiên đổi tướng, lâm thời cũng tìm không thấy Tương Dương thế thân hắn.

Hiện giờ Giang Hạ truyền đến tin tức, nói là Dương Châu binh mã tụ tập đông hướng mà đến, lúc này chính là khó hỏng rồi Lưu Bị.

Quan Vũ bên kia yêu cầu cứu viện, Giang Hạ bên kia cũng yêu cầu chi viện, Kinh Châu binh mã liền nhiều như vậy, hai mặt thụ địch, khẳng định là tả hữu khó chi.

Kể từ đó, Lưu Bị đầu liền có chút đau.

Ở cái này thời khắc mấu chốt, còn phải là Bàng Thống đứng ra, hướng hắn phân tích trước mắt tình huống.

“Lập tức chi cấp, ta cho rằng tướng quân hẳn là đông chinh, đi trước Giang Hạ viện trợ, đến nỗi Tương Phàn phương diện, tại hạ nguyện ý đại biểu tướng quân, suất lĩnh một quân đi trước chi viện.”

Lưu Bị nghe vậy nhíu nhíu mày, nói: “Vì sao?”

Bàng Thống vì Lưu Bị giải thích nói: “Giang Hạ Hoàng Tổ, lính đánh thuê tự trọng, ở Giang Hạ hùng cứ nhiều năm, tuy rằng hắn cũng chỉ duy trì Lưu Kỳ công tử, nhưng ở tướng quân cùng Thái Mạo tướng quân này, hắn lại chưa chắc hướng về ngươi.”

Lưu Bị hai tròng mắt một mễ, thật sâu nhìn Bàng Thống.

Lại nghe Bàng Thống cười nói: “Giang Hạ vốn là châm chen vào không lọt, thủy bát không tiến địa phương, hiện giờ lọt vào Dương Châu thuỷ quân tập kích, tướng quân lấy viện trợ chi danh, tiến vào chiếm giữ Giang Hạ, nghĩ cách mượn này chiến cướp lấy Giang Hạ binh quyền, thu nạp dân tâm, này một trận chiến sau, tắc Giang Hạ

cũng thuộc sở hữu tướng quân, chẳng phải so trực tiếp đổi đi Hoàng Tổ muốn tới bớt việc rất nhiều?”

Lưu Bị bừng tỉnh gật gật đầu.

Ở Bàng Thống trong mắt, Lưu Bị chính là một cái thần kỳ nhân vật.

Hắn ngưng tụ nhân tâm, thu nạp nhân tâm thủ đoạn đặc biệt cao, bất luận là quân tâm, dân tâm, vẫn là sĩ tử chi tâm.

Chỉ cần nương cơ hội này làm hắn đi trước Giang Hạ, Bàng Thống cảm thấy Lưu Bị nhất định sẽ bằng vào lần này chiến sự, ở Giang Hạ dừng bước cùng, đến lúc đó Hoàng Tổ liền không xem như bên trong uy hiếp, đến lúc đó Giang Hạ một quận nơi, liền định vì bên ta tương ứng.

“Sĩ nguyên lời này thật là, xem ra Giang Hạ này một mặt, còn xác thật đúng vậy đến từ bị tự mình đi trước mới là.”

Nói đến này, Lưu Bị dừng một chút, nói: “Sĩ nguyên, vậy ngươi đi hướng Phàn Thành phương diện, chính là thỏa đáng an ổn?”

Bàng Thống ha hả cười, bất đắc dĩ nói: “Đối mặt Đào Thương, đương thời ai dám ngôn thỏa đáng an ổn mấy tự?”

Lưu Bị tức khắc nghi hoặc nói: “Vậy ngươi đây là?”

Bàng Thống đối Lưu Bị vừa chắp tay, nói: “Tướng quân, lời nói thật cùng ngài nói, Tương Dương thành trì tuy kiên, nhưng rốt cuộc ở vào hán Giang Nam ngạn, lấy nơi này làm cơ sở thạch, phòng thủ bắc quân, liền tính là có thể phòng trụ nhất thời, cũng quả quyết sẽ không lâu dài.”

Nghe xong lời này, Lưu Bị tức khắc trầm mặc.

“Vậy ngươi ý tứ là?”

“Nhưng bảo hộ bắc quân thành trì, chỉ có Giang Lăng nhưng dùng.”

Lưu Bị nhìn về phía Bàng Thống: “Sĩ nguyên ý tứ, muốn đem Giang Lăng coi như kiềm chế bắc quân đội quân tiền tiêu?”

Bàng Thống gật đầu nói: “Đúng là như thế, Giang Lăng địa mạo cũng xác thật kiên cố, Giang Lăng thành ba mặt bị nước bao quanh, bắc quân nếu là tới, chỉ có thể từ phương bắc tiến công, tướng quân trong khoảng thời gian này lại ở củng cố Kinh Châu thành trì, thành trì kiên cố, chỉ có Giang Lăng thành mới là có thể ngăn cản bắc quân bước chân tốt nhất công thế…… Cho nên, tại hạ lần này đi trước Tương Phàn nơi, mắt cũng chỉ là ở kéo dài, chỉ cần kéo dài tới Giang Lăng thành rộng thành xây dựng hoàn thành, u u kan s h u . com liền lại vô ưu rồi.”

Lưu Bị nghe vậy, thở dài khẩu khí, gật gật đầu.

Bàng Thống suy nghĩ một chút, lại nói: “Kim Lăng quân từ Dương Châu phương hướng đánh tới, binh mã tuy rằng không nhiều lắm, nhưng giữa lại có vài tên trí giả, đặc biệt là Gia Cát Lượng người này, tại hạ từng cùng hắn tỷ thí quá, người này thật sự lợi hại, tướng quân ngàn vạn tiểu tâm một ít mới là.”

Lưu Bị nghe vậy nhíu nhíu mày, sau một lúc lâu lúc sau, lại nghe hắn nói: “Này Gia Cát Lượng nếu là như thế lợi hại, không có ngươi ở ta bên người, bị sợ không phải đối thủ của hắn, huống hồ còn có Giang Hạ Hoàng Tổ vì cản tay…… Ai, việc này thực sự khó làm.”

Bàng Thống đối Lưu Bị nói: “Tướng quân cứ việc yên tâm, việc này ta đã cùng ta thúc phụ nhắc tới, hắn lão nhân gia tính toán vì ngươi đề cử vài tên hiền năng, lưu tại bên người, dùng để đối phó Đào Thương dưới trướng mưu trí chi sĩ.”

“Nga? Người nào?”

“Có thôi quân, thạch thao, Mạnh kiến, những người này đều là ta bạn tốt, trong đó đặc biệt có một cái từ thứ, người này trí kế cực cao, tuy chưa chắc có thể so sánh quá kia Gia Cát Lượng, nhưng cũng nhưng bảo tướng quân có điều không mất.”

Lưu Bị nghiêm túc đọc kia mấy cái tên, sau đó thật dài thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nếu là sĩ nguyên cùng Bàng Đức công sở gián, kia tất nhiên là nhân tài, bị tất nhiên thiện dùng chi.”

……

Kết quả là, Kinh Châu quân binh chia làm hai đường, phân biệt hướng về hai cái phương hướng chi viện.

Bàng Thống mang theo Lưu Bị quân lệnh, đi vào Tương Dương, chuyện thứ nhất chính là phái người triệu hồi tiền tuyến Quan Vũ.

Bàng Thống rốt cuộc tuổi trẻ, lại là văn thần, theo đạo lý Quan Vũ bổn không nghĩ nước tiểu hắn, tiếc rằng Lưu Bị quân lệnh đã hạ, thả phái người cố ý tới thông tri Quan Vũ, bởi vậy Quan Vũ cũng không có cách nào, chỉ có thể vâng theo.

------oOo------

Chương 835: Lữ Bố chủ trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kinh Châu quân đã có động tác, Đào Thương tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi.

Hiện nay vì yên ổn Trung Nguyên các huyện, đóng quân ở Hứa Xương binh mã không nên thiện động quá nhiều, thứ nhất này đây phòng có biến, thứ hai cũng là giảm bớt một bộ phận phí tổn.

Vì thế Đào Thương chỉ là điều động năm vạn quân sĩ đi trước Phàn Thành, đồng thời điều động đóng quân ở Trung Nguyên một bộ phận tướng lãnh, cung cấp chính mình ở tiền tuyến ra roi.

Quan Vũ vỡ đê rót thành chi kế không có thực hiện được, hơn nữa chính hắn còn bị thương, quan bình chết trận, tam quân sĩ khí đọa tẫn, rơi vào đường cùng lại bị triệu hồi Tương Dương.

Này đối với Đào Thương tới nói, đó là chuyển thủ vì công rất tốt cơ hội tốt.

Tương Phàn, Tương Phàn…… Thế nhân tổng đem này hai nơi địa điểm về ở một chỗ kêu, kia tự nhiên là có hắn đạo lý.

Này hai nơi địa điểm ai thật sự là thân cận quá, cách giang nhìn nhau.

Nói thật ra, liền cùng tu sửa ở đối phương trên mặt không gì khác nhau.

Nếu là trung gian không có hán giang, hai thành nhân viên đều có thể ở lẫn nhau tương ứng nơi đi làm tan tầm…… Tan tầm về nhà đi bộ một hồi liền đến.

Cho nên vô luận là Phàn Thành, vẫn là Tương Dương, đối với bọn họ lẫn nhau tới nói, đều là một viên cái đinh, một viên đối phương xếp vào ở bên ta trên mặt cái đinh.

Đối với Đào Thương tới nói, trước mắt phá được Tương Dương thành xác thật là việc quan trọng nhất.

Từ phía sau triệu tập tới năm vạn nhân mã, hơn nữa tiền tuyến Phàn Thành một vạn nhiều người, không sai biệt lắm sáu vạn người, nhân số không ít, nhưng muốn phá được thành trì kiên cố Tương Dương thành, giống như còn là có điểm không quá dễ dàng.

Hơn nữa Đào Thương cũng được đến tình báo, Bàng Thống trước mắt đại biểu Lưu Bị, tiến vào chiếm giữ Tương Dương thành, quan sát Tương Dương thành sở hữu quân chính.

Tuy rằng còn trẻ, nhưng dù sao cũng là đương thời ít có đại tài, chỉ sợ không dễ đối phó.

“Tương Dương thành, ngay tại chỗ vực phân chia tới nói, không nên xem như Thái gia cùng khoái gia thế lực phạm vi sao? Bàng Thống nếu là đi vào nơi này, bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện chịu phục?” Đào Thương tưởng từ địch quân bên trong xuống tay.

Điền phong giờ phút này cũng đã từ Hứa Xương đi tới Phàn Thành, nghe xong Đào Thương hỏi chuyện, hắn ngay sau đó nói: “Thái, khoái hai gia hiện giờ thế lực, so năm đó Lưu biểu vừa mới tiến vào Kinh Châu thời điểm, đã xa không bằng tích, tam Lưu năm đó ở Giang Lăng thành lập triều đình, bị hao tổn hại lớn nhất chính là nắm giữ tài nguyên nhiều nhất Thái gia cùng khoái gia, nhưng là cho đến ngày nay, này thế đã không bằng từ trước, nhưng bất luận như thế nào, Bàng Thống chính là Bàng Đức công chi chất, bàng gia ở Kinh Châu sĩ tộc bên trong uy vọng, cũng không ở Thái, khoái dưới, nghĩ đến giá trị lúc này tiết, Bàng Thống tới đây, Thái, khoái hai nhà cũng sẽ không khó xử với hắn.”

Đào Thương pha là khó xử xoa xoa giữa mày, nói: “Tương Dương thành thành trì kiên cố, bọn họ ở trong thành nếu là bền chắc như

thép, ta quân thật đúng là chính là không tốt lắm đánh…… Có hay không xúi giục Thái Mạo khả năng?”

Điền phong nghe xong lời này tức khắc sửng sốt.

“Thừa tướng như thế nào sẽ đột nhiên nhớ tới việc này tới? Xúi giục Thái Mạo? Cái này hình như là khả năng không lớn đi, hắn tốt xấu cũng là Tương Dương danh túc, như thế nào sẽ dễ dàng bị xúi giục? Việc này không khỏi buồn cười.”

Đào Thương cũng biết việc này xác thật không quá khả năng, nhưng trong lịch sử Thái Mạo xác thật là hàng Tào Tháo.

Nhưng là lại có mấy cái tiên quyết điều kiện.

Trong lịch sử Tào Tháo đại quân tới gần Tương Dương, khiến cho Thái Mạo hiến thành quy hàng, rất lớn một bộ phận nguyên nhân là bởi vì Thái Mạo cùng Tào Tháo là cũ thức, hơn nữa lúc ấy Lưu Bị cùng Lưu Kỳ mưu toan phân liệt Kinh Châu, hơn nữa thiên hạ lại chỉ có một triều đình, liền ở Tào Tháo trong tay, Thái Mạo cho nên thuận lợi thành chương quy hàng, quy thuận Tào Tháo, ở lúc ấy thuộc về quy hàng chính thống.

Thả lúc ấy Thái Mạo quản lý trừ bỏ Giang Hạ ở ngoài sở hữu Kinh Châu thổ địa, lợi thế cũng là tương đương dày nặng, không khỏi Tào Tháo không tốt đãi hắn.

Hơn nữa sự thật chứng minh, Tào Tháo đối đãi Thái Mạo vị này lão bằng hữu, cũng xác thật là tương đương chiếu cố.

Nhưng hiện giờ cái này tình huống, thứ nhất Kinh Châu chủ yếu thực lực cũng không ở Thái Mạo trong tay, Thái Mạo trong tay không có lợi thế, thứ hai thiên hạ có hai cái Hán triều, mà Thái Mạo phụng dưỡng Kinh Châu nhà Hán triều đình, cũng là có mấy năm thời gian, lấy loại nào lý do phản bội đến một cái khác nhà Hán dưới?

Đó là hắn họ Thái cùng họ Đào cũng không thục, cái này là quan trọng nhất!

Không thân ta cùng ngươi hạt khởi cái gì hống? Vạn nhất ngươi quay đầu lại đem ta lộng chết, tính ai?

Thoạt nhìn, con đường này là đi không thông.

Điền phong vuốt trên cằm chòm râu, nói: “Bất luận như thế nào, chúng ta nhưng trước công thành, thử xem Tương Dương thành cân lượng, sau đó lại làm định luận không muộn.”

Đào Thương nói: “Hứa Xương bên kia, lần trước thời gian chiến tranh vứt thạch cơ hiện nay đang ở hướng tiền tuyến vận tới, đãi đồ vật vận đạt lúc sau, thử tiến công một lần, nhìn nhìn lại tình huống như thế nào đi.”

……

10 ngày lúc sau, Hứa Xương phương diện đem đại phê lượng công thành khí giới vận để đến Phàn Thành, vì thế Đào Thương binh mã bắt đầu hướng Phàn Thành xuất phát.

Từ Hứa Xương phân phối tới tướng lãnh, lúc này đây còn bao gồm Lữ Bố.

Lữ Bố chủ động hướng Đào Thương xin ra trận: “Thừa tướng, mạt tướng thỉnh chiến, đi trước tấn công Tương Dương thành! Vì thừa tướng phân ưu!”

Thấy Lữ Bố thỉnh chiến, Đào Thương không khỏi có chút do dự.

“Cha vợ, ngươi kỵ chiến bản lĩnh tuy mạnh, nhưng Tương Dương thành trì cao lớn…… Này công kiên chi chiến, chỉ sợ chưa chắc là ngươi sở trường đi?”

Lữ Bố cười ha ha: “Thừa tướng yên tâm, bố năm xưa thường ở thảo nguyên cùng người giao phong, người trong thiên hạ toàn cho rằng ta Lữ Bố chỉ biết dã chiến, nhưng kỳ thật bố chính là toàn năng, trừ bỏ mã chiến…… Bước chiến, xe chiến, công thành chi chiến

toàn ta sở thiện trường chi cũng, kẻ hèn một tòa Tương Dương thành, bố dễ như trở bàn tay.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi bĩu môi.

Nhìn một cái này da trâu thổi.

Còn toàn năng?

Bất quá trước mắt làm Lữ Bố đi trước thử một chút, thật cũng không phải không được.

“Kia nhạc phụ liền lâm trận chỉ huy đi, duẫn ngươi công thành, nhưng không thể quá mức thâm nhập, sự có vô dụng, liền triệt binh trở về, chúng ta lại làm thương nghị.”

“Nặc!”

……

Ngày kế, Lữ Bố liền vì công thành chủ tướng, suất lĩnh tam quân tướng sĩ đi vào Tương Dương dưới thành.

Tương Dương thành quả nhiên là một tòa đại thành, thành trì cực kỳ kiên cố, chẳng những cao lớn dày nặng, thả sông đào bảo vệ thành so với bình thường thành trì cũng khoan rất nhiều, đủ khả năng xưng là Kinh Châu bắc địa đệ nhất trọng trấn.

Trương Liêu đi theo Lữ Bố bên người, nhìn Tương Dương thành, không khỏi có chút do dự.

“Ôn hầu, này thành trì nhìn không tốt lắm đánh nha.”

Lữ Bố cười ha ha: “Đương kim thiên hạ, có thể xưng là ta địch thủ người, ít ỏi không có mấy, duy Viên Thiệu, Tào Tháo chờ mấy người, hiện giờ những người này không chết tức độn, kẻ hèn Kinh Châu nam tặc, làm gì được ta?”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố lạnh mặt, đem Phương Thiên Họa Kích hướng trên mặt đất cắm xuống, xoay người xuống ngựa, cao giọng nói: “Hiệu lệnh tam quân nổi trống, ta tự mình trước trận, tấn công Tương Dương thành!”

Trương Liêu vội nói: “Giết gà cần gì dao mổ trâu? Mạc lao ôn hầu thân hướng, mạt tướng nguyện đi trước đăng thành trước công.”

Lữ Bố quay đầu nhìn nhìn Trương Liêu, com cười nói: “Văn xa thật không hổ là Tịnh Châu hảo nhi lang, cũng thế, kia này sau đó suất lĩnh công kiên quân trọng trách, liền giao cho ngươi!”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố hướng về phía phía sau lính liên lạc hạ dẫn đường: “Hiệu lệnh tam quân, trước dùng vứt thạch cơ oanh thành!”

“Nặc!”

Theo truyền lệnh quan ra mệnh lệnh đạt, Kim Lăng quân vứt thạch cơ bắt đầu hướng về Tương Dương trên tường thành oanh kích cự thạch.

Lúc này trên tường thành, Bàng Thống đã sớm đã phái người dựng lên đại thuẫn, ngăn cản đối phương vứt thạch tiến công.

Hắn tính định quân địch nếu là muốn tấn công Tương Dương thành, tất nhiên trước lấy vứt thạch cơ là chủ, chỉ cần có thể kháng quá này một vòng vứt thạch, đãi quân địch quy mô bước chiến công thành là lúc, liền lại không có gì đáng sợ.

Vì có thể ủng hộ tam quân sĩ khí, Bàng Thống tự mình bước lên thành lâu, chủ trì nghênh chiến.

Lần này đi cùng Bàng Thống cùng nhau đi vào Tương Dương thành, còn có Kinh Châu vài tên anh dũng chiến tướng, trong đó bao gồm Trương Phi cùng Ngụy Duyên đám người.

Thấy Bàng Thống tuổi còn trẻ, thân cư Tư Đồ địa vị cao, lại cũng đích thân tới đầu tường, không sợ quân địch pháo thạch chi nguy,

Trương Phi không khỏi hướng Quan Vũ cảm khái, nói: “Nhị ca, không nghĩ này Bàng Thống tuy rằng tuổi còn trẻ, thế nhưng cũng như vậy không tầm thường, có thể tự mình bước lên thành lâu, trí chính mình sinh tử cùng sau, lại phi bình thường có thể so.”

Quan Vũ tuy rằng trước mắt bị thương, lại cũng không có nghỉ ngơi, cũng là bước lên thành lâu trợ trận.

Hắn mắt cao hơn đỉnh, đối với tuổi trẻ Bàng Thống không hiện để bụng, thậm chí có thể nói hắn cơ bản đều không thế nào con mắt nhìn quá Bàng Thống.

Giờ phút này, hắn ngược lại là gắt gao nhìn chằm chằm nơi xa Kim Lăng quân.

“Lữ Bố? Tam đệ, lúc này đây đối thủ là Lữ Bố! Xem ra, chính là tới rồi ngươi ta nổi danh hảo thời cơ!”

------oOo------

Chương 836: Bàng Thống cùng Quan Vũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với trước mắt thời đại này mãnh tướng nhóm tới nói, nếu là có thể đánh bại Lữ Bố, đó chính là nổi danh cơ sở.

Quan Vũ, Trương Phi, Hứa Chử ba người năm đó là như thế nào nổi danh?

Xa luân chiến Lữ Bố…… Tuy rằng hành vi ti tiện, nhưng cũng là nổi danh, đơn giản là bọn họ từng người có thể cùng Lữ Bố đánh thượng trăm cái hiệp.

Kia vì sao Triệu Vân sau lại thanh danh so với bọn hắn còn muốn cao?

Củ này nguyên nhân, là bởi vì năm đó ở Nam Xương chi chiến, Triệu Vân cùng Lữ Bố tiến hành quá một chọi một một mình đấu, hơn nữa chẳng phân biệt thắng bại, càng có cực giả nói kia tràng tỷ thí là Triệu Vân thắng lợi.

Nhưng ngay cả như vậy, Triệu Vân thanh danh đến nay cũng vẫn là không có Lữ Bố cao.

Lữ Bố ở thời đại này, thật giống như là một cái đặc thù tồn tại, sở hữu võ tướng bản lĩnh cao thấp, đều sẽ lấy Lữ Bố làm cọc tiêu dùng để cân nhắc.

Cùng Lữ Bố đánh hơn trăm hiệp, là vạn phu không lo chi dũng.

Cùng Lữ Bố đánh quá 50 hiệp, là thật mãnh tướng cũng!

Cùng Lữ Bố đánh quá 30 hiệp, ân! Nhưng kham trọng dụng.

Cùng Lữ Bố đánh quá mười hiệp, trên cơ bản loại người này cũng không cần cố ý nhớ tên, khẳng định là treo.

Có thể cùng Lữ Bố đánh quá nhiều ít cái hiệp, đó là đại gia trà dư tửu hậu, vĩnh viễn cũng nói không đủ đề tài.

Lữ Bố sống đến bây giờ căn bản giá trị, chính là vì cái này tiêu chuẩn tính mà tồn tại.

Nếu là chờ nào một ngày, Lữ Bố qua đời, kia thời đại này người tập võ võ nghệ đánh giá tiêu chuẩn tất nhiên sẽ sinh ra sụp đổ.

Quan Vũ cùng Trương Phi cũng là như thế, đối với đánh bại Lữ Bố chuyện này thượng, bọn họ trong lòng cũng là ôm có thật sâu khát vọng.

Nếu là có thể đánh bại Lữ Bố, huynh đệ hai người ngày sau liền có thể bước lên võ nhân đỉnh núi bảo tọa, nhất cử thành danh.

Lập tức, liền thấy Quan Vũ đi đến Bàng Thống trước mặt, đối với hắn vừa chắp tay, nói: “Bàng Tư Đồ! Quan mỗ thỉnh lệnh ra khỏi thành nghênh chiến!”

Lúc này, Kim Lăng quân phi thạch đã là ngừng, đầu tường thượng mới vừa suyễn nghỉ lại đây một hơi.

Bàng Thống nghi hoặc nhìn Quan Vũ, nói: “Xuất chiến? Có ý tứ gì?”

Quan Vũ giơ tay chỉ chỉ nơi xa trận địa địch, nói: “Trước mắt quân địch đều là công thành quân, chuẩn bị chuẩn bị chiến tranh mã quân cùng bước quân cực nhỏ, trước mắt đúng là ra khỏi thành cùng quân địch hội chiến cơ hội tốt, Quan mỗ thỉnh cầu xuất chiến!”

Quan Vũ phía sau, Trương Phi cũng là ôm quyền nói: “Yêm cũng chờ lệnh xuất chiến.”

Bàng Thống qua lại đánh giá hai người, lắc lắc đầu nói: “Không thành!”

Quan Vũ nghe vậy, lông mày ngọa tằm nhíu chặt, bất mãn nói: “Vì sao không thành?”

“Kim Lăng quân thiện chiến, thả là có bị mà đến, huống hồ chúng ta lập tức nhiệm vụ, là khẩn thủ Tương Dương thành, chuyện khác, cùng chúng ta không quan hệ, chủ động xuất chiến, tuyệt đối không thể lấy.”

Quan Vũ lắc lắc đầu, nói: “Quan mỗ kinh nghiệm chiến trận, cho rằng Tư Đồ chi thấy không thể thực hiện, đối phương chủ tướng chính là Lữ Bố, Lữ Bố kiểu gì người? Dũng mà vô mưu hạng người cũng! Quan mỗ đảm bảo lúc này xuất chiến tất nhưng kiến công! Nguyện lập quân lệnh trạng.”

Bàng Thống thở dài, nói: “Quan tướng quân tang tử tâm tình, thống phi thường lý giải, nhưng trước mắt quân địch mấy vạn người lâm thành, thiện chiến giả nhưng không chỉ là Lữ Bố một người, ai biết hắn phía sau có hay không mặt khác tướng lãnh chuẩn bị chiến tranh? Ai lại biết Đào Thương an không an bài khác chuẩn bị ở sau? Tướng quân thân là Kinh Châu đại tướng, hành sự còn cần trầm ổn mới là.”

Quan Vũ nhàn nhạt nói: “Tư Đồ này cử, không khỏi quá mức khiếp đảm.”

Bàng Thống ở tới phía trước, liền từng nghe Lưu Bị nói qua Quan Vũ người này ngạo mạn, nhưng trăm triệu không nghĩ tới hắn cư nhiên ngạo mạn đến loại trình độ này.

Hắn Bàng Thống tốt xấu cũng là Tư Đồ tôn sư, tuy rằng trên danh nghĩa là nghe theo Lưu Bị, nhưng luận cập chức quan, thượng ở Lưu Bị phía trên, hắn Quan Vũ tính cái gì? Lưu Bị dưới trướng một tướng mà thôi!

Nếu là không có ta chuẩn bị, cùng thúc phụ Bàng Đức công giúp đỡ, các ngươi tam huynh đệ ở Kinh Châu làm sao có thể dừng chân? Thả còn có hôm nay chi địa vị?

Các ngươi chính là ba cái thí mà thôi.

Ở Bàng Thống trong mắt, Lưu Bị cũng không phải hắn chủ công, chỉ là cùng hắn một loại hợp tác quan hệ mà thôi.

Đây là Lưu biểu trước khi chết, đối Bàng Thống nói kia phiên lời nói khởi đến hiệu quả, thuộc về một loại thay đổi một cách vô tri vô giác.

Vì chính là làm bàng thị cùng Lưu Bị chờ lẫn nhau chế hành, làm Lưu Kỳ có thể ở giữa sừng sững không ngã.

Lưu biểu dụng tâm lương khổ, bất quá hắn này cử tuy rằng bảo đảm nhi tử thượng vị, lại cũng đồng thời làm Kinh Châu các phái cơ hồ không có cao thấp tôn ti chi phân.

Lưu Bị, Bàng Thống, Thái Mạo, Phục Hoàn đám người các thành một hệ, ai cũng không phục ai, đây là trước mắt Kinh Châu các thế lực tình huống.

Bàng Thống vừa nghe Quan Vũ đối hắn ngữ lộ khinh thường, ngay sau đó cười lạnh nói: “Mặc kệ ta gan không khiếp đảm, nhưng ta chung quy vẫn là Tương Dương thành chủ tướng, đại hán Tư Đồ, quan tướng quân chiến trước nói vậy cũng được đến Huyền Đức công quân lệnh, muốn lấy bàng mỗ vì trước đi?”

Quan Vũ vừa nghe lời này, tức khắc bực.

Tiểu tử này cư nhiên dám lấy thế áp người?

“Ngươi không nạp lời hay, Quan mỗ liền còn nói đến không được?”

Bàng Thống gật gật đầu, nói: “Không tồi, không nói được, xét đến cùng, ngươi cũng bất quá là tưởng cùng Lữ Bố nhất quyết cao thấp mà thôi, đều không phải là thật sự vì tam quân mưu.”

Quan Vũ lại chờ phân phó giận, lại thấy Trương Phi ngăn lại hắn, nói: “Nhị ca không thể, đừng vội đã quên đại ca quân lệnh.”

Quan Vũ nghe vậy, lúc này mới cưỡng chế trụ lửa giận,

Hắn không ở nhiều lời, chỉ là xoay người đi hiệp trợ bảo hộ thành trì.

Trương Phi tính tình tuy rằng táo bạo, nhưng chung quy không giống Quan Vũ như vậy ngạo khí, cho nên tại đây thời khắc mấu chốt, nhưng thật ra còn có thể khởi đến một cái người điều giải tác dụng.

Mà cùng lúc đó, Kim Lăng thành bắt đầu quy mô công thành.

Trong lúc nhất thời, hướng xe, thang mây chờ vật bị công kiên quân khuân vác, sôi nổi hướng về dưới thành phóng đi.

Mà Bàng Thống tọa trấn ở thành thượng, nhìn phía dưới những cái đó tiến công Kim Lăng quân sĩ tốt, khóe miệng không khỏi treo lên một tia cười lạnh.

Nếu là dùng vứt thạch cơ tiếp tục oanh kích, kia Bàng Thống khả năng thật đúng là chính là sẽ có chút đau đầu.

Nhưng nếu là không tiếp tục oanh kích, mà là hiếu thắng công thành trì, Bàng Thống liền sẽ không lo lắng.

Hắn đã ở Tương Dương thành làm tốt sung túc chuẩn bị, hơn nữa Tương Dương thành đáy ở kia bãi, không phải dễ dàng như vậy là có thể công phá.

Trong lúc nhất thời, thành trì thượng cục đá, mũi tên chi, kim nước sôi nổi bát hạ, hướng dưới thành công thành các tướng sĩ bát sái, bay đi.

Trương Liêu ở mã hạ, gương cho binh sĩ, một tay cầm đao, một tay cầm thuẫn, chỉ huy công kiên quân hướng về Tương Dương thành liều mạng phát động tiến công, hơn nữa hắn cũng tự mình phàn thành.

“Các huynh đệ, thượng thành a! Cùng ta hướng!”

“Sát a!”

Tam quân sĩ khí đại chấn, theo sát Trương Liêu leo lên thang mây thượng thành.

Tiếc rằng sớm đã có người nhìn thẳng leo lên thành trì Trương Liêu.

Trương Phi đi vào đầu tường, hắn cũng không để mâu, chỉ là cầm trong tay cự thạch, hướng về phía bò thành Trương Liêu, dùng sức đi xuống tạp!

“Làm ngươi bò! Làm ngươi bò!”

Vừa mới người khác ném cục đá, đều bị Trương Liêu dùng tấm chắn chắn đi ra ngoài, nhưng Trương Phi sức lực lại bất đồng với người khác!

“Ầm!”

Một khối vuông góc rớt xuống cự thạch nện ở Trương Liêu tấm chắn thượng, đem hắn chấn đến đầu váng mắt hoa, thiếu chút nữa không nhổ ra.

Trương Liêu cắn chặt răng, dùng sức vung tay lên cánh tay, kiên trì đem kia cục đá đãng đi ra ngoài.

Nhưng là, ngay sau đó, bị Trương Phi dùng sức bỏ xuống tới cục đá, giống như pháo cối giống nhau, không ngừng nện ở Trương Liêu tấm chắn thượng.

Một viên!

Hai viên!

Ba viên!

Trương Liêu rốt cuộc kiên trì không được, trong miệng bởi vì đòn nghiêm trọng mà bị chấn ra máu tươi, Trương Phi sức lực thực sự quá lớn, thả hắn còn chiếm cứ thượng phong chủ động, địa thế ưu việt.

Theo lại một viên cục đá tạp đến tấm chắn thượng, Trương Liêu về phía sau một khuynh, thế nhưng là từ cây thang thượng ngã xuống đi xuống.

“Tướng quân!”

Thang mây phía dưới, may mắn có Trương Liêu hộ vệ quân phối hợp tác chiến, bọn họ liều chết tiếp được Trương Liêu, cũng mang theo hắn về phía sau phương triệt hồi.

Phía trước chiến báo bẩm báo tới rồi phía sau, Lữ Bố không khỏi mày nhăn lại.

Trương Liêu bị thương?

“Hảo tặc tử, đây là buộc bổn đem tự mình xuất chiến a!” Lữ Bố nghiến răng nghiến lợi cả giận nói.

Mà A Phi cùng hoàng tự hai gã tiểu tướng còn lại là đứng dậy.

“Ôn hầu, ta hai người nguyện ý thế Trương tướng quân đi phía trước trận tiếp địch!”

------oOo------

Chương 837: tướng soái bất hòa

Nguồn: EbookTruyen.VN

A Phi cùng hoàng tự hai gã tiểu tướng nguyện ý cùng đi trước trước trận, Lữ Bố cực cảm vui mừng.

“Không tồi!” Lữ Bố hào sảng đối hai người nói: “Ở Kim Lăng chư tướng bên trong, có thể cùng bổn đem cùng ngồi cùng ăn giả, trừ bỏ Triệu Vân ở ngoài, đầu đẩy Hoàng Trung! Các ngươi một cái là Hoàng Trung thân nhi tử, một cái là Hoàng Trung con nuôi, lại đều kế thừa nãi phụ chi chí, có dũng có mưu, lệnh người cảm giác sâu sắc bội phục! Thực sự là làm tốt lắm!”

A Phi cùng hoàng tự rất là nghi hoặc lẫn nhau nhìn nhau liếc mắt một cái.

Đánh giặc ngươi liền đánh giặc, công thành ngươi liền công thành, không có việc gì ngươi đề chúng ta cha làm gì?

Nghe ngươi kia lời nói ý tứ, sao cảm giác cha ta giống như đã chết giống nhau.

A Phi cùng hoàng tự tùy theo bắt đầu chuẩn bị toàn quân

“Sát a! Sát a!”

“Công phá Tương Dương, sống bắt Bàng Thống, vì văn xa tướng quân báo thù!”

“Đừng loạn kêu, văn xa tướng quân còn chưa có chết đâu!”

Kim Lăng quân hét hò càng ngày càng gần, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đã đột phá tới rồi thành trì dưới, thẳng để Tương

Dương thành cửa bắc.

Bàng Thống ở thành thượng nhìn phía dưới binh mã, tán thưởng nói: “Kim Lăng quân đích xác dũng mãnh, thiên hạ cường quân chi danh, thực sự danh bất hư truyền, ta quân không bằng cũng!”

Quan Vũ ở thành trì thượng, cũng vẫn luôn ở tinh tế quan sát đến phía dưới tình huống, hắn hiện tại không khát vọng khác, nhất khát vọng chính là Từ Vinh có thể lãnh binh công thành.

Quan Vũ người này cực kỳ ngạo khí, ngạo khí đến cho dù là nhi tử đã chết, cũng sẽ không làm trò người ngoài rơi lệ, để cho người khác nhìn đến chính mình có chút bi thương mềm yếu cảm xúc, hắn hảo tìm cơ hội báo thù.

Nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài, cũng không đại biểu hắn trong lòng đi qua cái này khảm, tương phản, cùng người thường so sánh với, hắn trong lòng cừu hận áp chế ở chính mình cảm xúc hạ, kỳ thật càng dễ dàng bùng nổ.

Huống chi này đối với hắn tới nói, là một kiện cực kỳ mất mặt sự tình.

Chính mình trưởng tử, bởi vì chính mình kế sách, làm trò chính mình mặt, bị người ngoài chém chết, ngã xuống trong nước, đến nay liền thi thể đều tìm không ra tới, này cổ tự trách cảm xúc vẫn luôn bao phủ hắn nội tâm.

Cho nên hắn trước mắt tính tình nhiều ít có chút quái dị, nhưng người bình thường nhìn không ra tới.

Có thể nhìn ra hắn không quá thích hợp, có lẽ chỉ có Trương Phi mà thôi.

Mắt thấy phía dưới hai gã tiểu tướng suất binh công thành, Quan Vũ trong lòng mạc danh lại nhớ lại quan bình, hắn trong mắt lửa giận càng sâu.

“Người tới, eo dẫn nỏ quân tới!”

Kinh Châu giáo úy Lý ngạc vừa nghe Quan Vũ nói, không khỏi hoảng sợ, nói: “Quan tướng quân, bàng Tư Đồ phân phó, eo dẫn nỏ phi đến vạn bất đắc dĩ nguy cơ thời điểm, không thể nhẹ ra, cần đến nghe hắn phân phó.”

“Chẳng lẽ hiện tại liền không phải nguy cơ thời điểm sao?” Quan Vũ tức giận nói: “Tốc tốc an bài!”

Đối mặt Quan Vũ uy thế, Lý ngạc không dám chậm trễ, lập tức liền đi phân phó eo dẫn nỏ quân đăng thành.

Bàng Thống đang ở đầu tường bên kia tổ chức an bài phòng thủ, vừa nghe thủ hạ người ta nói Quan Vũ eo dẫn nỏ quân thượng thành, không khỏi đại kinh thất sắc.

Eo dẫn nỏ là đại hán vũ khí sắc bén, lấy eo lực thượng huyền, uy lực thật lớn, trên cao nhìn xuống đó là trọng binh giáp đều phòng thủ không được.

Nhưng cũng nguyên nhân chính là vì như thế, eo dẫn nỏ mũi tên chi chế tác thời gian so trường, kỳ hạn công trình phức tạp, toàn bộ Tương Dương bên trong thành tồn lượng cũng không phải rất nhiều, không đến vạn bất đắc dĩ thời điểm, Bàng Thống không nghĩ sử, là tưởng lưu làm đòn sát thủ, cởi bỏ tình thế nguy hiểm là lúc dùng.

Không thể tưởng được Quan Vũ không đến hắn điều lệnh, cư nhiên liền tự mình lộng thượng thành trì cùng sử dụng lấy đánh địch.

Này cũng quá ngạo mạn, hoàn toàn chính là không đem ta đương hồi sự a!

Cùng lúc đó, quân địch mũi tên đánh ở Quan Vũ chỉ huy hạ bắt đầu hướng về dưới thành vọt tới, trong lúc nhất thời cường nỏ như pháo, uy lực mười phần, Kim Lăng quân lọt vào đón đầu đòn nghiêm trọng, thế công hoàn toàn không thể đi tới mảy may.

A Phi đứng ở dưới thành, thấy thế không khỏi mồ hôi lạnh đầm đìa, hắn vội vàng hướng về phía đã cắn đao, leo lên thành thang hoàng tự hô: “Huynh đệ, là eo dẫn nỏ, không thể tưởng được bọn họ cư nhiên có bực này vũ khí sắc bén, đừng bò, mau xuống dưới!”

Hoàng tự cũng biết hiện tại tình huống có chút không thích hợp, nhưng giờ phút này giờ phút này, đã bò tới rồi thành trì nửa thanh, tưởng ở nếu là đi xuống triệt, chỉ sợ cũng là không có khả năng.

Tốc độ thượng căn bản không kịp.

Liền ở hắn thế khó xử thời điểm, loáng thoáng, hắn làm như thấy đầu tường thượng một người người mặc giáp trụ xấu nam, đang ở cùng một người thân hình cao lớn, tướng mạo cực kỳ uy vũ mặt đỏ nam tử ở khắc khẩu cái gì.

Hoàng tự chỉ là đại khái nhìn một chút, liền cũng bất chấp mặt khác, hắn ở nguy cơ thời điểm, rơi vào đường cùng, chỉ phải cắn răng một cái, ra sức xuống phía dưới nhảy dựng.

Hắn lúc này đã bò gần hai trượng khoảng cách, hiện giờ như vậy nhảy đi xuống, không cần thiết nhiều lời, làm bằng sắt thân mình cũng khiêng không được a.

“A!”

Hoàng tự ngã xuống lúc sau, dùng sức che lại chân, cao giọng gọi, nhìn dáng vẻ hẳn là xương đùi chiết.

A Phi vội vàng chạy vội đi lên, đem hoàng tự từ trên mặt đất nâng lên tới, bối ở phía sau trên lưng, một bên một tay dụng binh khí ngăn cản trước mặt mũi tên nỏ, một bên cao giọng quát: “Lui! Tạm thời lui về phía sau!”

Lần này tử, Kim Lăng quân công thành sĩ khí đọa tẫn, lại là vô pháp ở tiến công.

Mà đầu tường thượng, Bàng Thống còn lại là ở nổi giận quát Quan Vũ.

“Quan tướng quân, eo dẫn cung nỏ huyền cùng mũi tên chi trước mắt trong thành cực kỳ hữu hạn, bàng mỗ từng hạ quá quân lệnh, phi thời khắc nguy cơ không thể thiện dùng, nghĩ đến ngươi là biết đến đi?”

Quan Vũ trầm mặc một chút, nói: “Quan mỗ biết được.”

“Nếu biết được, vì sao phải vi phạm quân lệnh tự tiện vận dụng này nỏ?”

Quan Vũ đối Bàng Thống giải thích nói: “Bàng Tư Đồ, ở Quan mỗ xem ra, vừa mới tình huống chính là thời khắc nguy cơ, Kim Lăng quân sĩ khí chính thịnh, quân địch hai gã tiểu tướng đã leo lên đầu tường, nếu là không thừa vừa rồi thời cơ đưa bọn họ đánh lui, chỉ sợ bọn họ thực dễ dàng liền bước lên thành lâu.”

Bàng Thống nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nhíu mày nói: “Tình huống như thế nguy cơ, com ngươi như thế nào không trước báo cáo với mỗ?”

Quan Vũ nhàn nhạt nói: “Tư Đồ xa ở đầu tường mặt khác một bên, nếu là trước tiên báo ngươi, lại như thế nào đến cập?”

Bàng Thống nghe xong lời này, tức khắc cứng lại.

Hắn hắc mặt nói: “Bàng Thống thật sự là nhìn không ra tới, kia kẻ hèn hai cái tiểu tướng, có thể thành bao lớn khí hậu? Sẽ sử thành trì có nguy hiểm?

Quan Vũ nhàn nhạt nói: “Tư Đồ không trải qua chiến trận, tự nhiên nhìn không ra kia hai cái tiểu tử lợi hại, bọn họ tuy rằng tuổi trẻ, nhưng lại là đương thời ít có mãnh tướng, một cái chính là Kim Lăng đại tướng Hoàng Trung chi tử hoàng tự, một cái gọi là A Phi, nghe nói chính là thương thần đồng uyên chi tử.”

Bàng Thống chính là đương thời người tài, tự nhiên cũng là nghe ra Quan Vũ trong giọng nói đối hắn coi khinh, trong lòng tự nhiên là khí không được.

Này Quan Vũ cũng quá ngạo khí, hắn này ngụ ý nói rõ là chính mình không có kinh nghiệm, mà hắn kinh nghiệm sa trường, có thể nhìn ra trong đó lợi và hại.

Lại cũng khó trách, hiện tại Bàng Thống vừa mới 25 tuổi, liền tính là có tài danh, nhưng vị cư chủ soái, hiệu lệnh một đám kinh nghiệm sa trường, thả hiện nay ở Kinh Châu địa vị cũng không thấp võ tướng, không khỏi là có chút quá mức nâng lên.

Hơn nữa Bàng Thống còn có một cái hoàn cảnh xấu, chính là hắn tướng mạo quá mức xấu xí, cho người ta ấn tượng phân không cao.

Ở Quan Vũ xem ra, hắn chính là một cái nương Bàng Đức công quan hệ cùng danh vọng, thừa tổ tông chi ấm mà đi lên tiểu nhi mà thôi.

Nếu là đổi thành ngày thường, Bàng Thống có lẽ sẽ dùng thời gian, chậm rãi làm Quan Vũ hiểu biết hắn tài hoa cùng năng lực, do đó đạt tới làm hắn đối chính mình tâm phục có lộc ăn mục đích, nhưng trước mắt thời gian thật sự là quá mức với gấp gáp, đối đầu kẻ địch mạnh, Bàng Thống không có thời gian kia.

Lại thấy Bàng Thống đối bên cạnh giáo úy nói: “Đem Quan Vũ cho ta bắt lấy!”

------oOo------

Chương 838: Chư Cát Cẩn đã đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lời này nói ra thời điểm, toàn bộ tràng gian hoàn toàn không có động tĩnh.

Thế nhưng không ai dám dựa theo Bàng Thống nói đi làm.

Kinh Châu quân từ khi Lưu biểu qua đời sau, Lưu Bị liền bằng vào cùng bàng thị liên hợp, cùng với lúc trước hắn ở kinh nam bình định Trương Tiện công tích, nhất cử bắt được đại bộ phận Kinh Châu quân binh quyền, mà trong lúc này, trợ giúp hắn chỉnh hợp này đó binh mã người, chính là Quan Vũ cùng Trương Phi.

Mà Bàng Thống thân là Tư Đồ, ngày thường cơ bản không tiếp xúc quân lữ việc, hiện giờ đại chiến sắp tới, hắn phụng mệnh tới đây tổng đốc bắc quân, tuy rằng hắn nổi danh nghĩa, nhưng liền thực tế tới giảng, hắn ở trong quân uy vọng xác thật xa không kịp Quan Vũ.

Tương Dương chư tướng rất nhiều căn bản là chưa thấy qua hắn.

Liền tính là hắn có cái Tư Đồ danh vị, nhưng từ khi Thái Mạo quyền lực bị hư cấu tới nay, ở Tương Dương trong quân định đoạt người, vẫn luôn chính là Quan Vũ.

Này đột nhiên chui ra tới một cái Tư Đồ, làm cho bọn họ đem chính mình chủ tướng bắt lấy, này có phải hay không có điểm?

Giáo úy Lý ngạc khẩn trương qua lại nhìn hai người, đột nhiên nói: “Tư Đồ, quan tướng quân nhất thời lỗ mãng, niệm ở hắn cũng là một lòng vì bảo hộ Tương Dương thành, còn thỉnh Tư Đồ phá lệ khai ân.”

Bên cạnh vài tên tướng lãnh cùng nói: “Còn thỉnh Tư Đồ thứ quan tướng quân chi tội!”

Bàng Thống thấy thế, trong lòng không khỏi âm thầm than khẩu.

Hắn hiện tại, dù sao cũng là thuộc về ngoại lai khách a.

Thôi, thôi, vẫn là đối phó Kim Lăng quân quan trọng.

Bàng Thống bất đắc dĩ phất phất tay, đối bọn họ nói: “Thôi, xem ở chư tướng trên mặt, quan tướng quân, bàng mỗ lần này liền thả ngươi một lần, không đáng truy cứu, còn thỉnh ngươi sau này tự giải quyết cho tốt.”

……

Cùng lúc đó, Đào Thương bên kia cũng đang ở nhằm vào lần này công thành tình huống làm ra đánh giá.

Tương Dương thành không hảo đánh, Đào Thương trong lòng hiểu rõ, nhưng hắn lại trăm triệu không nghĩ tới Tương Dương thành cư nhiên sẽ như vậy không hảo đánh.

Hơn nữa Trương Liêu cùng hoàng tự còn đều bị thương.

“Trước mắt loại tình huống này, nhưng thật ra không dễ xử trí.” Đào Thương nhẹ nhàng gõ bàn, nhìn chung quanh quanh thân mọi người nói: “Tương Dương thành kiên cố, vượt quá chúng ta tưởng tượng, chúng ta nếu là từ phía sau gia điều nhân mã, thật cũng không phải không thể phá được, chỉ là tổn thất cũng giống nhau không nhỏ, loại này dùng bạch cốt đôi ra tới phương thức, ta không thích.”

Điền phong có vẻ cũng rất là sầu, nói: “Dựa theo trước mắt tình huống tới xem, trừ bỏ cường đánh, lại vô khác chiến pháp.”

Lều trại nội, mọi người cùng nhau lâm vào trầm tư.

Liền ở ngay lúc này, lại nghe trướng ngoại có người bẩm báo nói: “Thừa tướng, hoàng tự tướng quân cầu kiến.”

Đào Thương nghi hoặc nói: “Hắn chân không phải bị thương sao? Còn chạy đến nơi đây tới làm gì?”

“Không biết, A Phi tướng quân sam hoàng tự tướng quân, tựa hồ có chuyện quan trọng, sốt ruột cầu kiến thừa tướng.”

“Chuyện quan trọng?” Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Một khi đã như vậy, vậy làm cho bọn họ tiến vào.”

Không bao lâu, lại thấy A Phi sam khập khiễng hoàng tự, đi vào Đào Thương soái trướng nội.

Vừa nhìn thấy hoàng tự bộ dáng, Đào Thương không khỏi có chút đau lòng.

“Ai, ngươi nói ngươi, liền tính là gương cho binh sĩ, tổng cũng muốn có cái độ đi, này thương chỉ sợ ngươi ít nhất cũng đến tĩnh dưỡng ba tháng.”

Hoàng tự vội vàng đối Đào Thương nói: “Không cần không cần, mạt tướng chỉ cần dùng một tháng, liền có thể dưỡng hảo này một thân thương, thừa tướng không cần lo lắng.”

“Nói bừa, thương gân động cốt một trăm thiên, nơi nào là đơn giản như vậy sự tình? Quay đầu lại ta phái người đưa ngươi hồi Hứa Xương.”

A Phi toái miệng tật xấu lại nổi lên, hắn cười ha hả đối hoàng tự nói: “Huynh đệ, ban đầu nghĩa phụ cũng không có việc gì tổng nói muốn đánh gãy chân của ngươi, hiện giờ chân của ngươi chính mình chiết, hắn lão nhân gia cái này cũng coi như là bớt lo.”

“……”

Mãn trướng trong vòng, tức khắc lặng ngắt như tờ.

Đào Thương thật dài thở dài, đứa nhỏ này thật sự là thiếu tấu tiết tấu a.

Hoàng tự xem ánh mắt của nàng phi thường không tốt, nếu không có tiểu tử này hiện tại chân cẳng không nhanh nhẹn, Đào Thương phỏng chừng hoàng tự nhất định sẽ đi lên đá hắn.

Nhưng trước mắt hoàng tự có chính sự, thật sự là không công phu phản ứng hắn.

Hoàng tự thanh thanh yết hầu, đối với Đào Thương nói: “Thừa tướng, mạt tướng ở công thành phàn thang thời điểm, mơ hồ nhìn đến sự kiện, lại là không biết đối thừa tướng tấn công Tương Dương, có hay không tác dụng, cho nên đặc tới báo cáo.”

Thấy hoàng tự như vậy chính thức, Đào Thương nhiều ít có chút tò mò, ngay sau đó nói: “Ngồi nói.”

Hoàng tự khổ ha ha nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, sau đó chỉ chỉ chính mình cái kia treo không chân: “Chiết, ngồi không dưới.”

“Nga, vậy nằm nói đi.” Đào Thương tỏ vẻ phi thường lý giải.

Hoàng tự: “……”

Không bao lâu, hoàng tự đem hôm nay ở đầu tường nhìn đến kia vội vàng một màn hướng về Đào Thương thuật lại một lần.

Đào Thương nghe vậy cúi đầu trầm tư, mà điền phong cũng là trầm tư.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương quay đầu nhìn về phía điền phong: “Nguyên hạo tiên sinh cảm thấy thế nào?”

Điền phong nghiêm túc tự hỏi hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi ngẩng đầu, thở dài: “Quan Vũ vẫn luôn thế Lưu Bị trấn thủ Tương Dương, thả tòng chinh nhiều năm, cũng coi như là chiến trường tay già đời, mà Bàng Thống chính là Bàng Đức công chi chất nhi, tuy có tài danh, nhưng rốt cuộc tuổi trẻ, thả lâm trận kinh nghiệm ít……”

“Cho nên Quan Vũ chưa chắc phục hắn.” Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu: “Đây là tướng soái bất hòa nha.”

Điền phong nhìn về phía Đào Thương, nói: “Thừa tướng tính toán như thế nào lợi dụng việc này?”

“Cái này, ta hiện nay còn không có muốn, thả đãi ta nghiêm túc suy xét một chút, lại làm trù tính không muộn.” Đào Thương đứng lên, bắt đầu ở soái trướng nội qua lại độ bước.

Này nhoáng lên, liền đến cơm chiều thời gian.

Đào Thương vẫn là không có đặc biệt tốt phương pháp.

Lúc lên đèn, lại có một người từ Kim Lăng thành tới rồi đến trước trận.

Người này không phải người khác, đúng là Chư Cát Cẩn.

Thấy Chư Cát Cẩn, Đào Thương rất là nghi hoặc.

Chư Cát Cẩn từ khi quy phụ đến chính mình trướng hạ, liền ít có tòng chinh, trên cơ bản đều là phụ trách Dương Châu cảnh nội chính trị sự vụ, www. hôm nay đột nhiên chạy đến quân trước, nhất định là có cái gì chuyện quan trọng.

“Tử du, ngươi không ở Kim Lăng thành, tới Tương Dương làm gì?”

Chư Cát Cẩn cũng là tàu xe mệt nhọc.

Hắn uống một ngụm thủy, thật dài thư hoãn một hơi, sau đó đối Đào Thương nói: “Khổng Minh tùy Phiêu Kị tướng quân xuất chinh Giang Hạ, từ Nam Xương trước khi đi, viết thư từ một phong, phái người đặt ta chỗ.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt: “Khổng Minh viết thư từ, cái gì nội dung?”

Chư Cát Cẩn nói: “Hắn làm ta đi trước Tương Dương trong quân, hiệp trợ thừa tướng bắt lấy Tương Dương thành.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi cười.

Gia Cát Lượng tiểu tử này, thật sự là trưởng thành, thành thục, người khác ở Giang Hạ, lại còn nhớ thương Tương Dương chiến sự, biết vì lão sư phân ưu.

“Khổng Minh nếu làm tử du ngươi lại đây, nói vậy chính là có tuyệt hảo đối sách, hắn như thế nào nói?”

Chư Cát Cẩn lại uống một ngụm thủy, châm chước một chút từ ngữ nói: “Gia phụ cùng gia thúc sinh thời thời điểm, ở Kinh Châu từng có một quen biết người, nếu có thể thuyết phục người này, tắc tất nhiên có lợi cho thừa tướng nghiệp lớn, đến lúc đó cũng tẫn đến kinh bắc chi thổ.”

“Còn có người như vậy? Là ai?”

Chư Cát Cẩn nói: “Gia thúc năm đó ở Kinh Châu, từng cùng Nam Quận đại sĩ Thái phúng từng có vài lần chi duyên, từng thông qua hắn rắn chắc này tế hoàng thừa ngạn, Thái phúng hệ Thái Mạo chi phụ, cùng hoàng thừa ngạn có thân, Khổng Minh chi ý, là muốn cho tại hạ thông qua hoàng thừa ngạn, kết bạn Thái Mạo, cũng thế thừa tướng thuyết phục với hắn.”

“Nguyên lai là tầng này quan hệ.” Đào Thương trước một đoạn nhưng thật ra nghĩ tới Thái Mạo vấn đề, bất quá hắn cùng Thái Mạo không quen biết, trung gian không có liên hệ, bởi vậy liền tạm thời từ bỏ, giờ phút này nghe Chư Cát Cẩn vừa nói, tức khắc lại bốc cháy lên hy vọng.

------oOo------

Chương 839: phóng Thái Mạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Khổng Minh mưu hạ này kế sách, tử du ngươi có vài phần nắm chắc?” Đào Thương dò hỏi Chư Cát Cẩn nói.

Chư Cát Cẩn cùng Gia Cát Lượng huynh đệ đều là đại tài, hơn nữa bọn họ huynh đệ đều có một cái đặc điểm, đó chính là làm việc tương đối ổn trọng, hơn nữa chưa bao giờ dứt khoát khắp nơi ồn ào, làm việc cực kỳ vững chắc, đây cũng là Đào Thương nhất thưởng thức Gia Cát gia địa phương.

Chư Cát Cẩn quả nhiên là cái thực trầm ổn người, hắn lẳng lặng trầm tư sau một lúc lâu, tựa hồ là ở cẩn thận tính toán thành công tỷ lệ.

Cuối cùng, hắn khiêm cẩn đối Đào Thương ngôn nói: “Ứng có bảy thành nắm chắc.”

Thực cẩn thận con số, đã không có ba phải cái nào cũng được, cũng không có vỗ bộ ngực thổi phồng mười thành, Đào Thương đối hắn nói ra con số tỏ vẻ phi thường vừa lòng.

“Yêu cầu đào mỗ làm chút cái gì?”

Chư Cát Cẩn vội nói: “Có hai việc, thứ nhất là yêu cầu thừa tướng phân phối một chút binh mã, thay đổi một chút tam quân bố trí, thứ hai còn thỉnh thừa tướng giúp ta phân tích một chút tại hạ nói hàng chi từ hay không tồn tại cái gì sơ hở chỗ.”

Đào Thương nghiêm túc suy tư một chút, nói: “Ta thật đúng là chính là có một ít ý tưởng cùng mấy cái kiến nghị, chúng ta không ngại bàn bạc một chút.”

“Thừa tướng thỉnh giảng.”

……

Chư Cát Cẩn nói tới Tương Dương thành ngày hôm sau, Kim Lăng quân sáu vạn binh mã liền bắt đầu chia quân.

Một vạn nhân mã quay lại tới rồi Phàn Thành, còn thừa năm vạn nhân mã còn lại là ở Kim Lăng chư tướng dẫn dắt hạ, bắt đầu hướng Nam Dương quận quanh thân thành trì xuất phát.

Trong đó bao gồm tây ngạc, Nam Hương, Thái dương, vũ âm chờ mà……

Mà vây quanh ở Tương Dương thành Kim Lăng quân còn lại là biến mất vô tung vô ảnh.

Kim Lăng quân động tác thực mau liền truyền đạt Tương Dương bên trong thành.

Tương Dương chư tướng vội vàng đi tìm Bàng Thống, yêu cầu xuất chiến.

Ngụy Duyên đối Bàng Thống nói: “Tư Đồ, Đào Thương chia quân lấy Tương Dương quanh thân mười dư cái quận huyện, hình như có đánh hạ Tương Dương chung quanh trọng trấn, lấy vây kín chiến thuật bách thành, trước mắt quân địch phân tán, đúng là chúng ta xuất binh tấn công bọn họ rất tốt cơ hội tốt! Mạt tướng chờ thỉnh cầu Tư Đồ chấp thuận, duẫn ta chờ xuất chiến!”

Bàng Thống lẳng lặng nhìn Ngụy Duyên, lại nhìn nhìn những cái đó cấp khó dằn nổi Kim Lăng quân chư tướng, nói: “Các vị tướng quân suất lĩnh binh mã, bắt đầu chuẩn bị thủ thành quân giới, gia cố phòng thủ thành phố liền có thể, không cần nhiều lời.”

Tương Dương chư tướng vừa nghe tức khắc nóng nảy.

Lại có giáo úy Hàn Tề đứng ra nói: “Tư Đồ, trước mắt quân địch phân tán, chiến lực không đồng đều, đúng là từng cái đánh bại hảo thời cơ, nếu là bỏ lỡ lần này cơ hội, quay đầu lại Kim Lăng quân

đánh hạ Tương Dương thành rất nhiều huyện thành, đem Tương Dương vây quanh, kia này trượng nhưng chính là không tốt lắm đánh.”

“Không ngại sự.” Bàng Thống nhàn nhạt ngôn nói: “Tương Dương chính là tiến vào Kinh Châu môn hộ, vốn lớn cùng kho vũ khí cơ bản đều ở Tương Dương, quanh thân quận huyện thu hoạch cơ bản cũng bị gom ở Tương Dương, Đào Thương chính là đem quanh thân huyện thành đều càn quét sạch sẽ, cũng khó có thể tiến vào Kinh Châu bụng, không ngại.”

Trương Phi đối Bàng Thống nói: “Nhưng bất luận như thế nào, kia cũng là mất đi không ít thành trì, bạch bạch tiện nghi Đào Thương!”

Bàng Thống nhàn nhạt nói: “Về sau còn có thể đoạt lại, không ngại sự.”

Quan Vũ đứng ra, đối Bàng Thống nói: “Tư Đồ lời này, chẳng lẽ là tưởng mặc cho đào quân ở sông Hán nam ngạn đứng vững gót chân mà không màng?”

Bàng Thống híp mắt: “Trước mắt hàng đầu nhiệm vụ, chính là bảo vệ cho Tương Dương, vì Giang Lăng bên kia tranh thủ thời gian, chuyện khác, đều có thể tạm sau này hoãn.”

Quan Vũ hừ một tiếng, nói: “Như thế hành vi, cùng người nhu nhược có gì khác nhau đâu?”

Bàng Thống nhàn nhạt nói: “Quan tướng quân, ta nhớ rõ bàng mỗ tựa hồ là thông tri ngươi cấm túc tư quá, ngươi không ở bên trong phủ đợi, chạy ra làm chi?”

Quan Vũ vừa nghe lời này, tức khắc nổi giận.

“Quan mỗ chính là đường đường tam quân thượng tướng, như thế nào có thể cấm túc?”

Bàng Thống giương lên mi: “Quân lệnh pháp luật tại đây, ngươi lại như thế nào cấm không được đủ?”

Nếu không có bên cạnh chư tướng ngăn đón, Quan Vũ giờ phút này đã sớm biến thân trở thành Sở bá vương Hạng Võ, một đao đem Bàng Thống cái này hắn trong mắt Tống nghĩa cấp chém.

“Bàng mỗ tâm ý đã quyết, quyết không ra chiến, ngươi chờ ấn quân lệnh hành chi, không thể có lầm, trái lệnh giả lấy quân pháp luận xử.”

……

Thái Mạo hiện giờ cũng không ở Tương Dương thành, hắn đã chịu Lưu Bị đám người xa lánh, bị phái hướng chương lăng quận vì quận thủ.

Chương lăng quận cùng Nam Dương quận vì nhất thể, sau Lưu biểu cùng Phục Hoàn đám người ủng lập Lưu Quỳnh vì đế, vì suy yếu Thái Mạo lực lượng, cố ý từ Nam Dương quận trung cắt ra chương lăng một quận, từ Thái Mạo đóng giữ, tên là trọng dụng, kỳ thật suy yếu.

Thái thị ở Kinh Châu tuy rằng cường đại, nhưng thông qua Lưu biểu mấy năm tới có tâm mài giũa, hơn nữa này sau khi chết, Lưu Bị, Bàng Thống, Phục Hoàn đám người liền quyết, rốt cuộc là lăng sinh sôi đem Thái thị cấp đè ép đi xuống.

Mà Thái Mạo cũng buồn bực mặc cho với chương lăng quận, đồng thời cũng là vì tích họa.

Chương lăng quận ngay tại chỗ lý vị trí tới nói, so Tương Dương cùng Phàn Thành muốn tới gần Trung Nguyên, bất quá càng thiên về với uyển thành phương hướng.

Đào Thương suất lĩnh đại quân tấn công Phàn Thành, chương lăng quận bên kia tự nhiên cũng là độ cao khẩn trương, sợ Đào Thương

đánh không dưới Tương Dương, binh phong vừa chuyển, thẳng để chương lăng.

Thái Mạo trong khoảng thời gian này, bởi vì lo lắng hãi hùng, nhiều ít cũng không có ngủ hảo.

Thẳng đến một ngày này, hắn đỉnh quầng thâm mắt, ngồi ở đường trung phát ngốc, lại có hắn thân đệ đệ Thái cùng chạy tới hướng hắn báo cáo: “Huynh trưởng, tới khách nhân.”

“Khách nhân?” Thái Mạo nghi hoặc chớp chớp mắt, nhìn phía Thái cùng, nói: “Cái gì khách nhân?”

Thái cùng nói: “Là hoàng công tới chơi.”

“Hoàng công?” Thái Mạo trong lúc nhất thời không phản ứng quá mức tới: “Cái nào hoàng công?”

“Hoàng thừa ngạn, Hoàng tiên sinh.”

“Nga! Tỷ phu tới!” Thái Mạo bừng tỉnh vỗ vỗ chính mình cái trán, nói: “Xem ta này trí nhớ, mau mời tiến vào…… Nga, không, ta tự mình đi ra ngoài nghênh đón.”

Thái Mạo vội vàng đứng dậy, tự mình đi vào phủ môn, lại thấy hoàng thừa ngạn cùng một người tuổi trẻ văn sĩ ở nơi đó đứng chờ hắn.

“Tỷ phu, ngươi như thế nào chạy đến nơi đây tới?” Thái Mạo đi nhanh tiến lên, nắm lấy Thái Mạo tay, cười ha hả nói.

Hoàng thừa ngạn cũng là đầy mặt tươi cười: “Từ khi ngươi tiền nhiệm tới rồi chương lăng, vi huynh liền vẫn luôn chưa từng vấn an ngươi, hiện giờ binh hoang mã loạn, ngươi vị cư một quận chi trường, trách nhiệm trọng đại, tỷ tỷ ngươi lo lắng ngươi, cho nên trác lão phu bớt thời giờ tới thăm ngươi một chút.”

Thái Mạo nghe vậy bất mãn nói: “Tỷ tỷ của ta cũng thật là, đã biết binh hoang mã loạn, như thế nào lại làm tỷ phu ngươi tùy ý nơi nơi loạn đi, này nếu là ra chuyện gì, chẳng phải hối hận lớn?”

Nói tới đây, Thái Mạo lại quay đầu nhìn nhìn Chư Cát Cẩn, nói: “Vị tiên sinh này là?”

Hoàng thừa ngạn hướng về phía phủ môn chỉ một lóng tay, nói: “Bá khuê, chúng ta có không đi vào nói?”

“Nga, đối, đối, ngươi xem ta việc này làm…… Đi! Bên trong nói chuyện!”

……

Thái Mạo khi trước dẫn đường, mang theo hoàng thừa ngạn chờ hai người đi vào chính sảnh.

Phân chủ khách chi vị ngồi xuống lúc sau, Thái Mạo ngay sau đó cười nói: “Ta tỷ phu làm người luôn luôn cao ngạo, xưa nay đều là độc lai độc vãng, rất ít cùng người khác làm bạn, vị tiên sinh này nếu có thể có tỷ phu đồng hành chi này, tất nhiên phi kẻ đầu đường xó chợ, đương vì cao minh chi sĩ, không biết tôn tính đại danh?”

Chư Cát Cẩn đứng lên, nói: “Tại hạ Chư Cát Cẩn, từ Kim Lăng mà đến, hiện tại trong triều nhậm thái thường khanh chi chức.”

“Phốc ~~!”

Vừa nghe Chư Cát Cẩn tự báo gia môn, Thái Mạo trong miệng nước trà trực tiếp phun ra tới,

------oOo------

Chương 840: du nói

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thái Mạo xoa xoa ngoài miệng vệt nước, kinh ngạc nhìn vẻ mặt đạm nhiên Chư Cát Cẩn, hai tròng mắt trung tất cả đều là kinh ngạc chi sắc.

Đào Thương thủ hạ, thật đúng là đều không phải người bình thường a!

Ta hai quân đánh giặc đâu, tiểu tử! Chính ngươi trong lòng không điểm bức số sao?

Liền như vậy đĩnh đạc vào ta phủ đệ, ngươi cho ta họ Thái chính là bùn niết không thành?

Thính đường cửa, Thái cùng lập tức rút ra chính mình bên hông bảo kiếm, nhìn về phía Chư Cát Cẩn ánh mắt hơi có chút không tốt.

“Đức khuê!” Hoàng thừa ngạn khẩn trương quay đầu nhìn về phía Thái Mạo: “Không thể như thế!”

Thái Mạo thở dài khẩu khí, hướng về phía Thái cùng vẫy vẫy tay, ý bảo hắn chớ như thế.

Dù sao cũng là hắn tỷ phu lãnh tới người, nếu là như vậy ngay tại chỗ xử trí, quay đầu lại chính mình cùng hoàng thừa ngạn da mặt, kia đã có thể xé rách, rốt cuộc đều là người một nhà, vì điểm này sự không đáng.

Huống hồ tiểu tử này tuy rằng là Kim Lăng thành quan, nhưng lại cũng không mang binh, không mang đem, cũng không có gì đáng sợ.

“Gia Cát tiên sinh mời ngồi!” Thái Mạo duỗi duỗi tay, đối với Chư Cát Cẩn ý bảo một chút.

Chư Cát Cẩn đối Thái Mạo tỏ vẻ cảm tạ, ngồi xuống lúc sau, hỏi hắn nói: “Thái tướng quân năm đó cũng là Kinh Châu trọng trấn, hiện giờ từ Tương Dương bị điều khiển đến này chương lăng nơi, có phải hay không có chút nhân tài không được trọng dụng hạ mình?”

Thái Mạo ha hả cười nói: “Tiên sinh lời này không khỏi qua chút đi? Thái người nào đó tại đây chương lăng quận lãnh binh, tốt xấu cũng là một phương trọng trấn, nói là nhân tài không được trọng dụng, thật cũng không cần.”

Chư Cát Cẩn cười cười, nói: “Ân, nói là một phương trọng trấn lại cũng không giả, chương lăng quận tới gần uyển Lạc nơi, có thể nói là ở vào ta Trung Nguyên trận địa chỗ sâu trong, không cần thiết bao lâu, đãi ta quân hoàn toàn tiêu hóa Trung Nguyên địa bàn, ổn định ở dân tâm, ở Trung Nguyên chiêu mộ binh tướng, thi lấy bao kẹp chính sách, đến lúc đó này chương lăng quận, không biết sẽ ở vào loại nào hoàn cảnh?”

Thái Mạo trên mặt cơ bắp qua lại trừu vừa kéo.

Chư Cát Cẩn nói trung chi ý, hắn tự nhiên là hiểu, chương lăng quận ở Trung Nguyên địa giới quá mức thọc sâu, thật muốn là xảy ra vấn đề, đừng nói là Giang Lăng cùng Giang Hạ viện quân, Tương Dương bên kia Viên quân đều đuổi bất quá tới chi viện.

Thái Mạo nắm chung trà, thật mạnh hướng về bàn thượng một lược.

Ra sức to lớn, cơ hồ đều đem giữa thủy tất cả đều bát ra tới.

Thái cùng thấy thế, ‘ lang ’ một tiếng lại đem bảo kiếm từ vỏ kiếm trung rút ra.

Hoàng thừa ngạn thấy thế, mày nhăn lại, vội vàng hỏi Thái Mạo nói: “Đức khuê, không thể lỗ mãng!”

Thái Mạo không kiên nhẫn hướng về phía Thái cùng phất phất tay: “Thanh kiếm thu hồi tới, đừng tới tới lui lui không dứt.”

Thái cùng nghe lời thanh kiếm thu hồi tới.

Lúc sau, lại thấy Thái Mạo thở dài, nói: “Gia Cát tiên sinh lời này…… Đảo cũng là không tồi, hải! Ta Thái thị chính là Kinh Châu chi trường, ngày xưa chư Thái chi thịnh, thiên hạ chú mục, nghĩ đến hiện giờ, Tương Dương Thái thị thế nhưng biến như vậy tiêu điều, thực sự là lệnh người thương cảm.”

Chư Cát Cẩn đứng dậy, đối Thái Mạo chắp tay nói: “Cẩn hôm nay tới đây, muốn đối Thái công lời nói, nói vậy Thái công tâm trung cũng nhiều ít minh bạch điểm đi?”

Thái Mạo đôi mắt mị lên, suy nghĩ một lát, nói: “Bằng tâm mà nói, Thái mỗ cùng Đào thừa tướng chi gian, cũng không có nhiều ít giao tình.”

Chư Cát Cẩn cười nói: “Giao tình đều là ở lui tới bên trong ở chung ra tới, đào tương tuy rằng ban đầu cùng tướng quân cũng không quen biết, nhưng lại không đại biểu sau này không thể nhận thức một chút, mà cẩn lần này tiến đến, đó là mang đến đào tương muốn cùng tướng quân nhận thức thành ý.”

Thái Mạo nghe vậy sửng sốt.

Lại thấy Chư Cát Cẩn cười từ trong lòng lấy ra một phương ấn tín và dây đeo triện, cũng một phong thư từ, trịnh trọng đi đến Thái Mạo trước mặt, đưa cho hắn.

“Đây là?”

“Đây là triều đình tả trung lang tướng ấn tín và dây đeo triện, cùng với thừa tướng mệnh ta giao cho Thái tướng quân thư từ, giữa nói hết thừa tướng đối với ngươi thành ý.”

“Tả trung lang tướng……” Thái Mạo trên mặt không có biểu tình, nhưng trong lòng lại vẫn là thực vừa lòng, Đào Thương ra tay vẫn là man hào phóng.

Mở ra thư từ, nội dung cũng cực kỳ đơn giản, đều là một ít lời khách sáo, trên cơ bản nói đều là cửu ngưỡng đại danh, sớm dục một hồi mà không được cơ hội tốt, hy vọng Thái Mạo có thể hơi tử đi ân, Hàn Tín về hán từ từ vân vân.

Thái Mạo cảm thán một tiếng, khép lại thư từ, nhắm mắt không nói.

Theo đạo lý tới nói, đối với Đào Thương mời chào, hắn là một trăm tán thành, rốt cuộc hiện giờ Đào Thương chiếm cứ thiên hạ tam phân chi nhị, vô luận là đối Tào Tháo vẫn là Kinh Châu, đều đã thành thế nghiền áp, như ở đại thế bất biến dưới tình huống, Kinh Châu, Quan Trung, Tây Xuyên chờ mà bị nuốt chửng cũng bất quá là vấn đề thời gian.

Thời trước địa vị ngang nhau chi thế đã không còn nữa tồn tại.

Thái Mạo sở dĩ không dám lập tức đáp ứng, thứ nhất là Đào Thương cùng hắn không thân, thứ hai hắn rốt cuộc lúc trước cũng là ủng lập Kinh Châu thiên tử Lưu Quỳnh trọng thần, tam tắc hắn cũng tưởng nhấc lên chính mình giá trị con người, lập tức liền đáp ứng rồi Đào Thương, không khỏi có chút quá thật mất mặt.

Đối với Thái Mạo này đó băn khoăn, Chư Cát Cẩn ở tới phía trước đã sớm đã cùng Đào Thương nghiên cứu hảo, đối với như thế nào hồi phục Thái Mạo, Chư Cát Cẩn có thể nói là tính sẵn trong lòng.

Lại thấy Chư Cát Cẩn cười nói: “Thái tướng quân, cẩn chi đệ Khổng Minh chính là thừa tướng ngồi xuống học sinh, mà gia thúc năm đó cùng hoàng công cũng là chí giao, Thái tướng quân cùng hoàng công chính là thân thích, mà cẩn hôm nay lại có thể kết bạn tướng quân, như thế tính ra, thừa tướng cùng tướng quân dù chưa gặp mặt, lại cũng thuộc về cùng đường người, dính điểm thân không thể nói, nhưng là mang chút cố, khẳng định là có.”

Chư Cát Cẩn lời này thuần túy chính là cũng không có việc gì loạn làm thân thích, này đều có thể làm hắn quải ngoại mạt giác đem Đào Thương cùng Thái Mạo liên hệ ở bên nhau, thực sự cũng là không ai.

Nhưng thực hiển nhiên, Thái Mạo nghe xong lời này cảm giác phi thường hưởng thụ, cho dù biết Chư Cát Cẩn là ở lừa dối hắn, kia hắn cũng cao hứng, bởi vì hắn biết, Chư Cát Cẩn lời này đại biểu cho Đào Thương.

Nếu Đào Thương quanh co lòng vòng đều tưởng cùng hắn phàn quan hệ, com này liền thuyết minh hắn Thái gia ở Đào Thương trong mắt, là đáng giá mượn sức, trọng yếu phi thường tồn tại.

Đối này Thái Mạo cảm giác phi thường thỏa mãn.

Chư Cát Cẩn lại đối Thái Mạo nói: “Thừa tướng nói, lần này đi trước Kinh Châu chinh chiến, trước lấy Tương Dương, sau mưu Giang Lăng, độc không xem chương lăng nơi, quả thật không muốn cùng Thái tướng quân chính diện là địch cũng.”

Lời này nói, thiếu chút nữa không đem Thái Mạo cái mũi nói dài quá.

Thái Mạo cười ha hả nói: “Ai, lời tuy như thế, nhưng đào tương ở Nam Xương thành ủng lập tiên đế trưởng tử, mà Thái mỗ năm đó cũng từng phụ trợ Lưu Kinh Châu ở Giang Lăng ủng lập con vợ cả, theo đạo lý tới nói, hai nhà này quan hệ……”

Chư Cát Cẩn vội giải thích nói: “Ủng lập ngụy triều giả, Lưu biểu, Lưu Bị, Phục Hoàn chư tặc cũng, cùng tướng quân có quan hệ gì đâu? Tướng quân nếu là có thể bỏ tiểu nghĩa mà cố đại tiết, tắc thiên hạ thật là may mắn! Bá tánh thật là may mắn! Triều đình thật là may mắn! Nhà Hán thật là may mắn!”

“Bang ~!” Thái Mạo thật mạnh một phách bàn.

Bên kia sương, Thái trung vội vàng lại rút ra bên hông bội kiếm.

“Hảo! Một khi đã như vậy, kia Thái mỗ liền nhận hạ thừa tướng, nhận hạ Gia Cát tiên sinh này đó bằng hữu!”

Nói xong lời nói, liền thấy Thái Mạo nghi hoặc quay đầu nhìn về phía cầm bội kiếm, lăng tại chỗ Thái cùng, nhíu mày nói: “Ngươi lão rút ngươi kia thứ đồ hư làm gì? Lại không phải cái gì danh kiếm! Xú khoe khoang cái gì?”

Thái cùng xấu hổ đem phối kiếm thả lại đến vỏ kiếm trung, đối với Thái Mạo khô cằn nói: “Huynh trưởng, nếu là có thể, lần tới ngươi có thể hay không trước nói xong lời nói, lại chụp cái bàn……”

------oOo------

Chương 841: Thái Mạo hành động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thái Mạo thông qua Chư Cát Cẩn, đáp ứng cùng Đào Thương liên hợp.

Chư Cát Cẩn mang theo tin tức, hoả tốc quay trở về Đào Thương quân doanh.

Trước mắt Kim Lăng quân, đang ở làm từng bước thu nạp Tương Dương thành quanh thân huyện thành.

Nhận được Chư Cát Cẩn đệ hồi tới tin tức, Đào Thương rất là cao hứng.

“Tử du xem Thái Mạo, lần này đối ta quy hàng chi ý, là thật là giả?” Đào Thương hỏi Chư Cát Cẩn.

Kỳ thật hắn trong lòng minh bạch, như vô tình ngoại, Thái Mạo hàng ý khẳng định là thật sự, nhưng hắn vẫn là muốn nghe xem Chư Cát Cẩn ý kiến, dù sao cũng là Chư Cát Cẩn thông qua hoàng thừa ngạn cùng Thái Mạo xâu chuỗi câu thông.

Hơn nữa Chư Cát Cẩn người này, nói chuyện làm việc vẫn là tương đối đáng tin cậy, không phải cái loại này vọng ngôn người.

Chư Cát Cẩn nghiêm túc tự hỏi một chút, mới vừa rồi hồi phục nói: “Lấy tại hạ xem chi, Thái Mạo lần này hàng ý tất nhiên là thật.”

“Vì sao?”

“Thái Mạo hiện giờ ở chương lăng quận, tên là một phương quận thủ, kỳ thật chính là khí tử, từ Lưu biểu thời kỳ bắt đầu, Kinh Châu

Lưu thị liền đối với hắn vẫn luôn thực hành chèn ép chi sách, hiện giờ Tương Dương bàng thị càng là nương cùng Lưu Bị liên hợp chi cơ, ở vào này thượng, Thái Mạo trong lòng chỉ sợ là có một trăm không phục, huống hồ Kinh Châu tình thế cũng không thực hảo, ta nếu là Thái Mạo, chỉ sợ cũng sẽ không tiếp tục tại đây cây thắt cổ chết, cũng sẽ khác tìm hắn chủ…… Mà đương kim thiên hạ, nếu là luận cập hùng chủ, cái nào lại có thể cùng thừa tướng đánh đồng?”

Nghe xong lời này, Đào Thương không khỏi cười: “Tử du ngươi lời này nhưng thật ra khen ta, ngươi cái này thật thành người, khi nào cũng học được này a dua nịnh hót chi đạo?”

Chư Cát Cẩn chắp tay nói: “Thừa tướng lời này như thế nào nói đến? Này nơi nào là a dua nịnh hót, cẩn chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”

Chư Cát Cẩn nói lời này thời điểm, trên mặt rất là nghiêm túc, một bộ cương trực công chính bộ dáng, như không phải hắn tay trái chỉ không tự giác vuốt tay phải chỉ, Đào Thương khả năng thật đúng là đến bị hắn cấp lừa gạt qua đi.

“Tử du, Kim Lăng thành bên kia nếu là không có gì sự tình nói, ngươi liền lưu tại trong quân đi, hiện giờ Khổng Minh không ở ta bên người, ngươi lưu tại này giúp ta bày mưu tính kế.”

Chư Cát Cẩn nghe vậy tựa hồ là có điểm do dự: “Thừa tướng, tại hạ chưa bao giờ lãnh quá binh chưởng quá đem……”

“Không cần ngươi sẽ lãnh binh, những việc này tự nhiên có ta, ngươi chỉ cần đi theo ta bên người giúp ta ra chủ ý là được.”

“Nặc.” Chư Cát Cẩn không hề chối từ.

Đào Thương nheo lại đôi mắt, nói: “Nếu Thái Mạo đã đồng ý quy thuận, kia chúng ta bước tiếp theo hẳn là như thế nào ra tay, báo cáo cuối ngày Tương Dương?”

Chư Cát Cẩn vì Đào Thương gián ngôn nói: “Tại hạ cảm thấy, muốn đoạt được Tương Dương, không ngoài là làm Thái Mạo cùng chúng ta nội ứng ngoại hợp, nhưng hắn hiện nay người ở chương lăng quận, nếu là trực tiếp trở về, cùng lý không hợp, thả dễ dàng lộ ra sơ hở, lập tức chúng ta phải làm, là cho Thái tướng quân một hợp lý lý do, có thể trở về Tương Phàn.”

Đào Thương nghiêm túc nghĩ nghĩ, cười nói: “Này còn không đơn giản? Chúng ta đem chương lăng quận đánh hạ tới, hắn không phải không chỗ để đi, chỉ có thể phản hồi Tương Phàn.”

Chư Cát Cẩn thấy Đào Thương lập tức liền nói tới rồi điểm tử thượng, ngay sau đó nói: “Thừa tướng thật là cao kiến.”

Đào Thương phân phó hắn: “Tử du, ngươi hiện tại liền cấp Thái Mạo viết một phong thơ, nói cho hắn ta tắc ngày liền phải phái binh tấn công chương lăng quận, làm chính hắn tiểu tâm điểm, ta là thật sự sẽ hạ lệnh cường công, làm hắn sớm làm ra lộ, để tránh vì ta quân chiến tướng ngộ thương, kia đã có thể không quá đẹp.”

Chư Cát Cẩn ngạc nhiên nói: “Vì sao phải thật sự cường công, làm diễn trò không được sao?”

Đào Thương giơ tay chỉ chỉ phương nam, nói: “Tương Dương thành Bàng Thống không phải kẻ đầu đường xó chợ, kỳ tài có thể cùng nhữ đệ Khổng Minh tương nhược, ta nếu là cùng Thái Mạo trước đó diễn trò, chỉ sợ không thể gạt được hắn.”

Chư Cát Cẩn lúc này mới bừng tỉnh, đứng dậy nói: “Tại hạ này liền tiến đến chuẩn bị.”

Dứt lời, liền thấy hắn hướng về phía Đào Thương trường làm vái chào, sau đó liền đi ra soái trướng.

……

Ba ngày lúc sau, Đào Thương phái Lữ Bố, Triệu Vân, Thái Sử Từ, Cao Thuận, A Phi năm tên chiến tướng, từng người suất lĩnh bản bộ

binh mã vây kín chương lăng quận.

Kim Lăng thành binh mã thế tới rào rạt, không hề có nương tay, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế đoạt được chương lăng quận, cũng đem Thái Mạo một quân đánh hoa rơi nước chảy.

Thái Mạo thất thế dưới cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ có thể lập tức suất quân hướng Tương Dương nơi trở về.

Bất quá hắn cũng không có suất binh chạy về tương dạng, mà là đóng quân ở Tương Dương phụ cận nghi huyện, cũng một mặt phái người hướng Giang Lăng bẩm báo, một mặt phái người hướng Tương Dương thỉnh cầu chi viện.

Thái Mạo thư từ đưa đến Tương Dương thành, Bàng Thống xem qua lúc sau không có lập tức tỏ thái độ, hắn chỉ là tìm tới chư tướng, hướng bọn họ trưng cầu ý kiến.

Rất nhiều Tương Dương chiến tướng lúc ấy liền tỏ vẻ, lý nên đối Thái Mạo ban cho cứu viện, dù sao cũng là Kinh Châu thượng tướng, không thể không trợ.

Cũng có người tắc tỏ vẻ ứng đem Thái Mạo thỉnh về Tương Dương, hiệp phòng thủ thành.

Nghe xong lời này, Bàng Thống mặc không lên tiếng, Quan Vũ cùng Trương Phi đám người cũng là cứng họng.

Thái Mạo cho dù thất thế, nhưng hắn tọa trấn Tương Dương nhiều năm, thả vẫn luôn chưởng binh, ở trong quân uy vọng cực cao, dù cho hiện giờ Tương Dương binh quyền không ở trong tay hắn, nhưng Thái thị chi thịnh hãy còn ở chư tướng trong lòng.

Đặc biệt là hiện giờ Quan Vũ cùng Bàng Thống không hợp, rất nhiều Tương Dương chiến tướng trong lòng đều đối hai vị này tướng soái hành vi bất mãn, cảm thấy bọn họ thủ không được Tương Dương, ngược lại chính là không bằng thỉnh Thái Mạo trở về, chủ trì đại cục.

Bàng Thống đương nhiên sẽ không đáp ứng, Quan Vũ cũng sẽ không đáp ứng.

Bất quá đối mặt Tương Dương chư tướng nhóm tha thiết biểu tình, Bàng Thống cũng không muốn trước mặt mọi người mạt sát bọn họ nhiệt tình, hắn ngược lại là cảm thấy giờ này khắc này, có chút lời nói làm Quan Vũ tới nói tương đối chuẩn xác thích hợp.

Hắn quay đầu nhìn phía Quan Vũ, nói: “Quan tướng quân đối này có cái gì ý tưởng?”

Quan Vũ hận không thể đi lên một chân đá chết Bàng Thống.

Ngươi lúc này hỏi ta, nói rõ là muốn đem Tương Dương chư tướng oán khí hướng ta trên người dẫn!

Quan Vũ thân là Lưu Bị thân đem, com tự nhiên là sẽ không đáp ứng làm Thái Mạo trở về, nhưng vấn đề lời này hiện tại vừa nói ra tới, đó chính là thuần túy kéo cừu hận.

Nhưng vấn đề là, hắn còn sẽ không không đáp.

Nếu là đổi thành người khác, khả năng làm trò Bàng Thống mặt, liền ấp úng có lệ đi qua, nhưng Quan Vũ là cỡ nào dạng người? Tính cách túm thượng thiên, đối mặt Bàng Thống, hắn làm sao có thể chịu thua?

“Thái Mạo tướng quân vừa mới binh bại, làm hắn tới Tương Dương thành, không khỏi cũng là làm khó hắn, không ngại khiến cho hắn ở nghi thành ngay tại chỗ đóng quân, cùng Tương Dương hô ứng.” Quan Vũ nhàn nhạt nói chính mình giải thích.

Theo Quan Vũ nói âm rơi xuống, không ít người đều hướng hắn đầu tới bất mãn ánh mắt.

Đương nhiên, đây cũng là Bàng Thống muốn hiệu quả.

Hắn vui tươi hớn hở vuốt ve chính mình chòm râu, nói: “Một khi đã như vậy, kia liền y quan tướng quân chi ngôn.”

……

Thái Mạo tới rồi nghi thành lúc sau, ngay tại chỗ đóng quân, hắn lập tức liên hệ ngày xưa một người Kinh Châu đại tộc đồng liêu, Khoái Việt.

Lưu Bị thượng vị lúc sau, Khoái Việt vì cầu tự bảo vệ mình, cáo ốm tá chức, ở nhà không ra.

Mà hắn nhà cũ liền ở nghi thành cách đó không xa.

Nghe nói Thái Mạo tương triệu, Khoái Việt suốt đêm âm thầm đi trước nghi thành thấy Thái Mạo.

Đối với Khoái Việt, Thái Mạo không có gì nói, sở hữu sự tình hắn toàn bộ nói thẳng ra, cũng không một chút giấu giếm.

Nói xong sở hữu sự tình sau, Thái Mạo ngay sau đó đối Khoái Việt nói: “Dị độ, trước mắt việc, Thái mỗ cần thiết muốn tọa trấn nghi thành, không có phương tiện hồi Tương Dương, làm phiền ngươi âm thầm thế Thái mỗ liên hệ ngày xưa cũ bộ, hành hiến thành đại sự, việc này nếu là có thể thành, tắc ngày sau, ngươi ta khoái Thái hai nhà trung hưng với Kinh Châu, lại không hề là việc khó rồi!”

------oOo------

Chương 842: Hứa Xương gởi thư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khoái Việt là người thông minh, ở Kinh Châu một chúng cựu thần bên trong, Khoái Việt cho rằng chính mình là một cái đặc biệt người thông minh, cho dù là hắn huynh trưởng khoái lương, Khoái Việt cũng tự nhận là một thân vô pháp cùng chi sánh vai.

Liền lấy lần này cáo ốm về quê, trốn tai tránh họa sự tình tới nói, Khoái Việt liền cảm thấy chính mình việc này làm đặc biệt xinh đẹp.

Cái gì kêu nằm gai nếm mật, chậm đợi cơ hội tốt?

Này là được.

Nhưng là một mặt tiềm thân súc đầu, cũng không phải Khoái Việt tính cách, bắt lấy thích hợp thời cơ, lại ban cho phản kích, đoạt lại hắn sở mất đi, đây mới là thân là một cái trí giả sở hẳn là cụ bị cảnh giới cao nhất.

Đương Thái Mạo phái người tìm được hắn thời điểm, Khoái Việt liền biết, cơ hội này đã tới.

Nghe xong Thái Mạo đối hắn tự thuật lúc sau, Khoái Việt liền đứng lên, bắt đầu qua lại tại chỗ xoay vòng vòng, không cần nói cũng biết, này đại não hiện nay đang ở bay nhanh vận chuyển.

Không bao lâu, lại thấy Khoái Việt đứng lại bước chân, đối với Thái Mạo nói: “Đức khuê, đại biểu Đào Thương tiến đến tìm ngươi người, là ai?”

Thái Mạo thấp giọng nói: “Là Kim Lăng thành Chư Cát Cẩn, cứ nghe đó là kia Gia Cát Lượng huynh trưởng.”

“Gia Cát thị.” Khoái Việt gật gật đầu nói: “Cùng Đào Thương quan hệ cực gần, hắn nói nhưng thật ra có thể tin.”

“Đâu chỉ là có thể tin?” Thái Mạo vội vàng từ trong lòng móc ra kia khối ấn tín và dây đeo triện, đối Khoái Việt nói: “Đào Thương liền chức quan ấn tín và dây đeo triện đều cấp Thái Mạo lấy tới, hiện tại liền kém công phá Tương Dương lúc sau, lại thỉnh một đạo thánh chỉ xuống dưới, khi đó, vi huynh liền có thể ổn ngồi này tả trung lang chi vị.”

Khoái Việt trên mặt không có gì biểu tình, nhưng trong lòng lại là phi thường hâm mộ, ám đạo Thái đức khuê đảo cũng thật là mạng chó…… Hảo mệnh.

Thái Mạo cười ha hả nói: “Dị độ, ngươi cũng biết hiểu, kia Đào Thương bị thế nhân dụ vì thái bình công tử, làm người xử sự rất có kết cấu, thả có quân tử chi xưng, lấy ngươi tài hoa cùng năng lực, chỉ cần lần này cướp lấy Tương Dương sự tình thượng kiến công lập nghiệp, tắc ngày sau tất vì đào tương sở trọng dụng cũng.”

Khoái Việt tự nhiên biết Thái Mạo lời nói phi hư, rốt cuộc năm đó Kinh Châu Lưu biểu cùng Đào Thương liên hợp là lúc, hắn từng cùng Đào Thương gặp qua.

Lúc này đây sự kiện là hắn cá nhân chuyển hình quan trọng cơ hội tốt, cũng là sự tình quan hắn phía sau Kinh Châu khoái thị tại hạ một cái thời đại, đem lấy loại nào thân phận sinh hoạt vấn đề.

Khoái Việt tự nhiên vẫn là phải bắt được lần này cơ hội.

“Đức khuê hiện tại không có phương tiện xuất đầu, không sao, việc này tự nhiên từ ta âm thầm xâu chuỗi, chỉ là Tương Dương chư tướng giữa, này đó nhưng cùng ngươi cộng tiến thối, cái này ngươi nhưng ngàn vạn muốn cân nhắc hảo, những cái đó không đáng tin người, lại là trăm triệu không thể liên hệ, bằng không ta này mạng già, nhưng chính là đáp ở trong tay của ngươi.”

Thái Mạo thấy Khoái Việt nguyện ý giúp hắn, vội nói: “Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên!”

Khoái Việt gia là Kinh Châu số một sĩ tộc, ở kinh bắc thương mậu cùng tuyến người có thể nói khắp nơi trải rộng, nếu là có hắn hiệp trợ, Thái Mạo muốn liên lạc Tương Dương ngày cũ đồng liêu, tự nhiên là làm ít công to.

……

Khoái Việt về đến nhà lúc sau, lập tức dựa theo Thái Mạo sở nói ra danh sách, an bài thủ hạ nhân thủ, ám mà thao tác, nghĩ cách từng cái liên hệ Tương Dương Thái thị cũ đem, thuyết phục bọn họ đứng thành hàng đến Thái Mạo bên này tới.

Trải qua một đoạn thời gian câu thông, vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu Thái Mạo cùng Đào Thương ước định công thành thời gian.

Tin tức truyền quay lại tới rồi Đào Thương bên kia, Đào Thương lập tức triệu tập chư tướng, thương nghị tiến binh thời gian.

Chư Cát Cẩn hòa điền phong cũng đều là bác học người, bọn họ nhiều lần suy tính, cũng mấy ngày liền quan sát, suy tính ra 5 ngày sau tương giang nơi sẽ có sương mù, đến lúc đó tầm nhìn cực thấp, lại là nội ứng ngoại hợp, tiến công thành trì tốt nhất thời cơ.

Điền phong cùng Chư Cát Cẩn đều là mưu trí chi sĩ, bọn họ suy đoán tự nhiên là không có sai.

Vậy dựa theo 5 ngày sau kế hoạch đi tiến hành.

Nhưng là liền ở Đào Thương bắt đầu điều binh khiển tướng, chuẩn bị xuất binh tiến công Tương Dương thành thời điểm, từ Hứa Xương bên kia đưa tới một phong Quách Gia, Trần Đăng, Tuân Úc đám người liên danh thư từ.

Xem xong tin nội dung sau, Đào Thương không khỏi trầm mặc.

……

Nguyệt hung tinh người đêm, phong cao phóng hỏa thiên.

Thái Mạo suất lĩnh chính mình dưới trướng binh tướng ở nghi thành xuất phát, âm thầm ẩn núp tới rồi Tương Dương thành Tây Môn.

Mà giờ này khắc này, tây thành bên kia sao, sớm có Đào Thương phái lại đây đại tướng Triệu Vân cùng Cao Thuận làm tiếp ứng.

Hai bên liên hệ tên họ lúc sau, liền cùng đi trước Tương Dương thành Tây Môn.

Không bao lâu, liền thấy tây thành cửa thành thượng, bắt đầu có cây đuốc qua lại chợt hoảng, lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ là tự cấp Thái Mạo đám người phát tín hiệu.

“Thời cơ tới rồi!” Thái Mạo quay đầu đối Triệu Vân nói: “Đây là ta an bài người cấp chúng ta phát tín hiệu!”

Triệu Vân cũng không có nhiều lời, mà là gật gật đầu, nói: “Đi, đến dưới thành đi!”

Hai người chỉ huy binh mã đi tới dưới thành.

Không bao lâu, lại thấy cửa thành “Kẽo kẹt” bị mở ra, mà cầu treo cũng là bị chậm rãi hạ xuống.

Thái Mạo một trận hưng phấn, cười ha hả nói: “Thật là khi không ta cùng với a! Triệu tướng quân, chúng ta lúc này không giết vào thành trung, càng đãi khi nào?”

Dứt lời, chính hắn vừa chuyển đầu, liền phải chỉ huy tam quân tướng sĩ sát vào thành trì.

Nhưng là Triệu Vân lại giơ tay, ngăn cản hắn.

“Thái tướng quân không nên gấp gáp, việc này giao cho Triệu mỗ đó là.”

Dứt lời, liền thấy Triệu Vân hướng về phía phía sau phó tướng Tôn Quan nói: “Phái người chém đứt cầu treo dây thừng, dùng bao cát điền sông đào bảo vệ thành.”

“Nặc!”

Triệu Vân lại nhìn về phía Cao Thuận, nói: “Một hồi, cửa thành một tấc vuông nơi liền dựa vào cao tướng quân gác.”

Cao Thuận nghe vậy cười nói: “Triệu tướng quân yên tâm, cửa thành nếu là tới rồi ta xông vào trận địa doanh trong tay, ai cũng đừng tưởng đoạt lại.”

Theo Triệu Vân mệnh lệnh hạ đạt, liền thấy Tôn Quan trước chỉ huy một ít Kim Lăng quân xông lên cầu treo ra, đem lôi kéo cầu treo dây thừng chém đứt, gắt gao chiếm ở cầu treo.

Mà Triệu Vân dưới trướng binh lính trên người đều mang thêm có một cái bao cát, ở Triệu Vân chỉ huy hạ, sôi nổi hướng sông đào bảo vệ thành lấp đầy, mà theo thời gian trôi qua, tây thành cửa thành trước sông đào bảo vệ thành hai đoạn khoảng cách thực mau đã bị lấp đầy.

Mà cùng lúc đó, Triệu Vân phía sau cách đó không xa, quân dự bị binh mã bắt đầu vận chuyển công thành khí giới tiến đến Tây Môn, ở Tôn Quan chỉ huy hạ, một chiếc thật lớn hướng về phía bắt đầu hành sử hướng về phía Tây Môn, mà bảo vệ ở kia hướng xe bên cạnh, hiển hách nhiên đúng là hạng nặng võ trang xông vào trận địa binh doanh.

Triệu Vân cao quát một tiếng: “Giá thang mây! Công thành!”

“Sát!”

“Ô ô ô ~~!”

Tiếng kèn ở trong đêm đen nhanh chóng vang lên.

Thái Mạo lại là không rõ nguyên do, hắn giật mình nhìn Triệu Vân, nói: “Triệu, Triệu tướng quân, này cửa thành đã khai, chúng ta không thừa cơ sát đi vào, chiếm cứ Tương Dương thành, vì sao còn muốn ở chỗ này kéo dài?”

Triệu Vân thở dài khẩu khí, nói: “Ta chờ tuy rằng cho rằng này nội ứng ngoại hợp chi kế cực diệu, nhưng Phụng Hiếu tiên sinh đám người gởi thư khuyên giải chủ công, nói là Bàng Thống phi kẻ đầu đường xó chợ, như vậy kế sách, chỉ sợ là không thể gạt được hắn…… Nghĩ đến Bàng Thống chắc chắn xuyên qua mưu kế, tương kế tựu kế, dẫn chúng ta vào thành diệt hết chi.”

Thái Mạo nghe xong lời này, tức khắc ngây ngẩn cả người.

“Ý của ngươi là?”

“Này mở ra Tây Môn bất quá là đối phương một cái kế sách mà thôi, bất quá chúng ta nhưng thật ra có thể tương kế tựu kế, chiếm trụ Tây Môn, sau đó lại một lần nữa công thành.” Triệu Vân đạm đạm cười, tiếp theo nhất cử trường thương, quát: “Hiện giờ địch nhân đem rớt kiều buông, mở ra cửa thành, muốn cho chúng ta vào thành, chúng ta lại càng không đi vào, chỉ cần chiếm cứ cầu treo cùng cửa thành, không cho đối phương nhiều trở về, lại lao xuống công thượng đầu tường, chiếm cứ chủ động, này Tương Dương thành, như cũ vẫn là chúng ta!”

Không cần thiết hắn nhiều lời, giờ phút này đào quân sĩ binh đã sát thượng trên thành lâu.

Thành trì thượng mai phục Kinh Châu quân rốt cuộc rốt cuộc trang không được, bọn họ sôi nổi xuất hiện ở tường thành lỗ châu mai trước, bắt đầu xuống phía dưới ném cục đá cùng bắn ra cung tiễn.

Vốn dĩ, này đó là chuẩn bị ở Triệu Vân binh mã tiến vào Ủng thành sau lại dùng tới chiêu đãi bọn họ, nhưng hiện tại xem, lại là không được.

------oOo------

Chương 843: đoạt Tương Dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ủng thành trong vòng, Quan Vũ cùng Ngụy Duyên đã sớm đã thu thập hảo binh mã, tĩnh chờ Kim Lăng quân từ Tây Môn tự động đưa tới cửa tới.

Bàng Thống mưu trí xác thật lợi hại, hắn từ nghe nói Thái Mạo trở về nghi thành lúc sau, trong lòng cũng đã bắt đầu hoài nghi, người khác không biết Thái Mạo cùng Khoái Việt đám người sâu cạn, nhưng Bàng Thống thân là Kinh Châu đại tộc Bàng Đức công cháu trai, đối này hai nhà năng lực tự nhiên là rất rõ ràng.

Thái Mạo bị giáng chức đến chương lăng quận vì quận thủ, vốn dĩ chính là Bàng Thống chủ ý, này giữa vận tác, sẽ đối Thái gia hình thành cái dạng gì ảnh hưởng, Bàng Thống cũng là thân là Kinh Châu sĩ tộc quần thể trung một viên, tự nhiên là rất rõ ràng.

Nguyên nhân chính là vì rõ ràng hắn biết Thái Mạo trong lòng không cân bằng, cho nên lần này Thái Mạo mất đi chương lăng quận, rút về tới rồi nghi thành, Bàng Thống liền đối hắn nổi lên đề phòng chi tâm.

Hắn mặt ngoài không lên tiếng, ngầm còn lại là phái người bắt đầu giám thị Thái Mạo nhất cử nhất động.

Đến nỗi Thái Mạo cùng Khoái Việt chi gian lẫn nhau có cấu kết sự tình, cũng một chút một chút bị Bàng Thống âm thầm điều tra ra mặt mày.

Bàng Thống hậu phát chế nhân, sờ soạng trong bóng tối, đem Khoái Việt cấu kết Tương Dương các tướng lĩnh tới cái một lưới bắt hết.

Ngay sau đó, hắn lại suốt đêm thẩm vấn này đó tướng lãnh, rốt cuộc là từ bọn họ trong miệng bộ xảy ra sự tình mạch lạc, cũng làm Quan Vũ, Trương Phi đám người ở trong thành an bài phục binh, chuẩn bị bắt đầu đối tới đánh lén binh mã tiến hành mai phục.

Bàng Thống này liên tiếp thi thố thi triển xuống dưới, lại là đem Quan Vũ cấp kinh sợ ở.

Ở Quan Vũ trong lòng, vẫn luôn coi Bàng Thống vì vô dụng hạng người, tuổi còn trẻ lại bằng vào mưu lợi đầu cơ đến phát triển an toàn vị, cũng không cực thực học.

Nhưng lúc này đây xuyên qua Thái Mạo cùng Khoái Việt mưu kế, Bàng Thống lại là thật thật tại tại làm Quan Vũ giật mình một lần, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thẳng vào cái này diện mạo xấu xí người trẻ tuổi sở có chân thật năng lực.

Quan Vũ người này tuy rằng ngạo khí, nhưng lại cũng là hào kiệt chi khí, Bàng Thống có năng lực, hắn tự nhiên liền không phải là ban đầu giống nhau thái độ, tuy rằng ngoài miệng không có thừa nhận, nhưng tại đây một lần an bài phục kích chiến trung, hắn cũng đã là nguyện ý phục tùng Bàng Thống quân lệnh.

Vốn dĩ Bàng Thống lần này ở trong thành thiết hạ mai phục, là có thể đem Kim Lăng quân đại bại một hồi, nhưng là Đào Thương vẫn là để lại cái tâm nhãn.

Hắn ở phái Chư Cát Cẩn đi trước chương lăng quận gặp mặt Thái Mạo là lúc, từng cố ý viết một phong thư từ, làm người đưa hướng Hứa Xương thành, trác Quách Gia đám người hỗ trợ phân tích.

Mà Quách Gia lúc trước ở khúc Phụ Thành, là đã từng gặp qua Bàng Thống, biết tiểu tử này thủ đoạn không tầm thường, ở cùng Trần Đăng cùng Tuân Úc thương lượng qua sau, ba người cộng đồng liên danh cấp Đào Thương viết thư, trình bày bọn họ quan điểm.

Ba gã đương thời đứng đầu trí giả vẫn luôn cho rằng, Đào Thương lần này liên hợp Thái Mạo, dục thổi quét Tương Dương chiến sự, chỉ sợ là không thể thành công.

Đào Thương tiếp thu ba người kiến nghị, vì thế làm ra chiến lược điều chỉnh, sửa nội ứng ngoại hợp đánh lén Tương Dương thành, vì mượn dùng Bàng Thống dục mai phục bên ta binh mã thời cơ, cường công Tương Dương thành.

Tương Dương thành tây môn, bên trong thành binh tướng vì đưa bọn họ dẫn vào Ủng thành, mà buông xuống cầu treo, mở ra cửa thành.

Mà Triệu Vân liền nương lúc này đây cơ hội, đem cửa thành cùng cầu treo gắt gao chiếm trụ!

Nếu các ngươi đã nhường ra tới, vậy đừng cầm đi.

Quan Vũ ở trong thành, cùng Trương Phi đám người còn ở cân nhắc như thế nào mai phục Kim Lăng quân, đột nhiên nghe thấy kêu sát tiếng động, cho rằng quân địch đã vọt vào Ủng thành tới.

Nhưng là thực mau, bọn họ liền phát hiện tình huống có chút không thích hợp.

Không bao lâu, thám báo trở về thông báo, nói là Kim Lăng quân chiếm cứ cửa thành, leo lên tường thành, nhưng lại không vọt vào thành trì.

Quan Vũ hơi nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ một chút, đột nhiên cả kinh, nói: “Không tốt! Đào Thương cư nhiên còn dùng nhất chiêu kế trúng kế!”

Trương Phi bản tính tuy rằng táo bạo, nhưng xuất thân không tầm thường, rất có kiến thức, cũng cực kỳ hiểu lý lẽ.

Hắn nghe huyền mà chi nhã ý, vội vàng nói: “Nhị ca, đào tặc thực sự là quỷ kế đa đoan, hắn đã sớm tính tới rồi chúng ta xuyên qua Thái

Mạo cùng âm mưu của hắn, cho nên mới thay đổi chiến thuật, trước công ta đầu tường, chiếm cứ cửa thành, đãi dọn sạch trên thành lâu phục binh lúc sau, lại suất binh công thành!”

Quan Vũ khẩn trương nói: “Đúng là như thế, nếu là thật sự làm hắn thực hiện được, Tương Dương thành chỉ sợ cũng là thủ không được!”

“Nhị ca, kia chúng ta làm sao bây giờ?”

“Trước mắt cũng không thể lại tiếp tục mai phục, bằng không Tương Dương thành nguy rồi, Tam đệ ngươi lập tức suất lĩnh bước quân cùng người bắn nỏ, cùng Ngụy Duyên tướng quân chờ cùng đăng thành, vi huynh đi đoạt lại cửa thành!”

Kinh Châu chư tướng phân biệt hành sự, nhưng là thực đáng tiếc, lúc này đây bọn họ phản ứng chậm.

Bởi vì không có kịp thời bên ngoài thành làm ra phòng hộ, ở bên trong thành binh mã từ trên tường thành đuổi đến ngoại thành tiếp viện thời điểm, rất nhiều Kim Lăng binh lính, bao gồm một ít từ phía sau đuổi tới trước trận Kim Lăng mãnh tướng đã bước lên đầu tường, cũng bắt đầu ở Tương Dương thành đầu tường thượng khuếch tán chém giết.

Trong đó biểu hiện nhất đoạt mắt, chính là Kim Lăng quân bước chiến đại tướng, Hứa Chử!

Đầu tường thượng lộ cũng không rộng mở, song song cũng là có thể đi bốn người tả hữu, Hứa Chử thế nhưng không mặc chiến giáp, thản lộ bộ ngực, múa may trảm mã đao, đấu đá lung tung, giống như một chiếc máy ủi đất giống nhau, đem Kinh Châu quân binh lính từng cái hướng về thành lâu hạ xốc.

Tường thành phía trên, đều là đánh giáp lá cà, huyết nhục tương bác, người nào số cùng trận hình, đều phái không thượng trọng dụng tràng, đua chính là vũ dũng cùng sĩ khí!

Mà điểm này, đúng là Hứa Chử sở trường, tại đây loại hẹp hòi địa phương, lấy Hứa Chử năng lực, đủ khả năng một địch trăm.

Hứa Chử uy vũ lệnh Kinh Châu quân sợ hãi, chính chém giết chi gian, lại thấy nghênh diện một người chiến tướng cũng là cầm đao mà đến.

Hứa Chử nheo lại đôi mắt, cao giọng quát: “Tới đem người nào?”

Ngụy Duyên cũng không đáp lời, cử đao liền phách, nói: “Ngô nãi nhữ chi ông cũng! (ta là ngươi tổ tông!)”

Hứa Chử nghe xong Ngụy Duyên nói, tức khắc giận tím mặt,

Lại tới nữa một cái chiếm tiện nghi?

Tìm chết!

Hai người oan gia ngõ hẹp dũng giả thắng, sử còn đều là chiến đao, lui tới công sát, một đao một đao đánh bừa, đao đao đều đem hết toàn lực.

Như vậy đua pháp, đối với Ngụy Duyên tới nói tự nhiên là bất lợi.

Luận cập sức lực, đương thời có thể cùng Hứa Chử đánh đồng, cũng không có mấy người, nếu là tỷ thí mã chiến, Ngụy Duyên có lẽ còn có thể cùng Hứa Chử đấu cái có tới có lui, nhưng hiện giờ là bước chiến, Ngụy Duyên sức lực so với Hứa Chử muốn kém, kỹ xảo phương diện cơ hồ không có tác dụng gì.

Ở liều mạng hơn hai mươi đao lúc sau, Ngụy Duyên liền bắt đầu thở hồng hộc, bị Hứa Chử chấn liên tục lui về phía sau, ngay cả hổ khẩu đều bắt đầu đổ máu, hắn cắn chặt răng, liều chết không lùi.

Liền ở ngay lúc này, một con hữu lực bàn tay to chống đỡ ở Ngụy Duyên bả vai.

Liền thấy Trương Phi cầm một thanh đoản đao, cất bước đi đến Ngụy Duyên trước mặt.

“Văn trường thả lui ra, xem yêm chiến hắn!”

Hứa Chử vừa thấy Trương Phi, không khỏi cười: “Trương Dực Đức, ngươi không phải quen dùng trường mâu sao? Hiện giờ như thế nào cũng học gia gia ta sử dụng đao tới?”

Trương Phi hừ hừ, nói: “Giết heo tự nhiên đắc dụng dao giết heo!”

Hứa Chử hắc một tiếng: “Tìm chết!”

Hai người gào thét giơ lên trong tay đao, ở đầu tường thượng triển khai một hồi huyết chiến.

Luận cập sức lực, hai người đều là một cái trục hoành thượng, hai tương tương đua, liền giống như mãnh hổ đấu ác giao giống nhau, ai cũng không chịu thoái nhượng một bước.

Mà cùng lúc đó, dưới thành suất lĩnh kỵ binh cướp lấy cửa thành Quan Vũ, cũng bị xông vào trận địa doanh ngăn cản ở cửa thành phía trước.

------oOo------

Chương 844: xông vào trận địa chi uy

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chắn ta giả chết!”

Quan Vũ đầu tàu gương mẫu, hướng về phía Tương Dương thành tây môn sở tại, hùng hổ sát đem qua đi.

Lúc này Tương Dương thành tây môn, Cao Thuận cùng hắn dưới trướng xông vào trận địa doanh quân tọa trấn với cửa thành phía trước.

Hắn xông vào trận địa doanh quân đã thông qua đại môn, tiến vào tới rồi Ủng thành trong vòng.

Nhưng là xông vào trận địa doanh cũng không có vội vã hướng về Ủng thành chỗ sâu trong hướng, bọn họ chỉ là sắp hàng ở Ủng thành cửa thành phía trước, gắt gao lấp kín phía sau thông đạo, đến nỗi Ủng thành phía sau đại môn kéo tổng xu tuy rằng là ở cửa thành phía trên, nhưng là Kim Lăng quân đã ở cửa thành chỗ chất đống hai đài thật lớn hướng xe, dùng để biệt trụ cửa thành, bảo đảm cửa thành thông đạo sẽ không mất đi.

Hiện tại liền chờ trên thành lâu phương, bị bên ta phàn thành bọn lính phá được.

Nhưng ở kia phía trước, muốn trước bảo vệ cho tây thành cửa thành không bị đối phương đoạt lại đi.

Cao Thuận trong lòng phi thường rõ ràng, cửa thành chỗ hiện tại, nhiều nhất chỉ có thể an bài một bộ phận binh lính ở nơi đó lấp kín, hơn nữa thực dễ dàng bị quân địch một đợt cường lực đánh sâu

vào cấp đỉnh đi ra ngoài, xông vào trận địa doanh ưu thế ở hẹp hòi cửa thành chỗ cũng phát huy không ra.

Bởi vậy, muốn xác thật bảo hộ trụ cửa thành, nhất định phải muốn mạo hiểm vọt vào thành trì nội, ở thành trì nội triển khai trận thế, bảo hộ cửa thành.

Nhưng là cứ như vậy, chẳng khác nào đem bên ta binh mã đặt đối phương địa giới trong vòng, tuy rằng trên thành lâu Kinh Châu quân tốt bởi vì phải đối phó phàn thành binh lính mà không rảnh đối phó phía dưới xông vào trận địa doanh, nhưng Ủng thành nội mai phục mặt khác Kinh Châu binh lính, tắc chỉ có xông vào trận địa doanh một quân một mình đối mặt.

Cao Thuận ở quân trong trận, cao cao giơ lên trong tay đại thương, cao giọng nói: “Xông vào trận địa chi chí!”

“Hữu tử vô sinh!” 700 danh xông vào trận địa doanh binh lính thanh âm đồng thời giơ lên, có thể nói vang thiên hoàn toàn.

Quan Vũ phóng ngựa chạy băng băng mà thượng, khi trước bôn xông vào trận địa doanh mà đến.

Dựa theo hắn ý tưởng, lấy chính mình uy mãnh, hơn nữa phóng ngựa chạy băng băng trợ lực, muốn ở xông vào trận địa doanh trung mở ra một cái chỗ hổng, sau đó lại làm phía sau kỵ binh giải khai bọn họ phòng hộ, đem cửa thành nhường ra tới, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Nhưng hắn thực sự là tưởng sai rồi.

Xông vào trận địa doanh lợi hại chỗ, chính là có thể lấy bước khắc kỵ, cũng không sợ bất luận cái gì cá nhân vũ dũng.

Đừng nói là hắn Quan Vũ, liền tính là Lữ Bố cầm Phương Thiên Họa Kích tới tấn công trận địa địch trận doanh, kết quả cũng là chú định có hại.

Mắt thấy Quan Vũ liền phải chạy băng băng đến xông vào trận địa doanh trước mặt, ở Cao Thuận hét lớn một tiếng trung, lại thấy trước nhất bài xông vào trận địa doanh bọn lính cao cao giơ lên trong tay trường mâu, cũng đồng thời ngồi xổm xuống, sắc bén trường mâu nhắm ngay lập tức tướng lãnh, mỗi một sĩ binh trong mắt, đều lập loè ra lạnh băng chiến ý.

Kỵ binh sở dĩ bị xưng là vũ khí lạnh thời đại xe tăng, chính là bởi vì kỵ binh lực đánh vào cùng uy hiếp lực.

Liền người tâm lý cùng sinh lý tới nói, đối mặt kỵ binh đánh sâu vào, đại bộ phận người theo bản năng nhất định sẽ lựa chọn hướng bên cạnh tránh né, đây là người bản thân có phản ứng cùng cảm giác, cùng dũng không dũng cảm không quan hệ.

Giống như là một người đột nhiên đối mặt huy hướng hắn trước mắt nắm tay, đệ nhất ý thức khẳng định là chớp mắt giống nhau.

Nhưng xông vào trận địa doanh các binh lính phi thường bình tĩnh, bọn họ không có chút nào nhút nhát chi ý, liền hướng bên cạnh lóe chợt lóe ý tưởng đều không có.

Mắt thấy Quan Vũ nhằm phía bọn họ trước mặt, đối mặt hắn xông vào trận địa doanh binh lính, thống nhất dùng trường thương đồng thời thứ hướng hắn bản nhân, lại có vài tên binh lính đồng thời thứ hướng hắn ngựa.

“Chiến!”

Một tiếng hét to lúc sau, lại thấy máu tươi vẩy ra.

Này máu tươi trung, có hai gã xông vào trận địa doanh binh lính, cũng có quan hệ vũ ngồi xuống kia thất chiến mã.

Quan Vũ Thanh Long đao phách giết hai gã xông vào trận địa doanh binh lính, nhưng không có được đến hắn muốn hiệu quả, xông vào trận địa doanh quân trận không có bị giải khai, hắn ngược lại là tổn thất chính mình chiến mã.

Chiến mã giương lên chân, đem Quan Vũ hướng về phía sau xốc bay ra đi.

Quan Vũ cực đại thân hình bị dương ở giữa không trung, vốn nên là thật mạnh chấm đất, nhưng hắn rốt cuộc khác hẳn với thường nhân, ở giữa không trung xoay chuyển thân hình, dùng Thanh Long đao chuôi đao xử mà, ngạnh sinh sinh đem chính mình thân thể góc độ xoay chuyển lại đây, làm chính mình lấy đứng thẳng tư thế rơi trên mặt đất.

Đương nhiên, làm như vậy thoạt nhìn xác thật tiêu sái vô cùng, nhưng đồng thời cũng rơi xuống hậu hoạn.

“Răng rắc ~!”

Một tiếng rất nhỏ giòn vang, Quan Vũ không khỏi mày nhăn lại.

Con mẹ nó…… Đây là vặn đến eo?

Quan Vũ chỉ là vặn tới rồi eo, nhưng hắn phía sau những cái đó đi theo hắn kỵ binh, liền không có như vậy hảo vận khí.

“Chiến!”

“Sát!”

“Thứ!”

Ở một tiếng một tiếng khẩu hiệu trung, xông vào trận địa doanh các binh lính đem quân địch chiến mã một con một con ám sát xuống ngựa, mà chiến mã không ngừng té ngã, hoặc là vọt vào xông vào trận địa doanh trong quân đội, bắn nổi lên một mảnh huyết mạc.

Chiến mã tư minh thanh cùng kỵ binh nhóm thống khổ tru lên thanh, ở Ủng thành nội vang thành một mảnh, làm nhân tâm kinh run sợ.

Đương nhiên, đã chịu này một đợt đánh sâu vào lúc sau, xông vào trận địa doanh tổn thất cũng không nhỏ, nhưng bên người đồng bạn ngã xuống đất đối với xông vào trận địa doanh quân sĩ tới nói,

phảng phất căn bản là không tính cái gì, bọn họ trên người giáp trụ đều là máu tươi, nhưng lại không hề sở giác, như cũ là lãnh khốc đối mặt phía trước, cẩn thủ phía sau cửa thành.

Thẳng đến lúc này, Quan Vũ mới hiểu được, này chi ngăn chặn cửa thành bìa cứng bộ binh, rốt cuộc là có bao nhiêu khó chơi.

Hắn thật sâu hít một hơi, quay đầu đối phía sau các tướng sĩ quát: “Cung nỏ doanh ở đâu!”

Theo Quan Vũ mệnh lệnh, có Kinh Châu quân cung nỏ binh từ Ủng thành cùng trước thành thông môn chạy vừa ra tới, bọn họ nhắm chuẩn xông vào trận địa doanh binh lính, giơ tay đó là một trận cường bắn.

“Lập thuẫn!”

Xông vào trận địa doanh cầm súng binh lính về phía sau triệt hồi, thay chính là cầm trong tay đại thuẫn xông vào trận địa doanh sĩ tộc, bọn họ dùng đại thuẫn lập với trên mặt đất, hình thành mai rùa trận, ngăn cản đối phương mưa tên.

Cho dù là có mũi tên thông qua tấm chắn gian khe hở xuyên thấu, bắn bị thương xông vào trận địa doanh các binh lính, lại cũng không thấy những cái đó bọn lính có chút khiếp đảm chi tình.

Bọn họ chỉ là lẳng lặng bảo hộ bọn họ trận địa, không cho địch nhân vượt Lôi Trì một bước.

Đối mặt như vậy hung mãnh trọng bộ binh, Ủng thành nội Kinh Châu quân sợ hãi.

……

Cùng lúc đó, đầu tường phía trên, càng ngày càng nhiều Kim Lăng thành binh lính cùng tướng lãnh bước lên đầu tường, bọn họ dần dần như tằm ăn lên Kinh Châu quân ở Tương Dương thành có lợi

địa hình, một chút một chút hướng về Ủng thành phía sau nội thành đầu tường đẩy mạnh mà đi.

Mà Cam Ninh cùng Chu Thái hai gã đại tướng, cũng gia nhập Hứa Chử đối chiến Trương Phi cùng Ngụy Duyên chiến đoàn.

Cam Ninh cùng Chu Thái vốn dĩ chính là thủy tặc, tinh thông bước chiến, ứng đối như vậy chiến cuộc, ngược lại so lập tức đấu tranh đánh càng vì thuận tay.

Hai người phối hợp Hứa Chử, lui tới công kích, đem Trương Phi cùng Ngụy Duyên bức nhiều lần lui về phía sau, Tương Dương thành tây môn Ủng thành đầu tường giờ phút này đã cùng thất thủ vô dị.

Ngụy Duyên cấp mồ hôi đầy đầu, hắn đối một thanh ra sức nghênh địch, một bên đối Trương Phi nói: “Trương tướng quân, quân địch thật sự là quá mức dũng mãnh, chúng ta như vậy đi xuống không được, vẫn là chạy nhanh tìm được nội thành đi!”

“Nói bậy!” Trương Phi anh dũng một đao, đẩy ra Chu Thái tiến công, cả giận nói: “Tương Dương thành kiểu gì quan trọng, một tấc thổ địa đều không thể thất, Kim Lăng cẩu tưởng chiếm ta thổ địa, nằm mơ……”

Lời nói không chờ nói xong, lại thấy Cam Ninh từ trong lòng móc ra một cái phi đao, thừa Trương Phi không chú ý, lập tức hướng hắn ném qua đi.

Trương Phi bởi vì nhất thời phân thân, không có tránh đi, bị Cam Ninh ở giữa này vai.

“Tặc tư! An dám đánh lén với yêm?” Trương Phi phẫn nộ phát ra rít gào tiếng động.

Ngụy Duyên không dám chậm trễ, hắn một bên chỉ huy phía sau sĩ tốt tiến lên đứng vững, một bên bảo vệ Trương Phi hướng vào phía trong thành tường thành triệt hồi.

------oOo------

Chương 845: hạ độc kế Bàng Thống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lấy Trương Phi bản lĩnh, theo đạo lý tới nói đã là đối mặt Hứa Chử, Cam Ninh, Chu Thái đám người, liền tính là đánh không lại bọn họ, cũng tuyệt không sẽ dễ dàng bại trận…… Hoặc là nói hắn cho dù bại trận, cũng sẽ không dễ dàng bị thương.

Nhưng trước mắt Kim Lăng quân công thượng đầu tường người càng ngày càng đầu, giống như che trời lấp đất điểu đàn giống nhau, gào thét đẩy ra Kinh Châu quân phòng ngự, hướng về nội thành đầu tường phác sát mà đi.

Trên tường thành Kim Lăng quân đường ngang Ủng thành, thực mau đã bị dưới thành Kinh Châu quân thấy được, bọn họ hoả tốc đem tình huống báo cáo cho Quan Vũ.

Mặt khác Trương Phi bị thương sự tình, cũng cùng nhau bị Ngụy Duyên phái tới người báo cho hắn.

Quan Vũ giờ phút này chính chỉ huy binh mã muốn phá tan xông vào trận địa doanh phòng ngự trận thế, nghe được tin tức này lúc sau, tức khắc chấn động, liền ở ngay lúc này, Kim Lăng quân mã quân thông qua cửa thành, bắt đầu hướng Ủng thành trung tiến công.

Cao Thuận xông vào trận địa doanh lúc này đây thực sự là tổn thương không nhỏ, nhưng bọn hắn cuối cùng vẫn là kiên trì xuống dưới, hoàn thành nhiệm vụ.

Cao Thuận nghe được phía sau tiếng vó ngựa, biết là phía sau binh mã bắt đầu tiến công, vì thế liền chỉ huy xông vào trận địa doanh vì quân đội bạn tránh ra thông lộ.

Không bao lâu, liền thấy lấy Lữ Bố cùng Triệu Vân hai gã thượng tướng cầm đầu, suất lĩnh Kim Lăng thành kỵ binh hướng về Ủng thành nội bắt đầu chạy băng băng.

Quan Vũ cũng sốt ruột, hắn một bên chỉ huy thủ hạ binh mã ngăn trở quân địch tiến công, một bên hướng về bên trong thành triệt hồi.

Hắn một bên tự mình đi tiếp ứng Trương Phi cùng Ngụy Duyên, một mặt phái người đi thông báo trong thành Bàng Thống.

Liền ở Quan Vũ muốn hành động thời điểm, lại có một người tự thân xuất mã ngăn cản hắn.

“Quan Vũ, ngươi hướng nơi nào chạy? Còn thức bản tướng quân không?!”

Quan Vũ quay đầu nhìn về phía người tới, lại thấy không phải người khác, đúng là Lữ Bố.

Quan Vũ đề đề trong tay Thanh Long đao, hừ lạnh nói: “Tam họ gia nô, nào dám bừa bãi?”

Lữ Bố gần nhất cùng Đào Thương đãi tính tình thu liễm không ít, hắn đem họa kích hướng về phía Quan Vũ một lóng tay, nói: “Bản tướng quân hôm nay liền cùng ngươi hảo hảo đánh giá một chút, để báo năm đó hổ lao quan sỉ nhục, ta hôm nay trước giết ngươi, ngày sau lại sát Trương Phi!”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố cầm kích hướng về Quan Vũ xung phong liều chết mà đi!

……

Tại đây đồng thời, Bàng Thống đang ở bên trong thành chỉ huy bên trong thành các lộ quân coi giữ hướng quận thủ phủ tập hợp.

Không bao lâu, lại có quan hệ vũ phái tới người hướng Bàng Thống báo cáo tiền tuyến quân tình.

Bàng Thống nghe xong lúc sau thở dài khẩu khí: “Này Tương Dương thành mà chỗ kinh bắc, cùng Hứa Xương cùng Phàn Thành, uyển thành cách xa nhau cực gần, chỉ sợ là sớm muộn gì đều thủ không được, bất quá ta không nghĩ tới sẽ vứt nhanh như vậy…… Nói cho quan tướng quân, ta binh mã tại đây tiếp ứng hắn, làm hắn suất lĩnh chư vị tướng quân, có lẽ thông qua thành tây, hướng này mặt cùng ta sẽ cùng!”

“Nặc!”

Kia thám báo đi rồi về sau, Bàng Thống quay đầu nhìn về phía Kinh Châu giáo úy Lý cam, hỏi: “Thành tây bá tánh, chính là đều sơ tán rồi?”

“Hồi bẩm Tư Đồ, đều đã sơ tán rồi!”

“Cho các ngươi làm dán thông báo, mấy ngày trước đây tuyên bố đi ra ngoài không có?”

“Đã dán đi ra ngoài!”

“Nhưng có bá tánh nguyện ý cùng chúng ta đi?”

Lý cam lộ ra cực kỳ khó xử biểu tình: “Không có nhiều ít.”

Bàng Thống thở dài khẩu khí: “Một khi đã như vậy, kia liền cũng trách không được chúng ta, ấn mưu kế hành sự!”

Lý cam trên mặt lộ ra cực độ thần sắc khẩn trương: “Tư Đồ, tại hạ vẫn là câu nói kia, này, này mưu kế là không khỏi có chút quá……”

“Đừng vội nhiều lời, mau dựa theo ta cách nói đi làm!”

“Nặc!”

……

Giờ này khắc này, Kim Lăng quân binh mã đã giết đến tây thành cửa thành, mà Quan Vũ đã sẽ cùng Trương Phi cùng Ngụy Duyên, liều

chết bảo vệ cho tây thành cửa thành, không cho địch quân hướng quá này nói phòng tuyến.

Quan Vũ bằng bản thân chi lực huyết chiến Lữ Bố, lăng sinh sôi đưa bọn họ tạm thời ngăn cản ở Tây Môn.

Bất quá hắn địch quân nhân số càng ngày càng nhiều, Quan Vũ dù cho anh dũng vô địch, cũng rất là cố hết sức.

Trương Phi giờ phút này đã qua loa băng bó một chút miệng vết thương, tự mình tiến đến tiền tuyến tiếp ứng Quan Vũ, huynh đệ hai người anh dũng giết địch, ở tây thành cửa thành nhấc lên một trận tinh phong huyết vũ.

Nhưng Kim Lăng thành phía sau chi viện tiền tuyến chiến tướng càng ngày càng nhiều…… Hoàng Trung, đồng phi chờ mãnh tướng lần lượt đã đến, dù cho là này hai anh em hơn nữa Ngụy Duyên lại dũng mãnh, cũng ngăn không được đối phương công kích.

Mà liền ở ngay lúc này, Bàng Thống phái tới người hướng Quan Vũ đám người mang đến Bàng Thống lời nhắn, làm cho bọn họ hoả tốc lui lại, xuyên qua thành tây, thẳng đến quận phủ nha đi.

Quan Vũ cùng Trương Phi đám người không dám chậm trễ, vội vàng suất binh dựa theo Bàng Thống phái tới người dẫn đường, hướng về phương đông triệt hồi.

Kể từ đó, Kim Lăng quân tướng lãnh liền thuận lợi tiến vào Tương Dương thành tây.

Nhưng là Tương Dương thành tây tình huống hiển nhiên cùng bọn họ tưởng tượng không quá giống nhau.

Kim Lăng chư tướng phóng ngựa chạy như điên một trận, lại thấy Triệu Vân đột nhiên giơ lên trong tay chiến thương, yêu cầu mọi người đều dừng lại bước chân.

Triệu Vân nhìn quanh bốn phía, mày không khỏi nhíu lại.

Lữ Bố theo sát ở Triệu Vân phía sau, thấy hắn đột nhiên dừng chiến mã, thập phần khó hiểu, nói: “Triệu Tử Long, ngươi không chạy nhanh truy kích, tại đây địa phương do dự cái gì?”

Triệu Vân mọi nơi nhìn xem, nghi hoặc nói: “Như thế nào một chút thanh âm cũng không có, liền tính là từng nhà không dám ra cửa, nhưng loại này tĩnh pháp không khỏi cũng quá kỳ quái?”

Lữ Bố cười ha ha: “Ngươi quản cái kia làm chi, chúng ta hiện tại chỉ cần là xông thẳng vào phủ nha, bắt sống Bàng Thống, Quan Vũ chờ bối, đó là bình định rồi Tương Dương, có hay không thanh lại có thể làm sao?”

Triệu Vân nhăn chặt mày, nghĩ nghĩ nói: “Không đúng, ôn hầu! Chúng ta đến trước sau này triệt một triệt……”

Lời nói còn không có đến nói xong, liền thình lình nghe phía sau sĩ tốt bắt đầu cao giọng ồn ào.

“Đi lấy nước!”

“Đi lấy nước!”

“Mau tán! Mau tán!”

Triệu Vân vội vàng quay đầu, nói: “Sao lại thế này?”

“Triệu tướng quân, việc lớn không tốt, com phía sau có thật nhiều dân trạch đi lấy nước!”

……

Trận này công thành chiến, Đào Thương làm chư tướng, vẫn luôn ở ngoài thành quan sát trong thành động tĩnh.

Dựa theo hắn trước đó an bài, Tương Dương thành trận công kiên đánh cũng coi như là phi thường thành công, hiện giờ tam quân tướng sĩ đã thông qua Ủng thành, sát nhập Tương Dương thành trì thành nội trong vòng.

Kinh Châu quân chiến lực cùng Kim Lăng quân so sánh với, vẫn là có này nhất định chênh lệch, Kim Lăng quân nam chinh bắc chiến, bình định hơn phân nửa cái thiên hạ, phương bắc phương nam đều là bọn họ chiến trường, có thể nói thân kinh bách chiến, Kinh Châu quân chỉ là nam quân, cùng Kim Lăng quân so sánh với, chiến lực khác nhau như trời với đất.

Liền ở Đào Thương cảm thấy Tương Dương thành cơ bản đại định thời điểm, lại thấy Tương Dương thành thành tây đột nhiên nhảy nổi lên một trận ánh lửa.

Kia ánh lửa cực kỳ loá mắt, mà lại càng lúc càng lớn, đem toàn bộ thành trì trên không chiếu rọi một mảnh lửa đốt hồng.

Đào Thương nhăn chặt mày, nghi hoặc nói: “Êm đẹp, thành trì bên trong thế nào lớn như vậy hỏa? Việc này nhưng có điểm không đúng.”

Liền ở Đào Thương nghi hoặc không thôi thời điểm, lại thấy Từ Vinh từ phía trước phóng ngựa vội vàng hướng hắn chạy tới: “Thừa tướng, muốn thành tây có mai phục, tựa hồ Kinh Châu quân đã sớm ở thành tây bố trí lưu huỳnh cùng nhóm lửa chi vật, hiện giờ Kinh Châu binh mã đã hướng mặt đông lui lại, tựa hồ dục muốn bỏ thành, mà bọn họ ở vứt bỏ thành trì lúc sau, cư nhiên phóng hỏa thiêu thành?”

“Phóng hỏa thiêu thành?” Đào Thương sửng sốt lăng, tiếp theo hừ nói: “Bàng Thống người này, tuy rằng có mưu trí, nhưng là tâm tính không khỏi quá độc, chuyện như vậy cũng có thể làm được, đánh không lại liền đốt thành, này chờ bại hoại nếu là không giết, như thế nào đối được thiên hạ…… Làm toàn quân không cần lo cho bọn họ, hoả tốc cứu hoả, cần phải đừng làm tổn thất mở rộng!”

“Nặc!”

------oOo------

Chương 846: suy đoán địch sách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tương Dương thành tây nổi lên hỏa, Đào Thương lập tức chỉ huy binh mã bôn thành tây mà đi.

Thành tây hỏa thế dần dần tăng đại, đem Đào Thương các binh lính đều ngăn trở ở tây thành khu vực, như vậy cũng vì tập kết ở đông thành Kinh Châu quân lao ra Tương Dương tranh thủ tới rồi thời gian.

Đào Thương suất lĩnh quân dự bị vào thành trì lúc sau, hiệu lệnh tam quân đừng đuổi theo đánh, hắn chỉ là làm sở hữu các tướng sĩ bắt đầu ở phụ cận tìm kiếm nguồn nước, tranh thủ dùng nhanh nhất tốc độ đem hỏa dập tắt.

Triệu Vân cùng Lữ Bố vẻ mặt đen nhánh từ trước trận đi tới Đào Thương trước mặt.

“Ta chờ nhất thời vô ý, lầm trung quân địch gian kế, dẫn tới phóng chạy Kinh Châu quân, làm cho bọn họ thừa cơ từ Tương Dương bỏ chạy! Còn thỉnh thừa tướng trách phạt!” Triệu Vân rất là áy náy đối Đào Thương nói.

Đào Thương còn lại là tùy ý vẫy vẫy tay, nói: “Không quan hệ, này cùng các ngươi không quan hệ, chạy nhanh cứu hoả đi thôi, cứu xong hỏa an dân, mới là lập tức quan trọng nhất.”

“Nặc!”

Nhìn Triệu Vân đám người đi cứu hoả, Đào Thương lâm vào một trận trầm tư.

Lấy hắn góc độ tới đem, hắn là không muốn tuy rằng dùng hỏa hoặc là thủy, đương nhiên hắn cũng không phải chưa từng dùng qua, nhưng tàn nhẫn vô tình, như vậy sở tạo thành tổn thất thật sự quá lớn.

Nhưng trong lịch sử cổ nhân liền không phải như vậy tưởng.

Hàn Tín, Chu Du, Khổng Minh, Quan Vũ…… Rất nhiều thành lập quá lớn công tích người, so với dụng binh, đều càng thích dùng hỏa dùng thủy, mượn dùng tự nhiên tới đạt thành chính mình công tích.

Mượn lực tự nhiên, tự nhiên là làm ít công to, đương nhiên sở tạo thành thương tổn cùng tổn thất cũng là thật lớn, bởi vì tự nhiên chi lực là không thể khống, một cái không tốt, liền dễ dàng dẫn lửa thiêu thân, chính là cổ nhân sẽ không bận tâm này đó.

Một đám lưu danh sử sách chuyện xưa, sau lưng che dấu nhiều ít chồng chất bạch cốt cùng sinh mệnh.

Đương nhiên, vì lấy yếu thắng mạnh, vì xoay chuyển thế cục, ở nhân tính góc độ đi lên giảng, này đó thủ đoạn là hoàn toàn có thể lý giải.

Nhưng Đào Thương nhiều ít vẫn là có chút không quen nhìn, có lẽ đây là hắn cùng một bộ phận cổ nhân nhóm điểm mấu chốt không giống nhau đi.

Đương nhiên, Đào Thương chính mình kia phân tiện nhân điểm mấu chốt, có đôi khi này đó cổ nhân cũng thực sự là không tiếp thu được.

Trải qua một đêm nỗ lực, tam quân tướng sĩ hao hết khổ tâm cùng cu li, rốt cuộc đem Tương Dương thành lửa lớn cấp dập tắt.

Đào Thương dẫn dắt đại quân vào thành, hắn mệnh dưới trướng chư tướng đại biểu hắn an dân, chính mình còn lại là tiến vào chiếm giữ tới rồi Tương Dương quận thủ phủ đệ, kiểm tra trong thành hộ tịch, thổ địa tạo sách chờ vật.

Nhưng là vào quận thủ phủ tìm kiếm sau, Đào Thương liền phát hiện mấy thứ này đã sớm đã không có.

Nhìn dáng vẻ không phải mang đi, mà là thiêu.

Đồ vật bị Bàng Thống thiêu đảo cũng là không kỳ quái, nếu đối thủ là địch nhân, kia bọn họ cho chính mình lưu lại chút chướng ngại, thật cũng không phải cái gì vấn đề lớn.

Chủ yếu là loại đồ vật này, nếu là không đến cuối cùng thời điểm, là sẽ không phá hủy, ai biết chính mình rốt cuộc có thể hay không thật sự đánh hạ Tương Dương thành, Bàng Thống vì sao phải thiêu?

Đào Thương trong lòng nổi lên một tia nói thầm.

Chẳng lẽ trong thành hộ tịch cùng hộ sách là đã sớm bị Bàng Thống thiêu hủy?

Như thế rất kỳ quái, hắn vì cái gì muốn làm như vậy?

Chẳng lẽ hắn ngay từ đầu liền không cho rằng chính hắn có thể bảo hộ trụ Tương Dương thành?

Nếu bảo hộ không được, hắn ở chỗ này kéo dài như vậy lớn lên thời gian làm cái gì?

Trừ phi hắn là ở vì cái gì sự tình làm chuẩn bị.

Liền ở Đào Thương nghi hoặc thời điểm, Thái Mạo khóc lóc đi vào thính đường.

“Thừa tướng, ngài cần phải vì khoái gia làm chủ a!” Thái Mạo kêu khóc đi tới Đào Thương trước mặt, quỳ một gối ngã xuống đất.

Đào Thương đi lên trước, đem Thái Mạo đỡ lên.

Thái Mạo hôm nay cùng Đào Thương là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng phía trước hai người đã từng có giấy viết thư câu thông, ở

trình độ nhất định đi lên giảng, hai người cũng coi như là có điểm tri kỷ.

“Ngươi chính là Thái tướng quân, xảy ra chuyện gì? Mau đứng lên!”

Thái Mạo khóc lóc nói: “Mạt tướng vừa mới được đến gởi thư, khoái dị độ một nhà lấy mưu nghịch chi tội, bị Bàng Thống âm thầm phái người bắt sống, áp giải hướng Giang Lăng thành, nghĩ đến lúc này đây, dị độ tất nhiên là không sống nổi…… Khẩn cầu đào tương làm chủ, thế khoái dị độ báo thù!”

Đào Thương thở dài, nói: “Khoái gia chính là Kinh Châu đại tộc, hiện giờ nhất chiêu vô ý, bởi vì giúp ta mà tao này đại nạn, đào mỗ cảm giác sâu sắc hổ thẹn, Thái công yên tâm, đào mỗ nhất định đánh hạ Kinh Châu, bắt sống Lưu Bị đám người, luận tội trừng phạt, còn khoái công một cái công đạo.”

Thái Mạo một bên xoa nước mắt, một bên đối Đào Thương tỏ vẻ cảm tạ.

Hai người lại nói chuyện một hồi, Đào Thương tận tâm tận lực an ủi Thái Mạo, mới rốt cuộc làm hắn tâm tình bình phục.

“Được Tương Dương, chẳng khác nào được đến Kinh Châu bắc thổ, được kinh tương bắc thổ, đó chính là cùng cấp với bắt lấy Nam Dương quận, một trận Thái công công không thể không, đào mỗ lần trước thư từ hứa hẹn cho ngươi đồ vật, tự nhiên sẽ nhất nhất thực hiện.”

Thái Mạo nghe vậy, không khỏi vui mừng quá đỗi.

Hắn đơn đầu gối hướng về phía Đào Thương quỳ xuống, chắp tay nói: “Nhận được thừa tướng hậu đãi, Thái Mạo sau này tất nhiên sẽ vì triều đình, vì thừa tướng, hiệu khuyển mã chi lao.”

“Tướng quân có thể có này phân tâm, liền hảo.”

Đào Thương an ủi quá hắn lúc sau, lại đổi đề tài: “Đương kim thiên hạ, nếu là luận cập thuỷ quân, thứ nhất vì ta Dương Châu thuỷ quân, thứ hai đó là ngày xưa từ tướng quân tổng đốc Kinh Châu thuỷ quân, hiện giờ Kinh Châu bắc địa đã bình phục, ta nếu là bắt đầu thu nạp bắc địa thuỷ quân cùng với chiến thuyền, không biết có thể có bao nhiêu?”

Thái Mạo nói: “Kinh Châu từ khi lập thủ đô với Giang Lăng lúc sau, đại lượng thuỷ quân cùng chiến thuyền liền đều dịch hướng Nam Quận cùng Giang Hạ quận, dùng để làm tuần giang cố thủ chi dùng, nhưng Kinh Châu bắc địa bởi vì có hán giang cái chắn, tự nhiên vẫn là để lại một ít, tuy rằng không có Nam Quận muốn nhiều, lại cũng có thể tự thành một quân.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ta đây nếu là thỉnh tướng quân ra ngựa, thu nạp này đó chiến thuyền cùng thuỷ quân, khả năng thuận Giang Đông hướng, chi viện Giang Hạ?”

Thái Mạo vừa chắp tay, nói: “Thái mỗ không dám không tuân mệnh! Thừa tướng yên tâm, kinh bắc nơi có ta Thái Mạo ở, tất nhiên vững như Thái sơn, thừa tướng cứ yên tâm đi tập kết binh mã nam hạ, tấn công Giang Lăng thành.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Bàng Thống đem Tương Dương sổ kê khai cùng hộ tịch chờ vật đều tổn hại, ta muốn tiếp nhận Tương Dương chính sự, chỉ sợ là nhất thời nửa khắc trừu không ra thân, này Giang Lăng thành, sợ là đến hoãn một chút.”

Thái Mạo nghe xong lời này, do dự hạ, nói: “Thừa tướng, mạt tướng cho rằng ngài trước mắt không ứng bởi vì những việc này, mà thả chậm phá được Giang Lăng bước chân, phản ứng là tập kết binh mã nhanh chóng nam hạ mới là thượng sách.”

Đào Thương giơ giơ lên mi: “Vì thực sao?”

Thái Mạo nhẹ nhàng cắn một tiếng, vì Đào Thương giải thích nói: “Thừa tướng, thật không dám dấu diếm, Kinh Châu bắc địa, cùng Trung Nguyên cực gần, lại là thiên hạ ở giữa, thủ cực kỳ khó, nhưng

qua hán giang cùng Nam Dương, nếu là lại hướng kinh nam, liền yêu cầu cường công Giang Lăng thành…… Ở Thái mưu xem ra, này Giang Lăng thành là Kinh Châu nhất kiên cố một tòa thành trì, cũng là duy nhất một tòa có thể xưng là phương bắc cái chắn thành trì.”

“Thật không tốt đánh sao?” Đào Thương rất kỳ quái, theo đạo lý tới nói, Kinh Châu tuy rằng giàu có và đông đúc, nhưng ở vào thiên hạ ở giữa, núi non có thiếu, không phải hẳn là thuộc về khó thủ nơi sao?

“Tương đương không hảo đánh.” Thái Mạo rất là khẳng định đối Đào Thương nói.

“Vì cái gì?”

Thái Mạo thở dài một hơi, nói: “Giang Lăng nơi, ba mặt bị nước bao quanh. Bắc quân nếu là muốn đánh, chỉ có thể bằng một mặt cường công, mà vô pháp vây thành.”

Đào Thương nhíu nhíu mày.

“Mặt khác, Giang Lăng thành bản thân cũng là cực kỳ kiên cố, này tường thành cao ước ba trượng, hậu hai trượng dư, chu trường hai mươi dặm, cơ hồ bao quát toàn thành, thành trì xây dựng còn kiên cố dị thường, Giang Lăng tường thành đồ vật trường, nam bắc đoản, y địa thế mà cao thấp, thuận hồ trì mà vu hồi, cư cao xa vọng, thủy như tố luyện, thành tựa du long……”

Nghe Thái Mạo nói nhiều như vậy, Đào Thương trong lòng mới rốt cuộc bừng tỉnh.

Khó trách Bàng Thống muốn triệt, nguyên lai hắn trong lòng đánh chính là cái này tính trù.

Hắn nhất định là phải vì Giang Lăng xây dựng tranh thủ thời gian!

------oOo------

Chương 847: cuối cùng năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chính như Đào Thương sở phản ứng lại đây như vậy, Lưu Bị cùng Bàng Thống ngay từ đầu sách lược, chính là lấy Giang Lăng thành làm cơ sở, làm phòng ngự phương bắc trước nhất tuyến.

Mà trên thực tế, cũng xác thật chỉ có dùng Giang Lăng thành địa mạo, mới có thể phòng thủ trụ phương bắc đào quân.

Trong lịch sử Xích Bích chi chiến sau, Lưu Bị chiếm cứ Kinh Châu bộ phận lãnh thổ.

Mà ở Lưu Bị chiếm cứ Kinh Châu thẳng đến hắn nhập xuyên này mấy năm thời gian, Kinh Châu vẫn luôn có thể ngăn trở phương bắc Tào Tháo nguyên nhân, trừ bỏ ở Xích Bích chi chiến sau Tào Tháo thế lực có điều yếu bớt cùng với Tôn Quyền đối hắn duy trì ngoại, nhất chủ quan chính là Lưu Bị vẫn luôn dùng để đối kháng Tào Tháo tuyến đầu trận địa là Giang Lăng.

Giang Lăng đặc thù địa thế làm Lưu Bị vẫn luôn có thể ổn thủ kinh cửa nam hộ, cho dù là Tào Tháo binh lực cùng địa bàn rất xa vượt qua hắn.

Mà trước mắt, thời đại bánh xe đã đã xảy ra thay đổi, nhưng tình thế đi đến này một bước lúc sau, Đào Thương phát hiện Lưu Bị như cũ là ở đi lịch sử đường xưa.

Nhưng liền này một bước đường xưa thực sự là phi thường khó chơi.

Dựa theo Thái Mạo cách nói, là muốn cho Đào Thương một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, thừa bình định kinh bắc sĩ khí, hoả tốc bình định phương nam, để tránh Lưu Bị cùng Bàng Thống làm chuẩn bị, ngày sau bị phát giác.

Nhưng Đào Thương ở suy nghĩ cặn kẽ lúc sau, ngược lại là mặt khác một loại suy xét cùng ý tưởng.

Lưu Bị cùng Bàng Thống nếu đã tính định rồi Tương Dương sớm hay muộn sẽ mất đi, kia lấy Giang Lăng thành làm cơ sở dùng để ngăn cản bắc quân chiến lược, chỉ là là Lưu Bị cùng Bàng Thống đã sớm đã gõ định rồi.

Trước mắt chính mình chính là ở sốt ruột, phỏng chừng Giang Lăng thành cũng là phòng bị nghiêm ngặt, hiện nay loại tình huống này, còn không bằng trước củng cố hảo tự mình trong tay địa bàn.

Kiến Khang 6 năm, đối với Đào Thương tới nói, là một cái bay vọt thức ý niệm.

Tại đây một năm, hắn bình định rồi Trung Nguyên, thu phục kinh bắc, đuổi Tào Tháo với Quan Trung, trục Lưu Bị với kinh nam.

Tại đây một năm, hắn hoàn toàn đặt thiên hạ bá chủ địa vị.

Nhưng là địa bàn mở rộng quá mức nhanh chóng, nhanh chóng đến Đào Thương cảm thấy có chút tiêu hóa bất lương.

Hắn quyết định lợi dụng Kiến Khang 6 năm dư lại mấy tháng thời gian hảo hảo củng cố địa bàn, một lần nữa quy hoạch hạt nội địa bàn chính sách.

Nhưng là Đào Thương dừng bước, những người khác lại tạm thời không có đình.

Kiến Khang 6 năm tám tháng, Thái Mạo ở kinh bắc tổ kiến thuỷ quân xuôi dòng mà xuống, đi trước Giang Hạ quận viện trợ Lỗ Túc cùng Đào Ứng đám người.

Kiến Khang 6 năm mười tháng, Gia Cát Lượng thiết kế, ở Giang Hạ quận đại phá Lưu Bị cùng Hoàng Tổ, Hoàng Tổ chết trận, Lưu Bị binh bại co đầu rút cổ hướng Giang Lăng, cùng Bàng Thống sẽ cùng đóng cửa không ra.

Kiến Khang 6 năm tháng 11, Gia Cát Lượng cùng Lỗ Túc đám người toàn theo Giang Hạ chi cảnh, mà vừa mới quy thuận đến Lưu Bị dưới trướng thôi quân, Mạnh kiến hai người đầu hàng.

Kỳ thật cũng thực bình thường, Lưu Bị hiện giờ trong tay bất quá một châu nơi, như thế nào có thể cùng Đào Thương chống lại? Trừ bỏ hắn thủ hạ ban đầu những cái đó đáng tin fans ở ngoài, này đó vừa mới sẵn sàng góp sức ở hắn dưới trướng người, như thế nào sẽ vì hắn đem mệnh đáp thượng? Nhiều nhất cũng chính là lược làm tỏ vẻ mà thôi.

Rốt cuộc đối với Lưu Bị tới nói, hắn đã đại thế không ở.

Mà cùng lúc đó, Quan Trung bên kia cũng truyền đến tin tức, Tào Tháo còn lại là ở Kiến Khang 6 năm mười hai tháng, thành công đánh vào Hán Trung mà, trương lỗ suất chúng đầu hàng, mà Đào Thương minh hữu Lý Nho cùng đổng bạch còn lại là lại một lần không biết tung tích.

Tào Tháo hướng Hán Trung phát triển chiến lược, rất là vượt qua Đào Thương dự kiến.

Dựa theo hắn đối Tào Tháo hiểu biết, hắn hẳn là sẽ tìm kiếm thời cơ, từ hàm cốc quan phản kích hồi Trung Nguyên, nhưng trăm triệu không nghĩ tới, hắn cư nhiên sẽ thay đổi phương hướng, hướng Tây Xuyên giết đi.

Nhưng bất luận Tào Tháo hiện nay ra sao loại chiến thuật, đối với Đào Thương tới nói, năm nay sự tình đều đã qua đi, trước mắt đã là cửa ải cuối năm thời tiết, vô luận có cái gì ý tưởng, hắn đều phải ở Kiến Khang bảy năm đi chứng thực.

Sở hữu thân nhân cùng quan trọng thuộc hạ đều tụ tập ở Hứa Xương, đại gia chờ đợi cộng độ lúc này đây ngày hội.

Đào Khiêm, Vương Duẫn, Điêu Thuyền, Mi Trinh, Lữ linh khỉ, Chân Mật, Viên Uyển, nhị kiều, Đào Tịch bọn người từ Từ Châu đi tới Hứa Xương.

Đào hoa bệnh bất lợi với đi lại, bởi vậy chỉ có thể lưu tại Bành Thành ăn tết.

Đến nỗi tiểu Lưu Hi, hiện giờ đã 6 tuổi, tuy rằng thượng tiểu, nhưng lại cực kỳ hiếu thuận, hắn tự nguyện lựa chọn lưu tại Bành Thành phụng dưỡng mẫu thân, trước giường tẫn hiếu.

Trừ tịch đêm đó, Hứa Xương thành đại bãi buổi tiệc, Đào Thương người một nhà bao gồm bên trong thành cận thần nhóm cộng độ ngày hội, một mảnh hỉ khí dương dương chi cảnh.

Nữ quyến tại nội trạch, mà cận thần nhóm còn lại là bên ngoài điện, có thể nói là thật náo nhiệt.

“Phụ thân, nhạc phụ đại nhân, hài nhi kính ngươi một trản rượu, chúc ngài nhị lão tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất.”

Nghe xong Đào Thương chúc tết khái, Đào Khiêm cùng Vương Duẫn hai cái lão nhân nhạc tâm hoa nộ phóng.

Nhưng phàm là một cái cầu tiên vấn đạo, tu luyện trường sinh người, liền không có một cái không thích hai câu này từ.

Đây chính là tụ tập Trung Hoa hai ngàn năm tu tiên chi đạo tinh túy mà thành hai câu thần cắn.

Đừng nói là này hai lão bất tu, chính là Thần Long Giáo giáo chủ cũng khiêng không được.

Đào Khiêm ngửa đầu uống lên một trản rượu, thổn thức nói: “Thời gian quá thật mau, từ lúc ngươi xuất chinh Đổng Trác, đến hôm nay, đã mười mấy năm…… Ngươi cũng đã từ năm đó không hiểu chuyện tiểu nhi lang, nhoáng lên trưởng thành ta Đào thị trụ cột…… Ai, nhi a. Ngươi năm nay, năm nay bao lớn tới?”

Đào Thương trên mặt cơ bắp trực trừu trừu.

Này thân cha đương, trong thiên hạ phỏng chừng cũng chọn không ra cái thứ hai.

“Phụ thân, hài nhi năm nay 31.”

Đào Khiêm bừng tỉnh gật gật đầu: “Ngươi đều 31? Ai, hảo a, hảo a, ba mươi có thể thành tựu như vậy nghiệp lớn, thực sự không tầm thường a, so ngươi lão tử cường.”

“Nơi nào, hài nhi cùng phụ thân so sánh với còn kém xa đâu…… Rốt cuộc ngươi đều là ở thần tiên trong giới hỗn người, ta gia hai không phải một cái cấp bậc.”

“Ha ha ha ha!” Đào Khiêm nhẹ nhàng loát theo sợi râu, một bên thoải mái cười to, một bên đứng dậy cho Đào Thương một chân.

“Hỗn trướng đồ vật, lão phu lớn như vậy số tuổi, chẳng lẽ còn nghe không rõ ngươi là ở giày xéo lão phu?”

Vương Duẫn buông chén rượu, com nói: “Thương nhi.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt, tiếp theo liền cảm giác chính mình nổi da gà rớt đầy đất.

Làm Vương Duẫn như vậy kêu to chính mình, thực sự là có một loại nói không nên lời cảm giác.

Vương Duẫn nói xong lúc sau, chính mình tựa hồ cũng có chút không thích ứng, ngay sau đó sửa lại khẩu phong.

“Tử Độ, hiện giờ Trung Nguyên cùng kinh bắc cũng đã bình định, khoảng cách này toàn bộ thiên hạ thái bình ngày, thượng có bao nhiêu lâu?”

Đào Thương nhẹ nhàng gãi gãi tóc, cẩn thận tìm một chút, tiếp theo vươn một ngón tay.

“Một năm.” Đào Thương nhàn nhạt nói.

“Một năm?” Đào Khiêm cùng Vương Duẫn hai cái lão nhân đều lăng.

“Một năm thời gian, khả năng sao?” Đào Khiêm không xác định nói.

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Trước định kinh sở, lại bình Lạc Dương cùng Trường An, chỉ cần này hai nơi địa phương đánh hạ tới, Tây Xuyên kia mặt nhưng truyền hịch mà định, điểm này hài nhi trong lòng vẫn là hiểu rõ.”

Vương Duẫn biểu tình có vẻ có chút kích động: “Tử Độ, ngươi lời này có vài phần nắm chắc?”

“Đại khái…… Bảy tám phần đi.”

Vương Duẫn cảm khái gật gật đầu, nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, nếu là quả có thể như thế, kia đã có thể thật tốt quá, không thể tưởng được lão phu còn có thể may mắn nhìn đến thiên hạ thái bình ngày, nói cái gì đều đến ở trước khi chết lại hồi hai đều nhìn một cái……”

Đào Thương mày nhăn lại: “Ngài có ý tứ gì?”

Vương Duẫn nghe vậy sửng sốt, tiếp theo vội xua tay nói: “Không có việc gì, không có việc gì, lão phu ý tứ là, có thể ở sinh thời nhìn đến này thái bình rầm rộ, thực sự là cao hứng…… Ha ha, lão phu cao hứng a.”

------oOo------

Chương 848: giấu giếm chân tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiệc tối sau khi chấm dứt, Đào Thương ngay sau đó cùng mọi người trong nhà đoàn tụ, lẫn nhau lẫn nhau tố tâm sự.

Tiểu Đào Tịch rúc vào Đào Thương trong lòng ngực, một cái kính hướng Đào Thương cố vấn ra cửa tới nay sự tình các loại, ríu rít ồn ào náo động cái không ngừng, thẳng đến đêm dài trầm lúc sau, hắn mới bị Đào Thương cấp hống ngủ rồi.

Hống ngủ hài tử lúc sau, Đào Thương liền tại hậu trạch thính đường nội cùng hắn các phu nhân nói chuyện phiếm gia sự, đại gia lẫn nhau lẫn nhau tố tâm sự.

Mi Trinh cùng Lữ linh khỉ bụng đều đã càng lúc càng lớn, đây là Đào Thương thượng một hồi ở khúc phụ chi chiến sau trở lại Bành Thành đoan ở đình khi lưu lại.

Một phát liền trung, hơn nữa vẫn là hai cái, Đào Thương có đôi khi chiếu gương khi, cũng không thể không bội phục chính mình năng lực.

Nhất hoảng kinh niên, hai nữ nhân cũng tiếp cận lâm bồn.

Vốn là không nghĩ làm các nàng cũng đi theo cùng nhau lăn lộn, nhưng Mi Trinh cùng Lữ linh khỉ đang thương lượng qua đi, kiên quyết vẫn là đi tới Hứa Xương thành.

Rốt cuộc, đây là kế Đào Tịch lúc sau, Đào Thương cái thứ hai cùng cái thứ ba con nối dõi, là Đào thị nhất tộc quan trọng thành viên, dựa theo Lữ linh khỉ cách nói, hài tử ở lâm bồn hết sức có phụ thân tại bên người, ở thảo nguyên thượng này đối với hài tử tới nói, có cực

kỳ đặc thù ý nghĩa —— như vậy có thể càng dễ dàng sử hài tử được đến thần minh chúc phúc.

Bất quá Đào Thương đối này chính là không quá vừa lòng, hắn hơi mang bất mãn giáo dục một hồi Lữ linh khỉ cùng Mi Trinh.

Bất quá hiệu quả cực nhỏ.

Hai vị phu nhân đi theo Đào Thương bên người da mặt lâu rồi, cũng biến càng ngày càng da mặt dày, cái này làm cho Đào Thương rất là bất đắc dĩ.

Thôi, các nàng cũng là hảo tâm, lại còn có đều có thai trong người, chính mình còn có thể nói thêm cái gì đâu? Không có lần sau là được.

Đêm nay, đại gia ở bên nhau tâm sự, cũng coi như là hoà thuận vui vẻ, nhưng là có một người tựa hồ so ngày thường lược hiện trầm mặc, hơn nữa luôn là thất thần, người này không phải người khác, đúng là Điêu Thuyền.

Nàng miễn cưỡng cười vui chi tình, Đào Thương có thể rõ ràng cảm giác ra tới.

Đêm dài trầm lúc sau, chúng nữ liền đều trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng là Đào Thương lại cô đơn gọi lại Chân Mật.

Ở Mi Trinh cùng Lữ linh khỉ có khác ý vị trong ánh mắt, Chân Mật giữ lại.

Không bao lâu, thính đường nội, cũng chỉ dư lại Đào Thương cùng Chân Mật hai người, không khí trong lúc nhất thời biến rất là quái dị.

Chân Mật cúi đầu, dùng tay dùng sức túm chặt chính mình góc váy.

Trước một đoạn thời gian, Đào Thương đã phái người bắt đầu hướng Viên gia cùng Chân gia nạp thái vấn danh, nghênh thú hai người sự tình, đã sớm đã bị mang lên nhật trình.

Liền điểm này tới nói, Chân Mật trong lòng biết rõ ràng.

Nhưng ở chính thức tiến Đào gia môn phía trước, liền phải cùng Đào Thương viên phòng, điểm này Chân Mật lại còn không có chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng là bằng tâm mà nói, Đào Thương nếu thật sự đối hắn đưa ra yêu cầu, Chân Mật đảo cũng là sẽ không cự tuyệt, liền xem Đào Thương hắn như thế nào cùng chính mình nói chuyện này.

Hai người chi gian trầm mặc một trận lúc sau, lại nghe Đào Thương mở miệng nói: “Chân Mật, ta có một việc muốn hỏi ngươi.”

“Ngươi hỏi…… Việc này, có phải hay không không quá thích hợp?” Chân Mật thanh âm giống như muỗi giống nhau.

“Không thích hợp sao?” Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Ta việc này nào có cái gì thích hợp hay không, nói thật, ta cũng không phải ngốc tử, nơi nào sẽ nhìn không ra này giữa biến hóa.”

Chân Mật vừa nghe, trong lòng hơi hơi có chút phát khẩn, nàng tựa hồ minh bạch Đào Thương đang nói cái gì.

Vẫn là người nam nhân này suy xét chu toàn.

Đột nhiên muốn chuẩn bị nghênh đón hai cái tân phu nhân nhập phủ, trong nhà nguyên bản vài vị phụ nhân tâm tình nhất định sẽ có biến hóa, cho dù Chân Mật ngày thường cùng Đào thị các phu nhân ở chung không tồi, nhưng cũng không thể không suy xét này giữa lợi hại quan hệ, đặc biệt là còn có hai vị phu nhân bụng trung còn hoài hài tử.

Một khi đã như vậy, kia chính mình coi như hắn mặt biểu cái thái đi.

“Điểm này thừa tướng đại có thể yên tâm, tiểu nữ tử tuy tuổi trẻ, nhưng cũng biết hiểu phụ đức, quả quyết sẽ không làm kia tranh phong yêu sủng việc……”

Lời này nói xong lúc sau, toàn bộ thính đường trung tức khắc lâm vào một mảnh xấu hổ trầm mặc.

Vẫn luôn cúi đầu Chân Mật cổ đủ dũng khí, ngẩng đầu lên.

Vọng đến, lại là Đào Thương cười tủm tỉm biểu tình, còn có hắn trong mắt lập loè linh động quang mang.

Cái này làm cho Chân Mật mặt đẹp biến càng đỏ.

“Tiểu mật a, hai ta lao, giống như không phải một việc nha.” Đào Thương ngữ khí khó nén này ý cười.

“Không, không phải một việc sao?” Chân Mật trong giọng nói để lộ nghi hoặc: “Vậy ngươi lưu lại ta là muốn làm gì?”

“Ta là tưởng hướng ngươi thỉnh giáo một chút Vương Duẫn cùng Điêu Thuyền sự tình, như thế nào? Ngươi cho rằng đào mỗ làm làm chi?”

Thốt ra lời này xong, Chân Mật thiếu chút nữa không tìm cái khe đất chính mình chui vào đi.

Chính mình vừa mới là ở hạt nắm lấy cái gì đâu?

Một cái chưa xuất giá nữ tử, cư nhiên chủ động hướng kia phương diện tưởng…… Lúc này người này nhưng ném lớn!

Bất quá này họ Đào cũng thật sự là đáng giận đến cực điểm, ngươi phu nhân cùng ngươi nhạc phụ sự tình, ngươi hỏi ai không tốt, vì cái gì cố tình muốn hỏi ta?

Ta lại không phải ngươi mẹ vợ!

Chân Mật xụ mặt, rất là bất mãn nhìn Đào Thương, nói: “Phu nhân cùng vương đạo lớn lên sự tình, vì sao phải hỏi tiểu nữ tử?”

Đào Thương thực nghiêm túc nói: “Ta cảm giác Điêu Thuyền cùng Vương Duẫn tựa hồ có chuyện gì ở giấu ta, này giữa manh mối,

người khác hẳn là nhìn không ra tới, nhưng ngươi từ nhỏ kinh thương, ở Hà Bắc nhiều có rèn luyện, lại cực kỳ thông tuệ, ngày thường quan sát tỉ mỉ, ở Bành Thành nhật tử, cùng Đào phủ người trong ở chung giống như người một nhà giống nhau, ta cảm thấy chỉ có ngươi có thể nhìn ra một ít người khác nhìn không ra dấu vết."

Này cao mũ đỉnh đầu tiếp theo đỉnh đầu, tự nhiên là đem Chân Mật nói có điểm lơ mơ.

Nàng tựa hồ là quên mất vừa mới xấu hổ, điểm trắng nõn bóng loáng hàm dưới, ở thính đường trung qua lại đi dạo bước chân, vừa đi một bên tinh tế tự hỏi.

Đào Thương cũng không quấy rầy nàng, chỉ là mặc cho nàng ở nơi đó tinh tế trầm tư.

Không bao lâu, lại thấy Chân Mật đối hắn nói: "Ta cảm giác, phu nhân giống như còn thực sự có sự tình gạt chúng ta."

"Sự tình gì?"

Chân Mật bất đắc dĩ cười: "Phu nhân liền ngươi đều gạt, lại như thế nào có thể nói cho ta? Bất quá nàng gần nhất ở Bành Thành, tựa hồ thường xuyên đi tìm một người."

"Ai?"

"Trương Cơ."

"Trương Cơ?" Đào Thương tức khắc ngây ngẩn cả người, một cổ không thật là khéo dự cảm thăng lên hắn trong lòng.

Hắn tay hơi hơi nhoáng lên, trong tay chén rượu bởi vì kích động mà rơi xuống ở bàn hạ.

Chân Mật thấy thế cả kinh, nàng từ bàn hạ nhặt lên tới cái kia chén rượu, đi đến Đào Thương bên người.

Nhìn Đào Thương hơi mang chua xót biểu tình, Chân Mật không ở do dự, gắt gao cầm Đào Thương hơi run rẩy tay.

……

Mấy ngày sau, Đào Thương cầm trong tay Trương Cơ viết cho hắn thư từ đi tới Vương Duẫn trước mặt.

“Vì cái gì không nói cho ta?” Đào Thương gương mặt có chút vặn vẹo, bởi vì tâm tình của hắn kích động.

Vương Duẫn nhưng thật ra thực bình tĩnh, hắn ít có không có cùng Đào Thương đấu võ mồm, mà là hỏi lại hắn: “Nói cho ngươi cái gì?”

“Ngươi có bệnh!”

“Ngươi mới có bệnh!” Vương Duẫn nóng nảy, nổi giận quát hắn nói.

Đào Thương thật sâu hít một hơi, nói: “Ngươi không cần càn quấy, ngươi biết ta nói chính là chuyện gì? Vì cái gì gạt ta?”

“Nói cho ngươi lão phu thân thể không tốt, thọ nguyên sắp hết?” Vương Duẫn một phản ngày thường táo bạo dễ giận trạng thái, nói: “Người ai không chết? Này đại hán triều thiên hạ, mỗi một ngày đều ở người chết, lại có cái gì cùng lắm thì, một hai phải nói cho ngươi?”

Đào Thương trong mắt, nước mắt bắt đầu dần dần mơ hồ tầm mắt.

Mười mấy năm trước, cùng Vương Duẫn cùng Hoàng Phủ Tung mới quen một màn không tự giác nổi lên chính mình trong óc, từ ở biện thủy nhận thức hắn, lại đến phân triều thần, sau đó là cùng hướng Tịnh Châu, trí đấu Hà Nội quận sĩ tộc, lại đến hồi Từ Châu, hắn tu đạo…… Từng cọc từng cái phảng phất giống như là ngày hôm qua sự tình giống nhau.

Vương Duẫn thấy Đào Thương bộ dáng, bình tĩnh trên mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt phẫn nộ: “Cấp lão phu nghẹn trở về! Đừng làm cho lão phu nhìn đến ngươi bộ dáng này! Đều không đủ lão phu nị oai!”

Đào Thương giơ tay, nhẹ nhàng lau rớt mắt thượng đám sương, hừ nói: “Ngươi cho ta nguyện ý vì ngươi khóc sao?”

Vương Duẫn ngẩng đầu, cùng Đào Thương thẳng tắp đối diện, Đào Thương cũng là không chịu thua nhìn hắn.

Đột nhiên, Vương Duẫn vui vẻ.

“Không có sai, đây mới là ngươi, từ lão phu ngày đầu tiên nhận thức ngươi bắt đầu, ngươi chính là cái dạng này…… Nhiều năm như vậy đi qua, ngươi quan ở thăng, địa bàn ở biến đại, nhưng là ngươi trước sau là ngươi, đến hôm nay vẫn là không có biến, đừng làm cho lão phu thất vọng, lão phu không nghĩ nhìn đến ngươi biến thành…… Biến thành Viên Bổn Sơ, Viên Công Lộ bộ dáng kia.”

Đào Thương trầm mặc một hồi, nói: “Ta nhất định sẽ nhớ kỹ nhạc phụ nói.”

“Hắc hắc, mười bốn năm, giống như ngươi cũng chưa như thế nào kêu lên ta nhạc phụ…… Lão phu không sống được bao lâu, bất quá tốt xấu có Trương Cơ xứng dược, hắn nói nếu là điều dưỡng hảo, không sai biệt lắm còn có một năm sống đầu…… Ha ha, một năm đủ rồi, đủ rồi.”

------oOo------

Chương 849: kinh nam

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vương Duẫn lạc quan cùng rộng rãi thật sâu chấn động Đào Thương.

Từ khi nào, cái này ngày xưa từng ngoan cố không hóa, chết sĩ diện lão nhân, tựa hồ đã thay đổi.

Mà hắn ở Đào Thương trong lòng phân lượng, cũng xa so Đào huynh tưởng tượng muốn dày nặng nhiều.

Vương Duẫn ở trong lòng hắn đã có thực trọng tỉ trọng, nặng trĩu.

Đương biết được trước mắt vị này lão nhân sinh mệnh đã vô nhiều thời điểm, Đào Thương ngực giống như là bị nhét vào một cái thật lớn hòn đá, đổ hắn suyễn không lên khí, áp tâm tình của hắn cũng là bất kham gánh nặng.

“Nhiều năm như vậy tiên, cũng là bạch tu…… Lúc này đây ngươi sợ là không thể lấy tiên kiếm thình thịch ta.” Đào Thương một bên cười khổ, một bên thấp giọng nói.

Vương Duẫn không để bụng, hắn nhàn nhạt nói: “Ai, ngươi đương lão phu là thật sự xuẩn? Cái gọi là tu tiên chi đạo, xét đến cùng, cũng bất quá là tu tâm mà thôi, dưới bầu trời này lại nào có một người sẽ thật sự tu luyện thành tiên? Bất quá đều là thủy trung nguyệt, sương mù trung hoa mà thôi.”

Hắn là kinh ngạc nhìn Vương Duẫn, hồn nhiên không thể tưởng được lời này cư nhiên có thể là hắn nói ra.

Này cùng hắn ngày thường biểu hiện hoàn toàn bất đồng a?

Y theo Đào Thương ý tưởng, Vương Duẫn cùng hắn cha Đào Khiêm, tu tiên đã sớm luyện đến tẩu hỏa nhập ma nông nỗi, sao có thể là nói buông, liền buông?

Vương Duẫn đứng lên, nhàn nhạt nói: “Nói trắng ra là, ta cùng phụ thân ngươi, mấy năm nay tu đạo, thanh tâm quả dục chính là thứ nhất, giả ngây giả dại chính là thứ hai…… Đương nhiên nhất vất vả người, vẫn là phụ thân ngươi, hắn giả dạng làm một bộ trầm mê tiên đạo bộ dáng, cũng bất quá là vì làm ngươi có thể an tâm, làm ngươi có thể buông tay đi làm muốn làm sự, điểm này…… Ngươi minh bạch sao?”

Đào Thương trong lòng căng thẳng, hắn trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên chính chính vạt áo, sau đó hướng về Vương Duẫn thật dài làm vái chào.

“Nhạc phụ, nhiều năm như vậy, người trong thiên hạ đều biết hiểu Hoàng Phủ nghĩa thật là là đào mỗ ân sư, chính là lại có ai biết, chân chính dẫn đường ta đi lên đường ngay người, chính là nhạc phụ ngài……”

Vương Duẫn hừ một hừ, Đào Thương rốt cuộc đi không đi lên đường ngay, hắn cũng không dám nói.

“Cùng Hoàng Phủ lão sư giống nhau, ngài cũng là ta ân sư, sư ân như núi, hôm nay, thỉnh lão sư chịu học sinh nhất bái.”

Vương Duẫn chạy nhanh vẫy vẫy tay, nói: “Thôi bỏ đi, nhưng khác…… Liền ngươi này học sinh, lão phu nếu không khởi, nếu là thật thu ngươi đương học sinh, lão phu tương lai chính là đã chết, chỉ sợ quan tài bản sớm muộn gì cũng phải nhường ngươi khí bay lên tới…… Lão phu nhưng không nghĩ để tiếng xấu muôn đời.”

Đào Thương nghe mí mắt thẳng nhảy.

Lão già này tới rồi loại này thời khắc, ngoài miệng còn không buông tha người.

Này nếu không phải xem hắn dương thọ gần, thế nào cũng phải cho hắn……

Ai, tính.

Đào Thương lấy lại bình tĩnh, bừng tỉnh minh bạch.

Vương Duẫn đây là cố ý ở khí chính mình, bởi vì hắn không nghĩ bởi vì chính mình sự tình làm hậu bối quá mức thương cảm.

Rốt cuộc, hắn đã từng là đại hán Tư Đồ, tam công chi nhất!

Cho dù là sắp sửa con đường cuối cùng, hắn cũng muốn bảo tồn chính hắn khí khái.

Đây là hắn chí khí thể hiện.

Một khi đã như vậy, kia chính mình cũng muốn tận lực ở Vương Duẫn qua đời trước, nghĩ cách giúp hắn hoàn thành cuối cùng tâm nguyện.

Hai đều…… Trường An cùng lạc dương.

……

Nói thật, Đào Thương ở trong yến hội cùng Vương Duẫn nói một năm trong vòng bình định thiên hạ nói, nhiều ít có chút khoác lác hiềm nghi, thiên hạ đại thế thay đổi trong nháy mắt, nơi nào là Đào Thương có thể dễ dàng khống chế?

Bất quá nếu đã biết Vương Duẫn hiện nay tình huống thân thể, kia cho dù làm không được, hắn cũng muốn tận lực đi làm, có thể không cho lão nhân lưu lại tiếc nuối, liền đừng làm hắn lưu lại tiếc nuối.

Người cả đời may mắn tương ngộ, là duyên phận.

Tháng giêng qua đi, Đào Thương triệu khai quân sự hội nghị, làm chư tướng cùng mưu chủ nhóm, liền bước tiếp theo kế hoạch, cung

cấp kiến nghị.

Bởi vì đã đánh hạ Giang Hạ quận, cho nên lấy Gia Cát Lượng cùng Đào Ứng đám người cầm đầu này đó Kim Lăng quân nòng cốt, cũng đều chạy tới Hứa Xương thành.

Lúc này đây Hứa Xương quân nghị, là Đào Thương địa bàn mở rộng lúc sau, khó được một lần tương đối đầy đủ hết tinh anh hội tụ.

Mọi người tụ tập dưới một mái nhà, nhằm vào năm nay quân chính đại sự nói thoả thích.

Đầu tiên là điền phong đứng ra, nói: “Hiện giờ Giang Hạ quận lấy đến, Kinh Châu mặt đông môn hộ cũng đã mở ra, trước mắt nhằm vào phương bắc, quân địch trọng trấn là Giang Lăng thành, chỉ cần có thể bắt lấy Giang Lăng thành, Lưu Bị ở Kinh Châu liền lại vô cái chắn, đến lúc đó bằng ta mấy chục vạn đại quân chân dẫm mã đạp, cũng có thể đem toàn bộ kinh nam đạp vì đất bằng.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Kia y theo nguyên hạo công ý tứ, là……?”

Điền phong ngay sau đó chắp tay nói: “Y theo tại hạ ý tứ, chỉ là chờ đầu xuân lúc sau, binh chia làm hai đường, một đường hướng như cũ ở mặt bắc hướng Giang Lăng tạo áp lực, một khác lộ tắc từ Giang Hạ, hướng đông xuất phát, lấy Trường Sa, Linh Lăng chư mà, hai lộ giáp công, đương nên thắng.”

Mọi người nghe vậy sôi nổi gật đầu, tỏ vẻ điền phong chiến pháp tương đối ổn thỏa, trung quy trung củ.

Đào Thương lại lâm vào trầm tư.

“Trường Sa, Linh Lăng, Quế Dương chờ mà, tuy rằng đều có thể từ Giang Hạ quận tiến binh, nhưng đều là hẻo lánh chi quận, binh mã cũng không nhiều, thả từ Giang Hạ hướng bốn quận tiến binh, địa thế không tốt, núi non trùng điệp so nhiều, trần trọc vận chuyển không tiện, tiếp viện chỉ sợ là một vấn đề.”

Quách Gia cười khổ nói: “Lời tuy như thế, nhưng lại cũng không có cách nào, rốt cuộc Giang Lăng thật sự là quá kiên cố, nếu là không đánh hạ Giang Lăng, từ mặt đông vòng lấy bốn quận, đối với ta quân tới nói, tiếp viện chiến tuyến xác thật quá dài, xa không có Giang Lăng nam hạ thuỷ bộ cùng đường bộ tới thông thuận.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Nếu thật là như vậy đánh nói, trận này thời gian nhưng chính là dài quá, này Giang Lăng không biết khi nào mới có thể đánh hạ tới, vạn nhất Quan Trung kia mặt có chút động tác, kia chúng ta hành động liền đều là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Mọi người nghe vậy đều trầm mặc.

Đúng vậy, nếu là phía sau không có khác thế lực, liền như vậy một chút một chút nghiền áp, nhưng thật ra cũng có thể, nhưng một khi Quan Trung kia mặt có động tác, nên làm cái gì bây giờ?

Rốt cuộc Tào Tháo cùng Quan Trung chư hầu trong tay, thêm lên binh mã không dưới mười dư vạn.

Đặc biệt là Quan Trung chư hầu, dưới trướng binh lính toàn trường thương liệt mã, trừ phi là Kim Lăng thành quân chủ lực, bằng không chỉ dựa vào địa phương quân đội, thực sự là rất khó đối phó.

Quách Gia cùng Gia Cát Lượng, Lỗ Túc, Trần Đăng đám người, cũng không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Liền ở ngay lúc này, Đào Ứng đứng lên, nói: “Đại ca, từ mặt đông tiến quân, nếu là đi Giang Hạ thủy lộ từ Dương Châu hướng tiền tuyến điều phối quân tư, chiến tuyến sợ là quá dài…… Nhưng chúng ta nếu là có thể ở kinh nam tìm được hậu viên, thông qua bọn họ từ kinh nam cho ta quân tiếp viện, có lẽ liền không cần như vậy phát sầu.”

Đào Thương trong lúc nhất thời có điểm không quá nghe minh bạch Đào Ứng ý tứ.

“Nhị đệ ý tứ, là trước đánh hạ một mảnh căn cứ, dùng để vì trú chân điểm?”

Tư Mã Ý lắc đầu nói: “Phiêu Kị tướng quân, này pháp chỉ sợ là không được, nghe nói Lưu Bị ở Kinh Châu chưởng binh lúc sau, liền ở du giang khẩu lập doanh, sửa tên công an, thống nhất điều hành võ lăng, Linh Lăng, Quế Dương, Trường Sa quân tư vật tư, hiện nay Lưu Bị trọng binh toàn đóng quân với Giang Lăng, bốn quận nơi tiếp viện chỉ sợ đã sớm bị Lưu Bị bớt thời giờ, nhất thời nửa khắc sợ từ bốn quận sợ là tìm không ra cái gì giống dạng quân tư, trừ phi……”

Nói đến này, Tư Mã Ý không nói.

Nhưng Đào Thương cũng hiểu được hắn ý tứ.

Hắn là tưởng nói trừ phi “Đoạt được thành trì lúc sau, cướp bóc bá tánh vật tư dùng để sung quân.”

Đây là cổ đại chiến tranh bộ đội, thường xuyên sử dụng một loại cách làm.

Nhưng Đào Thương không làm.

Đào Ứng lắc lắc đầu, nói: “Đại ca, ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, kỳ thật Kinh Châu nam bộ có rất nhiều cùng Dương Châu nam bộ giống nhau Man tộc, bọn họ không chịu địa phương quận huyện quản hạt, tự lập thành doanh, nếu là có thể được đến ủng hộ của bọn họ, đả thông kinh nam, có lẽ liền sẽ dễ dàng rất nhiều.”

:.:

------oOo------

Chương 850: võ lăng man di

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Ứng nói, tựa hồ gợi lên Đào Thương một ít hồi ức.

Đào Ứng người này, ở khác phương diện năng lực có lẽ không được, nhưng ở cùng man di chờ tộc giao tiếp phương diện này, tựa hồ có cực cường thiên phú.

Năm đó Đào Thương bình định Dự Chương quận lúc sau, liền mệnh Đào Ứng vì vỗ di trung lang tướng, phụ trách cùng Bách Việt chư tộc thành lập hữu hảo quan hệ.

Có lẽ là tư tưởng đơn thuần duyên cớ, Đào Ứng tại đây phương diện vẫn luôn làm được phi thường hảo, ở hắn cùng Lữ Đại, nghiêm hổ, Lưu Diêu đám người chung sức hợp tác hạ, phương nam Bách Việt chư tộc nhiều năm như vậy, cơ hồ liền chưa cho Đào Thương đi tìm cái gì phiền toái.

Đào Ứng cực còn đến cùng Bách Việt kết thân, tìm hoa nhi như vậy một cái “Uy phong lẫm lẫm” tức phụ, làm gương tốt, vì toàn trung thổ dân tộc đại dung hợp, bán ra khảng keng hữu lực kiên cố một bước.

Này một bước, phóng nhãn lịch sử, vô luận là ở xúc tiến trung thổ các tộc cộng đồng phồn vinh, vẫn là thay đổi thế nhân thẩm mĩ quan thượng, đều sẽ có cực kỳ trọng đại ý nghĩa.

“Nhị đệ gián ngôn có đạo lý, kia ở kinh nam chư trong tộc, có này đó có thể cung cho rằng chúng ta sử dụng?”

Thốt ra lời này ra tới, Đào Ứng liền có điểm ngây người.

Mấy năm nay hắn tuy rằng dài quá không ít bản lĩnh, nhưng liền này bản chất tới giảng, hắn vẫn là năm đó cái kia không học vấn không nghề nghiệp ngốc bạch ngọt.

Này nếu là nói đến cụ thể điểm thượng, hắn đã có thể không được.

Hắn gãi gãi đầu, không rõ nguyên do quay đầu nhìn về phía bên cạnh Lữ Đại.

Lữ Đại tựa hồ đã sớm đã thói quen, hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đứng lên đối Đào Thương thi lễ nói: “Khởi bẩm thừa tướng, hiện giờ Kinh Châu nam bộ, dùng võ lăng quận Man tộc nhiều nhất, mấy năm gần đây, võ lăng Man tộc trung, có năm khê Man Vương sa ma kha năm gần đây nổi bật nhất thịnh, bị dân bản xứ xưng là hồ vương, người này dũng lực hơn người, này vũ dũng kinh sợ kinh nam nơi, rất là lợi hại.”

“Sa ma kha…… Nguyên lai là hắn.” Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, lại hỏi: “Người này sẽ quy thuận ta quân sao?”

Lữ Đại suy nghĩ một chút, nói: “Thật không dám dấu diếm, điểm này tại hạ cũng không lắm rõ ràng, tại hạ tuy rằng nghe qua người này thanh danh, nhưng tại hạ lâu ở Dự Chương nơi, cùng võ lăng Man tộc ít có tiếp xúc…… Chỉ là nghe nói này sa ma kha tính tình cực kỳ táo bạo, thả sinh đến mặt như tốn huyết, bích mắt xông ra, sử một cái chông sắt cái vồ, đai lưng hai trương cung, hành sự pha hung bạo, như vậy hung man người, thực sự là khó mà nói.”

Đào Thương nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Cũng mặc kệ nói như thế nào, biện pháp này vẫn là phải dùng dùng một chút, nếu là sa ma kha chịu ở võ lăng chi viện chúng ta, chúng ta đây liền có thể mượn võ lăng man quân nhu tiếp viện cùng binh lực, dùng để ngắn lại công lược kinh nam lộ tuyến, mà kể từ đó, chúng ta ở đoạt được kinh nam lúc sau, cũng liền có thể càng mau ở kinh nam dừng chân, chỉ cần chúng ta dừng chân ổn, Lưu Bị cùng Bàng Thống kế hoạch liền toàn bộ toàn thua.”

Quách Gia đứng dậy, nói: “Một khi đã như vậy, phải binh chia làm hai đường, quân chủ lực ở chính diện cường công tướng lãnh, cùng Lưu Bị giằng co, mặt khác có lệch về một bên sư, đi trước Giang Hạ giành kinh nam.”

Nói xong lúc sau, lại thấy Quách Gia đối với Đào Thương thật dài làm vái chào, nói: “Quách mỗ bất tài, nguyện ý gánh khởi suất lĩnh quân yểm trợ trọng trách, vì thừa tướng phân ưu.”

“Không, ngươi lưu lại nơi này.” Đào Thương quyết đoán nói.

“Nga?” Quách Gia nghe vậy sửng sốt.

“Triệu Vân vì chủ tướng, Quách Gia vì tòng quân, ta lão phụ tọa trấn Hứa Xương tổng đốc tiền tuyến mọi việc, ta cùng nhị đệ suất lĩnh thuỷ quân đi trước Giang Hạ, từ cánh công lược Kinh Châu nam bộ.” Đào Thương trù tính hồi lâu lúc sau, mới vừa rồi phân phó mọi người.

“Thừa tướng tự mình suất lĩnh thuỷ quân quân yểm trợ đi kinh nam……” Trần Đăng đứng lên, chắp tay nói: “Nếu là như thế, kia đăng liền cùng thừa tướng cùng đi.”

Đào Thương vẫy vẫy tay, nói: “Còn có một kiện chuyện quan trọng giao cho ngươi đi làm, Nguyên Long, ngươi cùng ta huynh trưởng tử nghĩa, lãnh vài tên thiện chiến võ tướng, đi trước uyển thành, nghiêm mật nhìn chăm chú võ quan động tĩnh, việc này rất trọng đại, ta như thế an bài, nghĩ đến ngươi trong lòng là minh bạch ta dụng ý đi?”

Trần Đăng tự nhiên minh bạch, Đào Thương là lo lắng Tào Tháo sẽ ở Kinh Châu chiến sự giằng co hết sức, từ võ quan xuất binh âm thầm đánh lén Trung Nguyên nơi, cho nên mới làm chính mình ở uyển thành sung làm hậu viên, cẩn thận phòng bị Tào Tháo.

Cái này nhiệm vụ gian khổ cùng quan trọng trình độ, Trần Đăng trong lòng tự nhiên minh bạch, hiển nhiên hắn cũng không thể chối từ.

Trần Đăng ngay sau đó hướng Đào Thương chắp tay thi lễ tiếp lệnh.

Đào Thương qua lại nhìn mọi người, lại nói: “Triệu Vân cùng Quách Gia ở tiền tuyến cùng Lưu Bị giao chiến thời điểm, không cần cường

công, muốn lấy kéo dài thời gian là chủ, cũng đem Giang Lăng thành động tĩnh, tùy thời hướng ta bẩm báo.”

“Nặc!”

……

Mấy ngày sau, Đào Thương liền tập hợp Kim Lăng cùng với Kinh Châu thuỷ quân, theo Tương Dương thành xuôi dòng thẳng hạ, bôn Giang Hạ quận mà đi.

Mà gần nhất ở phương nam vẫn luôn trù tính chung Kim Lăng thành cùng Nam Xương thành Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, Lỗ Túc cùng với một chúng Giang Nam thuỷ quân tướng lãnh, còn lại là cùng hắn đồng hành.

Dương Châu thuỷ quân trải qua nhiều năm phát triển, hiện nay đã là thiên hạ đệ nhất thuỷ quân, lớn nhỏ chiến thuyền gần vạn chỉ, này thế không thể nói không cường.

Thuỷ quân đi vào Giang Hạ quận lúc sau, Gia Cát Lượng ngay sau đó vì Đào Thương dẫn tiến lần trước ở Giang Hạ chi chiến trung, chủ động đầu hàng thôi quân cùng Mạnh kiến.

Hiện giờ tình thế cùng trong lịch sử có điều bất đồng, Gia Cát Lượng thiếu niên khi đi trước Kinh Châu, bị Đào Thương ngăn cản xuống dưới, làm lịch sử sinh ra lệch lạc……

Bởi vậy thời đại này Khổng Minh cùng Kinh Châu chư tài tuấn cũng không phải bằng hữu.

Nhưng này lại không ngại ngại bọn họ cho nhau thưởng thức.

Kinh Châu tài tử đều là người thông minh, nguyên lai chịu Bàng Thống đề cử, cũng bất quá là xem ở Bàng Đức công mặt mũi thượng, ở này dưới trướng tạm xem tình thế mà thôi, ai cũng sẽ không thật sự cho hắn bán mạng, đi theo Lưu Bị cũng bất quá là kế sách tạm thời.

Hơn nữa những người này trong lòng cũng đều rất có số, rốt cuộc Đào Thương ở cái này thiên hạ phong bình thật tốt, Kinh Châu tài tử không cho rằng hắn sẽ bởi vì chính mình những người này đi theo quá Lưu Bị là được giết chóc việc.

Hiện giờ thiên thời cùng người cùng toàn ở Đào Thương một phương.

Giang Hạ quận thất thủ, những người này liền thuận theo đại thế, trực tiếp đảo hướng về phía Đào Thương.

Mạnh kiến cùng thôi quân Gia Cát Lượng dẫn đường hạ, gặp qua Đào Thương, cũng thông bẩm tên họ.

Đào Thương cười ha hả nhìn bọn họ hai người, vừa lòng gật gật đầu nói: “Nhị vị tiên sinh chịu quy thuận thuận, có thể nói là hiểu lý lẽ cực kỳ, hiện giờ thiên hạ đại thế, tẫn về đại hán thiên tử minh chủ, Lưu Bị ủng lập Ngụy Đế, thành lập ngụy triều, sớm muộn gì tất vong.”

Đào Thương như vậy trần trụi thổi phồng, Mạnh, thôi hai người tựa hồ cũng không quá đương hồi sự, hai người rất là thức thời hướng Đào Thương chắp tay xưng là.

“Nghe nói các ngươi Kinh Châu có đại hiền giả Tư Mã huy, không biết hiện tại nơi nào, có không vì vừa thấy?”

Thôi quân chắp tay nói: “Thủy kính tiên sinh hàng năm tị thế, vui với sơn dã chi gian, ngày thường thiếu với nhập sĩ người tiếp xúc, đây là thủy kính tiên sinh thói quen, chỉ sợ không hảo thay đổi.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Ai, như thế nhưng thật ra đáng tiếc, Kinh Châu học sinh mới có thể, biết được giả duy Bàng Đức công cùng thủy kính tiên sinh, nếu là có thể được thủy kính tiên sinh chỉ điểm một vài, đề cử vài vị hiền năng, có lẽ đối với đào mỗ kế tiếp bình định kinh nam chiến lược, sẽ rất có giúp đỡ.”

Mạnh kiến nghe xong lời này, kỳ: “Thừa tướng này tới Giang Hạ, là nghĩ ra binh kinh nam?”

“Không tồi, các ngươi nếu đã tới đào mỗ trướng hạ, ta liền cũng không gạt các ngươi, này một phen đi trước kinh nam, ta tưởng liên hợp Man Vương sa ma kha, chỉ là yêu cầu một cái quen thuộc võ lăng man di người làm thử, người này ta tưởng thỉnh thủy kính tiên sinh giúp ta đề cử một chút.”

:.:

------oOo------

Chương 851: thủy kính tiên sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Đào Thương nói, thôi quân trầm tư hồi lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm, đối Đào Thương nói: “Nếu thừa tướng có ý này, ta đây chờ…… Đó là đem Tư Mã tiên sinh dẫn tiến cấp thừa tướng như thế nào?”

Mạnh kiến nghe xong lời này, không khỏi có chút kinh ngạc: “Châu bình, như thế hành sự, chỉ sợ là có chút không ổn đi, thủy kính tiên sinh ngày thường cũng không thấy quân lữ người trong.”

“Thừa tướng lại há là người ngoài?” Thôi quân nhìn dáng vẻ là chụp định rồi Đào Thương cái này mông ngựa, xúc động nói: “Huống hồ thừa tướng nhất cử nhất động, há có thể cùng bình thường quân lữ người so sánh với, này liên quan đến thiên hạ nhất thống, vạn dân an nguy, thừa tướng nếu có thể sớm một ngày dẹp yên đàn liêu, tắc thế gian liền sớm một ngày thành thanh bình thịnh thế.”

Mạnh kiến trong lòng mắng to thôi quân xảo trá!

Dễ nghe đều làm ngươi nhặt đi nói, nhân tình đều làm ngươi làm, mông ngựa đều làm ngươi chụp, điểm này quỷ tâm nhãn đều làm ngươi cấp dài quá!

Nhưng chung quy vẫn là oán chính mình phản ứng chậm nửa thanh.

Cái gọi là mất bò mới lo làm chuồng, gắn liền với thời gian không muộn, Mạnh kiến cũng vội vàng bắt đầu hướng Đào Thương làm bổ sung a dua.

Vì thế, liền thấy Mạnh kiến cũng vội vàng nói: “Châu bình nói chính là, vì thiên hạ thương sinh, giờ phút này lại cũng bất chấp rất

nhiều…… Bẩm thừa tướng, thủy kính tiên sinh ban đầu từng cư trú ở Tương Dương quanh thân, nhiên Lưu Cảnh Thăng đi sau, thủy kính tiên sinh từng phỏng chừng Tương Dương quanh thân nơi, sớm hay muộn trở thành tiền tuyến chiến trường, cốc di chuyển chỗ ở tới Giang Hạ, hiện nay liền ở quận nội an cư.”

Đào Thương nghe vậy vui vẻ, vội nói: “Một khi đã như vậy, liền làm phiền nhị vị tiên sinh chọn ngày dẫn ta tiến đến bái phỏng cao hiền…… Đào mỗ tuyệt không sẽ bạc đãi nhị vị tiên sinh, lấy nhị vị tiên sinh khả năng, ngày sau đương phó thác lấy một phương quận thủ chi vị.”

Thôi quân cùng Mạnh kiến vui sướng lẫn nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, ám đạo cái này mua bán xác thật làm giá trị.

……

Tư Mã huy từ Tương Dương di chuyển tới rồi Giang Hạ lúc sau, như cũ là ở sơn dã trong vòng, không ở phố xá sầm uất bên trong.

Hắn dựng mấy cái mao lư dùng để an cư, mỗi ngày cầm cần câu ở bờ sông thả câu, di tình độ nhật, có thể nói sung sướng cực kỳ.

Tư Mã huy bộ dáng bảo dưỡng cực hảo, so với hắn thực tế tuổi muốn hiện tuổi trẻ.

Kỳ thật ngẫm lại cũng là, một cái cả ngày cái gì đều không nhọc lòng, chỉ là di tình cùng sơn thủy người, trên đầu còn đỉnh một cái danh sĩ quang hoàn, ai thấy hắn, đều phải cung cung kính kính gọi thượng một tiếng ‘ thủy kính tiên sinh ’, đây là kiểu gì vui sướng sinh hoạt?

Nói thật, Đào Thương có điểm hâm mộ Tư Mã huy, lấy chính mình tính cách, hắn cảm thấy hắn hẳn là xuyên qua đến Tư Mã huy trên người, đương một cái nhàn nhã danh sĩ, mỗi ngày ăn ăn uống dưỡng sinh…… Vẫn là ăn uống dưỡng sinh, thật sự là cảm giác nhàm chán, có thể lừa bịp tống tiền mặt khác danh sĩ hoặc học sinh tiền tiêu.

Đào Thương tới gặp hắn thời điểm, vừa lúc đuổi kịp Tư Mã huy câu thượng hai điều lư ngư, chuẩn bị ở cửa nhà giá nồi nấu nướng.

Thấy Đào Thương cùng Gia Cát Lượng, Tư Mã huy tiên sinh sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại cũng khôi phục bình thường.

Hắn cười lắc lắc đầu, không đợi thôi quân nói chuyện, liền nói: “Vị này, hay là đó là xưa nay danh chấn thiên hạ, thái bình công tử?”

Đào Thương nghe vậy đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo không khỏi cười.

Đã bao nhiêu năm, giống như cũng chưa từng có người lại kêu chính mình thái bình công tử.

Giống như đều phải quên mất dường như.

Nhưng trên thực tế, năm đó chính mình chính là toàn dựa vào cái này danh hào lập nghiệp.

“Thương huề đệ tử Gia Cát Lượng, gặp qua bồi dưỡng đạo đức tiên sinh.” Đào Thương hướng về phía Tư Mã huy thi lễ.

Tư Mã huy cũng là hướng hắn trả lại một lễ, sau đó quay đầu nhìn về phía thôi quân cùng Mạnh kiến, nói: “Các ngươi hai cái, nhưng thật ra đánh hảo bàn tính, đem ta bán, hướng thái bình công tử thỉnh công?”

Thôi quân cùng Mạnh lập thủ đô là xấu hổ cười cười.

Đào Thương cười nói: “Tiên sinh chớ trách, kỳ thật việc này cũng trách không được châu bình thản công uy hai người, quả thật là Đào Thương kính đã lâu tiên sinh chi danh, đặc yêu cầu tiến đến gặp nhau, chậm trễ tiên sinh thanh tịnh, còn xin đừng quái.”

Tư Mã Ý vẫy vẫy tay, nói: “Thái bình công tử nói đùa, tại hạ cũng không như vậy nhiều tật xấu, chỉ là hỉ tĩnh mà thôi, nếu công tử đã tới, lại đuổi kịp tại hạ tân treo lên tới cá, chúng ta không ngại cùng nhau uống rượu thực cá, như thế nào?”

Đào Thương không nghĩ tới Tư Mã huy như vậy nhiệt tình, tùy nói: “Như thế cực giai.”

Lập tức, mọi người liền cùng nhau ở trong sân giá nồi nấu cơm, nấu canh hầm cá.

Đào Thương cũng tự mình ra tay hỗ trợ, cùng Tư Mã Ý cùng nhau thu thập khởi kia hai con cá tới, này thành thạo chế biến thức ăn thủ pháp, thực sự là lệnh Tư Mã huy lau mắt mà nhìn.

Cá làm tốt, đồ ăn cũng nấu nướng, rượu thượng án, mấy người liền ở mao lư bên án kỉ ngồi xuống đất ngồi vây quanh mà thực.

Tư Mã huy ăn một ngụm Đào Thương làm cá, hai tròng mắt không khỏi sáng ngời.

“Cái gọi là quân tử xa nhà bếp, nhưng thái bình công tử như thế xuất thân, lại có chiêu thức ấy thượng đẳng trù nghệ, thực sự lệnh người…… Kinh ngạc.” Tư Mã huy cười ha hả nói.

Đào Thương đạm đạm cười: “Tiên sinh hà tất dùng bực này vấn đề nhỏ khảo giáo với ta? Quân tử xa nhà bếp, này chân ý chính là chỉ nhà bếp chính là giết chóc nơi, rời xa còn lại là chớ tạo sát nghiệt…… Quân tử chi với cầm thú cũng, thấy này sinh, không đành lòng thấy này chết, nghe này thanh, không đành lòng thực này thịt, này đây quân tử xa nhà bếp cũng, cùng nấu cơm tay nghề, lại có gì can hệ.”

Tư Mã hơi nghe vậy, không khỏi cười ha ha.

Đào Thương giơ lên trong tay chén rượu, nói: “Tiên sinh là muốn học Mạnh hiền, khuyên can Tề Tuyên Vương thực hành nhân thuật?”

Tư Mã Ý lắc đầu nói: “Mỗ bất quá là một sơn dã chi phu, như thế nào thì ra so Mạnh hiền cũng, bất quá những năm gần đây, thái bình công tử tác phong, ta cũng lược có nghe thấy, công tử tuy chinh chiến tứ phương, bình định thiên hạ, lại tuân thủ nghiêm ngặt quân

tử hành trình, không đoạt bá tánh hào li chi vật, thả đem Kim Lăng thành cũng Giang Nam nơi, ở ngắn ngủn mười năm hơn phát triển giàu nhất một vùng, tứ phương bá tánh thương nhân toàn hướng bôn chi, thiên hạ to lớn, lấy vô có ra Kim Lăng chi hữu giả…… Như thế làm, cũng có thể xưng là nhân thuật.”

Đào Thương nghe vậy, đạm đạm cười, nói: “Tiên sinh quá tán, thế nhân toàn ngôn đào mỗ là quân tử, nhưng đào mỗ sớm đã không xứng với này quân tử hai chữ, những năm gần đây Nam chinh bắc phạt, ta trên tay lây dính bao nhiêu người máu tươi, ha hả…… Quân tử chi danh, thật không dám nhận.”

Tư Mã huy giơ lên chén rượu, com đối Đào Thương nói: “Thái bình công tử có thể nói ra lời này, đủ có thể trong lúc xưng hô.”

Đào Thương cử trản cùng hắn đối ẩm một trản.

Tư Mã huy quay đầu nhìn về phía Gia Cát Lượng, nói: “Này một vị, hay là thái bình công tử trong miệng lời nói ngọa long?”

Gia Cát Lượng mặt lập tức liền đỏ.

Hắn hướng về phía Tư Mã Ý làm vái chào, nói: “Lượng gặp qua tiên sinh, ngọa long chi danh, chính là lão sư lời nói đùa mà thôi, thật không dám nhận.”

Tư Mã Ý cười nói: “Ngọa long, Phượng Sồ…… Ân, lúc trước Bàng Đức công đã vì này chất nhi Bàng Thống nổi lên tên hiệu Phượng Sồ, thật không nghĩ lại bị thái bình công tử đoạt tiên cơ, Bàng Đức công bởi vậy sự vài ngày đều chưa từng đi ngủ…… Lúc ấy thái bình công tử người ở khúc phụ, Bàng Đức công người ở Tương Dương, nếu nói là hắn sao chép công tử sáng ý, hai mà cách xa nhau mấy ngàn dặm, luôn có chút không thích hợp…… Nhưng nếu nói là trùng hợp, việc này không khỏi cũng quá xảo chút? Chuyện này trong lòng ta vẫn luôn ẩn giấu hơn hai năm, hôm nay đặc phương hướng thái bình công tử thỉnh giáo.”

Đào Thương nghẹn nhạc: “Việc này sao? Xem ra cũng bất quá là vận mệnh chú định đều có ý trời, vừa vặn!”

Hắn ám đạo trên thực tế xác thật là ta sao chép hắn, nhưng ai làm ta trước nói ra tới?

Họ bàng liền ăn cái ngậm bồ hòn đi, có thể làm sao bây giờ?

Mọi người lại ăn một hồi cá, uống lên một hồi rượu, Đào Thương ngay sau đó nói: “Hôm nay tới gặp tiên sinh, chủ yếu là có một kiện muốn nhờ, còn thỉnh tiên sinh đáp ứng.”

Tư Mã huy tựa hồ đã sớm đoán được Đào Thương muốn nói gì, tùy nói: “Công tử là dục thông qua ta, mua chuộc Kinh Châu tuấn kiệt?”

:.:

------oOo------

Chương 852: mã thị huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kỳ thật Tư Mã huy nói một chút cũng chưa sai, Đào Thương tới bái phỏng hắn, tự nhiên là có điều nhu cầu, nói cách khác, nhà ai thừa tướng sẽ nhàn không có chuyện gì, phóng như vậy nhiều quân vụ cùng chính vụ không xử lý, chạy đến hắn một cái sơn dã thôn phu gia cọ ăn cọ uống?

Chẳng lẽ đại hán tướng phủ trung ăn không nổi cá? Liền kém này một ngụm? Đừng đậu!

Tư Mã huy bổn người phi thường, Đào Thương hôm nay tới đây thỉnh cầu, hắn tự nhiên là trong lòng biết rõ ràng.

Bằng tâm mà nói, Tư Mã huy không muốn trộn lẫn đến này đó cụ thể chính sự trung tới, hắn luôn luôn là hỉ tĩnh không mừng động, hỉ nhàn không mừng vội, hỉ thoải mái mà không mừng nhọc lòng.

Nhưng ở như thế nào thế ngoại cao nhân, đối mặt chí cao vô thượng quyền lực, có đôi khi cũng không từ lựa chọn, yêu cầu làm ra một ít nhượng bộ.

Tư Mã huy trầm mặc sau một lúc lâu lúc sau, rốt cuộc mở miệng nói: “Nguyện nghe thừa tướng bình định kinh sở lúc sau, sở định hạ trị châu chi sách.”

Đào Thương trong lòng đại khái phỏng đoán đến Tư Mã huy sẽ có này vừa hỏi, ngay sau đó nói: “Cụ thể chính sách, trong lúc nhất thời cũng nói không nên lời như vậy quá nhiều, bất quá cơ bản tự nhiên là trọng thuỷ lợi, phú nông sản, nghỉ ngơi lấy lại sức, xúc tiến dân cư.”

“Dùng người chi đạo đâu? Kinh Châu sĩ tộc sinh điều nhiệm dùng nhưng sẽ cùng Dương Châu sĩ tộc có điều bất đồng?”

Đào Thương nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo không khỏi cười thầm.

Quả nhiên, cái gì cái gọi là danh sĩ, cũng bất quá đều là trang ở mặt ngoài mà thôi, xét đến cùng dưới đáy lòng, vẫn là đối chính mình vị trí châu quận sĩ tộc quần thể tương lai ích lợi, có thân thiết tình cảm.

Cũng là nhân chi thường tình.

“Kinh Châu sĩ tộc cùng Dương Châu sĩ tộc, tự nhiên chẳng phân biệt cao thấp, lượng mới mà dùng.”

Tư Mã huy nhàn nhạt nói: “Dùng cái gì vì bằng?”

Đào Thương rất là tự nhiên mà trở lại Tư Mã huy: “Thật không dám dấu diếm, hiện giờ Thái Mạo đã bị triều đình sắc phong vì tả trung lang, mà châu bình thản công uy hai vị tiên sinh, ta cũng là tính toán ở bình định Kinh Châu lúc sau, ủy nhiệm nhị vị vì quận thủ chi chức, Kinh Châu nơi, còn phải là Kinh Châu người thống trị mới thoả đáng.”

Tư Mã huy nghe vậy, lẳng lặng nhìn chằm chằm Đào Thương, chính là như vậy nghiêm túc nhìn hắn rất lâu sau đó.

Không bao lâu, lại thấy Tư Mã huy thở dài khẩu khí, gật gật đầu nói: “Tướng quân quả nhiên là sảng khoái người, lời nói nếu đều nói như vậy thấu, kia tại hạ tự nhiên không thể không hướng thừa tướng tiến mới.”

Đào Thương nghe vậy trong lòng tức khắc đại định.

Có Tư Mã hơi xuất đầu, Kinh Châu một ít đại hiền tự nhiên là có thể thu vào trong túi.

Đào Thương hướng về phía một bên thôi quân sử một cái ánh mắt.

Lại thấy thôi quân vội nói: “Tiên sinh, hiện giờ ta cùng công uy tuy rằng đã quy phụ tới rồi thừa tướng trướng hạ, nhưng từ nguyên thẳng, thạch quảng nguyên hai người hiện nay là lầm đọa bùn nói,

không chịu quay đầu lại, còn thỉnh tiên sinh có thể ngẫm lại biện pháp, khuyên hai người sớm ra hổ lang chi lung……”

Lời này nói lòng đầy căm phẫn, dõng dạc hùng hồn, kỳ thật chính là làm Tư Mã hơi hỗ trợ, khuyên từ thứ cùng thạch thao có thể đương kẻ phản bội, phản loạn Lưu Bị tới Đào Thương dưới trướng.

Lấy Tư Mã huy góc độ, nghe việc này đương nhiên giác có điểm không phải như vậy hồi sự.

Này tính chuyện gì? Đem ta trở thành cái gì?

Thừa Tư Mã huy cúi đầu trầm tư, Đào Thương đối hắn nói: “Tư Mã tiên sinh, nhằm vào hiện nay đại hán các quận tình huống, ta tưởng ở các châu các quận rầm rộ quan học, nghe nói Lưu biểu trên đời là lúc, Kinh Châu quan học luôn luôn đều từ khoái thị huynh đệ là chủ cầm, nhưng Khoái Việt ở phía trước phiên Tương Dương chi chiến thân chết, ta tưởng này Kinh Châu quan học, vô luận giảng bài giả là ai, lại cũng ứng có một vị đức cao vọng trọng chủ trì người, người này đã phải có học thức, lại có thể được Kinh Châu chư sĩ tộc tin phục, đào mỗ nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có ngài có thể đảm nhiệm.”

Tư Mã huy nghe thế, trong ánh mắt tức khắc sáng ngời.

Bất quá thực mau, hắn lại lộ ra khó xử thần sắc: “Thái bình công tử vì thiên hạ kế, trùng kiến quan học tuy rằng là hảo, chỉ là lão phu nhàn vân dã hạc quán, đột nhiên làm ta đương Kinh Châu các quận quan học chủ trì, chuyện này ngụy mãn có chút……”

Đào Thương tự nhiên minh bạch Tư Mã huy tưởng chính là cái gì, lão già này từng ngày Tán Tiên dường như sinh hoạt, muốn nhiều thích ý liền có bao nhiêu thích ý, đột nhiên cho hắn như vậy một phần nghề làm, chiếm dụng hắn thời gian, hắn tự nhiên sẽ có chút do dự.

Đào Thương cười nói: “Đương nhiên, tại hạ như thế hành sự, cũng bất quá là vì mượn một chút thủy kính tiên sinh tên tuổi mà thôi, thực tế xử lý cùng quan học trung việc vặt, tự nhiên có người khác

đại lao, thủy kính tiên sinh ngày thường nên như thế nào sinh hoạt liền như thế nào sinh hoạt, không cần bởi vì những việc này mà lao tâm.”

Đào Thương nói, xem như nói đến Tư Mã huy tâm khảm, lần này tử lão nhân hoàn toàn yên tâm.

Đã được thanh danh, còn không cần làm việc, này mua bán thực sự không hổ.

Đương danh sĩ, chính là hảo.

Cái gọi là có qua có lại, Tư Mã huy cũng là cái phi thường chú ý người.

“Vừa mới, nghe thái bình công tử ý tứ, tựa hồ là tưởng cùng võ lăng quận năm khê man thủ lĩnh sa ma kha liên hợp?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đúng là như thế, chỉ là hiện nay còn không có tìm được chọn người thích hợp, cho nên có chút phạm sầu, không biết nên làm thế nào cho phải, việc này liên quan đến nhà Hán nhất thống to lớn nghiệp, không thể không thận trọng suy xét.”

Tư Mã huy cười nói: “Kỳ thật việc này, đảo cũng không khó, ta tiến cử một người, nhất định lấy đại biểu triều đình, thuyết phục sa ma kha.”

“Người nào?”

Tư Mã huy nói: “Ta nhận thức một người, chính là Tương Dương nghi thành người, tên là Mã Lương, Tương Dương chư mà từng có vừa nói, chính là mã thị ngũ thường, bạch mi nhất lương, người này tuổi trẻ khi từng du lịch kinh nam, đối năm khê dị tộc chi phong rất có nghiên tập, thả tài tình nhạy bén, nếu là từ hắn đại biểu triều đình đi trước thuyết phục sa ma kha, tất nhưng được việc.”

Đào Thương nghe xong lúc sau cực kỳ cao hứng.

Không thể tưởng được Tư Mã huy cư nhiên có thể đem Mã Lương cho hắn làm dẫn tiến, này thật đúng là ngoài ý liệu thu hoạch!

Tư Mã huy viết thư từ một phong giao cho Đào Thương, Đào Thương lập tức phái người cầm thư từ, cũng hậu lễ đi nghi thành thỉnh Mã Lương.

Đi thủy lộ nói, tốc độ phi thường mau, không đến ba ngày, Mã Lương cùng này đệ mã tắc, liền đi tới Giang Hạ thấy Đào Thương.

Mã Lương quả nhiên là giống như trong truyền thuyết giống nhau, hai điều lông mày đều là bạch, mà hắn lông mày còn đều là lại thô lại kiều, có vẻ phá lệ kỳ quái.

Đào Thương một bên xem, một bên ở trong lòng ám đạo; này sống thoát thoát chính là Bạch Mi Ưng Vương a.

“Gặp qua thừa tướng.”

“Quý thường tiên sinh không cần nhiều lệ!” Đào Thương vội vàng nói: “Lâu Văn tiên sinh đại danh, chỉ hận không được vừa thấy, lần này đến thủy kính tiên sinh đề cử, chung có duyên một hồi, cảm giác sâu sắc thật là may mắn.”

“Thừa tướng thật sự là khen quá đáng, lương thẹn không dám nhận.”

Đào Thương nói: “Hiện giờ phương nam còn chưa hoàn toàn bình định, ta trước mời tiên sinh vì Kinh Châu làm, đãi ngày sau toàn khắc kinh sở lúc sau, lại luận công hành thưởng.”

Mã Lương người này rất là hiền hoà, chắp tay đối Đào Thương tỏ vẻ cảm tạ.

Đào Thương thực vừa lòng Mã Lương thái độ, sau đó quay đầu nhìn về phía Mã Lương phía sau người trẻ tuổi: “Vị này chính là?”

Mã Lương đối Đào Thương giới thiệu nói: “Vị này chính là lương nơi, mã tắc, tự ấu thường.”

“Mã tắc gặp qua thừa tướng.”

Đào Thương lẳng lặng nhìn cái này diện mạo tuấn lãng người trẻ tuổi, nhìn dáng vẻ của hắn, cũng bất quá là là mười bốn lăm tuổi bộ dáng, nhiều nhất cũng chính là vừa mới quan lễ.

Tuy rằng bởi vì thất phố đình sự, trong lịch sử đối mã tắc khen chê không đồng nhất, nhưng Đào Thương cảm thấy có một số việc đảo cũng không cần cố ý trách móc nặng nề.

Lấy Thục quốc chi nhỏ yếu, mà đối kháng Ngụy quốc chi cường đại, huống chi đối thủ là ngay lúc đó thiên hạ danh tướng Trương Hợp, đừng nói là mã tắc, chính là thay đổi người khác cũng chưa chắc thủ trụ.

------oOo------

Chương 853: chinh chiến kinh nam

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cùng Mã Lương nói chuyện một hồi nhàn thoại lúc sau, liền bắt đầu hướng hắn để lộ chính mình ý đồ.

Mã Lương nghe xong lúc sau, trầm tư một hồi nói: “Lương cùng thừa tướng lần đầu gặp mặt, liền mông thừa tướng như vậy coi trọng, lương cảm kích cực kỳ, nói cái gì cũng muốn báo thừa tướng này ơn tri ngộ, thừa tướng yên tâm, thuyết phục sa ma kha sự, liền giao cho tại hạ.”

“Quý thường quả nhiên là làm tốt lắm, một khi đã như vậy, kia việc này liền giao cho ngươi.”

Mã Lương chắp tay thi lễ nói: “Tự nhiên tận lực thử một lần, bất quá muốn thuyết phục sa ma kha, một hai phải mấy thứ đồ vật không thể, không biết thừa tướng có thể đáp ứng không?”

Đào Thương cười cười, nói: “Ngươi hãy nói xem, ngươi lần này tiến đến, nhiều yêu cầu cái gì?”

“Một là muốn hứa hẹn đối phương phong vương.” Mã Lương nói: Sa ma kha ở võ lăng biên cảnh, vẫn luôn lấy hồ vương tự cho mình là, đáng tiếc vẫn luôn không có được đến hán đình chính thức thừa nhận, liền giống như năm đó ta đại hán tổ tiên vì trấn an Hung nô giống nhau, thừa tướng nhưng đại biểu triều đình, chính thức sắc phong sa ma kha vì năm khê Man Vương, làm này danh chính ngôn thuận.”

“Ân, xác thật là thật lớn dụ hoặc, đừng nói là sa ma kha, liền ta nghe đều tâm động.” Đào Thương mỉm cười nói: “Còn có sao?”

“Đệ nhị, chính là hứa hẹn lấy lúa loại.” Mã Lương tiếp tục nói: “Thừa tướng tấn công kinh nam, muốn ngắn lại chiến tuyến, liền phải dùng sa ma kha quân lương, như thế liền phải dùng càng thêm phong phú hồi báo tới báo đáp hắn, cũng chỉ có như vậy, mới có thể làm sa ma kha thiệt tình thực lòng lấy ra hắn tồn lương tới.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Dục tưởng lấy chi, tắc trước phải cho đi, lời này là cũng, còn có sao?”

“Có.”

“Tiếp tục nói.”

Mã Lương tiếp tục nói: “Phong vương là mánh lới, lúa loại là hứa hẹn, hiện tại còn kém giống nhau trước mặt là có thể làm sa ma kha mắt thèm đồ vật.”

“Mắt thèm đồ vật?” Đào Thương trầm mặc một lát, nói: “Quý thường nói, là lá vàng ngọc khí?”

Mã tắc thở dài nói: “Đối với người khác tới nói, lá vàng tài vật, xác thật năng động này tâm, nhưng đối với sa ma kha như vậy man nhân tới nói, chỉ sợ chưa chắc, lấy tại hạ độ chi, hắn ở võ lăng nam cảnh, cư trú với núi non ác thủy, tài nguyên thiếu, có lẽ với hắn mà nói, nhất mắt thèm, là phương bắc ngựa cùng thừa tướng thiết khí.”

“Ngựa, thiết khí……” Đào Thương nghe vậy do dự: “Thứ này cũng không thể cho hắn.”

Những thứ khác nhưng thật ra hảo thuyết, vàng bạc châu báu đều có thể, nhưng duy độc cái này chiến tranh vũ khí, là tuyệt đối không thể lấy dễ dàng giao cho người khác,, đây là Đào Thương đối chính mình điểm mấu chốt yêu cầu.

Mã Lương hơi có chút do dự nói: “Ân, việc này cũng xác thật có chút khó làm…… Bất quá y sa ma kha trước mắt nhu cầu, phi mấy thứ này mà không thể động này tâm.”

“Lại cũng chưa chắc.” Liền ở ngay lúc này, bên cạnh tuổi trẻ mã tắc mở miệng nói chuyện.

Đào Thương cùng Mã Lương cùng quay đầu nhìn về phía hắn.

Lại thấy mã tắc thấp giọng nói: “Tuy rằng thiết khí đối với võ lăng Man tộc tới nói trân quý, nhưng là còn dùng đồng dạng một kiện đồ vật, cũng đủ có thể động này tâm…… Đó chính là muối.”

“Muối?” Đào Thương nghe vậy ngẩn người, tìm suy nghĩ một hồi nói: “Không tồi, muối thiết không phân gia, ta đó là khăng khăng không đáng này thiết cụ, dùng muối thay thế chi, nghĩ đến hắn cũng sẽ không không đáp ứng.”

Mã tắc gật đầu nói: “Đúng là này lý.”

Đào Thương tựa hồ đối mã tắc ngôn luận sinh ra một ít hứng thú, hắn cười nói: “Ấu thường, ta hỏi ngươi, kia nếu sa ma kha không cần thiết, không cần muối, mà cô đơn muốn chiến mã, vậy nên làm sao bây giờ?”

Mã tắc cười nói: “Hắn muốn, vậy cho hắn chiến mã là được, chỉ là không cho hắn ngựa giống, dùng phiến quá chiến mã cho hắn đó là.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi cười.

Hảo cái không biết xấu hổ tiểu hoạt đầu.

Mã Lương đã đi tới, đối Đào Thương nói: “Xá đệ nói năng vô lễ, hồ ngôn loạn ngữ, mong rằng thừa tướng niệm hắn niên thiếu vô tri, đừng vội cùng hắn chấp nhặt mới là.”

Đào Thương lại là lắc lắc đầu, nói: “Ai nói hắn niên thiếu vô tri, ta cảm thấy hắn nói rất là có lý.”

Dứt lời, lại thấy Đào Thương quay đầu nhìn về phía Mã Lương nói: “Quý thường cũng không cần khiêm tốn, ngươi nếu dám lãnh hắn tới, đã nói lên ngươi đối ấu thường tài hoa cực có tin tưởng, như

vậy đi, ngươi lần này đi năm khê thấy sa ma kha, khiến cho ấu thường lưu tại bên cạnh ta, như thế nào?”

Mã Lương nghe vậy vui mừng quá đỗi.

Đào Thương đem hắn lưu tại bên người, đây là có ý tứ gì?

Coi trọng!

Có thể lưu tại thừa tướng bên người thiếu niên lang, tương lai tất nhiên là thăng chức rất nhanh, tiền đồ không thể hạn lượng.

Xem ra, mã thị một môn quật khởi có hi vọng rồi.

……

Mã Lương ở thu thập một phen lúc sau, liền mang theo Đào Thương ‘ thành ý ’ đi trước năm khê động, mà Đào Thương còn lại là để lại mã tắc tại bên người, tăng thêm tài bồi.

Hắn còn sẵn sàng ra trận, tĩnh chờ Mã Lương tin tức, chuẩn bị tùy thời hướng kinh nam xuất phát.

Mà cùng lúc đó, Giang Lăng thành bên kia, Lưu Bị còn lại là triệu tập một chúng thủ hạ, thương thảo bước tiếp theo chiến lược.

“Đào Thương ở Tương Dương tập kết trọng binh, mà hắn bản nhân tắc cùng hắn thuỷ quân xuôi dòng đông hướng, hướng Giang Hạ đi, xem ra, hắn là muốn mượn Giang Hạ quận vì ván cầu, thâm nhập kinh nam, hai mặt bao kẹp ta quân a.” Lưu Bị cảm khái nói.

Kinh Châu chiến tướng hoắc tuấn nói: “Tướng quân, mạt tướng cho rằng Đào Thương cho dù đi trước Giang Hạ quận, cũng chưa chắc có thể thọc sâu kinh nam nơi, rốt cuộc từ Dương Châu hướng này mặt dùng thủy lộ vận để lương nói tuyến lộ quá dài, này đối hắn mà nói chưa chắc là tốt sách lược, chiến tuyến một khi kéo quá thâm, liền rất dễ dàng hãm ở kinh nam, mà không thể bứt ra, một khi Tào Tháo xuất binh Trung Nguyên, họ Đào đã có thể khó chịu.”

Lưu Bị nghe vậy, lại chỉ là cười khổ.

“Ngươi không hiểu biết Đào Thương, tự nhiên không biết hắn lợi hại, người này thủ đoạn cực cao, hắn đã có can đảm làm như vậy, đó chính là có nhất định nắm chắc, chúng ta không thể khinh địch, còn cần cẩn thận ứng đối mới là.”

Dứt lời, Lưu Bị quay đầu nhìn nhìn mọi người, nói: “Ta tưởng phái ra một người, đi trước kinh nam, chủ trì đại cục, tổng đốc bốn quận cùng Đào Thương đánh với, không biết vị nào nguyện hướng?”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, đều không biết thanh.

Cùng Đào Thương giao thủ, mọi người đều không có gì tin tưởng.

Bàng Thống ho nhẹ một tiếng, nói: “Vẫn là ta đi thôi.”

Lưu Bị quay đầu nhìn về phía Bàng Thống: “Tư Đồ lần trước đã đi qua Tương Dương, lần này lại đi kinh nam, quá mức vất vả đi?”

Bàng Thống cảm thán nói: “Sinh tử tồn vong hết sức, lại nơi nào quản được như vậy rất nhiều, huống hồ lần trước ở Tương Dương, ta không có bảo vệ cho thành trì, cảm giác sâu sắc hổ thẹn, lần này đi kinh nam, nói cái gì cũng muốn ngăn trở Đào Thương.”

Lưu Bị nghe vậy, quay đầu nhìn về phía phụ trách tình báo chiến tướng, nói: “Đào Thương ở Giang Hạ quận, lấy người nào vì đại tướng?”

Tướng lãnh vội nói: “Đào Thương lúc này đây ở Giang Hạ sở suất lĩnh quân mã, toàn vì thuỷ quân, dẫn đầu chính là hắn trướng hạ thuỷ quân đại tướng Cam Ninh, Chu Thái đám người.”

“Cam Ninh, Chu Thái……” Lưu Bị trong miệng chậm rãi nhắc mãi.

Lúc này, lại thấy Trương Phi đứng dậy, đối Lưu Bị nói: “Huynh trưởng, khiến cho yêm cùng Tư Đồ đi thôi.”

“Dực Đức? Ngươi?”

Trương Phi nghiêm túc nói: “Hiện giờ Triệu Vân, Hứa Chử, Hoàng Trung, đồng phi chi lưu toàn ở Tương Dương, nghe nói Thái Sử Từ, Lữ Bố cùng Trần Đăng cũng ở uyển thành, Đào Thương bên người thuỷ quân chiến tướng, lấy Cam Ninh cùng Chu Thái vì trước, nhân vật như thế còn không phải đệ đệ đối thủ, ta cùng với bàng Tư Đồ cùng đi, nhất định có thể bảo vệ tốt kinh nam bốn quận.”

Lưu Bị nghe vậy, quay đầu nhìn nhìn Quan Vũ, lại nhìn nhìn Trương Phi, cắn môi, sau một lúc lâu lại là im lặng vô ngữ.

:.:

------oOo------

Chương 854: tấn công Trường Sa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi chủ động xin ra trận cùng Bàng Thống cùng nhau đi trước kinh nam, Lưu Bị không nói gì.

Đảo không phải hắn tin không Trương Phi, chỉ là ở Lưu Bị trong mắt, Trương Phi tuy rằng là hào kiệt xuất thân, gia thất cùng thân phận không tồi, hàm dưỡng cũng không tồi, nhưng tính tình bản tính không khỏi có chút thô bạo.

Trương Phi người như vậy, tính cách thượng có rõ ràng hoàn cảnh xấu, thực dễ dàng liền trúng địch quân quỷ kế, đặc biệt đối thủ vẫn là Đào Thương.

Ở trong tiềm thức, Lưu Bị càng vì coi trọng người, vẫn là Quan Vũ, hắn hy vọng Quan Vũ có thể cùng Bàng Thống cùng đi.

Nhưng Lưu Bị kỳ thật nhìn lầm rồi, liền tính cách đặc điểm tới nói, Quan Vũ so Trương Phi hoàn cảnh xấu lớn hơn nữa.

Nhưng Quan Vũ tính cách quá ngạo, lần trước ở Tương Dương thành, hắn đã cùng Quan Vũ chi gian sinh ra cọ xát, làm ra tướng soái bất hòa sự tình, tuy rằng sau lại Quan Vũ chịu phục Bàng Thống năng lực, nhưng bởi vì đã có vết xe đổ, hiện tại làm cho bọn họ hai cái lại cùng xuất chinh, Lưu Bị trong lòng nhiều ít vẫn là có chút không yên lòng.

Lại nói Bàng Thống cũng không phải cái gì đèn cạn dầu, một khi xảy ra chuyện, hắn tuyệt đối sẽ không nhường Quan Vũ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lưu Bị cuối cùng đối Trương Phi nói: “Tam đệ, làm ngươi cùng bàng Tư Đồ cùng đi, có thể, nhưng ngươi phải đáp ứng

vi huynh hai cái yêu cầu.”

Trương Phi vừa thấy Lưu Bị phóng khẩu, tức khắc vui mừng quá đỗi, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn một đĩnh bộ ngực, dũng cảm hướng về phía Lưu Bị nói: “Đại ca yên tâm, đừng nói là hai điều kiện, chính là 200 cái điều kiện cũng đúng a.”

Lưu Bị thầm nghĩ, ta chính là thật cho ngươi đề 200 cái điều kiện, chỉ sợ là ngươi cũng không nhớ được a.

Trầm mặc một chút, lại nghe Lưu Bị nói: “Dực Đức, này cái thứ nhất điều kiện, chính là ngươi nhất định phải nghe bàng Tư Đồ nói, hết thảy lấy bàng Tư Đồ vi tôn, khả năng làm không?”

Trương Phi lập tức nói: “Bàng Tư Đồ chính là chủ tướng, đệ đệ phó chi, bàng Tư Đồ chi ngôn, đệ đệ tự nhiên là cái gì cũng nghe!”

Bàng Thống nghe vậy không khỏi sửng sốt, tiếp theo nhìn nhìn Lưu Bị, xấu xí trên mặt, ẩn ẩn tựa hồ toát ra một tia cảm động

Lưu Bị gật gật đầu, nói: “Hảo, Tam đệ có thể nói như thế, ta liền an tâm rồi, đến nỗi này đệ nhị điều, chính là không thể uống rượu, ngươi có thể đáp ứng vi huynh sao?”

“A?” Thốt ra lời này ra tới, Trương Phi tức khắc ngốc: “Vì cái gì nha?”

Lưu Bị thầm nghĩ ngươi vừa uống xong rượu, kia căn bản là không phải ngươi, còn có cái gì bởi vì không bởi vì.

“Trong quân uống rượu chính là tối kỵ, có cái gì có thể nghi ngờ? Ngươi nếu là không ứng, ta trác người khác cùng bàng Tư Đồ đi là được.”

Trương Phi vừa nghe lời này nóng nảy, vội nói: “Đại ca lời này nói như thế nào, còn không phải là không uống rượu sao? Không thành vấn đề, yêm đáp ứng huynh trưởng đó là.”

Lưu Bị nghiêm túc nhìn hắn nói: “Ngươi thật sự?”

Trương Phi dùng sức gật đầu: “Thật sự, tự nhiên là thật.”

“Hảo, vậy ngươi đến cấp vi huynh lập một cái quân lệnh trạng.”

Trương Phi mặt lập tức suy sụp đi xuống: “Như thế nào? Còn muốn lập quân lệnh trạng?”

“Ngươi không muốn sao?”

“Nguyện ý, nguyện ý! Yêm lập này quân lệnh trạng là được.”

……

Mã Lương đi trước Kinh Châu nam bộ lúc sau, Đào Thương liền ở Giang Hạ quận chỉnh binh bố võ, chỉnh đốn và sắp đặt chiến thuyền cùng quân giới, dùng để chinh phạt kinh nam chi dùng.

Mà Triệu Vân cùng Quách Gia đại quân, còn lại là tụ tập ở Tương Dương thành, bắt đầu nhằm vào Giang Lăng triển khai công lược, Kinh Châu phương bắc chiến sự, tại đây triển khai.

Đại khái qua nửa tháng thời gian, Mã Lương rốt cuộc từ Kinh Châu nam bộ tới rồi trở về, cũng mang cho Đào Thương một cái tin tức tốt, sa ma kha đã đáp ứng rồi Đào Thương mời, quyết định tiếp thu Nam Xương triều đình sắc phong, quy thuận Đào Thương, bằng này điều khiển.

Kể từ đó, Đào Thương liền có thể xuất binh.

Đào Thương vội vàng xuất binh, hướng về Trường Sa tiến lên.

Từ Giang Hạ đi trước Trường Sa quốc, thuỷ bộ đồng tiến, tốc độ cũng không tính chậm, đại quân ngay trong ngày chi gian, liền khai đến Trường Sa.

Vấn đề là Trường Sa hiện thủ tướng, là một người lợi hại nhân vật, người này chính là Lưu biểu từ tử Lưu Bàn.

Lưu Bàn bản nhân năng lực cực cường, lần trước Lưu Bị bình định Kinh Châu nam bộ, Lưu Bị cũng là tùy hắn cùng hướng, đãi Kinh Châu bị bình định sau, Lưu biểu liền phái hắn trấn thủ Trường Sa.

Đào Thương lúc này đây chinh phạt Kinh Châu nam bộ, đại bộ phận đều là thuỷ quân tướng sĩ, mà Đào Thương sở phân công, phần lớn cũng đều là thuỷ quân chiến tướng.

Cam Ninh, Từ Thịnh, Chu Thái, Hạ Tề, Phan Chương, Đổng Tập, lăng thao đều ở chỗ này thứ chinh phạt giữa.

Lần này Nam chinh, muốn cùng võ lăng sa ma kha sẽ cùng, thủ hạ liền phải đánh hạ Trường Sa.

Trường Sa thuộc về kinh nam môn hộ.

Chỉ cần đánh hạ Trường Sa, Đào Thương chiến lược mục tiêu liền sẽ trở nên cực kỳ vượt rộng, bởi vì Trường Sa địa giới cùng Linh Lăng, võ lăng, Quế Dương chờ mà giáp giới, chỉ cần đánh hạ nơi này, kinh nam đại môn chẳng khác nào bị mở ra.

Đào Thương ngay sau đó tìm mọi người, thương nghị công thành phương pháp.

Gia Cát Lượng nói: “Lưu biểu chi tử Lưu Bàn, là một cái rất có năng lực người, mấy năm nay đem Trường Sa thành củng cố tương đối kiên cố, lấy ta quân trước mắt quân lực, muốn tấn công xuống dưới, cũng không phải không có khả năng, nhưng lại có chút không phí quân lực chi ngại, không bằng thả thiết tiếp theo kế, dụ dỗ Lưu Bàn ra Tương thành, ở thiết kế đánh chiếm, như thế nào?”

“Cái gì kế sách?”

“Chúng ta lần trước phái Mã Lương đi trước võ lăng liên hệ sa ma kha, ta quân làm việc tuy rằng bí ẩn, nhưng lấy sa ma kha chi man tính, lại chưa chắc có thể bảo vệ cho bí mật này, hắn vì lão sư sắc phong cho hắn vương vị cùng hứa hẹn vật tư, chỉ sợ sớm đã là cấp khó dằn nổi điều binh khiển tướng.”

Đào Thương cẩn thận suy nghĩ hạ, thật đúng là chính là đạo lý này.

“Sa ma kha nếu là có dị động, Kinh Châu nam quân tuyệt không sẽ không biết, rốt cuộc hắn ở võ lăng cảnh nội xem như một thế lực lớn, đặc biệt là ta đại quân tới gần, Lưu Bàn tất nhiên kết luận sa ma kha cùng ta quân có liên hệ, như thế, không ngại mượn chuyện này, dụ dỗ Lưu Bàn ra khỏi thành.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Cụ thể nên như thế nào làm?”

Gia Cát Lượng thấp giọng nói: “Lão sư không ngại hiện tại liền cấp sa ma kha viết một phong thư từ……”

……

Lưu Bàn phủ đệ.

“Báo…… Phủ quân!”

Lưu Bàn đang ở cùng một chúng thủ hạ, thương nghị như thế nào ngăn cản Đào Thương tiến công, lại có giáo úy trình đốc vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng, đối hắn nói: “Phủ quân, ta dưới trướng thám báo chặn được Đào Thương phái hướng võ lăng người mang tin tức! Cũng lục soát ra một phần tin, còn thỉnh phủ quân kiểm tra thực hư.”

Lưu Bàn vừa nghe trình đốc nói là bắt cóc Đào Thương người mang tin tức, tức khắc tinh thần tỉnh táo.

Cẩn thận xem qua lá thư kia lúc sau, Lưu Bàn sắc mặt giận dữ, thật mạnh đem tin vỗ vào bàn thượng.

“Hảo một cái sa ma kha, cư nhiên cùng Đào Thương cấu kết, từ năm khê khởi binh, tiền hậu giáp kích, đoạt ta Trường Sa!”

Bên cạnh, Lưu Bàn dưới trướng chiến tướng Hàn Huyền đi tới, cầm lấy thư từ cẩn thận nhìn một hồi, đột nhiên nói: “Phủ quân, việc này là thật là giả cũng?”

Lưu Bàn hừ một tiếng, nói: “Chỉ sợ là không sai được, ngày gần đây tới kim huyền ở Trường Sa, liền phái người đưa tới thư từ, nói là năm khê động sa ma kha tiến vào ngo ngoe rục rịch, chỉnh điểm binh đem, không biết cái gọi là chuyện gì, hắn hoài nghi sa ma kha làm như cùng Đào Thương có điều cấu kết, bằng không sẽ không như thế đại quy mô chỉnh đốn binh mã, hiện giờ xem ra, lại là thật sự.”

Hàn Huyền nghe vậy bừng tỉnh, hắn cẩn thận suy xét một chút, nói: “Nếu này phong thư bị chúng ta bắt cóc, tướng quân sao không tương kế tựu kế, lợi dụng này phong thư dụ dỗ Đào Thương, sau đó ở mai phục mưu hắn, nói không chừng nhưng nhất cử thành tựu công lớn!”

:.:

------oOo------

Chương 855: thiết kế Lưu Bàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Bàn đang nghe tin Hàn Huyền mưu kế lúc sau, ngay sau đó hạ quyết tâm, dựa theo hắn nói đi làm.

Lưu Bàn phái một cái lâu ở võ lăng năm khê sĩ tốt, trang điểm thành sa ma kha thủ hạ man binh, cầm trong tay hắn giả tạo tín vật, đi trước Đào Thương đại doanh đi gặp Đào Thương.

Thấy Đào Thương mặt lúc sau, kia binh lính ngay sau đó nói cho Đào Thương, chính mình phụng Man Vương sa ma kha tiến đến hội kiến Đào Thương, nói là hồ vương đáp ứng Đào Thương thỉnh cầu, cùng hắn cộng đồng khởi binh, giáp công Trường Sa, mà hồ vương sẽ ở ba ngày sau trộm vượt biên suất binh tấn công Tương thành, thỉnh Đào Thương đến lúc đó có thể suất binh tiếp ứng.

Đào Thương tự nhiên là đáp ứng.

……

Ba ngày lúc sau, Đào Thương điều khiển đại quân, tự mình lĩnh quân, âm thầm từ nhỏ lộ đi trước Tương thành.

Mà ở này đại doanh đi trước Tương thành trên đường, Lưu Bàn đã sớm mai phục hảo phục binh, chỉ còn chờ Đào Thương một lại đây, liền đối hắn triển khai tập kích.

Một ngày này đêm khuya, Lưu Bàn rốt cuộc chờ tới rồi hắn sở phải chờ đợi quân đội.

Dưới ánh trăng, Kim Lăng quân vì nắm chặt thời gian, lại là suốt đêm lên đường.

Cầm đầu đại tướng, cầm trong tay một thanh thật lớn chiến đao, vẻ mặt kiệt ngạo khó thuần chi sắc, đúng là Kim Lăng thuỷ quân thượng tướng Cam Ninh.

Trường Sa chiến tướng dương lăng thấy Cam Ninh trước bộ binh mã xuất hiện, liền phải chỉ huy tam quân tướng sĩ hướng phía dưới hướng, lại bị Lưu Bàn duỗi tay ngăn cản.

Dương lăng nghi hoặc nhìn về phía Lưu Bàn, lại nghe Lưu Bàn nói: “Này một chi, là địch quân trước bộ tiên phong binh mã, nghĩ đến còn có vận chuyển quân nhu binh mã tại hậu phương, đãi này quân nhu chi binh xuất hiện lúc sau, lại đánh lén không muộn.”

Dương lăng bừng tỉnh gật gật đầu.

Không bao lâu, ở ánh trăng chiếu rọi xuống, lại thấy một chiếc che đậy la dù chiến xa xuất hiện ở mọi người miễn cưỡng, kia chiến xa cực kỳ to rộng, có hai thất to lớn chiến mã cộng đồng lôi kéo, mà chiến xa phía trên, còn lại là ẩn ẩn đứng thẳng một cái người mặc hồng bào ngân giáp tướng quân.

Dương lăng sắc mặt, lập tức biến có chút kích động.

“Phủ quân, phủ quân…… Kia chiến xa bên trong, kéo thừa, chẳng lẽ là Đào Thương?”

Lưu Bàn hiển nhiên cũng là nghĩ tới này một chút, hắn gắt gao cầm quyền, nói: “Truyền lệnh tam quân, một hồi trước dùng cung nỏ dùng sức bắn kia chiến xa người trên, sau đó tam quân tướng sĩ ở đi xuống đi bắt cóc quân nhu!”

“Nặc!”

……

Không bao lâu, kia chiếc chiến xa liền tiến vào Kinh Châu quân cung nỏ bắn thành trong phạm vi.

“Bắn tên!”

Theo ra lệnh một tiếng, con đường hai bên mai phục người bắn nỏ bắt đầu vạn tiễn tề phát, mà đại bộ phận người mục tiêu, đều là kia chiếc chiến xa thượng ngân giáp tướng quân.

“Vèo vèo vèo!”

“Vèo vèo vèo!”

“Địch tập, địch tập!”

Tam quân tướng sĩ liều mạng hô to, Kim Lăng quân tướng sĩ toàn lui tới bôn tẩu, bắt đầu mọi nơi kết trận phòng ngự địch nhân mũi tên nỏ.

Mà cùng lúc đó, mai phục tại hai bên Kinh Châu quân còn lại là tập thể xuất động, hướng về phía những cái đó Kim Lăng binh xung phong liều chết qua đi.

Lưu Bàn cùng dương lăng đám người một con ngựa lập tức, suất lĩnh tinh nhuệ kỵ binh giải khai Kim Lăng quân lâm thời kết tốt trận thế, một đường giết tới kia chiến xa phía trước.

Kia chiến xa giờ phút này đã bị bắn thành con nhím, mà chiến xa thượng ngân giáp người giờ phút này cũng là bị thiết thành cái sàng, nghỉ dựa vào trên xe vẫn không nhúc nhích.

“Cho ta xuống dưới!”

Lưu Bàn một phen nhéo ngân giáp người, đem hắn dùng sức từ trên xe ném xuống dưới.

Nhưng là ở bắt lấy kia ngân giáp người thời điểm, Lưu Bàn tâm liền tức khắc trầm xuống.

Này trọng lượng không đúng!

Có vấn đề!

Lưu Bàn vội vàng cúi đầu đi xem.

Dưới ánh trăng, ánh vào mi mắt chính là một cái bộ màu bạc giáp trụ, bị điêu khắc thành nhân hình……

“Người gỗ?”

Liền ở ngay lúc này, cách đó không xa cướp đoạt quân nhu Kinh Châu binh binh lính thanh âm ẩn ẩn truyền đến: “Không đúng a!”

“Này, này cũng không phải lương thực a?”

“Đây là cỏ khô!”

“Này ngoạn ý cũng có thể đương quân nhu? Có thể ăn sao?”

“Gia súc cũng không ăn này ngoạn ý a.”

Lưu Bàn dùng sức đem chiến đao hướng về trên mặt đất một xử, nôn nóng nói: “Không tốt, trúng kế rồi!”

Liền ở ngay lúc này, liền nghe thấy phía trước cùng phía sau truyền đến một trận vang dội kêu sát tiếng động.

Ngay sau đó cây đuốc dần dần bị thắp sáng, lại thấy con đường phía trước Kim Lăng binh mã đã lộn trở lại, rồi sau đó phương, cũng có hạng nặng võ trang binh lính tăng cường vọt đi lên.

Phía trước phản hồi tới, tự nhiên là Kim Lăng quân đại tướng Cam Ninh suất lĩnh tiên phong quân.

Rồi sau đó phương xông lên cùng Cam Ninh cùng bao kẹp bọn họ, chính là ở Dự Chương quận nội, Đào Ứng những năm gần đây nhất nể trọng chiến tướng, Hạ Tề.

Cam Ninh vẻ mặt hưng phấn, nhìn quanh trong sân Kinh Châu quân, lặng lẽ nói: “Chó con nhóm, cuối cùng là nhảy ra tới, chính là làm lão tử hảo chờ! Hôm nay các ngươi một cái cũng đừng nghĩ đi!”

Dứt lời, liền thấy Cam Ninh dùng sức vung lên đại cánh tay: “Đều cấp lão tử thượng! Giết hết này đàn cẩu tặc! Một cái không lưu!”

“Sát a!”

Theo Cam Ninh thanh âm rơi xuống, hắn phía sau các binh lính sôi nổi hướng về Kinh Châu quân gào thét sát đi.

Kim Lăng quân sớm có chuẩn bị, bọn họ lần này làm bộ hành quân, chính là muốn dẫn Kinh Châu quân ra tới.

Này hơn phân nửa túc làm ra vẻ, giờ phút này rốt cuộc có thành quả, đại gia tự nhiên là hưng phấn mạc danh, mỗi một sĩ binh trong tay đều không chút nào lưu thủ, sắc bén binh khí điên cuồng hướng về Kinh Châu quân múa may.

Kinh Châu quân vốn là ở mai phục bỉ quân, giờ phút này lại bị bỉ quân đột nhiên giết cái hồi mã thương, kinh hãi dưới, lại là có vẻ đột nhiên không kịp dự phòng, bị đánh cái trở tay không kịp.

Cam Ninh giống như ma quỷ bám vào người giống nhau, tả hữu khai công, múa may chiến đao như vào chỗ không người, làm người hết sức kinh sợ.

Không bao lâu, liền thấy Cam Ninh phóng ngựa giết đến dương lăng trước mặt.

Dương lăng giờ phút này đã làm Lưu Bàn đi trước lui lại, chính hắn còn lại là lưu lại vì này cản phía sau, mắt thấy Cam Ninh vọt lại đây, dương lăng ngay sau đó cổ đủ dũng khí, hướng về phía Cam Ninh cao giọng kêu la nói: “Tặc tử! An dám truy nhà ta phủ quân, nạp mệnh tới……”

“Lăn con mẹ ngươi!”

Cam Ninh một tiếng rống to, huy đao trực tiếp đem dương lăng đầu bổ xuống, sau đó không làm bất luận cái gì dừng lại, chỉ là bôn Lưu Bàn đào tẩu phương hướng đuổi theo.

Lưu Bàn vọt tới Hạ Tề trước mặt, Hạ Tề cũng không ngăn cản hắn, chỉ là làm tam quân tướng sĩ đối này triển khai vây công.

Lưu Bàn tinh thông với võ sự, rất có vài phần mãnh tướng chi tư, hắn anh dũng chém giết, lăng là ở Hạ Tề trong quân ngạnh sinh sinh sát khai một cái thông lộ.

Không bao lâu, Cam Ninh phóng ngựa đuổi theo, nhìn Lưu Bàn sát khai chọn đường máu, Cam Ninh không khỏi có chút sốt ruột, chất vấn Hạ Tề nói: “Ngươi như thế nào làm hắn chạy?”

Hạ Tề không chút hoang mang: “Không có việc gì, đi thì đi đi, loại này thời khắc, làm hắn hồi Trường Sa nhìn xem, lại cũng coi như là chuyện tốt.”

“Chuyện tốt?” Cam Ninh có chút khó hiểu: “Có ý tứ gì?”

Hạ Tề nói: “Trước mắt trường quốc gia đã bị thừa tướng suất binh đánh hạ tới, Lưu Bàn trở về thấy loại tình huống này, tất nhiên phẫn nộ, hắn nhất định sẽ rối rắm Trường Sa chung quanh thành huyện binh lính, tập thể cùng thừa tướng chống lại, như thế quân địch binh lực phân tán, chúng ta nhưng một trận chiến mà định, nếu như bằng không, từng cái huyện thành từng cái huyện thành đi bình phục, không khỏi quá chậm trễ thời gian…… Hưng Bá tướng quân, chúng ta muốn bình phục chính là kinh nam bốn quận nơi, nếu là một chỗ một chỗ phá được, chỉ sợ là tốn thời gian không ít.”

Cam Ninh pha là kinh ngạc nhìn từ trên xuống dưới Hạ Tề, nói: “Tướng quân ánh mắt, thực độc sao! Ha ha, ghê gớm sao, hành! Liền chiếu ngươi nói làm!”

:.:

------oOo------

Chương 856: Man Vương sa ma kha

Nguồn: EbookTruyen.VN

/

Lưu Bàn bị Cam Ninh cùng Hạ Tề hai mặt mai phục, tổn thất thảm trọng, chỉ có thể suất lĩnh dưới trướng tàn binh bại tướng, bôn Trường Sa thành vội vàng lui lại.

Một đoàn người ngựa chật vật bất kham, ở lui lại trên đường lại đã chịu Kim Lăng quân truy kích, thỉnh thoảng bị quân địch tập kích quấy rối sau đó, không ngừng ở giảm bớt chiến lực.

Nhưng vô luận phía sau đã chịu nhiều ít tổn thất, Lưu Bàn cũng không dám dừng lại, dọc theo đường đi hoảng sợ giống như chó nhà có tang, khổ không nói nổi,

Rốt cuộc, Lưu Bàn rốt cuộc suất lĩnh tàn binh bại tướng đi tới Trường Sa dưới thành, hắn vội vàng lệnh lính liên lạc đến dưới thành cao giọng tiếng động lớn kêu.

“Mau mở cửa thành! Trên thành lâu! Mau mở cửa thành!”

Theo Kinh Châu quân lính liên lạc cao giọng hô quát, Trường Sa thành cửa thành trên lầu, lại có sĩ tốt thăm dò ra tới, nương cây đuốc xuống phía dưới nhìn xung quanh.

“Ai a? Hơn phân nửa đêm, ai ở kia quỷ kêu?”

Thành lâu hạ lính liên lạc cao giọng nói: “Mau mở cửa thành, là người một nhà!”

“Người một nhà? Người một nhà như thế nào chạy đến thành lâu đi xuống? Nói nữa, người một nhà là ai?”

Thành lâu hạ lính liên lạc nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Như thế nào cảm giác hôm nay trên thành lâu giá trị đêm binh lính cùng ngốc giống nhau…… Hỏi ra nói đều không phải tiếng người!

Lưu Bàn ở phía sau nghe lại tức lại giận, hắn cất bước tiến lên, đối với trên thành lâu binh lính cao giọng nói: “Nào như vậy nói nhảm nhiều! Ta là Lưu Bàn, chạy nhanh mở cửa! Lại ma kỉ, ta chém ngươi!”

Trên thành lâu binh lính nghi hoặc nói: “Lưu Bàn là ai a?”

“……”

Sau đó, lại thấy cửa thành trên lầu lại tới nữa hai cái binh lính, cùng cái kia kêu gọi thì thầm nói thầm một thời gian, sau đó mới vừa rồi hướng về phía dưới thành Lưu Bàn nói: “Phủ quân chớ trách, hắn là mới tới, không hiểu chuyện, chúng ta này liền khai thành! Ngài thỉnh chờ một chút.”

Lưu Bàn dùng tay xa xa chỉ chỉ đầu tường, cao quát: “Tốc tốc khai thành!”

Đầu tường thượng giờ phút này đã không có động tĩnh.

Liền ở Lưu Bàn ở dưới thành nôn nóng chờ đợi thời điểm, lại thấy tên kia lính liên lạc đột nhiên nói: “Phủ quân, nơi này làm như có trá!”

“Có trá?” Lưu Bàn nghi hoặc nhìn về phía hắn: “Chúng ta chính mình thành trì, như thế nào có trá?”

“Thành thượng sĩ tốt, như thế nào không đối khẩu lệnh liền phải cấp chúng ta khai thành? Nơi này rõ ràng có trá!”

Lưu Bàn nghe vậy, tức khắc sửng sốt.

Đúng vậy, tam quân khai thành thả người, là yêu cầu khẩu lệnh!

Hắn lược một trầm tư, vội vàng nói: “Không tốt! Mau bỏ đi, mau bỏ đi! Rời đi cửa thành bên cạnh!”

Liền ở hắn binh mã về phía sau phương triệt hồi thời điểm, thành lâu phía trên một trận mưa tên gào thét hướng Lưu Bàn bắn tới, mà cùng lúc đó, Trường Sa thành cửa thành chậm rãi mở ra, từ giữa chạy băng băng ra một chi binh mã, cầm đầu chiến tướng, chính là Từ Thịnh.

Từ Thịnh cũng không vô nghĩa, trực tiếp liền chỉ huy thủ hạ binh mã, hướng về Lưu Bàn quân xung phong liều chết qua đi.

Mà tường thành phía trên, Đào Thương còn lại là xuất hiện.

Hắn cười ha hả nhìn phía dưới những cái đó Kinh Châu quân sĩ binh, cao giọng nói: “Lưu phủ quân, nếu đã đã trở lại, vì sao không vào thành tới ngồi ngồi? Liền như vậy đi rồi, đào mỗ trong lòng không khỏi băn khoăn.”

Lưu Bàn ở loạn chiến trung tựa hồ là nghe được Đào Thương kêu gọi, hắn có tâm phải về quá thân tới cùng Đào Thương hảo hảo lý luận một chút, vấn đề là trước mắt Từ Thịnh thế công phi thường mãnh, hơn nữa Cam Ninh đám người quân đội cũng lập tức liền phải tới rồi, Lưu Bàn thật sự là không có thời gian cũng không có tâm tình cùng đầu tường thượng Đào Thương cãi nhau.

Lưu Bàn cũng xác thật là vũ dũng phi thường, đối mặt loại tình huống này, Kim Lăng quân cư nhiên cũng không có lưu lại hắn, làm hắn giết ra một cái thông lộ sau chạy trốn.

Đương nhiên, này giữa cũng có nhất định khách quan nguyên nhân, rốt cuộc Đào Thương lúc này đây mang đến, trên cơ bản đều là Kim Lăng thuỷ quân, nếu là đổi thành đi theo nam chinh bắc chiến bước kỵ, chỉ sợ Lưu Bàn muốn chạy cũng là không có cách nào.

Bất quá Lưu Bàn đối với Đào Thương tới nói, cũng không phải như vậy quan trọng, mấu chốt là Trường Sa thành tới tay, chuyện này làm hắn phi thường vui vẻ.

Bực này với chính là ở Kinh Châu nam bộ đứng vững gót chân.

Binh mã tiến vào chiếm giữ tới rồi Trường Sa thành lúc sau, Hạ Tề ngay sau đó phương hướng hắn báo cáo tình hình chiến đấu, cũng hướng Đào Thương trần thuật ý nghĩ của chính mình.

Nghe xong Hạ Tề nói, nhưng làm Lưu Bàn đi trước, sau đó thừa hắn tập kết Trường Sa quận quanh thân muốn phản kháng bên ta Kinh Châu quân sự, Đào Thương cho Hạ Tề độ cao đánh giá.

Kể từ đó, xác thật là có thể đại biên độ giảm bớt bên ta bình định Kinh Châu nam bộ thời gian.

Nhưng là, sự thật cũng không đều là như ý, có chút thời điểm, biến hóa xa so kế hoạch muốn mau.

Liền ở Đào Thương chờ đợi Lưu Bàn tập kết Kinh Châu nam bộ binh mã, tiến đến cùng hắn quyết một sống mái thời điểm, lại được đến giáo sự phủ giáo sự tình báo, nói là Lưu Bị kia mặt tuy rằng đang ở cực lực cố thủ Giang Lăng thành, ngăn cản Tương Dương Kim Lăng quân chủ lực, nhưng lại cũng âm thầm phái ra Bàng Thống cùng Trương Phi đám người, suất lĩnh một chi quân yểm trợ, theo Giang Lăng thủy lộ âm thầm đi trước Kinh Châu nam bộ.

Ở biết được Bàng Thống đến kinh nam lúc sau, Đào Thương liền lập tức đánh mất chờ đợi Lưu Bàn ý tưởng, thứ nhất Lưu Bàn liền tính là tập kết binh mã, Bàng Thống một khi tới, cũng sẽ không cho phép hắn tới công kích chính mình, thứ hai Trường Sa hiện nay bị bên ta phá được, Bàng Thống nếu là tiến đến kinh nam, chuyện thứ nhất tất nhiên chính là muốn trước để võ lăng, dùng để làm gốc theo cùng bên ta giằng co.

Nếu Bàng Thống thật sự đến võ lăng, kia sa ma kha chỉ sợ liền nguy hiểm, lập tức chính yếu sự tình, chính là muốn cùng sa ma kha sẽ

cùng.

Sa ma kha binh lực nhưng thật ra không quan trọng, chủ yếu là Đào Thương yêu cầu hắn quân nhu.

Nhưng là, liền ở Đào Thương muốn phái người đi võ lăng thúc giục sa ma kha thời điểm, sa ma kha binh mã thế nhưng tạm giam quân nhu đã đến Trường Sa chi cảnh.

Đào Thương nghe được tin tức này lúc sau, phi thường kinh ngạc.

Nhưng thực mau, hắn liền minh bạch sa ma kha ý đồ.

So với chính mình ham sa ma kha về điểm này quân nhu tới nói, sa ma kha đối với Đào Thương hứa hẹn cho chính mình vài thứ kia càng vì coi trọng.

Phải biết rằng, Hán triều sắc phong cho hắn hồ vương chi vị, muối, chiến mã, sang năm lúa nước loại, đối với hắn tới nói, đều là vô cùng trân quý đồ vật.

Đối với sa ma kha tới giảng, chỉ cần hắn bắt được mấy thứ này, Bàng Thống ở võ lăng chính là suất binh đem hắn hang ổ bưng đều không sao cả.

Trường Sa thành phòng nghị sự nội, Đào Thương tiếp kiến rồi vị này tiếng tăm lừng lẫy năm khê động hồ vương.

Sa ma kha diện mạo, hình dung như thế nào đâu.

Rất độc đáo, không rất giống người, chợt vừa thấy có điểm như là thứ gì thành tinh giống nhau.

Có điểm như là phim truyền hình lão bản Tây Du Ký trung kim giác Đại vương.

“Mạt tướng sa ma kha gặp qua thừa tướng!”

Đào Thương duỗi tay thỉnh sa ma kha ngồi ở một bên, sau đó đánh giá cẩn thận hắn mặt.

Đỏ đậm đôi mắt, giống như được bệnh đau mắt giống nhau, lược hiện đen tối sắc mặt, giống như cái chảo giống nhau, nhìn thực…… Ghê tởm buồn nôn.

Sa ma kha tựa hồ chú ý tới Đào Thương ở nhìn chằm chằm vào hắn xem, ngay sau đó nói: “Đào thừa tướng, ngài đây là đang làm gì?”

Đào Thương nghe vậy vừa tỉnh, trong lòng thầm khen chính mình có điểm không đạo nghĩa, nào có như vậy lần đầu tiên gặp người gia liền như vậy nhìn chằm chằm đối phương xem, nhiều không lễ phép.

Dù sao cũng là một cái chiến tuyến thượng chiến hữu, nếu là bởi vì điểm này sự bị thương hòa khí…… Chẳng phải quá không địa đạo?

Vẫn là thổi hai câu ngưu bức, giảm bớt một chút xấu hổ không khí mới là.

“Thật không dám dấu diếm, đào mỗ chưa từng có gặp qua sa tướng quân như vậy oai hùng nam tử, cho nên nhiều xem xét vài lần, còn thỉnh sa tướng quân chớ trách.”

Sa ma kha đương nhiên sẽ không trách hắn.

Chỉ thấy hắn cười ha ha, nói: “Việc nhỏ, việc nhỏ! Cũng không trách thừa tướng kinh ngạc, mạt tướng từ khi sinh hạ tới, chính là tộc của ta đệ nhất mỹ nam, thừa tướng nếu là vui xem, liền cứ việc nhìn cái đủ, không cần ngượng ngùng.”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 857: tái chiến Bàng Thống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương vốn tưởng rằng chính mình thổi hai câu da trâu còn chưa tính, không thành tưởng sa ma kha thằng nhãi này càng là không biết xấu hổ, da trâu thổi trời cao.

Năm khê Man tộc đệ nhất mỹ nam tử? Lời này hắn là như thế nào không biết xấu hổ nói ra?

Nếu không có xem ở hiện tại chính mình rất yêu cầu hắn phân thượng, Đào Thương thế nào cũng phải làm Cam Ninh thế chính mình trừu hắn 50 roi.

Đến nỗi trừu roi nguyên nhân……

Cố ý ghê tởm đương triều thừa tướng, xem như cái tội danh gì?

Trong lòng hận không thể đem sa ma kha một chân đá ra môn đi, nhưng vì đại cục suy nghĩ, Đào Thương vẫn là tận lực nghẹn lại tưởng phun cảm giác, miễn cưỡng hướng sa ma kha cười cười.

“Sa tướng quân như thế trượng nghĩa, đào mỗ vô cùng cảm kích, có thể may mắn kiến thức tướng quân như vậy tuấn lãng dung nhan, quả thật là đào mỗ tam sinh chi phúc.”

Sa ma kha bị Đào Thương nói vui vẻ ra mặt: “Thừa tướng nếu là thích, kia mạt tướng tối nay không ngại ở tại này, mạt tướng mô phỏng các ngươi người Hán, chúng ta ngủ chung một giường! Mạt tướng làm thừa tướng tối nay nhìn cái đủ.”

Đào Thương trong lòng bôn quá một vạn thất thảo nê mã.

Còn ngủ chung một giường?

Huynh đệ ngươi là nghĩ như thế nào nói?

Đào Thương khô cằn cười cười, nói: “Chúng ta đều là người một nhà, thật cũng không cần như thế khách khí…… Đào mỗ về sau có rất nhiều cơ hội bộ mặt ngươi dung nhan.”

Sa ma kha thật cũng không phải như vậy tự luyến không được, thấy Đào Thương không nghĩ ở cái này đề tài thượng tiếp tục tham thảo, hắn liền đối với thừa tướng nói: “Thừa tướng, mạt tướng lần này vì thừa tướng mang đến 5000 hộc lương thực, Nam Hương trái cây hai ngàn gánh, còn có thảo làm bao nhiêu, đủ có thể làm thừa tướng đại quân chống đỡ đến chiến sự kết thúc!”

Đào Thương nghe xong sa ma kha nói, phi thường vui vẻ, hắn vừa lòng hướng về phía sa ma kha gật gật đầu, nói: “Tướng quân thật là có tâm.”

Sa ma kha lại chắp tay nói: “Mạt tướng còn có một việc bẩm báo thừa tướng.”

“Chuyện gì?”

Sa ma kha nói: “Kinh Nam Sơn hiểm, rừng cây chót vót, hiện giờ thời tiết lại qua đầu mùa xuân, sợ là không bao lâu liền sẽ chướng khí tựa khởi, thừa tướng dưới trướng tướng sĩ, ngày xưa chưa từng ở kinh nam đãi quá, một khi tam quân tướng sĩ trung ôn, chỉ sợ sẽ tổn thất không nhỏ, việc này còn cần cẩn thận.”

Đào Thương nghe vậy nhíu nhíu mày.

Cùng thiên nhiên so sánh với, nhân loại thực lực quá mức với yếu ớt, một khi lây dính thượng chướng khí bệnh tật, liền tính là trăm vạn đại quân, sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh sập.

Sa ma kha lúc này nói, thật đúng là chính là một kiện sự tình khẩn yếu.

Đào Thương nhìn về phía sa ma kha, nói: “Tướng quân nếu có thể nói ra lời này, nghĩ đến liền nhất định sẽ có biện pháp giúp ta dự phòng chướng khí, có phải hay không?”

Sa ma kha ngay sau đó nói: “Không dối gạt thừa tướng, chúng ta năm khê người đối phó này ngày mùa hè độc chướng, nhưng thật ra hơi có chút tâm đắc, kỳ thật chỉ cần nhiều dự bị một ít núi rừng trung thảo dược, mỗi ngày làm tam quân tướng sĩ ngao nấu vì canh, một ngày phục uống một chén lớn, liền có thể bách độc bất xâm!”

Đào Thương nghe vậy cười.

Còn bách độc bất xâm đâu…… Còn không phải là có thể đề cao dự phòng sao, đề cao miễn dịch lực.

“Bất quá, đến tột cùng là lấy chút thảo dược có thể dự phòng độc chướng, trước mắt ta trong quân người lại không biết, việc này còn phải là dựa vào các ngươi năm khê quân tốt.”

Sa ma kha vỗ bộ ngực hướng Đào Thương bảo đảm nói: “Thừa tướng yên tâm, thải thảo dược sự tình, cứ việc bao ở mạt tướng trên người!”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu.

Lại thấy sa ma kha đột nhiên nói: “Thừa tướng, ngài thật sự không suy xét cùng mạt tướng ngủ chung một giường một đêm sao?”

Đào Thương sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Hắn sửng sốt một hồi lâu, mới vừa rồi thấp giọng nói: “Chuyện này, ta xem liền không có cái này tất yếu…… Tướng quân vẫn là lấy đại quân làm trọng, thế tam quân nhiều hơn thu thập thảo dược mới là.”

……

Sa ma kha thế Đào Thương đưa đi quân tư thời điểm, Bàng Thống suất lĩnh Trương Phi, cùng với còn lại Kinh Châu chiến tướng mười tên đến võ lăng quận.

Võ lăng quận quận thủ kim toàn tiếp đãi hắn.

Tới rồi võ lăng quận quận thủ phủ, Bàng Thống cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp dò hỏi kinh nam chiến sự tình huống.

Kim toàn làm việc cũng coi như là ra sức, hắn tuy rằng đang ở võ lăng quận, nhưng đối với Trường Sa chiến sự, lại hỏi thăm rõ ràng, không hề có để sót.

Kim toàn ngay sau đó đem Trường Sa chiến sự hướng Bàng Thống làm kỹ càng tỉ mỉ hội báo.

Biết được Trường Sa chủ thành thất thủ, Bàng Thống không khỏi lộ ra một tia ưu sầu thần sắc, hắn hỏi kim toàn nói: “Lưu Bàn hiện tại nơi nào?”

Kim toàn nói: “Lưu Bàn trước mắt đang ở Trường Sa thu nạp các huyện quận binh, ý đồ phản công Đào Thương, đoạt lại Trường Sa thành.”

“Quả thực hồ nháo, hắn nơi nào sẽ là Đào Thương đối thủ!” Bàng Thống giận này không tranh lắc lắc đầu, nói: “Lập tức phái người cầm ta quân lệnh đi trước Trường Sa, làm Lưu Bàn thu nạp các huyện binh mã sau, nhanh chóng triệt hướng sàn lăng cùng ta sẽ cùng, không thể vọng tặng binh mã.”

“Nặc, mạt tướng này liền lập tức phái người đi thông tri Lưu Bàn.”

Bàng Thống thật sâu hít một hơi, sau đó đánh giá kim toàn một hồi, nói: “Đào Thương tiến binh Trường Sa, tấn công Lưu Bàn, kim quận thủ có thể thấy rõ tình thế, không tùy ý xuất binh, bảo toàn binh lực, cố thủ võ lăng quận, quả thật có lâu dài kiến thức, đương trị một tán.”

Kim toàn nghe vậy, chua xót toét miệng.

Này nơi nào là hắn có thấy xa a, kia rõ ràng là Đào Thương tấn công Trường Sa quá nhanh, hắn này mặt căn bản là không kịp phản

ứng, thả liền tính là có thể phản ứng lại đây, hắn cũng thật là không dám đánh quá khứ.

Kim toàn không dám tiếp Bàng Thống cái này lời nói tra, ngay sau đó nói: “Tư Đồ, nhằm vào Đào Thương đại quân, mạt tướng nhưng thật ra có một cái biện pháp, có lẽ nhưng làm Đào Thương quân mã khó có thể xoay người, thất bại thảm hại.”

Bàng Thống nghi hoặc nhìn kim toàn.

Hắn biết kim toàn tổ tiên chính là danh thần kim ngày đê, bất quá nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ cũng không có kế thừa tổ tiên trí tuệ cùng năng lực, chẳng lẽ là ta nhìn lầm rồi hắn?

Bàng người nào đó đều tạm thời nghĩ không ra phá Đào Thương biện pháp, hắn cư nhiên nói có thể cho Đào Thương quân khó có thể xoay người?

Này có phải hay không có điểm quá chiêu cười?

“Kim quận thủ có cái gì ý tưởng, u u ka n sh u cứ nói đừng ngại.”

Kim toàn thấp giọng nói: “Võ lăng nơi, ngày xưa từng thuộc võ lăng man cướp lấy, vô luận là sửa chữa vẫn là thương mậu, trọng đại hán mặt khác châu quận đều kém rất nhiều, thả núi rừng rậm rạp, nhiều có độc trùng chướng khí, trong đó hảo phát bệnh khu vực, mạt tướng mấy năm nay đều cân nhắc rõ ràng nhi, trước mắt xuân thâm, đúng là khí độc thi đỗ thời tiết, nếu là chúng ta lợi dụng hảo, tưởng diệt Kim Lăng quân đều không phải là việc khó……”

Bàng Thống loát thưa thớt chòm râu, cẩn thận cân nhắc một hồi, nói: “Như thế cái biện pháp, chính là có chút thương thiên cùng đi?”

Kim toàn lắc đầu nói: “Ôn chướng chi với người, chính là thiên tai, lại phi, như thế nào vi phạm lẽ trời?”

“Ân, ngươi lời này, nhưng thật ra có như vậy vài phần đạo lý…… Đi, tìm một bộ da đồ tới, ngươi thả đem khí độc thi đỗ nơi họa với ta

xem!”

“Nặc!”

……

Ở Trường Sa chỉnh đốn và sắp đặt mấy ngày binh mã, Đào Thương liền bắt đầu thuỷ bộ đồng tiến, hướng về võ lăng quận xuất phát.

Kinh nam bốn quận, cùng Giang Hạ cùng với Nam Quận giáp giới, chính là võ lăng quận cùng Trường Sa quận, hiện giờ Trường Sa chủ thành đã là chính mình vật trong bàn tay, mà còn lại huyện thành thủ binh cũng bị Lưu Bàn rút cạn, muốn hoàn toàn bình định Trường Sa có thể nói dễ như trở bàn tay.

Nếu là lại bắt lấy võ lăng quận, kia Linh Lăng cùng Quế Dương quận hai mà chẳng khác nào bị Đào Thương cắt đứt cùng Nam Quận liên hệ, đến lúc đó liền tính chính mình không đi tấn công, Lưu Bị tay cũng không thể vượt qua hai quận nơi tiến hành chỉ huy, đến lúc đó không cần phái binh, chỉ cần phái người du thuyết, nhị quận cơ bản không cần động binh, liền nhưng lập hàng.

------oOo------

Chương 858: độc chướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Lăng quân trải qua Trường Sa, tiến vào tới rồi võ lăng quận địa giới.

Kinh nam địa khu phi thường quảng đại, cùng loại cùng Trường Sa quận cùng võ lăng quận như vậy địa phương, thứ nhất quận nơi nếu là đổi ở phương bắc, đều cơ hồ có thể theo kịp một cái châu lãnh thổ quốc gia.

Ở Đông Hán những năm cuối thời kỳ, Hán triều kinh tế khai phá khu vực đều là quay chung quanh Hoàng Hà lưu vực phát triển, biên khai phá trình độ tương đối so thấp.

Cùng loại với võ lăng như vậy địa phương, tuy rằng địa vực cực kỳ quảng đại, nhưng quận nội kinh tế cùng dân sinh khai phá thật sự là chẳng ra gì, rất nhiều địa phương vẫn là lấy bộ lạc hình thức tồn tại, có đôi khi một cái huyện thành khoảng cách một cái khác huyện thành chi gian cơ hồ không có gì giống dạng con đường, có địa phương, cấp Đào Thương cảm giác thậm chí cùng nhiệt đới rừng mưa không sai biệt lắm.

Phảng phất xuyên qua trở về viễn cổ giống nhau.

Từ Trường Sa khai hướng võ lăng này dọc theo đường đi, có thể nói là cực độ khó đi, dọc theo đường đi con đường lầy lội không nói, có địa phương đều nhìn không ra là con đường, dường như dã thú tranh ra tới lộ giống nhau.

Căn cứ thám báo thăm báo, Bàng Thống binh mã ban đầu từng tụ tập ở tác huyện, nhưng chờ Lưu Bàn suất lĩnh Trường Sa bại quân cùng hắn sẽ cùng lúc sau, Bàng Thống lại đem toàn bộ binh mã chuyển dời đến không 嶧 thành.

Đối với Đào Thương tới nói, ở võ lăng quận cướp lấy một thành một hồ, hoặc là số thành số huyện, thực sự không có bao lớn ý nghĩa.

Hiện tại chậm trễ chi cấp, chính là phải nghĩ biện pháp đánh bại Bàng Thống quân chủ lực, chỉ cần đánh bại Bàng Thống, muốn bình định võ lăng quận này đó tiểu phá huyện thành, đó chính là rất dễ dàng.

Nói cách khác, cho dù bắt lấy tới thành trì, cũng không có bao lớn ý nghĩa, Bàng Thống còn sẽ cướp lấy trở về, không phí quân lực.

Vấn đề là võ lăng quận địa vực tuy rằng đại, nhưng đạo lý sửa chữa thực sự không tốt, núi rừng lại nhiều, có vẻ thực lạc hậu, đại quân từ một chỗ trằn trọc đến một cái khác địa phương, xác thật là tương đương phiền toái.

Đương Đào Thương chờ một chúng, thật vất vả đến không 巃 thành thời điểm, rồi lại được đến tình báo, Bàng Thống binh mã đã di chuyển hướng nguyên lăng phương hướng đi.

Đào Thương rơi vào đường cùng, liền đồng tiền tam quân tấn công hạ không 巃 thành, sau đó ở trong thành đóng quân tiếp viện, nghỉ ngơi chỉnh đốn hai ngày lúc sau, liền hướng về nguyên lăng mà đi.

Mà khi Kim Lăng quân đến nguyên lăng lúc sau, lại phát hiện Bàng Thống binh mã ở hai ngày trước, lại từ nguyên lăng hướng địa phương khác dời đi.

Đương biết được tin tức này thời điểm, Kim Lăng quân Cam Ninh cái thứ nhất phẫn nộ rồi.

Này thủy tặc đầu lĩnh dùng đao hung hăng hướng về trên mặt đất một trát, táo bạo kêu gọi nói: “Bàng Thống cái này không biết xấu hổ xấu tặc, đại thật xa từ Nam Quận chạy tới kinh nam, lại liền cái đối mặt cũng không dám đánh, một hồi đông trốn một hồi tây trốn, này xem như cái gì đấu pháp? Thật thật nín thở chết lão tử cũng!”

Đào Thương cũng là bất đắc dĩ cười, nói: “Cái này Bàng Thống, nhiều ít có điểm du kích chiến da lông chi ý.”

Cam Ninh khó hiểu nhìn về phía hắn: “Cái gì là du kích chiến?”

Đào Thương trầm tư một chút, nói: “Du là đi, đánh là đánh, đại khái ý tứ, chính là bơi lội công kích, này tinh túy ở chỗ địch tiến ta lui, địch trú ta nhiễu, địch mệt ta đánh, địch lui ta truy.”

Cam Ninh chờ mắt to, cẩn thận cân nhắc một hồi, nói: “Vấn đề là, Bàng Thống hiện tại chính là địch tiến ta lui, khác những cái đó, cũng không gặp hắn có điều thi triển a?”

Đào Thương thở dài khẩu khí nói: “Cho nên, hắn chỉ là lãnh hội một ít thí mao mà thôi, cũng không bao lớn điểu dùng.”

Cam Ninh vội nói: “Nếu đối phương chỉ là thô thông da lông, kia y theo thừa tướng chi thấy, này trượng chúng ta nên như thế nào đánh mới là?”

“Tiếp tục thám thính đối phương vị trí, tiếp tục truy…… Cần thiết muốn cùng hắn quân chủ lực giao phong, bằng không này Kinh Châu nam bộ bình định xa xa không hẹn.”

Cam Ninh nghe vậy toét miệng, thở dài nói: “Này không cùng chưa nói giống nhau sao.”

……

Trải qua giáo sự phủ thám thính, Đào Thương đã biết Bàng Thống binh mã trước mắt chính triệt hướng kiềm Dương Thành.

Lại là một lần đường dài di chuyển a.

Đối mặt loại tình huống này, Đào Thương không có lựa chọn, chỉ có thể tiếp tục hướng kiềm dương xuất phát, này dọc theo đường đi, con đường như cũ lầy lội, nơi nơi đều là rừng cây, thường thường thậm chí còn có dã thú xuất hiện, tập kích Kim Lăng quân binh lính.

Nhưng thực hiển nhiên này đó mãnh thú tìm lầm đối tượng.

Kim Lăng quân binh lính một đám đều nghẹn một hơi đâu, bọn họ đem dã thú đương Kinh Châu quân đánh, nơi đi qua, hổ báo táng đảm, sài lang lui tránh, yêu ma quỷ quái tất cả đều lui tán, đào quân thành tiểu động vật vương quốc ác mộng.

Có căn cứ vào này, Đào Thương không thể không dọn ra khẩu hiệu, yêu cầu tam quân tướng sĩ lập tức đình chỉ loại này hành hạ đến chết hành vi, muốn yêu quý tự nhiên, bảo hộ hoang dại động vật.

Nhưng là, này đó chung quy chỉ là mặt ngoài khó khăn, nguy hiểm nhất cục diện, lại là từ một sĩ binh cả người bắt đầu trường hồng bệnh sởi xuất hiện bắt đầu……

Mới đầu, Chu Thái thủ hạ một người binh lính trên người bắt đầu trường bệnh sởi, cũng cả người phát ngứa, tam quân tướng sĩ trong lúc nhất thời không để trong lòng, cho nên không có đăng báo.

Nhưng là tùy theo mà đến, là này hồng chẩn bắt đầu đại diện tích ở Đào Thương trong quân tản mở ra, hơn nữa được hồng bệnh sởi người bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng, chẳng những cả người phát ngứa, thả còn bạn có một ít sốt cao bệnh trạng, rất nhiều người đã xuất hiện không thể hành quân trạng thái.

Đương tin tức truyền tới Đào Thương nơi đó thời điểm, Đào Thương biết sự tình không ổn.

Này có lẽ chính là sa ma kha lúc trước cùng chính mình theo như lời khí độc…… Đổi thành hắn lý giải, chính là bệnh truyền nhiễm.

Căn cứ y quan hội báo, hiện nay tam quân tướng sĩ sở cảm nhiễm độc chướng nhưng thật ra không đến mức muốn mạng người, nhưng là lại nghiêm trọng ảnh hưởng tam quân sĩ khí cùng trạng thái, rất nhiều binh lính đã xảy ra sốt cao tình huống, đừng nói là hành quân, ngay cả đều đứng không yên.

Rơi vào đường cùng, Đào Thương lập tức yêu cầu tam quân tại chỗ dựng trại đóng quân, cũng áp dụng cách ly thi thố, đem binh lính bình thường cùng giống nhau binh lính hết thảy tách ra an trại, tam quân trong vòng ấn lệnh dùng tùy thân quần áo chế tác thành giản dị lâm thời tính khẩu trang, tại chỗ đợi mệnh, không được thiện động.

Như thế vội vã xử lý phương thức, tuy rằng làm bị bệnh sĩ tốt số lượng có điều giảm bớt, nhưng như cũ không thể ngăn cản nhiễm bệnh binh lính tăng nhiều, hơn nữa Đào Thương đối mặt tạm thời không thể khởi hành tình huống, trong lúc nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

……

Không mấy ngày sau, tin tức liền bị kiềm dương Bàng Thống dò xét được.

Bàng Thống được nghe lúc sau, tức khắc vui mừng quá đỗi.

“Kim quận thủ này nhất chiêu, quả nhiên là cao minh! Đào Thương lại có bản lĩnh, nhưng ở độc chướng trước mặt, lại có thể như thế nào? Hiện giờ hắn tam quân đã không thành hình, liền hành quân đều khó, chỉ có thể lưu tại tại chỗ ngồi chờ chết.”

Kim toàn chắp tay nói: “Võ Lăng Sơn trong rừng độc chướng tuy độ, lại không đến người chết, giống nhau bị bệnh giả hai tháng trong vòng, thân thể liền có thể tự lành.”

Bàng Thống nghe vậy nói: “Nói như thế tới, ta còn phải ở hai tháng trong vòng, nhanh chóng tiến công Đào Thương?”

“Thả không nóng nảy.” Kim toàn chậm rì rì hướng về Bàng Thống gián ngôn, một bộ chí tại tất đắc chi sắc: “Trung độc chướng giả, ở võ lăng giống nhau đều là một cái thôn xóm, cũng hoặc là một đình, giống nhau một người được, cư trú gần cũng nhất định phải chi, ta liêu ở hai mươi ngày đến một tháng trong vòng, Đào Thương trong quân hoạn độc chướng giả tất nhiên có thể đạt tới đến một nửa, sau đó hai tháng sau, mới vừa rồi tự lành, như thế chúng ta véo đúng

giờ ngày, đãi hai mươi ngày sau, lại bắt đầu hướng Đào Thương tiến quân, tất nhưng được việc.”

Bàng Thống bừng tỉnh mà ngộ, lại nói: “Bất quá ta không rõ, chướng tật nếu có thể làm đào quân được với, ta quân vì sao không được?”

Kim toàn cười nói: “Đây là kinh nghiệm, cũng đều là mệt ta võ lăng trong quân lão tốt dẫn đường, nghe nói này độc chướng chi khí khởi với rừng rậm, mùa xuân lúc sau ở ẩm ướt nơi tính dễ nổ tối cao, chúng ta dời đi tam quân trong khoảng thời gian này, mạt tướng vẫn luôn làm trong quân lão tốt làm dẫn đường, tận lực tránh đi độc chướng dễ phát nơi, bọn họ đều là ở võ lăng lăn lê bò lết cả đời người, cái gì chưa thấy qua? Mỗi năm bọn họ đều là như vậy lại đây, độc chướng cả đời này cũng không biết được bao nhiêu lần, tự nhiên là có kinh nghiệm thực! Phi Kim Lăng quân có khả năng cập a.”

Bàng Thống nghe vậy, lúc này mới bừng tỉnh mà ngộ.

Liền ở ngay lúc này, lại có binh lính tiến đến bẩm báo, nói là Trương Phi yêu cầu thấy.

Đề cử đô thị đại thần lão thi sách mới:

------oOo------

Chương 859: Trương Phi tâm tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàng Thống tuy rằng là Trương Phi thượng cấp, nhưng Trương Phi lại là Lưu Bị Tam đệ, liền hướng về phía này phân quan hệ, Bàng Thống cũng không thể không cho Trương Phi mặt mũi, cho dù là hiện tại kim toàn đang ở cùng chính mình mật nghị sự tình, Bàng Thống cũng không thể không thấy hắn.

Bàng Thống phân phó tên kia sĩ tốt nói: “Đi thôi, thỉnh Dực Đức tướng quân tiến vào.”

Không bao lâu, liền thấy Trương Phi ngẩng đầu mà bước đi vào thính đường.

“Mạt tướng gặp qua bàng Tư Đồ.” Trương Phi cung kính có lễ hướng về phía Bàng Thống làm thi lễ.

Bàng Thống ý bảo Trương Phi ngồi xuống, hỏi: “Dực Đức tới đây chuyện gì?”

Trương Phi người này là cái ngay thẳng người, cũng không vô nghĩa, hắn trực tiếp đối Bàng Thống nói: “Tư Đồ, nghe nói Đào Thương đại quân ở tới rồi kiềm dương trên đường cư nhiên nghỉ binh, mấy ngày chưa từng về phía trước, y theo mạt tướng suy đoán, nghĩ đến Đào Thương tất nhiên là đã chịu cái gì trở ngại, bằng không không đến mức như thế, y mạt tướng đoạn chi, Đào Thương nghĩ đến là cạn lương thực.”

Bàng Thống nghe vậy lộ ra một tia ý cười.

Trương Phi nhìn rất lỗ mãng, nhưng kỳ thật trong ngực vẫn là rất có vài phần thao lược, tuy rằng hắn không có đoán trúng Đào Thương

đình quân không trước chân chính nguyên nhân, nhưng lại cũng có thể nhìn ra Đào Thương lần này đình quân giữa, xác thật là có giấu không thỏa đáng chỗ, này phân nhãn lực thực sự là đáng giá khen.

Bàng Thống cười nói: “Dực Đức đoán không sai, Đào Thương lần này đình quân không trước, xác thật là đã chịu trở ngại, bất quá lại không phải cạn lương thực, hơn nữa trước mắt, cũng không phải chúng ta tiến binh tốt nhất thời cơ.”

Trương Phi nghe vậy sửng sốt: “Nghe Tư Đồ ý tứ này, Đào Thương lần này đình quân không trước, nghĩ đến là cùng ngươi có chút quan hệ?”

Bàng Thống nghiêm túc gật gật đầu, nói: “Việc này thật đúng là chính là cùng ta có chút quan hệ, Dực Đức công muốn nghe sao?”

Trương Phi tự nhiên là có hứng thú, lập tức liền hướng Bàng Thống thỉnh giáo.

Bàng Thống cũng không hàm hồ, đem sự tình tiền căn hậu quả một năm một mười nói cho Trương Phi.

Mà Bàng Thống bên cạnh, hướng hắn dâng ra này mưu kim toàn, còn lại là kiêu ngạo dựng thẳng bộ ngực.

Bất quá Trương Phi tựa hồ không có giống là Bàng Thống tưởng cao hứng như vậy, hắn ngược lại là vẻ mặt âm trầm, sắc mặt biến thật không đẹp.

Đương nhiên, hắn mặt vốn dĩ chính là phi thường hắc, giờ phút này cho dù biến phi thường âm trầm, cũng không phải đặc biệt rõ ràng.

Lấy Bàng Thống trí lực, tự nhiên là sẽ không nhìn không ra Trương Phi cảm xúc thượng biến hóa.

“Dực Đức, ngươi làm sao vậy?”

Trương Phi nghiêm mặt, chắp tay nói: “Bàng Tư Đồ, ta đại ca làm người xử sự, luôn luôn này đây nhân nghĩa vì trước, Tư Đồ dùng

loại này bỉ ổi thời điểm, hại bỉ quân, không khỏi có chút quá ti tiện đi?”

Thốt ra lời này ra tới, Bàng Thống không cao hứng: “Dực Đức lời này từ đâu mà nói lên? Bàng mỗ ta như thế nào liền ti tiện?”

Trương Phi lời lẽ chính đáng nói: “Ngươi như vậy hành động, cùng hạ độc có gì khác nhau?”

“Hạ độc?” Bàng Thống không khỏi bị khí cười: “Ta quân bất quá là đem bỉ quân dẫn vào khí độc nơi, đâu ra hạ độc vừa nói? Này khí độc chính là Thiên Đạo cho phép, cùng ta lại có quan hệ gì? Nói nữa, Đào Thương quân chính mình nguyện ý chạy đi nơi đâu, cùng ta lại có quan hệ gì? Chẳng lẽ bàng mỗ còn chuyên môn làm thư nói cho hắn, đừng vội hướng khí độc chỗ đi không thành?”

Trương Phi há miệng thở dốc, tựa hồ là tìm không ra cái gì phản bác ngôn ngữ.

Bàng Thống tiếp tục nói: “Nói nữa, ngươi rời đi Giang Lăng là lúc, ngươi huynh trưởng phân phó ngươi cực tới? Huyền Đức công làm ngươi nghe ta nói, nhưng ngươi đâu? Cư nhiên trước mặt mọi người chất vấn ta! Ngươi có ý tứ gì?”

Kim toàn ở một bên thấp giọng ho khan một chút, nói: “Tư Đồ, theo ta một người nhi ở đây, cũng không xem như trước mặt mọi người……”

Bàng Thống không để ý đến hắn, chỉ là tiếp tục phê bình Trương Phi.

“Bàng mỗ một lòng thiết mưu, muốn đánh bại đào quân, vì chính là cái gì? Vì ai? Bảo ai? Tướng quân như thế chất vấn cùng ta, ta xem ta quay đầu lại dứt khoát hướng Huyền Đức công đọc diễn văn tính!”

Bàng Thống trong lòng cũng là có chút khí bất quá, chính mình tốt xấu cũng là đương thời anh tài, thế nhân kính ngưỡng, nhưng Lưu

Bị này hai cái đệ đệ, các không lấy chính mình đương hồi sự, luôn là cũng không có việc gì cho chính mình sắc mặt xem, hàm dưỡng tái hảo người cũng chịu không nổi a.

Hắn họ bàng cũng không nợ bọn họ tam huynh đệ!

Ta chính là danh sĩ! Thảo!

Luận cập tài ăn nói, Trương Phi tự nhiên xa xa không phải Bàng Thống đối thủ, bị Bàng Thống này một phen trách móc, nửa ngày liền cái rắm cũng không thả ra.

Không bao lâu, lại thấy Trương Phi đứng lên, đối Bàng Thống nói: “Là mạt tướng sai rồi, nói năng vô lễ, còn thỉnh Tư Đồ không cần hướng trong lòng đi.”

Bàng Thống nhướng mắt bạch.

Hắn thầm nghĩ ta nếu là cùng ngươi cùng Quan Vũ người như vậy chấp nhặt, đã sớm bị tức chết 800 biến, còn có thể đỉnh đến hiện tại?

Hắn cũng không phải người nhỏ mọn, ngay sau đó lược qua này một lời nói tra.

“Tính, việc này như vậy bóc quá, sau này cũng không nhắc lại, ngươi thả chuẩn bị binh mã, ngày sau hướng dời Lăng Thành một chuyến, theo kim thái thú nói, nơi đó chồng chất dời Lăng Thành không ít lương thảo, tướng quân suất lĩnh 3000 người, đem lương thảo khuân vác tới, dùng để ngày sau chi dùng.”

Lấy Trương Phi thân phận, như là khuân vác lương thảo như vậy sống, tự nhiên là không nên từ hắn tự thân xuất mã, nhưng Bàng Thống hôm nay cử chỉ, chính là vì cho hắn một cái khiển trách, Trương Phi lại cũng là không thể không đáp ứng.

……

Ngày kế, Trương Phi liền suất lĩnh 3000 người sao ra khỏi thành.

Tuy rằng hắn làm Bàng Thống một trận trách móc, nói xin lỗi nói, nhưng hắn trong lòng thực sự là không quá chịu phục.

Hắn bản tính vẫn là tương đối ngay thẳng, luôn là cảm thấy Bàng Thống loại này phương pháp cùng hạ độc vô dị, có chút tiểu nhân chi ngại, bởi vậy trong lòng tràn ngập mâu thuẫn.

Nhưng nhớ tới lâm thịnh hành, Lưu Bị phân phó cho hắn nói, Trương Phi khẩu khí này phải chính mình hướng trong bụng nuốt.

Bằng tâm mà nói, Trương Phi cảm thấy chính mình rất ủy khuất.

Binh mã tới rồi dời lăng, đem lương thực lấy ra lúc sau, Trương Phi liền bắt đầu hồi quân.

Hành đến nửa đường, Trương Phi càng muốn việc này càng cảm thấy nín thở, vì thế liền tiếp đón chính mình thân vệ quân.

“Cấp yêm đem rượu lấy tới!”

Thân vệ quân nghe vậy tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn do dự sau một lúc lâu mới vừa rồi nói: “Trương tướng quân, cái kia…… Ngài ở lâm hành thời điểm, không phải đáp ứng Phiêu Kị tướng quân, lần này xuất chinh không uống rượu sao?”

Trương Phi hừ một hừ, nói: “Kia đến là phân khi nào, bản tướng quân hiện tại trong lòng buồn bực! Uống rượu giải sầu, nếu là không uống, phải bị sống sờ sờ nghẹn chết.”

Kia thân vệ binh lính do dự nói: “Chính là, com nếu là cái dạng này lời nói, quay đầu lại làm Phiêu Kị tướng quân biết, chẳng phải là đến trách phạt với ngài?”

Trương Phi đôi mắt trừng: “Ngươi nếu là lại cọ xát, tin hay không yêm hiện tại liền trừu ngươi roi?”

Dứt lời, liền thấy hắn đứng dậy, cầm lấy bên cạnh trên giá roi ngựa.

Kia thân vệ quân không dám đại ý, vội vàng chạy ra lều trại.

“Lại đem giáo úy trở lên võ tướng gọi tới, làm cho bọn họ cùng yêm vừa uống!” Trương Phi hướng về phía kia thân vệ quân chạy trối chết thân ảnh cao giọng quát.

……

Không thể không nói Lưu Bị vẫn là cực kỳ anh minh, hắn không cho Trương Phi uống rượu tự nhiên là có hắn lý do.

Trương Phi người này ngày thường nhiều ít còn hảo, này vừa uống rượu, căn bản là không giống như là cá nhân.

Hoàn toàn đại biến thân!

Hơn nữa vẫn là phùng uống tất nhiều.

Nhất đáng giận chính là thằng nhãi này còn không uống độc rượu, đến làm nhất bang người bồi uống.

Trước mắt cái này tình huống liền có chút không chịu khống chế.

Trương Phi cùng một chúng phó tướng giáo úy, ở trong trướng thoải mái chè chén, chúng tướng đều là lướt qua tắc ngăn, nhưng Trương Phi chính mình trong lòng lại không một chút bức số, lăng sinh sôi cho chính mình rót nhiều.

“Uống! Đều cấp yêm, yêm…… Yêm uống!” Trương Phi say khướt đánh rượu cách, một bên uống một bên hạ mệnh lệnh: “” Uống xong lúc sau, đều cùng, cùng…… Cùng yêm đánh đào, Đào Thương đi!”

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, không khỏi khe núi không nói gì.

:.:

------oOo------

Chương 860: say rượu song hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi bắt đầu chơi rượu điên rồi!

Soái trướng trong vòng, đây là sở hữu bồi rượu tướng lãnh trước tiên ý tưởng.

Còn uống xong rượu đánh Đào Thương?

Liền ngươi hiện tại này phúc hùng dạng, chỉ sợ là đưa qua đi cho người khác đánh đi?

Phó tướng vương luân đứng lên, đối Trương Phi chắp tay nói: “Tướng quân say, thế nhưng nói lời say, chúng ta hôm nay này rượu cũng là uống không sai biệt lắm, mạt tướng đề nghị, không ngại dừng ở đây, như thế nào?”

Trương Phi quái mắt vừa lật, say khướt nói: “Ngươi, ngươi nói ai uống say?”

Vương luân nghe vậy không khỏi sửng sốt, tiếp theo vội bồi cười nói: “Là mạt tướng nói sai lời nói. Không phải tướng quân uống say, là mạt tướng uống say, mạt tướng cấp tướng quân bồi tội, còn thỉnh tướng quân bao dung.”

“Đã, nếu —— uống say, kia vì, vì sao liền không uống?”

Vương luân có điểm không lộng minh bạch trương nói trung chi ý.

“Trương tướng quân, mạt tướng nếu đều đã uống say, kia tự nhiên là không nên uống nữa nha.”

“Phi! Không đúng! Nạo loại!” Trương Phi đánh rượu cách thổn thức nói: “Nếu uống, uống say, vậy nói, thuyết minh uống rượu bản lĩnh còn không tới nhà, liền, liền không ứng, hẳn là không uống! Nhiều hơn, luyện luyện tập!”

Vương ngơ ngốc nhìn hắn: “Này ngoạn ý còn có luyện đâu?”

“Đương, đương nhiên! Uống như vậy điểm liền, liền say, không luyện như, như thế nào hành?” Dứt lời, liền thấy Trương Phi quay đầu nhìn về phía bên người hộ vệ quân nói: “Đều, đều phái người đoan rượu đi lên, cấp, cho bọn hắn mỗi người một vò rượu, yêm, yêm nhìn bọn họ uống, không uống hết không được! Trừu roi!”

Trong trướng chúng tướng nghe vậy đều là kêu khổ, sôi nổi đứng dậy hướng Trương Phi xin tha.

Trương Phi trở lại chỗ ngồi bên cạnh, cầm lấy roi ngựa tử, say khướt hướng về bọn họ lắc lắc.

Chúng tướng vừa thấy này tình hình, tức khắc biết không uống không được.

Này nhưng khen ngược, bởi vì một đốn rượu, hôm nay xem như hoàn toàn thua tại này.

Cũng quái Bàng Thống, nhàn không có việc gì thế nào cũng phải trừng phạt Trương Phi, làm hắn tới vận cái gì lương thực.

Vốn dĩ Trương Phi trong quân là không có rượu, kết quả đi trước dời Lăng Thành khuân vác lương thực, ở dời lăng lộng hai đại xe ngựa rượu, không ai dám quản, cũng không ai có thể quản hắn.

Lần này tử, mọi người chính là tao ương.

Không bao lâu, mỗi người một cái bình lớn rượu bị bọn lính bưng đi lên, chúng tướng ở Trương Phi khán hộ dưới, “Ừng ực ừng ực” đem vò rượu trung rượu đều uống xong, có người đương trường liền oa

oa chi phun, làm cho toàn bộ lều trại nội đều là một cổ khó nghe thả gay mũi hương vị.

Này một vò rượu xuống bụng, này đó chiến tướng giáo úy, trên cơ bản liền không có một người bình thường.

Tuy rằng không giống như là Trương Phi như vậy chơi rượu điên, nhưng bọn hắn một đám cũng đều là mơ mơ màng màng, thật nhiều người đã mất đi ý thức, trạm đều đứng không vững đương.

Uống đến loại trình độ này, kỳ thật cũng chính là không sai biệt lắm, nhưng Trương Phi thực hiển nhiên rượu điên còn không có chơi đủ.

“Hảo, thực hảo! Một vò rượu đều uống xong đi, thuyết minh các ngươi thực cấp bổn, bản tướng quân mặt, mặt mũi, một khi đã như vậy, bản tướng quân hôm nay liền không trách phạt các ngươi…… Người tới, truyền yêm quân lệnh, tam quân suốt đêm xuất phát, hướng Kim Lăng quân doanh xuất phát, bổn sắp sửa đêm tập Đào Thương đại doanh!”

Dời Lăng Thành ly Đào Thương hiện nay sở đóng quân doanh trại quân đội cũng không xa, chỉ có hơn mười dặm khoảng cách.

Nhưng là Trương Phi như vậy vừa hạ lệnh, có một ít mơ hồ còn vẫn duy trì điểm thần chí các tướng quân lại là luống cuống!

Này không phải nói giỡn đâu sao?

Chính ngươi giữ cửa nhốt lại, chúng ta những người này như thế nào chơi như thế nào nháo đều không có việc gì, ngươi này uống xong rượu muốn suốt đêm chạy đến Đào Thương đại doanh đi nháo, này không phải chiêu chê cười đâu sao?

Vương luân choáng váng đầu hồ hồ, nhưng nhiều ít vẫn là vẫn duy trì một tia thanh tỉnh, hắn vội vàng hướng về phía Trương Phi chắp tay nói: “Khởi bẩm Trương tướng quân, chúng ta trước mắt chỉ có 3000 nhân mã, Đào Thương dưới trướng lại có mấy vạn chi chúng,

chính là thật sự đêm tập, chúng ta này phương nhân mã số lượng, chỉ sợ cũng là không đủ a.”

Trương Phi tuy rằng say, nhưng trong đầu còn nhớ rõ Bàng Thống lúc trước nói với hắn quá nói, hắn lặng lẽ một chút cười, nói: “Ngươi, ngươi biết cái gì? Hiện giờ đào, Đào Thương quân đều đã trúng độc chướng, nhất thời nửa, nửa khắc không thể hành quân, hắn dưới trướng tam quân tướng sĩ đã, đã là tự, ốc còn không mang nổi mình ốc, hiện tại đi kiếp hắn doanh trại, tất, tất vô đại, đại sự.”

Dứt lời, Trương Phi khoát tay, nói: “Liền tính là không, không thể đại thắng, nhưng bằng này 3000 nhân mã, tưởng, tưởng thăm minh bạch đào, Đào Thương kia mấy vạn quân binh hiện nay, tình huống, lại không có gì vấn đề…… Đừng vội ma kỉ, tẫn, cứ việc ấn yêm nói tới!”

Trên thực tế Trương Phi trong lòng đối với đánh trúng độc quân địch loại này hành vi là trơ trẽn, nhưng hắn nương men say như cũ muốn đi, cũng là tưởng thăm thăm Đào Thương hư thật.

……

Trương Phi binh mã ở một đám uống năm mê ba đạo tướng quân, giáo úy nhóm dẫn dắt hạ, thẳng đến Đào Thương đại doanh chạy mà đi.

Không bao lâu, lại thấy đi trước phái hướng phía trước tra xét một người thám báo vội vã đi vào Trương Phi trước mặt.

“Bẩm báo Trương tướng quân, phía trước phát hiện một chi binh mã, từ Tây Nam mặt mà đến, ly chúng ta không đến năm dặm xa.”

Trương Phi giờ phút này đầu choáng váng não trướng, nghe vậy đánh rượu cách nói: “Là, là nào lộ binh mã? Là đào, Đào Thương sao?”

Thám báo lắc đầu nói: “Nhìn dáng vẻ không giống, hình như là võ lăng quận ngươi võ lăng Man tộc quân sĩ.”

“Võ lăng, man, man?” Trương Phi đánh rượu cách lặp lại nói.

Hắn phía sau, vương luân vội nói: “Nếu không phải Đào Thương, kia việc này liền hảo giải quyết, kẻ hèn võ lăng bản địa man di mà thôi, chúng ta trực tiếp xung đột qua đi.”

“Hỗn trướng!” Trương Phi xoay tay lại cho vương luân một roi, cực không hài lòng nói: “Bất luận là người Hán, vẫn là, là Man tộc…… Cách ~~, toàn nãi ta Kinh Châu dân, dân chúng ~! Như thế nào, gì có thể khác nhau đối, đối đãi?”

Dứt lời, liền thấy Trương Phi hướng về phía vương luân nói: “Nhữ, nhữ suất lĩnh tam quân đợi mệnh, yêm, yêm lãnh người tiến lên đi xem.”

Trương Phi vốn chính là kẻ tài cao gan cũng lớn, thả hiện giờ còn uống say, càng là cái gì cũng không sợ, hơn nữa đối phương bất quá là võ lăng bản địa dân bản xứ, Trương Phi liền càng không đem bọn họ để ở trong lòng. com

Chưa từng tưởng, đối phương chủ tướng cũng lãnh người tiến đến điều tra.

Đối phương binh mã, đúng là năm khê man di sa ma kha, lần trước phụng Đào Thương chi lệnh tiến đến hái thuốc, hiện giờ đến thành công lớn, chính bôn Đào Thương doanh địa mà đi.

Sa ma kha lần này thu thập không ít trị liệu độc chướng thảo dược, cũng đủ tam quân tướng sĩ chi dùng, hơn nữa hắn cũng nghe nói Đào Thương binh mã trúng độc chướng, bởi vậy ám đạo lần này chính mình nhất định là lập hạ cái thế kỳ công.

Tưởng tượng đến sắp dễ như trở bàn tay hồ vương vương vị cùng rất nhiều chỗ tốt, sa ma kha liền nhạc tâm hoa nộ phóng.

Không biết chính mình đem dược liệu đưa đến sau, Đào Thương có thể hay không hứa hẹn cho chính mình càng nhiều chỗ tốt?

Lấy Đào thừa tướng quân tử tác phong, nghĩ đến nhất định là sẽ!

Tưởng tượng đến này, sa ma kha liền cao hứng, hắn thân là võ lăng man, ngày thường càng là không có gì ước thúc, lập tức liền đại bãi buổi tiệc, tại dã ngoại nướng BBQ, cùng thủ hạ man tướng môn bắt đầu…… Thoải mái chè chén.

Sa ma kha cũng là cái trong lòng không có sáu người, vừa uống lên không đủ, lại là đem chính mình cũng cấp uống cao.

Say rượu người phần lớn hưng phấn, sa ma kha uống xong rượu lúc sau, cũng không ngừng nghỉ nhi, màn đêm buông xuống liền yêu cầu tam quân suốt đêm khởi hành, đi trước Đào Thương doanh trại.

Cứ như vậy, hai bên liền ở nửa đường gặp phải.

Nếu là đổi thành ngày thường, sa ma kha nếu là gặp phải hán quân có lẽ đều đến tránh né đi, nhưng hôm nay hắn uống xong rượu dài quá gan hùm mật gấu, cư nhiên làm phía sau man đem trông giữ binh lính, chính mình còn lại là lãnh một đội nhân mã, tự mình đi lên dò hỏi.

:.:

------oOo------

Chương 861: dược đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sa ma kha cũng cùng Trương Phi giống nhau, uống say khướt, suất lĩnh một bộ phận binh lính đi trước điều tra Trương Phi tình huống.

Cứ như vậy, hai cái con ma men ở hai quân gặp nhau ngã rẽ ở giữa tương ngộ.

Trương Phi uống mơ mơ màng màng, ngồi trên lưng ngựa cẩn thận nhìn nơi xa sa ma kha, hắn đánh cái rượu cách, nghi hoặc nói: “Đây là nơi nào tới man hán, trường, lớn lên đây cũng là quá xấu!”

Dứt lời, liền thấy Trương Phi phóng ngựa chạy băng băng đến sa ma kha cách đó không xa, hắn say rượu lợi hại, giá mã trên đường thiếu chút nữa không ngã xuống đi xuống.

Hắn nâng lên trong tay Trượng Bát Xà Mâu, hư điểm hắn: “Ngươi, ngươi này sửu quỷ là cái nào Man tộc?”

Sa ma kha đừng nhìn là uống nhiều quá, nhưng trong đầu cũng không phải thật không minh bạch.

Hắn nhe răng nhếch miệng hướng trên mặt đất phỉ nhổ: “Chê cười! Lão, lão tử chính là võ lăng man đệ nhất tuấn nam tử, nhữ an dám, dám đối với bổn vương vô lễ! Ngươi, ngươi cũng không rải phao nước tiểu chiếu chiếu chính mình, lớn lên cùng bùn đen thu dường như, cũng dám nói ta xấu? Lão tử con mẹ nó tuấn tiếu đâu!”

Rất kỳ quái chính là, sa ma kha như vậy cùng Trương Phi nói chuyện, Trương Phi cư nhiên không có sinh khí, hắn chỉ là mắt say lờ đờ mông tùng đánh giá sa ma kha, hỏi: “Xem ngươi này ngốc dạng, uống lên đi?”

Sa ma kha mở ra bồn máu mồm to, cười ha ha vài tiếng: “Uống lên lại làm sao? Ngươi quản, quản lão tử?”

Trương Phi nhìn mắt say lờ đờ mông tùng sa ma kha, hắc nói: “Xem ngươi thằng nhãi này rất có tửu lượng, hôm nay liền cùng ngươi tỷ thí tỷ thí!”

……

Không bao lâu, lại thấy sa ma kha cùng Trương Phi hai con ma men ngồi ở tại chỗ, chi nổi lên một đống lửa trại, một người phủng một cái cái bình lớn, ngươi tới ta đi uống lên lên.

Mà bọn họ thân vệ quân còn lại là chia làm hai lộ đứng ở từng người một phương, các chà lau trên trán mồ hôi.

Còn tưởng rằng so cái gì, nguyên lai là so cái này.

Trương Phi ngửa đầu đem chỉnh cái bình uống rượu xong, nhạc nói: “Thống khoái, yêm lão Trương uống lên cả đời rượu, vẫn là lần đầu tiên gặp phải ngươi người như vậy, có thể cùng yêm uống chẳng phân biệt trên dưới người, ha ha ha, ngươi là võ lăng man thủ lĩnh đi, nào nhất tộc, kêu cực danh tới?”

Sa ma kha đánh rượu cách, xua tay nói: “Kẻ hèn tiện danh không đáng nhắc đến, hôm nay uống thống khoái, người Hán giữa, cũng ít có có thể uống ta uống đến loại trình độ này…… Cách, hôm nay liền dừng ở đây, ta còn có việc, chúng ta hôm sau lại có duyên phận, lại uống cái cao thấp không muộn!”

Trương Phi đánh rượu cách, nói: “Đã trễ thế này, ngươi lại là có chuyện gì cứ như vậy cấp?”

Sa ma kha nói: “Ngày xuân đã đến, võ lăng quận khí độc nổi lên bốn phía, bằng hữu của ta nhiễm khí độc, ta cố ý thu thập một ít dược liệu, chuẩn bị đưa hướng bằng hữu chỗ.”

Trương Phi nghe vậy sửng sốt, trầm mặc hơn nửa ngày không nói chuyện.

Không bao lâu, hắn ngẩng đầu nghi hoặc nhìn sa ma kha nói: “Ngươi hơn phân nửa đêm say rượu lên đường, chính là vì đưa dược?”

Sa ma kha cười nói: “Tự nhiên, khí độc hung ác, nãi chúng ta cộng địch cũng! Sớm ngày đi khí độc, cũng có thể bảo ta tộc nhân an toàn, ta tuy là các ngươi người Hán trong miệng Man tộc, nhưng cũng biết hiểu đại nghĩa cũng…… Nghĩa chỗ ở, chính là đáng giá!”

Trương Phi nghe vậy không khỏi ngây ngẩn cả người, hắn ngốc ngốc nhìn sa ma kha, làm như có chút thất thần.

Cũng không phải say, vẫn là có khác ý tưởng.

Không bao lâu, lại thấy hắn dùng mạnh tay trọng vỗ đùi: “Các hạ tuy rằng là Man tộc, nhưng này chờ nghĩa khí thực sự lợi hại, yêm bội phục…… Ta nơi này có một ít áp tải quân lương, các hạ không ngại lấy một ít, cũng coi như là yêm một chút tâm ý.”

Sa ma kha tới lui thật lớn đầu, nói: “Này sao lại có thể, ta cùng với ngươi không thân chẳng quen, bất quá chính là một đốn bạn rượu mà thôi, như thế nào có thể bắt ngươi lương thực, trăm triệu không thể!”

Trương Phi say khướt đứng dậy nói: “Yêm cùng ngươi lương thực, chính là bởi vì kính trọng ngươi làm người, cùng mặt khác không có quan hệ…… Cách ～, cáo từ!”

……

Ngày thứ hai sáng sớm, vừa mới rượu tỉnh sa ma kha rốt cuộc mang theo thảo dược đi tới Đào Thương doanh trại quân đội.

Đối với Đào Thương tới nói, này thực sự là một cái thiên đại tin tức tốt, hắn lập tức phái người đem sa ma kha nhận được soái trướng

nội, hướng hắn thỉnh giáo chưng nấu (chính chủ) dược liệu phương pháp.

Này đó thảo dược cách dùng cực kỳ đơn giản, chỉ cần dựa theo liều thuốc, dùng nồi to chưng nấu (chính chủ), sau đó làm quân tốt dùng để uống nước thuốc liền có thể, mỗi ngày ba lần.

Này nước thuốc uống xong đi lúc sau, có bệnh có thể giảm bớt chứng bệnh, không bệnh có thể hữu hiệu dự phòng.

Đào Thương lập tức an bài nhân thủ ở doanh trại nội bãi hạ nồi to, chưng nấu (chính chủ) sa ma kha đưa tới dược liệu, cùng tam quân tướng sĩ dùng.

Sa ma kha đối Đào Thương nói: “Thừa tướng, trừ bỏ dược liệu ở ngoài, mạt tướng còn mang đến một bộ phận lương thảo, dùng để cấp thừa tướng dưới trướng tam quân sử dụng.”

Nghe xong sa ma kha nói, Đào Thương không khỏi tò mò: “Lương thảo nói, tướng quân thượng một lần không phải đã cấp đào mỗ mang lại đây sao? Lần này như thế nào còn có?”

Sa ma kha bất đắc dĩ cười cười, nói: “Này không phải mạt tướng lương thảo, mà là người khác cấp mạt tướng, bất quá số lượng bất quá, không đỉnh cái gì trọng dụng.”

“Người khác cấp?” Đào Thương nghi hoặc nhíu nhíu mày: “Ai cho ngươi?”

Sa ma kha tựa hồ là có chút ngượng ngùng, ngay sau đó đem đêm qua sự tình hướng Đào Thương tự thuật một lần.

Đào Thương nghe xong lúc sau, trầm mặc.

Không bao lâu, lại nghe hắn mở miệng hỏi: “Ngươi đụng tới cái kia cùng ngươi giống nhau say rượu tướng lãnh, là cái dạng gì người?”

Sa ma kha nói: “Tướng mạo cương nghị, tương đối uy vũ, má thượng có mới vừa cần, hoàn mắt, làn da ngăm đen, bất quá nhìn

nhưng thật ra pha tuấn lãng.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu.

Gia Cát Lượng đứng ở một bên, nhẹ nhàng lắc lư quạt lông, nói: “Lão sư, sa tướng quân nói người này, có thể hay không là…… Trương Phi?”

Đào Thương xúc động than khẩu, nói: “Ta cảm giác cũng là người này.”

Sa ma kha không rõ nguyên do nhìn Đào Thương nói: “Trương Phi là ai?”

Nhìn xem vị này hồ vương, từng ngày không văn hóa tới rồi cực điểm, liền Trương Phi là ai cũng không biết, thật sự là quá không chuyên nghiệp

“Trương Phi là Lưu Bị kết bái huynh đệ, cũng là lần này Bàng Thống Nam chinh phó thủ.”

“A?” Sa ma kha nghe vậy trợn mắt há hốc mồm: “Kia hắn vì sao còn muốn cùng ta lương thảo?”

Gia Cát Lượng cười nói: “Ngươi hỏi ta? Chúng ta lại vẫn là muốn hỏi lại hồ vương ngươi đâu?”

Sa ma kha xoa đầu, nhíu mày suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Ân, việc này đảo cũng chưa chắc khó đoán, kia Trương Phi hôm qua buổi tối say rượu, uống mơ mơ màng màng, nói chuyện đều thật không minh bạch, lại nói chúng ta không có liên hệ tên họ, chỉ sợ hắn cũng chưa chắc biết ta là ai, chỉ là xem ta uống rượu pha hợp hắn tính tình, lại nghe nói ta vì hữu đưa dược, hơi có chút cảm động, vì thế liền cùng ta quen biết……”

Gia Cát Lượng nhíu mày, nói: “Thật sự như thế sao?”

Lúc này, lại nghe bên cạnh Đào Thương thở dài nói: “Chỉ sợ là chưa chắc a.”

Gia Cát Lượng nhìn về phía Đào Thương.

Lại nghe Đào Thương nói: “Trương Phi người này nhưng thật ra rất đáng yêu, nếu là ta đoán không tồi, ta quân lần này đi theo Bàng Thống khắp nơi di chuyển, dẫn tới binh lính nhiễm tật, chính là Bàng Thống kế sách, mà Trương Phi đối như vậy vi phạm sách lược, làm như ở trong lòng không thể đủ tiếp thu.”

Gia Cát Lượng có chút khó hiểu nói: “Độc lại không phải Bàng Thống hạ, chỉ là làm một ít dụ dỗ mà thôi, Trương Phi như thế nào không thể tiếp thu?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Cái này có lẽ chính là hắn đáng yêu địa phương…… Nếu ta không có đoán sai nói, đêm qua Trương Phi say rượu, là muốn thừa hôm qua đánh lén ta doanh, thăm xem ta quân hư thật, nhưng cuối cùng lại là thay đổi ý tưởng…… Đến nỗi cấp sa ma kha một chút lương thực, cũng bất quá là tưởng bổ khuyết một chút chính mình trong lòng áy náy mà thôi.”

Gia Cát Lượng nghe vậy không khỏi cười: “Cái này Trương Phi, còn sẽ đối lão sư tâm tồn áy náy?”

Đào Thương lắc đầu nói: “Đối ta tự nhiên là không có, này phân áy náy chi tình, nghĩ đến là đối chính hắn cho tới nay lý niệm cùng ý tưởng mà thôi, người sao, có đôi khi liền sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt, bất quá cái này Trương Phi vẫn là rất có ý tứ, liền hướng hắn hôm nay làm chuyện này, ta ngày sau nếu là bắt sống hắn, cũng có thể tha cho hắn một mạng…… Đáng tiếc, hắn là Lưu Bị đệ đệ, bằng không nếu là có thể thu hắn ở dưới trướng, đảo cũng không tồi.”

Gia Cát Lượng nói sang chuyện khác nói: “Lão sư, Bàng Thống nếu liệu định ta quân sẽ đến tình hình bệnh dịch, nghĩ đến không lâu lúc sau, nhất định sẽ phái binh tiến đến đánh lén, chúng ta vẫn là sớm làm chút chuẩn bị mới hảo.”

Đào Thương thở sâu, nói: “Chuyện này, tự nhiên là muốn làm, Bàng Thống, lần này nói cái gì cũng đến cho hắn đẹp.”

:.:

------oOo------

Chương 562: lại dùng 8 trận đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi đi trở về lúc sau, đối với chính mình suất lĩnh ra ngoài một đoạn này tiểu nhạc đệm, chỉ tự không đề cập tới, không có cùng Bàng Thống nói.

Ở hắn xem ra, này không phải cái gì đại sự, vừa không ảnh hưởng tổng thể chiến cuộc, cũng không ảnh hưởng hai bên chiến lược ý đồ.

Huống hồ chính là hắn lúc ấy hướng sa ma kha làm khó dễ, chính mình thủ hạ binh mã không đủ, cũng chưa chắc có thể đấu đến quá năm khê man binh.

Hơn nữa liền tính là hắn giết sa ma kha lại như thế nào? Dược như cũ sẽ có mặt khác năm khê man binh vận qua đi.

Bất quá Trương Phi cũng không phải không hiểu chuyện người, Đào Thương được đến cứu trị độc chướng dược liệu, chuyện này vẫn là phải hướng Bàng Thống hội báo, rốt cuộc sự tình quan hai quân, lúc này lại không thể tùy hứng.

Bàng Thống tâm nhãn nào cùng người bình thường giống nhau, hắn tự nhiên sẽ hiểu Trương Phi đối hắn có điều giấu giếm, bằng không hắn như thế nào có thể biết được Đào Thương được đến dược thảo?

Bất quá Bàng Thống cũng không tính toán truy cứu Trương Phi trách nhiệm, rốt cuộc hắn mang về tới tin tức, đối chính mình phi thường quan trọng.

Hắn lập tức tìm tới kim toàn, dò hỏi nếu là Đào Thương được đến dược thảo, thứ ba quân sĩ binh bao lâu khí độc nhưng tiêu.

Kim toàn nói khẽ với hắn nói: “Võ lăng bản địa man di, xác thật có rất nhiều người có thể bằng vào kinh nghiệm, ở núi rừng có thể tìm được trị liệu độc chướng thảo dược, hơn nữa chưa từng lây dính độc chướng người dùng thảo dược lúc sau, cũng có thể đủ làm độc chướng không xâm, bất quá đối với đã lây dính thượng độc chướng người tới nói, nếu là muốn dược vật có tác dụng, lại yêu cầu một đoạn thời gian.”

Bàng Thống nghe xong kim toàn nói, liền một lần nữa ở trong lòng trù tính chiến lược.

“Một khi đã như vậy, muốn độc chướng ở Đào Thương trong quân tiếp tục lan tràn, chỉ sợ là không có khả năng, như thế xem ra, ta quân nhu muốn lập tức hướng Đào Thương quân tiến quân, thừa hắn nhiễm bệnh binh mã chưa khôi phục nguyên khí, trí này vào chỗ chết!”

Kim toàn chắp tay nói: “Tư Đồ lời này thật là có lý.”

Bàng Thống lại hỏi hắn nói: “Ta viết thư từ, phái người đưa hướng Linh Lăng Lưu Độ trong tay, hắn hiện nay chính là hồi âm?”

Kim toàn vội vàng nói: “Linh Lăng quận thủ Lưu Độ đã phái người đưa về tin, nói là hắn thủ hạ binh mã đã bắt đầu bắc thượng, cùng ta quân sẽ cùng, không phải liền có thể đến.”

Bàng Thống gật gật đầu, nói: “Làm cho bọn họ không cần đến nơi đây tới, trực tiếp đi Đào Thương đại doanh, trước mắt thời gian cấp bách, ta cũng là đuổi binh đi trước, chúng ta cùng hắn ở Kim Lăng quân trú binh nơi sẽ cùng.”

“Nặc!”

……

Cùng lúc đó, Đào Thương đại doanh trung.

Đào Thương đem dưới trướng chiến tướng nhóm hết thảy tụ tập ở bên nhau, triệu khai quân sự hội nghị.

Hắn nhìn quanh chư tướng, nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không ra hai ngày lúc sau, Bàng Thống liền sẽ tập kết hắn có khả năng đủ động viên sở dụng binh mã hướng ta quân phát động tiến công, mà trước mắt ta quân tuy rằng dùng sa ma kha tướng quân đưa tới thảo dược, tạm thời ổn định độc chướng, nhưng là rất nhiều binh lính giờ phút này đều không thể tác chiến, chiến lực giảm đi, trước mắt muốn bảo vệ cho quân doanh, phải nhờ vào dư lại các tướng sĩ……”

Nói đến này, Đào Thương nhìn quanh một chút chư vị thuỷ quân chiến tướng, bất đắc dĩ nói: “Một trận rất là khó đánh, có thể nói gian nan, chỉ có thể dựa vào chư vị tướng quân.”

Từ Thịnh chắp tay nói: “Ta ngang vì thừa tướng một tay đề bạt chiến tướng, lại là triều đình thần tử, gặp chuyện tự nhiên tranh tiên!”

Đinh phụng cũng là nói: “Lão sư yên tâm, ta chờ tất nhiên giữ được quân doanh, không cho Kinh Châu quân càng cửa trại một bước, xử tử phương hưu!”

Đào Thương vừa lòng nhìn đinh phụng: “Chết cái này tự đại có thể không cần phải nói, kỳ thật chúng ta thật cũng không phải không có cách nào có thể đối kháng đối phương, lần này bảo hộ doanh trại, toàn bộ giao từ Khổng Minh chỉ huy, các thuộc cấp lãnh dựa theo Khổng Minh sai khiến, nghênh địch liền có thể.”

Mọi người đều rất là kinh ngạc nhìn về phía Khổng Minh.

Đinh phụng trực tiếp mở miệng nói: “Nhị sư huynh, ngươi có cái gì thượng sách có thể phá địch?”

Đào Thương không biết vì sao, nghe đinh phụng như vậy xưng hô Khổng Minh có điểm biệt nữu.

Còn nhị sư huynh…… Ngươi là tiểu bạch long sao?

Gia Cát Lượng ho nhẹ một tiếng, nói: “Đang ngồi chư vị tướng lãnh trung, có rất nhiều đều trải qua quá năm đó trận chiến Quan Độ, trong đó bao gồm Cam Ninh tướng quân, Chu Thái tướng quân, Từ Thịnh tướng quân, Tưởng Khâm tướng quân đám người…… Không biết đại gia đối năm đó Hàn Mãnh đánh lén Hứa Xương chi chiến, còn có hay không ấn tượng?”

Cái gọi là một ngữ đánh thức người trong mộng, chúng tướng lập tức liền nhớ tới năm đó kia tràng chiến sự.

Chu Thái bừng tỉnh đại ngộ: “Gia Cát tiên sinh năm đó lấy bát trận đồ pháp đánh thắng Viên Thiệu phái đi đánh lén Hứa Xương Viên quân, cũng dựa vào trận pháp này chém giết Viên quân đại tướng Hàn Mãnh, có thể nói nhất chiến thành danh!”

Gia Cát Lượng cười cười, nói: “Thẹn không dám nhận, thẹn không dám nhận…… Hôm nay, ta liền muốn dùng tam quân tướng sĩ, ở doanh trại quân đội chung quanh bày ra bát trận đồ, cẩn thủ môn hộ, không cho Kinh Châu quân gian kế thực hiện được.”

Cam Ninh có chút nghi hoặc nói: “Chỉ là nghe nói Bàng Thống cũng là thiện dụng binh trận hạng người, Gia Cát tiên sinh trận pháp, lại là có thể giấu quá hắn sao?”

Gia Cát Lượng lắc lắc đầu, nói: “Chỉ sợ là không thể gạt được, bất quá ta lấy thủ vững là chủ, bày trận vì phụ, thả không cầu thắng, ở trình độ nhất định đi lên giảng, chính là lập với bất bại chi địa.”

Đào Thương đứng dậy, nói: “Chỉ cần chúng ta tam quân tướng sĩ, trên dưới một lòng, liền nhất định có thể vượt qua lần này thế công.”

Chúng tướng cùng nhau hướng Đào Thương chắp tay nói: “Cẩn tuân thừa tướng điều lệnh.”

……

Mấy ngày sau, Bàng Thống liên hợp võ lăng quận, Linh Lăng quân cùng với Trường Sa tàn quân, liên hợp khởi binh đến Đào Thương

đại doanh.

Bàng Thống một thân giáp sắt, ngồi ở chiến xa phía trên, nhìn xa nơi xa một mảnh an tĩnh Đào Thương trận doanh.

Cùng hắn cùng đi, còn có bốn vạn Kinh Châu nam quân.

Bất quá giờ này khắc này, Bàng Thống tựa hồ có chút do dự.

Tuy rằng hai bên còn không có giao chiến, nhưng là Bàng Thống lại mơ hồ cảm giác đối phương doanh trại tựa hồ có chút không thích hợp, hắn tạm thời không thể nói tới, nhưng nơi đó mặt che giấu sát khí, lại là Bàng Thống có thể khắc sâu cảm nhận được.

Bởi vậy, tam quân đã bẻ ra trận thế, hắn lại không có hành động.

Chờ ở một bên Kinh Châu chiến tướng phó đồng tựa hồ có chút sốt ruột, hắn đối Bàng Thống nói: “Tư Đồ, tam quân tướng sĩ đã tập kết xong, liền chờ Tư Đồ ra lệnh một tiếng, liền có thể cường công trận địa địch, san bằng đối phương doanh trại!”

Bàng Thống biểu tình có vẻ có chút do dự, hắn nói: “Không biết vì sao, đối với này chiến, ta tổng cảm thấy có chút tâm thần không yên, Đào Thương doanh trại có phải hay không có chút an tĩnh.”

Phó đồng nói: “Tư Đồ điểm này thật cũng không cần lo lắng, Đào Thương quân độc chướng chưa tán, rất nhiều binh lính nhiễm tật, trước mắt sĩ khí đê mê, an tĩnh lại cũng ở lẽ thường bên trong.”

Bàng Thống thở dài khẩu khí, nói: “Ngươi nói, lại là có vài phần đạo lý.”

“Huống hồ chúng ta đã tới nơi này, làm sao có thể bất chiến?”

Bàng Thống gật gật đầu, nói: “Một khi đã như vậy, truyền lệnh tam quân công trại!”

“Nặc!”

Vang dội kèn vang vọng với phía chân trời.

“Bắt lấy địch trại!”

Tam quân đồng thời hô to:

“Bắt lấy địch trại!”

“Đuổi đi Kim Lăng cẩu!”

“Đoạt lại cố thổ!”

“Thủ vệ Kinh Châu!”

Trong lúc nhất thời, vạn quân tề hô, thanh động tận trời, thế như bầy sói.

Bàng Thống quân đội tiếng gọi ầm ĩ thực tự nhiên truyền tới Đào Thương lỗ tai.

Hắn giờ phút này đang cùng Khổng Minh ở một khối, cộng đồng chỉ huy tam quân, chờ đợi Bàng Thống quân đội công tới.

Nghe được nơi xa tiếng gọi ầm ĩ, Đào Thương trong lòng âm thầm cảm khái.

Cũng không biết Bàng Thống ở chiến trước làm cái gì động viên công tác, đem dưới trướng các binh lính một đám làm cho cùng đánh thuốc kích thích dường như, xem bộ dáng này, muốn đánh lui hắn, thật là cũng không quá dễ dàng a.

------oOo------

Chương 563: long phượng lại đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kinh Châu binh mã ở tiếng kèn trung, che trời lấp đất nhằm phía Kim Lăng quân đại trại.

Mà dựa theo Gia Cát Lượng phân phó, doanh trại quanh thân địa thế đã sớm đã bị một lần nữa bố trí qua, bao gồm này doanh trại nội binh mã, hiện tại cũng dựa theo Gia Cát Lượng an bài, phân bố ở đại trại nội cùng doanh trại ngoại trong rừng cây, thả lấy tám trận phương pháp hành quân bài bố, từng người thích đáng an bài.

Mắt thấy Kinh Châu quân binh mã dời non lấp biển xung phong liều chết mà đến, doanh trại bên trong trên đài cao, Đào Thương trên mặt không khỏi lộ ra một tia lo lắng chi sắc.

Gia Cát Lượng lại là bỗng nhiên nhìn phía Đào Thương, trên mặt lộ ra tự tin biểu tình.

“Lão sư yên tâm, học sinh không sợ Bàng Thống tới công, liền sợ hắn không công!”

Liền ở Kinh Châu nam quân vọt tới Kim Lăng quân viên môn phía trước, lại thấy doanh trại ở ngoài hai bên núi rừng chi gian, đột nhiên chạy ra khỏi Kim Lăng quân sĩ binh, ở Cam Ninh cùng Chu Thái chỉ huy hạ, nhằm phía Kinh Châu nam quân.

Mà mai phục tại doanh trại hai bên Kim Lăng quân một bên về phía trước hướng, một bên cao giọng hô quát: “Bàng Thống cẩu tặc, tự đại thành tánh, tên hiệu Phượng Sồ, thật như núi gà, dám đến tranh chấp, bại vong sắp tới!”

Ngay sau đó, lại có binh lính cao giọng tiếp tục nói: “Bại vong sắp tới, bại vong sắp tới, bại vong sắp tới!”

Cùng lúc đó, doanh trại ở giữa, lại có Từ Thịnh suất lĩnh binh mã từ chính doanh vọt ra.

Các lộ mai phục binh mã nhìn như là phục binh, nhưng kỳ thật lại là dựa theo Khổng Minh bố trí, chiếm cứ tám mặt phương vị, cũng áp dụng một vòng khấu một vòng phương thức, hướng về Kinh Châu quân giết qua đi.

Mà chủ doanh bên trong, đồng thời có Kim Lăng quân thiết hạ vứt thạch cơ.

Ở Kinh Châu quân tiến vào tầm nhìn lúc sau, vứt thạch cơ trung vứt thạch tràn lan thiên cái mà hướng về Kinh Châu quân tạp qua đi.

Nhưng Kim Lăng quân phòng thủ có vứt thạch cơ làm phụ trợ, chuyện này đã sớm ở Bàng Thống tính toán bên trong.

Từ Linh Lăng tới Hình nói vinh còn lại là dẫn dắt một chi cảm tử đội, nhanh chóng hướng về Kim Lăng quân doanh trại đẩy mạnh, ý đồ đem chiến tuyến về phía trước kéo dài, như vậy liền có thể đem chiến khu mang nhập đến vứt thạch cơ ném mạnh không đến phạm vi trung đi.

Kinh Châu quân điên cuồng kêu, ở phó đồng, Hình nói vinh, hoắc tuấn chờ Kinh Châu chiến tướng dẫn dắt hạ, nhanh chóng về phía trước đẩy mạnh.

Trong lúc nhất thời, phi mũi tên như mưa, pháo thạch nổ vang, nhưng ở Bàng Thống chỉ huy hạ, Kinh Châu quân quả nhiên vẫn là nhanh chóng đem chiến tuyến đẩy vào tới rồi Kim Lăng quân phi thạch không thể oanh kích đến địa phương, hơn nữa hai bên tướng sĩ dây dưa ở bên nhau, khó phân lẫn nhau, pháo thạch cũng không thể khởi đến cái gì tác dụng.

Nhưng Bàng Thống tự cho là đắc kế, kỳ thật thượng hắn hành động lại cũng là ở Gia Cát Lượng tính toán bên trong.

Nếu là muốn cho bát trận đồ hoàn toàn phát huy tác dụng, nhất định phải muốn cho đối phương tất cả đều bên ta trận doanh, cứ như vậy, tam quân trận thế hướng đi cùng điều chỉnh liền có thể ở chính mình khống chế nội.

Nhưng là Kim Lăng quân bố trí tuy rằng thực hảo, nhưng là lại có một cái tệ đoan, đó chính là bọn họ bởi vì lần này độc chướng, mà dẫn tới gần một nửa chiến lực không thể tham chiến, hơn nữa độc chướng tai ương vừa mới qua đi, binh lính bình thường ý chí chiến đấu cũng không phải rất cao, chiến ý không cường, điểm này là hiện nay Kim Lăng quân đoản bản.

Bất quá may mắn Kim Lăng quân có rất nhiều lương tướng tọa trấn.

Bao gồm Cam Ninh, Chu Thái hai gã mãnh tướng ở bên trong, thượng có Tưởng Khâm, lăng thao, Từ Thịnh, đinh phụng, Phan Chương, Tống khiêm, giả hoa chờ rất nhiều chiến tướng tùy quân.

Ở này đó mãnh tướng dẫn dắt hạ, ở bằng vào bát trận đồ binh trận hiệu dụng, Kim Lăng quân gắt gao đem Bàng Thống binh mã chắn đại trại ở ngoài, cũng ẩn ẩn còn chiếm cứ một ít ưu thế.

Mắt cách đó không xa, Bàng Thống lẳng lặng quan sát đến Kim Lăng quân tình huống, trong lòng bay nhanh chuyển động ý niệm.

“Hảo, hảo một cái tám trận phương pháp, cùng cổ chi tám trận chi cơ hoàn toàn bất đồng, rồi lại không vi này lý, nghĩ đến là Đào Thương trong quân cao nhân chi sĩ dùng để cải tạo…… Ân, lần trước ở khúc Phụ Thành cùng Gia Cát Lượng đấu trận, lúc ấy Kim Lăng quân sở bố trí trận cơ, tựa hồ cùng trận này liền có chút tương thông chỗ…… Xem ra cái này Gia Cát Lượng lần này cũng tới.”

Lưu Bàn phóng ngựa tiến lên, đối Bàng Thống nói: “Kim Lăng quân phòng thủ nghiêm mật, như vậy đi xuống không phải biện pháp, vẫn

là đến chạy nhanh nghĩ cách phá quân địch phòng thủ trận thế mới là.”

Bàng Thống hướng về phía Lưu Bàn vẫy vẫy tay, nói: “Lưu tướng quân tạm thời đừng nóng nảy, trận này tuy rằng tinh diệu, lại cũng đi không ra tầm thường bát trận đồ lẽ thường, nhiều nhất cũng không đi không ra thiên phúc trận, mà tái trận, phong dương trận, vân rũ trận chờ mấy cái tình thế……”

Lưu Bàn sốt ruột: “Tư Đồ, loại này thời điểm, liền không cần nói tiếp cứu này đó, chậm trễ chi cấp, vẫn là đến chạy nhanh nghĩ cách mới là.”

Bàng Thống ám đạo Lưu Bàn người này thật sự là một chút nhẫn nại đều không có.

Hắn lập tức ngay sau đó phân phó nói: “Ngươi dựa theo ta truyền thụ phương pháp, đi báo cho Trương Phi tướng quân, cũng sẽ cùng hắn cùng Lưu Độ, kim toàn, Hàn Huyền đám người cùng nhau, từ chết môn phương hướng tiến công Kim Lăng quân!”

“Nặc!”

……

Quả nhiên, không bao lâu, Kinh Châu quân liền bắt đầu y theo Bàng Thống phân phó, bắt đầu hướng Kim Lăng quân phát động tiến công.

Kim Lăng quân vốn là thực lực cực cường, ở Gia Cát Lượng thiết kế hạ, dựa vào tám trận đối địch quân tiến hành phòng thủ vốn là không có gì vấn đề, nhưng Bàng Thống cũng là này phương diện cao nhân, có thể nhìn ra Kim Lăng quân trong trận tệ đoan.

Lập tức, hắn liền làm vài tên cường lực chiến tướng đi hướng Kim Lăng quân trong trận chết môn.

Kể từ đó, thời gian dài, Kim Lăng quân phòng thủ trận thế liền có chút héo rút, đặc biệt là đồ vật trận thế, hơi có chút không thành hình.

Gia Cát Lượng vội vàng triệu hoán thám báo dò hỏi trước trận tin tức, mà theo thám báo hội báo, Gia Cát Lượng mày liền càng nhăn càng chặt.

Không bao lâu, lại thấy hắn thở dài, nói: “Lão sư, có một số việc giống như không tốt lắm làm.”

“Sự tình gì?”

Gia Cát Lượng nói: “Bàng Thống tựa hồ là nhìn ra ta quân mắt trận cùng chết môn nơi, cho nên phái cường đem suất binh đi trước đột chi.”

Đào Thương bừng tỉnh ‘ nga ’ một tiếng, hỏi: “Ngươi trước đó không có làm chuẩn bị sao?”

Gia Cát Lượng gật gật đầu, nói: “Kỳ thật học sinh đã làm chuẩn bị, nhưng đối phương chiến lực tựa hồ vượt qua chúng ta tưởng tượng…… Chủ yếu là Trương Phi, hắn phụ trách xung phong địa phương, không có người có thể ngăn lại hắn.”

“Trương Phi……” Đào Thương nhíu nhíu mày, sau đó quay đầu tiếp đón một người thám báo nói: “Trác mã trung lại đây!”

Không bao lâu, liền thấy mã trung phóng ngựa đi tới Đào Thương trước mặt.

“Thừa tướng gọi ta?”

“Mã trung, ngươi lập tức đi trước trước trận, đem ta lời nhắn mang cho Cam Ninh cùng Chu Thái, ngươi cùng bọn họ tốc tốc đi ngăn trở Trương Phi, hiện tại có thể ngăn trở Trương Phi, chỉ cần bọn họ hai người, mà ngươi còn lại là đang âm thầm phối hợp tác chiến, giúp

bọn hắn thủ thắng…… Bất luận dùng cái gì thủ đoạn, đều có thể, hiểu chưa?”

Mã trung người này thực thông tuệ, cũng thực âm hiểm, hắn nghe huyền mà biết nhã ý, tự nhiên là nghe minh bạch Đào Thương ý tứ.

“Nặc!”

……

Cùng lúc đó, ở bát trận đồ chết môn chỗ, Trương Phi thẳng tiến không lùi, suất binh cường công, này uy thế người thường căn bản là ngăn không được, Trượng Bát Xà Mâu đại khai đại hạp, như lôi đình vạn quân, lệnh người sợ hãi, né xa ba thước.

Nếu là đổi thành Kim Lăng quân Lữ Bố, Triệu Vân, Hoàng Trung đám người tại đây, tuyệt không sẽ lệnh Trương Phi như thế hung hăng ngang ngược, chính là trước mắt những người này đều không ở.

Nhưng là lại có một người không sợ Trương Phi, đón khó mà lên.

Sa ma kha!

------oOo------

Chương 564: danh tướng sát thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi dũng không thể đỡ, hắn một đường chạy như điên, đem từ hai bên xông lên Kim Lăng binh lính sôi nổi đánh đuổi đến một bên.

Đối mặt như vậy dũng tướng, Kim Lăng quân hiện nay không ai có thể ngăn trở hắn, rất nhiều người đều là bị hắn nhất chiêu đánh bay.

Mà cũng chính là ở cái này quẫn bách dưới tình huống, vừa mới sẵn sàng góp sức đến Đào Thương dưới trướng sa ma kha suất binh ngăn cản Trương Phi đường đi.

Trương Phi vừa thấy đối diện xông tới một người cầm lang nha bổng, diện mạo giống như thị huyết quái thú giống nhau nam tử, giương nanh múa vuốt xuất hiện ở chính mình trước mặt, không khỏi kinh hãi.

Hắn giữ chặt dưới háng ô chuy chiến mã, trú bước tại chỗ, cẩn thận nhìn hướng về phía tới chạy băng băng mà đến quái vật, trong miệng cao quát một tiếng: “Nhữ nãi người nào cũng?”

Sa ma kha ngồi xuống chiến mã tốc độ không ngừng, đánh đòn cảnh cáo che chở Trương Phi đỉnh đầu tạp đem mà đến!

“Hắc quỷ! Lúc này mới qua mấy ngày, liền đem lão tử quên ở sau đầu?”

Trương Phi giơ lên Trượng Bát Xà Mâu, chặn sa ma kha lôi đình một kích.

Này Man tộc xấu nam lực lượng thực sự là vượt quá Trương Phi tưởng tượng, cư nhiên đem Trương Phi hai tay chấn tê dại.

Trương Phi dùng sức vung, đem sa ma kha lang nha bổng chắn một bên, hắn trên dưới đánh giá sa ma kha vài lần, trong giây lát làm như nhớ ra rồi.

Trương Phi cười ha ha nói: “Yêm cho là ai đâu? Nguyên lai là ngươi này Man tộc bạn rượu! Hắc hắc, không thể tưởng được ngươi quả nhiên là Đào Thương bộ hạ, như thế nào? Hôm nay là tới hỏi yêm muốn uống rượu?”

Sa ma kha bạo nộ một tiếng: “Lão tử ta là tới muốn ngươi mệnh!”

Dứt lời, liền thấy hắn múa may trong tay lang nha bổng, bắt đầu cùng Trương Phi liều mạng giao khởi tay tới,

Luận cập khí lực, sa ma kha cùng Trương Phi nhưng thật ra lực lượng ngang nhau, nhưng là nếu là nói lên võ nghệ cùng kỹ xảo, sa ma kha cùng Trương Phi so sánh với đó chính là kém quá xa.

Trương Phi múa may Trượng Bát Xà Mâu, cùng sa ma kha đánh mười mấy cái hiệp, liền thấy sa ma kha có chút chống đỡ không được.

Trương Phi bổn có thể lập tức lấy sa ma kha tánh mạng, nhưng niệm cập hai người lần trước từng có một vò rượu duyên phận, Trương Phi vẫn là tồn muốn tha cho hắn một mạng ý niệm.

Hắn một bên cùng sa ma kha giao thủ, một bên nói: “Man đem, yêm lão Trương ngày đó tuy rằng say rượu, nhưng đối với ngươi nói lại vẫn là ghi tạc trong lòng, ngươi bản lĩnh võ lăng bản địa Man tộc, chịu Kinh Châu Lưu thị đại ân, ngươi nếu là nguyện ý, không ngại bỏ gian tà theo chính nghĩa, yêm lão Trương nguyện ý vì ngươi hướng triều đình dẫn tiến, như thế nào?”

Nếu là đổi thành ban đầu, Kinh Châu Lưu thị đối sa ma kha thi lấy ân trọng, y sa ma kha tâm tính, cũng tự nhiên sẽ đối bọn họ tận

trung, nhưng giờ này khắc này, Kinh Châu triều đình chính là cấp sa ma kha thiên đại sắc phong hòa hảo chỗ, lại cũng kém bất quá Đào Thương.

Cũng không có cách nào, hiện tại Đào Thương sở có được tài nguyên, cũng tự nhiên hơn xa Lưu Bị, Lưu Kỳ đám người có khả năng so sánh với.

Lập tức liền thấy sa ma kha chửi ầm lên: “Phi! Trương Phi tặc tử, ngươi đừng vội xem biếm người, lão tử chịu triều đình đại ân, tự nhiên tận trung báo đáp! Lưu Bị cùng Lưu Kỳ kiểu gì dạng người, cũng dám cùng Đào thừa tướng sánh vai giao phong, quả thực chính là chính mình tìm chết!”

Trương Phi vừa nghe sa ma kha mở miệng châm chọc chính mình huynh trưởng, cũng là tới chân hỏa khí, lập tức liền dùng ra thập phần sức lực, bắt đầu cùng sa ma kha dùng hết toàn lực giao phong.

Trương Phi bản lĩnh dùng ra thập phần, sa ma kha liền có chút đỉnh không được, hắn trong tay lang nha bổng vốn dĩ liền phi thường trọng, thích hợp ở bôn tập trong quá trình, lui tới múa may, đem đối phương tạp hạ xuống mã hạ, nhưng ở bên người chiến trung, bởi vì trọng lượng cùng cồng kềnh trình độ, liền rất xa không chiếm ưu thế, ở múa may trong quá trình, căn bản là theo không kịp sử dụng trường mâu Trương Phi tốc độ.

Liền ở sa ma kha cực kỳ nguy hiểm hết sức, thình lình nghe một tiếng hô to.

“Sa ma kha hưu hoảng, Cam Ninh tới cũng! Hoàn mắt tặc, đừng vội kiêu ngạo, nhữ nhận biết cẩm phàm tặc không?”

Trương Phi nghe vậy quay đầu, nhìn hướng chính mình bôn tập mà đến Cam Ninh, không khỏi cười ha ha.

“Ta tưởng là ai đâu? Kẻ hèn một giới giang tặc mà thôi, có nhận thức hay không lại có thể làm sao?”

Cam Ninh lộ ra hung tướng, phóng ngựa tiến lên, cùng Trương Phi chiến một chỗ.

Sa ma kha bị Trương Phi đánh tè ra quần, trước mắt được Cam Ninh cứu trợ, ngay sau đó hoảng loạn hướng về phía sau lui lại mà đi.

Cam Ninh ngay sau đó cùng Trương Phi triển khai chém giết.

Chu Thái giờ phút này cũng là đuổi tới.

Hắn biết Trương Phi dũng đương thời đứng đầu, chỉ dựa vào mượn Cam Ninh một người, là vô pháp chiến thắng hắn, vì thế cũng bất chấp mặt mũi, phóng ngựa mà thượng, cùng Cam Ninh cùng giáp công Trương Phi.

Trương Phi cười ha ha, hắn dùng sức ném động trong tay xà mâu, cao giọng nói: “Hảo! Rất tốt! Tới một cái cũng là sát, tới hai cái cũng là tể! Ngươi chờ cùng lên đi, yêm lão Trương gì sợ?”

Trương Phi dưới trướng các binh lính cũng bởi vì Trương Phi biểu hiện, mà bày ra ra phi phàm sức chiến đấu, bọn họ cùng Kim Lăng quân lẫn nhau so chiêu, sĩ khí biến cực kỳ nồng hậu, chiến lực cũng là được đến cực đại bùng nổ.

Tràng gian tuy rằng có Cam Ninh cùng Chu Thái suất binh tiến đến chi viện, nhưng Trương Phi một chúng chiến lực cùng chiến ý, lại một chút không có suy nhược, ngược lại biểu hiện ra càng đánh càng hăng trạng thái.

Cho dù này đây hai đánh một, cho dù Cam Ninh cùng Chu Thái đều là có thể tranh thiện chiến dũng tướng, nhưng đối mặt vạn người địch Trương Phi, bọn họ hai người liên thủ cũng chiếm không đến chút nào tiện nghi, ngược lại có bị Trương Phi đè nặng đánh xu thế!

Ba người thanh niên tự hình chém giết, song đao chiến một trường mâu, thẳng đánh trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang.

Nhưng thời gian dài, Cam Ninh cùng Chu Thái cư nhiên biến có chút thở hồng hộc.

Cách đó không xa, một người chiến tướng bưng bảo điêu cung, nhắm chuẩn nơi xa kịch liệt giao thủ ba người, nhưng là bởi vì ba người qua lại lẫn nhau giao chiến, vị trí ở không ngừng biến hóa.

Tên kia chiến tướng đúng là mã trung!

Hắn bưng bảo điêu cung, kỳ vọng có thể đem Trương Phi bắn chết lập công, nhưng bởi vì những người này động tác quá nhanh, không ngừng biến hóa vị trí, làm cho mã trung rất là buồn rầu.

Nhưng hắn lại không có tính toán từ bỏ.

Rốt cuộc, ba người tốc độ bắt đầu giảm bớt xuống dưới, mã trung bắt được một cái cơ hội, buông lỏng tay, rốt cuộc đem này một mũi tên tặng đi ra ngoài.

“Phụt!”

Không uổng phí mã trung như thế hao hết sức lực nhắm ngay nửa ngày, này chi sắc bén mũi tên rốt cuộc là xuyên thấu Trương Phi giáp trụ, thật sâu trát vào hắn hữu hạ bụng.

Trương Phi phát ra một tiếng kinh thiên động địa gầm rú.

“Ai? Cái nào tặc tư ở nơi tối tăm bắn tên trộm!”

Theo Trương Phi này một tiếng nổi trận lôi đình rống giận, lại thấy Cam Ninh vui mừng quá đỗi, hắn vội vàng múa may trong tay chiến đao, tăng mạnh đối Trương Phi công kích.

“Trương tướng quân!” Mặt khác một bên, phó đồng cùng hoắc tuấn đám người phi mã mà đến cứu viện Trương Phi.

Trương Phi giờ phút này bị trọng thương, nhưng lại như cũ hung hãn, hắn một chi tay chặt chẽ che lại trát ở trên bụng nhỏ mũi tên chi, một bên một tay cùng Chu Thái cùng Cam Ninh giao phong.

Tuy rằng hắn giờ phút này có vẻ như cũ vũ dũng, nhưng bị thương trạng thái hạ hắn, lại như thế nào đánh thắng được Cam Ninh cùng Chu Thái?

Cũng chính là tại đây khẩn cấp thời điểm, phó đồng đám người đến, chặn Cam Ninh cùng Chu Thái giáp công.

Mà Trương Phi ở bị thủ hạ cứu đi thời điểm, còn lại là còn không quên hung tợn trừng mắt nhìn cách đó không xa mã trung liếc mắt một cái, thực hiển nhiên, hắn đã biết người này chính là tên bắn lén đánh lén chính mình hung thủ.

Mã trung bị Trương Phi này liếc mắt một cái trừng cả người phát run, trên trán không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 865: trủng hổ chi sách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mã trung thực khẩn trương, vừa rồi Trương Phi kia sắc bén liếc mắt một cái làm hắn phi thường nháo tâm.

Tuy rằng cách khoảng cách khá xa, nhưng mã trung như cũ có thể cảm giác đến, vừa mới Trương Phi kia liếc mắt một cái tức giận cùng hận ý.

Hắn bị Trương Phi này liếc mắt một cái trừng mắt cả người phát run.

Năm đó hắn cũng từng trợ Thái Sử Từ một trận chiến bắn chết Nhan Lương, kia lạnh lùng mũi tên trợ giúp Thái Sử Từ thành tựu công danh nghiệp lớn, đồng thời cũng đặt chính mình ở Đào Thương trong quân địa vị, Đào Thương từng ban thưởng mã trung không ít tài vật.

Vốn định hôm nay ở nương Cam Ninh tay diệt trừ Trương Phi, hai tương hợp tác, Cam Ninh cùng Chu Thái được gọi là, chính mình đến lợi, lại đại đại vớt hắn một bút, cớ sao mà không làm?

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới, Cam Ninh cùng Chu Thái cư nhiên như vậy vô dụng, liền một cái bụng trung mũi tên Trương Phi đều lưu không dưới, hiện giờ sợ là kia họ Trương đã nhớ kỹ chính mình gương mặt, sau này vạn nhất lại ở trên chiến trường gặp nhau, hắn mã trung không thiếu được sẽ trở thành Trương Phi hàng đầu công kích mục tiêu.

Thật là bút không có lời mua bán, sớm biết rằng Cam Ninh cùng Chu Thái như vậy vô dụng, liền không xả này con bê.

Mã trung thở ngắn than dài hướng quân doanh chạy về, hướng đi Đào Thương hội báo.

Mà cùng lúc đó, Trương Phi bị thương khiến tấn công tám trận chết môn các tướng sĩ quân tâm nóng nảy, Kinh Châu quân tướng sĩ dục phá này thủ trận kế hoạch phá sản.

Tin tức truyền quay lại Bàng Thống chỗ, Bàng Thống sắc mặt trở nên thật không đẹp.

Hảo hảo một cái kế hoạch, lại bởi vì Gia Cát Lượng tồn tại mà nước chảy về biển đông, cố tình chính mình lại không thể nề hà.

Lúc này đây nếu là đánh không dưới Đào Thương đại doanh, ngày sau lại tưởng phá được, nhưng chính là khó khăn.

Chính là từ lúc bắt đầu tấn công Đào Thương đại doanh bắt đầu, bên ta binh lính cơ hồ là toàn quân xuất động, tại đây loại lệnh người bất đắc dĩ tình thế hạ, Bàng Thống chỉ có thể tạm triệt.

“Khổng Minh, Khổng Minh…… Ngọa long, ngọa long……”

Bàng Thống nhìn xa nơi xa Đào Thương đại doanh, trong miệng không ngừng nhắc mãi.

Đào Thương đã từng ở khúc Phụ Thành, cho chính mình cùng Khổng Minh phân biệt an thượng ngọa long cùng Phượng Sồ tên tuổi, nhưng không biết vì sao, ở Bàng Thống trong tai, tổng cảm giác này tựa hồ là một loại châm chọc, châm chọc chính mình cũng không như Gia Cát Lượng.

Long phượng, long phượng, long vi tôn phượng vì phụ, ở người trong tiềm thức, long tự nhiên là áp phượng một đầu.

Này mệnh danh cùng xưng hô, nói rõ chính là đem Gia Cát Lượng lập với chính mình phía trước.

Bàng Thống trong lòng đối này vẫn luôn rất là khó chịu.

Nhưng hôm nay một trận chiến này, tựa hồ chứng thực toàn bộ xếp hạng cũng không sai.

Chính mình thật sự đấu không lại cái này Gia Cát Lượng?

Bàng Thống dùng sức ta nắm tay, sau đó đối thủ hạ phân phó nói: “Phân phó tam quân, triệt binh!”

……

Trải qua một hồi đại chiến lúc sau, Kinh Châu quân rốt cuộc lui, bọn họ không có phá được Đào Thương doanh trại.

Nhưng là một trận chiến đấu, Kim Lăng quân tuy rằng chặn Kinh Châu nam quân tiến công, nhưng cũng là bị hao tổn so trọng.

Hạ Tề, từ trung, tiên với đan chờ chiến tướng đều bị thương, tam quân tướng sĩ thương vong giả cũng là không ở số ít, nhưng bất luận như thế nào, bọn họ chung quy là bảo vệ đại doanh.

Cam Ninh cùng Chu Thái đám người hướng Đào Thương bẩm báo chiến lui Trương Phi sự tình, cũng trần thuật mã trung ở chiến lui Trương Phi khi, khởi đến mấu chốt tính tác dụng.

Đào Thương đem mã trung tìm tới, làm trò chúng tướng mặt, giáp mặt khen ngợi hắn, cũng tỏ vẻ chinh phạt xong Kinh Châu lúc sau, sẽ đối hắn luận công hành thưởng.

Nhưng thực hiển nhiên, mã trung đối với Đào Thương khen ngợi cũng không phải phi thường để ý.

Hắn chỉ là một phen nước mũi một phen nước mắt hướng Đào Thương kể ra chính mình khó xử.

“Trương Phi kia tư bỏ chạy thời điểm, đã thấy được mạt tướng tướng mạo, cũng nhận định là mạt tướng dùng mũi tên bắn hắn…… Mạt, mạt tướng sợ là về sau liền cùng hắn kết thù lạp!”

Đào Thương nhìn khóc sướt mướt mã trung, không khỏi buồn cười.

Thằng nhãi này lá gan cũng quá nhỏ, khó trách chỉ dám ở nơi tối tăm bắn tên trộm, liền điểm này đảm đương đều không có.

“Nhìn đến liền nhìn đến đi, chung quy cũng không phải cái gì đại sự, cùng lắm thì sau này ngươi thượng chiến trường cẩn thận một chút, đừng làm cho Trương Phi bắt được hiện hành chính là.”

Mã trung dùng sức hít hít cái mũi, nói: “Thừa tướng, không phải như vậy một chuyện a, Trương Phi là ai a? Đương thời chi dũng tướng, hắn đại ca là Lưu Bị, nhị ca là Quan Vũ, ta này đắc tội hắn một cái, chẳng khác nào đắc tội toàn bộ tiểu đào viên a, ta ngày sau còn có thể có cái hảo? Bọn họ ca ba sau này tất nhiên lấy trừ ta rồi sau đó mau cũng.”

Đào Thương đồng tình nhìn hắn, nói: “Vậy ngươi tính toán làm ta làm sao bây giờ?”

“Thỉnh thừa tướng niệm ở mạt tướng công lao cùng trung tâm phân thượng, thay ta trừ bỏ Lưu Quan Trương tiểu đào viên, bảo mạt tướng thái bình a.”

Đào Thương nghe xong không nín được, hận không thể đứng dậy cấp mã trung một chân.

Nói được nhẹ nhàng, ta nếu là dễ dàng như vậy liền đem bọn họ diệt trừ, còn phí lớn như vậy kính tấn công kinh nam làm chi?

“Ân, ngươi tố cầu, bổn tướng đã biết, quay đầu lại ta sẽ tự thế ngươi chậm rãi liệu lý, đương nhiên, này dựa ai không bằng dựa mình, ngươi sau này ở trên chiến trường, nếu là có thể trực tiếp bắn chết đào viên huynh đệ, lại cũng là tốt nhất tích họa phương pháp, chính ngươi ngẫm lại rõ ràng.”

Mã trung ám đạo ta hiện tại trốn bọn họ ca ba còn không kịp trốn đâu, còn bắn cái gì bắn?

Đào Thương lại khoan ngôn an ủi mã trung vài câu, sau đó liền phái người tìm tới Gia Cát Lượng.

Không đợi mở miệng, lại thấy Gia Cát Lượng chắp tay nói: “Lão sư, binh mã tổn thất cùng thương vong tình huống kiểm kê xong rồi,

thỉnh lão sư xem qua.”

Đào Thương vươn tay, tiếp nhận Gia Cát Lượng tấu, một bên xem một bên nhíu mày.

“Tổn thất không nhỏ a.” Đào Thương cảm khái nói.

Gia Cát Lượng gật đầu nói: “Chủ yếu là lần này độc chướng đối ta quân tổn hại quá lớn, so sánh với cùng Bàng Thống thế công, khí độc chi hoạn ở không giảm bớt phía trước, chúng ta khốn cảnh liền không xem như giải quyết, như vậy trượng dù cho là đánh thắng, cũng có chút không đáng giá.”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Kia y theo Khổng Minh chi thấy, chúng ta bước tiếp theo hẳn là làm sao bây giờ?”

Gia Cát Lượng nhẹ giọng nói: “Cái này, học sinh nhất thời nửa khắc không nghĩ tới cái gì giải quyết phương pháp……”

Liền ở ngay lúc này, Tư Mã Ý đi vào lều trại nội.

“Lão sư, học sinh nhưng thật ra có cái biện pháp.” Tư Mã Ý cười ha hả nói.

Đào Thương ngẩng đầu nhìn phía hắn.

Lại thấy Tư Mã Ý nói: “Ta vừa rồi ở trướng ngoại, nghe được Khổng Minh cùng lão sư hỏi chuyện, kỳ thật ta nhưng thật ra có một cái biện pháp có thể tốc phá kinh nam.”

Đào Thương cười nói: “Trọng đạt có gì cao kiến?”

Tư Mã Ý nhẹ nhàng khụ một tiếng, nói: “Hôm nay bạch gian, com trải qua thám tử xác minh, tiến đến tấn công ta quân Kinh Châu quân, có Bàng Thống cùng Trương Phi lãnh tới bộ phận Kinh Châu trung quân, còn có lẻ lăng Lưu Độ chi binh, võ lăng kim toàn chi quân, Trường Sa Lưu Bàn tàn quân…… Nhưng là duy độc có một chi binh mã không có tới.”

Đào Thương nheo lại đôi mắt, nói: “Ngươi là nói Quế Dương Triệu phạm?”

Tư Mã Ý gật gật đầu, nói: “Đúng là, học sinh cảm thấy, kinh nam bốn quận, nếu binh mã đều bị Bàng Thống triệu tập tề, vì cái gì cái này Triệu phạm cố tình không tới?”

Đào Thương nheo lại đôi mắt: “Ngươi là cảm thấy, cái này Triệu phạm, có phản chiến khuynh hướng?”

“Ít nhất, hắn trong lòng hẳn là do dự.”

Gia Cát Lượng ở một bên nói: “Nhưng là Quế Dương quận ở Trường Sa nam diện, hiện giờ Trường Sa bị ta quân cướp lấy, Triệu phạm chính là tưởng chi viện, sợ là cũng lực bất tòng tâm đi?”

Tư Mã Ý lắc đầu nói: “Lời tuy như thế, nhưng hắn nếu là quyết tâm tưởng chi viện Bàng Thống, hoặc là từ Linh Lăng mượn đường, hoặc là đánh lén ta quân lúc sau, thế nào đều sẽ hữu dụng võ nơi, nhưng cố tình hắn án binh bất động, hắc hắc, việc này liền còn chờ thương thảo.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 866: nói hàng Triệu phạm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngọa long Phượng Sồ chính diện đánh nhau, cố tình trước mắt còn có một đám trủng hổ ở bên, âm thầm bố mưu.

Tư Mã Ý thủ đoạn, xác thật không hổ cái này trủng hổ xưng hô.

Đào Thương ngửa đầu nhìn về phía lều trại phía trên, lẳng lặng tự hỏi này giữa lợi hại được mất.

Cuối cùng, hắn quyết định sử dụng Tư Mã Ý kế sách.

Này có lẽ mới là trước mắt kinh nam chi chiến, nhanh nhất một cái con đường.

“Người tới, thỉnh Mã Lương tiên sinh lại đây.”

Không bao lâu, Mã Lương đi tới soái trướng.

Đào Thương ngay sau đó hướng hắn dò hỏi về Triệu phạm sự tình.

Mã Lương nói: “Triệu phạm người này, tại hạ đảo không phải đặc biệt hiểu biết, bất quá người này ở mặc cho Quế Dương quận thủ phía trước, cũng không cái gì quá lớn thanh danh, cũng không gì trác tuyệt chi công tích, Trương Tiện sau khi chết, Lưu biểu nhậm này vì Quế Dương quận thủ, nghĩ đến hắn có thể được này quận thủ địa vị cao, lại cũng là không thể thiếu năm đó cùng Lưu biểu khơi thông quan hệ, này chờ tầm thường hạng người, nếu là thật có lòng quy phụ, ta nói hàng hắn, đảo cũng đều không phải là không có khả năng.”

Đào Thương nghĩ nghĩ, nói: “Một khi đã như vậy, liền làm phiền quý thường lại đi một chuyến, ngươi nói cho Triệu phạm, chỉ cần hắn chịu quy hàng cùng ta, ta có thể cho hắn tiếp tục đảm nhiệm Quế Dương quận thủ…… Nga, không, hắn nếu là nguyện ý, điều phối đến một ít tốt, giàu có và đông đúc quận đảm nhiệm một phương bảo hộ cũng không phải không thể, chỉ cần hắn chịu thức thời.”

Mã Lượng chắp tay nói: “Tại hạ minh bạch thừa tướng chi ý, tại hạ này liền đi làm.”

……

Dời Lăng Thành.

“A ~~!”

Phòng nội, Trương Phi phát ra một tiếng thống khổ tru lên thanh.

Bàng Thống đứng ở phòng ngoại, nghe thẳng nhíu mày, hắn qua lại tại chỗ đi dạo bước chân, đột nhiên đứng lại bước chân.

Lại thấy phòng cửa mở, một người y quan thở dài đi ra.

Bàng Thống vội vàng cất bước tiến lên, hỏi hắn nói: “Trương tướng quân thương thế như thế nào?”

Kia y quan chua xót lắc lắc đầu, nói: “Trương tướng quân thương thế pha trọng, mũi tên tại hạ đã nhổ xuống tới, nhưng là mũi tên nhập bụng sâu đậm, thương thế thực sự không nhẹ, chỉ sợ là đoản khi nội không thể lại đứng lên.”

Bàng Thống nghe y quan nói như vậy, trong lòng hy vọng lại tức khắc giảm bớt, hắn bổn trông cậy vào Trương Phi nếu là thương thế không nặng, có thể dùng hắn lại đi tiến công Đào Thương một lần.

Nhưng là hiện giờ Trương Phi trọng thương khó khởi, mà tam quân bên trong cũng không mặt khác tướng lãnh có thể gánh vác một quân chi gan tác dụng, nếu là lại tiếp tục cùng Đào Thương giao

phong đi xuống, chỉ sợ cũng là chiếm không đến bất luận cái gì tiện nghi.

Bàng Thống trong lòng phi thường buồn rầu, nếu là lại như vậy kiên trì đi xuống, chỉ sợ Đào Thương quân những cái đó đã chịu độc chướng nguy hại binh lính, chậm rãi liền sẽ từng cái khôi phục, khi đó hậu quả đã có thể không dám tưởng tượng.

Nhưng trước mắt hắn còn cố tình không có gì tốt biện pháp.

……

Bàng Thống trong lòng nôn nóng, Đào Thương trong lòng so với hắn càng nôn nóng, bởi vì lấy Bàng Thống góc độ tới giảng, hắn lo lắng chính là Kinh Châu đầy đất được mất, chỉ cần bảo hộ hảo Kinh Châu, bọn họ liền không có gì mặt khác yêu cầu cố kỵ.

Nhưng Đào Thương không giống nhau, hắn ánh mắt không thể gần chỉ là đặt ở Kinh Châu này một khối địa phương, hắn ở Quan Trung còn có một cái đại địch Tào Tháo.

Tuy rằng uyển thành bên kia, Đào Thương cũng bố trí binh mã, nhưng hắn trong lòng vẫn là không lắm yên tâm, rốt cuộc đối thủ là Tào Tháo, người kia cái gì đều có thể làm ra tới.

Nhưng trước mắt hắn sốt ruột cũng vô dụng, phải là chờ đợi, chờ đợi, lại chờ đợi.

Theo thời gian trôi qua, trong quân doanh những cái đó trúng độc chướng các binh lính bắt đầu dần dần chuyển biến tốt đẹp lên, toàn bộ quân doanh cũng dần dần khôi phục sinh khí.

Chiến lực đang không ngừng mà gia tăng, mà ở Đào Thương xem ra, này liền tương đương là bên ta sắp sửa một chút một chút hòa nhau cục diện.

Phản kích nhật tử…… Sắp đã đến!

Mà liền ở ngay lúc này, Mã Lương đã đuổi trở về.

Hắn đối Đào Thương kể ra lần này đi trước Quế Dương thuyết phục Triệu phạm quá trình.

Quá trình tương đối thuận lợi, Triệu phạm tuy rằng ngay từ đầu nhiều ít còn bưng một ít cái giá, nhưng bất quá là treo giá hành động, Mã Lương đôi mắt nhiều gian a, lập tức liền xem thấu Triệu phạm tiểu tâm tư.

Trải qua một phen ngắn ngủi giao lưu, Triệu phạm cuối cùng đáp ứng rồi Mã Lương chiêu hàng, cũng tự mình tới bái kiến Đào Thương.

Không nghĩ tới Mã Lương hành sự cư nhiên như vậy tốc độ, Đào Thương cảm thấy phi thường vừa lòng.

Đương thời danh sĩ chính là đương thời danh sĩ, thiết lập sự cùng người thường hiệu suất chính là không giống nhau.

Hắn chẳng những nói hàng Triệu phạm, liền người đều cho hắn mang đến.

Mấy ngày sau, Triệu phạm thông qua Trường Sa cảnh nội đến Đào Thương ở tiền tuyến quân doanh.

Cùng Triệu phạm vừa thấy mặt, đục lỗ một nhìn Triệu phạm diện mạo, Đào Thương liền cảm giác hắn là một cái nịnh nọt, nịnh nọt a dua tiểu nhân.

Nhưng mặc kệ là cái dạng gì người, đối với hiện tại Đào Thương tới nói, hắn đều là phi thường quan trọng, hắn một người hành động, liền có thể đại biểu toàn bộ Quế Dương quận hướng gió.

Đào Thương nhiệt tình tiếp đãi Triệu phạm: “Triệu quận thủ có thể bỏ gian tà theo chính nghĩa, thoát ly ô trọc bùn nói, thực sự là thâm minh đại nghĩa, không hổ là nhà Hán triều đình trung nghĩa lương thần.”

Triệu phạm vội vàng nói: “Kính đã lâu thừa tướng uy danh, phạm đã sớm tưởng tìm cơ hội sẵn sàng góp sức, chỉ là bất hạnh vẫn luôn không có phương pháp, hôm nay nhìn thấy thừa tướng, quả thật suốt đời chi hạnh, Quế Dương quận bá tánh có thể đầu nhập vào thừa tướng, thực sự là trời xanh thấy liên, phạm đối thừa tướng đại nhân đại nghĩa thực sự là vô cùng cảm kích.”

“Triệu quận thủ thật là khách khí, yên tâm! Đào mỗ tuyệt không sẽ bạc đãi ngươi, đi, chúng ta tiến trong trướng nói chuyện!”

Hai người đi vào soái trướng, Đào Thương sai người bưng lên rượu và đồ nhắm, hai người một bên ăn một bên nói.

Triệu phạm mệnh tùy tùng đem một cái mộc bàn bưng lên, mặt trên bày ra thật dày giản độc.

“Đây là?” Đào Thương nghi hoặc chỉ một lóng tay.

Triệu phạm vội vàng nói: “Đây là Quế Dương quận hộ tịch, thổ địa tạo sách, các huyện thuế má sổ kê khai từ từ, tại hạ hôm nay cùng nhau lấy tới chỗ này, cung thừa tướng thẩm duyệt.”

Đào Thương lẳng lặng nhìn một lúc sau, sau đó đối Triệu phạm nói: “Triệu quận thủ thành ý, đào mỗ đã biết, bất quá ta làm quý thường tiến đến chiêu mộ quận thủ thời điểm, liền từng làm hắn tiện thể nhắn cấp quận thủ, Quế Dương nơi, về sau như cũ là từ quận thủ chủ trì, đương nhiên chờ Kinh Châu bình phục lúc sau, Triệu công nếu là cố ý, đi xem đến khác giàu có nơi đảm nhiệm một phương thái thú, cũng cũng không không thể.”

Lời này nói xong lúc sau, Triệu phạm nghe xong vui mừng quá đỗi, hắn một bên cúi đầu khom lưng hướng Đào Thương nói tạ, một bên trên dưới đánh giá khởi Đào Thương tới, trong đầu làm như ở bay nhanh vận chuyển, ước lượng sự tình gì.

Triệu phạm vẻ mặt gian tương tự nhiên là trốn bất quá Đào Thương hai tròng mắt, hắn giơ giơ lên lông mày, nói: “Triệu thái thú ở cân nhắc cái gì đâu?”

Triệu phạm thấp giọng nói: “Tại hạ có một cái không tình chi tình, không biết thừa tướng có không đáp ứng?”

Đào Thương ngạc nhiên nói: “Sự tình gì?”

Triệu phạm lộ ra một cái nịnh nọt tươi cười: “Tại hạ huynh trưởng mất sớm, chỉ là để lại một cái ở goá tẩu tử, tẩu tử mỹ mà hiền, đáng tiếc phúc mỏng, thủ quả, phạm từng khuyên này tái giá, nhưng ta tẩu từng ngôn……”

Đào Thương trợn trắng mắt, nói: “Ngươi tẩu tử từng ngôn, phi thiên hạ anh hùng mà không gả, có phải hay không?”

Triệu phạm lập tức ngây ngẩn cả người.

Đây là hắn vừa mới liền đánh tốt nghĩ sẵn trong đầu, như thế nào lập tức khiến cho Đào Thương cấp đoán được?

“Thừa tướng chân thần người cũng, đúng là như thế! Hiện giờ theo tại hạ thấy chi, thiên hạ anh hùng, không gì hơn thừa tướng giả cũng, thừa tướng đối ta như thế nhân nghĩa, phạm tự nhiên cũng không thể thẹn thừa tướng, nguyện ý dâng lên gia tẩu với thừa tướng quân trước, thỉnh thừa tướng dùng giấy liêu để giải tịch, không biết thừa tướng ý hạ như thế nào?”

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 867: 0 lăng thất thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương có điểm khinh bỉ Triệu phạm làm người.

Tuy rằng hắn thừa nhận, quả phụ cái này từ đối với nam nhân tới nói xác thật có lực hấp dẫn.

Đặc biệt vẫn là một cái người khác trong miệng xinh đẹp quả phụ, sẽ gợi lên rất nhiều người ảo tưởng, dẫn phát nhân loại trong xương cốt nhất nguyên thủy thú tính.

Nhưng Đào Thương cảm thấy chính mình là một cái có nhận tri cao tầng thứ nhân vật, không nên cùng Triệu phạm loại người này thông đồng làm bậy.

Lấy chính mình thân tẩu tử ra tới cho chính mình đương thăng quan lợi thế, thật sự là có chút quá mức cùng nịnh nọt.

Gia hỏa này hôm nay cùng chính mình chính là ngày đầu tiên gặp mặt a?

Lần đầu tiên gặp mặt, liền phải đem chính mình tẩu tử dâng ra tới ấm giường, này không khỏi có phải hay không có điểm qua?

Chẳng lẽ ngươi liền sẽ không hàn huyên một chút sao?

Ngươi này không khỏi nhiệt tình đại kính đi? Hai ta có như vậy thục sao?

Tuy rằng trong lòng rất là khinh thường Triệu phạm hành vi, nhưng Đào Thương vẫn là không giáp mặt bác mặt mũi của hắn, rốt cuộc người này hiện nay đối với thế cục tới nói vẫn là rất quan trọng.

“Triệu quận thủ hảo ý, đào mỗ tâm lĩnh, việc này ta xem liền không có cái này tất yếu…… Đào mỗ gần nhất không phương diện này yêu cầu.”

Triệu phạm thấy Đào Thương cự tuyệt, nóng nảy!

Hắn vội nói: “Thừa tướng không cần khách khí, ta tẩu tử không cần danh phận!”

Thảo!

Ngươi nói ngươi là cái thứ gì? Lời này ngươi cũng lao ra tới?

Nếu không phải bởi vì lưu ngươi hữu dụng, ta trực tiếp làm Cam Ninh đem ngươi ném tới giang đi uy cá.

“Ngươi tẩu tử không cần danh phận ta cũng không cần.” Đào Thương ngữ khí đã lược có vẻ có chút lạnh băng: “Đào mỗ tốt xấu cũng là đường đường thừa tướng, há có thể làm này đó cùng ngươi Triệu gia thật không minh bạch sự tình? Ngươi nếu là làm ngươi tẩu tử tới ta này, ta ngày sau quản ngươi kêu gì? Cậu em vợ không thành?”

Triệu phạm làm như có điểm hiểu được.

Hắn trong lòng âm thầm nói thầm, này họ Đào quả nhiên là quyền cao chức trọng, là cái sĩ diện mặt hàng.

Hắn nếu là thật cùng ta tẩu tử hảo, ngày sau chẳng phải là liền cùng ta thành ngang hàng? Hắn một cái thừa tướng, ta bất quá là một cái quận thủ mà thôi, hắn cho ta đương tỷ phu bối, chẳng phải là lỗ vốn? Ấn địa vị tới giảng xác thật là có hại.

Triệu phạm càng muốn, càng cảm thấy chính mình cân nhắc có đạo lý.

Hắn vui tươi hớn hở nói: “Không sao, thừa tướng nếu là cảm thấy bối phận không đủ, sợ bôi nhọ tự thân, tại hạ còn có một cái ở goá

nhiều năm thím, là cha mẹ ta bối, nếu là làm nàng tiến đến, thừa tướng liền không cảm thấy mất mặt.”

Đào Thương: “……”

……

Triệu phạm làm Đào Thương đuổi đi, tiểu tử này nói chuyện quá không số, Đào Thương không muốn nghe hắn hạt lải nhải.

Triệu phạm dựa theo Đào Thương mệnh lệnh, phản hồi Quế Dương, khởi binh tây hướng, bôn Linh Lăng mà đi.

Mà Đào Thương bên này, cũng sẽ phân ra đi một bộ phận nhỏ binh lực tiếp ứng hắn.

Chỉ cần có Triệu phạm từ Quế Dương chia quân tương trợ, bắt lấy Linh Lăng, chính mình liền có thể hòa nhau một ván, sau đó đãi độc chướng đối tam quân ảnh hưởng sau khi biến mất, Đào Thương liền tính toán cổ đủ sở hữu lực lượng, cường tập võ lăng.

Như thế Bàng Thống chính là có thiên đại bản lĩnh, cũng phiên không ra cái gì tân bọt sóng.

……

Mấy ngày sau, liền ở Bàng Thống ở dời Lăng Thành tự hỏi bước tiếp theo chiến lược thời điểm, Linh Lăng thái thú Lưu Độ vội vội vàng vàng vọt tới hắn trước mặt.

“Bàng Tư Đồ, việc lớn không tốt!” Lưu Độ hoang mang rối loạn đối Bàng Thống nói.

Bàng Thống trước mắt đang có chút phiền lòng như thế nào công phá Đào Thương quân doanh sự tình, nghe vậy không khỏi nhíu mày nhìn nhìn hắn, nói: “Sự tình gì, như vậy hô to gọi nhỏ?”

Lưu Độ nhìn Bàng Thống chút nào không hoảng hốt bộ dáng, nhăn lại mi, nói: “Bàng Tư Đồ, có đại sự xảy ra, ngươi cư nhiên còn có

tâm tình ở chỗ này như thế phát ngốc? Cũng chẳng phân biệt tiến hành cùng lúc chờ?”

“Cái gì đại sự?” Bàng Thống trong lòng rất không vừa lòng, một chút tôn ti đều không có, ngươi dựa vào cái gì giáo huấn khởi ta tới?

Lưu Độ hít sâu một hơi, nói: “Ta phía sau truyền đến tin tức, Quế Dương Triệu phạm đột nhiên khởi binh, tây hướng Linh Lăng quận, quận nội hư không, hắn hiện giờ đã đánh hạ tuyền Lăng Thành!”

Lưu Độ nói mới vừa vừa nói xong, liền thấy Bàng Thống thân mình một nghiêng, thiếu chút nữa không ngã quỵ trên mặt đất.

“Ngươi, ngươi nói cái gì? Tuyền Lăng Thành mất, vẫn là bị Quế Dương Triệu phạm đánh hạ tới?”

Lưu Độ dùng sức gật gật đầu, nói: “Đúng là như thế, kia Triệu phạm lấy mượn đường chi viện ta quân vì từ, mượn đường tuyền lăng, không nghĩ phương một đến dưới thành liền mượn cớ làm khó dễ, cướp lấy tuyền Lăng Thành……”

Bàng Thống nheo lại đôi mắt, cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cuộc thở dài khẩu khí, nói: “Thì ra là thế, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, này đáng giận Triệu phạm, hẳn là âm thầm đầu hàng Đào Thương.”

Lưu Độ cấp thẳng dậm chân: “Linh Lăng có thất, Triệu phạm còn đầu hàng Đào Thương, hiện giờ kinh nam nơi, ta chờ đều bị đè ở võ lăng một quận nơi, này, này chẳng phải là hỏng rồi đại sự?”

Bàng Thống bị Lưu Độ thúc giục tâm phiền ý loạn, hắn cũng biết trước mắt sự tình tầm quan trọng.

“Một khi đã như vậy, ngươi thả lãnh binh mã phản hồi Linh Lăng, nghĩ cách đoạt lại thành trì, ta bên này cố thủ võ lăng, canh phòng nghiêm ngặt bị quân địch hai lộ giáp công.”

Lưu Độ hận không thể trừu Bàng Thống một cái đại tát tai.

“Triệu phạm ở Quế Dương binh lực cùng ta tương nhược, hiện giờ còn cướp lấy Linh Lăng thành trì dùng để vì cái chắn, ta này đó binh mã, như thế nào có thể đánh hạ thành trì?”

Bàng Thống cũng có chút không nói đạo lý: “Trước mắt loại tình huống này, vô luận như thế nào cũng đến đem nam diện thành trì đoạt lại, nếu như bằng không, võ lăng hai mặt tao giáp công, chúng ta vô hiểm nhưng thủ, sớm muộn gì tất thất toàn cục”

Nói đến này, Bàng Thống đối Lưu Độ bổ sung nói: “Ngươi một đường binh mã không thành, ta làm Lưu Bàn dẫn binh cùng ngươi cùng hướng đó là.”

Linh Lăng quân là Lưu Độ quê quán, hiện giờ trị sở tuyền lăng thất thủ, hắn tự nhiên là sốt ruột khẩn, tuy rằng Bàng Thống như vậy yêu cầu có chút không nói đạo lý, hắn cũng chỉ có thể làm theo.

Ngày kế, Lưu Độ liền suất lĩnh binh mã rời đi dời Lăng Thành, thẳng đến Linh Lăng mà đi.

Lưu Độ đi rồi lúc sau, Bàng Thống còn lại là bởi vì mất đi Linh Lăng mà nóng lòng hỏa đại, răng đau miệng khởi phao, thả trong lòng ẩn ẩn luôn là cảm thấy chính mình địa phương nào có điều sơ hở.

Ở tự hỏi nửa ngày lúc sau, Bàng Thống đột nhiên minh bạch chính mình sai lầm ở nơi nào!

Chính mình bởi vì nghe nói mất đi Linh Lăng, thế cho nên quá sốt ruột, cư nhiên chia quân đi cướp lấy thành trì, như thế chẳng phải là ở giữa Đào Thương cùng Gia Cát Lượng lòng kẻ dưới này?

Đại ý, đại ý a!

……

Lưu Độ cùng Lưu Bàn binh mã đi rồi nửa ngày, sắp tới đem đến Linh Lăng biên cảnh thời điểm, lại gặp phục kích.

Mà phục kích bọn họ, đúng là Đào Thương tự mình trừu điểm một chi tinh binh, cũng lấy đinh phụng, Từ Thịnh chờ mãnh tướng là chủ tiến hành mai phục.

Bọn họ mục đích, là muốn tẫn tiêm này chi Kinh Châu quân.

“Sát a!”

“Sát!”

Theo tiếng gào, lại thấy con đường hai bên, đã sớm âm thầm mai phục tại này Kim Lăng quân sôi nổi giết ra tới, đối Lưu Độ cùng Lưu Bàn binh mã tiến hành rồi bao kẹp.

Lưu Độ chính là quan văn, vừa thấy bực này trận thế thiếu chút nữa không dọa đái trong quần, hắn một bên giá mã hướng trận vòng trung súc, một bên cao giọng nói: “Tại sao lại như vậy? Như thế nào như vậy!”

Lưu Bàn hung ác nhìn quét một vòng chung quanh, nói: “Chúng ta trúng kế, đây là Đào Thương binh mã, bọn họ đã sớm tính định chúng ta sẽ đi vòng vèo cứu viện Linh Lăng…… Tam quân liệt trận! Không cần hoảng! Nghênh địch!”

So với Lưu Bàn dũng mãnh, Lưu Độ hiển nhiên không có gì cốt khí, hắn một bên thét ra lệnh thủ hạ các binh lính bảo hộ chính mình, một bên cao giọng tiếp đón: “Hình nói vinh đâu? Ta Linh Lăng thượng tướng Hình tướng quân ở đâu?”

Theo Lưu Độ tiếng gào, com lại thấy một người cao lớn vạm vỡ giáp sắt hán tử từ phía sau vọt ra, hắn cầm trong tay một thanh khai sơn đại rìu, cao giọng nói: “Phủ quân chớ có hoảng loạn, thả xem mạt tướng giết hết này đó Kim Lăng cẩu!”

Dứt lời, liền thấy Hình nói vinh phóng ngựa về phía trước phóng đi.

Hình nói vinh người này, xác thật là có chút dũng lực, so với bình thường sĩ tốt, hắn liền giống như là chiến thần giống nhau tồn tại,

một thanh đại rìu làm hắn múa may tiêu sái lưu loát, ở Kim Lăng quân trong trận diễu võ dương oai, có thể nói là không ai bì nổi.

Nhưng hắn thực mau liền đụng phải đối đầu.

Đinh phụng phóng ngựa đi tới hắn trước mặt.

Hình nói vinh thấy đinh phụng ngăn lại hắn đường đi, không khỏi hừ nói: “Nơi nào tới dã tiểu tử, cư nhiên dám cản mỗ? Tìm chết!”

Đinh phụng vươn ba ngón tay nói: “Ba chiêu, ba chiêu trong vòng, tất nhiên muốn ngươi mất mạng.”

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 868: phản kích Bàng Thống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở Hình nói vinh trong mắt, đinh phụng chính là cái tiểu tể tử mà thôi, xem hắn hình thể, còn chưa kịp chính mình một nửa, ở Hình nói vinh xem ra, như vậy nhỏ yếu tử hoàn toàn không phải chính mình đối thủ.

Nghĩ vậy, lại thấy hình nói vinh cười ha ha, đối đinh phụng nói: “Kẻ hèn một giới tiểu nhi lang, cư nhiên cũng dám như vậy làm càn? Ha ha, còn ba chiêu lấy ta tánh mạng? Hắc hắc, lão tử một rìu khiến cho ngươi chơi xong!”

Dứt lời, liền thấy Hình nói vinh gào thét lớn, suất binh phi phác đi lên, giơ lên trong tay khai sơn đại rìu, hướng về phía đinh phụng đỉnh đầu chính là phách đem qua đi.

Đinh phụng cũng không né tránh, cũng là phóng ngựa chạy băng băng Hình nói vinh vọt qua đi.

Không đợi ngừng lại, lại thấy đinh phụng lập tức từ trên ngựa nhảy lên lên, giống như hùng ưng giương cánh giống nhau, hướng về Hình nói vinh trên chiến mã bay vút lại đây.

Hình nói vinh đại rìu tuy rằng thực trọng, nhưng là múa may lên tốc độ kỳ chậm, hắn này một rìu không đợi nện xuống đi, đinh phụng liền đã nhảy tới hắn ngựa sau lưng, làm hắn phản ứng không kịp.

Mà trong tay hắn rìu to lại cũng đã huy cái không, thật mạnh nện ở trong đất.

Đinh phụng ở hắn phía sau lạnh giọng nói: “Chiêu thứ nhất.”

Hình nói vinh ngây cả người thần, tiếp theo không khỏi giận tím mặt.

Hắn đột nhiên dùng khuỷu tay bộ hướng về phía sau đánh bất ngờ, lại bị đinh phụng dùng bàn tay sinh sôi nắm lấy, cũng ngăn trở xuống dưới.

“Đệ nhị chiêu.” Đinh phụng thanh âm ở một lần truyền đến.

Hình dung nói bỗng nhiên quay người lại, dùng sức đem đinh phụng từ trên lưng ngựa nhéo, sau đó ném đi xuống.

Sau đó hắn dùng đại rìu theo đinh phụng rơi xuống phương hướng dùng sức hướng về đỉnh đầu hắn dùng sức một tạp.

Lại bị đinh phụng duỗi tay cầm cán búa, mặc cho hắn lại dùng lực, lại cũng không thể đem đại rìu áp xuống đi mảy may.

Hình nói vinh ngơ ngác nhìn mã hạ đinh phụng, sau xương sống lưng dâng lên một tia lạnh lẽo.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy đinh phụng một phen nhéo Hình nói vinh bên hông đai lưng, một cái xoay chuyển, dùng sức đem Hình nói vinh từ trên lưng ngựa té xuống.

Sau đó, liền thấy đinh phụng phác tới, móc ra trong lòng ngực chủy thủ, nhắm ngay Hình nói vinh ngực, đó là dùng sức trát đi xuống.

Thời gian phảng phất tại đây một khắc dừng hình ảnh……

Hình nói vinh ngực chỗ phun xạ ra máu tươi nhiễm hồng đinh phụng chủy thủ cùng bàn tay, hắn ngốc lăng lăng nhìn đinh phụng, trên mặt nhan sắc cũng bởi vì máu tươi xói mòn mà nhanh chóng biến trắng bệch.

Hắn miệng trương trương, dùng cuối cùng một tia sức lực nhẹ nhàng nói thầm một câu.

“Con mẹ nó, thật đúng là ba chiêu……”

Ngay sau đó, liền thấy hắn đầu một oai, hoàn toàn đã chết qua đi.

……

Hình nói vinh bị giết, mà mặt khác một bên, Lưu Bàn tình huống cũng không phải quá hảo.

Hắn đang ở bị Từ Thịnh cùng lăng thao hai lộ binh mã vây công.

Lưu Bàn tuy rằng phi thường kiêu dũng, nhưng đối mặt Từ Thịnh chờ Kim Lăng danh tướng, cũng là ngăn cản không được, không bao lâu, bên người binh lính liền bị tất cả đều tàn sát, chỉ còn lại có hắn này một người.

Loạn chiến bên trong, hắn phó thủ Hàn Huyền cũng là bị Hạ Tề giết chết.

Lưu Bàn cả người tắm máu, nhìn quanh thân không ngừng vây dựa đi lên binh tướng, trong lòng không khỏi khởi xướng một tia bi thương chi tình.

Hắn ngửa đầu nhìn về phía trời xanh, hô to nói: “Thúc phụ, Lưu Bàn không thể lại tiếp tục vì Kinh Châu tận trung! Kinh nam cơ nghiệp, từ đây tẫn về người khác, bàn đối với ngươi không được, thúc phụ, ta tới tìm ngài!”

Dứt lời, liền thấy Lưu Bàn đem kiếm một hoành, tự sát ở chiến trường bên trong.

Từ Thịnh cất bước đi tới Lưu Bàn thi thể bên, cúi đầu nhìn nhìn hắn, hai tròng mắt trung lộ ra một phần sùng kính chi tình.

Không bao lâu, lại thấy Lưu Độ bị Kim Lăng quân áp giải lại đây.

Vừa nhìn thấy Từ Thịnh, Lưu Độ liền vội vội chắp tay chắp tay thi lễ, nói: “Tướng quân, đừng giết ta, đừng giết ta! Ta nguyện hàng, ta nguyện hàng a!”

Từ Thịnh lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói tiếp: “Xem ngươi này phúc nạo dạng, hận không thể giết ngươi một trăm lần, bất quá tam quân bên trong, lấy thừa tướng vi tôn, giết hay không ngươi này hàng thần, tự nhiên từ thừa tướng định đoạt, mang đi!”

……

Từ Thịnh cùng đinh phụng đám người rút về võ lăng cảnh nội, mà Lưu Độ còn lại là gặp được Đào Thương.

Vừa thấy Đào Thương, Lưu Độ liền vội vội quỳ xuống, cấp Đào Thương dập đầu: “Thừa tướng, tại hạ nguyện hàng, tại hạ nguyện hàng a! Còn thỉnh thừa tướng đừng giết ta, đừng giết ta.”

Đào Thương đạm đạm cười, nói: “Sát……”

“A?” Lưu Độ hô to một tiếng, sắc mặt biến trắng bệch, hai chân không được đánh run run, một cổ ướt át chi ý từ đũng quần trong thời gian ngắn liền chảy về phía ống quần cùng giày vớ thượng.

Đào Thương đi lên trước, nâng khởi Lưu Độ nói: “Sát cái gì sát, từ nay về sau, chúng ta chính là người một nhà.”

Lưu Độ trong lòng mắng to Đào Thương không đứng đắn.

Này đều khi nào, nói chuyện cư nhiên còn như vậy đại thở dốc, ngươi không biết ngươi như vậy sẽ dọa hư lão tử sao?

Đào Thương nâng khởi Lưu Độ, nói: “Lưu quận thủ bỏ gian tà theo chính nghĩa, ngày sau vẫn có thể bằng không lăng thái thú, bất quá Bàng Thống trong quân hư thật, còn phải làm phiền ngươi nói cho ta đào mỗ một chút.”

Lưu Độ thở dài khẩu khí, công thủ nói: “Thừa tướng như thế khoan dung độ lượng, tại hạ dám không tuân mệnh…… Chỉ là, chỉ là……”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là đang nói sự phía trước, có thể hay không chấp thuận tại hạ đổi cái quần.”

Đào Thương nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo thực mau liền đem nâng Lưu Độ tay rụt trở về.

……

Căn cứ Lưu Độ sở cung cấp tình báo, Đào Thương đại khái đã biết Bàng Thống trước mắt trong quân tin tức.

Trương Phi thân bị trọng thương, hiện giờ hắn trong quân tuy rằng có chiến tướng, lại không có trọng đem có thể dùng, mà bên ta trúng độc chướng binh lính đang ở dần dần khôi phục, xem ra phản kích thời điểm xác thật là tới rồi.

Tư Mã Ý cũng là phương hướng Đào Thương gián ngôn, nói là hẳn là lập tức xuất kích.

Đào Thương do dự nói: “Trước mắt nếu là xuất binh, tam quân các tướng sĩ chuẩn bị công tác còn không có hoàn thành, hơn nữa trúng độc chướng binh lính khôi phục nhân số, còn không phải đặc biệt nhiều.”

Tư Mã Ý nói: “Lão sư như vậy tưởng, Bàng Thống tự nhiên cũng là như vậy tưởng, bởi vậy hắn hiện tại cũng là ở làm chuẩn bị, hắn cũng coi như định lão sư cũng là đang chờ đợi thích hợp thời cơ xuất binh, mà tuyệt phi hiện tại, người này mưu trí siêu quần, lão sư nếu là tưởng chiến thắng hắn, chỉ có ở một cái không hợp thời cơ thời cơ xuất binh, mới có khả năng đột phá này quân thế!”

Tư Mã Ý nói đánh thức Đào Thương, tựa hồ thật đúng là chính là như vậy cái đạo lý.

……

Hiện giờ dời Lăng Thành trải qua Bàng Thống một phen sửa chữa chỉnh đốn, uukanshu đã có mấy phen kiên cố chi thế, cũng có

nhất định phòng ngự trận mà, có thể dùng để ngăn cản Đào Thương, nhưng ở nào đó ý nghĩa đi lên giảng, phương tiện tựa hồ còn cũng không đầy đủ hết.

Bất quá cũng là vì tính định Đào Thương hiện tại thực lực quân đội còn không có hoàn toàn khôi phục, cho nên Bàng Thống mới không có đem công sự hoàn thành, rốt cuộc nơi này có một cái thời gian kém tồn tại.

Mà Tư Mã Ý hướng Đào Thương gián ngôn phương pháp, chính là quấy rầy thời gian này kém.

Đào Thương tinh nhuệ binh mã, giờ phút này đã đến dời Lăng Thành mười dặm ở ngoài.

Một người giáo sự phủ giáo sự vội vàng chạy về, chính hướng Đào Thương bẩm báo dời Lăng Thành tình huống.

Nghe xong giáo sự hội báo lúc sau, Đào Thương lại hỏi: “Lấy thời gian đi lên tính, Bàng Thống sửa chữa công sự không có khả năng đạt tới toàn thành, hắn nhất định là có trọng điểm nơi cùng không nặng điểm nơi…… Hắn chủ yếu công sự, đều tập trung ở địa phương nào.”

“Bàng Thống quân chủ yếu công sự tập trung ở đông thành, không có sửa chữa quá công sự là ở nam thành cùng bắc thành, này hai nơi thành lâu phía dưới ven sông, có tự nhiên lạch trời, cho nên chưa từng bố trí phòng vệ.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 869: lập công cơ hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong thám báo hội báo, Đào Thương ngay sau đó nhìn về phía bốn phía chư tướng, hỏi: “Các vị tướng quân, y các ngươi chi thấy, trước mắt trận này, chúng ta hẳn là như thế nào đánh mới là?”

Hạ Tề đứng lên, nói: “Y theo mạt tướng chi thấy, Bàng Thống lợi dụng địa hình làm cái chắn, nhưng địa hình đồng thời cũng có thể cho chúng ta sở dụng, trước mắt chúng ta nhưng binh phân ba đường, một đường ở chính diện kiềm chế quân địch, mà mặt khác hai lộ binh mã còn lại là có thể thông qua nam bắc hai mặt thủy đạo, vu hồi phàn thành, ba đường tiến công, ở vào thành lúc sau, nhưng đem quân địch chặn ngang chặt đứt, nhất cử tiêm này chủ lực binh tướng.”

Đào Thương nghĩ nghĩ, đối Hạ Tề cái này đề nghị nhiều ít có một ít lo lắng, rốt cuộc như vậy an bài bố cục, phần thắng tuy đại, nhưng thất bại tỷ lệ cũng cao, liền xem chính mình có dám hay không đánh cuộc.

Đào Thương cũng không phải một cái không dám mạo hiểm người, hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy làm như vậy, trước mắt muốn đánh cuộc chính là quân địch binh lực không đủ, thả Trương Phi bị thương, nếu là có thể nhanh chóng từ nam bắc hai mặt bước lên thành trì, liền có thể đánh tan Kinh Châu quân sĩ khí, sử Kinh Châu quân lâm vào trong hỗn loạn, biến thành nỏ mạnh hết đà.

Suy xét đến tận đây, Đào Thương cuối cùng gật đầu nói: “Như thế, liền dựa theo hạ tướng quân ý tứ tới làm. Ngươi cùng Từ Thịnh các lãnh một đạo nhân mã, phân công nhau hành sự, từ nam bắc thủy lộ hai mặt phân biệt đi tấn công nam bắc môn, Cam Ninh cùng Chu Thái suất lĩnh đại bộ phận binh mã, ở chính diện cùng địch nhân chống đỡ.”

“Nặc!”

Theo sau, các bộ liền phân công nhau hành sự.

……

Cùng lúc đó, Bàng Thống đang ở trong thành kiểm tra các bộ quân vụ, đột nhiên nghe được nơi xa truyền đến nổi trống thanh âm.

Lúc này hắn cảm giác phi thường mỏi mệt, hắn đã liên tục hai ngày chưa từng ngủ.

Từ khi đem Lưu Độ cùng Lưu Bàn phái sau khi ra ngoài, Bàng Thống liền cảm giác muốn tao, vì thế liền vội vội dẫn dắt nhân mã nhằm phía đông thành đầu tường.

Thành trì dưới, đầy khắp núi đồi Kim Lăng binh đang ở tổ chức công thành, ngoài thành tiếng người đại chấn.

“Hướng a, sát a, lấy được Bàng Thống thủ cấp giả, bất luận là ai, đều ban thưởng thiên kim.”

“Giết Bàng Thống, giết Bàng Thống, giết Bàng Thống!”

Bàng Thống qua lại nhìn quét tường thành hạ cường công thành trì Kim Lăng quân, hừ lạnh một tiếng: “Bọn họ cư nhiên thật sự dám đến tập kích doanh trại địch? Thật là không biết sống chết, chúng tướng nghe lệnh, cẩn thủ thành trì, dựa vào thế công, chắn Kim Lăng quân với ngoài thành!”

“Nặc!”

Lấy hoắc tuấn cùng phó đồng chờ cầm đầu tướng lãnh sôi nổi tuân mệnh, nhưng trong lòng lại là ở đánh nói thầm.

Nếu là đổi thành Tương Dương hoặc là Giang Lăng như vậy đại thành, ngươi họ bàng nói như vậy đảo cũng là không có gì vấn đề, chỉ là dời Lăng Thành kẻ hèn huyện nhỏ, thành tường thấp mỏng, tuy rằng làm sửa chữa công sự phòng ngự, nhưng cũng không hoàn

toàn, dùng như vậy thành trì cùng quân địch đối kháng, phần thắng chỉ sợ không cao.

Nhưng việc đã đến nước này, mặc kệ phần thắng cao không cao, này trượng cũng cần thiết muốn đánh.

Ở hoắc tuấn chỉ huy hạ, Kinh Châu quân ở đầu tường bắt đầu liều mạng dùng cung tiễn bắn chết phía dưới Kim Lăng quân, đầu tường thượng cung tiễn hỏa lực toàn bộ khai hỏa, mãnh liệt hướng về phía dưới binh mã phác sát mà đến.

Nhưng Kim Lăng quân cũng không chút nào yếu thế chống lại, dời Lăng Thành thành trì thấp bé, cũng không cần phàn thành cận chiến, cho dù là đứng ở thành thượng, dùng cung nỏ hướng về phía trước phương bắn, cũng có thể đủ đánh chết thành thượng quân địch, hai quân lẫn nhau bắn một trận, các có thương vong, tường thành đã bị bị hai bên binh lính máu tươi nhiễm đến đỏ bừng, hỗn loạn thanh phong, truyền đến từng đợt gay mũi mùi máu tươi.

Mà cùng lúc đó, Hạ Tề cùng Từ Thịnh hai lộ binh mã, bắt đầu thông qua thủy đạo tiến công nam bắc hai thành.

Nam bắc hai thành thành trì cũng phi thường thấp, chỉ cần dùng phi thằng liền có thể leo lên đi lên, nhưng bởi vì ở thủy thượng, cho nên lực cơ động lại phi thường thấp hèn, cho nên thực dễ dàng trở thành đầu tường quân coi giữ sống bia ngắm.

“A!”

“A a!”

Theo từng tiếng kêu thảm thiết, Từ Thịnh bên người binh lính sôi nổi trung mũi tên, ngã xuống trong nước, vốn là không lớn chiến thuyền thượng nháy mắt có chút hoảng loạn, cũng khiến cho Từ Thịnh bản nhân lâm vào vũ tiễn thật mạnh vây quanh bên trong.

Nhưng Từ Thịnh lại một chút không sợ, hắn ném động dây thừng, chế trụ đầu tường lỗ châu mai, trong miệng hàm đao, nhảy nhảy đến

trên tường thành, sau đó nhanh chóng leo lên mà thượng.

Không bao lâu, liền thấy Từ Thịnh đón mũi tên chi nhanh chóng leo lên tới rồi đầu tường, dùng đao nhanh chóng chém phiên Kinh Châu binh sĩ tốt, ở đầu tường thượng nhấc lên tinh phong huyết vũ.

Mà đã chịu Từ Thịnh ủng hộ, những cái đó ở thành nam Kim Lăng quân chiến ý cũng là biến nùng, đại gia sôi nổi mô phỏng Từ Thịnh, không màng sinh tử hướng về đầu tường leo lên.

Dời Lăng Thành thành nam, trong lúc nhất thời biến nguy ngập nguy cơ.

……

Trước mắt Trương Phi bị bụng thương, thượng nằm ở phủ đệ trung nghỉ tạm, nhưng bên ngoài rối loạn, hắn xác thật là cảm thụ được đến.

Tai nghe bên ngoài tiếng bước chân càng ngày càng hỗn độn, Trương Phi trong lòng có điểm không có đế, hắn vội vàng cường tự chống đỡ khởi gì, đi vào ngoài phòng, tiếp đón quá chính mình thân binh nói: “Đã xảy ra sự tình gì?”

Trương Phi ngày thường kiểu gì uy vọng, kia kẻ hèn một giới tiểu tốt tự nhiên là không dám giấu giếm, vội vàng hướng hắn hội báo tiền căn hậu quả.

Trương Phi vừa nghe lời này, tức khắc nóng nảy, hắn phân phó tên kia thị vệ nói: “Chạy nhanh cho ta mặc giáp!”

Kia thị vệ vừa nghe, tức khắc hoảng sợ: “Mặc giáp? Trương tướng quân, ngươi muốn làm gì?”

Trương Phi thương thế chưa khỏi hẳn, giờ phút này như cũ là thực trọng, hắn lắc lắc nha, nói: “Đi trước trợ chiến!”

Kia thị vệ nghe vậy tức khắc lắp bắp kinh hãi: “Tướng quân, chính là ngươi trọng thương chưa lành a!”

“Đừng vội nhiều lời, chạy nhanh ấn yêm nói làm đó là!”

……

Cùng lúc đó, Hạ Tề cùng đinh phụng sở suất lĩnh mặt khác một con quân đội, cũng từ cửa bắc đường sông bước lên thành lâu, một hàng quân mã thẳng đến trong thành đánh tới.

Kim Lăng chiến tướng mã trung suất lĩnh tiên phong bộ đội, thẳng đến bên trong thành phủ nha mà đi, ý đồ chiếm cứ trung tâm, cắt đứt cửa đông quân địch cùng trong thành quân địch liên hệ.

Nhưng cũng chính là ở ngay lúc này, vừa vặn đuổi kịp Trương Phi từ phủ nha trung đi ra, cưỡi lên hắn ô chuy mã tính toán đi trước trước trận trợ trận.

Kể từ đó, hắn cùng tới rồi mã trung vừa lúc chạm vào cái đối mặt.

Mã trung gặp phải Trương Phi, lập tức liền không biết làm sao.

Nhưng Trương Phi lại là lập tức trợn tròn đôi mắt, lặng lẽ cười nói: “Hảo a, nguyên lai là ngươi này cẩu tặc! Yêm lão Trương đang lo tìm không thấy ngươi, ngươi hôm nay cư nhiên chính mình đưa tới cửa tới, bắn bị thương yêm bụng nhỏ, làm hại yêm hiện tại còn đau đớn khó nhịn, hôm nay không giết ngươi, yêm liền đối với không được yêm trên bụng này đạo thương!”

Mã trung nhìn hung ác Trương Phi, cả người không khỏi run rẩy: “Ngươi, ngươi nhận sai người!”

“Phi! Ngươi hóa thành tro yêm đều nhận được!” Dứt lời, liền thấy Trương Phi bỗng nhiên một kẹp bụng ngựa, thẳng đến mã trung giết qua đi.

“A a a ~~!” Trương Phi khí thế cũng không phải là mã trung có thể thừa nhận trụ, com hắn liền cùng Trương Phi giao thủ dũng khí đều không có, quay đầu ngựa lại, trực tiếp liền về phía sau mặt chạy băng băng mà đi.

Tam quân tướng sĩ không khỏi sửng sốt.

Này vừa rồi còn tới cướp lấy huyện nha người, một gặp phải Trương Phi, liền giao thủ cũng không dám, cư nhiên liền như vậy trực tiếp chạy trốn?

Này cũng không tránh khỏi quá ủ rũ một chút đi?

Nhưng mã trung chính là chủ tướng, đi theo hắn tới các tướng sĩ tự nhiên cũng có thể hắn vi tôn, hắn chạy trốn, các tướng sĩ cũng chỉ có thể đi theo hắn.

Mọi người ở đây kinh nghi bất định thời điểm, lại thấy Từ Thịnh binh mã đã tụ họp chúc mừng tề binh mã chạy tới tràng gian, tiếp ứng tới rồi mã trung.

Đinh phụng đi theo Hạ Tề sau lưng, vừa thấy đến Trương Phi, đôi mắt tức khắc sáng ngời.

Từ Thịnh thấy Trương Phi xuất chiến, thấp giọng một rống, nói: “Chư vị tướng quân, hôm nay đó là các ngươi biểu hiện thời điểm, lập công lớn cơ hội…… Tới!”

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 870: Trương Phi kẻ thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi là ai? Kia chính là Lưu Bị nghĩa đệ, Kinh Châu trọng đem.

Năm đó ở hổ lao quan, có thể cùng Lữ Bố đại chiến hơn trăm hiệp mà chẳng phân biệt thắng bại ngưu nhân.

Tuy rằng ở thời đại này Trương Phi, công tích cũng không có như vậy hậu, nhưng là hắn dũng mãnh chi danh ở trên đời này vẫn là quảng vì truyền bá.

Nếu là có thể đem như vậy mãnh tướng bắt trở về thỉnh công, mặc cho là ai ở Kim Lăng trong quân, ngày sau địa vị đấu đem đại đại gia tăng.

Chúng tướng vừa nghe Từ Thịnh cách nói, tức khắc một đám có vẻ biểu tình kích động, muốn nhiều hưng phấn có bao nhiêu hưng phấn.

Lập công lớn cơ hội, mặc cho ai cũng không nghĩ từ bỏ.

Hai quân cứ như vậy ở dời Lăng Thành trên đường phố triển khai công phòng chiến.

Mà tiểu tướng đinh phụng đầu tàu gương mẫu, bôn Trương Phi khoái mã vọt qua đi!

Cùng Đào Thương mặt khác hai gã đệ tử bất đồng, đinh phụng là một cái thuần túy phần tử hiếu chiến, hơn nữa đối lập công có hỏa giống nhau chấp nhất.

Lập tức, liền thấy đinh phụng cầm trong tay binh khí, phóng ngựa chạy vội tới Trương Phi trước mặt, bỗng nhiên nâng lên trong tay

chiến đao, đối với Trương Phi chính là vào đầu thật mạnh một kích.

Trương Phi trên người tuy rằng có thương tích, nhưng đối phó đinh phụng, hắn vẫn là dư dả.

Trương Phi nhất cử tay, chặn đinh phụng đánh xuống tới đao, cắn răng mở miệng dùng sức hướng bên cạnh một chắn, nói: “Nơi nào tới dã tiểu tử, cư nhiên dám hướng yêm khiêu chiến? Sống không kiên nhẫn?”

Đinh phụng lạnh lùng nói: “Thừa tướng ngồi xuống đệ tam đệ tử đinh phụng, hôm nay đặc tới lấy thủ cấp của ngươi!”

“Thật lớn gan chó!” Trương Phi hung ác hướng về đinh phụng nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay Trượng Bát Xà Mâu qua lại dùng sức múa may, thẳng áp đinh phụng không dám ngẩng đầu.

Lấy đinh phụng hiện tại bản lĩnh, cho dù là đối mặt bị thương Trương Phi, cũng không tránh khỏi quá mức cố hết sức.

Không đến mười chiêu, đinh phụng đã bị Trương Phi bức cực kỳ nguy hiểm, rất nhiều lần đều thiếu chút nữa bị Trương Phi thứ với mã hạ.

Hạ Tề mấy năm nay làm chi phương nam, công lao không ít, nhưng đối mặt bắt lấy Trương Phi như vậy đại công lao, cũng là mắt thèm không được, thấy đinh phụng bị Trương Phi bức bách không được, Hạ Tề cũng không ở rụt rè, cũng là phóng ngựa tiến lên, cùng đinh phụng giáp công Trương Phi.

Hạ Tề gia nhập, làm Trương Phi sinh ra một ít áp lực, nếu là đổi thành ngày thường, chính là đối mặt này hai cái, hắn cũng vui mừng không sợ, nhưng là trước mắt muốn mệnh chính là, hắn bên hông miệng vết thương tựa hồ bởi vì dùng sức quá độ mà bị tạo ra, đau đớn cảm giác nảy lên hắn bên hông.

Hắn không dám chậm trễ, chỉ là múa may trong tay xà mâu, cẩn thận ứng phó này hai gã mãnh tướng.

Nhưng là thực hiển nhiên, muốn Trương Phi đầu người đương công tích người, cũng không chỉ là Hạ Tề cùng đinh phụng mà thôi, không bao lâu, liền thấy Từ Thịnh bản nhân cũng là gia nhập tới rồi vây công Trương Phi hàng ngũ giữa.

Nếu là đổi thành ngày thường, này vài tên chiến tướng căn bản là không phải Trương Phi đối thủ, nhưng theo áp lực tăng đại, Trương Phi động tác cũng càng lúc càng lớn, mà hắn bụng cũng là càng ngày càng đau, hắn gian nan mà thở hổn hển, miễn cưỡng đối phó trước mắt mấy cái đối thủ.

Cảm giác được Trương Phi xà mâu tốc độ biến chậm, Từ Thịnh một bên dùng đao gắt gao áp bách hắn, nói: “Chư vị, Trương Phi sắp không được rồi, đại gia lại nỗ lực hơn, cơ hội như vậy, chính là rốt cuộc chạm vào không trứ!”

Trương Phi vừa nghe Từ Thịnh như vậy kêu, trong lòng một cổ tức giận xông lên não nhân.

Hắn giờ phút này cũng không rảnh lo eo bụng đau đớn, dùng hết cả người sức lực, lập tức đem Từ Thịnh trực tiếp từ trên ngựa đánh rơi tới rồi trên mặt đất, ngửa đầu hô to: “Yêm nãi yến người Trương Dực Đức cũng, ai dám cùng ta một trận tử chiến?”

Này gầm lên giận dữ, đông cứng giống như sấm rền, đập ở đây mỗi người trong lòng đều là kinh hãi mạc danh, rất nhiều người đều là bị này một tiếng hổ rống chấn đến cả người phát run, tay chân không biết vì sao đều có điểm nhũn ra.

Mà bị hắn dùng sức một kích đánh tới trên mặt đất Từ Thịnh, còn lại là một ngụm máu tươi không nghẹn lại, trực tiếp một ngụm máu tươi phun ra mà ra, huyết nhiễm ngực giáp phía trên.

Mà Kim Lăng quân binh lính còn lại là bị Trương Phi khí thế sở kinh sợ, sôi nổi về phía sau thối lui, không dám đối mặt này mũi nhọn.

Tam quân lui tránh!

Liền ở ngay lúc này, một chi mũi tên nhọn từ một bên bắn ra tới, thẳng đến Trương Phi mặt mà đi,

Trương Phi cảm giác được một cổ kình phong đột đến, theo bản năng hiện lên đầu, lại là làm hắn tránh thoát kia chi mũi tên nhọn.

Bất quá mũi tên nhọn như cũ ở hắn mặt trái trên mặt để lại một đạo vết thương!

Trương Phi hai tròng mắt phun hỏa, hắn nổi giận đùng đùng quay đầu nhìn về phía kia mũi tên nhọn phương hướng nhìn qua đi.

Này không nhìn nhưng thật ra còn hảo, này vừa thấy dưới, Trương Phi thiếu chút nữa bị bị chọc tức ngất đi.

Bắn tên không phải người khác, đúng là mã trung.

Trương Phi xoay đầu, thấy được miệng há hốc, ngơ ngác nhìn chính mình mã trung, trong lòng một cổ ác khí trực tiếp dũng hướng về phía trán.

Hắn đem Trượng Bát Xà Mâu nâng lên, hướng về phía nơi xa mã trung xa xa hư điểm, cả giận nói: “Hảo tiểu tử, ngươi còn không có xong không có! Hôm nay nếu là không làm thịt ngươi, yêm liền thực xin lỗi yêm trên bụng này một đạo vết sẹo!”

Dứt lời, phóng ngựa hướng về mã trung chạy như bay mà đi.

Mã trung nhìn đến này tình hình, trong lòng cái này hối hận!

Êm đẹp, không có việc gì bắn hắn làm gì nha?

Này không phải thuần túy không có việc gì chính mình cho chính mình tìm việc sao?

Mắt thấy Trương Phi liền phải vọt tới chính mình trước mặt, mã trung sợ tới mức “Nha……!” Một tiếng kinh hô, sau đó vội vàng quay đầu ngựa lại, hướng về mặt sau chạy tới.

Trương Phi múa may Trượng Bát Xà Mâu, giống như một tôn ma thần, Kim Lăng quân cái nào dám cản hắn tọa kỵ, sôi nổi hướng về nhận được hai bên chạy tới.

Mà đinh phụng còn lại là chạy vội tới Từ Thịnh bên người, hắn xoay người xuống ngựa, nâng khởi khóe miệng còn treo máu tươi Từ Thịnh, nói: “Tướng quân, ngài thế nào?”

Từ Thịnh suy yếu dùng tay lau chùi một chút khóe miệng, nói: “Đừng thất thần! Đi, mau đuổi theo!”

Mà giờ này khắc này, mã trung ở phía trước giá mã chạy băng băng, Trương Phi còn lại là ở phía sau điên cuồng đuổi theo, hai người bôn qua vài con phố, mã trung không ngừng hướng về mặt sau Trương Phi bắn tên, nhưng hoảng loạn dưới một mũi tên đều không có bắn trúng.

Trương Phi tiếng rống giận từ phía sau truyền đến mã trung lỗ tai, là như vậy khiếp người, như vậy kinh tâm.

Không bao lâu, mã trung đáng chết bất tử, hoảng không chọn lộ bôn vào một cái hẻm nhỏ, mà kia ngõ nhỏ bên trong, lại là một cái thiết thực ngõ cụt!

Mã trung ngơ ngác nhìn cái kia ngõ cụt, đột nhiên giơ tay trực tiếp cho chính mình một cái đại tát tai.

Này một cái tát thực sự là trừu vang dội trác tuyệt! Đủ có thể lệnh người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ.

“Này thật là thiên muốn vong ta nha!” Mã trung giơ thẳng lên trời thở dài một tiếng, đau khổ thay đổi đầu ngựa, một bộ thấy chết không sờn nhìn phía phía sau.

Ở hắn nghĩ đến, nói vậy Trương Phi giờ phút này đã là đuổi theo, dùng chuôi này Trượng Bát Xà Mâu nhắm ngay chính mình, liền chờ ở chính mình trên người chọc mười mấy hai mươi cái lỗ thủng.

Nếu đã chết đã đến nơi, kia chính mình cũng không thể mềm yếu chết đi, như thế nào mà cũng đến cùng Trương Phi liều mạng lúc sau chết lại.

Mã trung đã làm tốt chuẩn bị, hắn tính toán chỉ chờ Trương Phi thò đầu ra, hắn liền hét lớn một tiếng: “Cẩu tặc! Mã công ngô chính là Kim Lăng thượng tướng, làm ta đầu hàng? Nằm mơ! Bản tướng quân liều mạng với ngươi!”

Liền ở ngay lúc này, đầu ngõ truyền đến một trận dày nặng tiếng vó ngựa.

Lại là Trương Phi ô chuy chiến câu tới rồi.

Mã trung hít một hơi thật sâu, đem lời kịch ở trong lòng qua một lần, liền chờ Trương Phi thò đầu ra liền hô lớn ra tới!

Đại trượng phu, phải nên như thế! Chết cũng muốn chết oanh oanh liệt liệt.

Nhưng đương trượng phu xuất hiện ở mã trung trong mắt trong nháy mắt, mã trung tín niệm lại hoàn toàn sụp đổ.

Hắn trong nháy mắt liền thay đổi đường kính.

“Trương tướng quân tha mạng, mạt tướng…… Nguyện ý quy hàng a!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 871: bắt hổ bắn phượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mã trung một tiếng kêu khóc, sau đó liền lập tức xoay người xuống ngựa, hướng về phía đầu ngõ phương hướng ‘ thình thịch ’ một tiếng quỳ xuống, dùng sức dập đầu.

Ở tử vong uy hiếp hạ, rất nhiều người đều không thể ngoại lệ, chúng sinh trăm tương đều ở tại đây.

Đương nhiên, trên thế giới này xác thật tồn tại dũng mãnh không sợ chết dũng sĩ, nhưng mã trung hiển nhiên không ở cái này trong phạm vi.

Hắn cũng muốn làm cái dũng sĩ, cũng tưởng ở mọi người oanh oanh liệt liệt trong ánh mắt kết thúc chính mình nhất sinh, nhưng thực hiển nhiên, mã trung cũng không phải cái gì ghê gớm nhân vật, hắn chung quy là không thể ngoại lệ.

Vừa mới ở trong lòng chuẩn bị lời nói hùng hồn, ở Trương Phi tiếng vó ngựa xuất hiện trong nháy mắt liền hoàn toàn hỏng mất.

Thay thế, còn lại là vô hạn xin tha.

“Trương tướng quân, ta nguyện ý quy hàng, thỉnh tha ta một mạng a!”

Mã trung một cái kính dập đầu, cũng không dám tế nhìn người tới.

Nhưng qua hơn nửa ngày, bên tai lại là không có bất luận cái gì động tĩnh.

Mã trung nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Ánh vào mi mắt, là Trương Phi ô chuy mã đầu ngựa, màu đen chiến mã nhìn chằm chằm quỳ trên mặt đất hắn, hai chỉ mã mắt tựa hồ cũng lộ ra khinh bỉ chi tình.

Mà nó chở cái kia không ai bì nổi cái thế mãnh tướng, giờ phút này chính ghé vào trên lưng ngựa, thống khổ thở hổn hển.

Mã trung lặng lẽ đứng lên, đi đến Trương Phi chiến mã trước, nhìn kỹ đi, lại thấy Trương Phi ghé vào trên lưng ngựa, nhắm chặt hai mắt, dùng tay chặt chẽ che lại eo bụng, phảng phất mất đi tri giác giống nhau……

Thoạt nhìn, lại là hắn bụng miệng vết thương bởi vì bôn thượng chiến trường mà dẫn tới lần thứ hai vỡ ra, thật lớn cảm giác đau đớn đã làm Trương Phi chống đỡ không được.

Này cũng chính là Trương Phi, đổi thành người khác dưới tình huống như vậy, đừng nói là thượng chiến trường, chính là xuống giường chỉ sợ cũng là phi thường khó khăn, nhưng là cái này mãnh hán, cư nhiên ở đã chịu loại này trọng thương dưới tình huống, như cũ ở trên chiến trường chống đỡ lâu như vậy.

Chính là hắn dù cho là làm bằng sắt người, cũng chung có kiên trì không được thời điểm.

Hắn giờ phút này bởi vì miệng vết thương vỡ toang, mà thuộc về nửa hôn mê trạng thái, hắn ghé vào trên lưng ngựa, toàn dựa vào một cổ tử nghị lực cường tự ngạnh căng, nhưng kỳ thật cùng với ở vào nửa hôn mê trạng thái.

Mã trung đem đầu dò xét qua đi, nhìn Trương Phi bởi vì đau đớn mà vặn vẹo mặt, cùng hắn cặp kia nhắm chặt hai mắt, nhíu nhíu mày, sau đó duỗi tay đẩy đẩy Trương Phi.

Này không đẩy ngã là còn hảo, đẩy dưới, Trương Phi trực tiếp từ trên lưng ngựa phiên đi xuống, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Mã trung lập tức mở to hai mắt, làm như có chút không thể tin được nhìn nằm trên mặt đất Trương Phi.

Hắn đi đến Trương Phi bên người, hướng về phía hắn thấp giọng hô một câu: “Trương Phi?”

Trương Phi chỉ là nằm trên mặt đất, mồ hôi lạnh theo hắn gương mặt đi xuống lưu.

Mã trung vươn tay, xem xét Trương Phi hơi thở, phát hiện còn có khí.

“Trương Phi? Trương Phi! Ngươi đừng cùng ta làm ra vẻ, ta biết ngươi tại đây cùng ta thi trá đâu! Có năng lực ngươi lên làm thịt ta?” Mã trung hướng về phía Trương Phi hô.

Trương Phi như cũ là nằm trên mặt đất không hé răng.

Mã trung dùng chân hung hăng đạp hắn hai hạ, như cũ là không phản ứng.

Lần này tử, nhưng thật ra hoàn toàn cấp mã trung lộng mơ hồ…… Chẳng lẽ, này Trương Phi vừa rồi là đậu ta chơi không thành?

Đột nhiên, nằm trên mặt đất Trương Phi bỗng nhiên mở mắt, hai tròng mắt như ngưu, hoàn mắt làm cho người ta sợ hãi.

“Ta nương ai!” Mã trung sợ tới mức một giật mình, vội vàng lại là quỳ xuống, một cái kính dập đầu: “Tướng quân tha mạng, ta nguyện đầu hàng, ta nguyện đầu hàng……”

Nhưng vẫn là không động tĩnh.

Mã trung lại ngẩng đầu, lại thấy Trương Phi đã không nhúc nhích, nhưng hắn bộ ngực trên dưới phập phồng, hiển nhiên không có chết.

“Đây là, ngất xỉu?” Mã trung khó hiểu gãi đầu, sau đó duỗi tay qua đi thăm Trương Phi hơi thở.

Quả nhiên, hắn còn có hơi thở.

Mã trung thật dài ra một hơi.

Hắn đứng lên, âm thầm nói: “Trợn tròn mắt ngất xỉu người, ta thật đúng là lần đầu tiên thấy, đây là cái gì yêu quái thành tinh?”

Liền ở ngay lúc này, đầu ngõ vang lên một trận vó ngựa tiếng động.

Lại là đinh phụng cùng Từ Thịnh suất lĩnh một tiểu bộ nhân mã đuổi tới.

Bọn họ hai người vội vàng vọt vào ngõ nhỏ, nhưng là lập tức đã bị trước mắt cảnh tượng cấp kinh sợ ở.

Trương Phi nằm trên mặt đất, mất đi tri giác, xem như vậy cũng không biết sống hay chết, mà mã trung còn lại là đứng ở hắn bên cạnh, cẩn thận nhìn nằm trên mặt đất Trương Phi.

Từ Thịnh đi đến mã trung trước mặt, hắn trên dưới đánh giá mã trung một hồi, sau đó lại nhìn nhìn trên mặt đất Trương Phi, nghi hoặc hỏi: “Ngươi làm?”

Mã trung ngốc lăng lăng giương miệng, không biết nên cái gì trả lời.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy đinh phụng đi rồi đi lên, đối mã trung chắp tay nói: “Không thể tưởng được mã tướng quân thân thủ cư nhiên như thế lợi hại, có như vậy làm cho người ta sợ hãi dũng lực, liền Trương Phi như vậy mãnh tướng đều bị tướng quân thu thập, thực sự là lệnh người bội phục!”

Theo tới những cái đó sĩ tốt cũng là sôi nổi gật đầu, một đám đối mã trung giơ ngón tay cái lên.

“Mã tướng quân uy vũ!”

“Tướng quân hảo bản lĩnh!”

“Mã tướng quân thần uy cái thế!”

“Thật mãnh tướng cũng!”

Mã trung bị này đó thổi phồng chi ngôn nói vựng vựng hồ hồ, không biết vì sao, phảng phất chính mình thật sự thành thần tướng giống nhau.

……

Nam bắc hai lộ thành bắc bị công phá, toàn bộ dời Lăng Thành Kinh Châu quân bị cắt đứt, mà phụ trách cường công cửa đông Cam Ninh cùng Chu Thái áp lực cũng tức khắc giảm bớt.

Toàn bộ cửa đông Kim Lăng quân giống như điên rồi giống nhau, hướng về dời lăng đầu tường liều mạng phiên đi lên, mà Kinh Châu quân bởi vì bên trong thành biến cố nhất thời phản ứng không kịp, chiến ý toàn vô, ngay lập tức chi gian đã bị quân địch chiếm trước cao thành.

Hoắc tuấn cùng phó đồng liều mạng che chở Bàng Thống hướng dưới thành chạy.

“Tư Đồ, đi nhanh đi! Đi nhanh đi! Lại không đi, Kim Lăng quân liền đuổi theo!”

Bàng Thống hối hận nhìn phía sau tường thành, cao giọng nói: “Không thể đi! Không thể đi! Ta này vừa đi, toàn bộ kinh nam liền tất cả đều bị chiếm đóng, đến lúc đó liền hoàn toàn không có vãn hồi đường sống! Không thể đi!”

Hoắc tuấn thấy khuyên bất động Bàng Thống, cũng không nói lời nào, trực tiếp một tay đem hắn khiêng ở trên vai, cất bước liền đi phía trước hướng.

Mà cùng lúc đó, Chu Thái cũng là lãnh thân vệ binh vọt tới dưới thành.

Phó đồng làm hoắc tuấn khiêng Bàng Thống đi trước, chính hắn còn lại là xoay người cầm đao, đi đối kháng Chu Thái.

Nhưng thực đáng tiếc, lấy hắn bản lĩnh, cùng Chu Thái so sánh với vẫn là kém đến xa.

Chu Thái hét lớn một tiếng, thả người nhảy, bay lên một đao, trực tiếp tước đi phó đồng nửa cái đầu.

Mà hắn phía sau binh lính sao còn lại là lập tức sát tan phó đồng bên người Kinh Châu quân.

Chu Thái ngẩng đầu, com thấy cách đó không xa khiêng Bàng Thống chạy như bay hoắc tuấn, từ bên hông móc ra một chi ở chiến thuyền thượng dùng phi tiêu, sau đó dùng sức một ném mạnh.

Liền thấy kia chi phi tiêu ở trong nháy mắt liền trát ở hoắc tuấn trên đùi, máu tươi chảy ròng!

Hoắc tuấn thống khổ la lên một tiếng, sau đó té ngã ở trên mặt đất.

Mà bị hắn khiêng trên vai Bàng Thống còn lại là thật mạnh ngã xuống ở bụi bặm.

Chu Thái suất binh từ phía sau đuổi đi lên.

Hắn làm thủ hạ các binh lính bắt được hoắc tuấn, sau đó chính hắn còn lại là nhe răng cười đi tới Bàng Thống bên người, nhìn từ trên xuống dưới hắn: “Bàng Tư Đồ, vất vả, cứ như vậy cấp lại là muốn đi đâu a?”

Bàng Thống đứng lên, phác phác chính mình trên người bụi đất, thật mạnh một hừ.

“Ai u, còn rất hoành!” Chu Thái cạc cạc cười quái dị nói: “Bàng Tư Đồ, đừng phác, cùng lão tử đi một chuyến đi! Thừa tướng hắn muốn gặp ngươi.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 872: bình định kinh nam

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dời Lăng Thành trung phát sinh sự tình, Đào Thương hiện nay cũng không biết, hắn chỉ là tọa trấn ở năm dặm nơi, đứng ở một chiếc chiến xa thượng, một bên cùng Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, mã tắc đám người nói chuyện phiếm, một bên nhìn xa nơi xa thành trì.

Đối với Đào Thương tới nói, trận này chiến sự cơ hồ không có hắn tự mình chỉ huy giá trị, Bàng Thống liền tính là có thông thiên triệt địa khả năng, nhưng chỉ cần bên ta binh lính công thượng tường thành, Kinh Châu quân chẳng khác nào là đã không có bất luận cái gì đánh trả đường sống.

“Lão sư, đệ tử mấy ngày nay không có thấy sa ma kha, hơn nữa ngay cả hắn dưới trướng man binh cũng không có nhìn đến, không biết lão sư phái hắn đi nơi nào?” Gia Cát Lượng hướng Đào Thương dò hỏi.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Ngươi như vậy thông minh, không ngại đoán một cái?”

Gia Cát Lượng nhẹ giọng nói: “Có phải hay không lão sư phái hắn……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Tư Mã Ý nói: “Việc này đơn giản, khẳng định là lão sư phái hắn……”

Đào Thương vươn tay, chặn bọn họ hai người nói đầu.

Các ngươi nếu có thể đoán được, kia còn hỏi ta có ý tứ gì?

Vẫn là tìm cái không như vậy linh hoạt khảo khảo.

Đào Thương nhìn về phía tuổi so Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý muốn tiểu nhân mã tắc.

“Ấu thường, ngươi nói xem?”

Mã tắc còn thực tuổi trẻ, hơn nữa vừa qua khỏi quan lễ chi năm không bao lâu, nghe Đào Thương hỏi hắn, không khỏi có chút lược hiện khẩn trương.

Thật cũng không phải hắn khiếp đảm, chỉ là hắn từ khi quy phụ đến Đào Thương dưới trướng mới thôi, ngày thường tuy rằng cũng là đi theo Đào Thương, nhưng đều là đang nghe lấy người khác nói cùng ý kiến, chưa từng có chính mình phát quá ngôn.

Nhưng là hôm nay Đào Thương đột nhiên lập tức hỏi hắn, không khỏi làm hắn có điểm ngốc.

Nhưng mã tắc rốt cuộc cũng là phi thường hạng người, hơn nữa hắn trong khoảng thời gian này vẫn luôn cùng Gia Cát Lượng ở bên nhau, Gia Cát Lượng cho hắn dẫn đường phi thường đại, ở mã tắc xem ra, cái này Gia Cát huynh trưởng trong ngực tri thức chi uyên bác, rất xa vượt qua chính mình tưởng tượng, cũng làm hắn càng thêm lý giải nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên đạo lý.

Đối mặt Đào Thương vấn đề, mã tắc mới đầu có chút khẩn trương, nhưng Gia Cát Lượng lại hướng hắn đầu tới cổ vũ tươi cười.

Đón nhận Gia Cát Lượng ánh mắt, mã tắc làm như có chút vững vàng, hắn hướng về phía Đào Thương làm vái chào: “Hồi thừa tướng nói, dựa vào hạ ý tưởng, tại hạ cho rằng sa ma kha hẳn là bị thừa tướng phái hướng đánh chiếm võ lăng trị sở, trước mắt Kinh Châu nam bộ bốn quận, đại bộ phận toàn đến, chỉ có võ lăng quận chưa từng bình phục, mà sa ma kha lâu cư võ lăng, lại là võ lăng man xuất thân, đối võ lăng quận cực kì quen thuộc, hiện giờ Bàng Thống ở dời Lăng Thành vì ta quân kiềm chế, nếu là sa ma kha thừa cơ hội này bắt lấy võ lăng trị sở, bất luận này chiến thành cùng không thành, tắc đại sự đã thành.”

Đào Thương rất là kinh ngạc nhìn nhìn mã tắc.

Khó trách đứa nhỏ này trong lịch sử bị Gia Cát Lượng coi là tài tuấn, quả nhiên là có năng lực của hắn cùng ưu điểm.

Đào Thương thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Ta điểm này chiến lược bố trí, đều bị các ngươi nhìn cái xuyên, ai cũng lừa gạt không được…… Ai, không thú vị.”

Nói này thời điểm, lại đột nhiên nghe được nơi xa một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Lại là võ lăng quận thủ kim toàn, thấy sự không thể trái, phóng ngựa sát ra khỏi thành trì, ý đồ tìm đường bỏ chạy.

Đáng tiếc chính là, hắn hoảng không chọn lộ, chạy ra thành trì lúc sau cư nhiên không có phân rõ ra phương hướng, ngược lại là hướng tới Đào Thương bổn trận binh mã nơi ở vọt tới.

Mắt thấy phía trước lại có Kim Lăng binh chặn đường, kim toàn rõ ràng có chút hoảng loạn.

Hắn mất đi lý trí, múa may đại đao suất lĩnh số ít binh lính sao một bên xung phong, một bên cao giọng nói: “Chắn ta giả chết! Tránh ra! Đều mau tránh ra cho ta!”

Đào Thương sá nhiên nhìn chỉ lãnh số ít vài tên binh lính, liền dám đến hướng chính mình bổn trận kim toàn, không khỏi kinh ngạc nói: “Thật mãnh tướng cũng, ngô đương bắt sống chi!”

Tư Mã Ý qua lại xem xét bên cạnh, nói: “Lão sư, chúng ta bên này, không có gì nhưng dùng đại tướng, Cam Ninh, chu đào, Từ Thịnh, đinh sư đệ đám người, đều phái đến dời Lăng Thành đi, muốn bắt sống chỉ sợ không dễ nha.”

“Nga…… Thật là đáng tiếc, vậy thình thịch chết hắn đi.”

Theo Đào Thương nói âm rơi xuống, lại thấy này trong trận Kim Lăng liền nỏ doanh các binh lính đem lợi nỏ từ trong lòng đem ra,

thượng mũi tên hướng về đối phương một trận mãnh bắn.

Kim toàn ở khoảng cách Đào Thương bổn trận ở ngoài trăm bước chỗ, liền bị bắn tổ ong vò vẽ.

“Đáng tiếc, thật là một viên mãnh tướng, cũng không biết hắn gọi tên gì.” Đào Thương cảm khái lắc lắc đầu.

……

Dời Lăng Thành phá được lúc sau, các thuộc cấp lãnh giai đại hoạch toàn thắng, sôi nổi mang theo tù binh tiến đến hướng Đào Thương thỉnh công.

Chết trận quân địch chiến tướng tạm thời bất luận, bất quá Đào Thương không nghĩ tới hoắc tuấn cư nhiên sẽ bị bắt sống.

Tên này tướng lãnh tuy rằng danh khí không lớn, hơn nữa hiện nay còn tương đối tuổi trẻ, nhưng tiềm lực xác thật là có, đặc biệt là cực kỳ thiện thủ.

Như vậy tướng lãnh nếu là liền như vậy chết ở chỗ này, thật sự là không khỏi quá đáng tiếc.

Nhưng Đào Thương hiện tại không có thời gian đi chiêu hàng hoắc tuấn, vì thế hắn đem chuyện này giao cho mã tắc.

Hắn cũng là muốn mượn dùng chuyện này khảo nghiệm khảo nghiệm mã tắc năng lực.

Mã tắc việc nhân đức không nhường ai, ngay sau đó gánh vác nổi lên chiêu hàng hoắc tuấn nhiệm vụ.

Kế tiếp, đó là Từ Thịnh đám người mang theo hôn mê bất tỉnh Trương Phi lại đây.

Nhìn nằm ở cáng thượng, nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích Trương Phi, Đào Thương trong lòng có chút do dự.

Lấy Trương Phi tính cách, là căn bản không có khả năng vì hắn sở dụng.

Sát, vẫn là không giết?

Đào Thương quay đầu nhìn về phía đầy mặt máu tươi Từ Thịnh, nói: “Ngươi lần này xem như lập cái công lớn, cũng cho ta mang đến cái đại phiền toái.”

Từ Thịnh áy náy cười, nói: “Mạt tướng không dám nhận, này phiền toái lại không phải mạt tướng bắt sống trở về.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc sửng sốt.

Tiếp theo hắn bừng tỉnh mà ngộ, quay đầu nhìn về phía đinh phụng.

“Đồ đệ, tuổi còn trẻ, là có thể bắt sống Trương Phi, xem ra ngươi danh dương thiên hạ nhật tử, sắp tới.”

Đinh phụng trên mặt lộ ra áy náy chi sắc.

“Lão sư chớ khen với ta, người này không phải ta bắt sống trở về.”

Đào Thương lại nhìn về phía Hạ Tề.

Không đợi Đào Thương nói chuyện, liền thấy Hạ Tề dùng sức bãi xuống tay: “Thừa tướng, không phải ta, không phải ta!”

Đào Thương lúc này không rõ.

Không phải bọn họ?

Chẳng lẽ…… Trương Phi thằng nhãi này là tự thú?

Liền ở ngay lúc này, lại thấy mã trung cợt nhả lóe ra tới.

Hắn dùng tay dùng sức điểm cái mũi của mình, nói: “Ta! Ta! Thừa tướng! Là ta!”

“Ngươi?” Đào Thương đôi mắt lập tức trừng lớn: “Trừ bỏ bắn tên trộm, ngươi còn sẽ làm cái này đâu?”

Mã trung hít hít cái mũi, nói: “Thừa tướng, cũng không là mạt tướng nói ngoa, mạt tướng ban đầu đó là không vui làm nổi bật, kỳ thật mạt tướng có rất nhiều bản lĩnh, bắt sống cá biệt Quan Vũ Trương Phi chi lưu, đối với mạt tướng tới nói, là việc dễ như trở bàn tay! Hoàn toàn không nói chơi!”

Đào Thương ngốc lăng lăng nhìn, sau một lúc lâu mới vừa rồi phản ứng lại đây.

Hắn nhẹ nhàng ho khan một chút, nói: “Một khi đã như vậy, kia liền cấp mã trung nhớ thượng một công lớn.”

“Tạ thừa tướng!”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hôn mê bất tỉnh Trương Phi, nói: “Người này, bằng không, vẫn là sát……”

“Lão sư, chậm đã.”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Tư Mã Ý đi lên trước tới, đối Đào Thương nói: “Lão sư, Lưu Bị cùng Trương Phi tình nghĩa thâm hậu, nghe nói cùng sinh cùng tử, không phải thân huynh đệ, nhưng lại hơn hẳn thân huynh đệ, hiện tại nếu là giết hắn, chỉ sợ Lưu Bị sẽ cố thủ Giang Lăng thành, cử toàn Nam Quận chi quân dân ngọc nát đá tan, không thể thực hiện nha.”

“Ý của ngươi là?”

“Bắt sống, giam lỏng! Lại đem tin tức để lộ đến Giang Lăng thành đi, đến lúc đó, Lưu Bị cùng Quan Vũ nghe nói Trương Phi dừng ở chúng ta trong tay, tâm trí tất loạn! Đến lúc đó, chúng ta đã có thể có cơ hội.”

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 873: Giang Lăng loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương có đôi khi không thể không thừa nhận, Tư Mã Ý tổn hại vẫy vẫy thật là đủ nhiều, hơn nữa xác thật thực tổn hại.

Cùng Gia Cát Lượng chính đại quang minh bất đồng, Tư Mã Ý ở nào đó phương diện tựa hồ cùng Quách Gia càng vì giống nhau.

Nghe xong Tư Mã Ý gián ngôn, Đào Thương cười vỗ vỗ Tư Mã Ý bả vai, sau đó quay đầu đi phân phó Từ Thịnh nói: “Chạy nhanh phái người tìm y quan tới, nói cái gì cũng không thể làm Trương Phi đã chết.”

Từ Thịnh vốn tưởng rằng Đào Thương sẽ hạ lệnh xử tử Trương Phi, thực sự không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ như vậy an bài, lập tức ngay sau đó chắp tay nói: “Nặc!”

Trương Phi bị nâng đi rồi, bất quá hắn thương thế hiển nhiên còn rất là nghiêm trọng, không biết lấy hiện nay Đào Thương doanh trung y quan trình độ cùng sở cụ bị dược liệu số lượng, có thể hay không cứu lại Trương Phi sinh mệnh.

Bất quá bất luận như thế nào, Đào Thương cảm thấy đều cần thiết thử một lần.

Trương Phi sự tình xử lý sau khi xong, lại có Chu Thái lại đem Bàng Thống áp giải lại đây.

Bàng Thống trước mắt tuy rằng nhìn thực chật vật, nhưng danh sĩ khí khái lại không có bị chiết lại, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, khen bước chân đi tới Đào Thương trước mặt.

Đây là Đào Thương cùng Bàng Thống lần đầu tiên gần gũi tiếp xúc, tuy rằng hai bên ở trên chiến trường gặp qua không ít lần mặt,

nhưng như vậy mặt đối mặt cho nhau xem, thật đúng là chính là lần đầu tiên.

Lại thấy Bàng Thống ngạo nghễ nhìn quanh bốn phía, sau đó đột nhiên cao giọng nói: “Thao Ngô qua hề bị tê giáp, xe sai cốc hề đoản binh tiếp, tinh che lấp mặt trời hề địch nếu vân, thỉ giao trụy hề sĩ tranh tiên……”

Đinh phụng giơ giơ lên mi, quay đầu hỏi: “Sư huynh, hắn đây là gào cái gì đâu?”

Gia Cát Lượng nhẹ nhàng lắc lư quạt lông, mỉm cười nói: “Hắn đây là ở ngâm nga Khuất Nguyên 《chín ca · quốc thương》.”

Đinh phụng khó hiểu nhìn hắn nói: “Làm trò chúng ta mặt, bị này ngoạn ý làm gì? Điên rồi không thành?”

Gia Cát Lượng nhàn nhạt nói: “Hắn đây là ở thị uy, mượn Khuất Nguyên thơ từ, hướng lão sư thị uy, cho dù thành tù binh, cũng tuyệt không uốn gối, cho dù chết, cũng muốn làm trò lão sư mặt biểu đạt ra hắn bi tráng dương kháng, nghĩ đến, này cũng coi như là một loại khí khái đi.”

“…… Thân đã chết hề thần lấy linh, tử hồn phách hề vì hi sinh oanh liệt!” Kêu xong một đầu thơ lúc sau, lại thấy Bàng Thống ngạo nghễ ngẩng đầu lên, rất là tự đắc nhìn Đào Thương, ánh mắt kia bên trong, tràn ngập khiêu khích ý vị.

Đào Thương cũng chỉ là lẳng lặng nhìn hắn, cũng không có nói nói cái gì, chỉ là như vậy lẳng lặng, lẳng lặng nhìn.

Tràng gian trong lúc nhất thời lâm vào một loại cực độ quỷ dị không khí bên trong.

Sau một lúc lâu lúc sau, rốt cuộc nghe thấy Đào Thương chậm rãi đã mở miệng.

“Ngươi lớn lên là thật xấu a.”

Một câu nói xong, thiếu chút nữa không đem Bàng Thống cấp tức chết.

Này, người này sao lại có thể nói như vậy?

Ta lời nói hùng hồn bối như vậy một đại thiên thơ từ, ngươi cư nhiên nói ta lớn lên xấu?

Bàng Thống bộ ngực lúc lên lúc xuống, hắn hung tợn nhìn Đào Thương, vươn một ngón tay, run rẩy nói: “Ngươi, ngươi!”

Đào Thương từ chiến xa thượng đi xuống tới, tùy ý vung tay lên, đẩy ra hắn ngón tay, lạnh lùng nói: “Phân liệt triều đình, khác lập tân đế, bệnh dịch tả thiên hạ, trở ngại thiên hạ nhất thống…… Liền ngươi như vậy hỗn đản, cũng không biết xấu hổ ở trước mặt ta bối thơ, ta thực sự là mặc kệ ngươi.”

Bàng Thống nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi sở lập triều đình là chính thống, ta chờ Kinh Châu thiên hạ, liền đều là phản nghịch? Đâu ra này lý?”

“Bang ——!” Đào Thương giơ tay trực tiếp cho Bàng Thống một cái đại tát tai.

Này một cái tát trực tiếp cấp Bàng Thống phiến ngốc.

Hắn vuốt nóng rát gương mặt, không thể tin được nhìn Đào Thương.

Đào Thương dùng chỉ có bọn họ hai người lẫn nhau có thể nghe thấy thanh âm nói: “Bởi vì Từ Châu triều đình, xa so ngươi Kinh Châu triều đình cường, liền đơn giản như vậy!”

Sau đó, liền thấy Đào Thương phất phất tay, đối với bên người nhân đạo: “Đem hắn áp đi xuống…… Quay đầu lại ta phải dùng hắn cùng Bàng Đức công nói điều kiện.”

Bàng Thống bị hai gã Kim Lăng quân áp giải đi xuống, ở bị áp giải đi xuống phía trước, Bàng Thống giống như phát điên giống nhau, liều

mạng hướng về Đào Thương múa may nắm tay, nhiều lần hoa hoa.

“Họ Đào, cư nhiên dám như vậy đối đãi đương thời danh sĩ, ngươi sẽ trả giá đại giới!”

Gia Cát Lượng nhìn bị bọn thị vệ dẫn đi Bàng Thống, do dự mà nói: “Lão sư, hắn vừa mới giữa ngâm tụng Khuất Nguyên thơ từ, có phải hay không tưởng chờ lão sư ngài chiêu mộ với hắn?”

Đào Thương tùy ý nói: “Đại khái đúng không.”

Gia Cát Lượng đối Đào Thương này sợi khó hiểu phong tình kính rất là không hiểu.

“Lão sư, Bàng Thống lại nói như thế nào cũng là một người đương thời kỳ tài, như vậy đối đãi hắn, có phải hay không có chút quá mức?”

Đào Thương nhìn Bàng Thống bị áp giải đi xuống phương hướng, rất là tùy ý nhún vai, nói: “Quá mức sao? Ta cảm giác không quá phận, người như vậy, cho chúng ta thêm nhiều ít đổ, thiết trí nhiều ít chướng ngại, biết rõ thiên hạ nhất thống chính là xu thế tất yếu, vẫn là vì bản thân chi danh, bản thân chi lợi cho ta bằng thêm phiền não, kết quả là còn tưởng bằng vào một đầu phá thơ làm ta phản quá mức tới chiêu mộ hắn? Người như vậy ta trừu hắn một cái tát đều tính thiếu.”

Dứt lời, Đào Thương quay đầu phân phó Gia Cát Lượng nói: “Hiệu lệnh tam quân, tiến vào chiếm giữ võ lăng quận, đãi bốn quận việc an bài hảo lúc sau, chúng ta liền phản hồi Giang Lăng, bình định Kinh Châu!”

“Nặc!”

……

Đào Thương bình định rồi kinh nam tin tức, thực mau liền truyền tới Giang Lăng thành, ở đã biết tin tức này lúc sau, Lưu Bị lúc ấy liền có

chút trợn tròn mắt.

Giang Lăng thành hiện nay tuy rằng đối mặt lấy Triệu Vân cùng Quách Gia chờ cầm đầu trọng binh, như cũ vẫn duy trì cẩn thủ không mất, nhưng Lưu Bị tâm lý áp lực kỳ thật phi thường đại.

Đầu tiên, Đào Thương tịch quyển thiên hạ chi thế đã là thành hình, đối mặt như vậy binh lực, Giang Lăng thành bằng vào ba mặt bị nước bao quanh, liền tính là có thể chắn hắn nhất thời, chẳng lẽ còn có thể chắn hắn một đời?

Hiện tại Lưu Bị, hoàn toàn không biết chính mình đường ra ở đâu.

Hắn hiện tại sở dĩ còn ở cùng Đào Thương tiếp tục đối kháng, nhiều nhất cũng bất quá là ở chấp hành một loại cái gọi là bản năng mà thôi.

Nhưng loại này bản năng kiên trì là không trường cửu.

Mà Bàng Thống thất bại cùng Trương Phi bị bắt, thành áp đảo Lưu Bị tâm lý phòng tuyến cọng rơm cuối cùng.

Một ngày này, Triệu Vân đại quân lại bắt đầu cường công Giang Lăng thành.

Lưu Bị mất hồn mất vía, hắn chỉ là máy móc tính bước lên thành trì, chỉ huy tam quân tướng sĩ đối Triệu Vân binh mã tiến hành phản kích cùng ngăn cản.

Thời gian một chút một chút trôi đi qua đi, dần dần mặt trời lặn Tây Sơn, Kim Lăng quân cuồng bạo công kích chậm rãi lui đi.

Tuy rằng Lưu Bị lại một lần bảo vệ Giang Lăng thành không mất, . com nhưng hắn vẫn là giống như thất hồn lạc phách giống nhau, ở trên tường thành chậm rãi ngồi xuống, nhìn thành trì ở ngoài, hai con mắt thẳng lăng lăng, không biết suy nghĩ cái gì.

Không bao lâu, lại thấy Quan Vũ đi tới Lưu Bị trước người.

Sắc mặt của hắn cũng phi thường không tốt, thực hiển nhiên cũng là mệt nhọc gây ra.

“Đại ca, kinh nam mất, Tam đệ cũng bị chiếm đóng với Đào Thương đứng đầu, trước mắt âm tín toàn vô…… Ngài nói, Đào Thương có thể hay không giết hắn?”

Lưu Bị thở dài khẩu khí, lắc lắc đầu, nói: “Không biết, nhưng là y theo chúng ta cùng Đào Thương hiện nay đối lập quan hệ, Đào Thương cho dù không giết Tam đệ, chỉ sợ cũng sẽ không lưu hắn lâu dài, sớm muộn gì vẫn là vừa chết……”

Nói đến này thời điểm, Lưu Bị hai tròng mắt trung có chút ướt át.

Quan Vũ còn lại là thật mạnh một quyền tạp hướng tường lỗ châu mai, nói: “Đại ca, chúng ta nói cái gì cũng đến cấp Tam đệ báo thù a!”

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 874: Lưu Bị buồn rầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong Quan Vũ nói, Lưu Bị trên mặt lộ ra một tia cười khổ.

“Nhị đệ, ngươi nhìn xem thành trì bên ngoài rồi nói sau.” Lưu Bị bất đắc dĩ duỗi tay, chỉ chỉ ngoài thành.

Quan Vũ nhíu mày, quay đầu hướng ngoài thành nhìn lại.

Lại thấy Giang Lăng thành lâm thủy bờ bên kia, rậm rạp lâm liệt Kim Lăng quân lều trại, người đến người đi, tiếng người ồn ào, cao giọng ồn ào tiếng động, chiến mã tư minh, các loại thanh âm không dứt bên tai.

Mênh mông vô bờ, biển người tấp nập.

Lưu Bị chua xót lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Trước mắt chúng ta liền chính mình tình cảnh, cũng không có thể loát thuận rõ ràng, như thế nào còn có thể xuất binh đi cứu Tam đệ? Ta này Kinh Châu nơi, sợ là xong rồi.”

Nói đến này, Lưu Bị dừng một chút nói: “Nhị đệ, ngươi cùng ta, lần này sợ là cũng xong rồi.”

Quan Vũ sắc mặt căng thẳng, hắn đi nhanh tiến lên, một phen từ trên mặt đất đem Lưu Bị túm lên, nói: “Đại ca! Ngươi như thế nào như vậy ý chí tinh thần sa sút? Năm rồi chúng ta huynh đệ bất luận là gặp nhiều ít khó khăn, ngươi đều sẽ không nhụt chí, hiện giờ như thế nào liền biến thành như vậy bộ dáng?”

Lưu Bị nhìn Quan Vũ, thở dài: “Ban đầu dù cho là thất bại, ta cũng là biết được chúng ta ứng đi nơi nào, đến nơi nào dừng chân…… Nhưng hôm nay thiên hạ toàn vì Đào Thương sở bình, liền Tam đệ

cũng bị chiếm đóng, ngươi ta còn có thể đi đâu…… Chẳng lẽ, chúng ta còn có thể vượt biển bôn phiên bang mà đi không thành?”

Quan Vũ lập tức nghẹn lời.

Hắn ngơ ngác đứng ở tại chỗ.

Lưu Bị lại là vỗ vỗ hắn bả vai, nói: “Nhị đệ, ngươi trước thay ta bảo hộ một hồi thành trì, ta tưởng một người đi xuống đi một chút.”

Dứt lời, Lưu Bị quay người lại, liền biến mất ở Quan Vũ mi mắt bên trong.

……

Lưu Bị đi tới thành trì dưới, nhìn lên sao trời, thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cảm khái nói: “Như thế nào cho phải, tựa này như thế nào cho phải.”

Liền ở hắn có chút mất hồn mất vía, không biết đương như thế nào hành sự thời điểm, lại thấy một cái lão nhân đứng ở hắn trước mặt.

Lưu Bị nheo lại đôi mắt, cẩn thận xem nhìn.

“Bàng Đức công?”

Bàng Đức công bước chậm đi tới Lưu Bị trước mặt, bất đắc dĩ nói: “Kinh nam mất, Trương Phi bị bắt, ta chất nhi Bàng Thống cũng là bị bắt, Lưu tướng quân nói vậy đều đã biết đi?”

Lưu Bị sắc mặt đau kịch liệt, chậm rãi gật gật đầu.

Bàng Đức công đi vào hắn trước mặt, thở dài nói: “Ta kia chất nhi vốn là một cái đại tài, đáng tiếc sinh không gặp thời, không thể dùng tài hoa cứu tế thiên hạ chi dân, hiện giờ rơi vào Đào Thương trong tay, thân vẫn chỉ sợ là tất nhiên.”

Lưu Bị nghi hoặc nói: “Nghe nói kia Đào Thương chính là ái tài người, bàng sĩ nguyên chính là đương thời hùng mới, Đào Thương há có thể không chiêu hàng hắn?”

Bàng Đức công lắc lắc đầu, nói: “Trước khác nay khác cũng, đổi thành ban đầu, ta chất nhi nếu là quy hàng Đào Thương, Đào Thương tất hậu đãi chi, chỉ là hiện giờ thiên hạ hơn phân nửa toàn về Đào Thương, hắn mưu cầu bình phục thiên hạ sắp tới, mà đối với ta chất nhi người như vậy —— cực lực ngăn trở hắn bước chân người, Đào Thương chỉ sợ sẽ không thu nạp với hắn, giết gà dọa khỉ cử chỉ, làm người trong thiên hạ biết được hắn Đào Thương nhất thống thiên hạ quyết tâm…… Ai!”

Lưu Bị trên mặt cô đơn chi tình càng sâu.

Hắn thở dài khẩu khí, quay đầu đi hướng nơi khác.

“Huyền Đức công, trước mắt ngươi có lẽ còn có cuối cùng một cái đường ra, đương nhiên, cũng có thể nói là lão phu đường ra.”

Lưu Bị lập tức đứng ở tại chỗ bất động.

Hắn vội vàng quay đầu, nhìn phía bị hắn vừa mới gặp thoáng qua Bàng Đức công đạo: “Đường ra, bị còn có đường ra?”

Bàng Đức công gật gật đầu, nói: “Có.”

Lưu Bị nhẹ nhàng liếm một chút khô cạn môi nói: “Nơi nào?”

“Tây Xuyên.”

“Tây Xuyên?” Lưu Bị suy nghĩ một chút, tiếp theo cười khổ nói: “Bàng tiên sinh, ngươi cho rằng Đào Thương đánh hạ Kinh Châu lúc sau, liền sẽ không mưu đồ Tây Xuyên sao? Ta tới đó, chờ đợi Tây Xuyên bị Đào Thương đánh hạ lúc sau, ta lại có thể chạy trốn nơi đâu?”

Bàng Đức công lại là lắc lắc đầu.

“Huyền Đức công, này đó là ngươi tưởng đơn giản, Tây Xuyên nơi, cùng Kinh Châu nhưng không giống nhau.”

Bàng Đức công chậm rì rì đối với Lưu Bị giải thích nói: “Tây Xuyên rời xa Trung Nguyên nơi, hơn nữa giao thông không tiện, con đường gian nan phong bế, lại có sơn xuyên chi hiểm, liền tính là Đào Thương cử cả nước chi lực, chỉ cần tướng quân cẩn thủ môn hộ, tự cấp tự túc, Ích Châu liền sẽ không dễ dàng bị đánh hạ.”

Lưu Bị sá nhiên há to miệng.

Bàng Đức công nhàn nhạt nói: “Ích Châu sơn xuyên chi cố, khủng không thể cướp lấy thiên hạ, nhưng nếu vô tình ngoại, đủ có thể bảo này mà không mất hai mươi năm!”

Lưu Bị nhíu mày nói: “Ngươi là làm ta nương Ích Châu nơi, an phận ở một góc.”

Bàng Đức công đạo: “Không phải an phận ở một góc, mà là bo bo giữ mình cũng.”

Lưu Bị thở dài khẩu khí, nói: “Công đối ta nói việc này, vì sao?”

Bàng Đức công rất là trực tiếp: “Huyền Đức công nếu là thật sự quyết định từ bỏ Kinh Châu, đi trước Ích Châu, còn thỉnh mang lên lão phu.”

Lưu Bị kinh ngạc nói: “Công chính là thiên hạ danh sĩ, như thế nào muốn theo ta đi Ích Châu nơi? Kinh Châu không phải ngươi cố thổ sao?”

Bàng Đức công thở dài nói: “Đào Thương giáo sự phủ nhưng thăm thiên hạ chi tin, lão phu vì Kinh Châu triều đình làm nhiều như vậy tiến mới sự tình, vạn nhất bị Đào Thương đã biết, lão phu sợ là không thể chết già, như thế cũng không có biện pháp, đành phải tùy ngươi cùng hướng.”

Lưu Bị không khỏi ‘ phụt ’ một tiếng cười.

Không thể tưởng được này lão tiểu tử cư nhiên là vì chính mình tìm đường lui tới.

Hắn bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, nói: “Thả làm bị lại cân nhắc một chút.”

Bàng Đức công hữu chút sốt ruột: “Huyền Đức công, thời gian không đợi người a, hiện giờ kinh nam đã phá, nếu là chờ Đào Thương binh mã từ Kinh Châu một đến, dù cho Giang Lăng là ba mặt bị nước bao quanh, cũng là bảo hộ không được a.”

Lưu Bị không có trả lời hắn, hắn chỉ là vẫy vẫy tay, bước chậm lại hướng về đầu tường phía trên đi qua.

Quan Vũ giờ phút này chính y theo Lưu Bị quân lệnh, ở đầu tường chỉ huy bọn lính làm tốt phòng thủ thành phố chuẩn bị, lấy ứng phó ngày sau công thành chi chiến.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Lưu Bị lại lại lần nữa đi rồi đi lên.

Quan Vũ vừa thấy Lưu Bị, vội vàng đi ra phía trước, nói: “Huynh trưởng, ngươi như thế nào lại về rồi? Nếu không vẫn là trở về nghỉ ngơi một chút đi, phòng thủ thành phố việc, đều có đệ đệ thế ngươi an bài bố trí.”

Lưu Bị vẫy vẫy tay, làm Quan Vũ lại đây.

Hai người tìm một chỗ không có người địa phương, Lưu Bị thấp giọng nói: “Nhị đệ, vi huynh có một việc muốn cùng ngươi thương nghị.”

Quan Vũ nghi hoặc nói: “Chuyện gì?”

Lưu Bị ngay sau đó đem vừa mới Bàng Đức công lời nói, đại khái hướng Quan Vũ thuật lại một lần.

“Trước mắt Giang Lăng nơi, đã biến thành tuyệt địa, Nam Quận sớm hay muộn sẽ bị Đào Thương chậm rãi như tằm ăn lên, Kinh Châu nơi, không còn nữa vì ta chờ sở hữu, trước mắt chúng ta chỉ có thể

là đi hướng Ích Châu, nhị đệ, ngươi xem cái này đề nghị như thế nào?”

Nghe xong Lưu Bị nói, Quan Vũ trầm tư đã lâu, mới vừa rồi nói: “Đại ca cái này đề nghị, đệ đệ không lắm phản đối, nhưng cũng không lắm tán thành…… Chỉ là có một việc không biết đương như thế nào xử lý?”

Lưu Bị trầm mặc sau một lúc lâu nói: “Vân Trường sở chỉ, là Dực Đức đi?”

Quan Vũ gật gật đầu, nói: “Dực Đức còn ở Đào Thương trong tay, nếu là không cứu ra hắn, chúng ta liền như vậy đi rồi, chẳng phải là…… Chẳng phải là ruồng bỏ năm đó đào viên chi thề?”

Lưu Bị trầm tư sau một lúc lâu, nói: “Nhưng là Vân Trường, ngươi có biết, nếu là chúng ta không đi, đãi hôm sau Giang Lăng thành phá, ngươi ta hai người rơi xuống Đào Thương tay, chúng ta tam huynh đệ, giống nhau cũng không sống được, Đào Thương là muốn dùng Dực Đức vì đối chất phó ngươi ta, chúng ta chỉ có tồn tại, Dực Đức mới cũng có khả năng sống sót.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 875: Kinh Châu chi mạt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi tỉnh lại thời điểm, ánh vào ở mi mắt trung chính là màu đỏ xà nhà, mà dưới thân cảm giác lại là mềm như bông, hiển nhiên là một trương mềm mại giường.

Trương Phi đầu óc có một ít hỗn loạn, hắn trong đầu đại khái nhớ lại té xỉu phía trước sự tình, chính mình đuổi theo mã trung, sau đó bởi vì bụng miệng vết thương đau nhức, mà ngã vào trên lưng ngựa không thể đứng dậy, theo sau……

Theo sau vừa mở mắt, dừng ở mi mắt trung chính là trước mắt này một bức tình hình.

Trương Phi tạp đi một chút miệng mình, tựa hồ là cảm giác có chút khát nước, hắn tưởng tiếp đón người tới cấp hắn uy hai ngụm nước, nhưng há miệng thở dốc, lại không biết hẳn là tiếp đón ai.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy một người người hầu bộ dáng người đi rồi đi lên, dùng cái muỗng nhẹ nhàng hướng Trương Phi trong miệng đưa nước.

Trương Phi chép chép miệng, nghi hoặc quay đầu nhìn về phía tên kia uy hắn thủy người hầu, tiếp theo mày nhăn lại, nói: “Ngươi là người phương nào?”

Kia sứ giả vẻ mặt đạm mạc biểu tình cũng không trả lời hắn, uy xong rồi thủy lúc sau, ngay sau đó xoay người rời đi.

Trương Phi thấy kia người hầu không đáp hắn nói, tính tình tức khắc lại nổi lên, hắn hướng về phía kia sứ giả kêu lên: “Cút cho ta lại đây! Yêm hỏi ngươi đâu, ngươi không nghe thấy sao?”

Sứ giả giống như xác thật là không nghe thấy giống nhau, bưng bát nước liền ra sao môn thính.

Trương Phi bĩu môi, ở một bên sinh hờn dỗi, lúc này, lại thấy Đào Thương đã đi tới.

Đào Thương vừa mới vẫn luôn ở cái này phòng ngồi, chẳng qua không nói gì, cho nên Trương Phi lại là không có chú ý tới hắn.

“Người kia, là thủ hạ của ta.” Đào Thương lẳng lặng thế người hầu trả lời Trương Phi vấn đề.

Trương Phi nghe vậy tức khắc hoảng sợ.

Hắn kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía Đào Thương, kinh nghi bất định nói: “Ngươi nhưng hù chết yêm!”

Đào Thương trong tay bưng một cái thương, nơi đó mặt là Mi Trúc từ Từ Châu vì hắn tiến cống đưa tới trà.

Hắn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cảm khái nói: “Hảo trà.”

Trương Phi ở lúc ban đầu kinh nghi bất định lúc sau, ngay sau đó lại khôi phục bình tĩnh, hắn trừng một đôi chuông đồng mắt to, gắt gao nhìn chằm chằm cách đó không xa Đào Thương.

“Vì cái gì không giết yêm?” Trương Phi nghẹn ngào quát.

Đào Thương bưng lên chén trà nói: “Chúng ta cũng coi như là cũ thức, cẩn thận tính lên, giống như cũng có mười năm sau, hà tất giết tới giết lui?”

Trương Phi thật mạnh hừ một tiếng: “Muốn cho yêm đầu hàng với ngươi? Nằm mơ!”

Đào Thương buông xuống trong tay trản, nói: “Ta biết, ngươi là trung thành với ngươi huynh trưởng Lưu Bị.”

Trương Phi giận dữ nói: “Ngươi nếu đều minh bạch, lại vì sao phải lưu lại yêm tánh mạng?”

Đào Thương nhướng mày, cười nói: “Ta là suy nghĩ, vạn nhất ngươi huynh trưởng cũng nguyện ý quy hàng với ta đâu? Kể từ đó, các ngươi tam huynh đệ chẳng phải là chẳng những sẽ không chia lìa, thả ngày sau còn có thể không ở gặp lang bạt kỳ hồ chi khổ, chẳng phải vui sướng?”

Trương Phi cái mũi thiếu chút nữa không khí oai.

Hỗn đản này là đang nói đùa lời nói đâu?

“Họ Đào, ngươi thiếu tại đây nằm mơ, ta huynh trưởng an có thể đầu hàng với ngươi?”

Đào Thương cười từ bàn thượng cầm lấy một giấy thư từ cùng một chi bút, hướng Trương Phi lắc lắc, nói: “Kỳ thật điều này cũng đúng chưa chắc, dựa theo đại ca ngươi bản tâm, hắn có lẽ sẽ không đầu hàng với ta, nhưng nếu là ngươi viết một phong thư từ, giúp ta chiêu hàng với hắn, việc này nói không chừng liền có môn, dù sao cũng là một cái đầu khái trên mặt đất huynh đệ kết nghĩa, ngươi nói, đại ca ngươi nhiều ít cũng sẽ nghe vài câu đi?”

Trương Phi khí da mặt tử trực trừu trừu.

Hắn cảm giác được chính mình bụng cơ miệng vết thương phảng phất lại nứt ra rồi.

“Ngươi cho ta đi! Đi!” Trương Phi táo bạo hướng về phía Đào Thương gầm rú nói.

……

Bình định rồi Kinh Châu nam bộ lúc sau, Đào Thương bắt đầu tập hợp Kinh Châu nam bộ các lộ binh mã, cũng lấy thuỷ quân là chủ đạo, bắt đầu bắc tiến tới công Giang Lăng thành nơi.

Trước mắt Giang Lăng thành, đang ở bị phương bắc Triệu Vân, Hứa Chử, Hoàng Trung chờ cường quân mạnh mẽ tiến công, tuy rằng còn không có mất đi thành trì, nhưng lại giống như trong gió lục bình, có chồng trứng sắp đổ chi nguy.

Mà cùng lúc đó, Lưu Bị đã phái người hướng Tây Xuyên đưa đi tin tức, thăm xem Lưu Chương động tĩnh.

Rốt cuộc hiện tại cái này thời khắc, hắn dù cho là tưởng dựa theo Bàng Đức công phương pháp, chạy đến Tây Xuyên đi tị nạn, nhưng nhân gia Lưu Chương có nguyện ý hay không tiếp thu hắn, vẫn là một cái không biết bao nhiêu.

Tuy rằng năm đó Lưu Chương cùng Lưu biểu cùng hắn kết thành tam Lưu đồng minh, nhưng trước khác nay khác, khi đó đại gia là đồng minh, hiện tại hắn còn lại là chó nhà có tang, nhân gia nếu là không cần hắn, hắn da mặt dày đi cũng không chiêu.

Lặng lẽ ra khỏi thành sứ giả theo thủy lộ không có đi ra rất xa, liền ở Tây Xuyên khẩu thượng du gặp phải tiến đến tiếp ứng Lưu Bị Tây Xuyên viện quân, cũng tốc tốc gấp trở về, hướng Lưu Bị tường thuật Tây Xuyên Lưu Chương mời hắn nhập xuyên thành ý.

Lưu Bị trăm triệu không nghĩ tới, Lưu Chương cư nhiên sẽ mời hắn nhập xuyên, lại còn có đã phái ra binh mã ở Tây Xuyên khẩu tiếp ứng.

Nhưng vô luận như thế nào, này đối với hắn tới nói chung quy là một chuyện tốt.

Nhưng Lưu Bị không biết chính là, Lưu Chương hiện tại kỳ thật cũng là bị bất đắc dĩ.

Tiến vào Quan Trung Tào Tháo, đã cướp lấy Hán Trung mà, hắn tập hợp dưới trướng tinh binh mãnh tướng đóng quân ở Hán Trung, nhìn thèm thuồng Tây Xuyên nơi, đối với Lưu Chương tới nói, cái này uy hiếp có thể nói cực đại.

Hiện giờ Tào Tháo tuy rằng mất đi Trung Nguyên, nhưng này dưới trướng hùng hậu binh lực thượng ở, hơn nữa mãnh tướng cũng không ở số ít, càng có Quan Trung chư hầu duy trì.

Mà Lưu Chương Ích Châu nơi tuy rằng ốc dã ngàn dặm, dân ấm quốc phú, nhưng có thể chinh quán chiến mãnh tướng ít, trong đó lợi hại nhất cũng chính là Trương Nhậm, nghiêm nhan đám người, liền tính là hơn nữa một cái nguyên lai đến cậy nhờ Chu Du, ở Lưu Chương xem ra, cũng tuyệt không phải Tào Tháo đối thủ.

Mà liền ở cái này mấu chốt thượng, Kinh Châu tin tức truyền tới hắn trong tai.

Lần này tử chính là đem Lưu Chương nhạc không được, hắn lập tức phái Trương Nhậm đi trước Vĩnh An, hoả lực tập trung với Tây Xuyên khẩu, cẩn thận quan sát Kinh Châu Lưu Bị hướng đi.

Nếu là có thể đem Lưu Bị cùng một chúng Kinh Châu tướng lãnh nghênh đón nhập Tây Xuyên, giúp hắn kháng địch, này không thể nghi ngờ là thiên đại giúp đỡ.

Ít nhất đều là Lưu họ đồng tông, đại gia ở bên nhau khoái hoạt vui sướng sinh hoạt, phong bế Tây Xuyên, mặc cho Đào Thương hoặc là Tào Tháo ở xuyên ngoại đánh ngươi chết ta sống, này cũng cùng bọn họ Lưu họ tông tộc không quan hệ.

Ít nhất có thể ở chỗ này bảo dưỡng tuổi thọ, hạnh phúc vượt qua cuối đời.

Mà Lưu Bị ở được đến cái này tin tức lúc sau, u u kan s h u liền ngay sau đó bắt đầu trù tính, hắn bắt đầu kế hoạch chính mình trốn hướng lên trên du kế hoạch, cũng chế định đi theo chính mình cùng đào tẩu nhân viên danh sách.

Rốt cuộc không phải bất luận kẻ nào đều có thể cùng chính mình cùng nhau đào tẩu, những việc này hắn cũng muốn làm tương đối bí ẩn chút.

Kiến Khang bảy năm, Đào Thương bình định Kinh Châu nam bộ lúc sau, chỉ huy đại quân bắc thượng, thẳng đến Giang Lăng thành mà đến, Triệu Vân cùng Quách Gia đám người ở Giang Lăng bắc ngạn tổ chức đại quân cũng là phối hợp Đào Thương, bắt đầu hướng về Giang Lăng thành triển khai một vòng tân thế công.

Đào Thương chiến thuyền giờ phút này tất cả đều phối trí thượng vứt thạch cơ, chiến thuyền ở Giang Lăng thành ba mặt giang trên đường đối Giang Lăng thành đầu tường tiến hành vĩnh viễn cuồng oanh lạn tra.

Mà từ mặt bắc công tới Triệu Vân cùng Hoàng Trung đại quân, cũng là từ Trung Nguyên cùng Dương Châu triệu tập tới các loại công thành vũ khí sắc bén.

Toàn bộ Giang Lăng thành liên tục ba ngày, đều bao phủ ở phi thạch bên trong, giống như mây đen giăng đầy, làm người tim đập nhanh, làm người khủng hoảng.

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 876: đế vương thần tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giang Lăng thành tình huống, ảnh hưởng tự nhiên không chỉ là Giang Lăng bên trong thành bình thường bá tánh, quan trọng nhất vẫn là những cái đó trong triều đại thần, Giang Lăng bên trong thành quan lại, cùng với thân phận địa vị so cao sĩ tộc quần thể.

Đối với bình thường bá tánh tới giảng, người cai trị tối cao đổi thành ai đều giống nhau, Giang Lăng thành vô luận do ai chủ trì, bọn họ đều là cứ theo lẽ thường sinh hoạt, cứ theo lẽ thường nộp thuế, chỉ cần không phải cái loại này đặc biệt làm cho bọn họ sinh tồn không đi xuống bạo ngược người thống trị liền hảo.

Trong khoảng thời gian này, nhằm vào Giang Lăng thành đủ loại tình huống, bên trong thành khắp nơi thế lực không ngừng hướng triều đình thượng tấu, trần thuật các có không đồng nhất, thậm chí có sĩ tộc liên danh thông qua quan hệ, hướng triều đình thượng thư, thỉnh cầu bệ hạ có thể khai thành hiến hàng.

Hiện giờ tiểu thiên tử Lưu Quỳnh chỉ có bảy tuổi, nghe xong tin tức này lúc sau, tự nhiên là không biết cho nên, đối mặt trước mắt loại tình huống này, bảy tuổi tiểu oa tử có thể biện pháp gì.

Vì thế hắn vội vàng triệu tập dưới trướng trọng thần đi trước Giang Lăng đại điện, thương lượng chuyện này biện pháp giải quyết.

Lưu Quỳnh tuổi còn nhỏ, cho nên mấy năm nay phục Thái Hậu vẫn luôn là hợp tác nghe báo cáo và quyết định sự việc, đương nhiên phục Thái Hậu cũng không có cái gì thực chất thượng chính trị quyền lực, nàng làm như vậy, cũng bất quá là vì cấp tiểu hoàng đế chống lưng, thứ hai cũng bất quá là vì ở thời khắc mấu chốt có thể lấy nàng Thái Hậu góc độ duy trì Phục Hoàn.

Nhưng là trước mắt tình huống, này đó duy trì Kinh Châu triều đình khắp nơi thế lực, lại là không có thời gian nháo nội chiến.

Tiểu Lưu Quỳnh ngồi ở đại điện chính phía trên, ra dáng ra hình nhìn phía dưới quần thần, nói: “Chư vị ái khanh, trước mắt Đào Thương đại quân tiếp cận, Giang Lăng thành nguy ngập nguy cơ, đối mặt loại này tình hình, chúng ta lại là nên như thế nào làm?”

Mãn điện chúng thần đều là cúi đầu không nói, nếu là biết nên như thế nào làm, việc này không phải sớm giải quyết? Còn dùng đến chờ tới bây giờ làm ngươi hỏi?

Thấy chúng thần không có một cái trả lời chính mình vấn đề, tiểu Lưu Quỳnh bắt đầu điểm danh.

“Thái phó, ngươi nói xem.”

Phục Hoàn thở dài khẩu khí, đứng lại ban nói: “Y theo thần chi ý, trước mắt quân địch thế đại, Giang Lăng tuy rằng kiên cố, nhưng cũng không đủ rồi cùng cả nước chi lực chống đỡ, lão phu kiến nghị…… Cùng Đào Thương nghị hòa.”

Lưu Quỳnh nhíu nhíu mày, nói: “Như thế nào nghị hòa?”

Phục Hoàn loát giả chòm râu, nói: “Hoa giang mà trị, ước định biên giới, vĩnh không tương xâm.”

Lời này nói ra, thuần túy chính là đánh rắm, đừng nói người khác, Phục Hoàn chính mình đều không tin.

Đừng nhìn Lưu Quỳnh chỉ là cái hài tử, lại cũng rất là hiểu chuyện.

“Thái phó, ngài cái này kiến nghị, đối Đào Thương tới nói, chỉ sợ không có gì lực hấp dẫn đi? Trước mắt Kinh Châu các nơi, trừ bỏ Nam Quận nơi, không sai biệt lắm đều đã vì Đào Thương sở gồm thâu, chỉ còn lại có Giang Lăng thành…… Chẳng lẽ, Đào Thương còn sẽ đem cướp lấy thổ địa, trở về cho chúng ta không thành?”

Phục Hoàn cũng biết chính mình là thuần vô nghĩa, cười hắc hắc không hé răng.

Đổng Thừa lại đứng ra nói: “Nếu nghị hòa không được…… Bệ hạ, kia chúng ta liền xin hàng đi.”

Lưu Quỳnh bên cạnh phục Thái Hậu nghe xong lời này, không cao hứng.

“Tả tướng quân, ngươi lời này là như thế nào nói? Ta đại hán thiên tử, như thế nào có thể hướng đại hán nghịch thần xin hàng?”

Đổng Thừa nhìn cũng chưa nhìn Thái Hậu, mà là đối Phục Hoàn nói: “Thái phó, ngài phải biết rằng, lúc này nếu là hướng Đào Thương đầu hàng, hắn có lẽ còn sẽ niệm cập khai thành chi tình, buông tha bệ hạ, buông tha chư vị thần công, chính là một khi chờ Đào Thương chính mình đánh hạ thành trì, này hết thảy đã có thể khó mà nói!”

Phục Hoàn sắc mặt trở nên cực độ khó coi, hắn làm như ở nghiền ngẫm Đổng Thừa nói.

Lưu Bị ở một bên thấp giọng nói: “Tả tướng quân, ngài tựa hồ là đã quên một việc.”

Đổng Thừa quay đầu nhìn về phía hắn: “Sự tình gì?”

Lưu Bị nhàn nhạt nói: “Này toàn bộ đại điện trung, Đào Thương có lẽ sẽ bỏ qua bất luận kẻ nào, nhưng khả năng lại cô đơn sẽ không bỏ qua ngài cùng thái phó.”

Đổng Thừa nghe xong lời này, không khỏi cứng họng, không rõ Lưu Bị vì cái gì muốn như vậy đen đủi hắn.

Bất quá Phục Hoàn thực hiển nhiên tựa hồ là nghĩ tới cái gì.

Đúng vậy, năm đó phạm đều chi loạn, chính mình một tay kế hoạch, hại đào Quý Phi cùng Lưu Hi, tuy rằng sau lại bọn họ hai người bị Đào Thương cứu, nhưng nghe nói đào Quý Phi lại bởi vì năm đó sự,

thân thể vẫn luôn đều chưa từng khoẻ mạnh, hiện giờ nếu là thật sự bị công phá Giang Lăng thành, y theo Đào Thương niệu tính, cái thứ nhất lộng chết, nhất định chính là hắn Phục Hoàn!

Nghĩ vậy, lại thấy Phục Hoàn dùng sức lắc đầu, nói: “Không được, không được! Tuyệt đối không được! Đầu hàng việc, trăm triệu không thể.”

Lưu Bị đối với Lưu Quỳnh chắp tay nói: “Bệ hạ, thần nhưng thật ra có một cái kiến nghị, hoặc nhưng thử một lần.”

Lưu Quỳnh quay đầu nhìn về phía hắn: “Cái gì kiến nghị?”

“Tây Xuyên Lưu Quý Ngọc, chính là nhà Hán tông thân, năm đó cũng từng nguyện trung thành với bệ hạ, bệ hạ nếu là nguyện ý, hoặc nhưng hướng Tây Xuyên tạm lánh mũi nhọn.”

Mãn điện mọi người vừa nghe lời này, tức khắc đều kích động lên.

Lưu Quỳnh cũng là hai mắt tỏa ánh sáng: “Phiêu Kị tướng quân nói chính là, trước mắt cùng với cố thủ ở chỗ này, còn không bằng chạy nhanh chỉ huy tam quân, đi trước Tây Xuyên tránh địch.”

Đổng Thừa nghi hoặc nói: “Bất quá trước mắt Kim Lăng quân vây thành, này thế cực chúng, bệ hạ nếu là tưởng triệt hướng Tây Xuyên, chỉ sợ cũng không dễ dàng đi.”

Lưu Bị nghĩ nghĩ, nói: “Lại cũng không phải, thần đã thăm dò Kim Lăng quân tiến binh quy luật, chúng ta thành trì ba mặt bị nước bao quanh, Triệu Vân chủ lực binh mã ở mặt bắc kết trại, nhưng thật ra đem phương bắc con đường đổ kín mít, đến nỗi thành trì mặt khác ba mặt bị nước bao quanh, tuy rằng có Đào Thương thuỷ quân thỉnh thoảng công thành, nhưng nghĩ đến cũng không thể thời thời khắc khắc coi chừng thành trì, như thế chúng ta có thể tìm thời cơ, sau đó từ thủy lộ thuận thượng du hướng Tây Xuyên khẩu đi là được.”

Lưu Quỳnh vừa nghe lời này, hai con mắt tức khắc lòe ra ánh sáng.

“Vẫn là Phiêu Kị tướng quân kinh nghiệm chiến trận, có thấy xa, có ý tưởng, đi hướng Xuyên Thục…… Rất tốt!”

Lưu Bị chắp tay nói: “Thần nguyện ý suất binh vì tiên phong, bảo hộ bệ hạ đi trước Tây Xuyên.”

Không đợi Lưu Bị ứng thừa, lại thấy Phục Hoàn nói: “Bệ hạ, làm Phiêu Kị tướng quân vì tiên phong, việc này có chút không thỏa đáng.”

Lưu Quỳnh tò mò nhìn về phía hắn: “Vì sao làm Phiêu Kị tướng quân đi trước không được?”

Phục Hoàn thanh thanh yết hầu: “Một khi chúng ta kế hoạch hướng Tây Xuyên đi đi, làm Đào Thương thám thính được tin tức, tất nhiên sẽ một mặt truy kích, một mặt phái binh tới cướp lấy Giang Lăng thành, liền tại hạ tới xem, Giang Lăng thành trước mắt đối Đào Thương tới nói nhất quan trọng, hắn nếu là thực mau phá được thành trì, chỉ sợ tụ tập trung toàn bộ binh lực lại đây truy kích, đến lúc đó chỉ sợ sẽ cho bệ hạ mang đến nguy hiểm, y theo tại hạ chi thấy, chậm trễ chi cấp, là làm người có thể ở bệ hạ chạy mất đồng thời, có thể bảo hộ trụ thành trì, cứ như vậy, bệ hạ liền có thể có sung túc thời gian hướng tây mà đi.”

Lưu Quỳnh chớp chớp mắt, hắn rốt cuộc tuổi còn nhỏ, có một số việc cũng không hảo làm quá trực tiếp chủ trương.

Vì thế, hắn vẫn là tự nhiên nhìn về phía hắn bên người Thái Hậu.

Phục Thái Hậu tự nhiên là duy trì chính mình phụ thân ngôn luận.

“Một khi đã như vậy, liền thỉnh Phiêu Kị tướng quân cùng hắn dưới trướng tướng lãnh trấn thủ ở Giang Lăng thành, khác tắc chiến tướng thế bệ hạ mở đường, đi hướng Tây Xuyên.”

Lưu Bị cũng không có phản bác, hắn chỉ là thật dài hướng thiên tử làm vái chào, bình yên lĩnh mệnh.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 877: độn trốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tan triều lúc sau, Lưu Bị nhanh chóng tìm được rồi Lưu Kỳ, sau đó đem hắn kéo đến cung điện một góc, cùng hắn tinh tế trao đổi ý nghĩ của chính mình.

“Hiền chất, ngươi có thể tin quá ngươi thúc phụ?” Lưu Bị nghiêm túc đối với Lưu Kỳ nói.

Lưu Kỳ lấy lại bình tĩnh, mọi nơi nhìn xung quanh một vòng, xem quanh thân không có người khác lúc sau, mới vừa hỏi Lưu Bị nói: “Thúc phụ, ngài lời này là có ý tứ gì?”

Lưu Bị dựng thẳng lên một cái ngón tay, chặn miệng mình, nói: “Hiền chất, đừng nói khác, ngươi nếu là tin được thúc phụ, một hồi liền đi bệ hạ nơi nào, yêu cầu cùng ta cùng thủ Giang Lăng thành, vì bệ hạ cùng Phục Hoàn đám người bỏ chạy tranh thủ thời gian.”

Lưu Kỳ vừa nghe lời này, tức khắc có chút luống cuống.

Nói thật, hắn là không nghĩ lưu tại Giang Lăng thành cùng Lưu Bị cùng nhau đối kháng Đào Thương quân, nếu là có thể đi theo thiên tử thuận lợi chạy đến Ích Châu đi, đối hắn mà nói, chẳng phải là tốt nhất lựa chọn?

Lưu Kỳ nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, lộ ra một bộ thế khó xử bộ dáng.

“Như thế nào, hiền chất không tin được ta?” Lưu Bị lộ ra vẻ tươi cười.

Lưu Kỳ thở dài khẩu khí, nói: “Ai, thật không dám dấu diếm, thúc phụ…… Không phải ta không nghĩ lưu lại nơi này giúp ngươi…… Chỉ là, chỉ là ta sợ chết a.”

Lưu Bị nghe vậy không khỏi cười.

Lưu Kỳ có thể đối chính mình nói như thế thẳng thắn, Lưu Bị trong lòng cũng rất là trấn an, hắn vỗ vỗ Lưu Kỳ bả vai, cười đối hắn nói: “Chất nhi, ta cùng với phụ thân ngươi kiểu gì giao tình, chẳng lẽ còn sẽ hại ngươi không được sao?”

Lưu Bị cười đối hắn nói: “Kỳ Nhi, thúc phụ sao lại hại ngươi? Ta nói cho ngươi đi, ngươi nếu là bồi thúc phụ lưu tại Giang Lăng thành thủ thành, mới là có thể bảo tồn tánh mạng, nếu là theo bọn họ cùng hướng Tây Xuyên đi, chỉ sợ mới có thể là tánh mạng khó giữ được.”

Vừa nghe lời này, Lưu Kỳ tức khắc khẩn trương, hắn vội hỏi nói: “Thúc phụ, ngài lời này là ý gì?”

Lưu Bị triệu quá Lưu Kỳ, sau đó đối hắn thì thầm một phen, sau đó hắn đối với Lưu Kỳ nói: “Chất nhi, nên nói cho ngươi đều nói cho ngươi, cụ thể hẳn là như thế nào làm, liền xem ngươi làm sao bây giờ.”

Dứt lời, hắn vỗ vỗ Lưu Kỳ bả vai, sau đó đi rồi khai đi.

……

Hai ngày sau, Lưu Quỳnh cùng Phục Hoàn đám người ở thành tây thủy lộ chuẩn bị thuyền lớn, dẫn theo một chúng binh mã tướng sĩ cũng hậu cung đám người, bao gồm ngựa xe, các đại thần gia quyến, quân nhu chờ vật, cung điện nội tất cả vật phẩm, đều lần này đi theo đội ngũ giữa.

Này chi khổng lồ đội ngũ trung, không riêng có binh lính, còn có nữ quyến, gia nô, muôn hình muôn vẻ, chỉ là bằng tưởng tượng liền có thể biết này chi đội tàu khổng lồ.

Giang Lăng thành ba mặt lâm thủy, này tây thành cửa thành ở Giang Lăng ngoài thành liên tiếp thủy lộ, bên trong thành đội tàu có thể theo thành tây trực tiếp chạy về phía nước sông trung.

Ước định canh giờ đã tới rồi, sở hữu đại thần cùng này gia quyến trên cơ bản đều tới rồi, nhưng là chỉ có Lưu Kỳ không có đến.

Phục Hoàn một bên sai người kiểm kê đạt tới đám người, một bên nghi hoặc nói: “Này đại tư mã rốt cuộc là chuyện như thế nào? Như thế nào đến bây giờ còn chưa tới?”

Đổng Thừa ở một bên nói: “Thái phó, canh giờ không sai biệt lắm, đang đợi đi xuống, chỉ sợ liền sẽ ảnh hưởng ra thuyền, đến lúc đó hướng gió biến đổi, chỉ sợ là lại tưởng nghịch giang mà đi, đã có thể khó khăn.”

Phục Hoàn thật mạnh gật gật đầu, nói: “Trước mắt cũng chỉ có thể như thế, Lưu Kỳ hắn hiện giờ còn chưa tới, nghĩ đến thuỷ quân trước bộ tiên phong quan là ai?”

“Vương uy.” Đổng Thừa khẳng định nói.

“Hảo, nếu đã an bài thỏa đáng, vậy làm tam quân tướng sĩ chuẩn bị xuất phát, khai thuyền!”

……

Giang Lăng thành tây thành thủy hàng rào môn chậm rãi thăng lên, từng con chiến thuyền từ trong thành chạy mà ra, hướng về thủy đạo phía tây mà đi.

Đệ nhất chỉ chiến thuyền thượng đợi người là Đổng Thừa cùng Phục Hoàn, theo sát sau đó đệ tứ chỉ trên thuyền lớn, còn lại là thiên tử Lưu Quỳnh cùng phục Thái Hậu sở đãi thuyền lớn.

Đến nỗi này một đội chiến thuyền tả hữu hai bên, còn có rất nhiều tiểu chiến thuyền, phối hợp tác chiến giữa sở hữu đại chiến thuyền.

Mà suất lĩnh tiểu chiến thuyền, cầm đầu tướng lãnh là phụ trách an toàn vương uy.

Thừa bóng đêm, một hàng đội tàu nghịch giang mà thượng, thẳng đến Tây Xuyên khẩu phương hướng mà đi.

Nhưng là thực hiển nhiên, Lưu Quỳnh cùng Phục Hoàn chờ một chúng nếu là tưởng dễ dàng như vậy chạy trốn tới Tây Xuyên chỉ sợ là cũng không dễ dàng.

Một hàng đội tàu chạy đến nửa đường, thình lình nghe giang mặt hai sườn, vô số hỏa tiễn bắn lên trời không, đem toàn bộ giang mặt chiếu rọi sáng trong, làm người không dám không dám nhìn thẳng vào.

Mà giang mặt hai sườn cỏ lau đãng trung, lòe ra vô số thuyền nhỏ, che trời lấp đất dũng hướng về phía Phục Hoàn đám người đội tàu, những cái đó chiến thuyền các binh lính các đều giơ cây đuốc, kiến bốn phía chiếu xạ giống như ban ngày.

Mà chiến thuyền thượng, lắc lư trong tay chiến đao, trần trụi cánh tay, một bên rong ruổi một bên hướng về phía đội tàu lớn tiếng hô quát chiến tướng, đúng là Cam Ninh.

“Kinh Châu tặc, tưởng hướng nơi nào chạy? Mau tới nhận lấy cái chết!” Cam Ninh cao giọng hô quát nói.

Những cái đó rậm rạp thuyền nhỏ ong nhộng từ các phương hướng, đem Lưu Quỳnh cùng Phục Hoàn chờ một chúng vây quanh cái kín mít.

Phục Hoàn đứng ở đầu giường, không thể tin được nhìn những cái đó quay chung quanh lại đây thuyền nhỏ, run rẩy nói: “Tại sao lại như vậy…… Tại sao lại như vậy? Kim Lăng quân vì cái gì không đi tấn công thành trì, vì cái gì ở chỗ này kiếp giết chúng ta?”

Liền ở ngay lúc này, Cam Ninh từ nhỏ chiến thuyền thượng bỗng nhiên nhảy dựng lên, bằng vào hắn hữu lực hai chân, lập tức nhảy tới rồi Phục Hoàn đầu thuyền boong tàu phía trên.

Phục Hoàn cùng Đổng Thừa hoảng sợ nhìn hắn.

Cam Ninh hắc hắc cười nhìn bọn họ: “Các ngươi hai cái tặc tử, chạy trốn cũng không chọn cái tốt phương pháp chạy, lớn như vậy đội tàu

cũng tưởng lặng lẽ đào tẩu? Ngươi thật khi chúng ta Kim Lăng quân là người mù không thành?”

Dứt lời, liền thấy Cam Ninh khắp nơi nhìn xung quanh nói: “Các ngươi cái kia tiểu hoàng đế ở đâu?”

Liền ở Cam Ninh nói lời này thời điểm, lại thấy Đổng Thừa một phen rút ra chính mình bên hông bảo kiếm, hướng về Cam Ninh liền phách giết lại đây.

Đối mặt tình huống như vậy, Cam Ninh lại là không hề sở sợ, hắn giống như chắn rớt một con ruồi bọ liếc mắt một cái, tùy tay liền chắn rớt Đổng Thừa tiến công, xem này bộ dáng, rất là không kiên nhẫn.

Đổng Thừa bị Cam Ninh một khảy, ngay cả đều đứng không yên, trực tiếp ném tới ở boong tàu phía trên.

Cam Ninh lại là giống như không nhìn thấy người khác giống nhau, chỉ là khắp nơi nhìn xung quanh.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Cam Ninh phía sau những cái đó thuyền nhỏ một đám đều bắt đầu gần sát Kinh Châu quân đội tàu, mà những cái đó tiểu chiến thuyền thượng các binh lính còn lại là sôi nổi nhảy lên các điều chiến thuyền boong tàu thượng.

Trong lúc nhất thời, vừa mới vẫn là thuận buồm xuôi gió, đi ngược dòng nước những cái đó chiến thuyền thượng, bộc phát ra chinh chiến tiếng động, hai bên quân sĩ ở chiến thuyền thượng bắt đầu cho nhau so đấu, tiếng kêu trong lúc nhất thời vang vọng bầu trời đêm.

Phục Hoàn chạy băng băng đến thuyền lớn bên cạnh, hướng về phía trên mặt sông cao giọng kêu gọi: “Vương uy tướng quân! Vương uy tướng quân ở đâu? Mau tới hộ giá! Hộ giá!”

“Hộ giá?” Cam Ninh vừa nghe lời này tức khắc vui vẻ: “Không thể tưởng được cái kia giả hoàng đế cư nhiên thật đúng là tại đây chiếc

thuyền thượng, uu k a n shu. Lão tử thực sự là quá may mắn!”

Dứt lời, hắn liền sải bước hướng khoang thuyền nội đi đến.

Mà cùng lúc đó, lại thấy bên cạnh trạm trên thuyền, một bóng người “Vèo” một tiếng, nhảy đến Cam Ninh nơi boong tàu thượng!

Người tới cũng không nói lời nào, cử đao liền hướng về phía Cam Ninh vào đầu bổ tới.

Cam Ninh rất là tùy ý giơ lên trong tay đao, đem người nọ đao ngăn lại: “Ngươi là người phương nào?”

“Ta nãi Kinh Châu thượng tướng, vương uy!” Người tới hùng hổ nói.

“Không quen biết.” Cam Ninh không sao cả bắt lấy người tới cánh tay, dùng sức vung, liền đem người kia ném vào boong tàu thượng, sau đó thu hồi một đao, trực tiếp băm ở hắn cổ phía trên.

Trong lúc nhất thời máu tươi vẩy ra.

:.:

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 878: diệt triều

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chiến thuyền thượng như vậy nhiều người, trong nháy mắt liền dọa choáng váng.

Bọn họ trăm triệu không nghĩ tới, tốt xấu cũng là Kinh Châu thượng tướng vương uy, cư nhiên nhất chiêu đã bị Cam Ninh chém rớt đầu, chiến thuyền thượng Kinh Châu binh nhóm một đám đều xem mắt choáng váng.

Vừa mới bị Cam Ninh một cái tát phiến đến một bên Đổng Thừa, một khắc trước còn tưởng đứng lên cùng Cam Ninh liều mạng, nhưng nhìn đến vương uy ở Cam Ninh thuộc hạ, liền một cái hiệp đều đi không thượng, tức khắc dọa ngốc ở tại chỗ.

Trong tay hắn bảo kiếm “Đang lang” một tiếng rớt ở boong tàu thượng.

Cam Ninh lại là không màng mặt khác, ở mọi người kinh ngạc trong ánh mắt, xem đều không xem đã chết đi vương uy thi thể, mà là sải bước hướng về khoang thuyền nội đi qua.

Không bao lâu, lại thấy Cam Ninh vẻ mặt tức giận từ khoang thuyền nội đi ra, hắn giống như một con sói đói dường như qua lại nhìn boong tàu thượng những người này.

“Người đâu? Tiểu hoàng đế đâu?”

Cam Ninh hung man qua lại nhìn quét boong tàu thượng mọi người, này ánh mắt như điện, nhìn quét đến ai, ai đó là một cái run run.

Cam Ninh đi đến Đổng Thừa bên người, duỗi tay đem hắn từ trên mặt đất túm lên.

“Nói, giả hoàng đế đi nơi nào!”

Đổng Thừa đối mặt này Cam Ninh, hai chân không khỏi dọa thẳng run lên.

“Thiên, thiên tử không ở này trên thuyền……”

“Phi!” Cam Ninh giận dữ hét: “Ai nói? Lão tử rõ ràng nghe được lão nhân kia vừa rồi hướng về phía giang thượng kêu hộ giá……”

Cam Ninh nói còn không có nói xong, liền thấy một cái thuyền nhỏ chạy tới rồi thuyền lớn bên cạnh, một người tiếng nói cực đại binh lính đối với trên thuyền kêu lên: “Cam tướng quân, Chu tướng quân để cho ta tới cùng ngài truyền cái lời nói! Hắn đã ở phía sau chiến thuyền thượng bắt sống quân địch Ngụy Đế, hắn để cho ta tới thông tri tướng quân một tiếng!”

Này một phen nói ra tới, Cam Ninh tức khắc cấp khí mơ hồ.

Cam Ninh trong nháy mắt liền ngốc.

Lúc này hắn dưới trướng binh lính đã sôi nổi bước lên con thuyền, Kim Lăng quân chiến lực cực cường, trong nháy mắt liền đem toàn bộ chiến thuyền cấp khống chế được.

Cam Ninh một phen ném ra Đổng Thừa, sau đó đi đến Phục Hoàn trước mặt, bay lên một chân trực tiếp cho hắn đá vào boong tàu thượng.

Phục Hoàn tay già chân yếu, căn bản là ngăn không được Cam Ninh này thật mạnh một chân, tức khắc liền bị hắn đá oa oa thẳng kêu.

“Ngươi, ngươi vì cái gì đá ta?” Phục Hoàn hướng về phía Cam Ninh kêu lên.

Cam Ninh hung tợn phỉ nhổ, nói: “Đều tại ngươi này lão hỗn đản, làm hại lão tử công lao bị Cửu Giang tặc đoạt đi rồi! Bắt sống Ngụy

Đế a, kia chính là bắt sống Ngụy Đế công lao! Lão tử đời này, khả năng cũng chính là gặp phải như vậy một lần!”

Phục Hoàn kinh ngạc nói: “Ta, ta khi nào nói thiên tử tại đây chiếc thuyền thượng a?”

“Không tại đây chiếc thuyền thượng, ngươi kêu cái gì hộ giá? Ngươi đây là thuần túy khi quân!”

Dứt lời, liền thấy Cam Ninh khí không được, bắt đầu dùng tay dùng sức gõ Phục Hoàn đầu, mỗi đánh một chút đã kêu gọi một tiếng: “Khi quân, khi quân, khi quân!”

Phục Hoàn bị Cam Ninh lập tức lập tức đấm đầu váng mắt hoa.

……

Đào Thương giờ phút này cũng ở trên chiến trường.

Hắn ngồi ở một con thuyền lớn nhất chiến thuyền thượng, nhìn nơi xa trên mặt sông hỏa hoa, lại quay đầu nhìn nhìn nơi xa Giang Lăng thành, trên mặt lộ ra một tia cô đơn thần thái.

Kinh này một dịch, Kinh Châu có lẽ hoàn toàn bình định rồi, nhưng Đào Thương trong lòng ngược lại là nhiều không ít cảm khái.

Kinh Châu nhất định, thiên hạ đại thế càng là có thể xác định, Tây Xuyên cùng Quan Trung nơi, nghĩ đến cũng là có thể sắp tới.

Liền ở Đào Thương tư duy thả bay thời điểm, lại thấy một con thuyền nhỏ chở hai người đi tới hắn thuyền lớn biên.

Kia trên thuyền chiến tướng, đúng là Chu Thái bản nhân.

Chu Thái làm người từ trên thuyền lớn buông dây thừng, sau đó tự mình đốc xúc hắn người trên thuyền bước lên thuyền lớn đầu thuyền.

Chu Thái đi đến Đào Thương trước mặt, hướng về phía hắn chắp tay nói: “Thừa tướng! Mạt tướng bắt sống ngụy triều đế vương cùng Thái Hậu, hiện nay đã đưa tới.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Làm cho bọn họ lại đây đi.”

Không bao lâu, Ngụy Đế Lưu Quỳnh cùng phục Thái Hậu xuất hiện ở Đào Thương trước mặt.

Đào Thương qua lại nhìn bọn họ, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở tiểu Lưu Quỳnh trên người.

Lưu Quỳnh bị Đào Thương trừng mắt nhìn một chút, vội vàng hướng phục Thái Hậu phía sau trốn rồi một trốn.

Phục Thái Hậu vừa thấy Đào Thương nhìn thẳng chính mình nhi tử, vội vàng sắc lệ nội nhiễm hô: “Đào tặc, ngươi nào dám đối với thiên tử bất kính?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Đương triều thiên tử, ở Từ Châu, các ngươi…… Nhiều nhất chỉ có thể là tính tiên đế cô nhi, làm sao có thể tự xưng thiên tử?”

Phục Thái Hậu làm như có chút cuồng loạn, nàng hét lớn: “Nói bậy, ta hài nhi, mới là chân mệnh thiên tử, ngươi ở Từ Châu cái kia, mới là ngụy……”

“Xoát!”

Lại thấy Đào Thương phía sau sở hữu hổ vệ quân sĩ binh nhóm, đồng thời rút ra bên hông bội đao.

Chói lọi bội đao ở ánh lửa chiếu xuống, đem phục Thái Hậu mặt hoảng trắng bệch.

Nàng lập tức không dám lại tiếp tục ra tiếng.

Đào Thương gằn từng chữ một nói: “Đương kim thiên tử, định đô Nam Xương, có tiên đế di mệnh, lại là đích trưởng, nên thuận lòng

trời tuân mệnh, đến thành đại vị, mà các ngươi mẫu tử, lại là bị Phục Hoàn cùng Đổng Thừa, Lưu Bị chờ nghịch tặc sở bắt cóc, danh không chính ngôn không thuận.”

Ngừng lại một chút, Đào Thương tiếp tục nói: “Nhưng bất luận các ngươi phạm vào bao lớn tội, các ngươi cũng là tiên đế goá phụ con nối dõi, ta không hảo tự tiện xử trí các ngươi…… Trước đem các ngươi mang về Nam Xương thành, dư lại sự tình…… Ngày sau rồi nói sau.”

Phục Thái Hậu run run rẩy rẩy mang theo Lưu Quỳnh sau này lui, liền ở ngay lúc này, lại nghe Lưu Quỳnh gào to một tiếng: “Ngươi là trẫm cữu cữu sao?”

Đào Thương nghe vậy tức khắc ngẩn người.

Hắn nhìn nhìn tiểu Lưu Quỳnh, trầm mặc sau một lúc lâu, nói: “Ta không phải ngươi cữu cữu, xác thực nói, ta là ngươi huynh trưởng cữu cữu…… Còn có, ngươi về sau không thể xưng chính mình vì trẫm, không bao giờ có thể.”

Dứt lời, Đào Thương phân phó thủ hạ nhân đạo: “Đối xử tử tế bọn họ.”

Hổ vệ quân sĩ tốt đem phục Thái Hậu cùng Lưu Quỳnh áp giải tới rồi khoang thuyền trung, Đào Thương nhìn chằm chằm Lưu Quỳnh bóng dáng, không khỏi thở dài, nói: “Hắn vẫn là cái hài tử nha.”

Đào Thương phía sau, Gia Cát Lượng nói: “Đáng tiếc thân phận của hắn không giống nhau……”

Đào Thương gật đầu nói: “Lời tuy nhiên như thế, nhưng dù sao cũng là tiên đế huyết mạch tông thân, vô luận như thế nào cũng đến cho hắn một cái tốt kết cục, làm này chết già mới là.”

Liền ở ngay lúc này, lại có Cam Ninh mang theo Phục Hoàn cùng Đổng Thừa bị Cam Ninh áp giải tới rồi trên thuyền lớn.

Phục Hoàn đỉnh đầu bị Cam Ninh một hồi loạn đấm, đấm ra thật nhiều bao, đau lão nhân này rầm rì.

Vừa thấy Đào Thương, Phục Hoàn tức khắc liền ngây ngẩn cả người, hắn hai cái đùi bắt đầu phát run, run run rẩy rẩy, liền kém đái trong quần.

Đào Thương cười nói: “Phục thái phó, chúng ta cũng là đã lâu không thấy, xem ngươi bộ dáng này, tựa hồ là có chút khẩn trương a, như thế nào, cũng biết chính mình đại nạn buông xuống?”

Phục Hoàn mặt trong nháy mắt liền biến trắng.

“Ngươi, ngươi lời này có ý tứ gì? Ngươi dám động lão phu?”

Đào Thương nhàn nhạt cười nói: “Ngươi bây giờ còn có cái gì tư bản không cho ta động sao?”

“Ta, ta chính là đại hán năm xưa quốc trượng, đại hán thái phó!”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Kia đều là đã từng, hiện tại ngươi bất quá là đại hán dẫn tới đại hán thiên một phân thành hai nghịch tặc mà thôi…… Ta cũng không nghĩ cùng ngươi nói nhảm nhiều, người tới, đem hắn dẫn đi, chém đầu đi……”

------oOo------

Chương 879: truy đánh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phục Hoàn vừa nghe Đào Thương nói, tức khắc cảm giác chính mình muốn điên.

Đào Thương phía sau hai gã hổ vệ quân tướng sĩ còn lại là nhằm phía Phục Hoàn, một tả một hữu trực tiếp cho hắn bắt giữ, cũng cường lôi kéo đem Phục Hoàn hướng phía sau túm.

Phục Hoàn dùng sức giãy giụa, dùng hết cả người lực lượng, một bên liều mạng giãy giụa, một bên cao giọng kêu gọi nói: “Đào Thương, ngươi, ngươi này súc sinh, ngươi dựa vào cái gì giết ta? Ngươi xem như đang làm gì? Ngươi có cái gì tư cách! Ngươi tính cái gì quân tử?”

Đào Thương duỗi tay ngăn cản hổ vệ quân.

Sau đó, liền thấy Đào Thương đi tới Phục Hoàn bên người, một phen túm chặt Phục Hoàn trước ngực khâm, đầy mặt lạnh băng đối hắn nói: “Bởi vì ngươi, ta muội muội năm đó thiếu chút nữa đi đời nhà ma, hiện giờ thân thể suy yếu, mỗi ngày chỉ có thể đãi ở trong phòng tĩnh dưỡng, thậm chí liền chính mình hài tử đều không thể tự mình nuôi nấng, mà tạo thành này hết thảy hung thủ, đều là ngươi cái này lão thất phu, ta đem ngươi thiên đao vạn quả đều không đủ rồi tuyết hận, làm ngươi sống tạm bảy năm, đã là ta nhân từ, ngươi còn có cái gì bất mãn?”

Phục Hoàn trên trán mồ hôi lạnh thê thê mà xuống.

“Đào, Đào thừa tướng, lão phu năm đó cũng bất quá là vì nhà mình cốt nhục suy nghĩ, nếu nói tội lớn, tưởng cũng tội không đến chết đi?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Lấy ngươi góc độ mà nói, ngươi có tội, nhưng không có sai…… Nhưng đã có tội, nhất định phải muốn đã chịu trừng phạt.”

Dừng một chút, Đào Thương nói: “Niệm ở ngươi tuổi lớn, thiên đao vạn quả hành vi phạm tội ta thế ngươi tỉnh, một đao trảm lập quyết…… Cũng coi như là cho ngươi cái thống khoái.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương hướng về phía dưới trướng các binh lính phất phất tay.

Những người đó liền đem Phục Hoàn mang theo đi xuống.

Kế tiếp, bất luận Phục Hoàn lại như thế nào lớn tiếng gọi, lại như thế nào thống khổ bất kham, lại như thế nào không tiếp thu cái này hiện thực, hắn cũng chung quy là không có đường rút lui.

Đổng Thừa ở một bên xem cả người thẳng run run, mắt thấy Phục Hoàn bị đưa ra đi chém đầu, lão già này trong lòng cũng là sợ không được.

Nhưng là ngay cả như vậy, hắn trong lòng vẫn cứ là ôm một tia may mắn.

Rốt cuộc Lưu Quỳnh tổ phụ là Phục Hoàn, cùng hắn Đổng Thừa lại không dính nửa văn tiền quan hệ, theo đạo lý chỉ cần là chính mình thành tâm quy hàng, nghĩ đến Đào Thương cũng sẽ không đem chính mình thế nào, rốt cuộc chính mình chỉ xem như một cái phụ thuộc mà thôi, cùng Phục Hoàn so sánh với, tính chất hoàn toàn không giống nhau.

Nghĩ vậy, Đổng Thừa ổn định một chút tâm thần, sống lưng cũng thẳng lên.

Nghe nói Đào Thương người này yêu thích hiền năng, quảng chiêu anh tài, ta Đổng Thừa tuy rằng không cường, nhưng lại không kém, nói như thế nào ta năm đó cũng là Tây Lương trong quân hiểu rõ

một nhân vật, nghĩ đến hắn họ Đào cũng sẽ không đem ta cự chi ngoài cửa đi?

Nghĩ vậy, lại thấy Đổng Thừa hướng về phía Đào Thương thật dài làm một cái ấp, nói: “Đào thừa tướng, tại hạ nguyện ý xin hàng……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Đào Thương đột nhiên giơ tay chỉ vào hắn nói: “Hắn như thế nào còn tại đây? Kéo xuống, cùng Phục Hoàn cùng nhau xử lý, đừng lưu tại cái này làm cho ta chướng mắt…… Người như vậy lần tới ở trên chiến trường gặp phải liền trực tiếp băm, không cần cố ý chộp tới làm ta thẩm, không có thời gian.”

“Nặc!”

Đổng Thừa mặt lập tức biến cứng đờ.

……

Liền ở Đào Thương suất binh ở đại giang phía trên chặn lại Lưu Quỳnh cùng Phục Hoàn đám người một chúng chạy trốn chiến thuyền thời điểm, Giang Lăng thành bên kia Lưu Bị, Quan Vũ, Lưu Kỳ, Ngụy Duyên, văn sính, Bàng Đức công đám người cũng là suất binh chạy ra khỏi thành trì, từ bắc ngạn vùng ven sông mà đi, thẳng đến phương tây mà đi.

Bởi vì trước đó tra xét đến tình huống, là Giang Lăng thành đội tàu ngược dòng mà lên, dục giương buồm đi xa mà đi, cho nên phụ trách bắc ngạn chiến sự Triệu Vân cùng Hoàng Trung đoạt được đến quân lệnh, chính là thừa cái này nhàn rỗi thời gian, cường công Giang Lăng thành, nghĩ cách hoàn toàn đem Giang Lăng thành đánh hạ, đem Kinh Châu toàn cảnh cất vào trong tay, bắt lấy này cuối cùng một khối xương cứng.

Nhưng là đương Kim Lăng quân đại quân thời điểm tiến công, lại được đến thám báo tin tức, nói là Giang Lăng bên trong thành chính chạy ra một đội binh mã đang nhanh chóng hướng phía tây chạy trốn.

Này chi binh mã cùng Lưu Quỳnh đội tàu hoàn toàn không giống nhau, quần áo nhẹ giản hành, này tốc độ so đội tàu muốn mau, nhưng quy mô lại không biết Lưu Quỳnh cùng Phục Hoàn đội tàu một phần mười.

Triệu Vân trước đó chỉ là được đến muốn đánh chiếm Giang Lăng thành mệnh lệnh, nhưng ở biết được Giang Lăng thành đối lại có một chi binh mã từ đường bộ bôn thượng du mà lúc đi, hắn có chút không biết nên như thế nào hành sự.

Trước mắt Đào Thương chính suất lĩnh thuỷ quân đi ngăn trở Giang Lăng thành đội tàu, hiện tại nếu là phái người hướng Đào Thương báo cáo tình hình thực tế, chỉ sợ là thời gian không đủ, nhưng nếu là chia quân đuổi bắt, chính mình lại chưa được đến thực chất tính quân lệnh, thả Giang Lăng thành bên kia, cũng yêu cầu đại quân cường công cùng bảo vệ xung quanh.

Rốt cuộc Giang Lăng thành, hiện nay mới là trọng trung chi trọng.

Triệu Vân tổ chức binh mã, làm các bộ chuẩn bị từ mặt bắc đường bộ quy mô công thành, liền ở liền cái này mấu chốt thượng, Quách Gia tới gặp hắn, cũng đưa ra bất đồng giải thích.

Tuy rằng chỉ huy các lộ binh mã sự tình đều ở Triệu Vân một người trên người, nhưng Quách Gia lời nói quyền cùng gián ngôn vẫn là chiếm cứ phi thường cao tỉ trọng.

Quách Gia đối Triệu Vân nói: “Trước mắt thừa tướng đi trước thủy lộ chặn giết trong thành chạy trốn giả, vì chính là bắt được Ngụy Đế, kết thúc thiên có nhị ngày chi cục, trước mắt tử long tướng quân tuy rằng phụng mệnh tấn công Giang Lăng thành, nhưng tướng ở xa, quân lệnh có thể không nhận, vạn nhất thừa tướng trước mắt hiện nay truy kích đội tàu thượng cũng không Ngụy Đế, này ngược lại là giấu kín tại đây chỉ binh mã trung, kia thừa tướng một phen khổ tâm chẳng phải là phó mặc?”

Triệu Vân nghe vậy gật gật đầu, nói: “Phụng Hiếu tiên sinh lời này thật là, chỉ là Giang Lăng thành bên này?”

“Giang Lăng thành tuy rằng to rộng rắn chắc, thả hiểm yếu khó công, nhưng kia đều là muốn căn cứ vào có người tài ba tọa trấn, nếu Quách mỗ sở suy đoán không tồi, trước mắt trong thành cũng không năng giả tọa trấn Giang Lăng thành, nghĩ đến liền tính là dựa khác tướng lãnh tiến công, cũng đương không có việc gì, tướng quân thân là thừa tướng huynh đệ, hà tất cùng đoạt công, chỉ lo đem cướp lấy Giang Lăng công lao nhường cho người khác, chính mình suất lĩnh kỵ binh hoả tốc tây hướng, truy kích kia chi binh mã, liền tính không thể bắt lấy, ít nhất cũng là thăm minh hư thật, biết rõ ràng là chuyện như thế nào, cũng không uổng công chủ công cùng tướng quân kết nghĩa một hồi.”

Triệu Vân lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, hắn bái tạ Quách Gia, ngay sau đó tìm được Hoàng Trung, thỉnh hắn cùng chư vị Kim Lăng chiến tướng chủ trì tấn công tướng lãnh sự tình, mà Triệu Vân chính mình còn lại là suất lĩnh kỵ binh, bôn tây mà đi.

Triệu Vân một chúng đều là tinh nhuệ con ngựa trắng tinh kỵ, tốc độ cực nhanh, cho dù Lưu Bị một chúng cũng đều là mã quân, bọn họ cũng lấy thực mau tốc độ đuổi theo bọn họ.

Lại có phụ trách điều tra phía sau tình huống thám tử hướng Lưu Bị đám người bẩm báo Triệu Vân truy kích mà đến tình hình thực tế.

Lưu Bị giờ phút này chính vội vàng lên đường, nghe nói Triệu Vân đuổi theo, dưới chân tốc độ lại là càng nhanh.

Quan Vũ còn lại là đối Lưu Bị nói: “Huynh trưởng, như vậy làm người ở mông mặt sau đuổi đi, lại cũng không phải kế lâu dài, không bằng tiểu đệ đi trước cản phía sau, đại ca đi trước, đãi tiểu đệ chiến lui Triệu Vân lúc sau, lại đến truy huynh trưởng không muộn!”

Lưu Bị lắc lắc đầu, nói: “Tuyệt đối không được! Tam đệ đã đình trệ với đào tặc tay, ta hiện tại bất hạnh vô kế, không biết đương như thế nào hành sự, nếu là nhị đệ ở có cái sơ xuất…… Vi huynh tình nguyện cùng các ngươi hai cái cùng đi chết!”

Quan Vũ nghe Lưu Bị nói như vậy, trong lòng không biết vì sao có chút phát đổ.

Nhưng liền ở ngay lúc này, phía sau tiếng vó ngựa lại là đã truyền vào Lưu Bị cùng Quan Vũ đám người lỗ tai trung.

Lưu Kỳ kinh hoảng đánh mã đuổi theo Lưu Bị: “Thúc phụ, quân địch đã đuổi theo, lần này tử, lại nên làm thế nào cho phải?”

------oOo------

Chương 880: Ích Châu tiếp ứng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kim Lăng con ngựa trắng quân tốc độ thực mau, đồng dạng là kỵ binh, nhưng ở con ngựa trắng quân nhanh như điện chớp truy kích hạ, bọn họ rốt cuộc vẫn là đuổi theo Lưu Bị.

Lưu Bị thấy tình thế không thể đỡ, biết trước mắt cũng không có cách nào lảng tránh.

Lập tức, liền thấy hắn đối Quan Vũ trầm giọng nói: “Nhị đệ, chuẩn bị nghênh địch!”

Ngụy Duyên cùng văn sính đều là năm đó Lưu biểu một tay đề bạt lên, thả cùng Lưu Bị quan hệ thật dầy, ở bọn họ trong lòng Lưu Bị cùng Lưu Kỳ địa vị đều so với kia cái bảy tuổi thiên tử muốn quan trọng, bởi vậy bọn họ lần này cũng cùng đi theo Lưu Bị mà đến.

Lưu Kỳ thấy Quan Vũ cùng Lưu Bị đã chuẩn bị xoay người nghênh địch, liền lập tức phân phó Ngụy Duyên cùng văn sính nói: “Cũng thỉnh nhị vị tướng quân cùng tương trợ ta thúc phụ!”

Nhị đem tự nhiên vô có không ứng.

Vì thế, Kinh Châu kỵ binh liền sôi nổi dừng ngựa, đồng thời quay đầu ngựa lại, gối giáo chờ sáng, cẩn thận canh phòng nghiêm ngặt phía sau truy binh.

Không bao lâu, liền thấy lấy Triệu Vân cầm đầu Kim Lăng con ngựa trắng quân chạy tới Lưu Bị trước mặt.

Triệu Vân vung lên thương, chỉ huy tam quân tướng sĩ đứng yên tại chỗ.

Triệu Vân chậm rãi giục ngựa tiến lên, đánh giá cẩn thận đối diện này đó kỵ binh.

Nhưng thấy đối diện này đó kỵ binh các thân xuyên giáp trụ, một thân sát khí, các ánh mắt cùng biểu tình giống như hổ lang…… Bất quá bọn họ đội ngũ trung không có xe đuổi đi.

Nhìn đến loại tình huống này, Triệu Vân tâm ngược lại là thả xuống dưới.

Ít nhất hắn có thể khẳng định như vậy trận thế, Kinh Châu quân Ngụy Đế tuyệt đối không có giấu kín ở trong đó.

Triệu Vân tâm tình phóng khoáng một mảng lớn, hắn giục ngựa tiến lên, hướng về phía Lưu Bị chắp tay nói: “Huyền Đức công, hồi lâu không thấy.”

Lưu Bị rút ra bên hông hai đùi kiếm, nói: “Triệu tướng quân, các hạ hẳn là xưng hô ta một tiếng Phiêu Kị tướng quân mới là.”

Triệu Vân lắc lắc đầu, cười nói: “Đương triều thiên tử thân phong Phiêu Kị tướng quân chính là đào quân, khi nào lại biến thành Huyền Đức công? Ta như thế nào không biết?…… Hiện giờ Dực Đức ở thừa tướng trướng hạ, bị chịu khoản đãi nhiều ngày, chẳng lẽ Huyền Đức công liền không nghĩ gặp một lần hắn?”

Thốt ra lời này ra tới, Lưu Bị sắc mặt tức khắc thay đổi.

Hắn nắm chặt hai đùi kiếm tay, thậm chí còn hơi hơi cử động một chút.

Lưu Bị mặt lộ vẻ sương lạnh, nói: “Triệu Vân, ngươi nói cho Đào Thương, hắn nếu là dám thương tổn ta Tam đệ một cây lông tơ, ta Lưu Bị dù cho là thành quỷ, cũng tuyệt không sẽ bỏ qua hắn.”

Triệu Vân đem thương vung, nói: “Một khi đã như vậy, Huyền Đức công vì sao không theo ta hồi Giang Lăng thành, tự mình hướng thừa tướng lãnh giáo?”

Quan Vũ ở một bên nghe xong, không khỏi giận tím mặt: “Thất phu thật can đảm!”

Dứt lời, chụp đao vũ mã, tịnh chỉ phất tay tiếp theo chúng kỵ binh, nhằm phía Triệu Vân.

Triệu Vân cũng không sợ hắn, cũng là phóng ngựa mà thượng.

Hai bên kỵ binh ở trong đêm đen, ngay sau đó lui tới giao khởi tay tới.

Hai bên kỵ binh chiến lực đều rất mạnh, tại đây trong đêm đen, liền ở bờ sông bên cạnh giao khởi tay tới.

Hai bên binh đối binh, đem đối đem, Quan Vũ bụng làm dạ chịu, tự nhiên là khiêng lên cùng Triệu Vân giao thủ trọng trách.

Thanh Long đao cùng ngân thương lui tới giao kích, hai gã đương thời mãnh tướng ở hai bên chiến trận trung nhấc lên một trận cuồng chiến bão táp.

Cho dù là ở đêm tối bên trong, hai bên cũng là đánh dị thường kịch liệt, trượng dư trong vòng, không có bất luận cái gì một phương binh lính có thể tiếp cận bọn họ.

Hai quân cây đuốc chuẩn bị không đủ, chỉ có thể ở hữu hạn ánh sáng trung tiến hành giao phong, nhưng ngay cả như vậy, Triệu Vân cùng Quan Vũ cũng phảng phất không có đã chịu chút nào trở ngại, hai người trong tay binh khí phảng phất đều dài quá đôi mắt giống nhau, không hề trúc trắc đình trệ chỗ.

Mà liền ở ngay lúc này, thượng du phương truyền đến một trận nổi trống tiếng động.

Lại thấy một đội chiến thuyền chính thuận giang mà xuống, thẳng đến hạ du đi tới, mà đầu thuyền thượng đứng thẳng một người chiến tướng, chính hướng về phía bờ sông thượng cao giọng kêu gọi: “Trên bờ người chính là Huyền Đức công?”

Lưu Bị loáng thoáng nghe thấy trên thuyền có người kêu hắn, không khỏi phấn chấn mạc danh.

Hắn nhận biết thanh âm này, thanh âm này không phải người khác, đúng là Tây Xuyên nổi danh chiến tướng Trương Nhậm.

Lưu Bị tràn đầy hưng phấn, hắn cầm trong tay hai đùi kiếm, từ trong đám người giết tới bờ sông, hắn rất là hưng phấn hướng về phía trên sông cao giọng tiếng động lớn kêu: “Trương tướng quân, bị ở chỗ này, mau tới cứu ta!”

Trương Nhậm vội vàng sai người đình thuyền.

Những cái đó từ Tây Xuyên đi vào chiến trường bắt đầu ngừng ở bờ sông biên, mà chiến thuyền thượng các binh lính còn lại là sôi nổi hạ chiến thuyền, đi trước viện trợ Lưu Bị.

Triệu Vân lần này tiến đến, chỉ dẫn theo kỵ binh, cũng không có mang những người khác, thấy hiện giờ có nhiều như vậy xuyên binh tiến đến viện trợ, hắn mày nhăn lại, biết lần này lại là chiếm không đến bất luận cái gì tiện nghi.

Lưu Bị binh mã một bên chống cự Triệu Vân, một bên chậm rãi hướng về bờ sông bên cạnh Ích Châu binh dựa sát qua đi, mà Triệu Vân còn lại là không có thâm truy, rốt cuộc kia trên thuyền lâm liệt cung nỏ, Triệu Vân mơ hồ gian vẫn là xem tới được.

Nếu là lại ngạnh đuổi theo, chỉ sợ đã chịu tổn thương người, là Kim Lăng con ngựa trắng quân chính mình.

Lưu Bị đám người chậm rãi bước lên chiến trường, cẩn thận nhìn cách đó không xa Triệu Vân một chúng, chính là lúc này, nơi xa trên mặt sông tình thế lại đây một đội chiến thuyền, thả còn phát ra kèn tiếng động.

Triệu Vân lập tức liền nghe ra thanh âm kia ngọn nguồn, hắn một trận hưng phấn, tiếp theo đem đại thương vung lên cao giọng nói: “Các tướng sĩ hướng a! Tùy ta giết địch, lưu lại Lưu Bị!”

Trương Nhậm vội vàng lệnh trên chiến trường người bắn nỏ bắn tên bắn trụ Triệu Vân, cũng lệnh người thu hồi boong tàu, nhanh chóng xuất phát.

Chiến thuyền thượng còn có một ít Kinh Châu quân chiến mã cùng binh sĩ không có đi lên, nhưng Trương Nhậm giờ phút này cũng bất chấp như vậy nhiều, hắn chỉ có thể bỏ xuống bọn họ, lệnh tam quân tướng sĩ ở trên thuyền bắn tên, ngăn lại đối phương binh mã, sau đó Trương Nhậm bản nhân còn lại là thúc giục chiến thuyền hoả tốc cất cánh.

Những cái đó chưa kịp bước lên chiến trường binh lính bình thường nhóm, không thể nề hà trở thành cuối cùng hy sinh giả, bị Triệu Vân chờ một chúng vây quanh, hoặc là liều chết chống đỡ, cuối cùng bị giết, hoặc là cuối cùng bị chỉ có thể là buông binh giới đầu hàng.

Trương Nhậm đội tàu còn lại là ở kéo thừa một bộ phận Kinh Châu quân lúc sau, nhanh chóng hướng về thượng du mà đi.

Mà từ Đào Thương suất lĩnh chiến thuyền cũng là gắt gao đi theo bọn họ.

Đào Thương mệnh lệnh dưới trướng các binh lính sắp hàng số tròn bài, đứng ở đầu thuyền, cao giọng hô quát: “Ích Châu bằng hữu nếu tới, vì sao không lưu lại làm khách!”

Thanh âm xuyên phá bầu trời đêm, phiêu vào Trương Nhậm lỗ tai trung.

Trương Nhậm nhíu nhíu mày, cũng là một bên thúc giục đội tàu có lẽ đi tới, một bên sai người hướng về phía sau cao uống: “Đào Thương ngươi đã cố ý, sao không hướng Xuyên Thục tới ngồi ngồi, ta chờ định làm hết lễ nghĩa của chủ nhà!”

Nghe xong Trương Nhậm nói, Đào Thương không khỏi ha hả cười.

Hắn an bài kêu gọi các binh lính tiếp tục nói: “Trương tướng quân yên tâm, Xuyên Thục nơi, đào mỗ tự nhiên sẽ đi! Đến lúc đó chắc

chắn quấy rầy bái phỏng! Mong rằng Trương tướng quân đến lúc đó không cần quên hôm nay nói mới là.”

Hai bên chiến thuyền liền như vậy một bên kêu gọi, một bên ngươi tới ta đi truy đuổi một hồi, cuối cùng Đào Thương hiệu lệnh tam quân không cần ở truy kích.

Nhìn dần dần biến mất ở chính mình trong tầm mắt Trương Nhậm đội tàu, Đào Thương rất là tiếc hận vỗ vỗ tay mình.

Hắn xoay người, đối phía sau Cam Ninh nói: “Bắt được Lưu Quỳnh, Phục Hoàn, Đổng Thừa đám người…… Nhưng cố tình không có bắt được Lưu Bị, ta ngay từ đầu nên nghĩ đến hắn là chơi tâm nhãn từ đường bộ mà đi, nếu là ta sớm một chút phản ứng lại đây, chỉ sợ liền sẽ không có chuyện như vậy.”

Cam Ninh an ủi Đào Thương nói: “Lời tuy như thế, nhưng thừa tướng kỳ thật tới rồi cũng không tính chậm, nếu không phải Trương Nhậm đội tàu trước đó tiến đến tiếp ứng, Lưu Bị hôm nay hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tuyệt đối trốn không thoát!”

Đào Thương nhìn nơi xa chiến thuyền biến mất phương hướng, trong miệng chậm rãi nhắc mãi nói: “Xuyên Thục, Xuyên Thục.”

------oOo------

Chương 881: trấn an Kinh Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sắp tới ban ngày, thái dương từ phương đông đường chân trời chậm rãi thăng lên, ánh mặt trời chiếu ở Trương Nhậm chờ một chúng hành hướng Xuyên Thục con thuyền thượng, đem che dấu ở trong đêm đen con thuyền toàn bộ chiếu rọi ra tới.

Trương Nhậm đứng ở đầu thuyền, sắc mặt có vẻ rất là mỏi mệt, hắn quay đầu nhìn về phía phía sau bình tĩnh giang mặt, thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Lưu Bị đi tới Trương Nhậm bên người.

Hắn hướng về Trương Nhậm thật dài chắp tay thi lễ, nói: “Lưu Bị cảm tạ Trương tướng quân ân cứu mạng.”

Trương Nhậm vẫy vẫy tay, nói: “Huyền Đức công không cần như thế, Trương mỗ bất quá là phụng mệnh mà đi, huống hồ ngươi ta năm đó từng có bạn cũ, về công về tư, Trương mỗ cứu Huyền Đức đi công cán này đại nạn, đều là phân nội việc.”

Lời tuy nhiên như thế, nhưng Lưu Bị vẫn là liên tục đối Trương Nhậm tỏ vẻ cảm tạ.

Trương Nhậm nhìn Lưu Bị mỏi mệt khuôn mặt, không khỏi tò mò hỏi: “Huyền Đức công, ngươi sắc mặt như thế nào như vậy không tốt, có phải hay không có cái gì tâm sự?”

Lưu Bị sắc mặt xác thật phi thường không tốt, màu đen vành mắt, vàng như nến sắc mặt, thon gầy khuôn mặt, so với Trương Nhậm lần trước thấy hắn quả thực là khác nhau như hai người.

Lưu Bị chua xót cười cười, nói: “Trương tướng quân không phải cũng là mặt có sầu khổ sao? Năm đó ngươi cũng coi như là khí

phách hăng hái, như thế nào hiện giờ cũng biến như vậy tiều tụy?”

Trương Nhậm thở dài khẩu khí, nói: “Xem ra ta cùng Huyền Đức công sầu có thể nói là mỗi người mỗi vẻ, bất quá nếu là ta hỏi trước, vậy thỉnh Huyền Đức công trước đối ta nói một câu ngài tâm sự?”

Lưu Bị đi đến Trương Nhậm bên người, nhìn kia thuyền hạ thao thao nước sông, trên mặt dâng lên chua xót bất đắc dĩ khuôn mặt u sầu.

“Trương tướng quân, Kinh Châu hoàn toàn biến mất, thiên tử bị chiếm đóng, ta Tam đệ cùng bàng Tư Đồ cũng là rơi vào địch thủ, giá trị lúc này khắc, bị tâm loạn như ma, bất luận cái gì một sự kiện đối với bị tới nói, đều đủ có thể ảnh hưởng tinh thần, nếu là muốn một kiện một kiện đếm kỹ, chỉ sợ nói thượng ba ngày, bị cũng nói không xong.”

Dứt lời, Lưu Bị ngừng lại một chút, đối Trương Nhậm nói: “Trương tướng quân, ngươi sở sầu lo việc, lại là cái gì?”

Trương Nhậm thở dài khẩu khí, nói: “Thật không dám dấu diếm, Xuyên Thục hiện nay, cũng không phải thực bình tĩnh a.”

Lưu Bị kinh ngạc nói: “Xuyên Thục nơi, rời xa Trung Nguyên, Đào Thương rất khổ sở đột kích nhiễu, lại có cái gì không bình tĩnh?”

Trương Nhậm đi tới Lưu Bị bên người, thấp giọng nói: “Huyền Đức công, thật không dám dấu diếm, hiện giờ Tào Tháo đã đánh hạ Hán Trung, trấn giữ ở Xuyên Thục yết hầu nơi, ta Tây Xuyên tuy rằng uyên bác, binh mã thuế ruộng không thiếu, nhưng cùng tào quân so sánh với, có thể chinh quán chiến giả quá ít, nếu là Tào Tháo thực sự có gồm thâu Tây Xuyên chi ý, chỉ sợ……”

Lưu Bị trầm mặc một hồi, nói: “Tào Tháo dù cho lợi hại, nhưng Tây Xuyên chi hiểm yếu thiên hạ nổi tiếng, Tào Tháo dưới trướng dù có tinh binh mãnh tướng, nhưng chỉ cần xuyên quân cẩn thủ quan ải, nghĩ đến cũng sẽ không có sự.”

Trương Nhậm thổn thức không thôi: “Lời tuy là này lý, nhưng Huyền Đức công hiện giờ cũng thấy được, Kinh Châu nơi đã bị Đào Thương bắt lấy, hiện giờ Đào Thương tịch quyển thiên hạ, như không có gì bất ngờ xảy ra, Xuyên Thục nơi sớm muộn gì cũng là hắn tiến công mục tiêu, đến lúc đó Đào Thương nếu là từ Kinh Châu xuôi dòng thẳng thượng, sát bôn xuyên trung, ta chờ lại nên như thế nào ngăn cản?”

Nói đến này, Trương Nhậm dừng một chút: “Mặt bắc có Tào Tháo, mặt đông có Đào Thương.”

Lưu Bị nghe vậy trầm ngâm một hồi, mới nói: “Việc này cũng chưa chắc không thể giải.”

“Nga?” Trương Nhậm vội nói: “Có ý tứ gì?”

Lưu Bị nhàn nhạt nói: “Tướng quân chớ quên mất, nhớ năm đó, Tào Tháo cùng chúng ta cũng từng là minh hữu…… Hiện giờ thiên hạ đại thế đã về Đào Thương, mà chúng ta đều là Đào Thương bước tiếp theo mục tiêu, nếu là lại lẫn nhau nội chiến, chỉ sợ là ai cũng sẽ không lâu dài.”

Trương Nhậm cười khổ nói: “Lời tuy như thế, nhưng chúng ta trước mắt lại hẳn là như thế nào làm đâu?”

Lưu Bị nói: “Đến Lưu Quý Ngọc cùng Trương tướng quân tương trợ, khiến cho bị có thể đến Tây Thục có thể tị nạn, bị đến lúc đó nguyện ý hướng tới Quý Ngọc chờ lệnh, đi trước Hán Trung thuyết phục Tào Tháo, cộng kháng Đào Thương, đến đến mọi người đều có thể bảo toàn.”

Trương Nhậm nghe vậy vội nói: “Huyền Đức công đối việc này có vài phần nắm chắc?”

Lưu Bị suy nghĩ một chút, nói: “Tào Tháo chính là đương thời hùng chủ, càng kiêm dưới trướng có vài tên nhìn xa trông rộng mưu chủ, bị có thập phần nắm chắc thuyết phục hắn.”

……

Giang Lăng thành.

Ở tiến vào Giang Lăng thành trong nháy mắt, liền đại biểu cho này tòa thiên hạ danh thành hoàn toàn trở thành chính mình địa bàn, mà toàn bộ Kinh Châu cũng vào Đào thị trong túi.

Giang Lăng thành quy mô cùng thành trì quảng đại, lệnh Đào Thương cảm giác sâu sắc kinh dị, tuy rằng Giang Lăng thành không phải chính mình trị hạ thành trì trung quy mô lớn nhất, nhưng này kiên cố trình độ, xác thật là cầm cờ đi trước.

Chính là Giang Lăng thành lại kiên cố, hắn cũng là bốn chiến nơi, nếu là không có cường đại thực lực làm hậu thuẫn, cái này địa phương sớm muộn gì tất nhiên mất đi.

Tiến vào Giang Lăng thành lúc sau, Đào Thương đầu tiên làm người đem hộ tịch, điền sách, thuế vụ sổ kê khai, bao gồm kho vũ khí cùng kho lúa trù tính chung sổ kê khai tất cả đều bắt được chính mình trước mặt.

Hắn giống nhau giống nhau mở ra tới xem, đại khái đem Giang Lăng thành tình huống nắm giữ ở trong lòng, sau đó liền lãnh dưới trướng người đến các nơi phủ thương thị sát.

Bất luận Lưu Quỳnh rốt cuộc có phải hay không Ngụy Đế, nhưng Lưu Bị, Lưu biểu đám người dù sao cũng là lấy vị này tiểu thiên tử danh nghĩa thống trị Kinh Châu bảy năm thời gian, hiện giờ Kinh Châu đổi chủ, đối với bình thường bá tánh tới giảng, cũng không phải là vô cùng đơn giản thay đổi một cái chủ tử mà thôi, mà là thay đổi phiến thiên.

Cho nên đối đãi Kinh Châu bá tánh, đặc biệt là trấn an công tác, nhất định phải so địa phương khác càng thêm tinh tế, tinh tế.

Đãi đại khái thị sát xong Kinh Châu tình huống lúc sau, trở lại Giang Lăng thành phủ nha, sắc trời đã đen.

Đào Thương đối thủ hạ nhân phân phó trấn an bên trong thành bá tánh công tác cùng với bước tiếp theo nhằm vào Kinh Châu chính sách, làm sau khiến cho người mang hai gã tù binh lại đây.

Này hai gã tù binh là Đào Thương thân điểm muốn gặp.

Bọn họ đều là cố thủ ở trong thành người, không có đi cùng Lưu Quỳnh cùng Phục Hoàn đám người cùng nhau đào tẩu người.

Là từ thứ cùng thạch thao.

Này hai người, đã từng cũng đều là Tư Mã huy sở nhận thức danh sĩ, quan hệ phỉ thiển, sau quy về Lưu Bị lúc sau, nhưng thời gian toàn không dài, chưa thành lập công lao sự nghiệp, Lưu Bị cơ nghiệp liền toàn bộ đều mất đi.

Hai người bị đưa tới Đào Thương trước mặt lúc sau, toàn hướng Đào Thương chắp tay xin hỏi.

Đào Thương tùy tay khảy trong tay một con bát trà, com hỏi: “Nhị vị tiên sinh đều là đại tài, vì sao phải quy về Lưu Bị?”

Từ thứ đối Đào Thương nói: “Bàng Đức công cùng Bàng Thống toàn tự mình làm thư tương thỉnh, cho nên buộc lòng phải.”

Đào Thương ngẩng đầu nhìn bọn họ: “Thủy kính tiên sinh nghĩ đến cũng từng thay ta viết thư từ đi, chẳng lẽ hắn không có Bàng Đức công nói chuyện hảo sử?”

Từ thứ nói: “Thủy kính tiên sinh cũng là cao nhân, hắn đã tự mình trí thư mà đến, nghĩ đến nhất định là đối thừa tướng đánh giá cực cao, vẫn là ta chờ lấy về Kinh Châu, thả lại là ở bản địa sinh hoạt nhiều năm, không đành lòng phản bội…… Nguyện thỉnh thừa tướng ban tội.”

Đào Thương nghiêm túc đánh giá từ thứ một hồi, lại phát hiện hắn cũng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn chính mình.

Hắn lại quay đầu nhìn về phía thạch thao, phát hiện thạch thao lại không có từ thứ ánh mắt như vậy kiên định, đối mặt chính mình nhìn thẳng, ngược lại là né tránh.

Đào Thương trong lòng đại khái có một cái hiểu rõ.

Hắn đối từ thứ nói: “Ngươi không đành lòng phản bội, có từng nghĩ tới hôm nay…… Hai người các ngươi sẽ không sợ ta tù binh các ngươi giống nhau, giết các ngươi sao?”

------oOo------

Chương 882: hai lão giả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tựa hồ đã sớm là tính tới rồi Đào Thương nói, lại thấy thạch thao giành trước nói: “Cổ ngữ có vân, đạo tôn mà đức quý, tu thân trị quốc lấy đức xứng thiên, có đức giả cũng không vọng sát……”

Lời nói không đợi nói xong, lại thấy Đào Thương duỗi tay chặn hắn nói đầu: “Lại là một cái đạo đức bắt cóc.”

Thạch thao nghe vậy tức khắc cứng lại, ám đạo đây là có ý tứ gì?

Đào Thương quay đầu nhìn về phía từ thứ.

Từ thứ lại là thực đạm nhiên nói: “Từ ngày đó đầu hướng Kinh Châu khi đó khởi, tại hạ trong lòng cũng đã tính định có lẽ sẽ có như vậy một ngày, nhưng nếu đã làm, lại suy nghĩ đường lui cũng là vô dụng, cho nên nói tại hạ cũng không muốn cân nhắc mặt khác, thừa tướng nếu là muốn khiển trách với ta, kia tự nhiên cũng là có thừa tướng đạo lý, tại hạ tự nhiên tất đều bị từ.”

Đào Thương gật gật đầu, thầm nghĩ này ít nhất từ những lời này nghe tới, từ thứ cũng không có đem Kinh Châu trở thành ván cầu, mà là thiệt tình thực lòng đầu ở Lưu Bị dưới trướng làm việc, tới với thạch thao người như vậy, còn lại là nhiều ít có chút gió chiều nào theo chiều ấy hiềm nghi.

Bất quá bất luận có phải hay không gió chiều nào theo chiều ấy, thống trị Kinh Châu, chung quy vẫn là yêu cầu một ít Kinh Châu nhân tài.

Đào Thương đối hắn thạch thao nói: “Bất luận như thế nào, hiện giờ thiên hạ thống nhất đại thế sắp tới, trừ bỏ nhị vị tiên sinh ở ngoài, thủy kính tiên sinh còn vì ta đề cử Mã Lương, Mạnh kiến, thôi quân đám người, hiện giờ đều ở ta dưới trướng đảm nhiệm chức vụ, đào

mỗ toàn ban cho trọng dụng, nhị vị tiên sinh chỉ cần là nguyện ý, đào mỗ định không tương phụ.”

Thạch thao tuy rằng đối Đào Thương vừa mới nói âm có chút không hiểu, thả còn không thắng thích, nhưng hiện giờ nghe xong hắn nói, cũng coi như là có thể tiếp thu, ít nhất này cũng coi như là ở hắn có thể tiếp thu trong phạm vi.

Đào Thương đối thạch thao nói: “Ta đã hứa hẹn Mạnh kiến cùng thôi quân, toàn ấn một quận chi trường bồi dưỡng bọn họ, hiện giờ đối với ngươi, cũng là ấn phương thức này, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Thạch thao vừa nghe Đào Thương cư nhiên muốn đem hắn bồi dưỡng thành một quận thái thú, tức khắc vui mừng quá đỗi, vội vàng đối với Đào Thương chắp tay thi lễ bái tạ.

Đào Thương lại quay đầu nhìn về phía từ thứ nói: “Đến nỗi ngươi…… Ngày sau liền tùy ta hồi Kim Lăng thành đi, Kinh Châu quan lại vô khuyết, giống ngươi người như vậy, Kim Lăng thành yêu cầu.”

Thạch thao cực kỳ hâm mộ quay đầu nhìn về phía từ thứ, trong ánh mắt hơi mang một ít ghen ghét.

Này từ thứ vừa mới cũng chưa nói cái gì nha, như thế nào Đào Thương liền đối hắn như vậy coi trọng đâu?

Từ thứ đảo cũng là không hỉ không bi, hắn chỉ là thực tự nhiên hướng về phía Đào Thương chắp tay, cũng không nhiều nói.

Đào Thương làm cho bọn họ hai cái đi trước đi trở về.

……

Ngày thứ hai, Đào Thương tìm tới Gia Cát Lượng, Quách Gia cùng Mã Lương đám người, cũng trác người tìm tới từ thứ, giới thiệu bọn họ cho nhau gặp mặt.

Muốn mua chuộc một người nhân tâm, quan trọng nhất chính là muốn cho hắn cảm giác được ở cái này quần thể có một loại cùng chung chí hướng cảm giác,

Lần này gặp mặt, Đào Thương không có cùng hắn nói chuyện gì về quốc gia đại sự, chỉ là làm vài người nhằm vào hiện nay tình huống phát biểu chính mình ý kiến, lẫn nhau cho nhau giao lưu kinh nghiệm.

Cùng với nói đây là một hồi quân sự hội nghị, chi bằng nói đây là tiệc trà.

Đại gia tiến hành một hồi học thuật giao lưu lúc sau, lẫn nhau chi gian thục lạc trình độ thực rõ ràng gia tăng rồi không ít, mà từ thứ thực rõ ràng đối Gia Cát Lượng đám người phi thường cảm thấy hứng thú, hơn nữa dung nhập cảm giác cũng ở dần dần gia tăng.

Nếu là có thể đạt tới trình độ như vậy, đối với Đào Thương tới nói, đó là thành công.

Ít nhất chính mình dưới trướng làm từ thứ sinh ra lòng trung thành, này đối với Đào Thương tới nói chính là chuyện tốt.

……

Ở Giang Lăng đãi một đoạn thời gian lúc sau, Đào Thương liền quyết định tạm thời dời đi trận địa.

Kinh Châu đã bình định, mà Tây Thục nhất thời nửa khắc không có khả năng ở đối ngoại có cái gì trọng đại động tác, hiện giờ xem ra, lại là cẩn thận hướng Quan Trung đi hảo thời cơ.

Đào Thương quyết định về trước Hứa Xương chỉnh đốn và sắp đặt một chút binh mã, sau đó đi uyển thành sẽ cùng Trần Đăng, Thái Sử Từ, Lữ Bố đám người, tìm cơ hội hướng võ quan xuất phát.

Rốt cuộc phương nam đã bình định, chính mình đã không có bị tiền hậu giáp kích nguy hiểm, kể từ đó có thể an tâm nhằm vào Quan

Trung dụng binh thế.

Để lại thuỷ quân duyên giang tuần tra, đem toàn bộ Trường Giang chiếm trụ, Đào Thương liền chỉ huy mã bộ tam quân quay trở về Hứa Xương thành.

Đào Thương thê tử cùng nhi tử đã tất cả đều quay trở về Kim Lăng thành, chỉ có Đào Khiêm cùng Vương Duẫn đám người cùng Tuân Úc cùng nhau tọa trấn ở Hứa Xương, điểm này rất là lệnh Đào Thương kinh ngạc.

Hắn vốn dĩ cũng là tính toán làm nhị lão cùng trở về.

Bái kiến nhị lão, Đào Thương bồi bọn họ nói một hồi lời nói, lại thình lình nghe Vương Duẫn mở miệng nói: “Tử Độ, Kinh Châu đã bình định, ngươi bước tiếp theo có phải hay không muốn đi Quan Trung?”

Đào Thương cẩn thận nhìn nhìn Vương Duẫn, phát hiện hắn so qua năm thời điểm rõ ràng thon gầy không ít, hơn nữa tinh thần khí tựa hồ cũng uể oải không ít.

Đào Thương trong lòng không khỏi ‘ lộp bộp lộp bộp ’ nhảy, hắn có thể nhìn ra tới, Vương Duẫn đây là đã tiếp cận sinh mệnh kết thúc.

Đào Thương cười nói: “Vương Tư Đồ, ngươi an tâm ở Hứa Xương dưỡng lão di tình đó là? Hà tất còn lo lắng nhiều như vậy quốc sự?”

Vương Duẫn lắc lắc đầu nói: “Không lo lắng không được a…… Ngươi đừng lấy dễ nghe lừa gạt ta, lão phu là chuyện như thế nào, lão phu chính mình trong lòng nhất rõ ràng…… Ngươi nếu là muốn đi Quan Trung, lão phu lúc này đây tất nhiên muốn cùng ngươi cùng hướng.”

Đào Thương đánh giá Vương Duẫn run run rẩy rẩy thân thể, không đành lòng: “Thật sự muốn làm như vậy sao? Thân thể của ngươi, chỉ sợ là không dễ tàu xe mệt nhọc đi? Nếu là hướng Quan Trung, đường xá chính là không ngắn, ta sợ……”

“Không cần sợ lão phu kiên trì không được.” Vương Duẫn rất là tự tin nói: “Không bước lên hai đều đầu tường, lão phu tuyệt đối sẽ không chết, điểm này ngươi có thể yên tâm.”

Đào Thương vốn đang nghĩ ra ngôn khuyên giải một chút, nhưng trong lúc lơ đãng, lại thấy Đào Khiêm hướng về phía hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Đào Thương trầm tư một chút, ngay sau đó đối Vương Duẫn nói: “Nếu nhạc phụ đại nhân muốn đi, hài nhi tự nhiên là không chỗ nào không từ, hôm sau đi trước Quan Trung, ta liền mang theo ngài cùng đi là được.”

Vương Duẫn đây mới là vừa lòng gật gật đầu, tiếp theo liền thấy hắn đứng lên.

Nhưng ở đứng lên kia trong nháy mắt, lại thấy Vương Duẫn sắc mặt bỗng nhiên một trăm, sau đó tại chỗ qua lại quơ quơ, thân thể trực tiếp về phía sau phương đảo đi.

Đào Thương thấy thế chấn động.

Hắn kinh cất bước tiến lên, trảo một cái đã bắt được Vương Duẫn tay, một cái tay khác còn lại là nâng trụ hắn.

“Nhạc phụ, ngài thế nào? Ngài nhưng ngàn vạn không cần làm ta sợ!”

Vương Duẫn tại chỗ mơ hồ một hồi, mới vừa rồi lấy lại bình tĩnh, nói: “Ta không có việc gì, không có việc gì! Ngươi đừng lo……”

Đào Thương thấp giọng nói: “Ta đưa ngài trở về nghỉ ngơi đi?”

Vương Duẫn vẫy vẫy tay, nói: “Không đáng ngại, ngươi vội vàng, lão phu chính mình trở về nghỉ ngơi đó là, lão phu còn không đến mức như vậy vô dụng.”

Đào Thương tố biết Vương Duẫn tính tình quật, cũng không cùng hắn cưỡng từ đoạt lí, chỉ là hướng về phía Bùi Tiền sử một cái ánh

mắt.

Bùi Tiền tự nhiên minh bạch Đào Thương ý tứ, hắn lập tức liền thay thế Đào Thương, nâng Vương Duẫn đi trở về.

Đào Khiêm nhìn Vương Duẫn bóng dáng, thở dài khẩu khí đánh vỡ: “Lúc này đây, hắn, hắn chỉ sợ là thật sự sắp không được rồi.”

Đào Khiêm ngữ khí có chút nghẹn ngào, mấy năm nay Vương Duẫn cùng hắn cùng tu luyện, ở trình độ nhất định đi lên giảng, đã thành Đào Khiêm bạn già giống nhau tồn tại, hắn sắp mất đi, tự nhiên là làm Đào Khiêm trong lòng khó có thể tiếp thu.

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Phụ thân, hài nhi nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố Vương Tư Đồ.”

Đào Khiêm nhìn hắn một cái, nói: “Chiếu cố cái gì? Lão phu cũng tùy ngươi cùng đi.”

“Ngài, ngài cũng đi?”

“Bạn cũ như gió sa sút diệp, lão phu tự nhiên là muốn đích thân đưa hắn đoạn đường.”

------oOo------

Chương 883: liên tục chiến đấu ở các chiến trường uyển thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vương Duẫn sự tình lệnh Đào Thương tâm tình không quá thoải mái, tuy rằng hắn thực minh bạch, người cùng người duyên phận giới hạn đều là ở chỗ sinh tử bên trong, mặc cho ai cũng không thể tránh cho, nhưng chuyện tới trước mắt, chung quy vẫn là khó có thể tiếp thu.

Thế sự vô thường, nguyên nhân duyên lạc, đạo lý hắn hiểu, nhưng là cái loại này thương tâm lại không người có thể giúp hắn gánh vác.

Tuy rằng nói Vương Duẫn cùng hắn ngày thường luôn là khắc khẩu cãi nhau, nhưng này giữa trò chơi thành phần so nhiều, cũng không phải hai người quan hệ thật sự không hòa thuận.

Đào Thương nâng Đào Khiêm đi ra thính đường, phụ tử hai người cùng nhau đứng ở trong sân, nhìn trong sân lá xanh rậm rạp, ngửi trong sân hoa tươi hương thơm.

Vương Duẫn thở dài khẩu khí, nói: “Nhân sinh một đời, liền giống như này hoa cỏ cây cối, dù cho có tươi tốt khoe sắc là lúc, nhưng cuối cùng lại cũng bất quá là tiêu tán không thấy, không lưu lại nửa phần dấu vết.”

Nói đến này, lại thấy Đào Khiêm thở dài khẩu khí, nói: “Vương tử sư nếu là đi rồi, lão phu chỉ sợ là cũng không xa đi.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, vội nói: “Phụ thân không cần nói bậy, ngài lão thân thể khoẻ mạnh, nhất định sống lâu trăm tuổi.”

Đào Khiêm ha hả cười: “Lão phu này đồng lứa cố nhân, giống như trong gió thu diệp, các tan đi, lão phu một người lưu tại nhân gian

này, dù cho là sống lâu trăm tuổi, lại có tác dụng gì?”

Đào Thương có nghĩ thầm khuyên Đào Khiêm, nhưng lại không biết nên như thế nào khuyên giải.

Người tới nhất định số tuổi, tử vong liền dần dần bức tiến, đây là mỗi người đều tránh né không khai sự thật, dù cho là Đào Thương cũng đem trong tương lai đối mặt này hết thảy, này một quan không người có thể hỗ trợ, chỉ có thể dựa vào chính mình nỗ lực bước qua đi, hắn cũng không giúp được Đào Khiêm quá nhiều.

Hơn nữa Đào Thương trạng huống cùng người bình thường còn không giống nhau, hắn là chuyển thế lại đây, dựa theo bình thường tình huống tới tính, hắn là sống quá hai đời người.

Nhưng trước một đời hắn chỉ là ngủ một giấc sau liền tới ở đây, trước một đời hắn rốt cuộc chết không chết quá, Đào Thương trong lòng cũng không có một cái rõ ràng khái niệm.

“Bất quá cũng hảo, nhân thế gian buồn rầu quá nhiều, ta chờ này thế hệ trước trải qua sự tình quá nhiều, thiên hạ phân tranh, chiến loạn không ngừng…… Lão phu ở sinh thời thấy được thiên hạ thái bình, đã là thực may mắn.” Đào Khiêm cười ha hả nói.

Đào Thương nhẹ nhàng nâng Đào Khiêm tay, không tự giác run lên run lên.

Lại thấy Đào Khiêm chuyển qua đầu, đối với Đào Thương nói: “Nhi a, này thiên hạ, vi phụ chờ lão một thế hệ người, lại bồi ngươi đi lên đoạn đường, đến nỗi sau này thiên hạ, liền giao cho các ngươi này một thế hệ người.”

……

Ở Hứa Xương nghỉ ngơi chỉnh đốn một đoạn thời gian lúc sau, Đào Thương quyết định suất binh đi trước uyển thành, thăm xem Quan Trung hư thật.

Đại quân theo sau xuất phát, Đào Thương đi trước suất lĩnh tam vạn nhân mã, mang theo Vương Duẫn cùng Đào Khiêm đi tới uyển thành.

Từ Hứa Xương đến uyển thành, bổn không xem như đặc biệt xa, nhưng là Vương Duẫn thân thể trạng thái không phải đặc biệt hảo, đoạn lộ trình này đối với hắn tới nói phi thường gian nan, đương đến uyển thành thời điểm, Vương Duẫn thân thể trạng thái đã đạt tới gần như hư thoát trạng thái.

Nhưng hắn vẫn là kiên trì không cần người khác nâng, giảm bớt chính mình cho người khác tăng thêm phiền toái.

Đào Thương làm người an bài Vương Duẫn cùng Đào Khiêm đi nghỉ ngơi, chính mình còn lại là tìm tới Trần Đăng cùng Thái Sử Từ, Lữ Bố đám người, dò hỏi hiện nay tình huống.

Đào Khiêm tuy rằng bởi vì tuổi đại nguyên nhân mà nhiều ít có chút mỏi mệt, nhưng không có trở về nghỉ ngơi, hắn kiên trì cũng muốn bàng thính, Đào Thương thấy lão nhân ý kiến kiên quyết, liền an bài hắn cùng chính mình ở bên nhau thấy chư tướng.

Trần Đăng chờ tới rồi Đào Thương, liền hướng Đào Thương chúc mừng: “Chúc mừng thừa tướng bình định Kinh Châu, Kinh Châu chính là thiên hạ ở giữa, địa lý vị trí cực kỳ quan trọng, hơn nữa cướp lấy Kinh Châu, từ nay về sau, thừa tướng liền không còn có bị hai mặt giáp công quẫn cảnh, thiên hạ đại thế đều ở thừa tướng tay!”

Nói xong lúc sau, Trần Đăng lại thấy được Đào Khiêm, vội cười nói: “Tiên trưởng cũng ở, thật đáng mừng, thật đáng mừng.”

Đào Khiêm nhàn nhạt quét hắn liếc mắt một cái, nói: “Nguyên Long, ngươi này thổi phồng thúc ngựa bản lĩnh, lại là càng ngày càng cường.”

Trần Đăng xấu hổ cười cười.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Lữ Bố cùng Thái Sử Từ, Trương Liêu đám người cùng đi đến.

Lữ Bố vừa thấy Đào Khiêm ngồi ở Đào Thương bên cạnh, lại là cười ha hả tiến lên, một phen vỗ vỗ Đào Khiêm phía sau lưng, cười nói: “Thông gia, ngươi như thế nào cũng tới!”

Này một cái tát, thế mạnh mẽ trầm, chỉ đem Đào Khiêm thiếu chút nữa không chụp một cái thương lương.

Đào Thương vội vàng nói: “Ngươi nhẹ điểm, ta phụ thân lâu không chinh chiến, thân thể không tốt!”

Lữ Bố lộ ra áy náy thần sắc, nói: “Ngượng ngùng, bố nhất thời vong hình, càn rỡ chút, thông gia, ngươi không sao chứ?”

Đào Khiêm bất mãn trắng Lữ Bố liếc mắt một cái, nói: “Không có việc gì.”

Đào Thương ho nhẹ một tiếng, nói: “Chư vị, trước mắt Kinh Châu đã bình định, phương nam khốn cảnh đã lại, trước mắt đối với đào mỗ tới nói, Quan Trung nơi, lại biến thành trọng trung chi trọng.”

Ngừng lại một chút, Đào Thương nói: “Gần nhất Quan Trung binh mã có từng hướng uyển thành tiến binh?”

Thái Sử Từ chắp tay nói: “Khởi bẩm thừa tướng, Quan Trung chư hầu gần nhất tuy rằng chưa từng hướng uyển thành tiến binh, nhưng lại nhiều có nhân mã tiến đến quấy rầy, võ quan bên kia, có Tào Tháo dưới trướng tướng lãnh Bàng Đức trấn thủ, nghe nói còn có Trình Dục hiệp trợ, cho tới nay đều là thường xuyên hướng ta quân phái ra binh mã thử, không biết việc làm ý gì?”

Lữ Bố cũng là nói tiếp nói: “Ta từng nhiều lần nghĩ ra binh, đánh tan bọn họ trạm canh gác thăm binh mã, nhưng đều bị Nguyên Long chặn.”

Trần Đăng ha hả cười, nói: “Ôn hầu chớ trách, dựa vào hạ độ chi, Trình Dục ước nguyện ban đầu, chắc là tưởng thử chúng ta ở uyển thành hư thật, rốt cuộc lúc ấy thừa tướng đại quân đều ở Kinh Châu, uyển thành rốt cuộc có bao nhiêu binh mã, Trình Dục cũng không hiểu được, nếu là có thể nhìn ra ta quân thực lực vô dụng, hắn nhất định sẽ xuất binh cướp lấy uyển thành, đến lúc đó hai tương giao chiến, đối Kinh Châu tiền tuyến bất lợi, chỉ sợ sẽ liên lụy thừa tướng tinh lực.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Nguyên Long suy xét chính là chính xác, kia gần nhất Trình Dục chính là có cái gì động tác?”

Thái Sử Từ nói: “Từ khi thừa tướng đánh bại Kinh Châu lúc sau, Trình Dục tiến đến thám thính hư thật sóng vai liền vẫn luôn không có lại đến quá nơi này.”

Đào Thương gật gật đầu, com nói: “Trình Dục cũng là một cái người thông minh, biết được thời thế, Kinh Châu nơi cho chúng ta đoạt được, nghĩ đến hắn liền sẽ không lại dễ dàng xuất động, kia hắn hiện nay đều đang làm những gì?”

Trần Đăng nói: “Chỉ là cẩn thủ võ quan, tăng mạnh phòng thủ, mặt khác động tác một mực đều không.”

Đào Thương nhíu nhíu mày, nói: “Kia nhưng không thành, này hai bên giao chiến, chung quy là phải có một phương có động tác, nếu là hai bên đều kéo dài bất chiến, này chiến sự chẳng phải là liền không thú vị?”

Trần Đăng nói: “Kia y theo thừa tướng chi thấy, chúng ta hiện nay ứng như thế nào cho phải?”

Đào Thương sờ sờ cằm, nheo lại đôi mắt nói: “Nghe nói Tào Tháo trước mắt ở Hán Trung, bất quá người này cực kỳ xảo trá, cụ thể sẽ sao được sự, ai cũng không biết, ta hoài nghi hắn hiện tại rất có khả năng chạy về Lạc Dương hoặc là Trường An, bất quá võ quan là chúng ta đi trước Quan Trung một đại chướng ngại, chúng ta tạm

thời không ngại phái binh thử một chút đối phương chiến lực…… Ai cố ý muốn đi võ quan thử một trận?”

Lữ Bố cất bước mà ra nói: “Mỗ nguyện hướng!”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Ôn hầu năm đó chính là từ Quan Trung ra tới, hiện giờ trọng nhập quan trung, đang chờ ôn hầu lại triển thần uy, ta dư ôn hầu 3000 binh mã, ôn hầu đi trước võ quan khiêu chiến, lúc này đây cũng đổi thành chúng ta thử một chút thực lực của đối phương.”

------oOo------

Chương 884: Bàng Đức phải giết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố đãi ở uyển thành, đã sớm cảm thấy tay ngứa khó nhịn.

Trình Dục cùng Bàng Đức ở võ quan, không ngừng phái binh mã hướng bên ta tiến hành quấy rầy, tuy rằng không có gì trở ngại, nhưng đối với uyển bên trong thành võ tướng nhóm tới nói, cũng là một loại khiêu khích.

Đặc biệt là cùng loại với Lữ Bố loại này tính tình thô bạo quái đản, càng là nhẫn nại không được đối phương loại này vĩnh viễn khiêu khích.

Đào Thương làm hắn suất lĩnh binh mã tiến đến khiêu chiến, Lữ Bố tự nhiên là nhạc không được.

Hắn ngay sau đó xoay người đi ra ngoài chỉnh điểm binh mã.

……

Hôm sau, Lữ Bố liền suất lĩnh 3000 Tịnh Châu lang kỵ, hướng về võ quan xuất phát.

Lúc này võ quan, từ Bàng Đức làm chủ tướng trấn thủ, mà Trình Dục làm hắn tham mưu, còn lại là cùng Bàng Đức cùng bảo hộ nơi này.

“Đào Thương phá được Kinh Châu lúc sau nói vậy liền phải xuất binh Quan Trung, đối với chúng ta tới nói, trước mắt tình thế, làm như rất là quẫn bách a.”

Trình Dục một bên lắc đầu, một bên tạp đi miệng cảm khái nói.

Bàng Đức ở chính sảnh qua lại đi dạo bước chân, nói: “Tư Không trước mắt đã bắt lấy Hán Trung, cũng công lược thượng dung chư thành, trước mắt Quan Trung nơi, đó là chúng ta ứng đối Đào Thương tiền tuyến, lấy Trọng Đức công tới xem, chúng ta lập tức nên như thế nào phòng thủ?”

Trình Dục cau mày nói nói: “Hiện giờ liền Kinh Châu nơi, cũng bị Đào Thương phá được…… Này thế lực tiến bộ vượt bậc, thế lực to lớn, khủng không người có thể kháng cự, trước mắt đối với chúng ta tới nói, này Quan Trung nơi, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể lâu thủ.”

Bàng Đức nghe vậy sửng sốt: “Có ý tứ gì?”

“Quan Trung nơi, dựa vào chính là tam quan chi hùng, bất quá Lạc Dương lại độc lập ở tam quan ở ngoài, lấy Đào Thương hiện nay thế lực, nếu là đồng thời ở Trung Nguyên cùng với tam hà nơi xuất binh, mặc cho thành Lạc Dương trì lại cao lớn, cũng ngăn trở không được nhiều khi, Lạc Dương nơi, sớm muộn gì tất thất.”

Nói đến này, Trình Dục dừng một chút, nói: “Đến nỗi tam quan trong vòng Trường An chờ mà, bằng vào hàm cốc chi hùng, nhưng thật ra có điều dựa vào, bất quá y theo tại hạ xem ra, này chỉ sợ cũng không phải kế lâu dài, nếu là tam quan bồi đào quân đột phá, Quan Trung nơi vùng đất bằng phẳng, tuy địa vực uyên bác, nhưng lại vô lạch trời nhưng thủ, mà Quan Trung chư hầu bên ngoài thượng tuy rằng quy phụ Tư Không, nhưng ngầm lại từng người lòng mang tiểu tâm tư, có thể hay không hợp tác kháng địch, lại cũng ở hai nói chi gian.”

Bàng Đức nghe vậy mặt lộ vẻ kinh ngạc chi sắc, nói: “Nói như thế tới, hai đều cùng Quan Trung nơi, sớm muộn gì tất mất?”

Trình Dục không có thực trực tiếp trả lời Bàng Đức, hắn chỉ là thở dài khẩu khí, nói: “Dù cho thủ lúc này đây, lại làm sao có thể bảo vệ cho lần thứ hai, lần thứ ba? Luận cập dân cư, tài lực, vật lực, chiến mã, quân giới, thiết khí, chiến tướng…… Đào Thương mỗi loại đều ở ta quân phía trên, hắc hắc……”

Trình Dục nói lệnh Bàng Đức ngực có một loại nói không nên lời tắc nghẽn cảm giác.

“Trọng Đức công, kia dựa theo ngươi loại này cách nói, chúng ta trước mắt này trượng, lại cũng là không cần đánh, dứt khoát trực tiếp hiến quan đầu hàng, chẳng phải bớt việc?”

Trình Dục nhìn Bàng Đức rất là nghẹn khuất khuôn mặt, cười nói: “Lại cũng không phải đạo lý này.”

“Có ý tứ gì?”

“Ngươi có biết, thừa tướng vì cái gì muốn tấn công Hán Trung?”

Bàng Đức giương lên mi, nói: “Hán Trung trương lỗ, lúc trước thừa ta chưa chuẩn bị, cùng Đào Thương liên hợp tập kích quấy rối ta quân phía sau, Tư Không xuất binh diệt hắn, bất quá là báo lúc trước chi thù mà thôi, lại có cái gì không đúng rồi?”

Trình Dục lắc lắc đầu, nói: “Bàng tướng quân, điểm này ngươi tưởng quá nông cạn, lấy Tư Không trí tuệ cùng kiến thức, sao lại đối với báo thù như vậy ham thích? Chỉ là so với Quan Trung nơi, Xuyên Thục nơi càng thêm lợi cho phòng thủ, càng thêm thích hợp với dừng chân cũng.”

Bàng Đức mở to hai mắt, nói: “Trọng Đức công, lời này là tào Tư Không nói cho ngươi?”

Trình Dục lắc lắc đầu, nói: “Tư Không không có đối ta nói, có một số việc, cũng bất quá là ta đoán, bất quá ta đi theo Tư Không nhiều năm, nghĩ đến có một số việc, cho dù là đoán, cũng đoán kém không xa……”

Hai người chính nói lời này, lại có binh lính vội vàng tiến đến bẩm báo, nói là võ quan phía trước, có người đang ở cao uống khiêu chiến khiêu chiến.

Bàng Đức trừng nổi lên hai tròng mắt, nói: “Là người phương nào khiêu chiến?”

Kia binh lính vội vàng nói: “Là Lữ Bố!”

“Lữ Bố?” Bàng Đức ha hả cười, tựa hồ là tới hứng thú: “Kia tư lãnh bao nhiêu người tới?”

Binh lính chắp tay nói: “Nhìn dáng vẻ làm như không nhiều lắm, chỉ có mấy nghìn người mã, trong đó có ngàn dư kỵ binh, nhìn dáng vẻ cũng không phải tấn công quan ải, chỉ là vì mời chiến!”

“Hảo.” Bàng Đức thật mạnh gật gật đầu, nói: “Cái gọi là nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố! Ta hôm nay vừa lúc lĩnh giáo lĩnh giáo!”

Trình Dục vừa nghe lời này, vội vàng nói: “Lệnh minh, chớ sốt ruột, Lữ Bố này tới, ta chờ còn không biết này ý, nghe nói Đào Thương tựa hồ đã âm thầm đi trước uyển thành, chúng ta không thể khinh địch, thiết không thể dễ dàng xuất chiến.”

“Trọng Đức công yên tâm!” Bàng Đức cười nói: “Đào Thương ý tưởng, ta nhiều ít minh bạch một ít, hắn bất quá là muốn mượn cơ thử một chút ta quân hư thật mà thôi, trước mắt chúng ta nếu là khiếp chiến, chẳng phải là làm hắn cảm thấy ta võ quan bảo hộ binh lực không đủ? Tựa này đối phòng thủ quan ải bất lợi, nếu Tư Không ý ở Xuyên Thục, kia chúng ta ở Quan Trung nơi, tự nhiên là có thể ngăn trở Đào Thương binh mã thời gian càng dài, đối Tư Không nghiệp lớn càng có bổ ích.”

Trình Dục thở dài khẩu khí, nói: “Lời tuy nhiên là nói như vậy, nhưng chúng ta đối thủ chính là Đào Thương, huống chi Lữ Bố chính là thiên hạ đệ nhất mãnh tướng, dù cho là liền tới thử, cũng không hảo trực diện này phong đi?”

Bàng Đức thật mạnh hừ hừ, nói: “Kẻ hèn việc nhỏ gì đủ nói thay? Thế nhân từng ngôn Lữ Bố thiên hạ vô địch, nhưng hắn năm đó còn không phải ở Triệu Vân trong tay ăn qua nghẹn? Ta Bàng Đức lại không thể so Triệu Vân kém, sợ cái cái gì?”

Trình Dục thấy Bàng Đức như thế cố chấp, lo lắng nói: “Nhưng ngươi cùng Lữ Bố so đấu, vạn nhất có cái sơ xuất?”

“Sẽ không!” Bàng Đức rất là tự tin vỗ vỗ tay, tìm tới thân vệ: “Đem ta tụ tiễn lấy tới!”

Không bao lâu, liền thấy tên kia thị vệ đem Bàng Đức tụ tiễn bắt được hắn cùng Trình Dục trước mặt.

Bàng Đức duỗi tay hướng về Trình Dục giới thiệu nói: “Thỉnh xem!”

Trình Dục cẩn thận nhìn nhìn nói: “Chỉ bằng này ngoạn ý, ngươi là có thể chiến thắng Lữ Bố?”

Bàng Đức hừ hừ nói: “Tiên sinh cũng không nên coi thường này tụ tiễn, ta này tụ tiễn nhưng không thể so bên mũi tên chi ám khí, nếu là trung thượng một chi, quản kêu hắn lập tức bỏ mạng cũng!”

Trình Dục ngốc ngốc nhìn hắn: “Ngươi này tụ tiễn có cái gì bất đồng?”

“Ta này mặt trên có độc!” Bàng Đức rất là tự tin ưỡn ngực: “Này mũi tên thượng độc, chính là mỗ tự mình phối trí, này độc tuy không có lập tức trí mạng, nhưng lại phi bình thường y sư có giải, quản hắn cái gì thiên hạ đệ nhất đệ nhị, gặp phải mỗ, quản giáo hắn lại khó sinh tồn.”

Đào Thương ngẩn người, nói: “Ngươi có vài phần nắm chắc?”

“Ta đều có thập phần nắm chắc cũng!”

……

Cùng lúc đó, Lữ Bố đang ở võ quan ở ngoài, thét ra lệnh tam quân tướng sĩ đối với võ quan phía trên một đốn cao giọng quát mắng.

Lữ Bố bản nhân còn lại là phóng ngựa ở võ quan phía trước qua lại chạy băng băng, múa may trong tay Phương Thiên Họa Kích, tận tình khoe khoang.

Không bao lâu, lại thấy võ quan đại môn chậm rãi mở ra, hạng nặng võ trang Bàng Đức vọt ra.

:.:

------oOo------

Chương 885: Lưu tào tái kiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bàng Đức phóng ngựa sát ra võ quan, hắn thân xuyên trọng giáp sắt, đầu đội sừng trâu khôi, trong tay một phen thật lớn chiến đao, ngồi xuống một con hùng tráng Tây Lương chiến mã, hung hãn dị thường.

Bàng Đức phóng ngựa giết đến tràng gian, sau đó múa may khởi trong tay trường đao, chỉ vào đối diện Lữ Bố cao giọng quát: “Lữ Bố, mỗ chính là Nam An Bàng Đức là cũng! Hôm nay đặc tới giết ngươi!”

Lữ Bố giơ lên trong tay Phương Thiên Họa Kích, làm hắn phía sau các binh lính đều ngừng ở tại chỗ, sau đó liền thấy hắn một người phóng ngựa chạy băng băng, đi tới Bàng Đức trước mặt.

Lữ Bố hiện giờ đã giảm béo thành công, cho nên bề ngoài thượng hiện rất là uy vũ, hắn tuy rằng cũng có chút thượng tuổi, nhưng lại không thể xưng là lão, đối mặt so chi vị tuổi trẻ Bàng Đức, cũng không hề cảm giác.

Hắn ha ha cười nói: “Hảo cái vô danh bọn chuột nhắt, ngươi cư nhiên thật đúng là ra tới? Đủ lá gan!”

Bàng Đức thật mạnh một hừ nói: “Có cái gì không dám ra tới? Người khác sợ ngươi, ta nhưng không sợ, giết ngươi, ta còn trông cậy vào trứ danh dương thiên hạ đâu!”

Lữ Bố lặng lẽ cười, nói: “Ngươi gan chó nhưng thật ra rất đại, hảo! Thả làm bản tướng quân nhìn xem ngươi có cái gì bản lĩnh, dám nói này mạnh miệng!”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố phóng ngựa hướng về một cái khác phương hướng chạy băng băng, nói: “Tới!”

Bàng Đức còn lại là giá mã hướng về hắn một cái khác phương hướng chạy băng băng qua đi.

“Tới a!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy hai người đồng thời phóng ngựa hướng về đối phương xung phong liều chết qua đi, hai người tốc độ cực nhanh, không bao lâu, liền thấy hai người thật mạnh đối xông vào cùng nhau.

Họa kích cùng trọng đao thật mạnh đối oanh ở cùng nhau, phát ra kinh thiên động địa vang lớn.

Bàng Đức ở trên chiến mã thân hình hơi nhoáng lên, Lữ Bố còn lại là không chút sứt mẻ.

Bàng Đức cười ha ha: “Hảo bản lĩnh! Lại đến!”

Lữ Bố còn lại là kinh ngạc nhìn về phía hắn, nói: “Khó trách ngươi cư nhiên dám ra này đại ngôn, quả nhiên là có chút bản lĩnh, hảo, một khi đã như vậy, khiến cho ta cùng ngươi hảo sinh thi đấu!”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố phóng ngựa vọt đi lên, cùng Bàng Đức giao chiến ở cùng nhau, hai người lui tới lẫn nhau giao phong, đao kích đều phát triển, nhấc lên một trận vũ khí lạnh gió xoáy.

Hai người này một phen giao thủ, ước chừng đấu 60 nhiều hiệp, Lữ Bố lão mà di kiên, trong tay họa kích đại khai đại hạp, giống như gió xoáy giống nhau, ở bốn phía nhấc lên một trận hàn ý.

Bàng Đức tuy rằng cũng là dũng mãnh vô cùng, nhưng cùng Lữ Bố so sánh với nhiều ít vẫn là kém một đường, theo thời gian trôi đi, hắn thể lực bắt đầu dần dần giảm bớt.

Lấy tuổi mà nói, Bàng Đức so Lữ Bố tiểu thượng không ít, thể lực hẳn là so Lữ Bố cường, nhưng bởi vì Lữ Bố chiêu thức quá mức xảo quyệt quỷ dị, sai sử Bàng Đức hạ không ứng tiếp, dư thừa thể lực hao phí không ít.

Không bao lâu, liền thấy Bàng Đức quay đầu ngựa lại, hướng về sau trận phương hướng triệt hồi.

Lữ Bố thấy Bàng Đức chạy trốn, không khỏi cười ha ha.

“Tiểu tặc, nơi nào chạy!”

Hắn một kẹp hai chân, phóng ngựa thẳng truy Bàng Đức mà đi.

Bàng Đức cố ý chậm lại ngựa tốc độ, một bên làm bộ hoảng loạn mà triệt, một bên mắt lé hướng về mặt sau ngắm đi.

Không bao lâu, lại thấy Lữ Bố vọt tới ly Bàng Đức cách đó không xa, hắn cao cao giơ lên trong tay họa kích, cao giọng nói: “Tiểu tặc, ngươi nạp mệnh đến đây đi!”

Tiếng nói vừa dứt, lại thấy Bàng Đức đột nhiên xoay người, dùng trong tay tụ tiễn bắn về phía Lữ Bố.

Lữ Bố nhất thời quá mức đắc ý, cho nên có chút mất đi phòng bị ý thức.

Ở hắn cười ha ha trong tiếng, kia chi đoản tiễn lập tức liền bắn ở trên vai hắn!

“Ôn hầu!”

“Ôn hầu cẩn thận!”

“Gian tặc hưu bắn tên trộm!”

Theo Lữ Bố trung mũi tên, những cái đó đào quân chiến kỵ nhóm sôi nổi phóng ngựa mà ra, bôn phía trước đi cứu giúp Lữ Bố.

Lữ Bố dùng tay cầm mũi tên, sau đó hung hăng một rút, ném xuống đất, hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn Bàng Đức, cả giận nói: “Gian tặc! Đánh không lại liền bắn tên trộm, ngươi tính cái gì anh hùng hảo hán?”

Bàng Đức cười hắc hắc, nói: “Đừng chỉ nói ta, ngươi cũng không xem như anh hùng a?”

Lữ Bố tuy rằng trung mũi tên, nhưng Bàng Đức cũng không thừa cơ đối hắn thi triển thủ đoạn, hắn lôi kéo cương ngựa, xoay người hướng về thành trì phương hướng chạy tới.

……

Liền ở Lữ Bố ở võ quan hạ cùng Bàng Đức giao thủ là lúc, ở nam Trịnh Tào Tháo lại nghênh đón một vị không tưởng được Tây Xuyên sứ giả.

“Lưu Bị?”

Đương Tào Tháo nghe thủ hạ nói tới chơi sứ giả tên, kinh ngạc cầm trong tay giản độc đều rơi trên bàn thượng.

Phía dưới sư hổ sĩ sĩ tộc nói: “Đúng là.”

Tào Tháo nhíu mày: “Hắn lãnh bao nhiêu nhân mã tới?”

Sư hổ sĩ sĩ tộc nói: “Nghe nói chỉ có mấy chục tùy tùng mang theo hậu lễ mà đến.”

Tào Tháo trầm mặc một trận, nhàn nhạt nói: “Lưu Bị thằng nhãi này suy nghĩ cái gì?”

Tào Tháo bên người, Tuân Du nói: “Thả mặc kệ hắn tưởng cái gì, Tư Không thả gặp qua Lưu Bị lúc sau, lại làm định luận không muộn, hắn không lãnh binh mã, nghĩ đến cũng chơi không ra cái gì đa dạng tới.”

Tào Tháo gật gật đầu, nói: “Tào mỗ ý tưởng cùng Công Đạt giống nhau, một khi đã như vậy, liền chờ Lưu Bị tới lại nói.”

Nói đến này thời điểm, lại thấy Tào Tháo quay đầu đối hắn nói: “Công Đạt, Lưu Bị nếu tới, ngươi tùy tào mỗ cùng tiếp kiến hắn.”

Tuân Du nghe vậy, trong lòng không khỏi một trận cảm động.

Tuân Úc đầu phục Đào Thương, Tuân Du vốn tưởng rằng chính mình sẽ bị Tào Tháo vắng vẻ bên cạnh hóa, không nghĩ Tào Tháo không so đo hiềm khích trước đây, như cũ là đem hắn trở thành cánh tay đắc lực chi thần, lệnh Tuân Du rất là bội phục Tào Tháo trí tuệ.

……

Ngày kế, Lưu Bị sứ giả đoàn liền đến Hán Trung.

Tào Tháo tự mình tiếp đãi Lưu Bị.

“Huyền Đức a, không thể tưởng được chúng ta lần này gặp mặt, cư nhiên sẽ là lấy phương thức này.” Tào Tháo bất đắc dĩ thở dài nói.

Lưu Bị cũng là vẻ mặt khổ sắc: “Làm tào công chê cười, bị có phụ cảnh thăng huynh trưởng gửi gắm, mất đất hãm thành, tổn binh hao tướng, liền Kinh Châu đều ném…… Nói thật, bị cũng chưa mặt tới gặp tào công.”

Tào Tháo lắc lắc đầu: “Đâu chỉ là ngươi, tào mỗ Dự Châu cùng Duyện Châu cũng là bị Đào Thương sở đoạt……”

Nói đến Đào Thương tên thời điểm, Tào Tháo sắc mặt tức khắc biến đổi một chút, dường như là ăn một con khó ăn ruồi bọ giống nhau.

Hai người chi gian lâm vào một trận xấu hổ trầm mặc.

Thật lâu sau lúc sau……

Lại nghe Tào Tháo cùng Lưu Bị đồng thời thở dài khẩu khí: “Thật là nghẹn khuất a!”

Tào Tháo lắc lắc đầu, làm như muốn đem những cái đó không thoải mái ném đến sau đầu, ngay sau đó nói: “Huyền Đức, ngươi hiện giờ tới đây, là vì chuyện gì?”

Lưu Bị chắp tay nói: “Riêng Tây Xuyên sứ giả mà đến.”

“Sứ giả?” Tào Tháo không nhịn được mà bật cười nói: “Ngươi nhân tài như vậy, Lưu Chương cư nhiên làm ngươi làm sứ giả?”

Lưu Bị gật đầu nói: “Không phải Quý Ngọc làm, mà là bị chính mình yêu cầu.”

“Nga?” Tào Tháo nghe xong lời này có chút kinh ngạc: “Ngươi vì sao phải chủ động xin ra trận này chức?”

“Vì Lưu Quý Ngọc, ngươi, ta…… Chúng ta đại gia sau này tiền đồ mà đến.”

Tào Tháo cùng một bên Tuân Du lẫn nhau kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

“Có ý tứ gì?”

Lưu Bị cười nói: “Tào công cũng không cần giấu ta, ngài đoạt được Hán Trung, này chân ý là tưởng phá được Tây Xuyên đi?”

Tào Tháo ha ha cười, nói: “Nơi nào sự tình, Hán Trung trương lỗ chính là Đào Thương minh hữu, ta đem này chư diệt, cũng là vì báo lúc trước thù hận, đến nỗi Tây Xuyên, tào mỗ chưa từng nghĩ tới.”

Lưu Bị lại là sắc mặt bất biến, nói: “Tào công hà tất giấu ta? Trước mắt đối với ngươi ta tới nói, có thể chân chính giữ được tánh mạng địa phương, cũng chỉ có Tây Xuyên, việc này đại gia trong lòng toàn minh.”

------oOo------

Chương 886: Lưu Bị khuyên can

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Bị nói làm Tào Tháo rất là kinh ngạc.

Hắn bắt đầu nghiêm túc đánh giá khởi Lưu Bị, trong ánh mắt tràn ngập nghi hoặc, cũng tràn ngập không xác định.

Lưu Bị cũng không trở về tránh Tào Tháo, hắn chỉ là ưỡn ngực, rất là tự nhiên đối diện Tào Tháo ánh mắt.

Không bao lâu, lại thấy Tào Tháo bỗng nhiên cười nói: “Huyền Đức quả nhiên là thật thành người, vừa thấy tào mỗ, liền lấy thiệt tình lời nói tương phó, so với Huyền Đức thẳng thắn thành khẩn, tào mỗ xác thật là kém cỏi a.”

Dứt lời, lại thấy Tào Tháo đối Đào Thương nói: “Thật không dám dấu diếm, nhìn chung đương kim thiên hạ, chư hầu toàn diệt, chỉ có ngươi, ta, Lưu Quý Ngọc thượng tồn, mà lấy chúng ta ba người lực lượng, lại muốn cùng Đào Thương tranh phong, chỉ sợ cũng là không có khả năng…… Chỉ có tắc một tự bảo vệ mình nơi, nỗ lực cố thủ, ngày sau nếu có cơ hội, hoặc nhưng lại phản công thiên hạ, nếu không cơ hội, chỉ sợ liền cần ở chỗ này an độ cuối đời.”

Lưu Bị nghe xong lời này, rất là tự nhiên trả lời nói: “Hiện giờ như vậy địa phương, cũng chỉ có Tây Xuyên.”

Tào Tháo gật đầu nói: “Đúng là như thế.”

“Chính là, xin hỏi tào công nghĩ tới không có, vì Tây Xuyên này khối có thể che đậy tự thân nơi, ngươi nếu là cùng Quý Ngọc khai chiến, quay đầu xem, tiện nghi người, là ai?”

Tào Tháo loát sợi râu, không có lập tức trả lời.

“Chỉ có thể là Đào Thương!” Lưu Bị thở dài khẩu khí, thế hắn trả lời nói: “Ngươi thế lực không yếu, Quý Ngọc thực lực cũng không yếu, hắn phụ tử chiếm cứ Tây Xuyên nhiều năm, tào công một sớm một chiều chẳng lẽ liền có thể tẫn đoạt này thổ? Này chỉ sợ là rất khó đi.”

Tào Tháo nhẹ nhàng giương lên mi.

“Tào công cảm thấy đâu?”

Tào Tháo thật sâu hít một hơi, thở dài: “Lời nói xác thật là như thế, nhưng ngươi cảm thấy ta nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ như vậy từ bỏ sao? Này Tây Xuyên dù sao cũng là tào mỗ duy nhất trông cậy vào.”

“Chẳng lẽ chúng ta lẫn nhau chi gian, liền không thể cùng tồn tại với Tây Xuyên sao?” Lưu Bị thở dài: “Tào công đã phá được Hán Trung, nếu là nguyện ý, chúng ta hai bên có thể liên hợp, cộng bảo Tây Xuyên, cùng kháng Đào Thương!”

“Cùng tồn tại?” Tào Tháo nghe vậy lăng: “Này khả năng sao?”

“Không có khả năng sao?” Lưu Bị nói: “Nếu là không có khả năng, một hai phải lẫn nhau công sát, Tây Xuyên chính là lại kiên cố gấp đôi, cũng tất nhiên vì Đào Thương sở công phá, Đào Thương nếu là đánh hạ Tây Xuyên, chúng ta sợ là một cái cũng sống không được.”

Tào Tháo trầm mặc không nói, hai tròng mắt hơi hơi nheo lại, tựa hồ suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu lúc sau, lại thấy Tào Tháo cười: “Huyền Đức công chi ngôn có lý, tào mỗ thụ giáo.”

Lời này nói ra lúc sau, Lưu Bị trong lòng một cục đá lớn rốt cuộc rơi xuống.

Hắn hướng về phía Tào Tháo thật dài làm vái chào: “Tào công như thế hiểu lý lẽ, bị vô cùng cảm kích.”

Tào Tháo nhẹ nhàng cười cười, nói: “Không phải tào mỗ hiểu lý lẽ, vẫn là Huyền Đức Công Minh lý…… Huyền Đức công, thả về trước dịch quán nghỉ tạm, tào mỗ phái người chuẩn bị yến hội, đêm nay chúng ta hảo hảo một say phương hưu.”

Lưu Bị tự nhiên là minh bạch Tào Tháo cùng Tuân Du là có việc muốn thương nghị, bởi vậy cũng không chối từ, ngay sau đó cáo từ rời đi, hồi dịch quán nghỉ ngơi đi.

Lưu Bị đi rồi lúc sau, Tuân Du lập tức liền hướng Tào Tháo chứng thực.

“Tư Không, ngài đây là thật sự muốn cùng Lưu Chương liên hợp sao?”

Tào Tháo gật gật đầu, nói: “Lưu Bị nói rất đúng, Tây Xuyên nhất định là chúng ta những người này cuối cùng quy túc, nhưng Lưu Chương cùng này phụ Lưu nào ở Ích Châu thống trị nhiều năm, ăn sâu bén rễ, Tây Xuyên lại là quan ải thật mạnh, nếu là thật sự muốn tấn công, cũng tuyệt phi một sớm một chiều việc, một cái không tốt, nói không chừng còn muốn hãm sâu trong đó mà không thể tự thoát ra được, nếu là thật làm Đào Thương bắt được cơ hội…… Ai, sợ là liền này cuối cùng một khối địa phương đều ném.”

Tuân Du nhíu mày nói: “Kia Tư Không coi như thật cam tâm ở Hán Trung nơi, cấp Lưu Chương trông cửa hộ viện?”

Tào Tháo đạm cười nói: “Tại sao lại không chứ? 400 năm trước, Cao Tổ ở Hán Trung lập nghiệp, cuối cùng đến thành đế nghiệp, tào mỗ không thể so nói cho, nhưng tự bảo vệ mình nghĩ đến vẫn là có thể, Hán Trung địa vực tuy rằng không lớn, nhưng này thuộc hạ mười hai huyện thành lại tương đương giàu có và đông đúc, lại có lợi cho nông cày, mấy năm gần đây tới, bởi vì năm đấu gạo giáo nguyên nhân, Quan Trung chi dân rất nhiều đều dũng hướng Hán Trung, có thể nói giàu có và đông đúc, chúng ta coi đây là căn cơ, chậm rãi phát triển, cùng Lưu Chương liên hợp cộng kháng Đào Thương, lấy xem hậu sự, tìm cơ hội mà động, chẳng phải vui sướng?”

Tuân Du bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Tư Không chi ngôn thật là, tại hạ minh bạch.”

Tào Tháo bỗng nhiên lại nói: “Mặt khác còn có một việc.”

“Chuyện gì?”

Tào Tháo trầm ngâm một lát, nói: “Nếu ta sở liệu không tồi, Quan Trung chúng ta sớm muộn gì đều lưu không được, hơn nữa liền tính là lưu lại, chỉ sợ ngày sau cũng quản không được Quan Trung chư hầu, quay đầu lại Đào Thương nhất định sẽ cường công Quan Trung, đến lúc đó tào mỗ tự mình đi lúc trước ngăn cản hắn, Công Đạt ngươi đến lúc đó đem vị nam quanh thân các huyện bá tánh, nghĩ cách tất cả đều dời hướng Hán Trung, có thể dời nhiều ít dời nhiều ít, chỉ cần chúng ta có cũng đủ dân cư, liền xem như ở Hán Trung, ngày sau cũng luôn có xoay người cơ hội, minh bạch sao?”

Tuân Du không nghĩ tới Tào Tháo cư nhiên tưởng như thế sâu xa, thả còn đem như vậy quan trọng nhiệm vụ giao cho chính mình, không dám chậm trễ, ngay sau đó chắp tay nói: “Tư Không chi ngôn, tại hạ minh bạch, tại hạ nhất định không phụ Tư Không kỳ vọng cao.”

……

Lưu Bị cùng Tào Tháo ở Hán Trung gặp gỡ, ở nào đó ý nghĩa thượng đạt thành chung nhận thức.

Mà cùng lúc đó, võ quan Lữ Bố bị một chúng thủ hạ cứu trở về, mang về uyển thành.

Đào Thương nghe nói Lữ Bố cùng Bàng Đức một mình đấu bị thương, lập tức tự mình đi xem.

Rốt cuộc đó là chính mình cha vợ, nếu là có cái gì sai lầm, quay đầu lại như thế nào cùng Lữ linh khỉ giao đãi?

……

“Nhạc phụ, thương thế của ngươi như thế nào?”

Lữ Bố cười vẫy vẫy tay, nói: “Kẻ hèn việc nhỏ, gì đủ nói đến? Chỉ là đáng giận Bàng Đức kia tư đáng giận, đánh không lại ta, cư nhiên tên bắn lén đánh lén, thực sự đáng giận!”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, an ủi nói: “Nhạc phụ hảo sinh nghỉ ngơi, không cần sầu lo, quay đầu lại tiểu tế tất nhiên giúp ngươi báo thù rửa hận!”

Lữ Bố nghiến răng nghiến lợi nói: “Đúng vậy, quay đầu lại bắt lấy cái kia Bàng Đức, dùng nỏ tiễn bắn hắn một trăm hạ! Cái này tặc tử!”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy cấp Lữ Bố trị liệu y giả đi tới Đào Thương trước mặt, đối hắn nói: “Thừa tướng, tại hạ có việc tưởng cùng ngài nói một chút, còn thỉnh dời bước.”

Đào Thương ngây cả người, quay đầu nhìn nhìn Lữ Bố, trong lòng dâng lên một tia cảm giác không ổn.

Hắn theo kia y giả đi ra phòng.

“Sao lại thế này?” Đào Thương thấp giọng nói.

Kia y giả khẩn trương nói: “Thừa tướng, com ôn hầu thương thế, làm như có chút không ổn a.”

Đào Thương vừa nghe, vội nói: “Như thế nào cái không ổn pháp?”

Y giả hướng về bên trong quan vọng một chút, thấy Lữ Bố cũng không có nghe thấy, ngay sau đó nói: “Kia chi bắn thương ôn hầu bả vai đoản tiễn, tựa hồ là có độc.”

“Có độc?” Vừa nghe lời này, Đào Thương tức khắc khẩn trương: “Có bao nhiêu độc?”

“Lấy tại hạ tới xem, này độc hiện nay tuy không có lập tức đến chết, nhưng sớm muộn gì tất thành họa lớn, nhất định phải chạy nhanh

nghĩ cách trị liệu, bằng không khẳng định sẽ nguy hiểm cho tánh mạng.”

Đào Thương khẩn trương nói: “Ngươi có biện pháp trị sao?”

Kia y giả thấp giọng nói: “Này độc tại hạ cũng chưa thấy qua, lại dính độc tụ tiễn bị ôn hầu ném xuống, lấy tại hạ năng lực, chỉ sợ……”

“Vậy ngươi ý tứ là?”

“Chỉ có thỉnh trương thần y hoặc là hoa thần y tới trị, mới có thể có thể cứu chữa.”

:.:

------oOo------

Chương 887: quát cốt liệu độc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố thương thế chi nghiêm trọng, viễn siêu Đào Thương tưởng tượng.

Trăm triệu không thể tưởng được, Bàng Đức cư nhiên sẽ ở mũi tên thượng mạt độc, này một mũi tên vọt tới, tuy rằng chỉ là bắn trúng cánh tay, nhưng một cái không tốt, lại là liền dễ dàng làm hồn phi phách tán.

Đào Thương không dám trì hoãn, hoả tốc phái người hướng Hứa Xương phương hướng, đi thỉnh Hoa Đà đuổi tới uyển thành tới.

Trương Trọng Cảnh trước mắt ở Kim Lăng, phụ trách y học viện tổng thể công tác, khoảng cách quá xa, hiện nay đuổi bất quá tới, nhưng Hoa Đà thượng một lần tùy quân lúc sau, liền vẫn luôn lưu tại Hứa Xương, hiệp trợ Tuân Úc sửa sang lại Dự Châu nơi y tế tình huống, nếu là làm hắn chạy tới, nghĩ đến vẫn là tương đối đáng tin cậy.

Uyển thành khoảng cách Hứa Xương khoảng cách cũng không phải rất xa, không đến ba ngày thời gian, Hoa Đà liền chạy tới uyển thành.

Bởi vì chẩn trị đối tượng cực kỳ quan trọng, Hoa Đà tới rồi lúc sau, liền nghỉ ngơi đều chưa từng nghỉ ngơi, trực tiếp liền đi cấp Lữ Bố chẩn bệnh bệnh tình.

Nhìn Lữ Bố trên vai có chút biến thành màu đen miệng vết thương, Hoa Đà sắc mặt biến có chút ngưng trọng.

Đào Thương thấy Hoa Đà là cái dạng này sắc mặt, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

“Thần y, ôn hầu tình huống của hắn, thế nào?”

Hoa Đà thở dài khẩu khí, nói: “Thừa tướng, ôn hầu, thật không dám dấu diếm, theo lão phu chẩn bệnh, ôn hầu cánh tay thượng trung này chi mũi tên thượng…… Có độc!”

“Có độc!?” Lữ Bố nghe vậy biến sắc: “Sao có thể có độc?”

Hoa Đà nghe vậy cười, lời này ngươi làm lão phu như thế nào trả lời.

“Này độc…… Hảo giải sao?”

Hoa Đà lắc lắc đầu nói: “Không tốt lắm trị, độc đã nhập thịt tận xương, khẩu phục thuốc giải độc nhưng thật ra hảo điều phối, nhưng quan trọng nhất, là này cốt nhục chi độc……”

Dừng một chút, lại nghe Hoa Đà thở dài khẩu khí.

Lữ Bố hốc mắt tựa hồ đều có chút đã ươn ướt, hắn run run rẩy rẩy nhìn Hoa Đà nói: “Không thể giải sao?”

Hoa Đà thở dài nói: “Giải nhưng thật ra có thể giải, chẳng qua lại là uống thuốc vô dụng, cần đắc dụng ngoại đao.”

Lữ Bố khẩn trương nói: “Như thế nào cái cách nói?”

Hoa Đà nói: “Cần đến trước dùng khuyên sắt đem tướng quân cánh tay cố định thượng, sau đó dùng đao cắt khai da thịt, dùng dụng cụ cắt gọt quát đi ôn hầu trên xương cốt mũi tên độc……”

Thốt ra lời này ra tới, Lữ Bố thiếu chút nữa không ngất xỉu.

Đào Thương vội vàng phía sau đỡ lấy về phía sau ngưỡng đảo Lữ Bố, kinh ngạc nói: “Nhạc phụ, không đến mức đi? Làm gì như vậy sợ hãi? Ngươi cũng là thiên hạ đệ nhất mãnh tướng, kẻ hèn quát cốt chi đau, đối với ngươi mà nói còn không phải việc nhỏ một kiện.”

Lữ Bố một phen nắm lấy Đào Thương tay, kêu khóc nói: “Kia chính là quát cốt liệu độc a, có thể không sợ hãi sao?”

Đào Thương trợn trắng mắt, ám đạo này thiên hạ đệ nhất mãnh tướng thật là cái thủy hóa.

“Ôn hầu, không cần như thế lo lắng, ngài tốt xấu cũng là thiên hạ võ tướng chi quan, chính là không thể như vậy không tiền đồ!”

Lữ Bố khẩn trương cả người ứa ra hãn.

“Đây là có tiền đồ không tiền đồ sự sao?”

“Bất quá là quát vài cái xương cốt mà thôi, ngươi lo lắng cái gì?”

Lữ Bố khí thiếu chút nữa không nhảy đi lên: “Cái gì kêu liền quát vài cái xương cốt? Có bản lĩnh ngươi quát một chút thử xem!”

Lữ Bố hiện tại rõ ràng có chút cuồng loạn, Đào Thương hảo ngôn an ủi hắn nói: “Nhẫn đến đau trung đau, mới có thể thành châu báu, lại còn có liên quan đến ngươi tánh mạng việc, vì chính mình tánh mạng, ôn hầu ngươi nói cái gì cũng đến dừng lại! Nói nữa, linh khỉ lập tức cũng muốn lâm bồn, ngươi phải làm a ông, nói cái gì cũng đến nhịn qua này một quan a.”

Lữ Bố sắc mặt thay đổi mấy biến, cắn răng nói: “Một khi đã như vậy, ta đây nghe ngươi, bất quá ngươi đến giúp ta!”

Đào Thương tức khắc ngây ngẩn cả người: “Ta như thế nào giúp ngươi?”

Lữ Bố hít hít cái mũi: “Ngươi đến ở ta bên cạnh.”

Đào Thương: “……”

Đào Thương không nghĩ tới Lữ Bố cư nhiên như vậy tinh tế, làm phẫu thuật còn phải tìm một người tại bên người thủ, thật sự là lệnh người bất đắc dĩ.

Bất quá tốt xấu nhân gia cũng là chính mình nhạc phụ, trước mắt hắn nữ nhi hòa thân người không ở bên người, cái này trọng trách cũng xác thật chỉ có Đào Thương có thể gánh vác đi lên.

……

Giải phẫu hết thảy chuẩn bị công tác đều làm tốt, các quân sĩ ở trong phòng đinh cái đại khuyên sắt, đem Lữ Bố cánh tay gắt gao cột vào mặt trên, mà Lữ Bố còn lại là vai trần, ngồi ở một bên, trên đầu hãn không được lưu.

Đào Thương sai người đem bàn dựng đứng ở hắn trước mặt, sau đó ở mặt trên triển khai bàn cờ.

Lữ Bố không khỏi nhìn sửng sốt.

Hắn kinh ngạc gãi gãi chính mình đầu, nghi hoặc hỏi Đào Thương nói: “Ngươi đây là muốn làm gì?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Còn có thể làm gì? Chơi cờ bái!”

Lữ Bố khó hiểu nhìn hắn: “Ta xương cốt đều phải ai đao, ngươi cư nhiên muốn ta cùng ngươi chơi cờ? Ngươi có phải hay không điên rồi!”

Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ám đạo Lữ Bố không biết cố gắng.

“Ta đây là cho ngươi giảm bớt áp lực, cái gì cũng không hiểu! Nói nữa, quay đầu lại ngươi quát cốt liệu độc, chơi cờ uống rượu sự tình truyền ra đi, cũng đủ rồi lưu danh thiên cổ, cớ sao mà không làm đâu?”

Lữ Bố làm như đối Đào Thương theo như lời loại chuyện này cũng không quá hiểu.

Hắn phẫn nộ một lóng tay Đào Thương, cả giận nói: “Đừng vội nói bậy!”

“Ai cùng ngươi nói bậy?” Đào Thương chậm rãi ngồi ở Lữ Bố trước mặt, chỉ chỉ hắn nói: “Chơi cờ.”

Dứt lời, tiện lợi đi trước một tử.

Lữ Bố ngốc lăng lăng nhìn trước mắt này hết thảy, cuối cùng cũng chỉ có thể là bất đắc dĩ đi theo hạ một tử.

Hắn hiện tại chơi cờ thời điểm, hoàn toàn là vô ý thức, thậm chí có thể nói không biết chính mình tử là hạ ở đâu, phi thường gian nan.

Mặt khác một bên, Hoa Đà sửa sang lại trong tay dụng cụ cắt gọt thời điểm, phát ra ‘ lách cách lang cang ’ thanh âm, làm người phi thường sợ hãi.

Không bao lâu, lại thấy Hoa Đà cầm một thanh bị lửa đốt quá đao, đi tới Lữ Bố bên người.

Hắn không đợi duỗi tay, liền nghe thấy Lữ Bố phát ra ô ô oa oa tiếng quát tháo.

“A a a a ~~! A a a ~!”

Chầu này kêu to, lại là đem Đào Thương sợ tới mức một cái, trong tay quân cờ thiếu chút nữa ngã xuống ở bàn cờ thượng.

“Ngươi quỷ khóc sói gào cái gì?”

“Đau a, đau!”

Hoa Đà trên mặt không khỏi hiện ra vài phần bất đắc dĩ tươi cười: “Ôn hầu, ta này còn không có hạ đao đâu.”

Lữ Bố: “……”

……

Quát cốt liệu độc quá trình phi thường không dễ dàng, đặc biệt là Lữ Bố vị này người bệnh phi thường không phối hợp.

Bất quá hắn tốt xấu cũng là kiên trì xuống dưới.

Đương Hoa Đà đem Lữ Bố cánh tay băng bó hảo, sai người đặt trên giường lúc sau, Đào Thương mới thật dài thở phào nhẹ nhõm. com

Lữ Bố hiện tại bởi vì đau nhức, mà ở vào một cái nửa hôn mê trạng thái.

Hoa Đà xoa xoa mồ hôi trên trán, đột nhiên tựa hồ là nhớ tới cái gì, hắn nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Đào Thương, mang theo một loại tò mò ngữ khí nói: “Thừa tướng, Hoa mỗ nhất thời tình thế cấp bách, còn tưởng quên mất một kiện chuyện quan trọng……”

“Sự tình gì?”

Hoa Đà vuốt cằm, nghi hoặc nói: “Loại tình huống này…… Vì cái gì không cần ma phí tán đâu?”

Đào Thương: “……”

Mấy ngày sau, Đào Thương kế tiếp binh mã cũng đến.

Chúng tướng cũng đều nghe nói Lữ Bố tình huống, các lòng đầy căm phẫn, sôi nổi tỏ vẻ phải vì Lữ Bố báo thù.

Trong đó, lấy Hoàng Trung thỉnh tình hình chiến tranh tự nhất tăng vọt.

Đào Thương suy nghĩ một chút, đối Hoàng Trung nói: “Một khi đã như vậy, liền từ hoàng tướng quân đi trước võ quan, mời chiến Bàng Đức, đối phương lần trước dùng độc bị thương ôn hầu, hiện tại còn thỉnh hoàng tướng quân nhất định cẩn thận, chớ lại trung này kế!”

------oOo------

Chương 888: lấy bỉ chi đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Trung tiếp được Đào Thương quân lệnh, suất lĩnh một chúng binh mã đi trước võ quan, lại lần nữa hướng đối phương mời chiến.

Hoàng Trung ở quan hạ khiêu chiến, quan nội Bàng Đức sẽ không không biết, hắn vừa nghe Hoàng Trung suất binh tiến đến, không khỏi cười ha ha.

“Vừa mới lộng phế đi một cái Lữ Bố, lại tới cái một cái Hoàng Trung, nghe nói lão già này cũng là cái cực kỳ nhân vật lợi hại, tuy rằng tuổi rất lớn, nhưng một thân công phu cùng bản lĩnh lại không ở Lữ Bố cùng Triệu Vân đám người dưới, là cái lợi hại đối thủ!”

Dứt lời, liền thấy Bàng Đức phân phó nói: “Người tới a, lấy ta áo giáp cùng binh khí tới!”

Thủ hạ thị vệ dựa theo hắn phân phó, lập tức lấy tới binh giới cùng chiến giáp.

Không bao lâu, liền thấy thủ hạ thị vệ đem Bàng Đức yêu cầu đồ vật lấy tới.

Bàng Đức cầm lấy binh khí, mệnh lệnh binh lính vì hắn mặc giáp.

Không bao lâu giáp trụ khoác xong rồi, Bàng Đức liền sải bước đi ra ngoài.

Mà ở Bàng Đức phía sau, Trình Dục vẫn luôn loát sợi râu đang nhìn hắn.

“Bàng tướng quân, hà tất chấp nhất cùng đối phương ác chiến, rốt cuộc bảo vệ cho võ quan, mới là chúng ta lập tức chuyện quan trọng nhất.”

Bàng Đức ha hả cười nói: “Trọng Đức công, ngài là mưu trí chi sĩ, làm việc thích dùng đầu óc, ta lại không có như vậy nghĩ nhiều pháp, lần trước đánh bại Lữ Bố, lần này nếu là lại đánh bại Hoàng Trung, Kim Lăng tam quân đối với chúng ta võ quan tất nhiên táng đảm, đến lúc đó càng là không có người dám tới tiến công võ quan, ta hiện tại nghênh chiến, cũng bất quá là vì cố thủ quan ải mà thôi, Trọng Đức công cần gì phải lo lắng đâu?”

Trình Dục nhàn nhạt quét hắn liếc mắt một cái, nói: “Bàng tướng quân nói là không có sai, nhưng rốt cuộc đối phương đều là Đào Thương dưới trướng tinh binh mãnh tướng, đánh thắng nhưng thật ra còn hảo, nhưng là một cái lộng không hảo đánh thua, vậy nên làm sao bây giờ? Chỉ sợ là sẽ ảnh hưởng tam quân sĩ khí đi.”

Bàng Đức ha ha cười nói: “Trọng Đức công, ngài lời này nói thật sự là làm người tới khí, bao lớn điểm sự, còn nói ta sẽ tính sai? Ha ha, ngươi cũng không tránh khỏi quá coi thường ta Bàng Đức!”

Dứt lời, liền thấy Bàng Đức một bên sải bước đi ra ngoài, một bên nói: “Lần trước đã lộng đổ một cái Lữ Bố, lúc này đây thả xem mỗ ở dọn dẹp cái này Hoàng Trung đó là!”

……

“Thịch thịch thịch thịch ~!”

Võ quan phía trên, phát ra trống trận thật mạnh tiếng gầm rú.

Cửa thành mở ra, Bàng Đức phóng ngựa suất binh vọt ra, hắn mọi nơi đánh giá đối diện các binh lính một vòng, nói: “Cái nào là Hoàng Trung?”

Lại thấy Hoàng Trung phóng ngựa mà ra, đem kim bối đại đao hướng về bên cạnh người vung, cười ha hả nói: “Lão phu tại đây! Các hạ đó là Bàng Đức?”

Bàng Đức thật mạnh gật gật đầu: “Đúng là mỗ gia! Ngươi chính là Hoàng Trung?”

Hoàng Trung cười ha hả loát sợi râu, nói: “Đúng là lão phu, tiểu tử ngươi tuổi còn trẻ, bản lĩnh không tầm thường, có thể làm Lữ Bố bị thương, thật sự có tài.”

Bàng Đức thật mạnh một hừ nói: “Xem ngươi một đống tuổi? Râu lại nhiều lại bạch, còn dám ra tới cùng ta giao phong? Vẫn là lăn trở về gia đi…… Ôm tôn tử đi!”

Hoàng Trung ha hả cười, nói: “Cảm ơn các hạ hảo ý, chỉ tiếc ta đứa con này không biết cố gắng, đến nay chưa thành hôn, lão phu thật sự là không có ôm tôn tử phúc khí.”

Dứt lời, liền thấy Hoàng Trung phóng ngựa mà ra, thẳng đến Bàng Đức vọt qua đi.

Bàng Đức xem này Hoàng Trung trên cằm bó lớn râu bạc, không khỏi cười ha ha.

Hắn dùng sức vung lên đao, trực tiếp đem chiến đao múa may mà ra, hai thanh chiến đao tương giao, nhảy ra một trận nổ vang tiếng động.

Bàng Đức vừa mới xem Hoàng Trung tuổi già, trong lòng thực sự là không quá đem hắn đương một chuyện, cho nên ở múa may chính mình chiến đao thời điểm, cũng không có dùng ra rất lớn sức lực, nhưng lần này tử, xác thật ăn ám khuy.

Hoàng Trung sức lực rất xa vượt qua Bàng Đức tưởng tượng, Bàng Đức này nhất chiêu một cái không chú ý, thiếu chút nữa không bị lão nhân đánh bay đi ra ngoài.

Bàng Đức không dám ở chậm trễ, hắn chấn hưng tinh thần, đối Hoàng Trung quát: “Hảo lão nhân! Thật sự có tài, thả xem ta cùng ngươi hảo hảo so đấu lập tức!”

Dứt lời, liền thấy Bàng Đức phóng ngựa mà thượng, cùng Hoàng Trung lui tới giao chiến ở một chỗ.

Bàng Đức tuổi còn trẻ, sức lực cực đại, đi dũng mãnh cương ngạnh một đường, bất quá Hoàng Trung tuổi càng lớn, cùng người động thủ liền càng trầm ổn, a cũng không sốt ruột, chỉ là gần cố thủ chính mình vòng, không cho Bàng Đức có một chút ít vượt Lôi Trì hành động.

Vô luận Bàng Đức tăng lớn nhiều ít trong tay sức lực, thay đổi nhiều ít chiêu thức, nhưng đối mặt Hoàng Trung, không biết vì, chính là có một loại nói không nên lời cảm giác vô lực.

Sở hữu sức lực đều phảng phất bị đánh vào trong nước, mặc cho ngươi như thế nào nỗ lực, đều giãy giụa không ra đầu.

Không bao lâu, lại thấy Bàng Đức sắc mặt lộ ra ửng hồng chi sắc, cũng không phải mệt, mà là khí.

Vô luận hắn lộ ra nhiều ít sơ hở, Hoàng Trung đều không dễ dàng tiến công, chính là cùng hắn chết ma, chọc hắn trên đỉnh đầu hỏa khí cọ cọ hướng lên trên nhảy.

Nói đến cũng là, Hoàng Trung lớn như vậy tuổi tác, sự tình gì xem không rõ? Bàng Đức loại này dụ dỗ hắn tiến công thủ đoạn, ở Hoàng Trung thoạt nhìn chính là tiểu nhi khoa, chỉ dựa vào kinh nghiệm, hắn là có thể phán đoán ra muốn hay không trung đối phương bộ.

Theo thời gian di chuyển, Hoàng Trung bắt đầu bắt giữ đến Bàng Đức bắt đầu bởi vì nôn nóng mà lộ ra chân chính sơ hở!

Kia cũng không phải hắn cố ý lộ cho chính mình, mà là bởi vì tâm cảnh mà lộ ra chân chính sơ hở.

Cao thủ so chiêu, có đôi khi các phương diện đều là thế lực ngang nhau, mà chân chính có thể phân ra cao thấp mấu chốt, có lẽ chính là như vậy trong nháy mắt.

“!”

Đột nhiên, Hoàng Trung phảng phất thay đổi một người giống nhau, hắn chiến đao từ tả hướng hữu, thật mạnh phách sát hướng về phía Bàng Đức.

Hoàng Trung đột nhiên thay đổi, làm Bàng Đức có chút trở tay không kịp, bị hắn liên tục mấy đao bức có chút luống cuống tay chân.

Mà ngay lập tức chi gian, Bàng Đức trong mắt hiện lên một tia hàn quang, sau đó nương bị Hoàng Trung tiến công thời cơ, quay đầu ngựa lại, hướng về võ quan phương hướng phóng ngựa chạy băng băng.

Nếu là đổi thành người khác, Hoàng Trung có lẽ sẽ do dự một chút, nhưng đối mặt Bàng Đức, Hoàng Trung có lẽ chỉ là thoáng do dự một chút, liền cười lạnh một tiếng, phóng ngựa đuổi sát qua đi.

Bàng Đức ở phía trước chạy, hắn nghe thấy phía sau tiếng vó ngựa, khóe miệng không khỏi treo lên một tia cười lạnh.

Hắn bỗng nhiên một phen thít chặt chiến mã, sau đó quay đầu, đối với phía sau Hoàng Trung trò cũ trọng thi, chuẩn bị phóng một cái tụ tiễn bắn hắn.

Nhưng cũng chính là lúc này, Bàng Đức phát hiện chính mình hình như là bị phản tính kế.

Lại thấy Hoàng Trung giương cung cài tên, bảo điêu cung nhắm chuẩn phương hướng nhắm ngay Bàng Đức.

Ngay sau đó, liền thấy Hoàng Trung khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười: “!”

Bàng Đức vội vàng dùng sức đem thân mình hướng bên cạnh chợt lóe.

Nhưng chung quy vẫn là chậm một chút, kia chi mũi tên lập tức bắn ở chính mình ngực phải giáp thượng, mũi tên nhập thịt.

“Hảo ngươi cái lão tặc! Dám bắn tên trộm bắn ta?”

Hoàng Trung buông trường cung, cười ha ha nói: “Ngươi có thể sử dụng tụ tiễn ngắm ta? Lão phu như thế nào liền không thể bắn tên bắn ngươi?”

Bàng Đức trúng mũi tên, không dám lại truy, ngay sau đó đánh mã bôn phía sau võ quan vọt trở về.

Hoàng Trung cũng không nóng nảy đuổi theo, mà là lẳng lặng nhìn hắn.

……

Bàng Đức bôn vào quan nội, vội vàng có người thế dỡ xuống giáp trụ, cũng tìm tới quan nội y quan kiểm tra Bàng Đức thương thế.

Trình Dục nghe nói Bàng Đức bị thương, cũng vội vàng lại đây vấn an hắn.

Không bao lâu, lại thấy kia danh y quan đối Bàng Đức cùng Trình Dục nói: “Tướng quân, mũi tên thượng…… Có độc.”

“Độc?” Bàng Đức cùng Trình Dục đồng thời giật mình há to miệng.

:.:

------oOo------

Chương 889: phá võ quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe xong y quan nói, Bàng Đức mặt trong nháy mắt biến cực kỳ khó coi, ngực không tự giác qua lại phập phồng.

Không thể tưởng được hắn một cái hảo thợ săn, hôm nay cư nhiên làm sài hồ cấp tính kế!

Bàng Đức phương vừa động khí, ngực trúng tên liền có chút ẩn ẩn làm đau.

Hắn thống khổ dùng tay bưng kín ngực, thở hổn hển, sá nhiên nhìn về phía cái kia y quan, đôi mắt bên trong lộ ra hoảng sợ, thả lại có chút mê mang thần sắc.

Trình Dục lại là sốt ruột, hắn vội vàng đối kia danh y quan đạo: “Này độc, khó trị sao?”

Y quan hướng về Trình Dục thật dài làm vái chào, nói: “Tiên sinh yên tâm, này độc dược tính pha cường, nhưng lại cũng thường thấy, thương không được tướng quân tánh mạng, có tại hạ tại đây, bảo quản có thể thế bàng tướng quân giải độc.”

Thốt ra lời này ra tới, Bàng Đức cùng Trình Dục trong lòng liền đều yên tâm.

Bàng Đức đứng lên, nói: “Kia xin hỏi một chút, ta này độc, đại khái đến bao lâu thời gian mới có thể chữa khỏi?”

Kia y quan đếm trên đầu ngón tay, tinh tế tính một hồi, mới nói: “Y theo tại hạ phán đoán, ít nhất cũng đến yêu cầu tĩnh dưỡng hai tháng.”

“Tĩnh dưỡng hai tháng?” Bàng Đức cùng Trình Dục biểu tình tức khắc đều có vẻ cứng đờ.

……

Cùng lúc đó, Hoàng Trung quay trở lại, hướng Đào Thương báo cáo chính mình cùng Bàng Đức giao chiến tình huống.

Đào Thương nghe xong rất là vui mừng: “Sự tình gì, giao cho hoàng tướng quân, đào mỗ liền đều thiếu thao một nửa tâm, chuyện này ngươi biện pháp phi thường hảo, đào mỗ quay đầu lại nhất định cho ngươi nhớ thượng một cái đầu công.”

Hoàng Trung cười ha hả nói: “Công lao không công lao, tạm thời không nói, bất quá thừa tướng làm lão phu bôi trên mũi tên thượng độc…… Lại là thật sự sẽ không muốn kia tư mệnh sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Hoàng tướng quân cứ yên tâm đi, việc này ngươi cứ việc tin tưởng ta, quả quyết sẽ không hỏng rồi tướng quân uy danh…… Kia độc tuy rằng là Trương Cơ làm, nhưng lại không phải hiếm thấy chi vật, hơn nữa dược tính thời gian tuy trường, lại không nguy hiểm đến tính mạng, Bàng Đức tánh mạng ném không được, bất quá chỉ sợ là đến hảo hảo tĩnh dưỡng một thời gian.”

Nói đến này, Đào Thương không khỏi tạp đi một chút miệng, thở dài: “Trương Cơ người này vẫn là thiện tâm, ta buộc hắn, hắn mới tùy ý chỉnh như vậy mấy thứ độc dược lừa gạt ta, kỳ thật một chút cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nếu là y theo hắn thật bản lĩnh, kỳ thật lộng mấy thứ cực kỳ lợi hại kỳ độc, nghĩ đến cũng không phải cái gì việc khó…… Đến lúc đó ta lấy triều đình danh nghĩa cho hắn sắc phong một cái Tây Độc tên tuổi, thật tốt……”

Đào Thương nói nghe ở đây người đều thẳng nhíu mày.

Hảo hảo một cái thần y, ngươi thế nào cũng phải cho nhân gia hướng độc dược bình phương hướng bồi dưỡng, ngươi nói ngươi nhiều không phải đồ vật?

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương đột nhiên sắc mặt vừa chuyển, cười nói: “Bất quá Bàng Đức nếu trúng hoàng tướng quân một mũi tên, kia việc này nghĩ đến liền phương tiện rất nhiều, hiện giờ võ quan phía trên chủ tướng không hề nghi ngờ, đó là Bàng Đức, Trương Cơ độc tuy rằng không gắt, nhưng hắn trước mắt muốn lại lâm trước trận, chỉ sợ chính là khó thượng rất nhiều, xà vô đầu mà không được, điểu vô đầu tắc không phi, không có Bàng Đức ở, này thành trì tấn công lên, nghĩ đến sẽ dễ dàng rất nhiều.”

Thốt ra lời này ra tới, vài tên tướng lãnh đều bừng tỉnh đại ngộ, sôi nổi gật đầu.

Nguyên lai thừa tướng quải ngoại mạt giác nửa ngày, này tính trù lại là đánh vào nơi này.

……

Hai ngày sau, Đào Thương vẫn luôn ở chuẩn bị công thành binh mã cùng công thành khí giới đều vận chuyển tới rồi thành trì dưới, một chúng binh mã bắt đầu đối với võ quan triển khai cường lực tiến công.

Máy bắn đá trước tiến hành một đốn cuồng oanh lạm tạc, ngay sau đó liền có vô số các binh lính sôi nổi nhằm phía võ quan đầu tường.

Hỏa cọc, cự thạch, kim nước sôi nổi từ đầu tường tạp đem xuống dưới, đầu tường tào quân sĩ binh nhóm đối mặt đột như lên tiến công, cũng tổ chức nổi lên giống mô giống dạng phòng thủ, nhưng dưới loại tình huống này, bọn họ phòng thủ tuy rằng nhìn thực nghiêm mật, nhưng sự thật chứng minh phương diện này thực sự là có chút đồ có hư biểu.

Bàng Đức trước mắt phụ thương ở tĩnh dưỡng, mà hắn dưới trướng vài tên phó tướng cùng giáo úy nhóm tuy rằng cũng đều có chút bản lĩnh, nhưng phối hợp năng lực thực sự là không được, toàn bộ võ quan thượng binh tướng nhóm giống như năm bè bảy mảng, không bao lâu, liền bị Kim Lăng quân các binh lính công thượng đầu tường.

Mà xuống phương đại môn chỗ, Trương Liêu cùng Trương Hợp đám người cũng ở chỉ huy hướng xe liều mạng va chạm cửa thành, cửa thành bị va chạm "Thịch thịch thịch" vang lên, võ quan trước đại môn, đã có bị đâm toái xu thế.

Mà liền ở ngay lúc này, Trình Dục cùng Bàng Đức đi tới thành trì phía trên.

Bàng Đức che lại ngực, đi tới thành trì bên cạnh, cúi đầu hướng về phía dưới nhìn qua đi, trên mặt lộ ra tức giận thần sắc.

"Này Kim Lăng quân đều phải sát vào thành trì tới! Các ngươi còn tại đây thất thần làm gì? Các ngươi này thành trì là như thế nào thủ…… Lấy ta đao tới!"

Bàng Đức cao giọng rống giận, nhưng mới vừa một rống xong, lại thấy hắn thân hình một tài oai, suýt nữa té dưới thành đi.

Trình Dục chạy đến hắn phía sau, nhìn Bàng Đức thở hồng hộc mà bộ dáng, lắc đầu nói: "Ngươi đều bộ dáng này, như thế nào đánh giặc? Đừng nói là bảo hộ quan ải, ngươi xem ngươi liền lộ đều đi không đặng, này như thế nào đánh giặc?"

Bàng Đức lao lực đứng lên, sau đó đối với Trình Dục nghiến răng nghiến lợi nói: "Không đánh giặc, võ quan nhưng chính là ném!"

"Ném liền ném đi." Trình Dục tựa hồ thực không sao cả, hắn hướng về phía phía sau hai gã thị vệ sử cái ánh mắt, lại thấy kia hai gã sĩ tốt tiến lên giá ở hắn.

"Đi!" Trình Dục cũng mặc kệ Bàng Đức nguyện ý hay không, nài ép lôi kéo khiến cho người đem hắn túm ly võ quan.

Mà cùng lúc đó, ở Trương Hợp chỉ huy hạ, hướng xe "Ầm vang" một tiếng phá khai võ quan đại môn!

Trương Liêu giơ lên trong tay chiến đao, cao giọng nói: "Hướng a!"

"Sát a!"

“Sát!”

“Sát!”

Ở mọi người rống lên một tiếng trung, rất nhiều Kim Lăng binh sát vào võ quan đại môn.

Mà Trương Liêu cùng Trương Hợp cũng là theo sát sau đó, bọn họ hai người chạy song song với, cùng sát nhập quan nội, vừa mới bọn họ hai người tuy rằng biểu hiện chính là chung sức hợp tác, nhưng hai người trong lòng lại là ở tranh nhau một cổ kính, lẫn nhau phân cao thấp muốn tranh công.

Nhưng là võ quan đại môn cho dù bị đánh vỡ, quan nội phòng ngự phương tiện còn ở, muốn phá được bọn họ, trong lúc nhất thời lại cũng là rất khó.

Mà Trình Dục cùng một chúng tào quân cũng chính là thừa thời gian này đoạn, suất lĩnh nhân mã bôn mặt bắc đào tẩu.

Một chúng binh mã đang ở chạy như điên hết sức, lại thấy rất nhiều nhân mã từ bên cạnh lao tới, đem Trình Dục binh mã bao ở trong đó, làm người cảm giác kinh dị.

Trình Dục vừa thấy loại này tình hình, không khỏi sợ tới mức cả người phát run.

Nhưng là hắn thực mau liền bình tĩnh xuống dưới.

Bởi vì hắn biết, Đào Thương lại như thế nào lợi hại, cũng không có khả năng làm dưới trướng binh mã vượt qua võ quan trực tiếp đến chính mình phía sau tới chặn giết hắn.

Đào Thương nếu là thực sự có loại này bản lĩnh, cần gì phải cường ngạnh khắc phục khó khăn đâu?

Trình Dục nhìn kỹ qua đi, lại thấy kia chi binh mã trước cầm đầu chiến tướng…… Là tào chương.

Tào chương hiển đến cực kỳ anh dũng, hắn phóng ngựa tiến lên, đi tới Trình Dục trước mặt, đối hắn chắp tay nói: “Trọng Đức công, chương phụng chủ công chi mệnh, tiến đến tiếp ứng với ngài!”

Trình Dục sá nhiên nhìn tào chương, nghi hoặc nói: “Công tử, ngài như thế nào sẽ chạy đến nơi đây tới?”

Tào chương cười nói: “Phụ thân đối ta nói, sớm đoán được võ quan không thể lâu thủ, e sợ cho Trọng Đức công hữu thất, đặc làm ta tiến đến tiếp ứng!”

------oOo------

Chương 890: Tào thị huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe nói tào chương là Tào Tháo chuyên môn phái tới tiếp ứng chính mình, Trình Dục trong lòng không khỏi dâng lên một tia kính nể chi ý.

Tào Tháo không hổ là loạn thế kiêu hùng, quả nhiên là thông minh quyết định, hắn sớm biết rằng này võ nhốt ở Trình Dục cùng Bàng Đức trong tay là thủ không được, võ quan thậm chí bao gồm Lạc Dương ở bên trong, có lẽ đều là hắn dùng để kiềm chế Đào Thương mồi.

Trình Dục thật dài thở dài, bất luận như thế nào, Tào Tháo còn an bài tào chương này một chi binh mã tại đây tiếp ứng chính mình, cũng coi như là phi thường đối xử tử tế chính mình.

Hắn hướng về phía tào chương chắp tay, nói: “Đa tạ công tử, bàng tướng quân lần trước bị quân địch độc tiễn chi thương, khủng có sơ thất, chúng ta vẫn là mau mau rút lui.”

Tào chương rất là tự đắc đem trong tay họa kích hướng về phía sau ngăn, nói: “Việc này lại nói tiếp, đảo cũng là không có gì khó, Trọng Đức công, ngài cùng bàng tướng quân đi trước lui lại, nơi này liền giao cho tào chương xử lý đó là!”

Trình Dục nghe vậy sửng sốt: “Nhị công tử là muốn thay chúng ta lực cản truy binh?”

Tào chương dùng sức phất phất tay, nói: “Hưu hỏi! Tốc đi!”

Phía sau đuổi giết tiếng động đã truyền đến, Trình Dục cũng không dám trì hoãn, hắn vội vàng chỉ huy thuộc hạ người bảo hộ Bàng Đức đi trước, sau đó liền thấy tào chương đem Phương Thiên Họa Kích một hoành, suất lĩnh hắn lãnh tới một chúng hổ báo kỵ, tọa trấn tại

chỗ, như hổ rình mồi chờ đợi đối diện những cái đó Kim Lăng quân sĩ binh.

Không bao lâu, lại thấy lấy Trương Liêu cùng Trương Hợp hai người cầm đầu Kim Lăng binh giết đến tào chương trước mặt.

Tào chương đem trong tay Phương Thiên Họa Kích nâng lên, xa xa chỉ vào nhị trương nói: “Mỗ nãi Tư Không ngồi xuống tam tử tào chương là cũng! Các ngươi cái nào có gan ta nhất quyết sống mái?”

Không bao lâu, lại thấy Trương Hợp phóng ngựa trước ra, cũng không nói lời nào, huy thương thẳng đến Trương Hợp giết qua đi.

Trương Hợp bản lĩnh rất cao, dù sao cũng là ngày xưa Hà Bắc bốn đình trụ chi nhất, hiện giờ Kim Lăng thượng tướng, đối mặt tào chương như vậy non nớt tiểu oa nhi, hắn như thế nào sẽ đem hắn để vào mắt?

Lập tức, liền thấy Trương Hợp múa may chiến thương, giết đến tào chương trước mặt, tào chương cũng không e ngại hắn, cầm Phương Thiên Họa Kích cùng hắn lui tới giao phong.

Tào chương dũng lực viễn siêu Trương Hợp tưởng tượng.

Tuy là hắn hành quân nhiều năm, bản lĩnh cao cường, nhưng đối mặt cái này tuổi trẻ hậu bối, thế nhưng cũng có một loại vô lực cảm giác.

Mà Trương Hợp sau lưng cách đó không xa Trương Liêu còn lại là xem âm thầm kinh hãi.

Hắn thật sâu hít một hơi, mắt thấy mấy chục cái hiệp lúc sau, Trương Hợp cư nhiên có chút kiên trì không được, ngay sau đó phóng ngựa mà ra, đi thay đổi Trương Hợp.

Trương Hợp thân là danh tướng, tự nhiên khinh thường cùng Trương Liêu lấy hai đánh một, giáp công một cái hậu bối, ngay sau đó triệt ra tới, mặc cho tào chương cùng Trương Liêu lui tới giao

phong, nhưng cho dù là như thế, cũng không thấy tào chương có bất luận cái gì sợ hãi, hắn ở chiến lui Trương Hợp lúc sau, lại cùng thượng tướng Trương Liêu giao thủ, thả như cũ không rơi hạ phong.

Như thế lại là qua 30 chiêu lúc sau, tào quân phía sau cách đó không xa lại giơ lên một trận cát bụi.

Trương Liêu trông thấy nơi xa tình huống, ngay sau đó nhảy ra vòng chiến, hồi mã đi vào Trương Hợp bên người.

Hắn thật dài thở dài một hơi, nói: “Tiểu tử này hảo sinh lợi hại, cư nhiên liền ngươi ta luân phiên ra trận đều lấy hắn không dưới, không thể tưởng được Tào Tháo cư nhiên còn có như vậy nhi tử!”

Trương Hợp nhìn nhìn tào chương phía sau như hổ rình mồi, đằng đằng sát khí hổ báo kỵ, lại ngẩng đầu, nhìn xa nơi xa cát bụi, trong lòng pha là có chút không tha.

Rốt cuộc, nếu là có thể đem Tào Tháo con thứ ba bắt sống trở về hiến cho Đào Thương, làm hắn cùng Tào Phi làm bạn, kia đã có thể thật là công lớn một kiện!

Nhưng thực hiển nhiên, thực tế tình huống lại là không đạt được.

Không bao lâu, nơi xa kia chi binh mã cũng tới rồi, quả nhiên là Tào Tháo mặt khác một chi Viên quân, cầm đầu người là Tào Tháo trưởng tử Tào Ngang, mà cùng hắn cùng mà đến, thượng có Tào Tháo đại tướng một con nhĩ…… Văn Sửu.

Văn Sửu từ không có một con lỗ tai lúc sau, tính cách trở nên quái đản thô bạo, hơi có chút biến thái.

Hắn mọi nơi đánh giá một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở đối diện Trương Hợp trên người.

“Trương Tuấn Nghệ!” Văn Sửu nổi giận gầm lên một tiếng: “Cẩu tặc! Ngươi này phản bội Viên công gian tặc! Còn dám xuất hiện ở ta trước mặt?”

Trương Hợp nghe vậy không khỏi có chút buồn cười.

“Văn tướng quân, xuất hiện ở trước mặt ta người…… Hẳn là ngươi mới đúng đi?”

“Ít nói nhảm! Gian tặc phản nghịch! Ngươi cũng thật kéo hạ gương mặt này?”

Trương Hợp đạm đạm cười: “Văn tướng quân, đâu chỉ là ta đầu hàng Đào Thương, ngươi đến cậy nhờ Tào Tháo, chẳng lẽ liền không phải gian tặc phản nghịch?”

Văn Sửu vừa nghe tức khắc giận tím mặt, hắn vũ đao liền phải lao ra đi, lại bị Tào Ngang ngăn lại.

Tào Ngang thấy tào chương bình yên vô sự, cũng liền không nghĩ cùng đối phương tiếp tục dây dưa.

Hắn đối Trương Liêu cùng Trương Hợp hô: “Nhị vị tướng quân, ta quân sớm có chuẩn bị, nhữ chờ cũng phi vô bị mà đến, một khi đã như vậy, chúng ta hai bên không ngại tạm thời nghỉ binh, từng người thối lui, như thế nào?”

Trương Hợp nhìn chăm chú hắn không có hé răng.

Trương Liêu tự nhiên là đã nhìn ra hai bên hiện nay các có chuẩn bị, đánh tiếp bên ta cũng chưa chắc có thể chiếm được cái gì tiện nghi, đơn giản liền y hắn, nói: “Một khi đã như vậy, kia liền y theo công tử lời nói đi.”

Dứt lời, hắn vung lên đao, nói: “Lui!”

Trương Hợp quay đầu nhìn nhìn hắn, cũng không nói thêm gì.

Hai bên từng người triệt binh.

Văn Sửu quay đầu nhìn về phía Trương Hợp, nói: “Đại công tử, ngươi vì sao phải triệt binh, bằng mỗ gia cùng tử văn công tử, hơn

nữa hổ báo kỵ, muốn khoảnh khắc hai gã đào đem, chính là việc dễ như trở bàn tay!”

Tào Ngang mỉm cười nói: “Chỉ sợ là không dễ dàng như vậy đi…… Huống hồ Đào Thương đại bộ phận binh mã liền ở võ quan, viện quân rất có khả năng tùy thời liền đến, loại này thời khắc, chúng ta vẫn là không cần chọc bọn hắn hảo.”

Văn Sửu tuy rằng đối Tào Ngang loại này sách lược có chút khịt mũi coi thường, nhưng cũng không có cùng hắn đối nghịch, chỉ là nhẹ nhàng hừ hừ, sau đó liền chỉ là theo Tào Ngang đi rồi.

Mà trải qua như vậy một đoạn thời gian tiến công, võ quan cũng bị Đào Thương đám người hoàn toàn đánh xuống dưới.

Mà Trương Liêu cùng Trương Hợp gấp trở về lúc sau, ngay sau đó đem đã phát sinh sự tình, hướng Đào Thương làm một phen hội báo.

Đào Thương tinh tế cân nhắc một hồi, ngay sau đó nói: “Nói như thế tới, việc này nhưng thật ra biến có ý tứ.”

Hoàng Trung, Triệu Vân, Hứa Chử đám người đứng ở bên cạnh.

Hứa Chử đĩnh đạc nói: “Tào Tháo phái người tiếp ứng Bàng Đức cùng Trình Dục, việc này có ý tứ gì?”

Đào Thương cười nói: “Này thuyết minh, Tào Tháo ngay từ đầu liền không cho rằng võ quan sẽ thủ trụ, hắn là lấy nơi này trở thành tạp chúng ta địa phương, cấp chúng ta thiết lập một cái chướng ngại vật.”

Mọi người bừng tỉnh ‘ nga ’ một tiếng, cũng không biết bọn họ rốt cuộc là đã hiểu vẫn là không hiểu.

Đào Thương vuốt cằm nói: “Chỉ là hắn cho ta thiết trí chướng ngại vật, chính hắn lại là muốn làm cái gì?”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Quách Gia vội vàng đã đi tới.

“Thừa tướng, giáo sự phủ đưa tới tin tức, ta có việc phải cho ngài nói.”

Quách Gia thần sắc tương đối nghiêm túc, không khỏi Đào Thương không coi trọng.

Bọn họ hai người cõng những người khác, đi đến một bên.

Lại nghe Quách Gia nói: “Thừa tướng, Lưu Bị tựa hồ là đi Hán Trung gặp qua Tào Tháo.”

“Lưu Bị tiến Hán Trung thấy Tào Tháo?” Đào Thương giương lên mi: “Hắn muốn làm gì?”

Quách Gia lắc lắc đầu, nói: “Cụ thể muốn làm gì, Quách mỗ trước mắt tính không đến, nhưng đại khái cũng có thể đoán được một vài, nghĩ đến là thế Lưu Chương, thuyết phục Tào Tháo cùng hắn liên hợp mà thôi.”

“Bọn họ liên hợp?” Đào Thương hừ hừ: “Lấy ta hiện tại thế lực, nhưng thật ra cũng không sợ.”

“Mấu chốt là bọn họ vị trí địa phương……” Quách Gia có chút khuôn mặt u sầu: “Tây Xuyên địa thế quá mức hiểm yếu, nếu là Tào Tháo gia nhập Lưu Bị cùng Lưu Chương liên minh, bọn họ đồng tâm hiệp lực cố thủ Tây Xuyên, ngươi chính là tập kết trăm vạn chi binh, muốn đánh đi vào…… Chỉ sợ cũng là không dễ a.”

------oOo------

Xin nghỉ 1 thiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gần nhất mấy ngày thần kinh có điểm không tốt lắm, hoảng hốt, đầu óc loạn, ngồi cả đêm, liền viết ra mấy trăm tự, làm ta hoãn một chút, nói lời xin lỗi

《 tam quốc có quân tử 》 xin nghỉ một ngày đang gõ chữ, xin chờ trong giây lát,

Nội dung đổi mới sau, thỉnh một lần nữa đổi mới giao diện, có thể thu hoạch mới nhất đổi mới!

------oOo------

Chương 891: kế độc thi độc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quách Gia nói khiến cho Đào Thương chủ ý, hắn nghiêm túc một cân nhắc, sự tình giống như còn thật là giống Quách Gia nói như vậy, Tào Tháo nếu là thật sự cùng Lưu Chương đám người đồng tâm hợp lực cố thủ Tây Xuyên, chính mình nhất thời nửa khắc thật đúng là chính là đánh không đi vào.

Một cái lộng không tốt, nói không chừng thật đúng là mấy năm chi gian bắt không được Tây Xuyên…… Thật là mấy chục năm.

Bất quá trước mắt nếu đã phá được võ quan, vậy muốn tập trung binh lực, bắc thượng đánh hạ Quan Trung, đây là việc cấp bách.

Bất quá y theo Đào Thương đối Tào Tháo hiểu biết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn hiện tại hẳn là triệu tập Quan Trung chư hầu hội tụ ở quan nội, chờ đợi cùng chính mình tiến hành một hồi đại chiến cùng quyết đấu.

……

Tào Ngang, tào chương, Trình Dục đám người đến Lạc Dương lúc sau, liền cùng thủ tại chỗ này Chung Diêu sẽ cùng.

Chung Diêu tọa trấn Lạc Dương nhiều năm, tây hướng thế Tào Tháo hướng Quan Trung thi triển rất nhiều áp lực, thế Tào Tháo thu phục không ít Quan Trung chư hầu quy phụ, đương nhiên này đó chư hầu quy phụ thành ý cùng mắt, hiện nay liền còn chờ thương thảo.

Nhưng là hiện giờ Đào Thương suất binh bôn Quan Trung mà đến, Quan Trung chư hầu nhóm nhưng chính là ngồi không yên.

Rốt cuộc Quan Trung là bọn họ cát cứ địa bàn, nếu là muốn cho Đào Thương công kích tiến vào, chỉ sợ bọn họ hiện tại nhật tử liền không còn có, này đối bọn họ tới nói là một loại nhất khủng bố tương lai trắc trở.

Ở thành Lạc Dương, Chung Diêu tiếp kiến rồi tiến đến chi viện Quan Trung chư hầu, mọi người thương nghị kế tiếp đối kháng Đào Thương chiến lược.

Mã Đằng ở chúng chư hầu trung vẫn là tương đối bình tĩnh, hắn đối mọi người nói: “Trước mắt Đào Thương đại quân từ võ quan bắc thượng, khắp nơi hạ trong mắt, không ngại cẩn thủ Lạc Dương, bằng vào thành Lạc Dương trì kiên cố, nghĩ đến đối kháng bọn họ hẳn là không thành vấn đề.”

Chung Diêu thầm nghĩ: “Thành Lạc Dương tuy rằng kiên cố, thả chúng ta binh mã không ít, nhưng đối mặt Đào Thương tinh nhuệ chi binh, chỉ sợ là có thể thủ trụ một lần, nhưng cũng thủ không được lần thứ hai, bảo vệ cho lần thứ hai, này lần thứ ba……”

Phía dưới nhất bang cao lớn thô kệch Quan Trung chư hầu nghe thẳng bĩu môi.

Này xem như sự tình gì?

Này trượng không đợi đánh đâu, như thế nào liền nói nói như vậy?

Này không phải bằng bạch chèn ép chính mình sĩ khí đâu.

Cũng chính là tại đây loại thời khắc, có thám báo vội vàng đi vào trong phòng, đối Chung Diêu nói: “Quận thủ, quân địch đại quân đã đến ta thành Lạc Dương ngoại trăm dặm chỗ.”

“Trăm dặm……” Chung Diêu nhẹ nhàng loát chòm râu, lẩm bẩm nói: “Tới thật đúng là mau, họ Đào quả nhiên là mảy may không chậm trễ thời gian.”

Nói đến này thời điểm, lại thấy Mã Đằng phía sau, mã siêu đứng dậy, nói: “Chung đại phu, loại tình huống này, chúng ta là ở trong thành thủ vững, vẫn là ra khỏi thành nghênh chiến?”

Chung Diêu quay đầu nhìn về phía tên kia thám báo, hỏi: “Đào Thương hành quân tốc độ mau sao?”

“Không chậm! Y theo tại hạ suy đoán, mặt trời xuống núi trước, hắn binh mã là có thể đến thành Lạc Dương ngoại ba mươi dặm.”

“Ba mươi dặm?” Chung Diêu suy nghĩ một chút, nói: “Một khi đã như vậy, kia chúng ta liền sao tối nay tới một hồi đánh lén là được.”

“Đánh lén?” Mọi người nghe vậy đều không khỏi ngây ngẩn cả người.

Không bao lâu, lại thấy mã siêu đứng ra nói: “Chung công, mạt tướng tuy rằng không phải giỏi về trù tính người, nhưng cũng biết Đào Thương cùng Quách Gia đều là tinh thông mưu tính hạng người, bọn họ ở xa tới đóng quân, vừa mới đặt chân, chúng ta liền đi đánh lén, không khỏi có chút kém cỏi đi? Quả quyết sẽ bị bọn họ xuyên qua.”

Chung Diêu tựa hồ cũng không sốt ruột, hắn loát sợi râu, cười ha hả nói: “Xuyên qua lại như thế nào? Không biết phá lại như thế nào? Vốn dĩ chúng ta mục đích, cũng không phải đánh thắng này một hai tràng đêm tập mà thôi, mấu chốt vẫn là ở chỗ kinh sợ đối phương.”

“Kinh sợ đối phương?” Mọi người có chút không quá minh bạch.

Mã siêu hướng về phía Chung Diêu chắp tay, nói: “Còn thỉnh chung công nói thẳng.”

Chung Diêu cười ha hả hướng về phía mã siêu nói: “Chúng ta binh mã nếu là đều co đầu rút cổ ở thành Lạc Dương, lấy thành Lạc Dương vì hàng rào, thủ vững bất chiến, thời gian dài, rất là dễ dàng tăng lên Kim Lăng quân khí thế, này đối với chúng ta tới nói, là cực kỳ bất lợi.”

Mọi người vừa nghe Chung Diêu nói như vậy, đều bừng tỉnh gật gật đầu.

“Thì ra là thế.”

“Đây là không tính toán đối địch phương yếu thế a.”

“Vẫn là chung công hữu kiến thức!”

Mọi người ngươi nói một miệng, ta nói một câu, sau đó liền thấy Chung Diêu lại đối mọi người phân phó một hồi, cuối cùng liền làm Quan Trung chư hầu nhóm từng người đi ra ngoài chuẩn bị.

Mọi người đi rồi lúc sau, lại thấy Chung Diêu đứng lên, đi tới phía sau trong phòng, nơi đó mặt tĩnh thất trong vòng, ngồi một người lão giả, chính bưng thực đỉnh, từng ngụm từng ngụm nhấm nuốt giữa lộc thịt.

Lão nhân không phải người khác, đúng là Giả Hủ.

Chung Diêu nhìn Giả Hủ từng ngụm từng ngụm ăn lộc thịt, không khỏi nhíu nhíu mày.

Chung Diêu đối hắn nói: “Ăn từ từ, đừng nghẹn trứ!”

Giả Hủ ngẩng đầu, nói: “Lão phu số tuổi lớn, hiện tại ăn chậm, về sau liền không có cái gì cơ hội.”

Chung Diêu nghe vậy không khỏi không biết nên khóc hay cười.

Này xem như cái gì lý do?

Lão già này lớn như vậy tuổi, như thế nào còn sẽ lại như vậy một loại quái dị ý tưởng? Cũng là đủ tham lam.

“Số tuổi lớn, liền ít đi ăn chút thịt, ăn nhiều một chút đồ chay, dưỡng tâm tính.”

Dứt lời, lại thấy Giả Hủ nói: “Đừng luôn là nói ta, làm ngươi lời nói, ngươi nói sao?”

Chung Diêu hừ hừ, nói: “Đương nhiên nói, bất quá ta không rõ, ngươi vì cái gì muốn cho ta sai khiến những cái đó Quan Trung chư hầu đi đêm tập Đào Thương đại doanh?”

Giả Hủ ăn xong rồi cuối cùng một ngụm lộc thịt, nói: “Tư Không ý tưởng, nghĩ đến ngươi nhiều ít vẫn là minh bạch điểm đi?”

Chung Diêu giơ giơ lên mi, nói: “Việc này nhưng thật ra hảo đoán, Tư Không chi ý, bất quá là tưởng đuổi binh tiến vào Tây Xuyên, dùng Tây Xuyên hiểm yếu cách ly Đào Thương với quan ngoại, đến nỗi chúng ta này Quan Trung nơi, có thể hay không bảo hộ trụ, lại là không ở Tư Không suy nghĩ bên trong.”

Giả Hủ gật gật đầu, nói: “Chung đại phu minh bạch việc này liền hảo, vậy ngươi cảm thấy, này đó Quan Trung chư hầu đối với Tư Không trung tâm trình độ như thế nào đâu?”

Chung Diêu ha hả cười: “Lẫn nhau lợi dụng mà thôi, nơi nào nói thượng cái gì trung thành? Tư Không dùng bọn họ chắn Đào Thương, bọn họ lại làm sao không phải dùng Tư Không đi giúp bọn hắn bảo vệ cho Quan Trung địa bàn mà thôi, nếu là thật sự có một ngày phát hiện thủ không được Quan Trung, bọn họ liền sẽ lập tức phản chiến, chưa chừng còn sẽ quay đầu lại hung hăng cắn thượng chúng ta một ngụm!”

Giả Hủ ha hả cười nói: “Nguyên nhân chính là vì như thế, mới làm cho bọn họ đi đánh lén tào doanh, hiện tại loại này thời điểm, Quan Trung có thể thủ tới khi nào, uukanshu liền tính là khi nào, ở những cái đó tiểu chư hầu nhóm hoàn toàn phản bội chúng ta phía trước, dùng bọn họ có thể xoá sạch Đào Thương nhiều ít binh lực, liền xoá sạch nhiều ít binh lực, đây mới là cái gọi là chính đạo.”

Chung Diêu nghiêm túc nhìn Giả Hủ, nói: “Độc, ngươi lão già này là thật độc.”

“Thật độc cũng hảo, giả độc cũng thế, nhưng đầu độc người, lại là chính ngươi!”

“Hừ! Ngươi này lão thất phu!” Chung Diêu thật mạnh hừ một tiếng, mắng một câu.

……

Cùng ngày ban đêm, Quan Trung chư hầu nhóm cùng với Lạc Dương tào quân, binh điểm lộ, tiến đến đánh lén Đào Thương đại doanh.

Tin tức truyền tới Đào Thương doanh trung, nhưng thật ra đem Đào Thương cấp lộng sửng sốt.

“Bọn họ là cường công?”

“Là cường công!”

“Đây là chơi cái gì kịch bản? Lấy người thay đổi người sao? Làm các thuộc cấp lãnh xuất chiến.”

“Nặc!”

------oOo------

Chương 892: đồ ngốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương tự mình suất binh chạy ra khỏi chính mình nơi soái trướng, nghiêng tai lắng nghe, lại nghe thấy nơi xa khắp nơi truyền đến binh mã kêu sát tiếng động.

Đào Thương đưa mắt nhìn bốn phía, tinh tế lắng nghe một lát, bỗng nhiên nói: “Này những hỗn đản, hoặc là không tới, muốn tới liền tất cả đều cùng nhau xuất hiện, Chung Diêu người này cũng không biết là gian là ngốc, lớn như vậy quy mô đánh lén doanh trại, lại có tác dụng gì? Chẳng lẽ ta còn có thể không thiết i không thành?”

Liền ở Đào Thương cùng Bùi Tiền nói chuyện thời điểm, lại thấy mặt khác một bên, Bùi bổn phóng ngựa đi tới Đào Thương trước mặt, hướng về phía hắn chắp tay nói: “Thừa tướng, còn thỉnh dời bước, sau này doanh tạm lánh nhất thời.”

Đào Thương khó hiểu nhìn hắn: “Vì cái gì?”

Bùi bổn nghiêm mặt nói: “Mạt tướng đã tìm hiểu tới rồi, Quan Trung chư hầu cùng lạc Dương Thành chư tướng nhóm, đều ở bên ngoài cùng ta quân các bộ chiến tướng nhóm ác chiến, tuy rằng các thuộc cấp lãnh ngăn cản đại bộ phận Quan Trung chư hầu, nhưng vẫn là có quân địch tướng lãnh hướng nhưng tiến vào, ta quân các tướng sĩ tuy rằng ra sức ngăn trở, lại cũng không thể ngăn trở trụ toàn bộ, theo báo nói, kia Tây Lương cẩm mã siêu chính suất lĩnh một chi Tây Lương thiết kỵ, ở đại doanh trung đấu đá lung tung, nơi nơi tìm kiếm thừa tướng tung tích.”

Đào Thương trợn trắng mắt, không hài lòng nói: “Lời này làm ngươi nói, mã siêu liền mã siêu, còn nói cái cái gì Tây Lương cẩm mã siêu, cố ý đem tên tuổi báo ra tới, ngươi làm ta sợ sao?”

Bùi bổn nghe vậy ngơ ngác, tiếp theo xấu hổ cười cười, nói: “Thừa tướng nói chính là, mã siêu tính cái rắm! Kêu hắn tên thật đều xem như cất nhắc, ở thừa tướng uy phong trước mặt, Tây Lương cẩm mã siêu cũng bất quá là con kiến hạng người mà thôi.”

Đào Thương hừ một hừ, ngay sau đó phân phó mọi người nói: “Cho ta đem Ferrari dắt tới.”

Bùi Tiền nghe xong lời này sửng sốt: “Thừa tướng muốn làm cái gì?”

“Còn có thể là làm cái gì? Trốn trốn.” Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Sau này doanh đi, trốn trốn mã siêu……”

Bùi Tiền: “……”

……

Một chúng binh mã vội vàng hướng về nội doanh phóng đi, không bao lâu, lại ẩn ẩn sau khi nghe thấy phương truyền đến vó ngựa tiếng động.

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, nói: “Nên không phải mã siêu xông tới đi?”

Bùi bổn trầm khuôn mặt nói: “Mã siêu binh mã không nhiều lắm, nhưng tốc độ thực mau, rất có khả năng là thừa khe hở sát nhập đến ta quân nội doanh, nhưng nếu là không cẩn thận đề phòng, chỉ sợ thật dễ dàng bị hắn thừa cơ gây thương tích.”

Bùi Tiền nghiêng tai cẩn thận nghe xong nghe phía sau tiếng vó ngựa, nói: “Thừa tướng, trước mắt hẳn là như thế nào? Muốn hay không phát tín hiệu triệu tập các tướng quân tiến đến bảo vệ?”

Đào Thương lắc lắc đầu nói: “Loại này thời điểm, nếu là tìm các tướng quân tới viện trợ, chỉ sợ tín hiệu nếu là phát ra, cái thứ nhất dụ dỗ mà đến, đó là mã siêu.”

Bùi thị các huynh đệ nghe vậy không khỏi sốt ruột.

“Kia làm sao bây giờ?”

Đào Thương nghĩ nghĩ, nói: “Xoay người, quay đầu ngựa lại, cùng mã siêu đối hướng!”

“Cái gì?”

Bùi thị huynh đệ vừa nghe lời này tức khắc nóng nảy.

“Chiến, chiến mã siêu?”

Bùi Tiền thật sâu hít một hơi, nói: “Thừa tướng, mã siêu anh dũng vô cùng, ta, ta sợ ta đánh không lại hắn.”

“Ai nói làm ngươi cùng hắn đánh?” Đào Thương nhàn nhạt nói.

Bùi Tiền nghe vậy sửng sốt, chần chờ sau một lúc lâu, mới vừa nghe hắn nghi hoặc hỏi: “Nếu như không phải mạt tướng cùng mã siêu giao thủ, kia đó là thừa tướng cùng mã siêu đánh với sao?”

Đào Thương hung hăng tà Bùi Tiền liếc mắt một cái, nói: “Ta cùng mã siêu đánh với? Có cái kia tất yếu sao, ta còn không bằng trực tiếp hoành kiếm ở chính mình trên cổ tới lập tức thống khoái!”

Bùi Tiền này liền không rõ.

Nếu hắn biết đánh không lại mã siêu, kia vì cái gì lại muốn mọi người quay đầu ngựa lại cùng mã siêu một chúng giao thủ.

Đào Thương đối Bùi Tiền nói: “Nói cho các tướng sĩ, một hồi chuyển [fo] quá mức, đi hướng mã siêu quân đội, dựa theo ta nói kêu……”

……

Không bao lâu, lấy Bùi thị huynh đệ kẹp ở Đào Thương ở bên trong một chúng kỵ binh, bắt đầu nhanh hơn tốc độ, hướng về mã siêu binh mã vọt mạnh qua đi.

Mã siêu đang ở suất binh xung phong, đột nhiên lại thấy phía trước có một chi binh mã quay đầu ngựa lại, hướng chính mình vọt tới, không khỏi sửng sốt.

Ngay sau đó, hắn ẩn ẩn nghe được những cái đó hướng chính mình vọt tới kỵ binh kêu nói.

“Ngăn lại bọn họ!”

“Mau! Ngăn trở bọn họ!”

“Không thể làm cho bọn họ đuổi theo thừa tướng!”

“Nhất định phải đưa bọn họ ngăn trở ở chỗ này!”

Nghe được mọi người nói, mã siêu biểu tình không khỏi biến vui mừng quá đỗi.

Hắn dùng sức vung tay lên trúng đạn, đối với phía sau các binh lính nói: “Các huynh đệ, Đào Thương liền ở phía trước cách đó không xa, chúng ta không cần cùng này đó cản quân dây dưa, chạy nhanh tiến lên! Giết Đào Thương, đó là công lớn một kiện!”

Những cái đó Tây Lương kỵ binh nghe được mã siêu tiếng gọi ầm ĩ, các vui mừng quá đỗi.

Không bao lâu, liền thấy hai chi xung phong binh mã va chạm ở cùng nhau.

Nhưng là thực hiển nhiên, hai bên cũng không có dây dưa ý tứ, bọn họ đều là liều mạng về phía trước hướng, trừ bỏ số ít một ít tiên phong kỵ binh ở ngoài, còn lại các tướng sĩ đều là lẫn nhau tương giao mà qua, từng người bôn bên ta mục đích mà đi.

Đối với mã siêu tới nói, này thật sự là một kiện thiên đại hỉ sự, cho nên hắn cũng không có đã làm nhiều suy nghĩ, hắn hiện tại trong lòng suy nghĩ, chính là chạy nhanh vượt qua quá này đó chặn đường các binh lính, sau đó đến phía trước đi bắt sống Đào Thương.

Không bao lâu, lại thấy mã siêu xung phong chiến kỵ cùng từ Bùi thị huynh đệ bao vây chiến kỵ nghênh diện đối đâm, nhưng hai bên binh mã cũng không có sinh ra cái gì cọ xát, chỉ là tựa hồ rất có ăn ý đan xen mà qua.

Ở mã siêu cùng Bùi thị các huynh đệ chiến kỵ đan xen mà qua thời điểm, lại nghe thấy kia chiến kỵ bên trong, làm như ẩn ẩn truyền đến một đạo trào phúng tiếng động, trong trẻo chói tai.

“Đồ ngốc.”

Mã siêu trước mắt chính sốt ruột truy Đào Thương, đối với thanh âm này tựa hồ cũng không có cái gì cảm xúc.

Hơn nữa hắn cũng không hiểu được cái gì là cái gọi là ‘ đồ ngốc ’.

Không bao lâu, hai chi kỵ binh liền thực mau đan xen mà qua.

……

Lại đi phía trước đuổi theo không xa, mã siêu một chúng lại tựa hồ cảm giác hoàn toàn mất đi tung tích.

Vừa mới những người đó trong miệng kêu phải bảo vệ ‘ thừa tướng ’ ở địa phương nào đâu?

Mã siêu cưỡi ngựa qua lại ở đây mà gian đi bộ, lỗ tai xuôi tai khắp nơi kêu sát tiếng động, mày nhăn thành một đoàn.

Hắn tả hữu mọi nơi nhìn xung quanh, trên mặt nhiều ít lộ ra một ít nôn nóng chi sắc.

Nhưng liền ở trong nháy mắt, hắn trong đầu đột nhiên vang lên vừa mới cùng kia chỉ binh mã giao phong mà qua tình hình, còn có kia hai cái rõ ràng “Đồ ngốc” hai chữ.

“Hải! Ta cư nhiên trúng kế!” Mã siêu hung tợn vung lên súng kỵ binh: “Đều cùng ta sau này đuổi theo vừa rồi kia chi binh mã! Hỗn trướng! Ta cư nhiên bị họ Đào cấp tính kế!”

Lời này nói ra thời điểm, liền thấy mã siêu chính mình trước quay đầu ngựa lại, bôn phía sau đuổi theo qua đi.

Mà cùng lúc đó, Đào Thương đã chạy ra một khoảng cách, ở cùng mã siêu một chúng đan xen lúc sau, hắn sai người thổi giác, ở trong trời đêm thả ra triệu tập viện trợ tín hiệu.

Không bao lâu, cách hắn gần nhất Hứa Chử chạy tới Đào Thương bên người.

Hứa Chử đã đến, lệnh Đào Thương tâm an ổn rất nhiều.

“Thừa tướng, là cái nào gian tặc nghĩ đến động ngươi?” Hứa Chử con ngựa chạy băng băng đến Đào Thương trước mặt, cao giọng nói.

Hứa Chử thanh âm lệnh Đào Thương cảm thấy an ủi, hắn cười ha hả hướng về phía Hứa Chử nói: “Ngươi đã đến rồi liền hảo, chỉ cần có Trọng Khang ở, đào mỗ liền không sợ bất luận cái gì gian tặc.”

Nhưng liền ở ngay lúc này, lại nghe phía sau một trận tiếng vó ngựa vang, lại là mã siêu suất lĩnh quay đầu ngựa lại, lại một lần chạy tới Đào Thương trước mặt.

“Họ Đào, vừa rồi ngươi nói ta cái gì? Đồ ngốc…… Ý gì cũng?”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 893: nghiền ngẫm địch ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối mặt mã siêu chất vấn, Đào Thương không khỏi lộ ra tươi cười.

Hắn đánh mã đi đến mã siêu cách đó không xa, hướng về phía hắn nói: “Mạnh khí suy nghĩ nhưng thật ra nhanh nhẹn, lập tức liền đoán được vừa mới nói là đào mỗ kêu, ta cũng không gạt tướng quân, kêu gọi người, đúng là đào mỗ.”

Mã siêu hầm hừ trừng mắt Đào Thương, hai tròng mắt trung phun ra cháy quang, hắn nghiến răng nghiến lợi hướng Đào Thương quát: “Gian tặc, an dám trêu chọc với ta?”

Đào Thương nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay, sau đó hướng về hai bên một mở ra: “Ta làm sao trêu chọc với ngươi, bất quá là cùng ngươi khai một cái nho nhỏ vui đùa mà thôi, ở một cái ta xem ngươi cũng tựa hồ là thực thích đào mỗ sở khai cái này vui đùa, như thế rất tốt.”

Mã siêu thấy Đào Thương cười hì hì còn dám nói với hắn chê cười, không khỏi tức khắc giận tím mặt, hắn cao quát một tiếng: “Đào tặc! Để mạng lại!”

Dứt lời, liền thấy hắn phóng ngựa thẳng đến Đào Thương giết qua đi.

Đào Thương phía sau Hứa Chử đã sớm là nhẫn nại không được, hắn vung trong tay trảm mã đao, cũng là phóng ngựa thẳng đến Hứa Chử xung phong liều chết qua đi.

Mã siêu hướng thế lại mãnh, nhưng đối mặt Hứa Chử, hắn cũng không có khả năng lập tức liền vọt qua đi.

Không bao lâu, lại thấy Hứa Chử lập tức ngăn ở mã siêu trước mặt.

Hứa Chử giơ lên trong tay chiến đao, hướng về phía mã siêu đầu, dùng sức tạp đi xuống.

Ngay lập tức chi gian, lại thấy trảm mã đao cùng trường thương ngay lập tức chi gian thật mạnh nện ở cùng nhau, phát ra một tiếng đinh tai nhức óc vang lớn.

Mã siêu sá nhiên nhìn chằm chằm xuất hiện ở trước mặt hắn Hứa Chử, mày một chọn, cả giận nói: “Hỗn trướng đồ vật nhóm! Cho ta đem lộ tránh ra!”

Hứa Chử cười hắc hắc, nói: “Kẻ hèn việc nhỏ, có gì khó thay? Ngươi nếu là có thể giết ta, ta đây ngươi không phải tự nhiên liền đi qua sao?”

Thốt ra lời này ra tới, mã siêu tức khắc liền bạo nộ rồi!

“Hảo ngươi cái anh chàng lỗ mãng, ngươi cho ta giết không được ngươi sao?”

Nói đến này thời điểm, liền thấy mã siêu trong tay bỗng nhiên dùng sức, cùng Hứa Chử tiến hành rồi mãnh liệt giao thủ, hai người đánh giống như mãnh hổ ác giao tương ngộ, ở đây trung từng đôi chém giết, ánh trăng dưới, nhị đem thẳng đánh có thể nói cát bay đá chạy.

Không bao lâu, hai người phóng ngựa lui tới tương giao, đấu 30 hiệp, thắng bại chẳng phân biệt.

Hai người đấu mặt đỏ rần, cả người mồ hôi ướt đẫm, ở đây mà gian qua lại chạy băng băng, không bao lâu liền thở hồng hộc.

Mã siêu qua lại đánh giá Hứa Chử, nhe răng nói: “Ngươi rốt cuộc là người nào?”

Hứa Chử thật mạnh hừ một tiếng nói: “Ta đó là tiếu quận Hứa Chử là cũng!”

Mã siêu nghe vậy sửng sốt, nhìn từ trên xuống dưới hắn nói:” Ngươi chính là Đào Thương dưới trướng cái kia dưỡng heo?”

Hứa Chử mặt lập tức đỏ lên: “Thất phu, dám nhục ta?”

Mã siêu giơ giơ lên mi: “Ta nói có cái gì không đúng?”

“……”

Trầm mặc một hồi, lại thấy Hứa Chử một tiếng bạo rống, lại một lần nhào hướng mã siêu, hai người ở đây mà gian qua lại vòng vòng chạy vội, không bao lâu, liền thấy hai người lại lẫn nhau giao thủ mấy chục chiêu.

Trận này tranh đấu xuống dưới, hai người như cũ là chẳng phân biệt thắng bại chi cục.

Nhưng giờ này khắc này, hai bên tướng sĩ lẫn nhau giao phong đã tiếp cận kết thúc, thực mau, liền thấy mặt khác có vài tên Kim Lăng quân tướng lãnh suất binh đến nơi này.

Mã siêu thấy thế, không khỏi nhíu nhíu mày, hắn dùng sức một chút đẩy ra Hứa Chử trong tay đao, lôi kéo cương ngựa, hướng về phía sau phóng đi.

Hứa Chử gắt gao truy ở hắn phía sau, hô lớn nói: “Mã gia tiểu tử, thắng bại chẳng phân biệt ′, ngươi như thế nào cư nhiên liền chạy?”

Mã siêu cũng không quay đầu lại, nói: “Hổ Si, hôm nay các ngươi tiếp viện người nhiều, ta tha cho ngươi một mạng, đãi ngày sau tái kiến, ngươi ta lại phân cái thắng bại không muộn!”

Dứt lời, hắn liền vội vội vàng suất lĩnh kỵ binh bỏ chạy.

Hứa Chử cũng là không có tính toán buông tha hắn, hắn suất binh vội vã đuổi theo mã siêu lúc sau, bất quá, lại có Đào Thương mệnh lệnh Bùi Tiền cưỡi ngựa tới ngăn lại Hứa Chử.

Hứa Chử đã chịu Đào Thương ngăn trở, tự nhiên liền sẽ không lại truy, hắn thật sâu hít một hơi, sau đó liền chuyển mã về tới Đào Thương trước mặt.

“Thừa tướng vì sao triệu yêm trở về? Nếu là chậm một chút nữa, yêm tự nhận là có thể bắt lấy con ngựa thủ cấp!”

Đào Thương nâng lên tay nói: “Không nóng nảy, hiện tại nếu là giết mã siêu, cũng không phù hợp trước mắt thực tế tình huống, vẫn là tạm thời phóng hắn một con đường sống đi.”

Hứa Chử không rõ Đào Thương ở đánh cái gì chủ ý, bất quá thừa tướng nếu nói như vậy, hắn tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, lập tức liền dựa theo Đào Thương ý tưởng đi làm.

Theo thời gian tăng trưởng, Quan Trung chư hầu cùng tào quân bắt đầu dần dần bị Kim Lăng quân chúng tướng đánh lui, kỳ thật đây cũng là lẽ thường trung sự tình, rốt cuộc Kim Lăng trong quân đều là phi thường nhân vật lợi hại, luận cập thực lực xác thật xa ở Lạc Dương này đó tướng lãnh phía trên.

Không bao lâu, Quan Trung quân các tướng lĩnh suất lĩnh bọn họ bộ hạ sôi nổi lui lại.

Đào Thương cũng không lệnh người truy kích, hắn chỉ là an bài các bộ các tướng lĩnh, cẩn thận quét tước chiến trường, chớ có điều để sót.

Ở xác định Quan Trung quân toàn bộ bỏ chạy lúc sau, Đào Thương về tới chính mình soái trướng, mà Quách Gia cùng Trần Đăng đám người, cũng là ở trước tiên tới tìm hắn.

Gặp mặt lúc sau, Quách Gia liền hướng Đào Thương trình bày chính mình nghi hoặc.

“Thừa tướng, sự tình giống như có chút không thích hợp đâu, Quan Trung quân đánh lén, ở Quách mỗ xem ra, như thế nào không giống

như là muốn thắng vì đánh bất ngờ, xem bọn họ binh mã bài bố, ngược lại là huyết đua trạng thái làm như đại chút.”

Trần Đăng cũng là tán đồng nói: “Tại hạ xem cũng xác thật là như thế, Quan Trung quân dụng ý, cũng không giống như là thắng vì đánh bất ngờ, chẳng lẽ này giữa có cái gì khác ẩn tình?”

Đào Thương nghĩ nghĩ nói: “Ta không nghĩ ra được, các ngươi có ý kiến gì không, cùng ta nói nói?”

Quách Gia suy nghĩ trong chốc lát, nói:” Thừa tướng, có thể hay không là Tào Tháo muốn lợi dụng Quan Trung quân chém giết rớt chúng ta càng nhiều sĩ tốt, hắn bản nhân kỳ thật cũng không lâu dùng Quan Trung quân chi ý?”

Quách Gia nói tựa hồ là bậc lửa Đào Thương trong đầu một trản đèn sáng.

Hắn hung hăng vỗ tay một cái nói: “Phụng Hiếu huynh nói có đạo lý, xem cái này tình huống, u u ka n sh u Tào Tháo tựa hồ là không như thế nào trấn cửa ải trung quân trở thành minh hữu a.”

Quách Gia sắc mặt tựa hồ có chút không quá đẹp.

Hắn trầm giọng nói:” Tào Tháo đây là tính toán dùng Quan Trung quân cùng chúng ta đối đua, cuối cùng đến ngư ông thủ lợi, hắn dùng Quan Trung quân đua rớt thực lực của ta, ngăn trở ta tiến vào Tây Xuyên nện bước, như vậy hắn liền có thể cùng Lưu Chương Lưu Bị đám người ở Tây Xuyên an phận ở một góc, nhưng thật ra đáng đánh tính trù!”

Trần Đăng suy nghĩ một hồi, nói: “Nếu là nói như vậy, Tào Tháo tâm tính nhưng thật ra thật đủ độc ác, này sẽ là chính hắn nghĩ ra được kế sách sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu nói:” Tào Tháo hiện tại ở Hán Trung. Ta cảm thấy chuyện này hẳn là không phải chính hắn cân nhắc, thành Lạc Dương bên này. Cho là có cao nhân ở đây!”

Quách Gia cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát: “Thừa tướng, Quách mỗ cảm thấy cần thiết phái người hướng Quan Trung chư hầu đánh đánh cấu kết.”

Đào Thương nghe vậy cười nói: “Ta cũng là ý tứ này, chỉ là Quan Trung chư hầu nhân số không ít. Chúng ta cũng không thể giăng lưới rải quá lớn, cụ thể nên với ai câu thông câu thông, còn thỉnh nhị vị tiên sinh thay ta lấy ra cái chương trình tới.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 894: tấn công Lạc Dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quan Trung chư hầu, tìm ai đâu?

Đại gia trong lúc nhất thời nhiều ít có chút lâm vào khó xử, rốt cuộc đại gia đối Quan Trung chư hầu đều không phải thực hiểu biết, loại này thời khắc, hẳn là lựa chọn ai đâu?

Này cái thứ nhất yêu cầu đi liên hệ người trọng yếu phi thường, đối với đại gia tới nói, người này có thể nói là một cái quan trọng đột phá khẩu, nếu là tuyển người không lo, rất có khả năng sẽ đem Kim Lăng quân ý đồ hoàn toàn bại lộ cấp đối phương, đến lúc đó liền không khỏi nháo tâm.

Đại gia đối chuyện này trong lòng nhiều ít đều không có phổ, không biết nên tìm nào một đường Quan Trung chư hầu. Cuối cùng vẫn là Đào Thương thử tính hỏi một chút mọi người:” Các ngươi cảm thấy Hàn Toại người này thế nào?”

Thốt ra lời này ra tới, mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, trong lòng bắt đầu ước lượng.

Không bao lâu, lại nghe Trần Đăng nói:” Hàn Toại người này, thực sự là cái thay đổi thất thường tiểu nhân, tiên đế cũng là bởi vậy người mà mất đi Trường An, tuy rằng nhưng thật ra có thể lợi dụng chiêu mộ hắn. Bất quá, người này tâm tính độc ác, ngày xưa vì tặc khi còn liên tiếp xâm phạm biên giới, nếu là muốn thu phục hắn, chỉ sợ cũng không dễ dàng.”

Đào Thương gật gật đầu nói: “Lời này nói rất đúng, cho nên nói chúng ta chỉ là có thể thử một lần, nhưng lại không thể đem sự tình toàn đè ở Hàn Toại trên người.”

Nói đến này thời điểm, lại thấy Đào Thương nhìn nhìn mọi người, nói: “Hàn Toại chờ chư hầu hiện tại ở nơi nào?”

Quách Gia nói:” Hẳn là đều là ở thành Lạc Dương nội.”

Đào Thương nghĩ nghĩ: “Nếu là ở thành Lạc Dương nội, vậy tạm thời không thể liên hệ hắn, vẫn là đến chạy nhanh suất binh xuất chiến, trước đánh hạ Lạc Dương lại nói,”

……

“Cường công Lạc Dương, đem thành trì đánh hạ tới, sau đó đãi cường công hạ thành trì lúc sau, lại làm so đo không muộn.”

Cũng chính là ở ngay lúc này, các lộ Quan Trung chư hầu binh mã sôi nổi quay trở về Lạc Dương.

Đối với lúc này đây đánh lén Đào Thương đại doanh tác chiến, ở thất bại lúc sau, rất nhiều Quan Trung chư hầu biểu hiện ra rõ ràng bất mãn, bọn họ sôi nổi tiến đến tìm kiếm Chung Diêu, làm hắn cấp cái cách nói.

Rốt cuộc, đối với Quan Trung chư hầu tới nói, lần này tổn thất thực sự là có chút quá lớn một ít.

Chung Diêu đối với chuyện này tựa hồ là sớm có chuẩn bị, hắn bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Không thể tưởng được Đào Thương cư nhiên như vậy khôn khéo, chúng ta đêm tập địch doanh, cư nhiên cũng ngăn không được bọn họ! Lần này đêm tập, nhưng thật ra chúng ta kém cỏi.”

Mã chơi đối với Chung Diêu nói: “Lời tuy như thế, nhưng chúng ta lần này tiến công quân địch, tổn thất lại là không ít, hơn nữa chúng ta vẫn là dựa theo chung đại phu nói đi làm, như thế này trách nhiệm có phải hay không hẳn là dừng ở chung công trên người nhiều chút?”

Thốt ra lời này ra tới, ở đây mọi người đều là ngươi một lời ta một ngữ, trước mắt chi ý, không khó chịu hy vọng lấy Chung Diêu cầm đầu tào quân, có thể phụ khởi lần này sự kiện trách nhiệm.

Tào chương ở bên cạnh nghe bọn hắn nói như vậy, rất là bực bội, hắn hai hàng lông mày hơi hơi một chọn, cất bước đứng ra, liền phải táo bạo mở miệng, lại thấy Chung Diêu duỗi tay chặn hắn.

Chung Diêu qua lại cười nhìn mọi người, nói: “Việc này xác thật là lão phu sai lầm, như vậy đi, này Lạc Dương kho vũ khí trung, thượng có không ít tinh giáp cùng binh giới, lão phu liền lấy ra tới, phân cho chư vị quân hầu, liền tính là đối chư vị tổn thất một chút xin lỗi, như thế nào?”

Thốt ra lời này ra tới, mọi người đôi mắt tức khắc đều sáng.

Lạc Dương kho vũ khí, mấy năm gần đây tới có thể nói là dự trữ sung túc, đối với ở đây mọi người tới nói, có thể nói là một khối thèm người bánh nướng lớn, Chung Diêu hiện tại đem nó tung ra tới, Quan Trung chư hầu nhóm tự nhiên là chảy nước miếng lưu không được.

Lại thấy trình bạc cười ha hả nói: “Này như thế nào không biết xấu hổ đâu?”

Chung Diêu cười nói: “Không có gì ngượng ngùng, dù sao cũng là lão phu kiến nghị cho đại gia tạo thành tổn thất, nếu là tưởng đánh bại Đào Thương, còn phải dựa chúng ta đoàn người đồng tâm hiệp lực, thỉnh chư vị quay đầu lại anh dũng kháng địch, chớ chối từ!”

Dừng một chút, Chung Diêu tiếp tục nói: “Cái gọi là hợp tắc cùng có lợi, phân tắc hai hại.”

Mọi người đồng thời gật đầu, nói: “Đúng là như thế, đúng là như thế.”

Chung Diêu lại cùng mọi người nói một hồi, ngay sau đó lại phân phó bọn họ đi trước kho vũ khí, ở bên ta sĩ tốt trông coi hạ, đi lấy

những cái đó binh giới.

Quan Trung chư hầu theo cái kia trông coi đi rồi lúc sau, tào chương liền nổi giận đùng đùng hỏi Chung Diêu nói: “Dựa vào cái gì muốn đem vũ khí phân cho những người này?”

Chung Diêu chỉ là đạm đạm cười: “Không ngại sự, kẻ hèn việc nhỏ gì đủ nói thay? Vốn dĩ chính là khuân vác không đi đồ vật, không ngại phân phát cho bọn họ nếu là có thể lấy này gợi lên bọn họ đối kháng Đào Thương nhiệt tình, đảo cũng là không tồi.”

Tào chương nhíu mày: “Chung đại phu, ngươi đây là có ý tứ gì?”

Chung Diêu cười ha hả nói: “Võ quan bị chiếm đóng, này thành Lạc Dương vốn dĩ chính là rất khó bảo hộ trụ, theo ý ta tới, trước mắt lợi dụng Lạc Dương thành quách, cùng Quan Trung chư hầu binh mã, nhưng thật ra xác thật có thể chém giết rớt Đào Thương không ít binh mã, thả nếu là đem kho vũ khí vũ khí phân phát, Quan Trung chư hầu trong lòng nhiều ít cũng có chút áy náy chi ý, nếu như thế, việc này chẳng phải là đại đại chuyện tốt?”

Tào chương kinh ngạc nhìn Chung Diêu, hồn nhiên không thể tưởng được hắn vì cái gì sẽ nói ra như vậy không thể nói lý nói.

“Đại ca, ngươi nghe một chút hắn nói, quả thực……”

Không nghĩ, Tào Ngang lại ở một bên nói: “Chung đại phu lời nói thật là có lý, một khi đã như vậy, kia liền làm Quan Trung chư hầu lấy binh khí đi trước thành trì trợ thủ là được.”

Tào chương: “……”

……

Hai ngày lúc sau, Đào Thương đại quân đến thành Lạc Dương, ở hắn chỉ huy hạ, sở hữu binh tướng bắt đầu đối thành trì phát động tiến công.

Thượng một lần tới thành Lạc Dương, thành Lạc Dương là bị Đổng Trác biến thành một mảnh biển lửa, hiện giờ lần thứ hai lâm này, toàn bộ thành trì đã hoàn toàn đã xảy ra biến hóa.

Năm đó một mảnh phế tích, hiện giờ lại một lần biến thành cao lớn nguy nga thành quách, cái này làm cho Đào Thương cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm nơi xa thành trì, sau đó bỗng nhiên thở dài một hơi: “Chung Diêu thật là một nhân tài, nhớ năm đó kia một mảnh phế tích, trải qua mấy năm nay sửa chữa, vẫn cứ có thể bảo trì như vậy nguy nga, thật sự không dễ.”

Nói tới đây thời điểm, lại thấy Hứa Chử đã nhẫn nại không được, hắn đối với Đào Thương chắp tay nói:” Thừa tướng, loại này thời khắc, lại là không cần lại đợi, chúng ta vẫn là chạy nhanh đi công thành quan trọng!”

Đào Thương cười nhìn nhìn hắn: “Như vậy cao lớn nguy nga thành trì, com ngươi có tin tưởng phá được xuống dưới.”

Hiện giờ đã đến Lạc Dương, mọi người tâm thái tự nhiên đều cùng bình thường khác nhau rất lớn, nếu là có thể đánh hạ Lạc Dương, đối với toàn bộ Kim Lăng quân tới nói, đều là một cái thực chất biến hóa.

Đào Thương suy nghĩ sau một lúc lâu, sau đó gật gật đầu nói: “Hảo, liền hướng các ngươi nhiệt tình, ta đây cũng không hảo cản các ngươi, ai nguyện suất binh vì tiên phong công thành!”

Trong lúc nhất thời, chúng tướng sôi nổi đứng ra hưởng ứng.

Lại là Cao Lãm, Hứa Chử, Khúc Nghĩa, Hoàng Trung, Cao Thuận, A Phi đám người tất cả đều tranh tiên.

Đào Thương cũng không khách khí, dùng tay nhẹ nhàng phủi đi một vòng nói: “Một khi đã như vậy, vậy các ngươi liền suất binh từ các

cửa thành cùng đi, nếu là có thể, liền tận lực nhanh chóng bắt lấy ông thành, cũng cho ta nhìn xem chư vị tướng quân thực lực……”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Khôi phục đại hán cố đô, liền giao cho chư vị tướng quân.”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 895: song đem đăng thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thành Lạc Dương tường thành tuy rằng cao lớn, nhưng là đối mặt hung mãnh Kim Lăng quân, kia tường thành như cũ có vẻ hơi thấp bé.

Rất nhiều thang mây bị dựng thẳng lên ở Kim Lăng thành ven tường, ở Kim Lăng quân rất nhiều các tướng lĩnh giám sát hạ, tiên phong quân bước tốt bắt đầu cường công thành trì.

Những cái đó tiên phong quân sĩ binh nhóm các anh dũng thiện chiến, không bao lâu liền xông lên tường thành phía trên, mà tường thành phía trên, Quan Trung chư hầu binh mã được đến Lạc Dương kho vũ khí binh khí, giờ phút này cũng là chiến đấu hăng hái tinh thần khí mười phần, thành Lạc Dương tuy rằng không phải bọn họ chính mình địa giới, nhưng dù sao cũng là minh hữu thành trì, thả Quan Trung chư hầu các còn đều vừa mới cầm Chung Diêu chỗ tốt, nói cái gì cũng đến hoa chút sức lực mới là.

“Phòng thủ!”

“Ném cục đá!”

“Đem bọn họ cây thang đẩy xuống!”

Ở một chúng chư hầu nhóm rống lên một tiếng, Quan Trung chư hầu nhóm điên cuồng đem đặt tại trên tường thành thang mây cấp đẩy đi xuống, không ít Kim Lăng quân sĩ binh từ cao lớn trên tường thành rơi xuống đi sau, liền kêu thảm thiết một tiếng, sau đó ngay sau đó quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Mà cùng lúc đó, trên tường thành những cái đó Quan Trung quân còn chỉ huy thủ hạ các binh lính đối Kim Lăng quân tiến hành công kích mãnh liệt.

Mưa tên từ đầu tường thượng đại diện tích phô đánh mà xuống, áp binh lính bình thường nhóm đầu đều nâng không đứng dậy.

Kim Lăng quân nhóm đã chịu như vậy mãnh liệt phản kích, rất nhiều đều bị sôi nổi đánh hạ đầu tường, cơ hồ đều thẳng không dậy nổi eo tới.

Hứa Chử, Từ Hoảng, Trương Hợp, Trương Liêu, A Phi đám người quay chung quanh Lạc Dương, một cái kính thúc giục bọn lính cường công.

Mà Kim Lăng quân hướng xe cũng là bị viết hoá đơn tới rồi thành Lạc Dương Tây Môn, ở hoàng tự chỉ huy hạ, bắt đầu đối với này cửa thành triển khai mãnh liệt va chạm.

Thành Lạc Dương Tây Môn cửa thành phi thường kiên cố, đối mặt Kim Lăng quân cường ngạnh tiến công, bên trong thành thủ thành binh tướng bắt đầu dùng mộc cây cột hung hăng đứng vững bên ta cửa thành.

“Đông, đông, đông, đông!” Một tiếng một tiếng có tiết tấu tiếng vang vang vọng ở mọi người trong tai.

Đào Thương ở nơi xa xem mày thẳng nhăn.

“Không thể tưởng được những cái đó Quan Trung chư hầu binh tướng, thế Chung Diêu thủ thành thủ như vậy ra sức? Điểm này thực sự là làm ta không nghĩ tới, hảo một đám lợi hại tặc tử.”

Thái Sử Từ cùng Triệu Vân đánh mã tới rồi Đào Thương bên người, lại thấy Thái Sử Từ đối hắn nói: “Tam đệ, bằng không liền tạm thời tạm lui nhất thời, ngày sau lại làm so đo?”

Đào Thương trầm khuôn mặt, cẩn thận suy nghĩ một hồi, nói: “Không lùi!”

Triệu Vân nghe vậy tức khắc cả kinh: “Vì sao không lùi?”

Đào Thương nhẹ nhàng toét miệng, nói: “Thành Lạc Dương đáy quá dày, đối mặt như vậy thành trì, nhất định phải một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm mà xuống, nếu là kéo dài lâu ngày, chỉ sợ là sẽ cho chúng ta mang đến lớn hơn nữa tổn thất.”

Triệu Vân nghe đến đó, đột nhiên đem trong tay chiến thương hướng về trên mặt đất một trát, sau đó xoay người xuống ngựa, một phen rút ra bên hông thanh công kiếm.

Đào Thương thấy thế không khỏi sửng sốt.

“Nhị ca, ngươi đây là muốn làm gì?” Đào Thương hướng về phía Triệu Vân rống lớn một tiếng.

Triệu Vân trên mặt đều là bình tĩnh chi sắc: “Ta tự mình đảm đương tiên phong quân, công thành!”

Đào Thương biến sắc.

“Thiên kim chi tử tọa bất thùy đường, nhị ca ngươi là đại tướng, không thể lỗ mãng hành sự!”

Triệu Vân mỉm cười quay đầu nhìn về phía Đào Thương: “Thiên kim chi tử, là ngươi, nhưng không phải ta.”

Dứt lời, liền thấy Triệu Vân sải bước hướng về tường thành đi qua.

Mà Triệu Vân phía sau, Thái Sử Từ cũng là không chút do dự, cũng là xoay người xuống ngựa, rút ra bên hông Ỷ Thiên kiếm.

Đây là lúc trước Triệu Vân từ Hạ Hầu Ân trong tay đoạt được tới lúc sau, Đào Thương đưa tặng cho hắn.

“Đại huynh, ngươi?”

“Tam đệ ngươi tại hậu phương tọa trấn, ta làm sao có thể làm nhị đệ một người độc thân phạm hiểm, ta tự đi trợ hắn!”

Dứt lời, liền thấy Thái Sử Từ cũng đi bộ đi theo Triệu Vân gắt gao mà đi.

Đào Thương nhìn hai người biến mất bóng dáng, không khỏi thật dài thở dài.

Không bao lâu, lại thấy Triệu Vân cùng Thái Sử Từ hai huynh đệ xuất hiện ở tây thành cửa thành một cái tường thành dưới.

Hứa Chử cùng Trương Liêu chính chỉ huy bọn lính liều mạng đối với tường thành tiến hành trèo lên, đột nhiên lại thấy Thái Sử Từ cùng Triệu Vân này hai gã chiến tướng cầm trong tay chiến đao, phi giống nhau chạy vội tới trên tường thành!

Hứa Chử lập tức liền có điểm xem trợn tròn mắt.

Hắn bên người, Trương Liêu vội vàng đối với đã leo lên hướng đầu tường Thái Sử Từ cùng Triệu Vân hô: “Các ngươi hai cái làm gì vậy? Mau xuống dưới!”

Nhưng là hai người kia phảng phất cùng không nghe thấy dường như, giống như hai con khỉ giống nhau dường như hướng lên trên mặt leo lên.

Không bao lâu, lại thấy đầu tường quân tốt hung mãnh hướng về phía dưới bắt đầu ném cục đá.

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ một bên bò, một bên phân biệt múa may trong tay bảo kiếm, đem sắp dừng ở bọn họ đỉnh đầu cục đá liều mạng hướng về một bên khảy qua đi.

Hứa Chử tại hạ phương nhìn mặt trên hai người, hoảng sợ nói: “Này thật đúng là điên rồi!”

Trương Liêu lại là lắc lắc đầu nói: “Này không phải điên, là thật đại trượng phu cũng!”

Không bao lâu, liền thấy hai người lấy cực nhanh tốc độ leo lên thượng đầu tường, bắt đầu cùng đầu tường thượng quân địch giao nổi lên tay.

Đầu tường thượng, có dương thu cùng lương hưng hai lộ chư hầu đang ở đầu tường chỉ huy tam quân tướng sĩ đối thành trì hạ binh mã tiến hành trời cao vứt vật tác nghiệp.

Nhưng đối mặt đột nhiên leo lên thượng đầu tường hai gã mãnh tướng, dương thu cùng lương hưng thực hiển nhiên một chốc một lát có điểm không phản ứng lại đây.

Dương thu nhíu nhíu mày, phẫn thanh nói: “Nơi nào chạy ra tới liền cái mao tặc, cư nhiên dám ở này la lối khóc lóc? Tả hữu, đem bọn họ bắt sống, ném xuống!”

Hai bên Quan Trung quân sĩ binh gào thét triều hai người xông tới.

Nhưng thực hiển nhiên, kẻ hèn như vậy một chút Quan Trung binh mã, căn bản vô pháp dễ dàng những cái đó Thái Sử Từ cùng Triệu Vân.

Hai người dựa lưng vào nhau, đem lẫn nhau mệnh môn giao cho đối phương, sau đó bắt đầu che chở, cho nhau yểm hộ, đem chính mình sinh tử giao cho đối phương.

Dưới tình huống như thế, quay chung quanh đi lên Quan Trung quân sĩ binh nhóm chẳng những không có đem hai người đẩy xuống, ngược lại là bị bọn họ giết vài cái, trong lúc nhất thời, thành lâu phía trên nơi nơi treo đầy thi thể, làm người cảm giác sâu sắc sợ hãi.

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ trong tay bảo kiếm, cũng bởi vậy bị máu tươi nhiễm đỏ bừng, dưới ánh nắng chiếu xuống, có vẻ phá lệ huyết tinh bắt mắt.

“Một đám đồ vô dụng! Liền hai người đều chế không được!” Dương thu nổi giận gầm lên một tiếng, cầm đao tiến lên, tự mình đánh với Triệu Vân.

Luận cập bản lĩnh, dương thu ở Quan Trung chư hầu trung cũng coi như là cường giả, hắn mày rậm khoách mặt, bộ dạng phi thường hung ngoan, cực tựa ác sát.

Đơn luận võ nghệ mà nói, com dương thu ở Quan Trung chư hầu cùng với các nhậm dưới trướng tướng lãnh trung, đủ có thể bài tiến trước năm.

Ở hắn xem ra, kẻ hèn hai cái Kim Lăng tướng lãnh, liền một thanh trường binh giới đều không có, căn bản là không có khả năng là chính mình đối thủ.

Nhưng thực hiển nhiên, dương thu có điểm suy nghĩ nhiều.

Triệu Vân bản lĩnh xa xa vượt qua dương thu tưởng tượng, dương thu không đợi phát huy ra bản thân bản lĩnh, liền bị Triệu Vân vũ khai thanh công kiếm áp chế kế tiếp bại lui.

Dương thu trên trán bắt đầu lộ ra nồng đậm mồ hôi, ở Triệu Vân cưỡng bức hạ, hắn bắt đầu dần dần trở nên tay vội đem loạn trong tay chiêu thức hoàn toàn theo không kịp đối phương tốc độ, đáp ứng không xuể.

“Hỗn trướng! Ngươi đột nhiên ra tới, nhiễu loạn lão tử bước đi, có dám hay không trọng tới?”

Dương thu một tiếng rống to, khiển trách Triệu Vân, lại thấy Triệu Vân trong tay kiếm lại là càng lúc càng nhanh.

“Ngượng ngùng, nhân sinh không thể trọng tới!”

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 896: nhập Lạc Dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Theo Triệu Vân nói âm rơi xuống, này trong tay thanh công kiếm theo tiếng múa may mà xuống, dương thu trốn tránh không kịp, trực tiếp bị tước đi nửa cái đầu.

Trên tường thành các binh lính lập tức liền đều bị dọa choáng váng.

“Chắn ta giả chết!”

Theo Triệu Vân tiếng gọi ầm ĩ, lại thấy đầu tường thượng quân địch đồng thời đều về phía sau mặt bán ra một bước, bọn họ một đám trên mặt đều lộ ra sợ hãi thần sắc.

Liền tại đây loại tình huống dưới, một người dũng mãnh đại tướng từ mặt bên vọt ra, giơ tay chém xuống, đối với Triệu Vân vào đầu liền bổ đi xuống.

Triệu Vân vừa muốn có điều phản ứng, lại thấy Thái Sử Từ bỗng nhiên từ một bên vọt ra, bay lên một chân trực tiếp đá vào kia đại hán trên mông.

Kia đại hán đao không đợi rơi xuống, đã bị Thái Sử Từ đá cái chó ăn cứt, ngã quỵ ở một bên.

Đại hán phản ứng phi thường nhanh chóng, hắn lập tức từ trên mặt đất nhảy dựng lên, sau đó quay đầu nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Thái Sử Từ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hỗn trướng đồ vật, nhữ an dám đá ta gia?”

Nói chuyện không phải người khác, đúng là một khác danh đóng tại thành trì thượng tướng lãnh, lương hưng.

Chính cái gọi là thỏ tử hồ bi, lương hưng vừa mới thấy dương thu bị Triệu Vân một lưỡi lê chết, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cổ cực đại tức giận.

Hơi có chút thỏ tử hồ bi cảm giác.

Thái Sử Từ lạnh lùng nhìn hắn, cả giận nói: “Từ bên đánh lén, tính cái gì người tài ba?”

Liền ở ngay lúc này, từ bọn họ phía sau tường thành cây thang thượng, rất nhiều Kim Lăng binh bắt đầu theo Triệu Vân cùng Thái Sử Từ mở ra chỗ hổng leo lên thượng tường thành, cũng đối trên tường thành quân địch triển khai mãnh liệt tiến công.

Lương hưng sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Tường thành chi lợi, trọng điểm chính là ở chỗ không thể làm quá nhiều người leo lên đi lên, một khi là vọt đi lên, những người đó liền sẽ giống như con kiến giống nhau, lan tràn ở toàn bộ tường thành phía trên, từ một cái điểm chậm rãi đem toàn bộ công kích bố cục mở rộng, dần dần cắn nuốt rớt nguyên bản kiên cố không phá vỡ nổi tường thành.

Lương hưng cũng bất chấp như vậy nhiều, vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, nhặt lên rơi xuống đao, đối mọi người nói: “Các huynh đệ, địch nhân bò đến trên tường thành tới, các huynh đệ không cần hoảng loạn, chạy nhanh đưa bọn họ đuổi đi xuống, đánh bại quân địch, quay đầu lại ta hứa hẹn cấp các huynh đệ không đếm được hòa tan phú quý!”

Nghe lương hưng tiếng gào, lại có rất nhiều dũng mãnh không sợ chết các binh lính sôi nổi xông lên phía trước, đối với Triệu Vân cùng Thái Sử Từ, cùng với bọn họ phía sau các binh lính phản động công kích mãnh liệt.

Nhưng luận khởi dũng mãnh không sợ chết, ai cũng so ra kém Kim Lăng quân.

Cái loại này mạnh mẽ xung phong thế, là người thường

Tuyệt đối vô pháp có thể bằng được.

Bất luận bao lâu, chỉ cần là Kim Lăng quân xuất hiện, mặt khác các châu các nơi bất luận cái gì binh lính chiến lực nếu là kéo dài cùng Kim Lăng quân so sánh với, liền đều có vẻ không nói chơi.

Theo thời gian càng ngày càng trường, Kim Lăng quân leo lên thượng đầu tường binh lính nhân số bắt đầu càng ngày càng nhiều, mà quân địch bị áp súc trận địa cũng càng ngày càng nhỏ.

Con đê ngàn dặm sụp vì tổ kiến, giảng chính là đạo lý này.

Theo thời gian trôi qua, lương hưng đám người rốt cuộc phát hiện tình huống đã không chịu chính mình khống chế.

Hắn trong lòng thực rõ ràng xuất hiện một tia hoảng loạn.

Không bao lâu, lại thấy Thái Sử Từ múa may Ỷ Thiên kiếm, sát phá đám người thật mạnh vây khốn, gào thét cầm đao vọt tới lương hưng trước mặt.

Đối mặt đột nhiên vọt tới chính mình trước mặt Thái Sử Từ, lương hưng phản ứng hiển nhiên là cực kỳ quá kích, hắn giống như nhập ma giống nhau dùng sức công sát Thái Sử Từ, không chút nào chú ý chính mình thủ đoạn cùng kết cấu.

Tuy rằng nhìn lương hưng là ở vào thượng phong, nhưng kỳ thật Thái Sử Từ đã hoàn toàn thăm dò năng lực của hắn cùng thủ đoạn, đối mặt loại tình huống này, hắn chỉ là ở ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ, liền chờ một kích oanh diệt lương hưng.

Thực mau, cơ hội này đã đến.

Vẫn luôn ở liên tục hướng hắn tiến công lương hưng, ở đột nhiên chiêu thức tựa hồ xuất hiện một ít thiên lậu, mà cũng chính là ở ngay lúc này, Thái Sử Từ bắt được cái này cơ hội tốt, bỗng nhiên

nhảy người lên tới, dùng sức ném động trong tay thanh công kiếm, nằm ngang hung hăng bổ ra nhất kiếm.

Mà lương hưng bởi vì Thái Sử Từ biến chiêu, thực hiển nhiên có chút đột nhiên không kịp dự phòng, hắn vội vàng xoay người, muốn biến chiêu đối kháng Thái Sử Từ đột nhiên tập kích, nhưng thực đáng tiếc, thời gian đã muộn……

Thái Sử Từ bảo kiếm xẹt qua hắn yết hầu.

Nhìn lương hưng thân thể ầm ầm ngã xuống, đầu tường thượng quân địch phòng tuyến rốt cuộc mệt rải.

Bên này giảm bên kia tăng, tuy rằng lương hưng đám người lui bước, Kim Lăng quân còn lại là dùng bọn họ năng lực chiếm cứ toàn bộ thành tây Ủng thành tường thành.

Mà thành trì dưới, Trương Liêu nghe thấy được phía trên tình huống, trong lòng không khỏi vui mừng quá đỗi.

Hắn hưng phấn đối Hứa Chử nói: “Tử nghĩa cùng tử long tướng quân không hổ là thừa tướng ái đem, cư nhiên như thế lợi hại, chỉ dùng như vậy một hồi, bọn họ khiến cho liền đánh vỡ cái này đầu tường! Xem ra muốn bắt lấy tây thành, chỉ là sớm tối việc.”

Hứa Chử nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng hừ hừ, không hé răng.

Hắn trong lòng tuy rằng có chút ghen ghét, nhưng cũng không thể không thừa nhận Triệu Vân cùng Thái Sử Từ dũng mãnh quả cảm, lần này công thành biểu hiện trung, bọn họ xác thật ẩn ẩn đè ép chính mình một bậc.

Cũng chính là ở ngay lúc này, thình lình nghe cách đó không xa một tiếng vang lớn, lại là tây thành cửa thành cũng đã bị oanh kích khai.

Nguyên lai bởi vì Triệu Vân cùng Thái Sử Từ dẫn dắt tam quân tướng sĩ phá khai rồi tường thành, mà xuống phương ở Tây Môn Ủng thành bảo hộ cửa thành các binh lính không thể không bị di

chuyển đại bộ phận vào thành nội đối kháng quân địch, cho nên dẫn tới rất nhiều các binh lính không thể không từ hiện có vị trí thượng lui lại trở về, hiệp trợ bên trong thành các binh lính chống đỡ Triệu Vân cùng Thái Sử Từ.

Cửa thành các binh lính hướng về bên trong thành một triệt, ngoài thành tiến công các binh lính liền lập tức nắm giữ chủ động, bọn họ bắt đầu chỉ huy tam quân tướng sĩ liều mạng tiến công, tranh thủ mau chóng bắt lấy cửa thành.

Kể từ đó, cửa thành áp lực giảm nhỏ, hướng xe muốn đem hắn nổ nát, tự nhiên liền tương đối dễ dàng.

Không bao lâu, liền thấy rất nhiều bọn lính bắt đầu điên cuồng hướng về cửa thành tiến công, bọn họ đánh vỡ đại môn, đem cửa thành đẩy ra, sau đó hung mãnh hướng về trong thành mặt sát đi.

Hai quân lẫn nhau giao phong, không bao lâu liền sát vào thành trì trong vòng, mà thành trì nội Quan Trung quân còn lại là chân tay luống cuống, hoảng sợ nhìn những cái đó bọn lính đánh tới chính mình trước mặt.

Hai quân chiến trường từ thành trì thượng lại kéo dài tới rồi thành trì dưới.

Hứa Chử cùng Trương Liêu theo sát bọn lính vọt tiến vào.

Hứa Chử tựa hồ là bị Triệu Vân cùng Thái Sử Từ cấp kích thích tới rồi, một bên cười ha ha, một bên liều mạng hướng về bên trong thành công sát, một bên hướng một bên ngây ngô cười, giống như si ngốc giống nhau.

Mà mặt khác một bên Trương Liêu trong lòng tắc rất là kỳ quái, bất quá hắn cũng không có nghi hoặc Hứa Chử hành động, chỉ là dựa theo chính hắn chiến pháp, gắt gao đuổi theo Hứa Chử.

Không bao lâu, hai người sát vào quân địch trong thành chỗ sâu trong.

Tin tức lan truyền nhanh chóng, thực mau xuyên đến Lạc Dương Ủng thành bên trong.

Quan Trung chư hầu vừa nghe có một mặt thành trì đình trệ, không dám trì hoãn, lập tức phái đại quân tất cả đều truy kích đi vào, thề nói cái gì cũng muốn đưa bọn họ ngăn lại.

Trong đó xông vào trước nhất mặt tự nhiên vẫn là mã siêu, mặt khác tào chương cũng gắt gao đi theo.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Kiểm tra kết quả ra tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoa 300 nhiều, đến bệnh viện, kiểm tra ra cái trọng độ hậm hực cùng cưỡng bách bệnh trạng, tố chất thần kinh khuynh hướng, lại hoa 300 nhiều khai khăn Rossi đinh cùng mễ ngươi ninh, mới vừa uống thuốc xong, hôm nay chỉ có thể lại nghỉ một chút, xin lỗi

《 tam quốc có quân tử 》 kiểm tra kết quả ra tới đang gõ chữ, xin chờ trong giây lát,

Nội dung đổi mới sau, thỉnh một lần nữa đổi mới giao diện, có thể thu hoạch mới nhất đổi mới!

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Chương 897: Lạc Dương khắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mã siêu cùng tào chương suất lĩnh binh tướng từ trong thành vọt ra, trực tiếp sát tiến quân địch trận doanh trung, thông qua chính mình dũng mãnh cùng nỗ lực, ngạnh sinh sinh ở quân địch trận doanh trung tư ra một cái khẩu tử.

Trương Liêu cùng Hứa Chử bôn vào Ủng thành trong vòng, thấy mã siêu cùng tào chương, không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Chỉ thấy này hai gã chiến tướng ở quân địch trận doanh trung tả hữu xung đột, ở Kim Lăng trong quân nhấc lên một trận tinh phong huyết vũ, mà hay là tào chương, này bản lĩnh cùng năng lực rất xa vượt qua người thường,

Mã siêu nhưng thật ra còn hảo, rốt cuộc đều là đã từng cùng Hứa Chử, Trương Liêu đã giao thủ nhân vật, đại khái biết lẫn nhau cân lượng, hắn có như vậy năng lực, Trương Liêu cùng Hứa Chử hai người còn tương đối lý giải.

Nhưng tào chương bản lĩnh ở Hứa Chử trong mắt liền có chút quá cao.

Tiểu tử này nhìn qua cũng chính là mười mấy tuổi đi?

Trương Liêu so sánh với cùng Hứa Chử lại bình tĩnh một ít, rốt cuộc hắn từng cùng Trương Liêu từng có giao thủ, đối cái này tiểu tướng quân thủ đoạn, Trương Liêu vẫn là tương đối rõ ràng.

Trương Liêu đem đao một hoành, ngăn lại Hứa Chử, đối hắn nói: “Hai người kia khó đối phó, ngươi ta không thể theo chân bọn họ quá mức dây dưa, tạm thời đóng quân tại đây, đãi hậu viên đến lúc sau, tái chiến không muộn.”

Hứa Chử tựa hồ rất là không thể lý giải Trương Liêu cách làm, nghi hoặc nói: “Ngươi gia hỏa này, làm sao tại đây loại thời khắc cư nhiên lùi bước?”

Trương Liêu giờ phút này cũng không muốn cùng Hứa Chử nhiều giải thích, nhưng là hắn kiên quyết yêu cầu Hứa Chử không thể uổng động, bọn họ hai cái chỉ là bài binh bố trận, chờ đợi mã siêu cùng tào chương đột kích.

Không bao lâu, liền thấy này hai gã chiến tướng vọt tới Kim Lăng quân trước mặt.

Đối mặt Trương Liêu cùng Hứa Chử, tào chương vui mừng không sợ, chỉ huy thủ hạ binh tướng tiến công Hứa Chử cùng Trương Liêu bổn trận.

Trương Liêu vui mừng không sợ, hắn làm Tịnh Châu lang cưỡi ở quân địch trận doanh hai sườn vòng toàn, cũng làm dưới trướng hổ vệ quân từ ở giữa hướng về quân địch trận doanh sát đi.

Như vậy an bài, ở trình độ nhất định thượng chặn Tây Lương quân cùng tào quân, nhưng là lại ngăn không được lấy tào chương cùng mã siêu hạng cầm đầu mãnh tướng.

Tào chương Phương Thiên Họa Kích ở trong trận bắn nổi lên từng mảnh huyết vụ, mang theo rất nhiều huyết vụ.

Hứa Chử nghiến răng nghiến lợi bôn tào chương vọt qua đi, mặc cho Trương Liêu ở phía sau như thế nào tiếp đón hắn, hắn cũng không phản ứng hắn.

Hai mã tương giao, hai gã hổ tướng lẫn nhau giao phong, tức khắc gian trảm mã đao cùng Phương Thiên Họa Kích lui tới lẫn nhau so chiêu.

Tào chương nhận được Hứa Chử, hắn tinh thần một trận chấn hưng, ha hả cười nói: “Không thể tưởng được cư nhiên có thể có cơ

hội, đối chiến một lần thiên hạ nổi tiếng hổ hầu, quả nhiên lợi hại, thật sự là lệnh tào mỗ cảm giác sâu sắc kính nể!”

Hứa Chử cái mũi trung thật mạnh một hừ: “Dã tiểu tử, nói chuyện quá hung hăng ngang ngược! Xem ta không chém chết ngươi này hỗn trướng!”

Dứt lời, liền thấy trong tay hắn trảm mã đao qua lại trên dưới tung bay, bắn nổi lên một trận ánh đao kích ảnh.

Mã siêu thấy Hứa Chử cùng tào chương đối đua, mễ lên đôi mắt, sau đó liền hướng về phía phía sau những cái đó kỵ binh sử một cái ánh mắt.

Mã siêu phía sau kỵ binh nhóm hiểu ý, trong đó một người vội vàng sườn mã ngươi ra, mãnh kẹp hai chân, thẳng đuổi dưới háng chiến mã bôn Hứa Chử cùng tào chương hai người giao chiến nơi chạy băng băng qua đi.

Mắt thấy ly hai người càng ngày càng gần, hắn đột nhiên từ trong lòng móc ra một cái lưu tinh chùy, đối với Hứa Chử mặt liền ném đi ra ngoài, thực hiển nhiên, là tưởng trợ giúp mã siêu chiến thắng hắn.

Nhưng kia kỵ binh kế hoạch thực mau liền thất bại.

Từ mặt bên một chi quân đội phía sau, một chi sắc bén mũi tên gào thét bắn ra, trực tiếp đánh vào kia chỉ lưu tinh chùy thượng, đem lưu tinh chùy từ giữa không trung bắn tới trên mặt đất.

Kia Tây Lương kỵ binh tướng lãnh tức khắc nóng nảy, hắn kinh ngạc quay đầu hướng về nơi xa nhìn lại, lại thấy một người râu hoa râm lão nhân xuất hiện ở hắn trong tầm mắt.

Đúng là cầm kim bối đại đao xuất hiện ở mọi người trong mắt Hoàng Trung.

Kim Lăng quân phía sau, lại có Hoàng Trung, Trương Hợp, A Phi, hoàng húc, Cao Thuận chờ tướng lãnh theo sát mà đến.

Hoàng Trung đem chiến mã một lặc, cao giọng nói: “Tây Lương tặc đem, an dám như thế? Thả xem lão phu tới đối phó các ngươi! “

Cái kia vừa mới đối Hứa Chử ám thi độc tay Tây Lương kỵ binh thấy Kim Lăng quân kế tiếp binh mã đánh lén lên đây, không khỏi nhút nhát, vội vàng giá mã hướng về bổn trận phóng đi.

Thực mau, liền thấy Đào Thương dưới trướng đại tướng từng bước từng bước xuất hiện ở mọi người tầm mắt bên trong.

Hoàng cần nhi tuy rằng dũng mãnh hơn người, nhưng cũng biết Kim Lăng quân mãnh tướng một cái tái một cái hung hãn, ở bọn họ trước mặt, chính mình lại lợi hại, cũng bất quá chỉ có sức của một người mà thôi, căn bản xốc không dậy nổi cái gì bọt sóng.

Cũng chính là ở ngay lúc này, trình bạc từ phía sau giá mã mà đến, cao giọng gọi mã siêu cùng tào chương.

“Kim Lăng quân đã đột nhập đến nội thành, nhị vị tướng quân tốc tốc hồi triệt, để tránh lâm vào cục diện bế tắc!”

Theo trình bạc kêu gọi, mã siêu cùng tào chương không dám lại tiếp tục cùng Kim Lăng quân các tướng lĩnh dây dưa đi xuống.

Theo thời gian trôi qua, Kim Lăng quân bắt đầu hướng về thành Lạc Dương nội đẩy mạnh.

Không bao lâu, lại thấy Hoàng Trung sẽ cùng Hứa Chử, hắn hướng về phía Hứa Chử lắc lắc đầu đầu, thở dài:” Trọng Khang tướng quân, làm sao như thế lỗ mãng, lại là không đợi ta chờ tới rồi liền tự tiện cùng địch đem giao chiến, này nếu là ra cái gì sai lầm, quay đầu lại làm ta chờ cùng thừa tướng như thế nào công đạo?”

Thốt ra lời này ra tới, đem Hứa Chử một trương đại mặt làm cho đỏ bừng.

……

Cùng lúc đó, bởi vì Triệu Vân cùng Thái Sử Từ phá được thành tây ông thành, công kiên binh sĩ tốt nhóm bắt đầu che trời lấp đất kích động hướng về phía thành tây, từ thành thượng bắt đầu hướng về dưới thành cường công, cũng dần dần ăn mòn đối phương chiến lược yếu địa.

Trong thành giao chiến dần dần từ trên tường thành di động hướng về phía thành trì bên trong.

Thành Lạc Dương nội phồn hoa đường phố, thành hai quân sĩ binh bắt đầu lẫn nhau giao phong chủ yếu trận địa.

Giả Hủ lão độc vật sớm tại Lạc Dương chi chiến trước, liền mượn từ tử bôn Quan Trung nội địa đi, trước mắt trong thành mọi việc trên cơ bản đều từ Chung Diêu một người định đoạt.

Trước mắt ra chuyện như vậy, hắn tự nhiên là biết nên đến lui lại thời cơ.

Hắn làm Tào Tháo trưởng tử Tào Ngang, đi cùng hắn cùng nhau đi trước Quan Trung, tạm thời hướng Trường An trốn chạy.

Tào Ngang đối với chuyện này rất là khó hiểu.

Hắn không rõ nguyên do cho nên hỏi Chung Diêu nói: Đại phu, com chúng ta một thành trì một thành trì chạy xuống đi, đến tột cùng ý nghĩa ở đâu? Nếu là thật muốn cùng Kim Lăng quân giao thủ, đại để ở chỗ này liền có thể đi?”

Chung Diêu lắc lắc đầu nói: “Quan Trung nơi tuy rằng không thể lâu thủ, nhưng nếu là liền dễ dàng như vậy tiện nghi Đào Thương, chỉ sợ cũng tuyệt phi Tư Không mong muốn, Trường An chính là hai đều chi nhất, Đào Thương quả quyết sẽ không bỏ qua, ở Trường An củng cố thành trì, cùng đối phương hảo sinh ma hắn một ma.”

Dứt lời, liền thấy Chung Diêu đối với thủ hạ nhân đạo: “Tốc tốc từ ám đạo rút khỏi thành Lạc Dương!”

Theo hắn thanh âm rơi xuống, lại thấy rất nhiều người theo Chung Diêu xông ra ngoài.

Liền ở ngay lúc này, mặt khác tướng lãnh cũng là bận rộn lo lắng tới tìm Chung Diêu.

Chung Diêu quay đầu nhìn về phía mọi người, cười nói: “Chư vị các huynh đệ, chúng ta đi! Cùng ta đi Trường An, Hách chiêu đã phụng Tư Không quân lệnh, ở Trường An củng cố thành trì lâu ngày, chúng ta đi Trường An đến cậy nhờ hắn, ngày sau lại nghĩ cách trở về đoạt lại Lạc Dương báo thù rửa hận!”

Mọi người không nghĩ tới Chung Diêu sẽ dễ dàng như vậy từ bỏ Lạc Dương, không khỏi có chút choáng váng.

Thỉnh nhớ kỹ quyển sách đầu phát vực danh:. 4 tiểu thuyết võng di động bản đọc địa chỉ web:

------oOo------

Ăn dược, tác dụng phụ có điểm đại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ăn mấy ngày dược, tác dụng phụ có chút đại, thần trí không phải rất rõ ràng, chờ ta chậm rãi, hy vọng đại gia lý giải, thẹn với đại gia

------oOo------

Chương 898: lạc dương hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chung Diêu sớm có chuẩn bị, hắn tổ chức bên trong thành tinh nhuệ nhất tào quân, theo cửa đông cướp đường mà đi.

Mà Tây Lương quân rất nhiều hào kiệt cùng bọn lính, cũng là không thể lâu cầm. Thời gian không dài, bọn họ liền từ bỏ thành Lạc Dương, theo sát Chung Diêu bôn Quan Trung địa giới mà đi.

Đào Thương ở thành Lạc Dương ngoại sau trận, nhìn xa nơi xa đi trước tường thành, nghe trong thành truyền ra tới kêu sát tiếng động, sắc mặt lộ ra cùng bình thường sở không hợp nghiêm nghị chi sắc.

Lạc Dương, này chỗ mộng bắt đầu địa phương, Đào Thương hồi ức dần dần bị câu lên.

Nhoáng lên mười dư tái, hắn suất lĩnh quân đội nam chinh bắc chiến, từ đại hán Đông Nam cảnh hướng về phương tây đột phá, suốt vọt một cái vòng lớn, cuối cùng ở mười năm hơn lúc sau, hắn lại về tới này chỗ ngày xưa cũ mà.

Hết thảy đều là từ nơi này bắt đầu.

Mà hiện giờ, hết thảy cũng là đem ở chỗ này bắt đầu từng bước kết thúc.

Hắn xoa xoa khô khốc đôi mắt, thở dài khẩu khí, trong đầu không khỏi nổi lên một đám quen thuộc khuôn mặt……

Có Viên Thiệu, có Tôn Kiên, có Tôn Sách, có Bào Tín, có Viên Thuật……

Một trương trương quen thuộc khuôn mặt, đến nỗi nay lại phảng phất biến như vậy không chân thật.

Phảng phất bọn họ đã từng xác thật tồn tại với chính mình sinh mệnh, hiện giờ cũng là không có.

“Thừa tướng!” Liền ở Đào Thương cảm khái hồi ức thời điểm, lại thấy Bùi Tiền con ngựa chạy băng băng lại đây, đối với Đào Thương chắp tay nói: “Trương Liêu tướng quân phái người tới nói, đối phương đã chạy ra khỏi thành Lạc Dương, hướng phía tây triệt hồi, chỉ có chút ít không hiểu rõ Tây Lương quân còn ở trong thành ngăn cản, Trương Liêu tướng quân dò hỏi, hay không muốn phái binh truy kích?”

Đào Thương trầm ngâm một chút, cuối cùng lắc lắc đầu, nói: “Truy kích liền thật cũng không cần, đối phương có thể như vậy nhanh chóng đào tẩu, nghĩ đến là sớm có chuẩn bị, làm chư vị tướng quân đem thành trì bắt lấy đóng giữ có thể, thành Lạc Dương đại, làm cho bọn họ nghĩ cách hoàn toàn bài tra bên trong thành quân địch mật thám, việc này chính là trọng trung chi trọng, nếu là một cái không cẩn thận, rất có khả năng làm đối phương chui chỗ trống, ở trong thành lưu lại mật thám, như thế đối chúng ta sau này sự tình liền không hảo lộng.”

“Nặc!” Bùi Tiền cẩn tuân tướng lãnh, sau đó liền con ngựa về phía sau phương chạy băng băng mà đi.

Đào Thương nhìn Bùi Tiền cưỡi ngựa mà đi bóng dáng, thật dài thở phào nhẹ nhõm, sau đó hướng về chiến xa thượng nhẹ nhàng một nghiêng, dựa vào xe lan cách thượng.

Hắn chậm rãi đem hai tròng mắt nhắm lại, không biết vì sao, một trận mỏi mệt cảm đột nhiên đánh úp lại, buồn ngủ phía trên, hắn cư nhiên liền như vậy dựa vào trên xe ngủ rồi.

……

Một hồi ác chiến xuống dưới, thành Lạc Dương ở Kim Lăng quân anh dũng tác chiến hạ, bị toàn bộ cầm xuống dưới, tuy rằng chiến quả là thật đáng mừng, nhưng tổng thể nói đến, việc này cũng là không có cách nào tránh cho.

Thành Lạc Dương trung đường phố cùng kiến trúc trải qua trận này chiến sự tuy rằng biến có điều tổn hại, nhưng tổng thể tới nói lại cũng không thương phong nhã.

Ngựa xe đi vào thành Lạc Dương, dọc theo đường đi cũng không người ra tới, thực hiển nhiên, trong thành thương hộ cùng bá tánh cũng là bởi vì trận chiến tranh này mà đã chịu kinh hách, bọn họ hiện tại đối Đào Thương người này trong lòng vẫn là thực không có đế.

Đây cũng là đương nhiên sự tình, thái bình công tử thanh danh tuy rằng rất lớn, nhưng đại đa số người rốt cuộc chỉ là chỉ nghe kỳ danh, không thấy một thân, ai biết hắn rốt cuộc là một vị chân chính quân tử, vẫn là một cái đê tiện vô sỉ thật tiểu nhân?

Ở Lạc Dương cắm rễ lúc sau, Đào Thương phái người đi võ quan, đem Vương Duẫn cùng Đào Khiêm Lạc Dương.

Hai cái lão nhân ở đi vào thành Lạc Dương kia một khắc, không khỏi đều là rơi lệ đầy mặt.

Vương Duẫn qua lại nhìn quanh thân vật kiến trúc, trong lòng nóng lên, nước mắt theo hai con mắt, ục ục ở trên má lưu lạc.

Đào Khiêm tựa hồ cũng là cảm khái vạn ngàn, hắn phảng phất tìm về hắn tuổi trẻ khi bóng dáng, hai con mắt hưng phấn qua lại nhìn quét bốn phía.

“Này lạc Dương Thành, hình như là thay đổi…… Nhưng tựa hồ lại không thay đổi…… Nhưng kỳ thật vẫn là thay đổi, rất nhiều địa phương đều cùng qua đi không giống nhau, hẳn là một lần nữa sửa chữa qua…… Ai, đều là Đổng Trác làm bậy a!”

Vương Duẫn ngồi ở trên xe ngựa, một bên khắp nơi nhìn xung quanh, một bên lắc đầu nói: “Cung Tổ, vài thập niên, thành Lạc Dương là thay đổi, nhưng là biến hóa, không chỉ là thành Lạc Dương, đồng thời còn có chúng ta ánh mắt a…… Tuổi trẻ thời điểm, một đôi mắt xem này phiến thiên, là lam, sau lại Đổng Trác chi loạn, xem này Lạc Dương thiên, là âm, hiện giờ lại đến, phảng phất lại biến thành lam…… Hết thảy hết thảy, biến không phải này phiến thiên, mà là chúng ta mắt a.”

Đào Khiêm nghe xong lời này, thật dài thở dài, hai tròng mắt nhìn phía phương xa, làm như có chút thất thần.

Vòng quanh thành Lạc Dương đi rồi một vòng lớn, hai cái lão nhân đi theo Đào Thương đi vào Lạc Dương trong cung điện mặt, nhìn trong cung điện mặt tình cảnh, trên mặt lộ ra kích động ửng hồng.

Lạc Dương cung điện lúc trước bị Đổng Trác một phen hỏa đốt cái sạch sẽ, nhưng sau lại trải qua Chung Diêu một lần nữa sửa chữa, hiện giờ cũng dần dần khôi phục ngày xưa bàng bạc nguy nga bộ dáng.

Chỉ là đối với Vương Duẫn loại này, lúc trước đối lạc dương cung điện cực kì quen thuộc người tới nói, đi ở này cung điện trong vòng, lại có một loại cực đại giống thật mà là giả cảm giác.

Hai cái lão nhân đi theo Đào Thương cùng với dẫn đường hổ vệ quân, ở lạc dương trong đại điện đi xong rồi một cái vòng lớn, ra tới thời điểm, bầu trời đã là mặt trời chiều ngã về tây.

Vương Duẫn nhìn về phía nơi xa hy vọng, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia tiêu tan mỉm cười.

“Hảo a, hảo a…… Không thể tưởng được lão phu cuộc đời này, cư nhiên còn có vận khí có thể ở đi vào thành Lạc Dương, trời xanh đãi ta không tệ a.”

Đào Khiêm ha ha một nhạc, duỗi tay chụp một chút Vương Duẫn phía sau lưng, nói: “Như thế xem ra, ngươi ta hai cái lão gia hỏa

cũng coi như là phúc duyên thâm hậu……”

Theo giọng nói rơi xuống khi, Vương Duẫn lại bởi vì bị Đào Khiêm một chưởng vỗ vào sau lưng, đột nhiên về phía trước một cái thương lương, một ngụm máu tươi phun ra, phun xạ ở trước mặt hắn trên mặt đất.

Đào Thương thấy loại tình huống này, không khỏi đại kinh thất sắc.

“Nhạc, nhạc phụ?!”

Đào Khiêm còn lại là kinh ngạc nhìn chính mình bàn tay, không thể tin được lẩm bẩm nói: “Tử Sư, ngươi, ngươi đây là vì sao…… Lão phu vừa mới cũng không có dùng sức a…… Ta chính là chụp ngươi một chút, tại sao lại như vậy? Ngươi cũng không nên ngoa ta a……”

Vương Duẫn ngồi dưới đất, . com sắc mặt trở nên giống như giấy trắng giống nhau, hắn mồm to thở hổn hển.

“Nhạc phụ, ngài thế nào?” Đào Thương vội vàng vươn tay, một phen cầm Vương Duẫn tay.

Vương Duẫn biểu tình tựa hồ trở nên có chút mê ly, ý thức tựa hồ cũng là có chút trở nên mơ hồ không rõ, hắn nhấp nhấp môi, dùng một loại gần như mỏng manh thanh âm đối với Đào Thương nói: “Tử Độ……”

“Ta ở……”

“Đỡ ta thượng tường thành.”

Đào Thương vừa nghe có chút nóng nảy: “Nhạc phụ, ngài cái này trạng thái, thật sự là không nên lại hướng trên tường thành đi rồi, ta đỡ ngài đi vào nghỉ ngơi, đến làm y quan tới cấp ngài xem bệnh……”

Vương Duẫn lại là suy yếu lắc lắc đầu, nói: “Không còn kịp rồi, lão phu thân thể, lão phu chính mình rõ ràng…… Xem y quan là vô dụng, người đều có vừa chết, thiên hạ không người có thể trốn quá

cái này số mệnh…… Đây là lão phu mệnh, ngươi dựa theo lão phu lời nói đi làm là được……”

Đào Thương trong mắt rưng rưng, cắn khẩn môi gật gật đầu, hắn chặn ngang bế lên Vương Duẫn, đi nhanh hướng về ngoài điện cất bước mà đi.

------oOo------

Chương 899: ta ý đã quyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Dương Thành đầu, mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà chiếu xạ ở cửa thành thượng, phóng xạ ra lóa mắt quang huy, mỹ lệ thả túc mục.

Đào Thương ôm Vương Duẫn nhỏ gầy thân hình đi tới đầu tường thượng, đem hắn đặt ở trên mặt đất, sau đó nhẹ nhàng đỡ hắn đứng trên mặt đất, nhìn xa nơi xa ngoài thành phong cảnh.

Lạc Dương Thành ngoại cảnh sắc cùng với ánh chiều tà, dừng ở Vương Duẫn trong mắt, có một loại nói không nên lời quen thuộc cùng mỹ lệ cảm giác.

Không bao lâu, lại thấy Vương Duẫn thật dài thở phào nhẹ nhõm, nheo lại vẩn đục lão mắt, cảm khái nói: “Non sông gấm vóc, non sông gấm vóc a!”

Nói cho hết lời lúc sau, liền thấy Vương Duẫn lão lệ tung hoành, nước mắt ngật đáp một giọt một giọt hướng trên mặt đất chảy đi xuống.

Đào Thương đứng ở Vương Duẫn phía sau, trong lòng cũng không khỏi cảm khái vạn ngàn, Vương Duẫn hiện tại tinh thần đầu đột nhiên dị thường đủ, ở Đào Thương xem ra, có lẽ đây là người ở đem chết phía trước hồi quang phản chiếu chi tướng.

“Lão phu ở đem chết là lúc, còn có thể bước lên thành Lạc Dương đầu tường, cuộc đời này đã không còn tiếc nuối rồi.” Vương Duẫn nói xong câu đó lúc sau, liền thấy này thân hình chậm rãi uể oải đi xuống, hướng về trên mặt đất một chút một chút ngồi xuống, thực hiển nhiên lại là không đứng được chân.

Đào Thương thấy thế tức khắc kinh hãi, hắn vội vàng bôn tiến lên đi, duỗi tay dùng sức đỡ lấy Vương Duẫn, nhưng Vương Duẫn xuống phía dưới trụy lực đạo thực rõ ràng vượt qua Đào Thương mong muốn.

Hắn chẳng những không có bị Đào Thương đỡ lấy, ngược lại là tiếp tục thật sâu ngồi xuống đi, trực tiếp tọa lạc ở thành trì nền đá xanh thượng.

Mà cùng lúc đó, Vương Duẫn bộ ngực cũng là bắt đầu trên dưới phập phồng, thực rõ ràng chính là xuất hiện đảo khí dấu hiệu.

Đào Thương nước mắt theo đôi mắt ào ào hướng về bộ ngực thượng nhỏ giọt, hắn ôm Vương Duẫn gầy yếu thân hình, cả người không được đánh run run, hắn hiện tại mới biết được cái gì gọi là chân chính không thể nề hà.

“Nhạc phụ, ngươi sẽ không chết, ngươi nhất định sống lâu trăm tuổi, ngươi còn chưa tới Trường An thành đầu tường đi dạo, ngươi còn không có nhìn đến thiên hạ nhất thống.” Đào Thương khụt khịt đối Vương Duẫn nói.

Vương Duẫn thở hổn hển, bộ ngực qua lại cao thấp phập phồng, hắn nhẹ nhàng toét miệng, nói: “Trường An thành, lão phu là đi không được, nhất thống thiên hạ hết sức, lão phu chỉ sợ là đợi không được, nhưng lão phu hôm nay đến lạc Dương Thành thượng đi rồi một chuyến, cũng coi như là cảm thấy mỹ mãn…… Lão phu tin tưởng ngươi, nhất định có thể càn quét đàn khấu, còn thiên hạ thái bình……”

Đào Thương xoa xoa nước mắt, nói: “Ít nói nhảm, ta nói ngươi không được chết chính là không được chết, thiên hạ nếu là thật thái bình, ta còn phải cởi giáp về quê, mỗi ngày cùng ngươi lão nhân này cãi nhau đâu!”

Vương Duẫn nghe xong Đào Thương nói, trên mặt tựa hồ lộ ra một tia hướng tới thần sắc, hắn vươn chính mình tay, hướng về không trung chộp tới, trong ánh mắt thần thái dần dần biến mê ly.

Không bao lâu, lại thấy Vương Duẫn tay hơi hơi cứng đờ, sau đó suy sụp hướng về phía dưới buông xuống đi xuống.

Hoàng hôn dần dần tây hạ, Đào Thương lẳng lặng ôm Vương Duẫn thân thể, nâng lên tay nhẹ nhàng thế hắn khép lại đôi mắt.

Đào Khiêm chống quải trượng, bước chậm đi đến Đào Thương bên người, hắn nhìn nhìn qua đời là lúc khóe miệng còn có chứa tươi cười Vương Duẫn, lại quay đầu nhìn nhìn nơi xa hoàng hôn, không khỏi thở dài khẩu khí, nói: “Cố nhân lần lượt điêu tàn, như gió trung thu diệp…… Ai, Tử Sư a, ngươi đi đi, lão phu ở chỗ này tiễn ngươi một đoạn đường, ngươi thả đi trước cửu tuyền tương hầu, dung lão phu hôm sau tức đến.”

Dứt lời, Đào Khiêm nhắm hai mắt lại.

Nhưng hắn cho dù khép lại hai tròng mắt, lại cũng ngăn không được nước mắt giống như nước lũ mà xuống.

……

Đào Thương binh mã ở lạc dương ngừng bước chân, tam quân trên dưới không có một binh một tốt tiếp tục hướng tây hoạt động nện bước.

Tam quân tướng sĩ ở toàn bộ lạc Dương Thành mặc áo tang, vì Vương Duẫn tang phục.

Đào Thương đem Vương Duẫn xác chết an táng ở thành Lạc Dương bên đế lăng chi biên, lấy chương hiển này đại hán công thần chi danh.

Điêu Thuyền cũng là từ Hứa Xương tới rồi, vì Vương Duẫn giữ đạo hiếu.

Ở tang phục trong lúc, Đào Thương tuy rằng có thể nhìn đến nữ tử này mặt ngoài bình tĩnh, nhưng đồng thời cũng có thể đủ cảm giác được, nàng trong lòng thật lớn chỗ đau cùng bi thương.

Người ai không quen?

Thế gian này đau, lại có nào giống nhau có thể so được với thân nhân mất đi đâu?

Vương Duẫn cùng Đào Thương giao tình cũng là phỉ thiển, hắn bệnh chết đối Đào Thương đả kích cũng khá lớn, đã nhiều ngày, Đào Thương vẫn luôn Lạc Dương Vương Duẫn cũ trạch trung, mặc áo tang thủ Vương Duẫn linh vị, ít có để ý tới quân chính việc.

Tam quân tướng sĩ dừng bước không trước, này đối với Kim Lăng quân tới nói, hiển nhiên không phải cái gì chuyện tốt.

Quách Gia, Trần Đăng đầu tiên liền có chút không nín được, bọn họ đi vào Đào Thương chỗ ở, tính toán khuyên một khuyên Đào Thương.

Nhìn thấy Đào Thương thời điểm, phát hiện hắn ở chính sảnh trung lật xem một quyển sách.

Đào Thương biểu tình có vẻ thực bình tĩnh, mấy ngày trước đây đau thương tựa hồ đã biến mất, hắn hiện tại cảm xúc tựa hồ đã trở nên tương đối vững vàng rất nhiều.

Quách Gia nghi hoặc đánh giá Đào Thương một hồi, sau đó thử tính chắp tay nói: “Thừa tướng?”

Đào Thương từ thư từ thượng ngẩng đầu lên, nhìn đến hắn cùng Trần Đăng đi đến, lộ ra mỉm cười: “Các ngươi tới?”

Quách Gia cùng Trần Đăng hai người hướng về Đào Thương phân biệt chào hỏi, sau đó ở hắn tiếp đón hạ, ngồi xuống ở thính đường hai sườn.

“Nhị vị đột nhiên cùng nhau đến thăm, nghĩ đến hẳn là có chuyện gì đi?” Đào Thương hỏi bọn hắn hai người nói.

Quách Gia cùng Trần Đăng cho nhau liếc mắt nhìn nhau.

Sau đó, liền thấy Quách Gia chu chu môi nói: “Ngươi nói.”

Trần Đăng trên mặt cơ bắp run rẩy một chút, đối Quách Gia như thế trực tiếp trốn tránh trách nhiệm, tựa hồ là có chút không hài lòng.

Nhưng nên nói nói, chung quy vẫn là đến có người tới nói, Trần Đăng trước mắt cũng bất chấp mặt khác.

Hắn hướng về phía Đào Thương chắp tay, nói: “Thừa tướng, đại quân ở lạc dương vì Vương Tư Đồ để tang, đã mười dư ngày.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ta biết, Vương Tư Đồ đối ta cũng phụ cũng hữu, này đó với ta mà nói, đều là nên làm.”

Trần Đăng bất đắc dĩ thở dài, nói: “Ta chờ biết Vương Tư Đồ đối với thừa tướng tới nói, chính là chí thân, vương công tân tang, chủ công ý chí tinh thần sa sút, không muốn khởi binh, ta chờ cũng là lý giải, nhưng người phi thường tự nhiên hành phi thường việc, trước mắt đại cục chưa định, thừa tướng lý nên ấn xuống trong lòng đau xót, khởi binh tây tiến, không thể cho Quan Trung bọn đạo chích hạng người thở dốc cơ hội tốt!”

Đào Thương nghe vậy không nói gì, nhưng hắn biểu tình cũng thực bình tĩnh, cũng không có cái gì bất mãn.

Quách Gia vừa thấy Đào Thương này phúc thái độ, tức khắc yên tâm, vội tiếp lời nói: “Chính như Nguyên Long chi ngôn, ta hai người đặc coi đây là cảnh, liều chết tiến đến khuyên can thừa tướng!”

Trần Đăng nghe xong lời này, cái mũi trung không khỏi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Vừa mới vẫn là làm ta một người nói, hiện tại xem thừa tướng không có trách tội, liền sửa miệng nói là “Ta hai người”?

Xú không biết xấu hổ hóa! Xấu hổ cùng nhữ làm bạn cũng!

Đào Thương đem thân thể về phía sau ngưỡng ngưỡng, trầm tĩnh suy tư một hồi, mới vừa rồi cười nói: “Nhị vị tiên sinh hảo ý, ta biết

được, nhưng thực xin lỗi, ta không thể làm như vậy.”

Quách Gia nghe vậy cả kinh: “Vì sao?”

“Vương công với ta có sư ân, cũng là ta nhạc phụ, về tình về lý, ở hắn tang kỳ trong vòng, ta đều không thể vọng động việc binh đao, đây là lễ, là tình, cũng là ta đối Vương Tư Đồ một phần nghĩa, cảm nhớ hắn đối ta một phần ân.”

Quách Gia nhíu mày nói: “Thừa tướng, thiết không thể như vậy cổ hủ.”

Trần Đăng cũng là nói: “Đại quân đóng quân tại đây, mỗi ngày thuế ruộng tiêu hao rất nhiều, như thế đi xuống chẳng phải là quá mức tiêu hao?”

“Ta ý đã quyết, các ngươi liền không cần lại khuyên.”

------oOo------

Chương 900: 1 ý đi một mình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương không có sinh khí, cũng không có tức giận, hắn chỉ là thực bình tĩnh cự tuyệt Quách Gia cùng Trần Đăng kiến nghị, tiếp tục ở Lạc Dương đóng quân, toàn quân vì Vương Duẫn mặc áo tang lẳng lặng chờ đợi.

Như thế khổng lồ quân đội, từng ngày cái gì cũng không làm, chính là ở thành trì quanh thân khô cằn đóng quân để tang, đối với mấy chục vạn tướng sĩ tới nói, này xác thật là thiên đại chuyện tốt, không cần đánh giặc không cần hành quân, mỗi ngày chỉ là quá y tới duỗi tay cơm tới há mồm sinh hoạt, có thể nói là hạnh phúc cực kỳ.

Nhưng đối với thống soái bọn họ chính trị trận doanh tới nói, đây chính là một bút cực kỳ lỗ vốn mua bán.

Tam quân tướng sĩ tất cả đều đóng quân ở thành Lạc Dương, vẫn không nhúc nhích, toàn quân tiêu hao mỗi ngày có thể nói là thật lớn, đổi thành nhà ai chủ công thấy như vậy hao tổn đều không khỏi đau lòng.

Nhưng Đào Thương như vậy lòng dạ hẹp hòi lại thái độ khác thường, lúc này đây cực kỳ không có đã chịu này đó hao tổn ảnh hưởng, làm người phi thường kinh ngạc.

Hắn kích thích chịu lớn như vậy sao?

Quách Gia cùng Trần Đăng đi ra Đào Thương phủ đệ.

Trần Đăng vẫn luôn cúi đầu, mặt ủ mày chau, làm như một bộ tâm sự nặng nề chi tướng.

Mà Quách Gia còn lại là ở lẳng lặng suy tư cái gì, hắn ngửa đầu nhìn bầu trời, nhẹ nhàng loát trên cằm chòm râu, tựa hồ là ở cân

nhắc cái gì.

“Không thể tưởng được Vương Tư Đồ ly thế, đối chủ công đả kích như thế thật lớn! Liền bản tính đều thay đổi một người, này không khỏi có chút quá hiếm lạ.”

Quách Gia lại là không có tiếp lời, hắn chỉ là đứng ở một bên, ngửa đầu nhìn bầu trời, lẳng lặng nhìn bầu trời những cái đó mây trắng theo gió chậm rãi lưu động, tròng mắt huyên thuyên chuyển, tựa hồ là ở suy nghĩ cái gì.

Trần Đăng thấy Quách Gia không nói lời nào, quay đầu nhìn về phía hắn, ngạc nhiên nói: “Phụng Hiếu, ngươi như thế nào không nói lời nào đâu?”

Quách Gia sửng sốt sau một lúc lâu lúc sau, đột nhiên mở miệng nói: “Quách mỗ nhưng thật ra không như vậy cho rằng.”

Trần Đăng nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hắn: “Các hạ ý gì?”

Quách Gia vừa mới vẫn là nghi hoặc biểu tình, giờ phút này đột nhiên biến thành ý cười.

Hắn lắc lắc đầu, nói: “Vương Tư Đồ chi tử, đối với thừa tướng tới nói, xác thật là một kiện thương tâm việc, nhưng thừa tướng dù sao cũng là phi thường người, thần thương mà trí không thương, Quách mỗ vừa mới cẩn thận suy nghĩ một chút, nghĩ đến thừa tướng này cử tất có thâm ý, chúng ta chỉ cần tĩnh chờ trò hay là được.”

Trần Đăng nghe vậy ngẩn người, hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, nhưng vẫn là nhiều ít có chút không thể đủ lý giải.

“Phụng Hiếu huynh đến tột cùng ý gì, còn thỉnh đúng sự thật bẩm báo?”

Quách Gia ra vẻ thần bí một bĩu môi, nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ, thời cơ tới rồi ngươi tự nhiên sẽ biết, không cần ta giáo.”

Trần Đăng có chút không cao hứng: “Ngươi này lãng tử! Cư nhiên còn cùng ta úp úp mở mở? Mau nói cho ta nghe!”

Quách Gia ha hả cười, chỉ là nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, nói: “Ngươi làm Quách mỗ nói cùng ngươi nghe, Quách mỗ liền nói với ngươi nghe xong? Kia chẳng phải là quá thật mất mặt? Việc này quả quyết không thể.”

Trần Đăng thân là Từ Châu sĩ tộc đứng đầu, hơn nữa vẫn là một phương trí giả, tự nhiên cũng là có hắn ngạo cốt, Quách Gia nếu khăng khăng ở hắn trước mặt trang trứng thể hiện, kia Trần Đăng tự nhiên cũng không thể nói liếm mặt đi cầu hắn vì chính mình khuyên trong lòng nghi hoặc, lần đó đầu truyền đi ra ngoài, chẳng phải là hướng thế nhân chứng minh chính mình không bằng Quách Gia?

……

Mà cùng lúc đó, ở Quan Trung hàm cốc quan nội, Đào Thương tin tức tự nhiên là bị Chung Diêu đã biết.

Quan Trung chư hầu nhóm ném Lạc Dương, đối mặt đã đánh tới trước cửa Đào Thương, đại gia trong lòng hoặc nhiều hoặc ít đều là nhiều vài phần sầu lo.

Trước mắt lại nghe nói Đào Thương ở hàm cốc quan thế Vương Duẫn túc trực bên linh cữu, đại gia tức khắc tình cảm quần chúng xúc động, các xoa tay hầm hè, rất có hoàn hồn hướng Đào Thương tiến hành công kích chi ý.

Quan Trung chư hầu trung, có người hướng Chung Diêu đưa ra cái này ý kiến.

Trước mắt sở hữu sự tình toàn bộ từ Chung Diêu một người làm chủ, Giả Hủ đã đi Hán Trung, Chung Diêu lại là không thể lại tìm hắn thương nghị.

Mà có thể cùng hắn trao đổi trong đó việc, cũng chỉ có này đó Quan Trung chư hầu.

“Không thể tưởng được Vương Duẫn qua đời chuyện này đối Đào Thương ảnh hưởng cư nhiên như thế to lớn!” Mọi người một bên ríu rít nghị luận, một bên tẫn hiện hưng phấn thái độ.

Quân phiệt trình bạc đứng dậy, đối với Chung Diêu chắp tay nói: “Quân địch thế lực tuy rằng cường đại, nhưng hiện giờ Vương Duẫn chi tử đối Đào Thương tạo thành như thế to lớn ảnh hưởng, kia chúng ta liền không ngại thừa cơ xuất binh phản công, cấp Đào Thương một cái ra oai phủ đầu!”

Chung Diêu loát sợi râu, suy nghĩ đã lâu lúc sau nói: “Hiện giờ quân địch tướng sĩ toàn bộ phúng, tam quân đóng tại tại chỗ, mặc áo tang, hình thức rất là rời rạc, chúng ta vừa mới chiến bại, nếu là thừa cái này thời cơ trở về giết qua đi, nhất định có thể đại đại suy yếu đối phương chiến lực!”

Nghe thấy Chung Diêu nói như vậy, mọi người đều rất là phi thường sĩ khí ngẩng cao.

“Giết bằng được!”

“Đúng vậy, cấp Đào Thương một chút lợi hại nếm thử!”

“Không thể bạch bạch đem Lạc Dương nhường cho họ Đào!”

Mắt thấy mọi người tình cảm quần chúng xúc động, Chung Diêu vừa lòng gật gật đầu, hắn nhìn chung quanh một vòng mọi người, cuối cùng không khỏi cười ha ha.

……

Hàm cốc quan thủ tướng, là Lý Giác cùng Quách Tị, dựa theo Chung Diêu yêu cầu, lần này phản kích Lạc Dương, bọn họ hai người cũng bị yêu cầu cùng tham gia.

Kỳ thật Lý Giác cùng Quách Tị là hoàn toàn không nghĩ đi, ở hai người bọn họ xem ra, chỉ là làm cho bọn họ trấn thủ hàm cốc quan, liền đủ làm cho bọn họ khó chịu, nhưng cố tình Chung Diêu lão nhân

này còn làm cho bọn họ theo Quan Trung chư hầu trở về đánh Lạc Dương.

Tuy rằng biết Đào Thương hiện tại làm tam quân vì Vương Duẫn phúng, là có cơ hội thừa nước đục thả câu, nhưng Lý Giác cho rằng hiện tại giết bằng được, chính là đánh thắng, cũng không có gì thực tế ý nghĩa.

Nhiều nhất cũng chính là tiêu hao rớt Đào Thương một bộ phận binh lực mà thôi, lại có thể thế nào?

Chẳng lẽ ngươi còn có thể đem Đào Thương diệt không thành?

Đạo lý tuy rằng là như vậy cái đạo lý, nhưng đối với Lý Giác cùng Quách Tị tới nói, bọn họ hai người cũng không có gì có thể lựa chọn đường sống, chỉ có thể đủ liền như vậy tiếp tục đi theo đại đội ngũ đi xuống đi.

Kỳ thật theo đạo lý tới nói, lấy Lý Giác niệu tính, trượng đánh tới loại trình độ này, hắn đã sớm hẳn là suất binh phản bội Tào Tháo, phản đầu Đào Thương.

Nhưng thực đáng tiếc, hiện tại đối với hắn tới nói, con đường này hoàn toàn là đi không thông.

Đương kim thiên hạ, cùng Lý Giác cùng Quách Tị có thù không đội trời chung, chính là năm đó ở Đổng Trác sau khi chết, cùng hắn tranh đoạt quyền lực Lữ Bố.

Nhưng hôm nay Lữ Bố chẳng những là Đào Thương dưới trướng thượng tướng, càng là Đào Thương cha vợ.

Như vậy thân phận, có thể nói Lý Giác cùng Quách Tị chính là đầu nhập vào ở Đào Thương dưới trướng, ngày sau chỉ sợ cũng là cũng không lâu dài.

Kể từ đó, bọn họ hai người cũng chỉ có thể là cùng Tào Tháo một đường đi đến đen.

……

Nguyệt hung tinh người đêm, phong cao phóng hỏa thiên.

Từ hàm cốc quan lộn trở lại tới binh mã, bắt đầu hướng về thành Lạc Dương phương hướng lặng lẽ ẩn núp qua đi.

Muốn đoạt lại thành Lạc Dương, đối với tào quân tới nói, không khác người si nói mộng, điểm này Chung Diêu cũng biết.

Bất quá hắn cũng không tính toán làm như vậy.

Đào Thương dưới trướng như vậy nhiều binh mã muốn toàn tiến vào thành Lạc Dương tự nhiên là không có khả năng, bởi vậy hắn rất nhiều binh mã là ở thành Lạc Dương ngoại dựng trại đóng quân.

Đối với Chung Diêu tới nói, nếu là có thể đem này đó doanh trại đào quân sĩ binh đánh bại, lại cũng là công lớn một kiện.

Sở hữu binh lính trong tay đều cầm cỏ khô, chỉ chờ đem Đào Thương ở thành Lạc Dương ngoại doanh trại quân đội nhất cử đốt cháy.

------oOo------

Chương 901: chấm dứt ân oán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm khuya tĩnh lặng, Quan Trung binh mã chia làm số lộ, chậm rãi hướng về đối phương trận doanh chậm rãi sờ soạng qua đi.

Mắt thấy ly đối phương trận doanh càng ngày càng gần, Quan Trung quân các thuộc cấp lãnh sôi nổi vung tay lên, liền tức chỉ huy tam quân tướng sĩ, bắt đầu hướng về đối phương binh doanh tiến hành đột kích.

Trong lúc nhất thời, vừa mới vẫn là một mảnh u tĩnh thành Lạc Dương vùng ngoại ô, ồn ào thanh tức khắc vang thành một mảnh!

“Phóng hỏa! Phóng hỏa!”

Lấy thành nghi đám người cầm đầu Quan Trung chư hầu quân, bắt đầu liều mạng hướng về Kim Lăng quân nơi liều mạng phóng hỏa mũi tên, cũng ở bọn họ hàng rào bên ngoài chồng chất lương thảo.

Tối nay không gió, cho dù Quan Trung quân cùng tào quân phóng hỏa, cũng sẽ không làm hỏa thế biến đặc biệt đại, nhưng này đó ngọn lửa lại cũng đủ rồi làm đối phương trận doanh sinh ra hỗn loạn, lấy này đạt tới bọn họ đánh lén mục đích.

“Hoả hoạn lạp!”

“Hoả hoạn lạp!”

Theo Kim Lăng quân sĩ binh nhóm cao giọng kêu gọi, thành Lạc Dương ngoại doanh trại quân đội ngoại bày biện ra một mảnh hoảng loạn chi cảnh, không ít Kim Lăng binh phía sau tiếp trước từ doanh trại trung vọt ra, hô to gọi nhỏ tiếp đón doanh nội đồng liêu nhóm ra tới cứu hoả.

Kim Lăng quân một loạn, có thể nói là ở giữa tào quân lòng kẻ dưới này, bọn họ dùng hết toàn lực, kêu gọi sát nhập thành Lạc Dương ngoại doanh trại quân đội trong vòng.

Quan Trung quân cùng tào quân tiến công, đã doanh trại hỏa thế, làm doanh nội Kim Lăng quân có chút chân tay luống cuống, trong lúc nhất thời không thể tổ chức khởi hữu hiệu tiến công, phòng thủ cực kỳ bị động.

Quan Trung quân toàn trường thương liệt mã, thừa đêm tập kích, cũng coi như là trúng bọn họ lòng kẻ dưới này, bọn họ cơ hồ là hiện ra vô tổ chức, vô kỷ luật tính tiến công trạng thái, ở Kim Lăng quân doanh trại trung lui tới chạy băng băng, náo loạn cá nhân ngưỡng mã phiên.

Lý Giác cùng Quách Tị đi cùng Quan Trung quân ở địch doanh trung lui tới chạy băng băng, thấy tình thế tiến hành như thế thuận lợi, bọn họ tâm tình tức khắc hảo rất nhiều, so với ngay từ đầu đầy bụng đều là oán hận hiếu thắng rất nhiều.

Hiện tại Lý Giác cùng Quách Tị cũng không có tâm tư đi tức giận Tào Tháo đem bọn họ ném ở hàm cốc quan sự tình, đối với hiện tại bọn họ tới nói, ở quân địch doanh trung phát tiết có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất.

Tây Lương quân cùng tào quân binh lính ở doanh trung vui vẻ dường như nơi nơi phá hư, giống như châu chấu giống nhau, mà cách đó không xa đầu tường thượng, Đào thị còn lại là chi cằm, dựa vào tường thành tường lỗ châu mai thượng, nhìn xa nơi xa, nhìn dưới thành doanh trại bị quân địch quấy rầy, Đào Thương thế nhưng ngược lại là lộ ra tươi cười.

“Bọn họ quả nhiên là phản công lại đây.” Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, cười nói: “Quan Trung quân cùng Chung Diêu quả nhiên là không có làm ta thất vọng, bọn họ quả nhiên là không có kiềm chế trụ.”

Đào Thương phía sau, Gia Cát Lượng ứng hòa nói: “Đương kim thiên hạ, lại có mấy người có thể đối mặt chỗ tốt ích lợi cùng thắng lợi chi cơ mà lại có thể kháng cự đâu?”

Đào Thương thẳng nổi lên sống lưng, thở dài khẩu khí, nói: “Nếu đổi lại là ta ở vào đối phương vị trí, chỉ sợ cũng đồng dạng không thể ngoại lệ, đây cũng là không thể nề hà việc.”

Gia Cát Lượng dùng bạch vũ phiến che đậy một chút cái trán, híp mắt cẩn thận quan sát đến nơi xa doanh trại, nói: “Lão sư, không sai biệt lắm nên bắt đầu rồi đi?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Hạ lệnh, phát tín hiệu đi.”

Theo Đào Thương nói âm rơi xuống, tường thành phía trên, một loạt hỏa tiễn cũng là bay lên trời, tiếng kèn cũng là vang lên, tràn ngập ở ngoài thành không trung phía trên.

Mà theo tín hiệu vang lên, thành trì hai bên, bắt đầu xuất hiện từng con mai phục đã lâu quân đội, Kim Lăng quân rất nhiều đại tướng gối giáo chờ sáng, hùng hổ hướng về ngoài thành doanh địa chạy băng băng mà đi.

Bọn họ dưới trướng binh mã, đại bộ phận đều là Kim Lăng quân trong quân tinh nhuệ kỵ binh, chạy băng băng lên giống như sắt thép nước lũ giống nhau, đem động đất qua lại run rẩy, nổ vang cùng kêu sát tiếng động mấy nhưng xuyên phá tận trời.

Ở doanh trại trung lui tới vui vẻ Quan Trung quân sĩ tốt lập tức liền đều có chút khủng hoảng.

Không phải bọn họ phản thân lại đây đối phó Kim Lăng quân sao?

Như thế nào làm lập tức ngược lại là làm đối phương phản giết cái hồi mã thương? Này không khỏi có chút quá làm người kinh ngạc!

Nhưng là Kim Lăng quân các tướng lĩnh thực hiển nhiên không có cho bọn hắn cái này tự hỏi cơ hội.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy một người Kim Lăng quân chiến tướng khi trước nhảy vào doanh trại bên trong, bôn Quan Trung chiến tướng thành nghi chiến trận trung phóng ngựa chạy như điên mà đi.

A Phi giống như một con mãnh hổ, gào thét nhảy vào quân địch trong trận, ở này trong trận nhấc lên một trận tinh phong huyết vũ.

Thành nghi nhìn A Phi giống như long hổ giống nhau hướng về chính mình chạy băng băng mà đến, trong lòng không khỏi đánh lên nhịp trống, trái tim cơ hồ đều phải nhảy đến cổ họng thượng.

Hắn bổn trông cậy vào chính mình dưới trướng binh tướng nhóm có thể thế chính mình ngăn trở A Phi, nhưng sự thật xem ra, nguyện vọng này chỉ sợ là rất khó.

Thành nghi thủ hạ các tướng sĩ căn bản là ngăn không được A Phi tiến công, chỉ thấy cái này hung man tiểu tử múa may trong tay trường thương, ở trong đám người lui tới xung đột, thủ hạ căn bản là không có hợp lại người, thành có thể nói là tam quân lui tránh, dũng mãnh vô địch.

Không bao lâu, A Phi liền giết đến thành nghi trước mặt!

Thành nghi tuy rằng cũng là Quan Trung hào kiệt, nhưng đối mặt như vậy thế cùng long hổ giống nhau kiêu dũng tướng lãnh, cũng là trong lòng khiếp đảm, nhưng hắn dù sao cũng là một quân chủ tướng, tại đây loại tình huống dưới lại là không thể táng đảm!

Hắn thật sâu hít một hơi, hướng về phía A Phi cao giọng hô: “Mỗ nãi thành nghi là cũng, nhữ nãi người nào……”

Lời nói không đợi hỏi xong, lại thấy A Phi gào thét hướng về phía thành nghi giơ tay, trong tay hắn chiến thương ở không trung xẹt qua một đạo đường cong, trong nháy mắt ở không trung xẹt qua một đạo huyết vụ.

Thành nghi miệng há hốc, dùng tay che lại bị đầu thương xẹt qua cổ, không thể tin được nhìn trước mắt cái này không có lễ phép

chiến tướng!

Liền một câu tiếp đón đều không đánh liền ra tay…… Tính thứ gì! Phi!

Đáng tiếc chính là, nhân sinh không có làm lại từ đầu đến cơ hội.

Thành nghi thẳng lăng lăng ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn trước mặt A Phi, dần dần cảm giác được chính mình có chút thượng không tới khí.

Máu tươi từ yết hầu trung kích động ra tới, tẩm ướt hắn chiến bào.

Không bao lâu, liền thấy thành nghi thân hình hướng về lưng ngựa sau ầm ầm đổ qua đi.

Thành nghi chết trận tin tức, thực mau đã bị các Quan Trung chư hầu biết nói, mọi người không khỏi có thỏ tử hồ bi cảm giác.

Lần trước thiệt hại dương thu cùng lương hưng, hiện giờ lại thiệt hại thành nghi, hơn nữa lúc trước bị Lữ Bố giết chết chờ tuyển, Quan Trung chư hầu đã thiệt hại bốn cái……

Dưới tình huống như thế, Quan Trung chư hầu nhóm cùng với này dưới trướng chiến lực không khỏi đại suy giảm.

Lý Giác cùng Quách Tị thấy doanh trại trung tình huống đã xảy ra biến hóa, lại bắt đầu chơi nổi lên tiểu tâm tư.

Lý Giác đối Quách Tị nói: “Đây là Đào Thương thiết hạ bộ, Chung Diêu lão nhân tự cho là thông minh, kết quả lại bị họ Đào phản tính kế một phen, như thế nào nhưng không cần thiết lưu lại nơi này cho hắn chôn cùng! Chúng ta nhưng đi trước rút lui, những người khác nguyện ý cùng Đào Thương đánh bừa, làm cho bọn họ tự đi chịu chết là được.”

Quách Tị luôn luôn đó là lấy Lý Giác vi tôn, lập tức không khỏi nói: “Một khi đã như vậy, liền dựa theo Lý tướng quân chi ý hành chi.”

Hai người không mưu mà hợp, cùng nhau tiếp đón thủ hạ binh mã, quay đầu ngựa lại, bôn phía sau mà đi.

Nhưng cũng chính là ở ngay lúc này, lại thấy phía sau rất nhiều người vọt ra, ngăn cản Lý Giác cùng Quách Tị hai người đường đi.

Mà ở bọn họ trước mặt, một người tay cầm Phương Thiên Họa Kích mãnh tướng đứng sừng sững ở bọn họ hai người trước mặt.

Lý Giác cùng Quách Tị sắc mặt không hẹn mà cùng biến phi thường khó coi.

“Lữ Bố?!”

------oOo------

Chương 902: Lữ Bố chi thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lập tức, dừng ngựa đứng ở Lý Giác cùng Quách Tị hai người trước mặt người, đúng là Lữ Bố!

Đối mặt Lữ Bố tên này cái thế mãnh tướng, Lý Giác cùng Quách Tị da đầu không khỏi bắt đầu biến tê dại.

Đối với người khác tới nói, Lữ Bố gần chỉ là một người mãnh tướng mà thôi, nhưng đối Lý Giác cùng Quách Tị tới nói, Lữ Bố kỳ thật còn có một thân phận khác.

Đó chính là bọn họ thù địch!

Nhớ năm đó, Đổng Trác sau khi chết, Lý Giác cùng Quách Tị cùng Lữ Bố chi gian triển khai một hồi ác chiến, lúc ấy là vì tranh đoạt quyền lực, từ một cái khác góc độ đi lên giảng, Lý Giác lúc ấy cũng làm rất nhiều bức bách Lữ Bố sự tình.

Lữ Bố tự nhiên là đối này canh cánh trong lòng.

Lý Giác thật sâu hít một hơi, sau đó đối với Lữ Bố chắp tay, nói: “Phụng Tiên, đã lâu không thấy.”

Lữ Bố một ghìm ngựa thất dây cương, làm chính mình đứng yên ở trước ngựa, sau đó hung tợn trừng mắt nơi xa Lý Giác, nói: “Ngươi cũng không biết xấu hổ cùng mỗ chào hỏi? Nhớ năm đó ngươi là như thế nào đối đãi bổn đem? Hôm nay ta thề sát nhữ!”

Lữ Bố thanh như chuông lớn, kinh sợ ở đây mọi người màng tai, làm tất cả mọi người cả người run rẩy, đặc biệt là Lý Giác, bị Lữ Bố thanh âm thật sự cả người phát run, hồn nhiên không biết nên làm cái gì bây giờ mới hảo.

Quách Tị thật mạnh nuốt một ngụm nước miếng, sau đó liền thấy hắn đem chiến mã về phía sau mặt lôi kéo, cúi đầu bôn phía sau vội vàng đi đến, vừa đi vừa nói: “Hai người các ngươi ân oán, các ngươi chính mình đi một bên giải quyết, đừng vội triền mang lên ta cũng.”

Vừa thấy Quách Tị này phúc niệu tính, Lý Giác thiếu chút nữa không khí giơ thẳng lên trời phun huyết.

Này đặc nương xem như cái gì chiến hữu?

Quách Tị vốn định khai lưu, nhưng Lữ Bố nơi nào sẽ cho hắn cơ hội?

Lại thấy Lữ Bố cười lạnh mở miệng nói: “Quách a nhiều, ngươi đừng vội đánh kia như ý tính trù, bổn đem hôm nay nếu đứng ở chỗ này, liền quả quyết sẽ không cho các ngươi hai người giữa bất luận cái gì một cái rời đi!”

Dứt lời, Lữ Bố hướng về phía phía sau Trương Liêu sử một cái ánh mắt.

Lại thấy Trương Liêu hướng về phía hắn gật đầu một cái, sau đó suất binh một chi binh mã, từ mặt bên chậm rãi vòng qua đi, đối Lý Giác cùng Quách Tị hiện ra bao kẹp chi thế.

Lần này tử, xem như hoàn toàn đoạn tuyệt Quách Tị muốn chạy trốn đường lui.

Quách Tị thật sâu hít một hơi, bất đắc dĩ chỉ có thể chuyển mã xoay người, lại lần nữa đi tới Lý Giác bên người.

Hắn khô cằn hướng về phía Lý Giác cười, nói: “Lý huynh, xem ra ngươi ta còn phải là kề vai chiến đấu, cộng kháng cường địch!”

Lý Giác nghe xong lời này, hận không thể quay đầu lại một cái miệng rộng tử trừu chết Quách Tị.

Hiện tại chạy tới cùng ta cùng cam khổ cộng hoạn nạn?

Vừa rồi ngươi con mẹ nó làm gì tới?

Lữ Bố hiển nhiên đã không tính toán tiếp tục cùng hai người kia nhiều lời, chỉ thấy hắn hung tợn một kẹp bụng ngựa, phóng ngựa sát hướng Lý quách hai người, mà hắn phía sau những cái đó kỵ binh nhóm cũng là ở Trương Liêu lãnh đạo hạ, hướng về Lý quách hai người sở suất lĩnh Tây Lương binh sát đi.

Mười năm ân oán, hôm nay liền đến ở chỗ này hoàn toàn hiểu biết.

Trương Liêu cũng là đi theo đông đảo bọn lính tham chiến, bất quá hắn chỉ là phụ trách chỉ huy binh mã, hiệp trợ Lữ Bố quét sạch những cái đó phối hợp tác chiến ở Lý Giác cùng Quách Tị bên cạnh Tây Lương binh.

Mà ở Lữ Bố bản nhân, còn lại là cầm kích đi chiến Lý Giác cùng Quách Tị hai người.

Đương nhiên, Lý Giác cùng Quách Tị tuy rằng tâm địa độc ác, tính cách tương đối ti tiện, nhưng không thể không thừa nhận chính là, bọn họ xác thật là lợi hại chiến tướng.

Nhớ năm đó có thể ở hung man vô cùng Tây Lương trong quân, đứng hàng đỉnh, một thân năng lực tự nhiên không phải bình thường chiến tướng có thể so sánh với.

Lý Giác cùng Quách Tị trước mắt vì mạng sống, cũng phát ngoan, bọn họ hai người cũng không cần bên người tướng sĩ bảo vệ, phân biệt từ hai mặt giáp công Lữ Bố, cùng với chống đỡ.

Lữ Bố lấy một địch hai, vẫn cứ không sợ, bọn họ ba người ở đây trung từng đôi chém giết, con ngựa tung hoành, bắn nổi lên một trận bụi đất.

Lý Giác cùng Quách Tị phân biệt cầm đao, tại tả hữu hai bên dùng sức đối Lữ Bố mãnh chém loạn đánh, hai người cơ hồ là dùng ra suốt đời sở học, thủ hạ không hề có nương tay dấu vết, bọn họ liều mạng hướng về Lữ Bố mãnh chém chém lung tung, nghiến răng

nghiến lợi vẻ mặt hung tướng, giống như hai chỉ bị nhốt trụ mãnh thú, hung mãnh rít gào.

Dưới tình huống như thế, Lữ Bố lại như cũ là vui mừng không sợ, hắn múa may Phương Thiên Họa Kích, ở đây trung hoà hai gã chiến tướng lui tới chém giết, hắn biểu hiện tuy rằng không giống như là Lý Giác cùng Quách Tị như vậy dũng mãnh, nhưng lại như cũ là trung quy trung củ, trong tay Phương Thiên Họa Kích tích thủy bất lậu.

Nhưng Lữ Bố biểu hiện lại xa xa vượt qua Lý Giác cùng Quách Tị hai người.

Ở Lý Giác cùng Quách Tị trước mặt, Lữ Bố thực lực vẫn là có thể hoàn toàn nghiền áp bọn họ hai người.

Bên cạnh Tây Lương binh cùng Tịnh Châu binh ở qua lại chém giết, mà nơi sân trung Lý Giác cùng Quách Tị còn lại là ở Lữ Bố trong tay đi rồi đại khái không đến hai mươi cái hiệp lúc sau, liền bày biện ra mỏi mệt trạng thái.

Lý Giác cùng Quách Tị hai người thở hồng hộc, hai người thực rõ ràng đã là nỏ mạnh hết đà.

Quách Tị trên má mồ hôi như mưa hạ, hắn nghiến răng nghiến lợi hướng về phía Tây Lương quân hô: “Mau, mau tới trợ ta! Mau tới trợ ta……”

Thực đáng tiếc, hiện tại Tây Lương binh nhóm đối mặt Tịnh Châu quân, đã là ốc còn không mang nổi mình ốc, đặc biệt là chỉ huy Tịnh Châu quân người vẫn là Trương Liêu, Tây Lương quân tướng sĩ hiện tại đại bộ phận đều là ốc còn không mang nổi mình ốc, đó là có có thể tới hiệp trợ Lý Giác cùng Quách Tị, lại cũng là không dám.

Rốt cuộc, kia chính là Lữ Bố, Tây Lương quân đại bộ phận các binh lính đều nhận thức hắn, cái nào dám lên đi theo hắn giao phong?

So với Quách Tị, Lý Giác càng là trực tiếp, hắn bắt đầu xin tha.

“Lữ ôn hầu! Chúng ta ban đầu cũng từng là đồng liêu, liền tính là từng có một chút ân oán, lại cũng không đến mức lấy chết tương bức a? Ôn hầu nếu là chịu phóng ta chờ một con ngựa, ngày sau tất có hậu báo!”

Lữ Bố cười lạnh một tiếng, hắn dùng sức vung lên họa kích, hướng về phía Lý Giác hô: “Lý tướng quân lời này liền nói có điểm kỳ quái, bổn đem cùng các ngươi chính là đối địch, chiến trường chém giết, có gì không thể? Đâu ra tương bức nói đến?”

Lý Giác cắn răng nói: “Năm đó đầu hàng Tào Tháo, bổn phi ta chi bổn ý, chỉ là bất đắc dĩ mà làm chi, hiện giờ Đào thừa tướng dẫn binh tiến đến Quan Trung, Lý Giác nguyện vì thừa tướng dẫn đường, đi trước Quan Trung cảnh, vì đỡ bảo nhà Hán nghiệp lớn, tẫn một phần lực!”

Thốt ra lời này ra tới, Lữ Bố không khỏi giơ thẳng lên trời cười ha ha.

“Lý tướng quân hảo ý, bổn đem đại thừa tướng tâm lĩnh, đáng tiếc thừa tướng dưới trướng tinh binh mãnh tướng như mây, uuka n s h u dẫn đường giả nhiều như lông trâu cũng! Không kém Lý tướng quân một người, Lý tướng quân vẫn là hảo hảo chiếu cố chính mình đi!”

Theo lời này nói xong, Lữ Bố đột nhiên bắt đầu phát lực, hắn anh dũng một kích, trực tiếp đem Lý Giác từ trên chiến mã đánh bay đi ra ngoài.

Lý Giác rơi trên mặt đất, thống khổ tru lên một tiếng, sau đó một ngụm máu tươi phun ra, thiếu chút nữa không hôn mê qua đi.

Bên kia sương Quách Tị thấy thế, cũng không dám tiếp tục cùng Lữ Bố liều mạng, hắn thừa Lữ Bố đem Lý Giác đánh rớt xuống ngựa trục bánh xe biến tốc, vội vàng quay đầu ngựa lại, phi cũng dường như hướng về phía ngoài trận chạy băng băng đi ra ngoài.

Xác thật muốn thừa cơ giải khai chính mình trận địa.

Mà cùng lúc đó, Lữ Bố trong tay Phương Thiên Họa Kích lại là không nhàn rỗi.

Lữ Bố kẻ tài cao gan cũng lớn, đem họa kích hướng về trong tay đề ra nhắc tới, sau đó đối với Quách Tị phía sau lưng trực tiếp ném mạnh qua đi.

Ngay lập tức chi gian, Quách Tị sau lưng bị Phương Thiên Họa Kích trát cái lạnh thấu tim, máu tươi ở không trung rơi như sương mù.

Lý Giác nằm trên mặt đất, nhìn bị Lữ Bố giết chết Quách Tị, cả người không khỏi bắt đầu kịch liệt run rẩy đi lên.

------oOo------

Chương 903: trường an

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố một phi kích lộng chết Quách Tị, tức khắc đem quay chung quanh ở quanh thân hai quân tướng sĩ đều dọa ngốc.

Đặc biệt là Tây Lương quân binh tướng nhóm.

Bọn họ ngày thường tuy rằng hung mãnh thiện chiến, nhưng đối mặt chủ tướng bị giết, cũng không khỏi ở trong lòng sinh ra sợ hãi chi ý.

Bọn họ tuy rằng kinh nghiệm chiến trận, thị huyết thành tánh, nhưng rốt cuộc cũng đều là người.

Đối mặt tử vong uy hiếp, thị huyết chi tính ở trong nháy mắt cũng chậm rãi tiến hóa thành sợ hãi.

Lữ Bố lại là không chút hoang mang, phóng ngựa đi tới Quách Tị thân thể bên cạnh, duỗi tay đem trên người hắn họa kích rút ra tới, sau đó chậm rãi hướng về quanh thân nhìn quét một vòng, ánh mắt như đao, dừng ở ai trên người, ai chính là rùng mình một cái run.

Cuối cùng, Lữ Bố lại nhìn về phía nằm trên mặt đất Lý Giác.

Lý Giác sợ tới mức cả người một cái giật mình, hắn vội vàng một cái xoay người, hướng về phía Lữ Bố dùng sức dập đầu, hô: “Ôn hầu, ôn hầu tha mạng! Tha mạng a! Mạt tướng nguyện hàng, nguyện ý hàng a! Còn thỉnh ôn hầu xem ở ngày xưa giao tình thượng, tha ta một mạng, tha ta một mạng a……”

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy Lữ Bố trên mặt lộ ra một tia cười dữ tợn, hắn một ghìm ngựa cương, sau đó dùng sức giơ lên trong tay họa kích, nhắm chuẩn Lý Giác đầu, hung tợn trát đi xuống.

Đáng thương Lý Giác lời nói không đợi nói xong, liền bị Lữ Bố đâm một cái lạnh thấu tim.

Lý Giác cùng Quách Tị hai người đồng thời chết trận, bọn họ dưới trướng Tây Lương binh tức khắc làm điểu thú cá tán, ở Trương Liêu chỉ huy cùng tiến công hạ, chết chết, bại bại, trốn trốn, trong thời gian ngắn liền bị đánh tan.

Mà Quan Trung chư hầu bên kia, cũng là bị đánh tứ tán mà chạy, các lộ chư hầu suất binh sôi nổi triệt thoái phía sau.

Nhưng thực đáng tiếc, hàm cốc quan giờ này khắc này, cũng đã bị Trương Hợp, Cao Lãm hai người suất binh phá được xuống dưới.

Hàm cốc quan bởi vì không có Quan Trung chư hầu phòng thủ, binh lực không đủ, bị Kim Lăng quân bớt thời giờ đột nhiên giết cái hồi mã thương, hàm cốc quan trong khoảnh khắc liền bị bắt lấy.

Mà phụ trách ở hàm cốc Quan Trung Chung Diêu, bởi vì không có đủ binh lực tiến hành phòng thủ, rơi vào đường cùng chỉ phải thừa nhận thất bại.

……

Ngày hôm sau sáng sớm, các thuộc cấp lãnh phản hồi lạc dương, hướng Đào Thương bẩm báo chiến quá, đương nhiên lấy gỡ xuống Quan Trung chư hầu A Phi cùng xử lý Lý Giác cùng Quách Tị Lữ Bố chiến công nhất hiển hách.

Ký lục quá chiến công lúc sau, Đào Thương lại ở mọi người cùng đi hạ, đi tới hàm cốc quan.

Qua hàm cốc quan, hướng tây đó là mênh mông vô bờ Quan Trung nơi, mà hiện giờ Quan Trung chư hầu toàn đóng giữ đại thành, đó là Trường An thành.

Trọng trung chi trọng Trường An, liền tương đương là Quan Trung môn hộ.

“Bước tiếp theo, chính là phá được Trường An, bất quá muốn đánh hạ Trường An, khả năng xa so muốn đánh hạ lạc dương muốn khó thượng rất nhiều.” Đào Thương đứng ở hàm cốc đóng lại, một bên hướng tây mà vọng, một bên cảm khái mà nói.

Hứa Chử đứng ở Đào Thương phía sau, nghe vậy rất là tự tin chụp sợ bộ ngực, lớn tiếng nói: “Thừa tướng như thế nào trường quân địch sĩ khí, diệt chính mình uy phong, một cái lạc dương cùng hàm cốc quan bị chúng ta dễ như trở bàn tay phá được xuống dưới, hiện giờ quân địch tổn binh hao tướng, Trường An thành có thể có bao nhiêu khó đánh a?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn, cười nói: “Trọng Khang như vậy tự tin sao?”

Hứa Chử cười ha ha, hắn đem đầu giương lên, cao giọng nói: “Đó là tự nhiên! Mạt tướng bất tài, lại cũng nguyện lãnh một chi binh mã, đi đánh Trường An thành.”

Đào Thương trầm mặc.

Hứa Chử thấy Đào Thương không nói lời nào, ngay sau đó nói: “Thừa tướng hay là không tin được Hứa mỗ?”

Đào Thương dùng mạnh tay trọng vỗ vỗ hàm cốc đóng lại tường lỗ châu mai, nói: “Không phải không tin được ngươi, mà là việc này xác thật khó làm thực, theo giáo sự phủ nhân viên tới báo, phụ trách bố phòng Trường An thành chiến tướng, chính là Tào Tháo dưới trướng tân đem Hách chiêu, người này tuy rằng tuổi trẻ, nhưng là thủ thành bản lĩnh lại phi thường lợi hại, nếu là không có một cái thích hợp chiến lược, chỉ sợ chúng ta liền sẽ tạm thời dừng bước tại đây Trường An thành trước.”

Thực hiển nhiên, Hứa Chử đối với Đào Thương nói cũng không tin tưởng, hắn chỉ là hừ hừ, thực hiển nhiên là đối Hách chiêu người này khịt mũi coi thường.

“Thừa tướng hà tất trường người khác chí khí, diệt nhà mình uy phong? Lượng như vậy một cái không gì tên tuổi tiểu tử, có gì sợ thay?”

Mặt khác một bên, cùng Hứa Chử cùng tồn tại đầu tường bồi Đào Thương Trương Liêu nói: “Thừa tướng, Hứa tướng quân nói không sai, mặc kệ cái này Hách chiêu có phải hay không thật sự có bản lĩnh, Quan Trung môn hộ đã bị chúng ta mở ra, này Trường An thành hảo đánh, cũng muốn đánh, không hảo đánh, lại cũng là càng đến thí, Hứa tướng quân có này phân hùng tâm, liêu phi thường tán đồng.”

Hứa Chử cảm kích nhìn Trương Liêu liếc mắt một cái, trên mặt đều phải nhạc nở hoa.

Hắn hiện tại xem Trương Liêu thực sự là càng xem càng thuận mắt.

Đào Thương trầm tư một hồi, đột nhiên nói: “Một khi đã như vậy, các ngươi hai người không ngại đi trước Trường An, thử một chút Trường An phòng thủ thành phố hư thật, nhìn một cái bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu phòng lực.”

Hứa Chử vừa nghe lời này, vội vàng nói: “Thừa tướng yên tâm, mạt tướng nhất định đem Trường An cho ngài đánh hạ tới!”

Dứt lời, hắn quay đầu đối với Trương Liêu nói: “Có Trương tướng quân tương trợ, mỗ gia cũng coi như là tăng một tay bàng rồi!”

Hứa Chử chính vui vẻ, lại thấy Đào Thương đột nhiên duỗi tay, đem đầu của hắn vặn chính, làm hắn nhìn về phía chính mình.

Đào Thương cùng Hứa Chử hai tròng mắt đối hai tròng mắt.

Hắn nghiêm túc nhìn Hứa Chử, cười nói: “Trọng Khang, ngươi giống như nhiều ít có chút lý giải sai rồi, lần này đi Trường An chủ tướng là Trương Liêu, mà phó tướng là ngươi, ngươi đến nghe Trương Liêu nói.”

Hứa Chử tươi cười lập tức liền cứng đờ.

Trương Liêu vội vàng nói: “Thừa tướng, Hứa tướng quân chính là thừa tướng thân đem, chức vị cũng ở mạt tướng phía trên, như vậy như thế nào sử……”

“Lâm cấp thụ mệnh sao.” Đào Thương cười ha hả nói: “Đương nhiên, nếu là ngươi cảm thấy Hứa Chử không hảo quản lý, ta cũng có thể làm hắn không đi.”

“Đừng!” Hứa Chử vội vàng giơ tay nói: “Đừng, đừng! Không cần, không cần phải! Còn không phải là đương cái phó tướng sao? Này cũng không có gì khó!”

Dứt lời, lại thấy Hứa Chử đối với Trương Liêu nói: “Trương tướng quân, mỗ gia nghe theo ngươi điều khiển chính là.”

Trương Liêu vội vàng nói: “Không dám nhận, không dám nhận.”

Đào Thương nghiêm túc đánh giá Hứa Chử một hồi, nói: “Ngươi nói chính là thật sự?”

Hứa Chử dùng sức gật gật đầu: “Tự nhiên là thật.”

“Hảo, vậy các ngươi hai cái liền suất lĩnh bản bộ binh mã, đi Trường An đánh cái đội quân tiền tiêu, xong việc đem cụ thể tình báo hội báo cho ta, hết thảy đều do Trương Liêu điều hành.”

“Nặc!”

……

Trương Liêu cùng Hứa Chử ngay sau đó xuất phát, hai người suất binh thẳng đến Trường An thành mà đi.

Đi vào to lớn Trường An thành dưới, com Hứa Chử liền lập tức yêu cầu tiến công, nhưng lại bị Trương Liêu ngăn cản xuống dưới.

Hứa Chử nghi hoặc hỏi hắn, Trương Liêu trả lời chính là: “Thả cẩn thận quan sát nhìn kỹ hẵn nói.”

Trương Liêu cùng Hứa Chử ngay sau đó suất lĩnh một đội kỵ binh, vòng quanh thành trì cẩn thận quan sát nửa ngày.

Hứa Chử nhìn không ra một chút tên tuổi, chỉ là một cái kính đánh ngáp.

Trương Liêu còn lại là càng xem càng tâm cảnh, trên trán đều bắt đầu toát ra mật mật mồ hôi.

Buổi trưa thời gian, hai người vòng quanh thành trì quan sát xong, Hứa Chử ngay sau đó hỏi Trương Liêu nói: “Thế nào? Nhìn hơn phân nửa ngày, cũng coi như là xem minh bạch chưa? Khi nào bắt đầu công thành?”

Trương Liêu lại là thực dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Không đánh, rút quân.”

“Cái gì?!”

Hứa Chử nghe vậy tức khắc ngốc, hắn dùng sức khấu khấu lỗ tai, nói: “Ngươi nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa?”

“Ta nói này thành không đánh, triệt binh.”

------oOo------

Chương 904: Trương Liêu vẽ bùa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Liêu nói vừa nói xuất khẩu, Hứa Chử lúc ấy liền có chút phát hỏa!

Hắn nổi giận đùng đùng đem đao hướng về trên mặt đất cắm xuống, cao giọng quát: “Không được!”

Hứa Chử biểu tình tuy rằng bực bội, nhưng ở Trương Liêu trong mắt lại có vẻ rất là đáng yêu.

Trương Liêu không nín được nhạc, nói: “Trọng Khang tướng quân, vì sao cảm thấy việc này không thể?”

Hứa Chử qua tay một lóng tay đầu tường, nói: “Trường An liền ở trước mắt, thừa tướng làm ngươi ta tiến đến hỏi thăm một chút quân địch tình huống, ngươi vòng quanh thành trì đi rồi một vòng, liền thử một chút đều không thử thăm, liền phải triệt binh, này không phải sợ địch khiếp chiến sao!”

Hứa Chử một phen lời nói, cấp Trương Liêu nói thẳng nhạc.

Hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Trọng Khang, phi ta nhút nhát, chỉ là việc này xác thật yêu cầu bàn bạc kỹ hơn, ta cẩn thận quan sát Trường An thành một buổi sáng, nghiêm thấy vậy thành an bài chi chu đáo chặt chẽ, nãi ta bình sinh ít thấy, nếu là cường công, tất nhiên thương vong quá lớn…… Tuy nói này chiến trường phía trên, sinh tử nãi chuyện thường, nhưng các tướng sĩ đều là đi theo thừa tướng nhiều năm qua đánh Đông dẹp Bắc tinh nhuệ, nếu là làm cho bọn họ liền như vậy đi tìm chết, quá không đáng.”

Hứa Chử bực bội nói: “Ngươi như thế nào biết bọn họ đây là đi chịu chết? Vạn nhất các tướng sĩ đem thành trì đánh hạ tới đâu?”

Trương Liêu giơ giơ lên lông mày, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ ý cười.

Lời này nói thật là vô tâm không phổi, toàn bộ Trường An đầu tường bị Hách chiêu bố trí giống như thùng sắt giống nhau, công chi hẳn phải chết, còn nói cái gì đánh không đánh hạ tới……

“Tóm lại, ta nói không thể đánh, chính là không thể.” Trương Liêu cũng không nghĩ cùng Hứa Chử nói nhao nhao, chỉ là thực bình đạm nói ra ý nghĩ của chính mình.

Hứa Chử quan trọng khớp hàm, hơi giật mình nhìn Trương Liêu, đột nhiên nói: “Kia mỗ gia nếu là đón đánh đâu?”

Trương Liêu loát theo sợi râu, cười ha hả nói: “Đón đánh? Khó mà làm được. Thừa tướng đem thống lĩnh này chi binh mã trách nhiệm giao phó với ta, ta liền tất nhiên muốn thực hiện chư tướng chức trách, tam quân lấy ta chi hiệu lệnh vi tôn, Trọng Khang tướng quân…… Xin lỗi.”

“Ngươi……” Hứa Chử bị chọc tức môi thẳng run, lại không có biện pháp phản bác.

Trương Liêu lấy ai ra tới, đối với Hứa Chử tới nói đều không hảo sử, nhưng cố tình hắn đem Đào Thương dọn ra tới, Hứa Chử tiểu tử này liền không chiêu.

Cách đó không xa, Trường An thành đầu tường thượng, một người tuổi trẻ tướng lãnh cùng Chung Diêu đứng chung một chỗ, cẩn thận quan sát đến nơi xa Trương Liêu quân.

Không bao lâu, lại thấy kia chi binh mã ở Trương Liêu chỉ huy hạ, càng đi càng xa, dần dần chạy ra mọi người đôi mắt bên trong.

Cuối cùng, đãi Kim Lăng quân dần dần đi xa, kia đầu tường thượng tuổi trẻ liền tướng lãnh không khỏi hung hăng giơ tay một chùy tường thành lỗ châu mai, cảm khái nói: “Đáng tiếc, thật là đáng tiếc!”

Chung Diêu loát thuận sợi râu, thở dài nói: “Xác thật là đáng tiếc, Đào Thương dưới trướng quả nhiên là người tài ba đông đảo, không thể tưởng được này suất binh mà đến tiên phong tướng lãnh, cư nhiên không tiến phản lui, lãnh người đi rồi, này phân trí tuệ cùng quyết tuyệt, tuyệt phi thường nhân có khả năng cập.”

Hách chiêu lại không có Chung Diêu như vậy khai thông, hắn quay đầu nhìn về phía hắn, nói: “Ta này bố trí tốt phòng thủ thành phố, Kim Lăng quân không tới đánh, chẳng phải không duyên cớ lãng phí ta một phen tâm huyết?”

Chung Diêu còn lại là cười ha ha, nói: “Hách tướng quân, ngươi quả nhiên vẫn là quá tuổi trẻ, tưởng không khỏi thiên chân, Đào Thương hiện giờ đoạt được hàm cốc quan, có thể nào không tới đánh Trường An thành? Ngươi đừng nhìn này một đợt Kim Lăng quân đi được cấp, nhưng sớm muộn gì, Đào Thương tất nhiên còn sẽ lãnh đại quân tiến đến ác chiến! Đến lúc đó, phải xem bản lĩnh của ngươi, ngươi này phòng thủ thành phố, sớm muộn gì còn hữu dụng đến thời điểm.”

Hách chiêu buồn bực gật gật đầu, sau đó rất là bất đắc dĩ thở dài khẩu khí.

Hắn nhìn phía Trương Liêu bộ đội trong ánh mắt, vẫn là tràn ngập tiếc nuối cùng không tha chi tình.

……

Trương Liêu cùng Hứa Chử phản hồi hàm cốc quan, hướng Đào Thương báo cáo đi trước Lạc Dương tìm hiểu kết quả.

Hứa Chử vừa thấy Đào Thương, liền hầm hừ cùng Đào Thương cáo trạng, nói Trương Liêu nhát gan, tới rồi Trường An dưới thành liền khoá kéo tử, không dám lãnh binh xông lên đi đánh giặc.

Đào Thương nghe xong Hứa Chử lải nhải oán trách sau, không khỏi vui vẻ.

“Ngươi đem trách nhiệm đều đẩy cho hắn, vậy ngươi chính mình như thế nào không đánh?”

Hứa Chử đem trừng mắt: “Còn không phải ngươi nháo! Làm hắn đương chủ tướng, mỗ gia muốn đánh, hắn không cho, ta có biện pháp nào?”

Đào Thương ha ha một nhạc, thở dài nói: “May mắn như thế.”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Trương Liêu.

“Vì sao bất chiến?”

Trương Liêu đầu tiên là hướng Đào Thương ôm quyền, sau đó từ trong lòng móc ra một bộ da đồ.

“Đây là?”

Trương Liêu cười nói: “Đây là mạt tướng ở Trường An thành vòng thành nửa ngày, cẩn thận quan sát, suốt đêm đại khái họa ra tới Trường An bố phòng chi đồ, tuy rằng không lắm tinh tế, lại cũng có thể nhìn ra cái đại khái.”

Đào Thương nghe vậy tức khắc tinh thần chấn động.

Hắn vội vàng đem kia phó da đồ bắt được bàn trước triển khai, sau đó cúi đầu nhìn lại.

Đào Thương trên mặt tươi cười tức khắc đọng lại.

“Đây là…… Cái gì phù chú?”

Trương Liêu đi đến Đào Thương bên người, nói: “Không phải phù chú, đây là đồ, bản đồ phòng thủ toàn thành!”

Hứa Chử cũng đi tới Đào Thương bên người, nhìn một chút, không khỏi cười ha ha.

“Bản đồ phòng thủ toàn thành? Ngươi quản cái này kêu thành? Mỗ gia lấy chân cũng họa so ngươi hảo.”

Dứt lời, hắn nâng lên vẫn luôn chân vui tươi hớn hở lung lay nhoáng lên.

Đào Thương tà Hứa Chử liếc mắt một cái, nói: “Thu hồi ngươi đại móng heo.”

Sau đó hắn nhìn về phía hổ thẹn Trương Liêu, nói: “Không có việc gì, trên thế giới này, ai cũng không phải ngay từ đầu liền tinh thông với họa kỹ, ngươi ngày sau không ngừng cố gắng là được.”

Dứt lời, Đào Thương duỗi tay chỉ chỉ da trên bản vẽ những cái đó hoa hòe loè loẹt đồ vật, nói: “Trương tướng quân giúp ta giải thích giải thích?”

Trương Liêu thật mạnh ho khan một tiếng, sau đó bắt đầu thế Đào Thương bắt đầu làm giải thích.

Hắn dùng tay ở da trên bản vẽ qua lại chỉ điểm, trục thứ trục điều hướng Đào Thương làm giải thích.

Theo Trương Liêu giải thích cùng thuyết minh, Đào Thương mày còn lại là càng nhăn càng chặt.

Hắn thở dài khẩu khí, bắt đầu vòng quanh bàn qua lại đi dạo bước chân.

Hứa Chử vừa thấy Đào Thương cái dạng này, không khỏi ngạc nhiên nói: “Thừa tướng, ngươi này như thế nào cùng vòng lồng sắt dường như?”

Đào Thương thở dài, nói: “Nếu là đúng như cùng Trương Liêu nói như vậy, này Trường An nhìn dáng vẻ nhưng không hảo đánh a……

Hách chiêu xác thật là thật sự có tài, có thể đem thành trì cố thủ đến loại trình độ này, thực sự là lệnh người kính nể.”

Hứa Chử hừ hừ nói: “Ta cùng hắn cùng đi xem thành trì, mỗ gia như thế nào không thấy ra tới?”

Đào Thương nghe vậy hơi hơi mỉm cười, nói: “Không thấy ra tới, vậy đến nhiều học điểm……”

Trương Liêu nói: “Thừa tướng, ngài một chút như thế nào?”

Đào Thương suy nghĩ một chút, nói: “Trước không nóng nảy kết luận, Quan Trung chư hầu hiện nay đều ở nơi nào?”

Trương Liêu cùng Hứa Chử cho nhau nhìn nhìn.

Đào Thương biết bọn họ không biết, vì thế nói: “Các ngươi thả trở về nghỉ ngơi, quay đầu lại ta phái người tới tìm các ngươi. Thả đi hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Nặc.”

Hai người đi rồi, Đào Thương sai người tìm tới Quách Gia, đem sự tình nói với hắn một lần, cũng hướng hắn dò hỏi Quan Trung chư hầu tình huống.

Quách Gia chấp chưởng giáo sự phủ, tin tức tự nhiên tương đối linh thông.

“Quan Trung chư hầu, hiện nay tự nhiên đều ở Trường An trong thành.”

Đào Thương mày nhăn lại: “Đều ở Trường An? Làm gì?”

“Đương nhiên là hiệp trợ thủ thành, phòng ngự ngươi.” Quách Gia cười nói: “Bằng không làm gì? Uống rượu tụ hội sao? Chung Diêu choáng váng, tiêu tiền phí công nuôi dưỡng bọn họ!”

Đào Thương dùng tay nhẹ nhàng gõ bàn, nói: “Như thế nào có thể làm cho bọn họ rời đi Lạc Dương?”

“Cái này đơn giản, ngươi đóng quân hàm cốc quan, tạm thời không cần đối Trường An phát động tiến công, thời gian dài, Chung Diêu tự nhiên tống cổ bọn họ hồi từng người thuộc địa.”

“Vì sao?”

“Ngươi lên tiếng, nhiều mới mẻ a, nhà ngươi mỗi ngày đãi một đám ăn không uống không không làm việc, ngươi vui sao?”

------oOo------

Chương 905: định ngày hẹn Hàn Toại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương binh mã ở hàm cốc quan lại bất động, bất quá hắn lần này không có nhàn rỗi, hắn không có làm binh mã ở hàm cốc quan liên tục đóng quân, mà là làm binh mã ở thành Lạc Dương quanh thân, tiến hành thổ thể khai khẩn, hiệp trợ địa phương nông dân tiến hành đồn điền.

Tin tức thực mau truyền quay lại Chung Diêu nơi Trường An thành.

Chung Diêu nghe nói tin tức này sau, trong lòng không khỏi có chút lo sợ bất an.

Thoạt nhìn, họ Đào chính là tính toán cùng hắn đánh đánh lâu dài a.

Bất quá vì phòng bị Đào Thương ra chuyện xấu, sử kế sách trá chính mình, Chung Diêu quyết định vẫn là cẩn thận một chút, lẳng lặng quan sát một đoạn thời gian nhìn xem.

Này một quan sát, chính là gần một tháng thời gian.

Đào Thương dong dong dài dài ở hàm cốc quan ngoại đồn điền cày ruộng, chính là Quan Trung chư hầu nhóm ở Trường An thành lại là có chút nhẫn nại không được.

Vốn dĩ, bọn họ binh tướng mã đóng quân tại đây, mỗi ngày ăn không uống không, đảo cũng coi như là đắc ý, nhưng vấn đề là Trường An trong thành lương thảo quân lương chung quy là hữu hạn, hiện tại không đánh giặc, Chung Diêu tự nhiên sẽ không giống ban đầu dường như như vậy nuôi sống bọn họ binh lính, lương thảo cùng quân lương đều bắt đầu giảm bớt, mà cứ như vậy, Quan Trung quân

chư hầu nhóm đều bắt đầu có phê bình kín đáo, biểu hiện ra thật sâu không hài lòng.

Vì thế bọn họ bắt đầu cùng Chung Diêu tiến hành đàm phán.

Chung Diêu thật cũng không phải keo kiệt, vấn đề là liền như vậy phí công nuôi dưỡng này đó hổ lang đồ đệ, hắn trong lòng cũng cảm thấy không phải như vậy hồi sự, ban đầu đánh giặc đảo cũng là không sao cả, hiện giờ hai quân không đánh giặc, này đó Tây Bắc lang từng ngày ăn không uống không không tính, còn luôn là quản không được chính mình, sinh ra không ít chuyện đoan.

Cuối cùng, trải qua hai bên đàm phán, Chung Diêu làm Quan Trung chư hầu các lộ binh mã tạm thời thả thuộc sở hữu mà, đãi hôm sau xem Đào Thương có tình huống như thế nào hoặc là động tác, lại làm so đo không muộn.

Việc này đảo cũng coi như là phù hợp Quan Trung chư hầu nhóm tâm ý, bọn họ ngay sau đó dựa theo Chung Diêu theo như lời, xua đuổi dưới trướng binh mã, từng người hướng từng người thuộc địa mà đi.

Tin tức thực mau liền truyền tới hàm cốc quan, Đào Thương nghe được tin tức này lúc sau, không khỏi vui mừng quá đỗi.

Quan Trung chư hầu rời đi Trường An thành, kia kế hoạch của hắn liền có thể thực thi.

Đối với Đào Thương tới nói, trước mắt muốn nhanh chóng tiêu diệt Quan Trung chư hầu cùng Chung Diêu đám người nhanh chóng nhất kính, chính là từ nội bộ tan rã bọn họ.

Hiện giờ mười dư lộ chư hầu thiệt hại ở Đào Thương trong tay liền có bốn cái, lấy Quan Trung chư hầu góc độ tới nói, liền như vậy dẫn ra pháp trường cùng Tào Tháo chịu chết, đối với bọn họ tới nói, như vậy không phải cái gì thực tốt lựa chọn, nhưng nếu đã đi lên con đường này, bọn họ liền không có biện pháp gì.

Nhưng này giữa, khẳng định sẽ có như vậy vài người đem không cam lòng thật sâu chôn dấu ở trong lòng.

Ở Đào Thương xem ra, Hàn Toại có lẽ chính là trong đó một cái.

Hàn Toại binh mã là cuối cùng một chi từ Trường An rời đi, bọn họ binh mã thuộc địa khá xa, chính là ở Lương Châu Kim Thành.

Rời đi Trường An thời điểm, Hàn Toại rất là không tha nhìn thành trì hồi lâu, ánh mắt trung tất cả đều là thật sâu quyến luyến.

Nhớ năm đó, chính mình cũng từng ở chỗ này quát tháo nhất thời a, hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu, tuy rằng cuối cùng thất bại, nhưng hắn rốt cuộc cũng từng huy hoàng quá.

Chính là này huy hoàng thời gian đoản một chút.

Nhưng cuối cùng, Hàn Toại vẫn là đem tầm mắt từ tòa thành trì này thượng dời đi mở ra.

Hắn thật sâu hít một hơi, chỉ huy binh mã hướng về Kim Thành phương hướng mà đi.

Nếu là có thể, này tòa làm hắn thương tâm thành trì, hắn từ nay về sau không nghĩ lại đến.

Một hàng binh mã đại khái đi rồi một ngày, đi tới tam phụ địa giới, nơi này là hắn ngày xưa hợp tác đồng bọn kiêm huynh đệ kết nghĩa Mã Đằng hiện nay đóng quân địa giới, bất quá Hàn Toại cũng không tính toán cùng hắn đánh cái gì đối mặt.

Rốt cuộc ở hắn trong lòng, Mã Đằng hỗn đản này lúc trước cũng coi như là phá hủy hắn hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu đầu sỏ gây tội chi nhất!

Nếu không phải hắn năm đó thiện tâm, sao lại tiện nghi Tào Tháo kia tư? Làm hắn sau lại đem Lưu Hiệp cướp đi?

Như thế càng sẽ không xuất hiện Đào Thương cùng nhà Hán tam Lưu các lập một đế sự kiện!

Hàn Toại càng nghĩ càng nín thở, hắn hầm hừ vung đầu, đem trong đầu ý tưởng vứt ly đi ra ngoài, sau đó một kẹp hai chân, giá mã thẳng đến nơi xa mà đi.

Vòng qua tam phụ lúc sau, sắc trời đã dần dần biến đen, Hàn Toại ngay sau đó làm người dựng trại đóng quân, một đám người chờ ở con đường biên nghỉ tạm.

Hàn Toại ở soái trướng nội, vừa mới nằm xuống không lâu, đột nhiên nghe được trướng ngoại có vội vã tiếng bước chân, lại là hắn dưới trướng một người giáo úy đi vào Đào Thương trước mặt, hướng về phía hắn vừa chắp tay, nói: “Tướng quân, bên ngoài bắt lấy một cái mật thám.”

“Mật thám?” Hàn Toại nhíu nhíu mày, bất mãn nói: “Kẻ hèn một cái mật thám, còn cần thiết chuyên môn phương hướng ta hội báo? Trực tiếp chém đó là.”

“Kia mật thám nói, là phụng đương triều đào tương chi mệnh, tiến đến cấp tướng quân ngài đưa phong thư, mạt tướng không dám chậm trễ, cho nên cố ý tới dò hỏi tướng quân một chút…… Thật chém sao?”

Hàn Toại cẩn thận suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu, nói: “Làm hắn vào đi!”

“Nặc!”

Không bao lâu, kia mật thám liền ở giáo úy dẫn dắt xuống dưới tới rồi Hàn Toại trước mặt.

Hàn Toại nhìn từ trên xuống dưới hắn: “Ngươi là Đào Thương người?”

“Đúng vậy.”

“Lão phu cùng Đào Thương chính là đối địch người, ngươi tới ta nơi này làm gì?”

Kia sĩ tốt vươn tay, từ trong lòng lấy ra một phong thư từ, tất cung tất kính đưa tới Hàn Toại trước mặt.

“Hàn tướng quân thỉnh xem qua.”

Hàn Toại giương lên mi, nghi hoặc duỗi tay từ kia sĩ tốt trong tay tiếp nhận lá thư kia, sau đó chậm rãi triển khai tới xem.

Hắn nhìn một hồi lâu lúc sau, cuối cùng vung tay, phân phó tên kia giáo úy nói: “Lấy giấy bút tới.”

Kia giáo úy không dám chậm trễ, dựa theo Hàn Toại phân phó làm.

Không bao lâu, Hàn Toại liền tự mình viết một phong hồi âm, giao cho tên kia sĩ tốt nói: “Mang về cho ngươi gia đào tướng, dư thừa không cần nhiều lời.”

Kia mật thám vội vàng gật đầu đáp ứng.

Hàn Toại chỉ chỉ kia giáo úy nói: “Cho rượu và đồ nhắm, hảo sinh chăm sóc.”

“Nặc!”

Kia mật thám bị lãnh đi xuống lúc sau, giáo úy ngay sau đó hỏi Hàn Toại nói: “Tướng quân, Đào Thương đây là có ý tứ gì a?”

Kia giáo úy cũng coi như là Hàn Toại thân cận người, Hàn Toại đảo cũng là không dối gạt hắn.

“Đào Thương tưởng ước lão phu thấy một mặt.”

“A?”

Giáo úy tức khắc ngây ngẩn cả người: “Chúng ta hai quân chính là địch thù, tướng quân cùng hắn như thế nào có thể thấy mặt?”

“Như thế nào không thể gặp?” Hàn Toại cười lạnh nói: “Cùng họ Đào có thù oán người, là Tào Tháo, lại không phải lão phu? Lão phu cùng hắn gặp mặt, theo lý thường hẳn là.”

……

Mấy ngày sau, Hàn Toại mệnh lệnh thủ hạ thân cận người, tiếp tục suất binh đi trước Kim Thành, hắn còn lại là mặt khác suất lĩnh một quân, âm thầm hướng nam mà đi, đi trước Đào Thương cùng hắn ước định tốt địa giới gặp gỡ.

Đương nhiên, Hàn Toại cũng không phải hoàn toàn ngốc tử, hắn sai người ở ước định địa phương hảo sinh tìm hiểu một phen, cuối cùng xác định quanh thân cũng không mai phục, mới an tâm tiến vào.

Đào Thương cùng hắn ước định địa phương, là một tòa thôn trang nhỏ, bên trong bá tánh đã dời đi, toàn bộ thôn trang nội đã không có dân cư.

Hàn Toại cùng Đào Thương gặp mặt.

“Hàn tướng quân, đã lâu.” Đào Thương hướng về phía Hàn Toại chắp tay, cười nói.

Hàn Toại lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, nói: “Đào ước hẹn lão tại đây gặp gỡ, không chỉ là tùy tùy tiện tiện hỏi một câu như vậy giản đáp đi?”

------oOo------

Chương 906: ước hẹn đoạt Trường An

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương cùng Hàn Toại gặp mặt, Hàn Toại người này cấp Đào Thương cảm giác, nói như thế nào đâu…… Rất là nóng nảy cảm giác.

Hai người là đối lập quan hệ, theo đạo lý tới nói trừ bỏ ở trên chiến trường, căn bản là không có gặp mặt tất yếu, Đào Thương hiện tại ước Hàn Toại gặp mặt, trong lòng muốn làm cái gì, đại gia lẫn nhau chi gian cũng coi như là trong lòng biết rõ ràng.

Nhưng trong lòng minh bạch là một chuyện, nhưng mặt mũi thượng như thế nào làm rồi lại là mặt khác một chuyện.

Cổ nhân nhiều lễ trọng, lấy Đào Thương ý tưởng, hai người gặp mặt, mặc kệ nói như thế nào, đầu tiên cũng đến là lẫn nhau hư đầu ba não khách sáo một phen mới là.

Ta hỏi trước ngươi một câu: “Ăn sao?”

Ngươi hồi một câu: “Ăn!”

Ta hỏi lại ngươi một câu:” Ăn cái gì nha?”

Ngươi hồi phục ta một câu: “Ăn gạo cơm xào trứng gà.”

“Nga, khá tốt khá tốt, binh hoang mã loạn còn có thể ăn thượng trứng gà, nhật tử thật không sai nha.”

Lời khách sáo nói xong, lại thả con tép, bắt con tôm nói một câu: “Tưởng làm phản sao? Có thể mỗi đốn xào hai trứng gà!”

Loại này mới là bình thường câu thông lưu trình, nào có làm phản chiêu hàng đi lên liền nói thẳng chính đề? Nhiều xấu hổ!

Nhưng thực hiển nhiên Hàn Toại cùng người bình thường ý nghĩ có điểm không quá giống nhau.

Đào Thương bất đắc dĩ nhún vai, sau đó quay đầu đối với hắn phía sau Bùi Tiền cười đến: “Lần này tử làm cho ta quá đột nhiên, căn bản không biết như thế nào đáp lại, không ấn kịch bản ra bài nha. “

Bùi Tiền cười ha hả nói: “Chủ yếu vẫn là đối phương trình độ không được, chủ công hoàn toàn không cần để ý.”

Đào Thương bất đắc dĩ lắc đầu: “Tố chất vấn đề, không đổi được.”

Này một phen nói xuống dưới, chỉ đem đối diện Hàn Toại khí mặt đỏ rần, hàm răng gác lăng gác lăng qua lại cắn.

“Các ngươi lời nói, lão phu đều nghe đâu!” Nếu không phải bởi vì làm không được, Hàn Toại khẳng định đi lên một miệng trừu chết hai người bọn họ.

Đào Thương làm như lược có bừng tỉnh hướng về phía Hàn Toại chắp tay: “Ngượng ngùng, bớt giận, bớt giận.”

Hàn Toại thật sâu hít vào một hơi, nói: “Đào thừa tướng, chúng ta chi gian cũng không cái gì giao tình, không những như thế, thả thậm chí vẫn là thù địch……”

Đào Thương không để ý tới Hàn Toại kia một bộ, hắn chỉ là cười nói: “Vậy ngươi hỏi vì cái gì còn tới gặp ta? Ta chỉ là phái người tặng một phong thơ mà thôi, cũng không có cầm đao buộc Hàn tướng quân tới.”

Hàn Toại: “……”

Này một phen lời nói, tức khắc đem Hàn Toại nói nghẹn lời.

Không bao lâu, lại thấy Hàn Toại thật sâu hít một hơi: “Ta chỉ là muốn nhìn một chút đào tương chơi chính là cái gì đa dạng, chính là chơi là cái gì thủ đoạn!”

Bằng tâm mà nói, lời này thật là thiếu trừu.

Xem đương kim thiên hạ đệ nhất hào đa dạng cùng thủ đoạn?

Ngươi nếu có thể xem minh bạch, ngươi cũng không đến mức hỗn đến bây giờ!

“Nói thật, đào mỗ hôm nay là chuyên môn tới khuyên hàng Hàn tướng quân.” Đào Thương cười nói.

Hàn Toại lưỡng đạo thô lông mày gắt gao nhăn lại.

“Thừa tướng thực lực không tầm thường, lại là thiên hạ đệ nhất nhất đẳng nhất nhân vật, dưới trướng chiến tướng như mây, mưu thần như mưa, vì sao phải cô đơn tới khuyên hàng lão phu?”

Đào Thương lẳng lặng nhìn hắn, không biết nên như thế nào giải thích chuyện này.

Hắn tổng không thể nói cho Hàn Toại, nhìn ngang nhìn dọc, liền hắn phù hợp nhất kẻ phản bội tiêu chuẩn đi?

“Chủ yếu ở ta biết nói Quan Trung mọi người trung, Hàn tướng quân có thể nói là nhất anh hùng một cái, này vài thập niên tới, cùng nhà Hán triều đình đối nghịch, độc bá nhất phương, bắt cóc thiên tử…… Chuyện gì ngài lão nhân gia đều làm, ta Đào Thương trong mắt, ngươi chính là cái này……”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương hướng về phía hắn dựng lên một cây ngón tay cái.

Hàn Toại nghe xong lời này, trên mặt không khỏi lộ ra một ít đắc ý chi sắc.

Nhưng hắn trong miệng như cũ là vẫn duy trì lạnh như băng ngữ khí.

“Đào thừa tướng chỉ dựa vào như thế liền tìm thượng lão phu, có phải hay không không khỏi có chút quá coi thường lão phu làm người?”

Đào Thương có điểm không minh bạch hắn ý tứ.

“Ngài nói, là phương diện kia làm người?”

Hàn Toại ha ha cười, nói: “Đại trượng phu sinh với loạn thế, da ngựa bọc thây, hạnh cũng! Làm sao có thể làm kia hàng địch người?”

Dứt lời, liền thấy Hàn Toại thật mạnh vung tay, trong miệng hừ một tiếng.

Dứt lời, liền thấy hắn tức khắc xoay người rời đi.

Bùi Tiền vừa thấy Hàn Toại xoay người phải đi, tức khắc nóng nảy, hắn vội vàng hướng về phía Đào Thương nói: “Thừa tướng, liền như vậy làm hắn đi rồi?”

Đào Thương rất là tùy ý lắc lắc đầu nói: “Hắn chỉ là ở làm ra vẻ mà thôi, ngươi xem ta đếm ba tiếng.”

Dứt lời, liền nghe Đào Thương gằn từng chữ một bắt đầu nhắc mãi nói: “Một, hai, ba……”

Ba cái đếm đếm sau khi xong, lại thấy Hàn Toại đột nhiên quay đầu tới, thấp giọng khụ khụ nói: “Ta muốn nghe xem đào tương đối tại đây sự có gì giải thích?”

Đào Thương vừa chuyển đầu, cùng hắn phía sau Bùi Tiền đối diện, hơi hơi mỉm cười.

“Kỳ thật yêu cầu của ta rất là đơn giản, chỉ cần Hàn tướng quân chịu trợ giúp ta, trợ ta đoạt được Trường An, quy thuận triều đình, ta

nguyện ý tấu thỉnh triều đình, trác Hàn tướng quân vì Lương Châu mục.”

Hàn Toại hai tròng mắt nhíu lại, nói: “Liền điểm này?”

Đào Thương ha hả cười: “Này đó chẳng lẽ chưa đủ nhiều sao?”

Hàn Toại lắc lắc đầu, nói: “Đương nhiên không đủ, đối với Hàn mỗ tới nói, kẻ hèn một cái Lương Châu mục cũng không cũng đủ, hiện giờ Trường An thành phòng giữ nghiêm ngặt, Hách chiêu an bài phòng thủ thành phố cực kỳ nghiêm mật, tuyệt phi một sớm một chiều có thể đánh hạ! Liền tính là lấy thừa tướng thực lực, muốn đánh hạ Trường An thành, chỉ sợ cũng là tổn thất không ít.”

Đào Thương giương lên mi: “Cho nên?”

“Cho nên chỉ cần có lão phu hỗ trợ, liền có thể đại đại giảm bớt thừa tướng thời gian cùng tổn thất, lấy thừa tướng khả năng, nói vậy sẽ không không rõ trong đó đạo lý đi?”

Đào Thương ngửa đầu hướng về phía trước xem, vuốt trắng nõn cằm, hì hì suy nghĩ hồi lâu, sau đó đột nhiên một chút đến: “Không sai, Hàn tướng quân nói rất đúng, xem ra đào mỗ gần cho ngươi một cái Lương Châu mục không khỏi có chút bạc đãi ngươi.”

Hàn Toại cười ha ha.

“Hàn tướng quân nghĩ muốn cái gì?” Đào Thương chậm rì rì hỏi.

Hàn Toại rất là trực tiếp nói: “Lương Châu mục, Chinh Tây tướng quân, chấp chưởng hai châu!”

Đào Thương nheo lại đôi mắt.

Lương Châu mục cùng Chinh Tây tướng quân nhưng thật ra không có gì…… Nhưng này chấp chưởng hai châu?

Là muốn chính mình đem chính xác Quan Trung đều giao cho hắn thống lĩnh sao?

Này không phải nói nhảm sao.

“Ta đáp ứng ngươi, chỉ cần Hàn tướng quân chịu tương trợ, việc này nhất định sẽ thành, dù sao cũng là Hàn tướng quân chính là anh hùng hạng người, việc này đổi thành người khác khả năng có lẽ không thành, nhưng nếu là có tướng quân ở, đào mỗ cảm thấy chính mình việc này nhất định có thể thành công.”

Hàn Toại nghe xong lời này, cũng không khỏi có chút ngốc.

Hắn không nghĩ tới Đào Thương sẽ dễ nói chuyện như vậy, này cách nói không khỏi có chút quá xả đi?

Hàn Toại nheo lại đôi mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm Đào Thương nói: “Ngươi nói rốt cuộc là thật là giả?”

“Nhiều mới mẻ a, ta chuyên môn đem ngươi đưa tới nơi này tới, chẳng lẽ là cùng ngươi nói giỡn? Ta nhàn không nhàn nha.”

Hàn Toại thật sâu hít một hơi, hắn híp mắt khẩn nhìn chằm chằm Đào Thương: “Liền tính là như thế, ngươi có gì vì bằng?”

Đào Thương quay đầu, phân phó Bùi Tiền một chút.

Không bao lâu, Bùi Tiền đám người cầm giấy bút cùng một trương bàn đi vào Đào Thương trước mặt.

Đào Thương lắc lắc tay áo, nói: “Ta cho ngươi viết một phong giấy cam đoan, cũng đắp lên ta thừa tướng ấn tín và dây đeo triện, cho rằng bằng chứng, như thế nào?”

Hàn Toại có chút không hiểu: “Thứ này, có thể đỉnh cái gì dùng?”

“Đối với ngươi có lẽ vô dụng, nhưng đối ta chính là trọng yếu phi thường hứa hẹn, ta là đương triều thừa tướng, lại là thái bình công tử, há có thể tùy ý vọng ngữ hứa người.”

------oOo------

Giải thích 1 hạ gần nhất mấy ngày tình huống

Nguồn: EbookTruyen.VN

@@

Ngượng ngùng, gần nhất mấy ngày liên tục không có đổi mới, bởi vì lo âu cùng sợ hãi tình huống không quá ổn định, hiện tại mỗi ngày đều là làm khôi phục trị liệu, bởi vì đại phu yêu cầu không cho động não (cái này bệnh nhất phiền nhân liền ở chỗ này), cho nên mấy ngày liền không có đổi mới, ngày mai bắt đầu ta tận lực một chút một chút khôi phục, nhân đây thuyết minh một chút, làm người khó a, làm một cái khống chế không được chính mình tư duy, chính mình hù dọa chính mình người càng khó, ta cái thiên a!

@@

Đang ở tay đánh trúng, khách quan thỉnh chờ một lát, nội dung đổi mới sau, yêu cầu một lần nữa đổi mới giao diện, mới có thể thu hoạch mới nhất đổi mới!

------oOo------

Chương 907: Hàn Toại về thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Toại vừa thấy Đào Thương nói như vậy, có chút ngốc, hắn hồ nghi nhìn Đào Thương một hồi, loát sợi râu trên tay hạ di động, ngón tay hơi có chút run rẩy, lược hiện khẩn trương.

Thái bình công tử tên tuổi…… Thật đúng là đừng nói, là rất có như vậy vài phần danh khí, ở cái này trong thiên hạ truyền bá danh khí phi thường đại, rất có chính năng lượng.

Có cái này tên tuổi làm đảm bảo, đặc biệt là còn có họ Đào tự mình thư tay, còn có hắn ấn tín và dây đeo triện trở lên, quay đầu lại hắn nếu là tưởng quỵt nợ, việc này thật đúng là chính là không được.

Nghĩ vậy thời điểm, Hàn Toại khóe miệng không khỏi lộ ra một tia giảo hoạt tươi cười.

“Hảo a, đã có thừa tướng như thế người bảo đảm, kia lão phu liền cố mà làm tin tưởng ngài một lần đi.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi bĩu môi, ám đạo này lão Hàn đầu thật là đủ tao khí…… Còn ‘ cố mà làm ’ tin tưởng một lần?

Bất quá hắn cũng không có nói qua nhiều nói, chỉ là ở kia nhâm mệnh chiêu cáo thượng ấn xuống chính mình đại ấn, cũng phái người đưa cho Hàn Toại.

Hàn Toại tiếp nhận tới lúc sau, trên mặt không có biểu tình, nhưng kỳ thật trong lòng mừng thầm, hắn hướng về phía Đào Thương chắp tay, nói: “Nếu việc này đã định ra, vậy thỉnh thừa tướng định cái chương trình, xem lão phu quay đầu lại đương như thế nào viện trợ ngươi đi?”

Đào Thương ngửa đầu, cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: “Quay đầu lại ta chuẩn bị hưng binh đi trước Trường An, đến lúc đó Chung Diêu tất nhiên là lại lần nữa triệu tập Quan Trung các lộ chư hầu đi trước Trường An hỗ trợ thủ thành, Hàn công trở về Trường An, nhưng coi trọng thời cơ, cho rằng nội viện, giúp ta chờ sát nhập bên trong thành, chính là đơn giản như vậy.”

Hàn Toại loát sợi râu, nghe vậy không khỏi nhíu nhíu mày, nói: “Liền đơn giản như vậy?”

Đào Thương nhẹ nhàng cười, nói: “Sẽ không đơn giản như vậy, kia lại nên khó đến nơi nào đi? Chẳng lẽ Hàn tướng quân có cái gì thượng đẳng chiến sách có thể giao cho ta sao? Nếu là có lời nói, ngài cũng không ngại nói ra, đại gia cùng nhau luận bàn luận bàn, đào mỗ chăm chú lắng nghe là được.”

Hàn Toại trên mặt cơ bắp trừu động một chút, khóe miệng lộ ra một chút một chút bất mãn, nhưng thực mau lại bị che dấu trụ, hắn khô cằn nói: “Không có gì hảo biện pháp.”

“Nếu Hàn công cũng không có gì hảo biện pháp, vậy dựa theo ta nói, đi hảo hảo làm theo là được.” Đào Thương cười tủm tỉm hướng về phía hắn chớp chớp mắt.

Hai người chia tay lúc sau, Hàn Toại ngay sau đó âm thầm quay trở về chính mình trong quân.

Nói thật, hắn đối Đào Thương thái độ cũng không phải phi thường vừa lòng, nhưng trước mắt đối với hắn tới nói, lại cũng chỉ có như vậy một cái đường ra.

Rốt cuộc tiếp tục đi theo Tào Tháo pha trộn, thực dễ dàng liền sẽ vứt bỏ tánh mạng, kỳ thật này không phải hắn trong tưởng tượng quy hàng Đào Thương phương thức.

Ở hắn trong tưởng tượng, hắn hẳn là ở vạn quân bên trong, suất lĩnh thiên quân vạn mã đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đánh Đào Thương hết đường xoay xở, cuối cùng ở tất cả bất đắc dĩ cùng

khát khao dưới, cầm vạn Kim Trọng lễ đi vào chính mình doanh trại viên môn trước, hô to một tiếng ‘ lão anh hùng ’ do đó đặt chính mình quy hàng cơ sở.

Nhưng ý tưởng thực mỹ mãn, hiện thực thực nòng cốt, Đào Thương không những không có kêu hắn một tiếng lão anh hùng, ngược lại là đem hắn trở thành lão cẩu hùng giống nhau đối đãi.

Hàn Toại trong lòng chua xót khó làm.

Nhưng là Đào Thương vẫn là thực sẽ làm người, hắn ở trong lúc lơ đãng, lại cho Hàn Toại một cái trọng đại an ủi.

Về tới Kim Thành lúc sau, Đào Thương âm thầm phái mi gia lấy thông thương chi danh nghĩa, ở Kim Thành đưa tặng Hàn Toại giá trị vạn kim phong phú quà tặng.

Đảo không phải nói Hàn Toại nhất định liền thiếu cái này tiền, nhưng này lại đại biểu cho một loại lễ ngộ, một loại thái độ.

……

Các lộ lúc sau trở lại bọn họ thuộc địa không lâu, Trường An thành bên kia liền truyền đến tin tức, Đào Thương suất lĩnh dưới trướng đại quân, chạy ra khỏi hàm cốc quan, bắt đầu ở Trường An thành cách đó không xa dựng trại đóng quân, chỉnh quân bố võ.

Chung Diêu biết được tin tức này lúc sau kinh hãi.

Hắn một phương diện thúc giục Hách chiêu tiếp tục gia cố phòng thủ thành phố, một mặt lại lần nữa phái ra thư từ, triệu tập Tây Lương cùng quan nội chư hầu nhóm lại lần nữa đi trước Trường An tập hợp.

Đối với Chung Diêu cách làm, rất nhiều chư hầu nhóm thái độ thực hiển nhiên là khinh thường nhìn lại.

Vừa mới mới phản hồi thuộc địa, mông không đợi ngồi nóng hổi, khiến cho chúng ta trở về? Ngươi này không phải nói giỡn sao?

Lưu người cũng không có như vậy cái lưu pháp a!

Con mẹ nó, cùng lắm thì lão tử bỏ gánh không làm!

Quan Trung chư hầu nhóm các khịt mũi coi thường, không ở nghe theo Chung Diêu triệu hoán, cùng lắm thì đãi Trường An bị phá được lúc sau, lại đầu hàng Đào Thương đó là.

Như vậy tới tới lui lui giằng co đi xuống, năm nào tháng nào là cái đầu a?

Chung Diêu người mang tin tức phái ra đi lúc sau, rất dài một đoạn thời gian, Quan Trung chư hầu nhóm đều không có động tĩnh, này làm hắn rất là sốt ruột, nhưng rồi lại không có cách nào.

Bởi vì Quan Trung chư hầu nhóm hiện tại tâm tư, hắn hoặc nhiều hoặc ít vẫn là có thể suy đoán ra một ít.

Nhưng cho dù có thể suy đoán ra tới, hắn cũng không có cách nào.

Mà liền ở ngay lúc này, hắn cũng minh bạch Đào Thương lúc trước suất binh phản hồi hàm cốc quan dụng ý.

Liền ở Chung Diêu cấp sứt đầu mẻ trán thời điểm, Mã Đằng cùng Hàn Toại hai lộ chư hầu, lại suất lĩnh tinh nhuệ binh mã trước sau đuổi tới.

Tuy rằng chỉ tới hai đạo nhân mã, nhưng vẫn là giống như đưa than ngày tuyết giống nhau, lệnh Chung Diêu rất là cảm động.

Mà cùng lúc đó, Đào Thương binh mã cũng bắt đầu tiến công.

Hắn từ Trung Nguyên nơi triệu tập tới rất nhiều sét đánh xe, vứt thạch cơ, giếng lan, thang mây chờ đại hình công thành thiết bị, chuẩn bị đối Trường An thành tiến hành cường công.

Liền ở Mã Đằng cùng Hàn Toại tiến vào chiếm giữ đến Trường An thành thời điểm, Đào Thương bắt đầu đối Trường An thành phát động tiến công.

Kim Lăng binh tướng nhóm thao tác đại hình công thành thiết bị, đối Trường An thành tiến hành rồi cuồng oanh lạm tạc.

Đào Thương lúc này đây không có phái ra cảm tử đội hướng địch quân tiến hành công kích, chỉ là dùng tung ra cơ tung ra thật lớn hỏa cầu cùng dùng giếng lan bắn ra rất nhiều mưa tên, đối địch quân thành trì tiến hành mãnh liệt tiến công.

Toàn bộ tường thành bị cục đá cùng mưa tên, hỏa cầu chờ vật cuồng oanh lạm tạc suốt một ngày.

Toàn bộ Trường An đầu tường các binh lính, bị oanh kích suốt một ngày đều có chút không dám ngẩng đầu.

Bất quá may mắn này thủ thành tướng lãnh là Hách chiêu, hắn thích đáng an bài, ổn định quân tâm, làm bọn lính dưới tình huống như vậy không đánh vỡ sĩ khí.

Thẳng đến chạng vạng, tam quân các tướng sĩ mới dần dần rời khỏi, những cái đó công thành khí giới cũng bị Kim Lăng quân thu lên.

Mà thành trì nội tào quân lúc này mới thoáng hoãn qua một ít khí.

Nhìn dần dần lui lại mà đi Kim Lăng quân, Hách chiêu mới vừa rồi ngẩng đầu lên, thở dài khẩu khí.

Hắn quay đầu đối với Chung Diêu chắp tay, nói: “Chung công, chúng ta trước mắt phải làm như thế nào?”

Chung Diêu cũng là bị địch quân như vậy một hồi loạn đánh dọa không nhẹ, hắn nhìn nhìn bốn phía mặt xám mày tro, vẻ mặt suy bại thủ thành binh lính, bất đắc dĩ nói: “Đào tặc thật sự là giảo hoạt cực kỳ! Hắn không phái binh cường công, ngược lại là dùng loại này biện pháp, như thế lại lệnh chúng ta các binh lính tâm sinh thích ý, sĩ khí hạ thấp…… Hảo là độc ác công tâm chi kế.”

Hách chiêu lộ ra một tia cười khổ, hắn trong lòng cũng minh bạch đối phương tính trù, nhưng cố tình lại không có biện pháp.

Liền ở ngay lúc này, Mã Đằng cùng Hàn Toại xuất hiện ở bọn họ phía sau.

Hàn Toại đối với Chung Diêu nói: “Đào Thương không công thành, ngược lại là dùng cục đá cùng mũi tên nỏ loạn ta quân tâm, tuy rằng đối thành trì không ngại, đối sĩ khí lại là đại đại ảnh hưởng, như thế đi xuống không được, chung công, chúng ta còn cần khác mưu thượng sách!”

------oOo------

Chương 908: 2 người toàn phản bội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Toại cùng Mã Đằng lãnh binh về tới Trường An thành, ở điểm này, Chung Diêu đối bọn họ liền cảm thấy phi thường cảm kích, tuy rằng hai người kia cũng đều không phải cái gì thiện tra tử, bọn họ có thể trở về Trường An, ở trình độ nhất định đi lên giảng, tất nhiên cũng là có điều mưu đồ, nhưng Chung Diêu lại không có đưa bọn họ hướng đã đầu nhập vào Đào Thương kia phương diện tưởng.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hàn Toại, vui tươi hớn hở nói: “Hàn công như thế chi ngôn, chẳng lẽ là có cái gì ý tưởng?”

Hàn Toại thấp giọng nói: “Mỗi ngày làm bọn lính chiếm cứ thành trì phía trên, đối mặt che trời lấp đất phi thạch cùng phi mũi tên, đó là làm bằng sắt tướng sĩ, thời gian một trường, cũng không khỏi hội sĩ khí chậm trễ, như lúc này gian một trường, tam quân quân tâm cùng chiến ý, chẳng phải thất biến?”

Chung Diêu cẩn thận nghĩ nghĩ, ngay sau đó gật đầu nói: “Đảo thật đúng là như vậy một chuyện.”

Hách chiêu còn lại là hỏi Hàn Toại nói: “Nhưng vấn đề là, không cho các tướng sĩ tại đây hiệp trợ chúng ta bảo hộ thành trì, lại là lại nên làm thế nào cho phải? Chẳng lẽ mặc cho bọn họ cùng chúng ta đối địch?”

Chung Diêu nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Xác thật như thế.”

Hàn Toại nói: “Đào Thương quân trước mắt nói rõ là không nghĩ công thành, chỉ là muốn dùng phi thạch cùng khí giới chờ ta muốn ta quân sĩ khí không đủ mà thôi, như thế xem ra, trước mắt chúng ta nhưng thật ra có thể đem thành trì thượng các tướng sĩ triệt hạ đi,

sau đó chờ đợi những cái đó bọn lính xuất hiện ở chúng ta trước mặt, làm cho bọn họ đem phi thạch cùng phi mũi tên bằng bạch ném thượng đầu tường, chọc này không phí quân lực, chẳng phải diệu thay?”

Chung Diêu bị Hàn Toại mưu kế nghe đôi mắt có chút đăm đăm.

Này, đây là hắn chiến lược?

Khó trách này lão tiểu tử nửa đời người đi qua, đều thành không được khí hậu, năm đó tới tay thiên tử đều bị hắn đánh mất.

Này cũng không ăn dương tạp a, như thế nào thế nhưng lao xuống nước cắn đâu?

Ngươi làm đầu tường không có một bóng người, quay đầu lại Đào Thương thật là phái binh cường công, ở phái binh thượng thành bố phòng, chẳng phải là thành trò cười?

Chung Diêu lắc lắc đầu nói: “Việc này không thỏa đáng, Đào Thương quỷ kế đa đoan, âm mưu chồng chất, thường thường liền sẽ dùng ra cái gì bỉ ổi đa dạng, chúng ta thiết không thể sơ sẩy đại ý, y lão phu xem ra…… Này pháp quá mức mạo hiểm, không thể được.”

Mã Đằng ở một bên nói: “Hàn huynh chi mưu tuy rằng không thể dùng, nhưng đối với chúng ta tới nói, lại cũng có thể thay đổi một chút phương pháp, sau đó thử lại.”

Chung Diêu quay đầu nhìn về phía hắn: “Như thế nào thay đổi phương pháp?”

Mã Đằng cười nói: “Tuy rằng không thể làm tam quân tướng sĩ tất cả đều hiệp phòng thành trì, nhưng lại nhưng phân mà thủ thành. Tướng sĩ binh chia làm mấy sóng, ấn thời gian phân biệt thượng tường thành, sau đó đại gia thay phiên đối phó thủ vệ Kim Lăng quân, chư vị nghĩ như thế nào?”

Thốt ra lời này ra tới, Chung Diêu bắt đầu cúi đầu suy nghĩ. Như thế đảo cũng là vẫn có thể xem là một cái thượng sách.

Trầm mặc sau một lúc lâu lúc sau, liền nghe Chung Diêu hỏi: “Tựa này phải làm như thế nào? Chúng ta đương chia làm mấy lộ binh mã?”

Mã Đằng nghe vậy không hé răng.

Dù sao cũng là Chung Diêu thành trì, cụ thể như thế nào an bài bố trí, kia vẫn là hắn Chung Diêu định đoạt đi, hắn họ Mã không hảo bao biện làm thay.

Chung Diêu thấy Mã Đằng cùng Hàn Toại đều không nói lời nào, ngay sau đó đem đầu chuyển hướng về phía phía sau Hách chiêu.

Hách chiêu trầm ngâm một lát, ngay sau đó đối Mã Đằng chắp tay nói: “Thọ thành tướng quân lời này có lý, không ngại như vậy, chúng ta binh tướng mã chia làm tam quân, mã Hàn hai vị tướng quân từng người suất bản bộ binh mã thủ thành, ta tự suất lĩnh bên trong thành bản bộ binh mã, chúng ta ba ngày một vòng, nhị vị tướng quân nghĩ như thế nào?”

Mã Đằng cười nói: “Tự nhiên tuân mệnh.”

Hàn Toại mặt vô biểu tình, trong lòng trên thực tế lại là nhạc ra thí tới.

Nếu là thật sự có thể như thế luân bảo hộ thành trì, kia việc này quay đầu lại cũng liền thật sự hảo giải quyết.

Thương nghị định sau, Mã Đằng cùng Hàn Toại ngay sau đó đi xuống thành trì.

Đi vào thành trì dưới, Mã Đằng đột nhiên hỏi Hàn Toại nói: “Huynh đệ, ta xem ngươi vừa mới không nói một lời, rất là nặng nề, chẳng lẽ là trách ta xen mồm loạn ngôn?”

Hàn Toại cười ha hả vẫy vẫy tay, nói: “Không có, không có, huynh trưởng này nói chính là nơi nào lời nói? Ta nơi nào sẽ tức giận huynh trưởng, huynh trưởng cùng Chung Diêu nghị định việc này, chúng ta sớm từ lâu nhanh nhẹn, chạy nhanh đuổi đi Đào Thương, đỡ phải này Quan Trung chư mà không yên, mỗi ngày qua lại đánh giặc, pha chọc người nị oai.”

Mã Đằng nghe vậy cười cười, cũng không có nói cái gì, không bao lâu, lại nghe hắn đột nhiên mở miệng ngôn nói: “Hàn huynh, theo ý kiến của ngươi, chúng ta trước mắt lần này chiến sự, cùng Đào Thương đánh tới cuối cùng, rốt cuộc có thể hay không thắng lợi?”

Hàn Toại khô cằn nói: “Ta như thế nào biết được, này đó đều là Chung Diêu yêu cầu an bài sự, cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Mã Đằng nhấp nhấp miệng, nói: “Hàn huynh, ngươi ta năm đó cũng coi như là đồng liêu, cũng từng kết làm huynh đệ, có một số việc, ta cảm thấy chúng ta vẫn là bên ngoài nói khai cho thỏa đáng.”

Hàn Toại quay đầu nhìn về phía Mã Đằng, nói: “Có ý tứ gì?”

Mã Đằng trầm ngâm một lát, nói: “Ta cho rằng Trường An chi thủ bất quá là kéo dài thời gian mà thôi, liền tính là bảo vệ cho lần này, còn có tiếp theo, sớm muộn gì tất thất, thiên hạ nhất thống đã là xu thế tất yếu, chỉ sợ là muốn ngăn cũng ngăn không được.”

Nói đến này, Mã Đằng dừng một chút, nói: “Giá trị này nguy cấp thời khắc, Hàn huynh chẳng lẽ không vì chính mình tiền đồ tiến hành một chút suy xét sao?”

Hàn Toại hít hít khí, ngơ ngác nhìn Mã Đằng, hồn nhiên không nghĩ tới lời này là từ Mã Đằng trong miệng nói ra.

Y theo trước mắt tình huống, Hàn Toại lại cũng không dám cùng Mã Đằng tùy tiện nói cái gì đó, rốt cuộc hiện tại loại tình huống này, một cái không tốt, thực dễ dàng đem chính mình cũng đáp đi vào, hắn cũng không thể bởi vì Mã Đằng một hai câu thử mà lộ đế.

Hàn Toại một ngửa đầu, nói: “Huynh đệ ta tiền đồ, đó là cùng tào Tư Không cùng nhau, cùng họ Đào chiến đấu hăng hái rốt cuộc, tuy muôn lần chết cũng là không chối từ cũng! Hắn họ Đào có gì ghê gớm? Ta cùng lắm thì cùng hắn đồng quy vu tận, cũng tuyệt không làm hắn nhúng chàm lão phu kinh doanh nhiều năm Kim Thành!”

Dứt lời, hắn nhìn nhìn Mã Đằng, nói: “Thọ thành huynh nghĩ như thế nào?”

Mã Đằng hận không thể nhảy qua đi một cái miệng tử trừu chết Hàn Toại.

Lão thất phu? Ngươi mặt đâu?

Mã Đằng thật sâu hít một hơi, sau đó chua xót lộ ra tươi cười, nói: “Văn ước nói đang cùng ngô tâm, ta cũng là nghĩ như vậy…… Lão phu cùng Đào Thương, cũng là không chết không ngừng!”

Hai người liền như vậy lẫn nhau cho nhau nhìn, sau đó đều là cười ha ha.

Kế tiếp ba ngày, ngày thứ nhất là tào quân bảo hộ Trường An đầu tường, không có gì khác thường.

Ngày thứ hai, là Mã Đằng quân bảo hộ Trường An đầu tường, mà thành trì phía trên, lại phi rơi xuống một phong dùng mũi tên bao vây lấy tin……

Ngày thứ ba, là Hàn tùy quân bảo hộ Trường An thành, thành trì thượng, cũng là phi xuống dưới một phong thơ……

Này hai phong thư cuối cùng đều có phía dưới binh lính giao cho Đào Thương. com

Đào Thương cầm hai phong thư cẩn thận xem nhìn, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

“Hàn Toại cũng liền thôi…… Như thế nào liền Mã Đằng cũng chủ động hướng ta đầu hàng, hơn nữa xem bọn họ hai người tư thế, tựa

hồ vẫn là đối lẫn nhau có điều phòng bị, lẫn nhau không biết đối phương hành động, thật là làm người kinh ngạc.”

Quách Gia đứng ở Đào Thương bên người, cũng là thăm dò nhìn Đào Thương trên tay thư từ, hắn một bên xem, một bên cười ha hả nói: “Này hai anh em, từ khi năm đó bởi vì cướp đoạt tiên đế ra gốc rạ lúc sau, thoạt nhìn tựa hồ là lẫn nhau không tín nhiệm a, có điểm ý tứ……”

Đào Thương xoa nhẹ cái trán nói: “Vẫn là Mã Đằng cùng Hàn Toại đều trần minh muốn tại hạ một lần đương luân bảo hộ đầu tường thời điểm mở cửa hiến thành, nhưng bọn hắn hai người lẫn nhau chi gian lại không có cái gì câu thông, nếu là như vậy đi xuống, bọn họ chi gian lẫn nhau nháo ra cái gì hiểu lầm không quan trọng, vạn nhất chậm trễ chúng ta đại sự, này Trường An thành không biết lại đến kéo dài tới khi nào?”

Quách Gia thở dài khẩu khí, nói: “Cái này trên đời này, không có gì sự là hoàn toàn không có khả năng, cần đến thuận lòng trời mệnh, trước mắt việc này, lại là không hề thừa tướng trong khống chế, thả đi một bước xem một bước đi.”

------oOo------

Chương 909: chật vật tương nhận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại qua hai ngày, Trường An thành thượng thủ thành binh tướng thay đổi người, Mã Đằng lại một lần thay thế tào quân luân cương thường trực.

Liên tục ba ngày thay phiên, Đào Thương chỉ là không ngừng làm bọn lính dùng công thành khí giới đối đầu tường tiến hành cuồng oanh lạm tạc, khiến cho Trường An thành trì ở vẫn luôn ở vào cao áp cảnh giới trạng thái dưới, dùng để phá hủy đối phương tâm lý, để đạt tới làm Trường An thành tự sụp đổ mục đích.

Ít nhất ở bảo hộ Trường An thành những người đó tới xem, đây là Đào Thương mục đích.

Toàn bộ tường thành thay quân kết thúc, ban đêm, tới gần giờ Tý thời gian, không trung một mảnh hắc ám, mọi âm thanh yên tĩnh, vô luận là trên tường thành vẫn là tường thành hạ, đều là một mảnh trống vắng.

Đào Thương suất lĩnh đại quân liền ở cách đó không xa, cẩn thận nhìn chằm chằm này mặt tình huống, hắn cẩn thận nhìn Trường An thành đầu tường, trong lòng không khỏi nhảy ra điểm điểm lo lắng.

Mã Đằng nói là muốn tối nay cho chính mình khai thành, mà Hàn Toại còn lại là nói muốn minh đêm cho chính mình khai thành…… Nhưng này hai nhị bức cố tình không biết lẫn nhau mưu kế, mà Đào Thương xa ở thành trì ở ngoài, thời đại này có hay không cái gì thông tin thiết bị, không biết bọn họ lẫn nhau chi gian có thể hay không nháo ra cái gì hiểu lầm.

Kể từ đó, chuyện này đã có thể tương đối phiền toái.

Đào Thương hiện tại mới biết được, cái gì là có lực sử không ra.

Thực bất đắc dĩ, thực suy yếu, cái loại này chính mình cái gì đều nắm giữ không được cảm giác, làm hắn trong lòng hơi hơi có chút hít thở không thông.

Theo thời gian trôi qua, lại thấy trên tường thành phương xuất hiện cây đuốc, ở không trung hướng về bên ta sở đối diện mặt trái, qua lại cắt vài cái vòng.

Đây là lúc trước Mã Đằng dự định cấp Đào Thương thời điểm, hạ định khai thành tín hiệu.

Đào Thương cẩn thận nhìn nhìn, sau đó gật đầu nói: “Thoạt nhìn tín hiệu đã tới rồi, đi thôi, xuất binh! Tiến công!”

Đào Thương phía sau, Quách Gia vội vàng ngăn lại hắn nói: “Chủ công, vẫn là cẩn thận một chút mới là.”

Đào Thương cười lắc lắc đầu: “Dưới loại tình huống này, Mã Đằng tự nhiên là sẽ không hại ta, thứ nhất hắn tuy rằng cùng ta là địch, nhưng lại cùng ta không có gì quá nhiều cừu hận, hơn nữa thiên hạ đại thế đã cơ bản định âm điệu, ngay cả Tào Tháo bản thân đều đã chạy đến Hán Trung trốn đi, có căn cứ vào này, ta cảm thấy Mã Đằng còn không đến mức sẽ xuẩn đến khăng khăng vì Tào Tháo tuẫn táng…… Rốt cuộc năm đó, Tào Tháo chính là từ hắn cùng Hàn Toại trong tay trực tiếp đoạt đi rồi tiên đế người, liền tính là quan hệ lại như thế nào hảo, cũng không có khả năng sẽ làm như vậy chuyện ngu xuẩn.”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy A Phi phóng ngựa chạy ra tới, đối với Đào Thương vừa chắp tay nói: “Thừa tướng, lời tuy nhiên như thế, nhưng vẫn là tiểu tâm vì thượng, thừa tướng không thể tự mình phạm hiểm, mạt tướng bất tài, nguyện ý lãnh binh đi trước thế thừa tướng thăm thăm con đường phía trước!”

Đào Thương rất là kinh dị nhìn nhìn A Phi, lại thấy hắn trên mặt đều là khẳng định biểu tình, cũng không nửa điểm phù phiếm, trong lòng

không khỏi đối hắn xem trọng vài phần.

“Vậy làm phiền ngươi, tuy rằng ta suy đoán Mã Đằng cũng không bất lương rắp tâm, nhưng ngươi cũng muốn cẩn thận một chút, nhiều ít vẫn là muốn đề cao một ít cảnh giác.”

A Phi ứng Đào Thương, ngay sau đó suất lĩnh bản bộ binh mã hướng về ngoài thành phương hướng mà đi.

……

Mà cùng lúc đó, Mã Đằng ở sai người hướng về phía ngoài thành âm thầm tuyên bố cây đuốc chi lệnh, sau đó liền tự mình đi trước cửa thành chỗ, suất lĩnh tinh nhuệ binh lính chuẩn bị mở cửa phóng thành.

Đầu tường phòng ngự tuy rằng là giao cho Tây Lương quân, nhưng cửa thành chỗ tình huống lại vẫn là từ Hách chiêu trực tiếp quản hạt tào quân xử lý.

Mã Đằng suất binh đi vào thành trì bên cạnh thời điểm, lại thấy một người giáo úy đi tới hắn trước mặt, đối với hắn chắp tay, nói: “Mã tướng quân, ngài tới đây là vì chuyện gì?”

Mã Đằng trên dưới nhìn tên kia giáo úy vài lần, rất là tùy ý mở miệng nói: “Đem cửa thành giao cho lão phu người trông coi.”

Kia giáo úy nghe vậy không khỏi sửng sốt: “A? Ngài, ngài nói cái gì?”

Mã Đằng một ngửa đầu, nói: “Tối nay này phòng thủ thành phố toàn bộ giao từ lão phu bảo hộ, cửa thành chỗ, tự nhiên cũng đến từ lão phu thống nhất chỉ huy an bài, như vậy có trợ giúp thành trì bảo hộ cùng chỉnh thể điều hành…… Ngươi an bài một chút người của ngươi, đem cửa thành giao tiếp một chút.”

Kia giáo úy thực hiển nhiên có chút nóng nảy, hắn vội vàng nói: “Mã tướng quân, không có Hách tướng quân tướng lãnh, xin thứ cho

mạt tướng không thể đáp ứng.”

Mã Đằng cười ha hả nói: “Vậy ngươi liền phái người đi theo dò hỏi một chút Hách tướng quân còn không phải là? Ta này mặt liền trước giao tiếp, sau đó chờ Hách tướng quân tin tức là được.”

Dứt lời, Mã Đằng hướng về phía phía sau phó tướng sử một cái ánh mắt.

Kia phó tướng suất lĩnh một đám người mã liền về phía trước đi, lại thấy kia giáo úy vội vàng nói: “Không được!”

Lúc này đây, hắn không hề là khách khí biểu tình, mà là lộ ra hung ác cùng cảnh giác thần sắc.

Mã Đằng nhíu nhíu mày, chính suy nghĩ nên nói như thế nào phục hắn, lại thấy hắn phía sau mã siêu đột nhiên lóe ra tới, một chân đem kia giáo úy đá phi, sau đó rút ra bên hông bảo kiếm, cao giọng nói: “Phụ thân, cùng hắn nói nhảm cái gì? Vẫn là đoạt môn đi!”

Mã Đằng thấy mã siêu rốt cuộc ra tay, bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, thực hiển nhiên hắn tựa hồ còn không nghĩ dưới tình huống như vậy cùng tào quân nháo phiên, đáng tiếc chính là, hắn phía sau có một cái tính tình hỏa bạo nhi tử.

Mã siêu đã ra tay, này cũng không có biện pháp.

Mã Đằng cắn chặt răng: “Đoạt!”

Một chúng bọn lính gào thét chạy băng băng về phía trước, bắt đầu từ tào quân trong tay cướp đoạt cửa thành.

Mà tên kia bị mã siêu gạt ngã trên mặt đất tào quân giáo úy, còn lại là hung ác đứng dậy, kêu lớn: “Mã Đằng phản! Mã Đằng tạo phản……”

Lời này không đợi nói xong, lại thấy mã siêu nhất kiếm băm đi, trực tiếp đem kia giáo úy đầu từ trên cổ chém xuống.

Một chúng Mã gia quân ùa lên, bắt đầu cùng thủ cửa thành tào quân cướp đoạt cửa thành quyền khống chế.

Mắt thấy sự tình biến thành như vậy, Mã Đằng cũng chỉ có thể là bất chấp tất cả, hắn nôn nóng đi dạo giáo, dùng sức hô: “Mau thượng! Đều mau thượng! Đoạt được cửa thành! Đoạt hạ thành trì!”

Mã gia quân sớm có chuẩn bị, bọn họ dùng thực mau tốc độ đem cửa thành đoạt được.

Liền ở đại công cáo thành hết sức, Mã Đằng nghe được phía sau nhớ tới vó ngựa tiếng động.

Hắn vội vàng quay đầu đi, lại thấy Hàn Toại suất lĩnh dưới trướng thân binh xuất hiện.

Mã Đằng sắc mặt tức khắc biến đổi.

Hàn Toại qua lại cẩn thận nhìn quét một vòng, uuka n s h u lạnh lùng cười, nói: “Thọ thành huynh, ngươi đây là…… Muốn tạo phản a?”

“Hừ!” Mã Đằng thật mạnh một hừ, nói: “Mã mỗ vừa không là Tào Tháo thủ hạ, lại không phải Chung Diêu thủ hạ, đâu ra tạo phản chi có?”

Hàn Toại ha hả cười, nói: “Như thế xem ra, thọ thành huynh là tưởng bỏ gian tà theo chính nghĩa, quy thuận triều đình?”

Vừa nghe ‘ bỏ gian tà theo chính nghĩa ’ bốn chữ, Mã Đằng không khỏi cả người run lên.

Có ý tứ gì?

Nghe thằng nhãi này nói, chẳng lẽ hắn cũng đã đầu hàng Đào Thương?

Mã Đằng nghi hoặc nhìn về phía Hàn Toại.

Lại thấy Hàn Toại thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ nói: “Thọ thành huynh, ngươi tốc độ thật nhanh, đoạt vốn nên là ta công lao a…… Vốn dĩ ta là tính toán ngày mai động thủ!”

Mã Đằng tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai đều là bằng hữu a!

Vừa rồi thiếu chút nữa không hù chết ta.

Mã Đằng ha hả cười, vừa định nói chuyện, lại thấy hắn phía sau mã siêu đoạt xong cửa thành lúc sau, lần thứ hai vọt lại đây!

Mã siêu tốc độ cực nhanh, hắn đã lướt qua Mã Đằng, thẳng đến Hàn Toại vọt qua đi!

“Lão thất phu, ngươi để mạng lại đi!”

Mã Đằng thấy thế, trên mặt tươi cười tức khắc đọng lại!

“Dừng tay! Ngốc nhi tử! Chớ nên hỏng rồi đại sự!”

:.:

------oOo------

Chương 910: định Trường An

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên thế giới này, Mã Đằng hối hận nhất sự tình có hai kiện, một kiện chính là hắn cùng Hàn Toại cái này không biết xấu hổ kết thành khác họ huynh đệ, cái thứ hai chính là chính mình năm đó không khống chế tốt chính mình, một không cẩn thận vứt ra mã siêu cái này nghiệp chướng.

Theo đạo lý tới nói, này hai cái làm hắn bình sinh hối hận nhất người, hiện giờ ở trên chiến trường lẫn nhau sống mái với nhau, đối với hắn tới nói có lẽ là chuyện tốt.

Đánh đi, cắn đi, cho nhau đánh đi, cắn chết thanh tịnh!

Nếu là đổi thành ở khác trường hợp, Mã Đằng có lẽ thật sự sẽ mặc kệ mặc kệ, nhưng hiện giờ lại là khai thành nghênh đón Kim Lăng quân vào thành khẩn cấp thời khắc, nếu là một cái lộng không tốt, rất có khả năng sẽ làm bên ta lâm vào chết không có chỗ chôn.

Lúc này, Mã Đằng cũng không thể mặc kệ.

Mã siêu một cái bay vọt, thẳng đến Hàn Toại mà đi.

Hàn Toại bên người hai gã thân đem thấy thế đại kinh thất sắc, vội vàng từ tả hữu hai lộ quay chung quanh đi lên đem hắn bao vây ở trong đó, đem Hàn Toại chắn phía sau.

Nhưng vấn đề mã siêu nơi nào là tùy tiện hai người là có thể ngăn lại hắn, mã siêu bay vọt lên thời điểm, dùng bảo kiếm dùng sức một hoa, trực tiếp đem kia hai gã chiến tướng trong tay binh khí phủi đi trên mặt đất, sau đó “Ầm ầm” bay lên hai chân, đem kia hai cái tiểu tử gạt ngã ở trên mặt đất.

Ngay sau đó, liền thấy mã siêu dừng ở kia hai gã hộ vệ trong đó một người trên chiến mã, nhẹ cánh tay thư vượn, một tay đem bên cạnh trợn mắt há hốc mồm Hàn Toại từ trên lưng ngựa nắm lại đây.

Hàn Toại bởi vì tình huống đột biến, nhất thời không phản ứng lại đây, bị mã siêu trực tiếp bắt lại đây, ném vào chính mình trên lưng ngựa.

Này một hồi biến cố, làm cho Hàn Toại cùng hắn dưới trướng một đám người mã trở tay không kịp.

Hàn Toại bị mã siêu ấn ở trên lưng ngựa, hoảng sợ mạc danh nhìn phía trên dùng kìm sắt tay, chế trụ hắn mã siêu, cả người không khỏi đánh run run.

Hắn hiện tại chỉ sợ là liền phản kháng sức lực đều không có.

Hàn Toại phản ứng còn là phi thường mau, hắn thật sâu hít một hơi, dùng hết cả người sức lực, hướng về phía mã siêu cao giọng hét lớn một tiếng, này thanh kinh sợ trời cao.

“Hiền chất tha mạng!”

Mã Đằng cũng là vội vàng đuổi lại đây, hô: “Con ta không thể xúc động a! Này lão tặc sát không được!”

Mã siêu nghiến răng nghiến lợi ngẩng đầu, nói: “Phụ thân, Hàn Toại tiến đến hư ta chờ đại sự, không giết hắn, như thế nào có thể bình ta phụ tử nhiều năm oán khí…… Lại nói ngươi ngày thường không phải cũng là nói qua, Quan Trung mọi người trung, họ Hàn nhất không phải đồ vật sao?”

Mã Đằng cùng Hàn Toại trên mặt, trong nháy mắt đều lộ ra một tia xấu hổ.

Mã Đằng thật sâu hít một hơi, sau đó bất đắc dĩ hướng về phía mã siêu gào to một tiếng: “Nhi a, hắn là người một nhà!”

Mã siêu vốn dĩ đã giơ lên nắm tay, chuẩn bị chùy lạn Hàn Toại đầu, nhưng vừa nghe lời này, trong tay tốc độ tức khắc chậm lại.

Nắm tay tốc độ dần dần giảm bớt, cuối cùng dừng ở Hàn Toại đầu bên cạnh, biến thành do do dự dự nhẹ nhàng một kích đầu băng.

Mã Đằng bước nhanh đi đến mã siêu chiến mã bên cạnh, tự mình đem bị mã siêu bắt heo giống nhau khống chế Hàn Toại, đem hắn nâng xuống dưới.

“Huynh đệ, không có việc gì đi?” Mã Đằng thử thăm dò ngôn ngữ nói.

Hàn Toại mắt lé xem ra Mã Đằng liếc mắt một cái, có tâm nói điểm gì, nhưng cuối cùng bất quá là thở dài khẩu khí, cô đơn hướng về hắn vẫy vẫy tay: “Vẫn là mau mở cửa thành đi.”

……

Trường An thành cửa thành ở Mã Đằng cùng Hàn Toại dẫn dắt hạ, rốt cuộc chậm rãi mở ra, mà vọt vào tới người, chính là Kim Lăng quân mãnh tướng A Phi.

A Phi vào thành trì lúc sau, cùng nghênh đón hắn Mã Đằng cùng Hàn Toại chào hỏi, nhưng vẫn chưa kéo dài dừng lại, mà là trực tiếp xuyên qua Ủng thành, vào bên trong điều tra đi.

Xác nhận không có lầm lúc sau, A Phi hoả tốc phái người sau này phương đi dọn cầu viện quân vào thành.

Kim Lăng quân đại đội nhân mã lúc này mới tiến vào thành trì.

Các thuộc cấp lãnh từng người y theo quy hoạch, sôi nổi trước đó an bài tốt địa điểm xung phong mà đi.

Mà không bao lâu, Đào Thương còn lại là xuất hiện ở Mã Đằng cùng Hàn Toại trước mặt.

Hắn qua lại nhìn hai người, sau đó bất đắc dĩ thở dài, nói: “Hôm nay sự, làm cho rất xấu hổ đi?”

Mã Đằng cùng Hàn Toại lẫn nhau cho nhau nhìn liếc mắt một cái, trên mặt đều là lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

“Là rất xấu hổ.” Mã Đằng bất đắc dĩ thở dài nói.

Đào Thương xoay người xuống ngựa, đi đến Mã Đằng trước mặt nói: “Mã tướng quân bỏ gian tà theo chính nghĩa, quy hàng triều đình, thật là sáng suốt người, đại hán triều nghe hoan nghênh ngươi đã đến.”

Mã Đằng liên tục nói lời cảm tạ, nhạc không khép miệng được.

Hàn Toại còn lại là sao một bên âm mặt, rất là khinh thường bộ dáng.

……

Kim Lăng quân vọt vào thành trì, tự nhiên là kinh động thành trì trung tào quân sĩ binh nhóm.

Ở mọi người bên trong, Hách chiêu phản ứng tự nhiên là nhanh nhất, hắn vội vội vàng vàng mặc giáp trụ ra phủ đệ, sẽ cùng Chung Diêu, triệu tập bên trong thành tào quân, hướng về ngoài thành bôn tập mà đi.

Nhưng là trước mắt loại tình huống này, Kim Lăng quân đại quân đã vọt vào thành trì, rất nhiều mãnh tướng từ các phương hướng hướng tới Trường An thành ở giữa tiến công, dần dần như tằm ăn lên trong thành quan trọng địa điểm.

Tào Ngang cùng tào chương cũng cùng chạy vội tới, cùng Hách chiêu sẽ cùng.

“Hách tướng quân, tại sao lại như vậy? Đào Thương như thế nào sẽ đánh vào thành trì?”

Hách chiêu hiện tại nhiều ít cũng có chút không làm rõ được tình huống, hắn nghi hoặc nhíu nhíu mày, sau đó hướng về phía Tào Ngang nói: “Bất luận tình huống như thế nào, việc cấp bách, đều là yêu cầu chạy nhanh lấy về thành trì!”

Trước mắt cũng không có thời gian so đo này đó, mọi người liền triệu tập binh mã hướng về đại môn phương hướng mà đi.

Dọc theo đường đi khắp nơi đều có Kim Lăng quân binh lính, tầng tầng ngăn trở, tào quân chư tướng anh dũng tranh tiên, tắm máu chém giết, mới miễn cưỡng tránh thoát ra quân địch vây quanh.

Mắt thấy trong thành quân địch càng ngày càng nhiều, tào chương cấp hét lớn: “Này thành như vậy đi xuống, nhưng bảo hộ không được, như thế đi xuống, nhưng như thế nào sinh là hảo?”

Chung Diêu mọi nơi nhìn nhìn, uu k ans h u không khỏi bất đắc dĩ nói nói: “Thoạt nhìn, này Trường An thành là thủ không được…… Ai, vốn định chỉ vào này thành trì có thể thế Hán Trung binh mã ngăn trở Đào Thương nhất thời, hiện giờ xem ra, lại là không có khả năng.”

Tào Ngang đám người nhưng không công phu bồi Chung Diêu ở chỗ này hạt cảm khái.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy lấy A Phi cầm đầu một chi cường quân vọt tới Chung Diêu đám người trước mặt.

A Phi đầu tàu gương mẫu, phóng ngựa đi vào bọn họ trước mặt, đem trong tay trường thương cử lên, cao giọng nói: “Quân địch tặc đem, còn không mau mau xuống ngựa đầu hàng?”

Tào chương nghiến răng nghiến lợi, hướng về phía những người đó nói: “Huynh trưởng, chung đại phu, Hách tướng quân! Các ngươi đi trước lui lại, nơi này lại có ta tới chống đỡ!”

Tào Ngang nghe vậy nóng nảy: “Tam đệ, không thể làm bậy!”

Tào chương nghiến răng nghiến lợi nói: “Đại ca, loại này thời khắc, nếu là không có cản phía sau người, chúng ta như thế nào có thể chạy đi ra ngoài? Ngươi đi mau!”

Giọng nói lạc khi, liền thấy tào chương đã cầm Phương Thiên Họa Kích xông ra ngoài.

A Phi cùng tào chương lại một lần giao nổi lên tay.

Tào Ngang đám người tuy rằng sốt ruột, nhưng giờ này khắc này, bọn họ lại cũng không thể lại tùy hứng, chỉ có thể thừa tào chương cùng bọn họ giao thủ thời điểm, thừa loạn hướng ra phía ngoài phá vây.

A Phi cùng tào chương ở đây mà lui tới nhiều hơn ba mươi cái hiệp, liền ở cái này đương khẩu, Hoàng Trung cũng là suất binh xuất hiện, thấy chính mình con nuôi cùng một người tiểu tướng giao thủ, Hoàng Trung ngay sau đó trữ mã tại chỗ, lẳng lặng nhìn bọn họ.

------oOo------

Chương 911: huynh đệ tái kiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở Tào thị đời sau người trung, luận cập võ lược, tào chương có thể nói là mọi người trung người xuất sắc, thả theo tuổi tăng trưởng, hắn bản lĩnh cũng là càng ngày càng cường, phổ thiên hạ chi, có thể ở hắn Phương Thiên Họa Kích dưới cùng chi đối kháng người, hiện nay thật đúng là chính là không có nhiều ít.

A Phi chính là này không có bao nhiêu người trung một cái.

Hai gã tuổi trẻ chiến tướng lẫn nhau giao phong, hai mã tương giao, thương kích đều phát triển, đấu mấy chục cái hiệp, chẳng phân biệt thắng bại.

Nhưng theo thời gian trôi qua, A Phi đã bắt đầu dần dần chiếm cứ ưu thế, rốt cuộc hắn tuổi trẻ lực tráng, võ nghệ lại đã đạt thành, mà tào chương thượng ở tuổi dậy thì, còn ở vào trường thân thể thời điểm, đối mặt A Phi, lại như cũ là có chút lực bất tòng tâm.

Nhưng ngay cả như vậy, tào chương cũng là chiến đấu hăng hái không lùi, liều chết cùng A Phi chống đỡ.

Này sợi man kính cùng kiêu dũng chi khí, làm A Phi không khỏi không vì chi động dung.

Theo thời gian trôi qua, bên trong thành tào quân càng ngày càng ít, Kim Lăng quân chiếm cứ quan trọng địa điểm càng ngày càng nhiều, mà tào chương bên người thân vệ quân cũng là càng ngày càng ít, tuy rằng hắn như cũ là ở cùng A Phi lui tới đánh nhau chết sống, nhưng trước mắt tình thế, lại dần dần biến thành, Kim Lăng quân dần dần đưa bọn họ hai người vây quanh ở trong đó.

Như thế đi xuống, chính là tào chương đánh thắng A Phi, nhưng cuối cùng kết quả, cũng là bị Kim Lăng quân bắt sống bắt sống mà

thôi.

Tình huống đã là như thế hiểm ác, đổi thành người khác, có lẽ căn bản là không có tinh lực cùng A Phi đánh tiếp, nhưng tào chương người này tính cách cũng không tùy Tào Tháo, tại đây phương diện hoàn toàn là một cây gân, hắn liều mạng cùng A Phi so đấu, ở hắn xem ra, trước mắt có thể đánh thắng A Phi chính là duy nhất quan trọng sự tình, còn lại sự tình hoàn toàn không cần phải xen vào, cũng không ở hắn trong lòng.

Hoàng Trung ở bên cạnh nhìn, thấy tào chương toàn tâm toàn ý tất cả đều dừng ở A Phi trên người, không khỏi cảm khái vạn phần, hắn thở dài khẩu khí, nói: “Đứa nhỏ này, đảo cũng là cái quật loại, hắn nhìn không thấy chính mình đã bị vây quanh sao? Một cái kính quấn lấy Phi nhi xem như sao lại thế này?”

Hai người tuy rằng ở đánh nhau chết sống trung, nhưng bên cạnh tình huống, lại cũng tẫn dừng ở hai người đáy mắt.

A Phi thấy bên ta các binh lính đã đem hai người bao quanh vây quanh, mà tào chương liền dường như không thấy dường như, chỉ là một cái kính cùng chính mình chém giết, trong lòng không khỏi kỳ quái.

Hắn một bên cùng tào chương giao thủ, một bên nghi hoặc hỏi: “Tặc đem! Đều lúc này, ngươi còn cùng ta so cái gì kính a, ngươi không nhìn thấy chúng ta bên người đều là ta Kim Lăng binh tướng sao? Ngươi chính là đánh thắng ta, lại có tác dụng gì?”

Tào chương đôi mắt vẫn không nhúc nhích gắt gao nhìn chằm chằm A Phi, nói: “Trước đánh thắng ngươi, chuyện khác, quay đầu lại lại nói!”

A Phi ha hả cười nói: “Nhưng thật ra cái thẳng tính, có thể không vì bên cạnh sự tình nhiễu loạn tâm thần, một lòng cùng ta giao thủ, cũng không dễ dàng, bất quá không khỏi có chút buồn cười…… Như vậy tiểu tử, cư nhiên sẽ là Tào Tháo nhi tử?”

“Chớ có thẳng hô ta phụ thân tên họ!”

Dứt lời, liền thấy trong tay hắn họa kích một cái kính bôn A Phi trên mặt tiếp đón.

A Phi bất đắc dĩ dùng trong tay trường thương tả chắn hữu chắn, đem Phương Thiên Họa Kích lai lịch một cái kính hướng về hai bên quét ngang.

Liền ở cái này đương khẩu, lại thấy Hoàng Trung đột nhiên phóng ngựa mà đến, giơ lên cao trong tay chiến đao, một cái quét ngang ngàn quân, trực tiếp chặt đứt tào chương chiến mã mã chân, đem hắn xốc xuống ngựa tới.

Tào chương lực chú ý đều ở A Phi trên người, tình hình đột nhiên biến đổi, lập tức gian luống cuống tay chân, rơi vào đường cùng, lại là bị ném đi ở trên mặt đất.

Tào chương vừa định bò dậy, lại thấy Hoàng Trung vung lên đao, dùng mũi đao thẳng buộc hắn gò má, không cho hắn động.

Tào chương nằm trên mặt đất, thẹn quá thành giận nhìn chằm chằm Hoàng Trung.

“Từ bên đánh lén! Tính thứ gì? Mệt ngươi hứa đại niên kỷ!”

Đối mặt tào chương chất vấn, Hoàng Trung lại không có biểu tình, hắn chỉ là hướng về phía phía sau các tướng sĩ sử cái ánh mắt, nói: “Đem hắn áp xuống đi!”

Một bên Kim Lăng quân nhóm vọt đi lên, dùng dây thừng trói gô đem tào chương buộc chặt lên.

Tào chương trong miệng dùng sức mắng, mắng muốn nhiều khó nghe, chọc người bên cạnh đều sôi nổi quay đầu tới xem.

Hoàng Trung nhưng thật ra dương dương tự đắc, không hề không khoẻ chi sắc.

A Phi cưỡi ngựa đi tới Hoàng Trung phía sau, thấp giọng nói: “Phụ thân, ngài làm như vậy, có phải hay không có chút chiết mặt mũi? Tam quân tướng sĩ đều tại đây nhìn đâu.”

Hoàng Trung lắc lắc đầu, nói: “Tuy rằng là ném một ít mặt mũi, nhưng trước mắt thời gian cấp bách, toàn bộ nắm giữ Trường An thành, mới là thật mạnh bên trong, ngươi cùng hắn ở chỗ này so đấu võ nghệ, lại là quá mức chậm trễ thời gian, làm tướng giả, lúc này lấy đại cục làm trọng, không thể tùy hứng vì này.”

A Phi cẩn thận suy nghĩ sau một lúc lâu, sau đó hướng về phía Hoàng Trung vừa chắp tay, nói: “Nghĩa phụ giáo huấn chính là, hài nhi biết sai rồi.”

……

Trường An thành tào quân binh mã sôi nổi lui lại, Trường An thành ở ngay lập tức chi gian liền bị phá được, Đào Thương một chúng hoàn toàn chiếm cứ Trường An thành.

Trường An chính là Quan Trung đứng đầu muốn, Trường An vừa được, Quan Trung nơi đối với Kim Lăng quân tới nói, liền không hề là vấn đề.

Đào Thương suất chúng tiến vào Trường An thành, dọc theo đường đi có các thuộc cấp lãnh sôi nổi hướng Đào Thương bẩm báo bên trong thành tình huống, Đào Thương nghe xong lúc sau, rất là cao hứng. Hắn cười ha hả hướng về phía chúng tướng gật đầu, cũng mở miệng an ủi.

Thẳng đến tào chương bị A Phi cùng Hoàng Trung đưa tới trước mặt hắn thời điểm, Đào Thương càng là vui vẻ.

Này thật đúng là ngoài ý muốn bên trong thu hóa a.

“Tào Tam công tử, ngươi hảo.” Đào Thương cười tủm tỉm hướng về phía hắn gật đầu nói.

Tào chương hung tợn trừng mắt nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, quay đầu một hừ, không nói gì.

“Các hạ huynh trưởng hiện nay đang ở ta nơi này làm khách, hiện giờ tào Tam công tử cũng tới, quay đầu lại nếu là lại đại ca ngươi cùng cha ngươi, các ngươi bốn vị có phải hay không là có thể ở ta này thấu một bàn mạt chược?”

Tào chương hừ hừ nói: “Đào tặc, ngươi đừng vội bừa bãi! Tào mỗ sớm muộn gì làm ngươi trả giá đại giới.”

Đào Thương không để ý tới tào chương ác ngôn, mà là quay đầu nhìn về phía phía sau Bùi Tiền, phân phó nói: “Phái người thỉnh tào nhị công tử tới.”

Tào Phi trước mắt cũng là tùy quân đi theo Đào Thương tiền tới Quan Trung, chẳng qua vẫn luôn đảm nhiệm Đào Thương dưới trướng khách khanh, ngày thường trong quân doanh cũng không hắn chuyện gì.

Không bao lâu, liền thấy Tào Phi ở Bùi Tiền dưới sự chỉ dẫn, đi tới Đào Thương bên người.

Tào Phi cung cung kính kính hướng về phía Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Gặp qua thừa tướng.”

Đào Thương một lóng tay tào chương, com nói: “Tào nhị công tử, từ khi ngươi tới rồi ta nơi này lúc sau, đào mỗ cũng vẫn luôn không có cho ngươi an bài cái gì sai sự làm, hiện giờ ngẫm lại cũng là không nên, hiện giờ đào mỗ bắt được tù binh một người, tưởng thỉnh tào nhị công tử thay trông giữ, không biết nhị công tử này ý như thế nào?”

Tào Phi ngẩng đầu lên, cười ha hả nhìn những người đó, trong lòng có một loại nói không nên lời xấu hổ.

Tào chương vẻ mặt hung hãn biểu tình, hắn hướng về phía Tào Phi hét lớn: “Ngươi này không biết xấu hổ phản nghịch! Ngươi còn có

mặt mũi xuất hiện ở ta trước mặt?”

Tào Phi cúi đầu, không lên tiếng.

Trước mắt loại tình huống này, hắn xác thật là có chút không mặt mũi nào đối mặt tào chương.

Không bao lâu, lại thấy Tào Phi hướng về phía Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Thừa tướng, việc này…… Có thể hay không…… Không cho ta làm.”

Tào chương cười ha ha: “Tào Phi, ngươi cũng biết cảm thấy thẹn hai chữ.”

Đào Thương thấp giọng nói: “Nếu là ta khăng khăng như thế đâu.”

Tào Phi khó xử nhìn thoáng qua tào chương, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, nói: “Một khi đã như vậy, kia thuộc hạ tiếp lệnh là được.”

------oOo------

Chương 912: cẩm mã siêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Phi bất đắc dĩ tiếp được quản lý tào chương sự tình, đối với hắn tới nói, tào chương thật là là một khối phỏng tay khoai lang.

Hắn từ tâm nhãn hy vọng Đào Thương có thể vừa rồi ở trên chiến trường trực tiếp đem tào chương xử lý, như vậy mọi người đều bớt lo.

Nhưng thực hiển nhiên, Đào Thương cũng không có dựa theo hắn tưởng làm như vậy.

Hắn ngược lại là áp dụng một loại nhất cực đoan phương thức, một loại làm Tào Phi khó nhất lấy tiếp thu phương thức.

Đem tào chương khấu hạ còn chưa tính, còn phải chuyên môn giao cho chính mình quản lý……

Việc này thực sự là lệnh Tào Phi đau đầu, người này quản hảo đi, quay đầu lại làm Đào Thương nghi kỵ chính mình dụng tâm, có phải hay không sẽ hoài nghi chính mình vẫn là tâm hướng tào doanh, đối hắn họ Đào bất trung thành đâu?

Vấn đề đem tào chương quản không hảo đi, quay đầu lại có phải hay không lại dễ dàng làm Đào Thương cảm thấy chính mình là một cái không đáng tin cậy người, hoặc là làm Đào Thương cảm thấy chính mình là một cái không thế nào nghe lời người?

Việc này nháo, thực sự là tiến thoái lưỡng nan.

Tào Phi mang theo tào chương đi rồi, Quách Gia rất có hứng thú nhìn bọn hắn chằm chằm hai huynh đệ bóng dáng, nhìn chằm chằm vào, gắt gao nhìn chằm chằm hơn nửa ngày.

Rốt cuộc, lại thấy Quách Gia khuôn mặt tuấn tú thượng, lộ ra một cái có khác thâm ý mỉm cười.

Hắn quay đầu nhìn về phía Đào Thương, nói: “Thừa tướng này cử, thực sự cao minh, đem tào chương đặt ở Tào Phi chỗ, thứ nhất nhưng thăm Tào Phi chi tâm, thứ hai thời gian một trường, tất nhiên sẽ dẫn phát ra chút sự tình, đối với bước tiếp theo phá được Hán Trung tào quân, nói không chừng sẽ có kỳ hiệu…… Thật thiếu đạo đức về đến nhà cũng.”

Đào Thương nhẹ nhàng khụ một chút, nói: “Quách tiên sinh có thể ở vạn quân trước mặt, dùng như thế đừng khai sinh mệnh thả trang trọng lời nói nói ta thiếu đạo đức…… Thật là không cô phụ quỷ tài chi danh, ta rất muốn biết, nếu không phải đào mỗ tính tình hảo, chỉ bằng ngươi này trương phá miệng, ở khác chư hầu dưới trướng đến tột cùng có thể sống quá mấy cái chương.”

Quách Gia dùng một bàn tay nhẹ nhàng loát theo sợi râu, nói: “Trường An đã bình định, bước tiếp theo chính là hàng phục toàn bộ Quan Trung, bằng vào Mã Đằng cùng Hàn Toại hai người chỉ dẫn, hơn nữa chúng ta tinh binh mãnh tướng, nghĩ đến sẽ không có cái gì quá lớn trở ngại.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Lời nói là nói như vậy, nhưng chung quy vẫn là đến nhiều hơn chú ý một ít mới là, Mã Đằng cùng Hàn Toại là lâu cư Tây Lương biên tái người, bọn họ ở đạo đức cùng nghĩa lý phương diện”

“Thừa tướng cao kiến, thượng có thể nghĩ vậy một tầng, thực sự là lệnh người kính nể.” Quách Gia rất là phù hợp thời nghi đưa lên một cái mông ngựa, làm người cảm giác rất là thoải mái.

……

Bình định rồi Trường An lúc sau, Đào Thương ngay sau đó triệu tập Mã Đằng cùng Hàn Toại.

Ở Trường An chủ phủ, Đào Thương sắc phong mã Hàn hai người chức quan, cũng thụ với tướng quân chi danh, cùng với hầu tước chi vị.

Hai người vui mừng quá đỗi, vội vàng bái tạ.

Đào Thương qua lại nhìn bọn họ hai người, đột nhiên lại nói: “Lập tức tình huống, Trường An tuy rằng đã lấy được, nhưng hướng tây đi, thượng có rất nhiều chư hầu chưa từng thần phục,” bởi vậy yêu cầu hai vị tướng quân dẫn dắt ta dưới trướng binh mã, đi trước các nơi chiêu hàng, nếu là có thể chiêu hàng tốt nhất, nếu là không thể đủ chiêu hàng, liền dùng võ lực hàng phục, hai vị nhưng có ý kiến gì sao?”

Hàn Toại vội vàng chắp tay nói: “Thừa tướng yên tâm, ta chờ tất nhiên dùng hết tâm lực, vì thừa tướng dẹp yên Quan Trung.”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Đào mỗ người này, luôn luôn là nặng nhất công tích, nhị vị từng người đi hai lộ, phân biệt vì dẫn đường dẫn dắt Thái Sử Từ, Triệu Vân hai lộ binh mã, nào một đường được đến thành trì nhiều, đào ngày nọ sau liền phong hắn vì Lương Châu chi chủ.”

Hàn Toại vừa nghe tức khắc vui mừng quá đỗi.

Mã Đằng cũng là vừa rồi muốn chắp tay bái tạ, lại thấy Đào Thương đột nhiên nâng lên tay, ngăn cản hắn nói đầu.

“Thọ thành công, trước không vội tạ, đào mỗ còn có một việc tưởng cùng ngươi câu thông một chút.”

“Thừa tướng có gì phân phó?”

“Đào mỗ muốn hỏi thọ thành công muốn một người ở trong quân hiệu lực, không biết thọ thành công khả năng bỏ những thứ yêu thích không?”

Mã Đằng thử tính hỏi: “Không biết thừa tướng muốn ai?”

Đào Thương gằn từng chữ một nói: “Không biết thọ thành công khả năng làm mã siêu tới ta quân trước.”

“Hắn?” Mã Đằng nghe vậy có chút do dự: “Cái này, Mạnh khởi tiểu tử này, tính tình thô bạo, tự cao tự đại, luôn luôn không coi ai ra gì, lão phu sợ hắn tới thừa tướng chỗ, sẽ chọc thừa tướng không mau……”

Đào Thương cười ha ha, nói: “Thọ thành công quá khiêm nhượng, mã siêu dũng quan tam quân, Tây Bắc toàn nghe, liền tính là có chút tính tình, cũng là bình thường, đào mỗ tâm đại, không thèm để ý.”

Mã Đằng thầm nghĩ trong lòng: Ngươi không thèm để ý, ta để ý a, ngươi lập tức liền đem ta nhất có thể đánh nhi tử phải đi, lão phu sau này có việc, lại đến dựa ai tới?

“Thừa tướng, không phải lão phu cố ý tổn hại biếm chính mình nhi tử, tiểu tử này tính tình xác thật không tốt, ngày thường liền lão phu đều quản không được hắn, phạm khởi tính bướng bỉnh, ai đều ngăn không được hắn! Cũng liền hắn cái kia đường đệ mã đại lời nói, hắn còn có thể nghe đi vào điểm……”

Đào Thương bừng tỉnh ‘ nga ’ một tiếng, nói: “Kia không ngại làm hắn đường đệ cũng tùy hắn cùng tiến đến phụ tá với ta, như thế nào?”

“A?” Mã Đằng nghe vậy lập tức choáng váng.

Đào Thương cười ha hả đối Mã Đằng nói: “Làm mã đại cũng cùng mã siêu cùng nhau tới ta quân trước, vạn nhất mã siêu cùng ta bão nổi, mã đại cũng có thể cản cản lại hắn, như vậy chẳng phải là vừa lúc?”

Mã Đằng giơ tay gãi gãi đầu, có điểm không thể tin được.

Này như thế nào còn từ đáp đi vào một cái?

“Cái này, cái này……” Mã Đằng nói chuyện có điểm nói lắp.

Đào Thương cười ha hả nói: “Mã tướng quân không cần như thế khẩn trương, bất quá là thêm một cái người mà thôi, đào mỗ cung khởi cơm…… Thật sự không được, đem ngươi kia mấy cái nhi tử tìm tới, đào mỗ cùng nhau dưỡng.”

“Cái này! Không cần! Không cần!” Mã Đằng vội vàng xin miễn, đây chính là không thể lại hướng trong tặng người, nếu không quay đầu lại phi đoạn tử tuyệt tôn không thể.

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu: “Hảo, một khi đã như vậy, vậy trước mã siêu cùng mã đại đi.”

Còn trước mã siêu cùng mã đại?

“Quay đầu lại nếu là cảm giác mã đại một người khuyên không được mã siêu, lại đem ngươi mặt khác mấy cái nhi tử cũng giao ra đây.”

Mã Đằng trên đầu giọt mồ hôi lả tả đi xuống rớt.

Không bao lâu, lại thấy mã siêu ở thị vệ dẫn dắt hạ, đi tới Đào Thương trước mặt.

“Mạt tướng mã siêu, gặp qua thừa tướng!”

Thanh âm khảng keng hữu lực, lệnh người ghé mắt động dung.

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, com cười nói: “Mã Mạnh khởi, nghe nói ngươi tuổi còn trẻ, liền vũ dũng hơn người, chính là Tây Lương đệ nhất võ nhân, từ nay về sau, ngươi liền tới trong triều làm việc, vì thiên tử hiệu lực, ngươi có bằng lòng hay không?”

Mã siêu quay đầu nhìn về phía Mã Đằng, lại thấy Mã Đằng mặt vô biểu tình, cũng nhìn không ra nguyện ý vẫn là không muốn.

Mã siêu do dự một chút, ngay sau đó hướng về Đào Thương vừa chắp tay, nói: “Mạt tướng nguyện ý!”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Đào mỗ bước tiếp theo, muốn công lược Hán Trung nơi, ngươi nếu là vừa rồi tới hàng, có thể nói tiên phong, nguyện ý sao?”

Mã siêu vội nói: “Đa tạ thừa tướng cấp mạt tướng cái này kiến công lập nghiệp cơ hội! Mạt tướng nhất định anh dũng tranh tiên, không cô phụ thừa tướng chi ý.”

Thấy mã siêu thái độ không tồi, Đào Thương rất là vừa lòng, hắn lại nói: “Bất quá Tào Tháo ở Hán Trung, thực lực không nhỏ, gần chỉ phái ngươi một người, ta còn là có điểm không yên tâm, như vậy đi, ta phái hai lộ tiên phong quân, chia làm tả hữu, tả lộ là ngươi, hữu lộ vì Hứa Chử, các ngươi hai người cùng hướng, lẫn nhau gian cũng hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Mã siêu lúc trước từng cùng Hứa Chử đã giao thủ, đối hắn cũng coi như là nhiều ít có chút hiểu biết, vừa nghe muốn cùng Hổ Si cùng đi trước Hán Trung, trong lòng thế nhưng là có một ít phập phồng cảm giác.

------oOo------

Chương 913: Hán Trung chi hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nam Trịnh.

Ở biết được Trường An thành đình trệ lúc sau, Tào Tháo trước tiên liền hướng Tây Xuyên bên trong phái người báo nguy.

Lưu Chương không dám chậm trễ, hắn tức khắc phái Lưu Bị cùng với hắn dưới trướng Trương Nhậm cùng nghiêm nhan chờ trọng đem, suất lĩnh tinh nhuệ binh mã chạy tới Hán Trung, làm cho bọn họ ở Hán Trung thế Xuyên Thục ngăn trở Kim Lăng quân mũi nhọn.

Hán Trung là Xuyên Thục môn hộ, một khi có thất, hậu quả không dám tưởng tượng.

Lưu Chương tuy rằng không phải cái gì có hùng tâm tráng chí người tài ba, nhưng tốt xấu cũng là Lưu nào nhi tử, thả ở Tây Xuyên đãi nhiều năm, cũng vì người chủ, liền tính là không có tranh bá thiên hạ chi tâm, nhưng êm đẹp đem hắn từ Tây Xuyên chi chủ vị trí thượng kéo xuống tới, hắn trong lòng khẳng định cũng là không vui.

Lưu Bị đám người đến Hán Trung, cùng Tào Tháo binh tướng sẽ cùng.

Mọi người ở phòng nghị sự trung mở họp, không khí có vẻ có chút cực độ nặng nề.

Cuối cùng vẫn là Tào Tháo dẫn đầu đánh vỡ cái này cục diện bế tắc.

“Đào Thương phá được Quan Trung, suất binh cướp lấy Trường An, trước mắt chính phái Thái Sử Từ cùng Triệu Vân hai đạo nhân mã,

phân biệt đi trước thu phục ung lạnh các châu quận, hiện giờ tào mỗ ở Quan Trung thế lực đã là không tồn, Đào Thương thu phục Quan Trung chư quận chỉ là thời gian sớm muộn gì vấn đề, bước tiếp theo, hắn tất nhiên tới đánh Hán Trung…… Kim Lăng quân thế lực cường đại, chiến lực cực cường, thả còn có cuồn cuộn không ngừng hậu viên, chúng ta tuy rằng có không ít binh mã, nhưng muốn đánh bại Đào Thương, chỉ sợ cũng không dễ dàng.”

Lưu Bị gật đầu nói: “Tào công chi ngôn thật là, trước mắt thời sự xác thật bất lợi với chúng ta, nếu là muốn đánh bại Kim Lăng quân…… Ta xem không ngại vẫn là hỏi một chút Trương tướng quân cao kiến?”

Trương Nhậm chỉ là cẩn thận nghe, thấy Lưu Bị lập tức đem câu chuyện vòng đến trên đầu của hắn, không khỏi sá nhiên nói: “Vì sao là ta? Tại hạ tuổi trẻ kiến thức nông cạn, xa không kịp tào công cùng Huyền Đức công kiến thức rộng rãi, thả nhiều phiên cùng Đào Thương đánh quá giao tế, lẫn nhau biết được nền tảng.”

Lưu Bị cười nói: “Trương tướng quân hà tất quá khiêm tốn? Đúng là bởi vì chúng ta hai đối Đào Thương quá quen thuộc, Đào Thương cũng đối chúng ta hai người quá quen thuộc, lẫn nhau gian lâm vào một cái cục diện bế tắc, khó có thể đột phá, Trương tướng quân dũng mưu gồm nhiều mặt, càng kiêm là Thục trung người, quen thuộc xuyên trung địa hình, từ Trương tướng quân chế định đối phó đào tặc sách lược, nhất định có thể đại hoạch toàn thắng.”

Tào Tháo cân nhắc một hồi, gật đầu nói: “Xác thật là như vậy lý lẽ, Trương tướng quân so với ta ngoại hạng tới người quen thuộc Xuyên Thục địa hình, nghĩ đến tất có lời bàn cao kiến.”

Trương Nhậm nhìn nhìn Lưu Bị, lại nhìn nhìn Tào Tháo, ngay sau đó nói: “Có một số việc, kỳ thật cũng không có như vậy phức tạp, y theo tại hạ xem ra, muốn ngăn trở Lưu Bị, cũng không phải cái gì việc khó, chỉ cần ở Kiếm Các an bài binh mã, bằng vào này mà hiểm yếu, nhất định được việc.”

Tào Tháo nghiêm túc cân nhắc một chút, nói: “Tào Tháo vừa mới bắt lấy Hán Trung, cũng biết Hán Trung chư mà cực hiểm, Kiếm Các chính là hùng tráng chỗ, tào mỗ cũng là có điều nghe thấy, chỉ là còn chưa từng tự mình đi tra xét mà thôi…… Nếu là đúng như Trương tướng quân theo như lời, kia tào mỗ này liền phái người đi trước Kiếm Các đóng quân, ngăn trở quân địch.”

Trương Nhậm nói: “Nếu là muốn đi, vẫn là ta cùng cấp đi, muốn bảo hộ Hán Trung, đầu ở Kiếm Các, y theo tại hạ chi thấy, vẫn là ta cùng cấp đi hảo, này chờ chính là quan trọng nhất cái chắn, thiết không thể mất đi cũng.”

Tào Tháo vừa lòng gật gật đầu, nói: “May mà Trương tướng quân có này hùng tâm, một khi đã như vậy, kia liền y theo Trương tướng quân lời nói.”

……

Hứa Chử cùng mã siêu binh mã giờ phút này đã khai vào Hán Trung cảnh nội, binh phong thẳng để Kiếm Các chỗ ở.

Hứa Chử vừa đi, một bên mọi nơi quan khán, nhưng thấy tứ phía nơi nơi đều là dãy núi điệp khởi, thỉnh thoảng đó là sạn đạo huyền nhai chỗ, nơi chốn mạo hiểm.

Hứa Chử thở dài: “Không thể tưởng được nơi này cư nhiên như thế hiểm ác, ta hành tẩu nửa đời, còn chưa bao giờ gặp qua như thế hiểm ác nơi, thực sự đúng rồi đến, lợi hại.”

Mã siêu ở bên cạnh nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói: “Nhìn ngươi kia chưa hiểu việc đời bộ dáng, kẻ hèn thế núi hiểm trở sạn đạo mà thôi, còn dùng đến như vậy kinh ngạc?”

Hứa Chử vốn dĩ xem mã siêu liền không vừa mắt, hành quân dọc theo đường đi đều không có như thế nào nói với hắn nói chuyện, này vừa nghe mã siêu nói như vậy, tức khắc nóng nảy.

Hắn vừa chuyển đầu, nổi giận đùng đùng đối với mã siêu quát: “Mỗ gia nói chuyện, làm ngươi đánh rắm?”

Mã siêu một ngửa đầu: “Ngươi lo chính mình nói chuyện, cũng không ai ứng hòa với ngươi, ta liền ở ngươi bên cạnh, ta không đáp lời ai trả lời? Nói nữa, xem ngươi này không kiến thức bộ dáng, ta liền tới khí, kẻ hèn Hán Trung nơi sơn mạo liền đem ngươi hồ thành như vậy, ngày nào đó ngươi nếu là tới rồi Lương Châu, xem kia đại mạc cách vách nơi, chẳng phải đến hù chết ngươi!”

Hứa Chử hừ hừ, nói: “Đắc ý cái gì? Ngươi bất quá là kẻ hèn một giới Tây Lương an phận đồ đệ ngươi, này đại hán mười ba châu ngươi mới đi qua mấy cái? Mỗ gia đi theo thừa tướng vào nam ra bắc, từ Mạc Bắc đến Giang Nam, Trung Nguyên, kinh sở, Trung Nguyên nơi, non sông gấm vóc đã là nhìn cái biến, tuy nói không thượng kiến thức rộng rãi, nhưng so với ngươi này tuổi còn trẻ, liền không biết tôn ti tiểu tử phải mạnh hơn rất nhiều!”

Mã siêu ban đầu từng cùng Hứa Chử đã giao thủ, hai người ở trên chiến trường ao đánh quá vài lần, lẫn nhau pha không phục, cho nên mới mở miệng châm chọc, hiện giờ chính mình nghẹn hắn, lại bị Hứa Chử còn nguyên cấp phun trở về, trong lòng thực sự là có một loại nói không nên lời cảm giác.

Mã siêu cắn môi nói: “Nhà ta nhiều thế hệ công hầu, không cùng ngươi này sơn dã thôn phu so đo.”

Hứa Chử càng vui vẻ: “Nhiều thế hệ công hầu? Kia xin hỏi ngươi mã đại công tử hiện cư gì chức a?”

Mã siêu tức khắc nghẹn lời.

Hứa Chử kiêu ngạo giống nhau cổ, nói: “Mỗ gia hiện tại chính là thân cư võ vệ tướng quân, triều đình danh chính ngôn thuận sắc phong huyện hầu cũng, ta tổ tiên tuy rằng không phải công hầu, nhưng mỗ gia bản nhân lại là!”

Mã siêu không phục nói: “Có gì ghê gớm, ngươi bất quá là sớm theo Đào thừa tướng mấy năm, đãi ta kiến công lập nghiệp lúc sau, sớm muộn gì cũng là hầu gia.”

Hứa Chử lắc lắc đầu nói: “Kia nhưng không giống nhau, hiện giờ này thiên hạ, chưa từng bị thừa tướng nắm giữ ở trong tay, cũng chính là này Xuyên Thục nơi, ngươi liền tính là muốn kiến công lập nghiệp, chỉ sợ cũng lập không ra bao lớn công lao…… Ta xem ngươi nhiều nhất cũng chính là một cái phòng làm việc hầu mệnh!”

Mã siêu nghe vậy giận tím mặt.

Hắn tuy rằng đối phòng làm việc hầu chức vị không hiểu nhiều lắm, nhưng cũng nhiều ít có thể nghe ra tới Hứa Chử trong lời nói trào phúng chi ý.

Chính mình tốt xấu cũng là tây châu danh tướng, hiện giờ lại làm một cái không gì văn hóa thô bỉ hán tử cấp trào phúng, hắn làm sao có thể nhẫn trụ?

Mã siêu đem chiến thương một hoành, nói: “Họ hứa, đừng vội xem thường người! Ngươi còn không phải là một cái phá võ vệ tướng quân sao? Bổn đem còn coi thường ngươi đâu! Ngươi dám không dám cùng ta thi đấu, nếu là ngươi thua, ngươi cái kia phá võ vệ tướng quân liền nhường cho ta, nhữ dám không?”

Hứa Chử lặng lẽ nói: “Mỗ gia còn sợ ngươi không thành?”

Hai người đối chọi gay gắt, lập tức liền muốn ở trước mắt bao người so đấu.

Liền ở cái này mấu chốt thượng, lại thấy một người thám báo vội vội vàng vàng giá mã lại đây, đối với hai người nói: “Nhị vị tướng quân, phía trước mười dặm chỗ, có quân địch binh mã đang ở hướng chúng ta bên này mà đến, nhân số không ít, đương có thượng vạn chi chúng, còn thỉnh nhị vị tướng quân tiểu tâm thận phòng chi!”

Hứa Chử vừa chuyển đầu, nói: “Người nào lãnh binh?”

“Cầm đầu chiến tướng, chính là Điển Vi.”

“Lại một cái oan gia, tốc tốc lệnh tam quân bài binh bố trận!”

------oOo------

Chương 914: mai phục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Chử hiện tại cũng không có tâm tình cùng mã siêu làm tranh chấp, dù sao cũng là lâm địch đại sự quan trọng.

Hứa Chử vội vàng tiếp đón phía sau binh mã, làm cho bọn họ bài binh bố trận, chuẩn bị tùy thời ứng đối thình lình xảy ra quân địch.

Mã siêu cũng không cùng Hứa Chử đấu khí, hắn cũng là an bài Tây Lương kỵ binh làm tốt ứng chiến chuẩn bị.

Dù sao cũng là trận đầu trượng, quay đầu lại hắn đến ở Đào Thương trước mặt lộ mặt.

Không bao lâu, nơi xa trên đường nhỏ bụi mù điệp khởi.

Tào quân binh mã ở ly Hứa Chử cùng mã siêu cách đó không xa địa phương đứng yên, mã siêu cẩn thận nhìn đối diện quân địch, lại thấy một người hoàng mặt đại hán, cầm trong tay song thiết kích, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng sừng sững với mấy người đối diện.

Mã siêu năm đó cũng từng cùng tào quân liên minh, đối tào trong quân chiến tướng rất là quen thuộc, tự nhiên biết đây là Điển Vi.

Hứa Chử tự nhiên càng là nhận.

Lão oan gia.

“Điển Vi! Đương kim thiên hạ, tứ hải toàn bình, duy nhữ tào Lưu ngoan cố chống lại, ở Xuyên Thục nơi hành hung, như thế nhìn thấy thiên binh, còn không thừa thế quy hàng, càng đãi khi nào?”

Điển Vi cẩn thận nhìn chằm chằm đối diện Hứa Chử, sau một lúc lâu chưa nói ra lời nói tới.

Một lát sau, phương nghe Điển Vi hừ nói: “Ngươi này thất phu, một đoạn nhật tử không thấy, nói chuyện trình độ nhưng thật ra rất là lợi hại, so ban đầu tăng trưởng rất nhiều.”

Điển Vi không gì trình độ, ngày thường chỉ biết đánh đánh giết giết, hiện giờ nghe Hứa Chử một trương miệng cư nhiên có thể lao ra vài câu trường hợp lời nói, thực sự là hâm mộ đến không được.

Hứa Chử cười ha ha, nói: “Mỗ nãi trong triều thượng tướng, làm sao có thể cùng ngươi loại này một dũng chi phu đồ so sánh với? Ngươi nếu là hâm mộ, không ngại xuống ngựa quy hàng, đầu hàng thừa tướng……”

Nói đến này, Hứa Chử nhớ tới Đào Thương ngày thường thường xuyên giáo dục chính mình một câu, lập tức liền thuật lại ra tới cấp Điển Vi nói.

“Ngươi nếu là biểu hiện hảo, mỗ gia có thể cho ngươi học bổ túc điểm văn hóa.”

Điển Vi cái mũi thiếu chút nữa không khí oai.

Này cũng chính là hắn ngượng ngùng tại như vậy nhiều người trước mặt thô tục, bằng không y hắn tính cách, quả quyết thẳng mắng đến Hứa Chử tổ tông mười tám đại.

Điển Vi nổi giận gầm lên một tiếng, phóng ngựa mà ra nói, thẳng đến Hứa Chử xung phong liều chết qua đi.

“Thất phu thật can đảm!”

Mà hắn phía sau binh tướng, cũng là theo Điển Vi xông ra ngoài.

Hai bên binh mã giao thủ, ở sơn đạo gian triển khai một hồi ác chiến.

Điển Vi như cũ là giống như năm đó giống nhau dũng mãnh, hắn hai thanh đại thiết kích giống như hai chi máy xay thịt cánh quạt giống

nhau, ở đây gian qua lại quét ngang phệ người, ở thiết kích trong phạm vi không người nhưng cùng với so sánh với.

Ác tới như cũ là ác tới, so với năm đó hung ngoan càng sâu.

Mã siêu thấy Điển Vi như thế hung mãnh, lập tức có chút thấy cái mình thích là thèm, liền tưởng xông lên đi theo Điển Vi đánh giá.

Hứa Chử sao có thể cấp mã siêu cơ hội này, lập tức liền phóng ngựa mà ra, nhằm phía Điển Vi, giống như mãnh hổ xổng chuồng, không người có thể kháng cự.

Mã siêu thấy Hứa Chử đã lao ra đi, ngay sau đó từ bỏ.

Y theo hắn ngạo khí cùng bản tính cũng khinh thường cùng Hứa Chử tranh một cái đối thủ, vì thế liền suất binh hướng về bên cạnh binh tướng vọt qua đi.

Hai quân binh đem lui tới giao phong, thực mau liền ở trong núi triển khai một chiến đấu kịch liệt.

Hứa Chử cùng Điển Vi ngươi tới ta đi, đao kích cùng cử, đánh trời đen kịt, nhật nguyệt vô quang, hai người giao thủ nhiều lần, có thể nói là cực kỳ hiểu biết đối phương kịch bản.

Trong nháy mắt, mấy chục cái hiệp đã qua.

Hai người đều là lực lượng hình tuyển thủ, lẫn nhau giao phong đem đối phương trong tay binh khí chấn leng keng rung động, bên cạnh các binh lính ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, cũng là không dám tiến lên tương trợ bọn họ chủ tướng, chỉ có thể đứng xa xa nhìn, sợ đem chính mình liên lụy đến, đến lúc đó một cái không ổn bị liên quan thượng, vậy mất nhiều hơn được.

Tại đây loại tình huống dưới, Điển Vi cùng Hứa Chử dần dần thành chiến trường trung tâm, hai người lui tới giao phong, lẫn nhau chém giết, hai người ở đây trung giống như một trận gió xoáy, hai tôn tháp

sắt thức chu toàn thành phong trào, này chiêu thức hung mãnh làm người hoa cả mắt, không kịp nhìn.

Thời gian dài, Điển Vi liền biểu hiện có chút lực bất tòng tâm.

“Hứa Chử! Nhữ đừng vội kiêu ngạo, mỗ gia ở Xuyên Thục nơi khí hậu không phục, gần nhất thân thể không khoẻ, thiếu vài phần sức lực, ngươi thả đãi mỗ gia hồi dương bình quan dưỡng đủ tinh thần, lại đến cùng nhữ giao chiến không muộn!”

Hứa Chử cười ha ha, nói: “Điển Vi, đừng vội lắm mồm, đánh không lại liền đánh không lại, từ đâu ra như vậy nhiều lời từ? Vẫn là thừa sớm xuống ngựa đầu hàng mới là chính đạo.”

Điển Vi cũng không ở cùng Hứa Chử nhiều lời lời nói, dùng đại thiết kích bỗng nhiên vẽ ra một cái quét ngang ngàn quân, bức lui Hứa Chử lúc sau, liền bắt đầu hướng về phía sau đánh mã triệt hồi.

Tào quân binh đem thấy Điển Vi lui lại, cũng là đi cùng cùng nhau sôi nổi mà đi.

Hứa Chử chút nào không tha chậm, cũng là thúc giục binh tướng đuổi sát mà đi, trong lòng hạ quyết tâm, thề muốn bắt lấy Điển Vi.

Mã siêu ở cách đó không xa nhìn, thấy Hứa Chử chiến lui Điển Vi, trong lòng cũng là không khỏi thầm khen Hứa Chử dũng mãnh, bản lĩnh không tầm thường, ngay sau đó giương giọng nói: “Muốn hỗ trợ không?”

“Không cần!”

Hứa Chử tự nhiên là không nghĩ làm mã siêu tới trộn lẫn, rốt cuộc công lao liền như vậy đại, nếu là làm người phân đi liền không hảo, huống hồ hắn vốn dĩ liền không lắm đãi thấy mã siêu.

Hứa Chử suất lĩnh trước bộ binh lính đuổi sát Điển Vi mà đi, đi vào hai nơi sơn gian, lại thấy sơn li hai bên đột nhiên truyền ra kêu gọi tiếng động.

Lại thấy đã sớm đã lại lần nữa mai phục tốt tào Lưu liên quân, từ hai bên sơn li thượng sát ra, đối với phía dưới Hứa Chử một chúng cuồng rít kêu.

Hứa Chử dùng sức một ghìm ngựa cương, mọi nơi nhìn xem, nhíu mày.

Lấy Vu Cấm, Diêm Hành, Bàng Đức, Hạ Hầu Uyên, Trương Nhậm, Ngô ý chờ cầm đầu chiến tướng, tru lên hướng về phía Hứa Chử sát đem lại đây.

Mà vừa mới còn ở lãnh mọi người chạy trốn Điển Vi, giờ phút này cũng suất lĩnh binh mã thay đổi phương hướng, lại một lần bôn Hứa Chử chạy băng băng lại đây.

Hứa Chử lạnh lùng một hừ, nói: “Ngươi này tặc tư, nhưng thật ra càng sống càng đi trở về, cư nhiên dùng phương thức này tới dụ dỗ mỗ gia, mỗ thực sự là không có một chút khí khái!”

Điển Vi cười ha ha, nói: “Có thể bắt sống ngươi này tặc tư, đó là lạc chút thanh danh, lại có thể như thế nào? Chịu chết đi!”

Tào quân ở sơn cốc gian thiết hạ mai phục, dẫn quân nhập ung, làm Hứa Chử tiến vào bẫy rập, cùng lúc đó tào quân rất nhiều chiến tướng cũng là bắt đầu thu võng, chuẩn bị nhất cử bắt được Hứa Chử.

Tuy rằng Đào Thương quân thế đại, nhưng nếu là có thể ở bỉ quân quân chủ lực đến phía trước, đi trước đánh bại quân địch đi trước quân, thất bại địch quân nhuệ khí, sau đó ở chậm đợi bỉ quân ở xa tới chủ lực, kia đối với tào quân tới nói, xác thật là tương đương có lợi.

Sự tình tới rồi tình trạng này, Hứa Chử cũng không có cách nào, chỉ có thể anh dũng ở tào quân vòng vây trung chém giết, com hắn dù sao cũng là Kim Lăng thượng tướng, lại là lúc sớm nhất đi theo Đào Thương chiến tướng, có thể nói là cực kỳ dũng mãnh, dù cho là giờ

phút này bị mai phục, lại cũng là vui mừng không sợ, tả hữu đột sát, thực lực siêu cường.

Sơn li thượng, có Trình Dục cùng Tuân Du hai người cẩn thận quan sát đến dưới chân núi tình huống, lần này vây quanh chiến kế hoạch, tự nhiên cũng là bọn họ hai người thay chuẩn bị.

Trình Dục nhìn dũng không thể đương Hứa Chử, không khỏi tán thưởng nói: “Thật là một người thiện chiến mãnh tướng! Này chờ cường đem, nếu là sát chi, không khỏi liền quá đáng tiếc.”

Tuân Du nhàn nhạt nói: “Chính là bắt sống lại như thế nào? Hứa Chử chính là Đào Thương dòng chính chiến tướng, chính là bắt sống bắt sống, cũng tuyệt không sẽ quy thuận Tư Không.”

Trình Dục thở dài khẩu khí, sau đó nói: “Vậy giết hắn?”

Tuân Du lắc lắc đầu: “Không thể giết, người này là Đào Thương dòng chính, nếu là giết, vạn nhất Đào Thương khởi khuynh quốc chi binh trả thù, đối với Xuyên Thục chính là đại đại không ổn, ngược lại là không bằng bắt sống, nếu là có thể đem người này bắt sống, lệnh Đào Thương ném chuột sợ vỡ đồ, đảo cũng vẫn có thể xem là một kiện đại đại chuyện tốt!”

Trình Dục bừng tỉnh gật đầu nói: “Vậy…… Bắt sống?”

“Bắt sống chi!”

------oOo------

Chương 915: đào quân tân tú

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Chử bị tào quân mai phục, tuy rằng tứ phía thụ địch, lại cũng là lâm nguy không sợ, chút nào không hoảng hốt, đối mặt từ bốn phương tám hướng nảy lên tới tào quân, Hứa Chử quyết chí tự cường, anh dũng giết địch, ở vạn quân từ giữa như vào chỗ không người, một thanh đầu hổ chiến mã đao đại khai đại hạp, uy phong lẫm lẫm đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Tuy rằng như thế, nhưng thế cục đã thành hình, tào quân chư tướng muốn đem Hứa Chử ngay tại chỗ xử tử, cũng hoàn toàn không phí cái gì sức lực, chẳng sợ nhất vô dụng, ra lệnh một tiếng làm sơn li hai bên người bắn nỏ một đốn liền bắn, cũng có thể đem Hứa Chử bắn thành cái sàng.

Liền ở chỗ cấm tính toán làm người bắn nỏ bắn tên, bắn chết Hứa Chử thời điểm, lại thấy trên núi lính liên lạc mang theo Trình Dục cùng Tuân Du quân lệnh vọt xuống dưới.

“Tướng quân, trình quân có lệnh, không thể bắn chết Hứa Chử, chỉ có thể bắt sống chi.”

“Cái gì?” Vu Cấm vừa nghe, không cao hứng thần sắc bộc lộ ra ngoài: “Đối phương chính là Đào Thương thân đem, cũng sẽ không đầu hàng, lưu trữ hắn làm gì? Thực sự dư thừa!”

Kia lính liên lạc bất đắc dĩ nói: “Đây là trình quân cùng Tuân quân ý tứ, còn thỉnh tướng quân tuần hoàn quân lệnh.”

Vu Cấm hướng về trên núi xem xét một nhìn, trong ánh mắt chứa đầy bất đắc dĩ cùng không hiểu, nhưng Trình Dục cùng Tuân Du chính là lần này mai phục chiến tối cao người chỉ huy, bọn họ mệnh lệnh, Vu Cấm không thể không tôn từ.

“Buông đi……” Vu Cấm bất đắc dĩ phất phất tay, làm thủ hạ các binh lính cầm trong tay cung nỏ buông, sau đó nhìn ở dưới chân núi vui vẻ Hứa Chử, trong mắt lộ ra một tia bất đắc dĩ chi sắc.

Mà cùng lúc đó, còn lại tào quân các tướng lĩnh cũng đều được đến trên núi Tuân Du cùng Trình Dục tin tức, cũng ngay sau đó mệnh lệnh bọn lính buông trong tay binh khí, chuẩn bị đối Hứa Chử áp dụng một ít thế công so hoãn công kích.

Kể từ đó, Hứa Chử áp lực suy giảm, ở quân địch trận doanh trung hướng càng hăng hái.

Hạ Hầu Uyên nhìn Hứa Chử như thế khoe khoang, trong lòng rất là khó chịu, một ngụm cương nha cơ hồ đều phải cắn, hận không thể nhào lên đi cắn chết hắn.

Vấn đề là, Hứa Chử sức chiến đấu thực sự quá cường, Hạ Hầu Uyên liền tính là mang một bộ răng giả đi lên cắn, cũng thật là không có gì tác dụng.

“Hừ! Thất phu như thế hung hăng ngang ngược, chân khí sát người cũng!” Hạ Hầu Uyên dùng trong tay trường thương thật mạnh một xử mà, phẫn nộ quát.

Hạ Hầu Uyên bên người, Bàng Đức theo sát sau đó, nghe vậy không khỏi cười.

“Liền tính là bắt sống, cũng không phải cái gì việc khó, Diệu Tài tướng quân chớ sốt ruột, thả xem mạt tướng đi tỏa một chút kia Hứa Chử uy phong.”

Hạ Hầu Uyên nhìn về phía hắn: “Hứa Chử bản lĩnh không tầm thường, ngươi tuy cũng lợi hại, nhưng ngươi đánh hắn không hảo hạ tử thủ, hắn đánh ngươi lại cũng mặc kệ không màng, như thế chỉ sợ đối với ngươi bất lợi đi?”

Bàng Đức lắc lắc đầu, nói: “Ta không cùng hắn ngạnh chiến.”

Dứt lời, liền thấy Bàng Đức phóng ngựa mà ra.

Không bao lâu, liền thấy Bàng Đức đi vào Hứa Chử bên cạnh cách đó không xa, hắn cũng không sốt ruột phác sát đi cùng Hứa Chử chống chọi, mà là ném động trong tay một cái lưu tinh chùy, âm thầm nhắm chuẩn Hứa Chử ngồi xuống mã, chờ đến nhất định thời cơ, liền thấy Bàng Đức đột nhiên ra tay, đem lưu tinh chùy ném mạnh đi ra ngoài.

Kia lưu tinh chùy hoa đường parabol quỹ đạo, ở giữa ở Hứa Chử chiến mã trên đầu.

Kia chiến mã lập tức đã bị gõ mộng bức, đầu váng mắt hoa, mồm miệng lưu mạt, bốn vó tài oai, lập tức liền hướng về mặt bên té ngã đi xuống.

Cưỡi ở chiến mã trên người Hứa Chử, đột nhiên không kịp dự phòng, lập tức té lăn quay bụi bặm trung.

Hai bên các binh lính sôi nổi phác đem đi lên, đem Hứa Chử bao quanh vây quanh.

“Hảo! Đầu hảo! Hảo một cái lưu tinh chùy!” Hạ Hầu Uyên hưng phấn huy xuống tay, xa xa đối với nơi xa Bàng Đức ủng hộ hò hét.

Bàng Đức cười ha ha, cầm khởi chiến đao, phân phó binh lính quay chung quanh đi lên, đem Hứa Chử bao quanh vây ở trong đó.

Hứa Chử chật vật xoay người đứng lên, mọi nơi nhìn một vòng, lau một phen mặt, ngược lại là đem chính mình làm cho càng thêm mặt xám mày tro.

Hứa Chử chật vật nhìn một vòng quay chung quanh ở chính mình bên người những cái đó bọn lính, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi, tựa hồ là nhận mệnh.

“Mỗ gia chinh chiến cả đời, hôm nay chết tại đây, dù chưa đến chết già, nhưng cũng biết đủ!”

Dứt lời, Hứa Chử nhìn nhìn trong tay trảm mã đao, đúng là do dự, chính mình đến tột cùng là nên hoành đao tự vận hảo đâu, vẫn là giết vài người, kiếm cái đủ hảo đâu.

Cũng chính là tại đây loại thời khắc, cách đó không xa đột nhiên vang lên một trận nùng liệt hét hò, cũng chính là tại đây loại thời khắc, Hứa Chử vừa mới đã lòng tuyệt vọng, đột nhiên lại một lần thiêu đốt lên.

Lại thấy mã siêu suất lĩnh một chi tinh nhuệ Tây Lương thiết kỵ, phá tan tào quân ở bên ngoài trở ngại, hướng về Hứa Chử nơi trong trận nội bộ nhanh chóng chạy băng băng.

Mã siêu một bên chạy, một bên hướng về Hứa Chử cao giọng quát: “Hứa Chử chớ sợ, mã siêu tới cũng!”

Vừa mới còn nghe mã siêu thanh âm cực kỳ chói tai Hứa Chử, trước mắt phảng phất là nghe được âm thanh của tự nhiên, hắn vội vàng hướng về phía mã siêu cao giọng hô to: “Mỗ gia tại đây!”

Ngừng lại một chút, Hứa Chử đem hạ lời nói nuốt đi xuống, rốt cuộc là không mặt mũi hướng mã siêu hô lên tới.

Hắn hạ lời nói chính là ‘ mau tới cứu ta. ’

Mã siêu trong tay chiến thương giống như tia chớp giống nhau, một bên chạy băng băng, một bên cướp lấy lui tới tào quân tánh mạng, hắn phía sau Tây Lương thiết kỵ nhóm càng là binh tùy đem dũng, mã siêu biểu hiện càng là ngoan cường sắc bén, bọn họ liền càng là cường hãn.

Binh tinh đem cường, Tây Lương binh cùng mã siêu thực mau liền giải khai Tào Tháo trận doanh, đánh vào vào quân địch trung trận, không bao lâu, lại thấy mã siêu hạng người liền vọt tới Hứa Chử trước mặt.

Hứa Chử tuyệt chỗ phùng sinh, nước mắt đều phải chảy ra.

Hắn hướng về mã siêu duỗi ra tay, ý bảo mã siêu đem hắn kéo đến trên lưng ngựa đi.

Mã siêu thấy thế do dự một chút, làm Hứa Chử cùng chính mình ngồi chung một con ngựa, đổi thành ngày thường hắn đã sớm tức giận, nhưng trước mắt cái này mấu chốt, hắn cũng không đến lựa chọn, lập tức liền thấy mã siêu duỗi ra tay, nắm lấy Hứa Chử tay, dùng sức hướng về phía trước lôi kéo.

Hắn vốn là muốn đem Hứa Chử trực tiếp từ mã hạ kéo lên chính mình chiến mã phía sau lưng, không từng tưởng này đại hán quá mức trầm trọng, vội vàng dưới dùng một chút lực, thiếu chút nữa không đem ngựa siêu chính mình túm đi xuống.

Mã siêu thấy thế không khỏi khí tiết, quát: “Chính ngươi bò lên tới!”

Hứa Chử trợn trắng mắt, ngay sau đó chính mình nhảy lên mã siêu chiến mã mặt sau.

Kia chiến mã rõ ràng có chút không thể chịu được kính, thân mình trầm trọng rất nhiều.

Mã siêu lôi kéo cương ngựa, đem chiến mã thay đổi đầu ngựa, liền phải hướng về phía sau chạy đi, lại thấy lúc này, Điển Vi cùng Bàng Đức hai người phân biệt từ hai cái phương hướng tiến công mà đến.

Mã siêu mặc kệ bọn họ chỉ là thúc giục ngồi xuống chiến mã, ở Tây Lương thiết kỵ dẫn dắt hạ, thẳng đến phía sau phóng đi.

Điển Vi ly khá xa, trong lúc nhất thời đuổi theo không thượng, liền ở ngay lúc này Bàng Đức từ mặt bên tới rồi.

Mã siêu vừa thấy Bàng Đức, cả giận nói: “Bối chủ chi tặc, ta phụ thân năm đó đối đãi ngươi không tệ, ngươi lại thất tín bội nghĩa, lâm trận đi theo địch, hiện giờ mạnh khỏe ý tứ xuất hiện ở ta trước mắt?”

Bàng Đức bị mã siêu một mắng, trong lòng thực sự là có chút e lệ.

Hắn thật sâu hít một hơi, com thật cẩn thận nhìn mã siêu liếc mắt một cái, sau đó đứng sừng sững chiến mã bất động.

Mã siêu cũng không ở phản ứng hắn, mà là suất lĩnh xuống tay hạ binh tướng, bảo hộ Hứa Chử nhanh chóng hướng về bên ngoài đột đi.

Sơn li phía trên, Trình Dục cùng Tuân Du rất là kinh ngạc.

“Đây là người nào? Như thế dũng mãnh? Xem tuổi, tựa hồ cũng không phải rất lớn.”

Tuân Du thật sâu hít vào một hơi, nói: “Ở ta trong ấn tượng, Đào Thương dưới trướng tướng lãnh trung, có này trang điểm tựa hồ chỉ có Triệu Vân, Thái Sử Từ, đồng phi chờ ít ỏi mấy người…… Nhưng tựa hồ đều cùng chi không khớp…… Bất quá người này ta mơ hồ nhìn quen mặt……”

Nói đến này, Tuân Du bỗng nhiên một phách cái trán, nói: “Nghĩ tới, đây là Mã Đằng nhi tử mã siêu, năm đó cùng Mã Đằng cùng quân thời điểm, ta từng gặp qua.”

Nói đến này, lại thấy Trình Dục bất đắc dĩ thở dài nói: “Đáng tiếc này chờ dũng mãnh chi đem, lại quy về Đào Thương rồi.”

“Thả không vội cảm khái, chúng ta vẫn là chạy nhanh phái binh truy kích đi, nếu như bằng không, này thật vất vả bắt lấy Hứa Chử, lại là lại ném!”

------oOo------

Chương 916: kết bái huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trình Dục cùng Tuân Du làm chư tướng vội vàng ngăn lại Hứa Chử, bất quá mã siêu cùng Tây Lương thiết kỵ tốc độ cực nhanh, không bao lâu liền giết đến tào quân quân đội bên ngoài.

Đối mặt thế công cùng tốc độ như thế mạnh mẽ mã siêu, tào quân chư tướng không khỏi tất cả đều táp lưỡi.

Hạ Hầu Uyên tính tình nhất táo bạo, hắn dùng sức đem chiến thương hướng về trên mặt đất một trát, nói: “Nhiều người như vậy, lăng là làm một cái hậu bối tiểu tử ở chúng ta trước mặt đem người cướp đi, quay đầu lại truyền tới Đào Thương quân doanh, chẳng phải là làm những cái đó đào quân tướng sĩ đem ta chờ các cười nhạo không ngừng?”

Lại có Diêm Hành đã chạy băng băng đến Hạ Hầu Uyên bên người, nói: “Như thế tình huống dưới, lại nên như thế nào?”

Hạ Hầu Uyên hừ một tiếng, cả giận nói: “Các ngươi nhẫn đến, ta lại nhịn không được! Khẩu khí này, ta nói cái gì cũng không thể nuốt xuống đi!”

Dứt lời, liền thấy Hạ Hầu Uyên dùng sức một kẹp hai chân, suất binh phóng ngựa hướng về Hứa Chử cùng mã siêu thoát đi phương hướng đuổi sát mà đi.

Còn lại tào quân chư tướng cũng không hàm hồ, sôi nổi phóng ngựa thẳng hành, theo sát Hạ Hầu Uyên đuổi theo qua đi.

Không bao lâu, tào quân chư tướng chạy tới mã siêu cùng Hứa Chử binh mã bài binh bố trận địa phương, chỉ thấy hai người đã binh tướng mã co rút lại vào một chỗ quan đạo bên trong cốc, cùng sử

dụng người bắn nỏ lấp kín cửa cốc, tiên phong tào quân mới vừa vọt vào đi, liền bị bắn đổ một tảng lớn.

Cửa cốc phi thường hẹp hòi, binh lính thi triển không khai, trong lúc nhất thời tiến thối không được, rất có lưỡng nan chi tình.

Hạ Hầu Uyên còn muốn chỉ huy binh mã hướng trong hướng, lại có Diêm Hành lại đây khuyên nhủ: “Diệu Tài tướng quân chớ cấp, bỉ quân oa ở sơn cốc bên trong, gác trụ cửa cốc, chúng ta tuy rằng vào không được, nhưng bọn hắn lại cũng dễ dàng ra không được…… Chúng ta không ngại vây định nơi này, thủ hắn mấy ngày, ta liêu bên trong tất nhiên không có nguồn nước, đãi này thủy tẫn lúc sau, chúng ta tự nhiên liền có thể vọt vào đi bắt lấy bọn họ đầu người.”

Diêm Hành nói lệnh Hạ Hầu Uyên chợt vừa tỉnh, hắn vuốt chính mình cằm, cẩn thận tự hỏi một hồi, mới vừa rồi gật gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, vậy làm người đi phía sau hướng Tuân công cùng trình công bẩm báo một chút, đãi thời cơ chín mùi lúc sau…… Đi thêm xử trí đó là.”

Kể từ đó, tào quân liền bắt đầu ở ngoài cốc yên ổn xuống dưới.

Mà trong cốc mã siêu cùng Hứa Chử, trước mắt nghiễm nhiên thành một đôi anh em cùng cảnh ngộ.

……

Cùng ngày đêm khuya, nguyệt chiếu trên cao.

Mã siêu cùng Hứa Chử lẫn nhau cho nhau nhìn, hai người trên mặt đã không có ngay từ đầu cho nhau nhìn không vừa mắt, mà trong mắt thế nhưng còn lẫn nhau tồn tại một ít thưởng thức lẫn nhau.

Hoặc là có thể hình dung vì đồng bệnh tương liên?

Hai người ban ngày thời điểm, từng tổ chức không ít lần hướng về ngoài cốc tiến hành đánh bất ngờ!

Nhưng là ngoài cốc tào quân đã sớm đã an bài hảo cường cung ngạnh nỏ, mặc cho Hứa Chử cùng mã siêu binh mã có bao nhiêu cường đại, có bao nhiêu hung mãnh, nhưng ở tào quân loại này hung mãnh phòng ngự bày trận hạ, mặc cho Hứa Chử cùng mã siêu có bao nhiêu thứ hướng ra phía ngoài xung đột, đều không thể đột phá đối phương vòng vây.

Thời gian dài, Hứa Chử cùng mã siêu cũng từ bỏ ra bên ngoài phá vây, mà là lựa chọn ở trong cốc thở ngắn than dài.

Một đôi kẻ thù, trước mắt thành một đôi anh em cùng cảnh ngộ.

Hứa Chử nhìn ngoài cốc tào quân ánh lửa, thở dài khẩu khí nói: “Mã lão đệ, hôm nay sự tình thực sự là oán ta, nếu không phải ta tranh công quá cấp, ngươi ta cũng sẽ không rơi xuống hôm nay như vậy đồng ruộng…… Ai, hiện tại ngẫm lại, hơi có chút hối hận a.”

Mã siêu bất đắc dĩ nhún vai, cười nói: “Trọng Khang huynh hà tất nói như thế? Kỳ thật liền lúc trước sự tình, Mã mỗ cũng có rất nhiều sự tình làm tương đối không đủ…… Ai, sơ đầu thừa tướng dưới trướng, lại còn muốn tranh cường háo thắng, cùng tướng quân phân cao thấp, hiện tại cẩn thận nghĩ đến, thực sự là đại đại không nên.”

Hứa Chử lắc lắc tay, nói: “Nói chi vậy, mã huynh đệ lời này thật là là qua, kỳ thật hẳn là mỗ gia cảm tạ ngươi mới là, nếu không phải ngươi cứu trợ, chỉ sợ vừa mới mỗ gia liền chết ở tặc đem trong tay.”

Mã siêu cười khổ một tiếng, quay đầu nhìn về phía nơi xa tào quân, bất đắc dĩ nói: “Dù cho như thế, nhưng hiện giờ chúng ta cũng bị vây ở chỗ này, hiện giờ quân địch bảo vệ cho cửa cốc, không ra mấy ngày, đãi trong cốc chúng ta mang theo thủy tẫn, chỉ sợ này quan chúng ta liền không qua được.”

Hứa Chử ban ngày gian cùng mã siêu vọt vài lần, biết mã siêu lời nói phi hư, lập tức không khỏi thở dài khẩu khí.

“Mạnh khởi chi ngôn thật là, ai, xem tình huống này, ngươi ta hôm nay là có chắp cánh cũng không thể bay.”

Dứt lời, lại thấy Hứa Chử dùng sức thật mạnh một đấm mặt đất mặt, nói: “Đã có thể như vậy bỏ mạng tại đây, mỗ gia cũng là không cam lòng, mỗ gia không sợ chết, nhưng cho dù là, mỗ gia cũng muốn bị chết oanh oanh liệt liệt, da ngựa bọc thây, liền như vậy nghẹn khuất tại đây trong cốc, thực sự là quá mất mặt!”

Mã siêu quay đầu nhìn về phía Hứa Chử: “Nghe hứa huynh ý tứ là, còn tưởng bác thượng một bác? Lao ra đi?”

Hứa Chử dùng sức gật đầu nói: “Lao ra đi! Lúc này đây nếu là còn hướng không ra đi, mỗ gia liền cũng không hướng đi trở về, cùng lắm thì chết ở bên ngoài đó là.”

Mã siêu cũng là đứng dậy, nói: “Hứa huynh có như vậy hùng tâm tráng chí, siêu nào dám không từ chăng? Nguyện ý cùng đi Hứa tướng quân cùng hướng!”

Hứa Chử ngửa đầu nhìn nhìn sắc trời, nói: “Giờ Tý lao ra đi, nếu là này đem vẫn là thất bại, kia liền đem nơi này trở thành ngươi ta nơi táng thân, như thế nào?”

Mã siêu đứng dậy, nói: “Mạt tướng nguyện ý tương bồi!”

Hứa Chử đứng lên, đối mã siêu nói: “Nếu là thất bại, chúng ta nhưng chính là đã chết, huynh đệ ngươi còn trẻ……”

Mã siêu ha ha cười nói: “Chết thì chết, lại có thể như thế nào? Ta từ nhỏ đi cùng phụ thân chinh chiến sa trường, chết làm sao sợ?”

Hứa Chử cẩn thận suy tư một chút, nói: “Nếu hiền đệ có này phân đảm lược, hảo! Kia chúng ta liền đồng sinh cộng tử!”

Mã siêu hướng về Hứa Chử vừa chắp tay, nói: “Huynh trưởng, nếu là không bỏ, siêu nguyện cùng huynh trưởng kết làm huynh đệ!”

Hứa Chử vừa nghe lời này, tức khắc sửng sốt.

“Ngươi muốn cùng ta kết bái?”

Mã siêu dùng sức gật gật đầu, nói: “Đúng là.”

Hứa Chử suy nghĩ một chút, nói: “Cũng thế! Tả hữu đều là muốn chết, kết cái huynh đệ, quay đầu lại hoàng tuyền lộ hạ, cũng coi như là có cái bạn!”

……

Tới gần giờ Tý, Hạ Hầu Uyên cùng Bàng Đức đám người ở ngoài cốc, đang ở an bài binh mã nghiêm mật bố phòng, cẩn thận chờ đợi địch nhân ra tới.

Hạ Hầu Uyên cười lạnh nhìn về phía trong cốc, một bên xem một bên nói: “Y trong cốc kia hai cái mọi rợ ý tưởng, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, tắc tất nhiên sẽ ở tối nay suất binh đánh lén chúng ta, com hắc hắc, như thế cũng hảo, chúng ta lại cũng không cần nghĩ cách công đi vào, cũng không cần đang chờ đợi bọn họ, liền như vậy lẳng lặng chờ! Đến lúc đó làm cho bọn họ tự đầu bẫy rập, đến lúc đó ta bắt sống Hứa Chử!”

Liền ở tào quân chư tướng đám người an bài thời điểm, bỗng nhiên sau khi nghe thấy phương một trận kêu sát tiếng động, tào quân phía sau trận doanh tựa hồ đã chịu công kích của địch nhân.

Hạ Hầu Uyên sau khi nghe thấy phương lại động tĩnh, không khỏi nghi hoặc quay đầu nhìn về phía phía sau, nói: “Sao lại thế này?”

Không bao lâu, lại thấy một người thám báo vội vội vàng vàng bôn Hạ Hầu Uyên chạy tới, đối với Hạ Hầu Uyên chắp tay nói: “Diệu Tài tướng quân, không hảo, Kim Lăng quân Hoàng Trung lãnh người giết qua tới!”

“Hoàng Trung?” Hạ Hầu Uyên nhíu nhíu mày: “Chính là Đào Thương dưới trướng cái kia cám bã lão nhân?”

“Đúng là!”

Diêm Hành nghi hoặc nói: “Không phải nói này Hứa Chử cùng mã siêu mới là trước bộ tiên phong quân sao? Như thế nào sẽ lại chạy ra một chi bộ đội?”

Hạ Hầu Uyên tàn nhẫn lải nhải nói: “Mặc kệ nó! Kia Hoàng Trung thượng một lần đánh với, làm bổn đem vứt đi thật lớn mặt mũi, lúc này đây một hai phải từ trên người hắn tìm đem trở về không thành!”

------oOo------

Chương 917: hoàng tước ở phía sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giờ này khắc này, suất binh từ phía sau công sát tiến vào người, đúng là Kim Lăng đại tướng Hoàng Trung.

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ hiện giờ đi cùng Mã Đằng cùng Hàn Toại ở Quan Trung bình định chư quận, như thế ở Đào Thương quân chủ lực trung, chư tướng đều là lấy Hoàng Trung vì trường.

Chỉ là Đào Thương lần này ở phái mã siêu cùng Hứa Chử vì tiên phong đồng thời, ở chính quân doanh cũng không có hạ đạt lệnh Hoàng Trung tiếp ứng quân lệnh.

Kia lão nhân này vì cái gì lại sẽ xuất hiện ở chỗ này đâu?

Tào quân chư tướng giờ phút này đối mặt phía sau tập kích, cũng bất chấp rất nhiều, bọn họ lập tức một lần nữa an bài bố trí tiến công sách lược, đối địch quân tiến hành hữu hiệu phản kích.

Hạ Hầu Uyên phân phó Diêm Hành nói: “Ngươi lưu lại nơi này, cẩn thận ứng đối, chớ làm mã siêu cùng Hứa Chử thừa loạn lao tới, ta suất binh quay đầu qua đi nhìn xem!”

Diêm Hành không dám chậm trễ, ngay sau đó chắp tay nói: “Nặc!”

Hạ Hầu Uyên ngay sau đó suất binh vọt trở về.

Bàng Đức cũng là cùng với đồng hành, nhưng là không đợi tiếp thượng Hoàng Trung binh mã, Hạ Hầu Uyên lại được đến tin tức, nói là Khúc Nghĩa, Từ Hoảng, Kỷ Linh, Trương Hợp, Cao Lãm lại phân biệt từ mặt khác gửi cái phương hướng sát đem lại đây, trước mắt đã cùng bên ta bên ngoài binh lính giao thủ.

Mọi người nghe vậy không khỏi đại kinh thất sắc.

Hạ Hầu Uyên giờ phút này cũng bất chấp rất nhiều, ngay sau đó an bài còn lại chư vị tào đem, lấy Bàng Đức, Điển Vi, Lý Điển, Nhạc Tiến, Vu Cấm đám người cầm đầu, đi bên phân biệt nghênh chiến Kim Lăng quân tướng lãnh, mà Hạ Hầu Uyên bản nhân còn lại là thẳng đến Hoàng Trung mà đi.

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ không ở, Hoàng Trung nghiễm nhiên đã thành Kim Lăng quân đệ nhất cao thủ.

Hai bên giao chiến, Hoàng Trung không nhanh không chậm múa may trong tay hắn chiến đao, nơi đi đến, tuy rằng nhìn không có như vậy nhiều kiên cường thủ đoạn chiêu thức, nhưng cùng hắn chính diện đối kháng người lại cảm giác được toàn thân tràn ngập áp lực.

Cứ như vậy, Hoàng Trung đầu tàu gương mẫu, không bao lâu liền giết đến Hạ Hầu Uyên trước mặt.

Hạ Hầu Uyên gặp được Hoàng Trung, hét lớn một tiếng: “Hoàng Trung gian tặc, an dám như thế kiêu ngạo? Bổn đem hôm nay định không buông tha ngươi!”

Hoàng Trung nhìn chăm chú nhìn lại, tiếp theo phía sau binh lính trong tay cây đuốc ánh sáng, thấy rõ là Hạ Hầu Uyên, ngay sau đó cười ha ha: “Ta tưởng là ai đâu? Nguyên lai là nhữ này tặc tư, thủ hạ bại tướng mà thôi, nào dám nói dũng chăng?”

Hạ Hầu Uyên tức giận hét lớn: “Cái nào là thủ hạ của ngươi bại tướng? Lão tặc đừng vội nói bậy!”

Người đều hảo mặt mũi, đặc biệt là nam nhân, có địa vị nam nhân càng là như thế.

Hạ Hầu Uyên là cỡ nào dạng người? Tốt xấu cũng là tào quân trọng đem, cũng là Tào Tháo dưới trướng thân tín ái đem, ngày thường nhiều được sủng ái tin không nói, hơn nữa tự Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân sau khi chết, cũng thành tông tộc nội đệ nhất đại tướng, ngày

thường mọi người đều là hống hắn, nào có hắn để cho người khác xem thường thời điểm?

Lập tức, liền thấy Hạ Hầu Uyên đề thương phóng ngựa, thẳng đến Hoàng Trung giết qua đi.

Hoàng Trung cười ha hả cùng Hạ Hầu Uyên giao thủ, hai người ở trên sa trường qua lại so đấu, một mình đấu so dũng khí.

Lấy Hạ Hầu Uyên năng lực, đối mặt Hoàng Trung dù cho không thắng, nhưng ác chiến mấy chục cái hiệp vẫn là không có vấn đề.

Nhưng hiện tại loại tình huống này, Hạ Hầu Uyên lại rõ ràng không được.

Nhân hắn hiện tại cực kỳ phẫn nộ, bởi vậy ra chiêu chi gian không khỏi có chút mất đi ngày thường tiêu chuẩn, chỉ là một mặt tiến công Hoàng Trung, bình tĩnh giá trị đại biên độ hạ thấp.

Hai mươi hiệp lúc sau, Hoàng Trung tìm ra Hạ Hầu Uyên một sơ hở, hét lớn một tiếng, một đao quét ngang, trực tiếp đả thương Hạ Hầu Uyên cánh tay trái.

Hạ Hầu Uyên ăn đau một kêu, trong tay trường thương trực tiếp ngã xuống ở bụi bặm, hắn vội vàng ghìm ngựa, hướng về phía sau chạy trốn mà đi.

Hoàng Trung cũng không nóng nảy, chỉ là không nhanh không chậm đuổi theo Hạ Hầu Uyên mà đi.

Lúc này trong cốc, Hứa Chử cùng mã siêu nghe được bên ngoài thanh âm, không khỏi tò mò.

Hứa Chử nghi hoặc quay đầu, hỏi mã siêu nói: “Hiền đệ, bên ngoài như thế nào sẽ có lớn như vậy kêu sát tiếng động? Chẳng lẽ là chúng ta viện quân tới cứu chúng ta?”

Mã siêu lắc lắc đầu, nói: “Không lắm biết được, theo đạo lý hẳn là không thể a…… Chúng ta tới khi, thừa tướng chỉ nói làm ngươi ta vì

trước bộ tiên phong, cũng không có nói sẽ phái binh mã tiếp ứng a.”

Hứa Chử cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: “Một khi đã như vậy, vậy thuyết minh đây là đối phương muốn dụ dỗ chúng ta đi ra ngoài kế sách! Tất nhiên là tào quân quỷ kế, hắc hắc, chúng ta không thể mắc mưu.”

Mã siêu sờ nheo lại đôi mắt, cẩn thận suy nghĩ một hồi, sau đó bỗng nhiên vỗ tay một cái, nói: “Huynh trưởng cao kiến a, này tất nhiên là tào quân cấp chúng ta thiết hạ quỷ kế!”

Hứa Chử hừ hừ, nói: “Hiền đệ, không phải vì huynh cùng ngươi thổi, ta đi theo thừa tướng trần trọc chinh chiến nhiều năm, nhiều năm như vậy tới, kiến thức quá nhiều ít âm mưu quỷ kế, so này còn làm người kinh ngạc gian kế, vi huynh thấy được nhiều! Hôm nay đây là tiểu trường hợp.”

Mã siêu bái phục hướng về phía Hứa Chử vừa chắp tay: “Vẫn là huynh trưởng lợi hại!”

Hứa Chử cười ha ha nói: “Đó là tự nhiên!”

“Chúng ta không ra đi, đãi sau đó chính mình biểu diễn xong rồi, chúng ta đi thêm đi ra ngoài giết bọn hắn cái trở tay không kịp!”

……

Cùng lúc đó sơn cốc ngoại, tào quân cùng Kim Lăng quân giao chiến đã là càng ngày càng kịch liệt.

Kỷ Linh một bên anh dũng cùng tào quân chém giết, một bên nghi hoặc hỏi bên người Trương Hợp nói: “Trương tướng quân, trong cốc Hứa tướng quân cùng mã siêu như thế nào còn không ra? Chẳng lẽ bọn họ không nghe được ngoài cốc chém giết tiếng động sao?”

Trương Hợp hơi hơi mỉm cười, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Việc này ta cũng nói không chừng, nghĩ đến bọn họ hai người nhất định cũng

là có cái gì ý tưởng…… Chúng ta thả mặc kệ bọn họ, chạy nhanh tuân thủ thừa tướng chi lệnh, đánh bại quân địch mới là.”

Kỷ Linh khó hiểu, chỉ là cùng Trương Hợp tiếp tục xung phong liều chết.

Đào Thương này một trận an bài cực kỳ nghiêm mật, cũng là nhất định phải được, hắn phỏng chừng Tào Tháo sẽ đánh đòn phủ đầu, nhằm vào bên ta trước bộ tiên phong quân sẽ trước dùng ra tàn nhẫn chiêu, bại chính mình một trận lúc sau, ở ổn thủ Hán Trung.

Bởi vậy hắn ở cùng Quách Gia thương nghị lúc sau quyết định tương kế tựu kế, dùng mã siêu cùng Hứa Chử hai người vì tiên phong, cũng an bài đại quân theo sát, nếu là hai người thắng khen ngược, nếu là bại, liền có thể bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau.

Trước mắt tình huống liền dựa theo con đường thứ hai tuyến phương châm tại tiến hành.

Trình Dục cùng Tuân Du cũng ở trong quân, bất quá bọn họ là từ tào quân chiến tướng Tào Thuần bảo hộ.

Kim Lăng quân chiến lực rất mạnh, không bao lâu liền đem tào quân toàn diện áp chế, lấy Tuân Du cùng Trình Dục ánh mắt, tự nhiên là có thể xem ra tới, việc này sợ là không hảo lộng.

“Rút về dương bình quan!” Tuân Du hạ quyết tâm, phân phó tào quân chiến tướng hoàng Thiệu nói: “Hoả tốc phái người thông tri các bộ, com nhanh chóng triệt hướng dương bình quan, nếu là lại kéo dài thời gian dài, làm không hảo sẽ xuất hiện cái gì vấn đề.”

Trình Dục còn lại là nôn nóng nhìn bốn phía nói: “Trước mắt Kim Lăng binh nhiều như vậy, chỉ sợ là tưởng triệt cũng không phải dễ dàng như vậy.”

Liền ở ngay lúc này, Đông Nam giác thượng truyền đến một trận tiếng kêu.

Lại là Thục trung đại tướng nghiêm nhan, cùng với Lưu Bị dưới trướng Quan Vũ hai người suất binh vọt lại đây.

Hai người liên hợp sát khai một cái đường máu, vì tào quân đả thông một cái có thể lui lại con đường.

Tuân Du vừa thấy đến loại này tình hình, trong lòng cục đá mới vừa rồi hạ xuống.

May mắn bên ta minh hữu không phải ngu xuẩn, bằng không hôm nay này trượng còn thật sự là không hảo đánh.

Quan Vũ đề đao chạy băng băng đến Tuân Du trước mặt, nói: “Ta chờ khủng chư vị ở phía trước có thất, cố đặc tới tiếp ứng.”

“Làm phiền, làm phiền!” Tuân Du hướng về Quan Vũ chắp tay, nói: “Còn thỉnh tướng quân hỗ trợ, dẫn dắt ta quân tốc tốc triệt hướng dương bình quan, đào quân sớm có chuẩn bị, này trượng tựa hồ là có chút không tốt lắm đánh.”

------oOo------

Chương 918: công dương bình quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

() ngài có thể ở Baidu tìm tòi “Tam quốc có quân tử ()” tra tìm mới nhất chương!

Quan Vũ cũng tự nhiên nhìn ra trước mắt tình hình, lập tức cũng không chối từ, một bên làm Tuân Du cùng Trình Dục đám người tốc tốc rút lui, một bên cầm đao đi trước đi trợ giúp những cái đó tào đem.

Đại bộ phận tào đem đã được đến Tuân Du hiệu lệnh, bắt đầu suất lĩnh bản bộ binh mã hướng về phía sau thối lui, mọi người giữa, lui lại tốc độ so chậm chỉ có Hạ Hầu Uyên một quân, hắn bởi vì bị Hoàng Trung gây thương tích, ở chúng tướng dưới sự bảo vệ lui lại tốc độ chậm chút, hiện ra bị Hoàng Trung bộ đội sở thuộc vây quanh xu thế.

Sau đó liền ở ngay lúc này, Quan Vũ suất binh thẳng đến Hoàng Trung tới rồi, hắn mệnh lệnh thủ hạ binh mã tương trợ Hạ Hầu Uyên ngăn trở Hoàng Trung quân, mà chính hắn còn lại là suất binh cùng Hoàng Trung giao phong, Quan Vũ bản nhân còn lại là cùng Hoàng Trung tiến hành rồi một hồi đại chiến.

Hoàng Trung chợt thấy Quan Vũ, không khỏi thấy cái mình thích là thèm, hắn cũng là biết được Quan Vũ chính là nổi danh chiến tướng, càng là Lưu Bị thủ hạ đầu một nhân vật, có thể cùng như vậy mãnh tướng giao thủ, có thể nói là hắn suốt đời chi hạnh.

Quan Vũ cùng Hoàng Trung ở đây gian đại chiến, mà Hạ Hầu Uyên còn lại là bị thủ hạ người cứu đi, thời gian không dài, Quan Vũ thấy mọi người đều rút lui không sai biệt lắm, ngay sau đó hư hoảng một

đao, bỏ quên Hoàng Trung, sau đó phóng ngựa hướng về chính mình tới khi phương hướng chạy đi.

Hoàng Trung đảo cũng là không sốt ruột truy, hắn nhìn Quan Vũ bóng dáng, cảm khái thở dài, nói: “Xem ra lần này công xuyên, lại cũng không phải kiện dễ dàng sự a, quân địch trung dũng mãnh chi đem thật nhiều, xem ra muốn đồng bằng, chỉ sợ không phải chúng ta trong tưởng tượng dễ dàng như vậy.”

Tào quân cùng Quan Vũ binh mã vội vã triệt hướng dương bình quan, dương bình quan thủ tướng đem cầu treo thả xuống dưới, nghênh đón thứ nhất chúng binh mã nhập quan.

Dương bình quan chính là từ nghiêng cốc tiến vào Hán Trung đạo thứ nhất cái chắn, dương bình quan cực kỳ hiểm trở, thông lộ chỉ có quan trước một tòa cửa thành cầu treo, bên cạnh liên tiếp chính là cao ngất núi non, bằng thường nhân chi lực căn bản vô pháp vượt qua.

Mà trước mắt tào quân cùng Lưu quân cộng đồng tiến vào dương bình quan là lúc, dẫn tới quan nội cầu treo bị buông xuống lúc sau, trong lúc nhất thời binh mã ong nhộng mà nhập, căn bản là không có trong thời gian ngắn lại kéo tới khả năng tính.

Mà lúc này, dương bình quan cách đó không xa, Đào Thương tự mình suất lĩnh chủ lực trung quân đã sớm đã là quan vọng đã lâu.

Đào Thương nhẹ nhàng ném trong tay roi ngựa tử, vui tươi hớn hở nhìn cách đó không xa tào quân cùng Lưu quân phía sau tiếp trước dũng mãnh vào dương bình quan, cười cười, quay đầu phân phó phía sau Từ Vinh nói: “Nên là ngươi xuất động lúc? Có không?”

Từ Vinh lạnh lùng nhìn nơi xa dương bình quan, sau đó vừa chuyển đầu, đối với Đào Thương chắp tay nói: “Mạt tướng này liền an bài nhân mã tiến đến, nói cái gì cũng muốn thế chủ công đoạt được dương bình quan!”

Đào Thương cười gật gật đầu, nói: “Ngươi cũng không cần đặc biệt nóng nảy, trước lấy ổn là chủ, dương bình quan đoạt không xuống dưới, chúng ta có thể quay đầu lại lại tưởng biện pháp khác, ngươi nhưng ngàn vạn đừng bởi vì nhất thời tham công, ra cái gì ngoài ý muốn.”

Từ Thịnh nói: “Thừa tướng yên tâm, mạt tướng tự nhiên sẽ tiểu tâm cẩn thận.”

……

Tào quân cùng Lưu quân đang ở thông qua dương bình quan cầu treo, hướng về quan nội chen chúc mà nhập, đột nhiên, bọn họ phía sau vang lên kêu sát tiếng động.

Quan Vũ cùng Hạ Hầu Uyên chỉnh thúc giục binh mã nhanh chóng nhập quan, đột nghe phía sau hét hò, bọn họ vội vàng quay đầu đi nhìn.

Quan Vũ vốn tưởng rằng đuổi theo chính là vừa mới giải cứu mã siêu cùng Hứa Chử những cái đó binh tướng, nhưng hiện giờ như vậy một nhìn dưới, mới phát hiện đối phương tướng lãnh chính là lấy Từ Vinh, Từ Thịnh, Tang Bá, Lý Thông, A Phi, Đào Cơ, Cam Ninh, Chu Thái đám người sở suất lĩnh mặt khác một chi khổng lồ Kim Lăng quân.

Suy nghĩ quay nhanh dưới, Quan Vũ vội vàng nói: “Không tốt, trúng kế!”

Từ ngay từ đầu, Đào Thương trọng điểm mục tiêu chính là ở dương bình đóng lại, hắn là muốn thừa lần này cơ hội một lần là bắt được dương bình quan.

Còn lại, đều là thủ thuật che mắt.

Nhưng trước mắt loại tình huống này, Quan Vũ cho dù đã biết Đào Thương ý tưởng, muốn làm ra điều chỉnh, lại cũng là không còn kịp rồi.

Quan Vũ hung tợn nhìn càng ngày càng gần những cái đó Kim Lăng quân, dương bình quan thủ tướng hiện tại căn bản vô pháp kéo lên cầu treo……

Cầu treo thượng đều là bên ta nhân mã, ong nhộng tụ đôi, đem kia cầu treo áp gắt gao, căn bản là vào không được người.

Không bao lâu, Kim Lăng quân xông đến tào quân phía sau, đối với điều khiển thượng tào Lưu liên quân chính là một trận chém giết.

Dương bình đóng lại thủ thành binh lính vốn định loạn mũi tên đánh lui, nhưng hiện ra Kim Lăng quân cùng bên ta các binh lính giao triền ở bên nhau, căn bản là khó phân lẫn nhau, một cái không tốt, ngược lại còn dễ dàng ngộ thương bên ta quân sĩ.

Không nhiều chuyện, điều khiển liền dần dần bị Kim Lăng quân cướp lấy xuống dưới.

Dương bình quan không có Ủng thành, một khi bị đột phá quan ải đại môn, kia đó là tương đương vọt vào quan nội.

Trương Liêu cùng Cao Thuận suất lĩnh xông vào trận địa doanh, khi trước sát nhập bên trong thành, tại đây loại chiến trường trung, xông vào trận địa doanh thực lực là dễ dàng nhất bị thể hiện ra tới.

700 xông vào trận địa doanh thận trọng từng bước, bước nhanh dịch vị, thực mau liền nhảy vào quan nội, mà Kim Lăng chúng quân tắc gắt gao đi theo bọn họ.

Quan Vũ đã sốt ruột không được, cố tình rồi lại không thể nề hà.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ phải binh hành hiểm chiêu, đem mục tiêu gắt gao tập trung vào chỉ huy xông vào trận địa doanh Cao Thuận.

Bắt giặc bắt vua trước!

Lúc này Quan Vũ đã đi cùng bên ta đại bộ phận binh mã, đến dương bình quan nội, lúc này Cao Thuận cũng đã vọt vào dương bình

quan.

Quan Vũ đơn phượng nhãn gắt gao nhìn chằm chằm Cao Thuận, sau đó véo chuẩn thời cơ, hai chân bỗng nhiên một kẹp, chợt xông ra ngoài.

Trong tay hắn Thanh Long Yển Nguyệt Đao hỗn loạn lạnh băng hàn ý, này mục tiêu gắt gao tập trung vào Cao Thuận đầu.

Nhưng đáng tiếc chính là, liền ở cái này mấu chốt thượng, dị biến đột nhiên sinh ra.

Chỉ thấy một bên lao ra một người tướng lãnh dùng trong tay binh khí chặn Quan Vũ Thanh Long đao.

Mọi người trong tai phát ra một tiếng thật lớn ‘ giòn vang ’, chấn đến quanh thân binh lính đều sôi nổi quay đầu tới xem.

Người tới sức lực to lớn, thế nhưng là liền Quan Vũ ở trên ngựa đều có chút ngồi lập không được, vội vàng ghìm ngựa, cẩn thận xem nhìn.

Đãi thấy rõ người đến là ai lúc sau, Quan Vũ tâm không khỏi xuống phía dưới trầm xuống, biết lúc này muốn giết Cao Thuận là không có khả năng.

Lữ Bố hiện giờ đã hoàn toàn khôi phục năm đó toàn thịnh thời kỳ thân hình, cao lớn dáng người xứng với cả người cơ bắp, cường tráng cân xứng, tuy rằng hơi có chút thượng tuổi, nhưng vẫn lệnh người không khỏi động dung.

“Quan Vũ, uukanshu ngươi đây là muốn làm cái gì?” Lữ Bố âm hiểm cười nhìn hắn: “Ngươi nếu là tay ngứa, muốn tìm người so đấu một chút, bổn đem ở chỗ này bồi ngươi đó là!”

Quan Vũ hừ một tiếng, nói: “Lữ Bố, nhữ năm đó trước từ Đổng Trác, hiện giờ lại trợ đào tặc, làm ác không ngừng, dữ dội còn dám xuất hiện ở Quan mỗ trước mặt? Hãy còn không tự biết cũng!”

Lữ Bố nghe xong cũng không tức giận, ngược lại là nói: “Nói lên bất nhân bất nghĩa, người nào lại so thượng ngươi huynh trưởng Lưu Bị tới? Nhớ năm đó các ngươi huynh đệ ba người đào viên kết nghĩa, nói là cùng ngày cùng tháng cùng năm chết, hiện giờ ngươi đệ Trương Phi bị chiếm đóng ở thừa tướng trong tay, như thế nào cũng không thấy các ngươi huynh đệ hai người có bất luận cái gì sốt ruột? Ngược lại là tránh ở Tây Thục tị nạn, lại vì cớ gì?”

Vừa nghe Lữ Bố nhắc tới Trương Phi tên, Quan Vũ trên mặt tức khắc lộ ra quan tâm chi sắc, hắn vội vàng hướng Lữ Bố hô: “Ta Tam đệ hiện tại như thế nào?”

Lữ Bố hắc một tiếng: “Ngươi còn nhớ hắn? Hắc hắc, yên tâm đi, hắn không chết được! Nói không chừng khi nào, còn sẽ nghĩ thông suốt, đầu hàng ở thừa tướng trướng hạ đâu!”

Vì phương tiện lần sau đọc, ngươi có thể điểm đánh xuống phương "Cất chứa" ký lục lần này (chương 1013 công dương bình quan) đọc ký lục, lần sau mở ra kệ sách có thể nhìn đến!

Thích 《 tam quốc có quân tử 》 thỉnh hướng ngươi bằng hữu (QQ, blog, WeChat chờ phương thức) đề cử quyển sách, cảm ơn ngài duy trì!! ()

------oOo------

Chương 919: 2 đem tỉnh ngộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

() ngài có thể ở Baidu tìm tòi “Tam quốc có quân tử ()” tra tìm mới nhất chương!

Y theo Quan Vũ tính tình, tự nhiên là không chấp nhận được Lữ Bố ở hắn đối diện chửi bới chính mình huynh đệ.

Trước mắt loại tình huống này, hắn cũng vô tâm tình đi đánh lén Cao Thuận, lấy đối phương thủ cấp, mà là thẳng đến Lữ Bố vọt qua đi.

Lữ Bố mục đích chính là muốn chọc giận Quan Vũ, làm hắn cùng chính mình sống mái với nhau, thấy mưu kế thực hiện được, không khỏi vui mừng quá đỗi, chấn hưng tinh thần, ngay sau đó cùng Quan Vũ ác chiến.

Lữ Bố ngăn cản Quan Vũ, dương bình quan ngoại, vọt vào quan nội Kim Lăng quân sĩ binh càng ngày càng nhiều, nhân số càng ngày càng chúng, mặc cho tào Lưu hai quân như thế nào ngăn cản, cũng ngăn cản không được này đó Kim Lăng quân thế công.

Con đê ngàn dặm sụp vì tổ kiến, dương bình quan tuy rằng là phòng thủ kiên cố, nhưng một cái nho nhỏ lỗ hổng, liền đủ rồi làm nơi đây hoàn toàn luân hãm.

Xông vào trận địa doanh khi trước, cầm giữ trụ cửa thành, nghiêm mật phòng thủ, không cho tào Lưu liên quân đoạt lại đi, mà còn lại Kim Lăng quân, còn lại là bắt đầu chạy đến đầu tường, chém phiên trên tường thành sĩ tốt, cướp lấy điểm cao, nắm giữ quyền chủ động.

Tuân Du là cái minh bạch người, hắn ở phía sau trận nhìn dương bình quan trước mắt tình huống, nắm dây cương đôi tay không khỏi đánh run run, môi cũng là run rẩy.

Dương bình quan liền như vậy mất?

Hắn luôn luôn tự xưng là vì mưu trí chi sĩ, nhưng hôm nay này hiểm yếu quan ải, ở hắn trong tay cư nhiên liền một ngày thời gian đều không có chống đỡ.

Trình Dục đi vào hắn bên người, cảm thán nói: “Nơi này vô pháp thủ…… Đi thôi!”

Tuân Du tựa hồ rất là do dự.

“Liền như vậy đi rồi, quay đầu lại gặp mặt Tư Không là lúc, ngươi ta đương như thế nào công đạo?”

Trình Dục dù sao cũng là so Tuân Du dài quá vài tuổi, tuy rằng tính tình hỏa bạo, nhưng xem sự tình góc độ, cũng so với hắn muốn khai sáng.

Trình Dục lắc lắc đầu: “Có một số việc, vô pháp công đạo, Tư Không nếu là thật muốn trách tội, ngươi ta cùng lắm thì đề đầu tạ tội mà thôi, nhưng là lập tức, chúng ta lại muốn thay Tư Không nhiều bảo tồn chiến lực mới là……”

Nói đến này, Trình Dục dừng một chút, nói: “Xuyên Thục hiểm yếu rất nhiều, liền tính là mất đi dương bình quan, thượng có bao nhiêu mà có thể nói ta quân sở dụng, không thể nhân nhất thời chi khí, mà hỏng rồi ngày sau đại sự.”

Tuân Du nghe xong Trình Dục nói, lúc này mới bình tĩnh xuống dưới.

Hắn gật gật đầu, nói: “Trọng Đức công sở ngôn cực thiện, tại hạ vừa mới xác thật là hoảng hốt…… Truyền lệnh chư tướng, hoả tốc triệt binh!”

Tào Lưu liên quân bắt đầu từ bỏ dương bình quan hướng về phía sau rút lui.

Mà Quan Vũ giờ phút này cũng cùng Lữ Bố đại chiến một hồi!

Phóng nhãn thiên hạ, có thể làm Quan Vũ cảm giác chính mình đánh không thắng người, trừ bỏ trước mắt vị này, có lẽ thật sự tìm không ra cái thứ hai.

Sau khi nghe thấy phương minh kim tiếng động, Quan Vũ nhíu nhíu mày, hắn một bên ném ra đại đao bức khai Lữ Bố, một bên cao giọng nói: “Lữ Bố, hôm nay Quan mỗ tạm thời tha cho ngươi, hôm sau ở cùng ngươi quyết một thắng bại!”

Dứt lời, phóng ngựa suất binh về phía sau rút lui mà đi.

Lữ Bố hừ một tiếng, nhìn Quan Vũ đi xa thân ảnh, lãnh đạm nói: “Nếu là bản tướng quân ngựa Xích Thố còn ở, làm sao có thể làm ngươi có cơ hội đào tẩu?”

Tào Lưu liên quân đông hướng thực mau bị Kim Lăng quân lính liên lạc truyền tới Đào Thương trong tai.

Thám báo bẩm báo xong sau, hỏi Đào Thương nói: “Thừa tướng, từ tướng quân làm ta hỏi ngài, đối đãi quân địch, truy cùng không truy?”

Đào Thương ngửa đầu nhìn một chút sắc trời, trầm tư sau một lúc lâu, nói: “Trước không đuổi theo, nói cho Từ Vinh, toàn diện nắm giữ dương bình quan có thể, tào Lưu phi bình thường, nếu là lập tức truy quá thâm nhập, vạn nhất trúng kế, quay đầu lại mất nhiều hơn được.”

“Nặc!”

Thám báo được Đào Thương tướng lãnh, ngay sau đó xoay người hướng đi tiền tuyến Từ Vinh bẩm báo, mà Đào Thương còn lại là lẳng lặng vuốt ve chính mình bàn tay, lại lần thứ hai lâm vào chính mình trầm tư.

Lúc này đây, chính mình bắt lấy dương bình quan, nhiều ít có chút may mắn hiềm nghi, tuy rằng dương bình quan một khai, Hán Trung

môn hộ mở rộng ra, nhưng nếu là tiếp tục hướng trong đi, chỉ sợ liền sẽ không giống là hiện tại dễ dàng như vậy.

Chính diện quyết đấu, Kim Lăng quân ai cũng không sợ…… Vấn đề là Xuyên Thục nơi, núi non trùng điệp quá mức hiểm yếu, từng bước là khảm, đạo đạo là khó.

So mẹ nó Tây Thiên lấy kinh còn khó đâu.

Bất quá liền tính là khó, nhưng Đào Thương cũng quyết định chủ ý, lần này kinh chính mình nói cái gì cũng muốn thu hồi tới.

Phục hồi tinh thần lại thời điểm, Đào Thương bỗng nhiên lại nghĩ tới mặt khác một sự kiện.

Hắn vội vàng tiếp đón quá thám báo, hỏi: “Hứa Chử cùng mã siêu thế nào?”

Thám báo nghe vậy tựa hồ có chút do dự, cũng tựa hồ muốn cười, hắn nghẹn nhạc, đối Đào Thương thấp thấp kể ra một phen lời nói.

Thốt ra lời này xong, tức khắc cấp Đào Thương chỉnh ngốc.

……

Nghẹn lại Hứa Chử cùng mã siêu kia chỗ cửa cốc, lúc này đang có Hoàng Trung ở tổ chức các đạo nhân mã thu thập chiến trường, cùng vừa mới tiếng kêu khắp nơi tình huống hoàn toàn không giống nhau.

Liền ở ngay lúc này, trong cốc đột nhiên truyền ra một trận “Sát a, sát a” kêu to tiếng động.

Hoàng Trung nghe vậy không khỏi sửng sốt, hắn quay đầu nhìn về phía trong cốc, lại thấy Hứa Chử cùng mã siêu chính tổ chức binh mã, hung mãnh hướng về ngoài cốc bôn sát mà đến.

Hoàng Trung nghi hoặc loát chính mình hoa râm râu, nói: “Đây là cái gì chiêu số? Thực sự lệnh người không rõ, vừa rồi chúng ta ở ngoài

cốc cứu bọn họ thời điểm, bọn họ không lên tiếng, hiện giờ trượng đều đánh xong, bọn họ ngược lại là tinh thần tỉnh táo, đây là chơi cái gì đạo đạo?”

Liền ở Hoàng Trung nghi hoặc khó hiểu thời điểm, lại thấy lấy Hứa Chử cùng mã siêu cầm đầu, bị nhốt ở trong cốc tiên phong quân gào thét xung phong liều chết ra tới.

Mã siêu cùng Hứa Chử một cái giơ đao, một cái đĩnh thương, hai viên mãnh tướng trên mặt treo thấy chết không sờn biểu tình, hơi có chút ‘ phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ một đi không trở lại ’ bi tình chí khí.

Hai người vai sát vai, chạy ra khỏi trong cốc, đương đi vào ngoài cốc thời điểm, thấy ngoài cốc một mảnh yên lặng.

Hứa Chử cùng mã siêu lập tức sửng sốt, hai người cho nhau nhìn nhìn, lẫn nhau ở đối phương trong mắt đều nhìn ra khó hiểu.

Hoàng Trung phóng ngựa đi vào hai người trước mặt, xụ mặt nói: “Hai người các ngươi như thế nào mới ra tới? Trượng đều đánh xong hồi lâu.”

Hứa Chử nghe vậy sửng sốt, nói: “Trượng? Vừa rồi thật đánh giặc?”

Hoàng Trung nghe xong lời này, không khỏi thẳng trợn trắng mắt.

“Nhìn xem các ngươi lời này nói, nếu là không đánh giặc, này cửa cốc tào binh như thế nào sẽ bằng bạch biến mất? Chẳng lẽ đều thăng thiên không thành?”

Hứa Chử thật đúng là chính là ngửa đầu hướng bầu trời xem xét.

Mã siêu còn lại là nói: “Ta cùng huynh trưởng cho rằng vừa mới ngoài cốc hét hò chính là quân địch kế dụ địch, cho nên không có nhẹ động, bực này tiếng kêu biến mất lúc sau, mới suất binh lao tới, không nghĩ tào quân đã sớm bị hoàng tướng quân chiến lui.”

Hoàng Trung bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Ngày thường không cần mưu kế, ｕukａｎｓｈｕ hiện giờ không nên dùng mưu kế thời điểm, ngược lại là dùng tới mưu kế…… Làm ta nói các ngươi cái gì hảo? Ai!”

Mã siêu cùng Hứa Chử cũng rất là ngượng ngùng, ha hả cười gượng.

Hoàng Trung lắc đầu thở dài, đột nhiên làm như phản ứng lại đây chuyện gì.

Hắn khó hiểu nhìn về phía mã siêu cùng Hứa Chử, qua lại đánh giá bọn họ hai người, sau đó nghi hoặc hỏi một câu: “Huynh trưởng?”

Mã siêu cùng Hứa Chử cho nhau nhìn liếc mắt một cái.

Hứa Chử cười ha ha, nói: “Hoàng tướng quân quả nhiên hảo nhãn lực……”

Mã siêu ở một bên sửa đúng nói: “Là hảo nhĩ lực.”

“Thật không dám dấu diếm, ta hai người đã kết bái vì huynh đệ.”

Vì phương tiện lần sau đọc, ngươi có thể điểm đánh xuống phương "Cất chứa" ký lục lần này (chương 1014 hai đem tỉnh ngộ) đọc ký lục, lần sau mở ra kệ sách có thể nhìn đến!

Thích 《 tam quốc có quân tử 》 thỉnh hướng ngươi bằng hữu (QQ, blog, WeChat chờ phương thức) đề cử quyển sách, cảm ơn ngài duy trì!! ()

------oOo------

Chương 920: xuất kỳ bất ý

Nguồn: EbookTruyen.VN

() ngài có thể ở Baidu tìm tòi “Tam quốc có quân tử ()” tra tìm mới nhất chương!

“Hai người các ngươi…… Muốn kết bái?” Hoàng Trung nghe vậy đều có điểm hư nhược rồi.

Hứa Chử cười ha ha: “Không phải muốn kết bái, mà là đã kết bái!”

Mã siêu cũng là phụ họa nói: “Từ nay về sau, chúng ta huynh đệ hai người, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, không cầu cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh, nhưng cầu cùng ngày cùng tháng cùng năm……”

“Được rồi được rồi!” Hoàng Trung giơ tay ngăn cản bọn họ nói đầu.

Thực hiển nhiên, đối với này hai cái nhị hóa nhất thời hưng phấn hành vi, Hoàng Trung căn bản không có hứng thú, hắn tùy ý vẫy vẫy tay, nói: “Đừng cùng lão phu dong dài này đó, lão phu có rất nhiều sự phải làm, này chiến trường còn không có quét tước sạch sẽ đâu…… Các ngươi đừng ở chỗ này phiền ta, nên làm gì làm gì đi!”

Mã siêu cùng Hứa Chử náo loạn cái xấu hổ, hơi chút có chút xấu hổ buồn bực, nhưng hai người đều là không da không mặt mũi nhân vật, thực mau liền phản ứng quá mức tới.

Hai người hướng Hoàng Trung hỏi rõ Đào Thương hiện tại chỗ ở, sau đó liền ngay sau đó chạy tới Đào Thương nơi dương bình quan.

Hứa Chử cùng mã siêu đến dương bình quan thời điểm, Đào Thương đã lệnh tam quân tướng sĩ đem dương bình quan quét tước cũng rửa sạch sạch sẽ, hắn bản nhân còn lại là ở dương bình quan trên thành lâu, lẳng lặng nhìn quan ngoại dãy núi phong cảnh.

Nhìn nhị đem đi lên đầu tường, Đào Thương mỉm cười nói: “Nhị vị tướng quân, vất vả.”

Hứa Chử vừa thấy Đào Thương, mặt lập tức hạ xuống, có chút không lắm cao hứng nói: “Thừa tướng, ngươi làm bọn yêm hai người vì trước bộ tiên phong, này chân ý có phải hay không phải dùng hai chúng ta làm mồi dụ, mê hoặc quân địch, sau đó thừa tướng còn lại là hoàng tước ở phía sau, thừa cơ sử kế, bắt lấy dương bình quan?”

Đào Thương lẳng lặng nhìn hắn, sau đó đột nhiên phụt lập tức cười: “Ngươi nên sẽ không nhỏ mọn như vậy đi?”

Hứa Chử trên mặt tức khắc lộ ra ủy khuất thần sắc: “Ngươi đem mỗ gia sản hương nhị, chính mình tới nhặt đại tiện nghi, hiện giờ ngược lại là nói mỗ gia keo kiệt…… Quá không chú ý!”

Đào Thương cười vẫy vẫy tay, nói: “Phi thường là lúc, tự nhiên hành phi thường việc, huống hồ ta tính định ngươi Trọng Khang tướng quân vũ dũng hơn người, đao pháp có một không hai thiên hạ, phóng nhãn thiên hạ, người nào có thể địch? Ta liệu định ngươi chuyến này tất nhiên là hữu kinh vô hiểm…… Hơn nữa nói không chừng còn sẽ nhận tiếp theo cái huynh đệ kết nghĩa đâu.”

Hứa Chử nghe vậy sửng sốt: “Ta cùng Mạnh khởi kết nghĩa sự, nhanh như vậy ngươi sẽ biết?”

Đào Thương ha ha nhạc nói: “Nhiều mới mẻ a, chuyện lớn như vậy, ta như thế nào sẽ không biết…… Cho các ngươi nhị vị chúc mừng.”

Mã siêu cùng Hứa Chử không khỏi hắc hắc làm nhạc, liền hồi “Cùng vui cùng vui.”

Cũng là bọn họ hai người chính là một dũng chi phu, tâm tư không lắm, nếu là đổi thành khác mưu trí chi sĩ, nhất định hiểu ý kinh thịt nhảy.

Mã siêu cùng Hứa Chử là ở bị tào quân vây khốn thời điểm ở trong cốc kết bái, hiện giờ bọn họ mới vừa rồi xuất cốc, liền thẳng đến dương bình quan tới gặp Đào Thương, nhưng Đào Thương lại tại như vậy đoản thời gian nội sẽ biết tin tức……

Hắn là làm sao mà biết được?

Lại là như thế nào sẽ dùng nhanh như vậy tốc độ được đến tin tức?

Toàn bộ trong quân, chẳng lẽ đều trải rộng Đào Thương tai mắt sao?

Càng nghĩ càng thấy ớn cũng.

Không bao lâu, lấy Lữ Bố, A Phi, Từ Vinh, Từ Hoảng, Kỷ Linh, Cam Ninh, Chu Thái chờ cầm đầu một chúng Kim Lăng thành mãnh tướng nhóm, sôi nổi bước lên đầu tường, tới gặp quá Đào Thương.

Đào Thương quay đầu nhìn chúng tướng, cảm khái nói: “Chư vị vất vả, lúc này đây đoạt được dương bình quan, chư vị đều là rất có công lao, trước mắt khoảng cách thiên hạ thái bình chỉ có một bước xa, còn thỉnh chư vị tướng quân nhiều hơn tận tâm, chớ cô phụ ta ý.”

Trương Liêu chắp tay nói: “Dương bình quan đã bắt lấy, Hán Trung môn hộ đã mở ra, trước mắt phải làm, chính là đuổi binh đi trước nam Trịnh, một lần là bắt được Hán Trung.”

Đào Thương trầm ngâm một chút, nói: “Ta tìm các ngươi tới cũng là cái này ý tưởng, y theo ta đối Tào Tháo cùng Lưu Bị hiểu biết, bọn họ hẳn là sẽ ở sông Hán bày ra trọng binh, dùng để cùng ta quân giằng co, này chiến sự quan trọng đại, ta thỉnh chư vị tướng quân cẩn thận ứng đối, chớ khinh địch đại ý, đào mỗ không nghĩ ở cuối cùng thời tiết, bởi vì đại ý, mà mất đi chư vị trung bất luận cái gì một vị, cho chính mình lưu lại cái gì tiếc nuối.”

Mọi người lẫn nhau nhìn xem, không khỏi cười ha ha.

A Phi cười ha hả nói: “Đãi bình định thiên hạ ngày, ta chờ liền cùng thừa tướng cùng chung phú quý, lấy nhạc thái bình.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không sai, đãi thiên hạ bình định, chúng ta những người này, thấu mấy bàn mạt chược, cùng nhau hưởng thanh phúc.”

Cam Ninh nghe xong lời này nhếch miệng.

Khác đều hảo thuyết…… Mạt chược liền không bàn nữa, những người này đều không đủ ngươi một người hố.

Mọi người sẵn sàng ra trận, chuẩn bị đi trước sông Hán cùng tào Lưu quyết chiến, nhưng là giáo sự phủ thực mau lại truyền quay lại tin tức, lệnh Đào Thương rất là giật mình.

Tào Lưu cư nhiên từ bỏ nam Trịnh, trực tiếp về phía sau phương Kiếm Các nói dời đi, đem Hán Trung phía trước chủ thành tất cả đều không ra tới, nhường cho Đào Thương.

Mọi người nghe vậy, đều là cao hứng không được, một đám nhạc cười ha ha.

Này thật đúng là không cần tốn nhiều sức!

Đào Thương trong lòng tuy rằng do dự, nhưng nếu đối phương đã đem thành trì tất cả đều không ra tới, kia hắn không có gì để nói, trực tiếp nhập trú là được.

Kim Lăng thành đại quân ngay sau đó khai vào nam Trịnh.

Nam Trịnh lương thảo đã bị Tào Tháo cùng Lưu Bị khuân vác không còn, có thể nói là không còn một mảnh, cái gì cũng không có, điểm này sớm tại Đào Thương dự kiến trong vòng, tào Lưu đều là tàn nhẫn nhân vật, tự nhiên sẽ không tại đây phương diện cho chính mình lưu lại cái gì chỗ trống.

Đào Thương cũng không nóng nảy, ngay sau đó ở nam Trịnh dựng trại đóng quân, cũng phái người đi trước Ung Châu, điều khiển quân

lương chi viện tiền tuyến.

Đồng thời, hắn phái xuất tinh duệ binh lính, đi trước Kiếm Các tìm hiểu Tào Tháo cùng Lưu Bị hướng đi.

Giáo sự phủ mang về tới tin tức, làm Đào Thương một chúng có chút thượng hoả.

Tào Tháo cùng Lưu Bị, Trương Nhậm đám người tập trung xuyên trung ưu thế binh lực, ở Kiếm Các nói củng cố công thế, trữ hàng lương thảo, ở các nơi hiểm yếu xếp vào phòng ngự vũ khí sắc bén, này địa thế chi hung hiểm, có thể nói đương thời đệ nhất.

Dù có hùng binh trăm vạn, cũng khổ sở cũng.

Mà liền ở Đào Thương cân nhắc Tào Tháo cùng Lưu Bị đồng thời, Lưu Bị cùng Tào Tháo lại cũng ở cân nhắc hắn.

Lúc này ở Kiếm Các, có một người hướng Tào Tháo đám người hiến kế.

Người này chính là Giả Hủ.

“Chủ động xuất kích?”

Tào Tháo, Lưu Bị, Trương Nhậm đám người kinh ngạc nhìn Giả Hủ, hồn nhiên tưởng không rõ, vì cái gì lão gia hỏa này sẽ nói ra nói như vậy tới.

Kiếm Các công thế chỉnh đốn và sắp đặt hảo lúc sau, bên ta đã quyết định chủ ý, ở chỗ này cố thủ rốt cuộc, như thế nào một câu lại phải cho chủ động xuất kích đâu?

Tào Tháo trầm ngâm sau một lúc lâu, phương hỏi: “Văn Hòa, ngươi đây là ý gì?”

Giả Hủ nói: “Trước mắt Kiếm Các phòng ngự cực kỳ nghiêm mật, bố trí phòng thủ kiên cố, tam quân tất cả đều tại đây, dục dựa vào địa

thế hiểm yếu muốn công sự chống cự đào quân, nghĩ đến việc này ↑ mọi người đều biết.”

Tào Tháo hình như có sở ngộ, hắn đại khái minh bạch Giả Hủ ý tứ.

“Tư Không dục thủ, Đào Thương tắc đem hết suy nghĩ muốn đột phá Kiếm Các, nghĩ đến đây là mọi người đều đang tìm tư sự tình…… Mà lúc này, Tư Không nếu là phản công nam Trịnh, không nói được sẽ có kỳ hiệu.”

Cái này kỳ hiệu ý tứ, Tào Tháo đại khái minh bạch.

Xuất kỳ bất ý đánh úp, nếu là có thể giết Đào Thương, kia càng là thiên đại chuyện may mắn.

Vì phương tiện lần sau đọc, ngươi có thể điểm đánh xuống phương "Cất chứa" ký lục lần này (chương 1015 xuất kỳ bất ý) đọc ký lục, lần sau mở ra kệ sách có thể nhìn đến!

Thích 《 tam quốc có quân tử 》 thỉnh hướng ngươi bằng hữu (QQ, blog, WeChat chờ phương thức) đề cử quyển sách, cảm ơn ngài duy trì!! ()

------oOo------

Chương 921: tào Lưu phản công

Nguồn: EbookTruyen.VN

() “Tam quốc có quân tử ()” tra tìm mới nhất chương!

Đào Thương binh mã đã dẹp xong nam Trịnh, ở hắn trong lòng, Tào Tháo cùng Lưu Bị trú đóng ở ở Kiếm Các, chính liều mạng sửa sang lại phòng thủ thành phố, sợ chính mình không biết nào ngày liền sát thượng đầu tường.

Giờ này khắc này, Đào Thương mãn đầu óc đều là hẳn là như thế nào đánh vỡ Kiếm Các kiên cố phòng thủ, do đó đột phá Xuyên Thục yết hầu.

Thiên hạ mười ba châu, chưa bình định giả, chỉ Xuyên Thục ngươi, hiện giờ chỉ cần có thể bắt lấy đối phương cái chắn này, kế tiếp lộ liền hảo tẩu.

Hết thảy tựa hồ đều có thể giải quyết dễ dàng.

Chỉ là, tào Lưu liên quân đóng quân tại đây, đối với mọi người tới nói, cũng là một cái khó khăn, giáo sự phủ đã làm tốt tra xét, quân địch quan ải trung đã làm tốt sung túc chuẩn bị, này phòng ngự trình độ phi bình thường có thể so.

Cường công chỉ sợ là không thể thực hiện, nhưng nếu là không cường công, dùng dùng trí thắng được……

Đối phương quan ải trung có Tào Tháo, hắn nếu là quyết tâm ăn quả cân đương vương bát, Đào Thương liền tính là sử mưu kế, chỉ sợ cũng không có gì tác dụng quá lớn.

Chẳng lẽ việc này liền vô giải sao?

Mang theo này phân sầu lo, Đào Thương mấy ngày nay đều không có ngủ ngon, thứ nhất là bởi vì tâm tình không thuận, thứ hai là bởi vì Hán Trung khí hậu tương đối ẩm ướt, Đào Thương ở Giang Nam nơi sinh hoạt quán, tuy rằng Giang Nam bên kia thời tiết cũng tương đối ẩm ướt, nhưng cùng Xuyên Thục Hán Trung nơi so, hoàn toàn là hai loại.

Địa phương người còn hảo, nhưng Đào Thương thật sự là không quá thói quen.

Hôm nay buổi tối, Đào Thương ở trong phòng lăn qua lộn lại lại ngủ không được.

Vuốt chính mình trên người kia vẫn là có chút phát triều chăn, Đào Thương không khỏi thở dài khẩu khí, sau đó từ trên giường phiên đứng dậy, đi đến cửa sổ bên cạnh, nhìn phía nơi xa sao trời.

Đào Thương cư trú chính là một tòa nhà lầu hai tầng, ở nam Trịnh trong thành, có thể nói là tương đối cao kiến trúc, ở nơi này, nhìn phía nơi xa, tầm mắt có thể làm được nhìn không sót gì, cũng không bất luận cái gì che đậy.

Tuy rằng tầm mắt thực hảo, nhưng thực đáng tiếc, không trung phía trên mây đen dày đặc, đen thùi lùi một tảng lớn, liền viên ngôi sao đều nhìn không tới, thực sự là làm người cảm giác không có gì ý tứ.

“Quỷ thời tiết……” Đào Thương lẩm bẩm lẩm bẩm một câu, tưởng xoay người lại đi trên giường tiếp tục cưỡng bách chính mình ngủ, lại đột nhiên phát hiện nơi xa ngoài thành, nổi lên tinh tinh điểm điểm ánh lửa, ánh lửa càng lúc càng lớn, không bao lâu thế nhưng tràn ngập thành một mảnh.

Đào Thương thấy thế không khỏi sửng sốt.

Hắn phản ứng đầu tiên là…… Đây là có người ở tổ chức lửa trại tiệc tối?

Nhưng thực mau, cái này ý tưởng đã bị hắn tự mình phủ định.

Căn bản không có khả năng sự, không có chính mình đồng ý, ai dám tự mình ở ngoài thành phóng hỏa tìm niềm vui? Không sợ chính mình đại tát tai trừu hắn sao?

Nhưng cũng chính là ở ngay lúc này, Đào Thương trong đầu bay nhanh hiện lên một tia lý trí.

Không phải bên ta người phóng hỏa tìm niềm vui? Kia sẽ là người nào ở phóng hỏa?

Chỉ sợ cũng chỉ có quân địch!

“Bang!” Đào Thương thật mạnh một mâm mộc chế cửa sổ khung…… Nhưng kết quả là đem chính mình bàn tay chấn sinh đau.

“Gì cũng không phải……” Đào Thương chính mình nói thầm một câu, sau đó hoả tốc mặc quần áo, chạy vội hạ tiểu lâu.

Tiểu lâu ngoại, Bùi Tiền thấy Đào Thương không ngủ được, hơn phân nửa đêm chạy xuống chỗ ở, không khỏi trong lòng tò mò.

Hắn tiến lên hai bước, đối với Đào Thương chắp tay nói: “Thừa tướng hơn phân nửa đêm không ngủ được, như vậy vô cùng lo lắng, chẳng lẽ là…… Muốn tìm cái ji không?”

Đào Thương nghe vậy cứng lại, ngốc lăng lăng nhìn Bùi Tiền.

“Ta tìm ngươi muội a……”

Bùi Tiền nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo thở dài khẩu khí tiếc hận nói: “Đáng tiếc thuộc hạ không có muội muội, chỉ có ba cái đệ đệ mà thôi, nếu như bằng không, thuộc hạ chính là tương đương nguyện ý……”

“Ngươi tưởng nhưng thật ra rất mỹ, thành nam nổi lửa, rất có khả năng là Tào Tháo cùng Lưu Bị binh mã tiến đến đêm tập, ngươi chạy nhanh đi truyền lệnh các doanh các bộ, hoả tốc đều kết trận ngăn địch!”

Bùi Tiền nghe xong lời này, vội vàng hướng về thành nam phương hướng nhìn xem, lại thấy bên kia quả nhiên nổi lửa, không khỏi sắc mặt một bạch: “Tào Tháo bọn họ không phải ở cố thủ Kiếm Các sao? Như thế nào sẽ chạy đến nơi đây tới?”

Đào Thương nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói: “Hiện tại không phải tự mình kiểm điểm thời điểm, chạy nhanh dựa theo ta nói đi làm.”

“Nặc!”

Tào quân cùng xuyên quân binh mã chợt xuất hiện, làm Kim Lăng quân rất là giật mình, Kim Lăng quân từ thượng đến hạ, từ cao cấp nhất trưởng quan Đào Thương đến phía dưới giáo úy quân tốt, tất cả đều không nghĩ tới, này đó bổn hẳn là co đầu rút cổ ở quan nội, chờ đợi bị đánh tào Lưu liên quân cư nhiên chủ động xuất kích, chạy đến quan ngoại đánh lén nam Trịnh, tới cùng Đào Thương tiến hành quyết chiến.

Cũng không cần Bùi Tiền tiếp đón, các bộ các tướng lĩnh nghe được nam Trịnh quanh thân tiếng chém giết sôi nổi đứng dậy, chỉ huy các bộ binh tướng, suất lĩnh mọi người ra khỏi thành ra trại cùng quân địch giao thủ.

Nam Trịnh bên trong thành thủ binh không nhiều lắm, đại bộ phận đều là đóng quân ở ngoài thành các doanh, mà lúc này thời tiết oi bức, tào Lưu liên quân vì có thể làm Kim Lăng quân không thể kịp thời tổ chức hữu hiệu phản kích, vì thế bắt đầu ở thành bốn phía đại trại loạn đầu loạn ném, sai người phóng hỏa, mà Kim Lăng quân vì cứu hoả, thế tất muốn phân ra đi một bộ phận tướng lãnh cùng binh lực, thả lâm thời tổ chức chiến đấu, thế tất không thể hoàn toàn ngăn cản tào Lưu liên quân, cho bọn họ rất nhiều cơ hội.

Kim Lăng quân các thuộc cấp lãnh lập tức đều là để ngừa thủ cùng cứu hoả là chủ, đến nỗi đối với này đó đột nhiên toát ra tới tào Lưu liên quân, còn lại là cẩn thận đối chi, lại không mạnh mẽ tấn công…… Nói thật, cũng là phân không ra cái kia tinh thần đầu.

“Thừa tướng, tào quân cùng xuyên quân các tướng lĩnh, hiện nay đã cùng ta quân các bộ các tướng sĩ đều giao thủ, trước mắt lấy Lữ Bố, Trương Liêu, Cao Thuận, Hoàng Trung, Kỷ Linh, Tang Bá chờ cầm đầu các tướng quân, đang ở cùng quân địch giao thủ, quân địch thế công pha cường, thả xuyên quân giỏi về leo lên, trước mắt còn đang ở phàn đằng thành lâu, còn thỉnh thừa tướng tạm thời rút khỏi thành trì, đãi tướng quân sát lui quân địch lúc sau, lại an toàn phản hồi……”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không được, ta thành trì, ngươi làm ta chạy ra đi nhiều hơn, truyền ra đi ta sau này ở chư hầu vòng như thế nào hỗn?”

Bùi Tiền vội vã dậm chân nói: “Chúng ta binh mã chỉ là nhất thời không lắm, cho nên mới không có năng lực phản kháng, nếu là nhiều kiên trì một chút, tắc tất nhiên nhưng chuyển bại thành thắng, đến lúc đó thừa tướng ở trở về nam Trịnh, cũng là thong dong khẩn đâu……”

Nói đến này, Bùi Tiền dừng một chút nói: “Đến nỗi chư hầu vòng sự, hiện giờ thiên hạ có thể ở ngài cái này trong giới hỗn, tổng cộng cũng không mấy cái, truyền bất truyền giống như cũng không có gì vội vàng.”

“……”

Bình tĩnh nghĩ lại một chút, Bùi Tiền nói cũng xác thật là có vài phần đạo lý.

Bên ta binh lính cùng tướng lãnh không có khả năng bại bởi tào Lưu, bọn họ bất quá là tạm thời thoáng chiếm cứ một ít cơ hội tốt, đợi lát nữa chờ các thuộc cấp lãnh phục hồi tinh thần lại, tất nhiên có thể đem tào Lưu đánh tan.

Nhưng nếu là ở cái này thời gian đoạn, làm xuyên quân ở chính mình trên người nhặt tiện nghi, kia đã có thể mất nhiều hơn được.

Đào Thương thật sâu hít một hơi, sau đó mọi nơi nhìn nhìn, nói: “Trong thành thượng có hai cái tù binh, cũng không thể tùy ý vứt bỏ cấp đối phương, ngươi triệu tập hổ vệ quân, đi trước đem tù binh bắt lấy, đến nỗi một hồi đi nơi nào trốn trốn, chúng ta quay đầu lại lại nói.”

Bùi Tiền ngay từ đầu còn không có hiểu được, sau lại mới phản ứng quá mức tới…… Thừa tướng nói chính là giam giữ ở trong thành Trương Phi cùng tào chương a!

Lập tức, Đào Thương liền mang theo Bùi Tiền cùng một chúng hổ vệ quân, đi trước áp giải Trương Phi.

Vì phương tiện lần sau đọc, ngươi có thể điểm đánh xuống phương "Cất chứa" ký lục lần này (chương 1016 tào Lưu phản công) đọc ký lục, lần sau mở ra kệ sách có thể nhìn đến!

Thích 《 tam quốc có quân tử 》 thỉnh hướng ngươi bằng hữu (QQ, blog, WeChat chờ phương thức) đề cử quyển sách, cảm ơn ngài duy trì!! ()

------oOo------

Chương 922: thụ kế Tào Phi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi từ khi bị bắt lấy lúc sau, cũng không có bị áp giải đến Đào Thương hậu phương lớn Kim Lăng thành, cũng hoặc là Hứa Xương linh tinh quan trọng địa phương, tương phản, Đào Thương vẫn luôn đem hắn giam giữ ở trung quân, làm hắn thời thời khắc khắc có thể xuất hiện ở chính mình mí mắt phía dưới.

Hiện giờ nam Trịnh chợt lọt vào công kích, Đào Thương vì bảo đảm chính mình an toàn, đồng thời không cho thủ hạ các tướng lĩnh tăng thêm gánh nặng, liền tự mình đi áp giải Trương Phi.

Đi vào giam giữ Trương Phi địa phương, Đào Thương không nói hai lời, lập tức lệnh người đem Trương Phi trói chặt lên, trang ở trên xe mang đi.

Trương Phi chính là hổ lang chi tướng, đối với nhân vật như vậy, tự nhiên là không có khả năng làm hắn nhẹ tay lợi chân, tay chân thượng đều trói lại trầm trọng xiềng xích.

Này cũng không phải ngược đãi hắn, nếu là không cho thân thể hắn hơn nữa một ít phụ trọng, này hổ ngoạn ý vạn nhất đột nhiên bão nổi, sau đó đem chính mình thủ hạ các binh lính chính mình cấp thu thập, quay đầu lại lại là nên làm thế nào cho phải?

Đến lúc đó hắn dùng chính mình làm con tin, áp chế thủ hạ binh tướng, chẳng những là thuận lợi chạy trốn, còn nhân tiện đem chính mình cấp bắt cóc đến quân địch trận doanh trung đi.

Ngẫm lại Đào Thương liền cảm thấy nháo tâm.

Trương Phi bị hổ vệ quân sĩ tốt áp tới rồi trên xe, một đôi báo mắt trước sau không có thoát ly Đào Thương, ánh mắt trước sau dừng ở Đào Thương trên người.

Đãi vào xe chở tù lúc sau, Trương Phi không khỏi hừ nói: “Đào tặc! Ha ha, không thể tưởng được ngươi cư nhiên cũng có hôm nay!”

Đào Thương nhẹ nhàng nhướng mày, nói: “Ta làm sao vậy? Ta quá thực hảo a.”

Trương Phi quay đầu nhìn về phía nơi xa ngoài thành nổi lửa bầu trời đêm, nghe theo không khí truyền tới hét hò, hắn khóe miệng không khỏi lộ ra vui sướng tươi cười.

“Đào tặc, chuyện tới hiện giờ, ngươi còn tại đây mạnh miệng cái gì? Ngươi hiện giờ binh bại, bị ta đại ca thẳng đến nam Trịnh, trước mắt đã chồng trứng sắp đổ chi nguy, ngươi này nói rõ là muốn chạy trốn chạy, trời xanh có mắt, không thể tưởng được ngươi cũng có hôm nay!”

Đào Thương bình tĩnh nhìn Trương Phi, không bao lâu liền thấy hắn bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Các ngươi những người này tâm thái thật tốt, chuyện gì đều có thể xem như vậy khai, trong sinh hoạt tràn ngập mù quáng hạnh phúc…… Nói thật, ta thực sự có điểm hâm mộ ngươi ngốc bạch ngọt.”

Trương Phi nghe vậy cứng lại: “Có ý tứ gì?”

“Trương tướng quân, làm phiền ngươi dùng ngón chân suy nghĩ một chút, liền ngươi cái kia ngốc ca ca, hắn có bao nhiêu cân lượng, vài phần bản lĩnh? Hắn dựa vào cái gì có thể đem ta bức đến tuyệt cảnh? Kim Lăng quân nhân số, một người một ngụm nước miếng đều có thể chết đuối hắn, vẫn là thu hồi ngươi ảo tưởng cùng thiên chân đi.”

Trương Phi nghe vậy không khỏi giận tím mặt: “Đào tặc, an dám vũ nhục ta đại ca!”

Nói đến này thời điểm, hai tay của hắn đột nhiên nhào hướng lồng giam, dùng sức hướng về bên ngoài Đào Thương nắm lên, may có

lồng sắt hàng rào ngăn cản, làm Trương Phi không hề biện pháp.

Đào Thương thở dài khẩu khí, cũng không ở cùng Trương Phi nói chuyện, hắn chỉ là phân phó mọi người dời đi lộ tuyến, đi trước giam giữ tào chương địa phương.

Nhưng liền ở ngay lúc này, Đào Thương không khỏi linh cơ vừa động, trong đầu nhảy ra một cái ý tưởng.

Hắn tiếp đón quá Bùi Tiền, ở hắn bên tai phân phó vài câu, trác này đi trước rời đi.

……

Tào chương bị giam giữ ở trong thành một chỗ lâm thời hành dinh, bởi vì nam Trịnh bên trong thành phòng ốc đối với toàn bộ Kim Lăng thành hệ thống tới nói, cũng không phải thực đủ dùng, tào chương liền bị cầm tù ở một chỗ hành dinh, mà phụ trách áp giải hắn Tào Phi cũng là tại đây.

Nhìn nơi xa ánh lửa, nghe kêu sát tiếng động, Tào Phi tâm không khỏi có chút hoảng loạn, hắn tưởng trốn, chính là rồi lại cố tình không dám.

Hiện tại Tào Phi vẫn là thực tuổi trẻ, hắn tinh thần lực xa xa không có trong lịch sử hậu kỳ Ngụy Văn Đế như vậy cường đại, ở như vậy bức bách hạ, hắn phảng phất cảm giác chính mình giống như đều phải phát cuồng.

Tào chương bị trói trói ở lều trại nội, hắn nhìn ở trong trướng qua lại đi dạo bước chân, giống như lão hổ vòng lồng sắt giống nhau Tào Phi, rất có một cổ vui sướng khi người gặp họa bộ dáng.

Hắn hướng về phía Tào Phi hô: “Hắc hắc, như thế nào, ngươi cái này bất hiếu tử, ngươi cũng có hôm nay? Hoảng loạn có phải hay không? Sợ có phải hay không?”

Tào Phi không có trả lời hắn, chỉ là không kiên nhẫn đem đầu chuyển đầu tới rồi nơi khác.

Tào chương lại không thuận theo không buông tha, hắn cười ha ha, đối Tào Phi hô: “Phụ thân kiểu gì anh minh, kiểu gì lợi hại, liền tính là nhất thời vì Đào Thương sở bại, lại cũng có thể sớm muộn gì vãn hồi đại cục, lại đoạt thiên hạ, đáng tiếc ngươi ngu xuẩn tột đỉnh, thế nhưng phản bội chính mình thân sinh phụ thân phản trợ nghịch tặc, nên có này kết cục!”

Dứt lời, hắn còn giơ thẳng lên trời cười dài, vui sướng khi người gặp họa chi tình bộc lộ ra ngoài.

Tào Phi thật sự là không muốn xem hắn kia phó dáng vẻ đắc ý, ngay sau đó quay đầu, đi ra chính mình lều trại.

Cũng chính là ở ngay lúc này, Bùi Tiền phụng mệnh đi tới Tào Phi nơi hành dinh.

Tào Phi vừa thấy Bùi Tiền tới, tức khắc vui mừng quá đỗi, hắn vội vàng bôn tiến lên đi, hướng về phía đối phương chắp tay nói: “Bùi tướng quân, ngài chính là tới!”

Bùi Tiền thấy Tào Phi như thế nhiệt tình, không khỏi cười: “Tào công tử là ngóng trông mỗ gia tới đây?”

Tào Phi vội nói: “Còn không phải sao! Từ vừa rồi bắt đầu, thành nam bên kia chính là ánh lửa hùng khởi, tiếng kêu rung trời, tào mỗ sớm đã có tâm muốn bỏ chạy, nhưng trước mắt lại không biết thế cục như thế nào, thực sự là tiến thoái lưỡng nan.”

Bùi Tiền cười ha ha: “Tào công tử không cần như vậy câu thúc, ngoài thành chiến sự không đáng để lo, bất quá là tào Lưu thừa ta quân rời rạc là lúc, thừa đêm đánh lén mà thôi, ta tam quân tướng sĩ binh tinh đem dũng, đối phó cá biệt tào Lưu hạng người, thực sự là không nói chơi! Tào công tử không cần quá mức sốt ruột.”

Tào Phi nghe đến đó, tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn một bên chắp tay, một bên cảm tạ nói: “Đa tạ Bùi tướng quân đem tình hình thực tế bẩm báo, thừa tướng cũng thực sự là khách khí, kẻ hèn chiến trường việc nhỏ, còn cố ý làm Bùi tướng quân chuyên môn tới đi một chuyến.”

Bùi Tiền cười ha ha, xua tay nói: “Tào công tử nhiều ít có chút hiểu lầm, mỗ gia này tới cũng không phải thông tri công tử việc này.”

Tào Phi nghe vậy không khỏi sửng sốt, nói: “Kia tướng quân này tới?”

Bùi Tiền mọi nơi nhìn xem, đem Tào Phi kéo đến một bên, nói: “Thừa tướng sau đó tức đến, hắn có một kế, muốn cho ta chuyển đạt cấp công tử, từ công tử thay thi hành.”

“Thừa tướng phân phó, tào mỗ tự nhiên vô có không ứng.”

Bùi Tiền vừa lòng gật gật đầu, nói: “Thừa tướng nếu là biết công tử có như vậy trung tâm, tất nhiên vừa lòng.”

Dứt lời, liền thấy Bùi Tiền ở Tào Phi bên tai thấp giọng thì thầm giống nhau.

Tào Phi nghe xong lúc sau, làm như có vẻ có chút do dự.

Bùi Tiền nhìn hắn, com nói: “Tào công tử, có cái gì vấn đề sao?”

Tào Phi nghi hoặc nhìn hắn, nói: “Cái này…… Thật là thừa tướng mệnh lệnh?”

Bùi Tiền nhàn nhạt nói: “Tự nhiên là, nếu như bằng không, còn có thể là ta cố ý hại ngươi không thành?”

“Không dám, không dám!” Tào Phi vội vàng xua tay.

Không bao lâu, lại thấy hắn định định tâm thần, nói: “Một khi đã như vậy, kia tại hạ này liền tiến đến hành kế.”

“Thừa tướng thực mau liền đến, công tử sớm một chút động thủ là đúng.”

Tào Phi hạ quyết tâm, đi vào lều trại nội, đối tả hữu hai gã binh lính phân phó nói: “Đem hắn dây thừng cởi bỏ.”

Hai gã sĩ tốt phụng mệnh nghe theo Tào Phi phân phó, tự nhiên không chỗ nào không ứng.

Tào chương còn ở kia vui sướng khi người gặp họa, vừa thấy Tào Phi mở ra hắn dây thừng, không khỏi có chút kinh ngạc: “Ngươi đây là làm chi?”

Tào Phi bình tĩnh nhìn hắn, đột nhiên nói: “Cùng ta ra tới.”

------oOo------

Chương 923: bắt phóng tào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào chương hừ một tiếng, tùy Tào Phi đi đến lều trại ngoại.

Tào Phi mọi nơi tả hữu đang ở xem nhìn, tào chương lại nhẫn nại không được, cả giận nói: “Ngươi muốn làm chi?”

Tào Phi lạnh nhạt nhìn hắn, nói: “Ngoài thành trước mắt đang ở đại chiến, sau đó rất có khả năng đánh vào thành, trong thành không biết khi nào liền sẽ biến đại loạn…… Thừa cái này mấu chốt, ngươi thả đi thôi.”

Câu này nói xong, hai người chi gian hảo sau một lúc lâu không có động tĩnh, đều là mặc không lên tiếng.

Tào chương giơ tay dùng sức khấu khấu lỗ tai, ngạc nhiên nói: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói làm ngươi đi.”

“Ngươi…… Thả ta đi?” Tào chương không thể tin được nhìn hắn: “Ngươi như thế nào sẽ có như vậy hảo tâm?”

Tào Phi nhàn nhạt nói: “Ta không phải có cái gì hảo tâm, chỉ là ta cũng không muốn làm quá nhiều tang lương tâm sự tình.”

Tào chương nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi cũng không biết xấu hổ cùng ta đề lương tâm hai chữ?”

“Cảm thấy ta có lương tâm cũng hảo, không lương tâm cũng thế, toàn nhữ việc, ta chính mình làm cái gì ta chính mình trong lòng nhất rõ ràng……”

Dứt lời, Tào Phi không kiên nhẫn vẫy vẫy tay nói: “Làm ngươi đi ngươi liền đi, đâu ra như vậy nói nhảm nhiều…… Ngươi không nghĩ đi bên kia ở chỗ này chờ chết.”

Tào Phi thủ hạ binh sĩ giờ phút này đều cách hắn không xa, giờ phút này nghe hắn vừa nói lời nói, vội nói: “Tào công tử, việc này có phải hay không đến trước báo cho một chút thừa tướng……”

Tào Phi nhàn nhạt nói: “Thừa tướng có lệnh, tào chương việc tất cả đều có ta phụ trách, ngày sau thừa tướng nếu là muốn hỏi, chịu tội ta tự đỉnh chi, nhữ chờ đừng vội nhiều lời, thả hắn đi!”

Những cái đó binh lính đảo cũng là nghe lời, ngay sau đó không ở ngôn ngữ, chỉ là đem con đường làm ra tới, không nhiều lắm ngôn không nhiều lắm ngữ, phảng phất Tào Phi làm những chuyện như vậy, bọn họ đều không có thấy giống nhau.

Tào chương thấy thế không khỏi sá nhiên, nói: “Ta thật sự có thể đi?”

“Chạy nhanh đi, nếu là ở vãn chút, đừng trách ta thay đổi chủ ý!”

Tào chương hừ hừ, nói: “Ngay cả như vậy, cũng đừng nghĩ ta sẽ cảm kích ngươi!”

Tào Phi nhàn nhạt nói: “Không cần ngươi cảm kích, ngươi tự đi làm chính ngươi chuyện nên làm đó là.”

Tào chương mọi nơi nhìn xem, cuối cùng bỗng nhiên một cất bước, chạy ra khỏi Tào Phi tầm mắt trong vòng……

Tào Phi không có bất luận cái gì phản ứng, hắn chỉ là nhìn chằm chằm tào chương biến mất phương hướng, trên mặt lộ ra cực độ phức tạp biểu tình.

……

Tào chương tốc độ thực mau, hắn một bên ở trong thành nhanh chóng lui tới xuyên qua, một bên tìm kiếm có thể ra khỏi thành địa

phương.

Nơi xa hét hò tuy rằng mãnh liệt, nhưng trước mắt còn như cũ là không có đánh tới thành trì trong vòng, trong thành bá tánh cùng các phú hào cũng là mọi nhà bế hộ, không dám dễ dàng mở cửa, sợ ở loạn chiến bên trong, làm người trong nhà đã chịu cái gì tổn thất.

Tào chương chính là dưới tình huống như thế, khắp nơi chạy loạn, đầy đường nói tán loạn.

Thẳng đến hắn chạy ra khỏi một chỗ đầu hẻm thời điểm, lại thấy một chi binh mã từ một bên giết ra tới, ngăn cản hắn đường đi.

Là một chi hổ vệ quân sĩ tốt, mà suất lĩnh bọn họ người, đúng là Bùi Tiền.

“U, Tào công tử, đây là muốn đi nơi nào a?”

Tào chương lập tức đứng ở tại chỗ, kinh nghi bất định nhìn Bùi Tiền, nói: “Các ngươi như thế nào tìm được ta?”

Bùi Tiền một phen rút ra bên hông phác đao, nói: “Hừ, ngươi đương thừa tướng thật sự sẽ hâm mộ ngươi cái kia đê tiện vô sỉ nhị ca sao? Thừa tướng vẫn luôn phái người giám thị hắn, phàm là hắn có bất luận cái gì dị động, thừa tướng sẽ ở trước tiên biết được…… Giống vậy như nói, hắn hôm nay mới vừa cho ngươi phóng chạy, thừa tướng bên kia liền nhanh chóng được đến tin tức, hắc hắc.”

Tào chương sắc mặt trắng bệch, âm thầm nhéo nhéo chính mình nắm tay, ánh mắt mọi nơi bắn phá, tựa hồ là đang tìm kiếm cái gì có thể thích hợp chính mình chạy trốn lộ tuyến.

Bùi Tiền lắc lắc đầu, nói: “Tào công tử, ta khuyên ngươi vẫn là không cần uổng phí sức lực, liền tính là ở dũng mãnh, hiện nay cũng bất quá là cái không có chiến mã, không có binh khí người, ta thủ hạ hổ vệ quân toàn phi bình thường quân sĩ, liền tính là một chọi một bắt không được ngươi, nhưng lấy trăm địch lấy, hắc hắc, chỉ sợ ngươi không có gì cơ hội.”

Dứt lời, liền thấy Bùi Tiền hướng về phía hổ vệ quân sĩ tốt nhóm vẫy vẫy tay.

Hàng phía trước sĩ tốt trong tay các cầm trăm liên khóa, bọn họ đi nhanh tiến lên, dùng sức hướng về tào chương vứt qua đi.

Tào chương ở đột nhiên không kịp dự phòng dưới, bị những cái đó sinh hoạt cùng xiềng xích câu vừa vặn.

Tào chương nôn nóng vạn phần, rống giận hướng những cái đó hổ vệ quân sĩ tốt nhóm quát: “Các ngươi an dám như thế vô lễ? Mau thả ta ra! Buông ta ra!”

Lại có vài tên hổ vệ quân sĩ tốt bôn tiến lên đi, dùng bán mã tác đem tào chương cấp vướng ngã, sau đó liền thấy một đám người vạm vỡ xông lên phía trước, đem tào chương cấp trói chặt lên.

Tào chương tuy rằng ngã xuống, nhưng ngoài miệng vẫn là không chịu thua, một cái kính hô lớn: “Các ngươi trên dưới một trăm cái tráng hán, khi dễ ta một người, tính cái gì ảnh hưởng hảo hán? Tính cái gì?!”

Bùi Tiền cười cười, nói: “Ủy khuất một chút đi, Tào công tử, này không phải ở cùng ngươi đơn đả độc đấu, Bùi mỗ đây là ở phụng mệnh tróc nã lạc đường tù nhân, còn thỉnh công tử thứ lỗi tắc cái.”

Dứt lời, liền thấy Bùi Tiền hướng về phía các thủ hạ vung tay lên, áp giải Đào Thương phản hồi doanh địa.

Mà lúc này, Đào Thương cũng áp giải Trương Phi đi tới Tào Phi hành dinh bên cạnh.

Sớm có thủ hạ đem Tào Phi bắt lấy, đưa tới Đào Thương trước mặt.

Làm trò mọi người mặt, Đào Thương cúi đầu xem Tào Phi, nói: “Tào công tử thừa loạn phóng đệ, nghĩa bạc vân thiên, huynh đệ tình thâm, thực sự là làm người động dung, ghê gớm nha, đào mỗ bội phục chi đến.”

Tào Phi sắc mặt có chút trắng bệch, thân thể cũng là có chút run run, hắn run rẩy nói: “Thừa tướng, kia tào chương là tự hành thoát vây mà đi, cùng thuộc hạ cũng không cực quan hệ, còn thỉnh thừa tướng có thể nắm rõ……”

Đào Thương vẫy vẫy tay, xen lời hắn: “Yên tâm, ta tra rất rõ ràng…… Bất quá kỳ thật ta cũng có thể lý giải, ngươi chung quy là Tào Tháo nhi tử, tào chương là ngươi huynh đệ, ngươi nhất thời mềm lòng, muốn thừa loạn thả chạy hắn, cũng không có gì không thể, đều ở tình lý bên trong, như thế nào không dám thừa nhận đâu?”

Tào Phi một cái kính lắc đầu nói: “Ta cũng không có làm sự tình, vì cái gì muốn thừa nhận? Thừa tướng thực sự là hiểu lầm ta.”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Bùi Tiền một đám người chờ đã đuổi trở về.

Bùi Tiền đem tào chương đưa tới Đào Thương trước mặt, nói: “Khởi bẩm thừa tướng, tào chương đã bị mạt tướng chờ bắt sống trở về, còn thỉnh thừa tướng xử lý.”

Đào Thương đem đầu chuyển hướng tào chương, cười nói: “Tào công tử, hảo tuấn thân thủ, nhiều người như vậy đều xem không được ngươi một cái, lợi hại nha.”

Tào chương chỉ là phẫn nộ trừng mắt hắn.

Đào Thương chỉ chỉ bị áp giải Tào Phi, nói: “Là hắn thả ngươi?”

Tào chương mắt lé nhìn vẻ mặt ủ rũ Tào Phi liếc mắt một cái, hừ hừ, không có lên tiếng.

“Ngươi nếu là nói thật, ta khả năng sẽ tha cho ngươi một cái tánh mạng, ngươi nếu là lại không ra tiếng, liền đừng trách ta đem ngươi ngay tại chỗ xử tử.”

Tào chương trong xương cốt vẫn là thực kiên cường, nói: “Muốn giết cứ giết, hà tất nói như vậy nói nhảm nhiều!”

Đào Thương phía sau cách đó không xa, xe chở tù nội Trương Phi đem hết thảy xem ở trong mắt, này hắc tư cũng là một khang liệt hỏa tính tình bản tính, hắn lập tức hét lớn một tiếng, giận dữ hét: “Đào tặc, đừng vội bức người quá đáng, nhân gia tốt xấu cũng là thân huynh đệ cốt nhục, liền tính là đầu hàng ngươi, nhưng niệm cập cốt nhục chi tình, nhất thời thả nhà mình huynh đệ lại có gì tội? Uổng ngươi cũng coi như là có cái thái bình công tử tên hiệu, như thế nào ở chỗ này hùng hổ doạ người? Quá không biết xấu hổ sỉ đi!”

Đào Thương quay đầu, nhìn xe chở tù Trương Phi liếc mắt một cái, suy nghĩ một chút, nói: “Trước đem Tào gia huynh đệ dẫn đi, trông giữ lên, khác, thả đãi chiến sự qua đi lại nói.”

------oOo------

Chương 924: có được có mất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Phi cùng tào chương hai huynh đệ cứ như vậy bị áp ở hai chiếc xe chở tù trung, ban đầu từng là đại biểu Đào Thương tạm giam tào chương Tào Phi, hiện giờ cũng thành tù nhân, cùng Trương Phi cùng nhau bị Kim Lăng quân áp hướng thành tây.

Đào Thương một đám người mã ra nam Trịnh, hướng dương bình quan phương hướng rừng cây đóng quân, tận lực rời xa chiến trường, mà nam Trịnh chiến trường phụ cận chiến sự, tắc tất cả đều dạy cho Kim Lăng quân chư vị các tướng lĩnh, Đào Thương tin tưởng, lấy chính mình thủ hạ các tướng lĩnh tố chất cùng bản lĩnh, nhất định có thể đánh bại tào Lưu liên quân, cho dù bọn họ đánh lén, nhưng thời gian dài tào Lưu liên quân cũng giống nhau đỉnh không được.

Chỉnh thể quân đội tố chất cùng thực lực ở nơi đó bãi, đây là vô pháp thay đổi cứng nhắc chỉ tiêu.

Đi vào vùng ngoại ô dựng trại đóng quân lúc sau, Đào Thương ngay sau đó đem Tào Phi cùng tào chương, bao gồm Trương Phi đám người cầm tù ở một chỗ đất trống thượng, cũng phái trọng binh trông giữ.

Tào chương ngồi ở xe chở tù nội, mắt lé nhìn cách đó không xa ngồi xổm ngồi ở xe chở tù nội, vẻ mặt đen tối Tào Phi, nói: “Hắc! Nên ngươi cũng có này kết cục! Ngươi cái này bất hiếu tử!”

Nghe hắn lời này ngữ khí, hình như là hắn kết cục giống như so Tào Phi hảo rất nhiều.

Tào Phi chỉ là lẳng lặng trầm mặc, cũng không có nói lời nói.

Tào chương vừa thấy hắn như vậy, càng là vui sướng khi người gặp họa: “Hải! Nói chuyện a, người câm? Ngươi như thế nào không nói lời nào? Ha ha! Ngươi cũng có hôm nay!”

Bên kia xe chở tù Trương Phi không quen nhìn, hắn ngày thường chính là cái nghĩ sao nói vậy người, thả nặng nhất huynh đệ cảm tình, hiện giờ nhìn thấy loại tình huống này, lập tức liền không hài lòng.

“Ngươi này hoàng râu oa oa như thế nào cùng ngươi huynh trưởng nói chuyện đâu? Hắn tuy rằng đã làm sai chuyện, nhưng tốt xấu cũng coi như là cứu ngươi một mạng, ngươi như thế nào như thế nói với hắn lời nói? Quá không nên.”

Tào chương cả giận nói: “Ngươi này hắc tư biết cái gì? Đây là nhà của chúng ta gia sự, cùng ngươi có quan hệ gì đâu? Như vậy huynh trưởng ta mới không nhận! Ngươi cũng biết hắn đều làm chút cái gì?”

Trương Phi phiên phiên mắt hổ, nói: “Hắn còn có thể làm cái gì thương thiên hại lí việc? Hắn còn có thể chính tay đâm chính mình thân huynh đệ không thành?”

Thốt ra lời này ra tới, không khí tức khắc đọng lại, mãn tràng đã không có một đinh điểm thanh âm.

Trương Phi ánh mắt ở hai huynh đệ chi gian qua lại du lịch, cuối cùng dừng ở Tào Phi trên người, kinh ngạc nói: “Không phải đâu? Hay là ngươi còn thật sự làm thịt chính mình thủ túc thân nhân không thành?”

Tào Phi sắc mặt bất biến, chỉ là thực bình tĩnh nói: “Nhất thời sai tay.”

“Kia cũng không được a!” Trương Phi nghe vậy giận tím mặt: “Yêm bình sinh hận nhất cái loại này thấy lợi quên nghĩa, không nhớ huynh đệ thủ túc cảm kích người, người như vậy nhất nên sát! Sát một ngàn biến đều không quá.”

Tào Phi lạnh lùng nói: “Nói qua ta là sai tay.”

“Sai tay cũng không được a! Quả thực vớ vẩn!”

Tào chương lần này tử chính là tìm được rồi đồng minh, hắn liền cùng Trương Phi cùng nhau, đối Tào Phi tiến hành rồi không ngừng nghỉ chỉ trích.

Tào Phi đảo cũng là hảo tính tình, cũng không phản bác, chỉ là lẳng lặng mà ngồi ở xe chở tù, ngửa đầu nhìn bầu trời, hồn nhiên không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Thời gian dài, Trương Phi cùng tào chương mắng miệng khô lưỡi khô cũng không chiếm được đáp lại, đảo cũng cảm thấy không thú vị.

Tào chương thở sâu, nói: “Tào Phi, ta thả hỏi ngươi, ngươi vì sao phải phóng ta? Chẳng lẽ là muốn cho ta cảm kích ngươi không thành?”

Tào Phi rất là bình tĩnh nói: “Không phải.”

“Vậy ngươi là vì sao?”

“Không có vì cái gì, chỉ là bởi vì ngươi ta một mẹ đẻ ra mà thôi……”

Tào chương nghe xong lời này, trên mặt cơ bắp hơi có chút run rẩy, hắn làm như nghĩ tới cái gì.

Dù sao cũng là từ nhỏ một khối lớn lên huynh đệ, hơn nữa liền tuổi tới nói, Tào Phi cùng tào chương cũng coi như là tương đối gần, ở chư huynh đệ giữa, bọn họ cảm tình có thể nói là gần nhất.

Tào chương đối với Tào Phi làm ra phản nghịch việc, nhất thương tâm, nhưng thực chất nguyên nhân cũng là vì hắn cùng Tào Phi quan hệ gần nhất.

Này có lẽ chính là vì yêu mà sinh hận đi.

Giờ này khắc này, nếu là Tào Phi một cái kính muốn tào chương niệm hắn hảo, nhớ hắn ân, tào chương khẳng định sẽ càng thêm từ tâm nhãn xem thường hắn, đối này chán ghét chi tình càng sâu.

Nhưng cố tình giờ phút này Tào Phi tẫn hiện một bộ đồi bại chi sắc, không nói một lời, vừa không làm tào chương tha thứ hắn, cũng không cho tào chương đi nhớ chính mình ân tình, thời gian dài, tào chương trong lòng nhiều ít liền có chút nói không nên lời tư vị.

Hắn nhìn Tào Phi không nói lời nào, chỉ là một cái kính một mình nhìn không trung, đột nhiên nói: “Tào Phi, ngươi lời nói thật nói cho ta, ngươi lần này cứu ta, có phải hay không cảm thấy hổ thẹn với Tứ đệ, bởi vậy muốn làm chút bổ cứu.”

Tào Phi trầm mặc một hồi lâu, mới vừa rồi chậm rì rì trả lời: “Người đều đã chết, ta lại bổ cứu, lại có thể như thế nào?”

Tào chương dùng sức một đấm nhà giam môn, cả giận nói: “Sớm biết hôm nay, ngươi cần gì phải lúc trước?”

Tào Phi lẳng lặng nhìn hắn: “Nói ta cũng không là cố ý, bất quá là nhất thời tình thế cấp bách sai tay mà thôi…… Thôi, chuyện tới hiện giờ nói này đó lại có tác dụng gì? Hiện giờ ngươi ta toàn nhập lao tù, cuối cùng cũng không quá là chết mà thôi!”

Dứt lời, liền thấy Tào Phi xoay người, lo chính mình nằm ở trên mặt đất, hắn đưa lưng về phía tào chương cùng Trương Phi, trên mặt biểu tình có vẻ cổ quái mạc danh.

Cùng vừa mới trạng thái so sánh với, hiện tại Tào Phi biểu tình có vẻ phức tạp rất nhiều, sầu khổ, oán hận, tức giận, khói mù…… Các loại cảm xúc nảy lên hắn khuôn mặt, biểu hiện hắn hiện tại cực độ mâu thuẫn nội tâm.

……

Mà giờ này khắc này, nơi xa nam Trịnh chiến sự đã từ ngoại chuyển dời đến bên trong thành, Đào Thương còn lại là lẳng lặng ở chính

mình trốn thân núi rừng trung nhìn phía nơi xa.

Tiếng kêu càng ngày càng cường, chiến trường phạm vi càng lúc càng lớn.

Nhưng ngay cả như vậy, Đào Thương lại không thèm để ý, tương phản, hắn thật cao hứng.

Chiến trường diện tích càng lớn, thuyết minh Kim Lăng quân phản kích đã bắt đầu rồi.

Không bao lâu, lại thấy Bùi Tiền phóng ngựa vọt lại đây.

“Thừa tướng, mạt tướng tìm hiểu rõ ràng, trước hết đánh vào trong thành chính là Lưu Bị Quan Vũ bộ đội, trước mắt ngăn trở hắn chính là từ cửa hông sát đi vào phối hợp tác chiến hoàng tướng quân!”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Quả nhiên là Quan Vũ, xem hắn tới cứu đệ sốt ruột a…… Cũng hảo, nói cho Hoàng Trung, làm hắn không cần quá độ trở ngại Quan Vũ tiến quân! Làm hắn hướng ta nơi này tới.”

Bùi Tiền ngay sau đó lần thứ hai lãnh người chạy đến tiền tuyến đi truyền lệnh.

Bùi bổn ở Đào Thương bên người, có chút khẩn trương nói: “Thừa tướng, com làm như vậy có phải hay không có chút quá mạo hiểm?”

Đào Thương đạm đạm cười, nói: “Không ngại sự, ta lại không phải muốn cùng Quan Vũ đánh bừa, chỉ là một xúc tức đi, liền tính thật sự có việc, ta có Ferrari, Porsche chờ danh mã, gì sợ Quan Vân Trường một người? Hắn tưởng cứu huynh đệ, khiến cho hắn tới cứu là được.”

Bùi bổn pha là lo lắng về phía sau phương nhìn liếc mắt một cái, nói: “Chính là thật vất vả bắt lấy Trương Phi cùng tào chương, cứ như vậy làm hắn cứu đi, không khỏi quá mức đáng tiếc đi. Này nhưng

đều là mãnh tướng a, làm cho bọn họ trở về, đó chính là ta quân họa lớn.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Đối với ta quân tới nói, họa lớn chính là Xuyên Thục cái chắn, cũng không phải Trương Phi hoặc là tào chương như vậy một hai người, ta có thể trảo bọn họ một lần, là có thể trảo bọn họ lần thứ hai…… Kỳ thật nói thật, đã bắt được vịt, ta cũng không bỏ được liền như vậy thả chạy bọn họ, nhưng là không có cách nào, muốn cho bọn họ không nghi ngờ Tào Phi, chỉ có buông tha Trương Phi cùng tào chương này hai khối thịt mỡ, bằng không không đủ rồi thủ tín với đối phương.”

Bùi bổn thấp giọng nói: “Tào Phi phạm vào như vậy đại tội, Tào Tháo há có thể tha cho hắn? Vạn nhất Tào Tháo vừa thấy hắn, nhất thời xúc động phẫn nộ, đem hắn làm thịt đâu?”

“Hổ độc không thực tử, chỉ có thực xin lỗi cha mẹ nhi nữ, nào có thực xin lỗi hài nhi cha mẹ? Ta tin tưởng Tào Tháo cũng không phải là người như vậy…… Nhưng cuối cùng, phải xem Tào Phi thượng không thượng đạo.”

------oOo------

Chương 295: kế thành rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi, tào chương…… Hai người kia đều là thời đại này khó được hổ lang chi tướng, bất luận kẻ nào cả đời đều sẽ không trông cậy vào có thể đem như vậy mãnh tướng bắt được trong tay hai lần.

Đổi thành mấy năm trước Đào Thương, hẳn là sẽ không làm ra loại này đưa bọn họ thả lại đi sự…… Liền tính là thả lại đi, cũng đến ép khô bọn họ trên người cuối cùng một tia ích lợi, bằng không hắn ngủ đều sẽ không thoải mái.

Như là hôm nay loại này không hề sở cầu, trực tiếp thiết kế làm cho bọn họ bị cướp đi hành động, đánh chết ban đầu Đào Thương hắn cũng sẽ không làm.

Nhưng là hôm nay hắn liền làm, này đại biểu cho tùy thời thời gian trôi đi, Đào Thương đã bắt đầu càng thêm thành thục.

Hắn càng thêm lĩnh ngộ dùng trước mắt tổn thất đi đổi lấy lớn hơn nữa ích lợi chân lý.

Trương Phi cùng tào chương…… Nếu là có thể sử dụng bọn họ đổi lấy Kiếm Các nói đại môn rộng mở, hết thảy liền đều là đáng giá.

Đương nhiên chuyện này thất bại xác suất cũng rất cao, nhưng thật cũng không cần để ý.

Ai nhân sinh không phải ở không xác định tính trung vượt qua?

Nhưng đối với Đào Thương tới nói, này đó đều không sao cả.

Chỉ cần là có một đường hy vọng, liền không ngại ngại hắn bác thượng một bác!

……

Cùng lúc đó, Quan Vũ đã cùng Hoàng Trung giao thủ.

Hoàng Trung tự mình đại chiến Quan Vũ, hai người đấu mấy chục cái hiệp, Hoàng Trung trá bại mà đi, Quan Vũ còn lại là theo đuổi không bỏ.

Không bao lâu, Quan Vũ đã bị Hoàng Trung dụ dỗ tới rồi Đào Thương hành dinh phía trước.

Đào Thương vừa thấy đến loại tình huống này, lập tức lệnh dưới trướng hổ vệ quân tướng sĩ ngăn cản trụ Quan Vũ.

Quan Vũ mới đầu cũng là cả kinh.

Nhưng theo sau hắn liền phản ứng quá mức tới.

“Thật sự là trời xanh có mắt, cư nhiên làm ta ở chỗ này tìm được rồi đào tặc! Tam quân phái binh bày trận, cường phá trận địa địch, bắt sống đào tặc, vì ta Tam đệ báo thù!”

“Liệt trận!”

Dứt lời, liền thấy Quan Vũ dưới trướng giáo người cầm đao, chỉnh tề sắp hàng thành một loạt, đã uy thế lại chiến ý lộng lộng, bọn họ gắt gao nhìn chằm chằm đối diện hổ vệ quân, so sánh với dưới, thế nhưng không hề có nhút nhát chi thế.

Này chi binh mã chính là Quan Vũ một tay dạy dỗ, chiến lực chi cường đủ có thể cùng hổ vệ quân đánh đồng.

Nhưng liền ở ngay lúc này, Hoàng Trung cũng là suất quân đuổi trở về.

Lão tướng quân gươm quý không bao giờ cùn, anh dũng về phía trước, cùng Bùi thị huynh đệ hổ vệ quân cùng giáp công Quan Vũ.

Bất quá ngay cả như vậy, Quan Vũ cũng là không thua kém chút nào, đối mặt như vậy chiến lực, đổi thành giống nhau tướng lãnh đều sẽ ước lượng ước lượng, cố kỵ một chút Kim Lăng quân lợi hại.

Nhưng ở Quan Vũ xem ra, thiên hạ anh hùng tẫn vì cỏ rác, đối với hắn tới nói, đừng nói là đối mặt một chi Kim Lăng quân chi nhánh, liền tính là đối mặt toàn bộ Kim Lăng quân trung quân, hắn cũng sẽ không có chút nào sợ hãi.

Hai bên binh tướng liền như vậy ác chiến hảo một thời gian, thời gian dài, không thể tưởng được lại là Quan Vũ binh mã bắt đầu chiếm cứ thượng phong, chư tướng đem quân địch về phía sau phương áp chế.

Đào Thương tọa trấn ở trung quân, một bên chỉ huy hổ vệ quân chống lại, một mặt cố ý vô tình phái các tướng sĩ dần dần hướng tây nam giác giam giữ Trương Phi đám người doanh địa dời đi chiến lực.

Đào Thương hành động, tự nhiên là trốn không thoát Quan Vũ đôi mắt.

Hắn thực mau liền theo dõi phía Tây Nam thượng tình huống.

Quan Vũ trong lòng biết kia khối doanh địa thượng, tất nhiên có Kim Lăng quân cố tình muốn bảo hộ tồn tại, lập tức liền tự mình suất lĩnh một quân, giải khai quân địch bảo hộ, bôn phía Tây Nam doanh địa giết qua đi.

Hoàng Trung đám người bởi vì trước đó được đến Đào Thương phân phó, cho nên chỉ là hư trương thanh thế kêu gọi một phen, cũng không có bôn đi lên ngăn trở.

Dưới tình huống như thế, không bao lâu, liền thấy Quan Vũ suất binh tự mình chạy băng băng tới rồi giam giữ địch tù doanh địa bên cạnh.

Tại đây loại khoảng cách dưới, Quan Vũ tự nhiên là thấy rõ kia mấy chiếc xe chở tù, mà giam giữ ở xe chở tù người trên, hắn cũng mơ hồ nhận ra tới.

Quan Vũ trong lòng không khỏi một trận kích động, hắn một bên múa may trong tay Thanh Long Yển Nguyệt Đao, đẩy ra một ít phác sát đi lên Kim Lăng quân tốt, sau đó ra sức hướng về phía cách đó không xa xe chở tù hét lớn: “Tam đệ!”

Này một tiếng rống to có thể nói là kinh sợ cửu tiêu, lay động trời cao nhân tâm, Trương Phi ở xe chở tù trung kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía nơi xa cái kia cầm đao cùng Kim Lăng binh ác chiến tráng hán, báo mắt bên trong trong thời gian ngắn xuất hiện ra hy vọng.

“Nhị ca, ta tại đây đâu! Đệ đệ ở chỗ này!”

Trương Phi giọng thanh cực đại, thậm chí sửa đổi trên chiến trường kêu sát tiếng động, giống như cuồn cuộn sấm sét.

Nhưng này tiếng sấm giờ phút này dừng ở Quan Vũ lỗ tai trung, ngược lại là có vẻ hết sức vui mừng.

Này tiếng la đối Quan Vũ tới nói, giống như tiếng trời phúc âm giống nhau.

Liền thấy Quan Vũ tức khắc gian tinh thần phấn chấn, bắt đầu anh dũng giết địch, giống như tiêm máu gà giống nhau, mặc cho Kim Lăng quân dùng như thế nào tâm phòng thủ, cũng ngăn không được hắn.

Không bao lâu, liền thấy Quan Vũ giải khai một cái đường máu, suất binh giá mã chạy băng băng tới rồi Trương Phi xe chở tù bên cạnh.

Tạm giam xe chở tù sĩ tốt vài cái liền bị Quan Vũ sát tán, sau đó, liền thấy Quan Vũ dùng sức giơ lên trong tay Thanh Long đao, che chở giam giữ Trương Phi kia chiếc xe chở tù dùng sức một phách.

Theo ‘ tạp lạp ’ một tiếng vang lớn, liền thấy kia chiếc mộc chế xe chở tù giống như tan thành từng mảnh tử giống nhau, xôn xao rơi rụng ở trên mặt đất.

Toàn bộ xe chở tù đại môn đều bị Quan Vũ phách dập nát.

Liền thấy Trương Phi lập tức nhảy sắp xuất hiện tới, đối với Quan Vũ cười ha ha.

“Đa tạ nhị ca! Không thể tưởng được ta huynh đệ cư nhiên thật sự còn có gặp lại ngày!”

Quan Vũ cũng là cảm khái nói: “Không thể tưởng được lần này xung phong liều chết, cư nhiên có thể cứu ra Tam đệ, thật thiên không vong ta huynh đệ cũng! Tam đệ, mau lên ngựa, tùy ta sát ra trùng vây!”

Trương Phi từ trên mặt đất cầm lấy một thanh thương, lại cưỡi lên một con chủ nhân đã chết không người chiến câu, đối Quan Vũ nói: “Nhị ca, Đào Thương kia tiểu cẩu liền ở chỗ này, chúng ta huynh đệ muốn hay không đem hắn tìm ra, lấy tuyết trước sỉ!”

Quan Vũ lắc lắc đầu nói: “Quân địch thế đại, ngay từ đầu ta quân đánh lén, thượng có thể thừa quân địch chưa chuẩn bị, chiếm cứ một ít trước tay, nhưng hiện giờ sợ là không được, Kim Lăng quân tướng lãnh một khi phản ứng quá mức tới, chúng ta chỉ sợ là cũng chưa chắc có thể chiếm được cái gì hảo trái cây ăn.”

Trương Phi bừng tỉnh gật gật đầu, sau đó đột nhiên phóng ngựa đi vào một khác chiếc xe chở tù tiền, giơ lên trong tay chiến thương, hung tợn trát hướng kia chiến xa môn lan.

Chiến thương tướng môn lan chọc cái đại lỗ thủng!

Lại liên tục vài cái lúc sau, tào chương nơi xe chở tù cũng bị Trương Phi tạp cái nát nhừ.

Tào chương từ chiến xa bò ra tới.

Hắn dùng sức một lau mặt, đối Trương Phi chắp tay nói: “Đa tạ Trương tướng quân tương trợ!”

Quan Vũ nhìn nhìn tào chương nghi hoặc nói: “Tam đệ, hắn là người phương nào?”

Trương Phi ha ha cười nói: “Đây là Tào gia tiểu tử, Tào Tháo nhi tử.”

“Tào Tháo chi tử?”

“Không tồi, nghe nói chúng ta hiện tại cùng Tào Tháo là đồng minh, nếu như thế, nên cứu đứa nhỏ này một cứu.”

Quan Vũ gật đầu tán đồng nói: “Lời này là cũng.”

Trương Phi hướng về phía Tào Phi nơi lồng sắt chu chu môi, nói: “Tào gia tiểu tử, đứa bé kia, ta có cứu hay không hắn?”

Tào chương nghe xong lời này, đảo mắt nhìn về phía giam giữ Tào Phi xe chở tù.

Tào Phi giờ phút này như cũ là đưa lưng về phía hắn, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Tào chương do dự đã lâu, rốt cuộc đối Trương Phi chắp tay nói: “Còn thỉnh Trương tướng quân trợ ta cứu hắn thoát vây!”

“Thành a.” Trương Phi cười ha ha, ngay sau đó chuyển hướng về phía giam giữ Tào Phi lồng sắt.

……

Cùng lúc đó, com Quan Vũ đám người hành động, bị người đưa tới Đào Thương nơi đó.

Đào Thương nghe xong lời này, không khỏi lộ ra vui mừng tươi cười.

“Không uổng công ta một phen khổ tâm thiết kế, rốt cuộc vẫn là làm cho bọn họ đem Tào Phi bắt cóc đi rồi.”

Bùi Tiền ở Đào Thương bên người, phụ trách bảo hộ Đào Thương an toàn, nghe vậy có chút nghi hoặc nói: “Việc này chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy đi? Tào Phi liền tính là bị bắt cóc trở về Kiếm Các, nhưng vạn nhất Tào Tháo không dung hắn…… Liền tính là dung hắn, vạn nhất hắn sinh ra đối thừa tướng dị tâm, chỉ sợ chúng ta ngày sau liền không có gì……”

“Không cần tưởng nhiều như vậy, tưởng như vậy nhiều cũng giải quyết không được cái gì vấn đề.” Đào Thương mỉm cười nói: “Tào Phi vào Kiếm Các, nếu thật sự thân chết, vậy xem như hắn mệnh số vô dụng, cũng coi như là ta Đào Thương thua cuộc này bước cờ, nếu là hắn dám phản bội ta, ta ngày sau ở bắt lấy hắn, nhất định phiến hắn! Một cái trứng một cái trứng phiến!”

Bùi Tiền nghe xong lời này cứng họng.

Nhìn xem này từ dùng…… Không phải sát, là phiến!

Không thể tưởng được dưới bầu trời này cư nhiên có như vậy ác liệt người!

------oOo------

Chương 296: Tào Phi tiến quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quan Vũ suất binh tướng Trương Phi đám người cứu đi, Đào Thương vội vàng lệnh Hoàng Trung cùng với thủ hạ binh tướng làm bộ làm tịch đuổi theo một thời gian, đãi quan, trương chờ tướng lãnh biến mất ở tầm nhìn lúc sau, mới vừa rồi phản hồi đến Đào Thương bên người.

Mà giờ này khắc này, nam Trịnh thành chiến sự cũng bắt đầu dần dần tiếp cận kết thúc.

Kim Lăng quân đã bắt đầu một lần nữa nắm giữ quyền chủ động, lấy Từ Vinh, Khúc Nghĩa, Từ Hoảng, Trương Liêu, Cao Thuận, Trương Hợp chờ danh tướng cầm đầu Kim Lăng quân, ở trải qua một phen bị động phòng thủ lúc sau, rốt cuộc một lần nữa lấy về quyền chủ động, Kim Lăng quân anh dũng về phía trước, lập khắc tào Lưu liên quân, đem quân địch nhân mã đánh trở về Kiếm Các nói.

Nhưng Kim Lăng quân cũng không có thừa thắng xông lên, rốt cuộc trước mắt loại tình huống này, đối với bị ban đêm đánh lén Kim Lăng binh tới nói, bọn họ tổn thất cũng tương đối có chút đại, tuy rằng loại bỏ tào Lưu liên quân, nhưng trước mắt nếu là mạnh mẽ truy kích, đối bên ta tổn thất cũng tuyệt không sẽ thiếu.

Đặc biệt là đã ở Kiếm Các trung xếp vào nhãn tuyến Đào Thương tới nói, mất không thực lực sự tình, hắn cũng không muốn làm.

Cứ như vậy, hỗn loạn một đêm chiến sự, liền ở hai bên bãi binh dưới tình huống bắt đầu kết thúc.

Đào Thương quay trở về nam Trịnh, cũng mệnh lệnh tam quân tướng sĩ bắt đầu quét tước chiến trường.

Mà chính hắn còn lại là triệu tập lấy Từ Vinh cầm đầu chư tướng, hiểu biết đêm qua chiến sự cùng tình huống.

Sau khi nghe xong chư tướng chỉnh thể hội báo lúc sau, Đào Thương tâm hạ xuống.

Nói tóm lại, bên ta có tổn thất, nhưng tổn thất tuyệt đối không phải như vậy đại.

“Hừ!” Kỷ Linh thật mạnh hừ một tiếng, nói: “Này đó giảo hoạt tặc tử, tránh ở khe suối không ra, vừa ra tới, liền sử chút bỉ ổi chiêu số, thực sự là đáng giận đến cực điểm!”

Từ Hoảng thở dài: “Bất quá đối phương sách lược cũng đúng rồi đến, ta tam quân tướng sĩ trên dưới một lòng, đều ở chuẩn bị tiến công Kiếm Các thời điểm, lại là ai cũng không thể tưởng được Tào Tháo cùng Lưu Bị cư nhiên sẽ khởi xướng chủ động tiến công, hai người kia thật sự là lợi hại a.”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Tào Tháo cùng Lưu Bị tuy rằng lợi hại, lại cũng chưa chắc có cái này đầu óc, bọn họ dưới trướng nhất định vẫn là có cao nhân chỉ điểm.”

Quách Gia ở một bên nói: “Như vô tình ngoại, có lẽ chính là Giả Hủ…… Nếu không có ta quân thực lực cường đại, so tào Lưu Cường ra mấy lần, này nhất chiêu liền đủ rồi đến ta quân vào chỗ chết!”

Đào Thương đạm đạm cười, nói: “Độc vật chính là độc vật, xác thật lợi hại, bất quá lúc này đây ta cũng thiết hạ mưu kế, bọn họ này nhất cử cũng coi như là thành toàn ta, bằng không ta thật đúng là vô pháp thuận lý thành chương đem Tào Phi đưa vào đi.”

Quách Gia tựa hồ là có chút lo lắng, hắn nói: “Vấn đề là, liền tính là đem Tào Phi đưa vào đi, cũng chưa chắc có thể đạt thành chúng ta ý tưởng, khác ta nhưng thật ra không lo lắng, lấy Giả Hủ nhãn lực, hắn chưa chắc nhìn không ra này giữa môn đạo.”

Quách Gia nói thực hợp tình lý, nhưng Đào Thương cũng biết cũng không pháp nhưng giải, dư lại, phải là xem mệnh.

……

Mà giờ này khắc này, Kiếm Các quan nội, mọi người đang ở đối Tào Phi tiến hành vận mệnh thẩm phán.

“Nghịch tử, quỳ xuống!”

Tào Tháo lạnh lùng đối với Tào Phi rống lên một tiếng.

Tào Phi cúi đầu, một câu không nói, chậm rãi quỳ rạp xuống đất.

Tào Tháo tay nắm chặt thành toàn nắm tay, cốt khớp xương trắng bệch, toàn bộ nắm tay cơ hồ đều bị hắn nắm chặt dập nát.

Không bao lâu, liền thấy Tào Tháo đứng dậy, một phen rút ra bên hông bội kiếm, sau đó đi đến Tào Phi trước mặt, giơ lên tay làm bộ muốn chém.

Tào chương cắn chặt hàm răng quan, đột nhiên tiến lên, chắn Tào Phi trước mặt.

“Phụ thân bớt giận, nhị…… Tào Phi tuy rằng có tội, nhưng lần này ở địch doanh, hắn lại cũng là xả thân cứu tới hài nhi, mặc kệ như thế nào, cũng coi như là có hối cải chi ý, còn thỉnh phụ thân xem ở hài nhi trên mặt, tha hắn một cái tánh mạng đi.”

Tào Phi sắc mặt đổi đổi, nói: “Tam đệ, không cần vì ta cầu tình, ta làm sai sự, này tội đương tru, khiến cho phụ thân giết ta đi, ta đã chết cũng hảo, ít nhất liền có thể hạ cửu tuyền hướng đi Tứ đệ bồi tội.”

Tào Tháo lẳng lặng gật gật đầu, nói: “Còn tính ngươi như là cái nam nhân, có thể nói ra điểm đàn ông mới nên nói ra nói, hảo, ta đây liền thành toàn ngươi!”

Liền ở Tào Tháo muốn lột ra tào chương, chính tay đâm Tào Phi thời điểm, Trương Phi đứng ra.

“Tào Tư Không, yêm chính là cái người ngoài, lần này bị bắt với tào doanh, lệnh lang ở địch doanh trung biểu hiện, yêm lão Trương cũng coi như là nhìn cái bảy tám đại khái, bất luận như thế nào, lệnh lang ban đầu là có tội quá, nhưng lần này bất luận hắn xuất phát từ cái gì mục đích, có thể âm thầm phóng thích Tam công tử, đều thuyết minh hắn đã có hối cải chi ý, hổ độc thượng không thực tử, còn thỉnh tào công chớ như thế, cấp tào nhị công tử một cái cơ hội.”

Trương Phi nói chuyện cầu tình, tự nhiên là so tào chương đám người phân lượng cường thượng rất nhiều, Tào Tháo lập tức liền bắt đầu có vẻ có chút do dự.

Kỳ thật nói câu lương tâm lời nói, tuy rằng Tào Phi làm ra đại nghịch bất đạo sự tình, nhưng hắn dù sao cũng là Tào Tháo nhi tử, Tào Tháo ở một mức độ nào đó tới nói, cũng coi như là có tình có nghĩa người, bởi vậy từ tư nhân cảm tình đi lên giảng, hắn là không nghĩ sát Tào Phi.

Nhưng thân là một quân thống soái, vì trấn an tam quân, cũng vì đổ tiếng người đầu, Tào Tháo có đôi khi cũng không thể không làm như vậy, có đôi khi có một số việc, là phải làm cấp người trong thiên hạ xem.

Nhưng nếu là có dưới bậc thang nói, Tào Tháo tự nhiên vẫn là nguyện ý hạ cái này bậc thang.

Rốt cuộc đó là con của hắn a.

Tào Tháo lẳng lặng trừng mắt cái này nghịch tử, trong lòng nổi lên gợn sóng.

Thấy Trương Phi nói chuyện, Lưu Bị cũng đứng ra thế Tào Phi cầu tình.

“Mạnh Đức huynh, con người không phải thánh hiền, ai mà không có sai lầm, nhị công tử tuy rằng phạm vào đại sai, nhưng thông qua Tam công tử cùng ta Tam đệ chi ngôn, có thể thấy được hắn đã có điều ăn năn, dù sao cũng là chính mình nhi tử, gia pháp cùng quân pháp không thể nói nhập làm một, còn thỉnh Mạnh Đức huynh tam tư.”

Lưu Bị nói, rốt cuộc xem như hoàn toàn cấp đủ Tào Tháo mặt mũi, hắn chậm rãi buông xuống trong tay bảo kiếm.

Mà lúc này, Tào Ngang cũng là đứng dậy, nói: “Phụ thân, nhị đệ nếu đã có ăn năn chi tâm, liền làm hắn lập công chuộc tội đi.”

Tào Tháo qua lại nhìn về phía mọi người, thấy mọi người cũng không dị nghị, lúc này mới thở dài khẩu khí, nói: “Đã có Huyền Đức công cầu tình, cũng thế, xem ở Huyền Đức mặt mũi thượng, tào mỗ tạm tha này nghịch tử một lần.”

Tào Phi nghe xong lời này, trong lòng một cục đá tức khắc rơi xuống đất, nói câu lương tâm lời nói, hắn vừa mới tâm đều đã nhảy cổ họng, sợ một cái không cẩn thận trực tiếp từ trong miệng nhảy ra tới.

Hắn hướng tới Tào Tháo một tiền chiết khấu, run run nói: “Đa tạ phụ thân.”

Tào Tháo quay đầu nhìn về phía Tào Ngang, nói: “Này nghịch tử liền giao cho ngươi, chiến sự kết thúc phía trước, từ ngươi phụ trách trông giữ hắn, không thể sinh ra sai lầm, đã hiểu sao?”

Tào Ngang chắp tay nói: “Nặc.”

……

Tào Phi ở Tào Tháo trước mặt nhặt một cái mệnh, ngay sau đó cúi đầu, thật cẩn thận đi theo Tào Ngang đi ra.

Đi vào soái trướng bên ngoài, Tào Ngang duỗi tay vỗ vỗ Tào Phi bả vai, thở dài: “Nhị đệ a, ngươi nói ngươi, sao có thể làm ra lúc trước loại chuyện này đâu? Tốt xấu lần này ngươi cứu Tam đệ, thoát ly bùn nói, bằng không nếu là hôm nay phụ thân thật sự giết ngươi, vi huynh ta lại nên như thế nào bảo ngươi mới là?”

Tào Phi xấu hổ hướng về Tào Ngang trường làm vái chào: “Đa tạ đại ca bảo toàn, thẹn sát đệ đệ.”

Liền ở ngay lúc này, một cái lão giả đi tới Tào Phi phía sau, hắn lẳng lặng nhìn Tào Phi, khóe miệng ẩn ẩn trừu động, làm như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn là nuốt đi xuống.

Cái này lão giả, đúng là Giả Hủ.

------oOo------

Chương 997: độc vật ý tưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giả Hủ lẳng lặng nhìn Tào Phi, trong mắt lộ ra hơi có chút khác thường thần thái, bóng loáng lưu động, thực hiển nhiên đối với Tào Phi quy thuận chuyện này, lão độc vật trong lòng nhiều ít có chút chính mình cái nhìn.

Giả Hủ lẳng lặng nhìn Tào Phi một hồi, đột nhiên chắp tay nói: “Hôm nay cái này nhật tử, đối với nhị công tử tới nói, quả thật là trong cuộc đời quan trọng nhất rất may ngày.”

Lời này nói như lọt vào trong sương mù, đem Tào Phi cùng Tào Ngang nói đều có chút ngất đi.

Cái gì kêu rất may ngày?

Tào Ngang nhưng thật ra không như vậy dùng nhiều hoa ruột, hắn hướng về phía Giả Hủ liền ôm quyền, hỏi: “Xin hỏi giả công, lời này là từ đâu mà nói lên?”

Giả Hủ ha hả cười: “Nhị công tử hôm nay đến thoát đại nạn, giữ được tánh mạng, chẳng lẽ không phải một cái rất may ngày sao?”

Tào Ngang vừa nghe lời này, tức khắc cười: “Giả công nói chính là, bất quá hôm nay tình huống, tuy rằng có chút mạo hiểm, nhưng cái gọi là hổ độc không thực tử, ta ngay từ đầu cũng cảm thấy nhị đệ là hữu kinh vô hiểm.”

Giả Hủ lắc lắc đầu, nói: “Lão phu chỉ đến thoát đại nạn cũng không phải chỉ nhị công tử có thể từ Tư Không thuộc hạ thoát được tánh mạng……”

Tào Ngang nghi hoặc nói: “Đó là?”

Giả Hủ cũng không trả lời, chỉ là mỉm cười nhìn Tào Phi, hắn tươi cười thực hiền hoà, nhưng lại đem Tào Phi xem trong lòng tê dại.

Tào Phi hướng về Giả Hủ vừa chắp tay, thấp giọng tùy ý nói thầm một câu cái gì, nhưng là ai đều không có nghe rõ.

Giả Hủ cũng không lắm để ý, hắn loát chòm râu, lại tùy ý cùng Tào Ngang nói điểm cái gì, ngay sau đó chậm rãi xoay người hướng về phía sau đi đến.

Mà Tào Phi giờ phút này vạt áo đã hoàn toàn đã ươn ướt, hắn trong đầu lăn qua lộn lại suy nghĩ Giả Hủ vừa mới theo như lời câu nói kia.

Cái gì kêu đến thoát đại nạn không phải ở Tư Không thủ hạ thoát được tánh mạng?

Chẳng lẽ trừ bỏ phụ thân ở ngoài, còn có người khác có thể hại ta mệnh không thành?

Nếu có lời nói, người kia lại là ai đâu?

Tào Phi tả suy nghĩ hữu suy nghĩ, cuối cùng mới vừa rồi bỗng nhiên tỉnh ngộ đến…… Chẳng lẽ, hắn trong lời nói sở chỉ người, chính là chính hắn?

Chính là, lão già này dựa vào cái gì lấy tánh mạng của ta đâu?

“Trừ phi……”

Tào Phi lầm bầm lầu bầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ, tựa hồ là cân nhắc ra cái gì.

Tào chương ở một bên nhìn hắn: “Nhị đệ, ngươi đây là nghĩ đến cái gì?”

Tào Phi phục hồi tinh thần lại, vội vàng xua tay nói: “Không có gì, không có gì, nhị ca yên tâm là được.”

Tào Ngang gật gật đầu, nói: “Nhị đệ, ngươi tuy rằng phạm phải đại sai, nhưng…… Bất luận như thế nào, ta đều đương ngươi là huynh đệ, hy vọng ngươi từ nay về sau có thể mỗi ngày tam tỉnh ngô thân, đối vãng tích việc, không cần lại làm ra cái gì có bối thiên lý việc.”

Tào Phi đối Tào Ngang nói: “Đa tạ đại ca quan tâm, đệ đệ sẽ ghi nhớ huynh trưởng dạy bảo.”

“Hảo, ngươi liền ở ta doanh trung tạm thời nghỉ ngơi, ngày sau nếu có cơ hội, ta ở hướng phụ thân gián ngôn, cho ngươi ở trong quân tìm chuyện này làm, cũng tốt hơn như vậy hoang phế cả đời.”

Tào Phi có vẻ rất là chịu cảm động, hắn cung kính hướng về phía Tào Tháo vừa chắp tay, nói: “Hôm nay đa tạ huynh trưởng ở phụ thân trước mặt thay ta cầu tình, từ nay về sau, ta nhất định duy huynh trưởng chi mệnh là từ.”

Tào Ngang lắc đầu nói: “Như thế không cần, ngươi chỉ cần làm ngươi nên làm sự liền hảo.”

“Nặc.”

……

Ngày đó, Tào Phi liền phụng mệnh trụ vào Tào Phi ở Kiếm Các hành dinh.

Đêm đó, Giả Hủ tiến đến cấp Tào Ngang đưa lấy một ít ưng xà phủ sở mang đến về đào quân tình huống, ở ra Tào Ngang soái trướng thời điểm, vừa lúc gặp phải Tào Phi từ bên ngoài hướng đi.

Giả Hủ hướng về phía Tào Phi gật gật đầu, cũng không có nói thêm cái gì, lại thấy Tào Phi vội vàng ngăn cản hắn.

“Văn Hòa tiên sinh dừng bước.”

Giả Hủ quay đầu nhìn về phía hắn: “Nhị công tử tìm lão phu có việc?”

Tào Phi mọi nơi nhìn nhìn, nói: “Có không thỉnh Văn Hòa tiên sinh mượn một bước nói chuyện.”

Giả Hủ thật cũng không phải không làm ra vẻ, ngay sau đó đi theo Tào Phi đi tới soái trướng cách đó không xa, một chỗ bốn bề vắng lặng góc.

Tào Phi tựa hồ là có vẻ có chút do dự, hắn dùng tay bắt lấy chính mình góc áo, tựa hồ có chút do dự, không biết nên như thế nào mở miệng.

Giả Hủ nhướng mày: “Nhị công tử tìm ta tới đây chuyện gì?”

Tào Phi hướng về phía Giả Hủ thật dài làm vái chào: “Cảm tạ Văn Hòa tiên sinh ân cứu mạng.”

Giả Hủ nhàn nhạt nói: “Này liền quái, tào công muốn xử trí nhị công tử thời điểm, lão phu cũng không ở đây, cũng chưa từng cấp nhị công tử cầu tình, đâu ra ân cứu mạng vừa nói?”

Tào Phi do dự một chút, nói: “Giả công trong mắt cao, có thể thấy rõ hết thảy, vãn bối không dám ở giả Công Minh trước trang đại.”

Giả Hủ âm thầm gật đầu, thầm nghĩ này Tào Phi quả nhiên thông minh, có thể đoán được chính mình ban ngày gian theo như lời nói, thấy rõ ràng chính mình một ngữ hai ý nghĩa, trong lòng không khỏi nhiều ít có chút bội phục.

“Nhìn thấu không nói toạc, đây là lão phu ta luôn luôn làm người chuẩn tắc, nhị công tử không cần lo lắng, lão phu chỉ là không có cái kia thói quen mà thôi.”

Tào Phi vội vàng nói: “Văn Hòa tiên sinh cái này thói quen, xác thật cứu tại hạ tánh mạng…… Chỉ là, chỉ là ngài dù sao cũng là ta phụ thân thủ hạ, vì sao lại……”

“Nhị công tử, làm hảo ngươi nên làm sự, không nên hỏi sự tình đừng hỏi, biết sao?” Giả Hủ cười nói: “Ở cái này loạn thế trung, biết

một ít không nên biết đến sự tình, đều không phải là chuyện tốt.”

Nghe xong Giả Hủ nói, Tào Phi vội vàng gật đầu, nói: “Là, là, tại hạ nhất định ghi nhớ Văn Hòa tiên sinh nói.”

Giả Hủ hơi hơi mỉm cười, nói: “Lão phu doanh trại ly ngươi này không xa, có việc có thể tới hỏi ta, không có gì người ngày thường sẽ chú ý lão phu, có chuyện cứ việc hỏi.”

Tào Phi vội vàng gật đầu xưng là.

……

Mà cùng lúc đó, Kim Lăng quân bắt đầu hướng Kiếm Các quy mô phát động tiến công.

Kiếm Các quan cực kỳ hiểm trở, Đào Thương ở an bài Tào Phi tiến vào quan nội lúc sau, vì giảm bớt tổn thất, bổn không muốn tiến công, nhưng Quách Gia lại đối hắn tiến hành rồi gián ngôn.

Quách Gia ý tứ là, trước mắt cái này tình huống, Tào Phi đã tiến quan, nếu là không có bị Tào Tháo giết chết, tắc bên ta cần thiết hiếu thắng khắc phục khó khăn ải.

Rốt cuộc bên ta vừa mới đã chịu đánh lén, thả liền mất Trương Phi, tào chương, Tào Phi đám người, nếu là không trả thù phản kích, làm Tào Tháo cùng Lưu Bị nhìn một cái, chỉ sợ sẽ khiến cho bọn họ lòng nghi ngờ.

Đào Thương suy xét Quách Gia kiến nghị, ngay sau đó mệnh dưới trướng chư tướng thay phiên hướng về Kiếm Các quan chửi bậy công chiến.

Hứa Chử, Trương Hợp, Kỷ Linh, Trương Liêu, Cao Thuận đám người thay phiên tiến công, bất đắc dĩ Kiếm Các quan quá mức với hiểm trở, muốn đánh hạ thật sự khó khăn.

Này quan ải hai mặt đều là núi non trùng điệp, người thường căn bản leo lên không đi lên, mà hẹp hẹp quan ải có thể an bài tiến công

binh lực tương đối giao thủ, này đối với Kim Lăng quân tới nói phi thường không dễ.

Như thế kéo dài một đoạn thời gian lúc sau, Kim Lăng quân nửa bước chưa tiến.

Mà Tào Phi tại đây đoạn thời gian, cũng cũng không có phát ra bất luận cái gì tin tức.

Kim Lăng quân soái trướng, Đào Thương trong trướng.

“Chúng ta tiến công lâu như vậy, Tào Phi nhưng vẫn không có động tĩnh, thừa tướng, hắn nên không phải đem ngài cấp chơi đi?” Hứa Chử do dự đối Đào Thương nói ra chính mình trong ngực ngờ vực.

Đào Thương chống cằm, lâm vào thật sâu tự hỏi trung.

Không bao lâu, lại thấy hắn ngẩng đầu, thở dài khẩu khí, nói: “Nếu là thật sự như thế, liền xem như đào mỗ thua cuộc này một mâm, tính sai rồi Tào Phi tiểu tử này.”

Quách Gia còn lại là cười nói: “Nếu là thật sự tính sai rồi hắn, cũng là chủ công mệnh số, đúng là bất đắc dĩ cử chỉ a.”

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Nếu là Tào Phi không thể vì nội ứng, này Kiếm Các quan nói rốt cuộc nên như thế nào đả thông, nếu là ngạnh công, chỉ sợ quá mức khó khăn.”

“Đường Thục khó, khó như lên trời, nếu là không có cơ hội tốt, gần là giằng co, chỉ sợ sẽ tiêu hao cực kỳ thật lớn vật lực cùng tài lực……”

Liền ở đại gia thương nghị thời điểm, lại thấy Bùi Tiền vội vàng chạy tiến vào, đối Đào Thương chắp tay nói: “Thừa tướng, Kiếm Các quan nội có tin tức bắn ra tới, là viết cấp thừa tướng giấy viết thư.”

------oOo------

Chương 998: Tào Tháo cơ hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương vừa nghe nói có giấy viết thư tới, lập tức làm Bùi Tiền đem giấy viết thư cho hắn đưa qua.

Bùi Tiền vội vàng đem giấy viết thư cấp Đào Thương đệ trình mà thượng.

Đào Thương mở ra giấy viết thư, thấy giữa viết đều là từng hàng chỉnh tề chữ nhỏ, tự không tính xinh đẹp, lại phi thường tinh tế.

Đào Thương nghi hoặc nhíu nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Này tin như thế nào không có lạc khoản?”

Quách Gia đã đi tới, nhìn nhìn tin, nói: “Chắc là Tào Phi chỉ sợ giấy viết thư dừng ở quân địch trong tay, bị người xuyên qua, cho nên không có lưu lại tên họ.”

Đào Thương cẩn thận nhìn nhìn, nói: “Giống như không phải Tào Phi giấy viết thư.”

Quách Gia nghi hoặc nói: “Thừa tướng ý gì? Không phải Tào Phi, còn có thể là ai cấp chúng ta lưu lại giấy viết thư?”

Đào Thương chỉ vào mặt trên một loạt tự, nói: “Này tin thượng nói, Tào Phi trước mắt chính là ở Tào Ngang trong quân, tuy rằng được đến Tào Tháo khoan thứ, nhưng đối với hắn tới nói, vẫn chưa hoàn toàn được đến tín nhiệm, trước mắt cũng không quá là ở ngủ đông trong lúc…… Này hoàn toàn là dùng ngôi thứ ba hô Tào Phi, ta cảm giác giống như đều không phải là là xuất từ với Tào Phi bút tích.”

Hứa Chử kinh ngạc nói: “Đây là người nào, chẳng những có thể xuyên qua Tào Phi tiến quan chính là thừa tướng mưu kế, còn sai người từ thành thượng bắn ra thư từ tới cấp thừa tướng thông báo,

này không lay động sáng tỏ là thị uy sao?…… Thực sự là khoe khoang!”

Đào Thương trầm mặc thật lâu sau lúc sau, mới vừa rồi quay đầu nhìn về phía Quách Gia nói: “Phụng Hiếu huynh thấy thế nào chuyện này?”

Quách Gia nghiêm túc suy tư một hồi, mới vừa rồi nói: “Đầu tiên, người này nhất định là ở quân địch trung có nhất định địa vị, mặt khác người này hẳn là mưu trí siêu quần, bằng không không có khả năng nhìn ra thừa tướng kế sách, bất quá hắn đang xem ra thừa tướng kế sách đồng thời, cư nhiên còn cấp thừa tướng truyền tin, trần thuật quan nội tình huống, này mà khi thật không đơn giản.”

“Hiện tại khó nhất lấy làm rõ ràng, chính là người này chân thật ý đồ.” Đào Thương một bên cẩn thận nhìn chằm chằm kia phó giấy viết thư, một bên có ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn.

Hắn nghiêm túc tự hỏi một hồi, nói: “Đối phương thư từ thượng, kiến nghị ta không cần cường công Kiếm Các quan, mà là hẳn là chia quân đi trấn an Hán Trung chư huyện, cũng chia quân tiến thủ Brazil, ngói khẩu chờ mà, tranh thích đáng mà dân bản xứ hồ vương duy trì, lấy đãi có biến…… Các ngươi là ý kiến gì?”

Đối mặt như vậy quỷ dị tình huống, mọi người cũng không dám lên tiếng, rốt cuộc sự tình quan trọng đại, đại gia trong lúc nhất thời đều lấy không ý kiến hay, bởi vậy đều không mở miệng.

Cuối cùng, vẫn là Quách Gia thử nói lời nói.

“Thừa tướng, nếu như bằng không, không ngại dựa theo này phong thư từ trung theo như lời thử một lần?”

Đào Thương nhìn về phía Quách Gia: “Làm ca ca trong lòng có cái gì trù tính?”

Quách Gia ha hả cười, nói: “Tin trung người, mưu lược không ở Quách mỗ dưới, chính là chân chính cao nhân, Quách mỗ không sai

biệt lắm đã đoán ra hắn là ai, bất quá trước mắt thời cuộc không rõ, Quách mỗ vẫn đoán không ra đối phương ý tưởng, hiện giờ Kiếm Các khó có thể đánh hạ, không ngại dựa theo đối phương đề nghị, trước phái người đi trấn an khắp nơi châu huyện, sau đó thừa tướng tự mình chiêu hàng Brazil thổ dân, xem Kiếm Các quan nội có gì động tĩnh?”

Đào Thương nghe xong Quách Gia nói, ngay sau đó nói: “Một khi đã như vậy, vậy không ngại thử một lần.”

……

Mấy ngày sau, Kiếm Các quan nội nhận được tin tức, nói là Đào Thương an bài dưới trướng các tướng lĩnh đi trước Hán Trung các nơi trấn an huyện thành, hắn bản nhân còn lại là tự mình đi trước ngói khẩu, chiêu hàng Hán Trung bản địa dân bản xứ cùng với di dân.

Biết tin tức này lúc sau, Tào Tháo cùng Lưu Bị nhưng thật ra không có gì phản ứng, bất quá lấy Trương Nhậm cầm đầu xuyên trung võ tướng nhóm, còn lại là bắt đầu có chút hoảng hốt.

Tào Tháo cùng Lưu Bị dù sao cũng là người ngoài, tới Tây Xuyên không bao lâu, không rõ trong đó yếu hại quan hệ, Trương Nhậm bắt đầu đối bọn họ tiến hành giải thích.

Hán Trung là Xuyên Thục yết hầu, có thể nói trên cao nhìn xuống, chỉ cần Hán Trung ở Đào Thương trong tay, Xuyên Thục vĩnh viễn đều sẽ không được an bình, trước mắt bọn họ cần thiết nếu muốn biện pháp ngăn cản.

Huống hồ một khi ngói khẩu di dân bị Đào Thương chiêu an lúc sau, vậy tương đương Đào Thương ở Hán Trung dựng đứng nổi lên cũng đủ uy tín, ngày sau bọn họ liền có thể vẫn luôn đóng quân ở Hán Trung, đến lúc đó Kim Lăng quân liền tính đánh không dưới Kiếm Các, nhưng cũng sẽ vẫn luôn trấn giữ Xuyên Thục yết hầu, toàn bộ Tây Xuyên nhật tử đều sẽ không hảo quá.

“Tào công, Huyền Đức công, việc này yêu cầu các ngươi hỗ trợ, nếu là thật sự làm Đào Thương ở Hán Trung đứng vững vàng gót chân, ngày sau việc này đã có thể khó làm, vô luận như thế nào, cũng không thể làm Đào Thương hoàn toàn thu phục Brazil di dân, những cái đó di dân ở Hán Trung chiếm cứ đại lượng lương thảo cùng lúa loại, nếu là bọn họ cùng Đào Thương liên thủ, chúng ta sau này nhật tử chỉ sợ liền khổ sở.”

Tào Tháo suy nghĩ một chút, nói: “Kia y theo Trương tướng quân ý tứ, nên như thế nào?”

Trương Nhậm vội nói: “Đào Thương trấn an Hán Trung chư huyện, Kiếm Các nói bao vây tiễu trừ binh lực không nhiều lắm, này quân địch đại doanh trước mắt đều không phải là bức quan hạ trại, chúng ta không ngại cũng phái người đi trước Brazil, nói lấy lợi hại, làm những cái đó di dân minh bạch Đào Thương tà tâm, đừng làm bọn họ cùng Đào Thương đồng tâm, lấy bảo ngày sau chi vạn toàn.”

Tào Tháo trầm mặc một lúc sau, quay đầu nhìn về phía Lưu Bị: “Huyền Đức công nghĩ như thế nào?”

Lưu Bị gật đầu nói: “Trương tướng quân lâu cư Ích Châu, tự nhiên quen thuộc bản địa dân phong, hắn hiến kế, nghĩ đến cũng không sẽ sai, chỉ là bị thủ hạ cũng không cái gì người tài ba, nhị đệ, Tam đệ, trần đến chi lưu toàn vũ dũng chi đem, nếu là làm cho bọn họ đấu tranh anh dũng, nhưng thật ra không sao, nhưng nếu là làm cho bọn họ đi nói hàng……”

Tào Tháo nghe xong Lưu Bị nói cũng cảm thấy có đạo lý, hơn nữa ngày sau cướp lấy Hán Trung, muốn tiếp tục ở Hán Trung đặt chân người, vẫn là chính hắn, nếu là phái hắn thủ hạ bên ngoài người, hắn còn nhiều ít có chút không yên tâm.

Liền ở Tào Tháo do dự hẳn là phái ai quá khứ thời điểm, lại thấy vẫn luôn ở bên cạnh Tào Ngang đứng dậy, nói: “Phụ thân, không bằng làm hài nhi đi thôi, hài nhi nguyện ý đi vì phụ thân phân ưu.”

Tào Tháo vừa nghe tức khắc có chút do dự: “Như vậy, không khỏi có chút quá mức nguy hiểm đi?”

Tào Ngang chắp tay nói: “Tam quân mọi việc, toàn dựa vào phụ thân cùng Huyền Đức công cùng với các vị tướng quân, ngẩng chính là nhàn rỗi người, chính là đi cũng cũng không lo ngại.”

Trương Nhậm còn lại là nói: “Từ Kiếm Các hướng Brazil chờ mà, có một cái đường nhỏ, có thể vòng khai quân địch bố trí phòng tuyến, trực tiếp đi trước này mà, đại công tử không ngại thử một lần.”

Tào Ngang đối với Trương Nhậm chắp tay nói: “Đa tạ tướng quân chỉ điểm.”

Trương Nhậm nói: “Ta quay đầu lại làm Ngô lan, lôi đồng nhị đem đi cùng đại công tử cùng đi trước, cũng coi như là có cái giúp đỡ.”

“Đa tạ!”

Tào Tháo đối Tào Ngang nói: “Tử Tu ngươi thả trở về chuẩn bị, đãi chuẩn bị tốt lúc sau, chúng ta phụ tử lại cụ thể thương nghị hành trình.”

“Nặc!”

Nói đến này, Tào Tháo dừng một chút, lại nói: “Làm Tào Phi kia tiểu tử tới gặp ta.”

Tào Ngang nghe vậy sửng sốt, com không biết Tào Tháo này cử chính là ý gì, nhưng vẫn là tuân phụ thân chi mệnh.

……

Không bao lâu, Tào Phi phụng mệnh đi tới Tào Tháo trong quân.

Lúc này Trương Nhậm cùng Lưu Bị đã không ở, trại trung chỉ còn lại có Tào Tháo cùng Tào Phi phụ tử hai người.

“Phụ thân……”

“Đừng gọi ta phụ thân, tào mỗ gánh vác không dậy nổi.” Tào Tháo nhàn nhạt nói.

Tào Phi trên mặt lộ ra bi ai chi sắc: “Phụ thân vẫn là không chịu tha thứ ta?”

Tào Tháo bình tĩnh nhìn hắn: “Đổi thành ngươi, ngươi sẽ như thế như vậy tha thứ lão phu sao?”

Tào Phi trên mặt lộ ra ai động chi sắc, thở dài nói: “Nếu như thế, phụ thân còn không bằng lúc trước một đao chém giết ta! Cũng tốt hơn như thế.”

Tào Tháo bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Trước mắt có một cái lập công chuộc tội cơ hội cho ngươi, ngươi có bằng lòng hay không? Nếu là thành, tào mỗ có lẽ có thể suy xét làm ngươi một lần nữa quy phụ Tào thị tông tộc.”

------oOo------

Chương 999: đĩa trung điệp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói thật, Tào Phi đối với Tào Tháo trong miệng cái gì về không về với Tào thị tông tộc, cũng không có cái gì quá lớn hứng thú, hắn hiện tại không nghĩ trộn lẫn bất luận cái gì sự tình, lúc trước một bước chi kém, đem chính mình lộng tới tình trạng này, Tào Phi bãi đều hối thanh.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể đầu nhập vào đến Đào Thương dưới trướng, rời xa thân nhân, cô đơn một người ở Kim Lăng trong quân doanh trại thấp thỏm độ nhật.

a nhưng liền trước mắt loại tình huống này tới xem, Tào Phi khổ nhật tử tựa hồ còn chưa tới đầu.

Đào Thương cũng không cho hắn ngừng nghỉ, thế nào cũng phải làm hắn đương cái gì nội ứng, ngạnh sinh sinh cho hắn nhét vào Kiếm Các, làm hắn mạo sinh mệnh nguy hiểm thế hắn lão Đào gia làm việc, cố tình Tào Phi cũng vô pháp cự tuyệt, chỉ có thể đáp ứng.

Hiện giờ Đào Thương sự còn không có lộng minh bạch, Tào Tháo lại bắt đầu phải cho hắn gây áp lực, còn dùng quy tông về tổ loại sự tình này tới uy hiếp hắn, Tào Phi tỏ vẻ áp lực tâm lý thật sự phi thường đại.

Nhưng làm trò Tào Tháo mặt, Tào Phi cũng không thể nói phủ định nói.

Hắn tổng không thể nói ta không nghĩ nhận tổ quy tông, không nghĩ quay về Tào thị.

Lời này nếu là vừa nói ra tới, phỏng chừng Tào Tháo có thể trực tiếp lột hắn da.

“Hài nhi…… Nguyện ý, còn thỉnh phụ thân phân phó.”

Tào Tháo lẳng lặng nhìn chằm chằm Tào Phi, nói: “Ta như thế nào cảm giác ngươi lời này, nói như vậy miễn cưỡng đâu? Ngươi có phải hay không không vui a.”

Tào Phi trong lòng bôn quá một vạn thất thảo nê mã, hắn thật hận không thể nhào lên đi, hung hăng đá hắn thân cha hai chân.

Nhưng này, cuối cùng bất quá chỉ là một cái nguyện vọng mà thôi.

“Phụ thân nói đùa, hài nhi như thế nào sẽ không muốn, hài nhi nguyện ý khẩn.”

Tào Tháo nhàn nhạt ‘ ân ’ một tiếng, không nói thêm gì.

Không bao lâu, lại nghe lão tào nói: “Trước mắt nghe nói Đào Thương đã đi trước Brazil, chiêu hàng trấn an địa phương di dân, Tử Tu phụng lão phu chi mệnh. Cũng là chuẩn bị đi trước, lão phu muốn cho ngươi đi cùng Tử Tu cùng đi, cũng đang âm thầm liên hệ Đào Thương.”

Vừa nghe ‘ âm thầm liên hệ Đào Thương ’ mấy chữ này, Tào Phi tâm tức khắc xuống phía dưới trầm xuống.

Đào Thương làm hắn cho hắn thân cha đương nội ứng…… Nhưng nghe hắn thân cha ý tứ, tựa hồ cũng muốn cho hắn đương nội ứng a.

Ta con mẹ nó lớn lên liền như vậy như là nội gian sao?

“Phụ thân, hài nhi hiện giờ đã vào Kiếm Các, như thế nào còn có thể cùng Đào Thương liên hệ?” Tào Phi ý đồ làm ra giãy giụa, hắn không nghĩ đem sự tình tiếp tục phức tạp hóa, hiện tại hắn, sống cũng đã đủ mệt.

Nhưng thực hiển nhiên, Tào Phi nguyện vọng này chỉ sợ là khó có thể đạt thành.

“Ngươi tuy rằng vào Kiếm Các, nhưng rốt cuộc thuộc về bị Quan Vũ cứu tiến vào, hành vi thượng pha là bị động, ở Đào Thương trong lòng, hiện nay ngươi xem như lão phu tù binh.”

Tào Phi trên mặt cơ bắp qua lại trừu động.

Tào Tháo nói tới đây, có vẻ phi thường hưng phấn, hắn hưng phấn đứng dậy, dùng sức vỗ hai tay, ha ha cười nói: “Diệu thay! Thật là diệu thay! Ngươi vào Kiếm Các, ngược lại là có thể vì lão phu mưu tiếp theo kế, dụ dỗ với Đào Thương, thật sự là trời cũng giúp ta!”

Tào Phi nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Xin hỏi phụ thân, ta lại nên như thế nào hướng Đào Thương thuyết minh việc này?”

Tào Tháo rất là không hài lòng vung tay áo tử, nói: “Ngươi tiểu tử này, điểm này đạo hạnh làm sao đều không có? Nói dối sẽ không? Ngươi liền cùng Đào Thương nói, ngươi vào Kiếm Các lúc sau, hiểu chi lấy tình, động chi lấy lý, đau khổ kêu rên thỉnh cầu tha mạng, Tào Mạnh Đức ái tử sốt ruột, tâm địa thuần thiện, chung quy là không có đau hạ sát thủ, thả ngươi một con đường sống!”

Tào Phi nghe thấy Tào Tháo như thế khen chính mình, cũng tổn hại biếm chính mình, rất là tức giận.

“Nếu phụ thân thả ta một con đường sống, ta đây vì sao lại muốn tại đây phản bội với phụ thân?”

Tào Tháo nhàn nhạt nói: “Này nói dối còn không hảo biên? Liền nói ngươi hận thấu lão phu, hận thấu ngươi huynh đệ tỷ muội, thiên hạ anh hùng, ngươi chỉ chịu phục Đào Thương, cảm thấy chỉ có hắn có năng lực bình định loạn thế, bởi vậy ngươi cho dù là phản bội người nhà, phản bội ngươi phụ huynh, phản bội toàn bộ người trong thiên hạ, cũng nhất định phải trợ thừa tướng giúp một tay…… Cái gọi là thà rằng ngươi phụ người trong thiên hạ, cũng quyết không phụ Đào thừa tướng.”

Tào Phi giờ phút này thật sự là tưởng giơ thẳng lên trời thở dài.

Hắn lời này nếu là còn nguyên cùng Đào Thương nói, chờ quay đầu lại Đào Thương phá được Tây Xuyên, phỏng chừng hắn mệnh cũng liền đến đầu.

Luận cập hố nhi tử, Tào Tháo thật sự là trên đời vô cùng cũng.

Tào Phi tay ở trong tay áo âm thầm nắm chặt quyền, ngay sau đó đối Tào Tháo nói: “Phụ thân nói chính là, hài nhi minh bạch.”

Tào Tháo vừa lòng gật gật đầu, nói: “Vậy ngươi biết nên làm như thế nào?”

“Biết.”

“Thực hảo, quay đầu lại ngươi liền cùng Tử Tu cùng ngói khẩu đi.”

“Nặc.”

……

Ngày thứ hai, tào hưu cùng với Tào Phi, có khác Ngô lan cùng lôi đồng, ở Trương Nhậm chỉ điểm hạ, âm thầm đi trước ngói khẩu.

Lúc này, Brazil bảy họ di vương phác hồ, đã hội kiến Đào Thương, hai người cũng coi như là trò chuyện với nhau thật vui.

Đào Thương cấp phác hồ hứa hẹn không ít chỗ tốt, thậm chí hứa hẹn làm hắn ngày sau chấp chưởng toàn bộ ba mà.

Phác hồ ha hả, cũng ở chính mình bộ lạc nhiệt tình chiêu đãi Đào Thương một chúng, cũng đem các thủ hạ từng cái giới thiệu cho hắn.

Trong đó liền bao gồm hắn dưới trướng một vị tuổi trẻ năng thần, tên là vương bình.

Đào Thương thực sự là không nghĩ tới, chính mình tới đây một chuyến, cư nhiên còn có thể gặp phải vương bình, trong lòng rất là cao hứng.

Tiệc rượu thượng, Đào Thương cố ý tiếp đón vương bình ngồi ở chính mình bên người, cũng cùng hắn nhàn thoại việc nhà, đuổi hàn ấm áp, hảo không ấm áp.

Vương bình làm Đào Thương đều làm cho có điểm sẽ không.

“Vương tướng quân, đào mỗ bình sinh, thích nhất thanh niên tài tuấn, nay nhìn thấy tướng quân, thật cảm chính là thiên đại duyên phận, nếu vương tướng quân không chê, ta muốn cùng vương tướng quân……”

Đào Thương nói không đợi nói xong, vương để ngang khắc ngăn lại hắn nói đầu, nói: “Thừa tướng không thể, tại hạ có tài đức gì, không dám cùng thừa tướng kết làm khác họ huynh đệ? Huống hồ ta cũng không phải cái gì tướng quân, tại hạ bất quá một giáo úy mà thôi.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Vương tướng quân không cần kích động, ta chưa nói muốn cùng ngươi kết làm huynh đệ, ta là nói, ta muốn cùng vương tướng quân đương cái bạn tốt, đến nỗi tướng quân xưng hô, ngươi hiện tại không phải, ngày sau sớm muộn gì cũng sẽ là, hà tất nóng lòng nhất thời đâu?”

Thốt ra lời này xong, vương bình tức khắc lộ ra xấu hổ thần sắc.

“Thừa tướng nói chính là, u u k a ns h u. Là Vương mỗ người suy nghĩ nhiều.”

Đào Thương thấp giọng hỏi vương bình nói: “Vương tướng quân cùng phác Đại vương, hắn một năm bổng có thể cho ngươi nhiều ít thạch?”

Vương bình hơi giật mình chớp chớp mắt, hơn nửa ngày mới hồi quá vị tới, cuối cùng vươn năm căn ngón tay, nói: “Không sai biệt lắm này đó đi.”

Đào Thương gật gật đầu, sau đó vươn mười căn ngón tay, nói: “Ta cho ngươi khai này đó, được chưa?”

Vương bình nghe vậy tức khắc sửng sốt, hắn trăm triệu không nghĩ tới, Đào Thương đào người góc tường cư nhiên sẽ như thế trực tiếp.

“Thừa tướng, này, này không hảo đi.”

Đào Thương cười nói: “Lương cầm chọn mộc mà tức, hiền thần chọn chủ mà hầu, có cái gì không tốt? Ngươi nếu là ngượng ngùng, ta quay đầu lại thế ngươi đi theo phác Đại vương nói.”

“Không, không, thật cũng không cần, thừa tướng đừng vội lấy ta giễu cợt cũng.”

Đào Thương thở dài nói: “Này như thế nào có thể là giễu cợt đâu? Ta đây là đối tướng quân tương đương để ý a, này một khang cầu hiền nhiệt huyết, đều phải từ ta trong miệng phun ra tới, tướng quân chẳng lẽ không cảm giác được?”

------oOo------

Chương 1000: phẫn nộ cảm xúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bảy họ di vương phác hồ giờ phút này uống có chút hơi say, hắn thấy Đào Thương vẫn luôn cũng không quá phản ứng chính mình, ngược lại là cùng chính mình dưới trướng cái kia vương bình liêu rất đầu cơ, tùy có chút không rất cao hứng.

Hắn bưng chén rượu, đánh rượu cách, lung lay đi vào Đào Thương trước mặt, nói: “Thừa tướng làm sao quá không cho ta mặt mũi? Như vậy nửa ngày cũng bất hòa ta uống thượng một trản, chẳng lẽ là cảm thấy ta tửu lượng không tốt, bồi không được thừa tướng?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Phác Đại vương hiểu lầm, thật sự là đào mỗ tửu lượng vô dụng, bồi không được Đại vương, ta không tốt uống rượu.”

Phác hồ dùng sức lắc đầu, nói: “Ai nói? Thừa tướng bình định tứ hải, nãi thật hào kiệt cũng, như thế hùng phi nhân vật, như thế nào có thể sẽ không uống rượu? Ta xác không tin, thật sự không tin!”

Đào Thương nhẹ nhàng vẫy tay, nói: “Di vương uống nhiều quá, đào mỗ cũng không phải cái gì anh hùng hào kiệt, cũng không phải cái gì hùng người bay vật, mấy năm nay sở dĩ dồn dập chiến thắng, bằng tất cả đều là thủ hạ một chúng huynh đệ.”

Phác hồ mắt say lờ đờ mơ mơ màng màng mọi nơi nhìn, nói: “Nga? Là kia vài vị huynh đệ, cấp không cho ta giới thiệu giới thiệu?”

Đào Thương vỗ vỗ tay, liền thấy Hứa Chử, Từ Hoảng, Cao Lãm, Kỷ Linh, Khúc Nghĩa…… Này đó cao lớn thô kệch tráng hán sôi nổi đứng lên.

“Bồi di vương uống hảo.” Đào Thương phân phó nói.

“Nặc!” Vài tên đại hán trả lời rất là dứt khoát lưu loát.

Bảy họ di vương phác hồ say, hắn say ngã xuống ba mà này phiến ốc thổ thượng, hắn là bị Kim Lăng quân các tướng lĩnh dũng cảm cấp chuốc say.

Trận này rượu có thể nói là uống trời đen kịt, trừ chết phương hưu.

Không bao lâu, lại thấy say đảo bất tỉnh nhân sự phác hồ bị dẫn đi, mà Đào Thương bọn họ còn lại là về tới chính mình hành dinh.

Vào doanh trại lúc sau, Quách Gia còn lại là phái người đưa tới một phong mật báo.

Đào Thương mở ra tới xem lúc sau, tức khắc thất thần.

Mọi người thấy Đào Thương biểu tình, trong lòng đều là có chút tò mò, ngay sau đó hỏi: “Thừa tướng như thế nào là này phúc biểu tình?”

Đào Thương đạm đạm cười, nói: “Là Tào Phi phái người đưa tới giấy viết thư, hắn quả nhiên là còn sống.”

Trương Liêu ở một bên kinh ngạc nói: “Quả nhiên giống như thừa tướng sở liệu, Tào Tháo thật đúng là không có sát đứa con trai này, như thế rất tốt, cứ như vậy, thừa tướng mưu kế liền có thể có thể thi triển.”

Đào Thương khẽ gật đầu, nói: “Không tồi, Tào Phi ở tin thượng cũng là nói như vậy…… Hơn nữa hắn còn nói, hắn lần này cùng Tào Ngang tới đây, đồng dạng cũng là tưởng mượn sức Hán Trung di dân, xem ra, chúng ta vừa mới thấy xong vị kia bảy họ di vương, thực mau liền sẽ nhìn thấy Xuyên Thục người trong.”

Vừa nghe Đào Thương như vậy phân tích, chúng tướng đều có chút nóng nảy.

Khúc Nghĩa nói: “Thừa tướng, chúng ta lần này tới, sở mang binh mã không nhiều lắm, hấp tấp gian chỉ sợ ăn không vô phác hồ những cái đó di binh, y theo thừa tướng chi thấy, người này chính là sẽ bị Tào Ngang đám người mời chào qua đi?”

Đào Thương biểu tình trở nên thực nghiêm túc, cùng bình thường vui đùa khi biểu tình không giống nhau.

Hắn nghiêm túc tự hỏi một hồi, ngay sau đó nói: “Ta cảm thấy thật không tốt nói, cụ thể còn muốn xem Tây Thục bên kia cấp phác hồ khai ra điều kiện gì, người này không có gì nghĩa lý cùng công nghĩa chi tâm, nếu là đối phương điều kiện cao hơn chúng ta, hắn rất có khả năng dẫn dắt ba dân đảo hướng Tây Xuyên.”

Hứa Chử nghe xong, đánh rượu cách nói: “Một khi đã như vậy, vậy thừa việc này còn không có lạc định phía trước, trước chém cái kia phác hồ, hắn tối nay uống say, chúng ta lần này binh mã liền tính là không nhiều lắm, nhưng thừa đêm đánh lén phác hồ doanh địa, gỡ xuống hắn thủ cấp vẫn là nắm chắc việc, thừa tướng ngài xem như thế nào?”

Đào Thương lắc lắc đầu: “Không tốt, sát phác hồ tuy rằng dễ dàng, nhưng nếu là như thế này gần nhất, liền dễ dàng vi phạm chúng ta lúc trước tới đây ước nguyện ban đầu, kẻ hèn ba mà chi chúng, nếu là muốn tiêu diệt sát, đại quân trực tiếp đánh lén lại đây đó là, hà tất còn cần như thế trắc trở, hơn nữa một khi làm như vậy, chính là tương đương hoàn toàn mất đi thu phục ba mà di dân chi tâm cơ hội, việc này trăm triệu không thể.”

Mọi người bừng tỉnh gật gật đầu, tỏ vẻ lý giải.

“Thừa tướng, kia hiện tại làm sao bây giờ?”

Đào Thương nhẹ nhàng quơ quơ trong tay giấy viết thư, nói: “Này không phải có Tào Phi sao? Ta nhưng thật ra muốn nhìn một chút, hắn rốt cuộc có phải hay không nguyện ý nghe ta nói, nếu là hắn lần này làm tốt lắm, ta nhưng thật ra thực sự có khả năng ngày sau sẽ

hảo hảo hậu đãi với hắn…… Rốt cuộc đứa nhỏ này cũng không dễ dàng. Sống quá nghẹn khuất.”

……

Mà cùng lúc đó, đã cùng Tào Ngang cùng đến ba mà phụ cận Tào Phi, đang ở chính mình lều trại, ngốc ngốc nhìn chậu than.

Tào Ngang, bao gồm Ngô lan, lôi đồng bọn người đã ngủ, duy độc Tào Phi ngủ không được.

Hắn chỉ là lẳng lặng nhìn chằm chằm cái kia chậu than, trên mặt lộ ra dại ra thần sắc, cũng không biết hắn đang suy nghĩ chút sự tình gì.

Một lát sau, đột nhiên thấy Tào Phi đem trong tay khảy chậu than gậy gộc, dùng sức ném vào chậu than trung, lực đạo to lớn, thế nhưng là đem chậu than cấp đánh nghiêng.

Tào Phi bỗng nhiên đứng lên, nghiến răng nghiến lợi thấp giọng nói: “Đào Thương…… Tào Mạnh Đức…… Các ngươi đem ta đương cái gì? Một đám đều đem ta đương người sao? Ta làm sai cái gì, các ngươi một cái hai cái đều phải như vậy đối đãi ta?”

Tào Phi càng nói thầm càng khí, một khuôn mặt cơ hồ đều phải biến thành màu gan heo.

Không bao lâu, phương thấy hắn cảm xúc chậm rãi vững vàng xuống dưới, sau đó hắn thật mạnh vỗ tay một cái, nói: “Các ngươi bất nhân, liền đừng trách ta bất nghĩa, cái gì phụ thân không phụ thân, tông tộc không tông tộc, các ngươi hai cái lấy ta đương quân cờ, ta cho các ngươi hai cái đều không hảo quá!”

Nghĩ vậy thời điểm, Tào Phi không khỏi phát ra có chút biến thái tiếng cười, phảng phất tự luyến, cũng là phảng phất ở phát tiết.

Nhưng hắn sợ Tào Ngang nghe được, cho nên còn không dám cười quá lớn thanh, thời gian dài, lại là đem chính mình cấp cười sặc.

……

Mấy ngày sau, Tào Ngang đến ba mà, hắn không dám cùng Đào Thương trực tiếp cứng đối cứng, chỉ là âm thầm phái người liên hệ cái kia bảy họ di vương phác hồ, cũng mang lên chính mình chúc phúc cùng thành ý.

Quả nhiên không ra Đào Thương sở liệu, cái kia phác hồ xác thật là cái gió chiều nào theo chiều ấy người, hắn đầu tiên là cầm Đào Thương chỗ tốt lúc sau, hiện giờ lại gặp được Tào Tháo chỗ tốt, lập tức tâm sinh tham niệm, ăn một nhà còn muốn ăn tiếp theo gia, vì thế cũng là chiếu bổn toàn thu, đem Tào Ngang chỗ tốt lại tất cả đều thủ hạ, cũng hứa hẹn duy trì, có thể nói là hai không đắc tội.

Nhưng loại thái độ này, thực sự là làm Tào Ngang thực đau đầu, nếu là ở khác dưới tình huống, hắn rất có khả năng liền bão nổi, nhưng ở như vậy tình hình hạ, Tào Ngang cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Liền này lúc này, Tào Phi cấp Tào Ngang ra một cái chủ ý.

“Đại ca, thật không dám dấu diếm, kỳ thật ở từ Kiếm Các xuất phát phía trước, phụ thân cũng đã thụ mệnh với tiểu đệ, làm tiểu đệ đảm đương nội ứng, dụ dỗ Đào Thương trúng kế.”

Tào Ngang vừa nghe chấn động, nói: “Còn có loại chuyện này.”

Tào Phi gật đầu nói: “Đây là phụ thân cho ta một cái cơ hội, ta tự nhiên hẳn là bắt lấy, huynh trưởng quay đầu lại nhưng phái người đi trước Kiếm Các, hướng phụ thân chứng thực.”

Tào Ngang rất là sang sảng cười, nói: “Kia nhưng thật ra thật cũng không cần, ngươi ta chính là huynh đệ, hà tất như thế? Bất quá nhị đệ chính là đã hướng Đào Thương sử dụng kế sách?”

Tào Phi gật đầu nói: “Dựa theo phụ thân phân phó, việc này đã chuẩn bị ổn thoả.”

Tào Ngang hỏi: “Kia kế tiếp, nhị đệ tính toán như thế nào?”

Tào Phi nói: “Cái này phác hồ tả hữu lấy lòng, nào một phương cũng không đắc tội, nhưng cố tình nhà ai chỗ tốt lại cũng đều lấy, nói trắng ra là, chính hắn cũng không có khả năng trong lòng không rõ này cử cực không ổn thỏa, bởi vì này hai bên thế lực, nào một phương cũng không phải hắn kẻ hèn một cái di vương có thể đắc tội khởi,”

Tào Ngang gật gật đầu, nói: “Lời này có lý, kia y theo nhị đệ ý tứ là?”

“Ta ý tứ là, chúng ta có thể lợi dụng một chút cái này phác hồ, có lẽ có thể diệt trừ Đào Thương!”

------oOo------

Chương 1001: các có điều mưu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào lúc ban đêm, Đào Thương đang ở cùng Quách Gia nghiên cứu Hán Trung cùng Xuyên Thục địa lý tình huống, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân.

Không bao lâu, lại thấy Bùi Tiền sải bước chạy tới Đào Thương trước mặt, đối hắn nói: “Thừa tướng, Tào Phi lại phái người truyền tin tiên tới.”

“Nhanh như vậy?” Đào Thương nghe vậy ngây cả người: “Ta còn tưởng rằng hắn yêu cầu trù tính hồi lâu, không thể tưởng được cư nhiên có như vậy hành động tốc độ, thực sự là lệnh người kinh ngạc cảm thán, xem ra tiểu tử này trí tuệ thật là là vượt qua ta tưởng tượng…… Thật sự có tài.”

Quách Gia đi ra phía trước, từ Bùi Tiền trong tay lấy quá kia phong thư từ, sau đó cẩn thận nhìn vừa thấy, nói: “Tào Phi tiểu tử này, lần trước nói nhưng thật ra lời nói thật…… Trước mắt Tào Ngang quả nhiên là cùng kia bảy họ di vương phác hồ đang âm thầm tiếp xúc, chẳng qua kia phác hồ tựa hồ cũng không có hoàn toàn đón ý nói hùa hắn, chỉ là thu Tào Ngang chỗ tốt, bị Tào Ngang hứa hẹn, lấy cầu hai không đắc tội.”

“Thật là cái đồ nhu nhược, ta bình sinh hận nhất chính là phác hồ loại này không có lập trường người.” Đào Thương nhàn nhạt nói: “Tào Phi tin trung còn nói cái gì?”

Quách Gia nhìn kia phong thư từ, không tự giác gian, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời.

“Hảo tiểu tử, hắn cư nhiên còn nói, muốn thừa tướng tổ chức chút ít tinh nhuệ binh mã, ở phác hồ chỗ, âm thầm bắt được Tào Ngang, cho rằng con tin, bức Tào Tháo hiến quan.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi sửng sốt: “Đây là như thế nào cái đạo đạo?”

Quách Gia tiếp tục nhìn kia phong thư từ, nói: “Tào Phi ý tứ là nói, phác hồ nếu tưởng tả hữu hai bên thông ăn, kia hắn liền không ngại khuyên can Tào Ngang, làm hắn hướng phác hồ đề nghị, đem hai bên thủ lĩnh hắn bên kia đi, cho rằng nghị hòa, nếu là cuối cùng có thể xác định biên giới, từng người bãi binh, tắc không thể tốt hơn.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Việc này có thể thành công sao?”

Quách Gia nghiêm túc suy tư một hồi, nói: “Phác hồ thu chịu hai bên hối lộ, hắn sợ ngày sau hai bên trả thù với hắn, nếu là có thể thành công thúc đẩy việc này, hắn đương nhưng từ đây khốn cảnh trung giải thoát, cho nên lấy Quách mỗ xem ra, việc này có lẽ nhưng thành mười chi.”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Một khi đã như vậy nói, kia thật đúng là chính là không ngại thử một lần, nếu là có thể bắt lấy Tào Ngang, liền tính là không thể uy hiếp Tào Tháo hiến quan, nhưng cũng có thể đại biên độ yếu bớt quân địch sĩ khí, kể từ đó, đối với chúng ta sau này chia quân tiến công, cũng là có thiên đại chỗ tốt. Ít nhất có thể loạn địch chi tâm, làm cho bọn họ không rảnh bên cố.”

Quách Gia tựa hồ là có điểm ngốc, hắn nghi hoặc nhìn Đào Thương, ngạc nhiên nói: “Thừa tướng vừa mới nói muốn chia quân? Này Kiếm Các nói hiện nay còn chưa phá tan, chúng ta cách này thành đô Bình Nguyên còn xa đâu, như thế nào chia quân?”

Đào Thương bình tĩnh nhìn Đặng Ngải, nói: “Ngươi biết âm bình cổ đạo sao?”

“Âm bình cổ đạo?” Quách Gia nghe vậy tức khắc sửng sốt, nói: “Tự nhiên sẽ hiểu, thừa tướng là tính toán?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Kiếm Các cổ đạo quá khó đánh, không biết như vậy giằng co đi xuống, khi nào mới là một cái đầu, ta tưởng mô phỏng cổ nhân…… Chia quân nhập cư trái phép âm bình.”

“Mô phỏng cổ nhân?” Quách Gia có chút sờ không được đầu óc: “Cái nào cổ nhân như vậy làm?”

Đào Thương đình trệ một chút, sau đó cười ha hả nói: “Chuẩn xác mà nói là mô phỏng hậu nhân……”

“Như thế nào cái mô phỏng pháp? Mô phỏng chính là người nào?”

Đào Thương sắc mặt trầm xuống: “Ngươi như thế nào nguyện ý hỏi nhiều như vậy? Cùng ngươi có quan hệ sao? Ngươi quản người kia là ai, ngươi lại không quen biết?”

Quách Gia hít hít cái mũi, nói: “Chủ yếu là ta muốn biết người này là ai, ta thế nào cũng phải qua đi mắng hắn một tiếng ngốc tử, âm bình nói từ Lâm Thao nam hạ, cực kỳ gian nguy, lấy Thục trung người kiến thức, âm bình chính đạo hẳn là có người mai phục, nếu nếu là vòng qua đi, chỉ có thể đi âm bình đường núi, nghe nói kia cao chọc trời lĩnh giống như quỷ môn quan giống nhau tồn tại, giữa huyền nhai vách đá, không đường có thể tìm ra, nghe nói người đi vào lúc sau, thường thường đi tới tiến không được, sau ra ra không được, cuối cùng uổng mạng với trong núi, chẳng lẽ thừa tướng muốn chạy như vậy nói?”

Đào Thương dừng một chút, nói: “Kim Lăng kho vũ khí đã chế tạo gấp gáp một số lớn gần đây phát minh lên núi công cụ, có thể dùng vì trèo đèo lội suối chi dùng, kẻ hèn âm bình cổ đạo, không đáng sợ hãi, ta ý đã quyết, nhập cư trái phép âm bình, ta tự thân xuất mã.”

Quách Gia bình tĩnh nhìn hắn, phảng phất có chút không thể tin được.

Không bao lâu, phương nghe hắn nói nói: “Kia có thể hay không phiền toái thừa tướng, nếu là thật muốn vào núi, trước đem người

nào kế thừa cơ nghiệp sự tình định ra tới, cũng hảo trừ bỏ nỗi lo về sau.”

Trả lời hắn, là Đào Thương một trận tay đấm chân đá.

……

Kiếm Các quan nội, Tào Tháo cũng nhận được Tào Ngang đưa tới thư từ, mặt trên trần thuật Tào Phi lúc này đây mưu lược.

“Ân, không tồi.” Tào Tháo vừa lòng loát theo chòm râu, nói: “Tào mỗ lúc này đây thật đúng là không có xem như không có nhìn lầm tiểu tử này, nhưng thật ra hơi có chút năng lực, có thể nghĩ ra như vậy biện pháp, không uổng công tào mỗ lần này hù dọa hắn một phen.”

Nói xong, liền thấy Tào Tháo đem trong tay giấy viết thư duỗi tay trình cho ở một bên vài vị quân sư.

Tuân Du, Trình Dục cùng Giả Hủ đám người xem xong, từng người cúi đầu, tựa hồ ở suy tư giữa lợi hại quan hệ.

Giả Hủ nhìn Tào Ngang tin trung chi ngôn, trong lòng không vì vì sao, thế nhưng là phạm nổi lên một tia bất an.

Trình Dục xem qua lúc sau, nói: “Cái này phác hồ, tả hữu thu chỗ tốt, lại không minh xác thái độ, thật sự là đáng giận đến cực điểm, bất quá như vậy cũng hảo, chúng ta giả ý thỉnh hắn hỗ trợ tác hợp điều đình, hắn tất nhiên đáp ứng, đến lúc đó chúng ta thừa hai bên gặp mặt, tập trung tinh nhuệ lực lượng, một lần là bắt được Đào Thương, Tây Xuyên…… Nga, không, thiên hạ chi nguy nhưng giải.”

Tào Tháo vừa lòng gật đầu, nói: “Không tồi, đúng là này lý, bất quá y Tử Tu hiện giờ trong tay binh mã, chỉ sợ là khó có thể đạt thành này chờ gian khổ nhiệm vụ, còn phải là lão phu tự thân xuất mã, mới vừa rồi được không.”

Tuân Du nói: “Khó liền khó ở không thể lãnh quá nhiều nhân mã, nói cách khác, sẽ lệnh đối phương sinh nghi, nhưng nhân mã thiếu, chỉ

sợ cũng lấy không dưới Đào Thương tánh mạng.”

Tào Tháo cảm thán nói: “Nói cách khác, lần này binh mã, quý tinh bất quý đa, xem ra vẫn là đến hảo hảo cùng Lưu Bị thương nghị một chút, nhìn xem hẳn là phái người nào đi trước.”

……

Đào Thương cùng Tào Tháo phân biệt được đến tin tức, cũng bắt đầu âm thầm chuẩn bị, cùng lúc đó, phác hồ còn lại là nhạc thiếu chút nữa không nhảy lên.

“Ha ha ha, thật là trời cũng giúp ta!”

Phác hồ tại chỗ một bên vỗ tay, một bên cao hứng cười ha ha: “Vốn dĩ thu hai mặt chỗ tốt, chính không biết nên ngày sau như thế nào hướng hai bên hồi đáp, không thể tưởng được tào quân trước mắt thấy Kim Lăng quân thanh thế to lớn, cư nhiên chủ động muốn cùng Kim Lăng quân nghị hòa, như thế lại là đến thông qua ta giật dây, ha ha, rất tốt!”

Phác hồ thủ hạ, cũng một đám phi thường cao hứng, bọn họ dùng sức thổi phồng phác hồ, nói: “Đại vương anh minh!”

Chỉ có vương bình, trong lòng cảm giác có chút không yên ổn, nói: “Đại vương, việc này mạt tướng tổng cảm thấy có chút không thích hợp, tào quân cùng Kim Lăng quân thế cùng nước lửa, như thế nào đột nhiên còn sẽ muốn Đại vương giật dây, muốn cùng Kim Lăng quân nghị hòa đâu? Nơi này có thể hay không có kỳ quặc.”

Phác hồ hừ một tiếng, nói: “Vương bình, tiểu tử ngươi cũng không tránh khỏi quá cẩn thận rồi, tào quân cũng không phải ngốc tử, kia Kim Lăng quân thanh thế như thế to lớn, Kiếm Các ở kiên cố, sớm muộn gì cũng có bị đánh vỡ một ngày, một khi bị công phá, Tào Tháo kia tư dừng ở Đào Thương trong tay, còn có thể có kết cục tốt?”

------oOo------

Chương 1002: kiêu hùng gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phác hồ nói nhiều ít có điểm đạo lý, nhưng phần lớn là ngụy biện, ở vương bình xem ra, hoàn toàn không có thâm nghiên cứu tất yếu cùng tính khả thi.

Xuyên Thục liên hợp thế lực cùng Đào Thương hai bên, đều là đủ có thể tả hữu thiên hạ cách cục cường đại thế, phác hồ bất quá là ba mà một giới di vương, còn vọng tưởng cho bọn hắn giật dây hoà đàm? Tưởng cái gì đâu!

Này hoàn toàn là không có la lối khóc lóc nước tiểu chiếu chiếu chính mình khái niệm.

Nhìn phác hồ đắc ý dào dạt bộ dáng, vương bình cũng không có ở tiếp tục nói cái gì, bất quá hắn nhớ lại lúc trước Đào Thương đối chính mình thưởng thức chi tình, trong lòng nhiều ít có chút cảm xúc.

Những năm gần đây, vương bình ở phác hồ thủ hạ đương giáo úy, tuy rằng cũng coi như là cao giai quân chức, nhưng bằng tâm mà nói, thực sự là không thế nào đã chịu coi trọng.

Rốt cuộc phác hồ kiến thức thiển cận, không có gì năng lực, ánh mắt cách cục đều phi thường nông cạn, tính cách lại tương đối tham lam, bởi vậy đối với hắn tới nói, vương thường thường ngày những cái đó đề nghị, đối với hắn tới nói cũng không tính cái gì sự tình tốt.

Cứ như vậy, thời gian dài, vương bình trong lòng đối với phác hồ, tự nhiên hoặc nhiều hoặc ít có một ít mâu thuẫn, tự nhiên cũng có một loại sinh không gặp thời cảm giác.

Mà Đào Thương đối hắn coi trọng, lại cho vương bình mặt khác một loại nói không nên lời hy vọng cảm giác.

Ở hắn trong lòng, Đào Thương là cái thứ nhất đã từng như thế coi trọng hắn, đem hắn coi như khả tạo chi tài người.

Kể từ đó, vương bình nhiều ít có chút nghi ngờ, hắn quyết định chủ ý, vô luận như thế nào, lần này gặp gỡ nếu là có vấn đề, hắn nhất định phải liều chết bảo vệ trụ Đào Thương.

Nhưng thực hiển nhiên, phác hồ cũng không có vương bình tưởng sâu như vậy xa, hắn còn trầm xâm ở chính mình giải quyết hai bên vấn đề lớn tốt đẹp trong ảo tưởng.

……

Mấy ngày sau, phác hồ trải qua một phen chuẩn bị lúc sau, ngay sau đó hướng hai bên lần thứ hai gửi đi mời thư từ, thỉnh bọn họ tới hắn hành dinh, tiến hành hai nhà thương thảo hoà đàm đại kế.

Đào Thương kia mặt, dẫn dắt chút ít tinh nhuệ hổ vệ quân tướng sĩ, cũng mang theo Hứa Chử một cái hộ vệ đi trước.

Đương nhiên, mặt ngoài, Đào Thương chỉ là mang theo Hứa Chử này một cái hộ vệ, nhưng kỳ thật hắn an bài mãnh tướng lại không chỉ như vậy.

Như là Lữ Bố, Hoàng Trung, Trương Liêu, Từ Hoảng, Cam Ninh, Chu Thái chờ mãnh tướng, tất cả đều trang điểm thành hổ vệ quân bình thường sĩ tốt bộ dáng, xen lẫn trong Kim Lăng quân giữa, chỉ chờ hội đàm là lúc, Đào Thương ra lệnh một tiếng, mọi người liền cùng lao ra, đem Tào Ngang bắt lấy.

Bất quá mặt khác một mặt, tào quân cũng không nhàn rỗi, Tào Tháo âm thầm thông tri Lưu Bị, hắn cùng Lưu Bị cũng là suất lĩnh chút ít binh tướng tới cùng Đào Thương hoà đàm, đồng dạng, hai người bên người chỉ là mang theo một cái Quan Vũ làm hộ vệ.

Bất quá ở bình thường sĩ tốt quân trong trận, bọn họ pha Trương Phi, Điển Vi, Diêm Hành, Bàng Đức, nghiêm nhan chờ danh tướng, cũng có thể gọi là đội hình xa hoa.

Cứ như vậy, hai bên mang theo từng người những cái đó tiểu tâm tư cùng ý tưởng, các mang ý xấu, đi tới phác hồ doanh địa trung.

Phác hồ bãi rượu mở tiệc, mời hai bên đại lão gặp nhau tại đây.

Hai bên quân mã ở đại doanh quan ngoại giao thấy, nhân số tuy rằng không nhiều lắm, nhưng một đám đều là sát khí bức người, hai bên rất có chạm vào là nổ ngay chi thế.

“Ha ha ha, đào hiền đệ, đã lâu, từ khi thượng một lần Từ Châu chi chiến, chúng ta giống như lại là đã nhiều năm không thấy đi?” Tào Tháo tuy rằng trong lòng hận Đào Thương hận ngứa răng, nhưng trên mặt lại là một phen đã lâu tươi cười, có vẻ vô cùng nhiệt tình.

Đào Thương vốn là muốn bắt Tào Ngang, bất quá lại không nghĩ rằng Tào Tháo cùng Lưu Bị cư nhiên tới, trong lòng không khỏi nhiều vài phần cẩn thận.

Bất quá đãi thấy rõ ràng bọn họ phía sau binh sĩ số lượng lúc sau, Đào Thương trong lòng lại có đế, trên mặt ngay sau đó lộ ra vui vẻ tươi cười.

“Mạnh Đức huynh, thật là đã lâu không thấy, Huyền Đức công cũng tới, nhị vị hiền phu thê biệt lai vô dạng?”

Tào Tháo cùng Lưu Bị nghe vậy sắc mặt tức khắc cứng lại.

Hai người cho nhau nhìn nhau đối phương, trên mặt lộ ra phi thường khó coi thần sắc,

“Đào Tử Độ, ngươi nói bậy gì đó? Cái gì kêu hiền phu thê……” Lưu Bị rất là xấu hổ nói: “Nhữ nếu là sẽ không nói, liền không cần nói bậy!”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, nói: “Huyền Đức công không cần kích động, ta chính là tùy tiện nói nói, nếu là nơi nào nói được không đúng, ngươi có thể phản bác ta sao? Nói nữa, lâu không cùng hai vị huynh trưởng gặp nhau, đệ đệ này trong lòng thực sự có chút kích động.”

Lưu Bị hừ hừ.

Lại thấy phác hồ duỗi tay đối bọn họ nói: “Vài vị, bổn vương đã bố trí hảo yến thực rượu, chúng ta có cái gì không ngại tiến doanh một tự?”

Đào Thương lãnh Hứa Chử, Tào Tháo cùng Lưu Bị còn lại là lãnh Quan Vũ, mấy người vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười đi vào doanh trại, âm thầm cho nhau đề phòng.

Không bao lâu, phác hồ sai người bưng lên rượu và đồ nhắm, mọi người bắt đầu chè chén, Tào Tháo cùng Lưu Bị cùng với Đào Thương, ba người phân hai mặt mà ngồi, đem rượu ngôn hoan.

Tràng gian một mảnh hoan thanh tiếu ngữ, hoà thuận vui vẻ.

Ít nhất mặt ngoài xem là cái dạng này.

Tào Tháo, Lưu Bị, Đào Thương một bên cười, một bên gắt gao nhìn chằm chằm lẫn nhau, Quan Vũ cùng Hứa Chử cũng là khẩn trương cho nhau đối diện, không khí một mảnh túc sát.

Đào Thương đánh giá cẩn thận Tào Tháo cùng Lưu Bị, hắn phát hiện hai người kia so với lúc trước, thật là già rồi không ít, có lẽ là bởi vì bôn ba tang thương, có lẽ là bởi vì bọn họ tuổi tác xác thật có chút lớn, thoạt nhìn đã không có năm đó mới vừa nhận thức bọn họ khi kia cổ anh khí.

Thương hải tang điền, mặc cho ai cũng tránh không khỏi năm tháng lễ rửa tội.

Đào Thương giơ lên chén rượu, nói: “Nhị vị huynh trưởng, mấy năm không thấy, các ngươi đầu bạc so với lúc trước, tựa hồ là nhiều không ít.”

Tào Tháo ha ha cười: “Già rồi, đầu bạc tự nhiên liền nhiều, đương nhiên loại này có một nửa là ngươi công lao.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi tò mò: “Ngươi trường tóc bạc cùng ta có quan hệ gì?”

Tào Tháo chỉ chỉ chính mình đỉnh đầu, nói: “Này có một nửa là làm ngươi khí……”

Thốt ra lời này ra tới, Lưu Bị còn lại là thường xuyên gật đầu, tỏ vẻ cảm giác sâu sắc tán đồng.

Đào Thương có vẻ có chút xấu hổ, hắn hướng về phía hai người tạ lỗi cười, nói: “Nhị vị huynh trưởng nói chính là, chuyện này là tiểu đệ ta không phải, ta về sau nhất định chú ý…… Tận lực không khí các ngươi.”

Tào Tháo cười ha ha.

“Tử Độ hiền đệ, hôm nay ngươi ta ba người thoải mái chè chén, không nói chuyện vãng tích, không nói chuyện quốc sự, chỉ luận giao tình, để tránh hỏng rồi rượu tính, dù sao cũng là phác Đại vương vì làm chúng ta giải hòa, chuyên môn thiết cái này yến, chúng ta nếu là còn nói những cái đó không cao hứng chuyện cũ, không khỏi quá bất cận nhân tình.”

Đào Thương gật gật đầu, . com nói: “Thì ra là thế, nếu như vậy, kia chúng ta hôm nay cũng chỉ là nói sinh hoạt tục sự, không nói chuyện quốc gia đại sự.”

Tào Tháo ha hả cười, “Nhớ năm đó, chúng ta mới vừa nhận thức thời điểm, Tử Độ hiền đệ thanh xuân niên thiếu, vẫn là cái tuấn lãng bất phàm thiếu niên lang, hiện giờ cảnh đời đổi dời, thế nhưng cũng là gần 30 hứa người, thật là năm tháng không buông tha người a.”

Đào Thương cảm khái nói: “Đúng vậy, ta cũng là thực hoài niệm mới vừa cùng Mạnh Đức huynh nhận thức thời điểm…… Ta nhớ rõ mới vừa nhận thức kia hội, ta còn tấu quá ngươi đâu……”

Tào Tháo tươi cười lập tức liền cứng đờ.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía Lưu Bị, nói: “Còn có Huyền Đức công, vừa mới bắt đầu nhận thức ngươi thời điểm, chúng ta tuy rằng không lắm quen thuộc, nhưng sau lại ở Từ Châu, cũng là bất tri bất giác cùng Huyền Đức công kết hạ không cạn duyên phận, khi đó Huyền Đức công cũng là một bộ tuấn lãng khuôn mặt, thế nào hôm nay chi tướng…… Ai, năm đó Huyền Đức công nhất thời không lắm bị Quản Hợi xoá sạch răng cửa, hiện tại mọc ra tới không?”

Lưu Bị mặt lập tức liền rơi xuống.

Không bao lâu, lại thấy Tào Tháo nhẹ nhàng một hừ, sau đó thanh thanh giọng nói, nói: “Tào mỗ hối hận, chúng ta…… Vẫn là đừng lao việc tư, vẫn là nói điểm quốc gia đại sự đi.”

------oOo------

Chương 1003: các có mưu hoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo cùng Lưu Bị trong lòng thực nghẹn khuất.

Có một số việc, ở bọn họ tiềm thức trung, tựa hồ đã sớm đã quên mất, thẳng đến hôm nay bị Đào Thương lần thứ hai lấy ra tới đề cập, hai người nội tâm trung phảng phất là bị hung hăng trát một chút, phi thường thống khổ.

Ngày xưa vết sẹo lại lần nữa bị người lột ra tới, đổi thành ai ai cũng sẽ không nhẹ nhàng.

Không thể không nói, Đào Thương tiểu tử này thật sự là một cái hỗn trướng a.

Nếu hắn không nghĩ hảo hảo tán gẫu, kia đại gia liền không ngại đem sự tình đặt tới mặt bàn thượng, trực tiếp đi vào chính đề.

Rốt cuộc, hôm nay trận này tiệc rượu, chính là một hồi chân chính Hồng Môn Yến.

Chủ vị phương hướng, phác hồ còn nhìn không ra trước mắt tình thế, vẫn cực không có nhãn lực thấy ha ha cười nói: “Không thể tưởng được vài vị cư nhiên ban đầu liền quen biết, này thật đúng là không thể tốt hơn! Tới tới tới, đại gia cùng nhau uống một trản!”

Lời này nói xong trường hợp thực xấu hổ, bởi vì không có người xem hắn, cũng không có người phản ứng hắn.

Tào Tháo, Lưu Bị cùng Đào Thương chỉ là hung tợn cho nhau trừng mắt, trong lòng đều từng người tính toán.

Ly quang đan xen gian sát khí tiệm sinh, bằng mặt không bằng lòng ba người, đang cười ngữ doanh doanh gian đang ở lẫn nhau âm

mưu tính kế. Mà hai bên đại lão phía sau Quan Vũ cùng Hứa Chử, còn lại là ấn đao đứng trang nghiêm, gắt gao nhìn chằm chằm đối diện, canh phòng nghiêm ngặt một chút ít nguy hiểm xuất hiện, lúc đó, bọn họ ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía soái trướng ở ngoài, tận lực đi quan sát đến doanh ngoại hết thảy, để ngừa có chuyện xấu phát sinh.

Mà đại trại ở ngoài, hai bên lãnh tới kia trăm tên hộ vệ, cũng là gối giáo chờ sáng, lẳng lặng quan sát đến đối phương động tĩnh.

Đại chiến phảng phất là muốn chạm vào là nổ ngay.

Tào Tháo cùng Lưu Bị, Đào Thương ba người trên mặt tươi cười cũng dần dần bắt đầu trở nên cứng đờ.

Rốt cuộc ba người vừa mới đều là giả cười, liền tính là bọn họ căn bậc hai ngày lập lòng dạ lại thâm, nhưng giả cười lâu như vậy, nên mệt cũng chung quy là mệt.

Tào Tháo cùng Lưu Bị bay nhanh trao đổi một ánh mắt, tiếp theo liền thấy Tào Tháo ha ha cười nói: “Đào hiền đệ, từ lúc năm đó tào mỗ cùng ngươi lần đầu tiên quen biết, tào mỗ liền đã nhìn ra, ngươi không phải một cái đơn giản người, quả thật là một cái hùng phi người tài, sự thật chứng minh tào mỗ ánh mắt quả nhiên là không sai, hiện giờ thiên hạ các lộ chư hầu, đại bộ phận đều là thiệt hại ở hiền đệ trong tay, hiền đệ dẹp yên hoàn vũ, công cái Cửu Châu, thật sự là lệnh người tiện sát.”

Đào Thương khiêm tốn gật đầu một cái, nói: “Nhận được Mạnh Đức huynh như thế tán dương, đào mỗ ghi nhớ với tâm, ta nhất định tiếp tục nỗ lực, không cô phụ huynh trưởng một phen chờ mong.”

Tào Tháo ha hả cười, nói: “Nếu đào hiền đệ có thể triệt binh, cùng chúng ta xác định biên giới, từ đây tường an không có việc gì, đại gia chung sống hoà bình, cùng chung thái bình, Đào huynh đệ nếu là có thể như thế, tào mỗ cam nguyện vì huynh đệ chi phụ thuộc.”

Lưu Bị ở một bên hát đệm nói: “Bị cũng là nguyện ý.”

Đào Thương nheo lại đôi mắt, hắn biết Tào Tháo cùng Lưu Bị đây là có điểm ở cùng hắn ngả bài ý tứ, bọn họ dụng ý rất rõ ràng, yêu cầu Đào Thương lui binh, từ đây không cần ở xâm phạm Tây Xuyên, mà bọn họ còn lại là tiêu tiêu sái sái ở Tây Xuyên khi bọn hắn Tây Nam thiên vương.

Nếu là đổi thành người khác, Đào Thương có lẽ thật đúng là sẽ suy xét suy xét.

Nhưng Tào Tháo cùng Lưu Bị……

Làm hai người kia ở Tây Xuyên đợi phát triển thế lực, liền giống như hai chỉ ngủ ở cửa nhà lão hổ, không nhất định khi nào, liền sẽ nổi điên mất khống chế cắn ngươi một ngụm.

Đem như vậy hai thất lang đặt ở bên người, ai có thể tâm an?

Đào Thương thật sâu thở dài một hơi, nói: “Mạnh Đức huynh, Huyền Đức công, thực xin lỗi, các ngươi yêu cầu ta không thể đáp ứng, các ngươi muốn mạng sống, trừ phi tước vũ khí đầu hàng, cùng ta hồi Kim Lăng, nếu không hết thảy không bàn nữa.”

Doanh trại nội vừa mới vẫn là rất là vui sướng không khí, theo này một câu, tức khắc trở nên ngưng trọng, trong không khí phảng phất tràn ngập mùi thuốc súng.

Tào Tháo biểu tình trở nên phi thường khói mù, một cổ âm lãnh hơi thở dần dần tràn ngập trong bữa tiệc, thậm chí tựa hồ ngưng kết không khí.

Phác hồ tựa hồ là không nghĩ tới Đào Thương sẽ nói như vậy, hắn một cái kính xoa trên đầu mồ hôi, lúng túng nói: “Đây là nói như thế nào? Đây là nói như thế nào!”

Tào Tháo âm lãnh cười: “Xem ra đào hiền đệ là không chịu cho vi huynh cái này mặt mũi?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Đổi thành ta đứng ở Mạnh Đức huynh vị trí thượng, ngài chịu cho ta mặt mũi sao?”

Tào Tháo nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Có thể!”

Đào Thương: “……”

Này lão đông tây nói chuyện thật mẹ nó không biết xấu hổ.

“Dù sao chính là không được, thích làm gì thì làm, hai người các ngươi muốn mạng sống lộ chỉ có một cái, đó chính là tước vũ khí đầu hàng!”

Vẫn luôn ở bên cạnh tĩnh xem Quan Vũ nghe vậy không khỏi giận tím mặt, hắn đi nhanh về phía trước một bước, cao giọng nói: “Họ Đào, ngươi không cần khinh người quá đáng! Ngươi thật khi ta chờ sợ ngươi không thành?”

Đào Thương cười lạnh một tiếng, nói: “Ta liền ở chỗ này trạm này, ngươi có thể lấy ta thế nào?”

Lưu Bị rốt cuộc mở miệng: “Một khi đã như vậy, đào quân, vậy đừng trách ta chờ trở mặt vô tình.”

Dứt lời, liền thấy Lưu Bị đem trong tay chén rượu hướng về trên mặt đất thật mạnh một quăng ngã.

Ngay sau đó, liền thấy lều trại mành khai, ăn mặc bình thường sĩ tốt phục sức Trương Phi, Bàng Đức, Diêm Hành, trần đến đám người sôi nổi vọt tiến vào.

Tào Tháo cùng Lưu Bị cười lạnh nhìn Đào Thương.

Phác hồ hoàn toàn dọa choáng váng: “Tào công, Lưu công, ngươi, các ngươi làm gì vậy?”

Đào Thương âm: “Hai người các ngươi thật đúng là quá không biết xấu hổ, đem mãnh tướng trang điểm thành binh lính mang theo trên người, còn tới cái quăng ngã ly vì hào, thật là không có tố chất! Quả

thực không ra thể thống gì! Hai người các ngươi không khỏi cũng quá không phải người.”

Tào Tháo cười ha ha: “Muốn hành phi thường người, phải làm phi thường việc, quăng ngã ly vì hào, lấy ngươi mạng chó, họ Đào, ta xem ngươi lần này còn có thể hướng nào chạy?”

Đào Thương không nói hai lời, xoay người một chân đem cái bàn đá phi.

Lập tức, liền thấy trang điểm thành bình thường sĩ tốt Lữ Bố, Hoàng Trung, Cam Ninh, Từ Hoảng, A Phi đám người cũng là vọt tiến vào.

Phác hồ đều nhìn choáng váng, hắn miệng há hốc ba, đãi ngơ ngác không dám nhúc nhích.

Tào Tháo cùng Lưu Bị khí thổi râu trừng mắt.

Này tặc tư, vừa mới còn nói chúng ta quăng ngã chén rượu không ra thể thống gì, ngươi xốc cái bàn liền thành thể thống?

“Hảo ngươi cái đào tặc, cư nhiên đem dưới trướng mãnh tướng trang điểm thành bình thường quân tốt bộ dáng lừa dối ta chờ, ngươi quả thực chính là ti tiện tiểu nhân?”

“Hai người các ngươi cũng không biết xấu hổ nói ta, hai người các ngươi không cũng không giống nhau không làm nhân sự? Hai người các ngươi dưới trướng tướng lãnh không phải cũng là trang điểm thành bình thường quân sĩ.”

“Chúng ta làm như vậy, đó chính là cố ý phòng bị ngươi chơi này tay đâu!”

“Đánh rắm, cổ đại người đều giống hai ngươi như vậy không biết xấu hổ sao?”

Lữ Bố về phía trước rảo bước tiến lên một bước, đè đè bên hông bội kiếm, bên kia sương Trương Phi thấy được Lữ Bố động tác, hét lớn một tiếng nói: “Tam họ gia nô, ngươi muốn làm chi?”

Này một giọng nói, tức khắc đem hai bên giương cung bạt kiếm không khí lộng tới cao nhất phong.

Nhưng liền ở cái này thời khắc, doanh trại bên ngoài đột nhiên có thật lớn rối loạn thanh, khiến cho xong nợ nội mọi người một trận kinh ngạc.

Tào Tháo Lưu Bị cùng Đào Thương, tự nhiên này đây vì đối phương lại chơi cái gì tân đa dạng.

Nhưng sự thật chứng minh cũng không phải như thế.

Thực mau, bên ngoài liền chạy vào một cái di tộc sĩ tốt, hướng về phía phác hồ hô lớn nói: “Đại vương việc lớn không tốt, bên ngoài lửa lớn! Lửa lớn!”

------oOo------

Chương 1004: doanh ngoại mai phục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nghe được tên kia di binh nói, phác hồ đôi mắt tức khắc một trận phiếm sao Kim, đầu óc trung cũng là bắt đầu choáng váng.

Này doanh trại trung có rất nhiều phác hồ mấy năm gần đây tới cất chứa trân bảo cùng lương thảo, có thể nói là hắn thân gia tánh mạng chất đống địa phương, hiện giờ thiên nhiệt, hơn nữa bên trong cỏ khô lương thảo chi vật thật nhiều, một khi hoả hoạn hậu quả không dám tưởng tượng,

Một thiêu đốt tới trước giải phóng.

“Như thế nào sẽ đi lấy nước?” Phác hồ phẫn nộ hô to.

Kia di binh bị phác hồ như vậy một kêu, tức khắc không biết làm sao, hiển nhiên là sẽ không trả lời.

Nhưng Đào Thương lại là cùng Tào Tháo gắt gao cho nhau trừng mắt……

Không bao lâu, liền nghe hai người đồng thời hô to một tiếng: “Là ngươi làm chuyện tốt? Ngươi cái này đê tiện tiểu nhân!”

Đồng thời kêu xong lời này, hai người không khỏi đều là sửng sốt.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương chau mày: “Không phải ngươi?”

Tào Tháo thật mạnh hừ một tiếng, nói: “Đương nhiên không phải tào mỗ, tào mỗ còn nhớ thương bắt ngươi đâu, như thế nào sẽ hành việc này?”

Lưu Bị ở đi đến lều trại bên cạnh, đem mành xốc, sau đó hướng về trướng ngoại nhìn vừa nhìn, sắc mặt tức khắc trở nên có chút tái nhợt.

“Mạnh Đức, Đào gia tiểu tử…… Ta xem chúng ta vẫn là tạm thời dừng tay đi, này hỏa thế có chút không đúng.”

Nghe xong Lưu Bị nói như vậy, Tào Tháo cùng Đào Thương trong lòng không khỏi đồng thời căng thẳng, bọn họ đều là bước nhanh đi đến lều trại bên cạnh, đương nhiên lẫn nhau vẫn là cho nhau đề phòng.

Hai người mới đầu vẫn là lẫn nhau chú ý lẫn nhau, nhưng là đương nhìn đến nơi xa hỏa thế, hai người liền có chút ngây ngẩn cả người.

Bên ngoài hỏa thế cơ hồ có thoán thiên chi thế, căn bản là không phải bình thường hoả hoạn có thể châm lên, nếu sở liệu không kém, nhất định chính là nhân vi.

Lữ Bố sắc mặt căng thẳng, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, hắn quay người lại, đi vào phác hồ bên người, duỗi ra tay trực tiếp bắt lấy hắn cổ cổ áo, giận dữ hét: “Hảo ngươi cái lão cẩu, an dám như thế?”

Phác hồ bị Lữ Bố nắm đều nói không ra lời, hắn một khuôn mặt nghẹn đỏ bừng, dùng sức cao giọng hô: “Không phải ta, không phải ta! Này doanh trại đều là ta đồ vật, ta như thế nào có thể động thủ thiêu chính mình hai đầu bờ ruộng?”

Tào Tháo nhanh chóng đi ra đại trại, nhìn mọi nơi bôn tẩu, lui tới cứu hoả, nhưng lại có vẻ có chút bị ai xe tân những cái đó binh lính, lắc lắc đầu, nói: “Hỏa thế quá lớn, thả này trại còn tựa vào núi bàng lâm, căn bản thi cứu không kịp, thả xuất khẩu còn bị hỏa ngăn chặn, nếu là kéo dài thời gian dài, chúng ta đều phải chết tại đây.”

Dứt lời, liền thấy hắn quay đầu nhìn nhìn Đào Thương.

Đào Thương tùy ý nhún vai, nói: “Ngươi tưởng ngưng chiến đi? Ta không sao cả!”

Tào Tháo nghiêm túc nhìn chằm chằm Đào Thương một hồi, tựa hồ là ở xác nhận hắn trong lời nói thật giả, sau đó mới vừa rồi tiếp đón thủ hạ binh lính tập hợp.

Mà Đào Thương cũng tiếp đón thủ hạ tập hợp.

Lữ Bố xách theo phác hồ đã đi tới, hung tợn nói: “Trừ bỏ chính diện viên môn, còn có chỗ nào nhưng đi ra ngoài?”

“Này, cái này……” Phác nói bậy lời nói thanh âm có điểm phát run: “Này phụ cận đều là núi rừng vờn quanh, hỏa thế rất có thể sẽ mắt kéo dài, không thể hướng bên kia đi…… Phía Tây Nam lạc có điều đường mòn thông lộ, nhìn ra này trại.”

Lữ Bố gật gật đầu, đột nhiên dùng sức một véo, liền thấy phác hồ mặt lập tức biến đỏ bừng, hiển nhiên là thượng không tới khí.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra tới, Lữ Bố đây là muốn lộng chết hắn.

Liền ở ngay lúc này, Đào Thương đi ra phía trước, làm hắn dừng tay.

Lữ Bố ai nói không nghe, cũng không thể không nghe Đào Thương, hắn đem phác hồ ném xuống đất.

Đào Thương lẳng lặng nhìn hắn, nói: “Liền tính là thời tiết oi bức, hoặc là cố ý có người phóng hỏa, nhưng có thể làm hỏa thế ở trong nháy mắt biến lớn như vậy, này giữa khẳng định là có vấn đề…… Ngươi trước trại gần nhất nhưng tiếp thứ gì không có?”

Phác hồ vẫn là có điểm không hoãn quá mức tới, dùng sức ngồi xổm tại chỗ khụ sách.

Hứa Chử hùng hùng hổ hổ đi ra phía trước, một chân đá phác hồ một cái té ngã: “Hỏi ngươi đâu? Không nghe thấy sao? Trang cái gì

ngốc!”

Phác hồ chặn lại nói: “Cũng không tiếp thứ gì, chính là hôm trước buổi tối, có tào nhị công tử đại biểu tào đại công tử, đưa lương thảo lễ vật đều chồng chất ở lại trước trại.”

Tào Tháo nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Đào Thương không nói gì, hắn chỉ là quay đầu phân phó Lữ Bố, Hứa Chử, Hoàng Trung đám người nói: “Làm phiền chư vị tướng quân mở đường!”

Tào Tháo cùng Lưu Bị cũng phái Quan Vũ, Trương Phi, Diêm Hành đám người chuẩn bị xuất phát, nhưng liền ở ngay lúc này, lại thấy vương bình hấp tấp chạy tới Đào Thương trước mặt, nói: “Thừa tướng không thể từ Tây Nam đường nhỏ mà đi.”

Đào Thương nghe vậy sửng sốt, tiếp theo vui vẻ nói: “Vương tướng quân, là ngươi a?”

Vương bình trước mắt nhưng không có tâm tình cùng Đào Thương cãi cọ, hắn vội vàng đi đến Đào Thương trước mặt, nói: “Thừa tướng không thể từ kia đường nhỏ đi, bỉ lộ tuy rằng vô hỏa, nhưng lại dễ dàng an bài phục binh, nếu là không cẩn thận vào nhầm trong đó, vạn nhất có người có lòng xấu xa đối thừa tướng bất lợi, lại khó cứu rồi.”

Vốn dĩ đã chuẩn bị suất chúng xuất phát Tào Tháo cùng Lưu Bị nghe đến đó, cũng dừng bước chân, kỳ vọng dường như nhìn vương bình.

Đào Thương rất là tiếc hận thở dài.

Vương bình đứa nhỏ này thực sự là thật sự, loại chuyện này hà tất nói lớn tiếng như vậy đâu? Lén lút nói cho chính mình không phải hảo, hiện giờ ngược lại là đem Tào Tháo cùng Lưu Bị cũng cấp cứu.

Vẫn là cái thật thành người a. Quay đầu lại đến giáo dục một chút.

Nhưng trước mắt không phải so đo này đó thời điểm, Đào Thương vội nói: “Còn thỉnh tử đều vì ta mưu hoa, trợ ta thoát vây?”

Vương bình hướng về phía Đào Thương chắp tay, nói: “Thừa tướng, chư vị, tùy ta bên này đi!”

Đào Thương mệnh lệnh thủ hạ chư tướng, dẫn dắt chính mình chút ít quân binh theo vương bình đi.

Đồng thời, hắn trong lòng cũng minh bạch, Tào Tháo cùng Lưu Bị nhất định sẽ đuổi kịp chính mình, một khi đã như vậy, hắn khiến cho Lữ Bố cùng Hoàng Trung phụ trách cẩn thận phòng bị đối phương, để ngừa đối phương đột nhiên có trá.

Đào Thương hành động lược ngại cẩn thận một ít, dưới tình huống như thế, Tào Tháo cùng Lưu Bị cũng không có tâm tư cùng hắn lục đục với nhau.

Dưới tình huống như thế, đại gia vẫn là lấy bảo mệnh chạy ra thăng thiên vì trước.

Mà giờ này khắc này, doanh trại ngoại Tây Nam trên sơn đạo, trại nội ánh lửa quá mức loá mắt, mai phục tại này binh mã đều không mở ra được đôi mắt.

Thục đem Ngô lan cùng lôi đồng giờ phút này chính ngồi canh ở chỗ này, bọn họ dưới trướng binh mã đã sớm đã chuẩn bị tốt cường cung ngạnh nỏ, chỉ chờ có người ra tới liền cường bắn chi.

Lôi đồng nhìn cháy hàng rào, không khỏi sách đi sách đi miệng, nói: “Khá tốt một cái hàng rào, đốt quách cho rồi, thật sự là đáng tiếc.”

Lôi đồng phía sau, Tào Phi khói mù nói: “Ta đại ca nói, lúc này đây hắn đã cùng phụ thân thương lượng hảo, sẽ thừa lần này cùng Đào Thương gặp mặt hoàn toàn bắt lấy hắn, nhưng nếu là đào thăng thừa cơ trốn ra đại trại, chúng ta liền ở trên con đường này giết hắn đó là.”

Lôi đồng cười nói: “Tào nhị công tử yên tâm, hai chúng ta cũng coi như là chinh chiến nhiều năm chiến tướng, điểm này đạo lý vẫn là minh bạch.”

Tào Phi gật gật đầu, nói: “Một hồi thấy có người từ trong trại lao tới, hưu hỏi mặt khác, trực tiếp bắn tên hết thảy bắn chết.”

Ngô lan có chút nghi hoặc nói: “Không hỏi mặt khác, vạn nhất có chúng ta người một nhà làm sao bây giờ?”

Tào Phi nhàn nhạt nói: “Trước đó đã chào hỏi qua, chúng ta người một nhà sẽ không từ con đường này thượng đi, ra tới đều là địch nhân.”

Lôi đồng bừng tỉnh gật gật đầu: “Tào đại công tử hôm nay như thế nào không có tới?”

“Ta huynh trưởng có việc hồi Kiếm Các đóng, hết thảy đều phó thác với ta.” Tào Phi tiểu tử này gần nhất rất có tiến bộ, rải khởi dối tới thành thạo.

Ngô lan cùng lôi đồng cũng không để bụng, cũng không có cảm thấy có cái gì không thỏa đáng.

Nhưng Tào Phi lòng bàn tay lại hơi hơi có chút đổ mồ hôi.

Hắn hiện tại cũng không biết Tào Tháo, Lưu Bị, Đào Thương đám người rốt cuộc khai không bắt đầu sống mái với nhau, cuối cùng lại là ai thắng.

Nhưng bất luận ai thắng, hàng rào chính diện có lửa lớn, mà này mặt bên trên đường có bên ta trấn thủ, mặc cho bọn họ cái nào ra tới, một cái cũng đừng nghĩ sống thành.

------oOo------

Chương 1005: tự sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Theo doanh trại hỏa thế tăng lên, Tào Phi tâm tình cũng biến càng thêm phức tạp lên.

Dựa theo hắn ý tưởng, Tào Tháo cùng Đào Thương nhiều ít sẽ có một phương nhân mã từ nơi này chạy băng băng ra tới, chính là hắn thủ đến bây giờ, lại là một bóng người đều không có tìm được.

Chẳng lẽ bọn họ hai bên thật sự là bên trong, chém giết liền một người đều không còn?

Tuy rằng trong lòng đối trại nội phát sinh sự tình rất là tò mò, nhưng Tào Phi trong lòng nhiều ít vẫn là có điểm an ủi.

Trước mắt toàn bộ thiên hạ, để cho hắn chán ghét, để cho hắn ấm áp hai người chết đi, thiên hạ này từ đây an tĩnh.

Tào Phi khóe miệng lộ ra một tia biến thái hình thức tươi cười, phảng phất tại đây một cái nháy mắt, lưng đeo ở trong lòng hắn áp lực trong nháy mắt đã không có, hết thảy đều phảng phất tốt đẹp như vậy.

Đương nhiên, quay đầu lại chuyện này nhất định sẽ có cách nói, đầu tiên hôm trước buổi tối bị hắn thừa này chưa chuẩn bị, một gậy gộc tước phiên trên mặt đất cũng trói chặt giấu đi Tào Ngang, cái thứ nhất liền sẽ không bỏ qua hắn.

Nhưng kia cũng không cái gọi là, hết thảy hết thảy đều không sao cả, hắn chỉ cầu tâm an, chỉ cầu báo thù rửa nhục.

Đương nhiên, nếu là có thể giết Tào Ngang, có lẽ hắn liền sẽ không lại có hậu cố chi ưu, nhưng đối với hắn tới nói, chuyện này đặc biệt khó xử.

Lúc trước hắn giết Tào Thực thời điểm, tuy rằng hắn lúc ấy trong lòng không có gì chịu tội cảm, nhưng sau lại một loạt biến cố, cùng hắn trong lòng dấu vết thượng thật sâu bóng ma tâm lý, làm hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi, cho nên tới rồi hiện giờ, đối mặt sắp lại đối thân huynh đệ động thủ thời khắc, hắn phảng phất bị ma chú giam cầm giống nhau, như thế nào đều không hạ thủ được.

Hơn nữa Tào Tháo cùng Đào Thương song trọng tra tấn, Tào Phi hiện tại nhiều ít có điểm biến thái.

Đây cũng là hắn lần này to gan lớn mật, thiết hạ tra tấn một cái tổn hại người bất lợi phá cục lý do.

Tùy thời hỏa thế tiệm trường, doanh trại thật sự không có người dám lại tiếp tục lao tới.

Lần này tử, Tào Phi cũng coi như là hoàn toàn yên tâm.

Nhìn những cái đó đã từng làm khó quá người của hắn, hiện giờ đều đã chết ở biển lửa, Tào Phi tâm tình chỉ có một chữ ngươi có thể hình dung.

Sảng!

Ngô lan bĩu môi, nói: “Tại đây mau dẩu mông đợi như vậy hồi lâu, kết quả là, liền cái đào tặc bóng dáng cũng chưa bắt lấy, thật không mất hứng.”

Lôi đồng cười ha ha, nói: “Đây cũng là không có biện pháp sự, ai làm Đào Thương kia tặc tử mệnh không tốt, sống thoát thoát ở biển lửa thiêu chết đâu,”

Ngô lan tán đồng cười gật gật đầu, đột nhiên, lại là phát hiện phía sau sơn đạo bắn khởi một trận bụi đất.

Ngô lan nghi hoặc nói: “Di? Như thế nào doanh trại phương hướng không có tới người, phía sau ngược lại là người tới?”

Tào Phi thấy thế, không biết vì sao, trong lòng một trận chột dạ.

“Định là địch nhân, mau, mau an bài cường cung bắn bọn họ!”

Lôi đồng cười vẫy vẫy tay, nói: “Tào nhị công tử, ngươi này không khỏi cũng quá đa tâm, trại trung nếu là lao tới người, ngươi làm chúng ta bắn tên, hoặc ta không thể, nhưng này phía sau người tới, nghĩ đến định là minh quân, như thế nào có thể dễ dàng giết được? Không ổn không ổn, trăm triệu không ổn.”

Tào Phi hận không thể cường quốc lôi đồng trong tay quân lệnh, thay thế hắn hạ lệnh.

Nhưng hắn nhiều nhất cũng chính là ngẫm lại, lại hoàn toàn làm không được.

Không bao lâu, liền thấy kia chi nhân số phi thường thiếu binh mã xuất hiện ở bên ta nhân mã ta trước mặt.

Lôi đồng cẩn thận quan khán, phát hiện đối phương cầm đầu người, lại là Tào Tháo cùng Lưu Bị.

Lôi đồng cười ha ha, quay đầu đối Tào Phi nói: “Tào nhị công tử, ngươi xem ta nói cực tới? Này không phải tào công bọn họ tới rồi sao, vừa rồi nếu là bắn tên, chẳng phải là ra đại đại sơ hở.”

Tào Phi còn lại là cả người run run, hắn vội vàng xoay người, từ một người sĩ tốt trong tay đoạt lấy một con khoái mã, liền phải chạy trốn.

Nhưng là Tào Tháo mắt sắc, hắn một lóng tay muốn cưỡi ngựa bôn tẩu Tào Phi, đối Điển Vi nói: “Đem cái kia không biết liêm sỉ súc sinh cho ta trảo hạ tới!”

Điển Vi bay nhanh chạy tới, ngăn lại Tào Phi chiến mã, dùng sức một cái quét đường chân, lực đạo đại thế nhưng trực tiếp quét đổ Tào Phi chiến mã.

Tào Phi kêu lên quái dị té ngã trên mặt đất, lại bị Điển Vi nắm con cháu giống nhau nắm tới rồi Tào Tháo trước mặt.

Ngô lan cùng lôi đồng đều có chút ngốc, nhưng Tào Tháo muốn sửa chữa nhà mình nhi tử, bọn họ cũng không dám nói cái gì, chỉ là ngốc lăng nhìn.

Tào Tháo lạnh lùng nhìn Tào Phi, nói: “Hành a, trưởng thành, trưởng thành, cùng ta đấu đúng không? Tâm tư đủ độc a, còn tưởng đem ta cùng Đào Thương tận diệt?”

Tào Phi nhìn thấy Tào Tháo tới, liền mơ hồ đoán được ý nghĩ của chính mình đã bại lộ, nhưng đang là giờ phút này, hắn cũng coi như là buông ra hết thảy.

Lại thấy Tào Phi cười ha ha, hướng về phía Tào Tháo nói: “Ta đi đến hôm nay tình trạng này, tất cả đều là ngươi cùng Đào Thương bức, nếu không có các ngươi đau khổ tương bức, ta làm sao có thể như thế? Ta không giết ngươi nhóm còn muốn giết ai?”

Tào Tháo sờ sờ chính mình bị khói lửa mịt mù làm cho đen nhánh mặt, giận sôi máu, tiến lên một chân đem Tào Phi đá phiên.

“Hỗn trướng đồ vật! Nói! Ngươi cầm tu làm sao vậy?”

Tào Phi giãy giụa đứng lên, hướng trên mặt đất phỉ nhổ huyết, sau đó lạnh lùng nhìn Tào Tháo, nói: “Cũng không có gì, bất quá là âm thầm trói chặt đi lên mà thôi, ta cầm hắn binh phù, thế hắn chấp chưởng quân quyền, chính là vì giết ngươi cùng Đào Thương!”

Tào Tháo khí cả người run rẩy, nói: “Nghịch tử, lão phu ngày nào đó thực xin lỗi ngươi, ngươi như vậy đối ta?”

“Ha hả, chẳng lẽ ngươi đối ta có khỏe không?” Tào Phi hung tợn nhìn Tào Tháo nói: “Giam giữ ta, đuổi đi ta, vắng vẻ ta, thậm chí còn muốn giết ta…… Trên đời này có ngươi như vậy đương phụ thân sao?”

“Chẳng lẽ trên đời này liền có ngươi như vậy chính tay đâm thân sinh huynh đệ, đầu hàng địch nhân dưới trướng cùng thân cha đối

nghịch nhi tử?” Tào Tháo nghiến răng nghiến lợi hô: “Điển Vi, cho ta bổ cái này nghịch tử!”

Điển Vi vừa nghe lời này, tức khắc cả người một cái giật mình.

Hắn do do dự dự nhìn về phía Tào Tháo, không dám dễ dàng xuống tay.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Tào Phi sắc mặt chợt biến đổi, tiếp theo liền thấy hắn một ngửa đầu, giơ thẳng lên trời phun ra một ngụm máu tươi.

Điển Vi thấy thế tức khắc cả kinh, nói: “Tư Không, hắn cắn lưỡi tự sát!”

Nhìn Tào Phi khóe miệng lưu trữ máu tươi, ngã trên mặt đất không ngừng mà do dự, Tào Tháo trên mặt hiện ra bi thống chi sắc.

Hắn giơ thẳng lên trời thở dài khẩu khí, sau đó quay đầu đối với Bàng Đức cùng Diêm Hành, nói: “Hoả tốc đi theo Ngô lan lôi đồng đi Tử Tu cắm trại nơi, tra một tra này doanh địa phụ cận, điều tra lập tức tu rơi xuống, nghĩ đến hắn hẳn là chăn Hoàn an trí ở cách đó không xa.”

“Nặc!”

Tào Tháo đi tới Tào Phi bên người, cúi đầu nhìn hắn thi thể, sau một lúc lâu mới vừa rồi bất đắc dĩ thở dài khẩu khí, nói: “Nhi tử a, nhi a, ngươi như thế nào liền như vậy hồ đồ đâu……”

Nơi xa, Đào Thương cùng dưới trướng chúng tướng đứng chung một chỗ, nhìn nơi xa Tào Tháo, tuy rằng thấy không rõ cụ thể tình huống, nhưng Đào Thương nhiều ít cũng có thể suy đoán ra đại khái xu thế.

Hắn ngưng thần nhìn một hồi, đột nhiên thở dài khẩu khí, phân phó chư tướng nói: “Đi thôi.”

Lữ Bố tiến lên một bước, nói: “Thừa tướng, chúng ta nếu là hiện tại đánh bất ngờ sau đó, có lẽ còn có thể thừa loạn bắt lấy tào Lưu thủ cấp, như thế đối ngày sau phá được Kiếm Các, nói không chừng sẽ có cực đại giúp đỡ.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Vẫn là thôi đi, Tào Tháo cùng Lưu Bị trước mắt bên người mãnh tướng không ít, huống hồ hắn vừa mới tang nhi tử, ta nếu là liền như vậy công giết qua đi, không khỏi có chút quá không địa đạo…… Cứ như vậy đi.”

Dứt lời, hắn liền không hề hướng tào Lưu nơi xem, mà là suất chúng rời đi.

------oOo------

Chương 1006: nhập cư trái phép âm bình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Về tới chính mình quân doanh, hai bên lại lâm vào một đoạn thời gian giằng co giai đoạn.

Vốn tưởng rằng Tào Tháo ở đã trải qua lần này sự kiện lúc sau, sẽ ở Kiếm Các phòng thủ thượng xuất hiện một ít sơ hở, cấp bên ta một ít nhưng thừa chi cơ.

Nhưng là kết quả lại làm Đào Thương có chút thất vọng rồi, Kiếm Các phòng ngự cơ chế không phản tăng, phòng ngự hiện càng thêm kiên cố, làm người không thể nào hạ miệng.

Cứ như vậy, Đào Thương chỉ có thể lại bắt đầu cân nhắc lên nhập cư trái phép âm bình sự.

Chỉ chớp mắt lại qua hơn mười ngày, Đào Thương có chút kiên trì không được.

Liền ở ngay lúc này, Lương Châu kia mặt, đi cùng Mã Đằng cùng Hàn Toại cùng nhau chinh phạt trấn an các quận huyện Triệu Vân cùng Thái Sử Từ đi vào Hán Trung, hướng Đào Thương chờ lệnh hồi phục.

Tam huynh đệ gặp mặt, cho nhau tự thuật cái này trung việc.

Nghe xong Đào Thương tự thuật lúc sau, Thái Sử Từ không khỏi cảm khái nói: “Không thể tưởng được này Thục đạo như thế chi gian nan, qua lâu như vậy, quân địch cư nhiên chỉ là trú đóng ở Kiếm Các, liền có thể đem ta mấy chục vạn đại quân ngăn cản tại đây, may chúng ta lương thảo đẫy đà, nếu như bằng không, chỉ sợ chính là như vậy kéo, cũng có thể đem chúng ta cấp kéo suy sụp.”

Đào Thương chậm rãi gật đầu nói: “Đây cũng là ta sở lo lắng, liền tính là chúng ta lương thảo cùng quân lương đủ dùng, nhưng mấy chục vạn người chồng chất ở chỗ này, mỗi ngày cái gì cũng không làm, chính là miệng ăn núi lở ở Kiếm Các quan hạ nhìn trời, cứ thế mãi, cũng không phải như vậy cái biện pháp.”

Triệu Vân trầm tư một hồi, mới vừa hỏi nói: “Tam đệ, quách tiên sinh nói như thế nào?”

Đào Thương ‘ phụt ’ một tiếng cười, nói: “Quách tiên sinh lời nói, thực sự là có thể tức chết cá nhân, hắn ý tứ, là cùng Thục trung chư quân làm háo, chúng ta mỗi ngày người ăn mã uy, dùng lương dùng hướng, đối phương binh mã đại bộ phận cũng đều tập trung ở Kiếm Các, cũng là chi phí vô số, như thế hao phí đi xuống, lấy đại hán mười hai châu nơi, mà háo Ích Châu đầy đất, kéo cũng kéo chết hắn.”

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ bừng tỉnh đại ngộ.

“Quách tiên sinh ý tứ là…… Muốn như vậy cố thủ đi xuống, vây chết Ích Châu chi chúng.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không sai biệt lắm chính là ý tứ này.”

Thái Sử Từ nói: “Đảo cũng không phải không được…… Chỉ là…… Chỉ là như vậy kéo dài đi xuống, đãi Thục trung thật sự có biến, chỉ sợ đã là qua thật lâu đi.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Đúng là như thế, bởi vậy ta cũng không tính toán như thế hành chi…… Không dối gạt nhị vị huynh trưởng, ta tưởng phân một chi binh mã, đi âm bình nói, thẳng hướng phù thành.”

Triệu Vân nghe vậy cả kinh, hắn tinh tế một cân nhắc, nói: “Âm bình nói rất dài, không biết Tam đệ tính toán từ cái nào đoạn đường tiến thủ?”

Đào Thương đối Triệu Vân cười cười nói: “Nhị ca chờ một lát.”

Ngay sau đó, liền thấy Đào Thương lấy lại đây một khối da đồ, phô khai ở bàn thượng.

Hắn đối với Triệu Vân cùng Thái Sử Từ khoa tay múa chân nói: “Ích Châu được xưng nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, bắc có Tần Lĩnh ba sơn, đông có Vu Sơn, toàn bộ Ích Châu bồn địa bị núi non trùng điệp vờn quanh, chúng ta lần này tiến binh, đi mễ thương nói cùng Kim Ngưu nói, chính diện nhập cảnh Hán Trung, thẳng để Kiếm Các, ở chiến lược thượng cũng không sai lầm, nhưng chính là kém một phân dùng kỳ, mà ta cho rằng, đi âm bình nói, đó là lần này chiến sự kỳ chi đến cũng.”

Thái Sử Từ hỏi: “Tam đệ, ta đối Tây Thục con đường không hiểu nhiều lắm, này âm bình nói, xem như một cái cái gì con đường?”

Đào Thương giải thích nói: “Âm bình cổ đạo, ta trong khoảng thời gian này vẫn luôn ở làm giáo sự phủ điều tra, nói thật, hắn cũng không xem như một cái nghiêm khắc ý nghĩa thượng con đường, mấy trăm dặm hoang tàn vắng vẻ, địa mạo nguyên thủy mà hiểm trở, sơn dã tiều phu nghe chi mà biến sắc, nãi thuộc tà kính nơi.”

Triệu Vân mày nhíu nhíu, nói: “Nếu là như thế, nhị đệ, ngươi còn phải tam tư nhi hành.”

Đào Thương đạm đạm cười nói: “Ta đã tam tư thật lâu, muốn nhập âm bình cổ đạo, liền phải từ Lâm Thao nam hạ, thẳng để văn huyện, tiến vào âm bình nói, thẳng để Tây Thục bụng.”

Thái Sử Từ cùng Triệu Vân lẫn nhau liếc mắt nhìn nhau.

Không bao lâu, lại thấy Triệu Vân hướng về phía Đào Thương chắp tay, nói: “Tam đệ thật sự hạ quyết tâm, phải đi âm bình cổ đạo?”

Đào Thương gật đầu nói: “Đúng là.”

“Một khi đã như vậy, ta đây liền liều mình tương bồi.”

Thái Sử Từ nói: “Chúng ta ba người kết nghĩa, hai vị đệ đệ toàn dục hướng, ta thân là huynh trưởng, như thế nào có thể không đi? Ta cũng đi!”

Đối mặt Thái Sử Từ cùng Triệu Vân duy trì, Đào Thương rất là vui vẻ.

“Âm bình cười nói tuy rằng khó đi, nhưng là chúng ta binh mã cùng bình thường binh mã không giống nhau, Nam Man doanh cùng Đan Dương binh toàn giỏi về vượt núi băng ngàn, thả Kim Lăng thành năm gần đây chế tác không ít dùng cho trèo đèo lội suối công cụ, có thể dùng để thiệp hiểm, trên đời bốn không đường, người đi nhiều, lộ tự nhiên xuất hiện, âm bình nơi cũng là giống nhau, lại hiểm, lại khó, chỉ cần chúng ta đi rồi, liền nhất định có thể tranh đường ra tới.”

Thái Sử Từ còn lại là đối hắn nói: “Tam đệ, bất luận như thế nào, ta cho rằng lần này đi âm bình, ngươi vẫn là không cần tự mình đi cho thỏa đáng, rốt cuộc quá mức hiểm trở, không ngại ta cùng nhị đệ thế ngươi đi trước, ngươi vẫn là ở Kiếm Các nói tọa trấn, như thế nào?”

Triệu Vân cũng là nói: “Đại huynh ý kiến, vân cũng là tán thành, thiên kim chi tử tọa bất thùy đường, Tam đệ vẫn là đến suy xét rõ ràng mới là.”

Đào Thương cảm kích gật gật đầu, nói: “Hai vị huynh trưởng hảo ý, tiểu đệ ghi nhớ trong lòng, nhưng phá được Hán Trung có thể là ta đời này cuối cùng một trượng, ta muốn hôn tay đem hắn chung kết, tính ý tưởng cũng hảo, tính chấp niệm cũng hảo, thỉnh hai vị huynh trưởng thông cảm.”

Triệu Vân cùng Thái Sử Từ nghe vậy không ở khuyên can, bọn họ chỉ là tỏ vẻ sẽ duy trì Đào Thương.

……

Hai người trở về nghỉ ngơi, Đào Thương lại phái người đem mã siêu, Hứa Chử, Hoàng Trung, Lữ Bố, A Phi tìm tới, cũng hướng bọn họ nói nhập cư trái phép âm bình sự tình.

Nói xong lúc sau, Đào Thương qua lại nhìn bốn người nói: “Này chiến là ta cuộc đời này cuối cùng một trượng, ta muốn đích thân ra ngựa, hy vọng các ngươi bốn người cùng ta cùng đi trước, như thế nào?”

Hứa Chử nghe xong Đào Thương nói, kinh hãi nói: “Đời này cuối cùng một trượng, thừa tướng ngươi đến cái gì bệnh nan y?”

Đào Thương: “……”

Lữ Bố mắt lé nhìn Hứa Chử, nói: “Nhìn ngươi điểm này trí tuệ, thừa tướng ý tứ, là thống nhất Tây Xuyên lúc sau, thiên hạ thái bình, hắn liền có thể cao cư miếu đường, không ở chinh phạt, này cũng đều không hiểu, thật là đồ ngu.”

Mã siêu nghe vậy cả giận nói: “Ngươi nói cái nào đồ ngu? Tin hay không ta làm thịt ngươi!”

Lữ Bố chau mày: “Ta lại chưa nói ngươi, ngươi kêu cái gì?”

Mã siêu cả giận: “Ngươi dám cười nhạo ta huynh trưởng, ta liền không buông tha ngươi!”

Hứa Chử cũng là giơ lên đầu, hừ nói: “Ngươi bất quá là mỗ gia thủ hạ bại tướng, cũng dám tại đây kiêu ngạo lắm mồm?”

Này một câu có thể nói là xốc Lữ Bố chỗ đau.

Mười mấy năm vết sẹo, lăng sinh sôi lại làm Hứa Chử cấp vạch trần.

Lữ Bố cắn chặt răng, đi nhanh tiến lên, nhìn dáng vẻ liền phải động thủ.

Mã siêu cùng Hứa Chử còn lại là sóng vai mà đứng.

Lữ Bố không sợ chút nào, nói: “Có năng lực, các ngươi hai cái cùng nhau thượng!”

Đào Thương thật mạnh một phách bàn: “Đỉnh ngươi cái phổi, đều cho ta ngừng nghỉ điểm.”

Lần này tử giọng nói kêu ra tới, ba người đều cúi đầu không dám lên tiếng.

Đào Thương qua lại nhìn vài người, nói: “Muốn đánh, đều nghẹn kính tiến vào Tây Xuyên cùng Thục quân đánh, đừng cùng người một nhà sung đại cái, ta đã quyết định chủ ý, lúc này đây nhất định phải nhất thống thiên hạ, các ngươi cũng muốn hảo hảo biểu hiện, đừng cô phụ chính mình bình sinh mãnh tướng chi danh.”

------oOo------

Chương 1007: 1 lộ nhấp nhô

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Thịch thịch thịch thịch ~~!”

Hậu doanh giáo trường phía trên, Đào Thương điểm tề binh mã, cũng triệu tập Lữ Bố, Triệu Vân, Thái Sử Từ, mã siêu, Hoàng Trung, Hứa Chử, A Phi bảy tên chiến tướng, chuẩn bị xuất binh nhập cư trái phép âm bình cổ đạo.

Đan Dương tinh binh cùng Nam Man doanh hai doanh tướng sĩ lần này đi cùng hắn cùng nhau xuất chinh.

Tam thông cổ bãi, liền thấy Đào Thương đi lên đài cao, nhìn phía phía dưới một đám người chờ, thanh thanh yết hầu: “Các tướng sĩ!”

Đan Dương tinh binh cùng Nam Man doanh các chiến sĩ đồng thời đứng yên.

“Một trận rất quan trọng, là sự tình quan thiên hạ nhất thống cuối cùng một trận chiến, đánh xong một trận, thiên hạ thái bình, đại gia liền đều có thể quá ngày lành.”

Chúng tướng sĩ nhóm đồng thời hô lớn: “Uy vũ!”

“Thừa tướng uy vũ!”

“Thừa tướng uy vũ!”

“Thừa tướng uy vũ!”

Tam quân tướng sĩ thanh âm lảnh lót, kinh sợ trời cao, khí hướng cửu tiêu.

Đào Thương rất là vui mừng gật gật đầu, nói: “Các ngươi đều là làm tốt lắm, đều là ta Kim Lăng hảo nhi lang! Như thế khí thế, thiên hạ gì quân nhưng cùng này so sánh? Ghê gớm, thật sự là ghê gớm! Nhất thống Xuyên Thục trận này trận đánh ác liệt, liền dựa các ngươi.”

A Phi đứng dậy, cao giọng nói: “Các tướng sĩ, âm bình nói tuy hiểm, nhưng vì thừa tướng, chúng ta lý nên xả thân quên chết, thẳng tiến không lùi! Đại gia có biết, hiện giờ này thiên hạ thái bình, bá tánh ngũ cốc được mùa, là nhà ai thi ân việc làm?”

Tam quân tướng sĩ cùng nhau hô lớn: “Thừa tướng gia!”

“Thừa tướng gia!”

A Phi vừa lòng nói: “Vậy các ngươi trong nhà, cha mẹ nhi nữ, trong miệng sở thực, trên người sở xuyên quần áo là nhà ai?”

“Thừa tướng! Thừa tướng gia! Là thừa tướng gia!”

A Phi rất là vừa lòng gật gật đầu, nói: “Vậy các ngươi hiện tại ngủ bà nương, lại là ai gia?”

“Là thừa……”

Nói đến này, rất nhiều các tướng sĩ lập tức nhắm lại miệng, trong lòng cảm giác nhiều ít có chút không thích hợp.

Này khẩu hiệu kêu, có phải hay không có điểm đắc tội với người a?

Đào Thương một chân cấp A Phi đá đến một bên, sau đó thanh thanh giọng nói, tưởng lại nói vài câu phấn chấn nhân tâm nói.

Nhưng là chuyện tới trước mắt, hắn phát hiện hắn nói cái gì cũng kêu không ra.

Cẩu nhật A Phi.

Đào Thương ngốc lăng lăng nhìn những cái đó quân tốt sau một lúc lâu, cuối cùng bất đắc dĩ khoát tay, nói: “Vô nghĩa cũng không nói

nhiều…… Xuất binh!”

……

Kiếm Các hạ chủ doanh, như cũ dựng đứng Đào Thương đại kỳ, sở hữu doanh trung mọi việc từ Từ Vinh cùng Quách Gia cùng chấp chưởng, mà Đào Thương còn lại là suất lĩnh hai doanh binh mã, bảy viên mãnh tướng, bắt đầu hướng về âm bình nói ra phát.

Hai doanh tinh nhuệ binh mã ước có bốn vạn hơn người, các hạng nặng võ trang.

Đầu tiên là âm thầm bắc thượng Lâm Thao, sau đó liền tiến vào âm bình cổ đạo.

Này dọc theo đường đi, toàn bộ âm bình cổ đạo đều là núi non trùng điệp, hoang tàn vắng vẻ, toàn quân tiến quân thong thả, phùng sơn mở đường, ngộ thủy bắc cầu.

Dọc theo đường đi, Đào Thương đám người một bên trèo đèo lội suối, Đào Thương còn một bên bớt thời giờ cấp thủ hạ các tướng lĩnh giảng giải những cái đó từ Kim Lăng thành tân điều lại đây leo núi công cụ.

“Này đó dây thừng, cùng chúng ta ngày thường dùng dây thừng không giống nhau, chẳng những trường, lại còn có chia làm chủ dây thừng cùng phụ trợ dây thừng, cùng chúng ta ngày thường dùng dây thừng, thô tới suốt bốn lần có thừa, ở xứng với chuyên môn dùng để leo núi tạc đinh, nhưng có kỳ hiệu.”

Hứa Chử một bên nghe, một bên cẩn thận nhìn tạc đinh lăn qua lộn lại xem: “Này ngoạn ý như thế nào lớn nhỏ không đồng nhất, cái dạng gì thức đều có?”

Đào Thương nói: “Tạc đinh chủ yếu dùng cho đánh vào nham thạch cái khe, y nham thạch chủng loại mà lựa chọn bất đồng chiều dài cùng với phẩm chất bất đồng tạc đinh, ê-cu, là dùng cho kẹp tiến nham thạch cái khe lấy làm điểm tựa công cụ.”

Hứa Chử bừng tỉnh gật gật đầu.

Đào Thương nói: “Trong khoảng thời gian này tới nay, Đan Dương tinh binh còn có ta chính mình, ngày thường cơ bản đều là dùng tam điểm cố định pháp, làm ngày thường leo núi kỹ xảo cơ sở, quay đầu lại ta đem giữa yếu lĩnh nói cho các ngươi nghe.”

Cứ như vậy, một hàng binh mã ở chuẩn bị sung túc dưới tình huống, ở âm bình đường nhỏ thượng chậm rãi đi tới, tuy rằng nói đi đường thập phần gian nan, nhưng bởi vì trước đó chuẩn bị phi thường sung túc, đảo cũng là không đụng tới cái gì trở ngại.

Đại khái như thế đi rồi gần hơn hai mươi ngày sau, Đào Thương chờ một đám người chờ đi tới âm bình nói trung nhất gian nguy địa phương, cũng tức là cao chọc trời lĩnh.

Cao chọc trời lĩnh là một chỗ vách đá, bốn phía đều là huyền nhai, sườn dốc số độ không nhỏ.

Đối mặt tình huống như vậy, Đào Thương cũng là sớm có chuẩn bị.

Hắn lần này tiến đến, mệnh lệnh tam quân tướng sĩ mang theo mười điều phi thường thô trường thằng, dùng cho trượt xuống dưới lạc chi dùng.

Đương nhiên, dây thừng mặt trên còn mang thêm có một ít giản dị bảo hộ thi thố.

Hứa Chử hướng về cao chọc trời lĩnh hạ nhìn vừa thấy, tức khắc cảm giác một trận đầu váng mắt hoa.

“Này, này có thể đi xuống bò sao?” Hứa Chử run như cầy sấy hỏi Đào Thương nói: “Này không được sống sờ sờ ngã chết sao?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Yên tâm đi, này đó dây thừng chất lượng tương đương quá quan, chỉ cần dùng tạc mà đinh đem một đầu cố định ở trên vách núi, mặt khác một bên ném đi xuống, sau đó

một chút một chút đi xuống, mặt trên có người giữ chặt, tự nhiên có thể chảy xuống đi xuống.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Hơn ba trăm năm trước, xa ở hải ngoại trong bình dân, có một vị phương tây bình dân quân thủ lĩnh Spartacus, hắn liền từng suất lĩnh dưới trướng bình dân quân, ở cao ngất duy tô uy trên núi lửa, hướng về phía dưới leo núi chảy xuống, cuối cùng đánh tan tiến đến cưỡng chế nộp của phi pháp hắn triều đình quan quân, nhưng xưng là truyền kỳ, hắn lúc ấy còn không có bảo hộ thi thố đâu, dùng đều là dây thừng liên tiếp dây thừng, hơn nữa này leo lên núi lửa độ cao so với chúng ta muốn cao rất nhiều, nhân gia cuối cùng đều thành công, chúng ta kém cái cái gì.”

Hứa Chử hít hít cái mũi nói: “Ngươi liền sẽ lấy loại này bịa chuyện chuyện xưa gạt ta, ngươi nhìn nhìn ngươi biên cái này phá danh, cái gì muốn chết còn không thể chết được, nào có người sẽ cho nhà mình hài tử khởi cái này? Còn cái gì uy heo núi lửa…… Mỗ gia nghe cũng chưa nghe qua……”

“Không đi xuống, ta liền bắt ngươi đi uy heo.” Đào Thương mày nhăn lại: “Ít nói nhảm, làm từng bước, một chút một chút đi xuống đi!”

Từ cao chọc trời lĩnh đi xuống một chút một chút rớt xuống, cho dù có sung túc chuẩn bị, nhưng cũng là hạng nhất phi thường gian nan tinh tế sống, trong lịch sử Đặng Ngải ở chỗ này, chỉ có thể làm tam quân tướng sĩ bao vây lấy bố thảm, từng bước từng bước đi xuống đều có vật rơi nhảy, này kết quả có thể nghĩ, nhân khẩu tự nhiên là thiệt hại hơn phân nửa.

Nhưng cho dù đã biết này đó, ở có một ít chuẩn bị lúc sau, Kim Lăng quân tại hạ phàn cao chọc trời lĩnh thời điểm, vẫn là không khỏi ra không ít sự cố, giữa lại không ít tình hình nguy hiểm phát sinh.

May mà cuối cùng thương vong không lớn, nhưng là lại tiêu phí không ít thời gian, mọi người rơi xuống đến mặt đất, suốt dùng 10 ngày thời gian.

Đào Thương làm đoàn người đem ở phàn hạ trong quá trình sai lầm bỏ mình tướng sĩ an táng với cao chọc trời lĩnh hạ, cũng làm tam quân tế bái lúc sau, liền bắt đầu phát binh đi trước Ích Châu bụng.

Lúc này, phụng Lưu Chương chi mệnh trấn thủ phù thủy quan, chính là Lưu Chương dưới trướng đại tướng dương hoài cùng cao phái.

Đối với hai người tới nói, bọn họ căn bản là không nghĩ tới, sẽ có một chi kì binh xuất hiện ở bọn họ trước mặt.

Ở bọn họ tư tưởng trung, Kim Lăng quân hiện tại giống như xa cuối chân trời thiên ngoại lai khách, cách bọn họ hai còn xa đâu.

Đương nghe nói phù thủy quan ngoại cách đó không xa xuất hiện Kim Lăng quân lúc sau, dương hoài một hơi không đi lên, thiếu chút nữa hôn mê qua đi.

Mấy ngày này giết Kim Lăng cẩu, chẳng lẽ một cái xương sườn sinh cánh không thành?

------oOo------

Chương 1008: thành đô báo nguy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương tiến binh tốc độ phi thường mau, một chúng binh mã tự cao chọc trời lĩnh xuống dưới lúc sau, liền nhanh chóng khai hướng phù thủy quan.

Dương hoài cùng cao phái bước lên quan lâu, hướng ra phía ngoài nhìn lại, lại thấy quân địch một chúng binh mã đang ở khắp nơi chặt cây cây cối, kết cỏ buộc chặt, dục dựng cao thang, chuẩn bị leo lên đầu tường.

Phù thủy quan tuy rằng là thành đô hướng bắc một chỗ quan trọng cái chắn, nhưng trạm kiểm soát chi hùng vĩ so với Kiếm Các cùng dương bình quan, lại là kém khá xa.

Này cũng khó trách, nơi này không phải đã tiền tuyến, cũng không phải quan trọng trạm kiểm soát, trên mặt đất lý vị trí đi lên nói, hắn chỉ có thể xem như tiến vào thành đô phía trước một khối giao thông yếu đạo, ngày xưa cũng chưa từng có người ngoài phá được quá Kiếm Các đi vào nơi này.

Bởi vậy, nơi này liền không có bao nhiêu người tới sửa chữa.

Dương hoài cùng cao phái bởi vậy, cũng bị lộng cái trở tay không kịp.

Nhìn dưới thành đang ở hừng hực khí thế, bốn phía chế tác công thành thang cùng hướng xe quân địch, cao phái không khỏi cả kinh nói: “Này, này đó binh mã đều là từ đâu tới? Chẳng lẽ là thiên binh không thành? Dương tướng quân, chúng ta đương hoả tốc hưu thư, sai người đi trước Kiếm Các, thỉnh Trương Nhậm cùng nghiêm nhan phái binh trở về cứu viện mới là.”

Dương hoài gắt gao nhìn chằm chằm phía dưới những cái đó binh lính, nói: “Trước không nóng nảy, cao tướng quân ngươi thả xem.”

Dứt lời, liền thấy dương hoài duỗi tay chỉ chỉ những cái đó dưới thành binh lính, nói: “Cao tướng quân ngươi xem, những cái đó binh lính một đám cả người ô trọc bất kham, đầu bù tóc rối, thả còn không có chiến mã, này đâu giống là tinh nhuệ chi sư bộ dáng, rõ ràng chính là một đám xin cơm!”

Cao phái chớp chớp mắt, cũng là cẩn thận nhìn qua đi.

Thật đúng là không phải dương hoài bịa chuyện, như vậy một nhìn, giống như còn thật chính là như vậy hồi sự.

“Này, này nhóm người thoạt nhìn, hình như là chẳng ra gì, xem này phúc nạo bộ dáng, chiến lực thấp hèn thực a.”

Dương hoài âm hiểm cười gật gật đầu, nói: “Quan trọng nhất chính là, bọn họ còn không có ngựa, ta bên trong thành thượng có một chi kỵ binh, nếu là hướng sắp xuất hiện đi, bực này suy binh, tất nhưng một kích mà hội!”

Cao phái nghe vậy cả kinh, nói: “Tướng quân chẳng lẽ không tính toán thông tri Trương Nhậm, muốn chính mình xuất kích?”

Dương hoài nhất phiên bạch nhãn: “Đó là tự nhiên, bực này cỏ rác đồ đệ, giới chốc hạng người, còn muốn báo nguy? Quay đầu lại làm Trương Nhậm biết được, chẳng phải đến cười nhạo chúng ta hai cái vô năng? Chẳng phải là đồ tăng trò cười mà thôi.”

Cao phái tựa hồ có chút do dự: “Chính là, vạn nhất có cái gì biến cố đâu.”

Dương hoài dùng tay ở dưới thành một lóng tay: “Cao tướng quân, chính ngươi nhìn xem này đó suy binh, ngươi nói cho ta, còn có thể có cái gì biến cố?”

Cao phái suy nghĩ một chút, nói: “Điều này cũng đúng…… Chẳng qua……”

Dương hoài thực hiển nhiên không quá nguyện ý tiếp tục cùng hắn ma kỉ: “Ngươi nếu là lo lắng, vậy chính mình ở quan nội đợi, ta tự đi suất binh đánh chết quân địch, nhưng quay đầu lại cầm công lao, ngươi lại phân không được nửa điểm.”

Dứt lời, quay đầu liền đi.

Cao phái bị dương hoài nói đỏ mặt tía tai, giờ này khắc này, hắn nếu là lại lui bước, chỉ sợ chính là làm dương hoài xem thường.

Hắn tự nhận là chính mình tốt xấu cũng là một thế hệ danh tướng, như thế nào có thể phạm phải loại này sai lầm?

Cứ như vậy, hai gã bảo hộ phù thủy quan đại tướng, suất lĩnh kỵ binh cùng tinh nhuệ bộ binh lao ra quan đi.

Những cái đó Kim Lăng quân hiển nhiên không nghĩ tới phù thủy quan người cư nhiên sẽ đột nhiên lao tới, hoảng sợ dưới, chỉ phải từ bỏ những cái đó đang ở chế tác công thành khí giới, mất mạng dường như hướng về phía sau đào tẩu.

Dương hoài dễ như trở bàn tay liền tước vũ khí những cái đó khí giới, không khỏi cười ha ha.

“Cao tướng quân, ngươi xem coi thế nào? Bổn đem nói không sai đi, bất quá là một ít bọn chuột nhắt mà thôi.”

Cao phái lúc này nhiều ít cũng coi như là hồi quá vị tới, hắn xấu hổ cười, nói: “Vẫn là Dương tướng quân xem sâu xa, thấu triệt!”

Dương hoài cười ha ha, dùng sức một kẹp mã bụng, liền phóng ngựa thẳng đến nơi xa xung phong liều chết mà đi.

Không bao lâu, liền thấy những cái đó Kim Lăng binh vọt vào vào một chỗ đường tà đạo đường mòn, đường mòn hai bên đều là rừng rậm.

Dương hoài chờ đi đầu kỵ binh cũng không màng mặt khác, theo sát mà nhập.

Đột nhiên, lại thấy đường mòn thượng có từng cây thô tráng dây thừng bị giấu ở hai bên sĩ tốt nhóm kéo thẳng, mà dương hoài chờ một chúng còn lại là bị nhanh chóng té xuống ngựa.

Lại là những cái đó lúc trước bị Kim Lăng quân dụng tới trèo đèo lội suối dây thừng phái thượng công dụng.

Cao phái còn lại là tại hậu phương, thấy thế tức khắc kinh hãi, vội vàng kéo cương ngựa, cũng thét ra lệnh kỵ binh dừng bước.

Nhưng nào có dễ dàng như vậy, rất nhiều kỵ binh ghìm ngựa không kịp, thẳng lăng lăng vọt qua đi, lại là đem phía trước té ngã chiến mã cùng đồng liêu sống sờ sờ giẫm đạp, trong lúc nhất thời khóc tiếng la vang vọng toàn bộ rừng rậm.

Mà quan đạo hai bên, đã sớm mai phục tại trong đó Kim Lăng binh tướng gào thét giết ra tới, mà phía trước đang ở chạy trốn những cái đó binh tướng cũng là xoay người phản kích.

Cao phái khí nghiến răng nghiến lợi, bất quá hắn xem này đó binh lính một đám mặt xám mày tro, phá y lạn giáp, nhìn phi thường dễ đối phó, đảo cũng miễn cưỡng trầm trụ khí.

“Phản kích! Phản kích! Đều là một đám tàn binh bại tướng, cho ta đem bọn họ đều giết sạch!”

Hai bên đánh giáp lá cà, thực mau liền Thục quân đã bị Kim Lăng quân toàn diện áp chế.

Những cái đó binh lính tuy rằng bởi vì một đoạn thời gian vượt núi băng đèo, làm cho cực kỳ chật vật, nhìn thực thảm, nhưng lại đều là thiên hạ nổi tiếng Đan Dương tinh binh.

Binh không thể tướng mạo, cho dù là ở chiến lực cực cường Kim Lăng trong quân, Đan Dương tinh binh cũng có thể xem như xuất

sắc ưu thế binh chủng, cùng phù thủy quan Thục quân giao thủ, há có thể có chiến bại chi lý?

Thực mau, Thục quân trước sau đường lui liền đều bị cắt đứt, Đan Dương tinh binh hiện ra hình quạt dường như, hướng bọn họ tiến hành áp súc.

Cao phái chỉ huy thủ hạ binh mã đánh một hồi, liền phát hiện tình huống có chút không thích hợp, hắn vội vàng quay đầu ngựa lại, liền muốn chạy trốn.

Nhưng là liền ở ngay lúc này, đi bộ Hứa Chử cùng mã siêu đã một tả một hữu trình hình quạt bao kẹp lấy hắn.

“Địch đem chạy đi đâu! Lưu lại đầu lại đi!” Hứa Chử cao giọng hướng về phía cao phái kêu la nói.

Cao phái căn bản cũng không đem này hai cái bước chiến người để vào mắt, hắn dùng sức một kẹp bụng ngựa, phóng ngựa chạy băng băng nhảy, thế nhưng là từ Hứa Chử cùng mã siêu trên đầu trực tiếp vượt qua qua đi.

Chỉ là thực đáng tiếc, cách đó không xa còn có một người.

Hoàng Trung giương cung cài tên, một mũi tên bắn ra, ở chiến mã nhảy lên kia một khắc, liền đem cao phái chiến mã bắn phiên.

Lại thấy kia chiến mã từ giữa không trung thẳng tắp dừng ở trên mặt đất.

Mã siêu tiến lên một chân dẫm trụ từ giữa không trung ngã xuống bụi bặm cao phái, hung hăng phỉ nhổ: “Ngươi còn rất có thể phi? Nhảy mã từ ta trên đỉnh đầu quá? Chính xác kiêu ngạo! Ta làm ngươi khoe khoang……”

Dứt lời, hãy còn tựa chưa hết giận giống nhau, lại hung hăng đạp cao phái mấy đá.

Mà mặt khác một bên, bị dây thừng quấy đảo dương hoài, còn lại là thật cẩn thận đứng lên, hơi có chút muốn thừa loạn chạy trốn ý tứ.

Nhưng một thanh trầm trọng Phương Thiên Họa Kích lại là trát ở trước mặt hắn thổ địa thượng.

Dương hoài hoảng sợ ngẩng đầu, thấy, lại là Lữ Bố mặt.

“Ta, ta nguyện hàng, đừng giết ta!” Dương hoài cao giọng hô.

……

Đan Dương tinh binh giống như thiên thần hạ phàm giống nhau, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế chiếm cứ phù thủy quan.

Tin tức truyền tới trình độ, lấy Lưu Chương cầm đầu một chúng thành đô văn võ đều trợn tròn mắt.

Không thể tin được nhìn hướng hắn bẩm báo thám báo, Lưu Chương ngốc lăng lăng nói: “Phù thủy quan…… Ném?”

Kia thám báo khẳng định gật gật đầu, nói: “Hồi chủ công, là ném!”

Lưu Chương trợn trắng mắt, thế nhưng là trực tiếp té xỉu qua đi.

Hai bên chúng văn võ lập tức nóng nảy, vội vàng xông lên phía trước, lại là ấn huyệt nhân trung, lại là đánh tát tai, thật vất vả cấp Lưu Chương đánh thức lại đây.

Sau khi tỉnh dậy Lưu Chương phản ứng đầu tiên chính là cao giọng kêu khóc một câu: “Cứu ta!”

------oOo------

Chương 1009: chuyển công hậu viên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiếm Các quan.

Kim Lăng quân mấy ngày không có động tĩnh, chưa từng phái binh khắc phục khó khăn, cũng chưa từng phái binh mời chiến, cũng không có ở sử dụng cái gì âm mưu quỷ kế.

Đương nhiên, kỳ thật bọn họ cũng không phải không có sử dụng cái gì âm mưu, mà là quan nội mọi người không có nhận thấy được thôi.

Trương Nhậm cùng với Thục trung chúng tướng nhưng thật ra không cảm giác được cái gì, nhưng Tào Tháo cùng Lưu Bị nhiều ít có chút ngồi không yên.

Những người khác đối Đào Thương không hiểu biết, nhưng Tào Tháo cùng Lưu Bị cùng Đào Thương nhận thức mười mấy năm, tự nhiên là quen thuộc đối phương bản tính.

Kia tặc tiểu tử trước nay liền không phải vừa lòng với hiện trạng, nhận có hại chủ, sao có thể đem nhiều như vậy binh tướng trưng bày ở Kiếm Các quan hạ, mỗi ngày chỉ là ở giáo trường luyện binh, vừa không khắc phục khó khăn, cũng không có điều động tác.

Nhưng sự thật chứng minh, Đào Thương chính là làm như vậy.

Một ngày này, lại thấy địch đem Khúc Nghĩa cùng Từ Hoảng hai người, lại tổ chức binh mã ở này doanh trại trung giáo trường nội thao diễn, tuy rằng cách xa nhau khá xa, nhưng là tiếng giết rung trời, cho dù là nơi xa Kiếm Các quan nội, cũng có thể mơ hồ nghe thấy trong đó hét hò.

Trương Nhậm đứng ở đóng lại, nghe thấy được nơi xa theo không khí mơ hồ bay tới hét hò, không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: “Kẻ hèn tiểu tặc, dùng ra bực này nhiễu tâm chi kế, thực sự buồn cười,”

Nghiêm nhan cũng là cười nói: “Ta chờ quan nội phòng ngự nghiêm ngặt, giống như tường đồng vách sắt giống nhau, mặc hắn dùng ra kiểu gì giảo quyệt chi kế, cũng là vô dụng, cuối cùng cũng không quá là ngoan ngoãn thối lui mà thôi.”

Thục trung quan tướng đều rất là tự tin, nhưng Tào Tháo hiển nhiên không như vậy tưởng.

“Không đối……” Tào Tháo nhàn nhạt nhắc mãi nói: “Họ Đào không phải phàm nhân, tâm tính chi độc ác cũng người phi thường, hắn không có khả năng liền cái này cam tâm binh tướng mã trưng bày ở Kiếm Các phía dưới mất không phí thuế ruộng, nhất định là có mưu đồ khác.”

Nghiêm nhan ha hả cười nói: “Có mưu đồ khác cũng vô dụng, Kiếm Các quan kiên cố tại đây bãi đâu, bằng hắn là không có khả năng lướt qua đi, nghĩ tới Kiếm Các, không khác nằm mơ……”

“Báo!”

Liền ở vài người nói chuyện công phu, đi gặp một người Thục binh bước nhanh bôn thượng đầu tường, đối với Trương Nhậm chắp tay nói: “Trương tướng quân, thành đô có báo nguy công văn đưa đến.”

“Báo nguy công văn? Thành đô?” Trương Nhậm vừa nghe này hai cái từ, không biết vì sao, trong lòng nhịn không được một trận kinh hoàng.

Hắn nghi hoặc từ binh lính trong tay lấy quá kia phân công văn, sau đó chậm rãi triển khai đọc lên.

“Ai nha!”

Đọc không một hồi, liền thấy Trương Nhậm ngồi xổm xuống thân mình, che lại ngực cao giọng kêu đau.

Nghiêm nhan nhìn đến Trương Nhậm bộ dáng này, tức khắc hoảng sợ.

“Trương tướng quân, ngươi làm sao vậy?”

Trương Nhậm trên đầu mồ hôi lạnh ứa ra, nói: “Tâm, ngực đau……”

Nghiêm nhan nghe vậy, không khỏi đại kinh thất sắc.

Hắn nghi hoặc nhìn Trương Nhậm, ngạc nhiên nói: “Ngươi như vậy tuổi trẻ, làm sao còn nhiễm cái ngực đau tật xấu?”

Trương Nhậm run run rẩy rẩy đem trong tay thư từ đưa cho hắn, nói: “Ngươi xem đi.”

Nghiêm nhan nghi hoặc tiếp nhận kia phong thư từ đọc một chút.

Mặt trên nội dung lời ít mà ý nhiều, chính là nói sáng tỏ thành đô báo nguy.

Đại khái còn nói sáng tỏ một chút Kim Lăng quân giống như trời giáng, đột nhiên xuất hiện ở phù thủy quan, dễ như trở bàn tay bắt lấy dương hoài cùng cao phái, đưa bọn họ hết thảy bắt lấy.

Hiện giờ những cái đó giống như thiên thần hạ phàm Kim Lăng binh đã lấy cực nhanh tốc độ khai hướng miên trúc quan.

Lưu Chương ở thư từ trung kết cục thật mạnh viết xuống hai chữ.

“Cứu ngô!”

“Ai nha!” Nghiêm nhan sau khi xem xong, cũng che lại ngực ngồi xổm trên mặt đất, xem kia bộ dáng, này bệnh tim phạm so Trương Nhậm càng sâu.

Tào Tháo lấy quá thư từ sau khi xem xong, khí hàm dưới râu thẳng run.

“Đào gia tiểu tặc, tào mỗ liền biết hắn khẳng định không nghẹn cái gì hảo thí, không thể tưởng được cư nhiên tới như vậy một tay, hắn là từ đâu vòng qua Kiếm Các?”

Trương Nhậm lúc này đã hoãn quá chút kính tới, hắn thật sâu hít một hơi, đứng dậy, ổn định thân hình.

“Có thể vòng qua Kiếm Các mà thẳng để miên trúc quan lộ, cũng chỉ có âm bình cổ đạo.”

Lưu Bị rất là nôn nóng nói: “Đã biết âm bình cổ đạo dễ dàng làm quân địch nhưng thành, vì sao còn không ở này nói thiết chôn?”

Trương Nhậm lắc lắc đầu, nói: “Kia con đường núi non trùng điệp, tẩu thú không tiến, chim bay không vào, căn bản là không phải người có thể đi địa phương, êm đẹp, ai sẽ hướng nơi đó mặt an bài binh tướng?”

Nghiêm nhan nói: “Lúc này còn nói này đó có ích lợi gì? Chậm trễ chi cấp, là chạy nhanh hồi viện, thành đô một khi bị phá được, vạn sự toàn hưu!”

Trương Nhậm suy nghĩ một chút, nói: “Ta cùng nghiêm tướng quân suất binh bản bộ binh mã hoả tốc chạy về thành đô, này Kiếm Các quan liền làm ơn tào Tư Không cùng Huyền Đức đưa ra giải quyết chung.”

Lưu Bị cũng là nói: “Sự tình quan trọng đại, ta trác nhị đệ đi cùng Trương tướng quân cùng nhau trở về, cần phải muốn cứu thành đô với nước lửa.”

Lập tức, mấy người chia quân đã định, Trương Nhậm, nghiêm nhan liên hợp Quan Vũ đám người trở về thành đô.

Cùng lúc đó, Đào Thương binh mã đã đi tới miên trúc quan.

Ở biết được Đào Thương binh mã phá được phù thủy quan lúc sau, Lưu Chương lập tức phái dưới trướng Ngô ý cùng trác ứng tiến đến trấn thủ miên trúc, cũng tăng thêm binh tướng, lấy bảo thành đô.

Nhưng là hiện giờ Đan Dương tinh binh cùng Nam Man doanh đã ở phù thủy quan một lần nữa chỉnh đốn và sắp đặt, cùng sử dụng phù thủy quan nội kho vũ khí đem đội ngũ một lần nữa chỉnh đốn và sắp đặt, cũng suốt đêm chế tác công thành khí giới, vận hướng miên trúc quan.

Tới rồi miên trúc quan, Đào Thương không nói hai lời, trực tiếp tự mình chỉ huy, khấu quan tấn công.

Nam Man doanh cùng Đan Dương tinh binh chiến sĩ đều là dũng mãnh không sợ chết cường tốt, cùng trác ứng hòa Ngô ý sở suất lĩnh Thục quân so sánh với, thực sự là cường ra quá nhiều.

Không cần thiết bao lớn một hồi, tinh nhuệ sĩ tốt liền leo lên thượng miên trúc quan quan khẩu.

Trác ứng ở trên tường thành chỉ huy, lại thấy Triệu Vân đã là gương cho binh sĩ sát thượng đầu tường, hắn không nói hai lời, giơ lên tùy thân thanh công kiếm, đối với trác ứng chính là nhất kiếm bỗng nhiên chém ra.

Trác ứng la lên một tiếng, theo tiếng ngã xuống đất, máu tươi bắn chiếu vào miên trúc quan đầu tường.

Mà cách hắn không xa Ngô ý nhìn đến loại tình huống này, cả người run rẩy, không dám ở cùng Kim Lăng quân cứng đối cứng, ngay sau đó hô to yêu cầu đầu hàng.

Triệu Vân đem này bắt sống, mang hướng Đào Thương trước mặt.

Đối mặt Đào Thương, Ngô ý run run rẩy rẩy quỳ rạp xuống đất, thỉnh cầu tha mạng.

Đào Thương nhìn hắn nói: “Ngô ý, ngươi ở Thục trung sở bất luận cái gì chức?”

Ngô ý không dám chậm trễ, vội nói: “Tại hạ ở Lưu Ích Châu dưới trướng nhậm trung lang tướng.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Ta thăng ngươi vì trung quân hộ quân, thực ấp tặng trăm thạch, đãi Tây Xuyên bình định sau, căn cứ công lao ở luận công hành thưởng, hiện tại cho ngươi một cái cơ hội, ngươi có nguyện ý hay không vì ta làm chút chuyện?”

Ngô ý vội nói: “Thừa tướng nhưng có phân phó, ý không dám không từ.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Hảo, kỳ thật ta giao cho nhiệm vụ của ngươi rất đơn giản, ta sẽ phái người lãnh binh đi theo ngươi, ngươi lấy miên trúc quan vì khởi điểm, hướng thành đô quanh mình các huyện, thuyết phục thủ huyện thành các thuộc cấp quan đều tới tiếp nhận đầu hàng, nếu là sự thành, ta ngày sau tất nhiên sẽ có ban thưởng.”

Ngô ý không phải Ích Châu người địa phương, chính là Trung Nguyên nhân sĩ, ngày xưa đi cùng Lưu nào cùng nhau nhập Thục, ở trong quân có chút uy vọng, hơn nữa lại cùng Lưu thị có thông gia lúc sau, bởi vậy nếu là làm hắn đi khuyên phục quanh mình quân coi giữ, nhưng thật ra làm ít công to.

Vì thế, Đào Thương làm A Phi dẫn dắt Ngô ý hướng thành đô phụ cận nói hàng các huyện thủ tướng đi.

Hoàng Trung, Triệu Vân, Thái Sử Từ đám người nhiều ít có chút không rõ.

Hoàng Trung khi trước hỏi: “Hiện giờ miên trúc quan đã khắc, chỉ còn lại thành đô đều ở trước mắt, thừa tướng không hoả tốc tiến công thành đô, ngược lại là đi thu phục quanh thân huyện thành, kéo dài thời gian, chỉ sợ có biến.”

------oOo------

Chương 1010: Kim Lăng đệ 1 tướng quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Trung gián ngôn rất có đạo lý, Đào Thương binh mã đã phá được phù thủy quan cùng miên trúc quan, hiện giờ đóng quân ở miên trúc huyện, ly thành đô bất quá là gang tấc xa.

Nếu là lại đi phía trước đi trên một bước, liền có thể thẳng đảo hoàng long, thành tựu nhất thống thiên hạ sự nghiệp to lớn.

Nhưng Đào Thương cố tình liền không có làm như vậy.

Hoàng Trung kinh nghiệm phong phú, hắn biết cơ hội khó được, ngay sau đó hướng Đào Thương đưa ra chính mình nghi hoặc.

Nhìn chúng tướng nhóm nôn nóng thần sắc, Đào Thương vì bọn họ giải thích nói: “Thành đô trước mắt tuy rằng gần trong gang tấc, nhưng lại không hảo tấn công, thành đô nơi này, cũng là lạc thành 1300 nhiều năm cổ thành, thành trì quy mô thật lớn, thả Lưu Chương trước mắt bên người khủng còn có không ít binh mã, bọn họ nếu là tử thủ, ta nhất thời phá được không dưới, Kiếm Các kia mặt cứu binh tiến đến, từ sau bọc đánh ta quân, đối ta bất lợi.”

Mọi người cẩn thận cân nhắc cân nhắc, giống như xác thật có này phân đạo lý.

Hoàng Trung lại hỏi: “Kia thừa tướng ý tứ, này trượng nên như thế nào đánh?”

Đào Thương nói: “Nếu ta sở liệu không tồi, Kiếm Các cứu binh hiện tại chính trở về bôn, nhưng nghĩ đến không dám trở về quá nhiều, rốt cuộc Kiếm Các quan hạ còn có ta hơn hai mươi vạn đại quân, mười mấy tên chiến tướng, nếu là lập tức điều động trở về binh mã

quá nhiều, Kiếm Các có thất, đến lúc đó bọn họ thì mất nhiều hơn được.”

Thái Sử Từ tựa hồ minh bạch: “Cho nên thừa tướng ý tứ, là trước lấy phù thủy quan cùng miên trúc quan vì chỗ đặt chân, thu phục phụ cận quận huyện, làm đâu chắc đấy, trước diệt cứu binh, sau đó ở đuổi binh toàn lực phá được thành đô.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Không tồi, ta không đánh đuổi cứu binh, Lưu Chương có lẽ còn sẽ ở trong lòng ôm có hy vọng, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, ta nếu diệt viện quân, Lưu Chương trong lòng hy vọng tan biến, nghĩ đến lại phá được thành đô, cũng liền không phải như vậy khó sự tình.”

Mọi người nghe vậy, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Bên ta thừa tướng quả nhiên là trí kế sâu xa, gan dạ sáng suốt hơn người.

Càng là đến cuối cùng một khắc, hắn thế nhưng càng không nóng nảy, làm đâu chắc đấy, ngược lại là làm đối phương khăng khít khích nhưng thừa.

……

Cùng lúc đó, Trương Nhậm binh tướng chính có lẽ hướng về thành đô phương hướng chạy đến.

Dọc theo đường đi hắn cùng dưới trướng Ngô lan, lôi đồng, nghiêm nhan, phí quan, lâu quan chờ đem thương lượng……

“Quân địch từ nhỏ lộ may mắn trộm nhập Ích Châu, ý ở thành đô, trước mắt thành đô bên trong, thượng có Lưu Ích Châu tự mình nắm giữ tam vạn tinh nhuệ, bằng vào thành đô kiên cố thành quách, nghĩ đến kiên trì một đoạn thời gian không thành vấn đề, chúng ta không cần chậm trễ thời gian, khẩn tập sau đó, cùng bên trong thành binh mã nội ứng ngoại hợp, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, nhưng hoạch toàn thắng!”,

“Nặc!”

“Nặc!”

Mọi người nghe vậy sôi nổi gật đầu, xoa tay hầm hè, rất có huyết đua chi ý.

Trương Nhậm lại nhìn về phía Lưu Bị sai khiến cho hắn Quan Vũ, nói: “Quan tướng quân chi dũng, thiên hạ toàn nghe, này chiến còn cần dựa ngươi nhiều hơn tương trợ.”

Quan Vũ nhàn nhạt nói: “Cùng là minh quân, hà tất đa lễ như vậy.”

“Báo ~!”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy một người thám báo phóng ngựa chạy băng băng tới rồi Trương Nhậm trước mặt, cao giọng nói: “Bẩm Trương tướng quân, quân địch binh mã đóng quân ở phù thủy quan, chỉnh quân bố võ, giữ nghiêm quan ải, tựa hồ là đang đợi ta quân đến.”

“Cái gì?”

Trương Nhậm nghe vậy không khỏi giật mình há to miệng, nói: “Quân địch chưa từng tấn công trình độ?”

Kia thám báo nói: “Quân địch đã từ miên trúc phản hồi phù thủy quan, chưa từng phái binh tấn công thành đô.”

Trương Nhậm nghe vậy, không khỏi thật sâu nhíu mày.

“Quân địch chủ tướng là ai, cư nhiên có này chờ kiến thức?”

“Cái này……” Thám báo có chút xấu hổ: “Hiện nay chưa tìm hiểu rõ ràng.”

“Tiếp tục lại thăm!” Trương Nhậm hung tợn phân phó nói.

“Nặc.”

Đãi thám báo đi rồi, Trương Nhậm không khỏi thở dài khẩu khí, rất là bất đắc dĩ nói: “Một trận, pha không hảo đánh a, quân địch chi chủ đem, kiến thức bất phàm.”

Quan Vũ còn lại là an ủi hắn nói: “Đào Thương dưới trướng, mãnh tướng người tài ba tụ tập, có thể làm ra bực này quyết đoán, cũng ở lẽ thường bên trong, bất quá quân địch quay lại phù thủy quan, nếu là Lưu Ích Châu biết được, từ thành đô phái binh giáp công sau đó, cùng ta chờ tương hô ứng, đảo cũng không khó.”

Trương Nhậm nghe vậy cười khổ một chút, không mặt mũi nhiều lời.

Lưu Chương là một khối cái gì liêu, hắn trong lòng nhất rõ ràng bất quá, trông cậy vào hắn có thể có xuất binh cùng chính mình giáp công ý thức cùng can đảm, so làm heo mẹ lên ngựa tác chiến đều khó.

“Nhiên bất luận như thế nào, này trượng cũng đến ai tiếp tục đánh! Truyền lệnh tam quân, binh pháp phù thủy quan!”

……

Cùng lúc đó, trình độ chính triệu khai một hồi kịch liệt biện luận sẽ.

Biết được phá được miên trúc quan Kim Lăng binh tướng, đã quay lại đến phù thủy đóng, lấy hoàng quyền cùng vương mệt cầm đầu Ích Châu thần tử, sôi nổi gián ngôn Lưu Chương xuất binh.

“Chủ công, quân địch chuyển trú phù thủy quan, chính là tưởng đối kháng Trương tướng quân hồi cứu chi binh, trước mắt chủ công làm như tốc xuất binh, tấn công sau đó, cùng Trương tướng quân dao tương hô ứng, như thế mới có thể gia tăng phần thắng!” Hoàng quyền tận tình khuyên bảo khuyên can nói.

Lưu Chương rất là ưu sầu loát sợi râu, hắn nhìn về phía pháp chính đạo: “Hiếu thẳng có gì cao kiến?”

Pháp chính giờ phút này là càng xem Lưu Chương càng không vừa mắt, chuyện như vậy còn cần hỏi sao? Ngươi trực tiếp xuất binh liền xong việc! Nhiều đơn giản một chuyện, nhìn ngươi kia dong dong dài dài bộ dáng.

Cùng với như vậy kiên trì, còn không bằng làm Ích Châu quy về nhất thống, thuận theo thiên mệnh, cũng tốt hơn như vậy tiếp tục cùng thiên binh đối nghịch.

Nghĩ vậy, pháp chính cười nói: “Chủ công, kia Kim Lăng quân tấn công phù thủy quan cùng miên trúc quan thời điểm, đều là thi triển lấy giảo quyệt kỹ xảo, lần này khó bảo toàn sẽ không dùng kế, trong thành này tam vạn binh tướng, chính là chủ công cuối cùng của cải, chết một cái thiếu một cái, nếu là một cái xử trí không lo, thành đô chỉ sợ liền sẽ biến thành không người nhưng thủ không thành a.”

Lưu Chương nghe vậy, không khỏi dùng sức gật đầu nói: “Có chút đạo lý, này đó binh tướng chính là ta cuối cùng dựa vào, không thể nhẹ động.”

Hoàng quyền cấp thẳng dậm chân: “Chủ công, Trương Nhậm nếu bại, trong thành có bao nhiêu binh mã, đều là vô dụng a!”

Pháp chính tận tình khuyên bảo khuyên nhủ: “Hoàng công, chuyện gì có thể so sánh được với Lưu Ích Châu thân gia tánh mạng quan trọng? Nói nữa, Trương tướng quân chính là ta Xuyên Thục thượng tướng, kẻ hèn một chi nhập cư trái phép nhập xuyên Kim Lăng quân yểm trợ, làm sao có thể là đối thủ của hắn? Hoàng công không khỏi quá cẩn thận rồi.”

Này một câu lại là nói đến Lưu Chương tâm khảm đi. com

Lại thấy Lưu Chương dùng sức gật đầu, một cái kính nói: “Không sai, đúng là này lý, vẫn là tiểu tâm vì thượng, này binh mã vẫn là trước không phái.”

Hoàng quyền còn tưởng lại khuyên, đáng tiếc Lưu Chương chính là không nghe xong.

……

Ích Châu quân viện quân đến phù thủy quan lúc sau, liền ở phù thủy quan ngoại an bài trận thế, hướng quan nội mời chiến.

Đào Thương đứng ở trên tường thành, hướng về phía dưới cẩn thận quan vọng, đại khái xem xét một lúc sau, trong lòng hiểu rõ.

Hắn ngay sau đó tìm sáu gã chiến tướng, nói: “Đối phương binh mã cùng bên ta không sai biệt lắm, nhưng luận cập chiến lực vẫn là xa xa không kịp, nếu là chính diện giao thủ, đủ có thể một trận chiến mà phá, các ngươi sáu người chia làm lục bộ, từ sáu cái phương hướng tấn công hắn, ai nếu là có thể thu thập Trương Nhậm, ta phong hắn vì Kim Lăng đệ nhất tướng quân.”

Lữ Bố, Triệu Vân, Thái Sử Từ, Hứa Chử, Hoàng Trung, mã siêu nghe xong, không khỏi đều là vui mừng quá đỗi, các xoa tay hầm hè, ý đồ thử một lần thân thủ.

Không bao lâu, liền thấy phù thủy quan đại môn mở ra, Kim Lăng quân bắt đầu từ quan nội hướng về quan ngoại vọt ra.

------oOo------

Chương 1011: xung đột

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đối với sáu tương lai nói, quan ải trước này đó Thục quân chính là mặc cho bọn họ tàn sát sơn dương, ở bọn họ trước mặt không có đánh trả đường sống, chỉ có thể mặc cho bọn họ chém dưa xắt rau giống nhau đánh tan.

Ích Châu binh lâu không trải qua chiến trận, lâm trận kinh nghiệm cùng Kim Lăng binh so sánh với, có thể nói là kém khá xa, luận cập lâm trận tranh chấp, Kim Lăng chiến tướng nhóm đối chính mình có thể nói là tương đương có tự tin.

Từ phù thủy quan lao tới lúc sau, lấy Đan Dương tinh binh vì tiên phong, Kim Lăng quân chia làm lục lộ, bắt đầu hướng về quân địch quy mô tiến công.

Ngoài thành Trương Nhậm không nghĩ tới Kim Lăng quân cư nhiên như thế tự tin, bọn họ không thuận theo trượng thành trì, ngược lại là chủ động công kích ra tới, như thế lệnh Trương Nhậm đám người rất là giật mình.

Bất quá ở giật mình rất nhiều, Trương Nhậm trong lòng cũng tự nhiên là có vài phần cao hứng.

Đối phương nếu là thật bằng vào quan ải trấn thủ, thời gian dài chẳng phải là quá mức kéo dài?

Hiện giờ bọn họ chủ động xuất kích, có thể nói là ngắn lại chính mình thời gian.

Lập tức, Trương Nhậm liền mệnh trước trận binh tướng có lẽ đem công thành khí giới triệt sau này phương, chính hắn mệnh lệnh Xuyên Thục chư vị tướng quân, ở phía trước trận triển khai trận thế, chuẩn bị cùng Kim Lăng quân đánh giáp lá cà.

Nhưng là Trương Nhậm không có cân nhắc minh bạch sự, Đào Thương nếu dám từ bỏ thành quách, cùng hắn đánh giáp lá cà, tự nhiên cũng là có hắn suy xét cùng trù tính.

Nếu là bằng vào thành quách mà thủ, không biết còn muốn kéo dài tới khi nào, liền tính thành đô Lưu Chương tạm thời không phát binh, nhưng ai biết hắn có thể hay không đột nhiên một ngày nào đó thay đổi tâm ý, từ thành đô xuất binh chi viện Trương Nhậm.

Chạy nhanh đem các loại bất an nhân tố cùng biến số toàn bộ mạt sát, quan trọng nhất một chút chính là tốc chiến đánh bại Trương Nhậm!

Cho nên nói tốc chiến đối với Đào Thương tới nói cũng là thế ở phải làm.

Đan Dương tinh binh ở sáu gã chiến tướng suất lĩnh hạ, ở lao ra phù thủy quan nháy mắt liền tách ra lục lộ từ các góc độ bắt đầu hướng về Trương Nhậm Thục quân phát động tiến công.

Trương Nhậm cũng không hàm hồ, chỉ huy Thục quân đón khó mà lên, hai bên binh tướng va chạm ở cùng nhau, anh dũng ẩu đả tiến hành giao phong.

Quan Vũ cố lấy toàn thân dũng lực, phóng ngựa vũ đao chạy băng băng hướng quân địch trận doanh bên trong.

Nhưng là, chung quy vẫn là có người ngăn cản hắn.

Lữ Bố đã sớm theo dõi Quan Vũ.

Tuy rằng ở xuất chiến phía trước, Đào Thương liền từng có nói rõ nói, ai nếu là tóm được Trương Nhậm, ai sau này đó là Kim Lăng đệ nhất tướng lãnh, nhưng đối với Lữ Bố tới nói, như vậy tên tuổi hắn hoàn toàn không cần.

Hắn đã đương mười năm hơn phi đem, đệ nhất, đối với hắn tới nói, nhiều hay không một cái Kim Lăng đệ nhất tướng quân tên tuổi, đối

hắn cũng không có cái gì ảnh hưởng.

Hắn đã bắt đầu năm ngoái tuổi, ở tráng niên cái đuôi, Lữ Bố tưởng ở làm ra một ít đại sự, một ít có thể siêu việt chính mình trước nửa đời sở kiếm lấy tên tuổi đại sự.

“Quan Vũ, nạp mệnh đến đây đi!”

Cùng với Lữ Bố tiếng hô, Phương Thiên Họa Kích giống như một đạo sao băng giống nhau, gào thét hướng về Quan Vũ phương hướng hoành phách mà đến.

Quan Vũ vội vàng đem trong tay chiến đao dựng thẳng lên, chặn Lữ Bố binh khí.

“Lữ Bố!” Quan Vũ trong mắt tuôn ra tinh quang, tựa hồ là bốc cháy lên hừng hực chiến ý.

Lữ Bố dâng trào hô: “Hôm nay việc, hết thảy toàn khởi với hổ lao, năm đó hổ lao quan một trận chiến, chẳng phân biệt thắng bại, hôm nay chi chiến, chúng ta làm chấm dứt đi!”

“Đang cùng mỗ ý!” Quan Vũ đem Thanh Long Yển Nguyệt Đao cao cao giơ lên, sau đó hướng tới Lữ Bố đỉnh đầu, thật mạnh đánh xuống.

Lữ Bố cũng là đem Phương Thiên Họa Kích khơi mào, hai người ở đây gian từng đôi chém giết, bắn nổi lên một trận bụi đất.

So với cùng Quan Vũ đánh với Lữ Bố, Kim Lăng quân mặt khác chiến tướng trên người áp lực hiển nhiên không có như vậy đại.,

Thái Sử Từ một kích thứ đã chết Lưu khôi, Hứa Chử chém Đặng hiền, mã siêu bắt sống linh bao, Triệu Vân đánh nghiêng lôi đồng.

Duy độc có một ít khổ sở chiến chi tư, cũng bất quá là Hoàng Trung mà thôi.

Hắn xoát lãnh binh tướng đối thượng Xuyên Thục thượng tướng nghiêm nhan.

Nghiêm nhan tuổi tác cùng Hoàng Trung tương nhược, đều là qua tri thiên mệnh chi năm lão tướng.

Đều là 50 nhiều bôn 60 tuổi người, nhưng hai gã chiến tướng thực lực so với tuổi trẻ thời điểm tựa hồ không hề có bị hao tổn, hai người trong tay đại đao lách cách rung động mãnh liệt va chạm, phát ra chói tai thiết khí cọ xát nổ vang tiếng động.

Hai người đấu hơn hai mươi cái hiệp, Hoàng Trung từng bước chiếm cứ thượng phong, có lẽ là bởi vì tuổi tương nhược, cũng là có lẽ xuất phát từ đối nghiêm nhan vũ lực bội phục, Hoàng Trung ngay sau đó khuyên hắn nói: “Các hạ hứa đại niên kỷ, lại như cũ có như vậy thân thủ, thật sự là không dễ, Lưu Chương ám nhược, Tây Xuyên tình thế đã minh, thiên hạ sớm muộn gì nhất thống, các hạ sao không sớm hàng chi?”

Nghiêm nhan cũng cũng biết hôm nay đụng phải đối thủ, trước mặt cái này lão nhân, chính mình chỉ sợ là chiến hắn bất quá.

-

Bất quá nghiêm nhan chính là có cốt khí người, cho dù biết này chiến tất bại, hắn cũng là vui mừng không sợ,

“Hừ, lão phu một phen tuổi, làm sao có thể làm kia phản nghịch việc, có bản lĩnh liền giết lão phu, bằng không liền đừng vội nói chút vô nghĩa!”

Hoàng Trung thấy nghiêm nhan như thế bướng bỉnh, không khỏi thở dài khẩu khí, nói: “Hảo đi, nếu ngươi có muốn chết chi tâm, lão phu liền thành toàn ngươi!”

Dứt lời, Hoàng Trung liền không hề lưu thủ, trong tay hắn chiến đao trên dưới tung bay, tả hữu hoành phách, đao ảnh đem nghiêm nhan toàn bộ bao phủ ở đao ảnh bên trong.

Kể từ đó, thời gian dài, Hoàng Trung liền có chút chống đỡ không được.

Lão nhân thở hồng hộc lên, cánh tay hắn càng ngày càng vô lực, mồ hôi cũng theo trán cùng gương mặt, một chút một chút hướng về phía dưới hạ xuống,

Lại một lát sau, rốt cuộc, liền thấy Hoàng Trung bị nghiêm nhan một cái quét ngang ngàn quân, từ trên chiến mã đánh rớt xuống dưới.

Hoàng Trung vốn dĩ có thể một đao đem nghiêm nhan tánh mạng kết quả, nhưng hắn lại không có làm như vậy.

Chỉ thấy Hoàng Trung dùng lưỡi đao bức trụ nghiêm nhan yết hầu, sau đó hướng về phía phía sau các binh lính nói: “Trói lại!”

Nghiêm nhan phía sau binh mã tưởng đi lên cứu viện, nhưng đối mặt tình huống như vậy, cũng là không có sức mạnh lớn lao, thực mau liền bị giết điểu thú cá rải.

Mà nghiêm nhan còn lại là bị Hoàng Trung bắt sống bắt sống.

Thục quân bị đánh càng ngày càng tán, tình huống càng ngày càng không xong, đối mặt tình huống như vậy, Trương Nhậm bắt đầu có chút thiếu kiên nhẫn.

Hắn cũng từng nghĩ tới Thục quân cùng Kim Lăng quân ở chiến lực thượng sẽ có chênh lệch, nhưng thực sự là không nghĩ tới chênh lệch cư nhiên sẽ lớn như vậy.

Theo thời gian trôi qua, lại có Tây Xuyên giáo úy đối Trương Nhậm nói: “Trương tướng quân, chúng ta trước trận đã tán loạn, tại như vậy đi xuống, toàn bộ tam quân binh mã chỉ sợ tất cả đều giữ không nổi, không thể tại như vậy đi xuống, tướng quân tại nơi đây quá mức nguy hiểm, còn thỉnh tướng quân tốc tốc triệt thoái phía sau, để tránh thiệp hiểm!”

Trương Nhậm mọi nơi nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng không khỏi thở dài khẩu khí, nói: “Lại cũng là chỉ có thể như thế.”

Dứt lời, liền thấy hắn liền phải theo tên kia Tây Xuyên giáo úy bỏ chạy.

Liền ở ngay lúc này, một bên hướng quá một chi binh mã, cầm đầu chiến tướng ngân thương nhấp nháy, hết sức làm cho người ta sợ hãi.

“Trương sư huynh, thật là đã lâu.” Triệu Vân giá mã ngăn cản hắn đường đi.

Trương Nhậm vừa thấy Triệu Vân, trong lòng nhiều ít có chút khẩn trương, hắn hung tợn trừng mắt Triệu Vân, nói: “Triệu Vân, ngươi muốn ngăn ta đường đi?”

Triệu Vân khom người nói: “Trương sư huynh, chúng ta tuy rằng lẫn nhau không quen biết, nhưng lại đều là sư trình một mạch, ta không nghĩ giết ngươi, còn thỉnh sư huynh xuống ngựa quy hàng.”

------oOo------

Chương 1012: đệ 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Triệu Vân nói kẹp dao giấu kiếm, thiếu chút nữa không đem Trương Nhậm cấp khí điên qua đi.

Cái gì kêu không nghĩ giết ta, làm ta xuống ngựa quy hàng?

Ta họ Trương liền tốt như vậy sát sao?

Bất quá Trương Nhậm nhiều ít vẫn là biết được trước mắt thời cuộc tình huống, dưới tình huống như thế, cùng Triệu Vân huyết đua, thực sự không phải thượng sách, bởi vậy dưới tình huống như thế, hắn còn là phi thường cẩn thận.

Trương Nhậm lôi kéo cương ngựa, quay đầu ngựa lại liền hướng về phía phía sau chạy tới, lại không có nghĩ đến, Triệu Vân không có cho hắn cơ hội này.

Triệu Vân phóng ngựa giải khai Trương Nhậm dưới trướng hộ vệ vòng vây, giống như một đạo tia chớp đi tới Trương Nhậm trước mặt, trường thương về phía trước một đệ, trực tiếp hướng về phía Trương Nhậm trước mặt trát đi, sinh sôi bức bách Trương Nhậm dừng chiến mã.

Trương Nhậm nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn: “Ngươi có ý tứ gì?”

Triệu Vân như cũ là như vậy nhàn nhạt một câu: “Thỉnh Trương sư huynh xuống ngựa quy hàng.”

“Chó má!” Trương Nhậm nổi giận gầm lên một tiếng, quay đầu lại một thương phản kích Triệu Vân, lại bị Triệu Vân dễ như trở bàn tay phòng trụ.

Thực mau, lại thấy Trương Nhậm bắt đầu dùng sức hướng về Triệu Vân múa may trong tay chính mình chiến thương, hắn một bên vũ thương, một bên cao giọng cả giận nói: “Tiểu tặc an dám như thế? Cản ta đường đi giả, ta phải giết chi!”

Triệu Vân lại là chút nào không loạn, hắn chỉ là dùng trong tay chiến thương, rất là tùy ý ngăn cản Trương Nhậm trong tay binh giới.

“Ta cũng không có làm khó sư huynh ý tứ, ta chỉ là tưởng giúp sư huynh, không hơn!”

“Đánh rắm, ta không cần ngươi giúp, có bản lĩnh ngươi liền giết ta!”

Triệu Vân nghe xong lời này, hai tròng mắt trung không khỏi nhảy ra hàn quang.

Hắn gật gật đầu, nói: “Hảo, một khi đã như vậy, ta đây liền thành toàn ngươi.”

Dứt lời, liền thấy Triệu Vân trong tay trường thương về phía trước bỗng nhiên một đệ, đầu thương giống như linh xà phun tin giống nhau, nhìn như giống như trát hướng Trương Nhậm ngực, nhưng trên thực tế lại là bôn Trương Nhậm ngồi xuống chiến mã mà đi.

Trương Nhậm bị Triệu Vân như thế linh hoạt uyển chuyển nhẹ nhàng thương pháp hoảng sợ, luống cuống tay chân miễn cưỡng chặn Triệu Vân thứ hướng chính mình chiến mã trường thương.

Triệu Vân lại không cho hắn phản ứng cơ hội, mà là tiếp tục liên tục cường công Trương Nhậm.

Không bao lâu, liền thấy Trương Nhậm bị đánh trên trán bắt đầu đi xuống chảy khô mồ hôi châu.

Mà Triệu Vân trong tay thế công mảy may không giảm, này tốc độ mau kinh người.

Trương Nhậm một bên miễn cưỡng đón đỡ Triệu Vân chiến thương, một bên kinh ngạc nhìn đối phương, tiểu tử này dùng ra thương

pháp cùng lúc trước lão sư đồng uyên truyền thụ cho chính mình trăm năm triều phượng thương pháp cực kỳ rất giống, không có sai biệt, nhưng tựa hồ có so với chính mình sở nắm giữ bách điểu triều phượng thương muốn cao thâm rất nhiều.

Trương Nhậm trong lòng rất là tức giận, này không phải nói rõ thiên hướng sao!

Lão sư làm người không khỏi có chút quá không công bằng!

Trương Nhậm một bên anh dũng phản kháng, một bên giận dữ nói: “Lão sư chính xác bất công, truyền ta thương pháp cư nhiên còn để lại một tay? Bách điểu triều phượng thương thế nhưng chưa từng dạy cho ta hoàn toàn!”

Triệu Vân trong tay thế công không ngừng, nhưng vẫn là phản bác Trương Nhậm nói: “Lão sư dạy cho chúng ta, đều là giống nhau thương pháp, nhưng sư huynh từ khi xuất quan lúc sau, vẫn luôn nghiên cứu binh pháp, cũng là thế Lưu thị chỉnh quân, chưa từng tinh nghiên võ nghệ…… Ta hiện tại sử bảy thăm bàn xà chi thương, chính là tự trăm năm triều phượng phía trên tăng thêm cải biến, sư huynh không nhận biết, cũng là tình lý bên trong.”

Trương Nhậm nghe xong Triệu Vân một phen giải thích, trên mặt đỏ bừng không khỏi lại nhiều vài phần, hắn trong lòng tuy rằng biết Triệu Vân nói chính là sự thật, nhưng lại cũng không nhận thua, hắn dùng sức phản kháng Triệu Vân, tựa hồ là ở dùng chính mình chí khí cùng hùng tâm tới xác minh ý chí của mình.

Nhưng vô luận thế nào ý chí đều không thắng nổi chân thật thực lực.

Không bao lâu, liền thấy Triệu Vân một thương ném đi Trương Nhậm chiến mã.

Trương Nhậm chật vật tưởng đứng dậy, lại bị Triệu Vân dùng đầu thương chống lại hắn trước ngực khẩu.

Trương Nhậm đầu tiên là sửng sốt, tuy sau tựa hồ là bình tĩnh xuống dưới.

Triệu Vân lẳng lặng nhìn hắn, mở miệng nói: “Trương sư huynh, ta cùng ngươi cũng không quen thuộc, nhưng dù sao cũng là đồng môn sở ra, ta tưởng thỉnh ngươi nhìn xem này chung quanh, ngươi cẩn thận nhìn một cái, bằng Thục quân thực lực, sao có thể đấu đến quá thừa tướng thiên binh tiếp cận? Thắng bại đã phân, ngươi cần gì phải lừa mình dối người, vọng tự mình cố gắng cầu đâu?”

Trương Nhậm quay đầu mọi nơi nhìn lại, dẫn vào mi mắt, cơ hồ đều là Đan Dương tinh binh, Thục quân binh tướng đã tất cả đều bị chiến bại, làm điểu thú cá tán.

Loại tình huống này, chiếu rọi ở Trương Nhậm trong mắt, tự nhiên cũng là đau ở hắn trong lòng.

Nhưng Trương Nhậm vẫn là kiên cường ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Triệu Vân.

Triệu Vân trầm giọng nói: “Trương sư huynh, lúc này nếu là không hàng, ngày sau chỉ sợ liền không có cơ hội.”

Trương Nhậm cười ha ha, nói: “Loại này cơ hội, Trương mỗ người không hiếm lạ…… Triệu Vân, ngươi ta tuy rằng ngày xưa chưa từng gặp mặt, nhưng rốt cuộc cũng coi như là một môn sở ra, nếu thiên hạ thật sự muốn nhất thống, ta này đương sư huynh liền cũng vì ngươi đưa lên một phần lễ, xem như cho ngươi nhân sinh công lao bộ thượng thêm hắn một bút đi!”

Dứt lời, liền thấy Trương Nhậm đột nhiên hướng về Triệu Vân trong tay đầu thương thượng một phác!

Đột nhiên không kịp dự phòng dưới, Trương Nhậm thế nhưng là đem chính mình ngực, thật sâu trát vào Triệu Vân trong tay đầu thương thượng.

“Ngươi làm gì!” Triệu Vân chấn động, vội vàng duỗi tay phải về thương, nhưng đã là đã quá muộn, Trương Nhậm thân hình gắt gao định ở kia côn chiến thương thượng.

Nhìn ngực máu tươi đầm đìa Trương Nhậm, Triệu Vân trên mặt lộ ra thần sắc không đành lòng.

Hắn bất đắc dĩ quay đầu đi, thở dài nói: “Trương sư huynh này lại là tội gì?”

Trương Nhậm khóe miệng máu tươi chảy ròng, hắn run rẩy nói: “Này cũng là bất đắc dĩ cử chỉ, kẻ bề tôi, tự nhiên là chủ phân ưu…… Không sự nhị chủ……”

Triệu Vân giơ thẳng lên trời thở dài nói: “Ngươi hà tất như thế, liền tính là ngày sau công phá thành đô, ta chủ cũng đoạn sẽ không lấy Lưu Chương tánh mạng, ngươi cần gì phải bạch chết…… Ngươi như vậy vừa chết, ta ngày sau đương như thế nào hướng sư phó giao đãi?”

Trương Nhậm nói chuyện thanh âm dần dần yếu bớt: “Ngươi chủ muốn làm cái gì, chính là ngươi chủ chỗ vì, ta muốn làm cái gì, chính là ta chỗ vì cũng……”

Nói đến này, hắn thở dốc một chút, lại nghẹn ngào nói: “Đến nỗi sư phó bên kia…… Ngươi, ngươi giúp ta hướng hắn lão nhân gia nói, nói lời xin lỗi đi……”

Nhìn Trương Nhậm thân mình mềm oặt xụi lơ đi xuống, Triệu Vân trong lòng giống như ngũ vị bình phiên tạp, nói không nên lời hụt hẫng.

Tuy rằng chỉ là ở trên chiến trường có vài tên chi duyên, uuka n s h u nhưng hắn dù sao cũng là chính mình đồng môn sư huynh.

……

Mà theo Thục quân bị Kim Lăng quân đánh tan, mặt khác một bên một hồi đại chiến cũng rốt cuộc tiếp cận kết thúc.

Lữ Bố cùng Quan Vũ đại chiến một trăm hiệp lúc sau, theo đang lang một tiếng vang lớn, Quan Vũ Thanh Long đao rốt cuộc bị Lữ Bố lấy liều chết khí thế đánh bay.

Nhưng vì lấy được này một thắng cục, Lữ Bố cũng là bị ám thương, hắn ngực khó chịu, khóe miệng chảy ra máu tươi, nhưng thắng lợi vui sướng lại một chút không có bất luận cái gì che lấp.

Lữ Bố dùng sức trừng mắt Quan Vũ, ha ha cười nói: “Quan Vũ thất phu, ta thắng ngươi.”

Quan Vũ đôi tay hơi hơi có chút run rẩy, râu dài cũng là theo bộ ngực trên dưới phập phồng.

Hắn lạnh lùng nhìn Lữ Bố, lẩm bẩm: “Kém nhất chiêu, liền kém như vậy nhất chiêu.”

Lữ Bố giơ thẳng lên trời cười nói: “Kém nhất chiêu? Nửa chiêu cũng là kém, nhìn đến không có, bổn tướng tài là thiên hạ đệ nhất cũng!”

------oOo------

Chương 1013: hồi công thành đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lữ Bố tiếng cười ở một mức độ nào đó tới nói, làm Quan Vũ chịu đựng không được.

Có thể nói là cực độ chịu đựng không được.

Bằng tâm mà nói, Quan Vũ lòng tự trọng muốn rất xa mạnh hơn Lữ Bố, Lữ Bố tuy rằng có phi đem chi xưng, nhưng nếu là luận khởi hảo mặt mũi chuyện này, hắn cùng Quan Vũ căn bản vô pháp so sánh với.

Hôm nay một bại, tuy rằng là thua ở thế nhân công nhận thiên hạ đệ nhất trong tay, nhưng Quan Vũ cũng cảm thấy thật mất mặt.

Không, hẳn là cực kỳ thật mất mặt.

Thật mất mặt đến đủ rồi phá hủy hắn lòng tự tin.

Thục quân đã bị đánh rơi rớt tan tác, mà Kim Lăng quân cũng là ở ngay lúc này quay chung quanh đi lên, lúc này Quan Vũ cùng Lữ Bố một hồi ác chiến, sớm đã là thể xác và tinh thần đều mệt, hắn hiện tại còn có thể tại trên chiến mã ngồi ngay ngắn, cũng hoàn toàn là dựa vào hắn cường đại nghị lực làm chống đỡ, nếu như bằng không, hắn đã sớm đã suy sụp.

Lữ Bố bình tĩnh trừng mắt Quan Vũ, đột nhiên mở miệng nói: “Nói thật, bằng ngươi như vậy võ nghệ, nếu là chịu quy thuận triều đình, vì ta con rể cống hiến sức lực, ngày sau tất nhiên nhưng đạt được trọng dụng, nhưng ngươi cùng ta đều chính là này đương thời đứng đầu võ nhân, nếu là như vậy chiêu hàng với ngươi, không khỏi có chút thiệt hại ngươi thể diện……”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố đánh mã đi vào cắm trên mặt đất Thanh Long Yển Nguyệt Đao phía trước, đem chuôi này chiến đao từ trên mặt đất rút ra tới.

Sau đó hắn vung tay lên, đem Thanh Long bảo đao hướng về Quan Vũ ném qua đi.

Lữ Bố như vậy hành vi, lệnh tam quân tướng sĩ đều bị động dung.

Quan Vũ theo bản năng tiếp nhận Thanh Long đao, đơn phượng nhãn bỗng nhiên mở, gắt gao trừng mắt Lữ Bố, nói: “Ngươi thanh đao cho ta, sẽ không sợ ta sát ra trùng vây?”

Lữ Bố sắc mặt bất biến, nói: “Ngươi nếu là làm như thế, bổn đem tự nhiên ra sức ngăn trở ngươi đó là…… Như thế nào lựa chọn ở ngươi, bổn đem chỉ là kính nể các hạ mà thôi, không đành lòng ngươi bị người lăng nhục.”

Quan Vũ thở dài khẩu khí.

“Tưởng chẳng những, Lữ Phụng Tiên thế nhưng cũng có thể có như vậy khí khái, Quan mỗ ngày xưa thật sự là coi thường ngươi…… Cũng thế, chúng ta ngày sau ở cửu tuyền đi thêm đánh giá đi.”

Dứt lời, liền thấy Quan Vũ đem tay hoạt động đến Thanh Long Yển Nguyệt Đao đầu đao gần chỗ, một tay quét một chút chính mình râu dài, sau đó đem Thanh Long đao ở chính mình cổ quét ngang một quá.

Máu tươi rơi ở không khí bên trong, phun xạ nổi lên một đạo mông lung huyết vụ, huyến lệ bắt mắt.

Không bao lâu, liền thấy Quan Vũ thân hình thẳng tắp về phía sau dương đi, thật mạnh ngã quỵ ở hắn phía sau thổ địa phía trên, hồn quy thiên tế, một thế hệ mãnh tướng như vậy ngã xuống.

Lữ Bố nhìn Quan Vũ tự vận sau ngã xuống thân hình, không khỏi tiếc hận thở dài.

Một trận, Kim Lăng quân bằng vào thực lực, đại thắng Thục quân.

Đào Thương ngồi ở phù thủy quan nội, nghe thám báo hướng hắn hội báo quan ngoại tình báo.

“Đúng không? Trương Nhậm cùng Quan Vũ đều đã chết……”

Đào Thương thấp giọng thì thầm: “Đều là trung thần lương tướng, cũng là một phương hào kiệt, cuối cùng lại rơi vào chết tại đây, đáng tiếc, thật là đáng tiếc…… Nhưng này lại cũng là bọn họ vận mệnh, không thể nề hà.”

Không bao lâu, lại có thám báo tiến đến bẩm báo.

“Thừa tướng, hoàng tướng quân áp giải Thục đem nghiêm nhan lại đây.”

Đào Thương trầm mặc một hồi, nói: “Làm hắn tiến vào.”

Không bao lâu, lại thấy Hoàng Trung áp giải nghiêm nhan đi tới Đào Thương trước mặt.

Nghiêm nhan vừa muốn nói chuyện, lại thấy Đào Thương giành trước hắn một bước: “Mở trói.”

Nghiêm nhan nghe xong lời này tức khắc sửng sốt.

Không bao lâu, tả hữu hộ vệ thế nghiêm nhan giải khai dây thừng, nghiêm nhan sờ sờ chính mình có chút phát thanh thủ đoạn, sau đó nhìn nhìn Đào Thương, hừ nói: “Ngươi cho rằng như vậy, là có thể bức bách lão phu đầu hàng?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Ta không muốn cho ngươi đầu hàng, chỉ là tưởng cho ngươi giảng chút đạo lý.”

Dứt lời, hắn chỉ chỉ bên cạnh mềm sụp, nói: “Nghiêm tướng quân mời ngồi.”

Nghiêm nhan có vẻ có chút do dự.

“Ta chỉ là tưởng cùng nghiêm tướng quân nói chút lời nói, nếu là nghiêm tướng quân cảm thấy không có phương tiện, có thể trực tiếp đi, ta tuyệt không cường lưu.”

Nghiêm nhan có lẽ cảm thấy nếu thật làm như vậy nói, cũng quá không trình độ chút, ngay sau đó ngồi quỳ xuống dưới.

Đào Thương lẳng lặng nhìn nghiêm nhan, nói: “Nghiêm lão tướng quân cũng biết ta phong bình?”

Nghiêm nhan nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó nghi hoặc nói: “Cái gì phong bình?”

Đào Thương nhẹ giọng vì hắn giải thích nói: “Đào mỗ ở nguyệt đán bình thượng bị Hứa Tử Tương đánh giá lấy mười câu kim ngôn, lại có thái bình công tử danh hào, chấp chính mười năm hơn tới, lệnh Giang Nam trở thành thiên hạ đệ nhất giàu có và đông đúc nơi, dân sinh yên vui, viễn siêu Trung Nguyên, có thể nói có đại công lao với xã tắc……”

Nghiêm nhan duỗi tay đánh gãy Đào Thương nói đầu: “Ngươi nếu là lưu lão phu chuyên môn tại đây nghe ngươi khoác lác, vậy ngươi đại nhưng chạy nhanh giết lão phu.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Ta ý tứ là, đào mỗ từ khởi binh đến bây giờ chinh phạt, tuy rằng lại có tư tâm, nhưng lại cũng là nhiều vì bá tánh dân chúng suy nghĩ, hiện giờ thiên hạ nhất thống chính là tất nhiên, Trương Nhậm binh mã đã bại trận, ở không người có thể ngăn cản ta đánh hạ thành đô, mà Kiếm Các quan ngoại, thượng có ta hơn hai mươi vạn đại quân tọa trấn, nhưng tùy thời khắc phục khó khăn, nghiêm lão tướng quân, ta không rõ, dưới tình huống như thế, các ngươi còn ở phản kháng cái gì?”

Nghiêm nhan rất là lời lẽ chính đáng nói: “Liền tính như vậy, lão phu cũng tự nhiên là chủ mà chết, trung thần là chủ tận trung, chính là lẽ thường.”

“Là chủ tận trung, tự đều bị nhưng, nhưng tướng quân liền không màng Tây Xuyên bá tánh sao? Không màng Tây Xuyên sinh linh sao?”

Nghiêm nhan nói: “Ta như thế nào không bận tâm Tây Xuyên bá tánh?”

“Thành đô công hãm lúc sau, khắp nơi quận huyện nếu là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, ta tất nhiên tái khởi binh chinh phạt, này giữa sẽ có bao nhiêu vô tội bá tánh gặp lâm nạn, nghiêm lão tướng quân chỉ sợ không phải không biết, mà ngươi thân là Tây Xuyên quân thần, lại không chịu đứng ra vì bá tánh làm chủ, đại biểu Tây Xuyên bá tánh sĩ tộc hướng triều đình chờ lệnh, như thế là vì bất trung bất nghĩa!”

Nghiêm nhan nghe vậy không khỏi cứng họng, cứng họng nhìn Đào Thương không biết nói cái gì hảo.

Sau một lúc lâu lúc sau, phương nghe nghiêm nhan nói: “Ngươi người này…… Ta như thế nào cảm thấy ngươi nói đều là ngụy biện đâu?”

“Oai không oai ngươi đừng động, có hay không lý liền xong rồi!”

Nghiêm nhan trầm tư một hồi lâu, mới vừa rồi buồn bã nói: “Có chút đạo lý.”

“Nghiêm lão tướng quân, ta bước tiếp theo lập tức liền phải tấn công thành đô, đồng thời cũng sẽ phái binh thu phục thành đô bên cạnh, muốn chi viện châu quận, theo ý kiến của ngươi, đào mỗ phần thắng có bao nhiêu đại?”

Lời này căn bản không cần hỏi, liền Trương Nhậm quân chính quy đều bị Đào Thương đánh tra đều không dư thừa, huống chi những cái đó quân yểm trợ.

“Cơ hồ không có phần thắng.”

“Hảo, ta bổn ý, là hy vọng lão tướng quân có thể vì Tây Xuyên bá tánh tránh cho chiến hỏa, khuyên các nơi thủ tướng quy hàng, đương nhiên, lão tướng quân nếu là khăng khăng muốn chết, ta cũng không không ngăn cản, nhưng đến lúc đó Tây Xuyên các nơi trăm họ lầm than, chính là ngươi chi tội cũng.”

Nghiêm nhan có điểm không tính minh bạch cái này trướng, rõ ràng là tiểu tử ngươi đánh tới cửa tới, như thế nào đều ăn vạ lão phu trên đầu?

Lại nói ngươi vừa rồi không phải muốn thả ta đi sao? Này sẽ như thế nào lại làm ta đi tìm chết?

“Ngươi làm lão phu loát loát……”

Nghiêm nhan đếm trên đầu ngón tay, bắt đầu tinh tế cân nhắc khởi Đào Thương nói tới.

Cuối cùng, lại thấy lão tướng quân buông bàn tay, thở dài khẩu khí, nói: “Nói thật, ngươi nói sự tình xác thật là có vài phần đạo lý, nhưng không biết vì cái gì lão phu tổng nghe như vậy biệt nữu, ngươi khiến cho ta cái này quy hàng ngươi giúp ngươi làm việc, lão phu nhiều ít có chút không cam lòng…… Ngươi này chiêu hàng khuyên không phải đường ngay tử a.”

Đào Thương suy nghĩ một chút, ngay sau đó đứng lên, đi đến nghiêm mặt mũi trước, hướng về hắn thật dài làm vái chào, cung kính nói: “Đào mỗ kính đã lâu nghiêm lão tướng quân thanh danh, như sấm bên tai, hôm nay nhập xuyên, phi vì mặt khác, nãi vì thiên hạ đại kế mà thôi, còn thỉnh lão tướng quân không so đo hiềm khích trước đây, trợ ta giúp một tay.”

Nghiêm nhan tinh thần rung lên, nói: “Đối lâu, đây mới là đường ngay tử!”

……

Thuyết phục nghiêm nhan quy hàng lúc sau, Đào Thương ngay sau đó thỉnh nghiêm nhan giúp hắn thu phục quanh thân quận huyện, sau đó lại lần nữa thay đổi binh phong xông thẳng thành đô mà đi.

Mà Lưu Chương đang nghe nói Trương Nhậm đã chết lúc sau, xem như hoàn toàn choáng váng.

------oOo------

Chương 1014: nhất thiện lừa dối

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Trương, Trương Nhậm đã chết?” Lưu Chương cả người đánh bệnh sốt rét, nhìn phía dưới hướng hắn bẩm báo thám báo, nói: “Ngươi nếu là dám nói bậy, ta phải giết nhữ!”

Thám báo không dám chậm trễ, vội vàng ôm quyền nói: “Không dám, những việc này đều là thuộc hạ nhất nhất điều tra rõ, thiên chân vạn xác sự thật, tuyệt đối không dám lừa gạt chủ công.”

Lưu Chương mềm oặt nằm nghiêng ở chính mình trước mặt bàn thượng, hai tròng mắt không biết hướng vì sao, thế nhưng nổi lên một tầng hơi mỏng nước mắt sương mù.

“Trương Nhậm đã chết, này chẳng phải là thiên vong ta cũng, thành đô cũng là muốn xong rồi! Ta lấy cái gì có thể ngăn trở Đào Thương? Lấy cái gì có thể ngăn trở Đào Thương a?”

Dứt lời, Lưu Chương xin giúp đỡ dường như nhìn về phía phía dưới mọi người.

Mọi người ngươi nhìn xem ta, ta nhìn xem ngươi, biểu tình khác nhau, nhưng tương thông một chút chính là khuôn mặt u sầu không triển.

Không bao lâu, lại thấy hoàng quyền đứng ra nói: “Trước mắt chi kế, chỉ có chủ công tự mình suất lĩnh trong thành binh tướng, ở đầu tường bố phòng, chống đỡ Đào Thương, chờ đợi Kiếm Các viện quân, có lẽ còn có một đường sinh cơ.”

Lưu Chương vừa nghe lời này, đồng tử không tự giác phóng đại, hô hấp cũng là bắt đầu có chút dồn dập.

“Tại sao lại như vậy? Có ý tứ gì? Ta còn muốn tự mình thượng thành?”

Hoàng quyền gật gật đầu, nói: “Trước mắt thế cục đối bên ta bất lợi, Trương Nhậm bị giết sự tình sớm muộn gì sẽ bị truyền vào trong thành, đến lúc đó tam quân sĩ khí hạ xuống, cần thiết muốn dựa chủ công đích thân tới trước trận, mới có thể vãn hồi sĩ khí.”

“Báo!”

Liền ở ngay lúc này, thính đường ở ngoài, một người thám báo vội vội vàng vàng chạy đến Lưu Chương trước mặt, hướng hắn chắp tay nói: “Khởi bẩm chủ công, việc lớn không tốt, ngoài thành bốn môn, giờ phút này đều có quân địch liệt trận, công thành khí giới toàn đã đủ, quân địch một bên liệt trận, một bên cao giọng hò hét, thanh thế rung trời, cực kỳ làm cho người ta sợ hãi!”

“Cái gì?” Lưu Chương hét lớn một tiếng, hai tròng mắt tối sầm, “Thình thịch” một tiếng trực tiếp ngồi ở trên mặt đất.

Hoàng quyền cùng vương mệt đám người vội vàng tiến lên, đem Lưu Chương nâng lên, cũng một cái kính cổ vũ hắn.

“Chủ công, giá trị này nguy nan thời khắc, chủ công không thể như thế nhút nhát, đương thân đi phía trước trận, cùng đào tặc chống đỡ, mới là lẽ phải!”

Lưu Chương không đợi đáp ứng, liền thấy hoàng quyền cùng vương mệt một tả một hữu giá Lưu Chương, hướng ra phía ngoài đi đến.

Bằng tâm mà nói, Lưu Chương đối này là hoàn toàn không vui, nhưng giờ này khắc này hắn cũng không có cách nào, hắn khẩn trương liền lời nói đều nói không nên lời, chỉ có thể mặc cho chính mình bị hai cái thủ hạ một tả một hữu kẹp hướng nơi xa.

Không bao lâu, chúng thần “Bí mật mang theo” Lưu Chương đi vào mặt đông đầu tường, đại gia xuống phía dưới nhìn lại, lại thấy Kim Lăng quân gối giáo chờ sáng, bố trí nghiêm chỉnh, có khác công

thành khí giới đã tất cả đều trữ hàng ở cửa đông, tam quân tướng sĩ tiếng kêu rung trời, này hung hãn chi tướng dọa Lưu Chương cơ hồ đều phải nước tiểu ra tới.

Lưu Chương nhìn phía dưới đáng sợ Kim Lăng quân, nước mắt cơ hồ đều phải lưu ra tới.

Hắn tuy rằng cũng từng xem qua Thục quân giáo trường diễn tập, nhưng rốt cuộc chưa từng trải qua thực chiến, đặc biệt là Kim Lăng quân chính là thiên hạ cường quân, này huyết tinh chi khí so với tầm thường quân tốt càng là xưa đâu bằng nay.

“Thừa tướng, ngươi nhìn xem kia!” Triệu Vân ở Đào Thương bên người, dùng chiến thương xa xa thế hắn chỉ vào nơi xa tường cao phía trên.

Đào Thương híp mắt hướng về trên tường thành nhìn lại, mơ hồ thấy một chúng Ích Châu quan viên vây quanh một cái phục sức không tầm thường trung niên nhân.

“Người kia là Lưu Chương?” Đào Thương hỏi Triệu Vân nói.

Triệu Vân gật gật đầu, nói: “Nghĩ đến chính là hắn.”

Đào Thương gật gật đầu, giục ngựa tiến lên hai bước, lại sai người đem hắn đặc chế thùng sắt đại loa tặng tới.

Sau đó liền thấy Đào Thương dùng sức lắc lắc đại loa……

Có chút trầm, toan cánh tay.

“Lưu Chương, ngươi có thể nghe thấy ta nói chuyện sao? Có thể nghe thấy sao?”

Lưu Chương bị cái này kêu thanh hoảng sợ, hắn kinh ngạc nhìn về phía dưới thành, mơ hồ tựa hồ có thể nhìn đến một người ngồi trên lưng ngựa, bưng cái đồ vật hướng về phía đầu tường thượng kêu.

Lưu Chương sắc mặt lập tức thay đổi: “Xa như vậy khoảng cách, hắn bằng bản thân chi lực cư nhiên là có thể kêu làm ta ở đầu tường thượng nghe như vậy rõ ràng, hắn là như thế nào làm được? Đây là người nào?”

Tựa hồ phảng phất ở đáp lại Lưu Chương giống nhau, dưới thành Đào Thương tiếp tục hô: “Ta biết ngươi trong lòng hiện tại rất kỳ quái, như thế nào ta sẽ kêu làm ngươi nghe được, hơn nữa ngươi nhất định cũng rất tò mò ta thân phận…… Không quan hệ, ta có thể nói cho ngươi, ta chính là Đào Thương!”

Lưu Chương vừa nghe tên này, tức khắc choáng váng.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới Đào Thương cư nhiên sẽ tự mình tiến đến, đương nhiên không riêng gì Lưu Chương, đầu tường thượng mặt khác Thục trung quan lại cũng đều ngốc.

“Đến nỗi ta giọng vì cái gì lớn như vậy, ai…… Thực xin lỗi đây là một cái khoa học đạo lý, ta tạm thời vô pháp cùng ngươi giải thích như vậy rõ ràng chờ ta đánh vào thành trì lúc sau, ta có thể cho ngươi giáp mặt hiểu biết một chút.”

Lưu Chương giờ phút này đã không quan tâm Đào Thương giọng vì cái gì như vậy lớn, hắn run run rẩy rẩy nói: “Vì cái gì, vì cái gì? Đào Thương vì sao sẽ xuất hiện tại đây.”

Đào Thương ở dưới thành tiếp tục hô: “Ngươi nhất định rất kỳ quái, ta vì cái gì sẽ xuất hiện ở chỗ này.”

Lưu Chương mở to hai mắt nhìn: “Như thế nào ý nghĩ của ta hắn tất cả đều biết.”

Dưới thành đại loa thanh âm tiếp tục truyền đến: “Ngươi nhưng sẽ thực ngoài ý muốn, vì cái gì ta có thể đoán được ngươi chỗ tưởng, kỳ thật đạo lý rất đơn giản, đó chính là ta so các ngươi những người này thông minh lợi hại, ta nếu là đoán không ra các ngươi về điểm này tiểu tâm tư, lấy cái gì dẹp yên hoàn vũ, càn quét quần hùng?”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Lưu Quý Ngọc, ta vốn là tưởng trực tiếp công thành, nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui, niệm ở ngươi phụ tử nhiều năm qua thống trị Ích Châu có công, ta tưởng cho ngươi cuối cùng một cái cơ hội, ta cho ngươi một đêm thời gian suy xét, là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, vẫn là khai thành hiến hàng.”

Lưu Chương gắt gao nhìn chằm chằm phía dưới, môi run nhè nhẹ, không biết suy nghĩ cái gì.

“Ngươi không cần nghĩ sẽ có người nào tới liền ngươi, Trương Nhậm đã chết, lấy nghiêm nhan cầm đầu một chúng xuyên đem đã đầu hàng, Tào Tháo cùng Lưu Bị binh mã ở Kiếm Các quan, bị ta Từ Vinh tướng quân cùng Quách Gia hai mươi vạn nhân mã kiềm chế, liền tính là xoay người tới cứu ngươi, Kiếm Các cũng tất nhiên mất đi, hiện giờ phù thủy quan cùng miên trúc đều ở ta tay, thành đô phụ cận châu huyện ta cũng phái Xuyên Thục cũ đem đi trước nói hàng, ngươi hiện tại căn bản là không có đường ra…… Ngươi đường ra chỉ có một cái, đó chính là đầu hàng.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Đương nhiên, còn có chết.”

Đầu tường phía trên, Lưu Chương loát theo râu, cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Hắn nói…… Giống như còn thực sự có như vậy vài phần đạo lý.”

Lưu Chương phía sau hoàng quyền một cái thương lương, thiếu chút nữa té ngã.

“Chủ công! Không thể dễ tin Đào Thương chi ngôn, com nghe đồn người này nhất thiện lừa dối, chủ công trăm triệu không thể dễ tin với hắn…… Chẳng lẽ chủ công tưởng hiện ra chính mình cơ nghiệp không được sao?”

Mà thành lâu dưới, Đào Thương thanh âm còn ở tiếp tục hướng đầu tường thượng truyền.

“Lưu Chương, không cần đau lòng ngươi những cái đó cơ nghiệp, đều là vật ngoài thân, sinh không mang đến, tử không mang đi đồ vật, mệnh nếu là không có, còn muốn cơ nghiệp làm cái gì? Nói nữa, ngươi cảm thấy ngươi có bản lĩnh có thể cùng ta chống lại sao? Ngươi so Đổng Trác như thế nào? Ngươi so Viên Thiệu như thế nào? Ngươi so Viên Thuật như thế nào? Ngươi so Tào Tháo Lưu Bị Lưu biểu lại như thế nào? Bọn họ cái nào không phải bị ta tấu tè ra quần?”

“Là so không được……” Lưu Chương lẩm bẩm.

Đào Thương tiếp tục hô: “Nhưng là, nếu ngươi hôm nay khai thành hiến hàng, ngươi liền so Viên Thiệu, Viên Thuật những người đó đều cường.”

Lưu Chương nhịn không được, hắn cổ đủ giọng, hướng về phía nơi xa Đào Thương dùng sức hô: “Vì cái gì hiến thành ta liền so với bọn hắn cường? Cường ở đâu?”

Đào Thương mơ hồ nghe thấy được Lưu Chương tiếng la, hắn khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

Hắn cầm lấy đại loa lại lần nữa hô: “Cường ở thức thời!”

------oOo------

Chương 1015: cuối cùng 1 bác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người đời này nhất nguyện ý nghe nói là nói cái gì?

Đó chính là dễ nghe lời nói!

Nhất nguyện ý người khác khen hắn chuyện gì?

Đó chính là khen hắn so những người khác cường.

Lưu Chương đời này, không có làm cái gì đại sự, ngay cả cái này Tây Xuyên chi chủ cũng còn không có đương nhiều ít năm, đều là hắn cha để lại cho hắn, mà phụ thân hắn Lưu nào trên đời thời điểm, từng đối hắn nói qua nhiều nhất một câu chính là: Này thiên hạ chư hầu một đám có bao nhiêu cỡ nào cường, một đám có bao nhiêu cỡ nào ngưu bức, ngươi theo chân bọn họ so sánh với, kém đến quá xa.

Nhưng hôm nay nghe được có người nói chính mình so khác chư hầu cường, thật đúng là đầu một hồi.

Nói lời này, còn cố tình là hắn số một cường địch Đào Thương.

Nhưng bất luận như thế nào, kia cũng là có người nói lời này.

Lưu Chương trong lòng thoải mái a.

Do dự sau một lát, rốt cuộc nghe Lưu Chương hét lớn một tiếng: “Người tới a, khai thành…… Ta tự mình đi ra ngoài hiến hàng.”

Thốt ra lời này ra tới, lấy hoàng quyền, vương mệt chờ cầm đầu những cái đó quan tướng đều trợn tròn mắt, bọn họ ngơ ngác nhìn Lưu Chương một hồi lâu mới vừa có sở hành động.

Lại thấy hoàng quyền hét lớn một tiếng, trực tiếp nhào lên đi ôm lấy Lưu Chương đùi, tru lên thanh nói: “Chủ công, không thể a! Chúng ta thành đô nội thượng có binh tướng, đủ rồi trấn thủ, như thế nào có thể dễ dàng đem cơ nghiệp cho người khác?”

Lưu Chương an ủi dường như vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Chuyện này, quân vẫn là nghe ta đi, ta vừa rồi cũng nghĩ lại, này thành đô chúng ta cho dù có thể bảo vệ cho nhất thời, chẳng lẽ còn có thể bảo vệ cho một đời, sớm muộn gì đều là ném, cùng với ném cho Đào Thương, chi bằng đưa cho Đào Thương tới chủ động, nói không chừng ta còn có thể có cái thiện quả, mà công chờ ngày sau cũng có thể có cái tốt tiền đồ, quân nói ta lời này có phải thế không?”

Hoàng quyền khí môi có chút run run: “Chủ công a, ngươi tâm…… Sao liền lớn như vậy đâu?”

Lưu Chương lại không ở để ý tới hắn, chỉ là ngạnh sinh sinh rút ra chính mình bị hắn kẹp trong ngực trung đùi.

“Hoàng quyền! Không được vướng bận, gây trở ngại đến ta đầu hàng đại sự…… Biên đi!”

Mà lúc này ở ngoài thành, Đào Thương còn lại là hãy còn ở ném roi ngựa, tùy ý nhìn phong cảnh, dương dương tự đắc.

Triệu Vân ở Đào Thương bên người, thấp giọng nói: “Thừa tướng, chúng ta muốn hay không đuổi binh công thành? Tam quân tướng sĩ đều chuẩn bị tốt.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Đang đợi một hồi, nói không chừng một hồi liền sẽ xuất hiện chuyển cơ.”

“Chuyển cơ?” Triệu Vân nghi hoặc nói: “Thừa tướng ý tứ là, Lưu Chương sẽ đầu hàng?”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười nói: “Từ từ xem sẽ biết.”

Lại qua đại khái ba nén hương công phu, lại thấy thành đô đại môn bị chậm rãi mở ra.

Triệu Vân liền thấy thế tức khắc cả kinh: “Cư nhiên thật sự làm ngươi nói trúng rồi.”

“Lưu Chương người này, vẫn là tương đối thức thời.” Đào Thương hơi hơi mỉm cười, ngay sau đó đối Triệu Vân nói: “Theo ta đi xem.”

Không bao lâu, lại thấy ở một chúng Ích Châu quan viên bảo vệ hạ, Lưu Chương giơ lụa trắng, cũng tùy tùng mang theo Ích Châu mục ấn tín và dây đeo triện, đi bộ mà ra.

Không bao lâu, hắn liền đi tới Đào Thương trước mặt.

Đào Thương ở trên ngựa lẳng lặng nhìn hắn, không có nhúc nhích.

“Tội thần Lưu Chương, nay đặc phương hướng thừa tướng tiếp nhận đầu hàng, nay dâng lên thành đô hộ tịch sổ kê khai cùng với ấn tín và dây đeo triện, còn thỉnh thừa tướng nhận lấy, khoan thứ ta chờ.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười: “Tốt, đồ vật ta nhận lấy.”

Dứt lời, hắn quay đầu đối với phía sau Bùi Tiền một đưa mắt ra hiệu.

Bùi Tiền tiến lên tiếp nhận ấn tín và dây đeo triện cùng hồ sơ.

“Đến nỗi Lưu Quý Ngọc ngươi, kháng cự thiên binh, hiệp trợ phản nghịch Tào Tháo Lưu Bị, tội không thể xá…… Liền phán ngươi cái ngũ mã phanh thây đi.”

“Cái gì?” Lưu Chương nghe vậy, thiếu chút nữa tại chỗ nhảy khởi ba trượng cao.

Hắn nước mắt theo gương mặt ào ào lập tức liền chảy xuống tới, hắn nhào lên tiến đến, ôm Đào Thương ở trên chiến mã đùi, dùng sức kêu khóc nói: “Thừa tướng, ta sai rồi, ngươi không thể như thế

a! Quá mức! Êm đẹp, dựa vào cái gì giết ta a? Ta làm sai cực? Ta đều ra khỏi thành đầu hàng ngươi còn không buông tha ta!”

Đào Thương bị Lưu Chương bất thình lình tình huống làm cho một ngốc, ngôn nhíu mày nhìn Lưu Chương cọ hắn một ống quần tử nước mắt cùng nước mũi, chán ghét nhăn lại mi.

“Ta đậu ngươi chơi đâu! Ngươi người này như thế nào không biết đậu? Lên, lên! Ghê tởm người! Lộng ta một thân!”

Lưu Chương nghe vậy, lúc này mới đem chôn ở ống quần thượng đầu nâng lên tới, nói: “Thật sự?”

Đào Thương thở dài khẩu khí, gật đầu nói: “Đương nhiên là thật sự.”

Lưu Chương lúc này mới nín khóc mỉm cười, nói: “Ta liền nói sao, thừa tướng hào vì thái bình công tử, sao có thể làm ra chuyện như vậy? Nhưng cũng không có ngài như vậy nói giỡn, này nơi nào là đậu ta chơi a? Ngài đây là đậu ta liều mạng đâu.”

Đào Thương duỗi tay tiếp đón quá phía sau binh lính, làm cho bọn họ cấp Lưu Chương chuẩn bị một con chiến mã, sau đó đối hắn nói: “Lưu công, không ngại cùng đi ta tại đây thành đô bên trong thành chuyển động chuyển động, lâu nghe xuyên trung chính là thế ngoại đào nguyên nơi, này xuyên trung đệ nhất đại thành, nghĩ đến càng là có khác một phen phong vị.”

Lưu Chương thấy Đào Thương chủ động mời hắn, tự nhiên là cái gì cũng nghe, hắn cưỡi lên chiến mã, theo Đào Thương hướng về thành đô bên trong thành đi đến.

……

Thực mau, thành đô phương diện tin tức liền truyền tới Kiếm Các.

Theo đạo lý tới nói, tin tức là không có khả năng truyền lại nhanh như vậy, nhưng Đào Thương lại cố ý vì này.

Thành đô đình trệ tin tức truyền lại càng nhanh, Kiếm Các nội quân coi giữ quân tâm liền càng là tan rã mau.

Quả nhiên, đương tin tức tiến vào Kiếm Các trong vòng sau, Kiếm Các trong vòng quân coi giữ bắt đầu xuất hiện rối loạn.

Trong khoảng thời gian ngắn, lời đồn đãi nổi lên bốn phía, các cấp trường quân đội sĩ khí tan rã, tam quân tướng sĩ đều có ăn bữa hôm lo bữa mai tai vạ đến nơi cảm giác.

Mà đã chịu đả kích sâu nhất lại là Lưu Bị cùng Trương Phi.

Nguyên nhân tự nhiên vô nhị, Quan Vũ đã chết……

Trương Phi mỗi ngày say rượu, quất sĩ tốt, khóc rống Quan Vũ chi tử, cũng đau mắng Đào Thương cùng Lữ Bố.

Lưu Bị cũng là trong lòng khổ sở, buồn bã ỉu xìu, mỗi ngày mượn rượu tưới sầu.

Mà Tào Tháo giờ phút này, cũng có chút cảm giác trời cao không đường, xuống đất không cửa.

Trước mắt cục diện này thật sự là làm người vô giải.

“Bốn bề thụ địch a.” Tào Tháo ngốc lăng lăng ngồi ở tại chỗ, hai tròng mắt có chút tan rã, lầm bầm lầu bầu cũng không biết là cùng Lưu Bị nói vẫn là cùng Tào Tháo nói.

Lưu Bị ngửa đầu uống xong một ngụm rượu, nói: “Mạnh Đức huynh, theo ý kiến của ngươi, sự tình tới rồi như vậy nông nỗi, chúng ta còn có nghịch thiên sửa mệnh hy vọng sao?”

Tào Tháo lắc lắc đầu, nói: “Chỉ sợ là đã không có, hoàn toàn đã không có, như thế cục diện nếu là còn có thể phiên bàn, trừ phi ngươi ta là thần tiên?”

Lưu Bị thở dài khẩu khí, nói: “Đúng vậy…… Trừ phi chúng ta là thần tiên…… Một khi đã như vậy, Mạnh Đức huynh, không ngại chúng ta

đuổi binh tấn công quân địch đi, làm cuối cùng một trận chiến.”

“Huyền Đức ý tứ là?”

“Hoành cũng là chết, dựng cũng là chết, cùng với như thế uất ức chết, ta thà rằng lựa chọn ở trên chiến trường oanh oanh liệt liệt làm cuối cùng một bác!”

Tào Tháo ngây ngẩn cả người.

Hắn không nghĩ tới sự tình tới rồi cuối cùng, Lưu Bị cư nhiên so với hắn chính mình còn có phải có cốt khí.

“Hảo!”

Không bao lâu, lại thấy Tào Tháo đột nhiên đứng dậy, đem trước mặt bàn đá ngã lăn, nói: “Lưu Quý Ngọc không biết cố gắng, ở đào tặc trước mặt thúc thủ, ta Tào Tháo cũng không phải là như vậy không cốt khí người, Huyền Đức công, chúng ta liền cùng Đào Thương đánh bừa rốt cuộc, cùng lắm thì ném này mệnh đó là.”

------oOo------

Chương 1016: dương 1 ích 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lưu Bị vành mắt cũng đỏ, hắn thở dài khẩu khí, đứng dậy, hướng về phía Tào Tháo chắp tay, nói: “Mạnh Đức huynh chi ngôn thật là, sự tình đã tới rồi như vậy nông nỗi, chúng ta cũng không có gì có thể để ý, hiện giờ bị cũng bất quá chỉ là có này một thân da thịt mà thôi, Vân Trường đã chết, ta này làm huynh trưởng nếu là không thể cổ đủ toàn lực vì huynh đệ báo thù, liền thực sự là uổng làm người.”

Tào Tháo vừa lòng gật gật đầu.

“Huyền Đức hiền đệ, Đào Thương đã chiếm cứ thành đô, trở ta chờ đường lui, hiện giờ chúng ta phía sau lương nói đã đứt, nếu là ở tiếp tục trấn giữ ở Kiếm Các, kết quả chỉ sợ chính là hẳn phải chết chi cục.”

Lưu Bị đứng dậy nói: “Kia Mạnh Đức huynh ý tứ là?”

Tào Tháo hừ hừ, nói: “Tả hữu đều đã là như thế này, kia không ngại liền đua hắn liều mạng, bác hắn một bác, chúng ta tập kết toàn bộ quân lực, hoả tốc trở về qua đi, cường công phù thủy quan, đúng sự thật có thể một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm giết đến thành đô, lộng chết Đào Thương, đảo cũng không uổng phí chúng ta bác một hồi.”

Lưu Bị nghe xong lúc sau, tinh tế suy nghĩ sau một lúc lâu, mới vừa rồi gật gật đầu nói: “Như thế rất tốt, Đào Thương, ta nhất định phải giết hắn vì nhị đệ báo thù.”

……

Cùng lúc đó, Đào Thương ở thành đô đang ở sửa sang lại bên trong thành cuốn sách, cũng cẩn thận hiểu biết thành đô dân sinh, đã

thành đô Bình Nguyên phủ quân quận huyện thu nhập từ thuế cùng lương sản tình huống.

“Hộ bảy vạn 3000, dân cư gần 40 vạn, nhưng bằng một thành trì, là có thể đạt tới người như vậy khẩu số lượng, không hổ là Tây Nam khôi thủ chi thành.”

Đào Thương một bên nhìn sổ kê khai, một bên tấm tắc tán thưởng, đồng thời dùng đôi mắt nhìn quét phía dưới hoàng quyền, vương mệt, Lưu ba, Lý khôi, Tần mật đám người……

Những người này đều là cúi đầu, không hé răng.

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, cũng không thèm để ý, hắn buông trong tay hộ tịch sổ kê khai, nói: “Các vị nếu đã tùy Lưu Quý Ngọc cùng quy phụ triều đình, kia sau này đó là đại hán thần tử, cũng chính là đào mỗ đồng liêu, chúng ta đồng liêu chi gian, có nói cái gì cứ nói đừng ngại, không cần che che dấu dấu, các ngươi trong lòng có cái gì không thoải mái, cứ nói đừng ngại.”

Mọi người như cũ là cúi đầu không đáp lời.

Đào Thương làm như không sao cả giống nhau, nói: “Các ngươi không đáp lời, cũng không quan hệ, nhưng bất luận như thế nào, chúng ta sau này đều đem một khối thống trị đất Thục, nếu là đại gia lẫn nhau trong lòng có ngăn cách, chỉ sợ này khối phong nhạc chi thổ cũng chưa chắc có thể thống trị hảo, hy vọng chư vị trong lòng đều hảo hảo làm một phen tế tư.”

Hoàng quyền nghe vậy, thần sắc làm như vừa động.

Hắn chắp tay nói: “Nghe thừa tướng chi ý, tựa hồ đối trị Thục rất có kiến giải, không biết đối với phát triển Thục trung, thừa tướng có gì cao kiến?”

Đào Thương cười cười, nói: “Hoàng công rốt cuộc chịu theo ta nói chuyện, ta đây tưởng hỏi trước hoàng công, phát triển đất Thục hàng đầu khó khăn là cái gì?”

Hoàng quyền dựng thẳng bộ ngực, rất là trịnh trọng nói: “Từ xưa đến nay, tuy rằng người Thục tự nhận là sớm đã thống nhất với Trung Nguyên chính sóc, nhưng đất Thục tây bức với nhung, nam bức với man, địa lý vị trí xa xôi, thả có đường Thục khó khó như lên trời chi ngữ, đã liền dồi dào như thành đô, ở trung thổ người trong mắt, vẫn cứ có chứa dị vực cảm giác.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Hoàng công chi ngôn có thể nói là ở giữa yếu hại, đối với Xuyên Thục nơi tới nói, này con đường cùng vị trí xác thật là một vấn đề khó khăn không nhỏ, đây là trời sinh tự nhiên hoàn cảnh xấu, sửa đổi không được, ta cũng không pháp, nhưng là tương đối với hoàn cảnh xấu, Xuyên Thục cũng có hắn ưu thế, chúng ta chỉ cần dương trường tị đoản, liền có thể.”

Hoàng quyền giơ giơ lên đầu, nói: “Xin hỏi Thục trung như thế nào trường?”

“Yên ổn.”

Đào Thương bẻ nổi lên ngón tay, nói: “Trung Nguyên nơi cùng Tây Bắc nơi, nhiều lần tao náo động, Giang Nam cùng Kim Lăng nơi, ta đã thu lưu đại lượng từ Trung Nguyên di chuyển lưu dân, nhưng hiện tại loại tình huống này, cho dù là Giang Nam cũng không đủ rồi xưng tiếp như vậy nhiều người, đặc biệt là Quan Trung lưu dân, đại bộ phận đều là hướng Tây Xuyên mà đến, rốt cuộc so với Trung Nguyên, Thục trung có thể nói yên ổn giàu có và đông đúc, này ở trình độ nhất định thượng tăng trưởng Thục trung nhân lực, cũng coi như là Thục đến lúc đó đi.”

Dừng một chút, Đào Thương lại nói: “Thục trung gấm nghiệp, thiên hạ nổi tiếng, theo ý ta tới, nếu là muốn phát dục Xuyên Thục, hàng đầu mở rộng tơ lụa nghiệp, đem gấm Tứ Xuyên chủng loại tăng nhiều, đặc biệt là gấm Tứ Xuyên đa dạng, nếu không đoạn phát triển sáng tạo, chúng ta lập tức liền sẽ nghênh đón hoà bình niên đại, đến lúc đó gấm Tứ Xuyên thượng muốn nhiều tăng cát tường đồ thức, không riêng gì hiện giờ chim bay thú chạy hình thức, còn phải có muôn hoa đua thắm khoe hồng, giang xuyên cá sông, như ý mẫu

đơn từ từ, tự thân ưu thế nhất định phải phát triển sáng tạo, đây là phát triển đệ nhất định luật.”

Tần mật, Lý khôi, vương mệt đám người cho nhau nhìn sang, ánh mắt lộ ra vài phần kinh ngạc.

Đào Thương tiếp tục nói: “Đương nhiên, gấm chỉ là phát triển một cái trọng điểm, không thể đem bảo toàn đè ở này mặt trên, thành đô hướng nam đó là nam trung, núi non trùng điệp tuy nhiều khí độc, nhưng tinh phẩm dược liệu sơn trân cũng là rất nhiều, ta ý ngày sau ở thành đô cùng Hán Trung phân biệt tổ chức dược thị…… Mặt khác còn có nông nghiệp, thành đô tốt đẹp thổ chất thiên hạ nổi tiếng, nhưng các ngươi hẳn là không biết, này đó chất lượng tốt thổ chất có thể ít nhất phân ra mười mấy loại……”

Dào dạt tán tán nói thật nhiều lúc sau, lấy hoàng quyền cầm đầu một chúng hàng thần hoàn toàn ngốc.

Đãi Đào Thương nói không sai biệt lắm lúc sau, hoàng quyền có chút nghi hoặc nhìn hắn, nói: “Thừa tướng tới Tây Xuyên phía trước, làm như không thiếu làm bài tập a.”

Đào Thương cười cười, nói: “Đó là tự nhiên, rốt cuộc nơi này là đại hán quốc thổ, nếu Lưu Quý Ngọc đã hiến hàng, kia đào mỗ tự nhiên liền muốn để bụng, đều là Hán triều thổ địa, ta tự nhiên không thể có điều bất công.”

Mọi người ngoài miệng tuy rằng không nói gì thêm, nhưng Đào Thương có thể nhìn ra được bọn họ bởi vì chính mình nhiệt tình thay đổi.

Rốt cuộc, ai cũng không hy vọng chẳng làm nên trò trống gì, mọi người đều hy vọng có thể mở ra tài hoa, đặc biệt là Xuyên Thục, đối với này đó Ích Châu cựu thần tới nói, ý nghĩa phi phàm.

Đào Thương mang theo nhiệt tình đi tới này phiến thổ địa, hắn tin tưởng chính mình nhất định có thể kéo khởi bọn họ nhiệt tình.

Mọi người lẫn nhau nói chuyện với nhau, giằng co suốt một cái buổi chiều, mới vừa rồi tan đi.

Mọi người mới vừa đi, Thái Sử Từ liền vội vàng vọt vào biệt thự.

“Tam đệ, khẩn cấp quân tình!”

Đào Thương cũng không có duỗi tay đi tiếp kia phân chiến báo, mà là nói: “Tào Tháo cùng Lưu Bị được ăn cả ngã về không?”

Thái Sử Từ nghe vậy sửng sốt, hắn nghi hoặc nhìn nhìn chính mình trong tay chiến báo, ngạc nhiên nói: “Ngươi như thế nào biết?”

Đào Thương khẽ cười nói: “Ta đương nhiên biết, theo chân bọn họ nhận thức đã bao nhiêu năm, hai người bọn họ một dẫu mông, ta liền biết hai người bọn họ kéo……”

Dừng một chút, Đào Thương đem hạ lời nói nuốt đi xuống.

Giống như nhiều ít có chút ghê tởm.

“Kiếm Các quan thế nào? Bọn họ lưu lại binh mã trấn thủ?”

Thái Sử Từ gật gật đầu, nói: “Để lại, để lại chút ít binh tướng tử thủ, quách tiên sinh cùng từ tướng quân đang ở đuổi binh liều mạng tấn công.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Xem ra, Tào Tháo cùng Lưu Bị là ở cùng ta đoạt thời gian, hai người bọn họ là tưởng tại hậu phương đại quân đột phá Kiếm Các phía trước, liền lộng chết ta…… Đây cũng là hận ta hận tới cực điểm.”

“Tam đệ, kia chúng ta làm sao bây giờ?”

“Có thể làm sao bây giờ? Đương nhiên là không cho bọn họ lộng chết ta, hơn nữa ta còn muốn trở tay lộng chết bọn họ, cuối cùng một trận chiến, nói cho các huynh đệ, đều cho ta tinh thần điểm, hảo hảo đánh một hồi xinh đẹp trận trượng!”

------oOo------

Chương 1017: quyết chiến phù thủy quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo cùng Lưu Bị binh mã đã rời đi Kiếm Các, hiện tại Kiếm Các quan chỉ có chút ít binh tướng ở trấn thủ, cầm đầu tướng lãnh chính là tào đem Lương Tập đám người.

Quách Gia ở biết được tin tức này lúc sau, trước tiên khiến cho Từ Vinh đám người hoả tốc khắc phục khó khăn.

Ở Kiếm Các quan ngoại Kim Lăng quân chủ lực lập tức triển khai cường công, lấy Từ Vinh, Từ Hoảng, Trương Hợp, Cao Lãm, Khúc Nghĩa, Kỷ Linh, Trương Liêu, cao đẳng chờ đại tướng vì tiên phong, cũng điểm đội, giống như dệt xe giống nhau thay phiên tấn công, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đem đem Kiếm Các quan đánh hạ.

Quan nội thủ tướng chết trận, tam quân phi tán tức hàng.

Kim Lăng quân ở một hồi đại chiến lúc sau, thuận lợi tiến vào chiếm giữ tới rồi quan nội, Từ Vinh cùng Từ Hoảng đám người bắt đầu an bài đóng giữ công việc.

Nhưng là còn không có an bài bao lâu, liền thấy Quách Gia vội vàng làm lại đây, đối hai người yêu cầu nói: “Chúng ta yêu cầu lập tức xuất binh.”

Từ Vinh nghe xong lời này có chút sững sờ: “Lập tức xuất binh? Quách quân, chúng ta chính là vừa mới mới tiến vào chiếm giữ đến quan nội, tam quân các tướng sĩ nóng hổi cơm còn không có ăn thượng một ngụm, quan nội chết trận thi thể còn không có làm rửa sạch đâu.”

Từ Hoảng cũng là gật đầu nói: “Tam quân khắc phục khó khăn mỏi mệt, không nên ở……”

Quách Gia nâng lên tay tới, chặn bọn họ nói đầu.

“Các ngươi lời nói, Quách mỗ trong lòng đều rõ ràng, nhưng trước mắt loại tình huống này, chúng ta lại là chậm trễ không dậy nổi, như Quách mỗ sở liệu không tồi, Tào Tháo cùng Lưu Bị hiện tại là đã hoàn toàn điên cuồng, bọn họ chỉ nghĩ tập trung toàn bộ lực lượng, cường công thừa tướng kia một đường, giết chết thừa tướng, cho nên chúng ta không thể dừng lại, nhưng tốc tốc đuổi sát mà thượng, cùng thừa tướng hai mặt giáp công!”

Từ Hoảng nghe vậy sắc mặt biến đổi, nói: “Thì ra là thế, nếu là như thế, đương cần nhanh chóng xuất binh!”

Từ Vinh quay đầu hô: “Kêu chư vị các tướng quân tiến đến, hoả tốc tập kết kỵ binh đội!”

Liền ở mấy người bắt đầu chuẩn bị hành động thời điểm, lại có một người giáo sự phủ giáo sự vội vàng chạy tới, đối Quách Gia nói: “Chủ sự, bắt lấy một tù binh, tự xưng vì Giả Hủ.”

Quách Gia nghe vậy, tức khắc giương lên lông mày.

……

Chính như Quách Gia sở liệu, Tào Tháo cùng Lưu Bị chính tập kết đại đội binh mã, bôn Đào Thương nơi phù thủy quan phóng đi.

Mà phù thủy quan ngoại, Đào Thương đã chỉnh đốn và sắp đặt hảo binh tướng, trận địa sẵn sàng đón quân địch, tĩnh chờ Tào Tháo cùng Lưu Bị đã đến.

A Phi bảo hộ ở Đào Thương bên người, vẻ mặt của hắn nhiều ít có vẻ có chút khẩn trương.

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn, không khỏi vui vẻ: “A Phi, ngươi hiện giờ cũng là nhiều lần kinh chiến trận mãnh tướng, như

thế nào gặp được như vậy điểm việc nhỏ, còn sợ hãi rụt rè? Có điểm thực xin lỗi ngươi cha nuôi giáo dục a.”

A Phi vội nói: “Thừa tướng, chúng ta có phù thủy quan làm cái chắn không cần, ngược lại là ở quan ngoại liệt trận chờ cùng tào Lưu đánh giá…… Mạt tướng cảm thấy thực sự là không đáng, rốt cuộc kia hai người bất quá là đãi chết chi tặc, mà thừa tướng chính là thiên kim chi cụ, vạn nhất ra cái cái gì sơ xuất……”

Đào Thương nâng lên tay, chặn hắn nói đầu, nói: “Lời tuy như thế, nhưng Tào Tháo cùng Lưu Bị dù sao cũng là ta nhiều năm như vậy tới đối thủ, cho dù hiện tại không cần phải, nhưng ta còn là phải cho dư bọn họ ứng có tôn trọng, không hơn.”

A Phi có chút khẩn trương nói: “Nhưng vạn nhất ra điểm cái gì sơ xuất đâu?”

Đào Thương lắc lắc đầu: “Sẽ không có sơ xuất, Tào Tháo cùng Lưu Bị một khi rời đi Kiếm Các quan, lấy Quách Gia cùng Từ Vinh đám người binh lực, muốn bắt lấy Kiếm Các quan liền có thể nói là dư dả, phỏng chừng này giữa thời gian kém cũng không sẽ lâu lắm, chỉ đợi Quách Gia binh tướng mã đưa tới lúc sau, chúng ta tự nhiên liền có thể tiền hậu giáp kích, vạn vô nhất thất.”

A Phi nói thầm một câu: “Nhưng vạn nhất Quách Gia tính sai đâu?”

Theo A Phi nói âm rơi xuống đi, nơi xa đột nhiên truyền đến trầm trọng vó ngựa tiếng động.

Phụ trách trước trận Thái Sử Từ cùng Triệu Vân bỗng nhiên tinh thần rung lên, nheo lại đôi mắt cùng nhìn phía nơi xa.

Chỉ thấy nơi xa đường chân trời thượng, dần dần xuất hiện một loạt rậm rạp binh mã, xem bọn họ bộ dáng, có thể nói là hành quân vội vàng, tốc độ thực mau, tựa hồ là ở sốt ruột cái gì.

Triệu Vân tinh thần chấn động, vội đối phía sau sĩ tốt nói: “Chạy nhanh thông tri phía sau thừa tướng, liền nói Tào Tháo cùng Lưu Bị

binh mã xuất hiện!”

“Nặc!”

Kỳ thật hoàn toàn không cần Triệu Vân phái người đi báo cho Đào Thương, họ Đào đã sớm đã quan vọng tới rồi quân địch trận thế.

“Rốt cuộc tới, so với ta trong tưởng tượng muốn sớm rất nhiều. Tào Tháo cùng Lưu Bị đây là nghĩ nhiều làm thịt ta?” Đào Thương cười ha hả cảm khái nói.

Đào Thương phía sau, A Phi hiển nhiên có chút khẩn trương: “Không thể tưởng được tào quân cùng Lưu Bị nhanh như vậy liền chạy tới…… Quách tiên sinh bên kia có thể hay không……”

Đào Thương lắc lắc đầu, chỉ là thật mạnh nói một câu nói.

“Ta tin tưởng Quách Gia!”

Vừa nghe lời này A Phi tức khắc chấn động, hắn thật sâu nhìn Đào Thương liếc mắt một cái, thu hồi chính mình vừa rồi do dự cùng lo âu, kiên định đứng ở Đào Thương phía sau, thực hiện hắn chức trách.

A Phi biểu tình dừng ở Đào Thương trong mắt, làm hắn cảm giác phi thường vui mừng.

Này tiểu tử trưởng thành.

Cũng chính là ở ngay lúc này, Tào Tháo cùng Lưu Bị binh mã đã khai đến tới rồi có thể xung phong khoảng cách.

Bọn họ cũng tự nhiên là thấy Đào Thương binh mã trưng bày ở phù thủy quan trước.

Tào Tháo một bên múa may roi ngựa tử, một bên hướng về phía bên cạnh Lưu Bị nói: “Huyền Đức công, lúc này chính là quan trọng là lúc, chúng ta còn cần chạy nhanh tiến công, nếu là kéo dài một lát, chỉ sợ phía sau Kim Lăng quân liền công lại đây.”

Lưu Bị một bên giá mã, một bên đè đè bên hông sống mái hai đùi kiếm, trên mặt lộ ra hơi có chút hung ác thần sắc.

“Cảm tình họ Đào binh tướng mã trưng bày với quan ngoại? Thật trời cho cơ hội tốt cũng, Mạnh Đức công, chúng ta trước mắt nhưng hoả tốc chia quân, từ tả hữu hai cánh thẳng sát nhập đối phương trận doanh trung, chém xuống Đào Thương đầu!”

Đúng sự thật đổi thành ban đầu, Tào Tháo nhất định sẽ mở miệng nhắc nhở Lưu Bị, ngươi hiện tại nhiều ít có chút lâm vào điên cuồng, nhưng hiện tại Tào Tháo lại không nói.

Vì cái gì?

Bởi vì chính hắn nhiều ít cũng có chút điên cuồng trạng thái.

Tào Lưu liên quân chạy băng băng tốc độ cũng không có dừng lại, bọn họ đội ngũ chỉ là lành nghề tiến trung thay đổi trận hình, bày biện ra mấy cái xung phong trùy hình trạng bộ dáng, phân biệt hướng quân địch trận doanh cường công, không bao lâu liền trát vào trong đó.

Đào Thương đã sớm chú ý tới loại tình huống này, bởi vậy cũng an bài thủ hạ chiến tướng nhóm binh tướng mã chia làm vài luồng, nghênh đón Tào Tháo cùng Lưu Bị quân đội.

Kim Lăng quân cùng bọn họ túc địch, Tào Tháo cùng Lưu Bị quân, ở phù thủy quan Bình Nguyên trước, triển khai lại một lần kịch liệt giao phong.

Đây cũng là cuối cùng một lần giao phong.

Tựa hồ là ở hưởng ứng lần này chiến sự, hai bên quân đội ở giao thủ thời điểm phát ra đinh tai nhức óc tiếng vang.

Hai chỉ binh mã sĩ tốt hét hò đều là vang thiên triệt địa, đinh tai nhức óc.

Mà các bộ chiến tướng cũng là ở lui tới xung phong trung, lẫn nhau bắt đầu dần dần tiếp cận đối thủ.

“Lữ Bố!”

Một tiếng giống như kinh thiên tiếng sấm tiếng vang, truyền vào ở quân địch trong trận xung đột Lữ Bố, làm hắn màng tai phát cổ, đầu ầm ầm vang lên.

Lữ Bố quay đầu đi, nhìn đến chính là yến người Trương Phi.

Trương Phi hoàn mắt tựa hồ đều phải băng xuất huyết tới.

“Tam họ gia nô, yêm hôm nay phải vì nhị ca báo thù, ngươi nạp mệnh tới!”

Lữ Bố vung lên họa kích, hừ nói: “Hoàn mắt tặc, liên tiếp coi rẻ với ta? Ngươi cũng tưởng nếm thử Quan Vũ kết cục sao?”

------oOo------

Chương 1018: trước sau phá địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Oanh!”

Kim Lăng quân cùng tào Lưu liên quân, giống như hai cổ từ đối diện hướng tập mà đến sóng lớn, hung tợn va chạm ở cùng nhau, nhảy phát ra kinh thiên động địa tiếng vang.

Mà ở trận này loạn cục bên trong, tào quân chiến tướng cùng Kim Lăng quân chiến tướng cũng là ở chết đấu.

Hai bên chém giết càng ngày càng nghiêm trọng, phạm vi ba dặm sa trường nội, cơ hồ nơi nơi đều là tươi đẹp màu đỏ.

Mà cũng đúng là tại đây huyết chiến nơi, hai bên tướng sĩ bắt đầu lẫn nhau cho nhau hiểu biết từng người ân oán.

“Hướng! Phá tan quân địch trung trận! Chém xuống đào tặc thủ cấp!” Lưu Bị múa may sống mái hai đùi kiếm, phóng ngựa suất binh xông thẳng.

Hắn múa may song kiếm, giờ phút này trên mặt đều là lỏa dữ tợn thần sắc, hoàn toàn không còn nữa ngày xưa bình tĩnh hiền hoà.

Nhưng là Đào Thương thân là quân địch chủ soái, trước trận lại có rất nhiều mãnh tướng vì này bán mạng đi trước, nơi nào là dễ dàng như vậy sẽ phá tan trận địa địch giết chết?

Hai quân mấy vạn người đại chiến, hiện giờ ở phù thủy quan phát động, lẫn nhau lại đều là ôm hẳn phải chết quyết tâm, bởi vậy một khi phát động, lại cũng không phải dễ dàng như vậy có thể dừng lại.

Hơn nữa hai bên binh mã lại là nhiều năm oan gia, đối lẫn nhau giận cùng hận tự nhiên là thường nhân sở vô pháp tưởng tượng, loại này địch ý đã dung nhập tới rồi mỗi một sĩ binh trong cốt nhục.

Hai bên binh tướng nha nha quái kêu, giục ngựa xung phong, liều chết giao thủ, như là hai thanh đối chọi gay gắt binh khí, một lần lại một lần cho nhau va chạm, hết sức chọc người kinh sợ.

Tào Tháo tại hậu phương, qua lại đánh mã, tịnh chỉ huy xuống tay hạ binh tướng nhóm hướng lên trên hướng.

“Từ tả hữu hai cánh hướng trong hướng, vô luận như thế nào, đều phải bắt lấy Đào Thương!”

Mà Hạ Hầu Uyên ở phía trước trận thế Tào Tháo truyền lại mệnh lệnh, không bao lâu, lại là trở về hô: “Mạnh Đức, hướng bất động, hướng bất động a!”

Tào Tháo giận dữ nói: “Như thế nào liền hướng bất động?”

Hạ Hầu Uyên rất là sốt ruột hô: “Quân địch phòng thủ trận thế quá cường, trung quân lại có Thái Sử Từ, Triệu Vân, Hứa Chử ba gã mãnh tướng, chúng ta binh sĩ căn bản là đột không đi vào.”

Tào Tháo thật sâu hít một hơi, sau đó quay đầu nhìn về phía Hứa Chử nói: “Điển Vi, Tào Thuần!”

“Có mạt tướng!”

Hai người đồng thời đánh mã đứng dậy.

Tào Tháo đem roi ngựa tử hướng về phía trước vung lên, sau đó đối bọn họ nói: “Tào Thuần, ngươi lập tức suất lĩnh hổ báo kỵ, ở quân địch trung quân trong trận mở ra một cái thông lộ, Điển Vi ngươi suất lĩnh sư hổ quân, thừa Tào Thuần ở quân địch trong trận xé mở vết nứt thời điểm, suất quân cường vọt vào đi, thẳng lấy Đào Thương, vô luận như thế nào cũng muốn bắt lấy hắn thủ cấp!”

“Nặc!”

Hai người nói xong, liền từng người lãnh binh tiến đến.

Hổ báo kỵ chiến lực quả nhiên không giống tầm thường!

Ở Tào Thuần suất lĩnh hạ, cho dù là kiên cố Nam Man doanh, bị đột nhiên không kịp dự phòng hổ báo kỵ chạy ra khỏi một cái chỗ hổng, mà Điển Vi cũng thừa cái này thời cơ suất lĩnh dưới trướng sư hổ sĩ nhóm hướng về chỗ hổng trung giết đi vào.

Đối với bọn họ tới nói, trước mắt đây là lấy Đào Thương thủ cấp cơ hội tốt nhất.

Mắt thấy tình huống có chuyển cơ, Tào Tháo khuôn mặt mới vừa rồi bắt đầu động dung, hắn loát trên cằm chòm râu, vừa lòng gật gật đầu: “Thực hảo, lúc này mới giống lời nói, Đào Thương, tào mỗ hôm nay khiến cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Nhưng liền ở ngay lúc này, Tào Tháo cùng Lưu Bị liên quân phía sau đột nhiên vang lên một trận kèn tiếng động.

Tào Tháo sắc mặt ở một cái nháy mắt tức khắc thay đổi.

“Nhanh như vậy!”

Phía sau, lại thấy tinh tráng hai vạn dư thiết kỵ xuất hiện ở Tào Tháo mi mắt bên trong, đó là Kim Lăng quân tinh nhuệ nhất kỵ binh!

Như vậy đại quy mô kỵ binh trận thế, cho dù là kinh nghiệm sa trường Tào Tháo, cũng hoàn toàn không nhiều thấy.

Ở kia chi kỵ binh phía trước, đúng là Từ Vinh, Từ Hoảng, Khúc Nghĩa, Trương Hợp, Trương Liêu, Cao Thuận, Kỷ Linh, Cam Ninh, Chu Thái chờ một chúng Kim Lăng mãnh tướng.

Tào Tháo tâm chợt buộc chặt.

Quách Gia cũng là ở này đó tướng lãnh trung gian, hắn xoa xoa chính mình cái trán, trường hu khẩu khí nói: “Nhưng xem như đuổi kịp.”

Từ Vinh ha ha cười nói: “Ít nhiều quách chủ sự thần cơ diệu toán, chúng ta mới có thể có như vậy thế cục ở, hiện giờ thừa tướng đã chống lại quân địch thế công, chúng ta chỉ cần toàn diện từ phía sau tạo áp lực, tào Lưu tất hội cũng!”

Quách Gia vẫy vẫy tay chỉ, cười nói: “Đừng nói như vậy nhiều cổ động lời nói, chờ ngươi hiệp trợ thừa tướng hoàn toàn phá tào Lưu, lại nói này đó không muộn.”

Từ Vinh cười ha ha nói: “Hiểu rõ!”

“Ô ô ô!”

Tiếng kèn lại lần nữa vang lên, mà theo lần này tiếng kèn lại này vang lên, Từ Vinh chờ một các tướng lĩnh cùng với bọn họ kỵ binh rốt cuộc bắt đầu phát động mãnh liệt thế công.

Đối mặt này chi tập Kim Lăng con ngựa trắng quân, Tây Lương thiết kỵ, Hà Bắc chiến kỵ chờ tứ phương chiến kỵ cường quân, tào Lưu liên quân phía sau tình thế chuyển biến bất ngờ.

Trong thời gian ngắn, Kim Lăng mãnh tướng nhóm liền cùng những cái đó kỵ binh cùng nhau, sát nhập tào Lưu liên quân trận doanh.

Mà Đào Thương bên kia trước trận binh mã, cũng gia tăng tiến công bước chân.

Lữ Bố cười ha ha, hắn múa may Phương Thiên Họa Kích, một bên hướng về Trương Phi mãnh công, một bên nói: “Hoàn mắt tặc, ngươi đều thấy đi? Hôm nay đó là ngươi chờ ngày chết, bổn đem này liền đưa các ngươi đi gặp Quan Vũ!”

“Nhữ an dám như vậy vô lễ?” Trương Phi phẫn nộ la lên một tiếng, trong tay Trượng Bát Xà Mâu động tác càng mau, không ngừng hướng tới Lữ Bố mặt dùng sức đâm tới.

Trương Phi bởi vì nỗi lòng đã loạn, giờ này khắc này đã đấu không lại Lữ Bố, nhưng Lữ Bố tựa hồ cũng không sốt ruột kết quả tánh

mạng của hắn.

“Trương Phi, ngươi ta tuy rằng lẫn nhau nhìn không quen, nhưng niệm ở ngươi là một viên mãnh tướng, bổn đem cũng không nghĩ giết ngươi…… Ngươi muốn hay không đầu hàng ta chủ? Kiến công lập nghiệp? Bằng bản lĩnh của ngươi, cho ta đương cái phó tướng, lại là dư dả.”

Lời này không nói khen ngược, vừa nói ra tới, lại là đem Trương Phi cấp làm cho càng nóng lòng.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, hướng về phía Lữ Bố nói: “Cho ngươi đương phó tướng? Ta phi! Yêm tình nguyện bị thiên đao vạn quả, cũng tuyệt không cùng ngươi này tặc tư làm bạn!”

Lữ Bố hai tròng mắt trung hàn quang đại thịnh.

“Một khi đã như vậy, ngươi liền đi tìm chết đi.”

Theo Lữ Bố thanh âm vang lên, Phương Thiên Họa Kích đột nhiên biến chiêu, liên tục ở không trung đẩy ra Trương Phi tam kế cường công, sau đó vào đầu thật mạnh đánh rớt mà xuống……

Máu tươi vẩy ra! Phương Thiên Họa Kích tiểu chi ở giữa ở Trương Phi trên vai!

“A!” Trương Phi nổi giận gầm lên một tiếng, một đôi hoàn mắt trừng lưu viên, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Lữ Bố, liều mạng tựa hồ là muốn đem hắn bình nuốt vào bụng.

Lữ Bố Phương Thiên Họa Kích hoàn toàn nhưng tiếp tục ép xuống, hoàn toàn kết thúc Trương Phi, nhưng hắn cũng không có sốt ruột làm như vậy.

Lữ Bố gằn từng chữ một nói: “Ta lại cho ngươi một lần cơ hội, hàng không hàng?”

“Nằm mơ!” Trương Phi trong miệng đã mơ hồ có thể thấy rõ huyết bọt, hắn phẫn nộ nhìn chằm chằm Lữ Bố, cùng sử dụng lực đem

chính mình cổ hướng Phương Thiên Họa Kích tiểu chi thượng đỉnh.

Lữ Bố thấy thế tức khắc sửng sốt.

Thằng nhãi này, xem ra là một lòng muốn chết a.

Lữ Bố thở dài khẩu khí, trong lòng dâng lên kính nể chi ý.

“Trương Phi, tuy rằng ngươi nhìn ta không dậy nổi, nhưng là hôm nay, bổn đem lại là đối với ngươi nói một tiếng kính nể!”

Dứt lời, liền thấy Lữ Bố dùng sức vung lên họa kích, hoàn toàn cắt ra Trương Phi yết hầu.

Trương Phi thân hình về phía sau giương lên, giống như Quan Vũ giống nhau, thật mạnh dừng ở bờ cát phía trên.

Lữ Bố vung họa kích thượng huyết, nhìn chằm chằm đã ngã xuống đất Quan Vũ, không khỏi thở dài khẩu khí.

“Này hai cái huynh đệ, nãi thật hào kiệt cũng.” Lữ Bố cảm khái thở dài nói: “Có thể cùng các ngươi hai huynh đệ là địch, cũng là bản tướng quân vinh hạnh.”

------oOo------

Chương 1019: suy sụp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trương Phi đã chết, hắn đuổi theo Quan Vũ chết đi, ở phù thủy quan Bình Nguyên hạ kết thúc chính mình sinh mệnh.

Bởi vì Đào Thương đã đến, thế giới này đào viên tam huynh đệ cả đời cũng không có sáng lập cái gì công tích vĩ đại, tên tuổi cùng Đào Thương biết nói trong lịch sử đào viên huynh đệ cũng kém vạn dặm.

Có lẽ, loại này chết trận sa trường phương thức đối bọn họ tới nói mới là tốt nhất quy túc.

Mà lúc này, phụ trách chỉ huy hổ báo kỵ phá tan Đào Thương trận doanh quân địch chủ tướng Tào Thuần, lại đột nhiên bị từ sau mà đến quân địch cấp giáp công.

Tào quân phía sau bị tập kích, thẳng tiến không lùi khí thế không có khả năng không chịu đến tắc, mà ở tình huống như vậy hạ, này binh mã đại bộ phận thế công cũng tất nhiên bị phía sau kiềm chế.

Mà Tào Tháo bản nhân cũng là ở rơi vào đường cùng từ sau trận hoạt động tới rồi trong trận.

Tào Tháo bản nhân đi tới trong trận, tắc tất nhiên sẽ tác động một bộ phận binh lực bảo hộ.

Dưới tình huống như thế, Tào Thuần không thể lại tiếp tục hiệp trợ Hứa Chử hướng Đào Thương trung trận xung phong, hắn tự mình trở về, muốn tiếp ứng Tào Tháo.

Nhưng là Kim Lăng quân phía sau chiến tướng đều không phải kẻ đầu đường xó chợ, bọn họ tựa hồ đã nhìn ra tào quân sách lược, vì thế ở tiến công trung liền làm ra điều chỉnh.

Trương Liêu, Trương Hợp, Cao Lãm, Kỷ Linh đám người binh điểm lộ, đem tào quân cắt thành vài đoạn, cũng từ tinh nhuệ nhất kỵ binh đi đối phó Tào Thuần hổ vệ quân.

Trương Liêu cùng Trương Hợp hai người làm chủ yếu chiến tướng, đem Tào Thuần binh mã thiết vì hai đoạn, làm Tào Thuần một chúng đầu đuôi không thể nhìn nhau.

Tào Thuần ở trong trận lui tới bôn tẩu, cao giọng chỉ huy hổ báo kỵ các bộ, mưu cầu vãn hồi sụp đổ chi thế.

Không thể không nói, ở chỉ huy binh tướng phương diện này, Tào Thuần xác thật là một cái không xuất thế nhân tài, đối mặt Trương Liêu cùng Trương Hợp này hai gã danh tướng liên hợp giáp công, Tào Thuần hổ báo kỵ vẫn như cũ là dũng mãnh vô cùng, ở hắn chỉ huy hạ, kỵ binh nhóm chút nào không loạn, tả hữu đột sát, không ngừng biến hóa trận hình, ở bày ra cực cường sức chiến đấu đồng thời, cũng tẫn hiện này ngay ngắn trật tự chế độ, không hổ là Trung Nguyên đệ nhất kỵ binh.

Nhưng là liền ở ngay lúc này, phía sau một trận dây cung thanh nhớ tới, đem Tào Thuần phía sau nhân mã cấp bắn đổ một tảng lớn.

Tào Thuần vội vàng quay đầu nhìn lại.

Ánh vào hắn mi mắt, chính là quân địch đại tướng Thái Sử Từ cùng này dưới trướng một chúng tinh nhuệ.

“Là ngươi?” Tào Thuần nổi giận đùng đùng nhíu mày: “Thái Sử Từ, ngươi muốn như thế nào?”

Thái Sử Từ dùng sức trừng mắt hắn: “Tự nhiên là tới giết ngươi!”

Dứt lời, liền thấy Thái Sử Từ bỗng nhiên một kẹp chân, hướng về phía Tào Thuần vọt qua đi.

Trường kích đối với Tào Thuần thiên linh thật mạnh một tạp.

Tào Thuần thấy thế không khỏi cả kinh, vội vàng giơ súng ngạnh chắn.

Thiết khí tương giao, phát ra thật mạnh một tiếng vang lớn.

Tào Thuần hai tay bị chấn tê dại.

Hắn trong lòng đã kinh thả hoảng, quay đầu ngựa lại, phóng ngựa hướng về phía sau chạy băng băng mà chạy.

Tiếc rằng Thái Sử Từ lại không tính toán buông tha hắn.

Thái Sử Từ bỗng nhiên một kẹp chân, suất binh gắt gao đi theo hắn phía sau.

Thái Sử Từ chiến mã gắt gao đi theo Tào Thuần, trong tay hắn trường kích qua lại múa may, không ngừng hướng về Tào Thuần quanh thân yếu hại tiếp đón.

Tào Thuần một bên ngăn cản Thái Sử Từ thế công, một bên thẹn quá thành giận quát: “Thái Sử Từ, đừng vội khinh người quá đáng!”

Thái Sử Từ đã không chuẩn bị trả lời hắn, hắn trường kích không ngừng tiếp đón đối phương yết hầu, ngực, bên hông.

Tào Thuần bị Thái Sử Từ áp chế, bất đắc dĩ, hướng về phía chung quanh lớn tiếng kêu to: “Cứu ta! Đều tới cứu ta……”

Đáng tiếc chính là, lời nói không đợi kêu xong, liền thấy Thái Sử Từ họa kích đầu đã tiếp đón lại đây.

Tào Thuần vội vàng vặn vẹo thân thể muốn tránh né, nhưng thực đáng tiếc, lại cuối cùng trúng Thái Sử Từ nhất chiêu.

Thái Sử Từ nhất chiêu hung ác sát ra, ở giữa ở Tào Thuần bên hông.

Tào Thuần hét lớn một tiếng, từ trên chiến mã ngã xuống xuống dưới.

Thái Sử Từ tốc độ hướng thực mau, một kích đem Tào Thuần đâm xuống dưới lúc sau, lại là về phía trước chạy ra khỏi một khoảng cách.

Mà Tào Thuần đã che lại bên hông miệng vết thương, muốn đào tẩu.

Nhưng Thái Sử Từ cũng không tính toán cho hắn cơ hội này.

Hắn từ trên lưng ngựa gỡ xuống bảo điêu cung, giương cung cài tên, nhắm ngay Tào Thuần sau lưng chính là một mũi tên bắn ra.

Tào Thuần hét lên rồi ngã gục, trên mặt đất giãy giụa vài cái lúc sau liền không bao giờ động.

Thái Sử Từ ngay sau đó thu kích, sau đó lẳng lặng nhìn nằm ở nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích Tào Thuần, thật dài thở dài.

Cũng là một thế hệ anh tài danh tướng, đáng tiếc lại rơi xuống như vậy kết cục, nếu là đại hán thiên hạ không có trận này đối nội chiến tranh, vị này lương tài mãnh tướng có lẽ cũng sẽ không có như vậy kết cục đi?

Nhưng lời nói lại nói trở về, nếu là không có như vậy, chỉ sợ cái này trên đời này cũng không có người sẽ nhận thức hắn Tào Thuần đi?

Hổ báo kỵ mất đi chỉ huy người, cũng là thủ lĩnh nhân vật, tuy rằng như cũ dũng mãnh tác chiến, nhưng không có ở giữa điều hành, lập tức gian liền thấy tán loạn, dưới tình huống như thế, Trương Liêu cùng Trương Hợp hai người lập tức xu sử Kim Lăng con ngựa trắng quân, lang kỵ, Tây Lương thiết kỵ chờ dũng mãnh kỵ binh gia tăng tiến công, lớn nhất lực lượng đi tiêu diệt quân địch kỵ binh sinh lực.

Loại tình huống này đối với hổ báo kỵ tới nói, có thể nói là nhất nguy cấp tình huống.

Nếu là Tào Thuần tại đây, bọn họ đó là vui mừng không sợ, chỉ cần dựa theo chủ tướng phân phó đi hành sự, đi chiến đấu hăng hái là

được.

Nhưng mất đi tinh thần cây trụ, hổ báo khí sĩ tốt ở nghênh chiến trung liền không thể làm được hữu hiệu ứng đối các loại đột phát sự kiện, trái lại Kim Lăng kỵ binh ở Trương Liêu cùng Trương Hợp chỉ huy hạ càng đánh càng hăng, dần dần ở tác chiến trung bắt đầu chiếm cứ thượng phong.

Mà lúc này, Tào Tháo cũng là ở trong trận thấy được này hết thảy.

Mắt thấy Tào Thuần ngã xuống đất, hổ báo kỵ thất lợi, Tào Tháo tròng mắt không khỏi trừng tròn trịa.

Hắn nghiến răng nghiến lợi muốn tự mình ra trận, lại bị Lý Điển, Nhạc Tiến hai đem gắt gao giữ chặt cương ngựa.

“Tư Không, lúc này không thể thượng a, trước mắt tình huống vô dụng, ta chờ nguyện ý bảo hộ Tư Không lao ra chiến trường, tìm an toàn nơi tránh né.”

“Trốn?” Tào Tháo khóe miệng tươi cười có vẻ phi thường chua xót…… Lúc này còn có thể hướng nơi nào trốn?

Liền ở ngay lúc này, Từ Vinh cùng Từ Hoảng hai người phân biệt lãnh binh giết đến.

“Mạn thành, văn khiêm, dẫn nhân mã ngăn trở bọn họ!” Tào Tháo đối Lý Điển hoà thuận vui vẻ tiến phân biệt dặn dò nói.

“Nặc!”

Lý Điển hoà thuận vui vẻ tiến cũng là chia quân đi ngăn cản Từ Hoảng cùng Từ Vinh.

Mà Tào Tháo đứng ở tại chỗ, hắn bên người giờ phút này chỉ là dư lại tào chương cùng Vu Cấm nhị đem, cùng với một ít thân vệ quân.

Quay đầu nhìn bên người này còn sót lại binh tướng, Tào Tháo trong lòng không khỏi đau khổ.

Hắn thật sâu hít một hơi, sau đó phân phó Vu Cấm nói: “Văn tắc, chương nhi, chỉnh đốn và sắp đặt binh tướng, tùy ta hướng quân địch trung trận bên trong đi hướng!”

Tào chương nhưng thật ra không có gì phản ứng, đây là hắn thân cha, đừng nói là làm hắn xung phong, chính là làm hắn đi tìm chết hắn cũng cảm giác không sao cả.

Nhưng là Vu Cấm rất là giật mình.

“Tư Không, hiện tại loại tình huống này, chúng ta còn hướng quân địch trung trận xung phong liều chết, chẳng phải là chịu chết?”

Tào Tháo bình tĩnh xem bệnh phương xa, nói: “Hiện tại không hướng vọt tới trước…… Chẳng lẽ chúng ta là có thể sống sót sao?”

Vu Cấm vừa nghe lời này, tức khắc không dám ngôn ngữ.

“Đừng vội nhiều lời, hướng!”

“Nặc!”

……

Tào Tháo bên kia được ăn cả ngã về không, mà Đào Thương bên này cũng là không có lùi bước.

“Ta muốn đi trước trận.” Đào Thương nhàn nhạt mở miệng nói,

“A?” Hứa Chử nghe vậy lập tức ngốc.

“Thừa tướng, ngài đây là lại muốn nháo nào vừa ra a?”

------oOo------

Chương 1020: trung thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lý Điển hoà thuận vui vẻ tiến phân biệt đi nghênh chiến Từ Hoảng cùng Từ Vinh, ở thế cục càng ngày càng kém, tình huống càng ngày càng không xong lập tức, này hai gã tào quân nguyên lão cấp chiến tướng như cũ là tử chiến không lùi, không khỏi

Không lệnh người động dung.

Nhưng thực đáng tiếc, bọn họ bên người binh tướng càng đánh càng thiếu, tình thế đối bọn họ tới nói, càng ngày càng không lạc quan, bọn họ bên người binh tướng ở một cái tiếp theo một cái ngã xuống, này trận thế ở Kim Lăng quân bức bách hạ, cũng ở một vòng tiếp theo một vòng giảm bớt thu nhỏ lại.

Không nhiều lắm thời gian dài, Lý Điển hoà thuận vui vẻ tiến đã bị Kim Lăng nhị từ binh mã vây quanh, mắt thấy đại thế đem tẫn.

Lý Điển hoà thuận vui vẻ tiến ngựa đan xen, hai người tuyệt vọng nhìn chung quanh tình huống, trong lòng không biết vì sao, ngược lại là biến bình tĩnh.

Liền ở ngay lúc này, lại nghe cách đó không xa Từ Hoảng hô: “Lý Điển, Nhạc Tiến! Tào Tháo đại thế đã mất, thắng bại đã phân, hai người các ngươi không thừa lúc này đầu hàng, còn đãi làm chi? Thừa tướng rộng lượng, nếu là các ngươi chịu hoàn toàn ăn năn, đền đáp triều đình, thừa tướng tất không thấy trách!”

Lý Điển khóe miệng lộ ra một tia cười khổ.

Hắn quay đầu nhìn về phía Nhạc Tiến: “Văn khiêm, ngươi thấy thế nào?”

Nhạc Tiến lắc lắc đầu, nói: “Việc đã đến nước này, tiếp tục lại đánh tiếp vô ích, chỉ là nhạc mỗ ở Tư Không trướng hạ nhiều năm, này phút cuối cùng nếu quy hàng người khác, rơi vào cái phản bội đem tội danh, ta này trong lòng chỉ sợ là băn khoăn, nửa đời sau cũng quá đến không thoải mái.”

Lý Điển thở dài khẩu khí, nói: “Đúng là như thế, một khi đã như vậy, kia chúng ta…… Là được lại này cả đời đi, ta cả đời này đi theo tào công, hắc hắc, cũng coi như là chết cũng không tiếc.”

Nhạc Tiến cùng Lý Điển nhìn nhau một lát, đột nhiên cùng cười ha ha lên.

Tiếp theo, liền thấy hai người rút ra bên hông bội kiếm, cùng hướng về chính mình cổ phương hướng hủy diệt……

“Báo! Từ tướng quân, Lý Điển hoà thuận vui vẻ tiến hai người tự sát, này bộ nguyện hàng!”

Từ Hoảng rất là tiếc hận lắc lắc đầu: “Êm đẹp hai điều hán tử, cư nhiên lạc cái như vậy kết cục, thực sự là đáng tiếc, lệnh người không thắng thổn thức.”

Từ Vinh đánh mã lại đây, ở Từ Hoảng bên người dừng chiến mã, chính nghe thấy Từ Hoảng thấp giọng kể ra, không khỏi lắc đầu thở dài nói: “Việc này đảo cũng là bất đắc dĩ, ai làm Tào Tháo cũng xác thật là một vị thiên hạ hùng chủ đâu? Chỉ tiếc hắn đụng phải thừa tướng, ai, cũng coi như là hắn họ Tào sinh không gặp thời đi.”

Mà giờ này khắc này, vị kia sinh không gặp thời hùng chủ chính đuổi binh hướng về Kim Lăng quân trung quân xung phong liều chết, mà Đào Thương còn lại là dẫn dắt Hứa Chử đám người hướng về trước trận mà đi.

Đào Thương ở Hứa Chử dưới sự bảo vệ, đi vào trước trận, thấy đúng là ở cùng Triệu Vân đám người đại chiến Điển Vi.

Điển Vi dưới trướng sư hổ quân đã bị tiêu hao không sai biệt lắm, Tào Thuần dùng hổ báo kỵ cùng sinh mệnh vì hắn mở ra phá tan khẩu cũng không có khởi đến cái gì thực chất tính tác dụng.

Ở đại thế dưới, này đó nỗ lực hiệu quả đều có vẻ cực kỳ bé nhỏ.

Điển Vi bị người giờ phút này cũng là thân trung tam thương, ở Triệu Vân áp bách hạ, hắn căn bản vô pháp lại về phía trước lao ra một bước.

Này tam thương cũng đều xem như yếu hại chỗ, máu tươi chảy ròng, đã là nghiêm trọng nguy hiểm cho tới rồi hắn sinh mệnh.

Nhưng Điển Vi lại như cũ là tử chiến không lùi, hắn tay vũ hai thanh đại thiết kích, anh dũng về phía trước, liều mạng đoạt công Triệu Vân, này uy thế có thể nói mười phần.

Bực này hung hãn thái độ, đừng nói là bình thường sĩ tốt, liền Triệu Vân cũng là động dung.

Đào Thương giờ phút này đã đi vào nơi này, ở Hứa Chử hộ vệ hạ lẳng lặng nhìn này hết thảy.

Điển Vi tựa hồ đã thấy được Đào Thương đã đến, hắn tinh thần càng là đại chấn, không màng giàn giụa máu tươi, một cái kính đoạt công Triệu Vân: “Nhường cho, cho ta tránh ra! Lão tử muốn giết Đào Thương!”

Điển Vi càng là như vậy kêu, Triệu Vân cũng càng là không thể cho hắn nhường đường.

Nhưng đối phương loại này đại khai đại hạp khí thế, lại cũng là Triệu Vân cũng chỉ có thể lựa chọn tán tránh mũi nhọn thức đấu pháp, chỉ là một cái kính phòng thủ trụ đối phương thế công mà thôi.

Hứa Chử ở Đào Thương bên cạnh, xem nóng nảy, hắn tuy rằng cùng Điển Vi trở mặt, nhưng nhiều ít vẫn là thưởng thức hắn.

Hứa Chử dùng sức hô: “Điển Vi, ngươi đại thế đã mất, còn không mau đầu hàng! Nếu là lại như thế, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ a!”

Điển Vi lại là không màng Hứa Chử hảo tâm khuyên can, chỉ là mãnh công Triệu Vân.

Đào Thương thở dài khẩu khí, nói: “Anh hùng tích anh hùng, này ta lý giải, nhưng là Điển Vi người này…… Ngươi chỉ sợ là khuyên bất động, thôi bỏ đi, làm hắn ở trên chiến trường chết, có lẽ là hắn tốt nhất quy túc……”

Đào Thương nói không đợi kêu xong, lại thấy Điển Vi đột nhiên bão nổi.

Hắn đột nhiên không màng tất cả đánh mã phá khai Triệu Vân phòng tuyến, hướng về Đào Thương phương hướng phóng đi.

Hắn làm như vậy kết cục, chính là đem chính mình không thang hoàn toàn rộng mở cho Triệu Vân, nhưng lại cũng tránh được một chỗ cơ hội!

Lấy mạng đổi mạng!

Điển Vi dùng sức đem trong tay đại thiết kích, hướng về Đào Thương đón đầu ném qua đi.

Mà Triệu Vân trường thương lại là trực tiếp đâm xuyên qua hắn ngực!

Đại thiết kích ở không trung hiện ra xoắn ốc trạng, ra ngoài mọi người ngoài ý liệu kén hướng về phía Đào Thương mặt.

Hứa Chử đại kinh thất sắc, vội vàng phóng ngựa chắn Đào Thương trước mặt, cổ đủ toàn thân sức lực, dùng sức đem kia thiết kích đánh rơi ở trên mặt đất.

“Leng keng!” Thiết kích thật sâu cắm ở trên mặt đất.

Đào Thương sắc mặt có chút trắng bệch, cho dù hắn cũng coi như là kinh nghiệm trận chiến, nhưng nhìn trước mắt loại tình huống này, cũng không khỏi có chút trong lòng chột dạ.

Hứa Chử cũng là có vẻ có chút lòng còn sợ hãi.

“Như vậy trọng thiết kích, hắn cư nhiên có thể ném xa như vậy……”

Điển Vi vì này một kích, liều chết làm ra không đương, nhưng đại giới lại là bị Triệu Vân đâm xuyên qua ngực, lộng cái lạnh thấu tim.

Điển Vi cực kỳ không cam lòng nhìn nơi xa Đào Thương, lẩm bẩm thấp giọng nói: “Tư Không, mỗ gia tận lực……”

Sau đó, hắn liền đình chỉ hô hấp.

“Thật là điều hán tử……” Hứa Chử lẩm bẩm nói.

Triệu Vân rút về chính mình thương, con ngựa đi vào Đào Thương trước mặt: “Thừa tướng không có việc gì đi? Lại là trách ta nhất thời sơ sẩy……”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không có việc gì…… Phỏng chừng hắn nếu là phiết không phải thiết kích, mà là xưng tay ám khí, phỏng chừng ta đã xong rồi.”

Triệu Vân cảm khái nói: “Một phấn chi uy thậm chí tại đây, thật sự lệnh người giai than.”

Liền ở ngay lúc này, lại thấy nơi xa một con thám báo phóng ngựa hướng về phía Đào Thương chạy vội tới.

“Thừa tướng, Tào Tháo cùng Lưu Bị phía trước hội hợp thành một cổ, bất quá đã bị Hoàng Trung cùng A Phi tướng quân hai người ngăn cản, trước mắt bọn họ quân mã toàn đã bị vây quanh, Hoàng Trung tướng quân trước mắt chính chỉ huy nhân mã cùng bọn họ chém giết, phái người dò hỏi thừa tướng, là muốn bắt sống, vẫn là chết?”

Đào Thương trầm ngâm một lát, nói: “Đãi ta tự mình đi nhìn.”

……

Theo thời gian trôi qua, chiến trường trung đại bộ phận quân địch binh sĩ đều bị giết rơi rớt tan tác, mà Tào Tháo cùng Lưu Bị này một khối, thực hiển nhiên là cuối cùng một chỗ trung tâm mảnh đất.

Nơi này tụ tập ngạch Tào Tháo cùng Lưu Bị bản nhân, bao gồm bọn họ bên người tinh nhuệ nhất hộ vệ, đương nhiên còn có tào chương, Vu Cấm, Hạ Hầu Uyên, trần đến chờ vài tên cuối cùng tinh anh chiến tướng.

Kim Lăng quân đem này đó tào quân tinh nhuệ bao quanh vây quanh, không nhanh không chậm dần dần bức bách.

Hoàng Trung tự mình ác chiến Hạ Hầu Uyên, hai người cũng coi như là giao thủ mấy lần, nhưng Hạ Hầu Uyên trước sau ở Hoàng Trung dưới, hôm nay lại phùng, nhưng Hạ Hầu Uyên như cũ là không có chút nào khiếp đảm.

Nhưng thực lực chênh lệch chung quy là bãi tại nơi đó, trải qua một phen ác chiến lúc sau, Hạ Hầu Uyên rốt cuộc là kiên trì không được, bị Hoàng Trung một đao phách sát với chiến mã dưới.

Trước mắt Tào thị tông tộc trung, cuối cùng một vị có thể ỷ lại đại tướng thân chết, cách đó không xa Tào Tháo trong mắt nổi lên nước mắt.

Hắn bất đắc dĩ thở dài, nói: “Đều kết thúc, tào mỗ chung quy là khó trái ý trời, người tới a…… Văn tắc, làm tam quân tướng sĩ dừng tay…… Ngưng chiến!”

Tào Tháo bên người phụ trách hạ lệnh chỉ huy các tướng sĩ Vu Cấm vẫn luôn ở vào một cái khẩn trương trạng thái, hiện giờ nghe xong Tào Tháo nói, tựa hồ là dỡ xuống một bộ gánh nặng.

“Truyền lệnh, làm các tướng sĩ lui về phía sau, đều triệt đến Tư Không bên cạnh tới! Hộ vệ Tư Không, ngưng chiến!”

------oOo------

Chương 1021: tào Lưu chi chung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào quân cùng Lưu quân, sở hữu binh mã đều không ở tiếp tục tiến công, sở hữu binh tướng đều quay chung quanh bọn họ chủ công, co đầu rút cổ ở chiến trường một góc nơi, mà bốn phía Kim Lăng quân còn lại là không ngừng quay chung quanh đi lên, hiện ra vây quanh chi thế.

Tào Tháo nhìn Hạ Hầu Uyên thân chết, trong lòng bi tình cảm giác càng sâu, hắn nhìn quanh bên người này đó cây còn lại quả to tướng lãnh cùng binh lính, thở dài khẩu khí, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Không thể lại làm những người này vì hắn tiếp tục hy sinh.

Mà Lưu Bị giờ phút này cũng ở chỗ này, hắn toàn thân đều là trúng tên cùng đao thương, máu tươi giàn giụa, nhưng thoạt nhìn lại giống như lâm vào tới rồi điên cuồng trạng thái giống nhau.

Hắn múa may hai đùi kiếm còn muốn đi phía trước xung phong liều chết, lại bị trần đến đám người gắt gao túm chặt cương ngựa.

“Thúc đến, không cần cản ta, ngô muốn giết Đào Thương, vì ta nhị đệ báo thù!” Lưu Bị đã hoàn toàn mất đi ngày thường nho nhã chi tướng, hắn hiện tại dư lại chỉ có phẫn nộ cùng điên cuồng.

“Chủ công, không thể vọng động, không thể vọng động a!” Trần đến túm Lưu Bị cương ngựa, liều mạng hướng hắn hô.

Lưu Bị chỉ là liều mạng nỗ lực muốn ném ra trần đến tay, trong mắt hắn, giờ phút này tràn ngập tất cả đều là Đào Thương thân ảnh.

Kia đạo thân ảnh là như vậy nóng rát chói mắt.

“Thúc đến, buông tay, Đào Thương liền ở trước mắt! Ta muốn giết hắn!”

Lưu Bị động tác ánh vào Đào Thương trong mắt, giờ phút này hắn chính suất lĩnh Triệu Vân cùng Hứa Chử chờ một đám người đi vào trong trận, vừa vặn gặp phải Hoàng Trung xách theo Hạ Hầu Uyên thủ cấp đi vào hắn trước mặt.

“Thừa tướng, tào đem Hạ Hầu Uyên thủ cấp tại đây!”

Đào Thương nhìn lướt qua, sau đó gật gật đầu nói: “Hán Thăng lao khổ công lao, giết Hạ Hầu Uyên không nói, lại vây quanh Tào Tháo, thực sự lợi hại…… Ngươi thả chờ một chút, đãi ta hỏi Tào Tháo cùng Lưu Bị nói mấy câu.”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương đánh mã đi ra, cầm lấy tùy thân thiết chế microphone, hướng về phía Tào Tháo cùng Lưu Bị nơi phương hướng hô: “Mạnh Đức công, Huyền Đức công, trận này…… Chúng ta còn có tiếp tục đánh tiếp tất yếu sao? Đại thế đã định rồi!”

Giọng nói lạc khi, lại thấy Lưu Bị rốt cuộc nhẫn nại không được, hắn bỗng nhiên một kẹp mã chân, múa may hai đùi kiếm liền hướng về phía Đào Thương nơi phương hướng vọt lại đây.

Trần đến thấy thế không dám chậm trễ, nhưng lại rốt cuộc vô pháp ngăn cản, chỉ có thể là theo sát sau đó.

Đến nỗi Lưu Bị dưới trướng thân vệ quân, cũng là theo Lưu Bị vọt lại đây.

Đào Thương thấy thế không khỏi thở dài khẩu khí.

Lưu Bị vì đệ báo thù sốt ruột, xem ra đã là hoàn toàn mất đi lý trí.

Hoặc là, ở Lưu Bị trong tiềm thức, đã báo hẳn phải chết chi chí.

Đào Thương chậm rãi nâng lên tay đối với phía sau người bắn nỏ nhóm nói: “Bắn tên đi.”

Kim Lăng liền nỏ cơ quan cùng khấu huyền thanh bắt đầu vang lên.

Không bao lâu, liền thấy không đếm được phi mũi tên vèo vèo vèo, vèo vèo vèo bắn về phía lấy Lưu Bị cầm đầu những cái đó binh lính, tức thì chi gian, liền đưa bọn họ quét ngang đổ một tảng lớn.

Mà xông vào trước nhất mặt Lưu Bị, giờ phút này cũng là bị bắn thành cái sàng, hắn trừng mắt mắt to, giơ lên cao song kiếm, tựa không cam lòng rồi lại tựa thoải mái thẳng lăng lăng nhìn phía trước, tiếp theo thân mình một tài oai, ầm ầm ngã xuống trên mặt đất.

Đào viên tam huynh đệ cuối cùng một người, cũng theo đó đi.

Lữ Bố giờ phút này cũng đã chạy tới Đào Thương bên người, thấy được tình huống như vậy, cũng là không thắng thổn thức.

“Quan Vũ, Trương Phi, Lưu Bị…… Một đám thế nhưng là đều đi, ai, đáng tiếc này ba gã anh hùng hào kiệt, đáng tiếc.”

Đào Thương quay đầu nói: “Bùi Tiền.”

“Ở.”

“Chiến sự sau khi chấm dứt, đem Lưu Bị cùng Trương Phi thi thể hảo sinh an táng…… Còn có lần trước bỏ mình Quan Vũ, liền đem bọn họ ba cái an táng ở một khối đi, cùng phóng một chỗ huyệt mộ đó là.”

“A?” Bùi Tiền nghe vậy tức khắc mở to hai mắt.

Còn lại các tướng lĩnh cũng là lộ ra không thể tin được biểu tình.

Triệu Vân nhíu mày, nói: “Tam đệ, làm như vậy có phải hay không có điểm quá mức?”

Đào Thương quay đầu nhìn về phía hắn: “Cái gì quá mức?”

Triệu Vân chỉ chỉ cách đó không xa Lưu Bị thi thể, nói: “Ba cái đại nam nhân táng ở bên nhau, có phải hay không có điểm ghê tởm

người? Nhân gia đều là phu thê chi gian sinh ngủ chung, chết cùng huyệt……”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Huynh trưởng có điều không biết, Lưu Quan Trương ba người, sinh ra vốn chính là nhất thể, này cảm tình so với phu thê chi gian càng sâu, thường xuyên cùng tẩm mà miên, hiện giờ làm cho bọn họ chết mà cùng huyệt, cũng coi như thành toàn bọn họ huynh đệ chi tình, đều không phải là bôi nhọ chi ý.”

Triệu Vân lúc này mới bừng tỉnh gật gật đầu.

A Phi phóng ngựa mà đến hiếu kỳ nói: “Lưu Quan Trương ngày thường cùng tẩm mà miên, thừa tướng như thế nào sẽ biết?”

“Cái này……” Đào Thương nhất thời nghẹn lời.

“Ngươi đi bò cửa sổ nhìn lén?”

Đào Thương trên mặt cơ bắp trừu trừu, hận không thể xoay tay lại bóp chết A Phi.

Liền ở ngay lúc này, trần đến vì cấp này chủ báo thù, phóng ngựa suất hơn người thẳng đến Đào Thương mà đến.

Đào Thương vung roi ngựa tử, đối A Phi nói: “Hiến ngươi ba nén hương công phu, bắt lấy trần đến, bằng không lấy quân pháp luận xử.”

A Phi nghe vậy hoảng sợ: “Ba nén hương? Kia tư bản lĩnh không yếu, ta ba nén hương như thế nào lấy đến hạ hắn?”

“Ít nói nhảm, đây là cho ngươi quân lệnh!”

A Phi hít hít cái mũi, âm thầm nói thầm một tiếng: “Quan báo tư thù……”

Sau đó liền suất lĩnh bản bộ binh mã đi chặn lại trần đến.

Mà liền ở ngay lúc này, bên kia sương vẫn luôn chưa từng động Tào Tháo đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Buông binh giới!”

Còn thừa tào binh không dám bội nghịch Tào Tháo quân lệnh, sôi nổi binh tướng giới ném xuống đất.

Tào Tháo còn lại là đánh mã từ trong đám người mà ra.

Đào Thương khóe miệng lộ ra mỉm cười.

Liền điểm này tới xem, vẫn là Tào Tháo so Lưu Bị càng tiêu sái.

“Không hổ là Mạnh Đức huynh, quả nhiên là có thể thấy rõ thời thế, Mạnh Đức huynh này nhất cử, lại là cứu dưới trướng một chúng tánh mạng cùng chính mình tánh mạng, đào mỗ tất không tương phụ, hiện giờ thiên hạ đại định, chúng ta đều có thể buông ngày xưa ân oán, như mông huynh trưởng không bỏ, ta sao như cũ có thể làm bằng hữu.” Đào Thương dùng loa hướng về phía Tào Tháo hô.

Tào Tháo mặt vô biểu tình, chỉ là đối phía sau thân vệ vươn bàn tay.

Kia thân vệ ngay sau đó cấp Tào Tháo truyền lên một cái cùng Đào Thương giống nhau như đúc thiết chế đại loa.

Hứa Chử thấy thế một kỳ: “Hắc! Thừa tướng, hắn gia hỏa thức cùng ngài giống nhau như đúc a!”

Đào Thương nhíu nhíu mày: “Hỗn đản này…… Cư nhiên bản lậu……”

Tào Tháo bưng lên đại loa, hướng về phía Đào Thương hô: “Đào Thương, ngươi thắng, đại hán thiên hạ mười ba châu, mười dư lộ chư hầu, cuối cùng người thắng cư nhiên là ngươi như vậy hậu sinh tiểu bối, tào mỗ là đã chịu phục, lại không phục a, Đào Khiêm lão nhân quả nhiên mệnh hảo, sinh cái lợi hại nhi tử!”

Nói đến này, Tào Tháo lại dừng một chút, nói: “Được làm vua thua làm giặc, tào mỗ không lời nào để nói, chỉ là thỉnh ngươi niệm ở ngày xưa tình cảm thượng, cho ta thủ hạ các tướng sĩ…… Còn có tào mỗ hậu đại một con đường sống.”

Đào Thương sắc mặt nghiêm, nói: “Cái này là tự nhiên, Mạnh Đức huynh hà tất như thế? Không chỉ là ngươi hậu đại, ngươi ta năm xưa cũng coi như là có quá mệnh giao tình, hôm nay ngươi nếu chịu hàng, đào mỗ cũng tự nhiên sẽ bảo ngươi chết già.”

Tào Tháo nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, com tiếp theo trong đầu hiện lên năm đó cùng Đào Thương quen biết tình hình, không khỏi chua xót cười.

Nếu là người sẽ không thay đổi, nếu là thời gian sẽ không trôi đi, thật là có bao nhiêu hảo?

Hắn hất hất đầu, đem trong đầu hình ảnh đuổi đi ra ngoài, kia cổ sinh ra đã có sẵn ngạo khí lại lần nữa chiếm cứ hắn trái tim.

“Tào mỗ tung hoành một đời, làm sao có thể khuất thân với nhữ? Họ Đào, hy vọng ngươi thực hiện vừa mới chi ngôn, chớ đổi ý, nếu bằng không, tào mỗ thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi.”

Dứt lời, liền thấy Tào Tháo đột nhiên rút ra bên hông bội kiếm, hoành kiếm cổ……

Máu tươi từ hắn cổ trung miệng vết thương phun xạ mà ra, xâm nhiễm xong xuôi không.

Một thế hệ kiêu hùng, như vậy ngã xuống.

Tào Tháo như thế đột nhiên không kịp dự phòng động tác, lệnh ở đây người đều bị động dung.

Đào Thương cũng là có chút choáng váng, hắn trăm triệu không thể tưởng được Tào Tháo nói làm liền làm, như thế nhanh chóng.

“Mạnh Đức huynh!”

------oOo------

Chương 1022: ban sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tào Tháo đột nhiên hoành kiếm tự vận, làm Đào Thương cảm giác được đột nhiên không kịp dự phòng, hắn bình tĩnh nhìn đã ngã xuống đất bỏ mình khí tuyệt Tào Tháo, trên mặt lộ ra ai đỗng thần sắc.

Tào Tháo là hắn đi vào thế giới này lúc sau, sở nhận thức quan hệ tốt nhất chư hầu, lúc trước ở chư hầu liên minh thảo phạt Đổng Trác thời điểm, Tào Tháo có thể nói là nâng đỡ trợ giúp Đào Thương không ít, ở trình độ nhất định đi lên giảng, Tào Tháo có thể nói là Đào Thương ở thế giới này lập trụ chân lúc sau quen biết đệ nhất vị lão sư.

Cái loại cảm giác này thậm chí so Hoàng Phủ Tung còn muốn sớm.

“Phụ thân!”

Theo một tiếng tru lên, lại thấy tào chương bỗng nhiên từ trên chiến mã nhảy xuống tới, chạy đến Tào Tháo bên người, dùng sức đong đưa Tào Tháo thi thể.

Chính là Tào Tháo lại cũng không nhúc nhích.

Sinh mệnh đã là mất đi, không có khả năng lại nghịch chuyển lại đây.

Người, có khi chính là như vậy yếu ớt.

Đào Thương xoay người xuống ngựa, hướng về tào chương đi qua.

Triệu Vân, Hứa Chử cùng Hoàng Trung đám người không dám chậm trễ, vội vàng theo sát Đào Thương lúc sau, sợ hắn xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Đào Thương đi tới tào chương cách đó không xa, cúi đầu nói: “Người chết không thể sống lại…… Ngươi vẫn là nén bi thương thuận biến, ta cùng với phụ thân ngươi ngày xưa cũng là bạn cũ, đối với các ngươi này đó Tào thị hậu nhân, ta sẽ không làm hại.”

Tào chương bỗng nhiên ngẩng đầu, một đôi mắt hổ thẳng lăng lăng trừng mắt Đào Thương.

Triệu Vân cùng Hoàng Trung thấy tào chương này phúc biểu tình, tức khắc dọa một cái, vội vàng đánh mã đi vào Đào Thương hai bên trái phải, một đao một thương hoành che ở hai người chi gian.

Nhưng là tào chương cũng không có đối Đào Thương động thủ, hắn chỉ là như vậy hung hăng trừng mắt hắn, miệng vừa động vừa động, tựa hồ là ở nhấm nuốt cái gì.

Đào Thương bỗng nhiên phản ứng lại đây, hắn vội vàng một lóng tay tào chương, phân phó Triệu Vân nói: “Không tốt, hắn là ở cắn lưỡi tự sát, mau cứu hắn……”

Nhưng Đào Thương nói còn không có nói xong, lại thấy tào chương ngẩng đầu lên tới, đột nhiên một ngụm máu tươi phun tới.

Triệu Vân cùng Hoàng Trung hoảng sợ, lại thấy tào chương phía sau, có vài tên tào quân giáo úy đã bôn lên rồi.

Đào Thương đối với bọn họ hô: “Nhanh lên, đầu lưỡi chặt đứt không chết được, quan trọng là đừng làm huyết sặc nhập khí quản……”

Nhưng những cái đó tào quân giáo úy đều không lắm hiểu y, làm cho bọn họ giết người còn hành, nhưng là làm cho bọn họ cứu người…… Lại thực sự là làm khó bọn họ.

Tuổi trẻ hoàng cần nhi trên mặt đất phịch vài cái, cuối cùng hai mắt trắng dã, hô hấp từ dồn dập cuối cùng biến thành đình chỉ.

Đào Thương lẳng lặng nhìn trước mắt này hết thảy, trong lòng có một loại nói không nên lời khôn kể chua xót tư vị.

“Tào quân nhiều hào kiệt, Mạnh Đức huynh sinh con cũng hùng liệt, thật thật lệnh người kính nể.” Đào Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, rất là thương cảm.

Liền ở ngay lúc này, lại thấy Vu Cấm chạy chậm đi vào Đào Thương trước mặt.

Đào Thương thấy thế không khỏi sửng sốt: “Ngươi nên sẽ không cũng muốn tự sát đi?”

Vu Cấm quỳ một gối, nói: “Mạt tướng Vu Cấm, cùng dưới trướng chúng tướng sĩ nguyện hàng thừa tướng!”

Đào Thương thở dài một hơi, nói: “Luôn là có cái nguyện ý đầu hàng, bằng không ta còn tưởng rằng các ngươi tào quân trên dưới đều là mãn môn trung liệt, trên đời này trung thần nghĩa sĩ chẳng lẽ đều chạy đến các ngươi tào quân trận doanh trúng?”

Đào Thương lời này người nói vô tâm, nhưng nghe giả cố ý.

Vu Cấm mặt ngượng đỏ bừng, hắn đối Đào Thương phản bác nói: “Mạt tướng Vu Cấm, vốn dĩ cũng là tính toán đi tìm chết, bất quá Tư Không lâm chung giao phó, làm ta chờ quy thuận, chớ tái sinh sát nghiệt……”

Đào Thương cười ha hả nhìn hắn: “Nói như thế tới, với tướng quân quy thuận ở ta dưới trướng, là bất đắc dĩ? Ủy khuất?”

“A? Không phải! Mạt tướng không phải cái kia ý tứ.”

Vu Cấm có chút sốt ruột, không từng tưởng chính là như vậy một câu hai câu lời nói, cư nhiên đã bị Đào Thương cấp vòng đi vào.

Đào Thương phất phất tay, tùy ý nói: “Bất luận như thế nào, quy hàng chính là có công giả, ta tất nhiên không tệ đãi, tào quân tướng sĩ, nhưng lại nguyện ý tùy Vu Cấm quy hàng giả, toàn bộ miễn tử, quay đầu lại có khác điều phối.”

Vu Cấm nghe vậy vui mừng quá đỗi, vội vàng bái tạ.

Mà bên kia sương, trần đến cùng A Phi một hồi ác chiến, rốt cuộc là phân ra thắng bại.

Này cũng là đi theo Lưu Bị bôn hoàng tuyền đi, ở cuối cùng một trận chiến phía trước, cũng là bất khuất không hàng……

Đến tận đây, thiên hạ hoàn toàn bình định, chư hầu toàn diệt, Trung Hoa nhất thống.

Đào Thương chỉ huy tam quân trở về thành đô, hắn không có sốt ruột đại bãi khánh công yến, khao tam quân, mà là ở thành đô thiết hạ linh đường, tế điện nhiều năm như vậy, bỏ mình ở chư hầu chinh chiến trung tam quân tướng sĩ.

Tào Tháo phụ tử cùng Lưu Bị tam huynh đệ thi thể, Đào Thương cũng là sai người chuẩn bị tốt nhất quan tài, dùng để an trí này xác chết, chọn ngày hạ táng, lấy điệu thương nhớ.

Mặt khác, Đào Thương còn phái Vu Cấm đại biểu hắn, đi chiêu hàng thượng còn đóng quân ở lê hành huyện Tào Ngang.

Liền ở cùng ngày ban đêm, Quách Gia mang theo một người tới gặp Đào Thương.

Người này, chính là Giả Hủ.

“Giả Hủ gặp qua Đào thừa tướng.”

Đào Thương xoay người, lẳng lặng nhìn hắn.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương cười.

“Lúc trước ở Kiếm Các quan, bắn tên dùng thư từ nhắc nhở cho ta người, chính là Văn Hòa tiên sinh đi.”

Giả Hủ nhàn nhạt nói: “Đúng vậy.”

Đào Thương nhướng mày: “Tiên sinh chính là tào công ngồi xuống bạn đồng liêu, bị chịu trọng dụng, lại chơi như vậy tiểu tâm tư, không

biết vì sao?”

Giả Hủ lắc lắc đầu, nói: “Không vì cái gì.”

“Không vì cái gì?” Đào Thương ha hả cười: “Không, ngươi làm việc, nhất định chính là có chính ngươi ý tưởng, sao có thể không vì cái gì?”

Dừng một chút, lại nghe Đào Thương nói: “Đến nỗi ngươi muốn làm gì? Ta nói cho ngươi, ngươi dùng loại này phương pháp nhắc nhở ta, nhưng đồng thời lại không phải là hại Tào Tháo, có thể nói là đã không có phản bội tào quân, lại gián tiếp thi ân với ta, nếu ngày sau Tào Tháo thật sự bị ta sở phá, ngươi liền có thể bằng vào việc này đến một an cư lạc nghiệp chỗ, cũng đến chết già.”

Giả Hủ mặt vô biểu tình, chắp tay nói: “Thừa tướng nhìn xa trông rộng, lệnh lão phu bội phục.”

“Giả Hủ a, nói lương tâm lời nói, tuy rằng ngươi rất điệu thấp, không tranh không đoạt, chỉ lo thân mình, nhưng ta lại ghét nhất ngươi loại người này, ngươi biết vì cái gì sao?”

Giả Hủ lắc lắc đầu, nói: “Không biết.”

Đào Thương tiếp tục nói: “Ngươi tuy rằng chưa từng có đại dã tâm cùng hùng tâm, nhưng ngươi bản chất cùng trong xương cốt, lại là một cái cực độ ích kỷ người, ngươi vì ngươi một cái mệnh, có thể hy sinh rớt những người khác hết thảy, thậm chí không tiếc họa loạn một châu, thậm chí không tiếc họa loạn thiên hạ!”

Giả Hủ như cũ là mặt vô biểu tình, nhưng hắn cũng đã quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Đào Thương nói: “Thừa tướng hiển hách thiên uy, lệnh lão phu run rẩy, lão phu biết tội.”

Dứt lời, liền thấy hắn cúi người đi xuống, thật mạnh quỳ gối trên mặt đất.

Đào Thương còn lại là ở phía trên lạnh lùng nhìn hắn.

Mặt hướng mà Giả Hủ, này hành vi tuy rằng rất là bái phục, nhưng kỳ thật trong lòng gợn sóng bất kinh.

Hắn quá hiểu biết Đào Thương, Đào Thương tên hiệu là thái bình công tử, lấy nhân nghĩa lập nghiệp, chính mình là hàng thần, lại trợ giúp quá hắn, thả còn không có cái gì dã tâm cùng tội lỗi, vô luận Đào Thương nói hắn cái gì, mắng hắn cái gì, hắn chỉ cần tiếp theo đó là.

Dù sao cuối cùng Đào Thương như cũ là sẽ phóng hắn một con đường sống.

“Giả Hủ a, ngươi lần trước thư từ giúp quá ta một lần, ta không thể giết ngươi, hơn nữa ngươi cũng cũng không có làm cái gì quá mức sự, vẫn là hàng thần, ta cần thiết muốn bảo toàn ngươi tánh mạng, lấy đổ thiên hạ từ từ chúng khẩu.”

Giả Hủ hướng về phía mặt đất mặt, gợi lên một tia mỉm cười.

“Lão phu…… Sợ hãi……”

“Nhưng là……” Đào Thương nói lại lại lần nữa vang lên: “Nhưng là người cả đời này, tổng phải làm một kiện không màng người khác ánh mắt, oanh oanh liệt liệt đại sự, đến từ chính mình tâm tính tới, không cần cố kỵ thiên hạ phong bình.”

Dứt lời, lại thấy Đào Thương hơi hơi mỉm cười, lộ ra hắn răng nanh: “Ta hôm nay liền muốn thử xem không màng ân tình, không màng đạo nghĩa, không màng dư luận, ngạnh muốn giết ngươi, là một loại cái gì cảm giác.”

------oOo------

Chương 1023: kim hộp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Thương nói mới vừa vừa nói xong, Giả Hủ trong đầu tức khắc liền phát ra ‘ oanh ’ một tiếng vang lớn, giống như đất bằng sấm sét, chấn hắn không kềm chế được.

Hắn hai đầu gối phát run, cơ hồ đều phải xụi lơ trên mặt đất.

Lão nhân ngày thường kia cổ bình tĩnh bình tĩnh kính tức khắc tá, hắn vội vàng ngẩng đầu, nhìn phía Đào Thương mặt, ánh vào này mi mắt chính là một trương ấm áp, mỉm cười khuôn mặt.

Nhưng kia trương khuôn mặt thượng giờ phút này tràn ngập, là ẩn hàm sát khí, tuy biểu hiện cực kỳ nội liễm, nhưng Giả Hủ lại không phải không cảm giác được.

Giả Hủ cũng coi như là kinh nghiệm sóng gió lão nhân tinh, loại này muốn giết người biểu tình, hắn tự nhiên là gặp qua rất nhiều.

Này hỗn trướng đồ vật…… Hắn cư nhiên không ấn kịch bản ra chiêu a?

Lão phu là hàng thần a, còn giúp quá hắn! Hắn cư nhiên không hề lý do, chỉ bằng yêu ghét liền phải sát?

Giả Hủ pha là run sợ tâm cảnh nhìn chằm chằm Đào Thương gương mặt, trong lòng đột nhiên nhảy ra một cái ý tưởng.

Tiểu tử này, có lẽ cùng chính mình ban đầu gặp được những người đó đều không giống nhau?

Giả Hủ trong đầu ý nghĩ thiên hồi bách chuyển……

Lại thấy Đào Thương đột nhiên mở miệng nói: “Đừng cân nhắc, ý nghĩ của ta ngươi cân nhắc không rõ, mấy ngàn năm sự khác nhau đâu…… Người tới a, đem Giả Hủ kéo đi ra ngoài, chém đầu! Kéo xuống đi, kéo xuống đi……”

“Cái gì?” Giả Hủ nghe vậy tức khắc kinh hãi, hắn trăm triệu không nghĩ tới Đào Thương nói sát liền sát, một chút đều không bận tâm những cái đó thế tục lẽ thường.

Này hoàn toàn không phù hợp một phương bá giả khí chất cùng phong cách hành sự a.

“Không, không được! Ngươi không thể giết lão phu! Lão phu cùng ngươi có ân, lão phu chưa từng có sai, lão phu chính là một cái hàng phục thuận thần!”

“Chân chính thuận thần tuyệt đối làm không ra ngươi có thể làm ra những cái đó sự, ta ghét nhất ngươi loại này ích kỷ người, có ngươi người như vậy ở bên cạnh, ta sẽ ngủ không hảo giác.” Đào Thương chậm rì rì nói.

Nói đến này thời điểm, lại thấy Bùi Tiền chờ một chúng hổ vệ quân đã đi đến.

“Thừa tướng, ngài muốn chém ai?” Bùi Tiền chắp tay nói.

Giả Hủ thấy việc đã đến nước này, không khỏi giơ thẳng lên trời cười ha ha.

“Lão phu một đời anh minh, không thể tưởng được lâm lão lâm lão, cư nhiên tính sai rồi ngươi cái này tiểu súc sinh, Đào Thương! Ngươi như thế đối đãi lão phu, ngày sau định không chết tử tế được!”

Đào Thương bình tĩnh nhìn thẹn quá thành giận, trạng như điên cuồng Giả Hủ, tiếp theo không khỏi đột nhiên cười ra tiếng tới.

“Không thể tưởng được, luôn luôn bị người ám dụ vì độc sĩ nam nhân, ở đối mặt tử vong thời điểm, cư nhiên cũng bất quá như thế…… Văn Hòa tiên sinh, đứng lên đi, ta không có muốn giết ngươi ý tứ, vừa rồi thuần túy chính là đậu ngươi chơi.”

Nghe xong ‘ đậu ngươi chơi ’ ba chữ, Giả Hủ lại một lần ngây ngẩn cả người.

Đậu ngươi chơi?

Đậu ngươi muội a! Tiểu tử ngươi có bệnh đi!

Nhìn Giả Hủ sắc mặt như cũ không tốt, Đào Thương cười khanh khách duỗi tay đem hắn từ trên mặt đất túm lên, sau đó duỗi tay thế hắn phác phác trên người bụi đất, nói: “Mặc kệ nói như thế nào, Văn Hòa đầu tiên là cũng là đầu hàng ở ta dưới trướng danh sĩ, lại từng có ân với ta, ta có thể nào thương tổn với ngài đâu?”

Dứt lời, hắn đối Bùi Tiền nói: “Thế Văn Hòa tiên sinh chuẩn bị một chỗ chỗ ở, hảo sinh chiêu đãi, cũng an bài tiệc rượu, tối nay ta muốn cùng Văn Hòa tiên sinh thắp nến tâm sự suốt đêm.”

Nói đến này, lại thấy Đào Thương bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, Văn Hòa tiên sinh, tiên sinh sơ tới ta doanh, đào mỗ không gì lễ vật đưa tiễn hiện có kim hộp một con, đưa tặng cùng tiên sinh, còn thỉnh tiên sinh cần phải thủ hạ.”

Dứt lời, Đào Thương xoay người từ bàn thượng cầm lấy một con đã sớm chuẩn bị tốt kim tráp, cười ha hả đưa tới Giả Hủ trong tay.

Giả Hủ lòng còn sợ hãi đi rồi, chỉ để lại Đào Thương tại chỗ cười ha hả nhìn hắn rời đi.

Quách Gia là phụ trách đem Giả Hủ đưa đến Đào Thương trước mặt, bởi vậy hắn vẫn luôn ở bên cạnh chắp tay sau lưng, quan khán này ra trò khôi hài.

Đãi Giả Hủ đi rồi lúc sau, Quách Gia ngay sau đó cười hỏi Đào Thương nói: “Kia kim tráp là cái gì?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Một phong thơ mà thôi.”

“Tin? Cái gì tin?”

“Tru tâm tin, một phong có thể làm hắn sau này không hề bảo thủ, chỉ biết toàn tâm toàn ý phụng dưỡng với ta tin.”

Quách Gia tựa hồ là có chút không quá tin tưởng.

“Hắn như vậy đại một người, chẳng lẽ còn sẽ bị ngươi kẻ hèn một phong thư từ dọa đến?”

Đào Thương tùy ý nhún vai, nói: “Có thể hay không dọa sợ hắn, chúng ta sau đó lại luận, ta chỉ hỏi ngươi, giáo sự phủ thám tử nhóm, thám thính đến tình huống như thế nào?”

Quách Gia chắp tay nói: “Tây Xuyên chư quận huyện toàn phục, chỉ có ngày xưa âm thầm nhập xuyên, muốn vì Tôn Sách báo thù Chu Du, bị Lưu Chương mệnh lệnh đến Kiến Ninh, hiệp trợ địa phương thái thú, đối phó Nam Man xâm phạm biên giới chi binh, như thế nào đối phó người này?”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Chu Du người này, bởi vì Tôn Sách sự tình, tất nhiên sẽ không đầu hàng với ta, hắn cùng ta cũng chỉ là sẽ không chết không ngừng.”

Quách Gia chắp tay nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta bên này phái binh chinh phạt, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm tiêu diệt này liêu?”

Đào Thương lắc lắc đầu, cười nói: “Đảo cũng không cần như thế sốt ruột.”

Quách Gia nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Đào Thương cười nói: “Ta đã phái người đi hướng Trường An, triệu Khổng Minh tới đây, ta tưởng từ hắn tại đây tọa trấn, thống trị thành đô, ngày sau bình định Tây Xuyên phương nam việc, cũng tự nhiên liền từ hắn đại lao, ta liền không ở quản.”

Nói đến này, Đào Thương dừng một chút, nói: “Thiên hạ này còn có một ít tiểu chư hầu cùng vấn đề nhỏ, nhưng đã không ở ta rửa sạch trong phạm vi, từ nay về sau, có chút lịch sử di lưu vấn đề, liền phải giao cho ta dưới trướng những cái đó bọn hậu bối đi làm.”

Quách Gia nghe vậy sửng sốt, sau đó chắp tay, nói: “Thừa tướng anh minh rộng lượng.”

Đào Thương đạm đạm cười, tiếp theo cất bước đi đến ngoài phòng, nhìn giường ngoại mây đen, lại là có muốn trời mưa dấu hiệu.

Hắn cười, nhàn nhạt nói: “Hết thảy rốt cuộc đều yên ổn, lần này tử, ta rốt cuộc có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

Quách Gia đứng ở hắn phía sau, nói: “Ngài cũng đừng đem sự tình đều tưởng đơn giản, này thống trị thiên hạ, lại là so bình định thiên hạ sự tình càng khó.”

Đào Thương quay đầu cười nhìn hắn, nói: “Kia làm ca ca chịu giúp ta không?”

Quách Gia sắc mặt không phải rất đẹp: “Ta nhưng thật ra tưởng không giúp ngươi, nhưng Quách mỗ sợ ta như vậy vừa nói, ngươi thế nào cũng phải lộng chết ta không thể……”

……

Giả Hủ tới rồi dịch quán lúc sau, vừa mới sông cuộn biển gầm tâm tình, giờ phút này mới rốt cuộc hơi có điều bình phục.

Lão nhân tuổi cũng không nhỏ, 60 người, thình lình bị lớn như vậy kinh hách, một chốc một lát có điểm hồi bất quá kính tới.

Hắn trên giường bên cạnh, ngồi một hồi lâu lúc sau, mới vừa rồi nhớ tới Đào Thương vừa mới cho hắn kim tráp.

Giả Hủ run rẩy đem kim tráp từ tay áo trung đem ra.

Hắn đem kim tráp mở ra lúc sau, lại thấy bên trong có một phương màu trắng khăn gấm, mặt trên viết tự.

Giả Hủ đem kia bạch khăn gấm mở ra, đọc một lần, đôi tay cơ hồ đều có chút phát run.

Bạch khăn thượng tự muốn thuyết minh ý tứ rất lớn khái thực minh bạch.

‘ hôm nay việc phi trò đùa, công sáu mươi, ta ba mươi tuổi, công trường thiện tự bảo vệ mình, vì mình nhưng bán thiên hạ người, độc sĩ chi danh danh xứng với thật, hiện giờ thiên hạ tuy đại định, nhưng tứ phương thượng có man di nhìn thèm thuồng, vì thiên hạ kế, khẩn cầu giả công thu hồi cảnh giác, khuynh tâm trợ ta, như sinh nhị tâm, công sáu mươi thân thể thời gian vô nhiều, nhiên ta ba mươi tuổi tráng niên, càng kiêm con cháu nhưng kế cơ nghiệp, tất cổ đủ toàn lực, tru nhữ hậu đại con cháu, mong rằng ghi nhớ hôm nay chi ngôn, cần phải ghi nhớ cũng. ’

------oOo------

Chương 1024: thái bình thịnh thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Công nguyên 206 năm, Kiến Khang bảy năm, Đào Thương bình định Tây Nam chi cảnh, cũng lệnh Gia Cát Lượng tổng đốc hai xuyên quân chính, này suất lĩnh bản bộ binh mã quay trở về Kim Lăng thành.

Thiên hạ bình định, thái bình chi thế tới, thiên hạ không người không nhảy nhót, bá tánh không người không vui hô.

Trung Nguyên đại địa ở đã trải qua dài đến hai mươi năm chiến loạn lúc sau, rốt cuộc một lần nữa quy về nhất thống.

Tin tức từ Tây Nam truyền đến Quan Trung, lại từ Quan Trung truyền đến Trung Nguyên, từ Trung Nguyên truyền đến Hà Bắc, Kinh Châu, Từ Châu, Kim Lăng thành……

Cả nước chúc mừng thiên hạ thái bình thịnh thế!

Đào Thương binh mã ở phản hồi đến Lạc Dương thời điểm, Đào Khiêm tự mình ra khỏi thành nghênh đón hắn.

Hai cha con gặp nhau lúc sau, không khỏi gắt gao cầm đối phương tay, bốn tay tương nắm, hai mắt tương đối, hai người trong lúc nhất thời không biết nên nói chút cái gì.

Đào Ứng bởi vì muốn chiếu cố Đào Khiêm, cho nên cũng đuổi binh tới Lạc Dương, tiểu tử này giờ phút này đứng ở bên cạnh, một hồi nhìn xem Đào Khiêm, một hồi nhìn xem Đào Thương, nhạc không khép miệng được.

Sau một lúc lâu lúc sau……

“Phụ thân, hài nhi đã trở lại.”

Đào Khiêm vừa lòng gật gật đầu, nói: “Đã trở lại liền hảo, đã trở lại liền hảo…… Ngô nhi, ghê gớm a, thật sự là ghê gớm! Vi phụ rất là lấy ngươi vì vinh.”

Đào Thương hướng về phía Đào Khiêm trường làm vái chào, nói: “Nếu không có có phụ thân đề điểm cùng dạy dỗ, hài nhi cũng không có khả năng kiến này công huân, hài nhi không dám đi quá giới hạn bình định thiên hạ chi công, chỉ có thể nói, đây là phụ thân, toàn bộ Đào gia, còn có rất nhiều trung thần nghĩa sĩ cộng đồng nỗ lực kết quả.”

Đào Khiêm vừa lòng gật gật đầu, cười nói: “Thực hảo, thực hảo…… Hài tử, đi, cùng vi phụ đi một chỗ.”

Đào Thương nghe vậy không khỏi tò mò, nói: “Phụ thân yếu lĩnh ta đi đâu?”

Đào Ứng ở một bên nói: “Phụ thân có phải hay không yếu lĩnh đại ca đi bên trong thành tân khai di doanh hiên, nơi đó hài nhi đã đi qua, vô luận là vũ cơ vẫn là ngâm nữ, đều là cực hảo……”

Đào Khiêm sắc mặt trong nháy mắt biến có chút trắng bệch, nếu không phải bốn phía có rất nhiều tam quân tướng sĩ, hắn thật hận không thể quay đầu lại một chân đá chết Đào Ứng.

Đào Thương còn lại là nghẹn cười, trên dưới đánh giá một hồi Đào Ứng, thấp giọng nói: “Hiền đệ gia có oai hùng chi thê, thượng dám đi như vậy địa giới, này lá gan thực sự là càng lúc càng lớn, chẳng lẽ quay đầu lại không sợ hoa nhi phế đi ngươi?”

Đào Ứng nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, vội vàng mọi nơi xem xét, nói: “Đại ca đừng vội lộ ra đi ra ngoài, nếu là làm trong nhà kia người đàn bà đanh đá biết, ta bất tử cũng đến lột da.”

Đào Thương cảm thán ra khẩu khí, nhớ trước đây Đào Ứng nhìn trúng hung hãn hoa nhi là lúc, Đào Thương vẫn luôn đều không rõ vì

cái gì Đào Ứng cố tình sẽ thích nàng?

Hiện giờ cảnh đời đổi dời, Đào Thương làm như nhìn ra, Đào Ứng thẩm mĩ quan niệm đã đã xảy ra biến hóa, dần dần xu với người bình thường.

Xem ra năm đó, hắn thực sự vẫn là quá tiểu a.

Nhưng thực đáng tiếc, hết thảy đều đã thành kết cục đã định, năm đó niên thiếu khinh cuồng cử chỉ sở tạo thành hậu quả đã không thể sửa đổi, đáng thương hài tử, đời này chỉ có thể xem như thua tại hoa nhi trong tay.

“Ô oa ha ha ha ha ~!” Theo một tiếng sang sảng tiếng cười, hoa nhi từ thành trì bên trong xuất hiện, đi theo nàng phía sau, chính là Hứa Chử thê tử hứa thị khờ nương, này hai nữ nhân vẫn luôn lưu tại Lạc Dương, một mặt là chiếu cố Đào Khiêm cùng Đào Ứng đám người, một mặt cũng là phụ trách trấn thủ thành trì, để phòng bất trắc.

“Ô oa ha ha, chúc mừng thừa tướng, chúc mừng thừa tướng! Bình định thiên hạ, vang danh thanh sử, thật sự là công cái hoàn vũ, chịu vạn người kính ngưỡng!” Đừng nhìn hoa nhi là Nam Việt người, nói lên nịnh hót lời nói tới đảo cũng là đạo lý rõ ràng.

Đào Thương thấy hoa nhi tướng mạo cùng uy thế như cũ là không giảm năm đó, không khỏi rất là đồng tình nhìn Đào Ứng liếc mắt một cái, tiếp theo chắp tay nói: “Một đoạn thời gian không giảm, đệ muội như cũ là hùng phong không giảm năm đó, oai vũ hãy còn ở, thật sự là lệnh người kính nể.”

Hoa nhi nghe xong Đào Thương khen, vui vẻ cười ha ha, thanh âm rất là dũng cảm.

Đào Ứng còn lại là ở một bên cúi đầu, rất là suy sút thở ngắn than dài.

Đào Khiêm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó đối Đào Thương nói: “Theo ta đi đi, đi bái tế ngươi nhạc phụ……”

Đào Thương lúc này mới minh bạch Đào Khiêm yếu lĩnh hắn đi chính là địa phương nào.

Hắn thu hồi chính mình tươi cười, quay đầu phân phó Từ Vinh cùng Triệu Vân đám người vài câu, sau đó liền theo Đào Khiêm vào thành Lạc Dương.

Trải qua một phen sửa chữa, thành Lạc Dương đã khôi phục năm đó cường thịnh thời kỳ bộ dáng, thiên hạ đệ nhất đều mị lực lại lần thứ hai hiển lộ ra tới.

Đào Thương đi theo ở Đào Khiêm mặt sau, không bao lâu đi tới này phủ đệ, ở phủ đệ nội một khu nhà hẻo lánh tĩnh thất nội, bên trong bãi Vương Duẫn linh vị.

Vương Duẫn đi qua đi, hướng về phía Vương Duẫn linh vị cung cung kính kính đã bái bái, sau đó quay đầu đối Đào Thương nói: “Cho ngươi nhạc phụ thượng một nén nhang đi.”

Đào Thương ngay sau đó điểm hương, tế điện Vương Duẫn, sau đó quỳ rạp xuống hắn linh vị trước, cung cung kính kính dập đầu ba cái.

Ở Đào Thương dâng hương trong lúc, liền nghe Đào Khiêm ở bên cạnh nhắc mãi nói: “Tử Sư a, Tử Độ đứa nhỏ này tới xem ngươi, hắn đạt thành cùng ngươi ước định, rốt cuộc bình định các lộ chư hầu, còn ta đại hán triều thái bình, hiện giờ thiên hạ chiến sự toàn, lão huynh đệ, ngươi có thể hảo hảo an giấc ngàn thu.”

Đào Thương nghe Đào Khiêm lời nói, bất tri bất giác, vành mắt lại có điểm đỏ.

Đào Khiêm tiếp tục nhắc mãi nói: “Nhớ năm đó, đứa nhỏ này mới vừa lãnh binh xuất đạo thời điểm, bất quá là một cái thiệp thế không thâm, không thông binh pháp tình đời thiếu niên lang, hiện giờ lại là này thiên hạ xà cây trụ, Tử Sư a, đứa nhỏ này có thể có hôm nay, ngươi thực sự là công không thể không a, đáng tiếc a, ngươi không có nhìn đến ngày này…… Bất quá không thấy được ngày này

nhưng thật ra cũng hảo, bởi vì có một số việc, kế tiếp, liền lão phu cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Đào Thương nghe được Đào Khiêm nhắc mãi đến nơi đây, không khỏi sửng sốt, không rõ Đào Khiêm như thế nào sẽ đột nhiên nói ra những lời này.

Không bao lâu, lại nghe Đào Khiêm chậm rì rì nhắc mãi nói: “Tử Sư a, ngươi có biết, lão phu này trong lòng khổ a, liền ở Tử Độ đánh hạ thành đô tin tức truyền đến Lạc Dương không mấy ngày, Mi Trúc, Tào Báo cùng Tôn Càn đám người, liền trước sau âm thầm đi tìm lão phu, bọn họ cư nhiên là hướng lão phu đưa ủng hộ lên ngôi chi ngôn, Tử Sư, nếu là ngươi còn ở, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào a?”

Quỳ trên mặt đất Đào Thương nghe xong lời này, không khỏi tức khắc cả kinh, hắn bỗng nhiên quay đầu, kinh ngạc nhìn về phía Vương Duẫn nói: “Phụ thân, sao lại thế này? Ủng hộ lên ngôi? Ủng hộ lên ngôi cái gì?”

Đào Khiêm quay đầu, nghiêm túc nhìn hắn: “Chẳng lẽ còn muốn lão phu nói như vậy minh bạch sao? Đào gia uy danh đến tận đây, còn có thể ủng hộ lên ngôi cái gì?”

Đào Thương nhăn lại mi, bắt đầu tinh tế trầm tư.

Đào Khiêm thở dài khẩu khí, . com nói: “Lão phu một phen tuổi, này thiên hạ cũng không phải ta đánh hạ tới, lão phu đương nhiên sẽ không hành việc này, chỉ là ngươi lại cùng ta không giống nhau, hiện giờ thiên hạ đại định, ngươi uy danh đã đạt tới đỉnh điểm, thiên hạ tam quân, toàn nghe lệnh với ngươi, chỉ sợ ngày sau này ủng hộ lên ngôi chi ngôn tuyệt không sẽ thiếu……”

Đào Khiêm nhìn phía Đào Thương, nói: “Hài tử, ngươi đến tột cùng muốn làm sao bây giờ? Rốt cuộc đương kim bệ hạ, chính là ngươi cháu ngoại trai a, cũng là lão phu tộc tôn.”

Đào Thương phác phác đầu gối, đứng lên, thở dài: “Hắn đâu chỉ là cháu ngoại của ta, cũng là ở tã lót là lúc, từ ta xem đại hài tử…… Kỳ thật, Hi Nhi cùng ta thân nhi tử giống nhau, không có gì khác nhau.”

Đào Khiêm lẳng lặng nhìn hắn, nói: “Hài tử, kia sau này lộ ngươi nghĩ kỹ rồi sao?”

Đào Thương nhàn nhạt nói: “Đương nhiên nghĩ kỹ rồi, không cần phải về phía trước mại kia một bước, rốt cuộc Hi Nhi giống như ta thân sinh nhi tử giống nhau, đào hoa cũng là bởi vì ta rơi vào một thân chứng bệnh, ta có thể nào làm ra chuyện như vậy.”

“Nhưng là ngươi tưởng không nghĩ tới, ngươi công cao cái thế, nếu là có một ngày, thiên tử trưởng thành…… Hắn có thể hay không đối với ngươi động thủ đâu? Đến lúc đó, đó là cử tộc ngập đầu họa, điểm này, ngươi nghĩ tới sao?”

Đào Thương: “……”

------oOo------

Chương 1025: cữu cùng sanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bái tế xong Vương Duẫn lúc sau, Kim Lăng quân liền bắt đầu ở Lạc Dương chỉnh quân bố trí, chuẩn bị ngày về.

Đại khái nghỉ ngơi chỉnh đốn một tháng lúc sau, Kim Lăng quân toàn quân mới bắt đầu hướng về phía đông nam đi tới, mục tiêu đó là Từ Châu Bành Thành.

Trải qua một đoạn thời gian hành quân lúc sau, Kim Lăng quân toàn quân rốt cuộc quay trở về Từ Châu.

Trần Đăng đã được đến tin tức, hắn cùng Tư Mã Ý từ Hứa Xương chạy tới Từ Châu, suất lĩnh Từ Châu văn võ bá quan cùng sĩ tộc cùng tới ứng tiếp Đào Thương.

Đào Thương đến Kim Lăng thành thời điểm, sở hữu Từ Châu văn võ cùng thế gia đại tộc, đều tập trung ở Bành Thành ở ngoài, suất lĩnh bọn họ người, cầm đầu đúng là Trần Đăng.

Mắt thấy Đào Thương đại quân từ xa tới gần xuất hiện ở bọn họ trước mặt, Trần Đăng đám người thực sự là vui mừng quá đỗi.

Đào Thương chinh phục thiên hạ, đối với bọn họ tới nói quả thật thiên đại chuyện tốt.

Từ long công thần, bọn họ này đó Từ Châu cũ bộ có thể nói đương định rồi.

Đãi Kim Lăng quân ly gần, mọi người vội vàng cùng vây tiến lên đi, đối với Đào Thương chào hỏi nói: “Tham kiến thừa tướng!”

Đào Thương từng cái nhìn hạ bọn họ, cuối cùng cười gật gật đầu.

Liền ở ngay lúc này, Tư Mã Ý cũng là vọt đi lên, đối hắn chắp tay chúc mừng nói: “Lão sư, chúc mừng ngài bình định Xuyên Thục, đại thắng mà về, từ đây dẹp yên thiên hạ, vĩnh hưởng thái bình! Chúng ta ngày lành rốt cuộc tới!”

Đào Thương cười hướng Tư Mã Ý đỡ tay vịn, nói: “Trung Nguyên cùng Kinh Châu đều là cấp tốc bình định, chưa từng cẩn thận chải vuốt, nếu không có trọng đạt, Khổng Minh còn có Nguyên Long đám người, chỉ sợ là ta bình định Tây Xuyên, cũng sẽ không bình định như vậy an ổn, chư vị đều là vất vả.”

Tư Mã Ý hắc hắc cười nói: “Lão sư, hiện giờ thiên hạ đại định, có phải hay không nên làm một ít yêu cầu làm sự tình?”

Đào Thương một bên tùy hắn hướng thành trì đi, một bên nhàn nhạt nói: “Cái gì là chuyện nên làm?”

Tư Mã Ý hướng về phía sau những cái đó Từ Châu chúng thần, nói: “Lão sư, Từ Châu những cái đó quan viên cùng cựu thần, nhưng chờ đương khai quốc người có công lớn, từ long công thần đâu……”

Đào Thương đạm đạm cười, chưa nói cái gì.

Tư Mã Ý thấy Đào Thương cười mà không nói, ngay sau đó hỏi: “Lão sư, đối với chuyện này, ngài là nghĩ như thế nào?”

Tư Mã Ý vội vàng nói: “Lão sư như thế nào phân phó, ta liền như thế nào làm, học sinh không có gì ý nghĩ của chính mình.”

Đào Thương lắc lắc đầu, thở dài nói: “Thời gian dài, không thể tưởng được ngươi cũng thành nhân vật lợi hại, cư nhiên cũng bắt đầu nhặt dễ nghe nói, cùng bọn họ một đạo lừa dối ta tới.”

Tư Mã Ý vội nói: “Không dám, không dám.”

Trần Đăng cũng là vội vàng theo đi lên: “Thừa tướng, ta chờ ở châu mục phủ đã sai người chuẩn bị yến hội, cấp thừa tướng đón gió.”

Đào Thương nghĩ nghĩ, nói: “Ta về trước tranh phủ đệ, yến hội sự tình, quay đầu lại lại nói chính là.”

Trần Đăng cũng không có lại khuyên, hắn hiểu biết Đào Thương, biết hắn mỗi lần chinh phạt xong trở về thành, chuyện thứ nhất chính là về nhà nhìn xem.

Đào Thương trước chuyển mã hồi chính mình phủ đệ, còn chưa tới địa phương, lại thấy Điêu Thuyền, Lữ linh khỉ, Mi Trinh, Viên Uyển, Chân Mật đám người ở phủ đệ cửa chờ đợi chính mình.

Đào Thương xoay người xuống ngựa, tiến lên nói: “Chư vị phu nhân, như thế nào đều ra tới chờ? Như vậy khách khí, thực sự là lệnh vi phu ăn không tiêu a.”

Rất kỳ quái, chúng nữ trên mặt giờ phút này thế nhưng là không có gì tươi cười, tựa hồ cũng không có bởi vì Đào Thương trở về mà cảm thấy vui sướng.

Đào Thương rất là kỳ quái.

Như thế nào ta đột nhiên liền trở nên như vậy không chiêu tức phụ nhóm đãi thấy?

Điêu Thuyền hồng hốc mắt, tựa hồ là muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại không có nói ra.

Mi Trinh cất bước tiến lên, đối với Đào Thương nói: “Phu quân……”

Phu quân hai người không đợi nói xong, liền thấy nàng chảy ra nước mắt tới.

Đào Thương thấy thế không khỏi sửng sốt: “Các ngươi…… Đây là làm sao vậy?”

Mi Trinh nghẹn ngào nói: “Phu quân, hoa nhi muội muội nàng…… Đi.”

Đào Thương: “……”

……

Từ Châu ngoài thành, đào hoa lăng mộ trước.

“Muội muội, đào mỗ từ khi đi vào trên thế giới này, nhất thua thiệt người, đó là ngươi, lúc trước chỉ nghĩ từ trong tộc tìm một người cùng thiên tử kết thân, lại chưa từng nghĩ đến cho ngươi rước lấy kết cục như vậy…… Vi huynh xin lỗi ngươi.”

Đào Thương hướng về đào hoa lăng mộ thật dài chắp tay thi lễ.

Mà ở Đào Thương bên người, là hắn tiểu cháu ngoại trai Lưu Hi cũng là hướng về chính mình mẫu thân phần mộ dập đầu.

“Đông, đông, đông ~!”

Tiểu Lưu Hi đã chín tuổi, tuy rằng tuổi vẫn là rất nhỏ, nhưng cũng đã hiểu chuyện.

Đứa nhỏ này tính cách cùng hắn mẫu thân giống nhau, ôn nhu, hiểu chuyện, hiền hoà…… Nhưng giữa cũng để lộ kiên cường.

“Mẫu thân ngươi không dễ dàng a, hảo hảo nhớ kỹ nàng đi, vĩnh viễn nhớ kỹ, bệ hạ…… Mẫu thân là trên đời này vĩ đại nhất người.” Đào Thương pha là thê lương thở dài nói.

Lưu Hi xoa xoa trên mặt nước mắt, sau đó đứng dậy, nhìn về phía Đào Thương.

“Ta không có phụ thân, mẫu thân, trên thế giới này chỉ còn lại có cữu cữu một người thân.”

Đào Thương duỗi tay sờ sờ Lưu Hi đầu.

“Cữu cữu, ta có việc tưởng cùng ngươi nói……”

“Chuyện gì?”

“Ta không nghĩ đương cái này hoàng đế.”

Đào Thương vuốt Lưu Hi đầu tay chợt dừng lại.

“Lời này là ai dạy ngươi nói?” Đào Thương nhíu mày nói.

“Là mẫu thân lâm chung trước nói cho ta.”

“Mẫu thân ngươi?” Đào Thương kinh ngạc quay đầu nhìn về phía đào hoa mộ, lâm vào thật sâu trầm tư.

Tiểu Lưu Hi nói chuyện thời điểm rất là thản nhiên: “Mẫu thân nói, nàng này vừa đi, ta trên thế giới này không nơi nương tựa, cũng chỉ có cữu cữu là ta thân nhân, nhưng nếu ta nếu còn tiếp tục đương cái này hoàng đế, sớm muộn gì có một ngày, cữu cữu cũng sẽ ly ta mà đi…… Khi đó ta liền một người thân cũng chưa……”

Nói tới đây, tiểu Lưu Hi khụt khịt một chút, nói: “Hi Nhi đã không có mẫu thân, không nghĩ liền cữu cữu cũng không có……”

Đào Thương cúi xuống thân, dùng đôi tay nhẹ nhàng ấn tiểu Lưu Hi hai vai, nói: “Hi Nhi, ngươi có biết hoàng đế là cái gì sao?”

Lưu Hi gật gật đầu, nói: “Ta đại khái biết.”

Đào Thương thở dài nói: “Hoàng đế là dưới bầu trời này lớn nhất tồn tại, người nào đều phải nghe hắn, người nào đều phải vâng theo mệnh lệnh của hắn, hắn có thể chưởng quản mọi người sinh tử, chẳng lẽ ngươi không nghĩ đương cái này hoàng đế?”

Lưu Hi dùng sức lắc lắc đầu: “Không nghĩ, ta không nghĩ mệnh lệnh người khác, cũng không nghĩ muốn người khác nghe ta, cũng không nghĩ quản người khác sinh tử, ta chỉ nghĩ muốn cậu, mợ……”

Đào Thương nói: “Ngươi bây giờ còn nhỏ, không hiểu cái này trung diệu dụng, chờ ngươi ngày sau trưởng thành, chỉ sợ liền không như vậy suy nghĩ.”

Lưu Hi chảy nước mắt nói: “Kia cậu là liền phải làm ta đương cái này hoàng đế? Sau đó không cần ta? Cùng ta mẫu thân giống nhau, bỏ xuống Hi Nhi mặc kệ……”

Đào Thương nghe vậy không khỏi trầm mặc.

Không bao lâu, lại thấy Đào Thương nhàn nhạt: “Ngươi thật sự không hối hận?”

“Không hối hận!”

Đào Thương vừa lòng gật gật đầu, nói: “Hảo, ngươi vừa không hối hận, ta đây cái này đương trưởng bối lại có cái gì hối hận? Ha hả, mấy năm nay vạn sự không theo tâm, lại là liền cái hài tử đều không bằng, cái này hoàng đế ta cháu ngoại trai đều không nghĩ đương, ta lớn như vậy cá nhân, há có thể làm người khác dắt cái mũi đi? Hài tử, cái này hoàng đế, chúng ta đều không làm đó là!”

Dứt lời, liền thấy Đào Thương đứng lên, lãnh Lưu Hi trở về đi, nói: “Hi Nhi, ngươi có nghĩ kiến thức kiến thức thế giới này?”

“Thế giới? Là cái gì?” Lưu Hi ngốc lăng lăng nhìn Đào Thương, hiển nhiên là không suy nghĩ cẩn thận hắn rốt cuộc đang nói chút cái gì.

“Chậm rãi, ngươi sẽ biết.” Đào Thương cười nói.

……

Hoa nở hoa rụng, thời gian thấm thoát.

Chỉ chớp mắt, lại là mười năm thời gian trôi qua.

Này mười năm gian, toàn bộ Trung Hoa đại địa từ chiến hỏa trung thoát ly, một lần nữa tiến vào yên ổn tường hòa trạng thái, bá tánh an cư lạc nghiệp, dân cư dần dần khôi phục, đi thông nam cảnh cùng Tây Vực thương đạo cũng là một lần nữa hồi phục, toàn bộ một bộ vui sướng hướng vinh chi tư.

Hiện giờ thiên hạ, quốc hiệu vì Đại Sở, đã lịch hai đời triều đình.

------oOo------

Chương 1026: công đức viên mãn (chung chương)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại Sở thiên hạ, khai quốc mười năm, nãi lịch hai triều thiên tử, định đô Trường An.

Đại Sở khai quốc thiên tử đó là nguyên đại hán Từ Châu mục Đào Khiêm.

Này đăng cơ kia một năm đã là bảy mươi tuổi hạc, ở cái này tuổi ngồi trên khai quốc hoàng đế vị trí, không thể nói là hậu vô lai giả, nhưng tuyệt đối là tiền vô cổ nhân.

Đào Khiêm lấy tuổi già chi tư đăng cơ, lập tức năm tái, sống thọ và chết tại nhà, truyền ngôi cho hoàng thế tôn Đào Tịch.

Đào Khiêm thụy hào Võ Đế, cũng bị hậu nhân xưng là sở Cao Tổ.

Lúc đó Đào Tịch tuổi nhỏ, tuổi chỉ có mười ba tuổi, dựa theo Cao Tổ di chiếu, từ này thúc Việt Vương, lãnh Phiêu Kị đại tướng quân Đào Ứng phụ tá, đại lý triều chính, thái uý Quách Gia, đại tư nông Trần Đăng cộng đồng phụ tá chi.

Đại Sở tuy quốc thái dân an, bá tánh sinh hoạt giàu có, nhưng đệ nhất nhậm hoàng đế tuổi già nhiều bệnh, đăng cơ không mấy năm liền đã băng hà, đệ nhị nhậm hoàng đế đăng cơ khi lại là tuổi nhỏ con trẻ, phụ tá này hoàng thúc tuy rằng thiện tâm, nhưng năng lực tương đối bình thường, mà Quách Gia tuy rằng tận tâm tận lực, nhưng ở uy vọng thượng vẫn là kém một ít.

Tuổi nhỏ thiên tử đăng cơ, có một ít năm đó phụ tá Đào thị khai quốc Từ Châu cùng Kim Lăng đại tộc quyền thần, liền nhiều ít có chút ngo ngoe rục rịch chi ý, tưởng vớt chút chỗ tốt.

Nhưng mà, liền ở ngay lúc này, từ Bắc cương nơi, truyền đến một giấy thỉnh tấu chi thư, tấu thư nội dung rất đơn giản, chính là thỉnh thiên tử Đào Tịch điều Ích Châu mục, võ hương hầu, tả tướng quân Gia Cát Lượng vào triều, cũng giao cho Tư Đồ chức vị quan trọng, cùng Tư Đồ Quách Gia cộng đồng quản lý.

Võ hương hầu Gia Cát Lượng ở Thục trong lúc chính trị trác tuyệt, chẳng những đem Tây Xuyên thống trị gọn gàng ngăn nắp, còn bình định rồi Nam Man, tiêu diệt Chu Du hơn người, có thể nói càng vất vả công lao càng lớn.

Kia phong mặt ngoài nói là thỉnh tấu thư từ, nhưng này tin trung lời nói chuẩn xác, không dung nghi ngờ, giữa không khỏi tràn ngập đối triều đình khoa tay múa chân khí phách chi ngữ.

Nhưng rất là kỳ quái chính là, này phong đột ngột, đối triều đình khoa tay múa chân thư từ, bị ném tới trên triều đình thời điểm, cư nhiên không ai dám nói lời phản đối, càng là không ai dám đối với này có điều phê bình kín đáo.

Nói nguyên nhân, cũng phi thường đơn giản, chính là bởi vì này giấy viết thư chính là từ Sở quốc kiến quốc là lúc, nãi lập hộ quốc thái bình vương tự mình phát lại đây.

Mà hộ quốc thái bình vương người tuy không ở trung thổ, nhưng này hiển hách vương uy hãy còn ở.

Mà về thuộc hắn đất phong, Nam Kinh thành, cũng chính là ngày xưa Kim Lăng thành, đến nay như cũ là hắn nền tảng, không người dám có không phục.

Trấn thủ đại hán mười ba châu võ tướng cùng binh mã toàn này dòng chính, hắn một câu liền có thể ở trung thổ nhấc lên vô số khói thuốc súng.

Đây là người cùng người chênh lệch, cho dù hắn không ở Trung Nguyên, nhưng nếu hắn hiện tại trực tiếp tham dự trung thổ nội sự, cũng không có người có năng lực có thể ngăn trở.

……

Tư Lư quốc.

Sở triều viễn chinh đại quân ở Đào Thương dẫn dắt hạ, tiến quân thần tốc, tiến vào tư Lư quốc địa giới, cũng chính là trong lịch sử ngày sau tân la lãnh thổ một nước.

Nhưng là hiện tại thời gian này đoạn, tân la còn chưa từng khai quốc, trước mắt tư Lư tuy rằng ở trên danh nghĩa xem như một cái quốc, nhưng trên thực tế kỳ thật vẫn là ở vào bộ lạc giai đoạn.

Sức sản xuất cùng hiện nay sở triều cảnh nội so, có thể nói là thấp đáng thương, ở Đào Thương chờ dân tộc Hán người trong mắt, bọn người kia cùng xú xin cơm không có gì khác nhau.

Hán quân mấy năm trước, đã bình định rồi Tây Vực 36 quốc, hộ quốc thái bình vương thanh danh trừ bỏ trung thổ ở ngoài, đã lan xa với tái ngoại chư mà, đại hán chung quanh phiên bang dị tộc các run như cầy sấy.

Vừa nghe hộ quốc thái bình vương tên tuổi, liền tiểu nhi nửa đêm cũng không dám khóc nỉ non.

Cơ hồ không có đã chịu cái gì chống cự, hán quân liền bình định rồi tư Lư quốc,

Đào Thương ở Hứa Chử cùng Tư Mã Ý dưới sự bảo vệ, đi vào tư Lư quốc vương trướng.

Tiến vào vương trướng lúc sau, Đào Thương quay đầu mọi nơi nhìn nhìn, sau đó đi vào chủ vị trước, dựng kiếm ngồi xuống, cảm khái nói: “Này cũng quá phá……”

Hứa Chử ha ha cười, nói: “Thấy đủ đi, nơi này người nghèo đến không xu dính túi, vừa thấy chúng ta binh mã sát tiến vào, liền chống cự đều không chống cự, trực tiếp liền đầu hàng, mỗ gia còn cân

nhắc là bởi vì điểm cái gì…… Nguyên lai là trông cậy vào chúng ta có thể cho bọn họ phân chút đồ ăn đâu!”

Đào Thương thật dài thở dài: “Những cái đó đầu hàng người thế nào? Còn kính cẩn nghe theo? Không khởi cái gì miêu nị đi?”

Tư Mã Ý cười nói: “Này khối người đều là thành thật khẩn, cùng chúng ta trung thổ người so, thực sự là đã giản dị lại trung hậu, các đều là thật thành quân tử.”

Đào Thương đạm đạm cười, lầu bầu nói: “Thật thành quân tử? Hai ngàn năm sau nhân gia nhưng ngưu bức khẩn, toàn thân trên dưới cái gì đều là giả.”

Tư Mã Ý không quá nghe rõ, không khỏi “A?” Một tiếng.

Đào Thương cười nói: “Trọng đạt, ngươi cùng ta ở bên ngoài cũng phiêu bạc đã nhiều năm, hiện giờ ngươi tuổi cũng không nhỏ, không ngại hồi trung thổ, đến triều đình trung đi, nơi đó là ngươi nên đãi địa phương, là thời điểm đi kiến công lập nghiệp.”

Tư Mã Ý nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo vội nói: “Không nóng nảy, ta cùng lão sư ở bên ngoài bình định tứ phương man di, còn rất thú vị.”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không cần, mấy năm nay đào mỗ liền định Tây Vực 36 quốc, tái bắc Liêu Đông, tà mã đài, hiện giờ liền tam Hàn nơi cũng định rồi, bước tiếp theo ta cũng không biết nên đi nào đi…… Ngươi vẫn là hồi trong triều đi thôi, nhớ rõ đi ngang qua tái bắc thời điểm, đi sóc phương cùng ngươi vài vị chủ mẫu chào hỏi một cái, liền nói ta ít ngày nữa liền về nhà.”

Tư Mã Ý suy nghĩ một chút, nói: “Lão sư, phương bắc ngoại tộc chúng ta là đều bình định rồi, nhưng này không phải còn có phương nam ngoại tộc sao? Nếu không quay đầu lại ở hướng phương nam hải ngoại nhìn xem?”

Đào Thương nghe thẳng nhíu mày.

“Ta đều tuổi này, ngươi còn làm ta ra biển chuyển động? Tay già chân yếu quay đầu lại có vấn đề, ai phụ trách?”

Tư Mã Ý ha hả cười nói: “Lão sư thật có thể nói giỡn, tay già chân yếu như thế nào nói chính là ngài? 40 tuổi tuổi tác, lại còn đúng là hảo thời điểm đâu, thanh xuân niên thiếu khẩn.”

Đào Thương hừ hừ.

Đột nhiên, lại thấy lều trại mành bị kéo ra, một cái tướng mạo nho nhã người trẻ tuổi đi vào vương trướng trong vòng.

“Cữu cữu, tư Lư thủ lĩnh nhóm đã đưa tới, cữu cữu muốn hay không trông thấy bọn họ?”

Đào Thương nhìn chính mình cái này hào hoa phong nhã cháu ngoại trai, không biết vì sao, lập tức nghĩ tới năm đó chính mình.

Chính mình xuyên qua hồi thời đại này tuổi tác, không sai biệt lắm giống như là Lưu Hi hiện tại lớn như vậy đi?

Đúng là hảo thời đại a.

Thật sự là lệnh người hâm mộ.

Đào Thương cảm khái xong, mới vừa rồi đối với Lưu Hi gật gật đầu, nói: “Chúng ta chiếm cứ nhân gia sào huyệt, hiện tại liền chủ nhân không thấy một mặt, không khỏi có chút quá không thể nào nói nổi…… Vẫn là thấy một chút hảo, làm cho bọn họ vào đi.”

Lưu Hi lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu, lại thấy hắn mang theo ba người đi tới Đào Thương trước mặt.

Này mấy cái hán tử một đám khuôn mặt ngăm đen, ục ịch đốn thật, trên tay thả còn có thô ma vết chai……

Này nơi nào như là một phương đứng đầu? Rõ ràng là ba cái chịu đủ tang thương nông gia hán tử.

Đào Thương hướng về bọn họ gật gật đầu, nói: “Đều khá tốt?”

Ba người giữa, có hai cái sẽ không nói tiếng Hán, trong đó có một cái sẽ nói, hắn dùng chưa chín kỹ Hán ngữ đối Đào Thương nói: “Gặp qua Đại Sở triều thái bình vương, ta chờ tư Lư quốc toàn thể quân dân, nguyện ý hướng tới Đại Sở vương triều tiếp nhận đầu hàng.”

Đào Thương tò mò nhìn hắn, cười nói: “Ngươi sẽ nói Hán ngữ?”

“Hồi thái bình vương, ta tuổi trẻ thời điểm, cũng từng ở Trung Nguyên biên cảnh du lịch.”

Đào Thương bừng tỉnh gật gật đầu, nói: “Ngươi họ gì?”

Kia tư Lư đầu lĩnh phi thường hiểu lễ phép, nói: “Kẻ hèn họ phác.”

Đào Thương giơ ngón tay cái lên, nói: “Hảo họ!…… Các ngươi ba đều họ phác?”

Tư Lư thủ lĩnh thật mạnh gật gật đầu.

“Các ngươi ba là kêu phác cả đời, phác người mãnh, phác phác nhạc sao?”

Kia thủ lĩnh nghe xong vội vàng xua tay.

Hắn dùng sức lắc đầu, nói: “Tôn kính thái bình vương, ngài nghĩ sai rồi, chúng ta không gọi phác người mãnh, phác phác nhạc, cũng không gọi phác cả đời, này cũng không phải là chúng ta huynh đệ tên.”

Đào Thương hơi hơi mỉm cười, hắn đương nhiên biết này không phải bọn họ tên.

“Kia xin hỏi vài vị Đại vương chi danh?”

Kia thủ lĩnh nói: “Tại hạ gọi là phác đại thiên!”

Đào Thương nghe xong lời này, tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hảo suy tên, còn không bằng kêu phác cả đời đâu……

Qua một hồi lâu, hắn mới hồi quá vị tới.

“Hai người bọn họ tên gọi là gì?” Đào Thương quay đầu nhìn về phía mặt khác hai người nói.

Kia thủ lĩnh nói: “Đây là ta hai cái đệ đệ, một cái kêu phác đại địa, một cái kêu phác đại ngày.”

Toàn bộ vương trong trướng, sau một lúc lâu im lặng vô ngữ.

Không bao lâu, lại thấy hắn thở dài khẩu khí.

Thái bình vương trong lòng đối trước mắt cái này dân tộc trí tuệ lại có một cái một lần nữa xem kỹ.

Liền hướng tên này, liền thực sự là khó lường a.

Đào Thương nói: “Người tới nột, chuẩn bị rượu và đồ nhắm, ta muốn mở tiệc chiêu đãi ba vị phác Đại vương ăn cơm!”

“Nặc!”

Này ba vị dám phác thiên phác mà phác người thái dương anh hùng hào kiệt hiện nay hiển nhiên là có chút cùng đường, nghèo có chút ăn không được cơm tiết tấu.

Vừa nghe Đào Thương muốn thu xếp ăn cơm. Ba người tức khắc đều mừng rỡ không khép miệng được, một chút đều không hàm súc, không hề từ chối rất là tự nhiên mà tiếp nhận rồi.

Tiệc rượu thượng, Đào Thương hỏi ba người nói: “Đào mỗ lần này tiến đến chinh phạt, các ngươi ba vị tốt xấu cũng là một quốc gia chi chủ, tọa ủng vạn kế quân dân, như thế nào như vậy dễ dàng liền đầu hàng?”

Ba người ăn đến phun thơm nức. Hoàn toàn không có nghe được Đào Thương nói, dường như xem nhẹ hắn nói giống nhau, chỉ là liên tiếp mà ăn ngấu nghiến.

Thẳng đến Đào Thương đem lời nói lặp lại vài biến lúc sau. Ba người mới rốt cuộc phản ứng quá mức nhi tới.

Phác đại thiên ăn mương mãn hào bình, hắn thật dài mà đánh lạc. Trả lời nói: “Hồi thái bình vương, chúng ta sở dĩ không phản kháng liền tới hiến quốc, gần nhất là bởi vì quốc nội năm nay đại hạn thu hoạch rất ít, thật nhiều bá tánh đã bắt đầu bạo loạn, ta chờ thật là thu thập không được. Còn như vậy đi xuống hậu quả không biết vì sao! Đại vương đại biểu Đại Sở tiến đến, chính là ý trời sở về dân tâm sở hướng, nghe nói trung thổ giàu có và đông đúc, lương thảo tràn đầy, càng kiêm có loại thực chi cao sản lương thảo phương pháp, ta chờ làm sao có thể không phục, lại nào dám không phục? Còn nữa, lâu nghe Đại vương chinh chiến tứ phương, chưa từng địch thủ, thủ đoạn ngoan độc, ta chờ tiểu quốc chi vương. Như thế nào chọc đến khởi thái bình vương?”

Đào Thương giơ giơ lên lông mày, hơi có chút khó hiểu.

Này phác đại thiên nói chuyện có điểm không dài đầu óc.

Mới vừa đầu hàng liền nói ta thủ đoạn ngoan độc, này không phải tìm chết sao?

“Các ngươi lời này là từ đâu mà nói lên?”

Phác cánh đồng vội nói: “Đại vương chinh phạt tà mã đài hiển hách thủ đoạn, sớm đã truyền tới quốc gia của ta, ta chờ nghe chi đều bị táng đảm, an dám không phục Đại vương!”

Đào Thương nghi hoặc nói: “Ta bình định tà mã đài cô đảo nơi chật hẹp nhỏ bé, thủ đoạn như thế nào liền ngoan độc?”

Phác đại thiên run run rẩy rẩy nói: “Ta chờ nghe nói kia tà mã đài nữ vương ti di hồ cự không đầu hàng, thành phá lúc sau, lại là bị Đại

vương trước gian mà không giết, lại gian còn không giết…… Sau lại giao phó tam quân lăng nhục, thủ đoạn có thể nói là ngoan độc cực kỳ, thực sự lệnh người run sợ……”

Đào Thương nghe xong lời này, mặt không khỏi đều đen.

Này thật là mẹ nó lời đồn đãi đáng sợ a.

Kia tà mã đài nữ vương ti di hô, tuổi đã vì là không nhỏ, so Đào Thương còn muốn lớn hơn vài luân.

Này không phải thành tâm hủy người sao?

Đãi tiệc rượu sau khi chấm dứt, Đào Thương ngay sau đó đối Tư Mã Ý cùng Lưu Hi nói: “Chúng ta…… Hồi Trung Nguyên đi.”

Tư Mã Ý nghe vậy sửng sốt: “Lão sư thay đổi chủ ý?”

Đào Thương lắc lắc đầu, nói: “Không thể ở bên ngoài tiếp tục dã, tại như vậy đi xuống, người khác đều đến đem ta đương kẻ điên đối đãi, nhân ngôn đáng sợ a, hiện tại ta đều đã bị nước láng giềng dị tộc người truyền thành biến thái, này hình tượng ở đâu, không chơi! Về nhà!”

……

Kiến hưng bốn năm ba tháng, thái bình vương Đào Thương chỉ huy hướng nam, suất binh quay trở về trung thổ Trường An.

Ở đến Trường An lúc sau, một chúng lão bộ hạ sôi nổi phương hướng hắn chào hỏi.

Lữ Bố, A Phi, Triệu Vân, Thái Sử Từ, Quách Gia, Trần Đăng, Hoàng Trung đám người toàn ở, bọn họ giữa tuy rằng có người thượng số tuổi, nhưng vẫn là có vẻ tinh thần to lớn, đặc biệt là Hoàng Trung, đã có 70 tuổi hạc, lại vẫn cứ càng già càng dẻo dai, thực sự lệnh người kính nể.

Tự nhiên, Đào Thương cũng gặp được con hắn Đào Tịch.

Hoàng cung, nội thất.

18 tuổi Đào Tịch phấn chấn oai hùng, tướng mạo đường đường, lớn lên cùng Đào Thương phi thường giống, đồng dạng tuấn lãng, đồng dạng nho nhã, đương nhiên, này nội tâm cũng đồng dạng giảo hoạt.

“Hài nhi bái kiến phụ thân!” Đào Tịch cấp Đào Thương hành đại lễ.

Đào Thương hư tay vịn hắn lên.

“Tính, đều là phụ tử, hà tất như thế…… Ta nghe nói, từ khi ngươi gia gia qua đời lúc sau, ngươi ở Quách Gia phụ tá hạ, đem thiên hạ này thống trị gọn gàng ngăn nắp, vất vả.”

Đào Tịch cười nói: “Chỉ là ta vất vả, phụ thân ở bên ngoài lại là du sơn ngoạn thủy, hảo không thích ý.”

Đào Thương duỗi tay ở Đại Sở hoàng đế trên đầu bắn một cái đầu băng: “Hỗn trướng đồ vật, ta đó là thích ý sao? Ta đó là giúp ngươi bình định ngoại phiên, củng cố thống trị, còn tuổi nhỏ, như thế nào càng ngày càng sẽ không nói tiếng người?”

Đào Tịch vươn tay, sờ sờ chính mình cái trán, thè lưỡi.

Ngày thường phong cảnh vô hạn sở hoàng, hiện giờ ở chính mình phụ thân trước mặt, lại hiện phá lệ tính trẻ con.

“Cái kia Giả Hủ, còn dùng tốt?” Đào Thương nhàn nhạt nói.

Đào Tịch gật gật đầu, nói: “Lão nhân kia ngày thường ru rú trong nhà, bất quá chỉ cần ta phàm là có việc tuân hắn, hắn đều là biết gì nói hết.”

Đào Thương gật gật đầu, nói: “Vậy là tốt rồi, hắn là người ngoài cuộc, xem đồ vật tương đối thấu triệt, hơn nữa tuổi lại lớn, đời này không khác theo đuổi, chỉ nghĩ cầu cái chết già, hảo hảo đãi hắn…… Còn có cái kia đầu hàng Tào Ngang, cũng muốn cho nhân gia một cái tốt kết cục.”

“Phụ thân yên tâm đó là…… Mẫu thân bọn họ còn hảo sao? Nghe nói mấy năm nay, phụ thân lại cho ta lộng chút đệ đệ muội muội?”

Đào Thương nhướng nhướng chân mày: “Trời đầy mây trời mưa, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, ta sinh hài tử e ngại ngươi?”

Đào Cơ dùng sức lắc lắc đầu, nói: “Kia đảo không phải, ta chính là sợ phụ thân mệt nhọc quá độ, hài nhi này không phải hiếu kính ngài sao? Mẫu thân bọn họ khi nào trở về?”

“Nhanh, các nàng đội ngũ đã tiến vào trung thổ, quá một đoạn ngươi là có thể gặp được.”

Đào Tịch trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Phụ thân lần trước tới thư từ, lần này trở về, muốn đem Tư Mã Ý lưu lại.”

Đào Thương gật gật đầu nói: “Đúng vậy, mấy năm nay trọng đạt vẫn luôn đi theo ta bên người…… Khi đó ngươi còn nhỏ, đem hắn lưu tại trong triều ta sợ hắn sẽ khi dễ ngươi, hiện giờ ngươi đã lớn lên, cũng nắm giữ triều quyền, nên là làm hắn lưu tại cạnh ngươi…… Ta này một thế hệ người tài ba, số tuổi tiệm đại, Gia Cát Lượng cùng Tư Mã Ý, là ngươi ngày sau hai điều cánh tay, cũng là ngày sau ở trong triều cho nhau kiềm chế tồn tại, ngươi hảo hảo thiện dùng, trừ phi vạn bất đắc dĩ, không thể đánh vỡ bọn họ ở trong triều lẫn nhau vi diệu cân bằng.”

Đào Tịch sắc mặt nghiêm, trường chắp tay thi lễ nói: “Cẩn tuân phụ thân dạy bảo…… Bất quá phụ thân cũng tọa trấn ở trong triều, nghĩ đến hài nhi cũng không cần quá mức nhọc lòng.”

Đào Thương cười nói: “Đừng có nằm mộng, ai nói ta muốn lưu tại này?”

Đào Tịch nghe vậy sắc mặt biến đổi: “Phụ thân không lưu tại trong triều, yêu cầu nơi nào? Ngươi còn muốn ra ngoài chinh phạt sao?”

“Ra ngoài chinh phạt là không đi, lời đồn đãi quá nhiều, rớt mặt mũi…… Ta là hộ quốc thái bình vương, Kim Lăng thành là ta đất

phong, ta tự nhiên muốn tới Kim Lăng đi.”

“Phụ thân vì cái gì không lưu tại Trường An giúp ta?”

Đào Thương vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Một núi không dung hai hổ, w w w . u uka n shu ngươi là Đại Sở hoàng đế, ta lưu tại này, ngươi làm việc tới cũng không được tự nhiên? Hơn nữa ta ở Kim Lăng thành, tuy rằng xa xôi, nhưng giống như mãnh hổ chiếm cứ, thiên hạ sĩ tộc nghiền ngẫm không ra ta tâm tư, tự nhiên cũng sẽ ngừng nghỉ rất nhiều, cũng có thể làm ngươi buông ra tay chân chậm rãi làm việc…… Hơn nữa ở Kim Lăng thành, ta còn có rất nhiều muốn làm sự tình…… Cái gì dưỡng cá vàng, luyện bút lông tự, lộng mấy cái đội bóng đá, té ngã đội gì đó…… Ai, ngày lành còn trường đâu, ai nguyện ý đãi ở Trường An cái này phá địa phương.”

Đào Tịch lẳng lặng nhìn hắn, sau một lúc lâu lúc sau đột nhiên nói: “Phụ thân, hài nhi vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi phụ thân.”

“Cái gì vấn đề?”

“Phụ thân không lo hoàng đế nguyên nhân, chính là bởi vì hi đệ?”

Đào Thương cười cười, sau đó chỉ chỉ chính mình ngực, nói: “Người cả đời này, đến vì chính mình sống, lại cũng không thể toàn vì chính mình sống, ở không làm thất vọng chính mình đồng thời, cũng muốn không làm thất vọng hẳn là quý trọng người…… Ta chưa bao giờ người khác mà sống, nhưng ta tồn tại lại cũng là người khác chi hạnh, cho nên có một số việc cần gì phải như vậy tích cực đâu? Cha ngươi ta đời này, xem như công đức viên mãn.”

Đào Tịch lẳng lặng nhìn chính mình phụ thân, trong lúc nhất thời lâm vào trầm tư trung.

(toàn thư xong)

------oOo------

Xong bổn cảm nghĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tam quốc có quân tử xong bổn, nói thật, lúc trước viết quyển sách này thời điểm, không nghĩ tới trung gian sẽ hoạn thượng lo âu chứng cùng cưỡng bách cảm xúc, thần kinh giác quan chứng thật là tra tấn người sống không bằng chết, này bệnh cũng dẫn tới thư chất lượng cùng đổi mới tốc độ đại biên độ giảm xuống, viết đến hôm nay kết cục, thẳng thắn nói, lòng ta cũng không vừa lòng, nhưng rất nhiều chuyện lại nào có như vậy nhiều hoàn mỹ đâu? Coi như là trong cuộc đời ta một cái khảo nghiệm đi.

Này non nửa năm qua ta ăn không đến một tháng dược, sau lại ngừng, bởi vì ta biết dược vật cũng không trị tận gốc, hơn nữa có ỷ lại tính (còn có chính là dược quý, ha ha) nếu muốn trị liệu tâm lý bệnh tật, còn phải là dựa vào chính mình điều chỉnh cùng nỗ lực, cho nên bệnh tình kéo dài thời gian rất dài, đến bây giờ đã mau năm tháng, năm tháng đổi mới đứt quãng, thật sự xin lỗi, nơi này ta cùng đại gia nói lời xin lỗi.

Muốn hoàn toàn hoàn thiện tự thân, liền phải tích cực đầu nhập sinh hoạt, viết thư cũng là sinh hoạt một bộ phận, tiếp theo quyển sách ta không nghĩ viết chiến tranh rồi, tưởng viết điểm trọng điểm với lịch sử sinh hoạt loại, cũng coi như là một bên chữa khỏi, một bên nung đúc chính mình, đại khái nội dung ta cũng tưởng không sai biệt lắm, thích hợp chuẩn bị một ít nhật tử liền có thể khai sách mới, đương nhiên ta hy vọng những cái đó chút ít phủng các bằng hữu của ta có thể tiếp tục theo ta đi đoạn đường, tuy rằng ta tật xấu xác thật nhiều một ít……

Vui vui vẻ vẻ làm việc, không oán không hối hận làm người, làm chính mình thích sự, nhân sinh không dễ, cái gì đều không có vui sướng tâm thái quan trọng.

Hy vọng ta chính mình cùng các vị huynh đệ tỷ muội nhóm mỗi người đều vui vẻ hạnh phúc, chúng ta hạ quyển sách tái kiến.

txt download địa chỉ:

Di động đọc:

------oOo------